THỨ LẠ TEAM dịch

Người Tìm Xác

Lạc Lâm Lang

Table of Contents

Ngoại truyện

NGƯỜI TÌM XÁC - TOÀN TẬP

---❊ ❖ ❊---

Tác giả: **Lạc Lâm Lang**

Nguyên Tác: 寻尸人

作者洛琳琅

Dịch thuật: **Team Thu la**

Nhà xuất bản **Đang cập nhật** - 2014

Nguồn text: **Waka - 13/010/2019**

Đóng gói: **@nguyenthanh-cuibap**

Lời Giới Thiệu

Câu chuyện kể về anh chàng Trương Tiến Bảo – người có khả năng cảm nhận được tàn hồn của xác chết. Mọi chuyện bắt đầu từ khi Tiến Bảo học lớp 11, hôm ấy cậu cùng các bạn dọn vệ sinh, dọn được một lúc thì cậu cùng anh bạn thân trốn ra sau hòn non bộ chơi và cậu cảm nhận được xác của một người đàn ông nằm dưới hòn non bộ đó. Cậu kể cho bạn nhưng bạn cậu lại không tin và tối hôm đó, sau khi về nhà cậu bị phát sốt lên tới 42 độ phải nhập viện. Lúc đó, cậu đã nói ra những lời rất đáng sợ trong lúc mê sảng và cảnh sát theo sự chỉ dẫn của Tiểu Bảo thực sự đã tìm được xác chết. Từ khi ấy cậu nhận ra mình không giống với mọi người, cậu có được năng lực đặc biệt là “có thể cảm nhận xác chết và kí ức trước khi chết của họ”.

Sau đó, vì sợ hãi cảm giác đó sẽ lại xuất hiện một lần nữa, cậu đã nghỉ học và không dám bước chân ra khỏi nhà. May thay, cậu còn có một người chú họ ở Đông Bắc, cậu đã về quê ở với người chú đó một thời gian, trải qua khoảng thời gian ở Đông Bắc cậu đã dần thích nghi với khả năng kì dị của mình và trở lại thành phố tiếp tục học tập.

Tiến Bảo tốt nghiệp khoa địa lý của trường Đại học sư phạm Hoa Bắc, đây là ngành học phù hợp cho công việc mà Tiến Bảo muốn làm sau này. Phải, chính là công việc tìm xác, giúp mọi người tìm ra những cái xác không rõ tung tích.

Ban đầu, Tiến Bảo chỉ nhận những nhiệm vụ tìm xác thú nuôi do chưa có kinh nghiệm và không được tin tưởng. Sau đó, trong một lần đi tìm xác, Tiểu Bảo tình cờ gặp một nhà giàu đang tìm con trai chết đuối. Cậu đã chỉ dẫn đúng vị trí mà cậu bé đó chết đuối. Khả năng của cậu thu hút sự chú ý của chú Lê – một thầy phong thủy có tiếng trong nghề tâm linh. Bên cạnh chú Lê còn có một trợ thủ là Đinh Nhất. Anh chàng này là đồ đệ của chú Lê, có sức mạnh rất vượt trội nhưng lại lầm lì, ít nói. Tiểu Bảo gia nhập nhóm của chú Lê và Đinh Nhất để cùng nhau đi tìm xác, giải oan

cho người chết.

Đinh Nhất trong truyện là một chàng trai cao lớn, mạnh khỏe, cậu giỏi võ, giỏi bơi lội, dường như là chưa bao giờ sợ thứ gì thì Tiến Bảo lại trái ngược hoàn toàn. Công việc của Tiến Bảo tuy là tìm xác nhưng cậu lại khá nhát gan, sức khỏe yếu, tửu lượng kém, hầu như trong các cuộc hành trình cậu là người hay bị thương nhất và cũng dễ bị những linh hồn không tốt đeo bám. Khi đọc truyện này, chúng ta có thể dễ nhầm lẫn hay vô tình cảm thấy Tiến Bảo và Đinh Nhất giống một đôi. Tuy nhiên, trong truyện không hề có yếu tố tình cảm, hoặc cũng có thể là tác giả muốn độc giả mặc sức tưởng tượng chăng?!

Bao trùm câu chuyện là bầu không khí u ám, chết chóc. Những vụ án cứ thay nhau kéo đến liên tiếp xen lẫn những hiện tượng tâm linh rùng rợn mà con người không lí giải được. Đem lại cho người đọc sự tò mò, thích thú, vô tình bị kéo hòa mình vào câu chuyện mà không muốn thoát ra. Ngoài những yếu tố kinh dị, truyện còn pha lẫn yếu tố hài hước.

Diễn biến “Người tìm xác” được tác giả viết rất tự nhiên, nhịp nhàng, không lên gân lên cốt, không cố ý phủ lên bộ truyện sự rùng rợn lạnh gáy. Nhưng độc giả vẫn có thể cảm nhận được sự âm u len lỏi qua từng câu chữ, từng lời nói, từng hành động của nhân vật, tạo độ ám ảnh sâu trong lòng người. Điều đặc biệt là tác giả gửi gắm không chỉ nỗi sợ hãi mà là niềm thương cảm. Mỗi cái chết oan đều theo sau là những câu chuyện ghê tởm của lũ người vô nhân tính, sẵn sang giết người vô tội để thỏa mãn dục vọng cá nhân của mình. Có tên giết người vì tiền, có tên giết người vì lòng thù hận hoặc đơn giản là giết người vì sắc.

Tình tiết truyện diễn biến không ngừng, cho thấy sức sáng tạo phong phú của tác giả. Đây là một truyện vô cùng phù hợp với những bạn yêu kinh dị, đối với những bạn thích đọc kinh dị nhưng nhát gan thì mình khuyến cáo các bạn không nên đọc vào ban đêm. Vì truyện có độ ám ảnh cao, sẽ gây mất ngủ!

(Internet)

Tiền Truyện

Nhiều năm trước.

Tôi còn nhớ tất cả mọi chuyện đều bắt đầu vào buổi chiều mùa xuân năm đó, mặt trời chói chang hơn ngày bình thường một chút.

Trường chúng tôi có truyền thống là năm nào cũng tổ chức cho học sinh tới công viên Phía Bắc thành phố để "Học tập Lôi Phong làm việc tốt", cũng chính là nhiệm vụ quét dọn vệ sinh, năm nay nhiệm vụ này lại rơi vào đám học sinh lớp 11 chúng tôi.

Công viên Phía Bắc nằm ở khu sầm uất trong thành phố, lúc bé, khi tôi có nhận thức, thì nó cũng đã xây dựng rồi. Lúc ấy, tôi rất thích được bố mẹ dẫn mình và chị tới đây chơi vào cuối tuần. Tuy rằng mấy năm nay nó đã hơi cũ nhưng vẫn là nơi được đám trẻ con chúng tôi chọn để vui đùa.

Nửa năm nay, chính phủ đã bỏ vốn để tiến hành tu sửa và tân trang lại công viên. Chắc hẳn là vị lãnh đạo nào đó cảm thấy lần này quá tốn kém, nên sau khi xong việc, những công việc dọn dẹp này cơ bản đều do những lao động miễn phí như chúng tôi làm.

Tôi cũng chỉ mang tâm lý chơi bời trong hoạt động của trường lần này, vì thế tôi và "đứa bạn" tốt nhất của mình - Triệu Đầu Đá, tên thật là Triệu Lỗi, chỉ làm một chút việc, rồi chạy tót ra sau hòn non bộ chơi.

Ai ngờ, lúc chúng tôi đang chơi vô cùng vui vẻ, thì đột nhiên,

một cảm giác kỳ lạ bao trùm lấy tôi, loại cảm giác này khiến tôi không thở nổi trong phút chốc, ngực bứt rứt khó chịu.

Đầu Đá thấy mắt tôi trợn trắng thì hoảng sợ, vội vàng chạy tới đỡ tôi: "Tiến Bảo? Tiến Bảo, mày sao thế? Mày đừng dọa tao mà!"

Tôi tựa vào người cậu ta hít thở một lúc lâu, nhưng cảm giác khác thường trong lòng vẫn còn đó, đầu óc tôi ong ong, khó chịu vô cùng. Cũng chẳng hiểu sao, tôi lại có thể cảm giác được rằng, có một người chết nằm ngay dưới tảng đá xanh mà chúng tôi vừa chơi.

Tảng đá xanh này nằm sau hòn non bộ, được xếp bằng những hòn đá kì quái san sát nhau, mới được đưa đến trong lần sửa lại công viên lần này, nghe nói có thể trấn tà. Nhưng bây giờ rõ là nó đang "trấn" trên một người chết! Đó là một người đàn ông mặc đồ lao động màu xám xanh, tay chân bị dây thừng trói chặt, trên mặt thi thể còn có mấy vết xanh tím, chắc là trước khi chết đã phải chịu đau đớn.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy người chết, chẳng biết là do sợ hay dạ dày khó chịu, tôi há mồm nôn hết đống thức ăn lúc trưa ra.

Đầu Đá thấy dáng vẻ của tôi như thể sắp không chịu được nữa, hốt hoảng gọi giáo viên tới. Người dẫn đội hôm đó là cô Khúc, chủ nhiệm lớp - bà cô hơn 50 tuổi, cô thấy tôi như thế cũng giật mình. Không hỏi nhiều mà nhanh chóng ấn lên nhân trung của tôi.

Không biết là cô ấn như thế có tác dụng hay tôi dần quen với cảm giác này, tóm lại là tôi đã không còn buồn nôn nữa. Đầu Đá thấy tôi đỡ hơn, thì từ từ dìu tôi qua ngồi xuống chỗ ghế dài trong công viên.

Cô Khúc lo lắng nhìn tôi nói: "Tiến Bảo, em cảm thấy thế nào rồi? Còn buồn nôn nữa không? Có phải trưa nay ăn cái gì mất vệ sinh không?"

Tôi lắc đầu nói: "Không sao ạ, có thể vừa rồi em vận động hơi mạnh, nghỉ một lát là đỡ thôi ạ."

Nhưng cô Khúc vẫn hơi lo lắng, vì thế cô bảo Đầu Đá ngồi với tôi, còn dặn cậu ta: Nếu Tiến Bảo vẫn còn khó chịu thì em đưa bạn ấy về nhà nhé.

Tôi nhìn cô Khúc vội vàng đi chỉnh đốn lại đám bạn đang lao động, nói nhỏ với Đầu Đá: "Đầu Đá, tao nói với mày chuyện này, mày đừng có sợ nhé."

Đầu Đá nhìn tôi với vẻ kì lạ: "Nói đi, chuyện mày không sợ thì sao tao sợ được?"

Nhìn cái vẻ xem thường của cậu ta, tôi thật không biết nên mở miệng nói với cậu ta thế nào, nhưng lúc đó, người bạn tốt duy nhất của tôi cũng chỉ có một mình Đầu Đá.

Do dự một lúc lâu, tôi mới chậm chạp nói với cậu ta: "Đầu Đá, mày có thấy tảng đá xanh đằng sau hòn non bộ kia không?"

Cậu ta nhìn tảng đá xanh kia rồi nói: "Thấy, sao thế, trong tảng đá xanh đó có kho báu à?"

Tôi bình tĩnh nhìn cậu ta, sau đó từ từ lắc đầu: "Không, có một người chết ở trong đó."

"Đừng có nói bậy, mày nghĩ đó là Tôn Ngộ Không à? Lại còn ở trong tảng đá nữa !" Đầu Đá nói.

Nhìn vẻ mặt không tin của cậu ta mà tôi nghẹn lời, nếu như đột nhiên cậu ta nói với tôi như thế, chắc chắn tôi cũng chẳng tin! Thôi được rồi, cậu ta đã không tin thì tôi có nói cũng vô ích.

Nhưng không ngờ khuya hôm đó, sau khi về nhà, tôi lại đột nhiên phát sốt, chị tôi cặp nhiệt độ thấy tôi sốt tới 42 độ, hoảng quá nên vội lao ra khỏi nhà tìm bố mẹ, lúc bấy giờ, hai người còn đang chơi mạt chược bên nhà hàng xóm!

Họ về nhà, thấy tôi sốt nặng thì gấp gáp đưa tôi tới phòng cấp cứu của bệnh viện trong huyện. Lúc đến viện, tôi đã bắt đầu mê sảng rồi, theo lời chị tôi may mắn kể lại, lời của tôi lúc đó đã dọa cho bác sĩ, y tá và cả bố mẹ sợ hãi! Nhưng cụ thể là nói gì thì chị ấy cũng chẳng biết, vì chị ấy phải giữ nhà.

Về sau, lúc chị nghe lén bố mẹ nói chuyện mới biết, mấy câu mê sảng lúc đó tôi nói rất đáng sợ, cũng chính vì những lời nói mê này mà cảnh sát mới đào được một xác chết dưới tảng đá xanh trong công viên Phía Bắc. Xác chết này chính là giám đốc Uông Đại Hải đã mất tích hơn một tháng nay khi đang phụ trách công trình ở công viên.

Cảnh sát tìm được một tờ giấy nợ trong cái xác, là của một chủ thầu tên Tôn Tử Sở đã vay nạn nhân một vạn tệ. Sau khi bị thẩm tra, Tôn Tử Sở này khai vì muốn nhận thầu công trình sửa lại công viên Phía Bắc nên đã mượn tiền Uông Đại Hải, hứa hẹn với nạn nhân sau khi chuyện này thành sẽ cho nạn nhân một vạn tệ làm tiền thù lao, cũng đã viết một tờ giấy nợ cho nạn nhân.

Ai ngờ sau đó, tuy đã nhận được công trình, nhưng lúc làm lại có hai lần gặp sự cố, khiến Tôn Tử Sở cũng không kiếm được nhiều tiền, nếu đưa cho Uông Đại Hải một vạn tệ thì chẳng những lần này gã trắng tay, mà còn phải bù thêm một nửa, vì thế Tôn Tử Sở muốn quỵt nợ.

Nhưng Uông Đại Hải cắn gã không buông, nói nếu như gã không trả tiền thì sẽ mang tờ giấy nợ này kiện lên tòa, cùng lắm thì hai bên cùng chết.

Tôn Tử Sở bị chèn ép đến đỏ cả mắt, bèn nhân lúc tối trời khi công viên không có người giết Uông Đại Hải. Gã biết hôm sau sẽ có một tảng đá xanh lớn được chuyển tới đặt sau hòn non bộ, thế nên cả đêm hôm đó, gã đã chôn Uông Đại Hải ngay dưới vị trí sẽ đặt

tảng đá xanh.

Kết quả đúng như gã đã đoán trước, tảng đá xanh kia đè lên xác Uông Đại Hải một cách chắc chắn, nếu không phải tôi gây ra chuyện như thế, chỉ sợ trừ phi công viên bị phá, còn không thì khó mà phát hiện ra thi thể.

Chỉ có điều từ đó về sau, đám học sinh bắt đầu như vô ý tránh né tôi, ngay cả Đầu Đá thân với tôi nhất cũng không chơi với tôi nữa, lúc đó tôi cũng chẳng biết là tại sao.

Mãi đến sau này, có một lần tôi tới nhà bà ngoại chơi, chợt nghe thấy có người cứ gọi cửa bên nhà bà Vương hàng xóm. Tôi bèn ra ngoài xem thử, thì ra là con trai bà Vương dẫn vợ và con về thăm mẹ. Bình thường con trai bà Vương về nhà vẫn dùng chìa khóa để mở cửa, nhưng hôm đó anh ấy lại thấy cửa nhà bị khóa trái, hơn nữa dù họ có gõ cửa thế nào thì bên trong vẫn chẳng có ai trả lời.

Tôi cũng tò mò đến đó để xem chuyện vui một chút, mọi người đều là hàng xóm đã lâu, nên tôi giúp họ gọi bà Vương ra mở cửa. Cuối cùng tôi còn chưa đi được mấy bước thì đột nhiên đầu đã ong lên. Sau đó, cảm giác lúc ở công viên Phía Bắc lại xuất hiện một lần nữa! Tôi đã hiểu, thì ra đây chính là mùi của cái chết!

Tôi biết tại sao bà Vương mãi không ra mở cửa, vì ba ngày trước, bà trượt chân ngã đập đầu xuống đất, lúc đó trong nhà không có ai nên không kịp đưa đến bệnh viện cứu chữa, bà gắng gượng được mấy tiếng sau thì tắt thở.

Sau chuyện này, tôi đã không thích ra khỏi nhà nữa, không muốn đến trường, vì tôi sợ cảm giác này lại xuất hiện lần nữa. Cứ như thế, tôi nghỉ học. Giải thích với bên cơ quan chức trách là vì: Nguyên nhân sức khỏe, cần ở nhà nghỉ ngơi.

Trong thời gian đó, tôi vẫn không dám ra khỏi cửa, sợ vừa ra ngoài đã thấy ai đó chết trước mặt mình! Cũng may ông trời còn chưa bỏ rơi tôi, ngay lúc mờ mịt nhất, tôi gặp chú họ, quý nhân đầu tiên của mình ở Đông Bắc.

Ở Đông Bắc, tôi có một người chú họ xa, sau khi ông ấy nghe chuyện của tôi xong thì bảo mẹ đưa tôi đến chỗ ông ấy nghỉ ngơi một thời gian. Lúc đầu tôi còn không muốn đi, ngẫm lại xem, tôi là một đứa trẻ lớn lên ở thành phố, sao lại tình nguyện về nông thôn sống được chứ?

Nhưng vì không chịu được việc mẹ tôi cứ lải nhải, tôi đành giơ hai tay đầu hàng, ngồi tàu hỏa lên đường về Đông Bắc.

Chẳng biết đã bao nhiêu năm rồi tôi không đi loại tàu hỏa màu xanh này, nhớ lúc bé tí, tôi thường ngồi tàu hỏa màu xanh về nhà bà ngoại với mẹ. Nhưng bây giờ đã có ô tô, còn có cả đường sắt cao tốc nữa, tôi thật sự không ngờ, ở nơi xa nhất của phía Bắc Tổ quốc vẫn còn có thể đi loại tàu hỏa màu xanh cũ này.

Chẳng biết tàu hỏa đã đi bao xa về phía Bắc rồi, nhưng đến khi nào tàu không chạy tiếp nữa thì tôi mới xuống được, ai bảo tôi phải tới cái nơi ở xa nhất ở phía Bắc Tổ quốc chứ? Nhà chú họ ở núi Đại Hưng An thuộc tỉnh Hắc Long Giang, không úm trên xe lửa "ba ngày hai đêm" thì chắc chắn là chưa tới. Thấy tàu đã đi được hai ngày rồi, xem ra nhà của chú họ cũng không còn xa nữa.

Ai ngờ lúc tàu đi qua một nhà ga tên "Nộn Giang", tôi phát hiện ra trong số những hành khách trên tàu có một người đàn ông kì lạ.

Dáng người này không cao lắm, làn da ngăm đen, rất đô con, gương mặt có hơi ngang, là dáng mặt chỉ có ở người quanh năm suốt tháng bôn ba bên ngoài. Gã vừa lên xe, lòng tôi căng thẳng, cảm giác quen thuộc kia lại tới lần nữa.

Người đàn ông nọ mặc áo khoác quân đội vừa cũ vừa bẩn, sau lưng còn đeo một cái ba lô rất to, tay xách một chiếc túi nhựa màu đỏ trắng xanh trông có vẻ rất nặng. Nhìn gã đi từng bước một về phía mình, từng lỗ chân lông trên người tôi nhanh chóng co lại.

Tôi rất rõ cảm giác này có nghĩa là gì, đối với tôi, đây là mùi của cái chết. Chẳng lẽ người này là người chết sao? Không đúng, người chết mà lại còn tự lên tàu được à? Tiếp đó, ánh mắt tôi dời xuống, nhanh chóng tập trung vào chiếc túi trong tay gã, trong này có vấn đề!

Người đàn ông đó nói với ông chú ngồi bên cạnh tôi bằng giọng

Tứ Xuyên đặc sệt: "Anh à, chỗ này có ai ngồi không?"

Ông chú liếc nhìn gã rồi nói: "Không có, vẫn chưa có ai ngồi cả, nhưng trong túi của anh có cái gì thế? Mùi nặng quá?"

Gã tỏ vẻ phật ý, cười nói: "Không có gì, chỉ là một ít thịt khô Tứ Xuyên quê tôi thôi, ở đây không mua được đâu." Gã vừa nói vừa cố nhét chiếc túi xuống gầm ghế.

Trong lòng tôi hơi sợ, cảm thấy buồn nôn. Thịt khô? Đây rõ ràng là một bộ xương người! Tôi nghĩ sau này mình sẽ không dám ăn thịt khô nữa.

Tôi nhìn gã đàn ông thô kệch trước mặt, tự hỏi gã là ai? Là tội phạm giết người biến thái sao? Tại sao gã lại muốn mang một xác chết lên tàu? Có rất nhiều câu hỏi quanh quẩn trong đầu tôi.

Nhưng tôi có thể cảm giác được đây là bộ xương của một phụ nữ, tuy mắt không nhìn thấy nhưng tôi vẫn cảm nhận được hình dáng của bà ấy lúc còn sống: Là một phụ nữ nông thôn điển hình, đã chết nhiều năm rồi. Bà ấy không đẹp nhưng hẳn là một người cần cù chịu khó, đáng tiếc số mệnh không tốt nên bị chết vì khó sinh.

Tuy rằng lúc đó tôi không có nhiều kiến thức về pháp luật, nhưng cũng biết đây là chết một cách bình thường chứ không phải bị người ta sát hại, vậy thì tại sao gã đàn ông này lại muốn mang xương của bà ấy lên tàu?

Chẳng lẽ đây là vợ của gã? Không đúng, chắc chắn không phải, người phụ nữ này chết ít nhất cũng phải mấy chục năm rồi, lúc bà chết hẳn phải hơn 30 tuổi, gã đàn ông này tối đa cũng chỉ 40 là cùng, tính tuổi ra bà ấy còn có thể là mẹ của gã.

Tôi nghĩ nếu mình có thể chạm được vào bộ xương kia thì chắc sẽ biết được nhiều thông tin hơn, nhưng ngẫm lại thấy vẫn không nên đụng vào đồ vật xui xẻo như vậy!

Đúng lúc này, dạ dày của tôi lại bắt đầu cuộn trào, đây là "di chứng" sau khi "cảm giác" kia xuất hiện, chỉ cần có cảm giác những thứ này tồn tại là tôi lại muốn nôn.

Tôi tranh thủ đứng dậy đi vào buồng vệ sinh nhưng không nôn ra được, đành phải buồn bực đi ra. Vừa ra ngoài đã bị nhân viên tàu gọi lại: "Cậu nhóc, mau trở về chỗ ngồi đi, lát nữa bảo vệ sẽ đi kiểm tra vé đấy!"

Tôi gật đầu rồi về chỗ ngồi, vừa đặt mông xuống thì nghe thấy ở phía trước có tiếng bảo vệ bắt đầu đi xoát vé. Nhân viên bảo vệ kiểm tra từng người một, tôi nhận thấy gã đàn ông Tứ Xuyên ở đối diện hơi căng thẳng.

Có lẽ người khác không biết lý do, nhưng tôi thì biết, chắc chắn gã đang sợ nhân viên bảo vệ sẽ kiểm tra hành lý của gã! Nhưng cũng không chắc chắn, có quá nhiều hành khách trên tàu, nhân viên không thể kiểm tra từng người một được, họ sẽ chỉ chú ý những người có vẻ đáng ngờ.

Rất không may, gã đàn ông trước mặt tôi được trúng thưởng. Nhân viên bảo vệ lễ phép nói với gã: "Đồng chí, chiếc túi dưới gầm ghế này là của anh?"

Gã hơi bối rối, gật đầu: "À phải, đồng chí cảnh sát, trong này là một ít thịt khô ở quê tôi, không phải hàng cấm đâu."

Nhân viên bảo vệ không đồng ý nhưng vẫn khách sáo nói với gã: "Vậy xin anh hãy mở ra cho tôi kiểm tra một chút."

Gã đàn ông tỏ vẻ không tình nguyện: "Đồng chí cảnh sát xem, tôi vất vả lắm mới gói kín vào được, bóc ra không tiện, nếu không anh kiểm tra ba lô của tôi đi vậy?"

Nhân viên bảo vệ thấy gã cứ từ chối liền biết trong gói này nhất định có vấn đề, anh ta chuyển giọng cứng rắn: "Đồng chí, nếu như anh không phối hợp cho tôi làm việc, thì mời anh đi cùng tôi một

chuyến!"

Dứt lời, thêm hai nhân viên bảo vệ ở phía sau đi tới giúp gã lấy chiếc túi nhựa ra. Gã đàn ông càng thêm hoảng hốt, đưa tay đoạt lại chiếc túi!

Tôi biết sắp có trò hay diễn ra nên liên tục lùi về phía sau để tránh.

Quả nhiên, ngay lúc gã kéo một phát, chiếc túi nhựa màu đỏ trắng xanh cũ nát bị rách một đường lớn vang lên tiếng "Roạt!". Toa tàu bất chợt yên tĩnh, nhưng sau đó vang lên tiếng gào thét hoảng sợ của những hành khách gần đó. "A người chết! Trong này có người chết!"

Không cần nhìn tôi cũng biết thịt khô và xương sọ người khác nhau vô cùng.

Bảo vệ cũng không phải vô dụng, họ nhanh nhẹn khóa người đàn ông Tứ Xuyên xuống mặt đất, gã sốt ruột văng ra mấy câu chửi bằng giọng Tứ Xuyên, đừng nói tới mấy nhân viên bảo vệ này là người Đông Bắc gốc nên nghe không hiểu, đến tôi là người Hà Bắc cũng nghe cái hiểu cái không.

Thấy gã đàn ông bị còng tay rồi bị mang ra phía sau, những hành khách trong toa rối loạn cả lên! Chuyện này không biết thì không sao, biết rồi trong lòng ai chẳng cảm thấy hoảng sợ? Đặc biệt là hai người ngồi cùng ghế với gã đàn ông đó càng thấy kinh hoàng, họ làm ầm lên, đòi nhân viên đổi chỗ.

Nhân viên tàu cũng lười để ý đến họ, ai sẽ đồng ý đổi tới ngồi chỗ này chứ? Thời gian này có chỗ ngồi trên xe lửa là tốt lắm rồi, còn muốn cái gì nữa?

Về sau tôi nghe mấy hành khách cùng toa thích hóng chuyện trở về nói mới biết, thì ra gã Tứ Xuyên kia là kẻ chuyên mua đi bán lại thi thể cho người ta làm lễ kết duyên âm. Một khách hàng của gã có con trai mới chết, cảm thấy con trai một mình ở dưới kia quá cô đơn nên muốn tìm cho cậu ta một cô gái để kết duyên âm, tìm cũng đã lâu rồi nhưng không có mối thích hợp. Sau đó họ nhờ người tìm được gã đàn ông Tứ Xuyên này, nghe nói gã có thể tìm

được thi thể nữ để kết duyên âm nên cho gã hai nghìn đồng đặt cọc, chờ sau khi xong chuyện sẽ trả thêm năm nghìn nữa! Nhưng không ngờ "Thi thể tân nương" vừa mới lên tàu đã bị đồng chí bảo vệ tịch thu mất!

Sau chuyện này, tôi còn nghĩ thầm, nếu gia đình nhà kia biết gã Tứ Xuyên này ngàn dặm xa xôi cõng một bà lão 80 tuổi về làm con dâu nhà mình, thì có tức đến hộc máu không nhỉ?

Nhà chú họ tôi ở một thôn gọi là Cổ Gia Đồn, đương nhiên không phải tất cả mọi người ở đó đều mang họ Cổ, chỉ là bởi người đến đây khai hoang đầu tiên là một gia đình họ Cổ người Sơn Đông, về sau họ ở đây bám rễ sinh sống nên mới gọi tên như vậy.

Diện tích Cổ Gia Đồn không lớn, tính cả thôn chỉ có gần một trăm nhân khẩu, nhà chú họ tôi ở đầu Đông, trong nhà có ba mẫu ruộng, sức khỏe của thím họ không tốt nên luôn ở nhà nghỉ ngơi, mọi việc lớn nhỏ trong ngoài đều do một tay chú lo liệu hết.

Ngoài dựa vào trồng trọt để mưu sinh, chú họ tôi còn là thầy âm dương nổi danh nhất trong vùng. Tuy không kiếm được nhiều tiền nhưng vẫn đủ lo ăn mặc, cho nên có thêm cái miệng ăn là tôi cũng không quá khó khăn.

Thím họ là người phụ nữ vùng Đông Bắc nhiệt tình, lúc còn nhỏ tôi đã gặp thím ấy một lần khi thím lên Bắc Kinh khám bệnh, trong trí nhớ của tôi thì thím là một người phụ nữ xinh đẹp.

Nhưng sau nhiều năm bệnh tật, đôi mắt sáng năm ấy đã trở nên đục ngầu, khuôn mặt xinh đẹp khi xưa cũng sưng phù vì tác dụng của thuốc, thứ duy nhất không thay đổi chính là tính cách niềm nở với tất cả mọi người của thím.

Vừa thấy tôi, thím đã kéo tay tôi rồi nói: "Nhanh vào đây để thím nhìn xem Tiến Bảo của chúng ta mấy năm nay có thay đổi gì

không nào?"

Vành mắt tôi hơi ửng đỏ khi nhìn gương mặt không còn nét xinh đẹp khi xưa, nhưng thím họ lại vui vẻ nói: "Cậu nhóc ngốc, có phải thấy thím đã già rồi, không còn dễ nhìn như trước kia phải không?"

Tôi lắc đầu thật mạnh: "Không ạ, thím vẫn xinh đẹp chẳng khác gì hồi trước!"

Thím họ nghe tôi nói thế thì cốc đầu tôi. "Miệng lưỡi dẻo quẹo, thím mà giống hệt trước kia chẳng phải thành lão yêu tinh rồi à?"

Tôi xoa đầu, nói: "Thì thím chính là yêu tinh mà!"

Thím họ cười kéo tôi ngồi vào bàn ăn. Tôi nhìn các món trên bàn. Ôi! toàn bộ đồ ăn đều là món tôi ưa thích, có thịt luộc ngâm dưa chua, bún thịt hầm, còn có món bánh nhân đậu mà tôi thích nhất! Thế là tôi bắt đầu nhét đầy mồm thức ăn.

Chú họ nhìn tướng ăn của tôi thì thích lắm, chú không ngừng nói: "Tiến Bảo, cứ ăn nhiệt tình vào nhé! Đến nhà chú thì không sợ hết thịt!"

Tôi vừa ăn vừa lúng búng trả lời: "Chú yên tâm, cháu chắc chắn sẽ ăn nhiệt tình!"

Có lẽ vì chú và thím không có con cái nên họ rất thích tôi. Sức khỏe của thím họ không tốt, không thể mang thai, về sau hai người họ nhận nuôi một bé trai nhưng lên ba tuổi thì chết yểu, chú họ tự tính cho mình một quẻ, từ đó chú không nhận nuôi thêm đứa trẻ nào nữa.

Sau này, trong một lần uống say mới nghe chú nói: "Số chú đã định cả đời này không con, cho dù có cố cãi mệnh, kết quả cũng chỉ là công dã tràng. Thôi đành vậy, chỉ cần sức khỏe của Lan Tử tốt lên, thì dù chỉ có hai người bọn chú sống với nhau cũng không

sao."

Hôm tôi tới đúng vào ngày rét đậm, các nhà ở vùng nông thôn Đông Bắc lúc này đang trong thời gian nghỉ đông, ba mẫu ruộng của chú tôi cũng đủ ăn cho cả nhà, trong nhà có con lợn đen chưa đủ tuổi nên không thể giết, bình thường muốn ăn thịt, tôi phải đi cùng chú lên rừng săn thú.

Lúc còn trẻ, mùa đông hàng năm chú họ tôi vẫn thường săn được mấy con hoẵng. Bây giờ, quốc gia tuyên truyền hoẵng cũng là động vật cần được bảo vệ của quốc gia, nên không thể vào núi bẫy bắt nữa. Chú đành phải đi kiếm gà rừng thỏ rừng hay những thứ khác về cho thím bồi bổ.

Sáng sớm hôm nay, chú họ muốn mang tôi theo vào rừng, lúc tới đây tôi chỉ mặc một cái quần lông, thím họ sợ tôi bị lạnh nên đã làm thêm cho tôi một cái quần bông mới, theo lời thím nói chính là: "Ở Đông Bắc mà không có quần bông thì không qua được mùa đông!" Thế nên sáng nay tôi mặc cái quần bông ấm áp do thím mới khâu cho rồi cùng chú đi lên núi.

Vừa đến trên núi, tôi bị hình ảnh tuyết trắng mênh mông trước mắt làm cho kinh ngạc, rừng tùng dày đặc bị phủ tuyết, bước chân của tôi đạp lên tuyết phải lún đến bắp đùi. Cũng may chú họ đã làm cho tôi một đôi ủng đi tuyết thô sơ nên tôi mới có thể dễ dàng di chuyển.

Chú họ nói cho tôi biết, mặc dù bây giờ tuyết đọng rất dày, nhưng nếu tuyết không tan thì bất kỳ loại động vật nào đi trên tuyết đều sẽ lưu lại dấu vết. Có điều hiện giờ chú tôi không dùng súng săn bắn nữa nên chỉ có thể đặt một ít bẫy đơn giản, đến ngày hôm sau, nếu bẫy được con thú lớn, thường thì chú sẽ thả phóng sinh.

Hôm nay, tôi và chú họ phải tới ba chỗ để kiểm tra, chú ấy nhớ

rõ từng nơi mà mình đặt bẫy, ngày nào cũng đi xem thử, chẳng giống như mấy người khác trong thôn, cứ gài bẫy linh tinh rồi sau đó cũng quên mất là ở đâu, rất nhiều động vật lớn sập những loại bẫy này rồi cứ thế chết đói!

Hai chúng tôi đi khoảng hơn một tiếng trong núi, chợt chú họ bảo tôi cúi xuống, khiến cho cái người to gan tôi đây tưởng là gặp phải gấu hay hổ gì nữa chứ! Kết quả là tôi cúi xuống đợi một lúc lâu, chỉ thấy chú họ tôi xách một con thỏ rừng lông xám đã chết từ một chỗ cách đó không xa về!

Chú đắc ý: "Tiến Bảo, tối nay chúng ta sẽ ăn thịt thỏ rừng kho tàu!"

Tôi nghe xong cũng thấy vui vẻ, không kiềm được mà nuốt nước miếng.

Chú họ buộc con thỏ ra sau lưng, tiếp đó kéo tôi khỏi mặt tuyết: "Đi nào! Tới chỗ đặt bẫy kế tiếp xem chút!"

Vì thế tôi và chú họ lại cố hết sức đi thêm nửa tiếng trên tuyết mới tìm được chỗ gài bẫy khác, tiếc là trong cái bẫy này chẳng có gì cả, chú họ cẩn thận kiểm tra lại một chốc, quả thật không có con vật nào lọt bẫy, lần này chúng tôi đành hậm hực bỏ đi, về phía trước tìm chỗ đặt bẫy thứ ba của chú.

Tiền Truyện

Hai chúng tôi lại đi về phía trước một chút, chú họ thấy tôi có vẻ thất vọng, bèn sờ đầu tôi, nói: "Không sao, chuyện thường thôi, thỉnh thoảng mấy ngày trời cũng không có gì trong bẫy, hôm nay có một con thỏ rừng là tốt lắm rồi."

Lúc đang nói chuyện thì đã tới chỗ đặt bẫy thứ ba, nhưng tôi còn chưa nhìn rõ được trong bẫy có gì hay không thì đã chợt nghe chú nói khẽ, "Tiến Bảo, cháu đợi ở đây đừng động đậy, chú qua xem thử, thứ trong bẫy này hơi kì lạ."

Tôi nghe chú nói thì có hơi sợ, nhưng lại rất tò mò, vì thế nên không nghe lời chú mà dần dần nhích về phía chú đang đi.

Ngay lúc tôi sắp tới sau lưng chú thì chợt thấy chú nửa ngồi nửa bò dưới đất trông rất kì lạ, như thể đang nói chuyện với ai đó, nhưng vì chú đang quay lưng lại nên tôi không thấy rõ được cái gì ở trong bẫy.

Lúc tới gần, chú nghe thấy tiếng của tôi nên quay đầu lại nhìn, vẻ mặt quái lạ vô cùng.

"Chú?"

Ngay lúc tôi vừa gọi chú, đột nhiên một con vật màu đỏ rực luồn qua người chú, nó chạy rất nhanh, tôi còn chưa thấy rõ thì nó đã biến mất trong cánh rừng rồi!

Tôi áy náy nói: "Có phải cháu dọa con mồi chạy mất rồi không

ạ?"

Chú họ lắc đầu, "Không đâu, chú để nó chạy đấy!"

"Gì cơ? Sao lại thế ạ?" Tôi khó hiểu hỏi chú.

Chú nhìn tôi rồi cười nói: "Thịt nó không ăn được, có mùi, da còn đáng giá một chút, nhưng chú thấy nó rất đẹp, bẫy chết thì tiếc quá."

Tôi nghe chú nói mà như lạc vào sương mù, sốt ruột nói: "Chú ơi, chú cứ nói với cháu nó là gì đi!"

Chú họ cười với vẻ thần bí, "Hỏa Hồ Ly!"

Vì thế trên đường xuống núi, lòng tôi vẫn giữ mãi sinh mệnh xinh đẹp chợt lóe trước mắt tôi vừa nãy, lúc đó tôi cũng không biết, rằng nhiều năm về sau, tôi còn có thể không hẹn mà gặp lại "nó".

Chú họ không đưa tôi về bằng đường cũ vì phải mất rất nhiều thời gian, chúng tôi đi lên từ phía nam sườn núi, lúc trở về thì đi từ phía bắc sườn núi xuống, bởi vì ở phía bắc sườn núi có một con suối. Mặc dù nhiệt độ trên núi hiện giờ ít nhất cũng phải âm 30 độ C, nhưng con suối này lại không bị đóng băng.

Mỗi lần lên núi, chú họ tôi vẫn thường đến đây lấy một túi nước mang về cho thím nấu thuốc, vì chú ấy tin rằng nước suối ở nơi này rất tinh khiết.

Hôm nay cũng không ngoại lệ. Nhưng khi chú ấy vừa đến bên dòng suối lấy nước, tôi đột nhiên cảm giác trong đầu mình ong lên, tiếp đó dạ dày bắt đầu cuộn trào muốn nôn, chỉ chốc lát sau mồ hôi lạnh thi nhau chảy xuống. Chú họ vẫn đang ngồi xổm bên dòng suối lấy nước vào túi da nên không chú ý sự khác thường của tôi ở bên này.

Từng cơn chóng mặt làm tôi phải vịn vào gốc cây thông bên

cạnh, cố gắng điều hòa nhịp thở, tiếp đó tôi nhắm mắt lại để cảm nhận khoảng đất trống xung quanh đây, lớp tuyết dày bao phủ hết mọi thứ, cũng che lấp đi dấu vết tội ác!

Cuối cùng ánh mắt tôi khóa chặt vào một lớp tuyết hơi nhô cao hơn so với xung quanh, tôi cố sức hít sâu vào một hơi rồi chậm rãi đi về phía đó.

Chú họ lấy xong nước, quay lại nhìn thấy tôi đang đi đến một hướng khác, chú buộc chặt miệng túi da rồi gọi to tôi: "Tiến Bảo! Cháu làm gì thế?"

Nhưng dường như tôi không nghe thấy tiếng chú gọi, tôi chẳng có chút phản ứng nào, vẫn tiếp tục tập tễnh bước lên phía trước. Cuối cùng chú cũng phát hiện ra tôi có gì đó bất thường! Chú lập tức chạy nhanh về phía tôi, nhưng chân đang đi ủng nên rất khó di chuyển nhanh trong tuyết, đợi đến lúc chú đuổi kịp thì tôi đã đứng sững người trước đống tuyết kia rồi.

Chú họ vừa thở hồng hộc vừa nói: "Tiến Bảo, chú gọi sao cháu không trả lời?"

Tôi quay đầu nhìn chú, sau đó nói một câu không liên quan tới câu hỏi của chú: "Phía dưới này có một người phụ nữ."

Mặt chú họ tôi biến sắc, chú cũng biết chuyện của tôi, nhưng khi lần đầu tiên nhìn thấy tôi sử dụng "kỹ năng đặc thù", chú vẫn vô cùng sợ hãi.

Một lát sau chú mới yếu ớt hỏi tôi: "Người phụ nữ đó trông như thế nào?"

Tôi nhắm mắt lại cảm nhận người phụ nữ nằm dưới lớp tuyết, sau đó mới từ tốn trả lời: "Người này mặc một cái áo màu vàng trứng, tuổi khoảng 30, trên tay cô ấy đeo một chiếc vòng màu vàng, nhìn chất không giống vàng mà giống đồng hơn!"

Chú họ nghiêm túc nhìn tôi, chú nói: "Có phải màu sắc của nó rất giống màu của đồng tiền 5 xu không?"

Tôi gật đầu, sau đó tôi chậm rãi đặt tay lên mặt tuyết, những hình ảnh khi còn sống của người phụ nữ này bỗng chốc tràn vào đầu tôi như chiếu một bộ phim điện ảnh.

Tôi nhìn thấy rõ khoảnh khắc cô ấy tử vong, cô ấy bị một người đàn ông lấy đá đập chết, chân của người đàn ông này hơi có tật, lúc đi hay bị giật một cái, nhưng sức lực của ông ta rất lớn, người phụ nữ mặc dù đã cố gắng phản kháng nhưng vẫn không chống lại được.

Chú họ nghe thấy tôi nói chân của người đàn ông kia có tật thì thốt ra tên của một người: "La thọt!"

"La thọt là ai ạ?" Tôi hỏi.

Chú không trả lời tôi ngay mà đi đến cạnh gốc cây thông, bẻ mấy cành khô cắm xuống khoản tuyết nhô lên, sau đó nói với tôi, "Đi! Về nhà rồi nói."

Trên đường về, chú kể lại cho tôi nghe sự việc kỳ lạ xảy ra trong thôn năm ngoái. Hóa ra La thọt kia làm nghề nuôi ong, cứ vào xuân và hè hằng năm, gã sẽ từ nơi khác đến đây nuôi ong, đến mùa thu thì kéo thùng ong nuôi xuống phía nam ấm áp, năm nào cũng như vậy.

Bởi vì chân bị tật từ nhỏ, nên mọi người gọi gã là La thọt. Cũng vì chân có tật, nên mãi mà gã vẫn chưa lấy được vợ. Không ngờ vào năm ngoái, gã này đột nhiên đưa một người phụ nữ tầm 30 tuổi về làng, hơn nữa còn rất ưa nhìn, vì thế, mấy tên lưu manh trong thôn đều dòm ngó thèm thuồng!

Đặc biệt có một người tên là Ngô lão tam, người này chuyên làm đồ trang sức. Năm ngoái trong thôn tạm thời sử dụng một loại tiền 5 xu bằng kim loại để làm vòng tay, rất nhiều cô gái không

mua nổi vòng tay vàng, nên muốn đánh một vòng bằng đồng để đeo, đa số họ đều tìm Ngô lão tam nhờ làm giúp. Nhưng chuyện này chỉ có thể làm lén lút, vì phá hoại tiền cũng là phạm pháp, nên trước giờ Ngô lão tam không làm cho người ngoài.

Thế nhưng, có một ngày, mọi người phát hiện, nàng dâu xinh đẹp nhà La thọt cũng đeo trên tay chiếc vòng đồng sáng loáng, có người trong thôn đồn bậy đồn bạ: "Nhất định là Ngô lão tam thấy người ta xinh đẹp, nên mới phá lệ làm cho người ngoài vùng như cô ta một cái!"

Lời này truyền đến tai La thọt, vì chuyện này mà gã đánh vợ không ít lần, nhưng vợ gã vẫn cố chấp phủ nhận có gian tình với Ngô lão tam, về sau việc này cũng không giải quyết được gì.

Thế nhưng, mọi người dần phát hiện ra, trước đó người vào thôn bán mật ong đều là người vợ, nhưng bây giờ lại trở thành La thọt! Có người đến chỗ gã mua mật cũng không thấy vợ gã đâu.

Trong lúc mọi người đều đang thắc mắc vợ gã đi đâu, thì vào một đêm nọ, gã kéo tất cả thùng nuôi ong bỏ đi, dù gã đi rất vội, nhưng vẫn có người nhận ra gã chỉ đi một mình!

Chú tôi nói: Lúc đó mọi người đều cho rằng La thọt sợ Ngô lão tam lại gian díu với vợ mình, cho nên gã để vợ đi trước, sau một thời gian dài, mọi người cũng dần quên chuyện này đi, nhưng không một ai ngờ người phụ nữ này đã chết! Hơn nữa lại do La thọt hại chết!

Sau khi về nhà, chú tôi gọi mấy người trẻ tuổi trong thôn cùng trở lại bãi đất trống cạnh khe núi kia, lần này chú không đưa tôi đi cùng mà để tôi ở nhà với thím.

Sau khi đào thi thể dưới tuyết lên, mọi người nhanh chóng về thôn báo cảnh sát. Về sau nghe chú nói, cảnh sát sau khi khám nghiệm hiện trường, kết luận cũng không khác nhiều so với những gì tôi nói, tảng đá đập chết người phụ nữ kia bị ném cách đó không xa, nhưng vì tuyết đọng quá dày, nên đã che đi hiện trường.

Hai tháng sau, kẻ giết người La thọt cũng bị bắt ở Hồ Bắc, Kinh Châu. Chú tôi chỉ nói với người ta rằng chuyện này là do chú vô tình phát hiện ra, không hề nói một câu về chuyện của tôi, ngay cả

thím cũng không biết.

Tuy nhiên ở thôn trên vẫn có tin đồn, nói rằng linh hồn người vợ của La thọt đã tìm đến chú họ tôi là thầy pháp để nhờ giúp đỡ, giúp cô giải nỗi oan dưới tuyết. Mỗi lần chú họ nghe chuyện này, cũng chỉ cười cười không nói gì nhiều.

Sắp đến năm mới, em trai của thím đến chơi, anh ta muốn nhờ chú xem một quẻ, xem năm mới nên xuất hành hướng nào? Hóa ra là do cách đây vài năm, chú này có lấy một người vợ, hai người cùng ra ngoài làm công, có một lần cãi nhau người vợ tức giận bỏ đi.

Em trai thím lúc đó vẫn đang nóng giận nên không đuổi theo, nhưng khi hối hận đi tìm thì đã không thấy bóng dáng người vợ đâu nữa.

Chú ấy vốn nghĩ sau khi vợ mình hết giận sẽ về nhà, không ngờ từ đó đến nay chú ấy cũng chưa gặp lại vợ mình! Mấy năm nay, chú ấy về nhà bố mẹ vợ tìm, nhưng họ cũng không biết chuyện con gái mình đã mất tích, sau đó chú trở lại nhà nhưng vẫn không có tin tức gì.

Từ đó về sau, em trai thím bắt đầu con đường dài lê thê đi tìm vợ, chỉ cần nghe đâu đó có người giống vợ mình xuất hiện, dù xa đến đâu chú ấy cũng đi tìm, nhưng lần nào cũng thất vọng quay về.

Thật ra, mọi người trong nhà ai cũng khuyên chú ấy nên từ bỏ, người có trình độ như chú ấy không bằng tìm một người phụ nữ khác sống cho tốt! Nhưng em của thím không đồng ý, bởi vì chú vẫn không hiểu nổi, vợ chồng cãi nhau đôi ba câu, sao vợ mình có thể bỏ đi mà không nói lời nào?

Giờ chú ấy chỉ muốn tìm anh rể để xem quẻ xuất hành, sau đó sẽ quyết định phương hướng để đi tìm.

Nhưng năm nay có nói thế nào chú tôi cũng không xem quẻ cho chú ấy, mà chỉ khuyên chú nên ở nhà đón tết, cứ đi tìm mãi cũng không phải là cách hay. Nhưng em trai của thím không nghe, khăng khăng muốn anh rể tính cho một hướng đi.

Trong lúc hai người nói chuyện, tôi thấy trên tay em trai thím cầm một cái túi, nên hỏi: "Cậu cầm gì thế?"

Em trai thím vừa nghe thấy, mắt đã đỏ lên nói: "Đây là chiếc túi mà Anh Tử thích nhất, lúc cô ấy bỏ đi, không mang theo bất cứ thứ gì." Nói xong liền mở túi ra cho tôi xem.

Bên trong đúng là có một chiếc ví da màu hồng phấn, trong ví ngoài mấy tờ tiền còn có thẻ căn cước, nếu một người thật sự muốn bỏ nhà đi sao lại không mang theo thẻ căn cước chứ?

Đột nhiên, có một cảm giác mạnh mẽ, thôi thúc tôi chạm vào chiếc túi đó, nên tôi nói với em trai thím: "Cậu à, có thể cho cháu xem cái túi một chút không?"

Em trai thím nghe xong cũng hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn đưa chiếc ví cho tôi, tôi mở ra xem, trên thẻ căn cước ghi tên Trương Thúy Anh.

Đột nhiên, đầu tôi căng ra, một số hình ảnh xuất hiện, trên đường quốc lộ, tuy đèn hai bên đường sáng choang, nhưng đoạn đường này lại tối mịt mù không thấy tay.

Lúc này, một người phụ nữ dáng người cao gầy bước nhanh trên lề phải, cô vừa đi vừa lấy tay gạt nước mắt, vẻ mặt buồn bã. Đột nhiên, một chiếc Audi màu đen từ xa chạy ẩu lao đến với tốc độ rất nhanh, đến khi người phụ nữ nhận ra thì chiếc xe đã ở ngay trước mặt.

Ánh đèn chói lòa khiến người phụ nữ mắt mất phương hướng, không kịp tránh, thân thể văng lên không trung rồi rơi xuống thanh chắn bên đường.

Em trai thím thấy vẻ mặt mờ mịt của tôi, nên đẩy đẩy, hỏi tôi làm sao vậy? Nhưng lúc chú ấy vừa đưa tay đã bị chú tôi kéo lại, bảo chờ một lúc.

Mà lúc này, tôi nhìn thấy người đàn ông lái chiếc Audi màu đen, cả người đầy mùi rượu xuống xe, đi đến bên cạnh người phụ nữa, dùng chân đá vào cô ấy, phát hiện người không có phản ứng gì, gã mở cốp xe, thả người phụ nữ vào trong đó nhanh chóng rời đi.

Cũng không biết nằm trong xe bao lâu, người phụ nữ đau nhức cả người dần tỉnh lại trong cốp xe, cô cố hết sức muốn đẩy nắp thùng xe ra, nhưng vì bị thương nên không còn chút sức nào.

Cuối cùng, xe dừng lại. Người đàn ông say rượu mở nắp thùng xe phía sau, khi gã phát hiện ra người phụ nữ kia chưa chết cũng không hề vui mừng! Người phụ nữ cầu xin gã đưa mình đi bệnh viện, nhưng gã lại thờ ơ, gã giơ tay túm lấy người phụ nữ không còn chút sức để phản kháng, kéo cô ra khỏi cốp xe, sau đó đẩy mạnh cô vào một cái hố lớn, tiếp đó gã dùng máy ủi đất nhanh chóng đẩy tất cả đất đá xung quanh vào trong hố!

Cái hố nhanh chóng bị gã lấp đầy.

Chờ đến khi tôi lấy lại được tinh thần, chỉ thấy cả ba người trong phòng đều chăm chú nhìn tôi, chú họ cầm lại ví tiền của mợ Anh Tử, dò hỏi tôi: "Thế nào? Có thể tìm mợ cháu trở về được không?"

Tôi nhìn cậu, do dự không biết trả lời thế nào, bởi vì tôi không biết "Trở về" là như thế nào, là còn sống trở về, hay chết rồi vẫn phải trở về đây?

Em trai thím thấy tôi như muốn nói rồi lại không, thì hơi sốt ruột: "Tiến Bảo, cậu biết cháu có theo anh rể học phong thủy, nếu cháu có nhìn thấy chuyện gì, cứ nói với cậu, cậu có thể chịu đựng được."

Nghe cách nói chuyện này của cậu, tôi thật sự không dám nói, chỉ lắc đầu: "Cháu có thể nhìn ra chuyện gì chứ? Cậu hỏi chú cháu đi!"

Tối hôm đó chú tôi cũng không xem một quẻ nào cho người em vợ, đến gần giờ đi ngủ, chú tôi len lén hỏi: "Cháu nhìn thấy gì vậy?" Tôi nhìn thím và người em đều ngủ rồi, mới kể cho chú nghe những chuyện mà mình thấy.

Sau khi chú nghe xong thì trầm ngâm một lúc rồi hỏi tôi: "Có thể biết vị trí cụ thể xác của Anh Tử chôn ở đâu không?" Tôi lắc đầu nói, "Quá sức ạ, cháu chỉ biết đó là một chỗ ở công trường, nhưng vị trí vụ thể thì cháu không biết."

Chú tôi nghĩ lại thấy cũng phải, tôi cũng chỉ là đứa trẻ mới mười mấy tuổi đầu có thể biết được những gì? Thế nên chú nói với tôi: "Đúng là cũng hơi khó với cháu, thật ra chú cũng sớm đã nghĩ đến chuyện Anh Tử có lẽ đã chết rồi, nhưng không dám nói suy đoán này cho em rể biết, dù bây giờ cháu đã xác nhận, nhưng vẫn khó nói ra."

"Lúc đó chú ấy không báo cảnh sát ạ?" Tôi không hiểu hỏi.

Chú tôi lắc đầu nói: "Không có, lúc đó họ vừa lên thành phố làm thuê, không biết gì hết, hơn nữa lúc đó chú ấy tưởng Anh Tử chỉ giận mình rồi bỏ đi, nên không báo cảnh sát."

Tôi nghe xong thấy lòng thổn thức một lúc, nếu như lúc đó chú ấy báo cảnh sát có lẽ chuyện sẽ không đến mức như bây giờ.

Một đêm không ngủ, tôi nghĩ lại từng cảnh tượng trong đầu, biết đâu tôi có thể giúp chú ấy một tay để tìm vợ. Chuyện xảy ra lúc họ đang làm thuê ở thành phố, mà một người phụ nữ như mợ Anh Tử đi ra ngoài, có thể đi được bao xa? Cho nên nơi diễn ra vụ án chắc chắn cách nơi họ thuê nhà không xa. Chỉ là bây giờ tìm vị trí chôn xác không dễ, nhưng nếu điều tra thêm trong thời gian đó có công trình xây dựng lớn nào gần đó không, thì cũng không phải việc khó gì.

Mặc dù tôi không dám khẳng định 100%, nhưng đoán chừng

ngay sau khi Anh Tử cãi nhau với chồng rồi bỏ đi đã bị hại ngay, tôi nói chuyện này cho chú nghe, mặc dù chú đồng ý với suy nghĩ của tôi, nhưng không dám nói thẳng với em vợ. Chú tôi nói: "Cậu ấy bây giờ chỉ còn một chút sức lực, nếu biết Anh Tử đã chết thật rồi, không biết cậu ấy còn làm ra những chuyện điên rồ gì nữa, không biết cũng tốt, như bây giờ ít ra vẫn có chút hi vọng."

Sáng sớm hôm sau, em trai thím chuẩn bị rời đi, cậu ấy muốn về nhà chuẩn bị chút đồ đạc chuẩn bị lên đường tìm Anh Tử. Chú tôi muốn nói cho chú ấy biết nhưng không biết làm thế nào để mở lời, còn tôi sau một đêm nhớ lại từng chuyện cuối cùng cũng nhớ ra một biển số xe rõ ràng.

Nhiều năm sau, cũng chính biển số xe này, tôi đã tìm ra người đâm chết mợ Anh Tử trong một vụ án khác, đồng thời tìm được nơi mợ Anh Tử bị chôn, chỉ tiếc là lúc đó người em vợ của chú tôi đã qua đời do đau buồn từ lâu rồi.

Cũng qua chuyện này, tôi hiểu rằng tri thức và tầm quan trọng của nó, nếu không dù có tài, tôi thế nào cũng không thể phát huy tối đa được, thế nên tháng ba năm đó tôi gọi điện cho bố nói: tôi muốn về đi học.

Mỗi người khi còn đi học, đều từng nghĩ tương lai mình sẽ trở thành người như thế nào. Trước đây vấn đề này với tôi hoàn toàn mơ hồ xa vời, mặc dù bây giờ tôi cũng chưa rõ chính xác tôi sẽ trở thành người như thế nào, nhưng ít nhất hiện tại tôi biết mình sẽ đi hướng nào.

Sau khi về trường học, tôi không giống coi học tập là nhiệm vụ nặng nề như trước nữa, tôi biết mình cần học tập để càng thêm mạnh mẽ, mới có thể khống chế được kỹ năng đặc biệt này.

Bởi vì sự thay đổi của tôi, khiến các thầy cô giáo và bạn học kinh ngạc. Về sau trong trường chậm rãi lưu truyền một câu

chuyện: Trương Tiến Bảo vì không muốn học nên bị bố mẹ đưa đến Hắc Long Giang sâu trong núi Đại Hưng An chăn dê, cuối cùng vì không chịu được cuộc sống khổ cực mà thay đổi quyết tâm trở về trường cố gắng học hành, để thoát khỏi vận mệnh chăn dê.

CHƯƠNG

Trọng Lượng Của Linh Hồn

Năm 1907, một nhà khoa học phương Tây từng làm một thí nghiệm, qua thí nghiệm đó, ông phát hiện trọng lượng của con người sau khi chết sẽ nhẹ đi 21 gram, đây chính là cái được gọi là "trọng lượng của linh hồn".

Nhưng chú họ là thầy pháp đã từng nói với tôi rằng, sau khi chết, hồn phách sẽ rời khỏi thân thể, mà phần hồn phách này chỉ nặng có 4 chỉ. Theo quy đổi thông thường thì 1 chỉ tương đương với 5 gram. Vậy vấn đề chính là: Vì sao "trọng lượng linh hồn" của phương Đông lại kém phương Tây 1 gram? Phải mất nhiều năm sau tôi mới hiểu được lý do…

Thực ra, 1 gram trọng lượng kia sẽ bám vào người hoặc vật mà hồn phách ấy quan tâm nhất khi còn sống. Và 1 gram tàn hồn này là nơi lưu trữ những ký ức quan trọng nhất của người đó, ví dụ như khoảnh khắc trước khi chết!

Đây cũng chính là lý do giải thích cho việc, vì sao có rất nhiều quỷ hồn lang thang nơi dương thế đã nhiều năm, nhưng vẫn không biết mình đã chết như thế nào. Thậm chí, còn quên đi người mình yêu và hận nhất khi còn sống…

Tôi tên là Trương Tiến Bảo, hiện đang là một "Người tìm xác".

Nhưng tôi không giống những thợ "Vớt xác thuê" thường thấy trên thời sự, vì những người đó đã biết rõ vị trí cụ thể của xác chết ở đâu. Còn tôi, công việc của tôi là giúp người ta tìm kiếm những thi thể không rõ tung tích, cho nên phí thuê tôi cũng không hề rẻ!

Năm đó, sau khi về nhà từ chỗ chú họ, tôi lao đầu vào học, quả nhiên trời không phụ lòng người, sau hai lần thi đại học, cuối cùng tôi cũng đỗ vào khoa địa lý của trường Đại học Sư phạm Hoa Bắc. Theo bố mẹ thì tôi học một khoa được ít người quan tâm, như khoa khảo cổ vậy, nhưng chỉ mình tôi tự hiểu, những kiến thức này quan trọng như thế nào trên con đường mà tôi muốn đi sau này.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi phát hiện tương lai của khoa địa lý rất rộng mở, có thể thi công chức, làm giáo viên, hoặc có thể làm chuyên viên đo vẽ bản đồ. Tất nhiên, tôi không thi nổi vào công chức rồi! Còn nếu muốn làm giáo viên hoặc vào kiến trúc, tôi cần phải học chuyên sâu hơn.

Mà tôi cũng không định kiếm thành tựu to lớn gì ở ngành này, chỉ nghĩ đơn giản là: Sau khi học xong, tôi sẽ dựa vào khả năng kỳ lạ của mình để giúp những người dù đã biết người thân mất rồi, nhưng lại không thể tìm được thi thể của họ.

Lúc mới lập nghiệp, tôi còn không tìm được nổi một người khách, lúc đấy tôi chỉ là một thằng nhóc mới bước chân ra đời, ai có thể tin tưởng tôi chứ? Tôi đã từng gặp một số người, họ thà tin vào những kẻ lừa đảo luống tuổi kia, chứ không chịu tin tôi. Khoảng thời gian đó đúng là nghèo rớt mồng tơi, nhưng tôi không hề có suy nghĩ sẽ ngửa tay xin tiền bố mẹ. Cuối cùng tôi rơi vào con đường giúp người ta tìm kiếm thú cưng bị mất tích để sống qua ngày.

Đối với tôi, việc này chẳng khác gì lấy dao mổ trâu để giết gà

cả, chẳng những không đúng chuyên môn mà nhiều khi còn phải làm không công nữa. Vì nhiều khi thú cưng cần tìm không chết hoặc đã bị người ta "nâng" lên đĩa thì muốn tìm cũng chẳng được!

Kiếm sống qua ngày như thế này kéo dài được một thời gian ngắn, cuối cùng tôi cũng gặp được cơ hội để đổi đời, giúp mình có chút danh tiếng trong cái nghề này…

Còn nhớ đó là một buổi sáng trời trong, lúc ấy tôi vừa nhận một đơn tìm chó đi lạc trên mạng. Tôi đến địa chỉ mà khách hàng đưa. Theo yêu cầu, cô bé đưa cho tôi cái vòng cổ mà chú chó đó hay đeo.

Khi vừa cầm vòng cổ lên, tôi đã biết chú chó này chưa chết. Nếu nó chưa chết thì không thể tìm được, tôi đành nói thật cho chủ của chú chó biết.

Chủ của chú chó là một cô bé mới mười mấy tuổi, cô bé nghe tôi nói không thể tìm thấy cún cưng, thế là khóc ầm lên! "Anh ơi, em biết anh là người tốt, anh giúp em tìm nó được không? Một mình em không dám đi quá xa, em cho anh tiền mà, anh đi cùng em nhé?" Nói rồi, cô bé nhét vào tay tôi một tờ 500 tệ.

Tuy biết là mình tôi tìm cũng chẳng khác gì đi cùng cô bé, nhưng tôi không thể từ chối nổi một cô gái nhỏ đang khóc sướt mướt thế này. Thế nên tôi đành đồng ý tìm chú chó Corgi đã mất tích cùng cô bé.

Dựa theo ảnh chụp mà cô bé đưa, tôi thấy đó là một chú chó rất đáng yêu. Nhưng chính vì thế, nên chắc chắn nó sẽ không trở thành chó hoang hoặc bị người ta bắt về làm thịt, nếu đến giờ vẫn chưa tìm thấy, thì chỉ có một khả năng là nó đã được ai đó nhặt về nuôi.

Cầm tiền của người ta rồi thì phải làm việc cho đàng hoàng, dù biết là không thể tìm thấy, nhưng việc cần làm thì vẫn phải làm.

Thế là tôi và cô bé tìm về hướng Bắc, theo lời cô bé nói thì đây là con đường mà cô và chú cún Tiểu Bảo vẫn thường đi dạo mỗi ngày. Cuối cùng hai chúng tôi cứ đi về phía Bắc, đi thẳng một mạch tới đập nước ở phía Bắc thành phố.

Sắc trời đã hơi âm u, thỉnh thoảng còn thổi từng đợt gió lạnh, đúng ra đây không phải thời tiết tốt để câu cá, nhưng không hiểu hôm nay có gì đặc biệt mà ven đập đỗ rất nhiều xe sang trọng đắt tiền.

Lúc đầu tôi còn tưởng những xe này tới đây để câu cá! Nhưng khi đến gần, đầu của tôi lại ong lên! Cảm giác này đã quá quen thuộc với tôi rồi, gần đây có người chết…

Có lẽ vì khoảng cách hơi xa, tôi chỉ có thể cảm giác được đó là một bé trai tầm mười mấy tuổi, trước khi chết nó không ngừng giãy giụa, chắc là không biết bơi.

"Làm cái gì đấy?" Có tiếng quát chúng tôi từ xa.

Tôi và cô bé bên cạnh đều bị giật mình, cả hai vội vàng quay lại thì thấy có mấy gã cao to vạm vỡ đang hùng hổ đi về phía mình.

Tuy rất sợ hãi nhưng cô bé ăn nói không nhân nhượng chút nào: "Chỗ này không phải là đất riêng của mấy người, mấy người hỏi chúng tôi làm gì!"

Tôi nghe mà toát hết cả mồ hôi, thầm nghĩ con bé này nói chuyện chẳng lọt tai chút nào, dù sao mấy tên này cũng không phải loại lương thiện gì? Tôi bèn đi tới, tươi cười rạng rỡ nói: "Mấy ông anh này, cún cưng của em gái tôi mất tích nên tôi với con bé đến đây tìm, không biết ở đây có chuyện gì mà lại không cho người ta vào thế?"

Người dẫn đầu mấy gã này là một thanh niên trẻ để đầu đinh, anh ta thấy tôi nói chuyện tử tế thì sắc mặt cũng dịu lại, anh ta chỉ tay về phía hồ nước rồi nói: "Chỗ này đang có chuyện, ba ngày

trước ông chủ chúng tôi đến đây câu cá, bẵng đi một lúc thì không thấy con mình đâu, chúng tôi đã tìm ở đây ba ngày rồi, tìm cả trên mặt đất lẫn dưới nước cũng không thấy. Cậu nhóc, anh khuyên cậu nên tìm chỗ khác đi, nếu để cho ông ấy biết cậu đi tìm chó trong lúc ông ấy tìm con trai thì… Anh thấy cậu thế này, chắc chắn không chịu nổi đâu!"

Cô gái nhỏ nghe xong còn muốn nói gì đó nhưng bị tôi kéo lại. Anh trai này nói đúng, người ta đang cuống cuồng tìm con trai bị mất tích đấy! Nếu tôi và cô bé ngốc này đi vào tìm chó thì đúng là không thích hợp…

CHƯƠNG

Tìm Xác Ở Đập Nước

Nhưng nghĩ lại, cậu bé vừa cảm nhận được khi nãy chắc là con trai của ông chủ anh ta rồi. Nghĩ tới đây, tôi hỏi anh trai kia: "Lúc con trai của ông chủ các anh mất tích mặc quần áo màu gì?"

Anh ta hơi ngạc nhiên: "Cậu hỏi cái này làm gì?"

"Không phải tôi đang muốn giúp các anh à? Tôi thường tới đây nên rất quen thuộc, anh tả quần áo của cậu bé kia đi, tôi sẽ giúp tìm thử. Thêm một người là thêm một phần sức, không chừng có thể tìm thấy đấy!" Tôi dùng vẻ mặt chân thành nói.

Anh trai kia suy nghĩ một lúc, cảm thấy lời tôi nói cũng có lý, thế là anh ta tả lại cho tôi nghe: "Cậu bé mặc áo thun màu đen hiệu Adidas và quần jean xanh, mang đôi giày chơi bóng màu trắng. Chúng tôi đã tìm ròng rã ba ngày rồi, đến bây giờ ngay cả cái bóng cũng còn chưa thấy..."

Đây chẳng phải là cậu bé mười mấy tuổi vừa xuất hiện trong đầu tôi đấy sao? Tôi quay lại nói nhỏ vào tai cô bé đi cùng: "Em đứng đây chờ anh nhé, đừng chạy lung tung, để anh vào trước xem có chó của em ở trong đấy không, nhớ nhé, nếu có ai hỏi em tới đây làm gì thì nhất định không được nói là đến tìm chó đâu đấy!"

Cô bé thấy tôi nói muốn vào trong tìm chó thì vui mừng gật đầu

liên tục, sau đó nghiêm túc đứng im một chỗ đợi tôi.

Tôi thu xếp xong bên phía cô bé rồi thì đi vào khu vực đập nước.

Vừa đi tôi vừa nói với mấy người kia: "Mấy anh này, ông chủ của mấy anh ở đâu, tôi muốn gặp ông ấy."

Mấy người họ đều ngạc nhiên, anh trai cầm đầu đám người thắc mắc hỏi: "Cậu muốn tìm ông chủ của chúng tôi? Cậu biết ông ấy à?"

Tôi lắc đầu: "Không biết..."

"Vậy cậu tới làm gì, muốn thừa cơ để lừa tiền à? Mau cút đi!" Gã không nhịn được mà quát.

Tôi cũng nổi giận, hừ lạnh rồi nói: "Nếu bây giờ các anh không đưa tôi đến chỗ ông chủ, tôi dám đảm bảo ba ngày nữa các anh cũng không tìm thấy đứa bé kia đâu!"

Một người bên cạnh gã thanh niên kia nghe tôi nói thế thì muốn xông tới nắm đầu tôi, tôi vừa né vừa nói lớn: "Nếu giờ các anh đưa tôi đi, tôi đảm bảo tối nay các anh có thể về nhà ngủ!"

Anh trai cầm đầu giơ tay lên ngăn những người khác, anh ta đánh giá tôi một lượt từ trên xuống dưới. Có lẽ bọn họ thực sự không tìm được đứa bé kia, thế nên đành cố gắng cứu vãn tình hình, đưa tôi vào trong.

Tôi được họ dẫn tới chỗ chiếc Cayenne đen, anh trai cầm đầu nói mấy câu qua cửa sổ lái chính. Sau đó, một người đàn ông trung niên vóc người cao lớn xuống xe.

Nhìn quần áo và đôi mắt đỏ ửng của ông ấy, tôi đoán người này chắc hẳn là cha của đứa trẻ kia. Thấy ông đau buồn như vậy, tôi cũng không muốn vòng vo nữa, bèn đi lên nói luôn với ông ấy: "Chào ông, tôi có thể giúp ông tìm được vị trí cụ thể của con trai,

nhưng việc lặn xuống nước để vớt xác thì phải do người khác làm!"

Người đàn ông đánh giá tôi xong chỉ tay vào đám người đang tìm kiếm trên hồ, lạnh lùng nói: "Mấy chục đàn em của tôi đã tìm trong nước ba ngày nhưng vẫn không tìm thấy, cậu dựa vào cái gì để tôi tin cậu có thể tìm được?"

Tôi biết ông ta không tin mình, còn cho là tôi đang nhân cơ hội để lừa tiền, thế là tôi ngẩng cao đầu và nói: "Tôi cũng không cần tiền của ông, có thêm một người giúp ông tìm con trai không tốt hơn à? Chỉ cần cho tôi một cái thuyền, tôi chắc 70% là mình có thể tìm ra được."

Người đàn ông nghe xong thì nhìn chằm chằm vào tôi mười mấy giây, tôi bị ông ta nhìn đến mức thấy hoảng sợ, ngay tại lúc tôi cho rằng ông ta sẽ sai người đuổi mình đi, thì ông ấy lại nhìn đám đàn em, nói: "Đưa tên nhóc này lên thuyền, tìm đứa nào bơi giỏi đi cùng cậu ta!" Rồi ông ta quay lại nói với tôi: "Cậu thử đi, nếu không tìm thấy tôi cũng không trách cậu…"

Nhìn ánh mắt tuyệt vọng của người đàn ông, tôi biết đó là ánh mắt của người cha mất con, có lẽ điều an ủi duy nhất đối với ông bây giờ là nhanh chóng tìm được thi thể của con trai mình.

Tôi khẽ gật đầu rồi đi tới đập nước với đàn em của ông ấy, lên một chiếc thuyền cứu nạn, sau đó có một người đàn ông đen đúa gầy gò đi lên chèo thuyền cho tôi.

Thuyền cứu nạn chậm rãi rời bờ, tôi cũng nhắm mắt để lòng mình bình tĩnh trở lại. Dù bên tai vẫn vang lên tiếng mọi người la ó tìm kiếm, nhưng tôi biết bọn họ đã tìm không đúng hướng!

Người đàn ông đen gầy thấy tôi mãi không nói gì thì chèo thuyền về phía có nhiều người, lúc này tôi đột nhiên mở mắt, nói: "Rẽ về phía Tây!"

Người đó ngạc nhiên, nhưng cũng không nói gì cả, anh ta chỉ chững lại mấy giây rồi chèo thuyền về hướng Tây…

Bình thường những ai tới đập nước này chơi đều là người thích câu cá, họ hay tụ tập ở phía Đông Bắc, cũng chính nơi có không ít các chòi nghỉ hình thức đơn giản, nên mọi người thường ở bên đó câu cá.

Nhưng cậu bé kia không phải rơi xuống phần nước bên đó, chắc là nó đã đi sâu vào bên trong một đoạn, tới chỗ cỏ lau rậm rạp kia mới trượt chân rơi xuống nước, nhưng vì không biết bơi nên nó chỉ giãy dụa được mấy lần là chìm xuống.

Tuy đập nước này nhìn thì khá phẳng lặng, nhưng thật ra bên dưới lại có mạch nước ngầm, xác của cậu bé kia bị dòng nước đẩy về phía tây rất nhanh. Ở khúc đó có nhiều rong rêu, xác của cậu bé bị mắc vào rong rêu và nước bùn nên mới không nổi lên được....

Người đàn ông đen gầy thấy tôi mãi không nói gì thì thắc mắc: "Bên này cách bờ bên kia quá xa, thằng bé có thể ở đây được à?"

Tôi liếc anh ta, "Không phải mấy người đi tìm khắp mấy nơi gần bờ vẫn không thấy đấy à? Anh cứ chèo về phía Tây đi, một lúc nữa tôi nói dừng thì anh dừng lại nhé, hai chúng ta nhất định sẽ tìm được thằng bé."

Người đàn ông đen gầy nghe xong cũng không nói gì nữa, anh ta dùng sức đẩy thuyền đi tiếp về phía Tây…

Hai chúng tôi ngồi thuyền cứu nạn đi thêm một lúc thì tôi hô lên: "Ngừng!"

Người đàn ông lập tức dừng tay chèo, hỏi tôi: "Gì thế? Quay về à?"

Tôi lườm anh ta, bực mình nói: "Quay về làm gì! Tôi không biết bơi, anh xuống dưới tìm xem có phải xác bị rong rêu cuốn không!"

Người đàn ông gật đầu, sau đó anh ta lặn xuống nước. Những người vừa rồi còn ở trên mặt hồ kêu gọi ầm ĩ, thấy chúng tôi xuống nước thì đứng yên hết trên thuyền, dường như bọn họ đang chờ đợi để chế giễu thuyền của tôi…

Mấy phút sau người đàn ông kia nổi lên, anh ta lau nước trên mặt rồi phấn khởi hô: "Ở dưới, ngay dưới này!"

Tôi nghe thấy thì rất vui, xong rồi! Tôi đứng lên ra hiệu cho những người ở trên bờ rằng xác của cậu bé ở phía dưới này.

Vừa rồi, trước khi lên thuyền tôi đã nói, tôi chỉ phụ trách tìm vị trí của thi thể chứ không xuống nước vớt xác. Thế nên chờ khi họ đến chỗ mình, tôi rồi mới vẫy tay với người đàn ông đang ở dưới nước. "Anh lên đây đi, đưa tôi vào bờ!"

CHƯƠNG

Chú Lê Tới Tìm

Chắc vì sợ xui nên khi anh ta nghe tôi nói xong thì thoăn thoắt leo lên thuyền, sau đó anh ta giơ ngón tay cái lên: "Cậu em, không ngờ cậu lại là giỏi như vậy đấy! Chúng tôi tìm ba ngày rồi mà vẫn không ra!"

Tôi chỉ cười khẽ rồi nói: "Đi thôi, lên bờ rồi nói tiếp..."

Những người kia cũng không phải loại vô dụng gì, khi tôi vừa lên tới bờ thì họ cũng đã đưa được thi thể của cậu bé lên rồi lập tức trở vào bờ. Đứa trẻ bị ngâm trong nước ba ngày nên thi thể bị trương lên, nhưng cũng không quá đáng sợ.

Cha của cậu tới gần xác con mình, đau khổ đến mức không thốt lên được lời nào, vốn là vui vẻ ra ngoài chơi, nhưng chẳng ngờ rằng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế này.

Giờ đã tìm được người, nhưng nhìn dáng vẻ đau lòng muốn chết của người đàn ông trung niên kia, tôi không có mặt mũi nào đi đòi tiền công, thế nên tôi lặng lẽ bỏ đi.

Ai ngờ chỉ vừa rời khỏi đập nước, anh trai cầm đầu vừa nãy đưa tôi vào đã vội ngăn lại, anh ta chạy tới chỗ tôi rồi nói: "Cậu khoan đi đã! Ông chủ bảo tôi hỏi số điện thoại và tên của cậu!"

Tôi hiểu ẩn ý trong đó, xem ra là muốn cảm ơn tôi! Nhưng nhớ

tới chuyện mình nói không cần tiền lúc nãy, nếu giờ lại hỏi tiền của người ta thì mặt cũng dày quá rồi, thế là tôi từ chối: "Tôi đã nói là không cần tiền rồi!"

Gã cầm đầu trừng tôi: "Đừng nói linh tinh nữa, tôi đâu có cho cậu tiền. Mau đưa số điện thoại và tên của cậu cho tôi, chờ ông chủ sắp xếp xong việc nhà sẽ có chuyện tốt cho cậu!"

Tôi hiểu ý anh ta, bèn cười ngu gãi gãi đầu, sau đó khách sáo đọc tên và số điện thoại của mình.

Cô bé đi cùng tôi vẫn đứng chờ ở ngoài, thấy tôi đi ra, cô bé vui mừng hỏi: "Sao rồi ạ? Có chó của em không?"

Tôi lắc đầu: "Trong đó không có chó của em, anh nghĩ chắc nó bị người ta nhặt mất rồi, nếu muốn tìm nó thì em nên dán thông báo tìm chó thôi."

Cô bé thất vọng sau khi nghe tôi nói, thấy cô bé sắp khóc thì tim tôi cũng nhũn cả ra, vội trả lại cô bé tờ 500 tệ khi nãy. Dù sao tôi cũng không tìm được, nếu cứ nhận không tiền như vậy thì cũng thấy áy náy.

Đưa cô bé kia về nhà rồi, tôi sờ vào túi quần còn không đủ 50 tệ của mình. Đều là do cái lòng tốt rách nát của mình, lần này thật sự phải chịu đói rồi! Vì ngại hết tiền, tôi đành vào siêu thị mua hai gói mì tôm về nhà, phải nhét đầy bụng rồi mới tính tiếp được.

Không ngờ tới sáng sớm ngày hôm sau, tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, là số lạ gọi tới: "Xin chào, xin hỏi tìm ai?"

"Trương Tiến Bảo phải không?" Giọng nói hồn hậu vang lên.

"Anh là…" Tôi nghi ngờ hỏi.

Người đàn ông kia cười sang sảng trong điện thoại: "Tôi họ Lê, tên Lê Chấn Hải, cậu gọi tôi là chú Lê cũng được. Tôi muốn hẹn gặp cậu, đầu tiên là thay tổng giám đốc Quảng cám ơn cậu chuyện

hôm qua, thứ hai là... tôi có việc cần tìm cậu."

Khi ông ấy nhắc đến chuyện ngày hôm qua, tôi biết ngay vị tổng giám đốc Quảng kia là cha của đứa bé ở đập nước. Thật ra đêm qua nằm trên giường, tôi đã cảm thấy hối hận rồi, ngay cả tên họ người ta là gì mình cũng không biết, thế mà lại trông cậy vào việc người ta đến nhà cho mình tiền, đời này lấy đâu ra chuyện tốt thế chứ? Nhưng tôi không ngờ vị tổng giám đốc Quảng này thực sự cho người đến thật!

Hẹn thời gian và địa điểm xong, tôi rửa mặt qua loa rồi vui vẻ đến chỗ hẹn…

Tôi hẹn chú Lê kia ở quán trà Xuân Lai gần nhà mình. Khi đến nơi, đã có một ông chú khoảng tầm 40 tuổi đang ngồi chờ ở đó rồi, người đó hơi mập mạp, ông ấy nhìn tôi cười.

"Cháu chào chú, chú là chú Lê ạ? Có phải cháu đã đến muộn không?" Tôi ngượng ngùng hỏi.

Chú Lê mỉm cười, nhiệt tình nói với tôi: "Trương Tiến Bảo! Đến đây, đến đây, mau ngồi xuống đi, không phải cháu đến muộn mà do chú đến sớm đó." Nói xong, ông ấy lấy một cái túi giấy trong chiếc túi ở sau lưng ra, rồi đặt lên lên bàn: "Đây là tổng giám đốc Quảng bảo chú đưa cho cháu, ông ấy nói may mà hôm qua nhờ có cháu mới tìm được con mình, cháu cầm lấy số tiền này đi, xem như lời cảm ơn của ông ấy."

Tôi thấy độ dày của túi giấy liền thấy vui vẻ, chỗ này ít nhất cũng phải đến mấy vạn ấy nhỉ? Nhưng ngoài mặt tôi vẫn tỏ vẻ thờ ơ: "Chú khách sáo quá rồi, cháu đi qua đúng lúc đó nên mới ra tay giúp thôi."

Chú Lê lắc đầu, nói: "Ồ! Không thể nói như vậy được, hôm qua đứng trên bờ chú đã thấy bản lĩnh của cháu rồi. Chúng ta là người ngay thẳng không nói chuyện vòng vo, hôm nay chú tới đây là có

chuyện muốn nhờ, không biết cháu có đồng ý giúp không?

Thì ra đây mới là mục đích chính ông chú này tới gặp tôi! Tôi liếc nhìn cái túi giấy kia một chút. Hôm qua tôi chỉ thể hiện chút tài năng mà đã có lòng thành "dày" như thế này, vậy nếu ông ấy tới đây để nhờ tôi giúp, chẳng phải lòng thành sẽ càng "dày" hơn nữa à?

Nhưng tôi biết mình không thể quá kiêu ngạo, nếu sau này mà không làm được thì đúng là mất mặt, nên tôi chỉ cười, nói: "Chú Lê coi trọng cháu quá rồi, cháu chỉ là một sinh viên mới ra trường, hôm qua có thể tìm được con trai tổng giám đốc Quảng chỉ là do may mắn thôi. Việc chú muốn làm chắc là quan trọng lắm, cháu… chắc không làm được đâu?"

Chắc ngài Lê cũng hiểu ý của tôi, nhưng ông ấy không đón ý của tôi, mà lấy danh thiếp đặt lên bàn, "Cháu không cần trả lời vội, bản lĩnh của cháu thế nào thì chú đã biết rồi, cháu cứ về nhà nghĩ kĩ. Đây là cách liên lạc của chú, nghĩ xong thì gọi cho chú." Nói xong, ông ấy đứng dậy ra về.

Tôi không ngờ ông ấy nói đi là đi luôn, để tôi ngồi đần người một lúc lâu mới phản ứng lại được, tôi nghĩ thầm: "Cứ… cứ thế mà đi luôn như vậy à?! Đừng đi mà!" Thực ra nếu ông ấy chịu nói thêm câu thứ hai thì tôi sẽ đồng ý luôn… Tôi bực bội cầm túi giấy lên ước lượng thử. Ôi! Không nhẹ đâu!

Tôi ngó quanh, thấy không ai để ý thì mở cái túi ra rồi liếc nhìn, trong đó có tới năm xấp tiền! Lớn ngần này rồi mà tôi chưa từng thấy nhiều tiền mặt như vậy bao giờ! Cảm giác hưng phấn hiện rõ trên mặt tôi.

Sau khi về đến nhà, chuyện đầu tiên tôi làm chính là lên mạng đặt mua cho mình mấy bộ quần áo mới, tục ngữ có câu "Người đẹp nhờ lụa, lúa tốt nhờ phân!" mà, vừa mặc quần áo mới vào, tôi

cảm thấy như mình là thành phần tinh anh của xã hội vậy.

Tôi cũng không mấy để ý chuyện này, dù sao tôi cũng chưa biết cái người họ Lê kia muốn làm gì. Chẳng ngờ vài ngày sau, tôi lại nhận được cuộc gọi từ một người đàn ông lạ. Anh ta nói mình được thầy Lê giới thiệu tới, muốn tôi giúp anh ta tìm cô em gái đã mất tích gần một tháng nay. Có khách tới cửa, đương nhiên tôi sẽ không từ chối. Tôi hẹn gặp anh ta ở quán trà Xuân Lai đã gặp chú Lê lần trước.

CHƯƠNG

Ánh Mắt Sắc Bén

Tôi đẩy cửa ra vào của quán trà Xuân Lai, thấy một người đàn ông mặc áo màu đen rộng rãi đang ngồi ở bên trong. Quán trà hôm nay khá vắng khách, chắc đó chính là người đã gọi cho tôi.

Người đàn ông tên Tôn Hưng Nghiệp, anh ta có một cô em gái tên Tôn Hưng Mai, năm nay 18 tuổi, vừa lên đại học năm hai. Vốn cô ấy phải về nghỉ hè từ một tháng trước, nhưng khi nhận được cuộc gọi cuối cùng thông báo mình sắp về đến nhà, thì cô ấy mất tích, đến nay không biết sống chết thế nào.

Vài ngày trước, mẹ của Tôn Hưng Nghiệp đột nhiên mơ thấy con gái mình về báo mộng, nói cô ấy ở bên ngoài lạnh quá, trên người không có mảnh vải che thân. Khi tỉnh dậy, bà cảm thấy chuyện này rất bất thường, cho rằng con gái đã lành ít dữ nhiều.

Bên phía cảnh sát cũng đã tìm hơn một tháng nay nhưng không có kết quả gì, cho nên bọn họ mới nhờ người tìm được thầy Lê. Thầy Lê bói cho em gái của Tôn Hưng Nghiệp một quẻ, nói sợ rằng em gái anh ta đã không còn nữa, việc cấp bách bây giờ là phải tìm thi thể được của cô gái để đem về chôn cất tử tế.

Chuyện này nói nghe thì dễ, nhưng cảnh sát vùng đó đã huy động hơn trăm người tìm kiếm ở trong vùng và phụ cận, thế

nhưng vẫn không tìm thấy Tôn Hưng Mai, công tác tìm kiếm càng lúc càng khó khăn. Cuối cùng nhờ thầy Lê cho Tôn Hưng Nghiệp số điện thoại của tôi, anh ta mới tìm đến tôi.

Tôi nghe Tôn Hưng Nghiệp trình bày xong, lúc này mới nhớ ra chú Lê đã gặp mình mấy ngày trước. Tôi vốn tưởng ông ấy là tay chân của tổng giám đốc Quảng, nhưng bây giờ nghe Tôn Hưng Nghiệp nói thì mới biết ông ấy là người lợi hại như thế.

Tôn Hưng Nghiệp nóng lòng muốn tìm em gái mình, anh ta hứa nếu tôi có thể giúp gia đình tìm được em gái thì sẽ trả cho tôi ba vạn tiền công, nếu không tìm được, bọn họ cũng sẽ trả tiền lộ phí và ăn ở cho tôi.

Tôi hỏi nhà anh ta ở đâu? Có xa đây không?

Tôn Hưng Nghiệp nhìn tôi một lúc rồi nói: "Nhà tôi ở Nhã An, Tứ Xuyên."

Từng này tuổi rồi mà đây là lần đầu tiên tôi đến Tứ Xuyên. Bây giờ mới vào đầu tháng 7, khí hậu nơi này vừa ẩm ướt vừa nóng nực, tôi là người phương Bắc nên không quen mấy.

Nhà của Tôn Hưng Nghiệp ở một thị trấn nhỏ của huyện Nhã An, sau trận động đất lớn năm 2013, hầu như tất cả nhà dân ở đây đều được xây dựng lại, đường đi cũng rất tốt, nhìn bề ngoài, nơi này cũng được coi là một địa phương giàu có.

Lúc xuống xe lửa, Tôn Hưng Nghiệp đưa tôi tới một quán trọ rất đẹp có tên là Ba Thục để nghỉ tạm. Chắc hẳn anh ta có hi vọng rất lớn ở tôi, nên trên đường đi luôn chăm sóc tôi rất chu đáo. Điều này làm tôi cảm thấy hơi xấu hổ, vì tình huống kia ra sao tôi vẫn chưa dám đánh cuộc, nhỡ cô bé kia bị bọn buôn người bắt cóc thì tôi thật sự không giúp được gì.

Chị chủ của quán trọ Ba Thục là người Đông Bắc, vừa thấy tôi thì chị ấy đã rất nhiệt tình. Không biết có phải bởi vì sức hấp dẫn

của tôi đây quá lớn, hay do chị ấy đối với khách hàng nào cũng đều như thế cả?

"Anh đẹp trai, lần đầu tới Tứ Xuyên hả?" Chị chủ tươi cười hỏi thăm.

Tôi không trả lời vấn đề này mà lái sang chuyện khác: "Chị chủ quán, nghe giọng của chị hình như là người Đông Bắc! Chỗ nào ở Đông Bắc vậy?"

Chị ta đánh giá tôi một chút rồi cười nói: "Hắc Long Giang, mấy năm trước chị gả đến đây, nhưng sau đó lão quỷ nhà chị bị tai nạn chết, chị là phụ nữ, lại một thân một mình nên đành phải mở quán trọ này để kiếm ăn."

Nói chuyện phiếm với chị ấy thêm vài câu, tôi cầm thẻ đi lên phòng 305, vừa mở cửa, một mùi ẩm mốc đập vào mặt khiến tôi phải cau mày. Tôn Hưng Nghiệp hơi ngại ngùng nói: "Khí hậu ở đây hơi ẩm nên trong phòng cũng có chút mùi mốc, chắc người phương Bắc các cậu không quen." Nói xong anh ta đi tới mở cửa sổ ra.

Tôi cười nói với anh ta: "Không sao đâu ạ, một lúc nữa là quen thôi!"

Thấy tôi không quá để ý nên anh ta rất cảm kích: "Tiến Bảo, hôm nay vừa đến chắc rất mệt, cậu cứ nghỉ ngơi cho khỏe trước, sáng sớm mai anh sẽ đưa cậu tới nhà anh."

Tôi gật đầu: "Vâng, vậy anh cũng về nghỉ ngơi trước đi."

Tôn Hưng Nghiệp vừa đi, tôi đã thở ra một hơi dài, cuối cùng cũng được nằm yên tĩnh một mình! Nhưng vừa mới nằm lên giường, tôi liền cảm giác được đệm chăn này như để lâu ngày trong thùng mới được lấy ra vậy, khiến tôi cảm thấy không thoải mái. Nghĩ đến, mấy ngày nữa phải ở trong căn phòng này, tôi không ngừng kêu khổ…

Quán trọ Ba Thục nằm ở vị trí khá thuận tiện, mặt tiền sát với đường cái. Ban ngày còn đỡ, đến tối thì chợ đêm mở! Tiếng rao hàng, tiếng nói chuyện, đùa giỡn náo nhiệt của mọi người làm tôi không tài nào ngủ sớm được.

Không thể làm gì khác, tôi đành phải mặc quần áo rồi xuống lầu, quyết định đi dạo chợ đêm thử xem sao. Dạo quanh một hồi thì thấy, nếu nói nơi này là chợ đêm thì chi bằng nói nó là một con đường ăn vặt thì đúng hơn, các sạp hàng nhỏ bày đầy các loại đặc sản của Tứ Xuyên.

Tôi cũng không kiềm được mà nếm thử mấy loại, ăn xong cả miệng đều tê dại, những món này đều có chung một đặc điểm là quá cay.

Lúc đang cúi đầu ăn mấy xiên thịt, đột nhiên tôi cảm giác có một ánh mắt sắc bén phóng tới từ xa. Tim tôi giật thót, nhanh chóng quay lại nhìn! Nhưng chỗ này có quá nhiều người, thế nên rất khó phát hiện ra chủ nhân của ánh mắt vừa rồi là ai.

Từ bé đến giờ, tôi vẫn luôn tin vào cảm giác của mình, mặc dù không biết ánh mắt kia là thiện hay ác, nhưng tôi dám chắc chắn kẻ đó đang nhắm vào mình.

Kiểu người bình thường như tôi ra ngoài mà bị người ta để ý cũng không phải là chuyện tốt. Nghĩ tới đây, tôi vội vàng tính tiền rồi bỏ đi. Khi trở về phòng, tim tôi vẫn còn đập thịnh thịch, qua màn cửa sổ, tôi lén nhìn người đi đường ở bên dưới nhưng không phát hiện điều gì kỳ lạ.

Một đêm không mộng, vốn tôi đang ngủ khá ngon lành, thế nhưng không biết có phải vì ăn quá nhiều đồ cay hay do đệm quá ẩm mà nửa đêm tôi phải đi vệ sinh mấy lần, làm giấc ngủ không tốt chút nào.

Sáng sớm hôm sau, chưa tới tám giờ mà Tôn Hưng Nghiệp đã

đến. Tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh ta, em gái mình không biết sống chết thế nào, nóng vội muốn biết kết quả là chuyện rất bình thường. Tôi và Tôn Hưng Nghiệp ăn sáng một cách đơn giản, sau đó lái xe đến nhà anh ta…

Nhà Tôn Hưng Nghiệp có hai tầng, phía trước là một xưởng nhỏ sản xuất linh kiện xe gắn máy, phía sau là chỗ để các loại bán thành phẩm đã được hoàn thành, xem ra gia cảnh của anh ta cũng rất khá.

Cha mẹ Tôn Hưng Nghiệp đều là nông dân bình thường, thấy anh ta đưa tôi tới, cả hai cùng nhìn tôi với đôi mắt đỏ hoe… Bị bọn họ nhìn một cách đầy hy vọng như vậy, trong lòng tôi bỗng không nắm chắc lắm.

Phòng của Tôn Hưng Mai nằm ở tầng hai, trước khi đến, tôi đã nói với Tôn Hưng Nghiệp, rằng tôi cần một vật mà lúc ở nhà cô ấy yêu thích nhất để có thể tìm người. Tôn Hưng Nghiệp lại nói anh ta cũng không hiểu rõ cô em gái này lắm. Ngẫm lại thấy cũng đúng, năm nay Tôn Hưng Nghiệp đã hơn 30 tuổi rồi, mà em gái của anh ta chỉ mới 18, giữa hai người có sự chênh lệch về tuổi tác và thế hệ rất lớn.

CHƯƠNG

Chữ Viết Trên Thân Trúc

Cha mẹ Tôn Hưng Nghiệp qua tuổi 40 mới có đứa con gái này, mà Tôn Hưng Mai lại đang trong thời kì phản nghịch, nên dù yêu chiều con gái hết mực, họ vẫn không biết phải sinh hoạt với cô như thế nào. Mà hai người họ cũng không biết con gái mình thích thứ gì nhất.

Tình hình thực sự hơi khó giải quyết, nhưng may là phòng của Tôn Hưng Mai vẫn được giữ nguyên như cũ. Cha mẹ của cô vì lo lắng cho con nên vẫn chưa dọn hết đồ trong phòng cô. Họ vẫn nghĩ rằng sẽ có ngày con gái trở về…

Vừa đặt chân vào phòng của Tôn Hưng Mai, một mùi thơm thoang thoảng quanh quẩn bên mũi tôi, đây là mùi hương đặc trưng của phòng con gái. Bài trí trong phòng khá đơn giản, có một tủ sách và một chiếc giường đơn. Trên tường dán đầy ảnh áp phích của Châu Kiệt Luân, đầu giường để ít CD của anh ta.

Xem ra Tôn Hưng Mai là fan của Châu Kiệt Luân, tôi cầm một cái đĩa lên, muốn cảm giác được vị trí của Tôn Hưng Mai, nhưng cũng không thấy gì.

Tôi thất vọng tiếp tục tìm kiếm trong phòng, tìm mãi cũng không thấy đồ vật nào có ích. Đột nhiên, một quyển nhật ký màu

đỏ hấp dẫn ánh mắt tôi, màu sắc đơn điệu của nó rất bắt mắt trong căn phòng này.

Tôi cầm cuốn sổ nhật ký có mã khóa lên xem, nhưng có mật khẩu hay không cũng không quan trọng, bởi vì trong này chắc chỉ viết những tâm sự thiếu nữ mới lớn. Nhưng khi chạm vào quyển nhật ký, cảm giác quen thuộc lập tức xuất hiện trong đầu tôi…

"Hộc… Hộc…" Tiếng thở nặng nề của một người đàn ông vang lên.

Hình ảnh bãi cỏ xanh mượt lướt qua trước mắt, tiếp đó, tôi cảm thấy trời đất quay cuồng, như thể toàn bộ thế giới này đều bị đảo lộn. Bầu trời xuất hiện, những cành cây trên cao đang đung đưa theo gió…

Đó là rừng trúc? Tôi biết đây là hình ảnh Tôn Hưng Mai nhìn thấy trước khi chết... và người đàn ông vừa thở hồng hộc kia chắc chắn là hung thủ đã giết cô ấy, nhưng tôi không thể nhìn rõ mặt gã.

Trúc ở chỗ đó mọc rất tốt, trên thân trúc được đánh dấu màu đỏ, là cái gì vậy? Tôi cố gắng nhìn rõ hơn. Đúng lúc đó, một bóng đen bỗng chặn tầm mắt của tôi lại, lần này tôi đã thấy rõ mặt của tên kia! Là một gã trung niên khoảng hơn 40 tuổi có gương mặt dữ tợn. Gã đang dùng một đôi mắt dâm dê tham lam nhìn tôi, đúng hơn là nhìn Tôn Hưng Mai.

Gã đang giở trò với cô ấy, tôi nghe thấy tiếng xé vải, chắc là quần áo của Tôn Hưng Mai. Đồ súc sinh này! Giờ phút này, tôi có thể cảm nhận được trọn vẹn cảm giác tuyệt vọng và bất lực khi ấy của Tôn Hưng Mai…

Khi gã đàn ông ấy nhấp nhô, hình ảnh trước mắt cũng dần trở nên mơ hồ, tôi biết Tôn Hưng Mai đã sắp ngất rồi. Tôi níu lấy mấy giây cuối cùng để cố nhìn chữ trên cây trúc kia, là chữ "Hạ" à?

Đột nhiên, tôi thoát khỏi hồi ức của Tôn Hưng Mai, trong đầu tôi hiện lên một dấu hỏi to đùng, đó là đâu mà lại viết chữ "Hạ" lên thân cây trúc?

Khi tôi cầm cuốn nhật ký rời khỏi phòng Tôn Hưng Mai, cha mẹ và anh trai cô ấy đang lo lắng đứng chờ bên ngoài. Tôi cố gắng chắp nối các thông tin về vị trí của thi thể Tôn Hưng Mai, nhưng lại không có nhiều đầu mối có ích, thông tin duy nhất có thể xác định là: Trên thân trúc trong một khu rừng có viết chữ "Hạ"…

Lúc này chỉ có anh trai của Tôn Hưng Mai là tỉnh táo nhất, tôi thực sự không muốn kể lại những hình ảnh mình vừa nhìn thấy cho cha mẹ cô ấy biết. Tôi nháy mắt với Tôn Hưng Nghiệp, anh ta hiểu ý rồi đưa tôi ra sân, tới cạnh một đồng lúa.

"Tiến Bảo, thầy Lê đã nói với anh, năng lực của cậu có thể tìm được Hưng Mai, cậu biết gì thì cứ nói đi, anh chịu được…" Tôn Hưng Nghiệp đau lòng nói.

Tôi thở dài, bất đắc dĩ nói: "Bây giờ em có thể xác định, em gái của anh không còn sống nữa, thi thể của cô ấy đang ở trong một rừng trúc."

Mắt Tôn Hưng Nghiệp đỏ lên, nhưng khi nghe thấy tôi nói đến rừng trúc, anh ta lại mờ mịt hỏi: "Rừng trúc? Nhưng ở chỗ anh đâu đâu cũng có rừng trúc!"

Tôi quan sát xung quanh, đúng là rừng trúc ở khắp nơi, nhưng trúc ở đây không giống loại chỗ mà Tôn Hưng Mai xảy ra chuyện! Tôi chỉ vào rừng trúc gần đấy hỏi Tôn Hưng Nghiệp: "Mấy cây trúc này là loại nào thế?"

Tôn Hưng Nghiệp nhìn lướt qua mấy cây trúc mà tôi chỉ, dù không hiểu vì sao lúc này mà tôi lại hỏi như vậy, nhưng anh ta vẫn trả lời: "Đây là trúc tiễn loại lớn, loại trúc này khá phổ biến ở chỗ anh."

Tôi suy nghĩ rồi nói: "Anh tìm giúp em ảnh chụp các loại trúc ở đây nhé, em muốn xem thử."

Tôn Hưng Nghiệp vội vàng lấy di động ra, anh ta tìm hình ảnh trên điện thoại một hồi rồi giới thiệu cho tôi từng loại một. Bỗng, một loại trúc tên là "trúc từ" đập vào mắt tôi!

"Dừng lại! Loại trúc này mọc ở đâu ạ?"

Tôn Hưng Nghiệp khó xử: "Trúc từ cũng rất phổ biến ở đây, hầu như chỗ nào cũng có."

"Vậy anh có biết chỗ nào có viết chữ lên cây trúc không?"

Tôn Hưng Nghiệp nghĩ một lát, sau đó lắc đầu: "Anh không biết, viết chữ à? Chữ gì?"

"Chữ Hạ, xác của em gái anh ở trong một rừng trúc viết chữ Hạ…" Tôi nói khẽ.

Tôn Hưng Nghiệp im lặng một lúc, tôi nghĩ chắc anh ta lục lại trí nhớ về rừng trúc như vậy. Nhưng nghĩ một lúc lâu, anh ta cũng không biết chỗ nào sẽ có rừng trúc như thế.

Tôi nhìn vẻ mặt hoang mang của anh ta, có lẽ anh ta không thể tìm ra được chỗ đó ngay. Nhưng đứng đây đoán mò còn chẳng bằng tự mình đi tìm còn hơn! Thế nên tôi nói với anh ta: "Đi, chúng ta đi tìm xung quanh xem, em tin chắc sẽ có người biết ở đâu có rừng trúc viết chữ Hạ."

Xế chiều ngày hôm đó, tôi và Tôn Hưng Nghiệp chạy quanh khu vực có trồng trúc từ, cũng đã hỏi khá nhiều dân bản xứ. Có vài người biết vì sao phải viết chữ lên cây trúc, thì ra là để đánh dấu cây sắp bị chặt để bán trong năm nay, vì vậy một số người trồng trúc sẽ viết kí hiệu lên chỗ khó thấy trên thân trúc.

Nhưng mà không có ai từng thấy chữ "Hạ" được viết trên cây! Chúng tôi đi quanh cả ngày trời nhưng vẫn là công dã tràng, ít

nhiều gì tôi cũng cảm thấy thất vọng. Thật ra tôi sợ khi phải nhìn thấy ánh mắt của cha mẹ Tôn Hưng Mai, thật lòng tôi không dám nói con gái họ đã chết, mà chúng tôi vẫn chưa thể tìm thấy xác của cô ấy.

Tôn Hưng Nghiệp thấy tôi không nói gì, bèn đến an ủi: "Tiến Bảo, đừng nản lòng, anh tin thầy Lê nên cũng rất tin tưởng cậu. Hôm nay không tìm được thì không phải còn có ngày mai sao! Cậu cũng mệt cả ngày rồi, nào, anh đưa cậu đi ăn cơm đã."

Tôi chán nản đi cùng Tôn Hưng Nghiệp vào một quán ăn nhỏ, anh gọi một số món xào đặc sắc ở quán, còn gọi thêm hai chai bia. Thật ra tôi không muốn ăn gì cả, chỉ cần nhớ lại cảnh Tôn Hưng Mai phải chịu đựng hôm ấy, tôi thực sự không nuốt nổi.

CHƯƠNG 6

Thi Thể Cô Gái Trong Rừng Trúc

Vì đang là giờ cơm, chẳng mấy chốc, xung quanh chúng tôi đã ngồi đầy người. Mọi người tới đây ăn cơm rất nhiều nên chắc thức ăn ở đây rất ngon.

"Hưng Nghiệp? Lâu rồi không gặp?" Một người đàn ông nhiệt tình tới chào Tôn Hưng Nghiệp.

Tôn Hưng Nghiệp nhìn lại rồi đứng dậy bắt tay người kia ngay: "Anh Triệu! Đúng là lâu rồi không gặp! Dạo này anh vẫn khỏe chứ?"

Người đó gật đầu: "Anh vẫn như cũ thôi, vẫn thu mua trúc, anh nghe nói em gái cậu gặp nạn… Thế nào rồi? Đã có tin tức gì chưa?"

Mặt Tôn Hưng Nghiệp tối sầm lại: "Vẫn chưa ạ, cảnh sát đã tìm hơn một tháng nay mà vẫn chưa có manh mối nào, bố mẹ em ngày nào cũng đau buồn đến chết đi sống lại!"

Người đàn ông vỗ vai Tôn Hưng Nghiệp: "Đừng suốt ruột, chuyện xảy ra rồi cũng đành phải kiên nhẫn chờ thôi. Bây giờ cậu không thể suy sụp được, trong nhà chỉ trông cậy vào cậu thôi!"

Tôi đứng bên cạnh nghe hai người nói chuyện, biết người này chuyên thu mua trúc thì đẩy đẩy Tôn Hưng Nghiệp, ra hiệu anh ta

giới thiệu với tôi, Tôn Hưng Nghiệp hiểu ý ngay.

"Anh Triệu, đây là bạn của em, Trương Tiến Bảo." Nói rồi anh ta bảo tôi: "Tiến Bảo, anh Triệu đây là đàn anh mà anh đã quen rất nhiều năm rồi!"

Tôi chủ động bắt tay với anh Triệu: "Chào anh Triệu!"

"Nghe giọng cậu hình như là người phương Bắc, được, cậu là bạn của Hưng Nghiệp thì sau này cũng sẽ là bạn của anh!" Anh Triệu phóng khoáng nói.

Cả ba chúng tôi cùng cười rồi ngồi xuống bàn, Tôn Hưng Nghiệp gọi phục vụ lấy thêm bát đũa và một chai bia.

"Anh Triệu, anh chuyên thu mua trúc ạ, em có chuyện muốn hỏi thăm anh một chút." Tôi vào thẳng vấn đề.

Anh Triệu gắp một miếng thức ăn: "Em nói đi, chỉ cần biết thì anh sẽ trả lời."

Tôi và Tôn Hưng Nghiệp cùng nhìn vào anh ấy: "Anh có biết trúc của nhà nào có viết chữ Hạ lên thân cây không?"

"Chữ Hạ?" Anh Triệu nghĩ một lúc rồi nói: "Anh đi thu mua trúc cũng có mấy nhà viết chữ lên cây để đánh dấu những cây cần chặt, nhưng viết chữ Hạ thì là lần đầu tiên nghe thấy."

Tôi cảm thấy hơi thất vọng, ngay lúc đang nghĩ lại tốn công rồi thì đột nhiên anh Triệu vỗ đầu nói: "A? Chữ em nói có phải là chữ Biện không?"

*Chữ Hạ: 下; chữ Biện: 卞

Tôi và Tôn Hưng Nghiệp đều hoang mang nhìn anh ta, thấy chúng tôi không hiểu, anh ta chấm tay vào cốc bia rồi viết hai chữ lên bàn: "Hai đứa nhìn đi, đây là chữ Hạ, còn đây là chữ Biện."

Nhất thời tôi như người bị say, anh Triệu nói phải, chữ kia chính là chữ "Biện"! Bởi vì lúc ấy Tôn Hưng Mai sắp hôn mê nên

ánh mắt của cô ấy rất mơ hồ, làm tôi nhầm chữ "Biện" thành chữ "Hạ".

Tôi suy nghĩ rõ ngọn ngành rồi mới phấn khích nắm tay anh Triệu, kích động nói: "Anh Triệu! Vậy anh có biết rừng trúc của nhà ai viết chữ này không?"

Anh Triệu thắc mắc nhìn tôi và Tôn Hưng Nghiệp, tuy không biết vì sao chúng tôi lại phấn kích đến thế, nhưng vẫn nói với chúng tôi: "Biết chứ! Rừng trúc của nhà Biện Hải Lương, rừng trúc của nhà anh ta cách nơi này rất xa, nhưng anh biết nhà anh ta..."

Tối nay trăng vừa to vừa tròn, nghe thông báo là sẽ xuất hiện "siêu trăng" mấy chục năm mới có một lần. Nhưng mà tôi và Tôn Hưng Nghiệp không có lòng dạ thưởng thức trong mảnh rừng trúc âm u đầy quỷ dị này.

Dù sao Tôn Hưng Nghiệp cũng là người địa phương, anh Triệu chỉ cần tả sơ là anh ấy đã biết vị trí cụ thể của khu rừng này rồi. Nhưng đúng là cách chỗ chúng tôi ở quá xa! Tôn Hưng Nghiệp lái xe bán tải chở tôi đi trong đêm tới hơn một giờ mới đến nơi.

Tôi nghe Tôn Hưng Nghiệp kể, bây giờ đang là mùa mưa, nước mưa trút rất nhiều nên ở đây cũng có biệt hiệu gọi là "Thành phố mưa". Nhưng đêm nay trời lại quang đãng không một gợn mây, mặt trăng siêu lớn treo trên đầu giúp chúng tôi soi sáng mọi thứ xung quanh. Mà có lẽ vì Tôn Hưng Mai dưới âm tào địa phủ cũng đang hi vọng chúng tôi có thể nhanh chóng tìm được xác của cô ấy chăng?

Xe bán tải đến chân núi thì không thể chạy tiếp được, quãng đường còn lại chỉ có thể dựa vào hai chân mình. Tôi rất ít khi đi ra ngoài vào ban đêm, một nguyên nhân là vì tôi nhát gan, từ nhỏ đã sợ bóng tối. Một nguyên nhân khác là chú họ từng nói với tôi rằng: bát tự của tôi quá đặc biệt, ra ngoài vào ban đêm sẽ dễ bị những

thứ không sạch sẽ bám theo! Cho nên nếu không có chuyện quan trọng thì hầu như tôi không ra ngoài. "

Không biết tôi và Tôn Hưng Nghiệp đã đi trên con đường mòn này được bao lâu, mãi cho đến khi nhìn thấy một cây trúc rất cao và to, bên trên viết một chữ Biện bằng dầu màu đỏ, chúng tôi mới xác định được mình đã đến nơi.

Vừa thấy chữ "Biện" trên thân trúc kia, tôi nhận ra ngay đây chính là nơi Tôn Hưng Mai bị sát hại…

Tôi nhìn quanh mảnh rừng, sau đó nhắm mắt lại, dùng tâm để cảm nhận… Chốc lát sau, tôi mở mắt ra, chỉ về một hướng và nói: "Ở hướng Tây Bắc! "

Tôn Hưng Nghiệp nghe xong, cảm kích gật đầu rồi chúng tôi chạy về hướng đó. Chưa chạy được bao lâu, tôi đã ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc, xem ra chúng tôi cách Tôn Hưng Mai không còn xa nữa.

Càng đến gần thi thể, cảm giác của tôi càng mãnh liệt, mỗi suy nghĩ và cảm xúc trước khi chết của Tôn Hưng Mai đều được tôi cảm nhận rất rõ ràng. Cô ấy vô cùng sợ hãi và tuyệt vọng, không ngừng thầm gọi anh trai Tôn Hưng Nghiệp, hi vọng anh ấy có thể đến cứu mình… Thế nhưng bây giờ, khi anh trai tìm được thì cô ấy đã biến thành một thi thể bị phân hủy rồi.

Khi Tôn Hưng Nghiệp nhìn thấy thi thể kia, anh ta cứ đứng ngốc ra ở đó. Tôi biết anh ta không có can đảm tới gần để nhìn, vì anh ta sợ cái xác này thật sự là em gái Tôn Hưng Mai của mình.

Không khí trong rừng trúc rất ẩm ướt, xác của Tôn Hưng Mai đã sớm mục nát thành màu đen, từ xa nhìn lại trông giống một khối thịt khô bị biến chất, càng đến gần thì mùi càng nồng hơn. Đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một thi thể đang phân hủy ở khoảng cách gần như vậy.

Nói thật, nếu lúc ấy không phải vì không nỡ nhìn ánh mắt mong đợi của cha mẹ Tôn Hưng Mai, thì tôi cũng không có dũng khí qua đó.

"Đây là Hưng Mai?" Tôn Hưng Nghiệp đứng im lặng một lúc lâu rồi đột ngột hỏi.

Tôi hiểu vì sao anh ta lại hỏi như vậy. Nếu tôi là người bình thường, cho dù biết Tôn Hưng Mai hay không thì cũng sẽ không nhận ra được, vì cỗ thi thể này đã bị phân hủy đến mức không nhìn ra hình dáng nữa rồi.

Nhưng tôi biết đây chính là Tôn Hưng Mai, dù sự thật tàn khốc nhưng tôi chỉ có thể nhẫn tâm gật đầu. Giờ đây chắc chỉ có mỗi chân tướng mới giúp nỗi đau khổ của họ kết thúc…

Tôn Hưng Nghiệp hít thở thật sâu, anh ta cố gắng tỉnh táo lại: "Báo cảnh sát… Đúng rồi, chúng ta phải báo cảnh sát!" Nhưng đôi tay run rẩy của anh không tài nào cầm chắc điện thoại được.

Cuối cùng tôi cầm điện thoại gọi 110. Nhưng tín hiệu ở nơi này quá kém, gọi mấy lần cũng không thông, cuối cùng, tôi đành rời khỏi đây với Tôn Hưng Nghiệp, đến chỗ có tín hiệu tốt hơn.

CHƯƠNG

Thì Ra Là Anh

Từ lúc Tôn Hưng Nghiệp nhìn thấy thi thể của Tôn Hưng Mai, vẻ mặt của anh ta vẫn luôn trong tình trạng đờ đẫn, còn tôi thì sốt ruột báo cảnh sát ngay nên kéo anh ta đi về phía đỗ xe. Ai ngờ chưa đi được bao lâu, chúng tôi nghe thấy tiếng bước chân từ đằng trước.

Tôi ngước nhìn thì thấy một gã đàn ông trung niên cả người đầy bùn đang đi tới, gã cầm một con dao chặt trúc! Khi thấy rõ gương mặt của gã, lòng tôi lập tức căng thẳng! Không ngờ mình lại gặp gã ở đây…

"Chúng mày làm gì thế hả! Sao lại ở trong rừng nhà tao? "Gã đàn ông gào lên hỏi.

Tôn Hưng Nghiệp còn đang đắm chìm trong cái chết của em gái nên chưa có phản ứng. Tôi vội vàng cười với gã:" Anh trai này, chúng tôi tới đây chơi, gặp trời tối nên bị lạc đường! Anh có biết đi lối nào để ra khỏi khu rừng này không? "

Gã nghi ngờ nhìn tôi, sau đó chỉ về một hướng: "Cứ đi theo hướng kia là ra được!"

Tôi gật đầu nói cảm ơn rồi kéo Tôn Hưng Nghiệp nhanh chóng rời khỏi đây theo hướng gã chỉ! Chưa đi được mấy bước, thì gã

lạnh lùng hỏi phía sau: "Chúng mày đi từ phía tây tới à?"

Biến cố bất ngờ khiến tôi trở tay không kịp. Ngay lúc tôi còn chưa kịp nhắc nhở Tôn Hưng Nghiệp, rằng gã chính là hung thủ giết em gái của anh, thì bị một cơn gió lạnh bổ tới sau gáy!

Đây là lần đầu tiên tôi gặp phải hiểm cảnh, tất nhiên lần này không thể so sánh được với những vụ mà tôi dính vào trong tương lai, nhưng đối với tôi bây giờ thì đúng là rơi vào thế "tiến thoái lưỡng nan"!

"Keng!" Âm thanh va chạm của kim loại vang lên bên tai, vì khoảng cách quá gần nên màng nhĩ cũng bị ảnh hưởng! Tôi quay lại, không biết con dao trong tay gã đã bị thứ gì đánh cho rơi ra.

Phản ứng đầu tiên của tôi lúc ấy là cho rằng Tôn Hưng Nghiệp làm. Nhưng khi tôi quay lại nhìn thì phát hiện anh ta vẫn còn đang đứng đơ cạnh mình…

"Chạy mau đi! Hắn chính là hung thủ giết em gái anh đấy! "

Bị tôi gào, Tôn Hưng Nghiệp mới như tỉnh mộng. Đầu tiên là sững sờ, sau đó anh ta lại quay sang đánh gã kia, hai người quần nhau một hồi.

Từ nhỏ tôi đã theo nguyên tắc quân tử động khẩu không động thủ, thế nên xưa nay chưa đánh nhau bao giờ. Nhưng vì đây là thời khắc sống còn, tôi có không muốn đánh cũng không được!

Tôi nhặt một cục đá lên, nhưng đứng cả buổi cũng không biết nên ra tay từ đâu. Lúc này, Tôn Hưng Nghiệp dần dần rơi vào thế yếu, sắp không kiên trì được nữa! Tôi nóng nảy nhìn điện thoại, vẫn không có tín hiệu.

Mặc kệ, hôm nay ông liều mạng với mày, có đánh chết mày thì cùng lắm chỉ xem như tự vệ chính đáng thôi! Nghĩ thế, khi tôi định xông tới thì kết cục là bị gã đạp cho một phát vào ngực…

Tôi tối tăm mặt mày, cổ họng ngòn ngọt, dạ dày cuộn lên. Năng lực chiến đấu của tôi thực sự quá yếu, không thích hợp đánh nhau với người khác. Gã này vừa nhìn là biết phải lao động chân tay thường xuyên nên mạnh kinh hồn, cả tôi và Tôn Hưng Nghiệp cùng nhào tới cũng không đánh lại gã.

Tôi bị gã đá văng, một lúc sau mới chậm chạp đứng lên được, Tôn Hưng Nghiệp cũng nằm rạp trên đất không nhúc nhích. Không biết gã cầm lại con dao từ lúc nào, định vung dao bổ xuống Tôn Hưng Nghiệp!

"Dừng tay!" Tôi hét lên.

Gã đó bị tiếng của tôi gọi giật, quay lại lặng lẽ nhìn. Tôi lạnh cả người, xong rồi, gã muốn tới "trảm" tôi rồi!

"Anh… trai… Anh trai, có chuyện gì từ từ nói, chẳng phải muốn cướp tiền à? Cũng đâu tới mức lấy luôn mạng người đúng không?" Tôi vừa lùi vừa run rẩy nói.

Nhưng gã đàn ông trung niên cười lạnh: "Vờ vịt cái gì, chúng mày đi từ phía Tây tới, chẳng lẽ còn không biết nơi đó có gì? Thằng em, hôm nay chúng mày không may rồi, đừng trách tao… Ai bảo chúng mày… "

Gã nói được một nửa thì đột nhiên ngẩn người, ánh mắt tập trung nhìn vào phía sau tôi.

"Ai đó! "Gã hoảng sợ kêu lên.

Gã nói xong, tôi cũng cảm giác được sau lưng có một ánh mắt sắc bén đang nhìn về phía này, cảm giác này rất quen…

Tôi hoảng sợ quay lại nhìn, phát hiện ở cách đó không xa, có một người mặc đồ đen đang đứng sau mấy cây trúc. Anh ta quay lưng lại với mặt trăng, dưới ánh trăng, anh ta lạnh lẽo như sứ giả của địa ngục, khiến chúng tôi không thể phân biệt được anh ta là

người hay quỷ.

Thế nhưng ánh mắt của anh ta lại sáng một cách lạ thường, như hai viên trân châu trong bóng tối. Đôi mắt sáng rực ấy tựa như có thể nhìn thấu tôi.

Đột nhiên nhớ tới đêm qua, thì ra người này vẫn luôn theo dõi tôi! Tạm thời tôi chưa thể biết rõ đối phương là địch hay ta, nhưng tôi biết cái gã ở trước mặt tôi đây mới là kẻ muốn lấy mạng mình!

"Sao giờ anh mới đến? Bao lâu nữa thì cảnh sát tới? Tên hung thủ giết người này hôm nay chắc chắn phải bị bắt rồi!" Tôi giả vờ quen biết với người mặc đồ đen đứng sau lưng, cố dùng chất giọng thân thiết để nói với anh ta.

Quả nhiên gã đàn ông kia bị tôi dọa, cứng đờ người, mắt láo liên như đang phân tích lúc này nên giết người diệt khẩu hay phải bỏ chạy?

Ngay ở lúc thấy mưu kế sắp thành, thì con dao đã ở gần ngay trước mắt…

Xong rồi, tôi còn chưa lấy vợ sinh con mà! Không ngờ chỉ mới tốt nghiệp đã phải chết rồi, tài năng của tôi còn chưa được phát huy hết kia mà! Tôi thật sự không cam lòng phải chết như vậy ở đây…

Tôi nhắm mắt lại, đợi cả buổi cũng thấy chút đau đớn gì, nhưng tôi vẫn không đủ can đảm mở mắt ra nhìn, vì sợ vừa mở mắt sẽ phát hiện mình đã chết rồi…

"Cậu còn nhắm mắt chờ cái gì?" Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Tuy đây là lần đầu tiên nghe thấy giọng nói này, nhưng tôi lại có cảm giác quen thuộc khó tả. Có thể là vì khi nãy nhắm quá chặt, nên khi mở mắt ra thấy mờ mờ, tôi phải chớp mắt mấy cái mới nhìn thấy rõ người trước mắt…

Vóc người anh ta rất cao, ít nhất cũng phải gần mét chín, chắc tuổi tác cũng tương đương với tôi. Bộ đồ màu đen càng làm nổi rõ thân hình cao lớn của anh ta. Thì ra tên này mặc toàn màu đen, bảo sao đứng ẩn nấp ở chỗ tối mà tôi không phát hiện ra! Tôi quay sang nhìn tên hung thủ đã hôn mê trên mặt đất nãy giờ.

Vì vẫn đang ngã ngồi dưới đất, còn anh ta lại có loại khí thế áp đảo của một cao thủ, nhưng thua người chứ không được thua về khí thế, tôi ngửa cao cổ lên 45 độ.

"Anh là ai?"

"Đêm qua tôi có gặp cậu…" Hỏi một đằng, anh ta lại trả lời một nẻo.

Tôi hừ lạnh: "Tôi biết, bắt đầu từ đêm hôm qua anh đã theo dõi tôi rồi, nói đi, mục đích của anh là gì?"

"Tôi khuyên cậu vẫn nên tranh thủ thời gian mà báo cảnh sát đi. Gã này chỉ đang hôn mê tạm thời, với thể trạng của gã, tôi nghĩ chắc chỉ một lúc nữa là gã sẽ tỉnh lại." Anh ta nói lạnh tanh.

Tôi biết anh ta nói đúng, chuyện gấp rút bây giờ là trói tên hung thủ này lại đã. Tôi không thể để Tôn Hưng Mai chết vô ích, nếu không thấy hung thủ thì không nói, nhưng thấy rồi thì phải bắt tên súc sinh này lại!

CHƯƠNG

Gặp Lại Chú Lê

Cả tôi và Tôn Hưng Nghiệp đều chẳng ngờ sẽ gặp được hung thủ ngay lúc ấy, khi nãy vội vào đây nên không ai mang theo dây thừng hay thứ gì có thể trói được. Nếu giờ mà không trói tên chết tiệt này lại, tí nữa tỉnh lại, chắc chắn gã sẽ chạy ngay. Nghĩ tới đây, tôi nhìn Tôn Hưng Nghiệp đang nằm rạp trên đất, xem ra vết thương của anh ta cũng không nhẹ, phải vừa cứu người vừa báo cảnh sát thôi.

Tôi nhìn cái quần Tôn Hưng Nghiệp đang mặc, là quần tây màu xám, vậy chắc chắn anh ta có mang thắt lưng. Thế là tôi đến rút dây thắt lưng của anh ta ra, sau đó trói tên hung thủ lại từ sau giống như trói lợn, cột chặt cả tay và chân gã lại với nhau.

Sợ chưa chắc chắn, tôi lại rút thêm dây giầy thể thao của mình rồi buộc hai ngón tay cái của gã lại, như vậy thì không dùng dao cắt sẽ rất khó cởi ra. Chuẩn bị xong, tôi mới an tâm đỡ Tôn Hưng Nghiệp dậy đi tới chỗ đỗ xe.

Người mặc áo đen kia vẫn luôn yên lặng nhìn tôi, anh ta không nói lời nào. Đúng ra tôi cũng nên cảm ơn người ta mới phải, dù sao anh ta cũng vừa mới cứu mạng mình xong.

"Vừa nãy… cảm ơn nhé." Tôi hơi ngại.

"Không cần."

"Gì cơ?"

Người áo đen lạnh nhạt lặp lại: "Không cần cảm ơn."

Sau đó, chúng tôi không nói gì thêm, trong mảnh rừng yên tĩnh này chỉ còn lại tiếng thở nặng nhọc của tôi. Chủ yếu là vì cái gã Tôn Hưng Nghiệp này quá nặng, tuy anh ta còn chưa mất ý thức hoàn toàn, nhưng ép gần hết trọng lượng cơ thể lên người tôi, tôi không cố nổi nữa.

"Ôi, người anh em này, cậu có thể giúp tôi một tay không? Tôi thật sự không gượng được nữa!" Tôi không chịu nổi, đành cầu cứu anh ta.

Người áo đen nhìn tôi rồi nói: "Thể chất của cậu quá yếu, cần phải rèn thêm, cố gắng chút nữa là đến chỗ hai người dừng xe rồi. "

Tôi nghe mà giật mình, xem ra tên nhóc này vẫn luôn theo dõi tôi thật. Dù khi nãy anh ta đã cứu tôi, nhưng tôi vẫn không chấp nhận nổi hành vi này. Xem ra tôi phải cẩn thận đề phòng anh ta mới được.

Ngay lúc sức lực toàn thân bị rút hết đi, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy cái xe bán tải của Tôn Hưng Nghiệp, tôi ngã ngồi ngay trên đất, không thể dùng được thêm chút sức nào nữa.

Thấy tôi không thể cố thêm được, người áo đen kia mới đỡ Tôn Hưng Nghiệp thay tôi rồi đưa anh ta đến ghế sau xe. Tiếp đó là quay lại dìu tôi. Khi mông chạm được vào ghế lái, tôi mới nhớ tới việc phải lấy điện thoại báo cảnh sát.

Phải hừng đông cảnh sát mới tới, lúc đó tôi đã đưa Tôn Hưng Nghiệp đến bệnh viện rồi. Ở hiện trường, bọn họ tìm thấy thi thể của Tôn Hưng Mai và gã đàn ông trung niên bị tôi trói như lợn kia.

Vụ án nhanh chóng được phá, gã kia tên Biện Hải Lương, là chủ của khu rừng trúc này. Chuyện xảy ra vào cái ngày gã chạy xe máy lên huyện trên làm việc, khi quay lại thì vừa khéo gặp Tôn Hưng Mai đang đi về nhà.

Gã thấy cô lẻ loi một mình đi trên đường thì nảy lòng ác. Gã đi tới lừa cô, nói mình cùng đường với cô, có thể tiện đường đưa cô đi một đoạn. Tôn Hưng Mai là cô gái chưa có nhiều kinh nghiệm sống nên dễ dàng bị lừa.

Gã chở Tôn Hưng Mai tới rừng trúc nhà mình rồi cưỡng hiếp cô ấy, sau đó vì sợ bị lộ nên giết người diệt khẩu… Biện Hải Lương thú nhận hết mọi hành vi phạm tội của mình, cũng coi như giúp người nhà Tôn Hưng Mai được an ủi phần nào.

Sau khi đã ghi chép lấy lời khai xong, tôi rời khỏi Cục Cảnh sát. Thấy tên mặc đồ đen kia vẫn đang đứng chờ mình bên ngoài!

Trước đó, tôi đã hứa sẽ không khai với mấy chú cảnh sát, rằng anh ta mới là người khống chế tội phạm, cho nên công lao này tất nhiên sẽ do tôi hưởng.

Nhưng nhìn ánh mắt nghi ngờ của mấy chú cảnh sát, tôi cũng biết bọn họ không mấy tin việc một thư sinh trói gà không chặt như tôi, lại có thể khống chế được tên hung thủ cao to khỏe mạnh.

Tôi đành phải nói dối là do Tôn Hưng Nghiệp đánh trước, khiến thể lực gã bị tiêu hao, sau đó phải cố gắng lắm tôi mới giữ gã lại được. Ra khỏi Cục Cảnh sát, tôi thấy tên này không có ý định rời đi, thế là tôi đi thẳng vào vấn đề: "Sao anh lại theo dõi tôi?"

"Tôi được người ta nhờ…"

"Ai nhờ?"

"Lê Chấn Hải. "

Nghe xong, tôi gọi ngay cho chú Lê.

"Tiến Bảo hả? Làm việc đến đâu rồi?" Chú Lê dùng giọng điệu ôn hòa hỏi.

Nhớ lại công việc lần này dù sao cũng do ông ấy giới thiệu, tôi khách khí nói: "Đã giải quyết gần xong rồi ạ, cảm ơn chú. "

Chú Lê cười ha hả: "Vậy là được rồi, việc lần này vốn cũng là bạn của chú nhờ vả, chú nghĩ mãi vẫn cảm thấy cháu có thể làm được nên mới đưa cho họ số của cháu. Phải rồi, trong lúc làm việc không gặp nguy hiểm gì chứ? "

Quả nhiên lão cáo già này biết tôi sẽ gặp nguy hiểm, nhưng nghĩ tới chuyện ông ta còn biết cho người đến bảo vệ thì tôi cũng không tiện trách móc gì.

"Đúng là cháu có gặp chút chuyện, nhưng may mà người của chú đến kịp lúc. "

"Không sao thì tốt rồi, cậu thanh niên kia là Đinh Nhất, là học trò của chú, vì thân thủ của thằng bé rất tốt nên chú mới bảo nó đi theo cháu. Thế này nhé, chờ cháu xong việc bên đó thì về đây, chúng ta lại nói chuyện… "

Xong cuộc gọi với chú Lê, tôi nhìn sang tên đứng bên cạnh.

"Anh là Đinh Nhất?"

"Cậu là Trương Tiến Bảo."

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra cái tên này luôn không thích trả lời trực tiếp câu hỏi của người khác. Sau này muốn nói chuyện với anh ta, chắc phải mất sức lắm đây! Lúc quay về nhà trọ thì trời cũng sắp sáng, tôi lén đưa Đinh Nhất về phòng mình, cũng may giường trong phòng tôi là giường đôi tiêu chuẩn.

Có lẽ vì quá mệt, vừa ngã xuống giường là tôi ngủ ngay. Đến sáng hôm sau tôi mới phát hiện trên giường mình xuất hiện một người khác…

Sửng sốt cả buổi, tôi mới nhớ ra anh chàng đẹp trai nằm trên giường mình là ai, thật không ngờ tên này ngủ còn say hơn tôi. Mặt trời đã lên cao rồi mà anh ta vẫn chưa muốn dậy.

Mới đầu nhìn anh ta ngủ say như chết, tôi cũng không muốn đánh thức. Nhưng một lúc sau bụng lại réo inh ỏi, tôi đành phải dậy đi mua đồ ăn. Khi trở về, tôi nhận được điện thoại của Tôn Hưng Nghiệp, anh ta muốn hẹn gặp tôi, ngoài việc cám ơn thì quan trọng nhất vẫn là muốn gửi tiền công như đã hứa.

Nghe đến tiền là tinh thần tôi tự dưng tỉnh táo hẳn, tôi hẹn gặp anh vào buổi chiều ở một quán ăn gần nhà nghỉ. Đến khi tôi về phòng thì Đinh Nhất đã đi mất rồi, anh ta còn để lại một tờ giấy trên giường: Tối tôi tới đón cậu.

Tôi trợn mắt nhìn tờ giấy một hồi, tối tới đón tôi? Cái tên này, để lại một tờ giấy tối nghĩa như thế, còn bắt ông đây phải ở lại đây ngày nữa à? Được rồi! Không nghĩ nữa, cứ đi gặp Tôn Hưng Nghiệp rồi tính sau.

Hai giờ chiều, tôi tới quán nhỏ gần nhà nghỉ, Tôn Hưng Nghiệp đã tới trước, anh ta thấy tôi thì để tiền công lên bàn.

CHƯƠNG

Người Không Có Quá Khứ

Tôn Hưng Nghiệp cũng coi như là một người đàng hoàng, anh nói với tôi: "Cậu đếm đi Tiến Bảo."

Tôi khách sáo xua tay: "Không cần đâu ạ, em tin anh. Vết thương của anh thế nào rồi? Sao xuất viện sớm thế? "

"Không sao, chỉ là vết thương ngoài da thôi, chuyện của Hưng Mai vẫn còn phải xử lý nên anh xuất viện sớm." Tôn Hưng Nghiệp nói.

Tôi gật đầu, rồi hỏi tiếp: "Vậy cảm xúc của chú với dì hiện tại thế nào rồi ạ? "

Sắc mặt Tôn Hưng Nghiệp tối lại: "Còn đau lòng hơn trước, nhưng anh biết đau dài không bằng đau ngắn, lần này thật sự phải cám ơn cậu đã giúp Hưng Mai bắt được hung thủ!"

Sau đó tôi lại an ủi Tôn Hưng Nghiệp một lúc rồi mới rời đi. Vừa ra khỏi quán, tôi nhận được điện thoại của chú Lê: "Tiến Bảo à? Cháu xong việc thì về nhà trọ nhé, chú với Đinh Nhất đến đón cháu. "

Tới đón tôi thật à? Tôi sờ ba vạn tệ trong bọc, nghĩ bụng xem ra tiền này kiếm được cũng không phí công…

Lúc về lại nhà nghỉ thì thấy chú Lê đang trò chuyện rôm rả với

chị chủ, chốc thì sờ tay, lát lại chạm mặt. Lão già này đang ăn đậu hũ của chị chủ đấy à, không ngờ khẩu vị của lão lại nặng đến vậy!

Tôi cười cười đi tới: "Chú Lê, ai lại để chú phải đến đón cháu thế này? "

Chú Lê thấy tôi về liền buông tay của chị chủ, cười nói: "Chú có chút chuyện phải gặp riêng cháu, sợ Đinh Nhất truyền lời sẽ không được rõ ràng. "

Tôi thầm nghĩ, đúng là Đinh Nhất sẽ không nói rõ ràng đâu.

Nếu người ta đã đến đón, tôi cũng không kéo dài lâu, về phòng chuẩn bị hành lý rồi xuống lầu tính tiền, nhưng nhân viên lễ tân lại nói chú Lê đã thanh toán hết cả rồi.

Thấy lão già này ân cần như vậy, chắc chắn là không có chuyện gì tốt, nên tôi lấy tiền ra trả lại, kết quả ông ấy từ chối và nói: "Tiến Bảo, đừng khách sáo với chú, chúng ta lên xe trước, vừa đi vừa nói." Dứt lời, ông ấy quay lại nhìn, Đinh Nhất nhanh chóng khởi động xe.

Ra khỏi thành phố được mười mấy phút, chú Lê dùng vẻ mặt "hiền lành" nói với tôi: "Tiến Bảo, cháu cũng có duyên với chú, ngày đó chú cũng đã thấy được bản lĩnh của cháu cao bao nhiêu. Với tuổi tác của cháu bây giờ mà muốn làm một mình thì không thể thành công, chi bằng cháu cũng bái chú làm thầy giống Đinh Nhất để học thuật phong thủy, thứ nhất là có thể cứu thế tế người, thứ hai sẽ tích góp được một ít tiền bạc. "

Tôi nghe xong, mém chút thì cắn đứt lưỡi, bái ông ấy làm thầy? Vậy khi kiếm được tiền thì chia chác thế nào? Tôi cũng đâu có ngu, nếu thành thầy trò thì chắc chắn tôi phải cung phụng ông ấy, thế chẳng phải bản lĩnh này của tôi phải giao nộp hết cho ông ấy à?

Mặc dù tôi nghĩ thầm là vậy, nhưng ngoài miệng cũng không nói thẳng.

"Chú Lê, cám ơn chú đã coi trọng cháu, nhưng cháu có tài đức gì để bái chú làm thầy chứ? Vả lại cháu không có lòng hướng đạo, cũng chẳng hứng thú học phong thủy. Nói thật với chú, bản lĩnh của cháu cũng chỉ có thể giúp người ta tìm được thi thể thôi, còn những chuyện khác cháu không có hứng thú nên tất nhiên cũng không làm được. "

Chú Lê nghe tôi nói thì thở dài: "Nếu thế chú cũng không bắt buộc nữa, nhưng cháu cũng đừng từ chối chú sớm thế. Thực không dám giấu gì, họ Lê nhà chú là gia tộc phong thủy truyền đời, nhưng đến thế hệ này lại không có học trò nào đủ tư chất để kế thừa y bát của gia tộc cả, điều này thực sự khiến chú rất đau lòng. Nếu cháu không có hứng thú thì cũng không sao, chúng ta có thể thử hợp tác trước đã. Nhưng Tiến Bảo này, có một câu chú muốn nói với cháu từ lâu, nếu cháu nghĩ mình không có đủ bản lĩnh để học đạo thì không đúng đâu. "

Tuy ông ấy nói rất chân thành, nhưng rõ ràng đã có học trò rồi, sao ông còn nói là không có người thừa kế y bát gì đó?

Chú Lê thấy tôi cứ nhìn Đinh Nhất thì cười nói: "Tuy Đinh Nhất bái chú làm thầy nhưng thân thế của nó lại rất bí ẩn, chí hướng cũng không ở đây, cho nên chú không thể truyền tuyệt học cho nó được."

Chú Lê kể, 7 năm trước, ông ấy gặp Đinh Nhất. Lúc ấy, một mình anh ta xuất hiện ở trong khu bị lạc người thân, mặc cho nhân viên phụ trách hỏi thế nào, cũng không tra được bất kì tin tức nào của anh ta.

Lúc đầu, tất cả mọi người còn cho rằng anh ta bị câm, về sau vì cơ duyên mà chú Lê gặp anh ta ở đó, thế mà anh ta lại mở miệng nói chuyện với chú Lê. Nhưng anh ta không biết gì về thân thế của mình, chỉ nhớ mỗi tên của mình là "Đinh Nhất".

Mấy năm nay, chú Lê vẫn luôn giúp Đinh Nhất điều tra tin tức của người thân nhưng vẫn không thu hoạch được gì, giống như nhảy từ tảng đá mà ra vậy!

Tuy bao lâu nay chú Lê vẫn nói với mọi người Đinh Nhất là học trò của mình, nhưng chỉ mình ông ấy biết bản lĩnh thật sự của Đinh Nhất.

Chú Lê biết dù Đinh Nhất vẫn luôn giúp mình làm việc, nhưng đến một ngày nào đó khi cậu ta nhớ ra quá khứ của mình, chắc chắn cậu ta sẽ bỏ đi. Vì thế ông ấy không thể truyền lại thuật phong thủy cho Đinh Nhất.

Hơn nữa chú Lê lại không có con, theo như lời của ông ấy thì đây là nhân quả của việc tiết lộ quá nhiều thiên cơ, ông ấy cũng không thể cưỡng cầu. Mấy năm nay, ông vẫn luôn tìm kiếm một truyền nhân có thể kế thừa sự nghiệp của mình, nhưng mãi vẫn chưa gặp được, cho tới khi tôi xuất hiện…

Lúc trước khi tổng giám đốc Quảng nhờ tới giúp, ông ấy cũng không nghĩ sẽ gặp được tôi ở đập nước. Mới đầu nhìn thấy tôi còn nhỏ tuổi, cho rằng tôi không thể nào tài giỏi hơn mình, nhưng ông không ngờ tôi thật sự có thể tìm được xác con trai của tổng giám đốc Quảng!

Lúc đó, ông mới biết được tôi hẳn là có chỗ trời sinh hơn người. Ông cũng đã xác nhận lại qua tướng mặt của tôi khi chúng tôi gặp lại ở quán trà. Vì thế ông mới quyết nhận tôi làm học trò.

Tôi nghe chú Lê nói nhiều như vậy cũng cảm thấy hơi dao động, nhưng vẫn chưa thể đánh giá được lão già này nói thật hay giả, dù sao bây giờ cũng có quá nhiều kẻ bụng dạ khó lường!

"Chú Lê, không phải là cháu không biết điều, nhưng chuyện này khá hệ trọng, chú cho cháu suy nghĩ thật kĩ đã. Hơn nữa, cháu cũng phải về thương lượng lại với người trong nhà một chút." Tôi

chân thành nói với ông.

Chú Lê nghe xong thì gật đầu: "Được rồi nhóc, nghe cháu nói những lời này là được rồi. Cháu cứ nghĩ kĩ đi, cho dù có trở thành học trò của chú hay không thì chúng ta vẫn có thể tiếp tục hợp tác. Chú có nhiều mối làm ăn, cháu có bản lĩnh, sau này chắc chắn sẽ có nhiều cơ hội làm việc với nhau. "

Lòng tôi biết chú Lê nói cũng có lý, trong khoảng thời gian này, một mình tôi làm việc có quá nhiều khó khăn vì không có nguồn tài nguyên tốt. Tôi nghe Tôn Hưng Nghiệp nói, chú Lê rất có danh tiếng trong nghề, từ quan lớn cấp cao cho đến ông chủ những xí nghiệp tư nhân cũng đều rất kính nể ông ấy.

Chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ nói lên ông ấy không phải loại linh tinh đầu đường xó chợ rồi. Chắc chắn phải có bản lĩnh thật sự, thì mới có thể tạo nên danh tiếng như bây giờ, nếu hợp tác với ông ấy, tôi cũng không thiệt thòi gì nhiều!

Nghĩ tới đây, tôi gật đầu đồng ý với đề nghị của chú Lê, ông ấy cũng không khách sáo với tôi, lấy một túi ra đưa cho tôi.

"Cháu xem qua một chút những giấy tờ này, đây là một vụ mà chú vừa nhận. Người này mất tích đã nhiều năm, chắc chắn rất khó tìm thấy. Nhưng khách rất hào phóng, nên họ hứa dù không tìm được cũng sẽ trả 50% tiền công. "

CHƯƠNG

Kumu Qusar

Tôi nghe xong thì giật mình: "Hào phóng như vậy, chắc người này rất quan trọng, nếu tìm được thì tiền công là bao nhiêu ạ?" Nhưng vừa hỏi xong, tôi đã thấy hối hận, dù sao bây giờ chú Lê cũng là đội trưởng, tôi hỏi thẳng chuyện tiền bạc thế kia hình như không hay lắm thì phải?

Không ngờ chú Lê chẳng để ý gì mà nói: "Nếu tìm được thì sẽ nhận một trăm vạn, họ bao hết các chi phí tổn thất. Chúng ta thương lượng một chút, sau này mỗi khi nhận được tiền từng vụ, chúng ta chia đôi, được không?"

Tôi nghe xong, vui vẻ gãi đầu, cười ngây ngô, rồi lại nhìn Đinh Nhất đang lái xe.

"Còn Đinh Nhất thì sao?"

Chú Lê cũng nhìn Đinh Nhất rồi nói: "Cháu đừng quan tâm, nó không có khái niệm về tiền bạc đâu, nhưng cháu cũng không cần phải lo, chú đã mở cho nó một cái thẻ, lần nào cũng gửi tiền thuê vào đấy. Nếu sau này nó muốn đi, thì cũng nên có chút tiền phòng thân."

Tôi cảm thấy chú Lê đối xử với Đinh Nhất khá tốt, chỉ là bèo nước gặp nhau nhưng lại cưu mang anh ta. Tuy nhiên, anh ta cũng

giúp chú Lê khá nhiều chuyện, xem ra chú Lê vẫn chưa từ bỏ việc tìm hiểu thân thế giúp anh ta. Dựa vào điểm này, chú Lê cũng được coi như là người tốt…

Xe chạy một ngày một đêm, vẫn là Đinh Nhất lái xe. Lúc đầu, tôi còn lo anh ta có thể bị mệt, cần tìm một chỗ để nghỉ ngơi. Nhưng chú Lê lại phẩy tay nói: "Không cần, sau này cháu sẽ biết bản lĩnh của Đinh Nhất."

Thấy chú Lê chắc chắn như vậy, tôi cũng không nói gì thêm. Lúc trước khi mới gặp Đinh Nhất, tôi đã biết thân thủ của anh ta rất tốt, nhưng không ngờ anh ta lại còn có tài khác!

Tuy Đinh Nhất còn chưa mệt, nhưng một chặp sau chú Lê đã ngủ mất, tôi lại càng thấy hứng thú với Đinh Nhất, nên muốn tiếp xúc với anh ta nhiều hơn, bèn câu được câu không nói chuyện với anh ta…

"Anh không mệt à?"

Đinh Nhất nhìn đường, trả lời: "Tôi có thể không ngủ một thời gian, sau đó sẽ ngủ bù."

"Không phải chứ? Vậy cũng được à?" Tôi giật mình.

"Ừ, hôm trước đi với cậu, tôi vẫn không ngủ, sau khi về khách sạn rồi mới ngủ bù."

Nghe anh ta nói vậy, tôi sực nhớ ra sáng hôm đó anh ta đã ngủ rất lâu...

"Vậy anh có thể không ngủ tối đa bao lâu?"

"Không biết nữa, chưa thử… nhưng chắc cũng rất lâu."

Tôi bất lực nhìn anh ta, nói chuyện với Đinh Nhất đúng là việc nhạt nhẽo nhất trên đời.

Sau khi về đến nhà, tôi mệt kinh khủng, dù có ngủ lúc dọc đường, nhưng so với được ngủ trên chiếc giường êm ái, thì trước

đó đúng là như đi chịu tội.

Tôi ngủ thẳng giấc trên giường êm đến giữa trưa hôm sau, sau khi dậy thì đầu vẫn còn choáng, chẳng biết có phải vì ngủ nhiều hay không. Vì thế tôi bò dậy rửa mặt để tỉnh táo lại, sau đó mới lấy túi tài liệu chú Lê đưa, định xem xét tình tiết của vụ án.

Mấy tập tài liệu trong túi đều là bản sao, chắc bản gốc đã cũ lắm rồi, đây là một vụ mất tích hơn ba mươi năm về trước, nạn nhân là một nhà sinh vật học. Dù năm đó đã tốn khá nhiều tiền để tìm ông ta, nhưng vẫn không có chút tin tức gì.

Không có nhiều thông tin có ích trong này, ngay cả tên và ảnh của nhà sinh vật học kia cũng không có, việc này khiến tôi thấy hơi nghi ngờ! Nhưng khách hàng hào phóng như vậy, tôi cũng không thắc mắc gì nhiều, dù sao tôi cũng không cần đến tên để tìm thi thể.

Tài liệu có ghi rất tỉ mỉ về trang phục mà người này mặc khi mất tích. Ông ta khoảng hơn năm mươi tuổi, lúc mất tích, ông ta mặc một bộ đồ lao động màu xám xanh, đội mũ lưỡi trai màu xanh, mang giày da bảo vệ size 42. Vật dụng mang theo có bình nhôm đựng nước, máy ảnh, ba lô, trong đó chứa nhật ký ghi chép và một ít đồ dùng cá nhân.

Ông ta mất tích khi rời khỏi đội khảo sát một mình, không để lại bất cứ tin tức gì của mình…

Đọc những tài liệu này xong, trong đầu tôi xuất hiện một dấu chấm hỏi to đùng, đã qua bao nhiêu năm như thế, sao lại có người không tiếc tiền để tìm một người khó mà tìm thấy như vậy?

Hơn nữa tài liệu này cho thấy, mấy chục năm nay vẫn có người đi tìm kiếm. Tôi nghĩ nếu lần này chúng tôi vẫn không có kết quả gì, thì sau này, chắc chắn vẫn sẽ có một nhóm khác tiếp tục, xem ra nhà sinh vật học này không hề đơn giản như biểu hiện bên

ngoài…

Một lúc sau, tôi gọi cho chú Lê, muốn hỏi xem chú có tìm được di vật nào của nhà sinh vật học kia lúc còn sống hay không, tốt nhất là thứ mà ông ta rất rất thích, nhưng kết quả lại khiến tôi thất vọng.

Chú Lê nói lần này không phải người thân của nạn nhân chi tiền, nên khách hàng không hề có bất cứ di vật nào của ông ta. Việc chúng tôi có thể làm chỉ là tới nơi ông ta mất tích năm đó, tìm theo đường cũ một lần. Nếu đúng như chú đoán, rằng thi thể đã bị vùi chôn dưới đất, thì tôi có dịp thể hiện khả năng của mình rồi.

Dù nói vậy, nhưng thông tin của tài liệu này quá mù mịt, thông tin có thể dùng được cũng khá ít, vì thế tôi bất mãn: "Cháu nói này, trên tài liệu không có vị trí mất tích của nạn nhân, thì chúng ta biết đi đâu tìm bây giờ?"

Không ngờ chú Lê cũng chỉ nói với vẻ bất lực: "Tạm thời không biết đích đến, chỉ đành đợi đầy đủ người rồi lúc xuất phát mới hỏi được…"

Tôi kinh ngạc: "Sao cơ? Chú cũng không biết ạ?"

"Chú cũng không biết, nhưng chắc chắn là ở trong nước." Chú Lê đáp.

Trong lòng tôi bắt đầu gào thét, xem ra vụ này càng lúc càng thú vị…

Vài ngày sau, tôi có mặt trên chuyến bay đến Urumsi, không ngờ đích đến của chuyến đi này lại là Tân Cương, nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên hơn là, trừ chú Lê và Đinh Nhất ra thì còn có thêm ba nam một nữ nữa.

Trong nhóm bảy người chúng tôi, chắc chú Lê là trưởng nhóm, những người đó đều nghe lời chú. Nhưng chú không giới thiệu

chúng tôi với nhau, việc này làm tôi hơi kinh ngạc.

Tôi cũng có lén hỏi Đinh Nhất, xem anh ta có biết mấy người này không. Nhưng Đinh Nhất lại cho tôi một ánh mắt vô cùng chân thành, nói: "Không biết."

Bầu không khí cũng vì thế mà có hơi xấu hổ, vì vậy cả đoạn đường, chúng tôi đều không tiếp xúc với nhau mấy. Thật không biết cái đội kì lạ thế này có thể hoàn thành nhiệm vụ của khách hàng được không?

Sau khi máy bay hạ cánh, chúng tôi chia ra ngồi vào hai chiếc xe jeep Grand Cherokee. Đương nhiên là tôi ngồi với chú Lê và Đinh Nhất, còn ba nam một nữ kia thì lên chiếc khác. Không ngờ chúng tôi lại chạy về phía Bắc chứ không vào nội thành Urumsi. Chẳng biết đã đi được bao lâu, nhưng chúng tôi đã phải đi từ lúc hừng đông tới tận tối.

Cuối cùng, ô tô cũng ngừng lại, tôi bị chú Lê đánh thức: "Tiến Bảo, đừng ngủ nữa, hôm nay chúng ta dựng trại ở đây."

CHƯƠNG

Người Mất Tích Bí Ẩn

Tôi mơ mơ màng màng xuống xe, vừa nhìn xung quanh thì ngơ cả người, đùa gì thế, cắm trại ngoài trời à? Chú Lê thấy vẻ mặt của tôi, bèn cười nói: "Sao? Lần đầu ngủ ngoài trời à? Vậy cháu phải tập làm quen đi, sau này còn nhiều cơ hội như vậy lắm đấy!"

"Đây là đâu thế?" Tôi mù mịt hỏi chú Lê.

"Ở đây là Lop Nur, đích cuối của chúng ta là Kumu Qusar."

Tôi nghe xong thì hối hận ngập lòng, không kiềm được mà rùng mình. Đúng là tiền này không dễ kiếm thật. Tôi dùng đồng hồ đo nhiệt độ ngoài trời lúc này, chưa đến 10 độ! May mà đồ trong cốp xe vẫn đủ, chắc có thể giải quyết được vấn đề giữ ấm.

Nhìn cảnh hoang vu ngút trời, lòng tôi bồn chồn từng cơn, đã mất tích mấy chục năm rồi, sao có thể dễ dàng tìm được chứ, nếu bị vùi dưới cát vàng thật, thì chỉ sợ là phải đào sâu ba mét.

Trong bốn người kia, có một người đàn ông khá to lớn, chắc hẳn kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã của anh ta rất phong phú. Chưa được bao lâu, anh ta đã nhóm được lửa, sau đó bắt đầu chuẩn bị bữa tối với cô gái duy nhất trong nhóm.

Lúc ăn cơm, tôi chủ động giới thiệu về mình, sau này còn phải hợp tác với nhau, không biết tên cũng không hay lắm. Họ thấy tôi

chủ động bắt chuyện, đương nhiên cũng không tỏ vẻ ta đây lắm.

Cô gái kia tên là Diệp Tri Thu, là bác sĩ, vẻ ngoài khá đặc biệt, cô ấy giới thiệu mình thường tham gia những hoạt động hiking*, nên lần này được mời làm bác sĩ trong đội. Còn người đàn ông cao to lúc nãy là Triệu Cường, là một hướng dẫn viên hiking. Anh ta đã từng dẫn đầu những nhóm người thích đi bộ xuyên quốc gia hơn mười lần, kinh nghiệm dã ngoại rất phong phú, vậy nên lần này chúng tôi cũng không cần thuê dân bản địa dẫn đường.

* Hiking là một hoạt động giải trí ngoài trời, hay hoạt động dã ngoại (Outdoor Recreation hay Outdoor Activity). Theo nghĩa tiếng Anh, Hiking là đi bộ đường dài, đi bộ leo núi.

Hai người còn lại rất trầm, không nói vai trò lần này của mình, chỉ giới thiệu đơn giản về tên mình. Trong đó, người đàn ông cao gầy là La Hải, còn người hơi béo lùn là Lưu Tử Bình.

Bọn họ không muốn nói nhiều, đương nhiên tôi cũng không hỏi thêm, cũng như tôi không nói nghề của mình là tìm xác. Còn Đinh Nhất thì càng ngắn gọn hơn, chỉ nói bốn chữ: "Tôi là Đinh Nhất."

Mọi người đều coi chú Lê là tổng chỉ huy, tất cả hành động đều nghe theo chú, hơn nữa, tôi nhận ra La Hải và Lưu Tử Bình rất cung kính khi nói chuyện với chú. Chắc họ đã quen nhau từ trước, xem ra, tôi phải tìm cơ hội hỏi chú Lê thử xem hai người đó có phải người của chú hay không.

Không biết có phải do lần đầu đi dã ngoại hay không, tôi vẫn luôn cảm thấy lạnh lẽo cả người, không ngừng rùng mình.

"Mong đừng gặp thú hoang gì đó ở vùng rừng núi hoang vu này!" Tôi thì thầm.

Đinh Nhất ngồi cạnh đó, liếc tôi nói: "Yên tâm, chỉ cần không gặp sói, chúng ta cũng sẽ không gặp nguy hiểm."

"Ở đây còn có sói?!" Tôi giật mình.

Triệu Cường đang thêm củi vào lửa, cười nói: "Bây giờ ít hơn trước rồi, sói cũng sợ người, nếu không đói lắm, hoặc tình cờ đụng trúng thì chúng sẽ không chủ động tấn công con người."

Ngẫm lại cũng đúng, từ lúc thành phố không ngừng được mở rộng, chắc chắn sẽ xâm phạm vào nhiều lãnh địa hoang dã của động vật, chúng cũng chỉ đành tặng nhà của mình cho con người, sau đó chuyển tới nơi xa dân cư để sống.

Tôi ngẩn người nhìn đống lửa, đúng là nơi này lúc nào cũng có thứ không khí chết chóc! Cách chỗ chúng tôi cắm trại không xa lắm, có bộ xương của hai mẹ con lạc đà bị chôn vùi dưới cát.

Chắc chúng bị chôn vùi trong bão cát, rồi từ từ chết khát. Theo lý thuyết, lạc đà hiếm khi bị lạc đường, hoặc không tìm thấy nguồn nước. Nhưng tôi cảm nhận được, lúc đó đôi con vật này đã rất đói rất khát, biết bao ngày rồi mà không tìm được thức ăn, cơn bão cát kia cũng chỉ là cọng rơm cuối cùng đè chết chúng.

Dưới điều kiện tự nhiên khắc nghiệt như vậy, cho dù là sinh linh nào cũng sẽ trở nên yếu đuối. Điều này lại khiến tôi nghi ngờ, tại sao mấy chục năm trước, nhà sinh vật học kia lại muốn tới đây một mình?

Dựa vào lượng tin tức ít ỏi trong tài liệu, có thể thấy, ông ta đã tham gia vào một hoạt động nghiên cứu khoa học. Nhưng tại sao, ông ta lại lạc đường, trong tài liệu không hề nhắc một chữ nào đến chuyện này…

Chú Lê thấy tôi mãi không nói gì, chỉ ngẩn người nhìn đống lửa, bèn đẩy nhẹ, liếc nhìn ra hiệu tôi đi theo chú tới xe. Sau khi tôi hiểu ý, thì đứng ngay dậy, đuổi theo chú.

Nhìn cái vẻ thần bí của ông này, không biết đang âm mưu chuyện gì nữa…

Tôi vừa đến cạnh xe, chú đưa di động của mình cho tôi: "Nhìn đi, nhớ kĩ dáng vẻ người này."

Tôi cầm lấy, trên màn hình là chân dung đen trắng của một người đàn ông trung niên đeo kính. Xem ra đây là người mất tích mà chúng tôi phải tìm lần này. Tuy ảnh chụp bằng di động, nhưng vẫn khá sắc nét, tôi nhìn bức ảnh đã hơi ố vàng trong màn hình, chỉ sợ tuổi của bức ảnh này còn lớn hơn cả tuổi tôi.

"Chính là ông ta?" Tôi hỏi nhỏ chú Lê.

Chú Lê gật đầu, không nói gì thêm.

"Còn thứ gì khác không? Chỉ có một tấm hình thì khó làm gì được, mà lại còn chụp bằng di động nữa chứ." Tôi ăn ngay nói thật.

Chú Lê nhìn về phía đống lửa, đám Triệu Cường đang nói chuyện phiếm, không ai nhìn sang chỗ chúng tôi. Tôi đang thắc mắc không biết chú Lê nhìn gì, thì chợt thấy tay mát lạnh, một chiếc đồng hồ bỏ túi bằng kim loại được nhét vào tay tôi.

Ngay lúc chạm vào đồng hồ, tôi chợt nhìn thấy dòng hình ảnh mơ hồ. Cảnh vật xung quanh lúc thì chân thật, lúc lại mờ ảo, mơ hồ không rõ ràng... Đúng lúc này, tôi nhìn thấy một đôi tay khô nứt đang cầm cái ấm, mở nắp ra, cuối cùng phát hiện bên trong không có một giọt nước nào! Đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy khung cảnh hoang vu, không có bất kỳ thực vật xanh nào...

"Tiến Bảo? Có phải... cháu thấy gì không?" Chú Lê nhỏ giọng hỏi.

Lúc này tôi mới sực tỉnh, nhìn chiếc đồng hồ bỏ túi trong tay, tôi biết là do chú Lê nhét vào, nhưng sao chú lại phải thần bí như thế?

"Cháu không sao, vừa rồi đúng là thấy được vài hình ảnh thật,

nhưng thời gian ngắn quá, không có thông tin gì quan trọng, tại sao phải lén đưa bức ảnh và đồng hồ cho cháu?" Tôi khó hiểu.

Chú Lê liếc mấy người cạnh đống lửa, nói: "Chú không thể hoàn toàn tin tưởng mấy người kia, cháu cất kĩ cái đồng hồ này, thứ này chỉ có thể phát huy tác dụng khi ở trong tay cháu, nếu không thì nó cũng chỉ là một chiếc đồng hồ bỏ túi mà thôi."

Tôi gật đầu, cất kĩ nó, sau đó lấy mấy cái túi ngủ và chăn lông trên xe ra, phát túi ngủ cho họ xong, tôi cũng chuẩn bị đi ngủ, tuy nhiệt độ ở đây không được xem là cao, nhưng chắc ban ngày cát bị mặt trời thiêu đốt, nên khi nằm dưới đất vừa hay lại ấm áp.

Tôi nhanh chóng đi vào mộng đẹp…

CHƯƠNG

Bão Cát Ập Tới

Không biết đã ngủ được bao lâu, chợt tôi bị tiếng động kì lạ đánh thức. Tôi ngồi dậy nhìn, thấy cách đó không xa, một bầy thú không biết là loài gì đang chạy tới, trông có vẻ khá to.

Tôi giật mình, không phải là sói đấy chứ? Nghĩ thế, cơn buồn ngủ bay biến ngay, tôi vội bò ra khỏi túi ngủ. Ngay khi định đánh thức mọi người, chợt có một bàn tay lạnh như băng bịt miệng tôi lại!

Tôi thầm than không hay rồi, chẳng nhẽ gặp phải kẻ xấu? Đang nghĩ xem có nên phản kháng hay không, chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên: "Im lặng, đừng làm mọi người giật mình, đó là lạc đà hoang."

Nghe thấy giọng Đinh Nhất, tim tôi mới thả lỏng ra. Nhưng tay anh ta vẫn chẳng hề buông ra, tôi chỉ đành ậm ừ mấy tiếng phản đối...

"Suỵt... đừng làm chúng giật mình, để chúng nó yên tĩnh rời khỏi đây."

Tôi đành chịu cảnh bị anh ta bịt miệng mãi đến khi đoàn lạc đà kia đi xa. Mà nói gì thì nói, tay Đinh Nhất này lạnh thật, chẳng hề có chút độ ấm nào như người sống...

Thấy đám lạc đà đi xa rồi, cuối cùng anh ta cũng thả tôi ra, tôi vội hớp mấy hơi lớn, rồi hỏi khẽ: "Sao đám lạc đà này lại chạy vào ban đêm thế?"

"Chắc vì ngày nóng quá, nên chúng chạy buổi tối, còn ban ngày thì nghỉ." Đinh Nhất thản nhiên đáp.

Tôi nhìn bầy lạc đà đi xa… Bỗng nghĩ tới hai mẹ con lạc đà nằm dưới cát gần đó, chắc chúng bị tụt lại phía sau, nên mới chết thảm trên đất cát khô cằn thế này.

Lúc này, tôi quay lại nhìn Đinh Nhất với vẻ khó tin: "Không phải là anh vẫn không ngủ đó chứ?"

Đinh Nhất nhìn bóng đen xa xa, thản nhiên nói: "Buổi tối phải có người gác đêm, ở đây cũng không an toàn…"

Đúng vậy, trên vùng đất hoang vu thế này, nguy hiểm cận kề trong gang tấc… Lúc này, đống lửa đã hơi tàn, vì thế tôi đứng dậy nhóm thêm mấy cành củi khô mà nhóm Triệu Cường nhặt về.

Sau khi chui lại vào túi ngủ, tôi cố gắng để mình chìm vào giấc ngủ, nhưng sự lạnh lẽo từ bên dưới phả lên khiến tôi khá khó chịu. Trước đó, cát bên dưới vẫn còn ấm, vậy mà bây giờ đã lạnh đến thấu xương.

Không thể ngủ được, tôi bèn lấy cái đồng hồ bỏ túi mà chú Lê đưa tối qua, tỉ mỉ vuốt ve. Đây là đồng hồ Thượng Hải, chắc tuổi của nó còn lớn hơn cả tôi, đây là mặt hàng bán chạy nhất những năm tám mươi, chắc là thứ mà "ông ta" thích nhất.

Có thể là sợ lúc nghiên cứu bị mất, nên "ông ta" không mang theo, tôi gắng tập trung để cảm nhận được chút tàn hồn còn bám trên đó…

Ông ta rất khát, nước mang theo đã uống hết từ lâu. Mặt trời nóng rực muốn đốt cháy cả da thịt, ông ta biết, mình đã bắt đầu có

hiện tượng mất nước. Nhìn cái đồng hồ kim dây da, nó chỉ 4 giờ 24 phút, chắc lúc này là thời điểm nóng nhất trong ngày. Có lẽ đã không còn sức đi tiếp nữa, nhưng bản năng sinh tồn mạnh mẽ vẫn khiến ông ta chèo chống để không ngã xuống. Đột nhiên, phía trước xuất hiện một tòa thành cổ mờ mờ ảo ảo, hơi nước bốc lên, ông ta có thể thấy những người trong thành phố, mặc quần áo kì lạ, đang làm công việc tay chân.

Dù tôi chưa từng tới Lop Nur, nhưng tôi cũng biết đó chỉ là ảo giác, tôi nghĩ ông là nhà nghiên cứu khoa học, chắc cũng biết rõ điều này. Nhưng một người đang trong trạng thái tuyệt vọng, hẳn sẽ nguyện tin tưởng vào bất kỳ một chuyện tốt đẹp nào, ông ta vẫn tập tễnh đi về phía tòa thành hư ảo đó…

Lúc này, những cảnh tượng đó ngưng lại, đầu tôi đau nhức, chắc vì do lần này dùng não quá độ, tôi mơ màng thiếp đi.

Khi tỉnh lại thì trời đã sáng, Diệp Tri Thu và Triệu Cường đang chuẩn bị bữa sáng, còn chú Lê đang thương lượng gì đó với La Hải và Lưu Tử Bình. Tôi quay đầu, tìm mãi mới thấy Đinh Nhất ngồi ngủ trong xe, chắc tối qua anh ta thức cả đêm thật.

Ăn sáng xong, chúng tôi lại xuất phát, vì Đinh Nhất phải ngủ bù, nên lần này đến lượt tôi lái xe. Tuy chỉ là một con mọt sách, nhưng giữa đồng không mông quạnh này, tôi vẫn tự tin mình lái tốt.

Ở cùng nhau một đêm, tôi và đám Triệu Cường cũng dần thân thiết hơn, chỉ có La Hải và Lưu Tử Bình vẫn khiến tôi thấy khác thường, nhất là khi đi ngang qua họ, tôi cảm giác được thứ của "cái chết".

Lái được ba tiếng, tôi đã hơi mệt, nhưng thấy Đinh Nhất vẫn đang ngủ ngon lành, nhớ tới hôm qua anh ta lái xe cả ngày, lại thức cả đêm canh gác nên còn mệt…

Hai chiếc Cherokee một trước một sau chạy trên hoang mạc, sắc

trời càng lúc càng tối, tầm nhìn cũng trở nên hạn chế. Lúc này, bộ đàm trên xe vang lên, là Triệu Cường ngồi xe bên kia gọi: "Chú Lê, không đi tiếp được, tôi thấy chắc hôm nay sẽ có bão cát!"

Chú Lê nghe xong, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, chú nhìn ra ngoài, xem ra chúng tôi không thể đi tiếp được nữa…

Triệu Cường lái xe đến một chỗ có thể tránh gió, tắt động cơ, chờ cơn bão đi qua. Tuy chúng tôi đều ở trong xe, nhưng cảm giác cũng chẳng khá hơn, bên ngoài mù mịt, ngay cả những thứ gần đó cũng không thấy rõ được.

Cũng may xe khá kín, tuy nhiên vẫn bị mấy hòn đá cỡ hạt đậu đập vào cửa, tiếng "cốp cốp" vang lên không ngừng.

Bão cát vừa đến thì Đinh Nhất đã tỉnh lại, anh ta cau mày nhìn ra ngoài, trông như có thể thấy gì đó giữa đống mờ nhòa kia. Trong tiếng gió rít gào thổi cát, dường như còn xen lẫn âm thanh giống gào khóc thảm thiết.

Tính ra, trong ba người, tôi là đứa kém bình tĩnh nhất. Nếu biết trước sẽ như vậy, chắc chắn 100% tôi sẽ không nhận vụ này. Vì tiền thì kiếm lại được, chứ mạng thì có hạn! Đâu thể vì kiếm tiền mà bán mạng chứ? Có cho tôi cả núi vàng, mà chết ngủm rồi thì còn làm được gì nữa!?

Ai ngờ Đinh Nhất bình thường ít nói lại an ủi tôi: "Không sao, loại bão cát này rất bình thường ở đây, chúng ta ở trong xe rất an toàn."

Môi tôi đã tái mét: "Vậy… vậy là tốt rồi, chú Lê, nếu lần tới mà còn nguy hiểm thế này, cháu không nhận nữa đâu, dù sao cái mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn..."

Chú Lê thấy tôi sợ thật, muốn làm tôi phân tâm, nên cười nói: "Cháu có biết, người mất tích chúng ta phải tìm lần này là ai không?"

Lúc trước chú ấy bí bí ẩn không nói gì, tự dưng lúc này lại nhắc tới, đương nhiên là tôi rất ngạc nhiên, bèn nói với chú: "Trên tài liệu cũng có nói đâu ạ? Cả đường đi thì chú cứ tỏ vẻ bí ẩn, sao cháu biết được chứ. Chỉ là cháu thấy người đàn ông trong tấm ảnh đen trắng kia rất quen, hình như đã thấy ông ta ở đâu rồi."

CHƯƠNG

Tòa Thành Đau Thương

Đoàn chúng tôi đột nhiên gặp phải bão cát, bị vây trong xe, chứng sợ hãi giam cầm của tôi có dấu hiệu phát tác. Vì muốn làm tôi phân tâm, chú Lê kể cho tôi nghe thân phận của người mất tích bí ẩn này.

"Ông ấy lạc đường trong một lần tham gia nghiên cứu khoa học tại bản địa vào năm 1980, cháu cố nhớ lại xem, chưa từng nghe tên ông ta à? Năm đó, vì tìm ông ta mà chính phủ đã chi rất nhiều, nhưng vẫn không thu hoạch được gì."

Nghe chú nói vậy, trong đầu tôi lập tức xuất hiện một cái tên, nhưng nghĩ lại vẫn cảm thấy khó có thể xảy ra.

"Chú Lê, chú đang đùa cháu đúng không? Sao lại là ông ta được?"

Nhưng nét mặt nghiêm túc của chú Lê, hoàn toàn không giống như đang đùa với tôi.

"Sao lại không thể chứ? Năm đó chính phủ đã tổ chức tìm kiếm trên diện rộng tới bốn lần, nhưng lại chẳng tìm thấy gì. Tuy chuyện đã qua mấy chục năm, nhưng đến giờ vẫn có người chưa từ bỏ. Sợ là người này có giữ tài liệu gì đó rất quan trọng, nên mới có hành trình lần này của chúng ta."

Đúng rồi, trong tài liệu có nhắc là trong ba lô của ông ta có một số tài liệu khoa học. Xem ra tài liệu đó ghi lại những chuyện rất quan trọng, tiếc là tôi không nhìn thấy ba lô của ông ta trong những hình ảnh kia. Nhưng nhìn bão cát bên ngoài, tôi nghĩ chắc ông ấy đã chết khát ở đâu đó, rồi bị cát chôn vùi.

Nghe nói cồn cát trong sa mạc thường di chuyển, nếu thi thể của ông ấy bị cát vùi lấp thật, không nói tới phương tiện kĩ thuật năm đó phải chịu thua, có lẽ bây giờ cũng khó mà tìm được. Chẳng trách chú Lê lại gọi tôi, thì ra đây là tác dụng của tôi! Tôi chợt nghĩ đến La Hải và Lưu Tử Bình, vì thế tôi hỏi chú Lê, rằng hai người họ phụ trách làm gì?

Chú Lê nghe xong, cười bí ẩn: "Họ đều là bậc thầy về đất, cháu phụ trách tìm vị trí của thi thể, việc còn lại là của họ. Lần này, khách hàng dặn dò phải làm kín kẽ, hơn nữa, không thể để đám Triệu Cường biết thân phận thật của người mất tích.

Tôi nghe mà thổn thức trong lòng, không ngờ người mất tích này lại không đơn giản như vậy!

Sau khi nói chuyện với chú Lê, quả nhiên cảm giác sợ hãi đã giảm bớt, bão cát bên ngoài cũng từ từ dịu lại, xem ra sắp ngừng rồi. Thật ra tôi vẫn luôn ngạc nhiên, không biết là những tài liệu kia quan trọng đến mức nào, mà lại khiến một số người mãi vẫn không chịu từ bỏ?

Cuối cùng gió cũng ngừng, tôi không thể chờ được nữa, định mở cửa xuống xe. Nhưng cửa xe lại không đẩy ra được! Lúc này, bộ đàm trên xe bỗng vang lên tiếng của Triệu Cường: "Chú Lê, mọi người khoan hãy xuống xe, chắc cửa xe bị cát vùi rồi, tôi bảo La Hải qua giúp chú!"

Tôi nghe xong, bèn thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn, quả nhiên dưới cửa đã bị cát lấp đầy, chẳng trách tôi đẩy mãi mà không

được! Lúc này, La Hải đi tới, anh ta cầm một cái xẻng, xúc hai ba lượt đã hất gần hết đống cát trước cửa xe ra, bậc thầy về đất đúng là bậc thầy về đất, làm gọn gàng thật.

Tôi là người đầu tiên nhảy xuống xe, nhìn lại, hay lắm, xe bị cát vùi mất một nửa! Ngay lúc tôi đứng xúc cát với La Hải, đột nhiên Diệp Tri Thu ở phía sau kêu lên: "Mọi người xem kìa, đó là gì vậy!"

Cô ấy nói to như vậy làm tôi giật nảy mình, tôi lập tức quay lại nhìn, cách chúng tôi chưa đến 500m, bất ngờ xuất hiện một tòa thành cổ màu đen…

Tôi sững sờ, sao lại thế được? Đây chẳng phải là ảo giác của "người mất tích" sao? Chẳng nhẽ lại là thật? Chú Lê thấy tôi là lạ, bèn hỏi: "Tiến Bảo, tòa thành cổ này có vấn đề gì à?"

"Cháu đã thấy tỏa thành cổ này trong kí ức của ông ta… Nhưng nó chắc phải là ảo giác chứ! Sao có thể tồn tại thật?" Tôi nói.

Đương nhiên, chú Lê hiểu ý tôi, nhưng khoảng cách gần như vậy, tòa thành cổ này chắc chắn là thật. Đám Triệu Cường đều rất phấn khích, không dằn nổi muốn vào thành ngay.

Nhưng tôi lại chẳng có chút yêu mến gì với nơi này, nếu tôi nhớ không nhầm, trước khi gặp bão cát thì phía trước đâu có gì, tại sao bão cát vừa ngưng thì đột nhiên xuất hiện một tòa thành quái dị thế kia?

Tôi còn chưa kịp nói ra thắc mắc trong lòng, thì nhóm Triệu Cường đã đi về phía thành cổ, tôi, chú Lê và Đinh Nhất cũng đành lấy ít đồ ăn và nước uống trên xe rồi đuổi theo họ.

Tôi vừa đi vừa hỏi chú Lê: "Đây là thành cổ Lâu Lan* ạ? Cháu từng đọc về thành cổ này trên một quyển tạp chí du lịch."

* Lâu Lan là một quốc gia cổ, tồn tại vào thế kỷ thứ II trước Công Nguyên nằm ở vùng Đông Bắc sa mạc La Bố ở vùng Tân

Cương (nay thuộc Trung Quốc). Lâu Lan được biết đến với cái tên tiếng Nga là Krorayina. Lâu Lan nằm trên con đường tơ lụa và lãnh thổ phần lớn bao quanh bởi sa mạc. Để khơi thông con đường tơ lụa này, vào năm 108 trước Công Nguyên, nhà Hán ở Trung Quốc đã tiêu diệt quốc gia này và biến nơi đây thành một chư hầu của Đại Hán và biến vương triều Lâu Lan trở thành bù nhìn của nhà Hán. Ngày nay, di chỉ còn lại của vương quốc Lâu Lan chỉ còn là các tòa thành bị vùi lấp ở sa mạc Tân Cương.

Chú Lê nhìn chăm chăm thành cổ trước mắt, trầm tư nói: "Không phải, tuy chú chưa đến thành cổ Lâu Lan bao giờ, nhưng nhiều năm bị bão cát mài mòn như vậy, nếu là nó thật thì chắc chỉ còn lại vài mái hiên tàn với những bức tường đổ nát mới đúng. Nhưng cháu nhìn kiến trúc ở đây đi, cho dù là vẻ ngoài hay kết cấu bên trong vẫn còn nguyên vẹn, như thể có người vẫn luôn bảo vệ nó."

Tôi nghĩ chú Lê nói có lí, nhưng nhìn tường thành đen kịt kia, lòng tôi chợt dâng lên cảm giác đau buồn. Càng tới gần, cảm giác này lại càng mạnh mẽ...

"Cậu sao vậy? Khóc cái gì?" Đinh Nhất chợt hỏi tôi.

Tôi sững sốt, thử sờ mặt mình, sao lại toàn là nước mắt! Gì thế này? Tại sao càng đến gần, tôi lại càng thấy đau thương… Nhưng người khác lại không có gì khác thường.

Nhất là đám Triệu Cường vô cùng phấn khích, dường như đã phát hiện ra được một nền văn minh quốc gia cổ nào đó.

Lúc này, chú Lê chợt thì thầm bên tai tôi: "Tòa thành cổ này có vấn đề, lát nữa cháu cẩn thận theo sát Đinh Nhất."

Tôi lo lắng nhìn chú, gật đầu hiểu ý…

Cửa thành cổ được làm từ một loại gỗ màu đen, dù trông đã cũ, nhưng khi chạm vào vẫn cảm nhận được hơi ẩm, đối lập hoàn

toàn với cát vàng đầy trời, ở đây cứ như một thế giới khác.

Triệu Cường thử đẩy cửa thành một cái, thế mà có thể mở nhẹ nhàng như vậy! Cửa vừa mở, chúng tôi cảm nhận được một cơn gió thổi qua, như có tiếng người đi lại bên trong, thậm chí còn cả tiếng súc vật kêu.

Diệp Tri Thu trợn mắt hỏi: "Trong này có người à? Sao lại thế được, nhìn kiểu kiến trúc này, ít nhất cũng phải hơn một nghìn năm lịch sử rồi!"

Cô ấy nói vậy, tôi cũng nghiêng tai lắng nghe, nhận ra tuy như có tiếng người ồn ào, nhưng nếu tập trung thì cảm giác rất không thoải mái, nó giống một đoạn băng ghi âm đang được phát…

Triệu Cường là người đầu tiên bước vào, La Hải và Lưu Tử Bình cũng theo sát đằng sau.

Dù sao Diệp Tri Thu cũng là nữ, cô ấy nhìn tôi: "Sao tôi cứ thấy sợ sợ ấy nhỉ?"

Tôi cười cười: "Không sao, đừng sợ, lát nữa cô theo sát tôi."

Không ngờ tôi vừa nói xong, Đinh Nhất đã nhìn sang tôi, ánh mắt anh ta như đang nói: Là cậu phải theo sát tôi mới đúng!

Mặt mo của tôi đỏ ửng, đành cười ngượng không nói gì.

Vừa vào cửa thành không lâu thì thấy một đường hầm, bên trong râm mát thoải mái, thỉnh thoảng còn có từng cơn gió nhẹ thổi vào. Ra khỏi hầm là một khu vực rất rộng rãi, giống như chợ phiên của địa phương.

Nhưng vừa đến gần, tôi đã nhận ra, tiếng người qua lại ồn ào vẫn theo chúng tôi nãy giờ vừa vào đây lại ngưng bặt. Xung quanh trở nên tĩnh mịch, yên lặng đến đáng sợ! Lúc này, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi, chắc hẳn đều đang nghĩ, ban ngày ban mặt mà còn gặp ma à?

Tôi đưa mắt nhìn, kiến trúc trong thành đều là những căn nhà bằng gạch, chỉ có một tòa kiến trúc cao nhất, chắc là nằm ở trung tâm thành cổ. Nhìn từ xa, hình như nó được xây bằng loại đá đen không biết tên giống của tường thành, mang lại một cảm giác vô cùng uy nghiêm.

Lúc này, chú Lê hỏi nhỏ tôi: "Tiến Bảo, cháu có cảm nhận được gì không?"

Tôi hiểu ý chú, dù sao mục đích lần này của chúng tôi là tìm người, chứ không phải tìm kho báu. Nếu ở đây không có thứ chúng tôi cần tìm, thì chắc chắn không thể ở lại lâu. Vì thế tôi bèn nhắm mắt lại để tập trung tìm cảm giác.

Nhưng tiếc là tôi không cảm thấy gì cả, chuyện này quá kì lạ, một tòa thành cổ thế này, không thể nào chẳng có chút cảm giác gì được! Vì chỉ cần là nơi có người sống thì chắc chắn sẽ có thi thể, nhưng ở đây lại như chẳng có gì hết…

"Sao rồi?" Chú Lê hỏi.

Tôi lắc đầu, "Không có gì cả, nhưng cháu dám chắc, trong thời khắc cuối cùng, người kia đã gặp thành cổ này!"

Chú Lê nghe xong thì vui vẻ, nói: "Chắc ông ta tìm được nước cũng nên?"

Tôi cũng gật đầu, đồng ý với quan điểm này của chú. Một người sắp chết khát khi đi giữa sa mạc, chắc chắn sẽ nghĩ rằng trong thành cổ có nguồn nước. Có một việc tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, tại sao khi ông ta nhìn thấy cảnh này lại lúc ẩn lúc hiện như vậy? Nếu không thì tôi đã chẳng nghĩ ngay rằng đây là ảo giác! Mà thành cổ trước mặt chúng tôi, dù là khi nãy, đứng cách nơi này mấy trăm mét, chúng tôi vẫn có thể chắc chắn rằng nó có thật.

Triệu Cường và Diệp Tri Thu vừa vào đã vội vàng chụp ảnh, La Hải và Lưu Tử Bình thì chau mày, chẳng nói chẳng rằng.

Chú Lê thấy vẻ mặt họ khác thường thì bước tới thì thầm mấy câu với họ, sau đó sắc mặt cũng tái đi.

"Sao thế? Họ nhìn ra chỗ nào lạ ạ?" Tôi lo lắng hỏi chú Lê.

Chú Lê gật đầu: "La Hải nói, trong giới bọn họ có một truyền thuyết, trên hoang mạc này có một Tòa Thành Đen, trong đó chứa vô số báu vật, chỉ có người dũng cảm nhất mới tìm được chỗ cụ thể của tòa thành này. Mỗi lần nó xuất hiện đều có bão cát mù trời, nhưng tất cả những người tới được đây, lại chẳng có ai sống sót đi ra được."

"Ý chú là, đây có thể là Tòa Thành Đen?" Tôi bất an.

Nhưng chú Lê cũng không dám chắc, dù sao nó cũng chỉ là truyền thuyết trong giới trộm mộ. Nhưng nghĩ đến màu sắc của tường thành, tôi cũng có hơi nghi ngờ, có phải chúng tôi trúng giải độc đắc rồi không?

"Ai!" Chợt, Đinh Nhất quát.

Tôi bị anh ta làm giật cả mình, vội quay lại nhìn, chỉ thấy một bóng người mặc quần áo màu xám, bước vào một con hẻm nhỏ… Đinh Nhất định đuổi theo nhưng bị La Hải kéo lại: "Đừng qua đó, chỗ này quá kì lạ, chúng ta đừng tùy tiện tách nhau ra thì hơn. Với lại, người vừa rồi chắc chắn có vấn đề, nếu là lữ khách bình thường thì sao lại trốn chúng ta?"

Đinh Nhất quay sang nhìn chú Lê, trưng cầu ý chú. Chú Lê gật đầu tỏ vẻ đồng ý với lời của La Hải. Dù sao vẫn chưa nắm rõ tình hình ở đây, lại đột nhiên xuất hiện một bóng người như vậy, nếu tách nhau ra thì chắc chắn sẽ gặp phiền phức!

Cuối cùng, La Hải và Lưu Tử Bình đề nghị mọi người ra khỏi thành trước, rồi dùng điện thoại vệ tinh liên lạc với khách hàng hỏi xem anh ta có thể dùng quan hệ bản địa, cho một nhóm nhỏ khoảng mười người vào thành tìm hiểu giúp chúng tôi hay không.

Chú Lê nghĩ ngợi, thấy đây cũng được coi là kế hay, dù sao chú và khách hàng đã bàn bạc ngay từ đầu, rằng họ chỉ là đội dẫn trước, nếu phát hiện ra manh mối quan trọng, thì bọn họ sẽ phái một nhóm được trang bị tốt tới.

Vì thế mọi người rời khỏi tòa thành cổ này với tốc độ nhanh nhất. Nhưng khi tôi vừa thở phào nhẹ nhõm, thì Diệp Tri Thu lại hoảng sợ, nói: "Xe đâu rồi? Xe của chúng ta đâu?" Mọi người lập tức nhìn về vị trí đỗ xe đều hoảng hốt! Nào còn xe nữa!

Giờ này đã có thể thấy sao trời, tầm nhìn đã tốt hơn trước khá nhiều. Trên vùng đất hoang vu này, chỉ liếc nhìn là thấy được mấy trăm mét chung quanh, chỗ đỗ xe lúc nãy các thành cổ chưa đến 500m, nhưng bây giờ, trước mặt mọi người, ngoại trừ hoang mạc ra thì chẳng còn gì cả.

"Không thể nào! Rõ ràng là xe đỗ ở đây mà?" Triệu Cường không thể tin nổi.

Vấn đề không chỉ đơn giản là mất xe, lúc nãy khi đi, chúng tôi chỉ mang theo ít đồ ăn và nước uống, còn lại đều để hết trên xe. Quan trọng nhất là điện thoại vệ tinh, nếu không có nó, có thể chúng tôi sẽ phải chết ở đây…

"Có phải là ai lái đi rồi không?" La Hải cũng được coi như bình tĩnh.

Nhưng chú Lê lại nói: "Khả năng không cao lắm, hệ thống bảo vệ của hai chiếc xe này rất tốt, trong vùng hoang mạc này, sao có thể trùng hợp gặp phải một cao thủ trộm xe được chứ?"

Tôi biết chú Lê nói có lý, nhưng khả năng cao nhất chính là gặp vài người bản địa, hoặc mấy người đi hiking. Nhưng nếu bọn họ gặp khó khăn, thì cùng lắm cũng chỉ ở yên đấy chờ chúng tôi giúp đỡ, chứ không tự lái xe đi! Quan trọng nhất là lấy hết cả hai chiếc!

Trời đã tối dần, nhiệt độ buổi tối ở đây chênh với ban ngày rất

nhiều. Hôm qua tôi đã được lãnh giáo rồi, bây giờ thì vừa hay, tất cả túi ngủ và chăn lông đều ở trên xe, thật không biết tối nay chịu được kiểu gì...

"Không được, bây giờ chúng ta chẳng có gì để sưởi ấm, cơ thể con người rất dễ hạ nhiệt độ vào ban đêm, nếu bị bệnh mà không có thuốc thang gì thì sẽ phiền to!" Diệp Tri Thu lo lắng nói.

Tôi biết lúc này, cô ấy là người có quyền lên tiếng nhất, hơn nữa bây giờ bên ngoài cũng không an toàn, ai mà biết trong đêm có thú dữ nào qua lại không? Còn bóng người áo xám vừa rồi nữa… lại càng là một tai họa ngầm.

Cuối cùng, sau khi màn đêm buông xuống, cả nhóm chúng tôi chỉ đành trốn tạm vào trong thành cổ bí ẩn này. Tuy cũng không an toàn gì, nhưng ít nhất còn có chỗ che gió che mưa.

Nếu mọi người tiết kiệm đồ ăn thức uống một chút, chắc vẫn có thể duy trì đến tối mai. Nhưng sau đó thì sao? Nếu lúc đó vẫn không tìm được xe, chỉ sợ là chúng tôi phiền to rồi!

CHƯƠNG

Sương Mù Màu Tím

Cung điện màu đen nhìn từ xa sừng sững dưới bóng đêm, trông lại càng âm u hơn, tôi cũng không muốn ngủ qua đêm ở đó, vậy nên mọi người đồng ý chọn một căn nhà gạch gần cổng đá. Nếu có chuyện không hay cũng có thể rời ngay khỏi đây!

Chắc nơi này là một nhà bình dân, bài trí của căn phòng rất đơn sơ, bên trong có vài món đồ gốm được chế tác thô sơ. Nhưng khi La Hải và Lưu Tử Bình nhìn thấy thì mắt sáng rực lên, xem ra đó đều là đồ cổ.

Trong phòng có một ngọn đèn đã cạn dầu từ lâu, tôi nổi hứng muốn nghịch một chút, mượn bật lửa thắp nó lên. Cứ tưởng đã bao nhiêu năm trôi qua, dù đèn có sáng thì cũng chỉ được một lát là tắt. Nhưng không ngờ, chẳng những có thể thắp được, mà dầu trong đèn vốn đã khô cứng lại từ từ tan ra. Nhưng màu sắc của ngọn lửa kia lại ánh xanh, chẳng biết dầu này được làm từ cái gì.

Hình như chú Lê cũng thấy tò mò với ngọn đèn này, đứng ngắm ngía cả buổi với tôi.

"Chú Lê, chú nhìn thử dầu này làm từ cái gì thế?" Tôi tò mò hỏi.

Chú Lê quét một ít dầu trên đèn rồi ngửi thử, sau đó nhíu mày nói: "Đây là dầu cá mập! Chỉ là thứ này vào thời cổ rất đắt, bình

thường chỉ dùng làm đèn chong trong mộ của quan lại quyền quý, sao lại xuất hiện ở một gia đình bình dân thế này?"

Lưu Tử Bình nghe chú Lê nói đây là dầu cá mập, cũng vội tới xem.

"Đúng là dầu cá mập thật! Nhưng thứ này dùng để làm đèn cũng không đốt được lâu. Vì trong mộ bị đóng kín, không khí có hạn, đốt đèn một lát thì sẽ hết oxi. Đến lúc đó, đương nhiên đèn sẽ tắt. Kiến thức của tôi cũng không phải là ít, nhưng tôi chưa từng thấy đèn của mộ nào có thể sáng lâu được. Đa số đèn sau khi hết oxi sẽ tự tắt, còn dầu cá mập cũng giống như dầu đèn bình thường, bị đông lại."

Tôi nghe anh ta nói xong, thầm nghĩ cái tên Lưu Tử Bình này đúng là dân trộm mộ chuyên nghiệp. Xem ra, mỗi người ở đây đều có sở trường riêng của mình.

Nghĩ tới đây, tôi bèn cố ý hỏi Lưu Tử Bình: "Anh Lưu, anh nghĩ nơi này đã được bao nhiêu năm lịch sử rồi?"

Lưu Tử Bình nhìn cảnh vật xung quanh, sau đó cẩn thận nói: "Ít gì cũng phải hơn hai nghìn năm lịch sử rồi. Cậu nhìn đồ đạc trong nhà xem, rất giống đồ từ thời Hán, nhưng vẫn có chỗ khác. Vào thời cổ đại, ở đây tồn tại khá nhiều quốc gia nhỏ, ví dụ như Lâu Lan, Nhược Khương. Nhưng những thứ đồ này thuộc quốc gia nào thì tôi không nhìn ra được. Tuy vậy, có một việc tôi có thể chắc chắn, rằng nơi này chưa từng có người tìm thấy, nếu không tôi đã nghe nói về nó rồi."

Tôi biết ở lĩnh vực này, Lưu Tử Bình rất có tiếng nói, điều anh ta nói chắc là đúng đến tám chín phần. Có điều, không biết chúng tôi có thể trở thành nhóm may mắn đầu tiên thông báo phát hiện di sản này không. Thật ra, tôi vẫn nhớ trước đó, chú Lê từng nói đến "Thành Phố Đen", chỉ sợ là trước đó vẫn có người vào trong,

nhưng bọn họ đều không sống sót để ra được khỏi hoang mạc mà thôi...

Đột nhiên tôi lại buồn đi tiểu, nhìn bên ngoài tối đen, tôi lại thấy hơi sợ. Thế là, tôi đẩy đẩy Đinh Nhất bên cạnh, cười hì hì, nói: "Ha ha… Đi vệ sinh với tôi đi."

Đinh Nhất không nói gì, anh ta đứng dậy, lấy đèn pin trong ba lô ra rồi vẫy tay, ý bảo tôi đi theo. Sau khi giải quyết xong vấn đề tiểu tiện, tôi chẳng hề muốn ở ngoài thêm chút nào, vừa quay lưng, lại cảm thấy là lạ.

Quan sát một lát, tôi mới nhận ra, tại sao trong thành này lại không có chút gió nào? Cứ coi như vì kiến trúc này chắn gió đi, nhưng tôi vẫn nhớ nửa đêm hôm qua gió rất lớn, sao bây giờ lại chẳng hề có lấy một cơn gió nào?

Nghĩ tới đây, tôi nhìn chung quanh, ai ngờ lại sợ đến mức suýt lại đái ra quần.

Lúc này, tất cả các ngôi nhà gần đó đều ánh lên màu lam của ngọn đèn! Hệt như dân cư ở đây đã về đến nhà…

Đang lúc thắc mắc, Đinh Nhất ở bên cạnh bỗng gấp gáp kéo tôi về.

"Chậm thôi… Anh đi nhanh vậy làm gì?" Tôi mất thăng bằng, suýt thì bị anh ta kéo ngã ra đất, cũng may là Đinh Nhất khỏe, anh ta tóm lấy tôi rồi chạy về.

Ngay lúc bị anh ta lôi về, tôi nhận ra điều khác thường ở dưới chân. Nhìn kỹ thì thấy dưới đất có một lớp sương mù mỏng như cánh ve, và kì lạ nhất là lớp sương mù này có màu tím.

Về đến căn nhà kia rồi, Đinh Nhất nhanh chóng chốt cửa lại.

Chú Lê thấy sắc mặt của chúng tôi lo lắng hỏi: "Sao thế? Có phải gặp bóng người áo xám kia không?"

Tôi lắc đầu, kể lại chuyện chúng tôi vừa thấy cho mọi người nghe, mọi người đều kinh hoàng. Chú Lê nhìn ra ngoài qua cửa sổ, cũng kinh khiếp mãi không nói nên lời. Trong thành cổ có một lớp sương màu tím mờ mờ ảo ảo bay tà tà dưới đất, trông vô cùng kỳ dị.

Không biết rốt cuộc đây là đâu, tại sao tôi còn chưa vào thành đã cảm nhận được sự đau thương khó hiểu, nhưng khi vào rồi thì lại chẳng cảm thấy gì nữa!

Còn bóng người thần bí kia nữa, nếu tôi không nhìn nhầm, thì đó đúng là người chúng tôi cần tìm. Nhưng dù có thế nào, ông ta cũng không thể sống đến tận bây giờ được! Hơn nữa tàn hồn của ông đã bám vào chiếc đồng hồ kia, chứng tỏ ông ta đã chết! Nhưng tại sao ông ta lại xuất hiện trong thành cổ này, nơi mà ông ta vốn không nên xuất hiện!

Có quá nhiều vấn đề mà tôi không thể hiểu nổi, hơn nữa lớp sương mù màu tím bên ngoài cùng với ngọn đèn dầu cá mập này tạo cho tòa thành cổ vẻ khủng khiếp khiến người ta sợ hãi.

Tôi thử nghĩ, ngọn đèn dầu này đáng lẽ không nên xuất hiện trong nhà dân bình thường mới phải. Đột nhiên, một suy nghĩ đáng sợ xuất hiện trong đầu… Chẳng lẽ, cả tòa thành cổ này lại là một ngôi mộ cổ lớn?

Tôi nói suy nghĩ này với mọi người, chú Lê là người đầu tiên lắc đầu: "Làm gì có mộ cổ nào như vậy? Hải Tử, cậu và Bình Tử đã thấy bao giờ chưa?"

Bọn họ đều lắc đầu: "Quả thật nơi đây rất quái lạ, nhưng chắc chắn không phải là mộ cổ gì hết. Nhìn kiến trúc và cách bài trí đồ đạc trong căn phòng này, có lẽ là đồ từ 2000 năm trước. Nhưng kĩ thuật chế tác ra chúng thì lại không lâu năm như vậy. Ở đây quanh năm còn bị bão cát phá hủy, nếu có di tích lịch sử hơn một nghìn

năm thì hẳn mọi người đã thấy rồi, làm gì được bảo tồn nguyên vẹn như thế này?"

"Chỗ này chắc không phải là phim trường gì đó chứ?" Diệp Tri Thu nói yếu ớt.

Tôi nghe xong, lắc đầu nói: "Càng không thể, làm gì có ai xây phim trường ở nơi hoang vu thế này! Nếu có thì chắc chắn phải có nhân viên trông coi chứ? Hơn nữa phim trường bây giờ đều là dự án trọng điểm, ai lại ngu tới mức chạy tới nơi hoang vu thế này để xây dựng chứ?"

CHƯƠNG

Điện Tế Màu Đen

Diệp Tri Thu nghe tôi phân tích xong thì càng sợ hãi hơn, xanh mặt hỏi: "Sương mù có thể là hiện tượng tự nhiên, nhưng còn những ngọn đèn trong nhà thì do ai đốt?"

Đúng vậy! Đây mới là tai họa ngầm lớn nhất. Dù đèn là do người hay ma quỷ đốt, chắc chắn y cũng không có ý tốt gì, nếu không tại sao lại cố tình dọa cả đám chúng tôi như vậy? Có khi xe cũng bị y trộm mất! Tình hình ngày càng bất lợi với chúng tôi, trong phút chốc, tôi lại thấy hối hận, tại sao lại tham tiền mà tới nơi quái quỷ thế này!

Sau đó, tôi, chú Lê và nhóm La Hải cùng nghĩ cách, nhưng cuối cùng lại chẳng dùng được cách nào. Vì vấn đề lớn nhất bây giờ không phải đồ ăn, mà là nước… Bạn có thể không ăn gì trong khoảng một tuần, nhưng nếu một tuần không uống nước thì không thể trụ được.

Dù rằng có chết trong thành cổ này sẽ được đưa tin lên báo hoặc CCTV, trở thành tin tức khiến cả thế giới kinh sợ! Nhưng tôi lại muốn "sống" hơn là được ‘chết’ như vậy. Hơn nữa, khả năng của tôi là để tìm thi thể của người khác, tôi cũng không muốn cuối cùng lại thành ra người khác đi tìm thi thể của tôi.

Bây giờ cũng đã muộn, mọi người lại vừa mệt vừa buồn ngủ, xem ra chỉ đành phải đợi đến mai mới có thể nói tiếp! Có khi ngày mai ra ngoài thành, xe lại tự xuất hiện cũng nên? Chỉ mong thần may mắn có thể mỉm cười với chúng tôi....

Vì không có túi ngủ, cả nhóm chỉ đành dựa vào nhau để sưởi ấm. Tuy tay Đinh Nhất rất lạnh, nhưng người anh ta lại nóng rực, là công cụ sưởi ấm rất tốt! Lần này, chưa được bao lâu, tôi đã ngủ thiếp đi.

Đinh Nhất vẫn chưa ngủ, trong tình huống còn đang mù mờ thế này, chắc chắn anh ta phải gác đêm rồi.

Ngủ đến nửa đêm, tôi chợt cảm thấy tim mình như bị bóp chặt, cảm giác đau buồn lại lan tràn trong lòng, nó khiến tim tôi như bị đè nén không thể thở nổi!

Tại sao lại đau buồn thế này? Nhất thời tôi cũng không thể diễn tả được, nhưng tóm lại, cảm giác kia như thể là đang chờ mong ai đó, nhưng cuối cùng cũng không đợi được...

Đột nhiên, tôi mở mắt ra, thấy Đinh Nhất đang ngạc nhiên nhìn mình, vốn đang chìm trong đau thương, tôi bị anh ta làm cho giật mình, vội kêu lên: "Má! Anh nhìn tôi chăm chăm như vậy làm gì?"

"Cậu khóc…" Đinh Nhất thản nhiên nói.

Tôi sững lại rồi sờ mặt mình, đúng là đã ướt nhẹp. Sao tôi lại khóc chứ? Lúc còn bé nhiều khi nằm mơ tôi cũng khóc rồi tỉnh, nhưng khi lớn lên đã không còn hiện tượng như vậy nữa.

Chẳng lẽ khi nãy tôi mơ thấy điều gì đau lòng? Nhưng cố mãi mà tôi cũng chẳng nhớ lại được, ngoại trừ cảm giác đau thương thì chẳng còn gì cả…

"Tôi khóc bao lâu rồi?" Tôi hỏi Đinh Nhất, vì tôi biết anh ta vẫn không ngủ.

Anh ta nhún vai: "Vừa ngủ đã khóc rồi, nhưng lúc đầu tiếng hơi nhỏ, tôi không chắc là cậu khóc hay đang nói mê."

Bà mẹ nó! Không thể nào! Vừa ngủ đã khóc? Nhưng tại sao tôi lại khóc? Chỗ này cũng quá conmeno kinh dị rồi! Sáng mai, cho dù không có xe, tôi cũng phải rời khỏi đây!

Hừng đông, mọi người lục tục thức dậy…

Ngọn đèn cá mập trong phòng chẳng biết đã tắt từ bao giờ. Mọi người không nỡ ăn chỗ đồ ít ỏi mang theo, mỗi người đều uống chút nước. Chúng tôi vẫn hi vọng là sẽ tìm được xe.

Nhưng hi vọng càng nhiều, thì thất vọng lại càng lớn. Lúc chúng tôi mở cửa thành, bên ngoài vẫn trống không, chẳng có gì cả. Nhìn hoang mạc vô tận trước mắt, chẳng ai dám tùy tiện bước vào.

Không biết, có phải ông trời cố tình chơi đám xui xẻo chúng tôi không, còn chưa tới 10 giờ mà nhiệt độ đã lên đến 50 độ rồi.

Triệu Cường và Diệp Tri Thu vẫn đề nghị quay vào trong thành cổ trước, tuy ở đó không có đồ ăn, nhưng chắc là không khó để tìm nguồn nước. Tuy tôi biết đề nghị của Triệu Cường là đúng, dù sao kinh nghiệm sinh tồn của anh ta cũng chẳng phải là vô dụng. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện phải vào lại đó, tôi thấy hơi nhụt chí.

Chẳng biết có phải do ảo giác tâm lý hay không, mà nhiệt độ trong thành lại thấp hơn bên ngoài nhiều, dù mọi người đều mặc áo khoác dài tay, nhưng vẫn có cảm giác lạnh gáy…

"Chúng ta phải nhanh chóng tìm được nguồn nước, dù sao nước mới là vấn đề lớn nhất bây giờ." Diệp Tri Thu u sầu nói.

Chú Lê gật đầu, sau đó chỉ vào tòa tháp cao màu đen trong thành: "Chúng ta vào đó thử xem, chắc sẽ có nước, chỉ là không biết nước trong đó đã khô cạn hay chưa…"

Mọi người đồng loạt nhìn về phía ngọn tháp cao màu đen ở phía

xa xa, đây là hi vọng duy nhất của chúng tôi.

Tháp cao ở trung tâm thành cổ, đi được một đoạn, chúng tôi nhận ra đất vàng dưới chân đã thành đường được rải đá đen. Hơn nữa từ lúc bắt đầu thấy đá, chú Lê đã phát hiện ra một con kênh nhỏ ven đường.

Chú nghĩ nghĩ một lúc, sau đó nói với mọi người: "Chắc đây là con kênh ngày xưa dùng để gom nước mưa, chúng ta đi dọc theo nó, chắc sẽ tìm được hầm chứa nước!"

Mọi người nghe xong thấy phấn chấn hơn, chỉ cần tìm được nguồn nước, chúng tôi có thể rời khỏi vùng hoang mạc mà thỏ cũng không ị nổi này rồi! Tuy mục đích chúng tôi đến đây lần này là để tìm xác của nhà sinh vật học kia, nhưng an toàn của bản thân vẫn quan trọng nhất. Nếu không, cho dù có tìm được, thì chỉ sợ chúng tôi cũng an giấc như người kia luôn rồi!

Đi men theo con đường đá màu đen một khúc, tôi nhận ra nơi này đúng là quá conmeno yên tĩnh. Nếu tất cả chúng tôi đều không nói gì, chỉ sợ nơi này sẽ yên tĩnh đến mức nghe được rõ cả tiếng tim đập và tiếng hít thở của từng người.

"Chú Lê, có phải nơi này quá yên lặng rồi không?" Tôi bất an hỏi.

Chú Lê gật đầu với tôi: "Mọi người cẩn thận nhé, ở đây quái dị quá, tìm được nước rồi, chúng ta phải đi ngay, đây không phải là nơi nên ở lại lâu!"

Diệp Tri Thu là cô gái duy nhất trong nhóm lần này, cô ấy tham gia với tư cách là bác sĩ. Chắc trước khi tới đây, cô ấy cũng không ngờ sẽ gặp phải tình huống thế này, nên bây giờ đang rất sợ hãi. Cô ấy nhìn quanh quất, vẻ mặt hoảng hốt, như sợ có quái vật từ đâu xông ra nuốt chửng mình.

Tôi thấy thế mà thương, bèn lên tiếng, an ủi: "Chị Tri Thu, đừng

sợ, chúng ta sẽ không sao đâu. Hơn nữa, dù có gặp chuyện gì, chẳng phải vẫn còn đám đàn ông chúng tôi à? Đừng sợ, có tôi đây."

Tôi vừa nói xong thì Đinh Nhất vẫn luôn đi trước quay đầu lại liếc tôi với vẻ khinh bỉ, ánh mắt như đang nói: Cậu ấy à? Gặp chuyện thì chẳng biết là ai phải bảo vệ ai đâu.

Tôi bị anh ta liếc thì hơi mất mặt, vội nhìn sang chỗ khác vờ như không thấy, nhưng trong lòng lại không ngừng ân cần hỏi thăm mẹ anh ta bằng tiếng Anh... Ai ngờ, né ánh mắt của Đinh Nhất được một lúc, chợt lòng tôi lại căng thẳng, một cảm giác khác thường quanh quẩn trong tôi.

Tôi ngẩng phắt đầu, nhìn thấy một tòa kiến trúc màu đen ở phía Bắc, đúng là nơi chúng tôi cần tới – Tòa tháp cao màu đen. Chắc kiến trúc này được xây cùng chất liệu với tường thành.

Còn con kênh mà chúng tôi đi, cũng không chỉ có một, mà là từ bốn phương tám hướng tụ lại ở tòa tháp đen... Xem ra, tòa tháp này là trung tâm quyền hành trong thành cổ.

CHƯƠNG

Tháp Đen Kinh Hoàng

Tòa tháp đen gần ngay trước mắt, khiến mọi người đều sững sờ. Với nền kỹ thuật hiện nay, muốn xây một tòa tháp thế này chẳng phải việc gì khó, nhưng nếu ở 2000 năm trước, thì chắc chắn đây không phải việc dễ dàng.

Tôi đến gần tòa tháp, thử chạm vào thân tháp bằng đá màu đen, cảm giác rét buốt thấu tận xương, nhìn kỹ mới biết loại đá màu đen chắc là khoáng thạch quý hiếm cùng loại với Titan.

Nhưng dọc đường chạy xe tới đây cũng không thấy nơi nào có loại đá này. Sau khi vào hoang mạc thì chỉ toàn là cát, vậy từ nghìn năm trước, họ lấy đâu ra đống quặng quý hiếm này?

"Sao thế? Loại đá màu đen này có vấn đề gì à?" Chú Lê thấy tôi vuốt ve bức tường cả buổi mà không nói gì, bước tới hỏi.

Tôi quay sang nhìn chú, không dám chắc: "Loại đá màu đen này cùng loại với quặng Titan hiếm, nhưng cụ thể là gì thì cháu không rõ." Nói xong, tôi đưa tay trái tới gần bức tường, kim đồng hồ trên tay đột nhiên chạy rất nhanh.

Chú Lê thấy thế, cũng lấy la bàn ra dò, sau đó nói với vẻ nghiêm trọng: "Từ trường ở đây lạ lắm, la bàn của tôi không dùng được!"

Tôi nghe xong, vội nhìn la bàn trong tay chú, kim la bàn cũng

đang xoay tròn chóng mặt như đồng hồ của tôi…

Lúc này, La Hải cũng đi tới chạm nhẹ lên đá, rồi nhướng mày: "Loại đá đen này rất giống với một loại thiên thạch mà tôi từng thấy trước đây."

"Đá ngoài không gian? Là loại đá gì?" Tôi tò mò hỏi.

La Hải ngửa đầu nhìn tòa tháp cao, nói: "Thật ra đó là một loại thiên thạch, cũng màu đen, đặc điểm của nó chính là có thể thay đổi từ trường chung quanh."

Triệu Cường nghe ba người chúng tôi nói chuyện, cũng cảm thấy hứng thú với loại đá này, anh ta giơ máy chụp liên tục không ngừng, còn vừa bấm vừa nói: "Đây chính là phát hiện rất quan trọng, nếu chúng ta mang những bức ảnh này về, chắc chắn sẽ khiến cả giới khảo cổ chấn động!"

Vừa nói vậy, Lưu Tử Bình xem thường phản bác: "Giới khảo cổ? Buồn cười thật, xin hỏi có ai ở đây làm trong giới khảo cổ à?"

Tôi nghe ra mùi ghen tị trong lời của Lưu Tử Bình, xem ra giới "Trộm mộ" không đội trời chung với giới "Khảo cổ"!

Triệu Cường không ngờ anh ta chỉ cảm khái một câu, lại bị Lưu Tử Bình mỉa mai, cũng thấy khó chịu. Anh ta đang định phản bác mấy câu thì bị chú Lê ngăn cản: "Được rồi, chúng ta vào trong tìm nước trước đã! Nếu không có nước, dù cậu có tìm được cả ngọn núi vàng thì cũng chỉ là thứ chôn cùng chúng ta thôi!"

Bọn họ thấy nét mặt chú Lê không tốt thì im lặng hết.

Chúng tôi dạo một vòng quanh tòa tháp đen, cuối cùng cũng tìm được cửa ra vào ở phía Bắc.

Đó là cánh cửa gỗ đen hình vòm, bên trên có hai tay cầm bằng đá khắc hình thù kì lạ. La Hải là người đầu tiên đẩy cửa vào, cửa gỗ vừa dày vừa nặng, đẩy mãi mà chỉ hé ra được một cái khe nhỏ.

Lưu Tử Bình thấy thế thì tới giúp, hai người hợp sức, cánh cửa từ từ được mở ra.

Ngay lúc cửa mở, mùi hôi thối xộc vào mặt, chú Lê kéo mọi người ra: "Không khí trong này đã bị đóng kín cả ngàn năm, chúng ta tản ra, để cho không khí lưu thông đã, tránh hít phải khí gì có hại."

Tất cả mọi người nghe xong thì nhanh chóng tráng sang một bên, còn tôi thì bị bóng tối trong cánh cửa hấp dẫn, ở đó như có ai đó đang khóc… Đúng, là một người phụ nữ đang khóc đau thương.

Chú Lê thấy tôi đứng ngẩn trước cửa ra vào không nhúc nhích thì định kéo tôi đi, nhưng thấy vẻ mặt tôi khác thường, chú lo lắng hỏi: "Sao thế? Trong đó có gì kì lạ à?"

Tôi nhìn về phía chú, hơi ngơ ngác, rồi khẽ nói: "Cháu không chắc trong đó là gì, nhưng cháu có cảm giác không hay lắm."

Chú Lê nghe xong, hỏi lại ngay: "Không phải là người mất tích ở trong đó đấy chứ?"

Tôi quay sang, lại nhìn chằm chằm vào bóng tối, nghiền ngẫm nói: "Cháu không biết, nhưng chắc trước khi chết, ông ta đã vào trong này rồi."

Nửa tiếng sau, La Hải thăm dò trước cửa một chút: "Chắc không khí bên trong đã thoát ra ngoài kha khá rồi đấy."

Lúc này, Triệu Cường lấy một cây gậy phát sáng trong ba lô ra, anh ta bẻ nó rồi ném mạnh vào trong… Tiếng cây gậy rơi vang ra, chắc không gian bên trong rất rộng lớn. Có lẽ là vì nghề nghiệp, La Hải và Lưu Tử Bình đi vào đầu tiên, còn Diệp Tri Thu thì rõ ràng chẳng muốn vào…

Vì là kiểu người thương hoa tiếc ngọc, nên tôi tới gần Diệp Tri

Thu, cười nói: "Sao thế? Sợ à?"

Diệp Tri Thu xanh mặt, nhìn bóng tối sau cửa: "Tuy là thành cổ này chắc đã hơn hai nghìn năm rồi, nhưng tốt xấu gì đứng bên ngoài vẫn thấy được bầu trời, còn vào trong…"

"Yên tâm, chẳng phải vẫn còn chúng tôi sao, trời sập vẫn còn đám đàn ông chúng tôi chống, đừng sợ!" Vừa nói, tôi vừa trưng nụ cười chuyên dùng để dỗ mấy em gái lúc còn đi học .

Đinh Nhất đứng sau lưng, thấy tôi và Diệp Tri Thu chắn trước mặt mãi mà không đi, thì bước vào trước. Tôi thấy ngoài này chỉ còn hai người thì vội kéo cô ấy vào theo.

Quả nhiên giống như tôi nghĩ, không gian bên trong khá rộng, vừa bước vào là một đại sảnh trống hoắc, nhờ ánh xanh của cây phát sáng, có thể thấy nền đại sảnh cũng được lót bằng loại đá màu đen, đứng trên đó, cảm giác như từng cơn lạnh lẽo cuồn cuộn dâng lên…

"Trong này lạnh quá!" Diệp Tri Thu ôm vai nói.

"Chuyện này rất bình thường, dù sao ở đây, cũng đã hai nghìn năm không được mặt trời rọi vào, chắc chắn âm khí rất nặng. Tóm lại, mọi người cẩn thận một chút, nhất là phải chú ý dưới chân." Chú Lê vừa nói vừa soi đèn pin đến những nơi mà cây phát sáng không chiếu tới được.

La Hải cũng huơ đèn pin khắp nơi như đang tìm thứ gì đó… Đột nhiên, anh ta nhìn về phía Lưu Tử Bình, sau đó chỉ về một góc phía Tây. Lưu Tử Bình hiểu ý, lấy ngay ra một cái bật lửa đi về hướng đó.

Tôi cũng nhìn sang đấy, thì ra ở đó còn có một đế đèn. Lưu Tử Bình đi tới đốt đèn lên, sau đó tự dưng vang lên mấy tiếng "Phụt! Phụt", tất cả những ngọn đèn khác trong đại sảnh cùng sáng lên.

Cả không gian lập tức ngập trong ánh đèn sáng trưng, đương lúc mọi người bị cảnh tượng này thu hút, cảm khái hệ thống đèn được thiết kế tài tình, thì bất chợt, Diệp Tri Thu đứng cạnh tôi sợ hãi kêu lên: "A… Ai… ai đang ở đó?"

Câu này quả không đùa được đâu, chỗ này vốn trống hoác, vừa nói đã nghe tiếng vọng lại, Diệp Tri Thu lại đứng rất gần tôi, cô ấy kêu lên như vậy, khiến tôi sợ đến mức trốn sau lưng Đinh Nhất.

Thật ra không chỉ mình tôi, chắc ai ở đây cũng bị cô ấy dọa. Nhưng chỉ có Đinh Nhất vẫn bình tĩnh, không thể hiện gì.

Mọi người nhìn về phía Diệp Tri Thu, mặt cô ấy tái mét, môi run run, tay chỉ vào phía Đông đại sảnh, mãi không nói nổi nên lời. Mọi người nhìn theo hướng cô ấy chỉ, tiếp đó, chúng tôi đều trông thấy cảnh tượng kinh dị khiến ai cũng sợ hãi… Ở phía Đông đại sảnh, có một người ngồi thù lù ở đó!

Đấy là một người phụ nữ, một người phụ nữ mặc bộ váy cưới đỏ thẫm.

CHƯƠNG

Xác Chết Cô Dâu

Người phụ nữ kia vẫn ngồi yên ở đó, như thể đã đợi chúng tôi cả ngàn năm. Ngay lúc nhìn thấy cô ta, chẳng hiểu sao cảm giác đau buồn lại xuất hiện, đau đến nỗi tim tôi như bị bóp chặt, đau đớn đến tận cùng sự bi thương, khiến tôi muốn khóc…

Trong một nơi quỷ quái, đột nhiên có một người phụ nữ mặc bộ váy cưới đỏ thẫm, ai mà nhát gan một chút thôi cũng sẽ bị dọa hết hồn. Nhưng nhóm chú Lê và La Hải đều không phải người bình thường, đương nhiên họ rất bình tĩnh. Họ đều đang cẩn thận dò xét, không dám tùy tiện hành động.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, tôi nhận ra người phụ nữ kia vẫn không hề cử động, hoàn toàn không phản ứng gì với sự xuất hiện của chúng tôi. Hơn nữa, khăn trùm màu đỏ trên đầu khiến chúng tôi không thể nhìn thấy dáng vẻ của cô ta.

"Chắc cô ta không phải người sống." La Hải là người phá vỡ sự im lặng.

Chú Lê gật đầu: "Đúng vậy, trên người cô ta không có chút sự sống nào, nhưng người mặc váy cưới này quá lạ kì, mọi người cẩn thận một chút."

Dù sao La Hải cũng là cao thủ trộm mộ, có loại xác chết gì mà

chưa từng gặp? Anh ta lấy một cây côn ra rồi từ từ tiến về phía cô dâu kia…

Mọi người đều ngừng thở vì hồi hộp, cũng vì vậy mà tim lại đập nhanh hơn, trong không gian yên tĩnh, tôi còn nghe rõ được tiếng tim đập mạnh của từng người.

Tôi không thể chịu được bầu không khí thế này, vì thế định đi tới xem xét người phụ nữ kia với La Hải. Nhưng vừa di chuyển, tôi đã bị Đinh Nhất kéo lại: "Vẫn chưa rõ tình hình, với thân thủ của cậu, đừng tùy tiện qua đó thì hơn."

Tôi trợn mắt, tuy không phục lắm, nhưng lý trí vẫn cho tôi biết anh ta nói đúng. Với trình độ sức chiến đấu như cọng bún của tôi, nếu mà gặp nguy hiểm thật thì chắc chắn sẽ tèo luôn.

Tuy Đinh Nhất kéo tôi lại, nhưng anh ta lại đi lên cùng La Hải, dần dần bước đến gần người phụ nữ lạ lùng kia...

"Cẩn thận." Thấy bọn họ đang dần đến gần, trong lòng tôi lại trở nên bất an.

Cùng lúc đó, ngay khi La Hải đưa tay ra, định vén khăn trùm đầu cô dâu lên, thì phía sau vang lên một giọng nói gấp gáp, "Đừng chạm vào cô ta!"

Mọi người kinh hoảng, vội quay đầu nhìn về phía giọng nói, nãy giờ không có ai trong chúng tôi lên tiếng!

Thị lực của chú Lê tốt nhất trong nhóm, chú liếc quanh phòng thì thấy một bóng người màu đen đang đứng trong góc, nơi đèn không rọi vào được…

"Ai đang ở đó? Đi ra đây!" Chú Lê quát lớn.

Bóng người kia khựng lại, có vẻ do dự, nhưng cuối cùng vẫn từ từ bước ra khỏi bóng tối. Lúc trông thấy người này, tôi vô cùng hãi hùng! Tôi lập tức nhìn về phía chú Lê, thấy nét mặt của chú chẳng

khác mình là bao.

Đó là một người đàn ông trung niên, đeo kính, mặc bộ đồ lao động màu xám bằng vải bạt, sắc mặt hơi tái nhợt, làn da khô nẻ vì mất nước.

"Ông là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây? Sao không cho chúng tôi chạm vào cô ta?" Triệu Cường hỏi với vẻ dè chừng.

Giọng người đàn ông yếu ớt, ông ta nói: "Tôi là một thành viên trong nhóm khảo cổ, vì ra ngoài tìm nước nên lạc mất nhóm của mình. Sau đó lại gặp phải bão cát, bị lạc đường, cuối cùng đi vào đây, tôi muốn tìm chút nước ở trong này."

Nhóm Triệu Cường nghe người đàn ông này nói vậy, thì hơi thả lỏng cảnh giác. Nhưng tôi vẫn kinh hoàng nhìn chú Lê, chú lại lắc đầu, ra hiệu tôi đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Tôi hoảng sợ vô cùng, nhưng vẫn phải tỏ vẻ bình tĩnh: "Chú này, xin hỏi vì sao chú lại không cho chúng tôi chạm vào người phụ nữ kia?"

Người đàn ông đẩy kính trên sống mũi, rồi chỉ vào bên cạnh người phụ nữ kia: "Mọi người nhìn hướng này đi."

La Hải lập tức rọi đèn sang bên cạnh, liền nhận ra có một loại thực vật không biết tên mọc cả vào trong cơ thể cô gái, dây leo kia quấn lan lên cả khăn trùm trên đầu cô ta.

"Đây là cái gì?" La Hải giật mình hỏi.

Người đàn ông lấy sổ ghi chép trong ba lô ra, lật vài tờ, rồi nói với chúng tôi: "Đây là thể bào tử của một loài thực vật rất cổ xưa, kí sinh trên xác chết động vật để hoàn thành chu kì sống. Mọi người nhìn xem, dây leo luồn vào trong khăn trùm kia chắc là bào tử đang trong thời kì ngủ đông. Nếu như chạm vào cái khăn đó, bào tử sẽ phun ra, sau khi tiếp xúc với nó thì trong vòng 12 tiếng

sẽ mất mạng. Sau đó cái xác sẽ ngàn năm không thối rữa như cô gái này, chỉ đến khi có động vật khác xuất hiện, chạm vào thi thể lần nữa để phun ra bào tử mới thì mới hoàn thành một chu kì sống."

Mọi người nghe xong đều thấy sợ hãi, may mà vừa rồi La Hải không đụng vào khăn trùm cô dâu. Nếu không mọi người đứng cách đó không xa chắc không ai may mắn thoát được.

"Sao ông biết loại thực vật này sẽ giết người?" Triệu Cường nghi ngờ hỏi.

Người đàn ông đẩy gọng kính nói: "Tôi là nhà sinh vật học, đây là chuyên môn của tôi, dù đây là lần đầu tôi thấy loại thực vật này, nhưng theo bức tranh ở kia thì suy đoán của tôi chắc chắn không sai."

Nghe ông ta nói thế, mọi người nhìn về bức tường. Bây giờ chúng tôi mới phát hiện trên bức tường đen ấy có điêu khắc rất nhiều bức tranh tinh xảo xinh đẹp. Mặc dù mỗi bức tranh đều rất tinh tế, nhưng rất khó để kết hợp chúng lại thành một tổng thể khái quát.

Bức đầu tiên là hình ảnh một sinh vật không phải người cũng không phải là người cá, nhìn như vừa bước ra từ biển cả. Nhưng ở bức tranh thứ hai, người này đã mặc quần áo con người và bắt đầu canh tác!

Tôi thấy chú Lê chau mày, chăm chú nhìn bức tranh, tôi hỏi chú: "Chú Lê, chú biết ý nghĩa của bức tranh trên tường ạ?"

Chú Lê không trả lời tôi, mà hỏi ngược lại người đàn ông trung niên kia: "Ông có thể hiểu không?"

Người đàn ông gật gật đầu: "Có thể hiểu được khoản 70, 80%!"

Sau đó ông miêu tả nội dung bức tranh cho chúng tôi nghe…

Những bức tranh này nói rằng: tổ tiên của những người ở đây là Người cá mập. Sau đó vì thay đổi địa chất, nước biển khô cạn nên vì sinh tồn, những Người cá mập này buộc phải lên bờ, dần dần hòa nhập với con người, ngoại hình cũng không khác gì con người.

Tộc Người cá mập mặc dù lên bờ, nhưng vẫn không thể sống xa nguồn nước, cho nên họ trăm đắng nghìn cay tìm được tòa thành cổ này, vì ở đây có mạch nước ngầm.

Những người này may mắn tìm được nguồn nước để sinh tồn. Lúc ban đầu khi tới đây lấy nước, một số Người cá mập đột nhiên chết mất. Mà những người sau đó lại không có chuyện gì.

Hiện tượng này cứ bảy năm lại xuất hiện một lần, về sau bọn họ tin rằng mạch nước ngầm này do Thủy Thần nắm giữ, muốn lấy được nước thì cứ bảy năm phải hiến tế một người sống.

Về sau, trên trời xuất hiện mưa lửa, cả vùng đều biến thành biển lửa, tộc Người cá mập vì trốn ở nơi có nguồn nước nên may mắn sống sót. Mưa lửa ròng rã bảy ngày bảy đêm, cuối cùng khi lửa tắt, người trong tộc phát hiện trên đất có rất nhiều hòn đá màu đen to nhỏ khác nhau.

CHƯƠNG

Bể Chứa Cá Chết

Người cá mập tin rằng những hòn đá màu đen này có năng lượng thần bí, nếu dùng chúng để xây cung điện thì sẽ tránh được hỏa hoạn. Nên họ dùng tất cả những khối đá màu đen trên đất xây thành tòa kiến trúc kiên cố này.

Bức tranh cuối cùng miêu tả, vì nơi đây khan hiếm vật liệu, cho nên khi những Người cá mập chết đi, họ sẽ bị luyện thành một dạng chất lỏng, cũng chính là dầu cá mập mà chúng ta thấy trước đó, dùng để chiếu sáng.

Nghe người đàn ông trung niên kể xong nội dung của bức tranh, Diệp Tri Thu chỉ vào xác cô dâu hỏi: "Cô ấy chính là cô dâu bị hiến tế ạ? Thật quá đáng thương…"

Tôi cũng nhìn cô dâu đã không còn nhúc nhích kia, mặc dù khăn phủ đã che đi gương mặt của cô, nhưng tôi tin rằng khi còn sống cô nhất định là một cô gái xinh đẹp.

Lúc này, chú Lê tiếp tục hỏi người đàn ông kia: "Vậy Thủy Thần mà bức tranh này nhắc đến chính là loại thực vật đáng sợ đó à?"

"Phải, loại thực vật này cứ bảy năm sẽ phát tán bào tử một lần, nếu có động vật nào đó đụng vào thì nó sẽ phun bào tử. Mà mạch nước ngầm này có lẽ đã tồn tại hàng vạn năm, rất khó nói dưới đó

có tồn tại sinh vật nào từ thời kỷ băng hà hay không, những người cá này coi nó như Thần trấn thành cũng là bình thường." Người đàn ông nói.

Diệp Tri Thu làm quân y, cô quan tâm nhất là chuyện có thể tìm được nguồn nước cho mọi người, nên cô vội hỏi: "Chú ơi, chú có thể tìm thấy nguồn nước không?"

Người đàn ông trung niên gật đầu khẳng định: "Tìm được, nơi này vốn được dùng để tế thần, mà dưới miếu là hầm nước uống cung cấp cho cả thành."

Tôi nhìn đôi môi khô khốc của người đàn ông, chợt nghi ngờ, nếu đã có nước vì sao ông ta không uống? Nếu không phải nước có vấn đề, thì chắc chắn người đàn ông này có vấn đề.

Người đó đưa nhóm chúng tôi đến lối vào của miếu nước thần. Chỗ này cũng không có gì bí ẩn, nhưng khi đến gần tôi đã bị kĩ thuật kiến trúc ở đây làm kinh ngạc.

Hồ nước to bằng một sân bóng rổ lớn, mặt nước phẳng lặng như một chiếc gương, khi bước vào sẽ cảm thấy hơi lạnh bao quanh, chắc là nhiệt độ nước rất thấp…

Đột nhiên, tim tôi siết lại, loại cảm giác quen thuộc kia lại ùa về, chỉ là lần này có hơi khác biệt. Tôi không nhìn thấy hiện tượng gì bất thường, nhưng có thể nghe thấy rất nhiều âm thanh thì thầm nói chuyện, có già có trẻ có nam có nữ… khoảnh khắc đó làm tôi hoảng loạn vô cùng.

Ánh sáng trong này rất tối nên mọi người đều nhao nhao mở đèn pin lên, ánh sáng soi rõ đến đáy của làn nước phẳng lặng.

Triệu Cường không đợi kịp, vội múc một ấm nước cho lên miệng.

"Chờ chút! Đun lên rồi hẵng uống! Dù sao cũng không phải là

nước chảy." Diệp Tri Thu lo lắng nói.

Nhưng Triệu Cường lắc đầu: "Yên tâm, nước này chắc chắn là nước chảy, nếu không đã cạn rồi, hồ nước này chắc chắn có thông với mạnh nước ngầm!"

Mọi người thấy anh ta nói có lý, Lưu Tử Bình cũng dùng tay múc nước rồi ngửi, sau đó dùng đầu lưỡi nếm thử rồi nói với mọi người: "Không có mùi vị gì khác thường, chắc là uống được!"

Mọi người nghe thế thì bắt đầu cho nước vào bình, duy chỉ có Đinh Nhất nghi ngờ đi sâu vào hầm nước, anh ta vừa đi vừa chiếu đèn xuống mặt nước.

Đột nhiên, một mặt người trắng bệch hiện lên trong nước…

Tôi vẫn đang do dự nhìn mặt nước phẳng lặng, cảm giác bất an mạnh mẽ kéo tới khiến tôi vô cùng lo lắng, nước ở đây thật sự có thể uống được sao? Vì sao một tòa thành cổ lớn như vậy, lại chỉ còn mỗi thi thể của cô dâu mặc áo cưới? Ngay lúc tôi vẫn đang suy nghĩ vấn đề này, đột nhiên Đinh Nhất quát lên: "Không được uống, trong nước có cái gì đó!"

Nhưng Triệu Cường và Lưu Tử Bình đã uống một ngụm, họ hoảng sợ nhìn về phía Đinh Nhất.

Thật ra, lúc nghe thấy tiếng hét, tôi đã biết ngay nơi này nhất định có thi thể, hơn nữa số lượng không hề nhỏ. Thế nên tôi đi nhanh đến phía Đinh Nhất.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn từng thi thể trương phình kia, tôi vẫn phải nôn khan một hồi. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhiều thi thể đến vậy.

Những người khác thấy vậy thì biết chắc trong nước có thứ ghê tởm, đặc biệt sắc mặt của Triệu Cường và Lưu Tử Bình lại càng khó coi hơn.

Khi đến chỗ tôi, nhìn thấy thứ trong hầm, mọi người đều nôn ra hết.

Tôi cố gắng đè nén cảm giác cuộn trào trong dạ dày, bắt đầu quan sát các thi thể này.

Nhìn quần áo,có thể thấy họ là người sống trong tòa thành cổ này, có lẽ đây là những người đưa cô dâu đến tế "Thủy Thần", nhưng tại sao họ lại chết ở đây?

Thi thể ngâm trong nước ngàn năm không thối rữa, có lẽ là vì nhiệt độ nước thấp, luôn duy trì ở trạng thái ổn định và không gian kín mít do không ai đến đây trong một thời gian dài.

Tôi định đi tới phía trước xem kĩ hơn, lại bị Đinh Nhất kéo lại: "Đừng đụng vào nước, có thể không sạch."

Thật ra không cần anh ta nói tôi cũng biết, hồ nước này đã ngâm xác chết suốt hai nghìn năm, sao có thể sạch được. Tôi rất thông cảm với hai vị vừa anh dũng uống nước kia...

Chú Lê nhìn những thi thể trong hồ nước, sắc mặt khó coi: "Xem ra nguồn nước này không dùng được rồi, chúng ta phải nghĩ cách khác để tìm nguồn nước thôi." Nói xong chú quay người nói với người đàn ông kia: "Xin hỏi ông còn biết nơi nào có nguồn nước không?"

Người đàn ông nhìn những thi thể trong nước cũng giật mình, miệng không ngừng thì thầm: "Sao có thể như vậy? Sao mình không phát hiện những thi thể này trước đây? Sao có thể như vậy…"

Một hồi lâu ông ta mới lấy lại tinh thần, tuyệt vọng trả lời: "Không có, tôi đã tìm khắp thành cổ này rồi, chỉ có một hầm nước này thôi."

Mọi người nghe xong thì tuyệt vọng, chẳng lẽ tất cả đều phải

chết khát trong này sao?

Ngay lúc mọi người đều đau đầu vì tìm nguồn nước, Đinh Nhất lại nói nhỏ với tôi: "Coi chừng người đàn ông này, ông ta không phải người sống."

Nghe anh ta nói vậy, tim tôi đập thình thịch, hi vọng đây không phải là sự thật. Tôi nhìn lại, quả nhiên mặt ông ta xanh xao, hốc mắt cũng biến thành màu đen, nếu như đúng là "ông ta", chỉ sợ là ông ta muốn chúng tôi đều ở lại với mình.

Thấy sĩ khí trong đội ngày càng thấp, như thể sẽ chết ngay ở đây, chú Lê đành phải cổ vũ mọi người: "Đừng bi quan vội, nước ở đây không uống được thì chúng ta có thể tìm chỗ khác, chỉ cần không từ bỏ thì nhất định sẽ có hi vọng! Ở đây tử khí quá nặng, không nên ở lâu, chúng ta cứ ra ngoài trước rồi tính tiếp."

Đúng là gừng càng già càng cay, chú Lê đã trải qua nhiều chuyện nên cũng bình tĩnh hơn nhiều.

Bây giờ tôi chỉ hi vọng ông già này không lừa tôi, nếu không có làm quỷ tôi cũng không tha cho lão.

CHƯƠNG

Gió Lốc Đen

Mọi người nghe chú Lê nói xong thì nhanh chóng cùng quay lại miếu, dù sao ở đấy cũng chỉ có một thi thể, còn hồ nước kia thì lại có vô số...

Không biết có phải do tâm lý không, mà dù đi tới đại điện rồi, tôi vẫn nghe thấy rất nhiều lời thì thầm, xôn xao, nhưng nghe kĩ thì không rõ họ muốn nói gì.

Ở đây rất quỷ quái, bình thường nếu ở gần thi thể như vậy, thì tôi sẽ nhìn thấy hình ảnh của họ trước khi chết. Nhưng ở đây như có một loại năng lượng thần bí nào đó, khiến năng lực của tôi yếu đi, thậm chí có lúc biến mất hoàn toàn.

Thi thể cô dâu trên đại điện vẫn im lặng ngồi đó. Sau khi nghe người đàn ông nói thì mọi người đều đi vòng qua cô. Nhưng tôi lại có hứng thú lạ thường với thi thể này, bởi vì mỗi khi tôi đến gần cô ấy, thì sẽ cảm nhận được sự bi thương không thể nào kìm chế được...

Đoàn người rời khỏi miếu thần, mặt trời bên ngoài vẫn rực rỡ. Chúng tôi chỉ còn lại một chút nước và thức ăn không đáng kể, thế nên không thể cứ đi dưới ánh mặt trời như thế. Vì vậy, mọi người quyết định ở lại qua đêm trong nhà các hộ dân gần đó, dù sao chỗ

này cũng gần cửa thành, nếu quả thật có chuyện xảy ra, mọi người cũng dễ dàng chạy đi.

Người đàn ông đi cùng chúng tôi đến miếu thần, dù tôi vẫn nghi ngờ nhưng không thể vứt ông ta ở đó được. Đinh Nhất vẫn luôn đề phòng ông ta, sợ xảy ra chuyện gì.

Trở lại khu nhà ở, Diệp Tri Thu chia cho mỗi người một ít nước, vì thức ăn và nước uống đều thiếu hụt nghiêm trọng, nên mỗi người chỉ được một phần nhỏ. Tôi nhìn mẩu bánh còn không to bằng bàn tay, hối hận đến quặn lòng, nghĩ tới việc có khi sẽ chết ở nơi thế này, còn mấy chục nghìn trong tài khoản của tôi còn chưa kịp sờ tới đây!

Chú Lê thấy tôi ngu người nhìn mẩu bánh thì khuyên nhủ: "Ăn chút đi, cháu phải giữ thể lực mới ra ngoài được."

Tôi gật đầu, sau đó cắn mạnh miếng bánh trong tay, thật ra thứ nhạt nhẽo này cũng không đến nỗi khó ăn...

Triệu Cường nhìn mọi người ăn không thấy ngon, thì cười nói: "Mọi người có biết ăn bánh ngô với món gì ở Tân Cương là ngon nhất không?"

Mọi người đều không có tâm trạng bàn về chủ đề này, nên lắc đầu tỏ ý không biết. Triệu Cường cắn một miếng bánh ngô rồi nói, "Nếu ở Tân Cương, bánh ngô ăn với thịt dê nướng là ngon nhất, cầm hai xâu thịt dê nướng mỡ chảy tí tách, cắn một miếng bánh rồi một miếng thịt, mùi vị đó... Chậc chậc, đúng là ngon nuốt cả lưỡi."

Nghe anh ta nói vậy, tôi không kìm chế được mà chảy nước miếng, thầm nghĩ, nếu lần này có thể sống sót ra ngoài, tôi nhất định đến Tân Cương ăn thịt dê nướng chính thống!

Triệu Cường đương nói hăng say, đột nhiên tôi nhìn thấy giữa ngón cái và ngón trỏ tay phải của anh ta nổi lên một nốt đỏ, nhìn

giống như bị muỗi đốt.

"Anh Triệu, tay phải ăn bị con gì cắn à?"

Anh ta sững lại, sau đó nhìn tay phải của mình, chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ có một chỗ nổi to như hạt đậu nành, rất giống bị muỗi đốt. Triệu Cường sờ thử, ngoài ngứa ra thì không thấy có gì lạ, vì vậy cười nói với tôi: "Không sao, chắc là bị muỗi đốt, chút là xẹp thôi."

Sau khi ăn xong, chú Lê bàn kế hoạch tiếp theo với chúng tôi, cuối cùng mọi người quyết định không thể ngồi chờ mãi được, vẫn phải đi tìm nguồn nước. Tòa thành cổ này không hề nhỏ, có khả năng vẫn còn nguồn nước khác.

Mặc dù người đàn ông kia khẳng định lần nữa là đã tìm khắp thành, không có nguồn nước khác, nhưng chúng tôi vẫn phải thử lại. Dù sao nếu tìm được nguồn nước, chúng tôi sẽ không bị kẹt ở đây.

Cuối cùng, chú Lê chia mọi người thành hai nhóm, chia ra hai hướng đi tìm, dù tìm được hay không, hai tiếng sau vẫn phải quay lại tập trung.

Triệu Cường, Diệp Tri Thu, La Hải, Lưu Tử Bình một nhóm. Người đàn ông kia và những người còn lại chúng tôi một nhóm.

Trước khi đi, chúng tôi nhìn nhau với hi vọng sẽ xuất hiện kỳ tích. Nhưng giữa biển cát mịt mờ, ngay cả bóng quỷ cũng không thấy chứ đừng mơ gì đến bóng ô tô!

Theo kế hoạch, chúng tôi tìm theo một hướng, từng góc nhà đều tìm cả nhưng vẫn không có một giọt nước nào.

Dọc đường, hầu như không ai nói gì, nhưng tôi thấy chú Lê lấy điện thoại ra nhìn mấy lần. Thấy vẻ mặt ấy, tôi hiểu chú đang nhìn gì. Chú ấy cũng không dám khẳng định...

Tôi chợt dấy lên từng ý nghi ngờ, dù sao đã mấy chục năm trôi qua, ông ta là người hay quỷ cũng chưa ai dám chắc. Còn Đinh Nhất cũng có vẻ kỳ lạ, dù tôi và chú Lê chỉ nghi ngờ người đàn ông này có vấn đề, nhưng Đinh Nhất lại rất chắc chắn...

Lúc vô tình, tôi ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện chân trời phía Tây xuất hiện một đường đen, vừa nãy mặt trời hãy còn chói chang, mà bây giờ đã bị từng mảng mây đen che phủ, bầu trời thay đổi ngay lập tức. Chú Lê nhìn chằm chằm bầu trời, như sắp có chuyện không hay xảy ra.

"Gió lốc đen đến rồi!" Người đàn ông đột nhiên chỉ vào mây đen trên trời rồi hét lớn.

Nghe ông ta kêu lên, tôi mới nhận ra đám mây đen từ phía Tây đang bay đến với tốc độ kinh hoàng. Nhìn kĩ bên dưới mới phát hiện, đó đâu phải mây đen gì, mà là bão cát đang cuồn cuộn lao đến.

"Lốc đen? Đứng trong thành cổ này có an toàn không?" Tôi lo lắng hỏi.

Người đàn ông nhìn đồng hồ nói: "Nhìn bằng mắt thường cũng thấy, với tốc độ này, chưa tới một tiếng nữa bão cát sẽ đến đây. Nhưng mọi người yên tâm, nhà ở đây xây bằng gạch mộc có lẽ không chịu được bão cát, nhưng trong miếu sẽ không sao."

Chú Lê cũng đồng ý với ông ta, nhưng bây giờ chúng tôi đang tách nhóm nên nhất định phải tìm bên Triệu Cường trước. Chúng tôi nhanh chóng đuổi theo đoàn bên kia, hi vọng có thể tìm thấy bọn họ trước khi bão cát ập đến.

Nhưng không ngờ tìm đến cửa thành nhưng vẫn không thấy bóng dáng của bốn người bọn họ đâu.

Một cảm giác bất an dần xuất hiện, có lẽ việc tách ra để tìm nguồn nước là một sai lầm...

"Chú Lê làm sao bây giờ? Mấy người bọn họ chạy đi đâu rồi?" Tôi lo lắng nói.

Chú Lê cũng nhăn trán khó xử, chú nghĩ một lát rồi lấy mảnh ngói viết lên mặt bàn mấy chữ: "May chạy đến miếu thần." Sau đó nói với chúng tôi: "Đi, chúng ta đến miêu thần đợi họ."

Đương lúc chúng tôi đến cổng miếu thần, thì nửa bầu trời đã bị bụi đen che phủ, bão cát đã đến...

CHƯƠNG

Quả Nhiên Là Ông Ta

Bên ngoài miếu thần gió gào càn quét như quỷ khóc sói gào, thế nhưng trong miếu thần lại yên tĩnh lạ thường, cảm giác như một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe rõ. Đám Triệu Cường vẫn chưa đến miếu thần, không biết họ có đọc được những chữ chú Lê đã để lại hay chưa?

Lúc này, chú Lê đột nhiên quay sang hỏi người đàn ông: "Ông đợi ở đây đã bao lâu rồi?"

Người đó sững lại một chút rồi mờ mịt nói: "Tôi cũng không rõ lắm, chắc là vài ngày rồi."

Chú Lê lại hỏi: "Vậy ông biết hôm nay là ngày mấy? Chủ tịch nước là ai không?"

Người đàn ông không trả lời, lấy từ túi đeo ra một quyển sổ, mở ra nhìn rồi đẩy gọng kính đen nói: "Lúc tôi đi tìm nước thì lạc đường, hôm đó là ngày 17 tháng 6. Cùng lắm là tôi chờ ở đây mấy ngày thôi, chắc giờ cũng là ngày hai mấy. Còn chủ tịch nước là ai thì tôi không biết, nhưng tôi cũng không có quyền nói ai là chủ tịch ai không phải là chủ tịch."

Tôi không hiểu mấy lời của ông ta lắm, nhưng chú Lê lại hiểu, rồi hỏi lại ngay: "Ông có phải là viện trưởng Hoàng không?"

Người đàn ông bất ngờ nhìn chú Lê cả buổi không nói nên lời. Chú Lê thấy vẻ mặt của ông ta thì chắc chắn đến 90-100%, rồi nói tiếp: "Thật ra, đoàn chúng tôi đến đây chính là để tìm manh mối việc ông mất tích."

Không ngờ, viện trưởng Hoàng nghe xong thì hừ lạnh: "Tới tìm tôi? Thật sự tới tìm tôi à? Hay là tìm mẫu virus kia mới đúng?"

Tôi ngạc nhiên, vội quay đầu dùng ánh mắt hỏi chú Lê: Virus gì? Nhưng nhìn phản ứng của chú thì cũng rõ chú chẳng biết nhiều hơn tôi là bao.

Chú Lê nhìn vẻ thù địch của viện trưởng Hoàng, cũng nói rõ với ông: "Viện trưởng Hoàng, tôi chân thành nói với ông, chúng tôi không biết virus ông nói đến là gì, nhưng bây giờ không phải năm 1980 mà là năm 2010. Chúng tôi được thuê đi đến nơi ông mất tích để tìm xác ông, nhưng không thể ngờ ông vẫn còn sống sờ sờ ngay đây, mà ngoại hình lại không thay đổi là bao.

"Không thể nào!" Viện trưởng Hoàng đột nhiên cắt lời chú Lê: "Năm 2010? Tôi bị lạc ở đây còn chưa tới 1 tuần, các người chắc chắn là đặc vụ mà tổ chức phái tới đúng không? Đừng mơ tìm thấy mẫu virus từ chỗ tôi."

Tôi nhìn tình hình tranh cãi vô nghĩa này thì lấy đồng hồ trong túi ra.

"Đây là đồ của ông phải không?"

Tôi biết trên cái đồng hồ này có tàn hồn của ông, chắn chắn ông ấy đã chết rồi, chỉ có điều không biết vì sao lại bị giam cầm trong tòa thành cổ quỷ quái này.

Sau khi nhìn thấy đồng hồ bỏ túi trong tay tôi, viện trưởng Hoàng chạy tới giật lấy, sau đó vỗ về, lẩm bẩm: "Sao nó lại ở trong tay cậu? Cô ấy sao có thể đưa cho cậu chứ?"

Trong lúc bất ngờ, chúng tôi đều choáng váng khi thấy viện trưởng Hoàng rơi nước mắt. Tôi có thể hiểu ông ấy đang nghĩ về một người quan trọng, nếu không sẽ không xúc động đến vậy.

Khi chúng tôi đang nhìn viện trưởng Hoàng khóc mà chẳng làm được gì, thì cửa chính của miếu thần đột nhiên bị đẩy ra, nhóm người dính đầy đất đi vào. Tôi nhận ra đó là nhóm người Triệu Cường, nhưng khi họ đến gần, tôi mới phát hiện có chuyện không ổn.

La Hải và Diệp Tri Thu dìu Lưu Tử Bình và Triệu Cường cố gắng đi về phía chúng tôi. Tôi đến gần nhìn cho kĩ, phát hiện hai người khi nãy vẫn không có chuyện gì, thì bây giờ khắp người nổi đầy nốt đỏ, hơn nữa có một số mảng da đã bắt đầu thối rữa.

"Chuyện này là sao?" Chú Lê giật mình hỏi.

Diệp Tri Thu tái mặt nói: "Tôi cũng không biết bọn họ bị làm sao, sau khi chia tay mọi người, họ vẫn ổn. Sau đó, khi chúng tôi quay lại gian phòng gạch thì bên ngoài bắt đầu nổi gió, chúng tôi thấy chữ trên bàn nên chuẩn bị đi tìm mọi người, ai ngờ anh Triệu và anh Lưu lại đột nhiên thấy ngứa, gãi rất nhiều. Triệu chứng diễn ra rất nhanh, tôi cũng không biết nguyên nhân là gì, chỉ có thể đưa họ đi tìm mọi người trước."

Lúc này tôi mới nhớ ra, lúc ở phòng gạch, tôi có thấy những nốt ban đỏ trên tay Triệu Cường. Nhưng khi đó tôi chỉ nghĩ là anh ta bị muỗi cắn, bây giờ có thể thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Viện trưởng Hoàng vốn vẫn đang chìm trong hồi ức, khi nhìn thấy chứng bệnh trên người họ thì sợ hãi hét lên: "Họ bị nhiễm virus YN-12 rồi! Mọi người tránh xa họ ra, loại virus này chưa rõ cách lây nhiễm, không biết có thể bị lây từ người sang người hay không.

Diệp Tri Thu và Lê Hải nghe xong, mặt mày kinh sợ nhìn chú Lê,

nhưng chú Lê cũng không biết virus YN-12 là sao. Nhưng vì an toàn, chú vẫn để họ đỡ Triệu Cường và Lưu Tử Bình đến một góc trong điện, để bọn họ tạm nghỉ ngơi ở đó.

Ý thức của Lưu Tử Bình vẫn tỉnh táo hơn, còn Triệu Cường đã bắt đầu xuất hiện hiện tượng hôn mê. Diệp Tri Thu sắp xếp chỗ cho họ xong xuôi thì chạy đến hỏi viện trưởng Hoàng: "Ông nói virus YN-12 là sao? Tôi chưa từng nghe thấy nó, có nguy hiểm tính mạng không? Sẽ chết người à?"

Sắc mặt của viện trưởng Hoàng rất khó nhìn, ông ấy kéo chúng tôi ra một góc xa chỗ Lưu Tử Bình và Triệu Cường, nói cho chúng tôi mục đích thực sự khi đến Tân Cương nghiên cứu của ông ấy...

Vốn năm đó viện trưởng Hoàng đã hoàn thành một dự án khoa học ở tại Urumqi, khi sắp hết thời gian, lại đột ngột nhận được chỉ thị của cấp trên, yêu cầu ông đi cùng mấy chuyên gia về sinh vật, bệnh lý để điều tra tình hình lây nhiễm của một loại bệnh dịch.

Sau khi đến khu bị dịch, họ phát hiện người đầu tiên bị nhiễm bệnh là một số binh sĩ. Lúc đầu, người bệnh sẽ xuất hiện các nốt phát ban đỏ trông như muỗi đốt, sau đó sẽ lan nhanh dẫn đến tình trạng làn da bị thối rữa, cuối cùng vì không tìm ra nguyên nhân gây bệnh, những binh sĩ đó sau khi bị lây nhiễm một tuần thì chết.

Lúc đầu, quân y cho rằng tình trạng này chỉ xuất hiện trên một số trường hợp, nhưng sau đó tình hình lây lan nghiêm trọng hơn tưởng tượng. Không chỉ binh sĩ, mà thậm chí một số dân thường cũng bắt đầu nhiễm bệnh, thu hút sự chú ý của lãnh đạo trong quân đội.

Bởi vì đây là khu thí nghiệm sau khi bị bom nguyên tử oanh tạc, nên rất khó đảm bảo sẽ không xuất hiện loại virus đột biến nào đó do ảnh hưởng của phóng xạ. Sau khi nhận được báo cáo, Trung ương Đảng lập tức chỉ thị viện trưởng Hoàng và vài người nữa lập

thành tổ chuyên gia, đi sâu vào vùng sa mạc để tìm hiểu sự việc, tìm ra nguyên nhân gây bệnh để khống chế tình hình bệnh dịch. Thế nhưng viện trưởng Hoàng cũng không ngờ việc khảo sát lần này lại khó khăn hơn ông tưởng tượng rất nhiều.

CHƯƠNG

Virus Yn-12

Đội khảo sát khoa học xuất phát được mấy ngày thì khó khăn ập đến liên tục, chẳng những gặp phải bão cát hiếm thấy mà còn suýt lạc đường mấy lần. Sau 16 ngày bôn ba, cuối cùng họ cũng tới được Kuma Kusal ở Lop Nur.

Nhưng lúc này nguồn lương thực của họ thiếu hụt nghiêm trọng, không những thiếu dầu, nước, đồ ăn, mà các thành viên đều cực kỳ mệt mỏi. Vào lúc nguy hiểm này, Viện trưởng Hoàng phát hiện gần chỗ họ dừng chân có hai con lạc đà hoang dã, một lớn một nhỏ.

Vì đảm bảo sự sống cho cả đoàn khảo sát, Viện trưởng Hoàng tự mình bắn chết con lạc đà nhỏ. Lạc đà mẹ mất con cũng không chịu đi, bám theo đoàn khảo sát về căn cứ, vừa đi vừa bồi hồi rên rỉ, cả đội nghe thấy mà sợ hãi.

Chuyện không may cũng xảy ra vào đêm hôm đó…

Một số thành viên trong đội vì tiếp xúc với mẫu vật mà bị cảm nhiễm virus, loại virus bọn họ nhiễm phải là loại đột biến từ chủng virus cũ, triệu chứng còn đáng sợ hơn....

Hai người bị lây nhiễm đều xuất hiện nốt ban đỏ trước, ngứa ngáy khó chịu, họ gãi không ngừng, chẳng bao lâu lớp da trở nên

tơi tả, lở loét.

Vì để ngừa các đội viên khác bị lây nhiễm, Viện trưởng Hoàng quyết định cách ly hai người bị nhiễm, nhưng vì đội khảo sát không có thuốc kháng khuẩn đặc hiệu, nên đến nửa đêm cả hai đội viên kia đều chết.

Chuyện này khiến đoàn khảo sát phải chịu khủng hoảng, mỗi đội viên đều rất sợ mình sẽ bị lây nhiễm.

Thế nhưng nhờ hai đội viên hi sinh, Viện trưởng Hoàng mới tìm ra được thực vật mà virus đó ký sinh từ mẫu thực vật cuối cùng mà họ chạm vào.

Cũng vào lúc này, ông phát hiện trong đoàn có cả đặc vụ đi cùng, mặc dù phát hiện họ để lại dấu hiệu ven đường từ trước, nhưng ông chỉ nghĩ để phòng trường hợp bị lạc đường.

Nhưng sau khi hai đội viên chết do nhiễm virus, đồ đạc của ông thường bị lục lọi, đặc biệt là các ghi chép về virus ký sinh trên thực vật.

Các đội viên còn lại đều là bạn bè quen biết hoặc đồng nghiệp của ông, nhưng trong tình huống này, ngoài ông ra, không thể tin người nào hết. Viện trưởng Hoàng đã phát điện báo cầu cứu lên cấp trên, nhưng trước khi cứu viện tới, mẫu virus trong tay ông rất có thể sẽ bị đặc vụ ẩn trong đội cướp mất.

Thế nên, Viện trưởng Hoàng viện cớ đi tìm nước ở vùng phụ cận để tạm rời khỏi đội khảo sát. Khi ông đưa ra đề nghị này, gần như tất cả mọi người đều phản đối, bởi vì cấp trên đã gửi điện trả lời sẽ cho máy bay đưa nước đến trại.

Nhưng Viện trưởng Hoàng vì muốn bảo vệ mẫu thực vật, nên nhân lúc mọi người không để ý, ông lén mang một ít lương khô và nước uống rồi đi vào sa mạc… Lúc đó, ông vẫn tin rằng có thể sống sót trên sa mạc một ngày, hơn nữa ông cứ đi theo một đường

thẳng chắc sẽ không bị lạc.

Lúc gần đi, ông còn cố tình để lại thông tin ngược với hướng của mình. Ông vốn định nghỉ ngơi một đêm trên sa mạc, đợi đến hôm sau, khi cứu viện tới thì ông sẽ quay lại ngay.

Nhưng Viện trưởng Hoàng đã sai lầm về khả năng định hướng của mình giữa sa mạc, ông đi được 5km thì bắt đầu bị lạc. Lương khô và nước uống đều đã hết, cộng thêm mấy ngày nay lượng công việc nhiều, nên ông chưa có thời gian nghỉ ngơi, thể lực không chống lại được việc thiếu nước nghiêm trọng, cuối cùng viện trưởng Hoàng bất tỉnh giữa sa mạc…

Đến khi tỉnh lại, sa mạc đã tối trời, bão cát nổi lên, ông biết nếu bây giờ không tìm được chỗ trú, e rằng sẽ bỏ mạng ở đây.

Đương lúc bị gió quật ngả nghiêng, đột nhiên một tòa thành cổ màu đen xuất hiện trước mặt, bản năng sinh tồn thúc đẩy ông mở cửa thành…

Viện trưởng Hoàng nói đến đây thì ngừng lại, đám người chúng tôi bị chuyện về Virus YN-12 dọa hoảng hồn. Nếu như Triệu Cường và Lưu Tử Bình thật sự bị nhiễm loại virus này, ở điều kiện hiện tại chỉ sợ sẽ không còn mạng để quay về!

Gió bên ngoài vẫn đang cuốn theo oán khí dày đặc mà gào thét. Diệp Tri Thu cũng là một bác sĩ tận tâm, dù Viện trưởng Hoàng đã nói có thể sẽ bị lây nhiễm, nhưng cô vẫn đeo găng tay và khẩu trang đến kiểm tra Triệu Cường và Lưu Tử Bình.

Nhìn sắc mặt khó coi của cô, tôi vội hỏi: “Hai người họ thế nào rồi?”

Diệp Tri Thu lắc đầu: “Những chỗ hoại tử đang lan rộng, nếu không nghĩ ra cách chỉ sợ không chịu được bao lâu…”

“Lần này đi cô không mang theo thuốc gì à?” Tôi nói.

Diệp Tri Thu mở ba lô ra tìm một lúc lâu, sau đó bất đắc dĩ nói với tôi: “Tôi mang theo một số loại kháng sinh, nhưng đều để trên xe hết rồi, bây giờ tôi chỉ có một ít thuốc cầm máu tạm thời, không có tác dụng gì nhiều.”

Đúng rồi, tôi vừa nhớ ra, hầu như đồ dùng của chúng tôi đều để hết trên xe, nếu bây giờ có thể tìm lại xe, chắc sẽ cứu được họ…

Nghĩ vậy, tôi đi đến cổng miếu thần, nhìn ra ngoài xem bão cát khi nào sẽ ngừng lại qua khe cửa. Không ngờ tôi phát hiện ra một chuyện kỳ lạ, dù gió rất lớn, nhưng mặt đất lại không hề có cát bụi gì cả. Chẳng lẽ gió chỉ thổi vào thành cổ kỳ lạ này, còn cát sẽ không rơi xuống đất?

Tôi nói chuyện này với chú Lê, chú cũng đến nhìn thử, sau đó bấm tay tính toán rồi nói: “Tòa thành cổ này kỳ quái như vậy, chắc là vì có liên quan tới cơn lốc đen này.”

Tôi quay lại nói với Đinh Nhất: “Đi với tôi ra cửa thành đi, có thể xe của chúng ta cũng bị thổi đến đây cùng với bão cát cũng nên?”

Đinh Nhất không nói gì, xách ba lô lên rời khỏi miếu cùng tôi.

Quả nhiên giống như tôi đã nghĩ, mặc dù bão cát mù trời nhưng không hề có một hạt cát nào rơi xuống đất, nó giống như nhân sâm trong Tây Du Ký, khi rơi xuống đất liền biến mất!

Tôi và Đinh Nhất chịu cuồng phong gào thét cố đi đến cửa thành. Vốn đã ăn không no, lại phải chịu sức gió không biết cấp bao nhiêu này, cả người tôi mệt như muốn sụp xuống. Vậy mà Đinh Nhất như không có gì xảy ra, cả đoạn đường đều nhờ anh ta lôi giúp, tôi mới đến được cửa thành.

Chúng tôi cùng cố mở cửa thành, rồi sợ ngây người khi thấy cảnh tượng trước mắt, tầm nhìn còn chưa tới 10m.

“Chúng ta nhất định phải ra ngoài kiểm tra!” Vì gió quá lớn, tôi chỉ có thể gào vào tai Đinh Nhất.

Đinh Nhất nghe xong gật đầu, cũng hét lên: “Khi ra ngoài nhớ cẩn thận, đừng để bị gió thổi bay!” Anh ta nói xong thì lấy khăn quàng cổ buộc tay hai chúng tôi lại với nhau.

Tôi thấy vậy thì buồn cười, hét lên với anh ta: “Đâu cần đến mức này chứ?”

Nhưng lần này anh ta không trả lời, chỉ kéo tôi đi ra ngoài thành.

CHƯƠNG

Bi Thương Trong Gió

Vừa ra khỏi cửa thành, cơ thể tôi bị gió quật cho nghiêng ngả. Tôi giật mình, không ngờ sức gió của bão cát này lại mạnh đến vậy!

May mà đã buộc tay với Đinh Nhất nên tôi mới không bị gió thổi bay. Nhưng không ngờ chỉ vừa rời khỏi thành được một đoạn, đột nhiên lòng tôi nghẹn lại, loại cảm giác này tựa như oán khí ngàn năm không được giải thoát.

Cơ thể tôi đã yếu đi nhiều, không thể chịu thêm được sự tra tấn này nữa, cổ họng tôi ngòn ngọt, xung quanh bỗng tối sầm lại, trời đất quay cuồng rồi mất đi ý thức…

Đến khi tôi dần khôi phục được ý thức thì kinh ngạc phát hiện, xung quanh tĩnh lặng lạ thường, mặt trời chói chang, mây trắng lững lờ trôi, làm gì còn bóng dáng của bão cát nữa?

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là kéo Đinh Nhất bên cạnh, thế nhưng lại phát hiện chiếc khăn quàng buộc lỏng lẻo vào cổ tay tôi, mà đầu kia thì trống không?!

Khi nhận ra không còn Đinh Nhất ở cạnh, tôi bắt đầu thấy sợ. Không biết vì sao, nhưng chỉ cần có anh ta đi cùng, dù là nơi nguy hiểm thế nào, tôi cũng có thể bình tĩnh đối mặt, nhưng bây giờ… chỉ còn lại mình tôi thôi.

"Đinh Nhất! Anh chết ở đâu rồi?" Tôi ráng gào lên, nhưng không nghe thấy tiếng trả lời.

Cuối cùng, tôi cố gắng bình tĩnh lại, vì khi sợ hãi, đại não của con người khó có thể tư duy tỉnh táo được. Sau khi ổn định lại, tôi bình tĩnh quan sát xung quanh, vị trí khi tôi hôn mê không hề thay đổi, vẫn ở trước cổng chính của thành cổ, nhưng tôi luôn cảm thấy có gì đó rất lạ…

Thời tiết rất tốt, tầm nhìn xa, tôi đưa mắt nhìn nhưng không hề thấy bóng dáng Đinh Nhất đâu, anh ta về thành rồi? Nhưng tôi không tin anh ta sẽ để tôi ở lại đây một mình mà vào thành!

Nghĩ lại mới thấy, thật ra tôi cũng không thân quen gì Đinh Nhất cho lắm. Tới giờ, trừ chuyện biết anh ta tên Đinh Nhất, là học trò của chú Lê ra, tôi hoàn toàn không biết gì nữa.

Con người bị bản năng sinh tồn điều khiển, lựa chọn bảo vệ an toàn cho bản thân cũng không có gì đáng trách. Dù sao người ta cũng không phải mẹ bạn, không có nghĩa vụ phải cứu bạn mà không màng sống chết.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng tôi vẫn thấy buồn. Tôi cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng, quyết định về thành tìm mấy người chú Lê trước, dù sao một mình cũng khó mà sống sót ở nơi khó khăn này.

Kết quả… vừa mở cửa thành, tôi choáng váng ngay. Đáng lẽ thứ tôi nhìn thấy phải là một tòa thành cổ trống không, thế nhưng bây giờ đột nhiên người ngựa như nước, tiếng người huyên náo, tôi đứng đó sững sờ một lúc mới từ từ hòa vào dòng người…

Qua trang phục tôi nghĩ chắc họ là cư dân ở đây, những người này đều đang bận rộn với công việc của mình, tựa như không phát hiện ra sự tồn tại của tôi. Họ vừa nói vừa cười ở nơi như chợ phiên này. Một suy nghĩ kỳ lạ bỗng lướt qua trí óc, chẳng lẽ tôi xuyên không rồi?

Nhưng tôi dập tắt suy nghĩ này ngay lập tức, chắc xem nhiều phim truyền hình nên tôi mới suy nghĩ lung tung như thế. Lại còn xuyên không? Cả tôi cũng không tin đây này! Nhưng nếu không phải xuyên không, thì cảnh tượng này phải giải thích sao đây?

Tôi đã thử đến gần chào hỏi, nhưng hình như họ không thấy tôi. Xem ra chúng tôi không ở cùng một không gian, có lẽ ở một thời điểm giao thoa nào đó, tôi đã may mắn nhìn thấy cảnh tượng ngàn năm trước!

Tôi bỗng tò mò muốn gặp chủ nhà mà chúng tôi đã ở trước đó, thế là tôi chạy một mạch đến gian nhà gạch mộc kia.

Vừa vào cửa, tôi phát hiện đây không còn là căn phòng đầy tro bụi nữa. Bên trong ngăn nắp gọn gàng, chủ nhân ngôi nhà chắc hẳn là một người chăm chỉ.

Lúc này, cửa phòng bị mở ra từ bên ngoài, người đi vào mặc đồ lụa trắng, là một cô gái có dáng người mảnh khảnh. Khi nhìn thấy cô gái, tôi nhận ra ngay đó chính là tân nương trong ngôi miếu kia.

Đừng hỏi vì sao tôi biết, bởi vì khi cô ấy đến gần, tôi đã cảm giác được sự 'bi thương vô ngần' kia.

Quả nhiên cô gái này xinh đẹp như trong tưởng tượng của tôi, mặc dù không thuộc dạng đẹp đến 'khuynh quốc khuynh thành', nhưng lại khiến người ta phải ngoái nhìn. Chỉ là gương mặt cô hiện lên vẻ u sầu, như đang có tâm sự.

Tôi quan sát cô gái một lúc, thầm than đáng tiếc, một cô gái động lòng người như vậy lại bị hiến tế cho Thủy Thần, thật đúng là không có thiên lý mà! Trong lúc tôi còn đang tiếc nuối, thì một ông lão mặc áo trắng đi vào với vài tên thuộc hạ, sắc mặt ông ta khó nhìn, tôi thầm lo lắng thay cô gái.

Hóa ra đó là Đại Tư Tế, ông ta đến để thông báo với cô gái, những năm gần đây ngoài thành thường bị lốc đen càn quét, cho

nên nhất định phải hiến tế cho Thủy Thần mới mong bảo vệ được mạch nước. Cô chính là người được chọn trở thành cô dâu của Thủy Thần, ông ta bảo cô chuẩn bị, buổi tối nghi lễ tế sống sẽ tiến hành.

Cô gái không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn đám người Đại Tư Tế, ánh mắt oán hận. Sau khi những người này rời đi, một bà lão bước vào, khuyên nhủ cô gái đừng đợi nữa, hãy gả cho người kia nhân lúc còn kịp.

Từ trước đến nay, cô dâu của Thủy Thần đều là những thiếu nữ vừa tròn đôi mươi, mà cô năm nay cũng đủ tuổi.

Bà lão thấy cô gái không phản ứng gì thì rơi nước mắt, không ngừng khuyên nhủ cô, hi vọng cô sẽ thay đổi quyết định.

Tôi nghe một lúc mới hiểu được câu chuyện, thì ra cô gái này tên là Nhã Lan, cô vốn là người yêu của con trai thành chủ, đã xác định sẽ gả cho người đó.

Nhưng ba năm trước, thành chủ tin vào lời nói vớ vẩn của Đại Tư Tế, phái con trai của mình rời khỏi thành để tìm nguồn nước. Trước khi đi, thiếu thành chủ dặn Nhã Lan đợi anh ta một năm, một năm sau sẽ quay lại cưới cô. Ai ngờ được, thiếu thành chủ rời khỏi thành thì mất hẳn tin tức, Nhã Lan đợi anh ta một năm rồi một năm nữa, nhưng vẫn không thấy người trở về. Sau đó cô mới biết, tất cả đều là âm mưa Đại Tư Tế và con cả của thành chủ, bọn họ muốn giết người con trai này của ông ấy. Bây giờ, con trai lớn của thành chủ muốn ép Nhã Lan cưới hắn, nếu không sẽ trở thành vật hiến tế của Thủy Thần.

Nhã Lan biết người yêu mình có thể đã chôn thân nơi biển cát, cô vốn muốn sống một mình, dù cô không có năng lực báo thù, cũng không thể cưới kẻ đã giết chết người yêu của mình.

Thế nên cô đồng ý trở thành cô dâu của Thủy Thần.

Dù tôi có thể nhìn thấy mọi chuyện, nhưng cũng chỉ vô dụng, đừng nói là thay đổi lịch sử, dù chỉ chạm vào đồ vật thôi cũng đã khó khăn rồi. Tôi bây giờ chẳng qua chỉ là người chứng kiến một đoạn lịch sử mà thôi.

Không lâu sau, một đám phụ nữ to con đi tới, họ đến thay đồ tân nương cho Nhã Lan.

CHƯƠNG

Chết Rồi Sống Lại

Buổi tế lễ hình như rất long trọng, cư dân trong thành đã bắt đầu đi tới miếu thần, chắc là đến tham dự nghi thức hiến tế.

Nhã Lan bị mấy phụ nhân đưa đến miếu thần, bà lão vừa nãy khuyên cô càng khóc lớn hơn, nhưng lại không thể phản kháng. Tôi rất không thoải mái, dù biết kết quả nhưng lại chẳng thể làm gì được.

Tôi không đành lòng đi xem cái lễ tế chó má đó như cư dân ở đây. Cứ nhớ lại kết cục của Nhã Lan, lòng tôi nghẹn lại, chỉ muốn ra khỏi thành hít thở không khí…

Ai ngờ vừa bước chân ra khỏi cửa thành thì từ đằng xa xuất hiện một dải màu đen, chắc lại có lốc đen rồi! Quả nhiên không lâu sau, gió đen cuốn theo cát vàng, chớp mắt đã đến trước mặt, đúng lúc tôi chuẩn bị chạy vào thành tránh bão thì nhìn thấy cuồng phong mang theo một bóng người đến.

Đó là một người đàn ông cao lớn, nhưng cơ thể anh ta ẩn trong bão cát, tôi không thể nhìn rõ hình dạng được.

“Cậu là ai? Sao lại đến đây?” Người đàn ông trong gió đột nhiên nói.

Tôi kinh ngạc vì không nghĩ rằng anh ta có thể nhìn thấy mình,

nên hỏi lại: “Anh có thể thấy tôi à?”

Người đàn ông xuất hiện kỳ lạ trong làn gió không trả lời tôi, mà nhìn thành cổ đằng sau tôi rồi nói: “Ta sắp đưa tòa thành cổ này đi rồi, cậu không thuộc về nơi này, mau đi đi.”

Đưa thành đi? Tôi nhìn gương mặt quỷ mị của người kia, chợt nghĩ đến người yêu Nhã Lan thì bật thốt: “Anh biết Nhã Lan đúng không? Cô ấy sắp phải chết rồi, anh có thể cứu cô ấy không?”

Người đàn ông sầm mặt, bi thương nói: “Ta không cứu được nàng, càng không thể thực hiện được lời hứa, điều duy nhất ta có thể làm là để dân chúng toàn thành tuẫn táng theo nàng.”

Xem ra người này chính là vị thiếu thành chủ kia, tôi nhìn bộ dạng anh ta chắc chắn không phải là người sống.

“Đã xảy ra chuyện gì, vì sao anh có thể đến được cửa thành nhưng lại không thể vào trong cứu cô ấy?” Tôi chất vấn.

Người đó siết tay, đau khổ nói: “Ba năm trước ta bị phụ thân phái đi tìm kiếm mạch nước ngầm mới, nhưng không ngờ đó lại là quỷ kế của anh trai và Đại Tư Tế, chúng mua chuộc tùy tùng xuất hành cùng ta, ném ta trong sa mạc. Ta không có nước cũng chẳng có thức ăn, lại gặp phải lốc đen hiếm thấy, cuối cùng chết thảm giữa sa mạc… Có lẽ vì lòng ta vẫn nghĩ về Nhã Lan, chấp niệm quá sâu nên hòa thành một thể với lốc đen. Nhưng khi ta vạn dặm xa xôi trở về lại phát hiện mình không thể vào thành được. Ba năm nay, ta luôn đợi ở ngoài, muốn gặp Nhã Lan một lần, nhưng mãi vẫn không gặp được. Không ngờ ta nghe người ra khỏi thành nói, tối nay Nhã Lan sẽ trở thành vật hiến tế cho Thủy Thần, ta biết đây nhất định là âm mưu của anh trai và Đại Tư Tế. Nhưng ta không vào được thành, bị bức tường màu đen ngăn ở ngoài, ta hận mình không thể cứu Nhã Lan. Cho nên điều duy nhất ta có thể làm là tuẫn táng cả thành cùng nàng… Cậu ở nơi xa, ân oán này không

liên quan đến cậu, đừng vào thành!"

Nói rồi, người đàn ông hóa thành một cơn cuồng phong hướng về thành cổ quét sạch mọi thứ…

Tôi cuống lên vội đuổi theo, ai ngờ lại bị hụt chân, cả người rơi xuống, tôi cảm thấy trời đất quay cuồng.

"Tiến Bảo? Tiến Bảo, cháu tỉnh lại đi!"

Trong lúc hoảng hốt, tôi như nghe thấy tiếng chú Lê gọi. Dù rất khó khăn, nhưng tôi vẫn cố hết sức mở mắt, thấy chú Lê lo lắng gọi tên tôi, còn Đinh Nhất vẫn mặt đơ đứng bên cạnh.

Tôi cố gắng ngồi dậy, cơn chóng mặt choáng váng ập tới.

"Cháu… cháu sao vậy?"

Đinh Nhất thấy tôi tỉnh lại thì ngồi xuống: "Cậu vừa ra khỏi thành thì ngất đi, tôi gọi thế nào cũng không tỉnh, bão cát lại lớn, nên đành cõng cậu về trước."

Khó có được lúc Đinh Nhất nói nhiều như vậy, xem ra tình huống vừa rồi rất đáng sợ. Tôi hồi tưởng lại những cảnh trong mơ, nếu chỉ là một giấc mơ, thì đó cũng là một giấc mơ quá chân thực!

Diệp Tri Thu đưa cho tôi ít nước và một miếng chocolate: "Có thể cậu bị hạ đường huyết vì đói nên mới ngất đi, ăn đi, có thể dễ chịu hơn một chút."

Cầm miếng chocolate, tôi chợt nhớ đến Triệu Cường và Lưu Tử Bình nên hỏi Diệp Tri Thu: "Anh Triệu và anh Lưu thế nào rồi?"

Diệp Tri Thu trầm mặc nhìn tôi, muốn nói lại thôi.

Tôi nhìn sắc mặt của cô ấy, cảm thấy không ổn nên hỏi chú Lê: "Chú Lê, anh Triệu… họ đâu rồi?"

Chú Lê thở hắt ra, rồi lắc đầu: "Hai người họ không qua được…"

Tôi há hốc mồm kinh hãi: "Cái… cái gì, sao lại nhanh như vậy

được? Cháu chỉ mới ngất đi thôi, sao họ đã không chịu được?”

“Cậu đã hôn mê cả đêm rồi.” Đinh Nhất thì thầm.

Trong phút chốc, tôi không thể tiếp thu được, hôm qua vẫn còn ăn cơm vui vẻ cùng nhau, hôm nay đã người còn người mất.

“Thi thể của họ đâu?” Tôi hỏi.

La Hải chỉ lối vào hầm nước ngầm: “Vì sợ sẽ bị lây nhiễm nên tạm thời để họ ở trong đó.”

Dù biết trước sẽ có kết quả này, nhưng khi xảy ra chuyện, tôi khó mà chấp nhận nổi. Nếu không phải vì tham gia vào nhóm tìm kiếm chó má này, thì chắc giờ đây họ vẫn sống rất tốt. Tiếc cho họ lại nghĩ đến bản thân, số phận của mình không biết có khác gì họ không?

Đinh Nhất thấy tôi ngẩn người thì đẩy nhẹ: “Đừng nghĩ nữa, chúng ta phải rời khỏi thành ngay, lúc cậu ngất đi, tôi đã nhìn thấy hai chiếc xe rồi!”

Đây có lẽ là tin tốt nhất mà tôi nghe được từ khi đi vào sa mạc. Tôi vội che mặt lại như mọi người, chuẩn bị vượt bão cát để ra ngoài tìm xe. Ai ngờ ngay lúc mọi người sắp đi ra cửa, đột nhiên có tiếng bước chân kỳ lạ từ phía sau, như có ai đó đi đang đi tập tễnh đến chỗ chúng tôi.

Tôi quay lại nhìn, nghe thấy âm thanh phát ra từ lối hầm nước ngầm. Mọi người đều ngừng lại, bọn họ cũng lăm lăm nhìn về phía phát ra âm thanh như tôi…

Ngay sau đó, chúng tôi nhìn thấy hai người có làn da bị thối rữa đang đi ra từ đường hầm. Ánh mắt họ dại ra, động tác cứng nhắc, tư thế đi đứng rất quái dị. Lúc nhìn mặt họ, tim tôi mém thì bắn ra ngoài, hai thứ như zombie này chính là Triệu Cường và Lưu Tử Bình.

“Chú Lê! Chú Lê, chuyện này… sao lại thế này? Không phải bọn họ đã chết rồi à?” Tôi bị dọa, hét lên hỏi chú Lê nhưng mãi không thấy chú trả lời, nhìn lại thì thấy lão già đó đã chạy đến cửa chính miếu thần từ sớm rồi.

Móe nó, lão cáo già này! May mà Đinh Nhất vẫn còn bên cạnh, điều này ít nhiều cũng làm tôi vui mừng. Nhưng tôi có cái tật từ thời cha sinh mẹ đẻ, là cứ hễ gặp chuyện gì đáng sợ thì hai chân sẽ run như cầy sấy. Những chuyện đáng sợ trước đó cố lắm cũng có thể giải thích bằng khoa học, nhưng hai người kia… chính là zombie trong phim kinh dị đó!

CHƯƠNG

Diệp Tri Thu

Đinh Nhất nhìn tôi đứng im ngây ngốc thì vác tôi lên chạy ra cổng. Chú Lê thấy chúng tôi chạy ra cũng nhanh chóng đẩy cửa miếu, bão cát bên ngoài thổi vào trong miếu thần.

Viện trưởng Hoàng gào lên với chú Lê: “Mau đóng cửa, nhốt họ ở trong đi!”

Chú Lê nghe xong hỏi lại: “Có thể nào họ còn sống không?”

Viện trưởng Hoàng khẳng định: “Không thể, chắc chắn là virus lại biến dị rồi!”

Thế là chúng tôi cùng hợp sức đóng cửa miếu thần lại, ngăn hai kẻ người không ra người quỷ không ra quỷ kia có thể chạy ra ngoài. Chúng tôi lấy một cối xay đá gần đấy chặn ngoài cửa lại.

Ai ngờ khi vừa đẩy được khối đá thì cửa miếu bị lực mạnh đập vào liên tục, mọi người nhìn nhau, cuối cùng chú Lê nói: “Mau chạy đi, ra khỏi thành tìm ô tô, đến lúc đó chúng ta sẽ được cứu rồi!”

Đoàn người nghe xong cố hết sức bình sinh bươn ngược gió. Khi đến đây, chúng tôi có bảy người, còn bây giờ trừ Viện trưởng Hoàng ra, chúng tôi chỉ còn lại năm mà thôi.

Cuối cùng cửa thành cũng ở ngay trước mắt, mọi người đều

cảm thấy tràn đầy hi vọng được sống sót, cả đám liều mạng chạy ra.

Khi cửa thành mở ra, tôi cũng yên lòng. Xe của chúng tôi vẫn yên lặng đậu ở đó như chưa từng biến mất. Có lẽ những chuyện này đều do cơn lốc đen càn quét... những thứ tôi nhìn thấy trong mơ có khi cũng là thật…

Nghĩ đến Triệu Cường và Lưu Tử Bình, có lẽ chúng tôi sẽ không bao giờ có thể tìm lại được thi thể của họ. Nghĩ tới đây, tôi không nhịn được lại nhìn, thấy Viện trưởng Hoàng vẫn đứng trong thành không ra.

“Viện trưởng Hoàng ông còn làm gì vậy? Mau đi cùng chúng tôi đi.” Tôi lo lắng nói.

Viện trưởng Hoàng mù mờ nhìn tôi, rồi lại nhìn về phía sau: “Mọi người đi đi, chỉ sợ tôi không thể ra khỏi thành được, loại virus này giống như chiếc hộp Pandora, khi đã mở ra sẽ không bao giờ ngăn lại được, hãy để tôi và nó cùng ở lại nơi này.”

Tôi ngây người, lại thấy vẻ thản nhiên của chú Lê và Đinh Nhất, như đã sớm biết ông ấy sẽ không đi cùng.

Tôi quay lại hỏi chú Lê: “Không phải chúng ta đến đây tìm Viện trưởng Hoàng ạ? Không đưa ông ấy đi cùng thì phải làm sao đây?”

Chú Lê liếc nhìn tôi: “Không phải chú không muốn đưa ông ấy đi, mà là chúng ta không thể đưa ông ấy đi được…”

Ai ngờ chú ấy vừa nói xong, chỉ thấy Diệp Tri Thu vừa nãy còn nghiêng ngả trong gió, đột nhiên kéo túi của Viện trưởng Hoàng lại, tay phải cầm một con dao sắc bén cắt đứt quai túi.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, chúng tôi đều không kịp phản ứng gì. Cùng lúc đó, có hai bóng người cứng ngắc quen thuộc đang đi về cửa thành sau lưng Viện trưởng Hoàng.

“Họ… sao họ lại ra được?” Tôi hoảng sợ nói.

Viện trưởng Hoàng nhìn lại, nói với chúng tôi: “Các người đi mau đi!” Nói rồi, ông đóng cửa thành lại. La Hải thấy thế cũng cố gắng đóng cửa từ bên ngoài.

Cửa thành đóng ầm lại, Viện trưởng Hoàng cứ thế bị nhốt với Triệu Cường và Lưu Tử Bình nửa người nửa quỷ…

Mọi người nháo nhào chạy về xe. Lúc này, tôi mới nhớ tới hành động vừa rồi của Diệp Tri Thu, khi quay lại thì thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô ta đang nhìn chiếc túi.

Cái túi vừa nãy vẫn còn tốt, vậy mà bây giờ đã mục nát không nhận ra hình dáng, đồ vật bên trong đều như tro tàn bay theo gió...

“Không thể nào, không thể nào, rõ ràng tôi đã lấy được mà.” Diệp Tri Thu không thể tin nổi.

Chú Lê cũng không để ý đến cô ta, tự nhảy lên một chiếc xe, Đinh Nhất đẩy tôi lên xe rồi nổ máy chạy ngược lại đường đã đi.

Xe chạy được một lúc, tôi mới hỏi chú Lê: “Chuyện Tiểu Diệp là thế nào vậy? Sao cô ấy lại…” Tôi nghi hoặc nhìn, chờ chú ấy cho tôi một đáp án.

Chú Lê lấy bình nước rồi uống ừng ực mấy ngụm: “Thật ra chú vẫn luôn nghi ngờ Tiểu Diệp có vấn đề, mặc dù nói mình là bác sĩ, nhưng tay của cô ấy lại toàn vết chai, giống như thường xuyên sử dụng súng, chắc chắn không đơn giản! Hẳn là do tổ chức bên ngoài phái đi để cướp loại virus kia.”

Tôi nhìn chiếc xe đang theo sát, sắc mặt Diệp Tri Thu và La Hải đều nghiêm túc. Không biết La Hải có phải đồng bọn hay không, chỉ tiếc kết quả chuyện cô ta làm đều là công dã tràng.

Ba người chúng tôi đều hiểu vì sao Viện trưởng Hoàng không ra khỏi thành, thật ra ông ấy đã chết rồi. Lúc Đinh Nhất đi sâu vào

trong hồ chết kia đã nhìn thấy xác của ông ấy. Nhưng cân nhắc tình huống lúc bấy giờ nên anh ta không nói ra.

Có lẽ loại thực vật mang virus kia sống ở trong nước, nên Triệu Cường và Lưu Tử Bình mới có thể không hay biết gì mà nhiễm phải thứ đáng sợ đó. Loại virus nguy hiểm như vậy, tốt nhất không nên để bất kỳ ai đưa ra khỏi thành cổ. Nếu không, không biết sẽ xảy ra nạn kiếp kinh hoàng đến mức nào!

Nghĩ đến chiếc túi của Viện trưởng Hoàng, tôi hỏi chú Lê: “Chú Lê, sao cái túi đó bị gió thổi qua đã nát vụn thế?”

Chú Lê cười rồi nói: “Hồn phách của viện trưởng Hoàng bị giam trong tòa thành cổ đó, những thứ trên người ông ấy chỉ là tàn hồn, có cố cầm đi cũng chỉ là kết quả đó.”

Tôi thầm cảm thán, xem ra có một số thứ, con người vẫn không nên có thì tốt hơn.

Xe chạy không lâu, bão cát dần dần ngưng lại… tôi vốn cho rằng khi tìm được xe, chắc nó cũng bị cát vàng lấp kín, không ngờ hai chiếc xe này không những không bị chôn vùi, mà cả chiếc xe cũng chẳng có một hạt cát nào. Không khác là bao lúc chúng tôi mới xuống xe.

Xem ra lốc đen có liên quan rất lớn tới thành cổ. Chỉ sợ sau này chúng tôi sẽ không còn cơ hội nhìn thấy tòa thành cổ với cơn lốc đen kỳ dị kia nữa.

Lúc này đường biên giới nối với sa mạc đã hiện ra, tôi biết rốt cuộc hành trình này đã kết thúc! Tuy chúng tôi có thể kể cho khách hàng chân tướng về sự kiện năm đó, nhưng cái giá phải trả chính là hai mạng người.

Đây là một xa lộ liên tỉnh, bởi vì gần biên giới sa mạc nên hầu như không có xe cộ qua lại, ngẫu nhiên chỉ nhìn thấy vài người chăn dê trên đường.

Theo bảng chỉ dẫn, đi khoảng 50km nữa sẽ có một huyện nhỏ, chúng tôi quyết định nghỉ ở đó một ngày rồi mới chạy đến Urumqi.

Ai ngờ khi tôi và chú Lê đang nói chuyện, đột nhiên một đội xe năm chiếc đi thành một hàng xuất hiện, chạy về phía chúng tôi. Lúc đầu tôi còn tưởng họ chỉ đi ngang qua, không ngờ khi đến gần, xe họ đột ngột đổi hướng ép chúng tôi dừng lại.

CHƯƠNG

Thảm Án Diệt Môn

Thấy đoàn xe đột nhiên xuất hiện, tôi vội nhìn sang chú Lê: "Đây là do người thuê sai tới ạ?"

Chú Lê lắc đầu: "Không phải, lúc trước đã hẹn khi xong việc sẽ gặp nhau ở Bắc Kinh, người đó không thể cho người đến đón được. Hơn nữa người đó cũng không biết vị trí hiện tại của chúng ta." Chú Lê nói xong, chợt quay lại nhìn chiếc xe phía sau: "Chẳng lẽ đến đón cô ta?"

Tôi cảm thấy có thể là như vậy, người phụ nữ kia không đơn giản chút nào. Lúc đầu thì vờ nhát gan sợ phiền phức, không ngờ cô ta lại che giấu kĩ đến vậy!

Lúc này một người đàn ông cao to bước xuống từ bên kia, vẫy tay với chúng tôi. Nhìn khổ người của anh ta, nhất định là người luyện võ, bây giờ địch ta còn chưa rõ, ba chúng tôi không nhúc nhích.

Nhưng chúng tôi nghe thấy xe phía sau có tiếng đóng cửa, quay lại thì thấy Diệp Tri Thu xuống xe rồi đi về phía tên to con kia, lúc đi qua xe tôi cũng không dừng lại nhìn.

Cô ta đi đến trước mặt người kia nói vài câu, lúc bấy giờ mới quay lại nhìn chúng tôi trên xe, ánh mắt lạnh lẽo kinh người, khác

hẳn Diệp Tri Thu mà tôi từng biết…

“Không phải muốn giết người diệt khẩu đấy chứ?” Tôi sợ hãi nói.

Chú Lê hừ lạnh: “Không đâu, chúng ta không biết gì về thân phận của cô ta, cô ta không cần phải làm vậy, nếu thật sự giết người sẽ làm lớn chuyện, lúc đó thế lực chống lưng cũng chưa chắc thu dọn tốt cục diện này cho cô ta.”

Chú Lê nói đúng, quả nhiên Diệp Tri Thu chỉ nhìn chúng tôi một lúc rồi lên xe với tên to con kia, nhìn đoàn xe đó đi rồi, tôi mới cảm thấy thật sự an toàn.

“Cốp, cốp, cốp...” Tiếng gõ cửa xe truyền tới, tôi ngẩng đầu nhìn La Hải rồi tiện tay mở cửa sổ xe, La Hải thắc mắc hỏi chúng tôi: “Lai lịch của Diệp Tri Thu là gì thế, sao lại tham gia vào đoàn này?”

Chú Lê lắc đầu nói: “Lúc trước cô ta đi cùng Triệu Cường, cũng là Triệu Cường đề cử cô ta làm bác sĩ trong đội, bây giờ Triệu Cường chết rồi, chắc cũng không còn ai biết lai lịch của cô ta.”

Hai tiếng sau, chúng tôi chạy đến huyện nhỏ gần đấy. Có lẽ mấy ngày nay trải qua quá nhiều chuyện mạo hiểm, bây giờ khi nhìn những người dân trong huyện, tôi cảm thấy như cách họ cả một thế hệ…

Vì quá xa xôi, nên trong huyện chẳng có nơi nào được như khách sạn, cuối cùng chúng tôi ở lại nhà nghỉ của địa phương, gọi là nhà nghỉ nhưng trông cũng không thua gì khách sạn ba sao, cung cấp nước nóng 24/24.

La Hải có việc nên tiếp tục lái xe đi thẳng đến Urumqi, xong việc sẽ gặp lại chúng tôi ở ngoại thành. Ba chúng tôi thuê một phòng, chú Lê ngủ ở phòng trong, còn tôi và Đinh Nhất ngủ ở gian ngoài.

Sau khi tắm nước nóng thỏa mãn về, tôi lôi Đinh Nhất và chú Lê đi ăn cơm.

Diện tích của huyện không lớn mấy, nhưng vì ba chúng tôi không quen thuộc địa hình nên gọi một chiếc taxi, bảo anh ta đưa đến nhà hàng có nhiều món ngon địa phương. Lái xe còn rất nhiệt tình, giới thiệu cho chúng tôi mấy món đặc sản, trong đó có món thịt nướng liễu đỏ.

Tôi nghe mà nước bọt chảy ròng ròng, bảo lái xe mau đưa chúng tôi đi ăn, nhất là món thịt nướng liễu đỏ kia! Chúng tôi đến một cửa hàng thịt nướng đặc biệt.

Ông chủ và nhân viên đều là người Duy Ngô Nhĩ, tuy không giỏi tiếng Hán, nhưng họ vẫn nghe hiểu chúng tôi nói gì.

Chẳng bao lâu sau, 30 xiên thịt nướng liễu đỏ được bê lên.

Thật ra chúng tôi gọi 50 xiên, nhưng ông chủ thật thà nói xiên thịt nhà mình rất to, sợ chúng tôi không ăn hết. Hơn nữa thịt nướng nhanh nguội, ăn sẽ không ngon, cứ ăn trước 30 xiên, nếu chưa đủ thì họ nướng thêm cũng không tốn mấy thời gian.

Tôi cầm xiên thịt nướng liễu đỏ lên, không nhịn nổi mà cắn một miếng, nước thịt tươi ngon ngập trong miệng để lại một hương vị khó quên… Đúng là ăn quá ngon! Hóa ra món thịt nướng liễu đỏ này dùng cành liễu đỏ ở địa phương làm que xiên, mùi thơm của thịt dê Tân Cương hòa với vị thơm mát của cành liễu đỏ tạo ra một loại hương vị đặc biệt.

Đây cũng là lần đầu tiên chú Lê ăn thịt dê Tân Cương chính cống, ông ấy gọi thêm một chai rượu đế cho mình, vừa ăn vừa uống trông không hợp gì hết. Họ thấy chúng tôi chỉ ăn thịt nên hỏi có muốn uống thêm rượu không, rượu này chỉ ở Tân Cương mới có thể uống thôi.

Tôi vội cười từ chối, tửu lượng của mình thế nào tôi biết rõ, chỉ

cần dính một chút là gục ngay, như vậy chẳng phải sẽ lãng phí một bàn đồ ăn ngon như thế này à?

Sau khi cơm nước no nê, ba chúng tôi quyết định đi bộ về nhà nghỉ, thứ nhất là đường cũng không xa, đi bộ mất chừng 20 phút, thứ hai là chúng tôi cũng muốn đi lại cho tiêu cơm.

Ai ngờ vừa ra khỏi quán, một cơn gió lạnh thổi qua, tôi rùng mình kéo cổ áo lên cho ấm người.

Ba người chúng tôi chậm chạp đi đến ngã tư đường, đột nhiên chú Lê đứng lại. Chú nói với Đinh Nhất: "Xem ra nơi này cũng không yên ổn mấy nhỉ!"

Đinh Nhất khẽ gật, rồi đi vượt qua tôi và chú Lê tới ngõ bên cạnh.

Tôi tò mò hỏi: "Cậu ấy sao vậy? Chú vừa nói có chuyện gì không yên ổn ạ?"

Chú Lê nhìn vẻ sợ hãi của tôi, cười nói: "Không có gì đâu, chú thấy âm khí ở đây khá nặng nên để Đinh Nhất đi trước thăm dò."

Không lâu sau, Đinh Nhất quay lại, còn cầm một thứ màu đen. Chú Lê lại gần nhìn, biến sắc ngay.

Tôi cũng nhìn kĩ thứ Đinh Nhất cầm, không ngờ đó lại là mảnh vải bông đầy máu…

"Cái này… Có chuyện gì vậy? Máu ở đâu ra thế? Đinh Nhất anh bị thương à?" Tôi giật mình hỏi.

Đinh Nhất lắc đầu nói đây không phải máu của anh ta, nó ở cái sân phía trước. Chú Lê nhìn đồng hồ đeo tay, còn chưa đến 10 giờ.

Mặt trời ở Tân Cương lặn muộn hơn chỗ chúng tôi ở hai tiếng, cho nên bây giờ là 8 giờ thì quê tôi đã tầm 10 giờ.

Theo lý thuyết thì tầm giờ này, ở một nơi được coi là đông đúc như thế không thể vắng người và xe được. Nhưng từ khi rời khỏi

nhà hàng thịt nướng kia, hình như chúng tôi chưa gặp người hay xe nào cả!

Chúng tôi theo Đinh Nhất đi tới hẻm nhỏ, vừa rẽ vào, đầu tôi đã ong lên, ở chỗ này có xác người! Tiếp đó, chúng tôi đi vào thêm một đoạn nữa, sâu trong hẻm nhỏ là một cánh cửa lớn khép hờ.

Đinh Nhất chỉ tay nói: “Tôi nhặt được mảnh vải bông dính máu này ở cửa nhà kia.”

Chú Lê đi tới, lúc này, đầu tôi liên tục xuất hiện những hình ảnh đứt đoạn.

CHƯƠNG

Xác Chết Biến Mất

Căn nhà nhỏ này có tất cả bốn người, đôi vợ chồng trung niên hơn 40 tuổi và hai cô con gái. Lúc xảy ra chuyện thì họ đang ăn cơm, người vợ mang đồ ăn trong bếp ra, hai cô con gái giúp mẹ dọn cơm, mới ăn được nửa bữa thì người chồng bỏ bát đũa xuống để ra mở cửa, chắc là có ai đó gõ cửa.

Tiếp đấy hình ảnh chợt nhoáng lên, người chồng bị dao đâm ngã xuống đất, người vợ thấy thế vội đưa hai cô bé tránh vào buồng trong nhưng vẫn không kịp, cả nhà bọn họ đều chết dưới lưỡi dao của một người…

Tôi nói cho chú Lê biết những cảnh mà mình nhìn thấy, rồi hỏi ông ấy có muốn vào bên trong xem không. Bởi vì càng ở gần thi thể, tôi càng có thể cảm nhận được nhiều hình ảnh trước khi chết của họ hơn.

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: "Tuyệt đối không được! Theo như cháu nói thì đây là hiện trường của một vụ mưu sát. Nếu bây giờ đi vào thì không thể giải thích được đâu. Mà hồn phách của bốn người này đã bị quỷ sai bắt đi rồi, chúng ta cũng không giúp gì được nữa."

Tôi gần như thốt lên: "Chúng ta có thể giúp tìm ra hung thủ

mà!"

Chú Lê ngẩn ra, ông không ngờ tôi lại thích lo chuyện bao đồng như thế. Nhưng thấy sự nghiêm túc của tôi, ông ấy cũng không muốn làm khó xử, bèn cười vỗ vai tôi: "Tiến Bảo này, chú biết cháu tốt bụng, nhưng chú hỏi cháu nhé, nếu cảnh sát hỏi vì sao cháu lại biết hung thủ là ai, thì cháu nói thế nào đây? Nói rằng cháu tận mắt nhìn thấy à? Rồi cảnh sát sẽ hỏi cháu là sao không báo cảnh sát ngay thì cháu nói gì? Những người này chết ít nhất cũng đã mấy tiếng rồi, chỉ cần khám nghiệm tử thi là cảnh sát biết ngay, đến lúc đó cháu cũng không thể nói rằng mình có thể nhìn thấy những ký ức khi còn sống của người chết nhờ thi thể của họ chứ? Cho dù cháu dám nói thì bọn họ cũng không dám tin. Tiến Bảo, nghe chú Lê khuyên đi, giúp người là đúng, nhưng điều kiện tiên quyết là không thể để mình bị dính vào, hiểu chưa?"

Tôi im lặng, cũng biết chú Lê nói không sai, thói đời ngày nay thiếu gì chuyện làm việc tốt mà còn bị người ta trả thù chứ, may mà vừa rồi nhờ chú Lê nhắc nhở. Nhưng thâm tâm tôi vẫn rất muốn giúp họ, nếu hôm nay không gặp thì chắc chắn tôi sẽ không xen vào chuyện của người khác, nhưng đã gặp rồi mà... tôi thấy vẫn nên nghĩ biện pháp giúp đỡ họ mới phải.

Về lại nhà nghỉ, tôi nài nỉ chú Lê cả đêm ông ấy mới miễn cưỡng cho tôi ngày mai đi hỏi thăm tình hình, xem thử đã có ai phát hiện ra án mạng và báo cảnh sát chưa. Nào ngờ chúng tôi đợi ở đây tới ba ngày cũng chẳng có tin tức gì liên quan tới thảm án cả nhà bị sát hại cả, chẳng lẽ vẫn không có ai phát hiện gia đình kia gặp chuyện ư?

Cuối cùng tôi không nhịn nổi nữa, đành thương lượng với chú Lê, đến tối chúng tôi lại tới nhà kia một chuyến, nếu vẫn không thấy ai phát hiện ra thi thể thì chúng tôi sẽ báo cảnh sát. Đến lúc

đó, tôi có thể nói là mình gõ cửa nhà để xin uống nước, kết quả phát hiện nhà họ đã xảy ra chuyện, nên mới đi báo cảnh sát.

Đã xác định kế hoạch rồi, sau khi ăn tối xong, chúng tôi lại tới nhà gia đình này. Nhưng khi đến nơi, chúng tôi thấy chuyện khiến người ta phải giật mình. Ba ngày trước cửa còn khép hờ, thế mà bây giờ nó đã bị khóa chặt, trên cánh cửa còn dán một tờ giấy A4, viết mấy chữ 'cần bán nhà' to tướng!

Ba chúng tôi nhìn nhau, chuyện gì thế này? Theo lý mà nói, nếu xảy ra án mạng thì nơi này chính là hiện trường phạm tội, không thể có khả năng treo biển bán nhà nhanh như vậy đúng không? Tôi cẩn thận đặt tay lên cửa để cảm nhận, cuối cùng rút ra kết luận tất cả các thi thể bên trong đều đã biến mất!

Chú Lê nhìn đồng hồ, chưa tới chín giờ, thấy vẫn còn sớm nên chúng tôi sang gõ cửa nhà hàng xóm. Người mở cửa là một bà chị khá lớn tuổi, chắc chị ta không phải người Hán nhưng lại nói tiếng phổ thông rất chuẩn. Chúng tôi lấy lý do muốn mua nhà nên mới sang đây, nhờ chị ta cho biết vài thông tin của căn nhà bên cạnh.

Ai ngờ, chị gái kia thấy chúng tôi là người ngoài, nên sống chết không muốn kể cho chúng tôi biết chuyện về căn nhà đó. Đến khi chú Lê phải dúi tiền vào tay chị ta, nói chúng tôi chỉ muốn đến vùng này mở buôn bán nhỏ, đang muốn thuê tạm một căn nhà.

Có lẽ vì mấy đồng kia nên chị ta đồng ý để chúng tôi vào nhà, theo ý của chị ta thì có mấy chuyện không tiện nói ở ngoài. Chúng tôi nghe thế cũng không khách sáo mà cùng vào trong.

Vừa vào nhà, chúng tôi phát hiện có một người đàn ông đang nằm trên giường. Hỏi ra mới biết, họ là người dân tộc Kazak*, người đàn ông này là chồng của chị gái kia, mấy năm trước anh ta gặp tai nạn xe nên bị liệt, phải nằm ở trên giường, chính vì thế mà cuộc sống của họ mấy năm nay rất khó khăn.

* Kazak: Một dân tộc thiểu số ở vùng Tân Cương, Cam Túc và Thanh Hải, Trung Quốc.

Chú Lê nghe xong lại rút ra 500 tệ nữa đưa cho chị ta, nhưng chị ta nhất quyết từ chối, chú Lê đành phải nói: "Chị cứ cầm đi, chúng ta quen biết nhau cũng coi như là cái duyên, nhiều thì chúng tôi không có, nhưng mấy trăm tệ cũng không đáng là bao, cứ coi như đây là tấm lòng của chúng tôi, xin chị đừng chê ít!"

Cách nói của chú Lê càng khiến chị ta muốn từ chối, sau nhờ tôi và chú Lê khuyên nhủ một lúc, chị ta mới nhận số tiền này. Sau đó chị ta đi nấu trà sữa cho chúng tôi rồi mới trở lại chuyện chính về căn nhà sát vách.

Chị nói vốn chị cũng không định nói chuyện căn nhà kia vì muốn tốt cho chúng tôi, bởi trong căn nhà đó có ma!

Tôi hơi ngạc nhiên, từ bé đến giờ tôi cũng đã thấy xác chết nhiều rồi, nếu nói tới ma quỷ thì quả thật tôi chưa gặp bao giờ. Tôi bảo chị gái kể rõ về bối cảnh của căn nhà đó cho chúng tôi nghe.

Chị gái nói vợ chồng mình đã sống ở đây hơn hai mươi năm, nên biết rất rõ những chuyện xảy ra ở nhà sát vách. Căn nhà đó lúc đầu cũng rất tốt, chủ nhà là một gia đình người Hán họ Cát.

Nhưng vào một buổi sáng mùa đông năm 99, hôm trước tuyết rơi dày suốt cả đêm, chị vẫn thức dậy rồi ra ngoài đổ rác như thường lệ, lúc đó chị nhìn thấy cổng ra vào của căn nhà cách vách khép hờ.

Gia đình chị với gia đình nhà họ Cát là hàng xóm nhiều năm, sáng nào gặp, bà cụ Cát cũng phải đứng nói chuyện với chị một lúc. Nhưng hôm nay chị gái đi đổ rác trở về vẫn không thấy bà cụ Cát ra ngoài cửa, mà cổng nhà họ lại không đóng kĩ.

Chị sinh nghi, bèn đi tới nhà họ Cát rồi đẩy cửa… Vào trong

sân, chị phát hiện tuyết phủ trên sân chẳng có dấu chân nào, như thể sáng sớm nay không có ai đi lại.

Nhưng cửa ngoài bị sao vậy? Chẳng lẽ cả đêm đều không đóng à? Chỗ nhà của bọn họ khá vắng vẻ, mà năm đó còn rất loạn, đặc biệt là vừa vào đông, mấy tên trộm vặt thường xuyên đi trộm đồ ăn tết, cho nên không có nhà nào đến tối là không khóa chặt cửa ra vào cả.

"Bác Cát ơi..." Giọng của chị gái không lớn, nếu là bình thường chị đi sang nhà họ Cát, chỉ cần gọi khẽ là bà cụ đã chạy ra mở cửa tiếp đón rồi! Nhưng hôm nay... trong nhà vô cùng im ắng vắng lặng, không có bất kì một tiếng động nào.

Chị gái bỗng thấy không ổn, không phải nhà họ Cát đã xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ? Thế là chị vội hơn, muốn vào trong nhà để xem thử, kết quả vừa đi được mấy bước đã vấp chân, suýt nữa thì ngã lăn ra đất!

CHƯƠNG

Căn Nhà Có Ma

Chị gái cúi xuống nhìn, phát hiện trên mặt sân bằng phẳng có một đống tuyết, vì chị vấp chân đá vào khiến tuyết đọng ở bên trên rơi xuống, để lộ một thứ có màu đỏ tím.

Chị gái nhìn kĩ một lúc mới phát hiện đây là cái áo bông mà bà cụ Cát vẫn thường mặc! Chị khẽ gạt lớp tuyết đọng phía trên, một gương mặt tái nhợt lộ ra…

Chị gái thét lên sợ hãi, chị ngã ngồi trên đất một lúc lâu vẫn không sao tỉnh táo lại được. Lúc này chồng chị thấy vợ ra ngoài mãi mà chưa về nên lo lắng, không biết vợ mình có bị trượt ngã hay không nên ra ngoài tìm chị… Nào ngờ phát hiện vợ mình đang đờ người ngồi trong sân nhà bên cạnh.

Anh ta vào xem rồi cũng bị dọa cho chết khiếp! Được cái đàn ông to gan hơn nên vội kéo chị dậy, về nhà gọi điện báo cảnh sát.

Cảnh sát đến rất nhanh, họ phát hiện trong nhà họ Cát có tất cả sáu thi thể, gồm hai ông bà, con trai lớn, con dâu, cháu trai và cả một cô con gái chưa lấy chồng nữa.

Tối hôm qua tuyết rơi rất dày nên mọi dấu vết ở trong sân đều bị lấp hết, trừ dấu chân của chị gái nhà bên và chồng lúc sang rồi phát hiện ra thi thể nhà hàng xóm, thì không còn dấu vết có ích

nào khác.

Nhưng cảnh sát cũng nhanh chóng xác định đối tượng bị tình nghi lớn nhất là bạn trai của cô con gái út Hồng Mai - Lữ Trạch Huy. Lúc đầu, anh ta và Hồng Mai đã định ngày lành làm lễ cưới hỏi, nhưng gia đình hai bên không thống nhất được chuyện lễ vật nên hôn sự thất bại.

Cũng vì việc này mà Lữ Trạch Huy đã đến nhà họ Cát quậy phá mấy lần, lần gần đây nhất là cách đó vài ngày. Hôm ấy ồn ào tới mức hàng xóm xung quanh phải chạy ra xem, mọi người đều khuyên anh này đừng làm quá lên nữa, nếu cứ làm bậy như thế này thì chỉ khiến mọi chuyện tệ hơn thôi.

Nhưng Lữ Trạch Huy rất cố chấp, mặc ai nói thế nào anh ta cũng không nghe. Trước khi đi anh ta còn cảnh báo, nếu đã không muốn để anh ta sống tốt thì người đó cũng đừng mong mà tốt đẹp được!

Cảnh sát bắt Lữ Trạch Huy lúc tên này còn đang ngủ say sưa ở nhà! Khi bị bắt, anh ta rất kinh ngạc, sống chết cũng không chịu thừa nhận mình đã giết cả nhà họ Cát. Nhưng chỉ vài ngày sau, vụ án có thêm tình tiết mới, cảnh sát tìm thấy một con dao nhuốm máu trong sân nhà anh ta, bản án coi như được giải quyết.

Vụ án được thẩm tra và kết luận rất nhanh, chưa qua năm mới Lữ Trạch Huy đã bị kết án tử hình và chuyện ma quỷ liên quan đến căn nhà này cũng bắt đầu từ đó.

Thảm án của nhà họ Cát kết thúc, một người cháu của ông cụ Cát là Cát Dân Khải được thừa kế căn nhà, vì có quá nhiều người chết nên rất khó bán được nhà vào thời điểm ấy.

Thế nên Cát Dân Khải cho người ở bên ngoài không biết chuyện thuê lại, đặc biệt là những công nhân từ nơi khác đến. Vì giá thuê rất rẻ nên căn nhà nhanh chóng có người vào ở. Những người thuê

nhà thường đi làm từ sáng sớm đến tối mịt mới về, hầu như ban ngày không bao giờ gặp được họ, đến tối họ trở về lại khiến căn nhà trở nên có sức sống hơn. Nhưng vui chẳng được bao lâu đã tiếp tục xảy ra chuyện…

Mỗi đêm trở về, những người công nhân này đều vừa ăn cơm vừa cười nói trò chuyện vui vẻ trong sân. Chị gái ở cạnh nhà cũng biết thời gian làm việc và nghỉ ngơi của họ. Nhưng tối hôm đó, sát vách yên tĩnh đến lạ kỳ.

Lúc đầu hai vợ chồng nhà chị kia còn tưởng hôm nay mấy công nhân xong việc muộn nên chưa về, nhưng mãi đến sau nửa đêm, họ vẫn không nghe thấy âm thanh những người công nhân kia về nhà.

Liên tiếp mấy ngày, nhà bên cạnh vẫn không có động tĩnh gì cả…

Vì những công nhân này đều chỉ thuê phòng ở tạm thời, khi nào xong việc họ sẽ về quê, nên chị gái nghĩ họ về hết rồi. Ai ngờ mấy ngày sau, có một đám người tự xưng là đồng hương của những khách trọ bên cạnh đến tìm. Họ nói đã mấy ngày rồi không thấy những đồng hương sống ở đây đến ruộng hái bông, họ lo lắng không biết có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không, nên mới đến đây xem thử.

Những người này gõ cửa cả buổi nhưng vẫn chẳng có ai ra mở, mà cửa lại bị khóa từ bên trong. Chị nhà bên cạnh thấy cứ tiếp tục thế này cũng không phải cách, bèn đề nghị bọn họ nên đi báo cảnh sát!

Cảnh sát nhận điện thoại xong, nghe thấy lại là căn nhà đó cũng cảm thấy sợ hãi, họ sợ lại xuất hiện thêm một vụ thảm án chết cả nhà lần nữa. Khi cảnh sát tới cũng gõ cửa, xác nhận bên trong không có ai trả lời mới để hai cảnh sát khỏe nhất trèo tường vào

trong rồi mở cổng ra.

Sau khi vào trong, mọi người phát hiện dụng cụ của những người kia đều được dựng thẳng ở cạnh tường, chắc là đêm hôm trước trở về, họ đã tiện tay đặt ở đó. Cửa nhà vẫn đang đóng, cảnh sát vừa đẩy thì cửa đã mở ra, bên trong không bị khóa.

Vì sợ phá hoại hiện trường nên chỉ có hai người cảnh sát vào trong xem xét, ngờ đâu chỉ khoảng nửa phút sau, họ đi ra và nói bên trong không có ai cả! Mọi người nghe thấy thế cũng chạy vào nhìn, đúng là không có ai thật! Nhưng chăn đệm ở trên giường vẫn được trải ra gọn gàng đúng là có người từng ngủ ở trên, giày và quần áo cạnh giường vẫn còn nguyên, thế mà người lại không thấy đâu…

Mấy đồng hương liên lạc với người nhà của những người thuê, kết quả đều nói họ vẫn chưa về nhà, cũng không gọi điện gì cả. Cảnh sát gặp chủ nhà Cát Dân Khải để tìm hiểu thì được biết, những công nhân này đều đã trả tiền thuê trong ba tháng, phải còn hơn một tháng nữa mới đến kỳ trả tiếp!

Cảnh sát lục tung mọi ngóc ngách trong căn nhà, tìm được vài vật tùy thân và thẻ căn cước của những người này, đến lúc này mọi người đều thấy hơi sợ. Với những người thường xuyên đi ra ngoài làm việc như bọn họ thì đi đâu cũng cần chứng minh nhân dân, cho dù có đi vội cũng phải chuẩn bị đồ tùy thân đơn giản chứ!

Nhưng nhìn những đồ vật vẫn còn để lại trong căn nhà, thì những người đó cứ như thể tự dưng biến mất vậy…

Vụ án lập tức trở thành án treo, khu tự trị đã phái tổ chuyên án đến nhưng vẫn không thể điều tra ra, những người đó cứ mất tích một cách ly kỳ không rõ nguyên nhân! Nghe nói đến bây giờ vẫn không tìm thấy được.

Chuyện này khiến căn nhà của Cát Dân Khải càng khó cho thuê hơn, nhưng ông ta là hạng người tham tiền, suy đi tính lại thì quyết định đưa nhà mình đến ở. Dù sao những người chết trước đó đều là họ hàng thân thích, chắc sẽ không hại ông ta đâu. Hơn nữa những người mất tích sau đó cũng vì lý do cá nhân nên mới bỏ đi, đâu phải chết ở chỗ này, nên ông ta không sợ!

Tuy nói thế, nhưng trước khi vào ở, Cát Dân Khải vẫn tìm thầy pháp đến xem nhà, còn đốt rất nhiều tiền giấy, hi vọng những vong hồn có thể yên nghỉ, đừng tới quấy rầy người sống.

Gia đình Cát Dân Khải có vợ ông ta và một cậu con trai chưa đến mười tuổi. Sau khi cả nhà ông ta vào ở thì đúng là không có gì xảy ra thật, nó chỉ như các căn nhà bình thường khác. Mọi người thấy nhà ông ta vào ở đều bình yên vô sự thì nghĩ những chuyện lúc trước có lẽ chỉ là sự trùng hợp thôi!

Chẳng ai ngờ, thời gian yên bình này còn chưa được một năm đã lại xảy ra chuyện…

CHƯƠNG

Căn Nhà Ăn Thịt Người

Cát Dân Khải buôn bán hoa quả khô nên hay phải tới Urumqi để lấy hàng, bình thường chỉ cần đi một ngày là về. Nhưng hôm ấy vừa khéo đường cao tốc bị chặn, tuyến đường dành cho xe vãng lai bị ách tắc, nên ông ta đành nghỉ lại Urumqi một đêm.

Sáng hôm sau trở về, ông ta phát hiện vợ của mình treo cổ chết trong nhà. Theo như lời của chị gái hàng xóm, thì lưỡi của vợ Cát Dân Khải có thể lôi dài đến cả nửa mét!

Cát Dân Khải nghĩ mãi cũng không hiểu, vì sao đang yên đang lành, vợ mình lại tự sát? May mà trước đó một ngày, mẹ vợ đến thăm cháu, con trai đòi về ngoại chơi nên được bà dẫn đi, nếu không còn chuyện gì xảy ra nữa cũng không biết được?

Sau khi cảnh sát kiểm tra hiện trường xác định là tự tử, rồi đưa cái xác đi hỏa táng qua loa… Cát Dân Khải làm tang cho vợ xong cũng không dám ở lại căn nhà này nữa, thế là ông ta phá giá, hi vọng có thể bán nó đi nhanh, còn ông ta đưa con trai đến nơi khác ở.

Căn nhà này cũng bỏ không mấy năm, mãi cho đến năm ngoái, có một gia đình họ Chu chuyển vào, họ là người Cam Túc tới đây buôn bán hoa quả khô. Vì cùng chỗ làm ăn thân thiết với Cát Dân

Khải, nên ông ta mới cho họ mượn căn nhà này một thời gian ngắn, đợi đến khi tìm được chỗ ở thích hợp sẽ chuyển đi.

Nhà họ Chu có bốn người, hai vợ chồng và hai cô con gái, bọn họ ở đó cũng gần được ba tháng, nhưng đột nhiên ba ngày trước, chị gái nhà bên phát hiện cổng nhà này khóa chặt, trên cổng còn dán giấy rao bán nhà!

Tôi nghe chị hàng xóm kể, thì càng tò mò những chuyện đã xảy ra ở đó hơn! Thế là tôi nhìn sang chú Lê, muốn xem thử ông ấy có tính toán gì không.

Chú Lê nghĩ một lúc rồi nói: "Vậy chị có số điện thoại của Cát Dân Khải không, ngày mai chúng tôi đến xem nhà."

Chị hàng xóm nghe xong thì sững sờ: "Mấy anh muốn thuê chỗ đó thật à! Nhưng tôi nói cho mà biết, căn nhà đó có ma thật đấy!"

Chú Lê mỉm cười: "Không sao, chúng tôi không định ở đây, chỉ dùng nó để làm nhà kho thôi."

Chị nghe thế mới yên tâm: "Vậy thì được, chỉ cần không vào ở chắc sẽ không sao. Nói thật, nếu không phải điều kiện của gia đình tôi không tốt thì tôi cũng muốn dọn đi từ lâu rồi. Anh xem cái ngõ nhỏ này còn mấy nhà có người ở nữa đâu? Đều bị căn nhà có ma kia dọa chạy mất đấy!"

Rời khỏi nhà chị, chúng tôi lại đến trước cửa nhà đó nhìn, xác định bên trong đúng là không còn thi thể nào. Lúc ấy tôi thật rất muốn vào trong xem căn nhà ấy ra sao mà có thể khiến nhiều người mất mạng như vậy…

Chị hàng xóm cho chúng tôi số điện thoại của Cát Dân Khải, chú Lê gọi cho ông ta, đối phương vừa nghe có người muốn tìm mua nhà thì hẹn ngay ngày mai gặp, xem ra gã này đúng là nôn nóng muốn bán nhà lắm rồi!

Quay về nhà nghỉ, chú Lê dặn đi dặn lại tôi, dù ngày mai thấy gì cũng không được nói toạc ra. Thực ra chú ấy không nói thì tôi cũng biết, tôi đâu có ngu. Dù kinh nghiệm xã hội chưa được nhiều, nhưng tôi cũng không ngu đến mức đó chứ!?

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi lái xe đến căn nhà kia, vừa xuống xe đã trông thấy một người đàn ông trung niên đứng chờ sẵn ở cửa. Không cần hỏi cũng biết đây là Cát Dân Khải, ông ta có vóc người điển hình của đàn ông Tân Cương, cường tráng, mặt mày bóng loáng.

Người đàn ông chủ động bắt tay chú Lê, sau đó mỉm cười với ông ấy và nói: "Chào ngài, ngài hẳn là ngài Lê rồi!"

Chú Lê khách sáo nói: "Đúng là tôi, anh là… Cát Dân Khải?"

Cát Dân Khải gật đầu: "Vâng, chính là tôi, hôm qua nhận điện thoại rồi, tôi còn chưa kịp nói rõ, chỉ sợ sáng nay ngài tới xem nhà sẽ không được vui…"

Tôi thầm nghĩ, xem ra tên này cũng biết rất rõ căn nhà có vấn đề không thể bán được. Tôi thử thăm dò. "Anh nói vậy là sao? Tại sao lại sợ chúng tôi không vui?"

Cát Dân Khải ngại ngùng chà chà tay: "Tuy các vị đều là ông chủ từ nơi khác đến, nhưng tôi cũng không muốn lừa gạt gì. Căn nhà này trước kia từng có người chết, cho nên tôi mới để giá thấp như vậy, tôi có thể đảm bảo các vị đi cả khu này cũng không thể mua được chỗ nào rẻ hơn nữa đâu!"

Chú Lê thấy ông ta cũng còn tốt đẹp nên cười nói: "Chúng tôi cũng có nghe phong phanh về chuyện đó rồi, nhưng cũng không phải là vấn đề, nếu thấy phù hợp, chúng tôi sẽ dùng nó làm nhà kho chứ không có ý định sống ở đây."

Cát Dân Khải nghe xong cũng ngạc nhiên, ông ta nói ngay: "Vậy thì tốt quá rồi, nào, chúng ta vào trong xem đã!"

Thật ra mục đích của chúng tôi cũng chỉ là muốn vào trong xem thử thôi, nên chúng tôi theo Cát Dân Khải đi vào…

Đây là một căn nhà có sân vườn rất bình thường, trong sân có hai cây táo hình như đã nhiều năm tuổi rồi. Mặt đất lát một lớp gạch nhiều màu, chắc là mới được sửa sang lại. Cát Dân Khải đi trước mở khóa cửa phòng rồi vào trong.

Đinh Nhất chau mày quan sát quanh sân, tôi và chú Lê vào nhà với Cát Dân Khải. Trước đó tôi còn cho rằng căn nhà này đã rất cổ rồi, thế nhưng vào rồi mới biết, căn nhà có cửa sổ sát đất rất cao và hút sáng, tường nhà trắng muốt như tuyết, nhìn là biết đã được sửa chữa lại.

Chú Lê lướt quanh căn phòng một lúc mới thắc mắc hỏi Cát Dân Khải: "Anh vừa quét vôi lại nhà à?"

Cát Dân hơi hậm hực, cười nói: "Là do sợ người đến xem nhà ngại chỗ này xui xẻo đó, nên tôi mới sơn lại bức tường cũ, nhìn cũng đẹp hơn chút."

Chú Lê khẽ gật đầu rồi không nói gì, còn tôi thì đi xung quanh tìm kiếm những di vật mà khách trọ cũ để lại, hi vọng có thể nhìn thấy chút đầu mối có ích qua những món đồ đó.

Đáng tiếc, trong ngoài căn nhà này đã được dọn dẹp quá sạch sẽ, trừ vài món đồ dùng đơn giản thì chẳng có gì cả. Thật sự không thể nhìn ra được, cách đây vài ngày từng có bốn người sinh sống ở đây…

Tôi thấy dáng vẻ của Cát Dân Khải nhìn như thành thật, nhưng ánh mắt lại biểu lộ sự khác thường, điều này khiến tôi không có ấn tượng tốt với ông ta, tôi vờ như vô tình hỏi: "Trước đây nhà này ai ở vậy ạ?"

Lần này ánh mắt của Cát Dân Khải hơi ngập ngừng, ông ta nói: "À, trước đó gia đình một người bạn của tôi đến ở, nhà của họ

chưa sửa xong nên tôi cho mượn một thời gian ngắn, mấy ngày trước sửa xong nhà nên họ đã dọn đi rồi!"

Tôi cẩn thận nghe Cát Dân Khải nói, muốn tìm sơ hở, nhưng ông ta lại nói rất hợp tình hợp lý. Nếu không phải chúng tôi biết gia đình nhà này đã chết hết rồi, chắc sẽ không nghi ngờ gì cả.

Sau đó ba chúng tôi đi thăm quan khắp căn nhà, nhưng vẫn không tìm được thứ gì có ích. Xem ra hôm nay đành phải trở về tay không rồi! Nào ngờ, khi chuẩn bị rời khỏi căn nhà, tôi vấp vào viên gạch hơi nhô lên trong sân, theo bản năng, tôi bám vào cây táo gần mình nhất để giữ thăng bằng.

"Ầm…" Đầu tôi kêu lên, rất nhiều mảnh kí ức thoáng qua.

CHƯƠNG

Thấy Ác Quỷ

Hình ảnh một gia đình sáu người, có ông bà, con trai con dâu, một cô con gái và một cậu cháu nhỏ. Hai cây táo này được ông trồng từ thời còn trẻ, vì vợ của ông lúc mang thai thích ăn táo.

Hình ảnh được thu nhỏ rồi nhoáng cái, cả nhà ngồi lại với nhau như đang bàn bạc chuyện gì đó, cô con gái cứ khóc mãi, con dâu thì ngồi khuyên nhủ…

Lúc này, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng đập cửa dồn dập, anh con trai đi ra ngoài mở cửa, thì thấy người đến là anh họ Cát Dân Khải nên đưa ông ta vào nhà.

Tiếp đấy hình ảnh lại thay đổi, không hiểu họ nói gì mà lại cãi nhau, con trai nhà họ Cát đẩy Cát Dân Khải ra ngoài, trông như thể sắp đánh nhau đến nơi.

Lúc này, không biết Cát Dân Khải móc đâu ra con dao róc xương, chém mạnh về phía cậu em họ của mình, máu bắn tung tóe khắp nơi! Biến cố tới quá nhanh khiến mọi người trở tay không kịp, họ chỉ có thể dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Cát Dân Khải, như thể trông thấy ác quỷ chốn địa ngục vậy.

Mãi đến khi ông cụ Cát lấy lại tinh thần, thấy con trai bị đâm bèn cầm lấy cây gậy, giơ lên muốn đánh Cát Dân Khải. Nhưng ông

nào phải là đối thủ của gã Cát Dân Khải đã giết người đến đỏ cả mắt, chưa được vài đòn, ông cụ bị đâm mấy nhát rồi ngã xuống vũng máu…

Hai người đàn ông trong nhà đều đã chết, chỉ còn lại mấy người phụ nữ sợ đến mức run bần bật. Họ chạy vào phòng, muốn gọi điện báo cảnh sát, nhưng cửa phòng bị Cát Dân Khải đạp văng ra.

Nhát này nối nhát kia, gã Cát Dân Khải giết người không hề do dự, cuối cùng đến cả đứa bé chỉ mới mấy tuổi, gã cũng không tha! Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên gã giết người, lại còn giết nhiều người như vậy, gã sợ hãi chạy ra khỏi nhà họ Cát. Trước khi đi, gã còn không quên mang theo con dao róc xương đã hại chết sáu mạng người!

Chẳng biết đã được bao lâu, bà cụ Cát dần tỉnh lại trong đau đớn, thì ra bà ấy vẫn chưa chết. Bà cụ cố chịu đau bò ra khỏi phòng để kêu cứu, nhưng vì mất máu quá nhiều nên bà không còn sức để kêu nữa, cuối cùng gục chết trong sân.

Lúc đó tuyết bắt đầu rơi, chẳng bao lâu sau nó đã phủ lên dấu vết tội ác trong căn nhà này…

Tôi hoảng hốt lấy lại tinh thần, chú Lê lo lắng, thấy tôi đã bình thường trở lại thì mới cáo lỗi với Cát Dân Khải: "Xin lỗi nhé, đứa cháu này của tôi bị tụt huyết áp, hôm nay cứ thế đi, tôi đưa thằng bé về đã, chúng ta sẽ thương lượng sau rồi tôi cho anh câu trả lời chắc chắn."

Cát Dân Khải thấy chúng tôi muốn đi thì liên tục nói: "Được được được, mọi người cứ nghĩ thật kĩ đi, nếu thật sự muốn mua thì tôi có thể giảm thêm một chút nữa!"

Tôi tái mặt được Đinh Nhất đỡ lên xe, lúc rời đi, tôi không dám nhìn Cát Dân Khải, vì sợ ánh mắt mình sẽ để lộ sự sợ hãi và bị gã nhận ra.

Khi lên xe, Đinh Nhất đưa cho tôi một chai nước lọc, tôi uống một hơi mấy ngụm liền mới thấy tốt hơn một chút.

Chú Lê thấy tôi xanh mặt, vội hỏi. "Thế nào, Tiến Bảo, cháu thấy cái gì?"

Tôi dừng lại để thở, thấy gã Cát Dân Khải kia chuẩn bị khóa cửa đi về thì mới nói với Đinh Nhất: "Mau, lén bám theo gã, chúng ta phải biết gã ở đâu. Năm đó, chính gã là kẻ đã giết cả nhà họ Cát!"

Đinh Nhất gật đầu, yên lặng xuống xe rồi đi theo bóng Cát Dân Khải đang dần khuất xa. Chú Lê thấy sắc mặt của tôi vẫn chưa khá lên, đành lái xe về nhà nghỉ, chờ Đinh Nhất trở về.

Đến giữa trưa Đinh Nhất mới về. Thì ra anh ta vẫn bám theo tên Cát Dân Khải từ sáng đến giờ. Đầu tiên, gã đến cửa hàng hoa quả khô của mình, sau đó tới vườn cây ăn quả cách huyện khá xa, gã nuôi một đàn dê ở đó. Nhưng Đinh Nhất lại nói, âm khí trong vườn cây đó rất nặng, chắc chắn nó đang cất giấu thứ gì bí mật.

Sau khi bàn bạc, chúng tôi quyết định phải đi xem khu vườn kia của Cát Dân Khải, xem rốt cuộc gã đã giấu cái gì trong đó…

Ăn tối xong, Đinh Nhất lái xe đưa chúng tôi đến vườn cây mà anh ta đã bám theo Cát Dân Khải đến. Đúng như anh ta nói, chỗ này rất xa xôi. Sợ giờ này gã vẫn còn ở vườn, sẽ nghe thấy tiếng ô tô, nên ba chúng tôi dừng xe ở đường lớn rồi đi bộ vào trong.

Nhìn từ xa, khu vườn đen ngòm, không có một ngọn đèn nào cả, có thể Cát Dân Khải không ở trong vườn, hoặc gã đang ngủ nên không mở đèn.

Khi đến gần, chúng tôi nghe thấy có nhiều tiếng dê kêu be be, nghe âm thanh thì có lẽ số lượng cũng khá nhiều, tạm thời tôi vẫn chưa có cảm giác gì…

Mặt trăng tối nay rất lớn, dù không soi đường thì chúng tôi cũng

có thể nhìn thấy cảnh vật trong vườn. Đinh Nhất tung người nhảy vào vườn, tiếng anh ta tiếp đất rất nhẹ, không hề làm bầy dê hoảng sợ. Còn tôi với chú Lê là loại chỉ động não không động thủ, nên đành phải yên lặng chờ ở ngoài.

Chẳng lâu sau, Đinh Nhất mới nhảy ra ngoài, thoải mái nói với chúng tôi: "Bên trong không có ai, Cát Dân Khải không ở đây."

Tôi thở phào, ít ra chúng tôi cũng không cần phải lén lén lút lút rồi. Dưới sự trợ giúp của Đinh Nhất, tôi và chú Lê đều nhảy được vào vườn, chúng tôi vừa rơi xuống đã dọa bầy dê sợ chết khiếp, không biết chừng chúng lại tưởng có trộm đến.

Diện tích của khu vườn khá lớn, trừ nuôi dê thì còn trồng rất nhiều cây ăn quả. Nơi đây chỉ có duy nhất một căn phòng màu thép, tôi vào phòng qua cửa sổ, chỉ thấy bên trong toàn thức ăn dành cho dê, chắc không phải chỗ để ở.

Sau khi vào đây, đầu tiên chú Lê lấy la bàn của mình ra, rồi đi xung quanh. Còn tôi thì tìm kiếm khắp nơi thứ mà mình cần tìm - xác chết. Hình như Đinh Nhất cũng không muốn giúp chúng tôi, anh ta chỉ ngồi ở đầu tường, chắc là đang canh gác!

Đột nhiên, tôi thấy một khoảnh đất ở góc Tây Bắc của khu vườn trồng đầy rau thơm. Rau ở đó mọc rất tươi tốt, mà chỗ đất đó rất tươi xốp, chắc là mới được đào xới gần đây.

Nhìn khoảnh vườn đó, tôi chợt có loại cảm giác khác thường khó nói, chẳng lẽ dưới đó có thứ gì? Tôi vội đi nhanh về phía khoảnh rau thơm kia, vậy nên không để ý dưới chân có một khúc gỗ chắn ngang, thế là tôi vấp chân ngã nhào về mảnh đất trồng rau thơm ấy.

Thân hình nặng gần 50kg đập “bịch” xuống mảnh vườn rau thơm, miệng tôi còn dính một ít rau và bùn đất! Đinh Nhất đứng đầu tường phát hiện tôi bị ngã, cứ ngỡ tôi xảy ra chuyện gì bèn vội

vàng nhảy xuống rồi chạy tới.

Đến khi được kéo dậy, tôi phải khạc mấy lần mới hết được cát bẩn ra. Đinh Nhất thấy vẻ đau khổ của tôi thì trêu: "Thế nào, rau thơm ăn ngon không?"

Tôi hơi tức giận, vừa định trả treo lại câu “Ngon, không tin anh cũng ăn thử đi!”, thì đột nhiên, cảm giác quen thuộc lại bao trùm lấy tôi! Xem ra tôi đã tìm đúng nơi rồi…

Đinh Nhất thấy tôi không nói chuyện, tưởng tôi bị ngã nặng, vội hỏi: "Sao rồi? Có phải bị thương ở đâu không?"

Tôi phẩy phẩy tay, ra hiệu anh ta đừng lên tiếng. Sau đó, tôi chậm rãi nằm xuống, cảm nhận tỉ mỉ những vong linh đang hò hét ở bên dưới lớp đất này…

CHƯƠNG

Đến Bước Đường Cùng

Những công nhân kia, và cả nhà họ Chu nữa, những người này đã từng biến mất không một dấu vết, vậy mà đều nằm bên dưới mảnh đất này! Phải là một con ác quỷ như thế nào mới có thể giết chết nhiều người như thế chứ?

Dạ dày của tôi bắt đầu cuộn lại, chỉ cần nhìn thấy nhiều thi thể là tôi sẽ buồn nôn. Lần trước ở trong hầm nước ngầm cũng vậy, xem ra định lực của tôi vẫn còn quá kém cỏi!

Chú Lê và Đinh Nhất đều im lặng chờ, mãi đến khi tôi từ từ bò dậy, chú Lê mới hỏi: "Thế nào rồi? Phát hiện được cái gì?"

Tôi nuốt nước bọt, hòng muốn giảm bớt cảm giác sợ hãi trong lòng mình. Sau đó, tôi chỉ xuống dưới chân và nói: "Những người mất tích trong căn nhà kia đều nằm ở dưới này..."

Chú Lê cũng đã đoán được từ sớm, nhưng nếu không có tôi, thì ông ấy cũng khó mà tìm được thi thể nhanh như vậy.

"Chúng ta có nên báo cảnh sát hay không?" Tôi thấp thỏm hỏi.

Chú Lê lắc đầu: "Không được, nếu tùy tiện báo cảnh sát, cháu có thể đưa ra lý do tại sao cháu lại xuất hiện trong vườn nhà người ta không?"

Vẫn là chú Lê cẩn thận chu đáo, có lẽ tôi còn quá trẻ, gặp

chuyện cũng toàn xử lý bằng một bầu nhiệt huyết. Nếu muốn sau này có thể tự tạo công việc riêng, thì bây giờ tôi phải tập trung học hỏi lão cáo già này mới được.

Nghĩ tới đây, tôi nói với chú Lê: "Chúng ta nên rời khỏi chỗ này trước đã, đây không phải là chỗ nên ở lại lâu."

Lần này chú Lê nghĩ giống tôi, chúng tôi nhanh chóng ra khỏi mảnh vườn theo đường cũ, định trở về sẽ bàn bạc kĩ hơn. Nào ngờ vừa ra ngoài, Đinh Nhất đã kéo tôi và chú Lê nằm rạp xuống đất, sau đó cậu ta thì thầm vào tai chúng tôi: "Đừng cử động, có người đến!"

Anh ta vừa dứt lời thì một chiếc xe bán tải xuất hiện từ đằng xa, tôi nhận ra lái xe chính là Cát Dân Khải. Sau khi xuống xe, gã cảnh giác nhìn xung quanh mấy lần, sau đó mới lấy chìa khóa xe, ai ngờ khi gã chuẩn bị đi tới, chân tôi bị trượt, đạp phải một viên đá nhỏ.

Tôi thấy Cát Dân Khải dừng lại, gã nghi ngờ nhìn về chỗ chúng tôi đang nấp, rồi chầm chậm bước về phía đó… Tim tôi như muốn nhảy lên tới họng, không ngừng tụng kinh: Đừng tới đây… đừng tới đây…

Có thể vì quá hồi hộp, nên tim tôi đập rất nhanh, như thể nó sẽ nhảy ra khỏi miệng tôi ngay vậy! Lúc này, vai trái của tôi hơi nặng, tôi biết Đinh Nhất đang ám chỉ mình nên: Bình tĩnh…

Nghĩ đến vẫn còn có anh ta ở đây, tôi an tâm hơn nhiều, dù sao thân thủ của tên này cũng rất khá. Nhớ lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, anh ta đã quật ngã được gã Biện Hải Lương vai u thịt bắp chỉ trong chớp mắt! Tôi tin anh ta cũng sẽ xử lý Cát Dân Khải rất dễ dàng.

Lúc thấy Cát Dân Khải sắp đến gần, tôi cảm giác được cơ thể của Đinh Nhất hơi hạ xuống để lấy đà, hình như anh ta đang chờ

đợi, nếu lỡ chúng tôi bị bại lộ thì anh ta sẽ ra tay trước.

Đột nhiên, một bóng đen nhảy vút qua, hóa ra là một con mèo hoang nhỏ. Tôi nghe Cát Dân Khải mắng một câu rồi mở cửa đi vào vườn.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, chắc Cát Dân Khải tưởng con mèo hoang đó làm ồn nên mới bỏ qua.

Ba chúng tôi cẩn thận bò dậy, chúng tôi nghĩ muốn vòng qua cửa chính rồi đi tới chỗ đậu xe.

Nhưng chẳng ngờ, ngay lúc tim tôi trở về lồng ngực, thì lại cảm giác được một cơn gió lạnh thổi qua sau cổ. Còn chưa kịp phản ứng, tôi đã bị Đinh Nhất đẩy ra, tôi thấy một cái rìu rỉ sét cắm chặt trên đất!

Nếu không phải được Đinh Nhất đẩy thì chắc bây giờ đầu tôi bị bổ ra rồi. Mồ hôi tôi chảy ròng ròng, quay lại thì thấy Cát Dân Khải đang đứng sau lưng như ác ma, gã hung tợn nói: "Hôm qua tao đã thấy tụi mày kỳ lạ rồi, thì ra là đã để ý tới tao từ sớm! Thật ra tao đã nhận ra ô tô của tụi mày từ lúc đi đường, không dám giấu gì, chỗ này của tụi tao làm quái gì có ai đi xe đắt tiền như vậy, vừa nhìn là biết tụi mày không thiếu tiền rồi, thế mà còn bảo đến đây buôn bán? Nói ra ai mà tin?"

"Anh Cát… Anh nói vậy là sao, chúng tôi… nghe người ta nói anh còn nuôi dê, nên mới tìm đến mua dê thôi, là muốn mua dê thật đó!" Tôi bịa chuyện.

Nhưng gã Cát Dân Khải nào dễ bị lừa như vậy. Gã vốn chẳng tin mà hung ác bước về phía chúng tôi.

Tên khốn này ít gì cũng giết mười mấy mạng người rồi, thấy cái bộ dạng gã đi tới, chắc đang chuẩn bị xử sạch cả ba chúng tôi đây. Dù sao gã giết người cũng đã quen tay!

Nói thật, lúc ấy nếu không phải có Đinh Nhất ở đây, chắc tôi đã bị dọa ngã ngửa ra đất rồi. Lão cáo già thấy tình hình không ổn thì im lặng chạy thẳng về phía chiếc xe, nhìn cơ thể mập tròn mà chạy rất nhanh của ông ấy, tôi kinh ngạc tới mức há hốc mồm, thoáng chốc cũng quên đuổi theo luôn.

Đinh Nhất bĩnh tĩnh lấy cây côn cảnh sát có thể tự do co duỗi ra, anh ta vung côn lên, lạnh lùng nhìn Cát Dân Khải: "Hôm nay gặp phải tao thì coi như mày xui, báo ứng của mày cũng nên tới rồi…" Nói xong, anh ta cầm côn lại gần.

Cát Dân Khải biết hôm nay gặp phải kẻ khó chơi, nhưng gã đã giết người quen thói. Mặt gã dữ tợn, hai mắt đỏ bừng, tay phải cầm cây rựa dài một mét, không hề sợ hãi chút nào.

Tôi tin thân thủ của Đinh Nhất nên cũng không vội chạy theo chú Lê nữa. Tôi muốn ở lại nhìn Đinh Nhất giải quyết tên chết tiệt này như thế nào. Nhưng không ngờ gã Cát Dân Khải đang cầm dao xông tới chỗ Đinh Nhất, thì đột nhiên lại chuyển hướng sang tôi!

Tôi không hề chuẩn bị tâm lý, cứ đứng đơ ra trơ mắt nhìn cái rựa của Cát Dân Khải bổ xuống đầu mình! Tiếng keng vang lên, đốm lửa tóe ra tứ tung, chuyện xảy ra quá nhanh, mãi đến khi tôi nhìn rõ thì cây côn của Đinh Nhất đã ngăn rựa lại.

Tiếp đó, Đinh Nhất lật tay đánh vào cổ tay cầm dao của Cát Dân Khải, gã ăn đau làm rơi cái rựa xuống, Đinh Nhất giơ chân đá cái rựa ra xa. Cát Dân Khải thấy mình không còn vũ khí nữa thì muốn đá vào giữa hai chân Đinh Nhất. Đinh Nhất lách người dễ dàng tránh được, tiếp đó, anh ta quất mạnh côn vào cẳng chân của Cát Dân Khải khiến gã khuỵu xuống, quỳ trên đất.

Sức của Cát Dân Khải rất lớn, nếu là người bình thường bị dính đòn này của gã, chắc sẽ bị phế luôn. Tôi không muốn bị kẹt giữa hai người này nữa, quá nguy hiểm! Nghĩ thế, tôi lùi từ từ về sau…

Nhưng tên láo toét Cát Dân Khải kia nhìn thấy hành động của tôi thì lại nhào tới.

May mà Đinh Nhất tóm được mắt cá chân rồi kéo người gã ra sau, người gã bị đập thẳng xuống đất, miệng đầy máu! Nhưng tên này giống kẻ điên, bò dậy ngay rồi bổ nhào tới chỗ Đinh Nhất, xem ra gã định bắt cóc tôi - kẻ yếu ớt nhất này, nhưng rồi gã phát hiện nếu không giải quyết được Đinh Nhất, thì sẽ không thể làm gì được tôi hết.

CHƯƠNG

Đền Tội Ngay Tại Chỗ

Cát Dân Khải làm sao biết được Đinh Nhất vẫn chưa dùng hết sức, giờ thấy gã ba lần bảy lượt nhắm vào tôi, ánh mắt anh ta lạnh lẽo, nổi ý giết người. Đây là lần đầu tiên tôi thấy Đinh Nhất có ánh mắt như vậy, tôi hiểu ngay anh ta đang muốn giết Cát Dân Khải…

Tôi không muốn làm loạn rồi giết người ở đây, dù gã khốn này có chết một vạn lần cũng không đủ đền tội. Nhưng phải giao gã cho cảnh sát xử lý, chứ không phải là do chúng tôi trừng phạt. Tôi vội quát: "Không thể giết gã!"

Đinh Nhất nghe xong ánh mắt thay đổi, có lẽ anh ta đã hiểu ý của tôi, biết nếu làm chết người ở đây sẽ gặp phiền phức, nên khi ra tay cũng thu bớt lực lại. Nhưng dù có như vậy thì vẫn đánh gãy hai chân của Cát Dân Khải.

Thấy Đinh Nhất giải quyết được Cát Dân Khải một cách nhanh gọn, tôi vội cởi thắt lưng rồi ném cho anh ta: "Đây này, cứ trói gã lại trước đã!"

Không ngờ lúc này chú Lê đã trốn từ sớm lại đưa cảnh sát quay lại, thì ra ông ấy chạy đi báo cảnh sát. Ba chúng tôi rất ăn ý nói với cảnh sát rằng mình bị Cát Dân Khải lừa tới đây, lấy danh nghĩa bán dê để giết người cướp của.

Tôi còn kể với cảnh sát là Cát Dân Khải có nói, mấy người gã giết trước đó đều được chôn trong vườn, chẳng có ai phát hiện ra, nên gã cũng muốn chôn chúng tôi ở đây.

Sau đó cảnh sát đào được chín cái xác trong vườn, là những công nhân đã mất tích và gia đình nhà họ Chu.

Cát Dân Khải bị áp giải về Cục Cảnh sát, gã khai ngay trong đêm. Cả gia đình nhà chú chính là nạn nhân đầu tiên của gã. Năm đó, vì chuyện làm ăn thất bại nên gã muốn tới nhà chú vay tiền, không ngờ người nhà chẳng những không cho vay, mà còn chế nhạo gã mơ mộng hão huyền, chẳng có đầu óc làm ăn!

Cát Dân Khải không cam lòng mới chửi chú mình vài câu, sau đó định ra khỏi nhà. Nhưng vừa đi được mấy bước, gã thấy trong sân có con dao thím hay dùng để róc xương. Đầu gã nóng lên, cầm dao quay lại.

Sau khi giết người, gã cũng hoảng sợ vã hồ môi khắp người, vội vội vàng vàng cầm hung khí chạy thẳng về nhà. Về đến nhà, gã rửa sạch vết máu trên người rồi mới tỉnh táo lại. Biết chuyện tối nay sớm muộn gì cũng bị người ta phát hiện, đến lúc đó, nếu không cẩn thận thì sẽ bị tra ra ngay.

Gã bỗng nghĩ đến tên bạn trai Lữ Trạch Huy của cô em họ từng đến nhà chú thím làm loạn, lúc về tên đó còn để lại một câu độc địa, chi bằng gã đổ tội lên đầu tên đó! Thế là đêm hôm ấy, gã vội cầm con dao giết người ném vào sân nhà Lữ Trạch Huy…

Có lẽ vì lần đầu tiên giết người trót lọt, chẳng những không bị trừng phạt mà còn thừa kế được căn nhà của chú, thế nên gã nảy sinh cảm giác sung sướng khi giết người. Vì vậy, khi những người công nhân nhặt bông đến thuê nhà, gã lại tiếp tục ra tay với họ.

Gã phát hiện vợ mình nhân lúc gã ra ngoài làm ăn mà gian díu với bạn hàng của chồng, cũng chính là người đàn ông họ Chu bị

giết cả nhà kia. Vì thế gã mới làm vợ hôn mê, sau đó dàn cảnh vợ mình treo cổ tự sát.

Sau khi vợ Cát Dân Khải chết, gã không ra tay ngay với họ Chu kia mà yên lặng chờ cơ hội. Chờ mấy năm, cuối cùng gã cũng đợi được thời cơ tốt nhất. Họ Chu mới mua một căn nhà nên muốn sửa sang lại, nhà mà tên đó thuê lúc trước vừa đúng lúc hết hạn, thế là Cát Dân Khải vờ tốt bụng cho gia đình họ ở ngôi nhà đó. Vì mang tiếng là "nhà ma" nên mới để gia đình họ Chu mượn…

Sau khi xong việc, chú Lê nói với tôi: "Án này không đơn giản đâu, tuy Cát Dân Khải đã nhận tội, nhưng năm đó tòa án đã xử oan Lữ Trạch Huy. Nếu bây giờ lật lại bản án thì sẽ liên lụy đến rất nhiều người từng nhận vụ này.

Đã nhiều năm trôi qua, từ công an đến nhân viên viện kiểm sát, trong số những người từng tham gia vụ án này, có người đã về hưu từ lâu, nhưng cũng có người có thể đã thăng chức! Nếu bây giờ lật lại bản án năm đó, những người này đều phải chịu một phần trách nhiệm. Cho nên muốn lật lại phán quyết năm đó cũng rất khó khăn."

Nghe chú Lê nói, tôi cảm thấy hơi nản chí, biết rõ là xử sai nhưng lại không thể phản án. Tôi cảm thấy bất bình thay cho những oan hồn đã chết kia, nhưng dù có bất bình thì làm được gì chứ? Việc tôi có thể làm chỉ là giải cứu họ ra khỏi bùn đất, để người thân biết họ đã chết ở nơi đất khách quê người, tôi cũng chỉ làm được đến thế mà thôi…

Hai ngày sau, đúng như chú Lê nói, chúng tôi được gọi lên Cục Cảnh sát để tìm hiểu vì sao chúng tôi lại xuất hiện ở đó, và đã chế ngự được Cát Dân Khải như thế nào. Nhìn vẻ mặt của những người này, tôi hiểu họ hoàn toàn không muốn một vụ án nghiêm trọng như thế lại xuất hiện trong khu vực mình quản lý.

Tôi biết năng lực của mình có hạn, chỉ có thể làm được đến mức này. Nhưng tôi tin, nhiều mạng người đã mất như vậy sẽ không bị cho qua dễ dàng. Rồi đến một ngày, các vong hồn sẽ được giải oan thôi.

Vì chuyện này mà chúng tôi tới Urumqi muộn mấy ngày. Lúc đến đây, La Hải đã chờ sẵn để đón chúng tôi. Lúc đầu, chúng tôi đã thống nhất khi nào về Bắc Kinh sẽ đi gặp khách hàng, nhưng không ngờ lần này người đó cũng tới Tân Cương…

Lần đầu tiên nhìn thấy chị Bạch, tôi hết cả hồn. Tôi vốn cho rằng khách hàng của chú Lê là một ông già giàu có, nào ngờ khi xuất hiện lại là một người phụ nữ cực kì xinh đẹp.

Có lẽ tôi thể hiện quá rõ, nên chị Bạch phải cười duyên rồi nói: "Chắc cậu đây là Trương Tiến Bảo! Chị đã nghe chú Lê kể về khả năng của em, hôm nay được gặp, quả nhiên là tuổi trẻ tài cao…"

Cũng chẳng biết chị ta đang khen thật hay là nói mát, tôi ngại đỏ cả mặt.

Chị Bạch nghỉ ở khách sạn Hilton thuộc khu Mễ Đông, thật ra chị ta đã đợi chúng tôi hai ngày rồi. Chú Lê không ngờ chị sẽ đích thân đến Tân Cương, hỏi ra mới biết, lần này chị Bạch tới là muốn nhờ chúng tôi một vụ khác.

Chị ta có quen con gái của bạn học cũ là Triệu Mẫn, sắp lên năm ba. Hè này, cô gái và bạn học đến Tân Cương để tham gia chương trình leo núi ngoài trời. Tính của Triệu Mẫn khá bướng bỉnh, lúc đi leo núi với bạn học thì có mâu thuẫn. Sau đó, cô gái hờn dỗi bỏ đi hướng khác một mình.

Lộ trình mà họ đang đi là "con đường quen thuộc" mà đa số những người leo núi thường đi, nên bạn của Triệu Mẫn cũng không quá lo lắng. Hơn nữa cả đoạn đường này, Triệu Mẫn có ý kiến quá nhiều nên chẳng có ai tự nguyện đuổi theo cả.

Dù sao cũng cùng đi với nhau, có tức giận vì tranh chấp thì cũng không thể để cô gái đi một mình được. Thế là mọi người hạ trại ở nơi họ tách ra, chờ Triệu Mẫn hết giận thì tự quay về.

Kết quả cả đám chờ một ngày trời vẫn không thấy Triệu Mẫn đâu, thấy trời sắp tối, bấy giờ họ mới lo lắng. Ba nam sinh đi tìm thử ở những nơi gần đó, vẫn không có tung tích của Triệu Mẫn.

Lúc này họ mới nghi ngờ, không biết có phải Triệu Mẫn đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi không. Thế là họ tất tả chạy tới chỗ trực thăng cứu hộ để xin giúp đỡ. Vì con đường này thường xuyên có người leo núi nên dân địa phương rất quen thuộc. Nhưng dù vậy, họ đi tìm trong 48 tiếng cũng vẫn không thấy người.

CHƯƠNG

Triệu Mẫn Chưa Chết

Bạn học liên lạc với cha mẹ của Triệu Mẫn ở Bắc Kinh, khi biết con gái đã xảy ra chuyện, họ lo lắng chạy đến Tân Cương tìm con gái. Cha mẹ của Triệu Mẫn huy động khá nhiều người và vật lực để đi tìm, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Thời gian trôi qua, xác suất Triệu Mẫn còn sống càng thấp hơn… Một tháng sau khi xảy ra chuyện, những người tình nguyện giúp đỡ tìm kiếm đều dần từ bỏ. Dù cha mẹ Triệu Mẫn không vui, nhưng hiện thực chính là như thế, một cô gái không thể nào cô độc sinh tồn ở nơi hoang dã lâu như vậy được…

Làm cha mẹ, tâm nguyện lớn nhất của họ là có thể sớm tìm thấy thi thể để đưa con gái về nhà. Nhưng với tình huống của Triệu Mẫn, xác suất tìm được di thể rất rất thấp. Có rất nhiều vụ án mất tích đặc biệt, phải đến nhiều năm sau mới bị khách qua đường vô tình phát hiện ra. Nhưng trùng hợp như vậy chỉ là số ít, nhiều người mất tích đến nay vẫn không thể tìm thấy di thể.

Bất đắc dĩ, cha mẹ Triệu Mẫn phải mời rất nhiều thầy pháp đến, hi vọng có thể tìm được thi thể của con gái. Nhưng sự thật chứng minh, những kẻ đó đều là lừa đảo, chẳng ai có ích cả.

Về sau chị Bạch nghe được chuyện này, vì là bạn học cũ lâu

năm với họ, thấy hai vợ chồng đáng thương quá nên chị ta đồng ý giúp họ liên lạc với chú Lê và tôi.

Không khéo là lúc ấy chúng tôi đang ở tận sa mạc Tân Cương, nên không thể liên lạc với chúng tôi được. Vì thế chị Bạch đành phải tới Urumqi trước để chờ chúng tôi, còn cha mẹ của Triệu Mẫn bị chị đuổi về Bắc Kinh, đem vài món đồ Triệu Mẫn thường dùng tới.

Chắc chú Lê đã kể cho chị Bạch nghe cách tôi tìm người, nếu không, sao chị ta lại biết mà để cha mẹ của Triệu Mẫn về nhà tìm đồ dùng của cô ấy.

Chị Bạch kể ngọn nguồn câu chuyện xong thì đưa chúng tôi một tấm bản đồ, trên đó vẽ con đường mà Triệu Mẫn đã đi. Mới nhìn thì thấy đây là một con đường không thể bình thường hơn, chị Bạch có mời tới một hướng dẫn viên địa phương. Anh ta nói rằng lúc trước đã từng đưa rất nhiều người leo núi đi qua con đường này, nó rất thích hợp cho những người mới tập.

Chỉ có một con đường như vậy, nếu không phải một thân một mình thì chắc sẽ không thể xảy ra chuyện gì được. Nghĩ đến chuyện Triệu Mẫn này bình thường kiêu ngạo quen thói mới có kết cục như vậy, ngẫm lại cũng tiếc cho lứa tuổi còn như hoa…

Sau đó, chị Bạch đưa ảnh của Triệu Mẫn cho chúng tôi. Nhìn xong, tôi cũng hiểu vì sao con nhóc đó lại ngang ngược như vậy rồi! Có sắc, lại có gia cảnh tốt, ông trời đã tặng hết những thứ tốt đẹp cho cô ta, nếu tính quá tốt nữa, chỉ sợ sẽ hoàn hảo đến mức chẳng giống người thường.

Ngay cả lão già chú Lê này cũng lắc đầu than đáng tiếc liên tục: "Tiếc cho cô bé này quá! Tôi mà là cha mẹ của cô bé chắc cũng đau lòng chết mất thôi."

Hai ngày sau, theo lời chị Bạch, chúng tôi chờ cha mẹ của Triệu

Mẫn ở Urumqi. Họ về Bắc Kinh lấy đồ rồi lên chuyến bay sớm nhất để quay lại đây. Vì tiết kiệm thời gian, chúng tôi đi thẳng đến sân bay Diwopu để đón họ.

Thấy cha mẹ Triệu Mẫn, tôi phát hiện nhan sắc của cô nàng hoàn toàn được kế thừa từ cha mẹ mình. Dù trông hơi lớn hơn chị Bạch, nhưng bàn về khí chất hay dung mạo lúc còn trẻ của bà thì chắc chắn là mỹ nữ hạng nhất. Cha của cô khoác áo nhung cừu đen, tuy gương mặt cương nghị của ông ấy tràn ngập bi thương, nhưng dù sao cũng kiên cường hơn vợ mình nhiều.

Cha của Triệu Mẫn lễ phép bắt tay chúng tôi, sau đó khách sáo nói: "Tôi là Triệu Cương, đây là vợ của tôi Thẩm Quyên. Bạch Như đã gọi cho chúng tôi rồi, rất cảm ơn mọi người có thể giúp đỡ trong thời gian này. Vợ của tôi là đàn chị học cùng trường với Bạch Như, may là nhờ cô ấy giúp, chúng tôi mới gặp được các vị cao nhân đây."

Chú Lê xua tay: "Ngài Triệu khách sáo quá, chúng tôi không phải thế ngoại cao nhân gì đâu. Rất tiếc về chuyện của con gái anh, nếu anh đã là bạn của cô Bạch, đương nhiên chúng tôi phải giúp rồi. Không biết thứ mà chúng tôi cần, anh chị đã mang tới chưa?"

Triệu Cương vội lấy cái túi xách da màu hồng ra rồi đưa cho chú Lê. Chú Lê nhận lấy mở ra xem, trong đó có một ít đồ trang điểm của con gái.

Tôi thấy kiểu dáng của cái túi khá quen, xem ra không rẻ chút nào. Bên trong chỉ là ít đồ dùng nhỏ của con gái, nhưng mỗi thỏi son thôi cũng đủ để tôi mua một tháng thức ăn.

Chú Lê đưa túi cho tôi, tôi nhận lấy rồi quan sát tỉ mỉ túi da màu hồng này. Giờ tôi mới nhận ra, đây chẳng phải là thương hiệu Hermes à? Trời ạ, đúng là kẻ có tiền mà.

Tôi tập trung cảm giác một lúc lâu, cảm thấy rất ngạc nhiên.

Sau đó, tôi sờ vào từng món đồ nhưng vẫn không cảm giác được gì! Tôi hỏi Triệu Cương: "Còn đồ nào nữa không ạ?"

Triệu Cương khó xử lắc đầu: "Bình thường con gái tôi yêu nhất mấy thứ này. Con bé còn nói nó là cái gì mà kiểu mới nhất của năm nay, tôi chắc đây là thứ mà nó thích nhất."

Tôi nghe Triệu Cương khẳng định như vậy cũng hơi bồn chồn, chẳng lẽ lần này mất linh rồi? Nghĩ một lúc rồi tôi nói: "Vậy còn thứ gì mà em ấy hay mang theo bên mình không ạ? Không cần những thứ đắt đỏ, chỉ cần đồ thường dùng là được rồi ạ."

Thẩm Quyên giống như sực nhớ ra, bà ấy nói với tôi: "Cậu thử cái này xem được không? Lúc ở nhà Tiểu Mẫn vẫn hay dùng nó." Tôi nhìn lại, bà cầm một chiếc lược bằng gỗ lim. Tôi nhận lấy rồi vuốt nó một lúc, nhưng vẫn không cảm nhận được gì cả.

Đây cũng là lần đầu tiên chú Lê thấy tôi hoang mang như vậy, chú hỏi khẽ: "Thế nào? Không nhìn thấy gì hết à? Chắc không phải thứ này rồi."

Tôi thở dài: "Không thể nào! Như họ nói thì đây đã là thứ Triệu Mẫn thích nhất, dù những món đồ xa xỉ kia không có tàn hồn, vậy thì chiếc lược này nhất định phải có chứ! Nhưng bây giờ cháu không cảm giác được gì cả."

Hai vợ chồng Triệu Cương thấy tôi và chú Lê đều chau mày, nên sốt ruột hỏi: "Làm sao vậy? Có vấn đề gì à?"

Tôi nhìn hai người họ, nhất thời không biết nên nói thế nào. Chắc họ đã ký gửi toàn bộ hi vọng lên chúng tôi, nếu bây giờ nói tôi cũng không tìm được, thì có phải quá tàn nhẫn rồi không?

Nhưng sao lại như vậy được chứ? Chỉ cần là đồ vật gần gũi, thì không thể nào tôi không cảm nhận được gì hết như thế! Trừ phi, trừ phi là… Một suy nghĩ chợt lóe lên trong tôi, chẳng lẽ Triệu Mẫn vẫn chưa chết?

Chú Lê thấy vẻ mặt khó đoán của tôi cũng không dám tùy tiện cắt ngang. Cuối cùng, tôi ổn định lại cảm xúc hưng phấn của mình, sau đó cố gắng nhẹ nhàng nói với họ: "Cháu không cảm nhận được linh hồn của Triệu Mẫn, có lẽ em ấy… vẫn chưa chết."

CHƯƠNG

Khói Bếp Lượn Lờ

Âm lượng của tôi không lớn, nhưng nó lại như một quả bom ném vào đầu họ. Đặc biệt là Thẩm Quyên, bà ấy nắm lấy tay của tôi và nói: "Gì cơ, chàng trai, cháu nói lại lần nữa được không, cái gì không chết cơ."

Tôi chỉ vừa mới chỉnh lại mạch suy nghĩ, thì đã bị bà ấy túm lấy làm cho lộn xộn cả lên. Dù sao, tôi cũng không dám khẳng định 100% là Triệu Mẫn chưa chết, bây giờ cũng chỉ là phỏng đoán. Chú Lê là người bình tĩnh nhất, ông ấy trấn an Thẩm Quyên trước, sau đó mới nghiêm túc nói với tôi: "Tiến Bảo, cháu có thể xác định việc này không?"

Tôi suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: "Nếu những thứ mà họ lấy ra đều là vật mà Triệu Mẫn thích nhất, vậy thì cháu có thể khẳng định cô ấy vẫn chưa chết."

Sau đó, chú Lê nói lại ý của chúng tôi cho vợ chồng Triệu Cương biết. Gừng càng già càng cay, ông ấy cũng không nhắc đến chuyện chết nữa, xem như lại cho họ một tia hy vọng. Dù sao có hy vọng vẫn còn tốt hơn là tuyệt vọng. Triệu Cương nhanh chóng liên hệ với một đội cứu hộ khá nổi tiếng trong nước, nhóm này sẽ đến Urumqi trong hai ngày tới.

Nhưng tôi sợ càng để muộn thì biến số càng lớn hơn. Thế nên ngỏ ý chúng tôi sẽ xuất phát trước, còn vợ chồng Triệu Cương ở lại chờ đội kia, sau đó tất cả sẽ gặp ở đâu đó. Chú Lê cũng đồng ý với tôi, hơn nữa có anh chàng Diệp Lỗi là dân bản xứ đi cùng, anh ta nắm rõ khu vực đó hơn ai hết.

Lên kế hoạch đâu vào đấy, hôm sau, chúng tôi xuất phát đến nơi Triệu Mẫn mất tích - Bạch Dương Câu.

Bạch Dương Câu cách Urumqi chưa tới hai giờ đi xe, sợ chậm trễ sẽ có chuyện, nên trời còn chưa sáng, chúng tôi đã lên đường. Tôi vẫn luôn cầm chiếc túi Hermes của Triệu Mẫn, để có thể cảm giác sự thay đổi của nó nhanh chóng, nhưng tôi vẫn không thấy gì.

Chúng tôi tới một thôn lân cận trước, đầu tiên là để thuận tiện tụ họp với những người đi sau. Thứ hai là để hỏi thăm người dân, xem mấy ngày nay có cứu được ai trong núi không, dù sao chuyện cũng đã qua được một thời gian rồi.

Thôn này có rất nhiều người chăn nuôi, chính phủ làm nhà để họ định cư lại, không cần phải sống theo kiểu màn trời chiếu đất nữa. Nhưng vẫn còn khá nhiều dân tộc thiểu số lựa chọn chăn nuôi theo cách ban sơ là du mục.

Người trong thôn biết chúng tôi vẫn đến tìm kiếm cô gái lạc đường thì đều tỏ ra tiếc nuối, họ cũng chưa từng gặp cô gái kia. Tuy có rất nhiều du khách đến đây leo núi, nhưng không có ai đi một mình cả, đừng nói gì là một cô gái trẻ.

Lần này chú Lê thấy lo lắng, nếu chúng tôi đoán sai, chỉ sợ vợ chồng Triệu Cương lại phải nhận thêm một lần thất vọng nữa. Lúc đầu, tôi rất có lòng tin với năng lực của mình, nhưng lời nói của chú Lê lại khiến tôi cảm thấy hoang mang.

Đinh Nhất thấy vẻ mặt u sầu của tôi, bèn vỗ vai an ủi: "Tôi tin vào cảm giác của cậu, chắc chắn cô gái ấy chưa chết."

Tôi hơi sững sốt, không ngờ lúc này lại được Đinh Nhất tin tưởng như thế. Tim tôi trở nên ấm áp, lại dấy lên lòng tin. La Hải cũng cổ vũ: "Không sao đâu, cậu cho họ hi vọng vẫn hơn là tuyệt vọng mà, vả lại anh cũng tin tưởng cậu."

Tôi cảm kích gật đầu, nhưng không nói gì cả…

Sáng sớm hôm sau, Triệu Cương mang theo một đội xe đi tới thôn mà chúng tôi đang dừng chân. Trong đội có thêm hai người nam sinh là bạn học của Triệu Mẫn, vì họ là người hiểu rõ tình huống nhất, nên Triệu Cương đã đi tìm gặp, hi vọng họ cùng lên núi để tìm người.

Chắc hai nam sinh này cảm thấy áy náy, nếu lúc ấy họ khuyên nhủ Triệu Mẫn thì có lẽ đã không xảy ra chuyện, thế nên họ đồng ý đi cùng Triệu Cương.

Theo trí nhớ của hai nam sinh, đội chúng tôi nhanh chóng đi tới nơi Triệu Mẫn mất tích. Đấy là một khe núi nhỏ, đi qua khe núi là một nông trường lớn. Địa hình không hề có dốc đứng hay chỗ nào hiểm trở.

Chúng tôi cẩn thận tìm kiếm trong khe núi, tuy có nhiều chỗ chúng tôi không chỉ tìm một lần, nhưng trừ những đống rác mà người leo núi vứt, thì không thu hoạch được gì…

Một cơn gió lạnh thổi qua khiến tôi rụt cổ lại. Đêm qua tôi có xem dự báo thời tiết, nhiệt độ hôm nay có thể sẽ hạ xuống. Chúng tôi đã tìm khắp nơi cũng không có kết quả, chỉ sợ nhiệt độ buổi tối sẽ xuống rất thấp, nếu Triệu Mẫn thật sự đang bị kẹt ở đâu đó ngoài trời, thì tình huống không được khả quan cho lắm.

Phía trước bỗng xuất hiện một bầy dê trắng xóa cả vùng, ít gì cũng lên tới trên trăm con. Bầy dê bị chúng tôi đi qua nên chia làm hai, chắc chúng không ngờ sẽ gặp con người nên hoảng sợ trốn sang hai bên khe núi.

Thấy những món thịt dê nướng biết đi này, tôi chảy nước miếng, hỏi khẽ Diệp Lỗi: "Sao bọn dê này lại không có người trông nhỉ, anh nói xem, nếu em bắt trộm một con thì có bị phát hiện không?"

Diệp Lỗi phá lên cười: "Hay cậu thử đi, anh đảm bảo chỉ cần cậu dám trộm, thì cứ chuẩn bị sẽ có một người đang nấp gần đây chạy ra đòi tiền dê đi!"

Nghe anh ta nói thế, tôi nhìn quanh rừng ngay, quả nhiên có một người mặc bộ đồ da đang đứng trong rừng! Mặt của người kia vừa đen vừa đỏ, có lẽ là do dãi nắng dầm mưa quanh năm suốt tháng.

La Hải thấy người thì đi tới hỏi thăm thử gần đây anh ta có nhìn thấy cô gái trẻ đi một mình không. Người kia nói mấy câu không rõ ràng, vì đứng quá xa nên tôi không nghe thấy.

Chẳng lâu sau La Hải quay lại, nhìn vẻ mặt của anh cũng biết là không có thu hoạch gì. Mà người chăn dê kia cũng không dừng lại lâu, anh ta xua đàn dê đi rất nhanh.

Tôi thấy người kia vội vội vàng vàng, không khỏi sinh nghi, nhưng cũng không biết khả nghi ở đâu. Đến Đinh Nhất cũng luôn lạnh lùng nhìn theo người chăn dê kia, giống như đã nhìn ra chuyện gì.

"Sao vậy? Người này có vấn đề à?" Tôi hỏi.

Đinh Nhất lắc đầu: "Không biết nói thế nào, chỉ là tôi cảm giác ánh mắt của gã thay đổi, như thể đang sợ chúng ta vậy."

Diệp Lỗi nghe xong thì cười nói: "Cái này cũng là bình thường mà, ở đây lâu lâu mới xuất hiện vài người leo núi, làm gì có cả đoàn nhiều người thế. Anh ta là một người chăn dê du mục dài ngày, chắc chắn phải đề phòng người lạ đột nhiên xuất hiện như chúng ta rồi."

Triệu Cương và chú Lê thấy chúng tôi vẫn cứ nhìn theo người chăn dê kia thì đi tới hỏi han, xem có phải chúng tôi đã phát hiện ra điều gì không. Tôi đành lắc đầu, ý là tạm thời còn chưa có.

Cũng sắp đến tối, mặt trời ở Tân Cương lặn khá muộn, đã gần tám giờ mà mặt trời vẫn chưa lặn. Chú Lê và Triệu Cương đi thương lượng với người dân ở thôn gần đấy để chúng tôi có thể nghỉ tạm một đêm, ngày mai lại tiếp tục đi sâu vào rừng để tìm kiếm.

Ban đầu, đoàn chúng tôi cũng định quay về thôn, nhưng chúng tôi nhìn thấy có khói bếp lượn lờ bay lên cao phía bên trái khe núi, chắc là có người ở, nên chúng tôi nương theo khói bếp, đi về phía đó.

CHƯƠNG

Thi Thể Người Phụ Nữ Trong Rừng

Chúng tôi đi theo hướng làn khói, quả nhiên mấy căn nhà gỗ xuất hiện…

Đột nhiên, một con chó rất to từ đâu nhảy xổ ra sủa, cũng may nó bị sợi xích thô trói lại. Chỉ một lát sau, một người phụ nữ đeo khăn trùm đầu đi ra, thấy chúng tôi nhiều người như vậy thì nghi ngờ hỏi: "Mấy người tìm ai?"

Diệp Lỗi quen thuộc phong tục địa phương nên mỉm cười đi qua, nói: "Chị gái, chúng tôi lên núi để tìm kiếm một cô gái trẻ lạc đường, giờ trời cũng tối rồi, chị có thể cho chúng tôi ở nhờ một đêm được không?"

Người phụ nữ ngạc nhiên, sau đó chị ta khó xử nhìn lướt vào căn nhà tối om của mình rồi nói: "Nhà tôi nhỏ lắm, không ở được nhiều người như vậy đâu!"

Diệp Lỗi vội chắp tay vái: "Không sao, chúng tôi sẽ không ở trong nhà, chúng tôi có lều vải, chị chỉ cần cho mượn bếp lò để nấu cơm là được!" Nói xong, anh ta lấy 200 tệ dúi vào tay người phụ nữ kia: "Đành quấy rầy chị vậy."

Người phụ nữ nhìn tờ tiền, khóe miệng hơi giương lên, sau đó chị ta quay sang quát con chó nhà mình: "Viên, đi! Đây là khách

của nhà ta!"

Chú chó bị mắng thì ngoan ngoãn im lặng ngay. Mấy người trong đoàn đi theo Diệp Lỗi đến phòng bếp để chuẩn bị làm cơm tối. Vào rồi mới biết, thì ra chị ta cũng đang chuẩn bị nấu cơm, thế là Diệp Lỗi lại đưa thêm ít tiền để chị ta nấu luôn cho chúng tôi một bữa "Mì kéo".

Mì kéo là một đặc sản nổi tiếng ở Tân Cương, nó cũng giống món mì thịt kho, là xào hết các nguyên liệu rồi trộn với mì kéo tay thủ công, cho nên dân địa phương thường gọi là "Mì trộn".

Tay nghề của người phụ nữ này rất tốt, chẳng bao lâu, chúng tôi đã được ăn món mì kéo do chị làm.

Đây là một món ăn thôn dã, mặc dù không tinh tế nhưng nó có hương vị rất đặc trưng! Rất thích hợp với những người leo núi mà bụng đói cồn cào. Chúng tôi đều ăn ngon lành, từ đó cũng có ấn tượng tốt với người phụ nữ này. Ai cũng nghĩ, nếu có thể lấy được một người vợ biết nấu ăn như thế thì quá là tốt.

Người phụ nữ nghe chúng tôi khen tới tấp tay nghề của mình thì chỉ cười xấu hổ. Một lúc sau dần quen thuộc hơn, chị ta mới kể cho chúng tôi biết, những người sống ở đây đều là dân chăn nuôi, chị ta và chồng cũng có gần trăm con dê non, bình thường chồng chị đưa dê đi chăn phải mất mấy ngày, vì muốn cho đám dê được ăn cỏ non.

Chúng tôi nói chuyện vui vẻ một lúc thì trời cũng dần tối. Người phụ nữ kia cho chúng tôi một ít củi để nhóm lửa sưởi ấm. Nhưng khi chúng tôi đang bận rộn chuẩn bị lều vải, đột nhiên, một tiếng kêu như tiếng cú đêm cất lên gần đó truyền đến đây.

Mọi người nghe thấy âm thanh kì dị này, cả đám đần thối mặt, nhưng chị gái kia lại phẩy tay nói với chúng tôi: "Đừng sợ, đây là bà vợ điên của lão Độc Thân, cứ đến lúc trời sập tối là cô ta lại hú

lên vài tiếng như vậy đấy!"

"Lão Độc Thân?" Tôi ngạc nhiên hỏi.

Người phụ nữ thấy tôi tò mò thì ngồi xuống, nói khẽ với tôi: "Lão Độc Thân là hàng xóm của tôi, hơn bốn mươi tuổi rồi mà vẫn chưa có vợ, thế cho nên mọi người đều gọi lão là lão Độc Thân."

Chú Lê chen vào hỏi: "Nếu đã là lão Độc Thân thì sao lại có bà vợ điên?"

Chị gái cười nói: "Cũng không phải, chúng tôi đều nghĩ cả đời này ông ấy cũng không lấy được vợ, nào ngờ mấy năm trước, chẳng biết lão mua ở đâu ra một cô gái điên về làm vợ, lão Độc Thân cũng coi như là cây già nở hoa rồi. Nhưng mà cô gái này điên lắm, còn không biết nói chuyện cơ, nên lão Độc Thân chỉ có thể giam cô ta cả ngày."

"Không phải buôn bán người là phạm pháp à?" Tôi nói.

Chị gái nhún vai: "Phạm pháp chứ, nhưng chắc cô gái điên này bị người nhà bán đi rồi, cậu thử nghĩ mà xem, có ai tình nguyện chứa một người điên trong nhà không! Với lại, chỉ cần người nhà của cô ta không báo cảnh sát, đương nhiên sẽ chẳng có ai quản chuyện bao đồng."

Lúc này, tiếng “ô ô” lại truyền tới từ nơi xa, trước đó thì không cảm thấy gì, bây giờ nghe chị gái này nói, đúng là giống như cô gái điên kia đang đau khổ tru lên vậy.

Nửa đêm, tôi lại bị tiếng rên rỉ làm cho tỉnh giấc, liếc sang Đinh Nhất nằm cạnh, thật khó mà thấy anh ta ngủ đêm say như vậy. Vì buồn đi vệ sinh quá nên tôi không thể không thức dậy, chui ra lều vải để giải quyết nỗi buồn. Vừa ra khỏi lều, tôi thấy chú Lê đang ngồi một mình trước đống lửa, đã trễ thế này rồi, sao lão không đi ngủ mà còn ngồi đây làm gì?

Chú Lê ngẩng lên thấy tôi thì cười hỏi: "Sao thế? Cháu cũng bị đánh thức à?"

Tôi nhún vai: "Cũng không hẳn ạ, vừa đúng lúc cháu buồn đi vệ sinh thôi." Nói rồi tôi vội vã chạy vào trong lùm cây để giải quyết nỗi buồn cho nhanh còn quay lại, từng đợt gió thổi qua khiến tôi rùng mình nổi cả gai ốc.

Nhưng vừa vào rừng, đầu tôi chợt giật lên. Không thể nào? Sao ở đây lại có người chết được? Tôi quay lại nhìn chú Lê đang ngồi trước đống lửa, thấy ông ấy cách mình chưa tới 10m, tôi cũng tạm yên tâm hơn, cả gan đi tới xem thử.

Cơn buồn tiểu đã bị cảnh tượng trong đầu dọa chạy mất dép, thật không ngờ ở nơi núi rừng dân phong thuần phác này, lại chôn một người phụ nữ vừa chết chưa lâu…

Mái tóc dài của người phụ nữ rối bù, chắc phải mấy năm rồi không tắm rửa, tóc tai bết dính thành từng mảng, tuổi tầm ba, bốn mươi tuổi, rất bẩn.

Vì muốn có thêm nhiều thông tin hơn, tôi lại đến gần thêm vài bước, rất nhiều hình ảnh chui vào trí óc tôi. Rất nhiều năm trước đây, người phụ nữ bị một gã mà mình gọi là "chú ba" lừa đến đây. Khi đó, cô ấy một lòng muốn vào thành phố để làm công kiếm tiền, nhưng không ngờ lại bị chú ba bán cho lão Độc Thân chăn dê này.

Cuộc sống của cô ấy những ngày sau đó chỉ có thể dùng hai chữ thê thảm để hình dung, nó chẳng khác gì địa ngục trần gian cả. Lão Độc Thân vì đề phòng cô chạy trốn mà nói với mọi người rằng cô ấy bị tâm thần, rồi thường xuyên nhốt cô trong chuồng dê.

Có một lần, cô ấy thừa dịp lão Độc Thân ra ngoài chăn dê thì gào lên, muốn cầu cứu người ta. Nhưng đáng tiếc, cô ấy không phải là người địa phương, khẩu âm lại rất nặng nên dù có ai nghe thấy cũng chỉ cho là cô ấy đang phát bệnh mà thôi.

Sau khi trở về, lão Độc Thân nghe được chuyện này, đã dùng dao cắt mất lưỡi để cô ấy không thể nói chuyện được nữa, chỉ có thể phát ra những âm thanh ô ô đơn điệu. Đối với lão Độc Thân, phụ nữ chỉ là công cụ để phát tiết, lão không hề nghĩ sẽ cho cô một cuộc sống của người bình thường.

Thời gian dần trôi, người phụ nữ đó cũng tuyệt vọng và dần từ bỏ ý định chạy trốn. Thế nhưng không ngờ, khi cô ấy không còn muốn trốn nữa thì vào một đêm nọ, lão Độc Thân kéo cô ra khỏi chuồng dê. Đến khi cô hiểu được chuyện gì xảy ra, thì đã bị một sợi dây thừng quấn lên cổ mình…

Cô ấy bị lão Độc Thân siết chết, khi chết, trên mặt còn nở một nụ cười. Có lẽ đối với cô ấy đó chính là sự giải thoát, nếu phải sống như chó thì thà chết đi còn hơn.

"Tiến Bảo?" Tiếng gọi của chú Lê kéo tôi trở về từ hồi ức của người phụ nữ.

CHƯƠNG

Thăm Dò Chuồng Dê Trong Đêm

Thì ra ông ấy thấy tôi vào rừng lâu quá mà chưa ra, nên lo lắng tới xem thử, thì thấy thấy tôi đứng im nhìn đăm đăm về một hướng, ông ấy cũng không dám gọi mà chờ thêm mấy phút. Nhưng trong rừng quá lạnh, ông ấy thực sự không chịu nổi, đành phải nhẹ nhàng gọi tôi một tiếng.

Thấy người gọi mình là ai, tôi vội kéo chú Lê lại: "Ở, ở dưới này có người chết!"

Chú Lê nghe xong thì biến sắc: "Không thể nào, có phải là mộ của ai không?"

Tôi lắc đầu: "Không ạ, thi thể này mới chết không lâu rồi được chôn trực tiếp dưới đất, đừng nói là quan tài, ngay cả một cái chiếu rơm quấn xác cũng không có."

Lúc này, đột nhiên có tiếng gọi dê từ xa truyền tới, chỉ thấy người chăn dê sáng nay gặp phải chúng tôi đang xua bầy dê đến bên này. Ban ngày, tôi cũng không nhìn kĩ người đó trông thế nào, lúc này nhìn lại mới thầm giật mình, chắc gã là "Lão Độc Thân" kia.

Lão Độc Thân nghi ngờ nhìn tôi và chú Lê, khi phát hiện vị trí chúng tôi đang đứng, mặt gã thay đổi rõ rệt. Tôi vội vàng tháo thắt

lưng rồi chạy sang một bên đi tiểu, sau đó kéo quần lên rồi gọi chú Lê: "Mau về thôi, chỗ này quá con mẹ nó lạnh ấy!"

Chú Lê lập tức hiểu ý của tôi, không nói thêm gì, trở lại đống lửa với tôi.

Lão Độc Thân đưa mắt nhìn chúng tôi một lúc, rồi mới ung dung đưa đàn dê về chuồng của mình. Người phụ nữ mới vừa rồi còn kêu ô ô, giống như cảm giác được gã đã về nên ngậm miệng lại.

Tôi thấy gã đi vào trong nhà, thì kể lại những cảnh mình thấy được ở rừng cây cho chú Lê. Ông ấy nghe xong, trầm tư một lúc mới nói: "Nếu thi thể ở trong rừng là người phụ nữ điên, thì người đang bị giam ở trong chuồng dê là ai?"

Tôi và chú Lê nhìn nhau một lúc, sau đó cùng đồng thanh nói: "Triệu Mẫn!"

Nếu đúng là thế thì thật đáng sợ, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như hoa, vậy mà gặp phải cảnh ngộ như người phụ nữ đã chết kia… Nghĩ tới đây, tôi cảm thấy rét lạnh cả người.

Lúc này, Đinh Nhất ra khỏi lều, anh ta thấy tôi đi vệ sinh lâu rồi mà không quay lại nên đi ra xem tôi có gặp chuyện gì không. Chú Lê thấy anh ta cũng tỉnh rồi thì bảo đi đánh thức La Hải, nói là có chuyện muốn bàn bạc với mọi người.

Chúng tôi vây quanh đống lửa để họp bàn, nếu lúc nãy lão Độc Thân chưa về thì còn dễ, chỉ cần vào trong nhìn thử là biết ngay có phải Triệu Mẫn không, nhưng bây giờ gã đã về rồi thì tình hình lại khác.

Chúng tôi vốn từ nơi khác tới, dù dân ở đây chất phác, nhưng nếu đột nhiên xông vào trong nhà lão Độc Thân để tìm người, cũng khó tránh việc bị người ta chỉ trích. Người sống trên núi vốn thẳng tính, đến lúc đó chắc chúng tôi cũng không thể chịu nổi.

Cũng đã quá nửa đêm rồi, trước khi trời sáng, nhất định phải tìm hiểu xem người đang ở trong chuồng dê có phải là Triệu Mẫn không, nếu không đến sáng hôm sau sẽ không dễ có cơ hội nữa. Cuối cùng, chú Lê quyết định vẫn nên để một mình Đinh Nhất lẻn vào xem thử, chúng tôi có ảnh chụp của Triệu Mẫn, nếu đúng là cô ấy thì cũng không khó để nhận ra.

Vì để che giấu tai mắt của người khác, chúng tôi đều về lều riêng của mình ngủ, còn Đinh Nhất lẻn vào bóng đêm, lặng lẽ tới chuồng dê của lão Độc Thân. Mỗi lúc như thế này, tôi đều rất khâm phục thân thủ của Đinh Nhất, một thanh niên cao mét tám mấy, lại to con như thế mà có thể lặng lẽ nhảy vào trong bãi nhốt dê, chân chạm đất cứ như đạp trên bông vậy, không hề phát ra tiếng động.

Tuy anh ta không phát ra tiếng, nhưng dê trong chuồng không phải bị mù, đột nhiên có kẻ xa lạ nhảy vào, thế mà chúng vẫn không hoảng sợ mà kêu lên, tôi nghĩ mãi vẫn chẳng ra, sao anh ta lại làm được như vậy.

Tôi đang tò mò vì sao Đinh Nhất lại không làm bầy dê kêu lên, thì anh ta đã mang theo hơi lạnh chui lại vào lều. Tôi giật mình nói: "Nhanh thế á? Có thấy rõ người không?"

Sắc mặt Đinh Nhất hơi nghiêm trọng, anh ta nói: "Mặc dù rất tối, nhưng vẫn có thể xác định đó là Triệu Mẫn."

Thì ra Đinh Nhất nhảy vào chuồng rồi thì lăn người đến bên cạnh nhà kho, lấy chìa khóa treo ở ngoài rồi mở cửa dễ dàng. Sau khi vào được bên trong, anh ta thấy trong đó có một cái lồng chó rất lớn, nhìn kĩ mới thấy có một cô gái đang ngồi co ro trong đó.

Bây giờ đã là nửa đêm, không khí đã gần xuống tới 0 độ, thế nhưng cô gái trong lồng lại không hề có một mảnh vải che thân, cơ thể cô run lẩy bẩy vì lạnh. Đinh Nhất đột nhiên xuất hiện làm cô

gái giật mình muốn hét lên, nhưng Đinh Nhất nhanh tay che miệng lại, sau đó anh ta nói khẽ với cô gái: "Đừng lên tiếng, tôi tới cứu cô."

Cô gái im bặt, không giãy giụa nữa. Ánh sáng trong nhà kho rất tối, gương mặt của cô gái lại bẩn đến nỗi không thể nhận ra.

Đinh Nhất khẽ hỏi: "Cô là Triệu Mẫn đúng không?"

Cơ thể cô gái cứng đờ, rồi cuống quít gật đầu, sau đó không kiềm được khóc thút thít. Đinh Nhất sợ lão Độc Thân nghe thấy nên dặn: "Đừng khóc, ngày mai chúng tôi sẽ tới cứu cô, cô nhất định không được để gã nhìn ra bất thường đấy."

Cô gái lau qua nước mắt rồi cúi đầu không nói gì nữa…

Trời vừa sáng, tôi và Đinh Nhất đã đi tìm chú Lê, nói kết quả thăm dò đêm qua cho ông ấy biết, chú Lê trầm ngâm một lúc rồi nói: "Chuyện đang phát triển theo phương hướng phức tạp, nhưng may mà cô bé không chết."

"Nhưng bây giờ chúng ta phải nói với Triệu Cương thế nào đây?" Tôi cảm thấy hơi khó xử. La Hải bỗng chen lời: "Cũng khó nói thật, một cô gái nhỏ xinh đẹp lại trở nên như vậy…"

Chú Lê nói: "Khó cũng phải nói, La Hải, đi mời ông ấy đến đây, bảo là chúng ta có chuyện quan trọng cần bàn bạc."

La Hải gật đầu rồi tới chỗ của Triệu Cương. Lúc này, Triệu Cương đang thu dọn lều vải cùng hai thành viên của đội cứu hộ, thấy La Hải đi về phía mình, ông ấy dừng công việc lại. La Hải đi đến thì thầm nói mấy câu, ông ấy hơi ngạc nhiên rồi nhìn về phía chúng tôi. Sau đó nhanh chóng để lều vải xuống, đi tới chỗ chúng tôi.

Trong chúng tôi, chỉ có chú Lê tuổi cao nhất, nên tất nhiên ông ấy phải là người nói rõ tình huống của Triệu Mẫn cho Triệu Cương

biết. Triệu Cương là một người đàn ông rất bình tĩnh, dù vậy, khi nghe thấy chuyện này, cả người ông vẫn run rẩy, không nói nên lời một lúc lâu.

Tôi muốn an ủi nhưng lại bị chú Lê ngăn cản. Tôi biết ông ấy muốn để cho Triệu Cương tự mình tiêu hóa, dù sao chuyện này cũng là một cú sốc quá lớn. Nếu người nghe được là vợ của Triệu Cương, chắc bà ấy đã ngất từ sớm rồi.

Một lát sau, Triệu Cương ngẩng mặt lên, tôi nhìn thấy mắt ông đỏ ửng, chắc là cố nén lắm mới không để nước mắt chảy xuống.

Ông nói: "Chú Lê, chú nói xem nên làm gì bây giờ? Chúng ta xông thẳng vào cứu người hay là…"

Chú Lê lắc đầu: "Không thể, tôi biết anh đang nóng lòng, nhưng không thể xông vào cứu người như thế được, chỉ sợ làm thế sẽ khiến mấy hộ dân ở đây chạy tới liều mạng với chúng ta, đến lúc đó nhỡ làm Triệu Mẫn bị thương thì phiền lắm."

CHƯƠNG

Tìm Cách Cứu Viện Thành Công

Mọi người đều cảm thấy chú Lê nói có lý, người dân ở đây rất cảnh giác, nếu thấy người ngoài như chúng tôi tự dưng bắt "vợ điên" của lão Độc Thân, đương nhiên là phải giúp gã rồi.

Vì vậy, mọi người đành phải bàn bạc lại, quyết định để hai người trong đội cứu hộ xuống núi báo án trước. Những người còn lại thì ở lại, chờ lão Độc Thân đi chăn dê rồi, mới thừa cơ cứu Triệu Mẫn đang bị nhốt trong chuồng ra.

Nhưng không ngờ tính cảnh giác của lão Độc Thân lại rất cao, thấy chúng tôi rề rà mãi không đi, gã cũng chẳng có ý định đi chăn dê.

Lúc này, chị gái hiếu khách hôm qua làm mì kéo cũng làm cho chúng tôi ít trà sữa. Chị liếc thấy lão Độc Thân còn chưa ra ngoài, bèn thì thầm: "Hôm nay lão Độc Thân sao thế? Giờ còn chưa đi chăn dê? Đám dê đói đến kêu hết lên rồi!"

Tôi vội thừa dịp hỏi chị: "Chị này, chị đã thấy vợ của lão Độc Thân bao giờ chưa?"

Chị ta nghĩ nghĩ rồi nói: "Mấy năm trước có gặp, nhưng mấy năm nay lại chả thấy tăm hơi gì. Nghe nói cô ta còn đánh người, nên bị lão Độc Thân nhốt lại."

Tôi hiểu ra, dù là người phụ nữ điên trước đây hay Triệu Mẫn, lão Độc Thân sợ bị lộ, nên mới không dám để cô ấy tiếp xúc nhiều với hàng xóm. Nếu bà chị này đã từng gặp cô gái điên kia thì dễ giải quyết rồi.

Chị kia đi rồi, tôi nói ý của mình cho mọi người nghe. Nếu sau này xảy ra xung đột với dân bản địa thật, thì cứ để bà chị đấy đến nhìn thử, xem cô gái trong chuồng kia có phải là vợ của lão Độc Thân không.

Triệu Cương nghe xong thì không muốn đợi thêm nữa, muốn lao ngay vào trong cứu con gái mình. Chúng tôi có thể hiểu được tâm trạng của ông ấy, nhưng vẫn nên đợi cảnh sát tới rồi nói sau.

Trưa đến, lão Độc Thân thỉnh thoảng lại ra cho đám dê đang kêu be be ăn ít cỏ khô. Nhưng tôi cảm thấy, chủ yếu là gã muốn xem chúng tôi đã đi chưa. Nếu cứ bỏ đi như thế, chỉ sợ trước vừa rời khỏi, thì ngay sau đó, gã sẽ giết Triệu Mẫn để diệt khẩu!

Đinh Nhất được chú Lê sắp xếp trông coi chuồng dê, nếu lão Độc Thân tới gần chỗ nhốt Triệu Mẫn, thì anh ta cứ tiên hạ thủ vi cường trước, tránh để gã làm hại cô gái đáng thương kia.

Trước đó, Triệu Cương cũng đã giải thích sơ với đội cứu hộ, họ đều xoa nắm đấm, chờ xử lý tên súc sinh ấy! Thấy chúng tôi không định đi, lão Độc Thân càng thêm hoảng sợ. Lão gọi chị hàng xóm, hỏi sao đám chúng tôi vẫn còn chưa đi?

Chị kia bị lão hỏi thì sững người, tức giận nói: "Người ta đến tìm một cô gái, đi hay không thì liên quan gì đến ông?"

"Bọn họ dọa dê của tôi rồi!" Lão Độc Thân lo lắng quát.

Chị hàng xóm không thèm đáp lời, quay vào nhà làm việc.

Chú Lê nhìn đồng hồ liên tục, tôi biết ông ấy cũng đang bị dày vò như mình. Còn Triệu Cương thì lại bình tĩnh đến lạ, cứ như bầu

trời tước khi nổi bão vậy…

Đột nhiên, đội cứu hộ xôn xao. Tôi quay lại nhìn, thấy cách đó không xa có hai xe cảnh sát đang chạy tới. Tim tôi thả lỏng, thở phào một hơi, cuối cùng cảnh sát cũng tới rồi.

Mấy viên cảnh sát xuống xe với hai nhân viên cứu hộ. Triệu Cương đi tới bắt tay họ, kể lại tình hình cụ thể. Có một cảnh sát khoảng 40 tuổi, chắc là lãnh đạo, nghe Triệu Cương kể xong thì nói với ông ấy: "Ngài Triệu, tôi hiểu tâm trạng của anh bây giờ, cũng cảm ơn anh đã tin tưởng chúng tôi, không ra tay tùy tiện. Việc còn lại cứ giao cho chúng tôi xử lý."

Sau đó, cảnh sát ra mặt gõ cửa nhà lão Độc Thân. Họ lấy cớ muốn hỏi thăm tình hình gia đình gã, bảo gọi cô vợ ra. Lão Độc Thân nghe vậy thì biến sắc, mắng chửi gì đó không rõ ràng.

Cảnh sát cũng chẳng phải loại vô dụng, gã đã không hợp tác thì là có tật giật mình. Hai cảnh sát cường tráng đột ngột tông mạnh cửa, lão Độc Thân ở trong bị đẩy lùi ra sau, rồi cảnh sát xông thẳng vào nhà.

Thật không ngờ, lão Độc Thân này lại không sợ cảnh sát, thế mà dám quất liềm cắt cỏ vào họ. Tôi nghĩ thầm, may mà đợi cảnh sát đến, nếu không chính chúng tôi mới là người “thân thiết” cây liềm sáng bóng kia rồi.

Bấy giờ, hàng xóm xung quanh nghe thấy đều xúm lại xem. Thấy lão Độc Thân đang quơ liềm vào cảnh sát thì giật mình. Họ la lên: "Lão Độc Thân! Điên rồi à! Dám đánh cả cảnh sát! Mau bỏ liềm xuống, có gì thì từ từ nói!"

Lão Độc Thân vốn chẳng nghe ai khuyên, còn gào chửi: "Chúng mày thì biết cái gì? Tụi xấu xa này muốn cướp vợ tao!"

Hàng xóm vây xem đều không tin, ai mà thèm cô vợ điên kia chứ? Cảnh sát không ngờ gã khó chơi như vậy, trán cả đám đầy

mồ hôi, không dám tới gần. Lúc này, Đinh Nhất vẫn luôn nấp trong góc, lặng lẽ áp sát lão Độc Thân từ phía sau...

Tôi thấy thế thì lao ngay ra trước mấy anh cảnh sát, gào lên với gã: "Ông mua người đàn bà điên kia mất bao nhiêu tiền? Ông có biết mua bán người là phạm pháp không?"

Lão Độc Thân liền bị tôi thu hút thành công, gã chửi ầm lên: "Tao mua được thì là của tao, ai khiến mày lo! Hôm nay dù ông trời có tới đây, cũng đếch cướp vợ tao đi được, tụi mày…" Gã chỉ nói được một nửa thì thấy tay tê rần, liềm rơi xuống. Gã quay lại, thấy một người đàn ông mặc đồ đen đang lạnh lẽo nhìn mình. Còn cổ tay của gã thì đang bị người đó cầm, xem ra đã bị chặt đứt rồi!

Lúc bấy giờ, lão Độc Thân mới tru lên như heo bị chọc tiết. Một cảnh sát nhanh chóng đá liềm dưới đất đi, đồng thời, mấy người còn lại cũng đè chặt lão Độc Thân xuống. Còn gã thì vẫn đang kêu gào thảm thiết…

Lúc này đây, Triệu Cương không nhịn nổi nữa, ông ấy vớ lấy cái rìu chẻ củi trong sân, xông về phía cái chuồng đang bị khóa, chém mạnh xuống khóa sắt rỉ sét loang lổ kia.

Tuy khóa to trông có vẻ rất chắc chắn, nhưng cũng không chịu nổi sức của một người cha đang sốt ruột muốn cứu con gái. Tiếng "loảng xoảng" vang lên, khóa sắt to kia văng ra. Nhưng Triệu Cương thì lại đứng sững trước chuồng, không dám nhìn vào.

Tôi thấy Triệu Cương đứng im, nên vội đi tới định mở cửa, thế nhưng tay lại bị kéo lại. Tôi quay lại nhìn, thấy Đinh Nhất đang nhẹ nhàng lắc đầu, ra hiệu đừng qua đó.

Tôi hiểu, dù sự thật có tàn khốc đến thế nào, Triệu Cương cũng phải tự mình đối mặt.

Không biết đã bao lâu, Triệu Cương mới khẽ đẩy cánh cửa gỗ kia ra. Dù đang là ban ngày, nhưng bên trong vẫn tối om như mực,

chỉ thấy được một chiếc lồng sắt cực lớn trong đó.

CHƯƠNG

Trừng Trị Theo Pháp Luật

Ngay khi cửa bị đẩy ra, tiếng khóc cay xé lòng vang lên. Tôi không biết cô bé đã bị đối xử như thế nào, liệu giọng nói còn có thể dễ nghe như trước không…

Là một người cha, Triệu Cương vẫn nhận ra giọng con gái mình. Ông tới trước cái lồng sắt, từ từ quỳ xuống. Lúc này, dù có kiên cường đến mấy, nhưng khi nhìn thấy con gái mình bị thương như vậy, ông cũng phải khóc nấc lên.

Chúng tôi đứng ngoài, nghe tiếng khóc đứt ruột này, chẳng có ai nhẫn tâm tới quấy rầy họ cả. Đột nhiên, tiếng khóc của Triệu Cương dứt hẳn. Ông ấy vừa đau đớn vừa tức giận, cầm rìu lao thẳng đến chỗ lão Độc Thân.

Mọi người nhanh chóng kéo ông lại. Nếu bây giờ đánh chết lão Độc Thân thì chẳng phải hời cho gã sao? Nhưng Triệu Cương cao đến 1m9. Lúc nổi giận, mấy người xúm lại cũng không kéo nổi.

Chú Lê đi đến thì thầm với ông câu gì đó, Triệu Cương nghe xong thì khựng lại, rìu cũng rơi xuống đất. Sau đó, tôi hỏi chú đã nói gì mà hiệu nghiệm thế, chú cười bí ẩn: "Chú nói với ông ấy, rằng báo ứng thật sự, chính là khiến gã sống không bằng chết…"

Triệu Cương cùng với nhân viên y tế trong đội cứu hộ quấn

thẩm rồi ôm Triệu Mẫn ra khỏi lồng sắt. Nhân viên y tế kiểm tra sơ bộ, phát hiện lưỡi cô bé bị cắt mất, miệng vết thương vẫn còn chưa lành hẳn. Chân trái của cô bé từng bị gãy, tuy đã lành lại, nhưng xương hơi lồi ra, hình như không được bó bột.

Tóm lại, tình trạng của Triệu Mẫn rất nghiêm trọng, cô bé cần được đưa đến bệnh viện chữa trị ngay.

Cảnh sát mượn dây thừng của đội cứu hộ, trói lão Độc Thân lại. Lúc đầu, gã còn khăng khăng cô gái là vợ lão, vì bị điên nên mới phải nhốt lại.

Nhưng sau đó, cảnh sát tìm thấy ba lô của Triệu Mẫn trong nhà gã. Trong đó có giấy tờ tùy thân và một ít tiền mặt, nên lão Độc Thân không ngụy biện được nữa.

Đã tìm được người, đội cứu hộ cũng bắt đầu nhổ trại, chuẩn bị trở về. Tôi thấy thành viên của đội cứu hộ đang quét rác, họ sẽ chôn những loại rác có thể phân hủy.

Chú Lê thấy anh ta cầm cái xẻng định đào hố ở khoảng đất trống, thì liếc sang tôi. Tôi hiểu ý, chạy ngay sang nói với nhân viên kia: “Ôi người anh em này, ở đây không chôn được, gần nhà họ quá! Đi! Tôi dẫn cậu qua khúc rừng bên kia!”

Cậu nhân viên kia nhìn khắp nơi, thấy tôi nói có lý nên đi theo vào rừng. Khu rừng này trồng toàn là bạch dương, lá vàng bị gió thu thổi rơi đầy đất. Tôi bình tĩnh đưa anh ta đến nơi cô gái điên bị chôn, chỉ xuống nói: “Chôn ở đây đi, tôi thấy đất chỗ này rất tơi.”

Đội viên nhìn lá rụng đầy đất, chắc không nhìn ra được tính chất đất ở đây tơi xốp hơn chỗ nào. Nhưng anh ta vẫn bắt đầu đào, cuối cùng chưa đào được mấy xẻng, một thứ trông như đầu của cô gái lộ ra.

"Vãi! Cái gì thế này?” Đội viên kinh hoảng nói.

Tôi cũng giả vờ sợ hãi: "Không phải là người chết đấy chứ?"

Thế là, hai chúng tôi cùng gọi: "Ở đây có người chết! Mau qua đây xem đi!"

Mấy viên cảnh sát đang định trở về, nghe chúng tôi kêu vậy, thì xuống xe xem thử. Đương nhiên không cần bàn, đội trưởng kia chỉ nhìn lướt qua, rồi bảo nhóm chúng tôi rời khỏi cánh rừng, không được phá hỏng hiện trường.

Chúng tôi cũng giao cho các đồng chí cảnh sát giải quyết hết. Còn tôi và nhóm chú Lê thì về Urumqi để báo cáo với chị Bạch. Tình hình của Triệu Mẫn rất nghiêm trọng, Triệu Cương quyết định đưa cô bé về Bắc Kinh điều trị, sau đó mới qua Mỹ để hồi phục.

Chuyện này cũng coi như chúng tôi đã công đức viên mãn. Chị Bạch trả thù lao cả lần trước và lần này cho chúng tôi, chú Lê chia cho tôi mười lăm vạn. Lúc số tiền này được chuyển vào tài khoản, tôi kích động đến nỗi mất ngủ cả đêm.

Chưa được vài ngày, báo chí đã viết tin về chuyện này, tiêu đề là: "Con gái nhà giàu đi hiking gặp phải ác ma, chịu nỗi khổ bị cắt lưỡi và giam cầm!" Thấy bản tin này, tôi rất không đành lòng. Bây giờ giới truyền thông chỉ biết giật tít để câu view, nhưng lại chẳng hề quan tâm việc người bị hại sẽ tổn thương thêm lần nữa.

Sau đó, tôi nghe chú Lê kể, lão Độc Thân đã khai toàn bộ trong Cục Cảnh sát. Thì ra lúc đó Triệu Mẫn ở trong rừng một mình, không cẩn thận nên ngã gãy chân. Cô bé cầu cứu lão Độc Thân vừa hay đi ngang qua. Không ngờ gã này thấy Triệu Vẫn vừa trẻ vừa xinh đẹp, còn đẹp hơn cô gái mình mua rất nhiều, nên sinh lòng xấu xa.

Lão đưa Triệu Mẫn về nhà, sau đó siết chết cô gái điên ở chuồng dê ngay trong đêm đó. Triệu Mẫn cứ ngỡ mình gặp được người

tốt, không ngờ gã lại là một ác ma đến từ địa ngục…

Từ Tân Cương về nhà được mấy ngày, hôm nào tôi cũng ngủ từ sáng tới tối, như thể muốn bù lại cực khổ mấy ngày trước. Mãi đến khi Đinh Nhất đến tìm, tôi mới trở về làm việc và nghỉ ngơi như “người bình thường”…

Chiều hôm đó, trong lúc đang ngủ li bì ở nhà, tôi bị tiếng đập cửa đột nhiên đánh thức. Phải lăn lộn mấy lần, tôi mới ra mở cửa được, hóa ra là Đinh Nhất.

"Sao anh biết nhà tôi ở đây?” Tôi giật mình hỏi.

Anh ta cười cười: “Lúc trước chú Lê bảo tôi theo dõi cậu mấy ngày.”

"Móa!" Tôi vô cùng bất mãn, nhưng ngẫm lại cũng đúng. Nếu lão già này không điều tra trước, thì sao có thể tùy tiện tin tưởng thằng nhóc như tôi chứ?

Đinh Nhất thấy tôi vẫn còn để bụng chuyện lúc trước, bèn cố ý nói: “Bộ đồ này của cậu lạ quá! Đang là mode à?”

Nghe anh ta nói vậy, tôi vội cúi nhìn. Lúc này, tôi mới nhớ ra bình thường mình thích mặc quần cộc hoa hòe và áo ba lỗ coton đi ngủ. Quan trọng là tôi lại ưa mấy nhân vật in hình trên áo! Mặt mo của tôi đỏ bừng, vội lao về phòng thay quần áo.

"Anh cứ ngồi đi, đừng khách sáo, tôi xong ngay đây.” Tôi la lớn trong phòng ngủ.

Đinh Nhất cười cười, sau đó đánh giá cách bài trí trong nhà tôi. Lúc ra khỏi phòng ngủ, vừa hay thấy anh ta đang nhìn mấy cuốn tạp chí mát mẻ trên bàn trà nhà mình.

Thế là tôi vội cười hì hì nói: “Sao? Đây là kho báu của tôi đó. Có muốn tôi cho mượn xem chút không?”

Đinh Nhất cau mày nhìn tôi hỏi: “Mấy cô gái này nghèo lắm à?"

"Sao thế được? Họ còn nhiều tiền hơn cả tôi với anh cộng lại!” Tôi nói.

"Thế sao lại mặc ít vậy?”

"Ặc…” Tôi câm nín, thầm nghĩ không phải tên nhóc này lại trong sáng tới vậy chứ!

Đinh Nhất thấy tôi không trả lời, lại tỏ vẻ “thì ra cậu cũng không biết”. Tôi bị anh ta nhìn mà nghẹn họng, bèn tức giận nói: “Anh đến đây có chuyện gì?”

Đinh Nhất gật đầu, lấy mấy tờ A4 trong túi ra đưa cho tôi: “Chú Lê bảo tôi đưa thứ này cho cậu, một vụ vừa mới nhận.”

CHƯƠNG

Cô Gái Mất Tích Bí Ẩn

Tôi xoay xoay vai, thầm nghĩ mấy hôm nay nghỉ cũng đủ rồi, nên làm việc tiếp thôi. Tôi đọc tài liệu, yêu cầu tìm một cô gái mất cách đây tích bảy năm. Địa điểm là thành phố Hoa Đô, cách nơi này chưa đến 200km.

Hoa Đô là thành phố du lịch nổi tiếng nhất tỉnh tôi, ở đó có rất nhiều ngọc và táo. Năm 2003, cô gái Lữ Tuyết Đan 19 tuổi đã mất tích trên đường đi làm về. Người nhà không tìm thấy cô ấy nên đã nhanh chóng báo cảnh sát.

Vì Hoa Đô là thành phố du lịch, nên trong nội thành có rất nhiều camera. Nhưng điều kì lạ là, cảnh sát đã xem video ở các tuyến đường mà Lữ Tuyết Đan đi qua, nhưng lại không tìm được hướng đi của cô.

Hóa ra, Lữ Tuyết Đan làm thêm ở quảng trường Thời Đại của thành phố Hoa Đô. Nhà cô chỉ cách nơi đó chưa đến 1km, đi khoảng 10 phút là tới.

Lúc tan tầm vào buổi tối ngày 28 tháng 7 năm 2003, mây đen phủ kín.

Ba Lữ Tuyết Đan nhìn, đoán trời sắp mưa nên gọi điện cho con gái, định đi đón cô. Nhưng Lữ Tuyết Đan lại nói cô ấy có ô, chỉ đi

có vài phút nên không cần ba tới đón.

Ba Lữ Tuyết Đan nghe thế cũng không đi nữa, nhưng nửa tiếng rồi mà con gái vẫn chưa về, khi ông gọi thì điện thoại tắt máy. Thế là ông ra ngoài, men theo đường con gái tan tầm để đón cô. Nhưng đến tận nơi Lữ Tuyết Đan làm ở quảng trường Thời Đại rồi, ông lại thấy cửa đã khóa, chẳng còn ai nữa.

Ba Lữ Tuyết Đan lại đi dọc theo đường về nhà, nhưng cũng không thấy con gái về. Lúc này, người nhà của Lữ Tuyết Đan mới tá hỏa, nhưng vì thời gian quá ngắn, họ không chắc có phải Lữ Tuyết Đan đã xảy ra chuyện hay không, nên đã kêu gọi người nhà đi tìm.

Cuối cùng tìm cả một buổi sáng hôm sau cũng không thấy tin tức gì… Lúc này, người nhà Lữ Tuyết Đan đành phải báo án. Sau khi nắm được thông tin, cảnh sát đã nhanh chóng điều tra camera ở đoạn đường mà cô tan tầm về nhà. Họ phát hiện, Lữ Tuyết Đan rời khỏi công ty lúc 20 giờ 10 tối ngày 28, sau đó đi theo con đường hằng ngày cô ấy vẫn đi.

Kết quả ở chỗ rẽ vào Chung cư Hoa Ngữ nhà Lữ Tuyết Đan, camera lại vướng phải góc chết. Sau góc chết này, Lữ Tuyết Đan cũng không xuất hiện trong video nữa.

Sau đó, cảnh sát hỏi thăm xung quanh, định tìm hiểu có ai gặp Lữ Tuyết Đan không. Nhưng tiếc là vì lí do thời tiết, nên mọi người đều đi rất vội, chẳng ai để ý Lữ Tuyết Đan mất tích lúc nào.

Chuyện này đã gây xôn xao rất lớn vào năm đó, một cô gái lớn như vậy, thế mà lại mất tích ngay trên con đường cô ấy đi hằng ngày! Có người nghi ngờ không biết Lữ Tuyết Đan gặp phải bọn bắt cóc buôn người hay không? Hoặc bỏ trốn với ai đó? Tóm lại là lời đồn gì cũng có…

Nhưng ba mẹ Lữ Tuyết Đan lại không đồng ý, họ không tin con

gái lại đột nhiên không từ mà biệt, lại càng không tin con gái đã có kinh nghiệm xã hội thế mà bị bắt cóc. Nhưng điều tra cách mấy, cảnh sát cũng không thể tìm được chút tin tức gì về Lữ Tuyết Đan.

Sau đó cảnh sát lấy góc chết mà Lữ Tuyết Đan biến mất làm tâm, tiến hành loại trừ từ bán kính 1km, hi vọng có thể điều tra được chút manh mối có ích.

Năm đó, quanh khu vực này có rất nhiều công trình đang xây dựng tu sửa, nên quanh đó có khá nhiều người qua lại. Cảnh sát đã điều tra tất cả các công nhân ở đó, nhưng vẫn không phát hiện chuyện khả nghi.

Cứ như vậy, thời gian thoăn thoắt trôi, ba mẹ Lữ Tuyết Đan vẫn chưa từ bỏ việc tìm kiếm con gái. Tuy đã chấp nhận sự thật rằng có thể con gái đã chết, nhưng họ không thể nào chịu được việc sống không thấy người, chết không thấy xác!

Mấy hôm trước, ba mẹ Lữ Tuyết Đan khó lắm mới tìm được chú Lê. Lúc đầu họ chỉ muốn nhờ chú bói một quẻ hung lành cho Lữ Tuyết Đan, xem có còn hi vọng nữa hay không.

Chú Lê tính quẻ rồi nói với họ, dương thọ của Lữ Tuyết Đan đã hết…

Tuy đã đoán được kết quả này từ lâu, nhưng tới giờ vẫn chưa có ai khẳng định với họ như vậy. Đau khổ cùng cực khiến mẹ Lữ Tuyết Đan gần như suy sụp. Chú Lê cũng không đành lòng nhìn họ đau khổ như vậy, đành hỏi, nếu có cơ hội tìm được xác của Lữ Tuyết Đan, họ có bằng lòng thử không?

Ba mẹ Lữ Tuyết Đan đều đã qua 50 rồi, mấy năm này, vì tìm con gái mất tích, mà suy sụp trông già hơn bạn cùng tuổi rất nhiều. Nghe chú Lê nói có thể tìm được xác con gái, họ kích động đến nỗi suýt quỳ xuống! Lại nói, nếu tìm được thật, chú Lê muốn bao nhiêu tiền họ cũng trả.

Sau khi xem xong, tôi nhớ lại năm cấp 3 đã từng nghe đến chuyện này. Lúc ấy mẹ còn lấy chuyện này ra dọa tôi! Không ngờ nhiều năm trôi qua, quanh đi quẩn lại, cuối cùng phải nhờ tôi tìm kiếm…

Buổi tối, chú Lê đặt phòng ở khách sạn Sướng Xuân Viên nổi tiếng của thành phố, giới thiệu tôi với ba mẹ Lữ Tuyết Đan. Lúc vào phòng, tôi trông thấy cặp vợ chồng trung niên ngồi đối diện chú.

Người đàn ông tầm trung, nhìn phong độ trí thức, người phụ nữ thì gầy gò, vẻ mặt u sầu. Chắc đây là ba mẹ của Lữ Tuyết Đan, vì thế, tôi lễ phép tới chào họ.

Chú Lê thấy tôi đến thì kéo tay, nói với ba mẹ Lữ Tuyết Đan: “Ngài Lữ, bà Lữ, đây là cháu của tôi, Trương Tiến Bảo. Nó là đồ đệ của tôi, sau này sẽ tham gia vào hành trình tìm lệnh ái.”

Lữ tiên sinh khẽ gật đầu với tôi. Nhìn họ cũng ngang lứa với bố mẹ mình, nên tôi khách sáo nói: “Chú Lữ, cô Lữ, chào cô chú.”

Đinh Nhất đứng sau tôi, chỉ gật đầu tượng trưng. Tôi biết đây là tính của anh ta, nên chú Lê chưa ép anh ta mấy chuyện này bao giờ. Tôi thì lại hòa đồng từ bé, gặp ai cũng có thể trò chuyện đôi ba câu.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, chú Lê mới hỏi ba mẹ Lữ Tuyết Đan: “Hai vị có biết Lữ Tuyết Đan thích thứ gì nhất không? Như thế thì cháu tôi mới có thể tìm kiếm được.”

Tuy đôi vợ chồng họ có vẻ nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi gì, chỉ khó xử nói: “Chúng tôi cũng không dám chắc có thứ mà Đan Đan thích hay không. Nhưng sau khi nó mất tích, chúng tôi vẫn bảo quản đồ của nó rất kĩ, hệt như trước đây. Lúc đó, anh dẫn Tiểu Trương đến nhà tôi xem thử có thứ gì dùng được không nhé?”

Chú Lê nghĩ nghĩ rồi nói: “Vậy cũng được, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát về Hoa Đô.”

Sau khi bàn hết các chuyện quan trọng, vợ chồng họ Lữ đi trước. Chú Lê hớp một ngụm trà đại hồng bào, rồi híp mắt nói với tôi: “Tiến Bảo này, tiền công lần này không cao được như lần trước đâu, chú chỉ lấy ít tiền tượng trưng của họ thôi. Việc chúng ta làm đã tiết lộ quá nhiều Thiên Cơ, tổn hại âm đức, nên thỉnh thoảng phải làm ít việc thiện để bù lại, cháu hiểu không?”

CHƯƠNG

Gió Cuốn Tàn Hồn

Nghe chú Lê nói vậy, tôi đảo mắt, thầm nghĩ chắc chắn lão già này cho ai nợ nhân tình rồi. Lại còn nói gì mà làm việc thiện, coi tôi là đồ ngốc đấy à? Nhưng tôi lại tươi cười: "Cháu biết rồi, sau này còn cần chú Lê chỉ bảo nhiều hơn."

Chú Lê hài lòng gật đầu, sau đó lại uống thêm hớp trà: "Tuy không nhiều nhưng vẫn phải có tiền công. Cũng may Hoa Đô không xa lắm, nếu thuận lợi, thì hôm nay đi là hôm sau về được rồi. Nên chú cũng không muốn nhờ ai giúp, chỉ ba chúng ta đi là được!"

Hôm sau, trời còn chưa sáng, tôi đã bị Đinh Nhất gọi điện đánh thức. Dù biết phải đi sớm, nhưng tôi không ngờ lại sớm đến vậy! Tôi nhìn đồng hồ, mới hơn 4 giờ sáng…

Xuống lầu, ngoài Đinh Nhất và chú Lê thì còn có ba mẹ Lữ Tuyết Đan nữa. Tôi thầm than khổ, tuy chiếc xe Jeep Grand Cherokee này khá rộng, nhưng nếu ba người lớn chen chúc ở ghế sau thì vẫn hơi chật.

Hơn nữa Đinh Nhất lái xe, chú Lê chắc chắn phải làm phụ lái, vậy là tôi phải chen chúc với hai vị kia rồi.

Hai tiếng lái xe cũng không lâu lắm, nhưng vì dậy sớm quá, mặt

trời còn chưa ló dạng nên bên ngoài rất âm u. Cũng may tuy xe hơi chật, nhưng lại ấm áp hơn nhiều. Vì thế, lúc vừa lên đường cao tốc, tôi đã ngáy o o.

Tôi còn loáng thoáng nghe chú Lê xấu hổ nói: “Thanh niên cũng nên thoải mái chút!”

Sau đó, một giọng nói dịu dàng vang lên: “Không sao, cứ để thằng bé ngủ. Chắc đứa trẻ này trạc tuổi với Tuyết Đan nhà tôi, nếu nó không gặp chuyện…” Nói rồi lại nghẹn ngào.

Tôi nghe được đó là giọng của mẹ Lữ Tuyết Đan, ngẫm lại cũng đúng, con gái mất tích bao nhiêu năm như vậy, là người làm mẹ, chắc bà ấy đau khổ lắm! Nghĩ tới đây, tôi vốn đã tỉnh nhưng cũng không định mở mắt, chỉ đành giả vờ ngủ tiếp, nhưng chưa được bao lâu thì lại ngủ thật.

"Tiến Bảo, dậy đi, đến rồi!” Đang mơ màng thì tôi nghe thấy tiếng gọi. Tôi ngơ ngơ nhận ra mọi người trên xe đang nhìn mình, thế là mặt đỏ bừng. Chú Lê cười, lắc đầu nói: “Cái thằng nhóc này, ngủ giỏi quá nhỉ, lại còn ngáy nữa chứ…” Tôi nghe vậy, mặt từ hồng lại chuyển sang tím.

Vì chuyện này tôi nóng mặt, bèn làm người đầu tiên mở cửa. Vừa xuống xe, tôi phát hiện ra đây là căn biệt thự rất cũ, chắc là đã lâu đời lắm rồi. Nhưng người có thể ở vào những năm trước, chắc đều là những kẻ có tiền.

Chắc là hiểu được suy nghĩ của tôi, mẹ Lữ Tuyết Đan nói: “Ở đây sắp bị phá rồi, nhiều hàng xóm cũ cũng dọn đi hết. Nhưng dì vẫn chưa muốn chuyển, nơi này có quá nhiều hồi ức về Tuyết Đan, nhỡ một ngày nào đó nó trở lại, không tìm được nhà thì phải làm sao?” Nói xong, mắt bà lại đỏ lên.

Ba Lữ Tuyết Đan thấy thế, bèn an ủi vợ mình: “Được rồi, đừng nói những chuyện đau lòng này nữa. Chúng ta đưa khách vào nhà

trước đã, đứng ở đây cũng không hay.”

Bên trong biệt thự kiểu cũ này rất tối, chắc vì lắp đặt nội thất màu trầm, nên mới khiến căn nhà trông âm khí nặng nề như vậy. Phòng của Lữ Tuyết Đan ở tầng hai, mẹ cô ấy muốn pha ấm trà trước để chúng tôi nghỉ ngơi chút đã.

Trên đường đi tôi chỉ ngủ, nên bây giờ không định nghỉ ngơi nữa. Vì thế, tôi uống ừng ực hết chung trà, rồi bảo mẹ Lữ Tuyết Đan dẫn lên phòng cô ấy xem thử.

Mẹ Lữ Tuyết Đan dẫn chúng tôi lên tầng hai. Cầu thang gỗ đã cũ, phát ra tiếng két két. Vừa lên trên, tôi đã thấy rất căng thẳng, ở đây quả thật chỗ nào cũng có từng đoạn kí ức nhỏ của Lữ Tuyết Đan, xem ra cô ấy rất yêu ngôi nhà này.

Tôi ngừng lại, rồi nói với mẹ Lữ Tuyết Đan: “Cô chỉ phòng Lữ Tuyết Đan cho cháu, cháu tự vào được ạ.”

Mẹ Lữ Tuyết Đan gật đầu, rồi chỉ vào phòng thứ hai bên hành lang: “Là phòng đó.”

Đẩy cửa phòng ra, hồi ức của Lữ Tuyết Đan liền ập vào mặt. Đây là lần đầu tiên tôi cảm nhận được nhiều tàn hồn của người chết như thế, mỗi thứ trong phòng đều có hồi ức lúc còn sống của cô ấy. Nơi đây như một bản nhật ký, ghi lại tất cả những hồi ức tốt đẹp nhất của cô.

Nhưng tôi hoàn toàn không muốn những hồi ức tốt đẹp này, hồi ức trước khi chết chắc chẳng có gì đẹp đẽ cả. Nó chắc chắn phải ngập khát vọng sống và không cam lòng khi phải chết. Nhưng tôi lại không thể tìm được thứ gì để cảm nhận được loại kí ức đó trong căn phòng.

Tuy vấn đề này hơi khó giải quyết, nhưng với kinh nghiệm đã trải qua, chắc chắn sẽ có một vật đặc biệt. Chỉ là tôi chưa phát hiện ra, chưa tìm được nó thôi…

Thấy tôi mãi không xuống, Đinh Nhất bèn đẩy cửa đi vào: “Không tìm thấy à?"

Tôi sững sốt, sao tên này lại ăn ý với tôi vậy, chỉ nhìn mặt là biết tôi gặp phải vấn đề khó rồi.

Tôi gật đầu, nói: “Cũng không phải là không tìm được, chỉ là cô ấy còn lưu luyến quá nhiều thứ, nên có nhiều tàn hồn vương vấn ở đây.” Tôi nói xong thì tiếp tục nhắm mắt, muốn tìm được thứ mình cần nhất trong tầng tầng lớp lớp hồi ức ngắt quãng này của Lữ Tuyết Đan.

Bỗng nhiên, tôi vấp chân, ngã nhào về phía trước. May mà được Đinh Nhất nhanh tay nhanh mắt kéo lại, mới tránh cho khuôn mặt tuấn tú của tôi phải thân mật với đất. Nhưng theo bản năng, tay tôi vẫn chống về trước. Đúng lúc này, tôi vô tình nắm phải đôi giày chơi bóng màu trắng. Tiếp đó, một hình ảnh đen kịt xuất hiện trong đầu tôi.

Từng tia chớp rạch sáng bầu trời, mượn ánh sáng yếu ớt này, tôi đi giữa con đường cái phồn hoa mà yên tĩnh. Nói nó phồn hoa, là vì ánh đèn từ nhà cao tầng xung quanh hắt ra chập sáng chập tối, chỗ sáng chỗ tối. Nói là yên tĩnh, vì nơi phồn hoa như vậy nhưng chẳng có người đi đường, dù có thì cũng vội vàng đến rồi vội vàng biến mất trong bóng tối.

Tôi biết đây là hồi ức của Lữ Tuyết Đan, chính là khoảng thời gian trước khi cô ấy chết. Nhưng tôi không ngờ, thứ cô ấy thích nhất khi còn sống lại là đôi giày này.

Tôi cố gắng nhìn hình ảnh trong hồi ức của cô ấy, ghi nhớ từng chi tiết. Tôi thấy cô ấy mặc quần jean ôm màu xanh nhạt, không nhìn ra được áo. Cô cầm một cái túi màu trắng đựng thứ gì đó.

Vì đi gấp nên hơi thở của cô dồn dập, nhưng bước chân lại rất chắc chắn. Xem ra đây là con đường cô ấy thường đi, rất quen

thuộc, không hề do dự điều gì. Đột nhiên, phía trước sáng lên, tôi trông thấy một chiếc Audi màu đen đỗ ở đó.

Chắc Lữ Tuyết Đan cũng thấy, cô hơi khựng lại, nhưng sau đó vẫn bước đi nhanh. Lúc này, cửa xe mở ra, một người đàn ông hơn 40 tuổi bước xuống, mùi rượu nồng nặc. Ông ta cười nói với Lữ Tuyết Đan: “Người đẹp, trời sắp mưa rồi, anh tiễn em một đoạn đường nhé?”

CHƯƠNG

Ác Quỷ Trong Đêm Mưa

Lữ Tuyết Đan là một cô gái rất cẩn thận, cô lễ phép nói: “Không cần đâu, cảm ơn.” Đồng thời bước chân cũng nhanh hơn.

Lúc này, lại có một gã trẻ tuổi bước xuống xe, thấy Lữ Tuyết Đan không định dừng lại thì chặn cô lại: “Đồ đàn bà thối, đại ca tao nói chuyện với mày đó!”

"Tôi không biết hai người, xin hai người tôn trọng một chút, nếu không tôi sẽ gọi người đấy!” Lữ Tuyết Đan tức giận nói.

Không ngờ hai gã lại nhìn nhau cười, chẳng hề sợ lời uy hiếp của Lữ Tuyết Đan. Gã trẻ tuổi càng cười dâm đãng hơn: “Em gái này, em nhìn xung quanh xem, trời bão bùng như vậy, mọi người đã về nhà hết rồi. Em muốn thì cứ gọi, anh dám chắc lát nữa dù không muốn thì em cũng phải kêu!” Nói xong, gã đẩy Lữ Tuyết Đan ngã xuống đất, đạp mạnh lên bụng cô hai cái.

Đau đớn khiến mặt mày Lữ Tuyết Đan xây xẩm, cô giãy giụa định đứng lên chạy, vì nơi này còn cách nhà chưa đến 50m. Nhưng hai gã đàn ông không cho cô cơ hội này.

Lữ Tuyết Đan bị bọn họ kéo vào một khu nhà chưa xây xong. Lúc xảy ra chuyện, Lữ Tuyết Đan không chỉ kêu cứu một lần, nhưng lại bị một trong hai gã hung tợn chặn miệng.

Vào khu nhà rồi, chúng cũng không định lên trên mà lại đi xuống dưới. Chẳng biết xuống mấy tầng, tóm lại càng đi càng tối… Tôi không ngờ hai thằng súc sinh này lại lôi Lữ Tuyết Đan xuống tầng hầm tòa cao ốc, nhìn bố cục ở đây, xem ra trước đó cũng có người ở.

Hai gã này quen đường mở một cánh cửa rỉ sắt, đẩy mạnh Lữ Tuyết Đan vào...

Gã trung niên quẹt diêm một cái "xoẹt", đốt ngọn nến dưới đất lên. Ánh sáng yếu ớt soi tỏ không gian chưa đến mấy mét vuông, đống đồ thừa chồng chất bên trong, hình như là rác thải từ công trường.

Ở giữa là một tấm nệm rất bẩn, bên cạnh là ít giấy vệ sinh đã dùng và vài thứ như bình rượu. Gã trẻ tuổi túm tóc Lữ Tuyết Đan, đẩy cô xuống giường rồi dâm tà nói: "Người đẹp, hôm nay anh đây sẽ biến em thành phụ nữ, đảm bảo làm em thoải mái về nhà!"

Gã trung niên bên cạnh tiện tay lấy một chai bia, mở ra rồi uống một hớp: "Đừng con mẹ nó nhiều lời nữa, nhanh lên chút!"

Tôi không muốn miêu tả quá nhiều về tiếp theo, vì trong khoảng thời gian đó, tiếng kêu thảm thiết và tiếng hai tên súc sinh kia vang lên ngắt quãng, khiến người ta dại cả da đầu. Trong lúc đó, tôi nghe thấy Lữ Tuyết Đan cầu xin hai thằng súc sinh này buông tha cho mình, cô ấy sẽ không báo cảnh sát.

Nhưng thế thì sao? Bọn chúng vẫn lần lượt xâm phạm Lữ Tuyết Đan. Lúc đầu, giọng cô còn thảm thiết, càng về sau lại càng yếu ớt. Từ thị giác của cô ấy, tôi nhìn thấy hình ảnh khiến người ta phẫn nộ. Nhưng thứ tôi trông thấy rõ ràng nhất, lại là khuôn mặt vặn vẹo vì hưng phấn của hai thằng súc sinh kia…

Tôi ghi tạc dáng vẻ của chúng, gương mặt ghê tởm ấy chắc chắn tôi sẽ không quên được. Nhiều lúc tôi thường than, rõ là

mình có đôi mắt thưởng thức cái đẹp như vậy, tại sao lần nào cũng phải ghi nhớ những thứ đáng ghê tởm nhất trần đời này như vậy chứ.

Không biết qua bao lâu, trận chinh phạt tàn khốc này cũng kết thúc, hai gã đàn ông thỏa mãn kéo quần lên. Tôi không nhìn được dáng vẻ lúc đó của cô ấy, nhưng lại thấy may mắn vô cùng. Là một người đàn ông, tôi thật sự không đành lòng nhìn bộ dạng của Lữ Tuyết Đan lúc bấy giờ.

Có lẽ biết chúng đã thỏa mãn được thú tính rồi, Lữ Tuyết Đan nãy giờ không còn phát ra tiếng được lại chợt lao ra cửa. Nhưng bên ngoài lại là hành lang dài tối đen, cô ấy cũng chẳng biết nên chạy hướng nào.

Đương nhiên trong lúc bối rối, cô ấy không thể chạy đúng hướng. Hai gã đàn ông nhanh chóng đuổi theo sau. Cô ấy cầu xin chúng thả mình đi, chắc chắn sẽ không hé nửa chữ về chuyện đã xảy ra.

Tôi tin cô ấy nói thật, vì chuyện một cô gái chưa lập gia đình rất khó nói được chuyện mình đã bị cưỡng hiếp. Tôi tin Lữ Tuyết Đan sẽ không đi báo án, lại càng không nói với bất cứ ai.

Nhưng hai gã súc sinh kia lại không tin. Chúng vẫn tóm Lữ Tuyết Đan về căn phòng kia, chưa thỏa mãn mà xâm phạm thêm lần nữa.

Chẳng biết qua bao lâu, chợt nghe gã trung niên nói: “Qua bên kia tìm sợi dây thừng."

Gã trẻ tuổi không ngờ chúng sẽ giết người, hoảng sợ nói: “Anh, phải làm thế thật ạ?”

"Sao nào? Mày sợ à? Gan bé thế mà còn muốn theo tao làm việc lớn?” Gã trung niên khinh thường.

Như bị chọc trúng chỗ đau, gã thề thốt: “Sợ? Ai sợ chứ?! Chỉ cần được theo đại ca kiếm tiền, em chẳng sợ gì cả! Nhưng sau đó nên xử lý thế nào?”

"Cứ ném ở đây đi…” Gã trung niên lạnh nhạt nói.

Lúc tôi nghe câu này, lòng tôi như chìm xuống đáy cốc. Tôi biết đây là số phận của Lữ Tuyết Đan, một thiếu nữ như hoa lại chết thảm dưới tầng hầm không nhìn thấy ánh mặt trời này.

Tôi không biết tên súc sinh kia giết Lữ Tuyết Đan thế nào, vì ký ức của cô ấy chỉ tới đây. Lúc tỉnh táo lại, tôi nhận ra mình đang nửa quỳ xuống đất được Đinh Nhất nắm chặt tay, phòng khi tôi ngã lúc không tỉnh táo.

Tôi hơi ngơ ngác nhìn anh ta, sau đó thở dài, muốn trục xuất những thứ ghê tởm vừa thấy ra ngoài, nhưng gương mặt hai tên súc sinh ấy lại cứ khắc sâu trong đầu.

Nhất là tên trung niên, tôi thấy gã rất quen, nhưng lại chẳng thể nhớ nổi đã gặp ở đâu. Chắc tôi không quen người như vậy, nhưng đã từng gặp gã thật.

Đinh Nhất thấy tôi tỉnh lại, thì từ từ dìu tôi dậy. Nhưng vừa đứng thì chân tôi đã mềm nhũn nên lại khuỵu xuống. Anh ta phải luồn tay xuống nách lôi tôi ngồi lên giường Lữ Tuyết Đan.

"Sao rồi? Tôi lấy cốc nước cho cậu nhé?” Đinh Nhất quan tâm hỏi.

Tôi xua tay: “Không cần đâu, anh để tôi nghỉ chút là đỡ thôi. Tôi chỉ đang từ từ tiêu hóa hồi ức khi còn sống của Lữ Tuyết Đan. Có quá nhiều điều không hay.”

Đinh Nhất nghe rồi cũng không nói thêm, cứ yên lặng ngồi cạnh tôi. Còn tôi thì lại lọc lại chút thông tin quan trọng có ích, ví dụ như tòa kiến trúc kia, chắc bây giờ đã xây xong từ lâu rồi. Còn

chiếc Audi màu đen kia nữa, tôi nhớ biển số xe của nó.

"Có giấy bút không?" Tôi hỏi.

Đinh Nhất lấy ra một cây bút máy rồi đưa tay ra cho tôi: "Ghi lên đây trước đã!"

Tôi nghĩ nghĩ rồi cầm bút, viết số xe lên đó.

"Đây là biển số chiếc Audi màu đen của hung thủ giết Lữ Tuyết Đan năm đó."

Đinh Nhất nhìn rồi nói với tôi: "Được, tôi nhớ rồi."

CHƯƠNG

Căn Phòng Kín Giấu Xác Chết

Lúc tôi và Đinh Nhất cùng xuống lầu, chú Lê và ba mẹ của Lữ Tuyết Đan đã sốt ruột từ sớm rồi. Thấy tôi cuối cùng cũng xuống, họ đều rất hi vọng. Tôi vào phòng khách, ngồi đối diện họ, không biết nên kể với bố mẹ Lữ Tuyết Đan những chuyện đó như thế nào.

Vẫn là Đinh Nhất nói trước: "Cô Lữ, cô châm thêm trà cho cháu được không?”

Bà Lữ nghe xong, vội đứng dậy rót nước cho tôi, rồi áy náy nói: "Ngại quá, cháu vất vả rồi."

Tôi nhận chén trà uống một hớp lớn, chén trà nóng loáng cái đã cạn sạch. Chú Lê sợ tôi sặc nên vội: "Từ từ thôi, coi chừng sặc.”

Từ nhỏ tôi đã có tật xấu, người ta khi hồi hộp lo lắng thì lại buồn đi vệ sinh, mà tôi lại càng khát nước. Uống một chén trà vào bụng rồi, tôi mới bình tĩnh hơn.

Lúc này, chỉ số thông minh của tôi cũng đã quay lại. Tôi biết mình không thể nói thẳng ra con gái họ đã bị hại thế nào, chắc chắn họ sẽ không chịu nổi, khi đột nhiên bị ném vào hiện thực tàn khốc thế này. Nhất là mẹ Lữ Tuyết Đan, bà sẽ suy sụp mất.

Nên bây giờ tôi chỉ có thể nói chỗ giấu xác của Lữ Tuyết Đan,

còn lại đều phải chờ đến khi tìm được xác cô ấy đã. Hơn nữa, tôi còn một nghi vấn mơ hồ, nhưng bây giờ vẫn chưa có chứng cứ, chỉ đành từ từ điều tra…

Tôi nhìn ba mẹ Lữ Tuyết Đan, dùng ngữ điệu bình tĩnh để nói với họ: "Lữ Tuyết Đan... đã mất rồi."

Tôi vừa dứt lời, chén trà trong tay mẹ Lữ Tuyết Đan rơi xuống đất. Tôi biết, dù đã đoán được kết quả này từ sớm, nhưng khi nghe tôi chắc chắn như vậy, bọn họ vẫn khó mà chịu được.

Ba Lữ Tuyết Đan bình tĩnh hơn, nhưng vẫn run giọng hỏi: "Con bé ở đâu?"

Tôi thở dài, nói: "Cháu biết thi thể ở đâu, nhưng vì chưa quen chỗ này, nên phải nhờ mọi người đưa cháu tới con đường năm đó đã."

Ba mẹ Lữ Tuyết Đan nghe tôi nói vậy, không nhịn được mà khóc òa. Tôi biết họ phải tự vượt qua chuyện này, chẳng ai có thể giúp được. Cuối cùng, vẫn là ba Lữ Tuyết Đan cố nén đau, nói với tôi: "Được, bây giờ chú sẽ dẫn mọi người đi. Con đường đó không xa chỗ chúng ta lắm."

"Chúng ta đi theo con đường mà cô ấy đã đi." Tôi nói chắc chắn.

Cứ như vậy, mọi người cùng đến nơi Lữ Tuyết Đan làm việc năm đó. Tuy Hoa Đô là thành phố hạng ba, nhưng mấy năm nay phát triển rất nhanh, nơi Lữ Tuyết Đan từng làm giờ đã thay đổi từ lâu.

Tôi nhận ra nơi này đã thay đổi rất nhiều, nhưng con đường vẫn không khác gì. Tôi liên tục quan sát các công trình kiến trúc, muốn tìm tòa nhà năm đó chưa xây xong.

Quả nhiên con đường không dài như tài liệu ghi, chúng tôi tới góc chết kia rất nhanh. Tôi ngẩng lên, thấy đây không còn là góc

chết nữa, có bốn năm camera quay nhiều hướng. Nếu năm đó có những thứ này, chắc Lữ Tuyết Đan đã được tìm thấy từ sớm…

Tôi đi tới góc chết, định hình mấy tòa kiến trúc mới tinh. Ba Lữ Tuyết Đan nói, tuy nhìn rất mới, nhưng chúng đều được xây xong trước khi Lữ Tuyết Đan mất tích.

Tôi nghĩ thầm, xem ra Lữ Tuyết Đan đang ở dưới hầm của một trong mấy tòa nhà này. Tôi dừng giữa đường cái, không ngừng đi lòng vòng. Cũng may lúc đó không có nhiều xe trên đường lắm, cũng không có cảnh sát giao thông.

Cuối cùng, tôi xác định tòa cao ốc nằm ở hướng Đông Nam, là trung tâm thương mại Hằng Thái. Ba Lữ Tuyết Đan thấy tôi cứ nhìn tòa nhà này thì nói: "Sau khi Đan Đan gặp chuyện hai năm thì chỗ đó mới xây xong. Năm đó cảnh sát cũng đã tìm ở đây, nhưng chẳng có kết quả gì..."

"Đã tìm dưới hầm chưa ạ?" Tôi đột nhiên hỏi.

Ba Lữ Tuyết Đan nghe xong thì ngạc nhiên: "Hầm? Hầm gì?"

Tôi kiên nhẫn giải thích: "Chắc chắn tòa kiến trúc này có tầng hầm, hơn nữa không chỉ là một tầng."

Ba Lữ Tuyết Đan nghĩ nghĩ rồi nói: "A! Đúng là có. Nó có bãi đỗ xe dưới hầm, nhưng năm đó bọn chú đã tìm hết rồi, không có gì cả.”

Ta nhớ lại, nói: "Không, chú chưa tìm đúng chỗ, dưới đó có một tầng không người. Cháu không biết là vì sao lúc đó người ta không phá bỏ nó, Lữ Tuyết Đan… đang ở dưới đó."

"Cái gì? Sao Đan Đan lại chạy xuống đó?" Mẹ Lữ Tuyết Đan khó hiểu hỏi.

Tôi hơi do dự, không biết có nên nói sự thật cho bà biết không, cũng may chú Lê kịp thời lên tiếng: "Bà Lữ, điều quan trọng bây

giờ là tìm được di thể của cô bé, chỉ khi tìm được thì bí mật mới được sáng tỏ...”

Chúng tôi đi xuống bãi đỗ xe của tòa nhà, nhưng vòng tới vòng lui, vẫn không tài nào tìm được cửa xuống dưới nữa. Lúc này, một bảo vệ trông xe đi tới: "Xin chào, xin hỏi tôi có thể giúp gì không?"

Ba Lữ Tuyết Đan đi tới, khách sáo nói: "Xin chào, cậu có biết làm sao để xuống tầng hầm thứ hai không?"

Bảo vệ nghe xong thì lắc đầu: "Thật ngại quá, ở đây không có tầng hầm thứ hai.”

Lúc này, chú Lê đi tới nói: "Chàng trai, cậu làm việc ở đây bao lâu rồi?”

"Sắp ba năm rồi." Bảo vệ tính lại rồi nói.

Chú Lê gật đầu, lại hỏi: "Vậy cậu có biết trong số các đồng nghiệp của cậu, có ai đã làm việc ở đây được bảy năm rồi không?”

Chuyện này khiến bảo vệ khó xử, theo lời anh ta, trung tâm này chỉ mới khai trương chưa tới bốn năm, chẳng có nhân viên nào làm tới bảy năm cả. Nhưng nếu muốn tìm hiểu cấu trúc tòa nhà này, thì có thể đến phòng quản lý nhà đất để xem bản thiết kế.

Tôi và chú Lê không phải dân địa phương, nên đương nhiên không quen biết ai trong bộ xây dựng. Vẫn là ba của Lữ Tuyết Đan nhanh chóng liên lạc với cảnh sát Dương Lỗi, người phụ trách vụ án này năm đó.

Lúc đó vị này đang là đội phó của đội cảnh sát hình sự, hôm nay đã leo lên đến chức phó Cục trưởng. Nhưng vì mấy năm nay vẫn luôn chú ý đến vụ án của Lữ Tuyết Đan, nên ông dần trở thành bạn của ba mẹ Lữ Tuyết Đan.

Nhờ Dương Lỗi, chúng tôi nhanh chóng lấy được bản vẽ thi công của tòa nhà từ phòng quản lý nhà đất. Kết quả đương nhiên

không cần phải bàn, quả thật là tầng hầm thứ hai. Nhưng khi chúng tôi nghiên cứu bản vẽ thì lại phát hiện, trong đó không vẽ chi tiết mặt cắt của tầng đó, mà chỉ cho biết là có cửa ra vào. Hơn nữa không hiểu vì sao, cánh cửa này cũng bị niêm phong.

Tuy mấy năm nay vì tìm con gái, nên ba mẹ Lữ Tuyết Đan đã không còn là nhân tài kiệt xuất của giới kinh doanh, nhưng họ vẫn có quan hệ với nhiều người. Nhờ bạn bè, hai người liên hệ với ông chủ Hoàng của trung tâm thương mại Hằng Thái, ông ta nghe tòa nhà này còn có một tầng hầm nữa thì cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

CHƯƠNG

Người Đẹp Xương Trắng

Ông chủ Hoàng nghĩ đến việc mình có thể khai thác ra thêm một tầng nữa, tận dụng được không gian, cũng chẳng ảnh hưởng xấu gì đến mình. Nhưng ông ta cũng chỉ nghe nói sơ về Lữ Tuyết Đan, cũng không ngờ nó lại ở ngay dưới chỗ mình làm ăn.

Ông ta biết chú Lê là đại sư phong thủy, nên lén thỉnh giáo chú: "Lê đại sư, không dối gì anh. Sau khi khai trương, việc làm ăn ở trung tâm thương mại này của tôi vẫn không được ổn lắm. Ngài nghĩ, có phải vì dưới đất..." Ông ta chỉ nói một nửa, đương nhiên là chú Lê cũng hiểu ý, bèn cười nói: "Tất nhiên là ảnh hưởng, bây giờ chỉ có thể để vong hồn nhập thổ cầu an đã. Sau đó ông tìm cao nhân, cúng chiêu tài thêm lần nữa thì sẽ không sao nữa rồi."

Ông chủ Hoàng nghe xong, thì lấy lòng nói: "Cao nhân ngay trước mặt là ngài có ở đây, thì tôi phải tìm ai nữa?"

Tục ngữ có câu, thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên*! Mặt già của chú Lê trở nên tươi như hoa: "Ôi chao... sao tôi gánh nổi. Nhưng chuyện của ông chủ Hoàng đây, kẻ hèn này vẫn chắc được mấy phần."

* Chiêu vuốt mông ngựa lúc nào cũng vô địch, vì ai mà chẳng thích được nịnh nọt.

Nhìn đi, chuyện này còn chưa xong đã nhận việc khác rồi. Chú Lê quả nhiên là con cáo già! Xế chiều hôm đó, ông chủ Hoàng dẫn vài bảo vệ trong công ty, đi theo chúng tôi đến nơi đánh dấu trên bản vẽ là cửa vào để phá tường.

Kết quả khi đụng phải bức tường xi măng chắc cứng, mọi người đều không biết phải làm sao. Cuối cùng, ba Lữ Tuyết Đan dẫn đầu phá trước! Sau đó mọi người mới bắt đầu ba chân bốn cẳng làm theo.

Trông thì chắc, nhưng bức tường này chỉ là công trình rỗng ruột, chưa được bao lâu đã bị phá một lỗ lớn. Bên trong tối đen, chẳng nhìn thấy gì.

Đinh Nhất rọi đèn pin mắt sói vào, ánh sáng đèn pin như bị bóng tối nuốt chửng. Ngay sau đó, chúng ta liền ngửi thấy thứ mùi mục nát vì bị đóng kín nhiều năm, đến nỗi tôi phải lui ra sau mãi.

Chú Lê thì lấy la bàn quý giá của mình ra, đo trái đo phải, rồi nghiêm túc nói với chúng tôi: "Mọi người đừng lo lắng, âm khí bên trong không nặng lắm, chỉ là hơi mục nát, đợi nó thoáng chút rồi vào cũng được."

Một lát sau, mấy bảo vệ nhao nhao bật đèn pin, chuẩn bị vào trước. Lúc này chú Lê ngăn họ lại, sau đó ra hiệu bằng mắt cho Đinh Nhất. Đinh Nhất ngầm hiểu, đi vào đầu tiên.

Thật ra tôi biết không phải chú Lê đang lo lắng cái gì, chỉ là sợ mấy bảo vệ này chưa chuẩn bị tâm lý mà đã đụng phải thi thể của Lữ Tuyết Đan. Trong không gian chưa rõ rộng hẹp, tránh được chuyện không hay trong lúc bối rối mới tốt, thế nên chú mới để Đinh Nhất vào trước.

Tôi không mang theo đèn pin nên dùng di động để soi. Kết quả vừa vào trong, điện thoại chẳng còn chút tín hiệu nào nữa. Đúng là tầng hầm kín không lọt nổi chút gió nào mà!

Đinh Nhất đi trước, tôi cũng không thể đi sau. Hơn nữa, Đinh Nhất còn phải nhờ tôi để xác định hướng, không gian nơi này khá phức tạp, nếu cứ đi lung tung thì chẳng biết có tìm được căn phòng kín kia không.

Vì vậy, tôi dựa theo trí nhớ đứt đoạn của Lữ Tuyết Đan, từ từ đi sâu vào theo đường hành lang. Lúc trước thị giác của Lữ Tuyết Đan có hạn, hôm nay thấy, quả thật trông nó như hang động, không chỉ nhiều khúc rẽ, mà còn có không ít phòng bị cửa sắt chắn lại.

Nhưng tôi biết đây đều không phải căn phòng mình cần tìm, có lẽ nó còn ở sâu hơn. Chẳng biết có phải vì thiếu không khí hay không mà tôi càng đi lại càng thấy khó khăn.

Tôi quay lại nhìn mấy người sau lưng, mặt ai nấy cũng vàng như nghệ.

Vì thế tôi ngừng lại, nói với chú Lê: "Như vậy không được, nơi này mới thông chưa bao lâu, không khí quá ít, giờ nhiều người đột ngột đi vào như vậy chắc chắn thiếu oxi. Đám trẻ tuổi như bọn cháu còn đỡ, cháu sợ cơ thể chú không chịu được. Chi bằng mọi người ra ngoài chờ ở cửa vào, cháu và Đinh Nhất đi tìm tiếp, nếu tìm được sẽ trở ra thông báo với mọi người."

Chú Lê biết tôi nói có lý, nên đi ra với những người còn lại, chỉ có ba Lữ Tuyết Đan là không chịu đi. Chẳng còn cách nào khác, chúng tôi đành để ông đi cùng. Mẹ Lữ Tuyết Đan cũng muốn ở lại, nhưng sức khỏe bà vốn đã yếu, nên phải ra ngoài trước.

Bọn họ đi rồi, tôi cảm thấy dễ thở hơn nhiều, bèn kéo Đinh Nhất tiếp tục đi vào trong. Ba chúng tôi đi tiếp khoảng hơn mười mét thì đầu tôi ong lên, xem ra xác của Lữ Tuyết Đan không còn xa lắm.

Đột nhiên, một cánh cửa sắt xuất hiện ở cuối đường hành lang.

Tuy chưa đến được đó, nhưng chúng tôi đã ngửi thấy mùi lạ bốc ra từ bên trong.

Tôi đến trước cửa sắt, từ từ chạm tay vào cửa. Mỗi nụ cười, mỗi cái chau mày của Lữ Tuyết Đan khi còn sống bỗng xuất hiện trong đầu.

"Ở trong này, Lữ Tuyết Đan ngay sau cánh cửa đó." Tôi phấn chấn nói.

Ba Lữ Tuyết Đan khẽ khựng lại, bảy năm tìm kiếm, cuối cùng đã có tin tức. Nhưng phút chốc, ông lại hi vọng lúc này không tìm thấy gì cả. Ông thật sự rất hi vọng, rằng con gái mình vẫn còn sống.

Đinh Nhất thấy chúng tôi không động đậy, thì kéo tôi ra sau: "Tôi mở cửa, hai người tránh xa một chút."

Lúc này tôi mới phát hiện ra, cửa sắt đã bị khóa bằng một cái xích sắt, bên trên còn có một cái khóa đã gỉ sét từ lâu. Tôi đang phát sầu không biết có cần trở ra tìm người phá khóa không, thì Đinh Nhất giơ chân đạp mạnh vào cửa!

Tiếng "Loảng xoảng” vang lên, cái khóa sắt gỉ kia đã bị anh ta đạp rơi xuống đất. Sau tiếng ồn, cửa cũng bị Đinh Nhất đạp mở toang. Mùi lạ lúc nãy càng nồng nặc hơn, tanh tưởi như mùi thịt khô lâu năm.

Tôi hít sâu một hơi, từ từ đi vào. Cảnh bên trong giống hệt như kí ức của Lữ Tuyết Đan. Chỉ là người nằm trên tấm đệm đã sớm trở thành một bộ xương trắng.

Ba Lữ Tuyết Đan kích động, định bước tới nhìn, nhưng bị tôi giữ lại: "Chú Lữ, đừng qua! Không thể phá hủy hiện trường được!"

Nghe tôi nói vậy, chú Lữ nhanh chóng bình tĩnh lại. Từ ánh mắt, tôi biết chú đã nhận ra quần áo Lữ Tuyết Đan mặc. Đã bao nhiêu

năm rồi, dáng vẻ lúc Lữ Tuyết Đan mất tích vẫn hằn sâu vào trí óc vợ chồng họ…

Lúc này đây, Lữ Tuyết Đan đang yên tĩnh nằm đó. Tuy chẳng còn mấy da thịt, nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra được nét đẹp của cô khi còn sống. Chỉ tiếc… có lẽ đây được gọi là trời xanh đố kị hồng nhan!

CHƯƠNG

Chuyện Cũ Hiện Về

Cảnh sát nhanh chóng đến hiện trường, phó Cục trưởng Dương năm đó từng điều tra vụ án này là người đầu tiên có mặt. Ông tự thành lập một tổ chuyên án nhỏ, cẩn thận điều tra toàn bộ hiện trường.

Sau khi tìm được Lữ Tuyết Đan, nhiệm vụ của tôi coi như đã xong. Tôi thật sự không muốn bị giam cầm dưới tầng hầm này thêm một giây nào nữa, chỉ hi vọng các đồng chí cảnh sát sớm bắt được hung thủ.

Tuy có thể miêu tả rất rõ ngoại hình của hung thủ, nhưng tôi lại chẳng tài nào tìm được lí do thích hợp cho chuyện làm sao mình biết được. Từ ánh mắt đám cảnh sát nhìn mình, nếu không phải năm đó tôi chỉ mới lên cấp ba, chắc sẽ bị bọn họ coi tôi là kẻ tình nghi số một mất.

Sau khi trở lại mặt đất, thoáng nhìn trời cao, lúc này tôi mới có cảm giác như vừa sống lại. Chú Lữ châm một điếu thuốc rồi đưa cho tôi, trầm giọng nói: "Cháu đã tìm được con bé, thì chú nghĩ cháu cũng biết hung thủ là ai, chỉ là cháu không muốn nói thôi đúng không?"

Tôi đờ người, thầm nghĩ không phải chú nghi cháu là hung thủ

đấy chứ? Chú thấy tôi giật mình thì vỗ vai nói: "Đừng lo, chú sẽ không làm khó cháu. Nhưng xin cháu thông cảm cho một người cha mất con gái đang rất đau lòng. Chú chỉ muốn hung thủ hại chết con gái phải chịu trừng phạt thích đáng…”

Tôi nghe xong, vò đầu bứt tai nghĩ một lát, sau đó khẽ nói với chú: "Cháu thật sự không biết hung thủ là ai, nhưng cháu biết là có hai người."

Nghe tôi nói là hai người, nắm tay chú run lên. Tôi có thể cảm nhận được người cha đang rất tức giận. Đừng nói chú là người thân nhất, ngay cả tôi là người ngoài, nếu biết tên hai thằng súc sinh kia thì xá gì lại không nói? Nhưng vấn đề là tôi không biết thật!

Nhưng tôi tin, cảnh sát sẽ không khó khăn để điều tra ra kẻ tình nghi. Vì năm đó nơi này khá kín kẽ, chắc chắn không nhiều người biết. Chắc chắn là biết nơi này sắp bị khóa kín, nên gã trung niên mới dám trắng trợn vứt xác Lữ Tuyết Đan ở đây, đúng là kẻ điên!

Chỉ cần khoanh vùng được nghi phạm, lại dựa vào một số chứng cứ chúng để lại hiện trường, tôi nghĩ không khó để tìm được hung thủ.

Khi tôi nói suy luận này ra, mắt chú sáng lên. Chắc là vì quan tâm quá sẽ rối, bây giờ chỉ có người ngoài mới phân tích khách quan được.

Tuy đã xong việc, nhưng chúng tôi vẫn muốn ở lại Hoa Đô thêm ít ngày. Thứ nhất là muốn đợi kết quả vụ án này. Thứ hai là trước đó, chú Lê đã đồng ý giúp ông chủ Hoàng cúng chiêu tài ở trung tâm của ông ta. Mối làm ăn béo bở như thế, chú Lê đương nhiên là vui vẻ ở lại rồi.

Nhưng chỉ khổ cho tôi và Đinh Nhất, làm lao động công ích cho lão già này mấy ngày nay. Nhưng tôi cũng nhân cơ hội quen được

mấy nàng PG xinh đẹp ở tầng trệt, nói chuyện tào lao với các cô cả ngày, thời gian cũng khá thảnh thơi.

Tối đó về khách sạn, chú Lê gọi tôi vào phòng đưa ba vạn. Một vạn là tiền đi lại của ba mẹ Lữ Tuyết Đan, trước đó chú Lê cũng nói, tiền công lần này không cao, chỉ xem như làm việc thiện thôi. Còn hai vạn kia là tiền mấy hôm nay tôi vất vả giúp chú.

Tôi nhận tiền rồi cười hì hì nói: "Có gì mà vất vả chứ? Chú Lê, sau này vào lúc không có việc, chú cũng dẫn cháu đi kiếm ít phí cực khổ thế này nữa nhé!"

Chú Lê nghe xong thì cười: "Được, chú cho mày đi theo học hỏi trước đã, sau này nếu thật sự hứng thú thì bái chú làm thầy, thế nào?"

Tôi nghe chú nhắc đến việc này, bèn vội ngắt lời: "Đúng rồi chú Lê, vụ án của Lữ Tuyết Đan sao rồi?"

Không ngờ chú Lê lại nghiêm trọng nói: "Vẫn chưa tìm được kẻ tình nghi. Vì thi thể ở hiện trường đã hóa xương, nên không tìm thấy chứng cứ gì có ích. Có thứ duy nhất là giấy phép lái xe bị thi thể đè lên, nhưng tiếc là ngâm trong dịch phân hủy lâu quá nên bị hư hại nghiêm trọng, cần phải xử lý bằng kĩ thuật đặc biệt mới có thể trở lại như cũ được. Bây giờ chỉ đành trông cậy vào bằng lái xe này thôi!”

"Vậy phạm vi kẻ tình nghi thì sao? Cảnh sát đã tìm được chưa?" Tôi sốt ruột hỏi.

Chú Lê nói: "Chắc là khoanh vùng được rồi. Nhưng vì chưa phá được án, nên tạm thời cảnh sát không nói cụ thể với người nhà Lữ Tuyết Đan."

Tôi nghe xong thì thấy nặng lòng mãi mà vẫn chưa tìm được người.

Đột nhiên, tôi nhớ tới thắc mắc trước đây, vội lấy điện thoại bấm số.

"Tìm ai đấy?" Một cụ già nói giọng Đông Bắc nhận điện thoại.

Tôi nghe thì biết là giọng chú họ, cười nói: "Chú họ, đoán xem cháu là ai?"

Tiếng cười vang lên: "Thằng nhóc ngốc này, mày gọi là chú họ rồi mà còn bảo chú đoán à? Thằng nhóc thối, sao hôm nay lại rảnh mà gọi cho chú thế?"

Tôi đỏ mặt: "Chú này, chẳng phải cháu còn chưa hóa thành tinh à? Chờ đấy, khi nào phất lên, cháu sẽ lái Big Ben về đón chú!” Tôi trò chuyện với chú họ vài câu, rồi vào chuyện chính: “Chú, chú có nhớ số xe mà năm đó cháu đưa chú không?”

Chú họ im lặng một lúc, sau đó nói với tôi: “Chú còn giữ biển số xe kia. Sao thế, có phải cháu biết tin gì không?”

"Vâng, bây giờ cháu đang có một vụ, chắc là liên quan đến chiếc xe năm đó đâm chết mợ Anh Tử, nên cháu muốn xem lại biển số xe năm đó.”

Chú họ nghe xong thì thở dài: "Được rồi, cháu chờ chút, chú tìm cho cháu!”

Tôi đọc số xe mà chú họ nói cho Đinh Nhất, anh ta nghe xong thì khẽ gật đầu. Lòng tôi nặng nề, đúng là thằng súc sinh. Xem ra chúng ta phải tính nợ cũ nợ mới một lượt rồi!

"Chú, chú có mượn được cậu họ túi xách năm đó không? Như thế cháu mới tìm được mợ Anh Tử!” Tôi kích động nói.

Không ngờ chú họ lại im lặng không nói gì.

"Chú họ? Chú sao thế?” Tôi bất an hỏi.

Sau đó, tôi nghe giọng chú nghẹn ngào: "Em trai của thím cháu… đã mất năm ngoái rồi."

"Gì cơ!" Tôi đau khổ, không ngờ cuối cùng cậu vẫn không tìm được vợ mình. Nhưng cũng may, trước khi chết, cậu họ đã đưa túi xách kia cho chú họ. Cậu vẫn hi vọng ngày nào đó có thể tìm được Anh Tử, rồi được chôn cùng nhau.

Tuy chú họ chưa từng nói với cậu là Anh Tử đã mất, nhưng có lẽ cậu đã biết từ lâu. Cũng chính vì vậy, mới khiến một người đàn ông chưa đến 40 tuổi đau buồn thành bệnh mà mất sớm.

Sau đó, chú họ gửi túi xách màu hồng kia đến khách sạn tôi đang ở. Chú cũng hi vọng tôi có thể thành toàn được nguyện vọng của em vợ, để hai vợ chồng họ được nhập thổ an lành.

CHƯƠNG

Resort Vũ Đô Hoa Viên

Sau khi nhận được túi xách, chuyện đầu tiên tôi muốn làm là tìm xác của mợ Anh Tử. Vì muốn vạch trần sự thật, thì phải đưa được thi thể ra ngoài ánh sáng trước đã.

Tôi nói những chuyện mình biết với chú Lê, chú trầm tư một lúc rồi nói: “Nghiệp chướng! Nếu thằng súc sinh kia bị bắt trong lần giết người đầu tiên, chắc Lữ Tuyết Đan đã không phải chết.”

Tôi nghe xong thì thầm cười lạnh, ông trời nào có nhân từ như vậy, không thì sao trên đời lại nhiều cái nếu như đến thế.

Nhưng tôi luôn tin rằng, kẻ làm chuyện xấu sẽ sớm gặp báo ứng, chỉ là chưa đến lúc đó thôi! Tuy chuyện đã nhiều năm rồi, nhưng vẫn bị tôi bắt gặp. Tôi tin mình là báo ứng của gã…

Trưa hôm đó, chúng tôi trả phòng khách sạn. Chú Lê còn gọi cho ba mẹ Lữ Tuyết Đan, nói rằng nhiệm vụ đã xong, nên chúng tôi chuẩn bị rời khỏi Hoa Đô.

Ba Lữ Tuyết Đan cảm ơn chú Lê, còn nói khi có kết quả chuyện con gái mình, ông nhất định sẽ báo cho chúng tôi đầu tiên.

Thật ra không phải chúng tôi chuẩn bị đi thật, chỉ là cần một sự trùng hợp thôi, một cái cớ có thể tìm được xác của Anh Tử. Nhưng chuyện lại phức tạp hơn chúng tôi nghĩ nhiều, tuy tôi đã xác định

mơ hồ vị trí mai tang xác của Anh Tử qua tàn hồn trên túi, nhưng đã nhiều năm trôi qua, nơi đó đã thay đổi từ lâu rồi.

Chúng tôi lái xe vài vòng ở gần đó, nhưng vẫn không tìm được vị trí chính xác. Thấy tôi càng lúc càng nóng vội, chú Lê bèn bảo Đinh Nhất đỗ xe ở ven đường, rồi nói với tôi: "Tiến Bảo, cháu đang quá nôn nóng rồi, cứ thế thì không thể tỉnh táo mà suy nghĩ được."

Chú Lê nói rất đúng, con người càng lo nghĩ thì càng dễ phạm sai lầm, tôi phải tỉnh táo lại mới được. Vì vậy, tôi từ từ nhắm mắt lại, ngả người ra sau, tay nhẹ nhàng vuốt túi xách, cố gắng tìm kiếm bất kì manh mối nào có ích.

Đột nhiên, một bức tranh được in khổ nhỏ xuất hiện, tôi thấy được một câu biểu ngữ rất lớn, nhưng lại không rõ trên đó viết gì, vì thế tôi đành làm lại lần nữa.

Cuối cùng, sau mấy lần cố gắng, tôi đã đọc được dòng chữ: "Nhiệt liệt chào mừng khánh thành Resort Vũ Đô Hoa Viên"! Tôi vui vẻ, vội tra xem resort Vũ Đô Hoa Viên kia ở đâu. Nhưng tìm mãi mà vẫn không thấy, chẳng lẽ nhìn nhầm tên ư?

Tôi nói với chú lê, nghĩ là có thể resort kia đã đóng cửa, hoặc đổi thành nơi nào khác. Vì thế chúng tôi tìm một nhà hàng nhỏ trông khá lâu đời ở gần đó, rồi gọi bừa vài món ăn. Sau đó chúng tôi lại thuận tiện hỏi thăm, xem bà chủ có từng nghe nói đến resort Vũ Đô chưa.

Chủ nhà hàng là một phụ nữ trung niên hơn 50 tuổi. Có lẽ hôm nay không đắt khách lắm, nên bà rất nhiệt tình với chúng tôi. Lúc nghe chúng tôi hỏi đến resort Vũ Đô kia, bà cố nhớ một lúc rồi mới ngạc nhiên nói: “Chỗ các cậu nói chẳng phải là resort mà mấy năm trước vẫn có tin đồn chuyện ma quỷ đấy sao?”

Tôi giật mình, vội giả vờ hỏi vu vơ: “Chuyện ma quỷ ạ? Bọn cháu không rõ lắm, chỉ là mấy năm trước có nghe bạn nhắc, nên

lần này tới Hoa Đô cũng muốn đi thăm thú thử xem.”

Bà chủ cũng nhiệt tình kể với chúng tôi, gần đây có khá nhiều resort, chi bằng đến những nơi khác thì hơn, phong cảnh cũng khá đẹp. Nhưng chỉ có resort Vũ Đô này là không đi được!

Thì ra resort Vũ Đô đã đóng cửa ba năm trước vì làm ăn thua lỗ. Ông chủ bán tống bán tháo cũng chẳng ai dám mua, bây giờ chỉ đành để không, đợi đến khi bị chính phủ thu mua, chắc sẽ kiếm lại được chút tiền vốn.

Chú Lê nghe xong thì hỏi bà chủ: "Bà chị, chị nói chuyện ma của resort Vũ Đô kia là chuyện gì thế?”

Xem ra bà chủ này là người thích tám chuyện, thấy chúng tôi hóng chuyện, bà vội kéo một cái ghế rồi ngồi xuống, kể chuyện ma ở Resort Vũ Đô Hoa Viên cho chúng tôi nghe…

Theo lời bà chủ, bà mở nhà hàng ở đây đã hơn mười năm rồi. Trước kia, nơi này rất hoang vu, sau đó chính phủ khai thác du lịch, nên các resort dần dần được xây dựng. Bà còn nhớ resort Vũ Đô kia là một trong những nơi mở sớm nhất, hơn nữa quy mô còn khá lớn, nghe nói có nguồn vốn đầu tư từ Đài Loan.

Nhưng vừa khai trương chưa bao lâu, đã liên tục gặp chuyện không may. Lúc đầu là công nhân làm việc thường gặp sự cố về an toàn, nhưng cũng không chết người, đúng là quá may mắn. Sau đó dần dà có người đồn rằng vị trí ở đó không hợp phong thủy, chắc là chôn thứ gì không sạch sẽ ở dưới, nên mới thường xuyên gặp chuyện không may như vậy.

Ông chủ người Đài Loan cũng đã mời không ít đại sư phong thủy về xem, cuối cùng sau đó cũng xây xong. Đáng lý ra, chỉ có dân địa phương và một số nhân viên làm việc ở đó biết về lời đồn này, khách từ nơi khác đến thì biết cái gì đâu? Nơi này phong cảnh đẹp, đương nhiên sẽ có người tới đây vung tiền.

Nhưng cũng rất kì lạ, khá nhiều khách nói nửa đêm hay có một cô gái gõ cửa. Lúc đầu họ còn tưởng đó là nhân viên phục vụ của resort, nhưng nghe ra thì thấy không phải. Hỏi tìm ai thì cô ấy nói muốn tìm người tên là Trụ gì gì đó.

Lúc đầu, khách bị gõ cửa đều không vui, nói: "Tìm nhầm phòng rồi! Không có người này." Cô gái kia nghe xong thì bỏ đi, khách cũng không quan tâm nữa. Nhưng hôm sau mọi người nói chuyện với nhau, lại phát hiện có không ít khách bị cô gái này gõ cửa."

Giữa trưa hôm sau, khi trả phòng, có vài khách nghỉ không đủ giấc, nên nhao nhao tìm quản lý phản ánh, rằng tối qua có một cô gái nói giọng Đông Bắc quấy rầy giấc ngủ của họ. Nhưng quản lý cũng rất buồn bực, trong số các nhân viên mình quản lí, trừ hai đầu bếp là người Đông Bắc ra, thì đều là đàn ông cả! Ở đâu tự dưng xuất hiện một cô gái là dân bản địa chứ?

Ông ta chỉ đành xin lỗi liên tục vì làm khách khó chịu, chứ cũng chẳng biết giải quyết bằng cách nào. Vốn chỉ nghĩ đây là chuyện ngoài ý muốn, không ngờ vài ngày sau lại có khách lại đến than phiền, rằng có một cô gái nói giọng Đông Bắc, đêm hôm khuya khoắt gõ cửa phòng mình.

Quản lý không thể làm ngơ chuyện này nữa, lập tức báo cho ông chủ của mình, là một thương nhân họ Lưu người Đài Loan. Người Đài Loan vốn cũng rất mê tín, đã nghĩ ngay, có phải resort có thứ gì không sạch sẽ không?

Vì thế người Đài Loan này lại mời không ít đại sư phong thủy về xem, hành lễ cúng bái bốn năm lần liền. Nhưng càng như thế thì tin đồn lại càng lan nhanh, resort vắng khách hẳn. Cuối cùng chỉ còn mấy vị khách không biết chuyện từ nơi khác đến chơi mà thôi.

Cuối cùng resort không trụ được nữa, nên đã đóng cửa vào ba

năm trước! Nghe nói năm đó còn nợ tiền lương của nhân viên, khiến họ đến chỗ ông chủ người Đài Loan kia quậy phá.

Ông chủ mất cả chì lẫn chài, đành phải bán tống bán tháo resort để có tiền lương phát cho nhân viên, nhưng tiếc là không được như mong muốn. Người địa phương biết nơi đó không sạch sẽ, nên chẳng ai muốn mua cả. Nếu lại hạ giá thì ông ta không nỡ, chỉ đành để nó hoang phế như vậy.

Nói đến đây, bà chủ uống một hớp trà rồi nói tiếp: “Bây giờ cỏ ở đó đã mọc cao tới nửa người rồi. Còn đám trẻ ở gần đây, cho dù là đứa bướng nhất cũng không dám vào đó chơi!”

Chú Lê nhìn bà chủ hỏi: “Resort kia có xa chỗ chị không?”

Bà chủ thắc mắc: “Sao thế? Các cậu muốn đi xem thật à?”

Chú Lê cười nói: "Bọn em thấy mấy năm nay ngành du lịch ở Hoa Đô phát triển mạnh mẽ như thế, ở đó lại để hoang thì tiếc quá, nên muốn xem thử có mua lại được hay không.”

Bà chủ nghe xong thì líu lưỡi: "Các cậu cũng to gan thật! Không sợ ma à?"

Lần này chú Lê cười to hơn: "Bà chị, không dối gì chị, đời này, thứ em không sợ nhất là ma đó!"

Bà chủ thấy chúng tôi kiên trì muốn đi xem, thì vẽ cho cái sơ đồ đơn giản, theo lời bà ấy là: “Dễ tìm lắm, chị nhắm mắt cũng tìm được!”

Sau khi rời khỏi nhà hàng, chúng tôi đi theo bản đồ bà chủ vẽ. Đúng như lời bà ấy nói, rất dễ tìm. Vì quanh đó là những resort nườm nượp khách, duy chỉ có một cái là khóa cửa, cỏ dại mọc cao tới nửa người. Tôi tới gần nhìn thử, thấy cái biển “Resort Vũ Đô Hoa Viên” đã bị nước mưa ăn mòn từ lâu.

Trước cửa resort ở bên cạnh cũng có nhân viên mời khách, thấy

ba chúng tôi đi qua chỗ họ, rồi đến thẳng resort Vũ Đô thì đi theo sau hô lên: “Ở đó có ma đấy, hay là qua chỗ chúng tôi đi. Chắc chắn vừa rẻ lại vừa tốt!”

Ba chúng tôi cũng chẳng có thời gian quản họ, khó khăn lắm mới tìm được nơi có thể chôn Anh Tử, không vào xem sao được? Nhất là khi tôi đi vào đã cảm giác được Anh Tử đang ở rất gần. Hoặc có thể nói chắc chắn rằng, mợ ấy nằm trong resort Vũ Đô Hoa Viên này.

Dù sao đây cũng là nơi có chủ, chúng tôi không dám vào bừa. Tôi cẩn thận quan sát cổng resort, phát hiện tuy cỏ mọc lộn xộn, nhưng cửa lại rất sạch sẽ, rõ ràng là thường có người quét dọn.

“Trong này có thể có người không?” Tôi lo lắng nói.

Chú Lê nhìn qua hàng rào màu đen, hình như thấy có đèn thật. Vì thế chú nói với tôi và Đinh Nhất: “Hai đứa thử gõ cửa xem…”

Vài tiếng gõ cửa rầu rĩ vang lên, chúng tôi không hẹn mà cùng nhìn vào, muốn xem thử có ai đi ra không. Cuối cùng đợi cả buổi, trong đó lại chẳng có động tĩnh gì. Tôi nhìn chú Lê, hỏi: “Làm sao bây giờ? Hay chúng ta leo vào?”

Chú Lê xua xua tay nói: "Không được, cứ vào như thế, dù có tìm được Anh Tử, thì chúng ta ăn nói với cảnh sát thế nào đây?”

Chú Lê nói rất đúng. Một xác chết bị giấu đi mà chúng tôi lại tìm được, chắc chắn cảnh sát sẽ nghi ngờ chúng tôi là hung thủ, vừa ăn cắp vừa la làng mất.

Ai ngờ ngay lúc cả ba đang bế tắc, thì chợt nghe giọng thấy nói khàn khàn sau cánh cửa: “Ai đấy!”

Tôi giật mình, nếu không phải có chú Lê và Đinh Nhất đứng cùng, thì một câu vừa nãy chắc cũng đủ dọa tôi tè ra quần mất. Vẫn là chú Lê bình tĩnh, chú khách sáo nói vọng vào: “Chúng tôi

muốn gặp ông chủ ở đây, có một số việc muốn bàn với ông ấy.”

"Két két..." Cửa lớn từ từ mở ra, một người đàn ông còn đang ngái ngủ xuất hiện. Ông ta rọi đèn pin rọi vào chúng tôi, rồi nói với vẻ không kiên nhẫn: “Chỗ này đã dừng hoạt động lâu rồi, bình thường ông chủ cũng không ở đây!”

"Vậy ông có cách nào liên lạc với ông ấy không?” Chú Lê hỏi.

Người đàn ông kia lắc đầu nói: "Sao tôi biết số ông chủ được! Nhưng nếu có việc cần tìm ông ta, thì tôi có số của quản lý, ông gọi thử xem."

Chú Lê nhanh chóng bấm dãy số đó, chú cười nói một lát, rồi cúp máy. Không ngờ vài giây sau, điện thoại của người gác cổng kia cũng reo lên, ông ta bắt máy, ừ mấy câu rồi cúp điện thoại, nói: “Mọi người vào đây với tôi!”

Ba chúng tôi vừa vào sân thì người đàn ông kia đã đóng kĩ cửa lại. Sau đó ông ta dẫn chúng tôi đi về hướng Tây, sau khi đi qua một hành lang bằng đá, tôi trông thấy mấy căn phòng được chạm trổ tinh xảo.

Người đàn ông chỉ: "Đây đều là phòng ngủ, mọi người muốn ở phòng nào thì ở. Thiết bị bên trong đều dùng được hết, bật công tắc điện lên là được."

Chú Lê chỉ vào một phòng: "Ba chúng tôi ở một phòng là được, phiền ông bật công tắc điện giúp chúng tôi."

Người đàn ông kia gật đầu, rồi đi đến bức tường cạnh phòng, mở tủ điều khiển điện ra bật cầu giao lên, đèn trong phòng bừng sáng…

Chú Lê cười nói với ông ta: "Cảm ơn, vừa rồi quấy rầy quá, ông cũng nghỉ ngơi sớm đi!"

Người đàn ông kia gật đầu rồi quay người đi. Ai ngờ vừa đi

được vài bước, ông ta chợt nói với chúng tôi: “Nếu buổi tối nghe được âm thanh gì kì lạ, thì đừng ra ngoài. Ở yên trong phòng là không sao hết, biết chưa?”

Chú Lê lạnh nhạt nói: "Yên tâm, chúng tôi biết rồi."

Lúc này người đàn ông mới đánh giá chúng tôi mấy lần, sau đó bỏ đi không ngoái lại thêm.

CHƯƠNG

Du Viên Kinh Mộng

Ba chúng tôi nhìn người đàn ông kia đi rồi, thì đi vào căn phòng đã bật điện. Nơi này lớn hơn tôi nghĩ rất nhiều, là kiểu căn hộ có hai phòng ngủ, thích hợp để cả gia đình đến chơi.

Tuy đồ trang trí đã lỗi thời, nhưng có vẻ như vẫn chưa được sử dụng nhiều. Tôi không khỏi than thầm, đúng là con mẹ nó lãng phí! Resort tốt thế này mà lại bỏ hoang.

Chú Lê cầm chăn trên giường ngửi ngửi rồi nói: "Chăn đệm cũ quá rồi, xem ra chúng ta chỉ đành cố ở tạm đêm nay thôi."

Nói đến đây, tôi chợt nghĩ đến một chuyện, bèn hỏi chú Lê: “Lúc nãy chú nói gì với quản lí, mà ông ta lại thoải mái để chúng ta vào thế?”

Chú Lê mỉm cười nói: "Chú chỉ nói tên thôi, sau đó bảo là chú rất hứng thú với phong thủy resort này, muốn vào xem thử, chỉ điểm một hai câu…”

Tôi quay người lén bĩu môi, âm thầm chỉ trích, lão già này lại khoe khoang danh tiếng rồi. Nhưng nghĩ cũng đúng, nếu chú không nổi tiếng, thì sao chúng tôi lại nhận được mối làm ăn từ khắp cả nước chứ?

Đinh Nhất không có tâm trạng ngắm ngía nơi này. Anh ta đi vào

một phòng ngủ, mặc nguyên bộ đồ rồi nằm xuống, chỉ một lát đã ngủ mất. Đương nhiên tôi không muốn ngủ cùng chú Lê, chỉ đành xấu hổ vào phòng Đinh Nhất. Vào mới thấy, hóa ra anh ta đã dành chỗ cho tôi rồi. Tôi bất đắc dĩ nằm xuống.

Tôi vốn nghĩ sẽ là một đêm không ngủ, nhưng không ngờ giường ở đây mềm quá, khiến xương cốt toàn thân giãn ra, chưa được một lát đã ngủ thiếp đi.

Không biết đã ngủ bao lâu, tôi chợt bị tiếng gõ cửa đánh thức. Tôi mơ hồ ngồi dậy, nhìn sang Đinh Nhất nằm cạnh thì thấy anh ta vẫn còn ngủ? Chuyện này vô lý quá! Bình thường anh ta còn nhạy bén hơn tôi nhiều, nhưng sao tiếng gõ cửa lớn thế, mà anh ta vẫn không tỉnh?

Cảm giác chẳng lành dâng lên, không phải anh ta có chuyện gì đó chứ! Nghĩ đến đây, tôi vội đưa tay dò thử hơi thở của Đinh Nhất, tim rơi lộp độp, anh ta không còn thở nữa!

"Đinh Nhất! Đinh Nhất!" Tôi gọi lớn, nhưng anh ta lại chẳng có phản ứng gì. Lúc đó tôi sợ đến choáng váng, vì tới giờ, tôi chưa bao giờ nghĩ Đinh Nhất sẽ chết ngay cạnh mình. Tôi như bò lăn xuống giường, chạy ra khỏi phòng…

"Chú Lê! Chú Lê! Đinh Nhất xảy ra chuyện rồi!" Tôi kêu lên, mở cửa phòng chú Lê thì nhận ra chú cũng nằm im trên giường không tỉnh lại.

"Chú Lê?" Tôi run run đưa tay ra thử hơi thở của chú Lê…

Xong rồi, chú Lê cũng chết rồi! Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ ở đây có ma thật? Lúc này, tiếng gõ cửa lại vang lên, dọa tôi sợ hãi chạy khỏi giường của chú Lê!

Tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo, tôi không ngừng tự thôi miên...

Nhưng đôi khi, không phải bạn cứ muốn tỉnh táo là được. Tôi không biết Đinh Nhất và chú Lê chết như thế nào. Tiếng gõ cửa vang lên liên tục không chỉ khiến tôi sợ hãi mà còn hơi bực bội!

"Đừng gõ nữa!" Tôi chợt gào lên, lớn đến nỗi cũng khiến tôi giật nảy mình.

Âm thanh ngoài cửa im bặt, xung quanh cũng yên tĩnh như cái chết. Tôi chậm chạp tới gần dán tai lên cửa phòng, muốn nghe thử ai đang gõ cửa bên ngoài.

Nhưng trừ tiếng tim đập của mình, tôi không nghe thấy gì nữa. Nghĩ lại những chuyện đã trải qua mấy năm nay, cũng xem như gặp đủ sóng to gió lớn rồi, nhưng kỳ lạ như hôm nay thì vẫn là lần đầu.

Là phúc thì không phải họa, là họa thì chắc chắn không tránh được. Thay vì run sợ trốn trong phòng, chờ đợi nỗi sợ hãi không tên, thì ra ngoài xem thứ gì đang gây chuyện thì hơn!

"Cạch", không biết tôi lấy đâu ra can đảm, còn chưa kịp nghĩ gì đã mở cửa rồi. Thật ra không phải tôi không muốn nghĩ, chẳng qua càng nghĩ thì càng sợ thêm thôi.

Đèn điều khiển bằng âm thanh vụt sáng, khiến tôi cảm thấy an toàn hơn một chút. Con người sinh ra đã sợ bóng tối, nên tôi cũng khát vọng ánh sáng.

Lúc mở cửa, định chửi một trận thì lại ngạc nhiên nhận ra, bên ngoài không có gì cả! Tôi nhanh chóng nghĩ, có phải người đàn ông canh cổng kia muốn hù mình, nên nửa đêm giả ma đến gõ cửa không? Nhưng lại thấy ông ta vốn không có lý do gì để làm thế cả.

Tôi đứng dưới ngọn đèn, nhìn mọi hướng mà đèn có thể rọi tới. Chắc là dưới ánh đèn sáng ngời, nên bóng tối lại càng đặc hơn, trừ bóng tối, tôi chẳng còn nhìn thấy được gì.

"Ai đang gõ cửa đấy?” Tôi nghe thấy giọng mình run run.

Nhưng đợi mãi cũng chẳng ai đáp lại. Vì thế tôi lo lắng không biết có nên về phòng, khóa cửa lại chờ trời sáng hay không? Hoặc đi tìm người đàn ông canh cổng kia? Nhưng lý trí mách bảo rằng tôi không thể tin người đàn ông kia được. Trong tình huống thế này, tôi thà tin xác của chú Lê và Đinh Nhất, chứ không thể tin ông ta.

Bỗng nhiên, đèn cảm biến âm thanh trên đỉnh đầu vụt tắt, bóng tối bao trùm. Cũng chính lúc này, tôi thoáng nhìn thấy hình như có người đang ngồi ở tảng đá trên hành lang lát đá đối diện.

“Ai đấy?”

Đèn sáng lên, không nhìn thấy gì ở đó nữa. Trong lúc hoảng hốt, tôi mở đèn pin trên điện thoại ra, chiếu về nơi vừa xuất hiện bóng người…

Ánh đèn vừa tới, quả nhiên là có người! Người đó ngồi đưa lưng về phía tôi, đây là một cô gái cao gầy, nhìn quần áo khá quen quen, chẳng lẽ là… Anh Tử?

Có lẽ vì nghĩ Anh Tử cũng là họ hàng xa với mình, nên tôi đỡ sợ hơn. Cất lời hỏi bóng lưng kia: “Mợ Anh Tử, mợ đừng làm cháu sợ, cháu là cháu của anh chồng mợ.”

Nói câu đó ra, tự tôi cũng thấy buồn cười, tôi với mợ ấy cũng chỉ có quan hệ xa như thế thôi. Bóng người kia giật mình, sau đó đứng lên đi về phía trước.

Tôi thấy mợ muốn đi, nên vội vàng bước theo, một lát sau đã đến chòi nghỉ sát hồ nước nhân tạo. Lúc này mợ đứng im, tôi nhìn xung quanh phát hiện vấn đề.

Vừa nãy khi theo mợ đến đây, con đường rất sạch sẽ, không hề có cỏ dại, nhưng lúc này cỏ dại quanh đây đều mọc rất cao!

Nhưng tôi cũng không nghĩ nhiều về chuyện đó, Anh Tử dẫn tôi tới nơi này, phải chăng mợ đã bị chôn ở đây?

“Mợ muốn nói với cháu, xác của mợ ở trong hồ này ạ?” Tôi hỏi bóng người phía trước.

Mợ Anh Tử hơi nghiêng người, tôi nhìn thấy nửa bên gương mặt tái nhợt nhưng không đáng sợ của mợ. Mợ khẽ gật đầu rồi quay lại. Bầu không khí có hơi ngượng nghịu, trong lúc không biết phải nói gì, tôi buột miệng: “Chồng của mợ... cậu đã không còn nữa rồi.”

Vừa nói xong, tôi đã thấy hối hận ngay, sao lại nói điều đó vào lúc này chứ? Mợ Anh Tử cứng người, rồi thút thít khóc.

CHƯƠNG

Thi Thể Dưới Đáy Hồ

Tuy đau lòng khi Anh Tử khóc, nhưng tôi lại không biết phải an ủi mợ ấy thế nào. Nếu lúc trước họ không cãi nhau, nếu cậu đuổi theo ngay, nếu… nhưng trên đời làm gì có nếu như chứ!

Điều duy nhất tôi có thể làm bây giờ là tìm được thi thể của mợ, đưa về quê cùng hợp táng với chồng mình.

"Mợ Anh Tử, cháu sẽ tìm rồi đưa mợ về quê, mợ đừng buồn!" Tôi kích động nói.

Anh Tử từ từ quay đầu, cười nói với tôi câu gì đấy, nhưng tôi không nghe thấy mợ nói gì. Chỉ có một giọng nói không ngừng gọi tôi dậy: "Tiến Bảo? Tiến Bảo! Mau tỉnh lại đi!"

Tôi giật mình ngồi dậy, thấy chú Lê và Đinh Nhất đang lo lắng nhìn mình.

Tôi thấy họ vẫn còn sống, mừng rỡ nói: "Mọi người không chết à? Tốt quá."

"Phắc! Mới sáng sớm đã rủa chú mày chết sớm rồi!" Chú Lê tức giận nói.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, hóa ra chỉ là ác mộng. Tôi đưa tay vuốt cái trán ướt đẫm mồ hôi, giấc mộng này có vấn đề.

Sau đó chú Lê kể lại, tự dưng nửa đêm đang ngủ tôi lại hét lên,

Đinh Nhất gọi thế nào cũng không dậy. Anh ta vội chạy sang tìm chú Lê, nhưng chú ấy cũng không có cách nào, chỉ có thể nhìn tôi mê sảng cả đêm.

Không ngờ trời vừa sáng thì tôi cũng tự tỉnh dậy…

Tôi kể lại chuyện trong mơ cho họ nghe, chú Lê suy nghĩ một lúc rồi nói: “Xem ra thi thể ở dưới hồ nhân tạo đó, chờ trời sáng hẳn thì chúng ta đi tìm thử.”

Chín giờ sáng, ngay cả bữa sáng cũng không ăn, chúng tôi đi theo con đường trong mơ tới hồ nhân tạo. Quả nhiên, chúng tôi tìm thấy hồ nước rất nhanh. Điểm khác biệt duy nhất trong mơ là hồ này đã cạn nước, bên trong mọc đầy cỏ.

Vừa đến gần, tôi đã cảm nhận được thi thể, mợ ấy bị chôn dưới lớp xi măng ở đáy hồ. Khi chúng tôi đang quan sát thì bỗng có mấy người đi tới từ đằng xa, trông họ khá mệt mỏi.

Một người đàn ông trung niên khoảng hơn năm mươi tuổi đi đầu, theo sau là hai người trẻ tuổi mặc âu phục và người mở cửa hôm qua.

Người đàn ông đi trước nhiệt tình chào chúng tôi: “Xin chào, tôi là chủ ở đây - Lưu Khải Minh, vị này chắc là Lê đại sư danh tiếng vang xa?”

Chú Lê khẽ cười: “Ngài Lưu khách sáo rồi, đêm qua đi ngang thì thấy đất ở đây có dị tượng, nên mới tùy tiện làm phiền.”

Lưu Khải Minh vội vàng lấy lòng: “Đâu có đâu có, sao lại nói là làm phiền chứ? Bình thường dù có muốn thì tôi cũng không mời nổi! Không dối gì ngài, trước đây tôi vẫn luôn muốn mời ngài tới đây xem giúp, nhưng khổ nỗi là không có ai giới thiệu! Không ngờ hôm nay đại sư lại không mời mà tới, Lưu mỗ quả thật tu được ba kiếp mà!”

Chú Lê xua tay: “Ông chủ Lưu đừng khách sáo như thế, đây là cơ duyên của ông và tôi…”

“Đúng đúng đúng, là cơ duyên.” Lưu Khải Minh vội vàng gật đầu: “Đại sư có nhìn ra vấn đề ở mảnh đất này của tôi không? Sao cứ làm ăn không tốt, còn thường xuyên nghe đồn là có ma quỷ?”

Chú Lê làm bộ bấm tay tính toán: “Đêm qua tôi đi đến đây, thấy chướng khí lượn lờ, khi vào trong xem thì phát hiện âm khí càng nặng hơn, không biết đã từng có người phụ nữ nào chết ở đây không?”

Lưu Khải Minh kinh ngạc hỏi: “Sau khi xây dựng thì chắc chắn là không có, nhưng trước đây thì tôi không biết. Dù sao tôi cũng từ nơi khác đến, nên lịch sử của mảnh đất này cũng không rõ lắm.”

Chú Lê gật gật đầu, sau đó tiếp tục bấm tay tính toán. Một lát sau, chú Lê nghiêm túc nói: “Không đúng, trong vườn này có một nữ quỷ bị nhốt, nếu bị nhốt trong đó, chính là chết sau khi xây dựng xong.”

Lưu Khải Minh nghe thấy thì sợ hãi nói: “Chuyện này… chuyện này sao lại thế? Đại sư, ngài xem giúp tôi, có thể diệt trừ nữ quỷ này được không?”

Chú Lê lắc đầu nói: “Không dễ đâu, chỉ sợ là xác của nữ quỷ vẫn còn ở đây, nếu tùy tiện đánh tan hồn phách sẽ ảnh hưởng đến âm đức của ông.”

“Vậy, vậy phải làm sao bây giờ? Lê đại sư, ông nhất định phải giúp tôi, nếu thành công tôi nhất định sẽ hậu tạ thật lớn!”

Tôi cười thầm, đúng là không phục không được, chú Lê biết cách làm giàu thật.

Lúc này, chú Lê chỉ vào hồ nước phía sau: “Hồ nhân tạo này được xây dựng sau khi sửa chữa khu nghỉ này?”

Lưu Khải Minh nghĩ nghĩ rồi nói: “Đúng vậy, là được xây thêm, bản vẽ thiết kế lúc đầu không có.”

Chú Lê làm vẻ đăm chiêu đi quanh hồ nhân tạo nửa vòng, sau đó quay lại nói với Lưu Khải Minh: “Thi thể của nữ quỷ đang ở đây, oán khí mù mịt, sao khu nghỉ dưỡng này có thể tốt được?”

Lưu Khải Minh đáng thương bị chú Lê xoay vòng vòng, đã nghe lời chú Lê răm rắp từ lâu! Ông ta nhanh chóng tìm một nhóm công nhân đến, theo yêu cầu của chú Lê, vào 12 giờ trưa sẽ bắt đầu đào hồ tìm xác…

Sau khi nói vị trí cụ thể của thi thể cho Lưu Khải Minh, tôi, chú Lê và Đinh Nhất định đi ăn sáng. Lưu Khải Minh nghe thấy chúng tôi chưa ăn sáng thì sai người đi mua một bữa sáng xa hoa mời chúng tôi hưởng thụ. Đương nhiên, trước khi đi tôi còn nhắc, khi thấy cái xác rồi thì không được đào lên, chờ chúng tôi ăn sáng về rồi nói sau.

Lưu Khải Minh đúng là hào phóng, có ăn sáng thôi mà cũng xa xỉ như vậy, nào là cơm bào ngư, cháo hải sản, ăn thế này mà làm không tốt thì kiểu gì cũng chảy máu mũi! Chúng tôi cũng chỉ ăn vội vàng rồi về nhanh.

Khi về đến bên hồ, chúng tôi thấy đáy hồ xi măng đã được đục xong! Nhóm công nhân này làm việc cũng hiệu suất thật! Cũng may mà Lưu Khải Minh sắp xếp cả ô chống nắng, ghế mây, còn sai người đi mua đào ở gần đấy mang về để chúng tôi thoải mái ngồi chờ.

Đến tầm 1 giờ 30, có một công nhân làm ở dưới hét lên: “Thấy rồi!”

Ba chúng tôi lập tức nhảy xuống, đến chỗ người công nhân kia nhìn, trong đất vàng có một đoạn tóc dài của phụ nữ. Chú lê lấy xẻng của người công nhân, khẽ hất một chút, sau đó quay lại nói

với Lưu Khải Minh: "Ông chủ Lưu, báo cảnh sát đi! Tôi chỉ là thầy phong thủy, còn những vụ giết người thì tôi không lo được."

Cảnh sát đến rất nhanh, bọn họ đào ra được một thi thể phụ nữ ở hiện trường. Lưu Khải Minh cũng không ngốc, tự dưng đào được thi thể ở khu nghỉ dưỡng như thế chắc chắn là tự kề dao lên cổ mình. Nên ông ta nói với cảnh sát, hôm nay định sửa hồ nhân tạo, không ngờ lại tìm thấy thi thể.

Sau khi cảnh sát đưa cái xác đi, chú Lê nói với Lưu Khải Minh: "Căn nguyên sự xui xẻo của ông đã giải quyết xong rồi, ba ngày sau là ngày lành, tôi sẽ lập một tràng pháp ở đây cho ông. Sau này ông khai trương lại, tôi đảm bảo sẽ làm ăn phát đạt!"

CHƯƠNG

Tâm Nguyện Nhiều Năm

Ba ngày sau, trở về sau khi làm lễ cho Lưu Khải Minh, thì nhận được điện thoại của cha Lữ Tuyết Đan, án đã được phá! Chuyên gia kiểm nghiệm đã xử lý được giấy phép lái xe dưới thi thể Lã Tuyết Đan, là một người đàn ông tên Tiết Kiến Quân.

Cảnh sát nhanh chóng điều tra được, năm đó Tiết Kiến Quân nhận một gói thầu nhỏ để xây tòa cao ốc kia, là một trong số ít người biết về tầng hầm của tòa nhà đó.

Mà hài cốt nữ được tìm thấy hai ngày trước ở khu nghỉ dưỡng ngoại thành, phát hiện dấu vết bị gãy xương ở nhiều nơi, quần áo cũng dính sơn màu đen của xe hơi. Trùng hợp hơn là, khu nghỉ dưỡng kia cũng do Tiết Kiến Quân nhận thầu xây dựng! Vậy nên tổ chuyên án kết hợp điều tra cả hai vụ án.

Dù đã qua nhiều năm, nhưng cảnh sát vẫn tìm ra được chứng cứ phạm tội. Họ tìm thấy một chiếc Audi màu đen trong nhà Tiết Kiến Quân, theo như ghi chép thì xe được sơn lại cách đây 6 năm. Màu sơn cũ bên dưới lớp sơn mới sau khi phân tích, hoàn toàn trùng khớp với loại dính trên quần áo của thi thể dưới đáy hồ.

Tổ chuyên án không ngờ Tiết Kiến Quân lại liên quan tới tận hai vụ án mạng! Cảnh sát lập tức bắt gã về thẩm vấn, với những bằng

chứng rõ ràng đó, gã cũng không thể chối cãi, đành phải khai nhận tất cả. Còn bản án của Lữ Tuyết Đan, Tiết Kiến Quân chủ động khai, gã còn một đồng bọn khác là Tôn Tuyết Tùng, bọn chúng cùng cưỡng hiếp rồi giết hại Lữ Tuyết Đan.

Tôi biết không bao lâu nữa mợ Anh Tử có thể về nhà, nên gọi điện cho chú họ, để chú ấy lấy thân phận người nhà lên nhận thi thể. Dù sao em vợ chú cũng không ở đây, chỉ có thể để anh rể nhận thay.

Trước đó tôi đã miêu tả rất kỹ trang phục mợ Anh Tử mặc, dặn chú đưa người nhà mợ đến để cảnh sát kiểm tra DNA. Rốt cuộc mọi chuyện cũng kết thúc, tôi cũng có thể gỡ bỏ tảng đá trong lòng xuống…

Trên đường về, chú Lê vui vẻ hớn hở, vừa nhìn là biết tâm trạng rất tốt. Lúc ăn sáng còn nói với tôi: “Tiến Bảo này, cháu đó, thỉnh thoảng cũng nên làm một số việc thiện mới được!”

Tôi nghe xong thì biết lần này lão già kiếm được không ít tiền. Tuy nhà họ Lữ chỉ trả cho chúng tôi chút tiền đi lại, nhưng Lưu Khải Minh bị chú hù dọa, chắc chắn là đã cúng khá nhiều tiền! Đôi khi tôi cũng không rõ, rốt cuộc lão già này thực sự có tài, hay chỉ là phường bịp bợm?

Được rồi, tôi có thắc mắc nữa thì cũng vô dụng, không nói tới chuyện lừa đảo cao tay ra sao, nhưng ông ấy giúp người khác giải quyết được vấn đề là thật, giúp tài khoản của tôi tăng lên sáu chữ số cũng là thật. Chỉ riêng việc này cũng đủ rồi, đáng để tôi đi theo học hỏi.

Về nhà đến ngày thứ ba, tôi nhìn dãy số trên sổ tiết kiệm của mình mà cười không ngậm được mồm. Thầm nghĩ, dù sao số tiền này cũng do chú Lê giúp tôi kiếm được, tôi cũng nên cảm ơn lão già này. Ông ấy cũng không phải bố tôi, có ơn tất phải báo.

Sáng hôm đó, tôi cố ý ăn mặc giống thành phần tinh anh của xã hội, còn chi hơn một ngàn đồng để mua ít trà non, tự đi gặp lão nhân gia đó.

Địa chỉ là do Đinh Nhất đưa, số 144 đường Trường Xuân. Tôi nghe xong thì thấy buồn cười, 144 à, xem ra chú Lê này cũng chả kiêng kị gì hết! Tôi ngồi taxi đến đã thấy Đinh Nhất đứng ở ngã tư chờ sẵn.

Tôi bảo tài xế dừng xe ven đường, sau khi xuống xe thì cười nói với anh ta: “Đại sư huynh, sao phải phiền anh đích thân đến đón tôi thế này?”

Đinh Nhất nhún vai: “Sư phụ nói hôm nay cậu sẽ gặp một kiếp, nên bảo tôi ra đây đón cậu.”

Tôi ngạc nhiên, nhưng lại nói đùa ngay: “Một kiếp? Là kiếp gì? Kiếp đào hoa à?”

Nhìn cái mặt liệt của Đinh Nhất, tôi thầm nghĩ, lúc tôi nói đùa, chẳng biết anh ta nghĩ gì mà chả bao giờ thấy vui. Sau đó Đinh Nhất dẫn tôi vào một con hẻm tĩnh mịch.

Đường vào hẻm lát gạch đá xanh, hai bên là tường trắng bao quanh, cuối hẻm có một cửa gỗ hình tròn sơn son, trên đó viết ba chữ to: “Ngưng Huy Đường”, trông cổ kính như không vướng chút bụi trần…

Đinh Nhất đẩy cửa bước vào, tôi theo sát phía sau. Ai ngờ vừa đặt chân qua ngưỡng cửa thì chả hiểu sao, con mèo đen ngủ trên bờ tường lại xù lông nhe nanh vuốt lao đến chỗ tôi.

Nếu như bị nó cào thì gương mặt đẹp trai này của tôi sẽ bị hủy mất! Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Đinh Nhất đi trước đột nghiên quay lại giơ chân đá lướt qua mặt tôi, nhanh đến nỗi không biết anh ta có phải người không.

Chỉ thấy mèo đen kêu méo lên đau đớn rồi đập vào tường, rơi xuống đất, nó trừng mắt ai oán nhìn Đinh Nhất, rồi cụp cái đuôi xám xịt chạy về phòng.

Mém chút là tim tôi rơi ra ngoài. Lúc này Đinh Nhất quay lại nhìn tôi, nói sâu xa: "Cậu vừa thoát được một kiếp."

Tôi biến sắc, thầm nghĩ: "Lẽ nào chú Lê có thể tính được kiếp nạn của tôi thật?"

Tôi nghi ngờ đi vào tầng trệt trong viện, vừa đến cửa đã thấy chú Lê ngồi trên ghế gỗ lim, nhàn nhã uống trà. Chú nhìn thấy tôi thì cười lớn: "Tiến Bảo, lại đây, uống trà đi, vừa nãy cậu gặp chuyện nguy hiểm gì thế?"

Tôi vẫn không tin hỏi lại: "Chú Lê, sao chú có thể tính được cháu sẽ gặp một kiếp nạn vậy?"

Chú Lê cười thần bí, sau đó vẫy tay ra ngoài cửa, con mèo đen vừa nãy nổi điên với tôi kêu meo, rồi nhảy vào lòng chú Lê làm nũng, nó còn dụi đầu vào tay chú Lê.

"Đây… không phải là con súc sinh vừa nãy sao?"

Chú Lê nhẹ nhàng vuốt ve đầu con mèo đen: "Hắc tử, sau này cậu ấy sẽ là khách quen ở chỗ chúng ta, không được cắn, nhớ chưa?"

Mèo đen như nghe hiểu tiếng người, ngoan ngoãn kêu meo.

Tôi tức giận nói với Đinh Nhất: "Đây chính là kiếp nạn mà anh nói đấy à?"

Đinh Nhất nhìn con mèo đen rồi nói với tôi: "Ừ, ai đến đây lần đầu đều phải trải qua kiếp nạn này hết."

Tôi thầm ghi hận, ai đến đây lần đầu cũng bị lão già này hù dọa, người bình thường đảm bảo sẽ tin sái cổ là do đại sư tính ra, rồi tin lời lão răm rắp.

Chú Lê thấy tôi tức giận với Đinh Nhất thì cười giải hòa: "Tiến Bảo này, cháu không biết thôi, thấy ai lần đầu tiên nó đều hành động như vậy, cháu là người nhà, sao có thể để nó cào trúng chứ, nên chú mới bảo Đinh Nhất đi đón cháu."

Nghe chú Lê nói thì tôi hơi xấu hổ, dù sao hôm nay tôi đến là để chính thức chào hỏi ông ấy, sao lại so đo những chuyện như thế được?

CHƯƠNG

Họp Lớp

Tôi đặt túi trà lên bàn, rồi nghiêm túc nói: "Chú, chú chính là quý nhân của đời cháu, dù bây giờ cháu không thể bái sư, nhưng cháu đã sớm tự xem chú như sư phụ. Biết chú thích uống trà nên cháu đã đi tìm ít trà ngon, nhưng lại không hiểu về trà nên chẳng biết có hợp ý chú không, mong chú đừng chê."

Chú Lê nghe vậy thì xua tay: "Nói gì vậy hả? Chỉ cần cháu có lòng, dù đưa chú bao tiền 10 đồng chú cũng thấy vui."

Dù chẳng biết chú Lê có thật lòng hay không, nhưng tôi vẫn thấy ấm áp, cảm giác thân thiết lại tăng lên, chúng tôi vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm đến tận trưa.

Thấy thời gian không còn sớm, tôi xin phép về, không ngờ chú Lê giữ tôi ở lại: "Về gì mà về, đến giờ cơm trưa rồi, cháu với Đinh Nhất ngồi đây đợi, hôm nay sẽ cho cháu nếm thử tay nghề của chú."

Nhiệt tình không thể từ chối, tôi đành phải ở lại. Đã lâu lắm rồi không được ăn cơm nhà, gần đây lại bôn ba khắp chốn, tôi cũng không biết nấu cơm, nên toàn ăn qua bữa. Nghĩ có thể ăn cơm chú Lê nấu, tôi có hơi mong chờ.

Đinh Nhất đang ngồi trên ghế bành gần đó, ngắm nghía con dao

trong tay. Tuy dao nhỏ, nhưng khí lạnh tỏa ra rất mạnh. Nếu tôi nhớ không nhầm thì trong lần đầu tiên gặp mặt, lúc đó anh ta dùng con dao nhỏ này cản cho tôi nhát chém của con dao lớn.

"Con dao này đặc biệt thật, nó được làm bằng gì vậy?" Tôi thuận miệng hỏi.

Đinh Nhất dừng động tác, đi đến trước mặt tôi, con dao trong tay không ngừng đung đưa: "Đây là dao làm từ thép, nghe nói có thể trừ tà, là sư phụ vô tình nhặt được, cả đời ông không động tới dao kiếm nên cho tôi." Nói rồi, anh ta cắm dao vào vỏ đưa cho tôi.

Tôi cầm con dao lên nhìn kĩ, nhận ra nó được chế tác vô cùng tinh xảo, lưỡi dao sắc lạnh, hoa văn khắc trên chuôi rất tinh tế, không biết có từ triều đại nào. Nó mang tới cảm giác thần bí hoài cổ khiến tôi lưu luyến không muốn buông.

Dù có thích thì cũng là đồ của người khác nên tôi trả cho Đinh Nhất, không ngờ tên đó không nhận lại! Tôi thấy lạ nên nói: "Trả lại cho anh."

Nhưng Đinh Nhất nói: "Cho cậu đấy, sau này nếu không có tôi thì dùng nó để phòng thân."

Tôi giật mình, cho tôi? Đây là đồ tốt, sao lại cho tôi? Đinh Nhất thấy tôi thắc mắc thì giải thích: "Với thân thủ của tôi bây giờ, mang nó theo cũng thành thừa, cho cậu giữ, ít ra khi gặp nguy hiểm cũng có thể cứu cậu..."

Nghe anh ta nói vậy, tôi cũng yên tâm, vui vẻ nhận dao, Đinh Nhất còn cho tôi một bộ dây da để đeo dao, có thể cột vào bắp chân, không để người khác phát hiện.

Anh ta vừa cột dao giúp tôi xong thì chú Lê bê bát sườn kho ra, mùi thơm nức mũi khiến tôi ứa nước miếng.

Tối đó từ nhà chú Lê về, tôi bất ngờ nhận được điện thoại của

Triệu Lỗi, bạn học cùng thời cấp ba. Cậu ta nói cuối tuần này họp lớp, bảo tôi nhất định phải đến đúng giờ. Còn nói có rất nhiều bạn học muốn gặp nhân vật trong truyền thuyết. Lúc đó tôi muốn hỏi, thời cấp ba tôi làm gì được chú ý đến vậy! Đâu ra bạn cùng lớp muốn gặp thế kia?

Triệu Lỗi thấy tôi muốn từ chối, thì không khách sáo nói: "Đừng nói nhảm nữa, hôm đấy tao sang đón, chúng ta cùng đi…"

Cuối tuần, tôi ngồi nhà chờ Triệu Lỗi đến đón. Tên nhóc này nói 9 giờ tới mà đã 10 giờ rồi vẫn chưa thấy đâu. Tôi bực mình gọi điện cho nó, điện thoại mới kêu một tiếng đã có người bắt máy, nó thở hồng hộc nói: "Đừng giục, đến ngay đây."

"Đến ngay" của nó là tôi phải chờ thêm nửa tiếng nữa mới được ngồi lên xe, khi tới nơi đã là 12 giờ trưa. Mấy năm nay Triệu Lỗi làm ăn rất tốt, đương nhiên đó là do bố nó giúp đỡ. Từ lúc tôi chưa tốt nghiệp đại học, Triệu Lỗi đã đi làm, nhờ bố đưa nó vào Cục Công thương.

Bố nó lúc bấy giờ là phó Cục trưởng Cục Công thương, khi ấy chưa phải thi công chức, bố nó đã tính trước, chờ đến khi chúng tôi biết là phải thi công chức thì nó đã đi làm được năm năm rồi!

Đương nhiên Triệu Lỗi cũng là thằng đầu tiên trong đám của tôi lập gia đình, công việc tốt, nhà có điều kiện, muốn tìm người yêu thế nào chẳng có, cho nên bây giờ nó đã làm bố rồi.

"Tiến Bảo, có biết vì sao bạn cùng lớp muốn gặp mày không?" Triệu Lỗi rung đùi đắc ý nói.

Tôi lắc đầu.

Nó cười xấu xa: "Còn không phải vì chuyện mày phải đi chăn dê ở Đông Bắc à! Ha ha ha…"

Tôi nhìn khuôn mặt như muốn ăn đòn của nó nói: "Cút, ông đây

là đi bái sư học nghệ, ai nói chăn dê hả. Không biết đứa nào đồn bậy vậy.”

“Còn ai nữa, chính là chị của mày đấy. Năm đó tao gặp chị mày, có hỏi mày đi đâu, bà ấy nói mày đi Đông Bắc chăn dê rồi.”

Nghe Triệu Lỗi miêu tả như thật, tôi hận không thể bóp cổ Trương Chiêu Tài, tất nhiên bây giờ bà ấy đã đổi tên thành Trương Tử Hâm. Năm đó vì để đổi tên, chị tôi đã tuyệt thực suốt ba ngày, cuối cùng cũng thành công.

Xe nhanh chóng chạy ra nội thành, lúc đó tôi mới nhớ để hỏi Triệu Lỗi: “Ra ngoại thành rồi, chúng ta họp lớp ở đâu thế?”

Triệu Lỗi cười thần bí nói: “Mày không biết chỗ này đâu, ba tao có một ông bạn tốt, hai người hợp tác mở một câu lạc bộ nghỉ dưỡng ở Nam Sơn. Bình thường chỉ tiếp hội viên, nhưng lần này ba tao đứng ra bảo lãnh cho bọn mình vào.”

Chỉ tưởng tượng thôi, tôi đã thấy xót tiền rồi: “Tốn tiền quá vậy, tao là hộ nghèo đó, mày đừng bắt người vô sản so độ tiêu tiền với giai cấp tư sản thượng lưu chứ.”

Triệu Lỗi trợn mắt nhìn tôi: “Nhìn cái vẻ nhắc đến tiền của mày kìa, hồi xưa chị mày đổi tên sao mày không lấy tên bà ấy dùng luôn đi, tao thấy mày tên Chiêu Tài mới hợp đấy. Có người trả tiền rồi.”

Tôi nghe không phải trả tiền thì nhẹ lòng hơn: “Ồ, ai mà hào phóng thế.”

“Còn ai nữa, lão Phương đó.” Lúc nói câu này, nghe giọng Triệu Lỗi có vẻ ghen tị. Còn tôi nghĩ thế nào cũng không nhớ ra được trong lớp có người nào họ Phương.

Triệu Lỗi thấy tôi nghĩ đến ngu người thì cười nói: “Đừng nghĩ nữa, trước khi lên cấp ba nó không mang họ Phương, sau này mẹ

nó đi bước nữa, nó mới đổi theo họ bố dượng.”

Tôi cũng có chút ấn tượng khi nghe nó kể, nhưng nghĩ mãi cũng không ra, mở mồm cả buổi cũng không nói tên được. Cuối cùng Triệu Lỗi không nhịn nổi, nói luôn: “Lưu Tư Minh đó!”

“À, đúng đúng rồi, chính là cậu ta.” Tôi vỗ đầu nói.

CHƯƠNG

Phương Tư Minh Và Lưu Tư Minh

3 giờ chiều, trời nóng như lửa đốt, Triệu Lỗi vừa hớn hở lái xe vừa kể chuyện của Lưu Tư Minh, à giờ phải gọi là Phương Tư Minh, chủ yếu là chuyện mây mưa trăng gió của mẹ cậu ta.

Nghe nói mẹ Phương Tư Minh lấy ba đời chồng, càng về sau lại càng kinh khủng. Cha ruột của Phương Tư Minh là người chồng thứ hai, khi còn sống là phó Cục Giám định. Đáng tiếc sau này mắc bệnh ung thư, qua đời khi chưa được 50 tuổi.

Lúc đó Phương Tư Minh đang học trung học, thường thì phụ nữ đến tuổi này hiếm khi tái hôn. Nhưng không ngờ, mẹ Phương Tư Minh lại tái giá lần nữa, mà người chồng thứ ba này rất bí ẩn, nghe đồn đó là tình nhân cũ của bà từ hồi cách mạng văn hóa, thanh niên tri thức về nông thôn…

Xe đi đến chân Nam Sơn, hai bên quốc lộ thay đổi khác hẳn những con đường thông thường khác. Ven đường trồng cây ngô đồng của Pháp, mặc dù đang lên núi nhưng đường đi bằng phẳng. Nếu không biết đây là quốc lộ Nam Sơn, chắc tôi đã nghĩ mình đang ở vùng ngoại ô nước Pháp rồi! Chỉ nhìn mỗi con đường cũng có thể đoán được tài lực của ông chủ câu lạc bộ này rất mạnh!

Chạy không lâu, chúng tôi đã nhìn thấy khu nghỉ dưỡng tư nhân

ở phía trước. Tôi xuống xe nhìn xung quanh, líu lưỡi nói: “Trông như kiến trúc ở châu Âu ấy.”

Triệu Lỗi khóa xe xong thì nói với tôi: “Đương nhiên, cậu đúng là quê mùa, bây giờ đang thịnh hành phong cách này đấy. Cậu nhìn đi, ngành kinh doanh chính là rượu vang, nên đương nhiên phải thiết kế theo phong cách châu Âu. Đi thôi, tụi nó đến hết rồi.”

Nghe cậu ta nói, tôi mới thấy ở ngoài có rất nhiều xe riêng, xem ra những bạn học này đều thành công hơn tôi nhiều lắm!”

Đi vào cửa chính là lối dẫn vào rừng, khoảng cách từ cửa đến khuôn viên cũng phải hơn 500m. Khi trời dần ngả về Tây, hẹn người đẹp đến đây tản bộ, chỉ nghĩ thôi mà tôi cũng thấy lãng mạn rồi. Chủ nghĩa tư bản đúng là dễ khiến người ta xa ngã mà!

Đi hết đoạn đường, tôi nghe thấy tiếng cười vui vẻ vang vọng. Tôi và Triệu Lỗi đi tới đó, thấy hơn 20 người cả nam lẫn nữ đang ngồi quanh bàn tròn uống vang đỏ, trò chuyện trên trời dưới biển.

“A, Trương Tiến Bảo đến rồi.” Một người phụ nữ mang bầu đứng lên, cười nói vẫy tay với chúng tôi.

Mọi người nghe thế đều quay lại, dù sao cũng chưa từng được chú ý nhiều như vậy, nên mặt tôi hơi nóng lên. Triệu Lỗi thì coi như không, dù sao da mặt cậu ta cũng dày từ hồi đó đến giờ rồi.

Nhìn người mang thai trước mặt, tôi thật sự không liên tưởng được cô ấy với Triệu Hiểu Tiêu nhỏ nhắn đáng yêu ngồi cạnh mình trước kia. Tôi đi nhanh tới chỗ cô ấy: “Triệu Hiểu Tiêu? Thật không ngờ người động chút là khóc đòi mẹ kêu cha trước kia như cậu…”

Triệu Hiểu Tiêu đấm nhẹ tôi một cái, cười duyên nói: “Này, tôi cũng không có đi phẫu thuật thẩm mỹ nhá. Mấy năm nay cậu thế nào rồi? Lấy vợ chưa?”

Tôi cười ngượng: “Lấy vợ à? Tới bạn gái tớ còn chưa có đây, kết hôn với quỷ à!”

“Tiến Bảo, tên nhóc cậu chẳng để ý gì ai hết! Vừa đến đã lo nói chuyện với bạn nữ rồi!”

Tôi nhìn lại, người nói chuyện là một anh chàng cao gầy, nghĩ mãi mới nhớ ra cậu ta tên Tống Đại Trí. Năm đó tôi còn cười nhạo cậu ta là Bàn Đầu Đà trong Lục Đỉnh Ký, vì chuyện này mà đánh nhau với cậu ta rất nhiều. Không ngờ mấy năm trôi qua mà thân hình cậu ta chẳng thay đổi chút nào.

Thế là tôi cười nói: “Này Đại Trí, cậu có bí quyết gì mà bao năm rồi vẫn giữ được vóc dáng như vậy thế? Có thể chia sẻ với mọi người một chút, để chúng tớ cũng thon thả với!”

“Đúng đó, đúng đó, Tống Đại Trí, sao cậu có thể vô lương tâm như vậy, ăn mãi không béo!” Mấy bạn học nữ đều ồn ào nói.

Tống Đại Trí trợn mắt nhìn tôi, “Làm sao? Đến bây giờ cậu vẫn ghen tỵ với thân hình của tôi hả? Có khi nào là thầm mến tôi từ lâu rồi không?” Cậu ta vừa nói xong, tiếng cười vui vẻ vang lên.

“Tôi khinh. Có muốn thì cũng phải là thầm mến hoa khôi lớp mình. Có phải không hoa khôi?” Tôi quay sang nói với người đẹp nóng bỏng ngồi cạnh Tống Đại Trí.

Cô ấy không ngờ tôi lại chuyển chủ đề về phía mình, hơi sững lại rồi cười khanh khách nói: “Lớp mình hoa khôi thì nhiều lắm, tớ đâu phải hoa khôi của lớp chứ…” Tuy cô ấy nói vậy, nhưng lại có ý khoe khoang.

Trong lúc tôi và đám bạn đang cười vui vẻ buôn chuyện tào lao, thì một loạt tiếng bước chân vang lên từ phía xa. Tôi quay lại, đối diện là một nụ cười chuẩn đẹp trai, trong lúc bất ngờ, tôi không nhận ra đó là ai.

Triệu Lỗi nhìn vẻ mặt ngu ngốc của tôi thì nói nhỏ: “Đó là Phương Tư Minh.”

Tôi kinh ngạc liếc nhìn Triệu Lỗi, đây là Phương Tư Minh à? Sao có thể thay đổi lớn như vậy chứ! Cậu ta hồi đó gầy nhòm, còn cao chưa tới 1m7.

Nhớ có một lần, không biết cậu ta có tranh chấp gì với một bạn nữ bên điền kinh, người kia chỉ đẩy một cái mà cậu ta đã té bệt xuống đất. Sau đó tôi và Triệu Lỗi phải đi nói chuyện mãi bạn nữ kia mới đến xin lỗi cậu ta.

Phương Tư Minh thấy tôi im lặng nhìn cậu ta cả buổi, thì bắt tay tôi rồi nói: “Sao thế, bạn học cũ, không nhận ra tớ à?”

Giọng nói của cậu ta cũng thay đổi, dù vẫn loáng thoáng nhận ra giọng nói trước kia, nhưng bây giờ lại trầm ấm hơn.

Tôi bắt tay cậu ta nói: “Tiểu Minh! Cậu bây giờ... con mẹ nó đẹp trai thật đấy!”

Mọi người nghe xong đều cười, có người gọi đùa Phương Tư Minh bây giờ đúng là “Kim cương vương lão ngũ.”!

Sau khi mọi người đều ngồi xuống, nhân viên phục vụ cầm hai bình rượu vang tới. Triệu Lỗi nói với mọi người: “Nào nào nào, mọi người nếm thử rượu này nhé? Thế mà ông chủ còn lấy rượu quý cất kĩ mang ra cho chúng ta đấy.”

Thật ra tôi chẳng am hiểu mấy loại rượu vang này, nên tốt nhất vẫn là không nói chuyện nhiều, nếu không sẽ mất mặt. Tôi liếc thấy Phương Tư Minh cầm ly rượu lắc nhẹ, ngửi rồi mới nhấp một ngụm.

Thế là tôi liền trông mèo vẽ hổ học theo, nhưng vừa uống một ngụm thì chỉ thấy vừa chua vừa chát, chẳng có gì ngon. Nhưng mọi người lại vừa uống vừa gật gù, như rượu ngon thật vậy.

Sau khi ăn cơm trưa, Triệu Lỗi sắp xếp phòng nghỉ cho mọi người, sau đó có hoạt động ở vườn nho. Tối nay mọi người sẽ ở lại đây một đêm, đã nhiều năm không gặp lại, chúng tôi cũng muốn nhân cơ hội này nói chuyện nhiều một chút.

CHƯƠNG

Hầm Rượu Ngầm

Tôi và Triệu Lỗi ở cùng một phòng, nói thật, từ sau bữa ăn tôi đã thấy không vui. Nhìn các bạn học đều thành công hơn mình, năm đó tôi chọn con đường này có phải là sai không?

Thấy phiền muộn nên không ngủ được như Triệu Lỗi, lại thêm ly rượu vang lúc nãy khiến tôi có hơi mơ màng, nhưng lại không buồn ngủ, thế là tôi đứng dậy ra ngoài đi dạo.

Gió lạnh ngoài trời thổi qua khiến đầu óc tôi tỉnh táo hơn.

Tôi đi men theo con đường nhỏ vào chỗ khúc rừng cây anh đào, đột nhiên nghe được một loạt tiếng xột xoạt…

Bãi cỏ phía trước đầy hoa anh đào trắng nhạt rơi rụng, âm thanh kia không hề phù hợp với khung cảnh nơi này. Tôi tò mò đi về phía ấy, nhận ra âm thanh phát ra từ phía sau gốc cây anh đào.

Tôi rón rén đi tới sau gốc cây, nhưng ngoài hoa anh đào phủ kín thì không còn gì khác. Quái lạ, thế âm thanh kia ở đâu ra?

Đột nhiên tiếng động kia lại vang lên lần nữa, lần này tôi nghe rõ ràng, giống như có một loài động vật nào đó đang kêu hừ hừ. Tôi chậm rãi ngồi xuống cạnh gốc cây, thấy trên đất có cái khe nứt nhỏ, dù bị anh đào phủ lên, nhưng chắc chắn có thứ gì đó bên dưới…

Tôi nhìn xung quanh, tìm trong bụi cỏ một cành cây, sau đó khẽ chọc xuống khe nứt kia. Một thứ màu đỏ đầy lông lao vụt lên rồi lại rơi xuống.

Chuyện diễn ra quá nhanh, tôi giật mình ngã về phía sau, đặt mông lên đất. Mà sinh vật hù dọa tôi cũng không chạy đi, nó bình tĩnh ngồi nhìn như không có chuyện gì xảy ra.

Tôi khó khăn đứng dậy, thầm nghĩ mình cũng không phải người nhát gan mà? Sao lần nào cũng bị con vật đầy lông này hù dọa thế? Tôi phủi mấy cánh hoa dính trên người, thận trọng ngồi xuống trước mặt con vật màu hồng kia. Nó đã không sợ thì đừng trách tôi ra tay độc ác, vặt hết lông của nó!

Cầm cành cây nhỏ vừa bị ném sang một bên, tôi khẽ đẩy mấy cánh hoa ra, một con vật lông hồng hiện ra. Trông giống mèo, nhưng làm gì có con mèo nào màu đỏ?

Tên nhóc kia giấu đầu trong ngực, không thấy được mặt, nhưng cái đuôi màu hồng của nó không ngừng đong đưa. Tôi lấy cành cây đẩy đẩy, thế mà nó lại lật người phơi bụng ra.

Bây giờ tôi đã thấy rõ hình dáng của nó, đây là một con Hỏa Hồ Ly. Là sinh vật hiếm thấy, không ngờ Nam Sơn lại còn Hỏa Hồ Ly hoang dã.

Nhưng động vật hoang dã bình thường đều rất nhanh nhạy, đâu có giống tên nhóc này, tôi đứng trước mặt mà nó không những không chạy, lại còn phơi bụng ra, sao thế được chứ?

Thấy nó không sợ mình, tôi quẳng luôn cành cây đi, lấy tay ấn ấn bụng nó. Hình như tên nhóc này rất dễ chịu, muốn dùng chân sau gãi gãi bụng. Tôi thấy chơi cũng vui, nên cầm đuôi nhấc nó lên.

Nhưng lần này lại làm nó tỉnh dậy, con vật lông đỏ híp mắt nhìn tôi rồi từ từ nhắm mắt lại! Chẳng lẽ nó bị thương? Tôi nhẹ

nhàng ôm nó vào lòng, muốn kiểm tra xem nó có bị thương ở đâu không.

Không ngờ thế mà lại ngửi được mùi rượu giống với loại mà trưa nay chúng tôi uống. Lúc đầu, tôi còn không chắn chắn nên ngửi kĩ lại, quả nhiên đúng là loại rượu đó, chẳng lẽ nó uống say rồi?

Đương lúc do dự không biết có nên thả nó xuống đất rồi lấy cánh hoa lấp lại hay không, thì tiếng sấm chớp vang lên, hạt mưa nặng nề rơi xuống. Tôi nhìn con vật xinh đẹp mà không nỡ buông tay, chẳng thể nhẫn tâm để nó ở lại chịu mưa…

Mưa lúc càng lớn, tôi vội cởi áo khoác bọc nó lại rồi chạy về phòng. Vừa mở cửa đã thấy Triệu Lỗi ra khỏi phòng tắm. Cậu ta thấy tôi ướt sũng thì cười: "Thằng nhóc xui xẻo kia, trời mưa thế mà lại ra ngoài làm màu à!" Nói rồi, cậu ta nhìn áo khoác tôi ôm trong lòng, còn tôi thì ướt sũng nên giật mình: "Mẹ nó, không phải mày sợ ướt quần áo nên cởi ra ôm đấy chứ?"

Thấy nó không để ý đến con vật trong áo khoác, nên tôi ngắt lời: "Mưa lớn quá, hoạt động chiều nay có bị hủy không đấy?"

Triệu Lỗi bực bội đi qua cửa sổ nhìn ra ngoài: "Mưa thế này chắc không tạnh ngay được, chắc phải hủy thôi!"

Tôi thừa dịp cậu ta quay lưng lại, nhanh chóng nhét con vật kia vào chăn, rồi lại vờ thấy tiếc: "Đúng rồi, hiếm khi được đến chỗ cao cấp thế này, ông trời đúng là không có mắt."

Triệu Lỗi cũng bất đắc dĩ thở dài, đang định nói gì đó thì điện thoại vang lên. Nó nghe điện, ừ vài tiếng rồi quay sang hỏi tôi: "Tư Minh nói lát nữa đưa chúng ta đi tham quan hầm rượu ngầm, sau đó có thể tiếp tục thưởng thức rượu ngon."

Mồm thì tôi nói: "Thế cũng được." Nhưng trong lòng kêu khổ không ngừng. Sao lại chịu chết đi uống loại rượu đỏ đó chứ, sớm

biết thế này, không bằng mình ở nhà uống bia Lỗ Xuyên còn hơn!

Triệu Lỗi cúp máy, thấy tôi ướt nhẹp thì giục đi tắm, Tư Minh nói nửa tiếng nữa gặp nhau ở đại sảnh.

Lúc ra cửa, tôi lén nhìn Hỏa Hồ Ly trong chăn, vẫn ngủ say như chết, giờ mà có mang nó đi đến hầm, chắc nó cũng chẳng tỉnh nổi. Tôi cũng không biết mình nghĩ cái quái gì mà lại mềm lòng đem thứ lông lá này về, chẳng biết nó có cắn người không nữa?

Lúc tôi và Triệu Lỗi đến đại sảnh thì thấy các bạn học khác đã ở đó rồi. Họ cười chúng tôi khi đi học là cặp đôi ngàn năm xếp cuối, sao giờ vẫn chẳng thay đổi gì vậy? Tôi cười nói, không phải là chúng tôi hay cùng xếp cuối lớp mà là anh em tốt của nhau.

Triệu Lỗi đẩy tôi: “Đi sang bên kia, ai là anh em của mày, tao có vợ rồi nhá!” Mọi người nghe xong đều phá lên cười.

Lúc này, Phương Tư Minh cầm thẻ ra vào đi tới: “Mọi người đến đủ rồi, chúng ta xuống hầm rượu nào.”

Tôi vốn không thích uống rượu đỏ, cho nên không đi theo trước với họ, mà là từ từ tụt lại phía sau. Triệu Lỗi thấy tôi ở cuối cùng thì đi chậm lại đợi tôi.

“Sao thế? Nhìn mặt mày cứ như bị người khác hại ấy?” Triệu Lỗi nói.

Tôi lườm nó: “Cút, người nhiều thế kia, làm gì mà phải ăn theo chứ!”

Triệu Lỗi ngẫm lại rồi nói: “Nhìn đám đó làm gì!? Cứ như chưa thấy hầm rượu bao giờ ấy...”

Tôi và Triệu Lỗi vừa đi vừa nói, nhanh chóng đi tới cửa hầm nhiệt độ ổn định rượu. Phương Tư Minh mở cửa bằng thẻ, cảm giác lành lạnh ùa vào mặt khiến tôi rùng mình.

CHƯƠNG

Quá Khứ Đau Lòng Của Thiếu Niên

Vào rồi mới thấy, hầm rượu này lớn hơn tôi tưởng tượng nhiều, ngoài những chai rượu đỏ nhiều vô số, thì có hơn mười thùng rượu lớn bằng gỗ.

Phương Tư Minh vừa đi vừa giới thiệu từng loại và những câu chuyện thú vị liên quan đến rượu. Mọi người đều chăm chú lắng nghe, chỉ mỗi tôi là chẳng hứng thú gì với những thứ này, chậm chạm đi cuối cùng.

Đột nhiên, tôi cảm thấy hoa mắt, cảm giác quen thuộc lại xuất hiện… Vì mấy năm nay đã trải qua nhiều nên tôi cũng có kinh nghiệm hơn, không phản ứng mạnh như khi còn bé, nhưng cũng đứng sững một lúc.

Triệu Lỗi thấy tôi không khỏe đứng im đó không nhúc nhích, vội quay lại hỏi: “Làm sao thế?”

Tôi ngừng một lúc, ngẩng đầu nhìn về bức tường bằng đá và xi măng, không ngờ trong đó lại có thi thể của một người đàn ông.

Tôi nhìn chòng chọc vào bức tường đó, không muốn tới gần. Dù sao đây cũng không phải ngày thường, hơn nữa chú Lê và Đinh Nhất không có ở đây nên tôi không thể làm gì được nhiều.

Triệu Lỗi thấy tôi khác thường, thì đẩy nhẹ tôi: “Người anh em,

không phải bệnh cũ của mày lại tái phát đấy chứ?”

Tôi lấy lại tinh thần nhìn Triệu Lỗi, không nói gì với cậu ta, dù sao tôi cũng không còn ngu như hồi nhỏ nữa.

“Cút đi, do ở đây bí quá, mà tao lại bị chứng sợ hãi giam cầm.” Tôi bịa chuyện.

Không ngờ Triệu Lỗi tin thật, cậu ta vội nói với Phương Tư Minh: “Tư Minh, ở đây có nước không? Tiến Bảo thấy khó chịu.”

Phương Tư Minh đưa bình nước thủy tinh trong tủ mát cho Triệu Lỗi, cậu ta mở ra đưa cho tôi: “Uống đi, chắc sẽ dễ chịu hơn.”

Thật ra khi bị cậu ta đẩy thì tôi đã không sao rồi, nhưng vẫn cầm uống một ngụm, sau đó tỏ vẻ xin lỗi với mọi người: “Làm phiền mọi người rồi, tôi không sao. Mọi người tiếp tục đi.”

Vì Triệu Hiểu Tiêu mang thai nên không uống rượu cùng mọi người, đi đến cạnh tôi nói: “Hôm nay xui xẻo thật, tự dưng lại mưa.”

Tôi thầm nghĩ, cậu xui xẻo bằng tôi à? Cậu chỉ thấy trời mưa thôi, còn tôi gặp cả người chết đây này.

Trong hầm rượu có một quầy bar nhỏ, mọi người ngồi quanh bar vừa uống rượu vừa nói chuyện. Tôi và Triệu Hiểu Tiêu ngồi trên ghế salon ở cạnh, nghe bạn học kể chuyện trong những năm không gặp.

Chợt nghe Tống Đại Trí thần bí nói: “Các cậu có biết trước đây Tửu viên này là cái gì không?”

Mọi người đều ồn ã, trước đây họ không biết sâu trong Nam Sơn lại có một nơi thế ngoại đào viên thế này. Tôi để ý thấy chỉ có mình Phương Tư Minh là không nói gì, cũng không kinh ngạc mấy, xem ra cậu ta đã biết từ trước.

Nhưng Tống Đại Trí không chú ý đến biểu hiện của Phương Tư Minh, còn thần bí nói: “Nghe nói trước đây nó là nhà máy rượu tư nhân, nhưng mấy năm trước đột nhiên có một trận hỏa hoạn, thiêu chết mấy công nhân trong xưởng. Ngay cả chủ nhà máy cũng không thoát được, sau khi dập tắt lửa rồi, tìm mãi cũng không thấy thi thể của ông chủ đâu…”

Mấy bạn nữ nghe xong thì sợ hãi, mắng Tống Đại Trí không kiêng nể gì, cố ý hù dọa họ! Tống Đại Trí cười nói: “Có trời làm chứng, chuyện này tớ cũng được nghe từ người khác thôi!”

Cũng không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không, nhưng khi nghe Tống Đại Trí nói xong, tôi như ngửi thấy mùi khét. Tôi hoảng hốt nhìn xung quanh, phát hiện tất cả đều vẫn bình thường, không ai cảm nhận được mùi này.

Tôi ngồi trên salon, cố gắng làm mình tỉnh táo lại, không cảm nhận sự tồn tại của người chết kia. Nhưng có những thứ, không phải bạn muốn là không cảm nhận được. Càng giãy giụa thì những mảnh ghép nhỏ xíu kia càng chui sâu vào trong đầu. Cuối cùng tôi bỏ cuộc, đã làm thì làm đến cùng, tôi phải xem xem người xui xẻo bị gắn lên tường kia là ai!

Hình ảnh có hơi u ám, chắc lúc đó là trời tối. Dáng đi của người đó rất kỳ cục, nếu không phải bị thương thì nhất định là đã say rồi! Quả nhiên người đó cầm chai rượu vang đỏ.

Người đó ngã trái ngã phải, loạng choạng đi trên hành lang dài u ám. Đột nhiên, đèn cảm biến âm thanh vụt sáng, một thân hình nhỏ gầy xuất hiện. Nhìn dáng người kia, tôi kinh sợ, đó không phải là Phương Tư Minh hồi nhỏ à?

Sao cậu ta lại xuất hiện ở đây? Còn xuất hiện trước mặt người chết đó?

Phương Tư Minh nhìn thấy người đàn ông thì bỏ chạy, chưa

được mấy bước đã bị ông ta bắt lại. Cậu ta thét lên: “Thả tôi ra, tôi phải nói cho mẹ tôi biết, thả tôi ra.”

“Ha ha... mày đi mách à? Mày nghĩ là mẹ mày không biết ư?” Gã nói lớn.

Phương Tư Minh cứng người, trợn mắt không tin, nói: “Không thể nào, không thể nào.”

Gã kia say rượu nấc lên, không nhịn được tát Phương Tư Minh một cái rồi nói: “Câm mồm! Tao cho hai mẹ con mày ăn ngon mặc đẹp, con ruột tao cũng chỉ được như vậy thôi, không phải mày nên báo đáp tao à?”

Phương Tư Minh bị đánh chảy máu miệng, cậu ta run rẩy nói: “Tôi sẽ trả cho ông, sau này tiền tôi kiếm được trả hết ông, đừng đụng vào tôi! Xin ông đừng chạm vào tôi.”

Gã hừ lạnh: “Bây giờ tao không thiếu tiền, sau này cũng không thiếu tiền, mày chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời thôi. Người ta thấy mày là con ngoan của tao, chỉ cần tao vui, tương lai sẽ cho tên mày vào di chúc thừa kế... Chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời tao là được, ha ha....”

Gã nói xong thì xé quần áo của Phương Tư Minh, sức gã mạnh, chỉ hai ba lần đã xé rách hết quần áo của Phương Tư Minh!

Tiếng “Choang!” chợt vang lên, chai rượu đập vào đầu gã vỡ toang, hỗn hợp rượu đỏ và máu tươi chảy xuống. Gã kinh ngạc quay lại nhìn, thấy thanh niên tầm hai mươi tuổi căm phẫn nhìn mình, gã giơ tay chỉ người đó nói: “Mày... mày... Cái này...”

Người đó không đợi gã nói hết, đã cắm luôn nửa chai rượu vào ngực gã. Gã không nói được gì, chỉ trợn mắt vẻ khó tin, sau đó ngã ra sau.

“Tiến Bảo? Cậu nghĩ gì thế, sao không nói gì hết? Tiến Bảo?”

Giọng Triệu Hiểu Tiêu vang lên, kéo tôi trở về hiện thực.

Tôi cười xấu hổ nói: “Không, không có gì, chỉ là buổi trưa uống chút rượu, nên giờ thấy không khỏe thôi.”

Triệu Hiểu Tiêu nghe xong thì cười: “Không ngờ tửu lượng của cậu lại kém thế, không biết cậu sống mấy năm ở đại học như thế nào nữa!”

Tôi không có tâm trạng nói đùa với cô ấy, chỉ đáp lại vài câu đơn giản rồi vờ đi uống nước, sau đó đi đến gần quầy bar nơi Phương Tư Minh đang đứng. Trong đầu tôi không ngừng so sánh Phương Tư Minh của quá khứ và hiện tại, không biết cậu ấy đã quên đi chuyện khủng khiếp năm đó, hay vẫn còn chìm đắm đây?

CHƯƠNG

Ba Thật Bảy Giả

Phương Tư Minh thấy tôi đi tới thì cười nói: "Sao rồi, còn thấy khó chịu không?"

Tôi lắc đầu: "Tốt hơn nhiều rồi, chắc lúc nãy chưa quen."

Phương Tư Minh quay sang lấy ít nho đưa cho tôi: "Cậu đừng uống rượu, ăn ít nho đi, ngon lắm đấy, anh tôi rất khó tính mà cũng thích ăn."

Đây là lần đầu tiên nghe cậu ấy nhắc đến anh trai mình, nhưng tôi nhớ cậu ấy là con trai một cơ mà? Có lẽ thấy tôi thắc mắc, Phương Tư Minh cười nói: "Là anh trai kế, hơn tôi 7 tuổi."

Chuyện này là chuyện riêng, nên tôi cũng không tiện hỏi tiếp.

Lúc này Triệu Lỗi đề nghị: "Tớ bảo này, giờ mưa rất lớn, chưa biết tạnh lúc nào, chúng ta lại ngồi uống rượu trong cái hầm u ám này, có phải nên làm chuyện gì đó hợp với tình huống không?"

Dương Mỹ Linh nghe Triệu Lỗi nói thế thì hỏi: "Chuyện gì thì hợp với hoàn cảnh?"

Triệu Lỗi cười xấu xa: "Không phải lúc nãy Đại Trí đã mở đầu rồi à? Chơi ném nắp bình, tớ mở một đoạn nhạc, sau đó chúng ta sẽ truyền nắp bình đi. Khi nào nhạc dừng, nắp bình ở trong tay ai thì người đó phải kể chuyện ma, được không?"

“A! Sao cậu đáng ghét thế chứ! Biết đám con gái chúng tôi sợ ma còn làm thế!” Dương Mỹ Linh bất mãn nói.

Triệu Lỗi lại cười lôi kéo mấy bạn học nam: “Sợ cái gì! Không phải còn có bọn tớ sao? Không phải là tạo cơ hội để các bạn nam ra tay bảo vệ các bạn nữ à?”

Mấy người kia nghe thấy thế thì xôn xao nói phải, đề nghị này quá được! Thế là mỗi người nói một câu, cuối cùng trò chơi cũng bắt đầu.

Quy tắc của trò chơi là, nắp bình nhất định phải nằm trong tay người chơi, nếu làm rơi thì phải nhặt lên truyền tiếp, thế nên nắp bình nhỏ từ chỗ Triệu Lỗi được truyền đi liên tục.

Thằng nhóc Triệu Lỗi này cũng không vừa, chọn ngay một đoạn nhạc trong phim kinh dị Nhật Bản. Mọi người vô thức truyền nhanh hơn. Đột nhiên, lúc cái nắp đến tay tôi thì nhạc dừng lại.

Tôi bất đắc dĩ nhìn nắp bình trong tay, mặc dù vừa sợ hãi vừa phức tạp, nhưng tôi cũng đâu thể kể cảnh giết người mà mình nhìn thấy được chứ?

Tôi cân nhắc, sau đó tỏ vẻ bí ẩn hỏi mọi người: “Các cậu muốn nghe tớ kể chuyện ma thật à?”

Tôi nhìn thấy sự sợ hãi trên mặt từng người, có lẽ chuyện của tôi khi đó đã trở thành thứ kinh khủng của họ. Lúc này, Triệu Lỗi lại cười xấu xa: “Tiến Bảo, bớt dọa nhau đi, nếu không kể được thì uống rượu phạt nhá.”

Tôi thật sự không muốn uống rượu, không bàn tới việc tửu lượng nhạt nhẽo thế nào. Chủ yếu là do tôi không quen với kiểu sinh hoạt “thượng lưu” như thế, cũng chẳng hưởng thụ nổi rượu vang đỏ và phomai, nên chỉ có thể cứng đầu nói: “Được, muốn bao nhiêu thì tôi kể bấy nhiêu, đừng có sợ là được. Mà tớ nói trước, những chuyện tớ kể không phải bịa, mà là chuyện thật!”

Thấy cả đám nhìn mặt nhau, tôi hắng hắng họng, dùng giọng trầm chậm rãi kể: "Ngày mưa dầm như thế này, đúng là thích hợp để kể chuyện, hôm nay tớ sẽ kể cho các cậu nghe về công việc của tớ. Mọi người đều nói trong 360 nghề, nghề nào cũng có chuyên gia, nhưng tớ lại làm nghề nằm ngoài 360 danh sách. Vì nghề nghiệp nên bình thường tớ rất kín tiếng, cũng không nói với người ngoài về công việc của mình. Nhưng các cậu đều không phải người lạ, chắc ai cũng tò mò tớ làm nghề gì đúng không?" Nói đến đây, tôi lại lần nữa quan sát vẻ mặt của mọi người, quả nhiên ai cũng sợ hãi. Xem ra tôi đúng là bóng ma thời niên thiếu của họ.

Thế là tôi đắc ý nói tiếp: "Nghề của tớ là tìm xác, chuyên tìm kiếm những người mất tích, sống không thấy người chết không thấy xác. Vì việc này rất khó khăn, nên thường thì tiền công khá cao. Tớ sẽ kể cho các cậu nghe một vụ, tên người và bối cảnh được thay đổi vì không thể tiết lộ thông tin khách hàng, các cậu nghe tạm nhé."

Lúc này tôi phát hiện, Triệu Hiểu Tiêu vừa nãy còn ngồi trên salon, không biết đã ngồi cạnh mình lúc nào. Xem ra mấy bạn học này rất hứng thú với chuyện của tôi. Thế là tôi kể cho họ nghe câu chuyện ba phần thật, bảy phần giả…

"Những năm đầu thời Dân Quốc, có chuyện kỳ lạ xảy ra trong quán rượu trong huyện nào đó ở Sơn Đông. Ông chủ quán rượu Thời Xuân Lai đột ngột biến thành khói trắng thăng thiên thành tiên.

Câu chuyện này được truyền bá rất kỳ diệu, thậm chí có tin đồn, hai người con trai đã nhìn thấy tận mắt. Lúc đó Thời Xuân Lai được coi như Bồ Tát sống, làm rất nhiều việc tốt, nên mọi người đều tin đây là sự thật! Bồ Tát sống đã thành tiên rồi!

Nhưng cảnh sát trưởng lại không tin, ông ta cho rằng những thứ

quỷ thần đều là ngu dân, nên tự điều tra lại. Ông điều tra được, sau khi vợ Thời Xuân Lai qua đời, thì ông ta quyết không tái giá, dồn hết sức nuôi dưỡng người con trai duy nhất của vợ mình là Thời Kính Chi.

Có điều nhà ông có điều kiện, đương nhiên bà mối tìm đến nhà rất nhiều, nhưng đều bị ông đuổi về hết, nói là sợ con còn nhỏ tuổi sẽ bị mẹ kế làm khổ.

Đến khi Thời Kính Chi 18 tuổi, Thời Xuân Lai cho con trai ra nước ngoài du học. Cũng lúc này, Thời Xuân Lai cưới một đồng hương là góa phụ họ Trương, bà Trương mất chồng khi còn trẻ, có một con riêng hơn mười tuổi.

Ba năm sau Thời Khánh Chi du học về, biết mình có thêm mẹ kế và em trai, anh ta cũng không vui vẻ hay phấn khởi gì, chỉ đối xử đúng mực với hai người, lạnh nhạt, xa cách. Thời Xuân Lai hóa thành tiên sau khi Thời Kính Chi trở về khoảng nửa năm.

Lúc đầu cảnh sát trưởng nghi ngờ Thời Kính Chi muốn tranh giành tài sản với mẹ và em trai kế nên đã giết cha ruột mình.

Nhưng suy đi nghĩ lại thì thấy không logic! Bởi nếu thật sự giết cha vì giành tài sản, thì người đầu tiên anh ta giết sẽ phải là em trai kế. Hơn nữa, sau khi có chuyện, hai người đều nói chính họ nhìn thấy cha vũ hóa thành tiên, khiến người khác hơi khó hiểu.

Nếu quả thật là do tranh giành, thì khi quyền lực đã về tay, không phải anh ta sẽ nhanh chóng đuổi hai mẹ con nhà kia ra khỏi nhà sao, nhưng đến giờ anh ta vẫn không làm vậy!

CHƯƠNG

Nửa Thật Nửa Giả

Sau khi Thời Kính Chi tiếp quản sự nghiệp, anh ta kết hợp kỹ thuật nấu rượu truyền thống và nước ngoài lại, đồng thời còn dạy em trai kế cách kinh doanh quán rượu, người ngoài nhìn thấy đây chính là cặp anh em thân tình điển hình.

Nghi ngờ của cảnh sát trưởng không thể tra rõ được, đành phải từ bỏ… Mấy chục năm sau, quán rượu kia hoang tàn, người đời sau chuẩn bị phá nó đi, thì gặp phải chuyện lạ.

Không ngờ khi dỡ quán rượu, thì phát hiện một bộ xương trong đống gạch đổ nát! Vì khi ấy người trong nhà đi từ lâu, nên mọi người đoán, không biết có phải là xương của ông chủ Xuân Lai bị đồn đã thăng thiên kia không?

Thời đó chưa có giám định DNA, thi thể đã thối nát đến mức chỉ còn lại bộ xương khô, dù có là mẹ ruột thì cũng chẳng thể nhận ra. Thế nhưng dù da thịt đã thối rữa thì quần áo vẫn còn, trang phục này không giống với các công nhân khuân vác trong quán rượu.

Cuối cùng khi mọi người di chuyển bộ xương thì có một mảnh lụa trắng rơi ra, bên trên thêu hai chữ: Kính Chi.”

Kể đến đây thì tôi dừng lại, rồi cười mà không nói gì, nhìn phản ứng của mọi người…

Họ bị câu chuyện của tôi hấp dẫn, thấy tôi dừng lại thì giục.

"Cuối cùng hung thủ là ai? Có phải Thời Kính Chi không? Nhưng nếu đúng thì tại sao anh ta lại giết cha ruột của mình? Mau lên, đừng để mọi người đoán già đoán non nữa, cậu kể nốt đi." Triệu Lỗi sốt ruột.

Tôi cười không nói gì, nhìn về phía Phương Tư Minh, cậu ta hơi xanh mặt, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh hùa theo hỏi tôi đáp án. Tôi cũng biết khi ấy cậu ta cũng là nạn nhân, nhưng anh thanh niên giết người đó là ai?

Nghĩ đến đây, tôi tiếp tục cười nói…

"Hung thủ chính là quả phụ Trương, tuy người phụ nữ này đã qua một đời chồng, nhưng nhan sắc lại động lòng. Khi Thời Kính Chi du học về, anh ta ngạc nhiên vì có thêm mẹ kế thì ít, mà bị nhan sắc của bà hấp dẫn thì nhiều. Một người là tình đầu chớm nở, một người lại là đào mật lâu năm, đương nhiên sẽ như củi khô gặp lửa. Nhưng tiệc vui chóng tàn, gian tình giữa hai người bị Thời Xuân Lai phát hiện. Quả phụ Trương sợ Thời Xuân Lai sẽ dựa vào chuyện đó để đuổi bà ta đi, nên tiên hạ thủ vi cường, hạ độc Thời Xuân Lai. Thời Kính Chi và quả phụ Trương thông đồng nói với người ngoài rằng cha mình đã thành tiên. Vì thời đó vẫn còn mê tín, mà dù có người nghi ngờ thì cũng không tìm được chứng cớ. Cứ như vậy mà chẳng ai phát hiện ra, mãi đến mấy chục năm sau, khi quán rượu bị phá thì thi thể bị lộ, mọi người mới biết rõ chân tướng."

Sau khi tôi kể xong, dường như Phương Tư Minh thở phào nhẹ nhõm, cũng không căng thẳng như trước. Cậu ta cho rằng chuyện đó chẳng qua chỉ là trùng hợp, bí mật của cậu ta vẫn còn chưa bị phát hiện…

Lúc này, Tống Đại Trí tới chỗ tôi, nhạo báng: "Tiến Bảo này,

chuyện này là cậu bịa ra chứ gì? Nghe như chém gió ấy? Tớ nghi là cậu mượn chuyện người ta để kể lắm!”

Tôi lườm cậu ta: “Cậu không cần quan tâm thật giả đâu, nhưng đây chắc chắn là bản gốc được chưa?”

Sau đó mọi người lại nhao nhao nói không tin, bảo tôi bịa, thế là trò chơi lại tiếp tục.

Vừa khéo cái nắp lại rơi vào tay Phương Tư Minh, vẻ mặt cậu ta có hơi kỳ lạ, nhưng sau đó bình thường trở lại rất nhanh.

Phương Tư Minh hỏi: “Bắt buộc phải là chuyện gì đó kinh khủng à?”

Mọi người gật đầu nhất trí: “Đúng vậy!”

Cậu ta lắc đầu cười, tự rót cho mình một ly vang đỏ, sau đó nhìn mọi người một lượt rồi nói bí ẩn: “Tớ sẽ kể cho các cậu nghe một câu chuyện thật, là chuyện xảy ra ở chính khu nghỉ dưỡng này, bây giờ hối vẫn còn kịp đấy!”

Mọi người cho rằng đây chỉ là chiêu trò, nên ồn ào giục cậu ta mau kể.

Phương Tư Minh uống một hớp rượu đỏ, hắng giọng rồi kể cho chúng tôi sự cố kinh người liên quan đến khu nghỉ dưỡng.

“Lúc nãy Tống Đại Trí đã nói, trước đây chỗ này là một nhà máy rượu, đã xảy ra một trận hỏa hoạn thiêu chết mấy công nhân, ông chủ nhà máy cũng biến mất. Có người đồn rằng ông ta sợ phải chịu trách nhiệm nên đã bỏ trốn, có người lại nói ông ta tự châm lửa, muốn mọi người trong nhà máy đồng quy vu tận với mình… tóm lại vẫn không tìm thấy thi thể ông ta đâu.

Sau này người ta mua lại, bắt đầu dỡ bỏ để xây khu nghỉ dưỡng bây giờ. Vì là một câu lạc bộ tư nhân, nên bình thường cũng không đông khách lắm, lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy vắng vẻ,

dần dần xuất hiện lời đồn nơi này có ma.

Mùa hè nọ, có một giám đốc công ty đưa tình nhân đến đây chơi. Nửa đêm, cô nhân tình đột nhiên muốn uống rượu vang nên họ gọi phục vụ mang đến hai bình rượu, nhưng nhân viên lại nói muốn uống rượu vang vào buổi tối thì phải đặt trước mới có.

Giám đốc đó nghe xong thì tức giận, ông ta chưa bao giờ nghe chuyện muốn uống rượu vào ban đêm thì phải đặt trước, nên đưa tình nhân xuống sảnh tiếp tân nói chuyện. Nhân viên trực lễ tân kiên nhẫn giải thích, nói đây là quy định của ông chủ, buổi tối hầm rượu sẽ bị khóa, chỉ có ông ấy mới vào được.

Giám đốc kia không tin, nhất quyết bắt lễ tân đưa ông ta xuống hầm rượu. Không còn cách nào khác, nhân viên đành dẫn ông ta đến cửa hầm rượu, đúng là cửa hầm bị khóa thật.

Dù không cam lòng, nhưng thấy cửa khóa thế kia, ông ta chỉ đành kéo người tình đi về.

Vốn đây chỉ là chuyện nhỏ, cũng không có nhân viên nào để ý đến. Ai ngờ sáng hôm sau, lúc phục vụ gõ cửa phòng giám đốc kia hỏi xem có cần dọn dẹp không, thì chẳng thấy ai trả lời. Phục vụ phòng cũng không dám tùy tiện mở cửa, vì sợ khách vẫn còn ngủ nên không nghe thấy. Nhưng tới trưa, đã đến giờ trả phòng mà vẫn chẳng thấy họ xuống.

Phục vụ lại tới gõ cửa, nhưng vẫn im hơi lặng tiếng, không ai trả lời. Lần này phục vụ đành chạy đi xin giám đốc mở cửa, kết quả trong phòng lại không có một bóng người. Đồ đạc của họ vẫn còn nguyên, không hề có dấu hiệu sắp đi! Phục vụ thấy thế thì vội gọi giám đốc đến.

Sau khi giám đốc kiểm tra phòng, thì gọi cho vị khách đó, nhưng lại không thể liên lạc được. Ông ta đành cho hai bảo vệ đi tìm khắp nơi ở các quầy rượu, nhưng vẫn không thấy người đâu.

CHƯƠNG

Hung Thủ Lại Xuất Hiện

Giám đốc hầm rượu xem lại camera giám sát, phát hiện giám đốc và tình nhân về phòng không được bao lâu thì lại rời đi.

Họ đi vòng qua sảnh lễ tân rồi tới hầm rượu, sau đó camera không nhìn thấy họ nữa. Quản lý lập tức gọi hai bảo vệ cùng đi đến hầm rượu. Nhưng khi đến nơi mới thấy, cửa vào hầm rượu vẫn khóa chặt, không hề có dấu vết bị cạy phá, còn vị giám đốc và cô tình nhân đã biến mất không thấy đâu."

"Họ đã vào hầm rượu rồi?" Một bạn học nam hỏi.

Triệu Lỗi nghe thấy thì ngắt lời ngay: "Đừng hỏi ngang thế! Phương Tư Minh tiếp tục đi!"

Phương Tư Minh cười nói tiếp: "Lễ tân nói thật, chìa khóa hầm rượu chỉ có ông chủ giữ. Mà từ khi xây xong trang viên, ông chủ của họ có một thói quen kỳ lạ là không bao giờ ngủ lại, dù muộn thế nào cũng sẽ lái xe về nhà, nên chỉ có thể đợi ông chủ đến mới có thể mở hầm ra.

Cũng may là ông chủ luôn đến trang viên trước 12 giờ. Khi ông ta mở cửa hầm rượu, mọi người nhìn thấy cảnh tượng vô cùng kỳ dị...

Giám đốc kia nở nụ cười ngồi trên ghế salon da dành cho khách

đến thưởng rượu, còn cô tình nhân thì gối đầu trên đùi ông ta như ngủ thiếp đi.

Giám đốc đi đến, gọi thử thì không thấy có phải ứng gì, bèn đưa tay thăm dò hơi thở. Ông ta giật mình, hai người này đã ngừng thở mất rồi.

Phương Tư Minh mới kể được một nửa thì cửa hầm rượu bị người đứng ngoài mở ra. Mọi người giật nảy quay lại nhìn, thấy một người mặc âu phục đen đi tới, tầm hơn 30 tuổi, là độ tuổi hấp dẫn nhất của một người đàn ông.

Phương Tư Minh ngạc nhiên, vội đứng dậy giới thiệu: “Đây là Phương Viễn Hàng, chủ của khu rượu này, cũng là anh trai tớ.”

Mọi người đều giật mình nhìn Phương Tư Minh, hóa ra đây chính là người trong truyền thuyết! Nhưng khi người đó đi vào, tôi nhận ra đó chính là thanh niên đã giết gã đàn ông kia.

Dù trông chững chạc hơn trước kia, nhưng tôi vẫn nhận ra bóng dáng anh ta năm đó.

Phương Viễn Hàng vui vẻ chào chúng tôi: “Chào mọi người, nghe nhân viên nói hôm nay bạn học cũ của Tư Minh đến chơi nên tôi đến chào hỏi một câu, không làm phiền mọi người chứ?”

“Không đâu, lần này có thể đến đây chơi cũng phải cảm ơn tổng giám đốc Phương đã giúp đỡ ạ.” Triệu Lỗi khách khí nói.

Chắc Triệu Lỗi đã biết Phương Viễn Hàng là anh trai của Phương Tư Minh từ sớm. Trước đó cậu ta nói ba mình góp vốn mở nơi này với bạn, chắc đó là Phương Viễn Hàng. Chẳng qua Phương Tư Minh không muốn nói, thì cậu ta cũng không nhiều lời làm gì.

Phương Viễn Hàng xua tay nói: “Ấy, đừng nói vậy, mọi người đều là bạn học của Tư Minh cả, cũng là anh tiếp đón chưa chu đáo!”

Sau khi chào hỏi vài câu với mọi người, Phương Viễn Hàng nói: "Mọi người nói chuyện trước, anh đi chuẩn bị tiệc, tối nay nhất định phải chơi hết mình nhé!" Anh ta nói xong thì đi ra ngoài.

Sau khi trải qua những thăng trầm đó, Phương Viễn Hàng có thể từ một thiếu niên ngây ngô trở thành nhân tài kiệt xuất trong giới kinh doanh, nhất định là lòng dạ khó lường… Nhưng tại sao anh ta lại muốn bảo vệ cậu em trai không cùng huyết thống này chứ?

Mọi người thấy Phương Viễn Hàng đã đi rồi thì ồn ào nhắc nhở Phương Tư Minh mau kể nốt, đừng có dừng giữa chừng, nếu không họ sẽ mất ngủ cả đêm mất!

Tôi thấy sự xuất hiện của Phương Viễn Hàng đã làm quấy rối suy nghĩ của Phương Tư Minh, cũng không biết cậu ta có thể kể hết chuyện không.

Quả nhiên, Phương Tư Minh bị mọi người giục thì uống một hớp rượu để che đi sự mất tập trung, rồi hắng giọng kể tiếp: "Sau đó cảnh sát đến, pháp y kết luận hai người chết vì thiếu dưỡng khí. Bởi vì hầm rượu này rất kín, bình thường đóng cửa thì như ngăn cách với bên ngoài, nên vị giám đốc và cô tình nhân kia ở trong không gian đó sẽ ngạt thở đến chết. Nhưng có một điều kỳ lạ là cửa chính của hầm rượu vẫn khóa kín, làm sao họ có thể vào được bên trong? Càng lạ thường hơn là, trên bàn có ba chiếc ly đế cao…"

Phương Tư Minh nói xong, lại tự rót một ly rượu, tinh tế thưởng thức.

"Hết rồi?" Dương Mỹ Linh hỏi.

"Ừ, hết rồi, đây chính là kết thúc của câu chuyện, không ai biết người nào đã mời họ uống rượu nửa đêm…" Phương Tư Minh làm vẻ bí ẩn nói.

"Thôi đi! Chắc chắn là cậu nói bừa." Triệu Lỗi khinh bỉ nói.

Phương Tư Minh cười: "Tin hay không thì tùy cậu. Nhưng đừng nói là tớ không cảnh báo nhé, đừng tùy tiện ra ngoài vào buổi tối…"

Không ngờ khi nói câu đó xong, Phương Tư Minh lại nhìn thẳng vào tôi, như đang cố ý nói cho tôi nghe vậy.

"Đi thôi, đi thôi, chúng ra mau ra ngoài đi, hầm rượu này chắc sắp hết dưỡng khí rồi." Triệu Lỗi cười nói.

Mọi người uống cũng đã kha khá rồi, nên rời khỏi hầm rượu hết. Lúc đi ra, tôi nhìn lại bức tường xi măng dày đặc kia, thầm nghĩ có lẽ người đó sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở đây…

Ra khỏi hầm rượu, tôi phát hiện ánh mắt Phương Tư Minh nhìn mình có vẻ kỳ lạ. Khi tôi nhìn lại thì cậu ta vội lảng tránh, chẳng lẽ cậu ta nghi ngờ tôi đã biết trong tường có thi thể?

Mưa chẳng những không dứt mà còn lớn hơn, cũng may tối nay chúng tôi ở lại trang viên, ngày mai xuống núi chắc mưa cũng đã tạnh.

Phương Viễn Hàng xếp tiệc tối ở phòng bao lớn nhất trên tầng hai, nó có thể chứa hơn 30 người. Chúng tôi đi ít người nên nhìn có vẻ hơi trống trải.

Món ăn là sự kết hợp giữa Trung và Tây, đây là lần đầu tiên tôi ăn kiểu như thế này, tóm lại là chẳng thưởng thức nổi! Phương Viễn Hàng còn mở hai chai rượu hơn một vạn mời mọi người, tôi nghe mà đau lòng, hơn một vạn một chai rượu đấy! Đâu cần xa xỉ thế?

Dù không thích rượu vang, nhưng nghe thấy giá tiền như vậy, tôi cũng phải cố uống cho bằng hết, không thể lãng phí được!

Sau ba tuần rượu, Phương Viễn Hàng đứng dậy cáo lỗi: "Xin lỗi mọi người, anh còn chút việc phải làm, không thể tiếp mọi người

chu đáo, để Tư Minh thay anh nhé.”

Một người thành công như Phương Viễn Hàng có thể uống cùng chúng tôi mấy chén đã tốt lắm rồi, làm gì dám tiếp tục làm phiền anh ta nữa. Sau khi thấy anh ta đi rồi, mọi người thả lỏng, tốp năm tốp ba buôn chuyện giết thì giờ.

Không biết có phải do chai rượu hơn vạn tệ kia không mà tôi thấy hơi chóng mặt, chỉ mong sớm kết thúc tiệc để về phòng đi ngủ. Nghĩ đến về phòng, tôi sực nhớ ra con vật lông đỏ còn đang nằm trên giường mình. Nếu nó tỉnh dậy mà thấy đang nằm trong phòng của con người, chẳng biết có sợ đến nỗi tè ướt cả lông không nữa!

CHƯƠNG

Bạn Học Biến Mất

Quá ba tuần rượu, tôi nhớ đến vị khách đang ở trong phòng thì nói nhỏ với Triệu Lỗi: “Tao hơi khó chịu nên về trước đây, tí nữa có ai hỏi thì cứ nói là tao mệt nhá.”

Triệu Lỗi gật đầu với tôi: “Mày về trước đi, có gì thì gọi tao.”

“Ừ, yên tâm đi.” Nói rồi tôi chậm rãi đi ra ngoài.

Vừa tới cửa, một cơn gió lạnh lẽo thổi qua như xua tan hơi rượu, tôi ngẩng đầu nhìn, hóa ra cửa sổ hành lang không đóng. Lúc này mưa vẫn rơi mãi không ngừng, chẳng biết ngày mai có tạnh không nữa...

Phòng của tôi cùng Triệu Lỗi ở tầng bốn, sau khi ra khỏi thang máy, tôi đi nhanh về phòng vì lo tổ tông ở trong phòng. Ai ngờ vì đi nhanh quá nên tôi đâm sầm vào một người đàn ông.

“Xin lỗi, tại tôi vội quá.” Vì không nhìn đường nên tôi vội xin lỗi trước.

“Không sao...” Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, khiến tôi không kìm được mà ngước nhìn.

Lòng tôi chợt thấy thổn thức, người này đúng là quá đẹp. Mái tóc đen nhánh, phần mái rủ xuống nhưng không thể che đi đôi mắt dài nhỏ, gương mặt góc cạnh, ngũ quan rõ ràng. Khuyết điểm duy

nhất thì đó lại là một người đàn ông, làn da nhợt nhạt may mà còn có chút hồng trên môi.

Anh ta cao hơn tôi nửa cái đầu, mặc bộ đồ thể thao Nike có hơi quen quen, đặc biệt khi đến gần, mùi rượu vang thoang thoảng quanh mũi tôi.

Lại là một kẻ thích uống rượu vang, chẳng biết rượu vang ở đây có gì hấp dẫn nữa? Sao cả người cả thú đều thích vậy…

Thấy anh ta nói không sao, tôi định đi về phòng, không ngờ anh ta kéo tôi lại rồi nói: "Đêm nay đừng ra ngoài…" Nói xong anh ta đi nhanh tới thang máy, để cho tôi đứng đó kinh ngạc.

Sau khi về phòng, tôi vẫn nghĩ về người kỳ lạ mình gặp ở hành lang. Lời của anh ta rất lạ, tôi cố gắng nhớ xem đã gặp ở đâu mà chẳng tài nào nhớ nổi!? Cuối cùng tôi đành từ bỏ việc tra tấn trí nhớ của mình.

Tôi nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới 11 giờ, chắc bọn Triệu Lỗi phải chơi tới 12 giờ mới tan cuộc. Nghĩ thế, tôi đành chuẩn bị đi tắm, vào đến phòng tắm thì mới chợt nhớ ra con hồ ly kia, nó đâu rồi? Tôi đi ra ngoài tung chăn lên, trên giường trống không...

Nó chạy rồi? Tôi đi tìm khắp nơi trong phòng nhưng không thấy, cửa phòng và cửa sổ đều khóa cả, nó đi ra ngoài bằng cách nào? Tôi mở cửa phòng nhìn, hành lang rất yên tĩnh, đến một sợi lông của hồ ly cũng không thấy.

Vào lại phòng, ít nhiều gì tôi cũng thấy hơi bực, dù biết đấy chỉ là một con thú toàn lông lá, nhưng tôi đã có lòng tốt cứu nó vậy mà nó lại không biết cảm ơn, vừa tỉnh lại đã lo trốn mất. Đúng là thứ động vật vô lương tâm.

Tôi bực bội nên chỉ dội nước qua loa rồi đi ngủ.

Mãi đến rạng sáng, thằng nhãi Triệu Lỗi mới lướt khướt về

phòng, thấy tôi ngủ nên cũng không gọi. Thật ra khi nó vào phòng thì tôi đã tỉnh rồi, tôi thấy nó mở tủ tìm một lúc, rồi lẩm bẩm: “Quái, bộ Nike của mình đâu rồi? Rõ ràng có bỏ ra mà.”

Tôi còn đang mớ ngủ nên cũng không quan tâm nó nói linh tinh cái gì, quay người ngủ tiếp.

Mới sáng, tôi đã bị Triệu Lỗi gọi dậy: “Tiến Bảo, đừng ngủ nữa, có chuyện rồi.”

Tôi giật mình ngồi dậy: “Con mẹ nó chứ, tao chỉ ngủ nướng tí thôi mà? Làm gì mà có chuyện?”

Triệu Lỗi không để ý tôi chửi, vội vàng thay quần áo rồi nói: “Không thấy Tôn Hạo đâu hết!”

Tôi không kịp nghĩ ra Tôn Hạo là ai, chỉ ngu người nhìn Triệu Lỗi. Nó thấy tôi vẫn chưa có ý định ra khỏi giường thì nổi điên nóng nảy ném quần áo vào: “Hôm qua còn uống rượu với mày đó, chính là người cao gầy đeo kính, lúc đi học vẫn bị mọi người gọi là bốn mắt đấy!”

Nghe nó nói thế, tôi mới có chút ấn tượng, vì lúc đi học cũng chẳng thân lắm nên không nhớ tên cậu ta là gì. Hôm qua tôi và Triệu Lỗi đến muộn, cũng không thấy mọi người giới thiệu.

“Mau nhanh lên. Dù gì cũng là bạn học cấp ba, thân hay không cũng phải đi tìm chứ.” Triệu Lỗi giục tôi.

Chẳng biết làm sao, tôi đành mặc đồ vào rồi chạy xuống sảnh tầng một với Triệu Lỗi đang rất lo lắng.

Tôi thấy mọi người đã đứng đông đủ ở sảnh, ai cũng có vẻ buồn ngủ chứ không chỉ mỗi mình tôi. Phương Viễn Hàng và Phương Tư Minh cũng ở đó, họ đang nói gì đó với bảo vệ, chắc là chia người đi tìm bên ngoài khu nghỉ.

Triệu Lỗi lo lắng hỏi: “Chuyện này là thế nào? Sao tự dưng một

người lớn như vậy lại biến mất được?”

Lúc này mọi người đều nhìn Tống Đại Trí, cậu ta là người đầu tiên phát hiện Tôn Hạo mất tích…

Hôm qua lúc chia phòng, Tôn Hạo và Tống Đại Trí được chia cùng một phòng. Đêm qua, sau khi kết thúc tiệc rượu, Tôn Hạo cũng không về phòng cùng với Tống Đại Trí. Dù học chung với nhau, nhưng vì không thân với Tôn Hạo nên cậu ta cũng không hỏi Tôn Hạo đi đâu.

Đêm qua Tống Đại Trí lại uống nhiều rượu, sau khi về phòng thì ngủ mất. Đến sáng hôm sau tỉnh dậy, không thấy Tôn Hạo đâu, giường của cậu ta cũng không có dấu vết đã nằm, nên có dự cảm chẳng lành.

Sau khi Phương Tư Minh nghe điện thoại của Tống Đại Trí thì nhanh chóng cử người đi tìm quanh trang viên, vì đây là câu lạc bộ tư nhân nên không có nhiều phòng như ở khách sạn. Bảo vệ tìm tất cả các phòng trống cũng không thấy bóng dáng Tôn Hạo đâu cả.

Sau đó Phương Tư Minh gọi mọi người đến sảnh ở tầng một, muốn kiểm tra Tôn Hạo có say rượu nên đi nhầm phòng khác không. Nhưng mọi người ở tầng một đều nói sau khi bữa tiệc kết thúc thì không nhìn thấy Tôn Hạo đâu cả.

Trời vẫn còn mưa lác đác, Tôn Hạo không thể một mình chạy ra ngoài trang viên được, nghĩ vậy tôi hỏi Phương Viễn Hàng: “Tổng giám đốc Phương, hôm qua ngoài chúng tôi, có còn ai nghỉ ở đây không?”

Phương Viễn Hàng lắc đầu: “Không có, vì Tư Minh nói mọi người muốn đến đây chơi, nên tôi đã báo với quản lý không nhận khách ”

Tôi gật đầu nói: “Vậy ngoài nhân viên ra, thì trang viên này

cũng chỉ có chúng tôi là khách.”

“Đúng thế.” Phương Viễn Hàng gật đầu.

CHƯƠNG

Mất Mạng Trong Hầm Rượu

Tôi tới chỗ cửa xoay của sảnh, nhìn trời mưa dầm dề mãi không ngớt, thầm nghĩ thời tiết thế này chắc Tôn Hạo sẽ không ra ngoài một mình đâu nhỉ? Nếu đúng như Phương Viễn Hàng nói ở đây không có khách hàng khác, vậy thì chàng trai tôi gặp đêm qua là ai?

Nhìn quần áo là biết cậu ta không phải nhân viên ở đây. Hơn nữa cậu ta còn nói gì mà ban đêm đừng ra ngoài là sao? Chẳng lẽ cậu ta biết sẽ có chuyện xảy ra ở trang viên vào ban đêm?

Tôi quay lại hỏi bạn học: "Có ai có số điện thoại của Tôn Hạo không?"

Không ngờ tất cả mọi người đều lắc đầu nói: Không có!

"Thế ai báo cho cậu ấy biết chuyện họp lớp lần này vậy?" Tôi khó hiểu.

Phương Tư Minh nghĩ rồi nói: "Chắc cậu ta thấy thông báo ở Wechat đấy."

Tôi gãi đầu, không ngờ quan hệ của Tôn Hạo với lớp lại kém như vậy, bạn học cũ không ai thân với cậu ta. Chuyện này đúng là khó giải quyết, đáng lý ra, trang viên không lớn lắm thì tìm người chắc chẳng mấy khó khăn.

Lúc này, có một người bảo vệ thở hổn hển chạy tới: "Tổng giám đốc Phương, tôi đã xem camera giám sát ở chỗ cửa chính, sau 9 giờ tối hôm qua thì không có người nào ra hay vào cửa xoay của câu lạc bộ nữa."

Tôi thấy rất khó hiểu, nếu không có ai ra ngoài thì chứng tỏ Tôn Hạo vẫn còn đang ở trong trang viên. Nghĩ vậy, tôi tới chỗ bảo vệ và hỏi: "Ở trang viên có camera giám sát không?"

Bảo vệ khó xử, thấy Phương Viễn Hàng gật đầu cho phép mới nói với tôi, trừ trong sảnh và bên ngoài cửa xoay thì chỉ có mấy tuyến đường chính là có camera.

Tôi nghe thế thì hỏi Phương Viễn Hàng: "Tổng giám đốc Phương, sao ở đây lại có ít camera thế?"

Phương Viễn Hàng giải thích: “Vì là câu lạc bộ tư nhân nên khách đến chơi đều là bạn hàng làm ăn của tôi. Nghĩ đến vấn đề riêng tư nên tôi không lắp đặt quá nhiều camera."

"Ừ, ra là thế, vậy có thể cho tôi xem những camera ở ngoài không?" Tôi nói.

Phương Viễn Hàng đưa tôi và Triệu Lỗi đến phòng an ninh, nhưng xem từng đoạn phim cả buổi cũng chỉ thấy, sau khi bữa tối hôm qua kết thúc, Tôn Hạo xuất hiện ngoài cửa đại sảnh, sau đấy không xuất hiện nữa.

Triệu Lỗi nóng nảy: "Một người sống sờ sờ như thế mà tự dưng biến mất được à?"

"Không, nhất định cậu ta vẫn còn ở trong câu lạc bộ này…" Tôi lẩm bẩm.

Phương Viễn Hàng nhận điện thoại rồi nói với chúng tôi: "Bảo vệ đi tìm ở rừng cây gần đây đã quay lại rồi, họ cũng không tìm được Tôn Hạo."

"Làm sao có thể thế được, đang yên đang lành sao lại mất tích chứ?" Triệu Lỗi bực bội nói.

Tôi vỗ vỗ vai cậu ta, ra hiệu đừng nóng vội, sau đó nói với Phương Viễn Hàng: "Tổng giám đốc Phương, ngoài phòng khách ra, có còn chỗ nào chưa tìm không?"

Anh ta nghĩ một lát rồi nói: "Còn nhà bếp phía sau và nhà kho vẫn chưa tìm, nhưng người ngoài không thể vào đó được."

Tôi gật đầu, nói nghiêm túc: "Tổng giám đốc Phương, để chắc chắn hơn, chúng ta vẫn nên tìm những chỗ đó đi! Tuy Tôn Hạo là bạn học cũ, nhưng đã rất lâu không liên lạc với nhau, không biết có bệnh tật gì đột nhiên tái phát không. Nhỡ cậu ấy xảy ra chuyện ở chỗ anh thì… Chỉ sợ sẽ khiến trang viên của anh gặp rắc rối vô cớ đó, anh thấy thế nào?"

Đương nhiên Phương Viễn Hàng không hề muốn chuyện đó xảy ra, nên anh ta tự đưa tôi và Triệu Lỗi đến những chỗ đó kiểm tra.

Nhà bếp ở ngay tầng một, rất rộng rãi, ngoài một vài đầu bếp đang chuẩn bị bữa sáng thì không còn ai khác nữa. Tôi miêu tả hình dáng của Tôn Hạo cho họ biết, ai cũng lắc đầu nói chưa từng gặp người này.

Không còn cách nào khác, chúng tôi đành phải vào nhà kho ngầm.

Nhưng khi vừa đi đến trước cửa hầm rượu, tim tôi chợt trở nên căng thẳng, loại cảm giác quen thuộc kia lại không mời mà tới.

Triệu Lỗi đi trước phát hiện tôi dừng đột ngột, bèn quay lại hỏi thăm. Tôi vội vàng xua tay, nói với cậu ta: "Không cần vào nhà kho nữa! Tôn Hạo không ở trong đó."

Triệu Lỗi và Phương Viễn Hàng đều ngạc nhiên, Phương Viễn Hàng thắc mắc: "Sao thế? Cậu biết Tôn Hạo đang ở đâu à?"

Tôi im lặng một chốc, sau đó chỉ vào hầm rượu: "Ở dưới đó…"

Phương Viễn Hàng nghe thế, nhanh chóng lấy thẻ mở cửa hầm, Triệu Lỗi đỡ tôi đi theo sau.

Dù tôi đã chuẩn bị tinh thần trước khi vào, nhưng khi nhìn thấy Tôn Hạo, tôi vẫn rất kinh hoàng!

Tôn Hạo nằm ngửa trên chiếc salon mà hôm qua chúng tôi cùng ngồi thưởng rượu, gương mặt cậu ta rất an nhàn, hai tay đặt ở trên đùi, nhìn sơ còn tưởng là đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Nếu không phải trước ngực cậu ta cắm một con dao ngắn sáng loáng, thì khó mà phát hiện cậu ta đã là người chết!

Trên bàn trà gần đấy có chai rượu vang còn lửng rượu, nhưng chi tiết kì quái nhất chính là bên cạnh cái chai có hai ly đế cao, một cái còn chút ít rượu đỏ, còn cái kia lại sạch sẽ không nhuốm một hạt bụi nào.

Triệu Lỗi trợn mắt, kinh hoàng đến mức không thốt nên lời. Cuối cùng vẫn là Phương Viễn Hàng bình tĩnh nhất, anh ta báo cảnh sát trước, sau đó nói với tôi và Triệu Lỗi: "Ở đây là hiện trường vụ án, chúng ta nên ra ngoài chờ cảnh sát đến rồi tính tiếp."

Tôi gật đầu đồng ý, nhưng đoạn hình ảnh ngắn vừa rồi cứ bám mãi không buông, vì sao hung thủ lại là cậu ta? Lý do gì mà cậu ta lại giết Tôn Hạo?

Ra khỏi hầm rượu, chúng tôi chật vật trở lại sảnh tầng một. Những người khác đang ngồi trên salon chờ, thấy chúng tôi đi từ dưới hầm lên, cả đám đều vây lại hỏi có tìm thấy Tôn Hạo không?

Triệu Lỗi hít sâu, nói nặng nề: "Tìm thì tìm được… Chỉ có điều…"

"Làm sao?" Triệu Hiểu Tiêu nóng nảy hỏi.

"Tôn Hạo chết rồi." Tôi bình tĩnh thốt ra lời nói mà Triệu Lỗi không nói được.

Tất cả mọi người đều bất ngờ…

"Không thể nào! Các cậu đang nói đùa phải không?" Tống Đại Trí không tin.

Phương Tư Minh nhìn sang anh trai mình, Phương Viễn Hàng khẽ gật đầu xác nhận.

Tôi nhìn những người ở đây một lượt, sau đó bình tĩnh nói với họ: "Chúng tớ đã báo cảnh sát rồi, lát nữa họ sẽ lên núi, việc chúng ta có thể làm lúc này là cùng chờ trong phòng, vì… hung thủ đang ở đây."

Lời của tôi khiến mọi người xôn xao lo lắng, ngay cả Triệu Lỗi và Phương Viễn Hàng cũng giật mình nhìn tôi, họ không ngờ tôi lại nói như thế.

Triệu Lỗi vội kéo tôi rồi nói nhỏ: "Sao mày biết hung thủ vẫn còn ở trang viên? Không có chứng cứ thì đừng nói bậy…"

CHƯƠNG

Chuyện Năm Đó

Thấy Triệu Lỗi lo lắng, tôi vỗ nhẹ lên tay an ủi cậu ta: "Không sao, yên tâm đi, tao chắc chắn mà…" Sau đó, tôi lại nói với Phương Viễn Hàng: "Tổng giám đốc Phương, có thể cho chúng tôi mượn một phòng qua đêm không, để mọi người ở trong đó chờ cảnh sát tới."

Phương Viễn Hàng gật đầu: "Đương nhiên là được, đi thôi!"

Thế là đoàn chúng tôi nối gót theo Phương Viễn Hàng đi tới căn phòng tối qua dùng cơm. Sau khi đã ngồi vào đầy đủ, Phương Viễn Hàng gọi phục vụ mang lên mấy ấm trà, anh ta cũng ngồi xuống, nghi ngờ hỏi tôi: "Tiến Bảo, có thể nói cho tôi biết, vì sao cậu lại bảo hung thủ ở ngay trong chúng ta không?"

Tôi từ tốn nhấp một ít trà nóng, sắp xếp lại suy nghĩ của mình rồi mới chậm rãi nói: "Sở dĩ tớ nói hung thủ là một trong chúng ta là vì, có thể xác định thông qua băng ghi hình của hôm qua. Tôn Hạo mất tích trong khoảng từ 9 giờ tối hôm qua đến sáng hôm nay, trong khoảng thời gian đó, không có ai từng rời khỏi cửa xoay ở đại sảnh. Đương nhiên ở tầng một cũng có rất nhiều cửa sổ, nhưng không hề có ai đã tới gần hay nhảy từ cửa sổ ra trong khoảng thời gian đó." Nói đến đây tôi quay đầu nhìn Phương Viễn

Hàng rồi tiếp tục: "Về điểm này, tổng giám đốc Phương và Triệu Lỗi có thể làm chứng."

Họ nghe tôi nói vậy thì gật đầu xác nhận.

Tôi quay lại hỏi mọi người: "Có ai còn nhớ lần cuối cùng nhìn thấy Tôn Hạo là khi nào không?"

"Chắc là lúc kết thúc bữa tối hôm qua, tầm khoảng hơn mười hai giờ!" Tống Đại Trí nói.

Những người khác đều xác định sau khoảng thời gian đó, không còn ai gặp Tôn Hạo nữa.

Tôi nghe xong thì gật đầu: "Vậy là được rồi, chắc chắn sau khi bữa tiệc đêm qua kết thúc, hung thủ mới giết Tôn Hạo. Vừa rồi tớ cũng đã nói, camera giám sát cho thấy không ai ra vào trang viên từ 9 giờ tối hôm qua, nên tất nhiên hung thủ vẫn còn ở đây."

"Vậy tại sao không phải là nhân viên ở đây?" Triệu Hiểu Tiêu không hiểu.

Tôi nhìn mọi người rồi nghiêm túc nói: "Vì không hợp lý, phân tích theo lẽ thường thì Tôn Hạo không hề biết nhân viên nào trong trang viên cả, mà hung thủ lại không có lý do gì để giết một người xa lạ. Bình thường khi giết người, bao giờ cũng phải có nguyên nhân phải không? Đương nhiên, rất có khả năng Tôn Hạo biết nhân viên ở đây, đồng thời còn có mâu thuẫn với người đó, chúng ta cũng không biết điều này. Nhưng đây chỉ là một giả thiết, nếu so sánh với giả thiết khó xảy ra này, thì bạn học quen cậu ta nhiều năm như chúng ta lại càng đáng nghi hơn."

Biết suy luận của mình hơi gượng ép, nhưng tôi cũng không thể nói vì mình đã nhìn thấy hung thủ, gã là một người trong số mấy người đúng không?

Mấy người nhát gan bị tôi dọa, nhưng Phương Viễn Hàng và

Triệu Lỗi thì không tin tưởng cho lắm.

Lúc này Phương Tư Minh lại hỏi: "Tiến Bảo, cậu có thể tìm được thi thể của người bị mất tích thật à?"

Tôi thấy hơi xấu hổ, không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào, đành phải nhíu mày, nói kiểu lập lờ: "Những người ngồi đây đều là bạn học cũ, tớ không muốn lừa gì các cậu. Nhưng có một số việc, tốt nhất đừng biết làm gì, tránh để đêm gặp ác mộng."

Triệu Lỗi hiểu ý nhìn tôi, sau đó cậu ta chuyển hướng câu chuyện: "Thẻ ra vào hầm rượu chỉ tổng giám đốc Phương mới có thôi à?"

Phương Viễn Hàng lắc đầu: "Tất nhiên không phải chỉ mình tôi có."

Phương Tư Minh lập tức cướp lời Triệu Lỗi: "Sao chỉ mỗi anh trai tớ có thể vào hầm rượu được chứ? Cậu đừng lấy chuyện này xọ chuyện kia nhé."

Tôi biết Triệu Lỗi đang muốn giúp mình, dù chẳng nói gì, nhưng tôi hiểu ý của nó.

Tuy nói hai chúng tôi chơi thân với nhau từ bé, nhưng kể từ khi xảy ra chuyện năm lớp 11, nó vẫn luôn né tránh vấn đề này. Triệu Lỗi không hỏi thì tôi cũng không nhắc tới, thế là hai chúng tôi cùng ăn ý lựa chọn lãng quên.

Nhưng lần này Tôn Hạo mất tích, tôi có thể tìm ra thi thể đầu tiên, nếu tôi không phải là hung thủ, thì những tin đồn trước kia chắc chắn là thật! Làm bạn bè nhiều năm, nếu nó hỏi thì tôi sẽ nói.

Giám đốc trang viên đẩy cửa vào, ông ta khó xử nhìn Phương Viễn Hàng.

Phương Viễn Hàng hỏi ông ta: “Có chuyện gì vậy?"

Giám đốc nói, vừa nãy bên cảnh sát gọi đến, nói là vì trời mưa

mãi không ngừng, đường bị sụt lún một đoạn nên bọn họ chưa thể lên núi được. Trời vẫn còn mưa, lại còn có lở núi nguy hiểm, phía cảnh sát chưa thể dọn dẹp bùn đá được.

Tôi hoảng hốt, vậy chẳng phải chúng tôi đã bị nhốt trên núi sao? Tuy ở đây có đầy đủ rượu thịt, đợi thêm mấy ngày cũng không sao, nhưng thi thể của Tôn Hạo phải làm gì bây giờ?

Mọi người đều xôn xao bàn tán…

Vậy chúng ta cũng không thể xuống núi à?

Thế chẳng phải hung thủ cũng không xuống núi được?

Chúng ta ở đây có nguy hiểm không?

Tôi càng nghe càng thấy phiền, to tiếng nói: "Mọi người đừng sốt ruột, chỉ cần chúng ta ở cùng nhau, hung thủ sẽ không có cơ hội giết người nữa!" Có thể âm điệu của tôi hơi cao, nên nghe có vẻ khó chịu. Mấy người họ bị tôi dẹp im, không còn líu ríu nói chuyện nữa.

Thấy im lặng rồi, tôi cũng dần tỉnh táo lại, sau đó nhìn họ một lượt. Tôi đã tìm được hung thủ, cậu ta cũng tỏ ra bối rối y hệt mọi người, nhưng tôi biết đó là đang giả vờ…

Tôi nghĩ mãi không ra, cũng chẳng nhớ nổi lúc đi học, người này có mâu thuẫn gì tới Tôn Hạo không. Hay họ có thù oán đến mức việc phải giết người để giải quyết? Trong ấn tượng của tôi, người này không hề giống kẻ giết người gì cả…

Có nhiều người nhưng không ai nói gì khiến bầu không khí hơi kì cục. Thế là tôi đề nghị tất cả nói ra những hiểu biết của họ về Tôn Hạo.

Chẳng ngờ họ đều tỏ ra khó xử, hình như cũng không muốn nói lắm. Chẳng lẽ thật sự có ẩn tình gì mà tôi không biết? Vì dù sao tôi cũng từng nghỉ học một thời gian…

Để phá vỡ không khí yên lặng, tôi nhìn đồng hồ rồi nói với mọi người: "Bây giờ là 11 giờ 30 phút sáng, để tớ nói trước. Thực ra ấn tượng của tớ với Tôn Hạo rất mơ hồ, chỉ nhớ cậu ấy học rất giỏi, luôn đứng trong top đầu của lớp. Vì là người duy nhất đeo kính, nên lúc ấy tớ và Triệu Lỗi còn đặt cho cậu ấy biệt danh là ếch bốn mắt."

Triệu Lỗi nghe vậy thì phản bác: "Thôi đi, cái biệt danh kia là mày nói trước, tao chỉ gọi theo thôi. Không ngờ bây giờ cậu ta lại như vậy, sớm biết trước thì tao đã xin lỗi cậu ta rồi..."

CHƯƠNG

Bị Nhốt Trong Núi

Ngay lúc tôi và Triệu Lỗi nói về ấn tượng của mình về Tôn Hạo năm đó, Tống Đại Trí đột nhiên chen vào: "Mọi người còn nhớ Lưu Tuệ Hâm tự sát ở học kỳ hai lớp 12 không?"

Tôi nghĩ một lúc rồi nói: "Đương nhiên là nhớ, ai cũng bảo năm đó bạn ấy bị áp lực của kì thi đại học, nên bị trầm cảm mà tự sát."

"Tớ cũng nhớ, đó là một nữ sinh rất tốt, không ngờ lại nghĩ quẩn như vậy…" Phương Tư Minh hơi suy tư.

Triệu Hiểu Tiêu lại hừ lạnh: "Gì mà áp lực thi đại học chứ, rõ ràng bị Tôn Hạo đá nên mới nghĩ quẩn mà!"

Chuyện của Lưu Tuệ Hâm bỗng trở thành quả bom nặng ký khiến mọi người biến sắc, vì cô bạn đó có quan hệ với Tôn Hạo vừa bị giết…

"Cậu nói Lưu Tuệ Hâm vì Tôn Hạo mới tự sát?" Tôi giật mình hỏi Triệu Hiểu Tiêu.

Triệu Hiểu Tiêu tức giận nói: "Đương nhiên, chuyện này xảy ra lúc cậu đang nghỉ học, lúc ấy trong lớp mình có ai mà không biết đâu?"

Tôi nghi ngờ nhìn mọi người, nhìn sắc mặt của họ là biết Triệu Hiểu Tiêu nói thật.

Thì ra năm đó Lưu Tuệ Hâm thầm mến Tôn Hạo, bạn thân của cô ấy đều biết chuyện đó. Nhưng lúc đó Tôn Hạo không chú ý đến Lưu Tuệ Hâm, đúng kiểu "thần nữ có ý, Tương Vương vô tình".

Ai ngờ đến học kỳ sau của lớp 11, Tôn Hạo đột nhiên theo đuổi ngược lại Lưu Tuệ Hâm! Dù hơi bất ngờ, nhưng Lưu Tuệ Hâm cũng được coi là người đẹp số một, số hai trong lớp, nên Tôn Hạo có thích cũng là chuyện bình thường.

Kết quả đến lớp 12 lại xảy ra chuyện, Tôn Hạo chủ động chia tay với Lưu Tuệ Hâm, khiến cô ấy đau lòng. Dương Mỹ Linh và Triệu Hiểu Tiêu chơi thân với Lưu Tuệ Hâm nhất, nhưng dù có gặng hỏi như thế nào, Lưu Tuệ Hâm cũng không nói lý do vì sao họ chia tay.

Về sau cha mẹ Lưu Tuệ Hâm lấy lý do sức khỏe không tốt, nên đến trường xin phép cho cô tạm nghỉ học. Mọi người đều nghĩ chắc Lưu Tuệ Hâm ở nhà để điều chỉnh tâm trạng rồi sẽ ổn, nhưng chẳng bao lâu sau thì nghe được tin Lưu Tuệ Hâm tự sát…

Nghe họ kể lại chuyện năm đó, tôi mới lờ mờ nhớ ra được, hình như lúc ấy trong lớp xôn xao về nguyên nhân Lưu Tuệ Hâm tự sát, nhưng vì sắp phải thi đại học, nên tôi cũng không quan tâm mấy.

Giờ nghĩ lại, chẳng lẽ hung thủ giết Tôn Hạo là để báo thù cho Lưu Tuệ Hâm? Nhưng chân tướng năm ấy chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ, cho nên vì sao Lưu Tuệ Hâm tự sát cũng rất khó nói.

Nếu vì thất tình thì cũng không đúng lắm, ai mà chẳng đã từng thất tình chứ? Nếu thất tình mà không muốn sống nữa, thì cả đám chúng tôi ở đây chẳng còn được mấy người rồi!

Nghĩ tới đây, tôi không kìm được phải nhìn hung thủ lần nữa, không ngừng thắc mắc.

…

Mưa vẫn chưa ngừng, tâm trạng của mọi người cũng âm u như sắc trời. Dù đã biết ai là hung thủ nhưng tôi lại chẳng biết bây giờ có nên khai cậu ta ra không.

"Tiến Bảo, tại sao cậu lại biết thi thể của Tôn Hạo ở dưới hầm?" Phương Viễn Hàng vẫn giữ im lặng, đột nhiên hỏi.

Tôi biết vì anh ta đang nghi ngờ nên chĩa mũi dùi về mình…

"Tôi không phải là hung thủ." Tôi nói thờ ơ.

Triệu Lỗi lập tức đứng ra bảo vệ tôi: "Tôi có thể chứng minh, Tiến Bảo ngủ trong phòng cả đêm, cậu ấy chưa từng đi ra ngoài!"

"Cũng chưa chắc mà? Chẳng lẽ đêm qua cậu vẫn không ngủ, ngồi canh cậu ta à? Cậu ta không thể nhân lúc cậu đang ngủ để đi à?" Tống Đại Trí chất vấn.

Triệu Lỗi bị cậu ta nói cứng họng, không phản bác lại được. Cậu ta nói đúng, làm gì có ai không ngủ bao giờ chứ?

Tôi cười lạnh: "Nói đúng lắm, đêm qua mọi người đều ngủ hết, vậy thì ai cũng có thể là hung thủ…"

Triệu Lỗi nghe tôi nói kiểu đó, thì làm vẻ muốn xem kịch nói: "Đúng nhỉ, các cậu nghĩ kỹ lại đi, có phải bạn cùng phòng về chung với mình không, cũng cả đêm không ngủ ngồi canh người à?"

"Sao thế được! Chúng tớ đều cùng về phòng, chẳng có ai về muộn một mình ngoài Trương Tiến Bảo cả! Chỉ có một mình cậu ta đi trước!" Tống Đại Trí vẫn cố cắn tôi không nhả ra.

Tôi nhức đầu nhìn cậu ta, thầm nghĩ sao thằng nhóc này cứ thích chĩa mũi dùi về phía mình thế. Tôi đành nói thẳng: "Cậu nghi ngờ, tôi có thể hiểu, nhưng sao cậu không nghĩ cho kĩ vào. Lúc tôi đi, Tôn Hạo vẫn còn ngồi uống rượu với các cậu, sau đó mới tách ra để về phòng. Triệu Lỗi có thể làm chứng lúc ấy tôi đang ngủ trong phòng, nếu nói ai đáng nghi nhất thì không phải là cậu à,

Tống Đại Trí? Nhưng tôi lại chưa từng nghi ngờ cậu, bởi vì tôi tin cậu không phải là hung thủ!"

Tống Đại Trí bị tôi nói vừa đỏ vừa tái mặt, cậu ta biết tôi nói đúng, so với người có nhân chứng như tôi, thì cậu ta nói cả đêm không nhìn thấy Tôn Hạo càng khả nghi hơn!

Vốn không muốn làm bạn bè nghi ngờ lẫn nhau, tôi nhìn về phía Phương Viễn Hàng. Trước khi cảnh sát đến, tên này lại nóng lòng quấy nước đục thế kia, chẳng lẽ là sợ cảnh sát sẽ phát hiện thi thể ở trong tường?

Bỗng điện thoại của Phương Viễn Hàng vang lên, anh ta nhận điện thoại, rồi tắt máy và nói với chúng tôi: "Mưa đã tạnh rồi, đường thông nhanh thôi, chắc cảnh sát sẽ lên núi ngay…"

Mọi người đều thở phào, hung thủ như không quan tâm tới chuyện cảnh sát có thể lên núi được hay không, chẳng lẽ cậu ta thật sự không sợ cảnh sát phát hiện ra mình ư?

Tôi vẫn chưa hiểu rõ động cơ giết người của cậu ta, chẳng lẽ có liên quan đến chuyện Lưu Tuệ Hâm tự sát năm đó thật? Đột nhiên, một nghi vấn xuất hiện, vừa nãy mọi người đều nói có thể chứng minh mình về chung với bạn cùng phòng, vậy có thể cả hai đồng lõa với nhau. Một kẻ giết người, một kẻ ở lại canh thời gian để tạo chứng cứ ngoại phạm cho nhau.

Tôi cũng không ngờ hung thủ còn có đồng lõa, rốt cuộc Tôn Hạo này đã làm gì mà khiến hai người kia muốn giết cậu ta như thế? Nghĩ tới đây, tôi nói với Phương Viễn Hàng: "Tổng giám đốc Phương, anh có thể cho tôi xem danh sách đăng kí phòng hôm qua được không?”

Phương Viễn Hàng lắc đầu: "Không có danh sách đăng ký, hôm qua ở đây không nhận khách. Các cậu vào ở cũng là tự chọn phòng, nên tôi nói giám đốc không cần các cậu ghi tên."

"Được rồi, vậy phiền mọi người cho biết ai ở cùng phòng với mình, như thế sẽ tiện cho cảnh sát điều tra!" Nói rồi, tôi nhìn sắc mặt của mọi người, nhưng vẫn không nhận ra bất thường.

Nghe họ nói xong, tôi không ngờ hung thủ lại cùng phòng với cậu ấy! Họ đã bắt tay với nhau để gây án? Hay hung thủ nhân lúc bạn cùng phòng ngủ, rồi mới đi giết người?

CHƯƠNG

Bí Mật Gia Đình

Phân tích từng đoạn thời gian, hẳn là trước khi Tôn Hạo về phòng đã được hung thủ hẹn xuống hầm rượu. Nhưng hung thủ không thể nào có được thẻ mở khóa, vậy khả năng duy nhất chính là: Khi mọi người cùng đi về, tên đó đã nghĩ cách để cửa hầm không bị khóa, nhưng hung thủ đã tránh camera giám sát bằng cách nào lúc đi vào hầm?

Tôi quay sang nói với Phương Viễn Hàng: "Tổng giám đốc Phương, tôi muốn xuống hầm rượu xem lại, có được không?"

Phương Viễn Hàng sững sờ, anh ta không ngờ tôi lại muốn trở lại hầm rượu có xác chết kia, nên hơi do dự: "Trước khi cảnh sát đến, tốt nhất chúng ta nên ngồi im ở đây?"

"Sao? Anh sợ tôi làm hỏng hiện trường à? Yên tâm đi, tôi chỉ muốn quay lại đấy để xác nhận một số chuyện, nếu được, tôi có thể khẳng định hung thủ là ai!" Tôi tự tin nói.

Tôi vừa nói lời này thì mọi người biến sắc, cùng nhìn trái ngó phải như thể người bên cạnh sẽ trở thành hung thủ bất cứ lúc nào.

Phương Viễn Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu đã nói vậy, tôi đành đưa cậu vào một lần, nhưng để không ảnh hưởng tới hiện trường, thì cả hai chúng ta đều phải cùng vào!"

Tôi gật đầu đồng ý.

Đây là lần thứ ba tôi tới cửa hầm âm u này, Phương Viễn Hàng lấy thẻ quét một đường, khóa cửa kêu lên rồi mở ra. Anh ta đẩy cửa, sau đó làm động tác mời, rồi chắp hai tay sau lưng, đứng một bên.

Thấy anh ta không định vào trong cùng, mà chỉ đứng ở cửa nhìn tôi chằm chằm, thế là tôi cười nói: "Tổng giám đốc Phương, tôi khuyên anh nên vào đây đi, có mấy lời không tiện nói ở cửa."

Mặt Phương Viễn Hàng cứng lại, anh ta nghi ngờ đóng cửa, đi đến chỗ tôi: "Cậu có ý gì?"

Tôi cười nhìn thẳng vào anh ta: "Tổng giám đốc Phương, tôi biết anh nghĩ tôi là thằng bịp bợm, tôi cũng không trách. Nhưng có một chuyện làm tôi rất tò mò…” Tôi chỉ vào bức tường xi-măng rất dày gần đó: "Người ở trong bức tường đó có quan hệ gì với anh và Phương Tư Minh?"

Phương Viễn Hàng khiếp đảm nhìn tôi, ánh mắt anh ta xuất hiện rất nhiều sắc thái, kinh sợ, lo lắng, thậm chí còn có sát ý… Chắc hẳn anh ta đang cân nhắc xem có nên giết tôi không, mà giết tôi rồi, có thể tai họa ngầm lại càng lớn hơn…

Tôi chỉ cười, không hề sợ hãi: "Nếu muốn giết tôi diệt khẩu thì nói cho anh biết, đấy không phải là lựa chọn sáng suốt đâu. Năm đó có lẽ vì xúc động nhất thời hoặc do bất đắc dĩ, không còn lựa chọn nào khác nên mới phải làm thế, nhưng bây giờ anh lại có rất nhiều lựa chọn."

"Bao nhiêu tiền?" Phương Viễn Hàng hỏi cứng ngắc.

Tôi cười lắc đầu: "Tổng giám đốc Phương, anh nghĩ tôi chỉ là đứa tham tiền thôi à?"

Phương Viễn Hàng khinh bỉ nói: "Không cần tiền… Hừ! Thế cậu

còn muốn cái gì? Tôi có thể cho cậu được cái gì chứ?"

"Sự thật, tôi tò mò với chuyện năm đó, có lẽ là vì thói quen nghề nghiệp!" Tôi làm vẻ bất cần.

Phương Viễn Hàng im lặng một lúc rồi từ từ nói: "Trên đời này, không phải sự thật nào cũng có thể phơi bày, năm đó tôi cũng chỉ vì muốn bảo vệ người mà mình cần bảo vệ thôi."

"Anh đang nói đến Tư Minh? Nhưng theo tôi biết, cậu ấy chỉ là em trai trên danh nghĩa của anh, không hề có quan hệ máu mủ gì, tại sao anh lại muốn bảo vệ cậu ấy?" Tôi khó hiểu.

Hình như Phương Viễn Hàng không ngờ tôi lại biết nhiều như vậy, sắc mặt anh ta thay đổi, đi nhanh đến nắm lấy cổ áo tôi, hai mắt đỏ bừng nói: "Cậu còn biết cái gì nữa?"

Tôi vỗ vỗ lên tay của anh ta: "Đừng gấp, tôi không phải kẻ địch của anh, tôi đã nói tôi chỉ muốn biết sự thật thôi."

Phương Viễn Hàng thả cổ áo của tôi ra, rồi rút một gói thuốc ra đốt một điếu để bình tĩnh lại, sau đó mới trầm giọng nói: "Trương Tiến Bảo, cậu chưa từng nghe câu lòng hiếu kì sẽ hại chết mèo à?"

"Nghe rồi, nhưng tôi chẳng thấy sao hết." Tôi bình tĩnh nói.

Phương Viễn Hàng rít một hơi, sau đó thản nhiên nói: "Người bên trong bức tường là cha ruột của tôi..."

Tôi nghe mà thấy sốc, dù đã từng nghi ngờ thân phận của người này nhưng không dám khẳng định, giờ chính miệng Phương Viễn Hàng nói ra, tôi mới thấy chuyện năm đó có lẽ phức tạp hơn tôi tưởng nhiều.

Phương Viễn Hàng thấy tôi không nói gì, thì tiếp tục kể lại chuyện năm đó...

"Tôi nhớ lần đầu Tư Minh xuất hiện trước mặt mình, lúc đó dáng dấp vừa gầy vừa yếu ớt của nó làm tôi thấy chán ghét. Lại

thêm cái kiểu luôn muốn lấy lòng người khác, càng khiến tôi không thích, cố ý gây sự bắt nạt nó.

Lúc đó tôi mới vào đại học, chỉ về nhà một lần vào cuối tuần. Tôi phát hiện mỗi lần mình trở về đều nhìn thấy vết bầm tím trên mặt nó, gặng hỏi thì nó chỉ nói mình bị ngã! Lúc ấy tôi nghĩ, ngoài tôi thì còn có ai đang bắt nạt nó à?

Lúc đó tôi nghĩ nó là một cục nợ mà mẹ kế mang đến, nên không quan tâm ngoài mình thì còn có ai bắt nạt nó nữa. Nhưng mỗi lần về nhà, trong nhà có bầu không khí kỳ lạ khó nói, như thể là có bí mật mà tôi không biết xảy ra…

Mãi cho đến một đêm nọ, tôi vốn hẹn bạn học cùng đi ngắm sao, kết quả vừa lên núi thì trời đổ mưa, chúng tôi mất hứng chia tay nhau, ai về nhà nấy.

Đến giờ tôi vẫn còn nhớ rõ, đó là một đêm giông bão, vì thời tiết xấu nên mọi người đều đã đi ngủ từ sớm. Vì về đột ngột nên không muốn đánh thức ai, tôi chuẩn bị lần mò trong bóng tối để tới phòng mình.

Ngờ đâu ngay lúc đi ngang qua phòng làm việc của ba, đúng lúc có một tia sét đánh xuống! Tôi nhìn thấy ba mình đang ngồi trên salon nhắm mắt hưởng thụ, có một người đang quỳ giữa hai chân ông…

Ba nắm tóc của người đó, làm động tác kéo ra đẩy vào dưới háng của mình liên tục. Lúc đó tôi kinh hoàng vô cùng! Cứ ngơ ngác đứng đó nhìn, và người đang quỳ giữa hai chân của ba, gương mặt đau khổ kia chính là… Tư Minh.

Chuyện này thực sự là cú sốc quá lớn, tôi không biết mình về phòng bằng cách nào. Mãi cho đến khi ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa chiếu lên mặt, tôi mới lấy lại tinh thần. Hóa ra tôi đã đờ đẫn ngồi trên giường cả một đêm.

Cũng từ buổi sáng hôm đó, tôi bắt đầu chú ý đến từng người trong nhà, tôi phát hiện Tư Minh rất sợ ba. Trước đó tôi chỉ nghĩ đấy là sự sợ hãi của một đứa trẻ đối với cha dượng, nhưng hóa ra chuyện lại không hề đơn giản như vậy.

Còn cả mẹ kế, bà luôn đau lòng nhìn con mình, sau đó lại cẩn thận chăm sóc cho ba hơn, chẳng lẽ bà ta đã biết từ lâu rồi?

CHƯƠNG

Tình Yêu Của Ba

Để tìm ra sự thật, tôi mượn thiết bị giám sát của đàn anh khoa công nghệ điện tử để lắp trong nhà. Mỗi ngày tôi đều có thể giám sát tình hình ở nhà thông qua mạng trường học.

Nhưng sự thật vẫn luôn rất tàn nhẫn, gã đàn ông trong đoạn phim kia không còn là người ba quen thuộc của tôi nữa. Lão tàn độc, biến thái, không còn bất kỳ ranh giới nào của đạo đức con người…

Nhiều khi Tư Minh không đồng ý, bị ba tôi đánh một trận mới chịu nghe lời. Vào lúc này, mẹ kế chỉ có thể ở trong phòng lấy chăn che mặt để khóc, điều bà ta làm được chỉ là khóc mà thôi!

Chưa bao giờ nghĩ chuyện như thế sẽ xảy ra trong nhà, lúc ấy tôi chỉ muốn đuổi hai mẹ con Tư Minh đi, như thế thì những chuyện kinh tởm này sẽ không xảy ra trước mắt mình nữa!

Nhưng thời gian dần trôi, tôi phát hiện mình bắt đầu cảm thông cho Tư Minh, đau lòng và muốn cứu nó!

Thế là cuối tuần nào về nhà, tôi cũng sẽ tìm đủ mọi cách để mang Tư Minh ra ngoài chơi, không để nó qua đêm trong nhà nữa. Tôi đột nhiên nhiệt tình như vậy làm ai cũng ngạc nhiên. Ngay cả bạn bè cũng nghi ngờ, không biết có phải tôi bị trúng tà không, vì

chẳng phải trước đó tôi vẫn luôn ghét người em trai kế này sao?

Tư Minh cũng rất dè chừng khi ở với tôi, sợ tôi phát hiện ra sự khác thường của nó. Có một lần tôi không nhịn được nữa mới hỏi: 'Sao mày không rời khỏi cái nhà này hả, sống khổ như vậy thì sao không đi đi?'

Tư Minh sửng sốt nhìn tôi, nó hiểu tôi đã biết hết. Tôi nhìn thấy, ánh sáng duy nhất trong mắt nó đã biến mất…

Một lúc lâu sau, nó mới từ từ ngẩng đầu lên, nhìn tôi cười nói: 'Anh, anh cảm thấy em rất bẩn phải không?'

Lúc đó tôi đã không nói gì, vì tôi không biết phải trả lời như thế nào!

Đêm hôm đó là tôi dẫn nó ra ngoài ngắm sao, tôi còn nhớ lúc theo tôi lên núi, nụ cười của nó vẫn giữ trên môi, nhưng đến khi trở về, tôi chỉ còn thấy vẻ tuyệt vọng…

Vài ngày sau, khi tôi đang ở trường thì đột nhiên nhận được điện thoại ở nhà báo Tư Minh gặp tai nạn xe. Lúc chạy tới bệnh viện, tôi thấy tài xế vã mồ hôi, đang phân trần với cảnh sát giao thông. Ông ta nói mình không cố ý, là do Tư Minh đột nhiên lao ra ngã tư nên ông ta không kịp phanh lại!

Nghe lời tài xế nói, tim tôi đau đớn vô cùng. Tư Minh tự sát, là vì tôi đã tàn nhẫn cắt đứt sự tự tôn cuối cùng của nó. Không phải tôi muốn cứu nó, bảo vệ nó à? Thế mà sao tôi lại tàn nhẫn như vậy, để nó không còn dũng khí sống tiếp?

Dù giữ được mạng, nhưng tay phải của Tư Minh bị ô tô chèn nát xương, dù chữa trị tốt đến mấy thì cánh tay ấy cũng chỉ dùng để trang trí, dây thần kinh ở đó đã vĩnh viễn không thể phục hồi.

Vì để Tư Minh có thể rời khỏi cái nhà đó, tôi giúp nó báo nguyện vọng vào cùng một trường đại học với mình. Tôi nghĩ rằng

chỉ cần rời khỏi căn nhà đó, nó sẽ thoát được sự kinh hoàng trước đó, coi như tất cả chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng tôi đã nghĩ quá đơn giản, gã ba tà ác kia làm sao thả Tư Minh đi dễ dàng như vậy được. Lão thừa dịp tôi ở nước ngoài làm du học sinh trao đổi, lại vươn bàn tay bẩn thỉu tới Tư Minh…

Đêm đó, tôi còn đang chuẩn bị tư liệu cho luận văn thì đột nhiên nhận được điện thoại của Tư Minh, nó chỉ nói được: 'Anh! Cứu em!' thì điện thoại bị ngắt!

Hôm sau, tôi bay chuyến sớm nhất về nước, khi đến nhà thì thấy chỉ có mẹ kế, hai mắt tôi đỏ ngầu, hỏi bà ta: 'Tư Minh đâu? Ba tôi đâu?'

Bà ta ấp úng cả buổi mới nói ra, Tư Minh bị ba tôi dẫn tới nhà máy rượu ở Nam Sơn. Khi tôi chạy đến đó, thấy trong xưởng không có một bóng người, ngay cả bảo vệ ngoài cổng cũng chẳng biết đã đi đâu!

Tôi leo tường vào nhà máy rồi đi thẳng đến văn phòng của ba, nhưng cũng không có ai. Cả nhà máy rượu yên tĩnh lạ thường, cảm giác như chẳng có người ở. Lúc ấy tôi cuống cuồng cả lên, đi tìm khắp nơi mới sực nhớ ra, trong nhà máy còn có hầm bí mật dưới đất.

Vừa tới trước cửa hầm, tôi đã nghe thấy tiếng khóc của Tư Minh. Nó liên tục cầu xin lão đừng đối xử với mình như vậy nữa. Thế nhưng lão cha già không bằng súc sinh kia của tôi lại vừa cười vừa nói, trước đây lão lấy mẹ Tư Minh là vì nó, nếu không lão cưới một bà vợ vướng víu để làm gì!

Phẫn nộ lên đến đỉnh điểm, tôi biết thứ ma quỷ trong kia chính là ba ruột của mình, thế nhưng Tư Minh… Vừa nghĩ tới những chuyện ông ta làm với em ấy, tôi không tài nào khống chế nổi bản thân xông vào…

Cho đến khi kịp tỉnh táo lại, thì tôi đã giết lão ác ma kia mất rồi.

Nhìn máu tươi trên tay và người mình, tôi không biết phải làm sao. Tư Minh đi tới, nó cẩn thận lấy nửa bình rượu trong tay tôi ra, rồi kéo tôi vào nhà vệ sinh để rửa sạch vết máu trên người.

'Anh, anh đổi quần áo với em rồi xuống núi đi, lát nữa em sẽ báo cảnh sát, nói mình đã giết ông ta. Chuyện ông ta làm với em sẽ giúp viện kiểm sát giảm nhẹ án, anh mau đi đi, nhanh đi!' Tư Minh giục tôi.

Tôi ngây người nhìn Tư Minh, em ấy vẫn đang lo lắng bắt tôi mau xuống núi. Tôi đau lòng ôm nó lại rồi nói: 'Tư Minh, chúng ta đừng xa nhau có được không, anh sẽ không để em ngồi tù thay anh, anh cũng sẽ không ngồi tù, vì lão già đó mà ngồi tù thì không đáng!'

Tôi và Tư Minh đều học kiến trúc, lúc ấy nhà máy cũng đang sửa sang lại nên có sẵn gạch đá, cát, xi măng. Thế là chúng tôi mất cả đêm để xây kín bức tường dưới hầm, chôn vùi thi thể của ba mình trong đó.

Vì sợ sẽ bị lộ, tôi dùng rượu cồn cao độ thiêu cháy mặt và tay của ông ta. Nếu sau này có ai phát hiện, thì khó xác định được danh tính của cái xác trong thời gian ngắn.

Căn hầm dưới đất này bình thường chỉ có ba tôi mới được vào, vì ông ta thường nghiên cứu cách điều chế loại rượu mới ở đây, cho nên người ngoài không thể nhận ra ở đây có một bức tường xi măng rất dày.

Dù ba tôi đột nhiên mất tích, nhưng cả nhà chúng tôi đều im lặng không nói gì, cũng chẳng có ai báo cảnh sát. Chuyện ông chủ trốn nợ ở đâu cũng có, nên chẳng ai quan tâm sống chết của ông ta.

Tôi tiếp nhận tất cả sản nghiệp của lão, sau đó lại sửa chữa nơi

này thành một trang viên rượu. Trương Tiến Bảo, bây giờ cậu vẫn còn muốn lấy lại công bằng cho thứ đang ở trong bức tường kia ư? Chẳng lẽ lão không đáng chết à?"

Nghe Phương Viễn Hàng kể chuyện xảy ra năm đó, suy nghĩ của tôi biến đổi liên tục. Tôi không ngờ rằng Phương Tư Minh khỏe mạnh hồng hào bây giờ lại từng có quá khứ như thế, người bình thường nào dám tưởng tượng ra chuyện như vậy. Nếu không phải do chính miệng Phương Viễn Hàng nói, thì tôi còn không biết cánh tay phải của Phương Tư Minh đã tàn phế.

“Tôi sẽ không nói với người khác chuyện bức tường, nhưng nếu cảnh sát tới đây khám xét hiện trường, thì tôi không dám hứa chắc họ sẽ không phát hiện ra…" Nói rồi, tôi nhìn thi thể của Tôn Hạo trên salon, cậu ta vẫn ngồi im như thể đang ngủ thiếp đi.

CHƯƠNG

Hung Thủ Báo Thù

Phương Viễn Hàng dập điếu thuốc, ánh mắt hiện vẻ lo âu. Anh ta không ngờ chuyện lại trở nên như thế này, tại sao Tôn Hạo lại chết ở nơi không nên chết nhất như thế chứ?

Tôi nhìn Phương Viễn Hàng, sau đó từ từ tới gần thi thể của Tôn Hạo, những đoạn phim ngắn đứt đoạn lại xuất hiện ở trong đầu. Tên hung thủ kia đi cùng Tôn Hạo xuống căn hầm này, bọn họ không dùng công cụ để nạy khóa mà chỉ đẩy tay là cửa mở ra dễ dàng.

Lúc đó biểu hiện của Tôn Hạo có vẻ lo lắng, cậu ta nhìn đồng hồ liên tục. Hung thủ lại rất thoải mái đi đến tủ lấy một bình rượu, mở nút và rót vào hai cái ly…

Rót hai ly rượu, vậy tại sao trên bàn lại có một cái sạch sẽ như thể chưa từng được dùng qua bao giờ? Nghĩ tới đây, tôi ngồi xổm xuống trước bàn trà để quan sát hai cái ly đế cao, một bám đầy vân tay cùng vết rượu, còn cái kia lại sạch sẽ, trong suốt… Như mới vừa được lấy ra vậy!

Phương Viễn Hàng thấy tôi nhìn chằm chằm vào ly và chai rượu trên bàn, anh ta thắc mắc hỏi: "Sao thế? Cậu nhìn thấy cái gì à?"

Tôi gật khẽ, ra hiệu anh ta đừng lên tiếng, để tôi tập trung nhìn

kỹ lại…

Quả nhiên! Thì ra hung thủ đổi cái ly mình đã dùng thành cái mới ở trong tủ. Tại sao lại phải làm như vậy? Chắc hẳn cậu ta phải có đủ thời gian để dọn dẹp hiện trường chứ? Trừ phi lúc ấy hung thủ nghe thấy bên ngoài có tiếng động, trong lúc hoảng hốt muốn rời khỏi đây nên không kịp rửa sạch cái ly kia.

Nghĩ vậy, tôi đứng dậy đi tới tủ rượu, quan sát cẩn thận mấy cái ly đế cao ở đó, đúng là có một cái bị bẩn! Tôi quay lại, phấn khích nói với Phương Viễn Hàng: "Anh có khăn tay không?"

Phương Viễn Hàng ngạc hiên, anh ta vội rút khăn tay ra đưa. Tôi nhận khăn phủ lên tay, rồi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa thủy tinh tủ rượu, lấy cái ly bẩn ra.

"Cậu đang làm gì vậy?" Phương Viễn Hàng khó hiểu.

Tôi cười bí ẩn: "Chứng cứ hung thủ để lại, tên đó đổi chiếc ly mình đã dùng rồi lấy một ly sạch khác để qua mắt mọi người. Đây không phải là cách tốt, chỉ cần cảnh sát kiểm tra kĩ hiện trường là phát hiện sơ hở ngay."

Phương Viễn Hàng nghe vậy thì nghi ngờ hỏi: "Vậy sao cậu lại muốn mang cái ly này ra?"

Tôi lườm anh ta: "Tôi chỉ muốn công việc kiểm tra hiện trường của cảnh sát đơn giản hơn thôi, họ sẽ không phát hiện ra vấn đề trong bức tường!" Tôi nói xong, bèn đặt cái ly này trở lại vị trí cũ của nó, sau đó cất cái ly sạch đi.

Sau khi giải quyết xong, khi ngẩng lên thì thấy Phương Viễn Hàng đang cảm kích nhìn mình.

"Đừng có nhìn tôi yêu thương như vậy, tôi không phải Phương Tư Minh của anh…" Tôi trêu anh ta.

Phương Viễn Hàng đỏ mặt, vội giải thích: "Tôi và Tư Minh chỉ

là anh em, cậu đừng nghĩ bậy!"

Tôi cười cười không nói gì nhưng lại thầm nghĩ, tôi mà nghĩ sai mới lạ ấy. Mới đầu tôi thấy hai anh em nhà này cứ mắt qua mày lại thì đã thấy lạ rồi. Giờ nghĩ kỹ hơn mới thấy, hóa ra là họ có gian tình thật!

Nhưng nếu họ không muốn thừa nhận thì người ngoài như tôi cũng không thể nói toạc ra được. Dù sao thì đây cũng là cuộc sống, là lựa chọn của họ, bất kỳ ai cũng không có quyền can thiệp vào.

"Vậy bây giờ phải làm sao?" Phương Viễn Hàng thấy tôi không nói gì thì đổi đề tài.

Tôi vuốt trán suy nghĩ một lát, rồi nói với anh ta: "Bây giờ chúng ta nên nghĩ cách để hung thủ tự nhận tội, như thế cảnh sát sẽ dễ làm việc hơn!"

"Cậu biết ai là hung thủ?" Phương Viễn Hàng ngạc nhiên hỏi.

Tôi chỉ cười từ chối cho ý kiến, rồi rời khỏi hầm rượu, Phương Viễn Hàng cũng đi theo. Khi chúng tôi về lại phòng, mọi người đều lo lắng chờ ở đấy.

"Tiến Bảo, có phát hiện gì không? Sao đi lâu thế?" Triệu Lỗi thấy tôi thì sốt ruột hỏi.

Tôi cười: "Tao có phải cảnh sát đâu, cho dù có phát hiện ra thì cũng không đến lượt tao xử lý. Nhưng tao hi vọng hung thủ có thể tự nhận tội." Nói rồi, tôi nhìn mọi người một lượt, cố quan sát sắc mặt của họ.

Tống Đại Trí hừ giọng, nói: “Ai dám? Đây là tội giết người đấy, hung thủ có mà bị điên mới thừa nhận là mình làm, đúng không?!"

Tôi lười phải đấu khẩu với thằng nhãi này, nên mặc kệ cậu ta mà nói với mọi người: "Tôi biết hung thủ không chỉ có một người, cậu còn có đồng lõa, tôi cũng biết giết người là vì tình cảm thì có

thể chấp nhận được. Nhưng dù sao đây cũng là phạm tội, đúng hay không cũng chẳng do tôi nói là được."

Mọi người tụm đầu vào bán tán, tôi nhìn đồng hồ: "Bây giờ là 12 giờ 15 phút trưa, tôi đoán khoảng chiều tối cảnh sát sẽ lên đến núi, hi vọng trong khoảng thời gian này người đó có thể đứng ra thừa nhận, có lẽ chúng ta còn có thể giúp được."

"Giúp cái gì, đâu thể giúp gã chạy trốn chứ! Đây chính là tội giết người đấy!" Tống Đại Trí bất mãn.

Triệu Lỗi tức giận, nói: "Ngậm mồm lại! Không nói thì không ai bảo cậu câm đâu!"

Tống Đại Trí bị Triệu Lỗi mắng cũng thấy khó chịu, nổi điên muốn lao lên đánh nhau, mấy bạn học nhao nhao kéo cậu ta lại: "Tâm trạng của mọi người đều không tốt, đừng đánh nhau mà!"

Có lẽ Triệu Lỗi đã không ưa Tống Đại Trí từ lâu, nó khinh bỉ nhìn Tống Đại Chí: "Mày nhìn cái vẻ sợ sệt của mình đi, làm bạn học của mày, tao cũng thấy con mẹ nó mắc ói!"

Tống Đại Trí cũng không chịu yếu thế, chửi lại: "Mày thì ghê gớm hả? Chẳng phải cũng cậy ông già mày mạnh à? Nếu không có ông già mày bảo vệ cho, thì mày chỉ là cái rắm thôi!"

"Tao dựa vào ông già tao thì sao? Chẳng phải mày thèm mà đ*o có cái phúc đấy à, tao dựa vào ông già tao vẫn mạnh hơn mày dựa vào bà già mày!"

Bọn họ cứ mày một câu, tao một câu chửi nhau um xùm, dù có người giữ lại không để đánh nhau, nhưng tôi càng nghe càng thấy phiền, đành phải quát lên: "Ngậm mồm lại hết đi!" Cả hai đều im bặt!

Tôi thở hắt ra, rồi lạnh lùng nhìn: "Chúng ta đều là bạn học cũ, tại sao vất vả lắm mới gặp lại nhau, thế mà không phải giết người

thì cũng cãi vã? Chúng ta có thù hận lớn đến vậy à?"

Mọi người nghe tôi nói xong thì im lặng, cả đám ủ rũ cúi đầu, tự ngẫm xem mình đã sống như thế nào mấy năm nay.

Đột nhiên, một giọng nói ai oán vang lên: "Mọi người đừng hiểu lầm nhau nữa, là tôi giết đấy."

Mọi người nhìn về giọng nói, phát hiện người lên tiếng chính là Dương Mỹ Linh!

"Sao… sao có thể thế được…" Triệu Lỗi choáng váng nghẹn họng.

"Vì sao…" Tôi bình tĩnh hỏi.

Dương Mỹ Linh cười lạnh: "Vì sao á? Tên khốn Tôn Hạo đó có chết một trăm lần cũng không đền được hết tội! Những chuyện nó làm với Lưu Tuệ Hâm năm đó phải khiến nó xuống địa ngục!"

CHƯƠNG

Đoạn Ký Ức Năm Đó

Mọi người giật mình nhìn Dương Mỹ Linh, chuyện Lưu Tuệ Hâm tự sát thì ai cũng biết, nhưng không ai ngờ hung thủ giết Tôn Hạo lại là một cô gái yếu đuối như thế.

Dương Mỹ Linh đứng lên, tự rót cho mình một chén trà, chậm rãi uống một ngụm. Tiếp đấy, cô nhìn thẳng vào mọi người, giọng nói bi thương đau đớn kể lại chuyện năm đó…

Khi ấy là kỳ nghỉ hè năm lớp 11, Dương Mỹ Linh và Lưu Tuệ Hâm cùng thề cả đời này sẽ không rời xa nhau. Vì thế hai cô gái chuẩn bị đăng ký vào cùng trường đại học, như vậy họ có thể ở cạnh nhau mãi.

Thế nhưng Dương Mỹ Linh không ngờ rằng, tên khốn Tôn Hạo lại đột nhiên bắt đầu theo đuổi Lưu Tuệ Hâm. Lúc trước cô đã từng nói với Lưu Tuệ Hâm là gã Tôn Hạo này không tốt đẹp gì, gã từng dây dưa mờ ám với một nữ sinh khóa trên, giờ lại tới theo đuổi Lưu Tuệ Hâm!

Đáng tiếc lúc đó Lưu Tuệ Hâm đã thích Tôn Hạo từ lâu, nên dù Dương Mỹ Linh có nói gì cũng không lọt vào tai. Cô ấy cứ đâm đầu vào cái gã mà mình gọi là "Chân mệnh thiên tử". Kết quả bất hạnh, câu nói của Dương Mỹ Linh như thần phán? Tôn Hạo chỉ qua lại

với Lưu Tuệ Hâm chưa được hai tháng đã nói lời chia tay.

Dương Mỹ Linh vốn cho rằng sau khi chia tay, dù Lưu Tuệ Hâm có đau lòng, nhưng thời gian sẽ khiến cô ấy quên đi. Nhưng ai ngờ, đây mới là khởi đầu của ác mộng…

Có một tối, mãi đến khuya Lưu Tuệ Hâm mới về lại ký túc xá. Dương Mỹ Linh thấy sắc mặt cô ấy tái nhợt nên hỏi thăm. Ban đầu, cô ấy còn ấp úng, sau đó được Dương Mỹ Linh khuyên thì mới nói, hóa ra cô đã mang thai gần 3 tháng rồi.

Khi ấy, Dương Mỹ Linh rất sợ, ép hỏi đứa bé có phải của Tôn Hạo không! Thật ra vốn chẳng cần Lưu Tuệ Hâm thừa nhận, việc này không phải đã quá rõ ràng rồi à?

Ngày hôm sau, Dương Mỹ Linh đi tìm Tôn Hạo đòi lại công bằng cho Tuệ Hâm, chất vấn cậu ta xem phải làm thế nào? Không ngờ Tôn Hạo nghe xong thì lắc đầu như trống bỏi: “Cô đừng có nói linh tinh! Tôi và Lưu Tuệ Hâm đã chia tay từ lâu rồi, ai mà biết cô ta có bầu với gã nào!”

Dương Mỹ Linh bị chọc tức run cả người. Nếu lúc đó có con dao trong tay, chắc chắn cô sẽ xông lên đâm tên khốn phụ tình “lòng lang dạ sói” này! Không còn cách nào khác, chỉ có thể bỏ đứa bé này đi sớm.

Thế là, Dương Mỹ Linh đưa Lưu Tuệ Hâm vào bệnh viện. Ai ngờ làm kiểm tra một hồi, bác sĩ lại nói nếu muốn phẫu thuật thì cần người lớn kí tên mới được. Hóa ra, Lưu Tuệ Hâm đã mang thai hơn 4 tháng rồi, bây giờ mà bỏ thì rất nguy hiểm. Hơn nữa, phải mấy tháng nữa Lưu Tuệ Hâm mới đủ tuổi, nên bệnh viện cần người giám hộ, cũng chính là bố mẹ của cô ấy ký tên, thì mới có thể bỏ đứa trẻ này được.

Chuyện này như cú sốc với Lưu Tuệ Hâm. Cô ấy không dám nói chuyện này với bố mẹ, nhưng bụng càng lúc càng lớn, nếu không

bỏ đứa trẻ đi thì giấu sao được?

Bố mẹ Lưu Tuệ Hâm đều là công nhân viên bình thường, cả đời người luôn rất quy tắc. Nếu biết con gái mình mang thai, họ lại chẳng tức điên lên! Dương Mỹ Linh thấy mà lo lắng, không biết nên giúp thế nào để qua được ải này.

Rất nhanh sau đó, mẹ Lưu Tuệ Hâm phát hiện ra con gái khác thường. Lưu Tuệ Hâm bị ép hỏi, đành phải nói thật là mình đã mang thai. Mẹ Lưu đưa con gái đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ lại nói, thai nhi đã được 6 tháng rồi. Nếu tùy tiện phá thai thì sẽ rất nguy hiểm, Lưu Tuệ Hâm có thể sẽ không mang thai được nữa.

Vào đường cùng, bố mẹ Lưu Tuệ Hâm xin tạm nghỉ học cho cô. Thành ra thế này rồi thì sao mà đến trường được nữa! Cũng chỉ có thể sinh đứa trẻ ra trước, rồi mới nghĩ cách tiếp!

Nhưng khi nhìn thấy bụng con gái càng ngày càng to, bố mẹ Lưu Tuệ Hâm nghĩ mà giận. Vì vậy, họ đến tìm bố mẹ Tôn Hạo, chất vấn xem nên làm thế nào với đứa trẻ sắp ra đời này?

Không ngờ bố mẹ Tôn Hạo lại thề thốt phủ nhận không phải Tôn Hạo gây họa, còn nhục mạ Lưu Tuệ Hâm mới nhỏ mà không biết giữ, có con là nhận bố lung tung! Bố mẹ Lưu nghe vậy thì tức đến mém hộc máu, nhưng cũng không làm gì được. Hai đứa trẻ đều còn là vị thành niên, báo công an thì chỉ làm to việc ra thôi, sau này con gái lại càng khó sống!

Về đến nhà, bố mẹ Lưu Tuệ Hâm trút giận lên con gái, nói nếu cô ấy hiểu chuyện thì sao việc lại thành ra thế này? Bây giờ Tôn Hạo không nhận, chẳng lẽ còn ép cậu ta đi xét nghiệm huyết thống à?

Có lẽ bố mẹ Lưu Tuệ Hâm hơi nặng lời, có lẽ chính Lưu Tuệ Hâm cũng bế tắc không tìm được đường thoát. Tóm lại đêm hôm đó, cô ấy đã nhảy lầu tự tử.

Trước khi chết, Lưu Tuệ Hâm gọi cho Dương Mỹ Linh, nói mình hối hận tại sao lại phải thích đàn ông. Nếu không phải Tôn Hạo trêu ghẹo, có lẽ bây giờ các cô vẫn có thể mặc sức tưởng tượng về tương lai với nhau!

Dương Mỹ Linh nghe thấy sự khác thường của Lưu Tuệ Hâm, cô đau khổ khuyên Lưu Tuệ Hâm đừng kích động, cứ sinh con ra đã. Bất kể là con trai hay con gái, cô cũng sẽ nuôi con với cô ấy, cùng đối mặt với chuyện sau này.

Nhưng Lưu Tuệ Hâm một lòng muốn chết, không nghe lọt được lấy một chữ, chưa nói xong đã cúp máy…

Dương Mỹ Linh lái xe ngay đến nhà Lưu Tuệ Hâm, nhưng khi đến nơi, đã thấy dưới nhà họ Lưu bu đầy người, một xe cảnh sát và xe cứu thương đang đổ cạnh đó.

Vất vả lắm cô mới chen vào được, thì nghe thấy tiếng khóc của bố mẹ Lưu Tuệ Hâm. Nhân viên cứu hộ kiểm tra cho xong, thông báo cô ấy đã chết. Lúc đó, Lưu Tuệ Hâm đã mang thai hơn 7 tháng…

Dương Mỹ Linh sững sờ đứng cạnh thi thể của Lưu Tuệ Hâm, đau khổ vô cùng. Cô ấy không thể tin Lưu Tuệ Hâm lại chết như vậy được! Mãi đến khi cảm giác được nước mắt chảy ra, cô mới biết đây là sự thật.

Nửa năm sau, Dương Mỹ Linh đăng ký vào đại học mà cô và Lưu Tuệ Hâm đã cùng hứa với nhau. Chỉ tiếc là lúc này chỉ còn một mình cô báo danh. Mấy năm đại học, cô thường nghe ngóng tình hình của Tôn Hạo qua bạn bè cấp 3, nhưng lại phát hiện ra gã như đã biến mất khỏi thế gian.

Mãi đến khi nhận được lời mời họp lớp lần này, Dương Mỹ Linh đã vô cùng hi vọng có thể gặp lại Tôn Hào, thanh toán sòng phẳng chuyện năm đó. Vì vậy, ngay sau khi tiệc tối kết thúc, cô hẹn Tôn

Hạo gặp nhau dưới hầm rượu, nói về chuyện năm đó của Lưu Tuệ Hâm.

Tôn Hạo vì chột dạ nên đương nhiên ngoan ngoãn nghe lời. Vì thế Dương Mỹ Linh thừa dịp gã uống say nên giết gã.

Nghe Dương Mỹ Linh tự thuật lại động cơ và quá trình giết người của mình, tôi cảm thấy vẫn có kẽ hở. Sao một cô gái nhỏ bé có thể giết chết người đàn ông cao 1m8 đơn giản như vậy được? Thấy thấy hình như lúc đó, Tôn Hạo cũng uống được nửa bình rượu, có thể thấy tửu lượng của cậu ta rất khá, mà chỉ chút rượu đó cũng không chuốc tôi say nổi.

CHƯƠNG

Người Chồng Mất Tích

Tuy quá trình giết người của Dương Mỹ Linh có trăm ngàn sơ hở, nhưng có một sự thật không thể bàn cãi, đó là Tôn Hạo bị cô ấy giết.

Lúc này, Triệu Lỗi nhìn Triệu Hiểu Tiêu, hỏi: "Không phải cậu nói cô ấy ngủ với mình à?"

Triệu Hiểu Tiêu đang định nói gì đó, đã bị Dương Mỹ Linh chặn lời; "Hiểu Tiêu nằm ngủ với tôi, nhưng cô ấy có thai nên ngủ rất say. Tôi đi rồi về, cô ấy cũng không biết."

Tôi nghĩ thầm, nếu đồng lõa không phải Triệu Hiểu Tiêu thì còn là ai được? Đột nhiên, tôi nhớ lại người đàn ông kì lạ gặp ở cửa phòng vào đêm đó, anh ta còn nói mấy câu kì lạ với tôi, hình như là buổi tối đừng ra ngoài.

Nghĩ đến đây, tôi quay lại nói với Phương Viễn Hàng: "Tổng giám đốc Phương, có thể tập hợp toàn bộ công nhân trong trang viên đến đại sảnh để tôi nhìn được không?"

Tuy Phương Viễn Hàng thấy khó hiểu, nhưng vẫn không hỏi gì mà gọi điện cho giám đốc, bảo anh ta gọi tất cả nhân viên đang ở trang trại đến tập hợp ở đại sảnh.

Lúc tôi và Phương Viễn Hàng đến đại sảnh, công nhân đã đứng

ở đó. Có phục vụ, bảo vệ, đầu bếp… tôi cẩn thận tìm kiếm, nhưng lại không thấy người đàn ông bí ẩn hôm qua.

Phương Viễn Hàng thấy tôi vẫn cau mày thì hỏi: “Cậu muốn tìm ai? Có trong đây không?”

Tôi lắc đầu, nói: “Đây là toàn bộ nhân viên à? Có sót ai không?”

Lúc này, giám đốc trang viên nói với tôi: “Chắc chắn không, toàn bộ nhân viên đều ở đây rồi.”

Tôi khẽ gật đầu: “Được rồi, làm trễ nải thời gian của mọi người. Mọi người tiếp tục việc của mình đi, cảm ơn.”

Thấy họ đi hết rồi, Phương Viễn Hàng khó hiểu hỏi tôi: “Cậu phát hiện ra cái gì à?”

Tôi thở dài: “Đêm qua, tôi gặp một người đàn ông kỳ lạ. Xem ra anh ta không phải là khách, cũng chẳng làm việc ở đây.”

Phương Viễn Hàng nghe vậy thì biến sắc: “Không phải bạn học Dương kia đã thừa nhận mình giết người rồi à?”

Tôi cười lạnh: “Anh tin một cô gái như cô ấy, không có ai giúp mà giết được một người đàn ông trưởng thành hả?”

Phương Viễn Hàng nghe xong thì trầm ngâm không nói gì. Có lẽ anh ta cũng đang phân tích ý của tôi.

“Dù người bí ẩn này thật sự là đồng lõa của Dương Mỹ Linh, nhưng cô ta không khai, chúng ta cũng không thể ép được.” Anh ta nói.

Lúc này, bảo vệ chạy nhanh về phía chúng tôi: “Tổng giám đốc Phương, đường thông rồi. Cảnh sát sẽ đến đây ngay!”

Tôi nghe thế thì chấn động, cuối cùng cũng sắp xong rồi. Chắc hẳn từ nay về sau, tôi sẽ không bao giờ tham gia họp lớp cái quái gì nữa, tránh để lại nhiều bóng ma tâm lý…

Về sau, đúng như tôi và Phương Viễn Hàng hi vọng. Vì hung thủ

đã tự thú, nên cảnh sát cũng chỉ phong tỏa quanh thi thể để lấy bằng chứng, không điều tra sâu hơn.

Tôi thấy mặt Phương Viễn Hàng đã nhẹ nhõm hơn, biết có lẽ anh ta đã có thể thả lỏng. Nhưng cả quá trình, sắc mặt Phương Tư Minh lại xanh mét. Chắc cậu ta không biết, tôi và anh cậu ta đã hợp tác giấu bí mật đó đi.

Lúc xuống núi, Phương Viễn Hàng đề nghị muốn tiễn, nhưng bị tôi từ chối. Tuy đã đồng ý giấu chuyện đó, nhưng cũng không có nghĩa chúng tôi có thể trở thành bạn.

Trên đường xuống núi, Triệu Lỗi rất kiệm lời, chúng tôi đều ăn ý im lặng. Tôi đoán chắc sau này chúng tôi sẽ không qua lại gì nữa, dù sao cũng không có mấy người tiếp nhận được thế giới của tôi. Có một số việc, biết rồi lại càng khiến người ta khó thừa nhận hơn là không biết.

Vào nội thành, tôi lấy cớ xuống xe rồi tự bắt taxi về nhà. Về đến nơi, tôi chạy đi tắm nước nóng để tẩy xui trong hai ngày nay. Sau đó nhận được điện thoại của chú Lê bảo đến nhà ăn cơm, mấy ngày không gặp nên chú rất nhớ tôi.

Tôi tự hiểu rõ, xem ra lão cáo già này lại có việc cho tôi rồi.

Chiều đó, Đinh Nhất lái xe đến đón tôi. Tôi vừa lên xe, anh ta đã cau mày hỏi: “Mấy hôm nay cậu đi đâu? Sao lại có mùi hôi thế?”

Tôi nghe xong thì vội cúi xuống ngửi lung tung, xác định không có mùi gì mới trợn mắt nói: “Tôi vừa tắm xong đó được không? Đây là mùi thơm của sữa tắm đó!”

Đinh Nhất liếc tôi, không nói gì mà khởi động xe.

Vừa đến nơi, tôi đã thấy một người phụ nữ trung niên đang khóc sướt mướt nhờ chú xem quẻ cho. Tôi tới ngồi nghe mới biết, thì ra chồng của bà ấy ngoại tình, mà bà ấy không dám đánh bài

ngửa với chồng, nhưng lại chẳng biết kẻ thứ ba là ai nên tìm đến chú Lê, muốn nhờ chú hóa giải kiếp đào hoa này của chồng mình.

Tôi thấy chú Lê vẽ loạn xạ lên một tờ giấy màu vàng, rồi đưa cho bà ấy: "Bà cất kỹ lá bùa này, đặt nó dưới gối của chồng mình. Chưa đến ba ngày sau, ông ta sẽ hồi tâm chuyển ý."

Người phụ nữ kia nhận tấm bùa rồi cảm ơn luôn mồm, còn lấy ra một phong bì dày cộp nhét vào tay chú Lê. Sau đó bà ta mới hớn hở đi về.

Tôi cười cười đến cạnh chú Lê, nói đùa: "Chú Lê, chú cho bà ấy cái gì thế, có linh thật không?"

Chú Lê nghe xong thì búng trán tôi: "Thằng nhóc thối, đồ của chú mày thì tất nhiên là linh rồi. Nếu không, mày cho rằng người khác đều là đồ ngu à? Chú vừa vẽ cho bà ấy lá bùa khóa tình, chỉ cần người đàn ông này không quyết tâm muốn ly hôn vợ, thì chắc chắn có thể cứu vãn được hôn nhân! Nhưng cái gì cũng có ngoại lệ, nếu ông ta muốn ly hôn không do dự gì, thì dù lá bùa có lợi hại cách mấy cũng không thể thay đổi ý chí kiên định của một người, hiểu chưa?"

Tôi câu hiểu câu không, gật đầu. Xem ra, cái nghề triết học duy tâm này đúng là bác đại tinh thâm!

Lúc này, chú Lê quay lại cầm túi hồ sơ trên bàn lên, đưa cho tôi: "Đây là hôm qua cô Bạch đưa tới, cháu đem về nghiên cứu kĩ một chút. Tiền công lần này rất cao, chỉ cần chúng ta tìm được người, chắc chú cũng có thể nghỉ hưu sớm rồi!"

Tôi nghe xong thì giật mình, có thể khiến lão già này nghỉ hưu sớm, vậy số tiền kia hẳn là rất sộp. Vì thế, tôi vội mở túi lấy một tập A4 ra. Tờ đầu tiên là ảnh chụp của một người đàn ông.

Người này có tướng mạo rất nghiêm túc, mặt to góc cạnh, ngũ quan rõ ràng, khoảng tầm 40 tuổi. Tuy tấm ảnh này rất màu mè,

nhưng nhìn nét mực thì chắc đã có lâu lắm rồi.

Chú Lê nói, người đàn ông này là Trương Tuyết Phong, thương nhân giàu có từ Hồng Kông. Tháng 5 năm 1990, ông ta bị bắt trên đường từ phòng thể hình về công ty. Sau đó vợ ông ta là Lâm Dung Trân nhận được điện thoại của bọn bắt cóc, đòi bà ta chuẩn bị 60 triệu đô la tiền chuộc, nếu không sẽ giết con tin.

CHƯƠNG

Bà Lão Kỳ Lạ

Hồng Kông 20 năm trước, người có tiền đều rất nhát gan, họ lại càng không muốn tin vào cảnh sát. Thế nên Lâm Dung Trân không chọn báo án, mà gửi số tiền này vào tài khoản mà bọn cướp đã chỉ định.

Nhưng Lâm Trân Dung không ngờ, tuy bà ta đã gửi tiền nhưng mãi mà vẫn không thấy tin chồng được thả, cuối cùng đành phải báo cảnh sát.

Cảnh sát Hồng Kông điều tra hơn một năm, cuối cùng cũng gô cổ được bọn bắt cóc. Chỉ tiếc thủ phạm chính Liêu Hồng Binh bị cảnh sát bắn chết trong lúc chạy trốn, những người còn lại chỉ biết Trương Tuyết Phong bị Liêu Hồng Binh liên lạc với người khác, đã dùng thuyền đánh cá để đưa ra vùng biển quốc tế. Nhưng cụ thể là đi hướng nào và liên hệ với bên kia ra sao, thì họ đều không biết!

Từ đó về sau, Trương Tuyết Phong như bốc hơi khỏi thế gian…

Đến bây giờ đã qua gần 20 năm, sau khi chồng mất tích, vợ Trương Tuyết Phong - bà Lâm Dung Trân vẫn tin chồng mình còn sống. 20 năm nay, bà không ngừng tìm kiếm tung tích của chồng.

Mãi cho đến năm ngoái, Lâm Dung Trân đi khám, phát hiện mình bị ung thư giai đoạn cuối. Lúc này bà mới đối mặt với sự

thật, quyết định trước khi mình chết phải tìm được xác chồng, mong muốn được cùng chôn với ông.

Tôi nghe xong thì thấy thẩn thức, chuyện thế này tôi chỉ được thấy trong phim Hồng Kông lúc nhỏ, không ngờ lại có thật trong đời thực! Xem ra muốn làm đại gia ở Hồng Kông cũng không dễ gì!

Tôi lật tiếp tài liệu, sau đó tự tin nói với chú Lê: "Việc này cũng không khó, chú đừng thấy bọn họ tìm 20 năm mà không ra. Chỉ cần cháu có thể chạm vào di vật của Trương Tuyết Phong, chắc sẽ tìm được dễ dàng."

Không ngờ chú Lê lại lắc đầu: "Lần này không đơn giản như vậy, sau khi chồng mất tích, Lâm Dung Trân một mình chèo chống xí nghiệp Trương thị do hai người đồng sáng lập, chẳng những không trượt dốc, mà càng ngày càng phát triển hơn. Bây giờ tài sản của bà ấy đã gấp mấy chục lần từ lúc Trương Tuyết Phong mất tích. Một người phụ nữ khôn khéo như vậy, bỏ ra 20 năm tìm kiếm chồng đã chi hơn ba tỷ đô Hồng Kông! Nhưng vẫn không tìm được gì. Bây giờ biết mình không còn nhiều thời gian, không thể mù quáng như trước được nữa. Nên bà ấy đã thông qua luật sư riêng, treo thưởng cho ai có thể tìm được di hài của Trương Tuyết Phong. Bất kể bà còn sống hay sau khi chết đi đều sẽ nhận được 30% tài sản, coi như tiền công!

30%! Bao năm nay, bà ấy đã bỏ ra hơn 3 tỷ để tìm chồng, vậy tài sản chắc chắn phải hơn 10 tỷ đó! Chú Lê thấy tôi bấm tay tính, thì cười ha hả hỏi: "Tiến Bảo, cháu đoán thử xem, bây giờ nữ sĩ họ Lâm này có bao nhiêu tiền?"

Tôi nghĩ: "Chắc trên 10 tỷ chứ?"

"Đoán lại đi!" Chú Lê nói.

"Chẳng lẽ là mấy chục tỷ?" Tôi không tin nổi nói.

Chú Lê cười bí ẩn: "62 tỷ 5! Bây giờ số tiền này đã được Lâm

Dung Trân đóng băng trong tài sản rồi. Chỉ khi tìm được chồng Trương Tuyết Phong, tài khoản kia mới được mở ra.”

62 tỷ 5? ! Mẹ ơi!! Đây quả đúng là con số trên trời mà! 30% của 62 tỷ 5, chẳng phải đã được hơn 18 tỷ rồi ư? Chả trách chú Lê nói nếu lần này tìm được, chú có thể nghỉ hưu sớm! Đừng nói là chú, ngay cả tôi cũng nghỉ hưu sớm được rồi ấy chứ!

Tôi như mường tượng ra cảnh mình nằm trong bể rượu, trái ôm phải ấp, hưởng thụ cuộc sống! Chú Lê thấy tôi cười ngu thì vỗ vào đầu tôi một cái: “Thằng nhóc ngốc này, mơ mộng đẹp gì đó!”

Tôi bị đánh cho rơi từ thiên đường xuống hiện thực, phàn nàn: “Chú Lê, cháu đang mặc sức tưởng tượng cuộc sống sau khi về hưu của chúng ta đó!”

Chú Lê trợn mắt nhìn tôi, tức giận nói: “Cháu khoan hãy nằm mơ giữa ban ngày đi. Cháu nghĩ chuyện này ngon ăn vậy à? Trước chưa nói 20 năm nay có bao nhiêu cao thủ trong giới tâm linh đi tìm mà không được. Bây giờ lại còn có bao nhiêu người đang xoa xoa tay chuẩn bị vì khoản tiền lớn này đấy!”

Tôi không đồng ý: “Nếu chúng ta tìm được, sao bọn họ sẽ cướp được chứ!”

“Khó nói lắm…” Chú Lê nói nghiêm trọng.

Sau khi từ nhà chú Lê về, tôi bắt đầu thu dọn hành lý. Chú Lê nói ba ngày sau, chú ấy, tôi, Đinh Nhất, còn cả La Hải sẽ bay sang Hồng Kông trước. Có một số việc, nhất định phải gặp Lâm Dung Trân mới bàn được.

Lúc này tôi mới sực nhớ ra mình không có hộ chiếu, làm sao đi Hồng Kông được chứ? Nghĩ vậy, tôi gọi cho chú Lê. Chú nghĩ một lát rồi nói: “Không sao, cháu gửi số chứng minh nhân dân cho chú, chú nghĩ cách cho.”

Ba ngày sau, nhóm chúng tôi thuận lợi đáp xuống sân bay quốc tế Hồng Kông. Lúc chú Lê đưa hộ chiếu tới trước mặt, tôi giật mình. Lão già này đúng là thủ đoạn đầy trời!

Vừa kiểm tra an ninh xong, thì thấy một người trẻ tuổi mặc vest màu xám đang giơ cao tấm biển, trên đó có ghi: Đại sư Lê Chấn Hải.

Chú Lê đi tới cười nói: "Xin chào, tôi là Lê Chấn Hải."

Chàng trai kia nói với vẻ mặt cung kính: "Chào ngài, Lê đại sư, đi đường vất vả rồi. Tôi là trợ lý của luật sư Nghiêm – Phương Thanh Bình, mời các vị theo tôi."

Nhóm chúng tôi đi theo Phương Thanh Bình ra sân bay, có một chiếc xe thương vụ màu đen đã chờ sẵn ở ngoài.

Lên xe rồi, chú Lê hỏi Phương Thanh Bình, "Chúng ta đi đâu?"

Phương Thanh Bình nói, bây giờ chúng tôi sẽ đến biệt thự trên sườn núi của chủ tịch Lâm. Luật sư Nghiêm và chủ tịch Lâm đang đợi chúng tôi ở đó. Bàn việc xong, anh ta sẽ đưa chúng tôi đến khách sạn Tứ Quý nghỉ ngơi.

Lần đầu tiên đến Hồng Kông, tôi giống như nhà quê lên phố, thấy cái gì cũng mới lạ. Vừa nghe nói đến "sườn núi", tôi lại càng phấn khích hơn. Từ lâu đã nghe nói đại gia ở Hồng Kông đều sống trong biệt thự trên sườn núi, xem ra lần này tôi được mở rộng tầm mắt rồi.

Xe nhanh chóng chạy vào khu biệt thự của Lâm Dung Trân. Đó là một biệt thự cao ba tầng, sân sau có bể bơi rất rộng. Mấy người giúp việc đang cắt cỏ trong sân, người canh cổng thấy xe chúng tôi đến thì ấn nút mở cửa chạy bằng điện. Cửa biệt thự từ từ mở ra…

Tôi yên lặng đi theo chú Lê, cố gắng tỏ ra bình tĩnh. Đinh Nhất và La Hải đều vác vẻ mặt vô cảm như thấy cái gì cũng đều rất bình

thường.

Phương Thanh Bình dẫn chúng tôi vào phòng làm việc trên tầng hai. Vừa vào, chúng tôi nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc kỳ lạ, và một người đàn ông có mái tóc hoàn hảo ngồi trong đó.

Nói người phụ nữ kia ăn mặc kỳ lạ, là vì trông bà cũng đã sáu, bảy mươi tuổi, nhưng lại buộc hai bím tóc, ăn mặc như thiếu nữ. Nếu bà ấy mặc như thế mà đi trên đường ở quê chúng tôi, chắc sẽ bị xem là tâm thần.

Người đàn ông kia lại ăn mặc vô cùng sạch sẽ, nhìn có vẻ như là một người nghiêm túc. Tuy đã luống tuổi, nhưng dáng người rất tốt, có thể thấy là thường tập thể hình.

CHƯƠNG

Không Có Kết Quả

Người đàn ông bên cạnh bà lão kỳ lạ kia thấy chúng tôi tới thì đứng dậy bắt tay chú Lê, nói bằng khẩu âm sứt sẹo: "Vị này chắc là Lê đại sư! Hoan nghênh, hoan nghênh!" Nói xong, ông ta hơi nghiêng người, giới thiệu bà lão với chú Lê: "Vị này là phu nhân Lâm Dung Trân. Tôi là luật sư của bà ấy, Nghiêm Túc, là người đã liên lạc với ngài lúc trước."

Chú Lê gật đầu tỏ ý chào Lâm Dung Trân: "Chào bà Lâm, rất vui được gặp bà. Ba người này đều là trợ thủ của tôi. Hi vọng chúng tôi có thể giúp bà hoàn thành tâm nguyện bao năm nay."

Lâm Dung Trân mỉm cười, nói với chú Lê: "Lê đại sư khách sáo quá, mời ngồi." Nói xong, bà lấy điện thoại ra ấn nút rồi nói: "Chị Tống, pha trà."

Tôi hoàn toàn không ngờ bà lão này lại là Lâm Dung Trân, hơn nữa giọng phổ thông của bà lại giỏi như vậy.

Lúc này, một người phụ nữ mập hơn 40 tuổi bê khay trà vào, lần lượt rót cho chúng tôi. Chú Lê rất thích, cầm chén trà ngửi, rồi cười nói: "Trà ngon..."

Luật sư Nghiêm cười: "Nghe nói Lê đại sư am hiểu trà, nên tổng giám đốc Lâm đặc biệt sai người đến Vân Nam mua Phổ Nhị 30

năm này. Đại sư thích là may rồi.”

“Tổng giám đốc Lâm khách sáo quá. Họ Lê tôi đây bình sinh ngoại trừ dịch kinh tâm linh, thì thích nhất là thưởng trà. Không ngờ chút sở thích nhỏ này lại khiến ngài tốn kém như thế, sao tôi lại không biết xấu hổ thế chứ!” Chú Lê nói.

Lâm Dung Trân xua tay: “Đại sư đừng nói vậy, ngài là khách quý của tôi, đương nhiên tôi phải tiếp đãi long trọng. Tôi rất ngưỡng mộ đại sư như ngài, xin ngài chớ khách sáo.”

Chú Lê từ từ buông chén trà, nghiêm túc nói với Lâm Dung Trân: “Không biết bà Lâm đã chuẩn bị xong những thứ chúng tôi cần chưa?”

Lâm Dung Trân nghe vậy thì gật đầu với luật sư Nghiêm, ông ấy lấy một hộp gỗ sơn son từ trong két ra. Chú Lê liếc, ra hiệu tôi cầm lấy.

Vì vậy, tôi đi tới nhận lấy hộp gỗ, sau đó từ từ mở nắp ra, bên trong có một cái đồng hồ cổ, một miếng ngọc bội xanh biếc, và chiếc tẩu rất tinh xảo, vừa nhìn là biết những thứ này rất xa xỉ.

Tôi cầm miếng ngọc bội lên, đặt vào trong lòng bàn tay, cố gắng thử cảm nhận tàn hồn trên đó, tiếc là không thu hoạch được gì. Tôi lại thử lần lượt hai món còn lại, nhưng vẫn như cũ.

Tôi thắc mắc nhìn chú Lê: “Có thể là không đúng đồ…”

Chú Lê nghe xong, quay sang nói với Lâm Dung Trân: “Bà Dung, ba thứ này không dùng được. Xin hỏi còn thứ gì khác không? Không nhất định phải là thứ quý trọng nhất, chỉ cần thứ tiên sinh thường dùng.”

Lâm Dung Trân nghĩ ngợi, sau đó đứng dậy nói với chúng tôi: “Mọi người theo tôi.”

Chúng tôi theo Lâm Dung Trân tới một căn phòng trên tầng ba.

Bà ấy nói với tôi, đây là phòng sách của tiên sinh lúc trước. Những thứ bên trong vẫn còn nguyên vẹn, không hề di chuyển, vì bà vẫn luôn tin rằng chồng mình còn sống, sớm muộn gì cũng trở về căn nhà này.

Tôi nghe thế thì cảm thán, sao trên đời lại có một người phụ nữ si tình như vậy chứ, đợi chồng 20 năm vẫn không hề từ bỏ. Tôi tin nếu không phải biết mình sắp chết, chắc chắn bà vẫn sẽ tiếp tục chờ.

Tuy Lâm Dung Trân ăn mặc kì lạ, nhưng lại là người phụ nữ rất thông minh. Nếu không bà đã chẳng thể một mình quản lý công ty của chồng tốt như vậy. Bà biết tôi muốn tìm thứ quan trọng nhất của chồng nên mới đồng ý cho tôi vào phòng ông ấy.

Tôi quay lại nhìn chú Lê, ông nói với tôi: “Đi đi, bọn chú chờ bên ngoài.”

Tôi gật đầu, đẩy cửa bước vào…

Vốn tưởng căn phòng này sẽ có bí mật gì khiến người ta kinh ngạc, nhưng vào rồi mới thấy, đây chỉ là thư phòng không thể bình thường hơn. So với sự hiện đại bây giờ, thì căn phòng này như đang dừng lại ở thời điểm 20 năm trước.

Đèn trong phòng hơi tối, trông hơi trầm trầm. Tôi đến trước cửa sổ, kéo tấm rèm nặng nề chạm đất ra, căn phòng trở nên sáng sủa hơn nhiều. Quả không ngoa là phòng sách, thậm chí còn có hai mặt tường đầy sách, có nhiều cuốn tiếng Anh. Xem ra Trương Tuyết Phong này là một thương nhân học vấn cao.

Giữa phòng là một bàn làm việc lớn màu đỏ thẫm, chắc được làm từ gỗ lim. Mặt bàn rất sạch sẽ, không giống kiểu đã lâu không ai dùng, chắc Lâm Dung Trân thường cho người lau dọn.

Trên bàn bày mấy khung ảnh, đều là ảnh chung của Trương Tuyết Phong và Lâm Dung Trân. Trong ảnh, Lâm Dung Trân vẫn

còn rất trẻ, cách ăn mặc cũng không quái dị như bây giờ. Tôi vuốt từng khung ảnh, muốn cảm nhận tàn hồn trên đó, nhưng lại không thấy gì.

Đúng là không xong rồi, nếu không tìm thấy thứ rất quan trọng, lần này chúng tôi đến Hồng Kông xôi hỏng bỏng không mất! Nghĩ đến đây, tôi thấy hơi sốt ruột. Đây là tình huống tôi sợ gặp phải nhất, lâm vào ngõ cụt không cách nào thoát ra được…

Tôi biết nôn nóng bất an cũng không khiến mọi việc tốt lên. Tôi cần tỉnh táo lại, nơi này đã được Lâm Dung Trân chăm sóc giữ gìn 20 năm, vậy nhất định nó có ý nghĩa đặc biệt. Ít ra đây cũng là nơi Trương Tuyết Phong thường vào trước khi mất tích, chắc chắn là có thứ mà ông ấy yêu mến.

Nhưng hiển nhiên không phải là những bức ảnh kia… Lúc này, tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy bức tranh treo trên tường. Tuy tôi chẳng có con mắt nghệ thuật gì, nhưng vẫn có thể nhận ra bức tranh này được người nổi tiếng vẽ, dưới góc phải còn có chữ kí tiếng Anh như vẽ bùa.

Tôi sờ vào lồng kính trên khung ảnh, không có cảm giác gì. Tôi lại chạm vào khung tranh, nhưng chỉ thấy thất vọng. Vẫn không phải. Chẳng lẽ Trương Tuyết Phong chưa chết? Một nghi vấn xuất hiện.

Nhưng tôi lập tức bác bỏ nó, chuyện này khác với chuyện của Triệu Mẫn. Ông ấy là một người đàn ông trưởng thành, mất tích sau khi bị bắt cóc. Theo tài liệu, bọn cướp cũng đã bị đền tội. Thủ phạm chính biết được tung tích của Trương Tuyết Phong bị bắn chết, nếu Trương Tuyết Phong còn sống thật, vậy chắc chắn ông ta sẽ nghĩ cách để về nhà, chứ sao lại phiêu bạt bên ngoài 20 năm? Huống chi, ông ta còn có gia sản hàng tỷ?

Nên tôi có thể chắc chắn rằng Trương Tuyết Phong đã chết ở

một nơi nào đó không ai biết. Nghĩ lại, Trương Tuyết Phong này cũng thật đáng thương. Lúc còn sống, dù có nhiều tiền cỡ mấy, hào nhoáng ra sao thì cũng được gì đâu? Chẳng phải vẫn rơi vào kết cục chết không ai nhặt xác à!

Còn nữa, Trương Tuyết Phong này cũng thật kì lạ. Chẳng lẽ không có thứ gì mà ông ta yêu thích hay lưu luyến sao? Tôi không từ bỏ ý định, tiếp tục sờ loạn xạ đống sách trên tường. Vẫn không có kết quả gì!

CHƯƠNG

Chôn Mạng Nơi Đảo Hoang

Tôi đứng giữa thư phòng mà không biết làm sao, vẫn nhìn mỗi thứ bên trong. Chắc chắn là có một thứ đặc biệt, nhưng nó là gì?

Bỗng nhiên, trong đầu tôi như lóe lên. Hình như tôi có thấy Trương Tuyết Phong luôn mang cái kẹp cà vạt vàng khảm kim cương trong mấy bức ảnh. Tôi vội vàng chạy đến bàn làm việc nhìn. Quả nhiên! Tuy bối cảnh và quần áo trong mỗi bức ảnh đều khác nhau, nhưng ông đều sử dụng cái kẹp này.

Tôi đột nhiên vui sướng như biết cách mở cánh cửa cất giấu kho báu. Đúng vậy! Cái kẹp này chắc là quan trọng nhất, ít ra nó cũng là một thứ mà ông ấy rất thích. Nghĩ đến đây, tôi đẩy cửa ra ngoài, yêu cầu Lâm Dung Trân có thể cho mình xem cái kẹp cà vạt trong bức ảnh kia không.

Dù ngạc nhiên, nhưng Lâm Dung Trân vẫn bảo người hầu lấy tới. Lúc cầm cái kẹp, tôi thở phào nhẹ nhõm. Chính là nó!

Đây là một chiếc kẹp vàng 24k, được khảm năm viên kim cương kích thước không đồng đều, mặt trong của nó có khắc hai chữ tiếng Anh viết tắt. Tôi không biết nó có nghĩa là gì, có lẽ là tên riêng, đương nhiên, rất có thể là tên của nhãn hiệu nào đó.

Nhưng tất cả đều không quan trọng, quan trọng là tôi cảm nhận

được chút tàn hồn và một số kí ức ngắn ngủi khi còn sống của Trương Tuyết Phong…

Kẹp cà vạt này là do một cô gái tặng cho Trương Tuyết Phong, đương nhiên không phải là Lâm Dung Trân. Trương Tuyết Phong lúc đó vẫn còn rất trẻ tuổi. Hình ảnh chuyển đi, xung quanh biến thành màu đen, không gian chập chờn, không ổn định. Thỉnh thoảng tôi lại nghe được từng cơn sóng biển, chắc hẳn Trương Tuyết Phong đang ở trên một con thuyền!

Sau đó, luồng ánh sáng rọi từ đỉnh đầu xuống, một người đàn ông đen gầy đi tới, gã không nói câu nào đã lôi Trương Tuyết Phong ra ngoài… Mặt trời chói mắt, ông ấy phải mất một lúc mới thích ứng được để nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Quả nhiên Trương Tuyết Phong đi lên một chiếc thuyền đánh cá nhỏ. Người kéo ông là một ngư dân có làn da ngăm đen, dáng người nhỏ thó. Trông gã không giống người Hoa mà giống dân ở vùng nào đó thuộc Đông Nam Á hơn. Gã bô bô nói một loạt với Trương Tuyết Phong, nhưng tôi chẳng hiểu câu nào, chỉ cảm thấy rất giống một ngôn ngữ của quốc gia nào đó ở Đông Nam Á.

Có lẽ Trương Tuyết Phong say sóng rất nặng, ông nép mình vào mạn thuyền nôn liên tục, còn ngư dân kia thì chửi rủa không ngớt. Tuy tôi không hiểu, nhưng nhìn vẻ mặt của gã cũng có thể biết đó không phải lời lẽ gì hay ho.

Sau đó, hình ảnh lại chuyển, một hòn đảo nhỏ xuất hiện, trên đảo có rất nhiều hòn đá kì lạ. Trương Tuyết Phong bị ngư dân kia kéo lên một cái hang trên đảo, đấy là một động nham thạch rất lớn. Gã kéo Trương Tuyết Phong đi rất lâu mới dừng lại. Thì ra ở sâu trong hang động có một chiếc lồng chó cực lớn bằng sắt, chắc gã ngư dân đã chuẩn bị từ lâu. Gã nhét Trương Tuyết Phong vào, rồi ném cho ông ít thức ăn và nước uống, sau đó bỏ đi.

Sau khi gã đi rồi, xung quanh tối mịt. Trương Tuyết Phong cố gắng kêu lên, nhưng không có âm thanh nào truyền được ra ngoài.

Thời gian trôi qua từng ngày, số đồ ăn ngư dân để lại đã hết từ lâu, nhưng mãi vẫn chẳng có ai đưa đồ ăn thêm. Ông ấy cứ như đã bị quên lãng, ở lại trong động nham thạch kinh khủng này…

Tôi nắm chặt cái kẹp, những thông tin mà tôi biết rất ít. Bây giờ, điều duy nhất mà tôi biết, chính là Trương Tuyết Phong đã chết trên một hòn đảo không tên.

Tôi trả kẹp lại cho Lâm Dung Trân, sau đó nói với chú Lê: “Cháu hơi mệt. Chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi trước đã!”

Chú Lê biết tôi đã nhìn thấy gì đó, muốn nói với riêng nên gật đầu, rồi quay sang nói với Lâm Dung Trân: “Bà Lâm, cháu tôi có thể giúp bà. Nhưng nó vừa đến nên rất mệt. Chúng tôi phải về khách sạn nghỉ ngơi trước đã, có chuyện gì thì ngày mai chúng ta sẽ bàn lại.”

Dù Lâm Dung Trân sốt ruột, nhưng bà đã chờ 20 năm rồi, đương nhiên cũng không gấp gáp gì đêm nay. Vì vậy, bà để Phương Thanh Bình đưa chúng tôi đến khách sạn đã đặt trước để nghỉ ngơi.

Về đến khách sạn, tôi kể lại những hình ảnh nhìn thấy với chú Lê. Chú nghe xong thì trầm tư một lúc rồi nói: “Trương Tuyết Phong này đúng là thê thảm thật. Chắc bọn cướp đó để ông ấy trên một hòn đảo không tên, đợi đến lúc Lâm Dung Trân trả tiền rồi sẽ thả người. Nhưng giữa chừng chắc là có vấn đề gì đó, mới khiến Trương Tuyết Phong bị bỏ lại đến chết trên đảo. Sau này tên bắt cóc bị bắn chết, đương nhiên không còn ai biết tung tích của ông ấy nữa.”

“Cũng không phải! Còn có ngư dân kia nữa. Chắc chắn gã biết Trương Tuyết Phong ở đâu. Sao gã lại có thể để một người đang

sống sờ sờ bị nhốt đến chết trong động không ánh mặt trời đó chứ?” Tôi không thể hiểu nổi.

Chú Lê giở tài liệu của Trương Tuyết Phong ra: “Chuyện này cũng khó nói, lúc đó cảnh sát cũng đã tìm ngư dân đó nhưng lại không thấy. Chắc gã cũng đã xảy ra chuyện mới để Trương Tuyết Phong bị nhốt đến chết ở đó.”

Tôi do dự nói: “Nhưng bây giờ tin tức mà chúng ta biết rất ít. Cháu vốn không biết hòn đảo nhỏ kia ở đâu hết?”

Chú Lê nghe xong thì an ủi: “Cháu đừng gấp, ngày mai chúng ta gặp Lâm Dung Trân rồi nói. Hôm nay cháu cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi!”

Tôi gật đầu, rồi đi vào một phòng để ngủ. Phương Thanh Bình thuê một phòng lớn khá xa hoa, nhưng lại chỉ có ba căn phòng ngủ. Tôi là người khá dễ chịu, nên chủ động đề nghị ngủ chung với Đinh Nhất. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên chúng tôi ngủ cùng nhau.

Vào tắm rửa xong, chuẩn bị lên giường đi ngủ. Ai ngờ lúc này Đinh Nhất lại đi tới, ngửi ngửi tôi rồi nói: “Mấy ngày trước cậu gặp phải cái gì thế? Sao hôi vậy?”

Tôi vội ngửi người mình, vờ tức giận: “Xéo đi, anh mới hôi ấy. Mùi trên người ông đây là mùi đàn ông được không?”

Nhưng Đinh Nhất nghiêm túc nói: “Không đúng. Cậu nghĩ lại đi, có gặp thứ gì đặc biệt không? Ví dụ như hồ ly…”

Tôi nghe xong thì giật nảy mình, thằng nhãi này giỏi thật, chẳng nhẽ có mũi chó à? Vì vậy, tôi kể lại chuyện mình gặp được Hỏa Hồ Ly ở trang trại rượu cho anh ta nghe. Đinh Nhất nghe xong, thì nói với vẻ mặt cẩn thận: “Thứ đó không đơn giản. Tôi có thể ngửi được mùi trên người nó, chắc là đã có đạo hạnh vài trăm năm. Sau này nếu gặp lại nó, nhất định phải cảnh giác, biết chưa?”

“Cái gì? Mấy trăm năm? Anh nói đùa gì thế? Chẳng lẽ tôi gặp phải hồ ly tinh?” Tôi không tin nói.

Đinh Nhất thấy tôi không tin thì hỏi tôi: “Cậu có gặp hồ ly nhà ai lén uống rượu vang chưa? Chuyện đó phải có đạo hạnh mới làm được! Không được rồi, ngày mai để sư phụ bói cho cậu một quẻ.”

CHƯƠNG

Tử Kiếp Trong Số Mạng

Tuy Đinh Nhất nói rất nghiêm trọng, nhưng tôi lại cảm thấy chẳng sao cả. Dù sao tôi cũng không làm hại con hồ ly đó, còn tốt bụng ôm nó về phòng, con thú đó cũng không thể lấy oán trả ơn chứ?

"Được rồi, anh cứ tính đi. Không được rồi, tôi mệt quá." Nói rồi, tôi mơ mơ màng màng thiếp đi.

Mới sáng hôm sau, tôi đã bị Đinh Nhất gọi: "Dậy đi. Sư phụ đang chờ cậu đấy."

Đầu như ổ gà, tôi ngồi dậy nhìn đồng hồ, mới con mẹ nó chưa tới 6 giờ, sớm thật đấy nhỉ. Nhưng nghe chú Lê đang đợi, tôi cũng không tiện nói gì, đành phải mặc quần áo tử tế rồi ra ngoài.

Lúc vào phòng khách, tôi thấy chú Lê tinh thần phơi phới ngồi trên ghế sofa chờ mình.

"Lại đây… Tiến Bảo. Chú nghe Đinh Nhất nói cháu gặp phải thứ không đơn giản. Lại đây chú bói cho một quẻ, không để dính chuyện mới được."

Tôi gật đầu đi tới, nói ngày sinh tháng đẻ của mình xong, tôi thấy chú cầm mai rùa, đút mấy đồng tiền khai nguyên thông bảo lớn vào rồi lắc.

"Keng…" Chú Lê đổ mấy đồng tiền trong mai rùa xuống bàn, rồi

bấm đốt ngón tay liên tục để tính gì đó. Mãi sau, chú mới ngẩng lên, nói với tôi: “Tiến Bảo, cháu có duyên với thứ này. Cháu đã từng gặp nó rồi.”

Tôi nghe xong thì giật mình, vì tôi thật sự không nhớ đã gặp con vật lông lá kia khi nào? Nhưng thấy chú Lê chắc chắn, tôi biết chú không nói linh tinh để lừa mình.

“Chú Lê, vậy nó muốn làm hại cháu à?”

Chú Lê lắc đầu: “Không giống lắm. Cháu gặp được nó, chứng tỏ cháu và nó chưa hết duyên phận. Nhìn quẻ bói, sau này cháu sẽ gặp phải một kiếp, cần nó độ kiếp giúp cháu.”

“Kiếp gì ạ? Có nguy hiểm không?” Tôi sợ hãi nói.

Sắc mặt chú Lê hơi nghiêm trọng: “Đây là kiếp phải chết đã định trong số mạng cháu. Nếu qua được thì sẽ sống lâu trăm tuổi, nếu không qua… chỉ e không sống tới 30.”

“Cái gì! Chú Lê, chú đừng làm cháu sợ. Cháu còn chưa hẹn hò, chưa kết hôn, chưa sinh con đâu đấy!” Tôi sốt ruột nói một hơi hết những tâm nguyện mà mình chưa làm xong.

Chú Lê buồn cười, bèn xoa đầu tôi nói: “Đừng sợ, đừng sợ. Có chú ở đây, sao lại để cháu sống không quá 30 được! Chú đã tính được Hỏa Hồ Ly kia sẽ giúp cháu, thì chắc cháu sẽ không có chuyện gì. Nói đi cũng phải nói lại, nếu lúc đó nó không thể giúp cháu, chẳng phải vẫn còn chú và Đinh Nhất sao? Yên tâm!”

Nghe chú nói vậy, tôi cũng yên tâm hơn một chút. Dù sao tôi cũng là công cụ phát tài, chắc chú cũng không ngồi yên bỏ mặc tôi đâu.

Nhưng bây giờ, biết mình sẽ có kiếp nạn sống còn, tôi vẫn hơi lo lắng về tương lai…

11 giờ trưa, chúng tôi ăn sáng xong thì Phương Thanh Bình đến

đón. Lần này, sau khi gặp Lâm Dung Trân, chú Lê yêu cầu, mong bà có thể tìm một chuyên gia tinh thông các ngôn ngữ thuộc vùng Đông Nam Á. Chú còn nói với bà rằng, rất có thể Trương Tuyết Phong đã bị ném trên một hòn đảo vô danh thuộc địa phận Đông Nam Á.

Lâm Dung Trân nghe xong, nhanh chóng sai người đến đại học Hồng Kông mời người bạn già của mình là tiến sĩ Tào. Ông ấy là một trong số ít những chuyên gia tinh thông các ngôn ngữ vùng Đông Nam Á. Sau khi tiến sĩ Tào đến nhà họ Lâm, tôi nhắc lại những câu thoại mà mình nghe được, sau đó ông ấy nêu ra vài ngôn ngữ tương tự.

Tiến sĩ Tào này đúng là giỏi thật, ông ấy nói hơn 10 ngoại ngữ, trong đó có một loại mà tôi thấy khá giống với lời của ngư dân kia. Sau đó tôi lại cầm cái kẹp, cảm nhận lời của ngư dân đấy một lần nữa, rồi cố bắt chước lại cho tiến sĩ Tào nghe.

Cuối cùng, hai chúng tôi thống nhất ngôn ngữ này là tiếng của một địa phương ở Philippines. Nói cách khác, năm đó Trương Tuyết Phong bị đưa đến Philippines! Sau khi xác định được vị trí, Lâm Dung Trân liền quyết định tổ chức một đội, đi tìm người chồng mất tích của bà lần cuối…

Nhưng vì nguyên nhân sức khỏe nên bà không thể đi cùng chúng tôi được. Nhưng bà đã ủy thác luật sư Nghiêm, người đã liên hệ với chúng tôi từ trước, và Phương Thanh Bình đi theo giúp đỡ.

Sau đó, luật sư Nghiêm còn tìm được một hướng dẫn viên bản địa ở Philippines – Ivan. Tôi nghe anh ta nói giọng địa phương, khoanh vùng được tiếng địa phương ở khu vực quần đảo Babuyan. Ở đó có mấy hòn đảo nhỏ không ai quản lí, vẫn bị nhóm buôn bán ma túy và vũ khí của địa phương chiếm.

Hướng dẫn viên Ivan mà luật sư Nghiêm tìm đến rất thắc mắc khi chúng tôi đến khu vực sâu như vậy, vì trị an ở đó rất kém, còn có rất nhiều hòn đảo không tên. Vì trên đó không có ai ở, nên chính phủ Philippines cũng không mấy quan tâm đến những hòn đảo đó.

Thế nên đã cho bọn buôn bán vũ khí và dân địa phương hoành hành. Chúng chiếm những đảo hoang kia trường kì để làm hoạt động trái pháp. Trong tình hình đó, người ngoài rất khó lên đảo.

Tôi và chú Lê nghe Ivan nói xong cũng thấy hơi lo lắng. Nếu ở trong nước thì dễ rồi, dù sao Trung Quốc cũng là quốc gia có luật pháp, cùng lắm thì gọi cảnh sát thôi. Nhưng Philippines thì khó mà nói được.

Chú Lê nói băn khoăn của chúng tôi với luật sư Nghiêm, nhưng ông ấy lại bảo chúng tôi yên tâm. Dù có nguy hiểm như Ivan đã nói thật, nhưng tiền có thể xui khiến được ma quỷ, ông ấy tự có cách để hộ tống chúng tôi trong hành trình này.

Hơn nữa, lần này chúng tôi đi cùng một đội gồm mười người. Các thành viên trong đó đều là cảnh sát xuất ngũ, có thể đảm bảo an toàn cho hành trình lần này.

Vì vậy, sau khi chuẩn bị xong, ngay tối hôm sau, chúng tôi leo lên du thuyền cỡ lớn, tiến về mục tiêu của chuyến đi lần này, quần đảo Babuyan.

Tôi vừa lên thuyền thì gặp đội cảnh sát mà luật sư Nghiêm nói đến. Ai nấy đều có dáng vẻ mạnh mẽ, cường tráng. Hơn nữa, quan trọng nhất là họ đều có súng! Chuyện này khiến tôi giật mình. Vì vậy, tôi hỏi Phương Thanh Bình: "Không phải bọn họ đều là cảnh sát xuất ngũ à? Lấy đâu ra súng thế!"

Phương Thanh Bình đẩy kính gọng vàng: "Không sao. Du thuyền sắp vào vùng biển quốc tế rồi. Ở đó không chịu quản lí của pháp

luật Hồng Kông. Đương nhiên, súng của họ chủ yếu là để bảo vệ an toàn cho mọi người thôi. Dù sao nơi chúng ta đến cũng chẳng phải thánh địa du lịch gì.”

Dẫn đầu nhóm là một gã đàn ông được xưng anh Hào, mặt đầy râu. Người này cao ít nhất 1m9, ngoại hình hơi giống người nước ngoài. Sau khi làm quen với nhau, tám chuyện rồi mới biết, anh ta là người Macao, con lai Trung - Bồ Đào Nha.

Anh Hào là người rất nhiệt tình. Vừa thấy chúng tôi lên thuyền, đã chủ động chào hỏi. Tuy giọng phổ thông của anh ta rất kém, nhưng việc này cũng chẳng ảnh hưởng đến giao tiếp của mọi người. Ngoài nhóm của anh Hào, thì còn có một nhóm nhỏ hai người phụ trách mảng y tế, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

CHƯƠNG

Gọi Hồn Trên Biển

Tôi nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ xuất phát. Nhưng thấy luật sư Nghiêm vẫn chậm chạp không có ý ra khơi, tôi bèn hỏi Phương Thanh Bình: "Mấy giờ nhổ neo?"

Phương Thanh Bình nhìn đồng hồ: "Còn phải đợi một nhóm nữa. Nhóm này sẽ đảm bảo chúng ta có thể đến nơi thuận lợi."

Tôi nghe xong thì ngạc nhiên, hóa ra người quan trọng nhất vẫn chưa đến. Nghe ý của Phương Thanh Bình, nhóm này có quan hệ với thế lực địa phương ở Philippines, nếu không thì sao ông ấy có thể khoác lác, cam đoan chúng tôi đến nơi an toàn được chứ?

Vì vậy, tôi thì thầm với chú Lê: "Nhiều người như vậy, xem ra sau khi chuyện này thành công phải chia tiền ra rồi!"

Chú Lê nghe tôi nói vậy, cũng trả lời với vẻ nghiêm trọng: "Hơi nhiều thật, nhưng chắc chắn là chúng ta quan trọng nhất. Nếu không có mấy người chúng ta, thì dù Tổng thống Philippines có đến, cũng chẳng tìm thấy nổi một cái xì hơi!"

Ngay lúc tôi nói chuyện với chú Lê, thì từ xa có mấy chiếc xe màu đen chạy tới. Sao tôi thấy cảnh này hơi quen nhỉ? Mấy chiếc xe chạy đến bến tàu, ba nam một nữ đi xuống.

Trong ba người đàn ông, có 2 người là dân ngoại quốc. Còn một

nam một nữ kia thì tôi thấy rất quen, nhưng lại không nhớ ra ngay là đã gặp ở đâu.

“Diệp Tri Thu…” Đinh Nhất đứng cạnh tôi chợt nói.

Nghe anh ta nói vậy, tôi mới nhớ ra. Đúng vậy! Đây chẳng phải là Diệp Tri Thu đã lừa chúng tôi ở Tân Cương à? Rốt cuộc người phụ nữ này có địa vị gì? Sao ở đâu cũng gặp cô ta hết vậy? Còn người đàn ông cao lớn bên cạnh cô ta nữa, chẳng phải là người đã đón cô ta trên đường lớn ở sa mạc à?”

Bốn người bọn họ lên thuyền, nói vài câu với luật sư Nghiêm. Sau đó, ông ấy dẫn bọn họ đến gặp chú Lê: “Lê đại sư, bốn vị này là tổ đặc chủng mà chúng tôi mời tới, chủ yếu để đảm bảo đường đi được thuận lợi.”

Chú Lê lạnh lùng liếc Diệp Tri Thu, không nói gì. Chỉ có tôi cười đùa tí tửng: “Luật sư Nghiêm, ông không cần giới thiệu đâu. Chúng tôi quen nhau từ trước rồi, có phải không, chị Thu?”

Diệp Tri Thu vô cảm nhìn tôi, rồi lạnh nhạt nói: “Vị tiên sinh này, chắc anh nhận nhầm rồi. Tôi không phải chị Thu mà anh nói.”

“À, vậy đúng là mắt tôi kém. Không biết chị đây họ gì?” Tôi chế nhạo.

Luật sư Nghiêm là người thế nào chứ, vừa nghe là biết chúng tôi có mâu thuẫn gì rồi! Ông ta vội ra mặt hòa giải: “Nào nào. Tôi giới thiệu với mọi người một chút. Vị này là Hàn Cẩn, vị bên cạnh cô ấy là Tổ Phi. Trên đường phải đoàn kết nhé, hi vọng mọi người hợp tác vui vẻ.”

Chú Lê mỉm cười: “Xin luật sư Nghiêm yên tâm. Chúng tôi là nhóm chuyên nghiệp, sẽ không để ân oán lúc trước xen vào công việc. Cô nói đúng không, cô Hàn?”

Hàn Cẩn khẽ gật đầu: “Lê đại sư nói có lý. Tôi tin rằng chúng ta

có thể hợp tác vui vẻ!”

Sau cuộc xung đột ngắn, cuối cùng chúng tôi đã có thể khởi hành, bắt đầu cuộc hành trình trên biển…

Du thuyền này có ba tầng, tất cả phòng ngủ đều ở dưới boong tàu, trên boong là phòng điều khiển, ngoài ra còn có một phòng sinh hoạt chung và phòng bếp, dùng làm nhà ăn hoặc phòng họp. Khi chúng tôi lên thuyền thì đã qua thời gian ăn tối, do đó luật sư Nghiêm để chúng tôi nhận phòng cất hành lý trước, rồi mới lên tầng hai ăn cơm.

Phòng ngủ trên thuyền rất nhỏ, hai người một phòng, tôi tất nhiên vẫn ở cùng phòng với Đinh Nhất, vì tôi không thích mùi của La Hải. Chẳng biết có phải chỉ mỗi mình tôi ngửi thấy mùi người chết của anh ta không?

Khi vào phòng ăn, chú Lê và La Hải đã chờ chúng tôi ở đó, vì có rất nhiều thuyền viên nên bữa tối được phục vụ theo kiểu buffet, ai muốn ăn gì thì tự lấy.

Từ khi lên thuyền tôi đã cảm thấy nôn nao khó chịu, dạ dày cứ nhộn nhạo nên không muốn ăn. Tôi chỉ lấy ít bánh mì rồi đứng nhìn ra ngoài qua cửa sổ, gặm từng miếng.

Đinh Nhất bê một đĩa đồ ăn lớn đến chỗ tôi hỏi: “Cậu say sóng à?”

Tôi lắc đầu theo phản xạ, nhưng sau đó lại không chắc chắn lắm nên nói: “Cũng không biết có phải say sóng không, đây là lần đầu tiên tôi đi du thuyền.”

Đinh Nhất nghĩ nghĩ rồi lấy cho tôi cốc nước chanh: “Uống đi, sẽ dễ chịu hơn một chút, cậu cố ăn rồi về phòng uống thuốc chống say.”

Tôi gật gật đầu, tiếp tục máy móc nhai bánh mì.

Ngoài một mảng đen ngòm, thỉnh thoảng xuất hiện một vài đốm sáng từ đáy biển, có lẽ một sinh vật phát sáng nào đó. Mặc dù đang sóng yên biển lặng, nhưng không biết dưới mặt biển đen ngòm kia có tồn tại thứ gì khiến chúng tôi sợ hãi hay không…

Trong lúc tôi đang suy nghĩ về biển cả mênh mông thì du thuyền đã đi vào vùng biển quốc tế, đột nhiên phía trước xuất hiện mấy chiếc thuyền đánh cá kỳ lạ. Chúng bật đèn sáng trưng, trên mỗi thuyền đều treo một lá cờ đen nhỏ, không biết là cái gì.

Mọi người trên thuyền đều tò mò nên dồn hết lên trên boong tàu để xem. Chỉ thấy những người trên thuyền liên tục rải tiền vàng xuống biển, trên mỗi thuyền còn có một đạo sĩ mặc đạo bào, cầm chuông lẩm bẩm đọc kinh.

Tôi khó hiểu nhìn chú Lê: "Họ đang làm gì vậy? Hơn nửa đêm rồi mà còn dọa người như thế à?"

Chú Lê nghiêm túc, nhìn thêm một lúc mới nói: "Họ đang gọi hồn, thứ mấy đạo sĩ cầm là chuông gọi hồn, muốn gọi linh hồn người chết trở về." Nói rồi chú ấy quay sang hỏi luật sư Nghiêm: "Gần đây có xảy ra tai nạn đường biển không?"

Luật sư Nghiêm ngạc nhiên nói: "Lê đại sư đúng là cao nhân, đầu tháng trước có một con tàu bị đắm, đó là một du thuyền nhỏ chở bốn nam và ba nữ. Trong đó có một người là con trai khách hàng của tôi, đó đều là những thiếu gia nhà giàu thường xuyên đi du lịch, không ai ngờ sẽ xảy ra chuyện. Họ tìm kiếm trên vùng biển này suốt bảy ngày rồi nhưng không tìm thấy gì, du thuyền kia cũng không thấy đâu, như đã tan biến mất vậy."

"Họ mất tích bao nhiêu ngày rồi?" Chú Lê hỏi.

Luật sư Nghiêm trả lời: "Hôm nay là tròn 49 ngày."

Chú Lê gật đầu, sau đó đột ngột nói với chủ thuyền: "Thuyền trưởng, phiền anh dừng tàu lại."

Mọi người đều ngạc nhiên, họ không hiểu chú Lê định làm gì. Nhưng vì uy danh, biết ông ấy là thầy pháp rất lợi hại, nên khi yêu cầu dừng tàu chắc chắn là có mục đích.

Chủ tàu nhìn luật sư Nghiêm, ý hỏi có dừng thuyền không. Luật sư Nghiêm gật đầu, thuyền trưởng lập tức tắt động cơ.

CHƯƠNG

Dừng Tàu Khẩn Cấp

Tôi thấy truyền trưởng dừng thuyền lại thì tò mò hỏi: "Chú Lê, sao chú muốn dừng tàu thế?"

Chú Lê nhìn chằm chằm vào mấy con thuyền phía trước, nói nhỏ với tôi: "Mấy con thuyền kia đang tế biển, họ hi vọng Hải Long Vương sẽ nhận những lễ vật này mà đồng ý trả lại người mất tích. Nếu chúng ta đi qua đó sẽ đụng phải những thứ dưới biển đến nhận tế vật này."

"Thứ? Thứ gì? Chẳng lẽ thật sự có Long Vương à?" Tôi nói đùa.

Chú Lê đánh vào tôi gáy: "Cháu nhớ kĩ đây, không được ăn nói lung tung trên biển, vì có rất nhiều thứ kiêng kị. Tuy chú cũng không biết là thứ gì đến nhận tế phẩm, nhưng có thể khẳng định thứ đó không phải là Long Vương."

Luật sư Nghiêm thấy tôi nói chuyện với chú Lê, cũng đi tới hỏi chú Lê sao lại dừng thuyền? Lần này chú Lê khách sáo nói với ông ấy: "Họ đang làm lễ chiêu hồn, chúng ta nên chờ họ xong rồi hẵng đi qua, tránh phạm phải điều cấm."

Ở mặt này này, luật sư Nghiêm rất nghe lời chú Lê, nên gật đầu không nói lại.

Lúc này, thuyền phía trước ném một đầu heo và gia cầm sống

xuống biển, sau đó còn ném bảy quả dưa hấu.

Nghi thức gọi hồn này đã không còn phổ biến mấy, ngay cả đầu bếp cũng chạy lên boong thuyền muốn xem cho biết. Mấy người Hàn Cẩn cũng đi lên xem, chỉ có Tổ Phi là tỏ vẻ khinh thường nói: "Đúng là những kẻ ngu muội, ném tế phẩm xuống biển có thể khiến những người mất tích trở về à?"

La Hải đứng bên cạnh anh ta nói chen vào: "Đây là cách tìm kiếm thi thể ở vùng Quảng Đông, khi một người bị mất tích trên biển, người thân của họ sẽ ném một quả dưa hấu xuống biển vào buổi tối, sau đó gọi tên người mất tích liên tục, đến ngày hôm sau sẽ tìm được xác người nhà chết đuối."

Tổ Phi cười lạnh nói: "Nếu như cái này là thật, thì 20 năm trước bà Lâm đã tìm được chồng rồi."

Luật sư Nghiêm nghe xong thì lúng túng ho khẽ: "Bà Lâm đã dùng cách này rồi, nhưng không có kết quả."

"Tính huống khác nhau thì kết quả cũng sẽ khác nhau, không phải những ai mất tích trên biển đều có thể tìm được bằng cách này." Chú Lê giải thích.

Tổ Phi còn muốn nói gì nữa nhưng bị ánh mắt của Hàn Cẩn ngăn lại, nên không tranh cãi thêm, có vẻ người phụ nữ đó mới là kẻ cầm đầu.

Không lâu sau, những thuyền đánh cá đã chuẩn bị quay đầu, mọi người đứng hóng cũng dần giải tán. Nhưng Đinh Nhất vẫn đứng im không nhúc nhích, nhìn những tế phẩm trôi nổi trên mặt biển kia.

"Anh nhìn gì vậy?" Tôi tò mò hỏi.

Đinh Nhất ra dấu im lặng, sau đó cúi đầu nói khẽ bên tai tôi: "Trong nước có thứ gì đó…"

Nghe anh ta nói kiểu đó, lông tơ toàn thân tôi dựng đứng lên, hoảng sợ nói: “Anh đừng làm tôi sợ, tôi nhát gan lắm đấy.”

Đinh Nhất nhìn tôi rồi cười xấu xa: “Xem lá gan của cậu kìa, tôi đùa đấy, vào trong thôi.” Nói rồi thì đi trước tôi vào khoang thuyền.

Tôi không nhịn được nhìn xuống mặt biển, thấy cái đầu heo nãy giờ còn trôi nổi trên mặt biển đột nhiên như bị thứ gì đó túm lấy kéo xuống, nhanh chóng chìm vào đáy nước…

Tôi bị cảnh này hù lạnh hết sống lưng, nhanh chóng chạy theo sau Đinh Nhất.

Cảnh này bị Hàn Cẩn vô tình nhìn thấy, cô ta tỏ vẻ kinh bỉ nhìn tôi. Thế là mặt tôi đỏ ửng, cảm thấy rất mất mặt trước người phụ nữ này. Nhưng nghĩ lại, tôi cũng đâu làm gì đắc tội với cô ta đâu. Lúc trước ở sa mạc, tôi còn rất quan tâm chăm sóc cô ta mà.

Lúc này Hàn Cẩn giả bộ lơ đãng đi đến cạnh tôi, cô ta dùng âm lượng chỉ hai người nghe thấy nói với tôi: “Đi nhanh thế, bị ma đuổi à?”

Tôi tức giận trừng lại, cô ta lại cười duyên rót một cốc cà phê.

“Sao thế?” Chú Lê thấy tôi có biểu hiện lạ thì quan tâm hỏi.

Tôi lắc đầu: “Không có việc gì ạ, chỉ là cô ả xấu xa kia khiêu khích cháu.”

Chú Lê vỗ vai tôi cười ha hả: “Nhóc con, cháu vẫn còn trẻ nên dễ bị chọc giận, sau này cố gắng bình tĩnh chút.”

Tôi bất đắc dĩ gật đầu, mặc dù tôi hiểu đạo lý đó, nhưng vẫn thấy khó chịu.

Luật sư Nghiêm đang nói chuyện trên trời dưới đất với anh Hào, thấy mọi người đi vào phòng thì đến chỗ chú Lê nói: “Ngài Lê, bây giờ có thể đi tiếp chưa?”

Chú Lê bấm ngón tay tính giờ rồi nói: “15 phút nữa hẵng đi.”

Thuyền vừa khởi động, dạ dày lại bắt đầu khó chịu, nên tôi nói với chú Lê: “Không có việc gì thì cháu về phòng nhé.”

Chú Lê gật đầu phẩy phẩy tay, ý bảo tôi cứ đi đi. Sau đó chú liếc nhìn Đinh Nhất, anh ta im lặng theo tôi về. Tôi biết chú Lê không yên tâm về sự an toàn của tôi, dù sao bây giờ trên thuyền có mấy tên bụng dạ khó lường, ai biết họ nghĩ gì.

Lúc trước ở sa mạc Tân Cương, chúng tôi đã bị Hàn Cẩn lừa, nhưng khi ấy vẫn còn ở trong nước, dù có muốn làm gì cũng vẫn phải dè chừng. Còn bây giờ ở nước ngoài, lại là Philippines thì khó mà nói được, nên làm gì cũng phải thật cẩn thận.

Điều tôi lo lắng nhất bây giờ là chúng tôi đang đi du thuyền đến quần đảo Babuyan, nói trắng ra là đi trộm mộ, nếu như gặp phải chuyện nguy hiểm, không biết chúng tôi phải liên lạc với đại sứ quán Trung Quốc bằng cách nào…

Bây giờ tôi mới thấy hối hận, nhắc tới sự nguy hiểm khi gặp phải ở sa mạc lần trước, thì bây giờ chẳng đáng là gì.

Sau khi về phòng, tôi khó chịu nằm trên giường, Đinh Nhất lấy thuốc say sóng đưa cho tôi. Tôi cầm thuốc nói đùa: “Sao thế? Anh cũng bị say sóng à? Còn chuẩn bị sẵn cả thuốc nữa?”

Đinh Nhất chỉnh lại quần áo nói: “Tôi không say sóng, chuẩn bị cho cậu đấy.”

Tôi nghe thấy thì cảm động, ai ngờ câu tiếp theo của anh ta khiến cho chút cảm động kia vứt con mẹ nó xuống biển luôn.

Anh ta chế nhạo nói: “Dựa theo thể chất của cậu, không cần nghĩ cũng biết cậu sẽ say sóng mà, quả nhiên tôi đoán không sai đúng không?”

Tôi trợn mắt không để ý đến anh ta, chui đầu vào chăn chuẩn bị

ngủ. Nhưng lần đầu tiên đi thuyền lâu như vậy, lại còn ở trên biển, cảm giác bồng bềnh mất trọng lực khiến tôi rất khó chịu.

Cứ nghĩ thuyền chòng chành lắc lư như vậy sẽ dễ đi vào giấc ngủ, nhưng tôi nằm lăn qua lộn lại như bánh nướng đến nửa đêm mà vẫn không thể ngủ nổi.

Đinh Nhất thấy tôi không ngủ được, thì hỏi khẽ: “Sao thế? Mất ngủ à?”

Tôi buồn bực ngồi dậy bật đèn ngủ, xoa xoa đầu: “Đúng là tà môn mà, ông đây cứ nằm xuống gối là ngủ, sao bây giờ mãi mà không ngủ được thế này.”

CHƯƠNG

Sophia

Đinh Nhất thấy tôi vẫn không ngủ được nên cũng ngồi dậy nhìn qua cửa sổ tròn hướng ra biển. Sau đó ý nhị nói với tôi: "Tiến Bảo, cậu cảm giác được có thứ gì đó trong biển à?"

Tôi ngạc nhiên: "Trong biển có thể có gì chứ?"

Đinh Nhất nhìn thẳng vào tôi nói: "Đại dương rộng lớn như thế, chẳng lẽ không có có thi thể nào sao?"

Nghe anh ta nói thế tôi mới hiểu ra, Đinh Nhất nói đúng, bây giờ chúng tôi đang ở vùng biển quốc tế, biển mênh mông sao lại không có xác chết? Cho dù chỉ là động vật?

Nhưng đến tôi vẫn không có cảm giác gì, ngoài việc dạ dày khó chịu thì cũng chỉ đau đầu, chẳng lẽ năng lực của tôi mất tác dụng trên biển rộng mênh mông?

Nghĩ đến đây, tôi chợt thấy hoảng hốt, không ngừng suy diễn những khả năng có thể xảy ra. Đinh Nhất thấy sắc mặt của tôi lúc trắng lúc xanh thì an ủi: "Cậu đừng sợ, chắc là do cậu khó chịu nên mới không cảm nhận được thôi, lên đất liền sẽ khỏe lại ấy mà."

"Nếu như lên đảo vẫn không tốt hơn thì sao? Chúng ta dựa vào cái gì để tìm Trương Tuyết Phong đây?" Tôi bi quan nói.

Không ngờ Đinh Nhất nhẹ nhàng nói: "Không thấy cũng là bình thường, dù sao cũng 20 năm rồi, hơn nữa không phải cậu đã có manh mối từ cái kẹp kia sao? Chính nhờ những đầu mối này, mọi người mới có thể khoanh vùng phạm vi tìm kiếm ở Phipipines. Như vậy đã rất tốt rồi, còn sau này có thể tìm được người hay không, chúng ta còn phải chờ vận may của Trương Tuyết Phong nữa!"

Bây giờ thì hay rồi, lúc đầu tôi khó chịu không ngủ được, còn bây giờ thì lòng dạ rối bời càng không thể ngủ nổi. Nói thật, từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi ngồi thuyền trên đại dương. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ nơi này sẽ làm mình trở thành người bình thường, nó khiến cho tôi không thoải mái chút nào.

Sáng sớm hôm sau, tôi mang đôi mắt gấu mèo đi lên boong cùng Đinh Nhất. Mặt trời buổi sớm có hơi chói, tôi híp mắt nhìn mặt biển, lúc này sóng yên biển lặng, thỉnh thoảng có cơn gió biển nhẹ nhàng vỗ về gương mặt khiến tôi thoải mái hơn nhiều.

Đêm qua đúng là quá khó chịu, tôi chỉ mong sao có thể mau lên bờ. Nhưng khi thấy cảnh biển mênh mông vô bờ bến này, thật không biết khi nào mới cập bến được.

Đinh Nhất đã nói với chú Lê tình trạng của tôi, chú cũng an ủi: "Không cần lo lắng quá, trước đó chúng ta cũng thu thập đủ đầu mối rồi, chỉ cần mọi người có thể bình an lên bờ, tình trạng của cháu sẽ được cải thiện thôi."

Tôi gật đầu, cũng thầm hi vọng như thế…

Lâm Dung Trân cho hai đầu bếp đi theo phục vụ chúng tôi, một Trung một Âu, họ đang chuẩn bị điểm tâm trong bếp, anh Hào và người của anh ta cũng giúp họ. Tôi nghe mùi thơm thì bụng lại ục ục sôi réo.

Vừa định đến phòng ăn, tôi thấy hướng dẫn viên người

Philippines - Ivan, đang cầm kính viễn vọng nhìn chằm chằm về phía trái du thuyền, như phát hiện ra đại lục mới vậy. Tôi hứng thú đi đến hỏi: “Tìm thấy vùng đất mới rồi à?”

Ivan bị tôi làm cho giật mình, quay lại nhìn, chỉ về một hướng trên biển nói: “Bên kia có một du thuyền cỡ nhỏ.”

Tôi cầm kính viễn vọng nhìn theo hướng anh ta chỉ, quả nhiên phát hiện một chiếc du thuyền cỡ nhỏ trôi nổi trên biển. Nhưng chuyện này không hợp lý, chúng tôi đã đi trên vùng biển quốc tế cả đêm, bây giờ đã đến khu vực biển sâu, loại du thuyền cỡ nhỏ này thường chỉ du ngoạn ở vùng biển cạn, sao có thể đến vùng nước sâu thế này được?

Có lẽ Ivan cũng nghĩ đến chuyện này, anh ta vô cùng thắc mắc: “Loại du thuyền nhỏ như vậy, sao lại đến vùng biển sâu này? Chẳng lẽ bọn họ không sợ không đủ nhiên liệu để về à?”

Tôi dùng kính viễn vọng nhìn một hồi: “Có lẽ bọn họ đúng là không về được.”

Lúc này Đinh Nhất đi tới, tôi đưa kính viễn vọng cho anh ta, nhưng anh ta lắc tay nói không cần. Cũng đúng, thị lực của anh ta rất tốt, không cần dùng kính viễn vọng cũng có thể nhìn rõ chiếc thuyền kia.

Đinh Nhất nhìn một chốc, nói nhỏ với tôi: “Thuyền đó rất kỳ lạ, trên thuyền không có sinh khí, chắc chắn không có người sống, cậu không cảm thấy gì à?”

Tôi cố gắng cảm nhận, có lẽ do quá xa nên không thấy gì cả. Đinh Nhất lập tức tới phòng hoạt động chung mời chú Lê ra. Ông ấy đứng trên boong thuyền, nhìn thoáng qua thì biến sắc, rồi nói ngay với thuyền trưởng: “Thuyền trưởng, mau dừng thuyền lại, đừng đi về hướng phía trước.”

Cứ như vậy, thuyền của chúng tôi lại tắt động cơ lần nữa, mọi

người trong khoang thấy lại có chuyện nên tò mò ra ngoài boong nhìn.

Luật sư Nghiêm và Phương Thanh Bình cũng đi từ phòng hoạt động ra. Họ đứng trên mạn thuyền nhìn về chiếc thuyền kia, tôi đưa kính viễn vọng cho luật sư Nghiêm, ông ta vừa nhìn đã hét lên: “A! Đây không phải là tàu Sophia sao.”

Phương Thanh Bình nghe thấy thì lấy kính trên tay luật sư Nghiêm hướng nhìn về phía chiếc thuyền. Anh ta cũng đang giật mình, miệng há ra cả buổi không nói gì. Lúc này chú Lê mới đi đến hỏi: “Luật sư Nghiêm, cậu biết du thuyền kia à?”

Luật sư Nghiêm hít một thật hơi, điều chỉnh tâm trạng nói: “Lê đại sư, ngài còn nhớ hôm qua chúng ta gặp đoàn thuyền thực hiện lễ tế trên biển không? Du thuyền mất tích họ muốn tìm tên hiệu là Sophia, nó được cha mẹ của thiếu gia họ Ngũ mua cho, chính là chiếc thuyền đang trôi dạt đằng kia…”

Chú Lê nghiêm túc nói với Đinh Nhất: “Cháu thấy gì?”

Đinh Nhất cau mày nói: “Trên du thuyền đúng là có viết tên tiếng anh là Sophia, không có người sống.”

Phương Thanh Bình đặt ống nhòm xuống hỏi luật sư Nghiêm: “Chú có muốn báo cảnh sát biển không?”

Luật sư Nghiêm xua tay: “Tuyệt đối không được. Cứ để hai người lên thuyền đó xem trước, chuyến này của chúng ta cũng không hợp pháp đâu. Nếu tùy tiện gọi cảnh sát biển, chúng ta cũng không biết giải thích với họ thế nào.”

Phương Thanh Bình cũng biết chuyện nghiêm trọng, anh ta hiểu ý của luật sư Nghiêm. Nếu cảnh sát đến, chưa nói đến mục đích của chuyến đi này, chỉ riêng chỗ vũ khí trên thuyền đã đủ phiền phức rồi.

Anh Hào dẫn hai người trong nhóm mình chuẩn bị lên du thuyền kiểm tra, tôi cũng muốn Đinh Nhất đưa mình đi cùng. Đinh Nhất quay lại hỏi xin ý kiến của chú Lê.

Chú Lê gật đầu nhưng dặn đi dặn lại, nếu phát hiện có chuyện gì lạ thường thì phải về ngay. Thế là năm người chúng tôi lên thuyền cứu nạn, từ từ tiếp cận du thuyền kia.

Khi đến gần thuyền, tôi hét lớn: “Này, có ai trên thuyền không? Chúng tôi đi ngang qua đây, mọi người có cần giúp gì không?”

Hết tập 3

CHƯƠNG

Một thuyền thi thể

Tôi gọi cả buổi cũng không thấy ai trả lời.

Mặt biển lúc này tĩnh lặng, trên du thuyền lại càng yên ắng hơn. Anh Hào sốt ruột leo lên thuyền, tôi và Đinh Nhất cũng theo sau.

Vừa lên thuyền, đầu óc tôi chao đảo, chân mềm nhũn rồi khuỵu xuống boong tàu. Đinh Nhất thấy tôi gục thì vội đỡ tôi lên: “Sao rồi? Lại say sóng à?”

Tôi lắc đầu, từ từ nói: “Không phải, trên thuyền này có thi thể...”

Tôi đã rất quen thuộc với nó, nhưng cảm giác lần này lại khác những lần trước. Ngoài việc cảm nhận được có thi thể thì tôi chẳng thấy được thứ gì khác, không thể dựa vào tàn hồn để xem ký ức của người chết.

Sau khi Anh Hào và người của mình xác nhận trên boong tàu không có ai, mới mở cửa khoang thuyền đi vào trong. Cửa vừa mở, một mùi hôi thối nồng nặc xộc ra… khiến họ lắc đầu liên tục.

Tôi và Đinh Nhất đi đến, mùi hôi thối kia xông vào mũi khiến dạ dày tôi lại cuộn lên, xém chút là nôn ra. Đinh Nhất kéo tôi đến mạn thuyền, tôi nhổ dịch vị đang cuộn trào xuống biển.

Đinh Nhất vỗ lưng tôi liên tục: “Sao rồi? Đỡ hơn chưa? Không

thì chúng ta về trước nhé?”

Tôi xua tay nói: “Không cần đâu. Nôn ra được là đỡ rồi, chúng ta vào trong khoang xem sao.”

Tôi và Đinh Nhất vừa đi đến buồng nhỏ, thì thấy đám anh Hào xanh mặt đứng ngây ra ở cửa vào. Tôi nhìn vào, bị cảnh trong đó làm cho sợ ngây người…

Mấy thi thể nằm ngổn ngang trên khoang thuyền, có nam có nữ, da của họ đã chuyển sang màu đen, không biết là chết được mấy ngày rồi. Đồ ăn thừa trên bàn đã sinh giòi bò lúc nhúc.

Nói thật, cảnh này càng ghê tởm hơn cái mùi lúc nãy, dù chẳng có gì để ói ra, nhưng tôi vẫn nôn khan một lúc mới ngừng được.

Anh Hào lấy di động chụp lại cảnh trong thuyền. Xuất thân là cảnh sát nên anh ta biết rõ không được phá hỏng hiện trường. Bây giờ thi thể đã chuyển thành màu đen, nếu chỉ nhìn bên ngoài thì không thể biết họ đã chết như thế nào.

Sau đó chúng tôi xuống lại thuyền cứu nạn, cảnh lúc nãy đã được anh Hào chụp lại. Có chuyện gì thì cũng về rồi nói, tôi thật sự không chịu được thứ mùi gắt mũi đó ở đây nữa!

Sau khi trở lại du thuyền, anh Hào thuật lại chuyện trên thuyền cho mọi người nghe, luật sư Nghiêm nhíu chặt mày, ông ta do dự không biết nên xử lý như thế nào.

Người trên chiếc thuyền kia cũng đã chết hết, không cần vội báo cảnh sát. Nhưng họ chẳng thể mặc kệ mà không báo được, ai biết được chiếc thuyền chở những thi thể đó sẽ trôi dạt trên biển tới đâu chứ.

Lúc này thuyền trưởng đưa ra cách giải quyết, đó là dùng radio liên lạc với cảnh sát ở vùng phụ cận, thông báo tọa độ cho họ. Cứ nói là khi đi ngang qua vùng này, chúng tôi phát hiện có thuyền

trôi dạt trên biển, hi vọng họ có thể xem thử có chuyện gì không.

Luật sư Nghiêm nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy không còn cách nào nữa, đành đồng ý.

“Nhưng du thuyền kia không thả neo, nếu chúng ta rời đi, làm sao biết được thuyền trôi đi đâu?” Anh Hào lo lắng.

Nghe anh ta nói vậy, tôi quay lại nhìn du thuyền, hình như nó càng trôi càng xa thì phải. Thuyền trưởng cũng nói có thể sẽ xảy ra, vì dù bây giờ sóng yên biển lặng, nhưng không chắc là gió sẽ chẳng nổi lên.

Chú Lê xem đi xem lại video anh Hào đưa, càng xem thì mặt càng xanh mét. Khi nghe mọi người bàn định cho một người quay lại thuyền đó thả neo thì ngăn cản.

“Không được quay lại chiếc thuyền kia, những người kia chết rất kỳ lạ, chỉ sợ có đi mà không có về.”

Mọi người nghe thế thì xôn xao, đặc biệt là luật sư Nghiêm cùng và Phương Thanh Bình. Người Hồng Kông vốn rất mê tín, tháng trước tự dưng đám người đó mất tích đã kỳ lạ rồi, bây giờ còn đụng phải du thuyền đầy thi thể, nói không sợ mới là giả.

Luật sư Nghiêm vội cười nói với chú Lê: “Lê đại sư, theo ngài thì nên làm gì bây giờ? Chuyến đi lần này chủ yếu là tìm ngài Trương Tuyết Phong, có chuyện phức tạp sẽ không hay.”

Đương nhiên chú Lê hiểu luật sư Nghiêm muốn nói gì, nên chú nói: “Anh cứ yên tâm, có tôi ở đây chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Chúng ta đừng tham gia chuyện chiếc thuyền kia, đã có người nhà chiêu hồn, sớm muộn gì nó cũng tự trôi về thôi.

Trong lúc hai người bàn bạc chuẩn bị rời đi, thì đột nhiên nghe thuyền trưởng kêu lên: “Thuyền… thuyền chạy.”

Tôi ngẩn người, thuyền chạy? Không có, nếu thuyền di chuyển, sao dạ dày của tôi lại không có phản ứng gì? Thế nhưng tôi đã hiểu ý ngay, ông ấy đang nói chiếc thuyền kia.

Tôi ngạc nhiên nhìn du thuyền kia, sao có thể thế được? Trên thuyền không có ai sống cả, sao nó có thể tự khởi động chứ? Còn hướng về phía chúng tôi…

Tôi nhìn chú Lê, thấy chú bình tĩnh mới an tâm phần nào. Thế nhưng những người khác đều bị dọa, đặc biệt là thuyền trưởng. Người Hồng Kông khi đi biển đều rất mê tín, kiêng kị nhiều điều. Đoán chừng, nếu không phải đang ở vùng biển sâu, chắc ông ấy đã nhảy xuống biển bơi đi rồi.

Chú Lê bình tĩnh nói: "Mọi người quay về khoang thuyền, thuyền trưởng khởi động động cơ, chờ lệnh của tôi thì lái thuyền đi." Nói xong chú ấy bảo tôi với Đinh Nhất: "Hai đứa ở lại đây."

Mọi người nghe xong thì đi ngay vào khoang tàu, chỉ còn Hàn Cẩn đứng trên boong. Chú Lê lạnh lùng nhìn cô ta, đã muốn chết thì tùy, không ai ép được.

Nếu không phải chú Lê bảo tôi ở lại, tôi thật sự muốn chạy nhanh vào trong khoang. Không phải tôi nhát gan, mà chuyện này cũng quá đen tối rồi. Vừa nãy chúng tôi lên thuyền, đã xác định chắc chắn không còn ai sống sót mới quay về. Thế quái nào chiếc thuyền đó giờ lại chạy thẳng về phía chúng tôi?

Đương nói thì chiếc thuyền kia đã đến gần…

Trời hôm nay vốn trong lành gió nhẹ, nhưng những an bình đó đều bị du thuyền quỷ quái kia phá tan. Tim tôi đập mạnh từng đợt, nhìn trộm về phía Hàn Cẩn, đúng là không phải người bình thường. Mắt cô ta chẳng thèm chớp lấy một lần, không hề sợ hãi nhìn du thuyền từ từ tiến đến.

Lúc này chú Lê nói với thuyền trưởng trong khoang điều khiển:

“Thuyền trưởng, mau quay đầu lại, cẩn thận đừng để thuyền kia đụng vào của thuyền chúng ta.”

CHƯƠNG

TÔI BỊ TRÚNG TÀ

Nghe chú Lê la lên, thuyền trưởng lập tức nổ máy chuyển hướng, tránh đối diện với chiếc thuyền kia. Nhưng chúng tôi mới di chuyển một chút, đã bị chiếc thuyền kia phát hiện, dù không có tiếng động cơ nhưng nó vẫn từ từ trôi đến...

Sắc mặt chú Lê khó nhìn, tôi chưa bao giờ thấy chú ấy gấp đến vậy. Chú ấy lấy la bàn giơ khắp nơi, kim la bàn xoay liên tục. Chú vội nói với Hàn Cẩn: "Cô Hàn, phiền cô vào trong thuyền gọi giúp tôi ba người đàn ông tuổi Dần, Thìn, Ngọ ra, nếu không có thì tuổi Hợi cũng được.

Hàn Cẩn gật đầu, vội đi vào trong tìm người. Tôi nghĩ chú Lê đã có cách nên nói khẽ: "Chú Lê, nếu tìm được ba người có tuổi đó, thì có thể đối phó được với cái thuyền quỷ kia à?"

Chú Lê chau mày nói: "Chú cũng không biết trên thuyền đó có đúng là thứ chú nghĩ không, đành cược thử một lần thôi." Chú ấy nói với Đinh Nhất: "Bát tự của Tiến Bảo yếu, chú ý đến cậu ấy."

Đinh Nhất gật đầu, nhìn tôi nói: "Con dao thép tôi đưa, cậu vẫn mang theo chứ?"

Tôi vội lấy dao ra: "Có đây, anh cần dùng à?"

"Không phải tôi, cậu cầm cho chắc, dao này có thể trừ tà, nếu

như cảm thấy có gì kỳ lạ thì chém dao vào không khí.”

Tôi nhìn tia sáng lạnh từ con dao tỏa ra, yên tâm hơn một chút. Hàn Cẩn dẫn ba người đàn ông ra, có hai người là thủ hạ của anh Hào, không ngờ người còn lại chính là Phương Thanh Bình.

Chú Lê thấy họ bối rối đi theo Hàn Cẩn ra, bình tĩnh nói: “Ba người chia nhau ra ba hướng đứng ở đầu và đuôi thuyền, nghe hiệu lệnh của tôi thì cắt đầu ngón tay rồi nhỏ máu xuống biển. Sau đó di chuyển theo chiều kim đồng hồ, đứng vào chỗ của người kia, hiểu chưa?”

Dù không biết để làm gì, nhưng họ đều là đàn ông, nhỏ vài giọt máu có là gì, nên tất cả đều gật đầu đi theo hướng chú Lê chỉ.

Nghe thấy hiệu lệnh của chú Lê, ba người cùng rạch ngón tay, máu nhanh chóng bị biển nuốt lấy.

Sau khi họ hoàn thành một vòng, lại xuất hiện chuyện quỷ dị, du thuyền đang trôi về phía chúng tôi đột nhiên dừng lại, rồi lắc lư liên tục trên biển.

Chú Lê hét lên với thuyền trưởng: “Đi nhanh.”

Thuyền trưởng lái thuyền đi ngay, nhưng khi lướt qua du thuyền, đột nhiên tôi cảm thấy chân mềm nhũn, trời đất quay cuồng gục xuống boong tàu.

Mọi người đều bận quan sát chiếc thuyền kia, không ai phát hiện tôi bất thường. Đến khi Đinh Nhất quay lại khi nghe thấy tiếng va đập xuống sàn, thì đã thấy con dao rơi khỏi tay tôi.

Tôi quỳ trên đất, nhìn du thuyền kia, mắt trắng dã cả người run lên. Đinh Nhất định chạy qua đỡ thì bị chú Lê ngăn lại: “Chờ chút, đừng di chuyển cậu ấy…”

Thuyền trưởng nhanh chóng lái thuyền khỏi vùng biển đó, bỏ chiếc du thuyền kia lại. Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ

nhõm, đương nhiên là trừ chú Lê và tôi.

Khi hai chiếc thuyền thoáng qua nhau, tôi phảng phất như nghe thấy tiếng gọi từ Địa Ngục, nỗi sợ hãi to lớn đến nỗi tôi không thể chịu đựng được mà run lẩy bẩy. Ký ức trước khi chết của những người trên thuyền giống như thủy triều ào ào tràn vào đầu tôi.

"Tiến Bảo? Tiến Bảo?"

Chẳng biết đã bao lâu, tôi mới nghe được tiếng Đinh Nhất gọi, nhưng dù có giãy giụa thế nào, tôi cũng không thể thoát ra khỏi ký ức của những người đó. Giống như có hàng nghìn bàn tay giữ lại, tôi cố gắng khóa những ký ức kinh khủng này lại.

Đội nhiên tôi thấy trên môi đau nhói, chợt bừng tỉnh. Đến khi tôi mở được mắt thì thấy mọi người vây quanh mình, cả người tôi ướt đẫm như mới được vớt từ biển lên.

"Tôi bị ngã xuống biển à?" Tôi mơ màng nói.

Chú Lê đến gần vạch mắt tôi ra nhìn, sau đó vui vẻ nói: "Tốt rồi, cuối cùng cũng lui rồi!"

Tôi mơ hồ ngồi dậy, phát hiện mình đang nằm trên bàn trong phòng sinh hoạt chung. Đinh Nhất đưa khăn lông để tôi lau mồ hôi trên mặt.

"Có chuyện gì vậy? Sao tôi lại ra nhiều mồ hôi thế?" Tôi lo lắng hỏi.

Phương Thanh Bình đưa cho tôi một cốc nước: "Lúc nãy đúng là đáng sợ. May mà có Lê đại sư"."

Tôi vội nhìn chú Lê, thấy mặt chú mệt mỏi.

"Chú Lê, cháu làm sao vậy?"

"Cậu bị trúng tà." Hàn Cẩn đột nhiên nói chen vào.

Tôi sững sờ, lúc này mới nhớ ra, đúng là vừa nãy tôi đã thấy một số thứ, chắc chắn là liên quan tới chiếc thuyền kia.

Phương Thanh Bình thấy tôi không có chuyện gì, thì từ từ kể lại chuyện tôi trúng tà...

Ngay khi hai chiếc thuyền lướt qua nhau, tôi đột nhiên nhắm mắt, quỳ gối xuống boong tàu, miệng còn lẩm bẩm gì đó liên tục. Đinh Nhất muốn kéo tôi dậy nhưng bị chú Lê ngăn lại.

Lúc đó chú Lê nói tạm thời không thể chạm vào tôi, nếu chạm vào sẽ càng phiền hơn. Những người trên chiếc du thuyền kia bị thành như vậy, nhất định cũng do họ đã chạm vào thứ gì không hay, lại không biết cách xử lý.

Trong lúc mọi người đang tránh xa chưa biết phải làm thế nào, thì tôi bất ngờ đứng dậy đi về mạn thuyền… Đinh Nhất thấy tôi có ý muốn nhảy xuống biển, vội nắm áo kéo lại.

Bình thường Đinh Nhất chỉ cần dùng một tay đã có thể khống chế được tôi, nhưng không biết vì sao lúc đó tôi lại mạnh vô cùng, anh ta phải dùng cả hai tay, cố gắng lắm mới giữ được tôi. Chú Lê vội lấy tờ bùa ra dán vào tim khiến tôi xụi lơ xuống đất, Đinh Nhất nhanh chóng kéo tôi vào trong khoang.

Để tránh lại có chuyện, họ trói chân tay tôi trên bàn. Sau khi bị Đinh Nhất cột chặt, tôi giãy giụa liên tục, mồ hôi cứ như nước biển bốc hơi.

Chú Lê cắn tay điểm vào mi tâm mới khiến tôi dần an tĩnh lại. Chú mở tròng mắt tôi ra, biến sắc ngay, dưới mí mắt trái của tôi bất ngờ xuất hiện một đường màu đen.

Đinh Nhất thấy màu đen trong mắt tôi thì vội hỏi chú Lê: “Phải làm thế nào bây giờ?”

Chú Lê suy nghĩ rồi nói: “Mấy người khỏe mạnh đến đè cậu ta lại cho tôi!”

CHƯƠNG

QUỶ BIỂN NHẬP VÀO NGƯỜI

Chú Lê vừa ra lệnh, tôi bị người của anh Hào giữ chặt lấy tay chân, Đinh Nhất thì đè đầu xuống…

Chú Lê lấy cái túi nhỏ ra, trong đó đựng kim châm cứu ngắn dài đủ loại. Chú ấy rút một cây kim, vạch mí mắt tôi ra rồi đâm vào đường chỉ đen.

Lúc bị ép xuống, tôi không có phản ứng gì mấy, nhưng khi chú Lê chuẩn bị châm kim thì tôi lại giãy giụa điên cuồng, mấy người khỏe mạnh cũng không giữ được.

Chú Lê gọi thêm người đến giúp, cuối cùng đến cả Hàn Cẩn cũng phải vào giữ mới đè được tôi xuống. Chú Lê thấy tôi bị ép lại thì nhắm kim vào đường đen trong mắt.

Tiếng “xoẹt xẹt” vang lên, một làn khói đen từ mắt tôi bay ra. Mọi người hoảng hồn lùi ra sau, chỉ còn Đinh Nhất giữ tôi lại. Sau khi bị chú Lê đâm vào mắt, tôi xụi lơ.

Chú Lê gọi thử mấy lần nhưng tôi không phản ứng gì, đến khi bị chú châm vào huyệt nhân trung thì tôi lập tức tỉnh lại.

Nghe Phương Thanh Bình kể xong, tôi cảm thấy như mình đang nghe chuyện ma của ai vậy! Nhưng thấy mình nhếch nhác và cả ánh mắt người ta nhìn, tôi không thể không tin đó là thật.

Tôi uống hết cốc nước Phương Thanh Bình đưa, mới cảm nhận được thân thể lại là của mình.

Nghĩ lại hiểm cảnh lúc nãy, tôi lo sợ hỏi chú Lê: “Chú, cháu bị sao vậy? Bị thứ gì ám thế?”

Chú Lê cũng chịu không nổi, chắc đã mất rất nhiều sức. Chú ấy ngồi uể oải trên ghế sô pha: “Đó là một loại sát khí trên biển, tùy địa phương mà người ta sẽ có cách gọi khác nhau, có nơi gọi là Quỷ biển, có nơi gọi là Khỉ biển, nhưng tóm lại đó là thứ không tốt.”

Tôi trượt xuống bàn, dù sao để mọi người nhìn chằm chằm mình ngồi trên bàn cũng hơi thiếu tự nhiên. Nhưng chân vừa chạm đất thì tôi đã sụp xuống, mất hết sức, may mà có Đinh Nhất nhanh tay đỡ sang ngồi cạnh chú Lê.

Sau khi ngồi xuống, tôi hỏi chú ấy: “Đó là yêu quái trên biển ạ, thế nó có đến tìm cháu nữa không?”

Chú Lê bị chọc cười, đập vào gáy tôi một cái: “Yêu quái cái gì, đó chỉ là oán khí do hồn phách những người chết hóa thành, nếu thứ này lên được thuyền… chậc chậc, hậu quả khó mà nói được. Nghĩ lại vừa nãy cũng rất nguy hiểm, chắc là oán khí bám theo từ lúc mọi người lên thuyền đó. Nếu như không phải có tôi, chắc mọi người cũng sẽ có kết cục giống người trên du thuyền kia.”

Mọi người nghe thế thì lo lắng, ngay cả Hàn Cẩn luôn khinh thường thì bây giờ cũng nghiêm túc, căng thẳng, có lẽ lúc nãy đã bị tôi hù cho sợ!

Luật sư Nghiêm nói: “Lê đại sư đúng là cao nhân, may mà có ngài, đây là lần đầu tiên tôi gặp phải chuyện này, xem ra Lâm nữ sĩ đã tìm đúng người rồi.”

Chú Lê cười không nói gì, tôi biết đây chính là tác phong của lão gia hỏa này, rất ưa nịnh.

Đinh Nhất đưa tôi hai cái bánh mì để bổ sung thể lực, bị con Khỉ biển chết tiệt kia hành cho mệt lử nên tôi đói mềm cả người. Tôi ăn ngấu nghiến, hai ba miếng đã hết cái bánh mì, may mà được Phương Thanh Bình rót cho cốc nước nên mới không bị nghẹn.

Chú Lê uống trà nóng, từ từ thưởng thức, thấy tôi ăn vội ăn vàng thì nói: "Ăn từ từ thôi, không lại nghẹn bây giờ, làm gì mà cứ như đi ăn cướp thế."

Nghe chú ấy nói thế, tôi ăn chậm lại, cũng không muốn là người đầu tiên chết vì nghẹn bánh mì.

Ăn xong, chú Lê bảo Đinh Nhất đưa tôi về phòng nghỉ ngơi, mới bước vào phòng thì đã thấy chú Lê cầm theo hai cái đùi gà đi sau, cười bước vào.

"Ái chà chà, xem hai cái đùi gà mập này, vẫn là chú Lê quan tâm cháu nhất!" Nói rồi, tôi cầm hai cái đùi ăn liền tù tì. Trong phòng không có người ngoài, lúc này tôi mới vừa ăn vừa nghĩ lại cảnh mình đã nhìn thấy lúc đó.

Đinh Nhất thấy tôi không nói gì thì hỏi: "Lúc nãy cậu đã nhìn thấy gì?"

Tôi nhìn anh ta với ánh mắt "đúng là chỉ có anh hiểu tôi", dù ở cùng Đinh Nhất chưa lâu, nhưng tôi phát hiện mình và anh ta rất hợp ý. Thế là tôi cười thần bí, kể cho anh ta nghe những chuyện tôi thấy trong oán khí kia.

Trên du thuyền Sophia có bảy người, bốn nam ba nữ. Lúc đầu họ chơi rất vui vẻ, nhưng đến chiều sắc trời thay đổi, dù không có sóng gió gì nhưng mưa lại rất lớn.

Mưa tạnh, họ vừa định lái thuyền về cảng, thì thấy có một chiếc thuyền đánh cá rách nát từ xa tới. Trên thuyền là một người đàn ông gầy khô đang đứng, mặt toát ra tử khí. Người lái thuyền

Sophia chính là con trai vị khách họ Ngũ của luật sư Nghiêm, cậu ta nhìn chiếc thuyền rách nát và người đàn ông như quỷ kia, cảm thấy xui xẻo nên lái thuyền bỏ đi.

Nhưng kỳ quái là, dù cậu ta có lái nhanh đến mấy, thì chiếc thuyền đánh cá kia vẫn bám theo một khoảng cách nhất định. Vị thiếu gia này cũng thuộc dạng nóng tính, nên quay đầu thuyền, mở hết tốc lực lao thẳng tới chiếc thuyền kia…

Không nói cũng biết, chiếc thuyền rách nát kia và người đàn ông rơi xuống biển…

Ba người con gái trên thuyền sợ hãi hét lên, một chàng trai cũng sợ hãi nói: “Anh Ngũ, ông ta sẽ không chết chứ?”

Vị Ngũ thiếu gia này vênh mặt nói: “Sợ gì? Biển chỗ này không có sóng lớn, cũng cách bờ không xa, ông ta bơi ra được thì bơi vào được, không chết đâu.”

Nghe Ngũ thiếu gia nói vậy, họ chẳng còn sợ gì, cũng không quan tâm tới. Lúc này trời trong trở lại, bọn họ bàn bạc rồi quyết định qua đêm trên biển, sáng mai trở về.

Trời tối rất nhanh, ngoài vui chơi ăn uống trên biển, đương nhiên là còn nhiều tiết mục khác, đặc biệt là anh Ngũ kia, cái gì cũng dám chơi. Lúc này cậu ta đang cùng một thanh niên khác mây mưa với một cô gái chếnh choáng say rượu ở phòng khách.

CHƯƠNG

CẢ THUYỀN CHẾT BẤT ĐẮC KỲ TỬ

“Ục… ục ục…”

Ngũ thiếu gia đang chơi hăng, thì chợt nghe thấy tiếng động kỳ quái trên boong tàu. Cậu ta quay lại hỏi người bên cạnh: “Có nghe thấy tiếng gì không?”

Hai người kia mờ mịt nói mình không nghe thấy, nhưng Ngũ thiếu gia không cho là mình nghe lầm, thế là cậu ta đi ra để tìm xem đó là tiếng gì…

Nương theo tiếng động ra tới boong tàu, cậu ta nhìn thấy như có ai đang ăn gì đó, tiếng kỳ lạ phát ra từ miệng người nọ. Cậu ta đi chầm chậm tới gần, cẩn thận nghe ngóng, thấy đó là một người đang đói khát vốc hết đồ ăn vào miệng liên tục.

“Ai ở đó?” Ngũ thiếu gia hỏi, mới đầu cậu ta còn tưởng bạn mình đang ăn gì đó.

Nhưng vừa dứt lời, bóng đen kia khựng lại rồi từ từ quay sang nhìn cậu ta.

Vì đang ở trên biển, cậu ta không ngờ là sẽ có người ngoài lên thuyền. Nhưng khi thấy người đó, cậu ta giật mình nhảy lùi về phía sau!

Đó là một người gầy trơ xương chỉ còn lại mảng da trên mặt, vì

quá gầy nên hai mắt lồi ra như nó có thể rơi khỏi hốc bất cứ lúc nào.

Dù ánh sáng mờ tối, nhưng cũng đủ để cậu ta nhìn rõ gương mặt kia, đó không phải là người trên chiếc thuyền rách nát ấy sao? Ngũ thiếu gia tức giận, một kẻ nghèo hèn như thế sao lại dám leo lên du thuyền của mình!

Thế là cậu ta quát lên: "Ai cho ông lên, cút khỏi đây mau."

Tiếng hét của cậu ta thu hút những người kia, họ nhao nhao chạy tới xem thử có chuyện gì.

Ba cô gái nhìn thấy người đàn ông kia như thấy quỷ thì sợ thét lên, vội trốn ra sau lưng mấy cậu trai. Đám đó thấy vậy thì muốn ra oai, họ đi tới định ném ông ta xuống biển.

Đột nhiên, Ngũ thiếu gia đi đầu bỗng đứng sững lại không nhúc nhích. Mấy người đi sau thấy lạ, hôm nay cậu ta cũng biết sợ à?

"Anh Ngũ, anh sao thế?" Một người bạn hỏi. Mắt Ngũ thiếu gia trắng dã quay lại nhìn, không có con ngươi bên trong.

Ba cô gái vì sợ nên đứng cách rất xa, họ thấy Ngũ thiếu gia đi tới ngồi xuống cạnh lão quái thai, rồi ba người kia cũng làm theo.

Chờ một lúc lâu cũng không thấy họ ném người kia xuống biển, ngược lại còn ngồi cạnh lão làm cái gì đó?

Một cô gái to gan hơn đi tới hỏi: "Có chuyện gì thế? Các cậu ngồi với lão ở đó làm gì thế? Có chuyện gì không, bọn tớ buồn ngủ rồi, các cậu…"

Cô ta còn chưa nói hết câu thì ngừng lại, vì bị cảnh trước mắt làm cho hoảng sợ. Bốn người bạn của mình cũng đang nhét đồ ăn vào miệng liên tục như lão, mà đồ ăn này còn chưa được bóc vỏ, cứ nuốt vào như thường.

"Aaaaa!" Cô ta hét lên thảm thiết.

Hai cô gái còn lại nghe tiếng hét cũng chạy tới, nhìn thấy bạn mình trắng mắt, khóe mắt còn chảy ra máu đen…

“Đấy là toàn bộ ký ức của những người trên thuyền… Nếu cháu đoán không lầm thì bọn họ bị vỡ bụng chết.” Nói xong, tôi chợt thấy lạnh lẽo.

Chú Lê gật đầu nói: “Người đàn ông gầy khô cháu nói có lẽ bị Khỉ biển ám, chắc khi còn sống ông ta bị lạc, không có đồ ăn nước uống, cuối cùng bị chết đói. Bởi vì chấp niệm với đồ ăn khi còn sống quá lớn, nên sau khi chết, ông ta có ăn thế nào cũng không thấy no.”

“Càng nghĩ càng sợ, nếu không có chú, chỉ sợ mọi người trên thuyền cũng có kết cục như thế kia.” Tôi vừa nói vừa sợ.

Chú Lê thở dài: “Nói thật là chú cũng sợ, thứ này lợi hại, oán niệm lại quá nặng. Chúng ta lại đang ở trên biển, âm khí quá nặng, nếu không phải lão tham lam muốn chiếm cơ thể của cháu, thì chuyện còn nguy hiểm hơn nhiều. Không có người ngoài nên chú mới nói thật, tốt nhất là chúng ta đừng gặp lại nó, nếu không e rằng thần tiên cũng khó mà toàn mạng.”

Tôi nghe chú Lê nói như vậy, khó hiểu hỏi: “Sao cơ thể cháu lại không việc gì ạ?”

Chú Lê cười nói: “Lần trước tính cho cháu một quẻ, chú nhìn thấy mệnh của cháu rất kỳ lạ. Tuy là mệnh thuần âm, nhưng không phải là loại mệnh âm bình thường, mà là mệnh Kỳ Lân hiếm gặp. Nếu chú tính không lầm, thì kiếp trước cháu nhất định là một nhân vật hiển hách.”

“Không thể nào, chú nói thật hay đùa thế?” Tôi cười ngu gãi gãi đầu.

Đinh Nhất vốn im lặng cũng lên tiếng: “Tất nhiên là thật, lần đầu tiên gặp cậu, tôi đã cảm thấy khí của cậu rất khác với người

thường. Việc cậu có thể cảm nhận được tàn hồn của người chết chắc chắn phải có nguyên do, chỉ là chúng ta chưa tìm ra được thôi."

Nghe họ nói, tôi lại càng thấy khó hiểu, chẳng lẽ kiếp trước tôi là thần tiên hay gì đó ghê gớm lắm à? Chú Lê thấy tôi cúi đầu không nói gì, vỗ vai nói: "Chú không nói với cháu chính là vì sợ cháu đoán mò, chuyện kiếp trước thế nào thì bây giờ cũng như mây bay. Cháu cứ sống kiếp này cho tốt, cần gì quan tâm kiếp trước mình là ai."

Tôi nghĩ chú ấy nói cũng đúng, nhưng nghĩ đến lúc nãy, tôi vẫn sợ hãi nói: "Vậy có phải sau này cháu sẽ thường xuyên thu hút mấy thứ tà ám không ạ?"

"Tất nhiên là không!" Chú Lê lấy ra một thứ đen xì: "Đây là xương của Dê núi đực, dương khí rất vượng, có thể ngăn âm khí trên người cháu, không cho tà ma đến gần, sau này cháu phải luôn mang theo người!"

Tôi cũng không thích nhận gì thứ này, nói đó là xương dê, chẳng thà nói nó là miếng gỗ đen thì hơn. Nhưng nghĩ đến thứ mình vừa dính phải, có bảo đeo cứt chó thì tôi cũng đeo ấy chứ.

Chú Lê đưa xương dê đực cho tôi rồi, thì ra ngoài bàn về hành trình tiếp theo với luật sư Nghiêm. Tôi không có hứng thú với những chuyện này, hơn nữa lúc nãy bị giày vò quá mệt nên tôi nằm không lâu thì ngủ mất.

Đinh Nhất không đi cùng chú Lê, vẫn canh chừng khi tôi ngủ. Chẳng biết có phải vì anh ta ở đây không, nhưng dù sao tôi cũng được ngủ rất sâu.

Lúc dậy thì đã là chiều tối, tôi vui vẻ chạy lên boong ngắm mặt trời lặn. Không phải lúc nào cũng có thể ngắm được cảnh này đâu, hoàng hôn trên biển rất lãng mạn đấy.

Chỉ tiếc bên cạnh tôi không phải một người đẹp, mà là tên Đinh Nhất kia, đúng là tiếc muốn chết...

CHƯƠNG

HỒ NƯỚC CỔ QUÁI

Mặt trời ngã về phía Tây, bóng đêm lại bao phủ. Vào ban ngày, vùng biển này trông rất yên bình, nhưng đến đêm thì trở nên kinh khủng lạ thường.

Tôi không có sở thích ngắm biển đêm nên trở về khoang.

Ai ngờ vừa đi vào, thuyền trưởng hô lên: "Có một hòn đảo nhỏ phía trước, nhìn ánh đèn trên đảo, chắc là có người ở."

Nhìn ánh đèn lấm tấm ở đằng xa, xem ra nơi này cũng không quá sầm uất, nhân khẩu không nhiều, có lẽ chỉ là một làng chài nhỏ thôi. Luật sư Nghiêm bảo thuyền trưởng cập bờ, ông ta để hai thành viên ở lại trông thuyền, còn những người khác đều xuống hết.

Vừa lên đảo, chúng tôi bắt gặp rất nhiều dân địa phương đang làm việc bên bờ biển, hình như họ đang thu hoạch đồ khô.

Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn 8 giờ tối, ở đây đúng là vất vả, đã trễ rồi mà vẫn còn làm việc. Thấy có nhiều người lạ lên đảo, họ cùng bỏ công việc xuống, tò mò nhìn chúng tôi.

Ivan đi tới hỏi thăm một người gần đấy, nghe họ nói, đúng là loại ngôn ngữ mà chúng tôi đang tìm kiếm. Nếu vậy, gã đánh cá đen gầy bắt Trương Tuyết Phong kia dù không phải người ở đây,

thì chắc cũng gần đó.

Tôi nhìn Ivan nói với họ rất lâu, càng nói càng vui vẻ, người đó còn mời Ivan và chúng tôi tới thôn của họ, mọi người đều hào hứng đồng ý đi cùng.

Ivan nói, ngư dân kia là Laur, anh ta sống ở đây với vợ gần 15 năm rồi. Tuy nơi này lạc hậu, nhưng người dân ở đây đều rất hiền lành, tốt hơn đám người ở thành thị nhiều, nên họ rất thích cuộc sống tự cung tự cấp của nơi này.

Anh ta còn thăm dò được, đây là một đảo vô danh, vì quá nhỏ nên nó không có tên trên bản đồ Philippines, chỉ là một hòn đảo nhỏ thuộc quần đảo Babuyan.

Vài thập niên trước, nơi này chỉ là một hoang đảo không người. Sau này thỉnh thoảng có vài ngư dân đi đánh cá lên đảo nghỉ ngơi, được một thời gian dài, họ đóng tạm vài căn nhà giản dị có thể che gió che mưa. Dần dà có người chuyển đến đây định cư, và hình thành nên làng chài nhỏ như bây giờ.

Laur đưa đoàn chúng tôi đến sân nhà mình, mặc dù chỉ là một căn nhà có sân vườn đơn sơ, nhưng nó được quét dọn rất sạch sẽ. Lúc này, có một người phụ nữ vác bụng to đi từ trong nhà ra, cô ấy giật mình nói với Laur vài câu, chắc hỏi chúng tôi là ai.

Laur cười rồi giải thích cho cô ấy, người phụ nữ đi vào trong nhà và mang ra một bình nước nóng. Tuy nghèo nhưng họ lại rất hiếu khách.

Ivan nói với Laur, chúng tôi đến đây để tìm kiếm một thương nhân người Hồng Kông mất tích nhiều năm trước, cũng hỏi thăm anh ta xem, có nghe nói đến người nào là Trương Tuyết Phong người Hồng Kông, 20 năm trước từng đến nơi này không.

Laur lắc đầu, anh ta và người nhà cũng mới đến đây khoảng 15 năm. Trước thời gian đó, họ sống ở đảo Luzon, vì quá nghèo,

không mua nổi nhà nên họ quyết định sống luôn trên thuyền. Sau này nghe được bạn đánh cá nói hòn đảo nhỏ này có thể ở được, thế là anh ấy đưa cả nhà tới đây.

Sắc trời ngày càng tối đen, có rất nhiều ngư dân lục tục quay về thôn. Họ thấy nhóm chúng tôi ngồi ở trong nhà Laur, cũng tò mò đến nhìn.

Laur giúp chúng tôi hỏi thăm một số thôn dân sống lâu năm ở đây, xem họ có biết ai là Trương Tuyết Phong, người Hồng Kông, đã từng đến đây 20 năm trước không?

Họ đều mù mờ, tựa như đây cũng là lần đầu tiên họ nghe thấy cái tên đó. Lẽ ra dân Philippines không xa lạ gì với người Hồng Kông, vì trước kia phụ nữ Philippines rất thích đến Hồng Kông làm người giúp việc để giúp đỡ gia đình.

Lúc này, có một ngư dân lớn tuổi nói với Ivan, ông ấy nghe Anh Hồng hàng xóm nói, cha của cô ấy hồi xưa từng giúp một đám người Hồng Kông chở hàng lậu trên biển, nhưng có một lần ông ta ra biển rồi không trở về nữa.

Chúng tôi nghe xong, cảm thấy có hi vọng tìm được manh mối, nên bảo Ivan tiếp tục nghe ngóng từ ông bác lớn tuổi kia, hỏi xem hàng xóm của ông ấy bây giờ đang ở đâu? Cuối cùng ông ấy nói, Anh Hồng ra biển đánh cá vẫn chưa về. Vì thuyền của nhà lớn, nên bình thường cô vẫn hay đi đánh cá ở xa, thường mấy ngày mới về một lần.

Luật sư Nghiêm và chú Lê bàn bạc, thấy cứ tìm loạn lên thì chẳng bằng ở đây chờ người tên Anh Hồng kia về, không chừng đó là đầu mối có ích ấy chứ? Đoàn chúng tôi quyết định cắm trại ở đây, và mua luôn đồ ăn của ngư dân trên đảo để đợi Anh Hồng trở về.

Ăn tối xong, tôi và Đinh Nhất định đi dạo quanh đảo một chút,

nhưng chú Lê lại nhắc hai chúng tôi phải cẩn thận mãi, bảo là trên đảo có rất nhiều rắn, côn trùng, chuột, kiến, không được để bị cắn.

Tôi vỗ vai Đinh Nhất, đùa: "Chú Lê cứ yên tâm đi, Đinh Nhất là thuốc trừ rắn, vật phẩm cần thiết phải mang lúc đi du lịch đấy!"

Chú Lê lắc đầu cười, rồi xua tay: "Đi nhanh về nhanh, đừng đi xa quá đấy."

Nói thật, chúng tôi cũng không có khả năng đi quá xa, vì Ivan đã nói hòn đảo này rất nhỏ. Đi từ Nam đến Bắc cũng chỉ mất khoảng ba, bốn tiếng, nên tôi chỉ muốn giãn gân cốt một tý thôi, bởi vì trước đó đi thuyền quá khó chịu.

Không khí trên đảo rất ẩm ướt, vừa nóng vừa ngột ngạt khiến tôi luôn có cảm giác như trên người mình dính nhớp. Thế là tôi lôi kéo Đinh Nhất đi tìm khắp nơi, không ngờ lại tìm được một hồ nước nhỏ thật.

Vị trí của cái hồ này rất bí mật, cỏ xung quanh mọc rất cao, nhưng thỉnh thoảng lại có trận gió mang theo hơi nước mát lạnh từ hồ thổi tới, khiến cơ thể cảm thấy vô cùng sảng khoái. Tôi muốn nhảy ngay vào hồ để tắm, chắc chắn sẽ rất đã!

Ai ngờ ngay lúc tôi đang muốn xuống hồ thì bị Đinh Nhất kéo lại: "Nước trong hồ này không sạch sẽ, không thể xuống được."

Không sạch sẽ? Tôi cảm nhận một lúc rồi nói với anh ta: "Làm gì có, tôi không cảm giác được có thi thể mà!"

Nhưng Đinh Nhất lại nói: "Nơi có thi thể chưa chắc đã không sạch sẽ, tóm lại cậu không thể xuống hồ."

Bị nóng đến khó chịu, thấy anh ta không cho mình xuống nước, tôi hơi bực bội, bèn đẩy tay anh ta ra và nói: "Dựa vào cái gì mà anh nói không cho xuống là tôi không được xuống hả! Ở đây có thứ không sạch sẽ hay không chẳng lẽ tôi còn không biết?"

Nói xong, tôi đi đến chỗ hồ nước. Nhưng chưa đi được hai bước, đột nhiên có người gọi ở phía sau. Tôi khó hiểu quay đầu, thấy Laur đang lo lắng chạy tới chỗ mình, anh ta đi tới rồi lôi xềnh xệch tôi về, vừa đi vừa xì xầm gì đó.

CHƯƠNG

KHÍ ĐEN QUẤN QUANH NGƯỜI

Không có Ivan nên tôi chẳng hiểu anh ta nói gì, nhưng Đinh Nhất đứng bên cạnh thấy tôi bị lôi đi cũng không định ngăn lại. Chẳng lẽ vì chuyện lúc nãy tôi tức giận với anh ta à? Ừ nhỉ, sao tôi lại đột nhiên bị ấm đầu, nói chuyện mà không thèm suy nghĩ gì hết thế kia?

Trở lại chỗ cắm trại, Ivan nghe Laur nói rồi giải thích cho chúng tôi. Thì ra trong hồ nước kia có quỷ! Hơn nữa còn là một con quỷ rất khủng khiếp!

Tôi nghe mà hoảng, chẳng trách Đinh Nhất lại nói trong nước không sạch sẽ… Bình thường tôi vẫn nghe lời người khác, nhưng không biết hôm nay uống nhầm thuốc gì mà cứ khư khư cố chấp như thế chứ?

Laur nói hồ nước kia đã có từ rất lâu rồi, là một trong những hồ nước ngọt hiếm hoi trên đảo. Mấy năm nay, có rất nhiều người chết đuối ở đó, thậm chí là những ngư dân già có kinh nghiệm đi biển lâu năm!

Họ đều vô cớ chết đuối khi tới đây lấy nước. Người trên đảo tốn rất nhiều tiền mời thầy pháp tới làm phép, nhưng vẫn vô ích, rất nhiều người chết đuối ở đây.

Đến khi mọi người tìm được một hồ nước ngọt khác ở phía Tây, nơi này trở thành khu vực cấm trên đảo, không ai tới đây chơi vào ban đêm cả. Mà việc kỳ lạ nhất chính là, tuy diện tích hồ rất nhỏ, nhưng khi lấp nó đi thì lúc nào cũng vậy, đến ngày hôm sau lại xuất hiện một hồ nước y hệt như thế.

Vừa nãy Laur tình cờ nghe Ivan nói tôi và Đinh Nhất đi dạo trên đảo nên mới vội vàng đuổi theo, sợ người ngoài như chúng tôi gặp chuyện.

Tôi nghe mà biết ơn vô cùng, ngẫm lại hành vi khác thường của mình, chẳng lẽ là do quỷ trong hồ nước kia gây ra thật? Chú Lê thấy chúng tôi nói chuyện rôm rả nên cũng tới hỏi han, rồi chú kéo tôi quan sát một lượt.

Nhìn một lúc thì phát hiện, dưới hốc mắt của tôi hiện lên viền đen…

"Vừa rồi đúng là có thứ không sạch sẽ muốn mê hoặc cháu, vì có xương dê đực nên những thứ bẩn thỉu đó không thể lại gần được, chỉ có thể dụ cháu xuống nước…" Chú Lê nhăn nhó nói.

Tôi vội nhìn Đinh Nhất, nhưng anh ta chẳng buồn liếc tôi lấy một cái, chắc vẫn còn đang giận, mặt mo của tôi đỏ lên: "Vừa rồi… xin lỗi nhé, tôi cũng không biết sao mình lại như thế nữa? Anh đừng giận nhé!"

Đinh Nhất nghe tôi nói thế thì lúng túng: "Ai giận cậu, tôi chỉ đang nghĩ xem thứ ở hồ nước là gì thôi…"

Chú Lê không quan tâm tới chúng tôi, ông ấy bảo Ivan nói với Laur dẫn tới ông hồ nước kia, để xem có nhìn ra được gì không.

Ivan nói với Laur rằng Lê đại sư đây là thầy pháp nổi tiếng ở Trung Quốc, có thể giúp bọn họ trừ quỷ tránh hung. Laur nghe thế thì cảm ơn rối rít, rồi đưa chú Lê và mọi người tới hồ nước có quỷ mà chúng tôi vừa tới.

Chú Lê để chúng tôi đứng cách hồ nước hơn hai mét, còn mình ông ấy đi đến bên hồ, cầm la bàn quan sát tình huống ở hồ nước. La bàn xoay tròn liên tục như có thứ lực nào đấy dẫn dắt nó tự xoay.

Đinh Nhất quay lại nói với tôi: "Âm khí của cậu rất nặng, đứng yên ở đây, tôi qua giúp sư phụ." Nói rồi, anh ta đi đến chỗ chú Lê.

Chú Lê nghe tiếng thì nhìn sang, thấy Đinh Nhất đi tới. Hai người đứng bên bờ hồ thì thầm gì đó, chắc là đang bàn bạc sách lược, sau đó Đinh Nhất cởi áo ngoài, nhảy xuống hồ nước.

Tôi thấy Đinh Nhất nhảy vào hồ thì thót tim, muốn chạy tới xem có chuyện gì nhưng bị La Hải ngăn: "Cậu Đinh bảo tôi trông chừng, không để cậu tới gần."

Tôi nghe thế thì sốt ruột lắm rồi! Vừa lo lắng cho sự an toàn của Đinh Nhất, vừa muốn biết họ đang làm trò gì, sao lại để Đinh Nhất nhảy xuống hồ như vậy? Đương lúc lòng nóng như lửa đốt, tôi chợt nghe thấy tiếng nước ào ào, một bóng đen thoăn thoắt leo từ dưới nước lên.

Tôi mừng rỡ, tưởng Đinh Nhất đi lên, nào ngờ lại thấy chú Lê nhanh chân tránh sang một bên, hô lên: "Mau tránh xa ra, đừng để nó đi lên!"

Tôi thấy là lạ! Nếu bóng đen này là Đinh Nhất thì sao chú Lê lại bảo chúng tôi tránh xa, nhưng trông nó cũng không giống người lắm! Ngay lúc còn đang do dự, bóng đen kia lại vọt tới chỗ tôi…

Loáng cái nó đã ở ngay trước mặt, lúc này tôi mới nhìn rõ đó là Đinh Nhất. Nhưng Đinh Nhất bị một luồng khí đen bao phủ, hai mắt lập lòe màu máu, anh ta giơ tay lao thẳng về phía tôi.

Chuyện xảy ra quá nhanh, La Hải đứng bên cạnh muốn kéo tôi ra nhưng đã muộn, bàn tay đầy khí đen của Đinh Nhất khi sắp chạm vào tôi thì chợt ngừng lại, sau đó từ từ lùi ra sau.

Lúc này, mặt Đinh Nhất xuất hiện trong luồng khí đen, trán anh ta rịn một lớp mồ hôi, khí đen rút xuống nửa người dưới, khi hai tay được giải thoát, Đinh Nhất quát: “Mau lấy dao ra đây!”

Tôi chợt tỉnh lại, nhanh chóng rút dao trong ống quần ra, nhưng lại không biết phải làm gì tiếp theo, đành nắm chặt dao vội nhìn Đinh Nhất…

Luồng khí đen dường như lại mạnh lên, vừa rồi chúng chỉ quấn lấy hai chân Đinh Nhất, nhưng giờ đã lan lên ngực. Chú Lê vẫn đứng cạnh hồ nước, chợt nói với anh Hào: “Cậu tìm hai người bơi giỏi, xuống đáy hồ xem có gì thì vớt ra cho tôi!”

Chắc chắn dân địa phương không dám xuống nước, cho nên chú Lê mới nhờ người của anh Hào. Đám người anh Hào đều rất gan dạ, có hai người nhanh chóng cởi áo nhảy xuống hồ.

Đinh Nhất vẫn đang giằng co với khí đen kia, tôi cầm dao mà không biết phải làm gì. Anh ta khó khăn nói được: “Lấy dao cắt tay… nhỏ máu xuống đất…”

Tôi nghe thế thì rạch ngay một đường lên tay, vì quá bối rối nên cắt hơi sâu, máu tuôn ra chảy tí tách xuống đất.

Khí đen đang bám lấy Đinh Nhất chợt như cơn gió, trôi dạt đến bãi máu nhỏ trên đất, nó rút cạn chỗ máu đó ngay tức khắc, rồi chậm rãi leo lên đường giọt máu nhỏ xuống trên tay tôi.

Tôi sợ ngây ra, trái lại Đinh Nhất phản ứng rất nhanh, anh ta đè chặt ngón tay bị thương của tôi, bóng đen thấy không có máu nữa lại rơi xuống đất.

Lúc này, chúng tôi nghe thấy tiếng kêu của hai người vừa trồi lên trong đội anh Hào: “Tìm được rồi! Lê đại sư, ngài nhìn xem có phải là thứ này không…”

CHƯƠNG

BỊ THƯƠNG MỘT CÁCH "HUY HOÀNG"

Một người ném thứ đen sì lên bờ, chú Lê ngồi xuống xem rồi vui mừng nói: "Đúng rồi, là do vật này tác quái!"

Lúc này Đinh Nhất kéo tôi sang một bên, còn đám khí đen giống như bị máu của tôi vây lại không thể thoát ra.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy chuyện này, đám khí đen kia đảo quanh vùng có máu của tôi, như thể không tìm thấy lối ra. Đinh Nhất cầm dao thép, sau đó để tôi tự giữ ngón tay bị chảy máu, còn anh ta chạy đến chỗ chú Lê.

Tôi nhìn theo bóng lưng Đinh Nhất, lại liếc xuống luồng khí dưới đất, chợt dâng lên nỗi sợ hãi mơ hồ. Tôi vẫn cảm thấy đi theo Đinh Nhất an toàn hơn, thế là định bụng chạy theo anh ta. Nhưng anh ta chạy nhanh đến chỗ chú Lê, nhìn vào thứ đen sì dưới chân, rồi bổ "phập" xuống, con dao đâm ngập vào nó…

Luồng khí đen lúc nãy còn đang xoay tròn bất chợt chấn động như thể giãy giụa muốn trốn, rồi thoáng cái bốc hơi trong không khí!

Tôi nhìn chỗ máu vừa nhỏ trên mặt đất của mình, thấy chỗ đấy chỉ còn lại một bãi máu đen hôi thối.

Đinh Nhất nhìn sang rồi rút dao ra, lau lau tay lên quần rồi đi

tới chỗ tôi. Anh ta xé một góc áo để băng vết thương của tôi lại.

“Thứ kia là cái gì vậy?” Tôi cứng ngắc hỏi.

“Cụ thể là gì thì tôi không biết, lát nữa cậu hỏi sư phụ đi.” Anh ta vừa nói, vừa ngồi xuống cắm dao vào bao da trên chân tôi.

Mọi người bị cảnh vừa rồi dọa cho hết hồn, cho dù là anh Hào mạnh mẽ cũng kinh sợ, có lẽ trước những thứ quỷ thần, ai cũng có tâm lý kính sợ cả…

Chú Lê lấy một cái bình nhỏ ra, ông ấy mở nắp rồi đổ một ít bột phấn màu vàng lên thứ đen sì vừa bị Đinh Nhất đâm, tiếng “xì… xèo” vang lên, mùi hôi thối tỏa ra.

Mọi người che mũi lại, chắc họ lo mùi này có độc. Chú Lê thấy mọi người cảnh giác như thế thì nói: “Đừng sợ, mùi thối chỉ là oán khí mà thứ này biến thành, bay hết rồi thì nó sẽ không tiếp tục hại người nữa.”

Ngư dân đứng ở xa không dám đến gần đều lao tới, họ nhờ Ivan phiên dịch hộ, hỏi Lê đại sư là thứ gì tác quái ở đó? Có phải nó đã được đại sư tiêu diệt rồi hay không?

Ivan chuyển lời của họ cho chú Lê, chú cười: “Chắc là không có vấn đề gì nữa, giữa trưa ngày mai, lúc mặt trời lên cao nhất thì bảo thôn dân lấp cái hồ này lại.”

Ivan vui mừng chuyển lời của chú Lê, những ngư dân chất phác kia nghe thế thì reo hò, vui vẻ vì giải được gánh nặng trong lòng. Xem ra hồ nước này đã đem tới cho họ không ít rắc rối!

Tôi đến chỗ chú Lê nhìn thứ kỳ lạ trên đất bị Đinh Nhất đâm một lỗ ở giữa, trông nó giống như một cái bát. Tôi lấy cành cây gạt đám bùn bám bên trên, thấy nó được chạm khắc hoa văn kỳ lạ.

Tôi từ từ ngồi xuống, muốn sờ nó thử. Chú Lê đang bận tìm bật lửa nên không chú ý tới động tác của tôi, Đinh Nhất thấy nhưng

lại cách quá xa.

"Đừng động!" Đinh Nhất quát to.

Chú Lê cúi xuống nhìn ngay, rồi biến sắc muốn kéo tôi lại. Nhưng đã quá trễ, tay tôi đã chạm vào hoa văn kỳ quái kia…

"Bùm", tôi bị một lực rất mạnh bắn ra xa mười mấy mét, may mà có cây đại thụ phía sau chặn lại, nếu không tôi đã bị ngã nặng rồi. Nhưng dù thế, tôi vẫn cảm thấy đau nhức vô cùng, choáng váng mặt mày.

"Tiến Bảo!" Đinh Nhất chạy nhanh tới: "Cậu sao rồi? Do tôi không nói sớm cho cậu biết, thứ kia không thể đụng vào được."

Tôi còn chưa kịp thở được ra hơi, cả buổi không nói được gì. Chú Lê cũng chạy tới muốn đè huyệt Nhân Trung của tôi, lão già này chỉ biết dùng đi dùng lại một chiêu này thôi à?!

Nhưng cũng lạ thật, dùng chiêu này đúng là trăm phát trăm trúng, tôi thở hổn hển, đau đến bật thốt ra.

"Thằng nhóc thối này, sao nhanh tay thế hả, mới sơ sẩy một tý mà đã đụng lung tung! Cháu không thể chạm vào thứ đó được, có biết không?" Chú Lê bực mình nói.

Tôi thều thào: "Ông chú của cháu ơi, làm sao cháu hay chứ! Nếu biết sẽ bị thế này, chắc chắn cháu sẽ tránh xa vạn dặm rồi!"

Chú Lê thấy tôi vẫn còn cãi lại được thì biết là không sao, chú để Đinh Nhất dìu. Ai ngờ anh ta vừa đụng đến, tôi đã kêu la oai oái, đau như sắp chết ấy.

Luật sư Nghiêm thấy tình trạng của tôi như thế, bèn bảo mọi người gọi bác sĩ trên thuyền đến khám. Bác sĩ kiểm tra xong thì bảo không có vấn đề gì, chỉ có cánh tay trái chắc là bị trật khớp nên mới đau thế.

Luật sư Nghiêm nói với bác sĩ. "Vậy các anh có thể nắn lại giúp

cậu ấy được không?”

Chẳng ngờ bác sĩ khó xử nói: “Tôi không phải bác sĩ chuyên về chấn thương nên không rành lắm!”

Tôi nghe thế thì chỉ muốn kêu cha gọi mẹ, vậy bây giờ phải làm sao! Chú Lê cũng gấp đến xanh mặt, tôi là vũ khí bí mật của vụ này, nơi cần tìm còn chẳng thấy đâu. Chẳng lẽ tài học chưa thành đã phải đứt gánh giữa chợ rồi?

Bỗng Laur nói với Ivan rằng, trong thôn có người trị được trật khớp, nhưng đó không phải là bác sĩ, anh ta hỏi có được không? Ivan dịch lời của Laur cho luật sư Nghiêm, thấy người đó không phải bác sĩ thì ông ta không dám tự ý quyết định, bèn do dự nhìn chú Lê.

Chú Lê nghĩ nghĩ rồi nói. “Tiến Bảo bị trật khớp, chỉ cần để khớp nối ở cánh tay trở về chỗ cũ là được. Ngư dân ở đây thường lao động chân tay, khó tránh khỏi va chạm, bị trật khớp cũng là chuyện thường, tôi thấy hay là để thử một chút cũng được.”

Tôi lạnh cả gáy, thử một chút? Thế nếu thử mà không được thì sao? Thấy tôi sợ hãi, chú Lê an ủi: “Yên tâm đi, cứ tin chú, chú ăn muối còn nhiều hơn cháu ăn cơm đấy, nếu không chữa ngay thì có về ngay, cháu cũng không thể chịu nổi trên đường đi đâu, đau dài không bằng đau ngắn.”

Tôi nghĩ thì thấy cũng đúng, đau một lúc so với đau cả đường vẫn hơn, thế là tôi cắn răng đồng ý. Laur lập tức về thôn mời một ông bác tóc lốm đốm bạc đến, ông ấy kiểm tra cánh tay của tôi rồi nói với Laur mấy câu.

Sau đó Laur nói với Đinh Nhất: “Phải giữ thật chặt, đừng để cậu ta giãy giụa mạnh.”

Đinh Nhất gật đầu: “Không vấn đề gì.”

Laur chuyển lại lời của Đinh Nhất cho bác kia, sau đó ông ấy nói với anh ta chuẩn bị bắt đầu.

Đinh Nhất từ tốn đỡ tôi ngồi dựa lưng vào cây đại thụ phía sau, rồi anh ta ngồi lên đùi đối mặt với tôi.

CHƯƠNG

BÁT KHÓA HỒN

Lúc này ông bác kia mới ngồi xuống, ông ấy nhẹ nhàng đỡ cánh tay của tôi, rồi tóm chặt lấy như hai cái kìm sắt, kéo mạnh về trước…

"A…" Quá đau đớn khiến tôi không nhịn được mà thét lên thảm thiết, vì sao người bị thương luôn là tôi chứ?

Cơn đau khiến tôi quên luôn cả thở, còn may là cơn đau này rất ngắn, ngay lúc tôi vẫn còn sợ hãi về cái đau lúc nãy thì Đinh Nhất đã đứng lên, anh ta vỗ vai tôi rồi nói: "Đứng lên thử hoạt động xem còn đau không?"

Tôi do dự không biết có nên đứng dậy không, vì dù sao vừa nãy cũng đau quá! Chú Lê bảo tôi: "Tiến Bảo, đứng lên đi, chắc là ổn rồi đấy."

Không còn cách nào khác, tôi đành phải vịn tay Đinh Nhất để ráng đứng dậy. Sau đó cẩn thận thử cử động cánh tay vừa bị trật khớp… Đúng là tốt thật này, không đau nữa.

"Chú Lê, lúc nãy có chuyện gì thế ạ? Tại sao cháu lại bị đẩy văng như vậy? May mà cháu phúc lớn mạng lớn, nếu không đã tiêu sớm rồi!" Tôi thầm thấy may mắn.

Chú Lê cũng vuốt mồ hôi lạnh trên trán: "Thằng nhóc nhà cháu, vừa rồi xém chút đã dọa chú ngủm mất nửa cái mạng già, cháu

biết đấy là cái gì không mà dám sờ bậy thế hả?”

“Là cái gì ạ?” Tôi ngượng ngùng hỏi.

Chú Lê thở dài: “Thằng nhóc này đúng là mạng lớn thật! Thứ này gọi là bát khóa hồn, nó được đục khắc ra từ thân gỗ hơn ngàn năm tuổi. Những hoa văn kỳ quái trên đó đều là phù chú tỏa hồn ở thời nhà Ân.”

“Thời Ân cơ à! Thế không phải là nó rất quý à?” Luật sư Nghiêm giật mình.

Quả đúng là người Hồng Kông, ngay đến luật sư cũng là con buôn.

Chú Lê lắc đầu nguầy nguậy: “Ông nói sai rồi, thứ này có giá trị lịch sử, nhưng sự nguy hiểm của nó lớn hơn chút giá trị lịch sử đó nhiều.”

Luật sư Nghiêm nghe chú Lê nói vậy thì càng tò mò: “Vậy xin hỏi Lê đại sư, rốt cuộc thứ này dùng để làm gì?”

Chú Lê nhìn thứ trên đất, trầm tư một lúc mới nói ra lai lịch của nó…

Thì ra thứ này là bát khóa hồn từ thời cổ đại, nó là thứ cúng tế để khóa hồn cho việc “Sát hàng”. Người xưa nói, sát hàng là việc chẳng lành. Mấy ngàn năm trước, những người thống trị đều biết chuyện này, nên bọn họ luôn để Đại Tế Tự thay mình dùng vô số sinh hồn để luyện chế thành một vật như thế này. Vì nhốt hàng ngàn hàng vạn oan hồn khi đồ sát tù binh, nên nó là thứ cực kỳ xui xẻo! Nếu để thứ này trong nhà thì không quá bảy ngày sau, cả nhà đó sẽ chết hết.

Về chuyện vì sao nó lại ở trên hòn đảo nhỏ này thì theo chú Lê đoán, có thể trước đây nó bị xem như đồ cổ để buôn lậu ra nước ngoài, nhưng thứ này sao có thể đưa lên thuyền được? Có khi cả

thuyền lẫn người đều bị táng thân nơi biển rộng, cái bát khóa hồn này chắc cũng do trời xui đất khiến nên bị sóng biển đẩy đến hòn đảo nhỏ này.

Oán khí của thứ này ngút trời, nó sẽ hút đi dương khí khi tiếp xúc với người sống, cuối cùng mê hoặc người đó tự sát để tế cho bát.

“Vậy cái bóng đen kia là gì?” Tôi không hiểu.

Chú Lê nói nó là “Mị” do vô số oan hồn hóa thành, ông ấy để Đinh Nhất xuống hồ dụ “Mị” lên bờ, vì máu của tôi là thứ thuần âm nên được “Mị” ưa thích. Vì quá tham lam nên nó bị máu của tôi nhốt không ra được. Đinh Nhất canh đúng thời cơ, lấy dao thép hủy chiếc bát gỗ kia.

Tôi vẫn không hiểu, vì sao bát khóa hồn đã bị dao thép chém, mà khi tôi đụng vào, nó vẫn còn uy lực lớn đến mức bắn tôi ra xa như vậy?

Chú Lê lắc đầu nói: “Đây không phải là sức mạnh của nó, mà là loại năng lượng tự bảo vệ do cháu phát ra, chú cũng không ngờ tới việc này.”

“Tự bảo vệ? Bảo vệ cái gì?” Tôi vẫn mờ mịt.

Chú Lê thấy đầu óc tôi vẫn chậm chạp thì bực mình: “Thằng nhóc khốn này, có biết lúc nãy nguy hiểm đến mức nào không, mặc dù nó đã hỏng nhưng vẫn còn vô số tàn hồn bám trên đó! Cháu sờ tùy tiện như vậy, sẽ bị ký ức của những hồn phách bị nhốt trong đó cắn nuốt, cái đầu nhỏ này có thể chịu nổi những thứ đó à?”

Tôi nghe mà sợ, nhớ lại khi ở hầm nước ngầm dưới thành cổ, tôi cũng đã từng cảm giác được rất nhiều tàn hồn. Lúc đó đầu tôi kêu ong ong đến mức không thể chịu nổi, thế mà so tàn hồn với thứ này thì cũng chỉ là mưa bụi thôi!

Chúng tôi trở lại chỗ cắm trại, Laur và người trong thôn vì muốn cảm ơn, nên đã làm một bữa tối vô cùng phong phú. Dù chỉ là nguyên liệu đơn giản nhưng lại rất tươi, nên mùi vị cũng khá được.

Chú Lê là người cẩn thận, vừa rồi ông ấy đã định đốt cái bát gỗ kia đi. Nhưng vì chuyện của tôi nên sợ hôm nay không đốt được… Thế là ông ấy dặn dò thôn dân rất nhiều lần rằng, giữa trưa ngày mai lúc lấp hồ, nhất định phải đốt cái bát khóa hồn này dưới ánh nắng mặt trời. Chỉ có làm như thế, sau này nó mới không thể gây ra sóng gió gì được.

Sau khi ăn cơm xong, tôi về lều vải ngủ sớm. Đêm nay bị giày vò cả đêm, cũng may tôi còn trẻ, xương cốt rắn chắc, chứ là người khác thì chắc nửa cái mạng cũng chẳng còn.

Vốn cho rằng quá mệt nên sẽ ngủ ngon giấc, ai ngờ đêm nay tôi lại gặp ác mộng liên tục. Lúc thì mơ thấy mình đang ở trên chiếc du thuyền toàn người chết kia, lúc lại mơ thấy hàng ngàn hàng vạn tù binh vây quanh giơ tay muốn bắt lấy mình. Tôi cứ chạy mãi chạy mãi, kết quả lại hụt chân ngã vào vực sâu không đáy…

Khi tỉnh lại, quần áo đã ướt sũng, tôi nhìn đồng hồ, còn chưa tới 5 giờ. Đinh Nhất nằm ở bên cạnh vẫn đang ngủ, tôi không tiện đánh thức anh ta nên cẩn thận bò dậy, định ra ngoài hít thở không khí một lúc.

Khi vừa ra khỏi lều vải, tôi thấy có khá nhiều ngư dân đang chuẩn bị ra biển, cuộc sống của họ cũng rất vất vả.

Laur và Ivan đang tán gẫu với nhau, thấy tôi đi tới thì nhiệt tình chào.

Nghe Ivan nói, Laur và một số thanh niên trai tráng khác sẽ không ra biển, vì trưa nay phải đi lấp cái hồ nước kia lại, đối với bọn họ thì đó chính là việc rất quan trọng.

Vì ngôn ngữ bất đồng nên tôi cũng không nói nhiều với họ. Tôi đi đến bờ biển, chợt thấy một chiếc thuyền đánh cá đang từ từ mệt mỏi lái vào bờ. Sau đó, một nam một nữ nhảy xuống, chắc là vợ chồng.

Các ngư dân khác đều lái thuyền ra biển, riêng họ lại lái thuyền về, mà thuyền của họ lại to hơn những người khác, chẳng lẽ đó chính là Anh Hồng mà Laur đã nói?

CHƯƠNG

HÒN ĐẢO BỊ NGUYỀN RỦA

Khi thấy đôi vợ chồng kia lên bờ thì tôi chạy về ngay. Ivan thấy tôi gấp gáp như vậy thì hỏi có phải đã xảy ra chuyện gì không? Tôi thở hồng hộc chỉ vào hai người kia: “Họ có phải là nhà Anh Hồng không?”

Ivan nhìn một nam một nữ ở sau tôi, anh ta quay sang hỏi Laur xem người đàn ông kia có phải là Anh Hồng không? Laur lắc đầu nói người nữ kia mới là Anh Hồng.

Lúc này chú Lê và luật sư Nghiêm cũng tới, họ vừa nghe nói Anh Hồng trở về, bèn để Ivan chạy lên hỏi thăm cô ấy chuyện bố mình vào năm đó.

Người phụ nữ tên là Anh Hồng kia cảnh giác khi nghe chúng tôi hỏi về chuyện bố mình. Dường như cô ấy không muốn nhắc tới ông ta. Cuối cùng vẫn phải nhờ Laur giúp cô ấy làm việc nửa ngày, còn nói chúng tôi đã giúp họ xử lý được “quỷ” ở hồ nước, sau này bọn họ sẽ không cần lo lắng hãi hùng nữa.

Nghe Laur nói, Anh Hồng có một cậu con trai, nhưng năm trước cậu ấy đã chết đuối ở ngay cái hồ nước kia. Nên khi Anh Hồng nghe đã giải quyết được quỷ trong hồ, cô ấy quỳ ngay xuống cảm ơn chúng tôi.

Chú Lê bảo Đinh Nhất đỡ cô ấy dậy: "Chỉ là tiện tay thôi, cô không cần phải làm lễ lớn như thế. Chúng tôi muốn tìm kiếm một người bạn mất tích hơn 20 năm trước nên mới tới đây. Nghe nói năm đó bố cô từng giúp đỡ vài người Hồng Kông vận chuyển hàng, không biết ông ấy có từng nghe nói tới người nào tên là Trương Tuyết Phong không?"

Ivan chuyển không sót một lời của chú Lê cho Anh Hồng, cô ấy nghĩ rất lâu cũng không nhớ ra bố mình đã từng nhắc tới người đó. Dù sao ông ấy cũng mất lâu rồi, cho nên có rất nhiều chuyện đã sớm bị lãng quên.

Năm đó, bố của Anh Hồng vì cuộc sống mà thường xuyên ra biển buôn lậu hàng hóa, súng ống giữa Philippines và Hồng Kông. Có lúc cũng chở khách vượt biên nữa, cho đến giờ cô vẫn còn nhớ rõ lần cuối cùng bố mình ra biển…

Sáng hôm đó, ông dậy rất sớm, mẹ đã làm sẵn ít cơm, bố ăn uống qua loa rồi lái thuyền ra biển. Từ trước đến nay dù có đi vận hàng hay chở người, ông cũng chưa bao giờ nói lại với gia đình.

Lúc đó bố của Anh Hồng thường đi mấy ngày liền không về, cho nên cô ấy và mẹ cũng không biết bố đã gặp nạn. Mãi cho đến một tuần sau vẫn không thấy ông ấy quay lại, mẹ Anh Hồng mới thấy sốt ruột.

Bà đi tìm bác của Anh Hồng, bác ấy đưa con mình ra biển tìm em trai. Đương nhiên không cần nói cũng biết, biển rộng mênh mông biết đi đâu mà tìm? Cho tới giờ, bố của Anh Hồng đã mất tích hơn 20 năm rồi.

Chúng tôi thấy khoảng thời gian đó khớp với lúc Trương Tuyết Phong bị mất tích, không biết chừng bố của Anh Hồng chính là ngư dân mà chúng tôi đang muốn tìm!

Chú Lê nghĩ một lúc rồi nói với Anh Hồng: "Trong nhà cô có còn

di vật nào của bố lúc còn sống không?”

Anh Hồng nghĩ nghĩ rồi đi về nhà, lát sau cô ấy cầm theo một thứ. Cô đưa cho chú Lê, đây là một con thoi làm bằng xương cá, lúc còn sống bố cô vẫn thường dùng để vá lưới đánh cá.

Sau khi bố mất tích, mẹ cô vẫn luôn giữ nó lại, còn không nỡ dùng để vá lưới. Chú Lê cầm con thoi lên ước lượng một chút, sau đó đưa cho tôi: “Tiến Bảo, cháu xem thử đi.”

Tôi cầm lấy cẩn thận cảm nhận, trong nháy mắt… một mùi biển và cá tanh xộc vào mũi. Tôi thấy một người đàn ông đang dùng con thoi này vá lưới, cạnh ông ta có một cô bé khoảng bảy, tám tuổi đang chạy lăng xăng.

Tôi nhận ra người đàn ông này, ông ta chính là ngư dân đen gầy đã nhốt Trương Tuyết Phong ở trong động đá vôi năm đó! Người đàn ông này giấu Trương Tuyết Phong xong thì quay lại thuyền để rời khỏi đảo. Ai ngờ trên đường về ông gặp phải bão biển, thuyền cũng bị sóng lớn đánh nát.

Ông ta cố sức ôm lấy mảnh thuyền trôi trên mặt biển, tuy có mảnh thuyền này nâng đỡ giúp nên tạm thời không bị chết đuối, nhưng đồ ăn và nước uống cũng chẳng có, ông ta kiên trì được mấy ngày đây? Đồ ăn còn dễ, có thể bắt một vài con tôm tép trên biển để ăn, nhưng còn nước ngọt thì sao?

Mặt trời trên biển rất gắt, người đàn ông đó trụ được vài ngày thì bắt đầu xuất hiện triệu chứng mất nước. Nhưng ông ta vẫn không từ bỏ, chỉ dựa vào ít mực và một số loại động vật thân mềm để bổ sung một chút nước.

Cuối cùng, ông ta không biết mình đã trôi dạt trên biển bao nhiêu lâu, và đã đói đến mức không còn hình người.

Từ cái bóng trong nước, tôi nhìn thấy dáng vẻ cuối cùng của ông ta. Tôi giật thót, sao lại là gã?

Đây không phải là oan hồn đã hại chết mấy vị công tử, tiểu thư nhà giàu kia sao? Thế giới này đúng là quá nhỏ, vì chết đói nên ông ta hóa thành oan hồn có chấp niệm với đồ ăn, nếu mấy cậu con giời kia không trêu chọc phải, thì cũng đã không dẫn quỷ lên thuyền.

Trong tàn hồn của bố Anh Hồng lại xuất hiện hòn đảo hoang giam giữ Trương Tuyết Phong. Trên đảo có những tảng đá với hình thù kì lạ, hẳn là do thiên nhiên tạo thành, trông nó không thể do con người sáng tạo ra được.

Tôi miêu tả sơ lược hình ảnh của hoang đảo kia để Ivan hỏi Anh Hồng, xem cô ấy có biết gần đây có hòn đảo nào như thế không? Anh Hồng nghĩ một lúc rồi hỏi Laur, hòn đảo đó có thể là đảo Ake không?

Laur nghe xong thì mặt trở nên lạ kỳ, anh ta không trả lời thẳng câu hỏi của Anh Hồng mà nói với Ivan: “Tôi khuyên các bạn đừng nên đến Ake, đó là nơi bị ma quỷ nguyền rủa…”

Ivan giật mình, tuy anh ta sinh ra ở Philippines, nhưng lại không biết có hòn đảo Ake này, vì sao đám người Laur khi nghe đến nó lại đổi sắc.

Mục đích chuyến đi này của chúng tôi là tìm kiếm Trương Tuyết Phong, giờ đã biết có thể ông ta đang ở trên đảo Ake, thì làm sao chúng tôi không đi tìm được? Chú Lê cũng nhận ra những thôn dân này rất sợ hòn đảo kia. Ông ấy bảo Ivan hỏi thăm vị trí cụ thể, và nguyên nhân khiến họ sợ hãi như thế.

Vì đêm qua chúng tôi đã giúp đỡ nên bọn họ vẫn thấy rất biết ơn, không muốn để chúng tôi mạo hiểm trên hòn đảo đáng sợ kia. Thế là họ kể cho chúng tôi nghe những truyền thuyết đáng sợ liên quan tới “đảo Ake”…

Vài thập niên trước, Ake không phải là hoang đảo, có rất nhiều

cư dân sống trên đó. Lúc ấy nó không phải tên Ake, bởi vì có đặc trưng là những tảng đá cao, đứng thành cụm gần bờ biển, nên người ta vẫn gọi nó là đảo Đá.

Vì sao những tảng đá này lại có ở đó thì không ai biết cả, nên cũng có người gọi nó là đảo Tiên, vì chỉ có thần tiên mới có thể đặt dựng đứng những tảng đá khổng lồ như vậy trên bờ biển…

CHƯƠNG

TRUYỀN THUYẾT ĐÁNG SỢ

Khi đó, sản vật trên đảo Đá rất phong phú, tài nguyên nước ngọt dồi dào, mà địa hình của đảo rất thuận lợi, diện tích lớn, nên sinh hoạt của dân cư trên đảo đều rất nhàn.

Thời tiết tốt có thể ra biển đánh cá, nếu gặp phải thời tiết xấu thì chỉ cần thu hoạch trên đảo thôi cũng đủ ăn rồi. Nên mọi người cũng không cần thường xuyên mạo hiểm ra biển đánh cá.

Thế nhưng cư dân trên đảo không thể ngờ rằng, những ngày tháng tốt lành đó lại bị một lời nguyền phá vỡ. Nếu nói là bị nguyền rủa cũng không chính xác, phải nói là cư dân bị dính phải vận xui…

Có một năm, bão Đài Loan rất mạnh, cư dân không dám ra biển, họ đợi đến hơn nửa tháng thời tiết mới bắt đầu tốt lên. Khi mọi người đang reo hò vui vẻ vì tai qua nạn khỏi, thì bắt gặp một con thuyền đánh cá rách nát từ đằng xa hướng về hòn đảo của mình.

Vì vị trí của hòn đảo này khá khó đi, nên nhiều năm qua những người dân trên đảo đều sống tự cung tự cấp, hiếm khi có người lạ tới. Mọi người nhìn thấy chiếc thuyền đánh cá rách nát kia mà giật mình, chẳng ai biết đó là ai, càng không biết họ tới đây để làm gì?

Thuyền cập bờ, trên đó có rất nhiều người mặc quần áo màu

nâu xanh, hoặc quân phục màu xanh lá. Đủ cả nam lẫn nữ, trẻ và già, nhưng họ có một đặc điểm đó là trông rất yếu ớt, giống như bị bệnh nặng. Thậm chí họ còn trùm khăn kín đầu, nên không ai thấy rõ mặt.

Dân trên đảo đều là những người hiền lành, tuy ngôn ngữ khác biệt nên không hiểu đối phương nói gì, nhưng thấy họ bị bệnh nặng, ai cũng nhiệt tình cho nước và thức ăn chiêu đãi.

Cứ như vậy... những người kì lạ này được ở lại đảo. Trên đảo cũng có nhiều đất trống, ngư dân giúp họ đóng một căn nhà tranh đơn giản có thể che gió che mưa, giúp những người yếu ớt này tạm thời có chỗ dung thân.

Đây vốn là việc thiện, nhưng không ai ngờ chỉ mấy ngày sau, đại họa ập đến. Dân trên đảo lục tục ngã bệnh, ban đầu triệu chứng không nghiêm trọng lắm, chỉ là cảm thấy mệt mỏi, nổi lên những chấm đỏ kỳ lạ trên người.

Nhưng thời gian trôi, ngày càng có nhiều người xuất hiện triệu chứng giống như đám người mới đến kia, trên người của họ xuất hiện những vết sưng đỏ thối rữa. Trên đảo cũng có vài thầy lang, nhưng họ cũng không biết đây là bệnh gì, càng không có cách để điều trị.

Ngày càng có nhiều người mất khả năng lao động, dáng vẻ của họ trở nên đáng sợ, những vết mưng mủ thối rữa càng nhiều. Đến lúc này họ mới nhận ra, đám người lạ kia đã mang bệnh truyền nhiễm lên đảo!

Nhưng khi biết thì đã muộn, bệnh dịch hoành hành khiến toàn bộ dân cư đều bị nhiễm bệnh. Càng ngày càng có nhiều người biến thành tàn tật, cả những đứa bé mới sinh ra cũng mang theo mầm bệnh từ bụng của mẹ chúng.

Người dân trên đảo rất phẫn nộ, họ muốn đuổi hết đám người

kia đi, nhưng họ đã chết gần hết rồi. Tuy vẫn còn có một vài người may mắn sống sót, nhưng cơ thể họ đều đã bị thối rữa không còn hình người, dù dân đảo không đuổi họ thì chắc họ cũng chẳng sống được mấy ngày.

Những người này thấy dân trên đảo đều bị nhiễm bệnh thì chia thảo dược mình hái được trên đảo cho họ. Ăn vào đúng là có chút hiệu quả đấy, nhưng lại không thể trị được tận gốc.

Dần dà, người trên đảo chết càng nhiều, người còn sống thì bị tàn tật. Cũng từ đó, dân ở đảo lân cận không còn dám tới đó nữa, vì họ sợ sẽ bị lây bệnh truyền nhiễm. Càng không có ai dám gả con gái sang, vì ở đấy đều là người bệnh, đến đó thì cầm chắc cái chết.

Sau đó có truyền thuyết, nói hòn đảo này bị ác ma nguyền rủa, mọi người cũng dần quên đi cái tên ban đầu mà gọi nó là đảo Ake, có nghĩa là hòn đảo bị ác ma nguyền rủa. Từ đó về sau, cho dù gặp phải sóng to gió lớn đến đâu đi chăng nữa, cũng không ai dám lên đảo đó tránh bão.

Vì mọi người nghĩ, cơn sóng gió mãnh liệt đó cũng không kinh khủng bằng lời nguyền…

Mọi người nghe Ivan kể về truyền thuyết của đảo Ake xong đều im lặng không nói gì. Cuối cùng chú Lê là người nói với Anh Hồng, có thể dẫn đường cho họ đến đảo kia không?

Anh Hồng khó xử, do dự một lúc rồi mới đồng ý. Nhưng cô ấy chỉ lái tàu đánh cá đi trước dẫn đường cho chúng tôi, khi nhìn thấy đảo, cô ấy sẽ trở về. Sống chết gì Anh Hồng cũng không muốn lên đảo với chúng tôi.

Chúng tôi cũng tôn trọng lựa chọn của Anh Hồng, có thể dẫn đường thôi cũng đã phải cảm ơn cô ấy rồi. Lúc này, tôi chẳng biết có nên nói chuyện hồn phách của bố cô ấy cho cô ấy nghe không. Tôi dùng ánh mắt hỏi chú Lê, nhưng chú lại khẽ lắc đầu, ra hiệu

đừng nói gì hết.

Thế là mọi người bàn bạc, quyết định sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát đi đảo Ake. Còn về truyền thuyết đáng sợ kia, theo như bác sĩ đi cùng phân tích, thì đó là một loại bệnh truyền nhiễm. Vài chục năm trước thiếu thốn thuốc men, thì một cơn cảm lạnh nho nhỏ cũng đủ để mất mạng.

Dù sao chúng tôi chắc chắn sẽ làm tốt công tác phòng hộ, nên không cần quá lo lắng ở mặt này. Chỉ mỗi Hàn Cẩn là vẫn luôn thâm trầm không nói gì, sau đó luật sư Nghiêm phải đi hỏi xem cô ta có vấn đề gì không.

Theo như cô ta nói, thì đảo Ake này hiện nay không phải không có người. Nếu nhớ không nhầm, thì dù chưa từng đến hòn đảo kia, nhưng cô ta đã sớm nghe danh của nó.

Hiện nay nó đang bị một tay gọi là “Quỷ Vương” chiếm đóng, chuyên trồng một số loại thực vật có thể chiết xuất ra thuốc phiện. Tên Quỷ Vương này là trùm buôn thuốc phiện nổi danh ở Đông Nam Á, hơn nữa gã còn tham gia cả vào buôn lậu súng ống đạn dược và mua bán người, là một gã khó nhằn.

Tôi nghe mà rên thầm. Mẹ ôi, thế chẳng phải là đi vào ổ trộm cướp à? Nó còn nguy hiểm hơn loại bệnh truyền nhiễm kia thế! Loại động vật kinh khủng nhất trên thế giới này chính là con người. Vốn dĩ chúng tôi nghĩ trên đảo không có người sẽ dễ làm việc hơn, nhưng thật không ngờ nó lại bị một tên phiền phức chiếm đóng.

Nhưng Hàn Cẩn lại nói chúng tôi không cần quá lo lắng, vì Quỷ Vương này có quan hệ làm ăn với công ty của mình, nên chắc gã sẽ nể mặt để họ lên đảo. Lần này chúng tôi chỉ đi tìm di thể của Trương Tuyết Phong, nên sẽ không phát sinh xung đột gì với gã, chỉ cần sau khi lên đảo, chúng tôi phải nghe theo sự chỉ huy của

Hàn Cẩn, đừng làm bậy thì chắc sẽ không có chuyện.

Nếu cô ta đã cam đoan thì chúng tôi cứ y theo kế hoạch mà làm: Sáng hôm sau sẽ xuất phát đến đảo Ake!

Nhưng trước khi xuất phát, chú Lê lại dặn Đinh Nhất, sau khi lên đảo nhất định phải để ý đến tôi. Vì Hàn Cẩn này không đáng tin, dù sao tôi cũng đã từng nếm được thủ đoạn của cô ta khi còn ở Tân Cương rồi.

Ake cách đảo của Anh Hồng không xa lắm, chúng tôi đi thuyền chưa đến hai giờ đã tới nơi. Anh Hồng vừa thấy hòn đảo thì như gặp quỷ, quay thuyền bỏ chạy mất dạng…

CHƯƠNG

QUỶ VƯƠNG CHIẾM ĐẢO

Đó là một hòn đảo có dãy núi vờn quanh, mây mù lượn lờ như thật như ảo nhìn giống hệt tiên cảnh. Thật khó tưởng tượng ra cái tên của nó lại mang ý nghĩa bị ác ma nguyền rủa.

Du thuyền chậm rãi tới gần, một cụm đá bày ra như ma trận xuất hiện. Những hòn đá này như được sắp xếp quy luật thành một hình tròn, nhưng khoảng cách giữa các tảng đá lại giống như bị đặt lung tung không có quy luật gì cả.

Tôi ngứa ngáy lấy điện thoại ra chụp lại, nhưng vừa chụp được một tấm thì bị Hàn Cẩn giật lấy, sau đó cô ta xóa ảnh đi.

“Cô làm gì thế?” Tôi nổi giận.

Hàn Cẩn trợn mắt nhìn tôi: “Cậu quên mất lời tôi nói hôm qua rồi à?”

Tôi nhìn gương mặt không biểu cảm của cô ta mà chợt thấy căng thẳng, xem ra hành động của tôi đã vi phạm một số quy tắc ở đây.

Tự biết mình đuối lý nên tôi không tiếp tục cãi nhau nữa, chỉ hậm hực tránh xa cô ta ra. Trước khi đi còn không quên mạnh miệng nói: “Xấc, có gì hơn người chứ!”

Thuyền chúng tôi cập bờ, mọi người đều chuẩn bị đi lên hòn

đảo Ake trong truyền thuyết này…

Vừa đặt chân lên bờ, tôi đã có thể khẳng định một trăm phần trăm, đây chính là hòn đảo vô danh đã giam giữ Trương Tuyết Phong. Chỉ cần đi dọc ven biển về hướng Tây, sẽ xuất hiện một cánh rừng, ở đó có một con đường dẫn đến hang động.

Tôi còn chưa kịp nói ra ý của mình ra, thì có mười mấy người đột nhiên xuất hiện, ai nấy đều được võ trang đầy đủ, đi nhanh về phía chúng tôi.

Đám anh Hào kéo chúng tôi ra sau ngay, ai cũng căng thẳng nhìn những kẻ mới tới. Họ chĩa súng về phía chúng tôi, mặt mũi y như hung thần, vừa nhìn đã biết là không phải người tốt rồi.

Một tên dẫn đầu nói quang quác mấy câu với chúng tôi, từ điệu bộ và cách nói, có thể nghe ra lời của gã chẳng mấy tốt đẹp. Sắc mặt của người dẫn đường Ivan rất xấu, anh ta liên tục gật đầu cười với họ, rồi nói nhỏ với chúng tôi: “Họ nói đây là đảo tư nhân, hỏi chúng ta là ai? Tại sao lại tới đây?”

Các thành viên trong đội của anh Hào đều đang giữ súng, chỉ cần không đàm phán được thì có thể khai chiến bất cứ lúc nào. Hàn Cẩn vẫn im lặng nãy giờ, chợt dùng tiếng bản địa nói mấy câu khiến họ sững sờ, sau đó sắc mặt cũng tốt hơn hẳn.

Tôi thì thầm hỏi Ivan: “Cô ta nói cái gì vậy?”

Ivan nói vào tai tôi: “Cô ấy nói mình là người của tập đoàn Thái Long, muốn gặp Quỷ Vương.”

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy cái tên tập đoàn Thái Long, thế lực của “tập đoàn Thái Long” này mạnh đến cỡ nào, mãi về sau khi đối đầu trực diện với chúng, tôi mới hiểu sâu hơn.

Đám người kia nói vào bộ đàm mấy câu, sau khi nhận được lời đáp, thái độ của họ tốt hơn hẳn. Lúc này, Hàn Cẩn quay sang nói

với luật sư Nghiêm: “Họ đã đồng ý để chúng ta lên đảo, nhưng mọi người không được tùy tiện đi lung tung. Chờ tôi đàm phán với Quỷ Vương xong, chúng ta mới có thể đi tìm người.”

Luật sư Nghiêm vội gật đầu tỏ vẻ mình không có ý kiến gì: “Nếu đã lên đảo thì những chuyện tiếp theo đành nhờ cả vào cô Hàn.”

Đoàn chúng tôi được đưa tới cạnh khu vực toàn nhà gỗ, nhìn những căn nhà gỗ nhỏ như chuồng chim bồ câu, tôi tò mò hỏi Đinh Nhất: “Anh nhìn xem, những căn phòng này dùng để làm gì thế?”

Đinh Nhất liếc sơ qua rồi trả lời ngay: “Nhốt người.”

Tim tôi tụt hẳn, không phải chứ, chẳng lẽ chúng định nhốt chúng tôi trong này?

“Không thể nào…” Tôi sợ sệt nói.

Đinh Nhất liếc tôi nhưng không nói gì, thấy Đinh Nhất không tiếp tục, tôi đành quay sang La Hải. Vị này là “thổ địa” từng vào Nam ra Bắc, chắc hẳn kiến thức của anh ta rất rộng rãi, tôi thì thầm hỏi La Hải: “Anh Hải, chỗ này dùng để nhốt người thật à?”

La Hải gật đầu: “Chắc là nhốt con tin, với những con tin không trả tiền chuộc, thì cũng không được đối xử quá tốt đâu.”

Tôi nghe thế thì càng thấy bồn chồn hơn: “Nếu mãi vẫn không giao tiền chuộc thì sao? Bọn chúng sẽ xử lý con tin thế nào?”

La Hải cười lạnh: “Còn thế nào nữa? Ném xuống biển cho cá ăn thôi!” Sau khi nói xong, thấy mặt tôi trắng bệch, anh ta lại dọa tiếp: “Nhưng cũng có khả năng khác, dù sao nếu giết hết thì cũng lỗ quá rồi. Cho nên ai mà không có người nhà trả tiền chuộc ấy, thì bình thường nữ sẽ cho vào động mại dâm, nam thì… mổ nội tạng bán lấy tiền!”

Mẹ tôi ơi! Nơi này quá đen tối rồi, đúng là địa ngục trần gian mà! Bây giờ tôi thật sự hối hận đến phát điên, sao đã nếm hết đau

khổ rồi mà còn chưa sợ đủ đây?

Lúc ở Tân Cương, tôi còn chỉ tay lên trời thề sẽ không bao giờ vì tiền mà mạo hiểm nữa, lời thề vẫn còn đó mà tôi đã tự bán mình đến đây rồi!

Đinh Nhất thấy vẻ mặt hối hận không kịp của tôi thì cười: "Yên tâm đi, La Hải đang hù cậu đấy!" Tiếp đó anh ta nghiêm mặt với La Hải: "Bị anh dọa đến nhũn cả chân rồi, một lát nữa phải cõng cậu ta đấy nhé?"

La Hải cười biết lỗi: "Tôi chỉ đùa một chút, trêu tí thôi mà…"

Luật sư Nghiêm nhìn xung quanh, hình như ông ta cũng thấy sợ nên nói với chú Lê: "Lê đại sư, tôi thấy không nên ở đây lâu đâu! Chờ cô Hàn đàm phán xong, chúng ta phải mau hành động ngay…"

Chú Lê do dự: "Vậy cũng phải xem cô Hàn kia có thể đàm phán được hay không đã!" Chú Lê nói đến đây thì lại thấy tò mò: "Cái cô Hàn này có thân phận gì vậy? Mà tập đoàn Thái Long là gì?"

Luật sư Nghiêm cười, sau đó cẩn thận nói: "Hàn Cẩn đúng là người của tập đoàn Thái Long, còn về tập đoàn này thì… nó chính là một công ty quốc tế, chuyên giúp khách hàng giải quyết một số việc không giải quyết được ở nước ngoài."

Mặc dù luật sư Nghiêm nói khá chung chung, nhưng chúng tôi vẫn có thể nghe ra, tập đoàn Thái Long này chuyên giúp những kẻ có tiền giải quyết chuyện ở nước ngoài, chắc chắn là đen trắng gì cũng xơi tất.

Chẳng bao lâu sau, Hàn Cẩn quay lại với ba trợ thủ, nhìn sắc mặt của cô ta cũng có thể thấy đàm phán rất thuận lợi.

Quả nhiên, con mụ này đắc ý nhìn chúng tôi rồi mới nghiêm nghị nói với luật sư Nghiêm: "Tôi đã đàm phán xong với Quỷ Vương rồi, chúng ta có hai ngày tự do hoạt động trên đảo, nhưng

họ sẽ cho người giám sát toàn bộ hành trình. Ngoại trừ việc đi tìm di thể của ông Trương, thì tất cả những chuyện khác đều không liên quan gì, chúng ta không được phép nhúng tay vào.”

CHƯƠNG

SƯƠNG MÙ TRONG RỪNG QUỶ

Luật sư Nghiêm nghe thế thì nói với chú Lê: "Lê đại sư, ngài nghe thấy không, chúng ta chỉ có hai ngày thôi."

Chú Lê tự tin nói: "Vậy là đủ rồi, tôi tin chắc trong vòng hai ngày, chúng ta sẽ tìm được di thể của Trương Tuyết Phong."

Luật sư Nghiêm hài lòng gật đầu.

Bỗng Hàn Cẩn nói thêm: "Quỷ Vương còn dặn dò, đương nhiên đây chỉ là đề nghị của anh ta, không ép buộc chúng ta phải tuân thủ."

Chú Lê ngạc nhiên. "Đề nghị gì?"

Hàn Cẩn nhún vai: "Quỷ Vương nói tốt nhất là đừng đi về phía Tây hòn đảo, cánh rừng ở đó là cấm địa, rừng cây rậm rạp còn có cả chướng khí. Lúc mới đến đảo này, anh ta bị mất mấy đàn em ở đó, nên đến giờ chẳng có ai dám đi vào cánh rừng đó cả."

Thì ra lúc trước mới tạo dựng được chút thanh thế, vì không có địa bàn riêng nên Quỷ Vương vẫn đưa đám đàn em phiêu dạt trên biển. Nhưng những hòn đảo tốt ở vùng biển này đều đã có các thế lực khác chiếm hết, nên gã không có đất dung thân.

Về sau quân sư của gã chỉ điểm, nói thực ra gần đó có một đảo hoang, xét cả về vị trí địa lý lẫn diện tích đều rất tốt, chỉ tiếc trước

kia nó dính phải một truyền thuyết đáng sợ, nên không có ai dám lên đảo.

Quỷ Vương nghe xong thì nghĩ, hòn đảo đó chẳng phải là chuẩn bị riêng cho gã sao? Còn mấy truyền thuyết chó má kia, đã là chuyện của nhiều năm trước rồi. Gã chẳng bao giờ tin vào mấy chuyện ma quỷ này, mà chính gã là Quỷ Vương, thì còn sợ gì quỷ cơ chứ? Thế là gã mang đám đàn em đến hòn đảo "Ake" này.

Lúc vừa đặt chân lên đảo, Quỷ Vương phát hiện dù có thảm thực vật rậm rạp, phong cảnh hùng vĩ, nhưng nó lại rất tiêu điều, vì trên đảo có rất nhiều nhà và mộ bỏ hoang.

Tuy Quỷ Vương không tin ma quỷ, nhưng chẳng thể không tôn trọng người đã mất, nên gã bảo đàn em dỡ nhà dân cũ ở trên đảo đi. Sau đó gã tránh những ngôi mộ hoang kia, xây dựng một loạt nhà ở khu phía Nam, cũng chính là nơi mà chúng tôi đang đứng đây.

Lúc đầu mọi chuyện đều rất thuận lợi, ai ngờ có một ngày, đàn em của Quỷ Vương đi vào khu rừng phía Tây để đi săn, cuối cùng một đi không trở lại. Nửa đêm, Quỷ Vương mang theo mấy người, cầm đuốc vào rừng tìm.

Trong đám tay chân của gã, có một tên là cao thủ tìm kiếm. Tên đó men theo dấu chân dưới đất, nhanh chóng tìm thấy đám đàn em bị mất tích kia. Tuy họ không chết, nhưng đầu óc lại trở nên ngốc nghếch.

Phù thủy trên đảo nhìn thấy tình trạng này thì đều lắc đầu, nói sau này đừng để các anh em đi đến cánh rừng phía Tây nữa. Trong đó có ác quỷ, hồn phách của những người này đều đã bị ác quỷ ăn mất!

Từ đấy, đám đàn em của Quỷ Vương cũng không dám bước vào khu rừng đó nửa bước. Cánh rừng cũng đã trở thành khu cấm địa

của người trên đảo.

Tôi nghe Hàn Cẩn nói xong, chợt thấy hơi căng thẳng. Nếu thật sự như Hàn Cẩn nói thì rất khó giải quyết, vì tôi biết rõ con đường nhỏ thông tới cái động kia nằm ngay phía Tây.

Tôi còn chưa lên tiếng, đã nghe thấy chú Lê nói rõ: "Nếu muốn đi tìm di thể của Trương Tuyết Phong, không thể chỉ tìm nửa đảo được, chắc chắn phải đi cả khu phía Tây."

Luật sư Nghiêm khoanh tay suy nghĩ một lúc mới nói: "Lê đại sư nói rất đúng, tôi tin chỉ cần đám Quỷ Vương này không cản trở, thì dù có gặp chuyện cũng không ngại! Vì về mặt tâm linh, chúng ta đã có Lê đại sư đây và những trợ thủ của ngài ấy, về mặt vũ lực thì trừ đội của anh Hào, tôi tin chắc cô Hàn cũng sẽ bảo vệ chúng ta an toàn, cứ như vậy thì còn gì để lo lắng nữa?"

Chú Lê gật đầu, lại làm tổng động viên trước khi chiến đấu, loại bỏ sự lo lắng của mọi người. Nhưng riêng tôi thì không thể tin tưởng lão già này được. Dù sao gặp phải cái gì ở đó cũng không ai dám nói chắc. Tôi liếc Đinh Nhất rồi sờ vào con dao trong ống quần mình, xem ra đến thời khắc mấu chốt còn phải dựa vào hai cái đó…

Đinh Nhất bỗng nói với tôi: "Lát nữa vào rừng nhớ theo sát tôi, tình huống không đơn giản đâu, biết chưa!"

Tôi gật mạnh, nghĩ thầm dù không nói thì tôi cũng sẽ theo sát sau mông anh, một bước không rời.

Trước khi vào rừng, chú Lê trao đổi với tôi, xác định cánh rừng này chính là nơi bắt buộc phải đi qua, nên đám người chúng tôi quyết không từ nan, xuất phát về cấm địa ở phía Tây!

Sau khi vào rừng, tôi có thể cảm nhận được không khí càng trở nên ẩm ướt hơn. Dường như mỗi một lần hít thở cũng mang theo cảm giác dinh dính trơn ướt, có lẽ là dân phương Bắc chính gốc,

cho nên tôi mới không thích loại cảm giác này.

Lần trước tới Tứ Xuyên, tôi cũng không thoải mái với loại khí hậu này, không ngờ hôm nay lại phải vào một nơi y hệt như thế ở trong rừng!

Tôi và mấy người trong đội chú Lê đi trước, trông chú khá căng thẳng, nắm chặt lấy la bàn, không dám lơi lỏng.

Bác sĩ đi cùng đã chuẩn bị khẩu trang ngâm qua nước thuốc cho chúng tôi, dùng để phòng khí độc.

Địa hình phía trước bắt đầu trở nên phức tạp, sương mù cũng càng lúc càng dày đặc. Vì đề phòng mọi người bị lạc, anh Hào liên tục dặn mọi người phải chú ý người bên cạnh là ai, nhất định phải bám sát với đoàn.

“Chờ một chút! Dừng lại đã.” Tôi chợt cảm thấy không thể tiếp tục đi như vậy được.

Chú Lê vội hỏi tôi: “Sao thế? Xảy ra chuyện à? Có phải cháu cảm giác được cái gì rồi không?”

Tôi lắc đầu: “Không phải, bây giờ sương mù quá nhiều, cháu không thể xác định được chúng ta đang đi đúng hướng không.”

Chú Lê nghe thế cũng dừng bước, sau đó nói với những người ở phía sau: “Mọi người đứng im đừng cử động, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một chút.”

Luật sư Nghiêm thở dốc, gạt người phía trước ra rồi nói: “Sao dừng lại vậy?”

La Hải thấy ông ấy mệt đến không thở được, đành dìu ông ngồi xuống tảng đá lớn.

Chú Lê nói: “Sương mù quá nhiều, chúng ta không thể cứ thế đi lung tung trong rừng thế này được, làm như vậy thì kiểu gì cũng bị lạc.”

Luật sư Nghiêm vừa nghe đến hai chữ lạc đường thì bối rối: “Lê đại sư ơi, không phải bây giờ chúng ta đang bị lạc đường đấy chứ?”

Chú Lê xua tay nói: “Không phải, nếu giờ quay lại theo đường cũ thì vẫn ra được, chỉ là sương mù dày đặc này quấy nhiễu, nên chúng ta còn chưa tìm thấy phương hướng cần đi.”

Luật sư Nghiêm nghe thế mới an tâm được phần nào, ông ta lấy nước ra tu hết nửa bình. Có thể nhận ra vị luật sư này bình thường chỉ ngồi trong văn phòng, ít đi lại vận động. Nếu không phải vụ lần này có tiền công hậu hĩnh, thì chắc ông ta sẽ chẳng chịu đi lại mệt mỏi như thế này đâu!

CHƯƠNG

BÃI THA MA

Luật sư Nghiêm thì không nói, dù sao ông ấy cũng không còn trẻ, nhưng nhìn Phương Thanh Bình kìa, ngay cả kính cũng lệch hẳn sang một bên! Nói đúng ra, tuổi của cậu ta xấp xỉ như tôi, thế mà thể chất còn không bằng cả chú Lê.

"Làm sao bây giờ?" Tôi sốt ruột hỏi chú Lê, cứ đi lung tung thế này trong rừng cũng không phải là cách hay.

Chú Lê nghĩ một lúc rồi nói: "Tiến Bảo, cháu nhớ kỹ lại xem, cái động kia ở trong hay ngoài rừng?"

Tôi gãi đầu: "Chắc là ở ngoài, còn phải đi rất xa mới đến nơi, nhưng ký ức lúc đó của Trương Tuyết Phong không liền mạch, cho nên có nhiều chi tiết cháu không biết được. Nhưng chắc chắn là chúng ta phải đi qua khu rừng này!"

Chú Lê nghe tôi nói thế thì gật đầu nói: "Tốt, vậy cứ theo la bàn của chú mà đi, ra khỏi khu rừng này rồi nói tiếp."

La Hải nghe thế thì nói với đám phía sau: "Mọi người chú ý, đi tiếp nào!"

Bản lĩnh của chú Lê đúng là không phải chỉ được thổi phồng lên! Dưới sự hướng dẫn của ông ấy, chúng tôi xuyên qua được màn sương mù dày đặc, thoát khỏi cánh rừng âm u đầy quỷ khí

kia.

Vừa rời khỏi rừng, cứ nghĩ rằng mình có thể an tâm hơn, nhưng tôi lại bị cảnh trước mắt dọa cho sợ hãi.

Ngay bên ngoài rừng là một sơn cốc trập chùng, nhưng trong sơn cốc này có một bãi tha ma kéo dài mãi không dứt!

“Cháu có từng thấy qua nơi này trong trí nhớ của Trương Tuyết Phong không?” Chú Lê bất an hỏi.

Tôi sững sờ lắc đầu: “Không ạ…” Nhưng điều khiến tôi cảm thấy hoảng hốt chính là, tôi không hề cảm nhận được điều gì ở đây cả?! Những ngôi mộ hoang này không hề có ký ức khi còn sống của những dưới mồ!

Chú Lê thấy tôi khác thường bèn chọc một cái, dùng ánh mắt hỏi làm sao? Tôi nuốt nước bọt rồi mờ mịt lắc đầu, lúc này đây, tôi cũng không biết phải nói như thế nào.

La Hải không phải là người sợ mấy kiểu như mộ hoang, anh ta đi tới nhìn vài ngôi mộ, lát sau đã quay trở lại: “Những ngôi mộ kia đều có bia đá, nhìn chữ khắc thì có thể xác định, những người được mai táng ở đây hầu hết là người Trung Quốc.”

“Cái gì? Không thể nào?” Tôi thấy khó tin.

La Hải nhún vai: “Tên trên bia mộ đúng là chữ Hán, không tin cậu có thể tự qua xem…”

Tôi cũng đang có ý này, nhưng lại không dám đi một mình, đành quay sang cười với Đinh Nhất: “Chúng ta cùng đi xem nhé?”

Đinh Nhất không hề do dự gật đầu, sau đó anh ta đi cùng tôi vào bãi tha ma…

Khu nghĩa địa này hẳn đã có nhiều năm rồi, đa số mộ phần đã bị hư hại không còn hình dáng, nhiều nơi còn lộ ra cả hài cốt bên trong. Thỉnh thoảng có tấm bia đá dựng trên mộ, nhưng đường nét

thô ráp như thế, chắc hẳn không phải do thợ chuyên nghiệp làm ra.

Tôi đi đến trước một tấm bia đá, phát hiện trên tấm bia này đúng là được viết bằng chữ Hán. Đây là ngôi mộ của một người tên là Lưu A Mãn, nghe tên không giống người phương Bắc.

Tôi lại đi tới trước, đúng là lại thấy mấy bia mộ miễn cưỡng có thể nhìn thấy chữ Hán viết ở trên. Những người Trung Quốc này là ai? Vì sao lại băng qua biển để tới đây? Và sao lại chết ở chỗ này?

Bởi vì không cảm nhận được tàn hồn của họ, nên tôi hoàn toàn không biết gì về cuộc đời của những bộ hài cốt này. Nhưng nhìn thời gian, thì chắc đấy đều là những năm bảy mươi, tám mươi.

Đinh Nhất vẫn luôn theo sát tôi, nếu không có anh ta đi cùng, chắc tôi cũng không dám một mình đi vào bãi tha ma này. Chú Lê cũng cầm la bàn tới, ông ấy dùng con mắt chuyên nghiệp của mình quan sát địa thế của những ngôi mộ này, lúc sau mới thở dài: "Không ngờ đây là mảnh đất có phong thủy tốt, chỉ không biết chôn người ở đây thì con cháu nào của họ có thể nhận được phúc đức không."

"Thế là sao ạ? Chẳng lẽ những người chôn ở đây đều không có con cháu đời sau à?" Tôi giật mình hỏi lại.

Chú Lê tìm một tảng đá sạch sẽ ngồi xuống, sau đó nói với tôi: "Cháu nhìn mảnh đất này mà xem, núi dựa biển, hướng về phía Nam, nếu ở trong nước thì đây chắc chắn là một vùng đất có phong thủy cực tốt."

"Thế sao chú lại nói là những người này đều không có con cháu đời sau?" Tôi khó hiểu.

Chú Lê mở bình nước giữ nhiệt uống một hớp rồi nói: "Thằng nhóc thối, chẳng lẽ cháu quên mất truyền thuyết liên quan tới hòn đảo này rồi à?"

Nghe chú Lê nói thế, tôi mới sực nhớ ra, từng có vụ người dân trên đảo đều chết hết. Nên dù đây là mảnh đất có long mạch thì cũng không sinh ra được Hoàng thượng!

Lúc này, bác sĩ đi theo đề nghị chúng tôi không nên dừng lại quá lâu. Dù sao chúng tôi cũng không biết những người này chết như thế nào. Nếu thật sự do loại bệnh truyền nhiễm ác tính nào đó gây ra, thì chúng tôi cứ đứng ở trong nghĩa địa có nhiều bộ xương bị lộ ra ngoài như thế này cũng không tốt gì.

Chú Lê thảo luận với luật sư Nghiêm một chút, thấy vẫn nên đi nhanh thì hơn. Nhất định phải tìm ra con đường như trong trí nhớ của tôi, hoặc chính là con đường trong trí nhớ của Trương Tuyết Phong…

Bàn bạc đơn giản xong, chúng tôi vừa định chuẩn bị xuất phát về hướng Tây thì ai ngờ, khi chúng tôi vừa đi xuyên qua bãi tha ma này, lúc chú Lê nói chuyện với La Hải, chợt vô tình nhìn thấy có một cái cọc gỗ cổ quái đứng thẳng, to bằng cái bát ăn cơm nằm ở vị trí khó thấy trong nghĩa địa, phía trên có khắc một đồ án kỳ quái.

Chú Lê đứng lại, giơ tay lên làm động tác bảo mọi người dừng. Sau đó chú đi nhanh đến chỗ khúc gỗ kia, cẩn thận ngắm ngía đồ án trên cọc gỗ. Rồi ông ấy sai La Hải và Đinh Nhất đi tìm xem có phải ở ba nơi khác cũng có cọc gỗ giống như thế này không.

Luật sư Nghiêm thấy sắc mặt vội vàng của chú Lê, chợt dấy lên dự cảm xấu, ông ta đi tới sốt ruột hỏi chú: “Đây là cái gì vậy? Có phải có vấn đề không?”

Chú Lê không trả lời ngay mà nhìn về phía Đinh Nhất và La Hải. Quả nhiên, họ tìm thấy ở ba hướng của nghĩa địa, có ba cọc gỗ giống nhau như đúc.

Nhận được đáp án, chú Lê nói ngay: “Mau rời khỏi nơi này! Tiếp

tục đi về phía trước!”

Tôi thấy chú Lê bối rối như vậy, nhất định là có chuyện khó lòng ứng phó được. Thế là tôi vừa đi vừa hỏi ông ấy: “Chú Lê, xảy ra chuyện gì vậy?”

Trên trán của chú Lê lúc này rịn một tầng mồ hôi: “Ở đây bị cao nhân bày trận Bách quỷ diệt hồn, may mà vừa nãy chúng ta không bị trúng khí độc trong rừng. Nếu không cả đám chúng ta đều phải đi viết di chúc rồi. Quỷ Vương kia gọi nơi này là cấm địa cũng không sai!”

Bởi vì đi quá nhanh nên không nói rõ ra được, chúng tôi chỉ có thể liều mạng đi về trước. Mãi cho đến khi mọi người rời khỏi sơn cốc kia, chú Lê mới thở hồng hộc nói: “Được rồi… ổn rồi, chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi!”

Tôi cũng mệt đến mức thở không ra hơi, tôi nhận bình nước của Đinh Nhất rồi vội vàng mở ra rót thẳng vào cổ họng. Lúc này mới dập tắt được cái khát như cháy lửa trong họng mình.

CHƯƠNG

CON ĐƯỜNG NHỎ TRONG NÚI

Chú Lê dẫn đoàn chúng tôi đi một mạch rời khỏi bãi tha ma trong sơn cốc, cuối cùng cũng dừng lại để nghỉ ngơi.

Tôi thở không ra hơi, hỏi chú: “Chú Lê… Trận, trận Bách quỷ diệt hồn là cái gì?”

Chú Lê thở hắt ra rồi mới chầm chậm nói với tôi: “Đó là trận pháp cực kì âm độc, cần phải dùng đến hơn một trăm sinh hồn mới có thể luyện thành trận pháp, khí độc ở trong rừng vừa rồi chính là thuốc dẫn. Khi trận này luyện thành, chỉ cần người bị trúng thuốc dẫn đi vào trận, thì sẽ bị hút mất ba hồn bảy phách. Đây chính là lý do vì sao đàn em của Quỷ Vương đi vào đây rồi, đến khi trở về đều trở thành ngu ngốc.”

“Nhưng vì sao lại phải bày trận pháp tà môn như thế ở đây chứ?” La Hải luôn im lặng nãy giờ chợt hỏi.

Đó cũng chính là vấn đề mà tôi muốn hỏi, vì sao thế? Chắc chắn phải có mục đích nào đó đúng không? Lúc này, chú Lê đứng dậy, nhìn về phía sườn núi xa xa, sau đó nói: “Chắc chắn trên núi có người…”

Mọi người nghe thế thì giật mình, cùng xôn xao nhìn lên núi. Nhưng phóng mắt cũng chỉ thấy cây cối rậm rạp, làm gì có người

ở được?

Đột nhiên, tôi phát hiện ở một nơi khá khuất giữa sườn núi, bất chợt xuất hiện một cửa hang. Đó chẳng phải là hang động trong ký ức của Trương Tuyết Phong đấy sao?

Tôi phấn khích vỗ tay Đinh Nhất: “Nhìn kìa nhìn kìa, ở giữa sườn núi, hang động đó, chính là nó!”

Vì quá kích động nên nói năng lộn xộn, mọi người đều nhìn tôi với vẻ kỳ lạ, giống như tôi quên uống thuốc ấy. Chú Lê hiểu ý tôi ngay, nhanh chóng nhìn theo hướng mà tôi nói. Đúng là giữa sườn núi có một cái cửa hang thật.

“Tốt quá rồi, cuối cùng cũng tìm được!” Khó có dịp cái mặt già của chú Lê nở hoa.

Luật sư Nghiêm thấy chúng tôi phấn khích như thế thì kéo tôi lại hỏi: “Có phải tìm thấy di hài Trương Tuyết Phong rồi không?”

Tôi gật đầu, vui vẻ nói: “Nhanh thôi, chỉ còn một chút nữa!”

Mọi người nghe thế đều vui mừng khôn xiết, dù sao chuyến này cũng gặp phải rất nhiều chuyện. Nếu có kết quả hoàn mỹ, thì không uổng công chúng tôi đã vất vả cả đường.

Ivan đi cùng với chúng tôi lo lắng nhìn xung quanh: “Nhưng chúng ta đi lên bằng cách nào? Tôi không nhìn thấy đường lên núi mà?”

Chú Lê vỗ vai anh ta, tự tin nói: “Yên tâm đi, nhất định có đường, chỉ là chúng ta chưa tìm thấy thôi.” Nói rồi, ông ấy cầm la bàn đi xung quanh, dò hướng ở nơi này.

Còn tôi thì cẩn thận nhớ lại con đường trong trí nhớ của Trương Tuyết Phong…

Bố của Anh Hồng có thể giấu Trương Tuyết Phong trong trong động đá vôi kia, thì chắc hẳn ông ta phải hiểu rõ địa hình ở đây.

Nếu không, ông ta đã giống như đàn em của Quỷ Vương rồi. Nếu có thể bình an rời đảo, chứng tỏ ông ta biết bố cục của nơi này.

Dù kí ức khi ở trên đảo của Trương Tuyết Phong rất lộn xộn, nhưng tôi nhớ rõ, chỉ cần tìm được đoạn đầu của con đường đó là có thể đi lên núi. Nhưng có lẽ đã lâu không có ai đi lại, nên nó bị cỏ dại phủ lên cũng chẳng biết chừng!

Nghĩ thế, tôi nhặt một nhánh cây trên đất, bắt đầu vừa đi vừa lay cỏ dưới chân, xem có thể tìm được đường vào hay không. Đinh Nhất thấy tôi cứ cúi đầu mà không nhìn thẳng thì đi tới hỏi: "Cậu tìm gì đấy?"

Tôi nhìn anh ta rồi nói: "Tìm đường đấy, anh cũng tìm phụ đi, chắc lâu quá không có ai đi lại nên bị cỏ dại mọc che lấp mất rồi, anh sang bên kia tìm thử xem, chắc là ở gần đây thôi…"

Tôi vừa đi vừa nói, khua nhánh cây liên tục. Đột nhiên, tôi cảm thấy đám cỏ này hơi kì lạ. Nó không mọc cao và dày như những chỗ khác, giống như phía dưới có thứ gì đó.

Tôi ngồi xuống gạt bụi cỏ ra, đúng là ở dưới có những hòn đá được xếp thành con đường nhỏ.

"Tìm được rồi!" Tôi hưng phấn kêu lên.

Mọi người nghe thế thì chạy đến, anh Hào lấy con dao phát rừng chặt mấy nhát vào bụi cỏ rồi nói: "Chỗ này có đường!"

Thấy đám người của anh Hào mở được con đường kia rồi, tôi mới thở phào một hơi. Cuối cùng cũng có thể về nhà, không cần phải ở lại nơi quỷ quái này nữa rồi!

Chú Lê nhìn đồng hồ, đã 3 giờ chiều, từ sớm đến giờ chúng tôi chỉ mới ăn một bữa nhẹ, nay thắng lợi đã ngay trong tầm mắt, cũng nên nghỉ ngơi ăn chút gì đó thôi.

Chú Lê để anh Hào và cấp dưới phát đồ ăn cho mọi người, cứ

phải ăn no bụng rồi nói tiếp. Vì lo lắng đường núi khó đi, nên lúc sáng chúng tôi cũng không mang quá nhiều đồ ăn, mỗi người chỉ được hai lát bánh mì và một miếng giò hun khói.

Đói bụng thì ăn gì cũng ngon, vốn còn chưa có thấy đói, nhưng đến khi Đinh Nhất lấy bánh mì ra, bụng của tôi đã sôi ùng ục.

"Này, ăn một chút đi." Đinh Nhất tiện tay đưa lát bánh mì cho tôi.

Tôi cũng không khách sáo với anh ta, nhận cái bánh mì rồi cắn một miếng to. Giờ bụng tôi đã đói tới mức có thể ăn hết được cả một con trâu, hai cái bánh mì này còn chưa đủ nhét kẽ răng ấy!

Tôi vừa ăn vừa nhìn cửa hang trên sườn núi, chỉ hi vọng quý ngài Trương Tuyết Phong kia vẫn còn ở bên trong. Nếu không chúng tôi đi cả đoạn đường gian khổ này, đều là xôi hỏng bỏng không à.

Tôi nhìn Hàn Cẩn đang ở gần đấy, thấy nhóm của bà cô này hình như chẳng màng tới việc có tìm được di thể của Trương Tuyết Phong không. Cũng đúng thôi, dù chúng tôi có không tìm được thì Lâm Dung Trân cũng sẽ trả công cho cô ta. Không giống như chúng tôi… Số chúng tôi mới khổ, đối xử với khi tìm được với không thì giống như trên trời và dưới đất ấy.

Cơm nước xong xuôi, mọi người nghỉ ngơi thêm 15 phút rồi bắt đầu chuẩn bị lên núi. Ngọn núi này nhìn từ dưới thì có vẻ không dốc lắm, nhưng đi lên mới biết được nó không dễ dàng như mình tưởng.

Xui xẻo hơn là, chúng tôi còn chưa đi được 30 phút, mà trời đã lắc rắc mưa. Tình huống này khiến hành trình của chúng tôi lại tăng thêm không ít khó khăn. Vì mọc đầy cỏ hoang, nên chúng tôi còn phải vừa đi vừa mở đường, trong khoảng 30 phút cũng không đi được bao xa.

Tôi nhìn lên trời, mây đen dày đặc, xem ra trận mưa này không thể tạnh ngay. Tôi đành tới chỗ chú Lê: "Chú Lê, mưa càng lúc càng lớn, chúng ta cứ đi tiếp như vậy có an toàn không?"

Chú Lê nói: "Không an toàn lắm, nhưng gần đây lại chẳng có chỗ nào đụt mưa cả!"

Lúc này, cấp dưới của Hàn Cẩn là Tổ Phi đột nhiên trèo thoăn thoắt lên cây cổ thụ, chưa được bao lâu đã tới được ngọn. Thân thủ của anh ta chẳng kém gì cao thủ chạy vượt chướng ngại vật ở trên mạng cả.

Anh ta đứng trên cây nhìn xung quanh một lúc, chợt chỉ về phía bên trái của chúng tôi và nói: "Bên kia có nhà, chúng ta qua đó tránh mưa đi!"

CHƯƠNG

QUÊ HƯƠNG TRONG HỒI ỨC

Tổ Phi nhảy từ trên cây xuống, làm tôi nhìn mà ngưỡng mộ khôn xiết.

Đột nhiên Đinh Nhất đứng cạnh nói cộc lốc: "Thế này tôi cũng làm được."

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, cố nhịn cười, giả vờ nói nghiêm túc: "Tôi cũng nghĩ vậy." Nói xong, tôi quay mặt sang chỗ khác, sợ Đinh Nhất nhìn thấy mình cười. Không ngờ Đinh Nhất cũng có lúc ghen tị với người khác đấy, tôi còn tưởng rằng anh ta là kẻ không màng danh lợi cơ.

Cứ thế, đoàn chúng tôi đi theo hướng Tổ Phi chỉ để tìm căn nhà có thể tránh mưa kia. Tìm đến nơi, chúng tôi mới phát hiện căn nhà gỗ nhỏ đã rách đến mức không thể nát hơn, là căn nhà hoang rất lâu rồi không có người ở.

"Căn nhà này… cũng quá nhỏ rồi!" Anh Hào bất đắc dĩ nói.

Tôi nhìn căn nhà kia, đúng là quá nhỏ, nếu cả đám muốn vào trong thì có ép sát nhau cũng không đủ. Cùng lắm nó chỉ đủ cho khoảng tám đến mười người vào thôi.

Tôi nhìn chú Lê, chú ấy và luật sư Nghiêm đã có tuổi, nếu dầm mưa lâu cũng không phải là chuyện tốt. Thế nên tôi nói với cả hai:

“Chú Lê, chú và luật sư Nghiêm vào trong đi, đừng để bị ướt.”

Chú Lê hơi xấu hổ, vẫn biết khách sáo với chúng tôi mấy câu. Còn luật sư Nghiêm thì chẳng nói gì, cứ như thể đó là chuyện đương nhiên.

Tôi thấy rất khó chịu, nên xoay người cố ý nói với Hàn Cẩn: “Cô Hàn cũng vào trong đi, dù sao ngấm mưa lâu cũng không tốt cho cơ thể của phụ nữ!”

Luật sư Nghiêm hiểu ý tôi ngay, ông ta vội hùa theo: “Đúng đúng, cô Hàn, cô mau vào trú mưa đi, ở đây chỉ có một mình cô là phụ nữ, sao chúng tôi có thể để cô bị dầm mưa được.”

Không ngờ cô ta lại chẳng cần ý tốt của tôi, Hàn Cẩn lắc đầu: “Cám ơn, nhưng không cần đâu, tôi sẽ ở cùng đồng nghiệp của mình, chút mưa nhỏ không đáng là gì.”

Luật sư Nghiêm và tôi đều ngạc nhiên, giống tự tát mình vậy. Được rồi, không muốn vào thì thôi! Nghĩ thế, tôi xung phong đi vào căn nhà gỗ đầu tiên…

Nhưng ngay lúc chuẩn bị đẩy cửa vào, đột nhiên tôi thấy tối sầm, lập tức không còn nhìn thấy gì nữa.

“Đinh Nhất! Chú Lê, mọi người ở đâu rồi?” Tôi hốt hoảng kêu lên.

Nhưng không có ai đáp lại, như thể tôi đang ở trong một thế giới khác. Đây là sao thế? Chẳng phải tôi vừa mới ở cạnh bọn họ à? Tại sao bây giờ chỉ còn lại mỗi tôi?

Nghĩ đến đây, tôi chợt thấy lạnh cả gáy, mồ hôi cũng thi nhau tuôn ra.

Tôi sờ vào con dao thép trong ống quần, nhưng tìm mãi cũng không thấy nó đâu? Rõ ràng tôi cột nó vào bắp chân mà? Sao lại không có?

Tỉnh táo! Lúc này nhất định phải tỉnh táo mới được…

Đột nhiên, một ánh sáng chói lòa chợt xuất hiện, đâm thẳng vào khiến tôi không tài nào mở mắt được, vội vàng dùng tay che lại. Thoáng chốc, tôi nhìn thấy hình như tia sáng kia được bắn ra từ một cánh cửa. Lúc ấy tôi chỉ nghĩ mình không thể chờ đợi trong bóng tối như thế này mãi được, tôi muốn đi đến chỗ có ánh sáng rực rỡ.

Cứ như vậy, tôi cũng không biết mình đi trong bóng đêm được bao lâu, mãi cho đến khi đẩy được cánh cửa kia ra, nó lại là một cánh đồng lúa yên ả, giống như tôi vừa bước vào một thế giới khác vậy.

“Cậu là ai?” Một giọng nói khô cằn vang lên.

Tôi giật mình tìm kiếm xung quanh, thấy có một người đàn ông đang ngồi cạnh ruộng nước. Ông ta quay lưng về phía tôi, ngồi nhổ cỏ trong ruộng.

“Xin chào, ở đây là đâu vậy?” Tôi lễ phép đi tới chào hỏi người kia.

Ai ngờ ông ta đột ngột quay đầu, gương mặt hư thối biến dạng thình lình hiện ra! Tôi không đỡ kịp, lảo đảo lùi ra suýt ngã vào ruộng.

Mặt của người kia gần như bị thối rữa toàn bộ, miệng và mũi đều lệch hẳn sang một bên, trên da nổi đầy nốt đỏ nông sâu. Đáng sợ hơn là bàn tay của người đó đã bị biến dạng nghiêm trọng, chân cũng không giống như người bình thường nữa.

Tôi lo lắng nuốt nước bọt, người đàn ông này còn xấu gấp mười lần thằng gù ở nhà thờ đức bà Paris nữa. Không hiểu ông ta đã gặp phải chuyện gì mà trở nên như bây giờ…

“Xin chào… Ông… biết đây là đâu không?” Tôi hỏi lắp ba lắp

bắp.

Gã quái dị ấy cười với tôi, nhưng tôi chỉ muốn kêu cứu thôi. Cái mặt kia của ông ta thà không cười còn đẹp hơn đấy!

Có lẽ tôi đã thể hiện quá rõ ràng, nên ông ta lấy khăn lên che mặt, rồi ho khan mấy tiếng, nói: “Anh bạn trẻ, cậu là ai? Sao lại đến hòn đảo này?”

Phản ứng của ông ta khiến tôi thấy xấu hổ, dù gì trông mặt mà bắt hình dong cũng không tốt. Nhưng cũng do ông ta quá kinh khủng mà, nếu không nhờ đi theo chú Lê làm mấy vụ, thì chắc tôi đã bị dọa cho ngất mất.

Tôi hắng giọng, xua đi cảm giác xấu hổ, rồi nói thật: “Tôi cùng bạn bè lên đảo là muốn tìm một người Hồng Kông, mất tích từ 20 năm trước, nhưng mà không biết tại sao, tại sao… lại đến đây.”

Người kỳ lạ kia nghe thế thì gật đầu, sau đó thả cái cuốc xuống rồi rời khỏi ruộng nước: “Đi thôi, đã gặp nhau thì tôi với cậu cũng có duyên, đến nhà tôi ngồi một lúc.”

Cứ thế, tôi mơ mơ hồ hồ đi theo ông ta về nhà. Tôi quan sát dọc đường, đều là đồng ruộng tươi tốt, không có tòa núi nào, chẳng giống với hòn đảo quỷ quái có cái tên “Ake” kia.

Quái nhân thấy tôi cứ nhìn Đông ngó Tây thì vẫy lại: “Đừng nhìn nữa, bây giờ cậu không có ở trên đảo đâu!”

Tôi ngạc nhiên, không trên đảo thì là ở đâu?

Lúc này một gian nhà tranh xuất hiện, quái nhân quay lại nói với tôi: “Đó là nhà tôi, trông hơi sơ sài, cậu đừng chê nhé!”

Tôi khách sáo nói: “Nào dám ạ, tôi lại cảm thấy sống ở nơi này rất tốt, đồng ruộng bao la, núi non hữu tình là cuộc sống mà biết bao người mong ước đấy…”

Gã quái nhân cười cười, không nói gì thêm.

Chúng tôi đi đến căn nhà tranh, ông ta mở cửa để tôi đi theo vào trong. Dù căn phòng rất đơn sơ nhưng lại sạch sẽ gọn gàng, trong nhà còn có một giá sách đơn giản, chứa đầy sách báo.

Ông ta mời tôi ngồi rồi quay đi pha trà, tôi vội nói: “Không cần khách sáo thế đâu ạ, tôi ngồi một chút là đi ngay.”

Quái nhân quay lại nhìn tôi, rồi đặt cốc trà xuống: “Không sao, lâu rồi không có khách đến nhà, nên chỉ có chén trà thô thôi, cậu đừng chê.”

Ông ta nói thế lại càng làm tôi không biết phải làm sao, đành cầm cốc trà lên uống một hớp nhỏ. Không ngờ hương trà rất đặc biệt, còn có một mùi thơm ngát khó tả.

CHƯƠNG

CHẾT TRÊN BIỂN

Tôi uống trà rồi nhìn cảnh ngoài cửa sổ… Trời xanh mây trắng, gió lùa tạo thành dải sóng lúa trên đồng ruộng, có cảm giác thoải mái khôn tả.

"Đây là đâu vậy? Chỉ có một mình ông trông nó thôi à?" Tôi hỏi.

Quái nhân gật đầu nói: "Đây là quê hương của tôi, trong ký ức của tôi thì nó đẹp như vậy đấy. Tiếc là chỉ có mỗi mình tôi, nhưng giờ thì tốt rồi, cậu đã đến."

Tôi giật mình, thế là ý gì, không phải là ông ta muốn tôi ở lại cùng đấy chứ? Tôi có ngốc thế nào, cũng có thể nhận ra nơi này không phải là thật. Người này cũng không vui vẻ dễ gần như đang thể hiện, chắc chắn ông ta đã dùng loại tà thuật nào đó mới nhốt được tôi lại!

Tôi không muốn vòng vo, nên hỏi thẳng: "Rốt cuộc ông là ai?"

Quái nhân châm thêm trà cho tôi, rồi mới trả lời: "Tôi là Đỗ Kiến Quốc, một thanh niên trí thức vùng nông thôn."

Thanh niên trí thức? Từ này không mấy thịnh hành ở thời đại của tôi. Xem ra tuổi cũng xấp xỉ cha mẹ tôi, nhưng dù trông ông ta rất đáng sợ, nhưng nhìn cũng chỉ hơn 30 thôi mà?!

"Sao ông lại ở đây? Và… vì sao lại trở nên như thế?"

Đỗ Kiến Quốc sờ lên mặt mình, sau đó lấy một khung hình trên giá sách xuống đưa cho tôi.

Tôi nhận lấy khung hình, trên đó là bức ảnh của một thanh niên cao gầy đẹp trai, mặc một bộ đồ màu xám kiểu Tôn Trung Sơn, cầm một tập văn của Lỗ Tấn.

Tôi không hiểu vì sao ông ta lại đưa cho mình nhìn tấm hình này: "Đây là ai thế?"

"Là tôi…" Đỗ Kiến Quốc thản nhiên nói.

Tôi kinh hãi không thốt nên lời, sao có thể là ông ta chứ, chẳng có chỗ nào giống cả! Dù về chiều cao hay tướng mạo, nhìn thế nào cũng thấy là hai người khác nhau! Nhưng trông ông ta không giống như đang đùa.

"Ông… sao lại trở nên như vậy?" Tôi không thể tin nổi.

Đỗ Kiến Quốc cười khổ: "Chuyện khá dài, những cực khổ của thời chúng tôi, thế hệ sau như các cậu không thể nào tưởng tượng nổi đâu. Nếu thấy hứng thú, tôi có thể kể cho cậu nghe, dù gì cũng đã lâu rồi tôi không nói chuyện cùng ai."

Tôi khẽ gật đầu, chuẩn bị làm thính giả trung thực nhất. Vì tôi có thể cảm nhận được, Đỗ Kiến Quốc này có quan hệ rất sâu với truyền thuyết trên đảo…

Quê Đỗ Kiến Quốc ở Bảo Định, vì ra đời vào năm đất nước trong thời kỳ xây dựng, nên được bố đặt tên là Kiến Quốc. Ông ta xuất thân từ dòng dõi thư hương, cha mẹ đều bị liệt vào hàng "Xú lão cửu*" trong thời kỳ cải cách văn hóa. Trước cuộc vận động như sóng xô kia, cha mẹ của ông ta là giáo viên cấp hai của Bảo Định, chính ông ta cũng là một thanh niên có văn hóa, tuổi trẻ tài cao thời bấy giờ.

* Xú lão cửu: là một từ có từ lâu đời nhưng được dùng thịnh

hành vào những năm 60 - 70 của thế kỷ 20, khi Trung Quốc nổ ra thời kì “cải cách văn hóa”, từ này để chỉ một nhóm thành phần trí thức bị công khai bắt đi cải tạo hoặc bị đàn áp.

Sau cuộc vận động, cha mẹ của ông ta đều bị đuổi, các giáo viên trong trường cũng bị gọi là xú lão cửu, nên tự động xin nghỉ dạy. Sau đó các thanh niên trí thức bắt đầu lên núi hoặc xuống nông thôn để làm công tác vận động.

Vì có xuất thân không tốt, Đỗ Kiến Quốc xuống nông thôn xong thì được sắp xếp đến một nơi ở Quảng Đông, được gọi là Khê Đầu Lĩnh. Nơi đó vừa xa xôi vừa cằn cỗi, đa phần đều là ngư dân, dựa vào ra biển đánh cá để kiếm sống.

Lúc mới tới, ông thấy cái gì cũng lạ lẫm. Mà khẩu phần đại đội chia cho những thanh niên trí thức như ông ta không được nhiều, muốn no bụng thì phải ra biển đánh bắt cá tôm với ngư dân mới có thể sống nổi qua ngày. Nhưng dù thế, ông vẫn không mất lòng tin vào cuộc sống, tin tưởng khó khăn trôi qua chỉ là vấn đề thời gian thôi…

Tuy rằng điều kiện khi ấy rất gian khổ, nhưng Đỗ Kiến Quốc không hề cảm thấy như vậy, vì lúc đó ông đang yêu! Ông yêu một nữ thanh niên trí thức đến từ Thượng Hải, tới cùng thời gian với mình, bà Hạ Thanh Thanh.

Gia cảnh của Hạ Thanh Thanh càng không tốt hơn ông. Trước giải phóng, cha mẹ của bà là nhà tư bản, lúc bấy giờ họ có khá nhiều sản nghiệp ở Thượng Hải, mà còn từng hợp tác với người Nhật. Dù sau đó cha của bà góp phần lớn sản nghiệp cho Đảng, nhưng ngay từ đầu cuộc vận động, gia đình bà vẫn gặp tai vạ đầu tiên.

Chắc vì cùng hoàn cảnh, có thể giúp sưởi ấm trái tim, nên họ yêu nhau…

Con người mà có tình yêu, thì dù đang ở ngày đông giá rét, trái tim cũng sẽ cảm thấy ấm áp. Họ ở cùng nhau, mặc sức tưởng tượng về viễn cảnh tương lai, Hạ Thanh Thanh còn đồng ý nếu sau này được trở về, bà sẽ tới Bảo Định tìm Đỗ Kiến Quốc, ở bên nhau mãi mãi.

Tiếc là tiệc vui chóng tàn, chuyện xui xẻo lại đang chờ họ ở ngã ba cuộc đời…

Dân ở Khê Đầu Lĩnh rất mê tín, bọn họ thờ phụng cha mẹ tổ tiên, khi ra biển hoặc đi biển bắt hải sản thì kiêng kị rất nhiều, đặc biệt là với phụ nữ. Ví dụ như phụ nữ không thể lên thuyền, không thể tham gia tế biển, phụ nữ đến tháng cũng không thể xuống biển, vì như thế sẽ rước tai họa tới cho người dân ở đây.

Đỗ Kiến Quốc đã thấy mấy lần, có vài cô gái bản địa vì phạm vào điều kị mà bị nhốt lồng heo. Nói trắng ra là những cô gái đó bị nhét vào một cái rọ trúc chuyên để nhốt heo, rồi bị ném vào biển để tế cho cá ăn.

Có một ngày, nhóm thanh niên tri thức muốn ra biển đánh bắt hải sản. Đỗ Kiến Quốc mượn ngư dân một chiếc thuyền nhỏ để ra biển, nhưng mấy nữ thanh niên trí thức khác cũng muốn đi cùng. Đỗ Kiến Quốc biết nơi này không cho phụ nữ ra biển, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hy vọng của Hạ Thanh Thanh thì lòng ông mềm nhũn, đành đồng ý với họ.

Vì không để người khác nhận ra, họ để mấy nữ sinh này mặc đồ của đàn ông, ai cũng phải mang mũ. Mới đầu, ai cũng nghĩ chỉ cần lặng lẽ đi, lặng lẽ về thì sẽ chẳng ai phát hiện ra. Nhưng ai ngờ chuyện lại phát triển không theo kế hoạch họ đề ra…

Lúc đầu cũng rất thuận lợi, ngờ đâu trên đường trở về, họ lại cứu được một nam một nữ. Họ bám vào một khối gỗ mục lênh đênh trên biển.

Hai người đó cũng chỉ còn thoi thóp, vốn nhóm thanh niên muốn lặng lẽ lên bờ, nhưng tình huống lại không thể làm vậy được.

Người trên bờ thấy mấy thanh niên trí thức này vớt lên xác chết thì hoảng sợ. Ngư dân lập tức gọi bí thư chi bộ trong thôn tới, kiên quyết không cho đám thanh niên đưa hai người này lên bờ.

Nhóm thanh niên không chấp nhận được việc thấy chết mà không cứu, còn người trong thôn thì không chịu nổi việc họ mang xác chết về thôn. Dân ở đó cho rằng đây là chuyện không may mắn, sẽ mang tới tai họa!

Lúc hai bên tranh chấp, người ta phát hiện trừ hai "xác chết" kia, trên thuyền còn có mấy nữ thanh niên trí thức nữa! Chuyện này thực sự làm các thôn dân sôi trào…

Ngư dân phẫn nộ muốn ném mấy nữ thanh niên trí thức này vào lồng heo, rồi vứt xuống biển. Nhưng bí thư của thôn biết không thể làm thế được, dù sao những thanh niên này đều là người trên thành phố xuống, nếu sau này cấp trên truy cứu, thôn dân thì không sao, nhưng người bị xui xẻo chính là ông ta!

Thế là bí thư đành phải bàn bạc với mọi người, bắt mấy nữ thanh niên này viết giấy cam đoan, sau này không ra biển nữa. Và hai người sắp chết được cứu về kia không được người trong thôn đồng ý chăm sóc, nên đành phải để họ ở ký túc xá của những thanh niên trí thức này.

CHƯƠNG

BỆNH PHONG HOÀNH HÀNH

Hai người kia được khiêng về ký túc xá, chỉ một lát sau là tỉnh lại. Nhóm thanh niên cho họ ăn chút lương khô, họ ngấu nghiến như chưa từng ăn lương khô lần nào.

Lúc này, Đỗ Kiến Quốc bỗng phát hiện chuyện kỳ lạ, là hai người này đều không có lông mày. Nhưng nhìn chẳng giống như bị người ta cạo mất, mà như thể không có thật.

Vài ngày sau, bí thư cũng qua nhìn hai người kia mấy lần. Ông ta nói với Đỗ Kiến Quốc, sở dĩ người trong thôn không muốn nhận hai người này cũng là có nguyên do.

Ở vùng của họ, nếu xuất hiện một nam một nữ trôi dạt, thì có thể vì hai người này vụng trộm với nhau nên mới bị thả xuống biển. Nếu đã dâng mạng cho Long Vương rồi, thì ai dám cướp người của ngài đây? Trừ phi người đó không muốn tiếp tục ra biển đánh cá nữa!

Đỗ Kiến Quốc nghe bí thư nói thế thì hiểu được đôi chút, dù sao ngư dân ở đây cũng rất mê tín, nếu bắt họ làm những chuyện trái với tổ huấn, thì chẳng bằng giết họ luôn đi cho rồi.

Đã được giải thích rõ, Đỗ Kiến Quốc và những thanh niên trí thức cũng không làm khó cho thôn dân nữa. Họ đành phải để hai

người kia ở lại ký túc xá dưỡng bệnh, đây cũng là điều duy nhất có thể làm được.

Hơn nửa tháng trôi qua, nhưng sức khỏe của hai người kia không hề khá hơn. Hỏi họ tên gì, từ đâu tới, cũng không nhận được đáp án. Hai người chỉ bảo họ là vợ chồng, cả ngày chỉ biết ăn rồi ngủ, ngủ lại ăn, chưa từng rời khỏi phòng nửa bước…

Nhưng điều khiến Đỗ Kiến Quốc thấy kì quái nhất là, dù trời nóng thế nào, họ cũng chỉ mặc bộ quần áo dài lúc đầu của mình. Nhóm thanh niên trí thức cho mượn những bộ áo mỏng hơn, nhưng họ lại sống chết không chịu mặc.

Đều là người được giáo dục tốt, nên họ ít nhiều cũng cảm thấy đồng tình với đôi vợ chồng số khổ này. Thế nên cũng không bắt ép hai người làm gì, để họ ở lại một thời gian dài.

Ai ngờ một thời gian sau, mấy thanh niên trí thức đều bị mắc bệnh ngoài da. Căn bệnh này tới rất kì lạ, triệu chứng cũng rất quái. Mới đầu thỉnh thoảng xuất hiện mấy chấm đỏ trên người, nhưng thời gian dần trôi, những chấm đỏ ngày càng đậm, làn da bắt đầu có dấu hiệu bị hoại tử và lở loét.

Nhóm thanh niên này vốn nghĩ, chắc là do thiếu thực phẩm có đủ vitamin nên mới mắc bệnh ngoài da như vậy, vì thế chẳng ai quan tâm mấy.

Nhưng người bị nhiễm bệnh ngày càng nhiều, họ đành phải lên thôn trên lấy thuốc. Ai ngờ đi lên mới phát hiện, có rất nhiều thôn dân cũng bị bệnh ngoài da, vấn đề cũng trở nên nghiêm trọng!

Nếu những thanh niên bị bệnh là vì thiếu vitamin, nhưng những thôn dân đều là người lớn lên ở đây, trước giờ họ không hề bị loại bệnh ngoài da như thế này. Vậy nguyên nhân gây bệnh chắc chắn không phải do thiếu vitamin!

Đây cũng là lần đầu tiên bác sĩ trong thôn gặp phải thứ bệnh

quái gở này. Vì điều kiện chữa bệnh quá kém, bác sĩ cũng chỉ có ít thuốc tiêu viêm và thuốc giảm đau thôi, nhưng mọi người uống thuốc xong cũng không thấy hiệu quả gì.

Chuyện phát triển nguy hiểm hơn, da của những người nhiễm bệnh bắt đầu thối rữa. Nghiêm trọng hơn là, tay chân họ cũng bắt đầu biến dạng, không thể lao động được.

Đỗ Kiến Quốc còn may là không nổi chấm đỏ, nhưng lại hay cảm thấy tay chân tê cứng mất sức. Ông còn đang trong độ tuổi trai tráng, trước kia mỗi lần làm việc thường đổ mồ hôi, nhưng bây giờ dù mặt trời có nóng cỡ nào, ông cũng không toát mồ hôi được nữa!

Chuyện khiến ông nhức đầu nhất là Hạ Thanh Thanh, bà cũng bị bệnh như những người khác. Thuốc của bác sĩ cho chẳng những không có tác dụng, uống xong lại càng nghiêm trọng hơn. Bây giờ mặt bà đã bắt đầu có chấm đỏ.

Đến mức này, nhóm Đỗ Kiến Quốc mới nghi ngờ chẳng lẽ ở đây có bệnh truyền nhiễm, nên mới khiến nhiều người nhiễm như vậy? Nên họ đi tìm bí thư chi bộ, bảo ông ấy vào thôn gọi điện lên huyện, để chính phủ cho bác sĩ xuống khám. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ tình hình bệnh dịch sẽ khó mà khống chế được.

Dù làm việc rất nhanh, bệnh viện trong huyện cũng cho mấy bác sĩ xuống vùng nông thôn rất nhanh. Lúc đó chủ nhiệm ủy ban Cách Mạng cũng rất quan tâm đến chuyện này, nếu tạo thành bệnh dịch cấp tính, có thể nhiều người sẽ chết.

Thế là vị chủ nhiệm này tự mình hành động, điều ngay vài bác sĩ đang làm việc trên sở xuống, tạo thành một tổ chữa bệnh đến Khê Đầu Lĩnh ngay…

Trong nhóm có một bác sĩ từng học ở Nhật tên là Trịnh Gia Hiên, bởi vì trong tổ này không ai có danh vọng như vậy nên anh

ta nhận chức tổ trưởng. Khi thấy báo cáo về bệnh dịch, sắc mặt của anh ta trầm xuống.

Cuối cùng nhóm Đỗ Kiến Quốc cũng chờ được bác sĩ trên huyện xuống, nhưng họ vào thôn xong cũng không khám bệnh ngay, mà lại để bí thư tìm hai gian phòng lớn. Sau đó họ đưa tất cả những người nhiễm bệnh tới, chia thành nam và nữ ngăn cách trong hai căn phòng kia.

Ngay lúc đó, tổ chữa bệnh phân biệt những người bị nhiễm là cơ thể có những chấm đỏ và làn da bị thối rữa. Dù Đỗ Kiến Quốc biết cơ thể mình có vấn đề, nhưng ông lại không có dấu hiệu giống như đám Hạ Thanh Thanh, nên không được tính vào nhóm bị nhiễm bệnh.

Thế nhưng, sau khi tổ chữa bệnh cách ly bệnh nhân xong, thì lại không tiến hành điều trị, mà chỉ tập trung những người chưa nhiễm bệnh, gom quần áo và dụng cụ những bệnh nhân kia đã dùng đi thiêu hủy. Sau đó họ bàn giao lại với bí thư rồi vội vàng bỏ đi.

Đỗ Kiến Quốc rất kinh ngạc, vất vả lắm mới tìm được bác sĩ, vì sao lại không khám bệnh chứ? Họ tìm bí thư thôn để hỏi xem đã xảy ra chuyện gì? Nhưng bí thư lại ấp úng không nói nên lời.

Sau đó vì bị đám Đỗ Kiến Quốc ép hỏi, bí thư mới nói, bác sĩ Trịnh kia nói đây là bệnh phong, sẽ truyền nhiễm. Người nhiễm bệnh không thể chữa được, giờ ở đâu cũng thiếu bác sĩ và thuốc men, nên những bệnh nhân này chỉ có thể chờ chết thôi! Mà bác sĩ còn bàn giao lại, nếu những bệnh nhân bị cách ly chết đi, thì phải hỏa táng thi thể ngay…

Đỗ Kiến Quốc chùng lòng, trước kia ông ta đã đọc được trên sách nhiều thông tin về bệnh phong, biết loại bệnh này rất đáng sợ. Nghĩ tới cô gái mình yêu cũng bị nhiễm loại bệnh này, ông ta

đau đớn đến mức không muốn sống nữa.

Mỗi ngày Đỗ Kiến Quốc đều đi thăm Hạ Thanh Thanh, nhưng hai gian nhà lớn bị cô lập hoàn toàn, cả trong lẫn ngoài luôn có dân binh canh giữ 24 giờ liên tục. Bệnh nhân bên trong không ra được, người ở bên ngoài cũng không vào được.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua từng ngày, những bệnh nhân bị cách ly cũng dần có người chết. Và dù đã cô lập hết những người bệnh, nhưng trong thôn vẫn liên tục có người bị nhiễm, sau đó lại tiếp tục bị đưa đi cách ly…

CHƯƠNG

LÀM PHÚC PHẢI HỌA

Mọi người ở Khê Đầu Lĩnh đều bàng hoàng, không ai dám nói với người ngoài. Vì chỉ cần có người nhiễm bệnh, là cả nhà sẽ bị cách ly, chẳng khác gì phán tử hình cho cả gia đình đó!

Các thanh niên tri thức cùng nhóm với Đỗ Kiến Quốc, chỉ cần nhà có quyền thì đều vội vàng trở về thành phố. Nếu không thể quay về thì chỉ có ngồi chờ chết, nên mọi người đều lén chạy về nhà.

Nhưng Đỗ Kiến Quốc không đi, vì ông thể không thể bỏ mặc Hạ Thanh Thanh được. Ông có nghĩ mãi cũng không hiểu vì sao Khê Đầu Lĩnh lại bùng phát bệnh phong.

Trong lúc suy nghĩ trăm bề vẫn chưa ra cách giải quyết, vào một sớm như bình thường, khi rửa mặt, ông phát hiện có lốm đốm đỏ trên tay.

Đỗ Kiến Quốc biết mình đã bị lây bệnh, nhưng để không bị cách ly như những người kia, ông quyết định giấu nó đi. Ông mặc quần áo dài tay, nếu không có chuyện gì, ông sẽ tránh tiếp xúc với người khác để không lây cho họ.

Cứ như vậy, Đỗ Kiến Quốc lén lút được mấy ngày, thì chợt nhớ ra mấy hôm trước họ có cứu hai người từ biển lên, tình trạng của

họ cũng giống mình.

Nghĩ đến đây, đầu ông kêu lên, chẳng lẽ họ đã mang mầm bệnh đến đây? Ông không chấp nhận được sự thật này, không phải họ cứu người ư? Sao lại gặp báo ứng? Ông trời thật không công bằng!

Để chứng thực suy nghĩ của mình, Đỗ Kiến Quốc chạy nhanh đến phòng của hai người kia. Cửa bị khóa từ bên trong, ông đập mạnh: “Mở cửa! Mở cửa nhanh!”

Nhưng trong phòng lại im ắng, Đỗ Kiến Quốc vừa vội vừa tức, ông điên cuồng đập cửa gào lên: “Mở cửa nhanh, hai tên súc sinh các người còn không bằng đồ vật, nếu không mở tôi sẽ phá cửa đấy!”

Tiếng gào của ông thu hút những người trong thôn, họ tò mò vì sao thanh niên trí thức lễ độ như Đỗ Kiến Quốc lại nổi giận như vậy.

“Két…”, cửa phòng được mở ra từ bên trong, một mùi hôi thối tỏa ra, khiến mọi người đứng hóng chuyện vội lùi ra sau. Đỗ Kiến Quốc bước vào phòng, bên trong cảnh sáng cảnh tối, chỉ thấy một người nằm trên giường còn người kia ngồi bên bàn.

Nằm trên giường là người đàn ông, còn ngồi trước bàn là người phụ nữ đang quấn một mảnh vải màu xám quanh đầu, chỉ lộ ra đôi mắt. Đỗ Kiến Quốc đi đến giường, lòng chùng xuống, dạ dày cuộn lên cơn buồn nôn.

Người đàn ông kia không biết đã chết được bao lâu, thi thể bắt đầu thối rữa.

“Chuyện này là sao? Có phải các người biết mình bị bệnh phong đúng không?” Đỗ Kiến Quốc nổi giận đùng đùng nói.

Dân trong thôn nghe thấy bệnh phong thì vội tản ra, có người chạy ngay đi gọi bí thư đến.

Bí thư vừa nghe hai người được cứu là nguồn bệnh, thì vỗ đùi nói: “Tôi đã bảo là không thể cứu rồi mà! Cứ muốn cứu! Bây giờ thì hay rồi, hại chết bao nhiêu người đây!” Ông ta vội dẫn theo mấy dân binh đến chỗ hai người kia.

Đỗ Kiến Quốc tức run người, không nói nên lời. Đám thanh niên trí thức bọn họ chỉ là có ý tốt muốn cứu người, vậy mà hai kẻ đó biết mình bị bệnh lại không nói. Giờ thì tốt rồi, hại nhiều người bị lây bệnh phong như vậy! Chết thì cũng chết, tàn tật cũng tàn tật rồi….

Cô gái kia vẫn ngồi yên không cãi lại, có lẽ cô ta cũng biết mình chẳng còn nhiều thời gian nên chẳng muốn cãi.

Sau khi bí thư chi bộ đến, lấy bao tải đưa cô ta vào khu cách ly. Rồi đốt xác người đàn ông kia và căn phòng.

Cô gái kia bị đưa đến khu cách ly được mấy ngày thì chết. Người ở đó không ai muốn giúp đỡ, cuối cùng chỉ có Hạ Thanh Thanh không đành lòng, bưng chút nước và thức ăn đến cho. Nhưng cô ta không chịu ăn uống, được mấy ngày thì chết.

Sau đó mọi người mở hội nghị toàn thôn, bí thư đưa ra một phương án chu toàn nhất, có thể triệt để ngăn chặn bệnh này tiếp tục lây lan. Nhưng cách này cần sự đồng ý của mọi người trong thôn, vì ông ta không thể tự đứng ra chịu trách nhiệm.

Cách này rất đơn giản, cũng như lần trước bệnh phong bùng phát, đưa tất cả những người nhiễm bệnh lên một tàu đánh cá, rồi thả họ ra biển. Trôi được bao xa thì trôi, sống hay chết là do số trời, chắc đôi nam nữ kia cũng vì thế mới bị ném vào biển.

Đỗ Kiến Quốc là người đầu tiên phản đối, cách này quá tàn nhẫn, làm vậy khác gì đưa mầm bệnh đến nơi khác đâu. Khê Đầu Lĩnh không phải chính là ví dụ sờ sờ đây à!

Nhưng bí thư nói, Đỗ Kiến Quốc không phải người trong thôn

nên không có quyền bỏ phiếu, cuối cùng tất cả người trong thôn đều đồng ý cách đó…

Vào một buổi bình minh sóng yên biển lặng, người dân trong thôn cầm đuốc, thôn binh cầm súng trường, dồn những người bị bệnh đến chiếc thuyền đánh cá lớn duy nhất của thôn.

Cả già trẻ nam nữ cộng lại cũng đến hơn 100 người, họ chất đầy một thuyền. Đỗ Kiến Quốc nhìn Hạ Thanh Thanh tuyệt vọng đi lên thuyền, lòng ông đau như cắt, nhưng không biết phải làm gì để cứu bà.

Ông nhìn Hạ Thanh Thanh, lại nghĩ đến mầm bệnh trên người mình, nếu cứ giấu giếm mãi, thì những người còn lại cũng không sống được. Nghĩ thế, ông chạy như điên về phía chiếc thuyền kia, liều mạng bò lên.

Người trên bờ kinh ngạc, họ không hiểu nổi tại sao một thanh niên trí thức lại có thể bồng bột như vậy, trên thuyền kia ai mà không có người thân, bạn bè chứ? Nhưng họ sẽ không ai làm chuyện điên rồ như Đỗ Kiến Quốc.

Mặt trời chậm rãi mọc lên từ đằng Đông, soi chiếu một mảng bình minh đỏ hồng, kế toán Ngô lo lắng hỏi bí thư: "Họ có thể trôi đi bao xa? Ngày nào đó có thể quay về không."

Bí thư lắc đầu nói: "Không, bọn họ sẽ mãi mãi không quay về."

Kế toán Ngô nghe thế thì sững sờ, ông ta không rõ vì sao bí thư lại chắc chắn như vậy. Nhưng ông ta nào biết, bí thư là ngư dân lâu năm, chỉ cần nhìn trời là biết hôm nay mưa hay nắng. Ánh bình minh đỏ rực thế kia, chỉ sợ không tới trưa, biển sẽ nổi bão.

CHƯƠNG

TRẬN PHÁP BẢO MỆNH

Quả nhiên, bí thư dự đoán rất chính xác, thuyền chở đám Đỗ Kiến Quốc đi chưa được nửa ngày đã thấy trời đổi sắc. Từng đợt gió lớn cuốn sóng lên cao, người trên thuyền phần lớn đều là ngư dân, họ chỉ khóc trong sợ hãi, vì biết mình sẽ táng thân nơi biển rộng.

Đỗ Kiến Quốc ôm chặt Hạ Thanh Thanh, ông không muốn sóng biển sẽ tách hai người ra xa nhau.

Người trên thuyền chỉ đành phó thác số mệnh cho ông trời, đợi tử thần đến đón....

Ai ngờ thuyền của họ không bị sóng biển đánh lật, chỉ bị sóng đẩy trôi đi vô định. Thức ăn và nước uống trên thuyền rất ít, nhưng vì không còn hi vọng sống nên mọi người ăn rất ít, miễn cưỡng chống đỡ được nhiều ngày.

Trong lúc ai cũng cho rằng mình sẽ chết, thì bất ngờ xuất hiện một hòn đảo nhỏ. Bọn họ cũng không chủ động đưa thuyền đến đảo, chỉ mặc cho ông trời, xem sóng biển có đưa họ tới hay không.

Lúc này, có người cầu nguyện, hi vọng ông trời có thể cho những người đáng thương như họ một cơ hội sống. Họ không cưỡng cầu lên đảo, chỉ hi vọng ông trời thành toàn.

Không ngờ ông trời lại giúp đỡ, thuyền đánh cá nhanh chóng bị

sóng biển đẩy, mắc cạn trên bờ. Họ kết thúc chuyến trôi dạt dài ngày trên biển, đi lên bờ.

Đỗ Kiến Quốc dìu Hạ Thanh Thanh xuống thuyền, ông nhìn hòn đảo nhỏ, thầm mong có thể ở hoang đảo này sống đến cuối đời cũng là chuyện tốt.

Thế nhưng ngàn vạn lần không ngờ, đây không phải là đảo hoang. Ở đây có rất nhiều ngư dân, chỉ là ngôn ngữ bất đồng, không thể giao tiếp được.

Đỗ Kiến Quốc từng cố diễn đạt với dân địa phương rằng họ có bệnh, sẽ bị lây, nhưng những người kia lại không hiểu. Dân ở đó còn có lòng tốt cho thức ăn nước uống, sắp xếp chỗ ở cho họ.

Đỗ Kiến Quốc rất sợ nơi này sẽ biến thành Khê Đầu Lĩnh thứ hai, nên ông dẫn mọi người đi về phía Tây hòn đảo ẩn cư ở đó, không quấy rầy cuộc sống của người dân.

Có lẽ con người ai cũng ích kỷ, thế nên sau khi thoát khỏi tay tử thần, họ đều không muốn chết. Ai cũng muốn an ổn sống trên hòn đảo lạ này, Đỗ Kiến Quốc dẫn những “Lão bệnh phong” khai hoang đất đai, bắt đầu cuộc sống mới.

Nhưng cái gì đến cũng phải đến, vì trên đảo dùng chung một nguồn nước, mà đám người Đỗ Kiến Quốc ở phía Tây, cao hơn chỗ người bản địa sống, nên nhanh chóng có dân bị nhiễm bệnh.

Đám người Đỗ Kiến Quốc cũng vì không có thuốc men chữa bệnh, nên người chết khá nhiều. Những người may mắn sống sót cũng bị bệnh làm cho tàn phế, mất khả năng sinh hoạt bình thường.

Đến khi người trên đảo phát hiện đám Đỗ Kiến Quốc mang mầm bệnh đến, thì dân bản địa đã chẳng còn mấy người.

Những người này phẫn nộ, cho rằng đám Đỗ Kiến Quốc là hóa

thân của quỷ, phải bị thiêu chết, nên họ tìm đến một phù thủy, đến đêm trăng tròn sẽ thiếu chết đám người Đỗ Kiến Quốc!

Thế nhưng lúc này Hạ Thanh Thanh đã mang thai hơn 6 tháng, Đỗ Kiến Quốc không đành lòng để đứa con còn chưa chào đời của mình gặp vận rủi.

Thế là ông nhọc lòng suy nghĩ, tìm cách cứu cốt nhục của mình.

Lúc này, có một người cùng thuyền ở Khê Đầu Lĩnh đến tìm Đỗ Kiến Quốc. Trước đây ông lão này là thầy phong thủy, sau bị xem là yêu ma quỷ quái nên bị đưa đến Khê Đầu Lĩnh cải tạo lao động.

Vì tuổi đã lớn, thường bị ngất trong lúc làm việc, may mà có Đỗ Kiến Quốc và mấy thanh niên kia giúp đỡ, mới gắng sống được đến bây giờ, nhưng ông ta không ngờ mình lại mắc bệnh hủi.

Mấy ngày trước, ông ta đã tự tính cho mình một quẻ, biết không còn sống được bao lâu nên đi tìm Đỗ Kiến Quốc, dạy cho ông một phương pháp giữ mệnh là trận “Bách quỷ diệt hồn”!

Phía Tây họ ở xung quanh đều là rừng rậm, chướng khí vờn quanh, là một tấm bình phong tự nhiên. Ra khỏi rừng là một sơn cốc, ông ta đã bảo Đỗ Kiến Quốc mai táng những người chết ở đó, sau lưng họ là núi cao, người ngoài muốn vào đây nhất định phải đi qua rừng cây để lên sơn cốc.

Uy lực của Bách quỷ diệt hồn trận chính là: Người còn sống bị chướng khí bao bọc, rồi đi lên sơn cốc, sẽ bị trận pháp này hút đi ba hồn bảy phách, trở nên si si ngốc ngốc. Sẽ không ai làm hại được đám Đỗ Kiến Quốc.

Mà đám Đỗ Kiến Quốc cũng không thể rời khỏi trận bách quỷ diệt hồn, chỉ có thể vĩnh viễn ở lại trong núi. Chuyện này cũng coi như cho người dân trên đảo một chút công bằng.

Nhiều năm trôi qua, ngư dân trên đảo đều đã chết vì bệnh, mà

đám Đỗ Kiến Quốc cũng chỉ có thể ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc, kéo chút hơi tàn sống qua từng ngày…

Tôi nghe Đỗ Kiến Quốc kể xong, chợt thấy nghi ngờ, đáng lẽ ra còn phải có đứa bé nữa mới đúng, sao lại chỉ còn mình ông ấy?

“Con chú đâu? Anh ta… có bị bệnh không?” Tôi dè dặt hỏi.

Đỗ Kiến Quốc chợt ngẩng đầu, mắt ngập nước, nhưng tôi có thể nhận ra, đây không phải nước mắt đau buồn, mà là ánh mắt tràn đầy hi vọng.

“Là con gái, sau khi nó sinh ra, cơ thể Thanh Thanh quá suy yếu nên qua đời. Vốn tôi nghĩ đứa trẻ này cũng bị nhiễm bệnh, nên sẽ chẳng sống được lâu, vì khi sinh ra, trên chân nó có chấm đỏ giống như bị phong. Thế nhưng không ngờ là con bé không bị lây nhiễm, thậm chí nó còn miễn dịch với bệnh.” Đỗ Kiến Quốc kích động nói, có thể thấy ông yêu thương con gái mình như thế nào.

Tôi nghe xong thì càng nghi ngờ hơn, nếu con gái không bị gì, sao lại không ở bên cạnh ông ấy? Thế là tôi hỏi tiếp: “Vậy con gái chú đâu? Vì sao không ở cạnh chú?”

Đỗ Kiến Quốc mỉm cười, sau đó nhấp một ngụm rồi nói: “Sau đó, cơ thể tôi càng lúc càng yếu, người bên cạnh cũng chết gần hết rồi. Con gái tôi vẫn chưa đầy 3 tuổi, nếu tôi không còn nữa, nó làm sao sống nổi. Có lẽ con gái tôi còn chưa tuyệt mệnh, có lần tôi cứu được một ngư dân ở nơi khác đến đang bị vây trong chướng khí, ông ta cảm kích tôi, nên thường xuyên lái thuyền vào đảo, lén mang cho tôi ít thức ăn. Tôi thấy ông ta rất thích con gái mình, nên đưa con gái cho ông ta.”

“Cái gì! Chú đưa con gái cho người khác!” Tôi giật mình nói.

Đỗ Kiến Quốc đau khổ nhắm mắt lại, sau đó gật đầu: “Lúc đó tôi cũng không còn cách nào khác, vì để con gái có thể sống sót, tôi chỉ phải làm như vậy… Vợ của người đó không thể sinh con, nên

rất thích trẻ con. Tôi biết con gái mình theo ông ta có thể sống tốt.”

“Sau này chú có gặp lại con gái nữa không?”

“Có gặp mấy lần, ngư dân kia thỉnh thoảng sẽ đưa con bé về thăm tôi. Nhưng sau này cơ thể tôi sa sút, không muốn con gái mình khi nhớ đến cha nó lại là một người như vậy, nên bảo ông ta đừng đến nữa…” Đỗ Kiến Quốc đau buồn nói.

CHƯƠNG

XÁC KHÔ TRONG NHÀ GỖ

Sau khi nghe Đỗ Kiến Quốc kể chuyện, tôi không khỏi khâm phục người đàn ông có ngoại hình giống quỷ này. Ông ấy có thể vì người mình yêu mà bước chân lên con thuyền một đi không trở lại. Vì con gái, ông ấy chấp nhận dứt ruột, cố gắng tìm cho con mình một đường sống.

"Người trẻ tuổi, cậu đang nghĩ gì thế?" Đỗ Kiến Quốc thấy tôi thất thần không nói gì, thì cười hỏi.

"Không có gì, chỉ là cháu rất khâm phục sự hi sinh vì người mình yêu của chú..." Tôi chân thành nói.

Lúc này chén trà của chúng tôi đã nhìn thấy đáy, Đỗ Kiến Quốc định rót thêm, nhấc ấm lên thì phát hiện bên trong đã hết nước. Ông ấy tiếc nuối nói với tôi: "Ai... Lâu lắm rồi không nói chuyện với người khác, hôm nay tôi rất vui. Nhưng thời gian trôi qua nhanh quá, người trẻ tuổi, cậu phải đi rồi..."

Tôi sững sờ, thầm nghĩ vẫn còn chuyện chưa hỏi rõ, vội hỏi ông ấy: "Trên đảo có một động rất rộng, chú có biết không?"

Đỗ Kiến Quốc nhìn tôi rồi gật đầu nói: "Biết, ở giữa sườn núi, hồi trước cha nuôi của con gái tôi thường mang thịt và trứng đến. Vì không khí ở đây hầu như lúc nào cũng nóng ẩm, nên không để

đồ ăn được lâu. Ông ấy thường giúp tôi để đồ ăn vào trong động đó…”

Cuối cùng tôi cũng hiểu, vì sao ngư dân kia có thể dễ dàng đưa Trương Tuyết Phong giấu vào động như vậy. Nếu tất cả đều là thật, thì chắc Anh Hồng là con gái của Đỗ Kiến Quốc!

Lúc này, Đỗ Kiến Quốc đứng dậy chuẩn bị đưa tôi ra ngoài. Khi ra khỏi phòng, nhìn cánh đồng lúa mạch xanh mơn mởn bốn phía, tôi khó hiểu hỏi ông ấy: “Cháu về thế nào đây?”

Đỗ Kiến Quốc cười cười: “Đến như thế nào thì đi như thế đấy, đi đi…” Nói rồi, ông ta đi vào phòng.

Đỗ Kiến Quốc khiến tôi mơ hồ, thật ra tôi cũng không biết mình đến được đây bằng cách nào. Thấy ông ta đã vào nhà, tôi đành bỏ đi.

Kết quả chưa đi được mấy bước, đột nhiên như bị hụt chân, cả người lắc lư giống hệt cảm giác khi mơ, bị bước hụt rồi tỉnh lại.

Có tiếng gọi vang lên: “Tỉnh lại! Tỉnh lại đi!”

Tôi mơ màng mở mắt, thấy chú Lê và Đinh Nhất lo lắng đứng quanh mình.

Thế là tôi mở miệng hỏi: “Cháu về rồi?”

La Hải vội nói: “Cậu ta đã tỉnh hay chưa thế, sao vẫn nói mê sảng vậy!”

Chú Lê xua tay: “Không sao, từ từ để nó ổn định lại…”

Tôi thấy họ đều mông lung nhìn thì tự ngồi dậy, thuận tay sờ soạng tìm xương dê đực trên cổ, thấy cổ trống không, tôi vội nhìn quanh.

Chú Lê nhấc tay nói: “Đừng tìm nữa, vừa nãy nó rơi ra rồi!”

Tôi lo sợ, oán trách chú Lê: “Chú Lê, không phải chú nói thứ này rất lợi hại à? Sao vừa gặp tí chuyện đã rơi rồi?”

Chú Lê cũng nghi ngờ nói: "Đáng lý ra thì không như vậy đâu, thứ này có tác dụng với tà ma, trừ khi…"

"Trừ khi gì ạ?"

"Trừ khi lần này cháu không gặp phải ma quỷ!" Chú Lê mặt dày nói.

Tôi liếc chú, rồi nói với họ: "Vừa nãy cháu gặp một người tên Đỗ Kiến Quốc, ông ta kể lý do vì sao người trên đảo đều chết hết."

"Đỗ Kiến Quốc!" Luật sư Nghiêm sợ hãi kêu lên.

Tôi gật đầu: "Đúng, Đỗ Kiến Quốc, sao vậy, ông biết ông ta à?"

La Hải cười ha ha, sau đó chỉ vào một góc nói: "Cậu nói ông ta hả?"

Tôi sững sờ, sau đó nhìn lại, phát hiện mình đang ở trong căn phòng nhỏ tối om, ở góc Tây Bắc của phòng có một cái xác khô.

"Tôi… sao tôi biết đó có phải Đỗ Kiến Quốc không chứ. Nhưng chắc chắn tôi gặp được người sống, dù trông hơi giống quỷ chút..." Bị cái xác khô này ám ảnh thị giác, tôi cà lăm nói.

Chú Lê khẳng định: "Ông ta chính là Đỗ Kiến Quốc, lúc nãy bọn chú tìm được một cuốn nhật ký, người viết tự xưng là Đỗ Kiến Quốc."

Tôi nhìn khối xác khô kia, sau đó lúng túng nói: "Vậy vừa rồi cháu…"

"Cậu vừa tới cửa thì bị choáng, sau đó xương dê đực rơi xuống." Đinh Nhất lên tiếng.

"Nói thế, Đỗ Kiến Quốc mà tôi vừa gặp không phải là người?!" Tôi khiếp sợ nói.

Lúc này không cần chú Lê nói, mọi người đều tự hiểu.

Nhưng tôi vẫn không hiểu, nên nhìn chú Lê nói: "Cháu không phải nhìn thấy tàn hồn của Đỗ Kiến Quốc, mà là hồn phách hoàn

chỉnh. Hồn phách này còn có thể suy nghĩ rõ ràng, tư duy nhanh nhẹn, ông ấy kể rất nhiều chuyện liên quan tới những người cùng bị bão đưa lên đảo cùng mình, những chuyện phát sinh ở đây.”

Sau đó tôi kể lại những chuyện của Đỗ Kiến Quốc cho mọi người nghe. Ai nấy đều cũng thổn thức, đặc biệt là chú Lê, liên tục tán thưởng vị cao nhân ẩn thế đã bày trận giúp Đỗ Kiến Quốc, chỉ đáng tiếc lại bỏ mạng ở đây.

Chú Lê vạch mí mắt của tôi ra xem một chút rồi nói: “Đỗ Kiến Quốc không biết đã chết bao lâu rồi, hồn phách của ông ta bị trận Bách quỷ diệt hồn giam cầm vĩnh viễn ở đây. Nhưng trận này đã không còn ý nghĩa để tồn tại, lát nữa xuống núi, chú sẽ cùng Đinh Nhất phá nó đi. Đến lúc đó, chúng ta đưa thi thể của Đỗ Kiến Quốc an táng ở sơn cốc, chắc vợ của ông ta cũng ở đó.”

Ivan đột nhiên kêu lên: “A..! Vậy Anh Hồng… chính là con gái của Đỗ Kiến Quốc?”

Tôi gật đầu nói: “Khả năng cao là vậy, nếu không sao cha của cô ấy có thể đi qua sơn cốc dễ như trở bàn tay thế chứ. Lại còn biết rõ trong núi có hang động thiên nhiên để giấu?”

Chú Lê nhìn đồng hồ, lúc này mưa đã tạnh. Chú ấy nói với chúng tôi: “Chúng ta mau chỉnh đốn lại, tranh thủ lên núi tìm hang động kia trước khi trời tối!”

Sau đó đoàn chúng tôi tiếp tục đi về hang động giữa sườn núi, dù đường núi hơi khó đi, nhưng trừ điều đó thì không còn trở ngại nào có thể ngăn được.

Chúng tôi nhanh chóng đến cửa hang, nhưng cửa hang nhỏ hơn so tôi nghĩ nhiều, một người như Đinh Nhất phải cúi lưng mới có thể chui vào được.

Hơn nữa cửa hang mọc đầy rêu xanh, chứng tỏ đã rất lâu rồi không có người ra vào. Lúc này mọi người đều mở đèn trên mũ,

chuẩn bị thăm dò. Vì biết sẽ phải vào động, nên luật sư Nghiêm đã chuẩn bị cho mỗi người một chiếc mũ có đèn.

Anh Hào và La Hải đi vào trước, còn tôi đi sau Đinh Nhất. Trong động u ám khiến tôi không kịp thích ứng, luôn có cảm giác khó chịu, may mà Đinh Nhất vẫn luôn bên cạnh.

CHƯƠNG

YÊU NHẤT KHÔNG PHẢI LÀ BÀ

Dù cửa hang không lớn, nhưng không gian trong động lại khác hẳn, rất rộng lớn, có không ít thạch nhũ lớn nhỏ hình thù kỳ lạ, những thạch nhũ này bị ánh đèn chiếu vào trông rất đáng sợ.

Nhiệt độ trong động thấp hơn bên ngoài, thỉnh thoảng cảm giác có từng đợt gió lạnh lùa ra… Tôi kéo cổ áo lên theo bản năng.

Chúng tôi tiếp tục đi qua những thạch nhũ, không gian càng lúc càng chật hẹp. Vốn không thích không gian vừa tối vừa chật, nếu không phải sắp đến đích rồi, thì tôi chẳng muốn ở lại đây chút nào.

Càng đi vào sâu, cảm giác không khí càng loãng hơn, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách, nhưng không nhìn thấy mạch nước ngầm trong động.

Chú Lê hơi mập, vừa đi vừa nghỉ, tôi nghe được tiếng thở dồn dập của chú, chắc cũng sắp hết sức rồi.

Anh Hào lấy thiết bị ra đo, rồi nói với mọi người: “Không khí ở đây vẫn ổn, chỉ loãng hơn bên ngoài một chút, mọi người cố gắng, tìm được rồi chúng ta sẽ ra ngoài ngay.”

Luật sư Nghiêm ở phía sau cũng động viên: “Mọi người vất vả rồi, chỉ cần có thể tìm được di thể của ngài Trương, mọi cố gắng

của chúng ta đều đáng giá.”

Tôi rủ đầu không muốn nói chuyện, thấy không gian ngày càng chật hẹp, lại càng chẳng có tâm trạng nghe họ nói bâng quơ. Tôi cần ổn định lại tâm trạng vì biết Trương Tuyết Phong đang ở trước đó…

Không biết đã đi được bao lâu, chợt hai tai tôi kêu lên, đầu ong ong. Từng hình ảnh không ngừng hiện lên, xem ra chúng tôi cũng tìm được Trương Tuyết Phong rồi!

Trương Tuyết Phong lúc đó dù còn chưa chín chắn, nhưng cũng được coi như tuổi trẻ tài cao. Bên cạnh ông luôn có một người con gái, tuy không phải Lâm Dung Trân, nhưng nhìn từ nét mặt của họ, có thể thấy tình yêu tha thiết của đối phương.

Kẹp cà vạt có chứa tàn hồn của Trương Tuyết Phong cũng là do cô gái kia tặng.

Chiếc kẹp đó đã được Trương Tuyết Phong lưu giữ nhiều năm trời, có thể thấy được sự quan trọng của nó với ông ấy, nhưng cô gái đó là ai?

Rất nhiều mốc thời gian cùng xuất hiện, tôi chưa sắp xếp được trình tự của chúng, nhưng có thể khẳng định những hình ảnh này là thời còn trẻ của Trương Tuyết Phong. Còn Lâm Dung Trân lại xuất hiện nhiều hơn khi Trương Tuyết Phong đã ở tuổi trung niên.

Chợt giật mình, tôi thoát ra khỏi ký ức của Trương Tuyết Phong, thấy chú Lê và Đinh Nhất đang đứng cạnh mình.

“Trương Tuyết Phong ở ngay phía trước…” Tôi chắc chắn nói.

Mấy người anh Hào nghe thế thì nhanh chóng chạy lên, không lâu sau đã có tiếng nói: “Trong này có một cái lồng, hình như nhốt thi thể ở trong…”

Chúng tôi nghe anh Hào nói thế thì lập tức chạy đến. Chỉ thấy

phía trước đã là đáy động.

Tôi vội vàng chạy tới, trong tận cùng đáy động có một lồng sắt lớn rỉ sắt. Ở góc Tây Bắc của chiếc lồng có một thứ đen sì co ro một góc, nhìn kỹ có thể nhận ra đó là con người…

"Đây là Trương Tuyết Phong à?" Luật sư Nghiêm dùng khăn tay che miệng lại nói.

Chú Lê nhìn muốn tôi chắn chắn, tôi từ từ đi về trước chạm khẽ vào lồng sắt.

Trong nháy mắt, tôi cảm nhận được linh hồn và tất cả ký ức khi còn sống của Trương Tuyết Phong….

Cô gái kia tên Điền Mỹ Phân, là người con gái Trương Tuyết Phong yêu nhất đời, cũng là người đã cùng Trương Tuyết Phong lập nghiệp từ thuở ban đầu.

Lúc đầu, công ty của họ phát triển lớn mạnh rất thuận lợi. Nhưng đúng lúc đó lại bị cuộc khủng hoảng tài chính làm ảnh hưởng, công ty gần như phá sản.

Cũng vào thời điểm này, Lâm Dung Trân bước vào cuộc sống của Trương Tuyết Phong. Người phụ nữ này khi ấy là một doanh nhân nổi tiếng ở Hồng Kông, chi nhánh công ty rải rác ở Nhật Bản, Mỹ. Chỉ cần bà ấy muốn, công ty nhỏ của Trương Tuyết Phong sẽ được cứu.

Lúc đó Lâm Dung Trân thổ lộ tình yêu của mình với Trương Tuyết Phong, cam tâm tình nguyện muốn giúp đỡ ông.

Trương Tuyết Phong rơi vào thế khó xử, một bên là sự nghiệp, còn một bên là tình yêu.

Nhưng đến cuối cùng, ông ấy vẫn lựa chọn sự nghiệp, kết hôn cùng Lâm Dung Trân.

Điền Mỹ Phân bị đả kích, bà ấy chủ động bán cổ phần, rút khỏi

công ty, sang châu Âu xây dựng lại sự nghiệp. Trước khi đi, Trương Tuyết Phong có đến tiễn, mong bà thông cảm, nhưng Điền Mỹ Phân chỉ lạnh lùng nói: "Là một người kinh doanh, tôi có thể tha thứ cho anh, nhưng với tư cách là một người phụ nữ, tôi vĩnh viễn sẽ không chấp nhận…"

Sự nghiệp của Trương Tuyết Phong có sự hỗ trợ của Lâm Dung Trân nên xuôi chèo mát mái, công ty làm ăn ngày càng lớn mạnh, trở thành một trong hai con rồng kinh tế của Hồng Kông lúc bấy giờ. Nhưng chuyện tình cảm của ông và Lâm Dung Trân không hề giống như người ngoài nhìn vào.

Giữa họ vĩnh viễn có một cái gai, đó là Điền Mỹ Phân.

Cho dù có ở cạnh nhau hay không, người phụ nữ Trương Tuyết Phong chung thủy và yêu thương nhất vẫn là Điền Mỹ Phân. Đặc biệt, khi sự nghiệp của ông càng lúc càng vượng, ông lại càng hay đắn đo về lựa chọn năm đó của mình là đúng hay sai? Bây giờ nghĩ lại có đúng là không nuối tiếc không?

Trong két sắt của Trương Tuyết Phong mãi mãi đặt một cái kẹp cà vạt, chỉ cần là việc quan trọng, Trương Tuyết Phong nhất định sẽ mang theo nó. Lâm Dung Trân biết là do ai tặng, nhưng bà cũng không thể làm được gì.

Chiếc kẹp này là Điền Mỹ Phân tặng cho ông năm đó, khi bọn họ mới thành lập công ty. Bên trên còn khắc tên tiếng Anh viết tắt của hai người, đây là vật kỷ niệm rất có ý nghĩa với Trương Tuyết Phong, thứ duy nhất khiến ông nhìn vật nhớ người.

Trong lúc vẫn không thôi hối hận về quyết định năm xưa, thì trong một buổi tiệc từ thiện, ông bất ngờ gặp lại Điền Mỹ Phân.

Bà vẫn như vậy, đẹp rung động lòng người, dù không còn trẻ nhưng lại thêm phần ung dung quý phái.

Hai người nói rất nhiều chuyện, Trương Tuyết Phong kể lại

cuộc sống những năm nay của mình. Trước kia mưu cầu danh lợi bây giờ cũng chỉ là gió thoảng mây bay, điều ông muốn vẫn chỉ là bà.

Sau tiệc rượu, Trương Tuyết Phong thuê thám tử tư điều ra cuộc sống của Điền Mỹ Phân trong những năm đo.

Phát hiện bà vẫn độc thân, một mình phát triển công ty ở châu Âu, dù không lớn nhưng với một người phụ nữ một mình lăn lộn, thì cũng là rất tốt rồi.

Ông ấy cho luật sư định giá lại tài sản, dù sau khi ly hôn phải chia một nửa cho Lâm Dung Trân, thì số còn lại cũng đã hơn năm đó rất nhiều. Công ty vẫn luôn do ông quản lý, nên ông biết dù mình có rời đi, thì chỉ cần vài năm nó sẽ lại trở mình.

CHƯƠNG

VÒI CHÍCH ĐUÔI ONG VÀNG*

* Răng nanh mồm rắn lục, vòi chích đuôi ong vàng, hai thứ đều không độc, độc nhất phụ nhân tâm.

Lâm Dung Trân có nằm mơ cũng không nghĩ sẽ có ngày Trương Tuyết Phong ly hôn với mình. Mấy năm qua họ vẫn chưa có con, không phải bà không muốn có, mà là Trương Tuyết Phong không có hứng thú với chuyện vợ chồng. Lúc mới kết hôn còn miễn cưỡng ứng phó vài lần, về sau bà lại thường chăn đơn gối chiếc!

Nhưng bà không quan tâm, vì ít ra đó vẫn là chồng mình! Nhưng bây giờ… nếu ly hôn với Trương Tuyết Phong, bà còn gì nữa đây!

Phải! Bà có thể chia đôi tài sản với Trương Tuyết Phong! Nhưng bà được gì? Bà không cần tiền, thứ bà cần là người chồng toàn tâm toàn ý với mình… Trước kia còn trẻ, chưa suy nghĩ chín chắn, cảm thấy dùng tiền giữ ông ấy ở bên mình là được. Nhưng bây giờ bà biết mình sai rồi, thời gian cũng không thể quay lại, nếu bây giờ ly hôn, bà sẽ từ một phu nhân cao quý, trở thành một người phụ nữ bị vứt bỏ khi hết giá trị lợi dụng! Đây không phải điều bà muốn, cũng không gánh nổi điều tiếng này! Vì thế bà không đồng ý ly hôn.

Nhưng Trương Tuyết Phong đã đoán trước được phản ứng của Lâm Dung Trân, ông đã nghĩ được cách đối phó.

Ông ấy ngả bài với Lâm Dung Trân: "Ly hôn chỉ là chuyện sớm muộn, trước khi quá trễ thì em hãy đồng ý ký tên. Tôi có thể đưa thêm tài sản và tiền bồi thường, còn nếu em thật sự muốn ra tòa, vậy thì xin lỗi, lúc đó em đừng hối hận."

Nhưng không ngờ lúc Trương Tuyết Phong chuẩn bị mở cuộc chiến ly hôn với Lâm Dung Trân, thì đột nhiên lại bị bắt cóc!

Xế chiều hôm đó, Trương Tuyết Phong lái xe từ phòng tập về công ty như mọi hôm. Không ngờ giữa đường lại bị một chiếc xe tải màu xám bạc chặn lại, có mấy người đeo mặt nạ bước xuống, trói gô ông lại rồi kéo lên xe.

Không phải ông chưa bao giờ nghe đến chuyện bắt cóc, nhưng lại không ngờ mình cũng có ngày dính phải…

Hai mắt bị bịt kín, Trương Tuyết Phong không biết những người này đưa mình đi đâu. Nhưng nghe giọng nói, có thể nhận ra họ là người đại lục. Những kẻ này làm việc lưu loát có trình tự, kế hoạch chu đáo, xem ra đây không phải lần đầu tiên thực hiện phi vụ…

Xe đi khoảng hơn một tiếng, cảm giác được xe dừng lại, sau đó ông bị hai người kéo ra, lôi vào một căn phòng.

Trong phòng rất yên tĩnh, không nghe được bất kỳ tiếng động nào, nhưng thỉnh thoảng sẽ có tiếng chó sủa, chắc ở là nhà ở ngoại thành nuôi chó.

"Các người có thể gọi cho vợ tôi là Lâm Dung Trân, cô ấy sẽ trả tiền chuộc!" Trương Tuyết Phong bình tĩnh nói.

Một tên trong đám lạnh lùng nói: "Thành thật một chút, đừng có giở trò, nếu không đừng trách bọn này không khách sáo! Đương

nhiên chúng tôi sẽ gọi vợ ông, nhưng trước đó phải mượn ông ít đồ…"

Gã vừa dứt lời, Trương Tuyết Phong đã cảm thấy đau đớn vô cùng, ngón út tay trái đã bị chặt mất một đoạn!

"A… a… a…" Trương Tuyết Phong đau đớn kêu lên.

"Câm mồm, có tí vết thương đấy cũng không chết được đâu. Còn kêu nữa, tao cắt thêm một ngón." Giọng nói hung dữ vang lên.

Trương Tuyết Phong cắn môi không dám kêu nữa.

Lúc này, ông cảm nhận được có người đang băng bó vết thương cho mình, động tác rất chuyên nghiệp, chắc là thường làm. Người này vừa nói, Trương Tuyết Phong nhận ra đây là người địa phương: "Ông yên tâm, chỉ cần vợ ông đưa tiền chuộc, chúng tôi sẽ thả người. Chúng tôi là người giữ chữ tín, chỉ cần người nhà ông không giở trò, ông sẽ không sao cả."

Trương Tuyết Phong lập tức nói mình sẽ không giở trò, chắc chắn sẽ trả tiền. Sau đó có người lấy máy quay phim, Trương Tuyết Phong liên tục cầu cứu Lâm Dung Trân trong video, bảo bà ấy mau trả tiền.

Thời gian chờ đợi như kéo dài mãi… may mà Lâm Dung Trân cũng nhanh chóng phản hồi sẽ trả tiền.

Trương Tuyết Phong thở phào, xem ra người phụ nữ này vẫn yêu mình. Trước đó ông cho rằng vì mình đòi ly hôn, nên Lâm Dung Trân sẽ thấy chết mà không cứu!

Sáng hôm sau, Lâm Dung Trân gửi tiền chuộc vào một tài khoản bí mật ở Đài Loan theo yêu cầu của bọn bắt cóc. Lúc đầu mọi chuyện đều rất thuận lợi, Trương Tuyết Phong nghĩ rằng không đến hai ngày nữa mình có thể về nhà.

Không ngờ chiều hôm đó, chuyện lại đột nhiên chuyển hướng,

bọn bắt cóc tháo vải che mắt Trương Tuyết Phong ra. Chuyện này là điềm báo không tốt với con tin, thường là khi bọn bắt cóc có định giết người…

Trương Tuyết Phong sợ hãi, thậm chí ông còn lấy tay che mắt mình lại, không muốn nhìn thấy mặt bọn chúng.

"Bỏ tay xuống, chúng ta nói chuyện một chút…" Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Trương Tuyết Phong run rẩy thả tay xuống, trước mặt ông là một người đàn ông trung niên, tướng mạo bình thường, nhìn cũng không giống kẻ ác.

Nhưng thời buổi này không thể nhìn mặt mà bắt hình dong! Người đàn ông có ngoại hình bình thường này chính là chủ mưu, Tuần Chấn Bang.

"Nói chuyện gì? Không phải vợ tôi đã chuyển tiền cho các người rồi à? Vì sao còn không thả tôi?" Trương Tuyết Phong kích động nói.

Tuần Chấn Bang nhún nhún vai, rồi kéo ghế ngồi xuống: "Bây giờ tôi muốn nói rõ với ông, vốn cũng không thể trách chúng tôi được. Theo kế hoạch thì khi người nhà ông chuyển tiền, chúng tôi sẽ thả người."

"Vậy anh thả tôi ra đi, không phải Lâm Dung Trân đã trả tiền rồi à? Anh yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không báo cảnh sát, nhất định sẽ không báo!" Có lẽ dự cảm được chuyện sắp xảy ra, Trương Tuyết Phong không khống chế được cảm xúc của mình.

Tuần Chấn Bang thở dài nói: "Đúng là Lâm Dung Trân đã trả tiền, nhưng bà ấy còn một yêu cầu… chỉ cần bọn tôi đáp ứng, bà ấy sẽ không báo cảnh sát, mà tôi tin bà ấy chắc chắn sẽ làm được."

"Yêu cầu gì?" Trương Tuyết Phong run giọng.

“Giết con tin.”

Lời Tuần Chấn Bang như giọng nói của Tử thần địa ngục, tuyên án vận mệnh của ông trong phút chốc.

Trương Tuyết Phong nghe xong thì điên cuồng giãy giụa hét lên: “Không thể nào! Cô ấy sẽ không đối xử với tôi như vậy, không thể nào!”

Tuần Chấn Bang thấy ông có vẻ đau lòng, cáu kỉnh nói: “Đấy là vợ ông, có thể hay không chẳng lẽ ông không biết? Đừng có mơ tưởng nữa!”

Trong phút chốc… Trương Tuyết Phong ngây người, ông ngã ngồi xuống đất, cười ngây ngốc, giờ khắc này ông đã hiểu đây chính là sự thật.

Để mình còn sống quay về, không bằng để bọn bắt cóc giết con tin, như vậy Lâm Dung Trân vừa giữ được tài sản lại giữ được danh dự.

CHƯƠNG

MÁU THỊT LẪN LỘN

Trương Tuyết Phong biết Lâm Dung Trân muốn đẩy mình vài chỗ chết, tuyệt vọng ngửa mặt lên trời cười lớn: "Ha ha… ha ha… Mình không muốn đừng đẩy cho người làm… Ha… ha… Tự mình không muốn đừng đẩy cho người khác làm!"

Tuần Chấn Bang cũng là một người đàn ông, gã đồng cảm với Trương Tuyết Phong, Lâm Dung Trân quả là một người phụ nữ độc ác! Đối với chồng của mình còn như thế… có khi nào đối với người khác còn độc ác hơn? Hắn nhìn Trương Tuyết Phong cười ngây ngô, trầm tư nghĩ…

Đêm đó, Tuần Chấn Bang liên hệ với một ngư dân hay giúp mình chuyển hàng giữa Hồng Kông và Philippines. Gã muốn giấu Trương Tuyết Phong ở một nơi bí mật chỉ có mình biết. Sau đó nhốt lại, cứ một thời gian sẽ mang thức ăn và nước uống đừng để ông ta chết. Gã còn hứa sau khi chuyện thành công sẽ trả thù lao hậu hĩnh cho người đó.

Trương Tuyết Phong vốn nghĩ mình chắn chắn sẽ chết, không ngờ Tuần Chấn Bang lại đồng ý tạm giữ lại mạng sống của mình.

Thật ra là vì Tuần Chấn Bang không tin Lâm Dung Trân, gã sợ Lâm Dung Trân sẽ lật mặt báo cảnh sát, đến lúc đó Trương Tuyết

Phong đã chết, chẳng phải là không còn nhân chứng sao.

Thế là gã để ngư dân kia giấu Trương Tuyết Phong đi, có khi mấy năm sau lại có thể kiếm được ít tiền từ Lâm Dung Trân ấy chứ!

Rất nhanh… Trương Tuyết Phong bị bọn bắt cóc đưa lên thuyền lúc nửa đêm. Ngư dân kia không biết nói tiếng Hồng Kông, nên bọn họ cũng không nói chuyện gì. Chỉ khi Trương Tuyết Phong say sóng, nôn đầy ra thuyền, ngư dân kia mới tức giận chửi vài câu.

Sau đó họ đến một hòn đảo, Trương Tuyết Phong nhìn hòn đảo hoang sơ vắng vẻ, biết chắc nơi này là hoang đảo không người ở.

Ngư dân kéo ông ta đến một sơn động giữa sườn núi, bên trong vừa tối vừa lạnh, ông ta thực sự không muốn bị nhốt ở đây.

Nhưng bây giờ đang bị trói, hơn nữa hai ngày nay cũng không được cơm nước đầy đủ, muốn vật lộn với một ngư dân cường tráng nhanh nhẹn chính là tìm đường chết.

Trương Tuyết Phong chỉ có thể nhận mệnh bị nhét vào lồng sắt lớn, sau đó gã tháo dây trói ra, ném lại chút đồ ăn và nước uống rồi nghênh ngang bỏ đi…

Sau khi ngư dân đi, Trương Tuyết Phong ở trong sơn động lạnh lẽo ẩm ướt một mình. Không lâu sau, số thức ăn và nước uống dần cạn kiệt, nhưng mãi mà không thấy ngư dân kia quay lại.

Lúc đầu, ông ta còn nghĩ do gã bận nên tới muộn. Nhưng thời gian trôi đi, ông bắt đầu tuyệt vọng, càng lúc càng hoảng sợ, đến cuối cùng chết trong hang mà cũng không ai đến cứu.

“Tiến Bảo, bỏ tay ra! Mau bỏ tay ra!”

Giọng Đinh Nhất đột ngột vang lên bên tai…

Tôi hoàn hồn, thấy hai tay mình bám chặt vào thanh sắt, rỉ sắt nhô ra cắm vào tay, máu chảy xuống.

“Bỏ ra!” Đinh Nhất tức giận quát lên, kéo mạnh lần nữa mới lôi được tay tôi ra.

Đợi đến lúc bị kéo ra xa chiếc lồng, tôi mới hoàn hồn lại…

Cúi xuống nhìn bàn tay đầy máu: “Tôi! Tay tôi sao vậy?”

Chú Lê nhìn tay tôi, mặt mày khó coi: “Lúc nãy đến gần lồng sắt kia, cháu nắm chặt lấy thanh sắt, làm cách nào cũng không thả. Lúc đầu chú chỉ nghĩ cháu giống như mọi khi nên bảo mọi người đừng làm phiền, ai ngờ một lúc sau tay cháu chảy đầy máu. Chú bảo Đinh Nhất đến kéo ra, nhưng có làm thế nào cháu cũng không nhúc nhích, tay vẫn nắm chặt lấy chiếc lồng, gọi kiểu gì cũng không phản ứng.”

Tôi thầm than khổ, vì sao lúc nào người bị thương cũng là tôi chứ?

Lúc này anh Hào kéo bác sĩ trong đội đến, anh ta nhìn vết thương trên tay tôi rồi nói: “Cái này phải khử trùng, không cẩn thận sẽ bị uốn ván!” Nói rồi lục tìm trong thùng thuốc.

Cũng không biết vì tay đau hay bị ký ức vừa nãy dọa sợ, tôi thở hổn hển như hít thở không thông.

Bác sĩ cầm một bình nhựa trắng, đổ chất lỏng lên tay tôi.

Cơn đau dữ dội truyền đến, tôi không nhịn được kêu ầm lên.

“A… nước gì vậy?”

Đinh Nhất nắm tay tôi lại: “Đừng giãy, đây là nước khử trùng, phải rửa sạch vết thương bị rỉ sắt đâm vào.” Nói xong anh ta quay sang hỏi bác sĩ: “Thế nào? Vết thương có nặng lắm không?”

Bác sĩ kiểm tra hai tay của tôi, sau đó vui mừng nói: “Cũng may là không bị thương nặng, chỉ rách mấy vết nhỏ nên không cần khâu. Xử lý xong vết thương, tiêm một mũi phòng uốn ván là được!”

Tôi nghe thấy còn phải tiêm, thì đau khổ nhìn Đinh Nhất, thế nhưng anh ta coi ánh mắt cầu cứu của tôi như vô hình, nói với bác sĩ: "Được, vậy làm đi!"

Lúc này chú Lê đi đến, đầu tiên là nhìn vết thương trên tay tôi, thấy chỉ là vết thương nhỏ thì thở phào. Sau đó hỏi khẽ: "Thế nào? Trong đó có phải Trương Tuyết Phong không?"

Tôi nhìn chú Lê, không biết có nên nói cho chú biết không. Nhìn quanh thấy mọi người đều đang chờ câu trả lời của mình, tôi biết bây giờ không phải là lúc thích hợp.

Tôi thở phào nói: "Ông ta chính là Trương Tuyết Phong…"

Mọi người nghe xong thì hoan hô thắng lợi, nhưng tôi không thấy vui nổi.

Bác sĩ đang gắp những vụn rỉ sắt trong tay tôi ra, tôi bị dọa nên vội quay sang chỗ khác, không dám nhìn bàn tay máu thịt be bét của mình.

Quay mặt đi lại thấy thi thể trong lồng, ông ấy cuộn mình vào một góc, một người đàn ông thân cao mét tám, giờ khô lại chỉ như một đứa trẻ.

Lồng sắt ở lâu năm trong môi trường ẩm ướt đã bị ăn mòn, cửa lồng và ổ khóa đã gỉ sét, mấy người anh Hào không cần dùng dụng cụ cũng phá được lồng sắt đã rỉ mục này.

Tôi cũng xử lý xong vết thương trên tay, bác sĩ quấn băng gạc lại. Sau đó lấy một ống tiêm trong hộp cứu thương ra, tiêm vào mông tôi một mũi.

Tôi muốn than khổ lắm rồi đây này? Sao lần này mình xui thế chứ, liên tục bị thương, lại còn mém chút là bị quỷ biển hại chết nữa chứ!

Không khí trong động càng lúc càng khó thở, nên chúng tôi

quyết định để mọi người rút ra ngoài gần hết, chỉ để lại anh Hào và người của anh ta ở lại xử lý thi thể của Trương Tuyết Phong, chúng tôi ra ngoài chờ.

Rời khỏi động, trời đã tạnh mưa, mọi người thi nhau cởi bỏ quần áo ướt, để ánh mặt trời hong khô người. Tay của tôi đã bị băng kín, coi như không dùng được nữa, không còn cách nào khác, tôi đành nhờ Đinh Nhất cởi hộ quần áo rồi treo lên cành cây để hong nắng.

CHƯƠNG

TẠM THỜI LẬT LỌNG

Chúng tôi chờ ngoài động một lúc thì anh Hào đã đưa thi thể của Trương Tuyết Phong ra. Thi thể vẫn trong tư thế cuộn người lại, quần áo đã mục nát, chỉ còn mấy đồ trang sức bằng kim loại là còn nguyên vẹn.

Phương Thanh Bình theo chỉ thị của luật sư Nghiêm, bắt đầu chụp ảnh di thể Trương Tuyết Phong, đồng thời kiểm tra những di vật trên người ông ấy.

Mắt kính được làm bằng nhựa nên không biến dạng, chỉ có một đoạn ở chân kính bị gãy đã được gắn lại bằng băng dính, nó có từ lúc ông ấy còn sống.

Trên ngón vô danh bàn tay phải có một chiếc nhẫn kim cương kiểu nam giới, theo Lâm Dung Trân nói thì đó là nhẫn cưới của họ.

Tay trái đeo đồng hồ vàng đã hỏng mặt kính, nhưng có thể thấy giá trị của nó không nhỏ.

Tất nhiên cũng không dám đảm bảo thi thể này chính là Trương Tuyết Phong, còn phải đợi đưa thi thể về kiểm tra DNA nữa.

Lúc này anh Hào lấy túi đựng xác đã chuẩn bị sẵn ra, đặt thi thể Trương Tuyết Phong vào trong. Vì thi thể cuộn lai nên sau khi cho vào túi trông giống như cái ba lô lớn, một người đeo trên lưng là

được.

Chuẩn bị xong xuôi, đoàn chúng tôi bắt đầu xuống núi. Trước đó chú Lê nói là muốn phá trận Bách quỷ diệt hồn kia, tôi nghĩ chắc sẽ rất phức tạp. Thế mà không ngờ, ông ấy chỉ sai La Hải và Đinh Nhất rút mấy cái cọc gỗ lên là xong!

Tôi khinh thường nhìn, thầm nghĩ chuyện này cũng đâu đòi hỏi kỹ thuật gì cao siêu chứ? Chú Lê thấy tôi nhìn thế thì cười ha hả nói: “Nhóc con, có một số việc khó với người này, mà không khó với người khác, hiểu không? Sau này chăm chỉ học tập đi.”

Tôi nhếch miệng, ra vẻ thật thà nói: “Vâng thưa Lê đại sư, vãn bối nhất định sẽ học hỏi nhiều hơn…”

Chú Lê thấy tôi nói cho có, cũng chẳng buồn đáp lại nữa, quay sang nói với luật sư Nghiêm: “Đã tìm được di thể của Trương Tuyết Phong rồi, tiếp theo chúng ta có thể an toàn rời đảo không.”

Luật sư Nghiêm gật đầu, nhìn Hàn Cẩn nói: “Cô Hàn, cô không có vấn đề gì chứ?”

Hàn Cẩn mặt lạnh nói: “Xin tin tưởng vào uy tín của công ty chúng tôi, nhất định sẽ hộ tống các vị rời đảo an toàn.”

Chúng tôi từ trên núi xuống đã gặp người của Quỷ Vương chờ ở bìa rừng. Lúc đầu họ cũng định cho người đi theo, nhưng thấy chỗ chúng tôi muốn đến lại là cấm địa nên lại thôi.

Khi họ thấy chúng tôi trở về toàn vẹn, không tổn hại gì, họ đều rất kinh hãi, nhìn chúng tôi như thấy quỷ.

Ivan chủ động đi đến chào hỏi, nói chúng tôi đã tìm được di hài của người mất tích năm đó, chuẩn bị rời khỏi đây. Không ngờ thủ hạ của Quỷ Vương lại chĩa súng, không cho chúng tôi rời đi.

Bầu không khí đột nhiên thay đổi, bọn Hàn Cẩn cũng không phải tay mơ, nhưng vũ khí của chúng tôi đều đã giao nộp hết, sao

tay không đánh nhau với chúng được? Luật sư Nghiêm trắng mặt nhìn Hàn Cẩn, không biết nên nói gì.

Chỉ thấy Hàn Cẩn xua tay, bảo chúng tôi đừng vội, chờ cô ta đi gặp Quỷ Vương nói chuyện, sau đó đi theo thủ hạ của gã.

Sau khi cô ta đi, tim tôi bắt đầu đập dồn dập, nếu như bà cô này bán chúng tôi đi, vậy thì hay rồi.

Ai cũng đã cố gắng hết sức rồi, bao nhiêu nguy hiểm dọc đường cũng đã trải qua hết rồi, chẳng lẽ chỉ còn một bước nữa lại thành công cốc sao?

Không lâu sau Hàn Cẩn quay lại, thấy cô ta nhẹ nhàng trở về, tôi tưởng là chuyện sẽ rất tệ. Ai ngờ cô ta đến gần, im lặng một lát rồi nói: "Quỷ Vương đồng ý để các người đưa thi thể này đi, nhưng gã có một yêu cầu."

Tôi nghe thế thì thấy hồi hộp, quả nhiên là không đơn giản…

"Yêu cầu gì?" Luật sư Nghiêm hỏi.

"Ông ta muốn các anh trả phí quản lý thi thể này…"

"Cái gì? Đây không phải lợi dụng nhà cháy vào hôi của à?" Tôi giận dữ nói, phí quản lý cái f... à?

Chú Lê giữ chặt tôi lại, nói: "Đừng xúc động, đây không phải nơi chúng ta có thể lên tiếng!"

Hàn Cẩn trợn mắt nhìn tôi, nói tiếp: "Lê đại sư nói rất đúng, Quỷ Vương cực kỳ tham lam, nhổ đến sợi lông cuối cùng. Nếu gã đã đòi tiền thì tôi đề nghị cứ trả đi, nếu tiền có thể giải quyết được thì tội gì phải chém chém giết giết?"

Sắc mặt luật sư Nghiêm nghiêm trọng, ông ta khó khăn hỏi Hàn Cẩn: "Họ muốn bao nhiêu tiền?"

Hàn Cẩn hời hợt giơ một ngón tay: "Mười triệu đô la Mỹ."

Tôi chửi thầm cmn, tên Quỷ Vương này quá tham lam rồi đi?

Luật sư Nghiêm nói: “Tiền không phải là vấn đề, nhưng bây giờ chúng tôi nào mang theo nhiều tiền như vậy chứ?”

Hàn Cẩn nghĩ một lúc rồi nói: “Không sao, anh có thể thông qua Quỷ Vương gọi cho Lâm nữ sĩ, để bà ấy chuyển tiền.”

Đây cũng là một cách, nhưng không biết Lâm Dung Trân có đồng ý trả số tiền này không. Bà ta lấy danh nghĩa tìm chồng khắp nơi nhiều năm nay, nhưng thật ra cũng chỉ để xác định ông ta đã chết thật hay chưa thôi.

Nếu đã nhận được đáp án, liệu bà ta có còn quan tâm đến sự sống chết của chúng tôi không? Nghĩ đến đây, tôi bất an hỏi Hàn Cẩn: “Nếu Lâm Dung Trân không đồng ý trả tiền thì sao?”

Mọi người nghe thế thì ngạc nhiên, vì họ đều nghĩ Lâm Dung Trân đã bỏ ra nhiều tiền như thế để tìm chồng, giờ đã tìm được thi thể của Trương Tuyết Phong, bà ấy còn so đo chút tiền đó làm gì?

“Nếu bà ấy không trả tiền, vậy đành phải bỏ lại thi thể của Trương Tuyết Phong ở đây, chỉ có chúng ta rời đảo…” Hàn Cẩn lạnh nhạt nói.

“Cô chắc chắn chúng ta có thể rời đi?” Tôi lo lắng hỏi lại.

Hàn Cẩn nhìn chằm chằm vào tôi nói: “Anh chắc chắn Lâm nữ sĩ sẽ không trả tiền?”

Tôi thật sự rất muốn nói, tôi chắc chắn. Nhưng lại không biết phải giải thích với mọi người thế nào…

Luật sư Nghiêm đi theo Hàn Cẩn đến chỗ Quỷ Vương để gọi cho Lâm Dung Trân. Chú Lê thấy bọn họ đã đi xa, thì vội kéo tôi lại hỏi: “Tiến Bảo, cháu biết nội tình phải không?”

Tôi nhìn quanh, thấy đám Tổ Phi không nhìn về phía mình thì nói nhỏ, kể lại cho chú Lê và Đinh Nhất. Bọn họ nghe xong cũng thấy sợ hãi, không nói lên lời. Người trông giống như một phụ nữ

si tình như thế, vậy mà nội tâm lại độc ác vậy sao.

“Làm sao bây giờ?” Tôi sợ hãi hỏi chú Lê.

Chú ấy cũng cau mày, không biết nên làm gì cho phải.

CHƯƠNG

GÀ TRỐNG CHIÊU HỒN

Thời gian chậm chạp trôi qua, mãi mà luật sư Nghiêm và Hàn Cẩn cũng không quay lại, có lẽ cuộc đàm phán của họ không thuận lợi! Mong ngàn vạn lần đừng đúng như tôi đoán!

Nhưng năm đó vì tiền mà có thể ác độc với chồng mình như vậy, tôi cũng không dám quá hi vọng vào sự nhân từ của bà ta.

Một lúc sau, chỉ thấy luật sư Nghiêm được hai đàn em của Quỷ Vương đưa về. Thấy sắc mặt ông ta vàng như nến, tôi thầm nghĩ không ổn, xem ra tình hình thực sự phát triển theo hướng xấu rồi.

"Thế nào? Anh gọi cho Lâm nữ sĩ sao rồi?" Chú Lê giữ giọng bình tĩnh hỏi.

Luật sư Nghiêm nhìn chú Lê, sau đó mắt đỏ lên: "Lê đại sư, tôi thật xấu hổ với ngài, tôi cũng không biết tại sao chủ tịch Lâm đột nhiên trở mặt! Không chịu trả 10 triệu đô."

"Anh có nói với bà ấy là chúng ta đã tìm được thi thể của Trương Tuyết Phong không?" Chú Lê lạnh lùng hỏi.

"Đương nhiên, tôi cứ nghĩ là khi biết đã tìm thấy di thể của chồng, bà ấy sẽ không cò kè mà chuyển tiền ngay cho chúng ta, không ngờ… không ngờ bà ấy…" Luật sư Nghiêm nói đến đây cũng không thốt nổi nữa.

Chú Lê thấy luật sư Nghiêm cũng là người bị hại thì vỗ vai an ủi nói: “Được rồi, bà ta không trả tiền thì coi như xong, thật ra tôi đã đoán ra từ trước rồi, chỉ không ngờ bà ta lại không màng đến an nguy của mọi người! Hàn Cẩn đâu? Sao không về cùng anh?”

Luật sư Nghiêm ổn định lại cảm xúc rồi nói: “Hàn Cẩn đang thương lượng với Quỷ Vương, cô ấy đang cố gắng để chúng ta có thể rời đảo an toàn. Lâm Dung Trân đã không quan tâm đến sự sống chết của chúng ta, thì cũng không cần đem thi thể chồng bà ta về nữa.”

Chú Lê thở dài: “Luật sư Nghiêm, anh không hiểu thân chủ của mình rồi, bà ta đâu cần di thể của Trương Tuyết Phong…”

Luật sư Nghiêm biến sắc, sửng sốt một lúc mới hiểu ra: “Chẳng lẽ… bà ấy chỉ muốn xác nhận Trương Tuyết Phong đã chết hay chưa thôi?”

Chú Lê bất đắc dĩ gật đầu: “Chỉ sợ đúng là như thế.”

“Bà già chết tiệt, hóa ra chỉ làm màu nhiều năm như vậy!” Luật sư Nghiêm tức giận chửi đổng lên.

Luật sư Nghiêm cau mày nghĩ mãi, sau đó kéo tay chú Lê nói nhỏ: “Lê đại sư, tôi cũng biết được bản lĩnh của ngài rồi, bây giờ đừng quan tâm đến bà già kia nữa, chỉ cần có thể sống sót trở về, tôi sẽ trả cho ngài một triệu tệ! Tôi nói được thì làm được!”

Chú Lê cười không nói gì, nỗi lo lớn nhất của ông chính là Hàn Cẩn. Nếu cô gái này biết tiền công của mình đã không còn, chẳng biết có vứt đám chúng tôi ở lại đây, một mình bỏ đi trước không?

Chú Lê càng nghĩ càng lo lắng, sau đó chú ấy bảo Ivan nói với thủ hạ của Quỷ Vương, chú ấy muốn gặp gã nói chuyện một chút.

Tôi lúc đầu tưởng những tên này sẽ không dễ đồng ý, không ngờ chỉ thấy Ivan vừa cười vừa nói tràng giang đại hải, thế mà

bọn chúng đồng ý. Chú Lê đưa tôi và Đinh Nhất cũng đi gặp Quỷ Vương.

Vừa đi vào sảnh, đã thấy một người đàn ông khôi ngô ngồi ngay ngắn trên ghế sô pha. Hàn Cẩn ngồi đối diện gã, cô ta thấy chúng tôi đến thì ngạc nhiên thấy rõ.

Khi tôi nhìn thấy diện mạo của tên này, rốt cuộc tôi cũng hiểu vì sao lại gọi là Quỷ Vương rồi, gã cmn là quỷ Tây Dương! Tuy nói tiếng bản địa lưu loát, nhưng mắt gã là màu xanh, huyết thống không thuần khiết, chắc là con lai Á Âu.

Ivan lễ phép chào Quỷ Vương, giới thiệu thân phận của chú Lê. Quỷ Vương khá lịch sự với chúng tôi, gã mời chú Lê ngồi xuống. Sau đó bảo thuộc hạ pha trà, còn tôi và Đinh Nhất đứng hai bên chú Lê.

Vì bất đồng ngôn ngữ, những gì chúng tôi nói đều cần Ivan phiên dịch lại, nên chú Lê cũng không nói mấy lời khách sáo, đi thẳng vào vấn đề: “Ngài Quỷ Vương, rất tiếc khi phải nói với ngài, chủ của chúng tôi không đồng ý chi tiền bảo quản di thể cho chồng mình, nên ngài có toàn quyền xử lý cỗ di thể kia.”

Ivan thấy chú Lê dừng lại, anh ta dịch cho Quỷ Vương nghe. Sắc mặt gã không đổi, chỉ ra hiệu cho chú Lê nói tiếp.

Chú Lê nhấp một ngụm trà, nói: “Lần này chúng tôi bị người thuê thất tín cũng là bất đắc dĩ, dù không có tiền trả phí bảo quản, nhưng lần này chúng tôi lên đảo cũng không phải là không có chuyện tốt.”

Quỷ Vương nghe thế thì nhướng mày nói: “Chuyện tốt? Không biết ngoài tiền, chúng tôi có thể có được chuyện gì tốt nữa?”

Chú Lê mỉm cười rồi tự tin nói: “Khu cấm địa phía Tây đã không còn, tôi sẽ giúp đàn em của ngài chữa bệnh.”

Quỷ Vương nghe vậy thì biến sắc, lập tức đứng lên nói: “Ông nói thật chứ!?”

Chú Lê không hề sợ hãi nói: “Đương nhiên!”

“Được! Nếu Lê đại sư có thể làm được hai chuyện này, sau này trên địa bàn của Quỷ Vương tôi, chỉ cần ngài mở lời, tôi sẽ cố gắng giúp đỡ!” Quỷ Vương hào sảng nói.

Quỷ Vương và chú Lê thỏa thuận xong, chỉ cần chú ấy chữa khỏi bệnh cho mấy huynh đệ của gã, sẽ dễ nói chuyện hơn…

Thật ra nhiều năm qua, Quỷ Vương đã mời không ít đại sư đến xem bệnh cho mấy người kia, nhưng hiệu quả không đáng kể, nên gã cũng không đặt hi vọng nhiều vào chú Lê.

Đêm đến, chú Lê khai đàn làm phép ở khu đất trống, chuẩn bị chiêu hồn…

Năm kẻ ngu ngơ kia được đưa ra, bọn họ si si ngốc ngốc ngồi xuống theo chỉ đạo của chú Lê. Sau đó năm đàn em của anh Hào ôm mỗi người một con gà trống lớn đi tới, họ cắt ngón tay từng người rồi nhỏ máu lên mào con gà trống trước mặt.

Chú Lê đốt mấy tấm bùa màu vàng, sau đó sai đàn em của anh Hào thả gà trống xuống phía Tây khu rừng. Nói ra cũng tà môn, mấy con gà trống kia bị thả dưới đất, không chạy cũng không kêu, cứ ngây ngốc đứng yên như đang đợi lệnh.

Sau đó chú Lê cho năm đàn em của Quỷ Vương đứng sau lưng năm kẻ ngốc kia, gọi tên của từng người bằng tiếng bản địa. Chú Lê cầm chuông chiêu hồn, miệng lẩm nhẩm liên tục, sau đó lắc chuông đồng.

“Linh… linh… linh…”

Bỗng thấy mấy con gà trước đó còn đứng im không nhúc nhích, đột nhiên như nổi cơn điên, đầu tiên là đảo quanh tại chỗ, sau đó

từng con một chạy về phía mấy kẻ ngốc.

Con gà trống chạy đến đầu tiên, đến trước người một gã, gáy vang một tiếng rồi hai chân đạp đạp, ngã lăn ra chết….

CHƯƠNG

Thiếu một phách

Con gà trống đang nhảy nhót tung tăng vừa chết thẳng cẳng, thì tên ngốc chỗ con gà đó chợt bật dậy, sợ hãi nhìn mọi người: "Sơn cốc phía Tây toàn là mộ!"

Chúng tôi nghe thế thì kinh ngạc vô cùng, không ngờ người này lại có thể nói được bình thường rồi!

Thủ hạ của Quỷ Vương reo vang ầm ĩ, nhưng chú Lê giơ tay lên ý bảo họ chờ, bốn con gà còn lại vẫn chưa về.

Phía sau lục tục có ba con gà trống nữa chạy về, sau đó ba người kia cũng khôi phục lại bình thường. Thế nhưng chú Lê phát hiện con cuối cùng vẫn mãi không chạy về đây.

Thế là chú ấy bảo La Hải rung chuông chiêu hồn cạnh kẻ ngốc cuối cùng, còn chú ấy đi xem thử con gà kia bị làm sao.

Lại gần mới thấy con gà trống này vẫn đứng xoay mãi, chú Lê biết nó sẽ mệt đến chết trước mà không chiêu được hồn phách về.

Chú ấy tính toán một lúc, sau đó đột nhiên nhìn về phía cây đại thụ ven rừng, tới gần thì thấy hóa ra là một gốc cây hòe! Chú nói ngay với mấy người anh Hào: "Mau, chặt cây này đi!"

Năm người lúc nãy ôm gà vội chạy đến đốn cây, không lâu sau, cây hòe có đường kính bằng miệng bát đã bị chặt ngã.

Cây vừa đổ xuống đất, thì con gà đang xoay xoay bỗng kêu lên sợ hãi, chạy về như điên, vào phút cuối cùng cũng kịp chạy về chỗ kẻ ngốc còn lại.

Nhưng không biết vì sao, nó lại không quát lớn lên rồi chết giống những con khác.

Chú Lê chạy đến nhìn, lắc đầu liên tục nói: "Ý trời! Đúng là ý trời! xem ra chỉ có thể như vậy thôi…"

Tiếp đó chú Lê đốt năm lá Định Hồn phù, để năm người này uống nước phù, ổn định hồn phách vừa nhập thể…

Tất cả mọi người đều bị cảnh này dọa sợ, năm người trước đó còn ngu dại, thế mà bây giờ đã có thể nói cười rồi.

Ánh mắt Quỷ Vương nhìn chú Lê đã cung kính hơn nhiều, gã sai người đỡ chú ngồi xuống, sau đó cười tươi rói nói: "Lê đại sư, ngài quả là cao nhân! Mấy người anh em này của tôi đã ổn cả rồi chứ?"

Chú Lê cầm khăn mà La Hải đưa lau mồ hôi, nói: "Bốn người kia thì không sao, nhưng người cuối cùng… lúc mấu chốt bị cây hòe cản trở, tôi chỉ gọi về được ba hồn sáu phách, ý trời đã định, không còn cách nào khác. Cụ thể là thiếu mất phách nào, ngày mai mới nhìn ra được."

Quỷ Vương vui vẻ nói: "Được, được, được! Tốt quá, Lê đại sư vất vả rồi. Hôm nay cũng đã muộn, chắc đại sư cũng mệt rồi, mời ngài về nghỉ ngơi, ngày mai tôi sẽ chuẩn bị tiệc thịnh soạn để chiêu đãi."

Trưa hôm sau, đúng là Quỷ Vương tổ chức tiệc tiếp đãi chúng tôi thật…

Trong bữa tiệc, Quỷ Vương còn cho năm người hôm qua được chú Lê chữa trị lên mời rượu. Đến lượt người cuối cùng, chú Lê còn chú ý hỏi cảm giác hiện tại của anh ta.

Người kia gãi gãi đầu, nói cũng không thấy gì lạ, có điều người quen đều nói, tính tình của anh ta tốt hơn trước! Chú Lê nghe thế thì chỉ gật đầu, không hỏi thêm gì nữa.

Sau này chú mới nói cho tôi biết, bảy phách của con người là Hỉ (Vui), Nộ (Giận), Bi (Buồn), Cụ (Sợ), Ái (Yêu), Ố (Ghét), Dục (Muốn), phách người kia mất đi là Nộ, có lẽ sau này sẽ không biết thế nào là tức giận nữa.

Sau ba lượt rượu, chú Lê nói với Quỷ Vương rằng chiều nay sẽ đưa chúng tôi rời đảo. Nhờ gã tạo điều kiện, còn thi thể của Trương Tuyết Phong thì chú ấy đề nghị an táng ở đây.

Sau khi biết bản lĩnh của chú Lê, đương nhiên Quỷ Vương sẽ không phản đối, dù sao chúng tôi cũng vừa chữa bệnh cho đàn em giúp gã. Nhưng Quỷ Vương vẫn không thôi lo lắng về cấm địa, hỏi chú Lê có thể đi lại tự do ở đó rồi không?

Chú Lê cười nói: "Đương nhiên không đơn giản như thế, tôi đã phá trận pháp ở phía Tây rồi, nhưng vấn đề lớn nhất chính là khu rừng kia. Cây cối ở đó rậm rạp, hơi ẩm mục nát tồn đọng lâu năm nên mới tạo ra chướng khí."

Quỷ Vương nghe thế thì vội xin ý kiến chú Lê, xem nên giải quyết chướng khí trong khu rừng kia thế nào?

Chú Lê nghĩ một lúc rồi cho gã hai cách giải quyết: Một là khi đi vào thì đeo mặt nạ phòng độc, chỉ cần không hít phải chướng khí, thì sẽ không nguy hiểm gì mấy.

Nhưng đây chỉ là kế tạm thời, muốn giải quyết dứt điểm thì chỉ có thể chặt cây! Chú ấy bảo bắt đầu từ ngày mai, cứ có ba cây thì chặt đi hai, không để rậm rạp như vậy, có gió thổi qua sẽ dần tiêu tan chướng khí.

Đương nhiên, người đi chặt cây cũng phải đeo mặt nạ phòng độc…

Quỷ Vương nghe vậy thì ra lệnh ngày mai bắt đầu chặt cây, dù sao phòng ốc trên đảo cũng cần sửa sang lại, dùng luôn đống gỗ đó cho tiện.

Xong xuôi mọi chuyện, chúng tôi chuẩn bị xuất phát trở về. Trước khi đi, chú Lê vẫn tự đưa di thể của Trương Tuyết Phong đi an táng ở sơn cốc phía Tây. Cũng coi như chúng tôi làm hết sức mình, hi vọng ông ấy có thể yên nghỉ.

Lúc gần đi, Quỷ Vương còn xin cách liên lạc với chú Lê, gã còn nhắc mãi chuyện từ giờ chúng tôi là bạn. Nếu sau này cần gì trên địa bàn của gã, hi vọng chú Lê sẽ không khách sáo.

Tôi thấy buồn cười, nói đi nói lại, ý tên này vẫn là nói sau này có chuyện muốn nhờ, thì chúng tôi cũng đừng từ chối chứ gì.

Nhìn thuyền dần dần đi xa Ake, lòng tôi chợt dâng lên từng đợt bồi hồi, cuối cùng thì hành trình quái gở này cũng kết thúc rồi. Nhưng nghĩ đến chuyện phiền toái khi quay lại Hồng Kông, tôi cũng không yên tâm mấy.

Khi đi ngang qua đảo của Laur, chúng tôi không lên đảo mà chỉ nhìn từ xa rồi đi luôn. Đúng lúc đó lại gặp được thuyền đánh cá của Anh Hồng, thấy chúng tôi có thể bình an trở mình thì rất ngạc nhiên. Chú Lê cười nói, vì chúng tôi là người tốt nên mới không bị ác ma nguyền rủa.

Lúc hai thuyền đi qua nhau, Anh Hồng cười vẫy tay tạm biệt chúng tôi. Tôi quay lại nhìn, vô tình phát hiện trên cẳng chân trái của cô ấy có một đốm đỏ to như quả trứng gà…

Xem ra thân thế của Anh Hồng sẽ vĩnh viễn là bí mật, có lẽ đây cũng là tâm nguyện cuối cùng của Đỗ Kiến Quốc!

Rốt cuộc… xem như chúng tôi đã bình an về đến Hồng Kông, khi thuyền vào cảng, đoàn tách thành các đội riêng. Chúng tôi về khách sạn Bốn Mùa trước, chuyện của Lâm Dung Trân đã có luật

sư Nghiêm lo. Chúng tôi chỉ có thể về khách sạn chờ tin tức của ông ấy.

CHƯƠNG

Trở về Bắc Kinh

Sau khi về khách sạn, bốn chúng tôi ngủ thẳng đến tận tối, luật sư Nghiêm gọi điện cho chú Lê nói Lâm Dung Trân muốn gặp.

Dù sao cũng là người chi tiền, thù lao lần này có cầm được hay không, còn phải phụ thuộc vào ý của bà ta, dù sao trước đó chúng tôi cũng không ký thỏa thuận nào.

Đây cũng chính là vết xe đổ của chúng tôi, nhưng ai mà ngờ được người có nhiều tiền như vậy khi xong chuyện thì lại lật lọng chứ?

Buổi tối, Lâm Dung Trân mở tiệc ở khách sạn Bán Đảo, tiếp đãi chúng tôi, luật sư Nghiêm cũng có mặt. Trong bữa tiệc, Lâm Dung Trân không hề nhắc đến chồng mình một câu. Chỉ khách sáo nói chúng tôi đã vất vả rồi, hôm nay phải ăn uống no say.

Tiệc rượu kết thúc, Lâm Dung Trân có điện thoại nên đi trước. Tôi tức giận nói với chú Lê: “Bà già chết tiệt đó cứ đi như vậy à? Thế lần này chúng ta làm không công hả?”

Chú Lê bình tĩnh, không nói gì, luật sư Nghiêm thấy thế thì vội bưng ly rượu đến nói: “Xin Lê đại sư đừng tức giận, tôi mời ngài một chén, cảm ơn ngài đã quan tâm trên đường đi. Lúc trước tôi cũng đã nói, chỉ cần ngài có thể đảm bảo cho tôi an toàn, thì sẽ có

hậu tạ lớn! Tôi là người nói được làm…”

Luật sư Nghiêm vừa nói vừa rút một tờ chi phiếu trong túi áo khoác ra, đặt trước mặt chú Lê. Chú nhìn thoáng qua thì cười ngay, xem ra con số không nhỏ.

Thấy biểu hiện của chú Lê, luật sư Nghiêm cũng thở phào: “Ngài là đại sư, cần gì phải so đo với một người phụ nữ góa bụa chứ. Tôi đã làm việc với bà ấy vài năm, đúng là tính cách càng lúc càng kỳ quái…”

Không chờ luật sư Nghiêm nói hết câu, chú Lê đang hơi vui vẻ lại sầm mặt: “Không phải tính tình bà ấy kỳ quái, mà là bội bạc, thấy lợi quên nghĩa, không có giới hạn. Tôi có câu này nhờ anh chuyển lời, Trương Tuyết Phong nói, năm đó ông ta chết oan uổng, sớm muộn gì báo ứng cũng sẽ đến.”

Luật sư Nghiêm tái mặt, ông ta biết không thể đắc tội với kiểu người có dị năng như chú Lê. Không phải ông không nhắc nhở thiệt hơn với Lâm Dung Trân, nhưng bà ta nhất nhất không nghe, thà mang tiền xuống quan tài cũng không thèm giữ lời hứa, ông cũng đành chịu.

Tôi nghe chú Lê nói thầm nghĩ, lão già này đúng là không phải tầm thường, chỉ cần luật sư Nghiêm truyền đạt lại, có lẽ Lâm Dung Trân sẽ không có ngày nào được an giấc!

Ngày hôm sau, chúng tôi lên máy bay trở về Bắc Kinh. Vốn định ở lại Hồng Kông chơi thêm vài ngày, dù Lâm Dung Trân có độc ác, nhưng chẳng ảnh hưởng đến việc muốn đi chơi của chúng tôi.

Tiếc là chú Lê nhận được điện thoại, nói Bắc Kinh có việc quan trọng cần chú phải về gấp, nên chúng tôi đành vội vàng quay về.

Vừa đến sân bay, chị Bạch đã cho người đợi sẵn ngoài sân bay.

“Có treo cổ cũng phải cho thở đã chứ!” Tôi kêu ca.

Chú Lê đập đầu tôi muốn dập cả não: “Nói linh tinh gì đấy? Còn treo cổ nữa, thằng nhóc thối, có làm thì có ăn biết chưa! Chờ rảnh chú sẽ chuyển tiền vào tài khoản cho.”

Tôi nghe chú Lê nói có tiền thì mặt mày hớn hở: “Có tiền ạ? Bao nhiêu thế chú?”

Chú trừng mắt, ra hiệu không tiện nói ở đây, tôi hiểu ý ngoan ngoãn khóa miệng lại.

Lúc đến biệt thự của chị Bạch, chị ấy đang chuẩn bị cơm trưa với bảo mẫu, thấy chúng tôi vào thì cười nói: “Chuẩn bị ăn cơm rồi, mọi người đi rửa tay rồi ngồi ghế nghỉ một chút đi.”

Tôi thấy trong lòng ấm áp, chị Bạch luôn cho tôi cảm giác thân thiết như vậy. Tuy chú Lê chưa từng nói thân phận của chị ấy, nhưng tôi có thể nhận ra chị không phải người bình thường. Cử chỉ, lời nói của chị và khả năng giúp chúng tôi nhận các vụ làm ăn, không phải người phụ nữ bình thường có thể làm được.

Lúc này bảo mẫu mang một ấm trà hoa nhài đến, tôi đang khát nên bưng uống một hơi cạn sạch. Bảo mẫu nhìn tôi cười, lại rót đầy chén, tôi ngượng ngùng định uống tiếp, thì chị Bạch nói vọng ra: “Tiến Bảo, uống ít trà thôi, chị làm cả một bàn đồ ăn ngon, coi chừng lát nữa lại không ăn được!”

Tôi gãi gãi đầu nói: “Chị Bạch yên tâm đi, chỉ cần là cơm chị nấu thì em sẽ ăn sạch.”

Chị Bạch cởi tạp dề ra, vẫy tay gọi chúng tôi: “Cơm xong rồi, nào nào nào, tôi chuẩn bị từ sáng đến giờ đấy. Đây là lần đầu tiên Tiến Bảo ăn cơm chị nấu, nên phải ăn nhiều vào. Chú Lê đã từng ăn rồi, không nói khoác gì, tài nghệ của chị không thua gì đầu bếp đạt sao Michelin đâu.”

Tôi nhìn bàn ăn, ôi! Hải sản, tôm hầm, cua hấp thì bình thường, bào ngư hải sâm cũng không nói, nhưng mấy con tôm hùm chỉ mới

được thấy trên tivi, rồi cả hàu nướng, nước bọt của tôi ứa liên tục.

Cơm nước no nê, chị Bạch lấy một túi hồ sơ đưa cho chú Lê. Chú ấy mở ra xem, chỉ có vài tờ A4 mỏng dính. Tôi không hay xem tài liệu, nhưng thấy nó ít thế kia, chắc việc lần nãy cũng không khó lắm!

Nhưng không ngờ chú Lê lại lắc đầu nói: "Chuyện này rất phiền phức, không dễ đâu. Tôi mới chỉ mới nghe thấy nó thôi, không ngờ lại có thể gặp được lúc còn sống..."

Chị Bạch hiểu ý cười nói: "Thế nên tôi mới tìm chú, người bình thường không giải quyết được nó chứ. Người bạn kia của tôi vốn thích sưu tập đồ cổ, chẳng biết sao lại có thể bị lừa mua phải nó. Vốn tưởng là món hời, không ngờ lại thành ra thế này."

Chị Bạch thấy chú Lê trầm ngâm xem tài liệu thì cũng không nói gì, vội rèn sắt khi còn nóng nói: "Tôi cũng biết việc này kỳ lạ, nhưng họ trả công rất cao, nên tôi mới đem đến cho chú xem. Chú cứ suy nghĩ kỹ rồi trả lời, chuyện này quả đúng là rất khó."

Chú Lê cũng là kẻ xảo quyệt, không vì câu kích tướng của chị Bạch mà vội vàng, chú cười ha hả nói: "Được, để chúng tôi thương lượng đã, rồi sẽ trả lời chắc chắn sau."

Sau đó, chị Bạch cho lái xe đưa chúng tôi đến khách sạn nghỉ ngơi.

Vừa vào phòng, tôi lao ngay lên giường, chuyến này đúng là cmn nguy hiểm! May mà ông đây vẫn còn sống để về!

Chú Lê ngồi bên cạnh lắc đầu cười: "Cháu đấy, đúng là phúc lớn mạng lớn, tay thế nào rồi? Hay mai đến bệnh viện kiểm tra xem, cũng nên chắc chắn không để lại tật thì hay hơn."

Tôi ngồi dậy thử hoạt động cánh tay, rồi cười hì hì nói: "Không cần ạ, tay nghề của ông lão kia rất tốt, không còn đau nữa rồi!"

Chú Lê yên tâm gật đầu: “Vậy là tốt rồi, lại đây, xem thử đi, hai đứa cho ý kiến…”

CHƯƠNG

XÁC THƠM MỸ NHÂN

Tôi mở tập tài liệu ra xem, bên trong ngoài mấy tờ A4 còn có một bức ảnh không được rõ lắm. Ảnh chụp một người phụ nữ nằm nghiêng, trang phục không giống người hiện đại.

"Đây là ai thế ạ? Từ Hi Thái hậu ạ? Còn rất đẹp nữa!" Tôi nói đùa.

Chú Lê trợn mắt với tôi: "Đọc tài liệu cho kỹ đi…"

Tôi trề môi, lúc này mới đọc cẩn thận.

Chị Bạch có một người bạn làm ăn tên Lưu Thắng Lợi, được xem là một trong những phú hào ngầm ở Trung Quốc. Thú vui lớn nhất của ông ta là sưu tầm tranh chữ cổ, tuy không so sánh được với viện bảo tàng, nhưng giá trị tranh trong nhà ông ta cũng rất lớn.

Nửa năm trước, ông ta bị một người Đài Loan lừa đảo, mua một xác ướp nữ được bảo tồn hoàn hảo từ thời nhà Thanh. Nhan sắc cỗ nữ thi này tuyệt đẹp, không hề có dấu hiệu thối rữa, trông giống như mỹ nữ Trung Quốc đang ngủ say.

Trang phục người phụ nữ này mặc rất đẹp, chắc thân phận trước khi chết khá cao. Điều khiến người ta bất ngờ hơn là, đôi khi cái xác sẽ tỏa ra mùi thơm, rất giống "Hương phi" trong truyền

thuyết.

Lưu Thắng Lợi vừa thấy đã mê mẩn, đồng ý mua cỗ hương thi này ngay. Đương nhiên, ông ta cũng tìm hiểu lai lịch của nữ thi, dù sao thân phận của người này mới là thứ giá trị nhất.

Người Đài Loan kia nói, ông ta có đầu tư vào một khu đất ở vùng Đông Bắc, khai quật được khi động thổ. Vị trí ở đó hoang vắng, nên xác định sẽ xây khu biệt thự cao cấp.

Người Đài Loan này là một trong những nhà đầu tư tham gia lễ cắt băng khởi công hôm đó. Đến chiều, trong lúc đào móng, các công nhân đột nhiên đào được một thứ kỳ lạ.

Dù chỉ lộ ra một góc, nhưng trông nó rất giống quan tài đá. Một công nhân to gan lấy xẻng đập xuống quan tài đá, một dòng máu loãng chảy ra…

Công nhân thấy thế thì hoảng sợ bỏ chạy, cảnh tượng rất hỗn loạn. Nhưng người Đài Loan cũng có mắt nhìn, ông ta phát hiện có vật quý!

Thế là một mặt tung tin nói thứ này nguy hiểm thế nào, phải đưa ngay ra khỏi công trường. Một mặt nhanh chóng thuê xe tải lớn chuyển quan tài đó đến nhà của mình ở ngoại ô.

Vì để che mắt, ông ta nói rằng đây là quan tài của tổ tiên mình, chờ tìm được nơi phong thủy tốt sẽ an táng lại.

Người Đài Loan biết dịch chảy ra từ trong quan tài là chất chống phân hủy, nếu không nhanh chóng mở quan tài, đưa những đồ vật bên trong ra, sẽ chẳng khác gì công dã tràng. Thế là ông ta mua tủ lạnh chuyên giữ đông thi thể ngay trong đêm đó, còn chi rất nhiều tiền mời chuyên gia xử lý thi thể từ Thái Lan sang, khi đã chuẩn bị xong thì mở quan tài lấy bảo vật.

Lúc đầu người Đài Loan cho là ít nhiều gì trong đó cũng có đồ

tùy táng đáng giá, dù chỉ có xác khô cũng được. Hiện nay có không ít đại gia ở nước ngoài thích sưu tầm mấy xác ướp cổ kiểu này, bán thây khô cho họ cũng được món hời!

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, người Đài Loan dẫn hai đàn em cùng với người Thái Lan kia mở quan tài ra.

Bên trong không khác dự đoán của ông ta mấy, thứ bị phá vỡ là vách bên ngoài, ở trong là quan tài bằng gỗ Lim hoàn hảo không hề bị tổn hại, ngay cả màu sơn vẫn còn đẹp như mới.

Điều này khiến người Đài Loan không khỏi mừng rỡ, chỉ riêng giá bán quan tài gỗ Lim này cũng đủ rồi, nếu như còn thứ gì đáng tiền bên trong, thì ông ta có thể xin nghỉ hưu sớm rồi!

Kết quả khi mở quan tài ra, ai nấy đều choáng váng. Trong quan tài gỗ Lim, chỉ có một cô gái mặc trang phục người Bát Kỳ nằm im lặng. Điều khiến mọi người ngạc nhiên hơn là, gương mặt của cô ấy giống hệt người sống, chỉ khác là mặt hơi tái nhợt không có chút máu nào thôi.

Người Đài Loan tìm trong quan tài cả buổi, nhưng trừ cỗ nữ thi này và trang phục cô mặc, thì không còn vật bồi táng nào khác.

Bỗng nhiên họ ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ, mọi người nhìn nhau không hiểu nó từ đâu tới.

Cuối cùng, người Thái Lan kia cúi đầu xuống ngửi thử, rồi vỗ trán nói: “Đây là một bộ xác thơm!”

Người Đài Loan hiểu ngay, thứ có giá trị nhất trong quan tài không phải thứ gì khác, mà là khối xác thơm từ triều Thanh được bảo tồn hoàn hảo này. Nghĩ đến đây, ông ta cùng hai đàn em đưa xác ướp cổ ra khỏi quan tài, chuyển đến tủ lạnh đã chuẩn bị trước. Ông ta sợ nếu thi thể tiếp xúc lâu với không khí sẽ nhanh chóng bị thối rửa.

Không lâu sau, người Đài Loan bán quan tài gỗ Lim trước, ông ta tham lam cho rằng tách hai thứ ra sẽ bán được nhiều tiền hơn, nhưng không ngờ bán quan tài rồi, nữ thi kia lại không có người mua.

Vì những năm gần đây xuất hiện rất nhiều đồ cổ, có khá nhiều người sưu tầm đã bị lừa. Hơn nữa ngoại trừ quần áo trên người thể hiện có từ đời nhà Thanh, thì thi thể trông cũng chỉ như mới chết được vài ngày.

Hơn nữa, ông ta đã bán quan tài gỗ Lim kia mất, nên chẳng còn gì chứng minh được đây là một xác ướp lâu năm. Lúc này người Đài Loan mới hối hận, nhưng không nghĩ ra được cách gì, chỉ đành cố gắng tìm người thu mua đến xem. Thế nhưng nào có ai chịu tin đây là xác ướp từ thời nhà Thanh chứ, mãi đến khi ông ta gặp Lưu Thắng Lợi…

Lưu Thắng Lợi cũng không giống những nhà sưu tầm khác, ông ta có nghiên cứu về lịch sử Trung Quốc, đặc biệt là thời kỳ cận đại. Khi nhìn thấy phục sức của người Bát Kỳ trên thi thể, ông ta đã chắc chắn nữ thi này không phải người bình thường.

Bởi vì y phục cô ấy mặc không phải dân thường được dùng! Đây là triều phục, chắc chắn người phụ nữ này có quan hệ với hoàng tộc Mãn Thanh.

Bất luận nữ thi này có phải thật hay không, nhưng hai chuỗi hạt trên người, một là san hô đỏ, một là hổ phách, có thể khẳng định đây không phải đồ hạ táng của phu nhân quan viên bình thường.

Thêm nữa, hai bên tay áo cô gái đều được thêu hình rồng bằng chỉ vàng, chứng tỏ ít nhất cô gái này cũng phải là Phúc Tấn của Hoàng tử. Còn đầu đội kim quan, hai tầng khắc vàng, bên trên khảm sáu viên đông châu, mười hai viên trân châu, còn có một số trang sức bằng ngọc lục bảo đỏ quý giá.

Dù bây giờ nhìn đỉnh quan có hơi tối tăm, nhưng Lưu Thắng Lợi biết, nhất định nó đã tỏa sáng lấp lánh khi mới mở quan tài, vì tiếp xúc với không khí ẩm mới bị ăn mòn như thế.

Còn mùi hương trên thi thể này, khiến ông ta tự hỏi không biết đây có phải là Hương phi năm đó? Dù sao giới khảo cổ cũng đã nghiên cứu nhiều năm, nhưng vẫn chẳng tìm được bất kỳ thông tin gì về việc mộ táng Hương Phi.

CHƯƠNG

BỎ NHÀ ĐI

Lưu Thắng Lợi cũng biết người Đài Loan này không am hiểu đồ cổ, nên ông ta sẽ không nói toạc ra giá trị thật của thứ này. Ông ta chỉ biểu hiện giống những người mua trước, khen chê một chút nữ thi kia rồi ra một cái giá không cao lắm.

Người Đài Loan nghe Lưu Thắng Lợi trả giá thì có hơi tiếc nuối, nhưng trong số những người đến xem thì chỉ có mình Lưu Thắng Lợi là chịu trả giá. Hơn nữa ông ta cũng đang muốn thu hồi vốn để về Đài Loan, nếu không bán được thì cũng chẳng thể mang theo.

Nên ông ta cắn răng chấp nhận giá Lưu Thắng Lợi trả, bán nữ thi. Lưu Thắng Lợi biết mình mua được đồ tốt, nhanh chóng chuyển thi thể xinh đẹp kia về nông trại ở ngoại ô.

Nông trại này được Lưu Thắng Lợi chuẩn bị trước để sau này dưỡng già, diện tích hơn một trăm hecta, bên trong xây sân vườn, lầu các, rường cột chạm trổ đủ loại thanh hoa điểu, muốn cái gì có cái đó.

Điều quan trọng nhất là ở đây có một tầng hầm ổn định nhiệt độ, là nơi Lưu Thắng Lợi chuyên dùng để bảo quản những bức thư pháp cổ và hội họa quý giá. Ông ta đưa nữ thi đến đây thì có thể bảo quản tốt nhất, không bị hư hại.

Bình thường Lưu Thắng Lợi không ở lại nông trại, nhưng vì có nhiều thứ đáng giá ở đó, nên có thuê công ty an ninh để bảo vệ. Hơn nữa ông ta cũng có vài người họ hàng xa ở quanh đây.

Một ngày sau khi đưa nữ thi đến nông trại, ông ta liên hệ với một người mua người Anh tên Blair. Lưu Thắng Lợi quen biết tên này đã lâu, hắn ta là một kẻ rất có hứng thú với lịch sử văn hóa Trung Hoa, đặc biệt là lịch sử văn hóa thời nhà Thanh.

Trước kia ông của Blair từng đến Trung Quốc, là quân nhân của liên quân của tám nước đánh vào Bắc Kinh, sau khi về nước đã mang theo không ít bảo vật của Trung Quốc.

Trong đó có một thứ vẫn để lại ấn tượng sâu sắc cho Blair, đó chính là chiếc hài nhỏ của phụ nữ. Blair si mê chủ nhân của đôi chân gót sen kia. Lần đầu tiên nhìn thấy đôi hài, hắn ta có xao động mãnh liệt. Nếu không phải những thứ này đã có từ hàng trăm năm trước, thì chắc hắn sẽ bay ngay tới Trung Quốc tìm kiếm chủ nhân của đôi hài kia.

Nên khi nghe Lưu Thắng Lợi nói tình hình của nữ thi, Blair rất thích thú, hắn yêu cầu Lưu Thắng Lợi không được để người khác nhìn thấy nữ thi này, hắn nhất định phải có được nó! Đến cả giá hắn cũng không thèm hỏi, đã chuyển ngay mười triệu tiền đặt cọc.

Đương nhiên Lưu Thắng Lợi đã tính được chuyện này từ trước, ông ta chỉ bỏ ra có 700 nghìn đã mua được nữ thi vô giá này từ tay người Đài Loan. Sau khi bán qua tay cho Blair, thì giá đã tăng lên không biết bao nhiêu lần!

Vốn lúc đầu ông ta đã tính toán rất cẩn thân, chỉ chờ Blair đến Bắc Kinh thì sẽ chuyển nữ thi cho hắn ngay.

Nhưng không ngờ, khi nữ hương thi được chuyển đến nông trường ngày thứ năm thì xảy ra một chuyện cực kỳ đáng sợ…

Hương thi thời nhà Thanh đã được ông ta đặt dưới tầng hầm,

lại không cánh mà bay?!

Mật mã cửa vào hầm chỉ có mình ông ta biết, nhưng để phòng ngừa chuyện rò nước hay hở điện, ông ta đã lắp đặt một hệ thống giám sát bên trong mật thất.

Ba giờ sáng hôm đó, một họ hàng của Lưu Thắng Lợi đúng giờ đi kiểm tra tình hình trong hầm. Kết quả khi nhìn tới tủ lạnh chứa nữ thi, thì bất ngờ phát hiện dưới nắp kính tủ lạnh đã hoàn toàn trống không!

Lúc Lưu Thắng Lợi nhận được điện thoại của người họ hàng thì bị shock một lúc, sao lại có thể như vậy? Khả năng đầu tiên ông ta nghĩ đến là nữ thi bị đánh cắp, nhưng khi đi đến nông trại để xem lại video giám sát, ông ta mới phát hiện nữ thi đó lại là "Bỏ nhà đi"!?

Mấy người xem video đều là người thân của Lưu Thắng Lợi, nên ông ta đã dặn họ không được hé răng tiết lộ với người ngoài nửa lời!

Trong video, vào lúc 1 giờ 45 phút sáng, cửa tủ lạnh từ từ mở ra, nữ thi bên trong chậm rãi ngồi dậy. Chợt màn hình bỗng trắng xóa, đến 1 giờ 55 phút mới có lại hình ảnh, nhưng nữ thi trong tủ lạnh đã biến đi đâu mất.

Lưu Thắng Lợi bị dọa hết cả hồn, mồ hôi lạnh đổ đầy người, sao thi thể có thể tự ngồi dậy chứ? Chẳng lẽ là xác chết sống lại? Ông ta lập tức gọi bảo vệ tìm khắp nông trại, nhưng họ tìm cả một ngày cũng không có kết quả gì.

Không tìm được nữ thi còn chưa nói, ai mà ngờ đêm đó có một người bảo vệ đột nhiên biến mất, sáng hôm sau lại phát hiện một người chết ở phía sau hòn non bộ.

Trên người bảo vệ không có bất kỳ vết thương nào, chỉ có đôi mắt mở to như thể đã nhìn thấy điều gì đó rất khủng khiếp trước

khi chết, gương mặt dữ tợn rất đáng sợ! Lưu Thắng Lợi không còn cách nào khác, đành phải báo cảnh sát.

Sau khi pháp y nghiệm thi, kết luận bảo vệ này có tiền sử bệnh tim, bình thường thì không phát bệnh. Có thể trong lúc tuần tra, ông ta đã gặp phải thứ gì đó rất đáng sợ, nên đột ngột phát bệnh rồi qua đời, nói thẳng ra thì là người này bị hù chết!

Sau khi nhận được tin này, Lưu Thắng Lợi lo lắng vô cùng, vừa mới đưa một xác ướp cổ mấy trăm năm về, thì hôm sau đã có người bị dọa chết, không thể khiến người ta không nghĩ đến hai chuyện này có liên quan với nhau? Có phải bảo vệ kia đã nhìn thấy nữ thi "Bỏ nhà đi" nên mới bị hù chết hông?

Nghĩ đến đó, Lưu Thắng Lợi lập tức chi tiền mời một "Cao nhân" về phong thủy đến nông trại làm phép. Đầu tiên là siêu độ cho bảo vệ đã hi sinh vì nhiệm vụ, sau đó đương nhiên là tìm kiếm nữ thi đã mất tích kia.

Bởi vì lúc trước khi Blair giao tiền đặt cọc, họ đã ký một thỏa thuận, nếu đến hạn mà Lưu Thắng Lợi không bán nữ thi cho Blair, thì ông ta phải bồi thường cho đối phương một khoản gấp ba lần số tiền đặt cọc.

Đây không phải số tiền nhỏ, nếu cuối cùng vẫn không tìm lại được nữ thi kia, vậy không phải ông ta mất cả chì lẫn chài à? Từ lúc bắt đầu buôn bán đến giờ, ông ta phải chịu lỗ bao giờ đâu! Nhất định không được để chuyện như vậy xảy ra!

Dù vị cao nhân kia không giúp Lưu Thắng Lợi tìm được nữ thi, nhưng lại tự xưng mình là một thầy pháp có thể hàng yêu trừ quỷ. Lão còn nói nữ thi kia đã tu luyện thành ác quỷ, chuyên đi hút dương khí của nam giới trưởng thành. Bây giờ nông trại đã an toàn, nữ quỷ kia sẽ không quay lại hại người nữa!

Lưu Thắng Lợi nghe thế thì kêu rên liên tục, đâu phải ông ta

muốn nữ thi không thể trở về, phải ngược lại mới đúng, ông ta cần vị cao nhân này gọi nữ thi về cơ mà. Nhưng cao nhân lại quyết tuyệt nói mình là danh môn chính phái, nữ thi này đã trở thành nữ quỷ thì tất phải trừ bỏ, sao có thể gọi ả ta quay lại? Chẳng còn cách nào, Lưu Thắng Lợi đành đưa tiền để vị "Đại sư" này đi.

Ai ngờ đến buổi tối lại xảy ra chuyện…

Bảo vệ bị hù chết kia tên Vương Hải, trong lúc giao ban, người trực đêm đột nhiên phát hiện ra, tuy Vương Hải đã chết nhưng tên anh ta vẫn xuất hiện trong bảng chấm công.

CHƯƠNG

VỌNG BẮC XUI XẺO

Lúc đầu mọi người đều nghĩ đó là trò đùa ác ý của ai đó, nhưng sáng hôm sau khi điểm danh lại, thì chẳng thấy người gác đêm qua là Triệu Quân đâu cả! Một đồng nghiệp có quan hệ khá tốt với anh ta gọi điện thử, thì thấy di động ở ngoài vùng phủ sóng, gọi đến nhà riêng cũng không ai bắt máy.

Liên tục xảy ra hai chuyện, không phải bị hù chết thì cũng là mất tích, mà tất cả đều xảy ra sau khi nữ thi bỏ đi.

Nhất thời ai cũng lo sợ, ngay cả người thân của Lưu Thắng Lợi cũng muốn về nhà một thời gian, chờ xem mọi chuyện thế nào.

Lưu Thắng Lợi giận chửi ba trâu bốn bò một trận, lúc trước không có việc thì khóc lóc cầu xin tới đây làm, bây giờ thì sao? Lưu Thắng Lợi cũng có khó xử của mình, dù sao họ cũng là thân thích mà? Đi cũng được thôi, nhưng đi rồi thì đừng quay lại!

Bị Lưu Thắng Lợi mắng một trận, mấy họ hàng im bặt, không nhắc lại chuyện kia nữa. Nhưng một ngày còn chưa tìm được nữ thi, thì mọi chuyện vẫn chưa được giải quyết. Cho dù họ có miễn cưỡng ở lại, thì cũng chỉ có thể nơm nớp lo sợ đề phòng không ngơi thôi.

Cuối cùng Lưu Thắng Lợi bất lực, đành cầu cứu chị Bạch. Ông

ta đã quen chị Bạch mấy năm rồi, lúc đó chị Bạch có một đoạn ngọc Đái Câu muốn bán đi.

Hai người quen nhau trong bữa tiệc đầy tháng con của một người bạn, qua giới thiệu mới biết nhau. Khi chị Bạch biết Lưu Thắng Lợi chuyên sưu tầm đồ cổ, thì muốn mời ông ta phẩm định ngọc Đái Câu, để trả giá.

Khi Lưu Thắng Lợi nhìn thấy ngọc Đái Câu chị Bạch đưa thì kinh ngạc không thôi. Nếu ông ta không nhầm, thì thứ này ít nhất cũng có niên đại từ thời Tây Hán, tuyệt đối không phải thứ hàng trôi nổi.

Nếu trong tình huống bình thường, nhất định Lưu Thắng Lợi sẽ dối lòng để mua được giá thấp. Nhưng đứng trước người đẹp, tim gan ngứa ngáy muốn thể hiện với chị Bạch, nên khuyên chị đừng vội bán, thứ này rất có giá trị.

Lúc đó chị Bạch cũng không thiếu tiền, nghe Lưu Thắng Lợi nói thế thì giữ lại không bán. Kết quả sang năm sau, chị gặp được một người trong nghề biết nhìn hàng, vừa trả mà giá đã cao hơn 10 lần chị mong muốn!

Sau chuyện này, chị Bạch và Lưu Thắng Lợi trở thành bạn tốt, cho nên khi đang không biết tìm đâu ra đại sư am hiểu huyền học, thì người bạn đã làm quen cho hai người nói với ông ta: “Sao không hỏi chị Bạch? Chị ấy là chuyên gia trong lĩnh vực này đấy… Đặc biệt là tìm xác, gần như không có vụ nào chị ấy không tìm được!”

Lưu Thắng Lợi gọi cho chị Bạch ngay trong ngày, sau khi nói rõ ràng thì chị Bạch đồng ý giúp, thế nên mới hỏa tốc giục chúng tôi về Bắc Kinh.

Đây cũng là lần đầu tiên tôi nghe nói xác ướp cổ còn có thể tự đứng dậy đi khỏi nhà, đây không phải chính là xác ướp sống lại

sao? Nhưng chú Lê lại lắc đầu nói: “Không đúng, đây nhất định không phải là chuyện xác ướp sống lại đơn giản. Bình thường xác chết sống lại là khi có vật sống đi qua thi thể, nhưng trong tài liệu này cho thấy, căn hầm kia là một không gian kín. Bình thường chỉ có Lưu Thắng Lợi mới biết mật mã, nên không có khả năng có vật sống vào được trong đó!”

La Hải là cao thủ về mặt này, anh ta đã gặp đủ loại xác ướp cổ, không 100 thì cũng 80, nhưng đây là lần đầu tiên nghe đến xác ướp cổ tỏa mùi hương. Đừng nói là người bình thường, cứ cho đúng là Hương phi năm đó, thì sau khi chết cũng chỉ còn một đống thịt thối, làm gì mà có mùi thơm chứ?

Nhưng La Hải cũng từng nghe sư phụ của mình là Vương An Bắc nói. Vào thời dân quốc, ông ấy đã đi vào một ngôi mộ nhà Thanh rất kỳ quái, quả thật là đã nhìn thấy mỹ nữ xác thơm, xém chút là không thoát ra được.

Lúc đó sư phụ anh ta còn đang tuổi trẻ đầy nhiệt huyết, nghe người ta nói ở quan ngoại có một hầm mộ lớn của hoàng tộc Mãn Thanh. Tuy không nói cụ thể là an táng ai, nhưng vật bồi táng lại có giá trị rất lớn, chỉ là cho đến giờ vẫn không ai tìm được. Thế là Vương An Bắc cùng mấy sư huynh đệ đi đến Quan Đông…

Lúc mọi người tới quan ngoại, tìm đến đen cả mắt mà cũng không thấy! Sau đó trong lúc vô tình, họ cứu được một người thường xuyên đào nhân sâm ở quanh vùng quan ngoại, qua đó mới biết được dân bản xứ đồn ở một sườn núi rừng gọi là Vọng Bắc có một lăng mộ lớn.

Tuy những người trộm mộ không sợ ma quỷ, nhưng lại rất mê tín. Đặc biệt là đại sư huynh của Vương An Bắc, ông ta là một người lão luyện, có thuật phân kim định huyệt*, chỉ cần đứng trên một đỉnh núi, sẽ biết ở đây có mộ hay không, mộ đó cấp bậc nào.

*Thuật dùng để phán đoán cát hung. Trong phong thủy học, phân kim định huyệt phải sử dụng la bàn. Chủ yếu là tam hợp phái trong phong thủy học dùng để xác định huyệt mộ hoặc phương hướng.

Nhưng đại sư huynh vừa nghe mục tiêu là sườn núi phía Bắc thì sầm mặt nói: “Tên của đệ không hợp với nơi này, Vọng Bắc, Vong Bắc, nếu tùy tiện đến đó chỉ sợ là không ổn.”

Nhưng Vương An Bắc lại chẳng quan tâm, ông ta không tin vào mấy chuyện ma quỷ, câu cửa miệng là: “Trộm mộ thì không sợ ma! Sợ ma thì đừng trộm mộ!”

Thế là đợi đến đêm, huynh đệ họ làm lễ bái tổ tại chỗ, sau đó xách dụng cụ đi về sườn núi Vọng Bắc…

Dựa theo vị trí người kia nói, bọn họ đi sâu vào rừng già chừng hơn hai tiếng, sẽ nhìn thấy phía Nam có một sườn dốc lớn. Trên sườn đất không có cây cối, dù có cỏ dại thì cũng không mọc cao.

Đại sư huynh ngồi xuống, cầm một nắm đất vàng đưa lên ngửi, sau đó nói với mọi người: “Giao long gặp nước! Nhìn phong thủy có thể đoán ở đây là long huyệt. Nếu như huynh đoán không lầm, chắc dưới triền núi có một con suối.”

Nghe đại sư huynh nói vậy, Vương An Bắc lập tức thò người ra xem xét sườn núi, quả nhiên thấy một suối nước róc rách chảy từ trong rừng ra. Tuy nhìn giống suối tự nhiên, nhưng Vương An Bắc vẫn thấy vết tích do con người sửa chữa.

Vương An Bắc kích động nói: “Không ngờ huynh đệ chúng ta vừa xuất sư đã gặp được mộ lớn thế này, khi về phải kể cho sư phụ nghe, khiến ông ấy hãnh diện!”

Sau đó mỗi người một việc, cuối cùng cũng tìm được lối vào mộ. Nhưng nói cũng kỳ quái, lối vào này không khó tìm như mọi người nghĩ, họ tìm thấy hai khối đá xanh ở một gò đất được đắp

cao lên.

Sau khi cạy phiến đá, một đợt khí lạnh lùa ra, khiến Vương An Bắc không nhịn được mà rùng mình. Ông không khỏi nhớ lại lời sư huynh nói lúc trước, sườn núi Vọng Bắc, sường núi vong* Bắc.

*Chết.

Trong lúc ông ta còn đang ngẩn người, Tứ sư đệ của ông ta đã nhảy xuống, Vương An Bắc nhìn theo bóng lưng đó, chợt có dự cảm chẳng lành…

Lúc Tứ sư đệ nhảy xuống có cầm một đoạn nến cháy, miệng nhịn thở, ông ấy ở trong đó chừng một hơi thuốc thì thò đầu ra ngoài cửa hang.

“Thế nào rồi?” Vương An Bắc và mấy người khác đi đến hỏi.

CHƯƠNG

MỘ CHỦ THẦN BÍ

Có lẽ là do nín thở lâu nên sắc mặt Tứ sư đệ hơi tái, nhưng cũng bình thường lại ngay. Ông ấy nhẹ nhõm nói với họ: “Trong này là một cái hố rất sạch sẽ.”

“Hố sạch” là từ lóng của dân trộm mộ, ý là không có cơ quan bảo vệ gì bên trong. Nếu như là “hố bẩn” thì ngược lại, có rất nhiều cơ quan mai phục.

Năm huynh đệ Vương An Bắc, ai cũng có tuyệt chiêu riêng của mình. Sư phụ họ thường khuyên rằng, người kiếm cơm nhờ trộm mộ không thể đơn thương độc mã, nhất định phải có người hợp tác mới trở ra an toàn được.

Vì thế, sư phụ đã truyền thụ từng tuyệt kĩ cho mỗi người, cũng vì mong muốn huynh đệ có thể đồng tâm, đừng vì lợi ích mà nghi ngờ lẫn nhau vô căn cứ. Tứ sư đệ xuống động đầu tiên am hiểu Kỳ Môn Độn Giáp*, nên mỗi lần xuống mộ, ông ấy đều là người đi đầu tiên. Nếu phát hiện ra cơ quan, ông ấy sẽ dùng tuyệt chiêu đặc biệt để loại bỏ.

*Kỳ Môn Độn Giáp là môn khoa học cho ta biết được thời điểm nào, phương vị nào sự ảnh hưởng của điện từ trường đó sẽ có lợi cho ta và phương vị nào sẽ bất lợi cho ta, rồi ta có thể dựa vào đó

cải thiện vận mệnh của ta cho từng thời điểm.

Kỳ Môn Độn Giáp là một môn cổ học tinh hoa của người Trung Hoa được phát minh vào khoảng 5000 trước đây. Từ thời Hoàng Đế lập quốc đã được sử dụng trong trận chiến với Si Vưu. Sau này, được các Thánh hiền khác như Thái Công, Lã Vọng, Trương Lương, Gia Cát Lượng Khổng Minh, Lưu Bá Ôn,... phát triển và hoàn chỉnh thêm. Thời xưa, chủ yếu được dùng trong đấu tranh chính trị và quân sự. Hiện nay, Kỳ Môn Độn Giáp đã được áp dụng rất rộng rãi trong mọi lĩnh vực của đời sống hàng ngày.

Ông ấy đã nói trong mộ không có cơ quan thì chắc chắn là không. Nên mọi người yên tâm, nhảy hết xuống mộ…

Vương An Bắc vừa xuống, đã cảm thấy ngôi mộ này rất bất thường. Trong hầm mộ tối tăm lại có một bức bích họa, mà không đề một chữ nào cả! Thứ này cũng thật khác lạ.

Người thời xưa thường thích đời sau ca tụng công đức lớn lao cả đời của mình, nên viết quá lên được bao nhiêu thì càng tốt. Nhưng đây là lần đầu tiên, họ trông thấy ngôi mộ chẳng có lấy một chữ nào.

Đi xuyên qua mộ, nhóm Vương An Bắc nhìn thấy một cánh cửa đá ở tiền điện, trên đó có khắc Bàn Long chín đầu, mỗi đầu đều rất dữ tợn, oai hùng. Những kiểu cửa mộ thế này thường có nắm cửa, đương nhiên cũng có tác dụng như tay nắm nắp quan tài.

Tứ sư đệ nhanh nhẹn bò lên cửa mộ. Ông ấy khẽ gõ vào cửa đá như đang tìm gì đó. Đột nhiên, một nơi có tiếng gõ khác với những chỗ còn lại, chắc là bên trong rỗng.

Tứ sư đệ chợt lấy một thanh dao thép ra, ông gõ mạnh xuống chỗ vừa rồi. Tiếng cạch vang lên, không ngờ cửa đá kia lại mở ra. Tứ sư đệ dòm lướt vào trong, sau đó nói với nhóm Vương An Bắc: “Sau cửa có quả cầu đá, hình như được khảm dưới đất.”

“Quả cầu lớn bao nhiêu? Một mình đệ có thể lấy ra được không?” Đại sư huynh đứng dưới lo lắng hỏi.

Tứ sư đệ cười cười nói: “Không lớn lắm, chắc không thành vấn đề. Mọi người đợi ở ngoài thêm một lát nữa, đệ chui vào thử xem!” Nói xong, Tứ sư đệ thi triển Súc Cốt Công*, chui vào trong cái lỗ có bán kính chưa đến 0.3m kia.

* Súc Cốt Công: phép hoạt hóa gân, cơ, xương khớp, có khả năng co rút gân xương khiến người mềm oặt, dễ dàng thu nhỏ người lại.

Đại sư huynh thấy ông ấy vào rồi thì thở phào, nhưng vẫn không yên lòng nói: “Đệ cẩn thận chút!”

“Yên tâm đi…” Giọng nói của Tứ sư đệ bị chặn sau cánh cửa đá, tim mọi người đều vọt hết lên cổ. Nếu có chuyện gì xảy ra bên trong, đúng là có thần tiên cũng khó cứu.

Lúc mọi người đang lo sợ bất an, chợt nghe tiếng quả cầu đá vang lên sau cửa. Ngay lúc đó, một tiếng “cách” vang lên, cửa đá từ từ mở ra bên trong.

Mọi người thấy thế thì góp sức đẩy từ bên ngoài vào. Cuối cùng cánh cửa đá nặng nề này cũng được mở được khe hở cho một người chui qua. Mọi người lần lượt lách vào trong.

Vừa vào tiền điện, chợt thấy mấy con ngựa đá uy phong lẫm liệt, còn cả ít binh khí và áo giáp. Xem ra lúc còn sống, chủ ngôi mộ cổ này có lẽ là một võ tướng chiến công hiển hách.

Vương An Bắc tỉ mỉ đánh giá những vật được chôn cùng, không phát hiện ra thứ gì có giá. Vào lúc đó, những thứ này đều chỉ là vài thứ đồng nát với họ thôi, chẳng đáng mấy tiền.

“Đi thôi, trong này không có đồ quý. Chúng ta vào điện xem thử…” Đại sư huynh nói với mọi người.

Những người kia gật đầu, đi theo Đại sư huynh đến cửa ra vào điện.

Cửa đá trong điện nhỏ hơn ngoài mộ một chút, nhưng những thứ được điêu khắc thì có ý nghĩa hơn. Mấy bức tranh đá này thể hiện, khi còn sống chủ ngôi mộ đã từng tham gia vài trận chiến, thậm chí còn vẽ cảnh ông ta giết tù binh.

Nhìn bức vẽ này, có thể thấy lúc sinh thời, vị chủ mộ này là kẻ hung ác. Bốn chữ giết người như ngóe hoàn toàn xứng với ông ta! Còn có một điều rất kỳ lạ, trong bích họa, đa phần đều chỉ vẽ nghiêng mặt vị chủ mộ này, không có bức họa nào chính diện cả.

“Chắc là ông ta rất xấu xí, nếu không thì sao tới già vẫn không dám lộ mặt chứ?” Nhị sư huynh nói đùa.

Đại sư huynh nghe thế thì nghiêm mặt nói: “Lão Nhị, bớt nói lời vô ích đi. Đệ đã quên sư phụ dặn gì rồi à?”

Mặt Nhị sư huynh đỏ lên, cười làm lành: “Nhớ mà! Nhớ chứ! Đệ xin cam đoan, từ giờ trở đi sẽ không nói lung tung nữa.”

Nhị sư huynh này cái gì cũng tốt, chỉ là hay nói linh tinh, vì chuyện này mà sư phụ đã mắng ông ấy rất nhiều lần. Tuy bọn họ làm cái nghề tổn hại âm đức, nhưng vẫn có rất nhiều điều kỵ khi vào mộ.

Nói trắng ra là kiểu: Bạn đến nhà người ta trộm đồ, lại còn chửi chủ nhà đó. Bạn nghĩ chủ nhà sẽ khách sáo với bạn à? Nên sư phụ đã dặn dò họ “Sau khi vào mộ, tuyệt đối không được nói gì bất kính với chủ mộ… Nếu không, dù không thoát ra toàn thây được thì cũng đừng trách người khác”.

Đại sư huynh thấy Nhị sư đệ đã biết sai nên cũng không trách móc nữa. Dù sao bây giờ cũng không phải trên mặt đất, phải cảnh giác cao độ. Quỷ mới biết liệu có cơ quan nào đột nhiên lao ra không.

Lúc này, mọi người cùng cẩn thận quan sát cánh cửa đá này. Dù nó không có hùng tráng như ở tiền điện, nhưng lại khó mở hơn nhiều. Trên cánh cửa không có tay cầm, cũng chẳng có cổng vòm, chỉ có hai bức tranh đá lồi ra.

Tứ sư đệ cũng cau mày, chẳng biết nên ra tay từ đâu. Bất chợt, Vương An Bắc đứng bên cạnh "Ồ" lên, mọi người quay đầu, nhìn về phía ông.

Vương An Bắc đứng thứ ba trong nhóm, vừa hay là ở chính giữa, cũng là người được sư phụ yêu thích nhất trong mấy đồ đệ. Vì thế, ngoại trừ bản lĩnh riêng, ông còn có ít tài lẻ của mấy sư huynh đệ khác. Vậy nên trong lúc mọi người còn chưa biết mở cánh cửa đá này ra thế nào, ông đã phát hiện ra điểm đặc biệt trên cánh cửa.

"Mọi người có nhận ra, mấy bức họa trên cửa này đều có một đặc điểm chung không?" Vương An Bắc chỉ vào bức họa, hỏi bọn họ.

Họ nhìn một lúc rồi lắc đầu, không nhận ra. Lúc này, Vương An Bắc chỉ tay vào chuôi của thanh bảo kiếm mà chủ mộ cầm trong bức tranh, hình như ở đó hơi nhô lên, không mấy nổi bật.

Nghe ông nói vậy, mấy sư huynh đệ còn lại mới nhận ra, quả thật trên bức tranh nào cũng có. Lúc này Tứ sư đệ chạm nhẹ vào một chỗ lồi ở đó, quả nhiên là hoạt động thật, chắc đây là một cơ quan.

CHƯƠNG

NGƯỜI ĐÀN ÔNG CHÔN CÙNG

Vương An Bắc cẩn thận xem mấy chỗ lồi không nổi bật, rồi nói với mọi người: “Nếu mở sai cơ quan, không làm tốt thì sẽ có biến cố, mọi người phải cẩn thận.”

Tứ sư đệ nghe thế thì thầm tính toán xem phải mở cánh cửa đá này thế nào. Với kinh nghiệm trước đây của mình về loại cơ quan thế này, nếu không mở theo thứ tự hoặc quy luật, thì sẽ phải làm cùng lúc thì mới mở được.

“Làm thế nào bây giờ? Nắm chắc được bao nhiêu?” Đại sư huynh hỏi.

Tứ sư đệ ngẩng đầu, cười ha hả: “50%!”

Lòng Vương An Bắc nặng nề, chỉ 50% thôi, vậy khả năng làm sai là một nửa rồi! Nhưng nghề như họ, chắc được 50% đã là giỏi rồi. Thế là, ông nói với Tứ sư đệ: “Được, 50 thì 50. Đệ nói xem phải mở thế nào đây?”

Tứ sư đệ ngẫm nghĩ rồi nói: “Vừa rồi đệ đã đếm thử, có tổng cộng 5 chỗ nhô lên trên cửa. Cả nhóm chúng ta, mỗi người đặt tay lên đó, nghe hiệu lệnh của đệ, rồi cùng ấn xuống!”

Mọi người nhìn nhau, sau đó đặt hết tay lên những chỗ nhô lên…

“Ấn!” Tứ sư đệ ra lệnh, mọi người đồng loạt ấn xuống.

Cửa đá vang lên hai tiếng “ken két”, sau đó lại yên lặng như tờ.

Mọi người đều choáng váng, chẳng nhẽ xui vậy thật à, dính vào 50% xui xẻo kia?

Ngay lúc ai nấy đang toát mồ hôi, thì chợt nghe tiếng khóa sắt bị kéo sau cửa, là cơ quan nào đó đã được mở ra.

“Mọi người cẩn thận, thấy không ổn thì mau rút lui ra ngoài!” Đại sư huynh kêu lên.

Chẳng ngờ, ngay lúc căng như dây đàn chờ biến cố, thì cánh cửa đá vừa nãy còn kín mít đột nhiên bắt đầu lui về trong. Ngay sau đó, cửa đá từ từ mở ra thật!

Mọi người vui mừng, nếu không phải đang ở trong mộ, chắc họ sẽ kêu hoan hô mất.

Tuy cánh cửa đá đã mở ra, nhưng bên trong lại đen kịt, thỉnh thoảng, lại có từng cơn khí lạnh thấu xương tràn ra. Đại sư huynh lấy chiếc bật lửa luôn cầm theo ra, bước vào đầu tiên…

Diện tích bên trong khoảng gần bằng ở tiền điện, nhưng chẳng nhìn thấy gì cả, đúng là quá tối. Chỉ bằng chiếc bật lửa nhỏ vốn không thể nhìn rõ được.

Vì thế, Đại sư huynh tìm kiếm quanh điện, chắc chắn là có những thứ để thắp sáng. Quả nhiên, ông ngửi thấy mùi dầu hỏa trên cây cột ở trong điện.

Đại sư huynh ngẩng đầu nhìn, thấy trên bốn cây cột quanh điện đều treo bốn bát đèn dầu. Vì thế, ông lấy bật lửa đang cầm để đốt một trong số đó. Đột nhiên tiếng “phừng phừng phừng” vang lên, ba cái bát còn lại cũng cùng sáng lên. Xem ra dưới bốn chiếc đèn này có cơ quan liên kết với nhau.

Những người kia thấy Đại sư huynh đốt đèn trong điện thì làm

theo, vì thế tất cả đèn trong điện đều được đốt sáng. Cảnh vật xung quanh lập tức hiện ra…

Trong điện được bày các loại rương gỗ cỡ lớn, còn có một vạc rượu lớn cao đến nửa người! Họ thấy mấy chiếc rương thì sáng hết cả mắt. Chắc chắn nó có chứa mấy món chôn cùng đáng giá!

Vương An Bắc là người đi tới đầu tiên, ông lấy con dao nhỏ nạy, khóa đồng bị mở ra ngay. Mọi người quây lại xem, thấy trong đó đầy ắp những thỏi bạc!

Mọi người đều thất vọng, nếu là thời trước thì mấy thứ này chắc chắn là tiền. Nhưng bây giờ đã là dân quốc, trên thị trường không còn dùng bạc để lưu thông từ lâu rồi. Một cái rương lớn như vậy chắc chắn rất nặng, họ vất vả ôm mấy thứ này vượt trắc trở để về, chắc chắn là không có lời!

“Tôi không tin là chẳng có thứ gì khác, mở tiếp!” Vương An Bắc nói với vẻ mặt không cam lòng.

Vì thế, mọi người nhanh chóng mở hết những rương gỗ kia ra. Kết quả, nếu không phải bạc, thì cũng chỉ là binh thư các loại, chẳng có thứ nào hợp ý.

Lúc này, Đại sư huynh lấy đồng hồ bỏ túi ra nhìn. Đã 3 giờ sáng rồi, bọn họ phải ra ngoài trước khi trời hửng sáng, đến lúc đó, dù có tìm được bảo bối hay chăng thì cũng không thể ở thêm nữa!

“Đi, ra sau điện, không phải trong quan tài cũng đều là bạc chứ?” Nhị sư huynh căm giận nói.

Vương An Bắc đứng trong điện, nhìn chung quanh rồi nói: “Hai điện thờ phụ ở phía Nam và Bắc chắc chắn là nữ quyến chôn cùng. Có lẽ trong quan tài còn có mấy món trang sức đáng tiền…”

Mọi người nghe thế thì thấy vui vẻ, cuối cùng lần này cũng không uổng công rồi.

Họ đến điện thờ phụ ở hướng Nam trước, cửa điện để mở, có lẽ để tiện cho chủ mộ đi lại. Dù sao ngôi mộ này cũng được xây dựng như phòng ở khi còn sống, bạn cũng đâu thể vào phòng vợ mình, mà vẫn phải lấy chìa khóa để mở cửa được!

Kết quả là, sau khi đi vào mới thấy nơi này được bày biện cực kỳ đơn giản, hoàn toàn không giống khuê phòng của phái nữ, mà trông giống của… đàn ông hơn?! Trên tường treo đầy tranh chữ, cực kì giống phòng của thư sinh.

Phía Bắc của điện thờ có đặt một cỗ quan tài sơn màu đen, trông rất bình thường, chẳng hề giống đãi ngộ mà vợ của mộ chủ nên có. Họ đến gần nhìn, phía sau quan tài đen còn treo mấy bộ đồ. Nhìn kĩ lại, thì đúng là quan phục của đàn ông!

Mọi người choáng váng, tình huống gì thế này? Người đàn ông này là ai? Sao lại xuất hiện trong điện thờ phụ của chủ mộ?

"Có phải chủ mộ này là một người phụ nữ không?" Sư đệ nhỏ nhất lo lắng hỏi.

Vương An Bắc nghe thế thì suy sụp: "Đệ thấy bên ngoài kia là những thứ được chôn cùng phụ nữ à? Không biết suy nghĩ!"

Bị Vương An Bắc mắng, tiểu sư đệ cũng uất ức nói: "Nếu không phải là nữ, thì sao trong điện thờ phụ lại có đàn ông chôn cùng?"

Họ cũng chẳng hiểu ra sao, nhưng vào được rồi thì cũng không thể chưa mở quan tài mà đã đi chứ? Quan tâm quái gì việc người kia là nam hay nữ, mở quan tài ra đã rồi nói. Quan tài trong những ngôi mộ lớn thế này thường có khá nhiều thứ tốt…

Ngũ sư đệ là cao thủ mở quan tài, cực kỳ am hiểu việc cướp báu vật. Ông đến chỗ quan tài đen, cẩn thận quan sát cấu tạo của nó, rồi nhẹ nhõm nói với họ: "Quan tài này rất bình thường, cứ cạy ra là được. Chắc chắn bên trong không có ám khí gì!"

Mọi người nghe thế thì yên lòng, cũng to gan cùng mở nắp quan tài ra. Chẳng bao lâu sau, chiếc quan tài màu đen này đã bị cạy được.

Sau đó, họ thấy một người đàn ông mặc quan phục thời nhà Thanh, dáng người gầy gò nằm bên trong. Đại sư huynh là người học rộng tài cao nhất nhóm, nhìn bổ phục* của người đàn ông, thì nhận ra ngay người này cũng chỉ là một quan văn Tứ phẩm.

* Bổ phục là một miếng vải gọi là bổ tử có thêu hoa văn, ở trước ngực và sau lưng, tượng trưng cho các cấp quan khác nhau

CHƯƠNG

MẶT NẠ VÀNG

Nhưng người này có tài đức gì mà được chôn cùng với một Vương gia? Có nghĩ thế nào cũng thấy chuyện này không hợp lý mà? Hơn nữa, điều khiến người ta ngạc nhiên và lấy làm lạ hơn chính là, vị quan Tứ phẩm bình thường này lại đeo một mặt nạ bằng vàng!

Ngũ sư đệ thử xem xét, lại nhận ra chiếc mặt nạ này dán chặt lên má của thi thể, không biết được khảm bằng thứ gì. Nhìn từ bên ngoài, không thể thấy được chút da mặt nào hết.

“Đây là cái gì thế?” Nhị sư huynh giật mình hỏi.

“Có thể là thứ gì được, nói năng cẩn thận một chút.” Đại sư huynh mất hứng nói.

Nhị sư huynh nghe thế thì chắp tay trước ngực, nói với người đàn ông trong quan tài: “Vị tiền bối này, không phải tiểu nhân cố ý mạo phạm đâu, xin ngài đừng trách!”

Vương An Bắc thấy Ngũ sư đệ mãi mà không lấy chiếc mặt nạ bằng vàng đó xuống, thì sốt ruột hỏi: “Sao thế? Có lấy được mặt nạ xuống không?”

Ngũ sư đệ quan sát một lúc lâu, mồ hôi đầy đầu.

“Tam sư huynh, không phải là đệ không muốn gỡ nó xuống, nhưng thật sự không nhận ra thứ này được khảm trên mặt ông ta

như thế nào. Nếu mạnh tay cố gỡ ra, chỉ sợ sẽ làm hỏng mặt thi thể này!”

Vương An Bắc nghe xong liền biết là không được. Sư phụ đã từng lập ra quy tắc, bất kể vào ngôi mộ kiểu gì, bất kể là có lấy được báu vật hay không, thì đều không được làm hỏng di thể của chủ mộ dù chỉ một chút.

Mặc dù không phải chưa từng có dân trong nghề làm như thế, nhưng cuối cùng đều chết không được yên thân. Nên lúc nhận bọn họ vào môn phái, sư phụ đã giảng giải kĩ vài quy tắc trước. Một khi làm trái, sẽ bị trục xuất khỏi sư môn ngay lập tức!

Vương An Bắc cẩn thận nghiên cứu mãi, nhưng lại không có cách nào gỡ nó xuống một cách hoàn hảo.

Ông trầm tư một lúc, rồi đành không cam lòng nói: “Đi thôi, chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa. Đi thẳng ra sau điện, đệ không tin trong quan tài của chủ mộ này không có thứ gì tốt!”

Thế là, mọi người rời khỏi điện thờ phụ phía Nam, đi tới trước cửa hậu điện. Quả nhiên cũng như dự đoán, trên cửa đá không có bất cứ cơ quan gì, đẩy nhẹ là đã mở ra được.

Lúc bước vào, bên trong rất tối, mọi người mò được hai ngọn đèn chế tác rất khéo léo đẹp đẽ ở cạnh cửa, xem ra là đồ thường dùng trong hoàng gia. Họ thắp đèn lên, cảnh vật trong hậu viện hiện ra trước mắt.

Không ngờ vừa có ánh sáng, một chiếc bình phong bằng ngọc thạch cực lớn, cao khoảng 2m bất chợt hiện ra trước mặt họ…

“Tảng ngọc bích lớn như vậy, lấy bừa một miếng cũng được kha khá nhỉ?” Tứ sư đệ cảm khái nói.

Nhưng Đại sư huynh lại lắc đầu: “Một tấm bình phong bằng ngọc tốt như thế, nếu để đệ cắt một góc thì mới chẳng còn đáng

giá gì nữa.”

Lúc này, mấy người khác cũng xúm lại, trên tấm bình phong này được khắc đầy chữ Mãn tộc.

Trong nhóm, người có thể đọc được chữ Mãn này cũng chỉ có Đại sư huynh.

Vì thế, Vương An Bắc hỏi: “Đại sư huynh, trên đó ghi gì thế?”

Đại sư huynh lại bật lửa lên dí sát vào, cẩn thận nhìn chữ khắc đầy trên đó, chợt ông giật mình.

Vương An Bắc thấy Đại sư huynh còn phải xem thêm một lát, bèn vòng ra sau tấm bình phong. Ở đó có một chiếc quan tài bằng gỗ lim, nhìn kiểu thì rất giống của chủ mộ.

Bên cạnh quan tài gỗ lim, có một bộ áo giáp bằng đồng rất nặng, bên hông đeo một thanh kiếm Long Tuyền tuyệt đẹp. Xem ra lúc còn sống, vị chủ mộ này là một võ tướng thiện chiến.

Lúc này, Đại sư huynh cũng đã đọc được kha khá, bèn đi vòng ra sau bình phong cùng mọi người. Vương An Bắc nghe tiếng thì quay lại nhìn: “Sao rồi? Trên tấm bình phong đó viết cái gì?”

Đại sư huynh đến trước quan tài gỗ lim, khẽ chạm vào nắp quan tài, rồi quay sang nói với Vương An Bắc: “Trên đó viết vài công đức và một chuyện mà mộ chủ làm sai lúc còn sống…”

“Làm sai! Sai chuyện gì?” Vương An Bắc nghe thế thì hỏi với vẻ khó tin.

Người thời xưa đều thích khắc vài công đức lúc còn sống lên mộ, thật sự rất hiếm người viết về sai lầm của mình ở trong đó. Đương nhiên cũng có tình huống như thế, nhưng cũng đều chẳng phải người bình thường gì!

Đại sư huynh nhìn cách bài trí trong hậu điện, rồi cảm khái: “Không ngờ hôm nay chúng ta đặt trúng một ván bài lớn rồi!”

Mấy huynh đệ nghe thế thì vui mừng ra mặt. Dù sao đây cũng là lần đầu họ nhìn thấy ngôi mộ cao quý như thế, nói không kích động thì là giả!

Nghe Đại sư huynh nói, chủ nhân ngôi mộ này là một Khắc Cần Quận Vương đời thứ sáu, có thể nói lúc còn sống đã lập được nhiều chiến công hiển hách. Chỉ tiếng là ông ta mất sớm lúc còn tráng niên, chưa đến 40 tuổi đã chết vì bệnh. Về phần chuyện làm sai ghi trên bình phong ngọc cũng là tiếc nuối cả đời của ông ta.

Vị Khắc Cần Quận Vương này tên là Ái Tân Giác La Huyền Lý, ông ta có một người em gái ruột tên là Diệp Lan. Cô ấy có diện mạo cực kỳ xinh đẹp, cơ thể trời sinh có mùi hương lạ, rất được Huyền Lý yêu chiều. Sau đó ông ta còn gả nàng cho cấp dưới mà mình tin cậy nhất – Đoàn Tử Ngọc.

Đoàn Tử Ngọc này vốn là người Hán. Nhẽ ra hai tộc Mãn Hán không thể thông hôn, nhưng Diệp Lan lại không chịu lấy ai khác ngoài Đoàn Tử Ngọc. Về sau, Huyền Lý đành cải Hán nhập Kỳ cho Đoàn Tử Ngọc, mới để đứa em gái cưng của mình được như mong muốn.

Không ngờ đời không như là mơ, Đoàn Tử Ngọc này tính tình kiêu ngạo, dù cận kề cái chết cũng không muốn cải Hán nhập Kỳ. Nhưng Huyền Lý lại vì Diệp Lan mà dùng hết mọi thủ đoạn để ép buộc, khiến Đoàn Tử Ngọc buồn bực sầu não mà chết, cuối cùng Diệp Lan cũng tự sát theo chồng…

Sau đó, Huyền Lý xây dựng một lăng mộ ở Bạch sơn Hắc thủy* cho Diệp Lan, cũng chôn hết những thứ quý giá mà nàng yêu thích khi còn sống, dùng cách đó để bù đắp lại nỗi áy náy.

*Bạch sơn Hắc thủy: Núi Trường Bạch và sông Hắc Long.

Vương An Bắc nghe Đại sư huynh giải thích đoạn văn viết trên bình phong kia xong, thì thấy hơi nghi ngờ. Ông nhanh chóng đi

qua điện thờ phụ ở hướng Nam, cẩn thận quan sát tranh chữ dán đầy tường, thấy lạc khoản trên đó đều là của Đoàn Tử Ngọc!

"Không đúng! Nếu em gái ông ta yêu Đoàn Tử Ngọc, vậy sao lại không chôn y cùng với nàng ấy, mà lại chôn trong điện thờ phụ của anh vợ?" Vương An Bắc khó hiểu, hỏi.

Đại sư huynh phẩy tay với ông ta: "Trong mười câu của mấy người thời xưa này, có ba câu thật là đã tốt rồi. Bây giờ đừng quan tâm nhiều như thế, cứ mở quan tài trong hậu điện, xem có thứ gì tốt đã rồi nói!"

Mọi người lại quay về quan tài gỗ lim trong hậu điện, Ngũ sư đệ nghiên cứu kết cấu của quan tài xong, thì cẩn thận mở nắp.

Lúc này Vương An Bắc cũng nín thở, chăm chú nhìn nắp quan tài từ từ bị mở ra, chỉ sợ có một mũi tên bất chợt bắn ra. Ai ngờ mở nắp xong mà mọi thứ vẫn yên bình, cũng không có nguy hiểm như đã dự liệu.

Mọi người thăm dò nhìn vào quan tài, di hài của một người đàn ông mặc trang phục tím thêu hoa vàng, phía trước thêu một con rồng vàng năm vuốt. Bổ phục trước ngực ông ta là bàn long năm đầu, được thêu bằng kim tuyến, đây chính là Khắc Cần Quận Vương – Ái Tân Giác La Huyền Lý.

CHƯƠNG

LÃO TỨ MẤT TÍCH

Có lẽ do chiếc quan tài gỗ lim này, nên di thể của vị Khắc Cần Vương này không bị thối rữa, nhưng cũng bị khô lại chỉ còn mỗi lớp da. Làn da co sát lại khiến miệng thi thể há to, trông rất dữ tợn. Trên lớp da tím xanh cũng đầy vết hoen của tử thi.

Vương An Bắc cẩn thận nhặt đồ bồi táng trong quan tài, nhưng khiến ông ta thất vọng là trừ mấy thanh đao ngắn, cùng với vài thứ trang sức tùy thân ra thì cũng chẳng còn gì nữa.

"Xem ra, Huyền Lý này đã chôn hết những thứ đáng giá theo em gái mình rồi, còn bản thân thì chỉ có những thứ vô giá trị này." Nhị sư huynh phàn nàn.

Ngũ sư đệ khó tin: "Sao lại thế được? Một Vương gia thân phận lớn thế này mà lại không có thứ gì đáng giá chôn cùng à? Chắc chắn là ở điện thờ phụ phía Bắc! Vừa rồi trong điện thờ phụ phía Nam cũng không phải vợ ông ta, vậy chắc là ở phía Bắc rồi. Với thân phận của ông ta, cho dù không có gì trong quan tài của mình, thì chắc cũng phải có đồ trang sức cho vợ chứ!"

Mọi người nghe xong cũng thấy có lý, thế là họ chỉ lấy hai miếng ngọc bội bên hông Huyền Lý, rồi đậy kín nắp quan tài lại như cũ.

Lúc vào điện thờ phụ ở phía Bắc, thì thấy cửa đá đang đóng. Mọi người lập tức nghĩ ngay có thể trong này có bảo bối gì đáng giá, nên đều sáng bừng mắt. Hơn nữa, cửa đá này cũng không khó mở, bằng tài năng của Tứ sư đệ, chắc hẳn sẽ không thành vấn đề.

Lúc này, Đại sư huynh lại nhìn đồng hồ, còn chưa tới nửa tiếng nữa là trời sẽ hửng sáng: “Không còn thời gian nữa, lão Tứ, lên mở cửa mau đi!”

Tứ sư đệ lập tức leo lên, trên phiến đá đó có hoa văn chạm kiểu rỗng, có thể nhìn vào trong. Tứ sư đệ nửa treo người nhìn vào, rồi hít một hơi lạnh.

“Sao thế? Trong đó thế nào?” Vương An Bắc sốt ruột hỏi.

Ai ngờ, Tứ sư đệ vui mừng nói: “Trong đó toàn là đồ tốt! Chỉ lấy bừa ra cũng đủ cho chúng ta ăn vài năm!”

Đại sư huynh nghe xong thì hỏi ông ấy: “Cửa khóa bằng cái gì? Có dễ mở không?”

Tứ sư đệ không trả lời ngay, mãi mới nói: “Cũng chẳng phải cơ quan gì lợi hại lắm, có lẽ là tay nắm trên quan tài đá!”

“Tay nắm trên quan tài đá?” Vương An Bắc nghe vậy thì biến sắc, thầm than không hay, cánh cửa này không dễ mở.

Vì thời gian cấp bách, nên Tứ sư đệ cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng đập nát tảng đá rỗng kia, rồi dùng Súc Cốt Công để chui vào. Mọi người ở ngoài nghe thấy tiếng chân Tứ sư đệ chạm đất, nhưng trừ âm thanh đó ra thì chẳng còn gì nữa cả…

“Lão Tứ, một mình đệ có đẩy được không? Có cần một người vào giúp không?” Đại sư huynh ở ngoài hỏi lớn.

Nhưng Đại sư huynh đợi mãi, vẫn không nghe thấy ai trả lời bên trong.

“Lão Tứ! Đệ có nghe bọn huynh nói không?” Nhị sư huynh bất

an hỏi.

Bên trong vẫn yên tĩnh, chẳng hề có chút âm thanh nào…

“Không đúng, chắc chắn đã có chuyện gì rồi! Đệ lên trên nhìn thử, mọi người khoan hẵng làm loạn!” Vương An Bắc nói với những người khác.

Vương An Bắc chính là người có thể dự bị vào bất cứ lúc nào, bất kể là ai, nếu tạm thời có tình huống gì, ông sẽ lên thay thế người đó. Giờ đây, Tứ sư đệ chỉ vừa vào một lát đã không lên tiếng nữa, ông không thể cứ chờ đợi như vậy.

Vì thế, Vương An Bắc nhún ngươi nhảy lên cửa đá, sau đó cũng nhìn vào chỗ Tứ sư đệ vừa đập nát. Tuy ánh sáng bên trong khá u ám, nhưng vẫn có thể thấy được chiếc quan tài đá cực lớn nằm ngay sau cửa đá.

“Lão Tứ? Đừng đùa nữa, trời sắp sáng rồi!” Vương An Bắc nói khẽ vào trong, nhưng vẫn chẳng hề có tiếng đáp lại.

Vương An Bắc biết thời gian không còn nhiều nữa, mặc kệ lão Tứ xảy ra chuyện gì, ông vẫn phải xuống xem thử mới được. Nghĩ đến đó, ông hít sâu một hơi, dùng Súc Cốt Công để chui vào.

Ông không luyện được Súc Cốt Công đến tầm như Tứ sư đệ, nên vất vả lắm mới chui vào được, còn suýt ngã lăn xuống. Sau khi nhảy xuống, ông lấy lại thăng bằng rồi lôi bật lửa ra rọi bốn phía.

Trong điện thờ phụ này đúng như lời Tứ sư đệ nói, thật sự có rất nhiều thứ đáng giá. Nhất là trang sức của phụ nữ, có thể nói, trân châu, phỉ thúy, cần gì có nấy! Còn có vài bộ vũ khí bằng vàng xa hoa vô cùng, khiến Vương An Bắc nhìn mà hoa mắt.

Chẳng lẽ vừa rồi lão Tứ thấy những thứ này nên mới bị mê hoặc? Nghĩ đến lão Tứ, Vương An Bắc vẫn có linh cảm chẳng lành. Tuy lão Tứ còn trẻ, nhưng sẽ không làm bừa trong lúc làm việc.

Bây giờ mãi mà đệ ấy vẫn chưa ra, chỉ e đã gặp chuyện gì…

Vương An Bắc quay lại nhìn cửa, bây giờ chỉ đành mở nó ra trước, đợi họ vào rồi nghĩ cách sau.

Chắc chắn ông không đẩy nổi quan tài đá ở sau cửa, nhưng phải có cơ quan gì đó khống chế. Nếu mình có thể tìm thấy, thì sẽ dễ dàng mở cửa đá ra.

Vương An Bắc nghĩ thế, bèn cẩn thận xem xét chung quanh cửa đá, nhìn thấy hai con thú nhỏ bằng đá đứng ở hai bên, xem ra là hai con sư tử nhỏ. Một trong hai con giẫm vào hòn đá rất tròn dưới chân, thu hút sự chú ý của Vương An Bắc.

Ông bước đến, từ từ ngồi xuống, đẩy nhẹ viên đá tròn kia. Nhận ra có thể đẩy được, ông cũng không nghĩ gì mà ra tay mạnh hơn. Tiếng "Ken két" vang lên, chiếc quan tài vừa nãy còn đè chặt cửa, bây giờ đã lui ra sau từng chút một.

Vương An Bắc cúi đầu nhìn, phát hiện dưới quan tài còn có hai đường cáp, có thể trượt dần đi! Quan tài di chuyển, cửa nhanh chóng bị nhóm Đại sư huynh đẩy từ bên ngoài vào.

Sau khi vào, họ đốt hai bó đuốc lên, lập tức chiếu sáng cả khu điện thờ phụ phía Bắc. Nhưng lùng sục khắp nơi, họ vẫn không thấy Tứ sư đệ đâu.

"Đúng là gặp ma rồi, lão Tứ đâu? Cũng đâu thể biến mất vào không khí được?" Nhị sư huynh lại nói năng linh tinh.

"Lão Nhị, đệ còn sức nói lung tung thì chi bằng cẩn thận tìm xem. Chắc chắn lão Tứ trúng chiêu gì rồi, bây giờ việc khẩn cấp là tìm được nó, nếu chậm trễ… chỉ e là nguy hiểm!" Đại sư huynh răn dạy.

Mọi người biết Đại sư huynh nói rất đúng, nhất định phải tìm ra lão Tứ ngay! Nhưng đã tìm rất nhiều lần, mà vẫn không thấy bóng

lão Tứ đâu.

Đột nhiên, vẻ mặt Vương An Bắc nghiêm trọng. Ông chợt nghĩ ra có một nơi bọn họ vẫn chưa tìm, chính là trong quan tài đá đè cửa lúc nãy!

Khi ông nói suy nghĩ này, vẻ mặt Đại sư huynh cũng trở nên khó coi. Nếu lão Tứ ở trong quan tài đó thật, chỉ e là lành ít dữ nhiều.

"Làm sao bây giờ? Mở nắp quan tài à?" Vương An Bắc hỏi Đại sư huynh, ông ta chợt không nghĩ được ý gì.

Đại sư huynh do dự vài giây, rồi gật đầu nói: "Mở quan tài!"

CHƯƠNG

KHÔNG LỐI THOÁT

Cỗ quan tài này không giống hai cái trước, nó không chỉ lớn hơn rất nhiều, mà còn dán đầy bùa trấn thi hàng quỷ ở trên!

Việc này cho thấy, lúc chôn thi thể, đã xuất hiện thi biến…

Vương An Bắc cau mày nhìn cỗ quan tài, lo lắng không biết nên mở nó ra thế nào. Ngũ sư đệ cũng đi quanh nó mấy vòng, nhưng vẫn chẳng có đầu mối.

Cuối cùng vẫn là Đại sư huynh tỉnh táo. Ông ta nói: “Không biết mở thế nào thì cứ cạy nó ra, không cần nghĩ nhiều thế, cứu người quan trọng hơn!”

Mọi người thấy Đại sư huynh nói thế, thì nhanh chóng chuẩn bị cạy nắp quan tài, trừ bùa trấn thì cũng không còn gì khác trên đó. Nếu xem từ độ khó mở nắp quan tài, chỉ e sẽ nặng hơn những quan tài khác. Nhưng bốn người họ cùng hợp sức, chắc cũng có thể đẩy nó ra.

Nhưng Đại sư huynh vẫn để Vương An Bắc đứng cạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể đối phó với biến cố đột nhiên xuất hiện.

Vương An Bắc biết mình là đường lui duy nhất của mọi người, nên rút khẩu súng ngắn trên người ra, lên nòng…

Nắp quan tài dần dần bị đẩy sang, mùi xác thối bốc ra… Mọi

người không nhịn được mà bịt kín mũi, lui về sau.

Vương An Bắc đứng phía sau lại không thấy nguy cơ như mình nghĩ, mà quan tài lại yên ắng kì lạ.

Đợi lúc họ thấy rõ bên trong quan tài, thì sợ kinh người. Trong quan tài to như thế, lại không hề có thi thể nào, chỉ có vài món trang sức châu báu nằm lặng lẽ trong đó.

Nếu vừa rồi gặp cảnh này, họ sẽ rất vui mừng lấy những bảo bối này ra khỏi mộ, về đi ngủ. Nhưng bây giờ, lão Tứ mất tích, trong quan tài lại không có gì khác ngoài đồ bồi táng, vậy lão Tứ ở đâu? Thi thể trong quan tài ở đâu?

Đang lúc mọi người sững sờ vây quanh quan tài, Vương An Bắc chợt cảm thấy gáy mát lạnh. Ông vòng tay ra sờ, lại ngửi thấy mùi máu tươi tanh tưởi. Tim Vương An Bắc chùng xuống, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tứ sư đệ mất tích đang mở to mắt hoảng sợ, nhìn thẳng vào mình.

“Lão Tứ!” Vương An Bắc la lên.

Ba người kia nghe tiếng thì cũng ngẩng đầu lên nhìn…

Tứ sư đệ đã chết. Vương An Bắc không cần nhìn cũng biết, vì máu ông cũng đã lạnh. Lúc này, ông ấy đang dính trên trần điện với một tư thế cực kỳ quái lạ. Máu nhỏ ra từ hai tay xuống, lại không thấy miệng vết thương ở đâu.

Ngũ sư đệ nhỏ tuổi nhất, bất chợt không chấp nhận nổi việc sư huynh sớm chiều ở chung lại chết trước mặt mình như vậy, khóc òa lên.

Chẳng ai trong số họ ngờ được, lần đầu tự đổ đấu lại có đồng môn chết trong mộ. Ngẫm lại lúc trước đi cùng sư phụ, họ chưa từng gặp tình huống thế này. Xem ra kinh nghiệm vẫn còn quá ít.

“Đừng khóc! Bây giờ chưa phải lúc khóc. Thứ trong quan tài còn

đang không biết ở đâu. Chúng ta không có bổn sự đổ cái đấu này, mau ra ngoài ngay!” Đại sư huynh tỉnh táo lại, nói với họ.

Vương An Bắc cũng vẫn bình tĩnh, biết Đại sư huynh nói đúng. Bây giờ không phải là vấn đề có lấy được bảo bối hay không, mà là bọn họ có thể rút lui bình an hay không.

Nghĩ đến đây, Vương An Bắc nhanh chóng cầm lấy bó đuốc vừa đánh rơi xuống đất, vung xung quanh. Nhưng trong không khí, ngoại trừ tiếng đuốc cháy lách tách ra thì chẳng còn gì nữa.

“Mau chạy ra ngoài, đến tiền điện, ở đây không ổn!” Vương An Bắc kêu to.

Ba người kia nghe xong thì quay người đi, nhưng lúc này, bó đuốc của Vương An Bắc lại chợt tắt ngúm! Họ đành dựa theo cảm giác chạy về phía tiền điện hệt như ruồi mất đầu…

Nhưng vừa đến tiền điện, họ liền đứng sững ra.

Một cô gái mặc triều phục Mãn tộc màu xanh rêu thẫm, đang đứng quay lưng về phía bọn họ ở ngay lối vào tiền điện. Vương An Bắc thầm than không hay, chính chủ hại chết lão Tứ đã xuất hiện.

Trong phút chốc, họ đều không dám thở mạnh, chỉ sợ ai đó không để ý sẽ làm kinh động đến vị nương nương này, khiến bà ta quay lại nuốt trọn cả bốn. Nhưng nếu cứ thế này cũng chẳng phải cách, nữ thi này trùng hợp lại ngăn lối ra vào mộ. Bọn họ muốn đi ra ngoài, tất nhiên sẽ phải chạm trán với bà ta.

Vương An Bắc nhìn Đại sư huynh, hỏi bằng ánh mắt bây giờ nên làm gì? Đại sư huynh cũng không có cách nào, chỉ đành không ngừng nghĩ xem nếu sư phụ gặp phải tình huống này thì sẽ làm sao?

Ngay lúc bọn họ đang lo lắng sợ hãi không biết làm sao, thì nữ thi kia lại dần dần xoay người…

Một gương mặt to trắng bệch, thình lình hiện ra. Dù họ cũng coi như đã đi theo sư phụ, gặp không ít việc đời rồi, nhưng vẫn rất sợ hãi, nhất là Ngũ sư đệ đái luôn ra quần.

Vương An Bắc là người tỉnh táo nhất. Ông nhớ sư phụ đã từng nói, nếu gặp phải thi biến thì nhất định phải bình tĩnh, nếu không chắc chắn sẽ ngỏm hết.

Vì vậy, ông làm theo lời sư phụ dạy, lấy một cái túi đựng gạo nếp trên người ra. Sau đó, Vương An Bắc ra hiệu cho mấy người còn lại từ từ dựa sát vách tường hai bên, chờ thời cơ.

Có lẽ thấy bọn họ đột nhiên tản ra hai hướng, nữ thi kia không biết nên đi hướng nào, nên đứng im không nhúc nhích. Vương An Bắc nghĩ mình phải đánh lạc hướng, để tránh lối đi ra ngoài, như thế thì ba sư huynh đệ của mình mới có cơ hội chạy ra.

Nghĩ vậy, ông từ từ mở túi, vốc một nắm gạo nếp, nhẹ nhàng ném về phía nữ thi. Tiếng "Rào rào" vang lên, gạo nếp rơi xuống đất. Nữ thi đột nhiên bay lên trời, vươn hai móng vuốt sắc nhọn lao thẳng về phía Vương An Bắc…

Sư phụ từng nói, cương thi đã thi biến bình thường sẽ không rẽ được, chỉ biết lao đầu về phía trước. Vương An Bắc lợi dụng điều này, ngay lúc nữ thi sắp đến gần, ông lăn sang bên cạnh né đòn trí mạng.

Nữ thi đeo đôi giày bồn hoa, đi đường chỉ biết nhảy lên nhảy xuống. Vì nắm gạo nếp kia không ném trúng, nên chẳng có tác dụng gì cả.

Ngay lúc Vương An Bắc định thừa cơ chạy trốn, thì nữ thi kia chợt quay phắt lại, đánh thẳng về phía Ngũ sư đệ ở gần nhất.

Hóa ra lão Ngũ sợ quá, nên không hiểu ý Vương An Bắc, ông không chạy cùng hai người kia. Đợi đến khi kịp nhận ra, thì nữ thi kia đã lao tới rồi.

Máu của lão Ngũ trượt theo tà áo, chảy xuống đất. Ông trợn mắt, nhìn về ngực mình với vẻ không thể tin nổi.

Vương An Bắc thấy nữ thi lao đến đánh Ngũ sư đệ, thì ném hết chỗ gạo nếp chẳng còn được bao nhiêu ra. Nhưng vì không đủ sức, nên chỉ ném được một ít lên người nữ thi, phát ra tiếng “rào rào”.

CHƯƠNG

ĐIỀU KHIỂN XÁC

“Lão Ngũ!” Đại sư huynh thét lên giận dữ, rút thanh kiếm thất tinh sau lưng ra bổ vào lưng nữ thi. Bà ta tru lên một tiếng quái dị, rồi quay lại vung tay hất lên, Đại sư huynh văng mạnh lên tường rồi rơi xuống đất.

Tuy bình thường Nhị sư huynh hay nói linh tinh, nhưng lúc quan trọng thì không hề ngớ ngẩn. Ông rút thanh kiếm bên hông ra, ngăn một đòn trí mạng của nữ thi thay Đại sư huynh, sau đó liền đá liên hoàn vào ngực nữ thi, khiến bà ta lùi về sau liên tục.

Vương An Bắc thừa cơ chạy đến xem Ngũ sư đệ. Tim ông chùng xuống, Ngũ sư đệ đã tắt thở từ lâu… Vào lúc này, Vương An Bắc thật sự rất hối hận sao mình lại cậy mạnh làm gì? Bây giờ khiến hai sư đệ đồng môn chết đi, lúc về phải ăn nói thế nào với sư phụ đây?!

Đương lúc ông từ từ buông thi thể của Ngũ sư đệ xuống, chợt nghe Nhị sư huynh hét lên thảm thiết. Vương An Bắc nhìn sang, thấy cánh tay trái của Nhị sư huynh đã bị nữ thi chặt đứt.

Vương An Bắc gấp đến đỏ cả mắt, lấy súng ra bắn mấy phát vào đầu nữ thi, mới khiến bà ta thả Nhị sư huynh ra. Tuy đầu bị bắn nát, nhưng bà ta vẫn chạy nhảy được, chỉ là không có cảm giác

phương hướng gì, hệt như một kẻ mù.

Vương An Bắc biết đó là cơ hội duy nhất để chạy trốn khỏi cái chết, bèn nhanh chóng xốc Đại sư huynh đang hôn mê dưới đất lên lưng, sau đó dìu Nhị sư huynh đang đau đến nỗi toát mồ hôi, gian nan đi về phía cửa mộ.

Lối ra đã ngay trước mắt, nhưng Vương An Bắc lại cảm nhận được từng cơn gió lạnh sau lưng. Lòng ông nặng nề, biết nữ thi đã đuổi theo. Xem ra lần này trời muốn diệt mình rồi, núi Vọng Bắc này không phải là nơi Vương An Bắc ông nên đến!

Vốn nghĩ mình chết chắc rồi, nào ngờ đúng lúc này gà gáy báo bình minh, sắc trời bên ngoài sáng dần. Vương An Bắc thấy ánh mặt trời rọi vào lối ra, thì mặc kệ sau lưng có thứ gì đang đuổi theo, cắn răng đi về nơi có ánh sáng.

Đến lúc lấy được thăng bằng, ông quay lại nhìn, thì thấy ánh đèn đuốc sáng trưng trong tiền điện đang tắt dần...

Nhiều năm sau, lúc kể về kinh nghiệm mà mình gặp phải năm đó, Vương An Bắc vẫn như thấy rõ mồn một trước mắt. Mấy sư huynh đệ cùng xuất sư với ông, cuối cùng chỉ còn lại Đại sư huynh và Nhị sư huynh.

Nhưng bọn họ, một thì trúng độc cương thi quá nặng, chưa đến 40 đã qua đời, người còn lại thì tàn tật suốt đời, không bao giờ lấy lại được phong thái năm đó nữa.

Trong nhóm, chỉ còn sư phụ của La Hải là trở ra toàn thây, nhưng vì cái nghề đổ đấu này quá tổn hại âm đức, nên ông vẫn không truyền nghề cho lớp người sau.

Mãi đến khi gặp được La Hải 5 tuổi, mới thu nhận anh ta làm đệ tử quan môn của mình, truyền thụ hết sở học cả đời lại.

*Đệ tử quan môn: chỉ những đệ tử, học trò cuối cùng, sau

những người này thì người thầy sẽ không thu nhận đồ đệ, học trò nữa.

Nghe La Hải kể về chuyện sư phụ Vương An Bắc từng trải qua, tôi không ngờ trên đời này lại có thứ như cương thi thật. Nhưng sư phụ anh ta cũng đã nói, rằng từng thấy có ghi chép về hương thi trong mộ của Khắc Cần Quận Vương. Hơn nữa trên tấm bình phong bằng ngọc đó cũng kể lại, hương thi được chôn cất ở Bạch sơn Hắc thủy, vậy rất có thể trong tay Lưu Thắng Lợi chính là xác ướp cổ thời nhà Thanh!

Đừng nói là chú Lê và La Hải thấy hứng thú với hương thi này, ngay cả người bình thường như tôi cũng muốn xem thử nó có dáng vẻ ra sao.

Ngày hôm sau, chú Lê trả lời cho chị Bạch qua điện thoại rằng sẽ nhận vụ này. Xế chiều hôm đó, tài xế của chị Bạch liền chở chúng tôi đến nông trại của Lưu Thắng Lợi ở khu ngoại ô của thành phố Thương Châu, tỉnh Hà Bắc.

Vừa xuống xe, chúng tôi đã thấy có mấy người đang đi tới cách đó không xa. Đi đầu là một người đàn ông trung niên, mặc áo khoác ngắn bằng vải bông, có lẽ đây là Lưu Thắng Lợi. Người này mặc đồ theo kiểu nhà thư pháp thời trước, chẳng hề có vẻ người làm ăn dính đầy mùi tiền.

“Chào ngài chào ngài, chắc ngài là Lê đại sư? Lúc nhận được điện thoại của cô Bạch, tôi thật sự rất vui. Ngài đã tới thì tôi thấy yên tâm rồi.” Lưu Thắng Lợi nói rất khách sáo.

Chú Lê cười đáp: “Tổng giám đốc Lưu khách sáo quá. Ngài là bạn Tiểu Bạch, đương nhiên cũng là bạn của tôi. Chúng tôi đã tìm hiểu rồi, tôi sẽ dốc hết sức để giải quyết giúp ông.”

Vì trong nông trại toàn là đường mòn trong rừng, nên không lái ô tô vào được, chúng tôi phải đi bộ vài bước đường còn lại. Phải

nói là Lưu Thắng Lợi này cũng biết thưởng thức thật. Tuy gọi đây là nông trường, nhưng còn hơn cả câu lạc bộ dưỡng sinh tư nhân.

Hơn nữa nghe nói nơi này không mở cho người ngoài vào, cùng lắm chỉ chiêu đãi những vị khách thường làm ăn của Lưu Thắng Lợi thôi. Vào đại sảnh, ông ta đã sắp xếp xong cơm và thức ăn để mời khách phương xa chúng tôi.

Ăn qua loa xong, chú Lê yêu cầu muốn xem video trong đêm xác ướp cổ đó mất tích. Lưu Thắng Lợi đồng ý rồi dẫn chúng tôi đến phòng giám sát của nông trường.

Đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy xác ướp cổ đời nhà Thanh kia. Tuy hình ảnh camera không rõ lắm, nhưng vẫn có thể thấy dáng vẻ của nữ thi kia, quả nhiên đó không phải thứ tầm thường. Chỉ bằng tướng mạo đó, nếu sống vào thời bây giờ thì chắc chắn có thể là hoa hậu thế giới rồi.

Đáng tiếc, đây lại là xác ướp cổ từ thời nhà Thanh.

Chú Lê thấy tôi nhìn lung tung thì nói nhỏ với tôi: “Cháu đừng có mong muốn dâm loạn gì. Cô gái đẹp thời nhà Thanh kia đã chết từ lúc còn trẻ, chắc chắn rất khát vọng được đàn ông yêu mến, coi chừng nàng ta ám đó!”

Tôi nghe thế thì hốt hoảng, lập tức đá bay tạp niệm trong lòng, rồi thầm mặc niệm, tội lỗi, tội lỗi…

Chú Lê thấy tôi sợ thật, thì cười xấu xa quay lại tiếp tục xem camera giám sát. Chưa đến một lát sau, người đẹp hương thi trong video từ từ ngồi dậy. Sau đó, hình ảnh chuyển thành màu trắng, không nhìn thấy gì hết.

Mãi đến mấy phút sau, video mới trở lại bình thường. Nhưng cũng không thấy xác ướp trong tủ lạnh nữa.

Xem hết video rồi, chú Lê và La Hải đều im lặng, còn Đinh Nhất

thì nghi ngờ, như thể có một số việc nghĩ mãi mà không hiểu.

"Anh sao thế? Có chuyện gì à?" Tôi khẽ hỏi.

Đinh Nhất bảo một nhân viên tua video lại, sau đó chỉ vào một chỗ trên màn hình: "Cậu xem ở đây này, có mấy sợi dây nhỏ đang điều khiển xác ướp…"

Anh ta vừa nói thế, tôi nhìn kỹ lại, quả nhiên ở đó có sợi dây mảnh, nếu không nhìn kĩ thì chẳng tài nào phân biệt được! Đây có thể không phải thi biến gì, mà là có người đang giở trò ma mãnh!

Chú Lê nghe thấy chúng tôi nói vậy, lập tức dán mắt vào màn hình rất lâu, rồi đứng dậy nói với Lưu Thắng Lợi: "Tổng giám đốc Lưu, theo như tôi thấy, cũng không phải thi thể tự di chuyển, mà là có người trộm đi!"

"Cái gì? Sao lại thế được? Căn phòng dưới đất kia chỉ tôi mới có mật mã, sao người khác vào được chứ?" Lưu Thắng Lợi khó tin.

Nhưng chú Lê lại nói: "Trên đời không có cánh cửa nào an toàn tuyệt đối cả. Tuy tạm thời tôi không biết người đó trộm xác đi như thế nào. Nhưng chắc chắn rằng, xác ướp thời nhà Thanh này đã bị người khác đánh cắp!"

CHƯƠNG

NỮ THI PHÍA SAU

Nghe chú Lê phân tích như vậy, tôi nghĩ ngay đến hai gã bảo vệ gặp chuyện không may, bèn hỏi Lưu Thắng Lợi: "Tổng giám đốc Lưu, đã tìm thấy bảo vệ bị mất tích kia chưa?"

Lưu Thắng Lợi lắc đầu nói: "Chưa, công ty bảo vệ đã báo án rồi, nhưng vẫn mãi chưa có tin gì."

Tôi quay lại nhìn chú Lê, chắc hẳn chú cũng đang nghi ngờ bảo vệ mất tích lúc trước có vấn đề, vì thế chú nói với Lưu Thắng Lợi: "Tổng giám đốc Lưu, có thể cho tôi xem hồ sơ chi tiết về nhân viên ở đây được không?"

Lưu Thắng Lợi nhanh chóng sai người mượn hồ sơ chi tiết về tất cả nhân viên ở đây, thậm chí còn có cả của ông ta và mấy người thân thích. Nhưng chúng tôi đọc mấy lần, chỉ thấy những nhân viên bảo vệ này chủ yếu là quân nhân đã xuất ngũ, xuất thân đều rất trong sạch.

Nhất là Vương Hải đã chết vì sợ kia, vừa xuất ngũ năm trước, các đồng nghiệp đều nhận xét người này rất cẩn thận, là một thanh niên tốt, không ngờ lại xấu số như vậy.

Biết bây giờ Lưu Thắng Lợi chẳng có thứ gì của nữ thi thời nhà thanh có thể cung cấp cho tôi, vậy Vương Hải này chính là đầu

mối đột phá duy nhất. Bây giờ phải làm rõ xem cái chết của anh ta có liên quan gì đến nữ thi kia không.

Vì vậy, chú Lê yêu cầu muốn xem xét thi thể của Vương Hải, ai ngờ Lưu Thắng Lợi lại khó xử nói: "Thi thể của cậu ta đã được người nhà nhận về rồi, nghe nói hôm nay sẽ hỏa táng!"

Tôi nghe thế thì sốt ruột nói: "Nhanh lên, gọi cho người nhà của anh ta, nhất định phải bảo toàn di thể trước đã! Bằng không ông cũng đừng mong tìm được nữ thi kia!"

Lưu Thắng Lợi không ngờ chuyện lại nghiêm trọng như vậy, vội lấy điện thoại ra gọi cho người nhà của Vương Hải. Ông ta nói hươu nói vượn một lúc, cái gì mà mình mua bảo hiểm tai nạn ngoài ý muốn cho con họ, bây giờ công ty bảo hiểm có thể trả cho 5 vạn, nhưng nhân viên phía bảo hiểm yêu cầu phải thấy xác Vương Hải mới có thể trả tiền…

Cũng may, hôm nay có nhiều xác cần hỏa táng, trước Vương Hải còn 6, 7 người nữa, cuối cùng cũng ngăn lại được ngay lúc anh ta bị đẩy vào lò hỏa táng. Nghe nói thi thể Vương Hải đã được giữ lại, chúng tôi lập tức tới chỗ hỏa táng với Lưu Thắng Lợi!

Ngay lúc chúng tôi đến nơi liền thấy một đôi vợ chồng trung niên hơn 50 tuổi, đang đau buồn đứng cạnh thi thể. Không cần hỏi cũng biết, đây chắc chắn là cha mẹ Vương Hải. Đứa con mình vất vả nuôi lớn, còn chưa kịp lập gia đình thì đã mất, có ai mà không đau lòng chứ?

Nhưng tiền vẫn có tác dụng lớn, nếu không đã chẳng thể ngăn thi thể của Vương Hải ngay trước miệng lò. Có điều, Lưu Thắng Lợi đã nói chúng tôi là người của công ty bảo hiểm, thì chúng tôi cũng chỉ đành làm tròn "bổn phận" thôi.

"Bác Vương, lúc con bác còn sống có từng nói tim mình thường khó chịu không ạ?" Tôi nghiêm túc hỏi.

Cha Vương Hải lắc đầu: “Không, nếu có thì hai chúng tôi đã đưa nó đi kiểm tra rồi, nào xảy ra cơ sự này!”

“Vâng, vậy thì…” Tôi giả vờ gật đầu nói.

Lúc này, chú Lê liền đưa mắt ra hiệu cho Lưu Thắng Lợi. Ông ta gọi cha mẹ Vương Hải ra ngoài, bảo là cần bọn họ kí vài chữ mới được nhận số tiền bảo hiểm rủi ro 5 vạn kia.

Thấy cha mẹ Vương Hải đi rồi, tôi đi ngay đến bên thi thể anh ta, xốc tấm vải trắng phủ bên trên ra. Khuôn mặt Vương Hải rất bình tĩnh, không trợn mắt lên như trong tài liệu, cũng có thể là cha mẹ đã vuốt mắt anh ta xuống. Dù sao thì cũng chẳng ai muốn con mình ra đi như vậy.

Tuy vừa nãy bước vào nhà, tôi cũng cảm nhận được chút kí ức của Vương Hải lúc còn sống, nhưng cũng chỉ rải rác, không có hình ảnh trước khi chết của anh ta. Nếu muốn biết thêm, tôi phải đến gần thi thể mới được.

Tay Vương Hải rất lạnh, đây là lần đầu tiên tôi trực tiếp chạm vào một thi thể mới chết như thế. Trước đây tôi gặp, nếu không phải xác thối rữa thì cũng đã là thây khô. Cuối cùng, hôm nay tôi mới biết mạng người lại mỏng manh như thế.

Lúc tay chạm vào Vương Hải, kí ức trước khi chết của anh ta ập vào đầu…

Đêm hôm đó, trong nông trại rất tối, trời không trăng. Vương Hải vẫn đi tuần trong đêm với Triệu Quân cùng tổ mình như bình thường. Họ vừa đi vừa nói về bảo bối mà ông chủ bị mất hôm qua. Nhất là Triệu Quân, cậu ta còn nói xa nói gần rằng thứ bị mất đó rất tà ma.

Thật ra lúc đó Vương Hải cũng thấy hơi rét, nhưng không tiện nói ra, chỉ sợ Triệu Quân cười mình. Nhưng càng sợ, anh ta lại càng không nhịn được mà nghĩ linh tinh: “Nữ thi tự bỏ đi kia liệu

có đang núp trong bóng tối nhìn mình không?”

Ai ngờ, lúc bọn họ đến trước hòn non bộ, Triệu Quân chợt nói muốn đi vệ sinh, sau đó liền chui tọt ra sau hòn non bộ. Vì đang sợ nên Vương Hải đành đứng một mình chờ anh ta ở trước.

Nhưng thời gian trôi qua mà mãi vẫn không thấy Triệu Quân đi ra. Vương Hải liếc nhìn đồng hồ, mới thấy Triệu Quân đi đã sắp được 20 phút rồi!

Vì vậy, anh ta hỏi với ra sau hòn non bộ: “Anh Quân? Anh Quân, anh xong việc chưa?”

Nhưng đợi một lúc vẫn không nghe ai trả lời. Sau hòn non bộ chỉ im lặng, yên tĩnh đến đáng sợ…

Ngay lúc đó, phản ứng đầu tiên của Vương Hải là Triệu Quân muốn đùa mình, vì anh ta nhỏ tuổi nhất ở đây, bình thường cũng hay bị mấy tên ma cũ này ức hiếp. Vì thế, anh ta bèn kêu lớn ra sau hòn non bộ: “Đừng đùa nữa anh Quân, em thấy anh rồi!”

Vừa dứt lời, anh ta chợt nghe mấy tiếng kì lạ vang lên sau hòn non bộ.

“Ặc… ọc ọc… Ặc…”

Tiếng này nghe như có ai phát ra lúc bị ghì chặt cổ vậy! Nghĩ thế, Vương Hải vội lao ra sau hòn non bộ, nhưng lại thấy chẳng có ai ở đó cả.

Ngay lúc đang đứng ngây người, nghĩ mãi mà không biết Triệu Quân đi đâu, thì âm thanh kì lạ lúc nãy lại vang lên sau lưng lần nữa.

“Ặc… ọc ọc… Ặc…”

Vương Hải quay phắt lại, sợ ngây ra vì cảnh trước mắt. Nữ thi mà ông chủ bị mất kia đang cúi thấp đầu, đứng trước mặt mình.

Nỗi kinh hoàng chợt xuất hiện khiến tim Vương Hải như bị đè

nặng, tức thở vô cùng! Ngay sau đó, cơ thể anh ta lắc lư, mắt tối sầm, toàn bộ kí ức dừng lại ở đây.

Tuy không thấy vẻ mặt của Vương Hải sau khi chết, nhưng trong tài liệu có ghi rằng lúc được người khác phát hiện ra, hai mắt anh ta trợn lên, miệng há rất to, điển hình của cái chết vì quá sợ hãi.

Tôi nhanh chóng hoàn hồn từ kí ức của Vương Hải. Chú Lê thấy tôi bình tĩnh lại thì vội hỏi: "Sao rồi, tên nhóc đó bị cái gì dọa chết?"

Tôi thở dài nói: "Không khác chúng ta đoán là mấy, bị nữ thi đời nhà Thanh kia dọa chết. Nhưng Triệu Quân kia chắc chắn có vấn đề!"

CHƯƠNG

MÙI HƯƠNG KHIẾN NGƯỜI TA THOẢI MÁI

Chú Lê nghe tôi nói Triệu Quân có vấn đề, thì hỏi lại: "Hử? Sao lại nói thế?"

Vì vậy, tôi kể lại kí ức của Vương Hải cho họ nghe. La Hải nghe xong cũng đồng ý với cách nghĩ của tôi, cho rằng Triệu Quân kia chắc chắn có vấn đề.

Nghĩ mà xem, Triệu Quân nói muốn ra sau hòn non bộ đi vệ sinh, dù gã có tè ra cả con sông Trường Giang, Hoàng Hà thì cũng chẳng đến 20 phút! Đương nhiên, trừ khi tuyến tiền liệt của gã có vấn đề, nhưng gã cũng mới chỉ ba mấy tuổi, sao lại có vấn đề lúc còn trẻ như thế được?"

Hơn nữa, vừa rồi tôi xem tài liệu, thấy lúc Triệu Quân bị hỏi về tình hình, gã đã nói hôm đó mình không khỏe, muốn về ký túc ngủ sớm, để Vương Hải tự đi trực thay mình, đây rõ ràng là nói dối!

Nếu Triệu Quân không có vấn đề, thì sao gã lại phải nói dối? Hơn nữa, đáng nghi nhất là vào tối hôm sau gã lại mất tích. Chưa nói đến chuyện còn sống hay đã chết, việc thi thể đời nhà Thanh dọa chết Vương Hải chắc chắn có liên quan đến gã!

Nghĩ đến đó, tôi lại lật hồ sơ của Triệu Quân, mới thấy hồ sơ của gã rất sạch sẽ, hoặc có thể nói là, sạch sẽ đến mức không

thật…

Nghe Lưu Thắng Lợi nói, sau khi Triệu Quân mất tích, ông ta cũng đã tìm đến địa chỉ đăng kí trong hồ sơ, nhưng lại phát hiện ở đó không phải nhà, mà là một siêu thị. Lạ hơn là, tuy thông tin Triệu Quân ghi về bố mẹ là thật, nhưng họ đã chết từ lâu.

Tuy vậy, trường hợp như Triệu Quân cũng chẳng phải mới xuất hiện lần đầu ở công ty bảo vệ. Trước đó cũng từng có những người không chào mà đi vì nguyên nhân riêng.

Lưu Thắng Lợi cũng từng nghi ngờ, nhưng lại nghĩ Triệu Quân không thể biết mật khẩu mật thất, thì sao mà lén chuyển xác ướp cổ ra được?

Chuyện lâm vào bế tắc, tuy tôi đã biết Vương Hải chết vì sợ như thế nào, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của xác ướp cổ thời nhà Thanh. Đột nhiên, tôi nghĩ đến một việc, quay lại hỏi Đinh Nhất: "Nếu là anh, anh có thể mở được cửa mật thất của tổng giám đốc Lưu không?"

Đinh Nhất nghĩ nghĩ rồi trả lời: "Khó nói lắm, phải xem khóa mật mã thì mới biết."

Tôi nghe thế thì quay sang nói với Lưu Thắng Lợi: "Tổng giám đốc Lưu, chúng ta vẫn nên về nông trường đã. Tôi có thể đến xem mật thất giữ nhiệt của ông không?"

Lưu Thắng Lợi vội gật đầu: "Đương nhiên là được, vậy thi thể của Vương Hải thì sao?"

Tôi xua tay nói: "Không cần giữ lại, hỏa táng được rồi."

Sau khi về nông trường, Lưu Thắng Lợi dẫn chúng tôi đến căn hầm ngầm đầy bảo bối của mình. Lúc Lưu Thắng Lợi chưa mở cửa, tôi đã bảo Đinh Nhất nghiên cứu thử khóa mật mã này xem. Kết quả là, anh ta nói nhìn khóa này có vẻ phức tạp, nhưng thật ra

lại rất sơ hở.

Lưu Thắng Lợi nghe vậy thì lắc đầu liên tục: “Không thể nào, đây là khóa mật mã tôi mua từ Đức, chất lượng và độ an toàn đều là tốt nhất!”

Đinh Nhất nghe vậy thì nhướng mày: “Ồ? Không thể như thế được. Thật ra việc mở khóa này chỉ là vấn đề thời gian thôi. Mấy tên trộm bình thường có lẽ không mở được, nhưng nếu ai có tay nghề một chút thì sẽ mở rất dễ…”

Lưu Thắng Lợi vẫn không tin, xem ra ông ta rất có lòng tin vào chiếc khóa này.

Đinh Nhất nhún vai nói: “Vậy được, chúng ta thử xem. Nếu tôi mở được khóa này, vậy thì Triệu Quân cũng có thể mở được.”

Lưu Thắng Lợi gật đầu đồng ý, để Đinh Nhất thử một lần, nhưng ông ta vẫn không tin chiếc khóa mật mã mình nhập từ ngước ngoài về lại vô dụng như thế!

Tôi rất tin vào Đinh Nhất, chỉ cần anh ta nói mở được thì chắc chắn là được…

Vì vậy, chúng tôi vây quanh anh ta, xem anh ta mở chiếc khóa được xưng là khóa điện tử nhân tạo an toàn nhất này thế nào.

Đinh Nhất quay người sang nói với một nữ nhân viên, hỏi xin ít phấn trang điểm của cô ta, rồi nhẹ nhàng thổi lên phím ấn mật khẩu của khóa. Sau đó thấy bốn phím trong đó dính đầy phấn, chứng tỏ đây là những phím mà Lưu Thắng Lợi hay ấn nhất.

Sau đó, Đinh Nhất nhấn thử bốn phím kia một cách ngẫu nhiên. Máy báo sai mật khẩu, Đinh Nhất ấn lại lần nữa, kết quả là vẫn sai.

Lưu Thắng Lợi thấy thế, thì đắc chí nói: “Thấy chưa, tôi đã nói cái khóa này an toàn lắm mà?”

Ai ngờ, Đinh Nhất lại nói với ông ta: “Tổng giám đốc Lưu, bây giờ ông thử ấn mật khẩu chính xác để mở cửa một lần xem.” Nói rồi, anh ta dịch người qua, quay lưng về phía Lưu Thắng Lợi.

Rõ ràng Lưu Thắng Lợi cũng hơi do dự, nhưng mật khẩu này thay đổi lúc nào cũng được, nên dù bây giờ có biết, lát nữa ông ta đổi mật khẩu thì chúng tôi cũng chẳng mở được. Vì thế, ông ta thoải mái bấm mật khẩu, quả nhiên là bốn số mà Đinh Nhất vừa bấm, chỉ là thứ tự hơi khác.

Cửa kêu “cách” một tiếng rồi mở ra. Nhưng Đinh Nhất vừa thấy cửa mở, liền đẩy cửa lại lần nữa. Khóa điện tử vang lên một đoạn nhạc dễ nghe rồi khóa lại.

Lưu Thắng Lợi vốn hơi ngây người, sau đó như đã hiểu ra cái gì, sắc mặt rất khó coi. Đinh Nhất tiếp tục ấn bốn phím vừa rồi, lần này lại bấm hai lần, nhưng đến lần thứ hai, anh ta đã bấm được mật khẩu chính xác.

Thì ra khóa điện tử này chỉ được bấm sai hai lần, quá số lượt thì chuông báo sẽ vang lên. Nhưng mỗi khi có người nhập mật khẩu chính xác, hai lần nhập sai trước đó cũng sẽ bị xóa về 0.

Vì thế, không ai ngờ cái khóa này lại dễ mở như vậy. Nhất là bảo vệ, vì nguyên nhân công việc, nên đêm nào cũng đi qua cửa hầm, chỉ cần thử mấy lần là được.

Mặt Lưu Thắng Lợi đã vàng như nến. Tôi biết ông ta đang sợ hãi, cũng may hôm nay Đinh Nhất nói về sơ hở của chiếc khóa này, nếu không tên trộm xác kia lại vào lần nữa, thì đã không chỉ mất một xác ướp thôi đâu!

Chúng tôi đã giải được câu đố người kia làm sao để mở cánh cửa bị khóa, sau đó cùng nhau vào hầm. Nơi đây quả là một kho chứa báu vật cỡ nhỏ. Tuy tôi không hiểu về những thứ đó, nhưng chỉ nhìn cũng đã có thể chắc chắn rằng chúng khá đáng tiền.

Lúc đến trước tủ lạnh chứa nữ thi đời nhà Thanh, tôi ngửi thấy một hương thơm…

“Mùi gì thế?” Tôi tò mò hỏi.

Lưu Thắng Lợi chỉ vào tủ lạnh: “Trước đó nữ thi đời nhà Thanh vẫn được để trong này, sau đó bị mất, nên tôi mở nắp, tắt nguồn điện, không ngờ bên trong vẫn có mùi hương của bà ta!”

“Đây là mùi hương mà nữ thi đời nhà Thanh kia để lại?” Tôi hưng phấn hỏi.

Lưu Thắng Lợi gật đầu: “Ừ, là mùi này. Tuy xác ướp cổ đã mất, nhưng mùi hương vẫn giữ mấy ngày chưa tan.”

Tôi lập tức nhắm mắt lại, từ từ cảm nhận mùi thơm tràn ngập trong không khí…

Trước đây, chí ít tôi cũng phải thông qua di vật mới cảm nhận được tàn hồn, đây là lần đầu tiên thông qua mùi hương, chẳng biết có được hay không…

Chú Lê thấy tôi đã bắt đầu, nên bảo mọi người tản ra, chừa cho tôi chút không gian, đừng hòa tan mùi hương kia.

CHƯƠNG

TÊN TRỘM ĐÀO

Tôi nhắm mắt lại, cẩn thận ngửi mùi hương vấn vương trong không khí, có cảm giác ngọt ngào, như đang ở trong ngàn vạn đóa hoa.

Đột nhiên, tiếng cười của một cô gái vang lên bên tai, lanh lảnh dễ nghe, nhưng lúc xa lúc gần, có cảm giác bay bổng bất định.

Mắt tôi sáng lên, một cô gái trẻ mặc trang phục phụ nữ thời Mãn Thanh màu tím nhạt xuất hiện. Cô ấy đang nhìn vào gương đồng để trang điểm, tỳ nữ bên cạnh hỏi xem trong hai cây trâm hoa đang cầm thì cái nào đẹp hơn.

Đôi mắt thiếu nữ lúng liếng, có lẽ đã có người trong lòng. Cô ấy đang nhìn vào gương, trang điểm chải chuốt cũng chỉ mong để lại ấn tượng tốt với người kia.

Lúc này, một người đàn ông đẩy cửa vào, cô gái kia nhìn sang, xấu hổ nói: “Sao huynh lại vào đây, muội còn chưa trang điểm xong!”

Dưới hàng lông mày như lưỡi kiếm của người đàn ông kia là một đôi mắt sáng bừng, chiếc áo trường sam màu đỏ tía đang khoác được thêu hình kim long năm đầu, càng tôn lên dáng người cao ráo của anh ta. Tuy khí chất cao quý lại toát nên vẻ oai hùng

không tầm thường, xem ra đó là một chủ tướng cầm quân đánh giặc.

“Ngựa của Đoàn Tử Ngọc sắp chạy đến đây rồi, muội còn lề mề gì nữa? Thời gian muội nhìn gương trang điểm cũng lâu quá rồi đấy!” Người đàn ông kia nói đùa.

“Ca… Ca ra ngoài nhanh lên, muội sắp xong rồi!” Thiếu nữ e thẹn nói.

Tôi giật mình bừng tỉnh, nhìn quanh, lại trở về tầng ngầm giữ nhiệt của Lưu Thắng Lợi.

“Sao rồi? Thấy gì có ích không?” Chú Lê ở bên cạnh hỏi tôi.

Tôi cau mày: “Thấy vài thứ, nhưng ít quá, cũng chỉ là cảnh thiếu nữ nhìn vào gương trang điểm, sau đó anh trai cô ấy đến, nói Đoàn Tử Ngọc sắp tới nơi rồi.”

“Đoàn Tử Ngọc?!” La Hải nghe thấy cái tên này thì giật mình, vì sư phụ của anh ta cũng từng nhắc đến cái tên của người đàn ông này vô số lần…

Tôi thấy La Hải tỏ ra sợ hãi thì quay đầu lại, nói với anh ta: “Sao thế? Anh nghi ngờ người này chính là người đàn ông được chôn cùng mà sư phụ anh nhắc đến?”

“Tôi cũng không thể chắc chắn, có lẽ chỉ cùng tên cũng nên.” La Hải ăn ngay nói thật.

Tôi gật đầu, thầm nghĩ cũng không phải là không thể như thế, hơn nữa hình ảnh vừa rồi quá ngắn, gần như không có tin tức gì hữu ích, ngoại trừ ba chữ Đoàn Tử Ngọc. Vậy anh ta rốt cuộc có quan hệ gì với hai anh em kia, lại còn là đối tượng của một người trong đó…

Lúc này, Lưu Thắng Lợi đi tới, thấy chúng tôi đều im lặng không nói thì biết việc chẳng tiến triển gì. Nhưng ông ta vẫn vui vẻ nói:

“Nếu không có đầu mối thì hôm nay cứ vậy đã. Nơi này của tôi khá ổn, mọi người đã mệt mỏi cả ngày rồi, tối nay ở đây nghỉ ngơi cho thật thoải mái đã.”

Ra khỏi căn hầm, tôi thấy mặt trời cũng đã sắp lặn, cả bầu trời đỏ rực. Cảnh sắc ở đây quả là tuyệt, chẳng trách Lưu Thắng Lợi lại chuẩn bị dưỡng lão tại nơi này.

Chú Lê được Lưu Thắng Lợi mời đến sảnh uống trà, vừa rồi ở trong tầng hầm rất bức bí, nên tôi muốn ra ngoài đi dạo một mình. Đinh Nhất không yên lòng lắm, muốn đi cùng, nhưng tôi xua tay nói: “Không sao đâu, tôi cũng chẳng phải trẻ con. Anh đi với chú Lê đi, tôi đi rồi về.” Nói rồi, tôi vội vã ra khỏi cửa, đỡ phải nghe chú Lê dài dòng.

Mặt trời ngả về phía Tây, một mình tôi thong thả bước đi trên con đường nhỏ trong khu rừng yên tĩnh. Gió đêm thoảng qua, thoải mái vô cùng. Thỉnh thoảng, có vài nhân viên đi ngang qua, họ cũng biết tôi là ai, nên đều lễ phép chào hỏi.

Bất giác, tôi đã đi tới một rừng cây yên tĩnh hơn, chắc hẳn là vườn trái cây, mùi đào thoang thoảng bay đến. Con sâu háu ăn trong bụng bị câu ra, vì vậy, tôi lần theo mùi thơm đi vào rừng đào.

Quả nhiên phía trước là một vườn đào, những quả đào vỏ vàng to mọng treo đầy trên mỗi cây! Đây chính là thứ quý giá nhất, sản lượng đào vỏ vàng ở chỗ chúng tôi rất ít, giá lại cao kinh khủng. Lúc bé, mẹ cũng không mua cho tôi nếm thử lấy một quả.

Ngửi mùi đào, chắc đã sắp chín hết. Tôi không nhịn được mà đi tới, định hái quả đào vàng to, trông rất đẹp ở ngay trước mặt xuống.

“Đừng hái quả đó, chưa chín, không ăn được đâu.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ bên trái.

Tôi hốt hoảng vì giọng nói bất ngờ đó, dù sao thì chưa hỏi đã hái cũng không hay lắm. Tuy là khách ở đây, nhưng người ta mời bạn ăn thì vẫn khác với việc bạn tự hái trộm.

Chờ tôi bình tĩnh rồi quay sang nhìn, chỉ thấy một chàng trai đang ngồi trên cây đào cách đó không xa, mỗi tay cầm một quả đào vàng. Lại nhìn dưới chân anh ta, ít nhất cũng đã có 6, 7 hạt đào rồi!

Tôi thấy điệu bộ này, rõ ràng cũng là một tên trộm đào mà! Vì vậy, tôi buồn cười hỏi: “Vậy anh nói xem, đào thế nào mới là chín?”

Nghe tôi hỏi, anh ta ném quả đào thừa đang ăn xuống dưới cây, nhẹ nhàng nhảy xuống từ trên cành cây cao hơn 2 mét, sau đó đi về phía tôi.

Vừa rồi anh ta ngồi trên cây nên tôi không cảm thấy gì, nhưng lúc nhảy xuống đi tới, tôi lại thấy hốt hoảng. Anh ta cao khoảng 1m9, bây giờ Đinh Nhất không ở bên, ý thức về nguy hiểm chợt nảy ra trong đầu tôi.

Không ngờ chàng trai kia lại đi ngang qua, sau đó hái quả đào ngay bên cạnh quả tôi vừa nhìn thấy xuống, rồi đưa cho tôi: “Này, chín rồi, ngọt lắm.”

Tôi ngẩng đầu lên, nhận quả đào kia. Lúc này tôi mới nhìn thấy rõ khuôn mặt anh, khá ưa nhìn, cũng được coi là đẹp trai. Nhưng sao tôi lại thấy hơi quen mắt nhỉ? Trong phút chốc, tôi chẳng tài nào nhớ ra đã gặp anh ta ở đâu…

“Chúng ta… có phải đã từng gặp nhau ở đâu không?” Tôi hỏi.

Chàng trai kia hơi thở dài nói: “Trí nhớ của cậu kém thật, chúng ta đâu chỉ từng gặp, còn ngủ chung giường nữa ấy?”

Nghe anh ta nói vậy, tôi lại càng chẳng hiểu gì. Rất ít đàn ông

từng ngủ chung giường với tôi, trừ Đinh Nhất ra cũng chỉ có bạn học trước đây. Nhưng tôi làm gì có bạn nào như anh ta?

"Cậu có phẫu thuật…" Tôi nói.

Chàng trai kia trợn mắt lườm tôi, không nói nữa, quay người tiếp tục ăn đào. Lúc này, điện thoại vang lên, tôi lấy ra xem, là Đinh Nhất gọi đến bảo tôi về ăn cơm. Tôi cúp điện thoại, quay lại định hỏi anh ta xem đã gặp nhau ở đâu, nhưng lại thấy trong vườn đào to như vậy chỉ còn lại mình mình.

"Xào xạc… xào xạc… xào xạc…" Một cơn gió lạnh thổi qua cây đào bên cạnh, khiến tôi nổi cả da gà.

Về đến phòng ăn, Lưu Thắng Lợi đã cho rượu và các món ăn ngon nhất lên, thấy tôi về thì mời ngồi vào chỗ: "Nhanh lên, nhanh lên, cậu anh em Tiểu Trương, chỉ đợi cậu thôi đó."

Tôi vội xấu hổ nói: "Phong cảnh ở đây của tổng giám đốc Lưu đẹp quá, khiến tôi lưu luyến quên cả đường về."

CHƯƠNG

TÀN HỒN TRÊN DÂY XÍCH

Lúc tôi vừa ngồi xuống, Đinh Nhất bên cạnh đã chau mày hỏi: “Trên người cậu có mùi gì thế? Hôi vậy…”

Cũng may giọng anh ta không lớn lắm, tôi nghe xong thì vội ngửi khắp người, có mùi gì đâu? Vì thế, tôi tức giận nói: “Anh mới hôi đấy! Cả nhà anh đều hôi!”

Đây cũng không phải lần đầu tiên Đinh Nhất nói người tôi có mùi hôi. Còn nhớ lần trước, sau khi tôi họp lớp về, anh ta vừa gặp cũng đã bảo như vậy…

Nói đến họp lớp, tôi sực nhớ ra chàng trai bí ẩn gặp trong vườn đào vừa nãy là ai rồi!

Chẳng phải đó là người bí ẩn mà tôi gặp phải ở hành lang khách sạn vào cái đêm Tôn Hạo chết à? Chính anh ta bảo tôi không được ra ngoài buổi tối! Sao lại là anh ta! Sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Nghĩ vậy, tôi quay sang hỏi Lưu Thắng Lợi: “Tổng giám đốc Lưu, chẳng hay bây giờ ngài có đang tiếp đón vị khách nào trong nông trại này không?”

Lưu Thắng Lợi nghe thế sững người, sau đó cười khổ nói: “Từ sau khi bảo bối xác ướp bị mất, lại liên tiếp gặp chuyện chẳng

may, tôi có còn người bạn nào dám đến đây chơi đâu!"

Nghĩ cũng đúng, xác ướp cổ rồi lại án mạng, đổi lại là tôi thì cũng chẳng dám đến.

"Vậy lúc trước, ông đã cho chúng tôi xem hồ sơ của toàn bộ nhân viên ở đây rồi à?" Tôi hỏi tiếp.

Lưu Thắng Lợi gật đầu: "Toàn bộ rồi, trừ tôi ra, ngay cả tài liệu của đầu bếp cũng đưa cho các cậu."

Nghe ông ta nói vậy, lòng tôi nặng trĩu. Lần trước, tôi đã nghi ngờ đó chẳng phải người tốt lành gì. Bây giờ anh ta lại xuất hiện, chỉ e tối nay không được yên bình rồi.

Chú Lê thấy tôi liên tục hỏi Lưu Thắng Lợi chuyện hồ sơ nhân viên, thì hỏi nhỏ: "Sao thế? Có phải cháu phát hiện ra vấn đề gì rồi không?"

Sắc mặt tôi khó coi: "Chú Lê, chỉ e trong nông trại này có khách không mời mà đến…"

Sau khi ăn cơm tối xong, Lưu Thắng Lợi dẫn chúng tôi về phòng khách đã sắp xếp sẵn. Ông ta vốn muốn cho chúng tôi mỗi người một phòng riêng, nhưng chú Lê nói như vậy lãng phí quá, nên khăng khăng hai người một phòng.

Nhưng tôi hiểu đây là quy tắc mà chú Lê đã giữ bao năm nay. Bất kể đi đâu, chú cũng không để người của mình ngủ riêng mỗi người một phòng, vì nếu gặp phải nguy hiểm gì, có hai người sẽ an toàn hơn một chút.

Chúng tôi nhìn Lưu Thắng Lợi đi rồi mới vào phòng. Tôi kể lại chuyện về người vừa gặp ở vườn đào cho chú Lê, chú biến sắc ngay. Bây giờ chẳng ai biết mục đích người này xuất hiện ở đây là gì cả.

"Cậu chắc chắn, hắn chính là người mà cậu gặp hôm họp lớp?"

Đinh Nhất trầm ngâm nói.

Tôi gật đầu: “Chắc chắn là anh ta! Chắc chắn không sai!”

Đinh Nhất thấy tôi nói chắc nịch như thế thì kín đáo nói: “Vậy đúng rồi, có lẽ hắn chính là Hỏa Hồ Ly có quan hệ sâu xa với cậu…”

“Anh ta? Không phải chứ? Chẳng phải hồ ly tinh đều là nữ à? Sao giờ lại có nam?” Tôi khó tin nói.

Không ngờ chú Lê nghe vậy, thì búng trán tôi: “Thằng nhóc thối, đọc tiểu thuyết nhiều quá à? Ai nói hồ ly tinh đều là nữ? Đều là giống cái hết thì chẳng phải đã tuyệt chủng mất rồi?”

Tôi gãi đầu cười hềnh hệch, ngây ngô nói: “Cũng đúng, nhưng chú đừng nói, cái tên đẹp mã kia quả thật là hồ ly tinh biến thành nhé!”

Đinh Nhất liếc tôi: “Đẹp lắm à? Đều là giả thôi, vì để mê hoặc trí óc người khác, nếu cậu ta hiện chân thân thì cả cái mặt kia cũng chỉ toàn là lông thôi, đẹp thế quái nào được!”

“Ặc… Nghe anh nói buồn nôn chưa kìa, lại còn đầy lông…” Tôi ngẩn tò te, vì cuối cùng đã hiểu tại sao lúc nãy người thần bí kia nói tôi và anh ta đã từng ngủ chung giường rồi! Chẳng phải đó chính là con vật đầy lông mà tôi tốt bụng giữ lại ở trang trại rượu đó sao?

Nghĩ đến đây, tôi lại thấy lạnh cả người, không nhịn được mà ghép gương mặt đẹp trai kia lại với con vật đầy lông, cuối cùng thành không nỡ nhìn thẳng vào hình ảnh đó.

Sau đó, chúng tôi bàn bạc với nhau, chú Lê có ý rằng vẫn chưa rõ đối phương là thù hay bạn, nên đừng hành động bộp chộp. Nếu anh ta không quấy nhiễu chuyện của chúng tôi, thì đương nhiên chúng tôi cũng chẳng làm phiền anh ta. Tức là địch không động, ta

cũng bất động.

Sau cùng, tôi và Đinh Nhất trở về phòng, chuẩn bị đi ngủ. Nhưng vừa vào phòng, anh ta đã giục tôi mau đi tắm, chê mùi trên người tôi quá thối.

Kể cũng lạ, chỉ có một mình Đinh Nhất có thể ngửi được mùi hồ ly trên người tôi, còn chú Lê và La Hải đều không ngửi được gì.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi yêu cầu Lưu Thắng Lợi đến phòng ký túc của bảo vệ Triệu Quân mất tích kia xem thử, biết đâu sẽ phát hiện ra manh mối gì có ích! Kết quả là, bên trong sạch sẽ lạ thường, hoàn toàn không giống phòng của một người đàn ông độc thân.

Ngay lúc đang rất không cam lòng, tôi phát hiện ra một chiếc dây xích trông rất quái lạ dưới giường của Triệu Quân, nhìn chiều dài thì chắc là vòng tay. Tôi bò rạp dưới đất, vất vả lắm mới khều được dây xích ra.

Vừa chạm vào dây xích, một vài hình ảnh hỗn loạn xuất hiện trong đầu tôi. Nhưng những hình ảnh này chẳng hề liên quan gì với nhau, tôi không tài nào chắp vá được chúng thành manh mối nguyên vẹn.

Những hình ảnh này chập choạng sáng tối, khiến người ta không thể nhìn được rõ ràng. Trong những âm thanh hỗn loạn, tôi nghe thấy giọng một người phụ nữ, nhưng lại chẳng thể nghe rõ là nói gì. Sau đó, chiếc vòng tay này xuất hiện trong những hình ảnh đó, là hình ảnh rõ nét nhất…

Bây giờ có thể chắc chắn một điều, Triệu Quân và Vương Hải ở cùng phòng, nhưng tàn hồn trên dây xích này lại không phải của Vương Hải, vậy cũng chỉ có thể là của Triệu Quân mất tích đã lâu.

“Triệu Quân chết rồi…” Tôi bình tĩnh nói kết luận mình vừa rút ra.

Lưu Thắng Lợi nghe thế cũng giật nảy mình: “Cậu ta chết rồi, vậy cậu ta đưa xác ướp cổ của tôi đi đâu?”

Tôi lắc đầu: “Tạm thời tôi không thể trả lời ông được, đành chờ tôi điều tra xem Triệu Quân chết thế nào, rồi mới biết được tung tích của xác ướp.”

Chú Lê nghe tôi nói Triệu Quân chết rồi, cũng líu lưỡi: “Chuyện càng lúc càng phức tạp, nếu là Triệu Quân trộm xác, rồi dọa chết Vương Hải, thì cậu ta chết như thế nào?”

Tôi nhìn dây xích trong tay, nói với chú: “Tàn hồn trên thứ này không ổn định, nên chỉ có vài hình ảnh đứt quãng. Cháu thật không biết liên kết chúng lại bằng cách nào…”

“Cháu nhìn thấy gì rồi?” Chú Lê hỏi.

Tôi thuật lại: “Hỗn loạn lắm, đây là lần đầu tiên cháu gặp phải trường hợp này. Thật sự rất khó nói rõ những hình ảnh đó là gì, cháu phải cảm nhận lại lần nữa.”

Chú Lê nghe xong thì gật đầu: “Được, lần này cháu tập trung hơn, cố gắng ghi nhớ lại nhiều nội dung hình ảnh.”

Vì vậy, tôi từ từ nhắm mắt lại, cố gắng cảm nhận tàn hồn trên dây xích…

CHƯƠNG

CUỘC ĐỜI BẤP BÊNH

Cầm lấy dây xích kia, tôi vẫn chỉ có thể cảm nhận được hình ảnh không hề liên quan gì của từng người. Có người nghèo khó, phải làm công việc tay chân ở trên núi vì kế sinh nhai, lại có hình ảnh rất xa hoa, như nghỉ ngơi ở châu Úc. Tóm lại là chẳng liên quan gì hết.

Nhưng lúc tôi đang tập trung, đột nhiên lại nhìn thấy một người bạn cũ. Tại sao cô ta lại xuất hiện trong kí ức của Triệu Quân? Cô ta đưa cho Triệu Quân một cặp vòng tay, nhất định quan hệ của họ không bình thường! Người bạn cũ này của chúng tôi quả là có mặt ở khắp nơi!

Sau đó lại là hình ảnh khác, Triệu Quân mặc đồ bảo vệ, lo lắng đi vào một khu dân cư tên là Lệ Đô Hoa Viên. Lúc đến một căn biệt thự nằm độc lập, gã lại mở cửa một cách thuần thục, nhanh chóng lẻn vào.

Còn lại chỉ là vài hình ảnh khó hiểu lặp đi lặp lại. Lúc thì trượt tuyết trên núi, lúc thì lặn xuống biển sâu, ai không biết còn tưởng Triệu Quân trước đây là hướng dẫn viên du lịch ấy chứ?!

Tôi biết có cảm nhận những thứ này cũng chẳng có ý nghĩa gì, bèn đưa dây xích đang cầm cho Đinh Nhất: “Không được, đầu tôi

sắp nổ tung rồi, rốt cuộc trước đây người này làm gì thế?”

Chú Lê thấy tôi mệt mỏi, thì bảo La Hải rót cho ly nước, để tôi ngồi xuống bình tĩnh lại. Sau đó, tôi kể lại manh mối quan trọng vừa rồi cho chú Lê. Lúc chú nghe nói Triệu Quân quen Hàn Cẩn, hơn nữa còn không phải là quan hệ chung thuyền thì cũng phản ứng như tôi. Vậy xem ra, Triệu Quân này cũng không đơn giản như bề ngoài, chỉ là một bộ đội xuất ngũ.

Tôi còn nhắc đến Lệ Đô Hoa Viên kia, sau đó nghe Lưu Thắng Lợi nói, ở đây đúng là có một khu dân cư tên là Lệ Đô Hoa Viên thật. Vì thế, chiều hôm đó, chúng tôi đã tìm đến nơi.

Xe vừa chạy đến cổng khu dân cư, tôi nhận ra ngay đây chính là khu dân cư trong hồi ức của Triệu Quân. Chúng tôi tìm đến chỗ bất động sản, mới biết biệt thự mà Triệu Quân vào khi ấy để không đã lâu.

Chủ nơi này đã di dân rồi, nhưng không sang tay căn nhà, mà chỉ gửi một khoản phí lại cho nhân viên quản lý bất động sản, nhờ họ trông hộ. Mấy năm đầu, nhân viên quản lý còn để ý, sau đó ông chủ kia không cấp tiền nữa, nên nhân viên cũng chẳng quan tâm căn nhà đó.

Nhưng lúc chúng tôi yêu cầu muốn vào xem, lại bị nhân viên quản lý bất động sản từ chối. Lý do của họ cũng rất hợp tình, bây giờ chủ nhân không ở đây, ngoài việc đột xuất thì họ không có quyền để mở biệt thự này.

Hết cách, chúng tôi đành phải liên hệ với Lưu Thắng Lợi để ông ta tính. Đi qua đi lại như thế, thì trời cũng đã tối. Lúc đang ngồi trong xe chờ Lưu Thắng Lợi, tôi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong khu dân cư.

“Là anh ta!” Tôi giật mình nói.

Ba người còn lại nghe nói vậy, thì nhìn về hướng tôi chỉ. Đinh

Nhất lập tức căng lên, như đụng phải đại địch…

“Cậu ta chính là người bí ẩn kia?” Chú Lê hỏi khẽ.

Tôi gật đầu: “Chính là anh ta, lần trước gặp, cháu đã cảm thấy rất đáng nghi rồi. Kết quả là giống lần trước, anh ta lại xuất hiện ở nơi không nên đến.”

Người kia từ từ đi về phía căn biệt thự, xem ra mục đích của anh ta cũng giống chúng tôi, đều muốn vào trong. Nhưng chúng tôi không có gan làm càn như vậy, chưa chào hỏi ai mà đã tự ý vào.

Tôi thấy tên kia sắp đi thẳng vào luôn, thì sốt ruột nói với chú Lê: “Làm sao bây giờ? Anh ta vào đó trước rồi!”

Chú Lê trầm mặt, mãi không nói gì. Xem ra chú đang phân tích xem nếu bây giờ chúng tôi xông vào đó, thì sẽ có hậu quả thế nào.

“Cháu và Đinh Nhất vào trước. Nếu lát nữa bọn chú lấy được chìa khóa ở quản lý bất động sản thì sẽ đến đó gặp các cháu. Nếu không thì đợi điện thoại của chú, sẵn sàng rút lui bất cứ lúc nào…” Chú Lê nói.

Tôi gật đầu, lặng lẽ men theo ánh trăng với Đinh Nhất đến gần căn biệt thự trống kia.

Vừa đến gần, thì đầu tôi vang ầm một tiếng! Cũng may Đinh Nhất nhanh tay đỡ lấy: “Sao thế? Cậu không khỏe à? Hay chúng ta về trước đã?”

Tôi xua tay: “Không sao đâu, khỏe ngay thôi. Trong đó… trong đó có xác chết!”

“Của ai?”

“Triệu Quân.”

Khi chúng tôi vào, lại không thấy tên vừa nãy đâu! Đây là căn biệt thự hai tầng kiểu cũ, có lẽ chủ nhân của nó cũng không thiếu tiền, nên chọn để không, chờ giá đất tăng.

Hai chúng tôi nhảy qua cửa sổ, vì sợ trên cửa có dấu vân tay của Triệu Quân, nếu bị chúng tôi phá hủy mất thì không hay, đến lúc đó sẽ không giải thích được.

Vừa vào nhà, tôi đã thấy Triệu Quân nằm chết thẳng đơ dưới sàn, không hề có vết thương ngoài da. Từ mùi tanh tưởi bốc ra, chứng tỏ gã đã chết được mấy ngày rồi.

Tôi và Đinh Nhất không dám đến quá gần xác chết, sợ để lại dấu vết gì ở hiện trường. Nhưng khoảng cách bây giờ cũng đủ để tôi cảm nhận được tất cả kí ức của Triệu Quân!

Quả nhiên Triệu Quân này không đơn giản như trong hồ sơ, hoặc có thể nói, gã vốn không phải Triệu Quân, mà là một người khác hoàn toàn xa lạ. Cuộc đời của người này rất khúc chiết, lúc bé tên là Nguyễn Triết Hạo, sống ở vùng Đông Nam Bộ của Việt Nam.

Sau đó, vì chính phủ địa phương điều tra về ma túy, đã xảy ra một cuộc đấu súng quy mô lớn với tội phạm, người nhà gã chịu tai bay vạ gió nên đã chết vì đạn lạc. Lúc đó, Nguyễn Triết Hạo chưa đến 10 tuổi, vì ham chơi nên về nhà muộn, mới thoát được kiếp đó.

Sau đó, gã được một Hoa Kiều người Anh, tên là Putte Vương nhận nuôi, đổi tên mới là Jasson, còn đưa sang Anh sinh sống. Ban đầu, Putte Vương này đối xử với gã khá tốt, sau đó vợ của Putte Vương bệnh chết, ông ta bắt đầu nhậu nhẹt, lúc say thì đánh chửi Nguyễn Triết Hạo.

Vết thương đầy người của gã bị thầy giáo phát hiện. Sau khi báo cảnh sát, Nguyễn Triết Hạo được đưa ra khỏi nhà Putte Vương, đến giáo đường phúc lợi. Nhưng dường như vận rủi vẫn đeo bám gã mãi, chẳng thể rũ ra nổi.

Viện phúc lợi này không đơn giản và lành mạnh như người

ngoài nghĩ. Cha sứ ở đây là những tên biến thái rất thích các cậu bé, nhất là một gã tên là Ellen. Ông ta vẫn luôn nhìn thèm thuồng Nguyễn Triết Hạo.

Vào một đêm nọ, cha sứ Ellen lấy cớ gọi Nguyễn Triết Hạo đang sắp ngủ, định ra tay với gã. Nhưng Nguyễn Triết Hạo cũng chẳng ngoan ngoãn như thế, gã đâu phải đứa trẻ ngoan trong mắt mấy người da trắng, lúc mới mấy tuổi đã biết tranh thịt với sói như thế nào rồi.

Vì vậy, nhân lúc cha sứ Ellen không cảnh giác, gã dùng thanh dao nhỏ tự chế mình luôn mang theo đâm cha sứ bị thương, rồi chạy trốn biệt tích! Từ đó về sau… Trên đường lớn ở nước Anh lại có thêm một đứa trẻ Việt Nam lang thang.

CHƯƠNG

HỎA HỒ LY HIỆN THÂN

Thời gian lang thang đó cũng rất tự do thoải mái, tuy thường lúc no lúc đói, nhưng không bị tên biến thái già như Ellen chú ý nữa! Cuộc sống như vậy trôi qua rất nhanh, chớp mắt mà Nguyễn Triết Hạo đã 15 tuổi rồi.

Một chiều nọ, vì đói bụng quá, gã lấy trộm ví của một người trông có vẻ giàu có, không ngờ vừa định bỏ đi thì bị phát hiện! Nguyễn Triết Hạo vốn tưởng lần này mình chết chắc rồi, nhất định sẽ bị đánh một trận đau, nhưng không ngờ người kia lại mời gã ăn xúc xích.

Từ đó về sau, Nguyễn Triết Hạo đi theo làm việc cho ông ta, hơn nữa còn có một cái tên mới là Jacob…

Trong kí ức của Nguyễn Triết Hạo, người giàu có thần bí kia chính là bố nuôi của Hàn Cẩn. Thì ra đó là ông trùm giấu mặt của tập đoàn Thái Long – Hàn Thái Long. Ông ta nhận không ít cô nhi như Nguyễn Triết Hạo trên khắp thế giới, rồi bồi dưỡng họ thành tay sai trình độ cao, bán mạng cho mình.

Lần này, Nguyễn Triết Hạo dùng tên giả là Triệu Quân, được sắp xếp để tiếp cận Lưu Thắng Lợi, ăn cắp xác ướp cổ thời nhà Thanh kia. Vì mấy năm nay, tập đoàn Thái Long vẫn luôn nghiên

cứu thuốc bào chế từ sinh vật, nhằm làm chậm quá trình lão hóa.

Lúc biết Lưu Thắng Lợi có giữ một nữ thi đời nhà Thanh vẫn không thối rữa, mà lại còn như người sống, nên muốn bỏ tiền ra mua. Đáng tiếc, lúc đó Lưu Thắng Lợi đã ký hợp đồng với Blair không bán lại cho người khác.

Vào tình thế bắt buộc, tập đoàn Thái Long đành tạm thời sắp xếp Nguyễn Triết Hạo vào đó, để gã lựa thời cơ trộm nữ thi đi. Nhưng đêm đó, sau khi Nguyễn Triết Hạo lén trộm được nữ thi, thì lại không kịp chuyển ra khỏi nông trường, đành để tạm ở sau hòn non bộ.

Trong hôm đó, tất cả bảo vệ ở nông trường đều đi tìm nữ thi, còn bảo vệ tìm sau hòn non bộ lại là Nguyễn Triết Hạo. Gã chỉ cần nói qua bộ đàm rằng sau hòn non bộ không có gì là được.

Về phần Vương Hải bị dọa chết thì là tình huống bất ngờ. Lúc đó Nguyễn Triết Hạo ra sau hòn non bộ, định xem tình hình của nữ thi ra sao. Dù sao cũng đã rời khỏi tủ lạnh được 24 giờ, gã sợ xác ướp sẽ có hiện tượng thối rữa, nên muốn kiểm tra.

Không ngờ nữ thi lại chảy ra rất nhiều nước, Nguyễn Triết Hạo sợ cái xác bị thối rữa biến chất, nên dựng nó lên, định tìm nơi nào khô ráo để giấu đi.

Ai ngờ Vương Hải ở ngoài chờ đến sốt ruột nên liền đi tới, vừa khéo trông thấy xác ướp cổ nhà Thanh đang đứng bên cạnh, nên bị dọa chết…

Nguyễn Triết Hạo thấy vậy, cũng chẳng cứu vãn được, đành phải chuyển nữ thi đến ngôi biệt thự để không, đặt vào trong kho lạnh đã chuẩn bị trước.

Ai ngờ, ngày hôm sau, lúc gã vào biệt thự để xem tình hình nữ thi, thì bất chợt thấy choáng đầu hoa mắt, tay chân rũ rượi, ngã xuống sàn.

Nguyễn Triết Hạo chết đi, cũng chẳng thể hiểu nổi tại sao mình lại chết…

Tôi kể lại kí ức của Nguyễn Triết Hạo cho Đinh Nhất nghe, anh ta cũng không giải thích được. Dù bây giờ có chạm vào thi thể anh ta được, thì chúng tôi cũng chẳng phải pháp y chuyên nghiệp. Trong tình huống không có vết thương nào trên xác, khó mà kết luận anh ta chết như thế nào.

"Cậu vừa nói xác ướp cổ đời nhà Thanh cũng ở đây?" Đinh Nhất chợt hỏi.

Nghe anh ta hỏi thế, tôi cũng sực nhớ ra. Hỏng rồi, không phải là hồ ly tinh kia đến để lấy xác ướp cổ đấy chứ? Nghĩ đến đó, tôi và Đinh Nhất cùng chạy tới phòng mà Nguyễn Triết Hạo giữ xác ướp, đẩy mạnh cửa ra…

Hơi lạnh ập vào mặt, đây quả thật là một kho lạnh tạm thời. Ở giữa phòng, có một chiếc giường xếp, xác ướp cổ bị mất của Lưu Thắng Lợi quả đang nằm trên đó!

Đã tìm được xác ướp, tôi vui mừng định đến chỗ xác ướp cổ xem dáng vẻ của cô ta, nhưng lại nghe một giọng nói vang lên trong góc phòng: "Không muốn chết thì đừng sờ vào cô ta!"

Tôi bị giọng nói này dọa hết hồn, tóc tơ đã dựng lên như bị điện giật. Vẫn là Đinh Nhất phản ứng nhanh, anh ta kéo tôi ra phía sau mình.

Trong góc chợt vang lên tiếng cười ha hả: "Đừng lo, nếu tôi muốn hại, thì cậu ta đã chết 100 lần rồi!"

Giọng nói kia từ từ tới gần, một gương mặt tuấn tú cũng hiện ra trong bóng tối… Đúng là tên nam hồ ly kia!

"Nghiệt súc! Ngươi tới đây làm gì, không phải là có hứng thú với xác ướp cổ này đấy chứ?" Đinh Nhất lạnh lùng nói.

Người kia nghe Đinh Nhất gọi vậy thì sầm mặt: “Đừng có nghiệt súc này nghiệt súc nọ! Nếu muốn thỉnh giáo người khác điều gì, thì phải nói năng lễ phép, biết chưa?”

Tôi nghe thế thì cười trộm. Không ngờ tên nam hồ ly này cũng rất sĩ diện.

Chẳng ngờ anh ta lại liếc sang tôi: “Nam hồ ly cái gì? Tôi có tên đấy biết không? Cậu nhớ cho kĩ, tôi là Trang Hà. Sau này cậu còn có chuyện cần tôi giúp, tốt nhất là khách sáo với tôi từ bây giờ đi!”

Tôi nghe thế thì hoảng hồn, sao tên này biết tôi đã nghĩ gì? Đương lúc tôi giật mình, chỉ nghe Đinh Nhất nói: “Đừng nhìn vào mắt gã, tên này biết mê hoặc tâm trí người khác…”

Trang Hà nghe thế thì cười lạnh: “Muốn dò xét suy nghĩ của người khác, thì tôi còn cần đến tâm cổ hoặc. Cậu ta ấy à, có gì thì ghi hết trên mặt, còn cần phải dùng hả?”

Tôi thấy anh ta và Đinh Nhất cứ anh một câu tôi một câu, giống như đều không thích đối phương, nhưng lại mãi không thấy động tay động chân. Chỉ cần không đánh nhau, thì chứng tỏ còn có thể nói chuyện được. Thế là tôi cười hì hì nói với Trang Hà: “Cụ… cụ lớn Trang, cụ nghĩ xem, cụ cãi nhau với bậc con cháu như chúng tôi làm gì, đúng không ạ?”

Trang Hà nghe tôi gọi mình là cụ lớn Trang, thì trợn mắt nhìn: “Ông nội cậu đó, tôi già đến thế à?”

“Ông nội cụ ấy, sao cụ lại chửi người khác?” Tôi tức giận nói.

Trang Hà thấy tôi giận thật thì phì cười: “Trương Tiến Bảo, sao cậu vẫn không trưởng thành hệt như lúc còn bé thế, vừa ngu vừa lì…”

Nghe anh ta nói vậy, tôi giật nảy mình, chẳng lẽ lúc nhỏ tôi đã từng gặp tên này rồi?

Trang Hà thấy tôi cúi đầu không nói gì, thì cười: “Tôi và chú họ của cậu có giao tình nho nhỏ. Năm đó lúc chú cậu cứu tôi, cậu cũng ở đó… Nhớ ra chưa?”

Tôi sững sờ gật đầu: “Nhớ rồi, anh thật sự là cái con…” Tôi nói một nửa, lại nuốt ba chữ “hồ ly tinh” lại.

Trang Hà thấy tôi không nói ba chữ đó ra, thì cười hài lòng: “Ừ, là tôi đó. Vốn lúc đó tôi trốn trên núi độ kiếp, ai ngờ trúng bẫy mà chú họ cậu đặt. Nhưng khi thấy chú họ cậu đi tới, tôi đã biết ông ấy sẽ thả mình ra!”

“Vậy sao anh còn nhớ tôi, cũng đâu phải là tôi cứu anh?” Tôi dè dặt hỏi.

Trang Hà thở dài: “Về sau tôi có đến nhà chú họ cậu vài lần. Có lẽ lúc đó cậu còn nhỏ, nên ông ấy không nói với cậu. Cái tên vong ân bội nghĩa này, đúng là chịu thiệt mà, cậu còn ăn mấy con thỏ rừng mà tôi đưa tới đó!”

CHƯƠNG

KHÔNG CÒN SỐNG LÂU NỮA

Thì ra Trang Hà chính là con Hỏa Hồ Ly năm đó được tôi và chú họ thả đi, không ngờ qua nhiều năm như vậy, chúng tôi còn có thể gặp lại nhau. Tuy tôi nhận ra anh ta không có ác ý với mình, nhưng anh ta cứ đột nhiên xuất hiện thì chắc chắn phải có mục đích nào đó.

Tôi nghĩ đến lời anh ta nói khi vừa vào cửa, thì tò mò hỏi: "Sao anh không cho tôi đụng vào nữ thi này? Cô ta là tình nhân của anh à?"

Trang Hà lườm tôi: "Chẳng lẽ cậu muốn mình giống kẻ đã chết ngoài kia à? Nếu không phải có quen biết với chú họ của cậu, thì tôi mới lười quan tâm cậu sống chết thế nào ấy?"

Tôi giật mình: "Anh nói Triệu Quân chết là vì đụng vào cỗ thi thể từ đời nhà Thanh này à? Sao có thể thế được, chẳng phải trước đó mấy đàn em của Lưu Thắng Lợi cũng đã chạm vào cô ta rồi à, sao họ vẫn sống tốt?"

Trang Hà thấy tôi không tin thì lấy một gói khăn giấy ra, sau đó rút ra một tờ, đi tới chỗ nữ thi rồi nhẹ nhàng phủ lên, chiếc khăn trắng tinh bị thấm ướt ngay lập tức.

"Thi thể này làm từ nước à?" Tôi nói mà không suy nghĩ.

Trang Hà nhún vai: “Cậu nói đúng rồi đấy, nữ thi này đúng là làm từ nước!”

Không ngờ mình đoán đúng thật!

“Làm từ nước như thế nào?” Tôi không hiểu nên hỏi.

Lúc này Đinh Nhất cau mày nói: “Chẳng lẽ trên người cô ta có chất độc dùng để chống phân hủy?”

Trang Hà gật đầu: “Cuối cùng cũng có người thông minh rồi! Nếu không cẩn thận để nước văng đến mũi miệng mắt, thì chắc chắn phải đi gặp Diêm Vương rồi!”

“Không đến mức ấy chứ, tôi không tin anh ta trộm bộ xác cổ này chỉ để liếm nước trên thi thể đâu?” Tôi nói mà cũng tự thấy buồn nôn.

Nhưng Đinh Nhất lại lắc đầu: “Chắc anh ta ở sau hòn non bộ, nghe thấy tiếng Vương Hải đi tới, nên mới luống cuống vô ý làm nước văng vào miệng.”

“Chậc chậc… Tên này đúng là xui xẻo.” Sau khi hiểu rõ hoàn cảnh, tôi cũng cảm thấy tiếc cho gã ta.

Chẳng ngờ Trang Hà lại hừ lạnh: “Tự tạo nghiệt thì không thể sống… Gã có kết cục như bây giờ cũng chẳng thể trách ai, có nhiều thứ không phải ai cũng có thể làm bẩn được…”

Nghe kiểu nói của Trang Hà, tôi mới sực nhớ tới mục đích lần này, nên hỏi anh ta: “Anh tới đây làm gì? Không phải là cũng muốn có bộ nữ thi đời nhà Thanh này đấy chứ?”

Không ngờ Trang Hà lại sầm mặt: “Cô ấy đúng là một người bạn cũ, tôi thực sự không đành lòng thấy xác của cô ấy bị người ta bán qua bán lại như thế.”

“Anh biết cô ta à?” Tôi giật mình, nói.

“Biết từ rất rất lâu rồi, năm đó tôi còn chưa phải là tôi như bây

giờ…” Trang Hà lầm bầm.

Nhưng nghĩ tới việc Lưu Thắng Lợi vẫn còn đang đi tìm bộ xác cổ này, nếu Trang Hà muốn giành thì chỉ sợ lần này chúng tôi phải ra về tay không rồi!

“Anh muốn thế nào?” Tôi thấp thỏm hỏi.

Trang Hà đi đến chỗ nữ thi và nhìn chăm chú vào cô ấy, ánh mắt tràn đầy yêu thương.

“Tôi muốn đưa cô ấy đi.”

“Không được!” Tôi phản đối ngay.

Ngờ đâu Trang Hà bỗng quét mắt nhìn, không khí xung quang lập tức xoáy ra từng luồng gió, anh ta lạnh lùng nói: “Nếu như tôi muốn thì sao?”

Cái người vừa nãy còn cười cười nói nói với mình, mà chớp mắt đã trở mặt ngay! Tôi vốn sợ anh ta, nên bị dọa chết khiếp. Cũng may Đinh Nhất vẫn luôn ở cạnh, thấy không khí giữa tôi và Trang Hà không tốt, như thể sẽ xảy ra xung đột ngay lập tức, nên ngăn tôi ở sau, chuẩn bị vào thế động thủ.

Trang Hà thấy tôi bị dọa thì thu lại sức mạnh của mình, mặt anh ta tái nhợt: “Các cậu đừng nhìn cô ấy ăn mặc hoa lệ, xuất thân tôn quý mà nhầm. Thật ra mệnh cô ấy rất khổ, nếu không đã chẳng qua đời sớm ở độ tuổi trẻ đẹp như vậy. Chẳng lẽ cậu thật sự nhẫn tâm để một thi thể xinh đẹp tuyệt trần như thế bị người ta mổ, rồi lột da hay sao?”

Tôi nghe mà rùng mình: “Làm sao mà nghiêm trọng như anh nói vậy được! Những người sưu tập nước ngoài kia sẽ bảo tồn thi thể thật tốt, chắc chắn sẽ không cắt cô ấy thành tám khúc đâu!”

Trang Hà cười lạnh: “Tiến Bảo, có phải tôi nên cười cậu quá ngây thơ không? Những gã kia mà có được rồi, nhất định sẽ tò mò

vì sao cô ấy lại được bảo tồn hoàn hảo như thế. Cho nên số mệnh của cô ấy cũng chỉ có thể để người ta giải phẫu, tìm hiểu xem bí mật bên trong là gì."

Tôi nghẹn lời, đúng là rất có khả năng sẽ xảy ra. Giống như tập đoàn Thái Long phái Triệu Quân đến trộm xác vậy, chẳng phải chúng cũng vì mục đích này hay sao? Cho dù là bị tập đoàn Thái Long trộm đi, hay là bị Lưu Thắng Lợi bán cho Blair thì kết cục của cô ấy đều như thế cả.

Trang Hà thấy tôi do dự, thì tiếp tục nói: "Tôi có thể kể cho cậu nghe chuyện cũ của mình và cô ấy, có lẽ cậu cũng sẽ cảm thông với cô ấy như tôi."

Tôi liếc nhìn đồng hồ, đêm dài đằng đẵng, nghe Trang Hà kể chút chuyện từ mấy trăm năm trước cũng rất thú vị, thế là tôi kéo một cái ghế ngồi xuống.

Trang Hà thấy tôi ngồi xuống chuẩn bị nghe mình kể chuyện thì cười, sau đó dùng giọng nói lạnh lẽo kể cho chúng tôi nghe về năm đó…

Khi ấy Trang Hà còn chưa tu luyện được thành người, vẫn chỉ là một con hồ ly đỏ nhỏ yếu. Bởi vì có bộ lông rất đẹp nên anh ta thường trở thành đối tượng bị đám thợ săn đuổi giết. Vào cuối thu năm đó, tuyết rơi sớm hơn mọi năm, vì đói nên Trang Hà bất cẩn bị sập bẫy của thợ săn.

Vài lúc Trang Hà cho rằng mình sẽ bị người ta lột da làm áo khoác lông, thì được một cô bé xinh đẹp cứu.

Cô bé này tên Diệp Lan, là một cách cách của triều Thanh, a mã của cô ấy là một Quận vương, cô ấy còn một người anh lớn hơn năm tuổi tên là Huyền Lý. Trang Hà chính là lễ vật mà Huyền Lý tặng cho Diệp Lan nhân dịp sinh nhật.

Không ngờ Diệp Lan vừa thấy Trang Hà thì đã rất yêu thích,

không đành lòng nhìn con vật xinh đẹp như vậy biến thành một bộ áo lông, nàng cầu xin anh trai đừng giết nó. Vì bắt được anh ta ở nơi có tên Trang Hà, nên Diệp Lan cũng gọi anh ta là Trang Hà…

Từ đó mọi người trong Vương phủ đều biết cách cách nuôi một con hồ ly đỏ tên Trang Hà. Nhưng khi đó Trang Hà rất nghịch ngợm, nay trộm gà sau hậu viện, mai lại cắn chết vịt, làm bọn hạ nhân giận mà không dám nói gì.

Sau đó Huyền Lý thấy dã tính của anh khó thuần nên khuyên Diệp Lan hãy thả về rừng, nói chỉ có ở đó mới là mái nhà chân chính của anh. Diệp Lan là cô bé tốt bụng, biết dù có được cho ăn uống đầy đủ, nhưng cũng không thể khiến Trang Hà vui vẻ thật sự. Thế là cô bé đồng ý lời đề nghị của anh trai, phóng sinh Trang Hà.

18 năm sau, Trang Hà đã có một chút đạo hạnh nên muốn xuống núi, thăm cô cách cách năm xưa cứu mình giờ lớn lên đã thế nào rồi. Kết quả khi vừa đến Vương phủ, anh ta thấy ở đó có rất nhiều âm khí bao trùm, giống như sắp làm lễ tang cho ai đó.

Thoạt đầu Trang Hà còn tưởng rằng a mã của Diệp Lan qua đời, ai ngờ nghe ngóng được mới biết, lão Vương gia đã sớm quy thiên 7 năm trước, còn người sắp chết trong phủ lần này là… cách cách Diệp Lan.

Trang Hà ngỡ ngàng, ngẫm lại thì Diệp Lan năm nay cũng mới chỉ 25, sao còn trẻ như vậy mà đã chết đi? Trang Hà muốn nghe ngóng tiếp, nhưng mấy hạ nhân kia như có điều giấu giếm, xem ra chuyện cũng không hề đơn giản như vậy.

CHƯƠNG

KIM NGỌC LƯƠNG DUYÊN

Vì muốn làm rõ nên Trang Hà giả làm một vị thần y chuyên vân du bốn phương, nói muốn vào phủ chữa bệnh cho quý nhân, vậy nên mới được đưa vào gặp Diệp Lan đang bệnh tình nguy kịch.

Khi nhìn thấy Diệp Lan nằm trên giường, nếu không nhờ nốt ruồi đỏ ở khóe môi, thì có lẽ anh ta đã không thể nhận ra đây là cô bé xinh đẹp năm ấy.

Trang Hà bắt mạch xong thì cũng biết mình bất lực, thế là anh ta không trực tiếp để lộ thân phận của mình, hỏi Diệp Lan có di nguyện gì không, anh ta có thể giúp cô hoàn thành.

Lúc đầu Diệp Lan cũng giật mình, nhưng cô ấy nhanh chóng tin lời Trang Hà nói, vì có một số việc năm ấy chỉ có cô và Hỏa Hồ Ly mới biết thôi. Có lẽ mấy năm nay gặp phải quá nhiều chuyện buồn khổ, nên trước lúc chết có thể gặp người tâm sự cùng mình, âu cũng được an ủi.

Thế là Diệp Lan kể hết những chuyện khiến mình bị bệnh thành như bây giờ cho Trang Hà…

Thì ra a mã của Diệp Lan đã bị bệnh chết từ 7 năm trước, người ca ca duy nhất của cô là Huyền Lý được kế thừa tước vị Quận vương, trở thành tân chủ nhân của Vương phủ.

Từ nhỏ Huyền Lý đã rất yêu thương muội muội này, nên luôn quan tâm đến mọi chuyện của nàng. Đặc biệt là ở vấn đề tuyển em rể, y càng cố gắng làm thật tốt.

Huyền Lý chỉ là một Quận vương, nên không cần muội muội mình đi liên hôn, chỉ muốn tìm được người chồng như ý cho muội muội là được.

Nhưng anh ta tuyển tới tuyển lui đều cảm thấy không vừa ý, Diệp Lan cũng chẳng vui vẻ. Kể từ khi kế thừa tước vị của a mã, ca ca vẫn luôn dẫn binh đi đánh trận, nên chướng mắt với đám công tử ẻo lả trong kinh thành.

Nếu không phải loại tay trói gà không chặt, thì chính là tứ chi phát triển nhưng đầu óc lại ngu si đơn giản, chẳng xuất hiện ai gần tuổi với Diệp Lan mà văn võ toàn tài cả.

Mãi cho đến khi Đoàn Tử Ngọc xuất hiện trong đời hai huynh muội, mọi chuyện mới thay đổi…

Đoàn Tử Ngọc là cháu trai của lão tướng quân Đoàn Thiên Lương, là Thám hoa do chính đương kim thánh thượng khâm điểm, vốn con đường làm quan rộng mở thênh thang. Đáng tiếc cha hắn là Đoàn Thụy Bang, vì tham lam nên cấu kết với hoàng tử gây ra một số việc, khiến Đoàn Tử Ngọc bị giáng xuống làm nhu quan tứ phẩm trong quân doanh của Huyền Lý.

Lần đầu tiên nhìn thấy Đoàn Tử Ngọc, Huyền Lý đã vô cùng kinh ngạc. Khi ấy y thấy tiếc cho người thiếu niên oai hùng bất phàm này, muốn kết hợp hắn với muội muội Diệp Lan của mình. Thế là y điều hắn đến làm việc bên cạnh, như vậy thì có thể thỉnh thoảng ra vào Vương phủ.

Lúc đó Đoàn Tử Ngọc đang thấy tiền đồ mịt mờ, âu sầu vì thất bại thì đột nhiên được coi trọng, nên vô cùng cảm kích Huyền Lý. Hắn còn thầm thề, cả đời này sẽ chân thành đi theo Huyền Lý, làm

trâu làm ngựa cho y.

Sau này do Huyền Lý sắp xếp cho Đoàn Tử Ngọc gặp Diệp Lan, quả nhiên Diệp Lan vừa thấy đã vừa mắt nhân phẩm và tướng mạo của Đoàn Tử Ngọc. Nhưng khi Huyền Lý bắt đầu chuẩn bị hôn sự cho hai người, thì trong hoàng cung xảy ra một chuyện khiến hôn sự của cả hai rơi vào bế tắc…

Thì ra trong lúc đương kinh thánh thượng đi vi hành có gặp một cô gái người Hán, muốn nạp nàng làm phi. Nhưng Hoàng hậu lại tức giận ghen ghét, không đồng ý cho Hoàng thượng làm như thế, còn nhắc lại quy định trước kia của tổ tiên rằng: Mãn, Hán không được thông hôn!

Thật ra dân gian đã sớm chẳng còn ai quan tâm tới quy định này, có không ít người Mãn nạp nữ tử người Hán làm thiếp. Nhưng một khi hoàng thất đã nói không được, thì khắp thiên hạ cũng không được!

Huyền Lý thấy chuyện tốt của muội muội bị làm hỏng thì không cam lòng, thế là khổ tâm nghĩ ngợi, cuối cùng cũng tìm ra được cách đối phó, chính là để Đoàn Tử Ngọc bỏ Hán nhập Mãn.

Nhưng thật không ngờ khi nghe thấy cách này, Đoàn Tử Ngọc đã từ chối ngay. Đừng nhìn bề ngoài Đoàn Tử Ngọc chỉ là một thư sinh, thực ra bên trong hắn vẫn có ngạo khí của con nhà võ.

Cải tộc có lẽ là chuyện tốt với người khác, nhưng hắn thì cho đó là sự sỉ nhục lớn.

Đó cũng là lần đầu tiên Đoàn Tử Ngọc chống đối Huyền Lý, hai người tranh cãi gay gắt. Những người ở bên ngoài đều bị dọa, không dám đi vào xem thử đã xảy ra chuyện gì. Huyền Lý cũng không ngờ Đoàn Tử Ngọc lại có phản ứng mãnh liệt như thế, mặc kệ y nói thế nào hắn cũng không đồng ý cải tộc.

Sao Huyền Lý lại không biết nỗi khổ của Đoàn Tử Ngọc chứ, y

cũng xuất thân từ Hoàng tộc, nên trời sinh luôn có cảm giác ưu việt về dòng máu của mình. Quan trọng nhất là, trong mắt của Đoàn Tử Ngọc, chỉ có những nữ tử muốn dựa vào Mãn tộc thì mới đồng ý cải tộc thôi.

Hắn đường đường là nam nhi thân cao bảy thước, nếu cũng phải giống đám nữ tử kia mới đạt được tiền đồ và hôn sự, đó là điều hắn muốn sao?

Huyền Lý thấy mình không nói thông Đoàn Tử Ngọc được, đành sử dụng mọi cách để người nhà của hắn đến khuyên nhủ. Ông của Đoàn Tử Ngọc đã mất sớm, cha hắn vì có tội nên bị bãi chức quan ở nhà từ lâu. Cho nên khi Huyền Lý phái người đến tìm rồi nói tình huống rõ ràng, ông ta nhanh chóng đồng ý yêu cầu của Huyền Lý.

Vì sợ Đoàn Tử Ngọc đổi ý, sau khi nói chuyện với Huyền Lý xong, Đoàn Thụy Bang chạy tới Cam Túc một mình, mặc dù phải lưu lạc bên ngoài, nhưng như vậy vẫn còn tốt hơn so với việc ở lại kinh thành.

Khi Đoàn Tử Ngọc biết mình bị cha đưa làm cờ thí vì tiền đồ, thì tức giận tới tìm Huyền Lý cãi nhau. Thế nhưng bây giờ có nói gì cũng chẳng còn ý nghĩa nữa, lúc này cha hắn đã không còn chỗ dựa trong triều, nếu Huyền Lý không giúp mình thì dù có đến Cam Túc, hắn cũng sẽ bị người khác xa lánh.

Đến lúc đó có khi chức quan cũng mất, làm không tốt không biết chừng còn bị rơi đầu…

Cùng đường, Đoàn Tử Ngọc đành phải đồng ý yêu cầu của Huyền Lý, cải tộc rồi thành thân với Diệp Lan.

Sau khi Đoàn Tử Ngọc và Diệp Lan thành thân thì ở lại Vương phủ, vốn là Huyền Lý định mua một phủ hộ ở bên ngoài cho bọn họ, nhưng không biết vì sao y không muốn để hai đứa em rời xa mình.

Hơn nữa Đoàn Tử Ngọc vẫn luôn đi theo y làm việc, nếu ở chung một nhà cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều. Thế nhưng một thời gian dài sau, Diệp Lan phát hiện Đoàn Tử Ngọc không còn tươi cười cởi mở như trước đây nữa.

Cho dù là ở ngoài hay trong nhà, hắn vẫn giữ một khuôn mặt ảm đạm, thỉnh thoảng mới nở nụ cười với nàng, nhưng Diệp Lan có thể nhận ra nụ cười kia không thật lòng. Cho dù khi Diệp Lan có thai, gương mặt của Đoàn Tử Ngọc cũng chỉ thoáng hiện vẻ vui mừng, rồi lập tức khôi phục lại kiểu không cảm xúc.

Mãi cho đến một ngày, xảy ra chuyện khiến Diệp Lan khó mà quên được, mà cũng vì chuyện này đã thay đổi hoàn toàn về ấn tượng của mình với… hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời nàng…

Hôm đó là ngày 15 tháng 8, đúng vào tiết Trung thu, sau khi ca ca Huyền Lý từ trong cung trở về thì ở lại hậu viện ngắm trăng cùng hai vợ chồng họ. Lúc đầu không khí còn hơi ngượng ngùng nên Huyền Lý chủ động rời đi.

Nhưng khi chỉ còn lại Diệp Lan và Đoàn Tử Ngọc, cả hai cũng chẳng có lời gì để nói, mà Diệp Lan đang mang thai nên càng dễ mệt mỏi, nàng bảo Đoàn Tử Ngọc đưa mình về phòng nghỉ ngơi!

Ai ngờ ngủ đến nửa đêm, Diệp Lan xoay người thì phát hiện Đoàn Tử Ngọc không còn nằm cạnh. Nàng xuống giường, muốn đi tìm xem nửa đêm nửa hôm Đoàn Tử Ngọc lại đi đâu?

CHƯƠNG

CHUYỆN ĐỘNG TRỜI

Đã qua canh hai, Diệp Lan đi vào sân. Vì hôm nay là rằm tháng tám nên mặt trăng vừa to vừa tròn vành vạch. Nhờ ánh trăng, nàng nhìn thấy hình như có hai bóng người đang chuyển động trong đình nghỉ chân.

Diệp Lan vừa mới đến gần, đã nghe thấy giọng nói dịu dàng của ca ca mình: "Sao đệ lại bướng bỉnh như thế, chẳng phải bây giờ đều rất tốt đấy sao? Đệ còn muốn ta làm gì nữa? Đệ nói đi?"

Đây là lần đầu tiên Diệp Lan nghe thấy ca ca nói chuyện như thế với người ngoài, ngay cả đối với phúc tấn của y - chị dâu Diệp Lan, cũng chưa từng được như thế. Diệp Lan thực sự rất tò mò, người đang đứng sau cây cột kia là ai?

Nhưng không thấy người kia nói gì, sau đó tiếng của ca ca lại vang lên: "Ta biết đệ hận ta, nếu có cơ hội để giết ta, chắc chắn đệ sẽ không nương tay. Nhưng bây giờ đệ không có cơ hội đó, vậy vì sao lại không ngoan ngoãn nghe lời ta?"

Diệp Lan giật mình, là ai mà lại hận ca ca đến mức muốn giết huynh ấy đến vậy, thế mà ca ca vẫn một lòng giữ người này ở bên cạnh ư?! Ngay lúc nàng cúi đầu khó hiểu, thì đột nhiên nghe thấy tiếng xé quần áo vang lên trong đình.

Diệp Lan không phải cô gái ngây thơ chưa trải sự đời, tiếng động này rõ ràng là… hai người đang ân ái. Nữ nhân này là ai thế? Trong vương phủ này, còn có nữ nhân nào ca ca muốn mà lại không được?

Nghe tiếng động trong đình ngày càng kịch liệt, Diệp Lan đỏ mặt nghĩ phải mau rời khỏi đây, thì đột nhiên nàng nghe thấy một tiếng nói quen thuộc, giận dữ cất lên: "Thả, thả… tay ra! Sẽ bị người khác nhìn thấy!"

"Nhìn thấy thì đã sao? Phủ này là của ta, ta muốn làm cái gì thì làm!" Huyền Lý ngang ngược nói.

"Vậy Diệp Lan?!"

"Con bé ngủ từ sớm rồi…"

Diệp Lan như gặp sấm sét giữa trời quang, đứng ngây tại chỗ, cứng ngắc đến mức quên cả hô hấp. Sao có thể như vậy được? Vì sao lại xảy ra chuyện này với trượng phu mà nàng yêu nhất…

Không biết qua bao lâu, Diệp Lan thực sự không nghe nổi nữa, nhưng lại không có đủ dũng khí đi ra ngoài, đành phải loạng choạng trở về phòng.

Nàng mất ngủ cả đêm, biết rõ đến hừng đông Đoàn Tử Ngọc mới lặng lẽ trở về trong phòng, rón rén nằm xuống bên cạnh mình.

Sáng sớm dậy, Đoàn Tử Ngọc vẫn dịu dàng xoa chân cho nàng như bình thường, còn hỏi nàng muốn ăn sáng không? Diệp Lan đờ đẫn nhìn trượng phu, hắn bây hoàn toàn khác với kẻ bị ca ca đè dưới thân đêm qua.

Đoàn Tử Ngọc thấy sắc mặt Diệp Lan không tốt, lo lắng có phải nàng khó chịu ở đâu không, bèn vội vàng đứng dậy gọi hạ nhân đi mời Huyền Lý tới. Ca ca đến nhìn tình trạng của Diệp Lan, có một dự cảm chẳng lành, nhưng y lại gạt đi, cho rằng mình đã quá cả

nghĩ.

Đến giờ ngọ, Huyền Lý mời thái y đến bắt mạch cho Diệp Lan, xem mạch xong, sắc mặt của thái y rất không tốt. Bây giờ trong kinh thành người nào mà chẳng biết không thể đắc tội với vị Vương gia này, y không chỉ nắm binh quyền, mà còn là người đắc lực bên cạnh Hoàng thượng.

Thấy thái y ấp a ấp úng, Huyền Lý sầm mặt: "Ngô thái y, có lời gì thì cứ nói thẳng, làm chậm trễ việc trị bệnh của Diệp Lan cách cách thì ngươi không gánh nổi đâu…"

Ngô thái y cuống quít quỳ xuống: "Vương gia thứ tội, cái thai trong bụng cách cách e là không xong rồi."

"Cái gì! Tại sao lại như vậy được?" Đoàn Tử Ngọc vẫn luôn ngồi xoa chân cho Diệp Lan, vội vàng bật dậy.

"Sợ là… sợ là cách cách suy nghĩ quá nhiều dẫn đến khí huyết trì trệ, hài tử đã không còn mạch đập nữa." Ngô thái y dè dặt nói.

Diệp Lan nằm trên giường nghe tin con mình đã chết, máu xông lên não, ngất đi mất.

"Diệp Lan! Diệp Lan!!" Đoàn Tử Ngọc kích động gọi tên nàng.

Huyền Lý thấy thế, lập tức quát Ngô thái y: "Mau… xem xem, con bé thế nào rồi!"

Ngô thái y vội vàng châm cứu cho Diệp Lan, chốc lát sau nàng mới từ từ tỉnh lại… Nhưng khi Đoàn Tử Ngọc thấy ánh mắt Diệp Lan nhìn mình, hắn hiểu Diệp Lan đã biết chuyện của bọn họ.

Đêm đó, Ngô thái y bốc một thang thuốc cho Diệp Lan để đưa thai chết ra, cái thai là một bé trai đã sớm thành hình. Diệp Lan đau đớn vô cùng, từ đấy bệnh không dậy nổi.

Dù cho Huyền Lý và Đoàn Tử Ngọc đã hết lòng khuyên bảo, nói nàng vẫn còn trẻ, sau này vẫn còn cơ hội có con. Thế nhưng Diệp

Lan chỉ dùng đôi mắt u oán nhìn chằm chằm vào hai người họ, đau đớn nói: “Thật là sẽ có sao? Hai người gạt ta đau đớn đến thế, mà tới lúc này vẫn còn muốn gạt tiếp sao?”

Huyền Lý im lặng, không biết phải trả lời muội muội như thế nào, còn hai mắt Đoàn Tử Ngọc đỏ bừng, gương mặt đầy bi phẫn nhưng cũng không nói được nửa câu.

Cứ như vậy, Diệp Lan bị bệnh đến ba năm, ba năm này Đoàn Tử Ngọc chăm sóc Diệp Lan từng li từng tí, tận tâm để ý mọi sinh thoạt thường ngày của nàng. Huyền Lý mời tất cả danh y trong thiên hạ đến, nhưng đều không trị được bệnh của Diệp Lan.

Nghe Diệp Lan kể về những chuyện mình đã trải qua, Trang Hà biết chứng bệnh của cô gọi là tâm bệnh. Đối với người chỉ một lòng hướng tới cái chết, không còn chút hy vọng sống nào, thì dù có lấy được tiên đan của Thái Thượng Lão Quân cũng không thể cứu nổi.

Nhưng sau khi được tâm sự với Trang Hà, tâm trạng của Diệp Lan tốt lên nhiều, nàng mời Trang Hà ở lại Vương phủ thêm mấy ngày cùng mình…

Sau đó Trang Hà gặp được Đoàn Tử Ngọc và người trước kia muốn đem anh ta làm thành áo lông chồn, Huyền Lý. Đoàn Tử Ngọc giống hệt như trong tưởng tượng, gương mặt tuấn tú đẹp như ngọc, tướng mạo bất phàm. Huyền Lý xuất thân là võ tướng, tất nhiên cũng có dáng người thẳng tắp, không còn là thiếu niên ngây ngô năm đó nữa.

Hai người đàn ông rất nghi ngờ trước sự xuất hiện của Trang Hà, ánh mắt nhìn anh ta đầy vẻ thù địch.

Trang Hà không thèm để ý mà cười nói: “Mời hai vị quý nhân cho hạ nhân lui đi, ta có việc muốn thương lượng với hai vị.”

Huyền Lý là võ tướng rong ruổi chiến trường quanh năm, giết

người như ngóe. Còn Đoàn Tử Ngọc lại luôn đi theo Huyền Lý, nên cũng không phải thứ hèn nhát gì, họ hoàn toàn coi khinh Trang Hà trước mặt.

Thế là Huyền Lý phất tay với đám hạ nhân, ra hiệu cho họ lui ra ngoài, chỉ một loáng đã chỉ còn lại ba người.

Trang Hà cũng không vòng vo, nói thẳng là Diệp Lan không còn nhiều thời gian, nên nhanh chóng chuẩn bị hậu sự!

Huyền Lý giận dữ nói: "Tên điêu dân to gan ở đâu ra? Dám đến đây nói nhảm hả!"

Nhưng Đoàn Tử Ngọc kéo Huyền Lý lại: "Để hắn nói hết lời đã."

Đường đường là Quận vương, lại để một tên nhu quan tứ phẩm xoa dịu bằng một câu, nếu nói hai người này không có chuyện gì, thì đánh chết Trang Hà cũng không tin.

"Vẫn là vị đại nhân này thông tình đạt lý, tiếc là không yêu hồng nhan… mà lại yêu võ tướng!" Nói rồi Trang Hà bật cười.

Sắc mặt hai người lập tức thay đổi, Trang Hà có thể nhìn thấy rõ sát ý của Huyền Lý nổi lên…

"Hai vị đừng vội, chuyện giữa các người không liên quan gì đến ta, ta chỉ muốn ở lại hoàn thành tâm nguyện của Diệp Lan, báo đáp ơn cứu mạng năm đó. Còn tâm nguyện là gì thì nàng vẫn chưa nói, cho nên ta mới ở lại phủ này." Trang Hà thản nhiên nói như vậy.

CHƯƠNG

XÁC CHẾT CANH MỘ

Huyền Lý nghe xong thì nghi ngờ vô cùng, hắn cùng lớn lên với Diệp Lan, sao lại không biết trước kia muội muội từng cứu một người như vậy nhỉ? Hơn nữa, trước giờ Diệp Lan vẫn luôn sống trong khuê phòng, có nam nhân nào con bé từng gặp mà y không biết đâu, làm sao mà có tên này được?

Trang Hà thấy Huyền Lý vẫn nghi ngờ nhìn mình, bèn lắc đầu nói: "Thôi! Ngươi đừng đoán mò nữa, ta và muội muội của ngươi rất trong sạch, 18 năm trước nàng từng cứu ta một mạng. À nói đến đây mới nhớ, ngươi với ta còn có thù hận chưa báo hết đấy, chờ ta hoàn thành tâm nguyện của muội muội ngươi xong, tất nhiên sẽ đến lượt ngươi!"

Huyền Lý càng mờ mịt trước lời nói của Trang Hà hơn, y không hề biết tên thần thần bí bí này là ai, nhưng bây giờ Diệp Lan đang rất tin tưởng gã, y cũng không thể đuổi gã đi được.

Đêm đó, Diệp Lan gọi Huyền Lý và Đoàn Tử Ngọc đến, nói mình muốn được an táng ở một nơi cách xa trần thế, giống như nơi mà năm đó họ đã thả con hồ ly nhỏ đi vậy, tới một nơi núi rừng thưa người.

Huyền Lý chọn một nơi phong thủy rất tốt, ít người lui tới ở

vùng ngoại ô để xây lăng mộ cho Diệp Lan. Nói đến cũng lạ, khi ngôi mộ này vừa được động thổ, sức khỏe của Diệp Lan cũng tốt lên ngay, có thể xuống giường đi lại.

Huyền Lý và Đoàn Tử Ngọc đều nghĩ chắc lăng mộ này không cần dùng đến nữa. Ai ngờ ngay khi lăng mộ được làm xong, vào nửa đêm hôm đó Diệp Lan nhắm mắt xuôi tay… Nàng ra đi rất thanh thản, Trang Hà vẫn luôn ở bên cạnh bầu bạn.

Đến cuối cùng, Trang Hà vẫn không nói cho Huyền Lý biết tâm nguyện cuối cùng của Diệp Lan là gì, chỉ giúp họ lo liệu hậu sự cho Diệp Lan, đến khi đưa nàng hạ táng.

Từ sau khi chôn cất Diệp Lan xong, Huyền Lý thường xuyên thấy Đoàn Tử Ngọc thậm thà thậm thụt với Trang Hà, trong cơn ghen tức, y đuổi Trang Hà ra khỏi Vương phủ.

Mấy năm sau, sức khỏe của Đoàn Tử Ngọc ngày càng sa sút, Huyền Lý rất lo lắng. Chuyện Diệp Lan mất đã khiến y bị đả kích rất lớn. Nếu Đoàn Tử Ngọc cũng bỏ đi, chắc y sẽ không chịu nổi mất.

Ngờ đâu đến mùa thu năm đó, chiến sự ở biên cương đột nhiên căng thẳng, Huyền Lý phụng mệnh mang quân nghênh chiến. Vì sức của Đoàn Tử Ngọc không thể chịu được di chuyển đường dài, nên Huyền Lý đành phải để hắn ở lại phủ để tĩnh dưỡng.

Chẳng ngờ khi Huyền Lý vừa đi, thì bệnh tình của Đoàn Tử Ngọc cũng trở nên nghiêm trọng. Người ngoài thì nghĩ hắn nhớ thương nương tử thành bệnh, nhưng thực tế hắn bị phúc tấn của Huyền Lý là A Như Na hạ độc.

Lão quản gia là tâm phúc của Huyền Lý, sau khi biết chuyện này thì lén sai người đưa tin đến tiền tuyến. Kết quả, người đưa tin còn chưa đến nơi, Đoàn Tử Ngọc ở nhà đã không trụ nổi. Trước khi chết hắn muốn gặp phúc tấn A Như Na một lần, để thông báo

chút chuyện hậu sự của mình. Trong lòng phúc tấn A Như Na có quỷ nên lúc gặp Đoàn Tử Ngọc, nàng ta rất sợ hãi.

Không ngờ Đoàn Tử Ngọc lại bình tĩnh nói: “Ta biết ngươi hạ độc, nhưng ta không trách ngươi. Chết cũng tốt, như vậy mọi người đều được giải thoát, ngươi cũng là một nữ nhân số khổ. Ngươi phải nhớ kỹ những lời ta nói sau đây, cũng để đảm bảo cho mạng mình… Sau khi ta chết, ngươi lấy cái mặt nạ vàng này nung trên lửa đỏ, sau đó gắn vào mặt của ta, như thế ta và Huyền Lý sẽ vĩnh viễn không còn gặp nhau nữa. Hài cốt của ta ngươi phải giữ cho tốt, khi hắn về đến, cứ nói là ta chết vì bệnh, cái mặt nạ này cũng do chính ta muốn đeo lên… Hắn nhất định sẽ tin.”

Nhưng A Như Na nghe xong thì lại thấy xem thường, nàng ta không tin Huyền Lý sẽ xử lý một Công chúa Mông Cổ như mình. Dù sao trong mắt người ngoài, Huyền Lý cũng không có lý do gì để đối phó với phúc tấn của mình vì một em rể cải Hán nhập Kỳ này cả!

Nhưng nàng ta sai, vì đã đánh giá mình quá cao và đánh giá thấp địa vị của Đoàn Tử Ngọc trong lòng Huyền Lý…

Khi Huyền Lý đang chém giết đẫm máu ở chiến trường, thì đột nhiên nhận được mật báo. Y nổi giận đến mức phun ra một ngụm máu tươi. Vì muốn cứu Đoàn Tử Ngọc mà ngay trong đêm đó, Huyền Lý mang theo mấy thuộc hạ thân tín trở về, họ phi kiệt sức chết năm con ngựa thì nhận được tin tức thứ hai, do hạ nhân trong nhà báo tới.

Đoàn Tử Ngọc đã chết…

Huyền Lý nghe xong thì ngã từ trên ngựa xuống, hôn mê bất tỉnh. Y được thân tín đưa về Vương phủ, trong cung biết bệnh tình của y nên phái ba vị ngự y giỏi nhất đến chữa trị.

Đến ngày thứ ba, cuối cùng Huyền Lý cũng tỉnh lại. Chuyện đầu

tiên y làm khi tỉnh lại là đến phòng của Đoàn Tử Ngọc để tìm hắn, mặc cho người khác nói thế nào, y cũng không tin Đoàn Tử Ngọc đã chết.

A Như Na cũng không quá ngu ngốc, sau khi Đoàn Tử Ngọc chết, nàng ta sai người dùng băng bảo tồn thi thể của Đoàn Tử Ngọc, như thế dù Huyền Lý có trở về cũng không thể bắt bẻ gì được.

Khi Huyền Lý nhìn thấy Đoàn Tử Ngọc nằm ở trong băng, trên mặt mang một cái mặt nạ vàng thì hiểu hết mọi chuyện! Có một lần, y hỏi Đoàn Tử Ngọc muốn lễ vật gì trong ngày sinh nhật.

Đoàn Tử Ngọc nói muốn có một cái mặt nạ vàng, Huyền Lý không hiểu. Hỏi hắn vì sao, Đoàn Tử Ngọc nhìn Huyền Lý và nói: Hắn phải chôn thứ này cùng mình, bởi vì sau khi chết, hắn không còn mặt mũi nào gặp lại Diệp Lan, cũng không muốn nhìn thấy Huyền Lý nữa…

Quả nhiên, Đoàn Tử Ngọc vẫn tuyệt tình như vậy, nói được thì làm được.

Huyền Lý nhẹ nhàng vuốt ve chiếc mặt nạ vàng trong băng, lẩm bẩm: “Vĩnh thế không gặp lại… Ha ha… Tốt, tốt, tốt lắm! Ngươi đã đối với ta như thế, cũng đừng trách ta làm vậy với ngươi!”

Ngày hôm sau, không ai ngờ Huyền Lý lại khôi phục như bình thường. Đầu tiên y sai người xây dựng một hầm băng dưới ao sen trong phủ, rồi chuyển thi thể của Đoàn Tử Ngọc vào trong đó.

Tiếp đấy y quay về tiền tuyến, tiếp tục hoàn thành hoàng mệnh còn dang dở. Sau khi khải hoàn, y xin từ chức, giao tất cả quân quyền, ở nhà làm một vị Vương gia nhàn tản.

Cũng từ đó trở đi, Huyền Lý bắt đầu chọn chỗ xây lăng mộ cho mình ở Thịnh Kinh…

Mấy năm sau lăng mộ xây xong, y mời một vu sư Tát Mãn rất lợi hại thời bấy giờ đến, để ông ta giúp mình luyện chế một xác chết canh mộ. Mặc dù vu sư Tát Mãn này đồng ý với yêu cầu của Huyền Lý, nhưng ông ta nói rằng vì thân phận của Huyền Lý tôn quý, cho nên xác chết thủ hộ này cũng phải phù hợp với những điều kiện sau.

Một, nhất định phải có xuất thân danh môn, thân phận cũng phải tôn quý như Huyền Lý.

Hai, người này nhất định phải có cơ thể là âm, cũng chính là nữ.

Ba, khi tại thế người này phải có oán niệm cực kì lớn.

Huyền Lý nghe xong thì chỉ cười lạnh rồi nói: “Xin ngài yên tâm, chỗ ta vừa hay có sẵn một người, chắc chắn sẽ phù hợp với ba điều kiện này của ngài.”

Người bị Huyền lý đối xử như thế không phải ai khác, mà chính là phúc tấn của y, A Như Na! Người ngoài nhìn vào thì thấy A Như Na là Công chúa đến từ Mông Cổ, có một người chồng gần như hoàn mỹ, đáng tiếc mệnh không tốt nên nàng ta còn chưa có con mà đã bệnh chết.

Nhưng làm sao họ biết, A Như Na bị Huyền Lý nhốt trong hầm băng giữ xác của Đoàn Tử Ngọc, cả ngày nhìn Huyền Lý nói những lời thâm tình với Đoàn Tử Ngọc đã chết kia, cuối cùng do quá uất ức mà chết.

Sau đó A Như Na bị vu sư Tát Mãn kia dùng bảy bảy bốn mươi chín ngày luyện thành xác chết giữ mộ. Khi Huyền Lý hoàn thành lăng mộ của mình xong, đã đem những ngọc ngà châu báu mà khi A Như Na còn sống yêu quý nhất, để vào bồi táng cùng nàng ta, rồi phong ấn ở một điện thờ phụ trong lăng mộ.

CHƯƠNG

HÀ TRẢ THÙ

Sau khi A Như Na chết, sức khỏe của Huyền Lý ngày một tệ đi, người ta nghĩ y quá nhớ thương A Như Na mới thành bệnh, cuối cùng rời bỏ nhân gian. Nhưng không ai ngờ, đối với y, vị phúc tấn chính thức này còn chẳng xứng xách giày cho Đoàn Tử Ngọc!

Sau khi Huyền Lý chết, quản gia làm theo di mệnh, đưa xác của hắn và Đoàn Tử Ngọc vào lăng mộ ở Thịnh Kinh. Nên người đàn ông được an táng chung với Huyền Lý, chính là hài cốt của Đoàn Tử Ngọc.

Tôi và Đinh Nhất nghe Trang Hà kể xong câu chuyện về Diệp Lan, thì cảm thấy cô gái này rất đáng thương.

“Thế… Tâm nguyện cuối cùng của cô ấy là gì? Cô ấy muốn nối lại tiền duyên với Đoàn Tử Ngọc à?” Tôi tò mò hỏi.

Trang Hà lắc đầu: “Không phải, con bé ngốc ấy chỉ hi vọng mình không quá xấu xí khi chết thôi.”

“Cho nên xác của cô ấy không bị mục rữa là do anh làm đúng không!” Tôi hiểu ngay.

Nhưng Trang Hà lại nói: “Có lẽ là thế chăng…”

“Vậy là sao?”

“Vốn tôi muốn làm đan dược cứu mạng cô ấy, tuy cũng tìm

được, nhưng sau khi ăn vào lại không có hiệu quả. Có lẽ là vì cô ấy không hề có một tia hi vọng sống nào nữa. Nhưng mặc dù không cứu được mạng, bù lại viên đan dược đó khiến thi thể của cô ấy không bị mục rữa." Trang Hà bất đắc dĩ nói.

Tôi nghe thế mà chỉ biết than thở, bỗng tôi nhớ đến chuyện Trang Hà từng nói sẽ báo thù Huyền Lý, nên tôi hỏi anh ta: "Vậy sau đó anh trả thù Huyền Lý như thế nào?"

Trang Hà cười khẩy một cái rồi nói: "Cái mặt nạ vàng của Đoàn Tử Ngọc là do tôi nói cho hắn ta biết…"

Tôi thấy lạnh cả người, cái gã này đúng là đủ ác thật!

Bây giờ tất cả những điều khó hiểu đều đã được giải mã, vậy chúng tôi phải làm gì với hài cốt của Diệp Lan đây? Tôi đến trước giường, nhìn thi thể của Diệp Lan mà thương xót vô cùng.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Anh định cứ đem thi thể này đi thế à? Vậy còn khách hàng của chúng tôi phải làm sao đây?" Tôi hỏi Trang Hà.

Trang Hà nheo mắt: "Khách hàng của cậu thì liên quan gì đến tôi?"

Tôi tức giận nhưng lại không biết phải phản bác thế nào, đúng là chẳng có quan hệ gì với anh ta cả. Nhưng mà nghĩ đến chuyện lần này phải làm không công, tôi thấy rất khó chịu.

Đúng lúc này Trang Hà lại đột nhiên cười to rồi nói: "Thôi được rồi, nhìn cái mặt thộn ra của cậu kìa! Không phải là sợ bị mất tiền à? Không ngờ cậu mê tiền như thế đấy. Được rồi, tôi có thể đợi đến khi Lưu Thắng Lợi bán di thể của Diệp Lan cho gã người nước ngoài kia, rồi lại đến lấy sau, thế đã được chưa?"

Tôi nghe thế thì lông mày giãn ra ngay, cười híp mắt: "Được được, quá được ấy chứ, cám ơn anh nhá!"

Trang Hà trợn mắt: “Ấy! Đừng có vội cám ơn, cậu nợ tôi một ân tình đấy, tương lai có chuyện gì cần cậu giúp đỡ, thì không được từ chối đâu đấy!”

“Anh là Hồ tiên mà còn có chuyện cần nhờ đến tôi nữa cơ à?” Tôi giật mình hỏi.

Trang Hà cười thần bí: “Chưa chắc, tên nhóc nhà cậu có tiềm lực rất phi phàm đấy!”

Lúc này chú Lê gọi điện thoại tới, nói là Lưu Thắng Lợi đã tìm được người quản lý bất động sản, sẽ mở cửa biệt thự cho chúng tôi vào xem một chút, nên bảo chúng tôi nhanh chóng rời khỏi đây.

Tôi vui mừng nói: “Vâng!”

Khi tôi tắt máy, quay sang nhìn thì đã chẳng còn bóng dáng Trang Hà đâu…

“Người đâu?”

Tôi hỏi Đinh Nhất, thấy anh ta dùng khuôn mặt tối sầm nói: “Đi rồi…”

Ra khỏi biệt thự, chúng tôi đến chỗ chú Lê, tôi kể cho chú nghe từng tình huống ở bên trong. Lưu Thắng Lợi nghe thế thì lôi điện thoại ra báo cảnh sát. Đương nhiên, trước khi cảnh sát đến, ông ta đã để thủ hạ đưa nữ thi đi rồi. Tôi còn dặn dò mấy lần là không được trực tiếp chạm vào thi thể, vì trên đó có chất kịch độc! Triệu Quân vì chạm vào nên mới chết.

Vài ngày sau, chúng tôi nhận được tin từ Lưu Thắng lợi, nói phía cảnh sát đã có kết luận, Triệu Quân chết vì trúng một loại độc có gốc kim loại nặng là Tali.

Về đến nhà, tôi nghỉ ngơi vài ngày cho lại sức, khoảng thời gian này thực sự quá mệt mỏi, cuối cùng cũng có thời gian rảnh rỗi để ăn ngon ngủ kĩ.

Một chiều tối nọ, tôi đang xem phim thì nhận được cuộc gọi của chú Lê bảo đến nhà ăn tối, tôi đồng ý ngay.

Đây không phải là lần đầu tiên đến, nên lần này không cần Đinh Nhất đón tôi nữa. Khi vừa đến hẻm nhà chú Lê, tôi nhìn thấy con mèo đen lần trước, may mà lần này có chuẩn bị nên tôi lấy ngay ra một miếng cá ném cho nó.

Con vật này bay lên ngay, ngậm lấy miếng cá rồi chạy biến đi mất…

Vừa vào cửa tôi đã thấy chú Lê đang sờ đầu con mèo đen, không biết đang nói gì đó. Thấy tôi đi vào thì vẫy tay cười: “Thằng nhóc này đến nhanh đấy, chú còn định để Đinh Nhất đi đón cơ! Miếng cá này là cháu cho nó hả?”

Tôi gật đầu: “Vâng ạ, lần trước bị nó hù nên cháu khôn hơn rồi!”

Chú Lê nghe tôi nói mà ngạc nhiên: “Con Tiểu Hắc này, ngoại trừ chú và Đinh Nhất thì nó chưa từng ăn đồ người khác cho, ngay cả La Hải cũng không được.”

Tôi nhìn sang con mèo chết tiệt kia, thấy nó đang lười biếng nghiêng đầu nhìn lại mình.

“Chắc là nó thấy cháu quá đẹp trai đấy!” Tôi nói đùa.

Không ngờ con mèo đen kia lại nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ, rồi duỗi eo chạy mất.

Tôi nhìn trước ngó sau, phát hiện trong nhà chỉ có mỗi chú Lê: “Đinh Nhất đâu rồi ạ?”

Chú Lê uống một hớp trà rồi nói: “Chú bảo nó ra ngoài mua đồ ăn, chắc sắp về thôi, hôm nay chú sẽ khao cua.”

“Thật ạ! Hôm nay cháu có lộc ăn rồi!” Tôi vui vẻ nói.

Bỗng chú Lê lấy một cái thẻ ngân hàng ra đưa cho tôi: “Trong

này là tiền công của hai vụ lần này, chú lấy tên cháu tạo thẻ rồi chuyển tiền vào đó. Hôm nay gọi cháu đến chủ yếu là vì muốn đưa cho cháu…”

Tôi nhận lấy thẻ, cười ngu: “Chú này, khách sáo thế làm gì? Cháu có gấp đâu.”

Chú Lê nghe thế thì làm động tác định lấy lại: “Không gấp thì đưa lại cho chú đi!”

“Gấp! Gấp! Gấp! Được rồi!” Bị chú Lê dọa, tôi vội vã cất cái thẻ vào trong túi áo.

Lúc này Đinh Nhất xách mấy con cua về, nhìn thấy tôi, anh ta híp mắt nói: “Chà, nói tới ăn cơm là cậu đến nhanh nhỉ, tôi còn tưởng một lát nữa phải đi đón đấy!”

Tôi cười gian: “Ăn cơm mà còn không tích cực thì đúng là đầu óc có vấn đề!”

Đây là mùa cua béo nhất trong năm, Đinh Nhất lại chọn toàn cua gạch nên tôi được ăn sướng mồm! Nhưng thỉnh thoảng Đinh Nhất lại nói: “Cậu đừng ăn nhiều quá, cua có tính âm lạnh bụng đấy…”

“Không sao hết, một năm chẳng được ăn mấy lần, lạnh thì cứ để cho nó lạnh đi!” Tôi vừa ăn vừa nói.

Kết quả là hôm sau, tôi bị cái dạ dày đày đọa cho nguyên một ngày, may mà buổi trưa hôm đó tôi gọi cho Đinh Nhất, lúc ấy anh ta mới mua thuốc đến cho tôi.

CHƯƠNG

MẸ TRIỆU MẤT TÍCH

Đinh Nhất vừa vào cửa, thấy cái mặt khổ qua của tôi thì chế giễu nói: "Hôm qua tôi nói mà không nghe, ai bảo ăn nhiều thế, cậu không thích sống nữa hả?"

"Có người nào đi thăm bệnh như anh không? Không mua hoa quả sang thì thôi, lại còn vừa vào cửa đã nói kháy rồi, anh cố tình phải không?" Tôi nhăn nhó, nói.

Đinh Nhất cười cười: "Bụng dạ cậu thế này mà còn muốn ăn hoa quả à, ăn ít cháo loãng là được rồi." Vừa nói, anh ta vừa đi vào bếp, vo gạo nấu cháo cho tôi.

Tôi cũng thấy hơi cảm động, dù sao nhiều năm rồi tôi không có người bạn thân thiết nào như vậy. Cuộc sống này quá ngắn ngủi, người có thể được gọi là "bạn thân" của tôi cũng chẳng có mấy. Nhưng tôi biết, Đinh Nhất chắc chắn được tính là một người.

Ăn cháo xong, tôi cảm giác mình có sức hơn nên rủ Đinh Nhất chơi game. Ai ngờ đúng lúc đang chiến đấu hăng, thì tôi nhận được điện thoại của người bạn học cũ, Triệu Lỗi.

Tôi hoang mang, tự dưng thằng nhóc này gọi cho tôi làm gì?!

Tôi nhận cuộc gọi, nghe thấy ở đầu dây bên kia, Triệu Lỗi cất chất giọng trầm thấp nói: "Tiến Bảo, tao có việc cần nhờ mày

giúp…”

Mẹ của Triệu Lỗi bị mất tích, nó cũng không nói được rõ ràng trong điện thoại, nên tôi chẳng biết tình hình cụ thể là thế nào. Với quan hệ bây giờ, nó đã nghĩ tới việc nhờ đến tôi, thì chắc chắn đây không phải là việc nhỏ.

Khi tôi và Đinh Nhất tới nhà nó thì thấy Triệu Lỗi vác hai con mắt đỏ hồng ra mở cửa. Tôi cũng đã nói với nó là mình sẽ đến cùng với một người bạn, anh ta sẽ giúp đỡ được trong việc tìm kiếm, nên Triệu Lỗi cũng đồng ý.

Ban đầu, Triệu Lỗi cứ ấp a ấp úng chuyện của mẹ mình, không muốn nói rõ ra. Thế là tôi tức giận nói với nó: “Mày đã gọi tao đến thì không được giấu chuyện gì hết, không thì chẳng giúp được gì trong việc tìm ra mẹ mày đâu!”

Triệu Lỗi do dự mãi mới đau khổ nói: “Tiến Bảo, ai cũng bảo việc xấu không thể trưng ra cho người ngoài, tao cũng không biết phải nói như thế nào!”

Thì ra bố của Triệu Lỗi là Triệu Mộc Thắng đã nuôi vợ bé ở bên ngoài từ mười mấy năm trước. Lúc đầu mẹ của Triệu Lỗi là Lý Mai rất đau khổ, nhưng bà nghĩ, nếu bây giờ ly hôn thì chỉ được chia có một ít tài sản thôi, thế là lại kiên quyết không chịu ly hôn.

Qua thời gian dài, hai bên cũng chấp nhận cục diện giằng co như thế. Nhưng sau đó vì Lý Mai ở một mình cô đơn nên bà thường nghĩ, có thể để mặc chồng lêu lổng ở ngoài, sao bà không thể ra ngoài tìm người an ủi chứ?

Thế là người ta nhìn vào thì thấy, vợ chồng họ vẫn mặn nồng chung sống. Nhưng sau lưng lại đi tìm người khác, bình thường gặp nhau đều rất lạnh nhạt, không muốn nói nhiều. Triệu Lỗi đã biết từ sớm, nhưng nó chỉ có thể giả vờ như không hay gì, như vậy mới có một gia đình hoàn chỉnh.

Sau này Triệu Lỗi bắt đầu đi làm, nó tự thuê một căn phòng khác và dọn khỏi căn nhà sống cùng bố mẹ trước kia. Cũng chính từ đó, quan hệ giữa bố mẹ nó cũng tệ hơn.

Trước đó hai người họ ngủ riêng, nhưng không ở riêng, bây giờ thì ở riêng nhưng không ly hôn. Hai người bọn họ mặc dù vì lợi ích nên mới lựa chọn cách sống như thế, nhưng quan hệ đã sớm mỗi người một ngả.

Sau khi cha mẹ ở riêng, thỉnh thoảng Triệu Lỗi cũng gọi hai người đến ăn cơm chung, nhưng lần nào cũng đều chia tay trong bầu không khí không mấy vui vẻ. Dần dần Triệu Lỗi cũng không gọi họ cùng đến nữa.

Cứ như vậy được vài năm, mẹ của Triệu Lỗi vẫn có bạn trai ở bên ngoài, sống những "ngày tháng vui vẻ" của bà ấy! Còn bố Triệu Lỗi thuận theo tuổi tác, thì tính tình lại càng biết tiết chế, không còn thấy ra ngoài làm bậy nữa.

Ai ngờ có một ngày, Triệu Lỗi đột nhiên nhận được tin nhắn của ngân hàng, báo tài khoản của mình được ai đó chuyển vào hơn 270 nghìn tệ. Chỗ tiền này làm nó ngớ người, sau đó nghĩ nếu không phải bố thì chắc chắn là mẹ chuyển cho.

Nhưng khi gọi hỏi bố, ông ấy lại nói mình không hề chuyển khoản tiền này. Triệu Lỗi lập tức xác định là do mẹ mình gửi, vì nó biết số tiền này gần khớp với số tiền trong tài khoản tiết kiệm của mẹ.

Nó gọi điện thoại cho mẹ Lý Mai, nhưng có gọi thế nào cũng không được. Vì trước đó thỉnh thoảng cũng có lúc mẹ nó không thông báo mà mất tích một khoảng thời gian, sau đó đột nhiên trở về nói mình vừa đi du lịch ở đâu đấy, nên Triệu Lỗi cũng không nghĩ ngợi quá nhiều. Cậu ta chỉ cảm thấy khó hiểu, vì sao mẹ lại đột nhiên chuyển cho mình khoản tiền này.

Nhưng đến vài hôm trước, Triệu Lỗi mới phát hiện có gì đó bất thường! Đầu tiên, nó phát hiện điện thoại của mẹ mình đột ngột bị ngắt, đến khi gọi điện đến tổng đài thì mới biết, di động của mẹ nó đã lâu lắm rồi không gọi cho ai.

Tiếp theo đó, nó đi tìm bạn trai của mẹ là Hứa Quốc Phong, một gã nhỏ hơn mẹ đến mười tuổi, kết quả lại phát hiện số của Hứa Quốc Phong cũng bị cắt! Hai người đó cứ như thể bốc hơi ở nhân gian vậy.

Mẹ của Triệu Lỗi có một căn phòng ở khu Hà Đông, bà ấy vẫn luôn sống cùng Hứa Quốc Phong ở nơi này, nhưng khi Triệu Lỗi đến đó thì thấy cửa ngoài bị khóa chặt, hỏi hàng xóm mới biết chỗ này phải khoảng hai tháng rồi không có ai trở về.

Triệu Lỗi trợn mắt, nó nhanh chóng đến đồn công an báo án, nhưng cảnh sát lại nói vụ này không thể lập án. Bởi vì đầu tiên là Triệu Lỗi không biết có phải mẹ nó đã bị mất tích thật hay không. Còn nữa, Lý Mai là một người trưởng thành, có năng lực tự chủ hành vi, đâu thể vì một khoảng thời gian không liên hệ với người nhà, mà nói là bà ấy xảy ra chuyện được chứ?!

Nhưng mẹ con liền tâm, có vài lần Triệu Lỗi mơ thấy mẹ. Trong mơ, mẹ nó không nói chuyện mà chỉ dùng đôi mắt đẫm lệ nhìn. Mỗi lần tỉnh dậy, Triệu Lỗi đều tin chắc rằng mẹ của mình đã xảy ra chuyện.

Cuối cùng không còn cách nào khác, nó phải tìm đến tôi. Đây là kết quả mà nó không muốn nhìn thấy nhất, bởi vì nếu tôi có thể nhìn được gì, chứng tỏ mẹ Lý Mai đã lành ít dữ nhiều.

Nghe Triệu Lỗi kể xong, tôi cũng không biết phải an ủi cậu bạn này thế nào. Mặc dù với kinh nghiệm của mình thì việc lần này có tám, chín phần là phát triển theo hướng xấu nhất. Nhưng lời đến miệng rồi, tôi lại không biết phải nói như thế nào.

“Mày cũng đừng lo lắng quá, nên lạc quan một chút, biết đâu dì đang ở Tây Tạng, đến Nepal chơi cũng không chừng?” Tôi nói.

Triệu Lỗi cảm kích gật gật đầu, rồi mới chuẩn bị đứng dậy đi lấy nước cho chúng tôi. Tôi vội vàng kéo nó lại: “Mày đừng làm gì hết, tao có chuyện muốn hỏi mày đã.”

Triệu Lỗi hơi sững, rồi ngồi trở lại: “Mày nói đi.”

“Dì có vật tùy thân nào không? Tốt nhất là cái mà dì ấy thích nhất ấy…”

Triệu Lỗi nghĩ một lúc rồi nói: “Đã nhiều năm rồi tao không ở cùng, nên không biết bà ấy có thứ gì ưa thích không. Nhưng… chắc trong phòng bà ấy có đấy.”

CHƯƠNG

CHIẾC MAZDA MÀU XÁM

Ba chúng tôi chạy tới chung cư Hà Đông, tòa B, phòng 701. Vì Triệu Lỗi không có chìa khóa, nên nó gọi một thợ sửa khóa đến phá cửa.

Trong phòng rất lộn xộn, giống như vừa trải qua một cơn động đất vậy, đồ vật rơi đầy đất.

Triệu Lỗi nhăn nhó nói: "Mày cảm thấy người bình thường trước khi đi du lịch sẽ phá nhà như vậy à?"

Tôi suy nghĩ rồi lắc đầu: "Chắc chắn là không, nhất định đã xảy ra chuyện rồi, để tao nhìn lại xem…" Nói rồi, tôi đi quanh căn phòng, muốn tìm ra đồ quan trọng với dì Lý Mai.

Đây là một căn nhà có ba phòng, tuy cách trang trí có hơi cổ lỗ sĩ, nhưng đồ điện đều là kiểu hiện đại nhất. Giờ nhà lộn xộn như thế này, chứng tỏ lúc đó ở đây đã xảy ra chuyện không hay, ví dụ như… có hai người đánh nhau…

Ai ngờ khi tôi đẩy cửa phòng ngủ, thì bỗng bị một mùi máu tanh nồng nặc ập vào mặt.

"Đinh Nhất, anh qua đây!" Tôi vội gọi Đinh Nhất tới, vì không quá am hiểu những chuyện như thế này.

Hai chúng tôi đi vào trong xem xét, trong phòng không có cái gì

cả, ngược lại sàn nhà còn được dọn dẹp rất sạch sẽ. Có lẽ vì cửa sổ bị đóng chặt, nên mới khiến mùi hôi trong phòng này không tản đi được.

Tôi ngửi thấy mùi máu tươi mà dạ dày cứ sôi trào, không biết có phải vì tiếp xúc với quá nhiều thi thể hay không, mà tôi lại khá mẫn cảm với cái mùi này.

“Căn phòng sạch sẽ thế này, sao lại có mùi máu tươi nặng như vậy chứ?” Tôi khó hiểu hỏi Đinh Nhất.

Anh ta đi xung quanh, đột nhiên quay lại nhìn tôi: “Ở nơi này từng có một lượng lớn máu đổ ra, mặc dù đã được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng vẫn ngửi được mùi máu nặng như vậy, chứng tỏ người chảy máu đã lành ít dữ nhiều rồi.”

Lúc này Triệu Lỗi đẩy cửa vào: “Thế nào rồi? Ở đây có manh mối gì có ích không?”

“Mày có ngửi được mùi gì trong phòng không?” Tôi hỏi Triệu Lỗi.

Nó lắc đầu: “Bình thường mẹ tao hay có thói quen phun thuốc làm sạch không khí trong phòng, chắc là mùi đấy.”

“Không phải mùi đó, Lỗi Tử… Tốt nhất mày nên chuẩn bị sẵn tâm lý, có một số việc tao không muốn giấu mày. Tụi tao đoán rất có thể dì đã… bị sát hại.” Tôi cố gắng giữ giọng bình thường nhất.

Triệu Lỗi nghe thế thì kinh hoàng, đứng sững cả buổi cũng không nói nên lời. Tôi cảm thấy hối hận, không phải là mình nói quá trực tiếp đấy chứ. Dù sao đây cũng là mẹ ruột, cho dù đã nhiều năm không ở cùng nhau, nhưng tình cảm là thứ không phải cứ xa cách là sẽ trở nên phai nhạt, đặc biệt là vào lúc người đó rất có thể đã xảy ra chuyện bất trắc.

Thấy hai mắt Triệu Lỗi đỏ bừng, mà cứ đứng ở đây mãi cũng

không phải là cách hay. Tôi ra hiệu cho Đinh Nhất đưa nó ra ngoài, hai người ở trong này chẳng giúp được gì, chỉ thêm phiền phức thôi.

Thấy bọn họ đã ra ngoài hết, tôi tiện tay đóng cửa, sau đó cẩn thận quan sát căn phòng ngủ này…

Đây là một căn phòng đặc trưng của phụ nữ, cách trang hoàng cũng thiên về nữ tính. Nếu đúng như Triệu Lỗi nói, dì vẫn sống chung với bạn trai ở đây, vậy thì chỉ có thể nói, trong nhà này vẫn luôn sắp đặt theo mọi sở thích của dì.

Tôi cầm lọ nước hoa trên bàn trang điểm lên, đáng tiếc là chẳng cảm thấy được gì. Đồ vật được tàn hồn của người chết bám vào, nhất định phải được họ yêu thích nhất, hoặc là đồ vật có ý nghĩa đặc thù nào đó.

Nhưng đáng tiếc, tôi gần như chạm vào tất cả các thứ trong căn phòng, nhưng không thể tìm được thứ đó… Chẳng lẽ dì Lý Mai chưa chết? Nhưng mùi máu khắp căn phòng này là của ai đây?

Là bạn của Triệu Lỗi, tôi thật lòng không muốn mẹ của cậu ấy xảy ra chuyện gì, nhưng… trực giác nói cho tôi biết, chắc chắn từng có người chết ở trong căn phòng này, về phần người chết là ai thì tôi chịu.

Biết có đi tìm vô định như thế này cũng không phải cách hay, thế là tôi ra ngoài hỏi Triệu Lỗi: “Mày có biết dì thích thứ gì không? Kiểu rất thích ấy?”

Triệu Lỗi nghĩ một lúc, sau đó lúng túng nói: “Tao không biết, nếu phải nói ra một thứ, thì là bà ấy rất thích người bạn trai hiện tại?”

Tôi nghe xong mà như thấy có một vạn con thảo nê mã chạy qua…

Nhưng nói đến người bạn trai này của dì, ông ta cũng khiến tôi thấy kỳ quái. Theo lý mà nói, nếu sống chung với dì Lý Mai, thì căn nhà này phải có rất nhiều đồ đạc của ông ấy mới đúng.

Nhưng tôi tìm mãi cũng chỉ thấy một đôi dép lê kiểu nam, một bàn chải, khăn mặt nam, ngoài ra thì không còn gì khác… Điều này rất không bình thường, thậm chí tôi còn không tìm được bất cứ bộ quần áo nam nào trong phòng ngủ!

Không tìm thấy trong phòng ngủ, tôi đành phải đi xem ở các phòng khác. Tiếp đó là phòng nhỏ cho trẻ em, nhưng chắc mẹ Triệu Lỗi dùng căn phòng này để máy vi tính…

Đột nhiên, một cái túi vải nhỏ xuất hiện trước mắt, nó nằm yên tĩnh ở nơi sâu nhất trên giá sách, không hề bắt mắt, thậm chí còn hơi cũ nát, nhưng điều đó lại nói lên nó là thứ đặc biệt.

Khi tôi chạm vào, một số hình ảnh lúc bé của Triệu Lỗi xuất hiện.

Là bạn học với nhau từ hồi nhà trẻ, nên tôi nhận ra ngay dáng vẻ của nó khi còn bé. Lúc đó nó cười rất vui vẻ, không ngừng quay lại gọi bố, mẹ…

Tôi mở túi vải ra, bên trong có mấy bộ quần áo nhỏ của bé trai, tất cả đều là đồ cũ. Khi tôi cầm chiếc túi vải tới cho Triệu Lỗi, nó sững sờ rồi nâng những bộ quần áo đó lên và òa khóc.

Thì ra đây đều là đồ mà nó từng mặc lúc còn bé, thực ra trong lòng dì, đứa con trai này mới là sự tồn tại đặc biệt nhất.

Tôi an ủi Triệu Lỗi, sau đó tiếp tục cầm những bộ quần áo kia lên để cảm nhận tàn hồn. Nhưng tôi cảm nhận một lúc lâu cũng chỉ nhìn thấy những ký ức liên quan đến Triệu Lỗi, ngay cả bạn trai của dì Lý Mai cũng không xuất hiện lần nào.

Ngay tại lúc định từ bỏ, đột nhiên trong đầu tôi xuất hiện mấy

cảnh tượng. Đầu tiên là một chiếc xe Mazda chạy trong đêm, sau đó từng hình ảnh lướt qua rất nhanh, thỉnh thoảng còn có âm thanh lộc cộc lộc cộc vang lên.

Hình ảnh này quá quỷ dị, hoàn toàn không thể nhận ra đó là nơi nào. May mà tôi nhìn thấy biển số xe của chiếc Mazda xám kia, coi như cũng có manh mối.

Tôi nói cho Triệu Lỗi biết đầu mối duy nhất này, nhưng cậu ta lại nói trong trí nhớ của mình, dù là mẹ hay Hứa Quốc Phong, chưa từng có ai mua một chiếc xe hơi nào như thế!

Nhưng chiếc xe này đã hiện ra trong hồi ức cuối cùng của dì ấy, như vậy nhất định có ý nghĩa đặc biệt nào đó.

CHƯƠNG

VỊ TRÍ CUỐI CÙNG

Triệu Lỗi gọi cho một người bạn đang làm ở đội cảnh sát giao thông, để người này giúp điều tra xem biển số xe đó là của ai. Đối phương nhanh chóng trả lời lại, đấy là ôtô của một công ty chuyên cho thuê xe. nhưng hơn một tháng trước công ty này đã báo bị mất xe rồi.

Ba chúng tôi lập tức chạy đến công ty cho thuê xe Hoa Dương kia, tiếp chúng tôi là một vị giám đốc họ Tống. Theo như ông ta nói, thì hai tháng trước, chiếc Mazda xám này được một đôi nam nữ thuê.

Triệu Lỗi lấy điện thoại ra, mở ảnh chụp của cậu ta cùng mẹ rồi đưa cho giám đốc Tống: "Chú xem, có phải là người phụ nữ trong ảnh không?"

Giám đốc Tống xem xong lập tức gật đầu: "Đúng đúng đúng, chính là người này! Tuy tôi đã báo cảnh sát, nhưng cảnh sát phát hiện ra thông tin họ để lại đều là giả! Các cháu biết người phụ nữ này à?"

"Bà ấy là mẹ cháu, đã mất tích một thời gian rồi ạ." Triệu Lỗi hạ giọng.

Sau đó giám đốc Tống có nói, các xe ở công ty đều lắp hệ thống

định vị toàn cầu, nên trước giờ chưa từng lo khách hàng sẽ lái xe chạy mất. Nhưng không ngờ hai người này thuê xe xong thì mất thật!

Triệu Lỗi nghe vậy thì chen lời: “Có hệ thống định vị ạ?”

“Đúng vậy, nhưng mà sau khi họ đi chưa được bốn ngày, thì tín hiệu định vị đột nhiên biến mất.” Giám đốc Tống bất đắc dĩ nói.

“Vị trí cuối cùng của chiếc xe kia là ở đâu?” Đinh Nhất hỏi.

Có lẽ giám đốc Tống này cũng muốn nhanh chóng tìm lại xe, nên rất vui vẻ cho chúng tôi lộ tuyến của chiếc Mazda kia. Vị trí cuối cùng của xe là ở vùng đất thuộc khu vực danh lam thắng cảnh cấp 4A, cách khu vực địa phương hơn 400km.

Tôi xem lộ tuyến mà giám đốc Tống đưa, khó hiểu hỏi ông ta: “Giám đốc Tống, bình thường tín hiệu định vị biến mất thì nguyên nhân là gì ạ?”

Giám đốc Tống thở dài: “Tình huống thế này có thể chia làm hai khả năng, một là có cao thủ phá hủy hệ thống định vị trên xe. Nhưng xác suất này rất nhỏ, vì trong ô tô có rất nhiều linh kiện, nếu thợ lắp đặt không nói thì trời mới biết nó nằm ở đâu.”

Tôi gật đầu, hỏi tiếp: “Vậy còn một khả năng nữa là gì ạ?”

Giám đốc Tống nghĩ: “Một khả năng nữa là chính hệ thống định vị xảy ra vấn đề, đương nhiên khả năng này cũng không lớn, trừ phi là ô tô có chuyện.”

“Thế là ý gì ạ?” Triệu Lỗi nghi ngờ, hỏi.

Giám đốc Tống đẩy mắt kính trên lên, sau đó nói: “Ví dụ như xe ngập nước, hay bị cháy dẫn đến hệ thống định vị tê liệt.”

Ba chúng tôi trầm mặt, tuy biết dì Lý Mai đã chết, nhưng Triệu Lỗi vẫn khó mà chấp nhận được sự thật này. Giám đốc Tống cũng khá tốt, tự copy một bản lộ tuyến rồi đưa cho chúng tôi. Dù sao

ông ấy cũng hi vọng có thể nhanh chóng tìm được chiếc xe bị mất.

Lát sau Đinh Nhất gọi cho chú Lê, nói đơn giản về tình huống bên này, cũng nói có thể chúng tôi sẽ phải đi ba, bốn ngày. Chú Lê nghe xong thì dặn dò chúng tôi cẩn thận, đi sớm về sớm.

Vì cảm xúc của Triệu Lỗi không được ổn định, nên cả đoạn đường đều là Đinh Nhất lái xe. Đến khi tới được khu vực danh lam thắng cảnh cấp 4A quốc gia, thì đã hơn bốn giờ chiều.

Khu vực danh lam thắng cảnh cấp 4A này gọi là núi Bích Hà, ở đây có phong cảnh như tranh vẽ, dọc đường đi, chúng tôi bắt gặp khá nhiều khách du lịch đến du ngoạn. Dựa vào bản lộ tuyến mà giám đốc Tống đưa cho, chúng tôi nhanh chóng tìm được vị trí xuất hiện cuối cùng của chiếc xe.

Đó là nơi được gọi là “vịnh Hồi Long”, khi chúng tôi xuống xe, một mặt hồ lớn phẳng lặng như mặt gương hiện ra trước mắt. Nơi này đúng là quá đẹp, sơn thủy hữu tình, đầy đủ chim cá hương hoa.

Bên hồ có mấy cái đình làm nơi cho du khách nghỉ ngơi hoặc câu cá, có khá nhiều du khách đang câu cá ở đó. Tôi nhìn xung quanh, cái hồ này rất lớn, nếu muốn đi một vòng thì cũng phải mất ít nhất một tiếng.

“Thế nào? Cậu có cảm giác được cái gì không?” Đinh Nhất đi đến hỏi.

Tôi lắc đầu: “Vẫn chưa, nơi này quá lớn…”

Khi đang nói chuyện, tôi nhìn về phía Triệu Lỗi, thấy nó vẫn ủ rũ cúi đầu dựa vào xe, tôi đi qua vỗ vai nói: “Người anh em, mày yên tâm đi, dù thế nào tao cũng sẽ giúp mày tìm được dì…”

Triệu Lỗi nghe tôi nói thì cảm kích: “Tiến Bảo… tao…”

Tôi chặn lời nó: “Đừng nói linh tinh nữa, tình cảm của chúng ta

mà còn phải nói vậy à? Yên tâm đi, đã có tao ở đây rồi…”

An ủi Triệu Lỗi xong, tâm trạng của cậu ta cũng tốt lên một chút, thế là ba người chúng tôi dừng xe ở ven đường, sau đó đi bộ tới vịnh Hồi Long.

Khi tới hồ, chúng tôi thấy ở đây có dựng một cái bảng rất lớn, dùng để giới thiệu về một truyền thuyết của vịnh Hồi Long.

Nghe nói ở rất nhiều năm trước, bỗng một đêm bầu trời kéo mây đen dày đặc, đánh sét khắp nơi. Dân chúng ở đó trước giờ chưa từng thấy trời cao phát uy như thế, ai cũng bị dọa sợ, tránh trong nhà không dám ra ngoài.

Lúc này, ở một gia đình cách hồ gần nhất, đột nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng gào thét của dã thú, âm thanh cực kỳ đau đớn. Lúc này, từng tia sét nối tiếp nhau đánh xuống, mà mỗi lần nó đánh xuống, thì tiếng kêu kia lại vang lên quằn quại hơn…

Gia đình này họ Lý, chủ nhà Lý Dũng là người trung hậu thật thà, bình thường chỉ dựa vào việc đánh cá trong hồ để kiếm sống. Anh ta nghe thấy tiếng kêu đau đớn tuyệt vọng ở ngoài mà thấy không nỡ. Đành mặc áo tơi lên rồi ra cửa, ông ta muốn nhìn xem là động vật nào đang kêu thảm thiết như vậy.

Thế là ông ta men theo tiếng kêu tới gần hồ, sau đó phát hiện tia sét đang di chuyển trong hồ như đang đuổi theo thứ gì đó. Ngay khi đang hãi hùng trước cảnh tượng đó, thì đúng lúc này, ông ta lại thấy một tia sét đang đánh về phía mình…

Lý Dũng thấy thế thì xoay người muốn chạy, nhưng không ngờ tia sét đã đến ngay trước mặt. May mà ông kịp né nên tia sét đó bổ vào một cây to bên cạnh, sau khi tia sét này giáng xuống, bầu trời trở nên quang đãng, hiện ra đầy những vì sao.

Lý Dũng sợ hãi bò dậy, nhìn cây lớn vừa bị sét đánh khét lẹt, nghĩ mà kinh. Nhưng khi đang muốn vỗ đất trên người mình rồi

chạy về nhà, thì ông thấy ở nơi mình vừa ngã có một thứ đen xì.

Ông cúi xuống nhìn, phát hiện đây là một con rắn đen đang bị thương…

Lý Dũng tốt bụng, thấy nó bị thương nặng thì lấy quần áo bọc nó lại rồi ôm về nhà. Đến khi mang về, để dưới ánh đèn, ông phát hiện đầu con rắn đen này khác với loài rắn khác.

Toàn thân rắn bóng loáng, mặc dù bị thương nhưng ánh mắt của nó sắc bén vô cùng. Hơn nữa trên đầu nó mọc ra hai cái giống như sừng! Đây là lần đầu tiên Lý Dũng nhìn thấy một con rắn đen có hình thù kỳ lạ như thế.

CHƯƠNG

Xác chìm dưới vịnh Hồi Long

Lý Dũng thấy con rắn này quá kỳ lạ nên giấu ở chum nước trong nhà, để nó dưỡng thương, ông muốn chờ vết thương của nó tốt lên thì sẽ phóng sinh sau.

Mà cũng lạ, kể từ ngày đó, hôm nào Lý Dũng đi đánh cá ở hồ cũng đều thu hoạch được nhiều hơn bình thường. Chuyện này khiến ông vô cùng sợ hãi, thậm chí nhiều khi cá còn tự nhảy lên thuyền của ông nữa.

Nửa tháng trôi qua, mọi người bắt đầu dấy tin đồn Lý Dũng nhặt được bảo vật trong hồ, nên mỗi ngày mới đánh được nhiều cá như thế… Chuyện này thu hút sự chú ý của mấy tên vô lại lêu lổng gần đó.

Tối ấy, chúng lẻn vào nhà Lý Dũng rồi đánh ông, ép phải giao ra bảo vật vớt được trong hồ. Nhưng đến chính Lý Dũng cũng không biết vì sao mình lại đánh được nhiều cá đến thế, nên tất nhiên ông không đưa được gì cả.

Ngay lúc Lý Dũng sắp bị bọn chúng đánh chết, đột nhiên chum nước nhà ông vang lên mấy tiếng lộc cộc lộc cộc. Đám kia nghe thấy thì ngạc nhiên, dừng tay lại và đi tới vại nước.

Lý Dũng thấy thế thì vội nhào tới chắn rồi nói: “Trong này

không có bảo bối gì cả, chỉ có một con rắn đang bị thương thôi, các người đừng làm hại nó!"

Nhưng mấy gã vô lại kia nào nghe ông nói, chúng đẩy Lý Dũng ra rồi đi đến mở nắp vại ra. Ai ngờ đúng vào lúc này, một cột nước đột nhiên phun ra từ trong vại, mấy gã vô lại bị nước làm hất ra ngoài cửa…

Sau đó một bóng đen to lớn phá cửa sổ bay thẳng lên trời… Lúc này Lý Dũng mới thật sự nhìn thấy hình dáng thật của con rắn đen mà mình đã cứu. Nó chính là một con Hắc Long rất lớn!

Hắc Long bay lên trời rồi lượn trên nóc nhà của Lý Dũng một vòng, sau đó xông mất tăm vào tầng mây.

Mấy gã vô lại kia biết mình đã đắc tội với Hắc Long nên sợ hãi, từ đấy điên điên khùng khùng. Còn Lý Dũng, mỗi ngày đều có một lượng lớn cá tự vào trong lưới của ông.

Nghe nói hàng năm sau đó, mỗi khi đến mùa mưa là Hắc Long lại về hồ để thăm Lý Dũng. Mãi cho đến khi Lý Dũng 90 tuổi, chết già rồi mới không trở về nữa, từ đấy mọi người đổi tên cái hồ này thành "vịnh Hồi Long".

Ba chúng tôi đứng trước bảng hiệu kể về truyền thuyết của "vịnh Hồi Long", tôi cười lắc đầu: "Trên đời này lấy đâu ra rồng? Đây rõ ràng là chiêu trò hấp dẫn khách du lịch mà!"

Đinh Nhất nhìn quanh dãy núi rồi nói: "Tên vịnh này không phải giải thích như vậy, nếu vì có rồng xuất hiện nên mới gọi là vịnh Hồi Long, thì chẳng bằng nói do thế núi rất giống một con rồng lớn đang quay đầu nhìn thì hơn…"

Nghe anh ta nói, tôi cũng nhìn dãy núi, không nói thì chẳng để ý, nhưng đúng là có hình dáng như vậy thật. Vài tòa núi nằm sát nhau, nhìn từ xa trông giống như một con rồng đang nằm trên mặt đất, sau đó quay đầu về cái hồ lớn này.

Tôi thảo luận với Đinh Nhất một lúc, thấy Triệu Lỗi không có tâm trạng nghe thảo luận về địa hình ở chỗ này, tôi bèn đánh mắt về phía Đinh Nhất, ra hiệu nên đi tiếp.

Sau đó chúng tôi tiếp tục đi quanh hồ, thật ra nơi này đã xây một con đường vòng quanh hồ. Chỉ là tôi cho rằng đứng ở gần bờ hồ mới có thể cảm nhận được rõ có gì ở hồ hơn…

Đi tới gần, chợt tôi cảm thấy tai mình ong lên khiến đầu đau nhức. Tôi nhéo mi tâm của mình, sau đó nhìn mặt hồ.

Đinh Nhất phát hiện tôi bất thường, anh ta lo lắng hỏi: "Không sao chứ? Có muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một lát không?"

Tôi xua tay: "Không sao, tôi muốn tới gần hơn." Nói rồi, tôi bước vào trong nước, đi về một chỗ hơi cạn trong hồ.

Triệu Lỗi muốn kéo tôi lại nhưng bị Đinh Nhất cản: "Không sao đâu, nước ở đây không sâu, tạm thời đừng quấy rầy, chắc cậu ấy đã… phát hiện ra cái gì đó."

Triệu Lỗi cứng người, sau đó ngu ngơ đứng im, nhìn tôi đi từng bước vào trong nước.

Bây giờ đã là cuối tháng 10, nước hồ bắt đầu trở nên lạnh thấu xương, nhưng tôi cần phải đến gần hơn chút nữa mới được… Khi đến chỗ nước ngập tới đầu gối, tôi mới dừng lại rồi từ từ nhắm mắt…

Trong nước có tiếng xe hơi, không phải từ góc tôi đang đứng lao vào nước, mà là từ khu vực tương đối sâu ở phía Nam kia, xe dùng tốc độ khoảng 80 km/giờ lao xuống hồ.

Trên xe không có người ngồi, nhưng trong cốp sau có một xác chết nữ.

Tôi hoảng hốt rồi lấy lại tinh thần, nhìn bọn Đinh Nhất, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

“Tôi phải xuống nước nhìn thử…”

“Cậu điên rồi à! Mùa này mà định xuống nước?” Đinh Nhất ngăn tôi lại.

Tôi đẩy tay anh ta ra rồi nói: “Dưới nước có thi thể, nhưng tôi không cảm giác được quá nhiều. Nhất định phải vớt thi thể lên đã, cho nên tôi cần có lý do chính đáng để phát hiện ra thi thể này.”

“Lý do chính đáng của cậu là xuống nước bơi lội vào mùa này?” Đinh Nhất vẫn không chịu thả ra.

Lúc này Triệu Lỗi cũng tới giữ chặt tôi: “Người anh em, mày chờ chút đã, chúng ta nghĩ xem có cách nào khác không?”

Tôi nóng nảy: “Còn cách nào nữa? Dù sao cũng phải có người xuống nước chứ…”

Ngay trong lúc tôi và Triệu Lỗi đang nói chuyện, thì Đinh Nhất đã lặn xuống hồ…

“Cái tên kia! Anh cũng nhanh thật đấy! Quần áo còn chưa kịp cởi kìa?!” Tôi tức giận gào lên.

Giờ thì tốt rồi, Đinh Nhất đã xuống nước thì tất nhiên tôi không cần xuống nữa. Nếu không thì chẳng phải đã uổng công anh ta chịu lạnh hộ mình à?

Chẳng bao lâu sau, Đinh Nhất ngoi lên, tôi lập tức tới dìu anh ta: “Không sao chứ? Anh có ngu không, quần áo còn chưa cởi đã xuống nước rồi?”

Ai ngờ anh ta lại nhún vai: “Yên tâm đi, sức khỏe của tôi tốt hơn cậu nhiều!”

Lời Đinh Nhất nói cũng không phải khoác lác, nhìn thì rất bình thường, nhưng những người khác không thể so với anh ta được đâu. Ngay cả đám anh Hào ở Hồng Kông cũng không so được với Đinh Nhất!

Triệu Lỗi chạy về xe, lấy khăn lông khô đưa cho Đinh Nhất: “Thế nào, ở dưới…”

Đinh Nhất lau sơ nước trên mặt rồi nói: “Đúng là có một chiếc xe trong nước, báo cảnh sát đi!”

Dù sao ở đây cũng là vùng núi, chờ đến khi cảnh sát tới thì quần áo của Đinh Nhất cũng sắp khô rồi! Chúng tôi thống nhất lời khai là, cùng tới nơi này để tìm người mẹ bị mất tích của Triệu Lỗi. Nhưng bất cẩn làm rơi chìa khóa xe xuống hồ, nên phải xuống nước tìm. Không ngờ lại phát hiện dưới đó có chiếc xe ô tô.

Tuy rằng lý do này hơi miễn cưỡng, nhưng cảnh sát cũng không hỏi chúng tôi quá nhiều, mà bắt đầu cho người đến vớt xe lên…

Chỉ một lúc sau, xe được cảnh sát vớt lên, tôi nhìn biển số xe bám đầy rong, thầm nghĩ: Chính là chiếc Mazda xám kia.

Ô tô lên bờ rồi, càng có nhiều hình ảnh xuất hiện trong đầu tôi. Cảnh sát cũng nhanh chóng mở cốp xe, phát hiện bên trong có thi thể nữ đã trương phềnh.

CHƯƠNG

Kết quả xấu nhất

Triệu Lỗi nhìn thoáng qua thi thể, sau đó chạy tới một góc nôn hết ra. Chắc nó còn chưa thể khẳng định được đây có phải là dì Lý Mai, mẹ của mình hay không.

Tôi nhìn chiếc ô tô đang nhỏ nước đằng kia mà thấy đau buồn vô cùng. Dù rằng đến ngay cả Triệu Lỗi cũng không nhận ra thi thể nữ này là ai, nhưng tôi chắc chắn đấy chính là mẹ nó - Lý Mai.

Tôi nhìn Triệu Lỗi, muốn nói lại thôi. Tình cảm bạn bè nhiều năm như vậy, nó chỉ cần nhìn là đã hiểu ánh mắt của tôi. Nước mắt Triệu Lỗi chảy ra, tôi nghĩ không một người con nào có thể tiếp nhận được kết cục như thế này của mẹ mình. Nó im lặng một lúc, sau đó cố gắng bình tâm lại rồi mới hỏi tôi: "Là ai..."

"Lỗi Tử, mày bình tĩnh trước đã, chúng ta phải cùng bàn bạc một số việc trước..." Vừa nghĩ tới chuyện bi thảm mà dì Lý Mai đã trải qua, tôi thật sự không biết nên nói với nó thế nào.

"Là ai!" Triệu Lỗi đột nhiên sụp đổ hét lên.

Cảnh sát đang xử lý hiện trường bị thu hút, họ nhìn sang... Tôi và Đinh Nhất kéo Triệu Lỗi về xe.

Sau khi lên xe, tôi gấp gáp nói: "Mày bình tĩnh chút đi, chuyện cũng đã xảy ra rồi, chúng ta phải học cách đối mặt với nó. Cảnh

sát ngoài kia vẫn chưa biết thi thể đó là dì, mày kích động như thế thì được gì đâu. Tao biết hung thủ là ai, tao có thể nói cho mày biết. Nhưng trước khi cảnh sát tìm thấy hắn, mày không thể hành động thiếu suy nghĩ, biết không?”

Bởi vì quá xúc động nên cơ thể của Triệu Lỗi run lên liên tục, ngực cũng phập phồng vì cố nén. Một lát sau, thấy nó không còn kích động nữa, tôi bèn đem tất cả những hình ảnh mình vừa nhìn thấy nói hết cho cậu ta.

Chuyện bắt đầu từ hai tháng trước…

Lý Mai thuê một chiếc xe với bạn trai của dì ấy là Hứa Quốc Phong, chuẩn bị một chuyến du lịch trong nước. Nhưng ngay đêm trước khi xuất phát, Hứa Quốc Phong biết chuyện Lý Mai chuyển toàn bộ tiền trong sổ tiết kiệm của mình cho Triệu Lỗi, nên hai người cãi nhau ầm ĩ.

Vì thất bại trong hôn nhân nên mấy năm nay tính cách của dì Lý Mai rất nóng nảy, mỗi lần cãi nhau là thích ném đồ trong nhà. Lúc hai người cãi nhau om xòm, dì ấy đập hết đồ trong phòng khách.

Chẳng biết thế nào mà dì Lý Mai lại cầm con dao gọt trái cây trên bàn, về phòng ngủ rồi nói mình không muốn sống nữa! Hứa Quốc Phong đuổi theo vào muốn giành lại con dao. Nhưng trong lúc giằng co, Hứa Quốc Phong lỡ tay làm con dao cứa qua đùi dì Lý Mai.

Máu phun ra tới tấp, làm thế nào cũng không ngừng chảy được, chỉ một loáng sau đã chảy đầy nền nhà. Hứa Quốc Phong cuống quít chạy vào phòng khách muốn gọi xe cứu thương. Nhưng ông ta chưa kịp tìm được điện thoại, thì đã nghe thấy tiếng dì Lý Mai ngã bịch trong phòng ngủ.

Hứa Quốc Phong quay về phòng ngủ thì phát hiện dì Lý Mai đã lên cơn sốc, cơ thể co giật. Trước kia Hứa Quốc Phong từng làm về

y dược nên có chút kiến thức, ông ta biết bây giờ có đưa dì Lý Mai đi bệnh viện thì cũng không còn kịp nữa rồi.

Mà nếu dì chết, cảnh sát sẽ biết người là do ông ta làm bị thương! Có khi còn phải ngồi tù.

Thực ra lúc ấy dì Lý Mai vẫn chưa chết, dì ấy cố giơ tay ra muốn Hứa Quốc Phong gọi xe cứu thương đến. Nhưng Hứa Quốc Phong lại trốn ở nơi dì ấy không với đến được, lẳng lặng nhìn dì chết dần…

Chẳng bao lâu sau, dì ấy tắt thở.

Sau đó Hứa Quốc Phong đặt thi thể của dì Lý Mai vào một cái túi rất lớn, rồi bình tĩnh rửa sạch máu trong phòng ngủ. Tiếp đó ông ta lấy đi tất cả quần áo của mình trong nhà.

Chuyện còn lại không cần tôi nói thì Triệu Lỗi cũng có thể đoán được. Hứa Quốc Phong chở thi thể dì Lý Mai đến núi Bích Hà, chỗ họ định đi du lịch. Sau đó ông ta lái xe lao vào vịnh Hồi Long, còn mình thì nhảy từ cửa sổ ra.

Tôi kể hết những chuyện mình biết cho Triệu Lỗi nghe, không ngờ nó lại rất bình tĩnh. Có lẽ chỉ khi kết quả xấu nhất bày ra, nó mới không tiếp tục lo lắng, bàng hoàng nữa.

Sau đó cảnh sát đến lấy lời khai, rồi để chúng tôi lại và rời đi. Nhưng họ có lấy số điện thoại, nói nếu có vấn đề gì sẽ tìm chúng tôi sau.

Trên đường về, chúng tôi đều im lặng, dù sao có nói nhiều hơn nữa cũng không an ủi được linh hồn của người đã chết.

Tôi và Đinh Nhất đưa Triệu Lỗi về nhà trước, dù sao cũng đã tìm được thi thể của dì Lý Mai rồi, chuyện tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều. Với năng lực phá án của cảnh sát, tôi tin chẳng mấy chốc họ sẽ phá được thôi.

Trước khi vào chung cư, Triệu Lỗi quay sang nhìn tôi.

“Cám ơn người anh em…”

Tôi xua tay: “Được rồi, về nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng suy nghĩ lung tung nhiều, có việc gì thì gọi cho tao…”

Triệu Lỗi gật đầu, sau đó mệt mỏi lê bước đi.

Sau khi về đến nhà, tôi cũng thấy nặng nề nên lôi Đinh Nhất đi uống rượu. Cái nghề mà chúng tôi đang làm, sợ nhất chính là tìm kiếm người mà mình quen biết. Không tìm thấy sẽ lo lắng bất an, mà tìm được thì đều là kết quả xấu nhất.

Đinh Nhất thấy tôi khó chịu nên rót rượu liên tục. Tuy uống bia là chính, nhưng tửu lượng của tôi có hạn, chỉ một lúc sau là tôi đã không biết mình về nhà bằng cách nào rồi.

Khi tỉnh lại, đầu tôi đau như muốn nứt ra, cổ họng như bị lửa đốt. Tôi mơ màng ngồi dậy, chợt nghe thấy tiếng động từ trong bếp phát ra.

Tôi giật mình tỉnh táo, suy nghĩ đầu tiên hiện lên là, chẳng lẽ có trộm vào thăm viếng nhà? Nhưng nghe một lúc, phát hiện giống như có người đang sử dụng nồi niêu xoong chảo hơn. Nào có tên nào vào nhà người khác trộm đồ mà còn nấu ăn đâu?

Tôi thở phào, không cần nghĩ cũng biết đó là Đinh Nhất… Quả nhiên, chỉ một lát sau đã thấy Đinh Nhất bưng một bát mì nóng hổi ra, để trước mặt tôi: “Nhanh ăn đi. Giúp dạ dày dễ chịu hơn đấy.”

Tôi cười hì hì cầm đũa, nhân lúc còn nóng ăn ít mì… Canh nóng trôi xuống ruột, đúng là khiến đầu không đau, mắt không hoa nữa, đi đứng cũng thuận tiện hơn…

“Hôm qua tôi uống bao nhiêu, sao chẳng nhớ gì hết thế?” Tôi vừa ăn vừa hỏi Đinh Nhất.

Đinh Nhất nghe tôi hỏi thế thì hừ lạnh: “Cậu đấy, tửu lượng

kém quá rồi nhỉ?”

Tôi gãi đầu cười trừ: “Di truyền từ bố tôi đó, đàn ông họ Trương chúng tôi, trời sinh đều không có tửu lượng tốt.”

Nói thì nói thế, nhưng vừa nghĩ tới chuyện đêm qua phải nhờ Đinh Nhất cõng về, tôi cũng cảm thấy xấu hổ. Thế là tôi chọc nhẹ anh ta rồi nói: “Anh bạn, đêm qua cám ơn nhé, tôi cũng biết mình rất nặng.”

“Cũng được, không đến nỗi quá nặng.” Đinh Nhất khinh bỉ, nói móc tôi.

CHƯƠNG

VỊ KHÁCH BẤT NGỜ

Lúc ăn mì xong thì nhận được điện thoại của chú Lê, hỏi chúng tôi xử lý công việc thế nào rồi, có thuận lợi hay không.

Tôi thật thà trả lời: “Cũng ổn ạ, dù sao cháu cũng đã tìm được người rồi, chuyện còn lại, chắc là gia đình họ có thể tự quyết định.”

Chú Lê nói với tôi: “Thế là tốt rồi, vậy cháu và Đinh Nhất trở về đi, chú vừa nhận vụ mới, các cháu về xem thử…”

Đinh Nhất lái xe chở tôi đến trước nhà chú Lê rất nhanh. Vừa xuống xe, đã trông thấy một chiếc xe rất hoành tráng đỗ bên ngoài, tôi cười đùa với Đinh Nhất: “Xem kìa, lại có nhà giàu đến thăm rồi.”

Ai ngờ lúc vào, tôi lại thấy có mấy người mặc đồ ngụy trang màu xanh da trời ngồi ở trong! Tôi không ngờ lại gặp được mấy chú giải phóng quân ở nhà chú Lê, nên đứng sững ra, không biết phải làm gì.

Mấy người đó thấy chúng tôi vào thì lục tục đứng dậy hết, định rời đi. Trước khi đi, một người trong số họ còn thì thầm vài câu với chú Lê. Chú nghe xong thì mỉm cười, sau đó khẽ gật đầu.

Tôi ngơ ngác đi tới, máy móc gật đầu với họ: “Chào… chào các

chú…”

Những người kia cũng lịch sự đáp lại, sau đó chú Lê tiễn họ ra ngoài. Tôi quay lại hỏi Đinh Nhất: “Anh có quen họ không?”

Đinh Nhất lắc đầu, trả lời, “Chưa gặp bao giờ…”

“Ngay cả anh mà cũng chưa gặp? Không ngờ chú Lê lại có nhiều bạn bè thế, còn quen cả bộ đội!” Tôi giật mình.

Đinh Nhất không trả lời, chỉ cau mày nhìn họ ra ngoài, rồi đột nhiên quay sang nói với tôi: “Tôi có linh cảm.”

“Linh cảm gì?” Tôi hỏi.

Đinh Nhất bĩu môi, “Chắc chắn là chẳng có chuyện gì tốt…”

Đến khi chú Lê quay lại, quả nhiên đã bất hạnh bị cái mồm quạ đen này nói trúng. Chẳng phải chuyện tốt lành gì, nhưng lại không từ chối được…

Thật ra, chú Lê cũng không biết sao nhóm bộ đội này tìm được mình. Chú bảo hoàn toàn không có ấn tượng rằng đã từng quen nhân vật nào cao cấp như vậy. Nhưng người ta đã tìm đến, lại còn nói rất rõ ràng, dù không muốn thì họ cũng phải nhận vụ này.

Tuy không thể trả thù lao gì, nhưng đương nhiên chúng tôi vẫn phải ký cam kết giữ bí mật, nếu vi phạm thì phải vào tù! Nhưng tốt một cái, là vị lãnh đạo cấp cao kia sẽ nợ chúng tôi một nhân tình, sau này nếu cần thì họ nhất định sẽ giúp đỡ. Hơn nữa, họ cũng đã nói rằng chỉ cần không liên quan đến an toàn quốc gia, thì không có chuyện gì mà mình không giúp được!

“Trâu bò vậy! Thật hay giả thế?” Tôi giật mình hỏi.

Chú Lê gật đầu: “Chắc là không giả được!”

“Thật không ngờ mấy chú giải phóng quân lại tin tưởng chúng ta! Tài liệu đâu? Mau cho cháu xem xem cần tìm nhân vật quan trọng nào, lại phải phiền đến nhiều người như thế!” Tôi kích động

muốn xem tài liệu lần này.

Ai ngờ chú Lê lại nhún vai: “Không có tài liệu…”

Tôi nhụt chí: “Gì cơ? Vậy thì tìm cái rắm à?!”

Chú Lê tức giận nói: “Người trẻ tuổi đúng là thiếu kiên nhẫn, sau này không được như vậy nữa. Tài liệu thì không có, nhưng họ đã thuật lại sơ bộ cho chú rồi.”

Tôi kéo Chú Lê: “Chú thân mến, mau nói cho cháu nghe đi, đoàn bộ đội kia giao cho chúng ta việc gì thế?”

Chú Lê thở dài: “Haiz… Đừng nhắc nữa, tóm lại là rất khó!”

Thì ra mấy người vừa đi kia là lính hải quân. Hơn một tháng trước, đơn vị của họ có cho một tàu ngầm kiểu mới xuất cảng đi huấn luyện. Đáng nhẽ ra 15 ngày sau, họ phải đến chỗ chỉ định rồi, nhưng tàu ngầm đó lại không tới đúng hạn.

Cũng từ lúc đó, đơn vị mới biết tàu ngầm đã mất hết liên lạc với hậu phương. Lộ tuyến huấn luyện lần này phải đi qua các vùng biển Bột Hải, Hoàng Hải, Hoa Đông… Biển rộng mênh mông, không thể biết nên đi đâu mà tìm.

“Vì thế nên họ đến tìm chúng ta? Chẳng lẽ họ nghi ngờ chiếc tàu ngầm đã gặp nạn à?” Tôi chen miệng hỏi.

Chú Lê liếc tôi, bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy, đúng là như thế, chúc mừng cháu đã trả lời đúng!”

Đinh Nhất ngồi bên cạnh tôi chợt hỏi: “Trên thuyền này có bao nhiêu người?”

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: “Không rõ lắm, họ nói những tin tức này tạm thời đều phải giữ bí mật…”

Tôi nghe vậy thì chẳng muốn làm nữa: “Thế thì làm sao mà tìm được? Việc này cũng giữ bí mật, việc kia cũng giữ bí mật. Chúng ta đâu phải thần tiên? Nhân vật thần thông quảng đại như bọn họ

còn không tìm được, thì sao chúng ta đủ sức? Chú, cháu nghĩ hay là thôi đi!”

Chú Lê trợn mắt nhìn tôi: “Thằng nhóc thối, nói mày non mà mày còn không phục? Nếu không nhận thì chúng ta không yên thân đâu. Nếu lần này cháu không nhận thì vĩnh viễn không có việc cho lần sau nữa!”

“Không phải chứ? Không tìm thấy lại đổ cho chúng ta!” Tôi khó tin.

“Không tìm thấy không phải do cháu, nhưng không đi tìm thì lại là vấn đề của cháu! Hiểu chưa?” Chú Lê tức giận nói.

Hình như tôi đã hơi hiểu chuyện lần này rất nghiêm trọng rồi. Họ đã đến tìm, vậy nói cách khác không còn cách nào nên mới nghĩ tới việc tìm “cao nhân” giúp đỡ. Nếu chúng tôi giúp thì dù tìm được hay không, chúng tôi cũng đã cố hết sức rồi. Nếu không đi tìm mà từ chối luôn, thì chỉ e sau này đừng hòng lăn lộn trong giới nữa…

Suy nghĩ cẩn thận, tôi bình thường trở lại, liền nói với chú Lê: “Vậy thì nhận thôi, chúng ta dốc hết sức để tìm. Nếu không tìm thấy thật thì cũng chẳng có cách nào!”

Chú Lê nhìn tôi, thở phào một hơi rồi gật đầu: “Cũng chỉ đành như thế.”

Buổi tối, tôi về nhà thu dọn vài bộ quần áo đơn giản, rồi cùng chú Lê và Đinh Nhất ngồi trên chiếc xe quân đội lạ kì đã nhìn thấy lúc trước, đi suốt đêm về bến cảng đóng quân của họ.

Vừa đến bến cảng, chúng tôi đã bị lính gác chặn lại, yêu cầu giao ra tất cả các thiết bị truyền tin, liên lạc và những máy móc có thể chụp ảnh được.

Tài xế đến đón khách sáo giải thích: “Sau khi xong chuyện,

những thứ này sẽ được trả lại cho các vị, xin thứ lỗi…”

Tôi thấy không muốn giao cũng phải giao thôi, người ta đã nói đến nước này rồi! Ok, giao thì giao! Vào cảng rồi, người phụ trách tiếp đón chúng tôi chính là một thiếu tá. Anh ta giới thiệu mình họ Bạch, chúng tôi có thể gọi anh ta là doanh trưởng Bạch.

Anh ta đưa vài tài liệu cụ thể về tàu ngầm mất tích kia cho tôi, chỉ xem ở đây chứ không được mang đi. Chẳng còn cách nào khác, tôi và Đinh Nhất đành xem kỹ những tài liệu này. Cũng may mà Đinh Nhất có tài đã xem là không quên được.

Tôi không nói tình hình cụ thể của tàu ngầm nữa, nhưng số lượng người được nêu lại khiến tôi giật mình, có tận 78 người!

CHƯƠNG

78 CHIẾN SĨ

Tôi giật mình khi nhìn con số này, dù biết một chiếc tàu ngầm không thể chỉ có mấy người được. Nhưng 78 người cùng mất tích, phải nói là cho dù tìm thấy được, thì cũng chỉ có thể là bi kịch…

Doanh trưởng Bạch thấy hai chúng tôi xem tài liệu xong thì cất chúng đi, áy náy nói: "Đây là tài liệu cơ mật, mong các vị hiểu cho."

Chú Lê khách sáo nói với anh ta: "Yên tâm đi, chúng tôi hiểu quy tắc của các anh. Nhưng đã để chúng tôi đến tìm người, thì tôi có vài chuyện quan trọng, hy vọng có thể nhờ anh chuyển lời cho cấp trên."

Doanh trưởng Bạch gật đầu: "Được, mời nói…"

Chú Lê phóng mắt nhìn ra biển, im lặng một lúc rồi quay sang nói với doanh trưởng Bạch: "Đầu tiên, tôi xin bày tỏ sự tiếc nuối với tất cả những người mất tích trên tàu ngầm… Tôi không biết các anh đã tìm được chúng tôi bằng cách nào, nhưng có một việc mong các anh hiểu rõ, đó là chúng tôi chỉ tìm xác, không có tài tìm được tàu ngầm hoặc người sống sót."

Tôi thấy doanh trưởng Bạch nghe chú Lê nói thế thì khựng lại, cổ họng giật giật như có điều muốn nói, nhưng lại không thốt ra.

Tôi biết, dù quân nhân có là người kiên cường dũng cảm, nhưng đối mặt với việc chiến hữu gặp nạn, ai mà không đau lòng buồn bã chứ?

Chú Lê thấy doanh trưởng Bạch không nói gì, tiếp tục: "Các anh có quy tắc giữ bí mật của các anh, chúng tôi chắc chắn sẽ tuân thủ. Nhưng người tìm xác chúng tôi cũng có cách riêng của mình, mong các anh sẽ phối hợp."

Doanh trưởng Bạch gật đầu: "Ngài Lê, xin ngài yên tâm, chúng tôi đã tìm đến ngài thì cũng hiểu ngài có năng lực giúp đỡ. Hơn nữa, tuy chúng tôi vẫn không muốn thừa nhận, nhưng kết quả phân tích từ số liệu đều cho thấy, những chiến hữu này không còn chút cơ may sống sót nào."

"Đã vậy thì tôi cũng không nhiều lời nữa, mong rằng chúng ta có thể hợp tác thuận lợi!" Chú Lê nói xong thì bắt tay với doanh trưởng Bạch.

Doanh trưởng Bạch nắm bàn tay duỗi ra của chú Lê, viền mắt đỏ hoe: "Ngài Lê, lần này trăm sự xin nhờ ngài!"

Tôi đứng cạnh cũng hơi cảm động, từ tài liệu cho thấy, hơn phân nửa số thuyền viên này vẫn chưa đến 25 tuổi, còn đương độ tuổi đẹp nhất, tôi thật lòng tiếc thay cho họ.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, sau đó một chiến sĩ mặc đồ hải quân đi vào. Cậu ta chào doanh trưởng Bạch theo nghi thức quân đội, sau đó lại gật đầu, cười nói với ba chúng tôi: "Chào mọi người."

Doanh trưởng Bạch giới thiệu cậu chiến sĩ này: "Cậu ấy là Lâm Phong, chiến sĩ trên tàu ngầm mất tích. Trước đó không lâu, cậu ấy bị thương trong lúc diễn tập nên vẫn dưỡng thương trong bệnh viện quân đội. Khi nghe tin tàu ngầm của mình gặp nạn, đã xin về đơn vị sớm. Bây giờ cậu ấy là chiến sĩ quen thuộc với tàu ngầm

nhất, nên lãnh đạo của chúng tôi điều đến phối hợp hành động trong hành trình của các anh.”

Lâm Phong lần lượt bắt tay với ba chúng tôi, rồi chân thành nói: “Các anh có thể gọi tôi là Lâm Phong hoặc Tiểu Lâm, tôi sẽ cố gắng phối hợp!”

Tôi nhìn cậu ta, nhận ra đây vẫn còn là một cậu bé choai choai, bèn hỏi một vấn đề mấu chốt: “Cậu có hiểu rõ các thuyền viên không?”

Lâm Phong gật đầu: “Hiểu ạ, tôi rất hiểu mỗi người bọn họ. Trên tàu chúng tôi, tất cả những chiến sĩ đều như người một nhà. Trước khi xuất phát, họ vẫn nói rằng đợi đợt huấn luyện này kết thúc, họ sẽ đến đón tôi về…” Lâm Phong nói được một nửa thì nghẹn ngào.

Tôi vỗ vai cậu: “Được rồi, đừng buồn nữa. Điều duy nhất chúng ta có thể làm chính là nhanh chóng tìm được, đón họ về nhà!”

Lâm Phong cố nén nước mắt: “Anh Trương, tôi nhất định sẽ hết sức phối hợp với các anh, chỉ cần có thể đưa toàn bộ người về, muốn tôi làm gì cũng được!”

Tôi nghe xong thì cười nói: “Cũng không cần cậu làm gì cả, chỉ cần kể chuyện của họ thôi, ví dụ như ai thân với cậu nhất? Cũng tức là cậu hiểu ai nhất?”

Tiểu Lâm nghĩ nghĩ rồi nói: “Nếu nói thân nhất thì chắc là mấy chiến hữu cùng lớp với tôi rồi, nhất là lớp trưởng Ngô Hạo. Cậu ấy là người Đông Bắc, tính tình rất cởi mở. Vì tôi nhỏ tuổi nhất nên lúc vừa vào lớp, cậu ấy đã rất chăm sóc tôi.”

Tôi kéo cậu ta: “Được, vậy bây giờ cậu đưa tôi đến ký túc xá của lớp cậu xem thử, được không?”

“Được chứ!” Tiểu Lâm sảng khoái đồng ý, nhưng lại quay đầu

nhìn sang doanh trưởng Bạch, anh ta gật đầu nói: “Đi đi, nhớ kỹ những điều lệ mà tôi nói với các cậu là được…”

“Vâng!” Lâm Phong lại chào doanh trưởng Bạch theo nghi thức quân đội.

Sau đó, chúng tôi đi theo Tiểu Lâm đến ký túc xá của lớp họ. Vừa vào trong, tôi há hốc mồm, trong này quá sạch sẽ, quá ngăn nắp thì phải? Không hổ là ký túc xá của quân nhân!

Tuy chủ nhân của những chiếc giường quân đội này đã rất lâu rồi chưa về, nhưng chúng vẫn giữ dáng vẻ vuông vắn nghiêm túc, chờ họ khải hoàn bất cứ lúc nào.

Nhưng vấn đề bây giờ là, tôi không thấy bất cứ đồ cá nhân gì ở đây, vậy phải nói sao để tìm được thứ mà một chiến sĩ nào đó rất yêu thích đây?

Tôi xấu hổ nhìn chú Lê, chú ra hiệu cho tôi đừng nên vội vàng, sau đó quay sang hỏi Lâm Phong: “Đồng chí Tiểu Lâm, chẳng hay cậu thân với ai trong ký túc này nhất?”

Lâm Phong buồn bã, cậu chỉ vào một chiếc giường tầng trên: “Tống Huy nằm ở giường trên chỗ tôi, chúng tôi là bạn thân, có thể nói là không giấu giếm nhau chuyện gì.”

“Vậy cậu có biết vài chuyện riêng tư của cậu ấy không? Ví dụ như có sở thích gì? Thích đồ gì?” Tôi vội rèn sắt khi còn nóng.

Lâm Phong nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Cậu ấy thích chơi game, nhưng trong quân đội không thể chơi thường xuyên được.”

Thứ ảo như game thì làm gì được! Tôi bèn hỏi tiếp: “Thứ khác thì sao? Có thứ gì chạm vào được không?”

Lâm Phong hình như không hiểu, ngơ ngác nhìn tôi: “Thứ gì chạm vào được ư?”

Tôi thở dài thườn thượt, bất đắc dĩ nói: “Thôi vậy, cậu có biết

đồ dùng cá nhân của cậu ấy để ở đâu không? Tôi muốn xem thử…”

Lâm Phong đi tới ngăn tủ dưới giường mình: “Đây là tủ của Tống Huy, trong đó đều là đồ cá nhân của cậu ấy.”

Tôi đi tới, mở tủ ra thì thấy bên trong là vài đồ dùng sinh hoạt và quần áo hằng ngày. Tôi lục lọi nhưng chẳng có thứ gì dùng được, chỉ đành đứng dậy từ bỏ.

“Không có à?” Đinh Nhất hỏi khẽ.

Tôi không nói mà chỉ lắc đầu, ra hiệu với anh ta rằng không có gì cả…

Xem ra phải chuyển hướng rồi, ở đây cũng không chỉ có một mình Tống Huy. Thế là tôi quay lại hỏi Lâm Phong: “Lớp trưởng các cậu năm nay bao nhiêu tuổi? Tủ của cậu ấy là cái nào?”

CHƯƠNG

14 GIỜ 45 PHÚT

Lâm Phong dẫn bọn tôi đến giường ở ngoài cùng: "Năm nay lớp trưởng 28 tuổi, tủ anh ấy đây, anh ấy nằm giường tầng dưới này."

Tôi vội đi tới, ngồi xổm xuống mở ngăn tủ kia ra, thấy nó giống đồ dùng cá nhân hơn chút…

Tôi tiện tay đảo trong tủ của lớp trưởng Ngô, thấy một chiếc hộp nhỏ rất đẹp đẽ, hóa ra là một chiếc kèn harmonica. Tôi không hiểu về kèn lắm, lúc bé toàn thấy bố thổi những cái lớn hơn cái này. Tôi nhìn thân kèn, thấy có khắc mấy chữ, Bruce 10 lỗ.

Lúc tôi lấy chiếc kèn harmonica ra khỏi hộp thì mắt chợt nhòe đi, bóng dáng một cô gái trẻ tuổi mặc đồ hải quân xuất hiện, cô ấy cười nói: "Lần này huấn luyện trở về… chúng ta sẽ đăng ký kết hôn!"

"Cạch", kèn harmonica rơi xuống đất. Tiểu Lâm hốt hoảng, vội nhặt lên nói: "Ối ối!!! Đây chính là vật báu của lớp trưởng đấy, bình thường còn chẳng cho chúng tôi sờ vào. Nếu làm nó rơi hỏng mất, lúc trở về anh ấy lại chẳng…"

Lâm Phong nói được một nửa thì chợt dừng lại, im lặng. Tôi lại nhìn, thấy cậu ta đã nước mắt lã chã. Tôi thở dài, không biết nên nói gì, những câu an ủi đã từng nói rất nhiều, nhưng bây giờ hình

như lại chẳng thể dùng được.

Lúc này lại thấy Lâm Phong lau nước mắt, rồi đột nhiên ngước lên hỏi tôi: “Anh Trương, anh nghĩ lớp trưởng và mọi người có thể trở về không?”

Tôi nhìn chằm chằm vào mắt cậu ấy, chân thành nói: “Tin tôi đi, chắc chắn có thể…”

Sau đó, tôi lấy cái kèn harmonica trong tay Lâm Phong: “Tôi vẫn cần dùng cái kèn này, nhưng cậu yên tâm, tôi sẽ giữ gìn cẩn thận, không làm nó hỏng đâu.”

Nói rồi, tôi giao kèn cho Đinh Nhất: “Anh tìm giấy ghi lại, lát nữa tôi sẽ tìm của người khác, đến lúc dùng xong sẽ trả lại cho người nhà họ.”

Đinh Nhất gật đầu cầm lấy kèn…

Tôi quay người lại, mở tiếp tủ của những người khác, nhưng không có nhiều thứ cho lắm, trừ mấy tấm ảnh chụp người thân ra thì chẳng còn gì dùng được nữa.

Chú Lê thấy tôi khó xử, bèn an ủi, “Đừng gấp, cháu cứ xem mấy thứ này đã, biết đâu lại có manh mối gì đó quan trọng?”

Tôi nghe thế thì thả mấy món này lên một chiếc giường, rồi cũng ngồi xuống, tĩnh tâm lại, cầm lấy một tấm ảnh mà mình có cảm giác.

Nghe Lâm Phong nói, tấm ảnh này là của một chiến sĩ tên Vương Viễn Chi. Đôi vợ chồng trong ảnh là bố mẹ, cậu ta là con trai một trong nhà. Lúc tôi chạm vào tấm ảnh, cảnh tượng một gia đình ba người ấm áp xuất hiện trước mắt tôi.

Ngay lúc cho rằng ký ức này chỉ toàn là vài hình ảnh đẹp đẽ, thì đột nhiên nó lại chuyển sang một không gian kín hoàn toàn lạ lẫm. Trong đó có vài dụng cụ mà tôi không biết tên, cùng với hằng hà sa

số các loại đường ống.

Nếu tôi đoán không lầm, thì có lẽ đó là trong tàu ngầm. Tôi nhìn thấy một đôi tay đang thao tác như bay trên các phím, chính là tay của Vương Viễn Chi.

Trong ký ức của anh ta, không thấy có tình huống khẩn cấp gì xảy ra lúc tàu ngầm đang vận hành, tất cả đều rất trật tự, không có gì khác thường. Nhưng… tôi đã cảm nhận được tàn hồn, chứng tỏ anh ta đã hy sinh rồi.

Tôi còn chú ý đến một chi tiết, trên đồng hồ có ghi thời gian và ngày giờ, ngày 15 tháng trước, 14 giờ 45 phút, là ngày thứ mười họ rời cảng.

Nói cách khác, vào lúc đó, họ vẫn còn yên ổn, nhưng tiếp sau lại không nhìn thấy gì nữa.

Vì thế tôi không từ bỏ ý định, cầm tấm ảnh gia đình khác của một chiến sĩ tên là Y Siêu. Trừ anh ta, trong nhà còn có một cô em gái nhỏ hơn vài tuổi. Tôi hít một hơi thật sâu, rồi cố tập trung cảm nhận ký ức lúc còn sống của anh ta.

Có lẽ lúc ấy Y Siêu đang được nghỉ, anh ta nằm trên một cái giường nhỏ, nghe nhạc bằng mp3. Tàu ngầm chạy rất ổn định, không hề có gì bất thường, tuy thỉnh thoảng phát ra vài tiếng động ầm ĩ, nhưng nghe Lâm Phong nói đó là hiện tượng bình thường lúc tàu ngầm chạy.

Lúc này, Y Siêu đột nhiên giơ tay lên, nhìn đồng hồ trên tay trái, thời gian cũng là 14 giờ 45 phút! Đây chỉ là trùng hợp? Hay nó có liên quan gì đến việc tàu ngầm mất tích?

Thả tấm ảnh của Y Siêu ra, đầu tôi đã hơi đau. Để đầu óc mình tỉnh táo một chút, tôi bèn đứng dậy đến trước cửa sổ, nhìn ra xa ngoài biển. Những hình ảnh vừa thấy không có điều gì khác thường cả.

Nhưng một chiếc tàu ngầm cỡ lớn sao lại vô cớ mất tích được? Nếu tôi nhớ không nhầm, tàu đã được trang bị hơn mười đầu đạn ngư lôi, phải chăng đã xảy ra sự cố gì dẫn đến nổ ngư lôi?

Nghĩ đến đây, tôi quay lại nói với Lâm Phong: “Tiểu Lâm, tôi muốn đến phòng của mấy chiến sĩ khác trên thuyền, có được không?”

Lâm Phong nghĩ nghĩ rồi nói: “Tôi đi hỏi doanh trưởng Bạch đã…”

Tôi nói với cậu ta: “Được, cậu mau đi hỏi đi…”

Lâm Phong chạy thẳng ra cửa. Tôi nhìn theo bóng lưng cậu ta, đầu lại âm ỉ đau.

Chú Lê thấy tôi thật sự khó chịu nên lo lắng hỏi: “Hay là hôm nay đến đây thôi? Ngày mai lại thử sau.”

Tôi lắc đầu nói: “Không được, cháu đã tìm được ít manh mối rồi, nhưng hình như còn thiếu gì đó, cháu phải thử lại lần nữa…”

Lâm Phong nhanh chóng chạy về, hẳn là doanh trưởng Bạch đã đồng ý. Quả nghiên, Lâm Phong nói không ra hơi: “Được rồi, anh Trương, mọi người đi theo tôi!”

Đầu tiên, cậu ta dẫn chúng tôi đến phòng của trưởng ban thông tin, vì là ký túc xá riêng nên khác hẳn với nơi vừa rồi, đồ cá nhân bên trong cũng nhiều hơn. Nhất là chiếc huy chương bậc ba trên giá sách, trông rất lấp lánh.

Tôi cầm lấy nó không hề do dự, vì biết thân là một quân nhân, vinh dự được quốc gia trao tặng là quan trọng nhất. Quả nhiên, tôi đã cảm nhận được khá nhiều kí ức ở trên đó.

Vị trưởng ban thông tin này tên Vương Cường, đã kết hôn được sắp bảy năm, nhưng vì liên quan đến công việc nên anh ta vẫn không thể có con với vợ, xem ra nguyện vọng kiếp này không có

thời gian để thực hiện rồi.

Sau đó, hình ảnh chuyển đến buồng chỉ huy. Vương Cường đang cầm bộ đàm đọc một dãy số, sau đó anh ta cũng nhìn đồng hồ, lại là 14 giờ 45 phút! Tôi thảng thốt, xem ra chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó vào thời khắc này, nếu không thì tại sao kí ức của họ đều cùng dừng lại vào 14 giờ 45 phút14 giờ 45phút chứ?

Hoàn hồn lại, tôi bảo Đinh Nhất ghi nhớ dãy số Vương Cường vừa đọc. Anh ta ghi vào giấy rồi thắc mắc nói với tôi: “Đây hình như là một tọa độ…”

Lâm Phong duỗi cổ tới xem: “Đúng rồi, đây là tọa độ.”

“Vậy cậu có biết tọa độ này ứng với nơi nào không?” Tôi nôn nóng hỏi.

CHƯƠNG

BỖNG NHIÊN NGẤT XỈU

Lâm Phong gãi đầu: “Tôi phải đi kiểm tra thử thì mới biết được…”

Tôi nói ngay: “Mau đi đi, bảo doanh trưởng Bạch tới tìm tôi ngay, có chuyện nói với anh ta!”

Doanh trưởng Bạch đến rất nhanh, tôi lọc ra hai manh mối có ích nhất để nói với anh ta. Họ bàn bạc với tôi, nhất trí cho rằng tàu ngầm đã mất tích vào đúng thời khắc đó!

Lúc này, Lâm Phong chảy đầy mồ hôi chạy về, đọc tọa độ vừa tra được cho tôi: “Tọa độ này chỉ vị trí ở vùng biển Hoàng Hải…”

Tôi nhận lấy, nhìn lướt rồi đưa cho doanh trưởng Bạch xem: “Đây là vị trí của tàu ngầm vào 14 giờ 45 phút ngày 15 tháng trước… Anh xem thử có gì khác thường không?”

Doanh trưởng Bạch nhận lấy, biến sắc nói: “Sao lại thế được? Đáng ra họ không nên xuất hiện ở đó mới đúng!”

“Sao lại không thể?” Tôi khó hiểu hỏi.

Doanh trưởng Bạch ngẩng đầu, khó tin nhìn tôi: “Vì vị trí này cách lộ tuyến đích trong kế hoạch huấn luyện của chúng tôi rất xa! Từ trước đến giờ, chưa từng xảy ra tình huống thế này trong diễn tập huấn luyện.”

Tôi có thể nghe ra được doanh trưởng Bạch không tin. Có lẽ

phối hợp với chúng tôi cũng chỉ là mệnh lệnh của cấp trên, sâu trong lòng anh ta, chúng tôi cũng chỉ là mấy tên thầy đồng mà thôi. Tôi nghe anh ta nói vậy, ngữ điệu trở nên khó chịu: "Vậy xin hỏi các anh, trước giờ đã xuất hiện tình huống tàu ngầm biến mất chưa?"

Doanh trưởng Bạch bị tôi hỏi đến ngây như phỗng, sau đó sắc mặc trở nên khó coi…

Chú Lê thấy thế thì đánh mắt ra hiệu cho tôi, ý bảo đừng nói chuyện thẳng thừng như vậy. Sau đó chú cười với doanh trưởng Bạch: "Có lẽ cậu không tin, nhưng dù sao chúng tôi cũng đã đến rồi, vì vậy sẽ dốc hết sức để giúp các cậu. Tôi có thể khẳng định với cậu rằng đây là vị trí của tàu ngầm vào thời điểm đó."

Nghe lời này của chú Lê, sắc mặt doanh trưởng Bạch đã dịu hơn: "Ngài Lê, tôi bày tỏ sự áy náy đối với lời nói vừa rồi. Thật ra trước đó tôi đúng là không hiểu tại sao lãnh đạo lại tìm các ngài, nhưng xem ra, các ngài đúng thật là có bản lĩnh khác người thường."

"Được rồi, đã thống nhất được quan điểm, vậy tiếp theo chúng ta phải chung sức, đừng ôm hoài nghi và thành kiến với nhau nữa!" Chú Lê nói ba phải.

Doanh trưởng Bạch lại nhìn tôi: "Tiến Bảo, vừa rồi ngại quá!"

Người ta đã chủ động nói thế rồi, dĩ nhiên tôi cũng không thể tỏ thái độ, bèn cười nói: "Doanh trưởng Bạch, thật ra tôi thật sự rất tôn kính quân nhân! Anh xem, lần này chúng tôi đến quả thật chỉ là giúp đỡ, không hề giao dịch tiền bạc gì. Vì thế chúng tôi có chung mục đích với các anh, chính là nhanh chóng tìm được 78 chiến sĩ trên tàu ngầm bị mất tích kia."

Doanh trưởng Bạch nghe xong lại thấy xấu hổ, chủ động vỗ vai tôi: "Cảm ơn cậu…"

Tôi thấy đã hòa hợp được, nên ngỏ ý muốn nhanh chóng phái thuyền cứu hộ đến tìm kiếm ở lân cận vùng biển kia. Doanh trưởng Bạch gật đầu nói: “Được, vậy tôi đi xin chỉ thị của cấp trên, sẽ nhanh chóng xuất phát sau một tiếng nữa!”

Doanh trưởng Bạch và Lâm Phong đi rồi, chú Lê lo lắng hỏi tôi: “Tiến Bảo, cháu có chắc chắn tàu ngầm ở gần tọa độ đó không?”

Tôi thở dài thườn thượt: “Không ạ… Nhưng đó là đầu mối duy nhất, cháu tin rằng tọa độ kia có ý nghĩa gì đó. Hơn nữa cháu đoán họ đã sớm tìm kiếm ở lộ tuyến định sẵn, rõ ràng là không có thu hoạch gì.”

Lúc này, Lâm Phong đã quay trở lại, cậu ấy bảo chúng tôi đến nhà ăn dùng bữa trước, một giờ sau sẽ xuất phát đúng giờ. Nhắc đến ăn cơm, tôi cũng thấy hơi đói, bèn đứng dậy chuẩn bị đến nhà ăn với họ.

Ai ngờ lúc vừa đứng lên, mắt tôi tối sầm lại, sau đó thì chẳng biết gì nữa…

Chẳng biết qua bao lâu, tôi mới từ từ tỉnh lại, thấy mình đang nằm trong một không gian chật hẹp, Đinh Nhất an vị bên cạnh mình. Thỉnh thoảng, tôi còn có thể cảm thấy hơi mất trọng lực, xem ra chúng tôi đã lên thuyền xuất phát rồi.

Đinh Nhất thấy tôi tỉnh lại thì đưa cho tôi một chai nước suối: “Cảm thấy thế nào? Có muốn uống nước không…”

Tôi miễn cưỡng ngồi dậy, nhận chai nước tu ừng ực hai hớp, rồi lau nước dính trên miệng: “Tôi ngất bao lâu rồi?”

Đinh Nhất nhìn đồng hồ: “Sắp được ba tiếng rồi. Họ phái quân y đến khám, nhưng không tìm ra được nguyên nhân cậu ngất xỉu.”

Tôi xua tay nói, “Tôi không sao, chú Lê đâu? Chúng ta đã xuất phát rồi à?”

“Chúng ta đã xuất phát từ lâu rồi. Sư phụ đang nói chuyện với doanh trưởng Bạch trên boong thuyền. Cậu có đói không? Doanh trưởng Bạch bảo đợi cậu tỉnh thì dẫn cậu đi ăn.”

Tôi nghe đến ăn thì tỉnh táo hơn, lóp ngóp bò dậy nói: “Đói chứ! Đi đi đi! Tôi đói đến mức da bụng dán vào lưng rồi…”

Lúc chúng tôi ra boong thuyền, doanh trưởng Bạch đang trò chuyện gì đó với chú Lê. Vừa thấy tôi, anh ta đi đến: “Tiến Bảo, vừa rồi cậu dọa tôi hết cả hồn. Bây giờ thấy thế nào? Có cần tôi gọi quân y đến không?”

Tôi cười nói với anh ta: “Cảm ơn doanh trưởng Bạch đã quan tâm, tôi không sao rồi, chỉ là vừa nãy dùng não quá độ thôi, nhưng nói thật, tôi thấy có hơi đói bụng!”

Doanh trưởng Bạch cười ha hả: “Biết đói là không sao rồi! Cơm đã chuẩn bị xong từ lâu, để tôi bảo người dẫn các cậu đi…” Anh ta nói xong thì quay lại vẫy tay với một chiến sĩ ở cách đó không xa, rồi nói nhỏ với cậu ta vài câu.

Cậu chiến sĩ kia dẫn chúng tôi vào nhà ăn ở khoang thuyền. Tôi vừa vào thì đã ngửi thấy mùi cơm chín, lúc này đang là giờ cơm, có không ít chiến sĩ cũng đang ăn ở đó.

Họ đồng loạt nhìn chúng tôi đi vào, sau đó chủ động nhường một bàn trống, khiến tôi hơi ngại. Đồ ăn nhanh chóng được bê lên, tôi vừa nhìn đã thấy thức ăn của mình khác với họ. Xem ra là doanh trưởng Bạch đã bảo đầu bếp chuẩn bị riêng cho chúng tôi.

Đinh Nhất thấy tôi ăn như hổ đói, thì cười nói: “Ha ha, ai không biết còn tưởng cậu nhịn đói ba ngày rồi đấy nhỉ?”

Tôi vừa ăn vừa nói: “Anh thì biết cái gì, tuy tôi chỉ toàn lao động trí óc, nhưng cũng tiêu hao thể lực biết chưa?”

“Được được được, cậu mệt mỏi hơn người khác, được chưa?!

Lúc ăn cơm thì đừng nói chuyện! Ăn không nói ngủ không thưa, không biết à?” Chắc Đinh Nhất sợ vừa ăn vừa nói sẽ bị sặc nên bắt tôi im.

Tôi cũng không rảnh mà đáp lại anh ta, tiếp tục càn quét đồ ăn trên bàn… Lúc này, chợt nghe một chiến sĩ ngồi bàn bên cạnh nói: “Vẫn là suất ăn chất lượng cao của anh ta ngon hơn, cậu xem anh ta ăn ngon lành chưa kìa!”

Tôi nghe vậy thì đỏ hết cả mặt, thầm nghĩ không phải là ngon hơn mà là do tôi quá đói!

CHƯƠNG

TÍN HIỆU QUÁI LẠ

Sau khi ăn cơm xong, tôi và Đinh Nhất được dẫn vào trong phòng họp nhỏ ở khoang thuyền với chú Lê. Hai người còn đang thảo luận, thấy chúng tôi vào, chú ngoắc tay bảo chúng tôi mau ngồi xuống.

Sau khi ngồi vào, tôi nghe doanh trưởng Bạch thân thiết hỏi: "Tiến Bảo, thấy thế nào rồi? Người còn khó chịu ở đâu không?"

Tôi cười nói với anh ta: "Yên tâm đi doanh trưởng Bạch, chỉ cần ăn no là tôi hồi máu sống lại thôi!"

Lúc này, chú Lê đặt một cái thùng to xuống: "Đây là những thứ do doanh trưởng Bạch đã thấy khi cháu ngất. Cháu xem thử trong này có thứ gì dùng được không, đây là đồ cá nhân của những người quan trọng chịu trách nhiệm trên tàu, cháu xem đi…"

Tôi thò đầu nhìn vào thùng, mỗi món đều được buộc một tờ giấy nhỏ viết tên và chức vụ bên trên bằng da gân. Tôi lấy một tấm bằng khen ở trong đó, bên trên viết chính ủy Lưu Nghĩa Dân.

Trước mắt tôi lập tức hiện ra một hình ảnh, cũng là trong buồng chỉ huy, không biết Lưu Nghĩa Dân đang tranh luận gì với ai. Họ đặt một tấm bản đồ biển trên bàn, liên tục tìm kiếm, rồi ngay sau đó, anh ta lấy bút đỏ khoanh vào một vùng biển.

Sắc mặt họ đều rất xấu, như thể đang giải quyết một vấn đề gì đó khó khăn. Cuối cùng, một người đàn ông có khổ người cao lớn quyết định. Dù những người còn lại không phản đối, nhưng trông họ đều không nhẹ nhàng gì cho lắm.

Sau đó hình ảnh lại thay đổi, tôi nhìn thấy một người đang cầm bộ đàm, đọc một dãy số, anh ta chính là trưởng ban thông tin Vương Cường. Lúc này, Lưu Nghĩa Dân cũng nhìn đồng hồ đeo tay, đang là 14 giờ 25 phút… Ký ức của Lưu Nghĩa Dân kết thúc ở đó.

Tôi hoàn hồn lại, cầm lấy tài liệu thuyền viên được đặt trước mặt doanh trưởng Bạch, lật ra là thấy người đàn ông cao lớn kia ở ngay trang đầu tiên, thì ra anh ta chính là thuyền trưởng Trường Hà.

Thế là, tôi lại vội tìm kiếm trong thùng giấy, muốn xem có thứ gì đó của Trường Hà không, nhưng tìm mãi vẫn chẳng thấy gì. Tôi vội ngẩng lên hỏi doanh trưởng Bạch: "Đồ của thuyền trưởng Cát Trường Hà đâu? Sao lại không thấy?"

Doanh trưởng Bạch ngây ra, sau đó đến tìm cùng tôi: "Có mà? Chắc chắn có đồ của anh ấy. Ngài Lê đã thông báo phải có toàn bộ những lãnh đạo quan trọng trên thuyền, hơn nữa còn phải là vật có ý nghĩa đặc biệt. Tôi nhớ đồ của thuyền trưởng Cát là… tìm thấy rồi! Chính là thứ này!"

Tôi nhìn vật trong tay doanh trưởng Bạch, thấy đó là một món kim loại nhỏ xinh: "Đây là gì thế?"

Doanh trưởng Bạch đưa nó cho tôi bằng cả hai tay: "Đây là một chiếc huy hiệu thuyền, được thuyền trưởng Cát đeo vào năm đầu tiên đảm nhiệm chức thuyền trưởng. Tuy nó đã hơi bạc màu rồi, nhưng tôi thấy anh ấy vẫn giữ rất kỹ, chứng tỏ thứ này rất quan trọng."

Để tỏ lòng tôn trọng, tôi cũng nhận lấy huy hiệu kia bằng hai

tay, sau đó cảm giác dưới chân bị hẫng, tôi ngồi phịch xuống ghế. Doanh trưởng Bạch bị tôi dọa hết hồn, định kéo tôi nhưng chú Lê ngăn lại.

Doanh trưởng Bạch khó hiểu, chú Lê bèn cười nói: "Đừng lo, đây là bản lĩnh của Tiến Bảo, lát nữa cậu sẽ biết."

Doanh trưởng Bạch đờ đẫn gật đầu, sau đó nhìn đăm đăm vào tôi, cứ như chỉ sợ sẩy ra là tôi sẽ bay đi mất vậy.

Ký ức của vị thuyền trưởng Cát này hơi nhiều, khiến tôi không ngờ rằng một chiếc huy hiệu thuyền nhỏ bé thế này, mà lại chứa được nhiều ký ức như vậy.

Cát Trường Hà tòng quân năm 18 tuổi, sau đó cố gắng thi đỗ học viện Hàng Hải. Mấy năm nay, từ một cậu lính hải quân, anh ta leo lên vị trí thuyền trưởng như bây giờ bằng thực lực. Anh ta rất say mê tàu ngầm, vô tư cống hiến cả cuộc đời mình ở đây.

Sáng ngày 15, Cát Trường Hà đang ở trong buồng chỉ huy xem xét các số liệu vận hành tàu ngầm như bình thường, đột nhiên trưởng ban thông tin Vương Trường thông báo thiết bị truyền tin vô tuyến của tàu thu được một tín hiệu cầu cứu mờ nhạt.

Tín hiệu này lúc có lúc không, lại còn ngắt quãng, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng nghe được nơi phát tín hiệu là từ một chiếc tàu buôn cỡ lớn. Lúc bấy giờ, vì thân tàu rò nước nên đã xảy ra tình trạng bị nghiêng, có tổng cộng 25 thuyền viên đang chờ cứu viện.

Nhưng lúc Vương Cường hỏi đối phương vị trí tọa độ cụ thể, thì tín hiệu lại biến mất. Không có vị trí cụ thể thì không thể nghĩ cách cứu viện được, trong biển rộng mênh mông, tín hiệu này có thể được phát ra ở bất cứ xó nào.

Để chờ tín hiệu xuất hiện lần nữa, thuyền trưởng Cát Trường Hà quyết định cho tàu ngầm nổi lên. Nhưng điều kì lạ là họ đứng tại chỗ chờ hơn ba tiếng, nhưng vẫn không thu được tín hiệu cầu

cứu kia nữa.

Hết cách, vì không để muộn diễn tập huấn luyện, Cát Trường Hà đành phải hạ lệnh để tàu chìm xuống lần nữa. Nhưng khi tàu ngầm xuống đến 200m dưới biển, đột nhiên lại nhận được tín hiệu cầu cứu kia, lần này đối phương đã báo một dãy tọa độ.

Cát Trường Hà nhanh chóng tìm được vị trí ứng với tọa độ trên bản đồ, tuy ở đó rất gần chỗ họ, nhưng lại ngược hướng với lộ tuyến diễn tập lần này.

Vì thế, Cát Trường Hà bèn bảo Vương Cường liên hệ với đội cứu viện quân đội trước đã, nhưng lại mãi không thấy phản hồi. Thời gian gấp gáp, cứu người quan trọng hơn. Cuối cùng, sau khi mấy lãnh đạo trên thuyền thảo luận gay gắt, Cát Trường Hà đã ra quyết định đi cứu người trước.

14 giờ 45 phút, họ thử liên lạc với quân đội lần cuối nhưng vẫn không có phản hồi gì. Sau đó, Cát Trường Hà ra lệnh quay đầu tàu ngầm, đến thẳng vùng biển ứng với tọa độ kia.

Sau khi đến đó, tất cả ký ức của Cát Trường Hà đã kết thúc...

Đến khi tôi hoàn hồn lại, đã thấy doanh trưởng Bạch há hốc mồm, kinh hãi nhìn tôi. Có lẽ thời gian tôi thất thần quá lâu nên mới dọa anh ta.

Tôi sắp xếp lại suy nghĩ, rồi nói manh mối vừa rồi với họ nghe. Doanh trưởng Bạch giật mình: “Chúng tôi hoàn toàn không nhận được bất cứ tín hiệu nào từ tàu ngầm vào ngày 15 tháng trước.”

Tôi cũng không biết nên giải thích chuyện này thế nào, nhưng thật sự họ không chỉ phát tín hiệu cầu cứu một lần. Nghĩ đến đây, tôi bèn quay sang hỏi doanh trưởng Bạch: “Thuyền của chúng ta bây giờ đang đến tọa độ kia à?”

Doanh trưởng Bạch gật đầu: “Đúng thế, bây giờ thuyền của

chúng ta đi thẳng, sẽ đến đó nhanh hơn."

"Còn mất bao lâu nữa là tới?" Tôi hỏi.

Doanh trưởng Bạch nghĩ nghĩ rồi nói: "Chậm nhất là chiều mai, chắc chắn sẽ đến được."

Tôi thở dài, thật hy vọng mình có một đôi cánh, loáng cái đã bay đến vùng biển kia xem rốt cuộc là thế nào…

Nhưng doanh trưởng Bạch lại không quá lạc quan, nói như anh ta là: "Dù đến vùng biển đó thì cũng chưa chắc đã tìm được ngay. Dầu gì cũng không ai biết rõ tình huống cụ thể của tàu ngầm lúc này, có lẽ nó đang trôi nổi, cũng có thể đã chìm nghỉm dưới đáy biển, hoặc cũng có thể đã nổ tung, tứ tán rồi…"

CHƯƠNG

TÀU BUÔN CẦU CỨU

Tôi không bi quan như doanh trưởng Bạch, đã cảm nhận được tàn hồn của những người kia, vậy chứng tỏ di hài của họ vẫn còn nguyên vẹn. Nhưng tôi lại không biết họ chết như thế nào!

Đây là tình huống tôi chưa gặp phải bao giờ, dù khó khăn hơn thì tôi vẫn có thể tìm ra nguyên nhân cái chết rất nhanh. Nhưng những người này, dường như chính họ cũng không nhớ rằng mình đã chết thế nào…

Chúng tôi ăn tối cùng bàn với doanh trưởng Bạch. Các chiến sĩ khác đều tò mò nhìn sang, có lẽ đây là lần đầu tiên họ ăn cùng người dân như chúng tôi trên thuyền.

Vì hôm nay quá mệt, còn ngất một lần nên sau khi ăn xong, ba chúng tôi đã trở về phòng nghỉ ngơi. Dù sao thì manh mối quan trọng nhất cũng đã có, bây giờ việc duy nhất có thể làm là chờ đợi.

Một đêm không mộng mị, còn nhớ lần đầu tiên tôi ra biển trong khi bị say tàu, nhưng bây giờ hình như tôi đã có thể thích ứng được cảm giác trôi nổi thế này. Lúc tỉnh lại vào hôm sau, cả người tôi rất sảng khoái, đúng là giấc ngủ hoàn hảo!

Ăn sáng xong, doanh trưởng Bạch bị người khác gọi đi, hình như đã xảy ra chuyện nghiêm trọng. Không lâu sau, một chiến sĩ

trẻ mời chúng tôi, nói là doanh trưởng Bạch có việc quan trọng cần bàn bạc.

Khi đến phòng họp, ngoài doanh trưởng Bạch, vẫn còn có hai người khác nữa, xem quân hàm thì đều có cấp bậc cao hơn doanh trưởng Bạch. Họ đều đang nghiêm túc quan sát, khiến tôi bị dọa đến nỗi không dám thở mạnh.

Cũng may chú Lê bình tĩnh, cười gật đầu với bọn họ, chờ doanh trưởng Bạch giới thiệu. Thì ra hai người kia cũng là thành viên trong đội tìm kiếm lần này, họ vừa nhận được một tin tức quan trọng…

Hai ngày trước, có một ngư dân phát hiện ra một chiếc tàu ngầm phiêu dạt trên vùng ven biển Hoàng Hải. Lúc đó, ngư dân này tưởng rằng quân đội đang diễn tập nên nhanh chóng lái thuyền đánh cá ra khỏi khu vực kia.

Kết quả là ngày hôm sau, lúc người ngư dân kia quay lại thì vẫn thấy tàu ngầm kia ở đó! Anh ta cảm thấy kỳ lạ, bèn báo cáo cho căn cứ hải quân ở gần đấy. Dựa theo vị trí mà anh ta cung cấp, đó là tọa độ rất gần với nơi chúng tôi sắp đến.

Chú Lê khẩn trương hỏi: “Vậy đã có thể xác định được đó là tàu ngầm mất tích chưa?”

Doanh trưởng Bạch lắc đầu: “Đúng hay không thì chúng ta phải đến rồi mới xác nhận được, vì xem khoảng cách trên biển bây giờ, vị trí của chúng ta rất gần nơi đó.”

Tôi nghe xong liền nói chen vào: “Gần chỗ chúng ta? Vậy nhanh nhất là bao giờ thì tới?”

Doanh trưởng Bạch nhìn đồng hồ, “Dự tính là khoảng 15 tiếng nữa sẽ đến…”

Chú Lê trầm mặt: “Việc này không ổn lắm, tôi có linh cảm

chẳng lành, chỉ sợ chúng ta cũng sẽ đến nơi đó vào 14 giờ 45 phút…”

“Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi?” Doanh trưởng Bạch hỏi.

Chú Lê lắc đầu liên tục: “Trên đời làm gì có nhiều trùng hợp như thế?”

Ngay lúc chúng tôi đang thảo luận thì đột nhiên, bộ đàm của doanh trưởng Bạch vang lên. Tôi nghe thấy giọng nói lo lắng của một chiến sĩ: “Doanh trưởng! Doanh trưởng! Tôi nhận được tín hiệu cầu cứu của thuyền ở gần đây!”

Tôi giật nảy mình, lại là tín hiệu cầu cứu?! Chú Lê cũng cau mày, im lặng không lên tiếng.

Doanh trưởng Bạch hỏi cậu chiến sĩ kia: “Nội dung cầu cứu cụ thể là gì?”

Cậu chiến sĩ thở không ra hơi: “Nói… nói là một chiếc tàu buôn, xảy ra sự cố rò nước dẫn đến tình trạng nghiêng thuyền, trên thuyền có 25 thành viên, tọa độ là…”

Mặt doanh trưởng Bạch tái mét, nhìn tôi và chú Lê. Dù vừa rồi anh ta còn cho rằng đây chỉ là trùng hợp, thì bây giờ cũng phải tin rồi, có trùng hợp cũng chẳng thể giống nhau như đúc đến từng chi tiết như vậy chứ?

Đinh Nhất vẫn luôn im lặng đột nhiên nói khẽ với tôi: “Tôi cảm thấy đây giống như là một cái bẫy…”

Anh ta nói trúng phóc ý tôi, đây là một cái bẫy. Tàu ngầm kia vì không cẩn thận nên mới rơi vào cái bẫy này, dẫn đến xảy ra chuyện!

“Làm sao bây giờ? Chúng ta có đi cứu người không?” Một ông chú trung tá khó xử hỏi.

Trong số họ, ngoại trừ doanh trưởng Bạch ra thì còn lại hình

như ai nấy cũng đều định mau chóng đi cứu người…

Lúc này, doanh trưởng Bạch tái mặt nhìn chú Lê, muốn trưng cầu ý kiến của chú. Nhưng lão cáo già này lại không cho ý kiến.

Tôi thoáng nhìn những người ở đây, đều xuất thân là quân nhân, nếu bảo họ thấy chết mà không cứu thì chẳng thực tế gì. Nhưng nếu biết đó là bẫy mà còn muốn lao vào thì đúng là đầu óc bị bệnh!

"Chúng ta đã đến đây rồi thì cứ đi về hướng kia, tôi cảm giác tàu ngầm mất tích của các anh chắc chắn đang ở gần vùng biển đó…" Cuối cùng chú Lê cũng lên tiếng.

Nhóm doanh trưởng Bạch nghe chú nói xong thì thở phào như trút được gánh nặng. Nếu chú Lê đã nói vậy, chứng tỏ dù chúng tôi có gặp chuyện gì kỳ lạ thì chú cũng có thể giúp giải quyết.

Tiếp đó, bọn họ đến phòng điều khiển sắp xếp kế hoạch, chỉ còn ba chúng tôi ở trong phòng họp.

"Chú Lê, chú có chắc chắn không?" Tôi hỏi khẽ chú.

Ai ngờ lão già này lại lắc đầu như trống bỏi: "Nắm chắc cái rắm ấy!"

Tôi sốt ruột: "Vậy mà chú còn nói!"

Chú Lê trợn trắng mắt: "Cháu thì biết cái gì, tình huống như bây giờ, chúng ta nói không đi thì người ta sẽ nghe theo chắc? Chi bằng cứ theo ý họ trước, đến lúc đó tùy cơ hành sự!"

"Nếu cuối cùng chú cũng không làm gì được thì sao?" Tôi tức giận hỏi.

Chú Lê cười ha ha: "Thằng nhóc con sợ chết này! Yên tâm, có chú mày thì sẽ không để mày gặp chuyện gì đâu. Hơn nữa, chẳng phải còn có Đinh Nhất à? Cháu nghĩ nó ăn chay đấy hả?"

Tôi thật chẳng còn tâm trạng nào mà tranh cãi với ông ấy. Bây

giờ đang ở trên biển, nếu xảy ra chuyện gì thật thì chỉ có chạy đằng trời…

Hơn nữa, còn có một vấn đề mà đến giờ tôi vẫn chưa làm rõ được, chính là các chiến sĩ trên tàu đã chết như thế nào? Chuyện có lẽ xảy ra rất nhanh, nên bọn họ mới chưa kịp cảm thấy gì thì đã chết.

Lúc này, tôi nhìn đồng hồ, sắp 14 giờ rồi. Mỗi giây phút trôi qua là chúng tôi lại cách vùng biển đó càng gần.

Tàu cứu hộ của chúng tôi nhanh chóng đến vùng tọa độ đó, nhưng dù các chiến sĩ tìm kiếm trên biển thế nào, cũng vẫn không thấy tàu buôn cầu cứu trong thiết bị liên lạc vô tuyến vừa rồi.

Ba chúng tôi đứng trên boong thuyền, nhìn mặt biển không mấy gợn sóng mà hoảng hốt từng cơn. Dù thứ gì đã lừa gạt chúng tôi đến đây, thì chắc chắn nó cũng chẳng có ý tốt gì.

Ngay lúc mọi người đang phiền muộn, thì bỗng nghe một chiến sĩ nói lớn: “Nhìn kìa, thứ đó có phải là ống nhòm của tàu ngầm không?”

CHƯƠNG

BÓNG MA TÀU BUÔN

Ngay lúc chúng tôi phát hiện ra tàu ngầm trôi nổi trên biển, thì chợt nghe tiếng còi từ đằng xa, một chiếc tàu buôn cực lớn từ từ lái về phía chúng tôi.

Tôi lấy ống nhòm quan sát, phát hiện vỏ ngoài của nó loang lổ vết rỉ, đầu tàu là hình rồng rất đặc biệt, chắc hẳn là nhãn hiệu của công ty tàu.

Cùng lúc đó, chú Lê đứng bên cạnh tôi đột nhiên biến sắc mặt. Chú nhìn đồng hồ rồi lấy la bàn ra xem thử, sau đó quay đầu lại la lên với doanh trưởng Bạch: "Doanh trưởng Bạch, mau quay đầu lại! Rời khỏi vùng biển này ngay! Nhanh lên, không còn thời gian nữa rồi."

Doanh trưởng Bạch không hiểu ý này của chú Lê, nhưng nhìn tàu ngầm đang bồng bềnh trôi nổi kỳ lạ trên mặt biển, còn chiếc tàu buôn đang trôi tới từ phía xa không hề giống gặp nạn chút nào!

Lúc đó, anh ta cảm thấy lưng mình lạnh toát, cảm giác sợ hãi chưa từng có dâng lên trong lòng. Đây là cảm giác nguyên thủy từ bản năng của con người, khi gặp một sự vật mình không biết rõ.

Doanh trưởng Bạch quyết định rất nhanh, ra lệnh cho thuyền quay đầu rời xa khỏi vùng biển này…

Chú Lê nhìn chằm chằm vào la bàn, mãi đến khi kim không xoay lung tung nữa mới thôi. Thuyền chạy được khoảng vài hải lý thì con tàu buôn vẫn gần đó đột nhiên biến mất, cứ như thể nó chưa từng xuất hiện…

“Tàu đâu rồi? Rõ ràng nó vừa ở đây mà!” Tôi giật mình hỏi.

Chú Lê nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 14 giờ 55 phút, chú lau trán đầy mồ hôi lạnh, trả lời: “Con tàu đó không phải do người lái, cũng may chúng ta chạy nhanh, nếu không thì chắc cả thuyền phải chôn cùng con tàu ma rồi!”

“Tàu ma?!” Tôi sợ hãi, thì ra đó chính là thứ đã gài bẫy chúng tôi…

Vài chiến sĩ vừa rồi đứng trên boong tàu đều sợ hãi vô cùng, mãi đến khi chú Lê lớn tiếng nói với mọi người: “Không sao không sao, mọi người không phải sợ, vừa rồi chỉ là ảo ảnh, con tàu kia chẳng qua là cảnh tượng được tạo ra từ chiết xạ ánh sáng thôi.”

Đa số mọi người vẫn hiểu được cách giải thích này của chú Lê, nhưng doanh trưởng Bạch lại không tin. Lúc này, anh ta đến cạnh chú Lê, hỏi nhỏ: “Ngài Lê, vừa rồi…”

Chú Lê xua tay với anh ta: “Lúc sau hãy nói, bây giờ nguy hiểm đã được hóa giải, chúng ta mau đến xem tàu ngầm, nhanh lên, không nên chậm trễ!”

Doanh trưởng Bạch nghe xong thì ra lệnh lái thuyền đến vùng biển vừa phát hiện ra ống nhòm kia… Nhưng lúc chúng tôi quay lại, tàu ngầm đã biến mất tăm!

“Chuyện gì thế? Rõ ràng vừa nãy còn ở ngay đây mà?” Doanh trưởng Bạch giật mình hỏi.

Tôi và chú Lê mỗi người một ống nhòm, nhìn về biển cả bát ngát mênh mông trước mặt.

“Biển rộng tứ phía như nhau, có thể nhầm vị trí không?” Tôi thắc mắc.

Nhưng lại nghe Đinh Nhất nói: “Không nhầm, vừa rồi đúng là ở đây, chỉ là tàu ngầm không còn nữa.”

“Sao lại thế được, tàu ngầm đó không có lấy một người sống, chẳng lẽ nó tự lái được?” Tôi khó tin.

Đinh Nhất lại liếc tôi, nói: “Tôi hỏi cậu, vừa rồi cậu trông thấy chiếc tàu kia thì có cảm giác gì?”

Tôi ăn ngay nói thật: “Chẳng có cảm giác gì cả…” Nói được một nửa, tôi ngây cả người. Không đúng, nếu vừa rồi tàu ngầm ở đó thật, thì sao tôi lại không cảm giác được xác chết? Không thể thế được!

Đột nhiên tôi hiểu ý của Đinh Nhất, anh ta nói là cả chiếc tàu buôn và tàu ngầm mà tôi nhìn thấy đều có vấn đề, nó không thật sự tồn tài? Nghĩ đến đây, tôi quay lại hỏi doanh trưởng Bạch: “Vị trí của chúng ta có cách xa tọa độ kia không?”

Doanh trưởng Bạch nhìn quanh: “Không xa, có lẽ ngay gần đây…”

“Mau lái thuyền đến vị trí kia, nếu tôi đoán không lầm, có lẽ tàu ngầm đang ở đó…” Tôi nói chắc nịch.

Chú Lê nhìn tôi, ý hỏi có chắc không? Tôi cũng lắc đầu nói với chú: “Không nắm chắc lắm…”

Thuyền nhanh chóng được lái đến tọa độ bí ẩn kia, vừa mới đến gần mà đầu tôi đã bắt đầu kêu ong ong. Tôi cố nén cơn đau đầu, đứng trên boong thuyền, xem ra tàu ngầm sắp xuất hiện rồi.

Quả nhiên, qua ống nhòm, một chiếc tàu ngầm đang nửa nổi trên mặt nước xuất hiện. Rất nhiều ký ức nhanh chóng chen chúc ùa vào trí óc tôi, trong chiếc tàu ngầm này toàn là người chết!

Doanh trưởng Bạch cho mấy chiếc thuyền bé xuống thăm dò thì phát hiện, bề ngoài tàu ngầm vẫn nguyên vẹn, cửa tàu ngầm cũng không có dấu hiệu bị mở ra. Người trên thuyền cầm bộ đàm, liên tục gọi tới tàu ngầm, nhưng ngoại trừ tiếng sóng âm rè rè ra thì chẳng còn gì cả.

Lúc này, doanh trưởng Bạch mời chúng tôi qua, vì họ muốn mở tàu ra xem tình huống bên trong thế nào, nên định hỏi ý kiến chúng tôi.

Chú Lê nghĩ rồi nói: "Có thể vào được, nhưng phải cẩn thận, nếu có cảm giác bất thường thì nhanh chóng rút lui, không thể ở lâu..."

Tôi thấy doanh trưởng Bạch chọn vài chiến sĩ đi cùng mình, thế là cũng muốn xuống dưới: "Tôi cũng muốn đi..."

Chú Lê trừng tôi: "Tình hình trong tàu ngầm cháu có xem cũng chẳng hiểu, xuống đó làm gì?"

"Cháu cũng muốn xuống, cháu phải biết những chiến sĩ này hy sinh thế nào, nếu không thì có ngủ cũng không ngon giấc được." Tôi phản bác lại.

Chú Lê thấy tôi kiên trì muốn đi với doanh trưởng Bạch, chỉ đành bất đắc dĩ đồng ý, nhưng chú vẫn bảo Đinh Nhất đi cùng mới an tâm được.

Tôi và Đinh Nhất nhanh chóng ngồi lên một chiếc thuyền nhỏ, từ từ đến gần tàu ngầm. Vì tàu ngầm đóng từ bên trong, nên doanh trưởng Bạch cho nhân viên kỹ thuật đến mở cửa khoang tàu từ ngoài ra.

Khoang thuyền vừa mở, một cảm giác khó chịu đã xộc ra. Tôi đứng sau lưng doanh trưởng Bạch, định xuống theo anh ta.

Nói thật, tôi rất không thích không gian nhỏ hẹp, tuy không đến

mức mắc chứng sợ bị giam cầm, nhưng chẳng hiểu sao vẫn thấy lo lắng và bất an.

Ký ức của những chiến sĩ ở trong ùa về như lũ, tôi chỉ có thể cố hết sức che đậy lại. Nhưng cảm giác này như thể có rất nhiều chiếc tivi đang đồng thời phát kênh, ầm ĩ không chịu được.

Chúng tôi vừa vào chưa được bao lâu đã gặp thi thể đầu tiên. Đó là một chiến sĩ, cậu ấy ngã sấp ngay đường ra vào, trên người chẳng hề có bất kì vết thương ngoài da nào. Thậm chí vẻ mặt còn rất an ổn, rõ ràng trước khi chết không phải chịu đau đớn gì.

Doanh trưởng Bạch ngồi xuống nhìn một lúc lâu, nhưng vẫn không thể nhận ra chiến sĩ này hy sinh thế nào. Biết anh ta buồn bã, nhưng phía sau vẫn còn người chết nữa, tôi đành vỗ vai anh ta rồi nói: “Đi thôi, bên trong vẫn còn...”

CHƯƠNG

TÀU ĐẮM TRONG CHIẾN TRANH THẾ GIỚI THỨ II

Doanh trưởng Bạch sững sờ rồi hiểu ý tôi ngay, lúc này đã là gì? Chắc chắn bên trong còn nhiều thi thể hơn nữa... Quả nhiên, chúng tôi đi vào sau, lại phát hiện có rất nhiều thi thể. Họ đều giữ nguyên tư thế trước khi chết, trông không hề đau đớn.

Chúng tôi rất sợ hãi khi nhìn thấy cảnh tượng thảm thiết này. Toàn bộ 78 chiến sĩ trên tàu đều gặp nạn, không có một ai sống sót. Điều quái lạ nhất là trong thuyền vẫn nguyên vẹn, không hề hư tổn gì, không có dấu hiệu hỏng hóc vì bị nổ hay va chạm do con người tạo ra.

Nhìn từ bên ngoài, 78 di thể đều không có vết thương, không có dấu vết giãy giụa hay đánh nhau. Sắc mặt trước khi chết đều rất an lành, có rất nhiều người chết ngay trên chỗ làm việc của mình.

Tuy các thiết bị báo thời gian trong tàu vẫn không dừng, kim đồng hồ trên tay các chiến sĩ đều chạy bình thường. Nhưng tôi có thể chắc chắn rằng thời gian tử vong của họ là 15 giờ 45 phút vào ngày 15 tháng trước.

Chuyện quá nghiêm trọng, nhóm doanh trưởng Bạch hoàn toàn không biết nên xử lý thế nào, đành báo cáo với cấp trên: "Sau khi xác nhận, đã tìm được toàn bộ di thể của 78 chiến sĩ trên tàu,

không một ai sống sót...”

Sau đó, doanh trưởng Bạch nhận chỉ thị của cấp trên, kéo tàu ngầm gặp nạn về căn cứ hải quân, lo liệu hậu sự của 78 liệt sĩ thật thích đáng, nghiêm khắc điều tra nguyên nhân sự cố.

Cuối cùng cũng tìm được tàu ngầm, nhiệm vụ của chúng tôi coi như đã hoàn thành một cách viên mãn. Nhưng đến lúc này, nguyên nhân tàu ngầm gặp nạn lại không hề có lời giải thích chính thức nào hợp lý, đặc biệt là nguyên nhân dẫn đến cái chết của 78 chiến sĩ kia.

Trên đường về, doanh trưởng Bạch nói với chúng tôi rằng, vừa rồi anh ta đã xem nhật ký hàng hải trên tàu, có lẽ bi kịch xảy ra vào ngày 15 tháng trước, vì nội dung chỉ ghi chép đến ngày này.

Chú Lê nghe xong, nặng nề nói: “Nếu lúc nghe thấy tín hiệu cầu cứu kia, họ bỏ mặc nó, tiếp tục hoàn thành kế hoạch huấn luyện thì có lẽ đã không xảy ra bi kịch.”

Nhưng doanh trưởng Bạch lại đau buồn nói: “Đối với quân nhân, cứu người là điều bắt buộc, không thể bỏ qua được. Vì chúng tôi sẽ không thấy chết mà không cứu, dù là bất cứ ai... Nhưng họ đã hy sinh thế nào? Vẫn phải có nguyên nhân chứ?”

Đây cũng là đáp án mà tôi muốn tìm. Từ trước đến nay, việc tìm nguyên nhân cái chết chưa bao giờ là vấn đề với tôi. Nhưng tôi lại chẳng thể tra được đáp án gì về cái chết của 78 chiến sĩ này.

“Tôi không thể trả lời cho anh, xem ra chỉ có thể chờ pháp y điều tra thôi. Còn một điều tôi có thể chắc chắn, trước khi chết, bọn họ không phải chịu bất cứ đau đớn gì. Hình như cái chết chỉ xảy ra trong vòng 1-2 phút, nên họ đều chưa cảm nhận được thì đã... hy sinh.” Tôi nói thật lòng.

Sau khi trở lại căn cứ hải quân, chúng tôi nhanh chóng được đưa ra khỏi thuyền tìm kiếm cứu hộ. Trước khi được điều tra rõ

ràng, thì tất cả phải được giữ bí mật cao độ. Vì trước đó chúng tôi đã ký cam kết, nên mấy quân nhân lúc trước đến tìm chú Lê đã lặng lẽ đưa chúng tôi rời khỏi căn cứ.

Trước khi đi, họ lại bày tỏ sự cảm ơn chân thành với chúng tôi, cũng như nói bóng gió nhắc nhở rằng phải giữ bí mật chuyện lần này.

Sau khi rời khỏi căn cứ hải quân, họ trả lại điện thoại đã thu lúc trước cho chúng tôi. Chuyện đầu tiên chú Lê làm sau khi cầm điện thoại, là lên mạng tra xem có tàu buôn nào gặp nạn, mất tích trên vùng biển đó vào mấy năm gần đây không.

Sau đó, một thông tin tàu buôn cầu cứu ly kỳ vào bảy năm trước đập vào mắt…

Bảy năm trước, đội cứu viện ở vùng biển Hoàng Hải nhận được một tín hiệu cầu cứu, báo rằng có một tàu lớn chở đầy hàng hóa gặp nạn ở vùng biển sâu. Người trên tàu cầu cứu máy bay cứu hộ, cũng báo rằng tàu của họ rỉ nước dẫn đến tình trạng bị nghiêng, có thể đắm tàu bất cứ lúc nào.

Sau khi nhận được tín hiệu cầu cứu và tọa độ, nhân viên cứu hộ đã đến vùng biển đó, nhưng lại không tìm thấy tàu chở hàng nào gặp nạn. Đáng lý ra, thời gian từ lúc họ nhận được tín hiệu cầu cứu đến khi tổ chức cứu viện cũng không quá lâu, sao đến bóng thuyền cũng chẳng tìm thấy chứ?

Vì nghi ngờ tàu hàng đã chìm, nên họ điều thiết bị tìm kiếm sóng âm để tìm kiếm tàu đắm ở vùng biển lân cận, không ngờ lại tìm được một chiếc tàu chở hàng cỡ lớn thật.

Nơi tàu chìm có rất nhiều đá ngầm, có lẽ đã va phải đá nên gặp tình trạng rỉ nước, dẫn đến việc tàu chìm. Thợ lặn phụ trách tìm kiếm đã lặn xuống, tìm được 25 thi thể của thuyền viên. Nhưng điều khiến người khác thấy kỳ lạ là quần áo những thi thể này

mặc, đều là quân phục của Mỹ từ chiến tranh thế giới thứ hai.

Vật tư trên thuyền lại càng kinh ngạc hơn, đều là súng ống đạn dược và đồ dùng thời chiến tranh. Qua nhiều lớp điều tra mới biết, đây đúng là tàu của Mỹ bị đắm vào 70 năm trước.

Lúc đó, chiếc tàu này thu gom vật tư, đang chuẩn bị đến đây để chi viện cho chính phủ, ai ngờ lúc tới vùng biển Hoàng Hải lại đột nhiên gặp bão, va phải đá ngầm nên chìm nghỉm. Trên tuyền có 25 thuyền viên, trong đó có một phiên dịch người Trung Quốc và hai quân nhân của Quốc dân Đảng.

Các nhân viên tham gia vớt tàu đều choáng váng, rõ ràng hôm qua họ vừa nhận được tín hiệu cầu cứu, tại sao lại vớt được một chiếc tàu đắm từ 70 năm trước? Vì chuyện này quá kỳ lạ nên chính phủ đã xóa chuyện tín hiệu cầu cứu này đi.

Trên mạng còn cung cấp cả tọa độ vớt chiếc tàu kia, đúng là địa điểm tàu ngầm gặp phải rủi ro. Nhưng cũng có ít nhiều bạn đọc trên mạng để lại comment, rằng thật ra có rất nhiều ngư dân địa phương cũng biết chuyện này.

Ngư dân nào có kinh nghiệm còn biết rằng đó chính là một dãy số ma. Một khi cứu viện thì 80 - 90% là không về được!

Sau khi tìm kiếm được những tài liệu này, ba chúng tôi chỉ biết nhìn nhau, chú Lê thì líu cả lưỡi: “Chú đã nghĩ rồi mà, sao chiếc tàu kia lại rách nát như vậy, thì ra là tàu Mỹ từ tận 70 năm trước!”

Nói đến chiếc tàu đó, tôi đột nhiên nhớ lại một chuyện: “Chú Lê, chú còn nhớ biểu tượng trên chiếc tàu kia không?”

Chú Lê lắc đầu: “Lúc đó lo lắng như vậy, chú nào có thời gian mà chú ý chứ!”

Nhưng Đinh Nhất lại nói chen vào: “Hình như là tạo hình một chiếc đầu rồng trông rất quái lạ…”

“Vậy thì đúng rồi, cháu cũng nhìn thấy là đầu rồng, nhưng sao một chiếc tàu chở hàng của Mỹ lại dùng biểu tượng của phương Đông?” Tôi khó hiểu.

Đinh Nhất cũng không rõ lắm, chú Lê thì búng nhẹ vào trán tôi một cái: “Ai nói nước ngoài không có rồng? Chẳng qua rồng của họ đều có cánh, biết phun lửa thôi! Được rồi, việc này đi xa quá rồi, chúng ta không quản được chuyện con tàu ma kia. Nhớ kỹ, giữ chặt cái miệng của mình, đừng vạ mồm rồi mang ra tán phét!”

Tôi hiểu ý chú nên hậm hực nói: “Yên tâm đi chú già, chỉ cần chú đừng uống nhiều quá rồi nói lung tung, thì cháu và Đinh Nhất chắc chắn sẽ không nói ra!”

Vốn dĩ tôi cũng chẳng có bạn bè gì, khoác lác với ai được chứ? Hơn nữa, dù tôi có nói thì ai mà tin?

CHƯƠNG

MẮT PHẢI GIẬT LIÊN TỤC

Sau khi chúng tôi về đến nhà được một tháng một ngày, lúc tôi và Đinh Nhất ăn cơm ở nhà chú Lê, thì tivi đột nhiên phát một tin tức quan trọng: Một tàu ngầm hải quân gặp trục trặc về máy móc, dẫn đến toàn bộ 78 chiến sĩ trên thuyền gặp nạn. Lãnh đạo liên quan rất coi trọng sự việc lần này, bày tỏ sự thương tiếc sâu sắc với những liệt sĩ gặp nạn, gửi lời chia buồn đến người thân của họ. Hiện giờ, tàu ngầm đã được kéo về cảng, công cuộc giải quyết hậu quả đang được tiến hành.

Sau khi tin tức lên sóng, ba chúng tôi đều chẳng còn hứng thú uống rượu ăn cơm gì nữa. Mặc dù tivi nói hời hợt, nhưng tôi hiểu rõ chắc chắn chuyện này đã tạo nên cơn chấn động trong quân đội, không biết là vị nào sẽ phải đứng ra chịu trách nhiệm! Dù sao cũng tới tận 78 mạng người!

"Chú Lê, chú nghĩ những người kia chết thế nào? Đến tận bây giờ cháu vẫn không nghĩ thông được!" Tôi vẫn canh cánh trong lòng về cái chết của bọn họ.

Chú Lê uống một hớp rượu nhỏ: "Khó nói lắm, loại chuyện như ma dẫn lối này phần lớn đều là lòng người, vong hồn không thể điều khiển sự việc thực thể, bọn họ thường chỉ điều khiển lòng

người thôi.”

Lúc này Đinh Nhất nhìn chằm chằm vào tivi, trầm tư cả buổi mới thong thả nói: “Có thể là thiếu oxi... Dù sao thì tàu ngầm cũng là không gian kín, nếu xảy ra trục trặc máy móc gì khiến không gian thiếu oxi, thì rất phù hợp với những đặc điểm tử vong của các chiến sĩ kia.”

Lời giải thích này cũng hơi đáng tin, vì nếu xảy ra tình trạng thiếu oxi, người bình thường sẽ không hề đau đớn mà tử vong chỉ trong vòng 2 phút.

Thôi vậy, tôi biết dù có nghĩ nát óc ở đây cũng chẳng có ích gì. Chuyện đã xảy ra, bây giờ chỉ hy vọng người chết được an nghỉ, kẻ sống được bình yên an ủi.

Tối về đến nhà, mắt phải của tôi nháy liên tục, càng lúc càng nghiêm trọng. Chuyện này khiến tôi rất lo lắng, lại nghĩ đến kiếp số mà chú Lê nói.

Nghĩ đến đây, tôi gọi điện để nhờ chú bói cho một quẻ, xem có phải kiếp số đến rồi không. Ai ngờ chú Lê lại nói: “Thằng nhóc cháu gần đây cao số vô cùng, đừng có nghĩ ngợi ngày đêm nữa, kiếp số của cháu còn lâu mới đến. Nếu đến thì chắc chắn chú sẽ nói cho cháu biết, nghe chưa?”

Nghe chú Lê nói vậy, tôi cũng yên tâm ít nhiều. Dù sao thu nhập của tôi cũng vừa sáng sủa lên một chút, tuy vẫn còn kém mấy tên nhà giàu có tiền, nhưng cũng được coi là triệu phú rồi, nếu ngủm sớm thì chẳng phải thiệt to rồi à!

Hơn nữa, tôi vẫn chưa hiếu kính bố mẹ mình đâu! Nghĩ đến đây, tôi mới nhận ra đã lâu rồi không liên lạc với họ, thế là tôi gọi luôn cho mẹ.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối: “Mẹ, bố mẹ đang làm gì thế?”

"..." Điện thoại vang lên tạp âm.

"Mẹ! Mẹ có nghe con nói không?" Tôi nói to hơn.

Đột nhiên, giọng mẹ tôi truyền ra: "Nghe nghe, to tiếng như vậy làm gì? Mẹ đâu có điếc!"

Tôi cười hì hì: "Có nhớ con của mẹ không? Không nói năng cũng chẳng gọi gì cho con hết!"

"Thằng nhóc thối, sao con không gọi cho bố mẹ mấy cuộc đi?" Mẹ vờ tức giận.

Tôi vội nói: "Chẳng phải con gọi rồi à! Bố mẹ thế nào rồi ạ? Con nhỏ Chiêu Tài chết tiệt kia đã có đối tượng chưa?"

"Đừng có gọi chị con là Trương Chiêu Tài nữa, để nó nghe được thì cho con biết tay!"

Tôi cười ha ha: "Vâng, Trương Tử Hâm được chưa! Mà này, sao bố mẹ bất công không đồng ý cho con sửa cái tên này thế?"

Mẹ tôi dứt khoát nói: "Nói linh tinh, con trai con sẽ mang họ Trương, con trai chị con mang họ gì còn chưa biết đâu đấy!"

"Mẹ, bố con đâu? Bố đang làm gì thế? Gọi bố đến nói chuyện với con đi, con nhớ bố lắm."

Mẹ chợt im lặng, khiến tôi thấy kỳ lạ.

"Mẹ? Mẹ có đang nghe không?" Tôi lại hỏi lớn.

Lúc này, giọng mẹ lại vang lên: "Bao giờ con tìm bạn gái?"

"Mẹ làm con sợ muốn chết, sao đột nhiên không nói gì mà đã chuyển sang chuyện này rồi?" Tôi cụt hứng hỏi.

"Tiến Bảo, con nhớ kỹ lời mẹ nói hôm nay, sau này phải tìm người đối xử chân thành với con ấy, nếu không thì có chết mẹ cũng không yên tâm đâu! Biết chưa?"

Tôi nghe lời của bà thì thấy là lạ: "Mẹ, mẹ nói gì thế? Đừng có

nói chết này chết nọ chứ!"

Tiếng cười của mẹ vang lên: "Được rồi, con làm việc đi, mẹ còn có chuyện, hôm nay đến đây thôi! Nhớ nhé, sau này phải ăn mặc theo mùa, đừng có mặc ít như thế, bây giờ con không chú ý, sau này già sẽ biết khổ đấy!"

"Ôi mẹ ơi, con biết rồi mà, bây giờ con cũng đâu phải trẻ con nữa!" Tôi phàn nàn.

"Cũng vì bây giờ con không phải trẻ con nữa nên mẹ mới quan tâm, nếu con vẫn còn là trẻ con thì mẹ muốn sao thì con phải làm thế rồi! Còn cần mẹ quan tâm như bây giờ à?"

"Được rồi, từ giờ trở đi, lúc nào con cũng ghi nhớ chỉ thị của mẹ, hơn nữa còn kiên quyết quán triệt chấp hành!"

"Được rồi, cứ vậy đi, sau này con phải tự chăm sóc mình thật tốt đó!"

Tôi đang định nói thêm thì đã nghe thấy mẹ cúp máy... Bà cụ này, nói thêm vài lời cũng không được! Với lại, tôi còn chưa nói chuyện với bố mà? Sao đã cúp máy rồi?

Lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều, chỉ mong nghe thấy giọng bà là yên tâm. Nhưng không ngờ rằng, đó lại là lần cuối cùng tôi nghe thấy giọng mẹ…

"Reng reng reng..." Tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập. Điện thoại bàn nhà tôi rất ít reo, một khi đã reo thì chắc chắn có việc!

Tôi mơ màng bò dậy, nhìn đồng hồ treo tường, chỉ mới hơn 3 giờ sáng. Vì vậy, tôi ồm ồm nghe điện thoại: "Ai đó! Hơn nửa đêm rồi đấy?"

"Tiến Bảo..."

"Chú họ? Sao chú lại gọi thế?" Tôi giật mình hỏi.

Chú họ im lặng một hồi rồi mới chậm chạp nói: “Hôm nay cháu có liên lạc với bố mẹ không?”

Tôi sửng sốt, nhưng lại nói ngay: “Có ạ, trước khi ngủ thì gọi điện, sao thế ạ?”

Tôi nghe thấy tiếng hít thở của chú họ hơi dồn dập, cứ như có chuyện nhưng lại không biết mở lời thế nào.

“Chú họ, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Chú họ trầm giọng: “Mấy hôm nay mắt phải nháy liên tục nên chú bói một quẻ cho mình và nhà cháu, trên quẻ nói... có thể bố mẹ cháu gặp chuyện không may!”

“Cái gì?! Chú họ, chú đừng làm cháu sợ!” Tuy tôi nói vậy, nhưng trong lòng đã tin rồi. Vì tôi biết nếu chú họ không chắc chắn 100% thì đã chẳng gọi cho tôi vào lúc này.

Sau khi cúp máy, tôi gọi ngay cho bố, nhưng vẫn ngoài vùng phủ sóng. Sau đó tôi gọi về máy bàn ở nhà, vẫn không có ai nhận. Cuối cùng tôi gọi cho Chiêu Tài, nhưng vẫn ngoài vùng phủ sóng.

Lúc đó tôi chẳng hiểu gì cả, họ đều đang an ổn ở nhà, có thể xảy ra chuyện gì được? Nhưng cảm giác không liên lạc được với người thân quá khó chịu, lòng tôi cứ như bị mèo cào!

CHƯƠNG

ĐƯỜNG NÚI KHÓ ĐI

Cuối cùng, tôi thật sự không chịu nổi nữa, bèn gọi cho Đinh Nhất, hỏi thử anh ta về quê với mình một chuyến được không, có thể bố mẹ tôi đã xảy ra chuyện!

Đinh Nhất nhanh chóng lái xe đến đón tôi. Vừa lên xe, tôi thấy chú Lê cũng ở đó. Chú thấy tôi lo lắng thì an ủi: "Đừng lo, đã có chú và Đinh Nhất ở đây, bọn chú về cùng cháu."

Ô tô chạy băng băng trên đường về nhà. Nhà tôi ở một huyện nhỏ, sau khi bố mẹ về hưu đã bán nhà tầng trong thành phố đi, mua một mảnh đất ở nơi non xanh nước biếc ngoài ngoại thành, xây một ngôi nhà hai tầng nho nhỏ. Lúc không có việc thì trồng cây hoa gì đó, cuộc sống cũng khá khẩm.

Nhưng nghĩ đến lời của chú họ, cộng với việc hôm nay mắt phải nháy liên tục, xem ra chuyện này có liên quan đến bọn họ! Tôi liên tục cầu nguyện, vạn lần đừng xảy ra chuyện lớn gì…

Xe nhanh chóng vào huyện, nhưng tôi lại phát hiện, lúc này có rất nhiều người và xe trên đường. Chỗ chúng tôi không đông dân lắm, bình thường không có lễ lạt gì, thì chắc chắn không có tình huống như vậy.

Chúng tôi đỗ xe trước một siêu thị nhỏ, lúc xuống mua nước, tôi

tiện tai nghe ngóng từ ông chủ xem có phải đã xảy ra chuyện gì không.

Ông chủ nghe thấy tôi là dân địa phương thì giật mình hỏi: "Sao thế? Cháu vừa về đây à? Đêm qua ở huyện trên có động đất!"

Lòng tôi nặng nề, vội hỏi tiếp: "Động đất? Sao cháu không nghe nói gì? Trên mạng cũng không có tin!"

Ông chủ nhún vai: "Chắc là không liên lạc được nên tin vẫn chưa truyền ra! Trên huyện không có thương vong gì, nhưng nghe nói bên núi Hợp Hợp lở đất nghiêm trọng lắm!"

Tôi quay người chạy đi ngay, ông chủ gọi lớn sau lưng: "Tiền này! Còn chưa thối tiền mà!"

Tôi lên xe, lo lắng nói với Đinh Nhất: "Mau, mau lái xe về hướng Bắc, đến núi Hợp Hợp, nhà chúng tôi ở bên đó!"

Kết quả là lúc xe vừa rẽ ra, đã gặp phải rào chắn trên đường, thì ra cảnh sát giao thông đang chặn xe lên rồi.

Một cảnh sát giao thông đến trước đầu xe, xua tay với Đinh Nhất: "Quay đầu, quay đầu, không đi tiếp được nữa, đằng trước bị đất đá vùi rồi!"

Tôi vội nói: "Đồng chí cảnh sát, nhà tôi ở ngay thôn Hà Tây trên sườn núi, đồng chí có thể để chúng tôi lên được không, nhà tôi..."

Cảnh sát nghiêm nghị cắt lời: "Không được, không được! Bây giờ các anh lên để đâm đầu vào chỗ chết à? Anh nhìn xe đang đỗ ở cạnh đây này, có ai mà không có người thân ở trên đó chứ. Cấp trên đã hạ lệnh rồi, không cho bất cứ ai lên hết!"

Tôi tuyệt vọng, đây là lần đầu tiên tôi thấy thế nào là không thể phản kháng. Bố mẹ còn ở trên núi, tôi phải làm thế nào để cứu họ đây? Ngay lúc tôi đang gấp đến hoang mang lo lắng, thì chú Lê giữ chặt lại: "Được rồi, Tiến Bảo! Cháu sốt ruột cũng chẳng có ích gì,

chú nghĩ cách cho cháu, cháu ở yên trên xe, đừng chạy lung tung!"

Tôi cảm kích nhìn chú Lê. Đúng rồi, chú Lê nhiều bạn, giao thiệp rộng, chắc chắn chú có cách để chúng tôi lên núi! Chú Lê lấy điện thoại vệ tinh trong chiếc túi ở trên xe ra, sau đó tìm chỗ không người, gọi cho ai đó.

Một lát sau, chú Lê bước nhanh trở lại, vừa lên xe, chú đã nói với tôi: "Được rồi, cháu chờ một chút, có lẽ lát nữa sẽ có người đến đưa chúng ta vào..."

Vì vậy, tôi tiếp tục nóng lòng như lửa đốt ngồi trên xe đợi. Vừa nghĩ đến tình cảnh của bố mẹ, mỗi phút ngồi chờ ở đây đều là sự dày vò! Cuối cùng cũng xuất hiện hai người từ phía rào chắn bên kia đi tới, đó là hai đồng chí cảnh sát có vũ trang.

Họ đến cạnh đồng chí cảnh sát giao thông, nói vài câu. Đồng chí cảnh sát kia cầm loa gọi lớn về chỗ xe đang chờ ở ven đường: "Ai là Lê Chấn Hải? Lê Chấn Hải có ở đây không?!"

Lúc này, chú Lê nhích thân hình hơi béo lên, nhanh nhẹn chui lên trước: "Tôi là Lê Chấn Hải!"

Hai cảnh sát vũ trang kia cung kính chào chú theo kiểu quân đội rồi nói: "Chào ngài Lê, mời ngài lên núi với chúng tôi!"

Chú Lê gật đầu, sau đó quay lại vẫy tay với chúng tôi. Tôi xuống xe ngay, chạy đến cạnh chú: "Chú Lê, cảm ơn chú…"

Chú Lê lắc đầu, ra hiệu khoan hãy nói gì ở đây. Sau đó, ba chúng tôi cùng lên núi với hai cảnh sát kia.

Tôi nhìn con đường này mà kinh hồn bạt vía, chẳng trách cảnh sát không cho lên! Đường núi vốn rộng rãi, lúc này lại có nhiều chỗ sụt xuống. May mà nhóm chúng tôi đi bộ, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng nép một bên, hơn nữa xung quanh thỉnh thoảng còn có những tảng đất đá nhỏ rơi xuống…

Chúng tôi tập tễnh đi đến cửa thôn, mới thấy trong thôn có rất nhiều nhà bị bùn cát vùi lấp. Vì đường không thông, máy móc không lên nổi nên cảnh sát cứu viện cũng chỉ có thể đào bằng hai tay.

Tôi như phát điên chạy về nhà mình, nhưng chưa chạy được mấy bước đã đứng sững lại. Hướng nhà tôi, trừ một khoảng đất đá ra thì chẳng còn gì nữa… Lúc đó đầu óc tôi trống rỗng, thấy tất cả như chỉ là một giấc mộng.

Tôi gắng gượng nhưng lại chẳng cảm thấy được gì, ngây thơ cho rằng chắc chắn bố mẹ chưa chết, bọn họ chỉ bị đè ở một nơi nào đó thôi! Nghĩ đến đây, tôi lấy tay đào đất liên tục, Đinh Nhất và chú Lê phải chạy đến lôi ra.

"Tiến Bảo, như thế này không ổn, cháu làm vậy chẳng tìm thấy gì đâu!" Chú Lê quát.

Nhưng tôi chẳng nghe lọt được gì, chỉ máy móc đào đất, hy vọng có thể cứu bọn họ ra khỏi lòng đất…

Cuối cùng tôi bị Đinh Nhất đánh ngất đi. Đến khi tỉnh lại, tôi mới phát hiện mình đang nằm trong một chiếc lều vải màu xanh lá, các ngón tay đều quấn băng. Đinh Nhất ngồi bên cạnh, thấy tôi tỉnh thì rót cho cốc nước.

Tôi ngơ ngác ngồi dậy, chợt không nhớ ra nổi tại sao mình lại xuất hiện ở đây, mãi đến khi Đinh Nhất nói: "Tiến Bảo, chú Lê đang dẫn người đi tìm. Cậu đừng quá kích động!"

Tìm? Tìm gì cơ? Ngay lúc tôi đang còn ngơ ngác, đột nhiên lại cảm thấy đầu tê rần, rất nhiều ký ức ùa vào trí óc…

Tôi quen thuộc với thôn này lắm, vì bố mẹ chỉ vừa chuyển đến đây vào một năm trước. Thậm chí tôi còn không biết tên những người trong thôn, nhưng tôi nhận ra họ, tôi biết rõ mỗi người họ đang ở đâu, tôi biết họ đã chết như thế nào…

Những đoạn ký ức ngắn mất trật tự này liên tục xuất hiện trong đầu, nhưng lại không hề có của bố mẹ tôi. Có phải chứng tỏ họ không sao, có lẽ họ vừa khéo có việc phải ra ngoài không?

Nghĩ đến đây, tôi chẳng quan tâm ngón tay đang đau nữa, lấy điện thoại ra gọi vào số bố, nhưng lại chỉ nghe thấy những âm thanh lộn xộn.

"Tín hiệu ở đây bị gián đoạn rồi, điện thoại không gọi được..." Giọng của Đinh Nhất vang lên.

CHƯƠNG

SỐNG LẠI TRONG LÒNG ĐẤT

"Làm sao bây giờ Đinh Nhất? Làm sao bây giờ? Bố mẹ tôi sẽ không xảy ra chuyện gì đúng không? Đúng không!" Tôi mất kiểm soát kêu lên.

Đinh Nhất bất đắc dĩ thở dài: "Tiến Bảo, bố mẹ cậu chắc chắn không muốn nhìn thấy cậu như vậy đâu, họ nhất định sẽ lo lắng, biết không?"

Lời của anh ta khiến tôi tỉnh táo lại, bây giờ tôi không thể mất bình tĩnh được. Dù xảy ra chuyện gì, tôi nhất định phải… học cách đối mặt với nó.

Lúc này chú Lê đi tới, tôi đứng phắt dậy, hy vọng nhìn sang, nhưng chú lại lắc đầu bất đắc dĩ, không nói gì.

Tôi gật đầu nói: "Không có tin gì chính là tin tốt nhất…"

Chú Lê thấy tâm trạng của tôi không ổn định, biết không thể để tôi tiếp tục nghĩ lung tung nữa, thế là chú nói: "Đi, đến giúp một tay!"

Tôi bị chú ấy kéo đến cạnh đống đất đá, nhìn thấy một chiến sĩ vũ trang đang dọn dẹp, cố gắng tìm thi thể dưới đống đổ nát này. Vì khi cơn địa chấn xảy ra vào buổi tối, nơi này lại vắng vẻ, nên sau khi cơn di chấn đi qua, không ai nghĩ ở đây sẽ xảy ra chuyện.

Đợi đến lúc có người cầu cứu, thì đã bỏ qua thời gian cứu viện tốt nhất. Cảnh sát vũ trang đã đào ra hai di thể trong đống phế tích. Nhưng vì không có máy móc cỡ lớn, nên tất cả công việc đều được làm bằng tay, lượng công việc lại quá nhiều, không ít cảnh sát đã nằm gục trên đất.

Tôi đứng phía sau nhìn họ đào xới liên tục, đột nhiên ánh mắt tôi cứng lại. Ngay trước mắt, không dưới 5 mét đất đang chôn một người mẹ, khi gặp nạn, cô ấy đã dùng cơ thể che chở cho con mình, cố gắng tạo một không gian bảo vệ đứa bé…

Tôi xốc lại tinh thần, nói ngay với cảnh sát: "Mau, phía dưới này có một đứa bé! Có thể vẫn còn sống, nhanh lên!"

Mấy cảnh sát chạy đến đào đất đá lên, quả nhiên phát hiện một thi thể phụ nữ, dưới thi thể có một cái sọt, bên trong là một đứa bé mới được mấy tháng tuổi.

Mặc dù cái sọt đã bị biến dạng, nhưng đứa trẻ không bị thương, cảnh sát đưa nó ra, gạt bùn đất trên mặt đi, đứa bé khóc toáng lên….

Mọi người tham gia cứu viện khi nghe thấy tiếng khóc, thì không kìm nén nổi. Đây là một sinh mệnh nhỏ bé, có sự bảo vệ của người mẹ mới sống sót được. Đối với tình huống không còn hy vọng như hiện tại, đây chính là điều thắp lại ngọn nến cho mọi người!

"Nhất định vẫn còn người sống, mọi người đừng từ bỏ!" Một người đàn ông trung niên mập mạp nói to, nhìn quân hàm, ít gì cũng là Trung đội trưởng.

Ông ấy nói xong thì đến cạnh, vỗ vỗ vai tôi: "Cậu nhóc, xem ra đưa các cậu đến đây cũng không phải chuyện xấu!"

Vốn lúc đầu khi cấp trên ra lệnh đưa chúng tôi đến đây, ông ấy cũng không đồng ý. Mọi người đang bận rộn cứu hộ, ba chúng tôi

chỉ là dân thường, có đến cũng đâu giúp được gì! Kết quả vì có chúng tôi giúp đỡ, nên mới kịp thời cứu được đứa bé này.

Nhìn đứa trẻ đang khóc không ngừng, tim tôi đau nhói. Một ý niệm bỗng xuất hiện, có khi nào tôi càng cứu được nhiều người, thì khả năng bố mẹ tôi còn sống càng cao không?

Nghĩ đến đây, tôi bắt đầu tìm kiếm liên tục trong đống phế tích đầy bùn đất… Lại một thi thể được tìm thấy, đồng thời thỉnh thoảng cũng sẽ có người còn sống được cứu ra. Trong nháy mắt, tôi như trở thành đấng cứu thế, những chú chó nghiệp vụ theo hướng dẫn của tôi cũng làm việc hiệu quả hơn.

Thế nhưng, tìm được càng nhiều người thì tôi càng lo sợ, sợ trong những thi thể đó có bố mẹ mình…

Tôi vẫn cố gắng tìm kiếm trong sự mâu thuẫn đó, đến khi thấy trời đất tối sầm, té xỉu ở hiện trường cứu hộ.

Đinh Nhất đỡ tôi sang bên cạnh, rót một cốc nước, sau đó tôi mới từ từ tỉnh lại. Lúc này, tôi cảm thấy mũi nóng lên, chất lỏng ấm áp chảy ra.

Tôi đưa tay lên kiểm tra, thấy mình bị chảy máu mũi.

Chú Lê nóng nảy nói: “Không tìm tiếp được, thằng nhóc này không muốn sống nữa à?”

Nhưng tôi cố gắng giãy giụa muốn tìm tiếp, vì đây là hy vọng cuối cùng để tìm thấy bố mẹ mình! Sau cùng vẫn là Đinh Nhất kéo tôi lại: “Cậu có thể đi cứu người, nhưng phải nghỉ ngơi đã, nếu không chưa tìm thấy họ, cậu đã mệt mà chết rồi!”

Biết anh ta nói đúng, thế là tôi lại ngồi trên mặt đất, nhận bánh mì từ cảnh sát, ăn từng miếng từng miếng. Bây giờ chỉ cần không từ bỏ thì vẫn còn hy vọng, nên tôi không thể gục ngã được…

Nhưng vì sử dụng não quá độ, tôi dần chết lặng, nếu không

nghỉ ngơi, thì một lúc sau chỉ sợ tôi sẽ chẳng cảm nhận được gì nữa…

Mấy cảnh sát lúc nãy cứu người cùng tôi đến lượt nghỉ ngơi. Lúc nãy vì bận cứu người nên bọn họ cũng không để ý nhiều, bây giờ được nghỉ, họ đều nhìn tôi như ma.

Nhưng tôi làm gì còn sức để ý ánh mắt của bọn họ, nhanh chóng uống nước để nuốt trôi chỗ bánh mì. Tôi lại bò dậy, chạy đến hiện trường.

Ai ngờ, lúc tôi đang cố gắng tìm kiếm người còn sống, thì bỗng nghe thấy giọng phụ nữ đang gọi mình: "Tiến Bảo? Cháu về rồi à?"

Tôi quay lại, là thím Lưu hàng xóm. Nhà chúng tôi từ nơi khác chuyển đến, cũng không thân quen với nhà thím lắm. Nhưng nhìn thấy cả người thím đầy bùn đất, mắt tôi nóng lên, bật khóc…

"Thím Lưu! Thím có thấy bố mẹ cháu đâu không?" Tôi nức nở hỏi.

Nhưng thím Lưu chỉ lắc đầu nói: "Lúc ấy đã muộn, mọi người đều ngủ rồi, thím nghe thấy con chó nhà mình sủa liên tục nên mới ra sân kiểm tra. Không ngờ mới đi đến cửa thì sau lưng đổ sầm, mặt đất rung chuyển, sau đó thím cũng không biết gì nữa…"

Tôi nghe thím ấy nói vậy, kéo cảnh sát bên cạnh hỏi: "Bác ấy được cứu ra ở đâu?"

Người này sửng sốt một lúc, sau đó mới chỉ về mảnh bùn đất sau lưng tôi: "Chính là chỗ kia…"

Tôi chạy về đó, không ngờ lại bị vấp, ngã nhào về trước, tôi cảm giác được cơ thể mình đổ ầm xuống.

Giây phút choáng váng ngắn ngủi qua đi, tôi thấy trong miệng mình có vị mặn, nôn ra mấy lần thì thấy toàn là máu, chắc có chỗ nào đó bị rách. Đúng lúc tôi bò dậy, một cảm giác quen thuộc xuất

hiện, là mẹ!

CHƯƠNG

ÁC MỘNG TRỞ THÀNH SỰ THẬT

Tôi nằm rạp xuống đất lần nữa, có lẽ bị chôn quá sâu, hoặc có lẽ cảm giác của tôi không còn nhạy bén nữa. Tóm lại chỉ khi tôi nằm rạp xuống đất mới có thể cảm nhận được một chút ký ức của bà.

Có một câu: nước mắt không kìm được mà chảy giàn giụa, mới đủ để hình dung tình trạng bây giờ của tôi.

Chuyện tôi sợ nhất… đã xảy ra. Lúc này, tôi nằm rạp trên mặt đất, cảm nhận rõ vị trí của bố mẹ, lúc đó họ đều nằm ngủ trên giường, không chạy kịp…

Trong ký ức của mẹ, tối đó họ ăn cơm với Chiêu Tài, còn nấu món tôi thích ăn nhất là canh xương sườn hầm đậu giác.

Đột nhiên, tôi giật mình bò dậy, Chiêu Tài đâu, chị tôi đâu?

"Có ai không! Mau lên, ở dưới có người, có người còn sống!" Tôi gào rách cuống họng.

Cảnh sát nhanh chóng chạy đến, họ chính là người vừa rồi hợp tác với tôi. Khi nghe thấy tiếng tôi hét, họ vội bỏ đồ ăn nước uống rồi chạy đến!

Tôi đoán vị trí phòng của Chiêu Tài dựa vào vị trí của bố mẹ. Tôi gạt đất bằng tay không, chỉ có làm thân thể đau đớn mới khiến tôi duy trì được sự tỉnh táo.

Động tác của mấy chiến sĩ kia nhanh hơn tôi rất nhiều, không bao lâu đã đào được Chiêu Tài đang hôn mê…

“Chị…Chị! Trương Chiêu Tài chị mau tỉnh lại đi! Xe cứu thương! Xe cứu thương!” Tôi vừa khóc vừa nói.

Nhưng vì đường núi còn chưa thông, xe cứu thương không thể vào được, nên chỉ còn cách cho người mang lên góc núi, ở đó có xe cứu thương chờ sẵn! Cảnh sát vội đặt Chiêu Tài lên cáng cứu thương, chuẩn bị đưa xuống núi.

Lúc này tôi đang đối mặt với hai lựa chọn khó khăn, một là theo Chiêu Tài xuống núi, hai là ở lại tiếp tục tìm kiếm thi thể bố mẹ. Mặc dù tôi biết họ không còn sống nữa, nhưng sao có thể nhẫn tâm bỏ họ lại đây một mình?

Đúng lúc này, chú Lê dính đầy bùn đất đi đến cạnh tôi nói: “Chú sẽ đến bệnh viện với con bé, cháu không phải lo, ở lại đây tiếp tục tìm người, tránh về sau lại nuối tiếc…”

Tôi cảm kích gật đầu, sau đó quay trở lại hiện trường để cứu người. Chú Lê trước đi còn dặn đi dặn lại Đinh Nhất: “Để ý nó cẩn thận, lúc tìm thấy bố mẹ, không được để nó quá kích động, cần thiết thì đánh ngất đi cũng được!”

Đinh Nhất không nói gì, buồn bã gật đầu, sau đó đuổi theo tôi. Khi tôi quay lại, đúng lúc nghe thấy nhóm cứu hộ đã đưa được mẹ lên.

Cả người bà toàn là bùn đất, cơ thể mềm oặt mặc người khác nhấc lên, không có chút phản ứng. Bà là người phụ nữ rất thích sạch sẽ, nếu lúc này nhìn thấy người mình bẩn như thế, chắc sẽ rất đau lòng.

Nghĩ thế, tôi bước nhanh đến, lấy tay lau bùn đất trên mặt bà liên tục, nhưng lau thế nào cũng không sạch được…

Sau đó bố tôi cũng được tìm thấy, ông ấy không bị thương gì, chỉ có hai mắt nhắm chặt, dù tôi có gọi thế nào cũng không tỉnh dậy.

"Tiến Bảo! Tiến Bảo đừng như vậy, chú dì đã đi rồi!" Một giọng nói tàn khốc vang lên bên tai, tôi tức giận quay lại cho Đinh Nhất một đấm, khiến khóe miệng anh ta chảy máu.

Nhưng anh ta cũng không tránh, ngược lại đi tới ôm tôi ép xuống đất: "Cậu tỉnh táo lại, nhìn chú dì đi, họ đều đang nhìn cậu đấy? Cậu hy vọng hai người thấy cậu như thế này à? Trả lời tôi!"

Người tôi mềm oặt, ngã xuống đất. Đinh Nhất nói đúng, tôi không thể như vậy được. Dù bố mẹ không còn, nhưng chị tôi vẫn đang trong bệnh viện, tôi vẫn cần phải chăm sóc chị ấy!

Nghĩ đến đó, tôi quỳ xuống bên cạnh bố mẹ, nước mắt không ngừng chảy xuống, tôi lau nó đi, cố nặn ra một nụ cười với họ: "Bố, mẹ, hai người yên tâm, con sẽ không sao, chị của con cũng sẽ không sao. Sau này con sẽ chăm sóc chị ấy, hai chúng con sẽ sống tốt. Con sẽ giúp chị ấy tìm một người đàn ông đáng tin cậy, cũng sẽ tìm cho mình một cô gái tốt, mùa đông sẽ mặc thêm quần áo, con sẽ…"

Tôi cũng không nhớ mình đã nói những gì với di thể của họ. Đến tận lúc bị cảnh sát kéo đi, nói là đường núi đã thông, máy móc lớn đã vào được, họ muốn xúc đất đá đi chỗ khác, chuẩn bị hậu sự cho những người đã chết.

Tôi nhìn tấm biển nhỏ đeo trên chân bố mẹ, trên đó ghi số hiệu và tên của họ… Tôi biết trong tình huống này, người nhà không thể nhận thi thể thân nhân về, nhất định phải thống nhất hỏa táng, nhưng chính tôi cũng không muốn họ khiêng bố mẹ mình đi như thế.

Lúc đó không biết tôi lấy đâu ra sức mạnh, vùng thoát khỏi tay

Đinh Nhất, định giữ thi thể của họ lại… Nhưng vẫn bị Đinh Nhất kéo trở về, đập cho ngất đi.

Tôi ngất ba ngày, khi tỉnh dậy đã ở trong bệnh viện. Trong mơ hồ còn nghe thấy chú Lê mắng Đinh Nhất: “Ta bảo con đánh ngất nó thì con đánh ngất luôn à? Đánh thì đánh, nhưng sao ra tay nặng thế, bất tỉnh đến mấy ngày còn chưa dậy!”

Đinh Nhất không nói gì, chỉ cầm khăn trên đầu giường nhúng nước ấm lau mặt cho tôi.

Lúc mới đầu, tôi thật sự không muốn tỉnh lại đối mặt với sự thật bố mẹ đã mất. Nhưng thấy chú Lê và Đinh Nhất lo lắng như thế, tôi không cách nào tiếp tục giả vờ.

“Khụ khụ… khụ.” Tôi ho vài tiếng, sau đó từ từ mở mắt ra.

Thấy tôi tỉnh lại, họ gọi bác sĩ ngay. Một bác sĩ cao gầy đeo kính mở mí mắt tôi xem rồi nói: “Tốt rồi, không sao đâu, cơ thể hơi suy yếu, mấy ngày này chú ý bổ sung dinh dưỡng, tuyệt đối không được kích động, phải học cách bình ổn cảm xúc.” Sau đó nhắc nhở vài câu với chú Lê rồi đi ra.

Sau khi gặp bác sĩ, tôi ngồi dậy, thấy giọng mình hơi khàn: “Chị cháu… chị ấy thế nào rồi?”

Chú Lê trầm mặt, nhưng lại khôi phục như bình thường ngay: “Con bé không sao, bác sĩ nói không nguy hiểm đến tính mạng, đang điều trị ở bệnh viện tỉnh. Chờ cháu tỉnh lại xử lý xong chuyện của bố mẹ mình, thì qua đó xem con bé thế nào.”

Tôi biết chú ấy đang lừa mình, nhất định là Chiêu Tài bị thương rất nghiêm trọng, mặc dù chưa đến mức mất mạng nhưng cũng không đơn giản như chú nói. Nhưng biết họ có ý tốt, nên tôi cũng không vạch trần. Dù sao, tôi vẫn có thể nhìn thấy Chiêu Tài, chỉ cần chị ấy không chết, dù tàn phế hay bại liệt, tôi cũng sẽ nuôi chị ấy cả đời, chỉ cần chị không bỏ tôi đi là được…

CHƯƠNG

HÔN MÊ KHÔNG TỈNH

Hai ngày sau tôi xuất viện, chú Lê và Đinh Nhất theo tôi trở về nhận tro cốt của bố mẹ. Ngoài mặt tôi khôi phục như bình thường, lúc mang tro cốt của họ đi, còn nói đùa với chú Lê: "Có khi nào người ta nhầm lẫn, đưa tro cốt của bố mẹ người khác cho cháu không?"

Chú Lê là ai chứ, thấy tôi hồi phục nhanh như vậy là biết ngay có vấn đề, nhưng lão già này cũng không nói gì, để mặc cho tôi giả ngây giả dại…

Khi còn sống, bố mẹ thích nơi non xanh nước biếc, nên tôi chôn họ ở một nghĩa trang công cộng, quang cảnh ở đây cũng tốt, nhất định họ sẽ thích.

Sau khi xử lý xong chuyện của họ, chúng tôi lên xe đi đến bệnh viện tỉnh thăm Chiêu Tài. Dọc đường, tôi có cảm giác chú Lê mấy lần muốn nói lại thôi, không biết nên mở lời thế nào.

Cuối cùng tôi vẫn trực tiếp hỏi: "Chú cứ nói đi, chị cháu thế nào ạ?"

Chú Lê ngây ra, sau đó quay sang hỏi Đinh Nhất: "Con nói cho nó hả?"

Đinh Nhất vô tội nói: "Không có ạ, con đã bảo không lừa được

cậu ấy đâu, sư phụ còn không nghe!"

Chú Lê thở dài: "Lúc Chiêu Tài được đưa đến bệnh viện, não bộ đã thiếu oxi nghiêm trọng, bệnh viện tuyến huyện không xử lý được, vội chuyển lên tuyến tỉnh. Trải qua phẫu thuật mấy tiếng đồng hồ mới giữ được mạng, nhưng đến giờ vẫn chưa tỉnh..."

"Vâng, cũng không khác mấy so với suy đoán của cháu." Tôi bình tĩnh nói.

Chú Lê thấy tôi quá bình tĩnh, thì áy náy nói: "Tiến Bảo, cháu đừng như vậy, chú biết cháu trách chú không nói thật. Nhưng nhìn tình trạng của cháu lúc đó, sao chú dám nói ra chứ!"

Tôi nghe chú ấy nói, không dễ chịu chút nào, dù sao họ cũng chỉ muốn tốt cho mình, nên tôi nhìn chú: "Không có, thật ạ, cháu không trách mọi người, ngược lại cháu còn phải cảm ơn nữa. Nếu lúc ấy mọi người không cản cháu lại, không biết cháu sẽ thế nào!"

Suốt quãng đường còn lại, chúng tôi không nói gì với nhau. Ô tô nhanh chóng đi đến cổng bệnh viện tỉnh, Đinh Nhất dừng xe, tôi và chú Lê vào trước...

Bệnh viện là nơi chú Lê không thích nhất, vì âm khí ở đây quá nặng, lại có quá nhiều sinh lão bệnh tử, rất không thích hợp với những thuật sĩ huyền học như chú ấy.

Khi gặp bác sĩ chữa bệnh cho Chiêu Tài, Triệu Canh Niên, tôi giật mình. Không ngờ tên tiểu tử đẹp trai này còn trẻ như vậy mà đã trở thành phó chủ nhiệm khoa, anh ta nói rất rõ về bệnh tình của chị tôi.

Tóm lại, tình hình không mấy lạc quan, nhưng vẫn còn có chút hy vọng... Nhìn đầu chị quấn đầy băng gạc mà lòng tôi quặn lại. Bây giờ tôi chỉ có cô nhóc xấu xí nửa sống nửa chết này là người thân duy nhất, bất luận có chuyện gì xảy ra, tôi cũng không để chị ấy chết được!

Biết viện phí những ngày này đều do chú Lê trả, khi tôi nói muốn gửi lại tiền thì chú trầm mặt nói: “Trả cái gì mà trả, có bao nhiêu tiền đâu, chẳng lẽ đến lúc này mà cháu còn coi chú là người ngoài à?”

Tôi bị chú mắng cho đỏ mặt, không biết nên nói gì.

Suốt khoảng thời gian sau đó, tôi ngày đêm cực nhọc, chăm sóc Chiêu Tài không nghỉ, nhưng chị ấy chẳng thèm để ý, vẫn không có phản ứng gì. May mà bác sĩ Triệu có nói, các chỉ số của Chiêu Tài đang dần dần khôi phục bình thường, bây giờ chỉ có thể chờ chị ấy tỉnh lại.

Trong lúc đó, chú Lê và Đinh Nhất cũng đến thăm mấy lần, tôi vẫn cố gắng cười nói, không để họ nhận ra chút đau thương nào.

Tình trạng này kéo dài mãi, đến khi chị Bạch xuất hiện…

Tôi chưa bao giờ nghĩ chị Bạch lại đến bệnh viện thăm Chiêu Tài và mình. Lúc trước chúng tôi có thể thuận lợi lên núi, cũng là nhờ quan hệ của chị Bạch. Mặc dù lúc đó tôi cũng có nghe chú Lê nhắc, nhưng tình hình của Chiêu Tài không tốt, nên vẫn chưa cảm ơn chị ấy được, không ngờ hôm nay chị lại tự mình đến đây!

Chị ấy tìm Triệu Canh Niên hỏi thăm bệnh tình của Chiêu Tài trước, sau đó chi tiền mời một hộ lý đến chăm sóc cho chị tôi 24/24.

Tôi thấy chị ấy định thuê hộ lý thì vội vàng từ chối: “Chị Bạch, chuyện lúc trước em còn chưa kịp cảm ơn, chị đã giúp em một chuyện lớn như vậy rồi, bây giờ em nào dám nhờ chị thuê hộ lý chăm sóc chị mình nữa? Chuyện này không được đâu ạ!”

Chị Bạch vờ tức giận nói: “Sao không được, chị vẫn luôn coi em như em trai, bây giờ người nhà em có chuyện, sao chị có thể mặc kệ? Hơn nữa, có câu này không biết nên nói với em không…”

Tôi khó hiểu hỏi: “Chị Bạch, chị cứ nói.”

Chị Bạch kéo tay tôi: “Em trai, nghe chị khuyên một câu, em không thể cứ tiếp tục như vậy được! Em phải trở lại cuộc sống bình thường, chỉ có như vậy, em mới chăm sóc tốt cho chị mình được, mới có thể vui vẻ, không phải như bây giờ, phải giả vờ…”

Tôi không nghĩ vẻ ngụy trang của mình lại bị chị ấy nhìn ra, lúng túng nói: “Em đâu có giả vờ, bây giờ em thấy rất tốt…”

Chị Bạch trừng mắt nhìn tôi: “Thật sao? Em tự hỏi lòng mình đi, em vui thật à?”

Sau khi chị Bạch đi, tôi ngây ngốc ngồi bên giường Chiêu Tài. Không phải tôi không biết, nếu tiếp tục thế này, tôi sẽ không gượng dậy nổi. Nhưng tôi thật sự sợ hãi, sợ rằng nếu tôi quay lại cuộc sống của mình, Chiêu Tài sẽ bỏ đi, tôi không thể chịu đựng nổi loại đau đớn này!

Mặc kệ tôi từ chối thế nào, chị Bạch vẫn để hộ lý kia ở lại. Hộ lý là một người phụ nữ hơn 40 tuổi, chồng qua đời từ sớm, một mình nuôi con.

Hai năm trước đứa con học lên cấp ba, chi tiêu trong nhà cũng nhiều hơn, nên chị đành đi nhận chăm sóc người ốm. Chị thấy tôi không muốn thuê, thì liên tục nói mình đã có kinh nghiệm chăm sóc nhiều người như chị tôi, tất cả đều bình phục xuất viện, để tôi yên tâm giao phó.

Nghe chị nói vậy, tôi cũng có chút cảm tình, hy vọng người hộ lý này sẽ cho Chiêu Tài ít may mắn…

Đến chiều, tôi nhận được điện thoại của chú Lê, chú ấy cũng khuyên tôi không nên sa sút tinh thần. Bây giờ Chiêu Tài chỉ dựa vào một mình tôi, nhất định sẽ tỉnh lại, đây cũng là điều mà bố mẹ tôi mong muốn nhất.

Có lẽ tôi cũng nên rời bệnh viện, quay lại cuộc sống bình thường…

Xế chiều hôm đó, rốt cuộc tôi cũng rời bệnh viện về nhà. Chuyện đầu tiên tôi làm là đi tắm nước nóng, những ngày này đều ở trong bệnh viện, người tôi sắp thiu đến nơi rồi.

Không ngờ vừa tắm rửa xong thì tôi nhận được điện thoại của hộ lý, tim tôi đập mạnh, không phải có chuyện gì xảy ra với Chiêu Tài chứ?

Sau khi nghe máy, chị hộ lý này thấy tôi cũng không yên tâm, nên mỗi tối đều gọi báo cáo tình hình trong ngày của Chiêu Tài.

CHƯƠNG

CHUYẾN ĐI THỤY SĨ

Tôi nghe chị hộ lý nói, thấy ấm áp trong lòng. Không ngờ chị ấy lại là người cẩn thận như vậy, xem ra chị Bạch không giới thiệu nhầm người rồi!

Đêm hôm đó tôi nằm mơ, bố mẹ mình đang trồng hoa cỏ trong căn nhà nhỏ. Họ nói rằng bây giờ họ rất tốt, muốn tôi đừng lo lắng, đừng suy nghĩ đau lòng nữa, có như vậy họ mới yên tâm được…

Sáng hôm sau, áo gối đã ướt đẫm nước mắt.

Từ lúc nhận tro cốt của bố mẹ về, tôi chưa từng khóc, hôm qua là lần đầu tiên. Không ngờ sau khi khóc xong, lòng tôi cũng thấy thoải mái hơn nhiều…

Buổi sáng, chú Lê gọi điện, nói mình đang có một vụ, hỏi tôi có muốn tham gia không. Thấy tôi có vẻ do dự, chú ấy nói: "Đồ ngốc, muốn chăm sóc chị cả đời, thì cháu phải kiếm thật nhiều tiền! Nhớ kĩ, phải kiếm thật nhiều đến mức không cần nghĩ về nó nữa, hiểu không?"

Tôi biết chú Lê nói đúng, bây giờ bố mẹ đã không còn, chị tôi lại như vậy, tôi phải để chị ấy được điều trị bằng thuốc tốt nhất, điều này còn phụ thuộc vào trụ cột là tôi có tiền hay không.

Đến nhà chú Lê, cảm giác như đã rất lâu rồi vậy, nhưng thật ra còn chưa đến hai tháng. Chú Lê làm món canh cua và sườn kho tôi thích ăn nhất, tôi cũng không ăn một miếng sườn nào…

Lúc tôi đi vệ sinh, chú Lê hỏi Đinh Nhất: “Hôm nay món sườn ta làm không ngon à?”

Đinh Nhất lắc đầu nói: “Không phải, con nghe cậu ấy kể, tối hôm bố mẹ qua đời, ba người họ cũng ăn sườn kho...”

Chú Lê nghe xong lập tức trầm mặt, dọn món sườn kho đi.

Sau bữa cơm, chúng tôi uống một chút rượu vang, tâm trạng của tôi cũng thả lỏng, dần dần cũng nói nhiều hơn.

“Chú, cảm ơn chú, bây giờ cháu sẽ quay lại làm việc. Chú nói đúng, cháu phải kiếm tiền, nếu không thì làm sao chữa bệnh cho Chiêu Tài được?” Tôi nói chuyện không đầu không đuôi.

Chú Lê thấy tôi có vẻ say, cười ha hả rót đầy rượu: “Đúng vậy, nghĩ thoáng ra sẽ tốt hơn, cuộc đời con người chính là như thế, không ai có thể ở bên cạnh ai cả đời. Chỉ cần cháu học cách nhìn về phía trước, cuộc sống tươi đẹp vẫn sẽ xuất hiện…”

Đêm qua tôi uống say, chen chúc một phòng với Đinh Nhất. Sáng hôm sau tỉnh dậy, thấy mình uống say thế mà không đau đầu, thì đắc ý chắc tửu lượng của mình đã tăng lên.

Ai ngờ bị Đinh Nhất dội cho chậu nước lạnh: “Cái rắm ấy, dựa vào tửu lượng của cậu hả, đấy là do rượu tốt, không dưới mười nghìn một bình đấy!”

Tôi líu lưỡi nói: “Không thể nào? Lão già kia sao hào phóng bất ngờ thế?”

Đinh Nhất rời giường mặc quần áo vào: “Không phải mua, rượu đấy là khách tặng, không mất tiền thì cứ uống thôi!”

“À! Ha ha..” Tôi cười khan.

Tuy không đau đầu, nhưng trạng thái say rượu vẫn có, dưới chân tôi bồng bềnh như bước trên mây…

Tôi ra phòng ngoài đã thấy chú Lê mua đồ ăn sáng về, đang dọn ra bàn.

Tôi ngửi mùi thơm, bụng sôi òng ọc. chú Lê thấy chúng tôi đã dậy, thì bỏ xấp tài liệu lên bàn nói: “Đây là vụ chú vừa nhận, hai đứa vừa ăn vừa xem đi…”

Tôi đem bánh tiêu nhét vào miệng, tùy tiện rút một tờ giấy lau dầu bám trên tay, rồi mới lật xấp tư liệu đọc cẩn thận.

Nội dung tài liệu rất đơn giản, chỉ mấy tờ giấy là nói rõ ràng, nhưng vì bản gốc là tiếng Anh, nên đằng sau có thêm một phần phiên dịch sang tiếng Trung.

Chuyện này khiến tôi hơi giật mình, không ngờ khách lần này lại là người ngoại quốc.

“Chú Lê, người nước ngoài cũng biết đến chúng ta à?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Chú Lê lắc đầu nói: “Vợ khách hàng này là người Trung Quốc, cho nên họ mới nhờ chúng ta giúp đỡ.”

Tôi gật gật đầu, đọc tiếp. Người này tên là James, ông ta và người vợ Trung Quốc của mình có một cô con gái 15 tuổi, tên tiếng Trung của cô bé là Liễu Tuệ.

Tháng trước, James có một chuyến công tác ở Thụy Sĩ, nên đã đưa cả nhà đến một khách sạn trên núi tuyết nghỉ ngơi. Nhưng không lâu sau, Liễu Tuệ mất tích ở quầy bar của khách sạn. Dù họ nhanh chóng báo cảnh sát, nhưng tìm khắp nơi trong khách sạn vẫn không thấy bóng dáng Liễu Tuệ.

Lúc xem lại video giám sát, họ phát hiện Liễu Tuệ xuất hiện một lúc ở thang máy. Nhưng cô bé lại làm những hành động rất quỷ dị,

khiến người ta không thể không liên tưởng đến những hiện tượng tâm linh đáng sợ. Vì thế mẹ Liễu Tuệ mới nghĩ đến việc về nước tìm “Cao nhân” giúp đỡ.

Đọc đến đây, tôi có hơi buồn cười, đây chẳng qua chỉ là chuyện trẻ con dậy thì ngang ngược bỏ nhà đi bình thường, làm gì có chuyện thần bí như thế! Nhưng khi xem tư liệu đoạn video được nhắc tới, lòng tôi nặng trĩu…

Liễu Tuệ xuất hiện trong đoạn video khoảng 2 phút 30 giây, nhưng động tác của cô bé rất quái dị. Đầu tiên khi vào thang máy, cô bé ấn tất cả các tầng, tiếp đó lại thò đầu ra nhìn xung quanh rồi nhanh chóng rụt lại, nấp trong thang máy.

Mấy giây sau, cô bé lại thò đầu ra nhìn, vẻ mặt rất kỳ lạ, giống như đang sợ, lại giống như đang đợi thứ gì đó, tóm lại là quái dị không diễn tả được. Lúc đó cửa thang máy chuẩn bị đóng lại, ai ngờ hai bên cửa đang đóng dần như đụng phải thứ gì đó, tự động mở ra! Sau đó Liễu Tuệ nhanh chóng ra khỏi thang máy, mất tích…

Thông qua đoạn video trong thang máy, không khó để nhận ra, trọng điểm chính là “không nhìn thấy vật cản cửa”, cũng chính điều này khiến mẹ Liễu Tuệ bị dọa. Cho nên bà ấy mới nghĩ con gái mình bị thứ gì đó không sạch sẽ hại.

Tôi bỏ tư liệu xuống, cầm bánh tiêu lên: “Họ có biết là chúng ta chuyên tìm thi thể không ạ?”

Chú Lê uống một hớp sữa đậu nành, sau đó nói: “Chú nói rồi, nhưng họ vẫn muốn chúng ta đến khách sạn ở Thụy Sĩ kia một chuyến, dù sao Liễu Tuệ cũng đã mất tích được hai tuần rồi.”

“Đi Thụy Sĩ?!” Tôi mém cắn vào đầu lưỡi.

Chú Lê nhìn tôi nói: “Xem cháu kìa, đi Thụy Sĩ thì sao? Chúng ta lấy thân phận khách du lịch đến đó, cha mẹ Liễu Tuệ sẽ chờ ở khách sạn, nghe nói họ là khách quen ở đó.”

Tôi cảm thấy kỳ quái vô cùng, nếu là khách sạn thường xuyên đến, thì sao một cô bé đã 15 tuổi lại vô cớ mất tích được? Việc này có lẽ không đơn giản như tôi nghĩ…

Ba ngày sau, tôi theo chú Lê và Đinh Nhất tham dự một tour du lịch 13 ngày, ngồi máy bay đến Zürich, Thụy Sĩ.

CHƯƠNG

KHÁCH SẠN SNOW MOUNTAIN

Điểm đến của chuyến đi lần này là một khách sạn đã có lịch sử hơn 100 năm, nghe nói nhìn từ đó ra xa là mênh mông núi tuyết.

Vừa xuống sân bay, gió lạnh đã đập vào mặt, khí hậu nơi này khá giống vùng Đông Bắc, hướng dẫn viên du lịch đã cầm sẵn biển tên đứng chờ chúng tôi.

Nghe giọng thì có vẻ là người Đài Loan, anh ta nhiệt tình giới thiệu các cảnh đẹp ở đây. Nhưng khi nghe chúng tôi nói muốn đến khách sạn Snow Mountain, anh ta hoảng sợ nói: “Khách sạn đó mới xảy ra chuyện, bây giờ không có du khách nào đến đó ngắm núi tuyết cả!”

“Xảy ra chuyện? Chuyện gì thế?” Tôi tò mò hỏi.

Hướng dẫn viên nói khẽ với chúng tôi: “Ở đó bị ma ám, có một cô bé mất tích từ hai tuần trước, đến giờ vẫn sống không thấy người chết không thấy xác, thật không hiểu sao mọi người lại muốn đến đó làm gì?”

Chú Lê nghe xong thì vui vẻ nói: “Chúng tôi muốn đến đó cũng là vì thế!” Nói rồi chú ấy kín đáo đưa cho hướng dẫn viên tờ 100 franc: “Nhiệm vụ của cậu là đưa chúng tôi đến đó, sau khi kết thúc chuyến đi thì đến đó đón chúng tôi…”

Hướng dẫn viên du lịch kinh ngạc, nhưng khi thấy tiền boa thì hớn hở đồng ý. Sau đó chúng tôi nhanh chóng yên vị trên tàu đi đến khách sạn, may mà Thụy Sĩ cũng không quá rộng, trước khi trời tối chúng tôi đã đến nơi.

Vừa xuống tàu, tôi đã thấy nơi này lạnh hơn Zürich rất nhiều. Nhìn những dãy núi phủ tuyết trắng xa xa, mang lại cảm giác oai nghiêm hùng vĩ, thần bí mà con người không dám tùy tiện xâm phạm.

Em họ của Liễu Như là Tôn Đào đã chờ sẵn ở đại sảnh, anh ta thấy chúng tôi thì mỉm cười đi đến. Chắc thời gian này không có nhiều khách du lịch Trung Quốc đến đây, nên rất dễ nhận ra chúng tôi.

Tôn Đào là một thanh niên tầm 30 tuổi, thuộc dạng tuấn tú, lịch sự, mặc âu phục đen vừa vặn, rất tôn dáng người. Nhìn biển tên trên ngực áo, có thể nhận ra anh ta là quản lý ca đêm của khách sạn, thảo nào người nhà Liễu Như lại là khách quen ở đây!

Liễu Như đặt một phòng cho chúng tôi, đây là yêu cầu của chú Lê, khi đến nơi xa lạ, chú ấy luôn yêu cầu như thế.

Vừa vào khách sạn đã trông thấy cách bài trí đậm phong cách châu Âu cổ điển, đủ để biết giá phòng không thấp chút nào. Trong khách sạn có hai thang máy, Tôn Đào đưa chúng tôi tới thang máy xuất hiện trong đoạn video Liễu Tuệ mất tích.

Phòng chúng tôi ở tầng 6, khi vào thang máy, Tôn Đào bấm số, thang máy vận hành bình thường, ngoại trừ thỉnh thoảng có âm thanh kẹt kẹt. Nơi này đã có lịch sử hơn trăm năm, dù gây tiếng động thì cũng là bình thường, giống như một cái máy cũ, dù cũ những vẫn có thể sử dụng được.

Tôn Đào nói vợ chồng chị họ đang không ở khách sạn, vì bận xử lý một số chuyện của Liễu Tuệ, nên sáng mai mới đến được. Anh

ta còn bảo chúng tôi yên tâm, mọi chuyện ở đây đã được sắp xếp ổn thỏa, tối nay chúng tôi cứ nghỉ ngơi cho tốt.

Lúc đó tôi vẫn chưa hiểu sắp xếp ổn thỏa của Tôn Đào là gì. Ăn cơm tối xong, Tôn Đào mời ba người chúng tôi đến ban công lộ thiên ở tầng 4. Lúc đó tôi còn nghĩ, trời lạnh như thế, lại còn đêm hôm khuya khoắt, đi ra ban công làm cái quỷ gì chứ!

Không ngờ sau khi đến nơi, tôi ngạc nhiên phát hiện ban công này là một bể bơi dẫn từ suối nước nóng về. Chúng tôi có thể ở đây vừa ngắm núi tuyết về đêm, vừa được ngâm mình trong nước nóng… Cảm giác đó, nghĩ lại vẫn thấy đúng là sa đọa…

Tôi đã đi khá nhiều suối nước nóng, nhưng vừa tắm vừa ngắm núi tuyết thì lại là lần đầu. Tôi cầm tờ giới thiệu vắn tắt về khách sạn, ở đây đúng là đã có lịch sử hơn một trăm năm rồi!

Tôi lướt nhìn sang giá dịch vụ, phòng chúng tôi đang ở bình thường cũng hơn 1000 đồng franc.

Tôi lẩm bẩm: "Ngắm cảnh đẹp như thế này mà chỉ mất 1000, cũng không đắt lắm nhỉ!"

Đinh Nhất trợn mắt nhìn tôi: "Cậu có biết tính ra nhân dân tệ là bao nhiêu không?"

Tôi lắc đầu: "Không biết, tôi không nhớ tỉ giá, bao nhiêu thế?"

"Không nhiều, chỉ khoảng sáu bảy nghìn tệ thôi!"

"Cái gì?! Một đêm mà sáu bảy nghìn tệ, đúng là cắt cổ mà!" Tôi xót ruột.

Không ngờ chú Lê lại nói: "Khách sạn cao cấp như này, đương nhiên giá cũng cao, đây còn đang là lúc vắng khách đấy, vào mùa du lịch giá còn lên nữa…"

Tôi thầm thấy may mắn, hên mà lần này có người khác trả tiền.

Vào phòng, tôi hắt hơi liên tục, không biết có phải do ngâm

nước nóng lâu nên lên bờ gặp lạnh mới bị cảm không…

Đinh Nhất chế giễu: “Thể trạng của cậu đúng là kém thật, may đây là suối nước nóng đấy! Nếu là bể bơi mùa đông, xem cậu có chết cóng luôn không!”

Tôi lau mũi tức giận nói: “Tôi đâu có điên? Mùa đông còn đi bơi? Anh đừng tưởng tôi không biết, mấy người đi bơi mùa đông là cả mùa hè người ta đã bơi rồi, chỉ có đồ ngốc mới tự dưng nhảy xuống nước vào mùa đông thôi?”

Đinh Nhất cười ha hả: “Thế à, không ngờ cậu cũng biết nhỉ?”

Tôi lườm anh ta rồi đi vào phòng tắm.

Sáng hôm sau, tôi bị cảm thật…

Chú Lê nhìn bộ dạng của tôi thì cười đến muốn cắn vào lưỡi: “Đúng là không thể đưa cháu đến những nơi đắt tiền mà, chẳng có số hưởng gì hết!”

Tôi cau mày cúi đầu, không thèm nhìn chú ấy nữa, không phải tôi không muốn nói, mà do thấy khó chịu trong người. Còn may, Đinh Nhất gọi điện cho Tôn Đào, anh ta nói tan làm sẽ mang thuốc cảm đến, còn dặn chúng tôi chờ trong phòng, chị họ của anh ta sẽ đến, bữa sáng cũng sẽ có người đưa tận phòng.

Sau khi ăn sáng, tôi uống thuốc Tôn Đào đưa đến, đầu bớt choáng váng hẳn. Trong lúc tôi đang nghiên cứu xem đây là thuốc gì, thì có tiếng gõ cửa…

Đinh Nhất mở cửa, là một đôi nam nữ, nữ là người Hoa, nam là người nước ngoài. Không cần nói cũng biết đây là vợ chồng Liễu Như, Đinh Nhất mời họ vào.

Liễu Như là một người phụ nữ thông minh, bà ấy nhìn qua có thể nhận ra ai là lão đại, nên rất khách sáo nói với chú Lê: “Chắc ngài đây là Lê đại sư rồi, tôi rất ngưỡng mộ đại danh của ngài. Lần

này nếu không phải cùng đường, tôi cũng không dám phiền ngài đi xa như vậy.”

Chú Lê nghiêm túc nói: “Đâu có, đâu có, bà khách sáo quá rồi, nếu có thể giúp một tay, chúng tôi cũng coi như làm được việc tốt.”

Sau đó Liễu Như kể lại chi tiết tình huống Liễu Tuệ mất tích, cũng không khác với tư liệu chúng tôi đã xem mấy. Còn ông James vẫn không nói câu nào, chỉ mỉm cười ngồi đó, không biết là do không hiểu tiếng Trung hay vì chẳng muốn nói chuyện với chúng tôi đây?

CHƯƠNG

BÚP BÊ MA BIẾN MẤT

Sau khi nghe Liễu Như nói xong, chú Lê vẫn nói cách hoạt động cũ, đưa đồ vật thân thiết của Liễu Tuệ, là thứ cô bé rất thích thì càng tốt. Vì đã nói trước khi đến, nên Liễu Như nhanh chóng lấy một ít đồ trong túi ra.

Tôi nhìn qua những thứ này, đây đều là những đồ nữ sinh thường thích, tôi sờ một lượt đã biết chúng không có tác dụng gì. Bây giờ bọn trẻ đều vậy, không thích thứ gì quá lâu, khó biết được đâu mới là thứ chúng thích nhất…

Không còn cách nào, những đồ này đều không dùng được, tôi chẳng thể làm gì hơn mà đành nói với Liễu Như: "Bà Liễu, ngoại trừ những thứ này, có thứ gì khác mà Liễu Tuệ thích gần đây không, nhất định phải rất thích mới được, hoặc một thứ luôn mang theo người, càng lâu càng tốt."

Liễu Như ngây ra, bà ấy nhìn những thứ mình mang đến, hiển nhiên bà cũng không biết cô con gái 15 tuổi của mình thích gì nhất…

Tôi thấy Liễu Như xấu hổ, thử gợi ý: "Cô bé có thích minh tinh, hay chàng trai nào không?"

Liễu Như do dự lắc đầu, bà ấy giống như thật sự không hiểu gì

về con gái mình. Không ngờ, James vẫn luôn yêu lặng đột nhiên thì thầm một câu tiếng Anh với Liễu Như. Bà ấy hơi nghi ngờ, nhưng vẫn do dự nói với tôi: "Facebook của nó có tính không?"

Tôi nghe xong thì muốn ngất… nhưng chú Lê lại nói: "Có thể chứ, mặc dù Facebook chỉ là phần mềm giả lập, nhưng cũng không vấn đề gì!"

Nghe chú Lê nói vậy, tôi ra sức nháy mắt với chú, tôi đã bao giờ nói mình có thể dùng những thứ giả lập để cảm nhận được tàn hồn đâu? Thế nhưng chú ấy lại làm như không thấy, vô cùng phấn khởi nhập tên facebook của Liễu Tuệ.

Vào trang cá nhân mới thấy, cô bé này rất thích mấy thể loại rock nặng và những loại nhạc tương tự như thế, tường nhà cũng để tông màu u ám, xem ra Liễu Tuệ không phải là một cô bé vui tươi mấy.

Liễu Tuệ đang trong giai đoạn phản nghịch, có thể sẽ không nghe lời cha mẹ. Mỗi ngày cô nhóc đều viết lên tường vài lời phàn nàn, rằng cha mẹ không hiểu mình. Từ điểm này, tôi càng nghi có lẽ con nhóc này là cùng bạn trai bỏ trốn hơn?

Nhưng kéo xuống tiếp, tôi liền phát hiện trên facebook của cô bé có khá nhiều hình ảnh búp bê có tạo hình quỷ dị, đặc biệt rất giống búp bê ma trong phim kinh dị nhiều năm trước.

"Đây là cái gì vậy?" Liễu Như hoảng sợ nói.

Chú Lê nhìn, bình tĩnh nói: "Không có gì, chỉ mà mấy hình búp bê thôi, bọn trẻ bây giờ rất thích mấy thứ xấu xí này."

Tôi nhìn mấy con búp bê ma này, chợt nghĩ đến một vấn đề, quay lại hỏi Liễu Như: "Những con búp bê này đâu thế?"

Liễu Như không biết gì nói: "Trong nhà nào có những thứ này? Tôi cũng chưa từng nhìn thấy con bé chơi chúng, chắc là của

người khác, nó chỉ mượn chơi thôi.”

Tôi lắc đầu nói: “Không đúng, bà đọc những gì Liễu Tuệ viết đi, rõ ràng những thứ này là của cô bé. Nhưng bây giờ nó không còn ở trong nhà, cô bé có thể đem đi đâu được?”

Chú Lê đột nhiên nghĩ đến một khả năng, vội hỏi Liễu Như: “Có khi nào cô bé để chúng ở phòng khách sạn không?”

Liễu Như nghĩ nghĩ rồi nói: “Cũng có thể, dù sao Liễu Tuệ đã lớn, có rất nhiều chuyện nó không nói với tôi.”

Sau đó chúng tôi thảo luận với nhau, vẫn quyết định đến phòng Liễu Tuệ xem thử. Vì James thường xuyên làm việc ở đây, nên họ đã đặt hai phòng dài hạn. Sau khi Liễu Tuệ mất tích, gian phòng cô bé ở vẫn để trống, đồ bên trong cũng còn nguyên.

Nhưng lúc chúng tôi vội vã đến được phòng 5012 mà Liễu Tuệ đã ở, thì phát hiện bên trong đã bị dọn dẹp sạch sẽ! Mặc dù không đến nỗi bóng loáng, nhưng nhất định là có người cố ý dọn dẹp.

Tôi đi quanh phòng, không phát hiện thứ có ích, nhưng lại tìm thấy trong tủ quần áo rất nhiều hộp rỗng, giống thứ dùng để cất mấy con búp bê ma trong facebook.

Chú Lê nghi ngờ nhìn tôi, tất nhiên chú ấy cũng nhận ra đồ trong hộp đã bị người khác lấy đi…

Liễu Như thấy chúng tôi vẫn không tìm ra đầu mối, tiều tụy nói: “Đều tại tôi bình thường không quan tâm Liễu Tuệ, không biết mỗi ngày nó nghĩ gì.”

Chú Lê an ủi: “Bà Liễu, đừng suy nghĩ quá nhiều. Liễu Tuệ đang trong tuổi phản nghịch, không tâm sự cùng cha mẹ là chuyện bình thường. Không thì bà cho ai đó tìm kiếm ở nhà xem sao, xem có thứ gì khác mà Liễu Tuệ thích không?”

Liễu Tuệ nghe thế thì thở dài nói: “Cũng chỉ có thể làm thế, hôm

nay đến đây thôi, các vị về nghỉ trước đi. Tôi sẽ gọi về nhà bảo họ đóng gói đồ đạc của Liễu Tuệ gửi đến đây, đến lúc đó sẽ gọi ngài..”

Sau khi về phòng, chú Lê nghiêm trọng nói: “Đồ của Liễu Tuệ đã bị người khác mang đi, người này nhất định là quen Liễu Tuệ, cũng biết yêu cầu chúng ta nói từ trước…”

Đinh Nhất ngồi dựa vào cửa sổ sát đất, nhìn núi tuyết xa xa nói: “Người đồng thời có thể biết cả hai điểm này không nhiều, anh ta giấu búp bê ma đi với mục đích gì? Chẳng lẽ anh ta biết chắc đây là thứ Liễu Tuệ thích nhất?”

Tôi chôn người trên ghế salon, nghĩ đến biểu hiện của hai vợ chồng Liễu Như hôm nay, cảm thấy họ không quá lo lắng như mình nghĩ. Đặc biệt là James, chẳng lẽ đây chính là hình thức quan hệ với nhân thân của người ngoại quốc à?

Chú Lê thấy chúng tôi đăm chiêu, thì an ủi nói: “Chuyện này có là gì chứ? Cho dù không thành công thì coi như chúng ta đến Thụy Sĩ chơi một chuyến!”

Mặc dù nói như vậy, nhưng tôi vẫn không muốn thất bại trở về, mặc kệ cô bé kia còn sống hay đã chết, cũng nên cho người nhà họ một câu trả lời.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, tôi mở cửa phòng thì thấy nhân viên phục vụ, hơn nữa còn là người Hoa. Cậu ta dùng tiếng phổ thông lưu loát nói với chúng tôi, James đã đặt cơm trưa, mời chúng tôi đến nhà ăn thưởng thức.

Tôi tò mò hỏi phục vụ: “Cậu là người Trung Quốc?”

Cậu nhân viên mỉm cười nói: “Tôi là du học sinh Trung Quốc.”

Mấy năm nay khách sạn ngày càng đón nhiều khách du lịch từ Trung Quốc, nên khách sạn thuê một số du học sinh đến làm thêm.

Tôi nghe là người Trung Quốc thì cảm thấy thân thiết, bảo cậu

ta kể về khách sạn này. Mới đầu, cậu ta còn trả lời qua loa, rằng mình chỉ đến đây trong kỳ nghỉ đông, nên không rõ nhiều chuyện lắm.

Nhưng lúc tôi hỏi chuyện về Liễu Tuệ, tôi có thể cảm giác được ánh mắt của cậu ta cứng đờ, rồi lại nói mình có gặp Liễu Tuệ vài lần nhưng không thân.

“Vậy cậu có thấy cô bé đó qua lại với chàng trai nào không?” Chú Lê hỏi chen vào.

CHƯƠNG

MỘT DẢI TÀN HỒN

Tên nhóc lắc đầu nói: “Không thấy, nhà đó mỗi lần đến đây chỉ ở vài ngày rồi vội đi, tôi chưa từng thấy cô Liễu Tuệ quen chàng trai nào ở đây.”

“Tính cách của Liễu Tuệ thế nào?” Tôi hỏi tiếp.

Cậu ta nói ngay: “Tính tình cô bé này không tốt, có lẽ bị bố mẹ chiều thành quen, hơn nữa còn rất không lễ phép, là một con nhóc ngang bướng.”

Tôi nghĩ thầm, quả đúng như tôi dự đoán, nhưng vì nguyên nhân này mà bị người ta hại chết thì cũng không hợp lý!

Sau khi phục vụ đi rồi, chúng tôi chuẩn bị đơn giản rồi đến phòng ăn. Liễu Như đã chuẩn bị sẵn, chúng tôi chỉ việc ngồi xuống thưởng thức thôi. Nhưng nhìn đồ ăn lại thấy không hợp khẩu vị lắm, có lẽ tôi vẫn quen ăn đồ Trung Quốc, không hợp với đồ Tây.

Người trong phòng ăn không đông, xem ra đúng như lời hướng dẫn viên Đài Loan nói, người Trung Quốc đến chỗ này chỉ có ba chúng tôi! Thế là chúng tôi ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện.

Lúc đầu tôi không nghĩ chuyện khó khăn như vậy, chỉ nghĩ là thiếu nữ nổi loạn bỏ nhà trốn đi, nhưng sự tình lại phức tạp hơn nhiều.

Nghe chú Lê nói, cảnh sát Thụy Sĩ không coi đây là một vụ bắt cóc, vì đến giờ vẫn không thấy có người gọi đến đòi tiền chuộc. Nhưng nếu là để trả thù, một cô bé 15 tuổi thì có thể gây ra thù hằn gì lớn chứ?

Nghĩ đến chuyện này, tôi vội hỏi chú Lê: "Cha mẹ của Liễu Tuệ làm nghề gì ạ?"

Chú Lê nghĩ rồi nói: "Liễu Như là một bác sĩ, còn James, nghe Liễu Như nói hình như là nhà đầu tư, cụ thể là đầu tư cái gì thì bà ấy không nói."

"Có khi nào người đó có thù oán với cha mẹ Liễu Tuệ, nên mới bắt cóc sát hại cô bé không?" Tôi đặt giả thuyết.

Đinh Nhất lắc đầu nói: "Khó nói được, nhưng cậu xác định Liễu Tuệ đã chết rồi à?"

"Sao tôi chắc chắn được chứ? Một chút tàn hồn của cô bé cũng không cảm nhận được, nếu như không phải không đúng đồ, thì là do cô bé kia chưa chết…" Tôi nói.

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: "Chú cảm thấy khả năng Liễu Tuệ còn sống không cao, dù sao cũng đã hai tuần trôi qua rồi, cảnh sát đã tìm khắp khách sạn nhưng vẫn không thấy đâu!"

Tôi thử một thìa soup, cảm thấy hương vị cũng tạm được, sau đó nói với chú Lê: "Bây giờ Liễu Tuệ vẫn còn trong khách sạn ạ?"

Chú Lê ăn một ít, lau miệng nói: "Về cơ bản, có thể chắc chắn Liễu Tuệ chưa rời khỏi khách sạn. Cảnh sát đã kiểm tra các camera bên ngoài, đều không thấy bóng dáng Liễu Tuệ đâu…"

Lúc này phục vụ bê lên một đĩa thịt bê Thụy Sỹ, tôi ăn một miếng, toàn vị bơ nhưng thịt lại rất mềm. Tôi nói với họ: "Món này ổn đấy…"

Chú Lê nếm thử một miếng cũng cảm thấy ngon, đến lượt Đinh

Nhất ăn một miếng thi tỏ vẻ ghê tởm để sang một bên không động nữa. Tôi thấy anh ta không thích ăn, nên lấy luôn phần đó!

Ăn trưa xong, ba chúng tôi chuẩn bị vào thang máy lên tầng 6. Tôi đi trước, nhìn thấy một cô gái mặc áo da màu đen vừa đi vào thang máy, vội dùng tiếng Anh nói: “Wait a minute!”

Không ngờ lúc chạy lại, thì không thấy ai hết…

Đinh Nhất thấy tôi kỳ lạ thì hỏi: “Sao thế?”

Tôi trợn mắt hỏi lại: “Vừa rồi anh không nhìn thấy gì à?”

Đinh Nhất tò mò: “Thấy cái gì?”

Tôi thấy anh ta chẳng giống như nói đùa, đúng là không nhìn thấy thật. Nhưng vừa rồi rõ ràng có một cô gái đi vào thang máy mà! Chú Lê thấy tôi sợ hãi thì hỏi thăm.

Tôi kể chuyện mình vừa thấy cô gái đi vào thang máy cho họ nghe. Chú Lê suy nghĩ rồi nói: “Khách sạn này có lịch sử hơn 100 năm, kiến trúc càng cổ điển thì càng dễ có vong luẩn quẩn. Nếu cô ta đã để cháu nhìn thấy, thì sau này phải cẩn thận một chút…”

Tôi rùng mình, vì phải đi máy bay nên con dao thép Đinh Nhất cho không mang theo được. Bây giờ đành lấy tạm xương dê đực chú Lê đưa, mấy lần trước cũng chưa có dịp thử.

Chúng tôi đang nghỉ trong phòng thì có điện thoại của lễ tân, nói Liễu Như đã đăng ký hạng mục trượt tuyết, hỏi chúng tôi khi nào thì đi. Vì vụ án chưa có gì tiến triển, nên chúng tôi cũng chẳng có tâm trạng đi trượt tuyết, dù sao cũng không phải là đi nghỉ.

Thế là chúng tôi ở trong phòng đến bữa tối, Tôn Đào gọi điện đến, nói là đến ca làm của mình. Anh ta đã chuẩn bị sẵn bữa tối, mời chúng tôi đến phòng ăn.

Lúc đến nơi, quả nhiên đã thấy Tôn Đào ngồi chờ. Tôi tò mò hỏi vì sao lại nhận làm ca đêm, anh ta chỉ cười nói: “Tôi thích sự yên

tĩnh buổi đêm, càng thích bầu không khí trong khách sạn lúc đó.”

Vì muốn tìm hiểu thêm về chuyện của Liễu Tuệ, chú Lê mời Tôn Đào cùng ngồi ăn tối. Mới đầu Tôn Đào còn từ chối, nói mình đang trong giờ làm nên không thể ngồi ăn cùng được.

Nhưng chú Lê lại cười nói: “Thì anh cũng phải có thời gian ăn tối chứ, tôi biết người phương Tây rất tôn trọng nhân quyền, tôi không tin khách sạn này không để nhân viên có thời gian ăn tối…”

Nói đến mức này, Tôn Đào cũng không biết làm sao, đành bảo nhân viên mang thêm một bộ dao, chén, nĩa.

Tôi tin rằng Tôn Đào rất được chào đón ở đây. Đầu tiên vì anh ta có bề ngoài thu hút của người phương Đông, lại là quản lý ca đêm của khách sạn. Nếu tôi là phái nữ, chắc chắn sẽ bị khí chất anh tuấn u buồn của anh ta thu hút.

Nhưng tôi không phải là phụ nữ, sẽ không bị ngoại hình của anh ta đánh lừa. Trực giác cho thấy, người đàn ông này rất nguy hiểm…

Chúng tôi vốn muốn từ chuyện ăn cơm để tìm hiểu thêm về tình hình của cha mẹ Liễu Tuệ. Nhưng nói chuyện một lúc mới phát hiện Tôn Đào rất kín kẽ, không để lộ chút sơ hở nào, muốn tìm đầu mối từ chỗ anh ta là chuyện không thể rồi.

Qua lần nói chuyện này, tôi càng khẳng định Tôn Đào không đơn giản.

Sau bữa ăn, anh ta lịch sự đưa chúng tôi về phòng, còn giới thiệu về giải trí đặc sắc của khách sạn. Trong lúc vừa đi vừa nói, tôi không để ý thảm dưới chân, bị vấp ngã nhào về trước.

May mà có Tôn Đào giúp đỡ, tôi mới không đo đất. Nhưng cũng chính lúc này, tôi lại cảm nhận được một dải tàn hồn trên người anh ta….

CHƯƠNG

YÊU - HẬN

Những hình ảnh đó rời rạc mà lại rất ngắn, không thể liên kết chúng với nhau. Nhưng có một hình ảnh rõ ràng nhất, chính là ma búp bê, Tôn Đào còn có một bức ảnh thiếu nữ trang điểm mắt khói.

Nếu như tôi đoán không lầm, cô gái này chính là Liễu Tuệ. Dù tôi vẫn chưa được xem ảnh Liễu Tuệ, nhưng trực giác nói cho tôi, những ký ức ít ỏi đến đáng thương này là tàn hồn của cô bé.

Có lẽ do tôi ngây người quá lâu, Tôn Đào nghi ngờ hỏi: "Anh Trương? Anh thế nào rồi?"

Tôi vội định thần lại, lúng túng nói: "À, không sao, tôi sực nhớ ra một chuyện, không biết chúng ta có thể xem lại đoạn video lúc Liễu Tuệ mất tích không?"

Tôn Đào không ngờ rằng tôi lại đột nhiên đề nghị chuyện đó, sửng sốt một chút, nhưng lại nhanh chóng bình thường trở lại, mỉm cười nói với tôi: "Đương nhiên rồi, anh muốn xem bây giờ luôn sao?"

Tôi gật đầu: "Bây giờ luôn đi, dù sao đêm nay chúng tôi cũng không có việc gì khác."

Chú Lê và Đinh Nhất không ngờ tôi lại muốn xem đoạn video,

nhưng nhìn phản ứng, họ hiểu tôi đã có phát hiện gì đó, nên cũng thuận ý nói: “Đúng thế, chúng ta nên xem lại đoạn video kia luôn đi.”

Tôn Đào không nói gì thêm, nhanh chóng dẫn chúng tôi đến phòng làm việc của mình, phát lại đoạn video trong thang máy…

Đoạn video dài 4 phút 36 giây, thời gian Liễu Tuệ xuất hiện khoảng 2 phút 20 giây. Hành động của cô bé trong video cũng giống như tài liệu miêu tả, động tác quái đản, biểu hiện kỳ lạ.

Tôi nhìn sơ đã nhận ra cô bé chính là chủ nhân của dải tàn hồn trên người Tôn Đào. Nói cách khác Liễu Tuệ đã chết… nhưng không biết cô bé chết thế nào? Thi thể bị giấu ở đâu?

Video nhanh chóng chạy hết, thân là người xem, tôi cảm thấy cô bé này làm một loạt các hành động kỳ quái đó, không phải vì gặp phải nguy hiểm như cảnh sát phân tích, mà giống như đang chơi đùa cùng ai đó, muốn nhảy ra hù dọa người kia.

Tôn Đào thấy chúng tôi không nói gì, thì tắt video đi: “Đây chính là đoạn video đó, nói thật là chúng tôi đã xem đi xem lại mấy chục lần rồi, nhưng vẫn không thể tìm được gì…”

Lúc này chú Lê yêu cầu, có thể copy lại một bản cho chúng tôi không? Tôn Đào nhún vai nói: “Không thành vấn đề, ngài đợi một chút…”

Tôi nhìn Tôn Đào lấy đĩa CD từ trong ngăn kéo ra, sau đó copy đoạn video vào đó. Động tác nhanh nhẹn liền mạch, không hề do dự… Vậy quan hệ của anh ta và Liễu Tuệ là gì? Vì sao tàn hồn của cô bé lại ở trên người anh ta?

Đây là lần đầu tiên tôi gặp chuyện vong hồn bám theo người sống, chắc chắn trong lòng Liễu Tuệ, anh ta có vị trí rất quan trọng…

Để tỏ lòng cảm ơn, sau khi nhận video, tôi chủ động bắt tay Tôn Đào. Đây là hành động bình thường, anh ta không hề do dự nắm tay tôi. Trong chớp mắt chạm vào tay anh ta, những ký ức hỗn loạn kia lại xuất hiện…

Đã có thêm một số hình ảnh, nhưng cũng rất ít, hơn nữa tôi cũng không thể cứ giữ tay anh ta mãi được!

Lúc thả tay Tôn Đào ra, tôi chợt nghĩ: "Anh có thân với Liễu Tuệ không?"

Tôn Đào không hề do dự nói: "Cũng không phải thân lắm! Con bé bị chị tôi chiều thành hư, là một cô bé tương đối nổi loạn."

Tôi gật đầu, sau đó lắc lắc đĩa CD trong tay, cười nói: "Cảm ơn, chúng tôi đem cái này về phòng xem thêm, không chiếm thời gian của anh nữa."

Tôn Đào xua tay nói: "Không sao đâu, mọi người cũng là giúp chị tôi tìm con gái thôi, nếu tôi có thể hỗ trợ được thì tốt rồi!"

Sau khi rời khỏi phòng Tôn Đào, chúng tôi nhanh chóng đi đến thang máy. Cửa vừa đóng lại thì chú Lê vội hỏi: "Cháu phát hiện ra gì rồi?"

Tôi nhìn camera nội bộ trong thang máy, khẽ nói: "Về phòng đã…"

Sau khi vào phòng, tôi kể cho họ nghe ký ức trong tàn hồn của Liễu Tuệ trên người Tôn Đào, chú Lê nói: "Nếu là tình huống này, có hai khả năng, một là Liễu Tuệ rất yêu quý Tôn Đào, hai là cô bé vô cùng hận Tôn Đào, chỉ có hai khả năng này mới khiến vong hồn bám trên thân người sống thôi."

"Cực kỳ yêu? Không đến mức đó chứ? Con nhóc đó không yêu cha mẹ mình, lại đi yêu cậu họ?"

Tôi cảm thấy khả năng không cao.

Chú Lê gõ tay lên bàn trà, nghĩ một lúc rồi nói: "Vậy chỉ có thể là hận, có lẽ việc cô bé chết có liên quan đến Tôn Đào…"

Tôi thở dài, day day mi tâm, cố gắng nhìn lại những hình ảnh trong tàn hồn của cô bé… Tôn Đào cầm một con búp bê ma, cưng chiều đưa cho Liễu Tuệ. Cô bé cười vui bẻ nhận con búp bê.

Có thể mấy con búp bê trên facebook của Liễu Tuệ là được Tôn Đào tặng, hoặc trong đó có con do anh ta tặng, vậy tất nhiên là anh ta có hiểu Liễu Tuệ? Ít ra có thể khẳng định Liễu Như cũng không biết chuyện này.

Nhất định có điều quan trọng mà tôi chưa nghĩ tới, đó chính là điểm mấu chốt nhất.

Đinh Nhất thấy tôi cúi đầu xoa mi tâm mà không nói gì, lo lắng hỏi: "Thế nào? Lại đau đầu à?"

Tôi lắc đầu nói: "Không phải, tôi chỉ đang nghĩ không biết những con búp bê ma kia bị giấu ở đâu thôi? Những thứ này rất quan trọng với Liễu Tuệ, là mấu chốt để chúng ta tìm được thi thể của cô bé, cho nên mới bị hung thủ giấu đi! Mà từ trí nhớ của Liễu Tuệ, có thể biết mấy con búp bê này là do Tôn Đào tặng."

Chú Lê cau mày nói: "Nếu như vậy, xem ra Tôn Đào có vấn đề! Chúng ta nên hỏi thẳng anh ta xem có biết chuyện mấy con búp bê của Liễu Tuệ không."

Ba người chúng tôi bàn bạc một lúc, nhất trí để tôi gọi điện cho Tôn Đào, hỏi chuyện mấy con búp bê.

Điện thoại kết nối, Tôn Đào trả lời rất nhanh: "Anh Trương? Không biết tôi có thể giúp gì cho anh?"

"À, không có gì, tôi chỉ nhớ ra một chuyện, nên muốn hỏi anh." Tôi nói.

Giọng điệu Tôn Đào rất bình tĩnh, không nhận ra cảm xúc gì:

"Vâng, anh nói đi..."

"Anh biết chuyện Liễu Tuệ có mấy con búp bê ma không?"

Tôn Đào im lặng vài giây, sau đó trả lời: "Biết, mấy con búp bê đó đúng là dọa người. Có một lần tôi vào phòng con bé, nhìn thấy còn giật nảy mình! Vì chuyện này, nó đã năn nỉ tôi mấy lần, đừng nói cho mẹ biết."

Tôi biết anh ta nói dối, búp bê ma rõ ràng là do anh ta tặng, nghĩ thế tôi lại hỏi tiếp: "Vậy anh có biết mấy con búp bê này bây giờ ở đâu không?"

"Chắc là trong phòng Liễu Tuệ đã ở, sau khi nó mất tích, ở đó vẫn giữ nguyên." Tôn Đào nhẹ nhàng nói, nghe không ra bất thường.

Tôi có thể tạm khẳng định, búp bê ma chính là do Tôn Đào mang đi rồi!

CHƯƠNG

MÙI XÁC CHẾT TRONG NƯỚC

Sau khi cúp điện thoại, tôi nói suy nghĩ của mình, Tôn Đào chính là tình nghi lớn nhất!

Nhưng chú Lê lại nói: “Nhưng bây giờ thi thể ở đâu? Không tìm được xác, tất cả những nghi vấn đều không thể chứng thực, đừng quên chúng ta đến tìm xác chứ không phải phá án.”

Tôi hiểu ý chú Lê, chú ấy không muốn chúng tôi tham gia quá sâu vào việc Liễu Tuệ mất tích. Ông ấy có kinh nghiệm nhiều hơn, chỉ nhìn qua đã biết chuyện này có vấn đề.

Đầu tiên là thái độ của bố mẹ Liễu Tuệ, dù con gái mất tích hai tuần, nhưng bọn họ dường như khẳng định Liễu Tuệ đã chết. Còn cả Tôn Đào bí ẩn kia, bên ngoài tỏ ra không biết gì, nhưng thực tế không ai biết anh ta giữ vai trò gì trong việc Liễu Tuệ mất tích…

“Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, đau hết cả đầu rồi, hay là chúng ta đi tắm suối nước nóng thư giãn một chút đi?” Tôi nói.

Đinh Nhất khinh bỉ: “Hôm qua là ai đi tắm về thì bị cảm, hôm nay vẫn còn muốn đi à?”

Mặt mo của tôi đỏ ửng, cười hì hì nói: “Đi thôi, đi thôi, tôi muốn để đầu óc thư giãn một chút…”

Thế là sau mấy lần năn nỉ, ba chúng tôi cũng đi đến suối nước

nóng ở ban công ngoài trời tầng bốn. Không ngờ, vừa đến tầng bốn thì gặp người quen, chính là người lần trước đến mời chúng tôi đi ăn cơm, còn bị tôi dò hỏi - du học sinh Trung Quốc.

"Hả? Hôm nay cậu trực đêm à?" Tôi cười nói.

Cậu ta gãi đầu nói: "Lúc đầu không phải, nhưng đồng nghiệp bị ốm, tôi phải làm thay anh ta."

Chúng tôi đều là người Trung Quốc, có thể gặp nhau ở đây âu cũng là duyên số, nên tôi cười hỏi: "Gặp mặt hai lần rồi, còn chưa biết tên cậu."

Cậu ta đỏ mặt: "Tôi à? Tôi tên là Ngụy Nhiêu… rất vui được gặp mọi người."

Có thể gặp đồng hương ở nơi đất khách xứ người, khiến tôi cảm thấy có chút thân thiết, câu có câu không nói chuyện với cậu ta.

"Ở đây trả lương cao không?" Tôi vốc một vốc nước rửa mặt.

Ngụy Nhiêu cười nói: "Cũng không tệ lắm, tính theo doanh thu, quản lý ở đây là em trai thầy hướng dẫn của tôi, Tôn Đào, anh ấy giới thiệu tôi đến đây."

Tôi ngạc nhiên, chẳng trách, sao một người Trung Quốc có thể tự tìm đến một khách sạn ở nơi lạnh lẽo xa xôi thế này để làm thêm chứ?

"Du học sinh Trung Quốc ở Thụy Sĩ, có nhiều người đến đây làm không?" Tôi thuận miệng hỏi.

Không ngờ sắc mặt Ngụy Nhiêu trầm xuống, không vui nói: "Không nhiều, bình thường những người có thể đến Thụy Sĩ du học đều là con nhà giàu, đặt biệt là người Trung Quốc. Họ không thích con mình làm thuê cho người khác ở nước ngoài. Nhưng hoàn cảnh của tôi khác với họ, tôi là được cử đi du học, học phí

thì không thành vấn đề, nhưng tiền sinh hoạt phải tự lo. Điều kiện nhà tôi không tốt, còn có một em gái đang học cấp ba, nên tôi phải tự kiếm tiền nuôi bản thân…”

Tôi nhìn cậu ta bằng ánh mắt tán thưởng, những đứa trẻ hiểu chuyện như Ngụy Nhiêu bây giờ rất hiếm! Nhưng nghĩ đến vấn đề mình vừa hỏi không được vui vẻ, tôi cười nói: “Ngụy Nhiêu, tôi không có ý gì đâu, chẳng qua thấy cậu là người hiểu chuyện, dù sao bây giờ du học sinh có thể đi làm thêm nuôi sống mình cũng không nhiều.”

Ngụy Nhiêu tươi cười nói: “Anh không cần giải thích, tôi hiểu mà, anh… anh Trương, tôi có thể gọi anh như thế không?”

“Đương nhiên là có thể, chúng ta khó mà tìm được người vừa gặp đã thân, bốn niềm vui lớn nhất của đời người không phải có cả ‘tha hương ngộ cố tri’ à!” Tôi cười nói.

Ngụy Nhiêu gật đầu nói: “Thật ra em vốn có một người anh trai, cũng tầm tuổi anh… Anh ấy là cảnh sát, nhưng trong một lần thi hành nhiệm vụ đã hy sinh…”

Tôi sững sờ, không nghĩ đến một chàng trai trông đơn thuần như vậy, lại có chuyện cũ đau lòng.

“Nhất định là cậu rất kính trọng anh ấy đúng không?”

Ngụy Nhiêu nghe tôi hỏi vậy thì ngẩng đầu nói: “Từ nhỏ đến lớn, anh ấy đều là tấm gương để em học tập, em đã từng nghĩ sau này sẽ trở thành một cảnh sát như anh ấy. Nhưng sau đó… Sau khi anh ấy hy sinh, mẹ em kiên quyết không đồng ý cho em làm cảnh sát.”

Tôi thở dài: “Đáng thương nhất là lòng cha mẹ trên đời, bà không muốn em gặp phải nguy hiểm như anh trai nên mới phản đối, em phải hiểu tâm ý của bà...”

“Anh nói đúng, cho nên em theo học tài chính, sau này mới có thể kiếm thật nhiều tiền, để mẹ em và em gái có cuộc sống tốt nhất!” Ngụy Nhiêu đỏ mắt nói.

Nhìn Ngụy Nhiêu khiến tôi nhớ đến bố mẹ mình, ai rồi cũng sẽ có ngày phải đối mặt với việc người thân rời bỏ, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Sau khi về phòng, tâm trạng tôi hơi sa sút. Có thể vì Ngụy Nhiêu khiến tôi nghĩ đến chuyện của mình… Đinh Nhất thấy tôi ủ rũ, thì đẩy nhẹ tôi nói: “Đi tắm đi, đừng nghĩ nhiều nữa!”

Tôi thở dài, đi vào phòng tắm…

Tắm được một lúc, phát hiện hết sữa tắm, nên tôi gọi Đinh Nhất đưa bình mới. Ai ngờ anh ta vừa vào đã nhướng mày nói: “Đừng tắm, nước này có vấn đề!”

Tim tôi rơi lộp độp, nước có vấn đề? Vấn đề gì? Nhưng tôi nhìn cả người dính bọt của mình, cũng không thể để thế đi ra ngoài được! May mà Đinh Nhất lấy một ít nước lọc để tôi tráng sơ.

Tôi hất khăn lên mặt, bĩu môi lẩm bẩm đi ra ngoài: “Nước thì có thể làm sao chứ, tự dưng…”

Nhưng tôi vừa ra cửa, ánh mắt còn ghé vào nhà tắm, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng một cô gái trong tấm gương.

Tôi bị hù, giật mình quay đầu lại, nhưng không thấy gì nữa.

“Gì thế? Chẳng lẽ mình hoa mắt?” Tôi lầm bầm.

Chú Lê cũng bị Đinh Nhất gọi đến, chú ấy mở vòi hoa sen, màu nước bình thường, không có dị vật gì, tôi thật sự không nhìn ra nước này lạ chỗ nào.

Chú Lê hứng một ít nước rồi ngửi ngửi, đột nhiên biến sắc, sau đó hỏi Đinh Nhất: “Hai ngày nay chúng ta đều uống nước trong bình à?”

Đinh Nhất gật đầu nói: “Vâng, chắc chắn không uống trong vòi…”

Tôi thấy sắc mặt hai người đều rất xấu, chẳng lẽ nước này có vấn đề thật?

“Chú Lê, nước này sao thế?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Chú Lê nhìn tôi, sau đó trầm giọng nói: “Nước này có mùi xác chết…”

“Hả? Mùi xác chết là như nào? Làm sao lại có trong nước chứ?” Tôi giật mình hỏi.

“Trong nước xuất hiện mùi xác, chứng tỏ nước này đã từng ngâm thi thể…” Chú Lê nặng nề nói.

Nghĩ đến việc hai ngày nay đều dùng nước ở đây tắm rửa, tôi cảm thấy buồn nôn.

CHƯƠNG

BỂ NƯỚC NGÂM XÁC

“Mẹ nó! Không phải chứ? Sau lại có thể thế này? Đây không phải là nước máy à?” Tôi khó tin hỏi.

Chú Lê lắc đầu: “Ở đây cao hơn mặt nước biển nhiều, có lẽ không thể dùng đường ống đưa nước lên. Chú đoán là dùng nước ngầm, hút nước từ dưới đất lên, sau đó đựng vào một bể chứa nào đó…”

“Chú nói là trong bể nước có xác chết?” Tôi cố chịu cơn buồn nôn.

Đinh Nhất gật đầu: “Đúng, có thể đó chính là Liễu Tuệ.”

“Không phải chứ! Vậy đồ ăn trong nhà bếp không phải đều dùng nước đã ngâm xác chết để nấu à?” Tôi tức giận nói.

Nhưng chú Lê lại nói chắc nịch: “Không phải, nếu có thì chú và Đinh Nhất đã cảm nhận được. Cho đến bây giờ thì chỉ có nước cháu tắm là có mùi xác chết, ngoài ra nước uống đều rất sạch sẽ, xem ra họ chia nguồn nước để sử dụng.”

Tôi cúi đầu ngửi ngửi người mình, luôn cảm thấy có mùi tanh nồng, lo lắng hỏi chú Lê: “Người sống tiếp xúc với nước này có vấn đề gì không?”

Chú Lê nghĩ nghĩ rồi nói: “Nếu chỉ là thời gian ngắn thì không

có vấn đề gì, nhưng nếu tiếp xúc lâu dài sẽ khiến âm khí trên người ngày càng nặng, dễ dàng thu hút tà ma chọc ghẹo…”

Nghe chú ấy nói xong, tôi kéo Đinh Nhất lại: “Anh nhanh nhanh mang thùng nước lọc đến để tôi tắm lại, hình như tôi vẫn cảm thấy trên người không thoải mái?”

Đinh Nhất bất đắc dĩ lắc đầu: “Đó là do tâm lý thôi, đừng có tự dọa mình!” Tuy nói vậy nhưng anh ta vẫn đem một xô nước vào phòng tắm cho tôi.

Tôi lại vào phòng tắm sạch lại một lần mới thoải mái bước ra.

Chú Lê hút tẩu thuốc, không biết đang nghĩ gì, nhìn thấy tôi thì buồn cười nói: “Thế nào? Có bóc đi một lớp da không?”

Tôi liếc chú: “Hừ! Chú cứ cười trên nỗi đau khổ của người khác đi!”

Chú Lê cười xấu xa nói: “Không phải cháu gặp ma trong thang máy à? Ma nữ này thật tình cảm, mỗi ngày đều nhìn cháu tắm kìa!”

Tôi không có tâm trạng nói giỡn với chú ấy, nghiêm túc hỏi lại: “Bây giờ làm thế nào ạ? Chúng ta có nên đi tìm bể nước kia, xem bên trong có xác của Liễu Tuệ không?”

Chú Lê xua tay nói: “Chú nghĩ chúng ta cứ chờ đã, chú luôn cảm thấy khách sạn này có chuyện gì khác thường. Tốt nhất chúng ta đừng tự tìm nguy hiểm… dù sao đây cũng không phải ở trong nước.”

Tôi biết chú Lê nói đúng, mặc dù chúng tôi được mời đến đây tìm kiếm cô bé, nhưng đâu biết bao nhiêu phần là thật? Chuyện khó đoán nhất vẫn là lòng người, ai biết ý định thật sự của đối phương là gì, chúng tôi vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Một đêm không mộng, sáng sớm hôm sau, Liễu Như mang tất cả

đồ của Liễu Tuệ ở nhà chuyển đến đây. Lúc tôi nhìn thấy đống vật phẩm kia, thì đầu lại đau. Tôi dám khẳng định đống đồ này không có giá trị gì.

Quả nhiên, lãng phí cả buổi sáng, tôi cũng chẳng tìm được gì. Buổi tối Tôn Đào đi làm, tôi và Đinh Nhất đi tìm, muốn nhờ anh ta cho chúng tôi xem bản vẽ mặt bằng khách sạn.

Bởi vì trước đó đã nói với Liễu Như, chắc bà ấy cũng đã dặn em họ, nên Tôn Đào không hề do dự, nhanh chóng đưa bản vẽ khách sạn cho chúng tôi.

Cái này là bản vẽ từ 6 năm trước khi sửa chữa khách sạn đã vẽ lại. Tôi thấy trên tầng cao nhất của khách sạn có bốn bể chứa nước, trong đó bể số 1, số 2 dùng để ăn uống, bể số 3 và 4 dùng để lọc nước, tạo thành vòng tuần hoàn sử dụng nước sạch.

Tôi đoán bể số 3 hoặc số 4 có vấn đề, thi thể của Liễu Tuệ ở trong đó. Bởi vì Tôn Đào nói bản đồ này chỉ có thể xem, không thể mang đi! Thế nên tôi để Đinh Nhất nhìn bản đồ một lần, ghi nhớ toàn bộ.

Rời khỏi phòng Tôn Đào, tôi hỏi nhỏ Đinh Nhất: "Hai chúng ta lên mái nhà xem trước nhé?"

Đinh Nhất nghi ngờ nhìn tôi: "Muốn xem cũng phải thương lượng với sư phụ tôi trước đã chứ?"

Tôi lắc đầu nói: "Không cần, tôi chỉ đi xem một chút, hơn nữa không phải có anh đi cùng à? Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Đinh Nhất thấy tôi đầy tự tin, anh ta cũng nghĩ chúng tôi chỉ đi xem một chút thì sẽ không vấn đề gì, thế là chúng tôi đi thang máy lên tầng cao nhất…

Không ngờ tầng trên cùng khóa cửa, trên đó còn có chữ viết bằng tiếng Anh yêu cầu khách hàng không được đi qua khu vực

này. Nhìn thấy mấy chữ này cùng với cánh cửa khóa chặt, tôi càng thêm tin tưởng kẻ giết chết Liễu Tuệ chính là nhân viên trong khách sạn.

“Làm sao bây giờ? Cửa này anh có thể mở được không?” Tôi hỏi Đinh Nhất.

Đinh Nhất ngồi xổm xuống nhìn một lúc, sau đó lấy hai cây kim băng trong túi ra, cẩn thận cắm vào lỗ khóa. Tôi đứng sau lưng giục anh ta nhanh lên, sợ có người đến đây nhìn thấy.

Khoảng nửa phút sau, khóa cửa kêu “cạch cạch”, tôi vui mừng, xem ra là xong rồi! Quả nhiên Đinh Nhất lấy hai cây kim băng bỏ vào túi, sau đó đẩy nhẹ chốt, cửa lớn mở ra.

Lập tức một cơn gió lạnh ùa vào, gió lớn khiến chúng tôi lùi về phía sau mãi. Vừa rồi chỉ muốn nhanh chóng đi xem bể nước, nên chúng tôi quên không mặc áo khoác lông.

“Lạnh quá, tôi nghĩ chúng ta cứ về trước đã nhé?” Đinh Nhất thấy tôi không chịu được lạnh nên nói.

Tôi lắc đầu: “Chờ đã, đến đây rồi mà, tôi nhất định phải xác nhận xem, bể nước kia có thi thể của Liễu Tuệ hay không!”

Sau đó chúng tôi đi vòng qua một loạt hàng rào, đến chỗ bốn bể chứa nước. Tôi cảm nhận được thi thể trong bể nước ngay… Lúc này tay của tôi đã lạnh cứng không còn cảm giác. May mà có Đinh Nhất, nếu không tôi không thể đi qua mấy cái hàng rào kia được.

Bốn bể nước này bên ngoài đều được bọc bởi nhiều tầng giữ ấm, để bảo vệ nước không bị đóng băng. Trong đó hai bể có nhiều thiết bị kỳ lạ, tôi đoán đó là hệ thống lọc nước bẩn tuần hoàn.

Tôi xoa hai bàn tay, cố gắng khôi phục lại chút cảm giác, sau đó từ từ chạm vào bể số 3. Không có cảm giác gì, tôi sờ sang bể số 4, vừa chạm vào, tiếng ong vang lên trong đầu tôi, tìm được Liễu Tuệ

rồi…

Ký ức khi còn sống của Liễu Tuệ tuôn trào khiến tôi bất ngờ vì bị quá tải. Tôi cũng không nghĩ đến cái lạnh giá trên người nữa, dán chặt cả người vào bể nước.

CHƯƠNG

KÝ ỨC CỦA LIỄU TUỆ

Gió lạnh táp vào người liên tục, nhưng tôi không hề có phản ứng gì. Đinh Nhất biết tôi đang cảm nhận ký ức của Liễu Tuệ, nhưng anh ta sợ tôi cứ đứng thế này sẽ chết rét, nên đứng sau lưng cản gió giúp tôi.

Không biết đã trôi qua bao lâu, tôi nghe thấy giọng Đinh Nhất vang lên: "Tiến Bảo, mau bỏ ra đi, cứ tiếp tục thế này cậu sẽ chết vì lạnh mất!"

Tôi hoàn hồn, nhìn thấy đầu Đinh Nhất vương đầy sương.

Đến khi hai chúng tôi cứng ngắc trở về phòng, khiến chú Lê sợ giật mình, lôi tới suối nước nóng ở tầng bốn để làm ấm người.

Tôi và Đinh Nhất ngâm nước nóng nửa giờ, cơ thể mới dần dần cảm thấy ấm áp, tôi hắt xì hơi mấy cái liền. May mà vừa rồi Đinh Nhất cản gió giúp đấy, nếu không chẳng biết tôi đã bị lạnh thành cái dạng gì rồi!

Chúng tôi ngâm người trong suối nước nóng, chú Lê vẫn lải nhải liên tục: "Không muốn sống nữa à? Nhiệt độ thấp như vậy mà không chịu mặc áo lông đã chạy ra ngoài? Sau này không cho phép hai đứa làm như vậy nữa, đừng có mà chưa tìm được thi thể người khác, tự mình đã biến thành thi thể rồi. Nhớ đấy, nhất định

phải giữ cái mạng của mình, làm ăn là làm ăn, không làm được thì thôi! Không thể nào đem cả mạng của mình bỏ vào được, biết chưa…”

Nghe chú Lê lải nhải như Đường Tăng đang tụng kinh, tôi chợt thấy rất ấm áp, lại nhớ tới bố mẹ mình. Nếu họ mà biết hôm nay tôi làm ẩu đến mức không cần mạng như thế, chắc cũng sẽ giống chú Lê, mắng một trận xối xả!

“Vâng chú Lê, cháu sai rồi, sai hoàn toàn luôn, cháu cam đoan lần sau sẽ không tiếp tục làm như vậy nữa!” Tôi giơ hai tay đầu hàng.

Chú Lê bị tôi chọc cười, gương mặt căng thẳng mới dịu đi…

Sau khi về phòng, đầu của tôi bắt đầu choáng váng, chắc là bị cảm rồi. Tôi nhìn Đinh Nhất cứ phây phây chẳng làm sao ở bên cạnh, cơ thể của anh ta đúng là khỏe mạnh hơn mình nhiều!

Uống viên thuốc, tôi hất chăn rồi ngồi trên ghế salon, nhớ đến đoạn ký ức của Liễu Tuệ, mãi một lúc sau vẫn không thể bình tĩnh lại được…

Dù đã biết hung thủ là ai, nhưng có nhiều chuyện vẫn làm tôi nghĩ mãi mà không thông, tại sao hắn lại muốn giết chết Liễu Tuệ? Tôi không tin hắn ta chỉ là một gã biến thái thích giết người mà không có bất kỳ động cơ nào.

Chú Lê thấy tôi ngồi im không nói gì, bèn bảo: “Cháu nói vài câu đi, cho dù không thể chấp nhận được nhưng nó cũng là sự thật, nói ra để chú cháu mình cùng phân tích xem tiếp theo nên làm gì?”

Tôi đưa tay xoa mạnh lên mặt để đầu óc tỉnh táo hơn. Vì phần lớn những ký ức đấy đều là những đoạn ngắn chợt lóe lên, nên tôi nghĩ nếu đêm nay mình không nói hết ra. Chỉ sợ đến sáng mai tỉnh dậy, tôi sẽ không còn phân rõ được đâu là sự thật, đâu là tưởng tượng nữa…

Liễu Tuệ là một cô bé vừa phản nghịch vừa bốc đồng, vì gia đình giàu có nên cuộc sống của cô bé luôn thuận buồm xuôi gió, dường như chưa bao giờ gặp phải khó khăn nào. Cha cô bé, James, vì chuyện làm ăn nên không mấy quan tâm đến cô. Thời điểm duy nhất ông ấy thể hiện tình yêu thương của cha là lúc Liễu Tuệ xin tiền.

Từ nhỏ Liễu Tuệ đã biết công việc làm ăn của James, mặc dù cô ấy không cảm thấy quá xấu hổ, nhưng cũng vì thế mà sống một cuộc sống lãng phí. Có lẽ biết đến sự xấu xí của thế giới này từ sớm, cho nên cô không hề cảm thấy hứng thú đối với đám con trai choai choai quanh mình. Mà ngược lại, cô bị cuốn hút bởi một gã đàn ông làm mình vừa yêu vừa hận - Tôn Đào.

Trong ký ức của Liễu Tuệ, dù Tôn Đào là cậu họ của mình, nhưng cô chẳng mấy quan tâm tới kiểu họ hàng xa tít như thế. Mà thái độ của Tôn Đào lại làm cô nghĩ mãi cũng không hiểu.

Tính cách của Liễu Tuệ từ nhỏ đã rất quái gở. Cô cực thích phong cách Gothic, nên lúc nào cũng ăn mặc theo kiểu không giống ai. Vì thế mà cô bị mẹ Liễu nói cho không ít lần, nhưng thích thì vẫn cứ thích thôi.

Vào sinh nhật 15 tuổi của Liễu Tuệ, Tôn Đào tặng mấy con búp bê quỷ theo phong cách Gothic khiến cô thích lắm, cũng từ đó trở đi cô bắt đầu cảm thấy ánh mắt Tôn Đào nhìn mình hơi khác lạ.

Liễu Tuệ rất giống mẹ, từ nhỏ đã có rất nhiều người theo đuổi, cho nên cô biết rõ ánh mắt đó là gì, mà cô cũng bị say đắm bởi loại khí chất u buồn bí ẩn của Tôn Đào.

Nhưng mối quan hệ của họ là cấm kỵ, không nói đến vấn đề chênh lệch tuổi tác, với thân phận cậu cháu thì làm sao có thể yêu nhau, như thế chẳng phải là loạn luân à?

Nhưng Liễu Tuệ bốc đồng chẳng quan tâm, cô càng thích làm

những chuyện sai trái, cảm thấy như thế mới ngầu! Nhưng thời gian dần trôi qua, cô phát hiện Tôn Đào có hứng thú với chuyện làm ăn của James, mấy lần bảo cô nghe lén cha nói chuyện điện thoại.

Nói đến đây, tôi không thể không kể ra chuyện làm ăn của James. Đây cũng là chuyện mà tôi hoàn toàn không ngờ tới, thì ra chuyện đầu tư sinh lời mà Liễu Như nói lại là buôn ma túy. Còn gã James này không phải chỉ là tên tay chân quèn, ông ta là một nhân vật quan trọng trong đường dây buôn bán ma túy ở Thụy Sĩ và Mexico.

Chuyện đã phát triển đến mức làm Liễu Tuệ cảm thấy sợ hãi, cô không biết mục đích Tôn Đào để mình nghe lén các cuộc điện thoại của cha là gì, nhưng vì thích anh ta nên cô không thể không làm những chuyện đó.

Chuyện phát triển đến mức Tôn Đào bảo Liễu Tuệ đi trộm hàng của cha mình, sau đó giấu trong khách sạn, một thời gian sau Tôn Đào sẽ đến lấy. Mấy lần trước đều chỉ trộm số lượng ít, vì số hàng qua tay James quá nhiều nên ông ta chưa phát giác ra việc này.

Nhưng ngay trước lúc Liễu Tuệ mất tích, cô đã trộm nguyên một bao hàng của James. Vì Tôn Đào nói rằng, lần này họ phải làm một món lớn, sau đó sẽ có tiền để đi đến bất cứ nơi đâu.

Liễu Tuệ bị tình yêu làm mờ mắt nên không hề nghi ngờ, cô đem giấu bao hàng trong bể nước trên tầng thượng của khách sạn. Khi cha cô biết mình đã bị mất hàng thì nổi trận lôi đình, lệnh cho đàn em lật tìm khắp khách sạn nhưng vẫn không tìm ra được.

Đêm đó, Liễu Tuệ và Tôn Đào gặp mặt, anh ta đưa Liễu Tuệ đến chỗ bể nước để lấy hàng. Lúc ấy Liễu Tuệ không muốn đi nên giả vờ tức giận chạy ra, hy vọng Tôn Đào sẽ đuổi theo mình. Đây cũng là nguyên nhân vì sao cô lại hành động quái dị như vậy trong

thang máy.

Đáng tiếc là Tôn Đào không hề đuổi theo cô, thế là Liễu Tuệ đành ra khỏi thang máy để đi tìm Tôn Đào, cuối cùng cô vẫn đồng ý lên tầng thượng lấy hàng. Trước khi lên, Tôn Đào còn bảo Liễu Tuệ không nên đi thang máy, vì sẽ bị James phát hiện.

Liễu Tuệ dùng chìa khóa Tôn Đào đưa nên dễ dàng mở cửa sân thượng, túi hàng kia bị Liễu Tuệ buộc vào một tảng đá và ném vào trong bể nước. Cái nắp của bể nước này rất nhỏ, chỉ có những đứa trẻ choai choai như Liễu Tuệ mới chui vừa. Liễu Tuệ bơi rất giỏi, chắc chắn cô có thể lặn xuống đáy bể rồi cầm bao hàng lên.

Nhưng khi Liễu Tuệ cầm bao hàng, chuẩn bị chui ra thì có một bàn tay thò xuống túm lấy bao hàng của cô. Lúc ấy Liễu Tuệ không suy nghĩ nhiều, bèn đưa hàng cho người kia, bởi vì cô nghĩ đó là tay của Tôn Đào.

CHƯƠNG

NGƯỜI KIA ĐÃ QUA ĐỜI

Nhưng khi Liễu Tuệ thò nửa đầu ra ngoài thì nhìn thấy, người đàn ông đó không phải là Tôn Đào. Khi cô vẫn còn đang sững sờ, không biết phải phản ứng thế nào, người kia lại đè mạnh đầu cô xuống bể nước, sau đó đóng nắp bể lại.

Liễu Tuệ bơi rất giỏi, nhưng biến cố đến quá bất ngờ khiến cô sợ hãi. Dù sao cô bé cũng chỉ mới 15 tuổi, nỗi sợ làm cô bị rối loạn, dù đã dùng hết sức nhưng vẫn không đẩy được nắp bể ra… Đến lúc chết đuối, cô vẫn không hiểu vì sao người kia lại phải giết mình?

Liễu Tuệ nhìn thấy rõ mặt của hung thủ nên tôi cũng có thể nhìn thấy… Vì sao lại là cậu ta? Cậu thanh niên tỏa sáng như ánh nắng vẫn hay xấu hổ, Ngụy Nhiêu! Tôi vẫn luôn cho rằng mình nhìn người rất chuẩn, nhưng lần này tôi đã nhìn nhầm Ngụy Nhiêu rồi.

Ánh mắt cậu ta khi đẩy Liễu Tuệ vào trong nước quá ác độc, cậu ta không hề do dự chặn mất đường sống của Liễu Tuệ, đẩy một cô bé mới 15 tuổi vào chỗ chết…

Tôi kể hết cho chú Lê và Đinh Nhất nghe, hai người họ đều im lặng không nói gì. Còn tôi thì mãi vẫn không thể bình tĩnh lại

được, có lẽ trong chuyện này có quá nhiều thông tin cần phải tiêu hóa, cho nên tôi vẫn chưa thể làm rõ được từng vấn đề.

“Nếu là Tôn Đào dẫn Liễu Tuệ đi lấy hàng, vậy tại sao Ngụy Nhiên lại xuất hiện ở trên tầng thượng?” Chú Lê nghi ngờ.

Đúng, đây cũng chính là điều mà trong lòng tôi muốn hỏi. Ngụy Nhiêu đã từng nói, Tôn Đào là em trai của giáo viên dạy cậu ta ở đại học, chính vì có mối quan hệ này mà cậu ta mới đến đây làm việc. Còn nữa, Tôn Đào để Liễu Tuệ trộm hàng của cha là để mình dùng, hay bán lấy tiền?

Nếu tự dùng, thì tôi không nhìn thấy điểm nào của Tôn Đào giống kẻ nghiện ngập. Còn nếu là vì tiền, Tôn Đào là em họ của Liễu Như, anh ta hoàn toàn có thể thông qua mối quan hệ gia đình, nhờ anh rể họ cho mình tham dự, cần gì phải lén lén lút lút như vậy? Nhất định là có chuyện mà chúng tôi không biết, hoặc cũng có thể nói là Liễu Tuệ không biết.

Thấy tôi không nói gì, chú Lê gõ cái tẩu làm ít tro rơi ra, chú nói: “Được rồi, chúng ta chỉ có nhiệm vụ tìm thi thể, mặc kệ có phá án được không thì dù sao cũng đã có manh mối vị trí thi thể rồi, ngày mai cứ nói cho Liễu Như biết đi.”

“Nói thẳng sao? Như thế có quá đột ngột không ạ?” Tôi lo lắng, hỏi.

Chú Lê nghĩ rồi nói: “Thế này đi, ngày mai chú sẽ bảo Liễu Như đọc ngày sinh tháng đẻ của Liễu Tuệ, sau đó tính cho con bé một quẻ, rồi nói ra vị trí của Liễu Tuệ.”

Tôi thở dài liên tục: “Bây giờ cũng chỉ có thể làm như thế…”

Sáng hôm sau, chú Lê y theo trước đó, nói với Liễu Như là mình cần ngày sinh tháng đẻ của cô bé, sau đó làm bộ như bốc cho Liễu Tuệ một quẻ, rồi nặng nề nói với Liễu Như: “Căn cứ vào quẻ tượng thì tuổi thọ của Liễu Tuệ đã hết, mà số mệnh của con bé là

chết trong nước.”

Liễu Như khóc lóc nói: “Vậy bây giờ thi thể của con bé đang ở đâu? Tôi muốn nhanh chóng tìm thấy nó…”

Chú Lê gật đầu rồi trấn an bà ấy: “Để tôi thử thông linh, hỏi xem bây giờ cô bé đang ở đâu…”

Tôi cười thầm, lão già lắm trò này thật đúng là biết tỏ vẻ nhỉ, còn thông linh nữa cơ? Nhưng ngoài mặt, tôi vẫn im lặng đứng sau lưng chú Lê, làm bộ rất tin tưởng vào năng lực của ông ấy.

Chú Lê lấy một lá bùa màu vàng, sau đó đâm một lỗ nhỏ trên tay Liễu Như, nhỏ một giọt máu của bà ấy lên lá bùa, rồi đốt bùa trên lửa, miệng lẩm bẩm mấy câu gì đó rồi cầm la bàn rời khỏi phòng, mọi người đều đi theo.

Chú Lê cầm la bàn đi tới cạnh thang máy, ấn nút mở cửa.

Lúc này Liễu Như bỗng hỏi tôi: “Chẳng lẽ Tuệ Nhi đang ở trong thang máy?”

Tôi nhìn bà ấy và làm động tác suỵt, sau đó ra hiệu mau đuổi theo. Thế là chúng tôi cùng vào thang máy, đi lên tầng cao nhất…

Cửa thông ra tầng thượng vẫn khóa chặt, chú Lê nặng nề nói với Liễu Như: “Tìm được người ở đây, Liễu Tuệ đang ở bên trong bể nước trên tầng thượng…”

Liễu Như nghe thế thì xỉu ngay tại chỗ, James vẫn giữ được bình tĩnh. Ông ta lấy điện thoại ra gọi cho quản lý Bạch của khách sạn, yêu cầu mở cửa sân thượng. Quản lý Bạch biết thân phận của James nên không dám thất lễ, ông ấy tự mang theo hai bảo vệ của khách sạn lên mở cửa, đồng thời theo chỉ thị của chú Lê mở nắp bể nước số 4 ra…

Cảnh sát đến rất nhanh, họ vớt được thi thể của Liễu Tuệ ở bể nước số 4. Nhiệt độ trong bể nước rất lạnh nên thi thể chưa có

dấu hiệu bị thối rửa, tôi có thể thấy hai mắt Liễu Tuệ vẫn còn trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Tôi nhìn mà lạnh cả tim, vừa cảm thấy đáng tiếc, một cô gái trẻ như vậy mà lại chết thảm bởi chính tình yêu của mình…

Lúc này Tôn Đào cũng chạy tới, khi nhìn thấy thi thể của Liễu Tuệ, tôi có thể thấy được sự bi thương trong mắt anh ta, người này đúng là làm tôi không thể nhìn thấu được.

Có lẽ vì bị tôi nhìn chằm chằm quá lâu, nên anh ta đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Tôi không né tránh, vẫn trừng trừng, muốn nhìn thấy sự hoảng hốt trong mắt anh ta. Thế nhưng… chỉ thấy sự tĩnh lặng trong đáy mắt, ngoài ra thì không còn gì khác.

Căn cứ vào phán đoán sơ bộ của cảnh sát, Liễu Tuệ bị ngâm nước quá lâu mà chết, nhưng cụ thể thì còn phải đợi nghiệm thi mới có kết quả chính xác. Đến lúc này nhiệm vụ của chúng tôi coi như đã hoàn toàn kết thúc.

Tính toán thời gian, còn mấy ngày đi chơi tự do nữa, Liễu Như trả thù lao cho chúng tôi xong, lại trả hết tiền phòng đến tận mấy ngày sau. Gương mặt bà tiều tụy, tôi có thể thấy được bà ấy rất yêu Liễu Tuệ, chỉ là muốn nói thì cũng không còn kịp nữa rồi.

Về sau Liễu Như và James rời khỏi khách sạn Snow Moutain, theo như lời họ nói, thì chắc trong khoảng thời gian ngắn sẽ không trở lại đây nữa. Khách sạn thay nước ở cái bể tìm thấy thi thể của Liễu Tuệ, sau đó mời bên bộ vệ sinh tới kiểm tra chất lượng, dụng ý là nguồn nước của họ đã đạt tiêu chuẩn an toàn vệ sinh.

Nhưng dù là thế, vẫn có khá nhiều khách trả phòng. Riêng chúng tôi thì không, dù sao tiền phòng cũng đã được trả hết rồi, ngu gì mà không ở!

Buổi tối, chúng tôi gặp Tôn Đào trong nhà ăn, anh ta không còn nhiệt tình như trước nữa, chỉ lễ phép gật đầu rồi đi ra.

Có người chỉ cần một ánh mắt cũng biết trong lòng đối phương nghĩ gì, lúc trước khi chạm mắt, có lẽ tôi không nhìn thấy rõ nội tâm của anh ta, nhưng chắc chắn anh ta biết tôi đang nghĩ gì…

Cái kiểu tránh né của anh ta khiến tôi phẫn nộ, tôi đứng dậy đuổi theo, Đinh Nhất muốn giữ lại nhưng chú Lê lắc đầu nói: "Để nó đi đi, không có gì nguy hiểm đâu, có một số việc nếu không cho nó làm rõ ràng, thì chắc cả đêm cũng không ngủ được."

Khi tôi đuổi kịp Tôn Đào, anh ta hơi sững lại, nhưng đã nở nụ cười như bình thường: "Cậu cần tôi hỗ trợ gì à? Anh Trương."

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta, cố gắng để giọng nói của mình nhẹ nhàng: "Anh có yêu cô ấy không?"

CHƯƠNG

TÌNH YÊU ĐAU ĐỚN

Trong nháy mắt, nụ cười trên gương mặt Tôn Đào biến mất. Khóe miệng anh ta cứng ngắc co giật, sau đó lại giả vờ cười nói với tôi: “Thật xin lỗi anh Trương, tôi không hiểu anh có ý gì.”

Tôi hừ lạnh: “Anh thật sự không hiểu sao? Hại chết một cô bé yêu mình say đắm, chẳng lẽ anh không thấy áy náy?”

Sắc mặt của Tôn Đào càng lúc càng khó coi, nhân viên đi lại gần đấy đều nhao nhao nhìn sang, nhưng vì chúng tôi nói tiếng nước ngoài nên chắc họ nghe cũng không hiểu.

Tôn Đào coi như bình tĩnh, anh ta đưa tay làm ra hiệu mời, sau đó đưa tôi đến quầy bar trong phòng ăn và gọi hai ly rượu nho. Tửu lượng của tôi rất kém nên không uống, anh ta uống một hơi cạn sạch ly của mình, sau đó cười nói: “Lúc chị họ mời các người tới, tôi cảm thấy rất buồn cười. Nhưng mà bây giờ tôi lại không cho là như vậy nữa! Anh… thật sự có thể nhìn thấy Liễu Tuệ à?”

“Có thể chứ, bây giờ cô ấy đang đứng phía sau anh đấy…” Tôi cố tình hù dọa.

Quả nhiên, cơ thể Tôn Đào cứng đờ, nhưng anh ta nhanh chóng bình tĩnh lại: “Vậy nhờ anh nói với cô ấy giúp, tôi xin lỗi…”

Nói câu này, tôi thấy hầu kết của Tôn Đào nuốt xuống, tôi có

thể cảm giác được anh ta đang nói thật lòng. Nhưng một câu xin lỗi thì có ích lợi gì? Đến bây giờ tôi vẫn còn không thể quên được vẻ mặt trước khi chết của Liễu Tuệ, cô ấy không tin Tôn Đào sẽ hại chết mình, nhưng lại bị sự thật phơi bày đánh bại.

Tôi thở dài: "Xin lỗi cũng chẳng có ích gì, anh nợ Liễu Tuệ một lời giải thích…"

Tôn Đào vỗ tay ra hiệu cho nhân viên quầy bar rót thêm rượu. Rượu được đổ đầy ly, anh ta uống một hơi cạn sạch, rồi đẩy ly rượu ra và nhìn tôi. Anh ta dùng giọng nói trầm thấp kể về những chuyện giấu kín trong nội tâm…

***

Tôi đã ở cùng chị họ từ nhỏ, có thể nói là thanh mai trúc mã. Tôi vốn cho rằng, dù chị ấy không thích tôi thì cũng sẽ tìm một người đàn ông tốt đáng tin cậy làm chồng. Nhưng không ngờ chị ấy lại tìm được gã James - trùm buôn thuốc phiện này!

Gã đưa chị họ luôn ở bên cạnh đi khiến tôi không yên lòng, nên tôi từ bỏ công việc trong nước để theo họ đến Thụy Sĩ. Những năm qua, tôi vẫn luôn âm thầm bảo vệ chị ấy, không hy vọng chị ấy sẽ can dự vào bất kỳ chuyện làm ăn nào của James.

Nhưng theo thời gian Liễu Tuệ lớn lên, tôi phát hiện mình lại dồn hết tình cảm dành cho chị sang con bé. Biết như vậy là không đúng, nhưng tôi không thể khống chế được mình, loại cảm giác này càng sâu sắc, thì tôi lại càng hận James.

Tôi biết cho dù là chị họ hay Liễu Tuệ, chỉ cần họ ở lại bên cạnh James, thì đó chính là tai họa ngầm rất lớn. Thế là tôi bắt đầu lên kế hoạch thu thập chứng cứ phạm tội của James. Lúc đó, tôi còn tìm một cậu du học sinh người Trung Quốc tên Ngụy Nhiêu.

Ngụy Nhiêu có người anh trai tên Ngụy Chính, là một cảnh sát ở đội phòng chống tội phạm ma túy. Trong một lần thi hành nhiệm

vụ, anh ta bị thuộc hạ của James bắn chết. Thế là tôi tìm cậu ta, hy vọng chúng tôi có thể bắt tay để James nhận hình phạt thích đáng.

Khách sạn này chính là địa điểm giao dịch của James, những mối làm ăn của gã ở Thụy Sĩ đều hoàn thành ở đây. Thế là tôi sắp xếp Ngụy Nhiêu làm nhân viên phục vụ, có thể dễ dàng giúp tôi lắp đặt một ít thiết bị nghe lén.

Về sau tôi phát hiện Liễu Tuệ ngày càng si mê mình, tôi lại càng hãm sâu vào thứ tình cảm này, không thể tự thoát ra được. Tôi nghĩ mình nên lợi dụng chút tình cảm đó, để cô ấy giúp tôi làm vài việc.

Hôm đó, lúc đầu tôi bảo Liễu Tuệ trộm một bọc hàng lớn, tốt nhất là gây nên nội đấu trong tổ chức của chúng. Vì số lượng hàng quá lớn nên không thể giấu trong khách sạn được, Ngụy Nhiêu đề nghị để Liễu Tuệ bọc gói hàng thật kỹ, sau đó ném vào bể nước trên tầng thượng.

Nhưng lúc ném gói hàng Liễu Tuệ bị trượt tay, nên làm đầu còn lại của dây thừng rơi luôn vào nước, nhất định phải có người lặn vào bể nước mới lấy gói hàng ra được. Nhưng lối vào của bể nước rất nhỏ, một người đàn ông trưởng thành vốn không thể chui vừa, cho nên chỉ có thể để Liễu Tuệ xuống dưới đó.

Lúc ấy Liễu Tuệ không đồng ý xuống bể, vì thế mà tôi và cô ấy còn cãi nhau một trận…

Nhưng cuối cùng cô ấy vẫn làm, mặc dù không tình nguyện.

Nhưng mà tôi thật sự không ngờ cô ấy sẽ chết trong bể nước! Đợi trong phòng rất lâu cũng không thấy cô ấy quay về, tôi gọi cho cô ấy nhưng cũng không được. Lúc ấy tôi có linh cảm rất xấu, sợ đã xảy ra chuyện. Mãi đến hôm sau, chị họ nói Liễu Tuệ đã mất tích, tôi mới biết có chuyện thật rồi.

***

Tôn Đào nói đến đây thì đau khổ nhắm mắt lại, một giọt nước mắt trào ra. Tuy tôi không biết đây có phải là nước mắt cá sấu không, nhưng ngay lúc này, tôi lại lựa chọn tin tưởng anh ta.

Tôi trầm giọng nói: “Cảnh sát không phát hiện ra túi hàng kia…”

Tôn Đào đột nhiên ngẩng đầu lên: “Không phải tôi lấy hàng đi! Tôi cũng không biết vì sao cô ấy lại chết đuối trong bể.”

Tôi cười lạnh: “Anh không biết? Chẳng lẽ anh không hề nghi ngờ ai sao?”

Tôn Đào giật nảy mình, anh ta biến sắc nói: “Cậu nói Ngụy Nhiêu?”

Tôi cầm ly rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ: “Đồng bọn của anh giết chết con gái kẻ thù chung của hai người, anh dám nói là mình không biết?”

“Tôi thật sự không biết!” Tôn Đào kích động.

Thấy tôi không tin, anh ta bổ sung: “Đúng, sau đó tôi có nghi ngờ Ngụy Nhiêu, nhưng tại sao cậu ta lại muốn giết Liễu Tuệ? Chúng tôi chỉ muốn để cha của cô ấy đền tội thôi, cô ấy vô tội mà?”

Nhìn gã đàn ông đang kích động, anh ta khác hẳn dáng vẻ thường ngày, nếu như tất cả chỉ là giả vờ thì đúng là nên đến Oscar nhận giải rồi.

Tôi thực sự không có tâm tư tiếp tục ở đây tranh luận nữa, mặc kệ có biết việc này hay không, thì Liễu Tuệ cũng đã chết vì anh ta.

Nghĩ tới đây, tôi nhìn thẳng vào anh ta, sau đó đẩy ly rượu ở trước mặt mình ra, đứng dậy và bỏ đi.

Quay trở lại chỗ của chú Lê và Đinh Nhất, thức ăn trên bàn

cũng đã nguội, nhưng dù có còn nóng thì tôi cũng không có tâm trạng để ăn.

Chú Lê thấy sắc mặt tôi không tốt thì hỏi: “Cậu ta nói gì?”

Tôi lắc đầu: “Anh ta nói mình không biết Liễu Tuệ sẽ chết, càng không biết là ai giết cô ấy.”

Chú Lê gật đầu: “Có lẽ cậu ta không biết thật, nhưng chú cảm giác hung thủ kia giết người không đơn giản chỉ vì muốn cướp gói ma túy.”

Thật ra tôi cũng nghĩ vậy, tôi không biết tại sao Ngụy Nhiêu lại muốn làm như thế, nhưng tôi không tin cậu ta giết người vì tiền. Mà ở tình huống đó, nếu muốn cướp hàng cũng không cần phải giết người, cậu ta chỉ cần nói với Liễu Tuệ là Tôn Đào bảo mình đến lấy hàng là được. Cho nên việc giết Liễu Tuệ nhất định là có nguyên nhân khác…

Hai ngày sau, chúng tôi nhận được điện thoại của hướng dẫn viên du lịch người Đài Loan, nói là buổi chiều sẽ tới đón, bên họ cũng đã mua vé máy bay chuyến muộn cho chúng tôi rồi. Tôi phàn nàn với chú Lê sao lại chọn được công ty du lịch khôn thế, nếu không sao họ lại đặt trước cho chúng tôi chuyến bay “đỏ mắt” này chứ?

CHƯƠNG

Về nhà ăn Tết

Trưa hôm đó, ba chúng tôi đứng chờ xe đến đón ở sảnh khách sạn. Chợt nhìn thấy cảnh sát áp giải Ngụy Nhiêu đi, tôi chạy tới hỏi cậu ta: “Vì sao cậu lại giết Liễu Tuệ?”

Ngụy Nhiêu nhìn tôi rồi cười, thản nhiên nói: “Vì tôi yêu Tôn Đào…”

Đến ngày thứ năm sau khi về nước, tôi đọc được tin tức về Thụy Điển trên mạng. Vụ án mạng chấn động Thụy Điển: “Cô gái mất tích, xác được tìm thấy trong bồn nước” cuối cùng cũng đã được phá. Tin tức làm người khác giật mình: Hung thủ chính là du học sinh người Trung Quốc. Sau khi thi thể của Liễu Tuệ bị phát hiện, hắn đã chủ động đầu thú với cảnh sát, thừa nhận là mình đã ra tay. Còn về động cơ gây án, hắn từ chối công khai.

Tình yêu có thể cứu vớt một người, nhưng cũng có thể hủy diệt người đó. Tôn Đào và Ngụy Nhiêu đều bị giam cầm trong cái gọi là “yêu”, không thể tự thoát ra được…

Sáng nay, tôi đến bệnh viện thăm Chiêu Tài, bác sĩ Triệu nói các chỉ số hồi phục rất tốt, nhưng chị vẫn chưa tỉnh lại. Tôi nhìn gương mặt bình tĩnh đang nằm trên giường bệnh, vờ tức giận nói: “Trương Chiêu Tài, sắp đến Tết rồi, chị không thể để em một mình

về nhà ăn Tết chứ?”

Nhưng vẫn không hề có phản ứng gì, xem ra Tết năm nay chị ấy vẫn không tỉnh lại được. Lúc này, chị hộ lý chăm sóc cho Chiêu Tài tới, nhìn thấy tôi, chị ấy cười: “Cậu Trương tới rồi à…”

Tôi vội xua tay: “Chị gọi em là Tiến Bảo được rồi, cái gì mà cậu Trương này cậu Trương nọ chứ, nghe không quen chút nào!”

Chị hộ lý cười gật đầu, sau đó nhúng khăn mặt vào chậu nước ấm rồi lau mặt, lau tay cho Chiêu Tài. Động tác rất nhẹ nhàng và chuyên nghiệp, có chị ấy chăm sóc cho Chiêu Tài, tôi cũng yên tâm hơn nhiều.

Sắp đến cuối năm rồi, tôi thật sự không mong mình sẽ phải về nhà ăn Tết một mình. Nhớ năm ngoái, chị em chúng tôi vẫn còn ở nhà ăn Tết vui vẻ cùng bố mẹ, nhưng năm nay đã trở nên như thế này…

Ngay lúc tôi còn đang thương cảm với viễn cảnh ăn Tết, thì nghe thấy chuông điện thoại reo lên, thì ra là chú họ gọi.

“Tiến Bảo à? Sắp đến Tết rồi, không về thăm chú với thím à?” Giọng của chú họ vang lên.

Lòng bỗng ấm áp, biết ý chú họ là muốn tôi đến nhà họ ăn Tết, thế là vui vẻ nói: “Vâng ạ! Cháu sắp về đây!”

Chú họ nghe thế thì cười giòn tan: “Được được, mau bắt xe về đi, thím nhớ cháu lắm đấy, còn đang chờ cháu về để mổ heo đây!”

Tôi nghe mà thấy khóe mắt ươn ướt, vội tìm cớ cúp máy. Tôi không muốn để chú họ nghe thấy mình đang khóc.

Vừa nghĩ tới việc qua nhà chú họ ăn Tết, tôi lại cảm thấy hơi không yên tâm về Chiêu Tài. Dù sao tình huống bây giờ của chị ấy cũng đang bất thường. Chị hộ lý như nhìn thấy tâm sự của tôi nên cười nói: “Cậu cứ yên tâm về nhà ăn Tết đi, chị của cậu đã có tôi

rồi mà? Tôi đảm bảo sẽ chăm sóc cho em ấy thật tốt!”

Tôi rút hai nghìn đồng nhét vào tay chị hộ lý: “Chị gái, coi như tiền làm thêm trong Tết, chị của em đành phải phiền chị rồi!”

Chị hộ lý từ chối nhưng bị tôi cứng rắn bắt nhận. Cuộc sống của họ cũng không dễ dàng, ăn Tết mà còn phải tới chăm sóc cho người thân của tôi, đưa tiền làm thêm giờ cũng là chuyện nên làm mà?

Sau khi về đến nhà, tôi nhanh chóng chuẩn bị mấy bộ quần áo, sau đó lên mạng đặt vé máy bay chuyến gần nhất. Nếu mà nghe lời chú họ ngồi xe lửa về, tốn thời gian thôi không nói, mà cũng chẳng còn vé nữa.

Tôi gọi báo cho chú Lê biết mình đến nhà chú họ ở Đông Bắc để ăn Tết. Chú ấy năm nay cũng định gọi tôi tới nhà ăn Tết, nhưng nếu tôi đã đến nhà chú họ thì chú yên tâm rồi.

Hôm sau, tôi yên vị trên máy bay bay thẳng đến Cáp Nhĩ Tân, sau đó lại bắt xe khách đi ngược lại, đến đêm mới đến được thôn của chú họ.

Trời ở Đông Bắc thường nhanh tối, chú họ sợ tôi không biết đường nên đã đứng chờ sẵn ở cửa thôn từ sớm. Vừa thấy, tôi đã vui mừng chạy tới, dùng một tay ôm chầm lấy chú. Nhiều năm không gặp, hai bên tóc mai của chú họ đã có tóc bạc, nhưng dáng người lại mập mạp hơn trước kia, xem ra mấy năm nay chú sống cũng khá tốt!

“Ai ui! Ôi! Nhẹ nhẹ thôi, cái cánh tay già này làm sao chịu được sức lực của cháu hả!” Chú họ kêu ầm lên.

Tôi cười hì hì buông ra và nói: “Chú mập lên nhiều đấy? Mấy năm nay thím làm đồ ăn cho chú ngon quá đúng không?”

Chú họ lôi tôi vừa đi vừa nói chuyện: “Đừng nói linh tinh nữa,

mau về nhà thôi, trời sắp tối lại còn lạnh thế này, ở ngoài nữa là chết cóng đấy! Thím của cháu đã làm xong cơm chờ ở nhà rồi!”

Tôi thầm reo hò, phải đến bảy tám năm rồi mới về lại, nơi này thay đổi khá nhiều! Tôi nhớ trước kia ở đây không có nhà gạch, hầu như đều là nhà đất nhỏ. Nhưng bây giờ đều là nhà gạch ngói mới, vừa nhìn đã biết đời sống được nâng cao.

Đi một lúc là về đến nhà, vừa bước vào sân tôi đã ngây người. Nhà của chú họ thay đổi nhiều quá, không ngờ đã lên thành “nhà hai tầng” rồi!

Tôi vào trong sân, thấy có bóng người quen thuộc mở cửa đi ra, tôi vui mừng kêu lên: “Thím!”

Thím họ vui vẻ vẫy tay với tôi: “Nhanh vào nhà nào, lạnh cóng hết rồi đúng không?”

Tôi lắc đầu: “Không ạ, cháu mặc dày như vậy, không lạnh đâu ạ, cháu bây giờ đâu còn yếu ớt như hồi còn bé nữa!”

Vừa vào nhà, tôi đã ngửi thấy mùi thơm của món dưa chua hầm miến, nước miếng ứa ra ào ào, đã bao nhiêu năm rồi mà hương vị vẫn như cũ.

Bài trí trong nhà chẳng khác gì những gia đình trong thành phố, xem ra mấy năm nay đời sống ở nông thôn khấm khá hơn rất nhiều rồi!

Thím họ thấy tôi còn đang nhìn quanh nhà thì thúc giục: “Cháu mau cởi áo khoác, rồi lên giường ngồi cho ấm lại đã… Thôn của chúng ta giờ cái gì cũng có, mỗi tội là chưa có tuyến xe nào vào đến đây, thành ra đi lại hơi bất tiện.”

Chú họ cười: “Được rồi, thế này cũng ổn lắm rồi, không có tuyến xe thì chúng ta có thể đi taxi mà, còn có cả xe đạp nữa!”

Tôi cũng cười hì hì: “Thím à, sao cháu thấy thím lại trẻ hơn mấy

năm trước nhỉ?”

Thím họ ngạc nhiên, sau đó ngượng ngùng nói: “Làm gì có? Mặt thím đầy nếp nhăn rồi đây này, làm sao mà trẻ hơn mấy năm trước được?”

Tôi nghiêm túc nói: “Hứ, cháu lừa thím làm gì? Cháu cảm giác khí sắc của thím tốt hơn nhiều!”

Chẳng có người phụ nữ nào không thích người khác khen mình trẻ cả, thím họ lập tức tươi như hoa. Lúc này, chú họ bê thức ăn từ bếp ra, nghe tôi nói thì chêm vào: “Mấy năm nay thím của cháu khỏe hơn trước kia nhiều lắm, cũng ăn được nên béo ra, cháu chắc là trông vẫn còn trẻ đấy chứ?”

“Thế ông không béo chắc, nhìn cái bụng của ông kìa, chẳng khác gì Nhị sư huynh!” Thím họ trừng mắt.

CHƯƠNG

Ngũ tệ tam khuyết*

** Năm nhược và ba thiếu.*

Chú họ nghe thím nói mình là Nhị sư huynh thì ngạc nhiên hỏi: "Nhị sư huynh là ai?"

Tôi nín cười đến nghẹn thở: "Là Trư Bát Giới ạ!"

Chú họ đặt bát dưa chua hầm miến xuống bàn rồi nói: "Thôi đi thôi đi, có bà mới là Trư Bát Giới ấy!"

Tôi nhìn một bàn toàn các món ăn Đông Bắc, bụng kêu ọc ọc đòi ăn. Đã bao nhiêu năm rồi không được ăn các món Đông Bắc chính tông, hôm nay nhất định phải bù một bữa cho thật đã mới được.

Chú họ nhắc lại câu mà năm đó chú từng nói: "Nào Tiến Bảo, ăn thoải mái vào nhé!"

Sau bữa ăn, tôi đỡ bụng nằm vật ra giường không muốn nhúc nhích. Lúc này trời đang có tuyết rơi, thím họ nhìn thời tiết rồi nói: "Tuyết rơi rồi, tuyết lành báo hiệu một năm được mùa!"

Tôi đi cả một ngày đường nên rất mệt, lại vừa ăn no căng bụng nên càng thêm uể oải. Thím họ đưa tôi đến căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ ở tầng hai để nghỉ ngơi.

Tôi nhìn sơ căn phòng, phát hiện là giường mới, chắc nghe nói tôi sẽ đến nên thím đi mua. Tôi không nói nhiều, cởi quần áo rồi

chui vào chăn, chăn bông mềm mềm đắp lên người quá thoải mái. Giờ mà có cho làm Hoàng đế thì tôi cũng không đổi!

Nằm trong ổ chăn thoải mái như vậy nhưng tôi vẫn không ngủ được, chỉ cần nhắm mắt là lại nghĩ đến bố mẹ mình. Thực ra tôi bị mất ngủ lâu rồi, từ sau khi bố mẹ xảy ra chuyện, vẫn chưa có đêm nào tôi được an giấc.

Không biết đã mơ màng được bao lâu, mãi cho đến khi tôi cảm thấy trên mặt ngứa ngáy mới tiện tay gạt ra, sau đó tiếp tục nhắm mắt trở mình.

Nhưng không ngờ một lát sau cảm giác ngứa ngáy lại xuất hiện, giống như có người đang cầm thứ gì đó cọ lên mặt mình? Phản ứng đầu tiên của tôi là nghĩ chú họ đang trêu, nên tôi lẩm bẩm: “Chú họ, đừng trêu cháu…”

“Cháu trai lớn, nhớ chú không?” Một giọng nói mát lạnh mang theo ý cười vang lên bên tai tôi.

Tôi giật mình bò dậy, đến khi nhìn thấy người trước mặt thì lại càng kinh hãi đến mức không thốt ra lời…

Trang Hà mặc đồ trắng đang ngồi ở đầu giường nhìn tôi, nở nụ cười như có như không!

“Anh, sao anh lại ở đây?” Tôi sợ hãi, nói.

Trang Hà mỉm cười: “Đừng sợ, hôm qua nghe chú cậu nói cậu sẽ tới đây, cho nên hôm nay tôi mới muốn tới thăm cậu trước khi năm mới đến, sau Tết tôi còn phải đi có việc!”

Bị một lão hồ ly đực quan tâm, tôi lại có cảm giác như mình đang ăn phải một con ruồi, vội vàng cảm ơn và xin miễn: “Cám ơn anh, hơn nửa đêm rồi còn đến thăm, nếu không phải tâm lý tôi vững thì chắc đã bị anh hù chết rồi!”

Ai ngờ Trang Hà lại cong miệng lên: “Không đâu, mạng cậu dai

lắm, chỉ có cậu khắc chết người ta chứ làm sao bị tôi hù chết được?”

Lòng tôi nặng lại: “Anh nói cái gì? Mệnh tôi sẽ khắc chết người khác?!”

Trang Hà tỏ vẻ như vừa lỡ lời, vội che miệng mình lại: “Ai, sao lại nói ra rồi, chú họ của cậu không cho tôi nói!”

Nhìn dáng vẻ không đứng đắn của Trang Hà, lòng tôi đầy hoài nghi, không biết thằng cha này nói thật hay giả…

“Làm sao? Cậu không tin à? Không tin cũng được, tôi chỉ có ý tốt muốn nhắc nhở cậu thôi. Muốn chị gái cậu tỉnh lại thì ít tới thăm đi, rồi sẽ có ngày cô bé tỉnh lại. Nếu không thì sớm muộn gì cô bé cũng đi theo cha mẹ cậu!” Trang Hà tỏ vẻ dữ tợn nói với tôi.

“Anh!” Tôi tức giận vì câu nói của anh ta, không thốt ra lời.

Trang Hà thấy tôi tức thật thì vuốt tóc tôi và nói: “Được rồi, được rồi, tôi không đùa với cậu đâu, có mấy lời chú họ cậu không đành lòng nói nên giờ tôi mới nói cho cậu biết. Mệnh của cậu có thân duyên rất cạn, cha mẹ cậu đến bây giờ mới xảy ra chuyện đã là có vận khí tốt rồi!”

Nghe Trang Hà nói thế, đầu óc tôi trống rỗng, chẳng lẽ thật sự bởi vì tôi nên bố mẹ mới chết thảm như thế?

Trang Hà thấy tôi ngây người mãi không nói gì, bèn tiếp tục: “Mệnh của cậu là ngũ tệ tam khuyết, năm đó mặc dù chú họ cậu đã nghịch thiên cải mệnh cho cậu, nhưng số cậu đã định là cả đời cô độc, không nhà không người thân.”

“Anh câm miệng!” Tôi không nhịn nổi nữa nên bùng nổ, mặc kệ thằng cha này có phải là lão hồ ly tinh già hay không, cứ xông tới cho anh ta một đấm đã. Không ngờ Trang Hà không thèm tránh né, cứ thế hứng trọn cú đấm này của tôi.

Nhưng khi tôi muốn vung cú thứ hai, thì cơ thể bỗng bị một lực rất mạnh đè xuống, khiến tôi không thể động đậy được…

Tôi ngẩng lên nhìn, thì ra là Trang Hà đang nằm đè lên người mình. Tôi tức giận trừng mắt, vừa đá đấm, vừa mắng: “Cái con hồ ly tinh chết tiệt này, cút xuống, ông muốn làm thịt mi, muốn làm thịt mi!!”

Nhưng thằng cha này cao hơn tôi cả nửa cái đầu, nên tôi không đẩy anh ta ra được. Đẩy được một lúc thì cả người mệt nhoài, xụi lơ trên giường…

“Sao thế? Không đá đấm lung tung nữa à? Thế thì cậu ngủ một giấc đi nhé!” Trang Hà vừa dứt lời, tôi cảm thấy người nhẹ bẫng, sức nặng vừa rồi ép trên người đã hoàn toàn biến mất.

Tôi giận dữ ngồi dậy nhìn chung quanh một hồi, phát hiện trong phòng làm gì còn bóng dáng Trang Hà nữa?

Bị anh ta làm cho tức giận như vậy, trong đầu tôi gào thét, cơ thể lại mệt mỏi đến nhấc tay cũng không nổi, chẳng bao lâu lại thiếp đi mất.

Tôi ngủ giấc này rất ngon, mãi đến khi thím gọi xuống ăn cơm thì mới tỉnh… Có lẽ đã quá lâu không được ngủ đã đời, nên tôi có cảm giác không muốn ra khỏi chăn.

Nhưng vào lúc này, cái bụng của tôi lại réo inh ỏi. Nghĩ tới thức ăn thím họ làm rất ngon, nên tôi đành cắn răng bò xuống giường. Lúc xuống lầu đã thấy chú đang ngồi trên bàn cơm chờ.

Cái mặt mo của tôi đỏ ửng, ngượng ngùng nói: “Đêm qua cháu ngủ không ngon, nên buổi sáng không dậy được.”

Chú họ cười ầm lên: “Thế ăn xong lại lên ngủ tiếp, cháu cứ yên tâm, ở trong nhà chú thích làm gì thì làm, cháu vui là được!”

Tôi buồn cười, lại còn thích làm gì thì làm, tôi đâu còn là đứa

trẻ năm đó nữa? Có thể làm gì? Chẳng nhẽ lại trèo cây bắt chim, xuống đấy trộm gà à!

Lúc này, thím họ bê một bát bánh bao to nóng hôi hổi lên, sau đó thím múc cho hai chúng tôi thêm một bát cháo nữa. Tôi cắn một miếng bánh bao, trời ạ, nhân bên trong lại là món thịt ngâm dưa chua!

Thế là tôi cứ thế ăn một miếng bánh bao lại húp một thìa cháo, ăn nhanh đến mức răng hàm cũng sắp rơi ra ngoài! Tôi thầm cảm thán không ngớt, ở bên cạnh người thân vẫn là tốt nhất!

Ăn cơm xong, chú họ lôi chiếc xe ba bánh chạy bằng điện vừa mua năm ngoái ra, rồi kéo tôi cùng sang thôn bên cạnh đi chợ phiên. Nghe nói phiên chợ này chỉ có ở trước thềm năm mới. Xe ba bánh điện được chú chụp thêm một tấm bạt ở trên, vừa chống mưa vừa giữ ấm được, chúng tôi ngồi ở trong cũng không thấy lạnh.

Đi trên đường, tôi nhìn những người tới người lui nhộn nhịp ở chợ, đột nhiên hỏi chú họ một vấn đề: “Chú à, mệnh của cháu là ngũ tệ tam khuyết ạ?”

CHƯƠNG

XÁC NGƯỜI PHỤ NỮ

Chú họ bị tôi làm cho kinh hãi đến mức phanh kít lại dừng ngay bên đường, chú giật mình hỏi: “Cháu nghe ai nói vậy?”

Tôi nhún vai: “Một người bạn cũ của chú…”

Mặt chú họ đầy vẻ nghi ngờ: “Người bạn cũ của chú? Ai vậy?”

Tôi nhìn biểu hiện của chú họ không giống giả vờ, bèn nói: “Chú còn nhớ cái con Hỏa Hồ Ly mà năm đó chú đã thả đi chứ?”

Chú họ dùng ánh mắt quái lạ nhìn tôi: “Nhớ, nó làm sao?”

“Về sau chú có gặp lại nó không?” Tôi hỏi.

Chú họ lắc đầu: “Đương nhiên không, thứ kia cứ gặp người là chạy, nó đã bị sập bẫy một lần thì làm sao còn có thể dễ dàng tiếp cận con người được?”

Tôi cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, rõ ràng Trang Hà nói là anh ta quen chú họ. Nhưng sao tôi hỏi thì chú lại nói là chưa từng nhìn thấy anh ta?

Chú họ thấy vẻ mặt tôi rất kỳ lạ thì nghiêm túc hỏi: “Tiến Bảo, sao cháu lại hỏi thế?”

Tôi do dự một chút rồi ngẩng đầu hỏi chú: “Cái gì là ngũ tệ tam khuyết ạ? Có phải cháu có mệnh ngũ tệ tam khuyết không?”

Chú khẽ thở dài rồi nói: “Ngũ tệ là: quan, quả, cô, độc, tàn. Tam khuyết là: tiền, mệnh, quyền*.”

*Xưa nay người đoán mệnh phong thủy thường đoán mệnh ngũ tệ tam khuyết. Năm tệ hại: không vợ hoặc mất vợ, nữ mất chồng thủ tiết, khắc cha mẹ, không con nối dõi, thân tàn tật. Ba khuyết là: không tiền, không thọ, không quyền.

Tôi thấy cũng quá thảm rồi, trên đời này làm gì có ai thảm như thế này chứ? Sao mình lại xui xẻo vậy?

Chú họ thấy mặt tôi lúc xanh lúc trắng thì vỗ vai nói: “Lúc đầu chú cũng không muốn nói cho cháu biết, vì lúc đó cháu còn bé, khi đến lúc chú sẽ nói sau. Sau đó chú bàn bạc cùng với bố mẹ cháu, họ cũng không muốn nói cho cháu biết, cuối cùng chú nghĩ cách sửa lại mệnh cho cháu.”

Tôi vội hỏi: “Sửa lại? Vậy bây giờ mệnh cháu là gì?”

Chú họ cười: “Trong ngũ tệ chú trừ đi tàn, tam khuyết thì bù đắp vào phần thiếu mệnh và thiếu tiền…”

Nhìn chú họ nói nhẹ nhàng như vậy, tôi bỗng có cảm giác không thật, đấy là mệnh mà? Có thể đổi được như vậy sao?

Tôi thấy quá khó tin nên nói: “Làm sao để đổi ạ? Chú nói cho cháu biết chút đi.”

“Sao nói cho cháu biết được? Đây chính là tuyệt kỹ độc môn đấy, đợi khi nào sắp chết chú sẽ truyền lại cho cháu!” Chú họ trợn mắt nhìn tôi.

Tôi biết chú họ đang muốn bỏ qua đề tài này, ông ấy đã không muốn nói thì dù có hỏi nhiều cũng vô dụng. Nhưng nó lại trở thành khúc mắc trong lòng, khiến tôi mơ hồ cảm thấy việc này không hề đơn giản như chú nói…

Đến chợ phiên, tôi bị cảnh tượng đông nghìn nghịt trước mặt

dọa hết hồn. Cứ tưởng rằng nó chỉ là một phiên chợ nhỏ, không ngờ lại lớn như thế này. Nghe chú họ nói phiên chợ này đã có từ hồi trước giải phóng và vẫn được duy trì cho đến ngày hôm nay, đây là phiên chợ rất nổi tiếng ở vùng Đông Bắc.

Chú họ biết tôi ham ăn, nên mua một ít lê đông lạnh và quả hồng mà bọn trẻ con thích. Tuy đã không còn là con nít, nhưng dù sao cũng chẳng mấy khi được ăn thứ này, nên tôi cũng muốn thử một ít.

Có lẽ đã quá nhiều năm không đến Đông Bắc, nên tôi nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ. Hơn nữa có rất nhiều thứ ở đây, tôi cứ ngỡ như mình là bà già lần đầu bước vào vườn thiên nhiên quốc gia vậy.

Lúc này chú họ gặp được người quen tới chào hỏi, người kia tò mò không biết chú họ định mua hàng Tết năm nay như thế nào?

Chú họ tươi cười vỗ vào tôi đang đứng phía sau, nói: “Chẳng mấy khi cháu tôi về ăn Tết, năm nay phải mua nhiều một chút!”

Nhà chú họ không có con, nên vẫn luôn coi tôi như con trai mình. Nghe lời ông ấy nói như vậy, tôi bỗng thấy ấm lòng.

Buổi trưa qua rất nhanh, chúng tôi mua được mấy con gà đất, còn mua được một con cá hồi rất lớn! Khi còn bé ăn cá thường không nhẫn nên tôi hay bị hóc xương, về sau đến nhà chú họ, thím biết kiểu ăn cá của tôi nên thường mua loại cá hồi ít xương này ăn.

Lúc đi về trở trời, gió Tây Bắc nổi lên lạnh thấu xương, nhưng tôi không hề cảm thấy lạnh, vẫn vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ cùng chú…

Ai ngờ khi xe đi qua một sân nhà, tim tôi hơi giật lên, tôi vội bảo chú họ dừng lại.

Chú họ thấy sắc mặt tôi không tốt, bèn dừng xe lại, quan tâm hỏi: "Sao thế? Không khỏe ở đâu à?"

Tôi lắc đầu, sau đó khẽ nói: "Nhà này của ai vậy ạ? Trong sân có chôn người chết!"

Sắc mặt chú họ thay đổi, chú nhìn quanh, phát hiện không có ai mới nói nhỏ với tôi: "Cháu cũng nhìn ra hả? Có phải là người phụ nữ không?"

Tôi gật đầu: "Vâng, là nữ, hình như hơn 30 tuổi? Cô ấy để..." Tôi còn chưa nói hết lời đã bị chú họ cắt ngang.

"Về nhà rồi nói sau!" Chú họ nói xong thì khởi động xe, tiếp tục lái về nhà.

Về đến nhà, thím đang làm bánh nhân đậu, thấy chúng tôi trở về, thím cười hỏi tôi: "Thế nào, đi chợ náo nhiệt chứ hả?"

"Rất náo nhiệt ạ! Còn nhiều người hơn siêu thị trong thành phố lúc trước Tết ấy. Đồ cũng nhiều, cái gì cũng có!" Tôi khoa trương nói.

Tôi giúp chú họ để đồ Tết vào trong sân, sau đó theo chân ông ấy vào phòng. Chú họ để tôi chui vào giường làm ấm người một chút, xua đi cái lạnh dưới chân. Tôi vừa mới trèo lên giường thì thấy chú móc ở bên trong bếp lò ra mấy thứ.

"Chú, chú tìm cái gì ở trong lò vậy ạ?" Tôi tò mò hỏi.

Chú họ cười thần bí nói: "Một lúc nữa cháu sẽ biết."

Chỉ một lát sau, chú họ đã lôi mấy thứ đen sì trong lò ra rồi để lên mặt bàn, thì ra là khoai lang nướng. Tôi vội cầm một củ định lột vỏ ăn.

Ngờ đâu vì mới được lấy ra từ trong lò nên khoai nóng bỏng tay, tôi vừa mới cầm lên đã phải buông xuống!

Chú họ thấy tôi bị bỏng thì nói: "Cẩn thận một chút, đừng để bị

bỏng chứ, gấp cái gì? Chờ chú lấy cho cháu đôi găng rồi hẵng lột vỏ khoai!”

Tôi vừa ăn khoai lang nướng vừa hỏi chú: “Vừa rồi ở nhà kia có chuyện gì vậy ạ? Người phụ nữ được chôn trong vườn là ai? Cháu thấy cô ấy chết không được bình thường.”

Chú họ nhỏ giọng nói với tôi: “Thực ra chú đã nhìn ra từ sớm rồi, nhưng vẫn không nói gì. Có một số việc không phải cháu cứ thấy rồi là nói rõ ra được, tiết lộ quá nhiều thiên cơ sẽ bị đoản mệnh!”

Tôi ảm đạm nói: “Có phải giống như cháu không ạ?”

Chú họ tôi lại lắc đầu, nói: “Không phải, cháu là do trời sinh! Cho nên đời này dù cháu có tiết lộ thiên cơ hay không thì đều là mệnh này cả!”

Tôi cắn phập một miếng khoai nướng, thầm nghĩ: Mẹ nó chứ, tôi đắc tội với ông trời khi nào vậy? Ngay từ đầu đã muốn chơi tôi rồi? Dù chú họ không chịu nói cách để giúp tôi đổi mệnh, nhưng bất an trong lòng lại ngày càng mãnh liệt, tốt nhất là đừng để bị tôi đoán trúng…

“Vậy chuyện của người phụ nữ kia, chú biết bao lâu rồi?” Tôi tò mò hỏi.

Chú họ đốt điếu thuốc, hút một hơi rồi mới chậm rãi kể cho tôi nghe về chuyện nhà đó.

Gia đình kia họ Ngô, lão Ngô Tứ Đại trong nhà đấy là trưởng thôn tiền nhiệm, về sau vì sức khỏe không tốt nên Ngô Tứ Đại rút lui, để cho cháu ruột là Ngô Ái Đảng lên thay thế.

CHƯƠNG

CON GÁI NHÀ HỌ NGÔ

Hai năm trước, Ngô Tứ Đại tìm đến chú họ để tính một quẻ, khi nào thì con gái họ đi làm công bên ngoài có thể về nhà. Cô ấy đã đi bốn, năm năm nay, ngay cả một tin tức cũng không có.

Chú họ thấy là lão trưởng thôn tới nên không tiện từ chối, đành giúp đỡ tính cho một quẻ. Không tính thì không sao, tính ra mới biết, thì ra cô con gái nhà họ Ngô đã hết thọ mệnh từ lâu. Nhưng chú họ thấy tình hình hiện tại của lão Ngô nên không thể nói thẳng, đành phải nói khoảng cách quá xa nên không tính ra được.

Mặc dù chú họ của tôi tính ra được con gái nhà họ Ngô đã chết, nhưng lại không biết cô ấy chết như thế nào, chết ở đâu. Nếu cứ tùy tiện nói ra thì nhà họ Ngô biết đi đâu mà tìm? Trước đấy vì chuyện em của thím, cho nên chú họ tôi không muốn xen vào những chuyện như vậy nữa.

Ai ngờ chuyện này qua không lâu, trong thôn bắt đầu quy hoạch sửa chữa nhà ở, làm xáo trộn vị trí nhà ở. Sau đó thống nhất quy hoạch thành một khu, còn các chỗ đất khác thì dùng vào việc khác.

Đây vốn là chuyện tốt, không ít người muốn phá nhà cũng chỉ vì muốn đổi sang một căn nhà mới tốt hơn. Nhưng chỉ có mình nhà của trưởng thôn Ngô Ái Đảng là không đổi, như ông ta nói thì cứ

để mọi người xây dựng xong hết đi, nhà của ông ta hãy bàn sau.

Bởi vì nhà của ông ta vừa vặn nằm trong vùng được quy hoạch, chẳng cần phải động tới nên mọi người cũng không quá để ý. Con người ấy mà, chỉ cần nhà của trưởng thôn không tốt hơn mình, thì họ cũng chẳng quan tâm xem anh có phá đi hay không đâu.

Tuy người khác không nhìn ra uẩn khúc, nhưng chú họ tôi đã sớm nhận ra, trưởng thôn Ngô Ái Đảng này có vấn đề! Hoặc là nói, nhà ông ta có vấn đề.

Về sau Ngô Ái Đảng lại tìm lý do, nói phải chia cho con mình một mảnh đất ở đầu phía Nam của thôn. Nhà họ xây một căn ở đó, trên danh nghĩa là làm cho con, nhưng cả nhà ông ta đều qua đấy ở. Mà cái nhà lúc trước thì để không, người nhà họ Ngô không ở trong căn nhà đấy nữa.

Trước đó căn nhà nào cũng cũ kĩ nên nhìn không ra, bây giờ ai cũng ở trong nhà mới, chỉ có căn nhà kia của họ Ngô là nhà cũ, nên mỗi khi chú họ đi qua căn nhà đó, đều luôn cảm thấy có một luồng âm khí rất nặng…

Thời gian trôi qua, cạnh căn nhà kia cũng không mọc nổi cỏ!

Tôi líu lưỡi nói: “Nghiêm trọng như vậy ạ? Cái âm khí đấy là gì?”

Chú họ vỗ tro trên tay: “Chắc là thi khí trong mắt cháu!”

Tôi vẫn mờ mịt: “Trong mắt cháu không thấy thi khí nào hết, cháu chỉ cảm nhận được ký ức của thi thể khi còn sống thôi…”

Chú họ bèn hỏi tôi: “Thế cháu nói con gái nhà họ Ngô chết như thế nào.”

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Cháu chỉ mới đi qua căn nhà kia, làm sao cảm thụ được nhiều như vậy. Nhưng cháu dám chắc không phải là kiểu chết bình thường, vì cô ấy bị một gã đàn ông

hạ độc chết!”

“Thật à?” Chú vừa ăn vừa nói.

“Chắc chắn! Tuyệt đối không sai được!” Tôi nói như đóng đinh.

Chú họ im lặng một hồi lại hỏi: “Vậy cháu có thể nhận ra dáng dấp của kẻ đã giết chết cô ấy không?”

“Làm sao được ạ? Vừa rồi chỉ đi lướt qua, trừ phi lại gần hơn nữa để cháu cảm giác thêm.” Tôi ăn ngay nói thật.

Chú họ gật đầu: “Được rồi, việc này cũng không tới phiên chúng ta quản, khi đến lúc thì ắt sẽ có người xử lý gã!”

“Thật ra hung thủ chắc chẳng phải ai ngoài chủ nhân của căn nhà kia, Ngô Ái Đảng. Nếu không thì sao gã lại không tiếp tục ở trong nhà mình chứ? Không phải sợ thi thể ở trong sân sẽ bị người ta lật ra à?” Tôi nói một cách chắn chắn.

Nhưng chú họ lại nói: “Cũng chưa chắc, tóm lại giờ hai chúng ta đừng để ý đến chuyện này nữa!”

Hôm sau, nhà chú họ mổ heo, có mấy người trong thôn đến giúp, ngoài sân rất náo nhiệt. Tôi không giúp được gì nên chỉ đứng từ xa xem mọi người làm, đúng lúc ấy, có một người đàn ông chắp tay sau lưng đi đến.

Dù ngoài miệng tôi nói là không nhớ rõ kẻ đã giết cô con gái nhà họ Ngô, nhưng khi người đàn ông kia bước vào, tôi vẫn nhận ra được.

Tôi hỏi khẽ thím họ đang ở bên cạnh: “Thím ơi, cái ông đang chắp tay sau lưng kia là ai vậy?”

Thím họ tôi nheo mắt nhìn trong sân: “A, đó chẳng phải là thôn trưởng Ngô Ái Đảng à! Lão này thính mũi thật đấy, không phải là nghe mùi nên đến xin chén rượu đấy chứ?”

“Ông trưởng thôn này có quan hệ kém như vậy ạ?” Tôi thấy lạ.

Thím họ bĩu môi: "Hắn làm sao mà tốt như lão Ngô chú mình được, mà mấy năm nay không hiểu sao thím luôn cảm thấy thằng cha này là lạ, gặp là khó chịu."

Tôi nhìn cái bản mặt gian của tên Ngô Ái Đảng, cô con gái nhà họ Ngô kia chẳng phải chị họ thì cũng là em họ gã, có chuyện gì mà gã lại hạ sát thủ như vậy?

Lúc này heo trong sân cũng sắp được làm xong, người chú họ tôi mời tới là lão Lưu cùng thôn, là dân mổ heo chuyên nghiệp. Ông ấy cầm con dao róc xương, chỉ đi vài đường đã tách được cái đầu heo ra. Có câu đầu bếp róc thịt trâu, hôm nay tôi đã được tận mắt nhìn thấy đầu bếp róc thịt heo.

Đúng như những gì thím họ nói, thôn trưởng Ngô da mặt cực dày kia cũng ở lại, cùng ăn cơm trưa với nhà chúng tôi và mấy người đến giúp mổ heo. Chú họ là người hiểu chuyện, cũng không muốn đắc tội với loại tiểu nhân này nên vừa cười nói vừa tiếp hắn.

Ngờ đâu cơm mới ăn được một nửa thì thấy một người phụ nữ ôm đứa trẻ đến, vội chạy vào trong sân. Giữa mùa đông mà ngay cả áo khoác ngoài cũng không kịp mặc.

Thím họ vừa cắt xong miếng dồi lợn, ngẩng đầu lên thì thấy người phụ nữ kia: "Lưu Phương, cháu làm sao mà chạy ra ngoài cũng không mặc áo bông thế? Đứa nhỏ này làm sao thế?"

Người phụ nữ tên Lưu Phương kia khóc lóc, nói: "Chú đâu rồi ạ? Có ở nhà không, Tiểu Tuyết nhà cháu không biết bị làm sao, vừa mới về đã ngã lăn ra bất tỉnh, cháu gọi thế nào cũng không dậy."

Thím họ đặt con dao xuống, sau đó lau sạch mỡ trên tay rồi mở mí mắt của Tiểu Tuyết ra nhìn thử, sau đó nói với người phụ nữ kia: "Bố chồng cháu cũng đang ở trong nhà đấy, mau ôm Tiểu

Tuyết vào đi!”

Trong nhà, mấy chú bác đang uống rượu vui vẻ thì đột nhiên thấy Lưu Phương ôm đứa trẻ đi vào, thấy dáng vẻ của đứa trẻ cũng giật nảy mình.

Ngô Ái Đảng đang uống vui vẻ thì thấy con dâu mình tới, gã mất hứng nói: “Sao con lại đến đây? Trưa bố không về nhà ăn cơm đâu!”

Lưu Phương chẳng thèm nhìn bố chồng mà nói luôn với chú họ: “Chú! Chú xem Tiểu Tuyết hộ cháu, con bé bị làm sao thế ạ!”

Chú họ nghe thế thì vội xuống giường, bảo Lưu Phương đặt Tiểu Tuyết nằm yên rồi mở mí mắt ra nhìn, ông biến sắc nói: “Hôm nay Tiểu Tuyết đi đâu chơi vậy?”

Lưu Phương gấp đến phát khóc: “Cháu không biết ạ! Con bé ngày nào mà chẳng cùng đám trẻ con trong thôn chạy đi chơi lung tung. Bình thường chẳng sao cả, hôm nay sau khi trở về cháu cứ thấy nó là lạ, nói chuyện cũng không đáp lại, hỏi có đói bụng không cũng chẳng thèm phản ứng. Lúc đầu cháu còn tưởng nó chơi về mệt quá cơ. Nhưng khi cháu vừa quay người lại, thì nó bỗng ngã vật ra đất!”

CHƯƠNG

CHIẾC KẸP TÓC RỈ

Lúc này Ngô Ái Đảng đã hơi tỉnh rượu, gã thấy mặt cháu gái trắng bệch, hai mắt con bé nhắm nghiền, gã sợ đến mức không nói được câu gì.

Chú họ tôi thấy gã sợ hãi liền cáu kỉnh nói: "Ông mau đi tìm mấy đứa trẻ sáng nay chơi với Tiểu Tuyết đến đây cho tôi, nhanh lên!"

Ngô Ái Đảng nghe thế mới lục tục xuống giường, đi giày và chạy ra ngoài…

Chẳng bao lâu sau, mấy đứa trẻ hay cùng chơi với Tiểu Tuyết được Ngô Ái Đảng kéo đến sân của nhà chú tôi. Cả đám trưng ra vẻ mặt hối lỗi, chắc là đã bị Ngô Ái Đảng mắng cho một trận rồi.

Chú họ tức lộn ruột, trừng mắt với Ngô Ái Đảng, đúng là cái đồ vô dụng chẳng làm được gì! Ông ta hù chúng như thế thì còn đứa nào dám nói thật nữa chứ!

Lúc này thím họ tôi mới từ ngoài thò đầu vào, cầm mấy quả hồng lạnh đến, sau đó cười với mấy đứa trẻ con: "Nào nào nào, đừng buồn nữa, đây là hồng lạnh vừa chín đấy, ai muốn ăn nào?"

Sự chú ý của mấy đứa trẻ đều bị hấp dẫn đi, cả đám đều giơ bàn tay nhỏ ra nói mình muốn ăn! Thím họ tôi nhanh chóng phát

cho mỗi đứa một quả, để chúng ăn trước.

Chú họ thừa dịp bọn trẻ đang ăn, nhẹ giọng hỏi: “Sáng nay các cháu với Tiểu Tuyết đến chỗ nào chơi vậy?”

Một thằng bé hơi lớn vừa ăn vừa nói: “Nó bảo trong sân nhà cũ của nó có chôn báu vật, kêu chúng cháu đi tìm báu vật cùng! Bình thường chúng cháu cũng chả thích chơi với nó đâu, nếu không phải hôm nay nó cầu xin dữ quá thì chúng cháu cũng chẳng thèm đi!”

Quả nhiên, lòng chú họ trầm xuống, xem ra những đứa trẻ này đã gặp phải thứ không sạch sẽ ở sân nhà cũ của nhà họ Ngô rồi! Chú họ hỏi tiếp: “Vậy các cháu có tìm thấy vật báu gì không?”

Thằng bé kia tức giận: “Có tìm được cái gì đâu ạ, trong sân toàn là tuyết, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, còn hại giầy cháu dính đầy tuyết, đến giờ nó vẫn còn ẩm ướt đây này!”

Ai ngờ một cô bé khác ít tuổi hơn lại nói: “Không phải, Tiểu Tuyết tìm được một bảo bối, chỉ là anh không thích thôi!”

Thằng bé kia bĩu môi nói: “Đấy mà là bảo bối cái gì, chỉ là một cái kẹp tóc bị hư của con gái, cũng bị rỉ hết rồi!”

Mặt Ngô Ái Đảng xanh mét, đi tới truy hỏi: “Là kiểu kẹp tóc như thế nào?”

Cô bé nghĩ một lúc rồi nói: “Là một cái kẹp tóc có con bướm màu xanh.”

Chú họ tôi vội vàng nói với Lưu Phương: “Mau tìm xem trên người Tiểu Tuyết có thứ đấy không.”

Lưu Phương vội vội vàng vàng tìm trên người Tiểu Tuyết một lúc nhưng vẫn không tìm thấy đâu, cô ấy quay lại khóc lóc: “Chú, không có cái gì hết ạ.”

Chú họ nhanh chóng đi đến bên giường, nhìn Tiểu Tuyết đang

nhắm nghiền mắt. Chú phát hiện ngoài đôi mắt ra, thì hai tay của cô bé cũng nắm rất chặt. Chú họ cậy tay của cô bé, phát hiện nó đang nắm một cái kẹp tóc rỉ sét…

Ngô Ái Đảng đứng gần đó, vừa thấy cái kẹp tóc thì bị dọa đến mức ngã ngồi xuống đất! Chú họ nhăn nhó, hình như chú nhận ra lai lịch của nó, nhưng lại không biết phải làm thế nào mới tốt.

Lưu Phương ở bên cạnh nóng lòng hỏi: "Chú, Tiểu Tuyết bị làm sao vậy ạ? Có phải nó gặp phải thứ gì không?"

Chú gật đầu: "Đúng là có thứ quấy phá, nhưng thứ này có thù quá lớn với nhà cháu, chú cũng không biết phải làm thế nào để phá giải…"

Lưu Phương khóc lóc: "Tiểu Tuyết chỉ là một đứa nhỏ, nó có thể gây thù gì chứ? Chắc chắn là người lớn gây nghiệt. Chú, chú mau cứu Tiểu Tuyết đi, cháu van chú!" Nói rồi, cô ấy quỳ xuống.

Thím tôi đứng bên cạnh ngăn lại: "Phương Nhi, cháu làm gì thế? Nếu chú có cách chẳng lẽ lại không cứu à? Cháu mau đứng lên đi, bố chồng cháu còn đang ở đây đấy!"

Không ngờ Lưu Phương lại xì một tiếng khinh miệt: "Nếu không phải già tạo nghiệt thì Tiểu Tuyết của cháu sao phải chịu tội như thế này chứ? Cháu đúng là xui xẻo tám kiếp mới có một nhà chồng như thế!"

Mấy người đến giúp đỡ đều đứng ngồi không yên, chẳng ai muốn ăn cơm nữa mà đứng dậy ra về hết. Mấy đứa trẻ cũng không muốn ở lại đây, nên cầm theo hồng lạnh chạy mất.

Còn lại Ngô Ái Đảng, mặt ông ta lúc xanh lúc trắng, đến rắm cũng không dám thả.

Bỗng chú họ kéo đồ tể Lưu đang đi lại, bảo ông ấy ở lại một lúc. Chú nói lát nữa chắc sẽ có việc cần nhờ ông ấy giúp đỡ… Dù

không biết chú tôi muốn làm gì, nhưng ông ấy là người thành thật, vừa nghe thấy chú tôi có việc cần giúp, nên cũng ở lại.

Chú nhìn đứa trẻ mà thở dài liên tục: “Em gái, người lớn có thù gì thì cũng không liên quan đến trẻ nhỏ, em làm như vậy với đứa bé thì được cái gì chứ?”

Không ngờ chú họ tôi vừa dứt lời, Tiểu Tuyết nãy giờ không phản ứng gì đột nhiên ngồi bật dậy, trừng hai mắt trắng dã, nói bằng giọng rất lạ: “Tôi muốn gặp bố mình, tôi muốn gặp bố!”

Lưu Phương nghe thế thì nghĩ là Tiểu Tuyết đang nói đến chồng - con trai của Ngô Ái Đảng, nên quay sang nói với bố chồng: “Còn không mau đi tìm con ông đến đây!”

Chú họ tôi lại xua tay: “Không phải không phải, cô ấy nói là lão trưởng thôn, mau đi mời lão trưởng thôn đến đây!”

Lưu Phương nghe không hiểu gì: “Chú, vì sao lại gọi ông họ đến ạ?”

Chú họ không có thời gian giải thích với cô ấy, sốt ruột nói: “Mau đi đi! Muốn cứu Tiểu Tuyết thì mau đi mời lão trưởng thôn đến đây!”

Tôi đứng bên cạnh nhìn mà cũng phải ngạc nhiên, dù biết thứ gì khiến đứa trẻ này tự nhiên ngồi dậy như thế, nhưng đây là lần đầu tiên tôi gặp phải tình huống như thế này, nên cũng cảm thấy khá hiếu kỳ.

Chú họ thấy tôi sững người đứng cạnh, bèn nhỏ giọng nói: “Cháu đi tìm thím, bảo bà ấy đến bếp lò lấy ít đất, rồi pha chút nước sạch bê ra đây!”

Tôi khó hiểu hỏi: “Dùng làm gì thế ạ?”

Chú họ trừng mắt: “ Mang ra rồi sẽ nói cho cháu biết, nhanh đi!”

Tôi nhanh chóng chạy tới phòng bếp truyền lời, thím nghe xong thì lấy một cái bát sứ trắng trên kệ xuống. Thím múc ít nước sạch, sau đó quét một đường trên bếp lò, rồi nhúng ngón tay dính tro bụi khuấy vào bát, sau đó đưa cho tôi: "Cháu bê ra cho chú đi!"

Tôi bưng chén nước tro này vào nhà. Lúc này lão Ngô trưởng thôn đã được Lưu Phương mời đến, ông ấy cũng không biết chú họ gọi mình tới để làm gì.

Nhưng khi ông ấy vừa bước vào phòng, Tiểu Tuyết đang nằm trên giường đột ngột đứng dậy, sau đó quỳ trước mặt lão trưởng thôn, vừa dập đầu vừa nói: "Bố, con xin lỗi bố! Con không thể ở cùng bố nữa!"

Lão trưởng thôn bị tiếng bố này dọa sợ, ông vội nhìn chú họ: "Đứa bé bị sao vậy?"

Chú họ nặng nề nói: "Nó bị con Tứ nhập hồn!"

"Cái gì? Con Tứ không phải đang làm công ở Bắc Kinh à? Lời này của anh là có ý gì?" Lão trưởng thôn không tin.

CHƯƠNG

LẤY CÁI CHẾT CHỨNG MINH

Ngay lúc lão trưởng thôn đang nghi ngờ chất vấn chú họ, thì Tiểu Tuyết bỗng chảy ra dòng nước mắt đỏ như máu: "Bố, con chết oan quá! Bố à! Con chết oan quá!"

Lão trưởng thôn không thể chịu nổi nữa, cơ thể lảo đảo ra sau, ngã xuống...

Chú họ tôi sợ nhất là sẽ thế này, lúc trước ông không nói cho lão trưởng thôn cũng là vì nghĩ tuổi ông lão đã cao, nếu bị kích động thì sẽ giống như bây giờ. Chú lập tức đỡ lão trưởng thôn đến giường, sau đó nhấn vào huyệt nhân trung của ông cụ.

Chốc lát sau, lão trưởng thôn mới dần dần tỉnh lại, ông ấy vừa mở mắt thì đã kéo chú họ tôi lại và nói: "Đây là sự thật à? Vì sao anh không nói sớm cho tôi biết?"

Chú họ khó xử: "Cháu sợ chú sẽ không chịu nổi giống như bây giờ, cho nên mới..."

Nhưng lão trưởng thôn lại lắc đầu liên tục: "Hồ đồ quá, bây giờ anh không nói thì tới khi nào mới nói? Chẳng lẽ định chờ tôi chết rồi mới nói sao!"

Chú họ tôi không phản bác được, đành phải để thím chăm sóc lão trưởng thôn trước. Sau đó chú nhận lấy bát nước từ tôi, bóp

miệng Tiểu Tuyết rồi rót vào họng con bé, vừa rót vừa nói: “Anh biết cô muốn gì, anh có thể giúp cô, nhưng bây giờ cô phải rời khỏi cơ thể của đứa bé đã, nếu còn tiếp tục như thế, con bé sẽ tổn thọ mất!”

Nhưng Tiểu Tuyết lại vùng vẫy, không chịu ngoan ngoãn uống hết!

Chú họ thấy thế thì kêu tôi: “Tiến Bảo, qua đây giúp chú!”

Tôi vội chạy tới giúp chú họ đè Tiểu Tuyết lại, Lưu Phương và Ngô Ái Đảng đã bị dọa sợ gần chết, đứng ở xa không dám tới gần.

May mà cuối cùng chúng tôi cũng rót được hết bát nước kia, cả người Tiểu Tuyết co giật, sau đó nôn hết ra đất. Rõ ràng vừa nãy cô bé uống hết bát nước tro xám, nhưng khi nôn lại là thứ chất lỏng đậm đặc như xì dầu…

Một mùi hôi thối xộc lên, khiến tôi liên tục lùi về phía sau. Chú họ nhanh tay hốt một xẻng đầy tro than dưới giường sưởi ra, hất hết vào thứ đen xì kia.

Tiếng “xèo” vang lên, thứ dính nhớp vừa rồi còn đổ đầy đất đã nhanh chóng hóa thành làn khói trắng, biến mất trong đống tro than. Ngay sau đó, chúng tôi nghe thấy Tiểu Tuyết gọi một tiếng “Mẹ”, rồi con bé khóc ầm lên.

Chú họ đỡ Tiểu Tuyết dậy, vỗ nhẹ lưng con bé rồi nói: “Đừng sợ đừng sợ, có ông ở đây rồi!” Xong ông ấy quay sang nói với ông Lưu: “Lão Lưu, ông mau dùng con dao mổ heo huơ trên đầu Tiểu Tuyết mấy cái, để con bé ép ít hồn, đuổi mấy thứ bẩn thỉu ra.”

Ông Lưu nghe xong, lập tức làm theo lời chú họ nói…

Lưu Phương thấy con gái mình tỉnh lại thì chạy ngay tới, chú dặn dò cô ấy vài câu: “Mấy ngày này đừng cho Tiểu Tuyết ra ngoài chơi, đêm thì cho đi ngủ sớm một chút, trước khi ngủ nhớ gọi tên

con bé mấy lần để kéo hồn con bé về hết."

Tiễn mẹ con Lưu Phương và ông Lưu về xong, chú họ tôi mới quay lại nhìn lão trưởng thôn. Ông cụ đã sắp bảy mươi tuổi, hai năm nay sức khỏe vốn đã không tốt, giờ lại biết chuyện con gái mình chết rồi, chưa tăng xông là còn may.

Thím họ lấy cho ông ấy một cốc nước sôi, uống từng ngụm nhỏ cho thuận khí. Chú họ liếc sang Ngô Ái Đảng, cáu kỉnh nói: "Giờ tự anh nói, hay để chúng tôi báo cảnh sát rồi anh mới khai!"

Ngô Ái Đảng bị dọa sợ quá nên quỳ xuống, liên tục cầu xin lão trưởng thôn tha thứ: "Đừng báo cảnh sát, nhất định đừng báo cảnh sát mà. Chú à, chú là chú ruột của cháu, chú đừng báo cảnh sát mà…"

Lão trưởng thôn không hiểu là chuyện gì xảy ra, vì sao chú họ lại nói muốn báo cảnh sát? Nhưng dù có già lẫn thì ông vẫn có thể nhận ra, việc con gái mình chết có liên quan đến đứa cháu trai này!

"Nói… nói cho rõ ràng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Lão trưởng thôn tức giận đến run người.

Ngô Ái Đảng bắt đầu tát liên tục vào mặt mình: "Cháu không phải là người, cháu là súc sinh, cháu không phải là người! Là súc sinh! Năm đó cháu không phải là người…"

Chuyện đã xảy ra mấy năm trước, lão trưởng thôn có cô con gái là Ngô Quyên đã sắp 30 nhưng vẫn chưa lấy chồng, đương nhiên không phải vì cô ấy quá xấu, mà ngược lại, Ngô Quyên còn rất xinh đẹp.

Nhưng chính bởi vì xinh đẹp nên yêu cầu của cô rất cao. Giới thiệu mấy anh chàng nông thôn thì cô không vừa mắt, cứ thích phải vào thành phố làm công để tìm chồng.

Một hôm, anh họ Ngô Ái Đảng tới tìm cô và nói, có thể giúp giới thiệu một công việc ở thành phố, hỏi cô có muốn đi không. Ngô Quyên chẳng suy nghĩ đã đồng ý: “Đương nhiên là đi rồi!”

Thế là tối hôm ấy cô nói chuyện với cha, bảo mình muốn vào thành phố làm, ngày mai sẽ đi luôn. Lúc ấy sức khỏe của lão trưởng thôn đã yếu, lại vừa từ chức trưởng thôn nên cũng không có tâm tư quản quá nhiều chuyện của Ngô Quyên. Ông ấy nghĩ cho con gái đi làm công, biết chút việc đời cũng tốt…

Sáng hôm sau, Ngô Quyên chuẩn bị mấy bộ quần áo rồi tới nhà Ngô Ái Đảng. Đến rồi mới biết, thì ra ông anh họ này vốn không hề tìm việc cho mình, mà muốn giới thiệu cô ấy cho tên nhà giàu mới nổi trong thôn, tên là Lưu Vượng Tài.

Tên Lưu Vượng Tài này năm nay hơn bốn mươi tuổi, góa vợ, mấy năm trước vợ bị bệnh chết, để lại một đứa con trai 9 tuổi. Mấy năm này ông ta làm chủ thầu trong thành phố nên cũng kiếm được kha khá, cũng nhìn trúng Ngô Quyên cùng thôn, muốn lấy vợ hai.

Thế là ông ta tìm Ngô Ái Đảng để hứa hẹn với gã, nếu mình cưới được Ngô Quyên thì sẽ cho gã năm vạn tiền trà nước. Ngô Ái Đảng thấy tiền thì sáng mắt, đồng ý ngay. Nhưng chính gã cũng biết em họ mình sẽ không bao giờ thích Lưu Vượng Tài, nên gã nghĩ ra một cách âm hiểm, muốn để Lưu Vượng Tài gạo nấu thành cơm trước, đến lúc đó Ngô Quyên có không muốn lấy chồng cũng chẳng được! Vì việc này, gã còn đuổi người trong nhà đi chỗ khác, rồi lừa Ngô Quyên tới nhà.

Ngô Quyên biết chuyện thì không vui, muốn đi về, nhưng lại bị Ngô Ái Đảng ngăn cản.

Ngô Quyên thấy tình hình không ổn, lập tức chất vấn anh họ: “Dù sao bây giờ anh cũng là một trưởng thôn, chẳng lẽ còn muốn

giúp người ngoài làm bậy à?”

Không ngờ Ngô Ái Đảng lại xách một bình thuốc trừ sâu đặt lên bàn, nói: “Quyên Nhi, hôm nay em muốn thì đồng ý, mà không muốn cũng phải đồng ý. Em không vui cũng được, lấy cái chết ra chứng minh đi. Em uống sạch bình thuốc trừ sâu này, anh sẽ tin quyết tâm của em!”

Thật ra lúc ấy Ngô Ái Đảng chỉ muốn hù dọa Ngô Quyên thôi. Nếu là cô gái bình thường ắt sẽ sợ hãi và đồng ý, nhưng Ngô Quyên lại không phải thế. Nếu cô muốn lấy một người như vậy, thì đã không chờ đến từng này tuổi rồi còn chưa lấy chồng!

Thế là cô không thèm nghĩ nhiều, cầm bình thuốc trừ sâu lên uống. Ngô Ái Đảng không ngờ cô sẽ uống thật, mà Ngô Quyên cũng chẳng nghĩ chai này lại là thuốc trừ sâu thật. Cô còn tưởng anh họ chỉ muốn dọa mình!

Đợi đến khi uống hết cả một bình thuốc trừ sâu xong, Ngô Ái Đảng mới hoàn hồn muốn cướp lấy bình thuốc trong tay Ngô Quyên… Nhưng lúc này sắc mặt Ngô Quyên đã tím tái, sắp đứt khí đến nơi!

CHƯƠNG

ĐẠI TIÊN KÉN ĂN

Hành động của Ngô Quyên khiến Ngô Ái Đảng và Lưu Vượng Tài sợ chết khiếp. Ngô Ái Đảng muốn Lưu Vượng Tài lấy xe của lão đưa Ngô Quyên đến bệnh viện, nhưng Lưu Vượng Tài thấy Ngô Quyên cũng không sống được bao lâu, nên ông ta quyết tâm liều mạng: "Chôn cô ấy ở trong sân nhà cậu đi, nói với người ta là cô ấy vào thành phố làm việc rồi! Không, nói là đi Bắc Kinh làm việc!"

Ngô Ái Đảng phản đối: "Anh nói cái gì thế? Sao anh không đem người chết chôn trong sân nhà mình đi?"

Lưu Vượng Tài vội nói: "Cô ấy chết trong nhà này, đương nhiên phải chôn ở nơi gần nhất là sân nhà cậu. Cậu không được nói bậy bạ đấy, nếu không hai chúng ta sẽ phải ngồi tù!"

Lưu Vượng Tài thấy Ngô Ái Đảng không đồng tình, lại nói tiếp: "Chỉ cần cậu giấu giếm việc này, tôi sẽ cho cậu mười vạn, thế nào? Cậu suy nghĩ một chút đi, nửa đời của cậu cũng không kiếm ra được hơn mười vạn đâu!"

Ngô Ái Đảng động lòng, ngẫm lại, làm cái chức trưởng thôn này thì biết đến đời nào mới có thể tích được mười vạn đây? Thế là gã và Lưu Vượng Tài chôn xác Ngô Quyên ở trong vườn nhà.

Từ đó, hai người họ không bao giờ đề cập tới chuyện này nữa.

Lưu Vượng Tài cũng thực hiện lời hứa, cho Ngô Ái Đảng mười vạn.

Một sinh mệnh mất đi, không phải chỉ mười vạn là có thể che giấu được. Dù trước đấy không bị bại lộ, nhưng vong linh chết oan thực sự sẽ bỏ qua sao?

Lúc này Ngô Ái Đảng đã đánh mình đến mức không ra hình dạng gì, gã liên tục cầu xin chú tôi cứu mình, gã thật sự biết sai rồi. Lão trưởng thôn lắc đầu liên tục, tại sao mình lại có một thằng cháu không bằng cả súc sinh như thế chứ?

Nhưng việc làm chúng tôi phải mở rộng tầm mắt là, đến cuối cùng lão trưởng thôn lại thay Ngô Ái Đảng cầu xin chú họ, hi vọng chú ấy có thể giúp đỡ giải quyết việc này. Ông ấy nói, vì Ngô Ái Đảng là nam đinh duy nhất của nhà họ Ngô.

Tôi nghe mà thấy giận, ông cụ này bị làm sao vậy? Đối mặt với kẻ hại chết con gái mình mà có thể xin tha giúp gã, chẳng lẽ họ không hiểu pháp luật ư? Đây là phạm pháp đấy! Hai người kia nên chịu xử lý của pháp luật! Chứ không phải ở đây cầu thầy pháp là chú họ của tôi cứu gã?!

Chú họ tôi cũng tái mặt, nhìn hai người đàn ông nhà họ Ngô, chú nói: “Lão Ngô, chuyện con gái chú, cháu có thể giúp. Nhưng nếu chú không giải oan cho cô ấy, thì oán khí sẽ không thể tiêu tan. Đến lúc đó đừng nói là gia đình của Ngô Ái Đảng, ngay chính nhà của chú cũng sẽ gặp đại nạn đấy!”

Hai người đàn ông họ Ngô choáng váng, lúc này họ mới biết chuyện không hề đơn giản như mình nghĩ. Tôi nhìn bọn họ mà thầm thấy buồn cười, hai kẻ thiếu kiến thức pháp luật như thế này, mà còn làm trưởng thôn cơ đấy…

Chú họ nói rõ cho hai người đó biết những mặt lợi và hại, oán khí của Ngô Quyên đã không thể áp chế được nữa. Hôm nay chú

tôi có thể đuổi cô ấy đi, nhưng sau này thì sao? Vết thương thối rữa nếu cứ mãi không đến bệnh viện điều trị, thì đến cuối cùng sẽ mưng mủ mà hoại tử thôi. Tình hình sẽ càng tệ hơn, tới lúc đó có muốn cứu cũng không kịp nữa rồi.

Hôm sau, Ngô Ái Đảng đi cùng chú họ đến đồn công an tự thú. Gã khai nhận toàn bộ, năm đó đã cùng Lưu Vượng Tài bức tử em họ Ngô Quyên như thế nào, sau đó lén đi chôn xác.

Về sau, cảnh sát đào được cái xác đã hóa thành xương ở trong sân nhà cũ của Ngô Ái Đảng, đồng thời họ cũng bắt Lưu Vượng Tài năm đó đã cùng Ngô Ái Đảng chôn xác Ngô Quyên.

Đến lúc này, oan tình nhiều năm của Ngô Quyên cuối cùng cũng được gỡ bỏ…

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt mà đã đến đêm 30 rồi. Chú và thím làm một bàn thức ăn ngon, ba chúng tôi cùng vui vẻ qua năm mới. Giao thừa, tôi còn nhận được điện thoại của Đinh Nhất hỏi thăm đồ ăn thế nào? Có bún thịt hầm không, tôi cười và nói: "Chắc chắn phải có chứ!"

Nhìn bàn cơm tất niên thím họ nấu cho, làm tôi nhớ đến ngày này năm trước, nhà chúng tôi vẫn vui vẻ quây quần bên bàn ăn, nhưng hôm nay…

Chú họ thấy lúc nãy tôi còn cười nói, giờ bỗng xuống tinh thần thì biết ngay là đang nhớ đến bố mẹ. Chú vỗ vỗ vai tôi rồi nói: "Vui lên đi, bố mẹ cháu vẫn đang ở trên trời nhìn xuống đấy. Nếu họ biết cháu tới nhà chú ăn Tết cũng không vui, thì chắc đến đêm sẽ mắng chú ở trong mơ mất!"

Tôi phì cười, biết chú vì mình nên mới nói đùa thế nên ăn rất nhiều thịt, dùng đồ ăn ngon để đè xuống cảm giác đau lòng.

Sáng sớm hôm sau, chú họ đưa tôi đến nhà các bô lão trong thôn chúc Tết. Vì dậy sớm nên tôi gọi điện chúc Tết chú Lê luôn, chẳng

ngờ lão già này còn chưa thèm rời giường, nhận điện thoại của tôi còn mắng ầm lên: “Thằng nhóc thối, sớm thế này mà đã gọi điện tới làm gì?! Chú mày còn chưa rời giường đó!”

Tôi cười ầm lên: “Chú Lê, chúc mừng năm mới, chúc chú một năm mới vạn sự như ý, mọi việc đều thuận lợi, phát tài phát lộc!”

Chú Lê sững ra một lúc mới kịp hiểu là tôi đang chúc Tết: “Tiến Bảo à, bỏ qua cho chú nhé, đã nhiều năm rồi không có ai gọi điện chúc Tết hết, cháu gọi bất ngờ thế làm chú không quen!”

Tôi không tin: “Làm sao thế được? Chú là đại sư đức cao vọng trọng, sao không có ai chúc Tết được!”

Chú Lê than thở: “Thằng nhóc ngốc, sau này cháu sẽ biết, làm công việc như chúng ta, có việc người ta mới nhớ đến, chứ gần sang năm mới, ai muốn nghĩ đến cháu để tìm xui xẻo chứ!”

Nghe chú Lê nói, tôi cũng cảm thấy có lý. Trước đó tôi từng nghe Đinh Nhất nói, chú Lê sống độc thân, ngoại trừ một đệ tử là anh ta, thì ông ấy chẳng còn một người thân nào ở bên cạnh. Có lẽ ông ấy cũng giống tôi, là người có mệnh ngũ tệ tam khuyết ư? Không được, khi trở về tôi phải hỏi chú chuyện này.

Tắt điện thoại, tôi lại gọi điện cho chị hộ lý ở bệnh viện để chúc Tết, nhân tiện hỏi thăm tình hình của Chiêu Tài. Chị hộ lý nói Chiêu Tài vẫn như vậy, không có chuyển biến gì nhiều.

Buổi trưa, khi chúng tôi về đến nhà, thím họ đã làm xong cơm. Đi suốt cả buổi sáng đến tận trưa làm chân tôi mỏi rã rời. Chúng tôi dạo một vòng những nhà có người lớn tuổi trong thôn, ngoại trừ nhà lão Ngô, vì dù sao nhà họ cũng đang có tang, nên chú không đưa tôi sang đấy.

Đến tối, chú để một con gà béo vào nhà kho, chỗ có thần bảo hộ cho gia đình. Nghe chú họ tôi nói, thần bảo hộ này truyền thừa từ đời ông nội, vị đó vẫn luôn ở trong nhà kho trong nhà.

Khi giúp chú cầm bát đĩa đến, tôi có nhìn trộm qua, thấy đó là một tờ giấy vàng vẽ hình một động vật nhỏ nào đó mà tôi không biết bằng mực đen, chắc cũng đã nhiều năm rồi. Tôi đang không hiểu thần bảo hộ của nhà chú là cái gì, thì chú họ phát hiện quên bát sủi cảo nên chạy đi lấy, tôi chợt nghe thấy giọng nói cất lên đằng sau: “Ta không ăn sủi cảo nhân rau cần!”

Tôi sững sờ, vội quay đầu nhìn lại nhưng không có ai cả. Chú họ bưng bát sủi cảo đến, tôi vội hỏi: “Sủi cảo này nhân gì vậy ạ?”

Chú họ tôi nói luôn: “Nhân rau cần thịt heo, cháu muốn ăn thì trong nhà có đấy! Đây là phần của thần bảo hộ nhà ta rồi.”

CHƯƠNG

TÊN TRỘM Ở NHÀ BẾP

Tôi nghe thấy đúng là nhân rau cần thật, vội ngăn chú họ lại rồi hỏi: “Còn có nhân khác nữa không ạ? Hình như vừa nãy cháu nghe thần bảo hộ bảo không muốn ăn sủi cảo nhân rau cần…”

Chú họ sững ra, sau đó nhìn quanh rồi nói với tôi: “Cháu chắc là không nghe nhầm đấy chứ?”

Tôi gật đầu, trả lời chắc nịch: “Không nghe nhầm đâu, có giọng nói bảo ông ấy không thích ăn bánh nhân rau cần, nhưng không biết có phải vị đại tiên của chú hay không thôi.”

Chú họ nghe xong thì không nói gì mà chạy về phòng, chỉ để lại một mình tôi đứng ở cửa nhà kho. Tôi vốn không nhát gan lắm, nhưng chẳng hiểu sao lúc này lại cảm thấy lạnh sống lưng…

Chú họ nhanh chóng bê một mâm sủi cảo nhận hẹ ra, lần này tôi không còn nghe thấy giọng nói kia nữa.

Sau khi về phòng, tôi thắc mắc hỏi chú họ: “Vị thần bảo hộ được vẽ lên kia là thứ gì thế ạ??”

Chú họ trừng tôi: “Đừng nói linh tinh, đó là thần bảo hộ chứ không phải là thứ gì!”

Tôi le lưỡi, đổi cách nói: “Đại tiên là do cái gì biến thành thế ạ?”

Chú họ thấy tôi hứng thú nên châm thuốc, sau đó giảng giải. Thật ra thần bảo hộ trong nhà kho là một con chồn vàng, đã được thờ từ đời ông nội của chú.

Chú họ nghe ông nội kể lại, năm đó Đông Bắc vẫn chưa giải phóng, ở đây gặp hạn hán ba năm liền. Trong làng chẳng thu hoạch lấy nổi một hạt gạo, nhà nhà người người phải đi gánh nước từ một cái giếng cách hơn bốn, năm mươi dặm mới sống sót được.

Ông nội của chú là thợ mộc, lúc được mùa chưa bao giờ phải lo ăn mặc. Nhưng vào năm tai ương, mọi người còn chẳng có cơm mà ăn, còn thuê thợ mộc làm gì? Vì thế năm đó nhà họ cũng rơi vào cảnh ăn bữa nay, lo bữa mai.

Có một tối, ông nội đang ngủ thì chợt nghe thấy tiếng động bên ngoài. Ban đầu, ông cũng chẳng vội ra xem là có chuyện gì. Lúc đó nhà nào nhà nấy đều rất nghèo, nên hoàn toàn không lo có trộm viếng, vì thật sự chẳng có thứ gì đáng giá để lấy đi cả.

Nhưng tiếng động càng lúc càng lớn, ông nội lo lắng, nghĩ hay là có thú hoang vào, lại ăn thịt người thì sao?! Thế là ông vội vàng quơ lấy cái móc đào tro ở cạnh giường, cẩn thận đến nhà bếp…

Ai ngờ ông ấy tìm trong bếp cả buổi, lại chỉ thấy một con chồn vàng đang chạy quanh vại nước. Ông thấy kỳ lạ, bèn đi tới xem. Ai ngờ con chồn kia thấy người đến cũng không bỏ chạy, mà còn đứng thẳng người lên, chắp tay trước ngực lạy ông ấy.

Ông nội nhìn một lúc mới hiểu, thì ra con chồn chạy quanh vại là vì muốn lấy nước uống… Thế là ông mở nắp vại ra, lấy gáo múc cho nó chút nước.

Con chồn vội vã uống một hớp to, rồi bỏ chạy mất! Ông nội lúc đó còn nghĩ, vất vả lắm mới lấy được nước, sao nó chỉ uống một ngụm là đã chạy rồi?

Lúc đó ông cũng không nghĩ nhiều, nên quay về phòng định ngủ tiếp. Ai dè vừa nằm chưa được bao lâu thì lại nghe thấy tiếng động trong nhà bếp. Ông lại biết con chồn kia đã quay lại rồi!

Lúc ông nội quay lại bếp, quả nhiên con chồn kia đã trở về. Nó thấy ông thì lại bắt đầu vái dài, vẻ mặt nịnh nọt. Ông nghĩ thầm, xem ra vừa rồi nó chưa uống đủ, nên muốn về lấy thêm. Thế là ông lại đặt nửa gáo nước xuống đất, nhưng con chồn vẫn chỉ uống một ngụm to rồi bỏ chạy!

Ông nội thắc mắc, sao nó không uống một lần cho đủ đi? Chẳng lẽ không phải là nó uống? Nghĩ đoạn, ông bèn cầm nửa gáo nước lên, đi theo nó…

Chẳng biết con chồn đã chạy bao xa, mãi đến tận một vùng đất đã khô cằn vì hạn hán từ lâu, nó mới chui tọt vào một hốc cây tối om.

Ông nội đến trước hốc cây, ngồi xổm xuống, nghe ngóng động tĩnh bên trong. Vài tiếng chút chít vang lên, giống như thú con đang kêu.

Ông ấy hiểu ra, là con chồn mẹ đang lấy nước cho con mình uống! Vì thế, ông đặt gáo nước xuống trước hốc cây, chờ chồn mẹ kia đi ra lần nữa.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, chồn mẹ lại ló đầu ra khỏi hốc cây. Nó không ngờ ông cũng theo mình tới nên hốt hoảng, vội chui tọt vào trong.

Ông thấy buồn cười, vừa rồi oắt con này đến phòng bếp lấy nước cũng gan lắm mà, sao bây giờ lại sợ đến thế này? Nhưng ông lại nghĩ, chắc là vì có con của nó nên nó như vậy.

Ông bèn nói vọng vào hốc cây: “Mày đừng sợ, tao tới đưa nước, mày không cần chạy tới chạy lui nữa!”

Chẳng biết chồn mẹ có hiểu hay không, thế mà nó lại dẫn theo ba chồn con chui ra thật. Chúng vây quanh gáo nước, bắt đầu uống ừng ực…

Từ đó về sau, ông nội thường xuyên đưa nước uống và đồ ăn đến ổ. Tuy năm đó con người sống cũng chẳng dễ dàng gì, nhưng ông nội vốn lương thiện, nghĩ mình ăn uống tiết kiệm một chút là đủ cứu mạng những con vật nhỏ bé này rồi.

Rất nhanh đã sang năm, có nơi tình hình hạn hán đã đỡ hơn phần nào, nhiều vùng đất hoang lại được người ta xới lên trồng lương thực. Hôm đó đang làm việc thì chợt nghe thấy phía Tây của thôn ồn ào, ông đứng dậy nhìn, hình như là một nhóm người đang đánh gì đó.

Lúc ấy, một thôn dân đi từ hướng đó về, ông bèn hỏi thăm bên kia làm gì thế? Sao đông vui vậy? Thế mới biết người ta phát hiện ra chồn vàng ở đất của Lý Đắc Phúc, họ đang bắt chúng.

Chú họ thầm than không hay rồi, đất của Lý Đắc Phúc chẳng phải là ổ của nhà chồn vàng kia sao? Nghĩ đoạn, chú bèn bỏ công việc đang dang dở lại, chạy đến khu Tây.

Nhưng lúc đến nơi, thì Lý Đắc Phúc đã dẫn theo đàn em đánh chết ba con chồn con rồi! Ông nội chú họ là thợ mộc, cũng biết chút chuyện thần quỷ, vạn vật đều có linh tính, nhất là loài chồn vàng này. Người nào có chút hiểu biết nào dám chọc vào chúng?

Thấy chồn con đã chết, ông chẳng thể thay đổi được gì nữa, bèn nghiêm nghị nói với Lý Đắc Phúc: “Các anh gây ra họa lớn rồi! Có biết không?”

Ai ngờ Lý Đắc Phúc kia lại vênh mặt, vô tư nói: “Chẳng phải chỉ đánh chết mấy con chồn vàng thôi à? Chẳng qua do con chồn mẹ kia chạy nhanh thôi, nếu không thì cũng đã bị tôi đánh chết từ lâu rồi!”

Ông nội chú lắc đầu liên tục, nhấc ba con chồn nằm dưới đất lên, sau đó đưa ra sau núi chôn. Nghe Lý Đắc Phúc nói, chồn mẹ cũng bị gã đánh bị thương rồi, vì thế ông bèn tìm ở gần đó suốt đêm…

CHƯƠNG

MỐI THÙ GIẾT CON

Nhưng ông tìm mãi đến nửa đêm mà chẳng thấy gì, chỉ đành về nhà ngủ trước. Ai ngờ chú vừa về đến nhà, đã thấy trong sân mình có vết máu. Ông lần theo vết máu này đến nhà kho, phát hiện chồn mẹ đang hấp hối trong đó.

Ông nội vội vàng đi đến ôm lấy nó lên, cẩn thận kiểm tra vết thương, phát hiện một chân sau của nó bị đánh gãy rồi! Nhưng cũng còn may, ông ấy cũng được coi là nửa bác sĩ thú y trong thôn, gia súc nhà ai bị làm sao, ông đều có thể đến khám giúp.

Tuy vết thương của chồn mẹ này trông có vẻ rất nặng, nhưng không đến mức phải mất mạng. Thế là ông tìm hai ván gỗ nhỏ, nẹp cái chân gãy của con chồn mẹ lại, sau đó lấy vải rách quấn kĩ, nuôi nó trong nhà kho của mình.

Mấy ngày đầu, chồn mẹ không ăn không uống gì, cả ngày nằm rạp dưới đất không nhúc nhích. Ông nội biết nó nhớ con, bèn nói: “Mày ăn một chút đi, nếu không thì chân mày không khỏe lên được đâu!”

Vì nó, chú họ còn giết con gà đẻ trứng duy nhất trong nhà. Có lẽ do vài ngày không ăn nên quá đói, hoặc có lẽ thấy thịt gà nên quá thèm, tóm lại lúc này nó mới bắt đầu ăn.

Cứ như thế, chồn mẹ nằm dưỡng thương ở nhà ông hơn nửa tháng…

Nhưng ai ngờ, một hôm ông làm việc ngoài đồng về, lúc vào nhà kho cho chồn ăn thì lại thấy nó đã đi mất rồi. Ông biết vết thương của nó tốt lên nên bỏ đi, trong cũng bắt đầu cảm thấy nỗi bất an âm ỉ.

Quả nhiên hôm sau, lúc chuẩn bị ra đồng làm việc, ông chợt nghe thấy tiếng khóc ở nhà họ Lý cùng thôn. Ông vứt cuốc chạy qua xem, thấy con trai trưởng của Lý Đắc Phúc đã chết ngắc trên cây du già trong sân nhà.

Ông gạt đám người ra để đi vào xem, thấy mũi chân của đứa trẻ kia cách mặt đất chỉ hơn một mét, chân không đi giày, dưới chân có một hạt ngô. Lý Đắc Phúc đứng đực bên cạnh, chẳng có lấy một giọt nước mắt nào.

Lúc này, thầy âm dương Lãnh Tam Gia ở thôn trên đến, ông ta nhìn đứa trẻ trên cây rồi lắc đầu liên tục: “Tự gây nghiệt, bây giờ người ta đã tìm đến nhà rồi, không dễ đối phó đâu!”

Lý Đắc Phúc quỳ phịch xuống, nói với vị Lãnh Tam Gia kia: “Lãnh Tam Gia, xin ngài cứu cả nhà chúng tôi với!”

Lãnh Tam Gia liếc nhìn Lý Đắc Phúc rồi trầm giọng hỏi: “Lúc trước cậu đã làm cái trò thiếu đạo đức gì rồi?”

Lý Đắc Phúc lắc đầu như trống bỏi: “Tôi thì có thể làm được chuyện gì thiếu đạo đức chứ? Sáng sớm nào tôi cũng ra đồng làm việc, tối muộn về nhà, thật sự không làm gì hết!”

“Còn không nói thật! Tôi cho cậu hay, cậu có thấy hạt ngô dưới đất không? Nó đang nói cho cậu biết, đây mới chỉ là người đầu tiên thôi!” Lãnh Tam Gia nghiêm nghị nói.

Lý Đắc Phúc nghe xong thì run lên, ngã co quắp xuống đất…

Lúc bấy giờ, có người trong đám đến hóng hớt la lên: “Lý Đắc Phúc, ông đã quên chuyện mấy anh em nhà ông đánh chết một ổ chồn vàng vào nửa tháng trước rồi a! Lúc đó tôi đã khuyên đừng đánh chúng, nhưng ông nào có nghe? Bây giờ thì xong rồi!”

Lý Đắc Phúc nghe vậy thì vội dập đầu với Lãnh Tam Gia: “Xin Tam Gia cứu lấy cả nhà tôi với, lúc ấy tôi thật sự không biết nó lợi hại như thế. Cầu xin ngài cứu con tôi với! Việc này không hề liên quan đến chúng!”

Nhưng Lãnh Tam Gia lại nói: “Cậu ấy, thật hồ đồ! Chồn vàng là loài hay mang thù, bình thường chỉ cần gặp phải, dọa nó thôi là nó đã khiến cậu mê muội giẫm phải phân chó hoặc vấp ngã rồi, huống chi đây còn là thù giết con!”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Lãnh Tam Gia, xin ngài nhất định phải cứu con tôi!” Lý Đắc Phúc kinh hãi.

Cuối cùng, vị Lãnh Tam Gia này vẫn nghĩ ra kế tạm bợ để giúp Lý Đắc Phúc. Chính là lấy bùn đất nặn thành tượng ba con chồn vàng đã chết kia, ngày nào cũng thắp hương thờ phụng, hi vọng sẽ được chồn mẹ tha thứ!

Thế là Lý Đắc Phúc bèn làm theo cách của Lãnh Tam Gia, nặn ngay ba bức tượng chồn vàng... Nhưng chuyện lại không đơn giản như thế. Ngay sau hôm họ nặn tượng đất, con trai út của Lý Đắc Phúc cũng bị treo đến chết trên xà nhà!

Cậu con út này cũng như anh mình, cách mặt đất một mét, chân để trần, có hai hạt ngô ở bên dưới! Còn ba con chồn vàng được nặn bằng đất sét kia cũng vị đập nát thành ba vụn đất vàng…

Lãnh Tam Gia đến cũng sửng sốt một lúc lâu, ông ta không ngờ chồn mẹ này lại mang oán hận nhiều đến thế! Nhìn hai hạt ngô dưới đất, nhà Lý Đắc Phúc đã chết mất hai đứa con trai, chẳng lẽ nó còn muốn khiến ông ta đền đủ ba cái mạng sao?

Mấy người anh em lúc trước đánh ổ chồn vàng với Lý Đắc Phúc, giờ này đều bị dọa cho ngã ngồi dưới đất, không biết làm sao bây giờ! Ông nội đứng trong đám người, cũng không đành lòng để mấy đứa trẻ nhà Lý Đắc Phúc chết thảm như vậy. Nhưng ác giả ác báo, việc này ông không thể điều khiển được.

Lý Đắc Phúc là con trai trưởng, trong nhà gã chỉ có hai đứa con, bây giờ đã chết cả hai đứa rồi, nhưng vẫn chưa đủ bù cho ba con chồn con kia!

Xem ra, đứa bé nhà em trai Lý Đắc Phúc cũng không thể may mắn thoát được rồi. Nó là đứa cháu trai cuối cùng của nhà họ, hai đứa em trai kia còn chưa lập gia đình.

Lãnh Tam Gia cau mày, mãi lâu sau mới đành lắc đầu: "Thôi thôi, tôi sẽ giúp cậu một lần. Nếu con chồn mẹ kia vẫn không đồng ý thì chẳng còn cách nào nữa đâu!"

Lần này, cách của Lãnh Tam Gia chính là tử thủ. Ông bảo tất cả người lớn của nhà họ Lý trông chừng đứa trẻ chưa đến ba tuổi này cả ngày lẫn đêm, không rời một bước, hi vọng cái cách sứt sẹo đó có thể giúp nhà họ cố gắng qua được cửa này.

Tiếc là không như mong muốn, mọi người đều nghĩ phải coi chừng trẻ con, nhưng lại không trông chừng người lớn. Đêm đến, mấy người lớn thay phiên trông đứa trẻ, ai ngờ sau nửa đêm lại chợt nghe thấy tiếng khóc của con gái vang lên bên ngoài. Trong đêm tối, nghe tiếng khóc đó đúng là sởn hết gai ốc…

Lý Đắc Phúc càng nghe càng hốt hoảng, bèn dẫn theo mấy đứa em trai ra xem, để lại một mình mẹ đứa trẻ ở lại trông. Kết quả họ ra ngoài tìm một vòng nhưng không thấy gì, khi quay lại mới phát hiện cả đứa trẻ lẫn mẹ nó đều không thấy đâu nữa!

Anh em họ như phát điên chạy đi tìm. Có người báo tin cho Lãnh Tam Gia, ông lập tức điều động toàn bộ đàn ông trong thôn

cùng đi tìm, cuối cùng mới tìm thấy mẹ đứa trẻ ở bên miệng giếng cũ phía Tây thôn.

Cô ấy chỉ ngồi đực ra bên giếng, không nói lời nào, ai hỏi cô ấy cũng chẳng đáp lại. Cuối cùng vẫn là em trai của Lý Đắc Phúc tát vợ mình một cái thì mới bừng tỉnh lại. Nhưng cô cũng không biết tại sao mình lại đến đó!

Lúc này, Lãnh Tam Gia chạy đến, đầu tiên là nhìn xuống miệng giếng cũ, mặt biến sắc. Đứa trẻ chưa đến ba tuổi của em trai Lý Đắc Phúc đang úp mặt, trôi nổi trên mặt nước dưới giếng…

CHƯƠNG

THẦN BẢO HỘ CHE CHỞ

Lúc đứa trẻ được vớt dưới giếng lên thì chẳng biết đã tắt thở từ bao giờ! Con dâu nhà họ Lý khóc lóc đòi chết, Lãnh Tam Gia cũng u sầu, bó tay chịu trói. Cuối cùng vẫn là ông nội chú họ ra mặt, đóng ba chiếc quan tài nhỏ, mai táng qua loa cho ba đứa trẻ.

Lãnh Tam Gia vì không cứu được ba đứa trẻ nên cũng bệnh nặng một phen. Ngay lúc mọi người đều cho rằng chuyện này đã kết thúc, thì vợ của em trai Lý Đắc Phúc lại bế tắc trong lòng, thắt cổ tự tử!

Lần này, người trong thôn cũng bắt đầu sợ hãi. Họ đã biết sự lợi hại của chồn vàng nên khi gặp phải chúng, trốn được thì chạy mất dạng, không bao giờ dám trêu chọc nữa. Nhưng chẳng hiểu sao, chồn vàng ở vùng lân cận càng lúc càng nhiều, lại như thể kết thù với người trong thôn, động chút là lại vào thôn quấy rối.

Không trộm gà của nhà này thì lại ăn sạch vịt của nhà kia. Tóm lại là trong một thời gian, thôn không có nổi một ngày yên bình, người dân khổ không tả xiết... Thậm chí có người còn muốn đuổi nhà họ Lý đi, đừng làm liên lụy đến thôn dân nữa.

Nhưng dù đám chồn vàng này có ầm ĩ đến mấy, thì cũng không đến nhà ông nội, như thể đó là cấm địa của chúng vậy. Chuyện

này nhanh chóng bị Lãnh Tam Gia nhận ra, thế là ông đích thân đến tìm ông nội, nhờ ông ra mặt mời chồn mẹ kia về làm thần bảo hộ, hóa giải mối họa cho thôn…

Ông nội không nghĩ nhiều mà đồng ý ngay, ông ấy cũng muốn dẹp bỏ oán hận trong lòng đám chồn vàng này, để thôn dân được an lành. Thế là Lãnh Tam Gia chọn ngày tốt, đích thân vẽ một bức tranh chồn vàng cho ông nội, rồi dán vào nhà kho, nơi con chồn mẹ kia dưỡng thương.

Kể cũng lạ, từ lúc ông nội thờ chồn mẹ làm thần bảo hộ, trong thôn cũng bớt hẳn mối họa chồn vàng. Thôn dân nhận được một bài học nên cũng không dám trêu chọc chúng nữa. Nghe nói đến nay, thôn dân cứ thấy nhắc đến màu vàng là tái mặt.

Nghe chú họ kể câu chuyện về thần bảo hộ xong, tôi líu cả lưỡi: "Không ngờ con vật nhỏ như loài chồn mà lại ân oán rõ ràng đến thế!"

Chú họ dụi dụi mẩu thuốc trong tay: "Đương nhiên rồi! Cháu có ơn, chúng sẽ tìm cách báo đáp. Nếu cháu gây thù oán, thì tự cầu phúc đi!"

Nghĩ đến giọng nói vừa nghe được trong sân, tôi lại tò mò hỏi: "Chú họ, trước đây chú đã từng gặp thần bảo hộ này chưa?"

Không ngờ chú họ lại lắc đầu: "Chưa từng gặp, đừng nói là chú, ngay cả ông nội từ sau khi dán bức vẽ thần bảo hộ kia lên cũng không gặp lại bà ấy nữa. Nhưng cả nhà chúng ta đều biết bà ấy vẫn luôn ở đây..."

"Vẫn luôn ở đây! Không thể nào, chú chưa từng thấy thì sao biết bà ấy vẫn luôn ở đây?" Tôi khó tin.

Chú họ cười thần bí: "Cháu không biết rồi, chú nghe ông nội kể, năm đó lúc lấy bà nội, nhà bà không đồng ý, chê ông nội chú là thằng thợ mộc. Nhưng bà nội lại ưng nhân phẩm của ông, kết quả

là ban đêm, cả nhà bà nội đều gặp phải một giấc mơ. Trong mơ có một người phụ nữ bận đồ trắng, tức giận nói với bọn họ rằng: 'Nếu vẫn không đồng ý hôn sự này, ta sẽ cho các ngươi biết rõ sự lợi hại của bà cô Hoàng Tam ta đây!' Kết quả là ngày hôm sau, trời vừa hửng sáng, họ đã đưa bà nội đến nhà ông rồi.”

Tôi cười ha hả: “Giỏi quá đi mất, không ngờ thần bảo hộ cũng lo cả việc này cơ đấy?”

“Đương nhiên rồi, chỉ cần là chuyện trong nhà thì bà ấy đều lo hết...” Chú họ cười nói.

Tôi nghĩ ngợi rồi hỏi: “Vậy còn chú? Chú đã từng được vị Hoàng Tam này chăm sóc chưa?”

Không ngờ chú họ lại chỉ vào trong nhà: “Toàn bộ đồ đạc trong nhà chú đều là do bà ấy cho đấy!”

Tôi thắc mắc: “Bà ấy cho? Cho thế nào được?”

Chú họ vỗ ngực: “Bản lĩnh của chú bây giờ cũng nhờ bà ấy mới học được đấy! Năm đó ông nội có bố chú, ông Lãnh đã chủ động đề nghị muốn nhận bố chú làm đồ đệ, truyền thụ bản lĩnh cả đời cho bố. Sau đó bố lại truyền cho chú, vậy cháu nói thử xem, có phải bản lĩnh của chú đều được thần bảo hộ ban tặng không?”

Chú họ nói vậy hình như cũng có lý…

Chú họ thấy tôi có hứng thú về chuyện thần bảo hộ như vậy, vỗ vai tôi rồi nói: “Tiến Bảo, cháu nói là nghe thấy thần bảo hộ nói chuyện. Nhưng bao nhiêu năm vậy rồi mà chú chưa nghe bao giờ, chú nghĩ bà ấy có thể nói chuyện với cháu cũng là có lý do!”

“Lý do gì ạ?!” Tôi kinh ngạc.

Chú họ cười nói: “Đừng lo! Xem cháu bị hù kìa! Cháu nghĩ đi, chú cháu cũng không có con, lại thân với cháu nhất trong đám con cháu. Hơn nữa mệnh cách của cháu cũng đặc biệt, chú đoán là bà

ấy ưng cháu rồi, muốn sau khi chú chết thì để cháu tiếp nhận nhánh bảo hộ này.”

Tôi sững sờ, cảm thấy là lạ: “Chú nói gì đó, vừa sang năm mới mà!”

Nhưng chú họ lại trưng vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Không sao, con người rồi cũng sẽ phải chết. Tất cả số phận đều đã được định sẵn rồi. Chú đã tính xem bao giờ mình chết từ lâu rồi, nên không quan tâm những chuyện này...”

Tôi biết chú họ thoải mái, nhưng không ngờ lại thoải mái đến mức này... Lúc bấy giờ, thím vào nhà đưa hạt dưa vừa rang cho chúng tôi, rồi lại tới bếp bận bịu.

Tôi nhìn thím họ, yếu ớt nói: “Chú họ, chú không thể nghĩ thế được, còn thím thì sao đây?”

Không ngờ lời tiếp theo của chú họ lại khiến tôi kinh sợ hơn, mãi không nói nên lời: “Cháu yên tâm, chú cũng đã tính rồi, bà ấy trước chú...”

Tôi rất tin vào chú họ, vì thế định hỏi chú cụ thể là bao giờ, nhưng bị ngăn lại: “Đến lúc đó cháu sẽ biết, trẻ con biết nhiều như thế làm gì?”

Nhưng mắt tôi lại đỏ hoe: “Chú họ, bây giờ cháu rất sợ đối mặt với chuyện sống chết, chú cũng không thể làm cháu sốc đột ngột được!”

Chú họ nặng nề, sau đó lại tươi cười ngay: “Yên tâm đi, vẫn còn sớm lắm, đến lúc đó chú sẽ làm công tác chuẩn bị tâm lý cho cháu!”

Đảo mắt đã hết tháng Giêng. Buổi sáng hôm đó, Đinh Nhất gọi điện đến, nói chú Lê lại nhận một vụ lớn, bây giờ chỉ chờ tôi trở lại thôi. Tôi hơi bất đắc dĩ, tại sao thời gian hạnh phúc vui vẻ luôn

ngắn chẳng tày gang chứ?

Buổi tối trước ngày rời đi, chú lại bảo tôi đi thắp hương cho thần bảo hộ trong nhà kho, để bà ấy phù hộ bình an!

Sau khi trở về, việc đầu tiên tôi làm là đi thăm Chiêu Tài. Chị ấy vẫn như cũ, không tốt lên, cũng chẳng xấu đi. Tôi trò chuyện với chị hộ lý mấy câu rồi đi tìm bác sĩ Triệu. Bác sĩ bảo tôi phải có lòng tin, không được từ bỏ! Thật ra dù bác sĩ không nói, tôi cũng không thể nào từ bỏ được.

Buổi trưa ấy, Đinh Nhất đến nhà đón tôi. Chú Lê làm rất nhiều món ngon, mọi người cũng không gặp nhau gần nửa tháng rồi, tôi cũng rất nhớ họ…

CHƯƠNG

MÁY BAY MẤT TÍCH

Lúc tôi đẩy cổng nhà chú Lê ra đã thấy chú đang làm cá. Con mèo háu ăn Tiểu Hắc thì nằm sấp một bên, nhìn chăm chăm như chờ đợi thời cơ để trộm miếng cá đi.

Chú Lê thấy tôi vào thì cười nói: “Ái chà, sang năm mới béo lên nhiều nhỉ! Xem ra thức ăn nhà chú họ cháu cũng rất ngon!”

Lúc chú đang nói chuyện, Tiểu Hắc đã nhanh như chớp tha một con cá chạy lên phòng! Chú Lê sửng sốt rồi nổi giận gào lên: “Cá của tao!”

Tôi cười ha hả: “Đừng nhỏ nhen thế chứ? Chẳng phải chỉ là một con cá be bé thôi ạ?”

“Con cá bé bé? Đó là cá đù vàng đấy!” Chú Lê tỏ vẻ đau lòng nói.

Tôi an ủi: “Được rồi, lát nữa cháu bớt một con, phần của cháu mời Tiểu Hắc ăn!”

Không ngờ tôi vừa nói xong, Tiểu Hắc ở trên phòng lại kêu meo một tiếng như đang đồng ý vậy.

Ăn cơm xong, chú Lê nằng nặc đòi tôi chơi cờ vua cùng. Tôi không từ chối được, đành phải kiên nhẫn chơi với chú một ván. Được một lúc, tôi mới nhận ra chú Lê cũng là một tay chơi cờ dở

tệ!

Lúc đánh cờ, tôi hỏi chú có biết ngũ tệ tam khuyết là gì không? Chú Lê sững sờ, sau đó hỏi tôi với vẻ kỳ lạ: “Thằng nhóc này hỏi gì thế?”

Tôi gãi đầu: “Lần đi Đông Bắc này, cháu nghe chú họ nhắc đến từ đó, vì vậy định quay về sẽ hỏi xem chú có biết không?”

Kết quả là chú Lê lại nhếch miệng: “Vậy đáng ra cháu phải hỏi chú họ của cháu chứ, nghĩ sao mà lại hỏi chú?”

“Chú ấy không hiểu biết nhiều như chú!” Tôi ra vẻ lấy lòng.

Chiêu này có lẽ không dùng được với người khác, nhưng với chú Lê thì lại trăm phát trăm trúng. Quả nhiên, lão già trẻ con này khẽ híp mắt lại: “Ngũ tệ tam khuyết này chia làm hai loại là Thiên Sinh và Hậu Thiên. Hậu Thiên thì phần lớn đều là tiết lộ quá nhiều thiên cơ nên bị cắn trả. Mà Thiên Sinh lại là hiếm của hiếm, người có được khả năng khác thường thuộc loại hiếm có khó tìm…”

Tôi thầm nghĩ, xác suất thấp như thế mà mình cũng dính được, ngày mai có nên đi mua xổ số không? Nghĩ đến đó, tôi lại hỏi tiếp: “Vậy mệnh cách này có thể thay đổi được không ạ?”

Chú Lê vừa ăn được một con tốt của tôi, nghe thế thì đi một nước cờ vua rồi đáp: “Thay đổi số mệnh? Thằng nhóc này nghĩ gì thế? Số mệnh nói sửa là sửa được à? Nhưng… nếu quả thật muốn nghịch ý trời mà thay đổi số mệnh thì cũng không phải là không được. Nhưng phải hi sinh dương thọ của người thân cho người ngũ tệ tam khuyết này. Chú cũng chỉ nghe nói thôi, trước giờ chưa từng gặp ai dùng cách này để sửa lại số mệnh cả.”

Tôi nghe vậy thì nặng cả lòng, suy đoán trong lòng lại chắc hơn ít nhiều. Bố mẹ vô cớ chết thảm, liệu có liên quan gì đến việc thay đổi số mệnh cho tôi không? Tuy chú họ không chịu nói, nhưng tôi lại có thể đoán được bảy tám phần. Có lẽ là bố mẹ không cho chú

nói, sợ tôi có gánh nặng trong lòng…

Chú Lê thấy vẻ mặt tôi thay đổi thất thường, nên thắc mắc hỏi: "Tiến Bảo, cháu sao thế? Chẳng phải trước đây cháu không có hứng thú với những chuyện này à? Sao vừa đi Đông Bắc một chuyến mà đã đổi tính đổi nết rồi?"

Tôi nhún vai: "Không phải, cháu chỉ nghe chú họ nhắc đến cái này lúc đang xem cho người khác nên để ý, muốn hiểu rõ một chút thôi, nhưng chú ấy lại không chịu nói cho cháu biết."

Rõ là chú Lê chẳng mấy tin tưởng lời tôi nói, nhưng thấy tôi không muốn nói thì cũng chẳng hỏi đến cùng. Vì thế chú đi ra sau bàn, lấy một túi hồ sơ đưa cho tôi: "Xem thử đi, đây là vụ vừa nhận mấy hôm trước…"

Tôi mở túi hồ sơ ra xem, thấy một xấp tài liệu gồm cả báo, có vết bút đỏ khoanh vòng một tin tức, viết về máy bay tư nhân loại nhỏ mà vị đạo diễn nổi tiếng nào đó tên là Lê Quốc Đồng ngồi, đã mất liên lạc trên đường bay từ Bắc Kinh đến trường quay Hoành Điếm. Nhìn thời gian, đây đã là chuyện từ hơn một tháng trước.

"Hình như năm ngoái cháu đã đọc được tin này rồi thì phải, có nhắc đạo diễn vốn định đến thành phố điện ảnh Hoàng Điếm để quay một bộ phim kinh dị thời dân quốc, kết quả là chưa tới nơi thì đã xảy ra chuyện. Chẳng lẽ đến bây giờ máy bay vẫn chưa được tìm thấy sao?" Tôi giật mình hỏi.

Chú Lê rút một tờ giấy trong đó ra, nói với tôi: "Cháu xem kĩ đi, chú cảm thấy vụ này không đơn giản như vậy đâu..."

Tôi nhận lấy, thì ra trên máy bay, trừ Lê Quốc Đống ra thì còn có hai phó đạo diễn và hai nữ diễn viên định đi casting. Đáng ra họ đã đáp xuống Hoành Điếm vào 7 giờ tối ngày mùng 6 tháng trước, nhưng mãi đến ngày mùng 7 mới có người phát hiện, máy bay vốn không đến Hoành Điếm…

“Trên máy bay có tổng cộng bao nhiêu người?” Tôi hỏi.

Chú Lê mở tài liệu ra rồi trả lời: “Tính cả phi công và một tiếp viên thì tổng cộng có 7 người.”

“Xác định được bọn họ gặp nạn ạ?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Chú Lê gật đầu: “Chẳng bao lâu sau khi xảy ra chuyện, đội cứu viện đã tìm kiếm dọc theo đường hàng không họ bay suốt ba tuần, nhưng không hề tìm thấy bất cứ xác máy bay nào. Cũng không nghe được ai phát hiện máy bay loại nhỏ nào rơi hết, đội tìm kiếm và cứu hộ đã ngừng tìm rồi.”

“Ai là người bỏ vốn?” Đây mới là vấn đề cần quan tâm nhất, tôi cũng không muốn như vụ đi Hồng Kông lần trước…

Chú Lê hiểu ý tôi, nhưng chú lại tiếc nuối nói: “Vẫn là tìm chồng, người bỏ vốn là vợ của Lê Quốc Đống. Nhưng lần này chú đã nói rõ là phải trả tiền trước rồi, đối phương đồng ý nên chú mới nhận.”

Tôi lật tờ tiếp theo, trông thấy một tấm poster quảng cáo phim. Trên đó in hình một cô dâu dân quốc mặc đồ cưới đỏ thẫm, che khăn đỏ, đi một đôi hài gót sen đẹp đẽ. Bên cạnh cô ấy là một người đàn ông trông rất quái quỷ. Đóng vai nam chính này là một diễn viên gạo cội của Hồng Kông. Tuy ngày trước là một nhân vật đẳng cấp thiên vương trong nước, nhưng bây giờ đã hết thời, nên mới xuống dốc đến mức phải diễn loại phim kinh dị này.

Giới thiệu của bộ phim cũng rất đơn giản, kể về yêu hận tình thù trong một gia đình giàu có thời dân quốc…

Vì lúc đó đã chỉ định nam số một nên lần này đạo diễn Lê chỉ đưa theo hai nhân vật mới đi casting, không ngờ vừa bay thì đã mất tích!

Tôi bàn bạc với chú Lê, sau đó quyết định sẽ lên đường đến Bắc

Kinh vào sáng sớm ngày mai, đến nhà Lê Quốc Đống kia trước rồi tính. Vì thế tối hôm đó, tôi về nhà thu dọn vài bộ đồ đơn giản, chuẩn bị khởi hành tới Bắc Kinh.

Sáng sớm hôm sau, Đinh Nhất lái xe đến đón tôi. Vừa lên xe, tôi thấy La Hải đi cùng, vui vẻ chào hỏi: “Anh Hải?! Lâu quá không gặp!”

La Hải cười cười: “Năm mới ăn đến béo ú rồi!”

Tôi cúi đầu xem rồi nói: “Rõ rệt thế à? Sao ai cũng thấy qua năm mới là em béo lên nhỉ?”

Chú Lê bất đắc dĩ nói: “Cháu không nhìn ra được thì sờ mỡ bụng đi, xem thử đã bao lâu chưa vận động rồi!”

Tôi cười ngây ngô, nói: “Thôi được, béo thì béo, béo mới có phúc...”

Dọc đường đi, chúng tôi cười cười nói nói, bầu không khí rất tốt. Chú Lê đưa tài liệu cho La Hải xem, anh ta đọc xong thì thắc mắc: “Đây là máy bay bay trong nước, sao nói mất tích là mất tích luôn vậy?”

CHƯƠNG

CÔ GÁI SỐ KHỔ

Tôi hiểu ý La Hải, vì cũng từng nghiên cứu cẩn thận đường bay của nó. Phần nhiều là bay qua thành phố đông dân cư, không thể có chuyện nó rơi mà không một ai biết được.

"Liệu máy bay có thể đổi đường bay không?" La Hải nghi ngờ.

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: "Có lẽ không đâu, tuy đây chỉ là máy bay tư nhân, nhưng nếu muốn cất cánh thì cũng phải xin phép cục hàng không trước, còn phải báo cáo đường bay và thời gian cất cánh nữa, sao có thể nói sửa là sửa luôn được?"

Tôi nghĩ cũng đúng, dù sao cũng là chuyến bay trong nước, nếu bay lung tung thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Cho dù chủ máy bay có muốn thì phi công cũng sẽ không đồng ý.

Xem ra việc lần này cũng đơn giản như vậy thôi, nhưng tôi đã tạo thành thói quen làm phức tạp lên từ lâu. Độ khó công việc càng cao thì càng có tính khiêu chiến, tôi lại càng thấy hứng thú…

Buổi trưa, chúng tôi đã đến biệt thự Lệ Đô Hoa Viên của Lê Quốc Đống ở Bắc Kinh. Một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi ra mở cửa, tự xưng là Ngụy Tuyết Giai - vợ của Lê Quốc Đống, cũng chính là người bỏ vốn lần này.

Cô ấy mời chúng tôi vào nhà, gọi giúp việc mang trà lên. Sau đó

đau buồn nói: "Chồng tôi đã mất tích lâu như thế, tôi thật sự rất sốt ruột nên mới tìm đến chị Bạch, nhờ chị mời các anh đến đưa anh ấy về nhà giúp. Cứ mơ hồ như thế này thật quá sức chịu đựng..." Nói xong, cô ấy lấy khăn tay lau lau khóe mắt.

Lúc chú Lê trò chuyện, tôi cẩn thận quan sát nhà của vị đạo diễn lớn này. Phong cách bài trí đều có liên quan đến bộ phim do ông đạo diễn, có mấy bộ tôi đã từng xem, nhưng lại không biết là do ông ấy làm.

Trên tường có treo vài bức ảnh, có lẽ cô vợ trẻ này từng là diễn viên, nhưng chưa nổi tiếng thì đã trở thành vợ đẹp của đạo diễn Lê rồi.

Chú Lê vẫn đưa ra mấy điều kiện để chúng tôi tìm xác như trước, Ngụy Tuyết Giai đồng ý hết. Lúc đề nghị tìm thứ mà Lê Quốc Đống rất thích, cô ấy chẳng cần nghĩ ngợi gì mà đưa chúng tôi đến trước một chiếc tủ thủy tinh: "Trong này đựng cúp mà anh Lê nhận được lúc còn sống, chắc chắn là thứ anh ấy yêu nhất!"

Xem thử mới thấy, thì ra đây là tủ thủy tinh để đặt cúp, đa số là các cúp đoạt giải thưởng của các bộ phim nổi tiếng trong nước, thậm chí còn có vài cái là của nước ngoài…

Tôi tùy tiện cầm một cái lên, không có cảm giác gì. Nhưng tôi biết điều này cũng bình thường, đạo diễn lớn như ông ta, đương nhiên cũng chẳng thích hết các cúp được. Trong đó chắc chắn sẽ có một cái mà ông đắc ý nhất, kiêu ngạo nhất!

Quả nhiên, lúc cầm lấy chiếc cúp của liên hoan phim quốc tế Berlin, gần như toàn bộ ký ức của Lê Quốc Đống về điện ảnh ồ ạt tràn vào đầu óc tôi…

Người này cũng được coi như là nổi tiếng khi còn trẻ. Lúc ấy, ông ta đã quay một bộ phim phóng sự ở nước ngoài và đoạt giải thưởng, từ đó về sau lên như diều gặp gió.

Ông còn có một người vợ trước, lúc vừa mới bắt đầu dốc sức vào sự nghiệp, đã cùng ông trải qua hầu hết những nốt thăng trầm trong cuộc đời. Tiếc là những cặp vợ chồng như thế thường không bạc đầu với nhau được, mấy năm trước, ông ta ngoại tình với cô vợ bây giờ là Ngụy Tuyết Giai, suýt nữa đã trở thành tiêu điểm bị mọi người chỉ trích.

Cũng may vợ trước tốt bụng, tuy không làm vợ chồng được nữa, nhưng cũng không đến mức muốn hủy hoại ông ta. Vì thế, bà ấy đã đăng một bài thanh minh từ một phía, rằng hai người đã ký đơn ly hôn từ một năm trước rồi. Nhưng thật ra lúc đó, hai người chưa hề tiến hành bất cứ thủ tục ly hôn gì cả.

Sau cùng, Lê Quốc Đống cũng coi như có lương tâm, cho vợ cũ của mình một số tiền cấp dưỡng hậu hĩnh. Hơn nữa hai người cũng không có con cái gì, nên từ đó họ không liên lạc với nhau.

Nhưng sau khi Lê Quốc Đống kết hôn với kẻ thứ ba, thì sự nghiệp của ông ta lại giậm chân tại chỗ. Tuy cũng quay vài bộ phim lớn nhưng tình trạng phòng vé rất ảm đạm, cuối cùng nổi danh là độc dược phòng vé. Nếu không phải mấy năm nay thất bại, thì ông ta cũng không đến nỗi phải đi quay bộ phim kinh dị này.

Nhưng ông ta vẫn có dã tâm muốn thông qua bộ phim kinh dị này để xoay chuyển. Thế là sau khi nghiên cứu kịch bản xong, ông ta bỏ hết, rồi quyết định tự viết.

Phía nhà làm phim đương nhiên cũng muốn để Lê Quốc Đống quay, dù sao thì lạc đà gầy vẫn còn hơn ngựa béo. Việc ghi kịch bản do đích thân đạo diễn nổi tiếng Lê Quốc Đống tự khai đao chắc chắn sẽ thu hút hơn là một biên kịch nhỏ mới vào nghề nhiều.

Thế là phía nhà làm phim đã dừng tiến độ của bộ phim lại, chờ

Lê Quốc Đống viết kịch bản xong. Nam chính lúc đó đã được chọn rồi, tuy Lê Quốc Đống rất không vừa lòng, nhưng cũng không thể làm mình làm mẩy được, đành phải thỏa hiệp việc nam số một với nhà làm phim!

Nhưng trong việc tuyển vai chính, ông ta vẫn khăng khăng phải dùng người mới. Theo như ông ta nói, thì chỉ có dùng diễn viên mới thì mới có thể trở thành hắc mã phòng bán vé được! Lại nói thêm, Lê Quốc Đống rất tin tưởng vào kịch bản này của mình. Nguyên gốc hùng tâm vạn trượng của kịch bản chính là câu chuyện mà ông ta đã từng trải qua nên hiểu rất rõ…

Bởi thế ông ta mới có lòng tin đến vậy, cho rằng lần này mình chắc chắn sẽ lại huy hoàng!

Câu chuyện diễn ra vào những năm đầu thời kỳ dân quốc, nhân vật chính trong đó là một người phụ nữ Trung Quốc cực kỳ bi kịch.

Cô ấy tên là Đỗ Quyên, sinh ra trong một hộ gia đình nhỏ, mẹ chết sớm, bố lấy mẹ kế, sau đó sinh được hai đứa em trai. Bố cô buôn bản nhỏ, chủ yếu là kinh doanh thuốc nhuộm.

Đỗ Quyên rất đẹp, cực kỳ giống bà Liễu Mai - mẹ mình. Trước kia nhà bố Đỗ Quyên nghèo rớt mùng tơi, còn Liễu Mai thì lại là tiểu thư con nhà giàu. Nhưng vì bố cô, bà đã quyết liệt với người nhà, khăng khăng phải lấy người đàn ông hai bàn tay trắng này.

Còn người đàn ông may mắn đó cũng nhờ vào số tiền hồi môn của nhà vợ, làm vốn buôn bán thuốc nhuộm. Tuy cuộc sống vất vả nhưng cũng coi như là hạnh phúc, về sau còn sinh ra Đỗ Quyên.

Tiếc là tiệc vui chóng tàn, Lúc Đỗ Quyên lên ba, bà Liễu Mai bệnh nặng. Tuy nhà khó khăn nhưng bố Đỗ Quyên vẫn lấy hết tiền tiết kiệm ra chữa bệnh cho bà, vậy mà vẫn không thể cứu được mạng Liễu Mai. Cũng từ năm đó, Đỗ Quyên mồ côi mẹ.

Lúc ấy cô còn nhỏ, không biết mẹ đi đâu, mãi đến khi vợ mới của bố về nhà, cô mới biết rằng mẹ mình đã chết rồi... Người phụ nữ mà bố Đỗ Quyên vừa cưới về tên là Bạch Trân Trân, nhà làm đậu phụ. Vừa vào cửa, bà ấy đã lo liệu hết việc nhà một cách chỉn chu, đối xử với Đỗ Quyên cũng khá tốt.

Nhưng về sau, mọi chuyện lại thay đổi. Vì Đỗ Quyên có em trai, mẹ kế phải chăm lo cho em ấy, nên mọi việc trong nhà đổ hết lên đầu Đỗ Quyên chỉ mới 10 tuổi.

Bố Đỗ Quyên rất ít khi ở nhà, mỗi lần về, mẹ kế đều giả mù sa mưa, đối xử với Đỗ Quyên rất tốt, đến khi bố cô đi thì lại trở về bộ mặt thật. Tình trạng như thế tiếp diễn, mãi đến khi đứa em trai thứ hai của Đỗ Quyên được sinh ra, cuộc sống của cô trở nên càng khó nhọc hơn, năm đó cô 15 tuổi.

Mẹ kế thấy Đỗ Quyên ngày càng lớn, chỉ cần trông thấy cô là lại nhớ đến bà vợ trước đã chết, nên ngày nào cũng động viên bố Đỗ Quyên gả cô đi! Ban đầu, bố cô còn không chịu vì tuổi con gái còn bé, nếu bây giờ gả đi, chỉ sợ sẽ bị nhà chồng ức hiếp!

CHƯƠNG

NHÌN THẤU TƯ TÌNH

Mẹ kế càng ngày càng coi Đỗ Quyên như cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt, ngày nào ở nhà không đánh thì mắng, cuộc sống của Đỗ Quyên trở nên khó khăn hơn bao giờ hết. Mãi cho đến một ngày, vì trời mưa nên bố Đỗ Quyên về sớm hơn bình thường, trùng hợp gặp cảnh vợ mình đang đánh Đỗ Quyên.

Ban đầu, bà ta còn nói dối là Đỗ Quyên trượt tay làm vỡ bình hoa trong nhà, nên nhất thời tức giận mới ra tay. Nhưng bố Đỗ Quyên xem vết thương trên người con gái, lại phát hiện ra rất nhiều vết thương cũ, nên biết Đỗ Quyên ở nhà thường xuyên bị đánh.

Tuy rất đau lòng nhưng ông cũng chẳng có cách nào. Trong mắt ông, sớm muộn gì Đỗ Quyên cũng phải lập gia đình, còn vợ ông thì lại là người phụ nữ đã sinh cho mình hai đứa con trai.

Để Đỗ Quyên không phải tiếp tục chịu khổ, người bố ngu muội đó đã đồng ý gả cô đi. Nhưng không ai ngờ, nhà chồng mà người phụ nữ độc ác kia tìm cho Đỗ Quyên, lại là gia đình họ Triệu nổi tiếng giàu có.

Nhưng ông Triệu này cũng đã hơn năm mươi, còn già hơn cả bố cô. Trong nhà lão già này đã có bốn cô vợ bé rồi, Đỗ Quyên gả về

đó chính là người thứ năm!

Đỗ Quyên vốn nhỏ tuổi, vừa vào nhà đã bị ức hiếp. Bị bốn người vợ bé kia bắt nạt còn chưa nói, ngay cả người hầu trong nhà cũng tỏ thái độ với cô…

Tuy ông Triệu tỏ ra hiền hòa, nhưng chỉ cần vừa vào cửa phòng là đã cấu véo, ngược đãi cô cả đêm. Đỗ Quyên đáng thương nhỏ tuổi đã phải chịu những nỗi khổ này, khiến cô dần dần căm hận đàn ông. Bất kể là bố mình hay ông Triệu, đám đàn ông này đều có thể khinh thường vận mệnh của cô, không hề nảy lòng thương cảm.

Đỗ Quyên sống cực khổ được ba năm, mãi đến khi mười tám tuổi, cô mới gặp được một người đàn ông thật sự khiến mình động lòng.

Vợ cả của ông Triệu đã qua đời từ lâu, để lại cho ông ta một đứa con trai là đích tôn trong dòng. Ông Triệu sợ con ruột bị ức hiếp, nên dù đã cưới nhiều vợ bé như vậy, nhưng vẫn không có ai được lên làm vợ cả.

Về phần những cô gái này, ông Triệu đã nói trước, khi họ vừa vào cửa, rằng nếu ai có thể sinh hạ được con trai thì sẽ được lên làm vợ cả. Nhưng chẳng hiểu sao, bụng mấy cô gái đó vẫn chẳng có dấu hiệu gì. Đừng nói là con trai, cho dù là một quả trứng cũng chẳng có ai sinh được.

Đứa con trai này của ông Triệu tên là Triệu Khiêm. Năm 15 tuổi, anh ta được bố đưa ra nước ngoài du học, mãi đến 20 tuổi mới trở về, chuẩn bị thừa kế gia nghiệp. Tính ra anh ta lớn hơn Đỗ Quyên 2 tuổi.

Sau khi Triệu Khiêm học xong trở về, phát hiện trong nhà có một dì Năm còn nhỏ hơn mình hai tuổi. Việc này khiến anh ta rất sốc, căm hận gia đình phong kiến mục nát này đến tận xương,

nhưng lại không dám phản kháng bố.

Mẹ Triệu Khiêm chết sớm, ấn tượng duy nhất của anh ta về mẹ chính là: Bà lúc nào cũng chải chuốt mái tóc cẩn thận, luôn luôn đoan trang nghiêm túc, đầy khí chất của tiểu thư khuê các, hơn nữa anh ta còn nhớ mẹ mình bó chân.

Mấy cô vợ bé mà ông Triệu lấy về trước đó, nếu không phải ả đào thì cũng là kỹ nữ, người nào người nấy đều phong trần, vốn chẳng thể so sánh với một cái móng tay của mẹ. Nhưng khi nhìn thấy Đỗ Quyên, anh ta lại có một cảm giác mãnh liệt, rằng cô gái quy củ trước mắt này chính là dáng vẻ lúc trẻ của mẹ mình.

Nhất là đôi chân bó kia lại khiến lòng Triệu Khiêm đau âm ỉ. Anh ta biết trong lễ chế của xã hội phong kiến Trung Quốc, bó chân cho phụ nữ là một cực hình rất đỗi tàn nhẫn. Anh ta cho rằng mỗi con người đều ngang hàng với nhau, dù ở Trung Quốc lúc bấy giờ không thể có việc nam nữ bình đẳng chân chính được. Tối thiểu cũng chỉ có thể để phụ nữ sống có chút tôn nghiêm thôi.

Đối mặt với một cô gái số khổ như vậy, từ lòng từ bi ban đầu, Triệu Khiêm trở nên thấy thương tiếc cô. Hai người vốn đang là trai gái trong độ tuổi thanh xuân, dần dần nảy sinh tình cảm với nhau.

Người đang yêu vốn không thể giấu nổi đôi mắt mình. Chuyện giữa bọn họ nhanh chóng bị dì Tư - Lãnh Sương phát hiện. Lãnh Sương này xuất thân là đào, cũng là người không ức hiếp Đỗ Quyên trong đám vợ bé.

Cô ấy thương hại Đỗ Quyên, vì viện của hai người kề nhau, nên chẳng biết Lãnh Sương đã nghe Đỗ Quyên lén lút khóc một mình biết bao nhiêu đêm rồi… Mãi đến khi Triệu Khiêm về nhà, tiếng khóc của Đỗ Quyên mới dần ngừng lại.

Thấy đôi tình nhân nhỏ lén hẹn hò trong chốn nhà cao cửa rộng

này, Lãnh Sương vừa hâm mộ, cũng vừa lo lắng thay. Cứ tiếp tục như thế, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác phát hiện. Trong căn biệt thự rộng lớn này, chẳng còn mấy ai có lương tâm nữa, vì người có lương tâm đều chết rất thảm thiết…

Triệu Khiêm ngày nào cũng phải nhìn Đỗ Quyên chịu cực trong nhà, nên manh động muốn nghĩ cách đưa cô trốn đi, nhưng sự nhu nhược tận xương khiến anh ta không dám hành động.

Mãi cho đến một ngày, Đỗ Quyên đang ăn cơm thì chợt nôn ọe không ngừng. Ông Triệu trông thấy thì sinh nghi, bèn phái người mời thầy lang đến xem bệnh.

Vừa bắt mạch xong, thầy lang đã ôm quyền chúc mừng ông Triệu, nói rằng bà Năm có thai. Ông Triệu tỏ vẻ vui mừng, nhưng trong lòng thì dậy sóng thịnh nộ!

Người khác không biết thì chẳng bàn, nhưng sao ông ta lại không biết đứa con này có phải con mình hay không? Tại sao mấy cô vợ bé của ông ta mãi không có con?! Thì ra sau khi Triệu Khiêm ra đời chưa bao lâu, cũng vì một lần chơi hỏng công cụ sinh con, nên ông ta đã chẳng còn năng lực sinh dục từ lâu.

Chỉ thương mấy cô gái trong nhà họ Triệu này như thể người ngu, lúc nào cũng mơ mộng hão huyền có thể sinh con trai…

Sau khi thầy lang đi rồi, ông Triệu túm tóc Đỗ Quyên, kéo cô vào viện, chất vấn xem thằng đàn ông cô vụng trộm kia là ai! Đỗ Quyên tuy trông nhu nhược, nhưng thực chất lại là một cô gái kiên cường. Cô chỉ cắn chặt răng ngà, không hé lấy nửa chữ.

Ông Triệu biết đứa con hoang trong bụng cô không phải của mình, đương nhiên chẳng hề thương tiếc, cầm roi quật mạnh vào người Đỗ Quyên, mãi đến khi cả người cô chẳng có chỗ nào lành lặn thì mới hài lòng dừng tay.

Ông ta còn gọi tất cả hạ nhân là đàn ông trong hậu viện ra, để

họ nhìn Đỗ Quyên bị đánh, muốn tìm được gian phu. Nhưng ông Triệu không ngờ rằng Đỗ Quyên lại kín miệng như thế, đã bị đánh sống dở chết dở mà vẫn không nói đứa con là của ai.

Lãnh Sương đứng bên cạnh thật sự không nhìn nổi nữa, bèn lên tiếng khuyên: “Em ơi, nghe chị Tư đi, em nói người đàn ông đó là ai, nói rồi có lẽ còn có thể bảo vệ được mạng. Cho dù em không nghĩ đến mình, thì cũng phải nghĩ cho đứa trẻ trong bụng chứ!”

Nhưng Lãnh Sương vừa dứt lời, ông Triệu đã đạp mạnh một cú vào bụng Đỗ Quyên, khiến cô đau đớn hét lên rồi ngất lịm đi…

Lúc bấy giờ, Triệu Khiêm đang ở trên tỉnh bôn ba vì chuyện làm ăn của gia đình. Chợt thấy lòng bất an khó hiểu, khiến anh ta không thể an tâm làm việc được. Thế là anh sai người báo lại mấy câu rồi chạy về nhà.

Đến khi ngồi xe ngựa về đến nơi, thì Đỗ Quyên đã bị đánh đến nỗi chẳng khác gì hồ lô máu, đứa con trong bụng cô cũng đã hóa thành một vũng máu, chảy đầy đất…

CHƯƠNG

ĐI NAM DƯƠNG

Triệu Khiêm sợ ngây người, lúc anh ta ra ngoài vào buổi sáng thì Đỗ Quyên vẫn còn đương tốt lành, sao chỉ mới đến trưa mà cô đã thành ra như vậy?

Dì Hai thấy Triệu Khiêm thì nói với anh ta với vẻ mỉa mai: "Con điếm Đỗ Quyên kia đúng là còn nhỏ mà to gan, dám vụng trộm với đàn ông thì nên nghĩ đến việc sẽ có ngày này!"

Triệu Khiêm nổi giận quát: "Câm mồm! Thử nói vớ vẩn thêm một câu nữa xem? Cút!"

Dì Hai sửng sốt, cô ta chưa từng thấy Triệu Khiêm nhã nhặn thô bạo như thế bao giờ, mặt lúc trắng lúc xanh, vội quay về phòng.

Đám người hầu hóng hớt lại vội giải tán như chim di tản, dù sao sau này chủ của viện cũng là đại thiếu gia, nếu bây giờ đắc tội với anh ta thì chắc chắn sau này sẽ chẳng được yên lành!

Triệu Khiêm thấy mọi người đã đi hết, nên đi qua bế Đỗ Quyên lên, rồi sai thân tín của mình đi tìm thầy lang. Lúc này Đỗ Quyên mới từ từ tỉnh lại trong lòng Triệu Khiêm, thấy anh ôm mình, lại nghĩ đến đứa con thì tủi hờn. Nhưng những giọt lệ của cô chỉ quanh quẩn trong hốc mắt chứ không chảy ra.

Triệu Khiêm thấy thế lại càng đau lòng hơn. Là anh ta không

bảo vệ thật tốt nên mới để cô phải chịu tội lớn như vậy, nếu trước đó dẫn Đỗ Quyên đi, thì đâu còn chuyện như bây giờ? Con của họ cũng có thể được giữ lại.

Thời gian thân tín của Triệu Khiêm đi tìm thầy lang lâu hơn tưởng tượng. Anh ta không mời vị vẫn hay xem bệnh cho nhà họ Triệu, dù sao đây cũng chẳng phải chuyện quang minh gì. Vì thế, anh ta cố ý chạy ra ngoại ô, mời một thầy lang khác.

Sau khi thầy lang đến, nhìn Đỗ Quyên thì chau mày: "Cô gái này sảy thai, hơn nữa còn bị thương, chỉ e…"

Triệu Khiêm cắt lời: "Tiên sinh, dùng bao nhiêu loại thuốc quý cũng không sao hết, nhất định phải giữ được mạng cho cô ấy."

Thầy lang cẩn thận xem mạch cho Đỗ Quyên, cuối cùng cũng lắc đầu liên tục: "Tôi chỉ nắm ba phần là cứu được cô ấy. Triệu thiếu gia, cậu vẫn phải nghĩ kĩ đi, dù có cứu sống, thì cô ấy cũng không thể sinh con được nữa!"

Đương nhiên Triệu Khiêm không quan tâm đến chuyện Đỗ Quyên có sinh được hay không, chỉ cần cô bình an là tốt rồi. Nhưng câu nói đó lại bị Đỗ Quyên đang mông lung nghe thấy, đứa con mất đi vốn đã khiến cô mất hết ý chí, vừa nghe thấy mình không thể sinh con được nữa, cô càng không nói nổi nên lời!

Lang trung đang khám vết thương cho Đỗ Quyên, thì ông Triệu phái người đến gọi con trai đến từ đường, nơi thờ cúng linh vị của tổ tiên, bảo là có chuyện muốn nói.

Thì ra sau khi ông Triệu nguôi giận, nghĩ ngược nghĩ xuôi mới cảm thấy đám người hầu nam trong viện này không thể là gian phu, còn con mình thì lại rất có khả năng!

Triệu Khiêm nghe cha gọi mình qua thì cũng đã đoán được, bèn để quần áo đầy máu đi gặp ông.

Ông Triệu thấy con trai mình dính đầy máu thì hiểu đến bảy tám phần, tức đến nỗi lệch cả ria mép!

“Nghiệp chướng! Quỳ xuống! Con ả Đỗ Quyên này cả người đầy thịt thối, sao mày có thể làm cái loại chuyện chó má này với nó chứ?” Ông Triệu giận dữ gầm lên.

Triệu Khiêm sửng sốt, anh ta mất mẹ từ bé, ông Triệu lại là người mang nặng tư tưởng phong kiến, làm chuyện gì cũng đều rất cổ hủ. Tuy cưới nhiều vợ, nhưng ông ta vẫn tuân thủ nghiêm ngặt lễ thường, không làm ra chuyện gì phạm vào luân lý, nên Triệu Khiêm vẫn luôn sợ bố mình.

Tuy là con trai ruột của ông Triệu, nhưng trong mắt ông ta, chuyện con trai ăn nằm với vợ bé của mình mà bị đồn ra ngoài, thì có chết ông ta cũng chẳng có mặt mũi nào mà gặp liệt tổ liệt tông!

Vì thế, ông Triệu gọi mấy người hầu đã núp từ nãy giờ, sai họ trói chặt Triệu Khiêm đang quỳ dưới đất, sợ anh kêu lên nên bịt miệng lại!

Triệu Khiêm cũng chỉ là một thư sinh yếu đuối, đương nhiên không đánh lại được đám người làm việc thể lực quanh năm này, đành trơ mắt bị bố mình bắt đi, nhốt trong mật thất của từ đường.

Triệu Khiêm bị trói rồi, ông Triệu sai người đến phòng Đỗ Quyên, đuổi thầy lang đang xem bệnh cho cô đi. Sau đó cho đóng kín cửa phòng, không cho phép bất cứ kẻ nào ra vào.

Đỗ Quyên đáng thương bị nhốt trong phòng thảm thiết như thế mấy ngày, cuối cùng tắt thở…

Triệu Khiêm bị giam trong mật thất vẫn cho rằng Đỗ Quyên đang dưỡng thương, từ từ hồi phục. Bây giờ chỉ chờ lão gia bớt giận thì sẽ thả mình ra.

Lúc anh được thả ra ngoài thì đã là nửa tháng sau, xác của Đỗ

Quyên đã bị người khác quấn chiếu chôn sau núi từ lâu.

Triệu Khiêm vừa ra ngoài thì nhận ra người hầu trong nhà bị đổi gần hết, không ai biết Đỗ Quyên đi đâu hết. Mấy bà vợ bé cũng chỉ nói là Đỗ Quyên bị lão gia tống về nhà mẹ đẻ dưỡng bệnh rồi. Nhưng Triệu Khiêm lại cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Đã có mấy lần anh ta định hỏi bố mình xem Đỗ Quyên đi đâu, nhưng vẫn không đủ can đảm để lên tiếng. Mãi đến một ngày, ông Triệu đột nhiên gọi anh đến, nói là việc làm ăn của gia đình ở trong tỉnh đã đến tận Nam Dương, nhất định phải có một người của mình qua đó làm môi giới, nên ông Triệu để anh ta đi.

Đương nhiên là Triệu Khiêm không muốn đi, nhưng lệnh cha khó cãi. Cuối cùng, anh ta đưa ra một điều kiện, mong bố cho mình dẫn Đỗ Quyên đi cùng, hơn nữa còn hứa hẹn rằng vĩnh viễn không để cô về lại nhà họ Triệu nữa.

Ông Triệu tỏ vẻ đồng ý, nhưng mãi đến hôm lên thuyền, Triệu Khiêm vẫn không thấy bóng Đỗ Quyên đâu…

Ba năm sau, Triệu Khiêm ở Nam Dương nhận được thư nhà gửi, trong đó viết bệnh tình ông Triệu nguy kịch, mong con trai mau chóng trở về.

Lúc quay lại căn nhà mà anh ta cho rằng mình sẽ vĩnh viễn không trở về nữa, Triệu Khiêm mới sợ hãi phát hiện, người trong nhà đều đã chết hết rồi. Ngoại trừ ông Triệu đang hấp hối thở dốc, lay lắt trên giường bệnh thì cũng chỉ còn dì Tư Lãnh Sương.

Triệu Khiêm lạnh nhạt liếc nhìn bố ruột, chẳng nói chẳng rằng, đoạn lại nhẹ nhàng nói với Lãnh Sương: “Dì Tư, Đỗ Quyên được chôn ở đâu?”

Lãnh Sương sững sờ, sau đó lại gật đầu nói: “Đến lúc nên nói cho con biết sự thật rồi.” Nói rồi, cô ấy mở hòm gỗ lớn sau lưng mình, lấy một đôi hài nhỏ đỏ thẫm ra, đưa cho Triệu Khiêm.

Anh ta cầm lấy, nhận ra chủ nhân của đôi hài này chính là Đỗ Quyên.

Lãnh Sương nhìn đôi hài, đau thương nói: “Đỗ Quyên là cô gái đáng thương, đây là thứ duy nhất cô ấy để lại. Trước khi chết cô ấy đã nhắn nhủ tôi giao cho con. Đôi hài này vốn có màu đỏ tươi, nhưng lại bị máu của Đỗ Quyên nhuộm thẫm, mới trở thành màu đỏ sẫm như bây giờ. Thật ra cô ấy vẫn bị chôn vùi dưới gốc gây hòe già ở sau núi, hàng năm vào ngày giỗ, tôi đều lén đi tế bái.”

Triệu Khiêm nghe vậy mới cúi đầu thật thấp, bái lạy Lãnh Sương: “Cảm ơn dì đã nói cho con biết sự thật, những người khác trong nhà đâu? Sao chẳng còn ai nữa?”

Lãnh Sương cười lạnh: “Từ sau khi con đi, cái nhà này chẳng còn yên bình nữa, người chết liên tiếp!”

CHƯƠNG

AN HỒN ĐÒI MẠNG

Thì ra sau khi Triệu Khiêm đi, việc làm ăn của nhà họ Triệu xuống dốc không phanh, trong nhà cũng trở thành vùng đất chết. Những nhà khác chỉ cách một con đường thì chẳng có chuyện gì, nhưng trong nhà thì đến cả gia súc cũng mắc ôn dịch, chưa đến một năm mà đã chết hết chẳng còn con nào.

Ông Triệu tìm thầy bói nổi tiếng ở gần đó đến xem thử, kết quả là thầy bói vừa vào cửa thì đã không nói không rằng, quay đầu bỏ về, đến nhà thì đóng cửa đuổi khách, nói sao cũng không chịu đến nhà họ Triệu nữa.

Ông Triệu biết thầy bói này đã nhìn ra được điều gì nhưng không chịu nói, bèn vung một số tiền lớn hơn mời người nơi khác đến. Kết quả là vẫn y thế, thậm chí có thầy bói còn chưa vào cửa đã bỏ đi luôn!

Sang năm sau, khi gia súc trong nhà chết hết thì bắt đầu đến lượt người chết. Mới đầu là người hầu trong nhà, chẳng hiểu nguyên cớ gì mà thắt cổ, nhảy giếng. Đêm hôm trước, lúc ăn cơm còn cười cười nói nói, sáng hôm sau đã treo cổ chết trong chuồng gia súc, không hề có dấu hiệu gì.

Người hầu nhanh chóng đồn nhau rằng oan hồn của Đỗ Quyên

trở về, muốn lấy mạng những kẻ đã từng ức hiếp mình!

Đám người hầu cũ ít ỏi còn lại từng ức hiếp Đỗ Quyên đều chột dạ, nên dĩ nhiên là sợ hãi không chịu nổi, nhân lúc nửa đêm lén lút trốn đi. Mấy người hầu thì chạy được, nhưng đám vợ bé trong viện thì chẳng có nơi nào để chạy. Những người này nếu không ở kỹ viện thì cũng từ đoàn kịch, gánh hát mà ra, làm gì có nhà mẹ đẻ, dù có thì cũng đã chết hết từ lâu rồi.

Ví dụ như Lãnh Sương, từ bé đã bị anh trai và chị dâu bán vào gánh hát. Bây giờ cô đã chẳng còn biết nhà mình ở nơi nào, người nhà mẹ đẻ họ tên là gì, rời khỏi nhà họ Triệu cổ hủ vô cùng này cũng chỉ còn một con đường chết.

Nhưng dù vậy, vận xui dường như vẫn không có ý định buông tha cho từng người trong nhà họ Triệu…

Kẻ đầu tiên gặp chuyện không may là dì Hai. Năm đó, cô ta đứng đầu bảng trong thanh lâu của tỉnh, đến nay tuy đã hoa tàn ít bướm, nhưng quả thật mồm miệng thì vẫn khéo léo nên không chịu thấp hơn ai. Ban đầu, lúc vừa vào cửa bà ta đấu đá với dì Cả, không hề thiệt thòi chút nào.

Tối hôm đó, đám vợ bé cùng chơi mạt chược, ai ngờ dì Hai lại vô cùng may mắn. Ba bà vợ bé còn lại đều liên tục đánh quân cho bà ta ăn. Ván cuối còn hồ ngon lành "Thiên Hồ thanh nhất sắc điều long"!

Ba người còn lại tuy đều thua, nhưng càng chơi lại càng thấy kỳ lạ… Cuối cùng khi thấy bài của dì Hai quá đẹp, vẻ mặt bọn họ đều trở nên quái lạ, kinh hãi không dám thốt lấy một câu.

Mọi người tính tiền xong, dì Hai vui vẻ ngâm nga, vừa đi vừa đếm tiền. Mấy bà vợ bé khác đều nhìn nhau, không biết nói gì cho phải.

Cuối cùng vẫn là dì Cả mở lời: "Con Hai hôm nay số thơm thế,

tôi lại cảm thấy quái lạ sao ấy nhỉ? Đánh con gì nó cũng ăn!”

Dì Ba và dì Tư tuy cũng nghĩ vậy, nhưng lại không định nói gì nhiều, bèn im lặng ai về phòng người nấy.

Hôm đó đúng ngày giữa tháng nên trăng rất to, dì Tư Lãnh Sương tựa cửa sổ ngắm trăng. Cũng chẳng phải thật sự nhàn nhã có thú vui ít ai biết này, mà là luôn canh cánh về ván bài lúc tối, cảm thấy sắp có chuyện xảy ra…

Quả nhiên, vừa qua canh ba thì chợt nghe thấy tiếng hét thảm thương trong viện của dì Hai, dọa mấy phòng khác đều bật sáng đèn. Đêm đó, ông Triệu ngủ trong phòng dì Cả, nghe như vậy thì sợ hết hồn!

Từ khi bọn người hầu trong nhà đi hết, ông Triệu thuê mấy gã trẻ tuổi giỏi võ, lập đội bảo vệ, chuyên đi tuần tra trong nhà.

Tiếng hét thảm thiết kia dĩ nhiên cũng bị đội bảo vệ này nghe thấy. Lúc họ nương theo tiếng hét đi vào phòng, đã thấy dì Hai trợn tròn mắt nhìn trần nhà, dưới thân chảy đầy nước tiểu, người thì trông như sợ hãi quá độ!

Tuy thành viên trong đội bảo vệ này đều là những thanh niên trưởng thành cường tráng, nhưng cũng bị cảnh này dọa cho hết hồn, dì Hai này rõ ràng là bị cái gì đó dọa chết mà!

Việc này lại càng ứng với lời đồn oan hồn của Đỗ Quyên về đòi mạng. Vì trong mấy cô vợ bé, dì Hai đối xử với Đỗ Quyên tàn nhẫn, độc địa nhất…

Lúc ông Triệu chạy đến nơi thì đội bảo vệ đã rút ra khỏi phòng của dì Hai, đứng chờ trong viện. Thấy ông ta đến, mặt người nào người nấy đều như gặp phải ma.

Ông Triệu hồi trẻ xuất thân là vệ sĩ, thứ không tin nhất là tà ma. Ông ta không nói không rằng, đạp văng cửa phòng ra rồi tự đi vào.

Trông thấy xác của dì Hai, ông ta vẫn bị dọa đến nhũn cả chân, ngồi phịch xuống đất.

Người bên ngoài đợi mãi không thấy ông Triệu ra, vì thế đội trưởng đi vào xem thử, kết quả trông thấy ông Triệu đang co giật dưới đất.

Họ lập tức tìm thầy lang về bắt mạch cho ông Triệu, mới ra là ông ta trúng gió! Tiếp đó, thầy Lang lại nhìn xác của dì Hai, sau đó lắc đầu liên tục: "Gan vỡ nát rồi, hết cứu nổi!"

Vì ông Triệu trúng gió nên nhà chỉ chôn cất dì Hai qua loa, nói với người ngoài rằng bà ta bị bệnh chết. Nhưng trong nhà thì như có mây đen bao trùm, những người còn lại ngày nào cũng sống trong thấp thỏm.

Dì Cả có một đứa cháu họ xa, bà ta gom ít đồ nữ trang đáng giá của mình, thừa dịp ông Triệu nhiễm bệnh nên trộm ít tiền, định đi tìm đứa cháu họ đã nhiều năm không gặp xin nương tựa. Nhưng chưa đi được mấy dặm thì đã gặp phải thổ phỉ, dì Cả liều mạng không chịu để tiền tài lại, nên cuối cùng bị thổ phỉ đánh chết.

Người thân trong tộc đến thăm ông Triệu, đều khuyên ông mau gọi Khiêm Nhi từ Nam Dương về! Nhưng ông Triệu lại chẳng nói gì mà xua tay, không đồng ý gọi Triệu Khiêm về vào lúc này. Thật ra ông ta đã đoán được phần nào tại sao tai họa này lại ập xuống, nếu bây giờ để Triệu Khiêm trở về, chỉ sợ đứa con trai này cũng khó mà giữ được mạng!

Lúc bấy giờ, trong nhà chỉ còn dì Ba và dì Tư. Tính tình dì Tư Lãnh Sương lạnh lùng, lúc lão gia trúng gió, cô cũng không muốn liếc ông ta một lần. Ở trong phòng một mình ăn chay niệm Phật, ai không biết chuyện còn tưởng là đang cầu phúc cho ông Triệu. Nhưng thực tế thì ngày nào cô cũng nguyền rủa cho ông ta chết nhanh lên…

Tính tình dì Ba lại âm hiểm, gian trá, nhưng lại không biết nhìn người. Trước đây chính bà ta đã âm thầm xúi dì Cả và dì Hai cùng ức hiếp Đỗ Quyên. Bây giờ thì hay rồi, dì Cả và dì Hai đều chết hết, lúc này bà ta còn kém hơn cả cô.

Tuy dì Ba hầu hạ bên cạnh ông Triệu, nhưng lại như chim sợ cành cong, ngay cả cơn gió lùa qua ngọn cỏ cũng dọa cho phát hoảng! Ngày qua ngày lại, cuối cùng bà ta bị điên…

Dì Ba điên rồi, Lãnh Sương rơi vào đường cùng, đành phải ra khỏi phật đường, lo liệu chuyện trong nhà. Nhưng nào còn gì để mà lo nữa? Tổng cộng còn ba người, thì một người bị bệnh, một người điên.

CHƯƠNG

MẬT THẤT SAU BỨC TƯỜNG

Cuộc sống như vậy cũng không quá lâu, cho đến một buổi sáng, Lãnh Sương ra giếng sau viện múc nước thì thấy một cô gái tóc dài đang nổi lềnh phềnh ở trong nước. Nhìn kỹ lại, quả đúng là dì Ba đã bị dọa cho phát điên từ lâu…

Nhà họ Triệu bây giờ chỉ còn lại ông Triệu bị bệnh tật giày vò và dì Tư Lãnh Sương gầy gò yếu đuối. Ông Triệu tự thấy mình ngày càng yếu đi, nếu lúc này còn không gọi con trai về thì chỉ e sau khi Triệu Khiêm quay lại, gia nghiệp nhà họ Triệu chẳng biết sẽ rơi vào tay ai.

Vì thế ông ta gửi điện báo cho con trai ở Nam Dương xa xôi, bảo anh nhanh chóng quay về.

Ông Triệu thấy con trai mình thì nước mắt lưng tròng, tuy không nói được rõ ràng, nhưng vẫn hoa tay múa chân ra hiệu cho Triệu Khiêm mau đến bên mình.

Nhưng Triệu Khiêm không có vẻ vui mừng khi gặp lại người thân, mà lại căm hận nhìn bố, chẳng hề tiến tới nửa bước.

Cuối cùng vẫn là Lãnh Sương đẩy anh qua: “Sang đó đi, ông ta sắp đi rồi, dù sao thì cũng là bố con, dù ông ta đúng là kẻ ác độc thật.”

Triệu Khiêm ngẫm thấy cũng đúng, đạo lý rõ ràng như thế, ngay cả một cô gái như dì Tư cũng biết, thì sao anh ta có thể không biết chứ? Nhưng vừa nhìn vào khuôn mặt đó của bố mình, anh ta lại nhớ đến Đỗ Quyên đã chết và cả đứa con chưa chào đời.

Chút sức lực cuối cùng của ông Triệu cũng đổi lại được con trai đến bên, nhưng con trai chỉ nói một câu, ông ta đã tắt thở đi chầu trời…

Triệu Khiêm bình thản nói: "Bố, bố biết không? Con cũng như bố năm đó, đã hỏng bộ phận sinh dục rồi. Bố đã từng tự tay đánh chết cháu trai ruột của bố... Nhà họ Triệu chúng ta tuyệt tự rồi."

Ông Triệu chết, nhà họ Triệu từng hiển hách một thời cũng suy tàn từ đó. Triệu Khiêm chôn bố mình vào một chiếc quan tài đơn sơ, rồi cầm đôi hài kia ra chỗ chôn cất Đỗ Quyên ở sau núi…

Về sau, anh ta bán tống bán tháo ngôi biệt viện này, rồi đưa một phần tiền cho Lãnh Sương dưỡng già. Còn anh ta thì mang đôi hài của Đỗ Quyên rời khỏi quê nhà, đi biệt xứ.

Nghe đồn, từ đó về sau không còn ai gặp lại đại thiếu gia Triệu Khiêm của nhà họ Triệu nữa…

Lần đầu tiên Lê Quốc Đống nghe được câu chuyện này, ông ta đã muốn cải biên nó thành kịch bản, còn đích thân đến nơi khởi nguồn của nó - thị trấn Hoàng Sơn, cũng đã tìm được biệt thự cổ năm xưa.

Chủ hiện tại của ngôi biệt thự là Trương Duệ, người sưu tầm nhà cổ, rất si mê với văn hóa Huy Châu nên đã mua nó lại. Lúc ông ta nghe đạo diễn Lê muốn quay bộ phim về căn biệt thự cổ này, còn đề nghị cung cấp địa điểm miễn phí cho đoàn phim.

Hai người thống nhất với nhau, Lê Quốc Đống còn khẳng định sẽ không dùng chùa của ông ta, mà ở cuối bộ phim sẽ có một đoạn phim ngắn giới thiệu về nơi này. Trương Duệ đương nhiên là

mong còn chẳng được, bèn kể cho Lê Quốc Đống nghe một câu chuyện đã xảy ra trước đó mà ông ta nghe được.

Chuyện xảy ra vào những năm 1970, lúc đó vì kinh tế Trung Quốc lạc hậu, người dân có thu nhập thấp, biệt viện tàn tạ này bị chính phủ tịch thu rồi chia cho người khác.

Lúc bấy giờ, có một người đàn ông họ Lưu làm việc ở cục lương thực, được đơn vị phân cho một viện nhỏ trong biệt viện. Ban đầu lúc cả nhà bọn họ vừa chuyển vào thì mọi chuyện vẫn bình thường, mãi đến khi con gái được sinh ra vào vài năm sau, trong nhà bắt đầu xảy ra một số chuyện đáng sợ.

Năm cô con gái được hai tuổi, đang thời điểm bi bô tập nói, thì thỉnh thoảng lại nói những câu quái lạ. Ban đầu nhà họ Lưu không xem là thật, nhưng về sau, cứ nửa đêm là con gái lại khóc ầm lên, kêu rằng trong phòng có một người đàn ông, con bé sợ…

Việc này làm người trong nhà hết hồn, xã hội lúc đó không thích hợp để nói những chuyện ma quỷ này. Nhưng con gái ngày nào cũng gào khóc, không tốt cho sức khỏe của cô bé, người lớn cũng chẳng được ngon giấc, nên không tài nào yên tâm làm việc được.

Về sau không còn cách nào khác, mẹ con bé mới đến tìm bà Tôn ở quê mình, một vị thu hồn trẻ con mà mẹ con bé rất sợ thời còn nhỏ. Họ nói với người ngoài rằng bà Tôn là người nhà ở quê lên thăm, nhưng thật ra là đến xem cho con gái mình.

Sau khi bà Tôn đến nhà, nhìn quanh đã thấy căn phòng này là lạ chỗ nào đó, nhưng khi ấy lại không nói rõ được là gì. Đêm đó, bà Tôn ôm cô bé ngủ cùng, kết quả là vừa qua nửa đêm, cô bé đã đúng giờ bắt đầu khóc.

Bà Tôn vỗ lưng, miệng lẩm bẩm gì đó, khỏi phải nói, đúng là cô bé dần nín khóc, chẳng bao lâu đã ngủ thiếp đi. Tuy bà Tôn không biết là có chuyện gì, nhưng bà dám chắc rằng nó có liên quan đến

căn phòng này.

Thế là bà Tôn lại quan sát mấy đêm liền, phát hiện ra cô bé vừa qua 12 giờ là sẽ bừng tỉnh, khóc lóc ầm ĩ, còn nói cái gì mà trong phòng có một người đàn ông, nó sợ…

Vì ở chung mấy ngày nên bà Tôn đã quen thân với cô bé, bèn hỏi rằng người đàn ông kia trông thế nào? Nó vừa khóc vừa nói: “Ông ấy đội một chiếc mũ đen, mặc bộ đồ dài dài màu xám, tay cầm đôi hài đỏ be bé.”

Bà Tôn biết đây đã là tất cả những gì con bé có thể miêu tả rồi. Còn bà dù sao cũng đã ngần này tuổi, có gì mà chưa từng thấy nữa? Bà cảm thấy theo cách miêu tả của con bé, người đàn ông này ăn mặc rất giống quần áo thời dân quốc.

Vì thế, bà bèn dỗ con bé rồi hỏi tiếp: “Niếp Niếp, cháu có thấy người đàn ông đó đứng ở đâu không?”

Con bé phát run lên, rõ ràng là rất sợ hãi, nhưng có lẽ do không có ai tin, cũng chẳng có ai hỏi nó nhiều như vậy, mà bà Tôn này lại chịu tin mình, nên cô bé cố lấy can đảm, chỉ vào bức tường ở phía Đông rồi nói: “Ông ta đứng ở đó...”

Ngày hôm sau, bà Tôn đứng quan sát bức tường hồi lâu. Sau đó lại đưa tay gõ nhẹ thì giật mình phát hiện bức tường này rỗng không.

Bà nói chuyện này với người nhà họ Lưu, ông bố xem thử mới phát hiện sau căn nhà mình ở mấy năm này, lại còn có một không gian rỗng khác. Vì thế cuối tuần đó, ông ấy đã gọi mấy người bạn tốt của mình đến đục bức tường ra.

Nhưng sau khi đục tường, mọi người đều kinh hãi vô cùng. Ngay đằng sau bức tường lại có một căn phòng nhỏ chưa đến 10m2, bên trong có bày một chiếc giường to, một cái bàn và ghế.

Nhưng đáng sợ nhất là còn có một bộ xương mặc áo dài màu xám, đầu đội mũ dạ, ngồi ngay ngắn trên ghế, trong tay cầm đôi hài gót sen ba tấc của phụ nữ thời xưa.

Nhà họ Lưu báo cảnh sát ngay, sau khi đến điều tra, cảnh sát kết luận người đàn ông này đã chết được mấy thập niên rồi.

Có mấy cụ già hơn tám mươi tuổi ở gần đó nhớ ra, đây có lẽ là đại thiếu gia Triệu Khiêm của nhà họ Triệu năm đó.

CHƯƠNG

ĐÔI HÀI ĐỎ

Tuy nhà họ Lưu lại có thêm một căn phòng hơn 10m2, nhưng nghĩ đến việc đã sống cùng một xác chết những năm sáu năm, thì sợ hãi khôn kể! Vì thế, họ bán căn nhà đi với giá thấp.

Về phần cảnh sát đưa di hài đi cũng không mang đôi hài đỏ theo, sau đó nó được để lại cho chủ nhân tiếp theo của căn nhà.

Trương Duệ đã mua ngôi biệt thự này từ một người chủ cũ, đồng thời được tặng kèm đôi hài đỏ truyền kỳ này.

Lê Quốc Đống nghe xong thì vội đề nghị muốn xem đôi hài đó, nhưng Trương Duệ lại nói ông ta đã bán nó cho một người bạn sưu tầm đồ cổ khác, tên là Đoàn Triêu Dương, người Bắc Kinh. Nếu Lê Quốc Đống thật sự muốn xem, ông ta có thể đưa số di động của Đoàn Triêu Dương cho.

Thế là sau khi trằn trọc, Lê Quốc Đống về Bắc Kinh, liên lạc với Đoàn Triêu Dương. Người này rất say mê các loại quần áo, trang sức cổ, hơn nữa còn có một ngôi nhà cấp bốn nhỏ ở Bắc Kinh, là quán đồ cổ tư nhân. Đôi hài đỏ kia được trưng bày ở đó.

Lần đầu tiên Lê Quốc Đống nhìn thấy đôi hài màu đỏ sẫm kia, đã bị nó hấp dẫn vô cùng. Ông ta không biết là cô gái xinh đẹp thế nào đã đi nó vào mấy chục năm trước, thế là lại tưởng tượng ra

nụ cười của cô...

Cuối cùng Đoàn Triêu Dương đưa đôi hài này cho Lê Quốc Đống. Ông ta chuẩn bị đưa nó vào đoàn làm phim, cho nhân viên tổ trang phục dựa theo để làm ra một đôi hài tương tự, sẽ dùng cho việc quay phim sau này.

Cũng chính vì đôi hài rất quý báu nên Lê Quốc Đống sợ gửi máy bay sẽ có sơ sót gì, bèn đề nghị với ông chủ đầu tư cho bộ phim, rằng muốn ngồi máy bay tư nhân của ông ấy đến Hoành Điếm.

Nhưng tôi không ngờ rằng, tất cả ký ức của Lê Quốc Đống đã dừng lại ngay sau khi ông ta lên máy bay mini kia…

Đến lúc hoàn hồn lại, tôi thấy trước mắt hơi tối, cả người lắc lư. Lần này cảm nhận hơi lâu, khó tránh khỏi việc mệt mỏi. Đinh Nhất thấy vậy thì đến đỡ tôi ngồi xuống.

Ngụy Tuyết Giai cũng bị tôi dọa, nhưng thấy tôi trở lại bình thường nên rót cho chén trà để tôi bình tĩnh lại. Tôi uống trà nóng xong đã dễ chịu hơn một chút, ngẩng đầu hỏi cô ấy: “Có phải đạo diễn Lê mang một đôi hài lên máy bay không?”

Ngụy Tuyết Giai biến sắc: “Đúng vậy, lúc anh ấy cầm thứ đó lần đầu, tôi đã cảm thấy lòng nao nao, không tả được đó là gì, tóm lại tôi rất không thích nó. Dù sao vừa nghĩ đến đấy là thứ mà một cô gái chết thảm mấy chục năm trước đi, tôi lại thấy sợ...”

Tôi gật đầu: “Vậy là đúng rồi, có lẽ vấn đề nằm ở đôi hài của cô gái đó.”

Thế là tôi kể lại hết nhưng ký ức của Lê Quốc Đống mà mình thấy cho chú Lê và Đinh Nhất. Chú Lê cũng lắc đầu: “Thứ đồ xui xẻo như thế đúng là không nên đưa lên máy bay!”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Cháu chỉ có thể cảm nhận được những chuyện trước khi họ lên máy bay, còn sau đó xảy ra chuyện

gì thì cháu không biết!” Tôi sốt ruột hỏi chú.

Nhưng chú Lê lại xua tay: “Không vội, chú đoán là hôm nay cháu sử dụng não quá độ nên mệt mỏi thôi, tối nay nghỉ ngơi thật tốt, có lẽ ngày mai sẽ ổn...”

Tôi biết chú Lê nói có lý, lúc này cũng chỉ đành như vậy. Sau khi rời khỏi nhà Lê Quốc Đống, chúng tôi về khách sạn. Vì quá mệt mỏi nên chúng tôi chỉ ăn bữa tối qua loa trong nhà ăn của khách sạn, rồi chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi.

Ai ngờ vào lúc này, tôi lại trông thấy một bóng dáng quen thuộc, chỉ có điều bóng người đó chợt lóe lên, đi vào thang máy phía trước chúng tôi. Ngay lúc đó, Đinh Nhất cũng trở nên cảnh giác…

Chú Lê thấy hai chúng tôi khác thường thì hỏi: “Sao thế?”

Tôi nghi hoặc nói: “Không có gì, chắc là cháu nhìn nhầm rồi.”

Không ngờ Đinh Nhất lại nói chắc nịch: “Không nhầm đâu, đúng đó, tôi ngửi thấy mùi lẳng lơ của hắn.”

Xem ra tôi và Đinh Nhất đều nhận ra bóng người đó chính là Trang Hà, cái tên này đến đây làm gì? Bình thường anh ta xuất hiện là chả có chuyện gì tốt. Sau khi về phòng, tôi tắm rửa rồi đi nằm sớm, nhưng chẳng hiểu sao, vừa nhắm mắt thì đôi hài đỏ lại hiện lên trước mắt. Tuy chưa từng trông thấy bóng dáng của Đỗ Quyên trong ký ức của Lê Quốc Đống, nhưng đôi hài nhỏ kia lại hiển hiện quá chân thật.

Cuối cùng, vì nằm khó chịu quá, nên tôi nghiêng người ngồi dậy. Ai ngờ vừa ngẩng đầu đã trông thấy một người đang ngồi trên ghế ở trong phòng! Tôi hốt hoảng, nhưng nhìn lại mới thấy, người đó chẳng phải Trang Hà thì là ai? Tôi vội nhìn sang Đinh Nhất, phát hiện ra anh ta không ở trên giường. Lúc này trong phòng tắm có tiếng nước rào rào, chắc anh ta đang tắm.

“Anh... anh muốn làm gì?” Tôi khiếp đảm hỏi.

Trang Hà buồn cười nói: “Tôi cũng lấy làm lạ, cậu nói xem, trước đây tôi từng ngủ với vợ cậu, hay lừa đảo gì cậu à? Sao lần nào cậu gặp tôi cũng cảnh giác như thế chứ? Có phải vì thằng nhóc đang tắm rửa trong đó không? Đừng có nghĩ cậu ta tốt đẹp gì, cậu ta còn xấu xa hơn tôi nhiều.”

Tôi khẽ xì khinh bỉ: “Người khác có lẽ tôi không dám nói, nhưng anh ấy à? Anh thì tốt lành gì? Trong lòng tôi, Đinh Nhất không phải là người mà anh chỉ nói vài câu là đã châm ngòi, thay đổi hình tượng được nhé! Có việc gì thì mau nói đi, tôi còn muốn ngủ. Tôi nói trước, nếu anh không nói, lát nữa Đinh Nhất ra thì sẽ đánh anh đến nỗi tới mẹ mình cũng chẳng nhận ra được!”

Trang Hà bĩu môi, rồi nhún vai trả lời: “Thôi được, lòng tốt lại bị xem là lòng lang dạ sói! Tôi hôm nay đến đây là muốn nhắc nhở cậu, oán khí của thứ kia quá nhiều, tốt nhất là cậu đừng có quản nữa, trả tiền lại cho bà Lê kia đi...”

Tôi hốt hoảng, nói khẽ: “Cái gì cơ, tôi không biết anh nói gì.”

“Giả vờ đi, cậu cứ giả vờ đi! Đừng nói tôi không nhắc nhở, đến lúc xảy ra chuyện thật thì đừng có trách tôi!” Trang Hà hơi tức giận.

Lúc trước tôi gặp Trang Hà đều chỉ thấy dáng vẻ lưu manh, hiếm khi thấy nghiêm túc như lúc này, có lẽ lời của anh ta là thật chăng.

Trang Hà thấy tôi im lặng không nói gì, lại chêm thêm: “Cậu gọi cho chú họ hỏi xem cậu có thể động vào thứ đó được không? Ngay cả lão cáo già lão luyện như Lê Chấn Hải cũng không đối phó được cô ta, biết chưa?”

Anh ta không nhắc đến chú họ còn đỡ, nhắc đến là tôi lại tức giận nói: “Đồ lừa đảo, chú họ không hề quen anh. Nói đi! Anh là

con hồ ly hoang từ núi nào chạy đến!”

Không ngờ Trang Hà nghe xong lại ngây như phỗng, sau đó lầm bầm làu bàu: “Chú họ của cậu mới là lão hồ ly đấy! Ông ta đã không muốn nói với cậu thì thôi, nhưng cậu nhất định phải hỏi ông ta xem nên giải quyết việc này thế nào, đừng có tùy tiện đi tìm thứ đó...”

Lúc này, Đinh Nhất nghe thấy tôi nói chuyện thì choàng khăm tắm đi ra hỏi: “Cậu nói chuyện với ai đấy?”

CHƯƠNG

CHÌM DƯỚI NƯỚC

Tôi vừa định chỉ vào phía đối diện, ý bảo đang nói chuyện với Trang Hà, không ngờ tên gia hỏa vừa mới ngồi trên ghế giờ đã không thấy đâu!

Đinh Nhất vừa ra tới, ngửi ngửi rồi cau mày nói: "Mùi khó chịu như vậy… Trang Hà đến à?"

Tôi bất đắc dĩ gật đầu: "Anh ta đến bảo tôi đừng nhận việc kia, nói thứ đó oán khí quá nặng, sợ chúng ta không giải quyết được…"

"Sao anh ta biết chuyện này?" Đinh Nhất thắc mắc.

Tôi cũng không rõ lắc đầu: "Không biết…"

Ngày hôm sau, chúng tôi lại đến nhà họ Lê, Ngụy Tuyết Giai vẫn nhiệt tình như cũ, lần này cô ấy còn đem chiếc cúp hôm qua bày lên bàn trà. Nhưng tôi cầm rất lâu, cũng chỉ cảm nhận được những ký ức như hôm qua.

Chú Lê tính toán một lúc rồi nói: "Chuyện này cũng bình thường thôi, dù sao thứ bám trên đồ vật cũng chỉ là tàn hồn. Điều đạo diễn Lê yêu quý nhất là sự nghiệp điện ảnh của mình, cho nên những ký ức bám trên chiếc cúp này đều gắn liền với các bộ phim."

"Vậy phải làm gì bây giờ? Không có ký ức sau khi Lê Quốc Đống lên máy bay, sẽ không biết được chuyện gì xảy ra sau đó, cũng

không biết máy bay đi hướng nào…” Tôi lo lắng nói.

Chú Lê nghĩ rồi nói: “Chú nghĩ chúng ta vẫn nên xem lại nơi phát hiện ra đôi hài cũ..”

Tôi nghe vậy lại nghĩ đến Trang Hà, con hồ ly già đó đã biết từ trước rồi à? Nên tôi thì thầm kể cho chú Lê nghe chuyện tối qua mình gặp Trang Hà. Anh ta còn nói mấy lời kia, tất nhiên, tôi đã lược bỏ phần Trang Hà mắng chú ấy.

Chú Lê trầm tư một lát: “Vậy cháu thử gọi cho chú họ, xin ý kiến ông ấy xem sao.”

Tôi không ngờ lần này chú Lê lại nghĩ thoáng như vậy, nền cầm điện thoại gọi cho chú mình. Chúng tôi nói chuyện một tiếng đồng hồ, tôi kể hết mọi chuyện cho chú ấy nghe. Quả nhiên chú ấy không đồng ý cho chúng tôi nhận vụ này.

Chú ấy nói: “Trên đôi hài này không chỉ chứa mỗi oán linh của Đỗ Quyên, thậm chí có thể sẽ còn những hồn phách mà cô ta giết chết. Bọn họ bị oán khí của Đỗ Quyên giam hãm trong hài không thể đầu thai, cho nên hài để càng lâu thì oán khí càng nhiều… Còn nữa, không nói tới việc khi còn sống oán khí nặng nề như thế nào, nhưng sau khi phụ nữ chết đi, đôi hài người đó đeo cũng không được chạm vào.”

Tôi khó hiểu: “Vì sao ạ? Chẳng phải chỉ là một đôi hài của phụ nữ thôi sao?”

Nhưng chú họ lại nói: “Cháu thì biết cái gì, đôi hài của phụ nữ lớn hay bé đều mang âm khí rất nặng. Hơn nữa đây là hài của phụ nữ bó chân, âm khí lại càng nặng hơn! Mọi khổ sở trong đời người phụ nữ bị bó chân đều tích tụ trên đôi bàn chân nhỏ tàn tạ, như vậy nó sẽ là vật cực âm. Vị đạo diễn kia đem thứ này cầm chơi, không phải là muốn tìm chết à? Đừng nói ông ta chỉ là một người không liên quan, chính Triệu công tử năm đó, có khi cũng bị đôi

hài nhỏ này hại chết đấy!"

"Sao có thể? Đó là người Đỗ Quyên yêu mà!" Tôi không tin nói.

Chú lạnh giọng nói: "Ấu trĩ! Khí quỷ oán càng nặng thì lại càng không có ký ức lúc còn sống. Bọn họ chỉ có một ý niệm duy nhất là dùng oán khí hại chết những người sống sở hữu chúng thôi!"

Tôi sợ hãi khôn nguôi, không ngờ thứ này lại lợi hại như vậy! Chuyện này tôi không thể giải quyết được, dù sao tôi cũng chỉ tìm xác, trấn an oan hồn không phải việc cần làm. Nhưng vấn đề bây giờ có chút khó xử, chúng tôi đã nhận tiền đặt cọc của bà Lê, bây giờ lại bảo không làm nữa thì cũng không hay lắm nhỉ?

Sau khi cân nhắc, cuối cùng chúng tôi vẫn quyết định, đã nhận tiền đặt cọc rồi thì nên giúp cô ấy tìm chồng. Bây giờ chắc nhà họ Lê không có manh mối nào để tìm kiếm, nên chúng tôi quyết định lên đường đến biệt viện cổ trong ký ức của Lê Quốc Đống. Đã xác định được máy bay mất tích có liên quan tới đôi hài nhỏ kia, vậy thì chỉ đến nơi có nguồn gốc của nó, mới có thể tìm được đầu mối có ích…

Tài liệu có ghi chép lại quỹ đạo bay của máy bay, bọn họ sẽ bay qua tỉnh An Huy, đó chính là nơi đặt biệt viện cổ.

Lái xe thì xa quá, nên chúng tôi đi máy bay đến, La Hải lập tức tìm một hướng dẫn viên địa phương rất quen thuộc với văn hóa nơi đây, dẫn chúng tôi tìm trấn nhỏ cổ xưa kia.

Vừa đến trấn nhỏ, chúng tôi nhìn thấy nơi này đúng là rất có màu cổ kính. Từng ngôi nhà gạch xanh ngói đen, thể hiện rõ lối kiến trúc Huy* phái điển hình. Đâu đâu cũng đều có thể nhìn thấy các đền thờ được công đức, mỗi tòa trạch viện đều phảng phất bóng dáng thời gian, tựa như ngừng lại ở những tháng năm xưa cũ.

* Kiến trúc Huy phái là một trong những loại hình kiến trúc

truyền thống quan trọng nhất của người Hán. "Huy" ở đây không chỉ là An Huy, mà chỉ 6 huyện Huy Châu và đại bộ phận Nghiêm Châu cùng với vùng phụ cận (như An Huy, Giang Tây...). Kiến trúc Huy phái lấy gạch, gỗ, đá làm nguyên liệu, xà gỗ làm trụ; chú trọng vào vật trang trí như các bản điêu khắc gỗ, đá.

Hướng dẫn viên bản địa tên An Đông, anh ta dựa theo miêu tả của chúng tôi, nhanh chóng tìm đến nhà Trương Duệ. Đáng tiếc Trương Duệ không có ở đây, người nhà nói lúc trước anh ta đi công tác ở Bắc Kinh, đến giờ vẫn chưa về.

Chúng tôi nói là vì hâm mộ danh tiếng ngôi nhà cổ, nên muốn đến thăm quan. Người nhà Trương Duệ đưa chúng tôi đi thăm vòng quanh ngôi nhà. Khi đi đến gian phòng phát hiện di cốt của Triệu Khiêm, họ còn nói cho chúng tôi biết, nơi này vốn là từ đường dùng để thờ phụng tổ tiên, bên trong có một gian phòng tối ở giữa. Nhưng đến đầu thập niên 90 thì bị dỡ bỏ, sau khi Trương Duệ mua nơi này, mới khôi phục lại nguyên trạng.

Sau đó người nhà Trương Duệ còn mở cửa phòng, dẫn chúng tôi vào xem bên trong. Theo lời họ nói, dù đã rất cố gắng để khôi phục lại nguyên trạng, nhưng cũng chỉ được khoảng 60% so với lúc trước. Có nhiều thứ sau khi bị phá hủy, khó mà khôi phục như lúc ban đầu.

Tôi đi quanh phòng, nhưng không cảm giác được gì, xem ra lão tổ tông cũng không thích nơi này lắm. Sau đó họ lại đưa chúng tôi đến thăm mật thất, bên trong xuất hiện một không gian u ám nhỏ hẹp, thật khó để tưởng tượng Triệu Khiêm năm đó có thể đóng cửa ở trong này hơn nửa tháng! Mùi vị kia chắn chắn không dễ dàng gì.

Nhưng khi tay tôi chạm nhẹ vào ghế, hàng loạt hình ảnh xuất hiện trước mắt. Hóa ra nơi đây chứa đựng một chút tàn hồn của

Triệu Khiêm… Tôi cẩn thận cảm nhận, thì ra năm đó Triệu Khiêm cam tâm tình nguyện chết ở đây.

Lúc trước sau khi bán đất đai của tổ tiên đi, phần lớn số tiền dùng cho dì Tư vào viện dưỡng lão, số còn lại được chi để chuyển thi cốt của Đỗ Quyên từ sau núi về khu mộ tổ tiên nhà họ Triệu.

Sau khi làm thỏa đáng hết những việc này, ông mới cầm đôi hài đi vào phòng tối tự sát. Biết người nơi này chết chết đi đi, cho nên thi cốt của ông ta phải mấy chục năm sau mới bị phát hiện.

Khi nhìn thấy những ký ức này, tôi vội vàng quay lại hỏi An Đông, anh ta có biết ở chỗ nào có đền thờ Trinh tiết vừa cao vừa to không? Loại đền thờ được xây liền nhau ấy…

An Đông nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi có nghe qua chỗ mà anh nói, nhưng khi ấy tuổi nhỏ nên chưa từng nhìn thấy. Vào khoảng những năm 50 của thế kỷ trước, người ta có xây dựng một nhà máy thủy điện, nơi đó vừa hay lại thuộc khu vực xây dựng, nên chắc bây giờ đang ở dưới nước…”

CHƯƠNG

4MÁY BAY CHÌM Ở VỊNH HIỆP THẠCH

Tôi kinh hãi, hóa ra thi cốt của Đỗ Quyên vẫn còn ở đây!

Chúng tôi ngàn tình vạn tính cũng không ngờ đến chuyện thi cốt cô ấy vẫn còn tồn tại. Nghe An Đông nói, năm đó đập thủy điện không chỉ nhấn chìm vô số những ngôi mộ vô chủ, mà còn có cả rất nhiều công trình đền thờ công quả có giá trị lịch sử.

Dù rất tiếc nuối, nhưng dù sao việc xây dựng đập thủy điện cũng là một công trình lớn, mang lợi ích lâu dài, cho nên cuối cùng đành phải chứng kiến những kiến trúc lịch sử lâu đời chìm dưới đáy nước.

“Bây giờ khu vực đó ở đâu?” Tôi tiếp tục hỏi An Đông.

Anh ta nói, giờ nó là một đập nước lớn, ngoại trừ chức năng trữ nước, còn là điểm du lịch nổi tiếng, mỗi ngày có rất nhiều du khách đến đó tham quan. Tôi nghe xong thì bảo anh ta dẫn mình đến đập nước xem thế nào.

Lúc đến đập nước, quả thực tôi đã bị cảnh trí ở đây làm cho bất ngờ. Cái đập này thực sự quá lớn, nói là một cái hồ cũng không miêu tả hết được. Bên trong đập nước còn có đếm không hết những hòn đảo nhỏ, trông rất đẹp.

An Đông nói, những hòn đảo kia trước đây đều là đỉnh núi cao,

bây giờ đều biến thành đảo nhỏ trong hồ nước. Bây giờ chính phủ đang nghiên cứu triển khai một loại hình du lịch mới, chính là lặn xuống hồ nước ngắm các di tích cổ thần bí.

Nhưng chú Lê lại lắc đầu nói: "Cái này không được đâu, những thứ kia đã chìm dưới nước mấy chục năm rồi, cũng tích tụ rất nhiều âm khí. Nơi này người sống phải tránh càng xa càng tốt mới đúng, còn định lặn xuống đáy hồ ngắm cảnh? Không phải là tự tìm chết à?"

An Đông đã nghe La Hải nói về thân phận của chú Lê, nên tỏ vẻ lấy lòng: "Lê đại sư, nghe ngài nói loại hình này không tốt? Vậy những di tích cổ kia chẳng phải rất đáng tiếc sao!"

Chú Lê nói với anh ta: "Nước thuần âm, đã là đồ chìm dưới nước, hơn nữa còn là kiến trúc cổ lâu năm và mồ vô chủ, còn muốn ngắm nhìn nó à? Nếu như nhất định muốn khai thác, phải để những kiến trúc này xuất hiện trên mặt đất, được ánh nắng giữa trưa chiếu vài ngày, mới có thể làm tiêu tan âm khí. Nếu không, nhất định sẽ xảy ra chuyện!"

Tôi biết chú Lê không nói quá, những người này không hiểu văn hóa bản xứ, chỉ coi trọng phát triển kinh tế nên không kiêng kỵ gì, đến lúc đó xảy ra chuyện thật, chính là hại người hại mình!

Đúng lúc đó, trên bờ hồ đối diện có một chiếc thuyền nhỏ đi đến, lái thuyền nhiệt tình chào, hỏi chúng tôi có muốn ngồi thuyền đi dạo một vòng không! Chú Lê chỉ nhìn lướt qua, tôi đã hiểu ý ngay, sau đó vẫy tay với thuyền nhỏ: "Được, anh đưa chúng tôi đi dạo đi!"

Thế là nhóm chúng tôi cùng lên thuyền, vì đây là thuyền ngắm cảnh nên đi rất chậm, chúng tôi có thể nhìn rõ phong cảnh bên hồ…

Trên đường đi qua mấy đảo nhỏ, An Đông đều hỏi có muốn lên

đảo ngắm cảnh không, nhưng tôi lắc đầu nói: “Không cần, chúng ta cứ ngồi trên thuyền nhìn đập nước là được!”

Nói cũng kỳ lạ, nghe An Đông nói bên dưới đập nước này có không ít mồ mả tổ tiên, thế nhưng tôi lại không cảm nhận được gì. Chẳng lẽ do đập nước quá lớn, chưa đi đến chỗ đó ư?

Nghĩ vậy, tôi nói với người đàn ông đang lái thuyền: “Chú này, còn có chỗ nào mà chúng tôi chưa đến không, nhất định phải đưa chúng tôi đi xem hết đấy, tiền nong không thành vấn đề!”

Lái thuyền nói: “Tôi đã đưa mọi người đến những nơi du khách thường tham quan rồi, ngoại trừ… một chỗ chưa đi. Nhưng chỗ đó không yên ổn, mấy lái thuyền trên đập nước này đều không muốn đi đến khu hồ đó.”

“Không yên? Sao lại không yên ổn ạ? Chú kể cho cháu nghe với.” Tôi hiếu kỳ hỏi.

Người lái thuyền tỏ vẻ kỳ bí nói: “Chỗ đó có ma quỷ lộng hành! Không ít người cùng làm với tôi đã nhìn thấy những điều kỳ lạ ở đó, rất quỷ quái…”

“Chuyện quái lạ? Chú kể chi tiết hơn đi…” Tôi giục.

Người đàn ông nghĩ một lúc, sau đó nói với tôi, nhiều năm về trước, những người đầu tiên mở ra dịch vụ chèo thuyền đưa khách đi quanh hồ như họ, đều nhìn thấy chuyện kỳ quái đó.

Vào khoảng năm 2003, có một số người nhìn ra tiềm năng thu hút khách du lịch ở đây, nên tự bỏ tiền mua mấy con thuyền loại nhỏ để chở khách ngắm cảnh. Nhưng không được bao lâu, trong lúc mấy chủ thuyền rảnh rỗi ngồi buôn chuyện, lại phát hiện tất cả đều gặp phải một chuyện kỳ quái.

Đó chính là khi đưa khách đến một nơi gọi là vịnh Hiệp Thạch, không hiểu sao trong túi của vài du khách lại xuất hiện một ít giấy

tiền vàng đốt cho người chết, không phải loại hiện giờ hay dùng, mà là loại giấy vàng từ thời xưa.

Sau khi du khách nhìn thấy thì đều cảm thấy xúi quẩy, nên chủ thuyền đều nói với họ là: Gần chỗ này chắc có hoạt động tế lễ gì đó, nên giấy tiền mới bị thổi đến đây, không có việc gì phải sợ hãi.

Nhưng họ cũng chỉ nói ngoài miệng như vậy, chứ trong lòng đã rét run! Trên mặt hồ nào có thôn hay cửa hàng gì, thế mấy thứ này ở đâu ra? Đấy vẫn chưa phải chuyện đáng sợ nhất, có một lần, một chủ thuyền họ Cổ buổi tối chuẩn bị kết thúc công việc để về nhà. Nhưng khi lái thuyền qua vịnh Hiệp Thạch, ông ta thấy một người phụ nữ mặc đồ dân quốc ngồi ở cuối thuyền.

Lão Cổ cũng coi như bình tĩnh, mặc dù ông không thể nhớ nổi có vị khách nào kỳ lạ như thế từng lên thuyền, nhưng ông ấy vẫn tiếp tục lái, không ngờ vừa ra khỏi vịnh Hiệp Thạch thì không thấy bóng dáng người phụ nữ kia đâu nữa!

Lão Cố hiểu ra ngay là mình vừa gặp ma! Thế là hôm sau không dám đi đến vịnh Hiệp Thạch nữa. Từ đó, những thuyền hoạt động trên đập nước như có luật bất thành văn, đều không đưa du khách đi qua vịnh Hiệp Thạch. Dần dà, du khách từ nơi khác đến đều không biết ở đây có vịnh Hiệp Thạch.

Mà thời gian gần đây, nơi đó còn xảy ra một chuyện kỳ quái…

Bên hồ có mấy quán cơm nhỏ, chủ yếu là kinh doanh các loại cá đặc sắc. Trong đêm hôm đó, đột nhiên họ nghe thấy hàng loạt tiếng vang, mọi người trong tiệm cơm đi ra ngoài nhìn, thì thấy phía vịnh có một chùm ánh sáng chói mắt.

Ngày hôm sau, mấy người to gan lái thuyền đi đến đó xem thử, nhưng trên mặt hồ lại không có bất cứ thứ gì!

Nghe kể xong, lòng tôi phấn khởi, vội bảo ông ấy đưa đến vịnh Hiệp Thạch dạo. Kết quả chủ thuyền nói thế nào cũng không chịu

đi, mãi đến khi chúng tôi tăng giá lên gấp ba, ông ta mới miễn cưỡng đồng ý.

Vịnh Hiệp Thạch là một vịnh nước nhỏ hẹp, hai mặt giáp núi, cho nên ở đây gọi là Hiệp Thạch. Trong lúc thuyền chúng tôi vừa rẽ vào vịnh, tôi nhanh chóng đứng dậy chạy đến mép thuyền, nhìn xuống dưới…

Chủ thuyền giật mình, còn tưởng tôi định nhảy xuống! Nhưng thấy tôi chỉ đứng cạnh thuyền nhìn xuống một lúc rồi lại nhanh chóng trở về, sau đó kích động nói với chú Lê: “Máy bay ở phía dưới, mau! Báo cảnh sát trục vớt lên!”

CHƯƠNG

SƯƠNG MÙ DÀY ĐẶC

Chú Lê hớn hở, xem ra chúng tôi đi chuyến này cũng không uổng công! Rốt cuộc có thể tìm được máy bay tư nhân mất tích kia rồi!

Nhưng cách đáy hồ còn một khoảng cách, nên tôi chỉ có thể nhận ra sự tồn tại, chứ không cảm thấy được tàn hồn của bọn họ.

Lúc đầu chủ thuyền tưởng chúng tôi bị trúng tà! Nhưng khi ông ấy nhìn từ mép thuyền xuống, quả nhiên thấy dưới làn nước xanh có một cái cánh màu trắng. Ông ấy lập tức cầm điện thoại định báo cảnh sát, nhưng lại phát hiện nơi này không có tín hiệu.

"Chúng ta nhất định phải lái thuyền về báo cảnh sát mới được, chỗ này không có sóng." Chủ thuyền cầm điện thoại di động nói với chúng tôi.

Tất cả mọi người đều lấy điện thoại của mình ra kiểm tra, quả nhiên đều không có tín hiệu. Không còn cách nào, chúng tôi đành quay đầu trở về, nhưng không ngờ mới đi được một lúc, mặt hồ lại xuất hiện lớp sương giăng lên…

Chú Lê nhìn sương mù kỳ quái xuất hiện, nói với chúng tôi: "Đứng sát nhau, đừng tách ra xa."

Lúc này chủ thuyền làu bàu nói: "Tôi đã lái thuyền ở đây mấy chục năm rồi, chưa từng thấy đợt sương mù lớn thế này!"

Sương mù rất dày, chúng tôi đứng ở giữa mà không thể nhìn rõ đầu và đuôi thuyền. Dù An Đông thường xuyên tới lui chỗ đập nước này, nhưng cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, bị dọa bám chặt chúng tôi.

Ngay lúc mọi người đang khẩn trương, thì đột nhiên thuyền dừng lại!

An Đông thấy thuyền ngừng, sợ hãi la về phía đầu thuyền: “Chủ thuyền, sao dừng lại thế?”

Nhưng đầu thuyền hoàn toàn yên tĩnh, không có ai trả lời…

“Không đúng, mọi người cẩn thận một chút!” Chú Lê trầm giọng nói.

Tôi cầm lấy dao thép, rút kinh nghiệm lần trước, lần này tôi đã gửi dao qua hệ thống chuyển phát đến khách sạn trước, không ngờ cũng phát huy được tác dụng.

Thật ra tôi cũng không sợ lắm, dù sao mọi người đều đứng cùng nhau, đặt biệt là khi có Đinh Nhất ở cạnh, tôi luôn cảm thấy an tâm. Mặc dù bốn phía dị thường, nhưng điều tôi thực sự lo lắng, chính là sợ mình sẽ bị vây trong đám sương mù dày đặc này mãi.

Lúc này đầu thuyền có một bóng người đi đến, chờ đến gần mới thấy thì ra đó là chủ thuyền, An Đông định đi ra hỏi: “Có chuyện gì thế? Sao lại dừng thuyền?”

Thế nhưng bị chú Lê ngăn: “Đừng qua đó, chủ thuyền rất kỳ lạ!”

Nghe chú ấy nói, tôi mới phát hiện, hai mắt ông ấy ngây ngốc, động tác cứng nhắc, cả người ướt dầm dề, giống như mới chui từ dưới nước lên vậy.

Đinh Nhất ném con dao nhỏ cắm ngay trước chân của chủ thuyền, ông ta dừng lại không bước tiếp nữa. Đột nhiên, tôi nhìn thấy trên vai trái ông ra có một cánh tay xanh tím.

“Ông ta, phía sau ông ta có cái gì…” Tôi run run nói.

Chú Lê và Đinh Nhất ngăn trước mặt chúng tôi: “Mọi người cẩn thận, lão gia hỏa này bị quỷ ám rồi!”

Chỉ thấy chủ thuyền lúc này đột nhiên chỉ vào chúng tôi, giọng nửa nam nửa nữ nói: “Đàn ông, không có ai tốt, tất cả đều phải chết!”

Ông ta vừa dứt lời, An Đông nãy giờ vẫn đứng bên cạnh đột nhiên đi tới mép thuyền, làm tư thế chuẩn bị nhảy xuống!

Chú Lê vội nói với La Hải: “Mau giữ chặt anh ta lại, không thì đánh ngất đi, nếu nhảy xuống nước sẽ chết đấy!”

La Hải nghe vậy vội kéo An Đông, quả đúng như chú Lê nói, tuy nhìn An Đông rất gầy yếu nhưng sức lực lại rất lớn. La Hải kéo mạnh mà vẫn không động đậy, anh ta đành lấy cán dao đập ngất An Đông rồi kéo về.

Chú Lê quay sang nói: “Tìm dây thừng buộc anh ta lại, người bị ngất mới tỉnh lại là lúc dễ bị quỷ nhập nhất. Quấn chặt lại, khi nào lái được thuyền về thì lấy dao cắt!”

Thế là La Hải quấn An Đông lại như cái bánh chưng, sau đó buộc chặt vào chỗ ngồi, như thế này anh ta sẽ không gây nguy hiểm cho chúng tôi, cũng đảm bảo được sự an toàn của mình.

Sau khi giải quyết xong, bây giờ chỉ còn lại chủ thuyền đối diện, thứ bám trên người ông ta mới là cái chúng tôi phải quan tâm, cũng là thứ khó đối phó nhất.

Tôi lén nhìn về phía chú Lê, phát hiện chú ấy đã đổ mồ hôi lạnh, xem ra cũng không nắm chắc sẽ thành công mấy phần. Nhớ lại lời Trang Hà hôm đó, thật đúng là làm tôi tỉnh ngộ, aizz, bây giờ hối hận thì cũng đã muộn.

Đột nhiên, tôi nghĩ đến chú họ từng nói với mình một cách giữ

mạng. Chú ấy nói ma quỷ đều sợ vật thuần dương, mà thứ thuần dương khí nhất chính là nước tiểu của bé trai. Nếu như gặp phải tình huống tà môn, có thể hắt nước tiểu lên thứ kia, có lẽ sẽ giải được khốn cảnh.

Nghĩ vậy, tôi không hề do dự cởi quần ra, tiểu thẳng vào người chủ thuyền! Mọi người đều kinh hãi vô cùng! Đương nhiên chú Lê biết tôi đang làm gì, nhưng nhìn vẻ khiếp sợ của chú ấy, tôi có thể hiểu chú ấy đang giật mình vì tôi lớn ngần này rồi, mà vẫn còn là xử nam.

Thế nhưng lúc này tôi không rảnh để ý đến suy nghĩ của người khác, còn sống mới là quan trọng! Nước tiểu của tôi đáp hết vào người chủ thuyền, ông ấy kêu lên quái dị, lau liên tục. Không ngờ tay dính nước tiểu như bị chạm vào axit, bốc khói trắng xóa.

Đến cuối cùng người chủ thuyền mềm nhũn, ngã thẳng xuống thuyền! Đinh Nhất lập tức chạy đến bóp huyệt nhân trung cho. Một lúc sau, ông ấy dần dần tỉnh lại, nhìn thấy chúng tôi thì hoảng sợ nói: “Có ma! Vừa rồi có một người phụ nữ đứng trên mặt nước!”

Chú Lê trấn an: “Đừng sợ, quỷ đã bị tôi đánh chạy rồi, tôi là thầy phong thủy, đến đây chính là để thu quỷ! Không sao, yên tâm đi!”

Chủ thuyền bán tín bán nghi ngồi dậy, không khỏi nghi ngờ: “Sao trên người tôi lại có mùi khai nhỉ!”

Tôi vội trả lời: “Người bị quỷ nhập đều có mùi này, không sao đâu, về tắm là hết!”

Lúc đó tôi thật sự rất ngại nhìn vẻ mặt của Đinh Nhất và La Hải, đành phải cúi đầu đỏ mặt không dám nhìn họ. Ai ngờ đúng lúc này, một bàn tay phụ nữ xanh tím lặng lẽ đưa về phía mình…

Chuyện xảy ra quá nhanh, Đinh Nhất và La Hải không kịp phản

ứng, chỉ thấy tôi xoay người rơi thẳng xuống nước!

Đinh Nhất không thèm nghĩ ngợi nhảy xuống, nhưng anh ta bơi đi bơi lại mấy vòng cũng không thấy bóng dáng tôi đâu! Cuối cùng bị chú Lê gọi lên: “Con chờ một chút, để ta nghĩ lại, thời gian nhanh như vậy, chắc chắn Tiến Bảo không thể đi quá xa được. Đập nước này tuy lớn, nhưng không phải quá sâu, chắc chắn sẽ có cách cứu nó, chắc chắn…”

Lúc này La Hải cởi quần áo ra nói: “Cháu xuống xem một chút…” Nói rồi nhảy ùm xuống nước.

CHƯƠNG

ĐỘNG PHÒNG HOA CHÚC

Trong thoáng chốc, tôi có cảm giác như mình đang đi trên phố của một trấn nhỏ. Có rất nhiều người đi lại, họ đều mặc quần áo thời dân quốc. Tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, âm u, không khí ướt át như vừa có mưa…

Đột nhiên thấy vai mình bị vỗ một cái, quay lại nhìn thì thấy một chàng trai trẻ tuổi, anh ta cười nói: "Triệu Khiêm? Không phải anh đi học ở ngoài à? Về lúc nào thế?"

Tôi bị hỏi mà không hiểu gì, anh ta nói chuyện với mình à? Tôi là Triệu Khiêm? Anh ta vẫn nhiệt tình kiên trì chuyện với tôi, không nhận ra mặt tôi đầy vẻ nghi ngờ. Đang nói, bỗng sau lưng có tiếng nói vang lên: "Đại thiếu gia, sao người còn ở đây! Lão gia đang chờ cậu đấy!"

Tôi nhìn lại, là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, trông giống như quản gia của gia đình lớn, ông ta không nói lần hai, vội kéo tôi đi. Tôi vẫn mơ hồ đi theo đến ngoài trạch viện, ngẩng đầu lên nhìn, bên trên viết hai chữ rất to: "Triệu Trạch"

Đây là đâu? Sao tôi lại có cảm giác quen thuộc như đã từng đến đây vậy? Quản gia kéo tôi vào nhà họ Triệu, đi vào cửa đã thấy xung quanh có rất nhiều người, họ đều nhìn tôi rồi chúc tụng, nói

là lần này lão gia đã tìm được một mối hôn sự tốt cho tôi.

Lão gia? Hôn sự? Tôi thầm hoang mang, nhưng khi tôi nhìn rõ "phụ thân", không khỏi run rẩy, dáng vẻ của lão gia này cũng quá dọa người rồi! Mặt ông ta trắng bệnh như người chết, động tác cứng nhắc ngồi trên ghế, miệng mở ra đóng vào, nhưng tôi không nghe được ông ta đang nói gì.

Đây là cha tôi? Tôi sao lại không biết mình có người cha dáng vẻ ghê gớm như thế chứ? Lúc này, người làm bắt đầu dọn thức ăn lên, tôi nhìn thấy họ dâng cơm cho người cha như tượng sáp kia trước.

Tôi nhìn một bàn toàn mĩ vị, cảm giác không hề chân thật, đặc biệt là sau khi ăn thử một miếng, phát hiện những món này vốn không có mùi vị gì, cứ như nhai sáp nến.

Thế là tôi buông đũa không ăn nữa. Lúc này lại có ba người phụ nữ diêm dúa đi tới, khoảng từ hơn 30 đến 40 tuổi, họ nháy mắt ra hiệu cười, quản gia nói đây là ba mẹ nhỏ của tôi.

Tôi quan sát mặt của ba người này, tuy không phải là ưa nhìn, nhưng sao mấy người đó lại trang điểm quá khó coi? Mặt trắng bệch! Như mới chui ra từ bao bột mì ấy.

Ba người cười hì hì, nói tối nay tôi có thể động phòng rồi! Đến lúc đó sẽ trở thành đương gia nhà họ Triệu! Nhưng tôi lại chẳng hiểu gì, động phòng với làm đương gia có liên quan gì với nhau?

Sau đó người hầu thay quần áo chú rể cho tôi, rồi đẩy tôi vào một gian phòng có hai ngọn nến đỏ chói…

Tôi mơ mơ màng màng vào trong, nhìn thấy một cô gái mặc áo cưới đỏ chót, đầu đội khăn cô dâu đang ngồi yên trên giường. Lúc đó, không hiểu sao tôi lại có một cảm giác mãnh liệt, là muốn đi tới nhấc khăn trùm đầu của cô ấy lên, nhìn gương mặt dưới lớp khăn như thế nào.

Nhưng khi đi tới, tôi trông thấy đôi chân nhỏ của cô gái kia, mang một đôi hài màu đỏ sậm rất quen thuộc, giống như tôi đã nhìn thấy ở nơi nào đó.

Lúc này, cô dâu vẫy tay, dịu dàng nhỏ nhẹ nói: “Anh qua đây, em vẫn chờ anh đến nhấc khăn cô dâu lên này!”

Tôi nghe xong, cảm thấy cả người như mê muội, toàn thân khô nóng, rất muốn vọt đến chỗ cô gái kia kéo khăn trùm đầu xuống, nhìn dáng vẻ của cô.

Nhưng càng đến gần, tôi lại càng bị đôi hài nhỏ kia thu hút, trong đầu không ngừng hiện lên một số hình ảnh, trông rất khác biệt với hoàn cảnh nơi này…

Đầu tôi đột nhiên đau nhói, tôi lầm bầm nói: “Tôi là ai? Đây là đâu?”

Cô gái vẫn ngồi trên giường chậm rãi đứng dậy, cô ta cười ha ha nói: “Nhìn anh xem, chẳng lẽ vẫn còn thẹn thùng à, anh có thể là ai chứ? Anh là chồng của em, Triệu Khiêm! Em là vợ của anh, Đỗ Quyên…”

Nói xong, người đó tự kéo khăn trùm xuống. Tôi nhìn thấy một gương mặt như hoa đào, đôi mắt hạnh tròn lúng liếng, giống như biết nói. Cô gái đẹp như vậy là vợ tôi ư? Một cảm giác rất không chân thực hiện lên, nhưng tất cả mọi thứ trước mắt như đưa tay là có thể chạm vào, nếu không phải Triệu Khiêm, vậy tôi là ai?

Cô gái kia cười khanh khách, kéo tôi ngồi xuống giường, dịu dàng nói: “Trời tối rồi, chúng ta nên đi ngủ sớm thôi!”

Lòng tôi như có lửa đốt, một loại kích động chi phối tôi nhanh chóng bỏ đi những thứ rườm rà trên người…

Đột nhiên, một âm thanh lạnh lùng vang lên: “Trương Tiến Bảo, không ngờ tên nhóc nhà cậu đúng là rất háo sắc nha!”

Tôi nhìn lại, chỉ thấy một chàng trai mặc áo trắng đứng sau lưng mình, người này là ai? Sao nhìn quen vậy, tên của anh ta tựa như ngay trên đầu lưỡi, nhưng làm thế nào tôi cũng không nhớ ra nổi.

“Anh là ai? Ai là Trương Tiến Bảo!” Tôi nghi ngờ hỏi.

Chàng trai mỉm cười nói: “Còn có thể là ai chứ? Chính là cậu đấy! Cậu chính là Trương Tiến Bảo, sao cậu lại chiếm vợ tôi?”

Tôi sửng sốt: “Ai là vợ anh?”

Chàng trai áo trắng chỉ vào Đỗ Quyên bên cạnh: “Là cô ấy, cô ấy xinh đẹp như vậy, tôi cũng đẹp trai thế này, tất nhiên hai chúng tôi là vợ chồng, làm gì đến lượt cậu!”

Tôi thấy lạ nhìn Đỗ Quyên, thấy sắc mặt cô ta cực kỳ cổ quái, ánh mắt đầy vẻ ngoan độc, làm gì còn chút tình cảm dịu dàng lúc nãy nhìn mình nữa.

Cô ta thấy tôi hoang mang nhìn mình, nhanh chóng khôi phục lại bình thường nói: “Triệu Khiêm, đừng nghe người đó nói lung tung. Anh nhìn gã xem, một người đàn ông mà lại có dung nhan xinh đẹp như thế, nhất định là yêu tinh biến thành!”

Không nhắc thì thôi, nghe Đỗ Quyên nói, tôi mới để ý người đàn ông này đúng là quá mức xinh đẹp, thế là không khách sáo nói với anh ta: “Anh mau đi đi, đừng làm hỏng chuyện tốt của tôi, tôi…”

Tôi còn chưa nói hết, người kia đã giơ tay lên đập vào đầu tôi mấy cái. Tôi thấy đầu óc tỉnh táo hơn, lại nghe thấy anh ta tức giận nói: “Trương Tiến Bảo, cậu tỉnh lại ngay đi, không phải cậu muốn làm chồng của cái xác chết cứng nhắc này đấy chứ!”

Tôi sực tỉnh, phát hiện mình đang chìm trong nước, trước mặt là thi thể một phụ nữ đứng thẳng tắp. Tôi bị dọa, vội quay người định chạy đi, nhưng đột nhiên bị người phụ nữ kia túm lấy!

Cũng may, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Đinh Nhất và La Hải xuất hiện. Đinh Nhất đá văng tứ chi đang quấn lấy tôi, còn La Hải thì liều mạng kéo tôi bơi lên.

CHƯƠNG

LOẠT XÁC DƯỚI NƯỚC

Chờ đến khi tôi được họ lôi lôi kéo kéo ngoi lên mặt nước, không biết đã bị sặc uống bao nhiêu ngụm rồi. Có điều may là thần trí vẫn còn tỉnh táo, biết mình gặp thứ gì, ai cứu mình…

Chú Lê vỗ liên tục vào lưng để tôi nôn nước hồ ra, trong số nước đó còn dính không ít bùn hồ. Tôi nhìn đống nước bùn đen sì, chợt nghĩ đến những thứ vừa ăn lúc nãy, thấy buồn nôn rồi lại ói ra.

May là buổi sáng đã ăn kha khá nên không đói bụng, nếu không chẳng biết mình còn ăn bao nhiêu thứ được làm từ đống bùn buồn nôn kia đâu? Tôi nhìn quanh, sương mù đã tản, chúng tôi đang chậm rãi lướt trên mặt nước. An Đông vẫn bị trói gô, mặt ngu dại….

"Này… vừa, vừa rồi ở dưới nước tôi nhìn thấy Trang Hà đó? Các anh có nhìn thấy anh ta không?" Tôi hỏi Đinh Nhất và La Hải.

Không ngờ hai người họ đều nói, lúc đến tìm, chỉ có mình tôi là người sống, không còn ai khác.

Lúc đầu họ xuống nước tìm một lúc, đến tận đáy hồ mới thấy tôi đứng thẳng tắp dưới đáy nước, mà đối diện tôi là một nữ thi mặc quần áo thời dân quốc. Nghe họ nói, tôi nghĩ đến tình cảnh

lúc nãy, người phụ nữ muốn giữ tôi kia chính là Đỗ Quyên.

Thuyền nhanh chóng đi đến gần bờ, chủ thuyền vừa bò vừa chạy lên bờ, sau đó dùng điện thoại công cộng báo cảnh sát, nói chúng tôi phát hiện xác máy bay chìm dưới vịnh Hiệp Thạch.

Bấy giờ, chú Lê và La Hải mới tháo dây buộc An Đông ra, anh ta mờ mịt hỏi: “Tại sao lại trói tôi lại?”

Chú Lê vạch mí mắt anh ta ra xem, sau đó thở dài nói: ““Tốt rồi, không sao đâu, vừa nãy cậu trúng tà, nếu không trói lại thì chúng tôi cũng không kéo cậu lại được, lúc đó cậu còn gào thét đòi lao xuống hồ…”

Tôi buồn cười, An Đông hô hào đòi lao xuống hồ lúc nào chứ? Rõ ràng là không nói tiếng nào đã đâm đầu lao đi có được không?

Sau khi 110 nhận điện thoại của chúng tôi, nghe trong hồ có xác máy bay, đã nhanh chóng liên hệ với nhóm cứu viện nhỏ đang tìm kiếm máy bay gần đây. Sau khi nhận được tin của cảnh sát, họ cũng nhanh chóng đến đây.

Vì Ngụy Tuyết Giai đã nói với nhóm cứu viện, nên khi nhìn thấy chúng tôi, họ đều hiểu thân phận và mục đích xuất hiện lần này.

Tổ trưởng tổ tìm kiếm cứu nạn - Ngô Tiễn Lâm chủ động bắt tay với chú Lê: “Lê đại sư, không ngờ các vị lại có thể tìm ra trước, xem ra có những việc đúng là không tin không được!”

Chú Lê khiêm tốn nói: “Aizz… không thể nói như thế, mỗi người một việc mà. Chúng tôi chỉ có thể tìm ra vị trí cụ thể, về phần xuống nước vớt lên thì vẫn cần sự giúp đỡ của mọi người!”

Thế là hai tổ nhanh chóng thương lượng đơn giản, cùng nhau lái thuyền tiến vào vịnh Hiệp Thạch… Vì đã có vết xe đổ, lần này chú Lê dùng chu sa vẽ bùa chú trừ tà lên ba chiếc thuyền, tránh bị những thứ dưới nước mê hoặc.

Nói cũng thần kỳ, lần này chúng tôi không còn gặp sương mù như lúc nãy, suôn sẻ đi thẳng đến vịnh Hiệp Thạch. Lúc người của tổ tìm kiếm cứu nạn dùng hệ thống định vị dưới nước quét, phát hiện có rất nhiều kiến trúc, giống như một trấn nhỏ vậy.

Sau khi tìm kiếm toàn bộ dưới đáy nước vịnh Hiệp Thạch, họ rất nhanh phát hiện phía Đông vịnh có một chiếc máy bay cỡ nhỏ. Thành viên trong đội tìm kiếm cứu hộ mặc đồ lặn, mang trang bị xuống nước xem xét tình hình.

Trong nhóm có một người nhái lắp camera, để chúng tôi ngồi trên thuyền vẫn có thể quan sát rõ tình hình phía dưới.

Lúc này ánh mặt trời rất tốt, tia sáng rất mạnh, nhưng dưới nước lại khiến người khác có cảm giác âm u, thật không hiểu nổi vì sao người ta lại muốn khai thác du lịch chỗ này? Đầu óc có bệnh mới muốn lặn xuống xem mấy cái thành cổ như Địa Ngục tăm tối này.

Mấy người nhái lặn không bao lâu đã nhìn thấy một loạt những ngôi mộ xây liền kề. Có lẽ đây từng là phần mộ tổ nhà họ Triệu, thi cốt của Đỗ Quyên chắc cũng ở gần đấy.

Thật ra tôi vẫn rất lo lắng cho mấy người nhái kia, nhưng sau đó chú Lê nói: Họ lặn dưới nước nên hô hấp phải nhờ bình dưỡng khí đeo trên lưng, nên tạm thời coi như mùi của người sống chưa thoát ra. Có thể khiến cho những âm hồn dưới nước kia không phát hiện ra trong thời gian ngắn.

Vòng qua dãy đền thờ, phía trước xuất hiện nhiều bia đá cao bằng người, đây chính là những ngôi mộ vô chủ, nhìn quy mô, hẳn là mộ tổ của nhà họ Triệu năm đó.

Không ai ngờ một cảnh quỷ dị lại xuất hiện, chúng tôi nhìn thấy giữa những mồ mả tổ tiên kia lại có rất nhiều bóng đen đứng thẳng, nhìn từ xa lại như từng cỗ, từng cỗ thi thể.

Ngô Tiễn Lâm và chú Lê cùng quan sát nhưng vẫn không nhận ra thứ dưới đó là gì. Chú Lê có ý để những người nhái đó lặn qua những bóng đen kia, thế là Ngô Tiễn Lâm dùng thiết bị liên lạc, bảo nhóm lặn lách qua những bóng đen.

Nhưng họ thử mấy lần đều không thể qua được, nếu muốn đi đến chỗ máy bay rơi, thì phải xuyên qua những bóng đen đó…

Lúc mấy người nhái cố gắng lách qua, đến gần bóng đen hơn, họ bất chợt phát hiện, những bóng đen đó thật sự là từng xác người đứng sững… Quần áo những thi thể này không giống thời hiện đại, mà như trong phim truyền hình thời dân quốc.

Mấy người nhái này cũng là tay lão luyện, có dạng xác chết nào mà họ chưa từng nhìn thấy đâu. Nhưng lần này gặp mấy xác chết cổ đứng lăng lăng ở trong nước thì lại là lần đầu tiên! Bọn họ dùng tay ra hiệu với Ngô Tiễn Lâm, rằng mấy thi thể này đã có từ lâu. Họ sẽ cố gắng không chạm vào thi thể, máy bay cách đó khá gần.

Nói thật, tôi rất bội phục mấy vị này, nếu đổi lại là mình, chắc tôi đã tè ra quần lâu rồi. Trước đó mới chỉ có một nữ thi đã suýt lấy cái mạng này của tôi, bây giờ có phải chỉ có một cái đâu!

Có lẽ đúng như chú Lê nói, mấy người nhái này không thoát ra khí người sống, nên tạm thời không có gì nguy hiểm.

Rốt cuộc bọn họ cũng đi qua thi trận, tới trước máy bay.

Nhìn bên ngoài, máy bay vẫn còn rất hoàn chỉnh, không có bộ phận nào bị vỡ, hay vết tích bốc cháy. Chỉ có đầu máy bay đâm sâu vào bùn, căn bản không nhìn thấy tình huống trong phòng điều khiển.

Người nhái có mang camera bơi đến cửa khoang máy bay, muốn thử đẩy ra, nhưng không thể mở được! Thế là anh ta bơi đến cửa sổ máy bay rồi nhìn vào, phát hiện có nhiều thứ đang trôi nổi, bên trong đã bị nước tràn vào hết.

Đột nhiên, gương mặt một người phụ nữ trắng bệch xuất hiện trên màn hình, khiến chúng tôi bị dọa lùi ra sau. Vì vừa nãy tập trung tinh thần cao độ nên không ngờ đến lại bất ngờ hiện ra một vị như thế… Đúng là bị dọa hết hồn.

CHƯƠNG

HIẾN TẾ TAM SINH

Chú Lê mở tài liệu, rút tấm ảnh chụp một nữ diễn viên ra. Tuy trên ảnh là một cô gái vui vẻ, tươi sáng, khác xa so với gương mặt trắng bệch vừa xuất hiện trên màn hình, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra đó là cùng một người.

Cô ấy là Hứa Lệ Nhã, vừa tốt nghiệp học viện Điện Ảnh, còn một cô gái đi cùng tên Mã Sảng, cũng là diễn viên mới vào nghề.

Chúng tôi quan sát màn hình, nhận ra Hứa Lệ Nhã đang trôi nổi trong cabin. Vì cửa sổ quá nhỏ, bên trong lại tối đen nên chỉ có những thứ trôi sát cửa sổ mới nhìn thấy được.

Xác định được đây chính là máy bay chúng tôi muốn tìm, tổ trưởng Ngô nhanh chóng đưa thuyền trục vớt đến vị trí trên máy bay, để mấy người nhái dùng dây kéo cố định máy bay lại, sau đó chuẩn bị kéo máy bay lên…

Đội tìm kiếm cứu nạn của Ngô Tiễn Lâm cũng thuộc dạng chuyên nghiệp số một số hai trong nước, nên chúng tôi không cần lo lắng tới việc vớt máy bay lên. Bây giờ đã tìm được máy bay, nhiệm vụ của chúng tôi cũng hoàn thành.

Tuy nói vậy, nhưng tôi vẫn muốn xem lại sau khi vớt được máy bay, vì sao họ lại đâm đầu xuống hồ. Dù sao cũng là bảy mạng

người, không phải cứ chết là được.

Tất nhiên việc trục vớt cũng không đơn giản như tôi nghĩ, bảo vớt là vớt ngay lên được, đoán chừng cũng phải mất khoảng hai ngày mới hoàn thành. Vì thế tôi với chú Lê lên bờ trước, chú Lê nói khu vực nước sâu âm khí quá nặng, không nên ở lâu.

Không ngờ lúc ở khách sạn chờ tin, chúng tôi lại nhận được tin dữ. Trong quá trình trục vớt, một dây kéo đột nhiên đứt mất, khiến thuyền vớt mất trọng tâm nên bị lật.

Mọi người nhanh chóng cứu thuyền viên lên, sau khi kiểm tra mới phát hiện thiếu một nữ đội viên, lúc thuyền lật không kịp chạy ra….

Không ngờ đến bước này lại xảy ra án mạng, xem ra chuyện không đơn giản như chúng tôi vẫn nghĩ, vì thế tôi gọi điện cho chú họ. Sau khi nghe tôi kể mọi chuyện, chú ấy nghiêm trọng nói: "Trước mắt phải tạm dừng việc trục vớt, nếu không sẽ lại có chuyện thôi."

"Vậy phải làm sao bây giờ ạ? Cũng không thể cứ ngâm trong nước như vậy được?" Tôi sốt ruột.

Chú tôi lại nói: "Gấp cũng không được, nếu không muốn tiếp tục xảy ra chuyện, thì cháu bảo chú Lê làm lễ tam sinh hiến tế, chắc sẽ thành việc."

"Tam sinh hiến tế? Là gì thế ạ?" Tôi không hiểu hỏi lại.

"Cháu cứ bảo lão Lê, bảo ông ấy thay gà bằng trâu, như vậy mới thể hiện đủ thành ý…" Chú họ nói.

Sau khi ngắt điện thoại, tôi chuyển lời của chú họ cho chú Lê, ông ấy trầm tư một lúc: "Tam sinh hiến tế, sao ta lại không nghĩ đến chứ?"

"Chú Lê, tam sinh hiến tế là gì ạ?" Tôi tò mò hỏi.

Chú Lê giải thích: “Chính là dùng ba loại gia súc để hiến tế, sau đó thành tâm khẩn cầu thì sẽ thành việc. Bình thường thì dùng lợn dê gà, nhưng nếu muốn thành tâm hơn thì sẽ đổi thành tế sống lợn dê trâu.

“Tế sống! Không phải quá tàn nhẫn sao?” Tôi không đành lòng nói.

Nhưng chú Lê lại bảo: “Cái này là do chuyện cháu sắp tế bái, còn có sở cầu lớn nhỏ gì đó. Nếu chỉ bái tổ tiên và thần linh thì không cần tế sống, nhưng lần này tế bái là thứ dưới nước đã quen giết chóc, chỉ có tế sống mới được!”

Vì thế ngày hôm sau, chú Lê gọi điện cho Ngô Tiễn Lâm, nói đại khái, anh ta lập tức nói mình không có ý kiến. Nếu chúng tôi có yêu cầu gì, anh ta sẽ nhanh chóng chuẩn bị.

Tôi cảm thấy rõ ràng, thái độ của tổ trưởng Ngô đã thay đổi, nếu lần đầu gặp mặt anh ta tỏ ra khách sáo, thì bây giờ có thể nói là rất rất khách sáo rồi.

Vì chúng tôi không phải người địa phương, nên đi mua những thứ đó có hơi khó khăn. Tổ trưởng Ngô đã có lời, nên chúng tôi đọc danh sách những thứ cần thiết cho anh ta.

Tổ trưởng Ngô này làm việc đúng là rất hiệu suất, chưa hết buổi sáng mà đã mua đủ những thứ chúng tôi cần. Vì thế chú Lê dự tính, giờ lành trưa hôm đó sẽ mang những thứ này đến vịnh Hiệp Thạch.

Có lẽ lần này làm việc hơi khoa trương, nên ven đường có không ít người cầm điện thoại quay chụp. Nhưng họ đều biết chúng tôi làm lễ hiến tế, nên chỉ đứng từ xa chứ không ai dám lại gần…

Khi thuyền gần vào khu vực vịnh Hiệp Thạch, mặt nước gió êm sóng lặng, sắc trời có hơi tối tăm. Chú Lê đã tính giờ lành, canh giờ

tương đối bình lặng trong ngày. Dù sao bây giờ chúng tôi không phải đến gây sự mà là đi cầu hòa.

Lúc này chú Lê nhìn đồng hồ nói: “Giờ lành đã đến, tam sinh tế bắt đầu!”

Tôi vội vàng nhìn ba gia súc đang bị cột chặt trên boong, đặc biệt là con bò. Dường như cảm thấy được mình sắp chết, hai dòng nước mắt của nó chảy ra.

Nói thật, tôi không quen với tình huống này, sau khi nghe tiếng mấy con vật kia kêu thảm thiết, tôi vội ôm đầu ngồi xuống một bên. Lúc đó tôi không nhìn nên không biết từng dòng máu đỏ của mấy con vật hòa vào nước…

Tiếp đó, có vài người cầm mấy quả pháo châm lửa lên, trong phút chốc tiếng pháo nổ rung trời.

Trước đó chú Lê đã nói với tổ trưởng Ngô, chỉ cần tiếng pháo ngừng lại, phải lập tức kéo máy bay lên, chỉ có thể làm một lần này thôi. Quả nhiên, khi tiếng pháo cuối cùng vang lên, thì nghe trên mặt nước truyền đến âm thanh cách cách, mấy dây kéo đồng loạt di chuyển lên….

Rốt cuộc, chiếc máy bay chìm trong nước hơn một tháng cũng vững chắc nằm trên sà lan. Tuy đã được kéo lên, nhưng máy bay vẫn không ngừng chảy nước.

Chiếc sà lan đứng gần thuyền, tôi có thể cảm nhận rõ có bảy thi thể trong đó. Trừ phi công vẫn ngồi ở phòng điều khiển, những người khác đều trôi nổi trong nước.

Việc này chứng minh khi chuyện xảy ra, họ đều rời khỏi chỗ ngồi, không ai thắt dây an toàn cả. Tôi muốn cảm nhận nhiều hơn, nên bảo bác lái thuyền lái lại gần xà lan thêm chút nữa.

Bất chợt, tôi tiếp nhận một đoạn ký ức ngắn ngủi có hơi hỗn

loạn. Tôi cố gắng lắp ráp chúng thành một bức tranh hoàn chỉnh….

Lê Quốc Đống đưa theo hai nữ diễn viên mới và hai phó đạo diễn cùng lên máy bay. Nhà sản xuất Phương còn cho một người phục vụ đi theo họ, lo việc ăn uống suốt hành trình. Ban đầu, mọi chuyện đều bình thường, đến tận khi máy bay đi vào không phận của tỉnh An Huy mới xảy ra sự cố, là một chuyện cực kỳ khủng khiếp.

Lúc đó hai nữ diễn viên mới thực ra là đang tranh giành một vai diễn, đó là vai nữ chính Đỗ Quyên trong phim điện ảnh. Lúc ấy, ba đạo diễn vẫn đang thảo luận xem trong hai nữ diễn viên kia, ai là người có khí chất phù hợp với nhân vật Đỗ Quyên nhất.

CHƯƠNG

DẤU CHÂN MÁU

Mấy người bọn họ thảo luận với nhau, cảm thấy vẻ ngoài của Mã Sảng có nhiều đặc điểm phù hợp với nhân vật Đỗ Quyên.

Hứa Lệ Nhã biết mình có thể sẽ mất vai, nên muốn cố gắng lần cuối, tranh thủ thêm một cơ hội, nên cô ta mới lên chuyến bay này.

Bởi vì trước đó, có một phó đạo diễn đã từng nói với Hứa Lệ Nhã, ý của gã rất rõ, nếu chịu ngủ với gã, vai chính Đỗ Quyên sẽ được giao cho cô.

Lúc đầu Hứa Lệ Nhã rất sợ hãi, tuy rằng lúc đi học cũng có nghe những quy tắc ngầm trong giới giải trí, nhưng chưa bao giờ nghĩ nó lại rơi vào mình. Tuy rất muốn có được vai diễn này, nhưng nếu phải trao đổi bằng thân thể, cô cảm thấy không diễn cũng được.

Có điều cô nhanh chóng nghe nói phó đạo diễn kia đề cử Mã Sảng với Lê Quốc Đống, hơn nữa còn được đạo diễn Lê đồng ý. Hứa Lệ Nhã hiểu ngay Mã Sảng đã đồng ý với gã đó.

Cho nên khi ở trên máy bay, nhìn Mã Sảng cười nói với Lê Quốc Đống, Hứa Lệ Nhã rất không cam lòng. Cô biết đạo diễn Lê phải đi máy bay riêng, chính là vì một đôi hài nhỏ không thể gửi chuyển

phát.

Nếu mình có thể đi đôi hài nhỏ đó, có lẽ đạo diễn Lê sẽ cảm thấy cô thích hợp với vai diễn Đỗ Quyên hơn một chút…

Cũng không biết Hứa Lệ Nhã bị cái gì ám, nhân lúc mọi người không để ý, trộm đôi hài chạy tới WC để mang vào chân. Đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy đôi hài gót sen ba tấc, đừng nói là đôi chân cỡ 38 của cô, ngay cả cô gái bình thường cũng không mang nổi!

Lúc này, Hứa Lệ Nhã đột nhiên nghĩ đến con dao vừa rồi mình dùng trong bữa ăn, sau đó gương mặt hiện ra một nụ cười quỷ dị…

Trong khoang, Lê Quốc Đống đang thảo luận cốt truyện cùng hai phó đạo diễn, Mã Sảng ngồi bên cạnh mặt mày tươi cười lắng nghe. Nhưng đúng lúc này, một phó đạo diễn vừa nãy còn đang cười nói đột nhiên ngẩn ra, nhìn về phía sau người đối diện, vô cùng sợ hãi.

Mọi người lập tức quay đầu, thấy Hứa Lệ Nhã vừa rồi đi vào WC, khi ra ngoài lại đi trên đôi hài gót sen ba tấc, tập tễnh bước về phía họ.

Lê Quốc Đống cũng bị dọa sợ, ông ta nhìn chân của Hứa Lệ Nhã, mỗi bước đi đều để lại một dấu chân máu.

“Tiểu Hứa? Cô làm sao thế? Sao lại đi đôi hài kia?” Lê Quốc Đống sợ hãi nói.

Giọng Hứa Lệ Nhã kỳ lạ: “Đạo diễn Lê, tôi nhớ rõ ngài từng nói, nếu thật sự có tình yêu và nhiệt huyết với sự nghiệp điện ảnh, thì có thể vì nó mà hy sinh tất cả. Để có thể nhận được vai diễn trong phim của ngài, tôi gọt nhỏ chân lại thì có là gì?”

Lúc này Mã Sảng chạy đến WC nhìn thử, lập tức hét lên thảm

thiết. Bên trong là máu thịt bầy nhầy mà Hứa Lệ Nhã đã dùng dao gọt chân ra…

Trên máy bay hỗn loạn, tuy Lê Quốc Đống không biết Hứa Lệ Nhã bị cái gì kích thích, nhưng nếu cô ta không được cầm máu ngay, đợi đến lúc xuống máy bay, chỉ sợ đã không giữ được mạng nữa.

Mã Sảng bị dọa ngất tại chỗ, không biết phải làm thế nào. Ba đạo diễn nhìn Hứa Lệ Nhã chảy đầy máu chân cũng không biết phải xử lý ra sao. Bây giờ nếu cởi hài ra, có khi máu còn chảy nhiều hơn, không bằng cứ để cô ta tạm mang như thế.

Nhưng Lê Quốc Đống lại nhớ đôi hài này là ông ta mượn của người khác, không khỏi có chút hối hận. Sao lại đồng ý để Hứa Lệ Nhã lên máy bay chứ, vì sao lại đồng ý cho cô ta thêm một cơ hội? Cô ta không phải diễn vai điên, mà thật sự là một kẻ điên rồi!

Lúc này, nhân viên phục vụ trên máy bay nghe tiếng hét nên chạy đến, vừa nhìn thấy hai chân Hứa Lệ Nhã thì bị dọa tới trắng mặt. Nhưng cứu người là quan trọng, cô ta lập tức chạy đi lấy băng gạc trong hộp cứu thương ra.

Mọi người luống cuống tay chân cuốn chặt hai chân Hứa Lệ Nhã lại, hy vọng có thể cầm máu được…

Trong lúc cabin đang loạn cào cào, thì phòng điều khiển cũng xảy ra vấn đề. Máy bay đang hoạt động bình thường, đột nhiên tất cả các thiết bị đều không hoạt động. Máy bay bị mất toàn bộ động cơ, lao đầu xuống.

Mọi người trong cabin đều không đeo dây an toàn, nên khi máy bay mất kiểm soát, họ bị văng lên rồi rơi thẳng xuống!

Thật ra lúc này Hứa Lệ Nhã đã chết rồi, trong lúc bị hất lên cao rồi lại nặng nề rơi xuống, cổ cô ta bị xoay 180 độ, lập tức tắt thở.

Lúc ấy phi công trong phòng điều khiển cũng coi như bình tĩnh, anh ta thấy đập nước lớn bên dưới, thế là vội kéo đầu máy bay lên để giảm độ rơi… Tiếc là đã thất bại, đầu máy bay không bị kéo lên như anh ta nghĩ, mà ngược lại lao đầu vào trong nước, cuối cùng đâm xuống lớp bùn dưới đáy hồ…

Đến lúc này tôi mới hiểu rõ ràng, tất cả tai họa đều bắt đầu từ chuyện Lê Quốc Đống cầm đôi hài nhỏ kia! Có lẽ Diệp Quyên đã muốn lấy lại đôi hài nhỏ của mình từ lâu.

Lúc rời khỏi đập nước, chúng tôi đã dặn tất cả chủ thuyền chở khách ở đó, nếu không có việc cần thiết thì đừng đi qua vịnh Hiệp Thạch. Trừ khi có ngày nào đó mực nước nơi ấy hạ xuống, soi chiếu được hết những thứ dưới đáy nước, mới có thể tiêu tan đi ít nhiều âm khí ngưng tụ lâu dài.

Một tháng sau, lúc xem tin tức, một bản tin thu hút sự chú ý của tôi. Đạo diễn Lê Quốc Đống nổi tiếng vì tai nạn trên không nên bất hạnh qua đời, hưởng thọ 53 tuổi, giới nghệ sĩ đông đảo đến phúng viếng…

Về sau, tôi có nghe chú Lê nói, lúc Hứa Lệ Nhã được đưa ra khỏi máy bay, trên chân vẫn còn mang đôi hài nhỏ kia. Có lẽ lúc đó bị Đỗ Quyên quấn thân, nếu không tại sao một cô gái lại có thể xuống tay với mình tàn nhẫn như vậy?

Còn nữa, khi rơi xuống nước, rõ ràng tôi đã nhìn thấy Trang Hà trong ảo cảnh, nhưng lên bờ lại không tìm được anh ta.

Chú Lê nói lúc ấy Trang Hà không thể xuất hiện ở đó được, vì phàm là Tiên gia lớn lên trong núi, đều sẽ có một nhược điểm chung, đó chính là sợ nước. Hồ Ly và Chồn Vàng là nghiêm trọng nhất, cho nên lúc đó Trang Hà không xuất hiện dưới nước, đó chỉ là ảo giác của tôi thôi.

Tôi không khỏi nghi ngờ, đó thật sự là ảo giác sao? Chẳng lẽ ảo

giác của tôi vào lúc quan trọng cũng có thể bảo mệnh được?

Lần này làm việc khá ổn, lúc chú Lê gửi tiền thù lao vào tài khoản, nhìn tin nhắn ngân hàng gửi đến, tôi đắc ý đi mua đồ đến bệnh viện thăm Chiêu Tài.

Điều khiến tôi vui vẻ nhất là, tôi nhận được một tin tức tốt. Chiêu Tài đã bắt đầu có phản ứng với ngoại cảnh, mặc dù không rõ ràng, nhưng cũng là một dấu hiệu tốt, có lẽ chị ấy sắp tỉnh lại rồi.

Chị hộ lý nói tình hình hiện tại của Chiêu Tài cho tôi, nhìn chị chăm sóc Chiêu Tài tỉ mỉ như vậy, ngay cả một chút hoại tử cũng không có, tôi cảm kích vô cùng. Mặc dù chị ấy nhận lương để làm việc, nhưng có tâm hay không chỉ cần nhìn là có thể nhận ra.

CHƯƠNG

SINH VIÊN HỌC VIỆN MỸ THUẬT MẤT TÍCH

Trước đó tôi cũng không ít lần nghe chuyện hộ lý, bảo mẫu ngược đãi bệnh nhân bị liệt. Bởi vì người bệnh không thể nói chuyện, căn bản không có cách nào nói cho người nhà biết. Đến tận khi người nhà xem được camera theo dõi, mới biết trên đời này thật sự có người độc ác như vậy…

Sau khi về đến nhà, tôi gọi điện cho chú họ, báo kết quả bình an cho chú.

Chú ấy nghe xong thì nói thẳng: "Cháu đúng là hồ đồ! Về sau làm việc gì cũng phải tự lượng sức, không được thì đừng nhận, đừng để đến lúc đó mạng cũng không giữ được!"

Tôi hi hi ha ha nói đùa: "Chú yên tâm, cháu còn phải chăm sóc chú lúc già nữa mà? Làm sao chết sớm được?"

Chú họ cũng không nhiều lời với tôi, chỉ dặn dò vài câu rồi cúp máy. Dù sao chú ấy cũng chỉ muốn tốt cho mình, vì tôi vẫn còn quá ít kinh nghiệm.

Đến tối, Đinh Nhất hẹn tôi ra ngoài ăn thịt nướng, hai chúng tôi ngồi ven đường ăn từng miếng một! Trước đó anh ta cũng gọi chú Lê, nhưng ông ấy lại ghét ăn ở quán ven đường. Chú ấy làm sao mà hiểu được món ngon thì chỉ có ăn ở đây mới cảm nhận được

chứ.

Đêm hôm đó chúng tôi nói chuyện rất nhiều, cũng hiếm có lần nào Đinh Nhất nói nhiều như vậy. Anh ta bảo mình là người không có quá khứ, nhưng ít ra anh ra sẽ nhớ kỹ hiện tại và tương lai…

Tửu lượng của tôi có hạn, cuối cùng không biết là về nhà thế nào, chắc là nhờ Đinh Nhất giúp. Thật ra tôi biết tửu lượng mình quá kém, nên hiếm khi uống rượu. Người nhìn thấy tôi uống say rất ít, ngoại trừ Đinh Nhất, chú Lê và chú họ thì chẳng còn ai.

Sáng sớm hôm sau, tôi bị tiếng điện thoại đánh thức, vốn nghĩ là chú Lê, không ngờ khi cầm điện thoại lên xem lại là một dãy số lạ.

Tôi ấn nút nghe, khó chịu hỏi: “Tìm ai?”

Trong điện thoại vang lên một giọng nữ yếu ớt: “Xin hỏi có phải Trương Tiến Bảo không?”

Tôi ngạc nhiên: “Cô là…:

“Xin chào, chị là Tô Bắc Bắc, bạn của Chiêu Tài. Cậu ấy đã từng nói chuyện của em cho chị, có một chuyện không biết có thể nhờ em giúp đỡ không…” Cô gái thận trọng nói.

“Tô Bối Bối? Có chuyện gì?” Tôi hỏi.

“Chị là Tô Bắc Bắc, không phải Bối Bối, chúng ta có thể gặp mặt rồi nói không…”

Thế là tôi và Tô Bắc Bắc hẹn gặp trong quán cà phê ở tầng một trung tâm thương mại. Lần đầu gặp Tô Bắc Bắc, chị ấy cho tôi cảm giác đó là một người nhút nhát, giọng cũng giống một cô gái nhỏ hơn. Thế nhưng chuyện chị nhờ lại khiến tôi giật mình…

Tô Bắc Bắc và Chiêu Tài là bạn đại học, quan hệ của bọn họ rất tốt, cho nên chị tôi đã kể cho chị ấy nghe khả năng đặc biệt của em trai mình. Sau khi tốt nghiệp đại học, họ đều về quê hết, thỉnh

thoảng mới liên lạc với nhau.

Lần này tìm tôi giúp chị mới biết chuyện của Chiêu Tài. Chị ấy nói Chiêu Tài nhất định sẽ tỉnh lại, nếu là người khác thì không chắc, nhưng là Chiêu Tài thì sẽ được!

Tôi cười nói: “Xem ra chị rất hiểu chị gái em, nói đi, lần này chị tìm em có chuyện gì?”

Tô Bắc Bắc nặng nề kể cho tôi nghe chuyện khó giải quyết mà mình gặp phải…

Thì ra Tô Bắc Bắc có một người em gái tên Tô Nam Nam, hiện đang học đại học năm ba, tại học viện Mỹ thuật ở quê. Tuần trước cô bé đột nhiên mất tích, ngay trước khi Tô Nam Nam mất tích, cô bé đã gọi điện cho Tô Bắc Bắc.

Trong điện thoại, cô bé nói mình rất sợ, cô luôn cảm giác có người quan sát mình, mỗi giờ mỗi khắc đều theo dõi không buông.

Phản ứng đầu tiên của Tô Bắc Bắc là nghĩ em gái có vấn đề về tâm lý, cô sắp xếp công việc, xin phép công ty nghỉ phép để đi thăm em gái.

Kết quả khi Tô Bắc Bắc đến trường em gái, gọi thế nào cũng không liên hệ được với cô bé. Đến hỏi ký túc xá thì người ta nói đêm hôm trước cô bé đã rời đi, chưa thấy trở về, một người bạn học cùng ký túc còn tưởng cô bé dọn ra ngoài ở.

Tô Bắc Bắc tìm hiểu mới biết, sinh viên học viện Mỹ thuật có rất nhiều người thích thuê phòng ở ngoài, mà Tô Nam Nam cũng không quá thân thiết với mọi người cùng phòng. Cho nên, không ai phát hiện ra thời gian cô bé mất tích.

Sau đó, Tô Bắc Bắc báo cảnh sát, khi cảnh sát nghe Tô Bắc Bắc nói em gái mình là sinh viên của học viện Mỹ thuật, thì vẻ mặt họ rất kỳ lạ, điều này khiến Tô Bắc Bắc rất khó hiểu.

Sau khi rời khỏi đồn, cô tìm hiểu một số chuyện xảy ra gần đây ở học viện Mỹ thuật. Không tìm thì không biết, biết rồi mới thấy có vấn đề. Em gái Tô Nam Nam không phải là sinh viên duy nhất mất tích ở trường này!

Từ sau khi xây trường từ năm 2000 đến nay, liên tục có sinh viên mất tích. Đôi khi năm nào cũng có người mất tích, nhưng cũng có lúc vài năm mới mất tích một người. Lúc đầu gia đình những học sinh này sau khi tìm đến trường cũng đi báo cảnh sát, nhưng điều tra vẫn không có kết quả gì.

Hơn nữa, người bên ngoài luôn cho rằng sinh viên Mỹ thuật rất tùy hứng, có cá tính nghệ thuật. Họ thích ra ngoài vẽ phong cảnh, ai biết những sinh viên này có thật sự mất tích không, hay là đi khắp nơi dạo chơi khám phá cuộc sống?

Nhưng bất kể nói thế nào, những người bị mất tích đều không được tìm thấy. Mà kỳ quái hơn, trong những sinh viên mất tích lại có nam có nữ, có xấu có đẹp, chẳng có điểm chung, nên cảnh sát cũng không có phương hướng để điều tra.

Tính kỹ lại thì vụ mất tích đầu tiên cũng đã xảy ra cách đây mười mấy năm. Thế nhưng vẫn sống không thấy người, chết không thấy xác, chưa từng có ai được tìm thấy.

Tô Bắc Bắc nói em gái mình là một người nhát gan, làm sao dám chơi trò mất tích chứ. Hơn nữa, trước đó cô bé còn gọi cho chị, khiến Tô Bắc Bắc không thể không nghi ngờ em gái mình gặp chuyện.

Hơn nữa, còn một điểm rất khả nghi, đó chính là trong những năm này có nhiều sinh viên mất tích, nhưng vì sao không có tổ chuyên án nào được thành lập để điều tra, vì sao trường học vẫn chiêu sinh rầm rộ? Xem ra hậu thuẫn của trường Mỹ thuật này rất mạnh! Có thể đè kín chuyện nghiêm trọng như vậy, không nói ra

ngoài…

Tô Bắc Bắc còn đọc được trên mạng, có không ít sinh viên của học viện Mỹ thuật còn đổi khẩu hiệu của trường thành: “Không mất tích, nhanh chóng tốt nghiệp, hạnh phúc lắm thay…”

Mặc dù Tô Bắc Bắc đã cố gắng tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm thấy bất cứ tin tức gì về em gái. Vì sợ trong nhà lo lắng, nên chị vẫn chưa nói chuyện em gái mất tích cho ai hay.

Không ngờ mấy ngày trước, Tô Bắc Bắc đang ngủ lại đột nhiên mơ thấy em gái. Cô bé nói mình bị giam ở một nơi không thoát ra được, bảo chị nhanh đến cứu mình.

Sau khi Tô Bắc Bắc tỉnh dậy thì cảm thấy em gái lành ít dữ nhiều, cảnh sát đã không thể giúp, thì chị chỉ có thể tự nghĩ cách cứu em gái thôi! Thế là chị ấy vội vã tìm bừa ra được tôi…

CHƯƠNG

KÝ TÚC XÁ NỮ

Tô Bắc Bắc nói, tìm gặp tôi như thế cũng rất đường đột. Hơn nữa chị cũng không có tiền, thế nhưng bây giờ tôi lại là hi vọng duy nhất giúp tìm được em gái!

Nghe chị kể xong, tôi khẽ trầm tư, sau đó nói thẳng: "Chị là bạn học cũ của Chiêu Tài, nếu như em có thể giúp đỡ thì đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Nhưng phải nói trước với chị chuyện này, nghề của em là tìm thi thể, nên chị hãy suy nghĩ thật kỹ. Chị xác định em gái mình đã… không còn nữa?"

Không ngờ Tô Bắc Bắc nghe tôi nói thế thì hai mắt đỏ lên, rồi khóc òa! Nhìn chị nước mắt rơi như mưa thế kia, tôi cũng không đành, vội lấy khăn giấy đưa: "Chị đừng khóc nữa! Em chỉ nói sự thật thôi!"

Tô Bắc Bắc lau nước mắt, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi: "Không có gì đâu, ngài Trương, chỉ là chị hơi xúc động thôi, không trách cậu được. Tất nhiên chị cũng hi vọng Nam Nam còn sống, nhưng chị hiểu em gái mình, nếu không có chuyện gì xảy ra, nó sẽ không vô cớ mất tích như thế!"

Tôi vội nói: "Chị cứ gọi em là Tiến Bảo như Chiêu Tài cũng được, gọi ngài Trương nghe khách sáo quá."

Có lẽ tôi khiến chị cảm thấy có chút ấm áp, nên gương mặt cũng khẽ vương nét cười…

Dù sao bây giờ tôi rảnh rỗi nằm nhà, chắc chú Lê cũng chưa nhận thêm vụ nào. Nếu có thể giúp đỡ, đến lúc Chiêu Tài tỉnh lại, tôi có thể khoe khoang với chị ấy một chút nhỉ?

Hôm sau tôi hẹn với Đinh Nhất, hỏi anh ta có muốn đến trường đại học chơi không? Đinh Nhất cũng đang rảnh rỗi sinh nông nỗi, đã phá hoại mất hai bình hoa yêu quý của chú Lê rồi.

Chú Lê thấy tôi hẹn Đinh Nhất ra ngoài chơi, thì vội vã giục anh ta nhanh nhanh đi đi, đừng ở nhà phá hoại nữa! Thế là tôi với Đinh Nhất cùng lái xe đến đón Tô Bắc Bắc để đến trường của Tô Nam Nam.

Lúc chúng tôi đến trường thì đã là buổi chiều, có khá nhiều sinh viên đang tập vẽ trong sân. Học viện này rộng hơn tôi nghĩ rất nhiều, nhìn những sinh viên này, lại khiến tôi nhớ về cảm giác lúc học đại học.

Đinh Nhất thấy tôi chăm chú nhìn mấy nữ sinh đang vẽ tranh, đùa nói: “Sao thế? Nhìn trúng ai à?”

Tôi lườm anh ta: “Suy bụng ta ra bụng người, tôi chỉ là nghĩ đến mình lúc trước thôi. Hơn nữa, những bạn trẻ này… đều là đóa hoa của Tổ quốc, anh nhẫn tâm đầu độc hả?”

Chúng tôi nói đùa mấy câu rồi đi theo Tô Bắc Bắc đến ký túc xá của Tô Nam Nam. Khi vào ký túc xá nữ, tôi có cảm giác như tới chốn cấm địa võ lâm, bởi vì bình thường ở đây cấm con trai ra vào.

Nhưng vì chuyện Tô Nam Nam mất tích mà nhà trường không giải thích được, nên họ khá khách sáo với Tô Bắc Bắc. Khi chị nói muốn đưa người nhà vào trong để thu dọn đồ đạc, nhà trường cũng thoải mái đồng ý.

Khi đến ký túc xá nữ, dì quản lý đã đứng đó chờ chúng tôi từ sớm. Dưới sự giám sát của bà ấy, chúng tôi vào ký túc xá của Tô Nam Nam. Vì biết có người đến, nên những nữ sinh khác trong ký túc đều đi ra ngoài.

Có thể dùng bốn chữ để hình dung ký túc xá nữ, chính là "quá nhiều âm khí"! Đương nhiên bốn chữ này là do Đinh Nhất tổng kết ra. Anh ta chẳng nhớ trước đây mình có học đại học không, nên khá hứng thú với nơi này.

Kết quả sau khi đến, anh ta lại trưng cái mặt thối một cục, giống như không hề hứng thú với ký túc xá nữ, mà có vẻ còn rất ghét nữa…

Nữ sinh ở ký túc xá ai cũng bừa bộn như vậy à? Phòng Tô Nam Nam có bốn người, biết chúng tôi đến nên đã dọn dẹp qua, nhưng dù như thế vẫn có cảm giác bừa bộn, chứng tỏ chưa chắc nữ sinh đã gọn gàng hơn nam sinh.

Giường Tô Nam Nam ở bên trong, trông gọn gàng nhất. Tô Bắc Bắc đến tủ quần áo lấy một ít quần áo cô bé hay mặc, nhìn kiểu dáng có thể thấy Tô Nam Nam là một cô gái đáng yêu.

Chúng tôi tìm thấy một tấm vé xem kịch dưới gối của cô bé, cuống vé vẫn còn nhưng đã hết hạn, thời gian là hôm nói chuyện điện thoại với Tô Bắc Bắc, chứng tỏ cô bé không đi xem, chắc cô bé đã mất tích vào ngày hôm đó.

Tôi cầm tấm vé xem kịch hỏi Tô Bắc Bắc: "Em gái chị có bạn trai chưa?"

Tô Bắc Bắc lắc đầu: "Con bé chưa từng nói, chị cũng không biết."

Tôi nói: "Hình như không phải cô bé đi xem một mình? Chắc là có người hẹn, nhưng em không nói được đó là nam hay nữ."

Tô Bắc Bắc biết tôi muốn tìm thứ em gái mình thích nhất, nhưng tìm cả buổi trong ký túc cũng không thấy gì hết, chỉ có một ít quần áo và sách giáo khoa.

Đột nhiên, tôi chú ý đến cuốn sổ ghi chép màu hồng trên giá sách. Tôi cầm nó xuống rồi mở ra xem, có hơi thất vọng. Đây không phải nhật ký, mà là sổ sách ghi lại thu nhập và thời gian làm thêm của Tô Nam Nam.

Nhưng Tô Bắc Bắc lại bảo chưa từng nghe em gái nhắc đến chuyện đi làm thêm, tiền bố mẹ cho cũng đủ để cô bé sinh hoạt và tiêu vặt, đâu cần phải ra ngoài làm thêm?

Mà như ghi ghép của Tô Nam Nam, thu nhập của công việc này rất khá, thường trả theo giờ, một giờ có thể được tới năm sáu trăm đồng.

Tô Bắc Bắc nhìn ghi chép này, sắc mặt tệ hơn, người bình thường mà thấy phần thu nhập này, chắc chắn sẽ nghĩ tới mặt kia. Vì tránh để Tô Bắc Bắc suy nghĩ lung tung nên tôi nói: “Chị có biết Tô Nam Nam thân với ai trong ký túc xá không?”

Tô Bắc Bắc lắc đầu: “Bạn cùng phòng không phải là bạn cùng lớp với Nam Nam, cũng khác chuyên ngành, hơn nữa tính tình con bé hướng nội, nên chắc cũng không thân lắm!”

Tôi tỏ vẻ không sao nói: “Được rồi, chỉ cần họ quen Nam Nam là được, ở cùng ký túc xá, chắc sẽ biết những chuyện mà chúng ta không rõ…”

Tôi nhìn sách giáo khoa của ba cô gái cùng phòng, họ học cùng lớp. Tôi bảo Đinh Nhất nhớ kĩ thời khóa biểu của ba cô gái, để khi cần có thể đi tìm dễ hơn, dù sao ký túc xá nữ cũng không phải nơi chúng tôi có thể tùy tiện ra vào.

Sau khi rời khỏi ký túc xá nữ, chúng tôi đi tìm Thôi Giác, chắc bây giờ cô ấy đang ở phòng tự học. Khi thấy chúng tôi, hình như

Thôi Giác cũng không quá kinh ngạc. Cô ấy đi cùng chúng tôi đến sân thể dục, chủ động nói về Tô Nam Nam.

“Em có thân với Tô Nam Nam không?” Tôi hỏi thẳng.

CHƯƠNG

NGƯỜI ĐẦU TIÊN MẤT TÍCH

Thôi Giác lắc đầu: "Bình thường ạ, bạn ấy là người hướng nội, bình thường không hay nói chuyện lắm. Dù ở cùng ký túc xá, nhưng hầu như đều là bọn em nói, bạn ấy nghe."

Tôi gật đầu, sau đó hỏi tiếp: "Các em ở cùng phòng lâu chưa?"

Thôi Giác tính tính rồi đáp: "Gần ba năm rồi, bọn em ở chung từ lúc nhập học."

"Vậy gần đây em có thấy bạn ấy biểu hiện kỳ lạ gì không?"

Thôi Giác nhíu mày: "Nói thật, Tô Nam Nam là một sinh viên cứng nhắc, kiểu như bình thường bọn em mua điện thoại đời mới hay máy tính gì đó, cậu ấy sẽ thường tỏ ra bài xích, cho rằng những thứ thực tế mới là quan trọng, không cần phải chạy theo xu hướng. Thế nhưng khi bắt đầu học kỳ này, bọn em phát hiện ra bạn ấy dùng Iphone và máy tính. Lúc ấy bọn em còn trêu, không phải nói không cần dùng những thứ đó à? Nhưng bạn ấy lại cười bảo đây là người nhà mua, nên mới dùng."

Tôi nhìn Tô Bắc Bắc, nhưng thấy chị ấy khẽ lắc đầu, xem ra những thứ đó không phải người nhà mua cho cô bé. Đối với thu nhập của một sinh viên, giá của hai món này không hề rẻ, chẳng phải cứ bớt ăn bớt mặc là có thể mua được, khó trách vì sao cô bé

đột nhiên lại muốn đi làm thêm.

Sau khi Thôi Giác đi, Tô Bắc Bắc vẫn im lặng, chắc chị ấy vẫn chưa hiểu vì sao em gái mình lại thay đổi như vậy.

Tôi vỗ nhẹ vai an ủi chị ấy: "Con gái ở cùng nhau, xuất hiện chút ganh đua cũng là chuyện bình thường, dù sao con người không phải là thánh nhân, ai cũng sẽ có lòng ham hư vinh."

Nhưng Tô Bắc Bắc lại nói: "Đó là vì cậu không hiểu con bé, nó là một cô bé thật thà, nếu thật sự là một đứa thích hư vinh thì đã thay đổi từ lâu rồi, vì sao đến năm thứ ba mới muốn ganh đua so sánh, ham hư vinh chứ?"

"Chắc... chắc vì..." Tôi nghĩ cả buổi cũng không tìm ra cách giải thích hợp lý.

Đột nhiên, Tô Bắc Bắc vỗ tôi một cái: "Có khi nào vì yêu ai đó nên thay đổi không?"

Nghe chị ấy nói vậy, tôi cảm thấy rất có khả năng. Nếu không, sao một đứa trẻ thật thà, trung thực sẽ bất ngờ đổi tính, bắt đầu đua đòi vật chất, chạy theo hư vinh chứ...

Thôi Giác là một cô gái thẳng thắn, tự thừa nhận mình là một người ham vật chất, nhưng cô bé kiếm tiền bằng chính năng lực của mình, chứ không dùng những thứ khác để trao đổi.

Cô ấy còn cho chúng tôi số điện thoại của hai người bạn cùng phòng còn lại, theo như cô ấy nói là: "Dù bình thường bọn em và Tô Nam Nam không thân lắm, nhưng cũng ở cùng phòng với nhau, bọn em hi vọng bạn ấy sẽ không gặp chuyện gì xấu, nếu có thể giúp được gì bọn em nhất định sẽ cố gắng."

Thế là nhờ Thôi Giác, chúng tôi nhanh chóng gọi cho người nằm ở giường tầng trên của Tô Nam Nam - Lưu Tử Nhiên. Tiếc là bây giờ cô ấy đang đi vẽ thực địa, không thể về ngay được, nhưng cô

ấy vẫn nói cho chúng tôi một chút chuyện liên quan đến Tô Nam Nam.

Đúng như chúng tôi dự đoán, Lưu Tử Nhiên cũng nghi ngờ Tô Nam Nam có bạn trai, nhưng hỏi mấy lần, cô bé cũng chỉ cười mà không nói, mà Nam Nam không trả lời nên Lưu Tử Nhiên cũng chẳng quan tâm nữa. Nhưng cô ấy đưa ra một manh mối quan trọng, là đã từng nhìn thấy Tô Nam Nam đăng ký tài khoản trên một APP vay tiền.

Sau khi nghe tin này, chúng tôi đều có dự cảm xấu, không phải Tô Nam Nam đi vay nặng lãi đấy chứ? Đó chính là cái hang không đáy đó!

Sau đó chúng tôi liên lạc với người tên Triệu Mẫn, qua lời chứng thực của cô bé, đúng là Tô Nam Nam có vay nặng lãi, nhưng lại trả xong rất nhanh.

Lúc ấy Triệu Mẫn cũng chỉ vô tình nhìn thấy thôi, Tô Nam Nam còn nhờ cô bé giữ bí mật hộ. Triệu Mẫn biết Tô Nam Nam đã trả hết tiền nợ, nên đồng ý không nói cho ai. Nhưng bây giờ Tô Nam Nam mất tích, cô ấy cảm thấy mình vẫn nên nói ra.

Tôi hỏi cô bé cảnh sát có từng điều tra chuyện này không? Nhưng chúng tôi lại nghe được câu trả lời phủ định của Triệu Mẫn, cô bé nói cảnh sát chưa từng hỏi họ bất kỳ chuyện gì liên quan đến Tô Nam Nam.

Tôi thấy lòng lạnh lẽo, một thiếu nữ vô cớ mất tích, cảnh sát lại chỉ qua loa cho xong việc, căn bản không hề lập án để điều tra, rốt cuộc là vì sao?

Bây giờ, việc Tô Nam Nam mất tích có hai điểm đáng ngờ. Đầu tiên, người bạn trai thần bí của cô bé là ai? Thứ hai, công việc mà cô bé làm là gì?

Chúng tôi có thể nhận ra, trong thời gian ngắn, Tô Nam Nam có

thể kiếm được thu nhập rất cao. Thế nhưng nhìn đồ đạc trong phòng ký túc, có thể thấy cô bé vẫn tiết kiệm như cũ, vậy số tiền đó ngoài trả nợ thì còn được dùng vào việc gì?

Theo như ba cô gái kia nói, cô bé có một bộ Iphone, laptop, máy tính bảng đời mới nhất. Nhưng chúng tôi lại không thấy trong ký túc, bây giờ chúng ở đâu? Có người lấy cắp? Hay ở trong tay người bạn trai thần bí kia? Hoặc vẫn do Tô Nam Nam giữ?

Tôi cảm thấy dự đoán thứ hai có khả năng cao nhất, dù sao bình thường một nữ sinh viên cũng chỉ đi lại giữa ký túc xá và phòng học, nếu cầm theo cả ba thứ đó, không phải quá nặng à? Dù sao cô bé chỉ là sinh viên, chứ không phải đi làm.

Hơn nữa chắc những thứ này rất quan trọng với Tô Nam Nam, nếu không yên tâm để ở ký túc xá, cô bé sẽ đưa nó cho người mà mình tin tưởng…

Người này là ai? Tô Nam Nam mất tích lâu như vậy cũng không thấy hắn xuất hiện, nếu là bạn bè nam nữ bình thường, hẳn cũng phải giống Tô Bắc Bắc, nghĩ cách tìm người, chứ không phải là ẩn nấp, có thể thấy hắn đang chột dạ!

Buổi tối trở lại khách sạn, tôi lên mạng tìm kiếm những vụ mất tích đã xảy ra trong trường. Mặc dù có không ít chuyên được thêu dệt thêm, nhưng tên nạn nhân và sự kiện phần lớn đều là thật.

Tôi thống kê sơ lược, từ khi xây trường đến giờ đã có 11 sinh viên mất tích. Những sinh viên này có nam có nữ, có học giỏi có học kém, thậm chí nhan sắc cũng không giống nhau, hoàn toàn không có điểm tương đồng.

Ví dụ như nam sinh mất tích ba năm trước, cậu ta học chuyên ngành nghệ thuật truyền thông. Trên mạng có ảnh của cậu ta, dáng người không biết phải chê bao nhiêu chỗ. Vừa gầy lại nhỏ, đeo cặp kính cận dày cộp, là kiểu người mà nhìn một lần là quên

ngay.

Còn sinh viên đầu tiên mất tích sau khi xây trường, là truyền kỳ được nhắc đến nhiều nhất, một nữ sinh gầy nhỏ tên Đoàn Triều Ca, học chuyên ngành hội họa. Trên mạng thuật lại, có người chứng kiến cô ấy đi vào một phòng tập vẽ, rồi sau đó không thấy xuất hiện nữa…

Trong ngày cô ấy mất tích, bạn cùng lớp đã lật tung cả phòng vẽ tranh lên, nhưng ngoại trừ mấy bức tượng bùn bán thành phẩm, thì không có ai hết. Phòng vẽ nhìn sơ là thấy hết, nhưng Đoàn Triều Ca lại biến mất vào hư vô!

Có rất nhiều tin đồn lên quan đến việc cô ấy mất tích, khoa trương nhất là nói cô bị tổ chức tà giáo tẩy não, sau đó bán ra nước ngoài. Gia cảnh của Đoàn Triều Ca cũng khá giả, bố và anh trai là thành phần trí thức. Năm đó họ tốn rất nhiều thời gian đi tìm, nhưng vẫn bặt vô âm tín.

Bắt đầu từ Đoàn Triều Ca, sau đó liên tục có sinh viên mất tích, những người này đều là sống không thấy người chết không thấy xác. Bởi vì những sinh viên này đã trưởng thành, đều có năng lực tự chủ hành vi, nên nếu không tìm được thi thể, thì chẳng ai biết chắc họ đang ở đâu…

CHƯƠNG

NGƯỜI MẪU KHỎA THÂN

Còn một lời đồn khác, nói Đoàn Triều Ca bị người ta giết hại, sau đó được chôn ở nơi nào đó trong trường. Vì trước lúc mất tích, cô ấy là một người rất thích vẽ tranh về cơ thể người. Nên sau khi những học sinh khác mất tích, ai cũng nói họ đi làm người mẫu cho cô ấy…

Tôi thấy mấy tin đồn này chẳng có căn cứ gì cả, kiểu tình tiết thế này có đầy trong phim ma Nhật Bản. Nhưng bất kể lời đồn có thật hay giả, thì những người mất tích đều là thật. Nhưng cho dù là đại học Y thường xảy ra nhiều chuyện khó hiểu nhất, cũng đâu mất tích nhiều học sinh như vậy?

Nhất định họ phải có điểm chung gì đó chứ? Là cái gì đây? Đột nhiên một suy nghĩ vụt qua trong đầu, cuối cùng tôi cũng đã tìm được điểm chung của họ, hay có thể nói là hai điểm.

Đầu tiên, những người này đều là sinh viên của học viện Mỹ thuật, đây là điểm thứ nhất. Thứ hai, dù nam hay nữ thì dáng người của họ đều rất nhỏ bé, chẳng lẽ đây chỉ là sự trùng hợp? Nếu phân loại đặc điểm về thân hình, thì những người vừa gầy vừa nhỏ này, rất có khả năng đã bị một kẻ có đam mê đặc biệt nào đó bắt đi hoặc hại chết.

Tôi nói suy luận của mình cho Đinh Nhất nghe, anh ta lại không hiểu đam mê đặc biệt là cái gì.

Tôi đành phải giải thích: “Ví dụ như kẻ giết người nổi tiếng ở Sông Xanh, Hoa Kỳ, hắn chuyên thích sát hại phụ nữ. Còn có tên cuồng sát ở Nga, thích giết những người đàn ông vô gia cư khoảng từ 50 đến 70 tuổi. Tên giết người rất mẫn cảm với màu sắc, giống như vụ giết người hàng loạt ở thành phố Hwa Seong, Hàn Quốc, đến nay còn chưa bắt được hung thủ. Hắn ta đặc biệt thích ra tay với những phụ nữ mặc quần áo màu đỏ…”

Đinh Nhất nghe tôi nói xong nghiêm túc nói: “Ý của cậu là, những sinh viên mất tích này rất có thể liên quan đến một vụ án giết người hàng loạt?”

Tôi gật đầu: “Tôi không hi vọng đây là sự thực, nhưng có nhiều người lần lượt mất tích như vậy, cũng nên có lời giải thích cho nó chứ? Một, hai người thì còn cảm thấy thế giới bên ngoài rộng lớn, muốn đi ra ngoài thăm thú còn nghe ổn. Nhưng không thể tất cả những người mất tích đều nghĩ như vậy đúng không? Trong đó cũng có khá nhiều nữ sinh tính cách hướng nội giống Tô Nam Nam. Như chị của cô bé đã nói, cô ấy không tin em gái mình sẽ làm những chuyện khác người như thế. Có một câu nói rất đúng, bất thường chính là ma quỷ, tất cả các hiện tượng bất hợp lý này, đều có một lý do hợp lý để hỗ trợ cho nó.”

Ngủ một đêm không mộng mị, hôm sau, Tô Bắc Bắc gõ cửa phòng chúng tôi từ rất sớm. Tôi mở cửa ra nhìn, thấy chị ấy hưng phấn giơ điện thoại lên và nói: “Tôi tìm được bạn trai của Nam Nam rồi!”

Thì ra đêm qua Tô Bắc Bắc không ngủ được, nên mở Weibo của Tô Nam Nam ra xem. Chị phát hiện tấm ảnh em gái mình chụp chung với một nam sinh mặc áo đen. Với hiểu biết của mình về em

gái, nếu không phải có quan hệ thân mật, thì Tô Nam Nam sẽ không bao giờ đăng bức ảnh này lên Weibo.

Chúng tôi đến trường học tìm Thôi Giác, hỏi cô ấy có quen nam sinh trong ảnh không? Thôi Ngọc chau mày suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tên này chắc là sinh viên dưới em một khóa, học chuyên ngành animation."

Tui vui mừng hỏi: "Cậu ta tên gì?"

"Từ Đông Đông."

Ba chúng tôi nhanh chóng tìm được tên nhóc Từ Đông Đông này. Khi nghe thấy chúng tôi đến là vì Tô Nam Nam, mặt nó biến sắc ngay, rồi quay người bỏ đi luôn, thằng nhóc này có tật giật mình đây mà.

Tôi la lớn với nó: "Bạn học Từ Đông Đông, cậu muốn tâm sự với chúng tôi, hay là muốn tâm sự với cảnh sát đây?"

Từ Đông Đông dừng lại, đứng yên tại chỗ…

Trong chòi nghỉ mát ở học viện Mỹ thuật, chúng tôi lạnh lùng nhìn Từ Đông Đông, còn trán thằng bé thì túa đầy mồ hôi. Với tố chất tâm lý này của nó, đừng nói đến việc giết người, ngay cả trộm gà, trộm chó chắc cũng chẳng dám làm!

"Nói đi? Cậu có quan hệ gì với Tô Nam Nam?" Tôi lạnh lùng nói.

Từ Đông Đông hơi run rẩy, gương mặt đỏ bừng: "Em với chị ấy chỉ là bạn bè bình thường, nhưng mà chị ấy nói thích em, còn mua cho em iPhone, cho nên em… em mới…"

"Cậu mới thoải mái nhận quà?" Tôi chất vấn.

Từ Đông Đông tỏ vẻ hối hận cào tóc: "Đúng là em dùng tiền của chị ấy, nhưng em không biết vì sao chị ấy lại mất tích?"

Tôi suy nghĩ rồi hỏi tiếp: "Vậy cậu có biết, cô ấy vì muốn cung

phụng cho cậu, nên đã vay tiền của ứng dụng trên mạng không? Có biết không?!”

“Biết… em biết, cho nên em mới giới thiệu việc có thể kiếm được nhiều tiền, để chị ấy có thể trả nợ nhanh chóng!” Từ Đông Đông vội vã giải thích.

Tô Bắc Bắc hỏi lại cậu ta: “Cậu giới thiệu cho nó việc gì? Sao lương lại cao như thế?”

Từ Đông Đông nuốt nước bọt rồi mới nói: “Người, người mẫu khỏa thân…”

“Cái gì! Mày… đúng là đồ vô liêm sỉ.” Tô Bắc Bắc tức đến sửng cồ.

Tôi khinh bỉ nhìn nó, đều là kẻ có hai lỗ mũi, hai con mắt, đều được bố mẹ đẻ ra rồi nuôi lớn, thế mà lại là chó đội lốt người, sao có thể trở thành kẻ vô sỉ như thế được chứ? Có bản lĩnh thì đi tìm mấy bà nạ ròng nhà giàu để được bao nuôi đi? Lừa gạt một cô gái nhỏ đơn thuần thì giỏi ở đâu?

Từ Đông Đông thấy chúng tôi tức giận, sợ quá ôm đầu khóc rống lên, vừa khóc vừa nói: “Xin lỗi, em biết em sai rồi, nhưng em thật sự không biết vì sao Nam Nam lại mất tích. Nếu các anh chị có thể tìm được chị ấy, thì em sẽ đến xin lỗi ạ…”

Quá lười khi phải nói với cái đứa vừa gặp chuyện đã thành kẻ nhát gan vô dụng như thằng này, tôi đưa cho nó một tờ giấy ăn rồi nói: “Đừng khóc nữa, bây giờ cậu nói đi, Tô Nam Nam làm người mẫu khỏa thân ở đâu mà được nhiều tiền như vậy?”

Từ Đông Đông nức nở: “Là ở chỗ giáo sư Tôn trong trường chúng em. Thầy ấy là nghệ nhân điêu khắc nổi tiếng nhất nước ta, đặc biệt là về tạc tượng người, nên em giới thiệu Nam Nam đến chỗ thầy ấy làm người mẫu. Dù không mặc quần áo, nhưng chỗ của thầy ấy rất chính quy, hơn nữa còn là thầy giáo trong trường,

nên chắc chắn sẽ không có gì nguy hiểm.”

“Ông ta là Tôn gì?” Tôi hỏi vấn đề cuối cùng.

“Tôn Liên Thành ạ…”

Tôi tra thông tin trên mạng, phát hiện giáo sư Tôn Liên Thành mà Từ Đông Đông nói đúng là rất nổi tiếng. Có rất nhiều pho tượng của ông ta được đưa đi nước ngoài trưng bày. Qua hình ảnh những tác phẩm trên mạng, tôi nhận ra ông ta điêu khắc rất chân thực. Có nhiều chi tiết nhỏ được xử lý tỉ mỉ, mà ông ta là một trong số ít những giáo sư theo dạy từ lúc Học viện được thành lập cho tới giờ.

CHƯƠNG

NHỮNG BỨC TƯỢNG KỲ LẠ

Ngay trong hôm đó, chúng tôi đi tìm hiểu về giáo sư Tôn này, muốn gặp ông ta. Nhưng thật không khéo, ông ta vừa đưa học sinh đi xem triển lãm ở tỉnh khác, nếu muốn gặp thì chúng tôi phải chờ thêm mấy ngày nữa.

Không còn cách nào khác, chúng tôi đành phải về khách sạn trước. Nhưng sau đó nghe nói, trong phòng vẽ tranh ở học viện Mỹ thuật có để vài pho tượng ông ta điêu khắc, nên hôm sau ba chúng tôi lại quay trở lại học viện, muốn xem thử tác phẩm của vị nghệ nhân này.

Tô Bắc Bắc liên hệ với Thôi Giác, cô ấy nghe chúng tôi muốn thưởng lãm tác phẩm của giáo sư Tôn, thì suy nghĩ một chút rồi nói: "Chiều nay không có tiết, để em đưa các anh chị đến phòng vẽ tranh mà chị Đoàn Triều Ca đã mất tích vậy, ở chỗ đó có hai tác phẩm của giáo sư Tôn."

Khi tới tòa nhà có phòng vẽ tranh, tôi phát hiện bề ngoài của nơi này rất mới, nhưng phòng học bên trong đều đã rất cũ kĩ, chắc tầm hơn chục năm.

Loại tòa nhà cũ này có đặc điểm rất thần kỳ, chính là vào mùa hè thì rất mát mẻ. Dù bên ngoài có nóng đến thế nào, thì chỉ cần

tới đây, sẽ lập tức cảm thấy sức nóng hạ xuống đến bốn, năm độ.

Tương tự như vậy, mùa đông rất lạnh, nên dù bây giờ đã là đầu xuân, nhưng tòa nhà này vẫn mang lại cảm giác lạnh buốt. Phòng vẽ tranh ở tầng hai, Thôi Giác đưa chúng tôi tới trước cửa phòng.

Cô ấy gõ cửa, có mấy sinh viên đang vẽ tranh, thế là chúng tôi lặng lẽ đi vào, cố gắng không quấy rầy đến họ. Mấy sinh viên này đang vẽ phác họa một trong những tác phẩm của giáo sư Tôn, bức tượng bán thân của một cô gái.

Nhìn bức tượng bán thân này, tôi chợt thấy kỳ lạ. Đáng lý ra vật liệu tạc tượng là đất sét, nhưng màu sắc của bức tượng này lại đỏ hơn nhiều so với đất sét bình thường, như thể nó được trộn với thứ gì khác.

Đinh Nhất chậm rãi tới gần bức tượng, cau mày ngửi. Tôi thấy mặt anh ta biến sắc, biết là đã có chuyện. Tôi đi tới bên cạnh hỏi khẽ: "Anh phát hiện ra gì thế?"

Anh ta nói thầm: "Đất sét này có vấn đề!"

"Vấn đề gì?" Tôi cảm thấy kỳ quái.

Đinh Nhất nói ngay: "Bên trong đất sét này có trộn lẫn máu, là máu người. Nếu không phải là máu dự trữ trong bệnh viện, thì với số máu trộn lẫn trong này, người hiến máu chắc chắn không thể sống được!"

Tôi giật mình, dùng máu người để trộn với đất sét, vậy cũng quá kinh dị rồi? Nhưng tôi biết Đinh Nhất không ngửi nhầm. Cái mũi của anh ta thính hơn cả chó, nếu đã nói vậy thì đó chính là máu người…

Tôi vội nhìn về phía bức tượng kia, lúc này mới phát hiện, thì ra loại cảm giác kỳ lạ vừa rồi chính là vì được trộn lẫn máu người. Hình như tôi có cảm nhận được chút tàn hồn, nhưng bởi vì không

có thi thể, nên không có ký ức trong tàn hồn đó.

Là kiểu giáo sư gì mà lại dùng máu người trộn vào đất sét chứ? Chắc chắn lão già này có vấn đề, không hề đơn giản như bề ngoài.

Tác phẩm khác của ông ta là một nắm đấm, các khớp xương được khắc họa rất chi tiết, ngay cả hoa văn trên làn da cũng có thể thấy được.

Nhưng khi tôi chạm khẽ vào nắm đấm, không ngờ trong đầu lại xuất hiện hình ảnh một cô gái trẻ đang cúi đầu vẽ tranh.

Không đúng? Tại sao một nắm đấm lại khiến tôi cảm nhận được tàn hồn? Chẳng lẽ trong này có thi thể, nhưng cái này chỉ là một nắm đấm nho nhỏ, lấy đâu ra cả một thi thể hoàn chỉnh chứ!

Trừ phi… là một bộ phận của nó.

Trước đó tôi chưa từng cảm nhận tàn hồn qua từng bộ phận, nên không biết một phần cơ thể cũng có năng lượng này. Chắc vì không phải là một thi thể hoàn chỉnh, nên kí ức cũng có hạn, tôi chỉ nhìn thấy một nữ sinh rất đẹp đang vẽ tranh. Trong ấn tượng về những sinh viên bị mất tích của tôi, hình như không có ai đẹp đến vậy.

Tô Bắc Bắc thấy chúng tôi thì thầm gì đó, thầm đoán có lẽ đã phát hiện ra đầu mối. Nhưng dù sao trong phòng vẽ tranh này còn có những sinh viên khác, nên chúng tôi không tiện thảo luận ở đây.

Ra khỏi phòng vẽ, tôi hỏi Thôi Giác có biết nơi nào được nhìn thấy thêm nhiều tác phẩm của giáo sư Tôn không? Thôi Giác nghĩ nghĩ rồi nói, hoặc là đi xem triển lãm, hoặc là tới nhà của ông ta. Nghe nói trong nhà ông ta còn có rất nhiều tác phẩm khác nữa!

Đáng tiếc, bây giờ chúng tôi đều không thể đến được hai chỗ đó, xem ra phải đợi vị giáo sư Tôn này trở về mới được. Rời khỏi dãy phòng cũ, Thôi Giác đưa chúng tôi đi dạo trong trường. Khi đi

qua bảng thông báo, đúng lúc tôi nhìn thấy hình chụp của sinh viên được dán lên đó.

Tôi đi qua xem mới biết, thì ra đó là kết quả cuộc thi vẽ lần này của học viện Mỹ thuật. Đột nhiên, tôi nhìn thấy một tấm ảnh rất quen mắt, nhìn kĩ mới thấy, đấy chẳng phải là cô gái trong ký ức của nắm đấm kia sao?

Tôi chỉ vào tấm hình đó rồi hỏi Thôi Giác: “Nữ sinh này là ai vậy?”

Thôi Giác ngạc nhiên, cô ấy tỏ ra châm chọc: “Sao thế? Anh cũng quan tâm đến cô ta à? Đây chính là hoa khôi của học viện bọn em, học trò cưng của giáo sư Tôn, Lý Tĩnh. Người bình thường không theo đuổi được đâu!”

Tôi không muốn mất thì giờ nói chuyện nhảm nhí với cô ấy, nên nói thẳng vào trọng điểm: “Có phải Lý Tĩnh cũng là một trong những người bị mất tích không?”

Lúc này Thôi Ngọc mới hiểu được ý của tôi, cô ấy không chắc chắn lắm, lắc đầu nói: “Em cũng không biết, em không quen Lý Tĩnh, nhưng hình như có một nam sinh học cùng lớp với cô ấy mất tích… Tên là gì nhỉ, họ Vương, là… đúng rồi, là Vương Hải Xuyên!”

Tôi vội mở điện thoại ra, lên mạng tìm hiểu về cậu bạn Vương Hải Xuyên này. Cậu ta mất tích vào mùa thu năm ngoái, nhưng khi nhìn ảnh chụp của Vương Hải Xuyên, tôi phát hiện cậu ta là một nam sinh có vóc dáng cao lớn. Chi tiết này không phù hợp với suy luận trước đó của tôi, những người bị hại đều có dáng người nhỏ, gầy.

Tôi không biết những sinh viên mất tích khác cũng có quan hệ với giáo sư Tôn hay không. Nhưng một phần thi thể của Vương Hải Xuyên xuất hiện trong tác phẩm của giáo sư Tôn, thì chắc

chắn không thoát được quan hệ với ông ta.

Nghĩ tới đây, tôi nói mình muốn đi gặp vị hoa khôi học viện này. Nhưng Thôi Giác lại xua tay: “Em đã nói cô ta là học trò cưng của giáo sư Tôn mà, đương nhiên là đang cùng đi triển lãm ở tỉnh khác với ông ấy rồi!”

Tôi thấy đau cả đầu, lại không ở trường học, xem ra chỉ cần là người có dính líu đến vị giáo sư Tôn này, đều sẽ rất bận rộn nhỉ! Trước khi giáo sư Tôn về, chúng tôi chẳng thể làm gì được có phải không?

“Đúng rồi, còn phòng vẽ tranh nào có tác phẩm của giáo sư Tôn nữa không?” Tôi hỏi Thôi Giác.

Cô ấy nghĩ rồi nói: “Còn hai phòng vẽ nữa có, nhưng vì sao các anh chị lại có hứng thú với giáo sư Tôn vậy? Chẳng lẽ thầy ấy có liên quan gì đến chuyện Tô Nam Nam mất tích?”

Tôi cười: “Anh có nói như vậy đâu, anh chỉ không muốn bỏ qua bất kỳ manh mối nào thôi.”

Thôi Giác gật đầu, không hỏi gì nữa, sau đó cô ấy đưa chúng tôi đến hai phòng vẽ tranh khác. Chúng tôi nhìn thấy một bức tượng bán thân của nam và một tác phẩm rất trừu tượng. Tôi có thể cảm thấy một chút tàn hồn trên chúng, mà những ký ức này hầu như đều có quan hệ tới Lý Tĩnh.

CHƯƠNG

ĐẬP VỠ GÀO THÉT

Tôi lại lên mạng tìm kiếm thông tin về buổi triển lãm của giáo sư Tôn, chắc vài ngày sau ông ta sẽ đưa các tác phẩm về lại học viện Mỹ thuật. Đến lúc đó tôi có thể xem xem những tác phẩm đó có gì mờ ám!

Chờ đợi đối với Tô Bắc Bắc đúng là tra tấn, vì chị không biết tại sao chúng tôi nhất định phải chờ giáo sư Tôn trở về. Nhưng chị đã lựa chọn tin tưởng chúng tôi, nên cũng quyết tâm cùng đợi.

Vài ngày sau, chúng tôi cũng chờ được giáo sư Tôn nổi tiếng này về. Vì không muốn đánh rắn động cỏ, nên chúng tôi còn thể hiện mình rất thích các tác phẩm của ông ta. Về cô gái tên Lý Tĩnh kia, tôi để Tô Bắc Bắc liên lạc với cô ấy, nhưng chỉ yêu cầu Tô Bắc Bắc hỏi những việc liên quan đến Vương Hải Xuyên thôi.

Kết quả đúng như tôi dự đoán, chẳng tìm được đầu mối có ích nào từ chỗ Lý Tĩnh. Nhưng Tô Bắc Bắc có thể cảm nhận được, Lý Tĩnh rất bài xích những câu hỏi liên quan đến Vương Hải Xuyên. Từ thái độ của Lý Tĩnh chứng minh, không phải cô ta đang chột dạ thì chính là có quỷ!

Những tác phẩm mang đi triển lãm lần này của giáo sư Tôn đều được đặt trong sân vận động. Chủ yếu là muốn các học sinh của

học viện quan sát học tập, nên không bán vé ra ngoài.

May mà có Thôi Giác giúp đỡ, cho chúng tôi ba tấm vé tham quan. Khi vào trong sân vận động, tim tôi nặng lại, xem ra chuyện còn nghiêm trọng hơn tôi nghĩ rất nhiều. Có thể nói, sân vận động này là nơi trưng bày thi thể.

Cuối cùng chúng tôi cũng gặp được Tôn Liên Thành trong buổi triển lãm. Nhìn ông ta trẻ hơn tôi nghĩ rất nhiều. Cô học trò cưng xinh đẹp của ông ta cũng đứng bên cạnh, đang cùng ông ta giới thiệu ý nghĩa của từng tác phẩm cho các sinh viên nghe.

Trong đó có một tác phẩm tên “Gào Thét”, là tác phẩm đắc ý nhất của Tôn Liên Thành. Nó miêu tả một người phụ nữ bị ức hiếp trong xã hội xưa, trước khi chết, cô ấy nhìn trời và kêu gào.

Tác phẩm này cũng là một trong những tác phẩm đầu tiên của Tôn Liên Thành, nhờ nó mà ông ta có nền móng vững chắc trong lĩnh vực nghệ thuật, để có được danh tiếng như bây giờ.

Ánh mắt của tôi vẫn luôn khóa chặt vào nó. Người không biết lại tưởng tôi rất thích tác phẩm này của Tôn Liên Thành, nhưng thực tế, tôi đang cảm nhận thi thể của nữ sinh đang được giấu trong đống bùn đất.

Nếu tôi nhớ không lầm, thì chắc đấy là Đoàn Triều Ca, người đầu tiên bị mất tích. Qua bức tượng, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng những ký ức khi còn sống của cô ấy. Đoàn Triều Ca đã từng điên cuồng si mê Tôn Liên Thành, đáng tiếc lúc đó ông ta đã là người có vợ.

Đối với học sinh ái mộ mình, Tôn Liên Thành luôn biểu hiện rất mập mờ, không cự tuyệt cũng không đồng ý, điều này khiến Đoàn Triều Ca luôn lo được lo mất… Cuối cùng trong một lần, cô ấy đã tình nguyện trao đời con gái cho Tôn Liên Thành.

Lúc đầu tất cả đều được Tôn Liên Thành kiểm soát, mãi cho đến

khi Đoàn Triều Ca đột nhiên mang thai. Cô ấy kiên quyết muốn sinh đứa trẻ đó ra, lúc này mới khiến Tôn Liên Thành luống cuống. Một đêm nọ, ông ta hẹn Đoàn Triều Ca đến phòng vẽ tranh trong trường, muốn khuyên bỏ đứa bé trong bụng đi, dù sao cô vẫn còn trẻ, phải lấy việc học làm chủ.

Nhưng Đoàn Triều Ca không đồng ý, cô nói đây là kết tinh tình yêu của họ, sao có thể tàn nhẫn bỏ nó đi được? Tôn Liên Thành thấy không thuyết phục được, bèn nổi lên ý giết người. Sự nghiệp của ông ta vừa mới bắt đầu, bố vợ lại là Bí thư Bộ Giáo dục, nếu bây giờ ông ta gây ra chuyện bê bối với nữ sinh, thì đời này coi như xong.

Tôn Liên Thành cao hơn một mét tám, còn Đoàn Triều Ca chưa đến mét sáu, thân hình cô ấy cũng khá gầy và nhỏ nên không phải là đối thủ của Tôn Liên Thành. Đến lúc chết, Đoàn Triều Ca cũng không thể ngờ được rằng, người đàn ông mình yêu nhất sẽ tự tay giết chết mình…

Tôn Liên Thành giết Đoàn Triều Ca xong cũng cảm thấy hoang mang lo sợ, không biết phải xử lý thi thể như thế nào. Ông ta cứ thế hoảng hốt ngồi trong phòng vẽ tranh đến hơn nửa đêm.

Mãi cho đến khi đột nhiên thấy những tác phẩm còn chưa thành hình của mình trên mặt đất, rồi nhìn thi thể của Đoàn Triều Ca, một ý nghĩ hoang đường xuất hiện trong đầu ông ta.

Ngày hôm sau, tác phẩm của Tôn Liên Thành ra đời, tất nhiên nó được đắp lên từ chính sinh mệnh của Đoàn Triều Ca…

Sau đó, tôi đi tìm xung quanh xem trong những tác phẩm này có thi thể của Tô Nam Nam không. Nhưng tôi lại tìm thấy một loạt các bức tượng có thể tích nhỏ, chứa toàn tàn hồn của Vương Hải Xuyên, chẳng biết Tôn Liên Thành đã chia cậu ta ra làm mấy phần nữa.

Cậu bạn đáng thương Vương Hải Xuyên này chẳng qua cũng chỉ thích Lý Tĩnh, muốn cưa đổ cô nàng thôi. Thế nhưng trong lúc vô tình lại phát hiện quan hệ tình cảm của Lý Tĩnh và Tôn Liên Thành, nên mới dẫn đến họa sát thân.

Với hình thể của Vương Hải Xuyên, nếu muốn dùng sức mạnh thì Tôn Liên Thành không phải là đối thủ của cậu ta rồi, chỉ sợ Lý Tĩnh cũng tham gia vào lần giết người này. Tôi đi tiếp, vượt qua từng pho tượng có chứa thi thể.

Từ sau khi giết Đoàn Triều Ca, Tôn Liên Thành đột nhiên có được linh cảm. Thế nên ông ta liên tục tìm kiếm những học sinh phù hợp trong trường, sau đó lừa họ đến phòng vẽ riêng của mình. Ông ta cho họ uống nước có trộn thuốc, rồi dễ dàng lấy đi sinh mệnh của những sinh viên đó.

Cuối cùng, tôi đến trước bức tượng một con hươu cái dẫn theo hươu con, tên của tác phẩm này là "Tiếng hươu kêu", thần thái của hai con hươu này rất thật, trông giống như một sinh vật có sự sống vậy.

Chính ở ngay bên dưới tác phẩm này, là thi thể nhỏ gầy đang co ro của Tô Nam Nam. Cô bé chỉ vì thích một nam sinh không thích mình, vì muốn cậu ta vui vẻ mà liên tục vay tiền ở ứng dụng trên mạng.

Về sau thực sự không thể trả nợ nổi nữa, nên bọn đòi nợ bắt cô bé chụp ảnh khỏa thân để thế chấp. Vì không muốn gia đình biết mình vay nặng lãi, nên cô bé chỉ có thể nghe theo lời ngon ngọt của cái gã gọi là bạn trai kia, đến chỗ Tôn Liên Thành làm người mẫu.

Kết quả, Tô Nam Nam bị tên giết người biến thái này để ý, trở thành nguồn linh cảm cho tác phẩm tiếp theo của ông ta…

Nói thật, những ký ức này thật sự quá đáng sợ, nó giống như

một bộ phim giết người hàng loạt đang chiếu, chỉ là chân thực hơn thôi. Mà những sinh viên đang tham quan các pho tượng chứa đầy thi thể này, lại rất sùng bái tên mặt người dạ thú đó! Không, phải nói ông ta còn không bằng cả súc sinh.

Tôi thật sự không chịu nổi nữa, mọi chuyện phải kết thúc ở đây, để Tô Nam Nam trở thành người cuối cùng bị hại. Nghĩ vậy, tôi giả vờ lảo đảo người, rồi đẩy ngã một pho tượng gần đấy.

Tiếng “Rầm!” vang lên, tượng đất kia nhanh chóng vỡ thành mấy đoạn, một bộ xương khô đét đen xì lộ ra.

Ban đầu, những sinh viên đó đều giật mình, vì sao tôi dám làm hỏng tác phẩm quý giá như vậy. Nhưng khi nhìn thấy thi thể trên đất, tất cả họ đều hét lên kinh hoàng.

Lúc này, tôi ngẩng đầu nhìn Tôn Liên Thành và Lý Tĩnh, mặt hai người bọn họ đều trắng bệnh… Lý Tĩnh hoảng hốt nhìn Tôn Liên Thành, nhưng gã lại chẳng liếc lấy cô ta lấy một lần, xoay người định bỏ đi.

CHƯƠNG

BỎ NHÀ ĐI

Đinh Nhất nhanh chóng nhào tới đè ông ta xuống mặt đất, sau đó quay lại nói với tôi: "Được rồi, báo cảnh sát đi!"

"Thả tôi ra! Các người không có quyền gì bắt tôi hết! Tôi phải gọi điện cho luật sư!" Tôn Liên Thành điên cuồng gào thét.

Nhưng tôi biết dù có là luật sư lớn của hoàng gia thì cũng chẳng cứu nổi ông ta! Chắc bố vợ là Bí thư Bộ Giáo dục của ông ta còn đang hối hận, vì sao lại gả con gái mình cho thứ cặn bã như vậy đấy!

Cảnh sát đến đưa tất cả những pho tượng trưng bày trong sân vận động đi. Họ còn cẩn thận thu thập lời khai của tôi, tất nhiên tôi phải giả vờ ngây thơ, nói là mình sơ ý làm đổ tượng của giáo sư Tôn, không ngờ trong đó lại có người chết!

Sau đó cảnh sát tới nhà Tôn Liên Thành, tìm được thêm mấy pho tượng có giấu thi thể nữa. Vụ án này quá lớn, đã không còn do cảnh sát khu vực như họ xử lý được, nên phải báo lên Sở Công an tỉnh.

Nhưng không ngờ cuối cùng chuyện này lại bị đè xuống, chắc là vì sợ những người dân sống ở đó bị khủng hoảng, hoặc sợ làm ảnh hưởng đến kế hoạch chiêu sinh của học viện Mỹ thuật. Vì dù sao ở

địa phương nhỏ như vậy, cũng chỉ có mỗi một trường đại học này để tự hào.

Về sau Tô Bắc Bắc nói, mặc dù vụ án đã bị áp xuống, nhưng tội lỗi của Tôn Liên Thành vẫn bị xử lý. Lúc hành hình, gia đình của những người bị hại đều được gọi đến trình diện, coi như là cho họ một sự công bằng.

Về đến nhà, tôi kể lại vụ kỳ án này cho chú Lê nghe, chú ấy lắc đầu liên tục rồi nói: "Trên đời này, thứ hiểm ác nhất chính là nhân tính. Có vài người nhìn bề ngoài thì quần là áo lượt, nhưng nội tâm lại bẩn thỉu, khốn nạn vô cùng… Giờ thì tốt rồi, cuối cùng những người bị hại cũng có thể được yên nghỉ."

Khi tôi tới bệnh viện thăm Chiêu Tài, còn kể chuyện này cho chị ấy nghe. Tôi nói rằng, vì nể mặt chị ấy nên tôi mới bằng lòng giúp Tô Bắc Bắc, nên chị đã nợ tôi rất nhiều, nhất định phải mau chóng tỉnh lại trả cho tôi.

Nhưng Trương Chiêu Tài vẫn nằm đó, không có phản ứng gì cả, làm tôi cảm thấy khá thất vọng. Nếu là bình thường, chắc chắn chị ấy sẽ nhảy dựng lên bảo tôi tỉnh lại đi, chị ấy là chị, còn tôi là em trai, đương nhiên phải giúp chị ấy rồi!

Nhưng bây giờ Chiêu Tài chẳng có phản ứng gì hết…

Chị hộ lý thấy tôi thất thần thì an ủi: "Yên tâm đi Tiến Bảo, Chiêu Tài chắc chắn sẽ tỉnh lại thôi."

Dù biết chị ấy đang an ủi mình, nhưng tôi vẫn cảm thấy ấm áp. Con người luôn phải học cách biết cảm ơn, chính vì thế nên dù cuộc sống có gian nan đến mức nào, ta đều có thể cảm nhận được hạnh phúc ở cạnh mình.

Buổi chiều chú Lê gọi cho tôi, nói là có khách đến tìm. Tôi lập tức chỉnh đốn tinh thần lại, bây giờ tôi nhất định phải cố gắng kiếm tiền, như thế mới giúp Chiêu Tài tiếp tục được trị liệu.

Mở cửa nhà chú Lê, tôi thấy có một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đang ngồi trên ghế salon. Nhìn vẻ mặt u ám của ông ấy, tôi đoán khách hàng lần này chính là người đó.

Chú Lê thấy tôi tới thì giới thiệu: “Tiến Bảo, vị này là ngài Nghê. Ngài Nghê, đây là Tiểu Trương, trợ thủ đắc lực của tôi, chuyện mà anh muốn nhờ phải dựa vào cậu ấy!”

Ngài Nghê nghe chú Lê nói thế thì lập tức nắm chặt lấy tay của tôi: “Ngài Tiểu Trương, lần này làm phiền rồi, cậu phải tìm con gái giúp tôi…”

Tôi mơ hồ nhìn chú Lê, ông ấy cũng chỉ biết bất đắc dĩ nhún vai, sau đó quay sang nói chuyện với ngài Nghê: “Ngài đừng kích động quá, nếu muốn chúng tôi giúp tìm con gái, thì anh phải kể rõ ràng mọi sự cho chúng tôi biết.”

Ngài Nghê này là một người bố yêu con đến nóng cả ruột, ông ấy lo lắng xoa xoa tay, rồi kể cho chúng tôi nghe chuyện con gái mất tích mấy ngày trước.

Con gái của ngài Nghê năm nay 15 tuổi, tên là Nghê Văn Sảng, đang trong độ tuổi phản nghịch, thường vì một số việc vụn vặt mà cãi bố cãi mẹ! Hôm Nghê Văn Sảng mất tích chính là sinh nhật của cô bé, trước đó mấy ngày vì ăn trộm mấy chục nghìn tệ trong nhà để mua máy trò chơi, nên bị bố nhốt lại, suốt một tuần liền không cho ra ngoài.

Vì hôm đó là sinh nhật của Nghê Văn Sảng, ngài Nghê biết nếu cứ căng thẳng với con gái như thế cũng không hay, nên quyết định đưa con gái ra ngoài mua quà sinh nhật, cố gắng làm dịu mối quan hệ bất hòa hiện tại.

Vừa đến cửa hàng, Nghê Văn Sảng đã đâm đầu vào một cửa hàng chuyên bán đồ thể thao, cô bé thử rất nhiều bộ nhưng không biết mình thích thứ nào. Cuối cùng làm ngài Nghê hết kiên nhẫn,

ngồi xuống ghế chờ đợi.

Một lúc lâu sau, ngài Nghê thấy con gái mãi mà không chọn xong nên đứng dậy đi tìm nó. Nhưng ông ấy đi tìm hết bốn phòng thử áo của tiệm mà vẫn không thấy bóng dáng con gái mình đâu!

Điều đầu tiên ông nghĩ đến lúc đó, là con bé chết tiệt kia đã chạy mất rồi, chắc chắn nó lại ra quán net để chơi game. Thế là ông ấy nổi giận đùng đùng chạy đến quán net mà Nghê Văn Sảng vẫn hay đến để bắt người.

Nhưng không ngờ con gái mình lại không có ở đấy. Vì đã tới nhiều lần nên chủ quán net cũng quen mặt, thấy ông lại đến tìm con gái thì nói: “Con gái nhà chú hôm nay không đến chơi!”

Lúc đầu ngài Nghê không tin, nhưng ông ấy vào tìm một vòng thì thấy đúng là không có thật. Chủ quán là người khá dễ tính, cho ông ấy xem camera giám sát, đúng là không thấy bóng dáng Nghê Văn Sảng đâu thật.

Thế là ông lại đi tới mấy tiệm khác, nhưng vẫn nhận được kết quả giống nhau. Chẳng lẽ con gái biết mình sẽ đi tìm nên đổi sang quán khác rồi? Đây không phải lần đầu tiên con gái của ngài Nghê trốn nhà đi, cho nên ông không báo cảnh sát mà về nhà chờ, đến khi nào con gái tiêu hết tiền sẽ về thôi.

Cuối cùng ông ấy đợi suốt ba ngày, ông nhớ con gái chỉ mang tầm trăm tệ, làm sao có thể chịu nổi quá ba ngày ở bên ngoài? Thế nhưng ông không thể ngờ được rằng, mình chờ ba ngày, lại ba ngày nữa mà con gái vẫn chưa trở về.

Lúc này ngài Nghê đã đứng ngồi không yên rồi, ông ấy đến đồn công an báo án. Thật ra cảnh sát rất ghét dạng vụ án như thế này, họ cũng chẳng có cách nào với những thiếu nữ đang trong thời kỳ phản nghịch cả.

Dù sao cô bé này cũng đã 15 tuổi, nếu không kiểm tra thẻ căn

cước thì trông chẳng khác gì một người lớn cả, nếu chính cô bé không muốn về nhà, thì dù cảnh sát có xuất toàn lực thì cũng khó tìm được.

Ngài Nghê thấy dù có báo cảnh sát còn chẳng bằng tự mình đi tìm đây? Thế là ông ấy lại đi hỏi tất cả bạn học của cô bé, nhưng vẫn không ai biết tung tích của cô.

Đột nhiên ngài Nghê có dự cảm không tốt, hôm đó con gái ông đi từ phòng thử quần áo ra, có phải đã bị người ta bắt cóc hay không? Dù sao lúc đó chỗ ông ngồi cũng cách phòng thử đồ khá xa, nếu thật sự con gái gặp phải kẻ xấu thì cũng khó mà phát hiện được.

CHƯƠNG

TIN NHẮN TRÊN MẠNG

Ngài Nghê vừa nghĩ tới khả năng con gái gặp nguy hiểm thì hoàng hốt vô cùng. Ông ấy lại tới cửa hàng bán đồ thể thao kia, muốn được xem đoạn phim trong máy giám sát ngày hôm đó. Kết quả sau khi xem xong, ông ấy phát hiện Nghê Văn Sảng thay một bộ quần áo khác, sau đó chuồn ra từ cửa sau, hiển nhiên là cô bé đã có kế hoạch trốn nhà từ sớm…

Lần này ngài Nghê thật sự tức điên lên, ông không thèm đi tìm nữa. Nếu con bé đã không nghe lời bố mẹ, cũng không thích đi học, thì chẳng bằng để nó ra ngoài va vấp một chút, đến lúc đó nó mới biết được cuộc sống trước kia hạnh phúc đến nhường nào.

Mặc dù nói như vậy, nhưng bà Nghê lại nghĩ khác, dù sao con bé cũng còn nhỏ, nếu ở bên ngoài chịu thiệt thòi thì người xui xẻo vẫn chính là nó, nên họ quyết tâm tiếp tục ra ngoài tìm kiếm Nghê Văn Sảng.

Lại nói, cô thiếu nữ phản nghịch Nghê Văn Sảng có một người bạn tốt, là nam sinh học cùng lớp với mình, tên là Thạch Lỗi. Vì họ đều thích chơi game nên quan hệ của hai người rất tốt.

Mấy ngày nay Thạch Lỗi cũng cảm thấy kỳ lạ đây này? Vì sao mãi mà không thấy Nghê Văn Sảng online chứ? Cậu ta gọi cho cô

bé mấy lần, nhưng điện thoại đều ở trong tình trạng tắt máy. Dù biết Nghê Văn Sảng thường xuyên trong tình trạng vì chơi game nên xao lãng học tập, bị bố nhốt trong nhà, nhưng thời gian lần này hình như cũng quá dài rồi!

Tối hôm đó, Thạch Lỗi vẫn ra quán net chơi như bình thường, không ngờ lại thấy Nghê Văn Sảng đã lâu không online đột nhiên nói chuyện với mình trong game…

Thạch Lỗi thấy Nghê Văn Sảng đăng nhập thì lập tức vui mừng nói với cô bé: "Tổ tông ơi, cuối cùng cậu cũng xuất hiện rồi, mấy ngày nay cậu chạy biến đi đâu thế hả?"

Ai ngờ hình đại diện của Nghê Văn Sảng chợt lóe sáng rồi vụt tắt, thể hiện cô vừa thoát mạng. Thạch Lỗi thấy thế, lập tức gọi điện thoại cho cô bé, phát hiện nó đang trong tình trạng tắt máy.

Lúc ấy Thạch Lỗi chỉ nghĩ con bé này đúng là vô lương tâm? Mấy ngày không liên hệ như vậy, mà chưa nói câu nào đã tự dưng thoát mạng chạy mất rồi? Nhưng lúc này, đột nhiên cậu ta thấy biểu tượng QQ của mình nhấp nháy, chắc có người đang trò chuyện với mình, hình như là Nghê Văn Sảng.

Cậu ta mở ra xem thì đúng thật, cô bé gửi tin cho Thạch Lỗi trên QQ nói mình muốn về nhà…

Thạch Lỗi không hiểu gì cả, lúc trước Nghê Văn Sảng luôn nói với cậu ta rằng mình muốn rời khỏi cái nhà này, nhưng đây là lần đầu tiên cô bé chủ động muốn trở về. Thế là cậu ta trả lời lại: "Muốn về thì về đi? Chẳng lẽ bố mẹ còn không cho cậu về nhà à?"

Không ngờ Nghê Văn Sảng vừa thoát mạng lại đột nhiên sáng lên, trả lời cậu ta: "Tớ không về được." Nói xong lại thấy thoát mạng.

Lần này Thạch Lỗi thực sự hoang mang rồi đấy? Vội gõ nhanh trên bàn phím, gửi lại một câu: "Tại sao không về được? Có cần tớ

giúp cậu không?”

Một lát sau, Nghê Văn Sảng lại vào mạng: “Nói cho bố tớ biết, tớ có lỗi với họ… Tớ đuổi theo mặt trời…”

Có lẽ cảm thấy Nghê Văn Sảng quá khác thường, nên Thạch Lỗi lập tức gọi điện thoại đến nhà bạn mình, người nghe là bố cô bé. Khi Thạch Lỗi truyền lại những lời của Nghê Văn Sảng cho ngài Nghê, thì đầu dây bên kia vang lên tiếng pha lê bị vỡ.

Thì ra Nghê Văn Sảng và bố cùng rất thích xem một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. Trong đó nhân vật nam chính vì cứu nhân loại nên tự hi sinh, mở ra con tàu chứa đựng virus có thể hủy diệt cả thế giới rồi bay về phía mặt trời. Trước khi chết anh ta còn nói với con của mình rằng, bố đi đuổi theo mặt trời.

Ngài Nghê biết con gái mình sẽ không vô duyên vô cớ nói ra lời thoại này, chắc chắn cô bé ám chỉ mình đã xảy ra chuyện. Cũng từ ngày đó, điện thoại của gia đình ngài Nghê cứ đến 9 giờ tối sẽ reo lên hai tiếng chuông, đây cũng là một lời hứa giữa hai bố con khi cô bé còn nhỏ.

Khi đó ngài Nghê đang ở thời gian đầu phát triển sự nghiệp, nên có rất nhiều chuyện phải tự mình xử lý, nhưng vì phải đi công tác liên tục nên không có nhiều thời gian ở cùng con gái. Về sau ngài Nghê nghĩ ra một trò chơi để an ủi cô bé, đó chính là cứ đến 9 giờ tối mỗi ngày, ông sẽ gọi về nhà, nhưng điện thoại chỉ vang lên hai tiếng chuông.

Đây là một ám hiệu giữa ông và con gái, ý là bố rất nhớ con, muốn về thăm con. Đây là ám hiệu chỉ thuộc về bố con họ, vì thế ngài Nghê tin rằng con gái mình đã gặp chuyện và hồn của con bé về báo tin, hi vọng người trong nhà mau chóng tìm được nó.

Nhưng ông ấy không nhận được bất kì manh mối nào có ích từ phía cảnh sát. Camera giám sát của cửa hàng có hiện lên hình ảnh

cô bé đi cùng một nam sinh mặc đồ thể thao, nhưng khi ra khỏi cửa hàng là một đoạn đường không hề có camera, nên sau đó cô bé đi hướng nào thì không ai biết được.

Sau đó, ông kể lại chuyện này cho một bạn hàng cùng làm ăn với mình, vì người kia là một mối khách cũ của chú Lê, nên đã giới thiệu ngài Nghê đến chỗ chú ấy, hi vọng chúng tôi có thể giúp tìm được di thể của con gái…

Tôi nghe xong mà cảm thấy mờ mịt, nhỡ đâu ông ấy nghĩ sai, con gái mình còn chưa chết thì sao. Có khi cô bé chỉ chạy trốn cùng bạn trai, vậy chúng tôi biết đi đâu mà tìm!

Dường như chú Lê cũng có suy nghĩ giống tôi, chú ấy cũng bận tâm về chuyện này, nên bảo ngài Nghê đọc ngày sinh tháng đẻ của con gái, ông ấy muốn bói một quẻ cho cô bé để xem dữ hay lành.

Không ngờ chú Lê xem xong, mặt sầm xuống, thở dài nói: "Ngài Nghê, quẻ tượng này là đại hung, chỉ sợ tuổi thọ của con gái ngài thật sự đã hết."

Ngài Nghê ôm mặt, cúi đầu im lặng. Một lát sau ông ấy mới từ từ ngẩng đầu lên nói: "Lê đại sư, tôi đã chuẩn bị tâm lý từ trước rồi, tôi chỉ hi vọng có thể nhanh chóng tìm được con bé, để nó không phải trôi dạt ở bên ngoài, làm cô hồn dã quỷ."

Tôi cũng thấy rất thông cảm với người bố này, lúc con gái chưa xảy ra chuyện thì hận rèn sắt không thành thép, tới lúc xảy ra chuyện thì lại tự trách mình đã không dạy con cho tốt, và hơn hết là không bảo vệ được con!

Chú Lê nói muốn một món đồ mà Nghê Văn Sảng yêu thích, nhưng người bố này lại làm vẻ mặt khó xử, nói mình cũng không biết con gái thích gì. Chú Lê chỉ biết thở dài: "Được rồi, chúng ta đành phải đến nhà ngài thử vậy!"

Ba chúng tôi theo ngài Nghê về biệt thự ở khu Ngự Cảnh, nhà

ông ấy là một tòa biệt thự ba tầng, trang trí bên trong cũng không quá xa hoa, xem ra ngài Nghê này là một doanh nhân khá thực dụng.

Bà Nghê nhận được điện thoại của chồng, đã đứng ở cửa chờ chúng tôi từ sớm. Tôi thấy khuôn mặt bà tiều tụy, hiển nhiên là đã mấy ngày không được ngủ ngon giấc. Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trên đời, nếu Nghê Văn Sảng có thể biết những điều này từ sớm, thì chắc đã không xảy ra chuyện.

Bà Nghê đích thân đưa tôi đến phòng ngủ của Nghê Văn Sảng, đó là một gian phòng đúng kiểu con gái, bày biện đủ loại mèo bông Hello Kitty. Từ cách bài trí của căn phòng này có thể thấy Nghê Văn Sảng đã từng là một cô bé rất ngoan ngoãn và biết nghe lời, thế thì vì sao cô bé lại trở thành thanh niên phản nghịch như bây giờ chứ, có lẽ liên quan đến việc không thể trò chuyện được với bố mẹ chăng.

CHƯƠNG

BỐ NGOẠI TÌNH

Tìm xung quanh phòng nhưng không cảm giác được gì, tôi quay sang hỏi bà Nghê: "Bà có biết bình thường cô Nghê Văn Sảng thích nhất cái gì không?"

Bà Nghê nghĩ một lúc rồi nói: "Lúc trước Tiểu Sảng rất thích những con thú bông này, nhưng sau này lớn lên con bé rất ít khi nói với chúng tôi biết mình thích gì, nếu phải nói ra một thứ thì chắc là chơi game chăng?"

Tôi khóc không ra nước mắt, sao bây giờ nhiều người thích mấy thứ giả lập như vậy chứ? Xem ra tôi cũng không trông cậy được vào bà Nghê rồi, chỉ có thể tự đi tìm thôi.

Xin phép bà Nghê xong, tôi bắt đầu sờ vào vài thứ ở trong phòng, nhưng đại đa số đều không có tác dụng gì. Ngờ đâu khi mở một ngăn tủ ra, tôi nhìn thấy một két sắt có khóa nho nhỏ màu hồng bên trong. Lúc chạm khẽ vào nó, một số hình ảnh truyền từ đầu ngón tay vào não tôi…

Cô gái trẻ này đã không còn sống nữa, mặc dù công việc chính của tôi là tìm thi thể của người chết, nhưng thật ra, tôi vẫn luôn hi vọng họ vẫn còn sống.

Két sắt màu hồng này là món quà ngài Nghê tặng cho Nghê Văn

Sảng vào sinh nhật năm 13 tuổi, dùng để cất giữ một số thứ bí mật nho nhỏ của cô bé. Vì cách một tầng két sắt, nên tôi không cảm giác được quá nhiều, trong đó nhất định vẫn còn một thứ rất quan trọng!

Tôi quay sang hỏi bà Nghê: "Cái két này có thể mở được không ạ?"

Nhưng bà Nghê lại lắc đầu: "Chỉ có Tiểu Sảng biết mật mã thôi, tôi không biết!"

"Vật tôi muốn tìm đang ở trong đó, bà có thể gọi ngài Nghê đến đây được không, để ông ấy nghĩ cách mở nó ra!"

Ngài Nghê tới ngay, tuy không biết mật mã của chiếc két này, nhưng dù sao nó cũng chỉ là đồ chơi của trẻ con, nên ông ấy tìm sách hướng dẫn và phát hiện, chỉ cần mở chốt khóa an toàn ở dưới cái két là được.

Đừng thấy đây chỉ là một chiếc két đồng thôi, thật ra nó rất nặng, cuối cùng tôi và Đinh Nhất phải kéo nó ra khỏi ngăn tủ, sau đó ngài Nghê nằm sấp xuống mới tìm được chốt an toàn ở phía dưới.

Tôi nhìn bên trong, có một quyển nhật ký và vài món đồ chơi của con gái không biết tên. Nhưng thứ có giá trị nhất không phải là những thứ này, mà là một hộp đĩa CD. Dù chưa biết nội dung bên trong, nhưng tôi chắc đây chính là thứ quan trọng nhất của Nghê Văn Sảng.

Khi cầm hộp CD lên, tôi nhận ra đây là một đoạn phim ghi lại những hình ảnh khi gia đình ba người bọn họ ở cùng nhau. Lúc đó Nghê Văn Sảng rất đáng yêu, cũng rất nghe lời. Cô bé chính là cô gái ngoan ngoãn trong mắt các giáo viên và bố mẹ, nhưng đến năm 15 tuổi thì tất cả đều thay đổi…

Cô bé Nghê Văn Sảng luôn luôn nghe lời bắt đầu trốn học, lên

mạng chơi game, suốt ngày suốt đêm không về nhà. Tính tình của mẹ cô bé khá hiền nên không quản lý được con gái, mà bà cũng không thể hiểu được, vì sao một đứa trẻ ngoan ngoãn lại trở nên như vậy?

Về phần ngài Nghê thì càng không nói được, bởi vì chính ông ấy cũng hiểu rõ lý do con gái biến thành dáng vẻ như hôm nay, tất cả đều do mình!

Thì ra vào nửa năm trước, Nghê Văn Sảng đi dự sinh nhật với bạn bè cùng lớp, thì vô tình bắt gặp ngài Nghê đang đi thuê phòng với bồ. Lúc ấy Nghê Văn Sảng sợ ngây người, cô bé không thể tin được hình ảnh trước mặt mình là sự thật!

Ngài Nghê đã kết hôn sắp được 20 năm, ông cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình đi ngoại tình. Nhưng có một số thứ người ta nghĩ là một chuyện, nhưng lúc làm lại là một chuyện khác.

Khi ngài Nghê phát hiện con gái trong sảnh của khách sạn thì mới sực nhớ, lúc sáng cô bé có nói hôm nay sẽ đến khách sạn để dự sinh nhật của bạn học.

Cô bé nhìn thấy ông ấy thì quay đầu chạy mất, dù đã đuổi theo ngay, nhưng Nghê Văn Sảng vẫn nhanh chân hơn, lên xe taxi bỏ đi!

Từ đó về sau, thái độ của cô bé với ông hoàn toàn thay đổi, không còn thân thiết gọi bố ơi bố à như trước đây nữa, thậm chí còn không buồn nhìn ông một cái. Đi một ngày đàng học một sàng khôn, dù Nghê Văn Sảng vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng cô bé cũng hiểu không thể nói chuyện này cho mẹ mình biết được.

Đương nhiên, đó không phải vì cô bé muốn đứng cùng phe với bố, mà vì cô không muốn làm tổn thương đến người mẹ đáng thương của mình. Nếu để mẹ biết chuyện mà đau lòng khổ sở, thì thà để bà ấy cứ sống mà không biết gì thì hơn.

Về sau, tính cách của Nghê Văn Sảng ngày càng quái đản, dù

ngài Nghê rất tức giận, nhưng cũng biết tất cả đều do mình đi ngoại tình nên mới tạo thành như vậy, nên ông ấy không còn mặt mũi nào trách mắng con gái.

Mãi cho đến lần này, Nghê Văn Sảng trộm mấy chục nghìn tệ để mua máy game, khiến mẹ Nghê tức giận, nên bà ấy mới để chồng nhốt con gái trong nhà mấy ngày, cách ly con bé với trò chơi điện tử, rồi thả nó ra sau.

Nhưng chẳng ai ngờ, mới thả ra ngày đầu tiên cô bé đã chạy mất, mà hôm đó còn là sinh nhật của Nghê Văn Sảng, cô bé còn chưa kịp ăn bánh sinh nhật nữa.

Cậu trai đón cô bé ngoài cửa hàng tên A Vĩ, là một thanh niên lêu lổng mà Nghê Văn Sảng quen được ở quán net. A Vĩ đón cô bé xong thì cả hai lên xe máy phóng ra vùng ngoại thành.

Tất cả những ký ức đến đây là kết thúc, tôi biết được cậu trai đón cô bé đi tên là A Vĩ, còn hai người họ đi đâu thì chịu.

Nói thật, mỗi lần cảm nhận những tàn hồn này đều như đang quay xổ số ấy. May mắn thì có thể biết ngay vị trí của họ, còn xui xẻo thì chỉ cảm giác được một đoạn kí ức thôi. Dù sao thì đây chỉ là tàn hồn, cơ hội để có thể cảm giác được toàn bộ ký ức của họ là rất hiếm…

Lấy lại tinh thần xong, tôi liếc nhìn ngài Nghê. Dù biết tiếp tục lừa gạt bà Nghê là không đúng, nhưng tôi thật sự không muốn bí mật này do chính mình nói ra. Dù sao thì khi còn sống, Nghê Văn Sảng đã rất cẩn thận bảo vệ mẹ mình, không muốn bà bị tổn thương. Nếu bây giờ tôi nói ra, bị chuyện con gái đã chết và chồng ngoại tình đả kích cùng một lúc, tôi sợ là bà sẽ nghĩ quẩn.

Nghĩ tới đây, tôi đưa ý kiến muốn mang hộp CD này về nghiên cứu, dùng xong sẽ trả lại. Bà Nghê vội nói không có vấn đề gì. Sau đó tôi lại nói với ngài Nghê rằng, hi vọng ông ấy có thể cùng chúng

tôi quay lại cửa hàng đồ thể thao kia.

Rời khỏi biệt thự nhà họ Nghê, nhìn đôi mắt bà Nghê tràn đầy hi vọng, tôi cảm thấy rất không thoải mái. Thật không biết mai sau, có một ngày bà ấy biết hết sự thật, thì sẽ đối mặt với cuộc sống này như thế nào.

Cả đường đi tôi không nói gì, vẫn luôn im lặng nhìn ra cửa sổ. Thực ra gia đình họ có thể tránh khỏi bi kịch này, nhưng bây giờ có nói gì thì cũng đã muộn rồi. Cho đến khi xe tới cửa hàng kia, chúng tôi tìm một quán cà phê ngồi. Tôi nói với hai người họ về những ký ức của Nghê Văn Sảng mà mình nhìn thấy…

Khi nói đến đoạn Nghê Văn Sảng tận mắt nhìn thấy bố mình ngoại tình, mới trở thành đứa trẻ phản nghịch, thì sắc mặt của ngài Nghê rất khổ sở. Cuối cùng tôi nói cho ông biết, lý do tôi muốn để ông ấy đưa chúng tôi tới cửa hàng, là vì hi vọng có thể lấy được ảnh chụp màn hình qua camera giám sát. Sau đó chúng tôi có thể đến mấy quán net mà Nghê Văn Sảng thường tới để hỏi thăm, nếu những quán net này có quen thì chắc chắn cậu ta chính là khách quen ở nơi đó.

CHƯƠNG

MẸ CỦA A VĨ

Ngài Nghê lúng túng nói: “Về chuyện… tôi ngoại tình…”

Tôi ngắt lời ông ấy: “Ngài yên tâm, đây là việc riêng của gia đình ngài, chúng tôi sẽ không nói ra. Hơn nữa tôi cảm thấy Nghê Văn Sảng cũng không muốn bà nhà biết việc này, đặc biệt là ở thời điểm hiện tại, ngài nói có đúng không?”

Ngài Nghê đỏ mặt, một lúc lâu sau cũng không nói nên lời, cuối cùng vẫn là chú Lê hòa giải giúp: “Là chuyện đã qua rồi, tốt nhất đừng đề cập tới nữa, tôi tin chắc sau này ngài Nghê sẽ tiếp tục đối xử tốt với bà nhà, đó cũng là tâm nguyện của con gái ngài mà.”

Ngài Nghê cảm thấy hổ thẹn vô cùng, gật đầu mà không nói gì.

Vì ngài Nghê và quản lý của cửa hàng là bạn bè, nên chúng tôi nhanh chóng lấy được ảnh chụp trên máy giám sát. Khi chúng tôi cầm nó đến mấy quán net mà Nghê Văn Sảng thường hay tới, nhân viên chỉ liếc mắt là nhận ra ngay A Vĩ.

A Vĩ tên đầy đủ là Lưu Chí Vĩ, sống cùng mẹ đơn thân, bố mẹ ly hôn, cậu ta vẫn luôn sống cùng mẹ mình. Về sau chỉ lên trung học thì cậu ta bỏ học, cả ngày lêu lổng ở các quán net cùng đám thanh niên, thỉnh thoảng cũng đi trộm điện thoại bán lấy tiền, nhưng cậu ta chưa từng ra tay trong quán net, nên chủ tiệm cũng không thể

nào đuổi đi được.

Chủ tiệm còn nói, có mấy cậu trai vẫn thường chơi cùng cậu ta ở quán, chắc hỏi họ sẽ biết thêm thông tin. Đang nói tới đây thì đột nhiên có mấy cậu nhóc tóc nhuộm vàng đi đến, chủ quán lập tức nói là mấy đứa đó.

Ngờ đâu khi chúng tôi vừa định đi qua gọi chúng lại, thì mấy đứa tóc vàng đấy lại bỏ chạy. May mà Đinh Nhất phản ứng nhanh, chỉ cần vài bước đã kéo được hai đứa trở về. Chú Lê vội nói lớn với mấy đứa vẫn còn đang chạy: “Mấy đứa đừng chạy, bọn chú chỉ muốn hỏi thăm về A Vĩ thôi, không phải đến bắt mấy đứa đâu!”

Mấy đứa trẻ kia đều đã chạy ra khỏi quán net, nghe chú Lê nói thế, chúng quay trở lại, một đứa trông có vẻ lớn nhất trong số đó dùng kiểu nói du côn hỏi: “Muốn hỏi về chuyện của A Vĩ cũng được, thế bọn tôi được cái gì?”

Ngài Nghê lấy ra một xấp nhân dân tệ và nói: “Vậy phải xem đáp án của mấy đứa có giá trị hay không, giờ bắt đầu hỏi đáp, ai trả lời nhanh và chính xác, chú sẽ cho người đó một tờ tiền!”

Hai đứa đang bị Đinh Nhất nắm lập tức quay lại đầu xin anh ta: “Đại ca à, mau thả bọn em ra đi, sao để bọn nó kiếm hết được!”

Đinh Nhất thả hai đứa ra, nói: “Còn không nhanh lên! Chậm chân là đứa khác trả lời mất đấy!”

Cười thầm vì mấy đứa nhóc vẫn còn quá non, tôi lấy ảnh của A Vĩ ra và hỏi: “Đứa này là ai nhỉ?”

“A Vĩ!”

“Nó là A Vĩ!”

“Lưu Chí Vĩ!”

Tôi nghe thấy một thằng nhóc nói ra được tên họ đầy đủ của A Vĩ, thấy đáp án của nó chuẩn nhất, nên chỉ vào nó và nói: “Trả lời

chính xác!"

Ngài Nghê rút một tờ 100 tệ ra đưa cho nó, mấy đứa khác thấy đỏ cả mắt, đứa nào đứa nấy tập trung cao độ chuẩn bị tiếp tục hỏi đáp!

Tôi hỏi tiếp: "Nhà cậu ta ở đâu!"

Trong đám đấy có một đứa la lớn lên: "Thôn Tây Lương ở thành Bắc, nó sống cùng mẹ."

Ngài Nghê lại rút ra một tờ tiền đưa cho thằng bé kia.

"Mấy ngày nay nó có tới đây chơi với các cậu không?" Tôi tiếp tục.

Một đứa thấp lùn đoạt lời trước: "Lâu rồi không thấy nó tới tìm, tụi em nghe bảo nó đi theo một đại ca, có thể giúp nó kiếm được nhiều tiền!"

"Đại ca? Đại ca nào? Mấy đứa đã gặp người này chưa?" Tôi nghi ngờ hỏi.

Nhưng lần này cả đám đều lắc đầu: "Không biết, chưa thấy bao giờ."

Xem ra đúng là bọn chúng không biết vị đại ca này là ai thật, thế là tôi lại hỏi: "Mấy đứa có biết Nghê Văn Sảng không?"

Lần này đứa nào cũng trả lời rất nhanh: "Con bé đó là bồ của A Vĩ."

Lần này ngài Nghê không đưa đứa nào tiền hết, chỉ bình tĩnh nhìn chúng, không nói gì. Tôi thấy cũng đã đủ thông tin nên chỉ vào ngài Nghê và nói: "Biết ông ấy là ai không?"

Đứa nào cũng lắc đầu: "Không biết…"

"Ông ấy là bố của Nghê Văn Sảng…" Tôi vừa nói xong, mấy đứa kia đã quay sang nhìn nhau, rồi chạy biến đi mất!

Tôi cười thầm, đúng là mấy thằng nhóc ngốc!

Sau đó chúng tôi dựa theo địa chỉ mà đứa nhóc kia nói, nhanh chóng tìm được thôn Tây Lương, vào thôn hỏi thăm một lúc, đã có người nói cho chúng tôi biết nhà của A Vĩ ở ngay ủy ban, đi về phía Nam tầm hai nhà, chính là căn nhà đó.

Ngôi nhà rất lụp xụp, so với những ngôi nhà mới ở xung quanh thì nó càng nhỏ bé và rách nát. Nhưng trong sân cũng khá sạch sẽ, xem ra chủ nhà là một người chịu khó.

Đinh Nhất gõ cửa, bên trong phát ra tiếng chó sủa, lúc này tôi mới thấy thì ra ở trong sân có một con chó vàng bị xích lại. Có thể vì nó quá già rồi nên cứ uể oải nằm trong góc, cho đến khi bị tiếng gõ cửa của chúng tôi đánh động, nó mới thực hiện chức trách của mình, sủa vài tiếng.

Ngay sau đó, chúng tôi nghe thấy một giọng phụ nữ vang lên trong nhà: "Đừng kêu nữa, Đại Hoàng!"

Con chó vàng ngoan ngoãn ngậm miệng, chắc người phụ nữ này là chủ căn nhà, mẹ của A Vĩ.

Cửa mở ra, tôi bắt gặp một khuôn mặt hơi già nua. Dù mặt đầy nếp nhăn, nhưng tôi đoán tuổi của bà ấy không giống với vẻ bề ngoài, có lẽ là bị áp lực của cuộc sống nên mới chóng già.

Chú Lê lịch sự nói: "Chào cô, cho tôi hỏi đây là nhà của A Vĩ phải không?"

Người phụ nữ ngạc nhiên, sau đó bà ấy tỏ vẻ áy náy: "Có phải nó lại gây chuyện ở ngoài rồi không?"

Chú Lê vội trấn an: "À, cô đừng hiểu lầm, bên cạnh tôi đây là ngài Nghê có con gái đang bị mất tích. Chúng tôi chỉ muốn tìm A Vĩ để hỏi cậu ấy vài việc thôi, không biết cậu ấy có ở nhà không?"

Người phụ nữ như trút được gánh nặng, bà ấy mỉm cười, sau đó để chúng tôi đi vào: "Vào nhà đã, đừng đứng ngoài cửa mãi."

Chúng tôi vào trong sân và ngồi xuống, người phụ nữ rót cho chúng tôi mấy cốc nước lọc, sau đó ngượng ngùng nói: “Trong nhà không có trà, mấy vị uống tạm nước lọc vậy.”

Chú Lê cũng không khách sáo, cầm cốc lên uống một hớp rồi nói: “Không biết A Vĩ có ở nhà không?”

Người phụ nữ lắc đầu: “Đã nửa tháng rồi A Vĩ không về nhà, tôi cũng không biết nó đi đâu cả, chỉ là thỉnh thoảng nó vẫn gửi tin nhắn báo bình an. Mấy vị đừng thấy A Vĩ cả ngày cà lơ phất phơ mà nghĩ xấu, thằng bé là đứa trẻ rất hiếu thảo. Dù có đi đến đâu, nó cũng sẽ nhắn tin về, vì nó biết tôi sẽ lo lắng đến mất ngủ.”

Tôi suy nghĩ rồi nói: “Tôi có thể xem những tin nhắn đó được không?”

Người phụ nữ vội lấy điện thoại ra đưa, đây là một chiếc Nokia đời cũ, vẫn là màn hình màu xanh. Tôi mở hộp thư ra, đúng là toàn tin nhắn do A Vĩ gửi, tôi để Đinh Nhất nhìn, ghi nhớ số điện thoại của A Vĩ.

CHƯƠNG

TIỆM CƠM TRONG THÔN

Tôi ấn mở mấy tin nhắn gần đây nhất, nội dung hầu như chỉ là mấy câu báo tin bình an đơn giản: “Mẹ, mọi chuyện đều tốt, mẹ yên tâm nhé!”

Tôi lại tiếp tục xem những tin nhắn trước, phát những tin nhắn của mấy tháng trước vẫn còn, chưa được xóa bỏ, tôi mở chúng ra xem, kết quả nó lại giúp tôi phát hiện một vấn đề.

Những tin nhắn lúc trước của A Vĩ thường sẽ dặn dò một ít việc cụ thể, như: Ban đêm đi ngủ nhớ khóa cửa, sau đó thả Đại Hoàng ra; Mẹ ở nhà thỉnh thoảng phải mua thịt về ăn đấy; Trời lạnh rồi, mẹ nhớ mặc nhiều quần áo hơn, v.v…

Nhưng mấy tin nhắn cuối cùng đều không có kiểu dặn dò như thế, chúng rất máy móc, không có bất kỳ tình cảm gì bên trong.

Cảm giác bất an sinh ra, không phải thằng nhóc này cũng xảy ra chuyện như Nghê Văn Sảng rồi chứ?

Nghĩ thế, tôi xoay sang hỏi mẹ A Vĩ: “Dì có biết A Vĩ đặc biệt thích thứ gì trong nhà này không ạ?”

Mẹ của A Vĩ suy nghĩ một lúc, sau đó chỉ vào con chó vàng và nói: “Nó rất yêu quý Đại Hoàng, dù con chó này đã già rụng hết răng rồi, nhưng nó lớn lên cùng A Vĩ nên tình cảm rất tốt.”

Tôi trợn tròn mắt ngạc nhiên, sao lại là một con chó? Dù trước đó tôi từng gặp qua tình huống tàn hồn bám vào người sống, nhưng khi nhìn con chó trước mắt này, tôi vẫn cảm thấy không đáng tin cậy cho lắm.

Tôi nói với mẹ của A Vĩ: "Cháu có thể sờ vào nó không?"

Bà ấy cũng ngạc nhiên, nhưng lại cười nói: "Đương nhiên là được, Đại Hoàng chỉ được cái bề ngoài hung dữ thôi, thật ra nó rất ngoan và hiền…" Bà ấy nói xong thì đưa tôi tới chỗ con chó, khẽ bảo với nó: "Đại Hoàng ngoan, cậu này thích mày, muốn sờ mày một tí…"

Con chó lông vàng này đúng là rất nghe lời, thấy chủ nói thế, nó cũng ngoan ngoãn cúi đầu để yên cho tôi sờ.

Lúc đầu tôi cũng không ôm nhiều hi vọng, nhưng không ngờ khi tay vừa mới đụng vào đầu của con chó, thì tôi lại cảm nhận được tàn hồn của A Vĩ? Thằng bé… cũng đã chết rồi. Tôi lập tức quay lại nhìn người phụ nữ già nua kia, nếu bà biết đứa con trai mình vẫn luôn nhớ nhung đã chết rồi, không biết sẽ đau lòng đến mức nào.

Trong trí nhớ của A Vĩ, mẹ của thằng bé vẫn luôn rất khổ, một mình nuôi con, ngậm đắng nuốt cay nuôi nó khôn lớn. Dù bà không có điều kiện để A Vĩ thành một người ưu tú, nhưng bà ấy lại dạy cho nó có một tấm lòng tốt.

Thằng bé quen Nghê Văn Sảng ở quán net, nhưng hai đứa trẻ chỉ là vì cùng giận cha mình, nên mới cùng chí hướng quen nhau.

Nghê Văn Sảng bị cha nhốt trong nhà, vì muốn trốn ra ngoài, cô bé gọi điện thoại cho A Vĩ từ trước, để cậu ấy đến đợi ở cửa hàng.

Những hình ảnh sau đó đều rất hỗn loạn, đầu tiên bọn họ lái xe máy đến một nhà xưởng bỏ hoang ở vùng ngoại thành. Trong đó có mấy gã thanh niên trưởng thành đang chờ sẵn, lúc đầu mọi

chuyện đều tốt, nhưng không hiểu vì sao chúng lại đánh A Vĩ.

Sau đó tôi cảm giác A Vị bị người ta liên tục ấn đầu vào nước, mãi cho đến khi thằng bé tắt thở mới lôi nó ra, ném xuống đất. Hình ảnh cuối cùng mà cậu ta nhìn thấy, là Nghê Văn Sảng cũng đang nằm tắt thở ở phía đối diện.

Những người này là ai? Tại sao chúng lại muốn giết hai đứa trẻ? Tôi không ngừng lục tìm trong trí nhớ của A Vĩ, hi vọng có thể phát hiện ra đầu mối nào đó có ích. Bỗng nhiên, một chiếc xe chở hàng màu trắng xuất hiện trong tầm mắt, tôi nhìn thấy biển số của chiếc xe đó.

Rời khỏi nhà của A Vĩ, chúng tôi quay trở lại xe. Tôi kể lại những gì mình nhìn thấy và bảo Đinh Nhất ghi nhớ biển số xe kia. Đây chính là đầu mối duy nhất mà chúng tôi có, nhưng chỉ dựa vào một biển số xe, chúng tôi cũng không thể tìm ra chiếc xe đó được, lựa chọn duy nhất bây giờ chỉ có thể là báo cảnh sát.

Thế là chúng tôi theo ngài Nghê đến đồn công an, lần này ngài Nghê nói con gái mình gửi tin nhắn cầu cứu về, cho ông ấy một biển số xe. Cảnh sát không thể thờ ơ được nữa, họ lập án điều tra, phát hiện chiếc xe này đang xuất hiện trong màn hình camera ngoài tỉnh.

Bởi vì chỉ một biển số xe cũng không thể chứng minh nó có liên quan đến chuyện mất tích của Nghê Văn Sảng, nên họ không thể thiết lập trạm chặn đường được. Thế là chúng tôi đành phải thương lượng với cảnh sát, để họ đưa đi theo, các loại phí tổn chúng tôi sẽ tự chịu.

Tuy vi phạm quy tắc, nhưng cảnh sát cân nhắc đến việc vụ án này có thể không đơn giản chỉ là mất tích bình thường. Vì qua kiểm tra, họ phát hiện vị đại ca mà A Vĩ từng nhắc là một tên lưu manh ở vùng đó và cảnh sát cũng có hồ sơ phạm tội của tên này.

Hai tháng trước, trong một lần càn quét tệ nạn trên địa bàn, cảnh sát bắt được chúng trong một phòng karaoke. Lúc ấy cả đám đều đang phê vì hít thuốc phiện. Cảnh sát cũng chẳng biết phải làm cách nào với mấy thành phần xã hội dạy mãi không sửa đổi này, cuối cùng chỉ đành thu tiền phạt rồi thả người.

Theo suy luận của cảnh sát, nếu chuyện mất tích của Nghê Văn Sảng có liên quan với A Vĩ, thì cũng sẽ dính líu tới đám người kia. Qua sàng lọc, cảnh sát tra ra được trước đó mấy tên này đã lái chiếc xe màu trắng có biển số kia ra khỏi thành phố, nói là đưa di thể của hai người thân của bạn về nhà.

Nhưng người nhà của họ lại không biết người bạn này là ai? Và đưa di thể đến địa phương nào?

Khi phát hiện những đầu mối này, thì đã quá trễ để xin chỉ thị chặn chiếc xe kia lại, bọn chúng đã sớm đi vào một con hẻm nhỏ và biến mất từ đấy.

Đoàn chúng tôi đi máy bay nên nhanh chóng tới nơi xuất hiện cuối cùng của chiếc xe. Đó là một huyện nhỏ thuộc tỉnh Quảng Tây, dân cư không nhiều, lại gần biên giới. Dù cảnh sát đã nghi ngờ mục đích bọn chúng đến đây là để vận chuyển ma túy, nhưng tạm thời không thể tra ra được vị trí cụ thể của chiếc xe này.

Chúng tôi thuê một chiếc xe hơi, đi vào con đường nhỏ mà xe hàng biến mất, sau đó cẩn thận tìm kiếm. Lúc đầu không có thu hoạch gì, chúng tôi còn chứng kiến cảnh sát địa phương đi tìm kiếm ở những khu vực gần đó, nhưng đều không có kết quả.

Sau khi phân tích, chúng tôi nhất trí cho rằng chiếc xe này chắc chắn chưa thể đi xa được, chỉ có thể đang được giấu ở trong thôn nào đó gần đây. Nhưng chỉ cần bọn chúng bất động, không chịu lái xe ra đường thì cảnh sát sẽ rất khó tìm kiếm hướng đi. Cho nên bây giờ chỉ có thể dựa vào việc để chúng tôi đi khắp mấy thôn gần

đây, có lẽ sẽ gặp được cũng không biết chừng!

Ngoài miệng nói thì dễ, đến khi đi tìm thực tế mới thấy, đúng là mò kim đáy bể! Gần đây có quá nhiều thôn lớn làng nhỏ, chúng tôi chỉ có thể đi từng thôn một để tìm, mà đều tìm phải những nơi cảnh sát đã đi qua.

Tìm kiếm ròng rã cả một ngày trời, chúng tôi vừa mệt vừa đói. Ngài Nghê ngượng ngùng nói: "Trời ạ, xem đầu óc của tôi này, đã qua giờ cơm, chắc mọi người cũng đã đói rồi nhỉ? Hay chúng ta vào quán nhỏ trong thôn này ăn cơm đi!"

CHƯƠNG

THI THỂ ĐƯỢC GIẤU TRONG KHO LẠNH

Xe dừng lại ở một quán cơm nhỏ khá có tiếng ở gần đấy, không gian bên trong không lớn lắm, chỉ kê được bốn cái bàn, ông chủ quán thấy chúng tôi đi vào thì niềm nở chào hỏi.

Thời tiết ở Quảng Tây khá oi bức, ngồi ăn trong nhà thì chẳng bằng ra sân hóng gió cho mát! Nên chúng tôi nhờ ông chủ chuyển bàn ra ngoài. Ông chủ nhanh chóng dọn thức ăn lên, chắc giờ này quán không còn khách nên đồ ăn được mang lên rất nhanh, bốn món lạnh và bốn món nóng, toàn đặc sản ở vùng này.

Lúc ăn cơm, chú Lê có trò chuyện với chủ quán: "Bình thường chỗ các ông có nhiều khách bên ngoài đến không?"

Ông chủ lắc đầu: "Cũng không nhiều, đa phần đều giống mọi người đi ngang qua thì dừng lại, ăn cơm nghỉ ngơi một chút lại đi tiếp, khách du lịch thì càng ít hơn."

"Vậy chắc quán cơm này của ông cũng chỉ miễn cưỡng duy trì thôi nhỉ?" Chú Lê nói.

Ông chủ cười khổ: "Đúng thế đấy, tôi kiếm tiền cũng vất vả lắm, muốn dựa vào cái nghề này mà phát tài đúng là khó khăn. Nhưng mấy ngày nay việc buôn bán cũng không tệ lắm, chẳng biết xảy ra chuyện gì, mà có khá nhiều cảnh sát hoạt động ở quanh

đây, đói bụng lại đến chỗ tôi ăn. Mà có cái kho lạnh ở trong thôn mấy ngày nay cũng thường xuyên đặt cơm ở chỗ tôi, nên thu nhập cũng khá.”

Tôi nghe ông ấy nói trong thôn có kho lạnh thì vội hỏi: “Chỗ các chú có kho lạnh? Ở đâu thế ạ? Dùng để làm gì?”

Ông chủ chỉ vào một cái sân rộng ở phía Đông và nói: “Chính là chỗ đó! Nghe nói trước đây là cái kho bán buôn đồ lạnh, sau đó không hiểu vì sao lại đóng cửa, sang nhượng cho người khác. Chắc bây giờ đó chỉ là cái kho lạnh thôi, tôi thường xuyên thấy có xe hàng nhỏ ra ra vào vào vận chuyển ít hàng đông lạnh.”

Tôi nảy lòng hoài nghi, có khi nào chiếc xe kia đang trốn trong đó không?

Sau khi ăn cơm xong, chúng tôi tìm tới chỗ đó theo chỉ dẫn của ông chủ quán cơm, tìm được kho lạnh kia. Nhìn từ ngoài vào thì đây đúng là một kho lạnh cỡ lớn, nhưng cửa lớn có một cái khóa sắt rất lớn, người ngoài không thể vào trong được.

Lúc này tôi chợt nhìn thấy bên cạnh cửa sắt có dán một tờ A4 khá cũ, trên đó ghi bán sỉ đồ lạnh. Tôi nảy ra một ý, muốn giả vờ mình là người từ địa phương khác đến muốn mua buôn đồ lạnh.

Vừa gõ xong đã có một người đàn ông đầu trọc đi ra, thấy chúng tôi toàn là người lạ, gã ta cảnh giác nhìn.

“Mấy người tìm ai?” Gã lạnh lùng hỏi.

Tôi vội cười thân thiện: “Chúng tôi nghe nói ở đây có bán buôn đồ lạnh, cho nên muốn tới mua buôn mấy thùng kem.”

Gã đàn ông đầu trọc đánh giá một lúc, sau đó mới mở cửa cho chúng tôi. Vào rồi mới phát hiện cái kho này lớn hơn mình nghĩ nhiều, bên trong có thể để được mấy xe hàng. Bây giờ ở đây cũng có một chiếc vận tải, nhưng nó bị bạt che mưa phủ lại, nên chúng

tôi không thể nhìn thấy hình dáng được.

Chúng tôi đi theo gã vào trong một căn phòng, đó là lối vào kho lạnh. Gã vào trong rồi bê mấy thùng kem ra rồi nói: “Chỉ còn từng này thôi, các người muốn thì mua hết đi, một thùng 30 tệ.”

Tôi nhìn mấy thùng đều chất đầy kem, đừng nói là 30, bán 50 tệ vẫn còn rẻ chán.

Chú Lê giả vờ nhìn mấy thùng kem rồi cười, nói: “Chỉ có mấy thùng này thôi à? Cậu xem chúng tôi đi từ xa đến đây, có thể bán thêm cho chúng tôi mấy thùng nữa được không?”

Gã nghe thế thì nghĩ ngợi một lúc, sau đó nói với chúng tôi: “Các người chờ một chút, để tôi vào trong tìm xem có còn gì nữa không?”

Tôi nghe xong là biết ngay gã không phải chủ ở đây, mà nơi này càng không phải là chỗ bán buôn đồ lạnh gì cả. Hơn nữa, tôi nhìn mấy cái thùng này thì phát hiện kem đã hết hạn, chắc phải để ở đây từ rất lâu rồi.

Thừa dịp gã đi, tôi cũng nhanh chóng chen vào kho lạnh, vừa đi vừa nói với gã: “Chỗ các anh ngoại trừ đồ uống thì còn món gì đông lạnh nữa không? Ví dụ như chân gà hay đùi gà ấy?”

Gã vừa nghe thấy tôi đi theo thì lập tức trở mặt: “Ai cho mày vào đây? Ra ngoài! Ra ngoài! Ở đây không cho người ngoài vào, mau đi ra!”

Bị gã ta đẩy ra, nhưng cũng không quan trọng nữa, vì tôi đã biết bí mật bên trong kho lạnh này! Nhìn gã trở mặt muốn đuổi chúng tôi đi, ngài Nghê lại lấy tiền ra: “Có chuyện gì thì từ từ nói! Đều là người làm ăn cả, hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài đúng không?”

Gã đầu trọc vừa nhìn thấy tiền, cơn tức giận xẹp xuống một nửa, nhưng ngoài miệng vẫn thúc giục chúng tôi mau trả tiền rồi

đi đi! Tôi biết bây giờ ở đây chỉ có mỗi mình gã, nhưng trong kho lạnh kia còn có thêm mấy người đang nằm nữa đó?

Ra khỏi kho lạnh, chúng tôi quay trở lại ô tô rồi lái xe đến một chỗ khuất, tắt máy. Sau đó tôi kể cho mọi người nghe về những thứ mình cảm giác được trong kho lạnh.

Họ nghe xong thì sợ hãi không thôi, ai có thể ngờ trong một cái kho lạnh ở thôn nhỏ này, lại chứa thi thể đông lạnh chứ…

Thì ra chủ trước của nơi này cũng không phải là dân ở đây, ông ấy cùng vợ mua cái kho này để làm nơi bán buôn đồ lạnh. Ai ngờ tối hôm đó đột nhiên có mấy người xa lạ tới, nói muốn mua kem que để ăn, ông chủ và vợ cảm thấy những người này không giống người tốt nên không mở cửa cho họ.

Không ngờ, chúng thừa dịp đêm tối nhảy vào kho, trói vợ chồng chủ nhà lại, còn bắt họ phải viết hợp đồng chuyển nhượng, nói vì mình không kinh doanh được nên bán lại.

Sau khi ký xong tất cả hợp đồng giấy tờ, một gã mặt xẹo cầm đầu nhóm này lôi họ ra, dìm đầu vào chum nước. Mà gã mặt sẹo kia không phải ai khác, chính là đại ca Tiêu Hổ Phong của A Vĩ.

Chúng ra tay với vợ chồng họ xong, thì đem thi thể của họ đông lạnh trong kho. Chúng còn ngụy tạo giấy chứng tử và thẻ căn cước giả, vì để sau này có thể sử dụng thi thể của hai người kia.

Hai cỗ thi thể còn lại dĩ nhiên là A Vĩ và Nghê Văn Sảng, họ cũng bị Tiêu Hổ Phong dùng cách tương tự để hại chết. Nhưng có một chuyện khiến tôi nghĩ mãi không thông, vì sao chúng lại muốn giết những người này? Dù sao cũng phải có mục đích chứ?

Vì sợ ngài Nghê sẽ kích động trước khi tìm thấy thi thể con gái, nên tôi chỉ tóm tắt lại chuyện của Nghê Văn Sảng. Dù sao đến lúc cảnh sát tìm được thi thể của A Vĩ, thì tự nhiên cũng sẽ tìm được con gái ông thôi.

Tôi gọi điện báo cho cảnh sát, vờ hoảng hốt nói mình phát hiện chiếc xe màu trắng ở trong kho lạnh kia. Nhưng cảnh sát không xông vào ngay như chúng tôi nghĩ, mà họ nấp ở bên cạnh để lặng lẽ giám sát.

Nhưng ngẫm lại thấy cũng đúng, dù bây giờ ở đấy chỉ có một mình tên đầu trọc, nhưng nếu ra tay ngay thì sẽ đánh rắn động cỏ, bọn Tiêu Hổ Phong lại chuồn ngay.

CHƯƠNG

GIẾT NGƯỜI ĐỂ VẬN CHUYỂN HÀNG

Dù cảnh sát đã nhiều lần khuyên chúng tôi rời khỏi đó, nhưng ngài Nghê không đồng ý, ông ấy nhất quyết phải biết con gái mình bây giờ đang ở đâu? Cảnh sát không biết đáp án nên tất nhiên không thể nói cho ông ấy biết. Tôi dù biết đáp án nhưng cũng không thể nói cho ông ấy biết ngay bây giờ được.

Vì cảnh sát sợ chúng tôi sẽ làm xáo trộn kế hoạch của họ, chi bằng để chúng tôi bám theo họ đợi những tên trong ngôi nhà kia càng an toàn hơn!

Tới nửa đêm, một chiếc xe việt dã màu đen đến trước cổng, cửa chính nhanh chóng được mở ra. Cảnh sát quan sát trên cao thấy mấy tên đó xuống xe, nhìn dáng vẻ đặc trưng của chúng, chắc hẳn là đám Tiêu Hổ Phong.

Vừa xuống xe, Tiêu Hổ Phong đã hỏi gã đầu trọc mấy câu, dù tôi không nghe thấy chúng nói gì, nhưng cũng có thể đoán được phần nào. Chắc Tiêu Hổ Phong đang hỏi xem ban ngày có xảy ra chuyện gì không, có người lạ nào tới đây hay không?

Tôi đoán gã đầu trọc kia sẽ không dám nói ra chuyện chúng tôi đến kho lạnh vào ban ngày, cũng vì hôm nay gã để chúng tôi vào, đơn giản chỉ là muốn lén bán mấy thùng kem que còn tồn kia,

kiếm ít tiền riêng.

Thời gian trôi từng chút, mãi đến hơn 3 giờ đêm, toàn bộ đèn trong kho lạnh đó mới tắt hết. Nhưng cảnh sát vẫn kiên nhẫn đợi hơn một tiếng nữa, cho đến khi những kẻ trong đó ngủ say mới lặng lẽ vào trong…

Cho đến khi bọn Tiêu Hổ Phong phát hiện có tiếng động lạ, thì họng súng đen ngòm đã dí vào người gã. Cảnh sát không nói gì, lập tức đè đám người Tiêu Hổ Phong xuống đất, sau đó hỏi chúng tên họ là gì? Từ đâu đến? Tới đây vì mục đích gì?

Ban đầu, tôi còn nghĩ chuyện bắt tội phạm thì ra chỉ đơn giản thế này thôi à, làm gì đến mức mạo hiểm như trên tivi hay chiếu chứ.

Nhưng khi tôi và mấy người chú Lê đang ghé tai vào tường ở ngoài để nghe lén, thì đột nhiên có mấy tiếng súng nổ phát ra. Chúng tôi không ngờ mấy gã đó còn có súng đấy?

Ngay sau đó, cổng chính được mở ra, cảnh sát áp giải đám Tiêu Hổ Phong đang bị trói ra ngoài, có một đứa được khiêng ra, chắc đã bị cảnh sát bắn chết.

Ngài Nghê thấy cảnh sát đã khống chế xong hiện trường, lập tức chạy vào trong, khiến chúng tôi và hai cảnh sát gần đấy trợn tròn mắt. Hai cảnh sát kia vội đuổi theo, chúng tôi cũng chạy vào theo. Tôi biết ông đang rất nôn nóng, muốn nhanh chóng tìm được con gái, chắc hẳn thâm tâm ông vẫn mong con gái còn sống.

Đội trưởng bên phía cảnh sát khá dễ nói chuyện, dù sao tất cả tội phạm đều đã bị khống chế rồi, nên ông ấy cũng để chúng tôi - những người có công báo án, đi vào.

Trước hết, cảnh sát phát hiện thi thể hai vợ chồng ông chủ ở bên trong kho lạnh, bọn họ đều được ăn mặc chỉnh tề, nằm ngay ngắn trong tủ lạnh, nếu ai không biết còn tưởng họ sắp được đưa

vào đài hóa thân hoàn vũ đấy!

Nhân lúc họ không chú ý, tôi đi vào sâu hơn, cảm giác thi thể của A Vĩ và Nghê Văn Sảng ập đến!

“Đồng chí, đây là hiện trường vụ án, không thể đi vào trong, hiện trường sẽ bị hủy mất!” Một cảnh sát tỏ vẻ không đồng ý, nói với tôi.

Tôi nhìn anh ta rồi chỉ vào mấy cái thùng giấy ở đằng sau: “Ở trong đó còn có thi thể hai đứa bé nữa…”

Cảnh sát nghe thế thì biến sắc, dù anh ta không mấy tin tưởng lời của tôi, nhưng vẫn đi qua đó kiểm tra. Sau đó, tôi nghe thấy anh ta lấy bộ đàm ra gọi cho đội trưởng, báo cáo ở bên trong phát hiện thêm hai thi thể nữa.

Đến khi bốn thi thể trong kho lạnh được khiêng ra, ngài Nghê ngơ ngác ngồi trên đất, ông tuyệt vọng nhìn vào gương mặt nhỏ bé tái nhợt của con gái…

Thi thể của gã vừa bị cảnh sát bắn chết cũng đang ở gần đó, tôi có thể cảm nhận được một số ký ức khi còn sống của gã, đám súc sinh này lợi dụng những thi thể để vận chuyện ma túy đi khắp các tỉnh thành!

Tôi lấy lại tinh thần, nói nhỏ với Đinh Nhất: “Hình như trong bụng những thi thể này có gì thì phải?”

Anh ta sững sờ. “Có đồ à? Thứ gì vậy?”

“Chúng giấu ma túy vào bụng những thi thể này, sau đó ngụy trang thành xe vận chuyển di thể, đưa ma túy đi khắp các tỉnh.” Tôi giải thích.

Đinh Nhất giật mình: “Cũng quá táng tận lương tâm rồi? Sao có thể làm như thế được!”

Sau đó, chúng tôi đi cùng ngài Nghê đến đồn công an làm bản

tường trình và thủ tục nhận di thể, nhưng ngài Nghê đột nhiên nhận được thông báo, tạm thời chưa thể đưa di thể của con gái về được, vì cảnh sát còn muốn làm thêm một bước điều tra nữa.

Tôi đã sớm đoán ra, chắc chắn lúc nghiệm thi, cảnh sát đã phát hiện ra thứ ở trong cơ thể những xác người này, cho nên ngài Nghê mới chưa thể nhận con về được. Nhưng bây giờ những chuyện cần thiết đã hoàn thành rồi, ngài Nghê chỉ phải kiên nhẫn chờ đợi thêm một thời gian thôi.

Chú Lê bảo chúng tôi đã có thể về được rồi, nên ông ấy nói với ngài Nghê chuyện mình sắp phải đi. Dù bây giờ ngài Nghê rất đau lòng, nhưng ông ấy vẫn làm việc rất lý trí, nhanh chóng trả tiền công, còn nhiều lần cảm ơn chúng tôi đã hỗ trợ.

Trên đường về, chúng tôi nghe tin tức trên đài, Quảng Tây đã phá được một vụ trọng án về buôn lậu ma túy, bắt được sáu đối tượng trong đường dây, một tên bị cảnh sát bắn chết ngay tại chỗ, còn những tin tức khác thì không nhắc đến…

Mãi về sau, lòng tôi vẫn thấy buốt lạnh, vì sao con người có thể tàn nhẫn như thế chứ? Chỉ vì lợi ích của mình mà coi tính mạng của người khác như cỏ rác. Tôi hi vọng tất cả bọn chúng sẽ phải chịu trừng phạt thích đáng!

Chuyện qua một thời gian, chú Lê nhận được điện thoại của ngài Nghê, ông ấy báo là đã đưa được thi thể của con gái về nhà, cũng đã an táng xong xuôi. Sau đó, ông cũng thẳng thắn nói với vợ về chuyện mình đã phạm sai lầm, dù đến bây giờ bà vẫn còn chưa tha thứ, nhưng cũng không bỏ đi. Chắc là mọi đau thương chỉ cần có thời gian thì sẽ lành lại được.

Vài ngày sau, tôi nhận được điện thoại của Tô Bắc Bắc, chị ấy nói muốn mời tôi và Đinh Nhất ăn một bữa cơm, thay em gái cảm ơn hai chúng tôi.

Lúc đầu tôi còn khách sáo: “Không cần cám ơn đâu, quan hệ giữa chị và Chiêu Tài còn nói cám ơn gì chứ?”

Nhưng chị lại nói đi nói lại, rằng nhất định phải cám ơn chúng tôi. Chị ấy biết mỗi lần làm việc của chúng tôi đều thu phí rất cao, dù với kinh tế hiện tại, chị không thể trả nổi thù lao, nhưng về mặt tình cảm thì phải cám ơn đầy đủ.

Tôi thấy để một cô gái đã nói đến mức này mà không đi cũng không tốt, nên đồng ý sẽ đến cùng Đinh Nhất.

Đến tối, Đinh Nhất tới đón, sau đó chúng tôi cùng đến quán hải sản mà Tô Bắc Bắc đã đặt trước. Đi vào mới thấy bên trong có khá nhiều người, thì ra quán này hoạt động theo hình thức tự phục vụ, thu phí theo đầu người, cho nên muốn ăn bao nhiêu cũng được.

Tô Bắc Bắc đã có mặt ở đó rồi, đang ngồi trên ghế salon chờ, nhìn thấy chúng tôi, chị tươi cười đứng lên vẫy tay: “Tiến Bảo! Bên này nè!”

CHƯƠNG

VẬT ĐẠI HUNG

Chúng tôi đi qua xem, thấy chị ấy đã mua trước ba voucher. Ngẫm lại cũng dễ hiểu, dù sao chị cũng là con gái, bây giờ em gái xảy ra chuyện, chị ấy vừa phải nuôi gia đình, vừa phải chăm sóc người nhà, không tiếp kiệm một chút thì không ổn.

Hơn nữa, tôi đoán tấm voucher này cũng khá đắt, tiền mua ba tấm này cũng đủ để chị ấy ăn được nửa tháng rồi. Mà tôi và Đinh Nhất lại là kiểu người ở đâu cũng có thể ăn ngon được, nên dù mời chúng tôi đi ăn đồ Tây, có khi còn chẳng ngon miệng bằng đi ăn quán ven đường chưa biết chừng!

Tô Bắc Bắc thấy hai chúng tôi ăn xong thì rất mừng, vui vẻ nói: "Chị đã nghe các đồng nghiệp nhắc tới chỗ này lâu rồi, nhưng đi một mình lại không nỡ, lúc trước vốn định đợi em gái nghỉ thì dẫn con bé đến…"

Tôi nghe giọng Tô Bắc Bắc càng nói càng nhỏ, chắc là nghĩ đến em gái nên thấy buồn lòng. Thế là tôi lấy một con cua rất to, để trước mặt chị ấy rồi nói: "Ăn đi! Hôm nay chúng ta phải ăn cho hoàn vốn! Còn phải ăn thay phần em gái chị luôn!"

Tô Bắc Bắc nghe tôi nói vậy thì phì cười, sau đó cầm con cua lên rồi nói: "Em nói phải, con người phải nhìn về phía trước, cũng

phải nhìn về phía cua!”

Ăn xong cơm, chúng tôi cũng không ngồi xe mà đi bộ ở gần nhà hàng để tiêu cơm…

Ai ngờ lúc đang đi tới đi lui trên đường lớn, thì chợt nghe thấy một tiếng động lớn ở phía sau. Tôi nhìn lại, có một chiếc xe đâm thẳng vào đại thụ ven đường.

Ba chúng tôi lập tức chạy đến, thấy lái xe đã đập trúng túi an toàn bung ra nên đã ngất đi, bèn nhanh chóng mở cửa xe cứu anh ta ra. Ai ngờ lúc vô tình đỡ lấy người, tôi lại cảm nhận được có tàn hồn bám vào anh ta.

Tô Bắc Bắc gọi 120. Xe cứu thương đến rất nhanh, nhưng tôi lại đứng sững ra, nhớ lại đoạn ký ức ngắn vừa rồi.

Tôi chỉ nhìn thấy cảnh hai đứa trẻ cùng chơi trò chơi. Đó là hai cậu bé rất giống nhau, nếu không phải sinh đôi thì cũng là anh em ruột. Đoạn ký ức tiếp theo hơi rối, một người đàn ông đi trên tuyết, gương mặt lạnh cắt, môi cũng nứt ra máu. Bỗng nhiên, tiếng bước chân từ sau lưng vang lên, người đàn ông kia vừa quay đầu lại, thì cả người đã rơi xuống vực sâu vạn trượng…

Vì thời gian tiếp xúc với người lái xe bị thương kia quá ngắn, nên những ký ức có thể cảm nhận được quá rải rác, không đủ để tôi phân tích hết thảy.

Đương nhiên, tôi cũng không thể vừa gặp phải tàn hồn đã muốn đi tìm thi thể của người ta. Dù sao người bình thường lúc chết cũng sẽ có tàn hồn ở lại, nếu tôi thật sự tò mò, thì chẳng biết đã mệt chết từ bao nhiêu năm trước rồi.

Chúng tôi kể lại tinh huống mình vừa nhìn thấy cho cảnh sát. Rời khỏi hiện trường tai nạn giao thông, tôi lại bảo Đinh Nhất tiễn Tô Bắc Bắc về, còn mình thì tiếp tục đi về nhà.

Ai ngờ đi được một lúc, tôi lại cảm thấy hình như có người luôn đi theo sau mình! Vì đi ăn cùng con gái nên tôi không uống rượu, thế nên đầu óc vẫn rất tỉnh táo.

Tôi cố ý đến một cửa hàng ven đường mua thuốc, muốn xem thử có phải mình đa nghi rồi không. Nhưng sự thật chứng minh rằng không phải tôi đa nghi, mà là có một bóng đen vẫn luôn bám theo. Thấy tôi đi vào cửa hàng, bóng đen đó nhanh chóng lách mình vào vành đai xanh ở bên cạnh.

Vừa nghĩ đến chuyện Đinh Nhất không ở bên, tôi đã thấy hốt hoảng. Nhưng nghĩ lại, tôi là một người đàn ông, sợ cái gì chứ? Cướp tiền thì tôi không mang theo, cướp sắc? Ai sợ ai chứ? Nghĩ đoạn, tôi rút con dao găm dưới ống quần ra, từ từ rời khỏi cửa hàng.

Kết quả lúc tôi ra khỏi cửa hàng lại không tìm thấy gì, vừa rồi rõ ràng thấy hắn chui vào vành đai xanh, vậy mà bây giờ đi qua xem lại không có gì hết!

"Đừng tìm nữa, tôi ở đây!" Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ đằng sau, tôi giật nảy mình quay lại, thấy Trang Hà đứng dưới gốc cây cách mình không xa.

Vừa thấy anh ta, tôi lại nhớ đến chuyện ở đập nước lần trước, tuy chú Lê đã nói đó là ảo giác, nhưng tôi lại không cho là như vậy.

"Hôm đó…" Tôi đang do dự không biết nên hỏi thế nào, thì chợt nghe Trang Hà ngắt lời tôi với vẻ mặt cười nhạo: "Hôm đó thật ngại quá! Quấy rầy cậu động phòng hoa chúc rồi!"

Tôi nghe thế thì hỏi anh ta, "Hôm đó đúng là anh à? Sao anh biết tôi ở đấy? Với lại, chẳng phải các anh sợ nước ư? Sao lại…"

"Tôi được người khác nhờ nên mới đi cứu cái thằng nhóc ngốc nghếch nhà cậu đấy! Nếu không thì cậu cho là tôi tình nguyện đi

à?” Trang Hà tức giận nói.

Tôi thắc mắc: “Được ai nhờ vả? Chú họ hả? Chú ấy nói không biết anh mà!”

Ai ngờ Trang Hà lại quay mặt đi rồi nói: “Tôi nói là ông ta nhờ hả? Được ai nhờ thì cậu cũng đừng quan tâm, về sau sớm muộn gì cũng sẽ biết. Mà tôi nói này, sau này cậu có thể đề phòng một chút được không? Nghĩ xem, cậu có thể sống được lớn đến chừng này đúng là may mắn!”

Tôi bị anh ta trách thì sững sờ, mãi lâu sau mới hỏi lại: “Tôi làm sao? Đêm hôm khuya khoắt, anh theo dõi tôi làm gì?”

Trang Hà không trả lời tôi ngay mà ném sang thứ gì đó, tôi nhận lấy, nương theo ánh trăng để nhìn, là răng của động vật?”

“Cái gì thế này? Không phải là răng của anh đấy chứ?” Tôi giật mình hỏi.

Trang Hà xì một tiếng đầy khinh bỉ: “Răng của tôi thì đưa cho cậu làm gì? Đây là răng nanh của thần thú Thượng cổ, có thể trừ tà, mạnh hơn xương dê đực trên người cậu gấp trăm lần, mau vứt thứ đồ chơi kia đi!”

Tôi hơi khó xử: “Vậy cũng không hay lắm, dù sao nó cũng là chú Lê cho tôi, cũng có thể trừ tà, tuy chưa từng sử dụng…”

Trang Hà không trả lời tôi mà bỏ đi luôn, tôi lập tức đuổi theo: “Anh đừng đi chứ? Anh còn chưa nói cho tôi biết tại sao lần trước anh lại biết tôi ở dưới nước đấy, sao cứu tôi rồi lại biến mất không thấy đâu nữa?”

Anh ta đi rất nhanh, tôi vội vã đuổi theo phía sau, không ngờ Trang Hà đột nhiên dừng lại, khiến tôi suýt đâm sầm vào người anh ta.

“Ôi ôi!!! Mẹ kiếp!” Tôi kêu lên, tránh sang bên cạnh.

Trang Hà bình tĩnh quay lại nhìn tôi, nói: “Tôi chỉ có thể nói cho cậu biết, lúc ấy bản thể của tôi không ở đó.” Nói xong, anh ta lại nhìn vật trong tay tôi rồi nghiêm túc nói: “Thứ này rất hiếm, đừng vứt đi!”

Nghe anh ta nói thế, tôi liền nhìn chiếc răng nanh một cái, lúc ngẩng đầu lên thì Trang Hà đã biến mất tăm.

Sau khi về nhà, tôi nhận được điện thoại của Đinh Nhất, báo đã đưa Tô Bắc Bắc về nhà an toàn rồi. Tôi bảo anh ta mau quay lại nhà, nói rằng có một thứ muốn cho anh ta xem.

Đinh Nhất vừa vào cửa đã chun mũi lại: “Mùi hôi quá, Trang Hà lại đến?”

Tôi giật mình: “Cái mũi này của anh cũng thính thật đấy? Vừa nãy gặp ở ngoài, anh ta còn đưa cho tôi thứ này, xem thử đây là gì vậy?”

CHƯƠNG

NGƯỜI ANH TRAI MẤT TÍCH

Đinh Nhất nhận lấy xem, rồi nhướng mày nói: "Thứ này khí hung nặng quá! Ở đâu ra vậy?"

Tôi nghe bảo khí hung nặng thì bị dọa, vội chà chà tay lên người, tức giận nói: "Đồ hồ ly chết tiệt kia đưa cho tôi, nói là có thể trừ tà gì gì đó?! Ai ngờ nó lại là tà vật chứ!"

Nhưng Đinh Nhất lại nói: "Anh ta nói đúng, đúng là thứ này có thể trừ tà, nếu tôi đoán không lầm thì đây là răng của một trong bốn hung thú từ Thượng cổ. Vốn nó đã là thứ hung nhất trong các loại vật hung, nên những thứ tà ma khác bắt gặp đều phải nhượng bộ. Đây là đồ hiếm, cậu vẫn nên mang theo trên người đi, mạnh hơn xương dê đực mà sư phụ đưa cho cậu nhiều!"

Xem ra con hồ ly già Trang Hà này không lừa tôi thật? Thế là tôi lấy một sợi dây đỏ ra, buộc chặt nó lại rồi đeo lên cổ.

Chợt, tôi lại nghĩ đến một vấn đề, bèn quay sang hỏi Đinh Nhất: "Sao anh biết thứ này là gì?"

Đinh Nhất chỉ vào xung quanh chiếc răng nanh: "Tôi có thể thấy khí mà nó phát ra…"

Tôi thấy hứng thú hơn: "Đây cũng là chú Lê dạy anh à?"

Không ngờ Đinh Nhất lại lắc đầu, nói: "Không phải, bẩm sinh

tôi đã biết rồi.”

Lại là một tên bẩm sinh, xem ra đồ đệ chú Lê thu nhận đều phải có thiên phú dị bẩm mới lọt được vào mắt ông ấy. Chẳng trách lúc trước chú chỉ nhìn là đã chọn trúng Đinh Nhất, dù anh ta là người không rõ lai lịch nhưng vẫn thu nhận, lão già này tính toán kinh thật!

Cũng may lúc trước tôi không đồng ý làm đồ đệ, bằng không thì bao nhiêu bản lĩnh của tôi, người ngoài nhìn vào đều cho là ông ấy dạy!

Lúc tôi đang thầm mắng lão già này gian xảo thì chuông điện thoại chợt vang lên, cầm lên xem thì thấy là chú Lê gọi. Trong lòng tôi hốt hoảng, đã muộn thế rồi mà chú ấy còn gọi đến làm gì? Chẳng lẽ lão già này lại tính ra được tôi đang âm thầm mắng mình?

Nhưng sự thật chứng minh là tôi ôm lòng tiểu nhân rồi. Chú gọi cho tôi vào đúng lúc này, là bảo tôi và Đinh Nhất sáng sớm mai đến nhà, nói là có một khách hàng lớn sắp tới.

Sau khi cúp điện thoại, tôi nói với Đinh Nhất: “Tối nay anh đừng đi nữa, nói về chuyện con ác thú này tiếp đi, ngày mai chúng ta cùng về, chú Lê nói có mối làm ăn rồi.”

Sáng sớm hôm sau, tôi và Đinh Nhất lái xe về nhà chú Lê, vừa đẩy cửa ra thì thấy một người đàn ông với gương mặt đau lòng đang ngồi trong sân nhà chú. Tôi nhìn kĩ lại, đây chẳng phải là người lái xe gặp tai nạn mà chúng tôi gặp phải tối qua sao?

Người đàn ông kia cũng nhận ra chúng tôi, cảm kích nói: “Là hai người à, rất cảm ơn về chuyện tối qua. Tôi còn hỏi xin cảnh sát cách liên lạc với hai người, nhưng họ lại nói hai người không hề để lại gì!”

Tuy tôi không biết người này là ai, nhưng anh ta đã ở trong nhà

chú Lê, không phải khách thì cũng là người quen, bèn giả vờ khách sáo nói: “Không cần đâu, tiện tay thôi mà. Hơn nữa, anh xem, chúng ta cũng có duyên thật, chẳng phải bây giờ đã gặp lại rồi à?”

Chú Lê ngạc nhiên vì chúng tôi quen nhau, nghe tôi giải thích lại, chú mới hiểu ra.

Nghe xong, chú Lê mỉm cười nói: “Vậy thì các cậu đúng là có duyên thật! Nào nào, chú giới thiệu các cháu với nhau! Vị tiên sinh này họ Hoắc, tên là Hoắc Trường Lâm, tổng giám đốc tập đoàn Trường Lâm. Chủ tịch Hoắc, đây là cậu bé mà tôi nhắc đến với cậu, Trương Tiến Bảo.”

Nói đoạn, chú lại nói với tôi: “Tiến Bảo, lần này tổng giám đốc Hoắc đến là vì muốn chúng ta giúp ngài ấy hoàn thành một tâm nguyện.”

Thì ra tổng giám đốc Hoắc này còn có một người anh tên Hoắc Trường Tùng, họ là một đôi song sinh. Lúc nhỏ vì bố mẹ ly hôn, nên anh trai phải đi theo bố, còn em thì theo mẹ.

Về sau, hai người gặp lại nhau lúc lên đại học, ai ngờ lúc này Hoắc Trường Lâm lại đột ngột bị nhiễm trùng đường tiểu, thận suy yếu nghiêm trọng, cần phải ghép thận ngay lập tức.

Ban đầu mẹ anh ta đã xét nghiệm được thận phù hợp, tiếc rằng bà ấy chẳng may cũng đã xảy ra tai nạn giao thông trên đường đến bệnh viện nên đã bỏ mình.

Cũng may Hoắc Trường Tùng là anh trai sinh đôi rất phù hợp, thế là Hoắc Trường Tùng cắt một bên thận cho anh ta. Sau ca phẫu thuật, cả hai người đều hồi phục rất tốt, vì thế hai người cũng trở về trường học.

Hoắc Trường Tùng thích thể thao, leo núi, tuy đã quyên một bên thận cho em trai nhưng vẫn không từ bỏ sở thích của mình, còn thành lập một câu lạc bộ vận động ngoài trời.

Hoắc Trường Lâm thì ngược lại, không thích vận động lắm mà lại cảm thấy hứng thú với thiết kế phần mềm, nên vừa tốt nghiệp đại học, anh ta đã tự thân gây dựng sự nghiệp, làm Software Developer, còn thành lập một công ty phần mềm quy mô nhỏ, chính là tiền thân của tập đoàn Trường Lâm.

Vốn dĩ hai anh em họ đều phát triển cá nhân rất ổn, có thành tựu trong lĩnh vực riêng, nhưng nào ai tính được số trời. Năm năm trước, người anh trai Hoắc Trường Tùng đi Tây Tạng để tham gia một hoạt động leo núi, không ngờ lại mất tích từ đó.

Mấy năm nay, Hoắc Trường Lâm và bố chưa bao giờ ngừng tìm kiếm, nhưng lại chẳng thu hoạch được gì. Hai năm trước, bố Hoắc Trường Lâm bị ung thư nên qua đời, lúc này có thể nói nhà họ Hoắc chỉ còn lại Hoắc Trường Lâm.

Đêm qua lúc lái xe, anh ta vẫn nghĩ đến anh trai Hoắc Trường Tùng, kết quả có một con chó hoang đột ngột chạy ra, anh ta đánh tay lái theo quán tính, đâm đầu vào một gốc cây,

Cũng chính vụ va chạm này đã khiến Hoắc Trường Lâm đột nhiên cảm thấy, nếu bản thân chết như vậy, sẽ không có ai tìm di thể của anh trai nữa. Vì thế anh ta nhất định phải tìm di thể của anh trai lúc mình còn sống…

Tôi nghe nói anh trai anh ta mất tích ở Tây Tạng thì thầm than khổ. Tuy chưa từng đến Tây Tạng, nhưng kinh nghiệm đi Tân Cương vẫn còn rõ mồn một trước mắt. Nói thật, nếu đi du lịch thì hai nơi này cũng là một lựa chọn khá ổn, nhưng đi leo núi thì đúng là khổ sai mà, chẳng phải ai cũng có thể tùy ý thử sức được đâu.

Đương nhiên chú Lê biết tôi không muốn đi Tây Tạng, nhưng vì điều kiện Hoắc Trường Lâm đưa ra quá cao, dù chúng tôi không tìm được thì vẫn có thể nhận 50% tiền công.

Nói như chú Lê, không đi thì đúng là đồ ngu! Vì thế chúng tôi đã

chuẩn bị lên đường du lịch sang Tây Tạng…

Nhưng lúc chú Lê đưa ra yêu cầu muốn một thứ yêu thích của Hoắc Trường Tùng, hoặc thứ gì mà anh ấy rất thích, Hoắc Trường Lâm lại nói từ nhỏ mình không sống cùng anh trai, nên không hiểu anh ấy lắm, lại càng không có thứ gì riêng tư.

Chú Lê trợn mắt, vậy thì làm sao mà tìm được? Nhưng tôi lại xua tay với chú, nói: “Chú Lê, lần này không cần phiền phức như thế nữa, chỉ cần mượn ngài Hoắc dùng một lát là được.”

Hoắc Trường Lâm ngây người: “Mượn tôi dùng? Dùng thế nào?”

Tôi không nói gì, chỉ kéo anh ta ngồi xuống, sau đó một tay đặt lên vai anh ta, từ từ nhắm mắt lại cảm nhận…

Động tác của tôi khiến Hoắc Trường Lâm khá thắc mắc và khó hiểu, vì thế chú Lê giải thích với anh ta: “Đừng lo, lát nữa là sẽ biết di thể của anh trai cậu ở đâu rồi.”

CHƯƠNG

CHUYẾN ĐI ĐẾN TÂY TẠNG

Tôi nói, sao hôm qua lại có thể cảm nhận được tàn hồn trên người anh ta chứ. Thì ra trong cơ thể anh ta còn có một bên thận của Hoắc Trường Tùng! Vậy thì khó trách, nhưng có một việc khiến tôi khó hiểu chính là, cái thận này còn sống không? Nó không được coi là một bộ phận của thi thể, sao lại có tàn hồn nương vào?

Vì đêm qua quá gấp, chỉ vội vàng nhìn sơ nên tôi chỉ thấy hình ảnh hai cậu bé cùng chơi đùa, hôm nay cẩn thận cảm nhận lại, thì thấy được thêm vài đoạn ngắn nữa.

Những hình ảnh đó có lẽ là lúc ở bệnh viện, Hoắc Trường Lâm nằm trên giường bệnh với vẻ mặt tiều tụy, Hoắc Trường Tùng ngồi bên giường gọt táo cho anh ta. Tôi có thể nhận ra tình cảm giữa hai anh em họ rất tốt, tuy không lớn lên bên nhau, nhưng vì là song sinh nên cho dù là tính cách hay tình cảm vẫn thân thiết hơn bình thường.

Ai ngờ ngay lúc tôi chuẩn bị cảm nhận tiếp thì tất cả hình ảnh đột nhiên ngừng lại, cứ như có người khóa chốt cửa. Tôi khó hiểu ngẩng lên nhìn Hoắc Trường Lâm, lại thấy vẻ mặt anh ta cực kỳ khó chịu, đau đớn.

Tôi vội hỏi: “Anh làm sao thế?”

Anh ta miễn cưỡng nói: “Sau khi tông xe, tôi bị chấn thương não nhẹ nên bây giờ thấy đầu rất khó chịu, hơi buồn nôn…”

Nói xong, anh ta đứng bật dậy, hỏi chú Lê nhà vệ sinh ở đâu. Chú Lê chỉ về phía cửa toilet: “Ở đó!”

Hoắc Trường Lâm lập tức đi nhanh vào. Chẳng mấy chốc, tôi nghe thấy tiếng nôn mửa vang lên. Tôi cũng không ngờ rằng vì cơ thể Hoắc Trường Lâm khó chịu mà tất cả ký ức dừng lại.

Xem ra còn có rất nhiều thứ tôi cần phải học hỏi thêm. Tình trạng của Hoắc Trường Lâm bây giờ không cho phép tiếp tục nữa, tôi chỉ đành đợi anh ta hồi phục rồi mới tính tiếp!

Chẳng lâu sau, Hoắc Trường Lâm ra khỏi nhà vệ sinh. Tôi thấy sắc mặt anh ta tái nhợt thì hỏi thăm xem có cần chúng tôi đưa về bệnh viện không. Nhưng anh ta lại lắc đầu, nói: “Không cần, tôi không sao, chúng ta tiếp tục đi!”

Tôi biết anh ta gấp gáp, nhưng với tình hình sức khỏe như bây giờ, dù anh ta cố ép mình đi nữa, thì tôi cũng chẳng cảm nhận được gì! Chẳng bằng để anh ta dưỡng bệnh tốt rồi hẵng nói!

Vì thế, tôi bàn bạc với Hoắc Trường Lâm, nếu thời gian này anh ta rảnh thì cùng chúng tôi đến Tây Tạng tìm người, có lẽ như thế sẽ có cơ hội thành công hơn.

Hoắc Trường Lâm suy nghĩ một lúc rồi nói: “Vậy cũng được, nếu tôi đi cùng thì ba ngày sau chúng ta sẽ xuất phát. Tôi phải bàn giao lại ít công việc cần thiết đã, sau đó chúng ta đến Tây Tạng.”

Người ta thường nói trước khi đến Tây Tạng phải ăn cây rễ vàng, nhưng bây giờ chúng tôi không có thời gian, đành mua thuốc nước để uống trên đường. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi đến đó, cũng không biết mình có bị phản ứng cao nguyên hay không nữa.

Ba ngày sau, chúng tôi bay thẳng từ Bắc Kinh đến Lhasa Gonggar. Buổi sáng xuất phát, giữa trưa đã đến nơi.

Vừa xuống máy bay, tôi đã cảm thấy tai ù ù, phản ứng lúc máy bay hạ cánh vẫn chưa biến mất. Xem ra tôi đã đến nơi cao hơn mực nước biển rồi.

Nhưng cũng may rằng tôi không cảm thấy khó chịu gì mấy. Còn Hoắc Trường Lâm, tôi không ngờ một người đàn ông ngành IT như anh ta lại có tố chất cơ thể tốt như vậy, không hề có bất kì tình trạng khó chịu nào, thậm chí là cả ù tai.

Trong chúng tôi, chú Lê lớn tuổi nhất, nhưng cũng không bị chóng mặt hoa mắt gì hết, khiến tôi cũng kinh ngạc vô cùng.

Chú Lê ra vẻ tự tin, nói: “Cái cơ thể này của chú mà trẻ lại 10 tuổi thì mấy đứa chẳng ai cản nổi đâu!”

Chiều hôm đó, nhóm chúng tôi ở lại khách sạn Triêu Dương ở Lhasa. Phòng đã được Hoắc Trường Lâm đặt, theo lời anh ta thì là ở đây dễ chịu hơn nhiều.

Lộ trình của Hoắc Trường Tùng năm đó xuất phát từ Lhasa, đi qua Shigatse, núi Gia Thố Lạp, Tingri, núi Cửu Ô Lạp, sau đó mới đến được nơi cắm trại ở độ cao 5200m.

Tôi nghe xong thì nhũn hết cả chân. Tuy Hoắc Trường Lâm đã tìm được một người dẫn đường địa phương rất có kinh nghiệm, nhưng khi vừa gặp chúng tôi, anh ta đã hỏi ngay là có ai từng có kinh nghiệm leo lên ngọn núi cao hơn mực nước biển 8000m không.

Tôi lập tức lắc đầu như trống bỏi, đừng nói cao hơn 8000m, cao hơn 3000m so với mực nước biển mà tôi cũng chỉ từng leo hai lần, đấy là còn tính cả lần này đó. Người dẫn đường nghe thế thì không đồng ý dẫn bọn tôi leo lên Everest, nói rằng như vậy rất ẩu, sẽ chết người!

Nhưng Hoắc Trường Lâm lại nói: “Lần này chúng tôi không đến vì muốn leo lên đỉnh Everest, chỉ cần đưa chúng tôi leo lên cao hơn mực nước biển tầm 5000 đến 6000 mét là được, chúng tôi đi tìm di thể của anh trai.”

Người dẫn đường im lặng, sau đó gật đầu nói: “Được, không thành vấn đề, nhưng một khi đã lên núi thì phải nghe tôi chỉ huy mà hành động, không được tự ý chạy lung tung!”

Mấy người chúng tôi bảo đảm với anh ta rằng nhất định có thể làm được!

Sau đó, nhóm chúng tôi nghỉ ngơi trong khách sạn một ngày rồi xuất phát vào giữa trưa hôm sau, hơn bốn giờ chiều thì đến Shigatse. Vì không đến đây để du lịch vui chơi, nên cũng chẳng có tâm trạng nào ngắm phong cảnh ven đường, chỉ là thỉnh thoảng đi ngang qua vài ngôi chùa thì thấy rất nhiều người vào đó cúng bái.

Xe của chúng tôi không hề dừng lại mà tiếp tục chạy đến núi Gia Thố Lạp. Tôi không biết mình đã ngồi xe được bao lâu rồi, mà dần dần thấy đầu mình đau âm ỉ.

Nhìn thoáng qua đồng hồ đo độ cao so với mực nước biển, vẫn chưa đến 5000m, nhưng thảm thực vật bên ngoài đã rất thưa thớt, bầu trời cũng xanh thăm thẳm, cảm giác như mặt trời cách mình gần hơn.

Người dẫn đường bảo chúng tôi phải chú ý tránh nắng, nói rằng cách mực nước biển càng cao thì tia tử ngoại càng mạnh, vì thế tôi nghe lời khuyên, lấy khăn quàng cổ quấn lên mặt mình.

Cuối cùng, sau một khoảng thời gian ngồi trên xe lâu như một thế kỷ, chúng tôi đã đến được núi Gia Thố Lạp. Lúc này trời đã tối đen, tôi nhìn thấy bảng hiệu xi măng treo đầy dây cờ năm màu, trên đó viết độ cao 5248m so với mực nước biển.

Người dẫn đường nói phải ở lại đây một đêm, ngày mai mới lại

đi tiếp. Lần này chúng tôi lái một chiếc Jeep, cùng với một chiếc Pika, chủ yếu là để đựng lều vải, thức ăn và nước uống.

Người dẫn đường lập tức nhóm lửa, chuẩn bị nấu cơm. Mấy người chúng tôi thì lấy lều vải trên xe xuống, bắt đầu dựng. Những việc này vẫn không phải là sở trường của tôi, nhưng Hoắc Trường Lâm lại làm rất gọn lẹ, chẳng mấy chốc đã dựng được một góc, sau đó đến giúp chúng tôi.

Trong lúc đó, tôi phát hiện Đinh Nhất cau mày nhìn Hoắc Trường Lâm, bèn đi đến chỗ anh ta, khẽ hỏi: “Sao thế? Người ta giúp anh mà anh còn thối mặt làm gì?”

Đinh Nhất lại lắc đầu nói: “Không phải, tôi chỉ cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng lại không nói ra được.”

Thật ra tôi cũng có cảm giác như anh ta, có phải Hoắc Trường Lâm này quá mạnh mẽ rồi không? Vậy thì anh trai Hoắc Trường Tùng của anh ta lúc sống còn thì như thế nào nữa? Đây là chỉ có một bên thận thôi đấy…

CHƯƠNG

U HỒN NÚI TUYẾT

Lúc này, người dẫn đường đã nhóm được lửa, bảo chúng tôi đi qua sưởi ấm rồi chuẩn bị ăn cơm. Anh ta chia cho chúng tôi mỗi người một ít lương khô, sau đó lấy một bình nước nhỏ ra, đun cho mọi người ít nước nóng, dù sao ăn đồ khô như vậy cũng cần phải có nước.

Nói thật, tôi cực kỳ không thích ăn mấy thứ như lương khô, khô khốc thì không nói, lại còn rất dính răng. Cũng may Đinh Nhất đổ cho tôi ít nước ấm để thuận họng, bằng không chắc tôi cũng chết nghẹn ở nơi 5248m này mất.

Sau khi miễn cưỡng nuốt được miếng lương khô và nước nóng vào bụng, tôi cảm thấy dạ dày không thoải mái lắm, xem ra cơ thể tên nhóc tôi đúng là không hợp để đến những nơi mạo hiểm thế này.

Sau khi ăn cơm xong, người dẫn đường nói với mọi người: "Hôm nay đến đây thôi, mọi người về lều ngủ đi, nhiệt độ ngoài trời bây giờ rất thấp, buổi tối đi ngủ phải chú ý giữ ấm. Những người quanh năm ở đồng bằng như các anh, đến Tây Tạng tuyệt đối không được bị cảm, biết chưa?"

Chúng tôi gật đầu liên tục, đáp đã biết.

Vì tổng cộng có năm người, nên ba chúng tôi chui vào một lều lớn, chen chúc nhau ngủ như thế cũng ấm áp hơn chút.

Tôi dùng khăn tay ẩm lau mặt, sau đó chui vào túi ngủ của mình. Nhiệt độ bên ngoài bây giờ không tính là lạnh, chúng tôi mặc rất mỏng, quần áo leo núi chuyên nghiệp vẫn còn để trong xe, bây giờ chưa cần dùng đến.

Ba chúng tôi nằm trong lều vải, cũng không ngủ được ngay. Tôi bèn hỏi nhỏ chú Lê rằng có thấy Hoắc Trường Lâm là lạ ở đâu không?

Chú Lê ngây ra hỏi: "Lạ ở đâu?"

Tôi thấy chú Lê không có cảm giác như mình, cũng không nói ra được cụ thể là lạ ở chỗ nào, nhưng khi nhìn thấy anh ta, tôi chỉ cảm thấy rất kỳ.

Chú Lê thấy tôi không nói gì, bèn day trán hỏi: "Cháu cảm thấy thế nào? Đinh Nhất thì chú không cần lo, nhưng cháu, chú rất sợ cháu sẽ có phản ứng cao nguyên gì đó!"

Thật ra lần này xuất phát, chúng tôi còn đem theo mấy bình dưỡng khí nhỏ, chỉ sợ nếu mà bị phản ứng cao nguyên gì thật, thì còn có thứ mà ứng phó gấp. Nhưng tôi bây giờ cũng không thể nói rằng mình có bị hay không, trừ hơi khó thở và dạ dày khó chịu ra, nhưng cá nhân tôi cảm thấy đó là do ăn miếng lương khô kia mà ra.

Cái cơ thể này của tôi, nếu ở nhà còn đỡ, chỉ sợ nhất là ra ngoài, lạnh không được, nóng không được, không chịu đói được, cố nhịn cũng không được!

Ngủ đến nửa đêm, tôi buồn đi vệ sinh nên tỉnh lại. Sau khi ra khỏi lều, tôi lập tức cảm thấy lạnh đến phát run, có lẽ nhiệt độ ngoài trời cũng phải âm mấy độ.

Tôi vội vàng giải quyết nhu cầu, sau đó vội chui về lều, kết quả là lại thoáng thấy một bóng người đứng cạnh xe.

Tôi dụi dụi mắt, muốn nhìn rõ xem bóng người đó là ai, nhưng vì quá tối nên không thấy rõ gì cả. Vì thế tôi định đến gần hơn, nhưng chưa đi được mấy bước đã có người bịt chặt miệng lại. Tôi kinh hãi định quay lại kêu lên, thì chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc thì thầm: "Suỵt, đừng lên tiếng, là tôi, từ từ lui ra sau với tôi..."

Tôi nghe thấy là giọng người dẫn đường thì bớt cảnh giác hơn, lui theo anh ta từng chút một về cạnh lều. Anh ta thấy tôi yên tĩnh lại thì cũng không giải thích gì, cầm hộp quẹt lên nhóm một đống lửa.

Mãi đến khi lửa được nhóm lên, chiếu sáng chỗ chúng tôi, anh ta mới an tâm ngồi xuống.

Lúc này tôi lại nhìn về phía cạnh xe, mới ngạc nhiên vì bên đó đâu còn bóng người nào nữa! Tôi sợ hãi, hỏi người dẫn đường: "Người vừa rồi là ai thế?"

Người dẫn đường lấy một bình rượu nhỏ mang bên người ra, vặn nắp uống một hớp nhỏ, rồi đưa cho tôi nói: "Uống một hớp ấm người không?"

Tôi xấu hổ nói: "Tửu lượng của tôi thấp, nhanh say lắm."

Người dẫn đường cười ha hả: "Thứ vừa rồi không phải là người..."

Tôi thầm cả kinh: "Không phải người... là có ý gì? Chẳng lẽ lại là người tuyết."

Lúc nhỏ tôi từng nghe kể về truyền thuyết người tuyết núi Himalaya nên mới tò mò hỏi người dẫn đường.

Người dẫn đường của chúng tôi tên Đa Cát, là kiểu đàn ông

điển hình của tộc Tạng. Bình thường anh ta rất ít nói, nhưng lúc này chẳng hiểu sao lại kể cho một người ngoài như tôi nghe về truyền thuyết ở nơi này.

Anh ta kể rằng, trên con đường lên núi này chẳng biết đã có bao nhiêu người chết, rất nhiều người tìm được xác, còn lại vĩnh viễn đều không tìm thấy được. Nơi này của họ có một truyền thuyết đáng sợ, rằng những người bỏ mạng khi leo núi ấy sẽ quanh quẩn trên đoạn đường đó sau khi chết. Lúc họ gặp được những khách lữ hành có mục đích giống mình, thì sẽ dẫn dắt những người đó lạc lối, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy.

Nhưng thứ đó sợ lửa, người dẫn đường của tộc Tạng đều biết, chỉ cần nhóm một đống lửa gần lều là sẽ tránh được nạn, vì thế vừa rồi việc đầu tiên anh ta làm chính là nhóm lại đống lửa đã tàn.

Tôi hốt hoảng, vừa rồi tôi thật sự tin rằng đó là người, nếu lúc ấy tôi đi qua thật, kết quả lại thấy người kia xoay một bộ mặt nát lại, chắc tôi sẽ bị dọa cho ngất luôn mất.

Lúc này, Đinh Nhất thấy tôi đi mãi không về thì ra khỏi lều tìm. Thấy tôi đang nói chuyện với Đa Cát, anh ta đi đến: “Cậu đi vệ sinh lâu thật đấy nhỉ? Ở bên ngoài không lạnh à?”

Tôi cười ha ha nói: “Giờ không lạnh nữa, lúc nãy mới ra ngoài thì hơi lạnh.”

Đa Cát nhìn chúng tôi: “Mau quay về ngủ đi, ngày mai còn phải đi đường.”

Trở lại trong lều, Đinh Nhất tức giận nói: “Sau này muốn đi đâu thì phải nói với tôi một tiếng, cậu biết bên ngoài có cái gì không hả? Nếu để sói ngậm rồi tha đi rồi, đến lúc đó xem cậu làm thế nào?”

Tôi cười hì hì nói: “Được được được, lần sau tôi đi xi xi chắc chắn sẽ gọi anh mà.”

Chú Lê bị hai chúng tôi đánh thức, trở mình nói: “Mau ngủ đi, đường ngày mai chẳng biết khó đi chừng nào đâu?”

Sáng sớm hôm sau, lúc tôi tỉnh lại thì cảm thấy cả người đau buốt, như thể bị tàu hỏa chèn qua, tuy đầu không đau nhưng lại choáng váng. Đa Cát thấy thế thì cho tôi thở bình dưỡng khí một chút, quả nhiên thấy đỡ hơn nhiều.

Ăn sáng qua loa xong, xe tiếp tục lên đường. Chẳng bao lâu, xe chúng tôi đã ra khỏi con đường bằng phẳng, chạy trên một con đường đất đá gồ ghề. Tôi nhìn phong cảnh hoang vu ngoài cửa sổ, không hề có lấy chút màu xanh lá nào.

Đá hai bên đường trông dữ tợn đáng sợ, chẳng có chút sức sống. Con đường bắt đầu dốc, xe chúng tôi đi đường phải bò lên. Tôi nhìn đồng hồ, độ cao bây giờ đã lên đến 5100m so với mực nước biển rồi.

CHƯƠNG

KHU CẮM TRẠI EVEREST

Đa Cát nói cho chúng tôi biết, ở đây là núi Cửu Ô Lạp. Tôi vội nhìn ra ngoài cửa sổ xe, bầu trời xanh thẳm, mây vờn quanh nơi xa xa, vô số ngọn núi phủ đầy tuyết ngay gần trước mặt. Trong đó, có bốn ngọn núi cao chót vót, hơn 8000m so với mực nước biển, Everest là đỉnh núi cao nhất.

Đối với tôi, những ngọn núi này trông chẳng khác gì nhau, nhưng Đa Cát lại có thể đọc đúng tên của từng ngọn. Anh ta nói ngọn núi kia là Lhotse, còn ngọn kia là Makalu…

Tôi nhìn màu trắng xóa phía xa xa, những ngọn núi tuyết to lớn, dù là tên dốt đặc cán mai như tôi đây cũng phải thừa nhận sự hùng vĩ của thiên nhiên. Con người như chúng ta, so ra thật quá nhỏ bé.

Đường xuống núi phải đi qua một đoạn rất kỳ lạ. Đa Cát nói với tôi, đây gọi là đường bàn xát. Nghe anh ta nói vậy, tôi cảm thấy đoạn đường này quả thật như cái bàn xát, gồ gồ ghề ghề.

Đoạn đường này rất khó đi, xe xóc nảy liên tục, tôi vừa hơi tỉnh táo lại đã bắt đầu thấy u mê rồi. Chúng tôi lắc lư trên xe hơn 4 tiếng mới chạy đến được khu cắm trại Everest ở độ cao 5200m.

Bây giờ đang là mùa đẹp nên ở đây đông vui lạ thường, có

không ít nhóm chuyên nghiệp. Đa Cát còn gặp mấy người đồng hành quen thuộc, họ nhiệt tình chào hỏi nhau.

Chợt, một người đàn ông kinh hãi đi đến chỗ chúng tôi, trợn mắt nhìn Hoắc Trường Lâm với vẻ khó tin: "Trường Tùng… cậu chẳng phải đã…"

Hoắc Trường Lâm bị người đó nhìn nên hơi xấu hổ, lắc đầu nói với người đó: "Xin lỗi, tôi nghĩ anh nhận nhầm rồi. Tôi là Hoắc Trường Lâm, Hoắc Trường Tùng là anh trai sinh đôi của tôi."

Người đàn ông kia trở nên ảm đạm, sau đó anh ta vỗ vai Hoắc Trường Lâm: "Ngại quá, tôi là bạn đại học của Trường Tùng. Thời đại học chúng tôi cùng lập nên câu lạc bộ leo núi, lúc đó tôi cũng nghe nói cậu ấy có một người em trai giống như đúc. Hôm nay gặp cậu, quả thật là trăm nghe không bằng một thấy!"

Hoắc Trường Lâm nghe xong, bắt tay người kia: "Anh là Tống Ba?"

Người đàn ông kia gật đầu, nắm chặt tay anh ta: "Đúng vậy, anh trai cậu có nhắc đến tôi à?"

"Đương nhiên rồi, lúc tôi bị bệnh, anh ấy đến thăm, còn thường kể cho tôi nghe về câu lạc bộ leo núi của các anh! Lúc đó tôi rất hâm mộ, tiếc là sức khỏe lúc ấy không tốt lắm, nên không có cách nào tham gia hoạt động ngoài trời gì được, nếu không tôi nhất định sẽ đi với các anh rồi!" Hoắc Trường Lâm vui vẻ nói.

Chúng tôi thấy họ trò chuyện hăng say, Đa Cát cũng vẫn đang hàn huyên với bạn đồng hành, bèn dựng lều vải trước rồi tính. Nếu không lát nữa những chỗ bằng phẳng sẽ bị người khác tranh mất.

Đến khi Đa Cát trở lại, chúng tôi mới biết thì ra nhiều người tới như vậy nhưng không phải ai cũng đến khiêu chiến đỉnh Everest. Trong số bọn họ có vài du khách bình thường, ở lại khu cắm trại

một đêm rồi hôm sau sẽ trở về. Cũng có người vận chuyển hàng hóa, họ đã di chuyển trên con đường này nhiều năm rồi, tố chất cơ thể rất khỏe.

Hơn nữa, đừng nhìn bây giờ nhiều người, đến mai cũng chẳng có mấy ai eo lên độ cao 6000m nữa đâu. Theo như anh ta nói, đầu phía Trung Quốc không có nhiều người lắm, vì đường bên này chưa được hoàn thiện. Ngược lại với sự ít ỏi bên này thì phía Nepal đông vui hơn.

Đúng dịp này vào hằng năm, hàng trăm nghìn người thích leo núi sẽ tụ tập lại đây, phần lớn đều là người nước ngoài, còn người châu Á thì rất ít ỏi.

Đa Cát mượn bạn của anh ta một cái nồi, cuối cùng chúng tôi đã được ăn ít mì, nấu chút trà sữa. Tuy bên ngoài gió thổi vù vù, nhưng chúng tôi ngồi trong lều ăn mì nóng hôi hổi, uống trà sữa ngon ngọt, vẫn cảm thấy ấm áp vô cùng.

Điều duy nhất không hoàn hảo là không khí đầy mùi phân trâu hung lên…

Tôi rót cho Đa Cát một ly trà sữa, nhưng anh ta lại bảo uống chút rượu cho ấm người. Đinh Nhất và chú Lê xé thịt khô mang từ nhà tới, chia ra cho mọi người một chút. Đến khi chúng tôi ăn sắp xong thì Hoắc Trường Lâm mới trở lại. Tôi thấy sắc mặt anh ta không tốt lắm, nên xé một miếng thịt khô, rót một ly trà sữa nóng cho anh ta.

“Sao thế?” Tôi thắc mắc hỏi.

Anh ta lắc đầu: “Không sao, chỉ là nghe Tống Ba kể chút chuyện về anh trai, nên không nhịn được mà buồn bã thôi…”

Tôi an ủi: “Anh cũng đừng nghĩ nhiều như thế, chỉ cần lần này tìm được di thể của anh trai anh, để anh ấy được nhập thổ vi an, chẳng phải đó mới là niềm an ủi lớn nhất à?”

Hoắc Trường Lâm gật đầu, không nói gì nữa.

Sau khi ăn cơm xong, chúng tôi trở về lều của mình để chuẩn bị ngủ. Trước khi đi, tôi nghe Hoắc Trường Lâm nói, du khách bình thường đến khu cắm trại Everest thì không thể đi tiếp được nữa, nếu muốn đi xa hơn thì nhất định phải xin trước một tháng.

Nhưng chúng tôi đi vội vàng nên hoàn toàn không xin trước, cũng may Hoắc Trường Lâm đã chi tiền, hơn nữa mục đích lần này cũng không phải là leo lên đỉnh, mà là đi tìm Hoắc Trường Tùng, nên hoàn toàn không cần lên đến 8000m.

Đa Cát nói rằng cổng vào Everest bây giờ rất dễ, chỉ cần chịu bỏ tiền thì chẳng cần đến kinh nghiệm leo 8000m. Tôi nghe xong thì cảm thán, đúng là có tiền thì xui được ma khiến được quỷ!

Trước khi ngủ, Đa Cát cho tôi hít ít dưỡng khí, tôi hơi ngại nói: "Dưỡng khí đều để tôi hít hết rồi, Hoắc Trường Lâm không cần à?"

Nhắc đến chuyện này, Đa Cát cũng rất kinh ngạc. Anh ta nói không ngờ tố chất cơ thể của Hoắc Trường Lâm lại tốt như thế, hoàn toàn không giống người leo núi lần đầu. Còn tôi thì… hoàn toàn có hết các đặc điểm của người mới leo núi.

Lúc này, tôi quay sang nhìn Hoắc Trường Lâm đang cho thêm phân trâu vào lửa, động tác thuần thục, hơn nữa giống như không hề ghét bỏ mùi phân trâu, thật khiến tôi mặc cảm mà!

Sáng hôm sau, mọi người đều dậy rất sớm. Nhóm Tống Ba lần này gồm mười người, đã chuẩn bị xuất phát. Trước khi đi, anh ta còn đến tạm biệt Hoắc Trường Lâm, dặn dò vài việc cần chú ý.

Tôi biết từ hôm nay trở đi mới thật sự là thời gian khảo nghiệm của mình, tuy chúng tôi không cần leo lên đến 8000m như họ, nhưng từ khu cắm trại đến địa điểm nghỉ chân số 1 vẫn khá xa. Lúc trước đường bằng phẳng nên vẫn lái xe được, bây giờ thật sự phải dựa vào hai chân của mình rồi!

Vì lát nữa sẽ mất sức, nên buổi sáng tôi ăn khá nhiều thịt khô. Theo như Đa Cát nói, thứ này chống đói rất tốt, là thứ cần thiết nhất lúc leo núi, thời gian bảo quản dài, lại dễ mang theo, chỉ là khó ăn hơn thịt bò khô mà tôi ăn lúc trước thôi…

Trước khi xuất phát, chúng tôi đều thay trang phục leo núi dày cộm. Để phòng chứng quáng tuyết, chúng tôi đều đeo kính chuyên dùng cho trượt tuyết. Tôi nhìn mình võ trang đầy đủ đồ nghề, cảm thấy như dân chuyên thật vậy.

CHƯƠNG

ẨN TÌNH NĂM ĐÓ

Nhưng thực tế, giả vẫn hoàn giả, người mới như tôi leo được lên đến 6000m đã là ông trời phù hộ rồi.

Quả nhiên chưa đi được một tiếng, tôi đã bắt đầu thở hồng hộc. Cuối cùng vẫn phải được Đinh Nhất dìu thì tôi mới đuổi kịp mọi người. Tôi nhìn lại, chỉ có mình là chậm nhất, không ngờ người làm Software Developer như Hoắc Trường Lâm mà thể lực lại tốt như vậy?

Hơn nữa, tôi cảm thấy mình chỉ đi bình thường, nhưng trong ngực lại như có lửa đốt đến khó chịu. Đa Cát rất quan tâm đến tình trạng sức khỏe của tôi, có lẽ đã nhìn ra tôi mới là người yếu nhất trong đội, cần được bảo vệ nhất.

Dần dà, đường càng lúc càng khó đi, mặt đường cũng từ từ có tuyết đọng. Tuy đôi giày tôi đi vừa thô vừa nặng, rất thích hợp để di chuyển trên tuyết, nhưng đi đường vẫn rất khó khăn.

Tuy xung quanh đều là tuyết đọng, nhưng không khí lại hanh khô. Tôi cảm thấy họng của mình sắp cháy đến nơi rồi! Tôi càng đi càng đuối sức, cuối cùng Đinh Nhất phải đưa một bình dưỡng khí cho tôi hít thở.

Đa Cát thấy cứ đi tiếp như vậy cũng không phải cách, bèn bảo

mọi người ngồi nghỉ một chút. Dù sao bây giờ mặt trời vẫn còn ở trên cao, nhiệt độ cũng không thấp lắm, ngoại trừ tia tử ngoại mạnh hơn thì cũng không có gì đáng lo.

Đinh Nhất đưa một bình nước, lại cho tôi ăn một cây rễ vàng. Tôi nhận lấy, uống một hớp lớn rồi mới thấy nước này ngòn ngọt?

“Đây là nước gì thế?” Tôi thắc mắc hỏi.

Đinh Nhất cười như thần kinh: “Đây là Hoắc Trường Lâm nói cho tôi biết, bảo tôi đưa theo ít nước đường, đợi đến khi thể lực của cậu không chịu nổi thì có thể uống một chút…”

Tôi nghe thấy là đường thì uống thêm một hớp lớn nữa, sau đó ăn hết cây rễ vàng kia. Nói thật, tôi cũng không quan tâm mấy thứ này có đối phó được với chứng phản ứng cao nguyên hay không, dù sao bây giờ cũng chỉ là để chống đỡ về tâm lý hơn thôi!

Đa Cát, chú Lê và Hoắc Trường Lâm bàn bạc với nhau. Xem thể trạng của chúng tôi bây giờ, rất khó để lên đến 6000m, cùng lắm cũng chỉ đến được nơi nghỉ ngơi tiếp theo ở 5800m đã là tốt lắm rồi. Anh ta cũng vì suy nghĩ cho an toàn của chúng tôi. Phản ứng cao nguyên có thể nặng hoặc nhẹ, nhỡ xảy ra vấn đề nghiêm trọng như phổi tích nước thì rất dễ chết!

Tôi biết Đa Cát đang nói tới mình. Thật sự là tôi càng đi càng mệt, càng đi càng buồn ngủ, bèn bảo Hoắc Trường Lâm đến để cảm nhận tàn hồn trên người anh ta lần nữa, không thể mù quáng đi tiếp như vậy được.

Sau khi gọi Hoắc Trường Lâm đến, tôi hỏi anh ta có biết địa điểm Hoắc Trường Tùng mất tích cụ thể là ở đâu không, anh ta nói quanh co một lúc: “Có lẽ là dưới 6000m…”

Tôi sao lại cứ cảm thấy Hoắc Trường Lâm này gạt mình điều gì vậy nhỉ? Tôi bèn kéo anh ta, định cảm nhận tàn hồn của Hoắc Trường Tùng lần nữa. Trước đây tôi chưa từng đến Tây Tạng, nên

không biết leo lên Everest là tình huống như thế nào.

Nhưng bây giờ ít nhiều gì tôi cũng đã hiểu hoạt động này, cảm thấy năm đó Hoắc Trường Tùng không thể một mình leo lên núi được, mà nhất định phải có bạn đi cùng, người này là ai? Còn sống hay đã chết? Hoắc Trường Lâm không hề nhắc tới chuyện này, chắc chắn anh ta có chuyện gì đó gạt chúng tôi…

Tôi cố gắng yên tĩnh cảm nhận… Người đàn ông đi trên núi tuyết kia lại xuất hiện lần nữa, nhưng vì kính mắt và băng tuyết trên mặt nên tôi hoàn toàn không nhìn rõ được ngoại hình của anh ta, cùng lắm cũng chỉ thấy anh ta hơi giống Hoắc Trường Lâm thôi.

“Anh! Anh chờ em với!” Một giọng đàn ông vang lên phía sau, tiếp đó tôi trông thấy một người đàn ông khá giống anh ta đang đuổi theo, nhưng hiển nhiên là hơi khó khăn một chút, không có thể lực tốt được như người đàn ông kia.

Người đàn ông phía trước quay lại nói: “Cố gắng lên Trường Lâm, chúng ta sắp lên đến 5800m rồi!”

Lúc tôi định tiếp tục xem thì lại bị một sức mạnh kéo về thực tế, tôi thấy Hoắc Trường Lâm nhìn mình với vẻ hoảng sợ: “Cậu thấy cái gì rồi?”

Tôi lạnh nhạt nhìn, không ngờ anh ta lại có thể bài xích tâm trí của tôi, hoặc có thể nói là anh ta từ chối để tôi tiếp tục cảm nhận tàn hồn của Hoắc Trường Tùng.

“Tại sao anh không nói cho chúng tôi biết, năm đó anh cũng ở trên núi?” Tôi lạnh giọng hỏi.

Mặt Hoắc Trường Lâm trắng bệch, mãi lâu vẫn không trả lời câu hỏi của tôi.

Chú Lê nghe xong thì mặt cũng tối sầm lại, nói với Hoắc Trường Lâm: “Tổng giám đốc Hoắc, không biết vì sao cậu không chịu nói

cho chúng tôi biết sự thật. Nhưng nếu cậu thật sự muốn tìm được di thể của anh trai mình, tôi mong cậu có thể nói thật, được không?”

Hoắc Trường Lâm đau khổ lau mặt, sau đó mới kích động nói: “Đúng vậy, năm đó tôi đã đi cùng anh trai. Anh ấy cũng vì cứu tôi nên mới chết, vì thế tôi rất sợ phải nhớ lại chuyện năm đó!”

Thì ra năm đó hai anh em nhà họ Hoắc đã tham gia lần leo núi Everest. Trong đội lúc đó có tổng cộng 12 người, lần đó họ chỉ định lên chỗ dã ngoại cao 6500m chứ không định leo lên đỉnh.

Nhưng lúc leo chưa đến 6000m thì gặp phải bão tuyết, mọi người trong đội đều lạc nhau. Hoắc Trường Tùng lúc đó kéo theo Hoắc Trường Lâm không hề có kinh nghiệm, trốn dưới một sườn núi để tránh gió, chờ đội cứu viện…

Lúc ấy, Hoắc Trường Lâm bị quáng tuyết trầm trọng, cảnh vật trước mắt nhòe đi, hoàn toàn không thích hợp để đi tiếp nữa. Nhưng hai anh em họ tránh gió dưới sườn núi này cả buổi mà mãi không đợi được ai lên cứu viện.

Tuy gió tuyết đã dịu hơn, nhưng mắt Hoắc Trường Lâm đã không còn nhìn thấy nữa, nếu dẫn anh ta xuống núi bây giờ thì thật sự quá nguy hiểm! Vì thế Hoắc Trường Tùng quyết định xuống núi một mình cầu cứu, để Hoắc Trường Lâm ở yên chờ. Kết quả Hoắc Trường Lâm chờ mãi, chờ được đến lúc các nhân viên cứu hộ đến nhưng vẫn không thấy anh trai đâu.

Anh trai Hoắc Trường Tùng mất tích từ đó, không ai biết anh ấy đã xảy ra chuyện gì trên đường đi cầu cứu. Nhưng nghe nhân viên cứu viện nói, cùng ngày hôm đó, ở độ cao 5600m đã có một trận tuyết lở quy mô nhỏ, chắc Hoắc Trường Tùng đã bất hạnh gặp nạn.

Hoắc Trường Lâm được đưa đến bệnh viện chữa trị gấp, mấy

ngày sau mắt anh ta đã bình phục, nhưng vẫn không tìm được anh trai. Về sau, anh ta đã nhiều lần bỏ tiền thuê đội cứu hộ chuyên nghiệp lên núi tìm người, nhưng vẫn không tìm được di thể của Hoắc Trường Tùng.

Hoắc Trường Lâm nói đây là nỗi đau cả đời anh ta. Lúc đó nếu không phải thể lực của anh ta không tốt, anh trai đã không phải xuống núi cầu cứu một mình, cũng sẽ không xảy ra chuyện.

Đến tận bây giờ, anh ta vẫn cực kỳ hối hận, không biết năm đó sao lại điên rồ muốn leo núi với anh trai. Thật ra trong mấy năm qua, năm nào Hoắc Trường Lâm cũng tổ chức một đội đến đây tìm kiếm, nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

Bố anh ta cũng vì vậy mà rất oán trách anh ta, dù sao anh trai lớn lên với bố từ bé nên quan hệ với bố gần gũi hơn. Mấy năm qua, ông ấy vẫn không chấp nhận được chuyện của con trai cả, vì vẫn không tìm được di thể nên luôn tự gạt mình là anh ấy còn sống.

CHƯƠNG

BÌNH DƯỠNG KHÍ BỊ VỠ

Đến tận trước khi lâm chung, bố Hoắc Trường Lâm vẫn không quên dặn dò anh ta nhất định phải tìm được di thể của Hoắc Trường Tùng, đưa anh ấy về. Nói ông bị ung thư chết, chẳng bằng nói rằng ông buồn bực vì chuyện Hoắc Trường Tùng mà qua đời.

Lúc Hoắc Trường Lâm kể lại tất cả với chúng tôi thì nước mắt đã rơi đầy mặt, lúc đó tôi tin chắc rằng đây chính là nỗi đau mãi mãi trong lòng anh ta…

Lúc này, Đa Cát ngẩng đầu lên nhìn trời, sau đó trầm mặt nói: “Có lẽ thời tiết sắp thay đổi, theo ý kiến của tôi thì mọi người nên lập tức quay lại khu cắm trại Everest, độ cao ở đó thấp hơn, với lại đường xuống bằng phẳng, nếu quả thật xảy ra chuyện bất ngờ thì chúng ta rút lui cũng tiện…”

Chúng tôi biết ý kiến của Đa Cát là chuyên nghiệp nhất. Mục đích của chúng tôi vốn cũng không phải là phải leo lên đỉnh núi, nên cũng không cần mạo hiểm đi tiếp.

Tôi nhìn đồng hồ đo độ cao, đã gần 5600m rồi. Dựa theo lời Hoắc Trường Lâm nói, thì anh ta và Hoắc Trường Tùng chia tay ở nơi có độ cao gần 6000m. Nếu bây giờ chúng tôi quay lại khu cắm trại 5200m, chỉ e ngày mai phải quay lại lần nữa.

Tôi bèn nhẫn tâm nói: “Không thể quay lại, nếu không thì ngày mai còn phải đi thêm một chuyến, chẳng phải vô ích rồi sao? Chi bằng kiên trì một chút, đến khu nghỉ C1 ở 5800m!”

Nhưng Đa Cát lại lo lắng: “Nhưng cơ thể của cậu có chịu được không? Cậu đã có phản ứng cao nguyên rồi, tôi sẽ không lấy tính mạng của cậu ra đùa.”

Biết Đa Cát muốn tốt cho tôi, nhưng tôi cũng biết một khi quay lại độ cao 5200m, thì hành trình hôm nay đều uổng phí. Trừ phi chúng tôi cứ từ bỏ, chuẩn bị xuống núi luôn, nếu không thì phải chịu giày vò nhiều lần như thế, cái mạng nhỏ này của tôi mới khó giữ đấy?

Thế là tôi nói với Đa Cát: “Cảm ơn anh Đa Cát, tôi biết anh vì muốn tốt cho tôi. Nhưng tôi tự biết cơ thể mình, tôi cảm thấy leo lên 6000 có lẽ không thành vấn đề gì.”

Mọi người thấy tôi kiên trì như vậy thì nhất trí leo lên tiếp, đợi đến khi chúng tôi lên đến khu nghỉ ở 5800m thì lại nghỉ. Giữa đường đi, vẫn là Đinh Nhất dìu tôi, hơn nữa sau khi hít dưỡng khí, tôi cũng cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn nhiều.

Cuối cùng trời xanh không phụ lòng người, chúng tôi đã đến được khu nghỉ C1 trước khi mặt trời lặn. So với khu cắm trại Everest, ở đây ít người hơn nhiều, chúng tôi còn gặp lại nhóm của Tống Ba.

Lúc bọn họ trông thấy chúng tôi thì cũng giật mình. Họ vốn cho rằng những người nghiệp dư như chúng tôi, cùng lắm cũng chỉ lên được 5400m rồi sẽ quay về. Đa Cát nói vì tôi kiên trì nên mới đến được đây. Được người đàn ông tộc Tạng thuần phác này khen ngợi, tôi còn thấy rất tự hào.

Vì hai nhóm vất vả lắm mới gặp được nhau. nên chúng tôi cùng ngồi ăn cơm, trò chuyện. Nghe một đội viên trong nhóm của Tống

Ba nói, đúng thời điểm này vào năm ngoái, ở đây đã xảy ra một trận tuyết lở lớn, lúc đó một nhóm 16 người đều gặp nạn hết.

Về sau có đội cứu hộ lên tìm kiếm, thì chỉ tìm được 5 cái xác, còn lại tất cả đều bị chôn vùi sâu dưới tuyết. Tôi nghe là biết thằng nhóc này đang dọa rồi. Nếu dưới chân có xác chết thì sao tôi lại không biết được chứ.

Quả nhiên, Tống Ba vặc lại: “Đúng là có chuyện như vậy, nhưng không phải ở đây mà chắc là ở nơi gần 6000m, ngày mai chúng ta mới có thể đi ngang qua đó.”

Một đội viên nữ xinh đẹp trong nhóm Tống Ba hoảng sợ nói: “Những người không tìm được kia cứ bị vứt lại trong núi như vậy sao? Không có ai đến nhặt xác cho họ ư?”

Tống Ba lắc đầu: “Cũng không còn cách nào nữa, có người gặp nạn còn rơi xuống sông băng hoặc kẽ nứt trên băng, thậm chí có người còn bị chôn sâu dưới hàng trăm nghìn tấn tuyết đọng. Tình huống như thế, với sức lực của con người thì hoàn toàn không có cách nào để tìm lại thi thể của họ được.”

Tôi thấy vẻ sợ hãi trên khuôn mặt đội viên nữ kia, chắc trước khi đến đây, rất nhiều người muốn leo lên được đỉnh Everst, nhưng lại không để ý đến độ nguy hiểm của nó. Đôi khi, những thứ càng xinh đẹp thì lại càng khó lường.

Lần tìm xác này, đến bây giờ chỉ có một điều khiến tôi nghĩ mãi không ra, tại sao Hoắc Trường Lâm không hề có kinh nghiệm có thể sống sót, còn Hoắc Trường Tùng khỏe mạnh vạm vỡ thì lại mất tích trên núi tuyết?

Sau khi ăn cơm xong, mọi người chuẩn bị về lều ngủ. Lúc tôi đang định đứng dậy thì lại bị Hoắc Trường Lâm giữ chặt, mắt anh ta sáng quắc: “Cậu thật sự có thể trông thấy ký ức lúc còn sống của anh trai tôi?”

Tôi thản nhiên trả lời anh ta: “Anh đã mời tôi thì nên tin tưởng tôi, đúng không? Tuy bây giờ tôi vẫn chưa xem được hết toàn bộ ký ức của anh trai anh, nhưng tôi nhìn thấy các anh lúc còn bé, có lẽ ngày mai anh nghỉ ngơi khỏe rồi, chúng ta có thể tìm thấy anh ấy đấy.”

“Cậu thông qua tôi mà tìm được sao? Tại sao tôi không cảm thấy được linh hồn của anh ấy?” Hoắc Trường Lâm khó hiểu hỏi.

Tôi thầm thấy buồn cười, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Không phải là tôi thông qua anh, mà là thông qua thận của anh, hiểu chưa? Nếu anh cũng có thể cảm nhận được linh hồn của anh trai, thì hà tất gì phải mời chúng tôi đến nữa! Không phải à?”

Hoắc Trường Lâm cái hiểu cái không gật đầu, sau đó mù mịt đi về lều của mình.

Tôi không rõ Hoắc Trường Lâm đang phân vân điều gì, có rất ít người hỏi tôi tìm được như thế nào, vì đa số họ chỉ quan tâm là có tìm được hay không thôi.

Trở lại lều, Đinh Nhất dặn dò tôi ăn hết cây rễ vàng, tuy không biết có giảm được cảm giác khó chịu hay không, nhưng ít ra có ăn vẫn tốt hơn không.

Hôm nay gió hơi lớn, thổi qua lều nghe vù vù. Đa Cát nói, chắc thời tiết ngày mai không đẹp lắm, đây không phải tin tốt với chúng tôi và nhóm Tống Ba.

Một đêm không mộng mị, tôi tỉnh lại với cảm giác đau buốt toàn thân, mở miệng ra đã thấy cổ họng như bị thiêu đốt, rất khó chịu. Lúc Đinh Nhất dậy thì có xem cổ họng giúp tôi, nói rằng nó sưng dữ lắm, nếu không được thì hôm nay phải xuống núi ngay!

Tôi không có tâm trạng nói chuyện, chỉ lắc đầu với anh ta, tỏ ý không muốn từ bỏ nhanh như vậy. Tôi cảm thấy chỉ có mình mới tìm được di thể của Hoắc Trường Tùng. Đinh Nhất thấy tôi quá

khó chịu, thì lấy thêm một bình dưỡng khí ra cho tôi hít thở. Kết quả lúc anh ta lấy bình dưỡng khí ra khỏi túi thì choáng váng.

Vài bình dưỡng khí trong túi đã bị ai đó lấy vật nhọn đâm vỡ, dưỡng khí bên trong đã bay hết! chú Lê cau mày, không ngờ được. Xem ra lần này chúng tôi không chỉ đơn giản là phải đối mặt với hoàn cảnh ác liệt rồi…

"Hôm qua ai đã đến gần chiếc ba lô này?" Chú Lê trầm giọng hỏi.

Đinh Nhất nghĩ ngợi: "Ba lô này vẫn để trong lều, chỉ có lúc chúng ta ăn cơm là con không ở cạnh, chắc lúc ấy đã bị ai đó động chân động tay."

Nhưng tôi suy nghĩ cẩn thận hơn, lúc đó mọi người đều cùng ngồi trò chuyện, tôi không nhớ ra có ai rời khỏi đó? Nhưng Đinh Nhất lại nói, lúc ấy không chỉ có một người từng rời đi, bao gồm trong nhóm chúng tôi còn có Đa Cát và Hoắc Trường Lâm.

CHƯƠNG

BÓNG MA CHẶN ĐƯỜNG

Ba chúng tôi đều cho rằng người làm việc này không phải nhóm Tống Ba, vì họ không có động cơ! Trước đó chúng tôi chưa từng gặp những người trong nhóm họ, mục đích lần này của chúng tôi cũng không phải là leo lên đỉnh Everest, có thể nói là không hề có quan hệ lợi ích gì hết.

Về phần Đa Cát và Hoắc Trường Lâm… trong phút chốc, rất khó phân biệt được ai ngay ai gian trong hai người họ. Tuy nhìn thì có vẻ đều không có gì khả nghi, nhưng đồng thời cũng là hai người khả nghi nhất.

Chẳng lẽ Đa Cát muốn giết chúng tôi trên núi, sau đó cướp của? Nhưng khi nghĩ đến khuôn mặt chất phác kia, tôi thật sự rất khó mà tin được mọi chuyện là do anh ta làm.

Lúc này, Đa Cát đến gọi chúng tôi ăn cơm, thấy bình dưỡng khí của chúng tôi bị đâm vỡ thì cũng tái mặt, không nghĩ ra được là ai làm. Nhìn vẻ mặt anh ta không giống giả vờ, tự cảm thấy tôi vẫn nhìn chuẩn được điểm này.

Lúc Hoắc Trường Lâm thấy bình dưỡng khí trong ba lô chúng tôi thì lại nhẹ nhõm nói: "Không sao, trong ba lô tôi vẫn có!" Nói xong thì lấy một cái ra đưa cho tôi: "Tiến Bảo, cậu dùng cái này

trước đi.”

Tôi hồ nghi nhận bình dưỡng khí, sau đó từ từ hít thở. Xem ra cũng không phải anh ta, nếu không thì sao phải đưa bình của mình cho tôi? Anh ta vẫn có thể nói là không có, hoặc cũng bị phá hỏng rồi cơ mà?

Thật đúng là một mất mười ngờ, nhìn thì rất đơn giản, nhưng còn phức tạp hơn chúng tôi nghĩ nhiều.

“Có phải là đội viên nhóm Tống Ba dùng hết bình dưỡng khí rồi nên đổi của chúng ta, sau đó cố tình đâm vỡ hết bình họ đổi không?” Tôi hỏi dò.

Nhưng Đa Cát lại lắc đầu: “Không thể nào, nhóm của họ đều là dân leo núi chuyên nghiệp, nếu ở độ cao này đã tiêu hao nhiều dưỡng khí như thế, thì họ hoàn toàn không thể tới được 8000m, sao còn leo lên đỉnh được?”

Tôi cũng cảm thấy Đa Cát nói có lý, việc này đã khiến cho nhóm nhỏ vốn rất đoàn kết tin tưởng nhau sụp đổ, tuy ba chúng tôi không nói gì, nhưng cũng đã thầm nghi ngờ Đa Cát và Hoắc Trường Lâm.

Bọn họ tuy không nói gì, nhưng có lẽ cũng biết chúng tôi nghi ngờ, điều này đã gây thêm tai họa ngầm cho lộ trình vốn đã chẳng mấy yên ổn.

Cuối cùng, sau khi mọi người bàn bạc nhất trí, đã quyết định hôm nay phải leo lên 6000m. Dù kết quả thế nào, chúng tôi cũng phải xuống núi, như vậy thì dưỡng khí đem theo vẫn đủ cho tôi chèo chống đến khi quay lại khu cắm trại Everest.

Vì thế, mọi người thu dọn đơn giản một chút, sau đó chuẩn bị lên đường…

Đường càng lúc càng khó đi hơn, độ dốc cũng càng cao. Trong

tình huống này, Đinh Nhất đã không thể dìu nữa, tôi chỉ có thể dựa vào bản thân và gậy leo núi.

Tôi cứ đi bấp bênh trơn trượt như thế, chẳng biết được bao lâu thì đột nhiên cảm thấy mũi ẩm ướt, ngẩng lên nhìn mới biết trời bắt đầu đổ tuyết. Quả nhiên Đa Cát nói đúng, thời tiết đã thay đổi!

Việc này có thể nói là một tin xấu, cực kỳ xấu với những ai đang leo lên núi… Đa Cát bắt đầu cầu nguyện với thần thánh của mình một cách thành kính, hi vọng thần linh có thể phù hộ cho chúng tôi có thể xuống núi bình an.

Tuy tuyết chưa tính là lớn, nhưng cảnh quan đã bắt đầu mờ nhòa. Buổi sáng vẫn có thể thấy được đỉnh Everest rõ ràng, mà lúc này cũng đã lặn tăm rồi. Nói thật, tôi lo lắng thay nhóm Tống Ba. Chúng tôi còn đỡ, không lên được thì rút lui, còn nhóm họ chẳng biết lúc này đã đến đâu rồi nữa?

Đang nghĩ ngợi, tôi mơ hồ thấy có rất nhiều bóng người phía trước, bèn quay lại hỏi Đa Cát đó là ai? Có phải nhóm Tống Ba không? Đa Cát nhìn tôi, sau đó khó hiểu hỏi: “Phía trước đâu có ai? Có phải cậu nhìn nhầm rồi không?”

Tôi vô cùng kinh ngạc, lau lau sương mù trên kính trượt tuyết rồi lại nhìn kĩ hơn, rồi nói với Đa Cát: “Anh không nhìn thấy à? Có nhiều người như thế, chắc chắn là nhóm Tống Ba xuống núi rồi!”

Lúc này chú Lê lại kéo tôi, nói: “Tiến Bảo, có phải phản ứng cao nguyên của cháu nặng hơn không, đã bắt đầu có ảo giác rồi à?”

Nghe thế, tôi biết chú cũng không thấy. Nhưng tôi lại thấy được thật mà, tôi vội quay đầu nhìn Đinh Nhất, anh ta cẩn thận nhìn về hướng tôi nói, nhưng từ vẻ mặt, tôi cũng có thể nhận ra anh ta cũng không thấy gì cả…

Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ thật sự là vấn đề của tôi à? Không đúng, tôi chưa từng nghe nói thiếu dưỡng khí sẽ sinh ra ảo giác

mà? Chắc chắn là không đúng! Tôi lập tức bảo mọi người đừng đi lên phía trước nữa, để tôi nhìn kĩ lại xem.

Đầu tiên, nhóm phía trước ăn mặc và nhân số tương tự như nhóm Tống Ba, nhưng trong nhóm, ngoại trừ tôi thì không ai thấy được bọn họ. Hơn nữa, điều khả nghi nhất chính là từ lúc tôi bắt đầu thấy bọn họ, đến bây giờ dừng bước lại, khoảng cách giữa chúng tôi vẫn không hề thay đổi!

Tuy chú Lê và Đinh Nhất không nhìn thấy bóng người phía trước, nhưng bọn họ tin, biết tôi sẽ không nói lung tung vào lúc này. Chú Lê lấy chiếc la bàn bảo bối trong bộ đồ leo núi nặng nề ra, đi lên trước vài bước, kết quả kim la bàn đột nhiên xoay tròn rất nhanh.

"Phía trước quả thật có vấn đề, cũng may vừa rồi chúng ta không đi qua đó..." Chú Lê nói với vẻ sợ hãi.

Hoắc Trường Lâm vội lo lắng hỏi chú Lê: "Sao thế? Phía trước có vấn đề gì? Có phải anh trai tôi..."

"Không phải, âm khí ở phía trước rất nặng, có lẽ là những người đã từng cùng chết ở đây." Chú Lê nói suy đoán của mình.

Đa Cát lập tức nghĩ đến nhóm 16 người từng gặp nạn tuyết lở vào dịp này năm ngoái, nghe nói đến nay vẫn có 11 thi thể chưa tìm được.

Tôi nghe anh ta nói vậy thì muốn đi lên một mình, vì có mang theo răng thần thú mà Trang Hà cho, nên dù tôi có đến chính giữa những bóng người đó, thì chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì. Có thể vì lý do gì đó mà chỉ tôi mới thấy họ, nhưng người khác thì lại không.

Nhưng tôi vừa dứt lời, chú Lê đã phản đối: "Cháu muốn làm gì hả? Điều kiện sức khỏe của cháu bây giờ mà muốn tự qua đó? Nhỡ như trượt chân, rơi xuống kẽ băng thì dù có là thần tiên đại la

cũng khó mà cứu được!”

Tôi thấy chú Lê nói cũng có lý, dù sao cũng không đến để tìm xác của họ, tôi cần gì phải tò mò xem có phải họ ở phía trước hay không? Dù tìm thấy thì sao? Bây giờ chúng tôi cũng không có điều kiện để đưa họ xuống núi.

Đa Cát cũng không đồng ý để tôi tự qua đó. Anh ta từng nói, những vong linh chết trên núi tuyết đều biết dắt người, bị bọn họ đầu độc sẽ lạc đường trên núi, cuối cùng chỉ có một kết cục như nhóm người đã chết kia.

CHƯƠNG

GẶP TUYẾT LỞ

Đúng là gà cùng một mẹ lại hoài đá nhau. Người ta thường nói leo núi là một cái gương có thể phóng đại nhược điểm của tính người một cách vô hạn, hồn phách thì không như thế sao? Sự không cam lòng và hối hận trước khi chết khiến họ không ngừng quanh quẩn trên núi tuyết, chắn đường những lữ khách mà mình gặp được.

Đây cũng chính là điều mọi người thường nói lúc leo đỉnh Everest, rằng leo lên đỉnh núi không phải thành công cuối cùng, mà thành tựu thật sự là có thể an toàn xuống núi. Biết bao nhiêu người đang truy tìm giấc mộng trở về của bản thân…

Lúc này chú Lê cất la bàn đi, sau đó lấy một tờ bùa vàng trên người ra, ấn vào không trung, rồi lẩm bẩm mấy câu, nói với chúng tôi: “Họ cũng đều là người đáng thương. Tôi tin lúc đầu họ chỉ mong có người đưa thi thể mình xuống núi, nhưng qua từng lần thất vọng, oán hận càng lúc càng lớn, cuối cùng thành ra như bây giờ.”

“Mong rằng nhóm Tống Ba không gặp phải những thứ này…” Hoắc Trường Lâm lầm bầm.

Lúc này tuyết rơi dày hơn, gió thổi vào mặt cũng như dao cắt. Đa Cát đề nghị chúng tôi vẫn nên đi xuống, cứ đi tiếp thế này thì

đường càng lúc càng khó đi.

Cuối cùng vẫn là Hoắc Trường Lâm chốt quyết định xuống núi. Anh ta nói rằng bản thân có thể đến đây tìm anh trai đã là rất thỏa mãn rồi.

Đường về cũng không thoải mái là bao, lúc nào cũng phải đề phòng dưới chân, chỉ sợ trượt một cái sẽ lăn xuống núi. Đa Cát nói với chúng tôi, tình trạng đường bây giờ vẫn chưa thấm vào đâu. Họ từng dẫn một đoàn người leo đỉnh Everest từ phía Nepal, lộ trình ở bên đó có một dòng sông băng nổi tiếng mang tên Khumpu.

Độ kinh khủng ở đó tuyệt đối không phải là điều mà người bình thường có thể tưởng tượng được. Dẫn đường bên đó chủ yếu là người Sherpa, bọn họ quanh năm đi lại dẫn đường và gánh củi trên dãy núi Himalaya. Nhưng dù vậy, hằng năm vẫn có không ít người Sherpa chết trên dòng sông băng Khumpu, chỉ nhiêu đó cũng đủ nói rõ sự đáng sợ của dòng sông này…

Tôi thầm thấy may mắn vì mình không phải vượt qua dòng sông băng kinh khủng đó. Nhưng vừa nghĩ đến mục đích lần này, lòng tôi lại lạnh lẽo. Không biết năm đó Hoắc Trường Tùng đã xảy ra chuyện gì ở đây?! Trước khi đến, tôi vẫn đầy tự tin, nhưng bây giờ, đừng nói là tìm được di thể của Hoắc Trường Tùng, chỉ riêng việc có thể an toàn xuống núi không đã là một vấn đề rồi!

Lúc này, gió càng thổi càng mạnh, rất khó để nhìn được rõ mọi thứ quá 5m. Cứ đi xuống như thế chỉ e sẽ càng nguy hiểm, vì thế Đa Cát đề nghị chúng tôi nên tìm một chỗ để tránh gió nghỉ ngơi trước, đợi gió nhỏ đi rồi mới tiếp tục xuống.

Đương nhiên chúng tôi nghe theo người dẫn đường rồi, dù sao Đa Cát cũng là người có quyền lên tiếng nhất trong nhóm lúc này. Nhưng không ngờ Hoắc Trường Lâm lại không đồng ý, anh ta lo không biết gió tuyết bao giờ mới ngừng, nếu chúng tôi tùy tiện

nghỉ ngơi tại chỗ thì có thể sẽ bị chết cóng…

Ngay lúc chúng tôi vẫn còn bàn nhau xem nên đi tiếp hay ở lại, thì chợt nghe thấy tiếng rầm rầm trên đầu. Đa Cát ngẩng lên nhìn, biến sắc: “Không xong rồi, có tuyết lở! Mọi người mau cùng tôi chạy lên chỗ cao, tuyệt đối đừng chạy xuống, người không chạy được nhanh hơn tuyết đâu!”

Tôi nghe xong thì ngây như phỗng, tuyết lở?! Ngay lúc hốt hoảng, tôi cảm thấy đất rung chuyển dữ dội, cũng may có Đinh Nhất bên cạnh đẩy: “Mau chạy đi, đừng đứng sững ra đó!”

Lúc này tôi mới hoàn hồn, chạy theo Đa Cát lên chỗ cao, cũng đâu còn thời gian nghĩ đến cái gì mà hoa mắt chóng mặt hay khó thở nữa. Tôi dùng cả chân và tay chạy lên trên, gần như là nín thở đuổi theo họ, chỉ sợ sẽ bất cẩn rơi xuống.

Nhưng có một điều vẫn khiến tôi rất an tâm, là Đinh Nhất vẫn luôn chạy sau. Tôi biết anh ta sẽ không để tôi chạy cuối cùng.

Ngay sau đó, tôi chợt nghe thấy âm thanh như tiếng xe lửa đang chạy xuống chỗ mình, may là động tác của chúng tôi nhanh, lên được một dốc núi khác. Khi quay lại nhìn thì thấy tuyết trên núi ùn ùn đổ xuống như lũ, nghiền nát hết những thứ mà nó đổ qua.

Tuy bây giờ tôi chạy đến nỗi phổi sắp nổ, nhưng trong lòng vẫn sợ hãi không thôi, nghĩ có nên chạy xa chút nữa cho an toàn không? Đa Cát nhìn về chỗ xa ở trên cao, tuyết bên trên hình như đã ổn định lại, nhưng anh ta vẫn không dám tự tiện đến xem.

“Phải… phải làm thế nào bây giờ? Đường… đường cũng không có nữa!” Tôi thở không ra hơi, hỏi.

Chú Lê cũng nghĩ mà sợ, liên tục nói may mà mọi người chạy nhanh. Nhưng Đa Cát lại nói không phải chúng tôi chạy nhanh, mà là tuyết lở đến chỗ chúng tôi đã giảm tốc rồi. Bây giờ anh ta chỉ lo cho nhóm Tống Ba, chắc họ ở ngay trung tâm tuyết lở.

Lúc này, Đinh Nhất đột nhiên đến chỗ tuyết đọng thành tấn như đang tìm gì đó. Tôi lo lắng nói khẽ với anh ta: “Mau quay lại đi, bây giờ vẫn còn nguy hiểm…”

Đinh Nhất không để ý đến tôi, chỉ nhanh chóng tìm kiếm trong tuyết. Đột nhiên, tay anh ta như tóm được thứ gì đó rồi kéo một chút, là một cái ba lô.

Sau khi mấy chúng tôi mở ba lô ra thì thấy bên trong có giấy chứng nhận và bình dưỡng khí. Lúc tôi nhìn thấy ảnh chụp trên giấy chứng nhận thì sợ ngây người! Nếu tôi nhớ không nhầm, chủ nhân của chiếc ba lô này hình như là thành viên trong nhóm Tống Ba.

Mọi người im lặng, xem ra Đa Cát nói đúng, nhóm Tống Ba đã bất hạnh gặp phải tuyết lở rồi.

Hoắc Trường Lâm vốc một vốc tuyết lên ăn, sau đó thở hổn hển nói: “Tôi cảm thấy chúng ta nên đi cứu họ thôi. Người gặp tuyết lở đa số đều bị chôn trong tuyết, cuối cùng ngạt thở mà chết. Đối với những người này, thời gian cứu viện tốt nhất chỉ trong vòng 20 phút. Đợi đến lúc người dưới núi lên cứu đã không kịp nữa, bây giờ chỉ có chúng ta gần vị trí của họ nhất…”

Đa Cát cũng đồng ý với suy nghĩ của anh ta, chỉ lo lắng nhìn về phía tôi. Tôi vỗ ngực nói: “Tôi không sao, anh không thấy vừa rồi tôi chạy nhanh như thỏ à?”

Đa Cát bị tôi chọc cười: “Được, đã vậy thì chúng ta xuất phát nhanh hơn. Tôi đoán có lẽ bọn họ không cách chúng ta quá xa đâu! Đường vừa rồi không đi được nữa, mọi người theo sát, tôi sẽ dẫn đi theo một con đường nhỏ, tuy khó di chuyển hơn nhưng sẽ rút ngắn lộ trình.”

Con đường này quả đúng là khó đi như Đa Cát nói, chẳng những hẹp mà lại còn dốc đứng, không cẩn thận một chút thôi là

sẽ trượt chân lăn xuống dưới. Đa Cát vì sự an toàn của mọi người nên lấy dây thừng nối từng người lại với nhau. Nhưng dù vậy, chúng tôi vẫn chỉ có thể đi lên từng chút một.

Cũng may đoạn đường này không dài lắm, chúng tôi nhanh chóng đến được trên cao. Cả đám thở hổn hển, quan sát khắp nơi, tôi bất chợt phát hiện hình như ngay trước mặt có thứ gì đó trông như cái mũ…

CHƯƠNG

CẤP TỐC NGHĨ CÁCH CỨU VIỆN

Hoắc Trường Lâm là người đầu tiên chạy đến bới vài cái, sau đó cứu được một người đàn ông đang hôn mê ra. Chúng tôi chạy đến xem, hóa ra người này là Tống Ba!

"Ba Nhi! Ba Nhi? Tỉnh lại đi!" Hoắc Trường Lâm vừa gọi Tống Ba, vừa tát nhẹ vào mặt anh ta.

Lúc này vẫn là chú Lê tỉnh táo, chú đi qua thăm dò hơi thở của Tống Ba trước, sau đó bấm mạnh vào huyệt nhân trung của anh ta. Người này lập tức tỉnh lại, nhưng đầu óc hơi mơ màng, còn nôn ọe mấy lần, có thể là bị chấn thương sọ não nhẹ.

"Trường Lâm... Những người khác đâu? Có thấy những người khác không?" Tống Ba gắng gượng nói.

Hoắc Trường Lâm lắc đầu: "Chúng tôi mới chỉ phát hiện ra anh thôi, chỉ e là họ bị vùi sâu hơn..."

Tống Ba nghe xong thì giãy giụa muốn đứng dậy: "Không được, tôi phải lên tìm. Họ ở ngay gần tôi, chắc chắn sẽ không cách quá xa, tôi phải tìm họ..."

Tôi thấy Tống Ba đứng không vững, biết anh ta đã gấp đến đần rồi, bèn giữ chặt lại rồi nói: "Anh đừng gấp, anh nói sơ qua vị trí đi, chúng tôi lên tìm!"

Nghe Tống Ba kể lại, lúc đó tuyết lở xảy ra rất đột ngột, nhóm của họ không hề chuẩn bị tâm lý gì, hơn nữa trước khi xảy ra tuyết lở, họ còn cảm thấy hơi rung, chắc là ở đâu gần đó xảy ra động đất.

Tôi cố gắng tìm kiếm trong vùng tuyết đọng vẫn chưa cứng lại này, nhưng vẫn chưa cảm nhận được bất cứ thi thể nào…

Bỗng nhiên, tôi trông thấy phía bên trái của mình, cách chưa đến ba mét, có một vùng tuyết đọng hơi nhô lên, nhưng vì biên độ quá nhỏ nên tôi không thể xác định được có phải mình hoa mắt không.

Để chắc ăn, tôi lấy chiếc xẻng nhỏ mình cầm theo, nói xuống chỗ tuyết đó: "Có ai không? Nghe thấy giọng tôi thì đáp lại đi, làm gì cũng được…"

Nhưng tôi cứ như kẻ ngu, kêu lên với chỗ tuyết đó cả buổi mà bên dưới vẫn không có động tĩnh gì. Ngay lúc tôi cho rằng mình hoa mắt nhìn nhầm thật, thì mặt đất bỗng nhiên nhúc nhích.

Lần này tôi thấy rất rõ ràng, bên dưới chắc chắn có người sống. Tôi đang định gọi người đến giúp, lại thấy hình như họ cũng đang đào gì đó, xem ra tôi phải cứu người này một mình rồi!

Kể cũng lạ, đào mãi mà vẫn không thấy có gì, nhưng vừa rồi rõ ràng tôi thấy mặt tuyết động đậy, chứng tỏ có vật thể sống mà? Lúc này, Đinh Nhất cứu được một người vóc dáng nhỏ bé ra, nhìn dáng người thì hình như là một cô gái.

Anh ta kéo người kia ra, sau đó giao cho Tống Ba đã hồi phục kha khá, rồi chạy đến giúp tôi… Hai người cùng đào nên tốc độ nhanh hơn nhiều, nhưng đào lấy đào để… Đinh Nhất lại chợt hỏi: "Cậu ngửi thấy mùi gì không? Sao thối thế?"

Anh ta không nói thì thôi, vừa nói tôi cũng ngửi thấy hình như là mùi gia súc gì đó, rất gay mũi.

“Không phải là ngựa đấy chứ?” Tôi khó hiểu hỏi.

Đinh Nhất lắc đầu nói: “Tôi không thấy nhóm Tống Ba có ngựa?”

“Vậy cũng có thể là đội vận chuyển tiếp tế kia?” Tôi nói mà cũng tự thấy hơi gượng ép.

Lúc chúng tôi đang nghi ngờ không biết mùi kia là từ thứ gì, thì một bóng trắng lao vút ra, nhanh như chớp đã chạy mất dạng! Tôi và Đinh Nhất hoa cả mắt, hỏi anh ta: “Anh có thấy thứ đó là gì không?”

Đinh Nhất cũng mù mờ lắc đầu: “Không thấy rõ, không chắc là người…”

Hai chúng tôi chẳng ai ngờ được lại cứu phải một thứ như thế, không cảm ơn tiếng nào mà đã bỏ chạy, còn khiến cả người thối inh. Lúc này chợt nghe chú Lê gọi chúng tôi qua giúp. Tôi và Đinh Nhất chạy đến xem, thì ra chú phát hiện một chiếc gậy leo núi, có thể bên dưới có người.

Vì thế ba chúng tôi luống cuống đào một lúc, quả thật đã đào được một thành viên trong đội leo núi vẫn còn chút hơi tàn. Chúng tôi vừa lôi anh ta ra khỏi tuyết, Hoắc Trường Lâm đã nhanh chóng chạy đến hô hấp nhân tạo, anh ta nhanh chóng tỉnh lại.

Chắc không ngờ mình vẫn còn sống, sau khi tỉnh lại, người kia khóc òa lên. Chú Lê vỗ vai anh ta, an ủi: “Đừng khóc nữa cậu trai trẻ, còn sức thì chi bằng giúp chúng tôi cứu người!”

Cậu ta nghe chú Lê nói thế thì ngừng khóc, ngồi dưới đất nghỉ một chút rồi chủ động đứng dậy cứu người với chúng tôi. Đến lúc này, tôi vẫn chưa cảm thấy thi thể nào, nhưng tôi biết đây chỉ là vấn đề thời gian, nếu chúng tôi không cứu người trong thời gian hoàng đạo này, chỉ e việc cảm nhận được thi thể chỉ còn là sớm hay muộn.

Sau khi không ngừng cố gắng, chúng tôi đã cứu được tổng cộng 7 người dưới tuyết, nhưng nghe Tống Ba nói nhóm bọn họ có tổng cộng 12 người, nói cách khác là vẫn còn 5 người nữa chưa tìm được.

Chắc họ đã bị tuyết đẩy đi quá xa, hoặc có lẽ là vùi quá sâu, tóm lại không có chó tìm kiếm, chúng tôi không có năng lực để tìm được họ. Mà tôi thì chỉ làm được việc là chờ đến lúc họ biến thành xác chết thì mới tìm được …

May thay, ngay lúc chúng tôi bất lực thì trực thăng cứu hộ trên núi đã đến. Nhân viên cứu hộ mang theo chó nhảy xuống, liên tục tìm kiếm mùi của thành viên trên mặt tuyết.

Đã có chó chuyên dụng giúp đỡ, chúng tôi mở rộng phạm vi tìm kiếm, nhanh chóng tìm được thêm bốn người bị chôn trong tuyết, còn tôi và một con chó chuyên dụng lông vàng tìm thấy một thi thể ở sâu dưới tuyết.

Đây là một thành viên nữ, chính là cô gái xinh đẹp đêm qua, lần này cô ấy cũng không cần lo lắng là không ai nhặt xác nữa rồi…

Vì có người chết nên tâm trạng mọi người rất nặng nề. Một bộ môn nhìn như là của những người dũng cảm nhưng lại phải trả giá đắt bằng mạng sống. Nhưng điều khiến tôi không hiểu là, dù có như thế, nhưng hằng năm vẫn có rất nhiều người thích leo núi, cứ như tre già măng mọc đến khiêu chiến đỉnh Everest. Là niềm tin mãnh liệt nào đã thúc đẩy bọn họ đây?

Trực thăng đưa di thể của thành viên nữ và mấy người bị thương nặng đi, chỉ còn lại những đội viên bị thương nhẹ hơn ở lại chờ. Nhân viên cứu hộ và chó chuyên dụng cũng phải chờ trực thăng thứ hai đến mới chở họ về được.

Lúc này tôi cũng đã mệt mỏi, hơi kiệt sức. Đinh Nhất lấy bình dưỡng khí cho tôi hít thở, vừa ngồi dưới đất nghỉ ngơi, vừa nhìn

hai chú chó cứu hộ kia. Chủ của chúng đang cho chúng uống nước, tuy nhiệt độ đang rất thấp, nhưng vừa rồi vận động mạnh nên chúng đều mệt mỏi thở hồng hộc.

Đột nhiên, trong lòng tôi chợt có cảm giác tính chất công việc của mình và chúng cũng không khác gì mấy nhỉ. Nghĩ vậy, tôi chầm chậm đi đến, định sờ chúng…

CHƯƠNG

ANH HAY LÀ EM

Không ngờ đúng lúc tôi định đi theo hướng của chú chó cứu hộ, thì đột nhiên vấp vào một thứ, cả người đổ nhào về phía trước, sau đó ngã ầm lên một đống tuyết lớn.

Tôi còn làm ra một loạt động tác mỹ miều, làm hai người tìm kiếm cứu hộ sợ đến choáng váng, chắc họ nghĩ không biết tôi có phải đang đo đất không? Một nhân viên tìm kiếm cứu nạn chạy lại đỡ tôi dậy.

Lúc này, chú chó Labrador màu đen một mình đi đến sườn dốc tuyết phủ đằng sau, nhân viên tìm kiếm cứu nạn vừa định gọi về, thì đột nhiên nó sủa vài tiếng.

Nhân viên lập tức đi đến đó, một đồng nghiệp khác của anh ta nói có thể Tiểu Mỹ đã phát hiện ra thứ gì đó! Tiểu Mỹ chính là tên của con chó Labrador màu đen kia. Tôi cũng vội vàng đi theo, muốn xem Tiểu Mỹ đã phát hiện thứ gì?

Kết quả vừa đi đến gần, một tiếng ầm vang lên, hình ảnh của Hoắc Trường Tùng xuất hiện trong đầu tôi, anh ta đang ở dưới một tảng đá lớn, sợ hãi gọi khẽ: "Anh? Anh ở đâu? Em không nhìn thấy anh? Anh…"

Anh? Anh ta lúc đó gọi người nào là anh trai à? Lòng tôi trầm

xuống. Sao tôi chưa từng nghe việc Hoắc Trường Tùng còn có một người anh trai nữa? Sao Hoắc Trường Tùng lại liên tục gọi anh?

Nhưng trong hình ảnh tiếp theo, Hoắc Trường Tùng lại quát lớn: “Hoắc Trường Tùng! Cái tên khốn nạn nhà anh, vứt em ở đây không thèm để ý à? Anh quay lại mau, em sợ lắm đấy!”

Không đúng! Anh ta nói Hoắc Trường Tùng bỏ mình lại? Chẳng lẽ anh ta không phải Hoắc Trường Tùng mà là… Hoắc Trường Lâm? Sao lại có thể như vậy? Nhất định là sai ở chỗ nào đó rồi? Rõ ràng người chết trên núi là Hoắc Trường Tùng, người đến nhờ chúng tôi tìm xác là Hoắc Trường Lâm mà?

Trong lúc tôi vẫn đang nghi ngờ, thì hình ảnh lại chuyển tiếp, chỉ thấy “Hoắc Trường Tùng” vừa rồi còn ở dưới tảng đá lớn, đã tự tìm được đường lên, tôi thấy mắt anh ta có hơi đỏ, chắc là không nhìn thấy đường nữa.

Anh ta cứ mù mờ đi trên đường như thế, tôi vì anh ta mà tim thót lên cổ, cũng quá nguy hiểm rồi? Đừng nói là người mù, đến người bình thường nếu không có kinh nghiệm đi trên núi tuyết cũng khó mà xuống được, huống chi là tình trạng của anh ta như bây giờ.

Quả nhiên, chưa đi được mấy bước, anh ta đã hụt chân ngã xuống đất, nhưng vì mắt không nhìn thấy, anh ta lại không phân biệt được phương hướng, sau khi ngã xuống đứng dậy lại đi không đúng hướng, càng chạy càng đến gần một vách đá, cuối cùng rơi từ trên núi xuống, đầu đập vào một tảng đá ngất đi.

Tôi hoàn hồn tỉnh lại, thấy Tiểu Mỹ đang cào tuyết dưới chân, nhưng nhân viên cứu hộ vừa nhìn đã nhận ra mặt tuyết này rất cứng, không phải do tuyết lở mới đây tạo thành.

Lúc này một nhân viên khác dắt chó đi đến: “Sao rồi? Phát hiện cái gì à?”

“Tiểu Mỹ phát hiện ra thi thể, nhưng tôi chắc chắn đây không phải là chết do trận tuyết lở vừa rồi.” Chủ nhân của Tiểu Mỹ nói.

Tôi thở phào một hơi, sau đó quay đầu nói với chú Lê và Đinh Nhất ở cách đó không xa: “Tìm thấy Hoắc Trường Tùng rồi.”

Họ nghe xong thì nhanh chóng chạy đến đây, Hoắc Trường Lâm cũng đi đến, tôi nhìn thấy anh ta có chút mừng rỡ, cũng có khẩn trương…

Dù tìm được thi thể, nhưng bởi vì chôn quá sâu, cho nên phải cần người đào. Đinh Nhất, Hoắc Trường Tùng và hai nhân viên cứu hộ thay phiên nhau đào hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng đào được di thể của Hoắc Trường Lâm.

Năm đó, anh ta ngã từ trên xuống, chắc đã ngất đi, vì bị thương kèm theo bị lạnh nên chết rất nhanh. Cho nên trước khi chết anh ta cũng không cảm thấy quá đau đớn, chỉ giống như ngủ thiếp đi.

Tôi nhìn thi thể trên mặt đất, lại nhìn Hoắc Trường Lâm, không, phải là Hoắc Trường Tùng. Bây giờ tất cả đều đã rõ, vì sao một tinh anh trong ngành IT lại có tố chất thân thể tốt như vậy, vì sao kinh nghiệm leo núi của anh ta lại phong phú như thế, vì sao lần đầu tiên Tống Ba nhìn thấy đã gọi anh ta là Hoắc Trường Tùng, bởi vì anh ta chính là Hoắc Trường Tùng thật!

Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý không, từ khi thấy thi thể của Hoắc Trường Lâm, Hoắc Trường Tùng không dám nhìn thẳng vào mắt tôi. Khó trách trước đó anh ta hỏi tôi có thật sự nhìn thấy ký ức của người chết hay không, vì sợ tôi sẽ phát hiện ra bí mật của mình, xem ra anh ta đang chột dạ.

Lúc này nhân viên tìm kiếm lấy một túi đựng xác ra, đặt thi thể gầy khô của Hoắc Trường Tùng vào… Tôi nhìn túi đựng xác đang từ từ kéo khóa lên, trong lòng thổn thức, một người như thế nào mà có thể vứt anh em của mình ở trên núi không quan tâm? Để

anh ta tự sinh tự diệt?

Lúc này trực thăng đã quay lại, đưa nhân viên tìm kiếm cứu nạn bị thương, cùng hai chú chó cứu hộ và thi thể của Hoắc Trường Lâm đi. Những người còn lại chúng tôi thân thể vẫn tốt thì tự đến doanh trại C1 sắp xếp một đêm, sáng hôm sau sẽ xuống núi.

Lúc xuống núi, Đinh Nhất đi phía sau tôi, còn Hoắc Trường Tùng đi đằng trước. Tôi bước nhanh đuổi kịp anh ta: "Vì sao lại làm thế?"

Hoắc Trường Tùng chợt ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn tôi.

Tôi tiếp tục truy vấn: "Bình dưỡng khí của tôi là anh chọc thủng đúng không? Anh muốn tôi chết? Để không ai phát hiện ra bí mật của anh? Nhưng tôi nghĩ thế nào cũng không hiểu được, đã như vậy sao anh còn muốn chúng tôi đi tìm xác? Anh có thể vĩnh viễn không tìm mà?"

Bị tôi hỏi liên tiếp khiến Hoắc Trường Tùng hoảng sợ, anh ta vờ như không nghe thấy, đi đến đỡ Tống Ba.

Đường xuống núi cũng không dễ đi, hơn nữa đường lên núi đã bị tuyết vùi lấp, cho nên nếu không cẩn thận, chúng tôi sẽ bị mất phương hướng.

Người dẫn đường của chúng tôi là Đa Cát thuộc tộc Tạng vẫn đi ở phía trước, cụ thể đi như thế nào, mọi người đều phải nghe theo anh ta.

Thế nhưng đi chưa được bao lâu, chúng tôi chợt nghe thấy một âm thanh đáng sợ, từng đợt ầm ầm truyền từ đỉnh núi xuống. Đây là lần thứ hai chúng tôi nghe thấy tiếng động này, mặc dù không phải người leo núi chuyên nghiệp, nhưng tôi biết nó là ác mộng của mỗi người ở đây…

"Tuyết lở! Mọi mau chạy về chỗ cao ở hai bên!" Đa Cát hét lên,

sau đó chạy nhanh đi.

Tôi biết lúc này chỉ có thể thân ai nấy lo, lúc đầu Đinh Nhất đi sát sau tôi, nhưng vì lúc nãy tôi đuổi theo Hoắc Trường Tùng nên bị bỏ lại, với khoảng cách hiện tại dù có mọc thêm cánh, anh ta cũng không đến gần được.

Tôi chỉ có thể hét lên vô vọng: “Đừng lo cho tôi, anh mau chạy đi!” Đáng tiếc tiếng tôi vừa dứt, đã cảm thấy cơ thể mình bị một lực lớn đẩy xuống... Lúc đó trong đầu tôi chỉ còn một ý nghĩ duy nhất, phải tìm cách sống sót.

Đa Cát đã từng nói, nếu gặp phải tình huống tuyết lở mà không có chỗ nào để tránh, phải cố gắng không để tuyết phủ lên mặt.

CHƯƠNG

GẶP NẠN LẦN HAI

Muốn làm được như vậy, phải tưởng tượng giống như mình đang bơi, tứ chi làm động tác bơi ngược dòng, để thân thể ở trên mặt tuyết. Nói thì dễ, nhưng làm được lại rất khó! Tôi hầu như bị tuyết đẩy đi cả đoạn đường…

May mắn là không bị tuyết đè, còn không may là tôi lại bị đẩy đến bên vách núi có tầng băng bị đứt gãy, lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Đợi đến lúc tôi cảm giác cơ thể đã ổn định, nhìn xuống dưới đã cảm thấy trời đất quay cuồng. Không ngờ tôi lại ngã đến một nơi nguy hiểm như vậy, chân định dùng chút lực đứng lên, đã nghe thấy tiếng ken két ở chỗ tảng băng sắp tách ra, tôi bị dọa, vội nằm trở lại.

Lúc này tôi nghe thấy có người gọi tên mình, ngẩng đầu lên, phát hiện là chú Lê: “Tiến Bảo, đừng cử động, vị trí của cháu quá nguy hiểm, không được cử động, nhớ chưa?”

Thế nhưng tôi cảm nhận được, không phải tôi cứ bất động thì sẽ không có chuyện gì xảy ra? Âm thanh ken két đang chậm chạp lan ra, chứng tỏ sắp có một khối tuyết đổ xuống, chưa tới một phút tôi sẽ bị đè bẹp.

Tôi từ từ ngẩng lên nhìn, thấy Đinh Nhất buộc dây leo núi, tôi biết anh ta định xuống đây cứu mình, nhưng nói thật, với khoảng cách của chúng tôi lúc này, đoán chừng anh còn chưa đến gần thì tôi đã rơi xuống rồi.

Tôi thầm nguyền rủa Hoắc Trường Tùng, nếu như tôi chết, cũng sẽ thành quỷ kéo anh ta đi cùng, đúng, cùng Hoắc Trường Lâm kéo anh ta đi!

Trong lúc tôi đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên cảm thấy trên vách đá dựng đứng bên trái có một vật đang vù vù lao đến. Trong lúc tôi còn chưa nhìn rõ đó là vật gì, thì cảm thấy lưng mình bị nhấc mạnh lên rồi ôm lấy, sau đó vùi vào đám lông lá xồm xàm.

Mùi thối quen thuộc xộc vào mũi, đây chính là con vật vừa nãy xông ra trong tuyết! Dù không biết con quái vật này bắt tôi ra khỏi tầng băng sắp đứt gãy để làm gì, là muốn cứu hay ăn thịt tôi. Nhưng tóm lại. tôi vừa rời khỏi vách băng kia thì nghe thấy tiếng “cách”, cả khối băng chỗ tôi vừa nằm đã vỡ vụn rơi xuống vách núi …

Tôi không quan tâm nhiều như vậy, bây giờ giữ mạng sống là quan trọng nhất. Thế là tôi ôm chặt lấy đám lông trắng vừa dài vừa hôi trên người con quái vật kia, mặc cho nó cõng luồn qua vách đá dựng đứng rồi nhảy xuống.

Mọi người bị cảnh này dọa sợ ngây người, đặc biệt là Đa Cát, anh ta quỳ bộp trên mặt đấy, miệng lẩm bẩm gì đó liên tục, sau đó dập đầu về phía chúng tôi.

Con quái vật lông trắng cõng tôi vọt nhảy đến một chỗ sườn đồi ngày càng cao, địa thế nơi đó chắc chắn hơn rất nhiều. Nó đặt tôi xuống, dùng bàn tay to lớn sờ lên đầu tôi, lúc này tôi mới nhìn rõ diện mạo thực sự của con quái vật.

Gia hỏa này giống như vượn người, dáng dấp cao lớn, một thân

lông trắng, mùi thối không ngửi được. Mắt của nó lại cực kỳ sáng, mặc dù không biết nói chuyện, nhưng tôi có thể nhìn ra nó không có ác ý.

Mà ngạc nhiên nhất là, gia hỏa này là một con cái! Nó thấy vị trí của tôi bây giờ đã an toàn thì vịn vách đá rời đi.

Quái vật đi không bao lâu, tôi nhìn thấy một bóng người đang bò từ trên xuống, hóa ra là Hoắc Trường Tùng!

Nhìn thấy người đến là Hoắc Trường Tùng, tôi thót tim, sao Đinh Nhất chưa xuống đây?

Bởi vì tôi ở góc này không nhìn hết được, nên căn bản không biết người xuống sẽ là anh ta! Nếu lại bị đẩy xuống, vậy tôi chết chắc rồi?

Thế nhưng sau khi Hoắc Trường Tùng xuống đến nơi thì không nhiều lời, chỉ buộc chặt dây leo núi vào người tôi. Anh ta thấy tôi hoảng sợ thì cười xấu hổ nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ cứu cậu, không phạm phải sai lầm lần thứ hai đâu.”

Khi được kéo lên, nhìn thấy Đinh Nhất, nỗi lo trong lòng tôi mới buông xuống, biết rằng cái mạng nhỏ này đã được giữ lại. Thế nhưng vì sao Hoắc Trường Tùng lại không giết tôi? Trước đó rõ ràng anh ta đã đâm thủng bình dưỡng khí, muốn hại chết tôi mà.

Đinh Nhất thấy mặt tôi tái nhợt, lại lấy bình dưỡng khí trong túi Hoắc Trường Tùng đưa cho tôi. Sau khi thở oxi, tôi đã thấy tốt hơn, không hốt hoảng, mà đầu cũng không choáng nữa.

Không biết có phải do Hoắc Trường Tùng đã cứu mình hay không, nhưng khi tôi nhìn lại, phát hiện anh ta cũng không quá đáng ghét.

Trận tuyết lở này không lớn, ngoài tôi xui xẻo bị kéo xuống dưới thì những người khác ngay cả vết thương nhẹ cũng không có.

Sau khi thấy tôi ổn định, họ hỏi ngay quái vật vừa cứu tôi là gì?

Tôi lắc đầu: “Không biết, tôi cũng chưa từng nhìn thấy nó…”

Cuối cùng vẫn là Đa Cát biết thứ đó là gì!

Đa Cát nói thứ kia gọi là “Dạ Đế”, chính là người tuyết Himalaya trong truyền thuyết. Đó là một loài được miêu tả rất hung mãnh, nhưng đôi khi sẽ cứu những lữ khách lạc đường, việc này liên quan đến tâm trạng của nó nữa. Nhưng có thể khẳng định, người từng gặp nó ngày càng ít, hôm nay có thể nhìn thấy, coi như sắp trúng giải độc đắc rồi!

Vì xảy ra trận tuyết lở thứ hai, nên máy bay trực thăng lại lên núi đón chúng tôi. Lần này rốt cuộc tôi cũng có tư cánh cưỡi “Xe chuyên dụng siêu tốc” về. Sau khi lên máy bay, tôi phát hiện có một con Labrador ở trên này, bởi vì sau khi nhận được tin, lại không biết có ai mất tích không, nên họ vẫn đưa một con chó cứu hộ đi theo.

Đoàn chúng tôi ngồi trên máy bay không nói gì, tôi cũng không có cơ hội kể lại chuyện Hoắc Trường Lâm chính là Hoắc Trường Tùng cho họ nghe, cho nên cứ như vậy, tôi và Hoắc Trường Tùng đều khá xấu hổ.

Tôi còn phát hiện một chuyện, con Labrador kia cứ đăm đăm nhìn mình, chẳng lẽ mị lực của tôi lớn đến thế, ngay cả chó cũng bị hấp dẫn? Trong lúc tôi vẫn đang ảo tưởng về sức mạnh của bản thân, đột nhiên con Labrador nhe răng làm tư thế muốn xông lên cắn, may mà bị chủ nhân của nó giữ lại.

Nhất thời bầu không khí trở nên cực kỳ xấu hổ, nhân viên cứu nạn cũng ngượng ngùng nói với tôi: “Xin lỗi. Bình thường nó không như vậy, rất ngoan ngoãn, hôm nay không biết tại sao…”

Tôi vội vàng khoát tay nói: “Không có gì, không có gì, hôm nay có lẽ do quá mệt mỏi, cho nên mới như thế, tôi biết Labrador rất

hiền, chưa từng có ý cắn người.”

Lúc này Đinh Nhất đẩy tôi nói: “Có thể thứ trên người cậu dọa nó!”

Tôi khó hiểu nói: “Đồ vật? Trên người tôi có thứ gì?”

Đinh Nhất im lặng nhìn tôi một lúc, sau đó chỉ cổ tôi nói: “Trên cổ cậu đeo cái gì?”

CHƯƠNG

LỜI NÓI DỐI CỦA HAI CHA CON

Nghe Đinh Nhất nói, tôi mới nhớ ra trên cổ mình còn đeo một vật đại hung, khó trách con vật nhỏ này lại sợ hãi, đây là một loại bản năng tự vệ của nó! Nghĩ đến đây, tôi chủ động cách xa nó một chút, quả nhiên, nó thấy tôi cách xa thì yên tâm nằm xuống nghỉ ngơi.

Máy bay nhanh chóng bay đến đại bản doanh ở Everest, xe của chúng tôi vẫn còn đậu ở đó, mà tôi cũng không bị thương, nên chúng tôi mới xin đội cứu nạn đưa đến đây.

Sau khi đến đại bản doanh Everest, chúng tôi ở đó nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau lên đường trở về. Vào ban đêm, Đa Cát chuẩn bị cơm tối, tôi nhìn Hoắc Trường Tùng, chờ anh ta giải thích…

Đây là lần đầu tiên tôi không nói hết mọi chuyện với Đinh Nhất và chú Lê, có lẽ do tôi vẫn chưa hiểu năm đó đã xảy ra chuyện gì, mà khiến Hoắc Trường Tùng dễ dàng bỏ rơi em trai mình. Chắc vì anh ta đã cứu tôi, nên trong tiềm thức tôi vẫn hi vọng anh ta là người tốt.

Dọc đường đi, tôi luôn quan sát Hoắc Trường Tùng, thấy anh ta luôn chủ động giúp đỡ mọi người, thật khó có thể tưởng tượng đó

lại là người nhẫn tâm hại chết em trai mình.

Sau bữa ăn, Hoắc Trường Tùng đưa cho tôi hai bình dưỡng khí: “Trong ba lô của tôi chỉ còn lại hai cái này, cậu cầm đi!”

Tôi nhận bình dưỡng khí, nhìn anh ta không nói gì. Hoắc Trường Tùng cười với tôi, sau đó nhìn thoáng qua xe: “Nói chuyện với tôi một chút không?” Nói rồi anh ta đi thẳng đến trước xe, mở cửa ngồi vào.

Đinh Nhất nhìn tôi kỳ lạ, thật ra anh ta đã sớm nhận ra tôi có tâm sự, chỉ là tôi không nói nên anh cũng không hỏi. Tôi uống một ngụm trà sữa nóng, sau đó nói với Đinh Nhất: “Tôi đi nói chuyện với anh ta một chút, về rồi nói.”

Sau khi lên xe, Hoắc Trường Tùng đưa cho tôi một điếu thuốc, tôi cầm lấy nhưng không đốt…

Hoắc Trường Tùng hút một hơi sâu tới nửa điếu thuốc lá, sau đó lạnh nhạt nói với tôi chuyện cũ năm đó…

***

Tôi và Trường Lâm gặp nhau khi học đại học năm thứ tư, lúc đó thân thể nó không tốt, cần thay thận khẩn cấp. Lúc đầu mẹ chúng tôi đã xét nghiệm xong, đáng tiếc trên đường đến bệnh viện lại bị tai nạn, đưa đến bệnh viện đã không còn kịp nữa.

Hai bên thận của bà ấy vì tai nạn xe nên bị tổn thương nghiêm trọng, Trường Lâm căn bản là không cứu được nữa. Không có cách nào, tôi đành thử kiểm tra, may mắn là thận của tôi phù hợp với nó.

Sau khi phẫu thuật, cơ thể Trường Lâm hồi phục rất tốt, nhưng cơ thể tôi lại không bằng lúc trước. Trước đó, hằng năm tôi đều tham gia ba mục thi đấu người sắt, còn tham gia câu lạc bộ leo núi ở trường đại học, thường xuyên cùng bạn học đi leo núi khắp nơi.

Thế nhưng từ sau khi hiến thận cho Trường Lâm, thể trạng tôi giảm sút rõ rệt, cho dù tôi tập luyện thế nào cũng không thể khôi phục về trạng thái lúc trước. Sau khi tốt nghiệp, tôi cùng bạn học mở một câu lạc bộ ngoài trời, hoạt động bình thường. Thật ra tôi có một mong ước, đó là trước tuổi 30 có thể leo lên đỉnh Everest.

Thế nhưng lúc đó, tôi biết giấc mộng đã càng ngày càng xa... Ngược lại với thất bại của tôi, Trường Lâm càng xuôi chèo mát mái, nó học thiết kế phần mềm, sau đó cha tôi bỏ tiền mở cho nó một công ty nhỏ, con đường công danh vô cùng vinh quang.

Bởi vì cơ thể, có nhiều hạng mục tôi không thể dẫn đoàn đi, câu lạc bộ ngày càng kém, thấy không thể tiếp tục nữa, tôi oán trách cha mình, vì sao chỉ cho em trai tiền mà không cho tôi.

Nhưng lúc đó ông cho rằng công việc của tôi chỉ là vui chơi, không được coi là sự nghiệp. Nếu như tôi chịu đổi nghề, ông sẽ bỏ tiền ra đầu tư. Thế nhưng tôi thật sự thích leo núi, đây chính là mong muốn cả đời của tôi, thử hỏi trên đời này có mấy người có thể biến ước mơ của mình trở thành sự nghiệp? Cơ hồ đã ít càng thêm ít, cho nên tôi không muốn sớm từ bỏ...

Năm năm trước, tôi nói với người nhà muốn leo lên Everest, cha tôi cho rằng đó là việc điên rồ, có bao nhiêu người đã chết trên hành trình đó chứ? Huống chi tôi lại chỉ còn một quả thận?

Ngày đó, tôi cãi nhau với cha một trận lớn, sau đó đóng cửa bỏ đi. Về sau Trường Lâm biết chuyện nên tự mình đi tìm tôi, nói phải đi cùng tôi. Nó nói dù lần này chúng tôi leo được đến độ cao bao nhiêu cũng không quan trọng, đi dù sao vẫn hơn không, sau này tôi cũng sẽ không hối hận!

Lúc ấy tôi không ngờ đến lúc then chốt, người giải quyết giúp tôi lại là cậu em trai đã tách ra từ nhỏ... Thế là chúng tôi ở nhà chuẩn bị ba tháng, sau đó xuất phát đi Tây Tạng.

Vốn khởi đầu rất thuận lợi, ngoại trừ thể trạng không được như trước, những thứ khác đều không tệ, đến khi chúng tôi leo lên độ cao 5800 mét thì Trường Lâm gặp chuyện.

Vì là lần đầu tiên leo núi tuyết, không may gặp chứng quáng tuyết, nên hai mắt nó không nhìn thấy gì! Lúc đó tôi chuẩn bị dẫn nó xuống núi, nhưng lại gặp bão tuyết!

Gió lớn cuốn bông tuyết tát vào mặt, chúng tôi nhanh chóng bị mất phương hướng. Đồ ăn trên người tối đa chỉ có thể duy trì trong hai ngày, nếu như hai ngày này không tìm được đường xuống núi, thì chỉ còn con đường chết…

Cuối cùng, tôi thực sự không còn cách nào, thay vì cả hai cùng ở trên núi chịu đói chịu rét, không bằng để một người xuống núi cầu cứu! Thế là tôi để tất cả đồ ăn lại cho Trường Lâm, sau đó tự mình xuống núi tìm cứu viện.

Mặc dù tôi dựa vào kinh nghiệm leo núi nhiều năm, thành công tìm được đường xuống núi, sau đó dẫn đội cứu hộ quay lại tìm Trường Lâm, nhưng đó đã là chuyện của ba ngày sau.

Khi tôi quay lại nơi chia tay Trường Lâm, lại phát hiện không thấy nó đâu, bởi vì khi đó tuyết rơi rất lớn, nên không tìm được bất cứ dấu vết gì. Tôi còn nhớ, khi đó chúng tôi tìm ở ven đường suốt 5 ngày, cũng không thấy gì hết.

Đến tận khi cha đến Lhasa, kéo tôi xuống núi. Ông nói bây giờ Trường Lâm không thể xảy ra chuyện, vì công ty của nó là hình thức đầu tư cổ phần, nếu Trường Lâm có chuyện, toàn bộ tài sản cả đời của cha tôi đầu tư vào đó sẽ đổ sông đổ biển.

Thế là hôm đó, hai cha con chúng tôi cùng bịa ra một chuyện hoang đường, đó chính là nhất trí thông báo, người mất tích là anh trai, còn người sống sót là cậu em…

Bởi vì ngoại hình của tôi và Trường Lâm giống nhau, trừ những

người thân thuộc ra, nếu không sẽ không phân biệt được. Hơn nữa cha mẹ tôi trước đó đã ly hôn, nên chúng tôi cũng không qua lại với họ hàng nhiều, nên trên đời này ngoại trừ cha ra, không ai biết tôi không phải Hoắc Trường Lâm.

Mấy năm nay tôi cũng không vui, mặc dù tôi từng đố kỵ với Trường Lâm, nhưng khi thực sự trở thành nó, tôi lại bắt đầu hâm mộ mình của lúc trước, có thể tự do tự tại, không bị ràng buộc điều gì.

CHƯƠNG

CHIÊU TÀI TỈNH LẠI

Lúc đó tôi và Trường Lâm đều có bạn gái, nhưng vì sợ bị họ phát hiện, nên tôi đành phải xa lánh bạn gái của Trường Lâm, chia tay cô ấy. Đồng thời cũng coi như mình đã chết, không chủ động liên lạc với bạn gái nữa.

Tôi lại dốt đặc cán mai về phát triển phần mềm, nên để thay thế Trường Lâm, tôi phải học lại từ đầu, cũng may là mấy năm nay không hại công ty phá sản.

Cha tôi hai năm trước qua đời, di nguyện của ông ấy là muốn tìm lại thi thể của em trai, để nó có thể nhập thổ vi an. Nhưng tôi không rõ chuyện xảy ra năm đó, vì sao Trường Lâm lại không ở đó chờ…

***

Hoắc Trường Tùng nói đến đây thì ôm đầu khóc như một đứa trẻ. Tôi chậm rãi vỗ vai anh ta, khẽ nói: "Năm đó sau khi dùng hết đồ ăn, nhưng vẫn không thấy anh đâu, anh ấy tưởng anh sẽ không quay lại nữa, nên tự mạo hiểm xuống núi. Kết quả là… bị rơi xuống núi, mất nhiệt mà chết. Còn sau khi anh quay lại không tìm được anh ấy, có thể là do sau đó có tuyết lở, che lấp thi thể của em trai anh."

Hoắc Trường Tùng đau khổ đập đầu mình: “Đều tại tôi, nếu lúc đó tôi không bỏ nó lại, nếu như lúc đó tôi dẫn nó xuống núi cùng, thì bây giờ có khi nó vẫn còn sống…”

“Nếu thật sự làm vậy, có thể cả hai sẽ cùng gặp nạn…” Tôi thẳng thắn nói.

Hoắc Trường Tùng cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn tôi, áy náy nói: “Thật ra tôi phá ống dưỡng khí không phải để giết cậu, tôi chỉ muốn cậu bỏ cuộc, không ngờ đến cậu lại có dị năng này! Điều đó khiến tôi sợ thân phận của mình sẽ bại lộ… Xin lỗi, chuyến này đã khiến cậu gặp nạn!”

Tôi cười nói: “Không sao, chỉ cần anh về quyết toán đầy đủ cho tôi là được…”

Sau khi nói chuyện với Hoắc Trường Tùng xong, tôi cũng thấy thoải mái hơn, rốt cuộc chẳng cần phải vì được anh ta cứu, nên áy náy khi không nói bí mật của anh ta rồi! Sau khi trở lại lều vải, tôi nói rõ từ đầu đến cuối cho chú Lê và Đinh Nhất hay, họ đều hoảng hốt vô cùng, không ngờ chuyện lại trở nên như vậy.

Hôm sau quay về Lhasa, Hoắc Trường Tùng gửi tiền vào tài khoản của chú Lê, vì còn phải xử lý hậu sự cho em trai, nên anh ta không về cùng chúng tôi được.

Ngồi trên máy bay về Bắc Kinh, tôi an tâm hơn nhiều, ít ra cũng không cần phải hít bình dưỡng khí để sống nữa. Nhưng nghe nói nếu có thời gian, thì nên ngồi xe lửa đến Tây Tạng, vì như vậy có thể từ từ thích ứng với sự chênh lệch độ cao, không giống như đi máy bay, vèo một cái là đã bay tuốt lên trên.

Vừa ra khỏi sân bay, cơn gió nhẹ thổi lướt qua mặt, lần đầu tiên tôi cảm thấy sương mù buổi sớm mai lại thân thiết mê hoặc như vậy, rốt cuộc cũng có thể hít thở bình thường rồi!

Tôi cũng không vội trở về căn nhà trống trơn, nên đón xe đến

bệnh viện. Không biết dạo này Chiêu Tài thế nào rồi? Mấy ngày trước ở trên núi không có tín hiệu điện thoại, chắc chị hộ lý đã gọi cho tôi rất nhiều.

Vừa đẩy cửa phòng bệnh, tôi đã nghe được giọng nói quen thuộc đang thao thao nói: “Bác sĩ Triệu, cảm ơn anh nhiều lắm, may mà khoảng thời gian này có anh và chị hộ lý chăm sóc. Cái thằng nhóc Trương Tiến Bảo kia không biết đã chết ở chỗ nào rồi! Tôi tỉnh dậy được mấy ngày rồi mà chưa thấy nó đến thăm một lần, chị hộ lý còn nói nó rất quan tâm tôi nữa chứ!”

Lúc này đến lượt giọng chị hộ lý cười ha hả: “Vậy em đúng là trách oan Tiến Bảo rồi, tuy cậu ấy bận việc, luôn luôn đi công tác, nhưng lần nào về cũng đều đến thăm em trước. Nếu em không tin thì có thể hỏi bác sĩ Triệu, có phải em trai em thường xuyên đến đây không?”

Bác sĩ Triệu gật đầu nói: “Ừ, tôi có thể làm chứng, em trai cô rất quan tâm tới cô, cậu ấy đúng là không tiếc tiền cho người thân bị bệnh!”

Nghe đến đó, tôi thật sự không thể tin được đây là sự thật, chị Chiêu Tài của mình đã tỉnh lại! Để chứng minh đây không phải giấc mộng, tôi nhéo mình thật mạnh, vì dùng hơi quá sức nên tôi đau đến kêu lên.

Lúc đẩy cửa đi vào, Trương Chiêu Tài đang cố gắng phóng điện với bác sĩ Triệu, chị ấy nhìn thấy tôi thì vui mừng, sau đó là vờ tức giận nói: “Mày biết chị tỉnh dậy mấy ngày rồi không? Gọi điện thoại thì không liên lạc được! Nếu không có bác sĩ Triệu và chị hộ lý, chị có chết mày cũng không biết!”

Tôi cũng làm mặt lạnh nói: “Xí! Vừa tỉnh lại đã nói điềm xấu, chết cái gì mà chết! Chị có biết em phải bỏ ra bao nhiêu tiền để chữa trị cho chị không? Chị mà chết, em sẽ đến điện Diêm Vương

cướp về! Không thì tiền của ông đây thành mất trắng à!"

Chị hộ lý và bác sĩ Triệu nhìn hai chị em chúng tôi đối thoại, không nhịn được nụ cười. Sau đó bác sĩ Triệu nói tình hình hiện tại của Chiêu Tài, mặc dù người đã tỉnh lại, nhưng cơ thể chị ấy còn cần thêm một thời gian để khôi phục hoàn toàn.

Dù sao cũng nằm trên giường lâu như vậy, bây giờ có thể tỉnh lại đã là quá may mắn rồi, cho nên không thể nóng vội mà phải từ từ, chờ mấy ngày nữa bác sĩ Triệu sẽ bắt đầu để chị ấy làm vật lý trị liệu.

Vì vừa xuống máy bay, nên chưa kịp mua thứ gì, Chiêu Tài thấy tôi đến tay không, thì chọc tức nói: "Mày nhìn mày đi, đến thăm người bệnh hoa quả cũng không mua, không mong chị tỉnh lại đúng không?"

Tôi nhìn chị ấy, sau đó bỏ ra cửa. Chị hộ lý vội đuổi theo, tưởng tôi giận thật nên kéo lại: "Tiến Bảo, em đừng giận nhé? Chị em vừa tỉnh, em tức cô ấy làm gì!"

Tôi thở dài, sau đó cười nói với chị ấy: "Chị à, em không tức, hai đứa em từ bé đến giờ toàn nói chuyện kiểu đó, đã quen rồi, người ngoài không biết lại cho rằng đang cãi nhau ấy! Em đi ra ngoài mua trái cây, dù sao lâu rồi chị ấy cũng chưa ăn!"

Lúc này chị hộ lý mới yên tâm nói: "Không giận thì tốt rồi, bây giờ hầu như nhà nào cũng là con một, có thể có anh chị em như hai người rất ít! Đúng rồi, bác sĩ Triệu nói Chiêu Tài mới tỉnh lại mấy hôm, không được ăn hoa quả lạnh, cậu đi mua táo hay nho gì đó là được, chờ khẩu vị của cô ấy từ từ tốt lên thì ăn cái khác!"

Tôi đồng ý rồi đi ra cửa bệnh viện… Tôi cố ý vẫy taxi đến một siêu thị lớn, bình thường mấy cửa hàng bán trái cây bên ngoài bệnh viện không nói đến đắt, đa phần là không ngon, chỉ được cái hình thức thôi.

Từ bé Chiêu Tài đã khôn mồm, mua cái gì không ăn được thì sẽ bị chị ấy mắng, không bằng tôi đi xa một chút, mua đồ chị thích ăn! Mặc dù biết chị thèm, nhưng cũng chỉ có thể mua một ít, sau này khỏe lên, muốn ăn gì mà không được chứ?

CHƯƠNG

THÍM LƯU NHỜ GIÚP ĐỠ

Thế là tôi mua cho chị ấy ít quà vặt lót dạ, với một ít hoa quả tính ấm mang về, còn mấy thứ cay nóng như cổ vịt này nọ đều bỏ qua hết! Muốn ăn thì sau này tự đi mà mua! Tôi trả tiền tôi có quyền.

Sau khi về, Chiêu Tài nhìn số thức ăn này thì bất mãn phản đối, tiếc là đều vô dụng. Tôi còn giận dữ nói, nếu muốn ăn cái khác thì phải làm tốt vật lý trị liệu, đến lúc đó có thể tự đi mua!

Rời khỏi bệnh viện rồi về nhà, tôi thấy rất vui, bèn gọi kể cho Đinh Nhất nghe. Khi nghe chị tôi đã tỉnh, anh ta cũng rất ngạc nhiên, liên tục chúc mừng tôi đã trút được tâm bệnh.

Để ăn mừng chị tỉnh lại, tôi mời anh ta đến quán bia gần nhà ăn thịt nướng, lại còn tuyên bố trước là hôm nay mình rất vui, chắc chắn sẽ uống nhiều, lúc đó anh ta phải chịu trách nhiệm đưa tôi về.

“Ông chủ, cho tôi mười xiên thịt bắp, mười xiên thận, mười xiên thịt viên, mười xiên đậu giác nướng, mười xiên tỏi nướng, hai chai Wusu lớn!” Tôi gọi một lèo cả đống món.

Gọi xong, tôi cười nói với Đinh Nhất: “Người anh em, chúng ta cứ ăn thế trước, thiếu lại gọi thêm, hôm nay tôi rất vui!”

Nói thật, đã rất lâu rồi tôi không vui như thế. Từ sau khi cha mẹ

qua đời, tôi chưa một lần nào thực sự vui vẻ, mặc kệ mỗi lần tiền vào tài khoản nhiều hay ít, tôi vẫn không ôm chút hi vọng nào với cuộc sống.

Đến khi Chiêu Tài tỉnh lại, tôi mới cảm thấy mình không cô đơn nữa, cũng không phải chỉ có một mình.

Không ngờ tôi và Đinh Nhất càng uống càng hăng, chỉ mình tôi mà đã xử lý hết hai chai Wusu lớn, thì say là điều tất nhiên, nhưng đến cả Đinh Nhất ngàn chén không gục cũng bị tôi chuốc cho say sẩm.

Vốn nghĩ anh ta có thể đưa tôi về nhà, không ngờ tới hôm sau mới phát hiện, anh ta còn say hơn cả mình… Lúc đó tôi nhức đầu không chịu được, chẳng nhớ được chuyện tối qua.

Tôi cũng không biết Đinh Nhất uống nhiều hay ít, tóm lại anh ta ngủ tới trưa, đến khi chú Lê gọi mới tỉnh dậy. Lúc đầu tôi còn tưởng nhanh như vậy đã có vụ làm ăn mới, không ngờ chú Lê nói tối qua không liên lạc được với chúng tôi, làm chú ấy lo lắng cả đêm không ngủ.

Tôi cảm thấy lòng ấm áp, cảm giác có người lo nghĩ cho mình cũng không tồi, thế là tôi kể cho chú ấy biết chuyện chị mình đã tỉnh, nên tôi mới hứng chí kéo Đinh Nhất đi uống rượu, cả đêm không nghe máy.

Chú Lê cũng vui vẻ, dặn tôi phải chăm sóc Chiêu Tài thật tốt, tiền bạc không thành vấn đề, nếu như tôi không đủ, còn có chú ấy…

Mặc dù tôi biết chú ấy đang nói khách sáo, nhưng tôi vẫn cảm động. Sau này tôi có hỏi Đinh Nhất, đêm đó mấy giờ mới về? Không ngờ anh ta cũng uống quá say, chẳng nhớ mình về nhà thế nào?!

Tôi nghe mà sợ, cũng may tên nhóc này uống say thế rồi mà vẫn

biết đưa tôi về, nếu không có khi tôi còn đang ngủ ở ngoài đường ấy chứ! Xem ra lần sau uống rượu phải có một người còn tỉnh táo mới được!

Tôi đang lẩm bẩm thì điện thoại chợt vang lên, là số lạ gọi đến.

“Xin chào, tôi là Trương Tiến Bảo!” Tôi lễ phép nói.

Một giọng nữ trung niên truyền tới: “Cháu là Tiến Bảo đúng không? Là thím Lưu đây! Chị cháu thế nào rồi?”

Nhận ra là hàng xóm cũ của bố mẹ, nên tôi kể chuyện Chiêu Tài đã tỉnh lại, thím liên tục nói đúng là ông trời phù hộ!

Tôi biết thím Lưu sẽ không vô duyên vô cớ gọi điện cho mình, chắc chắn là có chuyện. Thế nên tôi hỏi thẳng tìm tôi có chuyện gì hay không? Thím ậm ừ cả buổi mới nói, muốn nhờ tôi tìm giúp con gái đang làm việc trong thành phố, nhìn xem cô ấy gần đây thế nào, sao lại không gọi điện về nhà?

Mặc dù chuyện thế này bình thường tôi không quan tâm lắm, nhưng nghĩ đến thím Lưu cũng đã quan tâm tới bố mẹ ít nhiều, nên không thể không lo! Thế là tôi lấy địa chỉ chỗ con gái thím làm việc, định đi tìm, bảo cô ấy đừng để người già phải lo lắng.

Con gái của thím Lưu họ Thái, tên là Thái Hồng Vân, năm trước sau khi tốt nghiệp đại học đã ở lại làm công cho một xí nghiệp trong thành phố. Sáng hôm sau, tôi cùng Đinh Nhất tìm đến văn phòng thương nghiệp nằm ở đoạn đường phồn hoa, tìm địa chỉ công ty TNHH công thương nghiệp Hằng Thái.

Quy mô của công ty này rất lớn, có thể mở một công ty ở khu vực đó lớn như thế, nhất định là thực lực rất hùng mạnh. Ai ngờ sau khi chúng tôi nói mục đích với cô lễ tân xinh đẹp ở quầy, cô ta tỏ vẻ quái lạ một lúc, sau đó khách sáo bảo chúng tôi chờ một lát.

Một lát của cô ta là nửa tiếng đồng hồ sau, mới thấy một nữ

quản lý bụng to đi đến sảnh công ty.

“Hai người tìm Thái Hồng Vân?” Nữ quản lý lạnh nhạt hỏi.

Dù không ưa thái độ của cô ta, nhưng dù sao người ta cũng đang có thai, nên cũng không so đo nhiều, tôi khách sáo: “Phải, là mẹ của Thái Hồng Vân nhờ chúng tôi đến công ty tìm, vì đã lâu rồi không thấy cô ấy liên hệ với người nhà.”

Tôi vừa dứt lời, nữ quản lý kia dùng vẻ mặt như kiểu người ta thiếu mình 800 vạn nói: “Cô ta bỏ bê công việc đã nhiều ngày nay rồi, sau khi tăng ca ngày 1 tháng 5 đã không thấy cô ta đi làm. Không chỉ thế, cô ta còn chẳng bàn giao câu nào, cứ thế cầm tài liệu đi, hại chúng tôi tổn thất một hạng mục lớn! Hôm nay anh đã đại diện người nhà cô ta đến đây, vậy xin nhờ anh nhắn dùm cô ta và người nhà, công ty đã có quyết định sa thải Thái Hồng Vân! Anh nói với Thái Hồng Vân, cô ta cũng may mắn lắm đấy, tổn thất lần này công ty không bắt bồi thường, nếu không cô ta có làm 10 năm cũng không đủ trả!”

Tôi nhìn bà bầu kia quay người, giẫm gót giày lọc cọc rời đi, cực kỳ tức giận, đây là loại người gì vậy chứ? Với thái độ này, tôi mà là khách sẽ không bao giờ hợp tác đâu, hay người phụ nữ này nhìn thấy khách hàng thì sẽ dùng... bộ mặt khác?

Bây giờ phải làm sao? Không thể cứ nói cho thím Lưu là Thái Hồng Vân đã lâu rồi không đi làm? Lại còn gây họa cho công ty! Nếu cứ nói như thế, có khi thím ấy sẽ sợ chết khiếp mất!

Nghĩ đến đây, tôi chớp mắt cười hì hì nói với chị lễ tân xinh đẹp: “Người đẹp, cô có biết ở đây ai là người thân với Thái Hồng Vân nhất không?”

Chị xinh đẹp kia nói: “Chắc là Trương Lệ Lệ, họ thường tan ca cùng nhau!”

Tôi nghe xong, biết là có cửa, nếu như hai người thường xuyên

cùng nhau tan làm, vậy nhất định sẽ biết nơi ở của Thái Hồng Vân, thế là tôi nhờ chị xinh đẹp kia gọi Trương Lệ Lệ đến.

CHƯƠNG

VÔ CỚ MẤT TÍCH

Thế nhưng chúng tôi chờ mãi cũng không thấy Trương Lệ Lệ ra gặp, cô ấy chỉ gọi cho lễ tân bảo đưa chúng tôi số điện thoại, nói là sau 12 giờ hãy gọi, lúc đó cô ấy mới nói chuyện được.

Tôi cảm thấy rất tức giận. Sao công ty này ai cũng khó chiều thế chứ!

Vất vả lắm mới chờ đến 12 giờ trưa, tôi gọi điện cho Trương Lệ Lệ. Cô ấy nói công ty này rất biến thái, ngày nào cũng bắt nhân viên phải tăng ca. Nữ quản lý của cô là giám đốc Ngũ, vì có bầu nên càng biến thái hơn, nếu để cô ta chú ý tới thì chẳng có việc gì tốt lành.

Cuối cùng, sau khi nghe Trương Lệ Lệ cằm ràm một hồi, chúng tôi cũng hẹn được cô ấy ở một quán cà phê gần đó.

Thật ra, tôi chưa từng gặp Thái Hồng Vân. Chỉ là có nghe mẹ nhắc đến mấy lần, bà còn định giới thiệu cô ấy cho tôi, sau đó bị tôi bóp chết ý tưởng ấy từ trong trứng nước.

Lần đầu tiên gặp Trương Lệ Lệ, tôi có cảm giác cô và Thái Hồng Vân là cùng một kiểu người, là loại thành thật an phận, làm việc cẩn thận từng ly từng tí, sợ có chút sai lầm cũng sẽ làm hỏng tiền đồ của mình.

Cô ấy nói mình và Thái Hồng Vân không những là đồng nghiệp, mà còn ở cùng một khu dân cư, đều thuê phòng cùng với người khác. Thật ra cô cũng không rõ mấy ngày nay Thái Hồng Vân đi đâu, gọi điện không nghe, đến phòng tìm thì chỉ thấy người ở chung nói mấy ngày nay cô ấy không về phòng.

Tôi nghe xong, chợt có một dự cảm không lành, vì vậy tiếp tục hỏi: "Cô ấy không đi làm từ lúc nào?"

Trương Lệ Lệ nghĩ một chút rồi nói: "Chính là sau khi nghỉ lễ mùng 1 tháng 5, lúc đầu chúng tôi đã bàn với nhau, đến ngày lễ mùng 1 tháng 5 sẽ cùng đi chơi, thế nhưng cô ấy đột nhiên bị giám đốc Ngũ gọi về công ty, nói là có một hạng mục cần cô ấy tăng ca. Tôi nhớ lúc đó hai chúng tôi rất thất vọng, nhưng vẫn an ủi lẫn nhau, chắc là việc cũng không nhiều, có khi làm một lúc là xong? Không ngờ cô ấy phải tăng ca ròng rã ba ngày, hôm nào cũng tới tối khuya mới về nhà, cho nên chúng tôi cũng không đi được. Ngày nghỉ cuối cùng, vì hôm sau còn phải đi làm nên tôi ngủ sớm, không biết Thái Hồng Vân làm thêm đến mấy giờ. Nhưng hôm sau đi làm thì không thấy cô ấy, giám đốc Ngũ rất tức giận, mới sáng sớm mà đã mắng Thái Hồng Vân một tràng, rồi nói chúng tôi gọi cô ấy, bảo công ty này không cần loại nhân viên không có trách nhiệm, kêu cô ấy đến công ty thì tới bộ phận nhân sự lĩnh lương! Thế nhưng tới giờ, chúng tôi vẫn không liên hệ được với Thái Hồng Vân, dù bình thường rất thân, nhưng tôi cũng chỉ biết chỗ ở của cô ấy, còn địa chỉ quê quán và cách liên hệ với gia đình thì hoàn toàn không rõ!"

Nghe Trương Lệ Lệ nói xong, tôi lại càng lo lắng hơn, một cô gái bình thường thật thà, cấp trên yêu cầu tăng ca thì tăng ca, không dám hé răng phản đối, sao lại có thể bỏ bê công việc nhiều ngày như vậy chứ?

Chưa tính đến việc này, thì theo như cô Lưu nói, trước đây Thái

Hồng Vân thường hai, ba ngày lại gọi điện về nhà một lần, bây giờ sắp đến nửa tháng rồi mà không có cuộc điện thoại nào hết…

Nghĩ vậy, tôi nghi hoặc hỏi Trương Lệ Lệ: “Chẳng lẽ nhân viên mất tích, mà lãnh đạo công ty không định bảo cảnh sát à?”

Nhưng Trương Lệ Lệ lại lắc đầu nói: “Anh không biết thôi, quản lý cấp cao ở công ty tôi đều biến thái hết, luôn áp dụng chính sách độc đoán với cấp dưới. Trước Thái Hồng Vân cũng có mấy người không từ mà biệt rồi, sau này nghe ngóng mới biết hóa ra họ tới công ty khác làm. Vì đều đang trong thời gian thử việc, không ký hợp đồng, nên công ty cũng không bắt bọn họ phải thế nào được!”

“Vậy Thái Hồng Vân vẫn chưa hết thời gian làm nhân viên tập sự à?” Tôi hỏi tiếp.

Trương Lệ Lệ phủ nhận ngay: “Đương nhiên là không phải, Thái Hồng Vân và tôi làm ở công ty này được hai năm, đã ký hợp đồng từ lâu. Đáng lý ra Thái Hồng Vân không thể nào bỏ việc đi làm ở chỗ khác!”

Thế là tôi xin Trương Lệ Lệ địa chỉ chỗ ở của Thái Hồng Vân, định tìm đến đó xem có manh mối nào không.

Thái Hồng Vân và Trương Lệ Lệ ở khu Cẩm Tú Hoa Viên, đây là một khu vực tốt, có nhiều phòng diện tích lớn, không ít người cho nhóm lao động trẻ thuê, Thái Hồng Vân ở khu C tòa 1 phòng 802.

Sau khi gõ cửa, ra mở cửa là một cô gái trẻ tuổi, chúng tôi giới thiệu mình là bạn cùng quê với Thái Hồng Vân, đến thăm cô ấy một chút, cô gái kia kinh ngạc nói: “Không phải Thái Hồng Vân về nhà rồi à? Chẳng nói chẳng rằng, không biết tháng sau cô ấy có còn muốn thuê phòng này nữa không? Nếu không thuê nữa thì để tôi còn tìm người khác!”

Tôi không trả lời câu hỏi của cô ấy, mà hỏi ngược lại: “Đêm cuối cùng của ngày nghỉ lễ mùng 1 tháng 5 Thái Hồng Vân có về

nhà không?”

“Không, mấy hôm đó quản lý biến thái bắt cô ấy phải tăng ca, đêm nào cũng khuya mới về nhà, hại tôi mấy đêm liền không ngủ ngon, trừ đêm cuối cùng, không thấy cô ấy về! Tôi còn tưởng vì quá nhiều việc, nên cô ấy đã tăng ca suốt đêm chứ? Đến hôm sau có người ở công ty đến hỏi, bảo là sáng hôm đó cô ấy không đi làm!” Cô gái phàn nàn.

Tôi gật đầu: “Sau đêm đó cô ấy chưa về lần nào à?”

“Chắc chắn không, tôi là tác giả mạng, ngày nào cũng ở nhà, cô ấy trở về thì tôi biết ngay!” Cô gái kia khẳng định.

Xong rồi, lòng tôi lạnh băng, chỉ sợ cô nàng Thái Hồng Vân kia đã xảy ra chuyện, nghĩ vậy, tôi nói muốn vào phòng Thái Hồng Vân nhìn một chút, cô gái kia chỉ: “Phòng bên trái kia là của cô ấy, anh có thể xem… Nhưng chỉ nhìn thôi, đồ vật trong đó không được lấy đi, biết đâu lúc nào đó Thái Hồng Vân lại về…”

Tôi khẽ gật đầu, đẩy cửa đi vào… trong phòng sắp xếp rất ấm áp, dù đồ trang trí không có gì quý giá, nhưng có thể thấy Thái Hồng Vân là một cô gái rất yêu đời.

Đầu giường để ảnh của cô ấy và thím Lưu, tôi từng nghe mẹ nói thím Lưu ở vậy từ khi còn trẻ, một mình nuôi Thái Hồng Vân lớn lên, cuộc sống cũng không dễ dàng gì. Bây giờ Thái Hồng Vân đã tốt nghiệp đại học, ở lại thành phố làm việc, thím Lưu rất vui, gặp ai cũng khoe. Con gái đã tốt nghiệp đi làm, thím có thể hưởng phúc rồi…

Nghĩ đến đây, lòng tôi không khỏi đau xót, tôi phải nói thế nào với thím Lưu đây? Nói thẳng tình hình thực tế? Chắc thím ấy sẽ không chịu được mà ngất mất, nhưng nếu không nói thì cũng không được. Dù sao chuyện đến mức này, vẫn cần người nhà ra mặt đi báo cảnh sát, chờ đợi không phải là cách hiệu quả.

Tôi cầm khung ảnh kia lên, đột nhiên lòng trĩu nặng, cuối cùng chuyện vẫn xảy ra theo chiều hướng xấu nhất, trên khung hình này có một dải tàn hồn.

CHƯƠNG

BIẾN MẤT TRONG THANG MÁY

Trong tàn hồn của Thái Hồng Vân, gần như tất cả ký ức đều liên quan đến công ty. Ngày nào cô ấy cũng như nhân viên làm việc vặt, phải xử lý tất cả những chuyện lớn nhỏ trong phòng, mà vị cấp trên mang thai kia còn liên tục hô to gọi nhỏ.

Việc trong việc ngoài đều là Thái Hồng Vân làm, nhưng công là của cấp trên, sai lầm thì do Thái Hồng Vân "hưởng". Nhưng cũng không còn cách nào khác, quan hơn một cấp đã đủ đè chết người. Văn phòng không phải nơi Thái Hồng Vân có thể thể hiện, nếu muốn làm việc lâu dài, thì cách duy nhất là làm nhiều nói ít.

Cuộc sống của Thái Hồng Vân chỉ như hai điểm tạo thành một đường thẳng rất đơn giản. Cô ấy không có bạn trai, lại chưa bao giờ dạo phố, đồ đạc đều đặt mua trên mạng rồi gửi trực tiếp đến địa chỉ công ty. Có thể nói cô gái này hoàn toàn không có một hoạt động giải trí nào.

Đợt lễ mùng 1 tháng 5 là kế hoạch đi chơi duy nhất của cô trong suốt thời gian đi làm, nhưng cuối cùng vẫn không đi được… Toàn bộ cuộc sống của cô ấy chỉ có công việc và công việc!

Theo tính cách và thói quen của Thái Hồng Vân, nhất định cô ấy đã gặp chuyện vào buổi tối ngày tăng ca cuối cùng. Nhưng vấn đề

bây giờ là, trong tàn hồn của cô ấy không hề có chút ký ức nào về thời điểm mình chết…

Trong tình huống bình thường, tàn hồn sẽ chứa đựng hình ảnh trước lúc chết, có thể nói đó là ký ức khắc sâu nhất. Nhưng cô ấy lại không có ký ức nào liên quan đến việc này, chỉ có thể là do chuyện xảy ra quá đột ngột, khiến cô ấy chưa kịp phản ứng thì đã chết rồi…

Cho nên bây giờ, điều duy nhất tôi có thể làm là báo cảnh sát, nhưng chỉ có danh nghĩa hàng xóm của mẹ cô ấy thì không thích hợp báo án, nên tôi đành phải gọi điện cho thím Lưu.

Nói thật, lúc này lòng tôi trăm mối ngổn ngang, không biết phải mở miệng như thế nào…

Tôi cũng không nói thẳng với thím chuyện của Thái Hồng Vân, chỉ nói là cần bà đến đây một chuyến, có một số việc phải có mặt thím mới xử lý được. Dù thím Lưu thắc mắc, nhưng vẫn không hỏi nhiều, hôm sau bắt xe khách đến đây.

Hôm đó tôi và Đinh Nhất lái xe đi đón thím Lưu, thấy chúng tôi dừng xe trước đồn công an, thím trợn tròn mắt, vội hỏi có chuyện gì. Tôi biết đến lúc này không thể giấu được nữa, đành nói cho thím biết chuyện Thái Hồng Vân mất tích.

Thím Lưu nghe xong suýt nữa thì ngất đi, thím khóc nói con gái mình chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu không mình cũng chẳng sống nổi! Tôi vội vàng an ủi: “Thím Lưu, thím đừng vội, chuyện cũng đã xảy ra rồi, việc chúng ta cần làm là phải báo cảnh sát, chỉ có cách này mới tìm được cô ấy, thím nói đúng không ạ? Có khi là do chúng ta nhạy cảm suy nghĩ lung tung thôi.”

Thím Lưu bình tĩnh hơn, sau đó tôi và Đinh Nhất đưa thím vào đồn công an. Vào trong, thím Lưu căng thẳng gần như không nói lên lời, vẫn là tôi khai báo toàn bộ sự việc.

Cảnh sát tiếp chúng tôi là một người hơn 20 tuổi, sau khi nghe tôi kể lại, anh ta bình tĩnh hỏi: “Mọi người có chắc cô ấy sẽ không đi đâu không? Tình huống này chúng tôi đã gặp nhiều rồi, có thể là vì thất tình, nên đi đến nơi khác giải sầu!”

Thím Lưu vội kích động nói: “Không phải đâu đồng chí cảnh sát, con gái tôi rất ngoan, nếu nó có bạn trai thì sẽ nói ngay. Nhưng lần nào nó gọi điện cho tôi, cũng nói công việc quá bận rộn, không có thời gian đi chơi, nó làm sao có thể thất tình chứ!”

Người cảnh sát nhìn thím Lưu có vẻ kích động, vội khuyên: “Thím à, đấy là cháu chỉ đưa ra giả thiết thôi, không nói con gái thím sẽ có tình huống như thế.”

Lúc này một cảnh sát có thâm niên mở cửa đi vào, nhìn thấy thím Lưu khóc thì đến hỏi tình hình. Tôi nói phân tích của mình với vị cảnh sát kia, ông ta cũng cảm thấy chuyện không đơn giản như cảnh sát trẻ kia nghĩ, nên quyết định cùng chúng tôi đến công ty Thái Hồng Vân một chuyến…

Sau khi đến công ty, vẫn là vị giám đốc mang thai kia ra tiếp, nhưng lần này có cảnh sát đi cùng, nên cô ta cũng khách sáo hơn nhiều!

Cảnh sát hỏi tình huống lần cuối cùng cô ta nhìn thấy Thái Hồng Vân, giám đốc nhanh chóng kể chi tiết tình huống hôm đó cho ông ấy nghe…

Vốn bởi vì hôm đó có một hạng mục số liệu không chính xác, nên cô ta gọi Thái Hồng Vân đến tăng ca để kiểm tra lại. Nhưng đến chiều cô ta đột nhiên thấy không khỏe nên về nhà nghỉ ngơi trước. Nhưng không ngờ, ngày hôm sau cô ta đến công ty, chờ mãi cũng không thấy Thái Hồng Vân đến, hỏi ra mới biết hôm nay cô ấy không đi làm.

“Từ đó về sau Thái Hồng Vân không đến công ty lần nào nữa

à?” Cảnh sát hỏi.

Nữ quản lý gật đầu: “Phải, vì lúc này cô ấy đang phụ trách một hạng mục quan trọng, cho nên tôi đã bảo đồng nghiệp liên lạc, nhưng di động của cô ấy luôn trong trạng thái tắt máy. Đến chỗ ở thì người cùng phòng nói Thái Hồng Vân đã đi mấy ngày rồi chưa về!”

Cảnh sát trầm tư một chút, rồi nói muốn xem video theo dõi của công ty vào ngày nghỉ cuối cùng của đợt nghỉ mùng 1 tháng 5. Thế là giám đốc gọi cho phòng an ninh, đem video hôm đó đến cho chúng tôi.

Hôm ấy, Thái Hồng Vân vào công ty lúc 8 giờ 30, không nghỉ trưa, mãi đến tận 21 giờ 40 mới ôm một chồng tài liệu từ cửa công ty đi vào thang máy. Thế nhưng, điều khiến người khác sợ hãi chính là… không nhìn thấy cô ấy ra khỏi thang máy khi đến đại sảnh tầng 1?!

“Có khi nào cô ấy ra tầng khác không? Ví dụ như bãi đỗ xe ngầm?” Cảnh sát thắc mắc hỏi.

Đội trưởng an ninh lại xem video dưới bãi đậu xe, nhưng chúng tôi xem từ 21 giờ 40 đến tận ngày hôm sau có người đi làm, vẫn không thấy hình ảnh của Thái Hồng Vân.

Cảnh sát trầm mặc, sau đó bảo đội trưởng an ninh mở lại video Thái Hồng Vân đi vào thang máy để ông ấy xem kỹ lại…

Chúng tôi xem lại lúc 21 giờ 40 phút cô ấy ra khỏi cửa công ty, sau đó ấn nút gọi thang đi xuống, rồi đi vào…

“Dừng lại!” Cảnh sát hét lên.

Đội trưởng an ninh lập tức dừng hình ảnh lúc Thái Hồng Vân vừa vào thang máy. Khi ấy cửa thang máy vẫn chưa đóng hẳn, chỉ có một chân Thái Hồng Vân lộ ra ngoài.

Cảnh sát nghi ngờ nói với chúng tôi: “Mọi người nhìn xem, có phải chân Thái Hồng Vân ở tư thế này không được tự nhiên không?”

Ông ta chưa nói hết, nhưng nghe ý tứ này, tôi cũng cảm giác có gì đó không đúng lắm. Cảm giác như mu bàn chân của cô ấy quá sát với sàn nhà… Trong tư thế đó, hẳn cơ thể của cô ấy phải ở vị trí thấp hơn so với sàn nhà? Chẳng lẽ Thái Hồng Vân đi vào hộp thang máy?

CHƯƠNG

BỒI THƯỜNG TÍNH MẠNG

Sau khi rút ra kết luận, đội trưởng an ninh tái mặt! Anh ta lắp bắp nói: "Không… không thể nào? Thang máy mới được kiểm tra bảo dưỡng chưa được một tháng, sao có thể xảy ra chuyện như thế?"

Cảnh sát không thèm đôi co, bảo anh ta đưa chúng tôi đến tầng thấp nhất thang máy. Đội trưởng an ninh vội vàng gật đầu: "Không, không vấn đề gì, bây giờ đi ngay… Tầng thấp nhất là tầng hầm 2, nhưng vì tầng này chưa dùng nên thang máy chỉ đi tới tầng hầm 1 thôi."

Cảnh sát gật đầu nói: "Chắc đúng rồi, nếu không nhầm thì Thái Hồng Vân bị rơi xuống đó, cho nên mới không có ai phát hiện ra! Lập tức dừng thang máy lại, đừng để ai sử dụng!"

Đội trưởng an ninh vội vội vàng vàng cầm bộ đàm nói: "Đại Vương, mau ngừng cả hai thang máy! Đúng rồi, trước khi ngừng phải kiểm tra xem có người không nhé! Đừng để xảy ra chuyện!"

Sau đó, chúng tôi đi xuống tầng hầm 1, rồi đi thang bộ tới tầng hầm 2. Vì chưa sử dụng nên cửa bị khóa, đội trưởng an ninh vội lấy chìa khóa mở cửa ra.

Vừa đi đến trước cửa thang máy ở tầng hầm 2, đầu tôi ong lên, xem ra Thái Hồng Vân đúng là đã ngã xuống hộp thang máy rồi!

Lúc đội trưởng an ninh và cảnh sát trẻ cố gắng mở cửa thang máy, những người xung quanh đều bị mùi thối làm cho lùi ra sau.

Chỉ có thím Lưu cứng ngắc cố gắng chen lên, chúng tôi có kéo thế nào cũng không chịu ở lại. Khi thím nhìn vào trong, lập tức ngất đi…

Thái Hồng Vân nằm trên đất với tư thế quái dị, nhất định người sống không tạo được tư thế như vậy. Thi thể của cô ấy đã đen lại, pin điện thoại di động rơi cạnh chân, đống tài liệu cũng lả tả trên mặt đất.

Mặt cảnh sát trẻ không còn giọt máu nhìn cảnh trong thang máy, hỏi khẽ cảnh sát già: “Sư phụ, làm sao bây giờ?”

Cảnh sát già lườm cậu ta rồi nói: “Làm sao? Lập án! Gọi người đến đây!”

Tôi học chiêu của chú Lê, ấn mạnh lên huyệt nhân trung của thím Lưu. Thím từ từ tỉnh lại, nhưng tỉnh rồi thì không ngừng khóc, nói số mình quá khổ, sau này biết phải sống thế nào!

Tôi hiểu rất rõ cảm giác mất đi người thân, lúc này có an ủi thế nào cũng vô ích, cảm giác đau khổ ấy không ai có thể cảm nhận được. Đặc biệt là thím Lưu, càng đáng thương hơn tôi.

Dù mất người thân, nhưng tôi còn trẻ, có thể tìm một người bạn đời, để cô ấy trở thành người thân của mình. Nhưng còn thím Lưu… đã hơn 50 tuổi, hi vọng duy nhất đã không còn, tuổi đã già, còn phải chịu cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, chắc đây mới là chuyện bi thảm nhất trên đời.

Vụ án này không có gì bí ẩn, sau khi cảnh sát đến khám nghiệm hiện trường, nhanh chóng kết luận, Thái Hồng Vân chết là do thang máy mở cửa khi chưa đến đúng vị trí, chắc vì trục trặc nên dừng lại trên một tầng.

Nhưng vì Thái Hồng Vân tăng ca quá mệt mỏi, không nhìn rõ thang máy mà đã bước vào, nên rơi thẳng xuống đáy hộp thang máy, tử vong tại chỗ.

Thím Lưu vì quá đau lòng nên phải vào viện, công ty Thái Hồng Vân lập tức thay đổi 180 độ, nào là thăm hỏi, thăm viếng, có lẽ họ sợ thím Lưu bắt đền.

Tôi biết thím Lưu tuổi già lại không còn con gái, chẳng có ai để dựa vào. Bây giờ có hỏi thăm cũng chỉ là giả dối, vị giám đốc mang thai kia còn tự đem một vạn đến nói là tiền an ủi của công ty.

Thím Lưu đau khổ đến mí mắt cũng không nhấc được lên, chẳng lẽ con gái mình chỉ đáng giá có một vạn sao? Nếu như không phải cô ta bắt Thái Hồng Vân tăng ca, thì sẽ không có chuyện như thế xảy ra. Dù thang máy trục trặc là ngoài ý muốn, nhưng công ty vẫn phải có trách nhiệm chứ.

Tôi nhìn giám đốc cầm một vạn, lạnh lùng nói: "Thật ngại quá, xin quý công ty cầm chút tiền phí mai táng xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo này về đi! Chúng tôi sẽ mời một luật sư giỏi khởi kiện quý công ty đã làm trái luật lao động, bắt nhân viên tăng ca liên tục, khiến cô ấy quá mệt mỏi dẫn đến xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Mặt nữ giám đốc trắng bệch, nhưng miệng vẫn cứng rắn nói lại: "Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, có công ty nào không phải làm thêm chứ? Anh muốn kiện thì nên kiện công ty thang máy và quản lý toà nhà, đó là do họ bảo dưỡng và quản lý có vấn đề, liên quan gì đến chúng tôi?"

Tôi cười lạnh: "Cảm ơn cô đã nhắc nhở, chúng tôi chắc chắn sẽ kiện hai bên kia. Còn về phần cô, các cô nói làm việc trái luật lao động cũng không là gì, thì đến lúc lên tòa, hi vọng cô cũng nói như vậy!"

Thấy nữ quản lý xanh mặt rời đi, thím Lưu giãy giụa ngồi dậy: “Tiến Bảo? Chúng ta mời luật sư lúc nào thế?”

Tôi cười nói với thím ấy: “Đấy là cháu dọa cô ta thôi, nhưng thím Lưu này, luật sư chúng ta vẫn phải mời, về phí tổn thím không phải lo, cháu nhất định sẽ tìm lại công bằng cho thím.”

Ra khỏi phòng bệnh, tôi gọi điện cho chị Bạch, nhờ chị ấy giới thiệu cho mình một luật sư uy tín.

Chị Bạch nghe vậy thì cười hỏi: “Sao thế Tiến Bảo? Cậu muốn khởi kiện à?”

Tôi vội giải thích không phải mình, là một người hàng xóm cũ. Tôi nói đơn giản chuyện của thím Lưu, chị Bạch nghe nói Thái Hồng Vân còn chưa đến 28 tuổi, nói thật đáng tiếc, đó chính là lứa tuổi đẹp nhất.

Sau đó chị Bạch tìm giúp tôi một luật sư nổi tiếng là luật sư Ngô, anh ta đến gặp tôi và thím Lưu. Sau khi tìm hiểu rõ tình tiết vụ án, thì giúp chúng tôi phân tích tình huống, đưa ra mức bồi thường hợp lý nhất.

Theo như anh ta nói, vụ án này không phức tạp, chỉ là vấn đề phân chia trách nhiệm, thế nên chúng tôi đem công ty thang máy, thương nghiệp Hằng Thái, thiết bị Huệ An lần lượt chia thành bị cáo thứ nhất, thứ hai, thứ ba cùng khởi tố lên tòa án.

Luật sư Ngô đưa ra mức đền bù là 280 vạn, cuối cùng tòa phán quyết cả ba bị cáo bồi thường tổng cộng 235,6 vạn cho thím Lưu. Mặc dù so với mức chúng tôi đưa ra có chút chênh lệch, nhưng đây là vụ án có mức bồi thường cao nhất trong những vụ tương tự.

Về phần phân chia khoản bồi thường, tòa án cũng có phán quyết tại chỗ. Bị cáo thứ nhất là công ty thang máy chịu trách nhiệm chính, cho nên tòa án phán quyết chịu 70% chi phí bồi thường. Về phần thương nghiệp Hằng Thái và thiết bị Huệ An

cũng có trách nhiệm liên đới, lần lượt chịu mức bồi thường là 10% và 15%. Vì Thái Hồng Vân đã trưởng thành, là công dân có năng lực tự chủ hành vi, cho nên phải tự chịu 5% trách nhiệm.

Mọi chuyện kết thúc tại đây, sau một tuần kết án, ba công ty kia đều chủ động gửi tiền bồi thường vào tài khoản ngân hàng của thím Lưu. Chuyện này thuận lợi hơn tôi nghĩ rất nhiều, tôi còn tưởng họ sẽ kháng án, không ngờ cả ba đều chi tiền ra nhanh như vậy?!

CHƯƠNG

SỞ TRƯỞNG ĐẾN CỬA

Thím Lưu cầm những đồng tiền đổi lại từ mạng của con gái, chẳng vui vẻ gì, nhưng cũng không đến nỗi tuyệt vọng như lúc trước. Tôi nhìn thím ấy vẫn cảm thấy không thoải mái, chỉ nghĩ đến quãng thời gian sau này phải một mình sống cô đơn, không biết nên an ủi thím thế nào.

Lúc đưa thím ra ga, tôi nhìn biểu cảm mờ mịt của thím ấy, bèn kéo lại nói: "Thím Lưu, sau này về nhà thì nuôi con chó con mèo gì đó, sống sao cho vui vẻ, nếu có chuyện gì không giải quyết được thì gọi điện cho cháu, cháu nhất định sẽ về giúp thím. Chờ sức khỏe của Chiêu Tài tốt hơn, cháu sẽ đưa chị ấy về thăm thím."

Thím Lưu đỏ cả mắt lên, sau đó vỗ vai tôi nói: "Được, thím biết rồi, sau này cháu cũng phải bảo trọng, đừng khiến mình quá mệt mỏi, có gì buồn thì về thăm thím một chút… Thím đi đây."

Nhìn bóng lưng cô đơn của thím Lưu, tim tôi vô cùng chua xót, thực sự hi vọng sau này thím ấy có thể vui vẻ sống tiếp.

Sau khi tiễn thím Lưu về, tôi nhận được điện thoại của chú Lê, gấp gáp bảo chúng tôi nhanh chóng đến nhà chú. Làm chúng tôi lo lắng vội chạy tới, lại phát hiện trong nhà không có ai! Gọi cho chú Lê mà chẳng nghe máy, không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi đấy

chứ?

Trong lúc chúng tôi cuống cuồng định gọi cho chị Bạch nhờ giúp, thì chú Lê gọi lại, hóa ra chú ấy được một lãnh đạo mời đi.

Sau khi tôi và Đinh Nhất đến địa chỉ mà chú Lê nói, đã có hai người trẻ tuổi đứng chờ sẵn ở cửa. Hai chúng tôi được đưa đến một nơi không thấy ghi biển tên, cửa lớn còn có cảnh vệ đứng gác, chắc là lãnh đạo cấp cao nào đó.

Lúc hai chúng tôi thấy chú Lê, thì ông ấy vừa uống trà vừa cười tít mắt, trò chuyện vui vẻ với một người trung niên cũng tầm tuổi.

Chú Lê thấy chúng tôi vào, vẫy tay nói: “Hai thằng nhóc thối kia, làm gì mà chậm thế?!”

Hai chúng tôi mơ hồ đi đến, gật đầu chào vị trung niên kia, chú Lê vội giới thiệu: “Vị này là Sở trưởng Sở công an tỉnh - Vương Đông Hải, Sở trưởng Vương, còn đây là hai thằng nhóc mà tôi đã kể với ngài, Trương Tiến Bảo và Đinh Nhất.”

Tôi hơi mơ hồ, Sở trưởng Sở công an tỉnh! Chao ôi, chắc đây là chức quan lớn nhất đời này tôi được gặp? Chú Lê thấy tôi ngây ngốc thì đẩy một cái: “Thằng nhóc ngốc, chào hỏi đi!”

“Xin… xin chào, Sở trưởng Vương.” Tôi hồi hộp nói.

Vương Đông Hải thấy tôi căng thẳng thì cởi mở cười nói: “Đồng chí Tiểu Trương, đồng chí không cần căng thẳng, tôi cũng đâu có ăn thịt người?”

Tôi lúng túng cười vài tiếng: “Cháu không nghĩ hôm nay lại được gặp lãnh đạo cấp cao như chú…”

Vương Đông Hải vỗ vỗ vai tôi nói: “Không sao, không cần căng thẳng. Cháu nhìn xem, hôm nay không phải vị lãnh đạo cấp cao này có việc phải nhờ đến cháu à.”

Tôi sửng sốt, Sở công an tỉnh thì có thể có chuyện gì cần nhờ

đến tôi? Chú Lê thấy tôi vẫn ngớ ra, thì chỉ vào túi da trâu rất dày trên bàn nói: “Cháu đọc chỗ tài liệu này cẩn thận vào, xem chúng ta có thể giúp gì cho Sở trưởng Vương không.”

Tôi lấy tập đầu tiên nhìn, khá lắm! Bên trong là một tập A4 dày có đóng dấu, trên phong bì viết 4.18 Đặc biệt – Án giết người liên hoàn. Tôi nhìn tập tư liệu dày như vậy mà mới chỉ là một phần của vụ án.

Lật tờ đầu tiên, là ảnh chụp một người đàn ông trung niên có tướng mạo phổ thông, kiểu người nhìn một lần rất khó nhớ mặt. Nhưng trong đôi mắt vô thần lại có sự tàn nhẫn, cho nên nhất định ông ta còn một bộ mặt khác.

Tôi xem tiếp, người đàn ông này tên là Chử Hoài Lương, là một giáo viên dạy toán tiểu học, cũng là nghi phạm của vụ án. Nói thật, lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này, tôi khó có thể nghĩ ông ta là nghi phạm, nhưng có thể khiến Sở trưởng Sở công an tỉnh tự mình truy án, thì chắc chắn không đơn giản.

Thế nên tôi tiếp tục đọc, vụ án này xảy ra ở một huyện tên Lục Thủy. Lục Thủy là một huyện thuần nông, chủ yếu trồng cà chua và ớt. Mặc dù diện tích không lớn, nhưng nhân khẩu lại khá nhiều, toàn huyện có bảy trường tiểu học công lập.

Thế nhưng nơi đây không nổi tiếng bởi ớt hay cà chua, mà là những vụ án mất tích trẻ em liên tiếp…

Vụ đầu tiên xảy ra vào đầu thập niên 90 của thế kỷ trước, trường tiểu học số 1 của Lục Thủy xảy ra một vụ mất tích trẻ em. Lúc đó Lưu Phương học lớp 3, buổi sáng vẫn cùng bạn rời nhà đi học, thế nhưng buổi trưa không thấy về nhà ăn cơm.

Lúc đầu người nhà nghĩ cô bé mải chơi nên không về, nhưng đến tận cơm tối cũng chẳng thấy cô bé đâu. Thế là cha Lưu Phương vội đến trường tìm con, trên đường gặp chủ nhiệm lớp

mới biết, cả ngày nay Lưu Phương không đến trường học.

Nhà họ Lưu lập tức huy động người đi tìm, nhưng họ tìm cả đêm cũng không thấy… Hôm sau, cha Lưu Phương đến đồn công an trình báo.

Thời đó không có camera giám sát, nên chỉ có thể hỏi thăm trên đường Lưu Phương đi học, xem sáng hôm qua có ai thấy Lưu Phương không. Từ nhà Lưu Phương đi bộ đến trường chưa tới 15 phút, giữa đường có một quán ăn, cửa hàng nhỏ và một nhà nghỉ.

Vì đã là hàng xóm nhiều năm, nên con cái nhà ai mọi người đều biết, cảnh sát hỏi chủ tiệm tạp hóa thì được biết: Sáng sớm hôm đó Lưu Phương đi học có ngang qua cửa hàng của bà, về hướng trường học như bình thường, cũng không có gì đáng ngờ.

Thế nhưng khi cảnh sát hỏi đến cửa hàng nhỏ, thì ông chủ lại nói khác. Vốn từ nhà Lưu Phương đi đến trường có hai đường, một đường dài, là đường lớn có nhiều người, còn đường kia tuy ngắn nhưng là đường nhỏ, ít người qua lại.

Lúc ông ấy mở cửa hàng buổi sáng nhìn thấy Lưu Phương đi vào đường nhỏ, ông còn nhớ lúc đó mình nhìn thời gian, thấy đứa bé này đi đường đó chắc vì sợ đến muộn.

Cứ như vậy, ông chủ cửa hàng nhỏ là người cuối cùng nhìn thấy Lưu Phương. Cảnh sát dựa theo hướng ông ấy chỉ đi vào con đường nhỏ kia, đúng là rất vắng vẻ. Bên cạnh đường nhỏ có một nhà máy bỏ hoang, bình thường rất ít người qua lại, cho dù là người lớn, thì bình thường cũng sẽ không đi đường này.

Cảnh sát tìm quanh đó mấy lần, nhưng không phát hiện chỗ nào khả nghi. Cuối con đường nhỏ là một dãy nhà trệt, qua dãy nhà trệt là đến trường tiểu học số 1.

Dãy nhà trệt này trước kia chính là ký túc xá của công nhân ở nhà máy bỏ hoang bên cạnh. Sau khi nhà máy đóng cửa, phòng ở

được phân cho công nhân viên chức trong huyện.

CHƯƠNG

BA BỘ HÀI CỐT

Về sau cải cách nổ ra như thủy triều, quét sạch cả nước, công nhân viên chức ở đây ngày càng có nhiều người ra ngoài tự mưu sinh. Họ cho giáo viên ở trường tiểu học gần đó thuê phòng của mình, nơi này trở thành ký túc xá giáo viên.

Cảnh sát tìm trong ngoài khu nhà trệt một lượt, nhưng không tìm ra đầu mối gì. Lưu Phương như đã biến mất vào hư không trên con đường nhỏ. Năm đó có chuyện bọn buôn người bắt cóc trẻ em, nên vụ án này bị coi là lừa gạt buôn bán trẻ em.

Từ đó về sau, cha mẹ của Lưu Phương vẫn thường xuyên đi tìm con gái, bọn họ cũng cho rằng con gái mình bị bọn buôn người bắt cóc. Thế nhưng khi bóng ma của chuyện này chưa tan đi, thì một đứa trẻ khác ở gần đó lại mất tích.

Lần này là một bé trai, tên là Vương Bằng Phi, học sinh tiểu học lớp 4. Cậu bé ra tiệm tạp hóa mua thuốc cho bố thì mất tích, vì là con trai, cho nên cha Vương Bằng Phi còn tưởng cậu bé mải chơi nên quên về. Không ngờ chờ đến tận khuya đi ngủ mà vẫn không thấy con đâu.

Cha của Vương Bằng Phi đến nhà bạn học của con, nhưng cậu bé không có ở nhà chúng. Đến lúc này Vương Bằng Phi mới nghĩ

đến chuyện báo cảnh sát.

Cục công an vừa tiếp án lập tức phái người bao vây trạm xe lửa và nhà ga, nhưng không phát hiện đứa bé. Sau đó họ điều tra quanh cửa hàng nhỏ, mới biết hóa ra Vương Bằng Phi không đến cửa hàng mua đồ…

Trong vòng vài tháng ngắn ngủi, đã có hai học sinh tiểu học mất tích, nên khiến Cục công an coi trọng. Nếu như nói hai đứa trẻ này bị bọn buôn người bắt cóc, thì chúng cũng đã học lớp 3 lớp 4, địa chỉ nhà và tên bố mẹ đều nhớ rất rõ. Bọn buôn người thường không thích những đứa trẻ lớn như vậy, quan trọng là không dễ bán.

Nhưng nếu không phải bọn buôn người bắt cóc, thì phải giải thích thế nào về việc hai đứa trẻ mất tích đây? Dù sau đó cảnh sát đã điều tra rất lâu, nhưng cũng không thu hoạch được gì, vẫn không tìm thấy bóng dáng Vương Bằng Phi.

Chuyện hai trẻ em mất tích đã tạo nên khủng hoảng rất lớn cho cư dân. Thời gian đó, phàm là nhà nào có con học tiểu học, đều sẽ có người nhà tự mình đưa đón, sợ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Nhưng không ai ngờ, lúc mọi người đều đặt toàn bộ sự chú ý lên những học sinh tiểu học. Thì lại có một nữ sinh cấp hai mất tích trên đường về nhà, sau buổi tự học tối! Mà điều khiến người ta sợ nhất, chính là nữ sinh này không về nhà một mình. Lúc trời tối, cô bé sẽ đi cùng bạn thân của mình về.

Vì nhà hai người rất gần nhau, cho nên thường xuyên đi cùng. Đêm hôm đó, hai người đi đến hẻm trong ngõ như mọi khi, một nhà ở đầu hẻm, một nhà ở cuối hẻm, cách nhau chưa tới 50 mét.

Theo nữ sinh kia nói, hôm đó hai người về nhà như bình thường, vì nhà cô bé ở đầu hẻm nên đến nhà trước. Cô nhớ rõ, vì cô bé mất tích rất sợ bóng tối, nên lần nào cô cũng đứng ở cửa nhà

mình, nhìn bạn về đến cửa rồi mới vào nhà, đêm hôm đó cũng không ngoại lệ.

Như vậy, nói cách khác, cô gái này bị mất tích ở cách nhà mình không đến vài mét? Chuyện này quá đáng sợ rồi? Lời đồn truyền đi nhanh chóng, cái gì cũng có, nào là bị bắt cóc, nào là bị ăn mày cướp đi, còn cả bà già mặt mèo ăn mất! Tóm lại cái gì cũng có, khiến lòng người căng thẳng.

Vì vụ án này, trong vùng đã lập một tổ chuyên án đến điều tra. Vì người mất tích đều là trẻ vị thành niên, có lớn có nhỏ, nên tính chất vụ án đã thay đổi, không còn là bắt cóc buôn bán trẻ em nữa.

Nhưng sau khi kiểm tra lại, thời điểm ba đứa trẻ mất tích trước và sau đó đều không có người ngoài đến hay rời khỏi huyện Lục Thủy. Ở thời đại đó, phương tiện giao thông chỉ có tàu hỏa hoặc ô tô, nhà ai hôm nay có người thân đến chơi, thì hôm sau hàng xóm xung quanh đều biết hết, không có bí mật gì.

Vụ mất tích hàng loạt thế này chưa từng xảy ra, cho dù cảnh sát mở rộng tìm kiếm mạnh đến mấy, cũng không thấy chút manh mối nào. Một thời gian sau, vụ án này trở thành vụ án mất tích chưa được phá nổi tiếng trên cả nước, dần dần trừ người nhà những người mất tích, cũng không còn ai chú ý đến nữa.

Sau đó đến cuối thập niên 90, huyện An Lâm cách huyện Lục Thủy không xa lại xảy ra vụ án mấy trẻ em mất tích. Những đứa trẻ mất tích đều trong khoảng từ 10 đến 15 tuổi, có nam có nữ.

Sau khi ở đó báo cảnh sát, một điều tra viên phát hiện, mấy năm trước ở huyện Lục Thủy cũng có trường hợp mất tích giống vậy. Những đứa trẻ này đều đột ngột biến mất ở những nơi bình thường vẫn đi lại. Bất kể tìm thế nào, đều sống không thấy người chết không thấy xác…

Thật ra, từ khi thành lập Cộng hòa Trung Hoa đến nay, mỗi

ngày đều có rất nhiều vụ án mất tích không tìm được người. Thế nhưng vụ án mất tích trẻ vị thành niên như ở huyện Lục Thủy và An Lâm thì rất ít.

Cũng phải trách kĩ thuật lúc bấy giờ còn lạc hậu, trên đường không lắp camera giám sát, đến lúc cảnh sát muốn phá án thì không có cánh nào để kiểm tra, khó lại càng thêm khó…

Đến tận ba năm trước đây, huyện Lục Thủy cải tạo mặt bằng, khu ký túc xá cũ đã bỏ hoang từ lâu nên sẽ bị dỡ bỏ hoàn toàn, không ngờ lúc phá dỡ lại đào được trong một căn nhà ra ba cỗ hài cốt.

Những bộ hài cốt này đều là trẻ em. Chuyện vừa được phát hiện đã nhanh chóng lan truyền khắp cả huyện. Người nhà của mấy đứa trẻ mất tích năm đó đều chạy đến, muốn xem thử có phải con mình không.

Nhưng lúc này đã là hơn chục năm sau, ba bộ hài cốt này chỉ còn xương trắng, cũng không có bất kỳ quần áo gì. Có thể chứng minh khi bị chôn, bọn trẻ không mặc quần áo trên người.

Cảnh sát lập tức lấy DNA của ba hộ gia đình để xét nghiệm so sánh, kết quả nhanh chóng xác nhận, ba bộ hài cốt này chính là ba đứa trẻ đã mất tích mười mấy năm về trước.

Bởi vì thi thể bây giờ chỉ còn lại xương cốt, cho nên pháp y rất khó phán đoán nguyên nhân tử vong, nhưng nhìn những dấu tích còn lại trên hài cốt, trước khi chết chúng đều bị gãy xương ở nhiều chỗ khác nhau, chứng tỏ ba đứa trẻ đó đã bị hành hạ đến chết!

Qua điều tra, hỏi thăm, biết được hộ gia đình sống ở đây là một đôi vợ chồng, hai người đều là giáo viên tiểu học, chồng dạy toán, vợ dạy mỹ thuật. Năm 96, hai vợ chồng bị điều động công tác rời khỏi huyện Lưu Thủy, từ đó đến nay nơi này vẫn để trống.

Những người xung quanh khi nghe tin thi thể của ba đứa trẻ

được tìm thấy trong nhà họ, vẫn không thể tin nổi! Hai người đó vẫn luôn khiến ai cũng cảm thấy đó là những người trung thực. Ở trường học cũng là gương sáng cho người khác, không làm gì sai trái, sao đột nhiên lại trở thành hung thủ giết người được.

CHƯƠNG

CUỘC SỐNG HAI MẶT

Dù lúc ấy vụ án chưa được điều tra rõ ràng, nhưng hai người này lại là tình nghi lớn nhất. Năm đó, lúc ba đứa trẻ kia mất tích, hai người họ đã ở căn nhà đó, nếu nói họ không có liên quan, thì đến quỷ cũng không tin…

Qua nhiều cách điều tra, cách sát tìm được hai vợ chồng nhà này. Người chồng tên Chử Hoài Lương, còn người vợ là Triệu Anh Tiệp. Hiện cả hai đang làm giáo viên tại trường tiểu học Tư Thủy ở tỉnh lân cận.

Cảnh sát điều tra quan hệ xã hội của Chử Hoài Lương và phát hiện, vào năm 96, vợ chồng họ đã từng đến huyện Lâm An làm giáo viên. Về sau vì có thành tích tốt nên được trường tiểu học Tư Thủy mời tới dạy.

Kết hợp với mấy vụ án mất tích ở huyện Lâm An, cảnh sát lập tức bắt Chử Hoài Lương và Triệu Anh Tiệp. Nhưng gã Chử Hoài Lương này cực kỳ ranh ma, nhất quyết không nói gì, nhưng vợ của gã là Triệu Anh Tiệp lại có lá gan rất nhỏ, bị dọa vài câu đã khai ra hết.

Lúc Triệu Anh Tiệp lấy Chử Hoài Lương, cũng là bởi vì nhìn trúng tính cách trung thực an phận của gã. Nhưng bà ta không thể

ngờ được rằng, trong nội tâm của gã đàn ông trung thực an phận đó lại là một tên ác quỷ…

Năm đầu tiên kết hôn, cuộc sống của họ khá tốt, hai vợ chồng đều là công nhân viên chức, cùng làm nghề giáo viên, lúc đó địa vị xã hội của họ không thấp. Nhưng vấn đề lại đến từ năm thứ hai…

Lúc ấy họ nóng lòng muốn có con, nhưng thử mấy lần đều không thể mang thai. Triệu Anh Tiệp lén tới bệnh viện để kiểm tra, phát hiện vấn đề không phải là do mình. Bà ta kéo Chử Hoài Lương cùng đến bệnh viện kiểm tra, như những gì Triệu Anh Tiệp đoán, Chử Hoài Lương bị vô sinh.

Kể cả ở những năm đó hay thời hiện đại ngày nay, đàn ông bị vô sinh đều sẽ bị người đời nhạo báng! Nên hai vợ chồng họ lén lút chữa bệnh cho Chử Hoài Lương, hi vọng có thể nhanh chóng có con.

Nhưng không biết có phải do áp lực tâm lý quá lớn hay không, mà không những không chữa được chứng vô sinh của Chử Hoài Lương, gã còn mắc phải một bệnh khác, đó là bệnh bất lực. Lần này thực sự đã khiến lòng tự trọng của Chử Hoài Lương bị tổn thương.

Lúc đó, mỗi ngày nhìn thấy trẻ con ở trong trường học đều khiến Chử Hoài Lương cảm thấy cực kỳ khó chịu. Tại sao nhà khác có thể sinh ra vài đứa con trai con gái, mà gã ngay đến cả sinh hoạt vợ chồng bình thường cũng cảm thấy khó khăn chứ?!

Gã càng nghĩ càng thấy không cam lòng, không thể chấp nhận được và ngày càng trở nên vặn vẹo…

Một buổi sáng nọ, gã đang chuẩn bị đến trường học, thì lúc ra cửa gã lại thấy Lưu Phương đang thong thả đi bộ qua nhà mình. Mặc dù Lưu Phương không phải là học sinh lớp của Chử Hoài Lương, nhưng họ có quen biết nhau.

Lưu Phương còn chủ động chào hỏi Chử Hoài Lương, nhưng lúc ấy trong lòng gã như có ma xui quỷ khiến. Khi nhìn thấy bé gái hoạt bát đáng yêu xuất hiện trước mặt, lòng gã như có một âm thanh ma quỷ không ngừng nói: “Mày cũng sẽ có được đứa trẻ như thế này thôi, giết nó đi! Mày sẽ có đứa con của mình!”

Theo những gì Triệu Anh Tiệp khai, thì hôm đó vừa đúng lúc buổi sáng bà ta không có tiết. Đang ngủ trong nhà, đột nhiên bà ta nghe thấy ngoài cửa có tiếng xe đạp bị đổ. Mơ mơ màng màng rời giường đi ra ngoài, bà ta nhìn thấy chồng mình đang bóp một bé gái học ở trường mình.

Triệu Anh Tiệp đờ người, bà ta đè giọng xuống thấp hỏi Chử Hoài Lương: Anh điên rồi à? Anh muốn làm gì vậy?

Nhưng Chử Hoài Lương lại không thèm nhìn bà ta, gã vẫn bóp chặt Lưu Phương và đi vào phòng. Sau đó, gã dùng băng dính dán tay chân và miệng của Lưu Phương lại, để cô bé không thể phát ra tiếng.

Lúc đó Lưu Phương đã quá mức sợ hãi, cô bé không hiểu người thầy giáo mà mình gặp mỗi ngày này đang muốn làm gì? Chử Hoài Lương trói chặt Lưu Phương lại, rồi ném vào trong hầm ngầm chuyên dùng để trữ cải trắng vào mùa đông của gia đình mình, sau đó lấy xe đạp đi làm.

Triệu Anh Tiệp trợn mắt, bà ta cũng không biết nên làm gì bây giờ? Nếu thả Lưu Phương ra, thì con bé chắc chắn sẽ nói với người lớn trong nhà về chuyện mình bị thầy Chử bắt cóc, đến lúc đó thì Chử Hoài Lương sẽ hoàn toàn tiêu đời.

Còn nếu không thả đứa bé kia đi, thì chẳng phải họ đang phạm pháp sao? Mà bà ta cũng không rõ Chử Hoài Lương muốn làm gì? Chắc không phải vì mình không có con cái, nên bắt con nhà người khác về nuôi đấy chứ!

Giữa trưa, Chử Hoài Lương tan tầm về, việc đầu tiên gã làm là một mình vào trong hầm bận bịu làm gì đó. Tiếp theo, gã cầm một đống đồ đi ra rồi ném vào trong lò, đốt trụi hết.

Triệu Anh Tiệp nhìn kỹ thì phát hiện đó là quần áo mà Lưu Phương mặc…

Lúc nửa đêm, Chử Hoài Lương lại một mình xuống hầm một lúc lâu. Sau khi trở lại, gã đột nhiên có phấn chấn vô cùng, khác hẳn với trạng thái mềm nhũn ngày xưa, khiến Triệu Anh Tiệp có cảm giác mình như cô dâu mới cưới về nhà chồng.

Có lẽ cuộc sống của họ vẫn luôn giống như một đầm nước đọng, đột nhiên có một ngày cái đầm nước đó bắt đầu sinh sôi sống lại, vì thế mà Triệu Anh Tiệp cũng ngầm cho phép Chử Hoài Lương làm cách này. Sáng sớm hôm sau, bà ta còn làm bữa sáng cho Lưu Phương, định cho đứa bé kia ăn rồi sẽ để Chử Hoài Lương thả nó ra.

Nhưng Chử Hoài Lương lại lắc đầu nói không cần, vì đứa bé kia đã không còn thở nữa rồi! Triệu Anh Tiệp quá sợ hãi, bà ta không bao giờ nghĩ tới việc chồng mình lại giết đứa trẻ này. Đến bây giờ, Triệu Anh Tiệp cũng không biết đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì trong hầm.

Nhưng khi Triệu Anh Tiệp nhìn thấy thi thể của Lưu Phương, lòng bà ta dâng lên từng cơn sợ hãi, bà ta đã lấy được người chồng gì thế này!

Vì có thể xử lý được thi thể, Chử Hoài Lương và Triệu Anh Tiệp nghĩ rất nhiều cách. Cuối cùng họ quyết định, nếu không muốn bị người khác phát hiện, thì phải làm sao để họ vĩnh viễn không thể tìm thấy thi thể của đứa trẻ này.

Thế là Chử Hoài Lương mua rất nhiều bột vôi để làm trứng muối. Gã đào ở trong sân nhà mình một cái hố đất khoảng chừng

một mét vuông, sau đó vẩy bột vôi vào bên trong, rồi ném thi thể của Lưu Phương vào hố, bên trên lại tiếp tục vẩy thêm một lớp bột vôi nữa.

Làm như thế này, sau khi lấp đất lên thi thể sẽ không bị phân hủy quá nhanh, mà hàng xóm của họ cũng đã chuyển đi nơi khác từ một năm trước rồi. Cho dù trong sân hơi bốc mùi, thì người ở bên ngoài cũng không ngửi thấy được.

Trạng thái hưng phấn của Chử Hoài Lương không tiếp tục được bao lâu thì lại quay trở về như lúc trước. Vậy là ma quỷ trong lòng gã lại thức tỉnh, nhưng lần này gã lại đưa móng vuốt của mình về một bé trai.

Đứa trẻ này chính là đứa thứ hai bị mất tích, Vương Bằng Phi, tuy nó không phải là học sinh trong trường của Chử Hoài Lương, nhưng Chử Hoài Lương lại đang dạy kèm cho thằng bé. Tối hôm đó, Chử Hoài Lương đang trên đường từ nhà bạn về, vừa đúng lúc gặp được Vương Bằng Phi đi mua thuốc cho bố.

Thế là Chử Hoài Lương giả vờ quan tâm đến chuyện học hành của thằng bé, bảo nó đi theo mình về nhà lấy một bộ bài thi toán để mang về làm. Vương Bằng Phi tin là thật, nên không đề phòng mà đi theo thầy giáo dạy kèm về nhà.

Ngờ đâu vừa vào sân, nó đã bị người thầy giáo bình thường vẫn luôn ân cần dạy bảo trói lại! Dù sao Vương Bằng Phi cũng là một bé trai, sức khỏe hơn một chút, Chử Hoài Lương cũng phải tốn rất nhiều sức mới trói thằng bé lại được. Vì sợ nó chạy mà Chử Hoài Lương còn lấy gậy đánh gãy chân Vương Bằng Phi…

CHƯƠNG

GÂY HỌA CHO LÂM AN

Đau đớn quá mức khiến đứa trẻ chưa đến 10 tuổi này hét lên, Chử Hoài Lương sợ tiếng kêu của nó sẽ bị người khác nghe thấy, nên dùng miếng vải rách chặn miệng nó lại.

Lúc đó Triệu Anh Tiệp đang nấu cơm ở trong nhà, nghe thấy tiếng hét, bà ta vội chạy ra sân xem, phát hiện Chử Hoài Lương đang đè một cậu bé xuống. Bà ta nhận ra đứa bé này đã từng đến nhà mình học kèm môn toán với Chử Hoài Lương.

Bà ta trơ mắt nhìn Chử Hoài Lương trói đứa bé lại, sau đó lại ném nó vào hầm. Dù biết là sai lầm, nhưng bà ta không biết phải làm sao để ngăn cản, chỉ có thể tiếp tục mắc thêm lỗi lầm với Chử Hoài Lương…

Đứa bé kia sống ở trong hầm ngầm mấy ngày, nhưng mỗi khi đêm xuống, Triệu Anh Tiệp đều nghe thấy âm thanh rên rỉ của nó, đến bây giờ bà ta vẫn chưa thể quên được. Bà ta chưa từng hỏi Chử Hoài Lương đã làm gì với những đứa trẻ đó dưới hầm, thậm chí bà ta còn không dám xuống nhìn chúng.

Có điều mấy ngày đó Chử Hoài Lương lại thay đổi rất rõ rệt, mỗi lúc trời tối, gã lại trở nên sung mãn bất ngờ. Triệu Anh Tiệp vừa hưởng thụ khoảng thời gian sung sướng, vừa cảm thấy áy náy

với đứa trẻ ở trong hầm.

Vài ngày sau, bé trai kia chết, họ vẫn dùng cách cũ để xử lý thi thể của thằng bé. Triệu Anh Tiệp và Chử Hoài Lương thừa dịp đêm xuống, chôn thi thể của thằng bé trong sân.

Bây giờ trong sân nhà đã có hai thi thể, mỗi khi Triệu Anh Tiệp bước đi ở trên, trong lòng đều cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Bà ta đã từng đau khổ cầu xin Chử Hoài Lương, hi vọng gã có thể dừng tay ngay khi chuyện còn chưa bị ai phát hiện.

Thế nhưng Chử Hoài Lương lại nhìn bà ta bằng gương mặt hiền lành và nói: "Nếu em muốn quay lại cuộc sống lúc ban đầu, thì anh sẽ dừng tay…"

Cuộc sống lúc ban đầu? Câu nói này đã đả động mạnh đến nội tâm của Triệu Anh Tiệp. Bà ta cũng không muốn mình tuổi còn trẻ mà đã phải thủ tiết, nếu chuyện đã đến nước này, bà ta cũng chỉ đành mặc kệ Chử Hoài Lương tiếp tục làm việc ác. Đồng thời bản thân cũng cố gắng giúp chồng không bị bại lộ.

Cô bé nữ sinh cấp hai kia là Chử Hoài Lương vô tình bắt gặp. Những thi thể chôn trong sân nhà Chử Hoài Lương, mặc dù đã được đổ một lớp bột vôi lên trên, nhưng qua một thời gian dài vẫn có mùi thối thoang thoảng bay ra.

Vì để người khác không nghi ngờ, gã bảo Triệu Anh Tiệp nuôi mười mấy con gà trong sân. Đêm hôm đó, gã mượn một người bạn chiếc xe ba gác để đi mua đồ ăn cho gà. Khi gã chở đồ về, thì nhìn thấy hai nữ sinh đang đi tới.

Ác niệm trong lòng nhanh chóng khống chế, thế là gã trốn đến tận cùng bên trong con hẻm, muốn xem khi nào hai cô bé này sẽ chia tay.

Bởi vì trong ngõ hẻm không có đèn, nên ánh sáng rất mờ. Hai

nữ sinh đó từ con phố có đèn đường rẽ vào hẻm tối, nên mắt nhất thời không thích ứng được. Họ cũng không nhận ra Chử Hoài Lương đang trốn ở cuối hẻm.

Cho đến khi một nữ sinh đi vào cổng nhà, nữ sinh thứ hai tới trước cổng nhà mình, thì mới phát hiện ra sự tồn tại của gã.

Nhưng lúc này đã muộn, khi cô bé kia đứng sững sờ ở đó, thì Chử Hoài Lương đã đi tới bịt miệng cô bé lại, sau đó ác độc nói bên tai: "Nếu dám kêu, tao giết mày ngay!"

Cô nữ sinh nhát gan bị người đàn ông xa lạ dọa sợ, nên dù cửa nhà đã gần ngay trước mắt, mà cô bé cũng không dám hét lên…

Khi Triệu Anh Tiệp nhìn thấy thứ trên xe ba gác mà Chử Hoài Lương mang về, bà ta bị dọa sợ vỡ mật. Bà ta không thể ngờ Chử Hoài Lương sẽ mang một đứa bé lớn như vậy về! Bà ta nhìn thoáng qua đồng phục trên người đứa bé, thì ra là học sinh cấp hai.

Cô bé kia hoảng sợ nhìn bà ta, giống như đang cầu cứu, vừa giống như là đang hỏi rằng tại sao lại làm thế với mình…

Triệu Anh Tiệp nhớ rõ, cô bé học sinh đó là đứa sống lâu nhất ở trong nhà, được khoảng nửa tháng.

Trong thời gian này, Triệu Anh Tiệp đã từng xuống đưa cơm cho con bé một lần. Lúc ăn cơm, nó còn khổ sở cầu xin bà ta thả mình ra, cũng thề rằng sẽ không bao giờ nói cho ai biết.

Triệu Anh Tiệp nhìn cơ thể trẻ trung của cô bé, chợt dấy lên một nỗi ghen tỵ. Bà ta thầm cười nhạo cô bé quá ngây thơ, đã tới nước này rồi, làm sao nó có thể còn sống mà đi ra khỏi đây được?

Vài ngày sau, không ngoài dự kiến, cô bé chết. Hai người họ lại tiếp tục đem thi thể đi xử lý, làm mãi cũng đã thành quen.

Khi Triệu Anh Tiệp đang sống trong những ngày lo lắng hoảng

hốt, sợ rằng một ngày nào đó sẽ bị bại lộ, thì xảy ra một chuyện thay đổi toàn bộ tình hình hiện tại… Triệu Anh Tiệp có thai!

Tin tức này thật sự mang đến hi vọng mới cho cái gia đình sắp bị hủy diệt này, làm Triệu Anh Tiệp càng tin tưởng vững chắc vào việc vợ chồng mình không thể tiếp tục như vậy được. Vì con của mình, bà ta nhất định phải để Chử Hoài Lương dừng tay lại.

Nhưng mỗi ngày đều sống cùng ba bộ thi thể được chôn trong sân, Triệu Anh Tiệp không có lòng tin mình có thể an tâm dưỡng thai ở đây được. Nên hai người họ bàn bạc, tìm cậu ruột của Triệu Anh Tiệp đang công tác ở Bộ giáo dục tại huyện Lâm An, để ông ấy tìm cách điều hai vợ chồng họ đến huyện Lâm An dạy học.

Trước khi đi, Chử Hoài Lương lại chôn ba bộ thi thể sâu hơn, để cho dù sau này trong sân có người khác chuyển đến, cũng không thể phát hiện được thi thể ở dưới đất. Về sau hai vợ chồng họ cùng được điều đến huyện Lâm An, rồi lại đến thành phố Tư Thủy, mãi cho đến khi bị cảnh sát bắt được.

Tất cả hồ sơ tư liệu đều dừng ở đây, tôi đặt túi hồ sơ về trên mặt bàn, khó hiểu hỏi: “Không phải vụ án này đã phá được rồi hay sao? Cháu còn có thể giúp đỡ được gì ạ?”

Sở trưởng Vương cau mày, nói: “Đúng là chúng tôi đã bắt được phạm nhân, nhưng gã Chử Hoài Lương này quá gian xảo. Lúc đầu gã sống chết cũng không thừa nhận mình giết người, về sau bị vợ khai ra, gã lại nói do mình có vấn đề về tâm lý, lúc giết người không khống chế được bản thân! Đáng giận nhất là gã chỉ thừa nhận mình giết ba người ở huyện Lục Thủy, còn về những vụ án mạng ở huyện Lâm An, gã phủ nhận toàn bộ.”

“Vậy còn vợ của gã đâu? Nếu bà ta đã nói hết chuyện gây án ở huyện Lục thủy, thì vì sao lại không nói tới chuyện ở huyện Lâm An?” Tôi không hiểu.

Sở trưởng Vương lắc đầu: “Đó là vì khi ở huyện Lâm An, Chử Hoài Lương giết người nhưng không để cho Triệu Anh Tiệp biết. Vì lúc đó bà ta đang trong thời kỳ mang thai, mà trước đó Chử Hoài Lương đã cam đoan với vợ là sẽ không giết người nữa. Nhưng sau đấy gã không nhịn được hành vi, lại không muốn kích thích vợ mình đang mang thai nên chắc đã gây án một mình. Nhưng vấn đề ở chỗ, hiện giờ chúng tôi không thể tìm được thi thể của những đứa trẻ kia, nên không có cách nào lập án được.”

Nghe đến đó cuối cùng tôi cũng đã hiểu rõ mọi chuyện, phòng công an cao cấp tìm đến, thì ra là muốn tôi giúp tìm những thi thể bị hại ở huyện Lâm An! Tôi mở lại những tài liệu kia, rồi thắc mắc: “Trong này không có tư liệu của những người kia ạ?”

Sở trưởng Vương cười nói: “Bởi vì có quá nhiều tư liệu, nên tôi chỉ lấy ra một phần thôi, tư liệu của những người bị hại kia, khi nào đến huyện Lâm An là cậu có thể thấy được.”

Xem ra chúng tôi phải đi một chuyến đến huyện Lâm An rồi. Sở trưởng Vương này chưa nhìn thấy thỏ thì không chịu thả chim ưng ra!

CHƯƠNG

CHÍN ĐỨA TRẺ

Chú Lê thì không cần phải nói, thông thường khi gặp được những nhân vật tai to mặt lớn, thì dù không đến mức khom lưng cúi đầu, nhưng cách nói chuyện của ông ấy cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Mà lần này ngay cả giá thuê cũng không cần bàn đến, ông ấy đã đồng ý luôn rồi.

Dù sao chuyện cảnh sát không tìm ra được thi thể của người bị hại là việc rất mất mặt, nên chúng tôi phải giữ bí mật về chuyện này, đồng thời nhanh chóng đi đến huyện Lâm An.

Sáng hôm sau, Đinh Nhất lái xe đưa tôi và chú Lê chạy thẳng tới huyện Lâm An. Vừa tới trạm thu phí trên đường cao tốc, chúng tôi gặp một xe cảnh sát dừng ở ven đường, một cảnh sát gọi xe của chúng tôi lại.

"Không phải chứ, ở chỗ này còn kiểm tra xe à?" Tôi phàn nàn.

Nhưng Đinh Nhất lại nói: "Không giống như để kiểm tra, những người này hình như không phải là cảnh sát giao thông!"

Nghe anh ta nói thế, tôi nhìn kỹ lại mới phát hiện cảnh sát kia không đội mũ màu trắng, anh ta không phải cảnh sát giao thông. Nhưng chúng tôi vẫn chấp hành dừng xe ở ven đường, sau đó chờ đợi cảnh sát đến kiểm tra.

Nhưng khác với chúng tôi nghĩ, cảnh sát kia lại rất lễ phép hỏi: “Xin hỏi Lê đại sư có ở trên xe không?”

Tôi hiểu ngay, đây chắc hẳn là người của Cục công an huyện Lâm An, họ cố ý đợi ở đây để đón chúng tôi. Chú Lê nghe vậy thì xuống xe, khách sáo bắt tay với cảnh sát và nói: “Chào cậu, tôi chính là Lê Chấn Hải, cậu là…”

Anh cảnh sát trẻ tuổi đưa tay làm lễ chào với chú Lê rồi nói: “Chào ngài, tôi là phó đội trưởng của đội cảnh sát hình sự huyện Lâm An, Bạch Kiện. Cục trưởng đặc biệt sắp xếp tôi đến đón ngài ở trạm này, lát nữa tôi sẽ đi trước dẫn đường cho ngài.”

Có xe cảnh sát mở đường đúng là khác biệt, vừa rồi ở trên đường cao tốc có kha khá xe vượt qua chúng tôi. Đinh Nhất lái xe khá ổn định, trước giờ chưa từng thích tranh đua tốc độ với người khác trên đường. Nhưng tôi thì không giống anh ta, nhìn từng chiếc xe ô tô viu viu vượt qua mình mà sốt cả ruột! Giờ thì tốt rồi, cho dù chúng tôi có đi chậm hơn thì những xe phía sau đố mà dám vượt…

Rất nhanh, xe của chúng tôi đã đến Cục công an huyện Lâm An. Vừa xuống xe, tôi đã thấy mấy đồng chí cảnh sát đứng ở cửa, trong số họ có một người mặc bộ cảnh phục nghiêm chỉnh hơn, chắc hẳn đó là Cục trưởng huyện Lâm An.

Bạch Kiện giới thiệu với chúng tôi, người đàn ông trông đạo mạo kia chính là Cục trưởng Cục công an Địch Triển Bằng. Cục trưởng Địch thân thiết bắt tay chú Lê: “Lê đại sư, chúng tôi trông mong mãi, cuối cùng ngài cũng đến!”

Tôi nghe xong là biết Sở trưởng Vương đã sớm nhắc ông ấy rồi. Nếu không thì vì sao đường đường là một Cục trưởng Cục công an, lại tỏ ra nhiệt tình với một ông thầy bói được? Nhìn thấy cảnh tượng này, tôi chỉ muốn chửi thề.

Cục trưởng Địch dẫn chúng tôi tới một phòng họp lớn trên tầng bốn, sau đó cho chúng tôi xem những tư liệu liên quan đến vụ án bằng máy chiếu, Bạch Kiện là người giải thích về những vụ án này.

"Bắt đầu từ tháng 3 năm 97, trong huyện Lâm An bắt đầu xuất hiện chuyện trẻ em bị mất tích, tổng cộng có tất cả chín đứa trẻ." Bạch Kiện vừa nói vừa phát mấy tấm ảnh lên màn hình.

Tôi xem mà thầm giật mình, chín đứa trẻ? Thế cũng quá độc ác rồi? Nếu tất cả đều do Chử Hoài Lương làm, thì dù đem gã ra xử bắn một trăm lần cũng không quá đáng.

Bạch Kiện tiếp tục nói: "Chuyện này tiếp diễn đến tận tháng sáu năm 2003 mới xem như kết thúc. Về sau căn cứ vào những tư liệu do cảnh sát huyện Lục Thủy cung cấp, thời gian nghi phạm Chử Hoài Lương đến huyện Lâm An, hoàn toàn trùng khớp với lúc xảy ra những vụ án này, cho nên hai huyện chúng tôi gộp vào làm một. Bởi vì khi huyện Lục Thủy phát hiện ra thi thể của người bị hại là vào ngày 18 tháng 4 năm 2007, nên chúng tôi đã thành lập tổ chuyên án 4.18."

Anh ta nói xong thì lần lượt phát cho chúng tôi xem ảnh chụp của người bị hại, hầu như tất cả những đứa trẻ này đều ở độ tuổi từ 10 đến 15, bé trai bé gái đều có cả. Tôi nhìn những khuôn mặt ngây thơ hồn nhiên của chúng mà thầm hận không thể chém gã Chử Hoài Lương kia thành từng mảnh.

Bạch Kiện nhìn thấy tôi tỏ vẻ phẫn nộ thì vỗ lên vai tôi rồi nói: "Người anh em, khi chúng tôi mới tiếp nhận vụ án này cũng tức giận giống y như cậu vậy. Cậu có biết khi phát hiện Chử Hoài Lương này chính là nghi phạm thì chúng tôi vui mừng đến mức độ nào không? Nhưng gã chết tiệt đó sống chết thế nào cũng không chịu nói ra nơi đã chôn thi thể của những đứa trẻ này! Dù hiện giờ

hắn có nói hay không thì đều sẽ bị xử tử hình, nhưng những đứa trẻ kia không thể chết một cách oan ức như thế được. Chúng tôi muốn cho người nhà của những đứa trẻ đó một sự công bằng, để chúng có thể được chôn cất tử tế. Cho nên chúng tôi mới tìm tới Lê đại sư và cậu… Hiện giờ mấy vị là tất cả hi vọng của chúng tôi!"

Tôi vội vàng xua tay nói: "Đừng đừng, anh Bạch ạ, anh nói thế làm em cảm thấy áp lực quá lớn. Nhưng anh yên tâm đi, chắc chắn em sẽ cố gắng giúp các anh tìm được những đứa trẻ này!"

Bạch Kiện vui mừng, nói: "Được, vậy sau này mọi người cần chúng tôi cung cấp hay hỗ trợ gì thì cứ việc nói thẳng, đừng khách sáo!"

Sau đó tôi cẩn thận đọc tư liệu của chín đứa trẻ này, nếu đúng như Triệu Anh Tiệp nói, bà ta cũng không biết Chử Hoài Lương đã làm gì ở huyện Lâm An, chứng tỏ gã phải có một nơi trú khá bí ẩn và an toàn ở đây, chuyên dùng để xử lý thi thể.

Cả tôi và Bạch Kiện cùng nhất trí cho rằng, nếu dựa vào thói quen lúc trước của Chử Hoài Lương, thì gã sẽ giấu những thi thể này ở cùng một chỗ. Nếu không thì đã nhiều năm trôi qua, không thể nào ngay đến cả một cỗ thi thể cũng chẳng tìm thấy được.

Chúng tôi phân tích kỹ càng quỹ đạo sinh hoạt và làm việc của Chử Hoài Lương khi còn ở huyện Lâm An. Phát hiện gã là một kẻ có đời sống rất khô khan, hầu như chỉ qua lại ở hai chỗ là nhà và trường học, trường học và nhà.

Nhưng lúc họ đến huyện Lâm An thì ở nhà chung cư, nên Chử Hoài Lương không thể giấu thi thể trong nhà được. Như vậy thì chỉ còn một địa điểm khác, là trường tiểu học Lâm An.

Trường tiểu học này gộp chung với trường cấp hai, diện tích của sân trường tương đối lớn, riêng khu dạy học đã có bốn tòa, không bao gồm cả những dãy phòng học cũ lúc trước. Những dãy

phòng cũ này hiện nay chỉ là nơi dùng để cất giữ những dụng cụ học tập.

Cứ như vậy, nếu muốn tra xét toàn bộ chỗ này thì rất khó khăn, mà bên phía cảnh sát cũng không tin Chử Hoài Lương có khả năng giấu được thi thể của chín đứa trẻ trong trường mà không bị phát hiện.

Năm thứ hai khi đến huyện Lâm An, Triệu Anh Tiệp sinh được một bé gái, nhưng không biết có phải vì cha mẹ đã làm quá nhiều việc ác hay không, mà khi đứa trẻ này lên lớp một thì bị viêm màng não. Đến lúc hai vợ chồng Triệu Anh Tiệp phát hiện, đưa cô bé đến bệnh viện thì đã muộn.

Có lẽ chính bởi vì cái chết của con gái mới khiến cho Chử Hoài Lương càng thêm điên cuồng gây án, có thể nói là đã mất hết nhân tính…

Trong tư liệu của chín đứa trẻ, tôi lấy ra tư liệu của vài đứa khá lớn tuổi. Vì những đứa trẻ lớn tuổi thì tâm trí tương đối trưởng thành rồi, cho nên chấp niệm không muốn rời xa cuộc sống cũng tương đối mãnh liệt hơn, những đứa trẻ này có thể giúp tôi dễ dàng tìm được tàn hồn của chúng.

Tôi rút một tập hồ sơ của cô bé có tên là Cao Tuyết, lúc cô bé mất tích mới 14 tuổi, vừa mới lên cấp hai, là con gái một trong nhà. Mẹ của cô bé bởi vì mất con mà tinh thần sụp đổ, mắc phải chứng trầm cảm nghiêm trọng.

Dù tôi thật sự không đành lòng đi quấy rầy gia đình họ, nhưng càng là gia đình như vậy, thì đứa trẻ càng không muốn xa rời. Nên tôi để Bạch Kiện giúp tôi liên hệ với bố mẹ của Cao Tuyết, tôi muốn đến nhà họ xem một chút.

CHƯƠNG

CÓ KẺ ĐỒNG LÕA KHÁC

Nhà của Cao Tuyết ở chung cư của bên thuế, bố mẹ cô bé đều làm trong Cục thuế, là công chức nhà nước. Khi Bạch Kiện liên hệ với gia đình họ, cha của Cao Tuyết là Cao Bắc Xuyên đã từ chối, vì ông sợ vợ mình sẽ lại bị kích thích.

Nhưng khi nghe Bạch Kiện nói đã bắt được nghi phạm, nhưng tên kia không nói ra chỗ giấu xác, nên họ muốn tới nhà những nạn nhân để tra xem có manh mối nào hữu ích, tìm được chỗ giấu xác không.

Cao Bắc Xuyên vẫn là một người khá lý trí, ông không giống vợ tự lừa mình dối người, tưởng tượng ra con gái vẫn còn sống. Tâm nguyện duy nhất hiện giờ của ông chính là có thể tìm được di thể của con, để lấy lại công bằng cho cô bé.

Khi biết đã bắt được nghi phạm, ông ấy muốn tới gặp gã một lần, nhưng bị Bạch Kiện từ chối, bởi vì nó không phù hợp với quy định. Nhưng nếu sau này đến lúc nghi phạm phải đền tội, thì Cao Bắc Xuyên có thể nhìn thấy gã trong quá trình thẩm vấn ở tòa án…

Tới nhà họ Cao, một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi đang đứng ở dưới chờ chúng tôi. Bạch Kiện nói với tôi rằng người này chính là bố của Cao Tuyết, Cao Bắc Xuyên. Vì sợ vợ mình đau khổ

nên Cao Bắc Xuyên đã phải nghĩ cách để đưa vợ ra ngoài, rồi mới dám để chúng tôi vào nhà.

Trong chung cư của Cục thuế, nơi nhà họ Cao ở là một tòa nhà đời cũ, bài trí bên trong cũng khá xưa. Diện tích trong nhà không quá lớn, có hai phòng ngủ và một phòng khách. Cho tới giờ, vợ của Cao Bắc Xuyên vẫn giữ lại căn phòng của con gái, bà ấy sợ một ngày cô ấy về nhà lại không có chỗ ở.

May mắn thay, đây chính là điều tôi cần, bình thường thân nhân của những người mất tích đều có tưởng niệm khá sâu, nên thường sẽ giữ căn phòng hoặc đồ đạc mà người mất tích đã dùng lúc trước, đây là điều kiện có lợi cho công việc của tôi.

Khi tôi nói muốn vào phòng của Cao Tuyết, dù Cao Bắc Xuyên không hiểu lắm, nhưng ông ấy vẫn tự đưa tôi đến đó.

Đây là căn phòng của một cô bé 14 tuổi, bên trong bày đầy búp bê vải, trên tường treo một vài tấm áp phích của những minh tinh Hồng Kông. Cao Tuyết mất tích vào năm 97, năm Hồng Kông sáp nhập lại với Trung Quốc. Nếu bây giờ cô ấy còn sống, thì cũng tầm tuổi tôi.

Nên tôi thấy không mấy khó khăn trong việc tìm được món đồ yêu thích của Cao Tuyết… Nhưng khi tôi chạm vào khắp các tấm áp phích và những con búp bê vải kia xong, thì không hề cảm thấy tàn hồn của cô ấy. Xem ra những thứ này không phải là món tôi cần!

Sự tự tin vừa nãy của tôi biến mất ngay tắp lự, sao cô bé này lại không giống như người bình thường thế? Tôi đành phải mở ngăn kéo bàn học ra, phát hiện bên trong có rất nhiều băng nhạc cát xét!

Thứ này quá cổ rồi, nhưng ngẫm lại cũng đúng, năm đó tôi cũng từng có những băng nhạc như thế này, nhưng sau đó cứ tặng người này người nọ rồi mất dần, giờ thì chẳng còn cái nào cả.

Tôi tiện tay rút ra một cuộn băng thu nhạc của Lưu Đức Hoa, đều là bản chính cả! Xem ra năm đó, nhà họ Cao cũng rất khá giả! Tôi nhìn vô số những băng nhạc được xếp ngay ngắn trong ngăn kéo, chứng minh năm đó Cao Tuyết hẳn là rất yêu quý những chiếc băng này.

Nghĩ vậy, tôi chạm nhẹ qua mỗi hộp băng, thử tìm ra cuốn băng mà Cao Tuyết yêu thích nhất.

Đột nhiên, ngón tay của tôi dừng lại ở cuộn album của Nhậm Hiền Tề, một ít hình ảnh xông vào đầu…

Trước đó tôi chỉ nhìn thấy Cao Tuyết qua ảnh thẻ học sinh, giờ nhìn thấy mới biết cô gái này ở thời điểm 14 tuổi đã dậy thì rồi. Dù vóc dáng không cao lắm, nhưng cô ấy có làn da rất trắng. Gương mặt cô bé làm người ta muốn nhéo mấy cái.

Tổng thể mà nói thì đây là một cô bé rất đáng yêu, tận đáy lòng tôi thật sự không mong có chuyện xấu xảy ra với cô ấy. Nhưng tôi biết đó là chuyện không thể nào, bởi vì đã cảm nhận được tàn hồn của Cao Tuyết, chứng tỏ cô bé đã chết rồi.

Tôi tiếp tục cảm nhận những ký ức khi còn sống của cô…

Cao Tuyết là lớp phó học tập trong lớp, tất cả các mặt của cô bé đều rất xuất sắc, cũng là đối tượng được rất nhiều nam sinh trong lớp thầm mến. Trong rất nhiều những nam sinh này, Cao Tuyết hơi có cảm tình với lớp phó thể dục, hai người cũng thường xuyên vì chuyện của lớp mà tiếp xúc với nhau.

Thực ra không phải mối tình đầu nào cũng là tai họa như trong mắt của những bậc làm cha mẹ, có những mối tình thuần khiết giống như của Cao Tuyết với cậu bạn lớp phó thể dục kia. Hai người mỗi ngày đều hẹn hò ở rừng cây trong trường, nhưng khi đó họ chỉ thường học bài cùng nhau thôi.

Một buổi tối nọ, Cao Tuyết giống như mọi ngày, sau khi tan học

thì đi tới chỗ cũ để chờ cậu bạn kia. Nhưng không hiểu vì sao mà tối hôm đó cậu bạn kia lại không xuất hiện, cũng chính lúc ấy, Cao Tuyết gặp Chử Hoài Lương…

Ký ức lúc sau đều rất mơ hồ, tuy với tôi thì lúc này là quan trọng nhất, nhưng Cao Tuyết lúc đó thì có lẽ đã bị dọa đến mức quá sợ hãi, nên ký ức trong tàn hồn vừa hỗn loạn, vừa mơ hồ. Tôi thực sự không nhìn rõ được Chử Hoài Lương đưa cô ấy đi đâu.

Nhưng điều khiến tôi phải giật mình hoảng hốt, chính là ở trong trí nhớ của Cao Tuyết, tôi nhìn thấy một gã đàn ông khác. Tôi chưa từng nhìn thấy gã trong tập tư liệu 4.18, là một người hoàn toàn xa lạ, nhưng gã chính là đồng lõa của Chử Hoài Lương.

Rời khỏi nhà của Cao Tuyết, tôi nói hết những hình ảnh mà mình nhìn thấy cho họ. Khi Bạch Kiện nghe thấy Chử Hoài Lương còn có một đồng bọn thì cũng bàng hoàng. Nhưng lúc phân tích lại cẩn thận, họ đều nhất trí cho rằng, chính bởi vì có đồng bọn nên có một số việc mới được hợp lý hóa.

Trong trí nhớ của Cao Tuyết, tôi được biết người này cũng làm ở trường…

Bạch Kiện lập tức đưa chúng tôi trở về Cục, sau đó anh ta mang ra toàn bộ hồ sơ của các giáo viên trong trường ra, nhưng tôi không thấy gã đó.

Tôi lắc đầu: “Không phải những người này, trông gã nhỏ tuổi hơn Chử Hoài Lương, nhưng cơ thể rất rắn chắc, giống công nhân làm lao động chân tay lâu năm.”

Bạch Kiện nghĩ một lúc, lại lấy ra một xấp hồ sơ đưa cho tôi: “Cậu thử nhìn xem trong này có không? Đây đều là những nhân viên hỗ trợ và lao công của trường học.”

Tôi nhận tập hồ sơ, cẩn thận quan sát, đột nhiên một khuôn mặt quen thuộc đập vào tầm mắt: “Chính là hắn!” Tôi hưng phấn kêu

lên! Đinh Nhất và chú Lê cũng thò đầu sang nhìn thử.

Gã này tên Thẩm Cường, là một lao công trong trường. Bình thường gã hay phụ trách sửa chữa một vài thiết bị ở phòng các thầy cô giáo. Chắc gã rất quen thuộc với từng góc trong ngôi trường này và cũng có khả năng cung cấp nơi giấu các thi thể.

Căn cứ vào thông tin trong tư liệu, thì năm đó Thẩm Cường này còn kiêm cả chức lái xe hàng cho trường học, nên gã thường xuyên lái một chiếc xe chở hàng nhỏ ra ra vào vào trường học.

"Bây giờ gã này đang ở đâu?" Tôi vội hỏi Bạch Kiện.

Anh ta lập tức mở hệ thống quản lý hộ tịch ở Cục công an, điều tra địa chỉ của Thẩm Cường, nhưng kết quả thu được lại ngoài ý muốn. Thì ra tên này mắc bệnh ung thư và qua đời một tháng trước rồi! Nên tên của hắn đã bị xóa trong hộ tịch.

Lòng tôi lạnh lẽo, tên chết tiệt này sớm không chết, muộn không chết, phải chờ đến lúc chúng tôi bắt đầu tra ra được gã thì mới chết!

CHƯƠNG

CẢ NHÀ CHẾT HẾT

Bạch Kiện thấy tôi thất vọng thì cười an ủi: "Tiến Bảo, đừng nhụt chí! Dù Thẩm Cường đã chết, nhưng đây lại là một manh mối rất quan trọng với chúng tôi!"

"Ồ? Thật à?" Tôi vui mừng.

Bạch Kiện gật đầu: "Đương nhiên, cậu xem, chẳng phải chúng tôi vẫn luôn không tìm thấy chỗ mà Chử Hoài Lương giấu thi thể à? Nếu chỉ một mình gã gây án thì độ khó sẽ lớn hơn rất nhiều, nhưng nếu biến thành hai người, thì chúng ta có thể điều tra hành động thường ngày của kẻ còn lại để tìm ra chỗ đó! Dù gã đã chết, nhưng những người và vật liên quan đến gã vẫn còn đó, chúng ta vẫn có thể tìm ra được một vài manh mối!"

Nghe Bạch Kiện nói, tôi bỗng thấy lòng tin của mình đã quay lại! Cảnh sát hình sự đúng là cảnh sát hình sự, góc độ cân nhắc quả nhiên không giống người bình thường.

Tuy nói như vậy, nhưng nếu thật sự muốn điều tra một người đã chết, thì cũng không phải là một việc dễ dàng. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Chử Hoài Lương lại không hề sợ hãi, xem ra gã đã sớm biết Thẩm Cường không sống được lâu!

Vài ngày sau, khi Bạch Kiện cùng các đồng nghiệp điều tra

nhiều mặt, cuối cùng họ cũng tra ra được tư liệu hoàn chỉnh của Thẩm Cường khi còn sống. Quê gã ở huyện Lâm An, trước kia từng đi lính, sau khi xuất ngũ thì được phân đến trường tiểu học huyện để làm việc.

Gã lấy vợ và có một đứa con, nhưng về sau cô vợ chê gã nghèo quá nên đưa con đi mất. Từ đó về sau Thẩm Cường vẫn luôn sống một mình, bố mẹ gã có một vườn trà rất lớn ở vùng ngoại thành, họ đã từng hi vọng Thẩm Cường sẽ về nhà để kế thừa vườn trà này.

Nhưng lúc đó Thẩm Cường vẫn thích sống trong huyện, không muốn về quê. Đến khoảng sau thập niên 90, bố mẹ gã lần lượt bị bệnh qua đời, Thẩm Cường kế thừa vườn trà này và bắt đầu kinh doanh.

Đáng lý ra, nếu Thẩm Cường cứ kinh doanh vườn trà này thật tốt thì sẽ không cần đến trường làm việc để kiếm mấy đồng lương bèo bọt, nhưng gã vẫn đi lại hai chỗ, không chịu bỏ công việc ở trường.

Hành động lúc ấy của gã khiến nhiều đồng nghiệp và bạn bè khó hiểu, có lẽ đúng như lời Thẩm Cường nói, gã muốn sau này già rồi sẽ có được một ít tiền lương hưu.

Thẩm Cường có một vườn trà? Nhưng tại sao tôi lại không nhìn thấy nơi đó trong trí nhớ của Cao Tuyết? Xem ra tôi không thể treo mình lên một thân cây được, còn phải đi xem những đứa trẻ khác như thế nào! Tôi lại tiếp tục lật xem tập tư liệu về những đứa trẻ bị mất tích, tìm được một cô bé 15 tuổi tên là Lý Lâm Lâm.

Lý Lâm Lâm là một trong chín nạn nhân, lúc bị mất tích, cô bé là đứa lớn tuổi nhất, đang học năm cuối cấp hai, chuẩn bị chiến đấu thi lên cấp ba.

Tôi đẩy tư liệu của cô bé đến trước mặt Bạch Kiện: “Đội trưởng

Bạch, tôi muốn đến nhà cô bé này xem sao…”

Bạch Kiện nhìn ảnh chụp, mày nhướng lên và nói: “Nhà này thì hơi khó, vì cả gia đình cô bé đã không còn ai nữa rồi!”

“Là sao? Người nhà của cô bé ấy đều dọn đi hết rồi à?” Tôi khó hiểu.

Bạch Kiện lắc đầu. “Gia đình cô bé này đều chết hết rồi…”

“Cái gì! Chết hết rồi!” Tôi sốc.

Thì ra cha mẹ của Lý Lâm Lâm đều là giáo viên trong trường, họ đã có kỳ vọng rất cao đối với cô khi còn nhỏ. Lúc đầu họ định sau khi Lý Lâm Lâm lên cấp ba, sẽ đưa cô bé đi du học, nhưng tất cả những hi vọng đều kết thúc ở cuối năm 2001.

Vì để đi tìm con gái, cha mẹ của Lý Lâm Lâm bỏ việc ở trường, liên tục chạy khắp cả nước, họ vẫn luôn tin con gái mình chưa chết.

Nhưng cho đến khi vụ án của huyện Lục Thủy bị phanh phui, đã có thể khẳng định cả chín đứa trẻ mất tích đã không còn sống sót nữa, cảnh sát liên hệ với người nhà của các nạn nhân, nói cho họ biết thông tin đó.

Chẳng ai ngờ, một đôi vợ chồng trước đó trông vẫn còn rất lý trí lại tuyệt vọng đến mức như vậy, họ treo cổ tự sát trong nhà. Thi thể của họ được hàng xóm phát hiện, có lẽ hai người đều là phần tử trí thức, nghĩ sau khi mình chết sẽ có người đến nhặt xác, nên để cửa nhà mở.

Hàng xóm nhà bên cạnh phát hiện nhà thầy Lý mở cửa vào buổi sáng, nên tốt bụng định qua xem có chuyện gì xảy ra không. Dù sao họ cũng là hàng xóm với nhau nhiều năm rồi, chuyện của gia đình nhà thầy Lý, họ cũng đều hiểu rõ.

Đến khi vào nhà thì người đó suýt nữa đã bị dọa cho ngất xỉu!

Tôi nghe Bạch Kiện nhắc lại chuyện của gia đình Lý Lâm Lâm mà thổn thức, vốn là một gia đình tốt đẹp, thế mà cuối cùng lại bị hủy hoại như vậy! Người xưa chẳng phải vẫn thường nói nhân quả báo ứng à? Thế vì sao gã Chử Hoài Lương này đến giờ vẫn không bị báo ứng chứ?

Dù biết nhà họ Lý đã chết hết, nhưng tôi vẫn muốn đến nhà họ xem thử, dù sao manh mối mà tôi cần tìm cũng không cần ở người sống…

Bạch Kiện thấy tôi kiên trì muốn đi, bèn gọi cho phòng cộng đồng đang quản lý nhà họ Lý, họ có chìa khóa của căn nhà.

Khi chúng tôi đến nhà họ Lý thì nhân viên phòng cộng đồng đã có mặt rồi, nhưng cô ấy không vào nhà trước mà đứng ở cửa chờ. Dựa vào vẻ mặt của cô gái, tôi thấy cô ấy không hề muốn vào trong, mở cửa cho chúng tôi xong, cô ấy đứng ở ngoài và nói. “Các anh cứ vào trong xem đi, tôi sẽ đứng ở ngoài cửa chờ…”

Chú Lê nhìn cô nhân viên phòng cộng đồng kia rồi nói: “Ừ, cô cũng không nên vào, âm khí trong phòng này quá nặng, phụ nữ đi vào chỉ sợ sẽ có chuyện xấu.”

Chúng tôi để cô nhân viên phòng cộng đồng tái mặt ngoài cửa, rồi cùng đi vào trong.

Sau khi đi vào, tôi bèn cười hỏi chú Lê. “Chú hù dọa một cô gái làm gì chứ?”

Chẳng ngờ chú Lê lại trợn mắt: “Ai hơi đâu hù dọa con bé đó! Nơi này đúng là có âm khí rất nặng.” Nói xong chú ấy lấy ra cái la bàn cho tôi nhìn.

Tôi xem kim đồng hồ bên trên la bàn, quả nhiên là xoay loạn lung tung, nơi này đúng là kỳ lạ. Dù tôi đã được coi như thân kinh bách chiến, nhưng vẫn còn mắc cái bệnh nhát gan đấy.

Đinh Nhất đi đến cạnh tôi nói khẽ: “Đừng sợ, trên người cậu có đồ trừ tà, mấy thứ tà ma đều không đến gần được…”

Nghe anh ta nói, tôi mới hơi an tâm hơn một chút. Lúc bấy giờ mới cẩn thận quan sát căn nhà. Đây là một ngôi nhà nhiều tầng khá phổ thông, tôi dạo qua một vòng nhưng không tìm thấy được chỗ nào có thể treo cổ cả.

Nhưng chú Lê chỉ cần liếc mắt là đã nhìn ra, hai người họ treo cổ trên chiếc quạt trần! Cuối cùng được Bạch Kiện chứng thực, cha của Lý Lâm Lâm treo cổ ở trên quạt trần phòng khách, còn mẹ của cô ấy thì treo cổ ở quạt trần trong phòng ngủ.

Sau khi kiểm tra thi thể thì bà Lý chết trước, mấy tiếng sau ông Lý mới chết. Lúc ấy họ phân tích tình huống rồi kết luận, có thể là khi ông Lý về nhà, phát hiện vợ mình đã tự sát, nên cũng tự sát theo.

Tôi đi dạo khắp nơi, phát hiện đồ vật trong nhà không hề bị dịch chuyển chút nào, chắc những người nhận thu căn nhà này cũng sợ hãi nên không dám động chạm gì.

Trước khi chưa xác định được những đồ vật này đã được ai sử dụng, thì tôi sẽ không tùy tiện động vào chúng. Dù sao công việc lần này là phải tìm được tàn hồn của Lý Lâm Lâm, chứ không phải là bố mẹ đã tự sát của cô ấy.

CHƯƠNG

MỘT CHỒNG BĂNG NHẠC

Nhà họ Lý có tổng cộng hai phòng ngủ, phòng nhỏ hơn hẳn là của Lý Lâm Lâm. Tôi đẩy cửa vào, thấy bên trong toàn là sách, xem ra cô bé Lý Lâm Lâm đúng là một học sinh giỏi, khó trách bố mẹ lại muốn đưa cô ra nước ngoài!

Tôi cẩn thận xem những cuốn sách trên kệ, có khá nhiều quyển viết bằng tiếng Anh. Không ngờ Lý Lâm Lâm tuổi còn nhỏ mà đã có thể xem sách tiếng Anh khó như vậy rồi.

Vừa nghĩ tới việc cô ấy còn nhỏ tuổi mà đã bị hại, thật sự khiến người khác cảm thấy không đành lòng…

Vì để có thể mau chóng tìm ra được thứ có chứa tàn hồn của cô ấy, tôi chạm vào khắp phòng. Căn phòng này đã lâu không có người ở nên tay tôi quệt ra được một đám bụi.

Đột nhiên tiếng "lạch cạch" bỗng vang lên, tôi cúi đầu nhìn, phát hiện trong lúc vô tình mình đã đụng phải một cái máy phát kiểu cũ trên giá sách, khiến một băng nhạc rơi ra.

Đó là một cuộn băng, phía trên có dòng chữ viết bằng tay: Chúc bạn Lý Lâm Lâm sinh nhật vui vẻ; tôi nhặt nó lên… Nhưng khi tay chạm vào chiếc băng đó, tôi lại nhìn thấy một đoạn ký ức của Lý Lâm Lâm.

Cuộn băng này thu lại một bản nhạc của Nhậm Hiền Tề, tên là “Cô bé đối diện nhìn sang”, đó là món quà của một cậu học sinh tên Tôn Sách. Cậu bạn này có dáng dấp cao ráo khá đẹp trai, chẳng trách Lý Lâm Lâm lại thích.

Gia đình Tôn Sách cũng không khá giả, nhưng cậu ấy vẫn luôn muốn tặng cho Lý Lâm Lâm món quà sinh nhật. Cậu biết Lý Lâm Lâm thích ca sĩ Nhậm Hiền Tề, nhưng một băng nhạc gốc của Nhậm Hiền Tề ít gì cũng phải mười mấy tệ, cho dù có nhịn ăn sáng mấy hôm, cậu cũng chỉ dành được khoảng 8 tệ.

Thế là Tôn Sách nghĩ ra một cách, cậu dùng 8 tệ đi mua một băng nhạc trắng, sau đó mượn băng nhạc của bạn học khác về thu lại. Mặc dù đây không phải là bản chính đầu tiên của Nhậm Hiền Tề mà Lý Lâm Lâm có, nhưng cô bé rất thích nó, lúc rảnh rỗi vẫn thường xuyên nghe đi nghe lại.

Thực ra tình cảm giữa họ rất đơn thuần, không giống như những gì người lớn nghĩ. Cả hai gặp nhau cũng chỉ bàn chuyện học hành, cười đùa, nhiều nhất là nắm tay, chỉ thế thôi mà đã đỏ mặt một lúc lâu rồi.

Lý Lâm Lâm không giống Cao Tuyết, cô bé thấy rất rõ những gì trước khi chết, trước khi chết cô bé gặp được Thẩm Cường! Lý Lâm Lâm cũng giống như các bạn học khác trong trường, đều biết Thẩm Cường là người làm công trong trường.

Cho nên khi gã nói chuyện với mình, Lý Lâm Lâm không hề đề phòng. Nhưng cái gã làm công mà ngày nào cũng thấy ấy, đột nhiên phun lên mặt cô một thứ chất lỏng ngọt lịm, làm cô bé nhanh chóng mất đi tri giác.

Khi tỉnh lại, thì cô bé phát hiện mình đang ở trong một căn phòng có ánh sáng u ám. Hai người đàn ông đang quay lưng về phía cô để nói chuyện, tầm mắt cô bé lúc mờ lúc tỏ, chắc là vì thứ

Thẩm Cường đã phun lên mặt cô.

Đáng lý ra, khoảng thời gian đó vẫn chưa thông dụng thuốc mê, không biết Thẩm Cường lấy đâu ra thứ chất lỏng chỉ cần phun một cái là khiến người ta choáng váng? Lý Lâm Lâm giãy giụa muốn thoát ra, nhưng lại phát hiện tay chân mình đã bị trói chặt.

Mặc dù cô bé là mọt sách, nhưng sao lại không biết tình cảnh của mình bây giờ chứ? Hai gã đàn ông kia quay đầu lại nhìn cô, Lý Lâm Lâm nhận ra ngay một trong hai người là thầy Chử, giáo viên dạy toán của khối tiểu học.

"Em tên gì?" Chử Hoài Lương dùng giọng nói âm trầm hỏi cô bé.

Lý Lâm Lâm nghe xong mà rùng mình, cô bé chưa từng thấy thầy Chử như thế này bao giờ. Dù sao lúc đó cô bé vẫn còn là trẻ con, nên vẫn chưa biết mình đã rơi vào tay ác quỷ.

"Thầy Chử… Hai người làm gì vậy? Em muốn về nhà, không thì cha mẹ sẽ lo lắm!" Lý Lâm Lâm cầu xin.

Hai người kia nghe vậy thì cười dữ tợn, giống như Lý Lâm Lâm đã nói ra một câu nói nào đó rất buồn cười vậy! Chuyện xảy ra sau đó làm lửa giận trong lòng tôi bộc phát như núi lửa phun trào, hai tên súc sinh kia cưỡng hiếp Lý Lâm Lâm…

Lý Lâm Lâm liên tục hét lên đau đớn, nhưng hai kẻ kia như thể rất yên tâm về địa điểm này, sẽ không ai nghe thấy tiếng hét của cô bé vậy. Xem ra nơi này nhất định là một chỗ cách âm rất tốt, mà nó hẳn là một nơi nào đó rất đặc biệt trong trường.

Vì quanh tường được sơn nửa trắng nửa vàng, trên tường còn dán một vài tờ áp phích ca tụng chủ tịch Mao, tôi có cảm giác cách bài trí ở đó rất giống với khoảng năm 60 ở thế kỷ trước.

Dù không biết đó là đâu, nhưng nếu hai kẻ kia đã xuất hiện

cùng nhau, thì chắc chắn là nó ở trong trường học! Cảnh tượng Lý Lâm Lâm bị làm nhục thực sự vượt khỏi sự tưởng tượng của con người, cho dù đứa trẻ này còn sống thì nó cũng sẽ phát điên mất.

Tôi không muốn nói tỉ mỉ từng chi tiết trong đó, chỉ có thể nói đây là lần đầu tiên tôi nghĩ rằng, hãy nhanh kết thúc đoạn ký ức này đi. Thậm chí tôi còn mong Lý Lâm Lâm mau tắt thở, bởi vì chỉ có như thế, cô bé ấy mới có thể được giải thoát…

Rời khỏi nhà của Lý Lâm Lâm, tâm trạng của tôi rất tệ, đến mức Bạch Kiện cũng không dám nói chuyện với tôi. Quay trở lại Cục công an, tôi lập tức chạy vào phòng vệ sinh nôn ra.

Đinh Nhất thấy tôi khó chịu nên rót một cốc nước, tôi nhận lấy rồi uống hết ngay, sau đó ngồi xổm trên đất một lúc lâu mới đứng lên.

Khi quay trở lại phòng họp, Bạch Kiện và những đồng nghiệp của anh ta đã chờ tôi ở đó. Thấy mặt tôi tái nhợt, anh ta nhờ đồng nghiệp pha một tách cà phê, rồi bắt tôi uống một chút.

"Tiến Bảo, cậu uống chút cà phê để bình tĩnh lại đã. Thực ra lúc mới vào nghề, chúng tôi cũng không dũng cảm như cậu đâu. Có lúc nhìn thấy những tội ác mà người bình thường không thể chấp nhận được, chúng tôi cũng giống như cậu bây giờ, nhưng nhìn nhiều rồi cũng thành quen." Bạch Kiện nói với vẻ bất đắc dĩ.

Cà phê nóng chảy vào dạ dày giúp tôi thoải mái hơn nhiều. Nói thật, hiện giờ tôi cảm thấy rất phục cái nghề cảnh sát này. Chưa nói đến chuyện họ vì nhân dân phục vụ là cao cả đến mức nào, chỉ cần nhìn thấy những tội ác giống địa ngục này, không phải người có tố chất tâm lý bình thường nào cũng chấp nhận được.

Tôi kể cho họ nghe về những hình ảnh mình nhìn thấy trong ký ức của Lý Lâm Lâm. Khi trình bày đến quá trình tử vong của Lý Lâm Lâm, tôi cố gắng mô tả nó một cách bình tĩnh nhất, thậm chí

còn không cho thêm bất cứ cảm xúc gì…

Tôi biết nếu bây giờ mà tức giận sẽ chỉ làm mình mất lý trí. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải tìm ra nơi giấu thi thể của những đứa trẻ kia, nên tôi cẩn thận tả hoàn cảnh Lý Lâm Lâm bị sát hại, không hề thiếu một chi tiết nhỏ nào.

Sau khi nghe xong, nhóm Bạch Kiện đi tới thư viện trong Cục, tìm thấy một cuốn sách ghi chép về nơi xây dựng trường tiểu học này.

CHƯƠNG

BỆNH VIỆN THÀNH TRƯỜNG HỌC

Căn cứ vào cuốn ghi chép thì tiền thân của trường học này là một bệnh viện quân y. Thì ra ở cuối những năm 50 thế kỷ trước, đây từng là nơi đóng quân của lữ đoàn pháo binh. Về sau không biết vì sao mà bộ đội rút đi, hiện tại trong trường vẫn còn giữ lại một tòa nhà cũ, chính là nơi năm đó thuộc bệnh viện quân y.

Hôm sau, Bạch Kiện dẫn các đồng nghiệp đến trường học, nhưng kết quả lại làm mọi người phải thất vọng. Tuy tòa nhà cũ kia vẫn còn, nhưng trang trí bên trong đã bị thay đổi hết, không thể nhìn ra được đây từng có bức tường nửa trắng nửa vàng.

Bạch Kiện và đồng nghiệp hầu như đã tìm kiếm từng mét vuông một, nhưng vẫn không tìm ra được nơi mà tôi nói tới. Hiện giờ Thẩm Cường đã chết, Chử Hoài Lương lại không chịu khai, mà căn phòng u ám trong trí nhớ của Lý Lâm Lâm là một chi tiết quan trọng trong vụ án này, cho nên chúng tôi nhất định phải tìm ra nó!

Đến tối, tôi, Đinh Nhất và Bạch Kiện quyết định đi tìm trong trường học một lần nữa. Vì từ đầu đến giờ chúng tôi vẫn luôn tin rằng, căn phòng đó ở trong trường học…

Lúc vào trường, tôi phát hiện môi trường của ngôi trường này rất tốt, thích hợp cho học sinh học tập và sinh hoạt. Nhưng ai có

thể ngờ rằng, một nơi như vậy cũng tồn tại tội ác chứ. Đúng là ở nơi ánh sáng tràn ngập, bao giờ cũng sẽ có những góc tối u ám.

Bác bảo vệ đã quen mặt Bạch Kiện, thấy là người của Cục công an đến, ông ấy lập tức cho chúng tôi vào trong. Tôi thấy bác bảo vệ này cũng khá lớn tuổi, nên bắt chuyện:

“Bác à, bác làm ở đây bao nhiêu năm rồi?”

Bác bảo vệ nghĩ một lúc rồi nói: “Ài, cũng nhiều năm lắm rồi, năm đó lúc bác xuất ngũ về, vì lúc ở quân ngũ bác bị thương trong một lần diễn tập, thành thương binh, nên bác được phân đến gác cổng cho bệnh viện quân y. Về sau bệnh viện rút đi, nơi này thành trường học, lãnh đạo cân nhắc chuyện sức khỏe bác không được tốt, nên để bác tiếp tục ở lại trường làm bảo vệ luôn.”

Tôi thấy vui mừng, vội hỏi: “Bác nói trước đó bác đã từng làm việc ở bệnh viện quân y ạ?!”

“Đúng vậy! Cậu thanh niên, đừng nhìn bác bây giờ như thế này, nhớ năm đó lúc tới nơi đây làm việc, bác cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi thôi, chớp mắt mà đã qua mấy chục năm, bác cũng đã thành một lão già hom hem rồi.” Bác bảo vệ tự hào.

Tôi hơi kích động, nói: “Tốt quá rồi! Bác à, bác có thể nói cho cháu biết một số chuyện ở đây vào năm đó không. Ví dụ như nơi này có nơi nào đặc biệt không?”

Ông bác hơi sững ra, sau đó thắc mắc hỏi lại: “Chỗ đặc biệt là sao?”

“Không phải trước đây nơi này là khu quan trọng của quân đội ạ? Có phải nó có một nơi nào đó chuyên dùng để cất giữ những thứ quan trọng không ạ?” Tôi thử dẫn dắt.

Ông bác đó gõ gõ tay vào chỗ giữa trán mình, suy nghĩ một hồi rồi đột nhiên ngẩng đầu nói: “Hầm trú ẩn có được tính không?

Nhưng bác cũng chỉ nghe nói thôi, năm đó bên dưới tòa nhà này có một hầm trú ẩn, nó được dùng để cất giữ thuốc cho bệnh viện. Năm đó mật thám của địch quá nhiều, nên có nhiều chỗ được giữ bí mật. Nhưng đó cũng chỉ là truyền thuyết thôi, nó có thực hay không thì bác cũng chả biết."

Nghe bác ấy nói thế, chúng tôi như bắt được đầu mối, nhưng lại bởi vì đầu sợi dây quá nhỏ mà không làm sao quấn chặt lại được…

Tạm biệt bác bảo vệ xong, chúng tôi đến sân thể dục của trường, đứng ở đây có thể nhìn bao quát được vị trí của từng tòa nhà. Nghe Bạch Kiện nói, những tòa nhà mới trong trường đa số đều được một người Hồng Kông bỏ vốn ra xây, nên đến bây giờ họ vẫn dùng tên người kia để gọi những tòa nhà đó.

Chỉ có duy nhất tòa nhà cũ ở góc Tây Bắc là được giữ lại, cũng chính là bệnh viện quân y lúc trước. Tôi không nóng lòng đi vào tìm kiếm cái hầm trú ẩn trong truyền thuyết kia, bởi vì tin chắc rằng nếu người của Bạch Kiện đã không tìm thấy, thì tôi cũng không, nhưng nhất định có người có thể tìm ra…

Nghĩ thế, tôi quay lại hỏi Bạch Kiện: "Anh có thể tìm được người năm đó thi công xây dựng tòa nhà cũ này thành trường học không?"

Bạch Kiện nhíu mày, nói: "Chuyện này đã qua bao nhiêu năm rồi, đi đâu mà tìm bây giờ?"

Anh ta nói cũng đúng, dù sao đó cũng là chuyện của mấy chục năm trước rồi. Nhưng cho dù là thế, hẳn là ở Cục quy hoạch hoặc Cục xây dựng sẽ có ghi chép về đơn vị đã cải tạo lại tòa nhà cũ này. Chắc chắn họ sẽ không khó khăn trong việc tìm ra những ai đã thi công năm đó.

Tôi nói suy nghĩ của mình, Bạch Kiện cân nhắc một lúc: "Sao tôi

lại không nghĩ tới chuyện này nhỉ?”

Thế là ngay hôm sau, chúng tôi chạy với Cục quy hoạch huyện, nói rõ tình hình cho họ biết, làm người phụ trách tiếp chúng tôi phải đau cả đầu! Theo như anh ta nói, thì số tuổi của những văn kiện kia còn lớn hơn anh ta nữa, thật sự là không dễ mà tìm ra được.

Nhưng khó tìm cũng không phải là không thể tìm được. Từ sau khi công việc được tự động hóa, đa số văn kiện đều được lưu vào máy tính, để tiện cho việc thẩm tra. Nhưng nếu là những năm quá xa xưa, thì sẽ không được lưu vào trong máy. Những tư liệu đó được đặt trong kho, làm nhân chứng cho lịch sử. Nó được lưu giữ lại, chờ đến một ngày sẽ trở thành hiện vật.

Khi nhìn thấy những tập văn kiện cũ này, tôi lập tức cảm nhận sâu sắc được những lời trước đó của anh nhân viên…

Mọi người nhìn từng chồng văn kiện hơi ố vàng, lòng dâng lên cảm giác tuyệt vọng, phải tìm đến đời nào mới ra đây!

May mà Bạch Kiện và những đồng nghiệp khá thông minh. Anh ta nói những văn kiện này chắc chắn sẽ không để lung tung, chỉ là không biết cách làm việc ở cơ quan nhà nước thôi, dù hiệu suất không cao, nhưng họ vẫn có những cách làm việc của mình. Như loại văn kiện xưa cũ này, ít nhất họ cũng sẽ sắp xếp nó theo thời gian ngày lập, để phòng ngừa có một ngày lãnh đạo nào đó muốn tìm lại, đến lúc đó mà tìm không ra có phải là phiền lớn rồi không?

Tôi cười với anh ta: “Đúng vậy nhỉ, như anh bây giờ không phải chính là một vị lãnh đạo nào đó à?”

Chúng tôi dựa theo lời Bạch Kiện nói, đúng là phát hiện ra từng chồng văn kiện này đều được sắp xếp theo từng năm. Căn cứ vào những ghi chép trong quyển thông tin về huyện Lâm An, thì năm bệnh viện được đổi thành trường học là 1965.

Kết quả chúng tôi phát hiện, trong vòng một năm, ở đó đúng là đã làm nhiều lần quy hoạch xây dựng, dù đều lợi dụng những kiến trúc cũ, nhưng cũng có khá nhiều tư liệu viết về nó. Chúng tôi lần mò trong đống văn kiện chất đầy bụi này hơn một tiếng đồng hồ, mới tìm ra được phần quy hoạch trường học mà mình muốn tìm.

Trời cao không phụ người có lòng, chúng tôi tìm được trong phần văn kiện kia một bản vẽ mặt phẳng của bệnh viện cũ. Quả nhiên phát hiện một nơi ở tầng một có lối vào hầm trú ẩn dưới lòng đất. Nhưng về sau, nơi này được chuyển thành trường học, vì nghĩ đến vấn đề an toàn của học sinh, nên họ đã lấp kín lối vào.

Nhưng những văn kiện này đều là đồ cổ, chỉ có thể xem mà không thể lấy ra ngoài, cho nên chúng tôi đành phải lấy di động chụp lại tất cả mấy bản vẽ, sau đó dựa vào chỉ dẫn để tìm lối vào hầm trú ẩn kia.

Nếu như tôi không đoán lầm, thì lúc trước Thẩm Cường đã vô tình phát hiện ra lối vào hầm trú ẩn này. Sau đó hai bọn chúng mới dùng nơi này để tra tấn và giết người, nên dù ở đây khá bí ẩn, nhưng hẳn là đã sớm bị bọn chúng cạy ra được rồi. Chỉ cần chúng tôi có thể tìm được cửa, thì sẽ không gặp khó khăn trong việc đi vào bên trong.

CHƯƠNG

QUYỂN SỔ BÌA CAO SU MÀU ĐỎ

Hôm sau đúng vào cuối tuần, học sinh được nghỉ. Bạch Kiện và các đồng nghiệp cầm theo một số vật dụng phá tường, cùng chúng tôi đến khu phòng học cũ.

Vừa đi vào dãy phòng học cũ, tôi lập tức cảm thấy rùng mình. Mấy tòa nhà cũ kiểu này thật sự là như thần ấy, dù bên ngoài có nắng gắt đến mức nào, thì chỉ cần vào trong sẽ luôn cảm thấy mát mẻ.

Chú Lê vừa bước vào đã lấy la bàn ra xem, giống như âm khí nơi này rất nặng…

Chúng tôi căn cứ vào bản vẽ mặt phẳng mà đi tới một căn phòng ở tầng một. Trước đó nơi này dùng để cất giữ mấy đồ dùng linh tinh của trường, về sau được đổi thành ký túc xá tạm thời cho các công nhân viên chức trong trường, nên đương nhiên bây giờ nó đang được bỏ trống.

Trong phòng có mấy cái cái tủ sắt khá lớn, dưới đất có hai cái sạp giường. Để tiện cho việc tìm kiếm lối vào, chúng tôi chuyển hết đồ trong phòng ra ngoài, sau đó lau dọn sơ bên trong.

Nhưng khi đã dọn dẹp sạch sẽ đồ đạc trong phòng, chúng tôi phát hiện toàn bộ mặt sàn đều được lát bằng gạch đá vụn Terrazzo

cũ, không có chỗ nào có thể vào hầm được.

“Quái, rõ ràng trên bản vẽ chỉ cửa vào ở ngay đây mà?” Bạch Kiện thấy khó hiểu.

Chú Lê cầm bản vẽ nhìn một lúc, sau đó chú chỉ vào mấy cái tủ sắt nhiều ngăn dựa trên tường: “Đẩy cái này ra đi, nếu cửa vào không ở dưới đất, thì chứng tỏ nó ở trên tường!”

Thế là chúng tôi bắt tay vào đẩy mấy chiếc tủ sắt nặng trịch sang một bên, quả nhiên khi đẩy đến cái tủ thứ ba thì phát hiện ra vấn đề…

Đằng sau chiếc tủ đó có một cánh cửa sắt, nó được khảm sâu vào trong tường, hẳn là trước đó nó đã bị lấp bằng xi măng, nhưng rồi bị đục ra.

“Chính là ở đây…” Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Trên cửa sắt lớn có treo một ổ khóa rỉ khá to, Bạch Kiện không nhiều lời, lấy búa phá khóa, cái khóa này đã được nhiều năm rồi, nên chỉ cần vài nhát búa đã rơi ra.

“Rầm rầm”, cửa sắt bị Bạch Kiện đá văng ra, một mùi ẩm mốc cũ kĩ xộc ra.

Bạch Kiện cùng vài đồng nghiệp cầm đèn pin đi trước, chúng tôi theo sau. Đi vào cửa sắt là một cầu thang u ám, mọi người men theo cầu thang chậm rãi đi xuống. Bên dưới là một không gian bằng phẳng, nhưng nơi này quá tối nên không thể nhìn gì.

Chúng tôi dùng đèn pin dò xét xung quanh, phát hiện đây là một không gian khá lớn. Khi tôi nhìn thấy tường ở đây được sơn nửa trắng nửa vàng, thì lập tức nhận ra đây chính là nơi trong ký ức của Lý Lâm Lâm…

“Chính là chỗ này! Màu sắc của bức tường giống y hệt!” Tôi hưng phấn hét lên.

Đinh Nhất tìm kiếm trên tường một lúc, sau đó anh ta tìm được một sợi dây đèn rồi kéo xuống, bóng đèn trên đỉnh đầu sáng choang. Đèn sáng mập mờ, hơn nữa ánh đèn rơi xuống đất có một lớp bụi rất dày, nên ánh sáng của nó cũng chẳng thấm vào đâu, miễn cưỡng cũng có thể thấy được những thứ trong căn hầm.

Trước mắt tôi có mấy cái giá gỗ, bên trên bày biện rất nhiều bình lọ. Nhóm Bạch Kiện nhìn những đồ vật trên giá, đa số đều là những dược phẩm quá hạn, có thể là năm đó khi bệnh viện rút lui đã không kịp mang theo.

Đồng nghiệp của Bạch Kiện cầm một bình thủy tinh màu đen lên, giật mình nói: "Cái này… là Ê-te?"

Chúng tôi vội đi qua, lấy đèn pin soi dòng chữ viết trên bình, đúng là có dòng "Diethyl Ether". Bình khá rỗng, chất lỏng bên trong còn chưa đến một nửa.

Sắc mặt Bạch Kiện nghiêm trọng: "Có thể thứ Thẩm Cường phun lên mặt Lý Lâm Lâm chính là cái này…"

Tôi cũng thấy khả năng này rất lớn, đây không phải là ở thời đại cũ, người bình thường khó mà tìm được loại thuốc có thể gây choáng.

Chúng tôi bỏ bình thuốc xuống, tiếp tục đi vào trong, phía trước có một khoảng bị bỏ trống, chắc là bị lấy đồ đi. Trên đất đặt một chồng thảm dùng cho học sinh tập thể dục, phía trên lấm ta lấm tấm rất nhiều những vết tích màu nâu.

"Những thứ này là máu à?" Tôi yếu ớt hỏi Bạch Kiện.

Anh ta đi tới, ngồi xổm xuống và dùng đèn pin chiếu lên, cẩn thận xem xét một lúc mới nói với tôi: "Khả năng cao là máu người…"

Tôi đi xung quanh không gian này, nhưng không cảm thấy gì cả,

hẳn là nơi này không cất giấu thi thể. Tôi quay sang nói với Bạch Kiện: “Nơi này không có thi thể…”

Bạch Kiện khẽ gật đầu: “Thật ra vừa rồi đi vào trong tôi đã biết nơi này không có thi thể rồi, nếu chỗ này có thi thể của những đứa trẻ kia, thì nó đã không phải là cái mùi này.”

Anh ta nói rất đúng, dù nơi này đã bị đóng kín nhiều năm, nhưng trong này chỉ có mùi nấm mốc, ngoài ra không còn gì khác.

Tôi đi đến chỗ mấy tấm đệm chồng lên nhau, từ từ ngồi xuống, hi vọng có thể cảm giác được tàn hồn của ai đó… Nhưng đáng tiếc là không có gì cả.

Tôi đành đứng lên, chuẩn bị ra ngoài hít thở không khí trong lành, nơi này thực sự khiến cho người ta có cảm giác choáng ngộp. Không ngờ khi tôi quay người muốn ra ngoài, đột nhiên cảm giác dưới chân mình đá phải thứ gì đó.

Tôi cúi đầu nhìn, thì ra là là một quyển sổ bìa cao su màu đỏ. Tôi nhặt nó lên định xem bên trong, thì đột nhiên đầu trầm xuống, một vài ký ức tàn hồn chui vào trong não…

Gương mặt từng đứa trẻ xuất hiện trước mắt tôi, chúng vặn vẹo, giãy giụa, đau đớn cùng cực… Tôi còn nhìn thấy Chử Hoài Lương, gã đang làm vẻ mặt thần bí giảng giải gì đó.

Tôi hiểu ngay, trên quyển sổ này có tàn hồn của Thẩm Cường, những đoạn ký ức ngắn này cho tôi biết, sau khi chúng chơi chán từng đứa trẻ một thì giết chúng như thế nào! Thủ đoạn tàn nhẫn đến mức ghê người…

Mà tất cả những hành vi của Thẩm Cường đều do Chử Hoài Lương chỉ đạo và dạy dỗ, gã đó như một thầy giáo, từng bước bồi dưỡng Thẩm Cường thành một tên sát nhân biến thái!

Tất cả các thi thể đều do Thẩm Cường phụ trách xử lý, cái này

cũng do Chử Hoài Lương dạy gã làm. Gã để Thẩm Cường dùng xe hàng đưa thi thể ra ngoài vào buổi tối, chở đến chỗ vườn trà ở quê, sau đó chôn ngay bên dưới gốc cây trà, để những đứa trẻ này từ từ biến thành phân bón cho cây…

Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa, bèn ném cuốn sổ bìa cao su đỏ xuống đất.

Khi tôi mở mắt ra thì thấy mọi người đang lo lắng vây quanh mình, chắc vẻ mặt vừa rồi của tôi rất đau khổ.

Bạch Kiện nhặt cuốn sổ trên mặt đất lên, rồi dùng đèn pin chiếu vào, đọc nội dung bên trong. Anh ta vừa xem được vài trang đã hốt hoảng kêu: "Tất cả các thi thể đều được chôn trong vườn trà!"

Tôi im lặng một lát mới gật đầu nói với anh ta: "Đúng vậy, tất cả đều được chôn ở bên dưới vườn trà của Thẩm Cường."

Thì ra Thẩm Cường đã ghi chép lại tất cả những việc ác mà chúng đã làm vào quyển sổ này. Lúc đó chúng không có thiết bị thu hình, nên chỉ đành ghi chép vào sổ, để lấy ý tưởng cho những lần gây án tiếp theo.

CHƯƠNG

VƯỜN TRÀ CHÔN ĐẦY XÁC NGƯỜI

Có quyển sổ này của Thẩm Cường, e rằng Chử Hoài Lương có muốn chối tội cũng không được!

Hôm sau trời vừa sáng, Cục công an huyện Lâm An đã điều động rất nhiều cảnh sát, gióng còi đến thẳng vườn trà ở quê của Thầm Cường…

Quê Thẩm Cường ở một làng nhỏ tên Tiểu Nam Đồn, đấy là vùng đất trồng trà, nên hầu như nhà nào cũng có một vườn trà. Khi chúng tôi ngồi xe cảnh sát đi tới đó, những người dân trong thôn đều rất ngạc nhiên và sợ hãi, cả đời này họ chưa từng nhìn thấy nhiều cảnh sát đến vậy.

Sau khi Thẩm Cường chết, vườn trà này được một người bà con xa của gã bán đi, độc chiếm số tiền bán đất! Cho nên hiện tại chủ của vườn trà này là Triệu Quốc Bình, một người cùng thôn.

Triệu Quốc Bình thấy một đám cảnh sát đột nhiên đi vào vườn nhà mình, cũng bị dọa sợ chết khiếp. Anh ta liên tục nói với cảnh sát rằng, mình là công dân tốt luôn tuân thủ pháp luật!

Bạch Kiện trấn an: "Anh yên tâm, chuyện không liên quan gì tới anh cả. Chúng tôi nghi ngờ vườn trà này có liên quan tới một vụ giết người hàng loạt, do ông chủ cũ Thẩm Cường gây ra, nên muốn

vào trong vườn khám xét…”

Vì sợ làm Triệu Quốc Bình sợ hãi, nên Bạch Kiện chỉ nói qua loa, không nói thẳng cho anh ta biết là tới tìm thi thể.

Tuy trong cuốn ghi chép của Thẩm Cường nói các thi thể được chôn trong vườn trà, nhưng khi chúng tôi vào vườn trà, ai nấy cũng cảm thấy choáng váng. Không ngờ nó lại có diện tích lớn đến thế! Xem ra gã tìm xác như tôi lại phải vất vả rồi!

Tôi không thể làm gì khác, đành phải khổ sở đội nắng đi tới đi lui trong đó. Người dân đứng nhìn từ xa để xem náo nhiệt chắc đang nghĩ tôi bị thần kinh!

Tìm một lúc, Đinh Nhất lấy cho tôi một cái ô để che nắng, anh ta nói là mượn được của người dân trong thôn, sau đó lại chạy về dưới bóng cây để hóng mát.

Tôi tức anh ách, đúng là không có nghĩa khí gì cả, cũng không thèm nói sẽ đi cùng giúp tôi tìm! Ngay tại lúc tôi đang lẩm bẩm mắng tên Đinh Nhất không có lương tâm, chân vẫn bước đi, thì đột nhiên đầu ong lên, cả người tôi lập tức cứng đờ đứng im tại chỗ.

Bên dưới lớp đất cách tôi không đến một mét có chôn thi thể của một cậu bé, dù không biết tên của cậu nhóc, nhưng tôi đã từng nhìn thấy hình của cậu ấy trong tập tư liệu về chín đứa bé kia…

Những người đang đứng dưới bóng cây đằng xa thấy tôi bỗng đứng im cả buổi, biết chắc là tôi đã tìm ra gì rồi, một đám người chạy đến. Tôi thấy họ mang dụng cụ tới, thì chỉ ngay xuống khoảnh đất trước mặt: “Phía dưới này có cái gì đó, lúc đào nhớ cẩn thận một chút…”

Chẳng bao lâu sau, cảnh sát đào ra được một bộ hài cốt hoàn chỉnh của con người ở ngay chỗ đất mà tôi nói. Nhìn chiều cao của bộ xương cũng biết đây là một đứa bé. Tôi quay sang hô lên với

Bạch Kiện: “Anh mang tư liệu của những đứa trẻ kia ra đây!”

Bạch Kiện nghe thấy, lập tức chạy về xe để lấy hồ sơ. Tôi nhận tập tư liệu rồi nhanh chóng tìm kiếm, rất nhanh đã tìm được ảnh chụp của cậu bé này, tên của nó là Trương Hiểu, lúc mất tích mới chỉ có 8 tuổi.

Lòng đau đớn, tôi ném tập tư liệu cho Đinh Nhất, sau đó tiếp tục một mình đi tìm kiếm… Từng bộ hài cốt của những đứa trẻ lần lượt được tìm thấy, tôi bảo Đinh Nhất giúp mình tìm mấy cái cờ đỏ, sau đó viết tên của mỗi đứa trẻ trên mỗi lá cờ để phân biệt.

Chúng tôi đến đây từ sáng sớm, bận rộn cho tới tận khi mặt trời xuống núi mới tìm được bộ hài cốt cuối cùng. Thôn dân xung quanh xem chúng tôi làm việc đã sợ đến choáng váng từ lâu, còn Triệu Quốc Bình thì liên tục hối hận, không nên tham rẻ mà mua phải mảnh vườn trà chôn đầy xác người này.

Chín đứa trẻ, chín bộ thi thể… dù những cái xác này đã sớm thành xương trắng, nhưng thiên lý đã được làm sáng tỏ, tôi tin tưởng pháp luật nhất định sẽ trả lại công bằng cho các em, để tên ác ma kia nhận được sự trừng phạt thích đáng.

Sau khi biết đã tìm được các thi thể, Sở trưởng Vương đích thân gọi điện cho chú Lê để cảm ơn, ông ấy còn nói cuối cùng thì mình cũng an tâm để về hưu, không còn tiếc nuối gì nữa. Thì ra trước đây Sở trưởng Vương đã từng làm Cục trưởng Cục công an huyện Lục Thủy và đây là một trong những vụ án hình sự có tính chất ác liệt nhất trong sự nghiệp. Ông đã từng thề, nhất định phải phá được nó khi còn sống.

Ngay hôm sau, Sở công an tỉnh phái một chuyên gia pháp y rất giỏi đến, giúp nghiệm thi chín bộ hài cốt này, dùng đầy đủ chứng cứ để vạch trần tội ác năm đó của Chử Hoài Lương và Thẩm Cường. Cuối cùng, trước những chứng cứ vô cùng xác thực, Chử

Hoài Lương đành phải cúi đầu nhận tội, thừa nhận gã chính là hung thủ đã bắt cóc và sát hại chín đứa trẻ này.

Tôi nhớ ở phiên tòa thẩm vấn, 12 gia đình của người bị hại đều đến, vì chúng tôi là nhân chứng quan trọng nên cũng được Bạch Kiện mời tới.

Việc khiến tôi giật mình là, trong số những người thân của các nạn nhân đến rất đông lần này, tôi nhìn thấy một cậu thanh niên. Dù gương mặt đã không còn nét ngây ngô, nhưng tôi vẫn nhận ra đó chính là Sở Lượng năm xưa.

Cậu ta ngồi ngay bên cạnh tôi, mấy lần tôi định hỏi cậu ta, tại sao buổi tối năm đó lại không đến gặp Cao Tuyết ở chỗ hẹn cũ. Nhưng đến tận khi phiên tòa kết thúc, tôi cũng không hỏi ra miệng được, dù sao hôm nay cậu ấy có thể đến đây là đủ rồi…

Đối với việc kết án Chử Hoài Lương, thẩm phán không cần phải suy nghĩ nhiều, nhưng đột nhiên tôi lại có cảm giác tử hình thật quá có lợi cho gã. Nếu không phải pháp luật không cho phép, chắc người thân của những đứa trẻ này đều đã nhào tới xé xác gã rồi! Cho nên hẳn là gã nên cảm tạ pháp luật hiện hành đang cứu mình, cho gã được chết sung sướng.

Về sau tôi nghe nói trường tiểu học huyện Lâm An đã phá hủy tòa phòng học cũ. Đội phụ trách thi công phá dỡ còn tìm được một ít văn kiện được viết bằng chữ Nhật Bản ở đấy. Sau đó người ta chứng thực được, thì ra tòa nhà cũ kĩ này trước thời giải phóng đã được người Nhật xây dựng lên, nhưng Nhật Bản dùng nó để làm gì thì không ai biết được.

Sáng hôm nay là ngày Chiêu Tài chính thức được xuất viện, tuy chị ấy chưa hồi phục hoàn toàn, nhưng đã không cần phải ở bệnh viện nữa rồi. Lúc đầu tôi muốn để chị ấy ở cùng mình, nhưng nghĩ tới việc hay phải đi ra ngoài làm việc, không có thời gian chăm sóc

cho chị, nên tôi thuê một nhà trọ, để chị hộ lý kia tiếp tục chăm sóc cho Chiêu Tài, mỗi ngày đưa chị ấy đi làm huấn luyện phục hồi chức năng, để tôi yên tâm hơn nhiều.

Mà việc làm tôi cảm động nhất là bác sĩ Triệu còn đích thân đưa Chiêu Tài về nhà, còn dặn dò chị hộ lý một số việc thường gặp cần phải chú ý. Hành động của vị bác sĩ này khiến tôi phải giật mình, dù sao hiện giờ mối quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân cũng không quá tốt, những bác sĩ có can đảm phụ trách với bệnh nhân như thế này thật không nhiều.

Sắp xếp cho Chiêu Tài xong, tôi nhận điện thoại của chú Lê, chú hỏi tôi về tình hình của Chiêu Tài. Tôi nói là mình đã sắp xếp ổn cả rồi, bảo ông ấy không cần phải lo lắng.

Đến tối, tôi mua ít đồ ăn mang đến nhà chú Lê, định bụng cùng chú và Đinh Nhất uống rượu. Vừa vào cửa tôi đã nghe thấy tiếng chú Lê gọi điện thoại, nhìn mặt mày hớn hở của ông ấy, tôi đoán chắc lại đang tiếp chuyện nhân vật tai to mặt lớn nào rồi.

Quả nhiên, cú điện thoại này là do Sở trưởng Vương gọi tới, ông ấy nói rất cám ơn sợ hỗ trợ lần trước. Nếu sau này chúng tôi gặp rắc rối thì có thể tìm ông ấy giúp đỡ, nếu ở trong phạm vi năng lực mình làm được thì ông ấy sẽ cố giúp hết mình.

CHƯƠNG

TỰ TỬ Ở ĐẬP CHỨA NƯỚC

Chú Lê thấy tôi mang đồ nhắm tới, thì tủm tỉm cười bảo Đinh Nhất mang rượu ra, ba chúng tôi ngồi uống rượu. Nhờ chú Lê dạy bảo, nên tôi cũng đã uống hết được hai chén rượu đế, theo như cách nói của ông ấy thì: "Cháu phải luyện tửu lượng đi biết không? Nếu không thì khó mà làm ăn gì được!"

Ba chúng tôi đang nói chuyện thì đột nhiên trời đổ mưa to, từng tia sét bổ xuống liên tiếp, chú Lê bỗng lắc đầu nói: "Không biết chừng là tên yêu tinh nào đang độ kiếp đấy!"

Tôi ăn một củ lạc, buồn cười nói: "Chú Lê, có phải chú đọc nhiều tiểu thuyết quá rồi không? Lại còn độ kiếp…"

Ai ngờ chú Lê lại nghiêm mặt: "Không ai nói đùa với cháu chuyện này đâu, nếu không lần sau gặp được Trang Hà, cháu có thể hỏi hắn xem, mấy thần tiên như hắn có cần độ kiếp không?"

Tôi cười ầm lên: "Chú muốn cháu đi hỏi anh ta, nhưng cháu lại không muốn gặp tên hồ ly tinh đó đâu, mỗi lần gặp đều không có chuyện gì tốt!"

Đang nói tới đây, đột nhiên chúng tôi nghe thấy tiếng đập cửa rất mạnh. Chú Lê sầm mặt, sau đó liếc nhìn đồng hồ trên tay, giờ này còn đến gõ cửa thì chắc không phải là chuyện tốt!

Đinh Nhất đi ra mở cửa, phát hiện có hai người đàn ông ướt sũng đang đứng bên ngoài. Chú Lê vung tay lên, nói: "Bên ngoài trời mưa lớn, mời khách vào nhà nói chuyện…"

Tôi để chén rượu xuống, dụi mắt để cố tỉnh rượu một chút, rồi nhìn hai người mới tới. Đó là hai người đàn ông, một già một trẻ, mặt hao hao nhau, nếu không phải cha con thì cũng là chú cháu.

Sau khi vào nhà, người đàn ông lớn tuổi hơn lo lắng nói: "Xin hỏi Lê đại sư có nhà không, chúng tôi có việc gấp cần tìm ông ấy."

Chú Lê đứng lên: "Chính là tôi, không biết hai vị có chuyện gì?"

Ông chú kia nghe thấy thế, suýt thì quỳ xuống, may mà chú Lê nhanh tay nhanh mắt cản lại! Bình thường chú Lê hay nói với chúng tôi rằng, nếu không phải người thân quen thì phải chú ý, không thể nhận lễ lớn của người khác được. Đặc biệt là với những người có tuổi tác bối phận lớn hơn mình thì càng không, làm như thế sẽ bị giảm thọ, cho nên chú Lê chưa từng nhận quỳ lạy của ai cả.

Chú Lê vừa nâng ông chú kia dậy, vừa nói: "Ông anh này, anh có việc gì cứ nói thẳng, nếu họ Lê tôi đây có thể giúp thì quyết không từ, anh cần gì phải làm như vậy chứ?"

Ông chú kia nói mình họ Lưu, tên là Lưu Trung Nghĩa, cậu thanh niên trẻ tuổi bên cạnh ông ấy là con trai lớn của ông ấy, Lưu Khải. Lần này họ tới tìm chú Lê là muốn nhờ giúp đỡ đi tìm thi thể của con gái…

Thấy hai người này đội dông bão đến đây như thế, nhất định là có chuyện rất gấp, nên tôi tò mò hỏi: "Tìm thi thể của con gái chú ạ? Chú đừng gấp, cứ nói rõ ra đã."

Đinh Nhất rót cho họ cốc nước để ổn định lại cảm xúc, sau đó con của ông chú kia là Lưu Khải trình bày cho chúng tôi biết chuyện xảy ra mấy ngày trước…

Nhà họ Lưu chuyên làm ăn trong ngành vật liệu xây dựng, gia đình cũng khá giả, anh ta có một cô em gái nhỏ hơn mình 5 tuổi là Lưu Tử Hâm. Tôi nghe mà ngạc nhiên, không ngờ cô gái này lại cùng tên với Chiêu Tài?! Lưu Tử Hâm là con gái út trong nhà, cũng là cháu gái duy nhất của dòng họ, nên từ nhỏ đã được mọi người nuông chiều, muốn gì được nấy, đúng kiểu nuôi con gái nhà giàu.

Nhưng ở một năm trước, Lưu Tử Hâm đột nhiên nói với người trong nhà rằng mình muốn kết hôn. Nhà họ Lưu là một gia tộc lớn, con gái duy nhất trong họ muốn lập gia đình, tất nhiên mọi người đều rất quan tâm đến bối cảnh và điều kiện kinh tế của chú rể.

Nhưng sau khi nghe ngóng mới biết, đứa con trai này là Tiêu Phong, anh ta còn chưa tốt nghiệp cấp ba, vì đánh nhau mà bị nhà trường đuổi học. Người nhà đưa anh ta đến học ở một trường cao đẳng hạng hai, vất vả lắm mới tốt nghiệp được, không ngờ anh ta lại đi lập ban nhạc vớ vẩn với mấy người bạn.

Nhà họ Lưu lập tức tỏ rõ lập trường, kiên quyết không đồng ý Lưu Tử Hâm gả cho một kẻ lông bông không đáng tin cậy như vậy. Nhưng Lưu Tử Hâm được người nhà nuông chiều từ nhỏ nên đâm ra hỏng. Cô gái chưa từng gặp khó khăn gì nên không ngờ chuyện lớn của đời mình lại bị người trong nhà phản đối như thế.

Nhưng đối với một đứa trẻ chưa chịu lớn như Lưu Tử Hâm, người nhà càng phản đối, cô ấy càng muốn làm cho bằng được. Nhưng có một chuyện Lưu Tử Hâm không nghĩ tới là, ngoài nhà cô, gia đình họ Tiêu cũng phản đối hai người lấy nhau.

Theo như mẹ Tiêu nói: “Nhà bọn họ nhỏ bé, không nuôi nổi đại tiểu thư cành vàng lá ngọc như Lưu Tử Hâm, nhà họ Tiêu không dám với cao.”

Thế là hai người họ cứ qua lại giằng co như vậy gần một năm, cuối cùng bố cô là Lưu Trung Nghĩa cũng ra tối hậu thư, nếu muốn

lấy gã Tiêu Phong này thì vĩnh viễn cũng đừng về cái nhà này nữa. Nhà họ Tiêu thấy bên họ Lưu không ưa con mình, cũng nói, nếu Tiêu Phong còn tiếp tục qua lại với Lưu Tử Hâm, thì nhà họ sẽ đoạn tuyệt quan hệ với anh ta.

Chuyện này thực sự làm họ tuyệt vọng, vốn hai nhà họ Tiêu, Lưu nghĩ rằng, chỉ cần một thời gian sau là phai nhạt thôi. Nhưng không ngờ hai người này lại nghĩ quẩn, vào buổi tối ba ngày trước, họ cùng nắm tay nhảy xuống một cái đập chứa nước ở vùng ngoại thành.

Trước khi nhảy xuống, họ nhắn cho người nhà một tin nhắn ngắn, nói mình muốn cùng người kia vĩnh viễn ở bên nhau, nên muốn an nghỉ ở đập chứa nước này, đừng ai tới tìm.

Hai gia đình họ Lưu và Tiêu nhận được tin nhắn xong thì báo cảnh sát ngay. Cảnh sát nhận được thông tin thì nhanh chóng gọi điện cho nhân viên làm việc ở đập chứa nước, nếu phát hiện hai người trẻ tuổi này thì nhất định phải khuyên chúng đừng nghĩ quẩn.

Nhưng nhân viên ở đập chứa nước đi tìm cả buổi nhưng lại chẳng thấy bóng dáng của đôi tình nhân nào cả! Cuối cùng họ phải xem trên camera giám sát, phát hiện đôi tình nhân này đã nhảy xuống từ một tiếng trước rồi…

Nhân viên công tác trong đập chứa nước sợ hãi, họ không đợi cảnh sát tới thì đã lo lắng xuống dưới nước tìm người, nhưng tìm mãi mà vẫn không thấy.

Trữ lượng nước trong đập lúc đó là hơn 80 triệu mét khối nước, mực nước hiện tại đang là 95 mét , muốn tìm được hai người kia đúng không dễ dàng gì. Cuối cùng cảnh sát và hai gia đình họ Lưu, Tiêu tới, họ cùng nhất trí tìm thợ lặn chuyên nghiệp tới để vớt xác của hai đứa con mình lên.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, những thợ lặn chuyên nghiệp này tìm ròng rã trong đập suốt hai ngày liền nhưng chẳng thấy xác đâu. Chuyện này làm mọi người nghĩ đến tin nhắn mà họ gửi đi trước khi tự sát. Nói người nhà đừng ai đi tìm, chẳng lẽ lại thật sự kỳ dị như vậy, nói không cho tìm thì ai cũng không tìm thấy được à?

Lúc đầu ai cũng nghĩ rằng việc tìm được thi thể chỉ là vấn đề thời gian, nhưng ngờ đâu tối hôm nay đột nhiên có mưa to. Nghe nhân viên trong đập chứa nước nói, nếu mực nước đạt tới giới hạn cao nhất thì họ phải mở cửa xả lũ. Đến lúc đó di thể của hai người trẻ kia không biết sẽ bị trôi dạt đến tận đâu!

Cho nên bọn họ mới tìm mọi cách để biết địa chỉ của chú Lê, rồi đội mưa ngay trong đêm để đến đây cầu cứu.

Nghe họ nói rõ mọi chuyện, chú Lê lập tức hỏi lại: "Nhân viên ở đập chứa nước có nói khoảng khi nào sẽ mở cửa xả lũ không?"

Lưu Trung Nghĩa lo lắng nói: "Họ nói khi mực nước đạt tới 170 mét thì nhất định phải xả, nếu không xảy ra chuyện gì thì chẳng ai gánh nổi trách nhiệm."

CHƯƠNG

KHÔNG MUỐN GẶP LẠI

Chú Lê thấy tình hình khẩn cấp như vậy thì quay sang nói với tôi và Đinh Nhất: "Chuyện này không nên chậm trễ, chúng ta đi ngay thôi."

Hai bố con nhà họ Lưu thật không ngờ chú Lê lại thoải mái đồng ý, chứ không nhân lúc họ cháy nhà để hôi của, cả hai cảm kích nhìn chúng tôi. Thật ra tôi biết chú Lê đã nắm chắc tâm lý rồi. Họ đã nói mình buôn bán vật liệu xây dựng, thì nếu quả thật có thể tìm thấy cô gái kia thì còn quỵt tiền được à?

Trời đổ mưa to, cứ như ông trời dùng chậu dội nước xuống vậy. Lái xe trên đường trong thời tiết như thế quả thật là khảo nghiệm với kỹ thuật của tài xế. Nhưng cũng may người lái là Đinh Nhất, tôi hoàn toàn yên tâm về kỹ thuật của anh ta.

Ô tô chạy trên đường gần hai tiếng mới tới cửa của đập chứa nước, dọc đường chúng tôi đi, phải nói là mưa giật gió rền! Lúc chúng tôi đến thì bên ngoài đập đã có rất nhiều xe dừng lại. Trong đó còn có mấy chiếc xe cảnh sát, thậm chí còn cả một chiếc xe cứu thương 120.

Hai bố con nhà họ Lưu xuống xe rồi nhanh chóng tìm mấy bộ áo và giày đi mưa cho chúng tôi. Chúng tôi nhanh chóng mặc vào, sau

đó chuẩn bị đi lên đập chứa nước. Con đập này nằm cạnh vách núi, độ cao hiểm trở.

Lúc này, mực nước trong đập cũng đã sắp lên đến mức cao nhất, nhưng trời vẫn mưa to không ngớt. Nếu quả thật như nhân viên ở đây nói, một khi phải mở hệ thống thoát nước, chỉ e khó lòng mà tìm được thi thể của hai người kia.

Tôi đứng trên thành đập nhìn mặt nước, lúc này vẫn đang có hai chiếc bè chèo bên trong tìm xác, nhưng nhìn tình hình thì vẫn chưa thấy gì...

Tôi quay sang nói với chú Lê: "Cháu đi xuống xem thử, nếu không thì chẳng cảm nhận được gì cả!"

Chú Lê nhìn thời tiết và mực nước bên dưới, hơi do dự nói: "Vậy cũng mạo hiểm quá? Kỹ thuật bơi của cháu lại không tốt, sao cứ thế mà xuống được?"

Tôi lau nước trên mặt, nói: "Không sao, bây giờ không nghĩ được nhiều thế, để Đinh Nhất đi cùng cháu là được! Cháu thấy mực nước này có lẽ cũng không cố tìm được mấy tiếng nữa."

Rất nhanh sau đó, một chiếc bè đang chèo được hai bố con nhà họ Lưu gọi về. Tôi và Đinh Nhất đều mặc áo phao cứu sinh ngoài áo mưa. Nếu quả thật xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì cũng có thể tạm thời cứu mạng.

Nhưng vừa ngồi lên bè, tôi đã cảm thấy hơi ngu. Sao cái bè này trôi trên mặt nước mà cứ như sắp chìm nghỉm thế này? Lúc bấy giờ, Đinh Nhất thấy tôi mù mờ thì biết tôi sợ, bèn cười nói: "Yên tâm, có tôi ở đây, cậu sẽ không chết đuối đâu!"

"Phì! Chúng ta bây giờ đang ở trên nước đấy, anh có thể nói gì dễ nghe hơn được không?" Tôi tức giận nói.

Tuy đây chỉ là một đập chứa nước, nhưng cũng chẳng phải là

không có sóng gió gì. Nhất là lúc mưa gió bão bùng này, hạt mưa tạt lộp độp vào mặt chúng tôi. Chúng tôi phải vuốt nước trên mặt liên tục, nếu không thì chẳng thấy rõ được gì cả.

Mỗi người đều cầm đèn pin, liên tục rọi xuống nước. Nhưng ngoại trừ ít rác rưởi thỉnh thoảng trôi đến, thì hoàn toàn không có lấy nửa cái xác nào. Đáng lý ra, nếu người chết không có vật nặng gì trên người thì nhất định sẽ trôi nổi trên mặt nước mà.

Nhưng nhóm bọn họ đã tìm được hai ngày rồi, nếu thật sự trôi nổi trên mặt nước, thì đã tìm được từ lâu. Chẳng lẽ họ bị cái gì dưới nước quấn lấy? Vậy cũng không đúng? Nghe hai bố con nhà họ Lưu nói mình đã tìm hai thợ lặn chuyên tìm xác đến, dù ở nơi nào dưới nước thì cũng có thể tìm được!

Lúc này, chuông điện thoại trong túi quần vang lên. Tôi cố gắng lôi ra xem, thấy là chú Lê ở trên bờ gọi tới. Tôi bắt máy, nghe thấy chú nói: “Hai đứa trở lại đi! Có lẽ hai đứa trẻ này ở ngay dưới nước, nhưng có oán hận nên không muốn bị chúng ta tìm thấy. Bây giờ cháu ở trên mặt nước có cảm thấy gì không?”

Tôi lau nước trên miệng: “Tạm thời thì không, vậy nếu họ không muốn xuất hiện thì phải làm thế nào bây giờ?”

Chú Lê im lặng một lúc: “Các cháu trở lại trước đã, cứ tìm như thế cũng vô ích. Chú nghĩ cách khác.”

Nghe chú Lê bảo về, tôi lập tức như được đại xá, nói với người chèo thuyền: “Mau, quay lại bờ đã!”

Lúc trở lên bờ, tôi thấy chú Lê đang dựng tạm một chiếc lều đơn sơ để đốt tiền giấy, miệng lẩm nhẩm gì đó. Hai bố con nhà họ Lưu và hai vợ chồng trung niên khác đứng cạnh chú, có lẽ đó là bố mẹ của Tiêu Phong.

Chắc hẳn nếu họ biết trước sẽ có kết cục như vậy, thì có đánh chết cũng không dám phản đối chuyện của hai đứa trẻ này.

Chú Lê thấy chúng tôi ướt sũng đi đến, thì đứng dậy nói: "Hai đứa không sao chứ?"

Tôi lắc đầu nói với chú: "Chút mưa này không thành vấn đề…"

Chú Lê quay lại nói với người hai nhà Lưu, Tiêu: "Lát nữa tôi còn phải làm một lễ cúng chiêu hồn nhỏ, gọi hồn phách hai đứa trẻ về. Đến lúc đó, mọi người phải nói với chúng là đã đồng ý chuyện kết hôn rồi, hơn nữa còn sẽ hợp táng, để hai đứa cảm thấy có thể vĩnh viễn ở bên nhau, như vậy sẽ ra khỏi nước!"

Ai ngờ chú Lê vừa dứt lời, đã nghe mẹ Tiêu nói với vẻ khó chịu: "Hợp táng? Con trai tôi không chôn cùng mộ với con bé kia đâu!"

Chú Lê nổi giận: "Đã lúc nào rồi mà còn nói chuyện này! Tôi mặc kệ trước đây hai nhà mấy người có ân oán gì, đã mời tôi đến tìm xác thì phải nghe theo tôi! Tôi nói cho bà biết, có biết tại sao con bà không muốn gặp lại bà nữa không? Vì trong lòng nó cho rằng bản thân bị loại bố mẹ như mấy người ép chết đấy! Tôi khuyên mấy người nghĩ cho kỹ, mực nước đang dâng lên liên tục đấy. Nếu bà muốn con mình bị cuốn đi, tìm khắp nơi cũng không thấy xác, thì chúng tôi rời khỏi đây ngay!"

Đây là lần đầu tiên tôi thấy chú Lê tức giận, đúng là hổ không phát uy thì bà cho rằng tôi là mèo bệnh hả?! Người nhà họ Tiêu không có kiến thức nên đương nhiên không biết danh tiếng của chú Lê. Nhưng người nhà họ Lưu thì lại khác, ông ta đã có thể đi tìm suốt đêm, thì nhất định trước đó đã được cao nhân chỉ bảo. Vì thế họ mới biết nếu lúc này mà đắc tội chú Lê thì sẽ không tốt lành gì, vội ngon ngọt khuyên bảo chú Lê đừng giận.

Mấy câu của chú Lê cũng hơi nặng, mẹ Tiêu nghe xong thì co quắp ngã xuống đất, mãi không gượng dậy nổi. Cuối cùng vẫn là bố Tiêu liên tục xin lỗi chú Lê: "Chỉ cần có thể tìm được xác con của chúng tôi về, thì thế nào cũng được!"

Sau khi chuẩn bị tất cả sẵn sàng xong, chú Lê lấy hai tờ bùa màu vàng ra, bảo người hai nhà Lưu, Tiêu nói bát tự của con mình. Sau đó chú dùng chu sa đính bùa lên, cho vào chậu than đốt đi.

Chú Lê liếc ra ngoài lều, sau đó dùng tay nhẩm tính, rồi quay lại nói với tôi: “Tiến Bảo tránh đi một chút, cháu lên xe trước, đợi chú gọi thì hẵng qua…”

CHƯƠNG

NẮM CHẶT TAY NGƯỜI

Tôi nghe vậy thì ngây ra, khó hiểu nhìn chú Lê, trước giờ chú chưa bao giờ bảo tôi tránh đi cả! Chú Lê thấy tôi thắc mắc, bèn nói khẽ: "Nghe Đinh Nhất nói trên người cháu có một thứ lợi hại, nếu cháu không đi thì hai con ma nhỏ kia cũng không dám vào…"

Nghe chú Lê nói vậy, tôi mới nhớ ra đúng là mình có một vật như thế thật. Chú Lê đã muốn tôi tránh thì tôi đành đi vậy! Tiếc là không thể nhìn xem lão già này làm cách nào để chiêu hồn!

Lúc tôi hậm hực trở lại xe thì sực nhớ ra Đinh Nhất để một cái kính viễn vọng trên xe, bèn tìm nó. Có thứ này rồi, chắc chắn không khó để xem tình hình trong lều.

Cái thứ gọi là lều vải đơn sơ đó, nói trắng ra chính là một chiếc ô mặt trời siêu to. Chú Lê cầm la bàn, quay tới quay lui trên chậu than. Bất chợt, than vừa rồi vẫn còn đốt bình thường trong chậu lại nổi lên một ngọn lửa chẳng biết từ đâu ra!

Chỉ thấy ngọn lửa này nhanh chóng chia làm đôi, sau đó nhảy ra khỏi chậu than… Hai nhà Lưu, Tiêu ở cạnh đó đều bị dọa. Chú Lê dùng tay ra hiệu bảo bọn họ đừng lộn xộn.

Sau đó tôi thấy chú Lê nói mấy câu, rồi nhìn bố con nhà họ Lưu. Lưu Trung Nghĩa lập tức gật đầu, cũng nói vài câu. Về sau, mọi

người lại nhìn sang phụ huynh nhà họ Tiêu. Cuối cùng vẫn là bố Tiêu nói vài câu. Hai ngọn lửa kia lại tự quay về chậu than, sau đó trở lại bình thường!

Tôi ở trong xe dùng kính viễn vọng để xem được rõ ràng. Tiếc là mình không ở trong lều, tôi đoán chắc là nói mấy câu mà chú Lê dạy, "hợp táng" gì đó, đều là để trấn an hai bạn trẻ tự tử này!

Chẳng mấy chốc, điện thoại của tôi vang lên. Tôi không nhìn cũng biết là chú Lê gọi bảo mình trở lại. Quả nhiên, lấy điện thoại ra xem thì lão già kia bảo tôi về nhanh, rồi xuống đập với Đinh Nhất một chuyến nữa.

Bảo bảo khổ tâm quá! Sao tới tới lui lui cứ giày vò một mình tôi thế này? Không được, sau khi tìm thấy, phải bảo chú Lê chặt chém họ mới thỏa!

Lần thứ hai xuống đập, mưa gió hình như đã ngớt hơn một chút, ít nhất là tôi đã có thể mở được mắt. Tôi nhìn xuống nước chỗ gần bờ, đáng lý ra hai người họ nhảy từ trên bờ xuống thì sẽ không trôi xa mà chìm xuống đáy luôn. Nhưng tôi đã tìm khắp 20 mét quanh vị trí đó mà vẫn không thấy gì cả!

Thế là tôi nói với người chèo thuyền: "Chúng ta chèo ra xa thêm một chút, đến trung tâm đập..."

Thật ra tôi vẫn rất lo lắng cho chú Lê, chú ấy đã bày trận ra rồi mà ngay cả một cái rắm cũng không tìm thấy, vậy chẳng phải là mất hết mặt mũi rồi à?

Ngay lúc đang suy nghĩ linh tinh, thuyền dần dần di chuyển đến trung tâm đập nước thì đầu tôi chợt ong lên. Một vài hình ảnh rối loạn xuất hiện trong đầu, tôi biết hai người kia đang ở ngay gần đó, bèn lớn tiếng nói với Đinh Nhất: "Ở gần đây, bảo họ xuống nước tìm!"

Lưu Tử Hâm có ngoại hình rất xinh đẹp, Tiêu Phong cũng hào

hoa chính trực. Hai người cũng chỉ nhất thời nghĩ không thông nên mới tìm chết, nếu lúc đó có ai đến khích lệ họ vài câu thì đã chẳng đến nước này! Còn tự sát vì tình? Thời đại này rồi mà còn có thể tự sát vì tình cái gì chứ? Hai người nghĩ đến cái chết mà mình còn chẳng sợ, sao lại sợ bố mẹ không đồng ý?

Tôi tin rằng đa số mọi người tự sát đều vì xúc động trong nhất thời, nếu có thể sống lại lần nữa, chắc họ sẽ hối hận về hành động của mình... Tiếc là mạng người không lấy lại được.

Hơn nữa, lúc này tôi có thể cảm nhận được rõ ràng sự hối hận của hai người ngay sau khi nhảy xuống. Chỉ tiếc là không có đứa nào biết bơi, lúc đó lại đang là ban đêm, cuối cùng hai đứa giãy giụa trong đập được vài phút rồi chết đuối cùng nhau.

Từ lúc tôi cảm nhận được thi thể đến khi người nhái lặn xuống nước tìm xác còn chưa đến nửa tiếng, lại nghe một người trên chiếc thuyền khác kêu to: “Dưới nước có gì đó!”

Tôi nghe xong thì rọi đèn pin về phía bọn họ, chỉ thấy một đống đen sì đang trôi nổi trên mặt nước. Không cần nhìn tôi cũng biết đó là tóc con gái…

Hai người nhái lập tức bơi về phía đó. Rất nhanh, xác Lưu Tử Hâm và Tiêu Phong được vớt lên. Lúc tôi nhìn thấy xác của họ, ngạc nhiên phát hiện hai người nắm tay nhảy xuống đập, đến bây giờ được vớt lên vẫn giữ chặt lấy nhau.

Phụ huynh hai nhà Lưu, Tiêu thấy con mình thì khóc òa, nhất là mẹ Tiêu. Bà liên tục nói bản thân không nên như thế, thật sự không nên ngăn cản họ ở bên nhau…

Lần này xem như chú Lê đã ra uy hiển hách rồi, trước kia tôi chỉ thấy ông ấy là một ông thầy bói thích lừa bịp, hôm nay chứng kiến, cũng coi như là có chút bản lĩnh thật sự.

Một đêm này thật sự rất vất vả, đến lúc chúng tôi sắp xếp xong

những việc cần thiết thì trời cũng đã sáng, mưa đã ngừng rơi. Kể cũng lạ, mưa vốn đang nặng hạt, nhưng sau khi tìm được xác hai người kia chưa được bao lâu thì ngừng lại, xem ra không lo đập chứa nước bị vỡ đê nữa rồi.

Lúc gần đi, bố con nhà họ Lưu liên tục cảm ơn chúng tôi. Sau đó họ lấy một phong bì cực dày ra đưa cho chú Lê: "Đây là chút tâm ý của chúng tôi, xin Lê đại sư nhận lấy. Còn về phần nhà họ Tiêu... Sau này cũng coi như là thông gia rồi, điều kiện của nhà bọn họ thật sự không mấy khá giả, nên đều tính hết về cho chúng tôi nhé!"

Không ngờ chú Lê lại không đồng ý: "Chuyện này không được, quy tắc của nghề này là ít nhiều gì cũng phải có phong bì, nếu không sau này sẽ không tốt cho chủ nhà. Bảo họ bỏ phong bì 10 xu để cho qua đi!"

Bố Tiêu nghe chú Lê nói xong thì xấu hổ trả lời: "Sao có thể gửi ngài phong bì 10 xu được!" Nói đoạn, ông ta cũng rút 10 tờ 100 đồng ra, nhét vào phong bì rồi cung kính đưa cho chú Lê.

Một đêm chết mệt, tôi lên xe chưa được bao lâu thì ngủ mất, mãi đến khi bị Đinh Nhất lay dậy, tôi mới biết là đã về đến nhà chú Lê rồi. Thì ra vừa rồi họ thấy tôi ngủ ngon quá nên không gọi, để tôi ngủ cả đường. Trời bây giờ đã sáng, chi bằng lên ngủ với Đinh Nhất, đỡ phải chịu giày vò về nhà.

Tôi thật sự quá mệt mỏi, ngã lên giường Đinh Nhất ngáy o o. Giấc ngủ này kéo dài đến thẳng 8 giờ tối, tôi bị tiếng òng ọc của bụng đánh thức. Kết quả vừa quay người lại, đã thấy Đinh Nhất còn ngủ say hơn mình.

Tôi đã đói đến không chịu nổi nữa, bèn thức dậy định đi tìm ít đồ ăn. Không ngờ chú Lê đã chuẩn bị bữa tối xong từ lâu rồi, chỉ chờ hai chúng tôi dậy thôi.

Lúc ăn cơm, chú Lê nói cho tôi biết tối qua bố con nhà họ Lưu trả 10 vạn tiền mặt, lúc trưa chú đã gửi 3 vạn vào tài khoản của tôi rồi.

CHƯƠNG

SƯ HUYNH GẶP NẠN

Tôi nghe vậy thì vui vẻ: “Làm cả đêm cũng không vất vả phí công rồi. Nhưng mà chú đúng là mưu mô thật đó! Còn bắt nhà họ Tiêu chi phong bì, lại bảo 10 xu cũng được! Ha ha, nếu cháu là người nhà họ Tiêu, thì phải giấu mặt vào đũng quần mất!

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: “Sao? Cháu cho rằng chú gây khó dễ cho họ?”

“Chẳng lẽ không phải à?” Tôi khó hiểu.

Chú Lê trợn mắt: “Đương nhiên là không rồi! Trong mắt thằng nhóc cháu, chú là con buôn như thế à?”

Tôi cười khan mấy tiếng tỏ ý đồng tình, nhưng chú Lê lại nói với tôi những việc như chiêu hồn giống hôm qua, sau khi xong việc phải có bao lì xì, dù chỉ là một xu cũng được, không thể bỏ quy tắc này.

“Vậy nếu bỏ qua thì sao?” Tôi tiếp tục tò mò hỏi.

Chú Lê nhấp một ngụm rượu: “Còn sao nữa? Không tốt cho gia chủ, cũng không tốt cho người làm lễ, tóm lại là chẳng tốt cho ai cả. Nên quy tắc của chú chính là, dù giúp bạn bè thì cũng phải có phong bì, cho dù chỉ là lấy lệ...”

Tôi cái hiểu cái không gật đầu, xem ra sau này tôi cũng phải

kiên quyết theo quy tắc này mới được!

Sáng hôm sau hiếm khi được rảnh rỗi, tôi bảo Đinh Nhất chở mình đến chỗ Chiêu Tài. Nghe chị hộ lý nói, mấy hôm nay chị ấy luyện tập vật lý trị liệu rất tốt, đã có thể đứng dậy mà không cần người dìu nữa.

Tôi vào trước sân nhà Chiêu Tài, đang định vào trong thì chợt nghe thấy giọng một người đàn ông khá quen tai đang nói chuyện với Chiêu Tài. Đến gần mới biết hóa ra là bác sĩ Triệu! Họ trò chuyện rất rôm rả.

“Tiến Bảo đến rồi!” Chị hộ lý vừa khéo bê hoa quả vào sân, trông thấy tôi.

Chiêu Tài và bác sĩ Triệu nghe vậy thì nhìn sang, trong mắt đều có vẻ trốn tránh?! Hai người này có ý gì thế? Sao tôi lại cảm thấy như vừa phá hỏng chuyện tốt vậy?

“Bác sĩ Triệu, ngại quá, lúc nào cũng phiền anh đến thăm chị tôi!” Tôi nói với vẻ trêu ghẹo.

Bác sĩ Triệu đang định nói gì đó thì lại bị Chiêu Tài cướp lời: “Mày không có thời gian đến thăm chị mà còn không cho người khác đến thăm chị nữa à?”

Tôi nhìn vẻ mặt nóng nảy đó của Chiêu Tài, biết ngay là mình đã đoán đúng, bèn cố ý trêu chọc chị ấy: “Cái đồ vô lương tâm, chẳng phải em ra ngoài kiếm tiền nuôi chị à? Lúc em chưa tìm được nhà gánh tội thay, thì phải cố gắng kiếm ít của hồi môn cho chị chứ!”

Mặt Chiêu Tài hiếm khi đỏ lên, nhưng sau đó lại nói: “Em mới là tội đấy, cả nhà em đều là tội…” Nhưng nói xong, chị ấy lại nghĩ ra cả nhà tôi chẳng phải cũng có chị sao?

Ban đêm, tôi và Đinh Nhất ăn cơm ở chỗ Chiêu Tài, đương

nhiên bác sĩ Triệu cũng được giữ lại. Nếu đã là người có cơ hội trở thành anh rể thì đương nhiên tôi phải thay mặt bố mẹ để tìm hiểu anh ấy một chút.

Cuối cùng, Chiêu Tài bị hỏi đã hơi mất kiên nhẫn: “Em điều tra hộ khẩu đấy à?”

Trên đường về, tâm trạng của tôi rất tốt, cuối cùng tôi cũng không cần lo Chiêu Tài thành gái ế nữa rồi! Tuy có hơi mất mát, cảm thấy cuộc sống của chị từ nay về sau lại có thêm một người đàn ông, nên không quá thoải mái…

Đinh Nhất thấy tôi lúc thì vui mừng, lúc thì lạc lõng thì trêu: “Sao nào? Hâm mộ chị cậu à?”

Tôi vội lắc đầu nói: “Đâu có, đâu có! Tôi chỉ có cảm giác như phải gả con gái…”

Đinh Nhất cười ha hả: “Lời này cậu đừng để chị mình nghe thấy đấy!”

Mấy ngày sau đó vẫn rảnh rỗi, đến mức tôi sắp mọc rễ rồi. Tôi ấy à, chính là mang số chịu khổ, lúc không có việc làm, cảm thấy không có thu nhập thì bứt rứt không yên. Nhưng lúc có việc thì luôn mệt mỏi khổ sở một cách ép buộc.

Chiều hôm đó, chú Lê gọi điện bảo tôi buổi tối sang ăn lẩu. Tôi nghe xong thì tinh thần tỉnh táo, mấy hôm nay tôi đang rất muốn ăn thịt dê nướng!

Tối đó, để tỏ lòng mình không đến tay không, tôi còn cố ý mua mấy bao cải bẹ trong cửa hàng gần nhà chú Lê, để chuẩn bị lát nữa mọi người ăn cho đỡ ngán thịt.

Chú Lê nhìn đồ trong tay tôi thì cười tắc thở, liên tục cảm thán: “Lúc trẻ chú đã keo lắm rồi, không ngờ mày còn ác hơn cả chú! Mày không làm đồ đệ của chú thì thật đúng là đáng tiếc!”

Tôi cười ha hả, trả lời: "Chú thân yêu, sang nhà chú ăn cơm mà còn cần đồ của cháu à? Chẳng phải cháu sợ lát nữa ăn chán lại không có gì bù à?"

Lúc này, Đinh Nhất cũng vừa mua thịt về, thấy tôi xách cải bẹ theo thì quơ quơ ô mai trong tay, tức giận nói: "Ừ, lát nữa cho cậu dùng cải bẹ mà giải ngán, chúng tôi dùng cái này."

Tôi vừa thấy ô mai thì cười hì hì: "Đừng mà! Chúng ta chẳng phải có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, có ô mai cùng ăn sao?!"

Đồ nhúng lẩu chú Lê làm là tuyệt nhất, tôi đã từng nếm thử đồ nhúng ở Đông Lai Thuận mấy lần, người ta là quán ăn có thâm niên, tôi ăn đã thấy rất ngon rồi, nhưng so với chú Lê thì vẫn không bằng!

Tôi và Đinh Nhất đang tuổi ăn, lại thích ăn thịt dê tái nên dĩ nhiên là ăn lấy ăn để! Sau khi cơm nước no nê, chú Lê vừa xỉa răng, vừa nói với chúng tôi: "Mấy hôm nay rảnh rỗi quá, chú đưa hai đứa đi chơi, thế nào?"

Tôi nghe vậy thì vui vẻ nói: "Được ạ! Mấy hôm nay cháu đang sầu vì không có gì hay đây. Đi đâu thế ạ?"

Chú Lê cầm ấm Tử Sa của mình lên, nhấp một ngụm trà: "Đi Hà Nam thăm sư huynh của chú, mấy năm nay sức khỏe huynh ấy không tốt. Chú cứ nói đi thăm mãi mà không dứt ra được, vừa hay thời gian này rảnh rỗi, dẫn hai thằng nhóc bọn cháu đi thăm huynh ấy!"

Vì không xa lắm nên ba chúng tôi tự lái xe đi, như vậy thì có đi đâu cũng tiện hơn. Dọc đường đi, chúng tôi vẫn chơi chơi đùa đùa, không cần phải nói là vui vẻ đến mức nào.

Sư huynh của chú Lê họ Liêu, được dân bản xứ xưng tụng là Liêu bán tiên. Bất kể là phong thủy gia đình, hay tử vi thì đều tinh

thông hết. Chú Lê và ông ấy người có cái tài này, người lại có tài kia, tinh thông không giống nhau.

Nhưng ai ngờ lúc chúng tôi đến được nhà vị Liêu đại sư này, lại nghe nói ông ấy bị bệnh nặng lắm rồi, đang cấp cứu trong bệnh viện! Việc này khiến chú Lê bị dọa, lập tức bảo Đinh Nhất lái xe đến bệnh viện.

Chú Lê cũng không ngờ hai huynh đệ họ hơn mười năm xa cách, giờ lại gặp lại nhau trong bệnh viện. Vừa gặp nhau, họ đã bảo mọi người đi ra ngoài, chỉ còn lại hai người trò chuyện riêng trong phòng bệnh. Tôi và Đinh Nhất đứng lơ ngơ trong hành lang, mắt to mắt nhỏ nhìn nhau với đám đồ đệ của Liêu đại sư.

Mãi nửa tiếng sau, chú Lê mới nghiêm mặt rời khỏi phòng bệnh. Tôi và Đinh Nhất vừa thấy đã biết chắc là xảy ra chuyện gì rồi, nếu không thì chú Lê cũng không thể có biểu tình thế này.

Vì Liêu đại sư bị bệnh nên tạm thời không thể tiếp đãi chúng tôi được. Mấy đồ đệ của ông ấy đặt khách sạn cho chúng tôi qua đó nghỉ ngơi một đêm trước.

CHƯƠNG

XE KHÁCH BIẾN MẤT

Sau khi về khách sạn, chúng tôi hỏi chú Lê ngay: "Liêu đại sư có phải mắc bệnh gì không trị được không?"

Chú Lê lắc đầu nói: "Sư huynh của chú không có gì đáng ngại, chỉ cấp hỏa công tâm, chỉ cần tâm sự một chút là bệnh tình sẽ đỡ hơn!"

"Tâm sự? Tâm sự cái gì!" Tôi tò mò hỏi.

Không ngờ chú Lê lúc này lại chợt tỏ ra tức giận: "Cái lão già Liêu Thanh Viễn kia, chú đang nói sao huynh ấy lại tốt bụng mời mình đến đây! Mệt cho lão chờ ở đây!"

Tôi càng nghe càng không hiểu gì: "Chú Lê! Rốt cuộc là làm sao, chú nói đi! Chú muốn cháu sốt ruột chết à!"

Chú Lê đã tức đến nỗi râu dựng đứng: "Liêu Thanh Viễn chính mình gặp chuyện không giải quyết được thì mới nghĩ đến chú, còn nói cái gì mà bị bệnh, gạt chú đến đây!"

Sau đó tôi và Đinh Nhất mới hiểu được cụ thể là chuyện gì... Thì ra lúc trước có người đến tìm Liêu đại sư, nói họ gặp một chuyện khó giải quyết, muốn nhờ Liêu đại sư xem thử là có chuyện gì.

Người đến tìm Liêu đại sư là thành viên của một công ty du

lịch, kể rằng công ty bọn họ có một chiếc xe khách tầng chở 19 vị khách Quảng Đông lên núi chơi, kết quả là vừa lên thì lại mất liên lạc!

Ban đầu công ty còn tưởng là tín hiệu trên núi không tốt, đợi đến khi ra khỏi núi thì sẽ liên lạc được. Nhưng ai ngờ đã qua ba ngày mà chiếc xe kia vẫn chưa chở khách ra khỏi núi.

Trước đây công ty họ cũng từng xảy ra tình trạng hướng dẫn và lái xe tạm thời chở khách đến những nơi khác nhau, nên dù xe khách chưa trở về thì bọn họ cũng không nghĩ theo chiều hướng xấu nhất.

Nhưng qua thêm hai ngày nữa, vẫn không có chút tin tức nào của xe khách. Hơn nữa đã có người thân và bạn bè của vài vị khách lục tục gọi đến công ty, hỏi hướng đi của xe…

Phụ trách công ty này là Đặng Châu Minh đã đứng ngồi không yên, lập tức muốn xem hệ thống định vị của chiếc xe này. Bấy giờ mới phát hiện, hệ thống định vị của nó đã hỏng từ tháng trước, vốn định kiểm tra sửa lại, nhưng nhóm khách này đến gấp nên cố dùng tạm.

Đặng Châu Minh nghĩ chuyện phiền phức rồi, nếu bây giờ báo án thì chắc chắn công ty sẽ bị phạt vì hệ thống định vị, đến lúc đó, chưa biết chừng danh dự của công ty cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Vì thế, Đặng Châu Minh muốn trước khi chưa xác định được là chuyện gì thì hoãn báo án, công ty của họ tự đi tìm ở những điểm xe có thể đến chơi trước đã.

Thật ra lộ trình của nhóm khách này cũng khá đơn giản, đến một nhà hàng đặc sản trong núi để ăn cơm. Sau đó lại chở bọn họ lên núi Đầu Trâu, rồi tiếp đến là sườn Tình Nhân.

Vì gần sườn Tình Nhân có mấy homestay nên hướng dẫn viên sẽ đưa khách đến ở lại đó một đêm, rồi hôm sau sẽ trở về. Theo lộ

trình này, đi đi về về cũng chỉ mất hai ngày.

Đặng Châu Minh vốn đã cho người đến nhà hàng đặc sản kia hỏi, được biết những vị khách Quảng Đông kia hôm đó quả thật đã đến chỗ họ, còn gọi khá nhiều đặc sản núi rừng, nhưng ăn xong thì đã đến núi Đầu Trâu luôn.

Vì thế, Đặng Châu Minh lại cho người lên núi Đầu Trâu ở trên sườn núi Tình Nhân. Sau khi hỏi thăm từ mấy homestay ở gần đó, thì nhận được tin hoàn toàn không có khách Quảng Đông nào đến ở.

Từ hai đầu mối này đã thấy chuyện bất thường! Người trong tiệm cơm dưới núi rõ ràng đã nói là họ lên núi rồi, nhưng homestay trên núi lại bảo không có ai đến cả. Một chiếc xe khách, thêm cả hướng dẫn viên và tài xế là 21 người, liệu có thể đi đâu được?

Lên và xuống núi chỉ có một con đường này, nếu tạm thời đến nơi khác thì nhất định phải đi qua tiệm cơm dưới núi. Nhưng người trong tiệm đều nói chưa hề thấy chiếc xe khách đó đi qua tiệm cơm.

Đến lúc này, Đặng Châu Minh đã biết nếu không báo án thì không được nữa! Nhưng sau khi cảnh sát được báo án thì tìm kiếm theo đường lên núi, nhưng vẫn chẳng thấy manh mối gì. Đường lên núi lại càng không hề có vết thắng xe.

Về sau, rất nhiều bạn bè của Đặng Châu Minh biết được chuyện này, họ nói thật ra con đường đó rất tà ma, nếu thật sự không tìm được thì thử nhờ một cao nhân chỉ điểm xem. Thế là Đặng Châu Minh đã tìm đến Liêu đại sư.

Vị sư huynh này của chú Lê là người thanh cao, lúc Đặng Châu Minh vừa mới đến tìm, thì ông không quan tâm đến chuyện này. Về sau Đặng Châu Minh đành phải nhờ một người bạn của Liêu

đại sư đến, ông ấy mới đồng ý xem cho.

Lúc Đặng Châu Minh lấy bát tự của hướng dẫn viên và tài xế ra cho Liêu đại sư, ông ấy chỉ bấm đốt tính toán, sau đó trầm mặt: “Hai người này dương thọ đã tận, những người còn lại chỉ e cũng lành ít dữ nhiều!”

Đặng Châu Minh không ngờ chuyện vẫn theo chiều hướng xấu nhất. Nhưng bây giờ, bất kể người sống hay chết thì anh ta cũng phải tìm ra trước đã! Nếu không thì công ty cũng chẳng biết ăn nói thế nào với người nhà của khách!

Thế là anh ta bèn nhờ Liêu đại sư giúp tìm vị trí của xe được không, để anh ta có thể xử lý hậu sự cho họ! Liêu đại sư xem, chuyện đã thế này thì cũng chỉ có thể giúp đỡ anh ta tìm ra chiếc xe khách đó.

Nhưng ai ngờ, hôm sau Liêu đại sư dẫn theo đồ đệ của mình lên núi Đầu Trâu, thì thấy một đám gì đó đen đen kéo đến giăng đầy trời. Ông ngước lên nhìn thì biến sắc, phát hiện trên đầu ông chẳng biết đã có một đám quạ xoay quanh tự bao giờ!

“Khăn Quạ” là một điềm rất xấu. Liêu đại sư mới bảo người dừng xe lại, sau đó bói một quẻ cho mình.

Liêu đại sư nghiêm trọng xem quẻ, rút ra được kết luận rằng lần này đi rất hung hiểm…

Ông ngẩng đầu lên nhìn núi Đầu Trâu, nơi này nổi tiếng là cảnh đẹp địa phương, thế núi hiểm trở. Tuy đường lên núi cũng đã là đường nhựa rồi, nhưng cạnh đường phần lớn vẫn là vách đá cheo leo, rất nguy hiểm.

Tuy xảy ra sự cố giao thông gì cũng là điều bình thường, nhưng một chiếc xe khách lớn như vậy, sao có thể nói mất là mất được? Vấn đề này chắc chắn còn có ẩn tình gì mà ông không biết!

Thế là ông ấy hỏi Đặng Châu Minh, lộ trình của nhóm du khách này có gì khác trước? Đặng Châu Minh nói quanh co: "Không… không có gì khác cả, chẳng phải đều là như thế sao?"

Liêu đại sư nhìn là biết tên này có chuyện gạt mình, trầm mặt nói: "Nếu cậu không ăn ngay nói thật, thì cũng đừng trách tôi bất lực!"

Đặng Châu Minh thấy Liêu đại sư tức giận thật, thì liên tục xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi Liêu đại sư, thật xin lỗi ngài, nhưng thật ra vì chúng tôi có hợp đồng với người khác, nên không thể nói ra. Nhưng chuyện đã đến nước này, tôi cũng nói thật với ngài! Thật ra nhóm du khách lần này chủ yếu là lên núi Đầu Trâu để ăn đặc sản núi rừng!"

CHƯƠNG

TÀ MA LÊN XE

Hóa ra quán cơm dưới chân núi Đầu Trâu vẫn luôn mời chào khách du lịch dùng ít đặc sản rừng. Họ hợp tác với công ty du lịch, chỉ cần khách muốn ăn, chi tiền ra là họ được thử!

Liêu đại sư nghe xong thì bảo Đặng Châu Minh dẫn mình đến nhà hàng dưới núi kia, hỏi kỹ chủ quán những món khách gọi là gì.

Ban đầu ông chủ còn không muốn nói lắm, cuối cùng Liêu đại sư nói với ông ta: "Nói thật cho ông biết, những người khách kia ăn đồ nhà ông nên mới gặp chuyện chẳng lành, nếu bây giờ ông không muốn nói cũng được, chờ cảnh sát đến rồi nói!"

Chủ nhà hàng nghe vậy thì luống cuống, nhìn Đặng Châu Minh, không biết có nên nói hay không. Cuối cùng Đặng Châu Minh liếc ông ta, ra hiệu mau nói đi! Thế là ông chủ bèn chạy vào quầy, lấy một cuốn sổ ghi chép ra, nhanh chóng tìm được thực đơn của những vị khách Quảng Đông đó.

Liêu đại sư xem thực đơn đã biết những vị khách này gọi những món dân dã của miền núi. Vì lúc bấy giờ, trong nước đang cấm săn bắt động vật hoang dã, nên ở đây đã bán lậu để thỏa mãn cơn thèm của mọi người.

Hơn nữa, những nguyên liệu nấu ăn này cái gì cũng có… Óc khỉ, chân gấu, chim trĩ cũng bình thường, còn có cả tê tê, cú mèo, cầy hương. Chỉ có thứ bạn không tưởng tượng được, chứ không có gì không ăn được ở chỗ họ!

Đáng sợ nhất còn có cả người ăn quạ đen và dơi?! Những loài nhiều âm khí, bình thường thấy tốt nhất thì đừng trêu vào, thế mà họ cũng ăn hết…

Liêu đại sư thấy thực đơn này thì hiểu ra có chuyện gì, chỉ e vì ăn phải thứ có oán khí nặng nên mới bị động vật hiển linh trả thù. Đã tìm được nguyên do, theo lý thì bằng vào bản lĩnh của Liêu đại sư, đáng ra vẫn có thể giải quyết chuyện này.

Tiếc là mọi chuyện không xảy ra như dự đoán…

Liêu đại sư đã cúng bái hành lễ mấy lần, nhưng dường như cái thứ trên núi hoàn toàn không chịu thua, chẳng thấy được nửa cái bóng của xe khách. Cuối cùng ông ấy không còn cách nào khác, đành phải giả bệnh gọi chú Lê tới, mong chú có thể giải vây giúp mình.

Sư huynh đệ họ tuy đã nhiều năm không gặp, nhưng ông ấy vẫn hiểu rõ tính chú Lê. Nếu nói thẳng thì cái tên này chắc chắn sẽ không dây vào vũng nước đục đó, ông chỉ đành lừa chú đến trước rồi mới nói.

Đến thì cũng đã đến rồi, chú Lê đành tốt bụng giúp vị đại sư huynh này. Xem chúng tôi có thể tìm được chiếc xe khách hay không!

Sáng hôm sau, Đặng Châu Minh tự đến khách sạn đón chúng tôi. Chắc là Liêu đại sư đã đánh tiếng trước nên chú Lê cũng không khách sáo, bảo anh ta dẫn bọn tôi đến quán đặc sản kia xem thử.

Núi Đầu Trâu cách nội thành khoảng một giờ lái xe. Lúc chúng tôi đến, vừa hay đúng bữa ăn trưa, nhưng lại thấy cửa nhà hàng

chỉ giăng lưới bắt chim chứ chẳng có lấy vị khách nào.

Trên nhà hàng còn có vài con quạ đen bất chợt rơi xuống, trông thảm đạm vô cùng. Ông chủ thấy Đặng Châu Minh dẫn chúng tôi vào, lúc đầu còn tưởng chúng tôi là khách đến ăn cơm! Nhưng Đặng Châu Minh vừa giới thiệu thân phận của chúng tôi, ông chủ kia lập tức ngừng cười: “Vẫn chưa xong hả? Một Liêu đại sư vừa đi thì lại có Lê đại sư đến, có để chúng tôi sống nữa không?”

Tôi tức giận nói: “Ông chủ, lời này của ông sai rồi. Tự tạo nghiệp thì phải tự trả. Người nghiệp chướng quá nặng thì sẽ chỉ xa báo con gần báo thân! Đừng trách tôi không nhắc ông, oán khí ở đây của ông quá nặng, dù ban đầu buôn bán tốt thì cũng chỉ là mổ gà lấy trứng! Một khi ông hết thời, thì dù có nhờ đại sư đến chỉ điểm cũng không có cách vớt lại được đâu!”

“Ý cậu là gì!” Ông chủ nghe vậy lại còn không biết tốt xấu, định nhào tới đôi co với tôi, nhưng lại bị Đinh Nhất ném cho một ánh mắt lạnh lẽo, dọa lui về!

Chú Lê thấy ông chủ như thế thì tức giận, đặt mông ngồi xuống ghế, sau đó day trán nói: “Ông chủ, hôm nay ông có thể không tin lời chúng tôi, nhưng có hai câu mà tôi có thể tặng miễn phí cho ông. Nơi này của ông chắc khai trương chưa đến ba năm nhỉ?”

“Xí! Cái này có ai mà không biết? Nhà hàng chúng tôi làm ăn thịnh như vậy, trên mạng ngày nào cũng có thực khách đánh giá tốt.” Ông chủ không thèm giấu giếm.

Chú Lê gật đầu nói: “Vậy là đúng rồi, tổ tiên đời thứ ba của ông đã tích đức, từng tu sửa cầu đường nên đã tích được cho ông năm năm âm đức. Nếu lợi dụng tốt để làm chuyện chính đáng thì có thể thuận buồm xuôi gió. Tiếc là ông lại cố tình làm cái việc tổn hại âm đức này! Bây giờ âm đức đã tàn lụi, nếu ông còn không thay đổi thì chỉ e chưa đến nửa năm nữa, chắc chắn ông sẽ tan cửa nát

nhà, đoạn tử tuyệt tôn!”

Tôi vốn cho rằng ông chủ nghe lời này của chú Lê sẽ tức chết, nhưng khi ông ta nghe thấy chú Lê nói đến chuyện tổ tiên của mình có người tu bổ cầu đường thì tái mặt, xem ra đã bị chú Lê đoán trúng rồi!

Lúc này, Đặng Châu Minh mới đẩy mạnh ông ta một cái: “Ông có bị đần không thế? Nhân vật như Lê đại sư và Liêu đại sư đây, bình thường các ông có muốn mời đến cũng không được. Bây giờ người ta đến đây rồi mà còn nói nhảm, chẳng trách về sau việc làm ăn của ông xuống dốc!”

Sau đó anh ta quay lại, cười nói với chú Lê: “Lê đại sư, ngài chớ chấp nhặt với ông ta, loại người này đáng đời...”

Chú Lê thuận cơn giận trong bụng rồi mới nhìn ra đường núi bên ngoài, nói: “Được rồi, tôi xem nơi này cũng đủ rồi, lên núi một chút!”

Thế là chúng tôi bỏ lại ông chủ nhà hàng đang tái mặt, tiếp tục lên núi. Không đi không biết, vừa đi đã giật mình. Con đường núi này quả thật hiểm hóc, khúc ngoặt mà đường hẹp nhiều chưa nói, một bên đường lại là vách núi. Nếu ai mà tâm lý yếu thì sẽ nhũn cả chân, hoảng sợ.

Cũng may lái xe là Đinh Nhất, cái tên này cứ như thể mọc nhiều gan, chẳng sợ cái gì cả. Trong ấn tượng của tôi, hình như anh ta chưa từng sợ cái gì hết thì phải? Còn chú Lê, lúc vừa tới chú đã trầm mặt, chẳng nói chẳng rằng.

Chú Lê như vậy thì cũng thôi đi, Đặng Châu Minh vừa rồi vẫn còn thao thao bất tuyệt, bây giờ cũng chẳng nói lấy một câu, cứ như kiểu bị ai đó ấn nút khóa âm vậy...

Trong phút chốc, không khí trong xe trở nên yên tĩnh lạ thường, khiến tôi hơi hoảng hốt, muốn quay đầu lại nhìn chú Lê và Đặng

Châu Minh. Nhưng tôi vừa cử động thì lại chợt nghe giọng nói trầm của chú Lê ở đằng sau: “Đừng quay đầu, có thứ vào xe rồi!”

Tôi kinh ngạc hốt hoảng, có thứ vào xe? Cái gì thế? Không cho quay đầu lại nên tôi chỉ đành nhìn qua gương chiếu hậu, lại thấy Đặng Châu Minh vừa rồi còn tốt lành mà bây giờ lại cúi đầu thở hổn hển, trông quái đản đến đáng sợ.

Ba chúng tôi không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, đành cứng cổ như thế đi tới một đoạn đường khá an toàn, Đinh Nhất mới từ từ đỗ xe ở ven đường...

Lúc này chú Lê mới lạnh giọng nói với Đặng Châu Minh: “Nghiệt súc, xe này không phải là người mày có thể động vào đâu, còn không mau đi đi!”

CHƯƠNG

NGHIỆP CHƯỚNG NẶNG NỀ

Đặng Châu Minh cười u ám, quái đản nói: “Tao có thể đi, nhưng nói thật cho chúng mày hay. Hồn phách của những kẻ chúng mày muốn tìm đã bị bọn tao thu đi rồi!”

Tôi nghe thế thì choáng váng, nếu những người kia thật sự không có hồn nữa, thì tôi đây ngay cả cái rắm cũng không tìm được!

Lúc này, Đinh Nhất hạ bốn cửa sổ xuống, khi đó tôi ngửi thấy một mùi rất thối, nhưng vì quá sợ hãi nên không dám xuống xe. Đặng Châu Minh vừa rồi còn âm dương quái khí, lúc này đã đảo mắt, hôn mê bất tỉnh...

Chú Lê thấy Đặng Châu Minh ngất đi thì vạch mắt anh ta lên xem, sau đó thở dài thườn thượt, nói: “Không sao, sẽ tỉnh lại ngay. Vừa rồi thật nguy hiểm, cũng may cái thứ hung vật trên người Tiến Bảo kia khiến nó không dám ra tay!”

Tôi nghĩ mà sợ, sờ chiếc răng trên ngực, người lạnh toát, không ngờ thứ này lại có ích thật! Sau này nếu gặp lại Trang Hà thì phải cảm ơn anh ta tử tế mới được.

Đinh Nhất nhìn ra ngoài xe, sau đó quay lại hỏi chú Lê: “Bây giờ làm gì ạ? Quay về hay đi tiếp?”

Chú Lê lắc đầu nói: “Không thể quay về được, tiếp tục đi thôi. Hôm nay chú muốn xem xem đó là thứ gì lợi hại, đã lấy nhiều mạng người như vậy rồi mà không chịu bỏ qua!”

Lúc xe chúng tôi chậm chạp đi về phía trước, chợt Đặng Châu Minh ngồi đằng sau cũng tỉnh lại, ngơ ngác hỏi: “Sao tôi lại ngủ rồi?”

Chú Lê nhìn anh ta một cái rồi nói: “Tiểu Đặng, nghe tôi nói một câu, sau này bớt làm những chuyện tổn hại âm đức đi. Hôm nay may là cậu đi cùng chúng tôi, nếu đi một mình thì chỉ e cũng sẽ mất tích với chiếc xe khách của công ty mình rồi!”

Đặng Châu Minh bị dọa đến tái mặt, vội kéo cánh tay chú Lê, nói: “Lê đại sư, ngài nhất định phải giúp tôi, tôi đảm bảo từ nay về sau sẽ không bao giờ chạm vào mấy món ăn đặc sản trên đường này nữa, lần này ngài nhất định phải cứu tôi!”

Chú Lê thở dài: “Sau khi xong chuyện này, cậu phải đến xây một cái miếu nhỏ ở giữa sườn núi, không cần bài vị gì, chỉ cần mùng 1 và 15 hàng tháng mang ít đồ đến tế bái, kiên trì trong ba, năm năm thì oán khí sẽ được hóa giải!”

Đặng Châu Minh nghe xong liên tục đồng ý. Tôi biết trong lòng anh ta có quỷ, lúc trước chẳng biết đã kiếm được bao nhiêu tiền qua nhà hàng đặc sản này. Bây giờ thì hay rồi, gặp chuyện rồi đó! Có một vài loại tiền không thể kiếm được, nếu không thì anh kiếm bao nhiêu, tương lai sẽ phải trả lại bấy nhiêu!

Ngay cả đám du khách kia cũng thế. Tôi nghe Đặng Châu Minh nói họ đến để ăn! Nghe nói bọn họ từng đi du ngoạn từng tỉnh, muốn nếm đặc sản miền núi, chẳng biết đã tích bao nhiêu nghiệp chướng nên mới phải ở lại núi Đầu Trâu này.

Xe tiếp tục chạy đi, khi tôi đã cảm thấy hơi ù tai, bèn hỏi có ai thấy thế không thì họ đều lắc đầu. Xem ra đây lại là cảm giác mà

chỉ mình tôi có, chứng tỏ ở đây không như những nơi khác! Thế là tôi bèn bảo Đinh Nhất đỗ xe lại ven đường, muốn xuống xe xem thử…

Tôi xuống ô tô rồi nhìn khắp nơi, thấy trên đường ở phía trước có một đoạn cua gấp. Nếu ở đó đột nhiên xảy ra chuyện, thì dù có là lái xe lão luyện đến mấy cũng không thể thay đổi được gì.

Tôi cẩn thận nghe ngóng, thấy trước sau có lẽ không có ô tô gì đi qua, bèn đi bộ đến khúc cua kia. Lúc tôi đến khúc có độ cong lớn nhất còn cố ý duỗi đầu nhìn xuống, mới thấy ở đó là rừng tùng rậm rạp, ngoài ra chẳng có gì nữa cả.

"Cậu cẩn thận một chút, cách xa vách đá ra!" Đinh Nhất chạy đến kéo tôi lại, nói.

Tôi cười ha hả: "Yên tâm, mạng tôi vừa cứng vừa dai, không cần lo tôi ngã chết đâu!"

Nhưng Đinh Nhất không có tâm trạng đùa mà hỏi thẳng: "Cậu cảm thấy phía dưới có cái gì à?"

Tôi lắc đầu trả lời: "Không, có thể là xa quá nên không cảm giác được, hoặc cũng có thể dưới đó không có gì hết..."

Tôi và Đinh Nhất vừa về xe thì báo cáo với chú Lê: "Không phát hiện gì hết!"

Chú Lê nhắm mắt trầm tư một lúc rồi nói với chúng tôi: "Đi tiếp!"

Lúc xe chúng tôi đi qua khúc cua này được khoảng 1km thì một nhà hàng chợt xuất hiện. Chú Lê bảo Đinh Nhất dừng xe, muốn xuống hỏi thăm một chút.

Lúc này, chúng tôi đã ở trên núi một ngày, mặt trời sắp xuống núi rồi. Buổi trưa chúng tôi vẫn chưa ăn cơm, lúc này đã đói đến mức da bụng dính vào da lưng rồi!

Đinh Nhất dừng xe lại, tôi nhảy xuống xe đầu tiên, không chờ được mà đi vào trong. Lúc này một người phụ nữ khoảng 30 tuổi ra khỏi nhà hàng, trông rất thùy mị, có vẻ như là bà chủ.

"Mấy vị ăn cơm hay nghỉ lại ạ?!" Chị ta mỉm cười, nói.

Tôi đã đói không chịu được nữa, vội nói với chị ta: "Ăn cơm! Chúng tôi sắp chết đói rồi, nói xem chỗ các chị có món gì đặc sắc!"

Bà chủ cười hiền hòa: "Chỗ chúng tôi ấy à, món gì ngon cũng có hết, chỉ phải xem các vị muốn ăn gì thôi!"

Chúng tôi vừa ngồi xuống thì có một cô bé mười mấy tuổi đến châm trà. Tôi thấy cô bé đúng là xinh xắn dễ thương, không ngờ núi Đầu Trâu này lại là nơi địa linh nhân kiệt!

Bà chủ nhiệt tình đưa hai menu đến cho chúng tôi gọi món, còn khoe khoang: "Ở chỗ chúng tôi, những thứ bay trên trời, chạy dưới đất, bơi dưới biển, ngài muốn ăn cái gì cũng có..."

Nhưng chú Lê nhìn thoáng qua menu rồi lại hỏi: "Có đồ ăn chay không? Chúng tôi hôm nay không ăn mặn!"

Tôi suýt cắn phải lưỡi, vội quay lại nhìn chú Lê. Ăn chay? Không phải chứ? Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của chú không giống như đang đùa. Xem ra chú sợ chọc phải cái gì giống đám du khách kia nên mới không dám ăn thịt!

Thật ra chú không cần để ý như vậy, chúng tôi chỉ ăn món mặn bình thường thôi cũng không được sao? Ngay lúc tôi muốn bàn bạc với chú xem có thể ăn chút món thịt bình thường không, thì lại thấy sắc mặt Đặng Châu Minh rất khó coi, cứ như thể gặp phải ma vậy.

Tôi thấy trán anh ta chảy mồ hôi lạnh, như thể không thoải mái ở đâu đó, bèn đến bên cạnh hỏi: "Anh Đặng, anh làm sao thế? Không thoải mái ở đâu à?"

Đặng Châu Minh cuống quýt lắc đầu: "Không... không có việc gì, tôi chỉ hơi nóng, sẽ không sao ngay thôi. Cậu không cần để ý đâu..."

Nhưng tôi thấy sắc mặt anh ta không giống của người khỏe mạnh, bèn liếc Đinh Nhất, ra hiệu anh ta cẩn thận một chút. Có thể Đặng Châu Minh này nhìn ra gì đó, nhưng vì sợ hãi nên không dám nói.

Lúc này, tôi tiện tay cầm menu xem. F*ck! Menu này cũng dám viết thật, nếu đúng như bà chủ vừa nói, thì trên trời dưới biển cái gì cũng có thật!

CHƯƠNG

BỊ NHỐT TRÊN NÚI ĐẦU TRÂU

Tôi nhìn menu này còn có vài món cực kỳ tàn nhẫn, cái gì mà dầu giội óc khỉ, cá chạch chui đậu hũ... Tôi đã từng nghe về những món này trước đây, nghe nói những con vật này đều bị biến thành đồ ăn ngay khi còn sống.

Đôi khi, tôi buộc phải thừa nhận rằng con người mới là loài động vật tàn ác nhất trên thế giới... Đến giết đồng loại còn không nương tay, nói gì đến khác loài…

Bà chủ hình như cũng không ngờ chúng tôi lại ăn chay nên ngây ra, không biết giới thiệu món gì. Chú Lê ra vẻ lạnh nhạt: "Làm mấy món đồ hộp là được, chúng tôi ăn xong sẽ đi tiếp..."

Bà chủ gật đầu đi về phòng bếp, chẳng mấy chốc đã thấy cô bé xinh xắn kia lục tục bê mấy bát đồ hộp ra. Tôi xem thì thấy đúng là đồ hộp thật, bên trên ngoại trừ ít váng dầu và cọng hành ra thì chẳng có gì nữa.

Tôi thật sự đói bụng nên không hề nghĩ ngợi mà bắt đầu động đũa. Lại nói, mấy món này ăn rất ngon, tuy chỉ là đồ hộp nhưng không khó ăn như thức ăn nhanh trong thành phố, đương nhiên cũng có thể là do tôi quá đói.

Chú Lê và Đinh Nhất nghe tôi nói mùi vị khá ngon thì cũng bắt

đầu chậm chạp ăn. Còn Đặng Châu Minh thì làm thế nào cũng không ăn, nói luôn là mình không đói bụng, đợi lát nữa lên homestay ở trên núi rồi tính!

Tôi lén nhìn về phía bà chủ, thấy vẻ mặt bà ta khinh bỉ nhìn Đặng Châu Minh, tuy không nói gì nhưng tôi lại cảm thấy hình như họ có quen nhau. Tôi ăn ba bốn miếng đã xong bát, sau đó xoa bụng nói với bà chủ: "Thứ này ăn ngon thật, cho tôi thêm một bát nữa."

Bà chủ cười cười nói: "Ngại quá, đây là đặc sản quán chúng tôi nên số lượng có hạn, mỗi người chỉ được 1 bát..."

Cái gì? Đây vẫn là lần đầu tiên tôi nghe nói đi ăn mà còn số lượng có hạn đấy. Tôi đang định nói gì đó thì bị chú Lê gọi giật lại: "Được rồi, Tiến Bảo, tham thì thâm, chúng ta chỉ lót dạ một chút thôi, lát nữa lên núi mà cháu còn đói thì ăn thứ khác!"

Tôi nghe lời chú Lê rõ ràng là có ẩn ý khác! Chẳng lẽ thức ăn này có vấn đề nên không ăn nhiều được? Lúc này tôi mới cẩn thận quan sát trong cửa hàng, cảm thấy rất sạch sẽ, chẳng khác gì mấy nhà hàng bình thường, chỉ thấy hơi là lạ, nhưng lại không nói rõ được là khác thường ở đâu.

Lúc này, chú Lê nhìn đồng hồ rồi nói: "Không còn sớm nữa, chúng ta đừng ở đây lâu, tránh trễ việc, lên núi đã rồi nói sau!"

Thế là Đặng Châu Minh cứ như được đại xá, tính tiền xong thì rời đi. Ba chúng tôi đều nhìn thấy vẻ sợ hãi vô cùng trong mắt anh ta, nhưng lại không biết tại sao... Sau khi lên xe, anh ta nói khẽ với Đinh Nhất: "Ngài Đinh, mau lái xe rời khỏi đây đi!"

Chú Lê quay sang nhìn anh ta: "Cậu Đặng, cậu làm sao thế? Bây giờ chúng ta đã ra khỏi đó rồi, cậu có thể nói cho tôi biết vừa rồi cậu sợ cái gì không?"

Môi Đặng Châu Minh đã tái bạc đi, hoảng sợ nhìn vào nhà hàng

kia: “Mấy ngày trước tôi đi qua đây hoàn toàn không có nhà hàng nào hết. Còn cả... còn cả bà chủ vừa rồi. Cô ta... cô ta chính là hướng dẫn viên trên xe khách mất tích của chúng tôi, Ngô Xuân Hồng!”

Đinh Nhất đang chuẩn bị khởi động xe, nghe vậy thì phanh kít lại! Đừng nói anh ta, tôi nghe xong cũng sợ hết hồn, khó hiểu hỏi: “Ý anh là cô gái vừa rồi chính là hướng dẫn viên của công ty? Vậy sao vừa rồi anh không nói thẳng?”

Đặng Châu Minh lau lau mồ hôi trên trán rồi nói: “Lúc trước tôi đã đưa bát tự của Ngô Xuân Hồng cho Liêu đại sư xem, ngài ấy tính ra hướng dẫn viên và tài xế đều đã không còn sống nữa. Nhưng vừa rồi tôi thấy cô ta lại sống sờ sờ trước mặt mình, quái lạ hơn là cô ta lại không biết tôi!”

Lúc này xe chúng tôi vẫn chưa đi xa, tôi thật sự có xúc động muốn chạy về xem cô gái kia có phải người chết không! Nhưng chú Lê lại không đồng ý cho chúng tôi trở lại lần nữa, theo như chú nói, vẫn nên lên núi trước. Trời lúc này đã tối, nếu cứ ở trong núi thì không an toàn.

Vì thế, chúng tôi lái xe lên thẳng hướng sườn núi Tình Nhân, nhưng chẳng mấy chốc sau, tôi đã cảm thấy là lạ! Tôi quay sang nhìn Đinh Nhất, thấy anh ta cũng đang sa sầm mặt, cau mày nhìn phía trước, xem ra anh ta cũng đã nhận ra có vấn đề…

Tôi hỏi khẽ anh ta: “Anh xem có phải khúc cua phía trước hơi quen mắt không?”

Đinh Nhất trầm giọng: “Đương nhiên là quen rồi, chúng ta vừa đi qua...”

Chú Lê nghe xong thì vội nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên đúng là thế!”

“Sao lại thế được? Rõ ràng chỉ có một đường lên núi, chúng ta

vẫn đi lên trên, sau lại vòng về được?" Đặng Châu Minh hoảng sợ hỏi.

Chú Lê vội lấy la bàn ra xem, mới thấy kim đồng hồ đang xoay tròn theo hướng ngược lại, trầm giọng nói: "Không hay rồi, nơi này có vấn đề! Đinh Nhất, con lái xe chậm một chút, đừng để xảy ra biến cố gì!"

Đinh Nhất đáp lời, sau đó lái xe chậm lại. Lúc này tôi cẩn thận nhìn cảnh vật hai bên đường. Đúng vậy! Vừa rồi nhất định là đã đi qua đây, vì tai tôi lại bắt đầu kêu ong lên!

Tuy tốc độ xe rất chậm, nhưng chưa bao lâu đã đi qua khúc cua. Lúc này chúng tôi đều ngừng thở, chỉ sợ thở mạnh một cái sẽ kinh động đến thứ gì đó bên ngoài...

Lúc này ngoài trời đã tối đen, chúng tôi thuận lợi đi qua khúc cua, chẳng mấy chốc đã thấy một chỗ có ánh sáng. Lúc chúng tôi đến trước đó thì đều ngây ra. Đây chẳng phải là nhà hàng quái dị vừa rồi sao?

Đinh Nhất hoàn toàn không dừng xe, đạp chân ga đi ngang qua. Nhưng lúc chúng tôi đi qua trước cửa thì chợt thấy một đám thực khách đang ngồi bên trong, náo nhiệt hơn lúc chúng tôi đến vừa nãy chẳng biết bao nhiêu lần.

"Sao bên trong lại đột nhiên có nhiều người thế?" Tôi thấy quái lạ, hỏi.

Đặng Châu Minh ngồi sau đột nhiên run run nói: "Sao... sao họ lại ở đây?"

Tôi quay đầu lại nhìn anh ta: "Ai cơ?"

"Những du khách Quảng Đông kia!" Đặng Châu Minh nói với vẻ mặt kinh hãi.

Nghe Đặng Châu Minh nói, tôi cảm thấy lạnh cả sống lưng...

Đám thực khách đó chính là nhóm người Quảng Đông kia?

“Anh không nhìn nhầm đấy chứ?” Tôi hỏi với vẻ không tin.

Đặng Châu Minh nói chắc nịch: “Đương nhiên là không nhầm rồi, bây giờ có nhắm mắt tôi cũng có thể nhớ ra tài liệu của họ! Tôi cũng đã xem hình của bọn họ mấy trăm lần rồi!”

Tôi thấy Đặng Châu Minh nói chắc cú như vậy thì cũng hơi sợ hãi, hỏi chú Lê: “Làm thế nào bây giờ?”

Chú Lê nhìn tôi rồi nói: “Trước tiên đừng hoảng hốt, nếu thứ đó động vào chúng ta được thì vừa nãy đã ra tay ở trên xe rồi. Chú đoán cùng lắm cũng chỉ có thể vây chúng ta trên núi Đầu Trâu này, không có bản lĩnh làm gì khác.”

Lúc này, Đinh Nhất xem lượng xăng, bây giờ tuy vẫn chưa hết, nhưng nếu cứ như vậy thì chỉ e ngày mai không còn xăng xuống núi nữa.

“Tìm nơi an toàn đỗ xe lại!” Cuối cùng vẫn là chú Lê lên tiếng.

CHƯƠNG

THẾ GIẰNG CO

Đinh Nhất lái xe đến một chỗ khá bằng phẳng rồi dừng lại, Đặng Châu Minh khẩn trương rút một gói thuốc ra, sau đó đốt lên hít một hơi.

Xong xuôi, anh ta mới nhớ mà đưa thuốc lá cho chúng tôi, xấu hổ nói: "Mọi người cũng làm một điếu nhé?"

Chú Lê nhận lấy một điếu, Đặng Châu Minh đích thân châm thuốc cho chú. Tôi và Đinh Nhất đều không có thói quen hút thuốc nên xua tay nói không cần. Lúc này, ngoài xe tối đến đáng sợ, có thể nói là đưa tay không thấy được năm ngón! Bầu trời không hề có chút sao nào, cứ như tất cả ánh sáng đều đã bị bóng tối hút đi hết.

Trong khoảng không tối đen, chỉ có ngọn đèn ô tô của chúng tôi là rực rỡ chói mắt, ít nhiều cũng có thể cho người ta chút cảm giác an toàn.

Việc chúng tôi có thể làm bây giờ là ngồi trong xe đợi đến hừng đông. Cũng may vừa rồi tôi đã ăn một bát đồ hộp. Nhưng nghĩ đến bát đồ hộp đó, tôi lại hốt hoảng, lúc này mới nhớ ra mà hỏi chú Lê xem vừa rồi đồ chúng tôi ăn có độc không.

Chú Lê lạnh nhạt lắc đầu nói: "Nếu vừa rồi chúng ta gọi thịt thì

chắc đã phiền phức rồi. Nhưng chúng ta ăn đồ hộp, không hề bất kính với bất cứ sinh linh nào, nên họ sẽ không động tay động chân.

Tuy chú Lê nói có lý, nhưng tôi vẫn cảm thấy không mấy yên tâm, cứ như là có vấn đề nào đó chưa phát hiện ra. Lúc này, tôi cúi đầu nhìn đồng hồ, lại thấy kim giây đang dừng lại!

“Sao đồng hồ của cháu lại dừng?” Tôi buồn bực hỏi.

Chú Lê nghe xong cũng nhìn xuống đồng hồ trên tay mình, sau đó biến sắc nói: “Không phải kim đồng hồ dừng, mà là thời gian dừng!”

Đặng Châu Minh nhìn kim đồng hồ của mình cũng thấy dừng: “Lê đại sư, chuyện này... chuyện này là thế nào?”

Chú Lê đưa tay ra hiệu anh ta khoan hãy nói gì, sau đó tự mở cửa xuống xe. Tôi và Đinh Nhất đương nhiên cũng xuống cùng. Lúc trước chúng tôi nghĩ nếu có thể chờ đến hừng đông thì sẽ không có nguy hiểm gì.

Nhưng bây giờ thời gian đã dừng, nếu chúng tôi không làm chút gì đó thì có lẽ sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong bóng tối không lối thoát này.

Chú Lê nhìn màn đêm, im lặng một lát rồi nói với Đinh Nhất: “Quay đầu xe trở về...”

Theo như bình thường thì lúc chúng tôi quay đầu xe hẳn phải là đường xuống núi, nhưng Đinh Nhất vừa lái được một chút thì lại cảm giác đi trên đường lên núi. Đặng Châu Minh bị dọa, lấy điện thoại ra báo cảnh sát, nhưng điện thoại anh ta lại chẳng hề có lấy nửa cột sóng.

Thật ra đối với người bình thường, Đặng Châu Minh bây giờ không bị sợ đến ngây người thì đã coi như là tỉnh táo rồi, tôi bèn an ủi anh ta: “Anh Đặng, trước tiên anh đừng hốt hoảng, chúng tôi

sẽ nghĩ cách ra ngoài.”

Tuy tôi không biết hai câu nửa vời này có tác dụng an ủi hay không, nhưng tôi nghĩ có còn hơn không!

Chẳng biết xe đã đi được bao lâu, đến khi khúc cua lại xuất hiện, xem ra chúng tôi vẫn chưa ra ngoài được. Lúc đến đây, tôi vẫn ù tai liên tục, nhưng khi lái xe qua một đoạn thì lập tức trở lại bình thường.

Cuối cùng, chú Lê nói: “Chạy đến trước nhà hàng kia thì dừng lại, vấn đề ở đâu thì phải giải quyết ở đó...”

Nhưng điều kì lạ là lúc chúng tôi đến nhà hàng thì bên trong chẳng hề có lấy ngọn đèn nào, cũng không náo nhiệt như vừa rồi, lúc này nó trở nên lạnh lẽo rõ rệt!

Chúng tôi đến trước nhà hàng, phát hiện ngoại trừ bên trong không có đèn ra thì không khác vừa nãy mấy, cửa nhà hàng cũng mở toang.

“Bà chủ? Chúng tôi trở lại rồi! Có ai không?!” Tôi đứng trước cửa gọi với vào trong.

Trong nhà hàng yên tĩnh đáng sợ, còn nghe được tiếng tôi văng vẳng... Tôi hồi hộp nhìn chú Lê, không biết nên làm thế nào mới phải. Chú Lê lấy một lá bùa ra, khẽ khấn lẩm bẩm mấy câu chú ngữ mà tôi không hiểu, sau đó lá bùa kia “Phừng” cháy lên!

Tiếp đó chú Lê quẳng lá bùa vàng đang cháy vào trong. Nhà hàng vừa rồi còn tối om lập tức trở thành đèn đuốc sáng trưng, thực khách chúng tôi thấy lúc trước cũng đang ngồi ăn ở trong.

Nhưng lúc tôi thấy rõ thứ họ ăn, không nhịn được cảm giác cồn cào buồn nôn... Họ đâu phải đang ăn sơn hào hải vị gì, mà là toàn nhện, rết và các loại côn trùng độc.

Những người này lại như gặp phải ma, hồn nhiên không biết,

càng ăn càng ngon miệng...

"Mấy vị khách này sao đã trở lại rồi? Chẳng phải nói muốn lên núi ngủ à?" Một giọng nữ vang lên sau lưng, không còn nhiệt tình như lúc nãy mà lạnh lẽo thấu xương.

Chúng tôi lập tức quay đầu lại, bà chủ vừa nãy còn xinh đẹp, mà bây giờ mặt trắng bệch, hai mắt thâm xanh, xương một bên cánh tay cũng lộ cả ra ngoài.

Tôi nhìn mà suýt bị dọa kêu lên, trong này đâu phải người! Đây rõ ràng là một cái xác đã chết rất nhiều ngày rồi! Nhưng kể cũng lạ, thi thể ở ngay trước mắt, nhưng tôi lại không hề cảm nhận được chút tàn hồn nào...

"Những người này đã nhận báo ứng, mi cũng đã ăn hết hồn phách của họ, bây giờ chẳng phải nên trả nhục thể của họ lại rồi sao? Dù gì bọn mi cũng không dùng được trong thời gian dài!" Chú Lê bình tĩnh nói.

Bà chủ nghe xong thì cười ha hả: "Sao thế được? Vừa rồi nếu không phải mày dùng bùa phá Chướng nhãn pháp của tao, thì chẳng phải mày vẫn nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp của tao à? Sao phải khổ sở nhìn dáng vẻ như quỷ này?"

Chú Lê trầm mặt nói: "Là mi chọc vào chúng ta trước, còn vây chúng ta lại trong núi. Những người này có lẽ đã phạm vào điều kị húy của mi, đến nhầm nơi, nhưng chúng ta đâu phải như thế? Chúng ta là người thế nào, mi không biết à?"

Bà chủ hừ lạnh, sau đó lắc mông đến trước quầy, khẽ tựa vào rồi nói: "Bọn mày đã dám lên núi tìm xác thì tức là đối nghịch với tao. Tao không động được vào bọn mày, nhưng nếu muốn vây chết bọn mày ở đây... cũng không phải là không thể!"

"Ồ? Vậy thì xem thử mi có bản lĩnh này không! Với lại, mi không sợ gặp báo ứng à? Những người này quả thật đã ăn những

sinh linh trên núi, tích nghiệp chướng, vậy còn mi? Mi giết chết họ, chẳng phải cũng vướng nghiệp chướng vào thân sao? Coi chừng kiếm củi trăm năm thiêu một giờ…”

“Báo ứng? Ha ha… Nếu quả thật có cái thứ gọi là báo ứng thì những người này cũng chẳng phải chờ đến bây giờ mới bị tao ăn! Bọn họ đáng chết mấy lần rồi!” Bà chủ đột nhiên dữ tợn quát chúng tôi.

Tôi thấy tình hình này sẽ xảy ra chuyện xấu! Một khi không nói chuyện được ổn thỏa, chẳng phải là sẽ phải động thủ à?! Nghĩ vậy, tôi thò tay vào ống quần, sờ lên con dao thép của mình. Đang định rút ra thì chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc bên ngoài nhà hàng: “Cái đám nôn nóng này sao lại to gan như thế? Không thể nói chuyện tử tế được à?”

CHƯƠNG

TRANG HÀ GIẢI VÂY!

Khi nghe thấy giọng nói đó, tôi mừng thầm, Trang Hà đến rồi. Hay lắm, súc sinh đối đầu với súc sinh, phần thắng của chúng tôi lớn hơn một chút rồi!

Nhưng không biết có phải do tâm lý hay không, mà tôi lại cảm thấy lúc Trang Hà đi đến cạnh thì lại trừng mình? Chẳng lẽ anh ta có thể nghe được suy nghĩ trong lòng tôi? Được rồi, bây giờ không bận tâm được nhiều như thế. Nếu anh ta có thể giúp chúng tôi thoát nguy thì mắng tôi hai ba câu cũng được!

Trang Hà cười tủm tỉm đến chỗ bà chủ, quan sát "nó" từ trên xuống dưới, sau đó bịt mũi nói: "Chị Tư, cái xác thịt này của chị khó coi quá! Đã xấu lại còn thối um!"

Tôi nghe Trang Hà gọi "nó" là "chị Tư" thì lạnh người hẳn. Hóa ra họ là người quen, vậy thì tiêu rồi! Nhất định là Trang Hà đến giúp "nó" chứ không phải tôi!

"Nó" kia liếc Trang Hà rồi tức giận nói: "Chị còn đang nghĩ thứ trên người thằng nhóc thối kia từ đâu mà có? Hóa ra là em đưa cho! Chẳng lẽ em đã quên ước định lúc chúng ta kết nghĩa khi xưa rồi?"

"Đương nhiên là không quên, nên chẳng phải hôm nay em đến

đây à?" Trang Hà vui vẻ nói.

Tôi lạnh người, hóa ra tên hồ ly đực này quả nhiên tới giúp "nó" thật! Lúc này Trang Hà chợt quay lại nhìn tôi, hình như đang ám chỉ gì đó, nhưng tôi lại không hiểu.

Anh ta thấy tôi không có phản ứng gì, đành tiếp tục nói với cô gái kia: "Chị Tư, chuyện hôm nay, nếu chị còn nghe đứa em trai này thì thả họ ra đi, trả thi thể của đám người kia. Chị nói xem, chị giữ đám xác đó làm gì? Thối hết cả rồi!"

"Thối cũng không đưa cho chúng, để sau này chúng không dám lên núi Đầu Trâu này nữa!" "Nó" nghiêm giọng nói.

Trang Hà thấy "nó" không nghe, bèn liên tục lắc đầu: "Vậy chị sai mười mươi rồi, chị Tư của em à! Chị ngẫm lại đi, chỉ cần còn cái nhà hàng đặc sản rừng kia, thì mỗi ngày sẽ có bao nhiêu khách đến ăn, chị cũng đâu thể giết sạch chừng đó được? Cứ như vậy thì những năm tu hành của chị quả thật sẽ bị hủy mất!"

Hình như bị Trang Hà đả động, "nó" nghi hoặc hỏi anh ta: "Không dùng cách này thì còn dùng cách nào được? Vậy em nói phải làm sao đây?"

Trang Hà nghĩ ngợi rồi nói: "Chị xem, loài người bọn họ căm thù thuốc phiện đến tận xương tủy, có thể nói là hao hết tâm tư để cấm chất độc này. Nhưng cuối cùng thì sao? Chỉ cần có người muốn bán thì nhất định sẽ có người muốn mua! Nên họ lại tăng hình phạt cho kẻ bán thuốc phiện, nhằm chống lại thuốc phiện. Cũng giống như vậy, chị có thể thanh toán hết tất cả nhà hàng bán động vật hoang dã trên núi, đương nhiên là thủ đoạn đừng mạnh bạo quá, hù dọa chút là được!"

"Nó" nghe Trang Hà nói xong thì mãi không nói gì, chắc là đang suy nghĩ tính khả thi của cách này. Qua một lúc lâu, "nó" mới gật đầu nói với Trang Hà: "Được rồi, vậy cứ theo cách của em

trước...”

Trang Hà vui vẻ nói: “Được rồi, để em đưa mấy người kia đi, tránh ở đây chọc chị tức giận!” Anh ta nói xong lại liếc mắt ra hiệu với tôi. Lúc này thì tôi đã hiểu, anh ta muốn bảo chúng tôi đi theo mình ra ngoài.

Lúc chúng tôi vừa ra khỏi nhà hàng, tất cả các ngọn đèn bên trong đều tắt phụt, cảnh náo nhiệt vừa rồi cũng lập tức biến mất. Trang Hà khẩn trương nói với tôi: “Bây giờ phải xuống núi ngay! Không được ở lại thêm dù chỉ một giây, tôi sợ bà lão này lát nữa lại đổi ý!”

Tôi lập tức cùng mọi người lên xe, chuẩn bị xuống núi. Lúc này, tôi mới chợt nhớ ra, hỏi Trang Hà có muốn đi cùng không. Nhưng anh ta bảo phải ở lại có việc, giục chúng tôi mau xuống núi, hửng sáng ngày mai đến đây là có thể tìm được chiếc xe khách kia!

Trong lúc đi, chú Lê và Đinh Nhất không hề nói với Trang Hà một câu, ngay cả Đặng Châu Minh cũng nhìn tôi với ánh mắt hoảng sợ, cứ như thấy ma vậy.

Lúc xe xuống đến chân núi, chú Lê mới hỏi nhỏ tôi: “Vừa rồi cháu nói chuyện với ai vậy?”

Tôi cả kinh, ý chú là gì? Tôi còn có thể nói với ai được? Tất nhiên là Trang Hà rồi! Chẳng lẽ... họ không nhìn thấy Trang Hà à?

“Cháu nói chuyện với Trang Hà mà? Mọi người không thấy anh ta à?” Tôi yếu ớt hỏi.

Đinh Nhất lắc lắc đầu: “Vừa rồi chúng tôi chỉ thấy cậu lẩm bẩm với cô ả kia, cảm thấy như cậu đang nói chuyện với ai đó, nhưng lại không thấy ai hết.”

Tôi thầm thắc mắc, chẳng lẽ họ không nhìn thấy Trang Hà à? Không đúng? Tôi nhớ là Đinh Nhất từng nói có thể ngửi thấy mùi

hôi trên người Trang Hà mà! Tôi bèn vội hỏi Đinh Nhất: “Vừa rồi anh có ngửi thấy mùi gì không?”

Đinh Nhất nghĩ rồi nói: “Hình như có chút mùi hôi...”

Tôi nghe xong liền hiểu, hóa ra là họ không nhìn thấy Trang Hà! Trang Hà kia có tồn tại thật ư? Không phải là tôi tưởng tượng ra đúng không? Nhưng lúc tôi sờ chiếc răng trước ngực thì lại cảm nhận rõ rệt, Trang Hà nhất định là có tồn tại.

Trở lại khách sạn, Đặng Châu Minh lại xin chú Lê cho anh ta vài lá bùa để đeo bên người. Anh ta nói đêm nay gặp quá nhiều chuyện tà ma, nhiều hơn cả đời mình gộp lại. Nhưng chú Lê lại không cho anh ta bùa mà liên tục cảnh cáo, về sau tuyệt đối không được làm chuyện tổn hại âm đức này nữa. Lần này anh ta không xảy ra chuyện gì coi như may mắn, nhưng về sau sẽ không được như thế nữa.

Lúc tôi được nằm trên giường khách sạn thì đã là 2 giờ sáng. Đêm nay giày vò như thế, nên tôi rất mệt mỏi! Còn trông thấy xác sống đáng sợ nữa, thật chẳng biết có gặp ác mộng không đây!

Sáng hôm sau, mặt trời vừa lên, chúng tôi lại lái xe lên núi Đầu Trâu. Mục tiêu lần này rất rõ ràng, đó là quay lại khúc cua tối qua, tìm kiếm chiếc xe khách bị mất tích!

Lúc chúng tôi đến khúc cua kia thì đã thấy một vết thắng xe. Vết thắng rõ rệt như vậy mà Đặng Châu Minh và cảnh sát lên mấy lần cũng không phát hiện.

Đầu tôi nhanh chóng ong lên. Tôi xuống xe, đến cạnh đường, thò đầu nhìn xuống, thầm mắng Trang Hà, dưới này làm gì có cái xe khách nào!

Bất chợt, một thứ sáng lấp lánh rọi qua mắt, tôi cảm thấy hình như đấy là một cặp kính râm!

“Đinh Nhất, mắt anh tốt, qua xem giúp tôi bên dưới là cái gì phát sáng vậy? Hình như là kính thì phải!” Tôi quay sang nói với Đinh Nhất ở cách đó không xa.

Đinh Nhất chạy đến xem, sau đó biến sắc nói: “Quả thật là kính râm, nhưng cậu không thấy nó được đeo trên mặt một xác nữ à?”

Nghe anh ta nói vậy, tôi lập tức về xe lấy ống nhòm, sau đó chạy nhanh lại xem. F*ck! Có một xác nữ treo trên cành cây!

Tôi lập tức quay lại gọi Đặng Châu Minh: “Báo án đi! Đã tìm thấy người rồi!”

Chẳng mấy chốc cảnh sát đã lên núi. Không chỉ có cảnh sát mà còn có một đám cảnh sát vũ trang theo cùng. Vì muốn tìm được xác dưới vách núi thì kinh nghiệm của bọn họ phải dày dặn một chút.

Mấy cảnh sát vũ trang mặc trang bị leo núi xong thì nhảy xuống tìm thi thể.

CHƯƠNG

CHUYỆN MA QUÁI DƯỚI HẦM ĐỖ XE

Những cảnh sát vũ trang xuống đó nhanh chóng truyền tin lên, xe khách ở dưới đó, thân xe bị biến dạng nghiêm trọng. Nhìn thấy hơn mười cái xác trong xe, còn có vài cái xác bị văng ra ngoài.

Vì số người tử vong lần này rất nhiều, nên có thể vụ tai nạn nghiêm trọng này sẽ bị rộ lên. Cảnh sát vũ trang kéo những cái xác đã thối rữa lên, công việc của chúng tôi chắc đã gần đến khâu cuối cùng.

Liêu đại sư lúc trước vẫn ở lì trong viện không chịu ra, bây giờ cũng đã đến hiện trường. Đặng Châu Minh thì đang vội vàng trấn an người nhà du khách.

Thân xe khách vốn đã hỏng hết, cảnh sát xử lý sự cố giao thông lấy video quay lại sự việc trong camera giám sát trên xe khách, phát lại cảnh đó...

Hôm đó, sau khi họ ra khỏi nhà hàng, theo kế hoạch thì đi thẳng lên sườn núi Tình Nhân. Không ngờ đi được nửa đường, tài xế đâm phải gì đó, mọi người ầm ĩ kéo nhau xuống xe xem.

Vừa xuống mới thấy hóa ra chỉ là sợ bóng sợ gió, chẳng qua đó chỉ là một khúc gỗ. Vì vậy họ lại lục tục lên xe đi tiếp, vấn đề đã xuất hiện ngay sau khi lên xe...

Đôi vợ chồng trung niên ngồi đằng trước chẳng hiểu sao lại bắt đầu cãi nhau, người bên cạnh khuyên thế nào cũng không nghe. Càng lúc càng ầm ĩ, cuối cùng người phụ nữ kia hết nói nổi, đòi ly hôn với chồng! Người đàn ông kia nghe vợ nói muốn ly hôn thì như phát điên, vọt đến chỗ ghế lái. Tài xế lạc tay lái, mọi người hoảng hốt, muốn lên cản lại nhưng đã muộn, vì thế mà xe khách ngoặt sang một bên, lao thẳng xuống vách núi, xe hỏng người chết ngay tại chỗ.

Nhưng điều khiến người ta khó hiểu là, trước đó nhóm cảnh sát đã tìm ở khúc cua nguy hiểm này rồi, nhưng lại chẳng hề thấy vết thắng xe đâu. Lúc xe khách được tìm thấy ở đây, mọi người mới buộc phải tin chuyện này quá quái dị!

Nghe nói từ đó về sau, chính phủ ra mặt đóng cửa hết các nhà hàng và homestay ở đây, trả lại sự yên bình cho núi Đầu Trâu, về sau không còn những chuyện tương tự xảy ra nữa.

Vì đã dọn dẹp chuyện này cho Liêu đại sư, nên chúng tôi được ông ấy nhiệt tình khoản đãi. Vị sư huynh này của chú Lê đưa chúng tôi đến những nơi danh lam thắng cảnh chơi ba ngày, sư huynh đệ họ cũng thừa dịp ôn chuyện.

Nhưng lúc chúng tôi đang đùa vui vẻ, thì Liêu đại sư đột nhiên nhận được điện thoại từ một vị khách cũ, tên là Lưu Kiến Bân. Hơn nửa năm nay, ông ta đã đầu tư xây dựng một trung tâm thương mại. Vốn mọi chuyện rất thuận lợi, nhưng dạo này khách lại vắng dần! Ông ta điều tra mới biết vấn đề nằm ở dưới hầm đỗ xe!

Trung tâm thương mại này tổng cộng có sáu tầng, năm tầng trên mặt đất là cửa hàng, tầng hầm là bãi đỗ xe miễn phí cho khách. Ngay từ lúc khai trương, vì không nhiều khách nên để tiết kiệm tài nguyên, chỉ dùng một nửa hầm đỗ xe. Sau đó, chuyện làm ăn dần

dần khởi sắc, ông ấy mở hết hầm ra, chuyện lạ cũng bắt đầu xảy ra từ lúc đó...

Ban đầu là một khách hàng nữ vừa ra khỏi siêu thị ở tầng một xong, lúc cô ấy để đồ vào cốp xe ô tô thì chợt nghe thấy một giọng nữ nói chuyện. Tuy không nghe rõ được là gì, nhưng có thể nghe được cô ta vừa khóc vừa nói...

Khách hàng nữ kia vì tò mò nên đi tới chỗ bắt nguồn giọng nói. Không ngờ là cô ấy đi qua năm, sáu chiếc xe mà lại chẳng thấy một bóng người, nhưng giọng nói thì vẫn tiếp tục vang lên.

Khách hàng nữ cảm thấy sợ hãi, bèn quay lại muốn lên xe bỏ đi. Nhưng vừa về đến nơi, thì thấy một cô gái đứng cạnh xe của mình. Khách hàng nữ kia đi đến xem, thấy cô gái đó mặt trắng bệch, người đầy bụi đất.

Vì thế cô ấy bèn hỏi cô gái kia có chuyện gì, có cần báo cảnh sát giúp hay không? Nhưng cô gái kia chẳng nói chẳng rằng, đứng sững ra nhìn sau lưng khách hàng nữ, sau đó giơ tay lên chỉ về phía sau cô ấy...

Khách hàng nữ quay lại nhìn, chỉ thấy một cây cột xi măng vừa to vừa thô, còn lại thì chẳng có gì cả. Nhưng khi cô ấy quay đầu lại thì chẳng thấy cô gái kia đâu nữa!

Lúc đó khách hàng nữ đã thấy sợ hãi rồi, bèn vội vàng lái xe đi. Không ngờ lúc về đến nhà, cô ấy lấy camera hành trình của xe xem thử, lại thấy từ đầu chí cuối chỉ có một mình mình, không hề có lấy nửa cái bóng của cô gái kia... Thấy vậy, cô ấy sợ hãi vô cùng, nghĩ có lẽ mình đã gặp ma rồi.

Việc này trôi qua chưa được bao lâu thì lại xảy ra chuyện khác. Một bảo vệ đi tuần đêm được phát hiện là đã chết dưới hầm đỗ xe. Từ video của camera giám sát, chỉ thấy bảo vệ này trước khi chết vẫn luôn lẩm bẩm gì đó, rồi chẳng hiểu sao lại ôm ngực ngã xuống

đất.

Pháp y khám nghiệm tử thi, rút ra được kết luận là bệnh tim đột phát, nhưng người nhà của bảo vệ này lại nói lúc còn sống, anh ta có đi kiểm tra sức khỏe, tim vẫn bình thường…

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu lại vang ngàn dặm. Tuy Lưu Kiến Bân đã yêu cầu giữ bí mật với người ngoài, nhưng chuyện này vẫn nhanh chóng bị truyền ra, nên cuối cùng hầu như không có khách nào dám đỗ xe dưới đó nữa!

Thật ra lúc đầu Lưu Kiến Bân rất tin vào phong thủy của tòa cao ốc này, vì ông ta đã thiết kế xây dựng theo ý của Liêu đại sư. Nhưng bây giờ liên tiếp gặp chuyện không may, ông ta không khỏi cho rằng, có phải vấn đề từ phong thủy hay không.

Chú Lê nghe vậy thì cười nói với sư huynh của chú: "Không phải nói chứ, còn chưa hết hạn bảo hành mà sao đã xảy ra vấn đề được? Anh xem phong thủy thế nào vậy!"

Liêu đại sư không có tâm trạng đùa với chú Lê, chỉ âm trầm nói: "Bố cục phong thủy của huynh chắc chắn không có vấn đề. Nghe những chuyện Lưu Kiến Bân kể, chỉ e là có chuyện dưới hầm đỗ xe đó."

Thế là vào ban đêm, chúng tôi đi theo Liêu đại sư tới trung tâm thương mại của Lưu Kiến Bân. Chắc Lưu Kiến Bân này có quan hệ khá tốt với Liêu đại sư, đã chờ chúng tôi trước cửa vào hầm đỗ xe từ trước. Ông ta nói bây giờ cũng không dám một mình xuống đó.

Theo lời dặn dò của Liêu đại sư, Lưu Kiến Bân đã cho các nhân viên công tác dưới bãi đỗ xe nghỉ rồi, hơn nữa còn bật hết đèn ở dưới này lên.

Nhưng dù vậy thì lúc vào hầm đỗ xe, ông ấy trong lòng vẫn thấy sợ hãi… Lưu Kiến Bân nói với chúng tôi rằng, lúc trước để tiết kiệm chi phí, ông ta cũng không lắp nhiều đèn dưới hầm, nên dù

đã bật hết đèn lên nhưng cũng chẳng mấy sáng sủa.

Không khí càng lúc càng quái dị, nhưng cũng may bên cạnh tôi còn có hai vị thiên sư bảo vệ hộ tống, lại còn cả vệ sĩ thiếp thân, cao thủ võ lâm Đinh Nhất nữa. Tôi nghĩ cho dù con ma này có lợi hại thế nào, thì chắc cũng chẳng có gì nguy hiểm hết!

CHƯƠNG

BÍ MẬT TRONG TRỤ XI MĂNG

Nhưng lúc tôi đang đầy tự tin bước vào, lại thấy một bảo vệ từ phía đối diện đi ra, tôi vội vàng quay lại hỏi Lưu Kiến Bân: “Không phải chú nói mọi người đều đi hết rồi à? Sao vẫn còn một bảo vệ ở lại thế?”

Mọi người nghe tôi nói thì sững sờ, sau đó căng thẳng nhìn sang… tôi bị họ nhìn đến run, vội hỏi: “Sao vậy? Tôi nói gì sai à?”

“Cháu nhìn kỹ lại đi, bảo vệ ở đâu ra chứ?” Chú Lê trầm mặt nói.

Tôi lập tức nhìn về chỗ người bảo vệ vừa đứng, lập tức lạnh sống lưng, rõ ràng lúc nãy có một bảo vệ ở đó, vậy mà bây giờ lại chẳng có ai hết!

“Vừa… vừa nãy thật sự có người bảo vệ đứng ở đó mà… Thật đấy!” Tôi sợ đến nói lắp.

Liêu đại sư nhìn tôi đánh giá, sau đó hỏi chú Lê: “Thằng nhóc này có khả năng đấy, là bẩm sinh đã có mắt âm dương phải không?”

Chú Lê lắc đầu nói: “Tiến Bảo đúng là có chút bản lĩnh, nhưng trước kia nó không có mắt âm dương, vừa rồi có thể nhìn thấy âm linh, chắc là do trong thời gian này âm khí trên người khá nặng…”

Tôi nghe thế, bèn sờ vào hung vật trước ngực, chẳng lẽ vì đeo nó thường xuyên nên âm khí mới nặng như vậy? Hay là vì có vật này, nên nó mới thỉnh thoảng nhắc nhở rằng bên cạnh tôi vẫn có những thứ không sạch sẽ?

Liêu đại sư cầm một chuỗi tràng hạt, dẫn đầu đi trước, vì vừa rồi tôi nhìn thấy thứ không sạch sẽ, nên đã chẳng còn can đảm đi đầu nữa! Chú Lê lo lắng nói: "Ở đây âm khí rất nặng, nhất định là có quỷ oan quanh quẩn..."

Lưu Kiến Bân sợ hãi nói: "Không thể nào? Tôi mở cửa chỗ này chưa đến nửa năm, chẳng lẽ là bảo vệ bị hù chết kia?"

Chú Lê lắc đầu: "Nhân viên kia mới chết được mấy ngày, sao oán khí có thể nặng như vậy được? Chắn chắn không phải, nếu như nói anh ta vì thứ đó mà chết thì còn tạm đúng..."

Nghĩ lại dáng vẻ của người bảo vệ trong đoạn video, có trời mới biết lúc đó anh ta nhìn thấy cái gì mà bị dọa chết tươi như thế!

Còn nơi có lời đồn bị quỷ ám cách chỗ bảo vệ chết không xa, nên vấn đề sẽ xuất hiện ở đó, đoàn chúng tôi cùng đi đến vị trí kia...

Lần này chú Lê đưa chúng tôi đi theo chỉ để quan sát học hỏi, dù sao đây cũng là địa bàn của Liêu đại sư, nên mọi chuyện phải do ông ấy làm chủ.

Nghe chú Lê nói, vị sư huynh này của chú ấy thu nhận chín đệ tử nhập môn, hai người đi theo đến đây chắc là rất được coi trọng. Mỗi người cầm một phần đồ làm pháp sự, rất ra dáng đi đằng sau Liêu đại sư, nhìn quy củ thế này, chắc họ cũng thường xử lý những chuyện như vậy...

Lúc chúng tôi đi đến chỗ có lời đồn quỷ ám, cũng không nhìn ra chỗ này có gì đặc biệt, chỉ khác biệt là có một trụ xi măng. Liêu đại sư thắc mắc nhìn trụ xi măng rồi hỏi Lưu Kiến Bân: "Cột này từ

đầu đã có à?”

Lưu Kiến Bân gật đầu nói: “Vâng, kiến trúc sư nói đây là cột chịu lực chính, nhất định phải có, dù không đẹp lắm nhưng an toàn là quan trọng nhất! Hơn nữa đây là bãi đậu xe dưới đất, có đẹp hay không cũng không mấy quan trọng.”

Thế nhưng Liêu đại sư lại lắc đầu nói: “Không đúng, tuy tôi không phải kiến trúc sư nhưng cũng có nghiên cứu kiến trúc theo phong thủy, cột xi măng này nhất định là vật thừa, không thể nào quan trọng được! Cậu có bản thiết kế thi công không?”

Nhưng Lưu Kiến Bân lại nói: “Có ạ, nhưng để ở tổng công ty, chẳng lẽ chính nó là cột chiêu quỷ, phá việc làm ăn của tôi?”

Liêu đại sư không trả lời ông ta ngay, mà nhìn cây cột suy tư. Tôi biết ông ấy cũng chưa tỏ tường có phải nó có vấn đề hay không, nhưng tự nhiên thừa ra một cây cột, chắc chắn không phải vô duyên vô cớ thêm vào.

Mặc dù tôi không hiểu lắm, nhưng nhìn cái cột xi măng này không được tự nhiên như những cái khác, tổng thể không cân bằng. Kiến trúc Trung Hoa vốn chú trọng đến sự cân bằng, thế nhưng lại thừa ra cây cột này thì không đúng!

Nghĩ đến đó, tôi chạm thử vào cây cột xi măng, ngay sau đó mắt tối sầm lại, lỗ tai bị ù đi! Chuyện gì đã xảy ra? Sao chỗ này… lại có thi thể phụ nữ?

Chú Lê và Đinh Nhất đang giúp Liêu đại sư bố trí pháp đàn, quay lại nhìn thấy tôi vịn tay vào cột, chân khuỵu xuống, quỳ trên đất, Đinh Nhất nhanh chóng qua đỡ tôi.

Đến lúc tôi hoàn hồn tỉnh lại, thấy mọi người đang đứng trước mặt mình, chú Lê căng thẳng hỏi: “Thế nào? Trong cột xi măng này có gì à?”

Tôi bất đắc dĩ gật đầu: “Báo cảnh sát đi ạ, trong này có xác người…”

Lưu Kiến Bân choáng váng, tự lầm bầm, trách sao nơi này bị quỷ ám.

Trong cột xi măng là một cô gái, một cô gái từng rất xinh đẹp. Tiếc là cô ấy đã yêu một người đàn ông không nên yêu, lãng phí tuổi thanh xuân tươi đẹp. Đến khi tỉnh ngộ, cô mới nhận ra mình chẳng có gì, nên không cam tâm, muốn chiếm đoạt thứ tình yêu chưa từng thuộc về mình…

Cô ấy tên Đoàn Triều Ca, xuất thân trong một gia đình thư hương, cha mẹ đều là giáo viên trung học. Cô tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng nào đó ở Bắc Kinh, đáng lý ra, chờ đợi cô ấy phải là một tình yêu đẹp và một công việc khiến người khác hâm mộ. Nhưng lúc học đại học vì ham hư vinh, đi nhầm một bước, cô trở thành tình nhân của người khác.

Từ đó, mọi ăn mặc của cô đều xa hoa hơn người khác, được các bạn học hâm mộ, nhưng không ai biết tiền của cô ở đâu ra? Cứ đến cuối tuần, sẽ có một chiếc ô tô sang trọng dừng ở cổng trường đón cô, đến thứ hai lại đưa cô quần áo gọn gàng trở về.

Cho dù bạn học nghi ngờ cô có người bao nuôi, nhưng ở cái thời đại ai nấy đều coi trọng vật chất này, có mấy kẻ còn quan tâm ai bại hoại đạo đức chứ? Họ chỉ để ý hôm nay cô ấy mặc quần áo nhãn hiệu nào, cầm túi xách nào.

Sau khi tốt nghiệp, đáng lẽ Đoàn Triều Ca nên chấm dứt với người đàn ông kia, tìm một công việc tốt, bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng cô ấy đã sớm quen sống xa hoa, lãng phí rồi. Tục ngữ nói từ khổ lên sướng thì dễ, nhưng từ sướng xuống khổ thì khó. Từng giây, từng phút cô đều không muốn quay lại cuộc sống như xưa!

Trước kia, mỗi bữa cô đều phải tính ăn thế nào cho tiết kiệm, còn bây giờ cô có thể tùy ý mua một cái túi bằng mấy tháng tiền ăn lúc trước! Thế nên cô lựa chọn tiếp tục làm nhân tình của người ta.

Người này là đại gia nhà đất tên Tôn Thiên Hưng, là một doanh nhân đầu tư bất động sản, trước kia mở một mỏ than ở Sơn Tây lập nghiệp. Lúc trước ông ta nhìn trúng Đoàn Triều Ca, một là vì cô xinh đẹp, mặt khác cảm thấy cô gái bên cạnh mình tốt nghiệp từ đại học danh tiếng, đưa đi đâu cũng có mặt mũi.

CHƯƠNG

TRA NAM OÁN NỮ

Mối quan hệ của Đoàn Triều Ca và Tôn Thiên Hưng kéo dài được bốn năm, thì gã bắt đầu chán, nhưng chưa tìm được cách buông tay. Đúng lúc này, cơ hội xuất hiện…

Trong một lần tham dự tiệc tư gia, Tôn Thiên Hưng đưa Đoàn Triều Ca đi cùng, lúc đó cô được một lãnh đạo trong ngành khai thác bất động sản để ý.

Vị lãnh đạo này tên Sở Kiến Văn, lần đầu tiên nhìn thấy Đoàn Triều Ca, ông ta đã bị vẻ thanh xuân của cô hấp dẫn. Tôn Thiên Hưng không phải kẻ ngu, khi gã phát hiện Sở Kiến Văn có ý với Đoàn Triều Ca, trong lúc giới thiệu đã nói Đoàn Triều Ca là em họ mình.

Thật ra Đoàn Triều Ca cũng hiểu Tôn Thiên Hưng đã chán mình, tác dụng duy nhất bây giờ của cô là làm đồ trang sức cho gã, bây giờ gã nói mình là em họ, thì cứ coi như là em họ vậy!

Sở Kiến Văn phụ trách việc phê duyệt hạng mục địa chính, nên bình thường rất cao ngạo, dạng như Tôn Thiên Hưng có muốn kết giao, không phải lúc nào cũng có cơ hội, gã muốn nịnh bợ Sở Kiến Văn nhưng vẫn chưa tìm được cách.

Bây giờ thì tốt rồi, cơ hội cực tốt đang ở trước mắt, Tôn Thiên

Hưng nhận ra Sở Kiến Văn để ý Đoàn Triều Ca, thế là tạo cơ hội cho họ gặp mặt, ở chung nhiều hơn.

Sở Kiến Văn và Tôn Thiên Hưng khác nhau, bất luận là kiến thức, hay tu dưỡng đều không cùng đẳng cấp. Qua một thời gian ở chung, Đoàn Triều Ca phát hiện mình thật sự đã yêu người đàn ông quyền thế này.

Ngay từ đầu, Đoàn Triều Ca đã biết rõ thân phận của mình, không mong sẽ cùng Sở Kiến Văn đi đến cuối cùng, cô chỉ muốn ở bên cạnh ông một ngày thì được thêm một ngày. Không ngờ có một lần số trời run rủi để cô gặp Triệu Mẫn, vợ của Sở Kiến Văn.

Triệu Mẫn và Sở Kiến Văn không chênh nhiều, phụ nữ 40 tuổi không thể so sánh với một cô gái trẻ như Đoàn Triều Ca, điều này khiến Đoàn Triều Ca nghĩ lại, người đàn bà như vậy sao xứng với Sở Kiến Văn?

Cô càng nghĩ càng không cam lòng, mấy lần nói với Sở Kiến Văn muốn được mãi mãi cùng ông ta. Nhưng Sở Kiến Văn cũng nói rất rõ ràng, ông ta sẽ không ly hôn, vì cha của Triệu Mẫn là người đứng đầu tỉnh, ông có điên đâu mà đi ly hôn vợ?

Mà ông ta cũng không chỉ nói một lần với Đoàn Triều Ca, muốn ở bên mình lâu dài, thì đừng suy nghĩ nhiều, làm tốt bổn phận là được!

Thế nhưng Đoàn Triều Ca ngày càng si mê lại cho rằng, nếu như mình có thai với Sở Kiến Văn, thì có thể dùng đứa bé này ép ông ta ly hôn.

Thế nhưng kế hoạch của cô chỉ thành công một nửa, khi cô nói chuyện mình có thai với Sở Kiến Văn, người đàn ông đó đã bảo cô đi phá thai! Điều này khiến Đoàn Triều Ca tuyệt vọng, tại sao mình luôn gặp phải loại đàn ông cặn bã chứ?

Càng nghĩ càng kích động, Đoàn Triều Ca đi tìm vợ của Sở Kiến

Văn - Triệu Mẫn, không ngờ Triệu Mẫn lại ôn hòa nói: "Cô gái, là một người phụ nữ, tôi có thể đồng tình với cô, nhưng là một người vợ thì tôi khinh bỉ cô rất nhiều. Cô còn quá trẻ, có nhiều chuyện nhìn chưa thấu, cũng nhìn không rõ. Đối với một người đàn ông đã đứng trên con đường làm quan, sự nghiệp của anh ta mới là điều quan trọng nhất. Nếu như hôm nay tôi và cô đổi chỗ cho nhau, tôi tin anh ta cũng sẽ không ly hôn! Nghe tôi khuyên một câu, cô bỏ anh ta sớm, tìm một người đàn ông tốt mà cưới, quên hết những chuyện hiện tại để làm lại từ đầu…"

Đoàn Triều Ca không ngờ Triệu Mẫn lại thản nhiên như thế, không hề giống với tưởng tượng của mình, làm loạn muốn sống muốn chết cùng Sở Kiến Văn.

Đoàn Triều Ca hiểu, mình đã thua người phụ nữ này.

Nhưng cô vẫn có hơi cảm kích Triệu Mẫn, là bà ta đã nhắc nhở mình, sự nghiệp đối với Sở Kiến Văn quan trọng đến thế nào, đã vậy đừng trách cô độc ác!

Sở Kiến Văn và Tôn Thiên Hưng vẫn qua lại với nhau, Tôn Thiên Hưng thông qua Sở Kiến Văn lấy được phê duyệt cho mấy miếng đất, có thể nói là kiếm được không ít lời. Đương nhiên, Tôn Thiên Hưng cũng chi cho Sở Kiến Văn kha khá, chỉ riêng bất động sản ở Mỹ và Canada, ông ta đã mua được mấy chỗ đứng tên con mình.

Đương nhiên còn cả Đoàn Triều Ca, tất cả tiền Sở Kiến Văn tiêu lên người cô đều là Tôn Thiên Hưng bỏ ra. Những chuyện này Đoàn Triều Ca đều biết, nếu như Sở Kiến Văn nhất định không chịu kết hôn với mình, cô sẽ coi đây là thứ để uy hiếp Sở Kiến Văn nghe lời.

Đáng tiếc cô đã đoán sai địa vị của mình trong lòng Sở Kiến Văn, cô cho rằng mình đã mang thai, chắc ông ta sẽ không làm hại

mình. Nhưng cô đã sai! Sai mười phần!

Lúc cô ngả bài với Sở Kiến Văn, ông ta không hề lo sợ, ngược lại còn thản nhiên, nói sớm muộn gì mình cũng sẽ ly hôn với Triệu Mẫn, nhưng không phải là lúc này, vì ông ta đang cố thăng cấp, nếu ly hôn thì sẽ có ảnh hưởng.

Sở Kiến Văn bảo Đoàn Triều Ca chờ mình một năm, chờ khi ông ta đã ngồi vững, sẽ lập tức ly hôn với Triệu Mẫn, mà lúc đó Đoàn Triều Ca cũng đã sinh con, đến lúc đó một nhà ba người sẽ được ở cùng nhau.

Triệu Mẫn đã từng nói với Đoàn Triều Ca, cô còn quá trẻ, có một số việc nhìn không rõ! Đến lúc chết Đoàn Triều Ca mới hiểu ra, chỉ tiếc là quá muộn…

Sở Kiến Văn chỉ ngoài mặt trấn an Đoàn Triều Ca, nhưng sau lưng lại nói Tôn Thiên Hưng nhanh chóng xử lý chuyện này, nói mình vĩnh viễn không muốn nhìn thấy cô nữa.

Tôn Thiên Hưng rất tức giận! Không ngờ nuôi ưng còn để ưng mổ mắt! Gã chưa bao giờ nghĩ Đoàn Triều Ca lại trở thành mối uy hiếp lớn nhất của mình…

Gã suy đi tính lại, cảm thấy việc này không thể để người thứ hai biết, phải tự ra tay mới có thể vĩnh viễn trở thành bí mật. Thế là Tôn Thiên Hưng lấy danh nghĩa Sở Kiến Văn hẹn Đoàn Triều Ca ra gặp mặt…

Lúc Đoàn Triều Ca nhận được tin của Sở Kiến Văn, không nghĩ nhiều đã đi đến nơi hai người thường hẹn hò, biệt thự riêng của Tôn Thiên Hưng. Nhưng lúc nhìn thấy người trong biệt thự không phải Sở Kiến Văn mà là Tôn Thiên Hưng, trong lòng cô đã có dự cảm xấu.

Lúc đầu, Tôn Thiên Hưng lấy một tập tài liệu bất động sản ở nước ngoài, nói với Đoàn Triều Ca: “Sở Kiến Văn sắp xếp cho cô ra

nước ngoài dưỡng thai, đứa trẻ được sinh ra sẽ có thể xanh, hơn nữa điều kiện ở nước ngoài tốt hơn trong nước, cô có thể an tâm dưỡng thai.”

Nhưng Đoàn Triều Ca không chút suy nghĩ đã từ chối thẳng, nói cho dù thế nào mình cũng sẽ không xuất ngoại! Nhất định phải ở cạnh Sở Kiến Văn, ai cũng không thể khiến cô rời đi!

Tôn Thiên Hưng thấy không khuyên được, thì nảy sinh ý định giết người… Đầu tiên, gã rót cho Đoàn Triều Ca một ly sữa bò, nói là để cô bớt xúc động, chờ một lúc nữa Sở Kiến Văn sẽ đến, bảo cô yên tâm ở đây chờ, đến lúc đó có gì thì nói trực tiếp!

Đoàn Triều Ca không biết Tôn Thiên Hưng đã động tay chân với ly sữa đó, kết quả sau khi uống xong chưa được bao lâu thì hôn mê bất tỉnh…

CHƯƠNG

ĐÁNG THƯƠNG NHẤT LÀ LÒNG CHA MẸ

Đến khi Đoàn Triều Ca tỉnh, cô đã bị trói lại ném vào thùng xe. Lúc ấy thế nào cô cũng không tin, Sở Kiến Văn sẽ không vì đứa bé trong bụng mình mà xuống tay ác độc, nhưng cô vẫn đánh giá quá cao địa vị của mình trong lòng ông ta.

Tôn Thiên Hưng đưa Đoàn Triều Ca đến một công trình chưa hoàn thành, miệng của cô bị dán băng dính, không phát ra tiếng được, chỉ có thể để mặc Tôn Thiên Hưng coi mình như đồ vật, cho vào túi nhựa kéo vào công trường.

Đoàn Triều Ca biết công trình này, vì Tôn Thiên Hưng đã từng hứa hẹn, nếu cô có thể khiến Sở Kiến Văn phê duyệt hạng mục này, gã sẽ mua cho cô một cửa hàng mặt tiền ở tầng một.

Đoàn Triều Ca có nằm mơ cũng không ngờ, Tôn Thiên Hưng không những không mua cửa hàng, mà còn khiến cô táng thân ở đây…

Thật ra Tôn Thiên Hưng đã có kế hoạch từ trước, nếu Đoàn Triều Ca không nghe lời gã khuyên bảo, thì sẽ tự tay loại trừ cô. Vài ngày trước, gã đã nói chuyện với tay chân của mình, bảo chúng dùng cốt thép dựng một dàn giáo, mặc dù bọn tay chân không biết ông chủ định làm gì, nhưng vẫn làm theo.

Lúc Tôn Thiên Hưng mười mấy tuổi, nhà rất nghèo, gã theo Vương lão đầu trong thôn làm thợ hồ, thoáng cái đã 20 năm chưa từng làm công việc này, nên chân tay có hơi luống cuống! Gã cũng biết giết người là phạm pháp, nhưng nếu người phụ nữ này không chết, thì bao nhiêu công sức vất vả mấy năm này của gã sẽ thành công cốc…

Đoàn Triều Ca rưng rưng nhìn Tôn Thiên Hưng, hi vọng gã sẽ suy nghĩ lại, tha cho mình và đứa bé trong bụng. Đáng tiếc, Tôn Thiên Hưng đã quyết, gã không thể tha cho cô sống qua tối nay được!

Cuối cùng Đoàn Triều Ca chỉ có thể trơ mắt nhìn Tôn Thiên Hưng từng chút lấp kín mình trong cây cột xi măng…

Đây chính là hồi ức của Đoàn Triều Ca khi còn sống, một cô gái xinh đẹp, đáng thương, ngu xuẩn tự hủy đi tuổi trẻ và sinh mệnh của mình.

Sau khi cảnh sát đến, phá cây xi măng cốt thép kia mới lấy được thi thể Đoàn Triều Ca ra. Lúc tôi nói cho chú Lê nghe chuyện cô gái đã mang thai trước khi chết, họ đều tỏ vẻ sợ hãi.

Sau này chú Lê nói cho tôi biết, trong tất cả các oan hồn, loại oan hồn mẹ con này là hung hãn nhất. May mà kịp thời phát hiện, nếu không sẽ không chỉ có một nhân viên bảo vệ chết trong tay ả…

Vụ án này gây chấn động không nhỏ, nhưng khiến người khác cảm thấy kỳ lạ là không thấy người nhà Đoàn Triều Ca đến nhận xác. Dù tôi biết cô ấy là ai? Nhưng cảnh sát lại không biết mà? Nếu tôi tùy tiện nói cho họ, chỉ có thể có hai kết quả, một là bị xem như tên điên, hoặc sẽ bị coi là hung thủ.

Thế nhưng thông cáo tìm thân nhân đã phát đi mấy ngày, chẳng lẽ cha mẹ của Đoàn Triều Ca không biết con gái mình đã mất tích

hơn nửa năm sao? Hay biết đây là Đoàn Triều Ca, nhưng không muốn đến nhận?

Ngẫm lại cũng có thể, con gái mình vất vả nuôi dưỡng, lại sa đọa trở thành nhân tình của người khác?! Họ biết con gái mình như vậy, có khi còn muốn tự tử luôn, nào có mặt mũi đến Cục công an nhận xác.

Nhưng nếu không tìm ra thân phận của xác chết, thì không thể nào phá án, Tôn Thiên Hưng và Sở Kiến Văn sẽ ung dung ngoài vòng pháp luật, Đoàn Triều Ca sẽ không thể nhập thổ vi an.

Mấy ngày nay Lưu Kiến Bân cũng đau đầu, mặc dù thi thể đã được đưa đi, nhưng nơi này vẫn khiến người ta có cảm giác u ám. Những chỗ lúc trước vì tiết kiệm mà chưa thắp sáng giờ đều lắp thêm đèn, nhưng vẫn không giải quyết được vấn đề.

Theo như Liêu đại sư nói: "Đó là oan hồn mẹ con oan khuất chưa được giải, vong hồn sao có thể an nghỉ?"

Mặc dù ông ấy đã nhiều lần lập đàn pháp trấn áp, nhưng sự sợ hãi đã ngấm sâu vào lòng của mọi người, không phải một hai trận pháp có thể giải quyết triệt để được.

Đến đường cùng, Liêu đại sư đành phải nhờ chúng tôi đi tìm cha mẹ của Đoàn Triều Ca, để họ đến nhận thi thể, không thể để cô ấy phiêu bạt bên ngoài nữa.

Dựa theo địa chỉ nhà cha mẹ Đoàn Triều Ca mà Lưu Kiến Bân tra, sáng sớm hôm sau chúng tôi đi tìm họ. Đó là một khu tập thể giáo viên cũ, chúng tôi có hỏi người già trong khu xem có nhà ai họ Đoàn không.

Có một bác gái lớn tuổi nói phòng 101 tầng 3 chính là nhà của thầy giáo Đoàn, họ đã về hưu mấy năm nay, nghe nói còn một cô con gái làm việc ở nước ngoài, vẫn chưa về nhà.

Lúc chúng tôi gõ cửa nhà Đoàn Triều Ca, mở cửa là một bà lão da nhăn nheo, Đoàn Triều Ca còn trẻ, mà mẹ cô ấy già hơn tuổi thật nhiều.

Tôi tự xưng là bạn học đại học của Đoàn Triều Ca, vì nhiều năm không liên lạc, nên mới làm phiền tìm đến.

Bà lão cũng nhiệt tình, mời chúng tôi vào nhà. Nhưng cha của Đoàn Triều Ca thì luôn lạnh lùng, không nói câu nào. Lúc chúng tôi hỏi họ có biết tình hình gần đây của Đoàn Triều Ca không, thì cha cô ấy hừ lạnh rồi trở về phòng ngủ.

Bà Đoàn xấu hổ, giải thích ông ấy không phải có thái độ với chúng tôi, mà vì con gái họ ở nước ngoài, đã nhiều năm không về thăm. Mặc dù hàng năm sau Tết cô đều gửi tiền về nhà, nhưng người lại không về, nên ông Đoàn vẫn giận con gái.

Tôi hiểu ngay, hai người họ không hề biết con gái mình vẫn luôn ở trong nước, còn làm tình nhân của người khác. Bởi vì thân thể Đoàn Triều Ca đã phân hủy nặng, không nhìn được hình dạng khi còn sống của cô ấy! Nên cơ quan điều tra dựa trên khung xương khắc họa một gương mặt.

Nhìn bức chân dung, thấy vẽ rất sống động, ai đã từng gặp Đoàn Triều Ca nhất định có thể nhận ra. Mà mấy ngày nay tin tức phát trên truyền hình có cả bức chân dung này, nhưng hai người bọn họ giống như không hề biết gì?

Thế là tôi ngó sang tivi trong phòng khách, thấy đây là loại tivi cũ, tôi hỏi dò bà Đoàn, cái tivi này chắc đã nhiều năm rồi? Sao không đổi sang dạng tinh thể lỏng?

Bà Đoàn nói: “Dùng rất lâu rồi mà cũng vẫn tốt, cho nên chưa muốn đổi. Đáng tiếc tháng trước bị hỏng, tôi định đi mua cái mới nhưng lão già kia lại bảo sửa đi là dùng được.”

Hóa ra tivi bị hỏng nên mới không biết tin tức thông báo tìm

người thân. Tôi không biết nên nói thế nào, vội nhìn chú Lê.

Sau đó, chú Lê đưa di động đang mở thông báo tìm người thân của cảnh sát cho bà Đoàn xem, bà nhìn một cái là đã nhận ra con gái mình…

Ông Đoàn còn tránh trong phòng, nghe thấy tiếng bà Đoàn khóc thì vội chạy ra, bà Đoàn đau thương nói con gái họ đã chết rồi, ông ấy nghe xong, hai mắt trợn ngược rồi hôn mê bất tỉnh…

CHƯƠNG

XÁC ĐÀN ÔNG KHÔNG ĐẦU

Sau khi ông Đoàn ngất xỉu, chúng tôi luống cuống ngay, vì tuổi của ông ấy đã cao, sức khỏe không còn được như người trẻ, bị thích kích lớn như vậy làm bất tỉnh có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, tôi nhanh chóng gọi 120.

Cũng may đưa đến viện kịp thời, bác sĩ nói vì nghe tin con gái chết nên đau tim dẫn đến đột quỵ, nếu chậm mấy phút có thể đã không cứu được.

Lúc ấy tôi thầm lo sợ, nếu lỡ như ông lão có chuyện gì, không phải chúng tôi đã gián tiếp giết một mạng người rồi ư? Nhưng chú Lê lại không cho là thế, chú ấy nói mệnh của mỗi người đã được trời định đoạt, tuổi thọ con người có hạn. Nếu hôm nay không cứu được ông Đoàn thì cũng là do đã đến lúc ông ấy phải đi, chứ không phải vì sự xuất hiện của chúng tôi.

Vài ngày sau, bà Đoàn cũng đến Cục cảnh sát nhận xác, sau khi xác định thân phận thi thể, cảnh sát nhanh chóng tập trung điều tra Tôn Thiên Hưng. Thật ra ngay khi biết xác của Đoàn Triều Ca bị người ta phát hiện, gã biết mình xong đời rồi. Nên lúc cảnh sát đến, gã lập tức khai hết.

Nửa năm sau, Sở Kiến Văn cũng bị điều tra, chuyện của Đoàn

Triều Ca coi như đã kết thúc, trung tâm thương mại cũng khôi phục thịnh vượng như trước…

Sau khi từ Hà Nam về, chúng tôi vẫn rất nhàn rỗi, mãi mà không có chuyện làm ăn gì. Theo như chú Lê nói, vì chúng tôi vội giúp Liêu đại sư nên bị xui xẻo, mới ảnh hưởng đến tài vận, khoản nợ này phải tính cho Liêu Thanh Viễn.

Bởi vì biết được số mạng của mình, tôi dần vô tình hoặc cố ý trốn tránh Chiêu Tài. Vì trước đây sức khỏe chị ấy không tốt, cho nên tôi thường xuyên đến thăm. Bây giờ chị ấy đã khỏe hơn, nên tôi cố gắng rời xa cuộc sống của chị.

Mấy ngày nay chị ấy gọi cho tôi vài lần, bảo sang đó ăn cơm, tôi đều thoái thác nói mình đang ở nơi khác, chưa về ngày được, bảo chị ấy cứ ở bên bác sĩ Triệu, người đó cũng không tệ.

Thật ra tôi cũng muốn đi thăm, nhưng sợ làm hại chị ấy…

Trong lúc tôi đang rảnh rỗi đến khó chịu, thì nhận được điện thoại của người quen. Nói thật, tôi chưa bao giờ nghĩ anh ta sẽ gọi cho mình, đây chính là người lần trước giúp công an phá vụ án giết người liên hoàn, đội trưởng đội cảnh sát hình sự huyện An Lâm.

Tôi không nhớ mình đã cho số điện thoại, sao anh ta biết số của tôi nhỉ? Anh ta hẹn gặp ở một nhà hàng lẩu hải sản, còn bảo tôi gọi Đinh Nhất cùng đi.

Lúc chúng tôi đến đó, đã thấy anh ta gọi một đống hải sản và thịt dê. Vừa thấy chúng tôi, anh ta đã nhiệt tình chào hỏi rồi bảo chúng tôi ngồi xuống, sau đó bảo phục vụ mang lên mấy chai bia.

Hàn huyên mấy câu, tôi thắc mắc hỏi: “Đội trưởng Bạch, sao anh biết số điện thoại của tôi? Tôi nhớ hình như chưa cho anh mà?”

Bạch Kiện cười ha ha nói: "Nói đùa à, bọn tôi muốn biết số di động của ai mà chẳng được..."

Tôi thấy cũng đúng, anh ta không giám sát điện thoại của tôi đã là may lắm rồi! Nên tôi quay lại chuyện chính: "Lần này anh đến tìm chúng tôi không phải chỉ để nói chuyện cũ chứ?"

Bạch Kiện ngập ngừng nói: "Haizz... tôi đúng là có chuyện muốn nhờ cậu giúp… Tôi không phải Sở trưởng Sở công an, tất nhiên không mời nổi Lê đại sư rồi. Lần trước làm việc cùng, tôi cảm thấy hai người không tệ, hơn nữa đều là người trẻ tuổi, nói chuyện cũng dễ dàng hơn, cho nên mới đến tìm."

Tôi nghe anh ta nói hươu nói vượn mà không đi thẳng vào chuyện chính, hiếu kỳ hỏi: "Đội trưởng Bạch, anh cứ nói thẳng, có việc gì cần chúng tôi giúp? Nếu như trong khả năng của thằng em này, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Bạch Kiện cầm ly bia nói với tôi: "Tiến Bảo, có câu này của chú là được rồi, anh đây mời chú một ly. Anh biết nghề này thu phí rất cao, lần trước để mọi người làm không công là vì nể mặt Sở trưởng công an. Anh đây là một đội trưởng hình sự của huyện, tuy bây giờ đã được điều đến tỉnh, nhưng vẫn là ăn cơm nhà nước, không có tiền. Nhưng sau này có việc gì cần anh hỗ trợ, các chú cứ nói, anh cũng nói câu đấy, chỉ cần trong khả năng, anh nhất định sẽ cố hết sức giúp đỡ! Chúng ta uống trước rồi nói!"

Thật ra tôi rất muốn nói mình không biết uống rượu, có thể không uống được không, nhưng nhìn ánh mắt đầy mong đợi của Bạch Kiện, tôi không dám từ chối, đành một hơi uống hết.

Sau khi uống hết cốc, tôi vội vàng ngăn anh ta định rót thêm: "Anh Bạch, tôi thật sự không thể uống nữa, nếu không sẽ say, không nghe được chuyện anh muốn nói mất!"

Bạch Kiện ngạc nhiên, sau đó nói: "Được được, vậy chúng ta

vừa ăn vừa nói chuyện…”

Thế là anh ta kể cho chúng tôi nghe mục đích chuyến đi này, là muốn tôi giúp tìm một cái đầu người…

Sau khi Bạch Kiện phá được án giết người liên hoàn 4.18, thì bị điều về tổ chuyên án của tỉnh, chuyên điều tra những vụ án từ trước đến giờ chưa được phá, những bản đại án, trọng án khó giải quyết từ lâu.

Có vụ vì kỹ thuật thời đó còn lạc hậu, có vụ vì thời gian dài không có manh mối, cuối cùng đều bị treo lại.

Lần này Bạch Kiện đến tìm tôi chính là vì một vụ án xác không đầu bảy năm trước.

Bảy năm trước, có một thánh địa du lịch nổi tiếng ở tỉnh Tân Giang tên là “Vọng Nhi Sơn”, một du khách khi đi dạo đã phát hiện xác một người đàn ông không đầu. Trên xác chết không có bất cứ giấy tờ tùy thân nào, vân tay cũng bị cố tình xóa đi.

Dựa theo báo cáo khám nghiệm tử thi, trên thi thể không có ngoại thương, tuổi từ 18 đến 25, từ độ phân hủy có thể thấy đã chết được hơn một tuần.

Ngay lúc đó, Cục công an Tân Giang đã phát thông báo tìm người trên cả nước, nhưng mấy tháng trôi qua cũng không có tin tức gì. Trên thi thể người đàn ông không có điểm gì đặc biệt, điều này khiến việc điều tra thông tin người chết càng khó khăn hơn.

Nhưng pháp y cũng không phải vô dụng, từ miệng vết thương ở phần cổ xác chết, có thể thấy vết cắt rất gọn gàng, hoàn hảo tránh được phần xương cổ, dựa trên thủ pháp dùng dao, hẳn thủ phạm có chút kiến thức về y học.

Còn nữa, dáng người của xác nam rất cân xứng, không có thịt thừa, hẳn là anh ta thường xuyên vận động, mà tuyến đường phát

hiện thi thể cũng là nơi những người thích đi bộ thường ghé qua.

Thế nên cảnh sát lần lượt kiểm tra ở tất cả những nơi lưu trú, xem có khách trọ nào mất tích không, nhưng vẫn không tìm được gì. Không xác định được thân phận tử thi, thì không thể biết được các mối quan hệ xã hội, muốn phá án là nhiệm vụ khó hoàn thành.

Mà "Vọng Nhi Sơn" luôn là một vùng trị an rất tốt, chưa từng có vụ án hình sự nào xảy ra. Theo kết quả khám nghiệm tử thi và hiện trường, đây không giống như giết người cướp của, cách xử lý thi thể tương tự giết người có chủ đích hơn.

CHƯƠNG

TÌM KIẾM ĐẦU NGƯỜI

Nhưng cho dù lúc đó cảnh sát mở rộng điều tra cũng vẫn không thu được manh mối nào có ích, đến đường cùng vụ án này đành phải gác lại.

Thoắt cái đã qua bảy năm, thi thể người đàn ông không đầu kia vẫn còn được lưu giữ trong ngăn lạnh ở phòng chứa xác, giống như nhắc nhở người ta rằng, vẫn còn một vụ án không có manh mối nên vẫn chưa phá được…

Tôi nghe Bạch Kiện kể xong vụ án bảy năm trước, thầm nghĩ đúng là một vụ khó. Nhưng lúc nãy tôi đã đồng ý sẽ giúp anh ta, bây giờ chỉ có thể làm người tốt đến cùng.

Vì sợ chú Lê có chuyện gì cần, nên tôi định đi một mình. Nhưng sau khi gọi cho chú Lê, chú ấy lại bảo Đinh Nhất đi cùng tôi, nói thẳng ra là không yên tâm để tôi làm việc một mình, có Đinh Nhất bên cạnh ít ra cũng không phải lo về sự an toàn của tôi.

Hôm sau, hai chúng tôi và Bạch Kiện cùng lái xe đến thành phố Tân Giang, vì được cho phép đặc biệt, nên Bạch Kiện nhanh chóng lấy được một ít tư liệu ban đầu của vụ án và quần áo nạn nhân đến.

Quần áo của người đã chết bảy năm, nghĩ đến đã thấy buồn

nôn, nhưng đây là vật chứng duy nhất trên xác chết, tôi nhất định phải xem. Đó là một bộ đồ bình thường, áo thun ngụy trang mà quần bằng vải kaki, từ cổ áo thun có thể thấy vẫn còn vết máu dính trên đó.

Nhìn theo tư liệu năm đó, những quần áo này căn bản không phải manh mối hữu dụng, vết máu trên cổ áo là máu của nạn nhân. Nhưng có một điểm khả nghi, là lúc phát hiện thi thể, nạn nhân không mang giày.

Những vật chứng này chúng tôi chỉ được nhìn, không được mang đi, cho nên tôi cố gắng cảm nhận một chút, tìm kiếm xem có chút tàn hồn của người chết hay không… Thế nên tôi chịu đựng cảm giác khó chịu, đưa tay chạm vào bộ quần áo bảy năm chưa giặt…

Kết quả là… không có gì hết?

Thật ra, chuyện này cũng bình thường, dù sao đây chỉ là bộ quần áo người đó mặc khi chết, chưa chắc đã đáng để anh ta lưu luyến, nên muốn có được manh mối, chúng tôi vẫn phải xem thi thể kia.

Lúc Bạch Kiện đưa chúng tôi đến phòng chứa thi thể, nhân viên phụ trách đăng ký ngây ngẩn nhìn cả ba. Theo như anh ta nói, sau khi xác chết này được đưa vào đây, chưa từng có ai đến xem cả.

Vị nhân viên này còn tỏ vẻ thần bí hỏi tôi: “Có phải phá được án rồi không?”

Bạch Kiện lúng túng nói: “Mau đi… mau đi…”

Đi vào nhà xác, tôi lập tức bị cảm giác lạnh lẽo bao trùm, may mà ở đây trừ cái xác không đầu thì chỉ còn hai cỗ thi thể khác. Một là nhảy lầu chết, hai là bị tai nạn chết.

Thật ra tôi không muốn đến những chỗ thế này, không phải vì

tôi cảm thấy nó xui xẻo, mà vì ở đây có nhiều thi thể, nếu như tôi cảm nhận hết ký ức khi còn sống của họ, đó sẽ là một chuyện rất đau đớn, dù sao tinh lực của tôi cũng có hạn.

Cũng may hôm nay ở đây không đông khách…

Nhưng tôi vẫn cảm nhận được ký ức của hai thi thể kia, mặc dù đã cố gắng chặn chúng lại. Cái chết của hai người kia dường như không có gì cần bàn luận, người tự tử chết là một học sinh, thi trượt đại học nên nhất thời nghĩ quẩn. Người chết do tai nạn là một kẻ xui xẻo, đang đi trên đường thì đột nhiên xe móc bên cạnh bị nghiêng, cả xe đầy đất đổ lên người khiến anh ta đè, đợi đến lúc mọi người đào được ra thì đã ngạt chết.

Chắc vì hai người kia mới chết nên tôi chẳng cần tốn sức đã cảm nhận được ký ức khi còn sống của bọn họ. Còn vị đại ca không đầu kia, dù tôi đã đến trước mặt rồi vẫn không cảm nhận được gì cả.

Bạch Kiện dựa theo số hiệu mở ngăn kéo chứa xác chết không đầu, hơi lạnh phả ra. Nói thật, tôi thật sự không muốn nhìn cái xác không đầu kia, nhưng đã đồng ý với người ta thì phải làm đến cùng.

Khi Bạch Kiện kéo khóa túi đựng xác xuống, tôi nhìn thấy một thân thể gần như hoàn mĩ. Khi còn sống nhất định người đàn ông này thường xuyên vận động mới giữ được dáng người hoàn mĩ thế này.

Ngoại trừ là cái xác không có đầu, thì cũng không có gì đáng sợ như tôi tưởng tượng. Chắc vì bị đông lạnh một thời gian dài, nên miệng vết thương trên cổ đã khô lại, giống như thịt lợn đông lạnh vậy.

Tôi hít sâu, từ từ chạm vào ngực thi thể, lồng ngực xác chết khi khám nghiệm bị mổ ra, tạo thành một lỗ hổng lớn, mặc dù đã

được khâu lại, nhưng trông vẫn rất dữ tợn.

Tôi vừa chạm vào, một số hình ảnh rải rác xuất hiện, đó là một người đàn ông đang lặn dưới nước, anh ta quay người làm tư thế bơi về trước. Hình ảnh tiếp theo lóe lên, trên một chiếc du thuyền có hai thanh niên vừa cười nói vui vẻ, vừa câu cá, trong lúc họ đang nói chuyện, một người hỏi: "Cổ Diệp, trường Đông Giang bọn cậu khi nào thì nhập học?"

Sau đó hình ảnh liên tục biến đổi, cuối cùng là những hình ảnh trước khi anh ta chết…

Những hình ảnh này ngắn ngủi lại không liền mạch, bình thường tôi có thể cảm nhận được toàn bộ ký ức khi còn sống của người chết, nhưng trong tình huống này, chắc là vì thân thể không toàn vẹn.

Tôi kể cho Bạch Kiện những hình ảnh mình nhìn thấy, nhưng chỉ có duy nhất một thứ giá trị, đó là câu nói và hình ảnh cuối cùng trước khi chết… Người chết bị kéo lê trên mặt đất, ánh mắt lúc mơ lúc tỉnh, có lẽ lúc đó anh ta đang bị thương nặng hoặc gần chết rồi.

Mặc dù tôi không nhìn rõ là ai kéo anh ta đi, nhưng tôi lại thấy rất rõ hoàn cảnh xung quanh. Tôi tin rằng chỉ cần đến đó mình nhất định sẽ nhận ra.

Bây giờ kiểu gì cũng vẫn phải đi tìm cái đầu người mới được! Có lẽ chúng tôi phải đi đến ngọn núi kia một chuyến, nghe nói nó được đặt tên theo truyền thuyết về một người mẹ vĩ đại, nhưng thật ra chỉ là do trên đỉnh núi có một tảng đá hình người dựng thẳng đứng, sau đó được người ta nhân cách hóa lên mà thôi.

Trước kia ở đây có rất nhiều khách du lịch, sau đó cũng không biết có phải vì vụ xác không đầu không, mà du khách đến đây ngày càng ít đi.

Tóm lại trước kia mỗi khi đến tiết mẫu thân, chỗ đó phải nói là đông nghìn nghịt, chiêng trống vang trời…

Đa số du khách lên “Vọng Nhi Sơn” đều là những người thích đi bộ, vì không khí thoáng đãng, triền núi thoai thoải, rất thích hợp với những người đã quen ở thành thị đến đây tản bộ, vừa không nguy hiểm lại vừa được rèn luyện thân thể. Đương nhiên, từ sau khi xác chết không đầu được phát hiện, mọi người đến đây đều đi thành đoàn, rất ít khi một hai người đi với nhau.

Vì án chưa được phá, nên lời đồn muôn dạng, nào là thi thể bị người ngoài hành tinh bắt cóc sau đó giết chết, còn nói người là đi vụng trộm với vợ người khác nên bị chồng người phụ nữ đó giết!

CHƯƠNG

DANH TÍNH XÁC CHẾT

Người bình thường đều hay tin mấy kiểu đồn nhảm không logic đó, nên muốn nơi này phồn vinh trở lại như xưa, nhất định phải tìm ra chân tướng vụ xác không đầu.

Chúng tôi căn cứ vào câu nói kia, phân tích đưa ra mấy từ khóa là Đông Giang, Cổ Diệp, nhập học. Sau đó, Bạch Kiện để đồng nghiệp đi đến đại học Đông Giang tìm hiểu, bảy năm trước có sinh viên nào tên Cổ Diệp mất tích không.

Còn chúng tôi dựa theo tư liệu, nhanh chóng tìm được hiện trường nơi phát hiện thi thể, đó là khu vực sườn núi. Ba chúng tôi dậy sớm đi bộ lên núi, đến hiện trường vụ án cũng đã giữa trưa, tôi nhìn địa hình xung quanh, cảm thấy đây không phải là nơi lý tưởng để vứt xác.

Vì từ dưới núi lên đây không có đường ô tô, cho dù là đưa từ chỗ nào đến, đều phải tự vác thi thể lên.

Khi khám nghiệm hiện trường, đã kết luận đây không phải hiện trường đầu tiên của vụ án, vì nơi này ngoại trừ thi thể và ít máu xung quanh thì không có gì khác.

Người bị chặt đầu thường sẽ chảy rất nhiều máu, cho dù đã chết từ trước, nhưng cắt đầu đi vẫn sẽ có một lượng lớn máu chảy

ra. Căn cứ theo biên bản khám nghiệm hiện trường lúc đó, đừng nói là máu, ngay cả dấu chân cũng không có.

Như vậy vấn đề ở đây là, tên hung thủ đã giết người ở đâu, sau đó cắt đầu, rồi làm thế nào để vận chuyển xác chết đến đây?

Vụ án này đã xảy ra bảy năm trước, tất cả dấu tích đều đã bị thời gian tàn phá. Trong ký ức của người bị hại, anh ta bị người khác kéo đến đây, lúc ấy đầu vẫn còn trên cổ.

Nói cách khác, anh ta bị tấn công ở một nơi, sau đó bị kéo đến nơi khác chặt đầu, cuối cùng mới bị hung thủ vứt xác ở đây. Tôi và Bạch Kiện đều cho rằng khoảng cách ba chỗ này không quá xa, hoặc có thể nói đều là ở gần đây. Dù sao đây cũng là đường núi, việc di chuyển xác chết cũng rất mất công, cho dù hung thủ có hai người thì cũng không dễ di chuyển.

Mặc dù bây giờ vẫn chưa thể xác định là do một hay nhiều hung thủ gây ra, nhưng theo kinh nghiệm nhiều năm của Bạch Kiện, có thể hung thủ là một người cao lớn. Hung thủ cắt đầu nạn nhân, hủy đi dấu vân tay trên mười ngón, chắc chắn là sợ cảnh sát tìm ra thân phận của nạn nhân. Xem ra chỉ có thể điều tra được thân phận người chết, mới có thể tiếp cận được chân tướng.

Mặt trời hôm nay khá gắt, mấy chai nước chúng tôi mang theo đã hết sạch! Cuối cùng Bạch Kiện quyết định hôm nay chỉ đến đây thôi, anh ta muốn xuống núi liên hệ với đồng nghiệp, xem bên Đông Giang có manh mối nào không, dù sao cũng đã chờ bảy năm, chờ thêm mấy ngày nữa cũng thế.

Dưới núi có rất nhiều quán trọ và khách sạn, chúng tôi tìm một nhà trọ bình dân để nghỉ, Bạch Kiện bảo chủ tiệm làm bữa trưa ngon cho chúng tôi, dù sao đi đến giờ cũng rất mệt!

Lúc chúng tôi đang ăn cơm, đồng nghiệp của Bạch Kiện gọi điện đến, anh ta đã tìm được manh mối. Sau khi hai cảnh sát đến Đông

Giang, đã tìm được thông tin về một nam sinh tên Cổ Diệp, bảy năm trước từng học ở khoa Y đại học Đông Giang.

Thế nhưng, có một chuyện kỳ lạ, đó là sinh viên Cổ Diệp này chỉ học ở trường nửa học kỳ một năm nhất, sau ngày nghỉ về nhà thì không quay lại trường nữa. Lúc đó phòng giáo vụ từng có ý định liên hệ với người thân của Cổ Diệp nhưng không được, cuối cùng một tháng sau nhà trường đành ghi anh ta tự động nghỉ học.

Sau đó hai đồng nghiệp kia đã mượn hồ sơ của Cổ Diệp để kiểm tra, phát hiện Cổ Diệp là trẻ mồ côi, cha mẹ mất từ nhỏ, người thân trong nhà không ai nhận nuôi, thế nên trước năm 13 tuổi, anh ta ở nhà này vài ngày lại sang nhà khác vài bữa.

Về sau, họ hàng đều sợ học phí của Cổ Diệp quá cao, không ai tình nguyện chi trả, nên đã đưa anh ta đến trại trẻ mồ côi. Nhưng cũng may là vào trại trẻ mồ côi, Cổ Diệp mới được tiếp tục đi học.

Thành tích học tập của anh ta rất khá, sau này thi đỗ vào khoa Y đại học Đông Giang, sở thích được ghi trong tư liệu là vận động ngoài trời.

Nghe một thầy giáo năm đó nói, bất luận là trong học tập hay sinh hoạt, Cổ Diệp đều là một sinh viên ưu tú. Nếu như anh ta có thể tiếp tục việc học, tương lai nhất định sẽ trở thành một bác sĩ ưu tú.

Cho nên lúc đầu mọi người đều không hiểu, tại sao anh ta lại bỏ học? Anh ta vốn có một tiền đồ sáng lạn…

Sau khi ba chúng tôi nghe tư liệu từ chỗ đồng nghiệp Bạch Kiện, đều thấy nghi ngờ, thi thể người đàn ông không đầu đó có phải Cổ Diệp không? Vì muốn tìm hiểu thêm về Cổ Diệp, Bạch Kiện bảo đồng nghiệp mau chóng tìm được bạn học cùng ký túc xá với Cổ Diệp, tìm hiểu những mối quan hệ lúc đó của anh ta.

Nếu như cái xác không đầu là Cổ Diệp, vậy trong lúc trường học

cho nghỉ, anh ta đã tham gia hoạt động ngoài trời, kết quả là bị giết chết trên núi. Vì thân phận không xác định được, mà anh ta lại không có người thân, nên cũng không có ai đến trường học tìm người, hoặc đến đồn công an báo án.

Haizz, mệnh của Cổ Diệp cũng quá thảm rồi, từ nhỏ cha mẹ đã mất, trở thành cô nhi, vất vả lắm mới học lên được đại học, có thể tự lập, lại bị người khác giết chết ở nơi hoang vu, thảm nhất là mất tích mà không ai biết, càng không có ai đi tìm.

Xem ra người sống trên đời nhất định phải có gia đình, bất luận là có từ nhỏ hay sau này lớn lên cũng phải có gia đình riêng của mình, như thế mới có người nghĩ đến bạn, hiểu bạn, sẽ không rơi vào tình huống mất tích mà không ai biết hay….

Chúng tôi nghỉ ở quán trọ nhỏ một đêm, sáng sớm hôm sau chuẩn bị đơn giản để leo núi.

Lần này chúng tôi cố ý tránh những đường bình thường, đi xung quanh khu vực thi thể, lập phạm vi tìm kiếm trong bán kính 5km. Mặt trời hôm nay đỡ gắt hơn hôm qua một chút, nhưng đi trong rừng cây lại rất khó chịu. Chúng tôi vừa đi vừa nghỉ, tốc độ khá chậm. Nhưng Bạch Kiện nói: “Chậm một chút cũng tốt, như vậy mới không bỏ sót chỗ nào.”

Mặc dù tôi rất có lòng tin với việc nhận dạng con đường Cổ Diệp bị kéo đi năm đó, nhưng dù sao cũng đã qua bảy năm, thảm thực vật năm đó bây giờ cũng không còn như cũ, cây nhỏ có khi cũng đã mọc thành đại thụ. Tôi không dám chắc có thể dựa theo sự phát triển của thảm thực vật mà tìm đến con đường năm đó.

Thế nên tôi cố gắng loại bỏ những chi tiết không quá quan trọng, hình ảnh không đặc thù, nhớ lại những thứ không dễ thay đổi theo thời gian dài, ví dụ như một tảng đá hay cây đại thụ nào đó.

Đối với đại thụ thì bảy năm cũng chỉ thay đổi rất nhỏ, không khó để nhận ra…

Nhưng dù tôi rất cố gắng nhớ lại, vẫn chỉ nhớ ra một tảng đá lớn giống hình con cóc và một cây đại thụ ở giữa tách ra rồi quấn vào nhau.

CHƯƠNG

BẠN HỌC

Ba người chúng tôi lượn lờ quanh núi nửa ngày, cũng không tìm được tảng đá và cái cây có tạo hình kỳ lạ trong trí nhớ của Cổ Diệp. Tiếc là tôi không có khả năng họa hình, nếu không đã vẽ hai thứ kia lại để nhờ người qua đường xem thử.

Cuối cùng vẫn là Bạch Kiện phát huy phẩm chất cảnh sát hình sự ưu tú, gặp người là hỏi! Lúc đầu hỏi một số du khách bình thường, đa số họ đều mơ hồ nói mình từ nơi khác đến nên không rõ lắm.

Lúc sau ba người chúng tôi đang ngồi dưới gốc cây lớn hóng gió, đột nhiên nhìn thấy một ông lão đeo băng đỏ từ trên núi đi xuống. Bạch Kiện lập tức chạy đến chỗ ông ấy hỏi thăm, không ngờ lần này lại hỏi đúng người.

Ông lão này họ Cát, là kiểm lâm, nghe chúng tôi nói muốn điều tra vụ án năm đó, ông rất nhiệt tình kể chuyện ở đây…

Ông chính là người bảy năm trước đã phát hiện xác người không đầu. Bây giờ ngày nào ông ấy cũng đi quanh núi một vòng, nếu phát hiện tình huống kỳ lạ nào cũng có thể kịp thời báo xuống núi.

Ông Cát cho hay, tảng đá giống như con cóc và hai gốc cây quấn

lấy nhau như cây uyên ương trước đây thì có, nhưng mấy năm trước bị một vị quan chức thích nên đã mua của ban quản lý Vọng Nhi Sơn rồi.

Ở đây không được coi là cảnh quan thiên nhiên quốc gia, cho nên mọi thứ đều do địa phương đầu tư khai thác. Vì chuyện xảy ra bảy năm trước, du khách ngày càng ít, mà vốn chỗ này cũng không thu vé vào cửa hay gì cả, nên muốn tiếp tục duy trì cũng rất khó, không có cách nào giữ được tảng đá lạ và cây uyên ương kia.

Tôi kích động hỏi ông Cát có còn nhớ vị trí của hai thứ kia không? Ông Cát lập tức nói đương nhiên là nhớ! Hơn nữa còn có thể dẫn chúng tôi đến đó!

Vị trí đó cũng không xa, chúng tôi đi một lát là đến, sau khi hai thứ kia bị bán đi, bên trên đã mọc một thảm thực vật mới, nếu không phải có ông Cát rất thân thuộc với nơi này, người ngoài không thể nào tìm được.

Bạch Kiện lập tức dùng dây thừng ngũ sắc mang theo làm dấu, cái đó sẽ là biển báo định vị về sau, tôi nhanh chóng tìm ra con đường năm đó hung thủ đã kéo Cổ Diệp đi.

Nhưng đúng lúc này trời lại đổ mưa, mưa to gió lớn không ngừng vần vũ trong rừng rậm. Ông Cát nhìn trời, bảo chúng tôi mau xuống núi, bây giờ đang là mùa nước lên, có thể sẽ xuất hiện lũ ống, bây giờ ở trên núi rất nguy hiểm.

Không còn cách nào, chúng tôi đành theo ông Cát xuống núi, về quán trọ nghỉ ngơi. Mặc dù bị mưa to khiến chúng tôi lạnh thấu tim, nhưng có chút tiến triển so với hôm qua, nên cũng thoải mái hơn nhiều. Trước khi đi, Bạch Kiện còn cột lại dây đánh dấu, đề phòng bị mưa to cuốn đi…

Chị chủ quán trọ thấy chúng tôi chật vật trở về, tốt bụng nấu cho chúng tôi một nồi canh gừng. Chị ấy nói trời tuy nóng nhưng

nước mưa lại lạnh thấu xương, nếu như bị dính mưa mà không uống đồ ấm sẽ dễ bị cảm lạnh.

Tôi nhìn chị chủ, tỏ ra vô ý buôn chuyện với chị ấy: “Chị này, chị mở nhà nghỉ ở đây lâu chưa? Làm ăn có được không?”

Chị chủ cầm một chai rượu và đĩa đậu phộng cho chúng tôi, sau đó cũng ngồi xuống nói chuyện: “Chị ở đây đã hơn mười năm rồi, mấy năm đầu làm ăn không tệ, khách cũng đông, nhưng sau khi xảy ra chuyện bảy năm trước, tụi chị ở đây đều miễn cưỡng lắm mới duy trì được…”

“Chuyện gì thế ạ?” Tôi giả không biết.

Chị chủ cho một hạt đậu phộng vào miệng nói: “Còn có thể là chuyện gì, đương nhiên là vụ án không đầu bảy năm trước! Bây giờ nghĩ lại vẫn sợ, nhớ lúc đó đang làm ăn tốt, ngày nào cũng rất đông khách, ai mà ngờ lại gặp chuyện ma quỷ kia chứ!”

Bạch Kiện lúc này mới nói xen vào: “Lúc ấy cảnh sát có đến quán trọ này của chị điều tra không?”

Chị chủ cong miệng nói: “Xí! Đương nhiên là điều tra hết rồi! Lúc ấy cuộc điều tra đó lớn vô cùng! Đáng tiếc là không điều tra ra được, chị nhớ lúc ấy ở đây đầy khách trọ, cả đến cả đi đều vui vẻ, căn bản không biết được ai là hung thủ, ai là người bị hại!”

“Chị này, tôi nghe nói dáng người của xác không đầu rất đẹp, hình như là người vận động nhiều!” Tôi thử thăm dò.

Nhưng chị chủ lại lắc đầu như trống bỏi: “Đừng nói đến người vận động nhiều! Lúc ấy dạng thanh niên đó nhiều lắm, bây giờ chị nghĩ lại vẫn còn hoảng… Nói không chừng chị từng gặp qua hung thủ hay ma quỷ không đầu gì đó rồi ý! Chỉ có điều từ đó về sau, nơi này kinh doanh không tốt, vụ án chậm chạp mãi không được phá, có ai dám đến nữa đâu!”

Nói đến đây, chị chủ đổi giọng nói: "Nhưng mà bây giờ cũng đỡ hơn nhiều rồi, mọi người thường sẽ hay quên, chị đoán chắc chỉ tầm hai năm nữa sẽ chẳng có ai nhớ đến vụ án đó đâu!"

Chúng tôi nói chuyện phiếm với chị chủ một lúc, đồng nghiệp của Bạch Kiện gọi điện thoại đến, hôm nay họ đã tìm được hai người bạn cùng phòng của Cổ Diệp năm đó, là Lưu Huy và Triệu Chí Hiên. Nghe họ nói, năm đó Cổ Diệp rất cố gắng, chỉ cần có thời gian thì sẽ đi làm thêm kiếm tiền học phí.

Phòng ký túc của họ có bốn người, lần lượt là Lưu Huy, Triệu Chí Hiên, Cổ Diệp và Sở Thiên Nhất. Sở Thiên Nhất sau khi học hết kỳ một năm thứ nhất, thì có một người bạn của cha mẹ đưa cậu ta sang Mỹ, không ngờ đến đầu học kỳ hai cũng không thấy Cổ Diệp đi học lại.

Theo như Lưu Huy nói, lúc đó trong bốn người họ, Sở Thiên Nhất có gia cảnh tốt nhất. Trước kia bố mẹ cậu ta làm ở bộ ngoại giao, quanh năm công tác ở nước ngoài, cậu ta được bà nội nuôi lớn.

Sau đó có một lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cha mẹ Sở Thiên Nhất đều qua đời, nhưng họ đã để lại cho cậu ta một gia tài lớn, đủ để hai bà cháu họ sinh sống. Cũng có thể vì Sở Thiên Nhất và Cổ Diệp đều không sống cùng cha mẹ từ nhỏ, nên quan hệ của họ rất tốt, làm chuyện gì cũng cùng nhau.

Lúc ấy Cổ Diệp vì không có người nhà trả tiền học phí cho nên thường ra ngoài làm thêm, đáng lý ra người có gia cảnh tốt như Sở Thiên Nhất không cần tham gia cùng, nhưng lần nào cậu ta cũng đi. Lúc đó không thấy Cổ Diệp quay lại trường, mọi người đều nói đùa không biết có phải cậu ta đã theo Sở Thiên Nhất đến Mỹ rồi không!

Sau này họ cũng không liên lạc với Sở Thiên Nhất nữa, nhưng

nghe nói cậu ta đã lấy được thẻ xanh ở Mỹ, chắc sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Bạch Kiện cẩn thận phân tích các mối quan hệ xã hội của Cổ Diệp, nhìn bề ngoài thì không hề có mâu thuẫn gì với người khác, thế nhưng theo thủ pháp gây án của hung thủ, thì không giống như đột nhiên xảy ra suy nghĩ đó, mà gã đã có mưu tính từ trước.

CHƯƠNG

TÌM THẤY ĐẦU NGƯỜI

Bản thân Cổ Diệp là sinh viên khoa y, từ phần miệng vết thương ở cổ có thể thấy, hung thủ có kiến thức về y học, liệu có phải là bạn học của anh ta làm không? Bạch Kiện nghĩ thế, bèn gọi cho đồng nghiệp ở Tân Giang, bảo bọn họ lấy hồ sơ điều tra năm đó, xem trong danh sách khách trọ năm đấy có ai tên là Cổ Diệp không.

Phía Tân Giang nhanh chóng hồi âm lại, nói trong hồ sơ xác thực có xuất hiện tên Cổ Diệp, lúc đó anh ta trọ ở nhà trọ “Đắc Phúc Giai Nhân”.

Tôi nghe xong, vội cầm tấm thẻ ở trước giường, phía trên có bốn chữ “Đắc Phúc Giai Nhân”! Đúng là bị chị chủ nói trúng, Cổ Diệp quả nhiên ở trong quán trọ nhà chị. Mà ngoài ra còn có một manh mối quan trọng, đó là năm đó đi cùng Cổ Diệp còn có một người thanh niên tên là Sở Thiên Nhất.

Chúng tôi lập tức đến quầy tìm chị chủ, muốn hỏi chị ấy có nhớ chuyện hai người họ năm đó không. Chị chủ bị chúng tôi dọa giật mình, sau khi Bạch Kiện đưa thẻ cảnh sát ra, chị ấy mới hoàn hồn nói: “Chuyện này đã bảy năm rồi, tôi cũng không nhớ rõ nữa!”

Sau đó Bạch Kiện lấy điện thoại ra, trong đó có ảnh Cổ Diệp chụp bảy năm trước được đồng nghiệp của anh ta gửi đến, để chị

chủ nhìn kĩ lại, xem có nhớ ra người này từng ở trọ không?

Chị chủ nghĩ cả buổi, mới chậm rãi nói: "Người này tôi không nhớ rõ lắm, nhưng cậu thanh niên đi cùng thì tôi nhớ rõ, đó chính là trai đẹp tiêu chuẩn, không chỉ cao to đẹp trai mà còn thuộc kiểu người hướng ngoại, rất tỏa sáng."

"Chị có nhớ họ trả phòng khi nào không?" Bạch Kiện không có tâm trạng nghe chị ta kể Sở Thiên Nhất đẹp trai cỡ nào.

Chị chủ lắc đầu nói: "Làm sao mà tôi nhớ được? Cũng bảy năm rồi, tôi chỉ nhớ mang máng là hai người họ đi cùng nhau, ở lại một đêm, sau đó cậu trai trên tấm ảnh đến trả phòng, còn cậu đẹp trai đứng ngoài chờ, chắc là đi… haizz cũng lâu quá rồi, tôi không dám chắc."

Nếu như chị chủ nhớ không nhầm, lúc trả phòng chỉ có một người, có thể người trả phòng là Sở Thiên Nhất! Dù sao chị ấy cũng nói, bảy năm đã qua, ký ức con người cũng dễ nhầm lẫn.

Mà chúng tôi không ngờ người đi cùng Cổ Diệp lại là Sở Thiên Nhất, không phải anh ta đã đi Mỹ rồi ư? Chẳng lẽ hung thủ là anh ta? Nhưng tại sao anh ta lại muốn giết Cổ Diệp? Không phải họ là bạn bè thân thiết sao? Có quá nhiều vấn đề không được giải đáp, bây giờ muốn nhanh chóng tìm ra chân tướng, cách duy nhất là tìm ra đầu của Cổ Diệp.

Hôm nay là ngày thứ ba chúng tôi lên núi, trải qua trận mưa lớn hôm qua, đường lên núi có nhiều vũng bùn lầy khó đi. May mà hôm nay ông Cát đã chờ chúng tôi ở dưới chân núi, hôm qua ông ấy đã đồng ý hôm nay sẽ đưa chúng tôi lên núi xem lại.

Có lẽ hôm qua mới mưa nên chúng tôi không gặp du khách nào trên đường lên núi. Ông Cát rất hay nói, vì bình thường chỉ lên núi một mình, không có ai nói chuyện cùng.

Rất nhanh, chúng tôi đã đến vị trí đánh dấu bằng dây thừng ngũ

sắc, hôm qua đúng là mưa rất lớn, không ít cỏ dại bị gió thổi đến đây! Nhưng như thế lại khiến tôi có cảm giác giống như trong trí nhớ của Cổ Diệp.

Anh ta bị người kéo trên mặt đất, đầu tiên là đi qua cây uyên ương, sau đó mới đến tảng đá đó. Tôi dựa theo hướng đó tìm một lúc, trước mắt xuất hiện một mảnh rừng cây dương, những cây dương này thân cây to chừng miệng chén, chắc có ít nhất mười năm tuổi rồi.

Lúc đi vào khu rừng này, đầu tôi ong lên. Thế là tôi bước nhanh tới, đến khi trước mặt tôi xuất hiện một gốc dương mạnh khỏe hơn những cây xung quanh…

Đinh Nhất và Bạch Kiện theo sát, sau khi họ thấy tôi ngừng lại, thì biết tôi đã tìm được đầu người mất tích bảy năm trước.

Ký ức của vong hồn như thủy triều tràn vào não, tôi không ngờ chân tướng sự việc lại là như vậy?! Chúng tôi vẫn luôn cho rằng người chết là Cổ Diệp, nhưng khi tìm được đầu người, tôi mới kinh ngạc phát hiện, người chết là Sở Thiên Nhất.

Sở Thiên Nhất là bạn tốt nhất của Cổ Diệp, họ quen nhau từ lúc học cấp ba trong một lần đi bộ ngoài trời, sau này lại học cùng trường đại học. Trong mắt Sở Thiên Nhất, Cổ Diệp là một người hướng nội, lại có lòng tự trọng rất cao, cho nên để có thể trở thành bạn tốt nhất của anh ta, Sở Thiên Nhất thường xuyên cùng anh ta đi làm thêm.

Tiền Cổ Diệp kiếm ra đều dùng để trả học phí, tiền Sở Thiên Nhất kiếm được đều dùng để rủ Cổ Diệp đi khắp nơi. Lúc mới đầu Cổ Diệp không đồng ý dùng tiền của Sở Thiên Nhất, nhưng Sở Thiên Nhất lại nói, sở thích của mình là đi bộ, nhưng kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại không đủ, còn kém xa Cổ Diệp! Nên họ đi cùng nhau, anh ta bỏ tiền, Cổ Diệp bỏ sức, chuyện này rất hợp lý!

Sở Thiên Nhất gần như nói tất cả mọi chuyện của mình cho Cổ Diệp biết, anh ta chỉ muốn Cổ Diệp mở lòng với mình, không nên quá khép kín. Nhưng anh ta đến chết cũng không hiểu được, tại sao mình toàn tâm toàn ý đối tốt với Cổ Diệp, mà anh ta lại hận mình thấu xương, thậm chí cuối cùng còn giết chết mình như vậy…

Tôi tin nếu vong linh của Sở Thiên Nhất có thể nói chuyện với Cổ Diệp, anh ta nhất định sẽ hỏi Cổ Diệp, tất cả những chuyện này là vì sao?

Sở Thiên Nhất vốn nên sớm sang Mỹ, bạn thân của bố đã giúp anh ta làm hết các thủ tục, chỉ chờ anh ta làm xong hộ chiếu là lên đường. Nhưng anh ta vẫn muốn gặp Cổ Diệp, cùng cậu ta leo núi một lần.

Ngày đó họ gặp nhau ở Vọng Nhi Sơn, Sở Thiên Nhất cảm thấy Cổ Diệp có gì đó rất lạ, bình thường Cổ Diệp đã ít nói, lần này lại càng ít nói hơn. Chắc cậu ta có tâm sự nhưng không muốn nói với mình.

Là người thì ai không có tâm sự? Sở Thiên Nhất cũng có tâm sự của mình, mà anh ta vĩnh viễn không thể nói với người khác. Sở dĩ anh ta đối xử đặc biệt với Cổ Diệp, là vì từ lần đầu tiên nhìn thấy, anh ta đã đặc biệt thích Cổ Diệp.

Xuất thân của cậu ta không bằng mình, gia cảnh cũng không bằng mình, thậm chí 15 tuổi mới học cấp hai, về sau vì thành tích học xuất sắc mà nhảy cấp, lúc này mới đuổi kịp, trở thành bạn học của mình.

Tất cả mọi cố gắng của Cổ Diệp, anh ta đều nhìn thấy, Sở Thiên Nhất thích mà cũng đau lòng vì cậu ta, chỉ nghĩ đơn giản là muốn làm bạn của cậu ta.

Chính anh ta sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ xuất ngoại, thế

nhưng trước lúc đó, anh ta muốn trân trọng từng ngày hai người ở bên nhau… mặc dù Cổ Diệp chỉ coi anh ta là bạn.

CHƯƠNG

KHÓ PHÂN THẬT GIẢ

Sở Thiên Nhất gia cảnh nổi trội, nên khi ở cùng Cổ Diệp, anh ta luôn rất cẩn thận, sợ không chú ý sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của bạn, thế nhưng cuối cùng lại vẫn khiến cậu ta hận mình…

Xế chiều hôm đó, Bạch Kiện cùng các đồng nghiệp lên núi kiểm tra hiện trường, họ đào được từ dưới gốc cây dương một đầu lâu người đã được chôn bảy năm.

Khi tôi nhìn thấy cái đầu lâu chỉ còn xương và tóc, không khỏi buồn nôn. Lúc tôi nói với Bạch Kiện cái đầu này là của Sở Thiên Nhất, anh ta rất ngạc nhiên: "Cậu nói thi thể đó là Sở Thiên Nhất? Vậy ai là người xuất ngoại?"

Mặc dù tôi biết khả năng này rất nhỏ, nhưng trước mắt chỉ có một khả năng, người xuất ngoại chính là Cổ Diệp.

Sau khi Bạch Kiện nghe phân tích của tôi, lập tức lắc đầu nói: "Không thể nào! Bây giờ không giống như trước đây, tùy tiện cầm một thư giới thiệu thì nói mình là ai cũng được! Thẻ căn cước bên trên có ảnh chụp? Hộ chiếu, học bạ cũng đều có ảnh, trừ khi Cổ Diệp phẫu thuật thẩm mỹ, nếu không anh ta không thể mạo danh Sở Thiên Nhất xuất ngoại! Còn nữa, trong nước Sở Thiên Nhất cũng có người thân và bạn bè? Chuyện này rất dễ bị lộ!"

Những gì Bạch Kiện nói tôi đều biết, thế nhưng cũng không thể phủ định sự thật người chết là Sở Thiên Nhất! Nếu không phải Cổ Diệp mạo danh Sở Thiên Nhất, vậy Cổ Diệp đi đâu? Sở Thiên Nhất xuất ngoại là ai?

Trong trí nhớ của Sở Thiên Nhất, Cổ Diệp biết mọi chuyện của anh ta, tất nhiên là bao gồm cả các giấy tờ căn cước, mật mã cá nhân, nếu Cổ Diệp muốn mạo danh Sở Thiên Nhất thì cũng rất dễ dàng.

Để kiểm chứng điều này, Bạch Kiện và chúng tôi đi suốt đêm về nhà bà nội Sở Thiên Nhất, thế mới biết được nơi này đã không còn là nhà họ Sở. Chủ mới nói ba năm trước Sở Thiên Nhất đã bán nhà này cho ông ta qua văn phòng môi giới bất động sản.

Tôi vội vàng hỏi: “Vậy bà cụ Sở đâu? Bà ấy đi đâu rồi?”

Chủ mới lắc đầu nói: “Cái này tôi cũng không biết, cậu thử hỏi nhà sát vách xem, nhà họ đã ở đây vài chục năm rồi!”

Thế là chúng tôi lại gõ cửa nhà bên cạnh, người mở cửa là một chị trung niên, sau khi chị ấy nghe mục đích chúng tôi đến đây thì nói bảy năm trước bệnh tim của bà cụ Sở đột phát nên đã qua đời rồi!

“Thế cháu của bà ấy là Sở Thiên Nhất đâu? Lúc đó có ở nhà không?” Tôi hỏi.

Chị ấy lắc đầu: “Không ở nhà, lúc đó đứa trẻ kia đang đi học ở Mỹ, không về được. Sau này nghe nói Sở Thiên Nhất tìm một văn phòng đại diện, thay mặt cậu ta lo hậu sự cho bà cụ, dù sao nhà họ có tiền, muốn tìm người làm thay cũng không khó!”

Nghe chị ta nói vậy, tôi hiểu ra người thân duy nhất của Sở Thiên Nhất cũng đã chết, chỉ cần anh ta không về nước, thì không ai có thể vạch trần chuyện giả mạo được. Mà bây giờ, tôi còn nghi ngờ chẳng biết cái chết của bà cụ Sở có liên quan đến anh ta

không? Nếu không sao lại trùng hợp như vậy, đúng lúc qua đời vào bảy năm trước?

Sau đó chúng tôi đi đến đồn công an tìm hiểu tình huống bà cụ Sở tử vong, hóa ra khi bà cụ xem tin tức về xác chết không đầu ở núi Vọng Nhi Sơn thì lên cơn đột quỵ qua đời. Căn cứ vào ghi chép xuất nhập cảnh, Sở Thiên Nhất lúc đó đã không còn ở trong nước!

Như vậy chỉ có thể giải thích, sau khi bà cụ Sở xem thông báo tìm người thân thi thể, phát hiện ra xác không đầu đó là cháu trai mình, cho nên không chịu nổi kích thích mới phát bệnh!

Thế nhưng, tất cả chỉ là suy đoán của chúng tôi, chân tướng cụ thể là gì thì chỉ có Sở Thiên Nhất giả và bà cụ Sở biết rõ. Không có thân nhân trực hệ, không ai có thể chứng minh Sở Thiên Nhất có thật sự là Sở Thiên Nhất hay không.

Nhưng tôi cũng rất hiếu kỳ, Sở Thiên Nhất giả làm cách nào để mạo nhận thành công thân phận của người khác? Hôm sau, chúng tôi theo Bạch Kiện về lại phòng làm việc của anh ta, mang toàn bộ tư liệu cá nhân của Cổ Diệp và Sở Thiên Nhất đặt cùng nhau, sau đó kinh ngạc phát hiện, thật ra Cổ Diệp và Sở Thiên Nhất giống nhau đến bảy phần, bất kể là ngoại hình hay tướng mạo, điểm khác biệt duy nhất chính là kiểu tóc.

Nếu Cổ Diệp cố ý bắt chước Sở Thiên Nhất, người quen có thể nhận ra, nhưng người gặp một lần thì sẽ không để ý. Bạch Kiện lấy hồ sơ hộ tịch của hai người đó ra kiểm tra, lúc này mới phát hiện một manh mối quan trọng….

Vào ngày thứ ba sau khi vụ án xảy ra, Sở Thiên Nhất đến đồn công an quản lý hộ tịch làm lại thẻ căn cước, báo thẻ trước bị mất. Lúc đó cả nước đang thực hiện thay đổi thẻ căn cước mẫu thứ hai, cho nên anh ta làm luôn thẻ căn cước mới.

Mặc dù chúng tôi không tra ra được Sở Thiên Nhất có thay ảnh

chụp trên thẻ căn cước hay không, nhưng nhìn ảnh trên học bạ và ảnh trên thẻ căn cước mới, rõ ràng là không giống nhau.

Lúc đó có thể là Cổ Diệp cầm hộ khẩu của Sở Thiên Nhất, giả mạo Sở Thiên Nhất làm thẻ căn cước mẫu thứ hai. Khi đó ảnh chụp trên thẻ căn cước đều khá mờ, nhận lầm cũng là bình thường, còn hộ khẩu lại ở trong tay anh ta, nên cán bộ hộ tịch không phát hiện ra sai sót.

Sau khi lấy được thẻ căn cước, anh ta lập tức đến đại sứ quán làm thủ tục xuất cảnh. Cũng bắt đầu từ lúc đó, Cổ Diệp sống dưới thân phận của Sở Thiên Nhất. Có lẽ người giúp Sở Thiên Nhất xuất ngoại cũng chưa từng gặp Sở Thiên Nhất ngoài đời.

Đáng tiếc, đây vẫn chỉ là phỏng đoán của chúng tôi, Bạch Kiện nói bây giờ không có một chứng cứ nào chứng minh thi thể là của Sở Thiên Nhất, cho dù họ nhờ tôi mới biết đó là thi thể của Sở Thiên Nhất, nhưng đây không thể là chứng cứ đưa ra trước pháp luật.

Bây giờ, điểm đột phá duy nhất là "Sở Thiên Nhất" ở nước ngoài, nhưng anh ta đã là công dân Mỹ, nếu anh ta không về nước, phía chúng tôi cũng không có chứng cứ đầy đủ để đưa anh ta về thẩm vấn.

Vụ án đến bước này coi như vào đường cùng, Bạch Kiện không thể chứng minh thi thể này không phải Cổ Diệp, cũng không thể chứng minh thi thể này là của Sở Thiên Nhất.

Sau đó, Bạch Kiện có gửi một công văn thông qua đại sứ quán Mỹ, liên lạc với "Sở Thiên Nhất", hi vọng anh ta có thể về nước phối hợp điều tra chuyện Cổ Diệp mất tích, nhưng luật sư của anh ta trả lời trong thời gian gần "Sở Thiên Nhất" sẽ không trở lại Trung Quốc.

Cuối cùng, Bạch Kiện nhờ đến nhiều bên, mới khiến "Sở Thiên

Nhất” đồng ý trò chuyện qua video, trả lời cảnh sát Trung Quốc một số vấn đề.

Thời điểm video kết nối, Bạch Kiện gọi tôi và Đinh Nhất đến, anh ta muốn tôi nhìn xem Sở Thiên Nhất này có phải là Cổ Diệp hay không.

Nói thật, đừng nói là qua video điện thoại, dù Sở Thiên Nhất đứng trước mặt, tôi cũng không biết lời của anh ta là thật hay giả, so với người sống thì xác chết thành thật hơn nhiều.

Sau khi kết nối video, tôi nhìn thấy một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề xuất hiện trong khung chat. Dù anh ta đã đổi kiểu tóc, đeo gọng kính vàng, người cũng mập hơn trước, nhưng chỉ cần liếc mắt, tôi cũng đã nhận ra anh ta!

CHƯƠNG

MỚI QUEN ĐÃ THÂN

Đầu tiên Bạch Kiện hỏi anh ta một số vấn đề thông thường, ví dụ như quan hệ năm đó của anh ta và Cổ Diệp? Quen biết thế nào? Thời gian rời đi? Từ đó đến nay có về nước lần nào không?

Đáng tiếc "Sở Thiên Nhất" đã có sự chuẩn bị trước, từ đầu đến cuối anh ta đều để luật sư trả lời thay mình, hoàn toàn không nói lời nào. Bạch Kiện rất đau đầu, nếu tiếp tục như vậy thì chẳng có chút ý nghĩa nào.

Nhưng đúng lúc này, tôi đột nhiên nói với Bạch Kiện: "Tôi có thể nói chuyện riêng với Sở Thiên Nhất không, hai bên nói chuyện, không có ai nghe lén hay ghi âm lại? Anh ta không trả lời vấn đề của tôi cũng được, chỉ cần nghe tôi nói thôi, anh thử hỏi xem họ có đồng ý không?"

Bạch Kiện truyền đạt ý của tôi với đối phương, Sở Thiên Nhất suy nghĩ một lát rồi đồng ý, cả hai bên, ngoài tôi và Sở Thiên Nhất, tất cả đều ra ngoài.

"Sở Thiên Nhất" đẩy gọng kính, bình tĩnh nhìn tôi, giống như đang chờ tôi mở lời, thế nên tôi cũng không dài dòng, trực tiếp nói ra thân phận của anh ta.

"Xin chào, ngài Sở, không, có lẽ nên gọi anh là ngài Cổ."

Tôi vừa nói lời này, "Sở Thiên Nhất" khẽ biến sắc, anh ta không ngờ tôi sẽ nói toạc ra thân phận của mình.

Thấy anh ta mất bình tĩnh, tôi mỉm cười nói: "Anh không cần sợ hãi, cuộc nói chuyện của chúng ta không có người thứ ba biết, anh có thể yên tâm!"

"Sở Thiên Nhất" vẫn không nói gì, nhưng tôi biết trong lòng anh ta đã không còn bình tĩnh nữa.

"Trước tiên, cho phép tôi tự giới thiệu một chút, tôi là một Thông Linh Giả, cho nên tôi biết người bảy năm trước chết trên núi Vọng Nhi Sơn là Sở Thiên Nhất, chứ không phải là anh, ngài Cổ Diệp. Có điều tôi không thể không thừa nhận, anh rất thông minh, có thể che trời vượt biển đi đến bước này. Nhưng tôi cũng rất tò mò, mấy năm nay anh sống có vui vẻ không? Anh giết chết một người đối xử với anh như bạn thân, đoạt lấy tất cả mọi thứ của anh ấy, anh thật sự vui à?"

Lúc này tôi nhìn thấy một nét đau khổ xuất hiện trên khuôn mặt bình tĩnh kia, nhưng nhanh chóng biến mất, tôi thừa thắng nói tiếp: "Tôi rất hiếu kỳ Sở Thiên Nhất trong lòng anh có địa vị thế nào? Phú nhị đại*? Oan gia? Hay là một người hoàn mĩ hơn so với anh?"

* Phú nhị đại là từ dùng để chỉ thế hệ giàu có thứ hai tại Trung Quốc.

Rốt cuộc, sau khi tôi liên tục truy kích, anh ta ngước mắt, sau đó bóp mi tâm nói: "Tôi chỉ có thể nói, tôi bây giờ càng giống Sở Thiên Nhất hơn bất cứ lúc nào..."

"Nhưng đến cùng anh vẫn không phải Sở Thiên Nhất! Anh giết một người dốc hết tâm can đối xử tốt với anh, chẳng lẽ chỉ vì muốn chiếm cuộc sống tốt đẹp của anh ta? Vậy anh đúng là lòng lang dạ sói!" Tôi đột nhiên tức giận nói.

“Sở Thiên Nhất” cũng dùng âm giọng quãng 8 gào lên với tôi: “Anh thì biết cái gì? Anh có biết năm đó gã đối với tôi thế nào không? Tôi coi gã là anh em! Còn gã? Nghĩ lại vẫn thấy buồn nôn!”

Tôi hừ lạnh: “Hừ… Hóa ra anh biết cả.”

“Sở Thiên Nhất” xám mày xám mặt, tựa như thấy mình vừa nói sai rồi.

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta, khinh bỉ nói: “Thật ra, anh không cần quá cẩn thận như vậy, tôi biết dù là trong hay ngoài nước, tâm linh cũng không thể trở thành chứng cứ trước tòa. Cho nên, anh có thể thoải mái nói chuyện, cho tôi biết bí mật anh giấu giếm trong lòng nhiều năm như vậy. Tại sao lại giết Sở Thiên Nhất, chẳng lẽ chỉ bởi vì anh ta thích anh ư?”

Có lẽ tôi đã chạm đến cảm xúc của anh ta, cũng có thể do đã nhiều năm không có ai để mở lòng. Dù là hạng người gì, thì cũng cần người lắng nghe suy nghĩ của mình, nếu không trong thời gian dài sẽ chẳng còn được bình thường nữa.

Anh ta cầm cốc cà phê uống cạn, sau đó bình tĩnh nói với tôi thế giới nội tâm bao năm nay chưa bao giờ nói với ai…

***

Cha mẹ chết sớm, tài sản nhà tôi bị họ hàng chiếm mất, sau đó họ thay phiên nhau nuôi tôi. Trong thời gian đó, tôi coi như có thể thấy hết lòng người ấm lạnh, thói đời thay đổi, biết rằng trên đời này ai cũng không đáng tin cậy! Cho dù là cha mẹ mình còn bỏ mình mà đi không phải sao?

Khi học đến cấp hai, mấy người họ hàng cảm thấy học phí quá cao, không ai muốn trả, tôi phải nghỉ mất hai năm. Sau đó họ vứt cho tôi một bọc quần áo, ném vào viện mồ côi.

Mặc dù bị đưa vào viện mồ côi, nhưng tôi được đi học nên cũng

coi như khá hơn. Lúc tôi học cấp hai thì đã 15 tuổi, những đứa cùng tuổi sắp tốt nghiệp rồi mà tôi chỉ mới học năm đầu. Nên sau đó tôi điên cuồng lao vào học, để bù đắp quãng thời gian bị bỏ lỡ kia.

Sau đó vì thành tích học tập tốt, được nhảy cấp, khoảng cách với bạn cùng lứa cũng ngắn lại. Cùng lúc đó tôi cũng nhận ra, muốn thay đổi vận mệnh của mình thì phải cố gắng học tập, chỉ như vậy, thầy giáo và bạn học mới coi trọng mình hơn.

Tôi biết cậu ta vào năm học lớp 12, khi ấy trường tổ chức leo núi ngoài trời cho học sinh, mấy người bạn học sức không tốt đều bị tôi bỏ lại đằng sau. Họ không biết, lúc ở nhà họ hàng, ở trong nhà một ngày cứ như một năm, nên tôi thường trốn ra ngoài giải sầu.

Dần dần, tôi biết mình là người thích vận động ngoài trời, nên khi lên cấp ba, tôi tham gia nhóm vận động ngoài trời, thường xuyên cùng các bạn học đi dã ngoại leo núi, cắm trại.

Nhưng lần đó tôi phát hiện trừ tôi ra, vẫn còn một người ưu tú trên các phương diện hệt như tôi, đó là Sở Thiên Nhất. Lúc đó tôi hoàn toàn chưa biết gì về cậu ta, là cậu ta chủ động đến tìm tôi, trò chuyện với tôi về những chuyện sinh tồn dã ngoại, dần dần chúng tôi trở nên thân hơn.

Con người tôi vì nguyên nhân gia đình nên nội tâm rất tự ti, khi đi học cũng không chơi thân với ai. Tôi biết đây là nguyên nhân do mình, không liên quan đến người khác, không ai có thể trở thành bạn bè của tôi, tôi cũng không muốn trở thành bạn của họ.

Nhưng Thiên Nhất không giống những người đó, bạn học bình thường cho dù chủ động nói chuyện, không được mấy câu đã bị tôi lạnh lùng đẩy ra, biết khó mà lui. Nhưng cậu ta lại vẫn nhiệt tình như cũ, còn đặc biệt nói rất nhiều.

Sau này tôi nghe bạn học cùng lớp nói mới biết thân thế của Thiên Nhất, không ngờ từ nhỏ cậu ta cũng không sống với cha mẹ. Nhưng cậu ta may mắn hơn tôi, vì cậu ta có sự chăm sóc của bà nội, cha mẹ cũng để lại nhiều tài sản.

Tôi rất tò mò Thiên Nhất lớn lên trong hoàn cảnh như thế, vậy mà không trở thành người xấu, là do bà nội quản lý tốt, hay do chính cậu ta là người tốt đây?

Khi đó, tôi sợ người khác nói mình chơi với cậu ta vì nhà cậu ta có điều kiện, nên tôi luôn cố ý tránh xa cậu ta.

CHƯƠNG

NẢY LÒNG ÁC

Vì né tránh Thiên Nhất, thỉnh thoảng nhìn thấy cậu ta đi từ phía đối diện tới, tôi sẽ quay người đi theo hướng ngược lại, giả vờ như không nhìn thấy. Nhưng lần nào Thiên Nhất cũng đều đuổi kịp tôi, vừa thở gấp vừa oán trách sao cậu ta gọi mãi mà tôi vẫn không quay đầu lại.

Lúc ấy tôi thật sự không hiểu tại sao cậu ta lại muốn tiếp cận mình? Tôi chỉ là một đứa mồ côi, ngoài việc học giỏi ra thì chẳng có gì cả, ngay cả nhà cũng không có... Tốt nghiệp phổ thông trung học xong, tôi cũng đã đủ 18 tuổi, đến lúc phải rời khỏi viện mồ côi.

Tôi biết thi đại học là con đường duy nhất của mình, không giống với Thiên Nhất, cậu ta vừa ra đời đã có tương lai tươi sáng chờ sẵn, dù cha mẹ mất sớm thì vẫn còn có người sắp xếp hết thảy cho.

Nhưng còn tôi? Tôi không có gì cả, trừ chính mình thì không thể dựa vào ai được cả... Tôi phải cố gắng học hành mới có thể thi đậu vào trường đại học lý tưởng, mới có thể thay đổi được tương lai của mình.

Cuối cùng, nhờ cố gắng, tôi thi đậu vào khoa Y của đại học

Đông Giang, dù nghề mà tôi muốn làm nhất không phải bác sĩ, nhưng tôi biết thu nhập của một bác sĩ rất ổn định, được người đời kính trọng và có địa vị xã hội cao.

Vào đại học, tôi cảm thấy mình có thể bắt đầu lại từ đầu rồi, ở đây không có ai biết tôi, càng không có ai biết quá khứ của tôi. Nhưng buồn cười là, ấy vậy mà Sở Thiên Nhất cũng thi đậu vào cùng trường đại học với tôi.

Cậu ta tựa như cái bóng, lúc nào cũng dính lấy tôi vậy. Dù biết cậu ta không có ác ý với mình, nhưng tôi thật sự không quen có một người như thế tiếp cận, người đó hiểu rõ tôi, thậm chí có thể nói là dần dần dung nhập vào cuộc sống của tôi.

Ngay từ đầu, tôi đã cố gắng giữ khoảng khách với Thiên Nhất, cố gắng để người khác không nghĩ là chúng tôi quen thân. Nhưng tôi không ngờ hai chúng tôi lại được phân tới cùng phòng ký túc xá! Ban đầu tôi nghĩ chắc chỉ là sự trùng hợp, nhưng về sau tôi nghe một đàn anh khóa trên nói, là chính cậu ta đã yêu cầu được ở cùng tôi.

Lúc đó tôi thật sự rất ghét Thiên Nhất, cậu ta y như một cái bóng bám theo mà tôi muốn bỏ cũng không được, ngày nào cũng phải ở trước mắt tôi kể hết những việc của mình.

Cậu ta nói cha mẹ khi còn sống có một người bạn thân, người đó muốn đưa cậu ta đi nước ngoài, vốn cậu ta có thể không cần tham gia thi đại học mà xuất ngoại luôn, nhưng cậu ta lại muốn thi đại học để thử xem mình có thể đậu hay không.

Lúc ấy tôi nghe mà nổi giận! Rõ ràng cậu ta có thể ra nước ngoài luôn, thế mà nhất định phải tham gia thi đại học, chiếm một suất học cũng chỉ vì muốn thử xem sao à? Việc này khiến một người chỉ có con đường duy nhất là thi đại học như tôi sao chịu nổi?

Rõ ràng cậu ta có rất nhiều thời gian để học hành cho giỏi, nhưng vẫn cứ muốn đi làm thêm cùng tôi, để thể nghiệm và quan sát dân sinh, hay là đang muốn cải trang vi hành đây? Cậu ta căn bản không thể hiểu được cuộc sống giãy giụa ở tầng thấp nhất của những người như tôi khổ sở đến mức nào?

Tôi nhìn cậu ta mỗi ngày đi làm cùng mình mà như đi chơi, tôi thật sự… thật sự sắp phát điên rồi! Cậu ta luôn rất nhẹ nhàng có được những thứ mà tôi phải cố hết sức mới có được, nhưng cậu ta chưa từng cảm thấy quý trọng nó. Dường như trong mắt cậu ta, những thứ đó không hề có ý nghĩa gì vậy.

Càng buồn cười hơn chính là, tiền cậu ta kiếm được khi làm thêm cùng tôi, cậu ta dùng để chơi bơi hưởng lạc! Còn tôi vất vả kiếm tiền là vì để ăn no bụng, để đóng tiền học phí, nhưng cậu ta thì mặc sức tiêu xài hoang phí.

Đáng tiếc, vận mệnh thật không công bằng, có một số người phải cố gắng mới có được, thì ở trong mắt một số người, nó không hề trân quý chút nào. Thật ra tôi vốn có thể không qua lại với Thiên Nhất, không đi leo núi cùng cậu ta, nhưng tôi lại cảm thấy làm như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy mình là kẻ hẹp hòi, không bình thường.

Một khi để người khác cảm thấy bạn không bình thường, thì mọi người sẽ bài xích bạn, đây là một quy luật vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Dù nội tâm của tôi âm u đến mức nào, tôi cũng phải học cách che giấu mình để trông giống một người bình thường.

Cuộc sống cứ như thế kéo dài được một thời gian, cho đến khi ông bác giàu có kia của Thiên Nhất gọi điện tới, thúc giục cậu ta mau chóng chuẩn bị, mọi thủ tục ở bên kia đều đã làm xong rồi.

Nếu như tôi là cậu ta thì đã sớm đi luôn rồi, nhưng cậu ta lại

bắt người khác chờ đợi, còn nói nhất định phải học xong học kỳ này mới đi được. Lúc đó tôi thường nghĩ, nếu như mình được đổi thân phận với cậu ta thì tốt biết mấy, tôi nhất định sẽ liều mạng, cố gắng trở thành một con người tốt hơn.

Nhưng có một chuyện mà tôi không thể phủ nhận, dù tôi không thích Sở Thiên Nhất thì cậu ta cũng là người bạn duy nhất mà tôi có, chỉ một mình cậu ta mà không còn ai khác. Nhưng chuyện này lại hoàn toàn kết thúc, khi có một việc xảy ra ngay trước khi cậu ta đi, bởi vì tôi phát hiện ra một bí mật của cậu ta…

Lúc ấy tôi cho rằng mình biết tất cả mọi chuyện của cậu ta, thậm chí là cả mật mã điện thoại, mật mã ngân hàng… Tôi đã từng tự cho là mình rất hiểu rõ cậu ta, thậm chí còn hiểu hơn cả chính mình.

Đáng tiếc là tôi sai rồi, sai mười phần, thì ra từ đầu đến cuối tôi đều không hiểu rõ Sở Thiên Nhất! Thì ra cậu ta tiếp cận tôi, làm bạn với tôi đều là bởi vì một nguyên nhân khiến người khác phải khinh thường, tại sao cậu ta lại có thể tự đắm mình trong chuyện vớ vẩn ấy được chứ? Tôi cảm thấy người như cậu ta vốn không xứng đáng có được tất cả những gì hiện tại!

Cũng bắt đầu từ lúc đó, tôi dần hình thành một kế hoạch, tôi muốn để cái tên xấu xí Sở Thiên Nhất kia biến mất, muốn để cậu ta vĩnh viễn là một người ưu tú, sáng chói như ánh nắng ở trong lòng mọi người, không thể có một chút bẩn thỉu nào tồn tại cả…

Lúc ấy tôi biết Sở Thiên Nhất sắp làm lại thẻ căn cước và hộ chiếu, cho nên mọi giấy tờ chứng minh nhân dân cậu ta đều mang theo người. Thế là tôi hẹn cậu ta đi leo núi, tôi đã từng đến đó một lần vào cấp ba nên khá quen thuộc địa hình.

Tôi nói rằng muốn trước lúc cậu ta ra nước ngoài, cùng leo núi với nhau một lần, có lẽ về sau sẽ không còn cơ hội như vậy nữa,

tôi biết nói như vậy chắc chắn cậu ta sẽ đi. Đúng như tôi nghĩ, cậu ta đến đúng hẹn. Mà thời gian cấp bách, chắc chắn cậu ta sẽ đem theo giấy tờ tùy thân.

Tôi nghĩ rằng cậu ta muốn ra nước ngoài, hẳn sẽ mượn cơ hội lần này để nói ra bí mật ẩn giấu rất sâu trong lòng kia? Nhưng cậu ta chẳng nói gì cả, chỉ thao thao bất tuyệt nói mình chuẩn bị đi làm hộ chiếu, thẻ căn cước và một số hạng mục cần chú ý.

Tôi không biết cậu ta nói cho mình những điều này để làm gì? Muốn khoe khoang hay là vì cái gì khác chăng, tôi thật sự không biết, nhưng tôi lại ghi nhớ từng chi tiết nhỏ trong lời nói của cậu ta. Tôi nhớ ngày hôm đó chúng tôi ở lại một đêm trong nhà nghỉ, hôm sau sẽ đi leo núi.

Khi đó đúng lúc đang vào mùa du lịch, trong nhà nghỉ có rất nhiều khách du lịch, nhưng bởi vì trời quá nóng nên đa số du khách đều chọn đi leo núi từ lúc trời còn chưa sáng, như thế có thể tránh được thời điểm nóng nhất vào buổi chiều.

Nhưng tôi cố ý xuất phát muộn hơn, bởi như thế tôi có thể tránh được những du khách đó, khi họ xuống núi thì chúng tôi lên núi. Và đúng như tôi đã dự liệu, du khách chỉ còn lác đác, cho đến khi chúng tôi chuẩn bị xuống núi thì trên núi đã không còn ai nữa.

Trong ba lô của tôi có mang theo một bộ quần áo bình thường vẫn hay mặc, sau đó lúc đi qua một con suối, tôi cố ý làm như vô tình đẩy cậu ta xuống, khiến cậu ta ướt sũng, phải thay bộ quần áo trong ba lô của tôi.

CHƯƠNG

CHỊU DÀY VÒ VĨNH VIỄN

Sở Thiên Nhất vui vẻ thay quần áo của tôi, còn nói tôi rất cẩn thận, biết mang theo một bộ quần áo sạch khác để dự phòng. Nhưng lúc này tôi đã không còn tâm tư nào nghe cậu ta nói nữa, chỉ chăm chăm muốn tìm cơ hội ra tay.

Trên người tôi mang theo con dao giải phẫu, mấy lần đi phía sau cậu ta định ra tay, nhưng cuối cùng lại không có đủ dũng khí. Ngay tại lúc tôi sắp từ bỏ ý định, thì đột nhiên Thiên Nhất trượt chân, ngã lăn xuống một đoạn dốc.

Tôi cuống quít chạy xuống tìm, phát hiện đầu của cậu ta bị đụng vào đá, đã hôn mê bất tỉnh. Cứu? Hay là giết cậu ta đây? Hai lựa chọn này không ngừng xuất hiện trong đầu tôi, nhưng ngay lúc còn chưa chọn lựa được, tôi vẫn cõng cậu ta rời khỏi đó.

Chiều cao của chúng tôi sấp sỉ nhau, tôi phải tốn rất nhiều sức mới đưa được cậu ta lên chỗ cao, cả người mệt lử. Thế là tôi ngồi trên mặt đất một lúc để hồi lại sức, ngay lúc này, tôi đưa ra lựa chọn…

Tôi kéo Sở Thiên Nhất đến một rừng cây khá dày, lúc đó cậu ta vẫn còn một chút tri giác, ánh mắt cậu ta khi đó, đến bây giờ tôi cũng không thể quên được, thắc mắc? Mê man? Không hiểu gì

cả…

Tính mạng con người thật ra rất yếu đuối, tôi chỉ cần dùng dao mổ cắt nhẹ vào động mạch cổ của cậu ta là máu chảy ra ngay. Vì sợ làm bẩn quần áo nên trước đó tôi còn đào trên đất một cái hố nhỏ để hứng máu, máu của cậu ta cứ tuôn như suối xuống cái hố.

Vì mất máu quá nhiều mà Thiên Nhất bị co giật, tôi đè cậu ta lại, hi vọng cậu ta có thể sớm chết đi. Nhìn cơ thể cậu ta dần trở nên lạnh lẽo, tôi biết đã không thể cứu được nữa rồi. Tôi lấy ra một lọ axit mạnh mà mình đã chuẩn bị từ trước, đốt rụi mười ngón tay của cậu ta, sau đó lại tách đầu cậu ta ra khỏi cơ thể.

Tôi mới chỉ học lý thuyết về phần giải phẫu cơ thể người thôi, không ngờ cỗ thi thể đầu tiên mà tôi chạm vào lại là của… Sở Thiên Nhất. Lúc ấy tôi nghĩ mình chỉ cần cắt đầu cậu ta ra, thì chắc chắn họ sẽ nghĩ cỗ thi thể này là mình, sẽ không ai biết được rằng người hôm nay chết ở đây chính là Sở Thiên Nhất.

Chôn đầu cậu ta xong, tôi đột nhiên phát hiện ra một lỗ hổng trong kế hoạch của mình, chính là chân của tôi và Thiên Nhất không giống nhau, cậu ta không thể đi vừa đôi giày của tôi. Nếu cảnh sát phát hiện cậu ta đi một đôi giày không vừa chân, chắc chắn sẽ nghi ngờ thân phận của cậu ta.

Tôi vội cởi giày của cậu ta ra và đặt ở trong túi ba lô của mình, để Thiên Nhất chân trần, không đi gì cả…

Xử lý xong mọi thứ, tôi lấy trong túi ra một tấm vải nhựa rất lớn, gói kỹ thi thể của Thiên Nhất vào, sau đó kéo tới địa điểm mình chuẩn bị để vứt xác. Lúc ấy không hiểu tôi lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, giống như là đã dùng toàn bộ sức lực của cả đời mình cộng lại vậy.

Vì không muốn để lại bất cứ dấu vết gì, tôi cũng dùng chân trần để kéo xác qua đó, rồi đặt cậu ta xuống đất, tiếp đấy kéo mạnh

miếng vải nhựa, để thi thể Thiên Nhất lăn vài vòng tới chỗ cách đó vài mét, nằm ngửa trên mặt đất.

Thời điểm tôi xuống núi thì trời còn chưa tối, thế là tôi vội vàng trả phòng. Đi suốt đêm trở về nơi cư trú trong hộ khẩu của Thiên Nhất. Sau đó tôi đến tiệm cắt tóc, cắt thành kiểu tóc giống như Thiên Nhất. Hôm sau tôi cầm hộ khẩu của cậu ta, đi làm thẻ căn cước mới.

Đúng như tôi dự đoán, nhân viên đăng kí hộ tịch không phát hiện ra tôi không phải là Sở Thiên Nhất, nên tôi rất thuận lợi làm được thẻ căn cước mới. Cũng bắt đầu từ đó, cho dù đi đến đâu, tôi cũng dùng thân phận của Sở Thiên Nhất.

Có tấm thẻ căn cước này, khi đi làm hộ chiếu cùng visa, không ai nghi ngờ tôi không phải là Sở Thiên Nhất cả. Mãi cho tới khi đặt chân đến Mỹ, tôi biết từ nay về sau mình chính là Sở Thiên Nhất rồi!

***

Nghe Cổ Diệp nói rất nhiều, nhưng tôi phát hiện anh ta không hề nhắc tới bà Sở, chẳng lẽ anh ta có thể đoán ra bà ấy sẽ phát bệnh tim ư? Nghĩ thế nên tôi hỏi: “Vậy còn bà Sở thì sao? Anh không sợ có một ngày bà ấy sẽ nhận ra mình à? Hay là anh đã sớm có biện pháp trừ khử bà ấy?”

Cổ Diệp nghe tôi nói thế thì đứng phắt dậy, dùng vẻ mặt khác thường nói: “Bà ấy chết không liên quan gì tới tôi! Năm đó tôi còn chẳng gặp bà ấy!”

“Anh còn dám nói bà ấy chết không liên quan gì đến mình? Nếu không phải do anh giết chết cháu của bà ấy, rồi để bà ấy nhìn thấy tin tức thông báo tìm xác, thì sao bà ấy nhất thời kích động mà tái phát bệnh tim rồi qua đời chứ?” Tôi cáu kỉnh phản bác.

Cổ Diệp nghe trong lại ngồi về ghế của mình, một lúc lâu sau

cũng không nói thêm câu nào…

Tôi nhìn gã ích kỷ, tư lợi, tự cho mình là đúng ở trước mắt, giọng nói cũng trầm hẳn đi: “Anh có thể không chấp nhận tình yêu của Sở Thiên Nhất, thậm chí ném trái tim nóng rực của anh ta xuống đất, nhưng tại sao lại muốn giết anh ta hả?”

Mặt Cổ Diệp không một cảm xúc, bên ngoài nhìn không ra một chút gợn sóng nào cả…

Tôi nhìn anh ta, cười gằn: “Anh có biết mình ở trong lòng của anh ta là hạng người gì không? Khi anh ta biết về xuất thân của anh thì không xem thường anh, ngược lại còn rất khâm phục, thậm chí đau lòng thay cho anh… Nhưng anh thì sao? Anh nhìn anh ta với ánh mắt gì? Anh tự cho rằng mình cao quý hơn anh ta à? Đúng, anh ta thích anh, nhưng anh ta đâu có ép anh phải thích lại, thậm chí còn chưa từng để lộ ra một chút tâm tư nào. Anh ta chỉ muốn rời đi, để anh vui vẻ… Anh ta là người duy nhất không muốn gì trên người anh cả, chỉ muốn ở bên cạnh anh thôi, nhưng anh lại giết anh ta! Anh không thể chấp nhận tình cảm của anh ta dành cho mình, nhưng điều này chỉ chứng tỏ trong lòng anh cũng có tình cảm với anh ta, nhưng anh không có dũng khí đối mặt với điều đó, thừa nhận đi. Trong tiềm thức, anh luôn cho rằng anh ta không thể có chỗ bẩn thỉu nào cả, bởi vì anh ta là người duy nhất trong đời này mà anh yêu thích và hâm mộ. Nên trong lòng anh, anh ta nhất định phải là người hoàn mĩ không thể có khuyết điểm nào… Thế nhưng trên đời này làm gì có ai mà không có khiếm khuyết chứ? Chính anh còn không phải thì sao có thể yêu cầu người khác được đây? Anh cảm thấy ‘Sở Thiên Nhất’ bây giờ là hoàn mỹ nhất à? Có còn là Sở Thiên Mỹ có máu thịt, có tình cảm như lúc trước không? Anh có biết điều mình làm sai nhất là gì không? Chính là đã tự tay giết chết người duy nhất quan tâm đến

mình! Những năm vừa qua anh sống có vui không? Anh liên tục đắp nặn một Sở Thiên Nhất hoàn mĩ trong lòng, thế còn anh thì sao? Anh quên mất chính mình rồi à? Tôi tin chắc rằng, nếu hôm nay Sở Nhất Thiên vẫn còn sống, thì anh sẽ sống vui vẻ hơn bây giờ rất nhiều… Ngay đến cả trước khi chết, anh ta cũng không trách anh, mà chỉ nghĩ mãi vẫn không hiểu vì sao mình toàn tâm toàn ý đối xử tốt với anh như thế, mà anh lại hận, lại muốn giết anh ta…”

Nói xong những lời này, tôi bỏ lại Cổ Diệp đang mặt đầy nước mắt. Tôi không muốn nhìn thấy tên này thêm một phút nào nữa, anh ta không đáng để tôi đồng tình, càng không đáng với tình yêu của Sở Thiên Nhất. Cho dù trong mắt người ngoài, anh ta là người thành công, nhưng tôi biết, bắt đầu từ bây giờ nội tâm của anh ta sẽ bị giày vò cả đời. Vì sẽ chẳng còn một ai giống như Sở Thiên Nhất, yêu anh ta nhiều đến thế… Anh ta tự tay giết đi người quan trọng nhất trong cuộc đời mình, cũng đồng thời giết đi chính mình…

CHƯƠNG

MỘ TỔ KHÓ TÌM

Bạch Kiện và Đinh Nhất chờ ở ngoài cửa, thấy tôi đi ra, hai người họ vây lấy tôi, hỏi thế nào rồi? Tôi lắc đầu: "Muốn anh ta về nước chắc là khó, nhưng anh cũng có thể chờ thêm một chút xem sao, nếu anh ta vẫn còn chút lương tri, có lẽ sẽ trở về thật."

Nói thật, vụ án này thật sự làm tôi rất đau lòng, rõ ràng không phải là người ác độc tày trời, thế mà có thể làm ra chuyện khiến người khác phải run sợ như thế.

Xem ra con người đều có những lúc ích kỷ, chỉ là mức độ khác nhau mà thôi. Nhưng tôi cảm thấy dù có ích kỷ thì cũng nên có giới hạn cuối cùng, nếu như một người khi còn sống mà không có ai có thể khiến anh ta đối xử một cách chân thành, vô tư, vậy thì người đó thật đáng buồn và đáng thương... Bởi vì người ấy sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết cái gì là yêu.

Khi tôi và Đinh Nhất về đến nhà, chú Lê còn trêu: "Ôi, những thám tử lớn đã về rồi!"

Tôi lườm ông ấy: "Không biết ai ở trước mặt Sở trưởng Sở công an ngoan như cậu em ấy nhỉ, còn không biết xấu hổ mà nói bọn cháu à."

Chú Lê cười gian: "Tục ngữ có câu quan lớn đè chết người,

người ta là quan cực lớn, tìm mình hỗ trợ là để mắt đến mình rồi, loại công việc này mặc dù là làm không công đấy, nhưng thứ chúng ta kiếm được chính là mối quan hệ, có thể giúp mang tới những mối làm ăn khác sau này. Về sau cháu còn phải học chú nhiều đấy?"

Tôi nhếch miệng: "Phải làm không công mấy vụ rồi, sao gần đây tài vận kém thế nhỉ?"

Chú Lê bỗng cười xấu xa: "Thằng ngốc này, lại muốn kiếm tiền rồi à? Vừa hay, chú mới nhận được một công việc lớn, đủ để chúng ta bù lại tổn thất trong khoảng thời gian này!"

Tôi nghe xong mà tinh thần tỉnh táo hẳn lên: "Thật ạ, mau mau, chú nói xem là việc gì thế?"

Chú Lê thấy tôi hưng phấn thì cười tủm tỉm, lấy tấm danh thiếp trên mặt bàn đưa qua, tôi nhận rồi nhìn sơ qua thông tin bên trên, toàn tiếng Anh, quay sang mặt đằng sau thì thấy phía trên viết dòng chữ Chủ tịch tập đoàn Thiệu thị Singapore, Thiệu Kiến Hoa.

Nhìn tấm danh thiếp này cũng biết là người có tiền rồi, lại còn là người Hoa ở Singapore nữa! Chẳng lẽ công việc lần này của chúng tôi là ở Singapore?

Chú Lê thấy tôi dùng vẻ mặt mê tiền nhìn tấm danh thiếp, bèn giật lại: "Nhìn nữa nó mòn mất bây giờ, chú còn chưa nhớ được số điện thoại trên đó đâu đấy!"

Tôi quệt miệng: "Ki bo! Người này là ai vậy ạ? Họ muốn chúng ta đi Singapore à?"

Chú Lê tức giận, nói: "Nghĩ gì thế? Còn muốn đi Singapore? Cho cháu đi ngựa lên núi còn tạm được!"

Tôi thấy chú Lê cố ý không nói, cũng giả vờ cau có: "Thế thì đi đâu? Chú mau nói đi! Càng già càng không đứng đắn! Chú muốn

cháu tò mò đến chết à!"

Chú Lê thấy tôi như thế, thì cười nói: "Lần này chúng ta đi Quảng Đông, giúp chủ tịch Thiệu tìm mộ tổ!"

"Cái gì! Thế cháu không đi đâu! Quá xui xẻo!" Tôi lập tức lắc đầu quầy quậy!

Chú Lê gõ lên đầu tôi một cái: "Có tiền mà không làm à! Cháu có bị ngốc không đấy? Thằng nhóc cháu không thích đi tìm mấy bộ xương khô, lại cứ thích đi tìm mấy cái xác thối nửa nát nửa không à?"

Lời của ông ấy làm tôi buồn nôn! Lại còn nửa nát nửa không nát mới ghê chứ! Nhưng ngẫm lại thấy cũng đúng, cái mộ tổ của chủ tịch Thiệu này chắc chắn phải từ vài thập niên trước rồi, thi thể nhất định đã thành xương cả! Có tiền mà không kiếm thì đúng là kẻ ngu!

Sau đấy chú Lê nói rõ cho tôi nghe về công việc chủ tịch Thiệu muốn nhờ chúng tôi làm…

Gia đình của vị chủ tịch Thiệu này dời đến sinh sống ở Singapore từ thời ông cố. Lúc đó nhà họ là một xí nghiệp gia đình yêu nước ở Quảng Đông, trước giải phóng họ vẫn luôn chi tiền để ủng hộ hoạt động kháng Nhật.

Sau giải phóng, chính phủ Trung Quốc tuyên dương hành động của họ, lúc ấy địa vị xã hội của gia đình họ ở Quảng Đông rất cao, là một trong những gia tộc rất quan trọng trong giới thương nghiệp.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, ông cố của Thiệu Kiến Hoa là Thiệu Bắc Thần nhạy cảm phát hiện hướng gió của giới chính trị có thay đổi, nên ông ấy đưa cả nhà sang Singapore, bắt đầu an cư lạc nghiệp ở đó.

Không bao lâu sau khi cả nhà họ rời đi, quả nhiên chính phủ bắt đầu tổ chức cuộc cách mạng màu đỏ mạnh mẽ, tất cả những người bạn lúc trước không nghe lời khuyên của Thiệu Bắc Thần đều chịu tai ương, không kịp trở tay.

Tuy cả nhà họ Thiệu đã dọn đi nơi khác, tránh khỏi thảm họa này, nhưng tất cả đất đai nhà cửa của họ ở quê đều bị sung công, tồi tệ nhất là ngay cả mộ tổ cũng bị san bằng. Chuyện này trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Thiệu Bắc Thần, đến chết cũng không thể nhắm mắt.

Về sau nhà họ Thiệu làm ăn phất lên ở đất Singapore. Đến thập kỷ 90, Trung Quốc mở cửa cải cách, cha của Thiệu Kiến Hoa là Thiệu Niệm Tổ đã từng trở lại quê cũ một lần. Đáng tiếc, làng quê năm xưa đã thay đổi quá nhiều, ông ấy không thể tìm thấy vị trí mộ phần của tổ tiên nhà họ Thiệu năm đó, đành phải tiếc nuối rời đi…

Hiện nay cha của Thiệu Kiến Hoa đang bị bệnh nặng, ông ấy vẫn luôn một lòng muốn tìm lại mộ phần tổ tiên. Không còn cách nào khác, Thiệu Kiến Hoa đành phải nhiều lần về lại quê Quảng Đông để tìm kiếm, nhưng quang cảnh thay đổi quá nhanh, vật đổi sao dời. Những người biết về mộ tổ của nhà họ Thiệu năm đó phần lớn đều đã xuống đất nằm như Thiệu Bắc Thần hết rồi, không còn một ai biết vị trí cụ thể của mộ phần ở nơi nào.

Năm đó, Thiệu Bắc Thần cũng từ chỗ bạn bè mà biết được mộ tổ của nhà họ Thiệu chỉ bị san bằng, xương cốt phía dưới vẫn còn nguyên không bị động vào, nếu có thể tìm ra được thì họ sẽ dời toàn bộ mộ tổ đi.

Tôi thường nghe chú Lê nói ở Quảng Đông có rất nhiều thầy pháp, tại sao họ phải ngàn dặm xa xôi đến tận chỗ chúng tôi?

Nhưng chú Lê lại nói, không phải Thiệu Kiến Hoa chưa từng đi

mời ai, nhưng phần lớn những người đó sau khi nghe rõ ý định của ông ấy thì đều từ chối cả, nói thẳng ra là bọn họ không thể tìm được. Về sau Thiệu Kiến Hoa được một người bạn làm ăn biết đến chị Bạch giới thiệu, ông ta mới tìm được tới đây.

Tôi cũng thấy việc này khá khó! Những người đấy đều chết mấy chục năm rồi, có khi ngay cả di vật cũng không còn, thế thì tôi biết đi đâu để tìm đây! Tôi vội nói với chú Lê về vấn đề này: "Vậy cũng khó lắm? Cách tìm kiếm của cháu không phải là chú không biết, những mộ phần đó đều đã qua mấy chục năm rồi, không có một món đồ nào thì sao cháu đi tìm được đây!"

Chú Lê vội khoát tay nói: "Có! Có một thứ rất đặc biệt, nếu không phải có thứ này thì chú cũng sẽ không nhận!"

Tôi vội hỏi ông ấy: "Là cái gì vậy ạ? Bảo vật gia truyền nhà họ Thiệu à?"

Chú Lê gật đầu: "Đúng! Đấy đúng là bảo vật gia truyền nhà họ! Thiệu Kiến Hoa nói là ông cố của ông ta, ở triều nhà Thanh từng làm quan lớn, sau này cáo lão về hưu, Hoàng thượng cho ông ấy một thánh chỉ khen ngợi công trạng suốt bao nhiêu năm, các thế hệ nhà họ Thiệu vẫn luôn gìn giữ món đồ này. Sau này triều nhà Thanh kết thúc, họ cất giữ rất kĩ thánh chỉ này, xem như bảo vật lưu truyền nhiều thế hệ!"

Tôi giật mình nói: "Thánh chỉ? Thật hay giả vậy! Thế nhất định là nó rất đáng giá rồi!"

Chú Lê cười thần bí: "Đương nhiên, nghe bạn của chị Bạch nói, mấy năm trước có một vị khách người nước ngoài muốn ra giá một triệu để mua thánh chỉ trong tay Thiệu Kiến Hoa, nhưng người ta từ chối thẳng thừng, hơn nữa còn nói rất hùng hồn là, đừng nói một triệu, cho dù một trăm triệu ông ta cũng không bán!"

CHƯƠNG

BẢO VẬT GIA TRUYỀN

Ngẫm cũng đúng, họ Thiệu nhà người ta vốn không thiếu tiền, vì sao lại muốn bán thứ đã được lưu truyền từ thời tổ tông chứ? Nếu là tôi thì tôi cũng sẽ không bán!

Hôm sau, chú Lê đưa tôi và Đinh Nhất đến Quảng Đông. Vừa xuống máy bay, nữ trợ lý của Thiệu Kiến Hoa đã đợi ở bên ngoài, đang giơ bảng hiệu đón chúng tôi. Cô ấy đưa chúng tôi đến một khách sạn đã được đặt phòng trước, sắp xếp mọi thứ xong thì nói chúng tôi cứ nghỉ ngơi đêm nay, vì bây giờ Thiệu Kiến Hoa vẫn còn đang trên máy bay đến, nên buổi gặp mặt của chúng tôi sẽ được sắp xếp vào sáng ngày mai.

Không ngờ vị Thiệu Kiến Hoa này rất bận bịu, thật có cảm giác là một người ngày ngày trăm công nghìn việc! Nếu ông ta vẫn chưa đến đây, chi bằng chúng tôi ra ngoài dạo chợ đêm nhỉ, chẳng mấy khi được đến Quảng Đông một lần phải không?

Nhưng chú Lê nói ông ấy đi máy bay nên hơi mệt, muốn đi ngủ trước, bảo tôi với Đinh Nhất tự đi, nhưng uống ít rượu thôi, đừng về quá khuya là được! Sao tôi có cảm giác như đang nghe thấy mẹ mình nói vậy? Nhưng đến bây giờ vẫn còn có người dặn dò mình vài câu trước khi ra cửa, cũng là một chuyện rất hạnh phúc…

Tôi và Đinh Nhất đi ra cửa khách sạn, hỏi thăm bảo vệ đứng canh xem gần đây có chợ đêm nào không. Bảo vệ rất nhiệt tình hướng dẫn, đi về phía bên phải 300 mét, sau đó rẽ trái là đến con phố chuyên bán quà vặt.

Chúng tôi dựa theo chỉ dẫn của ông ấy, chỉ một lúc sau đã tìm được con phố quà vặt kia. Vào trong mới thấy ở đây đúng là rất náo nhiệt, người qua người lại nhốn nháo, làm tôi nhớ tới lần đầu tiên quen biết Đinh Nhất.

“Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?” Tôi cười, hỏi.

Đinh Nhất suy nghĩ một chút: “Cậu nói tới lần ở Nhã An à?”

Tôi gật đầu: “Đương nhiên, không thì còn lần nào nữa!”

Nhưng Đinh Nhất lại nói, đó là lần đầu tôi nhìn thấy anh ta, còn anh ta đã sớm đi theo tôi cả ngày hôm đấy rồi! Tôi cười mà không nói gì, ngẫm lại thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng cái đã gần ba năm rồi, nhưng tôi lại có cảm giác như mới vừa hôm qua vậy.

“Giờ ngẫm lại mới nhớ, cậu đúng là rất tham ăn! Một mình đi đến nơi xa lạ như vậy, mà việc đầu tiên nghĩ đến chính là ăn đã! Giống hệt như bây giờ, cậu vẫn chẳng thay đổi gì cả…” Đinh Nhất trêu chọc tôi.

Lúc này chúng tôi đi đến một quầy bán mì gạo, tôi ngồi xuống bàn rồi ngoắc tay với ông chủ, gọi hai phần mì gạo cuốn*, sau đó quay ra nói chuyện với Đinh Nhất: “Anh đừng có ăn no luôn đấy, tôi thấy chỗ này rất nhiều đồ ăn ngon, định ăn hết từ đầu phố đến cuối phố luôn!”

* Giống bánh cuốn của Việt Nam.

Đinh Nhất thấy cái vẻ tham ăn của tôi thì lắc đầu, cười mà không nói gì cả. Chẳng bao lâu, ông chủ bê ra hai đĩa mì gạo cuốn, tôi không kịp chờ, gắp lên rồi đưa lên miệng cắn một cái, quả

thiên là mềm thơm ngon, ăn vào một miếng là muốn nếm miếng thứ hai.

Có lẽ vì cân nhắc tới chuyện hàng quán ở đây khá nhiều, một phần mì gạo cuốn làm quá nhiều sẽ dễ bị lãng phí, nên mỗi đĩa chỉ có khoảng ba cuốn mì, đối với một đứa siêu cấp hám ăn như tôi thì chẳng đủ để nhét kẽ răng ấy!

Ăn xong đĩa mì, cái mũi của tôi lại bị quán cơm thố trước mặt hấp dẫn, vội kéo Đinh Nhất chạy sang. Lần này vì sợ ăn nhiều no bụng, nên tôi và Đinh Nhất chỉ gọi một phần, tiếp đó lại đến quầy hoành thánh…

Đến cuối, tôi chỉ hận sao mình chỉ có một cái bụng? Nếu không phải Đinh Nhất cứ kéo tôi ra, nói thế nào cũng không cho ăn nữa, thì chắc tôi thật sự có thể ăn đến cuối phố mất!

Nói thật, tôi thực sự rất hâm mộ người Quảng Đông, họ thực sự rất quan tâm đến ẩm thực. Nếu bạn muốn ăn và có can đảm ăn, không thì sẽ không xảy ra sự kiện như ở núi Đầu Trâu lần trước. Văn hóa ẩm thực ở đây rất khác với phương Bắc, tóm lại nó thật sự làm cho người phương Bắc lần đầu đến như tôi phải lưu luyến quên lối về.

Vừa rồi chú Lê còn dặn chúng tôi không nên uống rượu, chú ấy lo thừa rồi, với cái bụng này mà còn uống rượu thì làm sao thưởng thức được hết các món ăn ngon tuyệt ở đây chứ? Chẳng mấy khi được đi, tôi cũng không phải vì muốn uống rượu nên mới đến, rượu thì ở đâu mà chả uống được!

Khi nãy ở trên đường thì không thấy gì, nhưng lúc về lại khách sạn, nằm xuống giường xong là tôi không muốn động đậy nữa, sợ không cẩn thận sẽ vỡ bụng mất! Đinh Nhất đã cho tôi uống thuốc tiêu thực xin ở quầy lễ tân rồi, tôi đỏ mặt bảo anh ta phải giữ bí mật, ngày mai nhất định không thể để chú Lê biết tối hôm nay tôi

bị mất mặt như vậy!

Ngủ ngon cả đêm, có lẽ vì ăn quá nhiều nên khi vừa đặt lưng là tôi ngủ say ngay. Theo cách nói của Đinh Nhất thì, nửa đêm anh ta phải kéo một con lợn ngủ như chết về đúng vị trí! Mà tiếng ngáy của tôi thì đúng là muốn vỡ trời luôn!

Nghe anh ta nói, tôi càng cảm thấy xấu hổ hơn…

Buổi sáng, chú Lê gọi xuống quầy phục vụ, đặt mấy phần ăn sáng đặc sản ở đây lên. Khi họ đưa tới, nhìn qua thấy đây chẳng phải là mấy món tối qua mình đã ăn hay sao? Tôi lập tức không muốn ăn nữa.

Gần 12 giờ trưa, Thiệu Kiến Hoa mới vội vội vàng vàng vào khách sạn. Tôi thật không ngờ một ông chủ giá trị hơn trăm triệu này lại là một thanh niên trẻ tuổi ngoài 30.

Đúng là tức chết người mà! Người ta tuổi còn trẻ mà đã là người thừa kế tập đoàn rồi, còn tôi vẫn phải chổng mông lên đi ra ngoài bán mạng kiếm tiền mới có cuộc sống như bây giờ…

Lần này Thiệu Kiến Hoa đến chủ yếu là vì muốn mang bảo vật gia truyền nhà anh ta tới cho chúng tôi. Vì món đồ này quá quý giá, nên anh ta phải đích thân mang tới. Khi tôi nhìn tờ thánh chỉ từ đời nhà Thanh, thấy nó hoàn toàn khác biệt với những gì mình từng tưởng tượng.

Nó không có màu vàng kim chói lọi, càng không có những chữ viết hoa lệ trau chuốt, thoạt nhìn chỉ là một miếng vải vàng cũ kĩ, bên trên không hề có câu nào đại loại như ‘Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết’ cả! Đương nhiên trên đó không phải không có chữ nào, chỉ là tôi xem mà không hiểu thôi, bởi vì phía trên đều là chữ viết của Mãn Châu. Tôi cũng chưa từng nghe chú Lê nói người nhà họ Thiệu là người của tộc Mãn!

Thiệu Kiến Hoa thấy vẻ mặt tôi thắc mắc thì giải thích: “Tôi

nghe ông nội nói, đạo thánh chỉ này lúc đó do chính Hoàng đế triều Thanh tự tay viết, cho nên nó được viết bằng chữ Mãn Châu. Mà lúc đó ông tổ của chúng tôi là Thiệu Chi Lam tinh thông cả ba loại ngôn ngữ, cho nên việc thánh chỉ này dùng chữ Mãn Châu để viết cũng chẳng có gì lạ.”

Thôi được rồi, đi tìm xác cũng không cần quan tâm đến chuyện trên thánh chỉ này viết cái gì. Tôi đưa tay ra định sờ vào cuộn thánh chỉ kia, nhưng đúng lúc này đột nhiên nghe thấy cô nữ trợ lí nói to: “Chờ một chút!”

Tôi bị dọa rụt tay về, sau đó nhìn sang cô ấy với ánh mắt kỳ quái. Tôi thấy cô ấy lấy trong túi ra một đôi găng tay màu trắng định đưa cho mình, xem ra trước khi chạm vào cuộn thánh chỉ này, ai cũng phải mang găng tay vào hết!

Nhưng mà đeo găng tay cảm nhận tàn hồn? Đây là lần đầu tiên tôi làm như vậy đấy, không biết cách một vật khác như thế này, còn có thể cảm nhận được gì không. Có lẽ nhìn thấy mặt ba người chúng tôi thay đổi, Thiệu Kiến Hoa vội phất tay với nữ trợ lý: “Cất vào đi…”

Nữ trợ lý lập tức lúng túng cất găng tay vào túi! Tôi biết cũng không thể trách cô ấy được, chắc trước đó họ cũng làm như vậy, cho nên cô ấy mới nghĩ đến việc để tôi đeo găng tay.

Cũng phải trách tôi trước đó không nghĩ tới vấn đề này, thế là tôi chuyển bàn tay đang duỗi ra thành một ngón…

CHƯƠNG

THÔN THÁI BÌNH KHÔNG THÁI BÌNH

Đây là lần đầu tiên tôi biết được cảm nhận một đồ vật có tuổi là như thế nào. Khi ngón tay chạm vào cuộn thánh chỉ, tôi có cảm giác như mình đang xuyên không...

Tiếc rằng những người xuất hiện không hề đẹp mắt như những nhân vật trên phim truyền hình, quần áo cũng không hoa lệ như vậy, thế nhưng nó lại càng chân thực hơn.

Những hình ảnh này như những thước phim chiếu trong đầu tôi, đưa tôi quay về đời nhà Thanh, Trung Quốc hơn một trăm năm trước... Đúng như Thiệu Kiến Hoa nói, lão tổ tông của anh ta tên là Thiệu Chi Lam, là quan nội các Đại học sĩ, trong nhà có một vợ một thiếp, bên dưới có hai con trai, một con gái.

Cả đời Thiệu Chi Lam sống rất thận trọng, ông ấy đã từng là thầy dạy cho Thái tử, cũng là Hoàng đế sau này, cho nên trước lúc cáo lão về hưu, Hoàng đế đương triều vẫn giữ đãi ngộ theo cấp bậc ban đầu của ông. Còn cấp đất đai nhà cửa ở quê quán Quảng Đông cho Thiệu Chi Lam, để ông ấy dưỡng già.

Đáng tiếc Thiệu Chi Lam hồi hương không được mấy năm đã qua đời vì bệnh tật, trước khi lâm chung, ông ấy dặn người nhà đem một mảnh đất mà lúc trước được Hoàng thượng ban cho làm

mộ phần. Về sau, các con cháu của Thiệu Chi Lam đều được an táng ở đó.

Mảnh đất này năm đó đã được đại sư phong thủy xem qua, tuy bên trong không có hoàng khí nhưng âm trạch và địa thế nơi đây có thể tạo phúc cho con cháu về sau. Nó nằm ở phía Bắc quay về hướng Nam, phía sau có ngọn núi vững chắc, nhìn từ xa trông giống một tượng Phật nằm nghiêng.

Khi nhìn thấy ngọn núi lớn kia, tôi lập tức biết đây chính là đầu mối quan trọng mà mình cần tìm. Tôi lấy giấy bút ra vẽ lại hình dáng đơn giản của ngọn núi. Dù khả năng vẽ của tôi không tốt, nhưng cũng cố gắng vẽ giống nhất có thể.

Thiệu Kiến Hoa chưa từng sống ở Quảng Đông, Trung Quốc nên không thể nhận ra đây là núi gì. Chúng tôi cũng không phải người Quảng Đông, cho nên nếu muốn biết nó ở đâu, chúng tôi phải tìm người dân địa phương để hỏi thăm.

Tập đoàn Thiệu thị cũng có mấy nhà máy ở Quảng Đông, nên Thiệu Kiến Hoa bàn giao lại chuyện này cho Tôn Bằng Phi, người phụ trách mấy nhà máy ở đây. Sáng sớm hôm sau, Tôn Bằng Phi kia tự lái xe đến khách sạn đón ba chúng tôi, rồi đến công ty du lịch thuê một nữ hướng dẫn viên tên Lưu Lan. Cô ấy sẽ đi cùng chúng tôi tìm kiếm ngọn núi có hình dáng giống tượng Phật nằm ngủ kia.

Khi Lưu Lan nhìn thấy ngọn núi mà tôi vẽ ra, cô ấy cũng không dám khẳng định nó là ngọn núi nào xung quanh đây, nên cô chụp lại rồi gửi cho một vị đồng nghiệp khác. Hai người nói chuyện một lúc mới nhất trí cho rằng đây hẳn là ngọn núi phía Nam ở thôn Thái Bình.

Tôi nghe thấy thôn Thái Bình thì cảm thấy cái tên này rất hay, bèn cười nói với Lưu Lan: “Tên hay, nghe có cảm giác rất thái

bình."

Ai ngờ Lưu Lan lại lắc đầu và nói: "Vậy thì anh sai rồi, nơi này không hề thái bình chút nào, còn xảy ra tai họa liên tục nữa ấy… Ôi! Khi nào đến thì các anh sẽ biết."

Chúng tôi lái xe đến thôn Thái Bình ở huyện Trấn Bình, dọc đường đi, chúng tôi dừng chân một lần để ăn cơm. Nghe Lưu Lan nói, vì nơi này gần Phúc Kiến nên người ở đây nói giọng hơi khác với tiếng Quảng Đông, người ở bên ngoài bình thường không nghe hiểu họ nói gì.

Tôi thầm nghĩ, đối với tôi thì có gì khác nhau đâu, dù gì cũng đều nghe không hiểu cả…

Khoảng 3 giờ chiều, chúng tôi đến được huyện Trấn Bình, nói là huyện Trấn Bình nhưng xung quanh bốn bề toàn là núi, xe của chúng tôi đi trên con đường vòng quanh núi, cảnh sắc chung quanh thật sự đẹp không sao tả xiết.

Trên đường đi chúng tôi nhìn thấy người dân của mấy thôn gần đấy đang làm việc nông, Lưu Lan xuống nghe hỏi bọn họ về vị trí cụ thể của thôn Thái Bình. Chẳng ngờ những người kia nghe xong thì liên tục xua tay, còn nói với cô ấy một tràng mà chúng tôi nghe không hiểu.

Sau đó Lưu Lan quay lại xe và nói cho chúng tôi biết, những người này nói cho cô ấy biết vị trí cụ thể của thôn Thái Bình, nhưng họ đều khuyên chúng tôi không nên đến đó, chỗ đó rất đáng sợ, người sống chớ nên đi vào.

Chú Lê tò mò hỏi: "Ồ? Không biết nơi đó đáng sợ như thế nào? Không ngại kể cho chúng tôi nghe chứ…"

Lưu Lan nói đến khô cả miệng, cô ấy lấy ra một chai nước khoáng, mở nắp uống một ngụm xong mới kể: "Thì ra cái thôn Thái Bình này ở những năm 90 thế kỷ trước đã nghe lệnh của

chính phủ mà di dời đi hết rồi. Lúc đó chính phủ muốn những người dân dời đi, là vì nhân khẩu trong thôn lúc đấy không còn nhiều lắm, không đủ để lập thành thôn được, cho nên đành phải đưa mấy hộ gia đình còn lại dời nhà đến những thôn phụ cận.”

Chú Lê nghe xong càng nghi ngờ: “Nhân khẩu không nhiều? Vậy những thôn dân trước đó đâu? Đi đâu hết rồi?”

Lưu Lan mở hai tay ra, nói: “Chết hết cả.”

“Chết hết?” Tôi giật mình.

Lưu Lan gật đầu: “Ừ, chết hết! Đừng thấy cái thôn này gọi là thôn Thái Bình, thực tế nó không hề thái bình chút nào!”

Theo như Lưu Lan biết thì cái tên thôn Thái Bình mới được đổi sau giải phóng, trước đó nó được gọi là thôn Liên Hoa. Mấy bác nông dân vừa rồi nói cho cô ấy biết, ở thời đại nhà Thanh đó là một nơi đất lành chim đậu, trong thôn Liên Hoa có không ít cử nhân. Về sau nhà Thanh diệt vong, nơi đó lại gặp phải hạn hán, đến ba năm không thu được một hạt thóc nào, có rất nhiều nhà nghèo khó trong thôn không thể chịu nổi mà chết đói.

Sau này qua được nạn hạn hán, thì trong thôn lại bắt đầu có bệnh dịch truyền nhiễm, thầy lang trong thôn cũng không biết đây là bệnh gì nên không thể chữa trị được. Sau đó có hai vị thầy tu người Anh đến, họ nói đấy là bệnh sốt rét, phải uống thuốc Tây của họ mới trị được.

Nhưng khi đó thôn dân rất mê tín, tất cả đều không dám ăn thứ “thuốc quỷ” của bọn quỷ Tây Dương này. Mãi sau một nhà giàu ở thôn bên có con trai mới đi học trên thành phố về, cứng rắn bắt mẹ mình uống thuốc đó.

Kết quả bà bác này uống thuốc xong, mấy ngày sau thực sự có khá hơn thật, không nôn không sốt nữa, lúc này những người kia mới dám uống thuốc. Thế nhưng đến lúc đó thì số người chết

trong thôn đã lên đến một phần ba rồi, thậm chí có nhiều gia đình còn chết cả nhà.

Sau giải phóng, chính phủ cho sửa lại cái tên mới thành thôn Thái Bình, cũng hi vọng cái tên này sẽ mang lại điềm lành, có thể giúp thôn từ nay về sau được yên ấm… Đáng tiếc nguyện vọng thì rất tốt đẹp, nhưng kết quả lại không được như ý muốn.

Ở những năm 60 của thế kỷ trước, nơi này gặp phải một trận lũ lụt hiếm có, lũ lụt đã dẫn đến núi lở, nửa cái thôn bị đất đá nuốt hết trong chớp mắt. Còn lại nửa thôn, mặc dù may mắn sống tiếp được, nhưng phải sống cuộc sống lo lắng đề phòng.

Những người trong thôn dần phát hiện ra, số người nằm ngoài nghĩa địa đã nhiều hơn số người còn sống trong thôn rất nhiều, thế là có nhiều người chuyển nhà đi không bao giờ quay lại nữa. Càng ngày càng nhiều người dọn đi, vườn không nhà trống ngày càng nhiều, cuối cùng nơi đó gần như đã thành thôn hoang chẳng còn mấy ai ở nữa.

CHƯƠNG

XÁC NGƯỜI KHẮP NƠI

Tình trạng này cứ thế kéo dài nhiều năm, mãi cho đến khi chính phủ huyện Trấn Bình vì để dễ dàng quản lý, nên chuyển những người dân còn lại ở trong thôn Thái Bình đến mấy thôn phụ cận gần đấy.

Nhưng Lưu Lan lại nói cho chúng tôi biết, cái thôn Thái Bình này rất nổi danh trong ngành du lịch, không phải bởi vì chuyện lúc trước, mà mấy năm này đã xảy ra một chuyện lạ, khiến cho không ai dám đưa du khách tới đây chơi.

Thì ra là ở mấy năm trước, có một nhóm sinh viên đến thôn Thái Bình thám hiểm, khi đó thôn Thái Bình rất hoang vu, các nhà ở trong thôn đều mọc đầy dây leo, xa xa nhìn lại tạo thành từng mảnh màu xanh lá, thu hút khá nhiều người trẻ tuổi dừng lại thăm thú.

Nhóm sinh viên kia có sáu người, kế hoạch ban đầu của họ là sẽ ở lại thôn Thái Bình một đêm, hôm sau sẽ đi làng Đại Sơn ở phụ cận, nhưng đêm đó ở thôn Thái Bình đã xảy ra chuyện.

Sáu người này có bốn nam, hai nữ, trong đó có hai đôi là người yêu. Họ cùng vào trong thôn tìm hiểu, thăm thú, cuối cùng chọn một căn nhà lớn nhất trong thôn, dựng lều để nghỉ qua đêm.

Hai đôi tình nhân ở hai cái lều vải, hai người nam sinh còn lại ở chung một lều. Họ ăn tối đơn giản xong thì đi ngủ.

Ai ngờ đến nửa đêm, hai nữ sinh trong nhóm đều nghe thấy bên ngoài có ai đang lẩm bẩm nói gì đó. Một nữ sinh để bạn trai mình đi ra xem, còn một cô khác vì sợ nên nhất định không cho bạn trai ra ngoài.

Nhưng cô nữ sinh để bạn trai ra ngoài xem chờ mãi không thấy bạn trai mình quay trở về, cuối cùng phải đánh thức mọi người cùng đi ra tìm. Họ tìm trong sân một lúc mới phát hiện nam sinh kia đứng im bất động dưới một gốc cây hòe lớn trong sân.

Lúc đầu, cô nữ sinh kia còn tưởng bạn trai đang muốn trêu mình, nên tức giận nói với cậu ta: "Anh đứng đây làm gì vậy? Em còn tưởng anh đi chết đấy!"

Nhưng nam sinh kia không có phản ứng gì, vẫn cứng ngắc đứng im tại chỗ, không nhúc nhích… Lúc này mấy người bạn bên cạnh mới thấy lạ, một nam sinh trong đó cả gan đi tới, vỗ nhẹ lên bả vai của nam sinh đang đứng dưới gốc cây kia…

Nào ngờ sau cái vỗ này, nam sinh kia lại ngã ngửa xuống đất, gương mặt tái xanh không còn sinh khí! Trong số những sinh viên này có hai người là sinh viên trường Y, họ lập tức đi tới kiểm tra tình huống của bạn, sau khi xem xét, phát hiện con ngươi trong mắt cậu ta đã giãn ra rồi.

Lúc ấy chuyện này được các báo đài đưa tin công khai, nhưng bên pháp y nghiệm thi xong thì phát hiện, nam sinh kia chết vì bệnh tim, cậu ta vốn có bệnh tim nhưng chưa từng phát bệnh. Thế nhưng cho dù cậu ta vì bệnh tim mà dẫn đến tử vong, thì vẫn phải có nguyên nhân chứ?

Mà cả hai nữ sinh trong nhóm đều nói, họ thực sự nghe thấy âm thanh kỳ quái, nhưng các nam sinh lại nói là không nghe thấy gì

cả. Về sau chính phủ đưa thông báo xuống cho các công ty hướng dẫn du lịch, không tuyên truyền cho khách hàng về thôn Thái Bình nữa.

Nghe Lưu Lan nói xong, chú Lê lấy điện thoại ra tra tìm một lúc, đúng là có khá nhiều tin tức nói về truyền thuyết đáng sợ ở đó. Đương nhiên cũng không thiếu một số người bịa chuyện. Xem ra cái thôn mà chúng tôi phải tới, không phải là một nơi bình thường!

Bởi vì nhiệm vụ lần này của chúng tôi là tìm được mộ tổ của nhà họ Thiệu, nên bất kể cái thôn đấy có được gọi là Liên Hoa hay Thái Bình, thì chúng tôi chỉ cần tìm được tòa núi dáng Phật nằm kia là được rồi!

Nhưng khi đến trước cửa thôn Thái Bình, tôi thật sự phải ngỡ ngàng trước cảnh sắc trước mặt mình. Đây sao có thể gọi là một thôn nhỏ ở Quảng Đông, Trung Quốc chứ, phải gọi nó là một thôn làng của nước Pháp thì đúng hơn, từng căn nhà bị dây leo xanh ngát quấn quanh, trông rất đẹp mắt…

Lưu Lan lập tức lấy ra máy ảnh SLR ra chụp hình, đây cũng là lần đầu tiên cô ấy đến đây và nhìn thấy phong cảnh nơi này. Nhưng khi tay cô ấy vừa nhấn nút chụp, lại bị chú Lê cản: “Đừng nên chụp vội, ở đây có rất nhiều âm khí, nhỡ mà chụp được thứ gì đó, đến khi cô nhìn thấy lại sợ.”

Lưu Lan nghe vậy buông máy ảnh xuống ngay, hoảng hốt nhìn xung quanh nói: “Lê đại sư, nơi này thật sự tà môn như vậy ư?”

Chú Lê lấy la bàn ra nhìn, không có phản ứng gì, ông ấy nói với Lưu Lan: “Bây giờ vẫn chưa biết, bởi chúng ta còn chưa đi vào trong thôn, tôi chưa thể nói tình hình cụ thể được.”

Tôi đứng ở cửa thôn nhìn chung quanh, thấy phía Nam của thôn có tòa núi giống dáng Phật nằm năm đó, nhưng ở chỗ đầu Phật hơi khác, thật ra vừa rồi khi ô tô lái đến gần cửa thôn, tôi đã thấy ở

cạnh cái thôn này đã từng có rất nhiều ngôi mộ.

Nhưng năm tháng qua đi, có nhiều ngôi mộ vì không có ai quản lý nên dần bị sập xuống, biến thành đất bằng, về sau cỏ dại mọc đầy ở bên trên, cho nên nếu chỉ nhìn bề ngoài thì không thể nhận ra trước kia đó từng là nấm mồ.

Mà số lượng ngôi mộ bị như vậy thật sự nhiều đến mức khiến tôi phải sợ hãi. Đáng tiếc, tôi cảm nhận được trong những ngôi mộ này chỉ là những người dân bình thường, đừng nói tới chuyện họ đã từng làm quan, ngay đến cả một địa chủ cũng không có!

Hơn nữa tình huống của họ hơi khác với truyền thuyết, đa phần họ không phải chết vì nhiễm bệnh, mà chết vì đói do không có lương thực. Có rất nhiều người bị quấn vào chiếu rơm rồi đem đi chôn, ngay cả bia mộ cũng không có…

Nhiều thi thể và vong hồn như vậy, thật sự khiến tôi hơi đau đầu, muốn ở chỗ này tìm được mộ tổ nhà họ Thiệu thật không phải chuyện dễ dàng!

Chú Lê nhìn quanh một lúc, sau đó quay lại hỏi tôi: “Thế nào rồi? Có phát hiện được gì không?”

Tôi lắc đầu: “Tạm thời chưa có gì cả, nơi này có quá nhiều thông tin cần loại bỏ! Trong chốc lát khó có thể tìm ra đâu mới là mộ tổ nhà họ Thiệu.”

“Vậy là sao?” Chú Lê hỏi với vẻ mặt nghi hoặc.

Tôi sợ làm Lưu Lan và Tôn Bằng Phi sợ nên nhân lúc họ không chú ý bên này, nói nhỏ với chú Lê: “Phụ cận cái thôn này chôn quá nhiều người chết, thi thể vây quanh thôn phải đến ba tầng ấy, cho nên cháu chưa thể tìm ra được mộ tổ nhà họ Thiệu ngay.”

Chú Lê nghe xong mà sắc mặt cũng trở nên trầm trọng, tôi biết chú ấy đang nghĩ đến việc ở lại nơi này một đêm, hay là đến gần

tối thì trở về? Nếu giờ mà trở lại huyện Trấn Bình, ngày mai lại đến thì sẽ lại mất thêm nửa ngày đi đường, đến chỗ này còn chưa tìm được bao lâu thì trời lại chập tối rồi!

Ông ấy suy nghĩ một lúc rồi nói với chúng tôi: “Cứ đi đi lại lại như thế thì chẳng thà đêm nay ở lại đây đi! Tôi thấy trong xe của ngài Tôn cũng có mấy cái lều vải, mọi người yên tâm, có tôi ở đây không cần sợ gì cả…”

Tôi thấy chú Lê tự tin như vậy thì nghĩ chắc chú đang muốn an ủi Lưu Lan và Tôn Bằng Phi, chủ yếu là lo hai người họ sẽ sợ hãi, còn tôi và Đinh Nhất thì không quan trọng.

Đúng như tôi suy nghĩ, Lưu Lan sợ hãi nói: “Ở lại chỗ này á… Thật sự không có vấn đề gì chứ?”

CHƯƠNG

THÔN DÂN LÝ CƯƠNG

Thế mà Tôn Bằng Phi không hề sợ hãi chút nào, anh ta còn an ủi Lưu Lan: "Yên tâm đi, một lát nữa chúng tôi để lều của cô ở giữa, có nhiều người đàn ông bảo vệ cho cô như vậy, cô còn sợ gì nữa!"

Sau khi bàn bạc qua, chúng tôi lái xe vào thôn Thái Bình…

Ở cửa thôn có một cái di tích của đền thờ, Lưu Lan nói mình nghe đồng nghiệp kể, đây là đền thờ được dựng lên để tôn vinh một liệt nữ trinh tiết. Đến lúc nổ ra cải cách văn hóa, nó bị các thanh thiếu niên phá đi, nên chỉ còn lại hai cây cột.

Xuyên qua di tích của đền thờ trinh tiết, chúng tôi đi vào bên trong thôn Thái Bình, phần lớn các căn nhà trong thôn đều là gạch thô, có một số ít ngôi nhà được xây bằng gạch ngói, hẳn là được xây từ trước khi giải phóng, không có nhiều nhà giàu có.

Lúc này trời đã sắp tối, chúng tôi đi tới căn nhà lớn nhất, định dựng lều ở trong ngủ tạm, nhưng khi Tôn Bằng Phi đẩy cổng bước vào thì thấy, trước mặt mình là một thanh niên trẻ tuổi, khiến mọi người đều giật mình!

Chúng tôi chẳng thể ngờ còn gặp được người sống ở đây, thế là cả lũ đều hoảng cả lên. Đối phương lấy lại bình tĩnh xong thì nhìn chúng tôi, tỏ vẻ cảnh giác hỏi: "Các người là ai? Đến thôn chúng

tôi có chuyện gì vậy?”

Thôn chúng tôi? Chẳng lẽ anh ta là người từng ở trong thôn? Tôi vội mỉm cười: “Chúng tôi được người nhờ vả, đến đây để tìm kiếm mộ tổ tiên, anh là người trong thôn này à?”

Người thanh niên kia gật đầu: “Tôi là nhóm người cuối cùng rời khỏi thôn, thỉnh thoảng sẽ quay trở lại đây thăm nhà cửa, quê quán cũ, dù sao tôi ở đây cũng nhiều năm rồi, ít nhiều gì cũng có tình cảm.”

Tôi nhìn ra phía sau anh ta, thấy bên trong đã có một cái lều nhỏ màu vàng, xem ra tối nay anh ta cũng dự định ở lại đây! Đúng là tới sớm không bằng tới đúng lúc, gặp được người dân cũ của thôn này, càng giúp tôi dễ dàng hỏi thăm một số chuyện trong thôn.

Người thanh niên nói mình tên là Lý Cương, vừa rồi anh ta cũng định đi ra ngoài nhặt ít củi về nhóm lửa. Thế là tôi và Đinh Nhất xung phong nhận việc, đi cùng với anh ta.

Chúng tôi vừa đi nhặt, vừa tán gẫu, Lý Cương nói hàng năm cứ đến mùa này anh ta lại quay về thăm lại nhà và thôn cũ, hôm nay trở về còn muốn khảo sát cẩn thận, xem có thể phát triển nó thành một khu du lịch, để các du khách đến đây ăn chơi được không.

Tôi giật mình nói: “Cái gì? Không phải nơi này rất tà môn à? Anh lại còn dám tới đây mở khu du lịch?”

Lý Cương cười nói: “Cậu không hiểu, người trẻ tuổi bây giờ đều rất hiếu kỳ, càng là chỗ cổ quái kỳ lạ, họ càng thích. Chỉ cần tôi sửa sang nơi này lại một chút, chắc chắn sẽ có người đến chơi! Còn những cái truyền thuyết dọa người kia, vừa đúng lúc trở thành chiêu bài quảng cáo…”

Tôi không nghĩ anh chàng Lý Cương này lại có lá gan lớn thế, cảm thấy hơi phục anh ta: “Anh thật là, chẳng lẽ anh không sợ cái

truyền thuyết dọa người kia à?”

Nhưng Lý Cương lại tỏ vẻ không quan trọng, và nói: “Tôi lớn lên từ nhỏ ở chỗ này, làm gì có nhiều truyền thuyết đáng sợ như vậy! Thôn này đúng là có nhiều người chết thật, nhưng nơi nào mà chẳng có người chết chứ? Trong lịch sử mấy nghìn năm của Trung Quốc, có chiến tranh nào mà không chết một đống người? Nếu họ đều biến thành quỷ cả, thì chắc cái đất Trung Quốc này quỷ còn nhiều hơn người mất!”

Dù tôi thấy anh ta nói thế chỉ là ngụy biện, nhưng lúc này lại chẳng biết phản bác ra sao, tôi đành phải cúi đầu tiếp tục kiếm củi đốt. Đến khi chúng tôi quay trở lại căn nhà kia, mấy người Tôn Bằng Phi đã dựng xong hết lều vải rồi.

Lý Cương đặt mấy cành củi xuống đất, chuyên nghiệp tạo lửa, đốt ra một đống lửa. Lý Lan cũng lấy ấm nước ở trên xe xuống, để chúng tôi đun nước nóng.

Lúc này tôi mới cẩn thận quan sát căn nhà này, đây là loại nhà cũ có ba gian, xuyên qua phòng chính chắc là còn sân sau và phòng trong nữa, không biết năm xưa là nhân vật nào ở trong căn nhà này!

Lý Cương thấy tôi nhìn ngó tứ tung, đánh giá căn nhà, anh ta đứng dậy đến ngồi bên cạnh tôi, cười nói: “Cậu có biết ban đầu nơi này cho ai sống không?”

Tôi thấy anh ta hỏi như vậy, chắc hẳn là hiểu biết rất rõ về nơi này! Tôi vội vàng hỏi: “Ai vậy? Địa chủ à? Hay là quan lại về hưu?”

Lý Cương lắc đầu: “Đều không phải, chủ nhân ban đầu của nơi này là một Tiết cử nhân, người đó đức cao vọng trọng, một người rất có uy tín ở thôn.”

“Sau đó thì sao?” Tôi biết những chuyện xưa như vậy thường có

đoạn sau.

Lý Cương làm ra vẻ mặt thần bí, nói tiếp: “Truyền thuyết sau này có kể lại, năm ông ấy 60 tuổi có lấy một cô vợ bé nhỏ hơn mình 40 tuổi. Nghe nói vị cô vợ bé này rất xinh đẹp, là hoa khôi nức tiếng gần xa trong huyện.”

Tôi chen lời: “Cái gì? Vị cử nhân này già rồi mà còn thích lưu luyến bụi hoa, đi lấy một cô gái lầu xanh à?”

Lý Cương dùng cái gậy gỗ trong tay cời lửa, sau đó nói tiếp: “Cũng không hẳn là như thế, sau đó không bao lâu nhà họ xảy ra chuyện. Lúc ấy trong nhà vị Tiết cử nhân này có một vợ cả, hai vợ bé, lại cưới cô hoa khôi này vào cửa thành dì Ba. Nhà có nhiều đàn bà tất nhiên là có chuyện, mấy người đàn bà này ngày nào cũng đánh nhau, náo loạn cả lên, làm Tiết cử nhân bỏ lên huyện không thèm về nữa.”

Lý Cương nói đến đây thì mở ba lô của mình lấy ra mấy gói cà phê hòa tan, sau đó hỏi tôi: “Cậu uống không?”

Tôi xua tay: “Tối mà uống cái này là em không ngủ được, anh uống đi! Rồi kể tiếp.”

Lý Cương thấy tôi sốt ruột muốn biết đoạn sau, bèn vừa pha cà phê vừa nói tiếp…

Vị Tiết cử nhân kia vừa đi, mấy người đàn bà kia cũng không đánh nhau nữa, nhưng lại nảy sinh vấn đề khác. Tiết cử nhân là người chồng duy nhất trong nhà, ông ta vừa đi, để lại mấy bà vợ bé trẻ đẹp trong nhà, một thời gian dài chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Quả nhiên, chẳng bao lâu, dì Hai tằng tịu với một người làm công lâu năm trong nhà. Dì Hai này xuất thân từ con hát, lúc đó mới hơn 30 tuổi, vẫn còn rất quyến rũ, mà lại còn đang trong độ tuổi sung sức nữa. Mấy lần đầu họ hẹn hò không có ai phát hiện

ra, sau đó có một lần vào nửa đêm, bị dì Ba bắt gặp!

Dì Hai này dù sao cũng lớn tuổi hơn, lòng dạ sâu hơn, bà ta vì sợ dì Ba nói cho mọi người biết chuyện nên quay lại vu khống cho dì Ba, nói cô ấy tằng tịu với một gã trai ất ơ nào đấy. Lúc ấy trong nhà, dì Ba là người mới, bị mọi người đố kỵ và xa lánh, cho nên bà Cả tất nhiên phải tin lời của dì Hai.

Nghe được tin báo, Tiết cử nhân kia chạy từ trên huyện về ngay trong đêm. Khi ông ta nghe mấy người đàn bà trong nhà mình cùng thêm mắm thêm muối nói dì Ba tằng tịu với người khác như thế nào, rồi bị dì Hai bắt được, thì giận sôi lên!

CHƯƠNG

THÁP ĐÁ TRẤN GIẾNG

Dì Ba này tên là Liễu Mai, mặc dù là hoa khôi trong thành nhưng tính tình rất ngây thơ, lúc gả cho Tiết cử nhân vẫn còn là trinh nữ. Cô ấy làm sao đấu lại được với đám đàn bà đang ghen ghét dữ dội kia, muốn giải thích rõ ràng cũng không được.

Cuối cùng Tiết cử nhân tin tưởng lời nói của mấy bà kia, trói Liễu Mai vào cây cột trong sân rồi lấy roi quất…

Liễu Mai có thể giữ được trinh tiết khi ở trong thanh lâu không phải vì tú bà lương thiện, mà vì tính tình của cô có tiếng là cương liệt. Lúc trước bị bán vào thanh lâu đã tự tử mấy lần, về sau tú bà thấy thế không ổn, nên thương lượng với Liễu Mai, hỏi phải như thế nào thì cô mới không tìm đến cái chết.

Liễu Mai yêu cầu mình chỉ bán nghệ không bán thân, nếu cứ nhất quyết bán cô cho đàn ông, vậy thì người đàn ông đấy phải chuộc thân cho cô mới được! Thế là cô sống như vậy trong thanh lâu ba năm, mãi cho đến khi gặp được Tiết cử nhân, chính là người đàn ông nguyện ý chuộc thân cho cô.

Vốn Liễu Mai cũng muốn sống cùng người này thật tốt, dù tuổi của ông ấy so ra còn lớn hơn cha cô. Thế mà lão già đó lại dễ dàng tin lời người khác như vậy, treo cô lên rồi đánh!

Đến sáng sớm hôm sau, người hầu hạ Liễu Mai chạy tới cửa phòng của Tiết cử nhân gọi, nói không nhìn thấy dì Ba đâu cả! Tiết cử nhân nghe xong thì nổi trận lôi đình, cho rằng Liễu Mai đã chạy theo trai rồi!

Ông ta gọi người làm trong nhà chạy ra ngoài thôn tìm ròng rã cả ngày nhưng nửa cái bóng người cũng không thấy, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ quay về. Nhưng vào buổi tối, một người làm đến giếng múc nước thì đột nhiên nhìn thấy trong giếng có một vật gì đen sì đang nổi lềnh phềnh, nhìn kỹ thì phát hiện đó là tóc của phụ nữ.

Khi vị Tiết cử nhân kia đến giếng nước ở sân sau, thì Liễu Mai đã được người làm vớt lên, mắt cô trợn ngược, chết không nhắm mắt. Dì Hai đứng sau lưng Tiết cử nhân bị dọa đến mức run người, bà ta trợn mắt rồi ngất đi.

Mọi người thấy dáng vẻ của Liễu Mai thì đoán ầm lên là dì Ba bị oan uổng, cho nên mới nhảy giếng tự sát! Giờ người cũng đã chết, Tiết cử nhân đành phải tuyên bố với bên ngoài là Liễu Mai bị bệnh mà qua đời, sau đó chôn cất qua loa ở bãi đất hoang ngoài thôn.

Dì Hai quá sợ hãi nên bệnh nặng một trận, Tiết cử nhân tìm đại phu trên huyện xuống xem bệnh cho bà ta, kết quả đại phu kia nói bà ta bị tâm bệnh, muốn chữa chỉ do chính người bệnh tự chữa thôi.

Không có dì Ba, Tiết cử nhân cũng chẳng còn thiết tha gì với việc tìm đến những bà vợ bé khác, nhưng bệnh của dì Hai không thể không chữa được. Ông ấy mời một thầy pháp nổi danh gần đấy đến để xem có thể trị được tâm bệnh của dì Hai hay không. Vị đại sư này vừa bước vào cửa đã nói ngay trong nhà âm khí quá nặng, nhất định là đã có một oan hồn phụ nữ trẻ tuổi bị chết oan.

Tiết cử nhân nghe xong thì biết mình gặp được cao nhân rồi, bèn kể ra từ đầu chí cuối chuyện của dì Ba cho vị đại sư này nghe. Ông ấy nghe xong thì kết luận Liễu Mai bị oan mà chết, cô mang theo oán khí nhảy xuống giếng tự sát, vậy thì nước giếng này cũng có oán khí, không thể dùng được nữa!

Mà không để cho oán khí thoát ra ngoài thì phải lập tức đóng kín miệng giếng, sau đó dùng đá xếp thành một tòa tháp nhỏ để trấn nữ quỷ ở dưới! Tiết cử nhân nhanh chóng dùng tiền thuê công nhân đến lấp kín miệng giếng, sau đó xếp một tòa tháp đá ở bên trên.

Ông thầy pháp kia còn tự tay khắc lên đá một đạo bùa chú, trấn trụ oán khí bên trong giếng này…

Kể cũng lạ, sau khi tòa tháp đá này được đắp xong, dì Hai lập tức khỏi bệnh! Từ đấy cả nhà từ trên xuống dưới đều không nhắc một lời đến chuyện của dì Ba Liễu Mai, như chưa từng xảy ra vậy. Không được mấy năm sau, chẳng biết có phải chuyện này quá âm hiểm hay không mà Tiết cử nhân nhanh chóng bị bệnh chết.

Con trai của Tiết cử nhân làm quan ở trên huyện trở về đón mẹ mình là bà Cả đi, cũng phân phát hết các bà vợ bé còn lại ra ngoài, để họ tự tìm người tái giá, căn nhà này cũng được bán cho người khác.

Nghe Lý Cương nói đến đây, tôi vô thức muốn nhìn ra sân sau xem cái giếng và tòa tháp đá có còn không?

Nhưng Lý Cương lại nói với tôi: “Cậu nghĩ gì thế? Sớm đã bị phá hết cả rồi, chẳng phải lúc vào thôn mọi người cũng nhìn thấy cái đền thờ chỉ còn lại một ít kia đấy sao? Vào thời cải cách năm đó, ngay cả đền thờ của trinh nữ cũng không thoát được, thì đừng nói tới cái tháp đá trấn quỷ đó!”

Ngẫm thấy anh ta nói cũng đúng, lúc ấy chuyện mê tín của thời

phong kiến chính là một khối u ác tính! Làm sao mà chính quyền giữ chúng lại cho để đến bây giờ được? Lúc này Đinh Nhất mang đồ ăn từ trong xe ra, chia cho chúng tôi.

Tôi cầm một túi thịt bò khô đưa cho Lý Cương: “Nào ăn một túi cho đỡ đói, mùi vị cũng không tệ lắm đâu ạ!”

Nhưng Lý Cương lại không nhận, anh ta chỉ cười nói với tôi: “Cám ơn, không cần đâu, trước khi mọi người đến anh đã ăn rồi.”

Tôi bèn nhún vai, sau đó mở ra ăn. Ăn xong, chú Lê đòi đi dạo quanh căn nhà, tất nhiên tôi cũng không thể bỏ qua cơ hội này, đặc biệt là sau khi nghe Lý Cương nói về chuyện của chủ nhân đời trước của căn nhà này.

Tôi và chú Lê đi vào mấy gian phòng ở trước, chúng tôi phát hiện cửa phòng đều đã bị dây leo quấn chặt rồi, nếu muốn đi vào thì phải chặt hết đám dây leo này đi mới được.

Tôi thấy chú Lê cứ đứng sững trước căn phòng này thì hỏi khẽ: “Sao vậy ạ? Phòng này có vấn đề gì không?”

Chú Lê quay sang nhìn tôi, sau đó quay đầu lại nhìn một cây đại thụ ở trong sân, sau đó chú nói: “Nếu chú không nhầm, thì cậu sinh viên mà Lưu Lan kể hẳn là chết ở dưới gốc cây kia…”

Tôi lạnh cả sống lưng, theo bản năng muốn quay lại nhìn thì chợt nghe thấy chú Lê nói: “Muốn quay lại nhìn thì xoay cả người, không đột nhiên quay đầu như thế, rất dễ bị thổi tắt lửa trên vai.”

Nghe ông ấy nói thế, đầu vừa quay được một nửa đã dừng ngay tại chỗ, cuối cùng tôi đành xoay cả người lại. Khi nhìn về phía gốc cây kia, tôi đành phải nói: “Tất cả đều rất bình thường mà, làm gì có bóng ma quỷ nào đâu!”

Chú Lê nghe tôi nói vậy thì tự lẩm bẩm: “Đúng vậy, tất cả đều rất bình thường, bình thường đến mức khác thường…”

Dù tôi không hiểu ý của chú Lê, nhưng nơi này hẳn là không hề an toàn như bề ngoài nhìn vào. Lúc này Tôn Bằng Phi đi tới, anh ta cầm một cái xẻng thép nhỏ, nói: "Giờ đi vào trong hả?"

Chú Lê lại lắc đầu: "Thời cơ chưa tới, bây giờ đang là buổi tối, âm khí lại nặng, nếu muốn vào trong cũng phải chờ trời sáng đã! Được rồi, giờ cũng không còn sớm nữa, mọi người mau nghỉ ngơi đi!"

Tôi còn đang tưởng rằng chú Lê sẽ đưa mình đi thăm dò căn nhà ma này chứ, không ngờ chỉ đứng mãi ở cửa rồi quay về đi ngủ! Chán chết…

Đinh Nhất thấy tôi vẫn còn đứng thần người ở trước cửa, bèn đi đến kéo tôi lại và nói: "Tò mò hại chết mèo đấy, cậu đừng quên việc chính của chúng ta là gì! Nghe người ta kể chuyện rồi muốn nhân lúc nửa đêm đi thăm dò nhà ma hả?"

CHƯƠNG

NỬA ĐÊM THĂM DÒ NGÔI NHÀ BỊ QUỶ ÁM

Tôi cười hì hì nói với anh ta: "Đúng là không ai hiểu tôi hơn Đinh Nhất! Tôi cũng đang có ý này, chẳng phải vì có chú Lê ở đây nên tôi mới muốn xem đấy sao? Nhưng không ngờ lão này lại không dám vào, còn nói chờ trời sáng thì nói tiếp..."

Trước khi đi ngủ, tôi đột nhiên nhớ ra mình nên cho Lý Cương xem bản vẽ của ngọn núi kia, anh ta là dân ở đây, chắc hẳn phải rất quen thuộc với những ngọn núi xung quanh đây!

Anh ta nhận bản vẽ của tôi đưa sang, nhìn sơ qua rồi bật cười: "Ai vẽ ngọn núi Phật nằm này mà sinh động vậy?"

Tôi nghe ra anh ta đang nói mỉa, bèn ngượng ngùng trả lời: "Chính em vẽ đấy, anh có thể nhìn ra đây là ngọn núi thì đúng là cao thủ!"

Lý Cương chỉ về ngọn núi phía Nam của thôn: "Cái núi mà cậu vẽ hẳn là núi kia."

Tôi quay đầu nhìn về ngọn núi phía xa xa, cảm thấy hơi ngờ ngợ, ngọn núi đấy đúng là trông hơi giống thật, nhưng ở chỗ mặt Phật lại có lỗ hổng, hơi khác so với ngọn núi mà tôi đã nhìn thấy.

Thấy tôi vẫn còn băn khoăn, Lý Cương chỉ vào cái lỗ hổng kia và nói: "Cái chỗ kia ở những năm 60, vì trận mưa to dẫn đến lở

núi nên bị sập mất một mảng, hình dáng trước đó của nó đúng là giống như cậu vẽ đấy."

Tôi nghe đúng là ngọn núi kia thì vui mừng vỗ mạnh lên vai Lý Cương, sau đó ôm chặt lấy anh ta: "Quá tốt rồi! Cuối cùng bọn em cũng tìm được!"

Chú Lê nghe được tiếng chúng tôi nói chuyện cũng đi tới, xem có chuyện gì. Tôi chuyển lại lời của Lý Cương nói cho ông ấy nghe. Chú Lê cũng rất vui mừng vì nhanh như vậy mà chúng tôi đã tìm được ngọn núi đó rồi.

Tôi thầm nghĩ, nếu Lý Cương đã biết ngọn núi Phật nằm thì chắc anh ta cũng sẽ biết mộ tổ của nhà họ Thiệu nằm ở đâu chăng? Nhưng khi tôi hỏi anh ta có biết ở gần đây có mộ phần của gia đình lớn nào không thì anh ta lại lắc đầu: "Anh cũng không biết, chắc chắn là có mộ của nhà giàu đấy, dù sao hồi xưa ở đây cũng có khá nhiều cử nhân đời nhà Thanh, nhưng cụ thể ở nơi nào thì… Đừng nói là anh, ngay cả mấy cụ lớn tuổi trong thôn có khi cũng không biết."

Ngẫm thấy cũng đúng, Thiệu Kiến Hoa đã nói mộ tổ của nhà anh ta vào năm đó đã bị người ta san bằng, đừng nói là Lý Cương, đến ngay cả thế hệ cha mẹ anh ta có khi cũng không có mấy người biết đến. Hơn nữa ở đây đã từng xuất hiện trận thiên tai lớn như vậy, người trong thôn còn bị chết rất nhiều…

Tôi vốn định hỏi Lý Cương thêm mấy vấn đề liên quan tới thôn Thái Bình, nhưng vừa quay đi quay lại đã thấy anh ta chui về lều chuẩn bị đi ngủ rồi. Không còn cách nào khác, tôi cũng đành về lều của mình, có gì muốn hỏi thì để sáng mai hỏi vậy.

Quay về lều, Đinh Nhất đang nghịch con dao nhỏ trong tay, thấy tôi vào thì ngẩng đầu hỏi: "Cậu có mang con dao thép theo không?"

Tôi vỗ vỗ lên ống quần của mình và cười nói: “Đương nhiên có chứ, cái này là vật hộ mạng của tôi đấy…”

Đinh Nhất gật đầu, sau đó nghe ngóng âm thanh ở bên ngoài, rồi nói khẽ với tôi: “Cậu có cảm thấy cái người tên Lý Cương kia có gì là lạ không?”

Tôi hơi ngây người trước câu hỏi của anh ta, trong lúc nhất thời cũng không biết Lý Cương có chỗ nào lạ! Đinh Nhất thấy tôi đần mặt ra thì lắc đầu, nói: “Không có việc gì, đi ngủ đi, có thể là do tôi suy nghĩ quá nhiều.”

Mới vừa vào tôi còn thấy hơi buồn ngủ, nhưng bị Đinh Nhất hỏi một câu như thế, làm tôi không có lòng dạ nào ngủ nghê nữa. Tôi nằm xuống, cẩn thận nhớ lại những gì xảy ra sau khi gặp Lý Cương, không có gì lạ cả mà!

Anh ta nói chuyện trước sau đều hợp logic, với sự hiểu rõ của anh ta về nơi này, khó ai mà nghĩ rằng anh ta không phải là dân của thôn Thái Bình. Ngoại trừ một điều… Chính là vừa rồi khi tôi ôm anh ta, cảm giác thân thể anh ta rõ ràng cứng đờ lại, mà tôi cảm thấy cơ thể của anh ta rất lạnh…

Nghĩ đi nghĩ lại một lúc, chẳng biết tôi đã ngủ mất từ lúc nào, mãi cho đến khi bị Đinh Nhất lay tỉnh, tôi mơ mơ màng màng mở mắt, thấy Đinh Nhất ngồi dậy như nghe thấy cái gì đó.

Tôi nhìn đồng hồ, thấy mới hơn ba giờ sáng nên làu bàu: “Trời đã sáng đâu, anh gọi tôi…”

Tôi mới nói được một nửa đã bị Đinh Nhất lấy tay che miệng, anh ta nói thầm vào tai tôi: “Cậu nghe xem… Không phải bên ngoài có cô gái nào đó đang khóc à?”

Nghe anh ta nói thế, tôi ngồi bật dậy từ trong túi ngủ, sau đó cẩn thận nghe âm thanh bên ngoài, đúng là có tiếng của phụ nữ thật, cảm giác chợt xa chợt gần như từ đâu trôi tới…

Nhưng âm thanh này thoạt nghe thì giống như tiếng cô gái nào đó đang tự lẩm bẩm, nhưng lắng nghe kĩ thì thấy cô ta như đang khóc thút thít. Tôi khẩn trương dùng khẩu hình nói với Đinh Nhất: “Có ma…”

Đinh Nhất nổi tiếng gan to, anh ta rút con dao nhỏ trên đùi ra, lắc mình chui ra khỏi lều vải! Tôi thầm mắng một tiếng rồi đành phải đi theo.

Trong nhà có bốn cái lều vải, lều của Lưu Lan kẹp ở giữa lều của chúng tôi và của Tôn Bằng Phi, nếu bên chỗ cô ấy mà có động tĩnh gì thì chắc chắn sẽ đánh động đến chỗ chúng tôi. Nhưng khi tôi ra khỏi lều vải rồi nhìn về lều của cô ấy thì phát hiện, cửa lều mở toang, bên trong không có bóng dáng cô ấy đâu.

Tôi vội đứng thẳng người lên tìm kiếm xung quanh, Lưu Lan có thể đi đâu được? Hay đi vệ sinh rồi? Hoặc là bị nữ quỷ bắt đi… Tôi lắc đầu, cố không làm cho mình nghĩ lung tung nữa. Sau đó tôi theo sát Đinh Nhất, đi đến căn phòng cách đó không xa.

Âm thanh kia sao lại giống như phát ra từ căn phòng bị dây leo che kín lối vào, Đinh Nhất dứt khoát hơn chú Lê rất nhiều, anh ta còn không cho tôi cơ hội kịp phản ứng đã vung dao lên cắt đứt dây leo quấn quanh cửa…

Tôi nghĩ giờ này mà đi vào trong, có phải giống tìm chết quá không! Nhưng Đinh Nhất không cho tôi có cơ hội suy nghĩ nhiều, bởi vì anh ta đã đẩy cửa ra và đi vào. Rơi vào đường cùng, tôi đành lấy điện thoại di động ra, bật đèn pin rồi cũng vào theo.

Mới vừa vào, tôi phát hiện bên trong không phải tối đen như mực, thì ra phía trên mái của căn phòng này có một cái lỗ khá to, mặt trăng tối nay lại lớn đến kỳ lạ, ánh trăng xuyên qua cái lỗ và chiếu vào căn phòng.

Tôi vừa lo lắng vừa đề phòng đi theo sau lưng Đinh Nhất, cẩn

thận nhìn hoàn cảnh bên trong. Tôi phát hiện căn phòng không hề có đồ dùng gì cả, nó trống không. Khi chúng tôi đi tới dưới cái lỗ to kia, tôi mới phát hiện thì ra cái lỗ đấy là một cái cửa sổ áp mái.

Đi lại trong căn phòng cũ nát quỷ dị này khiến tôi nhớ đến một bài hát thiếu nhi của vùng Quảng Đông: "Ánh trăng sáng… Chiếu đường đi… Thuyền chìm xuống đáy, chết chìm một đám quỷ lười! Đứa ngoi lên mặt nước thở, đứa chìm xuống đáy, đứa trốn vào một góc, đứa chui xuống gầm giường…"

Đến giờ tôi vẫn không hiểu, vì sao người ta lại sáng tác ra cái hát cho thiếu nhi đáng sợ như vậy? Là dùng để hù dọa trẻ con à? Đinh Nhất thấy tôi ngẩn người ở sau lưng, bèn quay lại búng vào trán một cái để tôi tỉnh, đừng có mà suy nghĩ lung tung vào lúc này.

Tôi vội thu hồi những suy nghĩ kỳ quái ở trong đầu, cẩn thận đi theo sau… Khi chúng tôi tiến vào nhà chính, tiếng khóc kia dường như không đến gần chúng tôi mà ngược lại ngày càng trở nên xa xôi, như thể nó phát ra từ phía sân sau vậy!

CHƯƠNG

NỮ THI TRONG GIẾNG

Hai chúng tôi cẩn thận đi qua nhà chính, vốn cửa sân sau cũng phải bị đóng kín, nhưng khi chúng tôi đi đến xem thì phát hiện cửa đang được mở rộng…

Tôi chợt có dự cảm không lành, đây không phải là muốn dẫn chúng tôi tới sân sau đấy chứ? Nghĩ vậy, tôi móc cái răng thú treo trước ngực ra.

Sân sau rộng hơn tôi nghĩ rất nhiều, nhưng nó không còn đẹp như năm xưa nữa, ở đấy có rất nhiều nông cụ bị hỏng, trước đó nơi đây hẳn là ủy ban thôn.

Tiếng khóc vẫn đứt quãng, giống như được truyền đến từ phía sau đống nông cụ, Đinh Nhất cầm con dao nhỏ, chậm rãi đi tới đằng sau đám nông cụ… Tôi vì sợ nên theo sát phía sau anh ta.

Khi chúng tôi đi qua, thì thấy một cô gái đang ngồi khóc ở trên chiếc bàn đá! Dáng lưng của cô gái này rất quen, hình như tôi đã gặp qua ở đâu rồi thì phải?

Chỗ cô ấy ngồi vừa vặn ở ngay dưới bóng cây, ánh trăng không chiếu tới mặt, nên tôi chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng lưng…

"Lưu Lan?" Đinh Nhất đột nhiên gọi khẽ.

Nghe anh ta gọi, tôi cũng nhận ra ngay cô gái này chẳng phải là

Lưu Lan ư? Tại sao cô ấy lại chạy ra đây để khóc? Tôi vừa định đi qua xem sao thì bị Đinh Nhất ngăn lại: “Xem trước đã, Lưu Lan có cái gì đó không ổn!”

Tôi rất lo lắng, dù sao người ta cũng là vì chúng tôi nên mới đến cái chỗ quỷ quái này, tuyệt đối không thể để cô ấy xảy ra chuyện được! Đinh Nhất nhặt một hòn đá nhỏ dưới đất lên, ném vào người Lưu Lan.

Cô ấy lập tức dừng khóc, vẫn đưa lưng về phía chúng tôi và từ từ đứng dậy…

“Chị Lưu… Đêm hôm khuya khoắt chị chạy tới đây làm gì?” Tôi dò hỏi.

Lưu Lan không trả lời, cũng không quay lại nhìn chúng tôi. Ngay lúc chúng tôi đang không biết làm gì tiếp, thì bỗng nghe thấy một giọng nói vang dội từ phía sau: “Oan có đầu, nợ có chủ, ân oán kiếp trước là của kiếp trước, cần gì phải lấy đi tính mạng của người vô tội?”

Chúng tôi nghe thấy giọng nói của chú Lê, bèn quay đầu nhìn lại, thấy chú ấy đang cầm la bàn, bình tĩnh đứng sau. Lúc tôi vừa nhìn thấy chú Lê thì can đảm hơn nhiều, xem ra Lưu Lan được cứu rồi!

Chú Lê vừa nói xong, thì thấy Lưu Lan dùng chất giọng kỳ lạ nói: “Vô tội? Vậy tôi không vô tội sao? Sao không có ai nghĩ đến chuyện đừng làm hại đến tính mạng của tôi chứ!”

Trong lúc cô ấy đang nói, thì chú Lê đã nhanh chóng tiếp cận từ phía sau, dán lên lưng Lưu Lan một lá bùa màu vàng, ngay sau đó hai chân Lưu Lan mềm nhũn, ngã vào trong lòng chú Lê.

“Còn không mau qua đây đỡ người!” Chú Lê nói lớn với chúng tôi.

Chúng tôi lập tức chạy tới, ai ngờ khi tôi vừa đi đến bên cạnh chú Lê và Lưu Lan thì mắt đột nhiên tối sầm lại, tai kêu ù ù liên tục, tôi không chịu nổi phải lấy tay bịt tai mình, nhưng không có tác dụng mấy, bởi vì những âm thanh này xuất hiện ở ngay trong đầu…

"Sao vậy?" Đinh Nhất lập tức đỡ tôi đến chỗ Lưu Lan vừa ngồi, tôi xua tay với anh ta: "Không sao, anh mau đưa Lưu Lan về lều đi, có chú Lê ở đây với tôi được rồi!"

Đinh Nhất không yên lòng nhìn tôi, sau đó nhanh chóng cõng Lưu Lan đang bất tỉnh lên. Chú Lê đi đến bên cạnh, gỡ mí mắt của tôi lên nhìn và nói: "Không sao đâu, cháu có vật kia che chở, nó không làm gì được, có phải cháu cảm giác được cái gì rồi hay không?"

Tôi ngồi một lúc cho bình tĩnh lại, rồi chỉ vào đống đá trước mặt và nói: "Phía dưới này chính là cái giếng mà Liễu Mai đã bị chết đuối, nhưng thi thể của cô ấy không được chôn dưới đất mà bị ném vào trong giếng…" Chú Lê trầm tư nhìn đống đá rồi nói: "Hôm qua chú cũng nghe câu chuyện mà Lý Cương kể cho cháu, xem ra truyền thuyết vẫn tồn tại sự chênh lệch nhất định với sự thật!"

Trong lúc chúng tôi đang nói chuyện thì trời dần sáng, tôi nhìn đồng hồ thì thấy đã gần 5 giờ sáng rồi. Lúc này Đinh Nhất cũng đã quay lại, anh ta lo lắng hỏi tôi: "Cậu không sao chứ?"

Tôi lắc đầu: "Không sao, chỉ là vừa rồi tôi cảm giác được phía dưới này có thi thể…"

"Thi thể? Của ai?" Đinh Nhất giật mình, hỏi.

"Dì Ba Liễu Mai…"

Khi ba chúng tôi quay trở về, Tôn Bằng Phi đã giúp Lưu Lan tỉnh lại, cô ấy hoảng sợ nói: "Đêm qua, tôi nghe thấy có người gọi tên

mình, tôi cứ tưởng mọi người gọi! Ai ngờ khi tôi chui từ trong lều vải ra thì nhìn thấy một người phụ nữ mặc quần áo thời dân quốc đang đứng cách đó không xa. Lúc ấy tôi sợ quá, định hét lên thì không còn cảm giác gì nữa, những chuyện sau đó tôi chẳng biết gì cả!"

Chú Lê nhấc mí mắt của cô ấy lên xem rồi nói: "Không sao, vừa rồi đúng là cháu bị thứ đó làm cho hôn mê, nhưng giờ thì không sao rồi." Nói xong, ông ấy lấy ra một cái bùa vàng gấp thành hình tam giác và đưa cho Lưu Lan: "Cháu mang lá bùa này theo bên mình đủ bảy ngày là không sao, không cần lo lắng…"

Tôi thầm nghĩ, chú Lê nói thế chắc chỉ để trấn an Lưu Lan, giúp cô ấy an tâm hơn thôi. Lưu Lan nhận lá bùa vàng xong, sắc mặt đúng là tốt hơn rất nhiều, xem chừng mấy thầy pháp cũng phải học mấy chiêu tâm lý như thế này!

"Không thấy thằng nhóc đêm qua đâu!" Tôn Bằng Phi nói.

Nghe anh ta nói, tôi mới phát hiện ra cái lều vải đặt gần mình đã không cánh mà bay lúc nào không hay! Tên này đi cũng nhanh quá! Nhưng Đinh Nhất lại sững người nhìn chỗ đêm qua Lý Cương dựng lều, tôi tò mò hỏi: "Sao thế? Chỗ này có gì đáng xem à?"

Đinh Nhất không nói chuyện, chỉ ra hiệu cho tôi cùng nhìn thử xem, tôi cũng cúi đầu xuống nhìn theo ánh mắt của anh ta, chợt phát hiện ra trên đất không có gì cả! Chỉ là một miếng đất bằng phẳng bình thường! Một cái lỗ đinh cũng không có…

Không đúng! Đêm qua lều vải của Lý Cương được dựng ở đây mà, không thể nào mà trên đất lại chẳng có một lỗ đinh nào! Tôi lập tức nhìn quanh tứ phía, chính xác là không có gì hết. Nhưng tôi nhớ rõ ràng đêm qua lều vải của anh ta đã dùng đinh đóng lên đất mà!

Điều này thật kỳ lạ, tôi nói chuyện này với chú Lê, ông ấy cũng

đi sang xem xét một lúc, sau đó trầm giọng, nói: “Trời vừa sáng đã không thấy tăm hơi thằng nhóc đó đâu, thế có nghĩa là nó có vấn đề… Nó bảo mình tên là gì nhỉ?”

“Lý Cương ạ!” Tôi đáp.

Lưu Lan đang nghỉ ngơi ở bên cạnh đột nhiên lẩm bẩm: “Nghe quen quá nhỉ!”

Tôi cười to và nói: “Đương nhiên phải quen rồi, cha tao là Lý Cương mà!”*

* Đây là một câu nói nổi tiếng có ý châm biếm ở trên mạng xã hội Trung Quốc, trích từ câu nói của tên cậu ấm gây ra vụ tai nạn làm chết người năm 2010.

“Không đúng! Không phải quen tên vì câu nói kia…” Lưu Lan nói rồi lấy di động ra, lên mạng tra thông tin, sau đó hoảng sợ đưa di động cho tôi: “Là cậu ta! Chính là cậu sinh viên mấy năm trước đã gặp nạn!”

CHƯƠNG

PHẦN MỘ TỔ TIÊN ĐÔNG ĐỨC

Tôi vừa nhận điện thoại của Lưu Lan vừa đọc, tiêu đề viết: "Sinh viên đi vào thôn hoang, giấc mơ hãi hùng và cái chết kì lạ!" Phía dưới còn có tư liệu về học sinh xấu số đó, nhìn ảnh chụp mới biết đó là Lý Cương - người đêm qua tôi đã gặp.

"Anh ta là quỷ ư... nhưng kì lạ là tôi đã từng vỗ vai anh ta, từng ôm anh ta, cảm giác rất chân thực, không giống ma quỷ!" Tôi không thể tin được, nói.

Chú Lê suy tư một hồi rồi nói với tôi: "Nhìn thái độ ngày hôm qua, rất có thể cậu ta không biết là mình đã chết, chắc là đã bị nhốt ở đây..."

"Bị nhốt ở đây? Anh ta bị ai vây khốn ở đây?" Tôi nghi ngờ hỏi.

Chú Lê lắc đầu nói: "Không biết, có lẽ bị chính mình, cũng có lẽ là kẻ đã giết cậu ta..."

Tôi thầm sợ hãi: "Không phải anh ta chết vì bệnh tim ư?"

Chú Lê cười lạnh nói: "Bệnh tim thì cũng phải có nguyên nhân, nếu không phải do nhìn thấy điều gì đó khiến mình không chấp nhận nổi, thì làm sao phát bệnh được?"

Tôi nghe chú Lê nói vậy, lập tức nghĩ tới âm hồn nhập vào Lưu Lan. Tuy làng kế bên thi thể rất nhiều, nhưng đa số bọn họ sau khi

chết đều không có oán khí, chỉ có người ở sân sau kia, oán khí của cô ta theo thời gian chẳng những không giảm, mà còn tăng lên.

“Làm sao bây giờ?” Tôi hỏi ý kiến của Chú Lê.

Chú Lê suy nghĩ một lát rồi nói: “Trước tiên đừng quan tâm đến điều này nữa, bây giờ chúng ta đi tìm phần mộ của Thiệu gia trước rồi sẽ tính sau.”

Đúng vậy, không nói thì tôi cũng quên, đây mới là đại sự mà chúng tôi muốn làm! Sau khi đã quyết định, chúng tôi ăn sáng đơn giản, rồi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát đến thôn phía Nam.

Trước khi đi, chú Lê lấy ra một lá bùa màu vàng, thuận tay dán lên cửa sổ, làm tôi tò mò hỏi: “Cái này có thể trấn quỷ ư?”

Chú Lê cười thần bí nói: “Khó mà nói là có thể trấn quỷ hay không, nhưng để hù dọa ai đó thì không thành vấn đề, âm hồn bên trong viện kia chỉ làm bị thương được người sống đi vào trong đó, bùa này để cảnh cáo ai muốn đi vào”.

Tôi gật đầu, nói: “Quả nhiên là gừng càng già càng cay!”

Ra khỏi thôn Thái Bình, tôi cố nhớ lại hình ảnh đã thấy trước đây, hy vọng có thể tìm được địa điểm thích hợp như trong trí nhớ. Đáng tiếc, hi vọng mỏi mòn, chúng tôi đi về phía Nam cả ngày trên núi, nhưng cảm giác như càng đi càng thấy xa.

Tìm mộ lần này, tuy tôi không cảm nhận được vị trí cụ thể của mộ phần tổ tiên nhà họ Thiệu, nhưng trong lúc vô thức lại phát hiện có không ít mộ phần nhà khác bị san bằng. Xem ra những mộ phần này là của những người không may mắn trong trận động đất trước kia.

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã đến buổi trưa, chúng tôi đều đã mệt và đói, muốn dừng lại nghỉ chân, chợt tôi thấy phía trước có chôn rất nhiều xác cổ đời Thanh, trong đó có lão tổ tông của Thiệu

Kiến Hoa - Thiệu Chi Lam!

Tôi không nghĩ tới phần mộ tổ tiên của Thiệu gia lại lớn như vậy, đoán chừng cũng phải đến trên trăm di thể tổ tiên được chôn cất ở đây... Nếu như Thiệu Kiến Hoa không chuẩn bị một miếng đất riêng, thì thật là không có đủ chỗ để chôn cất nhiều vị tổ tiên như vậy.

Nhưng Tôn Bằng Phi nói cho tôi biết, điều này không cần lo, theo như anh ta biết, từ hai năm trước, Thiệu Kiến Hoa đã chuẩn bị hai mộ viên ở trong nước, đoán chừng cũng đã làm xong rồi, hơn một trăm huyệt cho tổ tiên hẳn là không vấn đề gì.

Tôi tự thầm mỉa mai một trận, kẻ có tiền đúng là có thể tùy hứng. Chú Lê có nhìn thoáng qua phong thủy nơi này, sau đó nói ngay: “Không thể di chuyển... không thể di chuyển đâu... Phong thủy nơi này quá tốt, nhà họ Thiệu có được thời vận như bây giờ cũng không phải là không có đạo lý. Nếu năm đó, nơi này không chỉ bị san bằng, mà bị đào lên, thì thật không biết nhà họ Thiệu có thể có được gia nghiệp to lớn như bây giờ không...”

Tôi cũng hiểu được mấy phần đạo lý của chú Lê. Bây giờ nếu đã tìm được vị trí mộ phần, không bằng xây dựng lại trên nền ban đầu, như vậy có thể giảm được nhiều phiền phức. Sau đó chúng tôi tìm kiếm vài hòn đá vừa phải để làm ký hiệu, để lần sau quay lại có thể dễ dàng tìm được nơi này.

Sau khi Tôn Bằng Phi liên hệ với Thiệu Kiến Hoa, nói lại ý của chú Lê với anh ta, anh ta nói sẽ nhanh chóng liên hệ với chính quyền địa phương để thương lượng, nghĩ cách mua lại mảnh đất này. Anh ta còn nhờ Tôn Bằng Phi nói lời cảm ơn đến chú Lê, nói khi mình đến nơi sẽ gặp mặt bàn chuyện với cả nhóm.

Tôi nghe khẩu khí nói chuyện của Thiệu Kiến Hoa như thể chưa đến hai ngày là có thể có được mảnh đất này vậy. Mặc dù đây là

một mảnh đất hoang, nhưng muốn thương lượng với chính phủ để có được nó sợ là cũng phải dăm ba tháng.

Nghe Tôn Bằng Phi nói chuyện như vậy, người khác có thể cũng nghĩ như thế. Nhưng họ không biết rằng Thiệu Kiến Hoa có lẽ sẽ dễ dàng mua được mảnh đất này, vì lúc trước Cục thương mại ở đây đã liên hệ với Thiệu Kiến Hoa, hy vọng anh ta có thể tới đây đầu tư xây dựng, đồng thời cũng hứa sẽ có những điều kiện ưu đãi. Cho nên nếu Thiệu Kiến Hoa muốn mảnh đất này, chắc sẽ không thành vấn đề. Dù sao cũng là dùng một mảnh đất hoang đổi lấy dự án đầu tư cả trăm triệu đồng, vị lãnh đạo ở đây sẽ không tính toán rạch ròi món nợ này đâu!

Chúng tôi làm xong các ký hiệu, thì lái xe về thôn Thái Bình, chú Lê nói muốn xem có thể xử lý chuyện trong nhà kia trước hừng đông được không. Tôi nghe khẩu khí của chú khá tự tin, cũng không biết là ai hôm qua còn không dám vào nhà chính...

Một lần nữa trở lại tòa nhà cũ kia, có lẽ do chuyện quái dị ngày hôm qua, mà chú Lê đi lại vài vòng bên ngoài nhà cũ, cuối cùng cho ra kết luận là: Tối nay chúng ta phải ở lại chỗ này một đêm...

Chúng tôi đều là đàn ông thì chẳng sao cả, có điều Lưu Lan vẫn sợ hãi. Chú Lê lại dọa cô ấy, trừ phi giải quyết triệt để việc này, nếu không nữ quỷ đã từng nhập vào thân thể của cô ấy rất khó đảm bảo nó sẽ không lặp lại.

Tôi vừa nghe vừa thầm nghĩ, lão gia hỏa này thật quá không phúc hậu rồi, đêm qua Lưu Lan đã bị kinh sợ, vậy mà bây giờ còn nói chuyện này? Chỉ là trong chuyện này, bản lĩnh đắn đo lòng người của chú Lê luôn luôn chuẩn hơn tôi.

Chỉ thấy Lưu Lan đăm chiêu một lát nói: "... Hay là ở một đêm, cháu cũng không muốn đem cái ô uế này về nhà đâu..."

Khóe miệng chú Lê hơi nhếch lên, sau đó cười cười nói với cô

ấy: “Yên tâm, tối nay nhất định sẽ có một kết quả viên mãn.”

Lần này, chúng tôi dựng lều trước, sau đó mọi người ngồi trong lều chờ mặt trời lặn.

Chú Lê dặn Lưu Lan, tối nay bất luận nghe thấy cái gì cũng không được ra khỏi lều, nếu muốn đi vệ sinh thì dùng cái chai để giải quyết trong lều! Lưu Lan đỏ mặt chui vào trong.

Màn đêm dần buông xuống, chúng tôi nín thở, không dám thở mạnh lấy một cái...

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến âm thanh có người đi đi lại lại, nghe giống như người đi lượm củi để nhóm lửa. Xem ra Lý Cương vẫn lặp lại những hành động như ngày hôm qua.

CHƯƠNG

CÁI CHẾT CỦA LÝ CƯƠNG

Vì vậy tôi và Đinh Nhất đến gần kéo chú Lê rồi chậm rãi ra khỏi lều.

Lý Cương nhìn thấy chúng tôi thì sững sờ, sau đó cảnh giác nói: "Các người là ai? Tại sao lại xuất hiện ở thôn chúng tôi?"

Tôi nghe thấy câu anh ta nói giống hệt ngày hôm qua, xem ra đúng như chú Lê nói, trí nhớ của anh ta vẫn luôn dừng ở ngày hôm đó…

Tôi cười cười, vẻ mặt hiền hòa nói: "Chúng tôi tới tìm phần mộ tổ tiên, anh là người của thôn Thái Bình à?"

Lý Cương nghe vậy, lễ phép bắt tay tôi: "Xin chào, tôi là Lý Cương, lúc nhỏ tôi từng ở đây, sau đó cùng người nhà dời đi".

Thấy anh ta đưa tay tới, tôi bắt tay ngay không chút do dự: "Chào anh, tôi là Trương Tiến Bảo… Lần này anh về chơi à?"

Lý Cương thu tay về nói: "Coi như là vậy, nhưng cũng không phải chỉ về chơi, thật ra hằng năm, cứ vào thời điểm này, tôi đều trở lại thăm nơi này một chút, năm nay thì về chủ yếu là để khảo sát xem chỗ này có thể về ở lại được không?"

"À, ra là vậy. Vậy anh đến một mình ư, không đi cùng ai khác à?"

Sau khi nghe tôi hỏi, mặt Lý Cương tựa như mơ hồ nhớ ra cái gì đó, lại như không chắc lắm... Tôi thấy anh ta rầu rĩ, nên tiếp tục hỏi thêm một vấn đề khác: “Anh biết hôm nay là ngày tháng năm nào không?”

Lần này Lý Cương trả lời chắc chắn: “Ngày 27 tháng 6 năm 2010.”

Tôi nghe thấy thời gian này trùng khớp với ba năm trước anh ta xảy ra chuyện. Vì vậy chỉ lắc đầu nói: “Thời gian không đúng, anh nghĩ kĩ lại xem, có phải anh đã quên mất chuyện gì hay không?”

Lý Cương nhìn tôi, vẻ mặt mờ mịt: “Cậu có ý gì? Tôi nhớ nhầm ư? Không thể nào.”

“Không phải, cậu nhớ nhầm rồi, thời gian cậu nói đã là ba năm trước rồi.” Chú Lê bên cạnh lạnh lùng lên tiếng.

Lý Cương đứng phắt dậy, có chút kích động nói: “Không thể nào! Sao có thể? Hôm nay rõ ràng là ngày 27 tháng 6 năm 2010! Tôi không thể nào nhầm được.”

Tôi biết trí nhớ của anh ta bây giờ rất hỗn loạn, cũng chính bởi sự hỗn loạn này mà anh ta vĩnh viễn bị giam cầm ở đây...

Vì vậy tôi lại tiếp tục nói: “Anh quên rồi sao? Anh không tới đây một mình, anh tới đây cùng bạn gái và còn có mấy người bạn thân! Anh thực sự quên hết rồi ư?”

Lý Cương đột nhiên ôm lấy đầu, hoảng sợ hét lên, như thể một đứa trẻ bị kinh hãi quá độ, tôi biết anh ta nhớ ra rồi...

Lúc đó tôi thực sự muốn đi qua an ủi anh ta một chút, lại bị Chú Lê ngăn: “Đừng qua đó, âm khí trên người cậu ta bây giờ lúc nặng lúc nhẹ, chờ một chút xem sao đã.”

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lý Cương rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, anh ta tuyệt vọng nhìn tôi nói: “Tôi thật đã chết rồi ư?

Nhưng tôi chẳng phải vẫn tồn tại sao, chúng ta còn vừa mới bắt tay nữa."

Tuy điểm này tôi cũng không giải thích được, nhưng đúng thật là anh ta đã chết rồi, tôi chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu. Mặc dù biết điều này rất tàn nhẫn, nhưng không thể cứ để anh ta bị giam cầm không thể giải thoát được.

"Vì sao? Tại sao lại không công bằng như vậy? Tôi bị cái quái gì vậy?" Mặt Lý Cương dần trở nên dữ tợn.

Đúng vậy, vì sao chỉ có một mình anh ta xảy ra chuyện? Lẽ nào bởi vì đêm hôm đó anh ta đi ra ngoài ư?

"Đêm hôm đó xảy ra chuyện gì, cậu còn nhớ rõ không?" Chú Lê thong thả hỏi.

Lý Cương chợt yên lặng trở lại, tôi biết anh ta đang nhớ lại chuyện đêm đó. Một lúc sau, chợt anh ta kêu lên một cách thê lương: "Là Liễu Mai! Là con quỷ cái đó! Cô ta muốn hại tôi? Lẽ nào chỉ vì tôi là người quê ở đây sao?"

Quả nhiên chúng tôi đã đoán đúng... Lý Cương kể lại cho chúng tôi nghe chuyện xảy ra vào buổi tối hôm ấy.

Đêm đó, lúc họ đến đây, mọi thứ đều rất bình thường, dù Lý Cương biết chuyện đã xảy ra trong nhà này trước kia, nhưng anh ta không tin có ma quỷ.

Lúc ở cùng mọi người đêm đó, anh ta cũng kể cho các bạn mình nghe câu chuyện kia như đã kể cho tôi nghe. Cũng như những người bên ngoài khác, sau khi nghe về chuyện đó, cũng chỉ nghĩ nó giúp nơi này có thêm chút màu sắc thần bí mà thôi. Nhưng chẳng ai ngờ tới, khi bọn họ ngủ đến nửa đêm lại xảy ra chuyện kì quái.

Bạn gái của Lý Cương lúc đó là Lưu Cảnh Kỳ, nửa đêm cô ấy gọi Lý Cương dậy, nói là mình nghe thấy có tiếng phụ nữ khóc bên

ngoài. Vừa nghe, Lý Cương cũng không để trong lòng, chỉ nói nhất định là cô ấy nghe nhầm, nếu không tại sao mình lại không nghe thấy gì?

Nhưng Lưu Cảnh Kỳ càng lúc càng sợ hãi, muốn Lý Cương ra ngoài xem một chút mới an tâm. Để bạn gái bớt sợ, cũng để mình được ngủ ngon giấc, Lý Cương không thể làm gì khác hơn là chui ra ngoài lều.

Anh ta cầm đèn pin đi khắp nơi xem xét, đúng lúc này lại nghe trong một lều khác, Trần Hải cũng muốn ra xem thử, lại bị bạn gái ngăn cản, nói cô ấy sợ phải ở một mình. Vì vậy, Lý Cương nói với Trần Hải không cần đi cùng, một mình anh ta đi xem là được, có khi chỉ là cú kêu đêm thôi.

Kết quả là khi anh ta cầm đèn pin soi đến gốc cây hòe lớn ở góc sân, đột nhiên thấy một bóng trắng vọt ra từ phía sau cây. Phản ứng đầu tiên của anh ta là nghĩ, bạn mình ở lều khác trêu, vì vậy anh ta chầm chậm đi đến dưới gốc cây hòe lớn đó....

Nhưng đúng lúc này, anh ta nhìn thấy một cô gái trong suốt, mặc quần áo thời dân quốc đứng dưới gốc cây hòe, đưa lưng về phía mình. Tiếp đó cô gái kia từ từ quay đầu lại... Mặt cô gái trắng bệch, không một chút máu, hai mắt dữ tợn, u oán nhìn anh ta, dường như lúc nào cũng có thể nhào tới.

Lý Cương là một người vô thần, chuyện này hiện ra trước mắt, khiến người đầu tiên anh ta nghĩ đến chính là dì Ba năm đó - Liễu Mai! Chuyện xảy ra quá nhanh, anh ta chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy lồng ngực của mình đau nhói, sau đó không biết gì nữa.

Liễu Mai chỉ giết chết Lý Cương, nhất định là có nguyên nhân gì đó, tôi cảm giác anh ta không phải là kẻ ngẫu nhiên bị xui xẻo. Vì vậy, tôi dò hỏi Lý Cương: “Tổ tiên nhà anh có ai biết nhà họ Tiết hay Liễu Mai không?”

Lý Cương bi phẫn nói: “Năm đó mọi người sinh hoạt tại một thôn, nhất định sẽ ít nhiều có chút quen biết. Nhưng điều này cũng không thể trở thành lý do cô ta giết tôi được! Tôi chỉ biết cô ta qua lời kể của ông mình về sự cố đó thôi…”

Xem ra Lý Cương cũng không thể giải thích được tại sao mình bị Liễu Mai hại chết, vấn đề này chỉ có thể tìm Liễu Mai hỏi cho rõ ràng thôi. Vì vậy chúng tôi để Tôn Bằng Phi và Lưu Lan ở lại đợi. Mà ba người chúng tôi cùng Lý Cương đi ra sân sau. Tôi biết chỉ cần một lần nữa cảm nhận ký ức của vong hồn Liễu Mai là có thể dễ dàng tìm được đáp án…

CHƯƠNG

BẮT KẺ THÔNG DÂM

Khi tôi đi qua giếng lần nữa, nơi mọi chuyện xảy ra, tôi thấy những chuyện lúc xưa dần xuất hiện trong đầu mình. Liễu Mai trọn đời đau khổ, 17 tuổi bị anh trai và chị dâu bán vào kĩ viện, nếu cô ấy không cương liệt, e rằng đã sớm bị vùi dập.

Sau đó cô ấy đến nhà họ Tiết, Tiết cử nhân dù sao cũng đã lớn tuổi, ở cùng ông ấy cũng không thể nói rõ là có tình cảm gì...

Nhưng chân tướng mọi chuyện cũng giống như Lý Cương kể, hai mươi tuổi, Liễu Mai gả cho Tiết cử nhân, sau đó cũng không được sống sung sướng, cô ấy phải sống trong gia đình phong kiến mục nát có quá nhiều ràng buộc.

Cứ như vậy được một thời gian, bởi trong nhà có mấy phòng đàn bà quá sắc sảo, lợi hại, cho nên Tiết cử nhân đã bỏ lên trấn ở với con trai. Chính là trong khoảng thời gian ấy, Liễu Mai có quen biết người ở tên A Khôn.

A Khôn tuổi tầm 30, bình thường ở sân sau đưa nước, cho nên có quen biết mấy bà của các phòng. Hắn đã có vợ, mà vợ lại còn sinh cho hắn hai đứa con trai.

Phụ nữ trong nhà họ Tiết thường đùa rằng: “Làm gì có cái gọi là bí phương sinh con chứ! Nếu có thì mấy bà vợ bé đều muốn, nếu

họ có thể sinh được ít nhất một đứa con trai hay con gái, tương lai cũng có chỗ trông cậy...”

Nhưng A Khôn nhận thấy, những người phụ nữ này, chỉ có dì Ba từ trước đến nay không bao giờ nói đùa, thậm chí thỉnh thoảng cũng chỉ nói vài câu. Mới đầu, hắn có nghe người làm của Tiết gia nói Tiết lão gia quản rất chặt...

Sau khi Tiết lão gia vào thành, A Khôn tìm cơ hội đưa nước, luôn cố ý hoặc vô tình nói chuyện với dì Ba. Qua thời gian dài, hắn thấy dì Ba rất đáng thương, tuổi trẻ mà phải một mình một bóng, cuộc sống khi nào cũng như vậy.

Lão gia cũng không thường ở nhà, thỉnh thoảng trở lại cũng có khi không đến phòng cô. Hơn nữa, cô thật ra cũng không muốn lão gia qua phòng mình, mỗi khi nhìn thấy thân thể toàn nếp nhăn kia, cô không khỏi buồn nôn.

A Khôn xuất hiện làm cho Liễu Mai có chút khác lạ, tuy ngay lúc đó cô không biết gì về cảm tình nam nữ. Sau đó giữa hai người qua lại càng thêm quen thuộc, cô bắt đầu ngẫu nhiên sẽ cho A Khôn vật nhỏ gì đó ví như miếng lót giày, hà bao...

Sau đó, A Khôn biết tâm ý của Liễu Mai, nhưng lúc đầu, hắn không dám vượt quá giới hạn. Dù sao ở đây cũng là gia đình phong kiến lễ giáo, làm như vậy hai người đều phạm phải đại nghịch bất đạo.

Nhưng tình cảm cứ lớn dần theo thời gian, A Khôn không thể chịu đựng được việc không đáp lại sự thâm tình của Liễu Mai, vì vậy hai con người tịch mịch đã đến với nhau...

Người con gái có tình yêu và không được yêu hoàn toàn khác nhau, điều này nhanh chóng bị dì Hai nhìn ra, vì vậy bà ta lén theo dõi Liễu Mai, xem cô tằng tịu với ai.

Tuy là mấy lần đều không bắt được tại trận, nhưng có thể

khẳng định dì Ba đang vụng trộm với đàn ông.

Vì vậy bà ta mách chuyện này với bà Cả. Bà Cả ở nhà họ Tiết chính là vị chủ nhân nói một không hai, đã từng có một a hoàn thông phòng mang thai con của lão gia, bị bà ta đánh chết tươi.

Tiết cử nhân dù phẫn nộ, nhưng không có cách gì với bà vợ Cả này. Bà ta không chỉ là mẹ của các con, mà còn là Cách cách của triều Thanh cũ. Năm đó có thể hạ mình gả cho một cử nhân như ông ta, đây chính là phúc khí ba đời của ông ta, cho nên Tiết cử nhân rất sợ vợ Cả của mình.

Bà Cả vừa nghe thấy đã rất tức giận, chính bà ta cũng đã rất cẩn thận canh chừng những vị phòng đơn gối chiếc kia, vậy mà con Ba ti tiện này còn dám trêu ghẹo đàn ông bên ngoài! Vì vậy trong đêm, bà ta gọi người đi bắt kẻ thông dâm.

Liễu Mai và A Khôn thường hẹn hò ở kho thóc, chỗ đó buổi tối không có người qua lại. Nhưng hôm nay, bà Cả đã cho người mai phục từ sớm, chờ bọn họ tự chui đầu vào rọ.

Nhưng ai ngờ được, trong nhóm người đi bắt gian lại có em họ của A Khôn, hắn đã sớm nói lại với A Khôn, vì vậy sợ là đêm nay, A Khôn sẽ không tới kho thóc nữa.

Thực ra A Khôn đã sớm biết có người đến bắt gian, nhưng Liễu Mai lại không biết gì, vào canh hai, cô vẫn đúng lúc xuất hiện ở chỗ hẹn. Đáng tiếc cô vừa đi vào, đã bị vài người trói gô lại đè trên đất.

Liễu Mai còn chưa hồi hồn, ngẩng đầu đã thấy những người đó hừng hực khí thế, lập tức sợ đến hồn bay phách tán! Bà Cả đang mặt mày xanh lét ở trên cao nhìn xuống mình.

Thân làm vợ bé trong nhà, nửa đêm không ngủ lại một mình chạy đến kho thóc, thì Liễu Mai có trăm cái miệng cũng không thể nói cho rõ được. Nhưng còn may là A Khôn tối nay không tới, nếu

không có thể khẳng định hai người cùng bị bắt rồi.

Đầu tiên bà Cả treo Liễu Mai ở dưới gốc hòe lớn trong sân trước, quất roi chan chát, sau đó nham hiểm nói: “Nói đi, kẻ tằng tựu với mày là ai? Nói ra thì lão gia có thể thành toàn cho chúng bây làm một đôi uyên ương… Ha ha.”

Liễu Mai biết nói cũng chết mà không nói cũng chết, không bằng cắn răng chịu đựng, quyết không khai. Bà Cả là ai chứ, bà ta ở nhà họ Tiết đã mấy chục năm, Liễu Mai còn trẻ như vậy, làm sao là đối thủ được.

Bà ta chớp mắt, nhìn Liễu Mai với vẻ giễu cợt nói: “Dì Ba à, mày thật ngu xuẩn, đến giờ vẫn còn không rõ vì sao tao chỉ bắt một mình mày ư? Tao nói thật cho mày biết, thằng đàn ông thối tha kia đã sớm nghe được tin tức, cho nên hắn mới không tới kho thóc, chỉ có mày ngu ngốc không biết gì, còn liều chết che giấu thay cho hắn… có đáng không?”

Bà Cả nói câu này thực sự đã chạm đến nỗi lòng của Liễu Mai, tuy tuổi cô còn trẻ, nhưng cô không ngốc. Vì sao hôm nay những người này chỉ bắt được mình cô, không phải cô chưa từng nghĩ đến, nhưng cô vẫn ôm lòng mong đợi rằng A Khôn vì bận nên không đến được như hẹn.

Nhưng những lời bà Cả nói lại như chậu nước lạnh giội xuống, làm cô lạnh lòng...

Bà Cả sai ai thẩm vấn, Liễu Mai cũng vẫn như cũ, một chữ không khai nên rất tức giận, cho một người làm qua lột y phục của cô. Nếu đã muốn làm kỹ nữ thì sợ gì người khác nhìn...

Đúng lúc đó Tiết cử nhân trở về, khi thấy Liễu Mai bị lột hết quần áo, không một mảnh vải che thân treo trên cây, hơn nữa cả người đều là vết thương, trong lòng ông ta cũng không đành. Vì vậy ông ta định thay Liễu Mai cầu tình, hi vọng bà Cả dạy cho cô

một bài học là được, đừng để xảy ra án mạng, dù gì cũng là thời dân quốc rồi.

CHƯƠNG

TÌNH LANG BẠC BẼO

Tiết cử nhân muốn nói đỡ cho Liễu Mai, nhưng bị bà Cả trừng mắt, nói: "Sao hả? Bị con đàn bà lẳng lơ này cho đội nón xanh mà ông còn muốn giúp nó à? Thời dân quốc thì sao? Bất kể là thời gì, đàn bà vô liêm sỉ đều bị nhốt lồng heo hết."

Tiết cử nhân hiểu tính tình vợ mình, nên chỉ đành im lặng đứng bên không nói gì... Lúc này Liễu Mai mới ngẩng đầu lên, nhìn khắp viện, hầu như từ trên xuống dưới người trong nhà họ Tiết đều có mặt, nhưng không có A Khôn...

Bà Cả thấy vẻ mặt đầy căm hận nhìn mình của Liễu Mai, thì vênh váo nói: "Dì Ba à, mày cũng đừng trách tao, tục ngữ nói quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Mày phạm phải lỗi này thì có ở thời nào cũng không thể tha được! Nhưng dù gì chúng ta cũng từng là chị em với nhau, đừng nói chị đây không cho mày cơ hội. Mày không muốn khai kẻ kia là ai đúng không? Vậy thì hãy chờ gã đến cứu mày đi, nếu tối nay gã dám đứng ra nhận tội, tao sẽ thả hai người đi... mày thấy sao?"

Bà Cả vừa dứt tiếng, xung quanh lặng căm, mọi người đều muốn xem xem gã đàn ông kia có dám đứng ra hay không... Kết quả đợi cả buổi cũng không thấy một ai dám. Cuối cùng bà Cả

cười điên cuồng, mọi người tản đi.

Quá trình Liễu Mai bị làm nhục, A Khôn đều nhìn thấy, nhưng từ đầu đến cuối gã đều không định đứng ra. Đừng thấy dáng dấp gã cường tráng như vậy mà lầm, thực ra gã vốn rất nhát gan, nhu nhược.

Hơn nữa A Khôn cũng là kẻ thông minh, gã biết bà Cả chỉ dụ dỗ thôi, chỉ cần gã đứng ra, chắc chắn sẽ chịu tội với Liễu Mai. Hơn nữa trong nhà gã còn có vợ con, làm sao có thể trốn đi với Liễu Mai được.

Tuy Liễu Mai vẫn luôn không ngẩng đầu lên, nhưng cô có thể cảm nhận được A Khôn đang đứng trong đám người. Không phải cô không biết A Khôn nhát gan sợ phiền phức, nhưng đến mức này thì cô không ngờ.

Dần dần, Liễu Mai không thấy hận bà Cả và những người vợ bé kia nữa, thực ra họ cũng đều là những người phụ nữ đáng thương, không thể lựa chọn vận mệnh của bản thân, chỉ có thể mặc người khác sắp đặt.

Cô chỉ hận những gã đàn ông kia, hận Tiết cử nhân cưới cô về chỉ để làm màu... Hận A Khôn thích cô nhưng không dám đứng ra bảo vệ... Trong mắt cô, đàn ông không có một ai tốt đẹp cả.

Vì vậy, Liễu Mai mang theo ý hận ngập lòng, lúc ban đêm vắng người, lén trốn khỏi phòng củi, nhảy giếng tự sát! Chuyện tiếp theo giống như Lý Cương đã nói, dì Hai sợ đến phát bệnh, Tiết cử nhân tìm thầy phong thủy bịt kín miệng giếng, đắp một ít đá lên để trấn trụ âm hồn.

Toàn bộ kí ức của Liễu Mai đều dừng ở đây, cô ấy cũng là một kẻ đáng thương, cả đời không có người thương yêu, vất vả lắm mới dám to gan tự quyết định vận mệnh của bản thân, không ngờ lại gặp phải một A Khôn như vậy.

Nghĩ thế, tôi đột nhiên hỏi Lý Cương: “Anh có từng nghe nhắc đến người tên A Khôn không?”

“A Khôn?” Lý Cương mờ mịt một hồi, sau đó khá chắc chắn nói: “Ông cố của tôi tên Lý Bính Khôn...”

Tôi vừa nghe vậy thì vội hỏi: “Ông cố của anh có mấy người con trai?”

“Hai người, ông tôi và em trai ông...”

Thì ra là như vậy, lý do oan hồn Liễu Mai hại chết Lý Cương là vì anh ta là con cháu của A Khôn. Vì vậy tôi hỏi tiếp: “Vậy nhà họ Lý của anh có còn người thân nào không?”

Lý Cương lắc đầu nói: “Không có nữa, tôi chưa từng gặp ông Hai, nghe bà tôi nói, nhiều năm trước nhà họ gặp thiên tai, đã chết hết trong một đêm, bố tôi là người duy nhất còn lại, đến đời tôi thì tôi là người duy nhất còn lại của dòng họ...”

Tôi nghe rồi, chợt thổn thức, nhà họ Lý đã tuyệt hậu rồi, xem ra đây chính là sự trả thù của Liễu Mai, hy vọng cô ấy có thể thực sự được giải thoát.

Sau đó chú Lê niệm kinh siêu sinh cho Lý Cương, nói với anh ta, buông bỏ những chuyện này mới có thể siêu thoát.

Trời hửng sáng, Lý Cương lại biến mất, tôi lo lắng không biết buổi tối anh ta có lại xuất hiện nữa không. Nhưng Chú Lê nói, chắc chắn anh ta không xuất hiện nữa, loại vong hồn như anh ta là do không thoát khỏi được chấp niệm của mình nên chưa thể siêu sinh, nếu có người chỉ lối, anh ta cũng sẽ không cố chấp nữa...

Sau khi trở lại huyện Trấn Bình, chúng tôi nghỉ lại ở quán trọ nhỏ một ngày để lấy sức, dù sao mấy ngày nay cũng ăn không ngon ngủ không yên. Theo ý của Thiệu Kiến Hoa, anh ta hy vọng chúng tôi ở chỗ này đợi mình vài ngày, chờ anh ta mua được mảnh

đất đó, thì sẽ đến gặp chúng tôi, rồi sau đó cùng đến phần mộ tổ tiên nhà họ Thiệu.

Tôi thắc mắc, nếu đã giúp anh ta tìm được phần mộ tổ tiên rồi, vậy tại sao chúng tôi còn phải đi một chuyến nữa đến đó? Chú Lê làm vẻ thần bí nói: “Cái này mà cháu cũng không biết à? Chúng ta vẫn còn có ích.”

“Chúng ta đã tìm giúp anh ta phần mộ tổ tiên rồi, còn việc gì nữa đâu? Hơn nữa anh ta cũng không cần dời mộ phần, chỉ tu sửa lại thôi mà?” Tôi nói.

Chú Lê nhìn tôi rồi nói: “Đầu óc cháu để đi đâu rồi, tuy nhà họ Thiệu tìm được phần mộ tổ tiên, nhưng làm sao Thiệu Kiến Hoa biết được ai là cụ cố, ai là ông cố? Còn cả lão tổ tông Thiệu Chi Lam lại càng không biết là ở mộ phần nào. Cũng không thể lập một cái bia lớn viết là phần mộ tổ tiên nhà họ Thiệu lên tất cả các ngôi mộ được.”

Nghe Chú Lê nói, tôi như bừng tỉnh, đúng vậy thật, trên những ngôi mộ cũ này, ngay cả bia mộ cũng không có, đương nhiên Thiệu Kiến Hoa sẽ không biết đâu là mộ của ai. Xem ra mấy ngày nữa chúng tôi lại phải làm một chuyến đến thôn Thái Bình rồi.

Ba ngày sau, rốt cuộc Thiệu Kiến Hoa cũng lấy được chứng nhận sở hữu đất, lần này anh ta dẫn theo một đội xây dựng, cùng chúng tôi đến phần mộ tổ ở gần thôn Thái Bình...

Vì đã biết địa điểm, nên lần này đi nhanh hơn rất nhiều, đông người cùng đi nên cũng không thấy sợ hãi khi đi qua thôn như lần trước. Bởi vì công trình này không thể ngày một ngày hai là xong, nên những công nhân này phải tìm chỗ để ở lại.

Lúc Chú Lê nói thôn Thái Bình này không phải nơi yên ổn, nhưng nếu để những công nhân này ở gần khu mộ thì chắc họ cũng không đồng ý. Vì vậy thông báo với quản đốc, cả đoàn có thể

vào thôn Thái Bình, nhưng nhiều người nên không thể mỗi người ở một nhà trong thôn được, vì vậy, họ dựng lều trong một khoảng đất trống để ở tạm.

Quản đốc cũng là người mê tín, nếu không phải do lần này Thiệu Kiến Hoa trả giá cao, ông ta sẽ không nhận việc tu sửa mộ phần này. Sau khi chú Lê kiểm tra nơi này nhiều lần, họ mới an tâm ở lại trong thôn.

Chú Lê nói với Thiệu Kiến Hoa rằng mộ phần tổ tiên này rất quan trọng, nên anh ta càng không dám thờ ơ, quyết định tự mình trông coi. Ông chủ lớn đã ở lại, chúng tôi cũng đành chịu phận, nhưng lần này điều kiện tốt hơn rất nhiều, họ mang theo lều quân dụng, còn có cả giường xếp, rốt cục không cần phải ngủ trên đất nữa rồi.

Chú Lê nói sửa mộ, động thổ là việc lớn, nhất định phải xem ngày giờ lành mới được. Vì vậy đêm đó, chú Lê mở quẻ tính ngày tốt, sau đó nói hai ngày sau là ngày tốt, chọn làm ngày động thổ, khởi công.

CHƯƠNG

NGỰ BAN HỒNG HOÀN

Vì phải ở lại đây hai ngày, nên chúng tôi đi xem có tất cả bao nhiêu ngôi mộ cổ trước, trong đó có bao nhiêu cái của nhà họ Thiệu, ở thời nào, bối phận thế nào. Dù sao nếu nhầm tên của các vị này thì cũng thật không hay.

Sáng hôm sau, Tôn Bằng Phi với một người tên Sở Quân đi cùng chúng tôi đến phần mộ tổ của nhà họ Thiệu. Chúng tôi cầm theo rất nhiều bảng gỗ, tôi phụ trách thăm mộ hỏi tên, hai người họ một người viết tên ra bảng, một người cắm bảng gỗ vào nơi tôi chỉ.

Lượng công việc không lớn cũng chẳng nhỏ, tôi phải đi đến và cảm nhận từng ngôi mộ một mới có thể biết tên và thân phận của họ. Để không bị bỏ sót, chúng tôi chia số mộ thành bốn khu lớn, sau đó tra từng khu một.

Lúc này thì Đinh Nhất và chú Lê rảnh rỗi ngồi dưới dù che nắng lớn, vừa nhàn nhã uống trà vừa xem chúng tôi làm việc dưới ánh nắng chói chang.

Lúc đầu chúng tôi gặp phải những mộ phần của bậc con cháu, không quá khó khăn để biết được tên và thân phận của họ, đều là cậu chú thân thích. Nhưng khi đã hoàn thành đến một nửa, thì tôi

đột nhiên cảm thấy phần mộ này rất bất thường.

Nhưng lạ ở đâu thì tôi chưa biết được. Người trong phần mộ này không phải ai khác mà chính là Thiệu Chi Lam. Có thể là ông ấy chết không rõ ràng, qua thánh chỉ cũ kia, tôi chỉ biết ông ấy bệnh chết, còn những chuyện khác thì chẳng rõ.

Tôi có thể cảm nhận được ông ấy vẫn luôn quanh quẩn bên thi thể của mình, có thể cảm giác được rõ ràng, rằng ông ấy không phải chết tự nhiên, mà là bị người ta mưu sát. Không đúng, dùng từ mưu sát không chính xác, phải là ông ấy cam tâm tình nguyện chết.

Thì ra khi đó Thiệu Chi Lam làm thầy giáo của đương kim hoàng thượng, đồng thời cũng là người đã giúp đỡ hoàng thượng đoạt vị. Đáng tiếc, vị đế vương này lòng dạ hẹp hòi, sau khi lên làm hoàng đế đã đại khai sát giới*, diệt trừ hết những người đã giúp mình lên ngôi để diệt khẩu. Kể cả ân sư của mình, hắn cũng không buông tha...

*** Xuống dao giết người (thỏa sức chém giết).***

Thiệu Chi Lam đâu phải kẻ ngu xuẩn, ông thấy hoàng thượng nổi sát tâm với mình nên đã cáo ốm và xin cáo lão hồi hương. Bởi vì là ân sư, nên hoàng thượng không thể thực hiện gian kế diệt trừ ông ngay được, đành phải cho ông ấy về quê.

Mấy năm sau, hoàng thượng vẫn luôn cảm thấy Thiệu Chi Lam là cái gai trong lòng, không nhổ không vui, nhưng vẫn không có cớ gì để danh chính ngôn thuận giết chết ân sư được.

Cuối cùng, vị hoàng thượng này cho lão ân sư một mật chỉ, chính là đồ gia truyền kia của Thiệu gia. Trong mật chỉ, hắn tỏ ý vui mừng vì Thiệu Chi Lam vẫn còn sống khỏe mạnh, tuy nhiên lại nói bóng nói gió khen người con trưởng Thiệu Kính Xương tài giỏi, nhưng kinh nghiệm còn thiếu xót.

Gã hoàng đế này đúng là ý tại ngôn ngoại, ngụ ý nếu ông muốn con trai ông có tiền đồ tốt đẹp, thì hãy chết sớm một chút. Hơn nữa kèm theo thánh chỉ, còn có một viên Hồng hoàn.

Hồng hoàn được biết đến là thần dược kéo dài tuổi thọ, nhưng thật ra nó là một loại độc dược truyền lại từ triều Minh, uống nó vào sẽ khiến tinh thần minh mẫn sáng láng trong bảy ngày, sau bảy ngày này thì bất đắc kỳ tử*.

Chết không theo như ý nguyện.

Hoàng thượng làm như vậy là cho Thiệu Chi Lam mấy ngày để xử lý hậu sự.

Vị đế vương này là người Thiệu Chi Lam nhìn từ nhỏ đến lớn, sao lại không hiểu hắn chứ. Ông biết đến nước này đã không còn đường sống nữa, nên cũng không nói cho người thứ hai biết, sau khi ăn Hồng hoàn, ông gọi cả nhà đến, nói họ phải bảo quản thánh chỉ được ban thật kỹ.

Thực ra Thiệu Chi Lam nghĩ, nếu sau này hoàng thượng không thực hiện lời hứa, muốn giết cả nhà họ Thiệu, thì hy vọng hắn thấy thánh chỉ này, sẽ nể tình Thiệu Chi Lam ông đã chết để bảo vệ con trai, lưu lại huyết mạch cho nhà họ Thiệu.

Tôi đứng trước mộ Thiệu Chi Lam, nhìn mộ phần của các con cháu nhà họ Thiệu, xem ra năm đó, vị hoàng thượng này vẫn cố gắng giữ kín bí mật về cái chết của ân sư, nên đối xử không tệ với thế hệ sau của ông ấy.

Chú Lê thấy tôi đứng bất động ở đó lâu thì đi tới hỏi làm sao. Tôi thắc mắc nói: “Cháu cũng không biết làm sao, chỉ cảm giác mộ này rất bất thường.”

“Mộ của ai vậy?” Chú Lê hỏi.

“Thiệu Chi Lam…”

Chú Lê nghe vậy thì ngồi xuống, nhặt một cây gỗ ở cạnh rồi vạch đám cỏ bên trên ra, sau đó cầm nắm đất bên dưới cỏ đưa lên mũi ngửi, sắc mặt liền thay đổi, nói: “Đất này có mùi lạ, vật phía dưới không đơn giản... Cháu ngồi xuống cẩn thận cảm nhận xem, di cốt này khác gì những di cốt kia?”

Tôi gật đầu ngồi xuống, tuy là cảm giác được điều lạ, nhưng không biết lạ ở đâu. Để có thể gần hơn, tôi nằm luôn lên đất.

Có lẽ vì nằm sát đất, nên tôi rốt cuộc biết phía dưới Thiệu Chi Lam có vấn đề gì. Tôi sợ hãi nhảy dựng lên, hoảng hốt nói: “Mộ này, không phải là xương...”

“Không hay rồi… đúng như chú đoán, phía dưới có thể là cương thi...” Chú Lê khẩn trương nói.

Tôi vừa nghe nói vậy, thầm nghĩ, chú là chú Lê, chứ có phải chú Anh* đâu, cương thi gì chứ...

****Lâm Chính Anh tên thật Lâm Căn Bảo (1952 - 1997), nickname chú Chín, chú Anh. Ông là diễn viên nổi tiếng người Hồng Kông kiêm chỉ đạo võ thuật, đạo diễn. Sự nghiệp diễn xuất của ông bắt đầu phát triển không ngừng nhờ những bộ phim về cương thi, đầu tiên là vai diễn thầy pháp trong bộ phim “Cương thi tiên sinh” (1985).***

Chú Lê thấy vẻ không tin trên mặt tôi, tức giận nói: “Cháu thì biết cái gì, cương thi có tồn tại thật, chỉ là không giống như trong phim Hồng Kông, xuất hiện dễ dàng. Hơn nữa nó cũng chỉ là một số người chết mà thân xác không thối nát thôi. Giới khảo cổ Trung Quốc cũng đã khai quật và bảo tồn không ít cương thi, như là hương thi lúc trước đấy.”

“Lẽ nào Thiệu Chi Lam cũng đổi thành hương thi rồi?” Tôi giật mình, nói.

Chú Lê lắc đầu: “Hương thi không mục nát là vì Trang Hà cho

cô ta linh dược, nhưng nếu vị dưới này không mục rữa, chỉ sợ là trước khi chết đã ăn phải gì đó…”

Nghe Chú Lê nói vậy, tôi nghĩ ngay đến viên Hồng hoàn mà hoàng đế đã ban thưởng, vì vậy kể lại cho chú Lê nghe cái chết của Thiệu Chi Lam. Chú ấy nghe xong, liên tục gật đầu nói: “Vậy thì đúng rồi, người xưa nói Hồng hoàn của Minh triều là do một số tiền lớn dung luyện mà thành, ban đầu ăn vào làm người ta phấn chấn tinh thần, nhưng sau đó sẽ trúng độc mà chết. Nhất định là trong cơ thể ông ấy có lượng chì lớn, thủy ngân và các kim loại nặng, nên mới làm cho thi thể mấy trăm năm không mục rữa.”

Tôi lại ngồi xổm xuống cảm nhận, rồi đứng lên nói: “Không mục rữa thì sẽ không phân hủy thôi, nhưng dù sao nó cũng bị chôn xuống dưới đất rồi…”

Chú Lê lại lắc đầu nói: “Khó có thể nói vậy, thi thể được xử lý để chống phân hủy khác với thi thể không phân hủy được. Thi thể không phân hủy được có thể sống dậy, mà khi sống dậy chỉ sợ sẽ là tai họa…”

“Chú có ý gì? Lẽ nào ông ấy còn có thể sống lại ư?” Tôi khó tin hỏi.

CHƯƠNG

CƯƠNG THI

Chú Lê không nói gì, chỉ đào một nắm đất rồi đưa lên mũi, bảo tôi ngửi xem có thấy gì khác không.

Tôi cẩn thận cảm nhận, đất này hình như tanh hơn đất vàng bình thường, tôi thấy buồn nôn, vội đẩy tay chú Lê ra: “Đất này sao lại có mùi tanh vậy.”

Chú Lê ném nắm đất xuống, sau đó vỗ tay lên chỗ đất không bình thường đó nói: “Phải thiêu thi thể này! Nếu không sẽ có phiền phức...”

“Thiêu ư? Thiệu Kiến Hoa có đồng ý không? Chú muốn thiêu lão tổ tông nhà anh ta đấy.” Tôi khiếp sợ nói.

Tôi nghe chú Lê nói muốn thiêu thi cốt của Thiệu Chi Lam, thấy không thể tin được, nhất định Thiệu Kiến Hoa sẽ không đồng ý. Anh ta tiêu nhiều tiền như vậy để tìm lão tổ tông, cũng không phải chỉ để thiêu thi cốt.

Nhưng chú Lê tự tin nói mình sẽ tự thuyết phục Thiệu Kiến Hoa.

Đêm đến, lúc chúng tôi trở lại nơi nghỉ chân, Thiệu Kiến Hoa và kĩ sư thiết kế mộ viên đang thảo luận với nhau. Thấy chúng tôi trở về, anh ta nhiệt tình ra đón chú Lê. Sau đó chú Lê có ý muốn trao

đổi riêng với Thiệu Kiến Hoa, hai người đi ra một miếng đất trống đằng xa, đứng nói chuyện rất lâu.

Sau khi họ trở về, tôi thấy sắc mặt hai người thì biết chú Lê đã thuyết phục được Thiệu Kiến Hoa, để anh ta hỏa táng lão tổ tông Thiệu Chi Lam. Trước khi đi ngủ, tôi hỏi chú Lê làm sao mà thuyết phục được Thiệu Kiến Hoa?

Chú Lê cười nói: "Thật ra việc này tưởng khó nhưng không khó, chủ yếu là xem xem Thiệu Kiến Hoa nhìn trúng cái gì. Sở dĩ cậu ta nhất định phải tìm được phần mộ tổ tiên, một là vì hoàn thành tâm nguyện của cha mình, hai là muốn phong thủy của phần mộ tổ này tiếp tục để lại phúc đức cho con cháu. Vì vậy chú nói cho cậu ta biết, nếu muốn cho mộ phần tổ tiên phát huy tác dụng mạnh nhất, thì phải đem tro cốt sau khi hỏa táng của Thiệu Chi Lam cho chú sắp đặt để chiêu tài, như vậy mới có thể thành đại sự! Còn việc hỏa táng, anh ta không cần nói lại cho cha mình."

Sau khi nghe Chú Lê nói, tôi hiểu ngay, thật ra Thiệu Kiến Hoa cũng không có tình cảm gì với tổ tiên nhà mình, cho nên có thiêu cũng không sao, chỉ cần tốt cho anh ta là được.

Vì vậy trước tiên Thiệu Kiến Hoa liên hệ với nơi làm hỏa táng, chỉ cần bên này chúng tôi đào thi thể lên, thì sẽ đưa đi hỏa táng ngay...

Việc mở quan tài cũng không thể tùy tiện mở lúc nào cũng được, mà phải để chú Lê tính toán cẩn thận, hơn nữa còn phải mở khi dương khí trong ngày vượng nhất mới được.

Cuối cùng, chú Lê chọn ngày mở quan tài là ngày động thổ, bởi trong tháng này chỉ có duy nhất một ngày đó tốt. Vì vậy sáng sớm hôm đó, chúng tôi đã chuẩn bị xong xuôi để trưa mở quan tài.

Giờ lành vừa đến, Đinh Nhất lấy mấy tràng pháo nổ đã chuẩn bị trước ra đốt, sau khi tiếng pháo vang lên, chú Lê hô to: "Giờ lành

đã đến, động thổ mở quan tài.”

Tiếp đó, mấy người vạm vỡ cầm cuốc đi tới bắt đầu đào đất... chẳng mấy chốc đã lôi ra một cái quan tài lớn.

Nếu luận cấp bậc, sao Thiệu Chi Lam lại chịu đãi ngộ như vậy, ngay cả mộ riêng cũng không có. Tôi đoán lúc đó bởi Thiệu Chi Lam đã cáo lão hồi hương, hơn nữa không được chết tử tế, cho nên ông ấy nghĩ không cần quá phô trương, chỉ cần mồ yên mả đẹp là tốt rồi.

Quan tài vừa được lấy lên, tôi ngửi thấy một mùi hôi tanh, làm mấy người đào đất cũng phải lùi hết ra sau, chờ mùi tản đi, lại qua khiêng quan tài đi.

Những người khiêng quan tài này cũng được chú Lê cẩn thận chọn lựa, là người tuổi Thìn, Dậu, Ngọ, Tuất. Họ đưa quan tài lên, nhiệm vụ coi như hoàn thành.

Kế tiếp, người phụ trách mở quan tài là người rất nổi tiếng về bốc mộ, khi ông ta nhổ bảy cái đinh trấn quan tài, mắt thường cũng có thể thấy khí đen bay từ quan tài ra...

Người bốc mộ kia vẫn rất bình tĩnh, hơn nữa nghe chú Lê nói, mũi ông ta đã dùng tùng hương ngăn mùi. Lúc quan tài nhanh chóng được mở ra, chú Lê cùng Đinh Nhất đi tới, họ muốn xem tình hình của thi thể như thế nào.

Thiệu Kiến Hoa là con cháu của nhà họ Thiệu, đã sớm lánh ra xa, sợ dính xui xẻo của người chết. Tôi đi theo sau Đinh Nhất, nhìn vào quan tài... ôi, thật đúng là cương thi!

Chỉ là cương thi này không giống như cương thi trong phim, không có hình dạng dọa người, mặt xanh nanh vàng, mười móng tay dài nhọn. Nó chỉ có chỗ da lộ ngoài xám ngắt, hơn nữa hai mắt lún sâu, chắc là do tròng mắt mất nước nên khô trũng… Thi thể mặc triều phục nhà Thanh, y phục không bị hao tổn gì.

Chú Lê ngẩng đầu nhìn trời, sau đó đứng một bên để chuẩn bị chuyển thi thể: “Lát nữa động tác phải nhanh, không được kéo dài thời gian để thi thể ở ngoài.”

Những người kia gật đầu, sau đó bắt đầu chuyển thi thể. Họ đưa thi thể ra khỏi quan tài, rồi lập tức chuyển đến xe lạnh đã chuẩn bị sẵn, sau đó đưa đến nơi hỏa táng.

Chú Lê lo trên đường xảy ra chuyện, vì vậy bảo Đinh Nhất lái xe đưa chúng tôi đi theo, Thiệu Kiến Hoa thì ở lại đấy, khởi công động thổ theo lời Chú Lê đã hướng dẫn.

Tôi nhìn xe lạnh phía trước, thầm nghĩ cương thi cũng chỉ có như vậy thôi, nhưng trông chú Lê lại rất nôn nóng, chốc chốc lại nhìn đồng hồ.

Vì vậy tôi hỏi: “Chú lo lắng gì vậy, không phải sắp hỏa thiêu rồi à?”

Chú Lê lại nói: “Cháu không biết đâu, thời gian thi thể ra khỏi quan tài càng kéo dài thì khả năng xảy ra chuyện càng lớn, cho nên trước lúc trời tối phải hỏa táng xong.”

Chúng tôi cách chỗ hỏa táng gần nhất cũng nửa tiếng chạy xe, bây giờ còn chưa đến 3 giờ, nếu như không có gì bất ngờ thì có thể hỏa táng Thiệu Chi Lam trước trời tối.

Hơn nữa, đã liên hệ trước với nơi hỏa táng rồi, chúng tôi đưa thi thể đến là có thể hỏa táng ngay. Nhưng ai ngờ được, xe vừa đi được nửa đường, trời chợt đổi sắc.

Chú Lê quan sát nói: “Đây không phải là dấu hiệu tốt!”

Chú ấy gọi ngay cho Thiệu Kiến Hoa đang ở bên kia, nói cho anh ta biết, nếu trời mưa, lập tức đình công, đợi mưa tạnh mới làm tiếp.

Đang nói chuyện thì mưa to kéo đến, hạt mưa to như hạt đậu

liên tục đập vào cửa kính trên xe, tôi nghĩ đến xe lạnh phía trước mà đổ mồ hôi hột.

Mưa càng lúc càng lớn, dọc đường không có nhiều xe lắm, nhưng do trời mưa đường trơn, nên xe không thể di chuyển nhanh được. Cuối cùng, lúc xe đến được nơi hỏa táng thì mưa cũng ngừng, trời cũng sáng trở lại, chỉ có điều trời đã xế chiều.

Nhân viên nơi hỏa táng đã sớm mang theo dụng cụ vận chuyển đứng chờ ở cửa, sau khi xe lạnh dừng lại, họ nhanh chóng mở xe ra để mang thi thể vào trong.

CHƯƠNG

CHÚ LÊ MÁCH NƯỚC MUA NHÀ MA

Khi nhân viên khu mai táng vừa nhìn thấy thi thể Thiệu Chi Lam thì giật mình. Tuy họ biết thi thể được hỏa táng lần này là một thi thể đã chết lâu năm, nhưng lại không ngờ đó là thi thể còn nguyên vẹn.

Chú Lê thấy họ sững sờ ở đó, thúc giục nói: "Đừng ngẩn người nữa, nhanh một chút đi. Không còn nhiều thời gian đâu".

Họ lấy lại tinh thần, chuyển giường lăn đến nhà hỏa táng! Ba chúng tôi đi chầm chậm theo phía sau, đến khi nhìn thấy xác bị đẩy vào gian hỏa táng, chú Lê mới yên tâm.

Sau đó chú Lê mới nói cho tôi biết, thực ra chú cũng không biết nên xử lý tình huống này thế nào, nên chỉ có hỏa táng mới là cách tốt nhất.

Lúc tôi nhìn họ đẩy Thiệu Chi Lam vào gian hỏa thiêu, đột nhiên có một dự cảm xấu, dường như chuyện này không giải quyết đơn giản như vậy được.

Không lâu sau, nhân viên hỏa táng đưa tro cốt của Thiệu Chi Lam lại cho chúng tôi. Không biết Thiệu Kiến Hoa đã chi bao nhiêu, mà toàn bộ quá trình, họ đều sử dụng dịch vụ tốt nhất.

Nhìn thấy tro cốt của Thiệu Chi Lam, tôi và Chú Lê mới thực sự

yên lòng, không còn chuyện gì nữa rồi. Sau đó chúng tôi nhanh chóng chạy về phần mộ tổ tiên nhà họ Thiệu, giao tro cốt lại cho Thiệu Kiến Hoa.

Nơi đặt tro cốt Thiệu Chi Lam đã được Chú Lê nói lại với kĩ sư. Tôi nhìn thấy kĩ sư vẫn còn đang tức giận.

Công việc của chúng tôi đến đây coi như đã hoàn thành, Thiệu Kiến Hoa rất cảm kích chú Lê, dù sao chú Lê đã giúp anh ta một việc tưởng như khó tin.

Nghe Thiệu Kiến Hoa nói, cha anh ta mà biết phần mộ tổ tiên đã được tìm thấy, chắc chắn bệnh tình sẽ chuyển biến tốt đẹp, còn nói, sau này sẽ nhờ chú Lê tìm giúp một nơi, hy vọng qua lần hợp tác này, chú Lê sẽ không từ chối.

Tôi nghĩ thầm, đó là do anh không hiểu chú Lê rồi, chỉ cần có tiền, ông ấy dại gì mà không làm?

Tôi cũng thế, thấy tin nhắn ngân hàng gửi tới báo tiền đã được chuyển vào tài khoản, tôi phấn khởi một hồi, cảm thấy bây giờ có thể chuẩn bị việc mua một ngôi nhà được rồi, không thể mãi đi thuê phòng được.

Hiện tại đã đủ tiền để mua một căn hộ rồi, vì vậy tôi nói chuyện mua nhà với chú Lê, không ngờ chú ấy nghĩ một lúc rồi nói, mua nhà nên tìm nhà có ma, đã được lợi lại còn mát mẻ!

Tôi nghe thấy vậy thì "hứ" hai tiếng nói: "Chú Lê có mong cháu sống tốt không vậy? Đây là phòng cháu ở mà, không phải dùng để đầu tư đâu!"

Không ngờ chú Lê lại phản bác: "Là mua nhà để ở đó! Còn mua nhà ma để đầu tư hả? Cháu nghĩ bây giờ người ta đều ngu hết à. Đừng nói là cháu có nhà ma điều kiện tốt, cho dù cháu thu dọn nhà đó sạch sẽ, cũng chỉ có thể tự ở thôi, hoặc cháu phải chờ đến ngày tháng năm nào đó, chính phủ trưng thu, lúc đó mới thu lại được

tiền vốn."

"Vì sao?" Tôi khó hiểu.

Chú Lê hừ nói: "Vì sao à, ngay bên cạnh cháu cháu là vị đại sư phong thủy mà cháu cũng không muốn mua nhà có ma, nói chi đến người bình thường! Hơn nữa, nếu như lúc bán nhà, cháu không báo cho họ là ở đây từng có ma, cho dù đã bán xong rồi, người ta cũng sẽ đi kiện, để cháu chẳng những phải trả lại tiền, mà còn phải bồi thường tổn thất do trượt giá nữa đấy."

Tôi không ngờ bán nhà mà phức tạp như thế. Xem ra quyết không thể mua nhà như vậy được! Thế nhưng chú Lê lại rất nghiêm túc nói nếu như tôi muốn mua nhà, thì phải chọn nhà có ma.

Chú ấy nói nhà như thế thường có nhiều điểm tốt, sau khi mua về, chú ấy sẽ giúp tôi thu dọn sạch sẽ, sau đó tôi về ở là được, đảm bảo không có vấn đề gì...

Tôi vốn rất thích tiền, nghe chú Lê nói như vậy cũng hơi lung lay, vì vậy đã đi khắp nơi hỏi thăm, xem chỗ nào có căn nhà nào có ma nằm trên đường lớn, diện tích rộng đang rao bán!

Mấy ngày nay, Đinh Nhất suốt ngày oán chú Lê đã hiến tối kiến, bởi vì sau khi nghe lời chú Lê nói, tôi đã tìm đến mấy nơi nổi danh là nhà có ma. Vì không dám đi một mình, nên tôi liền lôi thêm Đinh Nhất đi cùng.

Mấy ngày trước đi xem nhà, ghê thì cũng có hơi ghê, nhưng giá cả quá đắt, đều nói là nhà này có ma rồi mà còn muốn bán với giá cao như thế. Nhưng chủ nhà nói, họ đã mời thầy về xử lý xong rồi, nhất định là không có vấn đề gì.

Nếu họ bảo là đã xử lý xong, vậy tôi cũng không muốn mua căn nhà đó nữa. Vì vậy cứ tìm tới tìm lui mấy ngày liền.

Hôm nay chúng tôi đi xem một chỗ nhà có ma ở trung tâm thành phố, nằm trên tầng 22 tòa C khu Kim Tọa Ngân Đế... Trước kia ở đây có một người phụ nữ bị trầm cảm sau sinh, ôm con nhảy từ tầng 22 xuống.

Vừa liên hệ bên môi giới nói muốn xem phòng, họ hào hứng đặt lịch hẹn với tôi ngay. Vừa cùng Đinh Nhất vào, tôi đã liên tục lắc đầu nói: "Diện tích lớn như vậy, tốn bao nhiêu tiền chứ, lãng phí quá!"

Đinh Nhất vừa nghe thế đã định bỏ đi, tôi vội kéo anh ta lại hỏi: "Này, sao anh lại bỏ đi thế?"

"Về thôi, không phải cậu bảo ngại diện tích ở đây lớn quá à?" Anh ta trưng ra vẻ mặt vô tội.

Tôi muốn khóc rồi, anh ta đúng là kiểu thẳng thắn đến nỗi mất hết bạn bè mà! Xem ra chỉ có tôi mới chịu được anh ta thôi...

Đinh Nhất bị tôi kéo vào thang máy, không ngờ vừa vào trong đã thấy một thiếu phụ vóc người đầy đặn dắt theo con chó Bull to lớn xấu xí, chắc là vừa từ bãi đậu xe đi lên.

Chị ta thấy hai chúng tôi lôi kéo nhau đi vào, kín đáo nhìn chúng tôi cười, tôi lập tức nổi da gà, cảm thấy nụ cười của thiếu phụ có vẻ là lạ...

Tôi tiện tay nhấn số 22, chị ta nhìn thấy vậy thì đến gần hỏi: "Hai cậu tới xem phòng à?"

Tôi giật mình hỏi: "Sao chị biết?"

Chị ta cười nói, có tận mấy đôi giống như các cậu ở đây cơ, làm gì mà không nhìn ra chứ.

Tôi và Đinh Nhất nhìn nhau, như chúng tôi ư? Chúng tôi làm sao? Đang băn khoăn, lại nghe chị ta tiếp tục nói: "Anh chàng đẹp trai, đừng nói tôi không nhắc nhở các cậu, ở tầng này các cậu tìm

phòng nào cũng được, trừ phòng 2202..”

Tôi thầm nghĩ, không thể nào, đừng nói là chị ta cũng ở tầng 22 nhé. Chị ta thấy chúng tôi không nói gì, lại tiếp tục: “Nói thật cho các cậu biết. Phòng 2202 này có ma đấy, trước đây có hai nhà từng gặp chuyện không may rồi.”

CHƯƠNG

TRONG NHÀ CÓ MA

"Hai nhà? Em mới nghe nói chỉ có một nhà mà." Tôi giật mình.

Chị ta thần bí nói: "Cái gì cơ, nhất định là cậu nghe chuyện của nhà ông Tống rồi, vụ hai mẹ con cùng nhảy lầu đúng không?"

Tôi mờ mịt gật đầu...

Thiếu phụ nói tiếp: "Thật ra trước đây nhà họ Mã ở, họ mới dọn đến chưa được nửa năm, thì chị Mã đốt than tự sát với hai đứa nhỏ! Sau đó nhà họ Mã mới bán cho nhà họ Tống, kết quả là chưa đến một năm, thì xảy ra chuyện nhảy lầu của sản phụ kia, tôi nghĩ nhà đó phụ nữ không thể ở được."

Chị ấy nói đến đây, đột nhiên quay sang nhìn hai chúng tôi, sau đó có vẻ cười giễu nói: "Nhưng hai người các cậu đều là đàn ông, vào ở chắc không sao đâu... Ha ha."

Lúc này thang máy dừng ở tầng 21, chị ta đi ra, còn nói với tôi và Đinh Nhất: "Đến nhà tôi rồi, hy vọng chúng ta có thể trở thành hàng xóm..."

Tôi nhìn theo bóng lưng chị ta đến thất thần, lòng rối tung một nùi, nếu như chúng tôi mua được chỗ này, vậy sẽ phải thường xuyên gặp mặt chị ta à. Tôi đang nghĩ lung tung thì cửa thang máy lại mở ra, đã đến tầng 22 rồi.

Vừa ra khỏi thang máy, tôi không nhịn được rùng mình, cảm giác trong hành lang này lạnh hơn trong thang máy mấy phần, tôi nhìn xung quanh, không thấy có điều hòa.

“Âm khí nặng thật… Đúng như mong muốn của cậu rồi...” Đinh Nhất đứng một bên nói.

Tôi tức muốn nhe răng, rồi đứng phía sau Đinh Nhất, vội nói: “Âm khí nặng? Vậy bên trong chắc rất nguy hiểm nhỉ?”

Đinh Nhất không trả lời, tự đi tới đi lui trong hành lang.

Khu nhà này mỗi tầng có hai căn hộ, cho nên diện tích nhà rất lớn, lúc này thang máy lại mở ra, tôi thấy một người mặc đồ Tây đi tới, anh ta vừa nhìn thấy chúng tôi thì cười nói: “Hai vị ai là anh Trương Tiến Bảo?”

Tôi chưa lên tiếng, Đinh Nhất đã chỉ vào tôi: “Là cậu ấy.”

Người kia lập tức tươi cười đi tới chỗ tôi: “Chào anh Trương, tôi là Tiểu Lý, chúng ta đã nói chuyện qua điện thoại...”

Tôi vừa nghe thì biết đây chính là nhân viên môi giới, bắt tay anh ta nói: “Chào anh, chúng ta có thể vào xem phòng rồi.”

Tiểu Lý lập tức lấy một chùm chìa khóa ra, sau khi thử một hai lần thì cửa phòng được mở.

Cửa vừa mở, một luồng hơi lạnh đập vào mặt, tôi nhìn vào trong, phát hiện phòng rất tối, chắc là do rèm cửa đều bị thả ra. Chỉ thấy sau khi vào nhà, Tiểu Lý lẩm bẩm nói: “Lần trước rõ ràng đã bảo Tiểu Lưu kéo rèm cửa lên rồi, sao lại thả xuống hết vậy.”

Anh ta vừa nói vừa nhấn vào công tắc trên tường, tức thì rèm cửa đều tự động mở ra, phòng lập tức sáng lên! Tôi nhìn cách bài trí trong nhà, thấy nó quá là xa hoa.

Tiểu Lý vừa bật tất cả các thiết bị chiếu sáng trong phòng, vừa giới thiệu với chúng tôi: “Phòng được bố trí theo hướng Bắc -

Nam, rộng 320 m2, có ba phòng ngủ. Phòng ngủ chính có nhà vệ sinh riêng, hai phòng còn lại chung một buồng vệ sinh, diện tích phòng khách cũng rất lớn, phòng bếp cũng khá rộng, ngoài ra còn có một phòng sách và một phòng tập thể dục đầy đủ dụng cụ. Các thiết bị trong phòng đều được trang bị đầy đủ. Đặc biệt, còn có một ban công lớn bên ngoài, tôi nói thật, không hề khoa trương đâu, lớn đến có thể dắt chó đi dạo đấy.

Tôi vừa nghe thế thì hỏi Tiểu Lý: “Chủ nhà trước đây đã nhảy từ ban công này xuống à?”

Tiểu Lý xanh mặt, sau đó nói quanh co: “Lúc đó cô ấy bị trầm cảm sau sinh nên nghĩ quẩn, nếu không… tôi cũng không hiểu vì sao đã sống trong căn nhà lớn như vậy rồi, còn muốn tự sát làm gì.”

“Phòng tốt như vậy, sao anh không mua đi.” Tôi hỏi lại.

Tiểu Lý không ngờ tôi lại hỏi như vậy, sững ra một lúc, sau đó cười ha hả nói: “Cho dù rẻ cũng mấy chục vạn, một người làm công ăn lương như tôi cũng bất lực thôi.”

Tôi cười cười không làm khó nữa, chỉ hỏi anh ta giá cả, nếu thích hợp thì có thể thương lượng ký hợp đồng.

Tiểu Lý vui vẻ nói: “Đảm bảo anh sẽ ưng giá, phòng này có một chỗ trong hầm đậu xe, tổng cộng 60 vạn, như vậy đã là quá rẻ rồi.”

“60 vạn mà rẻ à?” Tôi làm bộ chê đắt nói.

Tiểu Lý nghe tôi kêu đắt thì vội nói: “Thực sự là rẻ rồi đấy, căn hộ ở bên cạnh, hiện tại giá khoảng hơn 3 triệu cơ. Bên này 60 vạn đã là như cho không rồi.”

“60 vạn mà anh bảo rẻ như cho? 6 vạn nghe còn tạm được, sao phòng này bán rẻ như vậy, chẳng lẽ anh lại không biết? Hai nhà

từng ở đều xảy ra chuyện liên quan đến mạng người, cho dù rẻ cũng chắc gì có người muốn ở! Anh trở về nói chuyện lại với phía công ty, chỗ này tôi thực sự muốn mua, bảo ông chủ ra giá thấp nhất có thể, nếu tôi thấy được thì sẽ mua luôn, không thì thôi, chúng tôi đi xem phòng khác."

Nói xong, tôi làm như muốn đi, Tiểu Lý thấy vậy thì gọi tôi lại ngay: "Anh chờ một chút trước nhé... để tôi gọi điện thoại đã."

Trong lúc chờ Tiểu Lý gọi điện, tôi và Đinh Nhất đi mấy vòng quanh phòng, nói thật, chỉ riêng căn phòng thôi, không tính các trang thiết bị trong phòng cũng đã không chỉ giá 60 vạn, ôi, nhưng không phải tôi ép giá mà là nhà này thực sự có ma.

Tôi đẩy cửa phòng thể dục, có đầy đủ đồ, tiếp đấy là phòng sách, bên trong có một tủ đầy sách báo dựa sát mặt tường...

Lúc này Tiểu Lý vừa cúp điện thoại, đi tới chỗ tôi nói: "Anh Trương, tôi vừa hỏi chủ nhà rồi, ngài ấy nói cùng lắm chỉ có thể giảm cho anh 5 vạn, vậy là 55 vạn."

Tôi nghe rồi gật đầu, sau đó chỉ vào những đồ đạc trong phòng nói: "Trong này có thứ gì chủ nhà muốn chuyển đi không? Đừng để lúc tôi chuyển tới rồi, ông ta lại chuyển hết đồ đạc đi."

Tiểu Lý nghe vậy thì bảo tôi yên tâm, chủ nhà đã dặn dò rồi, đồ đạc trong phòng này, một cây kim ông ấy cũng không lấy.

Tôi nghe thế thì vờ sợ hãi nói: "Không phải chứ, phòng này xấu vậy à? Ngay cả một cây kim cũng không muốn lấy đi?"

Tiểu Lý lúng túng vội nói: "Chỉ là ví dụ như vậy thôi..."

Sau đó tôi đi quanh vài vòng, rồi mới nói chuyện với Tiểu Lý: "Như vậy đi, ngày mai tôi sẽ trả lời cho anh, tôi còn phải về thương lượng một chút với người lớn trong nhà. Nhưng anh yên tâm, giá cả vậy là được rồi, tôi sẽ không yêu cầu giảm nữa đâu."

Ra khỏi khu chung cư, tôi hỏi Đinh Nhất: “Thấy phòng thế nào? Xa hoa nhỉ?”

Đinh Nhất thành thật gật đầu nói: “Ừ, đúng là rất xa hoa, nhưng âm khí cũng rất nặng.”

Tôi hừ nói: “Chịu thôi! Nếu không thì sao có thể rẻ thế chứ? Vừa rồi Tiểu Lý có nói giá của căn nhà tương tự, chỉ mới là nhà thô, nếu như sửa qua lại, ít gì cũng phải 4 triệu. Chút tiền trong tay tôi cũng chỉ đủ mua nửa cái nhà... Xem ra sau này phải tiếp tục cố gắng mới được. Tôi còn phải mua một căn nhà cho Chiêu Tài đấy.”

CHƯƠNG

NIỀM VUI TÂN GIA

Đinh Nhất cười nói: "Chiêu Tài còn cần cậu quan tâm à, chẳng phải đã có bác sĩ Triệu rồi sao?"

Tôi liếc anh ta: "Anh thì biết gì, chị ấy có nhà riêng, có thể kết hôn với người mà mình thích, có thể kết hôn vì tình yêu, mà không phải bởi vì người đàn ông đó có thể mang lại cho chị ấy cái gì đó..."

Đinh Nhất nghe có vẻ không hiểu, nhưng tôi cũng chẳng muốn giải thích thêm cho anh ta, vì anh ta chính là đầu gỗ trong chuyện tình yêu nam nữ, nên tôi cũng chẳng muốn đàn gảy tai trâu...

Trở lại nhà chú Lê, tôi kể lại cho chú ấy chuyện đi xem phòng, chú vừa nghe xong thì đập vào gáy tôi một cái: "Thằng nhóc thối, có ai ngu lâu như cháu chứ! Hay là đem chú làm lao công miễn phí? Bảo cháu tìm căn nhà có ma rẻ một chút, vậy mà cháu thực sự tìm luôn cho ta một căn nhà nhiều hung hiểm như vậy à?"

Tôi vội hỏi lại chú ấy: "Như vậy là sao? Phòng này không thể mua ạ?"

Chú Lê lắc đầu nói: "Cũng không phải, chuyện chính là căn phòng đó bao nhiêu tiền?"

"Lúc đầu họ đòi 60 vạn, sau đó cháu mặc cả xuống còn 55 vạn."

Tôi đắc ý nói.

Chú Lê tấm tắc nói: “Thằng nhóc này ác nha, đây là cho không à?”

“Sao chú có thể nói như vậy! Chú cho cháu 60 vạn xem! Cháu phải làm bao nhiêu việc mới có thể kiếm được 60 vạn đấy.”

Chú Lê suy nghĩ một lúc nói: “Thế thì ngày mai ta với cháu đi xem phòng, nếu không có vấn đề gì thì cứ mua đi, sau đó ta giúp cháu giải quyết, nhưng phải nói trước, ta không làm miễn phí đâu nhé.”

“Sao cơ, chú còn muốn kiếm tiền của cháu à. Vậy không bằng cháu mua phòng bình thường là xong.” Tôi nóng nảy nói.

Chú Lê vừa thấy bộ dạng tham tiền của tôi thì đập cho cái vào gáy: “Coi cái bộ hùng hổ của cháu kìa, ta còn chưa nói hết đâu, cháu vội cái gì.”

Tôi cười hắc hắc nói: “Sao không vội được? Đây chính là ngôi nhà đầu tiên của cháu đấy.”

Chỉ thấy mắt chú Lê híp lại nhìn tôi, tôi biết ông ấy đang tính toán chuyện gì đó, nên có hơi căng thẳng.

Nhưng tôi ngàn lần không ngờ đến chú lại muốn tôi chia cho mình nửa phòng. Tôi hỏi lại: “Chú cũng muốn phòng này?”

Chú Lê lắc đầu nói: “Chú là người cô đơn, có cái nhà này là đủ rồi, chú trả nửa tiền, đến lúc làm chứng nhận sở hữu nhà, cháu và Đinh Nhất đứng tên, nó theo chú nhiều năm như thế, mặc kệ sau này có thể tìm được thứ mình muốn hay không, nhưng dù sao cũng là có cái nhà.”

Đinh Nhất ngồi bên cạnh buồn buồn nói: “Con không muốn, con ở đây với sư phụ là được rồi.”

“Con im đi! Ta có tính toán của ta, con và Tiến Bảo đều là thanh

niên, lại hay nói chuyện với nhau, con tới ở cùng nó, ta ở một mình cho yên tĩnh...” Chú Lê không vui.

Nhưng Đinh Nhất vẫn khẽ lầm bầm: “Bình thường cũng đâu có làm phiền sư phụ.”

Chú Lê giận đến râu mép dựng lên, vừa định mắng Đinh Nhất thì tôi đã ngăn lại: “Được rồi, Đinh Nhất, sư phụ muốn anh cũng có chút tài sản, có một ngôi nhà mà, anh đừng nói nhảm nữa.” Nói rồi, tôi quay lại bảo với Chú Lê: “Cháu đồng ý, nhưng cháu phải nói trước, chú nhất định phải giúp cháu giải quyết sạch sẽ phòng này.”

Chú Lê mỉm cười nói: “Chuyện này thì cháu cứ yên tâm đi.”

Sáng hôm sau, ba chúng tôi lại đến phòng 2202, tòa C khu Kim Tọa Ngân Đế. Tiểu Lý kiên nhẫn giới thiệu lại với chú Lê một lần cách bài trí trong nhà, chú Lê không nói gì, chỉ liên tục gật đầu, làm Tiểu Lý nghĩ ông ấy là người dễ nói chuyện.

Cuối cùng, chú Lê vừa nhìn vừa nói: “Ở đây cũng được, có ba phòng, về sau tôi già rồi, đi không được, có thể tới đây ở...”

Tôi vừa nghe ông ấy sắp xếp nơi dưỡng lão cho mình, bèn cố ý nói: “Chú Lê yên tâm, chờ chú già rồi không đi lại được, cháu và Đinh Nhất sẽ đưa chú đến viện dưỡng lão!”

Chú Lê quay đầu lại như muốn đập tôi một trận nói: “Thằng nhóc thối, cho nên phòng này mới phải viết cả tên Đinh Nhất vào, nó là đồ đệ của ta, nên ta vẫn có thể hy vọng được... Nó không tham tiền như cháu.”

Cuối cùng, tôi và chú Lê chia ra mỗi người một nửa mua căn nhà này. Sau khi chúng tôi ký hợp đồng xong, Tiểu Lý vui như mừng năm mới, liên tục nói mình phải đốt pháo chúc mừng. Hơn một năm rồi, căn phòng này đúng là đem lại cho anh ta không ít phiền phức.

Kế tiếp là việc của chú Lê, trừ yêu diệt quỷ không phải chuyện tôi thông thạo, nhưng cũng vẫn có thể đi hóng hớt một chút.

Chú Lê nói, vấn đề mấu chốt nằm ở cái ban công lớn kia. Chú ấy vừa rồi nhìn kết cấu phòng bên, cửa sổ sát đất nối liền căn phòng và ban công không lớn như bên này, chắc là ông chủ trước đã tự cải tạo lại.

Ông ta làm ban công như vậy trông thoáng hơn rất nhiều, nhưng vị trí cửa nhà đối diện phòng khách, phòng khách lại đúng lúc đối diện ban công, như vậy tạo thành một kết cấu hung thần xuyên tim.

Nếu ở một thời gian dài trong căn phòng bố trí như vậy, thì nữ chủ nhân của nhà này sẽ gặp nạn, nhẹ thì nhiễm bệnh, nặng thì nhà tan cửa nát... Hiển nhiên hai người chủ trước của căn nhà này đều gặp bất hạnh.

Chú Lê lại nói tôi và Đinh Nhất ở trong căn phòng này lại có điểm tốt, chúng tôi đều là đàn ông nên dương khí nhiều, ở đây có thể hóa giải âm khí trong phòng.

Đương nhiên, nếu như chỉ dựa vào việc chúng tôi ở đây thôi, thì cũng không thể hoàn toàn hóa giải được, chú Lê phải sửa lại phong thủy trong phòng một lần nữa. Chú Lê là cao nhân ở mặt này, cho nên những thứ đó không cần chúng tôi quan tâm.

Trong phòng đã có đầy đủ đồ đạc, chúng tôi không cần mua sắm thêm gì nữa, nên chỉ cần chuyển qua ở là được. Sau đó chú Lê treo ở trên ban công một chùm chuông gió, gió khẽ thổi, chuông vang lên những tiếng lanh canh rất êm tai...

Sau khi giải quyết các vấn đề ở đây xong, tôi và Đinh Nhất chính thức chuyển vào ở. Ai biết được, trong buổi tối đầu tiên chúng tôi ở đây, hàng xóm cách vách đã gõ cửa...

Tôi mở cửa thì nhìn thấy một người đàn ông trung niên, ông ấy

hỏi có phải chúng tôi đã mua nơi này rồi không?

Tôi nhìn người hàng xóm mới, vừa nghĩ sau này cũng gặp mặt thường xuyên, vì vậy gật đầu nói: “Vâng, tôi mới mua chỗ này.”

Không nghĩ tới ông ấy lại vui vẻ nói: “Tốt quá! Nếu cậu đã mua, vậy phòng của tôi cũng có thể bán được rồi”.

Tôi vừa nghe vậy thì lúng túng, đây là ý gì? Lẽ nào phòng bên cạnh cũng bị nơi này ảnh hưởng? Vì vậy tôi mời ông ta vào trong nói chuyện, nhưng ông ấy lại uyển chuyển từ chối không vào.

Người đàn ông đó đi rồi, tôi cũng thầm giận, cái gì mà nếu chúng tôi đã mua bên này thì ông ta có thể bán bên kia rồi. Bán thì bán, bán mau đi, ông cho rằng chúng tôi thích làm hàng xóm của ông chắc.

Tôi đang tức giận, thì Đinh Nhất từ phòng tắm đi ra, cười hỏi: “Tối rồi mà ai còn sang vậy?”

CHƯƠNG

CHUÔNG GIÓ KỲ LẠ

Tôi đặt mông xuống ngồi lên salon, khó chịu nói: "Đúng là có người vừa mới gõ cửa."

Tôi kể chuyện vừa rồi, anh ta nghe xong, nhún vai nói: "Chuyện này cũng không có gì kì lạ, đây là nhà có ma đấy".

Tôi lườm anh ta, không thèm quan tâm nữa. Chợt ban công truyền đến tiếng chuông gió leng keng, Đinh Nhất vừa nghe vừa nhướng mày nói: "Cậu có cảm thấy chuông gió kia kỳ lạ không?"

"Kỳ lạ à? Tiếng hay đấy chứ." Tôi khó hiểu.

Nhưng Đinh Nhất lại nói: "Cậu nghe thật kĩ sẽ nhận ra."

Nghe anh ta nói vậy, tôi cũng nghi thần nghi quỷ, ngồi yên trong phòng khách nghe một lúc lâu, quả nhiên phát hiện chuông gió này kỳ lạ!

Tuy mới nghe sẽ thấy chuông gió này không có gì đặc biệt, nhưng cẩn thận nghe thì sẽ phát hiện chuông gió kêu rất đúng giờ, hầu như cứ khoảng 20 phút sẽ vang lên một lần.

Chuông gió là do chú Lê treo lên, vì vậy nhất định là có đạo lý huyền diệu bên trong, nhưng kêu theo quy luật như vậy, chẳng lẽ chuông gió này còn có thể chạy đúng giờ à?

Nhưng Đinh Nhất lại nói: "Đương nhiên là không đúng giờ rồi,

nó vang lên theo quy luật vì có liên quan đến phòng này, không bằng cậu hỏi sư phụ tôi xem."

Vì vậy tôi gọi cho chú Lê để hỏi về chuông gió, nhưng chú Lê chỉ cười nói: "Bây giờ không thể nói cho cháu được, đến lúc cháu thấy chuông gió này không vang lên nữa thì hỏi, lúc đó chú sẽ nói cho cháu biết tác dụng của nó..."

Tôi vừa nghe ông già này lại còn thừa nước đục thả câu không chịu nói, thôi, không nói thì thôi! Chắc là có liên quan gì đó tới phong thủy thôi.

Vì là ngày đầu tiên vào ở, nên tôi có hơi lo lắng, lỡ như chú Lê không xử lý sạch sẽ phòng này, nửa đêm lại có ma nữ tới tìm thì biết làm sao! Vì vậy tôi đành mặt dày đòi ngủ chung với Đinh Nhất.

Cuối cùng, Đinh Nhất bó tay, đành phải đồng ý. Nói thật, tôi không nghĩ sẽ mua được nhà nhanh như vậy, cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có thể mua một căn nhà cho riêng mình.

Sáng sớm hôm sau, tôi bị âm thanh của máy móc đánh thức, nhìn xung quanh, thấy Đinh Nhất đã rời giường từ sớm rồi. Tôi đi theo tiếng động tới phòng tập thể dục, phát hiện anh ta đang chạy trên máy chạy bộ.

Tôi duỗi người, sau đó dùng vẻ mặt oán trách nói: "Dậy sớm rèn luyện thân thể, anh chăm chỉ thật."

Đinh Nhất vừa chạy vừa nói: "Chim khôn dậy sớm kiếm mồi, đâu giống như kẻ lười biếng nhà cậu, nhất định sẽ bị chim ăn."

Tôi không có tâm trạng nói đùa với anh ta, mò mẫm tới tủ lạnh, lấy mấy miếng bánh mì làm bữa sáng.

Tôi thấy Đinh Nhất còn đang nghiêm túc tập luyện, bèn cảnh cáo: "Đừng bảo tôi không nhắc, anh mà không nhanh lên thì ngay

cả mấy miếng bánh mì nướng này cũng không còn đâu.”

Không ngờ Đinh Nhất lại hất mặt lên nói: “Ai thèm ăn thừa của cậu, lát tôi ra ngoài ăn bánh bao chiên.”

Tôi phun ngay bánh mì trong miệng ra: “Sao anh không nói sớm, mém chút là tôi ăn no rồi.”

Lúc này Đinh Nhất rời khỏi máy chạy bộ, dùng khăn lau mồ hôi, sau đó ném qua tôi nói: “Còn không mau đi tắm, năm phút nữa là tôi xong, đến lúc đó, cậu mà không đi ra thì tôi tự đi một mình”.

Tôi vội vàng ném khăn lại cho anh ta, sau đó lao vào phòng tắm nhanh như làn khói.

Khi chúng tôi đi đến quán gần đó, thì phát hiện đã chật kín chỗ, Đinh Nhất oán hận trách: “Tại cậu dậy muộn đó, quả nhiên là không có cái ăn.”

“Ôi, anh đẹp trai!” Giọng nữ từ quán ăn truyền ra.

Chúng tôi quay đầu lại, phát hiện chính là người phụ nữ đã gặp trong thang máy hôm trước, vì vậy chúng tôi đi tới chào hỏi. Chị ấy cười với chúng tôi nói: “Trùng hợp ghê, các cậu cũng đến ăn cơm hả, không có chỗ ngồi à?”

Tôi nhìn xung quanh, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Không còn chỗ, nhiều người đến ăn quá. Đồ ăn ở đây ngon thế à?”

Chị ấy cười ha ha, sau đó đi vào chỗ bên trong nói: “Đúng vậy, các cậu đi mua đồ ăn đi! Chúng ta ngồi chung một bàn.”

Tôi vui vẻ nói cảm ơn, rồi theo sau Đinh Nhất đi mua đồ ăn sáng.

Sau khi chúng tôi quay lại bàn, vừa ăn vừa nói chuyện, chị ấy nói mình tên Viên Phỉ Nhi, chồng chị là người Hồng Kông. Vì anh ấy làm ăn buôn bán trong nước, nên thường phải chạy đi chạy lại.

Lúc tôi nói, bọn tôi đã mua phòng 2202, Viên Phỉ Nhi hoảng sợ

đến không khép nổi miệng: “Không phải chứ, các cậu thực sự đã mua phòng đó à. Đừng nói tôi không nhắc nhở, ở đó thực sự rất quái dị đó… Tôi thường nghe nhân viên vệ sinh là chị Bảo Khiết nói, khu này của chúng ta có một thang máy, mỗi buổi tối, bất kể có người hay không, nó đều tự động chạy từ tầng 1 lên tầng 22, sau đó thì chạy ngược lại từ tầng 22 xuống tầng 1. Nhân viên bảo vệ sửa mấy lần, nhưng cũng không tìm ra nguyên nhân...”

Tôi ăn miếng bánh bao rán, sau đó nói với chị ấy: “Yên tâm đi, đấy là trước kia, em đảm bảo chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa, em đã tìm cao nhân rồi.”

Nhưng Viên Phỉ Nhi lắc đầu nói: “Cậu cho rằng những chủ trước của căn nhà đó không đi tìm cao nhân à? Mà người nào người đấy đều là cao nhân nổi tiếng, kết quả chuyện không may vẫn xảy ra đấy thôi.”

Sau khi ăn xong, Viên Phỉ Nhi bảo mình phải đến cửa hàng thú cưng của khu chung cư trước để đón con chó của mình. Trước đây chị ấy rất sợ đi thang máy một mình, có khoảng thời gian nghiêm trọng nhất, chị phải chờ hơn một tiếng đồng hồ mới có người đi cùng... Sau đó chồng chị mua cho một con chó Bull của Anh nhìn rất hung dữ để dắt theo, lúc này chị ấy mới dám đi.

Sau khi về đến nhà, tôi thấy lời nói của Viên Phỉ Nhi tuy có hơi phóng đại, nhưng lại không giống như đang nói dối. Chỉ mong chú Lê giải quyết xong thì chuyện đó sẽ không xảy ra nữa.

Buổi tối, Chiêu Tài và bác sĩ Triệu muốn qua chỗ chúng tôi “ăn lẩu”, tôi vừa nghe thế thì bảo chị gọi bạn đến cho nhà thêm hơi người! Đặc biệt là bạn của bác sĩ Triệu, làm quen với nhau một chút.

Chiêu Tài khó xử nói: “Hả, gọi họ à? Em không biết người ta, mời họ tới có được không?”

Tôi nói rất nghiêm túc: “Sao lại không được, dù gì em cũng là em vợ của anh ấy rồi, đừng nói nhiều, yên tâm, gọi càng nhiều càng tốt…”

Thật ra không phải tôi nghĩ muốn hiểu biết bác sĩ Triệu cái gì, chẳng qua là nghĩ, nhiều người tới đây chơi thì thêm chút hơi người, đặc biệt là đàn ông! Không ngờ đêm đó, đúng là Chiêu Tài đã mời tất cả bạn của bác sĩ Triệu tới, rất nhiều người, nhưng đáng tiếc có hơn một nửa là nữ.

Có phải con nhỏ kia hiểu lầm gì rồi không?

Vì muốn tìm đối tượng cho tôi, nên mới gọi nhiều nữ bác sĩ và điều dưỡng tới vậy à.

Vì bữa cơm tối này, tôi và Đinh Nhất đã phải chạy tới chạy lui trong các siêu thị lớn! Bởi vì cả hai chúng tôi đều không thạo bếp núc, nên chỉ mua nguyên liệu cho món chính, sau đó để Chiêu Tài làm tiếp.

CHƯƠNG

HƠI NGƯỜI DỒI DÀO

Đây chính là cơ hội biểu hiện khó có được, nhất định Chiêu Tài sẽ ra tay. Lúc chiều chị ấy nói với tôi có tất cả 25 người, tự dưng có nhiều người đến như vậy làm tôi giật mình.

Tôi liên tục nói: "Được, được, được, càng nhiều người càng tốt!"

Buổi tối Chiêu Tài và bác sĩ Triệu đến sớm nhất, khi vào nhà, họ đã bị sự xa hoa của căn phòng làm sững người! Đặc biệt là Chiêu Tài, liên tục nói: "Trương Tiến Bảo, em cũng quá là xa xỉ rồi! Phòng này rộng thế! Em ở phòng lớn như vậy, một tháng phải trả bao nhiêu tiền quản lý hả!"

Tôi nhìn Chiêu Tài soi mói, rốt cuộc biết vì sao mình cũng hay soi mói như vậy! Thì ra đều tại chị ấy hết!

Tôi thấy chị hết hồn thì nói: "Sao nào, phòng khách này đủ rộng chưa? Lát nữa nhiều người đến cũng không sao! Hôm nay chỉ riêng nồi thôi, em đã chuẩn bị tới ba cái rồi!"

Chiêu Tài đi xem một vòng, sau đó gật đầu nói: "Ừ, đúng là rất rộng, bao nhiêu tiền?"

Tôi nghe Chiêu Tài hỏi tôi mua nhà hết bao nhiêu tiền, nghẹn lời mãi, sau mới ấp úng nói: "Tiền đặt cọc là 60 vạn, còn lại… đi

vay."

Không ngờ Chiêu Tài nghe xong thì tức giận nói: "Em mua phòng ở lớn như thế làm gì? Một năm phí nọ phí kia đã hết bao nhiêu tiền rồi!"

Bác sĩ Triệu vội giải hòa: "Đấy là em không hiểu rồi! Anh dám chắc, tí nữa kiểu gì cũng có một vài người đẹp nhìn căn hộ này, sẽ thấy Tiến Bảo rất giỏi giang!"

Chiêu Tài như bừng tỉnh: "Đúng nhỉ! Lát nữa anh phải xem giúp em, tìm một người phù hợp với nó…"

Tôi đau đầu, vội nói với họ: "Hai vị, chuyện này không phiền hai vị lo lắng, chút nữa tự em sẽ đi xử lý, bây giờ không phải các vị nên suy nghĩ xem nên ăn món gì à? Nguyên liệu em đã chuẩn bị sẵn rồi!"

Bị tôi nhắc nhở, Chiêu Tài mới nhớ ra, tối nay chị ấy có nhiệm vụ nên chạy ngay vào bếp. Kết quả chị ấy vừa đi vào đã hét lên: "A… Trương Tiến Bảo! Phòng bếp này em đúng là quá phung phí của giời mà!"

Lúc ba người đàn ông chúng tôi sắp xếp lại phòng khách, bạn của bác sĩ Triệu lục tục kéo đến. Họ có người là bạn học của bác sĩ Triệu, có đồng nghiệp, tóm lại đều là bác sĩ hoặc y tá….

Những người này bình thường ở bệnh viện lúc nào cũng tỏ ra nghiêm túc, nhưng khi tụ tập với nhau thì lại điên loạn không ngờ. Dù chúng tôi không biết nhau, nhưng chẳng bao lâu đã khá thân thiết ăn ăn uống uống nói chuyện.

Ở giữa có mấy người đẹp liên tục phóng điện làm tôi rất xấu hổ, thật không biết Chiêu Tài điên cái gì nữa, cái tôi muốn là dương khí, sinh khí chứ không phải âm khí! Mà biến thái nhất là, sau ba tuần rượu, đám bác sĩ này lại bắt đầu nói chuyện ma.

Nếu như họ biết phòng mình đang ngồi là nhà ma 100%, không biết còn có hứng thú nói tiếp chuyện đó không?

Trong nhóm có một người tên lão Hùng, anh ta là bác sĩ chỉnh hình, hơn 30 tuổi, đeo một cặp kính dầy cộp, ăn đồ ăn còn chẹp miệng... Anh ta kể cho chúng tôi nghe chuyện chân thực linh dị mình gặp được lúc mới vào nghề, còn chỉ tay lên trời thề rằng đã tự trải qua!

Lúc đó vừa tốt nghiệp, anh ta bị phân đến một bộ phận trong bệnh viện để thực tập, kết quả xui xẻo sao lại dính ngay phòng cấp cứu, ngày nào cũng bận như chó. Đến một hôm, anh ta vất vả lắm mới được nghỉ một bữa, nên buổi tối muốn rủ bạn bè ra ngoài ăn cơm, không ngờ mới ăn một nửa, thì từ đường lớn ngoài tiệm cơm vang lên tiếng "Rầm rầm" rất lớn.

Bản năng thầy thuốc nổi lên, lão Hùng chạy ra tiệm cơm, muốn qua nhìn xem có chuyện gì, chưa đến gần đã thấy xe 120 đến, anh ta nhìn thấy xe cấp cứu thì không tới nữa.

Nhưng đúng lúc đó, phòng cấp cứu của bệnh viện gọi đến, bảo anh ta tới bệnh viện ngay, phòng cấp cứu mới nhận mấy người bị thương nặng! Lão Hùng nghe thế, cơm còn chưa ăn xong đã phải chào qua loa người bạn, chạy ra bắt taxi về bệnh viện.

Không ngờ lúc anh ta vừa chặn được chiếc taxi, mông còn chưa ngồi vào chỗ thì một người đàn ông trông lo lắng cũng lao vào ghế bên cạnh. Tài xế không biết làm thế nào, để bọn họ tự thỏa thuận.

Lão Hùng nói với người đàn ông kia rằng mình là bác sĩ, phải đến bệnh viện cấp cứu, có thể nhường anh ta đi trước không? Người đàn ông kia nghe thế thì đóng cửa xe nói: "Vậy là tốt rồi, tôi cũng đến bệnh viện, chúng ta đi chung đi!"

Lão Hùng trong lòng nghĩ người đó đến bệnh viện chắc cũng có việc gấp, nên gật đầu đồng ý đi chung xe.

Xe chạy đến bệnh viện rất nhanh, lái xe nói tiền xe là hai mươi đồng, hai người họ mỗi người mười đồng. Nhưng người đàn ông kia tìm trên người mãi vẫn không có đồng nào. Cuối cùng lão Hùng phải trả hết tiền xe, dù sao anh ta đi một mình thì cũng ngần đấy tiền, với lại ai chẳng có lúc vội ra khỏi nhà nên không mang theo tiền chứ?

Sau khi trả tiền, lão Hùng bước vội vào phòng cấp cứu, chủ nhiệm Lưu đã sốt ruột chờ sẵn, thấy lão Hùng đi vào thì bảo anh ta đưa một bệnh nhân đến nhà xác!

Lão Hùng không ngờ vừa đến đã có người chết, bây giờ bác sĩ trong phòng cấp cứu ai cũng bận rộn, anh ta là bác sĩ thực tập nên phải nhận việc! Thế là anh ta cùng một y tá đẩy thi thể đến nhà xác ở tầng hầm.

Kết quả lúc họ vừa rời khỏi thang máy, đột nhiên một cơn gió lạnh thổi đến, tấm vải trắng đắp trên thi thể bay lên một góc, lão Hùng nhận ra, thi thể nằm trên giường chính là người đàn ông vừa nãy đã đi taxi chung với mình đến bệnh viện…

Sau khi nghe lão Hùng kể chuyện kia, mấy cô gái cười mắng anh ta nói linh tinh, lão Hùng thì liên tục thề nói đây là chuyện thật!

Nhưng những người khác lại ồn ào nói không tin, bắt lão Hùng tự phạt một chén! Trong lúc mọi người đang vui vẻ, đột nhiên tiếng chuông gió vang lên lanh lảnh, tôi không cần quay đầu cũng biết, lại bắt đầu rồi…

Nhưng chuông gió này thu hút một người đẹp tóc ngắn, cô ấy theo tiếng chuông đi ra ban công. Vì mọi người đều uống rượu, tôi thấy có người ra ngoài thì không yên tâm nên đi theo…

Không ngờ ra ban công, tôi cảm thấy cô gái này rất kỳ lạ! Cô ấy đặt ly rượu trong tay lên bàn nhỏ ở ngoài, sau đó đờ đẫn đi đến rìa

ban công.

May mà tôi nhanh tay nhanh mắt, bước tới kéo cô ấy lại nói: “Ở đây gió lớn, mùi rượu dễ bay…”

Người đẹp tóc ngắn nhìn tôi vài giây, sau đó đột nhiên như nhớ ra tôi là ai, mặt đỏ lên, xoay người đi vào nhà.

CHƯƠNG

NGHĨA ĐỊA XẢY RA CHUYỆN

Tôi bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh, may mà phát hiện kịp, nếu không chắc bây giờ người đẹp tóc ngắn kia đã lao xuống ngã thành tào phớ rồi! Tôi quay về phòng, khóa cửa ban công lại.

Đinh Nhất thấy tôi sau khi từ ban công về sắc mặt hơi xấu thì đi đến hỏi: "Sao thế? Vừa rồi người đẹp kia sàm sỡ với cậu à!"

Tôi liếc anh ta: "Nhà này vẫn có vấn đề, chú Lê cũng quá không đáng tin! Vừa nãy thiếu chút nữa là có chuyện lớn rồi!"

Đinh Nhất thấy tôi không giống nói đùa, thì hiểu mức độ nghiêm trọng của sự việc, hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì? Thế là tôi kể chuyện lúc nãy, anh ta nghe xong thì sầm mặt nói: "Tối nay tôi vẫn nên đứng canh ở cửa ban công, không để phụ nữ đi ra!"

Tôi khẽ gật đầu, sau đó cầm đống vỏ chai rượu đi ra cửa, định ném nó vào thùng rác.

Lúc tôi cầm túi rác đi đến gần thang máy thì nghe cửa "đinh" một tiếng, ban đầu tôi còn tưởng có người lên, nhưng khi thang máy mở ra, bên trong rỗng tuếch…

Tôi lập tức ném túi rác rồi chạy về phòng, chuyện kỳ dị xảy ra, mà chuông gió vẫn đang đứng im bỗng nhiên kêu lên!

Quả nhiên là có vấn đề, lão Lê này, không giải quyết được thì

nói với tôi một tiếng chứ! Nếu không có ngày tôi nhảy lầu cũng chẳng ai biết!

Đinh Nhất thấy tôi đứng trước cửa phòng nhìn chuông gió đang đung đưa, thì chạy ngay ra ngoài ban công, muốn xem ngoài đó có chuyện gì. Thế nhưng vì chúng tôi đều là nam giới, nên âm linh trong phòng này không tác động đến chúng tôi được…

Sau khi mọi người ăn uống no nê ra về, chỉ còn Chiêu Tài và bác sĩ Triệu giúp chúng tôi dọn dẹp. Thế nhưng tôi thật sự lo thứ kia sẽ cuốn lấy Chiêu Tài nên đuổi họ về, bảo là sớm nghỉ ngơi đi!

Nhìn phòng khách như một sạp hàng lớn, tôi đúng là tự tìm khổ mà! Thật không biết đây có phải là cách giúp tăng hơi người cho căn phòng không nữa. Sau khi thu dọn, chúng tôi gọi điện cho chú Lê, kể lại chuyện hôm nay cho chú ấy.

Chú nghe xong, bình tĩnh nói với tôi: "Ừ, cũng không khác mấy với chú nghĩ, hướng nhà cháu có thể dẫn hơi người, nhưng kị phái nữ, chú nghĩ là chẳng có nữ giới nào đi đến nhà cháu, nên quên không nói với cháu điểm này!"

Tôi tức giận nói: "Ai bảo không có nữ giới, Chiêu Tài không phải là nữ ạ? Nếu hôm nay không phải cháu phát hiện kịp thời, chỉ sợ đã xảy ra chuyện lớn rồi!"

Chú Lê nghe vậy vội vàng hỏi: "Chiêu Tài trúng chiêu?"

"Không phải ạ, có một cô gái mém chút thì xảy ra chuyện, sau đó cháu bảo Đinh Nhất trông cửa ban công, không để nữ giới đi ra đó!"

Chú Lê thở dài nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! Thật ra chú không nói vì sợ cháu sợ, chuông gió chú treo ở cửa phòng cháu không phải chuông gió bình thường! Đó là Đạm Hồn Linh, tác dụng của nó là khi có âm hồn đi qua, oán khí âm hồn sẽ nhạt đi một phần, cho đến khi không còn oán khí nữa… Loại âm hồn nhảy

lầu chết sẽ luôn khiến cảnh trước khi nó chết lặp đi lặp lại, vừa làm mình trải qua đau khổ, vừa làm hại người khác! Chuyện này sẽ thường xuyên xảy ra cho đến khi bọn chúng tìm được người thế thân mới thôi. Bởi vì cân nhắc năng lực của cháu và Đinh Nhất, âm hồn bình thường sẽ không làm hại được, nên chú mới dùng Đạm Hồn Linh này, cách này không quá bạo lực, sẽ không khiến âm hồn không thể đầu thai chuyển thế…”

Không ngờ chú Lê lại suy nghĩ chu đáo như vậy, đúng là tôi đã nghĩ quá đơn giản. Thật ra rất nhiều chuyện đều có nhân quả, đặc biệt khi chúng tôi làm nghề này, nếu như mình để lại ân tình thì có lẽ cũng tích được chút âm đức, nhưng tốt xấu gì cũng nên nói với tôi một tiếng chứ?! Xem ra trong thời gian ngắn, không thể để Chiêu Tài đến đây thăm mình.

Sau đó một thời gian rất dài, chuông gió vẫn thỉnh thoảng vang lên, sau này, trong lúc vô tình, tôi phát hiện ra không biết từ lúc nào, nó đã biến thành một chiếc chuông gió bình thường.

Vài ngày sau, lúc tôi và Đinh Nhất đang hưởng thụ cuộc sống xa hoa trong căn nhà lớn, đột nhiên nhận được điện thoại của chú Lê, nghe ông ấy có vẻ rất sốt ruột, nói gì mà mộ tổ nhà họ Thiệu xảy ra chuyện! Chú bảo tôi và Đinh Nhất nhanh chóng lái xe đến đón ông ấy!

Lúc đến mộ tổ nhà họ Thiệu, nhìn thấy mấy xe cảnh sát đứng ở đó, tôi lập tức có cảm giác không tốt, có chuyện xấu xảy ra rồi!

Quả nhiên, mộ viên còn mấy ngày nữa thì làm xong, bất ngờ đêm qua có hai công nhân sau khi ăn tối thì mất tích!

Lúc đầu chủ thầu còn tưởng hai người đó ra ngoài huyện chơi chưa về! Nhưng đến giờ làm việc sáng ngày hôm sau vẫn chẳng thấy họ đâu! Gọi điện thì không ai nghe máy.

Sau đó mọi người đều đi tìm, đột nhiên phát hiện hai người mất

tích đang ngồi trên một đống đá trong mộ. Thế là chủ thầu tức giận đi đến đập vào bả vai hai người nói: “Hai tên chết tiệt! Đêm qua chết dẫm ở đâu cả đêm không về!”

Không ngờ vỗ xong, hai người đó đều nghiêng người ngã xuống đất. Bị chuyện này dọa, mọi người lập tức chạy đến xem hai người này thế nào? Không ngờ lại phát hiện không biết họ đã chết được bao lâu rồi!

Lúc đó Thiệu Kiến Hoa đang ở trong thành phố đàm phán công việc, nhận điện thoại lập tức chạy về, nhưng khi nhìn thấy thi thể của hai công nhân kia thì bị dọa run.

Hai người này không có vết thương gì lớn, chỉ thấy trên cổ có hai cái lỗ như hạt đậu nành. Thế nhưng đáng sợ nhất là, họ không còn chút máu nào, giống như bị hút hết đi vậy!

Vì có người chết, không thể không báo cảnh sát, sau khi cảnh sát đến, qua khám nghiệm pháp y sơ bộ xác định nguyên nhân tử vong là do mất máu quá nhiều, căn cứ vào gan của người chết, suy ra thời gian tử vong chưa quá sáu tiếng.

Thiệu Kiến Hoa thấy hai công nhân chết kỳ dị như vậy, vội gọi cho chú Lê, kể lại cho chú nghe. Chú Lê thấy chuyện không ổn, thi thể của Thiệu Chi Lam đã đốt, chẳng lẽ ngoài ông ta, vẫn còn có cương thi khác?

Nghe lập luận này, tôi lập tức nói không thể! Tôi đã cảm nhận từng ngôi mộ, ngoại trừ Thiệu Chi Lam ra, không còn bất hủ cương thi nào khác!

Chú Lê trầm tư nói: “Vậy vấn đề có thể xảy ra trong nhà hỏa táng! Mau đến đó đi!”

Thế là ba chúng tôi lái xe, lo lắng chạy đến nhà hỏa táng trong huyện, hi vọng có thể tìm được ba nhân viên hỏa táng Thiệu Chi Lam hôm đó.

CHƯƠNG

TRỘM LONG TRÁO PHƯỢNG

Trên đường đến nhà hỏa táng, chú Lê đã gọi trước cho Thiệu Kiến Hoa, bảo anh ta trấn an công nhân, đồng thời dặn họ buổi tối không được ra ngoài một mình, hoặc tốt nhất là đừng đi ra ngoài! Mọi chuyện đợi chúng tôi tới rồi nói!

Kết quả khi chúng tôi đến nhà hỏa táng thì biết, mấy ngày trước ba người công nhân kia đã cùng xin nghỉ việc rồi!

Chú Lê nghe vậy liên tục nói: "Hỏng, hỏng rồi! Nhất định thi thể của Thiệu Chi Lam chưa được hỏa táng, chắc chắn ba người kia thấy tiền sáng mắt, cầm tro cốt của người khác lừa gạt chúng ta!"

Tôi nổi trận lôi đình, không ngờ chơi chim ưng lại để chim mổ mắt! Tôi nói với chú Lê: "Chúng ta đi tìm ba người đó đi? Thật sự là yêu tiền đến điên rồi! Cái gì cũng dám trộm!"

Nhưng chú Lê lại xua tay: "Được rồi, bây giờ đi tìm bọn họ cũng không biết tìm ở đâu, chuyện này không vội bằng chuyện hai công nhân bị giết, kế sách hiện giờ là về lại mộ tổ nhà họ Thiệu đã! Nếu như không may bị chúng ta đoán đúng, Thiệu Chi Lam nhất định sẽ quay lại mộ tổ!"

Chúng tôi vội vàng trở về, lúc đến thôn Thái Bình thì đã sẩm tối.

Khi ba chúng tôi đi vào thôn, thì một đám công nhân xách hành

lý đang la hét muốn đi! Chủ thầu liên tục nói gì đó với họ, nhưng vẫn không ngăn được mấy công nhân kia. Chúng tôi vội xuống xe hỏi xem có chuyện gì? Vì sao công nhân đều muốn đi?

Chủ thầu đầu đầy mồ hôi nhìn chúng tôi quay lại, giống như thấy cứu tinh: "Xem này, Lê đại sư đã tới, mọi người không cần phải sợ, nhất định không có việc gì đâu!"

Các công nhân đồng loạt nhìn chúng tôi, chú Lê không có cách nào, chỉ đành đi ra nói: "Xảy ra chuyện gì? Sao mọi người lại muốn đi?"

Có một công nhân hơi lớn tuổi đứng ra nói: "Vị đại sư này, chúng tôi đều biết Nhị Vượng và Lưu Thuyên chết như thế nào, ngài đừng giấu chúng tôi! Chúng tôi ai mà không có mẹ già con nhỏ, nếu lỡ gặp chuyện, ở nhà coi như xong rồi! Bây giờ ông chủ đã tránh đi, chúng tôi ở lại đây chờ chết à?"

Chú Lê vội nói với mọi người: "Nếu mọi người thật sự muốn đi, tôi tuyệt đối sẽ không ngăn cản, mà tôi còn yêu cầu ông chủ Thiệu thanh toán hết tiền lương cho các vị! Nhưng bây giờ đã tối rồi, không thể đi được, chẳng lẽ mọi người muốn để chuyện của Nhị Vượng và Lưu Thuyên lặp lại ư?"

Nghe chú Lê nói vậy, những công nhân vừa la hét đòi đi ngay đều yên tĩnh trở lại, ai cũng sợ hãi, không biết nên đi đâu!

Chú Lê nhìn đồng hồ, thấy đã gần 10 giờ, thế nên nói với mọi người: "Mọi người yên tâm, tối nay tôi sẽ ở đây cùng đợi, nếu mọi người tin tôi, thì ở đây cùng tôi, tôi đảm bảo mọi người đều không sao!"

Chủ thầu thấy chú Lê đã khống chế được cục diện, thì đứng ra nói: "Mọi người cứ nghe theo Lê đại sư đã, ông ấy là đại sư phong thủy nổi tiếng cả nước, là do ngài Thiệu mời về, chắc chắn sẽ không có chuyện gì. Mà ông chủ Thiệu cũng không phải tránh đi,

hai công nhân bị chết, ông ấy phải đi theo cảnh sát về huyện xử lý một số việc!”

Các công nhân nghe xong, thì mồm năm miệng mười bàn luận, mặc dù họ không tin tưởng chủ thầu và Thiệu Kiến Hoa, nhưng vẫn có lòng tin với Lê đại sư, một công nhân nói lớn: “Lê đại sư, vậy ngài nói tối nay lên làm thế nào, mọi người đều trốn trong lều vải hết à?”

Chú Lê xua tay nói: “Lều vải cũng không ở được, tối nay mọi người phải ở trong nhà!”

Một công nhân khác vội nói: “Cái gì? Nhà trong thôn đều bị hỏng rồi! Còn ở được sao?”

Chú Lê cười ha ha nói: “Có cái gì mà người không ở được? Những ngôi nhà này chỉ có bên ngoài là hỏng hóc một chút, nhưng người ở thì không sao. Bây giờ nghe tôi, năm người một nhóm, cầm theo hành lý của mình đi đến các hộ gần đây! Những nhà này bên ngoài có dây leo quấn lấy, chỉ cần chặt đứt dây leo ngoài cửa, những chỗ khác để nguyên, sau đó cài cửa thật chặt từ bên trong. Bất luận ban đêm có nghe thấy tiếng gì bên ngoài, chỉ cần trời chưa sáng thì không được mở cửa! Rõ chưa?”

Sau khi nghe chú Lê phân việc, đám công nhân nhao nhao chia nhau thành năm người một tổ, đi đến các nhà xung quanh. Lúc này tôi mới hỏi khẽ chú Lê, vì sao muốn bọn họ ở trong phòng? Nếu như trong đó có đồ gì không sạch sẽ thì phải làm sao bây giờ?

Chú Lê lắc đầu nói: “Đều là người lớn cả, còn năm người ở cùng nhau, dương khí nặng như vậy, cho dù thật sự có thứ gì không sạch cũng sẽ không xảy ra chuyện, chỉ có Thiệu Chi Lam… không biết ông ta đã hút máu của bao nhiêu người rồi, chỉ sợ đã thành cương ma. Nhưng nghe nói cương thi có một nhược điểm, đó là không nhảy qua cửa được, nên chú mới bảo mọi người vào ở trong

nhà.”

“Nghe nói? Vậy lỡ như không phải?” Tôi vội vàng nói.

Chú Lê nhíu mày nói: “Vậy phải xem tạo hóa của họ thôi!”

“A…”

Lúc này Đinh Nhất mới nói với tôi: “Cậu không cần sợ, dù cho ngay cả tôi cũng không đánh lại được cương thi kia, không phải trên người cậu vẫn còn có phù hộ thân à?”

Tôi không tự chủ giơ tay sờ răng thú trước ngực, trong lòng luôn có cảm giác bất an…

Sau khi thu xếp cho tất cả các công nhân, chúng tôi cũng tìm một căn nhà không quá mục nát đi vào. Trong chốc lát, cả thôn chìm vào yên tĩnh, trong các phòng công nhân không dám phát ra tiếng động nào, sợ âm thanh của mình sẽ kéo cương thi khủng khiếp kia đến.

Căn phòng chúng tôi ở, bên trong cũng tạm coi là sạch, giường chiếu của chủ cũ vẫn còn, chỉ có điều hơi có mùi, dù sao cũng đã lâu không mở cửa thông gió… Mà nói thật, tôi cũng không ngủ được.

Chú Lê là người cứ nằm xuống là ngủ mà còn trừng mắt nhìn lên trần nhà, tôi biết ông ấy cũng lo lắng, đừng nói là chú, đến sư phụ của chú cũng chưa chắc đã gặp cương thi thật.

Nhìn nóc nhà, tôi đột nhiên nghĩ có nên gọi điện cho chú họ hỏi một chút không. Nông thôn Đông Bắc có nhiều chuyện tà dị, có khi chú ấy gặp cương thi rồi cũng nên! Điện thoại kêu một lúc thì chú ấy nghe máy, chú ấy thấy tôi gọi giờ này thì biết chắc là có chuyện.

Tôi kể tình huống ở đây, chú ấy im lặng mãi không nói gì, xem ra cương thi không phải là thứ phổ biến! Nhưng sau đó chú họ tôi

nói, mặc dù chú chưa gặp cương thi, nhưng sư phụ chú lúc trẻ có gặp một tên.

Lúc đó mọi người đều không sống nổi trong làng nữa, họ đều đưa vợ con, đồ đạc đi đến Quan Đông. Sư phụ của chú năm đó mới 15 tuổi, cha mẹ, anh em đều chết vì đói, vì mạng sống, ông ấy đi theo bác cả và cả gia đình đi đến Đông Bắc.

Lúc mới đến Đông Bắc, là cảnh hai mắt nhuốm đen, trên người không có cái gì. Thế là bác cả và mấy người họ hàng bắt đầu khai hoang trồng trọt…

CHƯƠNG

HẠN BẠT* RA ĐỜI

*** Một loại quái vật gây hạn hán trong thần thoại Trung Quốc.**

Một thời gian sau, những người từ quan nội** đến dần tụ tập nhau lại, tạo thành thôn trang. Có năm, một nhóm người từ quan nội chạy nạn đến đây, đều là đồng hương với nhau nên mọi người giúp họ đốn gỗ, lợp nhà, còn dạy họ khai hoang. Không ngờ lúc đó, một người họ Y khai hoang lại đào được mồ mả lâu đời.

***** Vùng đất bên trong Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía Tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc.**

Lúc ấy mọi người trong thôn đều đi xem, sư phụ của chú họ cũng đến, không ngờ bãi đất hoang vốn toàn cỏ dại lại có một cái động lớn đến thế! Mọi người cầm đuốc đi vào trong, nhìn thấy một quan tài sơn son nằm trong động.

Cũng không biết do chiếc quan tài để lâu tự mục nát, hay bị chuột cắn, mà có góc thủng một lỗ lớn, bên trong mơ hồ nhìn thấy quần áo phụ nữ.

Trong những người đến hóng hớt, có một người to gan tên là Cẩu Thặng, hắn không thèm nghĩ gì, đã chui vào cái động lớn kia. Đến lúc đi ra, hắn cầm một chiếc trâm cài tóc bằng bạc của nữ giới, chế tác cực kỳ tinh xảo ra.

Mọi người nghĩ trong quan tài có nhiều thứ đáng giá, nhao nhao cầm cuốc bổ quan tài ra. Sau khi mở nắp quan tài, quả nhiên bên trong có một người phụ nữ mặc quần áo triều Thanh.

Mà điều khiến mọi người ngạc nhiên nhất là khuôn mặt người phụ nữ này giống như vẫn đang sống, không giống người chết chút nào! Người khác nhìn Cẩu Thặng cầm cây trâm bạc mà ghen tỵ, ai cũng lao vào chiếm đoạt đồ trên người nữ thi triều Thanh...

Sư phụ của chú họ lúc đó nhát gan, thấy nữ thi thì đã bị dọa không dám đến gần, những người khác sau khi cầm được mấy thứ đáng giá là giải tán ngay, ném xác ra ngoài.

Đến đêm, lúc sư phụ của chú họ đi nhà xí thì nghe thấy chó cả thôn sủa ầm lên, lúc đó ông ấy không để ý, tưởng là mấy con chồn hoang đi vào thôn.

Không ngờ sáng ngày hôm sau, gà vịt mấy nhà đều chết, mà đều ở tình trạng bị hút khô máu. Người trong thôn đều nghĩ là do chồn vàng làm, không ai ngờ đến nguyên nhân khác.

Đến tận một hôm, người gõ mõ trong thôn là Nhị Hỉ canh hai đi đến nhà lão Chu ở đầu thôn, nghe trong chuồng gà có tiếng động, vốn tưởng là chồn đến ăn gà, ai ngờ khi đến gần xem thì mém chút bị hù chết...

Nữ thi triều Thanh trong mộ mới đào được hôm trước đang cầm một con gà đưa lên miệng, con gà đang giãy giụa bị ả hút mấy ngụm thì chết đi! Nhị Hỉ gào lên, quay đầu bỏ chạy, không ngờ bị nữ thi đó đuổi theo!

Vì Nhị Hỉ trước kia bị bệnh, nên thân thể không toàn vẹn, què một chân, sau đó mới thành người gõ mõ trong thôn. Anh ta chạy không được bao xa thì bị nữ thi đuổi kịp, sau đó bị cắn vào cổ một cái!

Đến sáng hôm sau, lúc đi làm đồng người ta mới phát hiện Nhị

Hỉ đã chết. Họ kinh hãi phát hiện tình trạng anh ta chết rất giống mấy loại gia súc bị giết kia! Người trong thôn choáng váng, nhao nhao đều nói chuyện này là do yêu quái làm!

Từ sau khi Nhị Hỉ chết, trong thôn không có người gõ mõ cầm canh, đến khi trời tối, không ai dám ra ngoài! Thế nhưng gia cầm trong thôn vẫn từng đợt từng đợt chết đi, không ai nhìn thấy cái gì đã giết chúng.

Thời gian qua không bao lâu thì hạn hán bắt đầu xảy ra, chỉ có thể đứng nhìn những gì mình đã gieo xuống từ mùa xuân bây giờ khô chết! Ngay lúc người trong thôn hết cách, một vị đạo sĩ tha phương đi ngang qua thôn định vào xin nước, lại nhìn thấy trên thôn của họ có khói đen mù mịt, chắc chắn có yêu quái quấy phá.

Thế là đạo sĩ nghe ngóng người trong thôn, hỏi xem trong thôn gần đây có xảy ra chuyện gì quái dị hay không? Có một người trong thôn kể cho ông nghe chuyện xảy ra. Ông ấy nghe xong thì biến sắc, vội hỏi mộ cổ phát hiện nữ thi kia ở đâu? Người trong thôn đưa đạo sĩ đến nơi phát hiện nữ thi…

Nơi đó không còn cảnh tượng như trước, cơ hồ khắp nơi đều là đất khô cằn, giống như bị Thiên Lôi giáng xuống vô số nhát sấm. Nhưng chỗ đất bị động kia giống như đã được lấp lại, quan tài bên trong bình yên vô sự.

Đạo sĩ nhìn trời, sau đó nói với mọi người: “Mau, thừa dịp đang là giữa trưa, mọi người mau mang củi lửa đến đây, càng nhiều càng tốt! Trong quan tài này chắc chắn có Hạn Bạt, hôm nay lão đạo sẽ giúp các vị trừ bỏ nó!”

Người trong thôn nhìn đạo sĩ này có tiên phong đạo cốt, không giống kẻ lừa đảo, thì nghe lời ông chạy về thôn kiếm củi đốt. Chờ đến lúc củi lửa đã chuẩn bị đủ, thì đạo sĩ tự cầm cuốc đào đất, đào nắp quan tài lên.

Nắp quan tài vừa mở, mùi hôi thối tràn ra, mọi người bưng kín mũi lại. Mọi người nhìn vào quan tài, phát hiện bây giờ nữ thi đã mặt xanh nanh vàng, tóc đỏ phủ đầu, trông rất dọa người!

Đạo sĩ không quan tâm đến mùi hôi thối này, chỉ thấy ông ấy bổ hai ba nhát cuốc đã lôi được nữ thi ra, ném lên đống củi mọi người mới nhặt về, sau đó lấy diêm điểm lửa!

Mấy ngày khô hạn, đống củi đã cực kỳ khô, một đốm lửa nhỏ cũng có thể bùng lên! Chỉ nghe "tách" một tiếng, lửa lớn lập tức vây quanh nữ thi, nữ thi phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, dọa những người xung quanh chạy thật xa.

Lửa lớn đốt tròn ba canh giờ*, đạo sĩ sợ chưa đốt sạch nữ thi, nên vẫn luôn bảo người dân cho thêm củi, đến tận khi nữ thi bị thiêu không còn chút gì! Lúc đó mới dừng lại…

Một canh giờ bằng hai tiếng.

Đạo sĩ nhìn nữ thi đã biến thành tro tàn, cuối cùng cũng thở ra một hơi, đúng vào lúc này, trên trời đột nhiên có một tiếng sấm lớn, từng hạt mưa to thi nhau rơi xuống, thôn dân liên tục nhảy nhót hoan hô!

Sau đó, đạo sĩ nói cho người dân trong thôn biết, nữ thi bên trong mộ cổ vốn Thi Sát tu luyện trên trăm năm, sau đó trong lúc họ khai hoang vô tình đào được quan tài của ả, để thi thể lộ dưới ánh trăng, lúc đó mới hóa thành Hạn Bạt.

Cũng may đạo sĩ phát hiện kịp thời, nếu không thêm một thời gian nữa, Hạn Bạt ăn hết gia súc trong thôn sẽ đi hút máu người! Mà Hạn Bạt vừa xuất hiện, cây cối trăm dặm xung quanh sẽ lụi bại, hạn hán liên tiếp nhiều năm, không thu hoạch được gì…

Sau này để cảm tạ ơn cứu thôn của đạo sĩ, họ bỏ vốn dựng cho đạo sĩ một đạo quán nhỏ trong thôn, để ông có thể ở đây lâu dài, không phải bôn ba tứ phương nữa!

Về sau cơ duyên xảo hợp, sư phụ của chú họ tôi bái đạo sĩ làm sư phụ, chuyên tâm học tập thuật số.

Sau khi chú họ kể chuyện này thì nói, cương thi yếu nhất là ban ngày, nếu muốn diệt trừ thì phải tìm nó vào ban ngày, sau đó đốt nó đi! Không được giao tranh vào buổi tối, nếu không lúc đó hậu quả khó lường…

CHƯƠNG

TRỐN Ở THÔN THÁI BÌNH

Sau khi cúp điện thoại của chú họ, tôi bàn bạc với chú Lê và Đinh Nhất một chút. Theo lời chú họ nói, cương thi nằm ngày đêm ra, nên ban ngày nó sẽ tìm một nơi an toàn để trốn, sau đó chờ đến tối mới đi tìm thức ăn.

Vì thế kế hoạch bây giờ là tìm nó vào ban ngày, nhưng chuyện này nói dễ hơn làm, bây giờ Thiệu Chi Lam đã khác trước! Trước kia tuy nói là khó tìm, nhưng dù sao ông ta cũng đã chết, không thể động đậy, cũng không thể chạy.

Nhưng Thiệu Chi Lam bây giờ có thể chạy, có thể nhảy, tuy không đến mức mò kim đáy bể, nhưng cũng không dễ dàng! Nhưng theo như chú Lê phân tích, Thiệu Chi Lam sẽ không chạy quá xa, ông ta sẽ chỉ quanh quẩn ở thôn Thái Bình và mộ phần của nhà họ Thiệu…

Sáng sớm hôm sau, mọi người đều bình an ra khỏi phòng, sau khi kiểm tra nhân số, không thiếu ai hết! Chắc vì có chú Lê ở đây, không ai nói đến chuyện rời đi nữa.

Thế là chú Lê gọi điện cho Thiệu Kiến Hoa đang xử lý chuyện hai công nhân chết trong huyện, nói rõ mọi chuyện ở đây, bảo anh ta đưa một số vũ khí công kích mạnh tới!

Sau đó chú ấy tập trung mọi người lại: “Tôi đã nghĩ ra cách đối phó với thứ khiến mọi người sợ hãi kia, nhưng để giải quyết triệt để, nhất định phải có sự hỗ trợ của mọi người! Vừa rồi tôi đã gọi điện cho ông chủ Thiệu, ông ấy đang xử lý hậu sự của Nhị Vượng và Lưu Thuyên, rồi sẽ đến đây ngay. Trước lúc đó, tôi sẽ dẫn mọi người cùng làm việc. Ông chủ Thiệu còn nói, mấy ngày này tiền công sẽ trả gấp đôi, mọi người cứ yên tâm làm việc!”

Chú Lê đã quen trấn an người khác, những công nhân này nghe chú nói vài câu thì quên luôn chuyện hôm qua! Để trấn an, chú ấy còn đưa cho họ mỗi người một tấm bùa vàng, nói là có thể tránh hung tìm cát, chỉ có tôi biết đó là nói nhảm…

Chúng tôi sẽ không để những công nhân đó đi tìm Thiệu Chi Lam, để họ tham gia, không biết chuyện sẽ còn loạn đến mức nào, chỉ có cách là chúng tôi tự thân vận động thôi...

Các công nhân đi làm việc của họ, chú Lê để họ quay lại tiếp tục thi công mộ viên nhà họ Thiệu, còn chúng tôi thì đi đến mấy nơi Thiệu Chi Lam có thể ẩn nấp…

Trong đó, khả năng lớn nhất là quan tài đã chôn ông ta, chúng tôi hỏi chủ đầu tư về bộ quan tài kia, nhưng ông ta quanh co mãi vẫn không nói.

Thế là tôi nghĩ ngay đến việc ông ta đã bán rồi! Tôi dọa: “Tôi nói cho ông biết, thứ kia có thể giết hại bao nhiêu người có biết không? Nhân lúc bây giờ vẫn chưa quá muộn, ông mau nói với chúng tôi quan tài đang ở đâu!”

Chủ thầu nói ngay, đúng là ông ta có ý này, nhưng vì mộ vẫn chưa xây xong, nên ông ta để quan tài trong lều vải chứa gỗ! Chúng tôi vội bảo ông ta đưa mình đi xem…

Khi chúng tôi đến lều vải, thấy quan tài vẫn còn nguyên, tim tôi mới thôi chạy. Tôi còn sợ Thiệu Chi Lam nhân lúc trời tối, đưa

quan tài của mình đi nơi khác! Lúc này chú Lê mới cẩn thận quan sát quan tài, sau đó líu lưỡi nói: “Thiệu Chi Lam đặt tất cả tâm tư của mình trên chiếc quan tài này, khó trách không có mộ thất, cũng không cần vật bồi táng! Quan tài làm bằng gỗ âm này không phải là vật bồi táng sao?”

Tôi không hiểu mấy đồ này lắm, nhưng nhìn chú Lê híp mắt, chứng tỏ nó rất đáng tiền, thế là tôi quay sang chủ thầu nói: “Gan của ông không nhỏ nhỉ! Không sợ có ngày Thiệu Kiến Hoa nhớ ra không thấy quan tài của lão tổ tông, anh ta sẽ đòi ông à?”

Chủ thầu lúng túng nói: “Tôi cũng không biết tại sao mình làm vậy, tôi chưa từng tham tiền như thế, muốn đem quan tài này lấy đi giống như bị ma xui vậy!”

Tôi nghe ông ta nói thì nghĩ đến ba công nhân đốt xác kia, có thể họ cũng là do tham tiền, cho nên mới có gan trộm thi thể Thiệu Chi Lam, hay vì bị ám như vậy?

Chú Lê đặt tay lên trên quan tài, tự nói với mình: “Không ngờ Thiệu Chi Lam còn có khả năng này! Cho dù chết cũng lợi dụng được nhược điểm của nhân tính, khi còn sống hẳn ông ta là một nhân vật khó lường.”

Lúc này Đinh Nhất định dùng dao bạc cạy thử nắp quan tài, nhưng chú Lê ngăn lại nói: “Để Tiến Bảo thử cảm nhận xem sao?”

Tôi nghĩ lại cũng thấy đúng, nên từ từ lại gần chiếc quan tài gỗ âm kia… Trước đó cảm nhận Thiệu Chi Lam là cách đất cát, nhưng giờ trực tiếp chạm tay đến, tôi không khỏi lo lắng…

Đáng tiếc tôi cảm nhận nửa ngày cũng không thấy gì, bên trong giống như chẳng có gì cả. Thế là Đinh Nhất không nói không rằng, cạy nắp quan tài lên! Chúng tôi nhìn vào trong, phát hiện trên vải lót lúc trước còn sạch sẽ giờ đã có vết máu màu nâu, chứng tỏ Thiệu Chi Lam sau khi biến thành cương thi đã trở lại đây!

Chú Lê cúi người vào quan tài ngửi ngửi, sau đó trầm giọng nói: "Sau khi Thiệu Chi Lam hút máu người đã quay lại nơi này, nhưng hiển nhiên bây giờ ông ta đã bỏ chỗ ẩn thân này, chỉ sợ ông ta đã trở nên thông minh hơn…"

"Chú muốn nói là ông ta có tư duy ý thức?" Tôi khó tin hỏi lại.

Chú Lê gật đầu nói: "Chắc không kém bao nhiêu đâu, có chút nhận thức, chỉ là không đến mức như người bình thường, giống động vật hơn, biết né tránh nguy hiểm, tuân theo khát vọng với thức ăn…"

Khát vọng với thức ăn? Đó không phải là hút máu sao? Chuyện này không tốt rồi, ông ta đã từ bỏ quan tài quen thuộc, vậy chứng minh ông ta không tìm thấy thức ăn ở đây. Quanh đây trăm dặm, thứ ông ta tìm được chỉ có thể là những công nhân trong thôn này mà? Cho nên bây giờ chỉ có một khả năng, đó là Thiệu Chi Lam đang ở thôn Thái Bình.

Tôi nói suy nghĩ của mình với chú Lê, không hẹn mà hợp ý với chú. Chú nhìn đồng hồ: "Chúng ta nhất định phải tìm thấy Thiệu Chi Lam trước khi trời tối..."

Bây giờ những công nhân làm việc ở mộ viên nhà họ Thiệu đã an toàn, nên chúng tôi lập tức chạy về thôn Thái Bình. Đêm qua chú Lê đã vẽ ký hiệu lên từng phòng ở của công nhân, Thiệu Chi Lam tạm thời không có khả năng trốn trong những ngôi nhà này.

Còn chưa đến mười căn nhà khác, chúng tôi đều cẩn thận xem xét, phát hiện cửa sổ những nhà này đều bị dây leo quấn chặt, không thấy có dấu hiệu bị phá từ bên ngoài, dù sao cương thi cũng là thực thể, chỉ cần nó ở đây, nhất định sẽ để lại dấu vết…

Chú Lê trầm ngâm nói: "Đã không phải nơi này, thì chỉ có một nơi để ẩn nấp, mà nơi đó âm khí nặng, có lẽ chính điểm đó đã thu hút Thiệu Chi Lam tới."

CHƯƠNG

LỬA NÓNG ĐỐT NGƯỜI

Nghe chú Lê nói, lòng tôi trùng xuống, vội vàng nói: "Nơi chú muốn nói không phải là nhà họ Tiết đấy chứ!"

Chú Lê nặng nề gật đầu, nhanh chóng đưa chúng tôi đến nhà họ Tiết…

Lúc chúng tôi đến cửa nhà họ Tiết, phát hiện bùa vàng chú Lê dán lên mấy hôm trước đã bị người ta xé đi! Với hiểu biết của tôi về mấy người công nhân kia, những người xây nhà đều rất mê tín, nhìn thấy cửa dán bùa vàng sẽ không dám đến!

Đinh Nhất đi đến trước cửa, nghiêng người vào trong xem xét, thấy nhà họ Tiết không có ngưỡng cửa, bây giờ tôi mới phát hiện ra điều này, có lẽ vì lúc trước đây là Thôn Ủy Hội, nên đã gỡ bậc cửa ra.

Bây giờ đang là ban ngày, dù Thiệu Chi Lam ở bên trong thật, ông ta cũng sẽ trốn ở nơi nào đó bí ẩn, không phải nơi chúng tôi nhìn sơ là có thể tìm ra.

Quả nhiên, chúng tôi mò từng ngõ ngách trong sân đều không thấy gì.

Chúng tôi đi đến sân sau của nhà họ Tiết, dù ở đây có nhiều thứ linh tinh, nhưng phần lớn đều được phơi dưới ánh mặt trời, không

có chỗ nào cho Thiệu Chi Lam trốn. Ngoại trừ một chỗ…

Tôi trốn sau lưng Đinh Nhất từ từ đến gần chiếc giếng cạn trong sân sau, vừa đến gần tôi đã cảm nhận được Thiệu Chi Lam đang ở dưới đáy giếng. Hơi thở của ông ta lúc này rất khác biệt, không phải người cũng không phải ma, cái này có lẽ chính là thứ gọi được là cương thi!

Tôi nói cho chú Lê và Đinh Nhất, tôi có thể cảm nhận được Đinh Nhất đang gồng lên, giống như chuẩn bị lâm trận vậy!

Ngược lại chú Lê khá bình tĩnh, chú thấy chúng tôi nóng lòng như vậy thì nói không cần phải thế, đừng nói dưới đó là Thiệu Chi Lam, dù có là Thần Tướng chuyển thế, Hạn Bạt tái sinh, thì ban ngày cũng chỉ là phế vật, không thể đả thương người khác được!

Lúc này tôi mới an tâm hơn một chút, đi đến cạnh giếng kiểm tra, phát hiện bàn đá bị sập một góc, lộ ra một cửa hang đen nhánh…

Dù hang không lớn, nhưng có thể cảm nhận được hơi lạnh rét người bên trong, tuyệt đối không phải là thứ Liễu Mai trước kia có thể tạo ra. Đúng lúc này điện thoại của chú Lê vang lên, dọa ba chúng tôi nhảy dựng, là Thiệu Kiến Hoa gọi đến, chắc anh ta đã quay lại.

Thiệu Kiến Hoa không những quay lại, mà còn mang theo thứ chú Lê muốn, xăng. Bởi vì khả năng của Thiệu Chi Lam, chúng tôi không thể đưa ông ta đến nhà hỏa táng lần nữa, nên chỉ có thể hỏa táng tại đây. Nhưng không có chất dẫn cháy thì rất khó đốt ông ta sạch sẽ!

Đinh Nhất đi đến trước, dọn sạch đá vỡ trên miệng giếng, sau đó mở rộng cửa hang thêm một chút, để tí nữa đổ xăng xuống cho dễ…

Sau khi đã chuẩn bị xong, chú Lê xách ba thùng xăng nhỏ đến,

đổ xuống cửa hang. Vì sợ sau khi châm lửa, có gì đó mang theo lửa bay lên sẽ dẫn lửa vào thùng xăng lớn, nên chú ấy bảo Thiệu Kiến Hoa để thùng lớn ở ngoài sân.

Khi chú Lê đổ thùng xăng xuống, bên trong không có phản ứng gì, chú ấy lại đổ tiếp một thùng nữa. Lúc này Thiệu Kiến Hoa cũng bảo mấy công nhân đang trùng tu mộ viên đem mấy vật liệu bằng gỗ không dùng đến đưa vào.

Chú Lê nhìn thấy những đồ gỗ kia, sau đó nói với Thiệu Kiến Hoa: “Mọi người cứ chờ bên ngoài đi, chưa gọi thì đừng ai vào!”

Thiệu Kiến Hoa và mấy công nhân kia cũng không định ở lại chờ, vừa nghe chú Lê nói như vậy liền nhanh chóng rời đi.

Lúc này chú Lê chuẩn bị châm lửa, tôi nhìn chiếc giếng cạn nói với chú ấy: “Liễu Mai cũng ở dưới đó, vừa hay để cô ấy cũng cát bụi về với cát bụi, đất về với đất!”

Chú Lê gật đầu, ném que diêm trong tay xuống giếng, miệng giếng bùng lên ngọn lửa lớn, may mà chú Lê tránh nhanh, nếu không chắc chẳng còn cọng lông mày nào.

Lửa cháy bừng bừng một lúc, trong giếng tràn ra mùi hôi thối, sau đó là tiếng kêu thảm thiết, tôi nghe mà cả người run rẩy, lạnh run…

Cũng may trước đó chú Lê đã dặn Thiệu Kiến Hoa, dù có nghe thấy gì cũng không được đi vào, nếu không chắc họ đã lao vào xem chuyện gì xảy ra!

Tiếng kêu vẫn tiếp tục, không biết có phải vì Thiệu Chi Lam là cương thi hay không, mà tôi có thể cảm nhận được ông ta đang rất đau đớn, mà tôi cũng giống như đang bị lửa thiêu đốt rất khó chịu.

Đinh Nhất thấy tôi tái nhợt, toàn thân run rẩy, vội hỏi làm sao. Tôi run rẩy nói: “Chắc ở gần Thiệu Chi Lam, nên tôi cảm nhận

được cảm giác của ông ta."

Chú Lê cũng đi đến xem tôi, sau đó nói với Đinh Nhất: "Mau lên! Đưa nó ra ngoài, cách chỗ này xa một chút, có thể nó sẽ dễ chịu hơn."

Sau khi Đinh Nhất đỡ tôi ra khỏi sân nhà họ Tiết, quả nhiên đỡ hơn nhiều. Anh ta đỡ tôi ngồi lên xe, sau đó tranh thủ chạy về giúp chú Lê, tôi và anh ta đều không yên tâm để chú Lê đứng đợi một mình ở đó.

Thiệu Kiến Hoa thấy tôi được đỡ ra ngoài thì đi lấy nước khoáng cho. Uống hết mấy ngụm nước tôi mới thấy thoải mái hơn, cảm giác khô nóng cũng biến mất theo.

Sau đó tôi ở ngoài sân chờ, không vào trong nữa. Sau này nghe Đinh Nhất kể lại, lúc anh ta quay lại đang thấy chú Lê một mình thễm củi lửa vào giếng. Đừng thấy lão già đó cả người đầy mỡ, nhưng lúc quan trọng vẫn là người mập mạp linh hoạt!

Không biết qua bao lâu, chú Lê và Đinh Nhất ra ngoài, nhìn vẻ mặt như trút bỏ được gánh nặng của họ, tôi hiểu mọi chuyện đã được xử lý xong. Thiệu Kiến Hoa thấy chú Lê đi ra, cũng lập tức đến đón, hỏi chú ấy mọi chuyện sao rồi?

Chú Lê tự tin nói: "Không sao, đã giải quyết xong, chờ qua mấy ngày nữa tôi chọn một ngày lành, mời một vị tổ tiên của cậu làm thần tài, đến lúc đó mộ tổ nhà họ Thiệu sẽ phù hộ con cháu ăn lên làm ra!"

Thiệu Kiến Hoa nghe thế liên tục cảm ơn, anh ta nói với chúng tôi, trong lúc đang xử lý hậu sự của hai công nhân bị chết, thì trong huyện cũng xảy ra sự kiện có ba thi thể chết kỳ lạ, người chết cũng có trạng thái giống hai công nhân kia.

Chú Lê gật đầu nói: "Đó chính là ba người đã trộm thi thể của tổ tiên cậu trong nhà hỏa táng, nếu không phải họ đưa thi thể của

tổ tiên cậu đi, thì hai công nhân kia đâu có chết?! Họ chết cũng chưa hết tội! Chỉ tiếc cho hai công nhân trung thực kia chết oan!”

Thiệu Kiến Hoa lập tức thể hiện, việc này không cần chú Lê lo lắng, anh ta đã thu xếp cho hai công nhân, đảm bảo người nhà họ sau này có thể sống tốt.

CHƯƠNG

PHI CÔNG BIẾN MẤT

Sau khi chú Lê nghe Thiệu Kiến Hoa nói, càng khen ngợi anh ta: "Tổng giám đốc Thiệu đúng là thương người, thật ra với một người, ngoại trừ âm đức tổ tiên phù hộ, thì âm đức do bản thân mình tích góp là quan trọng nhất!"

Sau đó chú Lê bảo Thiệu Kiến Hoa cho những công nhân kia lấp kín giếng, hơn nữa còn chặt hết các cây hòe trong viện. Theo như chú nói, những căn phòng ở đây đều bị bỏ trống, lại trồng nhiều cây hòe, sẽ dễ thu hút những thứ không sạch sẽ!

Sau khi xử lý xong xuôi mọi chuyện, chúng tôi có thể về nhà rồi. Dù lần này không phải do chúng tôi sai, nhưng chú Lê vẫn không thu thêm phí của Thiệu Kiến Hoa. Chú Lê cũng không ngốc, sau này chắc chắn Thiệu Kiến Hoa sẽ còn liên hệ với mình, sợ gì không thể kiếm thêm tiền?

Cuối cùng… tôi lại về căn phòng kia, lại hoa lệ, lại âm khí nặng, lại thường xuyên có ma quỷ nháo nhà! Vừa vào đến cửa, chiếc chuông gió tựa như đang chào hỏi chúng tôi, vui vẻ rung lên, tôi cũng đã quen với việc này.

Tối đó tôi tắm một trận thật đã, đang định ra ngoài ăn chút gì, thì thấy Đinh Nhất cầm điện thoại gọi thức ăn về, tôi lập tức kêu

gào: “Tôi muốn ăn một phần gà cung bảo và cá hương thịt ti, hai phần cơm lớn!”

Đinh Nhất trợn mắt nhìn tôi nói: “Mấy ngày nay có để cậu đói đâu, mà vừa về đã như ma đói đầu thai thế?”

Dù nói vậy, nhưng anh ta vẫn đặt đồ ăn giúp tôi…

Ở gần khu chúng tôi ở có mấy quán cơm nhỏ có dịch vụ đưa bữa khuya. Nên buổi tối khi đói bụng, chúng tôi thường gọi đồ ở đó, nhưng hôm nay tôi không ngờ người đưa đồ ăn lại là nữ!

Lúc tôi ra mở cửa, nhìn thấy người phụ nữ ngoài cửa, trên tay bà ta cầm đồ ăn chúng tôi gọi đến. Người này chúng tôi biết, là bà chủ quán cơm nhỏ kia.

Lúc này, tôi thấy cửa thang máy đóng lại, ban công nhà tôi lại vang lên tiếng chuông gió lanh lảnh… Tôi thầm than không tốt, lại nữa rồi, thế là nhanh chóng nhận đồ ăn của bà chủ, sau đó kín đáo đưa tiền cho bà ấy: “Không cần thối!”

Tiếc là tôi vẫn chậm một bước, chỉ thấy bà ấy không cầm chắc tiền, lạch cạch rơi trên đất, sau đó bà ấy cứng nhắc, mắt vô thần nhưng lại có một mục tiêu rõ rệt, đó chính là ban công lớn nhà tôi!

Tôi thấy sắp xảy ra chuyện xấu, lập tức quay lại kéo bà ấy lại, tiếc là vẫn chậm một bước, bắt hụt tay. Nhìn thấy bà ấy đi đến ban công mở cửa kính… Tôi lập tức nhìn về Đinh Nhất, lúc này anh ta đã nhảy phốc qua ghế salon da, phóng đến trước cửa ban công, chỗ bà chủ quán kia đứng.

Nói thật, lúc ấy tôi sợ nhắm tịt mắt lại, không dám nhìn người thứ ba chết ở phòng này. Nhưng chờ mãi vẫn không nghe thấy tiếng gì, lúc tôi mở mắt thì thấy Đinh Nhất đang ôm người phụ nữ kia đã bất tỉnh ở ban công.

“Bà ấy thế nào rồi? Không phải đã chết rồi chứ? Phải làm sao

đây, cảnh sát đến thì nói thế nào giờ? Người ta tới đưa cơm cho chúng ta nên mới chết!" Tôi cuống quýt lải nhải.

Cuối cùng Đinh Nhất không chịu nổi, lớn tiếng nói với tôi: "Được rồi! Bà ấy chỉ ngất đi thôi! Lúc nãy tôi không kéo nổi nên đành phải đánh bà ấy ngất đi trước!"

Tôi thở phào, sau đó ngồi bệt xuống salon, đột nhiên cảm thấy thế giới thật tươi đẹp, tôi cũng không cần giải thích với cảnh sát…

Nhưng trong lúc tâm tình đang thoải mái, tôi đột nhiên lại từ ghế nhảy lên, lao vào nhà tắm, tìm nửa ngày mới tìm ra được bình tinh dầu sắp hết hạn, lau lau lên mũi người phụ nữ kia.

Bị tinh dầu kích thích, bà ấy mới từ từ tỉnh lại, thấy mình đang ngồi trên salon, đầu tiên là sững sờ, tiếp đó là mê mang hỏi chúng tôi mình làm sao?

Đương nhiên nhiên tôi sẽ không nói cho bà ấy biết bà ấy vừa vào cửa đã bị ma dụ, nên tỏ ra lo lắng nói: "Bình thường cô không nghỉ ngơi à? Hay thân thể mệt chỗ nào? Sao lúc nãy vừa vào cửa đã ngất đi, xém chút là cháu gọi cấp cứu rồi!"

Chắc lúc nãy Đinh Nhất vội nên hơi nặng tay, đến mức bây giờ bà ấy vẫn còn thấy đầu óc choáng váng. Cuối cùng chúng tôi vẫn phải gọi cho ông chủ quán cơm, bảo ông ấy đến đón vợ mình.

Lúc về, hai người này còn liên tục cảm ơn chúng tôi, nói cơm lần này miễn phí! Nhưng tôi nào có thể không trả tiền! Đành kiên quyết dúi tiền cho họ…

Sau khi vợ chồng chủ quán rời đi, tôi vẫn có cảm giác day dứt không yên, xém chút nữa đã làm hại người khác, xem ra sau này gọi đồ ăn ngoài, nhất định phải yêu cầu là đàn ông đưa đến!

Trải qua bao nhiêu chuyện, thức ăn cũng đã nguội rồi, cuối cùng Đinh Nhất cho vào lò vi sóng quay nóng lại mới bắt đầu ăn được,

nhưng cũng chẳng thơm ngon như lúc mới làm nữa.

Hôm sau tôi kể chuyện này với chú Lê, đã bị chú ấy dạy dỗ một trận: “Thằng nhóc thối! Sau này làm việc gì cũng chú ý hơn đấy! May mà không sao, nếu xảy ra chuyện thì là chuyện lớn đó! Biết không?”

Tôi thì thầm: “Còn không phải do chú bảo cháu mua một ngôi nhà có ma à…”

Không ngờ chú Lê mắt mờ nhưng tai lại rất thính, chú trợn mắt nói: “Cháu nhặt được món hời lớn như thế cũng đừng khoe mẽ có được không!”

Tôi lè lưỡi, sau đó gượng cười vài tiếng nói: “Vâng ạ, cháu nhặt được tiện nghi, cháu đi ngủ cũng vui đến mức bật dậy!”

Chú Lê định gõ đầu, may mà tôi nhanh chân tránh được!

“Ai u, cũng nhanh tay nhanh mắt đấy! Không tệ, sau này đến lúc cần chạy trốn còn có thể tự giữ mạng!” Chú Lê trêu chọc nói.

Vài ngày sau, tôi vốn nghĩ sau khi trải qua chuyện của Thiệu Kiến Hoa, chúng tôi sẽ nhàn nhã một thời gian, nhưng không ngờ nhanh như thế đã có việc tìm đến cửa!

Lần này người ủy thác tìm xác là một người Mỹ gốc Hoa, tên là Đỗ Lãng. Anh ta mang hai dòng máu, mẹ là người Trung Quốc, cha là người Mỹ.

Người anh ta muốn tìm là ông ngoại của mình, tên Đỗ Hân Quốc, mất tích năm 1943 ở đường không vận Bướu Lạc Đà. Lúc đó ông ấy là một phi công của Quốc dân Đảng, phụ trách vận chuyển hàng hóa trên tuyến Bướu Lạc Đà. Vào một ngày tháng 4 năm 1943, khi ông ấy vừa khởi hành chuyến bay chở hàng, xuất phát từ Ấn Độ, hướng đến sân bay Bạch Sa ở Lệ Giang thì mất tích, từ đó không có thông tin gì.

Vì lúc đó đang trong thời kỳ chiến tranh, ngày nào cũng xảy ra chuyện như vậy, mà tuyến Bướu Lạc Đà lại là tuyến đường gian khổ nhất, cho nên phi công nào cũng có thể một đi không trở lại..

Lúc đó vợ của Đỗ Hân Quốc đang mang thai, nhưng đến cuối cùng ông ấy vẫn không có cơ hội gặp được con gái mình, cũng chính là mẹ của Đỗ Lăng - Đỗ Quyên. Năm đó họ không có năng lực đi tìm Đỗ Hân Quốc, thậm chí đến nghĩ cũng không dám…

CHƯƠNG

TUYẾN HÀNG KHÔNG BƯỚU LẠC ĐÀ

Đầu năm nay, Đỗ Lãng về Trung Quốc làm ăn, vô tình nghe được người ta ca tụng “tiếng tăm” của chú Lê, lúc đầu anh ta cho rằng chúng tôi lừa đảo, không thể nào tin được!

Nhưng mấy hôm trước, anh ta đột nhiên gặp được người bạn tốt học chung ở đại học Yale, Thiệu Kiến Hoa. Trong lúc ôn chuyện, Thiệu Kiến Hoa đã kể chuyện chú Lê giúp anh ta tìm mộ tổ, lúc này mới khiến Đỗ Lãng – người có một nửa máu Tây không tin thần quỷ cảm thấy có thể tìm chúng tôi thử xem sao, hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của mẹ anh ta…

Tôi nghe là do Thiệu Kiến Hoa giới thiệu, lập tức hiểu ngay vì sao lúc đó chú Lê không lấy thêm phí của anh ta, lão già này đúng là gian xảo mà! Vừa là bạn học, lại là bạn tốt của Thiệu Kiến Hoa, chắc cũng là nhân vật có tiếng. Chỉ cần anh ta tùy tiện giới thiệu vài người đến, vậy là chúng tôi có thể kiếm lời rồi!

Đối với đường hàng không Bướu Lạc Đà năm đó, tôi cũng có biết đôi chút. Năm đó vì đánh Nhật Bản, các nước Trung, Anh, Mỹ, Ấn Độ và một vài quốc gia khác cùng liên hợp mở một đường vận chuyển hàng hóa, tên là “Tuyến đường chết chóc”.

Sở dĩ gọi “Tuyết đường chết chóc” là vì trong lịch sử hàng

không lúc đó, bất luận là trang bị máy móc hay kinh nghiệm của phi công, đó đều là một lần thử thách trước giờ chưa từng có.

Đường bay này quá cao so với mặt nước biển, thời tiết lại rất xấu, xuyên qua dãy Himalaya, dãy núi Gaoligong, dãy núi Hoành Đoạn, sông Salween, sông Nộ*, sông Lancang**, sông Kim Sa… Tuyến đường này dài 804.500 km, độ cao tối đa so với mặt nước biển có thể đạt tới 7000 mét, đi qua những dãy núi chập trùng liên miên. Bởi vậy nó còn một cái tên hình tượng khác, đó là "Đường bay Bướu Lạc Đà."

* ***Là đoạn chảy qua Trung Quốc của sông Salween.***

** ***Lan Thương Giang.***

Năm đó, không biết có bao nhiêu phi công Mỹ đã chết trên con đường này, chỉ riêng máy bay rơi cũng đến mấy trăm chiếc. Nếu bây giờ muốn tìm một thi thể trên tuyến đường này, bất luận là độ khó hay phí tổn, không phải người bình thường nào cũng gánh được.

Tôi nói suy nghĩ của mình với chú Lê, nhưng ông lại nói chi phí lần này không cần chúng tôi lo, thù lao sẽ do Đỗ Lãng trả, anh ta còn khá hài lòng với mức giá chú đưa ra.

Còn chi phí và thiết bị trên đường sẽ do một tổ chức quốc tế cung cấp, chúng tôi chỉ cần cung cấp cho họ toàn bộ tư liệu thu được trên đường đi là được!

"Tổ chức quốc tế là tổ chức gì? Của Đỗ Lãng ạ?" Tôi khó hiểu.

Chú Lê gật đầu nói: "Đúng vậy, là anh ta liên hệ, anh ta nói đây là tổ chức quốc tế, nhưng thật ra, đó là tổ chức của Mỹ chuyên tìm kiếm thi thể binh lính tham gia chiến tranh thế giới thứ hai, tiền là do những cựu chiến binh và người nhà hoặc thế hệ sau đóng góp."

Tôi nghe xong là biết lần này sẽ không đi một mình, không biết

trước ở đó có người dẫn đường hay không, nhưng tổ chức này chắc chắn sẽ cho người đi cùng chúng tôi.

Tôi không thích những hành động liên hợp kiểu này, vì khi gặp chuyện, có quá nhiều nhân tố không lường trước được. Việc này tăng thêm rất nhiều khó khăn và nguy hiểm cho quá trình tìm xác của chúng tôi, tôi không đồng ý cho lắm.

Nhưng chú Lê nói người ta đã bỏ tiền, làm sao có thể không cho người đi cùng chúng tôi được? Thời nay, người bỏ tiền thì chính là ông lớn, chúng tôi cũng không có cách nào khác... Thực sự là làm nghề nào cũng không dễ dàng!

Một tuần sau, Đỗ Lãng tự đến nhà gặp chú Lê, đồng thời đem theo những thứ cần đến khi tìm xác mà chú Lê đã nhắc...

Đó là một hộp sắt quân đội màu xanh lá, Đỗ Lãng nói đây là hòm đạn trước kia của ông ngoại anh ta. Trước đây nó từng được dùng để đựng đạn cho loại súng ngắn Browning, sau đó ông ấy giữ lại chiếc hộp này tặng cho vợ Viên Như để làm kỷ niệm.

Chú Lê nhìn sơ rồi đưa cho tôi cầm xem, hộp ngoài hơi cũ, bên trong có mấy huân chương chiến công. Những huân chương này đã có mấy chục năm, nhưng chúng vẫn sáng ngời không có dấu hiệu rỉ sét, chứng tỏ chủ nhân của thứ này rất quý trọng chúng, chắc là thường xuyên lấy ra lau chùi.

Tôi cầm những bức ảnh đen trắng, đa phần đều là ảnh chụp một mình của người đàn ông, từ trang phục đến bối cảnh trong ảnh đều không khó nhận ra, người này chính là Đỗ Hân Quốc. Khuôn mặt của Đỗ Lãng cũng khá giống ông ngoại anh ta, từ ánh mắt đến sống mũi giống đến bảy phần.

Nhìn một người chiến sĩ đã chiến đấu anh dũng thời đó, tôi không khỏi có cảm giác sùng bái. Tôi tin trong những vật phẩm này, chắc chắn sẽ có một thứ đặc biệt, có thể cho tôi thấy những

trận chiến ác liệt, không phân ngày đêm thời đó...

Tôi không tùy tiện cầm chúng lên, mà nhíu chặt lông mày suy nghĩ, là cái gì đây? Chẳng lẽ là tấm ảnh hai người chụp chung này? Trong tấm ảnh này, Đỗ Hân Quốc đứng cạnh một cô gái dáng người duyên dáng.

Bà ấy chắc là bà ngoại của Đỗ Lãng, là người phụ nữ đã đợi Đỗ Hân Quốc cả đời. Trong ảnh, bà ấy mặc một chiếc xường xám hoa nhỏ đứng cạnh Đỗ Hân Quốc, thế nhưng bà ấy lại chải tóc kiểu học sinh, chắc là một nữ thanh niên tiến bộ.

Đỗ Lãng thấy tôi nhìn chằm chằm bức ảnh hồi lâu thì nói, đây là bức ảnh chụp chung duy nhất của ông bà ngoại anh ta, cũng là ảnh kết hôn năm đó. Bà ngoại anh là giáo viên môn Văn, sau khi ông ngoại mất tích, bà vẫn hi vọng tìm được di hài của ông, đáng tiếc là đến chết vẫn chưa toại nguyện.

Đây là một người phụ nữ xinh đẹp, lương thiện, kiên trinh vì tình yêu, hồi đó chắc có khá nhiều người như vậy. Không biết thời đó có bao nhiêu người vợ, ngày qua ngày, năm qua năm đều trông ngóng chồng mình bình an trở về, nhưng cuối cùng lại chờ được một tờ giấy báo tử...

Quá đáng tiếc, tôi lại không cảm nhận được gì trên bức ảnh, thế nên tôi chuyển sang mấy huân chương bên cạnh, trong đó trừ dấu hiệu “Thanh thiên bạch nhật”*, thế mà lại có cả ảnh chụp Tưởng Giới Thạch.

Thanh thiên bạch nhật là một biểu tượng mặt trời màu trắng trên nền màu xanh, được sử dụng làm thiết kế cho cờ Đảng và huy hiệu của Quốc dân Đảng Trung Quốc.

Có lẽ huân chương này rất cao quý, mặc dù tôi không biết vì sao Đỗ Hân Quốc lại có được. Nhưng khi cầm huân chương một lát, một vài hình ảnh lộn xộn ít ỏi len vào trong não tôi.

Trước mặt tôi xuất hiện một loạt đồng hồ đo, tôi nhận ra lúc này Đỗ Hân Quốc đang ngồi trong phòng điều khiển máy bay. Không biết vì sao, kính trước mặt ông ấy có rất nhiều sương băng, nhiều đến mức không thể nhìn ra cảnh vật bên ngoài.

Nhưng từ độ rung lắc có thể thấy máy bay đang hoạt động, tay Đỗ Hân Quốc đã đông cứng, nhưng ông ấy không để ý đến, chỉ liên tục nói vào bộ đàm cái gì đó? Cuối cùng ông ấy nói một tọa độ rồi tất cả hình ảnh biến mất.

Tôi không rõ những thuật ngữ bay lắm, chỉ nhớ rõ tọa độ mà ông ấy nói cuối cùng, cái này có lẽ là vị trí của máy bay lúc đó.

Đỗ Lãng nghe mẹ anh ta nói, lúc đó ông ngoại Đỗ Hân Quốc của anh ta đang chở một chuyến hàng từ tiểu bang Asam của Ấn Độ về nước, trên máy bay chứa đầy các thiết bị, vật dụng cần cho chiến tranh trong nước.

CHƯƠNG

BẤT AN MƠ HỒ

Tôi đoán là vào thời khắc cuối cùng, Đỗ Hân Quốc đã báo cho căn cứ biết vị trí của mình, để bộ đội của họ có thể tìm lại những vật tư quý giá kia...

Tôi vội bảo Đinh Nhất mang giấy bút đến, ghi lại tọa độ kia, sao đó đẩy đến trước mặt Đỗ Lãng: “Đây là tọa độ cuối cùng mà ông anh nói, chắc ở đây sẽ gần với điểm máy bay rơi...”

Hai tay Đỗ Lãng nhận tờ giấy nhìn một lúc, giống như không tin được tôi có thể tìm ra vị trí của ông ngoại trong thời gian ngắn như thế. Nhưng tôi vẫn không kìm được, dội cho anh ta một gáo nước lạnh: “Đây chỉ là tọa độ ông ấy báo về căn cứ khi còn sống thôi, cũng có thể cách nơi ông ấy rơi rất xa...”

Anh ta gật đầu nói: “Không sao, cái này... đã là rất tốt rồi, tôi lập tức đi thăm dò vị trí cụ thể của tọa độ này, sau đó lên kế hoạch hành trình chi tiết.”

Đỗ Lãng nói xong thì đứng dậy rời đi, anh ta đi rất gấp, có lẽ cả nhà bọn họ đã chờ kết quả này từ rất lâu rồi! Nhưng vừa nghĩ tới đích đến của chuyến đi này, tôi không khỏi lo lắng. Tuyến đường hàng không này rất ít người đi qua, không biết chờ đón chúng tôi sẽ là hoàn cảnh khắc nghiệt đến mức nào...

Hai ngày sau, chú Lê nhận được điện thoại của Đỗ Lãng, anh ta nói với chú Lê, căn cứ vào tọa độ mà tôi đưa ra, thì đó là vị trí của sông băng Ruoguo ở Tây Tạng, đoạn lưu vực sông Dị Cống Tàng Bố, gần với nông trường Dị Cống.

Đã xác định được địa điểm, Đỗ Lãng cũng đã liên lạc với tổ chức quốc tế kia, hành trình lần này của chúng tôi quyết định xuất phát sau một tuần nữa, mọi người tham gia sẽ tập hợp ở Lhasa.

Có kinh nghiệm với chuyện thiếu dưỡng khí ở cao nguyên, nên tôi đã chuẩn bị đầy đủ cho chuyến đi đến Tây Tạng lần này. Đầu tiên chính là ăn cây Rễ Vàng, chẳng biết có hiệu quả không, nhưng cứ giải tỏa tâm lý trước đã!

Mấy ngày sau, tôi lên mạng tìm hiểu kinh nghiệm của những người đi trước, coi như chuẩn bị thêm cho đủ.

Điểm đáng tiếc nhất là, chúng tôi vẫn không đủ thời gian đi xe lửa, chỉ đành chọn cách nhanh nhất - máy bay.

Lúc xuống máy bay, Đỗ Lãng đã chờ sẵn chúng tôi ở ngoài sân bay. Anh ta sắp xếp cho chúng tôi ở lại khách sạn Shangrila ở Lhasa, chúng tôi có ba người, lại không muốn ở tách phòng, nên khách sạn kê thêm một chiếc giường nữa.

Sau khi ăn tối đơn giản, Đỗ Lãng nói ngày mai sẽ có một tiểu đội đến Lhasa, họ là thành viên của tổ chức quốc tế kia, nhóm đó có sáu người. Sau đó chúng tôi sẽ cùng đi đến huyện Nagqu, tập hợp với một người dẫn đường mà anh ta đã mời sẵn, rồi đi máy bay trực thăng từ huyện Banbar bên cạnh đến sông băng Ruoguo.

Kế hoạch này nghe thì đơn giản, có lẽ phần khó chính là sau khi đến sông băng Ruoguo... Tôi nói lo lắng của mình với Đỗ Lãng, anh ta giải thích: “Sau khi đến sông băng Ruoguo, chúng ta sẽ mang theo toàn bộ vật tư. Những thứ này sẽ giúp chúng ta sinh tồn ở đó ba ngày, ba ngày sau trực thăng sẽ đón chúng ta ở chính vị trí đó,

chúng ta chỉ có ba ngày để tìm ông ấy thôi.”

Tôi không khỏi rùng mình, ở nơi băng giá đó ba ngày? Thật không biết ở chỗ lạnh như thế có bị hỏng thận không đây?

Sau khi Đỗ Lãng đi, chú Lê ngủ sớm, nhưng tôi mãi không ngủ được. Cuối cùng đành kéo Đinh Nhất đi vòng vòng, xem cảnh Lhasa ban đêm. Ra ngoài khách sạn, tôi rầu rĩ không nói gì, chỉ nhìn cung điện Potala ở xa xa.

Đinh Nhất thấy tâm trạng tôi không tốt, bèn hỏi làm sao? Lo lắng về chuyến hành trình ngày mai à? Tôi gật đầu: “Sông băng Ruoguo lần này mặc dù không hung hiểm như dãy Everest lần trước, nhưng tôi lại thấy rất bất an, sợ là sẽ xảy ra chuyện chúng ta không thể kiểm soát được.”

Không ngờ Đinh Nhất cười ha ha nói: “Cậu ấy, đúng là suy nghĩ quá nhiều, đời này chúng ta có biết bao nhiêu chuyện không thể kiểm soát! Cậu cũng không phải Thượng Đế, mọi chuyện đều sẽ theo ý cậu chắc?”

Tôi lắc đầu: “Đương nhiên tôi không thể nắm chắc mọi chuyện trong tay, thế nhưng tôi thật sự không muốn hợp tác với bên thứ ba...”

Đinh Nhất vỗ vai tôi: “Cậu cứ yên tâm! Bên thứ ba là tổ chức quốc tế, dù có trâu bò thế nào cũng chạy không khỏi trời, đừng quên chúng ta vẫn đang ở trong nước! Đừng nghĩ linh tinh, đi ngủ đi! Tôi đã tra qua đường đi ngày mai, chắc cũng phải ngồi ô tô một ngày đấy...”

Lúc về phòng, chú Lê đã ngáy vang trời! Nhìn bộ dạng không lo không lắng của chú ấy, tôi thật sự rất ngưỡng mộ!

Đến khi tôi yên vị nằm trên giường cũng đã một giờ sáng, nhưng vẫn luôn thấy rối bời, không thể ngủ an ổn. Đến cuối cùng tôi cũng không biết mình đã lăn qua lăn lại trên giường bao nhiêu

lượt, tóm lại là mơ hồ ngủ thiếp đi, không ngờ lại gặp ác mộng, dọa tôi sợ đến đổ mồ hôi lạnh.

Trong mơ, tôi một mình đứng giữa cảnh tuyết trắng xóa, bên cạnh không có chú Lê và Đinh Nhất. Tôi sợ hãi chạy khắp nơi, muốn nhanh chóng tìm họ, nhưng bất kể tôi chạy đến đâu, thì vẫn chỉ có tuyết trắng vây quanh.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện một bóng người, tôi vui mừng, nghĩ rằng nếu không phải Đinh Nhất thì cũng là chú Lê, nên chạy thục mạng tới. Ai ngờ lúc chạy đến nơi, tôi lại bắt đầu thấy hồi hộp, lo lắng!

Người kia vẫn quay lưng về phía tôi, bóng lưng này rõ ràng là phụ nữ, đó không phải chú Lê hay Đinh Nhất. Cô ta là ai? Bóng lưng rất quen thuộc, nhưng cũng rất lạ lẫm...

Tôi cả gan đi đến, giọng hơi nôn nóng hỏi: “Cô là ai? Sao lại ở đây?”

Người phụ nữ không quay đầu, chỉ nghe cô ta cười ha ha nói: “Trương Tiến Bảo, tôi là ai mà anh cũng quên rồi? Anh đúng là vô tình!”

Tôi nghe giọng nói này cảm thấy rất quen, nhưng không nhớ ra được là ai! Thế là tôi đi vòng tới trước mặt cô ta, đột nhiên, người phụ nữ đó quay lại, con dao sáng loáng đâm thẳng vào ngực tôi! Thời khắc đó rốt cuộc tôi cũng nhìn rõ mặt cô ta, Hàn Cẩn!

Giật mình tỉnh giấc, đầu tôi đầy mồ hôi, ngồi dậy trên giường, Đinh Nhất đi từ trong phòng tắm ra, thấy bộ dạng dọa người của tôi, vội vàng hỏi tôi làm sao?

Tôi chần chờ một chút, sau đó nhìn quanh, xác định vừa rồi chỉ là ác mộng, bèn lắc tay nói với anh ta: “Không sao, gặp ác mộng nên tỉnh dậy thôi!”

CHƯƠNG

ÁC MỘNG TRỞ THÀNH SỰ THẬT

Đinh Nhất thấy tôi đầy mồ hôi nên giục: “Còn không mau đi tắm đi! Sắp xuất phát rồi đấy!”

Sau khi ăn sáng, ba chúng tôi đúng giờ chờ Đỗ Lãng và đội sáu người kia ở sảnh. Thế nhưng, Đỗ Lãng nói xin lỗi với chúng tôi, vì máy bay bị chậm, nên tổ sáu người kia sẽ đến muộn hai tiếng. Chú Lê tỏ ra không sao nói: “Không sao, chuyện máy bay chậm giờ là bình thường, chúng tôi chờ thêm một lát là được.”

Thời gian trôi qua chậm chạp, đến lúc tôi sắp ngủ gật ở salon khách sạn, thì thấy có mấy người mặc áo đen phong trần đi vào, nhìn trang phục có vẻ là dân chuyên nghiệp.

Tôi híp mắt nhìn kĩ, sợ tới mém trượt ra ngoài salon, may mà Đinh Nhất ở bên cạnh kéo lại. Đúng là quá đáng sợ, sao lại là cô ta! Xem ra tôi đúng là có duyên nợ với cô ta rồi, hôm qua vừa mơ thấy, hôm nay đã gặp phải!

“Hàn Cẩn?” Chú Lê gọi tên cô ta.

Đỗ Lãng giật mình nhìn chú Lê: “Lê đại sư biết cô ấy?”

Chú Lê hơi lúng túng nói: “Từng gặp vài lần, không phải họ chính là thành viên của tổ chức quốc tế mà cậu nói chứ?”

“Đây là nhân viên chuyên nghiệp do tổ chức quốc tế thuê, thứ

nhất là vì an toàn của chúng ta, thứ hai là họ sẽ trực tiếp thu thập tư liệu về đường hàng không Bướu Lạc Đà năm đó.”

Lúc này, Hàn Cẩn và thuộc hạ của cô ta đi đến chỗ chúng tôi, chỉ thấy mặt cô ta đầy ý cười nói với chú Lê: “Xin chào Lê đại sư, không ngờ chúng ta lại hợp tác lần nữa...”

Chú Lê cười khan nói: “Hi vọng lần hợp tác này của chúng ta sẽ vui vẻ hơn lần trước một chút...”

Hàn Cẩn mỉm cười gật đầu, sau đó đột nhiên chuyển sang tôi: “Trương Tiến Bảo, cậu có vẻ béo hơn lần trước đấy, sao? Thời gian này khỏe chứ? Có muốn lần này tôi hành hạ cậu một chút, giúp cậu giảm cân không?”

Vừa gặp cô gái này, tôi đã thấy đau đầu, vội nói với cô ta: “Cảm ơn cô, tôi cảm thấy dáng người của mình bây giờ rất vừa phải, gần như là hoàn hảo rồi, không phiền cô nhọc lòng!”

Hàn Cẩn cười không để ý đến tôi nữa, bắt tay Đỗ Lãng nói: “Xin chào ngài Đỗ, tôi là Hàn Cẩn, là ngài Smith phái chúng tôi đến đây giúp đỡ mọi người trong kế hoạch sông băng Ruoguo lần này.”

Đỗ Lãng rất lịch sự nói: “Không ngờ ngài Smith lại phái đến một cô gái xinh đẹp như vậy, tôi tin rằng ngoài vẻ ngoài, cô nhất định có chỗ hơn người...”

Sau khi nói chuyện xong, mọi người chuẩn bị xuất phát. Dù bọn Hàn Cẩn vừa xuống máy bay, nhưng không có chút cảm giác mệt mỏi nào, chắc họ đã được huấn luyện chuyên nghiệp.

Sáu người Hàn Cẩn và ba chúng tôi, thêm cả Đỗ Lãng lên chiếc xe Toyota việt dã đi đến trạm dừng chân thứ nhất - huyện Nagqu, dự tính là buổi sáng xuất hành, bây giờ khá muộn mới có thể xuất phát.

Lúc này mới chỉ là một nửa hành trình, nếu muốn đến huyện

Banbar, thì còn phải đi thêm một ngày nữa. Đỗ Lãng nhìn chúng tôi và Hàn Cẩn, cảm thấy có vấn đề, cho nên lúc chọn xe, anh ta cố ý đi cùng xe ba chúng tôi.

Xe chạy không bao lâu, Đỗ Lãng rất khách khí hỏi chú Lê, giữa chúng tôi và Hàn Cẩn có phải có xích mích gì không?

Chú Lê cười nói: "Chỉ là một cô gái nhỏ thôi, nhưng mà thế lực sau lưng cô ta hơi khó giải quyết, chúng tôi có làm việc chung mấy lần, nhưng vẫn không biết tập đoàn Thái Long đó là gì, cứ như chuyện gì họ cũng nhúng tay vào."

Đỗ Lãng nhướng mày nói: "Tập đoàn Thái Long? Sao họ lại tham gia vào chuyện này? Tôi có nghe qua về tập đoàn đó, tiêu chí là không có lợi thì không làm. Chỉ cần có thể kiếm tiền, cái gì họ cũng làm, không ngờ chuyện tìm kiếm binh lính từ chiến tranh thế giới thứ hai mà họ cũng có hứng thú?"

Nhưng chú Lê suy nghĩ nói: "Nhất định họ có lợi ích mà chúng ta không nhận ra..."

Dọc đường đi rất buồn tẻ, ngoài cửa sổ xe là một mảng hoang dã, ngoại trừ thỉnh thoảng thấy mấy đàn dê vàng, thì đến nửa bóng người cũng không có. Chúng tôi dừng xe nghỉ dọc đường, mọi người ăn đơn giản rồi tiếp tục di chuyển, chợt phía xa có một người lái xe về phía chúng tôi.

Khi người đó đến trước mặt, chắc là một lữ khách ghé qua Tây Tạng chơi, ngạc nhiên hơn là phía sau xe anh ta còn có một con chó con, hình như là giống Golden Retriever.

Tôi rất bội phục những người như thế, có thể du lịch một mình, nếu là tôi lang thang ở nơi hoang dã không bóng người, chắc đã sớm bị hù dọa chết! Thế là tôi lấy chút thức ăn và nước uống trên xe đưa cho anh ta.

Người đàn ông kia cảm kích nói, anh ta đã nhiều ngày không

gặp người đi đường, nếu không gặp chúng tôi, chắc anh ta và con chó đã đói mà chết! Bọn Hàn Cẩn cũng bị người đàn ông này thu hút, cùng anh ta nói những chuyện lý thú dọc đường đi.

Nhưng trò chuyện một lúc, tôi cảm thấy có gì đó không đúng, người đàn ông này luôn nói mình đã khó khăn đến nhường nào, nhưng bất kể là khó khăn đến đâu đều vẫn kiên trì, hơn nữa còn muốn đem con chó lang thang anh ta nhặt được cùng ra khỏi Tây Tạng.

Tôi nhìn con chó, với tốc độ phát triển của Golden Retriever thì nó không quá ba tháng tuổi, nhưng mặt nó lại ủ rột trông như mệt sắp chết rồi! Một con chó nhỏ như vậy? Ai nỡ ném nó đi?

Còn người đàn ông kia, càng trò chuyện càng có cảm giác anh ta muốn chúng tôi cho tiền, dù anh ta không trực tiếp nói ra điều đó. Tôi rất nghi ngờ, tên này có phải là kẻ lừa gạt không? Trộm chó của người khác để tranh thủ sự đáng thương?

Mặc dù tôi nghi ngờ, nhưng không có hành động gì, vẫn là Hàn Cẩn phản ứng, cô ta đang nói chuyện với gã thì đột nhiên đổi mặt lạnh nói: “Chó này là anh trộm à? Anh nói anh nhặt được con chó ngao Tây Tạng nhỏ gì đó, tôi có thể không nghi ngờ, nhưng một con Golden Retriever nhỏ chưa đến ba tháng đã lưu lạc tứ phương? Tôi không tin...”

Người đàn ông nghe vậy, lập tức kích động nói: “Cô gái này, sao cô có thể nói như vậy chứ? Chó là tôi nhặt được, tôi thấy nó đáng thương nên mới đưa nó theo, nếu cô không muốn giúp thì tôi sẽ không ép, làm gì phải vu oan cho người khác?”

Nhưng Hàn Cẩn không tin gã, hừ lạnh nói: “Loại người như anh, tôi gặp nhiều rồi. Chúng tôi cũng không phải du khách, anh muốn kể khổ với chúng tôi để tranh thủ sự đồng tình, cũng chỉ có tên ngốc vừa rồi mới đưa đồ ăn và nước uống cho anh thôi. Nếu

như hôm nay để một mình tôi gặp, anh chết chắc!"

Tôi hiểu rõ thủ đoạn của Hàn Cẩn, tôi dám lấy đầu ra cược là cô ta không nói đùa, cô gái này nhất định không phải mới chỉ giết một người.

CHƯƠNG

THÀNH VIÊN MỚI THAM GIA GIỮA CHỪNG

Gã lừa đảo này hôm nay đúng là may mắn vì gặp được nhóm chúng tôi, nếu giờ chỉ có Hàn Cẩn và thuộc hạ của cô ta, thì tên này chắc chắn sẽ rất thảm…

Tên kia còn muốn tranh luận thêm vài câu, nhưng nhìn mấy gã cao to phía sau Hàn Cẩn, chắc gã ta cũng biết mình không phải là đối thủ của họ, nên có nói thêm nữa cũng chỉ no đòn thôi, thế là gã ta nói: "Mấy người quá đáng vừa thôi, không giúp đỡ thì thôi, lại còn vu oan cho người khác!" Gã leo lên chiếc xe đua rồi phóng đi mất theo hướng ngược lại.

Nhìn tên đó dần đi xa, lúc này tôi mới để ý chú chó con vẫn còn đang ngơ ngác ngồi trên đất, chắc là nó mệt lắm rồi, mà tên kia cũng không phải là chủ của nó, nên vẫn chưa kịp có phản ứng gì, chỉ ngồi nhìn gã bỏ đi…

Không biết là vừa rồi bị mệt choáng hay là do sợ hãi, mà bỗng chú chó lông vàng kêu ầm lên, càng nghe càng thê thảm hơn, tôi thấy không đành lòng, định tiến đến cho nó ít đồ ăn.

Nào ngờ lại thấy Hàn Cẩn đi về phía nó, ngồi xuống trước mặt nó. Chó con phát hiện có người tới gần mình thì sợ hãi, nhưng khi nó nhìn thấy miếng lạp xưởng hun khói trong tay Hàn Cẩn, nó

liếm môi một cái lên tận mũi, xem ra chú ta đang rất đói bụng.

Tôi nhìn Hàn Cẩn cho chú chó nhỏ ăn mà ngạc nhiên, bởi vì từ trước tới giờ tôi chưa từng nghĩ bà ma nữ này sẽ có lúc hiền từ như vậy. Chú chó lông vàng ăn uống no nê xong, bắt đầu tíu ta tíu tít vây quanh Hàn Cẩn, chẳng còn nhớ gì đến chuyện sợ hãi vừa rồi nữa.

Đỗ Lãng nhìn đồng hồ, nói: "Chúng ta lên đường thôi, nếu không đi thì không đến kịp huyện Nagqu trước lúc trời tối đâu!"

Mọi người vội vàng lên xe, còn tôi vẫn quan sát Hàn Cẩn, thấy cô ta ôm chú chó nhỏ lên xe mà không hề do dự. Tôi thấy thế thì thầm mắng cô ta, đối với động vật thì dịu dàng thế, mà đối với người thì lại luôn hung hãn, tàn nhẫn, đúng là một cô nàng kỳ lạ!

Chúng tôi tiếp tục lên đường, cuối cùng cũng đến được huyện Nagqu lúc 8 giờ tối, vì lúc đến thì trời đã tối nên trên đường không có nhiều người qua lại, nhưng tôi vẫn có thể thấy đa phần dân cư ở đây đều là người Tây Tạng.

Tôi ước lượng độ cao so với mặt biển thì phát hiện nơi này phải cao hơn khoảng 4000 mét, nhưng tôi lại không hề có cảm giác khó chịu vì thiếu dưỡng khí như lần trước, có vẻ sức khỏe của tôi bây giờ đã mạnh hơn lúc đó nhiều!

Xe của chúng tôi lái thẳng đến cửa của một quán trọ nhỏ, ở đây đã có một hướng dẫn viên du lịch địa phương tên là Trát Tây chờ sẵn. Anh ta là người Đỗ Lãng đã liên hệ từ trước, quán trọ này cũng do mẹ anh ta mở.

Quán trọ không lớn, riêng đoàn chúng tôi thôi cũng đủ lấp đầy tất cả các phòng rồi. Như Trát Tây nói, thì nơi này bình thường cũng không có nhiều khách, thu nhập của gia đình họ chủ yếu là nhờ vào công việc hướng dẫn viên du lịch của anh ta.

Trát Tây là người khá nhiệt tình, cách nói chuyện cũng rất giản

dị, anh ta nói rằng tuy quán trọ nhà anh ta nhỏ và hơi cũ kĩ, nhưng bên trong khá sạch sẽ, có thể yên tâm ở. Sáng mai sau khi ăn sáng xong, chúng tôi sẽ xuất phát đi đến trạm thứ hai của chuyến đi này, huyện Banbar.

Tối đó, Trát Tây chuẩn bị ít thức ăn, vì sợ chúng tôi ăn không quen đồ ăn ở đây nên cậu ta đã bảo mẹ nấu thêm cho chúng tôi cơm và rau xào, nhưng chủ yếu vẫn là các món thịt.

Bọn họ cũng mang ra cho chúng tôi ít bánh Tsampa và trà bơ, lần trước khi đến đây tôi cũng từng nếm qua những món này rồi, hương vị vẫn khá đặc biệt!

Trát Tây nói lần này chúng tôi phải đi lên sông băng Ruoguo, cậu ta sẽ mang theo bánh Tsampa và bơ đi cùng, tất nhiên phải có cả thịt bò khô nữa. Những món này đều nên mang theo, vì nó có nhiều calo và cũng là những món ăn mà người Tây Tạng thích nhất khi lên núi tuyết.

Sau khi ăn cơm xong, chúng tôi trở về phòng ngủ, ba chúng tôi vẫn ở chung một phòng. Vừa vào phòng thì thấy không có gì ngoài một tấm nệm mỏng trải lên sàn.

Thế này cũng rất hay, ngủ trên nệm mỏng chắc cũng không tệ, mà chăn gối ở bên trên có màu sắc đặc trưng của bản địa, rất có phong cách Tây Tạng.

Tôi vừa vào phòng đã ném ba lô xuống đất, cởi giày rồi nhảy ngay lên nệm, chân của tôi vừa đạp lên nệm thì thấy vừa mềm vừa ấm, chắc chắn tối nay có thể ngủ ngon rồi!

Khí hậu ở đây ngày nắng nóng, đêm rét lạnh, vừa nghĩ tới chuyện sắp phải ngủ trên sông băng ba ngày, tôi đã thấy đầu mình bắt đầu đau, không biết phải làm sao để vượt qua được đây…

Một đêm không mộng mị, ba chúng tôi đều ngủ rất thoải mái, ngoại trừ việc nửa đêm tôi bị tiếng ngáy của chú Lê đánh thức, thì

còn lại đều rất tốt! Vì dậy quá sớm nên tôi chẳng muốn ăn gì, chỉ đành ăn tạm một ít phomat và trà bơ.

Vì sợ bị như lần trước nên mấy ngày nay tôi đều ăn cây Rễ Vàng, nói thật tôi cũng không biết thứ này có tác dụng hay không, nhưng tới giờ tôi không còn cảm giác đau đầu khó chịu gì…

Chúng tôi xuất phát từ Nagqu, dọc đường đi có bắt gặp rất nhiều phong cảnh đẹp tuyệt vời. Tiếc là chẳng lần nào chúng tôi tới đây để chơi cả, nên cũng không có tâm tình thưởng thức phong cảnh xung quanh.

Lúc xuất phát vào buổi sáng, tôi nghĩ Hàn Cẩn sẽ giao chú chó lông vàng cho mẹ của Trát Tây, nhưng không ngờ cô ta lại mang nó lên xe ô tô. Được ma nữ này chiều chuộng như thế, không biết là hạnh phúc hay bất hạnh của chú chó nhỏ ấy đây!

Thời tiết mấy ngày nay khá tốt, bầu trời xanh thẳm, không một gợn mây, có lẽ vì nơi đây khá cao nên khiến người ta có cảm giác chỉ cần đưa tay lên là chạm được đến trời ấy…

Không biết có phải do sáng nay ăn quá ít hay không mà ô tô vừa đi được nửa lộ trình, tôi đã cảm giác dạ dày hơi buồn nôn. Đinh Nhất dừng xe một lúc để tôi cảm thấy đỡ hơn, nhưng tôi vẫn có cảm giác muốn ói đó.

Trát Tây khẩn trương đi tới, hỏi thăm tôi, sau đó cậu ta thở phào và nói: “Không sao đâu, không phải do phản ứng cao nguyên mà chỉ là bởi vì cậu ấy không ăn nhiều vào bữa sáng, nên hơi say xe thôi…”

Nói rồi anh ta lấy từ trên xe ra một túi bánh mì cho tôi ăn, trong bụng có đồ ăn khiến tôi đỡ hơn một chút. Nhưng dạ dày tôi đang buồn nôn nên ăn túi bánh mì này thật sự không vào nổi.

Ai ngờ ngay lúc tôi đang che ngực, cố gắng kìm lại cảm giác buồn nôn, thì một bàn tay trắng muốt đưa đến trước mặt tôi,

ngẩng đầu lên, tôi phát hiện ra đó là Hàn Cẩn.

Cô ta đang một tay ôm chú chó vàng, tay kia cầm túi ô mai mơ đưa cho tôi và nói: “Ăn mấy quả vào sẽ thấy dễ chịu hơn đấy…”

Tôi ngạc nhiên cầm lấy túi ô mai mơ, không biết nên nói cái gì bây giờ. Thấy mặt tôi ngơ ngác, cô ta trợn mắt rồi tức giận, nói: “Ăn đi, không có độc đâu!” Sau đó ngúng nguẩy mông quay người bỏ đi.

CHƯƠNG

CHUYẾN DU LỊCH NỬA NGÀY Ở HỒ TAM SẮC

Thái độ lúc nóng lúc lạnh của Hàn Cẩn làm tôi không biết đường nào mà lần, thật không hiểu cô nàng này đang nghĩ cái gì? Mấy lần trước gặp cô ta lúc nào cũng trưng ra bộ mặt lạnh lùng, nhưng lần này lại dịu dàng với chú chó nhỏ, còn quan tâm đến tôi như thế?

Tôi nghi ngờ không biết có phải lần này cô ta ra ngoài quên chưa uống thuốc không?

Tuy nghĩ như vậy nhưng tôi vẫn ăn ô mai mơ cô ta cho, thứ này đúng là rất có tác dụng, nó giúp giảm cơn buồn nôn trong dạ dày tôi ngay lập tức. Không buồn nôn nữa, tất nhiên là có thể ăn được, tôi vội ăn mấy miếng bánh mì của Trác Tây.

Xe tiếp tục chạy về phía trước, từ hôm qua đến hôm nay chúng tôi vẫn luôn chạy xe, với người có thể chất yếu như tôi thì không say xe mới lạ! May mà buổi tối đến Banbar có thể nghỉ ngơi một đêm, nếu mà vừa đến xong còn phải bay trực thăng nữa chắc tôi phải chết trên sông băng mất!

Thời gian đến huyện Banbar sớm hơn một chút so với chúng tôi dự đoán, sắc trời vẫn chưa hoàn toàn tối đen. Trác Tây dẫn chúng tôi đến nhà nghỉ do một người bạn của anh ta mở, quy mô của nhà nghỉ này lớn hơn quán trọ nhà anh một chút, quan trọng nhất là

nhà nghỉ này do dân Hán mở, còn là một anh trai người Đông Bắc nữa.

Lúc ăn cơm tối tôi được ăn một bữa cơm ngon tuyệt toàn các món của phương Bắc, đặc biệt là món thịt kho tàu kia, ngon đến độ tôi còn không biết phương Bắc ở hướng nào! Anh trai người Đông Bắc họ Tiêu, lúc mới đầu anh ấy cũng chỉ là một du khách tới đây chơi, nhưng đến rồi lại không muốn đi nữa, thế là anh ấy bỏ công việc ở thành phố, tới đây mở nhà nghỉ này.

Theo lời anh nói thì: "Những du khách tới đây nhất định sẽ yêu mến món ăn của Đông Bắc!"

Sau đó anh kết hôn với một cô gái người Tây Tạng, giờ nghiễm nhiên trở thành một nửa dân tộc Tạng.

Ăn đồ ăn Đông Bắc, nghe giọng nói của người Đông Bắc, tôi thật sự có cảm giác như mình đang ở nhà chú họ! Nghĩ mới nhớ, một thời gian rồi tôi không về thăm chú, đợi sau khi kết thúc việc này, tôi phải đưa cả Chiêu Tài về thăm hai chú thím, dù sao họ cũng là người thân duy nhất còn lại của chị em chúng tôi!

Lúc này Trác Tây mang đến cho chúng tôi một tin không xấu cũng không tốt, vốn theo kế hoạch ban đầu thì ngày mai chúng tôi sẽ ngồi máy bay trực thăng đi lên sông băng Ruoguo, nhưng chiếc trực thăng mà chúng tôi thuê trước đó lại đang gặp trục trặc, nên ngày mai phải sửa chữa mất một ngày.

Chú Lê lúc nào cũng sợ chết nên ông ấy vội bảo sớm một ngày hay chậm một ngày cũng thế cả, vẫn nên đặt an toàn của mọi người lên hàng đầu. Tôi biết ngày mai có thể ở lại thêm một ngày nên rủ rê Đinh Nhất ra ngoài chơi.

Đinh Nhất nhún vai, nói: "Chỗ này có gì để chơi? Cậu ngồi xe cả một ngày rồi mà còn không chán à!"

"Anh biết cái gì chứ? Tôi nghe nói gần đây có hồ Tam Sắc, cảnh

rất đẹp. Tôi vừa đi hỏi Trác Tây rồi, chỗ đó chỉ cách đây hơn 50 cây thôi, chúng ta lái xe hơn một tiếng là đến, chỉ cần đến trưa là có thể quay về rồi! Đi nhé, đi nhé!” Tôi năn nỉ anh ta.

Đinh Nhất nhìn sang chú Lê, muốn trưng cầu ý kiến của chú, chú Lê cười, nói: “Đi xem một chút cũng không sao, dù gì ngày mai chúng ta cũng rảnh một ngày!”

Tôi nghe là biết chú Lê cũng đi cùng, nên vui vẻ nói: “Vậy nhé! Sáng ngày mai chúng ta xuất phát!”

Nghĩ tới chuyện ngày mai có thể tự do đi chơi một ngày, tâm trạng tôi tốt hơn nhiều! Tôi còn nói với anh Tiêu sáng ngày mai làm cho chúng tôi một bữa thật ngon!

Anh Tiêu cười nói: “Bánh bao với cháo được chứ? Anh sẽ trộn thêm một đĩa dưa muối nữa cho mọi người…”

“Quá được! Em thích ăn lắm…” Tôi vui vẻ nói.

Sáng hôm sau, anh Tiêu dậy sớm làm bánh bao, bánh nhân thịt bò củ cải thơm lừng! Tôi ăn liền tù tì chín cái! Làm Đinh Nhất sợ quá nên vội giật tôi lại: “Đừng ăn nữa, ăn nhiều cũng dễ say xe đấy!”

Anh Tiêu thấy tôi thích ăn món này nên cho vào thùng giữ ấm 20 cái, để chúng tôi mang theo ra hồ Tam Sắc, khi nào đói lại ăn! Khi chúng tôi ra cửa thì thấy Hàn Cẩn cũng đang chuẩn bị ra ngoài…

Con chó nhỏ lông vàng kia vẫn đi theo cô ta! Nghiễm nhiên nó đã xem cô ta như chủ của mình, không biết sau khi vụ này kết thúc, cô ta sẽ xử lý nó như thế nào, tôi không tin cô ta sẽ nuôi nó đâu.

Nhưng không ngờ Hàn Cẩn lại đi thẳng đến chỗ xe của chúng tôi, mở cửa ngồi vào trong, tôi sợ hãi lùi về phía sau và nói. “Cô…

cô, cô muốn làm gì?"

Hàn Cẩn nghiêng đầu, cười và nói với chú Lê: "Lê đại sư, không biết tôi có thể cùng đi đến hồ Tam Sắc với mọi người được không?"

Chú Lê cũng hơi ngạc nhiên, ông ấy không hiểu cô gái này định làm gì? Nhưng vì không tiện từ chối nên đành uyển chuyển nói: "Nếu cô Hàn không chê chuyện cùng ngồi chung với ba người đàn ông chúng tôi, thì tất nhiên là không sao cả."

"Sao lại chê chứ? Chúng ta cũng quen biết nhau lâu rồi, dù mỗi lần đều có vài chuyện không thoải mái, nhưng cũng đều vì chủ của mình thôi mà... Giờ chúng ta chỉ cùng tới hồ Tam Sắc chơi, tôi tin chắc ba vị đều là quý ông, chúng ta nhất định sẽ rất vui vẻ..." Hàn Cẩn nói mà mắt lấp lánh.

Chú Lê thấy Hàn Cẩn ngồi ở ghế sau, bèn mở cửa ngồi vào ghế lái phụ ở đằng trước, giờ thì tốt rồi, tôi đành phải ngồi cùng ghế với ma nữ này.

Trên đường đi, tôi cố gắng ngồi cách xa cô ta, may mà ở giữa chúng tôi còn chú chó nhỏ! Chú chó lông vàng cũng rất vui mừng, xem ra nó là một tên nhóc ham ăn ham chơi.

"Kim Bảo, một lát nữa chị dẫn em ra hồ Tam Sắc chơi nhé, em có thích không nào!" Hàn Cẩn đùa với chú chó con.

Tôi ngạc nhiên đến mức mắt sắp rớt ra ngoài: "Cô vừa gọi con chó nhỏ này là gì?"

"Thì Kim Bảo? Kim trong vàng kim, Bảo trong bảo bối, có vấn đề gì không?" Hàn Cẩn nói với vẻ vô tội.

"Đương nhiên có vấn đề! Sao cô không gọi nó là Hàn Cẩn đi?" Tôi tức giận.

Hàn Cẩn cười rồi nói: "Vì nó là con đực..."

Trên đường đi, tôi bị Hàn Cẩn chọc cho tức điên nên chẳng muốn nói gì với cô ta cả. Nếu biết sẽ có bà cô này đi cùng thì thà tôi ở lại nhà nghỉ còn hơn! Tiếp theo là chú chó "Kim Bảo" đang mừng rỡ, cứ không ngừng nhảy vào người tôi.

Lúc đầu tôi còn thấy phiền nên ném nó về phía Hàn Cẩn, nhưng mấy lần sau tôi cũng bị cậu nhóc này đánh bại, khó trách vì sao nó lại được đi cùng với kẻ lừa đảo kia? Con chó này có phải là đầu đất không nhỉ? Không thể nhận ra người khác thích mình thật hay giả à?

Chẳng bao lâu xe của chúng tôi đã đến hồ Tam Sắc ở thôn Yupu, ngay gần huyện Banbar. Tôi vội vàng xuống xe, nhìn quanh xem xét, cái hồ này thật sự có ba màu, đen, trắng và vàng.

Tôi lấy ống nhòm ra quan sát kỹ hồ Tam Sắc và phát hiện đoạn màu đen ở phần thượng nguồn, hiển nhiên màu sắc của nó đến từ nước bùn dưới đáy hồ. Còn đoạn màu trắng là bởi vì dưới đáy toàn cát đá. Nhưng còn đoạn màu vàng thì tôi nhìn không ra, nó có màu vàng nhạt, giống một vũng nước đọng…

CHƯƠNG

MỘT SỐNG MỘT CHẾT

Kim Bảo được Hàn Cẩn ôm xuống xe, con chó nhỏ vừa nhìn thấy nước đã chạy vội tới, may mà nó bị tôi tóm được: "Nhóc con, mày định nhảy hồ tự sát à?"

Kim Bảo uốn người muốn thoát khỏi tay tôi, chắc nó thật sự muốn nhảy vào trong nước chơi. Nhưng nhiệt độ bây giờ chỉ khoảng mười mấy độ thôi, nếu xuống nước lúc này chắc chắn nó sẽ bị biến thành chó băng mất!

May mà Hàn Cẩn kịp thời bế nó lại, con chó nhỏ ở trong tay tôi không ngoan ngoãn chút nào, nhưng vừa vào tay Hàn Cẩn thì biến ngay thành bé ngoan.

Đinh Nhất và chú Lê không để ý đến chúng tôi, hai người họ đứng bên cạnh bờ hồ, vừa thưởng thức cảnh đẹp vừa nói chuyện gì đó… Rất nhanh đã đến trưa, tôi nghĩ tới món bánh bao mà sáng nay anh Tiêu đã chuẩn bị cho mình, nên vội mang ra chia cho mọi người cùng ăn.

Có 20 cái bánh bao, chia cho bốn người chúng tôi và một con chó, cuối cùng tôi chỉ được ăn có bốn cái… Ăn uống xong, chúng tôi thấy chơi cũng đủ rồi nên lái xe quay về.

Nhưng khi đi ngang qua một chỗ trong thôn, nhìn thấy ở cửa

thôn có nhiều người đang vây quanh, nét mặt của họ dường như rất sốt ruột, không biết có chuyện gì xảy ra.

Chú Lê bảo Đinh Nhất dừng xe ở cạnh đấy, chúng tôi xuống xe đi tới. Người dân ở thôn này đều là dân tộc Tây Tạng, đa số đều không biết tiếng Hán, tôi khoa tay múa chân nói chuyện với một người hồi lâu, anh ta cũng khoa tay múa chân nói lại với tôi, nhưng cả hai chúng tôi đều chẳng hiểu đối phương đang nói cái gì.

May mà lúc này có một người trẻ tuổi đi tới, dùng tiếng phổ thông lơ lớ hỏi chúng tôi muốn tìm ai? Tôi hoa chân múa tay đến sắp bùng nổ rồi, thấy cuối cùng cũng có người có thể trao đổi được nên kéo cậu ta lại và hỏi: "Ở đây có chuyện gì vậy? Sao lại có nhiều người vây quanh như thế?"

Cậu thanh niên nhìn chúng tôi một lát, sau đó nói cho chúng tôi biết: "Trong nhà này có hai mẹ con, sáng nay không biết bị làm sao mà trong nhà đột nhiên xuất hiện một cái hố to, cả hai mẹ con đều bị rớt xuống đó. Hàng xóm nghe thấy tiếng kêu cứu thì vội chạy đến cứu người, nhưng đã tìm hơn hai tiếng đồng hồ rồi mà vẫn không thấy người đâu cả."

Trong lúc chúng tôi đang nói chuyện thì thấy có mấy người đàn ông trên người toàn đất đi từ trong nhà ra, tôi thấy bọn họ vừa đi vừa lắc đầu nói gì đó. Cậu thanh niên kia nói cho chúng tôi biết, bọn họ đã tìm trong cái hố đất đấy lâu lắm rồi, đào xuống gần 10 mét nhưng vẫn không thấy hai mẹ con họ đâu, nếu còn đào sâu xuống nữa thì sợ căn nhà này sẽ bị sập mất.

Chú Lê ghé vào tai tôi nói thầm: "Cháu qua xem thử đi, thời gian lâu như thế rồi, có khi người không còn sống nữa…"

Tôi gật đầu rồi đi qua đó, chú Lê cũng bảo cậu thanh niên biết tiếng Hán kia đi theo cùng, có lẽ cậu ta có thể giúp được. Cậu thanh niên kia nghe thấy thế lập tức chạy lên dẫn đường cho tôi,

người ở trong đều nhìn về phía tôi với ánh mắt kỳ quái, cậu thanh niên kia nói vài câu với họ, họ lễ phép gật đầu với tôi.

Khi tôi đến gần hố đất, loáng thoáng có thể cảm giác được một ít hình ảnh rải rác, xem ra phía dưới có thi thể! Tôi nửa ngồi xổm xuống, định thò người xuống một chút xem sao, nhưng lại bị một anh trai to khỏe người Tây Tạng kéo lại, chắc anh ta sợ tôi bị rơi xuống nên mới tốt bụng kéo tôi lại.

Tôi cười với anh trai kia, sau đó để cậu thanh niên trẻ phiên dịch giúp mình, nói: Cảm ơn anh ta, nhờ anh ta giúp giữ tôi để tôi thò người ra xem thử. Cậu thanh niên kia nói rõ ý định của tôi xong, anh trai kia nhẹ gật đầu nhưng không lên tiếng, tay vẫn tiếp tục giữ chặt lấy tôi.

Cậu thanh niên kia nói người bị rơi xuống là hai mẹ con, tôi có thể cảm giác được hình ảnh của bà mẹ và con gái, xem ra trong hai người này đã có một người bị chết rồi, cho dù người chết là ai thì còn một người nữa vẫn cứu được, tôi phải mau chóng tìm được đến vị trí của người kia!

Trong những mẩu ký ức ngắn này, tôi biết người mẹ tên Trác Mã, chồng của cô ấy chết do tai nạn xe cộ cách đây ba năm. Mấy năm nay cô ấy vẫn một mình nuôi con gái nhỏ rất vất vả, nhưng đến sáng hôm nay, lúc đầu mọi chuyện đều bình thường, nhưng thật không ngờ căn nhà vốn đang tốt đẹp đột nhiên lại sụp xuống một hố đất lớn, cô ấy và con gái đều bị rơi xuống hố…

Tuy những ký ức chỉ dừng ở đây, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được vị trí của cô ấy, thế là tôi bảo cậu thanh niên phiên dịch giúp, chỉ huy mọi người nhanh chóng tiếp tục đào sâu xuống vài mét nữa, cuối cùng cũng tìm được chỗ hai mẹ con bị vùi lấp.

Lúc người mẹ được đưa lên, trong miệng và mũi của cô ấy đều là đất, mặt mũi tái xanh, đã tắt thở từ lâu rồi. Nhưng bé gái lại rất

may mắn, lúc bị rơi xuống không hiểu sao lại lọt được vào gầm chiếc bàn ăn nên có một ít không gian, giúp cô bé kiên trì đến lúc được chúng tôi cứu ra. Nhưng dù vậy, cô bé vẫn hôn mê bất tỉnh…

Cô bé làm tôi nhớ đến Chiêu Tài lúc trước, chị ấy cũng bị vùi trong đất, khi cứu ra được cũng hôn mê như thế này. Không biết cô bé này có may mắn như Chiêu Tài, tỉnh lại mà không có vấn đề gì hay không…

Chúng tôi đã giúp đỡ đưa người ra ngoài, dù người mẹ đã chết, nhưng may mà cô con gái vẫn còn sống, tôi chỉ có thể làm đến như vậy, còn lại đành dựa vào tạo hóa của cô bé.

Trên đường về, trong tim tôi mãi không thể bình tĩnh lại được. Có đôi khi tai nạn tới quá nhanh và đột ngột, khiến người ta không kịp trở tay, thậm chí còn không kịp nói lời từ biệt với người thân…

Vì trên đường về có chuyện nên làm trễ thời gian, khi chúng tôi quay trở lại nhà nghỉ thì trời đã tối đen. Vừa vào cửa, tôi thấy Đỗ Lãng và anh Tiêu đang lo lắng ngồi ở bàn chờ, thấy chúng tôi trở về, họ chạy ra đón: "Mọi người về rồi!"

Chú Lê xin lỗi rồi kể chuyện chúng tôi đã gặp phải, anh Tiêu nghe xong thì vỗ lên vai của tôi và nói: "Cậu nhóc này khá lắm! Cậu yên tâm, người Tây Tạng rất biết giữ ơn nghĩa, họ nhất định sẽ nhớ lần giúp đỡ này của cậu!"

Tôi cười, xua tay với anh ấy: "Thôi đi anh Tiêu, lúc ấy em chẳng nghĩ gì đến chuyện ơn nghĩa cả, chỉ nghĩ phải cứu người thôi. Thật ra người cứu cô bé ấy chính là mẹ của cô bé, cô ấy đã dùng chính tính mạng của mình để cho con được sống."

Anh Tiêu và Đỗ Lãng không hiểu lời tôi nói là có ý gì, nhưng chú Lê và Đinh Nhất, thậm chí cả Hàn Cẩn đều hiểu ý của tôi, bởi vì nếu không có thi thể của mẹ cô bé, sao tôi có thể tìm được tới

chỗ của cô bé ấy đây?

Đến tối Trát Tây trở về, anh ta đã mua đủ những vật tư cần thiết cho ba ngày tới, tôi còn đặc biệt dặn dò anh ta mua thêm mấy gói băng vệ sinh. Thế là anh ta nhìn tôi cười gian: "Được đấy! Ngay cả chuyện dùng băng vệ sinh để thấm hút mồ hôi giúp chân không bị đông lạnh này mà cậu cũng biết!"

Sao anh ta biết nhỉ, tôi cũng chỉ mới biết đến điều này thôi, trước khi tới đây tôi đã lên mạng tra cứu một vài điều cần chú ý khi đến sông băng, có làm gì thì cũng là để giúp chúng tôi sau này đỡ khổ hơn thôi mà…

CHƯƠNG

MẢNH VỠ CỦA MÁY BAY

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi đúng giờ tới bãi đáp của máy bay trực thăng. Khi nhìn thấy chiếc máy bay trực thăng màu cam, tôi cũng thấy hơi thất vọng. Vốn tưởng rằng mình sẽ được ngồi trên chiếc trực thăng hoành tráng như của Hollywood, nào nhờ lại là chiếc trực thăng giống lính cứu hỏa…

Không gian bên trong chiếc trực thăng này rất lớn, nó chứa nổi cả 11 người và những vật dụng cần dùng cho mấy ngày tới. Nhưng bên trong quá ồn, chúng tôi nói chuyện với nhau mà không thể nghe thấy gì cả.

Không biết bay như vậy trong bao lâu, tôi thấy rất nhanh sau đó, máy bay từ từ hạ xuống một mảnh đất tương đối bằng phẳng trên sông băng Ruoguo. Khi chúng tôi đưa hết vật tư xuống thì chiếc trực thăng bay đi mất, hi vọng ba ngày sau nó có thể tới đón chúng tôi đúng giờ.

Khi thực sự đặt chân xuống sông băng thần bí này, tôi mới phát hiện thì ra nơi này không hề trắng lóa như tôi tưởng tượng. Mùa này đi trên sông, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy một ít mảng màu xanh nữa.

Sở dĩ chọn ngồi trực thăng bay thẳng đến đây là vì đoàn của

chúng tôi không phải là đội leo núi chuyên nghiệp, nếu tự leo bộ tới đây thì dọc đường đi có thể gặp rất nhiều nguy hiểm.

Chúng tôi có thể gặp vô số sông, đá, sông băng, mạch nước ngầm, thậm chí là cả những động băng sâu hun hút bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng cả người lẫn động vật đi phía trên nó. Mục đích chuyến đi này là tìm kiếm phi công mất tích năm đó, không phải tới để khiêu chiến sông băng, nên không cần thiết phải mạo hiểm như vậy!

Người dẫn đường Trát Tây nhìn quanh, thấy địa thế của nơi này rất thích hợp để chúng tôi hạ trại, nên anh ta cùng Hàn Cẩn và mấy tên thuộc hạ dựng lều lên cho cả đoàn.

Tôi đứng ở một khu đất bằng phủ kín đá sỏi, nhắm mắt lại để cảm nhận tất cả xung quanh đây…

Từ dưới chân truyền đến từng đợt khí lạnh, tôi có thể cảm giác được phía dưới những mẩu đá này chính là sông băng Ruoguo. Tọa độ mà Đỗ Hân Quốc nhắc tới năm đó cách nơi này không xa, nghe Trát Tây nói thì đi bộ chỉ khoảng một tiếng là tới. Tôi thật sự hi vọng có thể tìm thấy hài cốt của Đỗ Hân Quốc và xác máy bay của ông ấy ở nơi đó.

Sau khi đã chuẩn bị xong, Trát Tây nói cần phải có người ở lại để trông chỗ này, giữ lều vải và đồ ăn. Bình thường ở đây không có người lui tới, nhưng đôi lúc sẽ có động vật hoang dã đến trộm lương thực, nên nhất định phải có người trông mới được.

Ba chúng tôi không ai ở lại trông trại được, bởi vì cả ba đều có tác dụng riêng trong công việc lần này. Đỗ Lãng cũng không thể ở lại, Trát Tây là người dẫn đường. Sau khi cân nhắc một hồi, hai thuộc hạ của Hàn Cẩn đành phải ở lại.

Những người còn lại trang bị đầy đủ, mang theo đồ đạc cần thiết chuẩn bị đi ngược lên trên sông băng…

Đi lại trên đám đá sỏi này chắc chắn không dễ dàng hơn so với việc đi trên tuyết, vì chỉ cần không cẩn thận chút là có thể bị trẹo chân ngay. Nhưng thấy Hàn Cẩn nhanh nhẹn đi phía trước, còn tôi lại như phụ nữ để cho Đinh Nhất đỡ, cái mặt mo của tôi thật sự không biết phải giấu đi đâu nữa.

Tôi vội đẩy Đinh Nhất ra và nói: “Không cần dìu đâu, một mình tôi cũng đi được, anh đỡ chú Lê đi, ở đây chú ấy là người lớn tuổi nhất!”

Đinh Nhất nghe xong lại cười xấu xa: “Nhưng ở đây cậu là người có thể chất yếu nhất…”

Tôi chẳng thừa sức lực để cãi cọ với anh ta, thế là tự chống gậy leo núi nhanh chóng đi lên, nhưng lại nghe thấy Đinh Nhất lớn tiếng nói phía sau: “Cậu đi chậm một chút, nhìn dưới chân kìa!”

Hàn Cẩn vẫn luôn đi ở phía trước cũng ngừng lại, cô ta quay đầu nhìn tôi và nói: “Nếu không thì để tôi đỡ cậu đi!”

Nhìn bộ mặt giễu cợt của cô ta, tôi rất tức giận! Nhưng lúc này không thể biểu hiện ra ngoài được, nếu không chẳng phải đã trúng ý của cô ta à. Thế là tôi cười đùa với cô ta: “Thôi quên đi, tốt nhất cô vẫn nên đỡ Kim Bảo sau lưng cho cẩn thận! Đừng để nó bị rơi xuống…”

Hàn Cẩn chỉ cười cười không nói gì, quay người tiếp tục đi về phía trước…

Thật ra tôi vẫn luôn cảm thấy nghi ngờ về thái độ của Hàn Cẩn đối với con chó nhỏ này, tôi vốn cho rằng cô ta sẽ để con chó ở lại nhà nghỉ của anh Tiêu, nhưng buổi sáng nay vào lúc xuất phát, tôi lại thấy cô ta dùng một cái móc treo chuyên nghiệp vác con chó ở sau lưng! Đây thật sự là điều mà tôi chưa bao giờ nghĩ tới, dù sao mang một con chó nhỏ như vậy đến sông băng cũng không phải là hành động sáng suốt.

Nhưng nhìn Kim Bảo, hình như nó rất vui mừng, có lẽ chỉ cần không bị bỏ lại thì dù có dẫn đến chỗ nào nó cũng vui mừng như vậy. Có thể nói con chó nhỏ này mắc chứng sợ bị bỏ rơi…

Tôi bước nhanh vài bước, đuổi kịp Hàn Cẩn, tò mò hỏi cô ta: "Cô rất thích chó à?"

Ai ngờ Hàn Cẩn lại lắc đầu: "Tôi không hề thích chó, lúc nhỏ tôi từng bị chó hoang đuổi theo cắn, có một lần còn suýt bị cắn chết, trên đùi tôi bây giờ vẫn còn vết sẹo lúc ấy đấy! Cậu có muốn xem không?"

"Vậy sao giờ đi đâu cô cũng phải mang Kim Bảo theo? Không để nó ở lại nhà nghỉ của anh Tiêu!" Tôi không hiểu nên hỏi.

Ai ngờ Hàn Cẩn đột nhiên quay sang nhìn tôi, làm mặt dữ tợn và nói: "Tôi định vỗ béo nó rồi sau đó ăn thịt…"

Nghe cô ta nói thế, lông tơ trên người tôi lập tức dựng đứng, tôi bị dọa đến mức đứng sững ngay tại chỗ! Nếu một cô gái bình thường nói thế với tôi, nhất định tôi sẽ cho rằng cô ta đang nói đùa, nhưng là Hàn Cẩn thì… thật khó mà nói!

Lúc này Đinh Nhất đuổi kịp tôi, anh ta bảo: "Cậu ngây người ở đây làm gì vậy? Cô ta nói mười câu thì chỉ tin một câu là được rồi! Biết chưa?"

Tôi gật nhẹ, sau đó nhìn theo bóng lưng Hàn Cẩn một lúc lâu cũng không nói nên lời…

Chẳng bao lâu chúng tôi đã đi tới vị trí của tọa độ kia, nhưng chỗ này bốn phía ngoại trừ đá vụn thì không có gì cả? Dù đây là chuyện mà tôi đã sớm dự liệu, nhưng vẫn khó tránh khỏi thấy hơi thất vọng.

Đột nhiên mắt của tôi bị một tia sáng chói mắt bắn tới, lúc này mặt trời đã lên cao, xa xa trên mặt đất có đồ vật gì đó đang lập lòe

sáng hấp dẫn sự chú ý, tôi nhanh chân bước qua…

Đinh Nhất và chú Lê thấy tôi đi về phía bên trái thì cũng đi theo. Những người khác không cần phải nói, đều theo chân ba chúng tôi đi về phía vật đang phát sáng kia.

Tôi đi đến đó, từ từ ngồi xổm xuống, nhìn thấy dưới đất có một mảnh kim loại vỡ to bằng cái chậu rửa mặt cắm nghiêng trên mặt đất, tôi gạt đá vụn phía trên ra, cầm nó lên và xem xét tỉ mỉ, phát hiện nó rất nhẹ, hẳn là được làm bằng nhôm.

Tôi mang thứ này qua cho chú Lê, ông ấy ngắm nghía, xem xét cả buổi mà không biết nó là thứ gì. Đến lượt Hàn Cẩn, cô ta lấy mảnh vỡ ở trong tay chú Lê qua nhìn một chút rồi nói với chúng tôi: “Đây là mảnh vỡ máy bay của thời chiến tranh thế giới thứ hai, gần đây rất có thể có xác của máy bay.”

Đối với chúng tôi thì đây đúng là tin tức tốt, chỉ không biết cái mảnh vỡ này có phải là của máy bay C-87 do Đỗ Hân Quốc lái hay không, vì năm đó ở tuyến đường hàng không Bướu Lạc Đà này đã từng bị rơi mấy trăm chiếc máy bay vận tải…

CHƯƠNG

TÙ BINH NGƯỜI ĐỨC

Ai trong chúng tôi cũng ôm hi vọng lớn đi tìm kiếm xung quanh, chính tôi cũng rất tin rằng năm đó Đỗ Hân Quốc sẽ không tùy tiện nói ra tọa độ của mình, cho nên chắc chắn máy bay của ông ấy đang ở gần đây!

Đáng tiếc cuộc đời bể dâu, năm tháng thay đổi, tôi chỉ hi vọng nơi đây sau mấy chục năm sẽ không khác xưa quá nhiều…

Sông băng là băng tự nhiên có thể di chuyển trên Trái đất. Vào năm 1827 thế kỷ trước, một nhà địa chất đã từng xây một ngôi nhà bằng đá trên sông băng ở dãy núi Alps, nhưng sau 13 năm, căn nhà nhỏ bằng đá này vậy mà lại di chuyển hơn 1000 mét về phía hạ lưu.

Bản thân căn nhà đá đó chắc chắn sẽ không di chuyển, thứ di chuyển chỉ có sông băng ở bên dưới. Nó di chuyển, mang theo cả căn nhà bằng đá đi xuống dưới hơn 1000 mét, mà sông băng đó còn không phải là sông băng có tốc độ di chuyển nhanh nhất, nghe nói sông băng nhanh nhất trên thế giới được cho là di chuyển trung bình 35 mét mỗi ngày.

Nếu tính toán theo tốc độ này, có trời mới biết di thể của Đỗ Hân Quốc đã trôi đến nơi nào rồi! Tôi chỉ hi vọng dòng sông băng

này là nơi di chuyển chậm nhất thế giới…

Chúng tôi đi về phía trước một đoạn thì bắt đầu tìm thấy rất nhiều những “mảnh nhôm” to nhỏ khác nhau, thậm chí ở một chỗ trên sườn dốc còn nhìn thấy một cái lốp xe màu đen!

Không biết năm đó chiếc máy bay này đã gặp phải chuyện thảm khốc đến mức nào mới có thể bị rụng thành từng mảnh như vậy. Như thế hệ của chúng tôi bây giờ, được sinh ra dưới sự chỉ huy của những người trẻ tuổi ở Trung Quốc mới, thật khó mà hiểu được sự tàn khốc của chiến tranh năm đó. Hiểu biết về chiến tranh của chúng tôi chỉ giới hạn trong những bộ phim truyền hình và điện ảnh, nhưng hiện thực còn khốc liệt hơn nhiều so với những tác phẩm trên màn hình.

Ngay ở lúc tôi đang vô cùng xúc động, chúng tôi đã đi qua một mảnh đất cao, trước mắt bỗng xuất hiện một con quái vật khổng lồ rách nát. Dù nó đã không còn giống như dáng vẻ trước kia, nhưng chúng tôi vẫn có thể thấy rõ, trong một khối kim loại được dựng thẳng có dòng chữ viết C-87.

Tôi lập tức xoay người lại nói với Đỗ Lăng, “Là C-87, mau nhìn xem là C-87 kìa!”

Anh ta cũng rất kích động, bởi vì chiếc máy bay mà ông ngoại anh ta lái chính là C-87! Cả hai chúng tôi đều rất mừng rỡ chạy tới chỗ xác chiếc máy bay, nhưng khi tôi vừa tới gần nó thì cảm nhận được ở bên trong có một bộ hài cốt…

Đỗ Lãng thấy tôi đột nhiên đứng yên tại chỗ thì định tới hỏi tôi bị làm sao, nhưng anh ta bị Đinh Nhất ngăn lại, Đinh Nhất ra hiệu cho Đỗ Lãng đừng quấy rầy tôi.

Tôi cảm nhận tàn hồn của bộ hài cốt trong máy bay, nhưng trong lòng lại thấy hơi thất vọng, người này không phải là Đỗ Hân Quốc, mà là một người nước ngoài. Trong ký ức của ông ta có thứ

ngoại ngữ mà tôi nghe chẳng hiểu gì cả và những hình ảnh không ngừng xoay quanh bình bình lọ lọ.

Tiếng ông ta nói không phải là tiếng Anh, cho nên người chết này không phải là người Anh, cũng không phải là người Mỹ, nếu tôi đoán không nhầm thì hình như ông ta nói tiếng Đức. Thật kỳ lạ, vì sao trên máy bay của Đỗ Hân Quốc lại có một nhà khoa học của nước đối địch?

Dù tôi không hiểu người nước ngoài này nói gì, nhưng thông qua những hình ảnh trông thấy, tôi cũng có thể hiểu được một chút. Tay người Đức này hẳn là một tù binh, ông ta vốn sẽ được giao cho quân xâm lược Nhật nghiên cứu cái gì đó, nhưng kết quả lại bị người Mỹ bắt lại.

Khi tôi tỉnh lại thì phát hiện mọi người đang vây quanh nhìn mình chằm chằm, bao gồm cả Kim Bảo sau lưng Hàn Cẩn. Tôi hơi lúng túng chỉ vào xác chiếc máy bay: "Bên trong có hài cốt của con người, nhưng hình như là… của một người nước ngoài."

Tôi cũng không biết vì sao mình đột nhiên lại không nói hết ra những điều vừa thấy, có lẽ ở trong tiềm thức, tôi vẫn nghi ngờ mục đích chuyến đi này của bọn Hàn Cẩn!

Nghe tôi nói thế, quả nhiên Hàn Cẩn là người đầu tiên chạy tới, xác máy bay đã quá cũ nát, rách bươm, ở bên trong toàn là cát và đất. Hàn Cẩn và thuộc hạ tìm kiếm một lúc lâu mới lôi ra được bộ hài cốt của người kia.

Khi bọn Hàn Cẩn khiêng bộ hài cốt kia ra, tôi mới nhìn thấy tay của người ấy bị trói sau lưng, ông ta đúng là tù binh thật. Vì xác đã biến thành xương khô, nên bọn họ đều rất cẩn thận khi đưa ra ngoài, sợ lỡ tay một cái là gãy nát hết.

Quần áo trên bộ xương là một bộ quân phục, nhưng trên vai không có cấp bậc và quân hàm, ông ta bị gãy xương cổ, xương sọ

xoay 180 độ, xem ra đây chính là nguyên nhân khiến ông ta tử vong.

Hàn Cẩn cẩn thận tìm kiếm trên người bộ hài cốt đó nhưng không có gì cả.

Tôi nhìn mà lạnh gáy, cô nàng này đúng là đáng sợ thật, bộ thi thể trông kinh thế kia mà lật trái lật phải không hề chớp cả mắt. Có lúc tôi thật nghi ngờ, không biết có phải cô ta là người chuyển giới không, hoặc có khi cô ta chính là đàn ông cũng nên!

Một thuộc hạ của Hàn Cẩn lấy máy ảnh ra chụp mấy kiểu, nhưng tôi biết họ chỉ đang giả vờ thế thôi. Có trời mới biết mục đích thật sự của họ là muốn tìm cái gì?

Tôi đi tới một chỗ cao, nhìn quanh xem xét bốn phía, đoạn xác máy bay này là phần ống thân sau, không có đầu máy bay, cũng không có cánh, điều này chứng minh khi máy bay bị rơi xuống đã bị chia thành mấy khối. Mà người Đức xui xẻo kia bị trói lại nhốt ở trong cabin phía sau, cho nên khi đoạn thân máy bay lộn vòng rơi xuống, ông ta bị vặn cho gãy cổ.

Tầm mắt của tôi có hạn, đứng ở chỗ cao một lúc lâu cũng không phát hiện ra đầu và cánh của máy bay nằm ở đâu. Tôi đành phải cầu cứu Đinh Nhất, ai bảo anh ta có một đôi mắt như ưng, tốc độ như báo, sức lực như gấu đây?

Đinh Nhất đến bên cạnh tôi, lấy ống nhòm ra nhìn về phương xa, còn tôi thì đứng ở bên cạnh vô cùng mong đợi, hi vọng anh ta có thể phát hiện ra thứ gì đó. Chúng tôi tìm được thân máy bay rồi, chắc đầu máy bay cũng sẽ không quá xa.

“Bên kia kìa!” Đinh Nhất đột nhiên chỉ về phía một chỗ đất trũng ở phía Đông.

Ai ngờ chúng tôi còn chưa kịp làm gì thì bọn Hàn Cẩn đã nhanh chân chạy tới hướng mà Đinh Nhất chỉ. Tôi nhìn mà thầm mắng,

mẹ nó, chạy còn nhanh hơn thỏ, nếu nói bọn họ không có mục đích gì thì quỷ mới tin ấy? Cả Đỗ Hân Quốc cũng không tin!

Ngay lúc tôi định chạy đi thì Đinh Nhất lại cười xấu xa giữ chặt lấy tôi và nói: “Không cần phải gấp, bọn họ chạy sai hướng rồi! Đầu máy bay ở bên này cơ mà?”

Tôi vội lấy ống nhòm trong tay Đinh Nhất rồi ngó nghiêng một hồi, đúng là chỗ đám người Hàn Cẩn chạy tới không có gì cả! Vừa rồi ngón tay của Đinh Nhất chỉ lệch sang hướng khác, nhưng cái phương hướng đấy cũng lệch khá nhiều đấy!

Có đôi khi tôi thật sự nghi ngờ Đinh Nhất là một kẻ rất xấu tính…

Sau đó, khi chúng tôi thong dong đi đến chỗ đầu chiếc máy bay thì Hàn Cẩn và người của cô ta mới thở hổn hển chạy từ hướng mà Đinh Nhất chỉ sai, quay về chỗ chúng tôi. Tôi nói thật, nếu ánh mắt có thể giết người thì ánh mắt vừa rồi cô ta nhìn cũng đủ để chúng tôi chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Nhưng lúc này tôi chẳng có tâm tư đâu đi quan tâm đến cô ta, tôi đến trước đầu chiếc máy bay, thấy nửa phần trước của nó cắm sâu vào trong đất, kính chắn gió chỉ còn ở phía trên mặt đất một chút, không thể nhìn thấy rõ tình hình ở bên trong.

CHƯƠNG

CHÍ KHÍ NGÚT TRỜI

Nửa sau của đoạn đầu máy bay bị biến dạng nghiêm trọng, không ai có thể đi vào trong. Nhìn từ bên ngoài của phần đầu máy bay này có thể nhận ra, máy bay không những chia làm đôi mà còn bị nổ nữa, cho nên mới khiến nửa sau của phần đầu máy bay bị cháy thành như thế.

Vì để có được cảm giác tốt hơn, xem bên trong có thi thể hay không, tôi nhẹ nhàng dựa cả người lên phần đầu của chiếc máy bay, đầu tôi ong lên, vô số đoạn ký ức tràn vào não…

Đỗ Hân Quốc quê ở Chiết Giang, năm 1930, Đỗ Hân Quốc 19 tuổi, dự thi vào trường Không quân Trung ương do Quốc dân Đảng thành lập ở Hàng Châu. Với thành tích ưu tú, ông ấy trở thành phi công không quân tốt nghiệp khóa đầu tiên.

Năm Đỗ Hân Quốc 26 tuổi, gặp nữ giáo viên Viên Như, hai người vừa gặp đã yêu. Lúc đó Đỗ Hân Quốc đã nổi tiếng là anh hùng kháng Nhật, nhưng ông ấy lại nhiều lần lùi bước trước tình yêu với Viên Như. Bởi vì lúc đó tình hình chiến sự rất khẩn cấp, chỉ cần lái máy bay bay lên bầu trời thì không ai biết mình có còn sống để trở về hay không.

Nhưng là một giáo viên trung học, Viên Như chẳng những ủng

hộ Đỗ Hân Quốc, còn vô cùng hâm mộ việc ông ấy có thể bay ở trên bầu trời, chống lại kẻ xâm lược Nhật Bản. Bà ấy chỉ tiếc mình là phụ nữ nên không thể gánh vác được việc đó, chuyện duy nhất bà ấy có thể làm là dạy học sinh của mình tinh thần kháng Nhật, cứu nước!

Năm 1942 là năm thứ ba Đỗ Hân Quốc và Viên Như kết hôn, người Nhật Bản vì muốn chính phủ Quốc dân Đảng đầu hàng nên đã oanh tạc Hồng Kông và Ngưỡng Quang*, cắt đứt con đường tới Miến Điện, làm rất nhiều vật tư cứu viện không cách nào vận chuyển được vào nước.

**** Thủ đô của Miến Điện (Myanmar), được đổi tên thành Yangon từ năm 1989.***

Đối mặt với cục diện nghiêm trọng như thế, cuối cùng hai nước quyết định mở một con đường mới, con đường đến Ấn Độ, vượt qua dãy Đông Himalaya, băng qua sông Kinh Nộ, sông Kim Sa và tiến vào Vân Nam, Tứ Xuyên Trung Quốc.

Vì dọc đường đi có vô số núi non trập trùng nên tuyến đường này được gọi là Bướu Lạc Đà.

Tuyến đường Bướu Lạc Đà này còn một cái tên khác trực tiếp và đáng sợ hơn là… con đường tử vong. Những phi công có thể bay được trên tuyến đường này phần lớn đều là người Mỹ, trong đó cũng có một số phi công người Trung Quốc có triển vọng.

Tuy nhiên, do sự khởi đầu muộn của ngành không quân Trung Quốc ở thời điểm đó, nên những phi công có thể bay được tuyến đường Bướu Lạc Đà rất hiếm có, nhưng Đỗ Hân Quốc là một trong những người đó. Thậm chí ông ấy còn chủ động đề nghị với cấp trên để mình đảm nhận tuyến đường bay có tính nguy hiểm cực cao này.

Lúc chia tay với vợ, Viên Như không dặn dò ông ấy quá nhiều,

bởi vì bà biết chồng mình dù là một quân nhân hay một người đàn ông thì đều đáng giá để mình tin tưởng! Bà ấy chỉ có một hi vọng duy nhất là đứa con trong bụng mình có thể nhìn thấy cha nó…

Đỗ Hân Quốc cũng giao huân chương quân công mà mình yêu quý nhất cho Viên Như, để bà ấy có thứ đảm bảo, đồng thời cũng là lời hứa hẹn mình nhất định sẽ còn sống trở về…

Lúc ấy vì không muốn Đỗ Hân Quốc phân tâm nên Viên Như không cho chồng biết chuyện mình đang mang thai, mãi đến sau đó, trong một lần hai người liên lạc với nhau, bà mới nói cho ông biết chuyện này.

Ban đầu Đỗ Hân Quốc phải đối mặt với rất nhiều khó khăn khi bay trên tuyến Bướu Lạc Đà, nó còn nghiêm trọng hơn ông nghĩ rất nhiều! Vì máy bay vận tải không được bảo vệ nên họ thường xuyên bị máy bay chiến đấu của quân Nhật tập kích.

Để tránh né quân Nhật tập kích, giảm bớt thương vong, đại đội không quân chỉ có thể chuyển sang bay vào buổi đêm. Nhưng chuyện bay đêm rõ ràng đã tăng độ khó lên gấp nhiều lần, dù là việc phải tránh né núi cao hay máy bay chiến đấu Mitsubishi A6M Zero* của quân Nhật, thì còn có thời tiết khó lường nữa. Tất cả đều là những nguy hiểm trí mạng đối với đội bay của Đỗ Hân Quốc!

* Mitsubishi A6M Zero là máy bay tiêm kích hạng nhẹ hoạt động trên tàu sân bay được Không lực Hải quân Đế quốc Nhật Bản sử dụng từ năm 1940 đến năm 1945.

Đội Đỗ Hân Quốc thường xuyên bay đêm vận chuyển quân viễn chinh đi Ấn Độ, sau khi trở về từ nửa đêm ở Ấn Độ, máy bay sẽ đổ đầy nhiên liệu và các vật tư dùng trong chiến tranh khác, một khi máy bay bị rơi, cơ hội còn sống là rất thấp.

Lúc ấy máy bay họ lái là của Mỹ, không có bộ điều hướng tiên

tiến, bọn Đỗ Hân Quốc lái máy bay chủ yếu dựa vào mắt nhìn các mốc địa hình bên dưới. Nhưng nếu gặp phải lúc thời tiết ác liệt thì không thể nhìn thấy các mốc chỉ dẫn ấy được, lúc ấy phải hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm “bay mù”.

Người may mắn thì có thể trở về từ cõi chết, đi đi lại lại được nhiều lần, nhưng nếu không may thì… Chỉ một lần cũng không về được! Lúc đó nhóm của Đỗ Hân Quốc thường xuyên mỗi ngày bay 6 giờ, vượt hơn 700 cây số, bay với cường độ cao như vậy thì thần may mắn cũng chẳng bao giờ ủng hộ được mãi!

Ngày 17 tháng 4 năm 1943, Đỗ Hân Quốc nhận mệnh lệnh của cấp trên, trên đường từ Ấn Độ quay trở về căn cứ, ngoài việc chuyển vật tư thì còn phải áp tải một tù binh quan trọng người Đức.

Lúc đó Đỗ Hân Quốc đều là ngày ngủ, đêm bay, nên khi thời gian điểm 12 giờ đêm, Đỗ Hân Quốc chuẩn bị xuất phát trở về Trung Quốc. Khi ấy phụ trách áp giải tên tù binh người Đức này còn có một phiên dịch viên tiếng Đức tên Brown và một sĩ quan trẻ tuổi người Mỹ tên là Anderson nữa.

Là một phi công, Đỗ Hân Quốc không có quyền hạn được biết vì sao tù binh người Đức này lại bị đưa về Trung Quốc. Nhưng với kinh nghiệm của mình, ông ấy cũng không khó để đoán ra được, gã người Đức này không phải một quân nhân.

Đỗ Hân Quốc phát hiện trong tay Anderson cầm theo một chiếc cặp da nhỏ có cài khóa mật mã, trong này hẳn chứa đựng thứ gì đó rất quan trọng và cơ mật và hiển nhiên nó có liên quan đến tay người Đức kia!

Đỗ Hân Quốc và Anderson cũng có tiếp xúc từ trước nên coi như quen biết lẫn nhau, họ gặp mặt cũng chỉ hàn huyên mấy câu, sau đó Đỗ Hân Quốc khởi động máy bay chuẩn bị quay về căn

cứ…

Mới đầu mọi chuyện đều thuận lợi, ngờ đâu khi họ vừa bay ra khỏi Ấn Độ thì đột nhiên bị ba chiếc máy bay chiến đấu của Nhật tập kích. Vì không có máy bay khác bảo vệ, nên trong lúc bình thường mà gặp phải tình huống này, những phi công có kinh nghiệm đều phải tự nghĩ cách để trốn.

Nhưng dù đã cố hết sức, chiếc C-87 do Đỗ Hân Quốc lái vẫn bị đánh trúng một động cơ, khói đen bốc ra… Vì để bảo vệ mạng sống, Đỗ Hân Quốc không thể không bay vào trong tầng mây để tránh né.

Có lẽ do thời tiết xấu dần đi khiến lính Nhật sợ hãi bay đi mất, cho đến khi Đỗ Hân Quốc ra khỏi tầng mây thì ba máy bay của Nhật đã sớm không còn trên bầu trời.

Đỗ Hân Quốc muốn bay nhanh trở về, hi vọng mình có thể tránh thoát được thời tiết đang dần trở nên xấu đi. Đáng tiếc lần này Thượng Đế không còn ưu ái máy bay của ông ấy nữa.

Khi Đỗ Hân Quốc lái máy bay vượt qua một ngọn núi cao hơn mặt nước biển 7000 mét, đột nhiên gặp một cơn gió mạnh, nhiệt độ bên trong máy bay ngay lập tức giảm xuống đột ngột còn âm 20 độ, kính của khoang máy bay nhanh chóng bị đóng băng.

Lúc ấy vốn là nửa đêm, Đỗ Hân Quốc càng không nhìn thấy rõ cảnh vật ở phía trước. Hơn nữa, ngay lúc nguy cấp ấy, động cơ của máy bay lại xảy ra vấn đề, có hai động cơ cùng dừng hoạt động!

Rơi vào đường cùng, ngay lúc khẩn cấp nhất, Đỗ Hân Quốc đành phải báo vị trí tọa độ của mình cho căn cứ biết, hi vọng sau này căn cứ có thể tới tìm những vật tư quan trọng trên máy bay, cùng với chiếc vali có khóa mật mã thần bí kia…

Tất cả những ký ức của Đỗ Hân Quốc đều dừng lại sau một

tiếng nổ lớn… Đến thời khắc hi sinh cuối cùng, ông ấy đều không có cơ hội nhìn thấy đứa con chưa ra đời của mình.

CHƯƠNG

CHIẾC VALI CÓ KHÓA THẦN BÍ

"Bên trong có thi thể không?" Chú Lê lo lắng hỏi, xem ra tôi đã thất thần một thời gian khá lâu rồi.

Nghe thấy tiếng chú Lê hỏi, tôi vội chà xát lên gương mặt cứng đờ vì lạnh, sau đó quay sang nói với ông ấy: "Đỗ Hân Quốc ở trong này!"

Đỗ Lãng nghe vậy thì quỳ ngay xuống đất, kích động nói: "Bà ngoại ơi, cuối cùng con cũng tìm được ông ngoại rồi!"

Hàn Cẩn và ba thuộc hạ của cô ta cầm công cụ đi tới, thứ bọn họ muốn nhất định không phải là những vật tư chiến tranh từ thời chiến tranh thế giới thứ hai kia! Nếu tôi đoán không lầm thì chắc chắn nó có liên quan với gã người Đức và chiếc vali có mật mã!

Nhưng phần đầu của chiếc máy bay cắm quá sâu dưới đất, hơn nữa còn bị bụi đất năm tháng bao trùm nên bọn Hàn Cẩn đào cả nửa ngày mà phần đầu chiếc máy bay cũng không động đậy tí nào. Cuối cùng Trát Tây thấy sắc trời đã tối mới nói: "Trời sắp tối rồi, chúng ta về chỗ hạ trại trước đã, sáng sớm mai lại đến."

Dù bọn Hàn Cẩn rất không cam tâm, nhưng họ không phải là kẻ ngu ngốc, đến khi trời tối mà còn ở lại đây thì chính là hành động rất không sáng suốt. Nếu lỡ như gặp phải thú dữ thì... rất có thể

nó sẽ tấn công họ bất cứ lúc nào.

Quay về nơi hạ trại, hai người ở lại trước đó đã nhóm một đống lửa, tôi lập tức chạy tới bên cạnh đống lửa và ngồi xuống, sưởi ấm tay chân đang cứng ngắc của mình.

Tuy nhiệt độ bây giờ cũng không quá thấp, nhưng chúng tôi đã ở bên ngoài ròng rã cả một ngày, chưa ngồi thì còn không sao, vừa ngồi xuống tôi đã cảm giác cả người mình đau buốt, ngay cả ngón tay cũng không cử động được.

Trát Tây đun cho chúng tôi ít trà bơ, sau đó lại lấy thịt bò khô ra chia cho chúng tôi ăn. Trước đây tôi không thích món này lắm, nhưng bây giờ ăn lại cảm thấy càng nhai càng thơm, càng nhai càng thấy tăng thêm sức lực!

Ăn uống no đủ xong, tôi uể oải ngồi bên cạnh đống lửa, cảm giác từng luồng sóng nhiệt sưởi ấm làn da đỏ bừng, loại cảm giác này rất thoải mái! Đột nhiên Hàn Cẩn ôm Kim Bảo ngồi xuống bên cạnh tôi, như là có chuyện gì đó muốn nói.

“Năm đó trên máy bay, ngoại trừ Đỗ Hân Quốc ra thì còn gì… người nào khác không?” Hàn Cẩn giả vờ lơ đãng hỏi.

Cô ta đã giả vờ như thế, tôi cũng giả vờ như không nghe thấy gì, nhắm mắt lại, không tiếp chuyện với cô ta.

“Trương Tiến Bảo, cậu đừng có nói là đang ngủ nhé!” Giọng Hàn Cẩn hơi không vui.

Tôi làm bộ như vừa mới phản ứng lại, nói: “Hả? Cô đang nói chuyện với tôi à? Ồ, thật ngại quá! Tôi vừa mới thiếp đi, cô mới nói cái gì cơ?”

Hàn Cẩn thở hắt ra một hơi, tôi biết cô ta đang kiềm chế xúc động muốn đánh tôi, sau đó cô ta tiếp tục kiên nhẫn nói với tôi: “Tôi nói là, năm đó trên máy bay có người nào đặc biệt… hay đồ

vật nào đó không?"

Tôi giả vờ như phải suy nghĩ rồi nói: "Ngoại trừ Đỗ Hân Quốc thì… chẳng phải còn có một người nước ngoài đấy sao? Thi thể của ông ta cũng do mấy người khiêng ra đấy? Chẳng lẽ cô quên rồi à?"

"Trừ cái đó ra thì sao? Không còn cái khác nữa à?" Hàn Cẩn đột nhiên mất kiên nhẫn mà hỏi.

Tôi tỏ vẻ mờ mịt, lắc đầu: "Cái khác? Cái khác gì cơ? Vũ khí? Đạn dược? Những thứ này có tìm ra cũng không thể dùng được nữa, không phải đội của cô đến đây vì mấy thứ cũ nát ấy đấy chứ? Thế thì thua thiệt lớn rồi!"

Hàn Cẩn trừng mắt nhìn tôi một lúc, sau đó cô ta không nói gì nữa mà bỏ đi luôn, tôi biết cô ta bị mình chọc tức rồi! Đinh Nhất và chú Lê thấy Hàn Cẩn giận dữ bỏ đi thì tới hỏi thăm tôi xem thế nào?

Tôi khẽ kể lại những chuyện đã thấy trong trí nhớ của Đỗ Hân Quốc cho hai người họ nghe, chú Lê tỏ vẻ nghi hoặc: "Cháu nói là ngoại trừ Đỗ Hân Quốc và tay người Đức kia thì còn có hai người Mỹ và một cái vali có khóa mật mã rất quan trọng nữa?"

Tôi gật đầu, nói: "Thứ quan trọng nhất hẳn là cái vali kia, cháu cảm thấy lần này bọn Hàn Cẩn đến đây là vì nhằm vào nó!"

Chú Lê cau mày, suy nghĩ một lúc mới nói: "Đã qua 60, 70 năm rồi mà còn khiến cho người ta phải bận tâm như thế, nhất định nó phải rất có giá trị, bọn Hàn Cẩn tuyệt đối không làm những gì không có lợi. Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp cô ta không? Mục tiêu lúc đó của cô ta là mẫu virus có từ 30 năm trước, vậy lần này có thể nào cũng là một thứ tương tự như thế không?"

Nghe lời chú Lê nói, tôi cảm thấy khả năng này rất có thể xảy ra, bởi vì trong ký ức của gã người Đức kia, tôi từng nhìn thấy ông

ta thường xuyên mặc áo khoác trắng ở trong phòng thí nghiệm, đi tới đi lui loay hoay với mấy cái bình lọ. Cái đó rất có thể liên quan đến thứ virus mà bọn Nhật Bản năm đó làm ra, là đang nghiên cứu chế tạo ra thứ vũ khí sinh hóa nào đó.

Nghe nói năm đó nước Đức có được thành tựu tương đối quan trọng trong lĩnh vực nghiên cứu, nhưng sau đó họ trở thành quốc gia thua trận, nên những tài liệu quý giá khi đó đều bị mất tích. Có tin đồn là bị Mỹ và Liên Xô chia nhau lấy mất, nhưng đến bây giờ cả hai quốc gia này đều không thừa nhận chuyện đó.

Tiếc là tôi không hiểu tiếng Đức, nếu không thì cũng có thể lấy được chút tin tức có giá trị trong ký ức của gã người Đức kia. Dù bây giờ chúng tôi đã tìm được hài cốt của Đỗ Hân Quốc, nhưng tôi biết thứ Hàn Cẩn muốn tìm cũng không ở trên người ông ấy.

Nếu tôi đoán không nhầm thì nó đang nằm trên tay người tên Anderson, chỉ là đến bây giờ chúng tôi vẫn chưa tìm thấy thi thể của ông ta. Tôi thấy mặc kệ thứ đồ vật trong cái vali ấy là gì, chỉ cần bọn Hàn Cẩn có được nó, chắc chắn sẽ chiếm làm của riêng. Nếu nó cũng đáng sợ như virus YN-12 trước đó thì tôi tình nguyện để nó mãi bị chôn vùi trong băng tuyết, vĩnh viễn không bao giờ bị con người phát hiện ra!!

Vì thế mà tới giờ, ngoài Đinh Nhất và chú Lê, tôi không hề nói cho ai biết những chuyện xảy ra trên máy bay, bao gồm cả Đỗ Lãng… Nói thật, đừng trách tôi có lòng tiểu nhân, bởi vì cả bọn Hàn Cẩn lẫn cái tổ chức nước ngoài kia đều do anh ta liên hệ đến, có trời mới biết anh ta có phải cùng một bọn với Hàn Cẩn hay không…

Nghĩ tới đây, tôi không thể không thừa nhận mình bây giờ càng ngày càng gian xảo. Nhớ tới ngày đó khi mới gặp chú Lê, tôi vẫn còn là một cậu thiếu niên ngây thơ, thuần khiết! Không biết có

phải do tôi học hư từ ông ấy không nữa.

Lúc này tôi bỗng nghe thấy chú Lê hắt xì hai cái hiếm thấy, sau đó chú lẩm bẩm: “Chắc chắn là tên khốn nào đang mắng mình đây mà!”

Tôi không nhịn được cười, nhưng lại sợ ông ấy đoán được là do mình đang nghĩ xấu về ông ấy nên đành phải cố nén. Đinh Nhất thấy tôi chuẩn bị về lều ngủ thì cũng đi theo tôi.

Đi vào lều, tôi lập tức thấy ớn lạnh, chút hơi ấm vừa sưởi được bên đống lửa cũng lạnh dần. Tuy bây giờ không phải là lúc lạnh nhất trong năm, nhưng bên dưới đám đá vụn này chính là sông băng, cho dù tất cả chúng tôi ngủ bên trong túi ngủ, cũng vẫn thấy không quá ấm áp.

CHƯƠNG

MỤC ĐÍCH CỦA MỖI BÊN

May mà tôi không cần ở đây trong thời gian dài, có lẽ chỉ cần ngủ thêm một đêm mai, ngày kia là có thể trở về được rồi. Dù sao bây giờ cũng đã tìm được Đỗ Hân Quốc, công việc của chúng tôi đã hoàn thành được hơn một nửa, chỉ cần ngày mai đưa hài cốt của ông ấy từ phần đầu máy bay ra là chúng tôi xong việc!

Một đêm khó ngủ, tôi hầu như chẳng ngủ được gì vì cảm giác ngủ trên băng lạnh thực sự không tốt chút nào. Trời vừa sáng là tôi đã chui ra khỏi lều, vội chạy đến chỗ đống lửa sắp tắt để sưởi ấm.

Đinh Nhất cũng đi theo ra ngoài, anh ta nhanh tay cho thêm củi vào để đống lửa bùng lên. Nói thật là loại cảm giác này không dễ chịu chút nào, lạnh đến mức mà ngay cả khe xương cốt của tôi cũng chết rét.

Tôi thấy lửa chầm chậm bùng lên thì hận không thể cho cả tay mình vào trong để sấy. Trát Tây cũng dậy rất sớm, anh ta thấy gương mặt nhăn nhó của tôi thì biết chắc chắn đêm qua tôi bị lạnh không ngủ được, thế là anh ta đi đun một bình trà bơ làm ấm người.

Theo như anh ta nói, loại trà này có nhiệt lượng rất cao, uống xong có thể nhanh chóng khôi phục lại nhiệt độ của cơ thể! Tôi

nhận ngay lấy và uống ực một hơi cạn sạch. Trong nhát mắt tôi cảm thấy một dòng nước nóng từ thực quản trôi vào trong dạ dày, lập tức khiến toàn thân tôi đều cảm thấy ấm áp.

Tôi lại mặt dày đòi anh ta thêm một chén nữa, Trát Tây đổ đầy trà vào chén trong tay tôi, rồi lại lấy cho tôi ít thịt khô và bánh Tsampa. Tôi nhìn gương mặt đỏ thẫm mang vẻ chất phác của anh ta mà nghĩ, có người dẫn đường như thế này đi cùng, đúng là giúp tôi an tâm hơn nhiều.

Cho đến khi mọi người cùng đứng lên, tôi đã khôi phục lại thể lực, giờ có thể nhảy nhót tưng bừng như không có chuyện gì xảy ra rồi! Kim Bảo chui ra khỏi lều của Hàn Cẩn, vừa nhìn thấy tôi, cu cậu đã chạy tới làm nũng, làm cho tôi tưởng sức quyến rũ của mình thật là lớn!

Ai dè Trát Tây lại cười và nói. “Cái mũi chó của nó nhất định là ngửi thấy vị thịt trên người cậu rồi!”

Đúng là con chó nhỏ này liếm vào bàn tay vừa rồi tôi cầm thịt thật! Trát Tây cười ầm lên rồi dùng dao cắt vài miếng thịt khô cho nó, Kim Bảo lại vội vàng chạy theo Trát Tây!

Tôi nhìn Kim Bảo nguẩy mông đi theo Trát Tây mà không thèm nhìn lại, bèn tức giận nói: “Đúng là đồ sói mắt trắng, kẻ có sữa chính là mẹ mà!”

Vừa quay người lại, tôi thấy Hàn Cẩn đang buồn cười đứng ở sau lưng mình, chắc là nghe thấy câu tôi mắng Kim Bảo rồi, cô ta cười nhẹ mà nói với tôi: “Câu tiếp theo của cậu có phải là, chủ nào chó nấy không?”

Tôi cười gượng vài tiếng, thầm nghĩ sao cô ta biết nhỉ, đúng là tôi nghĩ như vậy đấy! Nhưng ngoài miệng lại giả vờ vô tội nói: “Cô Hàn à, sao cô có thể nghĩ tôi như thế chứ? Tôi đâu phải là người như vậy đâu?”

Hàn Cẩn trợn mắt nói với tôi: “Cậu là loại người gì tôi còn không biết chắc? Ba người mấy người, một lão già gian xảo, một tên nhóc gian xảo, một kẻ khác không thích nói chuyện nhưng cũng đầy bụng xấu xa! Không có một kẻ nào tốt cả!”

“Ôi! Cô đừng nói như vậy mà! Nhắc tới chuyện trong bụng đầy ý nghĩ xấu, chúng tôi đứng trước cô Hàn Cẩn đây còn phải mặc cảm đấy!” Tôi lập tức phản bác!

Hàn Cẩn biến sắc, vừa định nói lại gì đó thì thấy chú Lê và Đỗ Lãng đi tới, cô ta lập tức nuốt lại lời vừa đến miệng, chỉ hung tợn trợn mắt với tôi một cái, sau đó đứng dậy bỏ đi!

Tôi nhìn bóng lưng cô ta làm mặt xấu, sau đó quay lại tiếp tục sưởi ấm, bây giờ tôi phải tích trữ nhiều nhiệt lượng, hôm nay mà làm không xong là phải mất cả một ngày trời đấy!

Mọi người ăn sáng xong thì chuẩn bị đồ đạc chỉnh tề để xuất phát, hai người hôm qua trông nơi hạ trại sẽ đi cùng chúng tôi, còn hai người khác trong đội của Hàn Cẩn sẽ ở lại.

Nhóm Hàn Cẩn vì có bài học ngày hôm qua nên hôm nay chẳng những mang theo nhiều công cụ, họ còn mang cả bình khí hydro! Thì ra hôm qua khi bọn họ đào xuống dưới thì phát hiện có một bộ phận ở phần đầu máy bay bị đông cứng trong băng, cho nên hôm nay họ mang bình khí hydro đến chính là để đốt chỗ băng bên dưới.

Chúng tôi quay trở lại chỗ phát hiện ra phần đầu của chiếc máy bay ngày hôm qua, người của Hàn Cẩn nhanh chóng bắt đầu công việc đào bới, còn tôi thì rảnh rỗi đi dạo loanh quanh…

Vốn dĩ Hàn Cẩn phải đặt hết tất cả sự chú ý vào phần đầu chiếc máy bay, nhưng khi cô ta phát hiện tôi đang đi loanh quanh thì lại nhanh chóng tới gần! Đinh Nhất nhìn cô ta đầy cảnh giác, sợ cô ta sẽ giở trò gì đó.

Hàn Cẩn nhìn ra thái độ thù địch của chúng tôi, cô ta cười và nói: "Đừng nóng, tôi chỉ muốn xem các người có phát hiện thêm được gì không …"

Tôi không ngờ bà cô này cứ nhìn chằm chằm tôi mỗi lúc như thế, nên tôi tức giận nói: "Có thể phát hiện được cái gì chứ! Không phải hôm qua cô còn gấp gáp muốn lôi được Đỗ Hân Quốc ra à? Làm sao? Sang đến hôm nay ông ta đã không còn là mục tiêu của cô nữa rồi à?"

Hàn Cẩn lắc đầu nói với tôi: "Thực ra các người không cần thiết lần nào cũng phải đề phòng tôi như thế, các người có mục đích của mình, tôi cũng có mục đích riêng của tôi, những lúc bình thường thì mục đích của chúng ta đều có thể cùng tồn tại song song! Tôi chỉ muốn mấy người không gây khó khăn cho tôi, tôi cũng sẽ không gây khó khăn cho mấy người."

"Ồ? Ý của cô là nói, mục đích lần này của mấy người không phải là tới tìm Đỗ Hân Quốc? Vậy thì tôi không hiểu rồi, một cái xác máy bay cũ nát mấy chục năm thì có thứ gì hay để mấy người điên cuồng như vậy chứ?" Nếu đã nói ra thì chi bằng hỏi trực tiếp cô ta cho xong.

Hàn Cẩn cười mỉa mai: "Có cái gì cậu không biết à? Tôi đã điều tra năng lực của cậu từ tám trăm năm trước rồi! Nếu cậu đã không muốn nói thì chúng tôi cũng không làm khó, nhưng nếu quả thật lát nữa phát hiện ra thứ gì, thì hi vọng mấy người sẽ không can thiệp vào hành động của chúng tôi. Đừng quên mục đích chuyến đi lần này của mấy người là gì…"

Tôi biết cô ta đang cảnh cáo mình đừng gây trở ngại, nhưng tôi sẽ không để cho cô ta dễ dàng có được thứ trong chiếc vali đó. Bởi tôi tin chắc rằng có nhiều thứ không nên để con người tìm ra được, những thứ đó chỉ có Thượng Đế mới có thể khống chế được

thôi.

Ngay tại lúc tôi và Hàn Cẩn đang nổi đóa nhìn nhau, thì nghe thấy một thuộc hạ của cô ta hô lên: “Đào thông rồi! Có thể vào trong!”

Chúng tôi nghe thấy vậy thì nhanh chóng chạy về, bọn họ chỉ đào phần đất ở chỗ kính chắn gió trong phòng điều khiển, sau đó đập vỡ kính, làm như thế là có thể chui vào từ đường này!

Tôi nằm rạp trên mặt đất nhìn vào bên trong, phát hiện Đỗ Hân Quốc vẫn luôn ngồi ở trên ghế lái. Có lẽ ông ấy nghĩ ở thời khắc cuối cùng phải hạ cánh khẩn cấp cho máy bay nên mới không lựa chọn nhảy dù để cứu chính mình…

Góc độ này hơi khó khăn, nếu muốn đưa Đỗ Hân Quốc ra thì nhất định phải bò vào mới được! Nhưng tôi biết việc ấy chưa đến phiên mình, sẽ có người khác làm thay… Khi Đinh Nhất đỡ tôi đứng dậy, hai thuộc hạ của Hàn Cẩn lập tức nhảy vào trong hầm đất vừa đào, bò vào bên trong…

CHƯƠNG

CHIẾC GIÀY DA MŨI TRÒN

Đầu tiên, người của Hàn Cẩn cẩn thận đưa thi thể của Đỗ Hân Quốc ra khỏi chỗ ngồi, sau đó cố gắng di chuyển ra ngoài nhưng không làm hỏng hài cốt của ông ấy.

Hài cốt của Đỗ Hân Quốc không biến thành xương trắng như người Đức kia, nhưng nó cũng bị mất nước thành thây khô, không thể nhìn ra được hình dáng khi còn sống. Quần áo của ông ấy có rất nhiều mảng màu nâu đậm, chắc đó là vết máu chảy ra trước khi chết.

Một vị anh hùng như vậy không nên bị lãng quên ở chỗ này, tên của ông ấy nên được đời sau truyền tụng và nhớ mãi, nhớ rằng năm đó vì sao mà những người lính như ông đã không màng sống chết đi trên con đường không lối về này.

Sau khi hài cốt của Đỗ Hân Quốc được đưa ra ngoài, Hàn Cẩn và hai người thuộc hạ vào trong tìm kiếm, nhưng tôi biết phần đầu máy bay này không có thứ họ muốn tìm, vì ngay lúc máy bay vị vỡ đôi và rơi xuống, thứ kia đang ở trong khoang sau. Mà hôm qua khi chúng tôi tìm ra chỗ có thi thể của người Đức cũng không phát hiện gì. Vậy thì chỉ có khả năng duy nhất là nó nằm ở trong tay hai người còn lại, mà hai người kia chắc hẳn đã bị văng ra ngoài máy

bay khi nó bị gãy đôi…

Dù bây giờ không cảm thấy gì cả, nhưng tôi tin thi thể của họ không cách nơi này quá xa. Bây giờ tôi chỉ có hai lựa chọn, hoặc là giả vờ vĩnh viễn không biết chuyện này, để vật kia an nghỉ ở đây với thi thể của hai người đàn ông Mỹ. Hoặc là… tôi phải tìm được trước, sau đó hủy nó đi! Đáng tiếc hiện tại Hàn Cẩn đang theo dõi tôi rất sát, nên gần như không có khả năng lựa chọn cách thứ hai, vậy tôi đành phải giả vờ như không biết gì cả, mau chóng giục bọn họ rời khỏi nơi này!

Đỗ Lãng và Trát Tây lấy túi cẩn thận bọc di cốt của Đỗ Hân Quốc lại, sau đó tìm kiếm thêm vài di vật của ông ấy trong khoang lái, đó là một khẩu súng gỉ sét và một quyển sổ ghi chép nhật ký bay.

Tôi đề nghị nên liên hệ sớm với máy bay trực thăng, dù gì cũng đã tìm thấy hài cốt của Đỗ Hân Quốc rồi, có ở lại cũng chẳng để làm gì nữa, chi bằng sớm rời khỏi đây thì hơn, cũng là để cho Đỗ Lãng mau chóng đưa hài cốt của liệt sĩ Đỗ Hân Quốc về quê nhà.

Đây là một đề nghị không thể bình thường hơn, ngoài mặt chẳng có ai phản đối cả, Đỗ Lãng cũng có ý định sau khi trở về nơi hạ trại, anh ta sẽ dùng điện thoại vệ tinh liên lạc với máy bay trực thăng, để họ tới đón chúng tôi.

Nhưng khi trở về nơi hạ trại, lúc tôi đang nghĩ tối nay có thể ngủ trên chiếc giường ấm áp, đột nhiên Đỗ Lãng cầm chiếc điện thoại vệ tinh đến và nói: “Điện thoại vệ tinh bị hỏng rồi!”

Tôi bất ngờ giật lấy điện thoại, ấn mấy lần mà nó cũng không có tín hiệu gì, thế là tôi lắc nó mấy cái, đột nhiên có vài giọt nước văng ra, tôi kêu lên kinh ngạc: “Sao trong điện thoại này lại có nước?”

Đinh Nhất nghe thấy thế bèn lấy khăn giấy ra bọc điện thoại lại,

sau đó anh ta lắc nó mấy lần, đúng là có nước thấm vào khăn giấy thật.

Đinh Nhất lạnh lùng nói: “Điện thoại bị ai đó làm hỏng rồi, chắc là ném vào nước…”

Tôi tức giận nhìn Hàn Cẩn, thế mà cô ta làm vẻ vô tội, mở hai tay ra và nói: “Đừng nhìn tôi, tôi vẫn luôn ở cùng các cậu đấy.”

“Thế mấy người ở lại trông đồ không phải là người của cô à?” Tôi nghiêm nghị chất vấn cô ta.

Hai người kia nghe thế thì lập tức tỏ vẻ mình không hề biết chiếc điện thoại này được để ở chỗ nào, họ cũng không có lý do gì để phá hư điện thoại cả!

Tôi tức đến nổ phổi, có hay không có lý do chẳng lẽ họ không tự biết à? Có một số việc nói ra thì không còn ý nghĩa gì nữa! Nhưng nhìn từng người bọn họ sống chết không chịu thừa nhận, tôi lại chẳng thể làm gì được, cuối cùng đành phải âm thầm chịu đựng nỗi ấm ức này!

Không có điện thoại vệ tinh, máy bay trực thăng sẽ không tới đón chúng tôi sớm, chuyện có thể được ngủ ở “giường cao gối mềm” hay không cũng không còn quan trọng nữa, tôi chỉ lo lắng nhóm Hàn Cẩn sẽ tranh thủ nửa ngày này để tiếp tục tìm kiếm thứ mà họ muốn có…

Giờ nếu đã không thể sớm rời khỏi đây, vậy tôi cũng chỉ có thể cố gắng tìm chiếc vali kia trước bọn Hàn Cẩn, sau đó nhanh chóng hủy nó đi mới được! Nếu tôi đoán không lầm, chắc chắn lát nữa đội của Hàn Cẩn sẽ kiếm cớ rời khỏi nơi hạ trại, đây cũng là cơ hội tốt nhất để chúng tôi tách khỏi họ và hành động.

Tôi nói ý của mình cho chú Lê và Đinh Nhất biết, chú Lê nói nhỏ với tôi: “Lát nữa khi nhóm của Hàn Cẩn đi rồi, cháu với Đinh Nhất cũng ra ngoài tìm kiếm xem sao, phải cẩn thận đấy, dù có tìm

được hay không thì trước khi trời tối cũng phải quay về đây!”

Tôi gật đầu: “Chú cứ yên tâm đi! Cháu sẽ không liều mạng giống bọn Hàn Cẩn đâu! Chú cứ ở lại đây trông Đỗ Lãng, cháu cũng không mấy yên tâm với tên đó. Nếu bọn Hàn Cẩn phát hiện chúng cháu đi ra ngoài, chú cứ nói với bọn họ là hai chúng cháu đi chụp ảnh nhé!”

Khi chúng tôi còn đang bàn bạc thì Hàn Cẩn đi tới: “Chúng tôi muốn đi dạo chụp ảnh quanh đây, mấy người có muốn đi chung không?”

“Không cần, tôi không muốn lãng phí thể lực nữa đâu, các người tự đi đi!” Tôi khách sáo từ chối.

Có lẽ Hàn Cẩn cũng đoán được chúng tôi sẽ không đi cùng nên cũng không nói nhiều nữa, quay người đi luôn với đám người của cô ta. Sau khi cô ta đi, khoảng 45 phút sau, tôi và Đinh Nhất cũng xuất phát.

Trát Tây thấy chúng tôi định đi ra ngoài thì lo lắng hỏi xem chúng tôi muốn làm gì? Tôi cười bảo với anh ta rằng: “Chúng tôi chỉ đi gần đây để chụp ảnh thôi, đừng lo lắng, một lát là chúng tôi về…”

Trát Tây gật đầu: “Được rồi, vậy hai người cẩn thận một chút nhé, lúc đi đường nhớ nhìn dưới chân, tuyệt đối đừng để rơi vào động băng!”

Tôi đáp qua loa rồi rời khỏi trại với Đinh Nhất…

Vừa rồi tôi nhìn thấy đám người Hàn Cẩn đi về phía Tây, tất nhiên chúng tôi không thể đi cùng một hướng với họ. Hơn nữa dựa theo phân tích của tôi về vị trí của đầu và thân máy bay, thì hai người Mỹ tên là Brown và Anderson kia có khả năng lớn bị rơi ở hướng Tây Bắc.

Tôi và Đinh Nhất lấy la bàn ra, xác định phương hướng rồi bắt đầu xuất phát, hi vọng lần này chúng tôi có thể tìm được chiếc vali thần bí có khóa mật mã kia trước Hàn Cẩn!

Không biết chúng tôi đi được bao lâu, tóm lại tôi đã bắt đầu cảm thấy rất mệt mỏi, độ cao cách mặt nước biển ở đây khá cao, nên mỗi một bước đi đều khiến tôi thở hổn hển.

Nhưng cho dù tôi có cố gắng cảm nhận thế nào thì vẫn không thể cảm giác được gần đây có tồn tại thi thể, chẳng lẽ tôi đã phân tích sai rồi? Thi thể của hai người Mỹ kia không có ở hướng này?

Ngay tại lúc tôi đang do dự có nên quay đầu đi về không, thì Đinh Nhất bỗng dưng chỉ về phía một đồ vật trên mảnh đá vụn ở đằng trước: "Kia có phải là một chiếc giày da mũi tròn không nhỉ?"

Nghe anh ta nói vậy, tôi lập tức đi về phía đó… Khi chúng tôi đến gần xem xét, quả nhiên đó chính là một chiếc giày da mũi tròn kiểu của lính Mỹ. Tôi nhớ rõ, dù là Đỗ Hân Quốc hay gã người Đức kia, trên chân họ vẫn còn đi giày, nên chiếc giày này không thể nào là của họ được!

CHƯƠNG

GẶP NGUY HIỂM

Đây là chiếc giày da mũi tròn cũ nát, bụi đất bám đầy trên đó. Tôi khẽ chạm vào chiếc giày, lập tức có vài hình ảnh rải rác nhảy vào đầu.

Chiếc giày này là của Brown, tôi không hiểu vì sao tàn hồn của ông ta lại bám vào một chiếc giày da rách? Nhưng khi cầm chiếc giày lên thì hiểu ngay lý do vì sao.

Chiếc giày này khá nặng, từ lớp vải lót ở chỗ cổ giày có thể mờ mờ thấy bên trong có thứ gì. Tôi hiểu ngay thứ trong chiếc giày này là gì, tôi sợ quá, ném ngay nó xuống đất.

Đinh Nhất thấy thế, bèn lấy con dao nhỏ rạch ở chỗ cổ giày ra một chút nhỏ, sau đó sầm mặt nói: "Trong này có một cái chân gãy…"

Tôi đoán đúng rồi, đã nói mà, một cái giày da rách nát thì có thể quan trọng đến mức nào chứ, thì ra bên trong nó có một phần thi thể. Tôi cảm nhận những hình ảnh rải rác và biết, khó có thể tìm thấy thi thể của Brown, ông ta và Anderson đều bị văng ra khi máy bay bị gãy đôi.

Ngã trên không xuống, không cần nghĩ cũng biết họ đã tan xương nát thịt rồi! Thế này có khi chiếc vali kia cũng sớm rơi vỡ

rồi, đồ vật ở bên trong không biết đã bị rơi đến chỗ nào nữa! Khó mà tìm ra được nó!

Nghĩ tới đây, tôi đứng lên nói với Đinh Nhất: "Chúng ta thử tìm xung quanh đây xem còn bộ hài cốt nào nữa không, đã gặp rồi thì không thể để họ phơi thây nơi hoang dã được!"

Đinh Nhất gật đầu, anh ta và tôi cùng đi tìm xung quanh, quả nhiên có rất nhiều mảnh xương người. Chúng tôi gom chúng lại một chỗ, đợi lát nữa trở lại nơi hạ trại sẽ dùng túi đựng xác sắp xếp lại cho gọn.

Ngờ đâu tìm một hồi, chúng tôi đã đi rất xa rất xa, vô tình chệch với hướng trước đó, chẳng bao lâu chúng tôi lại nhìn thấy bọn Hàn Cẩn. Tôi thầm than không ổn rồi, ấy vậy mà lại đụng phải họ, đang định trở về.

Nhưng đúng ngay lúc này, tôi đột nhiên nhìn thấy bên trái trước mặt mình xuất hiện một thứ màu đen, nhìn kỹ lại thì thấy đó là một góc của chiếc vali kia! Tôi không kịp nghĩ ngợi đã chạy ngay tới đó…

Hàn Cẩn cũng đồng thời nhìn thấy nó từ xa, nhưng khoảng cách của tôi lại gần hơn, Đinh Nhất ở bên cạnh vội nói: "Cậu đi lấy nó, tôi cản họ lại!"

Tôi biết Đinh Nhất sẽ cản được họ nên cũng không quay đầu lại mà chạy tới chỗ kia. Khi chạy đến đó, tôi phát hiện Đinh Nhất đang đánh nhau với đám Hàn Cẩn, một mình anh ta đánh với sáu người, tôi cũng lo lắng thay đến vã cả mồ hôi! Nhưng chuyện đã thế này rồi có suy nghĩ nhiều cũng vô ích, tôi muốn lôi chiếc vali ra khỏi đất.

Ngờ đâu với cái sức chỉ đủ bú sữa mẹ của tôi chỉ kéo ra được một ít, lần này hỏng rồi. Đinh Nhất chắc cũng không kiên trì được bao lâu, nếu tôi còn không kéo được cái vali này ra, chờ khi bọn họ

chạy tới đây thì chắc nó chỉ có thể chắp tay dâng cho bọn họ mà thôi! Nghĩ thế nên tôi cắn răng giậm chân, kéo mạnh lên…

Vali vang lên ken két rốt cục cũng lỏng ra, tôi kìm nén bực bội liều mạng kéo nó lên. Khi một nửa chiếc lộ ra ngoài, tôi bị dọa sợ đến bay cả hồn vía, vì một nửa sau của chiếc vali bị một cái tay gãy nắm chặt!

Tôi hoảng hốt, thở hổn hển, chiếc vali vẫn chưa bị lôi ra hết, mà đáng sợ hơn chính là, tôi đột nhiên lại có cảm giác mình đang bị chìm xuống rất nhanh!

Lúc này đám Hàn Cẩn và Đinh Nhất đang đánh nhau cũng ngừng lại, hình như bọn họ nói gì đó nhưng tôi không thể nghe rõ ràng được. Tiếp đấy mắt tôi tối sầm lại, cơ thể hơi lắc lư rồi chìm xuống…

Chuyện xảy ra quá nhanh và đột ngột, tôi còn chưa kịp định hình thì cả người đã chìm sâu xuống đất. Người vẫn tiếp tục rơi xuống, giống như hồi còn bé ngồi chơi cầu trượt vậy.

Chỉ là cái cầu trượt này hơi dài rồi! Sau đó đầu đụng phải cái gì đấy, kêu ong ong lên rồi không biết trời trăng gì nữa!

Chẳng biết qua bao lâu, tôi bị lạnh mà tỉnh lại, mở mắt ra xem thì thấy bốn phía đen ngòm, lúc ấy tôi thật muốn chết quách đi cho xong! Nếu tôi nhớ không nhầm thì vừa nãy mình còn đang kéo cái vali kia, sao lại bị rơi xuống đây rồi?

Lúc này tôi mới nhớ đến lời dặn dò trước đấy của Trát Tây: “Cẩn thận động băng!”

Giờ có nói gì cũng muộn, tôi bị rơi xuống mất rồi! Lúc xuống còn bị trượt quanh co lắt léo nhiều đường nữa, chắc không thể trèo lên được! Không biết Đinh Nhất có thể tìm được tới đây để cứu tôi không?

Trong lúc bối rối, sờ lên người phát hiện điện thoại vẫn còn, tôi lấy ra biến nó thành đèn pin để chiếu sáng, thấy nơi này không lớn lắm, một chút ánh sáng này cũng chỉ có thể chiếu sáng cảnh vật ở gần.

Dù bây giờ tôi mặc một chiếc áo jacket giữ ấm khá tốt, nhưng nhiệt độ dưới này chắc chắn thấp hơn trên kia rất nhiều, khi thở ra, hơi thở của tôi lập tức biến thành khói trắng. Nếu còn tiếp tục như vậy, chưa kịp đợi Đinh Nhất đến cứu thì tôi đã chết cóng ở đây rồi.

Nghĩ vậy, tôi đứng dậy hoạt động chân tay một lúc, nhìn xem tay chân mình có bị thương chỗ nào không. May mà vừa rồi tôi rơi xuống đau khổ như thế mà không bị thương nặng, chỉ cảm thấy mu bàn tay hơi đau, dùng di động chiếu vào mới biết bị rách da, còn những chỗ khác đều ổn cả.

Tôi biết bây giờ có sợ hãi cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, nhất định phải tỉnh táo lại, dù tôi đã thấy lạnh lắm rồi.

Tôi dùng di động chiếu sáng đi về phía trước mấy bước, đột nhiên vấp phải cái gì đó rồi ngã nhoài.

Tôi đứng lên nhìn mới biết thì ra là cái vali kia, bên trên vẫn còn treo nửa cái tay gãy! Nghĩ tới chuyện nếu không phải vì nó thì mình cũng chẳng rơi xuống đây, tôi tức đến độ đá một cái, làm nó văng ra xa vài mét, đụng phải một khối băng khá to.

Tôi biết có trút giận lên nó cũng chẳng được gì, nghĩ đến chuyện bọn Hàn Cẩn cố gắng có được nó như vậy, tôi lại cảm thấy tò mò bên trong này sẽ có cái gì? Thế là tôi lại gần, thấy khóa mật mã của vali đã hỏng, vừa rồi lại bị tôi đá một cước nên cái nắp cũng văng ra! Đồ ở bên trong rơi đầy trên đất…

Tôi soi lên những thứ trên mặt đất, thì thấy bên trong cái vali này là một số tập tư liệu và cả ảnh đen trắng. Chữ trên tư liệu

không phải là tiếng Anh, không biết nó viết cái gì, nếu là của gã tù binh người Đức kia thì rất có thể đây là tiếng Đức.

CHƯƠNG

THÍ NGHIỆM ĐỘNG TRỜI

Sau khi xem những hình ảnh này, tôi hoảng sợ đến há hốc mồm. Trong ảnh là một vài binh lính người Đức, sau khi họ được tiêm một chất lỏng gì đó thì có được sức mạnh kinh người. Đại thụ to lớn mà họ có thể nhấc lên bằng một tay, đây là sức mạnh của con người ư?

Những tấm hình này ghi chép lại cặn kẽ những biến đổi của mấy binh lính được tiêm thứ chất lỏng đó. Nhưng điều đáng sợ nhất là những người tham gia thí nghiệm sẽ chết bất đắc kì tử sau một thời gian ngắn. Cơ thể của họ sẽ dần dần biến đổi thành hình dạng kì dị, thành những động vật không có tình cảm, chỉ thích giết chóc.

Theo kết quả như trong hình, thì những lần thí nghiệm đều thất bại, cuối cùng, nhóm binh sĩ này sẽ bị bí mật xử lý. Tôi đoán, tuy họ đã nghiên cứu ra được những chiến binh siêu cấp, nhưng lại không có cách nào để điều khiển, cuối cùng chỉ có thể hủy toàn bộ.

Nhưng năm đó, Mỹ muốn tạo ra những thứ này với mục đích gì? Họ có tiếp tục nghiên cứu không? Nếu năm đó những binh sĩ không phải người cũng chẳng phải quỷ này thực sự ra chiến trường, thì e rằng nền văn minh nhân loại đã sớm bị hủy diệt.

Nghĩ đến đây, tôi nhặt hết những tư liệu dưới đất lên, sau đó tìm trên người, phát hiện trong túi có một túi bách bảo. Trước đây, khi đưa trang bị cho chúng tôi, họ có nói trong mỗi balo đều có trang bị một túi bách bảo, nó đựng những đồ sinh tồn lúc gặp nạn.

Tôi mở ra xem, bên trong có một cái đèn pin nhỏ, một cái còi, miếng cầm máu, bột trắng Vân Nam, một cái bật lửa! Tôi vừa nhìn thấy có bật lửa thì vội lấy ra, đốt hết những tài liệu trên đất…

Lửa luôn ấm áp, nó có thể mang đến những ấm áp tạm thời, thoát khỏi cái lạnh của hiện thực. Tôi ném hết đồ trong rương vào lửa, những thứ có thể làm nổi lên cuộc chiến tranh đoạt của những người ở mấy chục năm sau, đều bị tôi thiêu hủy sạch.

Sau khi ánh lửa tắt, hơi lạnh lại kéo đến, tôi đứng dậy nhảy tại chỗ vài cái để máu lưu thông, như vậy có thể giúp mình sống lâu hơn một chút ở dưới này.

Để tiết kiệm điện, tôi tắt điện thoại đi rồi bật đèn pin nhỏ, đi đến nơi mình tỉnh lại lúc trước, muốn nhìn xem tôi đã rơi xuống từ đâu.

Khi đi đến đó nhìn lên, tôi phát hiện ngay bên trên khoảng hai mét có một cái lỗ nhỏ, nhưng bên trong tối đen, không có lấy một chút ánh sáng, muốn đi lên từ lối này chắc là không được.

Không biết Đinh Nhất có tìm được tôi không, bây giờ hối hận cũng đã muộn, trước đây tôi có nghe đồn khá nhiều người bị nhốt trong động băng, mười người thì có đến chín người chết! Ngẫm thế tôi lại thấy hối hận vì còn chưa tiêu hết số tiền tiết kiệm gửi trong ngân hàng.

Nhưng việc đã đến nước này, có hối hận cũng đã muộn, nếu hôm nay tôi thực sự phải chết ở đây, cũng coi như có một chút cống hiến cho con cháu sau này. Tôi lại chợt nghĩ đến mình còn chưa có con, sao lại có thể nghĩ đến con cháu chứ.

Thôi... quên đi, nếu đã định là tôi phải chết ở đây, chi bằng suy nghĩ thoáng chút cho lòng thanh thản, nhìn xem phong thủy ở đây thế nào? Tôi nghe nói sông băng này có lịch sử trên vạn năm, người bình thường muốn chết ở đây cũng khó.

Thả balo quần áo xuống, tôi thấy nhẹ hơn một chút, bèn cầm đèn pin đi về trước. Tôi không biết phương hướng, chỉ theo cảm giác mà bước về phía trước thôi.

Lúc này, tôi phát hiện cái tay gãy kia vẫn còn nắm chặt mật mã trên rương. Nghĩ chắc người này là anh hùng kháng Nhật, không thể để di cốt của anh ta ở đây được, vì vậy tôi lấy một cái khăn bông ra, gói cái tay gãy lại rồi bỏ vào túi, đồng thời cũng hi vọng phần hài cốt này có thể cùng tôi ra ngoài...

Cái động băng này rất lớn, chung quanh có nhiều cột băng với nhiều tạo hình khác nhau, nhìn đường nét của nó, chắc cũng phải có đến vạn năm rồi.

Đi thêm chút nữa, tôi cảm thấy giày bị ướt, cúi xuống nhìn mới thấy lòng đất có nước chảy. Hơn nữa, nước này chảy từ một hướng tới, vì vậy tôi không nghĩ nhiều mà tiếp tục đi về trước.

Đi một hồi, tôi thấy bụng mình sôi lên tiếng òng ọc, sớm biết hôm nay bị rơi xuống đây, thì lúc nãy nên ăn nhiều chút, ít ra còn có thể làm ma no.

Không nghĩ đến còn đỡ, nghĩ đến lại càng thấy đói! Vì vậy tôi không thể làm khác hơn là dừng lại, mở túi tìm kiếm, xem có thể tìm được gì có thể ăn no bụng một chút không. Nhưng tìm cả buổi, phát hiện trừ một chai nước, thì không còn cái gì có thể ăn được cả.

Cái này thì có ích gì, không phải ở đây có rất nhiều nước à? Sao không để vào túi một miếng thịt chứ. Hết cách, tôi đành tiếp tục đi, nói chung là không thể ngừng, chết mệt còn tốt hơn là chết

cóng.

Đi thêm về phía trước, đèn pin trong tay tôi vụt tắt, đoán chừng là hết pin. Tôi đập đập nó vài cái, nó lóe lên một chút rồi tắt phụt luôn.

Tôi thở dài, còn có thể xui xẻo hơn được nữa không? Muốn đến thì cùng đến đi, đừng đến từng cái một để đả kích tôi nữa. Xem trên phim, nhóm thám hiểm đều phát hiện những động vật thời tiền sử ở hang động kiểu này. Tại sao đến tôi thì một con cũng không thấy đâu? Chẳng lẽ chúng nó sợ tôi ăn thịt à. Tôi còn nghe, nếu bị vây trong tuyệt cảnh như thế này, người ta còn có thể ăn thi thể người chết để tồn tại. Tôi thì tốt rồi, ngay cả thi thể cũng chẳng có ấy... Đương nhiên, nếu như cái tay gãy phía sau có thể coi như là thi thể đồng loại. Nghĩ thấy lòng nảy sinh ác niệm, đoán chừng nếu chết đói thật, thì tôi cũng sẽ ăn luôn tay của vị kia mất thôi.

Tôi vừa miên man nghĩ vừa đi về phía trước. Đột nhiên, tôi phát hiện một vấn đề, cái đèn pin trên tay tôi không sáng nữa rồi, nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ như cũ, ánh sáng kia từ đâu vậy?

Tôi quan sát thật kĩ thì phát hiện, đây không phải đoạn tối om tôi đã ngã xuống, nên đoán có lẽ lớp băng ở trên đã mỏng hơn nhiều, nên ánh sáng có thể xuyên qua.

Nghĩ thế, tôi vội vàng tìm kiếm bốn phía xung quanh, xem có cửa thông với bên ngoài không. Đáng tiếc chung quanh vẫn là những lớp băng im lìm, không có lấy nửa khe hở... Nhưng tôi lại đồng thời phát hiện ra một điểm khiến người ta phấn chấn, đó là dòng nước dưới chân đang cao dần lên, chính nó có thể đưa tôi đến cửa ra.

Vừa nghĩ rốt cuộc cũng không cần phải chết ở đây, tôi thấy tràn

trề sức lực, đói bụng cũng không thành vấn đề, sải bước đi về phía trước.

Bởi nước chảy càng lúc càng lớn, nên quần áo tôi ướt đẫm cả. Nước này không giống với nước trên mặt đất, có thể nói là lạnh đến thấu xương. Tuy tôi đã đi rất nhanh nhưng vẫn cảm thấy rét buốt, chân đã dần mất đi cảm giác…

CHƯƠNG

LÒNG TỐT ĐƯỢC BÁO ĐÁP

Một mình tôi ở trong động băng dưới lòng đất này, không có chú Lê cũng không có Đinh Nhất, tuy là tôi một mực tự hỏi Đinh Nhất sẽ tìm được mình ư? Nhưng tôi vẫn rất bình tĩnh, vì tôi tin rằng họ sẽ không dễ dàng từ bỏ việc tìm kiếm tôi.

Nhưng bây giờ không còn sức mà đi nữa, tôi không thể làm gì hơn là dừng lại, nghỉ ngơi một chút để lấy sức. Lúc này tôi mới cúi nhìn đôi chân đang ngâm trong nước đá, cảm thấy như nó đã không còn là của mình nữa. Bây giờ đừng nói là chân, ngay cả nửa người dưới của tôi cũng gần như không còn cảm giác nữa rồi.

Lúc này, đột nhiên tôi như nghe thấy tiếng bò kêu, tôi vội vàng nhìn lên lớp băng trên đỉnh đầu, một cái bóng đen đi lướt qua. Bò, đúng là bò Tây Tạng rồi! Tôi vui vẻ đi theo cái bóng đen kia, tiếp đấy, tôi nghe thấy tiếng đàn ông nói chuyện, anh ta dùng tiếng Tạng nên tôi không hiểu.

Tôi có thể nghe được tiếng của anh ta, vậy hẳn là anh ta cũng có thể nghe được lời tôi nói. Nghĩ tới đây tôi chỉ muốn hét to lên, làm cho người ở phía trên biết dưới chân bọn họ có người! Nhưng ngay lúc mấu chốt này, tôi đột nhiên nghĩ đến lúc trước ở núi tuyết là không thể kêu la lớn, không biết ở sông băng này có như vậy

không?

Nếu không gọi thì làm sao họ biết tôi ở dưới này đây? Đang vò đầu bứt tai không biết nên làm thế nào, đột nhiên tôi nghĩ đến trong túi bách bảo có một cái còi, vì vậy tôi lấy còi ra thổi.

Lúc đầu chỉ vang lên vài tiếng cũng không được chú ý, họ đang vừa nói chuyện vừa cười rúc rích. Gặp được đường sống, tôi đời nào chịu bỏ qua, không thể làm gì khác hơn là đi theo hướng của bọn họ.

Đến khi một người đàn ông trong nhóm đó đột nhiên ngừng lại, nói gì đó với một người khác, vì vậy mấy người kia đều nằm bò trên mặt đất nghe tiếng còi của tôi. Tôi thấy bọn họ đã nghe được thì càng ra sức thổi.

Người đàn ông bên trên dùng tiếng Tạng hỏi một câu, tôi không hiểu bọn họ nói gì, nhưng cũng đáp lại cẩn thận: “Cứu tôi với, phía dưới có người.”

Chắc người phía trên đã biết tôi không hiểu nên dùng tiếng Trung trúc trắc nói với tôi: “Người ở phía dưới làm sao vậy?”

Tôi lúng túng nói: “Tôi không cẩn thận rơi xuống đây, đã đi rất lâu ở dưới này rồi.”

Người đàn ông bên trên suy nghĩ một chút rồi nói: “Cậu đi theo, tôi dẫn cậu đến cửa sông, ở đó có thể ra ngoài.”

Tôi nghe thấy, lập tức cảm kích nói: “Cảm ơn anh.”

Vì vậy tiếp đó tôi lấy bóng của bọn họ làm phương hướng để đi. Người đàn ông tộc Tạng thỉnh thoảng hỏi tôi một chút xem còn ở dưới đó không, tôi dùng tiếng cười để trả lời anh ta.

Rốt cuộc, sau khi đi hết dòng sông dài đó, nhìn thấy có những tia sáng mặt trời chiếu vào, dường như tôi còn nghe thấy tiếng nước chảy, tiếp đó là thấy sắc mặt đỏ đen của người đàn ông dân

tộc Tạng xuất hiện trước mặt.

Nhưng cái miệng nước này quá nhỏ, nhìn thì biết là tôi không chui qua được. Một người trong nhóm đàn ông không nói lời nào đã nhấc một tảng đá đen lên, đập miệng nước chỗ miếng băng mỏng, cho đến khi tôi có thể chui ra ngoài được.

Sau đó, người đàn ông kia cho tôi biết, đây là chỗ uống nước cố định của đàn gia súc của họ, họ biết nước ở đây có từ sông băng bên dưới động băng chảy ra. Họ còn nói tôi quá may mắn vì tìm được đến nơi này, nếu không... chỉ sợ rằng muốn đi ra là hầu như không thể.

Người đàn ông dân tộc Tạng cứu tôi tên Đa Cát, một người tên Ba Tang. Lúc họ kéo tôi từ miệng nước chảy lên, Đa Cát nói anh ta đã từng gặp tôi, nhưng tôi lại không có chút ấn tượng nào cả.

Đa Cát nói tiếng phổ thông không tốt lắm, nói chuyện cùng tôi đều là Ba Tang, anh ta nói Đa Cát nhìn thấy tôi ở nhà mẹ con Mai Đóa. Hai ngày trước nhà Mai Đóa gặp khó khăn, trong nhà không biết vì sao trũng xuống một hố đất lớn, mẹ con Mai Đóa bị rơi xuống đó, là tôi chỉ cho họ vị trí của mẹ con họ, nên mới có thể thuận lợi cứu ra con gái của Mai Đóa.

Nghe Ba Tang nói như vậy, tôi nhớ ra hai ngày trước lúc chúng tôi từ hồ Tam sắc trở về, vô tình đã cứu hai mẹ con người tộc Tạng. Anh ta không nhắc lại cũng làm tôi quên mất, xem ra làm việc tốt sẽ được báo đáp, nhưng được báo đáp cũng thật nhanh quá.

Vì vậy tôi nói với Ba Tang, bảo anh ta hỏi Đa Cát tình hình con gái của Mai Đóa thế nào rồi? Đa Cát nghe xong nói cho tôi biết, cô con gái bình phục rất tốt, đã có thể xuống dường đi lại được. Nghe tin cô bé không sao, tôi cũng yên tâm phần nào.

Được cảm nhận ánh mặt trời vào mỗi ngày thật tốt. Lúc này tôi

đang ngồi trên đầu một con bò Tây Tạng khỏe mạnh, khoác trên người thật nhiều chăn chiên dày. Lúc mới lên mặt đất, tôi còn có thể chạy nhảy, nhưng sau đó, hai chân lại mềm nhũn ngay, không đứng lên nổi nữa. Ba Tang và Đa Cát kiểm tra chân cho tôi, thấy không có gì đáng ngại, chỉ do tôi đứng trong nước đá quá lâu, nên máu không lưu thông được.

Họ làm động tác đơn giản giúp tôi lưu thông máu, sau đó đỡ tôi lên lưng bò. Tôi nói với bọn họ chỗ mình bị rơi xuống động băng và nhờ bọn họ đưa mình đến đó. Ba Tang nhìn sắc trời rồi nói: “Trời sẽ tối nhanh lắm, anh ở chỗ chúng tôi đã, ở đó có thức ăn và nước nóng. Đợi ngày mai khi thể lực phục hồi, chúng tôi đưa anh quay lại chỗ sông băng sẽ dễ hơn.”

Tôi nghĩ, bây giờ đây là lựa chọn tốt nhất rồi, chỉ là không biết bọn Đinh Nhất có sốt ruột không? Tiếc là di động không còn pin, Ba Tang không có điện thoại vệ tinh, muốn sốt ruột cũng phải đợi ngày mai vậy.

Không bao lâu sau, chúng tôi trở về chỗ Đa Cát và Ba Tang ở. Còn chưa đi đến nơi đã thấy khói bếp lượn trên không, như thể khẳng định trong lều có phụ nữ đang chăm chỉ nấu cơm.

Quả nhiên, chúng tôi còn chưa đến nơi đã nghe thấy tiếng chó sủa ở trước lều, sau đó có một người phụ nữ đi ra, nhìn tướng thì khoảng bằng tuổi Ba Tang, chỉ là không biết đó là vợ của ai.

Lúc Đa Cát nói với Ba Tang một câu tiếng Tạng, mặt Ba Tang lộ ra ý vui vẻ, xem ra người phụ nữ đó là vợ của Ba Tang. Người phụ nữ thấy tôi ở phía sau thì khẽ giật mình, nhưng vẫn rất lễ phép gật đầu chào. Ba Tang kể chuyện của tôi cho vợ, cô ấy nhanh chóng trở về lều của mình thu xếp chỗ ngủ, để cho tôi nằm nghỉ ngơi trước, rồi đem cơm đã chuẩn bị xong qua.

Lúc ăn cơm tôi mới biết, thì ra Đa Cát là em vợ của Ba Tang,

người phụ nữ vừa rồi là chị anh ấy - Trác Dát. Tôi không biết có phải vì có thêm mình hay không, mà bữa tối Trác Dát làm rất phong phú. Tuy mùi vị không ngon mấy, nhưng vẫn tốt hơn việc ở trong động băng tối tăm không chút ánh sáng mặt trời, ăn đói mặc rách. Trước mắt, bữa cơm này chính là mỹ vị nhân gian.

CHƯƠNG

NHÀ BA TANG

Sau khi ăn cơm no nê, Trác Dát đun một nồi nước sôi ngâm chân cho tôi. Tôi biết dân tộc Tạng không có thói quen rửa chân, đoán chừng là vì biết tôi lạnh nên mới đặc biệt đun nước.

Lúc tôi thả chân vào nước nóng, cảm giác thoải mái đến không nói nên lời, cái lạnh như bị đuổi đi hết! Lúc này, tôi mới phát hiện trong chậu nước có thứ gì đó, cúi đầu nhìn thấy có cây nghệ tây. Tôi biết đây là giống cây quý, thường xuyên dùng cây này ngâm chân có tác dụng rất tốt, nhưng như vậy lại hơi lãng phí.

Trác Dát lại cười nói: "Anh là người tốt, thần tiên cũng phù hộ anh không bị chết cóng! Tuy thảo dược quý báu, nhưng nếu không cứu được người thì nó cũng chẳng còn đáng một đồng."

Tôi thực sự không ngờ, cô gái dân tộc Tạng bình thường lại có thể nói ra những câu như vậy, điều này làm những người có giáo dục cao cũng cảm thấy mặc cảm không bằng…

Chỉ là Ba Tang cười cười nói: "Tối nay cậu có thể sẽ trung tiện nhiều, cũng đừng ngại nhé, đó là do trong cơ thể cậu có nhiều khí lạnh, tống ra ngoài hết được là tốt rồi."

Tôi cũng không quá để tâm, nghĩ là trung tiện vài cái cũng không ảnh hưởng gì. Nhưng tôi không ngờ là lúc đi ngủ, tôi cũng

liên tục trung tiện, đôi khi tới mức làm tôi tỉnh cả giấc.

Lúc đầu tôi nghĩ ngủ lều của Đa Cát, nhưng Trác Dát lại nói lều của đàn ông độc thân không thích hợp cho khách ở. Vì vậy Ba Tang và Đa Cát ngủ cùng tôi, còn cô ấy thì qua lều em trai mình ở.

Tôi rất xúc động, không nghĩ tới những người dân tộc Tạng bình thường chăn nuôi gia súc ở đây lại hiếu khách như thế, có thể gặp được một gia đình tốt như vậy đúng là may mắn.

Sáng sớm hôm sau, tôi bị tiếng chó sủa đánh thức, lại mơ hồ nghe tiếng nói chuyện của Ba Tang: "Cậu ngủ thêm chút đi, khi nào cơm chín tôi sẽ gọi cậu dậy..." Rồi tôi lại ngủ tiếp.

Sáng sớm, lúc ăn cơm tôi mới biết con buộc ở ngoài là con chó ngao đã kêu sáng nay. Mỗi sáng sớm nó đều gọi Trác Dát dậy, còn đúng giờ hơn cả đồng hồ báo thức. Lúc này tôi mới quan sát kỹ, ở ngoài lều có buộc một con chó mực lớn, đây chính là giống chó ngao Tây tạng thuần chủng trong truyền thuyết.

Nếu Kim Bảo nhìn thấy con chó này, chắc sẽ sợ đến són ra quần mất. Thật không hiểu vì sao lại có người muốn đưa loại "cự khuyển" này ra khỏi Tây Tạng. Nhốt trong lồng, nuôi dưỡng như chó cảnh ở thành phố, chính là một loại khinh nhờn với chúng, loại chó khỏe kinh người này chỉ thích hợp sống ở đây thôi...

Tôi muốn đến gần xem, Trác Dát cười nói: "Cậu cứ đi đi, nó không cắn đâu. Nó rất thông minh, biết người có thể ở trong lều của chúng tôi đều là khách.

Quả nhiên, khi tôi đi theo Trác Dát đến gần con chó, nó chỉ liếc mắt nhìn sau đó lại cúi đầu ăn cơm, không giống Kim Bảo sẽ vẫy đuôi nịnh nọt tôi. Đây chính là điểm khác biệt giữa chó bình thường với chó ngao Tây Tạng. Nghe Trác Dát nói, nó chỉ ăn thức ăn do Trác Dát đưa, dù do Ba Tang cho nó cũng không ăn.

Hôm qua, quần áo tôi ướt sũng, nay đã được Trác Dát hong khô,

có thể mặc lại rồi, cảm giác rất tốt. Đồng thời tôi cũng ước có thể có người vợ hiền như vợ Ba Tang vậy.

Chúng tôi chào tạm biết Trác Dát, sau đó Ba Tang đưa đàn trâu đi theo chúng tôi tới sông băng. Tôi vốn tưởng nó không quá xa, nhưng không ngờ đường lại xa hơn tôi tưởng.

Ba Tang nói, đi dưới đất thì đường thẳng, nhưng đi trên mặt đất thì phải vòng vèo qua núi qua sông, qua các loại đường khó đi, cho nên khác với đi trong lòng đất rất nhiều.

Dọc theo con đường này, Ba Tang nói với tôi khá nhiều những chú ý khi đi ở sông băng. Tôi mô tả cho Ba Tang nơi dựng lều, anh ta nhanh chóng dẫn tôi đến đó.

Nhưng khi tôi hớn hở chạy đến lều thì phát hiện trong lều không có một bóng người. Lẽ nào họ đều đi hết rồi? Nhưng nghĩ lại thì thấy không đúng, sao người đi hết rồi mà vẫn để lều ở đây?

Hơn nữa dù không có người, nhưng vật dụng cá nhân vẫn ở hết đây, nhất định họ vẫn chưa đi. Nghĩ vậy, tôi nói với Ba Tang: “Chúng ta đi về phía Tây Bắc đi, tôi biết một chỗ có thể các bạn mình đang ở đó.”

Vì vậy tôi dẫn theo Ba Tang đi đến nơi hôm trước mình bị rơi xuống. Kết quả, người còn chưa đến đã thấy tiếng máy móc ầm ĩ, giống như vật gì đang đào đất.

Khi chúng tôi tới gần mới phát hiện, mọi người đều đang tập trung ở chỗ hôm trước tôi bị té xuống. Tôi thấy Đinh Nhất đang buộc một sợi dây to quanh hông, cầm một cái búa điện cực lớn, đang chui xuống dưới lớp băng.

Ba Tang nhìn thấy thế thì kinh hoàng: “Họ điên rồi à? Mau dừng lại!”

Đúng vậy, đừng nói là Ba Tang, chính người bình thường như

tôi đều có thể thấy làm vậy rất nguy hiểm, lỡ như khối băng này sụp xuống, không phải mọi người ở trên đều xong rồi à!

Nghe tiếng Ba Tang kêu, Hàn Cẩn chạy tới, kích động nói: “Đồ chết tiệt, cậu chưa chết à! Từ đâu chui ra vậy? Có biết chúng tôi sắp bị hù chết rồi không!”

Không nghĩ tới bà la sát đó cũng lo lắng cho mình, thế là tôi đỏ mặt tới mang tai nói: “Sau khi tôi ngã xuống, phát hiện không gian bên dưới rất rộng, vì vậy tôi đi theo dòng sông, cuối cùng được bọn người Ba Tang cứu ra.”

Sau khi tôi nhảy xuống lưng con bò Tây Tạng, mọi người đều xông tới, mắt chú Lê đỏ ửng, vỗ vai tôi nói: “Thằng nhóc ngốc này, đúng là phúc lớn mạng lớn.”

Lúc này Đinh Nhất mới đến trước mặt tôi, quan sát từ trên xuống dưới vài lần, sau đó giọng trầm trầm nói: “Cậu có bị thương chỗ nào không?”

Tôi cười lắc đầu nói: “Tôi không sao, chỉ bị lạnh một chút, trên tay có ít trầy xước, mà không sao nữa rồi.”

Sau đó tôi nghe chú Lê kể lại, lúc họ thấy tôi bị rơi xuống, ai cũng bối rối, đặc biệt là Đinh Nhất, phản ứng đầu tiên của anh ta là muốn nhảy xuống dưới tìm tôi, nhưng bị Hàn Cẩn cản lại. Cô ta khuyên Đinh Nhất không thể xuống dưới, vừa không cứu được người mà còn có thể cũng bị kẹt ở đó.

CHƯƠNG

HOẠN NẠN MỚI BIẾT CHÂN TÌNH

Trát Tây từ lều chạy tới, vừa nhìn nơi tôi rơi xuống vừa lắc đầu liên tục nói không thể nhảy xuống cứu người được. Chưa rõ tình huống phía dưới thế nào, cứ coi như tìm được tôi, thì cũng khó mà cứu lên ngay. Nhưng Đinh Nhất một mực không chịu từ bỏ, hơn nữa lần này ngoài dự đoán của mọi người, Hàn Cẩn cũng đồng ý với Đinh Nhất, cô ta đồng ý thử, không thể bỏ qua cơ hội cứu tôi được.

Tôi kể lại chuyện gặp gỡ gia đình Ba Tang, mọi người đều lấy làm lạ. Trát Tây cũng nói, tôi là người đầu tiên mà anh ta biết có thể sống sót khi rơi xuống động băng. Chú Lê liên tục nói lời cảm ơn với bọn Ba Tang, nếu như không có họ, thì cái mạng này của tôi chắc chẳng còn nữa.

Ba Tang thấy tôi đã tìm lại được bạn bè thì bảo phải đi, vừa nghĩ tới việc tối hôm qua ở cùng họ, tôi lấy một tờ giấy ra viết số điện thoại và địa chỉ, tên của mình lên, đưa tờ giấy cho anh rồi nói: "Nếu sau này anh có gặp khó khăn gì, nhớ gọi điện cho tôi. Tuy không biết có giúp được gì không, nhưng tôi có thể cùng anh nghĩ cách giải quyết, vì chúng ta đã là bạn rồi."

Ba Tang nhận tờ giấy, sau đó nhét cẩn thận vào túi, rồi phất tay

tạm biệt chúng tôi... Trông theo bóng lưng hai người họ đi xa, tôi thầm hi vọng họ luôn được mạnh khỏe.

Sau khi trở lại huyện Banbar, Đỗ Lãng liên lạc với chính quyền địa phương, báo nơi chúng tôi phát hiện ra xác máy bay và hài cốt để bọn họ lập hồ sơ. Dù sao đó cũng là minh chứng cho giai đoạn lịch sử trước kia, mọi người đều nghĩ nó có thể còn được mang đến viện bảo tàng, để mọi người cùng nhớ đến cuộc chiến tranh năm đó. Mà di cốt của Đỗ Hân Quốc thì chôn ở nghĩa trang liệt sĩ, được người đời sau tưởng nhớ.

Buổi tối, chúng tôi ăn bữa cơm đoàn viên với anh Tiêu, tôi uống kha khá rượu, có lẽ do sống sót sau tai nạn kia, nên tôi cũng buông thả mình một chút.

Hàn Cẩn thừa dịp tôi uống rượu, cầm chén tới rót rượu cho tôi. Nhưng câu nói đầu tiên, cô ta lại hỏi tôi về cái vali màu đen, hỏi có thấy nó rơi xuống chỗ nào không?

Tôi uống đến đỏ mặt, mắt khép hờ, cười cợt nói: “Có, cái vali đó rơi xuống dưới cùng với tôi, nhưng mà...” Nói đến đây, tôi đột nhiên ợ lên một hơi rượu, sau đó nói tiếp: “Nhưng mà... tôi đốt rồi.”

“Cái gì?” Hàn Cẩn tức giận hỏi lại.

Thực ra tôi không cần nhìn cũng biết biểu tình của Hàn Cẩn ra sao, nhưng khi đó tôi say quá nên quên sạch. Không những vậy, tôi còn dùng vẻ mặt trêu đùa nói với cô ta: “Đúng rồi đó, đốt sạch, cô không nghe rõ à? Tôi nói tôi đốt rồi, cô có thể làm gì tôi chứ?”

Chỉ thấy mặt Hàn Cẩn tái xanh, nhìn chòng chọc vào tôi một lúc lâu, chưa nói hết câu đã bỏ đi. Sáng sớm hôm sau lúc tôi tỉnh rượu, Đinh Nhất nói bọn Hàn Cẩn đã đi rồi, đương nhiên còn kể về hành động hùng hổ của tôi tối qua. Làm tôi sợ tới mấy ngày đều ngủ không ngon giấc, lo Hàn Cẩn sẽ thình lình nhảy ra cầm dao làm

thịt tôi.

Chuyện Đỗ Lãng ủy thác chúng tôi đã làm xong, cũng nên về nhà rồi. Trước khi chúng tôi rời đi, Đỗ Lãng đã chuyển nốt số tiền còn lại vào tài khoản của chú Lê, vừa nghĩ tới việc có tiền, tâm trạng tôi trở nên tươi rói.

Sau khi về nhà, chú Lê đưa tôi đi khám Đông y, chú ấy nói tôi ngâm trong nước đá một thời gian dài, có thể sẽ tạo thành bệnh mãn tính với thân thể, cho nên phải đi kiểm tra điều dưỡng cho tốt.

Sau khi được thầy thuốc già xem bệnh một lúc, ông ấy lắc đầu liên tục nói: "Cậu còn trẻ tuổi mà sao cơ thể lại lạnh như thế? Tình trạng này để lâu sẽ dẫn đến kinh mạch bị khí lạnh xâm nhập, công năng của gan bị ảnh hưởng, làm dương khí hao tổn, nếu điều trị muộn có thể sẽ vô sinh."

Tôi hoảng sợ không ngớt, thế này thì nguy hiểm quá rồi, không thể có con ư? Chú Lê nghe vậy nói: "Những việc như vậy nên nghe ý kiến của thầy thuốc, lúc còn trẻ không chú ý nhiều đến sức khỏe, khi già người chịu khổ sẽ là cháu."

Cuối cùng, chú Lê nhờ thầy thuốc già kê cho tôi một bọc thuốc Đông y to đùng, mang về chịu khó uống. Tôi nào có chỗ để nấu thuốc chứ, vì vậy chú Lê đem thuốc của tôi cầm về nhà mình, để tôi mỗi ngày đến nhà chú uống thuốc mới được.

Do có chú Lê đốc thúc, sau khi uống mấy thang thuốc, quả nhiên tôi thấy người không lạnh như trước nữa, tay chân cũng dần lấy lại độ ấm như xưa. Chú Lê gật gù đắc ý nói: "Nghe lời người lớn, chỉ có trăm lợi thôi..."

Tối hôm đó, sau khi tôi và Đinh Nhất từ nhà chú Lê trở về, tôi vội vã vào nhà vệ sinh tắm rửa. Lúc đi ra, tôi thấy Đinh Nhất đang xem tivi không chớp mắt. Lúc đầu tôi tưởng tivi đang chiếu một

người đẹp nào đó, nhưng vừa nhìn lên lại phát hiện nó đang phát chương trình kỷ lục, kể về đoàn thám hiểm khám phá sông băng.

Biết Đinh Nhất đang nhớ tới chuyện tôi rơi xuống động băng, vì vậy tôi cười hì hì nói với anh ta: “Có phải lúc đó anh cũng nghĩ là tôi chết chắc rồi đúng không?”

Đinh Nhất vừa nghe thì sững sờ, sau đó nhìn tôi, dường như không biết trả lời thế nào. Nhưng anh ta nghĩ một lúc rồi nói: “Lúc cậu vừa rơi, tôi thực sự muốn nhảy xuống cứu cậu, vì tôi cảm thấy cậu ở ngay phía dưới, chỉ cần tôi xuống là có thể kéo cậu lên. Nhưng Hàn Cẩn ngăn tôi lại, cô ta cho là tôi phải ở trên mới có lợi cho việc cứu cậu.”

“Vậy sau đó thì sao? Qua đêm đó, anh có cho là có thể cứu tôi lên nữa không?” Tôi tiếp tục hỏi.

Đinh Nhất cũng cười, sau đó lắc đầu nói: “Sau khi cậu ngã xuống đó, chúng tôi đã nghĩ đến tất cả các biện pháp, nhưng lại chẳng có cách nào dùng được. Thời gian cứ thế trôi đi, lý trí nói cho tôi biết cơ hội cậu còn sống ngày càng thấp, nhưng sâu trong lòng tôi vẫn cảm thấy cậu không thể chết đi như vậy được”.

Tôi cười lớn nói: “Tôi biết là anh sẽ không bỏ cuộc mà, anh có biết lúc ở dưới, tôi đã sợ thế nào không, nhưng tôi vẫn luôn tin rằng mọi người sẽ không bỏ rơi mình, cho nên tôi đã cắn răng kiên trì... Chỉ là tôi không ngờ Hàn Cẩn cũng có ý nghĩ cứu tôi.”

Đinh Nhất hừ lạnh nói: “Cô ta chỉ nghĩ đến bí mật trong cái rương kia thôi...”

Nhắc đến cái rương, tôi kể lại chuyện đã thấy ở trong động băng cho Đinh Nhất, anh ta nghe xong thì nói ngay: “Nếu thứ này lại được nghiên cứu, chỉ sợ hậu quả khó lường, nên đốt đi. Tôi nghĩ Hàn Cẩn cũng không biết đồ trong rương là gì, chẳng qua cô ta cũng chỉ là lính của công ty Thái Long mà thôi...”

Thực ra đôi khi tôi cũng rất cảm thông với Hàn Cẩn, cô ta chỉ hơn chúng tôi hai tuổi, nhưng luôn phải làm việc trong hoàn cảnh nguy hiểm, sống dưới lưỡi dao nhuốm máu. Dù nói vậy, nhưng đó cũng là lựa chọn của cô ta... Nhưng nói cho cùng, người phụ nữ nào lại không muốn có một gia đình yên ổn bình thường chứ?

CHƯƠNG

PHÒNG MỚI CHO "KHÁCH"

Tôi đang đồng tình với Hàn Cẩn, thế nào tôi cũng không thể ngờ được, vài ngày sau, cô ta đã cho tôi một món quà lớn, điều này làm tôi phải nhận xét lại về con người cô nàng Hàn Cẩn này một lần nữa.

Trưa hôm ấy, tôi và Đinh Nhất chuẩn bị xuống dưới ăn cơm như mọi khi. Lúc chúng tôi quay lại, nhân viên quản lý tòa nhà gọi chúng tôi lại nói có người gửi một gói bưu phẩm cho chúng tôi.

Tôi rất ngạc nhiên, bởi vì khi mua đồ, chúng tôi đều để địa chỉ nhà chú Lê, nên sao có thể có bưu kiện gửi đến đây được nhỉ? Hơn nữa, gần đây chúng tôi cũng không mua sắm online.

Nhân viên quản lý lại khẳng định: "Bưu kiện này là gửi cho các anh đó, hơn nữa... bên trong là vật sống gì đó."

Tôi càng sợ đến đổ mồ hôi lạnh, vật sống ư? Có thể là cái gì nhỉ? Tôi xách bưu kiện ngây người khi nhìn thấy một lỗ thông khí, người ta sợ động vật bị chết ngạt khi gửi bưu kiện, nên mới làm lỗ thông khí.

Để đề phòng lỡ như, khi tôi đem bưu kiện về cũng không vội mở ra, mà nhìn vào lỗ thông khí trước... Đột nhiên, một đôi mắt chạm vào mắt tôi qua lỗ thông khí, đôi con ngươi màu nâu vừa to

vừa tròn, trông rất sợ hãi.

“Ôi trời ơi, thứ gì vậy, đúng là còn sống nè.” Tôi sợ hãi, lùi lại mấy bước.

Đinh Nhất bình tĩnh hơn tôi nhiều, anh ta cầm con dao rọc giấy trên bàn, sau đó đem rạch lớp băng dán bên ngoài, vật sống bên trong hiện ra.

Khi nhìn thấy bộ lông nhung trên đầu nó, tôi giật mình gọi: “Kim Bảo? Sao mày lại ở đây?”

Chắc Kim Bảo đã nhận ra chúng tôi, nó lập tức nhảy ra ngoài, chạy quẩn bên tôi kêu mấy tiếng…

Tôi vội ôm lấy, lâu rồi không gặp nên thấy nó lớn hơn rất nhiều, nghe nó kêu đau khổ như thế, tôi đoán nó vừa đói lại vừa sợ! Nghĩ vậy, tôi đi tới tủ lạnh lấy một gói thịt hun khói cho nó. Một loáng sau nó đã liếm sạch sẽ, sau đó vẫn làm bộ đáng thương ngóng tôi.

Tôi thấy nó rất đáng thương, nhưng trong nhà không còn gì để cho nó ăn nữa, nên tôi đành lấy tạm miếng bánh mì ra đút.

Lúc này, Đinh Nhất lại phát hiện trong hộp còn có một lá thư, anh ta mở ra xem, phát hiện là thư Hàn Cẩn viết cho tôi. Trong thư cô ta nói mình tạm thời có chuyện phải làm nên không thể chăm sóc Kim Bảo được, vì vậy tạm gửi nuôi ở chỗ tôi, đợi làm xong việc cô ta sẽ đến đón nó về.

Tôi hừ lạnh nói: “Người phụ nữ này cũng thật là, không khách sáo với tôi chút nào, cô ta không sợ tôi đem hầm nó à?”

Đinh Nhất lắc đầu cười nói: “Đừng nói như thế, cô ta thực sự không sợ đâu.”

Cứ như vậy, chúng tôi đành phải thu nhận Tiểu Kim Bảo vào nhà mình mà không được báo trước. Sau đó tôi lên mạng tìm hiểu,

phát hiện nuôi chó đúng là một chuyện rất phiền phức, phải trông như khi nuôi trẻ vậy, nếu không chuẩn bị sẵn tâm lý, thì không thể chăm sóc tốt được.

Tiểu Kim Bảo này chưa đến 4 tháng tuổi, lại rất hiếu động, nếu để nó ở nhà một mình, sợ rằng khi chúng tôi trở lại, nhà cửa sẽ thành cái ổ chó mất. Để nó có thể cảm thấy giống như ở nhà, tôi và Đinh Nhất đến cửa hàng thú cưng mua một ít đồ dùng hằng ngày. Không đi mua thì không biết, thì ra đồ dùng của chó còn đắt hơn đồ dùng cho người.

Ổ, lồng, dây xích, đồ vệ sinh, thức ăn, toàn bộ những thứ này tổng cộng là 1500 tệ. Tôi nhìn những thứ này mà lòng âm thầm nhỏ máu. Chủ cửa hàng còn nói, bây giờ chó còn nhỏ, chờ nó lớn hơn một chút, có một số đồ phải đổi, ngay cả thức ăn cho chó cũng chia thành cho chó nhỏ và chó trưởng thành.

Về đến nhà, tôi đem chuồng của Kim Bảo đặt ở ban công, kết quả là nó vừa đến sân thượng thì nổi điên, nói thế nào cũng không chịu, cho dù có bị bưng ra ban công, nó cũng kêu ầm ĩ phản đối…

Đinh Nhất nhìn một lúc, sau đó nói với tôi: “Chó vốn có thể nhìn thấy những thứ không sạch sẽ nên nó không thích ngủ ở sân thượng đâu, thôi vậy, chúng ta mang nó vào đây, đừng để nó ở đó nữa.”

Cuối cùng, tôi đành đem Kim Bảo vào trong, tuy là đã mang nó vào, nhưng phải cho nó biết ai mới là chủ. Vì thế tôi giảng gia quy cho nó nghe, thứ nhất, buổi tối phải ngủ trong lồng, không được thương lượng.

Tôi tưởng Kim Bảo sẽ không thích cái lồng sắt, nhưng khi vào trong đó, nó cũng không ầm ĩ, không quậy, chỉ nhìn chúng tôi rất tội nghiệp. Đoán là nó ở cùng Hàn Cẩn cũng bị nhốt trong lồng, vì vậy tôi quyết định nếu chúng tôi không ngủ hoặc đều ở nhà thì sẽ

không nhốt nó.

Ngẫm lại, tôi thấy Hàn Cẩn cũng là một người cẩn thận, tỉ mỉ. Trong thư, cô ta có ghi chú rõ ràng thời gian Kim Bảo thường đi vệ sinh: 6 giờ sáng, 9 giờ tối. Thời điểm 9 giờ tối thì có thể dẫn nó ra ngoài đi vệ sinh là bình thường, nhưng 6 giờ sáng thì có phải quá sớm không?

Nhưng Đinh Nhất không nghĩ là sớm, mỗi ngày anh ta đều đi ra ngoài chạy bộ vào thời gian ấy, chẳng qua bây giờ đổi thành ra ngoài chạy bộ cùng Kim Bảo thôi, một công đôi việc.

Chú Lê nghe nói chúng tôi đang nuôi chó của Hàn Cẩn, thì liên tục bảo: “Cô gái này có số mệnh đặc biệt, chú khuyên mấy đứa nên cẩn thận một chút, không nên có quan hệ gì với cô ta, nếu không tới chết đi cũng không biết mình chết như thế nào đâu.”

Tôi nghe vậy thì vội ngắt lời chú Lê, sao tôi có thể thích loại phụ nữ như vậy chứ. Tôi thích những người phụ nữ mềm mại như nước kia, làm sao thích được một cô gái cứng rắn như thế.

Chú Lê nghe xong thì cười lớn: “Chỉ mong là vậy, mong là vậy...”

Vài ngày sau, một khách hàng cũ là Thiệu Kiến Hoa tìm chú Lê nói, sắp đến rằm tháng 7, mộ viên nhà họ Thiệu cũng sắp xây dựng xong, muốn nhờ chú Lê chọn ngày tốt để bái tế tổ tiên, đến lúc đó cha anh ta cũng đến.

Đây chính là người đã trả tiền cho chú Lê lúc trước, nên đương nhiên sẽ không thể từ chối được. Không ngờ khi hai người làm xong, ngồi tán gẫu với nhau, chú Lê chắc đến chuyện Đỗ Lãng, đang định cảm ơn anh ta đã giới thiệu bạn học cho chúng tôi. Nhưng Thiệu Kiến Hoa lại nói mình không có bạn học nào tên Đỗ Lãng cả, càng không giới thiệu cho người bạn nào.

Đây chính là một tiếng sấm làm dậy đất bằng, chú Lê hoảng sợ

cả buổi không nói nên lời… Sau khi kể lại, tôi và Đinh Nhất cũng giật mình không kém. Nếu như Đỗ Lãng không phải được Thiệu Kiến Hoa giới thiệu, sao anh ta lại biết chúng tôi?

Hơn nữa, điều chúng tôi không hiểu là vì sao anh ta phải nói dối? Cho dù không phải được Thiệu Kiến Hoa giới thiệu thì chúng tôi cũng vẫn nhận mối làm ăn này, vẫn thu tiền như những khách hàng bình thường mà?

CHƯƠNG

BẪY TRONG BẪY

Chợt một ý nghĩ đáng sợ xuất hiện trong đầu tôi, e rằng để nói gọn lại cũng khó nói hết! Đỗ Lãng, Hàn Cẩn cùng một phe với nhau, tìm di cốt của Đỗ Hân Quốc chỉ là ngụy trang. Thật ra thứ họ muốn tìm là phần tài liệu bí mật mà Đỗ Hân Quốc mang theo khi đó.

Bây giờ chúng tôi cũng vì chuyện rối rắm phức tạp mà cảm thấy khiếp sợ, mặt khác cũng không thể tượng tượng nổi tập đoàn Thái Long rốt cuộc có khả năng như thế nào mà thò tay đến tất cả mọi nơi.

Buổi tối khi về nhà, tôi nhịn không được ôm Kim Bảo vào lòng rồi tìm kiếm, sợ là tôi thực sự đang muốn hầm nó lên ăn luôn. Đinh Nhất vừa thấy tôi tìm tới tìm lui trên người Kim Bảo thì khó hiểu hỏi: “Cậu làm gì thế? Bắt rận cho Kim Bảo à?”

“Không phải, tôi đang làm cái gì à… Tôi tìm xem có máy nghe lén trên người nó không...” Tôi mơ hồ nói.

Đinh Nhất đứng dậy, cứu Kim Bảo ra khỏi vuốt của tôi rồi nói: “Cậu xem nhiều phim quá rồi phải không? Có thể đặt máy nghe trộm như vậy à?”

Kim Bảo bị tôi lật qua lật lại rất không tình nguyện, Đinh Nhất

ôm nó để xuống đất một cái, nó đã chạy về lồng ngay, cả đêm cũng không ra…

Tôi nhìn hình hài nhỏ bé của nó, ít nhiều gì cũng thấy không đành lòng, nhưng vừa nghĩ đến chuyện không biết Hàn Cẩn sẽ dùng thủ đoạn gì với mình, tôi thực sự khó mà phòng bị.

Sáng sớm hôm sau, tôi và Đinh Nhất đến nhà chú Lê, chúng tôi thảo luận một chút. Đặc biệt là sau khi chú Lê nhận công việc, nếu như cảm thấy khả nghi chỗ nào thì sẽ từ chối thẳng, không thể lại rơi vào bẫy của tập đoàn Thái Long được.

Hơn nữa chú Lê cũng định sẽ nghỉ làm cho các đại gia một thời gian, lần này không quan tâm Đỗ Lãng kia là thật hay giả, nhưng tiền thì gã cũng đã trả rồi. Chú Lê chuyển một phần tiền sang tài khoản tiết kiệm của tôi, sau đó thì dự định đến chỗ đại sư huynh của mình chơi một thời gian. Chú ấy hỏi tôi và Đinh Nhất có muốn đi không.

Tôi đã từng đi Hà Nam rồi, nên thôi không đi nữa, tôi muốn cùng Chiêu Tài đi thăm chú họ. Vì vậy tôi và chú Lê đều nhìn Đinh Nhất, hỏi anh ta muốn đi cùng ai…

Không ngờ Đinh Nhất lại nói: “Cháu ở nhà có được không? Nếu không ai trông nom Tiểu Hắc và Kim Bảo chứ?”

Đúng lúc này, Tiểu Hắc ở trên phòng còn kêu một tiếng để nhắc nhở sự tồn tại của mình. Tôi nghĩ một chút, cuối cùng quyết định bỏ ý định cho Đinh Nhất theo mình đi Đông Bắc. Nếu anh ta muốn ở lại trông nhà, tôi có thể đi mười ngày nửa tháng mới trở về cũng được.

Quyết định xong hành trình, tôi gọi cho Chiêu Tài, con nhóc kia đã bình phục khỏe mạnh, đang rảnh rỗi không có việc gì làm, muốn tìm chút việc cho đỡ buồn! Nhưng mà bác sĩ Triệu kiên quyết không đồng ý, muốn giữ chị ở nhà một năm để tĩnh dưỡng,

đến khi tất cả các chức năng trên cơ thể đều phục hồi mới được.

Tôi cũng đồng ý với bác sĩ Triệu, anh ấy là bác sĩ nên biết rõ những việc tốt nhất đối với cơ thể. Chiêu Tài vừa nghe nói tôi muốn đưa mình đi chơi nhà chú họ ở Đông Bắc thì phấn khởi ngay. Chị nói vừa đúng lúc mấy ngày này bác sĩ Triệu đi Quảng Tây dự hội thảo nghiên cứu, đang rảnh đến phát sợ, vừa hay tôi rủ đến nhà chú họ chơi.

Thì ra cô nàng vì… cho nên mới có thời gian đi cùng tôi. Cuối cũng tôi cũng biết cảm giác lòng ê ẩm khi có “con gái” lớn.

Tôi yên lặng nhìn tin nhắn ngân hàng gửi tới, muốn mua cho chị một căn nhà thì còn phải cố gắng hơn... Phòng này tôi mua được với giá quá rẻ, nhưng nếu mua cho Chiêu Tài thì không thể mua như vậy được, đến lúc mua còn phải nhờ chú Lê tìm nơi phong thủy tốt.

Vì để tiết kiệm tiền nên tôi mua vé máy bay giảm giá, đành vậy thôi, ai bảo tôi còn phải chuẩn bị sính lễ cho Chiêu Tài nữa chứ. Suy nghĩ cả đêm đến giữa trưa hôm sau, chúng tôi đã đến Đông Bắc.

Đây cũng là lần đầu tiên tôi đi Đông Bắc cùng Chiêu Tài, nhưng cảm thấy nhanh hơn đi bằng xe lửa “ba ngày hai đêm” mới đến.

Tôi và Chiêu Tài vừa xuống máy bay thì chuyển sang đi xe buýt, một lúc thì đến nhà của chú họ ở thôn Cổ Gia, cũng may là bây giờ xe buýt đã có tuyến đến cửa thôn rồi. Tôi và Chiêu Tài vừa xuống xe đã thấy chú họ đứng ở cửa thôn chờ sẵn. Xem ra chú họ đã già đi không ít so với lần trước tôi gặp…

Bởi vì đây là lần đầu tiên Chiêu Tài đến đây, cho nên trên đường đi, tôi luôn giới thiệu chỗ này chỗ kia cho chị. Chú họ cười cười nói: “Cháu mới tới có vài lần, làm như biết rõ lắm ấy.”

Tôi không phục nói: “Nhưng còn hơn chị ấy chưa từng tới đây

lần nào chứ."

Khi chúng tôi vừa vào sân nhà chú họ, tôi có thể nhìn thấy nhà xa hoa hơn lần trước một chút. Vì bây giờ là mùa hè, nên thím trồng khá nhiều hoa hồng trong sân, làm tôi tưởng mình vào nhầm nữa chứ.

Vừa vào sân, chú đã kéo chúng tôi tới một căn phòng mới xây nói: "Vào đây, đây là phòng vệ sinh năm nay mới xây, có bồn cầu xả nước, trong này còn làm phòng tắm luôn nữa."

Tôi đi vào xem, quả nhiên là có bồn cầu, lại có bình nóng lạnh, nhìn không khác gì nhà tắm trong thành phố.

Lúc này thím mới từ trong bếp đi ra, oán trách nói: "Ông đó, cái lão già này, Chiêu Tài vừa mới đến, ông dẫn nó đi xem nhà vệ sinh làm gì chứ? Mau vào nhà đi, cơm nước đều xong cả rồi."

Tôi và Chiêu Tài không nhịn được cười đi vào nhà, vừa nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, tôi cảm giác bụng mình đã kêu lên ùng ục. Sau khi ăn cơm xong, chú tôi cứ như trẻ con khoe năm nay trong nhà lại sắm thêm tủ lạnh, tivi LCD, lò vi sóng mới.

Vừa nhìn thấy nhà chú khá giả lên như vậy tôi cũng rất vui vẻ! Thím tôi cười nói, về sau cứ mùa hè thì đến chỗ chú thím chơi, thím với chú ở nhà rất buồn chán.

Chú nghe thím nói vậy thì hậm hực: "Bà có ý gì chứ? Như vậy là ghét bỏ tôi chứ gì?"

Tôi nghe tiếng hai người nói chuyện, cười nói: "Chú à, khoảng thời gian này chú làm ăn được đúng không. Nhà cửa như nhà chú thím đây cũng quá tốt rồi."

Chú tôi gật đầu nói: "Thực ra mấy năm này đời sống mọi người trong thôn cũng tốt lên. Hai chúng ta nhiều tiền cũng có dùng vào việc gì đâu, để dành một chút tiền lúc tạ thế, còn lại thì sửa sang

nhà cửa, bây giờ không hưởng thụ, sau này già cả có hối hận cũng muộn rồi.”

Chiêu Tài liên tục nói: “Chú thím, hai người nghĩ như vậy rất đúng. Chú thím xem Tiến Bảo, trẻ tuổi mà đã mua được nhà lầu mấy trăm mét vuông rồi!”

Thím giật mình vội nói: “Ôi trời ơi!Nhà lầu lại còn mấy trăm mét vuông!? Thế thì phải tốn bao nhiêu tiền chứ?”

CHƯƠNG

BẶT VÔ ÂM TÍN

Chú vừa nghe tôi kể chuyện mua căn phòng lớn như vậy thì khiếp sợ, hỏi luôn tôi vì sao muốn mua căn phòng lớn như thế?

Đều là người nhà cả, tôi cũng không muốn giấu chú ấy, vì vậy đã kể lại chuyện mua nhà. Chú ấy nghe xong thì nói: "Thằng cháu cũng quá can đảm rồi, mua nhà có ma cũng không nói với chú một tiếng để bàn bạc."

Tôi ngượng ngùng nói: "Chẳng phải vì cháu sợ chú sẽ không đồng ý à? Nên mới không dám nói đó."

Chiêu Tài đứng ở bên cạnh tôi đột nhiên mặt mày khó coi nói: "Haiz, khó trách lần trước ăn lẩu bắt bọn chị gọi nhiều người tới như vậy. Thì ra đó là nhà ma! Thằng nhóc chết tiệt, em cũng đạo đức quá đấy!"

Tôi lập tức nói dối: "Chao ôi, những đồ không sạch sẽ trong nhà đã được em dọn hết rồi, mời nhiều người đến chơi chỉ là muốn căn phòng có thêm hơi người! Không tin thì chị hỏi chú đi." Nói xong, tôi quay sang nháy mắt với chú.

Chú bất đắc dĩ, chỉ gật đầu nói: "Nếu như... đã thu thập sạch sẽ, thì mời nhiều người đến cho có hơi người cũng không sao..." Chú ấy nói xong thì vỗ gáy tôi tiếp: "Cháu đấy! Ngày càng to gan."

Tôi cười đắc ý: “Chú yên tâm, tuy cháu theo nghề này không lâu bằng chú, nhưng chút chuyện nhỏ này vẫn xử lý được.”

Chiêu Tài nghe xong thì lườm tôi trắng mắt nói: “Em đừng khoác lác nữa, sẽ có ngày phải khóc cho xem.”

Tôi trừng mắt với Chiêu Tài: “Con nhóc chết tiệt này, chị còn nói nữa, có tin em kể chuyện lúc mười tuổi chị đái dầm cho bác sĩ Triệu biết không?”

Chiêu Tài vừa nghe thấy tôi nói thế thì nóng nảy, vẻ mặt như muốn liều mạng nói: “Em dám?”

Chú vội vàng giảng hòa: “Được rồi, được rồi, đã ngồi máy bay một ngày mà không thấy mệt à. Các cháu đi tắm rửa, hôm nay ngủ sớm chút, ngày mai đưa hai đứa đi câu cá.”

Không biết chú thích đi câu cá từ lúc nào vậy? Thím cười nói với tôi: “Chú cháu càng già càng nhiều trò, thím không theo chú cháu đi câu cá đâu, ngồi xuống câu đã phải mất nửa ngày trời, thời gian đấy thím thà ở nhà xem phim Hàn Quốc còn hơn.”

Tôi và Chiêu Tài vừa nghe thím nói thích xem phim Hàn Quốc, thật là bắt kịp trào lưu hiện nay! Chiêu Tài lại càng hứng thú hỏi thím đang xem phim gì? Kết quả là thím kể ra rất nhiều phim Hàn đang chiếu, lại còn kể vanh vách cả tên các sao Hàn.

Sáng hôm sau, tôi bị tiếng gà trống gọi dậy sớm. Nếu không có tiếng gà gáy này, tôi thực sự không có cảm giác mình đã tới nông thôn. Tôi nhìn xuống, phát hiện chú đang quét sân, thím đang nấu bữa sáng trong bếp.

Tôi vội xoay sang gọi Chiêu Tài, để chị ấy xuống bếp giúp thím một tay. Nhưng Chiêu Tài vừa vào đến bếp đã bị thím đuổi ra, bảo chị ngủ thêm một ít, thím nói sức khỏe của chị còn cần tĩnh dưỡng thêm, ngủ nhiều rất có lợi…

Tôi thầm nghĩ, chị ấy ngủ quá nhiều rồi, ngủ tiếp có thể bị ngốc ấy chứ.

Mặc dù chỉ là đồ ăn nhẹ buổi sáng, nhưng thím cũng chuẩn bị những bốn năm loại, làm tôi và Chiêu Tài ngại ngùng, muốn không ăn nhiều cũng không được. Chú thấy vậy thì cười nói: "Thím cháu bình thường chỉ làm cơm cho hai người ăn, bà ấy bảo mình là anh hùng không có đất dụng võ. Bây giờ có các cháu đến chơi, bà ấy có thể trổ tài, cho các cháu thưởng thức đồ ăn của mình."

Tôi và Chiêu Tài nhìn nhau, thầm kêu khổ. Ăn như thế này, chẳng mấy chốc mà hai đứa sẽ mập ra một vòng.

Sau khi ăn xong bữa sáng, chú đem dụng cụ đưa cho tôi và Chiêu Tài mỗi người một bộ. Nói thật, đây là lần đầu tiên tôi đi câu cá, trông thấy cái cần câu mà không biết nên làm thế nào.

Nhưng không ngờ Chiêu Tài lại biết dùng, tôi giật mình hỏi: "Chị biết câu cá à?"

Chiêu Tài đắc ý nói: "Chị thường đi câu với bác sĩ Triệu."

Tôi nghe mà ê ẩm: "Ồ, tìm được một bác sĩ đúng là khác trước! Phẩm giá lại tăng lên rồi."

Chiêu Tài không thèm so đo với tôi, bình thản nói: "Câu cá phải kiên trì, đừng nhiều lời nữa, nếu không chẳng câu được con nào đâu."

Tôi bĩu môi không nói gì nữa…

Chú đưa chúng tôi tới một nơi, do tự chú tìm ra, bình thường có rất ít người tới. Vì để người khác không biết được nơi này, chú chưa bao giờ dẫn ai đi. Tới điểm câu, chú nói mỗi lần đi câu đều thắng lợi trở về.

Nhưng hôm nay không biết thế nào, thời gian trôi qua chầm chậm, ba chúng tôi mỗi người một cần nhưng chẳng lần nào có

thu hoạch. Đúng lúc tôi đang muốn cười nhạo hai người họ, thì cần Chiêu Tài giật giật, chú thấy thì lập tức đến giúp, tôi thấy một con cá trích dài một thước bị kéo lên.

Chiêu Tài đắc ý nhìn tôi nói: “Thế nào? Buổi trưa hôm nay sẽ nấu canh bằng con cá này, cam đoan ngon đến nỗi em phải rơi hàm.”

“Thôi đi, có gì đặc biệt đâu, đây là do chị may mắn. Chị chờ đấy, em sẽ câu được một con lớn hơn con cá chị câu cho xem.” Tôi không phục nói.

Chiêu Tài muốn nói gì đó nhưng lại nghe tiếng di động trong túi chú vang lên. Chú nhận điện, nói vài câu, sau đó thu cần lại nói: “Về nhà thôi, hôm nay câu đến đây nhé, trong nhà có khách đến”.

Chiêu Tài mờ mịt hỏi: “Khách đến? Ai đến cơ?”

Chú nhìn chị một chút, chỉ cười mà không nói gì. Chiêu Tài không biết chú nói có người đến là sao, có ai đến nhỉ!

Chúng tôi về đến nơi, thấy trong phòng có hai người phụ nữ một già một trẻ đang ngồi. Một người trẻ có khuôn mặt u sầu, nhất định là có việc muốn nhờ. Thím đang trò chuyện với họ, thấy chúng tôi trở về thì kêu chú: “Ông xem cho cô ấy một chút, cô ấy số khổ quá.”

Chú đi rửa tay, sau đó ngồi bên cạnh người phụ nữ, cẩn thận nhìn tướng mạo cô ấy. Sau đó gật gật đầu, rồi quay sang hỏi người phụ nữ lớn tuổi: “Chị Tống, cô gái này là gì của chị?”

Chị Tống nghe xong vội vàng nói: “Nó là Tống Mạn, cháu ruột tôi, mấy năm trước đến ở thôn Ngưu Gia. Lúc đầu không có chuyện gì, nhưng một năm trước, đứa con trai ba tuổi của nó bị người ta bắt cóc mất, vì vậy chồng nó ra ngoài tìm con. Nhưng gần một năm rồi chẳng có tin tức gì của cậu ấy cả. Cho nên hôm nay tôi dẫn nó đến đây, để chú xem cho một chút, xem chồng con nó có

còn khỏe không”.

Chú nghe xong gật đầu nói: “Có thể cho biết ngày tháng năm sinh của chồng con cháu không?”

Chị Tống nghe xong thì đẩy cháu gái mình một cái, Tống Mạn lấy một tờ giấy trong túi áo ra đưa cho chú.

Chú nhận rồi nhìn tờ giấy, trên đó có viết hai ngày sinh tháng đẻ, nhưng không viết tên. Vì vậy chú bấm tay một lúc rồi nói, người sinh vào tháng giêng này là chồng cháu phải không?

CHƯƠNG

NỬA ĐÊM HỒN TRỞ LẠI

Nghe chú tôi hỏi, Tống Mạn vội vàng gật đầu nói: "Ngày tháng năm sinh bên trên là của chồng cháu, ở dưới là của con trai cháu."

Chú tôi trầm tư một lúc, không tiếp tục hỏi nữa mà đi lấy bàn tính, tính toán một lúc rồi thở dài nói: "Đứa bé không sao, hiện đang ở phía Nam, tuy bị người ta bắt cóc, nhưng không phải chịu khổ sở gì. Còn chồng cháu..."

"Chồng cháu sao ạ?" Tống Mạn vội vàng hỏi.

Chú tôi dừng một chút rồi nói: "Chồng cháu không đi xa, hẳn là chưa đến thành phố, chồng cháu chắc chỉ rời nhà khoảng trong phạm vi 50 cây thôi".

Tống Mạn nghi ngờ hỏi: "Vậy sao anh ấy không trở về nhà? Cũng không báo tin gì cho cháu thế ạ?"

Tôi cảm thấy chú ấy đang tìm cách trả lời Tống Mạn một cách nhẹ nhàng nhất có thể. Chú ấy cứ vòng vo tránh Đông tránh Tây, nhất định là có chuyện chẳng lành nên mới khó mở miệng nói thẳng ra.

Chị Tống bên cạnh cũng nói: "Đúng thế, chú à, chú thấy cái gì thì cứ nói thẳng đi, ở đây không có người ngoài".

Chú suy nghĩ một chút rồi nói: "Hai người cứ về trước đi, tối

nay tôi sẽ tính lại một chút, sáng mai hai người quay lại đây”.

Thím tôi đưa chị Tống và cô cháu gái ra ngõ, trở về đã hỏi chú: “Ông tính được cái gì sao không nói thẳng ra, lại chỉ nói mơ hồ thế?”

Chú nhìn thím tôi rồi nói: “Bà đó, nội trợ trong nhà thì hiểu cái gì? Có những chuyện sao có thể nói thẳng được, đừng nói cô ấy có thể chịu được hay không, nhỡ tùy tiện nói ra, có thể hại mình vướng phải rắc rối đấy.”

Tôi nhìn ra được nhất định là chú đã tính ra cái gì đó, bèn tò mò hỏi ông ấy: “Chú ơi, có phải chú tính ra ông chồng có tình nhân nên mới không dám nói cho cô ấy biết không?”

Chú cốc đầu tôi nói: “Trong đầu cháu chỉ biết đoán mò linh tinh. Chồng của Tống Mạn đã chết một năm trước rồi.”

Tôi giật mình: “Gì cơ, chết rồi ư? Không thể nào.”

Chú liếc tôi: “Thế nào, cháu không tin khả năng của chú à?”

Tôi vội vàng cười khan hai tiếng rồi nói: “Đương nhiên không phải thế, chỉ là cháu nghe chị Tống Mạn nói chồng chị ấy đi tìm con thôi, sao lại chết ở bên ngoài chứ?”

Chú lắc đầu nói: “Chú cũng không rõ, nhưng có thể khẳng định, chưa chắc anh ta đã chết ở bên ngoài. Nơi anh ta chết cách nhà không xa, cũng chưa ra khỏi thôn đâu.”

“Cái đó chú cũng xem ra được ư?” Tôi giật mình nói.

Chú tôi không khách khí chút nào nói: “Chú với cháu vẫn còn một khoảng cách lớn đấy.”

Tôi vội vàng cười nói thêm vào: “Đương nhiên rồi, cháu làm sao có thể so sánh với chú được.”

Chú xem cái vẻ mặt nịnh nọt của tôi, cười nói: “Không có thời gian cùng cháu tán gẫu nữa, chú phải nghĩ xem ngày mai nên nói

thế nào với Tống Mạn đây.”

“Chú nên khuyên chị ấy báo cảnh sát”. Chiêu Tài vẫn im lặng giờ lại đột nhiên lên tiếng.

Tôi vừa nghe cũng thấy chị nói có lý, cho dù người sống hay chết thì cũng đã mất tích một năm rồi, cũng nên sớm báo cảnh sát thì hơn.

Chú ngẫm một chút rồi nói: “Ừ, Chiêu Tài nói đúng, để Tống Mạn báo cảnh sát trước rồi hãy nói. Cái chết của chồng con bé có nhiều uẩn khúc, sớm muộn gì cũng phải báo cảnh sát, không bằng báo sớm một chút thì hơn.”

Tôi cảm thấy hiếu kì: “Chú này, sao chú tính được cái chết của anh ta có nhiều uẩn khúc?”

Chú liếc tôi rồi nói: “Mệnh của anh ta ở trong cung hung tinh, chắc hẳn là 30 đến 40 tuổi sẽ gặp đại nạn, hơn nữa còn là tử kiếp, không thể hóa giải được... Còn Tống Mạn, trọn đời khổ cực, khắc cha, khắc chồng, khắc con, nếu chú không lầm thì anh trai của cô Tống vừa mới qua đời...”

“Ôi, cao số như thế ạ, con trai chị ấy nếu không ở bên thì có tốt hơn không ạ?” Tôi không khỏi thông cảm hỏi.

Chú tôi gật đầu nói: “Chú đã xem bát tự của đứa con rồi, mệnh cách không xấu, đã định trước là mẹ con không có duyên, nên chú nghĩ Tống Mạn rất khó tìm lại được con.”

Tôi vừa nghe chú nói thì thấy mệnh chị ấy đúng là thảm, vì vậy mới hỏi chú: “Vậy ngày mai chú định trả lời thế nào? Chú định nói thật hay giấu chị ấy?”

Tôi thấy chú lắc đầu nói: “Đương nhiên là không thể giấu được, người ta tìm đến đây nhờ mình, mình nói dối thì người ta sẽ cho là lừa đảo.”

“Đúng vậy, điều này rất phiền phức, không thể nói mà cũng không thể không nói, trong hoàn cảnh này, thật khó mà chu toàn được.”

Nếu như ở trong hoàn cảnh này của chú, chắc tôi sẽ điên mất, chẳng biết nên nói với người ta thế nào!

Nhưng chú tôi đột nhiên nhìn tôi gian manh, sau đó cười nói: “Cháu giúp chú một chuyện.”

Trong lòng tôi có dự cảm xấu, cười gượng nói: “Ha ha, chú có ý gì? Cháu có thể giúp gì chú chứ?”

Chú kéo tôi lại gần nói: “Đương nhiên cháu có thể, cháu giúp chú tìm thi thể của chồng Tống Mạn, chắc là chỉ ở gần đây thôi, nếu như xa thì chú cũng không nhờ cháu. Chuyện này cháu đã gặp rồi thì giúp đi, coi như tích chút công đức, làm việc thiện.”

Tôi biết là chú ấy hỏi ý kiến, vì vậy tôi nói: “Giúp thì có thể, chỉ là như vừa rồi chú nói, làm thế nào để không mang tiếng xấu đây?”

Chú thấy tôi đồng ý thì vui vẻ nói: “Cháu yên tâm, cứ đi theo chú. Ngày mai chú sẽ bảo hai cô cháu họ đi báo cảnh sát trước, xem cảnh sát nói thế nào, sau đó tìm cách giúp họ tự đi tìm người.”

Ngày hôm sau, cô cháu nhà họ Tống đến, chú tôi bảo họ đi báo cảnh sát, nói nhất định phải kể hết chuyện ra. Đặc biệt là chuyện chồng của Tống Mạn ra ngoài không có tin tức gì cũng phải kể lại rõ ràng, sau đó xem cảnh sát xử lý thế nào.

Kết quả là vào ban đêm, sau khi quay về từ trụ sở cảnh sát, hai cô cháu họ Tống lại đến tìm chú tôi. Hai người nói cảnh sát không lập án, họ nói chồng của Tống Mạn là người trưởng thành, rời nhà không trở về có thể có lý do khác.

Thật ra chú tôi bảo họ đi báo cảnh sát cũng chỉ là kế tạm thời, những gì cảnh sát nói chú tôi cũng đã có tính đến. Nghĩ mà xem, một người trưởng thành không có gì có thể chứng minh anh ta gặp nguy hiểm, sao cảnh sát có thể tùy tiện lập án chứ.

Tình huống như vậy, cả nước này nhiều không đếm xuể, nếu cảnh sát đều xử lý mỗi vụ như vậy, thì lấy đâu ra thời gian cho các vụ án quan trọng khác. Sau khi báo cảnh sát không thành, chú tôi lấy một tấm bùa màu vàng ra, trên mặt có viết bát tự của chồng Tống Mạn, sau đó đốt thành tro rồi hòa nước bảo Tống Mạn uống.

Tôi không rõ làm vậy có tác dụng gì, nhưng chú tôi lại làm vẻ thần bí nói: “Không thể nói được, ngày mai khắc biết.”

Nói cũng lạ, sáng hôm sau, Tống Mạn khóc lóc chạy tới tìm chú tôi, nói đêm qua chị ấy mơ thấy cả người chồng mình dính đầy đất trở về. Vừa vào đến cửa, anh đã nói với Tống Mạn rằng tiền tiết kiệm cũng chẳng có để giao cho Tống Mạn, bị người ta cướp mất rồi.

Lúc đó, Tống Mạn đang cảm thấy kì lạ thì hỏi chồng: “Sao trên người anh toàn đất thế? Tiền bạc mang theo bị người ta cướp à?”

CHƯƠNG

LINH HỒN TÌM CON

Tống Mạn thấy chồng nói chuyện kì lạ thì hỏi một câu, nhưng lại thấy chồng không nói gì với mình, chợt hoảng hốt rồi bừng tỉnh lại, lúc ấy mới biết là mình nằm mơ. Nhưng xem ra giấc mơ này là điềm xấu, chị ấy càng nghĩ càng sợ, nên sáng sớm đã tới tìm chú tôi.

Chú tôi thở dài nói: “Hôm qua chú cho cháu uống chiêu hồn phù, trên đó viết bát tự của chồng cháu, nếu cậu ấy còn sống sẽ không tới tìm cháu trong mơ. Nhưng nếu cháu mơ thấy chồng tới tìm, vậy thì cậu ấy đã...”

Chú tôi nói tới đây thì không nói tiếp nữa, nhưng Tống Mạn không ngốc, đương nhiên nghe hiểu ý của chú, chị kích động đến hôn mê bất tỉnh…

Tôi với chú phải vất vả lắm mới lay tỉnh được Tống Mạn, nhưng khi tỉnh lại rồi, một câu chị ấy cũng không nói, chỉ khóc không ngừng, ai khuyên cũng không được.

Cuối cùng chú tôi trầm mặt nói: “Nếu cháu tiếp tục khóc nữa, chú sẽ không giúp cháu tìm chồng đâu.”

Tống Mạn vừa nghe vậy, lập tức ngừng khóc nói: “Chú ơi, chú không thể mặc kệ chuyện của chồng cháu được, cứ coi như anh ấy

đã mất thì cháu cũng phải tìm hài cốt anh ấy trở về. Cũng không thể chết không thấy xác như vậy được.”

Chú nặng nề thở dài: “Nếu cháu muốn tìm cậu ấy về thì phải nghe theo chú, đến lúc đó sẽ tìm được, cháu hiểu không.”

Tống Mạn liên tục gật đầu nói: “Cháu nghe theo chú, chỉ cần tìm được nhà cháu, cháu sẽ nghe chú.”

Sau đó chú bảo Tống Mạn về trước, ngày mai sẽ đến nhà chị ấy để xem xét, sau đó sẽ bảo chị ấy nên làm thế nào để tìm được chồng.

Tống Mạn về rồi, chú ấy cười với tôi nói: “ Tiến Bảo, ngày mai cháu đi với chú, nhìn xem anh ta hiện đang ở đâu?”

Tôi nhún vai nói: “Đi thì đi, nhưng cháu không chắc có thể tìm được chồng Tống Mạn đâu, cứ đi xem trước đã rồi nói...”

Chú nghe vậy nói: “Được, nếu ngày mai cháu mà nhìn thấy cái gì thì đừng nói vội, trở về rồi bàn.”

“Vâng, cháu biết rồi...”

Đến trưa, tôi với chú đi qua nhà Tống Mạn ở thôn Ngưu Gia, chồng chị ấy là Ngưu Đắc Vượng, nhà mở một tiệm ép dầu, lúc đầu cuộc sống cũng kha khá.

Nhưng ba năm trước, con của nhà họ là Ngưu Lỗi đang chơi ở xưởng ép dầu nhà mình thì bị người ta bắt cóc, từ đó bặt vô âm tín. Vì vậy, vợ chồng Ngưu Đắc Vượng không sao tập trung kinh doanh được, cả ngày đi khắp nơi hỏi thăm tin tức con trai.

Theo Tống mạn kể, Ngưu Đắc Vượng ra khỏi nhà lần cuối cùng là khoảng sáu tháng trước, anh ta đi rất vội vàng, nói là có người biết tung tích đứa bé. Sau khi vội vàng đi thì không trở về nữa, cũng không có nhắn tin gì về nhà.

Lúc đầu, Tống Mạn nghĩ lần này Ngưu Đắc Vượng đi xa, nhưng

nghĩ nếu xa thì cũng phải đưa tin về nhà chứ. Huống hồ trước khi đi, anh ấy còn mang theo di động. Cho nên dần dần, chị ấy bắt đầu nghi ngờ chồng mình xảy ra chuyện.

Đi vào nhà Ngưu Đắc Vượng, tôi thấy đây cũng là một căn hộ bình thường như các nhà khác trong thôn. Trước nhà họ là xưởng ép dầu, đằng sau là phòng ngủ và bếp. Máy móc của xưởng ép dầu cũng đã phủ một lớp bụi, có thể thấy đã lâu không được sử dụng.

Tôi nhìn chú, ý nói phải nhìn thấy vật mà trước khi chết chủ nhân của nó rất yêu thích mới được. Vì vậy chú tôi hỏi Tống Mạn có biết Ngưu Đắc Vượng thích gì nhất trong nhà không?

Tống Mạn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Từ sau khi Tiểu Lỗi mất tích, Đắc Vượng đã đem tất cả những đồ chơi của con trai cất đi cẩn thận, nói là sợ khi nó trở về, muốn chơi thì sẽ không có cho con chơi.”

Tôi nghe vậy là hiểu việc mất đứa con là rất quan trọng với Ngưu Đắc Vượng. Anh ấy có thể thấy vật nhớ người, vì vậy tôi hỏi Tống Mạn có thể lấy những đồ chơi kia ra xem được không…

Khi thấy những đồ chơi này, tôi biết rằng Ngưu Đắc Vượng thực sự rất yêu thương con trai. Những đồ chơi này không thua kém gì của bọn trẻ con thành thị, tuy là đồ của ba năm trước, nhưng có thể thấy đây là những món đồ chơi đắt đỏ thế nào.

Tôi thuận tay lấy ra một chiếc ô tô điều khiển từ xa, nhưng đáng tiếc không có cảm giác, vì vậy lại cầm một khối xếp hình lên, nhưng vẫn không có gì, chẳng lẽ tìm sai hướng ư?

Đang định hỏi lại Tống Mạn xem có vật gì mà Ngưu Đắc Vượng yêu thích không, thì chợt thấy dưới đáy rương có một bức tranh…

Đó là bức tranh có đường nét rất đơn giản, chắc là Ngưu Lỗi vẽ gia đình ba người. Khi đầu ngón tay tôi tiếp xúc với cuộn giấy, một số hình ảnh xẹt qua nhanh như chớp.

Thì ra trước đây Ngưu Đắc Vượng vội vã rời nhà vì nhận được điện thoại của Hách Ái Quốc ở thôn Cảnh Trang cách đây 30 dặm. Anh ta nói thấy có một đứa bé trong thôn rất giống với Ngưu Lỗi.

Khi Ngưu Đắc Vượng vội vàng chạy đến, Hách Ái Quốc lại chạy tới nói người ta đã ôm đứa bé đi, anh ta ngăn lại không được, nhưng có số điện thoại của kẻ đó, còn nói nếu Ngưu Đắc Vượng muốn tìm con, thì chuẩn bị ba vạn đồng rồi nói chuyện.

Vì thương con nên Ngưu Đắc Vượng đồng ý ngay, lúc đó anh ta cũng không biết đứa bé này không phải con trai mình. Vì thời gian này anh ta đều ra ngoài tìm con, cho nên Ngưu Đắc Vượng luôn đem tiền tiết kiệm bên người, đề phòng tình huống cần đến. Sau khi liên lạc với số điện thoại kia, Ngưu Đắc Vượng đề nghị muốn nghe giọng con, một tiếng gọi non nớt trong điện thoại truyền đến, kêu "bố ơi".

Ngưu Đắc Vương nghe vậy thì không thể ngồi yên, lập tức hẹn người kia mang tiền đi chuộc con trai. Nhưng Ngưu Đắc Vượng không ngờ được rằng đó chỉ là âm mưu, một âm mưu do Hách Ái Quốc lợi dụng việc Ngưu Đắc Vượng đang tìm con để giăng bẫy lừa tiền anh.

Người trong điện thoại là em vợ của Hách Ái Quốc - Đổng Tiểu Hoa, hai gã này mê cờ bạc thành tính, vì đã thua đến nỗi phải bán hết đồ đáng giá, nên nghĩ đến việc lừa bạn học cũ là Ngưu Đắc Vương đang đi tìm con trai để kiếm chác chút đỉnh…

Vì thua bạc mất hết tất cả, nên hai năm trước vợ Hách Ái Quốc là Đổng Tiểu Quyên đã bỏ trốn với người khác. Bây giờ gã chỉ sống một mình, vì thế hẹn Ngưu Đắc Vượng đến nhà. Ngưu Đắc Vượng thấy người hẹn với mình là em vợ Hách Ái Quốc nên biết ngay là mình bị lừa. Vì vậy không nói lời nào đã xông vào đánh nhau với hai người họ. Đáng tiếc là hai đánh một, chỉ một chốc sau Ngưu

Đắc Vượng đã bị hai người kia đánh ngã. Sau đó Hách Ai Quốc và Đổng Tiểu Hoa siết chết Ngưu Đắc Vượng trong nhà mình.

CHƯƠNG

DI HÀI TRONG GIẾNG

Tất cả ký ức của Ngưu Đắc Vượng đều dừng lại ở đây. Tôi đưa tay lấy món đồ chơi của Ngưu Lỗi ở trong rương ra, sau đó đưa mắt nhìn chú, ý bảo rời khỏi đây được rồi.

Trở lại nhà chú, tôi kể lại chuyện mình cảm nhận được trong kí ức của Ngưu Đắc Vương. Chú tôi trầm mặc một lúc lâu, chuyện không khác chú nghĩ là mấy. Quả nhiên Ngưu Đắc Vượng bị người khác hại chết.

Nhưng bây giờ có một vấn đề, đó chính là tôi không biết thi thể của Ngưu Đắc Vượng đang ở đâu. Tuy là sau khi cảm nhận được kí ức, biết được ai hại chết anh, nhưng không tìm được thi thể thì không thể lập án được.

Sau đó tôi bàn bạc với chú, cảm thấy Hách Ái Quốc và Đổng Tiểu Hoa không thể đưa thi thể Ngưu Đắc Vượng đi quá xa, chắc là chỉ ở quanh thôn thôi. Thế là chú quyết định cùng tôi đi loanh quanh trong thôn Cảnh Trang, hy vọng có thể thu hoạch được gì.

Thôn Cảnh Trang là một thôn giàu có, mỗi nhà trong thôn đều có xưởng sản xuất linh kiện xe máy nhỏ, nhưng đáng tiếc là càng giàu có càng dễ xảy ra thói cờ bạc. Giống như Hách Ái Quốc kia, nếu như không dính vào cờ bạc, cũng không đến nỗi 40 tuổi mà

vẫn không nuôi nổi vợ.

Tôi với chú đi lại trong thôn, nhưng không thấy chỗ nào khả nghi. Sau đó chú tôi đi tới chỗ bạn bè trong thôn để hỏi thăm, nghe họ nói mấy ngày nay Hách Ái Quốc đều ở nhà đánh bạc. Người trong thôn thích chơi bài hai cây đều sẽ đến đó. Chú tôi nghe thấy nghĩ đây là cơ hội tốt, có thể không cần làm Hách Ái Quốc phát hiện mà có thể vào xem nhà gã… Đêm đó, tôi với chú tôi đi đến sân nhà Hách Ái Quốc, quả nhiên trong nhà hắn có ba bàn mạt chược, còn có một bàn ghi cược. Nhìn vào nhà thấy rất náo nhiệt, căn bản là không có ai chú ý đến hai chúng tôi không phải người trong thôn. Chúng tôi tìm trong ngoài nhà Hách Ái Quốc hết một lượt, tôi chắc chắn thi thể của Ngưu Đắc Vượng không ở trong nhà Hách Ái Quốc, nhất định là gã đã giấu ở một nơi khác.

Ra khỏi nhà Hách Ái Quốc, hai chúng tôi đi quanh thôn... Chú tôi vừa đi vừa nói: “Mấy năm trước trong thôn vừa tối, vừa không có hoạt động giải trí gì, cho nên mọi nhà đều đi ngủ sớm, nhưng cháu nhìn đi, giờ đừng nói là đi ngủ sớm, 12 giờ mà tắt điện là chuyện không thể nào.”

Chúng tôi đi đến trước một khu đất, ở đây tối hơn trong làng khá nhiều… Nhà ở đây thưa thớt, có vài mảnh ruộng được nhận thầu.

“Nếu đi chôn xác người thì... ở đây rất thích hợp...” Chú tôi chậm rãi nói.

Nghe chú nói vậy, tôi không nhịn được rùng mình một cái, vì vậy tôi vội nói: “Chú ơi, tối thế này rồi, chú đừng dọa cháu.”

Chú thấy tôi sợ thì cười lớn nói: “Không phải chứ? Bây giờ cháu lại còn biết sợ ma à? Nếu thế thì nên sớm đổi nghề đi.”

Tôi nghe vậy, không phục nói: “Sợ ma và tìm xác không mâu thuẫn đâu.”

Chú lắc đầu liếc mắt nhìn tôi, sau đó chắp tay sau lưng đi về phía trước... Tôi chầm chậm đuổi theo sau nói: “Chờ cháu với, cháu gan bé, có thể lúc quan trọng sẽ sợ hãi đó.”

Chú bị làm phiền, xua tay nói: “Được rồi, giải thích thêm chẳng khác nào giấu đầu lòi đuôi, nhát gan thì nhát gan, cũng không mất mặt gì. Nhát gan sẽ biết né nguy hiểm, điều này cũng là chuyện tốt.”

Tôi vừa định tìm lại chút thể diện cho mình, thì đột nhiên đầu óc choáng váng, gần đây có thi thể... Tuy còn cách một quãng xa, tôi cũng có thể cảm nhận được hồn vương vấn ở đó, nhưng có thể khẳng định là có thi thể gần đây.

Chú thấy tôi đứng im một lúc lâu, thắc mắc hỏi: “Làm sao vậy? Cháu phát hiện gì à?”

Tôi gật đầu, sau đó khẽ hỏi: “Gần đây có nghĩa địa không ạ?”

Chú lắc đầu: “Thôn không có nghĩa địa bên phía này, trước đây mỗi nhà đều có chôn phần mộ tổ tiên, nhưng đều dời đến khu quy hoạch rồi, không thể còn mộ của ai nữa đâu.”

“Vậy thì đúng rồi, chúng ta cùng đi tiếp... cháu đoán Ngưu Đắc Vượng ở gần đây.” Tôi nói xong thì bước nhanh về trước.

Khi chúng tôi đi vòng qua gốc cây ngô đồng, một nửa hàng gạch đỏ xuất hiện. Tôi liền hỏi chú: “Đây là nơi nào vậy ạ?”

“Trước đây nó là một cái giếng lớn để đựng nước tưới, nhưng đã không còn nước, chắc là miệng giếng đã bỏ hoang.” Chú tôi nói.

Tôi nghe vậy, bèn từ từ đi đến miệng giếng cũ, một ít kí ức của Ngưu Đức Vượng hiện ra trong đầu…

“Ngưu Đắc Vượng ở trong giếng này...” Tôi thong thả nói.

Chú cũng giật mình: “Ở dưới này ư? Cháu chắc chứ?”

Tôi gật đầu nói: “Chắc chắn, anh ta mặc áo T-shirt màu đỏ tím,

quần màu xám, bị ném xuống đây…”

Sau khi tôi và chú về nhà, gọi Tống Mạn vào nhà nói chuyện ngay trong đêm. Chú tôi cùng chị ấy nói chuyện bí mật một lúc lâu… Ngày hôm sau, tôi nghe tin Tống Mạn đi Cục công an báo án, nói chồng mình là Ngưu Đắc Vượng đêm qua báo mộng, nói là Hách Ái Quốc và Đổng Tiểu Hoa ở thôn Cảnh Trang hại chết mình.

Mới đầu, Cục công an không ai tin lời chị ấy nói, Tống Mạn nói có đầu có đuôi, còn bảo có thể đưa cảnh sát đi tìm thi thể, cuối cùng cảnh sát bị chị ấy thuyết phục nên đồng ý điều tra Hách Ái Quốc và Đồng Tiểu Hoa trước.

Cảnh sát vào thôn tìm hai người này, Hách Ái Quốc thấy có cảnh sát đến tìm mình thì vẫn rất bình tĩnh, nhưng Đổng Tiểu Hoa thì không được như vậy. Vừa nhìn thấy cảnh sát thì gã đã bỏ chạy, đơn giản vì gã là kẻ chuyên trộm vặt, móc túi, chẳng ai nghĩ mình sẽ dính việc giết người cướp của cả.

Qua lời khai và thú tội của Đổng Tiểu Hoa, cảnh sát nhanh chóng tìm được địa điểm họ vứt xác, giống với nơi Tống mạn nói, chính là cái giếng bỏ hoang trong thôn Cảnh Trang.

Đây là miệng giếng cạn, lúc trước sâu 15 mét, sau vì người trong thôn vứt rác vào đó, nên dần dần chỉ còn sâu 8 mét. Lực lượng cảnh sát đã tốn rất nhiều công sức mới tìm được một bộ hài cốt của đàn ông trong đống rác rưởi phía dưới.

Quần áo trên người và đặc điểm về chân của di cốt giống với đặc điểm của Ngưu Đắc Vượng - kẻ đã từng gãy chân và phải phẫu thuật nẹp xương chân. Trong bộ hài cốt cũng tìm được đinh nẹp xương chân, nên cảnh sát xác định đây chính là Ngưu Đắc Vượng. Đương nhiên, cảnh sát còn muốn kiểm tra ADN để so sánh, bởi vì con trai Ngưu Đắc Vượng đã mất tích nên cảnh sát chỉ có thể tìm bố mẹ anh ta.

CHƯƠNG

ĐỨA TRẺ MẮC BỆNH KỲ LẠ

Lúc đầu Hách Ái Quốc rất mạnh miệng, không chịu nhận mình giết người. Đến tận khi cảnh sát nói đã tìm được thi thể của Ngưu Đắc Vượng, gã mới đành thú nhận quá trình giết người cướp của của mình.

Mỗi người đều có tham niệm, thế nhưng người bình thường sẽ học được cách khống chế nó, chứ không phải bị nó kiểm soát… Lúc đầu Hách Ái Quốc có vợ có con, nhưng vì cờ bạc mà đi đến con đường chẳng ra gì. Dạng người này cuối cùng sẽ nhận sự trừng phạt của pháp luật, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt chúng tôi đã ở nhà chú họ gần hai tuần lễ, vì lo lắng không đặt được vé về nên chúng tôi đã đặt từ trước.

Thời gian gặp nhau luôn ngắn ngủi, chúng tôi bước lên máy bay trong sự lưu luyến của chú thím. Thật ra Chiêu Tài cũng không ở thêm được nữa! Vì chị ấy còn bận nhớ thương bác sĩ Triệu đã đi họp ở Quảng Tây về.

Trước khi đi, chú họ còn bảo tôi vào dâng đồ cho tổ tiên, theo như chú ấy nói, đã về đến đây, không thể không chào hỏi.

Sau khi về đến nhà, tôi đem quà đặc sản Đông Bắc chú họ tặng

đến cho chú Lê. Lão già này thấy tôi về sớm hơn hai ngày, vừa nhìn thấy tôi cầm hạt phỉ, nấm và hạt thông tới thì cười đến không khép được mồm: "Toàn là đồ tốt đây! Bây giờ mấy đồ bán ở ngoài chẳng biết thật giả thế nào, muốn ăn đồ thật cũng không dễ đâu!"

Tôi đặt đồ xuống: "Biết chú thích ăn nên chú họ cháu tự tay đi hái đấy, không có một tí giả nào đâu ạ!"

Chú Lê cầm túi nấm lên ngửi ngửi: "Đúng! Chính là mùi này, trưa nay chú sẽ ra tay làm gà hầm nấm!"

Đến trưa, chú Lê nói là làm, nấu một con gà hầm nấm cho tôi và Đinh Nhất, mùi thơm khiến chúng tôi không biết Nam Bắc ở đâu nữa! Tôi nhìn mặt chú Lê hồng nhuận, biết ngay những ngày chú ấy ở nhà đại sư huynh của mình rất thoải mái, dù sao lần trước chúng tôi cũng đã giúp ông ấy không ít việc…

Ba chúng tôi vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ, tôi kể lại chuyện lúc ở nhà chú họ, chú Lê gật đầu nói: "Con người mà, có đôi khi không biết có phải bị ma quỷ mê hoặc hay không, chỉ vì ba vạn đồng mà nghĩ đến việc giết người!"

Không ngờ, Đinh Nhất vẫn im lặng ngồi ăn bỗng lên tiếng: "Chuyện này cũng chỉ là nhân quả tuần hoàn thôi mà..."

Tôi và chú Lê đều ngẩn người, không ngờ Đinh Nhất có thể nói ra một câu như vậy...

Sau khi nói chuyện ở Đông Bắc, tôi hăng hái hỏi chú Lê, lần này chú ấy đi Hà Nam có chuyện gì không?

Chú Lê nhấp hớp rượu, sau đó híp mắt nói với tôi: "Quan hệ của chú và sư huynh vẫn tốt, đệ tử của huynh ấy đông đảo, việc nhỏ bình thường huynh ấy sẽ không ra tay! Thế nhưng trong nửa tháng này lại gặp phải một chuyện kỳ quái, khiến ông ấy không thể không trực tiếp ra mặt. Đáng tiếc đến cuối cùng vẫn không nghĩ ra

được cách, đành bất lực...”

Tôi hiếu kỳ hỏi: “Có chuyện kỳ quái gì mà ông ấy không giải quyết được? Không phải là nhờ chú giúp tìm thi thể chứ?”

Chú Lê lắc đầu nói: “Dĩ nhiên không phải, cháu cũng không biết thôi, chú không phải người giỏi tìm xác nhất. Đến nhờ ông ấy giúp lần này là cha mẹ của một đứa trẻ, đứa bé này bị một căn bệnh kỳ lạ, các bệnh viện lớn đều không thể tìm ra là bệnh gì, nên không có cách gì chữa trị!”

Chú Lê vừa uống rượu vừa kể cho chúng tôi nghe “việc lạ” mà sư huynh của mình gặp phải…

Đó là ngày thứ ba chú Lê đến chỗ Liêu đại sư, một đôi vợ chồng họ Kim đến nhà viếng thăm, muốn nhờ Liêu đại sư xem bệnh cho con mình. Liêu đại sư là một người rất có quy tắc, nếu thật sự có bệnh, ông ấy sẽ kiên quyết không xem, bình thường đều khuyên đưa đến bệnh viện.

Thế nhưng cặp cha mẹ hôm nay đến đây nói họ đã đưa con đến khắp các bệnh viện lớn, nhưng không ai chữa được cho con họ. Liêu đại sư nghe xong rất tò mò, không biết là dạng bệnh gì mà các bệnh viện lớn khắp cả nước đều không chữa được?

Đến lúc họ đưa con đến cho ông ấy kiểm tra, Liêu đại sư khá giật mình, không phải chưa từng nhìn thấy chứng bệnh lạ khó chữa, nhưng thứ bệnh cổ quái như thế này là lần đầu tiên ông ấy nhìn thấy…

Cậu bé này chưa đến 13 tuổi, cơ thể gầy như que củi, nhưng bụng lại to như cái sọt, giống như phụ nữ có thai. Sau khi hỏi thăm mới biết, đứa bé này mới bị bệnh hơn nửa năm nay.

Mới đầu ngày nào nó cũng đau bụng lúc nửa đêm, bọn họ đưa đến bệnh viện kiểm tra, mọi thứ vẫn bình thường. Nhưng cứ nửa đêm là nó lại đau bụng thì bác sĩ cũng không nói rõ nguyên nhân.

Mấy ngày sau, mẹ cậu bé phát hiện hình như con mình mập ra? Nhưng lại thấy có gì đó không hợp lý lắm. Đến tận lúc bạn học của cậu bé đến nhà chơi mới nói: "Kim Chí Vĩ, sao cậu chỉ béo bụng mà người không béo thế!"

Lúc đó hai vợ chồng mới để ý bụng con mình đúng là to hơn bình thường, hai người lại đưa đến bệnh viện kiểm tra! Nhưng sau khi có kết quả tổng quát, các bác sĩ vẫn chỉ nói con họ bụng to là do tích mỡ, hay nói thẳng ra là béo, không phát hiện có bệnh gì khác.

Nhưng từ ngày đó trở đi, bụng con họ giống như bị thổi khí vào, ngày càng lớn, mà chân tay thì ngược lại ngày càng gầy, giống như cái bụng đã hút hết dưỡng chất của cả người.

Cho nên họ đưa con đi một lượt cả nước, thế nhưng kết luận đều không khác mấy. Tất cả đều nói con của họ vẫn bình thường, bụng to chỉ là do mỡ, không có khối u, nên đề nghị họ đưa con đi kiểm tra hệ thống nội tiết xem có vấn đề gì không.

Cuối cùng, bọn họ đành phải đưa con đi kiểm tra hệ thống nội tiết, xem có phải tuyến yên có vấn đề hay không. Nhưng kết quả vẫn là bình thường! Sau đó họ đưa con đến một thầy thuốc Trung y, Tây y không được thì thử Trung y xem sao!

Vị Trung y này chỉ bắt mạch cho con của họ, sau đó vén áo nhìn cái bụng lớn kia rồi bảo họ về đi! Ông ấy không chẩn được bệnh này!

Đây đã là hi vọng cuối cùng của vợ chồng họ, thấy lão Trung y rõ ràng đã bắt ra được gì đó nhưng lại không chịu nói, họ sao có thể đi được?

Cuối cùng, lão Trung y bị họ dây dưa, đành phải nói thật với họ: "Tôi làm nghề y đã hơn 50 năm, các loại bệnh phức tạp khó chữa đều đã gặp, con hai người là bị bệnh tâm thần, đi tìm cao nhân

xem đi! Đừng chạy đến bệnh viện nữa, chỉ làm đứa nhỏ càng chịu tội...”

Thế là hai vợ chồng họ trăm phương ngàn kế mới tìm được Liêu đại sư, muốn nhờ ông xem cho con mình cuối cùng là bệnh gì!

CHƯƠNG

BỤNG TO NHƯ SỌT

Sau khi Liêu đại sư nghe hai vợ chồng họ Kim kể lại thì cẩn thận quan sát bé trai khô gầy kia, phát hiện ánh mắt nó ngây ngốc, mặt vàng như nến, nếu bảo nó không có bệnh thì chẳng ai tin cả.

Thế là Liêu đại sư đi đến trước người nó, vén quần áo xem xét, bụng của cậu bé nổi đầy gân xanh, giống như hút hết chất dinh dưỡng vào phần bụng.

Nghĩ đến lời cha mẹ cậu bé nói, lúc đầu triệu chứng là đau bụng lúc nửa đêm, Liêu đại sư hỏi cậu bé: “Bây giờ buổi tối còn đau bụng không?”

Cậu bé khẽ gật đầu: “Vâng, vẫn đau ạ, cảm giác giống như có thứ gì đó muốn chui ra khỏi bụng!”

Liêu đại sư biến sắc, ấn nhẹ vào bụng cậu bé, hơi có cảm giác mất cân bằng, đúng là có thứ gì đó bên trong…

Cha mẹ cậu bé liên tục cầu xin Liêu đại sư, hi vọng ông ấy có thể cứu con mình một mạng. Họ đã đến đây, là hi vọng cuối cùng rồi!

Liêu đại sư nhìn cậu bé, trầm mặc hồi lâu, mãi mới nói: “Đứa trẻ này mắc bệnh vừa nguy hiểm lại kì lạ, chắc chắn phải có nguyên nhân gì đó mới dẫn đến thứ bên trong. Các người đã tìm

đến đây, thì phải nói thật với tôi! Nếu không tôi cũng không giúp được hai người!”

Hai người kia nghe xong thì mặt trắng bệch, đúng là có chuyện không nói hết. Liêu đại sư chờ hai người cả buổi vẫn không thấy họ có ý nói gì, lạnh lùng nói hai chữ: “Tiễn khách...”

Cha mẹ của đứa trẻ nghe thế thì quỳ xuống, cầu xin ông đừng đuổi mình đi, nói dù thế nào cũng phải cứu được con! Nhưng Liêu đại sư lạnh lùng nói: “Không phải tôi không muốn cứu con hai người, mà chính hai người không muốn cứu nó. Nếu như các người không chịu nói thật, tôi cũng không cứu được nó...”

Cuối cùng hai vợ chồng bị Liêu đại sư ép, đành ấp úng kể lại chuyện xảy ra vào năm ngoái…

Đứa bé này tên Kim Chí Vĩ, là con một của hai người, từ nhỏ đã được nuôi chiều. Tuy nhà không quá có điều kiện, nhưng chỉ cần là thứ con trai muốn, họ sẽ không từ chối.

Thế nhưng vào năm ngoái, con họ đột nhiên điên cuồng mê mẩn điều khiển ô tô, nhất định bắt bố mẹ phải mua cho một chiếc ô tô! Nhưng do điều kiện kinh tế của nhà, vả lại Kim Chí Vĩ mới chỉ 12 tuổi, làm sao có thể mua ô tô chứ?

Kim Chí Vĩ được nuông chiều từ nhỏ thành tính, chưa đạt được mục đích thì chưa yên, cuối cùng hai vợ chồng không còn cách nào, đành mang con đến cửa hàng game chơi lái ô tô ở đó, để nó qua cơn nghiện.

Trò chơi này mô phỏng như thật, nên lúc đầu Kim Chí Vĩ chơi quên trời đất, nhưng sau thời gian dài thì nó không hài lòng với máy chơi game nữa, muốn được lái xe thật ra đường.

Đến một ngày, mẹ Kim Chí Vĩ đón nó từ trường ra, nó nhìn thấy một người đàn ông vừa dừng xe bên lề đường vội vã nghe điện thoại rời đi! Kim Chí Vĩ phát hiện người đàn ông kia quên không

rút chìa khóa xe!

Nhìn thấy cảnh đó, nó nhanh nhẹn chui vào trong ô tô, mẹ nó ở bên cạnh cũng không ngăn lại, bà ta chỉ nghĩ con mình chơi một chút sẽ không xảy ra việc gì.

Kim Chí Vĩ từ nhỏ được nuông chiều, thành tính không sợ trời không sợ đất, nó không chút suy nghĩ đã khởi động xe, sau đó giống như chơi trò chơi điện tử lái xe ra khỏi bãi.

Lúc này mẹ Kim với cuống lên, đây là xe của người khác, con mình còn chưa thành niên, lại không có bằng lái, nếu xảy ra chuyện thì phải làm sao? Nghĩ vậy, bà lên xe điện đuổi theo.

Kết quả, sợ cái gì thì cái đó sẽ xảy ra, lúc Kim Chí Vĩ lái xe khỏi bãi đậu chưa đến 500 mét, nó đâm phải một người phụ nữ đang mang thai đi qua đường! Vì tốc độ xe quá nhanh, sau khi Kim Chí Vĩ đâm vào người phụ nữ, còn đâm vào một cái cây nữa mới dừng lại được.

Mẹ Kim chạy đến sau, nhìn thấy cảnh này thì ngây người, vội chạy đến xem con mình có bị thương hay không. Người đi đường thấy có tai nạn, lại có người bị thương, lập tức gọi 120.

Thế nhưng Kim Chí Vĩ và mẹ thừa dịp không ai để ý, đã lên xe điện chạy về nhà! Đến ngày hôm sau, cảnh sát tìm đến cửa, họ vẫn đang ngồi trong nhà ăn điểm tâm! Hoàn toàn không ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Cảnh sát nói người phụ nữ bị đâm hôm qua đã tử vong khi đưa đến bệnh viện. Cảnh sát đã tìm được chủ xe, nhưng chủ xe nói xe của mình đã bị đánh cắp! Theo camera theo dõi, phát hiện người lái xe chính là Kim Chí Vĩ chưa đến 13 tuổi.

Vì cân nhắc đến việc Kim Chí Vĩ còn vị thành niên, pháp luật quy định trẻ vị thành niên phạm tội không phải chịu trách nhiệm hình sự, cho nên cảnh sát cũng không áp dụng biện pháp cưỡng

chế gì. Tuy nhiên, trách nhiệm dân sự thì không tránh được, bây giờ đã đâm chết người, nhà họ phải ra mặt bồi thường.

Thế nhưng, lúc đó cha mẹ Kim cho rằng lỗi không hoàn toàn do con của họ. Họ cho rằng người tài xế kia cũng sai, nếu như không phải anh ta quên rút chìa khóa, con của họ cũng không thể tự mở cửa xe, sẽ không đâm phải người phụ nữ mang thai. Cho nên nếu như bắt họ bồi thường, thì chủ xe kia cũng phải bồi thường mới được!

Lúc chủ xe biết thái độ của nhà họ Kim thông qua cảnh sát, đã rất tức giận! Xe của mình bị đâm cháy, trách nhiệm đó anh ta còn đưa tìm đến nhà kia! Bọn họ trộm xe của mình, rồi đâm chết người lại còn muốn mình bồi thường tiền? Dựa vào cái gì? Chỉ vì nó là vị thành niên à?

Thân nhân của người chết ba lần bốn lượt tìm đến cảnh sát, vì sao không trả lại công bằng cho nhà họ, đây là một xác hai mạng! Một gia đình đang tốt đẹp bị phá hủy! Nhưng đến bây giờ, vẫn chưa ai đứng ra nói với họ một câu xin lỗi!

Cảnh sát không còn cách nào, đành lại đến tìm cha mẹ Kim, thế nhưng lần này họ đã hỏi ý kiến luật sư, thái độ càng cứng rắn hơn! Nói thẳng với cảnh sát: “Bọn họ không phải muốn tiền sao? Nhà chúng tôi không có tiền, sức khỏe của vợ tôi không tốt, tiền trong nhà đều để khám bệnh cho bà ấy hết rồi. Còn nữa, nếu như người lái xe kia không để chìa khóa trên xe, sao con tôi có thể lái xe được? Nó còn chưa thành niên! Việc này các người đừng tìm tôi, chờ luật pháp phán xử đi!”

Cha mẹ Kim sợ cảnh sát sẽ tìm đến trường học của Kim Chí Vĩ, nên đã làm thủ tục chuyển trường cho con, một nhà ba người chỉ báo qua điện thoại rồi chuyển về quê. Nhưng cũng từ lúc bọn họ coi chuyện này không còn quan hệ gì với mình, thì Kim Chí Vĩ bắt

đầu gánh bệnh lạ…

Liêu đại sư nghe cha mẹ của Kím Chí Vĩ kể lại mọi chuyện, mặt tái xanh nói: “Chuyện như vậy mà các người cũng không chịu trách nhiệm? Chẳng lẽ các người không sợ oan hồn báo thù à?”

CHƯƠNG

CỘNG SINH

Cha Kim Chĩ Vĩ đau khổ nói: "Lúc ấy đều do luật sư kia, là anh ta nói với chúng tôi ý này. Anh ta nói bây giờ đã thành tranh chấp dân sự, chúng tôi muốn kéo dài thì cứ kéo dài thôi, dù sao con tôi cũng chưa thành niên..."

Liêu đại sư không muốn nghe họ nói thêm gì nữa, thật không biết cha mẹ như thế nào mới nuôi dạy con cái thành không biết sợ là gì như thế…

Ông ấy lạnh lùng nhìn ba người nhà họ: "Không phải đến giờ các người vẫn không có chút hối hận nào với người phụ nữ mang thai kia chứ?"

Cha Kim Chí Vĩ yếu ớt nói: "Không phải nhà họ đòi tiền à? Đến lúc đó tòa án phán quyết trách nhiệm, nên bồi thường bao nhiêu thì bồi thường thôi!"

"Hồ đồ! Anh nhìn bộ dáng con anh bây giờ chỉ có tiền bồi thường là xong à? Một xác hai mạng kia là hai mẹ con cùng chết, vốn đã rất mạnh. Thế mà các người không có chút áy náy nào, lúc nào cũng chỉ nhắc đến tiền! Tiền có thể mua được mạng người à? Đó vẫn là một xác hai mạng đấy?! Nếu anh còn không thành tâm hối cải, chỉ sợ tôi cũng không giúp được anh!" Liêu đại sư nghiêm

nghị nói.

Nhà họ Kim thấy Liêu đại sư tức giận thì vội vàng nói cả nhà bọn họ nhất định sẽ thành tâm xin lỗi, hi vọng Liêu đại sư có thể cứu đứa con mới 13 tuổi, giữ mạng của nó, tương lai nhất định sẽ làm người tốt!

Liêu đại sư nhìn cả nhà này, không biết nên nói gì cho phải. Mặc dù chỉ là thầy phong thủy, nhưng ông là người hướng thiện, thấy ác mà không nói thì ông không làm được.

Kế sách hiện giờ chỉ có thể để cả nhà đó thành tâm sám hối, sau đó siêu độ cho âm hồn của người phụ nữ kia, trấn an thật tốt, hi vọng người phụ nữ đó khi còn sống là kẻ thấu hiểu lý lẽ!

Muốn chiêu hồn nhất định phải có ngày sinh tháng đẻ mới được. Thế là Liêu đại sư bảo người nhà họ Kim kia đến nhà người chết thành tâm xin lỗi, sau đó xin ngày sinh tháng đẻ của người chết để siêu độ vong hồn.

Người nhà của thai phụ cũng là người tốt, mặc dù tòa án còn chưa phán quyết nhưng nhà họ Kim đã đến tận cửa nhận lỗi, cũng không còn ý chạy trốn, nên bọn họ giao ngày sinh tháng đẻ ra.

Liêu đại sư biết được ngày tháng năm sinh thì chọn một ngày hoàng đạo, làm phép chiêu hồn, để ba người họ Kim mượn cơ hội này thành tâm xin lỗi, hi vọng có thể nhận được sự tha thứ của cô ấy…

Sau khi đã chuẩn bị xong, Liêu đại sư đốt bùa vàng có viết ngày tháng năm sinh người chết trên đó, niệm chú chiêu hồn. Vốn là trời đêm không sóng không gió, đột nhiên lại nổi một trận gió lạnh, thổi đến mức mấy người ở đó không mở mắt được.

Chờ khi gió âm thổi qua, chỉ thấy Kim Chí Vĩ vừa rồi còn ở bên cạnh giờ đã đứng phía trước hương án, mặt âm trầm nhìn những người ở đây.

Liêu đại sư nhìn dưới chân Kim Chí Vĩ, phát hiện gót chân nâng lên, lúc này đã bị ma nhập thân.

“Người đến là Tôn Thiến Thiến đã chết phải không?” Giọng điệu Liêu đại sư lành lạnh.

Chỉ thấy Kim Chí Vĩ cười lạnh nói: “Tìm tôi có chuyện gì à?”

Liêu đại sư nghe thấy giọng người phụ nữ không có thiện ý, thầm biết là không tốt, chỉ sợ ma nữ này không dễ dàng bỏ qua ý đồ của mình! Thế là ông đanh giọng nói: “Hiện giờ người nhà họ Kim đã thành tâm hối cải, tiền bồi thường cũng sẽ đưa đủ đến tay người nhà cô, cô cũng nên buông bỏ chấp niệm, đi đầu thai đi...”

Không ngờ Kim Chí Vĩ cười như điên nói: “Đây đúng là chuyện buồn cười nhất tôi được nghe! Tôi đang sống sờ sờ mà bị nó đâm chét, bồi thường ít tiền có thể xong việc à? Con của tôi thì sao? Ai bồi thường con cho tôi?”

“Tôi cũng sẽ siêu độ cho con cô, để nó có thể sớm luân hồi chuyển thế, cô hẳn là...” Liêu đại sư còn chưa nói hết đã thấy Kim Chí Vĩ ngắt lời: “Không cần, con tôi có thể chuyển thế hay không cũng không cần đại sư quan tâm! Ngay bây giờ nó có thể trùng sinh rồi!”

Kim Chí Vĩ vừa dứt lời, đã ôm bụng kêu đau, cha mẹ nó đi lên trước xem con trai mình làm sao, vừa vén quần áo lên đã vội lùi về sau liên tục.

Liêu đại sư bước lên xem, chỉ thấy cái bụng tròn vo của Kim Chí Vĩ lúc này giống như có đứa bé muốn chui từ đó ra ngoài. Bụng Kim Chí Vĩ phình lên một hình hơi mờ, như nhìn thấy khuôn mặt của một đứa trẻ!

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Liêu đại sư, cầu xin ông hãy cứu con trai tôi!” Mẹ Kim vừa nói vừa dập đầu với Liêu đại sư.

Đây cũng là lần đầu tiên Liêu đại sư gặp tình huống này, trong tình thế cấp bách, ông cắn ngón giữa, lấy máu vẽ một bùa Định Hồn lên bụng Kim Chí Vĩ, tạm thời ổn định trong lúc nguy khốn. Thế nhưng dù làm vậy, bụng Kim Chí Vĩ đã vỡ ra chảy máu, nhất định phải đưa đến bệnh viện cấp cứu mới được!

Mạng của đứa bé này sắp bị ma nữ lấy đi một sớm một chiều, cho nên Liêu đại sư theo cha mẹ nó đưa nó đến bệnh viện. Sau khi đến bệnh viện, bác sĩ trực bị dọa hết hồn.

Thế nhưng với kinh nghiệm của mình, ông ta cảm thấy đây là có tác nhân bên ngoài, cũng không biết vì sao mấy lần trước lại không kiểm tra ra! Bây giờ vật xâm lấn đã không thể phẫu thuật được nữa, nếu nhất quyết phẫu thuật, chỉ sợ Kim Chí Vĩ không chịu được!

Chú Lê nói đến đây, đột nhiên phát hiện chén đã hết rượu, đứng dậy lấy một chai bia.

Tôi đang chăm chú lắng nghe, vội giục chú ấy: “Sau đó thì sao ạ! Thai ma đó trong bụng phải làm thế nào ạ?”

Chú Lê hừ một tiếng nói: “Còn có thể làm sao? Nếu như đứa bé kia mổ lấy thai ma đó ra, nó chết chắc không phải nghi ngờ, nhưng nếu để mặc kệ cứ phát triển, thai ma đó tự phá bụng chui ra, thì đứa bé kia cũng chỉ có con đường chết...”

“Chẳng lẽ không có cách nào sao?” Tôi không hiểu nói.

Chú Lê lắc đầu nói: “Cuối cùng sư huynh ta chỉ có thể dùng một lá bùa Tỏa Hồn trấn trụ thứ xấu xa kia trong bụng đứa bé, sau đó hướng dẫn nó cách sống chung với thứ kia, chỉ sợ đứa bé cả đời này chỉ có thể cứ sống như thế! Cho nên đừng cho là mình chưa thành niên, mình là kẻ yếu mà vô tình đả thương người khác. Quả báo không phải là thứ không thích thì không nhận, vẫn là câu nói đó: Không phải không báo, chỉ là chưa đến thời điểm thôi!”

Chú Lê nói xong thì uống hết chai bia…

Sáng hôm sau, hiếm khi tôi dậy sớm như vậy, bỗng dưng nổi hứng dắt Kim Bảo đi dạo, nửa tháng không gặp, nhóc này đã cao hơn rồi. Trước đó nó cao hơn Teddy bạn nó nửa cái đầu, giờ chắc cao hơn một cái đầu.

Ai ngờ lúc chúng tôi chuẩn bị đến chỗ cũ tìm bạn Teddy của Kim Bảo chơi một lúc, đột nhiên nghe thấy phía trước một tiếng kêu sợ hãi, nghe cực giống giọng của chủ Teddy. Nghe cô ấy kêu thê thảm, chắc là có chuyện xảy ra! Tôi vội ôm Kim Bảo chạy đến.

Vừa đi qua dải cây xanh, thấy một con chó to lớn đang cắn Teddy, lúc này Kim Bảo đòi xông về phía trước nhưng bị tôi nhanh tay kéo lại, nhìn kích thước của con chó kia, Kim Bảo chỉ là pháo hôi thôi!

CHƯƠNG

ANH HÙNG CỨU CHÓ

Tôi ôm Kim Bảo vào lòng, tìm xung quanh xem có thứ gì có thể đánh con chó kia được không, nhưng xung quanh đúng là rất sạch sẽ, đến cục đá cũng không có!

Lúc này cô chủ của Teddy kêu cứu rất to, nhưng con chó quá lớn, không ai dám xông vào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Teddy bé nhỏ bị nó lắc loạn xạ.

Tôi coi như cũng quen biết Teddy này chút ít, mặc dù bình thường nó chỉ ngáp ngáp, nhưng bây giờ nhìn nó như vậy, thân thể bé nhỏ bị con chó lớn hơn cắn xé, tôi thật sự không đành lòng!

Nghĩ vậy, tôi quay sang giao Kim Bảo cho cô chủ của Teddy, bảo cô ấy phải ôm chặt Kim Bảo lại, tôi đi cứu chó của cô ấy!

Có lẽ là do bản năng, hoặc do cảm kích tôi, tóm lại sau khi nhận Kim Bảo, cô ấy đã ôm chặt nó vào lòng. Tôi xoay người chạy đến siêu thị dưới tòa nhà, siêu thị này tôi thường đến nên biết chỗ để bình cứu hỏa ở đâu!

Tôi không nói hai lời, cầm bình cứu hỏa chạy lại, sau đó rút chốt an toàn, phun vào con chó lớn!

Chó lớn bị phun vào mắt nên giật mình, thả lỏng miệng. Tôi vội nhặt Teddy dưới đất lên, sau đó nói với cô chủ của nó: "Nhanh lên!

Đến bác sĩ thú y!”

Cô chủ Teddy sững người, sau đó ôm Kim Bảo chạy thục mạng, chờ đến khi tới được bệnh viện thú cưng, áo thun trên người tôi đã nhuốm đỏ máu!

Tôi liên tục lẩm bẩm: “Mày đừng chết! Tao đã nguy hiểm tính mạng cứu được mày, mày chết thế, tao phí một lần tỏ ra anh hùng đấy!”

Bác sĩ thú cưng nghe nói là bị chó lớn cắn, lập tức đưa nó lên bàn kiểm tra... Đến khi bác sĩ cạo hết lông xung quanh vết thương, mọi người mới thở phào, may mà vết thương không sâu... có thể cứu được!

Lúc này tôi mới ngẩng đầu nhìn lên, thấy cô chủ của Teddy vẫn đang ôm chặt Kim Bảo, tên nhóc đó nhìn tôi lo sợ, chắc tưởng lần này đưa nó đến đây để tiêm phòng! Để không dọa Kim Bảo, tôi ôm lại nó từ tay cô chủ Teddy, sau đó gọi điện cho Đinh Nhất đến đưa nó về nhà.

Lúc này chủ nhân của Teddy vẫn còn run, môi tím lại, tôi nhìn bộ dáng đó, chỉ sợ cô ấy sẽ ngất đi. Thế nên tôi đến bên cạnh mua một chai nước chanh, ép cô ấy uống một chút, thả lỏng tâm trạng, con chó đã không sao nữa rồi!

Đến lúc đó cô ấy mới nhớ ra gọi 110 báo cảnh sát. Lúc đó mới biết, sau khi chúng tôi đi đã có người báo 110, cảnh sát đã ở đó xử lý, nghe nói đã đánh chết con chó lớn, vì sau khi chúng tôi đi, nó lại tiếp tục cắn người khác.

Lúc này Đinh Nhất đẩy cửa vào, tôi đưa Kim Bảo cho anh ta, rồi trở lại xem Teddy đang bị khâu vết thương. Mắt nó híp lại, không biết là còn choáng hay đã tỉnh dậy, chủ nhân của nó đứng cạnh lo lắng, sợ lại có điều gì sơ suất.

Đinh Nhất thấy tôi máu me đầy người, ánh mắt Kim Bảo vẫn

còn hoảng sợ, thì lôi tôi ra một góc hỏi nhỏ: “Kim Bảo cắn à?”

Tôi liếc mắt: “Anh quá coi trọng nó đấy? Nó ở cùng Teddy không bị cắn đã là tốt rồi! Là một con chó lớn cắn, hình như là giống Rottweiler...”

Lúc này bác sĩ đã xong việc, gọi y tá đến tháo kim châm ra, sau đó mới nói chuyện với chủ nhân Teddy: “Yên tâm đi! Không có việc gì lớn, chỉ bị thương ngoài da thôi. Cũng may mà con chó lớn đó cắn vừa phải, cũng không kéo đi, nếu không thì khó mà cứu được!”

Cô chủ nghe xong thì quay sang nói cảm ơn tôi: “Vừa rồi cảm ơn anh! Nếu không có anh...” Không nói hết hai câu, cô nàng lại khóc lên.

Tôi vội vàng lấy giấy ăn cho cô ấy: “Không cần cám ơn, dù sao Teddy nhà cô cũng là bạn tốt của Kim Bảo nhà tôi, tôi sao có thể thấy chết mà không cứu chứ!”

Cô chủ nghe thấy tôi gọi con chó của cô ấy là Teddy, u oán nói: “Chó nhà tôi tên là Đậu Đậu!”

Tôi cười ha hả nói: “Đúng đúng đúng, Đậu Đậu, xem đầu óc của tôi này, sao lại gọi nó là Teddy chứ? Nhưng sau này để tốt cho Đậu Đậu, lúc dắt nó ra ngoài thì cô nên mang theo dây xích, đừng để nó đi chọc chó lớn nữa! Dù sao mấy con chó tốt tính như Kim Bảo nhà tôi không nhiều đâu. Nên nhìn thực lực của đối phương, nếu lại gặp loại như hôm nay, thấy cách xa về thể hình tốt nhất cô vẫn nên ôm Đậu Đậu chạy xa chút!”

Cô ấy thở dài nói: “Có lần kinh nghiệm này còn chưa đủ à? Tôi tin Đậu Đậu sau này sẽ là một con chó nhát gan!”

Sau khi về nhà, tôi kể lại sự tích anh hùng của mình, thêm mắm thêm muối cho Đinh Nhất nghe. Không ngờ lại bị anh ta mắng không có đầu óc, nếu như con chó kia chuyển hướng sang tấn công

tôi, có lẽ tôi đã đầy máu tươi nằm một chỗ rồi!

Tôi bị anh ta mắng một trận mới nhớ ra, vừa rồi cầm bình cứu hỏa của siêu thị người ta, bây giờ phải đi trả tiền cho họ chứ? Không ngờ đi đến siêu thị, ông chủ nói không cần tiền, còn liên tục khen ngợi lòng dũng cảm của tôi!

Nghe ông ta nói kiểu này, làm tôi hơi suy nghĩ, người ta là anh hùng cứu người, còn tôi là anh hùng cứu chó! Nghĩ như vậy lòng tự hào vạn trượng của tôi đã tan biến ngay tắp lự! Nhưng trước khi đi, tôi vẫn trả cho ông chủ 100 đồng, dù sao cũng không thể khiến người ta chịu tổn thất vô lý được đúng không?

Sau khi về đến nhà, tôi mở hộp thức ăn chó cho Kim Bảo ăn, nhóc con này say sưa ăn ngon lành, lập tức quên luôn chuyện kinh hãi vừa rồi! Nhưng không ngờ sáng hôm sau lại có hai cảnh sát đến gõ cửa nhà, hỏi tôi chuyện con chó dữ hôm qua.

Nói thật, tôi không biết con chó lớn kia sao lại cắn Teddy, chuyện diễn ra quá nhanh, tôi dùng bình cứu hỏa phun vào nó xong, đã chạy cùng chủ nhân của con chó nhỏ đến bệnh viện thú cưng, nên không biết chuyện sau đó nó tập kích người đi đường.

Sau khi cảnh sát hỏi rõ tình huống thì tạm biệt rời đi. Ai ngờ vừa tiễn họ chưa đến nửa phút, chuông cửa lại vang lên, tôi còn tưởng hai cảnh sát kia nhớ ra chuyện gì quên chưa hỏi nên quay lại? Kết quả mở cửa, lại thấy người lâu ngày chưa gặp, cảnh sát Bạch Kiện.

“Ái chà chà, em không phải chỉ ra tay làm việc nghĩa cứu một con chó thôi sao? Ngay cả đội trưởng Bạch cũng đến chúc mừng?” Tôi nói đùa.

Bạch Kiện có vẻ không hiểu hỏi: “Cậu thấy việc nghĩa hăng hái làm á? Không nhìn ra nha? Anh hùng cứu mỹ nhân hả?”

Tôi lườm anh ta một cái: “Em vốn nghĩ vậy, cuối cùng lại làm

anh hùng cứu chó!"

Tôi kể đơn giản lại chuyện hôm qua cho Bạch Kiện nghe, không ngờ anh ta nghe xong cũng nói y như Đinh Nhất: "Cậu có phải đồ ngốc không? Không biết loại chó đó lợi hại thế nào à, tùy tiện cắn một cái có thể chết cả một con trâu đấy! Cũng may lúc đó nó không coi cậu là đối tượng tấn công, còn không á, lúc này cậu không còn ngồi đây nói chuyện vui vẻ với tôi thế này đâu..."

Bị họ nói như vậy, tôi cũng hơi sợ thật! Cũng may con chó đó miệng chó lưu tình!

CHƯƠNG

THI ĐẠI HỌC TRẠNG NGUYÊN MẤT TÍCH

Tôi đưa nước cho Bạch Kiện, sau đó cười nói: "Sao hôm nay anh lại rảnh rỗi đến chỗ em thế?"

Bạch Kiện đứng lên nhìn xung quanh phòng rồi nói: "Tên nhóc cậu được lắm nha? Chuyển nhà cũng không nói với tôi một câu, để tôi cho cậu nồi lẩu!"

Nghe anh ta nói tôi mới nhớ ra, đúng thế, lúc trước sao tôi không bảo anh ta gọi một đám cảnh sát đến nhà cho ấm cúng nhỉ? Dù sao cũng mạnh hơn đám bác sĩ quỷ khí âm trầm kia nhiều? Đúng là thất sách!

Tôi biết anh ta "Vô sự không đăng điện tam bảo", nhất định là có việc tìm tôi giúp, thế nên tôi cố ý nói với anh ta: "Là vì còn nhiều thứ chưa hoàn thiện, vẫn còn nhiều thứ lộn xộn! Chờ em sắp xếp xong, đến lúc đó anh phải gọi thêm mấy đồng nghiệp cùng đến, em muốn trong nhà có nhiều Hoàng Khí*!"

* Thời Hồng Kông thuộc Anh, Hoàng Khí là một cách gọi khác của cảnh sát hoàng gia Hồng Kông.

Bạch Kiện cười ha ha nói: "Còn Hoàng Khí! Chỉ mong chúng tôi không mang đến lệ khí** là tốt rồi!"

** Có thể hiểu là sự u ám, ác độc.

“Sao lại như vậy được? Các anh đều là cảnh sát ăn cơm nhà nước, tất nhiên dính đầy Hoàng Khí rồi!” Tôi pha trò cùng anh ta.

Cuối cùng Bạch Kiện cũng nói ra mục đích lần này đến tìm tôi, anh ta đang có vụ án cần tôi hỗ trợ, nhưng cân nhắc dạo này tôi cũng nhiều việc, nên đã xin với cấp trên, để lần này tôi không phải hỗ trợ không công.

Tôi lập tức nói với anh ta: “Đây không phải chuyện tiền nong, có lời của anh Bạch, tiền với không tiền cái gì? Chỉ là công việc bây giờ chưa xử lý xong, không tiện từ chối khách hàng!”

Bạch Kiện trầm tư một lát nói: “Vụ án này hơi đặc biệt, nếu bây giờ cậu không có thời gian, chúng tôi có thể chờ cũng được...”

Tôi nghe anh ta nói thế cũng không giả bộ nữa, hỏi nhanh: “Bản án có gì đặc biệt mà phải chờ em?”

Bạch Kiện uống một ngụm trà, sau đó nghiêm nghị nói với tôi: “Đây là một vụ án không tìm thấy người bị hại, nhưng đã tìm được hung thủ, cho nên chúng tôi muốn nhờ cậu tìm được người bị hại, để trả lại công bằng cho cô ấy.”

“Không tìm thấy người bị hại? Có ý gì?” Tôi không hiểu.

Bạch Kiện giải thích cho tôi: “Đây là diễn biến từ vụ mất tích thành bắt cóc rồi mưu sát, người bị hại là học sinh, nghi phạm cũng là học sinh, cho nên tạo ra ảnh hưởng rất lớn!”

Sau đó anh ta thuật lại cho tôi sự việc nữ sinh kia mất tích xảy ra thời gian trước…

Một tháng trước, sau khi kỳ thi đại học kết thúc, có một phụ huynh lo lắng đi đến Cục công an báo án, nói là con gái mình - Trương Nguyệt sau khi tham gia thi đại học trở về trường thì không thấy về nhà, đến bây giờ đã ba ngày không có thông tin gì.

Sau khi người nhà phát hiện nữ sinh chưa về, mới đầu còn

tưởng hay là cô bé đi du lịch cùng bạn học? Nhưng gọi điện thoại thì không được! Người nhà lúc đó mới liên lạc với bạn học của Trương Nguyệt thì không ai biết cô bé đi đâu…

Việc này lập tức được cảnh sát chú ý, bởi vì hằng năm vào khoảng thời gian này đều có học sinh thi đại học thất bại mà nghĩ quẩn. Nhưng mẹ Trương Nguyệt nói, con gái mình năm nay thi rất tốt, tổng điểm đã hơn 100 điểm so với điểm sàn nguyện vọng một, rất có thể là thủ khoa đại học ở đó.

Lúc này cảnh sát cũng mơ hồ, một học sinh trung học thành tích tốt như vậy, sao có thể nghĩ quẩn mà tự sát? Nên cảnh sát lập tức điều tra, cũng bắt đầu từ đó, bạn học của Trương Nguyệt truyền đi một tấm thiệp trên mạng: “Thi đại học trạng nguyên sau khi trở về trường thì mất liên lạc”.

Nhiều dân mạng nhìn thấy dòng này, đều nhao nhao suy đoán, có người nói cô nàng đi giải sầu, thả lỏng, có người nói bỏ trốn với bạn trai. Nhưng thời gian mất tích càng dài, cảnh sát càng có dự cảm xấu. Với kinh nghiệm nhiều năm của bọn họ, nếu thời gian mất liên lạc vượt quá một tuần, thì xác suất xảy ra bất trắc cực kỳ lớn.

Sau khi từ từ điều tra, cảnh sát loại bỏ hành trình từ trường về nhà của Trương Nguyệt, sau đó xem lại video theo dõi sân trường. Sau khi Trương Nguyệt đi vào trường thì không xuất hiện nữa.

Nên cảnh sát loại bỏ việc tìm kiếm bên ngoài trường học, đây là trường chuyên cấp 3 của tỉnh, diện tích 1300 mẫu, chia làm hai khu cũ và mới, học sinh trong trường không vượt quá 12.000 người.

Đây có thể gọi là một trường rất lớn, Trương Nguyệt lúc trở lại trường có cầm theo hồ sơ học bạ. Khi đó chủ nhiệm lớp còn gặp Trương Nguyệt, nhưng sau đấy không còn ai thấy cô bé nữa.

Sau khi cảnh sát nói chuyện với bạn học của cô bé, phát hiện có mấy người cùng nhìn thấy Trương Nguyệt đi về hướng tòa nhà thí nghiệm, nhưng cụ thể là đi đâu thì không ai biết.

Nhưng khi cảnh sát nói chuyện với nhân viên nhà trường thì được biết, ngày hôm đó là ngày trở lại trường, nên tòa nhà thí nghiệm đóng kín. Trong ngày bình thường, học sinh bình thường khó có thể đi vào đó, bởi vậy họ cho rằng Trương Nguyệt không thể đi vào tòa nhà thí nghiệm.

Nhưng cảnh sát sẽ không vì nhân viên nhà trường nói không có người đi vào mà không đi điều tra, bởi vì người chủ quan phán đoán thường sẽ phạm sai lầm. Họ nói dưới tình huống bình thường thì không thể đi vào, vậy trong tình huống không bình thường cũng không phải không thể đi vào, nên cảnh sát nhanh chóng tiến hành điều tra tòa nhà thí nghiệm.

Tòa nhà thí nghiệm này có bốn tầng, ngoài các phòng thí nghiệm còn có thư viện và phòng họp lớn. Bởi vì lúc này đang là thời gian nghỉ hè, nếu trong tòa nhà có chứng cứ sẽ không bị phá hỏng.

Nghe nhân viên quản lý nói, ngày về trường, nơi này đã bị khóa lại, mà tất cả học sinh đều biết điều đó, không hiểu tại sao Trương Nguyệt lại đi về phía này?

Bây giờ trong trường lắp rất nhiều camera, dù là bên trong hay bên ngoài tòa nhà, cảnh sát đều lấy video ngày đó ra xem toàn bộ, rất nhanh tìm được Trương Nguyệt.

11 giờ 30 phút ngày hôm đó, Trương Nguyệt đi về phía tòa nhà, cảnh sát đã lấy ghi chép trò chuyện điện thoại của cô ấy, lúc 10 giờ cô ấy nhận bốn cuộc điện thoại, trong đó có hai cuộc là mẹ cô ấy gọi, dặn dò cô chú ý các vấn đề trong hồ sơ học bạ.

Hai cuộc còn lại, một là bạn tốt của Trương Nguyệt, tên Thẩm

Linh, hai là lớp trưởng Viêm Đằng Phi gọi đến. Qua điều tra hai người bạn học này, Thẩm Linh gọi cho Trương Nguyệt để hẹn sau khi kết thúc ngày về trường thì cùng nhau đi dạo phố, còn lớp trưởng Viêm Đằng Phi gọi điện đến hỏi thành tích thi tốt nghiệp của Trương Nguyệt là bao nhiêu.

Hai người đều là bạn học cùng lớp với Trương Nguyệt, nội dung cuộc nói chuyện cũng không có gì khả nghi, không biết vì sao Trương Nguyệt lại một mình đi đến tòa nhà thí nghiệm? Từ biểu hiện trong video có thể nhìn ra, cô ấy đã đi thẳng đến đó, có thể cô ấy hẹn gặp ai ở đấy.

CHƯƠNG

MƯỜI NĂM TƯƠI ĐẸP

Nhưng thật đáng tiếc, trong video, cảnh sát chỉ thấy một mình Trương Nguyệt, cô ấy đi đến cửa chính đại sảnh, bởi vì vào đúng góc chết của camera giám sát, nên cảnh sát không thể thấy Trương Nguyệt làm thế nào mở được cửa.

Sau khi nhân viên quản lý tòa nhà xem đoạn video thì khẳng định: "Có người mở cửa cho cô ấy."

Hoàn toàn chính xác, điểm này có thể dễ dàng nhìn thấy qua video, bởi vì động tác của Trương Nguyệt rất lưu loát, không bị dừng lại một chút nào, vậy chỉ có thể là có người đã mở sẵn cửa cho cô ấy.

Cảnh sát thấy vậy lập tức hỏi nhân viên quản lý tòa nhà: "Trừ anh ra, còn có ai có chìa khóa nữa không?"

Nhân viên quản lý suy nghĩ một chút nói: "Có rất nhiều người có chìa khóa này. Tôi, thầy hiệu trưởng, chủ nhiệm giáo dục, chủ nhiệm hậu cần... đều có."

Cảnh sát thấy nhiều người có chìa khóa như vậy, nhưng sau khi điều tra thì tất cả đều có chứng cứ ngoại phạm.

Đầu tiên là nhân viên quản lý tòa nhà, ngày đó vì tòa nhà không mở cửa, cho nên anh ta đến hỗ trợ bên ký túc xá. Sáng hôm đó,

chủ nhiệm hậu cần luôn bận rộn trong nhà ăn, bởi vì buổi trưa học sinh lớp 12 có bữa ăn tập thể do nhà trường tổ chức. Còn hiệu trưởng với chủ nhiệm giáo dục lúc đó đang họp với các giáo viên khác.

Loại tất cả những người tình nghi, nhưng vẫn không có manh mối nào để tìm ra lý do tại sao Trương Nguyệt lại một mình đi đến tòa nhà này. Lúc này, nhân viên quản lý tòa nhà lại nói một câu làm cảnh sát chú ý. Đó là trừ những người trong trường, người bên ngoài cũng có chìa khóa này, bình thường lớp trưởng mỗi lớp cũng có mượn dùng khi cần.

Bởi theo quy định của trường học, các lớp nếu muốn sử dụng phòng thí nghiệm, thì sau đó phải dọn dẹp sạch sẽ phòng, cho nên thông thường lớp trưởng mỗi lớp đều đi mượn chìa khóa từ nhân viên quản lý, sau khi dùng xong sẽ đem trả lại.

Có đầu mối này, cảnh sát lập tức chú ý đến Viên Đằng Phi. Trước đó cậu ta tự gọi điện cho Trương Nguyệt để hỏi thăm thành tích thi đại học của cô ấy, liệu có phải do đố kị mà ra tay sát hại không?

Nhưng khi cảnh sát điều tra về Viên Đằng Phi, phát hiện cậu ta cũng là một học sinh ưu tú, không những thành tích học tập tốt mà còn đạt được không ít giải thưởng của trường như học sinh ba tốt, ban cán sự lớp ưu tú, đoàn viên ưu tú… Hơn nữa cậu ta từng 10 năm liền đạt danh hiệu học sinh giỏi thành phố.

Như vậy có thể thấy cậu ta là học sinh giỏi toàn diện, thật khó có thể nghĩ cậu ta có điểm gì để bị hiềm nghi là tội phạm. Thế nhưng… càng điều tra sâu hơn, cảnh sát càng phát hiện những mặt khác ở Viên Đằng Phi.

Cảnh sát nhờ bộ phận điều tra mạng thì phát hiện Viên Đằng Phi đã từng tìm kiếm trong các trang web bạo lực, đẫm máu. Cậu

ta cũng nhiều lần truy cập trang web có tên “Murder” để xem các nội dung hành hung, bạo lực, thậm chí là video về việc cưỡng bức.

Cảnh sát thật sự rất khiếp sợ, không biết có phải hiện nay giới trẻ đều như vậy không? Chỉ thể hiện bề ngoài ngăn nắp đẹp đẽ, bên trong cất giấu bản chất quái đản, biến thái, hung ác.

Ngay từ đầu, cảnh sát không trực tiếp tìm gặp Viên Đằng Phi mà chỉ điều tra qua bạn học cùng lớp cậu ta, điều tra hành động của Viên Đằng Phi vào ngày quay lại trường... Kết quả là mấy người bạn học nói sau 11 giờ ngày hôm đó, bọn họ đều không nhìn thấy lớp trưởng, lúc đó chủ nhiệm lớp nói có chuyện tìm cậu ta, nhưng gọi điện cũng không liên lạc được.

Hơn nữa có một manh mối lớn khác làm tăng thêm hiềm nghi ở Viên Đằng Phi, đó là thành tích thi tốt nghiệp của hai người. Bình thường, thành tích của hai người sàn sàn như nhau, mỗi lần thi sát hạch thì kết quả của cả hai đều sít sao. Nhưng lần này, Viên Đằng Phi có thành tích thi đại học thấp hơn Trương Nguyệt 30 điểm. Nếu như nói Viên Đằng Phi có điểm khác thường thì hoàn toàn có thể xảy ra.

Để không đánh rắn động cỏ, cảnh sát không trực tiếp tiếp xúc với Viên Đằng Phi, mà cho một bác sĩ tâm lý học sinh tiếp xúc với cậu ta trước. Kết quả tiếp xúc chỉ ra cậu ra hoàn toàn bình thường. Bác sĩ tâm lý nhận xét Viên Đằng Phi là một cậu bé có ý chí mạnh, có suy nghĩ logic, năng lực nhận thức còn cao hơn người bình thường. Hơn nữa kết quả trắc nghiệm tâm lý cho thấy cậu ta là người có tâm lý hoàn toàn bình thường, là một thanh niên lạc quan.

Sau đó, vụ án được chuyển đến tay Bạch Kiện, anh biết đây là lúc nên tiếp xúc trực tiếp với Viên Đằng Phi. Cậu ta là cậu học sinh tuổi gần 20, phòng tuyến tâm lý cũng không quá mạnh mẽ, bằng

kinh nghiệm nhiều năm phá án, anh nhận thấy hẳn là có thể công phá được.

Đáng tiếc, anh đã nhận định sai…

Lần đầu gặp Bạch Kiện, Viên Đằng Phi không có chút lo lắng nào, rất ung dung trả lời những câu hỏi của Bạch Kiện không có một kẽ hở.

Về chuyện vắng mặt sau 11 giờ ngày hôm đó, Viên Đằng Phi giải thích mình bị đau bụng nên đã đi WC ngay. Nhưng sau đó vẫn thấy khó chịu, vì vậy cậu ta trở về ký túc xá một lúc, các bạn học đều không ở đó, cho nên không có ai làm chứng cho cậu ta được. Nhưng không có ai chứng minh cậu ta có quan hệ đến việc Trương Nguyệt mất tích.

Xem ra Viên Đằng Phi cũng không dễ khai thác, Bạch Kiện đưa cho cậu ta những điều tra về lịch sử tìm kiếm qua mạng của mình. Viên Đằng Phi xem xong thì trầm mặc, nhưng Bạch Kiện vẫn không nhìn ra bất kì điểm khẩn trương nào của cậu ta.

Sau phút yên lặng ngắn ngủi, Viên Đằng Phi nói muốn tìm luật sư. Lúc đó, Bạch Kiện cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm cậu ta xem quá nhiều phim ảnh rồi? Lại còn tìm luật sư nữa chứ! Nhưng thái độ của Viên Đằng Phi rất kiên quyết, cậu ta nói nếu không có luật sư thì phải để cậu ta gặp cha mẹ mình.

Cảnh sát hiện không có chứng cứ chứng minh nghi ngờ của mình với Viên Đằng Phi, nên không thể làm gì khác hơn là đồng ý, cho cậu ta gặp cha mẹ, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có cảnh sát ở bên cạnh.

Cha mẹ Viên Đằng Phi đi tới Cục công an, tâm trạng rất kích động, họ không hiểu sao cảnh sát lại giữ con mình. Tuy Bạch Kiện đã nhiều lần giải thích đây chỉ là phối hợp điều tra thôi, không phải bắt giữ, nhưng cha mẹ Viên Đằng Phi lại nói con trai họ đã

thi vào một trường đại học trọng điểm, họ hy vọng cảnh sát hành động đúng mực để tránh ảnh hưởng không tốt cho cậu ta…

Bạch Kiện có thể hiểu được tâm tình của cha mẹ cậu ta, nhưng căn cứ vào các manh mối hiện có, thì Viên Đằng Phi này là đối tượng tình nghi lớn nhất. Trước khi tìm được Trương Nguyệt, cảnh sát chỉ có thể theo dõi cậu ta.

Lúc này, đồng nghiệp đội điều tra mạng tìm được một cái tên giả mà Viên Đằng Phi đã dùng, đó là "Quân Chủ Bạo Ngược". Trên đó, cậu ta viết rất nhiều về những chuyện như làm thế nào để giam cầm, hành hạ cưỡng hiếp, hành hạ đến chết, thậm chí còn có một đoạn video về việc ăn thi thể người…

Tuy những đoạn viết và video này đã bị trang web cấm rồi, nhưng cùng ngày cậu ta up lên, không ít người like và đăng lại, sau đó các blog này bị đóng rất nhanh chóng.

CHƯƠNG

LỜI TỎ TÌNH KINH HOÀNG

Bạch Kiện hỏi Viên Đằng Phi sao lại có hứng thú với những thứ này, cậu ta hỏi lại Bạch Kiện: "Tâm lý biến thái thì phạm pháp à?"

Bạch Kiện bị cậu ta hỏi vậy thì không biết trả lời sao. Đúng thế, pháp luật không quy định tâm lý biến thái là phạm pháp, cho nên mấy thứ này không thể làm bằng chứng cho việc Trương Nguyệt mất tích có liên quan đến cậu ta.

Trải qua một vài lần tranh luận, Bạch Kiện yếu thế, anh biết nếu không tìm được người bị hại, chỉ sợ cảnh sát phải thả thằng nhóc này ra. Trực giác của cảnh sát cho anh biết, Viên Đằng Phi nhất định có liên quan.

Sau đó, Bạch Kiện cho cảnh sát đem tất cả video của camera giám sát thu được trong ngày hôm đó mang về kiểm tra, không bỏ qua bất kì điểm khả nghi nào. Rốt cuộc trời cũng không phụ lòng người, tìm được đoạn băng ghi lại việc 12 giờ 20 phút ngày đó, Viên Đằng Phi kéo một túi hành lý cực lớn rời khỏi trường.

Từ cái cách mà Viên Đằng Phi kéo hành lý kia, có thể thấy túi hành lý đó rất nặng, bên trong túi hành lý này có thể không phải là quần áo hay đồ dùng cá nhân bình thường. Nhưng khi Bạch Kiện hỏi trong hành lý cậu ta đựng gì, cậu ta một mực nói chỉ có một

vài bộ quần áo dùng khi ở trường và một ít sách vở.

Trương Nguyệt cao khoảng 1 mét 58, nặng gần 40 kg, Bạch Kiện đoán cái túi hành lý kia có thể nhét vừa Trương Nguyệt. Khi Bạch Kiện hỏi túi hành lý đó đang ở đâu, Viên Đằng Phi rất thoải mái nói đã mang về nhà mình. Vì vậy cảnh sát đến ngay nhà Viên Đằng Phi mang cái túi hành lý đó về để kiểm tra, nhưng lại không phát hiện được bất kì đầu mối nào có ích.

Cho đến giờ, Trương Nguyệt đã mất tích được bốn tuần, bây giờ cảnh sát có thể khẳng định, cô ấy có thể đã bị sát hại. Nhưng trước khi tìm được thi thể, cảnh sát lại không có bất kì bằng chứng nào chứng minh Viên Đằng Phi có liên quan đến việc này.

Hiện tại Viên Đằng Phi đã được thả, cậu ta đang ở nhà để chuẩn bị tháng sau nhập học, không bị ảnh hưởng chút nào bởi việc Trương Nguyệt mất tích, dường như cậu ta đã sớm biết kết quả sẽ như vậy.

Sau khi Bạch Kiện xem lại đoạn băng mà Viên Đằng Phi kéo túi hành lý ra ngoài trường, có thể thấy cậu ta đã biết những góc chết của máy quay, chỗ nào không có máy quay, nhanh chóng biến mất trên video…

Nghe Bạch Kiện thuật lại vụ án, tôi cảm thấy tiếc hận thay nữ sinh kia. Nếu quả thật dự đoán của cảnh sát là đúng, thì không biết người nhà của cô ấy sau này sẽ sống thế nào?

Nghĩ đến sự bế tắc trong vụ án này của Bạch Kiện, tôi cũng chỉ đành an ủi một câu: “Cố lên”. Vì vậy đêm đó, Bạch Kiện mượn cớ đến nhà Trương Nguyệt để tìm kiếm chứng cứ, tôi đi cùng anh ta đến nhà họ Trương.

Nhìn thấy mặt mày tiều tụy của bố mẹ Trương Nguyệt, tôi ít nhiều có chút lo lắng, thực sự thương cho những tấm lòng cha mẹ trên đời này! Tôi hy vọng Trương Nguyệt vẫn còn sống…

Nói rõ mục đích đến đây, cha mẹ Trương Nguyệt dẫn chúng tôi đến phòng của con gái họ. Bên trong phòng hầu như đều là sách, theo lời cha mẹ Trương Nguyệt, những sách này là sách đọc từ nhỏ đến lớn của cô ấy.

Tôi đi vào, cẩn thận quan sát, phát hiện ra ngoại trừ sách, cô bé còn có rất nhiều sở thích khác, đây hẳn là một người ưu tú toàn diện. Tôi thấy bên giường cô ấy có ảnh chụp thì rất kinh ngạc. Trương Nguyệt rất đẹp, điều này thực sự làm thay đổi ấn tượng trong lòng tôi về những nữ sinh xuất sắc.

Trương Nguyệt có một đôi mắt to biết nói, da thịt trắng nõn không có chút tỳ vết nào. Nữ sinh như vậy chắc ai cũng yêu thích. Vì sao Viên Đằng Phi lại muốn làm hại cô ấy?

Hơn nữa từ lúc vào, tôi thấy điều kiện nhà Trương Nguyệt cũng bình thường, nhưng có thể thấy được họ rất quan tâm đến việc bồi dưỡng cô bé, trong căn phòng nhỏ hẹp có đặt một cây đàn dương cầm! Tôi thuận tay mở cây đàn dương cầm ra, ngón tay khẽ vuốt ve bàn phím, một ít ký ức của Trương Nguyệt tràn vào trong đầu tôi…

Trương Nguyệt có dáng dấp đẹp, nên được rất nhiều nam sinh theo đuổi, nhưng cô ấy biết bây giờ không phải thời điểm thích hợp để yêu đương. Quan trọng nhất là, trong những nam sinh này, không có ai mà Trương Nguyệt thực sự thích.

Việc cô ấy không thể nghĩ tới, đó là trước khi tốt nghiệp, người luôn coi mình là đối thủ - lớp trưởng Viên Đằng Phi lại bày tỏ với mình. Nhưng nói thật, cô ấy cũng không thích Viên Đằng Phi, tuy cậu ta rất ưu tú trên nhiều phương diện, nhưng không hiểu sao, cậu ta luôn khiến cô cảm thấy giả tạo.

Dù sao cũng là bạn học, Trương Nguyệt không thể từ chối quá thẳng thừng, vì vậy muốn hẹn cậu ta gặp mặt nói chuyện, hy vọng

vẫn là bạn bè. Nhưng Trương Nguyệt không ngờ tới, Viên Đằng Phi lại hẹn gặp cô bé ở tòa nhà thí nghiệm.

Vào ngày trở lại trường, sau khi Trương Nguyệt làm xong các việc của mình, cô đi một mình đến chỗ hẹn. Khi đi đến trước cửa tòa nhà thí nghiệm, cô thấy Viên Đằng Phi đã chờ sẵn ở trong.

Trương Nguyệt cảm thấy kì lạ, không biết tại sao cậu ta muốn hẹn gặp ở đây, nhưng đến cũng đến rồi, cô không hỏi nhiều, đi theo Phi Đằng lên một gian phòng thí nghiệm trên tầng hai.

Khi đi vào cô mới phát hiện, trên mặt đất dùng rất nhiều ngọn nến xếp thành hình trái tim, đây rõ ràng là muốn theo đuổi cô mà! Trương Nguyệt hiểu ra, nếu không nói rõ lòng mình, thì không biết Viên Đằng Phi còn làm những chuyện gì nữa.

Trương Nguyệt nói rõ với Viên Đằng Phi, cô ấy còn học bốn năm đại học, hai người lại không cùng thành phố, không cùng một trường đại học, nên chỉ thích hợp là bạn bè thôi. Thế nhưng Trương Nguyệt không ngờ rằng, người vẫn luôn lịch sự nho nhã như Viên Đằng Phi lại đột nhiên trở mặt, tức giận chất vấn cô ấy có phải coi thường cậu ta không? Trương Nguyệt rất bối rối, cô thấy tay mình bị Viên Đằng Phi nắm phát đau, bèn thốt lên: “Tớ vẫn luôn coi cậu là bạn bè! Trước giờ chưa từng nghĩ sẽ có mối quan hệ khác với cậu.”

Viên Đằng Phi nghe xong, đẩy Trương Nguyệt xuống đất, dữ tợn nói: “Cậu cho rằng cậu là ai, tôi thích cậu là vinh hạnh của cậu rồi, hôm nay ở đây không có ai cả, cậu không đồng ý cũng phải đồng ý!”

Viên Đằng Phi nói xong thì xé rách quần áo của Trương Nguyệt. Lúc này Trương Nguyệt rất sợ, định hét lên kêu cứu, nhưng chưa kịp kêu thì miệng đã bị Viên Đằng Phi bịt lại!

Mặc kệ Trương Nguyệt chống cự thế nào, Viên Đằng Phi cũng

không buông tay, càng ngày càng dùng sức, đến khi Trương nguyệt không có phản kháng gì nữa, cậu ta mới buông lỏng tay. Chỉ có điều, lúc này Trương Nguyệt hai mắt đã nhắm chặt, không còn chút sức sống nào nữa.

Lúc Viên Đằng Phi thấy Trương Nguyệt bất động, cậu ta không hề bối rối, lén chạy về ký túc xá lấy một túi hành lý lớn, sau đó mang đến phòng thí nghiệm, bỏ xác Trương Nguyệt vào trong.

CHƯƠNG

THI THỂ CHÌM TRONG NƯỚC BẨN

Đoạn đường mang thi thể đi, Viên Đằng Phi cố gắng tránh camera giám sát của trường học, cẩn thận rời khỏi trường. Nhưng dù thế nào, cậu ta vẫn bị camera ở cổng trường ghi lại...

Ra khỏi trường, đầu tiên cậu ta đón xe đi ngoại thành đến công viên phía Bắc, nhưng đi dạo quanh đó một lúc, cậu ta thấy ở đây có quá nhiều người qua lại, không phải chỗ lý tưởng để vứt xác.

Vì vậy cậu ta đón xe đến nhà máy hóa chất bỏ hoang, cha mẹ cậu ta từng là công nhân ở đây, sau đó nhà xưởng đóng cửa, cha mẹ cậu ta đều tìm công việc khác, chỗ này không có ai tiếp quản, vẫn cứ bỏ hoang quanh năm suốt tháng.

Chỗ xưởng hoang này có một cái hồ lớn, nước rất bẩn, bởi vì trước đây là một cái hồ đựng nước thải chưa xử lý, cho nên nước thải vẫn còn bị giữ lại, sợ chảy ra ngoài làm ô nhiễm môi trường xung quanh.

Cứ như vậy, trong hồ trừ nước thải còn có nước mưa hằng năm trút xuống, nên cái hồ này chính là một hồ nước đầy toàn chất thải bẩn thỉu, bình thường không người lui tới. Cho dù là trẻ con ham chơi, cũng sẽ bị mùi hôi thối từ cái hồ này bốc lên mà tránh ra xa. Viên Đằng Phi bỏ thêm vào túi hành lý mấy tảng xi măng, sau đó

cột chặt bên ngoài bằng sợi dây, rồi ném túi vào trong hồ nước.

Nhưng Viên Đằng Phi không ngờ rằng, khi cậu ta đem ném túi hành lý vào trong nước, Trương Nguyệt bị nước làm cho tỉnh lại, nhưng nhanh chóng bị thứ nước thải bẩn thỉu kia làm cho hôn mê bất tỉnh! Cho nên thật ra Trương Nguyệt chết là do ngạt nước…

Đóng cây đàn dương cầm lại, tôi thực sự cảm thấy cơn giận đang cuồn cuộn trong lòng, đúng là tên súc sinh. Theo đuổi không được lại muốn cưỡng gian rồi giết người. Sau đó còn giả bộ không có chuyện gì mà quay lại trường học! Đúng là tức chết mà!

Bạch Kiện thấy vẻ mặt tôi tức giận, biết tôi đã nhìn ra chân tướng, vì vậy vội vã kéo tôi rời nhà họ Trương rồi lo lắng hỏi ngay: “Thế nào? Nhìn ra được cái gì?”

Tôi nuốt nước bọt để bình tĩnh hơn, sau đó trầm giọng nói với anh ta: “Người đã chết, chính là Viên Đằng Phi làm. Tên súc sinh này.”

Bạch Kiện nghe vậy thì vỗ mạnh vai tôi rồi nói: “Vậy là tốt rồi, chỉ cần tìm được thi thể của Trương Nguyệt, tôi không tin không cạy được miệng thằng nhóc kia.”

Tôi trầm mặc một lúc, sau đó nói: “Có thể hay không thì gặp tên nhóc kia sẽ rõ…”

Bạch Kiện hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý, anh ta gọi điện cho đồng nghiệp, bảo họ triệu tập Viên Đằng Phi đến Cục, anh ta muốn thẩm vấn ngay trong đêm!

Có lẽ không nghĩ rằng nhanh như vậy đã bị gọi đến Cục nên Viên Đằng Phi lộ vẻ lo lắng, nhưng cảm giác này cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy Viên Đằng Phi, tôi cảm thấy bề ngoài cậu ta rất phù hợp làm “con nhà người ta”. Nếu không phải vì

chuyện Trương Nguyệt, có lẽ cậu ta sẽ có tiền đồ sáng lạn.

Tôi và Bạch Kiện ngồi đối diện cậu ta, cậu ta có vẻ rất hứng thú với tôi: “Vị này có phải là chuyên gia các anh mời tới không?”

Tôi mỉm cười nói: “Vậy mà cậu cũng đoán được, quả là cậu nhóc thông minh”.

Khi nghe tôi nói “cậu nhóc”, biểu tình cậu ra rất không thích, giọng dồn dập nói: “Đừng có ở đây cậy lớn tuổi mà lên mặt với tôi, anh lớn hơn tôi là bao?”

Tôi thấy ngữ khí của cậu ta không vui, vẫn bình thản nói: “Tôi rất ngạc nhiên, vì sao cô ấy không thích cậu?”

Viên Đằng Phi nghe xong thì biến sắc, lúc đỏ lúc trắng, một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Tôi không hiểu anh đang nói gì...”

Tôi cười lắc đầu nói: “No! No! No! Chắc chắn cậu biết là tôi có ý gì, chẳng lẽ cậu cũng không biết vì sao à?”

“Chắc là cô ấy thích tôi, không phải à?” Viên Đằng Phi đột nhiên không tự tin nói với tôi.

Tôi gật đầu nói: “Nhìn bề ngoài thì trông cậu không có gì không tốt, thành tích ưu tú, vẻ ngoài đẹp, từ nhỏ đến lớn đều là tấm gương cho người khác học tập, nhưng vì sao cô ấy lại không thích cậu?”

Viên Đằng Phi nghe xong lời tôi nói thì im lặng…

Rèn sắt phải rèn khi nóng, tôi nói tiếp: “Cậu đã không biết, vậy tôi nói cho cậu biết, vì sao cô ấy không thích cậu nhé...”

Lúc này, tuy Viên Đằng Phi không nói gì, nhưng ánh mắt lại bán đứng cậu ta. Cậu ta đã bắt đầu đi theo mạch dẫn của tôi rồi.

Tôi hắng giọng nói: “Cô ấy cảm thấy cậu quá giả tạo”.

“Cái gì?”

Viên Đằng Phi không nghe rõ lời tôi, vì vậy tôi lặp lại một lần

nữa: “Trương Nguyệt cảm thấy cậu là kẻ quá giả tạo.”

“Nói bậy, tôi giả tạo khi nào? Là thành tích học tập ư? Hay là những giải thưởng? Hay là con người?” Viên Đằng Phi có hơi kích động nói.

“Là con người của cậu giả tạo! Tuy cậu biểu hiện ra bên ngoài là một nam sinh ưu tú trên mọi mặt, nhưng Trương Nguyệt có thể nhìn ra cậu là kẻ không có tâm hồn. Hoặc là nói tâm hồn với vẻ ngoài của cậu không giống nhau, là kẻ trong ngoài không đồng nhất.” Tôi lạnh lùng nói.

Viên Đằng Phi đầu tiên là sững sờ, sau đó cười ha hả: “Anh dựa vào cái gì mà cho rằng Trương Nguyệt cảm thấy tôi giả tạo, cô ấy chết rồi, anh muốn nói thế nào chẳng được!”

“Cậu dựa vào đâu mà nói Trương Nguyệt đã chết? Chẳng lẽ cậu là người giết cô ấy ư?” Tôi cáu kỉnh chất vấn Viên Đằng Phi.

Trên mặt Viên Phi Đằng lộ vẻ lo lắng, nhưng chỉ một thoáng rồi biến mất ngày, tựa như chắc chắn chúng tôi không thể nào tìm được thi thể, vì vậy không chút lo ngại nói: “Coi như tôi nói cô ấy chết rồi thì các anh có thể làm gì? Các anh có tìm được thi thể cô ấy không? Tôi nói cũng phạm pháp à? Không tìm được thi thể thì sao các anh có thể lập án?”

Nhìn thằng nhóc phách lối như vậy, tôi thực sự muốn đưa Đinh Nhất tới đánh cho nó một trận… tiếc là Đinh Nhất không có ở đây… Vì vậy tôi cắn răng tiếp tục nói: “Tôi rất hiếu kỳ, vì sao lúc đó cậu không cưỡng gian Trương Nguyệt? Là cô ấy phản kháng quá kịch liệt? Hay vì cậu vẫn là xử nam, nên mặt kia không được?”

Bất kì người con trai nào, nếu bị cười nhạo năng lực về mặt kia đều sẽ rất tức giận, giống như Viên Đằng Phi bây giờ, cậu ta đứng bật dậy, mặt đỏ bừng nói: “Đó là vì cô ấy liên tục kêu cứu! Tôi

không muốn cô ấy lên tiếng nên mới bịt miệng cô ấy lại! Không ngờ như vậy cũng làm cô ấy chết! Tôi có thể làm gì với người chết được chứ?”

Viên Đằng Phi sau khi nói xong, mặt tái nhợt, ngây người ngồi lại ghế, xem ra cậu ta đã ý thức được mình vừa nói sai rồi… Nhưng cậu ta vẫn ôm hi vọng, rằng cảnh sát tạm thời không tìm được thi thể.

Lúc này, Bạch Kiện ngồi một bên hà hơi lên cái đồng hồ đeo tay, sau đó nhìn thời gian nói: “Thôi quên đi, cho cậu ta cơ hội mà cậu ta không muốn, chúng ta vẫn nên thôi đi, ngày mai còn phải dậy sớm để đến nhà máy hóa chất bỏ hoang kia nữa.”

CHƯƠNG

TẤT CẢ ĐÃ KẾT THÚC

Tôi biết anh ta nói vậy là cố ý cho Viên Đằng Phi nghe, có lẽ thằng nhóc này nằm mơ cũng không ngờ chúng tôi biết cậu ta đã đưa thi thể Trương Nguyệt ném xuống đó. Sau khi cậu ta nghe Bạch Kiện nói, lập tức xanh mặt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không còn bình tĩnh như vừa rồi…

Giờ khắc này, tôi biết phòng tuyến tâm lý của Viên Đằng Phi đã sắp bị phá vỡ, chỉ cần tôi dội thêm mấy gáo nước lạnh là có thể đập tan thành lũy cuối cùng trong lòng cậu ta.

“Hôm nay chúng tôi cho cậu một cơ hội, nếu cậu thẳng thắn sẽ được khoan hồng, nếu bỏ lỡ cơ hội này, chỉ sợ sáng mai chúng tôi tìm được thi thể Trương Nguyệt ở nhà máy hóa chất kia... Đến lúc đó, cậu có hối hận cũng muộn rồi!” Tôi lạnh lùng nói.

Viên Đằng Phi nghe xong lời tôi nói, ánh mắt lay động, giống như đang phán đoán xem lời tôi nói là thật hay giả. Tôi biết cậu ta cho rằng mình đã vứt xác ở nơi rất bí ẩn, hẳn là cảnh sát không thể tìm thấy! Nhưng cậu ta lại không biết Bạch Kiện còn một đòn sát thủ là tôi…

“Không nói cũng được, dù hôm nay cậu nói hay chờ đến mai chúng tôi tìm được xác rồi nói, thì không khác gì cả, điểm khác

biệt duy nhất là mức hình phạt cậu nhận được! Cậu cũng đừng quên mình đã là người trưởng thành rồi, nên cậu không còn được hưởng sự vị tha của luật pháp nữa! Nếu tôi đoán không lầm thì với tội của cậu, tử hình là không thể tránh khỏi.” Nói xong, tôi giả bộ đứng dậy bỏ đi.

“Chờ đã!” Viên Đằng Phi đột nhiên gọi chúng tôi lại, sau đó do dự nói: “Bây giờ tôi khai, thì thực sự có thể xem như tự thú không?”

Tôi quay sang nhìn Bạch Kiện, anh ta gật đầu, nghiêm giọng nói với Viên Đằng Phi: “Vậy phải xem thái độ khai báo của cậu như thế nào? Nếu như cứ tính toán thiệt hơn với chúng tôi như vậy, nhất định là không được đâu”.

Rốt cục... Viên Đằng Phi đã khai báo quá trình cậu ta sát hại Trương Nguyệt, sau đó khai địa điểm vứt xác. Những chi tiết này giống với trong trí nhớ của Trương Nguyệt.

Chỉ là cuối cùng, Viên Đằng Phi có khai một vài điểm chúng tôi không biết, đó chính là sau khi vứt xác, cậu ta phải đi mua một túi hành lý giống như cái cũ để ở nhà, nhằm tạo chứng cứ sau này nếu cảnh sát điều tra.

Có khẩu cung của Viên Đằng Phi, sáng hôm sau Bạch Kiện có thể quang minh chính đại đến nhà máy hóa chất bỏ hoang kia để tìm thi thể Trương Nguyệt.

Lúc đầu tôi nghĩ vụ án mạng đã đến bước này rồi, mình có thể trở về nhà. Nhưng Bạch Kiện lại kiên trì muốn hôm sau tôi đi cùng anh ta. Không còn cách nào, cuối cùng tôi chỉ có thể làm người tốt thì làm đến cùng.

Không ngờ sáng hôm sau, khi chúng tôi đến cái hồ chứa chất thải của nhà máy hóa chất hoang kia, phát hiện hoàn cảnh nơi này rắc rối hơn mình nghĩ nhiều, làm cho việc vớt thi thể gặp rất nhiều

khó khăn.

Thứ nhất, cái hồ này là một hồ nước tù, nhưng lại là một hồ đầy những chất thải lỏng hóa học có tính ăn mòn cao, điều này làm chúng tôi lo lắng không biết thi thể Trương Nguyệt sẽ bị tác động như thế nào.

Thứ hai là vấn đề trục vớt, nếu như đi xuống dưới đó vớt, không biết nước này sẽ ăn mòn đồ lặn như thế nào, nếu như làm thủng một bộ đồ lặn thì rất nguy hiểm cho nhân viên trục vớt. Nhưng nếu không xuống vớt, thì chỉ có thể tát cạn nước hồ, nhưng nước hồ này đều là hóa chất có tính ăn mòn cao, cũng có tính ô nhiễm, trong thời gian ngắn không tìm được nơi để chứa nước.

Nhất thời, việc làm thế nào để vớt được thi thể Trương Nguyệt trở thành vấn đề nan giải! Cuối cùng, một cảnh sát điều tra có kinh nghiệm đề xuất ý kiến, thử dùng một cái máy xúc lớn đưa vào trong hồ để vớt túi hành lý ra xem có khả thi không?

Bạch Kiện cùng vài đồng nghiệp phân tích một chút, cảm thấy kế hoạch này có thể thực hiện được, thế nhưng điều kiện tiên quyết là phải biết cái túi hành lý nằm ở vị trí cụ thể nào trong nước. Nếu bây giờ trở về mang Viên Đằng Phi đến để chỉ địa điểm thì mất quá nhiều thời gian. Vì vậy Bạch Kiện hỏi nhỏ tôi: "Tiến Bảo, cậu có thể biết vị trí cụ thể của xác Trương Nguyệt không?"

Tôi nghĩ một lúc rồi trả lời: "Hẳn là không thành vấn đề, anh cho em mấy phút để thử xem..."

Tiếp đó, Bạch Kiện cùng tôi đi đến hồ nước thải. Anh ta biết tôi lúc này rất dễ dàng thất thần, nên luôn đứng cạnh kéo lại, sợ tôi sơ ý sẽ bị rơi vào trong hồ.

Tôi biết với sức lực của Viên Đằng Phi thì không thể ném cái túi hành lý quá xa, phải là nơi nào đó cạnh hồ. Vì vậy tôi từ từ đi quanh hồ... Khi đi đến góc Đông Bắc, một cảm giác quen thuộc

xuất hiện, tôi biết thi thể Trương Nguyệt ở phía dưới.

Căn cứ vào vị trí tôi cung cấp, cần cẩu được thả vào trong nước, chỉ nhấc hai cái đã đưa cái túi hành lý bị ăn mòn đến hoàn toàn thay đổi lên bờ. Chứng kiến những phụ kiện Plastic nhỏ trên hành lý đều bị ăn mòn đến hầu như không còn, thật không biết bên trong, thi thể Trương Nguyệt sẽ ra sao.

Hai nhân viên pháp y nhanh chóng mở túi hành lý ra, bên trong quả nhiên có một thi thể nằm co rúm. Từ thân hình, có thể thấy là phụ nữ, nhưng tướng mạo đã rất khó nhận ra có phải là Trương Nguyệt hay không, bởi vì thi thể đã bị ăn mòn rất nghiêm trọng. Đừng nói là chúng tôi, ngay cả mẹ ruột của cô ấy có tới cũng không thể nhận ra.

Cuối cùng thi thể được mang đi, sau đó tiến hành xét nghiệm ADN để đối chứng. Mặc dù bây giờ việc xác nhận thân phận của xác chết rất phức tạp, nhưng tôi biết đây chỉ là vấn đề thời gian, bởi vì khi đối chiếu kết quả ADN, tất cả sẽ rõ ràng ngay.

Cho đến lúc này, án mạng có thể xem như đã phá xong, nhưng trình tự pháp lý thì không nhanh như vậy được. Đến khi chính thức lên tòa cũng phải tầm nửa năm nữa.

Vụ này điểm đáng tiếc lớn nhất chính là hai thanh niên vốn dĩ sẽ tốt đẹp lên đại học, tất cả đều bị hủy hoại trong một đêm... Mà không chỉ hủy hoại chính bản thân họ, ngay chính cả gia đình họ cũng bị hủy hoại theo.

Lúc nhận phong bì từ Bạch Kiện, tôi rất kinh ngạc, không ngờ lần này không phải làm không công, có hẳn chút tiền đi lại. Tôi vuốt nhẹ phong bì, ước chừng khoảng một vạn tệ.

Tôi hơi ngại khi nhận số tiền này, vì vậy từ chối nói: “Anh xem này, thật đúng là được trả thù lao à? Không phải anh tự bỏ tiền túi trả cho em đấy chứ?”

Bạch Kiện cười lớn nói: “Thôi đi! Tôi chỉ có chút tiền lương ít ỏi, mỗi tháng đều phải nộp cho bạn gái rồi, làm gì có dư mà đưa cậu! Cầm đi! Đây là tiền tôi đích thân xin chi cho phí cố vấn của cậu đấy. Tôi cũng đã nói với đội trưởng, về sau có thể còn cần cậu nhiều, nên không thể để cậu lúc nào cũng làm không công được!”

Tôi nghe vây thì cười, cất tiền vào túi nói: “Vậy em đây cũng không khách sáo nữa.”

Sau khi về đến nhà, tôi mở phong bì ra, quả nhiên là một vạn tệ. Đinh Nhất đứng bên nhìn bộ dạng tham tiền của tôi thì chê cười nói: “Bận rộn nửa ngày mới kiếm được một vạn tệ mà cậu vui đến vậy ư?”

CHƯƠNG

ĐỨA TRẺ RƠI TỪ TRÊN CAO XUỐNG

Nghe Đinh Nhất cười nhạo, tôi lườm anh ta nói: "Anh đấy, đúng là không lo việc nhà không biết quý củi gạo! Một vạn tệ đã bằng hai tháng tiền lương của nhân viên bình thường rồi, đừng có mà không biết đủ chứ!"

Đinh Nhất nghe vậy cười nói: "Rồi, rồi, rồi, cậu nói đúng, vừa lúc điện, nước, gas và phí bảo vệ đều đến hạn rồi, không biết một vạn tệ này của cậu có đủ không đấy?"

Tôi vừa nghe thì mặt lập tức đau khổ nói: "Nhanh vậy! Quản lý thu phí khu này cũng thật là, đòi tiền đúng hạn thật."

Sáng sớm hôm sau, tôi phải đi đến chỗ bảo vệ để đóng tiền, vừa lúc gặp được một đám người ở cửa lớn quậy phá. Lúc đầu, tôi còn tưởng do phí bảo vệ quá đắt nên chủ nhà kháng nghị! Nhưng nghe mọi người ồn ào mới biết chuyện không phải như vậy...

Lúc này, tôi thấy chủ của Teddy vừa ôm nó vừa đi đóng tiền, vừa nhìn thấy tôi, cô ấy lập tức tới chào hỏi. Thấy trên cổ Teddy có mang vòng cổ bảo vệ, biết là vết thương của nó cũng chưa khỏi hẳn đâu.

"Đậu Đậu khôi phục thế nào rồi? Lúc dắt chó đi dạo cũng không nhìn thấy." Tôi cười hỏi cô ấy.

Cô chủ đau lòng nói: “Vết thương bên ngoài tốt rồi, nhưng nó vẫn không dám ra ngoài, trừ phi được tôi ôm, bằng không nửa bước nó cũng không đi.”

Tôi thấy thương tổn lần này chắc đã để lại bóng ma lớn trong lòng Teddy, vì vậy tôi vuốt nó một cái nói: “Thời gian qua đi nó sẽ quên thôi! Đừng lo lắng...”

Hai chúng tôi đợi ở cửa nửa ngày cũng không thấy bên bảo vệ mở cửa, vì vậy mới tò mò hỏi: “Những người này làm gì vậy?”

Chủ Teddy liếc tôi một cách kỳ quái nói: “Anh không biết à?”

Tôi mơ hồ lắc đầu nói: “Biết cái gì?”

Chủ Teddy nhìn xung quanh một chút, sau đó nói nhỏ: “Hai ngày trước, có một bé gái chưa đầy ba tuổi rơi từ tầng 23 xuống sân vườn chết đó! Những người này đều là thân thích của bé gái đó, đến đòi công bằng cho cô bé.”

Tôi ngạc nhiên, hóa ra có chuyện như vậy? Xem ra vài ngày qua tôi để hết tâm tư vào vụ án của Bạch Kiện nên không biết khu chung cư đã xảy ra những chuyện gì.

Chủ của Teddy nói cho tôi biết, buổi trưa hai ngày trước, một cô bé Hân Hân hai tuổi rưỡi đang chơi cùng bà ở dưới sân. Trong lúc bà của Hân Hân mải nói chuyện với hàng xóm không để ý, đã chẳng biết Hân Hân chạy đi đâu chơi rồi.

Lúc đầu, bà của Hân Hân không quá lo lắng, vì cho rằng Hân Hân đi không xa, chắc chỉ ở trong khu chung cư thôi. Vì vậy bà đi tìm khắp khu, nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô bé đâu.

Lúc này bà của Hân Hân bắt đầu lo lắng, thấy người đi qua là hỏi có nhìn thấy Hân Hân không. May mà trong khu chung cư có một nhóm những chủ nhà đang đứng đó nói chuyện, lúc này có một người tốt bụng kêu gọi mọi người cùng ra ngoài giúp đỡ việc

tìm kiếm.

Cùng ngày có không ít chủ nhà khác biết việc này cũng ra ngoài giúp tìm kiếm đứa bé. Nhưng đến tận buổi trưa vẫn không tìm được Hân Hân. Sau đó một chủ nhà khác nhớ lại, lúc Hân Hân mất tích, hình như nghe thấy sân tầng hai có tiếng "Bịch" như có rác rưởi bị vứt xuống.

Vì vậy mọi người liền kéo đến sân tầng hai, thấy Hân Hân đang nằm ở tầng hai, máu me khắp người…

Mọi người lập tức gọi 120 để cứu thương tới, đáng tiếc là khi đứa bé được đưa đến viện thì đã chết rồi! Cha mẹ Hân Hân từ chỗ làm chạy về, không thể chấp nhận được việc này, chỉ mới có mấy tiếng không nhìn thấy con gái, mà đã mãi mãi cách xa nhau như trời với đất.

Hơn nữa mọi người cũng không nghĩ ra, làm sao mà một đưa bé chưa đầy ba tuổi lại có thể một mình đến tầng 23, làm sao có thể từ tầng 23 rơi xuống sân vườn tầng hai được?

Sau khi báo án, cảnh sát đến khu chung cư lấy đi video giám sát, phát hiện đứa bé rời khỏi tầm mắt của bà lúc 11 giờ 05, tự chơi xung quanh các bụi cây.

Sau đó, có thêm ba đứa bé lớn hơn Hân Hân xuất hiện, bọn trẻ vừa nói cười với nhau vừa đi vào thang máy, Hân Hân cũng tò mò đi theo. Tiếp đó xem đến video trong thang máy, thấy ba đứa trẻ kia đến tầng sáu đã đi hết ra khỏi thang máy, lúc này chỉ còn một mình Hân Hân trong thang máy.

Đáng lý ra, lúc này bất kể là người lên hay xuống thì đều có thể phát hiện Hân Hân một mình trong thang máy. Nhưng điều ngạc nhiên là lúc này thang máy không đi xuống dưới mà trực tiếp đi lên trên tầng 23.

Trong đoạn video, thang máy đến tầng 23, sau đó cửa thang

máy mở ra, nhưng lúc này bên ngoài không có bất kì ai, đây chính là thời điểm Hân Hân một mình đi vào tầng 23. Mỗi tầng đều không cài đặt thiết bị giám sát, khi mọi người đi tới tầng 23 thì phát hiện ra hai căn hộ ở tầng này đều chưa có người vào ở, phòng ở đều là phòng thô, cho nên cả chị dọn về sinh cũng không lên đây. Nhìn dưới đất phủ một lớp bụi dày có thể thấy một loạt những dấu chân nhỏ đi đến rào chắn bảo hộ của sân của tầng 23. Lúc này mọi người tức giận phát hiện, rào chắn bảo vệ trên sân tầng 23 còn bỏ trống, mặt trên không có kính bảo vệ, mà các tầng thường sẽ có rào chắn ở sân vườn.

Chính vì sơ suất đó mới khiến bé Hân Hân chưa đầy ba tuổi rơi từ tầng 23 xuống sân vườn ở tầng 2 đến tử vong. Nhưng lúc người nhà Hân Hân tìm đến bảo vệ, họ lại kêu oan. Ở tầng 23 vốn đã lắp đặt kính, nhưng không biết ai gỡ xuống.

Thế nhưng quản lý có khéo đẩy thế nào cũng không thoát được trách nhiệm, dù sao mỗi tháng thu của chủ căn hộ phí bảo vệ cao như vậy, thế mà vẫn xuất hiện sơ suất trí mạng, đây là việc đông đảo chủ hộ không chấp nhận được.

Cho nên khi công ty bảo vệ thông báo thu phí bảo vệ quý này, mới có nhiều người kéo đến đòi được giải thích như vậy. Hơn nữa điều đáng sợ là đây cũng không phải trường hợp đầu tiên trẻ nhỏ bị ngã từ tầng cao xuống.

Trong vòng năm năm trở lại đây, tổng cộng đã xảy ra hơn mười vụ trẻ con bị ngã từ trên lầu xuống, hơn nữa tỉ lệ tử vong vượt quá 70%. Điều này làm dấy lên hồi chuông cảnh giác cho các chủ hộ, họ muốn biết các trường hợp trẻ em bị ngã xuống như vậy là do ngoài ý muốn hay do người gây ra?

Tôi nghe chủ của Teddy nói vậy thì hoảng sợ, không nói được gì, liên tục oán giận chú Lê, sao lại để tôi mua nhà trong khu chung

cư này chứ, phong thủy nơi này quả nhiên có rất nhiều vấn đề!

Vì không nộp được phí bảo vệ, tôi vừa về nhà đã than với Đinh Nhất: “Tôi đây đi nộp tiền mà cũng không nộp được.”

Đinh Nhất hỏi tôi làm sao, vì vậy tôi kể lại chuyện ở trước cửa phòng bảo vệ cho anh ta. Anh ta nghe xong thì nhướng mày nói: “Tôi có nghe nói chuyện này, nhưng tôi luôn thấy không đơn giản như vậy…”

“Anh có ý gì? Lẽ nào đây không phải chuyện ngoài ý muốn ư? “ Tôi kinh ngạc nói.

CHƯƠNG

NHÀ B2 ĐÁNG NGỜ

Đinh Nhất nhìn tôi, sau đó lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết, tóm lại là có cảm giác là lạ ở chỗ nào đó! Nếu không cậu thử đi hỏi sư phụ của tôi xem!"

Hôm sau gặp chú Lê, tôi kể lại chuyện xảy ra ở khu chung cư cho ông ấy nghe. Chú nghe tôi nói mấy năm nay xuất hiện mười mấy vụ trẻ em ngã lầu chết thì sầm mặt, ông ấy nói: "Nhiều như vậy cơ à? Nếu như tất cả đều bị ngã lầu chết thì có phải quá trùng hợp rồi hay không?"

Tôi khẽ nhẹ: "Có phải phong thủy của khu chung cư này có vấn đề không?"

Chú Lê lắc đầu: "Nếu chỉ là vấn đề về phong thủy thì chắc sẽ không xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy. Thế này đi! Tối nay chú sẽ đến khu chung cư của mấy đứa xem thử, nhớ mua chút đồ nhắm, ba chúng ta cùng…"

Đây là lần đầu tiên chú Lê chính thức đến nhà tôi, dù đã quen thân như vậy nhưng vẫn còn hơi lúng túng, thế là tôi và Đinh Nhất đến siêu thị mua thức ăn và thịt, chuẩn bị đến tối làm mấy món nhắm.

Đến tối chú Lê tới, thấy hai chúng tôi luống cuống ở trong bếp

thì không chịu nổi, đuổi hai đứa ra ngoài, sau đó tự làm đồ ăn. Chắc chú ấy không muốn lát nữa bị chúng tôi đầu độc!

Đừng nhìn chú Lê uống rượu nhiều thế, nhưng từ xưa đến nay chưa say bao giờ, mà tôi cũng chưa từng thấy ông ấy say lần nào. Cho dù là uống cùng chúng tôi hay uống với khách thì chú đều uống rất nhiều.

Sau bữa cơm, chú Lê đi đến ban công, nhìn lướt qua chiếc chuông gió mà tự tay chú từng treo lên, sau đó quay đầu lại hỏi chúng tôi: “Bây giờ chiếc chuông gió này có còn kêu không?”

Chú ấy không nhắc tới thì tôi cũng quên mất, không biết từ lúc nào mà chiếc chuông gió này không còn vang lên những âm thanh có quy luật như trước đây. Cả chiếc thang máy tự động mở cửa ngoài kia dường như cũng trở nên rất bình thường.

Chú Lê nghe tôi kể xong thì mỉm cười nói: “Xem ra cuối cùng cô gái đó cũng buông bỏ chấp niệm mà rời đi rồi…”

Ba chúng tôi đứng ở ban công cho bay bớt mùi rượu, sau đó chuẩn bị xuống dưới tầng đi dạo, để chú Lê xem thử phong thủy của nơi này có vấn đề gì hay không.

Lúc này là 11 giờ 30 tối, còn nửa giờ nữa là đến nửa đêm 12 giờ, chú Lê đã từng nói đây là thời điểm mà âm khí nặng nhất trong ngày. Nếu trong khu chung cư này thật sự có thứ gì tà môn, thì chắc hẳn vào thời gian này chúng tôi có thể nhìn thấy một số chuyện đặc biệt…

Dù vào khoảng giờ này mọi nhà đều chưa tắt đèn đi ngủ hết, nhưng những người hay tản bộ trong khu chung cư như các ông bà già và một số gia đình có con nhỏ đều lần lượt trở về nhà hết rồi, nên trong khu chung cư lúc này hơi vắng lặng.

Thỉnh thoảng có mấy chiếc ô tô về muộn nhưng phần lớn đều lái thẳng vào hầm gửi xe. Một khu chung cư an tĩnh, yên bình như

thế này, ai có thể tin được trong mấy năm qua lại có mười mấy đứa bé bị ngã chết chứ?!

Chú Lê vẫn không nói gì, chỉ chắp tay sau lưng đi trước mặt chúng tôi. Tôi biết lúc này không thể quấy nhiễu ông ấy nên vẫn luôn im lặng đi theo phía sau. Đi được một lúc, bỗng chú ấy đứng lại trước tòa nhà B2, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trên…

"Sao thế ạ? Tòa nhà này có vấn đề gì ư?" Tôi hỏi.

Chú Lê không trả lời tôi ngay mà liên tục bấm ngón tay tính toán cái gì đó. Sau đấy ông ấy quay lại nói với tôi và Đinh Nhất: "Mấy ngày tới hai đứa đi hỏi thăm trong khu này xem, có con cái nhà ai bị bệnh nhiều năm rồi không, có thể là bị liệt nằm giường hoặc hôn mê mãi không tỉnh!"

Tôi gật đầu, nhưng lại thầm không hiểu đi hỏi thăm tin này để làm gì…

Nếu muốn tìm hiểu về những tin đồn ở đây thì nhất định phải tìm một phụ nữ đang sống ở đây mới được. Sáng hôm sau, tôi đi đến một cửa hàng bán đồ ăn sáng rất đông khách trong khu này, quả nhiên là gặp được chị hàng xóm Viên Phỉ Nhi ở ngay lầu dưới.

Vừa bước vào cửa hàng tôi đã nghe thấy tiếng chị ấy gọi rất nhiệt tình: "Tiến Bảo! Đây này! Ở đây có chỗ!"

Tôi gật đầu với chị ấy rồi ra hiệu là mình đi mua đồ ăn sáng trước đã.

Tôi bê bữa sáng đến cạnh chị ấy rồi cười nói: "Trùng hợp quá!"

Viên Phỉ Nhi cười to: "Trùng hợp cái gì mà trùng hợp! Em cứ đến đây ăn sáng mỗi ngày thì ngày nào cũng sẽ gặp được chị thôi." Nói rồi chị ấy lại nhìn tôi với ánh mắt rất mập mờ: "Đinh Nhất đâu rồi? Sao hôm nay không thấy cậu ấy đi cùng em?"

"Chắc anh ấy đưa chó đi dạo rồi! Em ăn xong sẽ mua đồ về

cho…” Tôi nói qua loa.

Viên Phỉ Nhi uống một hớp sữa đậu nành rồi nói: “Phải rồi nhỉ, chị nghe mẹ Đậu Đậu nói là em cứu con chó của nhà cô ấy hả?”

“Mẹ Đậu Đậu?” Tôi chưa hiểu chị ấy đang nói tới ai.

Viên Phỉ Nhi trợn mắt nhìn tôi: “Thì chính là chủ của con chó trông giống gấu Teddy ấy.”

Tôi bật cười: “Chị nói thế là em biết ngay ai rồi! Hôm đó cũng trùng hợp thôi, bây giờ em cũng nuôi chó nên không thể thấy chết mà không cứu được. Đúng rồi, em muốn hỏi chị chuyện này…”

Viên Phỉ Nhi thả bánh bao trong tay xuống, nghiêm túc nói với tôi: “Hỏi đi! Chỉ cần là chuyện chị biết, chắc chắn sẽ nói hết với em!”

Tôi bị dáng vẻ nghiêm túc của chị ấy làm cho buồn cười, tôi nói lại chuyện chú Lê bảo hôm qua để hỏi thăm chị ấy. Viên Phỉ Nhi suy nghĩ rồi bảo: “Tình trạng như lời em nói thì chị biết một trường hợp đấy. Đứa bé kia họ Tôn, mấy năm trước gặp tai nạn bị thương ở đầu nên thành người thực vật, chị nhớ hình như nhà thằng bé ở tòa B2 thì phải.”

Tôi nghe thấy có hi vọng nên hỏi thêm thông tin từ Viên Phỉ Nhi, không ngờ chị ấy lại nói: “Chị biết có thế thôi, nếu em muốn chi tiết hơn thì phải hỏi mẹ Đậu Đậu, cô ấy là hàng xóm đối diện nhà kia.”

“Mẹ Đậu Đậu ở đối diện với nhà kia ạ? Tốt quá rồi!” Tôi vui vẻ nói.

Đến tối, tôi đưa Kim Bảo đến chỗ thường xuyên có thể nhìn thấy Teddy đi dạo, đúng là thấy mẹ Đậu Đậu đang ôm nó ngồi trên ghế đá.

Tôi bèn mỉm cười đi tới bắt chuyện với cô ấy: “Sao thế? Đậu

Đậu vẫn chưa dám xuống đất à?"

Mẹ Đậu Đậu cười khổ nói với tôi: "Đúng vậy! Chỉ cần đặt nó xuống đất là nó lại phát run, tôi thấy mà xót ruột nên đành phải bế nó lên…"

Lúc này Kim Bảo nhìn thấy Đậu Đậu, nó nhấc hai chân lên muốn chơi với Đậu Đậu, tôi thừa cơ bảo mẹ Đậu Đậu thả nó xuống đất. Có lẽ do gặp được bạn nên tâm trạng nó khá tốt, không xuất hiện trạng thái như mẹ Đậu Đậu vừa nói.

Hai con chó ngửi lẫn nhau, sau đó bắt đầu chơi trò rượt bắt. Mẹ Đậu Đậu thấy thế thì vui lắm, định chạy qua nựng yêu nó một chút. Nhưng tôi ngăn cô ấy lại và nói: "Cứ để bọn chúng tự chơi với nhau đi, giờ cô mà qua đó có khi nó lại nghĩ tới chuyện sợ hãi đấy!"

Mẹ Đậu Đậu cười xấu hổ, lại ngồi trở về ghế đá. Tôi thừa cơ ngồi xuống cạnh cô ấy, sau đó giả vờ nói bâng quơ: "Tôi cũng có người bạn yêu chó lắm, nhưng yêu chó là bởi vì mấy năm trước con của cậu ấy gặp chuyện không may, trở thành người thực vật, sau nửa năm là qua đời, nên cậu ấy rất để ý đến con chó mà con mình nuôi khi còn sống, chắc cậu ấy coi đó là một loại ký gửi niềm nhung nhớ!"

CHƯƠNG

TÀ THUẬT NAM DƯƠNG

Mẹ Đậu Đậu nghe vậy thì nói: “Ôi trời, chuyện của bạn anh giống hàng xóm nhà tôi quá! Gia đình anh Tôn cũng tốt lắm, đáng tiếc ông trời không có mắt, để Tiểu Lượng bị thành như vậy.”

Mẹ Đậu Đậu kể cho tôi nghe, nhà anh Tôn vốn có ba người sống rất hạnh phúc. Tiếc là năm năm trước, lúc Tiểu Lượng và mẹ cậu bé đứng chờ xe buýt. Đột nhiên cậu bé bị đứa nhỏ đứng cạnh đùa ác đẩy làm Tiểu Lượng ngã xuống lòng đường. Đúng lúc này có chiếc xe buýt vào trạm, sắp chèn vào Tiểu Lượng rồi!

Mẹ của Tiểu Lượng vì cứu con nên nhào vào ôm cậu bé… Kết quả mẹ Tiểu Lượng chết ngay tại chỗ, Tiểu Lượng bị thương nặng trở thành người thực vật.

Mà đứa trẻ đẩy Tiểu Lượng xuống đường cũng chỉ mới khoảng bốn tuổi, cảnh sát không thể truy cứu trách nhiệm của nó nên cuối cùng chẳng giải quyết được gì.

Một gia đình ba người đang tốt đẹp, chỉ trong vòng một đêm đã cửa nát nhà tan. Dù anh Tôn rất đau khổ nhưng Tiểu Lượng bắt buộc phải có người chăm sóc, cho nên anh không thể gục ngã được. Mấy năm này đều do một mình anh Tôn chăm sóc Tiểu Lượng, mẹ Đậu Đậu thấy anh sống không dễ dàng nên thỉnh

thoảng cũng mua thức ăn và làm chút việc vặt giúp.

“Mấy năm nay Tiểu Lượng vẫn không chuyển biến tốt à?” Tôi hỏi.

Mẹ Đậu Đậu lắc đầu: “Không, vẫn như thế…”

Tối hôm đó sau khi về nhà, tôi kể chuyện mình vừa hỏi thăm được với chú Lê. Thấy chú mãi không nói gì mà chỉ ngồi lần tràng hạt bằng gỗ Tử Đàn, tôi hơi không kiên nhẫn thúc giục: “Chú Lê à, chú biết được cái gì thì mau nói ra đi! Cháu gấp muốn chết rồi!”

Chú Lê thở dài nói: “Nếu chú không đoán lầm thì trong khu chung cư này có người bày trận pháp lấy mạng trả mạng. Từ chuyện những người gặp tai nạn đều là trẻ em, thì người mà kẻ kia muốn cứu chắc hẳn cũng là một đứa trẻ. Cho nên chú mới bảo cháu đi nghe ngóng thử xem trong khu này có đứa trẻ nào bị bệnh trường kỳ hay không.”

Tôi tò mò hỏi chú Lê: “Vậy lúc đêm qua chú đứng một lúc lâu dưới tòa nhà B2 là để làm gì ạ? Chẳng lẽ chú nhìn ra tòa nhà kia có vấn đề?”

Chú Lê đắc ý nói với tôi: “Cháu không biết cái này đâu! Đêm qua lúc chú đi đến bên dưới tòa nhà kia thì phát hiện trên cửa sổ của một căn hộ có treo một mặt gương nhỏ, dù không đáng chú ý nhưng lại rất khả nghi. Sau đó chú lại phát hiện trong cái chòi nghỉ chân đối diện với cái gương đó, ở một nơi khó ai phát hiện ra vậy mà cũng có một cái gương nhỏ khác! Điều này làm chú không thể không nghi ngờ công dụng của những tấm gương này.”

“Treo gương lên không phải là để cản tai ương ạ?” Tôi không hiểu.

Chú Lê lắc đầu: “Treo một chiếc gương là cản tai họa, nhưng nếu treo thêm cái gương khác đối diện ở phía dưới nó! Rồi lại tiếp tục đối chiếu với những cái gương khác nữa… Chú phát hiện trong

khu chung cư này có rất nhiều mảnh gương như vậy. Đến tối, nếu cháu dùng một cái đèn pin soi vào một chiếc gương sẽ thấy tia sáng của nó chiết xạ đến chiếc gương nhỏ treo trên cửa sổ của căn hộ kia…"

Tôi càng nghe càng thấy mơ hồ, nên hỏi chú Lê: "Thế cứ đối chiếu gương như thế thì được cái gì ạ?"

"Dùng để nhiếp hồn! Thằng nhóc ngốc! Đây là một loại tà thuật Nam Dương. Nếu chú không đoán nhầm thì nhà họ Tôn kia nhất định có thứ nào đó rất tà môn!" Chú Lê nói với vẻ mặt rất chắc chắn.

"Ý chú nói là, những chuyện ngoài ý muốn xảy ra với đám trẻ trong khu này, đều là vì chiếc gương nhiếp hồn kia gây ra ạ?" Tôi giật mình.

Chú Lê chắp tay sau lưng, đi đến ban công rồi nhìn xuống dưới, sau đó chú quay đầu nói với tôi: "Hi vọng là chú đoán sai, nếu không sau này sẽ còn xảy ra nhiều chuyện nữa…"

Nghe chú nói vậy, tôi vội đứng dậy chuẩn bị mặc quần áo đi xuống nhà, chú Lê hỏi tôi: "Trễ thế này cháu còn đi đâu?"

Tôi vừa đi vừa nói: "Cháu đi phá hủy mấy tấm gương kia ạ! Làm như thế chẳng phải có thể phá tà thuật của kẻ kia sao?"

Đinh Nhất đứng gần đấy kéo tôi lại: "Cậu đợi chút, nếu đơn giản như vậy thì sao đêm qua sư phụ không đi phá luôn cho rồi?"

Tôi ngẩn người, không biết nói gì nữa: "Vậy phải làm sao bây giờ? Cũng không thể trơ mắt nhìn những đứa trẻ khác xảy ra chuyện được?"

Chú Lê nhíu mày thật sâu và nói: "Cháu đừng gấp, để chú suy nghĩ một chút… nghĩ thử xem nào!"

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh dậy, đầu tôi đau như muốn nứt ra,

đêm ngủ nằm mơ mà cũng mệt mỏi hệt như không ngủ cả một đêm vậy. Trong mơ tôi thấy mình cứ đi khắp nơi phá hủy những tấm gương trong khu chung cư. Nhưng cho dù tôi phá thế nào cũng không hết, cứ như thể trong khu chung cư treo vô cùng vô tận những tấm gương nhỏ vậy.

Lúc ăn sáng, chú Lê nhìn thấy đôi mắt gấu mèo của tôi thì biết đêm qua tôi ngủ không được ngon, hẳn là đang suy nghĩ xem phải giải quyết việc này như thế nào. Chú ấy đã nói tà thuật của Nam Dương không dễ đối phó, làm không tốt còn rước họa vào thân ấy, cho nên nhất định phải để chú ấy nghĩ ra kế sách an toàn mới được…

Cuối cùng nhẫn nhịn mấy ngày, chú Lê thực sự không thể nghĩ ra cách nào tốt, đành phải gọi điện cho đại sư huynh của mình, để ông ấy tới trả món nợ lần trước còn thiếu chúng tôi, cùng chú Lê nghĩ cách đối phó với thuật nhiếp hồn này.

Liêu đại sư tiếp điện thoại rất nhanh, nghe chú Lê nói qua tình huống bên này xong, sáng hôm sau ông ấy đáp máy bay tới đây luôn. Để tiện làm việc, Liêu đại sư và hai đồ đệ cùng ở lại nhà tôi. Dù sao trong nhà vẫn còn một phòng cho khách, vừa đủ cho thầy trò ông ấy.

Họ nghỉ ngơi một đêm, hôm sau bắt đầu đi dạo quanh khu chung cư, quả nhiên đúng hệt như những gì chú Lê đã nói, họ phát hiện trong khu này có rất nhiều cái gương nhỏ kỳ lạ. Nếu là với những người không hiểu chuyện thì sẽ không phát hiện được ra chúng…

Đến đêm, Liêu đại sư bảo chúng tôi tìm cái thang có thể trèo lên được chỗ mấy cái gương, sau đó chấm điểm chu sa trên những tấm gương đó, làm thế này có thể tạm thời ngăn cản thuật nhiếp hồn, cũng không bị người thi thuật phát hiện ra ngay.

Tôi thấy cả chú Lê lẫn Liêu đại sư đều có vẻ khá kiêng kị cái tà thuật Nam Dương này, không biết thứ tà thuật đó đáng sợ đến mức nào mà để cho hai lão này cẩn thận đối phó đến vậy.

Về sau Liêu đại sư nói cho tôi biết, thứ tà thuật Nam Dương này bắt nguồn từ vùng Tứ Xuyên, Vân Nam của nước tôi. Sau này nó được lưu truyền đến vùng Đông Nam Á, rồi kết hợp với vu thuật ở đó và trở thành tà thuật Nam Dương như bây giờ.

Tà thuật Nam Dương là thứ có thể cứu người, cũng có thể hại người, chủ yếu nó dựa vào tâm của người thi thuật có chính đáng hay không. Trong số các tà thuật Nam Dương thì nổi danh nhất là Hàng thuật và Cổ thuật, những thuật còn lại là Dược thuật, Phù thuật, Trùng thuật… đều được ít người biết đến.

Xem ra nếu chúng tôi muốn biết bối cảnh của gia đình họ Tôn này thì phải nhờ người giúp đỡ mới được! Tôi gọi điện cho Bạch Kiện, tôi giúp anh ta nhiều lần như vậy, hẳn lần này anh ta phải giúp tôi được một lần chứ?

Bạch Kiện là người nói là làm, khi tôi đưa địa chỉ nhà họ Tôn nhờ hỗ trợ điều tra thêm về gia đình này, anh ta đồng ý ngay! Tôi còn cố ý cường điệu nói muốn tra ra cả tổ tiên ba đời nhà họ nữa!

CHƯƠNG

HÀNH TRÌNH CỦA NHÀ HỌ TÔN

Bạch Kiện nghe thấy tôi nói muốn tra ra cả tổ tiên ba đời nhà họ thì cười nói với tôi: "Hơi khó đấy, người kia là ai vậy? Đừng nói gã đang nợ tiền của cậu nhé?"

Tôi thẳng thừng luôn: "Không khó em tìm anh làm gì! Anh cứ giúp em tra xong đi đã, sau này em sẽ nói cho anh biết vì sao em lại muốn điều tra người này…"

Hiệu suất làm việc của Bạch Kiện rất cao, đến ngày thứ ba sau khi nói chuyện điện thoại với tôi, một tập tư liệu kĩ càng được đặt ngay trước mặt tôi, nể việc anh ta tự đem tư liệu tới, tôi mời anh ta đi ăn cơm.

Lúc đầu tôi định mời anh ta về nhà mình ăn cơm, nhưng nghĩ tới việc bây giờ trong nhà đang có cả thầy trò Liêu đại sư nữa, nếu đưa anh ta về đấy sẽ có thể hơi không được tự nhiên, nên tôi và anh ta vào một nhà hàng Hàn Quốc gần khu của tôi, gọi thịt nướng và uống một chút bia.

Tôi vừa ăn vừa mở phần tư liệu kia ra xem…

Chủ nhà họ Tôn là Tôn Tả Đường, 38 tuổi, trước đó anh ta làm biên tập trong một tòa soạn báo, vợ là Lý Hồng Mai và con trai là Tôn Vĩ Lượng, một người chết một người bị thương ở trong vụ tai

nạn cách đây 5 năm, sau đó anh ta từ chức ở nhà, dốc sức vào chăm sóc đứa con trai đã thành người thực vật.

Cha mẹ của Tôn Tả Đường đều là công nhân và đều đã qua đời, hẳn không có chỗ nào khả nghi cả. Tiếp đến là ông, bà ngoại của anh ta khiến tôi phải chú ý. Ông ngoại anh ta tên Trương Diệu Tổ, trước giải phóng đã từng đi du học, sau đó mang một cô gái người Thái Lan về làm vợ.

Trong tư liệu Bạch Kiện đưa chỉ nói lướt về chuyện của người phụ nữ này, có lẽ vì thời gian trôi quá lâu rồi nên không thể tìm thấy được nhiều tài liệu cặn kẽ. Nhưng bên trong tập tư liệu có một bức ảnh chụp đen trắng của ông bà ngoại Tôn Tả Đường, bà ngoại của anh ta thật sự rất xinh đẹp.

Tôi cầm tấm hình lên quan sát thật lâu, tôi không thể không nói: "So với đám thanh niên bây giờ mỗi lần tẩy trang là không nhận ra nổi, thì người phụ nữ này thật sự đẹp như minh tinh ấy nhỉ!"

Bạch Kiện buồn cười: "Người phụ nữ Thái Lan này đúng là rất đẹp, đáng tiếc bà ấy không sống thọ, chưa đến 40 tuổi đã mắc bệnh lạ và qua đời, cho nên những tư liệu liên quan đến bà ấy rất ít."

Nghe Bạch Kiện nói bâng quơ nhẹ nhàng như vậy thôi, chứ tôi biết những tài liệu này không phải người bình thường có thể tra ra được, tôi nâng cốc lên nói: "Nào! Em kính anh một ly, lần này anh đã giúp em một chuyện lớn đấy..."

Bạch Kiện chạm cốc với tôi xong thì uống một hơi cạn sạch cốc bia, sau đó anh ta mới hỏi tôi: "Nói xem nào, tại sao cậu lại muốn điều tra thông tin về nhà này! Tôi đã xem qua đống tư liệu này rồi, rất bình thường mà?"

Tôi cười với anh ta rồi thở dài, nói: "Phải nói thế nào với anh bây giờ nhỉ! Có một số việc chỉ sợ em nói ra nhưng anh không

tin…”

Bạch Kiện lườm tôi rồi nói: “Thôi đi! Trước kia có thể tôi sẽ không tin, nhưng từ khi quen biết với thằng nhóc cậu thì còn gì mà tôi không dám tin nữa? Đừng dài dòng nữa! Mau nói đi!”

Anh ta đã nói như vậy rồi, tôi đành đem chuyện xảy ra ở khu chung cư nhà mình kể một lượt. Nghe xong, anh ta im lặng một lúc lâu, rồi dùng vẻ mặt thắc mắc hỏi tôi: “Trên đời này thật sự có thứ tà thuật như vậy à? Có thể lấy mạng đổi mạng?”

Tôi nhún vai: “Đây cũng là lần đầu tiên em gặp chuyện như thế này, nhưng nhìn đám chú Lê khẩn trương như vậy thì chắc là không giả rồi. Dù sao lần này bọn em cũng làm không công, không có ai trả thù lao cho mà!”

Nói tới đây, đến chính tôi cũng cảm thấy chúng tôi thật sự là những người thích cứu vớt muôn dân trăm họ, động một chút là lại cứu người khỏi dầu sôi lửa bỏng… Bạch Kiện thấy tôi cười ngây ngô thì vỗ lên người tôi một cái và hỏi: “Cậu đang nghĩ gì mà cười kiểu này thế?”

Tôi lúng túng nói: “A? Không, không nghĩ gì cả…”

Trước lúc về, Bạch Kiện dặn dò tôi, nếu có gặp chuyện nguy hiểm không giải quyết được thì phải gọi điện thoại ngay cho anh ta, đừng tự giải quyết!

Tôi cười đồng ý với anh ta: “Yên tâm đi! Tính em mà anh còn không biết nữa à? Trời sinh nhát gan!”

Chia tay Bạch Kiện, tôi cầm tập tư liệu chạy về nhà, chú Lê và Liêu đại sư đã ở nhà chờ sẵn! Khi họ xem tập tư liệu cặn kẽ về gia phả của Tôn Tả Đường, mặt người nào người nấy cũng đều trầm xuống.

Cuối cùng vẫn là tôi phá vỡ sự im lặng này: “Có phải bà ngoại

của Tôn Tả Đường có vấn đề không ạ?”

Chú Lê trầm giọng nói: “Bà ta hẳn là một người nuôi cổ trùng, nếu không thì Tôn Tả Đường làm sao có những vật đó?”

“Nhưng trên tư liệu có nói bà ngoại của anh ta chưa đến 40 tuổi đã mất rồi, đáng lý ra thì anh ta không thể gặp được bà ngoại mình mới đúng?!” Tôi nghi ngờ.

Liêu đại sư lắc đầu: “Cũng chưa chắc phải là bà ngoại của Tôn Tả Đường dạy cậu ta, chúng ta đừng quên còn có mẹ của cậu ta nữa đấy!”

Nghe ông ấy nói như vậy, tôi nhanh chóng lật xấp tư liệu kia ra, tìm đến chỗ mẹ của Tôn Tả Đường… Mẹ của anh ta tên là Trương Tiểu Khánh, nhìn bức ảnh thì thấy bà ấy rất giống mẹ mình. Nhưng trên tư liệu lại nói bà ấy chỉ là một nữ công nhân rất bình thường.

Hồ sơ của bà ấy hầu như không khác gì những người cùng thời ấy, tốt nghiệp trung học xong thì gia nhập quân đội, đáng tiếc thành phần trong nhà không tốt nên bà ấy phải xuống nông thôn. Về sau vào nhà máy làm công nhân, thành một nữ thợ tiện.

Nhưng trong hồ sơ của bà ấy có một chi tiết rất đáng được chú ý đến, chính là trong danh sách được trở về thành phố năm đó vốn không có tên của bà ấy. Nhưng sau đó có một nữ thanh niên trí thức đột nhiên bị bệnh chết nên tên bà ấy mới được đưa vào.

Nhưng trong tư liệu chỉ có ghi chép về những chuyện của Trương Tiểu Khánh, còn nữ thanh niên trí thức kia chết vì bệnh gì thì không được đề cập tới.

Cuối cùng mọi người cùng bàn bạc với nhau và quyết định vẫn phải tìm cơ hội đi vào trong nhà Tôn Tả Đường. Nếu không thì chẳng ai biết tình huống trong nhà anh ta là cái gì cả! Nhưng nếu Tôn Tả Đường thật sự là một kẻ lợi hại thì muốn vào được nhà

anh ta cũng chẳng dễ dàng gì.

Vì muốn tìm hiểu nhiều hơn, tôi lại cố ý dắt chó đi dạo vào đúng thời gian mẹ Đậu Đậu hay đưa nó ra ngoài. Nhờ cô ấy mà tôi biết được cứ mỗi thứ hai và thứ năm hàng tuần, Tôn Tả Đường sẽ đến bệnh viện lấy thuốc cho Tiểu Lượng. Thế là tôi và Đinh Nhất chuẩn bị thừa dịp vào thời gian này sẽ lẻn vào trong nhà Tôn Tả Đường xem xét.

Buổi sáng hai tuần tiếp đó, tôi, Đinh Nhất và chú Lê chờ ở trong xe từ sớm, lén quan sát xem bao giờ Tôn Tả Đường đi đến bệnh viện. Thấy anh ta rời khỏi khu chung cư và bước lên xe buýt xong, tôi và Đinh Nhất lập tức xuống xe, đi lên nhà của Tôn Tả Đường… Còn chú Lê thì ngồi ở trong xe canh chừng cho chúng tôi.

Khi chúng tôi đứng trước cửa nhà của Tôn Tả Đường, tôi cảnh giác nhìn quanh, sợ bị người khác phát hiện ra mình đang nạy cửa nhà người khác. May mà tay nghề mở khóa của Đinh Nhất không tồi, tôi thấy anh ta tự nhiên xoay mấy lần đã mở được cửa nhà của Tôn Tả Đường, người không biết tình hình có khi còn tưởng anh ta đang mở cửa nhà mình ấy!

Vừa vào nhà, tôi lập tức có cảm giác trong nhà của người đàn ông độc thân này rất sạch sẽ, thậm chí trong không khí còn có mùi của thuốc khử trùng. Căn hộ này nhỏ hơn căn hộ của tôi nhiều, nhìn qua chỉ khoảng 100 mét vuông!

Trong nhà có ba căn phòng đều đang bị đóng chặt, nhưng có thể nghe thấy từ một trong những gian phòng đó truyền ra âm thanh khò khè… Tôi quay sang hỏi Đinh Nhất. “Anh có nghe thấy gì không? Đó là tiếng gì vậy?”

CHƯƠNG

TƯỢNG MỘT SỪNG

Đinh Nhất cũng không hiểu đây là tiếng gì, chúng tôi tìm đến một phòng ngủ. Khi đẩy cửa ra, chúng tôi phát hiện bên trong lại là một phòng bệnh tiêu chuẩn! Tiếng động vừa rồi hẳn là được phát ra từ máy thở.

Bên cạnh máy thở là một bé trai chưa đến 10 tuổi đang nằm, hai mắt nhắm nghiền như thể đang ngủ say…

Tôi đi đến bên cạnh rồi khẽ đẩy nhẹ cậu bé, nhưng không có phản ứng gì, xem ra đứa trẻ này chính là Tiểu Lượng mà mẹ Đậu Đậu đã nói! Trong hộc tủ đặt bên kia giường bệnh có một khung hình, là ảnh chụp gia đình ba người đang cười rất vui vẻ.

Đinh Nhất kiểm tra cẩn thận căn phòng một lần nhưng không phát hiện ra chỗ nào khả nghi cả, hai chúng tôi cùng nhẹ nhàng đi ra ngoài, không quấy rầy Tiểu Lượng nghỉ ngơi.

Ra khỏi phòng của Tiểu Lượng, Đinh Nhất đẩy cửa phòng ngủ thứ hai, nhưng bên trong chẳng khác gì những phòng ngủ bình thường khác, một chiếc giường đôi, hai cái gối và hai cái chăn…

Nhưng khi Đinh Nhất vừa vào phòng, anh ta đã nhướng mày, dường như vừa phát hiện ra thứ gì đó khác thường.

“Sao thế? Phòng này có vấn đề gì không?” Tôi hỏi.

Đinh Nhất nhìn chòng chọc vào chiếc giường đôi kia và nói: "Gã ta sống độc thân sao trên giường lại có hai cái gối và hai chiếc chăn?"

Nghe Đinh Nhất nói, tôi nhìn sang chiếc giường. Đúng như anh ta nói, một người độc thân không vợ tại sao lại đặt hai cái gối và hai tấm chăn trên giường? Nhưng nghĩ một hồi, tôi lại thấy nó cũng không nói lên được gì hết? Có lẽ đây chỉ là thói quen của gã ta thôi? Con người bây giờ có ai mà không có một tật lạ nào đó chứ?

Đinh Nhất liếc xéo tôi rồi nói tiếp: "Không đúng! Cậu nhìn căn phòng này xem, giữa ban ngày mà kéo rèm che kín mít, nếu so sánh với căn phòng tràn ngập ánh sáng vừa rồi của Tiểu Lượng thì đúng như hai thế giới! Hơn nữa tôi có thể cảm nhận được âm khí trong phòng này rất nặng." Đinh Nhất nói rồi lấy điện thoại ra chụp mấy bức trong phòng.

Nghe Đinh Nhất nói vậy, tôi vội lấy răng thú ra ngoài, mặc kệ có thứ gì hung ác ở trong này không, cứ lấy ra trước để hù dọa đã!

Lúc đầu bước vào phòng tôi cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng sau khi nghe anh ta nói như vậy, bỗng dưng tôi lại có cảm giác phòng ngủ này không giống của một người ở, nó thích hợp cho hai vợ chồng hơn.

Nhưng ngoại trừ cái đó ra thì chúng tôi không phát hiện thứ gì cổ quái nữa cả. Trước khi tới đây, Liêu đại sư đã từng dặn chúng tôi, nếu Tôn Tả Đường thực sự là người tạo tà thuật Nam Dương thì chắc chắn trong nhà của gã ta phải thờ phụng vị tà thần nào đó! Nhưng chúng tôi đã đi qua hai căn phòng rồi mà chẳng nhìn thấy thứ gì kỳ lạ cả…

Tôi sốt ruột nói: "Được rồi, chúng ta thử vào căn phòng thứ ba xem sao, trong này có kỳ lạ thì cũng mặc kệ nó vậy!"

Tôi nghe mẹ Đậu Đậu nói, không thể để Tiểu Lượng ở một mình quá lâu được, bởi vì thằng bé không thể tự chủ hô hấp, cho nên nếu trong nhà bị mất điện, mà đúng lúc đấy lại không có ai hô hấp nhân tạo giúp nó, thì chỉ khoảng ba phút sau Tiểu Lượng sẽ chết vì ngạt thở.

Bởi vậy tôi rất lo lắng Tôn Tả Đường sẽ sớm quay về, đến lúc người ta trở về, chẳng phải chúng tôi không tìm được cái gì, đi một chuyến vô ích ư? Làm không tốt còn đánh rắn động cỏ ấy!

Nghĩ vậy, tôi nhanh chóng đến phòng thứ ba, nhưng khi đẩy cửa mới biết nó bị khóa. Tôi quay sang nói với Đinh Nhất: “Cửa bị khóa rồi!”

Đinh Nhất chỉ chọc xoay hai, ba cái là mở được cửa ra, cửa vừa mở, một mùi hương sặc mũi bay ra ngoài khiến tôi phải nhíu mày.

Đinh Nhất ngửi mùi hương rồi nói: “Đây là mùi thường xuyên đốt hương…”

Tôi thò đầu vào nhìn quanh, bên trong tối om, không thấy gì cả, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy mấy ánh đỏ. Đinh Nhất lấy đèn pin ra chiếu vào trong, đột nhiên chúng tôi nhìn thấy một đôi mắt đỏ ngầu đang hung ác nhìn thẳng vào mình!

May mà có Đinh Nhất ở cạnh, nếu không tôi đã hét lên rồi… Khi tôi đang do dự có nên đi vào hay không, thì tiếng “tạch” vang lên, Đinh Nhất nhấn vào công tắc đèn ở gần cửa, bóng đèn mờ nhạt trên đỉnh đầu lập tức sáng lên.

Nhờ ánh đèn u ám, lúc này tôi mới thấy rõ đôi mắt vừa rồi là gì. Đó là một tượng đồng người không ra người, khỉ không ra khỉ, trên đầu nó có một cái sừng hơi cong và một đôi mắt đỏ ngầu như mắt trâu.

“Cái này là thứ gì vậy?” Tôi giật mình hỏi.

Đinh Nhất lắc đầu: “Tôi cũng chưa từng thấy nó bao giờ, nhưng chắc chắn không phải thứ gì tốt!” Nói rồi, anh ta lấy di động chụp lại tượng đồng, để khi về đưa cho chú Lê xem.

Lúc này tôi mới chú ý thấy ở trước tượng đồng bày rất nhiều bình lọ, lại gần xem mới biết trong đó toàn là nội tạng động vật, dạ dày tôi cuộn lại, suýt thì nôn ra.

Đúng vào lúc này, điện thoại trong túi quần đột nhiên vang lên làm tôi giật cả mình, là chú Lê gọi đến. Nhận điện thoại xong, tôi nghe chú lo lắng nói: “Mau ra ngoài đi, Tôn Tả Đường về rồi!”

Tôi vội đánh mắt sang Đinh Nhất, ra hiệu anh ta mau ra ngoài! Tôi và Đinh Nhất vừa vào nhà chưa đến 20 phút, nếu Tôn Tả Đường thật sự đến bệnh viện thì không thể nào trở về nhanh như thế được, có thể gã ta phát hiện ra trong nhà có người lạ đột nhập nên mới vội vàng chạy về…

Tôi và Đinh Nhất nhanh chóng ra khỏi nhà, cánh cửa vừa bị Đinh Nhất mở khóa đã được đóng lại như không có chuyện gì, người bình thường vốn không thể phát hiện có người vào nhà được. Nhưng với Tôn Tả Đường thì khó mà nói trước, thấy vật kỳ quái trong nhà gã ta, nếu chúng tôi làm không tốt, có khi gã ta sẽ biết chúng tôi đã đột nhập vào.

Sau khi vào thang máy, tim tôi vẫn còn đập mạnh trong lồng ngực. Dù gì chúng tôi cũng tự ý xâm nhập vào nhà người khác nên không khó tránh khỏi lo lắng. Thang máy đi xuống từng tầng một, tôi cũng thở ra một hơi…

Khi thang máy xuống tầng một, đúng lúc đó chúng tôi gặp được Tôn Tả Đường ở cửa thang máy. Khi chúng tôi đi ra thì gã ta bước vào thang máy.

Dù đã cố gắng giả vờ tự nhiên như không có việc gì, nhưng tôi vẫn cảm giác được Tôn Tả Đường đang vô tình nhìn sang, như đã

phát hiện ra cái gì đó vậy.

Rời khỏi tòa nhà, tay tôi đổ đầy mồ hôi. Đinh Nhất cười nói tôi đúng là có tật giật mình, anh ta còn nói Tôn Tả Đường chẳng nhìn chúng tôi lấy một cái.

“Vậy à? Nhưng sao tôi cứ có cảm giác mặc dù gã không nhìn chúng ta, nhưng sau lưng tôi lại bị một đôi mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào mình.” Tôi sợ hãi nghĩ.

Quay về xe, Đinh Nhất đưa những bức ảnh chụp được trong nhà Tôn Tả Đường cho chú Lê nhìn. Ông ấy nhìn xong thì sắc mặt rất khó coi, cuối cùng chỉ nói một câu: “Về trước đã, chú phải bàn bạc với sư huynh rồi nói tiếp…”

CHƯƠNG

CỔ TRÙNG LẤY MẠNG

Về đến nhà, Liêu đại sư xem ảnh chụp trong điện thoại của Đinh Nhất, mặt ông cũng y như vậy. Xem ra cái tượng mắt to giống con khỉ này không phải là thứ may mắn gì rồi!

Thấy hai người bọn họ đều như gặp kẻ thù, tôi nghi ngờ hỏi: “Đây là quái vật gì vậy? Trông xấu thế…”

Liêu đại sư châm thuốc lá, sau đó chậm rãi hít một hơi rồi mới nói cho tôi biết: “Thứ này được gọi là Mạt Anh mắt đỏ, một loại tà thần của Thái Lan! Chúng ta cũng chỉ mới nghe qua chứ chưa thấy nó bao giờ…”

Mạt Anh mắt đỏ? Cái tên này đúng là rất phù hợp với hình dáng của con quái vật kia, đặc biệt là cặp mắt đỏ ngầu. Chú Lê nói chỉ cần nhìn đôi mắt đỏ này là biết, Tôn Tả Đường chắc chắn đã dùng máu thịt của mình để cung phụng nó, nếu không thì mắt của nó sẽ không dữ tợn như vậy.

Lúc này Đinh Nhất đang xem lại ảnh thì đột nhiên anh ta khựng người, sau đó phóng đại một bức ảnh rồi đưa cho tôi xem, tôi nhìn xong mà toát mồ hôi lạnh! Bức ảnh này là Đinh Nhất chụp khi chúng tôi vào phòng ngủ thứ hai, bên cạnh rèm cửa có một người phụ nữ máu me đầy mình đứng đấy!

Tôi giật mình hỏi: “Mẹ ơi! Cái gì thế này?!”

Chú Lê nghe thế thì lấy điện thoại qua xem, chú cũng giật mình nói: “Đây hẳn là người vợ đã chết của Tôn Tả Đường, vô tình bị hai đứa chụp được.”

Lúc này Đinh Nhất mới nhớ ra vì sao lúc vào phòng, anh ta lại thấy âm khí rất nặng. Hơn nữa căn phòng đó còn không kéo màn cửa sổ ra, hóa ra Tôn Tả Đường nuôi ma nữ trong phòng!

“Vừa cung phụng tà thần vừa nuôi ma nữ, xem ra với bản lĩnh của gã thì đổi vài cái mạng cũng chẳng có vấn đề gì.” Chú Lê trầm giọng nói.

Lần này chúng tôi gặp đúng đối thủ rồi, mặc dù đã biết ít nhiều về lai lịch của đối phương, nhưng bản lĩnh hiện tại của gã đã cao đến mức nào thì không thể nói trước được.

Ăn tối xong, tôi bắt đầu cảm thấy dạ dài hơi khó chịu… Đinh Nhất ra tiệm thuốc mua thuốc dạ dày, uống xong tôi cũng thấy dễ chịu hơn một chút, sau đó đi ngủ sớm.

Ngủ đến nửa đêm, tôi bỗng mơ mơ màng màng bật dậy. Đinh Nhất còn tưởng tôi đi vệ sinh! Nhưng khi tôi lảo đảo bước ra phòng ngủ, thì lại đi thẳng đến ban công!

Thoáng chốc, tôi nghe thấy giống như có người đang gọi mình, vì muốn tìm âm thanh ấy nên tôi đi thẳng về phía trước, tôi nhìn thấy bố mẹ đang đứng cười vẫy tay với mình… Lòng tôi dâng lên cảm giác chua xót, bước nhanh hơn về phía họ!

Đột nhiên, sau lưng tôi vang lên tiếng sủa của động vật, mạnh mẽ kéo đến khiến tôi không kìm được phải dừng bước, quay đầu lại nhìn…

Khi tôi thực sự tỉnh táo lại, thì một chân đã trèo ra ngoài lan can! Tôi nghe thấy giọng nói vội vã của Đinh Nhất, anh ta đứng

trong phòng khách, nói khẽ với tôi: “Tiến Bảo! Nhất định không được cử động…”

Anh ta vừa nói vừa từ từ tới gần tôi, như thể sợ gió tạo ra trong lúc di chuyển sẽ khiến tôi ngã xuống vậy. Thực ra lúc đó tôi đã tỉnh táo lại rồi, nhìn xuống dưới mà chóng mặt, lưng đổ đầy mồ hôi.

Động tác của Đinh Nhất rất nhanh, anh ta mà tới chậm nữa, chắc tôi phải đâm đầu rơi xuống tầng một rồi! Anh ta bước từng bước nhưng tốc độ khá nhanh, kéo tôi lại từ lan can. Vì dùng sức quá mạnh nên cả hai chúng tôi đều ngã xuống sàn ban công.

Những người ở trong hai phòng ngủ còn lại nghe thấy tiếng động nên vội chạy ra ngoài, vừa đúng lúc nhìn thấy chúng tôi ngã xuống sàn!

“Có chuyện gì vậy? Ma nữ nhảy lầu đã không còn ở đây rồi cơ mà? Tại sao vẫn bị ám nhảy lầu?” Chú Lê ngạc nhiên nói.

Đinh Nhất đỡ tôi dậy, anh ta nghĩ một lúc rồi nói: “Không phải ma nữ đó, có thể là Tiến Bảo đã mang thứ gì đó trong nhà Tôn Tả Đường về…”

Liêu đại sư nghe vậy lập tức kéo tôi ngồi xuống ghế, sau đó nhấc mí mắt của tôi lên xem xét một lúc: “Lúc ra khỏi nhà họ Tôn và gặp Tôn Tả Đường, hai đứa có tiếp xúc cơ thể gì với gã không?”

Đinh Nhất nghĩ một lúc: “Chắc chắn không có, chúng cháu chỉ gặp thoáng qua thôi.”

Liêu đại sư vỗ lên mặt để tôi tỉnh táo hơn, sau đó ông ấy nói: “Giờ cháu thấy thế nào, có chỗ nào không thoải mái không?”

“Cháu… cháu thấy…” Mới nói được một nửa, tôi cảm thấy dạ dày cuộn lên rồi nôn hết bữa tối ra ngoài, nôn cho đến khi chẳng còn sức lực mà nôn tiếp nữa. Nhưng trong những thứ tôi nôn ra,

ấy vậy mà như có thứ gì đó đang động đậy…

Chú Lê ngồi xuống gẩy gẩy trong bãi nôn làm tôi nhìn mà muốn nôn tiếp… Sau đó ông ấy cầm một con côn trùng dài mấy centimet lên, nó vẫn còn sống hẳn hoi!

Tôi không chịu được nữa, bèn bật người chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Tôi nôn xong, Đinh Nhất cũng ngồi xổm ở bên cạnh bồn cầu nhìn hồi lâu, khi xác nhận không còn con trùng nào nữa mới giật nước cho trôi đi. Xem ra tâm lý của họ đều mạnh hơn tôi rất nhiều!

Mặt tôi vàng như nến, được Đinh Nhất đỡ ra ngồi trên salon, tôi vội hỏi chú Lê: “Cháu thế nào ạ? Có phải đi bệnh viện không?”

Chú Lê lắc đầu: “Sau khi rời khỏi nhà Tôn Tả Đường, cháu bị gã ta hạ cổ. Nghe cháu nói nhà gã rất sạch sẽ, vậy có thể là khi Tôn Tả Đường về nhà, phát hiện dấu vết các cháu xâm nhập, hơn nữa còn tìm được một sợi tóc của cháu nên mới hạ cổ! Nhưng cháu không cần quá lo lắng, giờ thì không sao nữa rồi!”

“Cháu nôn ra cả trùng mà không sao ạ?” Tôi không mấy tin tưởng.

Chú Lê thấy tôi sợ như vậy thì cười nói: “Không sao đâu, chỉ cần nôn ra được vật kia là ổn rồi! Chú đoán Tôn Tả Đường chắc là muốn dùng cổ trùng để điều khiển cháu nhảy lầu, nhưng lại không biết vì sao cháu chống lại được cổ của hắn…”

Nghe ông ấy nói vậy, tôi mới sực nhớ lại, vừa rồi rõ ràng tôi đã nhìn thấy bố mẹ mình, nếu không nhờ có tiếng sủa gọi giật lại thì chắc là tôi đã đến chỗ họ, cũng tức là đã rơi xuống lầu rồi…

Tôi cúi đầu nhìn chiếc răng thú trước ngực mình, chẳng lẽ nó đã cứu tôi lần này?

Sau đó Đinh Nhất lại nói cho tôi biết, tình hình lúc ấy rất nguy

hiểm, vì khi anh ta phát hiện ra có chuyện bất thường, lúc ra ngoài tìm thì tôi đã đứng ở thanh chắn lan can rồi!

Lúc ấy Đinh Nhất cách tôi tầm bảy, tám mét, cho dù anh ta có bay tới cũng không cứu kịp! May mà ở thời khắc cuối cùng tôi đột nhiên dừng bước, quay mặt lại mờ mịt nhìn về phía sau.

Lúc đó anh ta biết tôi đã tỉnh táo rồi, nhưng lại không dám gọi vì sợ tôi bị căng thẳng mà rơi xuống thật, cho nên anh ta mới cẩn thận gọi khẽ ở sau lưng, để tôi từ từ quay đầu nhìn về phía anh ta. Và cũng khi tôi ngẩn ra, anh ta đã kéo được tôi vào.

Tổng kết lại chuyện vừa rồi, lần này tôi không nhảy xuống lầu là có hai lý do. Một là tôi khá may mắn, hai là tôi có hai thứ giúp giữ mạng, chiếc răng thú trước ngực và Đinh Nhất…

CHƯƠNG

MA NỮ CẦU CỨU

Sáng sớm hôm sau, Đinh Nhất ra ngoài từ sớm, vì chuyện đêm qua mà sáng nay tôi không thể dậy để ăn sáng, ngủ mãi đến trưa mới bị chú Lê đánh thức!

Chú ấy nói sáng nay Đinh Nhất lấy ná cao su bắn vỡ hết những tấm gương trong khu chung cư rồi! Tôi vội bật dậy, đứng lên nói: "Cái gì? Vỡ hết rồi ạ? Thế chẳng phải Tôn Tả Đường sẽ biết chúng ta đang đối phó với gã sao?"

Chú Lê lại tỏ vẻ không quan trọng: "Lúc gã hạ cổ với cháu thì cũng đã biết rồi, chúng ta không cần phải che giấu nữa!"

Tôi khẽ gật, không nói thêm gì nữa… Một lát sau, tôi thấy Đinh Nhất cầm một cái ná cao su trở về. Nhìn mặt anh ta có vẻ khá vui, tôi cười với anh ta rồi nói: "Thế nào, được bắn thoái mái chứ?"

Đinh Nhất lắc ná cao su trong tay: "Tuyệt đối không trượt phát nào!"

Mặc dù chúng tôi rất vui sướng vì đã phá được mấy cái gương nhỏ của Tôn Tả Đường, nhưng vẫn không thể không đề phòng gã tìm tới gây sự. Thật ra với những thầy pháp như chú Lê và Liêu đại sư, lúc bình thường họ sẽ không quan tâm đến một số người tâm tư xấu xa, dùng trận phong thủy để tư lợi cho bản thân.

Nhưng lần này lại khác, chú Lê nói, nếu cứ để mặc kệ cho nó tiếp tục phát triển, thì không chỉ đơn giản là chết mười mấy đứa trẻ thôi! Họ không thể mặc kệ những thứ tà thuật trái đạo đức như vậy được.

Nhưng họ lại không thể nói là chắc được mấy phần… Tôi không hề biết cả đời hành nghề của chú Lê và Liêu đại sư, đây cũng được tính là một trong những lần nguy hiểm nhất, vì lần này họ phải đấu với người khác…

Nói đến cũng lạ, từ khi Đinh Nhất làm vỡ tất cả các gương nhỏ trong khu chung cư xong, vốn chúng tôi còn tưởng Tôn Tả Đường sẽ lập tức tới trả thù, nhưng chờ đến hai ngày sau gã vẫn không có phản ứng gì.

Nhưng như vậy càng khiến chúng tôi thêm hoảng sợ, không ai biết có phải gã đang chuẩn bị hành động gì không… Vì để biết người biết ta, tôi lại đành đến tìm mẹ Đậu Đậu.

Ai ngờ lúc tôi còn chưa kịp hỏi thì cô ấy đã nói là có chuyện muốn nhờ tôi giúp, tôi vội hỏi: “Cô nói đi, có chuyện gì thế?”

Mẹ Đậu Đậu nói mấy hôm nay Tôn Tả Đường bị bệnh, đồ ăn thức uống trong nhà gã đã cạn rồi. Thuốc của Tiểu Lượng cũng hết, nên gã muốn nhờ mẹ Đậu Đậu mua giúp đồ ăn và đến bệnh viện lấy giúp thuốc của Tiểu Lượng về.

Mẹ Đậu Đậu đã đến bệnh viện lấy thuốc rồi, nhưng còn gạo và những thứ khác một mình cô ấy không bê nổi, nên mới muốn nhờ tôi hỗ trợ. Tôi vội đồng ý, chẳng phải đây là dịp tốt để đến xem Tôn Tả Đường bị làm sao à?

Chiều tối hôm đó, tôi vác theo một túi gạo, một thùng dầu ăn rồi theo mẹ Đậu Đậu đến gõ cửa nhà Tôn Tả Đường. Tôn Tả Đường mở cửa, nhìn thấy tôi đứng cạnh mẹ Đậu Đậu thì ngạc nhiên.

Mẹ Đậu Đậu không biết chuyện nên nhiệt tình giới thiệu tôi với Tôn Tả Đường, cô ấy nói tôi là bạn, giúp cô ấy bê đồ lên đây. Tôn Tả Đường lễ phép gật đầu với tôi, tôi thấy sắc mặt gã tái nhợt, đúng là đang bị ốm thật.

Mẹ Đậu Đậu là một người phụ nữ nhiệt tình, tôi định thả đồ xuống đất rồi đi ngay, nào nhờ lại bị cô ấy giữ chặt, nói tôi phải giúp cô ấy làm cơm cho anh Tôn rồi mới về được. Cô ấy phải làm cơm thì cũng thôi đi, sao còn kéo theo cả tôi vào chứ.

Cũng may Tôn Tả Đường vẫn luôn ở trong phòng Tiểu Lượng, nếu gã mà cứ quanh quẩn bên cạnh, chắc tôi sẽ sợ hãi muốn chết… Về chuyện nấu cơm, tôi chỉ giúp được ít nhiều, thấy mẹ Đậu Đậu đang xào nấu, suy nghĩ của tôi bắt đầu bay đi chỗ khác.

Đột nhiên, tôi thấy tấm kính trước mặt hơi khác thường, nhìn kỹ mới thấy có một bàn tay vô hình nào đó đang viết chữ lên đấy. Mặc dù chữ viết khá xiêu vẹo, nhưng tôi vẫn có thể đọc được, những chữ kia viết là: "Xin cứu chồng tôi."

Lúc ấy tôi rất hoảng hốt, đương nhiên chữ trên tấm kính kia là do vợ của Tôn Tả Đường viết. Lần trước tôi đã nhìn thấy âm hồn của cô ấy trong hình, tại sao cô ấy lại muốn nhờ tôi cứu Tôn Tả Đường?

Mấy chữ kia nhanh chóng bị hơi nước trong nhà bếp hun mờ, giống như nó chưa từng xuất hiện… Làm cơm xong, mẹ Đậu Đậu chào Tôn Tả Đường rồi cùng tôi đi về.

Trước khi tôi về, mẹ Đậu Đậu còn hẹn tôi ngày mai đến nữa! Tôi chột dạ đồng ý rồi vội vàng rời khỏi tòa nhà B2, đi về nhà.

Về đến nhà, tôi kể lại chuyện hôm nay trong nhà Tôn Tả Đường cho mọi người nghe, nhưng không ai hiểu vì sao âm hồn kia lại muốn chúng tôi cứu Tôn Tả Đường?!

Còn vì sao mấy ngày nay Tôn Tả Đường lại bị bệnh, thì Liêu đại

sư nói có thể là bởi vì gã bị phản phệ.

Tôi tò mò: “Phản phệ? Phản phệ cái gì?”

Chú Lê giải thích cho tôi: “Cổ trong người cháu mấy ngày trước được gọi là Hàng đầu thuật, người thi Hàng đầu thuật sẽ lợi dụng cổ trùng điều khiển và hại tính mạng của người khác. Nhưng một khi thuật này bị phá giải thì người thi thuật sẽ bị phản phệ với sức mạnh tương đương, nhẹ thì bị thương nặng, nặng thì có thể mất mạng…

Tôi gật đầu: “Ý của chú là mấy ngày nay gã bị bệnh như vậy là vì hai ngày trước không hại được cháu nên bị báo ứng à?”

Chú Lê nghĩ rồi nói: “Cũng có thể hiểu là như vậy!”

Tôi líu lưỡi: “Đúng là việc nguy hiểm mà! Chú nói xem vì sao gã không sống cho tử tế mà phải làm mấy chuyện đáng sợ như vậy chứ?”

Chú Lê biết ngày mai tôi còn phải theo mẹ Đậu Đậu đến nhà Tôn Tả Đường lần nữa, nên ông ấy cho tôi một lá bùa, bảo tôi ngày mai sau khi vào nhà rồi, thừa dịp mẹ Đậu Đậu không chú ý thì dán vào lưng cô ấy. Đây là bùa dẫn hồn, làm thư thế có thể khiến âm hồn ở gần đấy nhập vào người mẹ Đậu Đậu.

Nếu vợ của Tôn Tả Đường đã có việc cần nhờ giúp thì chắc chắn sẽ nhập vào mẹ Đậu Đậu. Đến lúc đó tôi chỉ cần hỏi chuyện cho rõ ràng, sau đó gỡ lá bùa đấy xuống là được.

Sáng hôm sau, tôi lại theo mẹ Đậu Đậu đến nhà Tôn Tả Đường. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện lát nữa mình phải lợi dụng cô ấy, tôi cũng thấy hơi không đành lòng.

Vừa vào cửa, Tôn Tả Đường cũng giống như hôm qua, mở cửa cho chúng tôi xong thì vào phòng Tiểu Lượng, không ra ngoài.

Mẹ Đậu Đậu và tôi vào bếp, chuẩn bị làm đồ ăn cho ngày hôm

nay. Thấy Tôn Tả Đường sẽ không vào phòng bếp, tôi nhân lúc mẹ Đậu Đậu không chú ý, lấy lá bùa dẫn hồn hôm qua chú Lê cho dán lên người cô ấy.

Lúc mới dán bùa lên, tôi không thấy mẹ Đậu Đậu thay đổi gì, cô ấy vẫn nói chuyện không ngừng. Ngay tại lúc tôi cho là bùa dẫn hồn của chú Lê không dùng được, thì thấy mẹ Đậu Đậu vừa rồi vẫn còn nói cười liên tục lại bỗng nhiên đứng im, sau đó từ từ quay sang nhìn tôi…

Nói thật, lúc này tôi đã thấy hơi hối hận rồi, nếu như đây là cái bẫy Tôn Tả Đường giăng, thì khi vợ gã nhập vào người mẹ Đậu Đậu thì sẽ gọi gã tới, cả hai bọn họ hợp lực lại trừng trị tôi thì làm sao bây giờ?

Nhưng khi ma nữ này nói câu đầu tiên, tôi cảm thấy an tâm hơn rất nhiều. Cô ấy dùng vẻ mặt lo lắng nói: “Xin cậu hãy cứu chồng tôi!”

CHƯƠNG

NUÔI DƯỠNG BẰNG MÁU THỊT

Mặc dù âm hồn này bám vào thân mẹ Đậu Đậu để nói nhờ tôi cứu Tôn Tả Đường, nhưng tôi không thể tin cô ấy hoàn toàn được. Dù sao người nhà này đều rất tà môn, nếu cứ nhẹ dạ tin tưởng họ, đến lúc đó mình chết như thế nào cũng không biết…

Cô ấy thấy tôi không có phản ứng gì thì bắt đầu khóc lóc, nước mắt chảy xuống.

Tôi là đứa mềm lòng, không nỡ nhìn thấy phụ nữ khóc nên vội hỏi khẽ: "Chị là mẹ của Tiểu Lượng à?"

Cô ấy gật đầu: "Tôi là Thẩm Khiết, mấy năm trước bị tai nạn nên qua đời…"

"Tại sao chị lại muốn tôi cứu chồng chị? Anh ta là ai, có bản lĩnh gì chẳng lẽ chị không biết ư?" Tôi không hiểu nên hỏi vậy.

Thẩm Khiết nghe xong thì nhìn tôi với vẻ mặt đau lòng: "Tôi đã bị nhốt ở đây năm năm rồi, các người là người đầu tiên tôi gặp mà không bị thứ kia giết chết, cho nên tôi chỉ có thể cầu cứu các người thôi!"

"Chị đợi chút đã, chị nói rõ ràng xem nào, chị bị nhốt ở đây? Chẳng lẽ không phải vì chồng chị không nỡ rời xa chị nên mới cho chị ở lại ư?" Tôi càng nghe càng cảm thấy không thể hiểu nổi.

Thẩm Khiết lắc đầu: “Chồng tôi cũng không muốn hại cậu đâu, là do anh ấy không tự khống chế được!”

Thẩm Khiết nói năm đó cô ấy và Tiểu Lượng gặp chuyện xong, có một khoảng thời gian Tôn Tả Đường suy sụp tinh thần, mấy lần còn suýt tự tử cùng con trai.

Cũng bởi vì như thế nên Thẩm Khiết vẫn không thể rời dương thế được. Về sau không biết Tôn Tả Đường lấy đâu ra chiếc rương sắt, bên trong toàn là đồ của mẹ gã để lại.

Mẹ của gã là Trương Tiểu Khánh, trước khi qua đời đã từng nói với gã rằng, khi nào cuộc đời gã rơi vào lúc tối tăm nhất thì mở cái rương này ra, có lẽ sẽ thay đổi được cục diện bấy giờ.

Tôn Tả Đường mở chiếc rương ra xem, phát hiện bên trong có một cái tượng đồng quái vật và một cuốn sổ cũ nát. Gã mở sổ ra xem thì thấy nó ghi chép khá tỉ mỉ cách thờ phụng quái vật này.

Quái vật này là Mạt Anh, một vị tà thần nổi danh của Thái Lan. Nó có hai con mắt đỏ au, đầu mọc sừng cong, vẻ mặt hung tợn. Trong cuốn sổ có nói, nếu thờ phụng Mạt Anh sẽ có thể chuyển vận, phát tài.

Tôn Tả Đường xem nội dung bên trong cuốn sổ một cách cẩn nhận, gã nhanh chóng phát hiện trong cuốn sổ ghi chép này có hai loại chữ viết, một là của mẹ gã, Trương Tiểu Khánh, còn một người khác chắc hẳn là người bà ngoại mà gã chưa được gặp bao giờ. Từ nhỏ Tôn Tả Đường đã biết bà ngoại mình là người Thái Lan, nhưng có nằm mơ gã cũng không nghĩ tới bà ngoại mình còn là một Hàng đầu sư*.

* Hàng đầu sư là cách gọi các thầy pháp ở khu vực Đông Nam Á, sử dụng Hàng đầu thuật.

Vì cứu con, Tôn Tả Đường quyết định dựa theo những ghi chép trong sổ để thờ phụng vị tà thần này. Nhưng năm đó chính gã cũng

không biết sau này mình sẽ phải trả giá lớn như vậy…

Dựa theo những gì cuốn sổ viết, nếu muốn sự thành thì phải lấy máu thịt của chính mình để thờ phụng tà thần mắt đỏ, sống chết cùng nó. Yêu cầu đầu tiên Tôn Tả Đường nói với tà thần mắt đỏ là muốn vợ mình - Thẩm Khiết, có thể trở về.

Vốn gã cũng không hi vọng quá lớn nó có thể thực hiện được, nhưng không ngờ rằng, vào lúc nửa đêm, Tôn Tả Đường nhìn thấy người vợ Thẩm Khiết ở ngay trong nhà mình. Nhưng thứ gã nhìn thấy chỉ là hồn phách của Thẩm Khiết. Cũng bắt đầu từ đó, âm hồn của Thẩm Khiết vẫn luôn bị nhốt ở đây, cô ấy nhìn thấy Tôn Tả Đường từng bước bị thứ kia điều khiển, đến cuối cùng đánh mất luôn bản tính của mình.

Lúc ấy Tôn Tả Đường nhận ra dù vợ gã không sống lại, nhưng ở mặt nào đó, vị tà thần mắt đỏ kia cũng coi như đã thực hiện tâm nguyện của gã. Thế là gã nhanh chóng đưa ra yêu cầu thứ hai với tà thần, chính là hi vọng con trai mình có thể hồi phục.

Nhưng thứ kia lại nói với Tôn Tả Đường rằng, nếu muốn con trai tỉnh lại thì phải toàn tâm toàn ý phụng dưỡng nó và phải dâng linh hồn cho nó mới được! Tôn Tả Đường sốt ruột muốn cứu con nên nhanh chóng đồng ý dâng linh hồn mình.

Cũng từ đó trở đi, Tôn Tả Đường đã không còn là mình nữa. Tà thần mắt đỏ nói nếu muốn cứu con trai Tiểu Lượng thì phải tìm được 49 đứa trẻ có mệnh thuần âm để hiến tế linh hồn cho nó, có như thế mới đổi được mạng của Tiểu Lượng về!

Đến lúc này Tôn Tả Đường mới biết mình không nên mở ra chiếc rương, thả vị tà thần mắt đỏ này ra. Đáng tiếc giờ có nói gì cũng đã muộn, bởi gã đã dâng linh hồn mình cho tà thần mắt đỏ mất rồi, nên có rất nhiều chuyện đã không thể do gã làm chủ được nữa.

Thậm chí có nhiều lúc, ý thức của Tôn Tả Đường cũng bị tà thần điều khiển, gã không biết mình đã từng làm việc gì… Chuyện treo kính nhiếp hồn là ý của tà thần, từ khi đặt những thứ đó ở khu chung cư, mấy năm sau đó đều lần lượt xuất hiện nhiều đứa trẻ bị ngã lầu.

Những đứa trẻ này đều có mệnh thuần âm được tà thần lựa chọn tỉ mỉ, khi bọn chúng chết đi, hồn phách sẽ bị kính nhiếp hồn mang về nhà Tôn Tả Đường, sau đó sẽ bị tà thần mắt đỏ ăn hết.

Không phải mấy năm này không có đại sư phong thủy đến đây, nhưng đại đa số nếu không phải bị Tà thần hại chết thì cũng vì biết sự lợi hại của nó mà bỏ đi.

Thẩm Khiết kể xong, tôi nói khẽ với cô ấy: “Không phải tôi không muốn cứu chồng của cô, mà vấn đề là chúng tôi cũng không biết phải đối phó với gã tà thần mắt đỏ này như thế nào!”

Thẩm Khiết lo lắng nói: “Nếu thật sự không thể ngăn cản được nó thì chỉ sợ Tả Đường chẳng còn sống được mấy ngày nữa! Bây giờ ngày nào anh ấy cũng dùng máu thịt của mình để nuôi dưỡng tà thần mắt đỏ, bây giờ cơ thể anh ấy làm gì còn chỗ nào còn tốt nữa!”

Lúc ấy tôi còn chưa hiểu rõ ý của Thẩm Khiết, mãi đến sau đó tôi mới biết được hàm nghĩa của câu nói này.

Thẩm Khiết nói rằng, nếu muốn ngăn tà thần mắt đỏ này thì phải ngăn cản Tôn Tả Đường không tiếp tục cung phụng cho nó nữa. Nếu không cung cấp máu thịt nuôi dưỡng thì nó chỉ có thể trở về làm một bức tượng đồng bình thường mà thôi…

Sau khi về đến nhà, tôi kể rõ những chuyện Thẩm Khiết nói cho mọi người nghe, cố gắng để không bỏ sót bất kì chi tiết nào. Nhưng đến khi tôi nói phải để Tôn Tả Đường dừng việc cung cấp máu thịt nuôi dưỡng tà thần mắt đỏ thì chú Lê lại lắc đầu: “Cách

này nói thì đơn giản, nhưng khi thực hiện thì lại quá khó khăn! Đầu tiên chính gã là người muốn cầu cạnh tà thần mắt đỏ nên mới tự nguyện dâng linh hồn của mình! Cũng có nghĩa là gã đã ký khế ước với Tà thần, không phải cứ nói dừng là có thể dừng được! Còn nữa, bây giờ Tôn Tả Đường đã không còn linh hồn, mà một người không còn linh hồn thì làm sao còn quan tâm đến sự sống chết của người khác chứ?"

Nghe chú Lê nói vậy, chúng tôi cũng chịu chết. Bởi vì nếu chúng tôi không làm sớm trong lúc Tôn Tả Đường vẫn đang suy yếu, thì chờ đến khi gã khôi phục lại, chắc chắn không thể thiếu một hồi chiến đấu ác liệt.

Gã là kẻ chân trần không sợ mang giày, vò mẻ không sợ vỡ, nhưng chúng tôi thì không như thế! Chưa nói đến chú Lê và Liêu đại sư đều là những nhân tài kiệt xuất trong lĩnh vực này, thì ngay cả tôi, Đinh Nhất và hai tên học trò của Liêu đại sư cũng còn đang trong độ tuổi thanh xuân đẹp nhất. Nếu phải liều mạng với gã Tôn Tả Đường không có tương lai này, chẳng phải là quá thiệt thòi sao?!

Đừng nói là tôi, chính chú Lê và Liêu đại sư cũng trên 50 tuổi rồi đều phải cân nhắc thêm! Cho nên nếu chúng tôi muốn yên ổn sống sót sau trận này, thì phải nghĩ ra kế hoạch vẹn toàn mới được!

CHƯƠNG

KẾ HOẠCH CHU ĐÁO

Thẩm Khiết đã chỉ cho chúng tôi một cách, cho dù nó có khó khăn thì vẫn còn đỡ hơn là không nghĩ ra được cách nào! Chúng tôi cùng bàn bạc với nhau và cho rằng, muốn để Tôn Tả Đường ngừng cung phụng tà thần mắt đỏ thì chỉ có hai cách!

Một là gã tự nguyện không cung cấp máu thịt nuôi dưỡng tà thần mắt đỏ nữa, hai là chúng tôi phải cưỡng ép ngăn gã làm việc đó. Dù cả hai cách này đều khó thực hiện, nhưng nếu không thử thì làm sao biết là không được chứ?

Cuối cùng chúng tôi bàn bạc với nhau và đều biết cách thứ hai khả thi hơn, đó chính là tìm cách bắt Tôn Tả Đường lại. Nhưng nếu bắt gã thì lại nảy sinh ra một nan đề khác, Tiểu Lượng phải làm thế nào?

Đây đúng là một nan đề, bởi vì chuyện này không giống như đi chợ nấu cơm, chỉ cần một người là có thể giải quyết được. Tôi đã từng vào phòng của Tiểu Lượng rồi, nếu không có người hiểu rõ đống máy móc dụng cụ trong đó, thì việc này không dễ dàng chút nào.

Nghĩ tới nghĩ lui, chúng tôi đều cảm thấy nên tạm thời chuyển Tiểu Lượng vào bệnh viện, dù sao thì để thằng bé sống chung một

nhà với tà thần cũng rất nguy hiểm. Nếu không được Tôn Tả Đường tiếp tục nuôi dưỡng nữa, nó rất có khả năng sẽ làm hại đến Tiểu Lượng.

Thế là chúng tôi cùng thiết kế một kế hoạch bí mật, chỉ chờ đến khi Tôn Tả Đường ra khỏi nhà…

Ba ngày sau lại đến ngày lấy thuốc cho Tiểu Lượng, có lẽ thân thể của Tôn Tả Đường đã khỏe hơn nên lần này gã tự đến bệnh viện lấy thuốc. Cứ như vậy, bước đầu trong kế hoạch của chúng tôi chính thức bắt đầu!

Khi Tôn Tả Đường cầm thuốc vội vàng rời khỏi bệnh viện thì bị một người đi từ phía đối diện va phải, túi thuốc trong tay gã bị rơi xuống đất. Gã ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện người đụng phải mình là một tên nhóc mới hơn 20 tuổi.

Nếu là người bình thường thấy thuốc của mình rơi xuống đất, mà đối phương không nói câu xin lỗi nào thì rất có thể đôi bên sẽ cãi nhau ầm ĩ lên. Nhưng Tôn Tả Đường lại không nói gì, gã chỉ ngồi xuống đất yên lặng nhặt thuốc lên…

Tên nhóc kia thấy Tôn Tả Đường không tức giận, không ngờ lúc gã đứng lên chuẩn bị rời đi thì tên nhóc đó đột nhiên nổi điên, đấm một cái vào mặt Tôn Tả Đường! Giờ thì có là người nhẫn nại lắm cũng không thể chịu nổi! Thế là cả hai lao vào đánh nhau…

Thực ra người gây sự với Tôn Tả Đường không phải ai xa lạ, mà chính là một trong hai học trò của Liêu đại sư, tên là Lý Tuyết Tùng. Cậu ta cố ý chờ Tôn Tả Đường ở đây là vì muốn đánh nhau với gã.

Chỉ một lát sau, hai người nhanh chóng bị cảnh sát 110 bắt lại, Lý Tuyết Tùng khăng khăng nói rằng Tôn Tả Đường đã ra tay trước. Tuy lúc ấy có rất đông người vây xem, nhưng không ai có thể làm chứng là ai ra tay nên cả hai đều được đưa về cục công an.

Ở phần này, tôi đã sớm nói với Bạch Kiện, để anh ta mượn cớ giữ hai người này lại thêm mấy ngày, nhưng nhất định phải chia ra mà giam giữ. Dừng ở đây, nhiệm vụ của Lý Tuyết Tùng đã hoàn thành, cậu ta chỉ cần chờ đợi tạm giam kết thúc là có thể trở về được rồi.

Sau khi bị tạm giam, Tôn Tả Đường rất lo lắng, gã gọi về cho mẹ Đậu Đậu, nhờ cô ấy tạm thời giúp mình chăm sóc Tiểu Lượng.

Mẹ Đậu Đậu đồng ý ngay, nhưng nếu chỉ trông coi một lát thì còn được, đằng này Tôn Tả Đường bị giam tận năm ngày, nên gã biết đây không phải là cách lâu dài. Gã muốn nhờ bạn mình đến nộp tiền bảo lãnh, nhưng không ngờ người đó lại báo không thể nộp tiền được.

Rơi vào đường cùng, Tôn Tả Đường đành phải gọi điện lại cho mẹ Đậu Đậu để nói cách xử lý khi bị mất điện cho cô ấy biết. Nhưng làm sao gã biết được, lúc này mẹ Đậu Đậu đã gọi 120, để đưa Tiểu Lượng vào bệnh viện rồi.

Thì ra khi Tôn Tả Đường rời nhà không bao lâu thì trong khu chung cư bị mất điện, mẹ Đậu Đậu luống cuống tay chân chỉ biết gọi điện thoại cho tôi, tôi thừa cơ bảo cô ấy gọi cho 120, bởi vì đây không phải là chuyện đùa, nếu phải chờ đến lúc Tôn Tả Đường trở về thì có lẽ Tiểu Lượng đã chết ngạt rồi!

Vừa ngắt điện thoại, tôi lập tức chạy tới nhà Tôn Tả Đường, nghe hướng dẫn của nhân viên y tế dùng máy hô hấp bằng tay với mẹ Đậu Đậu, cố gắng duy trì đến lúc xe cứu thương đến.

Cũng đúng lúc này, mẹ Đậu Đậu nhận được điện thoại của Tôn Tả Đường, gã nói vì mình đánh nhau nên giờ đang bị nhốt ở đồn công an, chắc sẽ về trễ một chút. Tôi đứng cạnh lập tức ra hiệu cho mẹ Đậu Đậu đừng nên nói cho gã biết chuyện của Tiểu Lượng vội, dù sao Tiểu Lượng cũng ổn rồi, chi bằng cứ để gã tập trung

vào xử lý chuyện ở bên kia tốt hơn!

Mẹ Đậu Đậu cũng cảm thấy giờ mà nói cho gã biết chuyện của Tiểu Lượng thì càng thêm rối mà thôi, chi bằng để gã xử lý xong chuyện bên kia rồi nói sau cũng không muộn!

Ngày đầu tiên bị giam, Tôn Tả Đường vẫn rất bình tĩnh, chỉ rất ít nói chuyện với những phạm nhân khác, gã ngồi im trong góc không nói gì. Nhưng bắt đầu từ ngày thứ hai, gã trở nên rất bực bội, còn đánh tất cả những kẻ tới gần mình! Cuối cùng công an chỉ có thể lôi gã ra nhốt riêng, hơn nữa còn kéo dài thời gian giam giữ.

Từ ngày thứ ba trở đi, Tôn Tả Đường bị giam riêng bắt đầu không ăn không uống, ngày nào cũng lầm bầm gì đó trong miệng. Qua màn hình trong phòng giám sát thì giống như gã đang nói gì đó với không khí, nếu không phải trong căn phòng kia chỉ có mình gã, thì người ta còn tưởng gã đang nói chuyện với ai đó đấy!

Đến ngày thứ tư bị giam giữ, Tôn Tả Đường đột nhiên yêu cầu muốn gặp tôi! Cảnh sát cho rằng gã có bệnh thần kinh, nhưng khi gã đưa ra yêu cầu muốn gặp tôi thì biểu hiện lại cực kì bình thường.

Bạch Kiện gọi hỏi tôi có muốn gặp không, tôi cân nhắc một lúc rồi nói: “Được, giờ em qua đây, anh cứ sắp xếp đi!”

Khi gặp lại Tôn Tả Đường, tôi cảm giác gã đã không còn hình người nữa rồi, sắc mặt của gã rất tệ, hai mắt trũng sâu, hốc mắt đen sì, trông giống hệt một tên nghiện ma túy sống dở chết dở.

Hai người chúng tôi đều hiểu rõ, nhưng khi thật sự đối mặt với nhau, tôi lại không biết nên nói gì…

“Con trai tôi thế nào rồi?” Tôn Tả Đường là người phá vỡ sự im lặng trước.

Tôi mở điện thoại ra, bên trong có một tấm ảnh chụp Tiểu

Lượng đang ở bệnh viện, sau đó giơ lên rồi nói: “Thằng bé rất tốt, tôi đã đưa nó ra khỏi nhà anh đến bệnh viện…”

Tôn Tả Đường nghe xong thì chậm rãi rủ đầu xuống, anh ta dùng giọng nói trầm thấp nói với tôi: “Tôi rất tiếc về những đứa trẻ đã chết kia… Dự tính ban đầu của tôi không phải như vậy! Tôi chỉ muốn con mình có thể tỉnh dậy. Nhưng trong sâu thẳm nội tâm mình, tôi vẫn rất hận đứa trẻ năm đó đã đẩy con trai mình, cho nên mới ngầm cho phép tà thần mắt đỏ dùng cách lấy mạng đổi mạng…”

Tôi chân thành nói với gã: “Bây giờ quay đầu vẫn còn kịp, nhân lúc anh còn chưa tạo ra sai lầm lớn!”

Thế nhưng Tôn Tả Đường lại lắc đầu liên tục: “Tôi đã có sai lầm lớn rồi, tất cả đều đã quá trễ…”

CHƯƠNG

KHÔNG PHẢI NGƯỜI CŨNG CHẲNG PHẢI MA

Tôi vốn định khuyên Tôn Tả Đường kịp thời quay đầu, nhưng gã lại nói rằng tất cả đều đã muộn rồi! Tôi khó hiểu nhìn gã và nói: "Sao anh có thể dễ dàng từ bỏ mình như vậy? Chẳng lẽ anh quên mình còn có Tiểu Lượng ư!"

Khi tôi nhắc đến Tiểu Lượng, Tôn Tả Đường lại đau đớn khóc nấc lên, gã nói thật ra Tiểu Lượng sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa! Tất cả những việc gã làm chỉ là tự mình áp đặt cho Tiểu Lượng mà thôi. Bởi vì trong một buổi tối cách đây ba năm, khu chung cư chỗ tôi đã từng bị ngắt điện một lần…

Lúc ấy là nửa đêm, nên khi Tôn Tả Đường giật mình tỉnh giấc thì cơ thể Tiểu Lượng đã lạnh ngắt rồi! Nhưng ngay lúc gã đau khổ tột cùng lại như bắt được một cọng rơm cứu mạng, gã chạy đến phòng mình thờ phụng tà thần mắt đỏ để khẩn cầu, hi vọng tất cả những điều này chỉ là giả!

Đêm hôm đó, Tôn Tả Đường quỳ trong căn phòng kia suốt cả đêm, sáng hôm sau, khi gã nhấc cơ thể cứng đờ đứng lên, chuẩn bị làm lễ tang cho Tiểu Lượng thì lại kinh ngạc phát hiện Tiểu Lượng đã ngừng thở từ đêm qua, giờ lại đang tiếp tục hô hấp nhẹ nhàng!

Gã vội chạy đến bên giường Tiểu Lượng, phát hiện tất cả đều là

thật, không phải mình đang nằm mơ. Thế nhưng chuyện tối qua vẫn còn rõ mồn một trước mắt, gã biết đó không phải là là mơ…

Cũng từ ngày đó trở đi, Tôn Tả Đường cũng không biết kẻ đang nằm trên giường có còn là con trai Tiểu Lượng của mình nữa hay không! Gã vẫn chăm sóc cho con trai như trước, nhưng trong sâu thẳm nội tâm của mình, gã bắt đầu sợ hãi đứa trẻ này…

Tôi nghe gã nói mà giật mình: "Tiểu Lượng đã từng chết một lần?"

Tôn Tả Đường gật đầu: "Cho nên bây giờ tôi cũng không thể xác định được đứa con trai mà tôi khổ sở cứu về đấy, nếu có một ngày nó thật sự tỉnh lại, thì có còn là Tiểu Lượng lúc đầu của tôi nữa hay không!"

Tôi không thể nào ngờ được chuyện sẽ như vậy, thật khó nói được Tiểu Lượng mà chúng tôi từng nghĩ rằng đơn thuần và vô tội… có phải là cái gã tà ác nhất hay không? Tôi thật sự hi vọng tất cả đều chỉ là mình suy nghĩ nhiều mà thôi!

"Cho dù anh không vì Tiểu Lượng thì chẳng lẽ không thể ngẫm lại vì mình ư? Anh định cứ thế từ bỏ cuộc sống của mình à? Bà ngoại và mẹ anh đều đã từng thờ phụng tên Mạt Anh mắt đỏ này, kết quả của họ như thế nào chắc tôi không cần nói thì anh cũng biết! Vậy sao anh còn muốn phạm sai lầm như thế nữa?" Tôi tận tình khuyên bảo.

Tôn Tả Đường cười khổ nói với tôi: "Cậu chưa từng trải qua biến cố đột ngột làm thay đổi cuộc đời mình, sẽ không hiểu vào lúc đó, bất kì một cọng cỏ nào cũng có thể giúp thay đổi vận mệnh, dù là nó có độc…"

Tôi thất vọng nhìn Tôn Tả Đường trước mắt mình, không hiểu vì sao gã lại cố chấp vào cái lựa chọn sai lầm này đến thế? Có lẽ gã đã nhìn ra được sự thắc mắc của tôi nên từ từ cởi cúc áo của

mình. Khi lồng ngực trần trụi của gã hiện ra trước mắt, tôi thật sự bị dọa đến ngây người!

Lồng ngực lẽ ra vốn phải rất cường tráng của Tôn Tả Đường, vậy mà lại khô quắt hết cả, hai bên xương sườn của gã lộ ra cả xương trắng kinh người, thịt ở trước ngực đã bị cắt bỏ đi mất!

Nhìn thấy Tôn Tả Đường như thế này, tôi cảm thấy buồn nôn vô cùng, đây còn là người ư? Chẳng trách lúc Thẩm Khiết cầu xin tôi cứu Tôn Tả Đường, đã từng nói trên người gã không còn chỗ nào tốt cả! Lúc ấy tôi không hề nghĩ tới chuyện này, giờ xem ra lời cô ấy nói là có ý như thế…

“Anh… anh thật sự dùng máu thịt của mình nuôi dưỡng quái vật kia?” Tôi khó tin hỏi.

Tôn Tả Đường không trực tiếp trả lời câu hỏi của tôi, mà hỏi lại rằng: “Cậu xem đi, tôi như thế này còn có tương lai ư?”

Tôi á khẩu trước câu hỏi đó, hiện tại tôi thật sự không biết nên đồng tình hay nên mắng gã ngu ngốc đây!

Thấy tôi mãi không nói lời nào, gã cười với tôi: “Thật ra từ rất lâu trước kia, cơ thể của tôi đã không còn cảm giác gì rồi, có lẽ bắt đầu từ lúc đó, lòng của tôi cũng đã chết lặng. Lần đầu tiên khi cậu vào nhà, tôi biết ngay là có người lạ đột nhập vào nhà mình, nhưng khi chúng ta gặp thoáng qua nhau, tôi cũng không biết người đó chính là cậu…”

“Vậy sao anh hạ cổ lên người tôi được?” Tôi không hiểu.

“Có phải cậu đã từng chạm vào con của tôi không?” Tôn Tả Đường hỏi khẽ.

Nghe anh ta hỏi như vậy tôi mới sực nhớ ra, ngày hôm đó khi tôi và Đinh Nhất vào phòng của Tiểu Lượng, tôi đã từng khẽ đẩy thằng bé một cái, chẳng lẽ chính vào lúc đó tôi đã để tóc của mình

rơi lại trên giường?

Tôn Tả Đường liếc tôi rồi tiếp tục nói: “Mấy ngày nay tôi vẫn luôn ngơ ngơ ngác ngác, có lúc chính mình cũng không nhớ rõ mình đã làm gì cả ngày, đến tối đều là Thẩm Khiết nói cho tôi biết. Cũng chính cô ấy nói với tôi rằng các cậu đã từng tới nhà, nhưng lúc ấy tôi thật sự không biết mình đã hạ cổ với cậu, mãi cho đến khi cơ thể bị phản phệ thì tôi mới hiểu ra, ý thức của mình đã bị Tà thần điều khiển từ rất lâu rồi…”

Tôi nói với anh ta: “Vậy bây giờ anh định làm sao? Còn muốn tiếp tục như thế ư? Nếu anh muốn thoát khỏi sự điều khiển của tà thần, chúng tôi có thể giúp anh!”

Nhưng Tôn Tả Đường lại lắc đầu: “Đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi! Hiện giờ tôi chỉ có một việc muốn nhờ cậu…”

“Anh nói đi…”

“Trước khi Tiểu Lượng tỉnh lại, hãy hủy bức tượng đồng kia đi! Tôi không muốn để nó lại tiếp tục hại người nữa!” Tôn Tả Đường kích động.

Tôi thắc mắc hỏi: “Tại sao anh lại chắc chắn là Tiểu Lượng sẽ tỉnh?”

Tôn Tả Đường cười nói: “Nó nhất định sẽ tỉnh lại, vì trong cuốn sổ ghi chép của bà ngoại và mẹ tôi có nói, chỉ cần đời sau ra đời là đời trước sẽ bị đào thải… Đây chính là quy định của Mạt Anh mắt đỏ truyền thừa trong gia tộc chúng tôi. Nhưng đến thế hệ này thì cuộc sống không khó khăn như đời trước nên tôi không cần cầu khẩn Tà thần làm gì cả. Nhưng một khi trong cuộc sống của tôi xuất hiện biến cố… cơ hội của nó sẽ xuất hiện. Cho nên một khi tôi chết, người được truyền thừa là Tiểu Lượng nhất định sẽ tỉnh lại…”

Tôi suy nghĩ rồi hỏi tiếp: “Anh muốn tôi hủy vật kia như thế

nào? Hủy nó anh sẽ ra sao?”

“Hòa tan nó! Chỉ có thế nó mới vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này, sẽ không tiếp tục gây tai họa cho Tiểu Lượng và con cháu của thằng bé nữa…” Tôn Tả Đường nói chắc chắn.

Đây cũng có thể coi là một cách trong tuyệt vọng, nhưng cụ thể phải hành động thế nào thì tôi phải trở về hỏi chú Lê và Liêu đại sư mới được!

Tôn Tả Đường đột nhiên đặt chìa khóa lên mặt bàn, sau đó nói với tôi: “Đây là chìa khóa nhà… Cuối cùng tôi muốn nhờ cậu một việc, vợ của tôi… vẫn còn trong căn phòng kia, mặc dù cậu không nhìn thấy cô ấy, nhưng tôi hi vọng cậu có thể chuyển lời giúp tôi, hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời này của tôi là gặp được cô ấy…”

CHƯƠNG

CÁCH CUỐI CÙNG

Sau khi về đến nhà, tôi đặt chìa khóa nhà của Tôn Tả Đường trước mặt mọi người, sau đó kể cho mọi người nghe không sót một chữ về cuộc nói chuyện của tôi và gã. Liêu đại sư trầm tư nửa ngày mới nói: "Có thể thực hiện được cách này, nhưng hệ số nguy hiểm hơi cao…"

Mọi người thương lượng một hồi, cuối cùng nhất trí quyết định vẫn nên để tôi và Đinh Nhất đến nhà Tôn Tả Đường lấy tượng đồng. Trong lúc đó, chú Lê sẽ liên hệ với một xưởng luyện thép tư nhân, chúng tôi sẽ mang bức tượng đến đó để hòa tan!

Liêu đại sư nói với chúng tôi rằng, khi chúng tôi vào nhà Tôn Tả Đường, không được chần chừ hay do dự, phải đem tấm vải đỏ mà ông ấy đã chuẩn bị sẵn trùm lên bức tượng Mạt Anh mắt đỏ thật nhanh.

Trong lúc hành động, mặc kệ xảy ra chuyện gì đều không được dừng lại, phải nhanh chóng rời khỏi nhà của Tôn Tả Đường, sau đó đi thẳng tới xưởng luyện thép mà chú Lê đã liên hệ. Thứ này rất tà ác, nó được truyền thừa nhiều năm như vậy chắc chắn sẽ có cách để giữ mạng, cho nên chúng tôi nhất định phải rất cẩn thận mới được!

Khi tôi và Đinh Nhất vừa đến nhà của Tôn Tả Đường, sắc trời bên ngoài đột nhiên thay đổi, mới vừa rồi còn nắng chói chang, lúc này lại có mây đen dày đặc… Cho dù không có bản lĩnh thần cơ diệu toán như chú Lê nhưng chúng tôi cũng có thể nhìn ra ngay sự lạ.

"Lát đi vào trong nhớ cẩn thận đấy, cậu dùng tấm vải đỏ trùm lên bức tượng, tôi sẽ luôn ở bên cạnh cậu…" Trước khi vào cửa, Đinh Nhất nói với tôi như vậy.

Tôi gật đầu và nói: "Anh cũng phải cẩn thận…"

Khi chúng tôi vào nhà Tôn Tả Đường, không biết có phải do tác dụng của tâm lý hay không mà tôi cảm thấy căn nhà âm u hơn mấy hôm trước rất nhiều. Lúc trước cả ba căn phòng đều đóng cửa, vậy mà lúc này đều mở toang ra cả!

Tôi hít sâu một hơi, sau đó sải bước vào trong. Dựa theo những lời mà Liêu đại sư đã dặn dò trước đó, tôi đi thẳng vào căn phòng mà Tôn Tả Đường thờ phụng Mạt Anh, Đinh Nhất theo sát phía sau tôi.

Tôi vừa đi vừa mở miếng vải đỏ trong tay ra, đang chuẩn bị phủ nó lên bức tượng đồng thì đột nhiên cảm giác đằng sau gáy mình có gió. Tôi nghiêng đầu tránh sang bên, thấy một con dao sáng bạc cắm chặt vào bức tường đối diện mình!

Tôi giật mình quay đầu lại, phát hiện Đinh Nhất vừa rồi còn đứng sau lưng, giờ phút này đang dùng một đôi mắt đỏ ngầu nhìn chòng chọc vào tôi…

Không đúng, tên này không phải là Đinh Nhất, nghĩ thế nên tôi lập tức dùng tấm vải đỏ bao lên bức tượng đồng, thế nhưng một thanh phi đao của Đinh Nhất lại bay tới. Theo bản năng, tôi nghiêng đầu trốn sang một bên.

Đinh Nhất mắt đỏ cười gằn, nói: "Ta đã cho mi hai cơ hội, lần

tiếp theo nhất định ta sẽ không phi chệch…”

“Mày có giết tao cũng vô dụng, tao chết rồi thì còn có người khác tới lấy bức tượng đồng này, Tôn Tả Đường sẽ không phụng dưỡng mày nữa đâu! Con cháu của anh ta cũng không phụng dưỡng mày!” Tôi vừa nói vừa lôi chiếc răng thú đeo trước ngực ra…

Đinh Nhất mắt đỏ thấy chiếc răng thú xong thì biến sắc ngay, hiển nhiên là nó cũng rất kiêng kị vật này, nhưng vẫn giả vờ như không có chuyện gì mà nói với tôi: “Ta có thể giúp bố mẹ mi sống lại…”

Nói thật, điều kiện này khá có sức hấp dẫn với tôi, nhưng lý trí nói cho tôi biết, cho dù bố mẹ tôi có trở về thì họ còn là bố mẹ ban đầu của tôi ư? Có phải họ cũng giống tên tà thần tàn ác trước mặt này không?

Đinh Nhất mắt đỏ thấy tôi không nói gì thì tiếp tục dụ dỗ: “Chỉ cần cung phụng cho ta, thì tiền tài, phụ nữ, vận may sẽ vĩnh viễn vây quanh mi… Mi suy nghĩ cho kĩ đi, đây là cơ hội mà rất nhiều người tha thiết mơ ước đấy!”

Đúng thế, cả đời người theo đuổi chẳng có gì hơn ngoài những thứ đó, nếu có thể đạt được sớm thì đúng là may mắn! Nhưng đến bây giờ tôi vẫn không thể quên được hình ảnh cơ thể chỉ còn xương của Tôn Tả Đường, vì tiền tài, phụ nữ, vì những nguyện vọng không thiết thực đó mà biến mình thành dáng vẻ nửa người nửa ma kia…

Nghĩ tới đây, tôi hừ mũi, sau đó nhanh chóng trùm mảnh vải đỏ lên bức tượng đồng Mạt Anh, Đinh Nhất mắt đỏ biến mất ngay lập tức!

Mà Đinh Nhất thực sự đang lo lắng nhìn tôi, anh ta thấy tôi nhìn mình thì cũng thả lỏng hơn: “Cuối cùng cậu cũng bình thường trở

lại rồi! Vừa rồi cậu…”

Tôi lắc đầu, nói với anh ta: “Rời khỏi đây trước đã rồi nói!”

Tôi ôm bức tượng đồng trên bàn, cùng Đinh Nhất rời khỏi nhà của Tôn Tả Đường. Trước khi đi, tôi bỗng nhớ tới việc Tôn Tả Đường nhờ mình, thế là tôi quay về phía phòng ngủ thứ hai, hô lên: “Tôn Tả Đường nhờ tôi nói với cô rằng, hạnh phúc lớn nhất đời này của anh ấy chính là gặp được cô!”

Ngồi lên xe rồi, sau lưng tôi cũng đã ướt đẫm, vừa rồi nếu ý chí của tôi lơ là chút thôi, thì chắc giờ này cả hai không thể bình yên ngồi trong xe như thế được…

Sắc trời bên ngoài âm u đến mức khiến người ta sợ hãi, chắc sắp có mưa to. Gió thổi mạnh cuốn một ít lá cây trên mặt đất liên tục đánh vào cửa xe, lái xe trong thời tiết như vậy thật sự là muốn khảo nghiệm kĩ thuật điều khiển mà!

Đinh Nhất lái xe thẳng đến xưởng luyện thép tư nhân mà trước đó chú Lê đã liên lạc qua. Trên đường đi, anh ta không hề hé răng nói với tôi nửa chữ, chắc hẳn dáng vẻ vừa rồi của tôi rất đáng sợ, nên anh ta mới vội như vậy.

Một giờ đi xe trôi qua rất nhanh, khi hai chúng tôi đi vào trong xưởng luyện thép, chú Lê và Liêu đại sư đã chờ ở đó từ lâu! Nhìn thấy xe của chúng tôi, họ cũng thở phào, bởi vì mấu chốt để việc thành hay bại là chúng tôi có thể mang tượng Tà thần đến hay không.

Vì không muốn giẫm vào vết xe đổ lúc trước ở nhà họ Thiệu, nên lần này chú Lê kiên trì muốn tự tay ném bức tượng đồng vào trong lò luyện thép. Tôi nhớ đến phòng thờ ở nhà Tôn Tả Đường, nghĩ chắc vật này quen lợi dụng khuyết điểm của con người, có lẽ đây chính là phương pháp bảo vệ nhiều năm qua của nó! Cho nên tôi cũng nhất quyết phải đi cùng chú Lê, mà tôi đi thì chắc chắn

Đinh Nhất cũng muốn đi cùng, thế là thành cả ba chúng tôi vào trong lò luyện thép để nấu chảy bức tượng đồng này…

Lúc chúng tôi đi vào xưởng luyện thép, nhìn thấy từng lò thép nóng nung chảy đỏ hồng, chúng tôi lập tức cảm thấy được từng luồng nhiệt nóng bỏng phả vào người… Thời khắc ấy, cả ba người chúng tôi đều biết cái gì gọi là mồ hôi rơi như mưa…

Ba người chúng tôi đều nhìn chằm chằm vào anh công nhân đang dùng kìm thép kẹp bức tượng đồng kia lên, sau đó chậm rãi đặt nó lên mặt thép lỏng đỏ rực, để nó từ từ tan chảy hòa cùng thép lỏng… Giây phút này, tôi mới chính thức thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng giải quyết được tên tà thần mắt đỏ này.

Trên đường trở về, có lẽ quá vui mừng nên tâm trạng của chú Lê và Liêu đại sư rất tốt, họ vừa cười vừa trò chuyện về những năm tháng cùng học với sư phụ. Bỗng điện thoại trong túi tôi réo vang, tôi lấy điện thoại ra, phát hiện là Bạch Kiện gọi.

Anh ta nói cho tôi biết, Tôn Tả Đường đã chết trong phòng tạm giam rồi! Nguyên nhân cái chết là do ung thư máu… Mà điều kỳ lạ nhất chính là, bên pháp y kiên trì cho rằng Tôn Tả Đường đã chết ít nhất phải hơn ba ngày rồi!

Tôi nghe tin này mà khiếp sợ, tuy biết việc hủy tượng đồng của Mạt Anh sẽ khiến gã ta phải nhận phản phệ, nhưng tôi không ngờ rằng thì ra gã ta đã trở thành một cái xác không hồn từ lâu rồi!

CHƯƠNG

BA TANG NHỜ GIÚP

Khi tôi còn đang bị cái chết của Tôn Tả Đường dọa sợ chết khiếp, thì mẹ Đậu Đậu lại gọi tới, cô ấy kích động đến nói lắp: “Tiểu... Tiểu Lượng... tỉnh rồi!”

Tôi nghe mà tim rơi lộp độp, chết mau mà tỉnh cũng mau, chỉ mong đứa con được Tôn Tả Đường hết mình chăm sóc này vẫn là Tiểu Lượng trước kia...

Chú Lê nghe Tiểu Lượng đã tỉnh thì lái xe tới thẳng bệnh viện. Khi chúng tôi nhìn thấy Tiểu Lượng trong phòng bệnh, thì khó mà tin được nó vẫn là đứa trẻ bị hôn mê mấy năm trời.

Có đôi khi thứ y học cần là kỳ tích, nhưng kỳ tích quá mức với lẽ thường thì lại rất kỳ lạ... Tiểu Lượng đang vui vẻ chơi đồ chơi với mẹ Đậu Đậu, không hề có dáng vẻ của bệnh nhân.

Thấy đám người chúng tôi tới, Tiểu Lượng cũng không sợ hãi, nó chỉ tùy tiện nhìn chúng tôi rồi tiếp tục chăm chú chơi đồ trong tay mình.

Mẹ Đậu Đậu thấy chúng tôi vào thì cười nói: “Đứa trẻ này không sợ người lạ, không biết có phải lúc nó hôn mê thì vẫn có ký ức không...”

Tôi liếc nhìn mẹ Đậu Đậu, để cô ấy theo mình ra ngoài. Sau đó,

tôi báo chuyện Tôn Tả Đường chết cho cô ấy biết. Mẹ Đậu Đậu vừa nghe thế thì bật khóc! Liên tục nói sao lại như thế? Rõ ràng còn khỏe đến mức đánh nhau với người ta, sao lại chết trong tù chứ?

Tôi giải thích với cô ấy rằng Tôn Tả Đường chết vì ung thư máu, lúc phát hiện thì đã không cứu kịp nữa! Mẹ Đậu Đậu nhìn phòng bệnh của Tiểu Lượng, đau lòng nói: "Tôi biết phải nói với Tiểu Lượng thế nào đây!"

Tôi vỗ vỗ vai cô ấy, bảo cô ấy đi mua đồ ăn vặt cho Tiểu Lượng, việc thông báo thì để tôi làm... Mẹ Đậu Đậu cảm kích gật đầu, sau đó đi tới thang máy.

Sau khi thấy cô ấy vào thang máy rồi, tôi vào phòng bệnh. Chú Lê đang hỏi thăm tình hình của Tiểu Lượng, vì thế tôi đến bên giường của thằng bé rồi ngồi xuống.

"Tôn Tả Đường chết rồi..." Tôi bình tĩnh nói.

Tiểu Lượng nghe thế thì liếc nhìn tôi, sau đó đáp lại: "Ừ, biết rồi."

Không khác tôi nghĩ là bao, không đau lòng, thậm chí là không có phản ứng gì...

"Bố em chết rồi, em không buồn à?" Tôi nhìn chằm chằm vào mặt nó.

Lúc này Tiểu Lượng mới để đồ chơi xuống, nhìn thẳng vào tôi: "Tôi nên đau lòng à?"

Tôi gật đầu: "Người bình thường nếu nghe thấy bố mình chết thì sẽ rất buồn..."

Nó nghe xong thì nháy mắt với tôi, sau đó khóc toáng lên... Hộ sĩ đứng bên cạnh nghe thấy nó khóc thì chạy tới, tôi cũng phối hợp nói: "Bố thằng bé vừa qua đời..."

Hộ sĩ an ủi nó vài câu, nó cũng thức thời ngừng khóc, giống như những thứ đó đã được lập trình. Nó khóc cũng chỉ vì nên khóc, nếu không thì sẽ không bình thường!

Ngay lúc chúng tôi rời khỏi phòng bệnh, tôi thấy Tiểu Lượng nhìn tôi cười, ánh mắt ngây thơ của nó chợt biến đỏ, sau đó lại bình thường như cũ.

Tôi không biết Tiểu Lượng này có phải là Tiểu Lượng trước kia không, chúng tôi không có cách nào tìm ra sự thật được. Mà chúng tôi cũng không thể làm gì một đứa trẻ cả, chỉ hi vọng sau khi nó lớn lên, có thể sống giống như một con người...

Vài ngày sau, thầy trò Liêu đại sư trở về Hà Nam, chuyện bên này cũng coi như xong. Những chuyện nên làm chúng tôi đều làm hết rồi, nếu trong khu chung cư lại xuất hiện trẻ em bị ngã lầu, vậy cũng chỉ có thể trách người lớn sơ xuất.

Chuyện qua đi, tôi mới sực nhớ mà hỏi Đinh Nhất, chuyện hôm đó trong nhà Tôn Tả Đường là sao? Anh ta cười đáp, ngày đó sau khi vào nhà Tôn Tả Đường, lúc tôi đang định trùm vải lên tượng đồng thì đột nhiên ngừng lại! Sau đó tôi mờ mịt nhìn Đinh Nhất, lúc đó anh ta biết tôi đã trúng tà rồi nhưng lại không biết xử lý ra sao. Đang lúc anh ta đang lo lắng thì đột nhiên hai mắt tôi nhiễm đầy máu!

Lúc đó anh ta rất lo tôi sẽ giống Tôn Tả Đường, bị thứ này điều khiển ý thức, nhưng khi anh ta chuẩn bị từ bỏ, định đập cho tôi ngất đi, thì mắt tôi trở lại bình thường. Mãi đến khi thấy tôi có phản ứng, anh ta mới xác nhận là tôi không sao.

Tôi nghe anh ta nói mà thầm nghĩ, cũng may lúc đó anh ta không đập tôi ngất đi...

Một tháng sau, lúc tôi dắt chó đi dạo thì gặp lại mẹ Đậu Đậu, cô ấy nói đứa trẻ Tiểu Lượng kia được chị họ của Tôn Tả Đường đưa

đi, cuối cùng cũng không trở thành cô nhi.

Tôi nghe mà thầm buồn cười, nó còn có bất động sản và tiền gửi ngân hàng của Tôn Tả Đường, đương nhiên sẽ có người cam tâm tình nguyện nuôi nấng! Đầu năm nay, người thực tế còn nhiều lắm...

Lúc tôi và mẹ Đậu Đậu đang câu được câu chăng nói chuyện thì đột nhiên điện thoại reo lên, tôi lấy ra xem thì phát hiện đó là một số lạ, nhưng lại hiện khu vực Tây Tạng.

Tôi không do dự mà nghe máy luôn, giọng nói cứng ngắc, ngắc ngứ của một người đàn ông vang lên: "Xin hỏi là Trương Tiến Bảo đúng không?"

"Anh Ba Tang!" Tôi giật mình, tuy đã mấy tháng rồi nhưng tôi vẫn nhận ra được giọng của anh ấy.

Ba Tang ấp úng nói có chuyện muốn nhờ, tôi vừa nghe thế, không hỏi là chuyện gì đã đồng ý ngay! Dù sao người ta cũng là ân nhân cứu mạng mình, tôi phải nhớ kỹ phần ân tình này.

Ba Tang nói một tháng trước Đa Cát theo bạn người Hán là Tào Khiêm đến Vân Nam mua đông trùng hạ thảo, lúc đầu anh ấy còn gọi điện cho anh, nhưng sau đó thì biến thành nhắn tin, rồi cuối cùng là mất liên lạc.

Cũng từ lúc đó, điện thoại của Đa Cát không gọi được nữa! Chị của Đa Cát rất lo lắng, muốn Ba Tang đi tim em trai mình.

Nhưng Ba Tang vừa đi ra ngoài thì phát hiện mình không quen đường biết lối, đừng nói là tìm Đa Cát, chính anh không bị lạc đã là tốt rồi! Vì thế anh đành gọi cho tôi.

Tôi nghe thế thì hỏi Ba Tang: "Bây giờ anh đang ở đâu? Dùng điện thoại ở đâu gọi cho em?"

Ba Tang nói trong tin nhắn cuối cùng của Đa Cát, họ tới một nơi

gọi là Địch Khánh để thu mua đông trùng hạ thảo, sau đó thì không có tin gì của Đa Cát nữa. Anh gọi tới cho tôi bằng điện thoại ở một nhà nghỉ.

Địch Khánh? Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy tên này, vì để anh không vội, tôi bảo anh chờ mình ở chỗ nào đó, tôi sẽ ngồi máy bay tới đó nhanh nhất, mọi chuyện phải chờ tôi tới rồi tính!

CHƯƠNG

GÃ NGƯỜI HÁN ĐÁNG NGỜ

Ba Tang vừa nghe nói tôi muốn tới chỗ anh thì kích động: "Cậu tới được đây thì tốt quá! Anh ở đây giống như kẻ mù vậy, không biết đường nào mà lần... Tuy ở đây có rất nhiều người tộc Tạng, nhưng vẫn không tin tưởng bằng cậu!"

Tôi trấn an Ba Tang xong thì cúp máy, sau đó gọi cho Đinh Nhất, kể lại chuyện của Ba Tang. Đinh Nhất nghe thế thì bảo muốn đi cùng tôi, vì vậy tôi đến văn phòng du lịch mua hai vé máy bay đến Vân Nam.

Trước khi đi, tôi còn gọi báo cho chú Lê một tiếng. Dù sao lần này cũng là đi giúp người ta thôi, nếu cứ thế đưa Đinh Nhất đi cùng cũng không tiện. Chú Lê vừa nghe thế liền bảo: "Đưa Đinh Nhất theo đi, không có nó đi theo, ta không an tâm..."

Thế là hai chúng tôi thu xếp hành lý đơn giản rồi bay đêm tới Vân Nam. Theo địa chỉ Ba Tang cho, hôm sau tôi và Đinh Nhất đến một nhà dân trong thành cổ phía Bắc Duke Zonggu ở Sangri-La.

Lúc gặp Ba Tang, tôi thấy đau xót cả ruột. Người đàn ông dân tộc Tạng đã cứu tôi ở sông băng đang ngồi trên giường ngủ ăn bánh bao lạnh lẽo, uống nước máy...

Khi anh nhìn thấy tôi và Đinh Nhất, anh nở nụ cười giản dị

chân chất. Anh không ngờ chúng tôi lại đến nhanh như thế, suýt chút là bị nghẹn bánh bao rồi. Tôi vội đi tới vỗ lưng anh: “Sao anh lại ở trong phòng có nhiều giường như thế?”

Ba Tang cười ha ha nói: “Ở đây là rẻ nhất, mỗi giường chỉ có 30 đồng!”

Tôi giật bánh bao của anh đi rồi nói: “Đi, ra ngoài ăn cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Thế là ba chúng tôi tìm một quán ăn gần đó, gọi mấy món đặc sản địa phương. Ba Tang thấy chúng tôi gọi nhiều thế mới bảo ăn làm sao mà hết được!

Tôi nghe vậy thì bảo với anh: “Sao lại không hết! Hai tụi em đã đói muốn chết rồi!”

Biết nhất định là Ba Tang rất ngại khi chúng tôi từ xa tới đây giúp mình, nếu lại để chúng tôi mời ăn cơm thì anh sẽ càng áy náy hơn!

Nhưng anh càng chân chất như thế thì tôi càng không muốn để anh chịu thiệt. Thế là tôi cố ý nói sang chuyện khác, bảo anh kể về chuyện tại sao Đa Cát rời quê, đi mua đông trùng hạ thảo với người ta?!

Hóa ra hơn một tháng trước, Đa Cát và một người bạn Thứ Nhân đến nhà họ làm khách có nhắc tới chuyện thu mua đông trùng hạ thảo. Gã nói với Đa Cát là buôn cái này kiếm nhiều tiền lắm, lời hơn nhiều đi du mục khắp nơi như thế.

Ba Tang không có hứng thú với chuyện này, anh biết những sinh ý này đều là buôn bán làm ăn, nhất định rất mạo hiểm, còn không bằng nuôi dê, nuôi bò cho an lòng. Nhưng Đa Cát không nghĩ vậy, anh bị người bạn Thứ Nhân đả động.

Vì thế anh quyết định bán dê bò mình có để đổi tiền, sau đó đi

khắp nơi để thu mua đông trùng hạ thảo. Ba Tang thấy Đa Cát đã quyết ý thì không nói gì hơn, chỉ bảo anh ra ngoài nhớ cẩn thận, đặc biệt là khi mang tiền bên người.

Sau đó Đa Cát cầm 20 vạn tiền bán dê bò đi theo Thứ Nhân tới Lhasa. Không ngờ khi tới giao dịch đông trùng hạ thảo ở thị trường Lhasa mới biết giá ở đây rất cao, nếu muốn thu mua hàng rẻ nhất, chất lượng nhất thì phải đến nơi trồng đông trùng hạ thảo.

Sau đó Đa Cát quen một gã đàn ông người Hán, tên Tào Khiêm, chính gã đã nói cho Đa Cát biết có thể đến bên Vân Nam thu mua đông trùng hạ thảo, sau đó đem về giả làm đông trùng hạ thảo Tây Tạng, như vậy sẽ lời được giá chênh lệch.

Nhưng lúc ba người lên kế hoạch đến Địch Khánh ở Vân Nam thu mua hàng thì người bạn Thứ Nhân của Đa Cát ngã bệnh, cuối cùng chỉ có Đa Cát và Tào Khiêm cùng đi Vân Nam.

Trác Dát ở nhà rất lo cho người em trai này, nhất là khi đi anh còn mang theo tiền, khiến chị cảm thấy rất không an toàn. Lúc Ba Tang rời khỏi nhà, Đa Cát cũng có dặn anh tới Lhasa thì nên bỏ tiền vào thẻ, như vậy khi đến đó có thể rút được tiền, cũng không cần mạo hiểm giữ tiền bên người.

Nhưng lúc mất liên lạc với Đa Cát, Ba Tang càng lúc càng lo lắng không biết em vợ có nghe lời mình, bỏ tiền vào thẻ không? Sau đó Ba Tang đi tìm Thứ Nhân, hỏi anh ta làm sao lại quen Tào Khiêm kia.

Không ngờ Thứ Nhân lại nói họ chỉ mới biết nhau lúc ở chợ giao dịch đông trùng hạ thảo, trước đó mọi người không hề quen nhau... Cảm giác bất an lan tràn trong lòng anh. Cũng từ hôm đó, ngày nào anh cũng cầu xin thần linh, mong cho Đa Cát được bình an vô sự.

Thật ra khi nghe Ba Tang kể lại xong, tôi cũng cảm thấy sự việc

diễn biến rất xấu. Nhưng lại không dám nói thẳng suy nghĩ của mình, vì chỉ làm cho Ba Tang thêm sốt ruột, nên tôi nói thoải mái: “Anh yên tâm đi! Người anh em Đa Cát rất thông minh, sẽ không có chuyện gì đâu, chắc là có việc nên tạm thời không liên lạc với anh được...”

Ba Tang lắc đầu nói: “Hy vọng là thế!”

Đa Cát cho tôi ấn tượng không thành thật giống Ba Tang, đầu óc đơn giản nhưng cũng không đến mức ngốc! Anh ta vừa nhìn là nhận ra tôi đã cứu hai mẹ con tộc Tạng kia. Nhưng tiếng Hán của anh ta rất không tốt, gần như là không nói được câu nào, nếu cứ thế mà đi với người lạ tới Vân Nam, ngay cả tôi cũng không kìm được lo lắng cho anh ta!

Vì tới gấp nên tôi không bảo Ba Tang đưa những thứ Đa Cát thích cho mình, bây giờ chỉ có thể nhờ Trác Dát gửi bưu điện tới dùm thôi.

Cơm nước xong, ba chúng tôi trở lại nhà dân kia, vì sợ ở tám người không an toàn nên tôi hỏi ông chủ có thể đổi phòng khác được không?

Ông chủ nhà lạnh mặt nhìn chúng tôi: “Có phòng bốn người, một giường 50 đồng!”

Tôi nhịn tức, kiên nhẫn nói với ông ta: “Được, vậy tôi lấy phòng bốn người, thuê hết bốn giường.”

Khi vào phòng, tôi cảm thấy không tốt hơn là bao, nhưng không gian lại rộng hơn phòng tám người kia. Ba Tang còn đang tiếc cái giường dư, anh không muốn lãng phí như vậy.

Thế là tôi cười nói với anh: “Sao lại lãng phí chứ? Hành lý của chúng ta có thể để trên kia mà! Chúng ta không phải khách balo, cho nên cần an toàn và riêng tư.”

Ba Tang cái hiểu cái không gật đầu: “Dân tộc Hán các cậu vẫn thông minh hơn, mong là Tào Khiêm mà Đa Cát gặp kia cũng là người tốt giống cậu…”

Tôi chưa từng thấy Ba Tang đa sầu đa cảm như vậy nên cười nói: “Đừng lo quá, chúng ta chưa đoán trước được tình huống, lỡ như chỉ sợ bóng sợ gió thôi thì sao?”

CHƯƠNG

TÀN HỒN TRONG DAO TÂY TẠNG

Một đêm không lo âu, chẳng biết là do không quen giường, hay vì lo cho Đa Cát quá mức mà nửa đêm tôi lại nghe thấy Ba Tang xoay người vài lần.

Sáng sớm hôm sau, tôi bảo Ba Tang gọi về cho Trác Dát, để chị gửi ít đồ của Đa Cát đến, nhất định phải là thứ anh thích nhất. Cùng lúc đó, chúng tôi sẽ lấy ảnh Đa Cát chia nhau đi tìm ở chợ giao dịch, xem thử có ai từng gặp anh ấy không.

Tuy biết như vậy chẳng khác nào mò kim đáy bể, nhưng trước khi Trác Dát gửi đồ tới, chúng tôi chỉ đành dùng cách ngu ngốc này để tìm người thôi!

Hết một ngày, chân tôi như bị mài mất một lớp, nhưng vẫn chẳng tìm được chút tin tức nào của Đa Cát. Vì thế hôm sau, chúng tôi mở rộng phạm vi ra một số nhà dân quanh đó.

Không ngờ ông trời không phụ lòng người, để chúng tôi tìm được nhà dân mà trước kia Đa Cát và Tào Khiêm ở. Tuy họ chỉ ở đó một đêm, nhưng vì có chuyện nên ông chủ rất ấn tượng!

Hóa ra hôm đó tất cả các phòng đều được thuê hết, không ngờ giữa chừng lại có người trả phòng. Vốn là ông chủ nghĩ hôm nay sẽ không có ai tới thuê nữa, không ngờ lúc sắp đóng cửa, đột nhiên

có hai người đàn ông tới. Hơn nữa họ còn là một Hán một Tạng! Rất ít người phối hợp với nhau như vậy nên ông chủ chú ý nhiều hơn.

Nghe ông chủ nói thế, tôi móc ngay 100 đồng ra đưa, để ông ấy nhớ lại cho kỹ, lúc họ trả phòng có nói gì đặc biệt không.

Ông chủ nghĩ một lúc lâu mới vỗ đầu nói: “Đúng rồi! Người dân tộc Tạng kia nói tiếng Hán không tốt lắm, còn người Hán thì cứ liên tục giải thích cho cậu ta cái gì mà tiền thế chấp... chờ đến khi đối phương nhận được hàng thì sẽ thu về cái gì.”

“Họ có nói tiếp theo sẽ đi đến đâu không?” Ba Tang hỏi vội.

Ông chủ lắc đầu: “Tôi không biết! Lúc đó họ đi rất vội, nhưng người tộc Tạng kia trông rất chất phác, không biết sao lại đi cùng Tào Khiêm...”

Tôi giật mình hỏi: “Ông biết gã người Hán kia?”

Ông chủ vội lắc đầu nói: “Tôi không quen gã, chỉ là gã quá nổi tiếng ở đây nên mới biết tên thôi.”

“Gã rất nổi tiếng à? Có thể nói cụ thể là về cái gì không?” Tôi hỏi.

Ông chủ bĩu môi nói: “Cậu muốn hỏi cụ thể gã làm gì thì tôi không biết, chỉ biết thằng nhãi này thích ‘tay không bộ bạch lang’*...”

*Chỉ kẻ sử dụng nhiều thủ đoạn để đạt được thứ mình muốn mà không mất cái gì.

Tôi vừa nghe thế thì thầm nghĩ đó không phải lừa đảo à? Xong rồi, chỉ sợ lần này Đa Cát lành ít dữ nhiều! Nhưng đáng lý ra loại lừa đảo này sẽ không làm tới mức chết người chứ?

Mặt Ba Tang trầm xuống: “Chúng ta có báo cảnh sát không?”

Tôi nghĩ một lúc rồi nói: “Anh chắc chắn Đa Cát có cầm theo 20

vạn à?”

“Chắc chắn! Số tiền đó là do chính tay anh buộc vào cho nó!” Ba Tang chắc chắn nói.

Tôi gật đầu: “Vậy được rồi, chúng ta đến đồn công an trước!”

Vì thế hôm sau, ba chúng tôi đến đồn công an địa phương báo án, kể lại sự việc cho cảnh sát, còn cố ý nhấn mạnh Đa Cát có mang theo 20 vạn tiền mặt.

Cảnh sát cũng rất nghiêm túc thụ án, đầu tiên, họ tìm ông chủ để xác nhận ai đã ở trọ với Đa Cát, sau khi chắc chắn thì bắt tay vào điều tra Tào Khiêm.

Tra ra mới biết Tào Khiêm này là du côn nổi tiếng ở đây. Tám năm trước gã vào tù vì tội trộm cắp, sau khi được thả ra bốn năm thì lêu lổng ngoài xã hội, nay lừa nhà này, mai gạt nhà kia, mọi người trong xứ đều biết đức hạnh của gã nên gần như không ai muốn qua lại. Sau đó Tào Khiêm biết dân địa phương không dễ bị lừa nữa nên chuyển qua dân ngoài tỉnh, thỉnh thoảng có thể lừa được vài kẻ có tiền tin người.

Vì lo lắng tiền mặt của Đa Cát khá nhiều nên cảnh sát lập tức gọi Tào Khiêm đến, lúc bắt thằng nhãi này thì gã còn đang ngủ say sưa ở nhà!

Lúc cảnh sát hỏi chuyện Đa Cát thì thằng nhãi này lại vô tội nói: “Anh hỏi Đa Cát à? Nó đi lâu rồi!”

“Đi đâu!” Một cảnh sát cáu kỉnh hỏi.

Tào Khiêm nói láo ngay: “Tôi biết đâu! Nó là người sống sờ sờ, sao tôi biết nó đi đâu được!?”

Không cần nói cũng biết, cảnh sát thẩm vấn cả buổi mà Tào Khiêm vẫn chắc chắn rằng sau khi mình đưa Đa Cát đến Shangri-La thì để mình anh đến Giang Châu thu mua đông trùng hạ thảo, còn

việc anh đi đâu thì gã không biết!

Tuy cảnh sát biết gã Tào Khiêm này có vấn đề nhưng khổ là không có chứng cứ cho thấy Đa Cát mất tích liên quan tới gã. Nếu không có chứng cứ rõ ràng, cảnh sát cũng chỉ giữ được gã trong 48 tiếng.

Ngay lúc chúng tôi đang rất vội thì bưu kiện của Ba Tang đã đến nơi! Khi chúng tôi ra bưu cực nhận đồ mới biết bên trong là mấy con dao Tây Tạng cực đẹp.

Ba Tang nói đây là thứ mà Đa Cát thích nhất, cũng có thể nói nó là một trong số ít gia sản của em vợ. Những con dao Tây Tạng tuyệt đẹp này có chiều dài khác nhau, trên mặt đao khắc nhiều hoa văn tinh xảo vô ngần!

Mỗi vỏ dao và chuôi dao đều được khảm đá quý rất đẹp, theo như Ba Tang nói, mỗi khi có tiền, Đa Cát sẽ chi sạch để mua dao, đây chỉ là một trong những con dao Tây Tạng mà anh có, nhưng lại là thứ anh thích nhất...

Tôi nhìn những con dao Tây Tạng kia, ít nhiều gì cũng rất lo lắng, sợ mình sẽ cảm nhận được tàn hồn trong đó. Nhưng dù vậy, tôi vẫn cầm lấy một con.

Đây là một con dao găm có tạo hình rất lạ, khi cầm nó lên, tôi thở phào. Tôi không cảm nhận được gì ở đó, vì thế tôi rút vỏ dao ra, một ánh sáng lạnh lóe lên...

Đúng là dao tốt, tuy không biết Đa Cát đã mua nó bao nhiêu, nhưng tôi đoán nhất định là nó rất xa xỉ. Tôi thích thú thưởng thức vài cái, sau đó đặt về lại.

Lần này tôi cầm lấy một con dao nhỏ, nó hơi dài hơn con dao găm vừa rồi, chuôi và vỏ dao đều là bạc khảm ngọc, trông đã có tuổi. Nhưng khi chạm vào chuôi dao, lòng tôi nặng trĩu, thôi rồi, Đa Cát đã chết...

Ký ức của Đa Cát xuất hiện, như thủy triều ập vào đầu tôi. Từ nhỏ Đa Cát đã thích dao Tây Tạng, con dao đầu tiên anh có là do ông nội tặng cho anh! Nó chính là con dao nhỏ tinh xảo mà tôi đang cầm đây.

CHƯƠNG

ĐỒNG BỌN

Sau khi thành niên, tuy Đa Cát vẫn đi du mục kiếm sống, nhưng tiền bán dê bò của anh sẽ dùng để mua đủ loại dao Tây Tạng... Như vậy có thể thấy Đa Cát cũng là một người rất thuần túy, dù sao bây giờ rất hiếm người tập trung theo đuổi một việc như thế.

Khi anh và Thứ Nhân đi đến chợ đông trùng hạ thảo ở Lhasa, phát hiện giá hàng ở đây rất cao, biết là không kiếm được tiền thì không nói, nhưng với giá thu vào như vậy, rất khó để bù vốn.

Kết quả khi hai người đang đi quanh chợ thì đột nhiên gặp một người tộc Hán, gã hỏi họ có đông trùng hạ thảo không. Thứ Nhân trả lời người kia: "Chúng tôi cũng đến để thu mua đông trùng hạ thảo."

Gã người Hán kia nghe thế thì nhiệt tình giới thiệu mình cũng vậy...

Gã người Hán giới thiệu mình là Tào Khiêm, đầu tiên, gã nhiệt tình chỉ cho Đa Cát và Thứ Nhân giá thị trường, còn cổ vũ họ mua đông trùng hạ thảo ở khu tộc Tạng, sau khi thu về xong gã sẽ phụ trách tiêu thụ ra ngoài.

Thật ra lúc đầu họ định đến khu Nagqu Tây Tạng, thế nhưng Tào Khiêm lại nói bây giờ đông trùng hạ thảo ở Nagqu không rẻ,

sau khi mua mà lại gặp giá cả thị trường lên xuống bấp bênh, nếu không bán được còn phải bù lỗ, không bằng đến Vân Nam thu mua!

Mấy ngày ở chung, Đa Cát đã bớt cảnh giác với Tào Khiêm rồi, anh nhanh chóng tin lời gã nói, định đi cùng Thứ Nhân đến Dêqên ở Vân Nam thu mua hàng giá rẻ.

Không ngờ trước khi đi, Thứ Nhân đột nhiên bị viêm ruột thừa, cuối cùng đành từ bỏ hành trình lần này, thế là chỉ có Đa Cát và Tào Khiêm đến Vân Nam. Vừa tới Shangri-La, Tào Khiêm đã đưa Đa Cát vào một nhà dân để ở. Gã nói ngày mai sẽ dẫn anh đi thu mua đông trùng hạ thảo của một nhà buôn lớn nhất nơi đây, ở đó có rất nhiều hàng rẻ.

Ai ngờ đến đêm Tào Khiêm lại nói gã đã liên lạc với nhà buôn kia rồi, họ bảo nếu muốn xem hàng thì phải đặt cọc, vì đang cạnh tranh thị trường nên bên đối thủ thường cho người đến điều tra giá của họ. Bởi thế nên giá gốc của đông trùng hạ thảo phải được giữ kín, cho nên ai muốn mua hàng thật thì phải đặt cọc tiền trước.

Đa Cát vừa nghe muốn lấy tiền thì cảm thấy không đáng tin lắm. Thế nhưng Tào Khiêm vẫn thuyết phục anh, nói đó chỉ là làm tin thôi, lúc giao dịch xong xuôi thì sẽ trả lại.

Dù Đa Cát lo lắng, nhưng anh vẫn rất tin Tào Khiêm, thế là hôm sau đã cầm hai vạn đi gặp nhà buôn kia. Không ngờ Tào Khiêm lại dẫn Đa Cát tới một nơi rất xa, giới thiệu cho anh một người đàn ông tên Địch Triển Bằng, đồng thời bảo Đa Cát đưa cho Địch Triển Bằng hai vạn tiền mặt.

Lúc Đa Cát đưa tiền rồi muốn xem hàng, thì Tào Khiêm và Địch Triển Bằng lại mượn cớ, lúc thì bảo chìa khóa nhà kho không đem theo, lúc thì bảo chờ ba người muốn mua như Đa Cát cùng đến

xem hàng.

Cứ cho là Đa Cát ngây thơ thì cũng biết chuyện này kỳ lạ! Vì thế anh dọa nếu không cho xem hàng thì trả lại tiền! Vừa nghe phải trả tiền, Địch Triển Bằng kia trở mặt ngay: “Trả tiền? Mơ à! Nếu tao mà là mày thì ngoan ngoãn ở đây chờ xem hàng rồi!”

Đa Cát thẳng tính, vừa thấy kẻ này muốn lừa tiền thì tức giận nắm áo Địch Triển Bằng: “Nếu mày không trả tiền thì đi theo tao đến đồn công an!”

Ngay lúc hai ngươi tranh chấp thì búa của Tào Khiêm đã đập mạnh vào đầu Đa Cát, anh ngã xuống đất bất tỉnh!

Ký ức của Đa Cát đến đây là chấm dứt, Tào Khiêm đập rất mạnh, sợ là lúc đó Đa Cát đã đi luôn rồi! Nhưng sau đó xảy ra chuyện gì, họ giấu xác của Đa Cát ở đâu?

Giờ đột nhiên Tào Khiêm lại xuất hiện một đồng bọn, nếu không tìm thấy sơ hở gì của Tào Khiêm thì có thể tìm từ Địch Triển Bằng nhỉ? Thế là Ba Tang kể lại chuyện mà chúng tôi biết cho cảnh sát, đương nhiên anh nói là mình sực nhớ ra Đa Cát từng nhắc tới một người tên Địch Triển Bằng.

Cảnh sát nhanh chóng điều tra gã Địch Triển Bằng này, phát hiện gã là một con ma cờ bạc, cũng là một loại người như Tào Khiêm, hai tên đó thường hợp tác với nhau để lừa tiền.

Vì thế cảnh sát gọi Địch Triển Bằng tới, thằng nhãi này cũng không cứng miệng như Tào Khiêm, thẩm vấn chưa được một tiếng đã khai sạch. Hóa ra mấy năm nay gã và Tào Khiêm đã hợp tác với nhau lừa được khối người, bình thường đều lấy danh nghĩa mua hàng để lừa đảo người ta.

Vì người bị lừa đều là dân ngoại tỉnh, không quen thuộc vùng này nên đa số không ai báo cảnh sát cả. Đa Cát là người ngoại tỉnh hung dữ nhất mà gã từng gặp. Lúc đầu Tào Khiêm chỉ muốn đánh

ngất anh, sau đó ném đi chỗ khác là xong việc.

Không ngờ lúc chúng cùng đưa Đa Cát lên xe thì phát hiện người đã tắt thở mất rồi! Địch Triển Bằng hoảng hồn, tuy kẻ giết người là Tào Khiêm, nhưng gã cũng là đồng bọn! Nếu để cảnh sát điều tra ra, ngồi tù tám đến mười năm là thường!

Lúc gã đang sợ hãi, đột nhiên Tào Khiêm bảo gã đi trước, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng cũng đưa gã một vạn tiền công. Địch Triển Bằng cầu còn không được đây! Thế là gã cầm tiền đi luôn. Vậy nên gã cũng không biết Tào Khiêm giấu xác Đa Cát ở đâu!

Nếu Địch Triển Bằng đã khai thì cảnh sát liền đi bắt người ngay. Không ngờ gã nghe được tiếng gió đã chạy mất tăm, để cho cảnh sát vồ hụt.

Vì vụ án đã tra rõ nên cảnh sát nhanh chóng phát lệnh truy nã. Hơn nữa, Địch Triển Bằng đã khai căn phòng trước kia chúng đưa Đa Cát đến chính là chỗ Tào Khiêm thuê để đi lừa đảo, bình thường gã đều ở đó. Thế là cảnh sát nhanh chóng chạy đi bắt người…

Cũng may là lần này không vồ hụt, lúc cảnh sát chạy tới, Tào Khiêm đang vác ba lô nhảy ra cửa sau! Gã thấy cảnh sát đến thì phóng ra ngoài, cảnh sát đuổi theo liên tục, mãi đến khi chạy ra tới đường lớn.

Vì Tào Khiêm hoảng loạn nên không nhìn thấy xe trên đường, kết quả là bị xe vận tải đâm văng ra…

Chờ đến khi cảnh sát chạy đến thì tài xế đã bị dọa phát khiếp, đặt mông ngồi dưới đất: “Tôi không thấy anh ta! Anh ta chạy ra nhanh quá! Tôi không kịp nhìn…”

CHƯƠNG

BẠN GÁI CŨ

Không lâu sau xe cứu thương liền chạy đến, nhân viên y tế kiểm tra thì phát hiện gã đã ngừng thở.

Lúc cảnh sát báo Tào Khiêm đã chết, ba chúng tôi đều choáng váng. Gã chết thì không có gì đáng tiếc, nhưng gã chết rồi thì ai biết tung tích của Đa Cát đây...

Cảnh sát tìm thấy trong ba lô của gã có 19 vạn, thêm một vạn đưa Địch Triển Bằng là vừa đủ 20 vạn. Lúc cảnh sát giao số tiền này lại cho Ba Tang, anh đau lòng rơi nước mắt, nói mình đáng ra phải khuyên Đa Cát ở nhà, đừng để anh ấy đi.

Tôi vỗ vai anh nói: "Em biết giờ có nói gì cũng vô ích, nhưng chuyện đã như vậy, người chết không thể sống lại, chuyện bây giờ chúng ta có thể làm là tìm được Đa Cát, đừng để anh ấy chết tha hương..."

Cảnh sát cũng rất đau đầu vụ án này, người bị hại còn chưa tìm được thì hung thủ đã chết mất! Có muốn kết án cũng chẳng biết phải viết thế nào. Xem ra bây giờ chúng tôi không thể chỉ dựa vào cảnh sát được, phải tự vào phòng mà Tào Khiêm giết Đa Cát xem thử thôi.

Thế là sáng hôm sau, chúng tôi dựa vào ký ức của Đa Cát, tìm

được một căn nhà ở xa xôi. Đây là một nhà dân cấu trúc bình thường, dạng hình thang, trong sân còn có chỗ cho gia súc, mùi hơi nồng.

Vì đây là hiện trường nên cửa nhà bị cảnh sát dán giấy niêm phong. Đinh Nhất đi trước, xé luôn giấy niêm phong xuống, tôi đi theo ký ức của Đa Cát, từ từ vào trong.

Vừa vào sân tôi đã biết trong này không có thi thể, Tào Khiêm cũng không ngu tới mức xử lý thi thể ngay tại đây, nhưng gã có thể giấu xác Đa Cát ở đâu được? Quanh đây trống trải, liếc mắt là có thể nhìn được rất xa, Đa Cát cao hơn mét tám, còn Tào Khiêm chưa tới mét bảy lăm, làm sao gã có thể đưa Đa Cát đi mà không cần Địch Triển Bằng giúp?

Đột nhiên, tôi nghĩ đến khẩu cung của Địch Triển Bằng, vốn là chúng đưa Đa Cát lên xe! Vậy đó là xe gì? Nghĩ tới đây, tôi gọi ngay cho cảnh sát, nói cho anh ta biết nghi vấn của mình, anh ta trầm ngâm rồi đáp: "Địch Triển Bằng nói đó là xe điện ba bánh..."

"Vậy giờ xe này đâu?" Tôi hỏi.

Cảnh sát lật tư liệu ra: "Không tìm thấy xe này trong nhà Tào Khiêm..."

Sau khi cúp máy, tôi quay sang nói với Ba Tang và Đinh Nhất: "Chúng ta đến gặp Địch Triển Bằng."

Đinh Nhất do dự: "Không tiện đâu, dù sao bây giờ gã cũng là phạm nhân, sao chúng ta có thể nói gặp là gặp chứ?"

Tôi gật đầu, biết anh nói có lý. Nhưng muốn tìm thi thể của Đa Cát thì manh mối duy nhất là Địch Triển Bằng. Xe ba bánh và Đa Cát đều biến mất, nhất định là có liên quan gì đó. Bây giờ trời càng lúc càng lạnh, thi thể sẽ không dễ bị phát hiện như mùa hè. Hay Tào Khiêm lợi dụng điểm này nên mới không giấu thi thể ở chỗ nào xa, hẳn đó là nơi mà không ai ngờ tới...

Trên đường về, tôi gọi cho Bạch Kiện, hỏi anh ta có bạn học cũ ở Shangri-La không, tôi có việc rắc rối ở đây, muốn nhờ cảnh sát giúp.

Bạch Kiện nghĩ một lúc rồi nói: "Có một người, chỉ là báo tên của tôi rồi, không biết người đó có giúp cậu không..."

Tôi vừa nghe nói thế thì cười hỏi: "Ý gì vậy? Không phải là bạn gái cũ đấy chứ?"

Không ngờ Bạch Kiện lại chột dạ nói: "Đúng là bị cậu nói trúng, là bạn gái cũ của tôi..."

Khi tôi đứng trước văn phòng bạn gái cũ của Bạch Kiện thì có hơi hồi hộp, đừng có phản tác dụng đấy... Do dự một lúc, tôi cố lấy can đảm gõ nhẹ lên cửa.

"Mời vào..." Một giọng nữ truyền ra từ bên trong.

Lúc chưa vào thì tôi lo muốn chết, nhưng khi đẩy cửa ra thì cảm giác đó mất sạch, cô ấy không phải là bạn gái cũ của tôi, tôi lo lắng cái quái gì!

Vừa vào cửa, tôi mỉm cười nhìn nữ cảnh sát mặc cảnh phục đang ngồi trước bàn làm việc. Không ngờ mắt của Bạch Kiện lại tốt như thế! Tuy cô gái này trông lạnh lùng muốn chết, nhưng lại rất xinh...

"Xin chào, cô có phải là cảnh sát Lý Lâm Lâm không?" Tôi lễ phép hỏi.

Lý Lâm Lâm thắc mắc nhìn tôi, sau đó hỏi: "Anh là..."

Tôi lúng túng nói: "Tôi là Trương Tiến Bảo, là bạn của Bạch Kiện, anh ấy nói nếu có khó khăn gì ở Vân Nam thì cứ đến tìm cô, cô sẽ giúp tôi!"

Tôi tâng bốc cô ấy trước, nếu đến lúc đó cô ấy không muốn giúp thì cũng cho tôi chút mặt mũi. Không ngờ cô ấy vừa nghe thấy hai

chữ Bạch Kiện thì lạnh mặt: “Nếu đúng là Bạch Kiện bảo anh đến tìm tôi, chứng tỏ hai người chẳng thân thiết mấy. Anh ta không nói với cậu tôi là gì của anh ta à?”

“À… có nói…”

Lý Lâm Lâm trừng mắt: “Vậy cậu còn dám tới? Gan lớn đấy!”

Tôi thở dài: “Tôi cũng hết cách rồi mà? Đành phải… cầu cứu cô.”

Lý Lâm Lâm thả tài liệu xuống, sau đó nghiêm túc nói: “Có chuyện gì thì nói đi, nhưng tôi cũng nói rõ! Tôi chỉ là một pháp y thôi, muốn nể tình làm việc riêng thì đừng tìm tôi!”

Tôi lo đến nuốt nước bọt: “Không phải việc riêng gì đâu, chỉ là muốn nhờ cô giúp tôi một chút, tôi muốn gặp một phạm nhân đang bị giam…”

Lý Lâm Lâm nghe tôi nói muốn gặp phạm nhân thì trầm mặt: “Đây không phải việc riêng à? Đó là người nhà của cậu?”

Tôi lắc đầu: “Không phải, gã hại chết bạn của tôi…”

“Hại chết bạn cậu thì có cảnh sát xử lý rồi, cậu gặp gã làm gì? Muốn mắng chửi gã à? Hay còn muốn đánh gã?” Lý Lâm Lâm thắc mắc.

Tôi nghẹn lời, không biết nên giải thích thế nào… Cũng may lúc đó điện thoại cô ấy vang lên, Lý Lâm Lâm nhấc điện thoại rồi nhìn tôi. Tôi nhìn sắc mặt cô ấy, đoán ra ngay là ai gọi tới…

“Ồ, chia tay ba năm không một cuộc gọi hỏi thăm, hôm nay có việc nhờ mới biết gọi cho tôi à?!” Giọng Lý Lâm Lâm đay nghiến.

Tôi thầm cảm kích Bạch Kiện, cách điện thoại mà tôi còn cảm giác được anh ta đang rất xấu hổ, nhưng vì tôi mà anh ta vẫn kiện trì gọi tới… Tôi kết người này làm bạn thân chắc rồi đó!

Sau khi cúp máy, sắc mặt Lý Lâm Lâm hòa nhã hơn nhiều, cô ấy

nhấc điện thoại bàn lên bấm số, sau đó nghiêm túc nói: “Đội trưởng Vương, anh đang thụ lý một vụ án đúng không? Sao tôi vẫn chưa thấy thi thể nạn nhân vậy? Vẫn chưa tìm được? Được rồi, chiều nay tôi sẽ đến cục của các anh xem sao...”

CHƯƠNG

XÁC TRÔI SÔNG

Xế chiều hôm đó, tôi và Lý Lâm Lâm cùng tới đội trinh sát hình sự phụ trách điều tra và giải quyết vụ án này. Tôi không ngờ bạn gái cũ của Bạch Kiện lại là pháp y! Một người phụ nữ tài giỏi như thế, nhất định không phải là người đơn giản.

Nhiều cảnh sát điều tra vụ án của Đa Cát đều biết tôi, lúc bọn họ thấy tôi như con chuột theo sau Lý Lâm Lâm, ai cũng ngạc nhiên. Có lẽ Lý Lâm Lâm cũng biết chúng tôi quen nhau nên cũng không giới thiệu gì, chỉ là cô ấy đi tới đâu thì dẫn tôi theo đó. Dĩ nhiên cả lúc thẩm vấn Địch Triển Bằng.

Đội trưởng Vương vừa thấy Lý Lâm Lâm đến thì tự mình thẩm vấn nạn nhân với cô. Trong lúc đó, Lý Lâm Lâm để đội trưởng Vương kể lại chi tiết những chuyện về Tào Khiêm.

Thông qua lần thẩm vấn này, chúng tôi biết thêm vài tình huống mới. Đầu tiên là Tào Khiêm còn một chị gái tên Tào Mỹ Lan, tuy rằng Tào Khiêm chơi bều lêu lỏng cả ngày, nhưng đối xử với người chị này không tệ.

Hai vợ chồng Tào Mỹ Lan làm công nhân ở một xưởng nuôi gà trong vùng núi Ni Tây Hương, tuy kiếm không được nhiều lắm, nhưng vẫn coi như tự cấp tự túc! Tào Khiêm thỉnh thoảng vẫn đi

thăm chị mình.

Hai chị em mất cha mẹ từ nhỏ, Tào Mỹ Lan lại lớn hơn Tào Khiêm năm tuổi, cho nên có thể nói Tào Mỹ Lan vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi lớn Tào Khiêm, tuy không trở thành loại người tốt lành gì, nhưng cũng coi như không dễ.

Địch Triển Bằng còn kể, Tào Khiêm có một xe điện ba bánh hiệu An Mã màu xanh lá mạ, đừng coi thường nó chạy bằng điện, mã lực rất mạnh, lần nào gã đi gặp Tào Mỹ Lan cũng lái chiếc xe này.

Có được manh mối này, đội trưởng Vương lập tức tự mình đến xưởng nuôi gà của Tào Mỹ Lan. Dĩ nhiên, theo đề nghị của Lý Lâm Lâm, họ còn dẫn tôi theo…

Ni Tây Hương ở hướng Tây Bắc Shangri-La, tương đối cao so với mặt nước biển, thời tiết khí hậu độc đáo, dân cư ở đây chủ yếu là dân tộc Tạng. Lúc chúng tôi đến xưởng nuôi gà, cô ấy mới biết em trai Tào Khiêm đã chết.

Cảnh sát hỏi Tào Mỹ Lan một số chuyện về Tào Khiêm, còn tôi thì một mình đi dạo trong xưởng nuôi gà, hy vọng tìm được manh mối có ích. Tuy nói là núi nuôi gà, nhưng mùi ở đây cũng không ít, cũng may bây giờ trời ngày càng lạnh, chứ không chắc chắn mùi còn nồng hơn!

Bỗng nhiên, trước mặt có một khối đất khổng lồ thu hút sự chú ý của tôi, mùi phân gà nồng nặc thổi qua, bình thường chắc chắn tôi sẽ đi đường vòng, nhưng tuy rằng chỗ này rất hôi, tôi lại có cảm giác bên cạnh đống phân còn thứ gì đó…

Tôi đi lên trước vài bước, phát hiện bên cạnh đống phân có một thứ bị áo mưa màu đen phủ lên. Đến gần mới thấy, thì ra là một chiếc xe ba bánh điện màu xanh lá. Tôi xốc vải phủ lên, trên thân xe có hai chữ đen – Mã An.

Đây đúng là xe của Tào Khiêm! Nhưng bây giờ trên xe trống

rỗng không có gì cả, nhưng tôi lại lờ mờ cảm giác được mùi của Đa Cát, thi thể của anh đã từng nằm trên chiếc xe ba bánh này.

Lúc này đội trưởng Vương cũng tới, khi anh ta nhìn thấy xe ba bánh bên cạnh đống phân thì kinh ngạc nói: “Đây không phải là xe ba bánh điện của Tào Khiêm à? Nếu xe ở đây, vậy thi thể Đa Cát cũng không xa lắm…”

Đúng vậy, chuyện anh ta nói tôi đều biết, nhưng vấn đề là bây giờ Đa Cát đang ở đâu? Tào Mỹ Lan được cảnh sát dẫn đến xác nhận đây là xe ba bánh của Tào Khiêm, cô nói xe này là ngày 15 tháng trước Tào Khiêm đem đến, nói là đặt nhờ ở chỗ cô.

Trong khoảng thời gian này Tào Khiêm vẫn chưa đến lấy xe, nên Tào Mỹ Lan dùng nó để chở phân gà. Đội trưởng Vương hỏi cô có nhớ Tào Khiêm đến vào lúc nào trong ngày, trên xe có cái gì hay không?

Vẻ mặt Tào Mỹ Lan mù tịt suy nghĩ một lúc, đột nhiên nhớ tới một chuyện… cô nói với đội trưởng Vương: “Lúc đó trên xe nó có một cái bao tải, tôi hỏi nó cái gì vậy thì nó nói là chó nhà bạn nó bị bệnh chết, muốn để Tào Khiêm đem lên núi chôn.”

Tôi vội hỏi: “Con chó đó chôn ở đâu?”

Tào Mỹ Lan lắc đầu: “Tôi không biết, chắc là trên núi, tôi thấy cái bao tải đó rất nặng, đi sâu vào núi thì không có đường, xe ba bánh không chở lên được.”

Đội trưởng Vương nghe thế thì ra lệnh toàn bộ nhân viên lục soát núi! Anh ta phân tích Tào Khiêm sẽ không đưa thi thể đi quá xa, hẳn là ở gần đây thôi… vì thế tôi cũng gia nhập đội soát núi.

Tôi cẩn thận quan sát dọc đường, nhưng ngoại trừ mấy con gà chết thì vẫn không cảm giác được gì. Đội trưởng Vương đến cạnh tôi nói: “Cậu rất thân với pháp y Lý?”

Tôi vừa nghe thì đảo mắt: "Tôi là em trai của chị ấy…"

Tôi cũng không ngốc, vừa nhìn là biết đội trưởng Vương có ý với Lý Lâm Lâm, nếu tôi nói mình là bạn của bạn trai cũ của pháp y Lý, có khi đội trưởng Vương sẽ không còn nhiệt tình vậy đâu!

Khoảng thời gian sau đó, cả nhóm chúng tôi tìm khắp trong trong ngoài ngoài xưởng nuôi gà. Đáng lý ra, nếu Tào Khiêm giấu thi thể ở đây thì cũng tìm thấy lâu rồi, vì sao vẫn không có gì?

Lúc tôi đang đau đầu, đột nhiên một cảnh sát gọi lớn từ đằng xa: "Đội trưởng, bên dưới có cái gì đó…"

Mọi người nghe tiếng chạy tới, phát hiện giữa con sông dưới sườn núi có một bao tải nhìn rất bẩn đang trôi, nó bị một rễ cây vươn ra chặn lại nên chưa trôi tới hạ du.

Hai cảnh sát lập tức trượt xuống triền núi, sau đó chạy tới bên sông, một người cầm nhánh cây cố gắng khều bao tải…

Cảnh sát kia vẫy tay với chúng tôi, có vẻ như đã tìm được thi thể Đa Cát rồi!

Vài cảnh sát thấy bao tải được kéo lên thì không nhịn được lại gần, sau khi họ mở bao tải, một cái tay bị phù rớt ra! Tuy rằng tôi đã không nhận ra tay này có phải của Đa Cát hay không, nhưng lại nhận ra chiếc nhẫn ngọc lam mà anh đeo.

Tôi ngồi xuống, khẽ đặt tay lên trên bao tải, một ít ký ức thuở thơ ấu của Đa Cát tràn vào đầu. Khi đó anh vô tư vô lo, cả ngày đi theo sau chị mình…

Trong ký ức của Đa Cát, tôi thấy Trác Dát còn nhỏ, thật không biết làm sao để nói cho cô ấy biết anh đã mất rồi.

Lòng tôi nặng nề cầm di động lên, gọi cho Ba Tang còn đang lo lắng chờ đợi, lúc tôi nói cho anh biết cảnh sát đã tìm được thi thể Đa Cát, người đàn ông cao lớn tộc Tạng ở đầu kia điện thoại khóc

nấc lên…

Tôi cũng không biết phải an ủi anh thế nào, chỉ khuyên anh phải mạnh mẽ lên, Trác Dát còn cần dựa vào anh mà! Nếu anh cứ suy sụp thì Trác Dát phải làm sao đây?

CHƯƠNG

HỒN VỀ QUÊ CŨ

Động viên Ba Tang xong, tôi bảo anh chờ ở cục công an mà chúng tôi từng báo án, nếu tìm được thi thể Đa Cát, thì có một số thủ tục liên quan cần đến anh làm.

Vì đi cửa sau, nên Lý Lâm Lâm kiểm tra thi thể Đa Cát ngay trong đêm. Tuy thời tiết bây giờ không nóng lắm, nhưng thi thể ở trong nước nhiều ngày đã bắt đầu phân hủy.

Lúc tôi và Ba Tang đến xác nhận thi thể, cũng chỉ nhận ra thi thể này là Đa Cát nhờ bộ quần áo mà anh đang mặc. Vì không có người chăm bầy dê nên Trác Dát tạm thời không thể tới đây được, chuyện này đều để Ba Tang toàn quyền xử lý.

Hôm sau, một phần báo cáo kiểm tra thi thể nóng hổi bày trước mặt, đương nhiên nếu không phải nhờ Lý Lâm Lâm, tôi không thể nào thấy được báo cáo này. Trên báo cáo, Lý Lâm Lâm chỉ ra nguyên nhân dẫn đến cái chết của Đa Cát, gáy bị vật nặng đánh dẫn đến xuất huyết não.

Sau khi tìm thấy thi thể Đa Cát, cuối cùng cũng có thể kết án, coi như tôi đã giúp được Ba Tang tìm Đa Cát, nhưng vấn đề khó khăn bây giờ là Ba Tang sẽ an táng Đa Cát như thế nào.

Bởi vì tập tục mai táng ở Tây Tạng rất đặc biệt, chia ra là tháp

táng, hỏa táng, thiên táng, thủy táng, thổ táng. Trong đó người có thể được tháp táng và hỏa táng đều là người có thân phận cực cao quý, ví dụ những người như Lạt Ma, Ban Thiện, Đạt Lai… sau khi viên tịch mới có thể dùng nghi thức tháp táng và hỏa táng.

Hai loại thủy táng và thổ táng là nghi thức mai táng khá chênh lệch, đặc biệt là thổ táng, nghe nói là người nào từng phạm tội mới dùng nghi thức này, phải bị đánh nhốt vào Địa Ngục.

Cho nên thiên táng là nghi thức khá phổ biến ở tộc Tạng, tín đồ Phật giáo cho rằng, thiên táng là gửi gắm nguyện vọng có thể bay lên “thiên đường”, vì vậy đa phần người Tạng đều chọn thiên táng.

Nhưng thi thể Đa Cát đã phân hủy, hơn nữa lại làm giám định thi thể, thật sự không thích hợp đem về thiên táng, vì vậy Ba Tang quyết định hỏa táng tại chỗ, rồi đưa tro cốt về cho Trác Dát.

Làm xong tất cả thủ tục, Ba Tang nhận tro cốt Đa Cát rồi chuẩn bị về nhà. Tôi mua cho anh một vé máy bay từ Shangri-La tới Lhasa, vì tôi thật sự không đành lòng nhìn anh ôm tro cốt Đa Cát chen lấn lên xe lửa. Trước khi đi, Ba Tang kéo tay tôi, nói nếu có thời gian phải đến Tây Tạng thăm anh…

Tiễn Ba Tang đi rồi, tôi và Đinh Nhất cũng ngồi máy bay về Bắc Kinh trong ngày. Sau khi về nhà, hai chúng tôi nghỉ ngơi một đêm, hôm sau phải đến nhà chú Lê điểm danh.

Chú vừa thấy hai chúng tôi trở về thì cười nói: “Thằng nhóc này, ngửi được mùi tiền nên về à? Chú mới nhận một vụ lớn thì hai đứa đã về rồi!”

Tôi vừa nghe có việc kiếm tiền, lập tức lên tinh thần hỏi chú: “Chú nói nhanh đi, là việc gì ạ?”

Chú Lê lấy một xấp tài liệu trên bàn đưa cho tôi: “Tự xem trước đi! Một cậu ấm nhà giàu mất tích! Thanh toán tiền rồi, chúng ta chỉ cần đi tìm là được!”

Tôi nhận tài liệu, bên trong rơi ra ảnh chụp một người đàn ông, nhặt lên nhìn mới thấy là một anh chàng vô cùng đẹp trai. Con người tôi bình thường không khen ai đẹp, nếu khen, chứng tỏ người đó thật sự rất được!

Người trong hình cao lớn, nhìn chưa đến 30 tuổi, làn da màu đồng, cơ bụng từng khối rõ ràng. Phía sau anh ta là biển lớn xanh thẳm, bên cạnh bờ cát dựng một ván lướt sóng, tấm hình này chắc là chụp khi anh ta lướt sóng xong.

Tôi để ảnh chụp qua một bên, cẩn thận đọc tài liệu...

Anh đẹp trai này tên Lương Trạch Phi, là cậu ba của xí nghiệp Lương thị nổi tiếng, ba năm trước cùng bạn bè đến một đảo nhỏ ở Costa Rica lặn biển thì mất tích, đến nay vẫn chưa tìm được.

Trong tài liệu nói, hôm mất tích, Lương Trạch Phi tự lái ca nô ra ngoài, bạn bè đi cùng biết tâm trạng anh ta không tốt, muốn ở một mình nên không đi theo. Nhưng tới chạng vạng vẫn không thấy Lương Trạch Phi trở về.

Bạn bè gọi điện thoại vệ tinh cho anh ta thì không được, nhưng ngay lúc bọn họ muốn lái thuyền ra biển tìm người, thì nhận được thông báo bão nhiệt đới sắp đổ bộ, tất cả thuyền phải vào cảng tránh gió.

Kết quả chờ bão tan đã là ba ngày sau, bạn anh ta lập tức tìm tổ chức cứu viện trên biển, nhưng tìm hết một vòng quanh đảo vẫn không tìm thấy gì.

Họ đoán ca nô của Phương Trạch Phi có thể gặp trục trặc, sau lại đụng phải bão lớn nên đánh ca nô của anh ta chìm xuống biển. Nhưng hòn đảo nhỏ kia là thánh địa lặn biển ở Costa Rica, hàng năm đều có ngàn vạn du khách đến đó đi lặn, nếu ca nô Lương Trạch Phi thật sự chìm xuống đáy biển, vì sao đã qua ba năm rồi mà vẫn không có du khách nào đi lặn phát hiện ra chứ?

Lương Trạch Phi có thể nói là một người năng động phóng khoáng lạc quan, lại đam mê mạo hiểm, lúc trước anh ta trải qua rất nhiều tình huống mạo hiểm điên cuồng, nhưng người nhà thật sự không bao giờ nghĩ tới việc anh ta lại mất tích trong một dịp có vẻ cực kì an toàn thế này…

Tôi đọc tài liệu xong, thắc mắc hỏi: “Nếu đã mất tích ba năm, vì sao giờ mới đi tìm thi thể?”

Chú Lê bí hiểm nói: “Cháu không hiểu đâu! Nghe nói cha Lương Trạch Phi gần đây sức khỏe không tốt lắm, di chúc ông ta đã lập vẫn có phần của Lương Trạch Phi.”

Tôi nghe xong thì hiểu ra, nói cách khác, nếu không tìm được thi thể Lương Trạch Phi, pháp luật không thể xác nhận anh ta đã chết. Nếu ông cụ Lương đột nhiên qua đời, vậy di sản thuộc về Lương Trạch Phi sẽ bị đóng băng, đến bảy năm sau, pháp luật thừa nhận Lương Trạch Phi chết thì người khác mới có thể chạm vào phần tài sản này.

Đến lúc đó, tài sản thuộc về Lương Trạch Phi sẽ bị phân ra, nếu anh ta có vợ hay con cái, thì những người này và anh em của anh ta sẽ được một phần!

Nghĩ đến đó, tôi lại đọc tài liệu, Lương Trạch Phi vẫn độc thân, càng không có con cái, xem ra mấy kẻ có tiền đó đúng là nôn nóng rồi! Cứ vậy mà sốt ruột muốn xác nhận anh em mình đã chết ư?!

“Người chi tiền là ai?” Tôi vừa xem vừa hỏi chú Lê.

“Em gái cậu ta, Lương Tư.”

Tôi gật đầu: “Thôi, chuyện nhà người khác không tới lượt chúng ta quan tâm, chỉ cần cô ta đưa tiền tìm xác, chúng ta đi tìm là được… Có điều, chú phải nói trước với cô ta nha! Xác suất tìm thấy xác trên biển là xa vời, không may thì đã bị cá ăn mất! Hơn nữa, lần tìm xác trên biển trước đó, cháu lại không có cảm giác gì

hết!”

CHƯƠNG

HÀNH TRÌNH CHÂU MỸ

Chú Lê nghe tôi nói thế thì nhướng mày: "Ta cũng quên mất chuyện này, nhưng cháu không cần phải lo, có lẽ lần trước chỉ là ngẫu nhiên thôi? Hơn nữa họ đã thanh toán toàn bộ rồi, với lại nếu tìm được họ còn thưởng thêm 30%, nếu thật sự không tìm được thì cũng đã làm hết sức, theo số trời thôi!"

Tôi nghe chú Lê nói thế thì không ý kiến gì nữa.

Vì đích đến của chuyến đi lần này là Costa Rica ở Trung Mỹ nên chúng tôi quyết định một tuần sau từ Bắc Kinh xuất phát. Trước khi đi, chúng tôi còn phải gặp người đã chi tiền cho lần này...

Lương Tư là con gái thứ tư của nhà họ Lương, tôi vốn cứ nghĩ cô ấy sẽ là con gái nhà giàu kiêu ngạo ngang ngược, nhưng lần đầu gặp mặt, cô ấy mang lại cho tôi cảm giác dịu dàng lý trí, tổng thể là một cô gái có khí chất.

Cô ấy nói lần này cô còn tìm thêm một người Hoa làm hướng dẫn viên và bốn chuyên viên an ninh. Hành trình đã được sắp xếp ổn thỏa, gia đình họ có công ty con ở Costa Rica, nếu lỡ gặp chuyện thì có thể liên hệ với người phụ trách ở đó.

Chú Lê cho Lương Tiêu biết sự nguy hiểm của chuyến đi lần này và xác suất tìm được Lương Trạch Phi là bao nhiêu. Lương Tư

nghe thế cũng không biểu hiện gì, cô biết khả năng tìm được anh ba không lớn, nhưng cô vẫn muốn thử một lần, nếu không sẽ hối hận cả đời.

Chúng tôi nghe bà chủ nói vậy thì cũng không còn gì lo lắng! Nhưng chúng tôi yêu cầu phải có được thứ mà Lương Trạch Phi thích nhất, nếu không sợ là khó tìm được anh ta...

Lương Tư khó xử, theo như cô nói là: "Bình thường anh ba của tôi cũng không ở nhà nên gần như không có gì của anh ấy hết, nhưng nếu cẩn thận tìm thì chắc sẽ có được vài món!"

Vài ngày sau, chúng tôi lên máy bay đến thủ đô San José của Costa Rica. Khi chúng tôi gặp Lương Tư ở sân bay thì thấy mấy người đàn ông cao lớn.

Nhìn dáng người của họ chắc cũng cao trên mét chín, vóc người có thể sánh ngang với người mẫu nam quốc tế! Khả năng áp đảo đúng là mạnh mẽ... Lương Tư giới thiệu sơ chúng tôi với nhau. Trong bốn người, dẫn đầu là Hạ Cương - tiểu đội trưởng lần này, ba người kia lần lượt là Tiêu Khải, Tiết Hoài Văn, Trương Chí Bằng.

Mọi người lễ phép gật đầu, coi như chào hỏi lẫn nhau, đứng cùng họ, đừng nói là tôi, ngay cả Đinh Nhất cũng thấp hơn gần nửa cái đầu. Còn Lương Tư nhỏ xinh bên cạnh thì y hệt trẻ con. May mà lần này chúng tôi đi máy bay chuyên dụng, nếu không tôi rất lo không biết họ có thể ngồi xuống hay không.

Hành trình lần này có thể nói là dài nhất trong đời, phải hơn hai mươi mấy tiếng mới tới nơi, hơn nữa còn phải trung chuyển ở Houston một lần. Trước đây tôi cảm thấy ngồi máy bay ở khoang hạng thương gia đúng là một loại hưởng thụ, nhưng bây giờ tôi không bao giờ... nghĩ như vậy nữa!

Dọc đường đi, Lương Tư rất ít khi giao tiếp với người khác, từ

đầu đến giờ cô ấy chỉ cầm cuốn “Những người khốn khổ” đọc, bốn gã kia thì càng ngầu đến không có bạn. Chú Lê tự xưng là đại sư phong thủy đương nhiên cũng không nói nhiều, Đinh Nhất thì ít nói, tôi hỏi mười câu thì anh ta đáp lại một câu. Kết quả là cả đường đi chỉ có mình tôi làm trò, nói trắng ra là nhạt nhẽo khủng khiếp...

Hành trình dài như vậy cuối cùng cũng kết thúc trong cơn buồn ngủ của tôi, tới đón chúng tôi là một hướng dẫn viên người Hoa - Hà Băng. Hà Băng rất nhiệt tình, liên tục giới thiệu phong tục ở đây cho tôi.

Cùng ngày hôm đó, chúng tôi đến khách sạn Fairmont San José, Hà Băng đặt cho chúng tôi một phòng ba giường, đây cũng điều Lương Tư đã dặn trước. Ngồi máy bay hơn hai mươi tiếng liền khiến cho mọi người đều rất mệt mỏi. Chúng tôi phải ở lại đây nghỉ dưỡng sức cả một ngày, sau đó mới có thể bay ra đảo nhỏ, nơi Lương Trạch Phi gặp nạn.

Đến tối, Lương Tư tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi mọi người tại nhà ăn, chính thức giới thiệu chúng tôi với nhau. Cô ấy nói rằng trước kia Hạ Cương và ba đồng đội của anh ta đều xuất thân từ bộ đội đặc chủng, trước khi xuất ngũ cũng là những người hùng thật sự, đánh đâu thắng đó. Lần này bọn họ chủ yếu là chịu trách nhiệm về sự an toàn của chúng tôi ở nước ngoài.

Nói thật, tôi cũng thấy rất hứng thú với mấy người cao to này, vì vậy chủ động nâng ly rượu lên, cười nói với Hạ Cương: “Đội trưởng Hạ, mời anh một ly, hi vọng lần này chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ...”

Hạ Cương cũng sảng khoái uống một hơi cạn ly, sau đó nghiêm túc nói với chúng tôi: “Tôi cũng rất hi vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ. Về hành trình lần này, tôi và đội viên của mình sẽ chịu

trách nhiệm cho sự an toàn của mọi người trong suốt cả quãng đường, tôi cũng hi vọng mọi người có thể hành động phối hợp với nhau, đừng ra ngoài một mình. Nếu như bắt buộc phải ra ngoài một mình, tôi sẽ bảo đội viên đi theo, để bảo đảm an toàn cho mọi người…"

Tôi lắng nghe một cách nửa vời, cuối cùng chỉ hiểu được một ý của Hạ Cương, đó chính là không được tự ý đi lung tung, đến bất cứ đâu cũng phải nói với anh ta một tiếng.

Sáng sớm hôm sau, nhóm chúng tôi ngồi trên một chiếc máy bay dân dụng nhỏ, bay đến hòn đảo nhỏ, nơi Lương Trạch Phi đã mất tích ba năm trước…

Đây là một hòn đảo tư nhân nhỏ, câu lạc bộ trên hòn đảo tư nhân này chỉ dành để chiêu đãi vài vị khách có thân phận đặc biệt. Vì chủ của hòn đảo và nhà họ Lương vẫn luôn có giao thiệp làm ăn, cho nên trước đây năm nào Lương Trạch Phi cũng bay tới đây để nghỉ hè. Hòn đảo này tuy không lớn, nhưng phong cảnh lại rất đẹp, đầy đủ mọi loại thiết bị, khách đến đây có thể lướt sóng, lặn, ra biển câu… Có thể nói đây là thiên đường của những kẻ có tiền.

Phía Bắc hòn đảo nhỏ còn có đường băng cho máy bay, dành cho máy bay dân dụng nhỏ như loại chúng tôi đi. Máy bay vẫn chưa hạ cánh, tôi đã bị phong cảnh bên dưới thu hút, một vùng biển rộng lớn xanh biếc vây quanh hòn đảo nhỏ, nhìn từ trên cao trông rất đẹp.

Khó trách những đại gia chân chính đều thích đến những hòn đảo tư nhân thế này nghỉ mát, phong cảnh ở đây thật sự quá đẹp…

Máy bay vừa hạ cánh, tôi đã cảm nhận được cái gọi là khí hậu nhiệt đới hải dương, gió biển ẩm ướt khẽ vỗ về lên gò má của tôi, cảm giác này cực kỳ thoải mái! Hà Băng nói những công trình kiến trúc trên những hòn đảo thế này đều rất thấp, vì ở đây thường có

bão tập kích cho nên không thể xây những công trình cao được.

Lúc này, từ đằng xa, chiếc xe tham quan chạy bằng năng lượng mặt trời mở ra, một người đàn ông trung niên bước xuống, ông ta mỉm cười nói với Lương Tư: “Xin chào cô Lương, hoan nghênh cô lại hạ cố đến chơi lần nữa…”

Lương Tư khẽ gật đầu, nói với ông ta: “Thời tiết mấy ngày qua thế nào?”

Người đàn ông vẫn mỉm cười: “Mấy ngày qua coi như là trời trong nắng ấm! Sắp tới cũng không biết có cơn bão nào muốn ghé đây thăm không…”

CHƯƠNG

NGỌC QUAN ÂM

Lương Tư gật đầu, sau đó tháo kính râm xuống nói: "Vậy là được rồi... Chắc chú Lý đã nói cho ông biết mục đích đến đây lần này của chúng tôi rồi chứ?"

"Đương nhiên rồi, phòng của các vị đã được chuẩn bị xong, mời đi theo tôi..." Người đàn ông trung niên hơi nghiêng người, ý bảo mọi người cùng ngồi lên xe tham quan với ông ta.

Nhóm chúng tôi ngồi lên xe, đi trên một con đường nhỏ rợp mát bóng cây, để không lộ sự thiếu hiểu biết của mình, cho nên suốt cả đường đi tôi đều im miệng không nói gì. Khi đến nơi, nhìn xung quanh đúng là nhà cửa ở đây đều làm bằng gỗ thấp bé.

Vẫn quy tắc cũ, ba chúng tôi ở cùng một phòng! Không ngờ khi chúng tôi vừa đi vào nhà gỗ mới biết, hóa ra các thiết bị bài trí bên trong cũng không khác gì khách sạn bình thường, cũng có điều hòa và bồn cầu tự hoại.

Tôi bỏ hành lý xuống, đang định tắm cho mát thì đúng lúc này điện thoại trong phòng lại vang lên. Chú Lê bắt máy, thì ra là Lương Tư đem tới mấy thứ chúng tôi muốn.

Không bao lâu, chúng tôi nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Đinh Nhất vừa đi ra mở cửa nhìn thì thấy Lương Tư và Hạ Cương

đứng ở ngoài. Đinh Nhất hơi nghiêng người về sau, để họ vào.

Sau khi Lương Tư đi vào, đặt một túi giấy lên bàn trà rồi nói: “Lê đại sư, bên trong chính là mấy thứ duy nhất trong nhà thật sự thuộc về anh Ba tôi.”

Chú Lê gật đầu, sau đó ra hiệu cho tôi đi tới mở ra xem... Tôi mở ra nhìn, phát hiện hóa ra di vật của phú nhị đại* cũng không khác với người thường lắm, bên trong ngoài mấy tấm ảnh ra, thì chính là một số bằng khen anh ta đạt được khi học đại học.

* Phú nhị đại hay còn gọi là “thế hệ siêu giàu thứ hai”, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn.

Tôi lật thử mấy cái nhưng không thấy có gì đặc biệt cả, sau đó lại rút đại mấy tấm ảnh ra, là ảnh Lương Tư và Lương Trạch Phi khi còn bé, ước chừng khoảng mười bốn, mười lăm tuổi!

Tuy lúc đó gương mặt của Lương Trạch Phi vẫn trẻ con, nhưng đã có thể nhìn ra anh ta là một thằng nhóc đẹp trai. Những tấm ảnh này đều là ảnh mấy đứa trẻ chụp chung với nhau, còn hai cậu bé lớn hơn một chút chắc là hai người anh của họ.

Qua nét mặt của mấy đứa bé này thì rõ ràng Lương Tư và Lương Trạch Phi có vẻ thân thiết với nhau hơn.

Tôi nhìn mấy thứ này lần cuối, rồi tiếc nuối nói với Lương Tư: “Cô Lương, thật ngại quá, mấy thứ này đều không được...”

“Không có tác dụng nào ư?” Lương Tư thất vọng hỏi.

Tôi lắc đầu, quả quyết nói với cô ấy: “Thật sự là không có chút gì...”

Lúc này, nét mặt của Lương Tư khá đau buồn, điều này khiến tôi thật sự không đành lòng, vì vậy tôi lại cầm mấy tấm ảnh lên

xem kỹ một lần nữa.

Đột nhiên, tôi phát hiện trong ảnh một tình tiết nhỏ, đó chính là trong mấy tấm ảnh, trên cổ của Lương Trạch Phi có đeo một miếng Ngọc Quan Âm. Mà ở trong những tấm ảnh sau, miếng Ngọc Quan Âm này lại đeo trên cổ Lương Tư.

Vì vậy, tôi cầm tấm ảnh lên quay qua hỏi Lương Tư: “ Cô Lương, không biết miếng Ngọc Quan Âm này hiện đang ở đâu?”

Lương Tư sửng sốt, sau đó từ từ móc miếng Ngọc Quan Âm trong cổ áo ra, thong thả nói với tôi: “Đây là quà sinh nhật anh ba tặng tôi năm mười lăm tuổi, anh ấy nói khi anh không có ở bên thì miếng Ngọc Quan Âm này sẽ thay thế anh ấy phù hộ tôi bình an…”

Nhìn nét mặt bị thương của Lương Tư, tôi vẫn thật sự không ngờ rằng tình cảm của anh em họ lại tốt như vậy?! Điều này không phổ biến trong những gia đình giàu sang quyền thế đầy ân oán thông thường. Lúc này, tôi thấy Lương Tư rất luyến tiếc tháo miếng Ngọc Quan Âm xuống, sau đó rất trân trọng đưa nó cho tôi.

Tôi cẩn thận nhận lấy rồi nói: “Cô Lương, cô không cần lo lắng, tôi chỉ mượn dùng tạm một chút thôi, khi nào dùng xong tôi sẽ trả lại ngay…”

Lương Tư gật đầu, không nói gì nữa.

Khi nhận lấy Ngọc Quan Âm, tôi đã biết quyết định lần này đã đúng rồi! Đây chính là thứ mà lúc còn sống Lương Trạch Phi rất yêu quý, một vài ký ức khi anh ta còn sống ùa vào đầu tôi.

Ngay sau đó, tôi giật mình nhìn Lương Tư, không ngờ cô nàng này lại là con nuôi, chứ không phải là con gái ruột nhà họ Lương… Hóa ra lúc Lương Trạch Phi mười lăm tuổi, bà Lương vì thực hiện lời hứa mà đã nhận nuôi một cô nhi trong trại trẻ mồ côi.

Người này chính là Lương Tư ở trước mắt tôi. Khi Lương Tư

mới bước vào nhà họ Lương thì rất nhát gan, nói chuyện với ai cũng đều rụt rè nhỏ nhẹ. Cứ lo sợ lỡ lời chọc giận người khác, thì cô sẽ lại bị đưa về trại trẻ mồ côi.

Hơn nữa khi Lương Tư vừa đến nhà họ Lương thì trong nhà họ đã có ba đứa trẻ. Anh cả Lương Trạch Mộc lúc đó đã hai mươi, anh ta rất không thích Lương Tư, bình thường hay dọa nạt cô bé Lương Tư mười hai tuổi.

Anh hai Lương Trạch Cập năm đó cũng đã được mười bảy tuổi, anh ta thì không nói có thích Lương Tư hay không, cũng không bắt nạt cô ấy như anh cả, mà chỉ luôn dùng gương mặt lạnh lùng nhìn cô...

Mà người duy nhất có thể khiến Lương Tư cảm nhận được chút hơi ấm từ ngôi nhà kia, chỉ có mỗi Lương Trạch Phi. Có lẽ do tuổi tác xấp xỉ nhau nên ít nhiều cũng khiến Lương Tư thích gần gũi với Lương Trạch Phi, hơn nữa anh ba này cũng rất quan tâm niềm nở với cô, mà theo lời nói của anh là: "Có một đứa em gái thật tốt, như vậy thì anh không còn là đứa nhỏ nhất trong nhà nữa!"

Trải qua mấy năm chung sống bên nhau, Lương Trạch Phi và người em gái từ trên trời rơi xuống này có thể nói là như hình với bóng! Thế nhưng anh lại luôn có cảm giác Lương Tư không mấy vui vẻ, hình như luôn thầm giấu tâm sự gì đó.

Sau đó, năm Lương Tư mười lăm tuổi, vì một lần đùa ác của anh cả Lương Trạch Mộc, mà Lương Trạch Phi mới có thể thật sự đến gần với thế giới nội tâm của Lương Tư, biết được tại sao mấy năm qua cô luôn sống trong nơm nớp lo sợ.

Đó là vào một bữa tiệc mừng năm mới, rất nhiều người thân và bạn bè đến nhà họ chơi, năm ấy anh cả Lương Trạch Mộc vừa tốt nghiệp đại học, nhưng do gặp rắc rối trong công việc và cãi nhau với người nhà nên anh ta không được vui.

Tối đó anh ta có uống chút rượu, tìm chỗ xả cơn buồn bực trong lòng. Không ngờ lúc ngước mắt lên thì anh ta thấy Lương Tư đang ở bên ngoài, anh ta liền cười xấu xa đi tới nói: “Lương Tư, mày dẫn mấy đứa nhỏ này ra ngoài chơi đi! Đừng để bọn chúng chạy tới chạy lui ở đây nữa!”

Lương Tư vẫn luôn sợ anh cả, nên nghe anh ta bảo mình dẫn đám nhỏ đi chơi thì gật đầu đồng ý ngay. Cô vốn nghĩ anh cả nói xong sẽ rời đi, thế nhưng không ngờ Lương Trạch Mộc vẫn không đi, mà còn tổ chức cho đám nhỏ này và Lương Tư chơi trốn tìm.

Anh ta bảo Lương Tư trốn đi để mấy đứa trẻ khác đi tìm, lúc đó Lương Tư chỉ mới mười lăm tuổi, cũng không biết trốn ở đâu, nghĩ có nên trốn trong phòng khác hay không. Ai ngờ lúc này Lương Trạch Mộc lại kéo cô ấy trốn vào một nhà kho tối đen, sau đó hù dọa rằng: “Ngoan ngoãn trốn ở trong này, không được lên tiếng! Nếu để bọn nó tìm được mày... Thì xem đến lúc đó tao xử mày thế nào!”

Kết quả Lương Trạch Mộc nhốt luôn Lương Tư vào nhà kho, rồi khóa trái cửa. Đây vốn chỉ là một một trò đùa dai, anh ta chỉ muốn hù dọa Lương Tư một chút. Nhưng do trong nhà có quá nhiều khách, phải bận rộn tiếp đãi nên anh ta cũng quên mất Lương Tư.

CHƯƠNG

MỐI TÌNH KHÔNG ĐƯỢC CHÚC PHÚC

Ngày đó đúng lúc Lương Trạch Phi không có ở nhà, đến tối trở về anh lại không thấy Lương Tư đâu! Ban đầu anh còn tưởng Lương Tư đang giúp mẹ ở dưới bếp, kết quả mãi đến khi khách khứa về hết, anh vẫn không thấy bóng dáng Lương Tư.

Mà lúc này Lương Trạch Mộc đã uống say mèm, hoàn toàn không nhớ ra còn có một người đang bị nhốt trong nhà kho! Sau đó Lương Trạch Phi tìm khắp nơi, cuối cùng cũng tìm thấy Lương Tư đã sợ đến ngất xỉu trong nhà kho...

Kể từ đó, Lương Tư bị trầm cảm không nói chuyện cả nửa năm, bà Lương đưa cô đi gặp rất nhiều bác sĩ tâm lý, thế nhưng vẫn không có chút chuyển biến gì. Lương Trạch Phi thấy Lương Tư như thế thì rất đau lòng, vì chuyện này anh còn đánh anh cả Lương Trạch Mộc một trận.

Về sau, ngay vào ngày sinh nhật mười lăm tuổi của Lương Tư, Lương Trạch Phi đã tặng vật phù hộ bình an của mình cho cô. Đó là miếng Ngọc Quan Âm mà anh đeo từ nhỏ tới lớn, đồng thời còn nói rằng, nếu có ngày mình không có ở bên, miếng Ngọc Quan Âm này sẽ thay thế mình bảo vệ cô.

Lương Tư nghe xong thì khóc gọi anh ba một tiếng, cũng từ đó

tháo gỡ được những khúc mắc chất chứa trong lòng nhiều năm qua... Thì ra là khi còn bé, bố mẹ Lương Tư cãi nhau cả ngày, bố cô còn thường xuyên ra ngoài rượu chè, đến khi uống say thì về nhà đánh vợ.

Có một hôm mẹ của Lương Tư không chịu đựng được nữa, bà nhốt Lương Tư vào trong một căn phòng nhỏ tối tăm, sau đó dùng dây điện siết chết người chồng nát rượu của mình. Lương Tư khi đó chỉ mới mấy tuổi đã chứng kiến toàn bộ quá trình qua khe cửa, từ đó về sau cô rất sợ không gian nhỏ tối, chỉ cần bị giam ở phòng tối kín, bóng ma lúc nhỏ sẽ không mời mà tới...

Lương Tư được sự thương yêu của Lương Trạch Phi nên xua đi bóng ma lúc nhỏ, khiến cô dần dần có thể sinh hoạt và học tập như những cô gái bình thường. Mấy năm sau, Lương Trạch Phi và Lương Tư trưởng thành hơn, giữa họ lại lặng lẽ nảy sinh một thứ tình cảm đặc biệt.

Sau khi Lương Trạch Phi tốt nghiệp đại học, gia đình liên tục giới thiệu bạn gái cho anh, hi vọng anh có thể tìm được một cô gái môn đăng hộ đối với nhà họ Lương để kết hôn. Thế nhưng Lương Trạch Phi chỉ một lòng một dạ với cô em gái Lương Tư nhỏ hơn mình ba tuổi.

Theo hiểu biết của anh về những thành viên trong nhà họ Lương, đoán chừng sẽ không có ai chúc phúc cho đoạn tình cảm này của họ, thậm chí bao gồm cả chính Lương Tư. Bởi vì liên quan đến chuyện lúc nhỏ mà đến bây giờ Lương Tư vẫn nhút nhát yếu đuối... Cô sẽ không có dũng khí chống đối lại nhà họ Lương - những người đã nuôi dưỡng mình.

Cuối cùng Lương Tư vì né tránh Lương Trạch Phi mà sang Mỹ học chuyên sâu. Từ đó về sau, Lương Tư vẫn một mình sống ở ngoài. Còn Lương Trạch Phi vì tránh bị người nhà bức hôn cũng

rời khỏi nhà họ Lương đi du ngoạn, thám hiểm khắp nơi. Dù sao nhà họ cũng nuôi nổi tên phá của như anh.

Nhưng duyên phận không phải thứ mà người ta muốn tránh là có thể tránh được, hai con người tưởng chừng sẽ mãi mãi không bao giờ gặp nhau nữa, ấy vậy mà ở nơi đất khách quê người, họ tình cờ gặp lại. Vốn đã có tình cảm với nhau từ lâu, cho nên cuối cùng họ vẫn đến bên nhau...

Một năm đó, hai người họ giấu giếm gia đình, đến một thị trấn nhỏ của Mỹ trải qua những tháng ngày hạnh phúc... Trong khoảng thời gian tươi đẹp ở đó, hai người họ gần như đã dùng hết hạnh phúc cả đời mình.

Do thân phận nên dù có ở Mỹ thì họ vẫn không thể đăng ký kết hôn, thế nhưng ở trong mắt người ngoài, họ chính là đôi vợ chồng yêu nhau say đắm. Đáng tiếc... mọi điều tốt đẹp đã kết thúc mãi mãi vào một ngày cuối năm.

Anh cả Lương Trạch Mộc là người đầu tiên tìm được họ, anh ta khiếp đảm khi phát hiện hai người họ yêu nhau! Đây là chuyện mà anh ta hoàn toàn không thể chấp nhận được, mà nhà họ Lương lại càng không thể chấp nhận. Tất cả con cháu trong nhà đều phải hi sinh hôn nhân của mình vì gia tộc, dựa vào đâu mà họ có thể sống hạnh phúc vui vẻ với nhau?

Nếu như vậy, anh ta thà để Lương Trạch Phi lại làm một kẻ vô công rỗi nghề chỉ biết du ngoạn khắp nơi như trước!

Sự xuất hiện của Lương Trạch Mộc khiến hai người họ chỉ có thể xa nhau, một người quay lại làm đứa con ngoan ngoãn như trước kia, tiếp tục trở về đi học, người còn lại thì vác hành lý lưu lạc khắp nơi.

Lương Trạch Phi cứ nghĩ, nếu như mình không quay về thì người nhà cũng sẽ không thể ép mình kết hôn với người phụ nữ

khác được, chỉ cần chờ tới lúc họ có thể tự làm chủ cuộc sống của mình thì sẽ lại ở bên nhau.

Thế nhưng tất cả cũng chỉ là một giấc mơ đẹp của anh mà thôi, nửa năm sau khi anh và Lương Tư xa nhau, người nhà đã gửi thiệp đính hôn của Lương Tư cho anh! Thì ra dưới sự sắp xếp của Lương Trạch Mộc, anh ta gả Lương Tư cho con trai một đối tác quan trọng của gia đình bọn họ...

Đối với Lương Trạch Phi thì chuyện này đả kích anh rất lớn! Anh biết cả đời này mình cũng sẽ không thể ở bên cạnh người con gái mình yêu, cho dù bây giờ anh chọn lựa thoát ly quan hệ hoàn toàn với nhà họ Lương, thì Lương Tư cũng sẽ không thể trở lại bên cạnh anh ta nữa.

Để trốn tránh hiện thực, Lương Trạch Phi bắt đầu tham gia các loại hoạt động mạo hiểm, bất kể bố mẹ có dùng cách gì bảo anh trở về thì anh cũng lấy đủ mọi lý do từ chối. Thế nhưng cho dù anh có trốn tránh, thì cũng không thay đổi được hiện thực Lương Tư phải gả cho người khác.

Ngày anh gặp chuyện không may cũng chính là ngày Lương Tư về nước cử hành hôn lễ, hầu như tất cả họ hàng bạn bè thân thiết của nhà họ Lương đều đến dự, chỉ vắng mỗi mình Lương Trạch Phi... Anh rủ mấy người bạn lông bông như mình cùng vượt biển đến một hòn đảo nhỏ, chính là để vứt bỏ tất cả những đau khổ trong lòng...

Thế nhưng anh nhanh chóng nhận ra, có một số việc càng muốn quên lại càng không thể quên được. Lúc đó, hầu như mỗi giây mỗi phút anh đều nhớ về Lương Tư.

Cuối cùng để có được chút thời gian yên tĩnh, anh quyết định một mình ra biển đi lặn.

Dưới đáy biển quanh hòn đảo nhỏ này có mấy tảng san hô, bên

trong có nhiều loại sinh vật biển, rất thích hợp để lặn. Ở dưới đó, Lương Trạch Phi rốt cục cũng cảm thấy nội tâm mình có được bình yên thật sự.

Đột nhiên, ngay lúc anh đang hưởng thụ mọi thứ trước mắt thì một tia sáng đâm vào mắt. Nhìn kĩ lại, anh phát hiện ngay bên dưới một tảng đá san hô có thứ gì đó sáng lấp lánh.

Lương Trạch Phi bơi tới, nhặt một đồng tiền vàng trên mặt cát lên... Lúc đó Lương Trạch Phi thật sự rất phấn chấn, cảm thấy hôm nay đúng là ngày may mắn của mình. Từ lâu anh đã nghe nói, rất nhiều năm về trước, ở đây đã từng là nơi đóng quân của cướp biển! Truyền thuyết kể rằng số báu vật mà những tên hải tặc cất giấu ở nơi đây nhiều không kể xiết.

Lương Trạch Phi nhìn đồng tiền vàng trong tay, ngay khi anh đang cảm thấy truyền thuyết này có thể là thật, thì đột nhiên một một bóng đen cách đó không xa vọt tới. Tốc độ của thứ kia quá nhanh, Lương Trạch Phi còn chưa kịp nhìn rõ thì đã cảm thấy đùi mình đau đớn vô cùng, sau đó một dòng máu đỏ sẫm hòa vào trong nước biển...

Lương Trạch Phi cúi đầu nhìn xuống, phát hiện một con cá mập trắng lớn đang cắn chặt đùi mình. Để giữ mạng, Lương Trạch Phi liên tục vung tay đâm vào mắt con cá mập trắng kia, cá mập bị đau nên nhả Lương Trạch Phi ra.

Lúc này anh không đoái hoài tới cơn đau trên đùi, chỉ muốn nhanh chóng bơi trở lại thuyền! Chỉ có thế mới giữ được tính mạng! Đáng tiếc, do đùi bị thương nặng nên tốc độ của anh rất chậm, lúc này con cá mập trắng kia không cam lòng, vẫn đang đuổi theo…

CHƯƠNG

XÁC CHÌM DƯỚI BIỂN

Lương Trạch Phi giữ chặt vết thương ở đùi, cố bơi lên trên! Anh biết cơ hội sống duy nhất của mình là lên được trên thuyền. Nhưng anh không biết, tốc độ di chuyển của cá mập trắng rất nhanh, lúc anh còn cách mặt nước chưa đến hai mét, thì cảm thấy cơ thể trầm xuống, bị một lực kéo xuống đáy biển…

Bởi vì không thấy đau đớn nên Lương Trạch Phi đoán con súc sinh kia cắn vào bình dưỡng khí sau lưng mình, may mà bây giờ cách mặt nước cũng không xa! Có dưỡng khí hay không cũng không quan trọng!

Nghĩ thế, anh nhanh chóng tháo bỏ bình dưỡng khí ra, quả nhiên lực kéo biến mất. Lương Trạch Phi quay lại nhìn, không để ý đến đau đớn ở chân, bản năng sinh tồn thúc đẩy anh bơi nhanh đến ca nô của mình.

Lúc này con cá mập phát hiện thứ trong miệng mình không phải đồ ăn, nó tức giận hất mạnh lên, ném bình dưỡng khí của Lương Trạch Phi sang một bên, sau đó đuổi theo vết máu của anh.

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Lương Trạch Phi cuối cùng cũng nắm được lan can boong thuyền, sau đó xoay người bò lên thuyền. Cùng lúc đó, anh nghe thấy tiếng cá mập cắn phập vào

khoảng không, miệng nó còn phát ra tiếng ken két…

Lương Trạch Phi kéo bên đùi bị thương lên boong thuyền, anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình đã tham gia nhiều loại mạo hiểm như vậy, mà lần này lại bị thương trong lúc đi nghỉ ngơi.

Nhìn vết thương dữ tợn trên đùi, trong lòng Lương Trạch Phi tuyệt vọng, vết thương kéo dài từ đùi đến đầu gối, gần như rạch hết cơ đùi ra…

Máu liên tục chảy, anh biết bây giờ phải cầm máu ngay, nếu không sẽ mất máu mà chết! Anh nhớ trong khoang thuyền có hộp cấp cứu, nên phải di chuyển đến đó.

Nhưng chỉ cần anh hơi động, cả người đều đau đến choáng váng, có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

Anh cắn răng, liên tục nói với mình phải kiên trì, nhất định phải lấy được đồ cầm máu!

Rốt cuộc, Lương Trạch Phi cũng kéo được chân bị thương vào khoang thuyền, boong thuyền màu trắng bị vệt máu của anh để lại một đường đỏ dữ tợn. Anh nhịn đau, tìm được hộp cấp cứu, lấy băng vải cầm máu và cồn khử trùng.

Nhưng nhìn vết thương ngoằn ngoèo trên chân, anh lại không biết bắt đầu từ đâu! Vết thương quá lớn, nếu như không khâu lại, đám băng vải này không thể cầm được máu…

Lương Trạch Phi biết mình không có nhiều thời gian, nên anh cắn răng tìm kim chỉ trong hộp. Nhưng bây giờ không có thuốc tê, đừng nói là khâu lại, chỉ cần động nhẹ cũng đã đau tới thấu xương rồi.

Lúc này anh nhìn thấy ở đáy hòm có một hộp thuốc giảm đau, thế là anh không nghĩ nhiều, nhét rất nhiều thuốc giảm đau vào miệng rồi cố gắng nhai. Nhưng vì mất máu quá nhiều, miệng

Lương Trạch Phi gần như không còn cảm giác, chỉ cố gắng nuốt chửng số thuốc đó.

Cũng không biết do uống thuốc giảm đau hay do tác dụng tâm lý, anh cảm thấy đùi mình không còn đau như vừa nãy nữa! Thế là anh hít một hơi sâu, bắt đầu khâu vết thương trên đùi.

Để giảm bớt đau đớn, Lương Trạch Phi chỉ khâu lại mấy chỗ quan trọng, nhưng mỗi lần khâu một chút anh vẫn cảm nhận rõ ràng cảm giác đau đớn khi kim xuyên qua da thịt của mình. Đến khi anh may xong thì cả người đã toàn là mồ hôi, như vừa vớt trong nước ra.

Lương Trạch Phi lấy trong hộp cấp cứu một bình xịt cầm máu, anh cắn răng phun lên chân mình. Cảm giác này không cần nói cũng biết, đau đến mức cả người không tự chủ được mà co quắp lại.

Máu… rốt cuộc cũng ngừng chảy, bước cuối cùng chính là dùng băng vải quấn chặt lại… Đây cũng là bước đau đớn nhất, Lương Trạch Phi chậm lại, để thuốc giảm đau ngấm thêm một chút.

Sau đó anh cố gắng quấn chặt đùi bằng băng vải! Vừa buộc xong, đau đớn quá nhiều khiến anh ngất đi…

Không biết đã qua bao lâu, Lương Trạch Phi cảm thấy ca nô hơi xóc nảy, anh hoảng hốt tỉnh lại, thấy ngoài trời đã tối đen.

Anh thử giật giật, cảm giác vết thương không còn đau như trước, anh chậm rãi đi vào khoang điều khiển, định lái ca nô quay về. Ai ngờ, nhà dột gặp mưa rào, động cơ khởi động mãi không được!

Lương Trạch Phi tức giận chửi thề, trước đó anh còn cho rằng hôm nay là ngày may mắn của mình, kết quả lại là một ngày đen đủi…

Cũng may, khi đó Lương Trạch Phi đã tỉnh táo, anh biết mình không thể lái thuyền về nên phát tin cầu cứu lên đảo, chờ họ đến cứu mình. Nhưng không biết có phải do thời tiết hay không, thiết bị truyền tin vô tuyến trên thuyền không liên lạc được với người trên đảo. Lúc chiều anh đi gấp nên không cầm điện thoại vệ tinh theo, lần này đúng là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay!

Lương Trạch Phi kéo cái chân bị thương về lại boong thuyền, lúc này sóng biển rất lớn! Xem ra anh chỉ có thể chờ đến khi có người phát hiện ra mình chưa về cảng, rồi ra biển tìm thôi.

Nhưng lúc đó Lương Trạch Phi không ngờ rằng, có một trận siêu bão đang tiến đến vùng biển đó. Sóng lớn cao mười mấy mét vô tình ập xuống chiếc ca nô, dù không đập nát nó nhưng sau mấy lần bị sóng lớn đánh cũng lật úp rồi chìm xuống biển.

Lúc thuyền lật, Lương Trạch Phi bị đập đầu vào bàn làm việc ở khoang thuyền, ngất đi... Cho nên lúc chết đi, anh cũng không cảm thấy đau đớn, hoặc có lẽ do lúc trước anh đã trải qua đủ thống khổ rồi.

Đến khi tôi lấy lại tinh thần, phát hiện Hạ Cương và Lương Tư ngây mặt nhìn mình, có lẽ thời gian tôi thất thần quá lâu, dọa họ sợ.

Bởi vì dùng não quá độ, người tôi lảo đảo, may mà có Đinh Nhất đỡ, để tôi ngồi trên salon nghỉ ngơi một lúc.

Tôi nghỉ một chút, chỉnh sửa lại đoạn ký ức của Lương Trạch Phi, sau đó đặt Ngọc Quan Âm vào tay Lương Tư, tiếc nuối nói với cô ấy: “Lương Trạch Phi đã chết ba năm trước rồi, sau khi lặn xuống biển, anh bị cá mập cắn bị thương, sau đó thuyền của anh ấy lại bị siêu bão làm lật úp...”

Lương Tư nghe xong thì đờ đẫn, cô ấy chỉ máy móc gật đầu:

“Vậy anh có thể tìm thấy thi thể của anh ấy không?”

Tôi nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu cho tôi một người bản địa dẫn đường thì không khó tìm lắm, vì vùng biển anh ấy lặn có đặc điểm...”

Lương Tư không nói gì, chỉ nhận lại Ngọc Quan Âm, sau đó cứng nhắc quay đi.

Tôi và chú Lê nhìn nhau, không biết ý của cô ấy là gì, tìm hay không tìm?!

CHƯƠNG

LẦN ĐẦU LẶN BIỂN

Vào lúc tôi và chú Lê đang thắc mắc thì Lương Tư đi đến cửa chợt quay vào nói với chúng tôi: "Ngày mai tôi sẽ tìm một người dân trên đảo quen thuộc vùng biển quanh đây dẫn đường... Hi vọng lần này có thể tìm thấy anh ba."

Thấy Lương Tư và Hạ Cương rời đi, tôi kể lại quan hệ của Lương Tư và Lương Trạch Phi cho chú Lê và Đinh Nhất nghe, chú Lê nhiều chuyện nói: "A? Quả nhiên là hào môn sâu như biển, còn có tình cảm trái với lẽ thường..."

Tôi vội che miệng chú Lê nói: "Ai ui, chú ơi là chú! Đừng để người ta nghe được, cái này là đời tư của người ta! Hơn nữa, loạn luân đâu chứ? Họ làm gì có quan hệ máu mủ?"

Nhưng chú Lê vẫn gân cổ cãi: "Đương nhiên không được! Trên pháp luật họ vẫn là anh em!"

"Được, được, được, cứ cho là thế đi!" Tôi không muốn tranh luận với chú ấy về vấn đề này, chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy chiếc ca nô kia, thi thể của Lương Trạch Phi chắc vẫn còn bên trong.

Sáng hôm sau, Lương Tư nói là làm, cô ấy chẳng những tìm được người dẫn đường quen thuộc với vùng biển quanh đây, mà

còn tìm được hai thợ lặn chuyên nghiệp, đều là người địa phương Costa Rica. Họ sẽ xử lý việc trục vớt dưới đáy biển, chỉ cần chúng tôi có thể tìm thấy vị trí ca nô của Lương Trạch Phí, việc vớt lên hẳn không có vấn đề gì.

Ra đến biển, tôi hơi căng thẳng, sợ là trên biển năng lực của mình lại biến mất! Nếu thế sẽ không dễ tìm được Lương Trạch Phi và ca nô của anh ta. Cũng may trong ký ức của Lương Trạch Phi, tôi đã nhìn thấy rặng san hô trắng đặc biệt ở vùng biển đó.

Tôi nói đặc điểm này với Hà Băng và người dẫn đường bản địa, anh ta biết ngay tôi nói đến chỗ nào, thế là mọi người cùng lên thuyền đi đến vùng biển kia…

Dọc đường đi, tôi vẫn luôn lo lắng bất an, nên cứ đứng trên boong thuyền cảm nhận xung quanh, đáng tiếc không được gì. Tôi bảo Hà Băng hỏi người dẫn đường, vùng biển này có nhiều cá mập không?

Người dẫn đường lắc đầu nói: “Bình thường ở đây ít khi có cá mập, cho dù có cũng đa phần là cá mập đầu búa không thường tấn công con người, tất nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện cá mập trắng khổng lồ, hung dữ. Nhưng trong tình huống bình thường, không có mùi máu ảnh hưởng, chúng sẽ không chủ động tấn công con người.”

Tôi nghe thế thì thầm nghĩ, ba năm trước, khi Lương Trạch Phi gặp cá mập cũng không bị thương ở đâu! Không biết tại sao anh ta lại kích động con cá mập trắng khổng lồ kia để bị cắn thảm như vậy…

Rất nhanh, thuyền của chúng tôi đã đến mảng đá san hô trắng, nơi này biển lặng, nước biển xanh trong, có thể nhìn rõ rặng san hô phía dưới.

Nếu như tôi có thể cảm nhận được thi thể của Lương Trạch Phi,

thì có thể chỉ huy bọn họ xuống nước vớt ngay. Nhưng bây giờ tôi không nhìn thấy gì, nếu như muốn tìm vị trí cụ thể khi Lương Trạch Phi bị cá mập cắn, nhất định phải xuống đáy biển mới tìm được.

Nhưng bây giờ trên thuyền không có thiết bị nhìn dưới nước, muốn nhìn rõ tình hình bên dưới chỉ có thể lặn xuống. Nhưng vấn đề là, tôi không có kinh nghiệm lặn biển, nếu tùy tiện xuống nước không phải là quá mạo hiểm à?

Tôi nói suy nghĩ của mình với chú Lê, Đinh Nhất phản đối ngay: "Cậu điên à? Chưa lặn lần nào mà dám xuống biển? Cậu biết dưới đó có thể xảy ra tình huống gì không?"

Chú Lê cũng gật đầu nói: "Đúng vậy! Tiến Bảo, chuyện này có phải quá mạo hiểm không?"

Tôi hiểu điều họ nói, nhưng nếu tôi không xuống nước, thì không thể có tự tin tìm được Lương Trạch Phi! Nghĩ đến vẻ mặt của Lương Tư khi biết nguyên nhân cái chết của Trương Trạch Phi, tôi không đành lòng để cô ấy thất vọng.

Nghĩ thế, tôi một mình đi đến chỗ Lương Tư, muốn nói chuyện riêng với cô ấy…

Lương Tư thấy tôi ngập ngừng đi đến thì lo lắng hỏi: "Thế nào? Có vấn đề gì ư?"

Tôi gật đầu nói: "Có chút vấn đề nhỏ, trong trí nhớ của Lương Trạch Phi, tôi nhìn thấy anh ấy đã từng lặn xuống rặng san hô trắng. Nhưng diện tích của rặng san hô này khá lớn, tôi nhất định phải tìm vị trí chính xác nơi anh ấy xảy ra chuyện, nhưng tôi không biết lặn, nếu tùy tiện xuống biển thì sẽ rất nguy hiểm..."

Khi tôi nói đến đây, tôi cảm nhận rõ môi Lương Tư hơi mấp máy, sau đó cố gắng che giấu, không để tôi phát hiện sự biến đổi cảm xúc của mình…

Lương Tư suy nghĩ một lúc, rồi thong thả hỏi tôi: “Anh thật sự có thể nhìn thấy ký ức của anh ba tôi khi còn sống sao?”

Tôi không nói gì, chỉ gật đầu với cô ấy.

“Vậy anh ấy… Anh ấy có trách tôi không?” Lương Tư rốt cuộc cũng hỏi câu hỏi luôn bám víu trong lòng.

Tôi lắc đầu, nghiêm túc nói với cô ấy: “Lương Trạch Phi không hề trách cô, anh ấy chỉ trách mình không thể chăm sóc cô được...”

Lương Tư đột nhiên đỏ mắt nói với tôi: “Không, là do tôi quá nhu nhược! Nếu lúc đó tôi có thể dũng cảm hơn... Có lẽ chúng tôi bây giờ đã không phải như thế này! Là tôi đã hại chết anh ba, hại chết người duy nhất tôi yêu...”

Tôi thở dài nói: “Cô đừng như vậy, anh ấy cũng không muốn cô sống không vui vẻ, điều anh ấy hi vọng nhất là cô có thể hạnh phúc.”

“Ha ha...” Lương Tư cười lạnh nói: “Từ sau khi anh ấy mất tích, hai chữ hạnh phúc không còn xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa. Trước kia tôi cho rằng dù không thể ở cùng nhau, nhưng tôi có thể đứng từ xa nhìn anh ấy, chỉ cần anh ấy hạnh phúc, vui vẻ thì tôi có thế nào cũng được... Tôi có thể lấy một người mình không yêu, có thể chấp nhận cuộc sống bị người khác sắp đặt, có thể giả vờ không thích anh ấy... Nhưng từ sau khi anh ấy biến mất, tôi phát hiện mọi chuyện đều chẳng có ý nghĩa gì nữa. Bây giờ tôi chỉ muốn tìm thấy anh ấy, coi như... Cuối cùng có tìm được thi thể của anh ấy hay không cũng không quan trọng, chỉ cần biết vùng biển anh ấy đã mất tích là được...”

Tôi đau lòng nhìn ánh mắt bi thương của Lương Tư, nói ra sự thật không giúp được cô ấy, thế nên tôi để cô ấy gọi hai thợ lặn chuyên nghiệp đến, xem bọn họ có chắc chắn đưa tôi xuống rồi đưa lên được không…

Hà Băng dùng tiếng Tây Ban Nha nói chuyện với thợ lặn, anh ta nghe xong thì ra hiệu có thể đưa tôi xuống dưới, nhưng trước khi đi nhất định phải để tôi học được mấy ký hiệu đơn giản dưới nước.

Tiếp theo, Hà Băng làm phiên dịch cho tôi và thợ lặn, để trong khoảng thời gian ngắn nhất tôi có thể hiểu rõ các bước khi lặn xuống. Ví dụ như làm thế nào để vào nước, lặn xuống, chuyển động trong nước, sau đó làm sao nổi lên, giảm sức ép tối đa khi rời mặt nước…

Tôi nghe đến choáng váng đầu óc, cuối cùng chỉ nhớ được một phần ba, nhưng mấy ký hiệu bằng tay dưới nước thì nhớ kĩ.

Nói thật, lúc tôi mặc đồ lặn vào người, cảm giác cả người sắp không xong rồi, tựa hồ ngay cả đường đi cũng không nhìn rõ nữa.

CHƯƠNG

VẾT NỨT DƯỚI ĐÁY BIỂN

Đinh Nhất thấy tôi thật sự muốn xuống nước, vội giữ chặt tôi lại: "Cậu nghĩ kĩ chưa! Dưới đấy có cá mập! Đến lúc đó tôi ở trên này thì không cứu được cậu đâu..."

Tôi cười nói với anh ta: "Không sao đâu, tôi tự tin mà, anh cứ yên tâm đợi trên thuyền đi!"

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, hai thợ lặn mỗi người một bên đưa tôi xuống nước. Khi vừa xuống nước, tôi hơi lo lắng, nhưng khi bọn họ từ từ đưa tôi lặn xuống đáy biển, tôi lập tức bị cảnh đẹp trước mắt thu hút... Trước kia lúc xem chương trình khám phá thế giới luôn cảm thấy thế giới dưới đáy biển thật lộng lẫy, bây giờ tận mắt nhìn thấy, quả là chỉ có hơn chứ không kém!

Mặc dù bị choáng ngợp bởi vẻ đẹp trước mắt, nhưng tôi vẫn không quên mục đích lặn biển lần này. Tôi vẫn tìm kiếm bốn phía, hi vọng có thể tìm thấy vị trí Lương Trạch Phi bị cá mập tấn công.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trước khi xuống nước, hai thợ lặn đã nói với tôi, bình dưỡng khí trên người tôi theo nguyên tắc chỉ có thể sử dụng được 20 phút. Nhưng lúc sử dụng thực tế có thể lâu hơn một chút, nhưng không vượt quá 30 phút.

Cho nên từ lúc xuống nước, tôi phải nắm chắc thời gian tìm

kiếm, nhất định phải tìm được trước khi bình hết khí…

Nhưng vấn đề là trong biển không phải chỉ có ba chúng tôi, trước mắt tôi thỉnh thoảng lại bơi qua các loại cá đủ sắc màu, dáng vẻ hết sức đáng yêu. Sự xuất hiện của chúng làm nhiễu loạn tầm mắt, khiến tôi mất một lúc lâu mới tìm được nơi Lương Trạch Phi tìm ra đồng tiền vàng lúc trước.

Nơi này không thay đổi nhiều, gần như giống hệt ba năm trước. Tôi cẩn thận nhìn đằng sau rặng san hô, sợ sơ ý sẽ giống như Lương Trạch Phi, có một con cá mập trắng khổng lồ lao ra cắn mình một cái!

Nhưng đấy chỉ là tưởng tượng của tôi, phía sau ngoại trừ mấy động vật thân mềm không biết tên thì chẳng còn gì nữa. Tôi cẩn thận nhớ lại đường chạy của Lương Trạch Phi sau khi bị cắn, ca nô của anh ta dừng ở phía Đông Bắc của rặng san hô trắng.

Tôi ra hiệu với hai thợ lặn bên cạnh, để bọn họ đưa tôi đi đúng hướng. Kết quả, ba người chúng tôi bơi về hướng kia được một lúc, thì phát hiện dưới đáy biển có một khe hở.

Một thợ lặn tinh mắt phát hiện mảnh vỡ màu trắng, giống như của du thuyền rơi. Tôi nhìn vết nứt đó, phát hiện trong đấy sâu không lường được, có trời mới biết bên dưới đó thông đến đâu…

Có lẽ năm ấy ca nô của Lương Trạch Phi đã rơi vào khe nứt này, nếu không, mấy năm nay có không ít du khách đến đây lặn biển, sao không ai phát hiện ra chứ? Lúc này, thợ lặn bên cạnh kéo tôi một chút, ra hiệu thời gian sắp hết, chúng tôi phải lên trên!

Tôi nhìn vết nứt sâu không thấy đáy kia, lòng đầy tiếc nuối, xem ra Lương Tư cuối cùng vẫn không thể nhìn thấy thi thể anh ba mình…

Sau khi về thuyền, tôi kể lại cho Lương Tư nghe tình hình dưới đáy biển, đồng thời cũng nói cho cô ấy biết, ca nô của Lương

Trạch Phi và thi thể của anh ấy có thể đã rơi vào trong vết nứt kia, chúng tôi đã phát hiện một mảnh vỡ du thuyền gần đó có thể chứng minh.

Hai thợ lặn cũng xác nhận lời tôi nói, họ đều biểu thị không có khả năng tìm được thi thể của Lương Trạch Phi.

Lương Tư nghe xong cũng không phản ứng quá xúc động, chỉ hỏi ba chúng tôi vị trí cụ thể của khe nứt kia, tôi còn vẽ một bản đồ cụ thể cho cô ấy.

Chúng tôi vốn cho rằng chuyến hành trình này coi như đã kết thúc, chắc sẽ sớm quay về. Nhưng Lương Tư muốn dừng lại trên biển một đêm. Mặc dù dừng lại một đêm thì không có vấn đề, chỉ là không ai hiểu Lương Tư làm thế có dụng ý gì?

Có lẽ, từ đầu Lương Tư đã dự tính ở lại một đêm trên biển, nên đồ ăn nước uống đều chuẩn bị đầy đủ. Sau khi ăn cơm tối xong, Lương Tư lại đến tìm tôi, cô ấy cầm một cái túi được dán kín. Cô ấy muốn tôi sau khi về nước giao nó cho một luật sư tên là Lưu Hỉ Trụ.

Mặc dù tôi rất thắc mắc vì sao cô ấy không tự đưa cho anh ta, nhưng cũng không tiện hỏi nguyên nhân, nên chỉ đồng ý giúp cô ấy chuyện này, đồng thời hứa sẽ giao tận tay luật sư Lưu Hỉ Trụ kia.

Sau khi Lương Tư đi, chú Lê nghi ngờ đến hỏi tôi: “Cô Lương này kỳ lạ quá! Lúc trước thì rất lo lắng muốn tìm được thi thể Lương Trạch Phi, bây giờ không có hi vọng tìm được cũng không có biểu hiện gì. Còn cái túi này nữa, sao cô ta không tự giao cho luật sư kia? Chẳng lẽ cô ta không có ý định về nước?”

Lúc đó tôi căn bản cũng không nghĩ đến việc này, Lương Tư đúng là không có ý định về nước thật! Nếu như đêm đó tôi để ý hơn, có lẽ chuyện sau đó sẽ không xảy ra…

Tôi ngồi dậy, đầu óc choáng váng, mơ hồ một lúc mới nhớ ra

đêm qua tôi ngủ trên thuyền. Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời qua cửa sổ, sắc trời cũng không tệ lắm, trên nền trời xanh thẳm có mấy con chim biển bay qua.

Tôi quay đầu, phát hiện chú Lê và Đinh Nhất không ở trong phòng, thầm nghĩ sao hai người họ lại dậy sớm thế! Tôi cũng bò ra khỏi giường, đi lên boong thuyền tìm bọn họ. Nhưng trên boong thuyền không có ai, tuy thuyền này không nhỏ, nhưng cũng không rộng đến nỗi đi mãi mà không thấy ai như thế này chứ!

“Đinh Nhất! Chú Lê?” Tôi gọi họ, nhưng trên thuyền hoàn toàn yên ắng, không ai trả lời. Chuyện này quá kỳ lạ! Sao người trên thuyền đều biến mất trong một đêm chứ?

Đột nhiên, tôi bị ý nghĩ của mình dọa sợ, không khỏi rùng mình, không phải quỷ quái chứ? Tôi lập tức tìm kiếm ở xung quanh, liên tục gọi tên từng người…

“Đinh Nhất? Chú Lê! Đội trưởng Hạ? Có ai ở đây không!”

Cuối cùng chờ mãi không có ai đáp lại, tôi quyết định đi đến phòng điều khiển để cầu cứu trên đảo... Nhưng lúc tôi định đi đến phòng điều khiển, đột nhiên thấy đầu bên kia thuyền có một bóng người đang đứng. Bóng lưng anh ta rất lạ, tôi có thể khẳng định anh ta không phải người trên thuyền này.

“Anh Ba!” Một giọng nói quen thuộc từ sau lưng tôi truyền đến, tôi nhìn lại, phát hiện Lương Tư đang từ trong buồng nhỏ đi ra, dường như cô ấy không nhìn thấy tôi, đi thẳng đến chỗ người đàn ông kia.

Người đàn ông nghe thấy tiếng gọi của Lương Tư thì xoay người lại, lúc tôi nhìn rõ khuôn mặt của anh ta thì hoảng hốt! Đây chẳng phải là Lương Trạch Phi ư? Sao có thể? Anh ta đã chết rồi mà!

Lương Tư chạy đến ôm chặt lấy anh ta. Còn Lương Trạch Phi

cũng âu yếm nhìn Lương Tư, không nói câu nào…

CHƯƠNG

ĐI ĐẾN VỰC SÂU

Tôi tỉnh dậy sau giấc ngủ, lại nhìn thấy Lương Trạch Phi đứng ở đầu thuyền, Lương Tư không nghĩ gì chạy vào vòng tay anh ta.

Nhìn cảnh này, tôi không nhịn được hét lên: "Lương Tư! Cô mau quay về đi!"

Thế nhưng cô ấy giống như không nghe thấy tôi gọi, vừa nói vừa cười cùng Lương Trạch Phi biến mất trong biển rộng…

"Lương Tư… Mau quay lại!" Tôi hét lên rồi giật mình ngồi bật dậy, hóa ra vừa nãy chỉ là mơ.

"Haizz." Tôi thở dài một hơi, thầm nghĩ may mà đây chỉ là giấc mơ. Nhưng nghĩ tới chuyện quái dị lúc nãy, tôi xoay người nhìn lại, không thấy chú Lê và Đinh Nhất đâu!

Tôi cuống quýt xuống giường, đang chuẩn bị chạy đến boong thuyền. Lúc này tôi nghe thấy phía sau có tiếng ầm ĩ, tôi đi đến buồng nhỏ theo tiếng đó, phát hiện mọi người đều tập trung ở đây.

Đinh Nhất thấy tôi tỉnh ngủ, đi đến cạnh tôi nói: "Không thấy Lương Tư đâu!"

"Cái gì? Không thấy? Là sao? Thuyền này đâu lớn đến thế, sao lại không thấy?" Tôi giật mình nói.

Lúc này thấy Hà Băng hốt hoảng chạy từ phòng điều khiển đến:

“Hỏng rồi, trang bị lặn thiếu một bộ! Có khi nào Lương Tư đã lặn xuống biển rồi không?”

Tôi nghe xong thì có dự cảm không lành, hôm qua cô ấy hỏi kĩ tôi vị trí của khe nứt kia, chẳng lẽ cô ấy muốn... tự sát?!

“Không được rồi, trên thuyền có tất cả bao nhiêu bộ đồ lặn?” Tôi vội hỏi Hạ Cương.

Hạ Cương nghĩ một chút rồi nói: “Trước đó chắc là có bốn bộ, bây giờ chỉ còn ba bộ!”

“Có lẽ Lương Tư muốn tự sát, mau bảo hai thợ lặn mặc trang bị xuống vị trí khe nứt hôm qua cứu người đi!” Tôi lo lắng nói với Hà Băng.

Tôi không kịp giải thích kĩ với họ, chỉ vội chạy lên phòng điều khiển mặc bộ đồ lặn vào người, lúc này Hạ Cương đi đến giữ tôi lại và nói: “Tôi biết lặn, để tôi đi cho! Hai người bọn họ chỉ cần dẫn đường là được...”

Tôi cảm thấy để anh ta lặn xuống sẽ tốt hơn mình, nếu quả thật có thể tìm thấy Lương Tư, thì lúc đó tôi sẽ trở thành vướng víu. Nghĩ vậy, tôi cũng không tranh giành với Hạ Cương.

Nhìn ba người đó vội vàng xuống biển, tôi lại cảm thấy bất an, nếu Lương Tư đã xuống biển từ đêm hôm qua, thì lúc này có là thần tiên hiển linh cũng không cứu được.

Thời gian chầm chậm trôi qua, tôi chờ trên thuyền càng lo lắng hơn, sao họ còn chưa lên? Đến giờ họ lặn đã hơn 35 phút rồi.

Trong lúc tôi vẫn đang nhìn chăm chăm vào mặt biển, đột nhiên một bóng đen từ từ nổi lên, tôi nhìn kĩ lại, là một người thợ lặn, nước biển xung quanh anh ta hơi có màu đỏ.

Máu? Chẳng lẽ anh ta bị thương? Tôi và Đinh Nhất vội vàng kéo anh ta lên thuyền, cùng lúc đó, một bóng người khác cũng chui từ

trong nước lên boong thuyền, lần này là Hạ Cương.

Tôi và Đinh Nhất kéo người thợ lặn đến giữa boong tàu, định cởi đồ lặn trên người anh ta ra để kiểm tra vết thương, thì nghe thấy Hạ Cương hét lớn: “Không được cởi! Nhất định không được cởi!”

Tôi nghe xong lập tức đi đến bên cạnh anh ta: “Anh ta bị thương thế nào? Anh có sao không? Có bị thương không? Người còn lại đâu?”

Hạ Cương hổn hển nói: “Chúng tôi gặp cá mập ở dưới kia, người kia không cứu được!”

Vốn lúc đầu ba người Hạ Cương mới lặn xuống vẫn bình thường, họ nhanh chóng đi đến khe nứt kia. Đến đó họ có nhìn thấy một bộ đồ lặn bên cạnh, nhưng không thấy bóng dáng Lương Tư đâu.

Cách giải thích duy nhất là Lương Tư đã chui vào khe nứt đó. Ba người họ nhìn nhau, ai cũng hiểu bây giờ không có cách gì cứu được Lương Tư nữa, nên đành phải quay về, nhanh chóng lên thuyền.

Không ngờ, lúc này lại xảy ra chuyện!

Trong ba người, có một người thợ lặn là dân bản địa, trong lúc quay về thì nhìn thấy dưới rặng san hô có ánh sáng lóe lên, ở đây vẫn thường đồn cạnh hòn đảo này có chôn kho báu của cướp biển.

Cho nên, khi nhìn thấy ánh sáng vàng lấp lánh kia, lòng tham anh ta nổi lên, bơi thẳng về phía đó. Hạ Cương và người thợ lặn còn lại thấy anh ta đột nhiên chuyển hướng, không biết có chuyện gì xảy ra nên đành dừng lại chờ.

Người kia bơi đến chỗ phát sáng, gạt lớp cát ra, tìm thấy một đồng tiền vàng dưới đó, anh ta vui vẻ giơ đồng tiền vàng lên cho

họ nhìn.

Nhưng đúng lúc này, không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện một con cá mập, cắn một cái vào eo người kia, khiến cả người anh ta như sắp đứt thành hai đoạn, máu nhanh chóng nhuộm đỏ xung quanh.

Người bạn đồng hành kia định đi qua cứu thì bị Hạ Cương giữ lại, bây giờ chỉ có thể nhanh chóng chạy đi, còn người kia có lẽ không sống nổi được nữa. Hai người vội vàng bơi về, nhanh chóng lên thuyền.

Thế nhưng họ vạn lần không ngờ con cá mập vừa cắn người lại nhanh chóng quay sang mình. Hạ Cương thể lực tốt, tốc độ bơi nhanh hơn, cho nên anh ta bơi đến thuyền trước.

Nhưng anh ta bơi lên, lại cảm giác nước xung quanh là lạ, anh ta nhìn lại phát hiện chân trái của người thợ lặn kia đang nằm trong miệng cá mập!

Con súc sinh kia đang lắc cái chân trong mồm, máu nhanh chóng lan đến người Hạ Cương. Anh cân nhắc có nên cứu người kia không, rồi rút dao quay lại.

Con cá mập trắng khổng lồ đã nếm mùi thịt, sao dễ dàng nhả ra, nhìn điệu này rõ ràng là muốn kéo cả người kia xuống. Cũng may lúc này Hạ Cương kịp thời bơi trở lại, đâm dao găm vào mắt con cá mập…

Cá mập bị Hạ Cương đâm đau, lập tức há miệng, Hạ Cương thừa dịp này nhanh chóng kéo người thợ lặn bị thương bơi lên. Có lẽ nhát đâm của Hạ Cương không nhẹ, con cá mập trắng không đuổi theo nữa, nên hai người họ mới thoát được miệng cá mập.

Lúc này, Hạ Cương lấy một hộp cấp cứu trong khoang thuyền ra, hướng dẫn mọi người nhanh chóng cầm máu cho người thợ lặn. Hạ Cương nói đồ lặn trên người anh ta có lực đàn hồi rất tốt,

chính là phương tiện cầm máu hiệu quả nhất. Nếu vội vàng tháo đồ lặn ra, sẽ giống như người hiến máu bị tháo dây cao su trên cánh tay, máu của anh ta sẽ nhanh chóng tuôn ra từ miệng vết thương, chưa đến 10 phút thì mất máu mà chết.

Tôi nghe mà hoảng sợ, may là có Hạ Cương, nếu không lúc nãy chúng tôi tùy tiện cởi bộ đồ lặn ra, có lẽ bây giờ đã đầy máu tươi trên thuyền rồi!

CHƯƠNG

TRỘM VÀO NHÀ

Chuyện bây giờ đã xảy ra theo chiều hướng xấu nhất, chúng tôi không tìm được Lương Trạch Phi, còn mất luôn Lương Tư... Mặc dù người muốn chết không ai cứu được, nhưng nếu sớm phát hiện ra ý định của cô ấy, có lẽ vẫn có thể cứu vãn được.

Lúc này tôi nhớ ra cái túi bịt kín mà cô ấy đưa, có lẽ đó là di chúc của cô ấy. Khó trách lúc đó cô ấy lại nhờ tôi đem thứ này về nước, vốn người đã không có ý định trở về…

Sau khi chúng tôi về đảo thì lập tức đến đồn cảnh sát, mặc dù biết bọn họ tìm hay chúng tôi tìm thì kết quả cũng không khác nhau, nhưng vẫn phải báo án.

Đến ngày thứ ba người nhà họ Lương từ trong nước đến đây, lúc tôi nhìn thấy Lương Trạch Mộc thì chợt thấy phản cảm. Lương Trạch Mộc còn dẫn theo luật sư riêng của nhà họ Lương - Lưu Hỉ Trụ đến xử lý hậu sự của Lương Trạch Phi và Lương Tư.

Lúc tôi gặp Lưu Hỉ Trụ liền đưa cho anh ta chiếc túi bịt kín của Lương Tư trước mặt mọi người. Khi luật sư Lưu mở ra, bên trong là di chúc đã chuẩn bị trước. Lương Tư đã viết rõ trong đó, trước khi đến đây cô ấy đã xác định rồi.

Đối với việc Lương Tư chết, Lương Trạch Mộc không có chút

đau lòng nào, anh ta chỉ muốn chúng tôi làm chứng, ký vào biên bản chứng minh Lương Tư đã tự sát ở ngoài biển.

Loại tài liệu này rất khó hiểu, chú Lê nói rõ mình sẽ không ký tên vào loại giấy tờ này. Lương Trạch Mộc trở mặt nói: “Đừng có nói nhảm, nếu các người không ký thì đừng nghĩ đến chuyện nhận thù lao.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cùng nhìn về phía anh ta. Chú Lê hừ lạnh nói: “Thật làm phiền ngài Lương lo lắng rồi, cô Lương đã trả công cho chúng tôi từ trước khi lên đường, cho nên chuyện này không phiền ngài nhọc lòng!”

Lương Trạch Mộc nghe vậy thì tức giận mắng xối xả Lương Tư không có đầu óc, người còn chưa tìm được đã trả tiền!

Chúng tôi thực sự không muốn nói lý với Lương Trạch Mộc nên đi về phòng. Sau này tôi mới biết, không chỉ mình chúng tôi không ký tên, ngay cả mấy người Hạ Cương cũng không ký. Chỉ có người thợ lặn nửa sống nửa chết chịu ký, nhưng đó là vì Lương Trạch Mộc đồng ý trả một khoản phí trị thương cho anh ta.

Nhưng loại giấy tờ chứng minh này, đương nhiên càng nhiều người ký thì hiệu lực càng cao, chỉ có một thợ lặn người Costa Rica ký, cầm về nước không biết có hiệu lực pháp luật gì không.

Hà Băng là người rất có chữ tín, mặc dù khách hàng không còn ở đây, nhưng cô ấy vẫn hoàn thành công việc của mình, liên hệ một máy bay dân dụng nhỏ đưa chúng tôi và đám Hạ Cương về sân bay San José.

Lúc chúng tôi lên máy bay về Bắc Kinh, tôi mới cảm thấy mình rất muốn về nước. Có lẽ vì mỗi lần tôi xuất ngoại đều có chuyện không tốt, nên không có hứng thú với cuộc sống ở nước ngoài.

Mặc dù thỉnh thoảng tôi cũng có hơi hâm mộ, nhưng đây chỉ là thỉnh thoảng, tôi cảm thấy cuộc sống thoải mái chân chính vẫn là

ở trong hoàn cảnh đã quen thuộc từ nhỏ, ăn đồ ăn quen thuộc, gặp được người thân quen…

Mặc dù sắp về nước, nhưng tâm trạng của tôi không được tốt như trước, nghĩ đến việc lúc đi Lương Tư còn ngồi bên trái tôi, nhưng bây giờ đã không bao giờ được gặp lại cô ấy nữa. Mặc dù chúng tôi mới quen mấy ngày, nhưng vẫn cảm thấy tiếc nuối cho cô ấy, tình cảm phải sâu đậm cỡ nào mới có thể từ bỏ sinh mệnh? Có lẽ tôi chưa từng trải qua nên không thể hiểu được.

Ngày thứ hai sau khi về đến nhà, chú Lê gửi tiền thù lao lần này vào tài khoản của tôi, không biết vì sao, đây là lần đầu tiên tôi cầm tiền mà không thấy hào hứng, có lẽ vì khi nhìn thấy số tiền này tôi lại nghĩ đến Lương Tư!

Tuy cả đời cô ấy nhu nhược, không dám theo đuổi tình yêu đích thực của mình, nhưng trước khi chết, cô ấy đã xử lý gọn gàng hậu sự của mình, có lẽ cô ấy không muốn nợ ai.

Chúng tôi đón Kim Bảo từ nhà mẹ Đậu Đậu về, những ngày này chúng tôi không ở nhà nên nó vẫn ăn nhờ ở đậu bên nhà Đậu Đậu. Nói thật, lúc đầu tôi và Đinh Nhất định đưa nó đến cửa hàng thú cưng gửi, nhưng khi mẹ Đậu Đậu biết thì nói: “Đưa đến cửa hàng thú cưng làm gì chứ! Đưa đến đấy thì họ cũng chỉ nhốt Kim Bảo trong lồng sắt, chắc chắn nó không vui! Không bằng đưa đến nhà tôi, để nó chơi với Đậu Đậu.”

Tôi và Đinh Nhất bàn bạc một lúc, cảm thấy làm thế cũng tốt! Thế là tôi đưa Kim Bảo và đồ ăn của nó đến nhà Đậu Đậu. Sau khi nhận nó, chúng tôi còn mời mẹ Đậu Đậu ăn cơm, dù sao người ta cũng có công chăm sóc nhiều ngày như thế, không nói cảm ơn thì không phải lắm.

Trong lúc ăn chúng tôi nói chuyện phiếm mới biết đối diện nhà mẹ Đậu Đậu có hàng xóm mới chuyển đến. Chắc là thân thích của

nhà họ Tôn đã bán nhà. Tôi thầm nghĩ bán cũng tốt, bán rồi thằng nhóc kia cũng sẽ không trở lại nữa.

Tôi vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ nên thành ra ăn nhiều quá, đến lúc về tôi nhất quyết đòi đi bộ một đoạn để tiêu hóa hết đống thức ăn trong bụng. Ai ngờ lúc chúng tôi chậm rãi về đến nhà, lại thấy cửa đang mở toang…

Gì thế! Phản ứng đầu tiên của tôi là có trộm vào nhà! Nhưng nghĩ lại, trong nhà tôi làm gì có đồ quý giá, ngoại trừ một con chó để trộm thì chẳng còn gì khác cả!

Nghĩ đến con chó bị trộm mất, tôi bỗng cảm thấy khó chịu. Dù sao nó cũng không phải của tôi, biết đâu một ngày nào đó Hàn Cẩn chết tiệt kia đến đòi, tôi lấy đâu ra một con giống Kim Bảo để thay thế chứ.

Nghĩ thế, tôi lao vào nhà thì thấy Kim Bảo đang ngốc nghếch chơi ở phòng khách! Thấy tôi và Đinh Nhất về, nó vui mừng chạy ra.

“Lạ thật, trước khi đi, tôi đã nhốt Kim Bảo vào lồng rồi mà, sao giờ nó lại chơi ở ngoài chứ?” Đinh Nhất thắc mắc hỏi.

Nghe anh ta nói vậy, tôi cũng nhớ ra, lúc chúng tôi chuẩn bị đi, vì không cho nó theo nên bị nó quậy tung lên, chúng tôi mới phải nhốt nó vào trong lồng, sợ nó ở nhà một mình sẽ đại náo thiên cung…

“Có phải chú Lê đến không?” Tôi hỏi khẽ Đinh Nhất, bởi vì nếu thật sự có trộm đến, Kim Bảo sẽ không bình tĩnh như thế. Mặc dù nó là một con chó chẳng có nguyên tắc gì, nhưng dù sao nó vẫn có ý thức lãnh địa rõ ràng, cho nên nếu quả thật có người ngoài đến, nó nhất định sẽ sủa um lên.

Nhưng Đinh Nhất lại lắc đầu nói: “Không đâu, nếu sư phụ đến thì sẽ báo trước, ông ấy vốn không thích Kim Bảo thì sao lại thả nó

ra chứ?”

Nghĩ thế, tôi cầm gậy bóng chày bên cạnh lên, sau đó cẩn thận đi vào trong…

CHƯƠNG

KHÁCH HÀNG NGƯỜI NHẬT BẢN

Lúc tôi đang giơ gậy bóng chày từ từ đi vào trong nhà, thì nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh... Tôi khó hiểu nhìn sang Đinh Nhất, chẳng lẽ trộm còn đi tắm ở nhà người ta à?

Đinh Nhất làm động tác im lặng với tôi, sau đó bảo tôi đứng im, còn anh ta từ từ đi tới nhà vệ sinh... Nhưng đúng lúc này, cửa phòng vệ sinh lại bật mở, một người phụ nữ trẻ quấn khăn tắm bước ra.

Hai chúng tôi nhìn kĩ mới phát hiện cô gái nửa thân trần này là Hàn Cẩn! Tôi bực mình! Người phụ nữ này có bị điên không? Đêm hôm khuya khoắt chạy đến nhà hai người đàn ông độc thân tắm? Bảo sao Kim Bảo không sủa um lên!

Hàn Cẩn thấy sắc mặc tôi khó coi, cười như không cười nói: “Nhìn bộ dạng hẹp hòi của cậu kìa? Đến nhà cậu tắm nhờ cũng không được à?”

“Cô không có nhà à? Con gái con đứa lớn rồi, nửa đêm chạy đến nhà đàn ông xa lạ tắm rửa?! Chắc cũng chỉ có cô làm được...” Tôi tức giận nói.

Hàn Cẩn cười ha hả: “Chúng ta đều là người quen cũ, cái gì mà xa lạ chứ? Hơn nữa, tôi đến đây để thăm con mình mà? Cho nên

mới suốt đêm chạy đến đây, tôi vừa xuống máy bay, mệt không chịu được nên mới đến nhà cậu tắm một cái, tiện thăm Kim Bảo luôn!”

Hàn Cẩn nói xong thì ngồi xuống chơi với chó, tầm mắt tôi vừa vặn rơi đúng vào vùng lồi lên kia, vội chuyển hướng nhìn sang chỗ khác.

Cô ta nhấc nhấc Kim Bảo để ước chừng cân nặng: “Được nha! Lớn nhanh ghê, xem ra mày ở đây cơm nước cũng đầy đủ nhỉ! Như thế mẹ cũng yên tâm!”

Tôi nghe cái kiểu cô ta nói thì càng bực mình: “Cô về rồi thì đem chó đi đi! Đừng để nó suốt ngày ăn chùa ở nhà tôi!”

Không biết có phải tên nhóc đó nghe hiểu không, thế mà lại kêu thảm thiết, tôi nghe mà tan nát cõi lòng. Dù sao cũng là thú cưng mình đã nuôi lâu rồi, nếu như quả thật để Hàn Cẩn đưa nó đi, tôi cũng không chịu được.

Hàn Cẩn thấy tôi nhìn Kim Bảo không nỡ rời, cười nói: “Được rồi, nhìn cậu kìa, tôi đến đây không phải để mang nó đi, tôi nhớ nó nên chỉ đến xem thế nào thôi. Nhà tôi không thích hợp để nuôi nó, nên tôi mới đưa đến cho cậu mà...”

Tôi có thể nhìn ra lúc Hàn Cẩn nói hai câu cuối, ánh mắt hơi tối lại, có lẽ cô ta thật sự không thể nuôi được nó, nếu không đã mất công mang từ Tây Tạng về rồi sao lại đưa cho người khác chứ?

Lúc này Đinh Nhất nhìn đồng hồ, đã hơn 11 giờ đêm, không khách sáo nói với Hàn Cẩn: “Tôi nói này cô Hàn, bây giờ chó cô cũng thăm rồi, tắm cũng tắm rồi, không phải muốn qua đêm ở nhà tôi luôn chứ?”

Hàn Cẩn nghe xong vội lắc đầu nói: “Không được, tôi thay quần áo rồi đi! Tôi biết nhà các anh là cấm địa với nữ giới...” Nói xong cười một cái rồi vào nhà vệ sinh.

Tôi không hiểu hỏi: “Sao cô ta biết nữ giới không thể đến nhà mình được?”

Đinh Nhất lắc đầu, nhìn chằm chằm vào nhà vệ sinh nói: “Cô gái này xuất hiện chắc chắn là không có chuyện tốt, hi vọng việc tiếp theo không dính đến cô ta...”

Lúc này Hàn Cẩn đã mặc quần áo tử tế đi ra ngoài, cô ta cực kỳ lưu luyến ôm ấp Kim Bảo, sau đó đi ra cửa, ai ngờ vừa đến cửa cô ta đã quay lại nói: “Chào nhé! Hai ngày sau gặp lại!” Nói xong thì lắc mông rời đi.

Tôi liếc theo cô ta: “Ai hai ngày nữa gặp cô! Cô không có việc gì thì đừng đến nhà tôi nữa được không?”

Thấy Hàn Cẩn đi rồi, tôi quay lại nói chuyện với Đinh Nhất: “Ngày mai đổi ổ khóa đi! Ổ khóa này chất lượng cũng quá kém rồi, ai cũng có thể mở được thế!”

Nhưng Đinh Nhất lại lắc đầu nói: “Vấn đề không nằm ở ổ khóa, mà khả năng mở khóa của Hàn Cẩn không kém gì tôi, dù cậu có đổi khóa, cô ta muốn vào thì vẫn vào được thôi...”

Tôi nghe xong đã thấy đau đầu, sau này cô ta muốn vào là vào được nữa? Đinh Nhất thấy tôi không vui thì cười nói: “Không phải lo, tôi sẽ sửa lại ổ khóa một chút, chắc chắn sau này cô ta không mở được...”

“Thật sao? Quá tốt rồi!” Tôi vui vẻ nói.

Đinh Nhất nói thì tôi tin, dù sao anh ta cũng không phải loại người thích nói khoác, nên tôi an tâm đưa Kim Bảo đi tắm rửa.

Giữa trưa hôm sau, tôi và Đinh Nhất đang ăn cơm ở ngoài thì nhận được điện thoại của chú Lê, nói là tối nay chị Bạch mời cơm ở Tiếu Giang Nam, bảo chúng tôi đúng 8 giờ đến! Cũng lâu rồi chúng tôi chưa gặp chị Bạch, lần này chị ấy hẹn thì chắc chắn là

có chuyện lớn rồi!

Khi chúng tôi đến nơi, thấy trong phòng còn có hai người đàn ông lạ mặt, nhìn tướng mạo đoán chừng một người bốn mươi tuổi, một người tầm hai mươi. Chú Lê đến sớm hơn chúng tôi, nhưng nhìn có vẻ không vui lắm.

Chị Bạch thấy tôi và Đinh Nhất cùng đến thì nhiệt tình bảo chúng tôi ngồi xuống, sau đó gọi phục vụ đưa thức ăn lên. Tôi thấy sắc mặt chú Lê không tốt, thì muốn nháy nháy mắt hỏi chú ấy sao thế?

Nhưng chú ấy chỉ lắc đầu, bảo tôi đừng vội, cứ xem tình hình thế nào đã…

Sau đó, chị Bạch đưa tay giới thiệu chúng tôi với người trung niên: “Tiến Bảo, Đinh Nhất, vị này là ngài Oshima Masao đến từ Nhật Bản.”

Tôi và Đinh Nhất giật mình! Sao lại là người Nhật Bản? Khó trách mặt chú Lê khó coi như vậy, hóa ra đây là vấn đề! Tôi lễ phép gật đầu với vị Oshima Masao kia, sau đó nghi ngờ nhìn chị Bạch, không hiểu chị ấy giới thiệu người Nhật này cho chúng tôi làm gì?!

Lúc này Oshima Masao nói vài câu tiếng Nhật, người trẻ tuổi bên cạnh phiên dịch cho chúng tôi nghe: “Rất vui được biết mọi người, tôi có kinh doanh ở Trung Quốc, rất thích Trung Quốc.”

Tôi nhận ra thanh niên này là phiên dịch viên! Tôi tưởng người Nhật Bản này nghe không hiểu chúng tôi nói gì, nên lớn gan hỏi thẳng chị Bạch: “Chị, người Nhật Bản này đến tìm chúng ta làm gì ạ?”

Chị Bạch không nghĩ đến tôi hỏi thẳng như vậy, lúng túng nói: “Chuyện này để Tiểu Triệu giải thích cho mọi người!”

Lúc này phiên dịch viên Tiểu Triệu bên cạnh Oshima Masao gật đầu với chúng tôi, sau đó giải thích cho chúng tôi chuyện liên quan đến việc ông Oshima Masao đi tìm ông nội của ông ta là ngài Oshima Koichi.

Hơn 70 năm trước, ông nội của Oshima Masao là một quân y trong quân đội Nhật, đi theo quân xâm lược Nhật Bản đến tỉnh Quý Châu Trung Quốc. Lúc ấy, ông tham gia một tiểu đội hành động đặc biệt, đi sâu vào dãy núi Quý Châu thực hiện một nhiệm vụ bí mật.

Trước khi hành động, Oshima Koichi đã viết một bức thư gửi về nhà, vì lo lắng lần hành động này lành ít dữ nhiều, nên đã dặn dò người vợ ở nhà nuôi nấng con trai lúc đó mới ba tuổi là Oshima Hideaki, cũng chính là cha của Oshima Masao.

CHƯƠNG

CHUYỆN CŨ PHỦ BỤI THỜI GIAN

Nhưng bức thư này vì dính đến bí mật quân sự, nên chỉ huy sư đoàn 92 quân Nhật lúc đó là Matshushita Koji đã ra lệnh giữ lại, từ đó Oshima Koichi mất hẳn liên lạc với người nhà.

Sau này Nhật Bản đầu hàng, bức thư này theo hồ sơ của Oshima Koichi về nước. Mấy năm đầu, vợ của Oshima Koichi là Ota Usa nhiều lần tìm kiếm thông tin về chồng mình, nhưng lần nào cũng chỉ nhận được đáp án qua loa là "Mất tích".

Bà ấy không tin một quân y lại mất tích trên chiến trường, cho dù bị quân đội Trung Quốc bắt làm tù binh thì cũng vẫn nên còn sống chứ. Trong mấy năm sau đó, tù binh từ Trung Quốc lần lượt được trao trả về Nhật Bản, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Oshima Koichi. Đến tận khi nhóm tù binh cuối cùng được trao trả về nước, Mika mới hoàn toàn tin rằng Oshima Koichi không còn sống nữa.

Thời gian trôi nhanh, đến trước thập niên 90, quan hệ Trung Nhật ấm lên, không ít người Nhật Bản đến Trung Quốc đầu tư, trong đó có cả cha của Oshima Masao là Oshima Hideaki.

Lúc đầu Oshima Hideaki xây dựng một số nhà máy sản xuất linh kiện điện tử ở Quảng Đông, làm ăn phát đạt. Sau mấy năm phát

triển, ông ấy thành lập công ty TNHH Oshima.

Mười năm trước, Oshima Hideaki về hưu, giao công ty mình sáng lập cho con trai duy nhất Oshima Masao. Cùng lúc đó, một bảo tàng chiến tranh ở Nhật Bản tìm đến Oshima Masao, trao lại phong thư của Oshima Koichi cho bà Ota Usa.

Phong thư này mất 70 năm mới đến tay người nhận, giải thích sự mất tích của Oshima Koichi năm đó…

70 năm trước, quân đội nơi Oshima Koichi đầu quân thành lập một tiểu đội hành động đặc biệt, điều động 20 quân y, trong đó có Oshima Koichi. Tiểu đội này gồm 70 quân nhân người Nhật Bản, mang theo dụng cụ bí mật ẩn nấp vào một hang động bí mật tại nơi nào đó ở Quý Châu.

Sau khi họ hạ trại ở đó thì bắt đầu bí mật nghiên cứu một loại vũ khí sinh học mới. Hai mươi quân y là nhân vật quan trọng của hành động bí mật này. Sau khi Oshima Koichi biết nội dung hành động, cảm thấy có lẽ mình không còn đường sống quay về cố hương, nên đã viết phong thư này, để con cháu biết mình đã đi đâu.

Chúng tôi nghe Tiểu Triệu kể xong câu chuyện xảy ra hơn 70 năm trước, cảm giác sâu sắc sự tàn khốc của chiến tranh, bất luận những quốc gia phát xít kia vì lý do gì mà đi xâm lược nước khác, đến cuối cùng cũng là tự tạo quả ác mà thôi.

Đối với Nhật Bản, chúng tôi vẫn luôn không thoải mái, không biết là vì sao? Mặc dù chúng tôi không trải qua đoạn thời gian như địa ngục kia. Có lẽ hận thù là thứ chảy trong máu, lặp lại trong nhiễm sắc thể, truyền từ đời này sang đời khác…

Nói thật, trong sự kiện này, người duy nhất đáng thương chỉ có vợ của Oshima Koichi, Ota Usa. Mấy chục năm chờ đợi dài đằng đẵng, đến chết cũng không biết chồng mình sống chết thế nào.

Chị Bạch thấy chúng tôi nghe xong chuyện cũng không nói gì thì lên tiếng giảng hòa nói: “Mặc dù chuyện này có liên quan đến thù hận quốc gia, nhưng mọi người không tò mò ư? Những năm đó Nhật Bản ở trong rừng sâu núi thẳm Quý Châu làm những gì?”

Thật ra, trước khi tìm đến chúng tôi, Oshima Masao đã tìm kiếm nhiều năm trong nước. Ông ta đã tra các tư liệu, văn kiện khắp cả nước, nhưng không có tài liệu nào đề cập đến tổ hành động đặc biệt bí ẩn kia.

Ông ta cũng đã từng đến Quý Châu nghe ngóng những nơi phát hiện hài cốt của người Nhật Bản, nhưng đều không phải ông nội Oshima Koichi của mình. Sức khỏe của cha ông ta, Oshima Hideaki, không được tốt, nguyện vọng cuối cùng là tìm di thể của cha mình, đồng thời tìm hiểu nguyên nhân mất tích của ông ấy năm đó.

Bữa cơm này ăn khá xấu hổ, cả bữa cơm Oshima Masao liên tục lấy lòng chúng tôi, dụng ý rõ ràng, muốn chúng tôi vứt bỏ thành kiến để giúp ông ta tìm ông nội.

Sau bữa ăn, Oshima Masao đi trước, còn lại mấy người chúng tôi cũng dễ nói chuyện hơn. Chị Bạch nói thù lao lần này rất cao, có thể thấy Oshima Masao rất thành tâm.

Nhưng chú Lê lại lắc đầu nói: “Năm đó chết ở Trung Quốc có hàng ngàn hàng vạn binh lính Nhật Bản, không phải ai cũng được nhặt xác, không tìm thấy là chuyện bình thường! Không nói đây đã là chuyện của 70 năm trước, chỉ xác định được phạm vi ở Quý Châu cũng đã ngang với mò kim đáy biển rồi.”

Tôi cũng đồng ý với quan điểm của chú Lê, dù sao bức thư đó cũng được viết trước khi Oshima Koichi xuất phát, chẳng ai biết họ có thực sự đến Quý Châu hay không? Dù sao năm đó đã xảy ra chuyện gì, cũng không còn ai biết nữa.

Huống hồ, đây là chuyện đã xảy ra 70 năm trước, cho dù may mắn chúng tôi tìm được vật có bám tàn hồn của Oshima Koichi, tôi cũng không dám đảm bảo có thể tìm thấy nơi chôn thi thể của Oshima Koichi.

Trời đất thay đổi, không ai biết rừng núi sẽ có những biến hóa như thế nào, dù địa danh năm đó có tồn tại cũng không biết bây giờ có còn như cũ hay không? Lại còn là tìm người Nhật Bản, tôi không hiểu tiếng Nhật.

Đinh Nhất vốn không nói gì, lần này bỗng lên tiếng: "Việc này quá khó, không nói đến hao tổn thời gian sức lực, đến cuối cùng còn có khả năng không tìm được cái gì..."

Chị Bạch thấy ba chúng tôi thể hiện thái độ rõ ràng nên cũng không nói thêm gì, nhưng chị ấy cũng không nói sẽ từ chối. Trước khi chúng tôi đi, chị ấy nói sẽ thương lượng lại Oshima Masao, tìm cách giảm độ khó và tổn thất xuống.

Sau khi về đến nhà, chú Lê vẫn canh cánh trong lòng, nói thẳng sao chị Bạch lần này lại nhận một mối làm ăn như vậy? Thật ra cũng không khó hiểu lắm, chắc chắn Oshima Masao có quan hệ làm ăn quan trọng với chị Bạch nên chị ấy mới không tiện từ chối…

Lúc đó, ba người chúng tôi không nghĩ đến chuyện nhận việc này, nên tôi cho rằng cứ thế là bỏ qua thôi!

Không ngờ mấy ngày sau, chị Bạch lại gọi cho chúng tôi, nói Oshima Masao sẽ chi trả toàn bộ chi phí, tất cả chi tiêu trên đường tìm xác sẽ do ông ta chi trả, chỉ hi vọng chúng tôi có thể giúp ông ta một lần. Nếu như vẫn không có kết quả gì thì ông ta sẽ từ bỏ, dù sao cũng đã qua mấy chục năm rồi.

Lần này chú Lê hơi khó nghĩ, bởi vì chú biết tôi và Đinh Nhất đều không muốn đi, nhưng cũng ngại chị Bạch, hơn nữa thù lao

lần này đúng là dọa người, nếu quả thật vẫn từ chối thì không tốt lắm.

Thế là chú ấy lại gọi chúng tôi đến nhà, muốn thương lượng lại xem cuối cùng là có đi hay không?!

CHƯƠNG

ÉP BUỘC NHẬP NGŨ

Lúc tôi nhìn số thù lao Oshima Masao trả cho lần đi này thì cũng giật mình, chỉ riêng tiền đi lại thôi mà mỗi người đã 100 vạn, nếu có thể tìm được thi thể, số tiền thanh toán sẽ tăng lên gấp đôi....

Tôi biết khi chú Lê nhìn thấy số thù lao này sẽ động lòng, nhưng lúc trước chú ấy nói chắc nịch không làm, nếu bây giờ đổi giọng ngay thì không hay cho lắm.

Nên cái danh tiểu nhân này để tôi gánh vác vậy! Tôi cười ha ha nói: "Người Nhật Bản này đã có thành ý như vậy, xem ra ông ấy cũng rất muốn tìm ông nội, chúng ta coi như giúp ông ấy vậy!"

Chú Lê giả bộ cân nhắc đôi chút rồi nói: "Vậy được rồi, lần này chúng ta bỏ qua thành kiến quá khứ, giúp họ một lần!"

Sau đó tôi gọi điện cho chị Bạch, thông báo chúng tôi đồng ý làm, nhưng kế hoạch cụ thể chúng tôi cần thương lượng thêm. Chị Bạch vui vẻ nói: "Được, mọi người chuẩn bị tốt đi rồi báo chị..."

Sau khi cúp điện thoại, tôi thấy chú Lê trầm ngâm, cau mày suy nghĩ một hồi, sau đó cầm điện thoại lên không biết là gọi cho ai, nhưng nghe cách nói chuyện có vẻ khá thân quen.

Kết quả, sáng sớm hôm sau chúng tôi đến nhà chú Lê thì gặp lại người quen đã lâu không gặp, La Hải, hóa ra tối qua chú ấy gọi cho

anh! Chú Lê nói nếu muốn vào rừng tìm hang, không có La Hải thì không tìm được!

Tôi thấy La Hải thì đi tới ôm anh một cái, hơn một năm không gặp, anh đã đen hơn nhiều. Chỉ có Đinh Nhất đi đến gần anh thì chun mũi nói: “Không phải anh vừa đi đào mộ chứ, trên người nặng mùi thế?”

La Hải cười ha ha nói: “Thằng nhóc cậu đúng là mũi thính! Tôi vừa một mình làm vụ lớn, chưa rảnh mấy ngày đã nhận được điện thoại của chú Lê.”

Buổi trưa, chú Lê làm một bàn ăn ngon, dù sao cũng đã lâu rồi không gặp nhau nên chúng tôi có uống ít rượu.

Trong lúc ăn, chú Lê nói sơ qua việc lần này cho La Hải nghe, anh vừa nghe vừa lắc đầu nói, rừng già ở Quý Châu rất sâu và rậm rạp, muốn tìm người mất tích 70 năm trước ở đó không dễ dàng.

Chú Lê uống cạn chén rượu nói: “Dễ tìm thì người ta đã không trả công cao như thế? Nhưng theo như tư liệu họ cung cấp, chú nghĩ mất tích năm đó không chỉ có mình Oshima Koichi, nếu như nội dung trong bức thư kia là thật, thì chúng ta phải tìm chính là tiểu đội đặc biệt 70 người kia, có tìm được nó mới tìm được Oshima Koichi.”

Tôi thở dài, chuyện đã hơn 70 năm rồi, dù cho có người biết sự thật thì cũng đã chết già mất! Chỉ có thể hi vọng Oshima Masao có thể giữ được thứ gì đó hữu dụng của ông nội ông ta!

Chú Lê nghe tôi nói, để chén rượu trong tay xuống, nói với tôi: “Chú cũng đã nói với Tiểu Bạch rồi, cô ấy bảo đã hỏi Oshima Masao, nhà họ có giữ lại một số đồ của Oshima Koichi, trong đó bao gồm cả lá thư Oshima Koichi chưa gửi về nhà kia nữa!”

Sau đó, chú Lê và chị Bạch xác định lại hành trình, lần này Oshima Masao không tham gia, ông ta ủy thác hoàn toàn cho chúng

tôi! Lúc đó chú Lê đã dặn nhất định mang phải bức thư nhà kia đến, đây là điểm mấu chốt để tìm được Oshima Koichi.

Ba ngày sau, Oshima Masao tự mình mang theo bức thư kia đến nhà chú Lê. Lúc tôi nhìn bức thư đã hơi ố vàng, chợt cảm thán, không ngờ hơn 70 năm trôi qua, một bức thư mỏng như vậy mà có thể bảo tồn hoàn hảo như thế…

Dù sao cũng chỉ là một tờ giấy mỏng hơn 70 năm trước, chất giấy cũng chỉ là giấy viết thư thông thường, vì không muốn bị ăn mòn bởi mồ hôi tay, nên nó được giữ trong túi kín.

Tôi nhìn Oshima Masao cung kính dùng hai tay giao cho tôi, tôi cũng không dám tùy tiện cầm lấy, đành phải dùng hai tay nhận, sau đó cẩn thận cảm nhận tàn hồn bên trên…

Thế nhưng, dù thử qua mấy lần, mặc dù tôi có thể cảm nhận được tàn hồn của Oshima Koichi, nhưng không thể nhìn thấy bất cứ ký ức nào khi còn sống của ông ấy, chuyện này thật quái quỷ? Tôi cẩn thận nghiên cứu cái túi bọc ngoài phong thư.

Tôi bảo Tiểu Triệu hỏi lại Oshima Masao xem túi này làm bằng chất liệu gì? Không ngờ Oshima Masao lại đắc ý nói, chiếc túi này là sản phẩm khoa học mới của công ty bọn họ, cái gì Nano mới, chống được chất phóng xạ, cách điện, còn chịu được nhiệt độ cao, tóm lại là không hỏng được!

Tôi nghe thế thì vội bảo ông ta gỡ bỏ cái túi ra, bảo sao cái gì tôi cũng không cảm nhận được? Không ngờ thứ này lợi hại như vậy đấy? Sau này phải xin ông ta một cái mới được, không cần biết nó có tác dụng gì, chỉ cảm thấy thứ khoa học tiên tiến này rất thú vị!

Phiên dịch viên Tiểu Triệu uyển chuyển giải thích cho Oshima Masao nhất định phải lấy phong thư ra khỏi túi bảo quản! Mặc dù ông ta không rõ vì sao phải lấy ra, nhưng vẫn làm theo!

Lúc tôi chạm ngón tay vào lá thư này, rốt cuộc cũng cảm nhận được ký ức của Oshima Koichi. Bởi vì những ký ức này đều là suy nghĩ nội tâm của Oshima Koichi, nên cho dù không biết tiếng Nhật vẫn có thể hiểu được suy nghĩ của ông ấy.

Oshima Koichi sinh ra trong một gia đình bình thường, cha mẹ đều là nông dân. Nếu không đến Trung Quốc, cuộc sống của ông sẽ rất đơn thuần. Khi ông ấy 19 tuổi thi đỗ ngành y đại học quốc gia Tokyo, trở thành một sinh viên y khoa, sau khi tốt nghiệp thì về quê mở một phòng khám.

Cũng vào lúc đó, Oshima Koichi quen biết cô y tá Ota Usa. Hai người rất nhanh cảm mến nhau, kết hôn, có một người con, đó chính là cha của Oshima Masao, Oshima Hideaki.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, năm thứ hai sau khi Oshima Hideaki ra đời, Oshima Koichi bị ép gia nhập quân đội, trở thành một quân y. Cũng từ lúc đó, ông chính thức được chứng kiến những hành vi tàn nhẫn của chủ nghĩa đế quốc.

Là một bác sĩ, Oshima Koichi không mong có chiến tranh, ông không đành lòng nhìn những thanh niên hi sinh tuổi trẻ đẹp nhất của mình trên chiến trường! Càng không đành lòng nhìn những người dân thường tay không tấc sắt bị quân đội trang bị vũ trang giết chết!

Nhưng ông không đủ sức thay đổi mọi chuyện, chỉ có thể mỗi ngày cố gắng trị thương cho quân nhân Nhật Bản. Ông nhìn những quân nhân chịu đau khổ nằm trên giường bệnh, không biết tất cả những điều này là vì thứ gì đây?

CHƯƠNG

CHIẾN SĨ SIÊU CẤP

Oshima Koichi chăm chỉ cứu sống mỗi một binh lính của mình, mặc kệ đó có phải người Nhật Bản hay không... Việc này kéo dài hơn hai năm, ông vẫn luôn cố gắng kiên trì, hi vọng chiến tranh mau kết thúc, ông có thể về nước gặp lại Usa và Hideaki.

Thế nhưng, ông vạn lần không ngờ đến là thượng cấp lại điều mình tham gia vào một tổ đặc biệt bí mật. Nơi phải đến là rừng rậm Quý Châu, làm một nhiệm vụ vô cùng đặc biệt.

Mới đầu Oshima Koichi cũng không biết tính chất của lần hành động này, nhưng lúc bị đưa đi tuyên thệ trước khi đoàn quân xuất phát, ông phát hiện ngoài mình ra, còn có 19 quân y nữa cũng tham gia vào lần hành động này.

Oshima Koichi hiểu ngay đây không phải lần hành động bình thường, rất có thể nó liên quan đến vũ khí sinh hóa. Mấy năm nay, ông từng nghe nói quân đội Đế quốc có áp dụng thí nghiệm trên thi thể ở phía Đông Bắc Trung Quốc, chỉ sợ lần hành động này có liên quan đến chuyện đó, hoặc cũng là bí mật nghiên cứu vũ khí sinh hóa.

Quân lệnh như núi, cho dù Oshima Koichi có không muốn đi, nhưng cũng đành phải vác hành lý xuất phát. Nhưng trước khi đi,

ông vẫn luôn lờ mờ có cảm giác bất an, lần hành động này quá bí ẩn, khi có chuyện xảy ra, có thể toàn bộ tiểu đội sẽ bị giết người diệt khẩu, chỉ sợ mình sẽ không còn sống để quay về được cố hương.

Thế là ông viết một bức thư nhà cho Usa, bày tỏ nỗi khổ tương tư, ông nói sơ qua về lần hành động này, hi vọng người vợ có thể biết vị trí cuối cùng mình ngã xuống.

Sau khi viết xong, ông nhận được thông báo phải lập tức xuất phát, thế nên Oshima Koichi giao bức thư cho một y tá, để cô ấy gửi bưu điện về nhà. Còn vì sao phong thư này bị giữ lại thì không biết được.

Nhưng tôi có nghe nói, năm đó những bức thư gửi về nhà của quân nhân Nhật Bản đều bị kiểm tra kỹ lưỡng, nếu nội dung thư có liên quan đến bí mật quân sự thì sẽ bị giữ lại ngay.

Sau đó, Oshima Koichi và những quân y được tuyển chọn cùng xuất phát đến Quý Châu, vì lần hành động này rất bí mật, nên tiểu đội 70 người đêm đi ngày nghỉ, càng không thể kinh động đến người dân quanh đó để tránh bại lộ.

Đương nhiên, nếu gặp phải người Trung Quốc thì sẽ giết người diệt khẩu, đây là điều Oshima Koichi không muốn nhìn thấy nhất, nhưng cũng đành bất lực…

Chỉ huy lần hành động đặc biệt này là Đại tá Kitahara, tính cách tàn bạo, tuổi còn trẻ nhưng giết người không ghê tay. Hắn ta chỉ huy 70 người di chuyển trong năm ngày đến một thôn nhỏ gọi là thôn Đầu Trâu.

Trong lúc Oshima Koichi tưởng cả đội sẽ tiếp tục ẩn nấp thì nhận được thông báo phải hành quân đến vị trí cuối của chuyến đi này! Hóa ra nơi họ muốn đến là một hang động đá vôi bí mật ở gần thôn Đầu Trâu.

Cửa hang rất bí mật, nhưng trong hang lại cực kỳ rộng lớn, 70 người cùng đi tới nơi sâu nhất cũng phải mất mười mấy phút, đây chính là nơi tiến hành thí nghiệm bí mật.

Đây là lần đầu tiên Oshima Koichi đi vào hang động lớn như vậy, bên trong có nhiều nhũ đá rực rỡ khiến ông há miệng không thôi! Lúc đó thời tiết ở Quý Châu đang oi bức, nhưng khi vào động thì lại cảm thấy cả người khoan khoái nhẹ nhàng.

Điều khiến Koichi kinh ngạc nhất chính là trong động còn có một suối nước ngọt, đủ cho mấy chục người bọn họ dùng hằng ngày. Mấy ngày đầu, mọi người dành thời gian để dựng doanh trại và điều chỉnh thiết bị, chưa có gì liên quan đến mục đích hành động.

Nhưng khi bắt đầu tiếp xúc với hoạt động thí nghiệm, ông mới thật sự kinh ngạc phát hiện đối tượng nghiên cứu lần này không giống thí nghiệm trên "viên mộc"* như đơn vị 731** ở Đông Bắc Trung Quốc, mà là trực tiếp trên quân nhân của Đế quốc.

** "Viên mộc" chỉ một số người bị hại Trung Quốc bị tiêm vi khuẩn vào người trong hành động 731 của Nhật, chủ yếu để đối phó với quân Mỹ.*

*** Đơn vị 731 là một đơn vị nghiên cứu và phát triển vũ khí hóa-sinh của Quân đội Hoàng gia Nhật Bản, đơn vị này đã tiến hành nhiều thí nghiệm nguy hiểm trên cơ thể người trong chiến tranh Trung-Nhật lần thứ hai (1937-1945) và chiến tranh thế giới thứ hai. Nó được coi là một trong những tội ác chiến tranh khét tiếng nhất của người Nhật.*

Mấy quân y như Oshima Koichi căn cứ các thành phần trên văn kiện dịch từ tiếng Đức, chế tạo ra một loại thuốc kích thích thể lực, binh lính bình thường sau khi được tiêm vào có thể nâng cao thể lực trong khoảng thời gian ngắn, lấy một chọi mười…

Ban đầu tham gia thí nghiệm chỉ có mười người lính, mỗi người

đều có thể nâng những vật nặng gấp năm lần cân nặng cơ thể, khả năng cảm nhận đau đớn cũng giảm dần, có người thậm chí còn không có cảm giác đau đớn nữa.

Đến lúc này Oshima Koichi mới biết tên của hành động bí mật lần này là "Chiến sĩ siêu cấp"! Nghe nói tất cả những tài liệu liên quan đến lần thí nghiệm này đều được mua với giá rất cao từ người Đức và quân Đức cũng công bố "Chiến sĩ siêu cấp" của bọn họ liên tục được đưa ra chiến trường!

Đại tá Kitahara vì muốn sớm hoàn thành nhiệm vụ Đế quốc giao cho nên bắt đầu đưa số lượng binh lính tham gia thí nghiệm từ mười lên ba mươi người, nhưng người càng đông, vấn đề xuất hiện càng nhiều.

Ban đầu, dù thể năng của những binh lính này tăng nhanh chóng, nhưng tính cách của bọn họ lại quá nóng nảy, khát máu, dần dần mất nhân tính. Sau đó Oshima Koichi phát hiện, những điều đó chưa phải là đáng sợ nhất... Trong một lần huấn luyện đặc biệt ngoài trời, một binh lính không may bị cành cây làm bị thương ở mu bàn tay.

Nếu như là binh lính bình thường thì đây chỉ là một vấn đề nhỏ, không được trị liệu thì vài ngày sau cũng tự khỏi. Nhưng vết thương trên mu bàn tay của binh lính này không những không khép lại mà còn dần xuất hiện tình trạng thối rữa.

Lúc này nhóm quân y trong tiểu đội mới biết dù những "Chiến sĩ siêu cấp" có sức mạnh rất lớn, không cảm thấy đau đớn, nhưng không có nghĩa là không bị thương. Một khi họ bị thương thì sẽ bị một loại vi khuẩn chưa biết tên tấn công, mà kháng thể của bọn họ không thể ức chế loại vi khuẩn này phát triển…

Những binh lính bị thương nhanh chóng bắt đầu xuất hiện tình trạng suy kiệt, cả người thối rữa. Sau khi Oshima Koichi nghiên

cứu cẩn thận, phát hiện thật ra kế hoạch “Chiến sĩ siêu cấp” này là khiến thể năng của con người tiêu hao nhanh hơn mà thôi. Từ khi binh lính được tiêm thuốc vào người, mặc dù thể lực của họ biến đổi rất lớn, nhưng thực tế là nó đang đốt cháy sinh mệnh của mình.

Oshima Koichi lập tức báo cáo với Đại tá Kitahara, đề nghị kết thúc kế hoạch “Chiến sĩ siêu cấp”, đồng thời mong muốn bào chế ra thuốc giải độc trong thời gian ngắn nhất, nếu không ba mươi binh lính này sẽ “ngọc nát” hết thảy!

Thế nhưng Đại tá Kitahara nghe thế thì khiển trách, bảo ông ấy đừng tham gia vào việc của người khác, làm tốt chức trách của mình là được rồi! Oshima Koichi không còn cách nào, đành phải trở lại phòng thí nghiệm, hi vọng mình và các đồng nghiệp có thể bào chế được thuốc giải độc, cứu vãn sinh mệnh của ba mươi binh lính này.

Nhưng rất tiếc, binh lính bị thương ở mu bàn tay kia đã tử vong. Dù những binh lính khác không có ngoại thương, nhưng cũng lần lượt xuất hiện tình trạng không muốn ăn và ngừng ăn.

Vào ban đêm, Oshima Koichi cùng ba đồng nghiệp giải phẫu thi thể của người lính kia, phát hiện nội tạng của anh ta đều đã sợi hóa, thậm chí còn cứng rắn giống như đá.

CHƯƠNG

KHỞI TỬ HOÀN SINH

Oshima Koichi cho rằng thi thể của binh lính này có ý nghĩa rất lớn đối với việc nghiên cứu "Chiến sĩ siêu cấp", cho nên ông tạm thời giữ lại thi thể ở phòng thí nghiệm. Nhưng không ngờ, đêm đó lại xảy ra một chuyện rất đáng sợ...

Tổ hành động đặc biệt lần này đóng quân trong hang động ở nơi thâm sơn cùng cốc, nhưng tất cả vẫn quy chuẩn như bộ đội chính quy, lúc nào cũng có người canh gác. Đêm hôm đó, một người lính tuần tra đi đến trước cửa phòng thí nghiệm đột nhiên nghe thấy âm thanh phát ra ở đó.

Lính gác nhìn đồng hồ, đã hơn 3 giờ đêm, lúc này phòng thí nghiệm không còn người nên lính gác giơ súng đi vào...

Kết quả, anh ta vừa vào phòng thí nghiệm đã thấy một người trần truồng đang đi đi lại lại bên trong, mà dáng đi lại rất kỳ lạ. Người lính tiến lại từ phía sau kẻ đó, ghìm súng để hắn ta không thể nhúc nhích.

Không ngờ khi hắn quay đầu, lính gác chút nữa thì sợ đái ra quần! Cả người hắn thối rữa, trước ngực còn có một lỗ hổng hình tam giác ngược, mặc dù đã được khâu lại nhưng cũng có thể nhận ra đó là vết khâu thô để che vết hở lại.

Lính gác quá hoảng sợ, không cẩn thận nhấn cò, tiếng súng phát ra thu hút sự chú ý của thi thể kia, thi thể bị bắn chẳng những không lùi lại mà còn nhanh chóng lao đến chỗ lính gác.

May mà lính gác di chuyển nhanh nhẹn, né thứ bổ nhào về phía mình! Nhưng dù vậy anh ta vẫn bị thương ở cánh tay. Lính gác vừa lăn vừa bò ra khỏi phòng thí nghiệm, trước khi chạy vẫn không quên khóa cửa phòng thí nghiệm lại.

Oshima Koichi đang ngủ say bị tiếng hét của lính gác đánh thức, khi ông ấy nhìn vẻ mặt sợ hãi của anh ta, thì biết nhất định đã xảy ra chuyện đáng sợ rồi.

Lính gác này cố gắng tỉnh táo kể lại tình huống xảy ra trong phòng thí nghiệm, lúc này có người nói có phải anh ta chịu áp lực quá lớn nên hoa mắt không?

Nhưng lính gác kia khẳng định mình không nhìn nhầm, mà cánh tay của anh ta còn bị thứ kia làm bị thương! Oshima Koichi nghe thế thì vội vén tay áo anh ta lên xem, mặt tối sầm lại...

Miệng vết thương trên tay lính gác giống như vết thương của người lính đã chết kia, không hề có dấu hiệu khép lại mà còn bị bầm đen rất xấu xí.

Oshima Koichi lập tức bảo người lính gác ở trong phòng quan sát để nghỉ ngơi, không cho anh ta tiếp tục tuần tra nữa. Mặc dù lính gác này không hiểu vì sao mình chỉ bị thương nhỏ mà phải ở lại theo dõi, nhưng anh ta vẫn phục tùng mệnh lệnh, ở lại phòng quan sát.

Oshima Koichi để một y tá quan sát tình hình của người lính, nếu có gì dị thường thì phải lập tức thông báo cho ông ấy. Hơn nữa còn dặn dò binh lính giữ cửa không được tự mình đi vào, càng không được mở cửa thả anh ta ra.

Sau khi sắp xếp mọi chuyện, Oshima Koichi đi theo mấy đồng

nghiệp đến phòng thí nghiệm đặt thi thể binh lính kia. Khi họ đến gần phòng thí nghiệm, thì nghe thấy bên trong phát ra tiếng binh binh bang bang.

Họ nhìn qua cửa sổ, sợ hãi phát hiện binh lính đã chết kia đang trần truồng đi lại quanh phòng! Nhìn vẻ mặt của hắn giống như đang tìm kiếm thứ gì đó, thế nhưng thứ hắn muốn tìm đương nhiên không có trong phòng thí nghiệm...

Oshima Koichi và mấy đồng nghiệp đều sợ ngây người, rõ ràng thi thể này đã chết hơn 20 tiếng, sao lại có thể đứng dậy đi lại được? Trừ khi là gặp quỷ!

Lúc này, đột nhiên một đồng nghiệp của Oshima Koichi vui mừng huơ tay, nói mình rốt cuộc đã hiểu ý nghĩa chân chính của "Chiến sĩ siêu cấp" rồi! Oshima Koichi cũng giật mình, thầm hiểu ý của đồng nghiệp này...

Ý nghĩ này xuất hiện khi ông nhìn thấy thi thể kia di chuyển, chẳng lẽ cái gọi là "Chiến sĩ siêu cấp" là có thể sống lại sau khi chết? Nếu như đây là sự thật, thì thứ sống lại kia là gì? Đó có còn được gọi là "Người" nữa không?

Mấy người bọn họ ngây ngốc đứng ngoài cửa, không biết nên xử lý "Chiến sĩ siêu cấp" đã tiến hóa kia như thế nào. Đến tận khi Đại tá Kitahara đến, lúc hắn nhìn thấy thứ bên trong cửa, người không ra người, quỷ không ra quỷ, thì lại vui mừng điên cuồng, liên tục nói mình đã hoàn thành nhiệm vụ Đế quốc giao.

Oshima Koichi nghe xong, hóa ra tên điên này đã sớm biết tình hình sẽ xảy ra như vậy, hắn muốn biến ba mươi binh lính kia thành quái vật chiến tranh. Thế nhưng Oshima Koichi lại cho rằng Đại tá Hitahara đã vui mừng quá sớm, nhìn tên lính kia thì có thể thấy hắn đã không còn ý thức nữa, sao có thể nghe người khác chỉ huy?

Nhưng vào lúc này, y tá Oshima Koichi sắp xếp để theo dõi người lính gác kia chạy đến, thở dồn dập nói người lính gác kia đột nhiên phát sốt, cả người nóng hổi, bây giờ đã sốt đến 42 độ! Vẫn đang tăng lên liên tục.

Oshima Koichi lập tức đến phòng quan sát kiểm tra, nhưng đến khi ông ấy đến nơi thì lính gác kia đã tắt thở! Oshima Koichi nhìn thi thể của lính gác, lòng đầy lo lắng, chỉ sợ kế hoạch bí mật này của họ đã mở ra một cánh cửa Địa Ngục!

Cùng lúc đó, Đại tá Kitahara dùng lưới bắt người trong phòng thí nghiệm lại, chuẩn bị cho vào lồng để chở đi... Sau khi Oshima Koichi biết tin thì lập tức ngăn hắn lại, ông ấy biết người lính đó đang mang một loại bệnh khuẩn lây nhiễm, một khi thả anh ta ra thì đó sẽ là quyết định hủy diệt nhân loại.

Thế nhưng sao Đại tá Kitahara lại chịu nghe ý kiến của một quân y nhỏ nhoi chứ, hắn lập tức răn dạy ông nên lo chuyện của mình cho tốt, những chuyện khác không cần phải quan tâm! Nhưng Oshima Koichi biết nhất định không thể thả quái vật này ra, vì trên người hắn nhiễm bệnh khuẩn có thể truyền từ người sang người, mà tốc độ lại rất nhanh. Hơn nữa, bệnh này còn không có thuốc điều trị, nếu cứ đưa đi như vậy thì sẽ có hàng ngàn, hàng vạn, thậm chí toàn nhân loại đều sẽ biến thành thứ sinh vật người không ra người, quỷ không ra quỷ này...

Thế là Oshima Koichi ra sức ngăn cản, nhưng đúng lúc này, binh lính biến dị kia kéo đứt lưới, cắn vào cổ người lính bên cạnh, máu nhanh chóng chảy ra ồ ạt.

Mấy người lính còn lại thấy tình huống như thế thì lập tức nổ súng, nhưng quái vật này bị bắn vào người cũng không ngã xuống! Đại tá Kitahara giật mình, lúc này hắn mới nhận ra sự việc đã vượt qua tầm kiểm soát của mình. Thế là hắn đi tới, rút dao quân dụng

ra chém xuống, chặt đầu quái vật kia, lúc này mới chính thức giết chết nó.

Nhưng bây giờ người lính vừa bị cắn kia bắt đầu co quắp trên mặt đất, sau đó liền chết! Oshima Koichi chạy đến kiểm tra, phát hiện đồng tử của anh ta đã giãn.

CHƯƠNG

CHUYẾN ĐI ĐẾN QUÝ CHÂU

Đại tá Kitahara kinh sợ sai người khiêng xác quái vật đi đốt! Hắn không muốn lại nhìn thấy cái thứ này nữa!

Ngay sau đó, Oshima Koichi đã viết một báo cáo chi tiết về vụ này, ký tên mình lên đó, hi vọng Đại tá Kitahara sẽ chuyển bản báo cáo của mình lên cho cấp trên, lần này Đại tá Kitahara không từ chối mà nói sẽ suy nghĩ lại.

Nhưng việc khiến ông không ngờ tới là mình còn chưa chờ được cấp trên trả lời, thì trong một đêm nọ, ông lại bị mấy người lính lôi từ trên giường xuống, bịt mắt lại và dẫn ra ngoài doanh trại.

Dự cảm xấu nảy sinh, ông sợ Kitahara sẽ vì chiến công của mình mà giết người diệt khẩu…

Ký ức cuối cùng của Oshima Koichi là được đưa tới một bãi đất trống, có người tiêm cho ông ấy một mũi thuốc gì đó. Vì bị bịt mắt nên ông ấy mới hỏi kẻ đó đã tiêm cho mình thứ gì?

Nhưng những người này không hề nói câu nào, Oshima Koichi biết vì sao họ lại im lặng, bởi những người này đều là đồng sự, chiến hữu mà ông quen biết… Dường như họ đã bàn bạc trước với nhau nên không ai dám thốt ra lời nào.

Chẳng mấy chốc, Oshima Koichi dần mất đi ý thức, ông ấy biết mình bị tiêm thuốc độc, sắp phải chết rồi! Nhưng trước khi chết, ông còn nói với những người xung quanh rằng, đừng tiếp tục dự án “Chiến sĩ siêu cấp” nữa…

Khi tôi lấy lại tinh thần thì thấy Oshima Masao đang căng thẳng nhìn mình. Tôi cúi đầu, phát hiện mình đang nắm chặt lá thư kia đến mức nó sắp nhàu nát đến nơi!

Tôi hốt hoảng thả lỏng tay ra, sau đó nói xin lỗi: “Xin lỗi, tôi không định nắm nó chặt thế này…”

Oshima Masao xua tay nói vài câu tiếng Nhật, phiên dịch nói với tôi rằng: “Ngài Oshima nói cậu đừng để ý, nếu phải so sánh thì ngài ấy quan tâm đến vị trí của ông nội hơn phong thư này.”

Nói đến vị trí ông nội của ông ta, tôi không thể không nhắc lại lịch sử năm đó, bởi không thể né tránh nó được. Tôi kể lại cho ông ta nghe toàn bộ ký ức của Oshima Koichi, còn đặc biệt nhấn mạnh cho Oshima Masao biết, ông nội của ông ta bị chính người của mình sát hại.

Nói thật, giờ tôi cảm thấy hối hận vì đã nhận công việc này rồi đấy. Hình ảnh người lính với gương mặt nát bấy kia vẫn còn rõ nét trong đầu tôi đến giờ, thật không biết kết cục cuối cùng của những người đó như thế nào.

Nhưng có một điều tôi có thể khẳng định là kế hoạch này không được thông qua, nếu không thì đừng nói đến Trung Quốc, ngay cả thế giới cũng sẽ bị hủy diệt mất.

Oshima Masao trầm tư hồi lâu, cuối cùng ông ta vẫn nói cám ơn chúng tôi đã giúp đỡ để mình biết lý do vì sao năm đó ông nội lại mất tích. Ông ta vẫn hi vọng chúng tôi có thể đi đến căn cứ bí mật kia để tìm hài cốt của ông nội, chỉ có như vậy mới an ủi được vong linh bà nội đang ở trên thiên đàng…

Tôi suy nghĩ, được rồi, đi thì đi vậy! Lúc đầu đã đồng ý với người ta, bây giờ không thể nói mà không giữ lời được. Tôi và chú Lê thương lượng với họ một chút, chọn ngày xuất phát.

Nhưng khi tôi nói cho La Hải biết địa điểm mà mình lấy được trong trí nhớ của Oshima Koichi, anh ta lại khẳng định với tôi rằng ở Quý Châu không có cái huyện Tuy Lai này. Tôi ngạc nhiên đến trợn mắt, nếu cả cái địa chỉ này cũng không đúng thì tôi phải đi đâu tìm đây?!

Sau đó La Hải suy nghĩ kỹ lại rồi hỏi tôi: "Có phải tên quỷ Nhật Bản ấy phiên dịch nhầm tên không, nhầm huyện Tuy Dương thành Tuy Lai?"

Tôi thấy khả năng này rất lớn! Vội hỏi La Hải: "Vậy Quý Châu có huyện Tuy Dương à?"

La Hải gật đầu: "Có, mà ở gần đấy còn có rất nhiều hang động lớn nổi tiếng…"

Ba ngày sau, chúng tôi ngồi máy bay từ Bắc Kinh đến Tuân Nghĩa, lộ trình không lâu lắm, khoảng 9 giờ tối chúng tôi đã đến nơi rồi. Máy bay hạ cánh, chúng tôi đi đến khách sạn đã đặt trước trong nội thành.

Ăn bữa tối đơn giản xong, chúng tôi ngồi trong khách sạn để bàn bạc các bước hành động tiếp theo. La Hải đề nghị ngày mai chúng tôi thuê một chiếc xe hơi, như vậy cũng thuận tiện hơn trong việc chạy đi chạy lại ở nơi rừng núi.

Tôi hỏi anh ta có muốn mời một hướng dẫn viên người bản địa không? La Hải lại cười nói: "Không cần đâu, anh cũng khá thông thạo vùng này, mà mấy người dẫn đường bình thường chắc chắn không biết vị trí cụ thể của thôn Đầu Trâu kia đâu!"

"Vậy phải tìm ai?"

La Hải cười thần bí: “Một người bạn cũ của anh, ngày mai cậu sẽ biết!”

Thấy anh ấy cố ý không nói, tôi cũng đành dằn lòng hiếu kỳ của mình xuống, chờ đến ngày mai là biết thôi.

Sáng sớm hôm sau, La Hải đến công ty thuê xe để thuê một chiếc Cherokee có thể đi được đường núi, sau đó anh ấy quay về khách sạn đón chúng tôi, rồi đến quán cơm nhỏ đón một người đàn ông khác.

Người này tầm 40 tuổi, mặt mũi bóng loáng, vừa thấy anh ta, La Hải đã đi tới ôm chầm lấy, xem ra người này khá thân thiết với anh ấy. Sau khi lên xe, La Hải giới thiệu cho chúng tôi biết, người đàn ông này tên là Cổ Thu Giang, có biệt hiệu là Ngô Ngạn Tổ của Tuân Nghĩa!

Tôi nghe mà suýt phun nước bọt! Nếu anh ta là Ngô Ngạn Tổ thì tôi chính là Lưu Đức Hoa đấy! Cái biệt danh này cũng quá khoa trương rồi! Chúng tôi chào hỏi coi như làm quen. Cổ Thu Giang là dân bản địa ở đây, anh ta thường hay nói một câu: “Chuyện trên trời anh ta chỉ biết một nửa thôi, nhưng chuyện dưới mặt đất thì cái gì anh ta cũng biết!”

Dù tôi biết đó chỉ là khoác lác thôi, nhưng dù gì người này cũng do La Hải giới thiệu tới, chắc là năng lực cũng không quá kém, thế là tôi cười nói với anh ta: “Anh Cổ, anh có biết ở gần Tuy Dương có cái thôn nào được gọi là thôn Đầu Trâu không?”

Cổ Thu Giang suy nghĩ một lúc: “Thôn Đầu Trâu á? Nếu anh nhớ không nhầm thì trước giải phóng cũng có một thôn như thế, nhưng sau giải phóng, khi người ta điều tra tổng kết nhân khẩu thì phát hiện cái thôn đấy đã không còn ai nữa, cho nên mới xóa tên khỏi bản đồ! Những chuyện như thế này chắc có ghi lại trong quyển giới thiệu thông tin huyện, chúng ta có thể đi điều tra thêm…”

Cổ Thu Giang đưa chúng tôi tới thư viện huyện, nhưng hôm nay thư viện lại không mở cửa, Cổ Thu Giang kín đáo nhét cho tay bảo vệ 100 tệ, ông ta mới cho chúng tôi vào trong.

Quyển giới thiệu chỉ nói mấy câu ngắn ngủi về thôn Đầu Trâu, đại khái là trước đây nơi này từng gặp động đất, chết rất nhiều người, những người còn sống đều dọn đi chỗ khác, nên sau giải phóng thôn này đã bị xóa sổ.

Dù chúng tôi không tra được nhiều thông tin, nhưng trên đó có ghi chép lại thời gian cụ thể của trận động đất năm đó ở thôn Đầu Trâu. Chuyện xảy ra vào mùa thu năm 1947, tuy trên quyển giới thiệu không ghi rõ con số thương vong, nhưng từ đó về sau, mấy làng gần đấy cũng không có ai ở.

Từ thư viện huyện đi ra, chúng tôi cùng bàn bạc lại một chút, mặc dù bây giờ còn chưa thể xác định đó có phải là nơi mình muốn tìm không, nhưng chúng tôi nhất định phải đi một chuyến.

CHƯƠNG

LÊN NÚI TRÁNH QUỶ

Nói như vậy thì trước lúc xây dựng lại đất nước, thôn Đầu Trâu này hầu như không có người ở, cho nên bây giờ muốn đi tìm nó cũng là một vấn đề. Rất may là La Hải có một tấm bản đồ từ trước thời xây dựng lại đất nước, chúng tôi ghép nó với bản đồ thời bây giờ, chắc chẳng bao lâu sẽ tìm ra được vị trí chính xác của thôn Đầu Trâu.

Chúng tôi lên núi, La Hải vẫn là người cầm lái, anh ấy và Cổ Thu Giang có quan hệ rất tốt nên dọc theo đường đi, cả hai vẫn luôn trò chuyện rất rôm rả. Vì La Hải cũng khá thân quen với chúng tôi, nên khi hai người họ nói chuyện cũng không kiêng kị gì cả. Nghe họ nói chuyện một lúc, tôi cũng hiểu ra được, hóa ra La Hải và Cổ Thu Giang là bạn nối khố với nhau…

Xe càng chạy vào sâu, cây cối ở hai bên đường càng dày đặc. Trên xe chúng tôi có mang theo lều vải, với thời tiết ngoài trời bây giờ, nếu muốn qua đêm chắc cũng không có vấn đề gì, chỉ là không biết tối nay chúng tôi sẽ qua đêm ở nơi nào.

Chẳng mấy chốc mà đường xi măng đã chuyển thành đường đất, xe xóc nảy hơn nhiều, tôi nhìn con đường phía trước, sợ không được mấy cây số nữa ô tô sẽ không thể đi tiếp được.

Quả nhiên, chỉ một lát sau phía trước không còn đường nữa, nhìn con đường đất nhỏ hẹp chỉ còn một nửa trước mặt, chắc nhiều năm trước nơi này cũng có đường đi, nhưng không phải loại đường ô tô có thể đi được…

Cổ Thu Giang lấy la bàn ra xem, sau đó chỉ về hướng Tây Bắc và nói: "Đi theo hướng kia khoảng 20 km chắc là sẽ đến thôn Đầu Trâu! Nhưng chúng ta phải tự vác đồ đi rồi!"

Tôi liếc đồng hồ: "Không sao, chỉ cần chúng ta đến thôn Đầu Trâu trước khi trời tối là được."

Cổ Thu Giang rất tự tin nói: "Yên tâm đi, chắc chắn trước khi trời tối chúng ta sẽ đến đó, giờ phải ăn gì đó để bổ sung thể lực đã, lát nữa sẽ xuất phát!"

Lúc này đã vào cuối tháng 11, nhưng nhiệt độ không khí nơi này vẫn duy trì ở mức âm mấy độ C, mặc dù không lạnh như ở phương Bắc, nhưng vì đang ở trong rừng nên nơi đây vẫn rất lạnh, có lẽ chủ yếu là vì không khí quá ẩm ướt.

Vì không để mấy người phương Bắc chúng tôi bị cảm lạnh, Cổ Thu Giang nhóm một đống lửa, sau đó mang ra mấy cái bánh bao hơ cho nóng, rồi nhồi thêm món tương ớt đặc biệt do quán cơm nhà anh ta làm, ăn khá ngon!

Tôi vừa ăn vừa nói: "Anh Cổ, món tương ớt này của anh ngon thật! Mỗi tội hơi cay quá, anh xem, em toát hết cả mồ hôi rồi đây này."

Cổ Thu Giang cười ầm lên: "Cậu em ngốc, thì chính là vì muốn cậu đổ mồ hôi mà! Mấy người phương Bắc các cậu lần đầu đến phương Nam, chắc chắn không chịu được độ ẩm ở đây, anh cho các cậu ăn đồ cay để thải một ít khí ẩm trong người."

Tôi cảm giác đúng như thế thật, thế là tôi lại ăn thêm miếng to nữa! Kết quả là cay đến mức nước mắt cũng trào ra ngoài! La Hải

thấy tôi không thể ăn cay thì chế giễu, nói tôi tương lai nhất định là sợ vợ!

Tôi bĩu môi nói: "Vợ em còn đang ở trong bụng mẹ vợ, chưa được sinh ra đâu!"

Câu nói của tôi khiến mọi người cười ầm lên…

Ăn no xong, chúng tôi dỡ đồ trên xe xuống, ngoại trừ chú Lê thì chúng tôi đều vác khá nhiều đồ. Dù gì chú Lê cũng đã lớn tuổi, ông ấy không cần mang gì theo mà đi được 20 cây số đã may lắm rồi!

Đương nhiên, hầu hết những đồ nặng đều được ba người kia đeo, trên lưng tôi cõng chủ yếu là thức ăn thôi. Còn nước thì Cổ Thu Giang nói không cần mang, vì ở trong rừng này không bao giờ thiếu nước, chủ yếu là phải để ý xem loại nước nào có thể uống, loại nào không.

Lúc mới bắt đầu đi, sức của tôi vẫn còn rất dồi dào, có thể vừa đi vừa nói chuyện với họ, nhưng được một đoạn sau thì không thể nói được nữa! Bởi vì tôi đã bắt đầu cảm giác nói chuyện rất lãng phí sức lực.

Trên đường đi, Đinh Nhất còn cầm bớt hộ một ít đồ ăn để giảm tải trọng lượng trên người tôi rồi, đến cả chú Lê, dù tuổi không còn trẻ nhưng bước chân vẫn rất vững vàng. Chú thấy tôi mệt quá, còn rảnh rỗi cười nhạo vài câu! Ông ấy nói đến lúc về già, chắc chắn tôi sẽ không bằng ông!

Tôi nghe mà tức! Nhưng lại không muốn tranh luận nhiều với chú, bởi giờ tôi chẳng còn sức mà cãi nữa! Ngay tại lúc tôi sắp mệt lả, phía trước đột nhiên xuất hiện mấy bức tường đổ nát, chắc cũng phải nhiều năm rồi!

Tôi mừng rỡ nói với La Hải: "Chúng ta đã đến thôn Đầu Trâu rồi phải không?"

La Hải lấy hai tấm bản đồ cả cũ cả mới ra đối chiếu, xem xét một lúc rồi anh nói với vẻ không chắc chắn: "Anh cũng không dám khẳng định, chúng ta đi vào trong xem sao đã!"

Chúng tôi đi thêm một đoạn, chẳng mấy chốc xuất hiện rất nhiều căn nhà bị cỏ dại và dây leo mọc đầy, nhưng đại đa số đều đã đổ sụp, chỉ còn nóc nhà lộ ra ngoài.

Cổ Thu Giang nhìn quanh rồi nói: "Dù không biết đây có phải là thôn Đầu Trâu không, nhưng mấy chục năm trước cũng đã từng xảy ra động đất, lở núi nghiêm trọng, cậu nhìn mấy căn nhà bên kia đi, hầu như tất cả đều bị chôn vùi dưới đất…"

Không hiểu vì sao mà khi vừa đi vào cái thôn hoang vắng này, tim tôi cứ cảm thấy hốt hoảng! Ban đầu tôi tưởng rằng vì nơi này khiến tôi nhớ tới tai nạn của bố mẹ mình, nhưng khi đi sâu vào trong, tôi mới biết là không phải…

Khi đi tới một hố đất to, tôi có thể cảm giác được rõ ràng bên dưới này có một ngôi nhà, trong ngôi nhà ấy có bốn người… tức là bốn thi thể, lượng thông tin ập vào đầu quá lớn, đến mức khiến tôi mất thăng bằng ngã quỳ trên đất!

Đinh Nhất đứng cách đó không xa là người phát hiện ra sự bất thường của tôi đầu tiên, anh ta chạy ngay tới kéo tôi lên và hỏi: "Làm sao thế? Không phải bên dưới này có vấn đề gì chứ?"

Tôi gật nhẹ, rồi nói với anh ta: "Anh dìu tôi đi một chút, dưới này có nhiều thi thể quá, tôi cần thời gian để tiêu hóa…"

Bên dưới này là bốn người nhà họ Ngưu và khu phế tích này chính là thôn Đầu Trâu mà chúng tôi khổ sở đi tìm. Người chồng tên là Ngưu Nhị Vượng, vợ anh ta là Hỉ Phượng, hai đứa con của anh ta đều dưới mười tuổi, đứa lớn là A Đào chín tuổi, đứa nhỏ là Lệ Chi năm tuổi, cả hai đều là con gái.

Lúc ấy bên ngoài suốt ngày đánh trận, thôn nhỏ này của họ tuy

cách xa chỗ chiến tranh khói lửa, nhưng cũng không thể may mắn tồn tại được trong thời loạn lạc. Ngưu Nhị Vượng chỉ hi vọng mình có thể trồng trọt tốt trên phần đất của mình, nuôi được hai đứa con gái khôn lớn trưởng thành. Tiếc thay một nguyện vọng nhỏ bé như vậy cũng không dễ dàng thực hiện được trong thời đại lúc bấy giờ.

Thôn Đầu Trâu này của họ ở gần núi, không phải là nơi chiến lược nên mặc kệ ai làm Hoàng đế, ở chỗ họ vẫn rất thái bình, nhưng cho đến khi quỷ Nhật Bản tới, nơi này đã thay đổi ngay lập tức!

Vào thời đó, dân làng nghe nói rằng một số làng trong tỉnh đều đã bị người Nhật giết hết rồi! Vì để tránh né những ác quỷ này, trưởng thôn Ngưu Tứ đã dẫn cả thôn lên núi tránh quỷ.

CHƯƠNG

NGƯỜI MẤT TÍCH

Mỗi đời trưởng thôn ở đây đều biết một bí mật, đó chính là ở trong khu rừng già không xa thôn có một hang động dùng để bảo vệ mạng sống vào những lúc quan trọng.

Tương truyền rằng, tổ tiên của thôn họ Ngưu vào thời Tống, vì muốn tránh né quan binh truy đuổi nên mới chạy đến nơi xa xôi này để an cư. Nghe nói lúc đầu tổ tiên của thôn này không phải họ Ngưu, mà là một đám phạm nhân bỏ trốn với rất nhiều họ khác nhau.

Khi quan binh đuổi theo nhóm phạm nhân này vào rừng rậm, những phạm nhân này đã mệt mỏi lắm rồi và sắp bị đám quan binh đuổi theo đến nơi! Nhưng đúng vào lúc này, không biết là ai phát hiện ra một hang động rất bí ẩn ở trong rừng, mọi người lập tức vào trong ẩn nấp, sau đó dùng cỏ chắn cửa động, ấy vậy mà thực sự thoát khỏi sự truy lùng của đám quan binh.

Những tên phạm nhân bỏ trốn này đi vào trong động mới phát hiện thì ra bên trong còn một cái động khác, cửa vào không lớn, nhưng không gian bên trong rất rộng lớn. Đi sâu vào trong, họ còn phát hiện nó còn có một khe suối, nước suối trong vắt nhìn thấy đáy, ngọt vô cùng.

Vì sợ đám quan binh truy đuổi kia chưa đi xa nên họ vẫn nấp trong động không dám ra ngoài, mãi cho đến mấy ngày sau mới an tâm ra khỏi động. Lúc này nhóm phạm nhân chạy trốn đã nhịn mấy ngày liền, sắp chết đói đến nơi!

Ai ngờ khi tất cả đều đang hoa mắt chóng mặt, thì đột nhiên ở đằng trước có một con trâu đi ra từ bụi cỏ! Mấy tên tội phạm chạy trốn này đã đói đến đỏ mắt, chúng nhanh chóng giết trâu để ăn!

Tên cầm đầu đám tội phạm chạy trốn đột nhiên cảm thấy đây là cơ hội trời xanh ban cho, để họ lại được làm người, thế là ông ta thề rằng từ nay về sau mình sẽ làm người tốt, mọi người nghe xong cũng hưởng ứng nhiệt liệt.

Nhưng khi nghĩ tới việc vì mạng sống mà họ đã giết chết con trâu nước kia, những người này đều cảm thấy rất hổ thẹn. Sau đó người cầm đầu đề nghị, nếu mọi người đã đi cùng nhau thì sau này đều là người thân, bây giờ được con trâu nước này cứu mạng, vậy thì tất cả mọi người ở đây và cả đời con cháu sau này của họ cũng phải sửa thành họ Ngưu!

Những tội phạm chạy trốn này đa phần đều là tội chết, tất nhiên cũng không muốn người khác biết tên cũ của mình, họ đồng ý sau này đều là người một nhà và cùng mang họ Ngưu!

Còn cái hang động đã cứu mạng họ kia được gọi là thánh địa của thôn, trải qua bao đời đã biến thành nơi chỉ có các trưởng thôn mới biết được. Một khi nạn lớn tới, trưởng thôn sẽ lại đưa cả thôn lên đó để tránh nguy hiểm.

Ngay lúc ấy, trưởng thôn Ngưu Tứ biết, nếu một khi người Nhật tới cướp thôn thì chắc chắn chúng sẽ thực hành chính sách Tam quang*, thế là ông ấy quyết định một mình đi tới hang động đó để tìm đường trước. Vì cách đây 30 năm, ông chỉ mới đi theo trưởng thôn đời trước tới đấy có một lần.

** Trong chiến tranh kháng Nhật của Trung Quốc, từ mùa thu năm 1939, quân xâm lược Nhật Bản, đặc biệt là cánh quân Hoa Bắc, nhằm vào các căn cứ địa kháng Nhật của Đảng cộng sản Trung Quốc áp dụng chính sách "đốt sạch, giết sạch, cướp sạch".*

Nhưng người trong thôn không ngờ trưởng thôn lại một đi không trở về! Họ cho người lên núi tìm, nhưng vì không ai biết đường nên không tìm được!

Cả thôn đều bàng hoàng, vốn nghĩ cho dù lũ giặc quỷ có tới thì mọi người vẫn có thể trốn đến thánh địa, nhưng giờ trưởng thôn đã xảy ra chuyện, không còn ai biết vị trí của hang động kia nữa.

Người trong thôn khủng hoảng mất mấy tháng, nhưng sau đó họ dần dần phát hiện, có lẽ bởi vì thôn Đầu Trâu quá gần núi, cho nên đám quỷ Nhật Bản đã quên mất nơi này rồi, chúng chẳng hề càn quét đến đây… Người trong thôn cuối cùng cũng có thể an tâm sống cuộc sống của mình!

Nhưng cuộc sống yên bình này không được bao lâu thì những người đi săn thú trong thôn đều lần lượt mất tích, chuyện này khiến mọi người đoán già đoán non, không biết những người này có phải cũng bị thứ gì ở trên núi bắt mất giống như trưởng thôn?

Trưởng thôn mới là Ngưu A Căn vì để mọi người có thể an tâm sinh hoạt, bèn gây dựng một đội bảo vệ ở trong thôn, hôm sau xác định vị trí tuần tra đúng giờ, chỉ cần có người muốn lên núi săn bắn thì sẽ có mấy người cùng đi theo, nhất quyết không cho phép họ lên núi một mình.

Trưởng thôn mới Ngưu A Căn trước đây cũng lên huyện trên học ít chữ, ông ấy biết ở thành phố trên huyện có đội bảo vệ đứng gác cả ngày! Thế là ông cũng học theo và gây dựng một đội ở trong thôn.

Lúc mới đầu, cách này rất hiệu quả, không còn người trong thôn

lên núi rồi mất tích nữa! Nhưng một thời gian sau thì không được! Buổi sáng hôm đó, có bốn người trong thôn hẹn nhau lên núi đi săn, kết quả họ xuất phát vào buổi sáng, đến khi trời tối vẫn chưa có ai trở lại.

Người nhà của họ tìm đến nhà Ngưu A Căn, ông ấy nghe thế liền biết có chuyện không hay, lập tức dẫn theo mười mấy người trẻ tuổi trong thôn cầm đuốc lên núi tìm người ngay trong đêm… Nhưng họ tìm ròng rã suốt một đêm, cho đến tận khi trời sáng mới có người phát hiện ra một chiếc giày cỏ của một người bị mất tích, trên đất còn có một vũng máu…

Người dân thôn Đầu Trâu hoảng loạn hết cả lên, họ không dám rời khỏi thôn nửa bước, người trong thôn thà rằng cả đời không được ăn thịt cũng không dám lên núi đi săn nữa. Ngưu Nhị Vượng vốn là một người thành thật chỉ biết trồng trọt, từ trước đến nay anh ta chưa hề nghĩ sẽ lên núi săn bắn nên mới giữ được mạng sống cho đến bây giờ.

Đêm hôm xảy ra chuyện cũng bình thường như bao ngày khác, bên ngoài tối đen, trời đầy sao, Ngưu Nhị Vượng ăn cơm tối xong thì cùng vợ con đi ngủ sớm… Nhưng ngủ đến nửa đêm, anh ta đột nhiên nghe thấy bên núi vang lên tiếng nổ rất lớn, gây chấn động mạnh.

Cả nhà Ngưu Nhị Vượng tỉnh dậy nhưng đều không biết chuyện gì đang xảy ra, mãi cho đến khi cảm giác bên ngoài nhà có tiếng ầm ầm, lúc này họ mới phát hiện là có chuyện. Anh ta lập tức đưa cả nhà chạy ra ngoài nhưng đã muộn! Cả căn nhà và những người ở trong đều bị chôn vùi dưới đất đá trong nháy mắt, bốn người đều bị mất mạng…

Tôi kể cho họ nghe những ký ức mà mình cảm giác được của bốn người nhà này, vẻ mặt họ cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên.

Chú Lê đỡ cằm như có điều cần suy nghĩ, chú nói: “Mọi người nói xem, những người trong thôn bị mất tích năm đó có phải đã bị người Nhật trong động bắt đi không?”

La Hải gật đầu: “Cũng có thể, chú nghĩ mà xem, “Chiến sĩ siêu cấp” là những kẻ khát máu, nhất định chúng phải tìm được đối tượng để ra tay đúng không? Cháu không tin họ sẽ dùng động vật trên núi để luyện tập.”

Ngẫm lại cũng thấy đáng sợ, những “Chiến sĩ siêu cấp” năm đó đều có thể tay không xé xác người sống, nếu lúc đương thời người dân trong thôn gặp được bọn họ thì chắc chắn phải chết rồi.

“Thế tiếng nổ kia là có chuyện gì xảy ra? Nếu do cơn địa chấn khiến núi bị lở thì tại sao nó lại vang như vậy?” Cổ Thu Giang khó hiểu.

Tôi nhớ tới tiếng động vang lên ở trong trí nhớ của Ngưu Nhị Vượng, nó chắc chắn không phải là tiếng động đơn thuần của cơn địa chấn, cảm giác nó giống… boom nổ hơn! Tôi nói suy nghĩ của mình cho mọi người biết, La Hải và Đinh Nhất tán thành ý của tôi, chỉ có một trận nổ lớn mới có thể dẫn đến lở núi như vậy.

CHƯƠNG

MỘT ĐÊM ĐỔ SỤP

Tôi nghĩ bên dưới khu phế tích này chắc hẳn còn nhiều thi thể khác, nên tiếp tục đi tới, muốn xem ở phía dưới còn hài cốt của những người khác hay không, biết đâu lại phát hiện ra vài đầu mối hữu dụng khác!

Tôi chưa đi được mấy bước thì cảm nhận được một bộ thi thể, là của trưởng thôn Ngưu A Căn, ông ấy nghe được tiếng động xong thì chạy ra khỏi nhà định gọi mọi người nhanh chóng chạy đi! Ai ngờ ông ấy bị đất bùn trên núi đổ xuống vùi lấp mất.

Trong ký ức của ông ấy, tôi lấy được một đầu mối rất có ích. Trong lần lên núi tìm người kia, Ngưu A Căn không cẩn thận bị tách ra với mọi người, đúng vào lúc này ông ấy lại phát hiện ra hang động bí mật mà người trong thôn tìm mãi không thấy! Nhưng lúc ấy ở cửa hang động lại có một bóng người…

Liên tưởng tới ông trưởng thôn cũ cùng những người dân trong thôn mất tích trước đấy, Ngưu A Căn cảm thấy sợ nên không dám tùy tiện đến đó. Ông ấy từ từ bò vào bụi cỏ, lẳng lặng quan sát.

Ngưu A Căn nhanh chóng nhìn thấy mấy gã quỷ Nhật Bản đang áp giải những người dân trong thôn bị mất tích trước đó ra khỏi động, tiếp đó có một gã lính Nhật có hình dạng quái lạ đi theo sau,

ông ấy thấy gã lính Nhật kỳ dị này chỉ vung tay ba cái đã giết sạch mấy người dân trong thôn kia!

Ngưu A Căn nằm sấp trong bụi cỏ nhìn lén sợ đến tè ra quần! Ông ấy thấy tên lính Nhật kia không hề có vũ khí gì, hắn đã dùng tay không xé xác những người dân trong thôn còn sống sờ sờ đó!

Sau đấy, một cảnh kỳ lạ hơn đã xảy ra, tên lính Nhật kia giết người xong thì cầm mảnh thi thể ở dưới đất đưa lên miệng bắt đầu ăn! Đến đây thì Ngưu A Căn đã quá sợ hãi, không chịu được nữa nên phải hốt hoảng chạy về…

Những người dân khác trong thôn thấy ông ấy trở về thì vội vã nói họ phát hiện trong rừng có giày cỏ của một trong những người bị mất tích, kèm theo vũng máu trên đất. Ngưu A Căn vội vàng dẫn mọi người xuống núi, nhưng ông ấy không hề hé răng nói với ai nửa chữ về chuyện mà mình đã nhìn thấy! Bởi vì ông ấy hiểu họ không thể đến chỗ hang động kia được nữa! Và cả khu rừng này cũng vậy!

Nếu muốn sống tốt thì chỉ có thể để mọi người loanh quanh trong thôn, không thể tiếp tục vào rừng nữa! Ký ức của Ngưu A Căn kết thúc khi ông ấy bị vùi lấp trong đống đất, hẳn sau khi có núi lở, những người dân trong thôn còn may mắn sống sót đã lập tức dọn đi chỗ khác, họ còn không kịp đào bới và chôn cất các thi thể của người trong thôn…

Lúc này trời đã tối, tôi nghĩ xung quanh đây đều là hài cốt của những người chết từ vài chục năm trước, không biết ban đêm phải ngủ như thế nào đây?! Đinh Nhất nhận ra sự lo lắng của tôi nên nói với La Hải và Cổ Thu Giang: “Hay chúng ta qua chỗ tường đổ lúc trước dựng lều đi! Tôi cảm thấy âm khí nơi này quá nặng!”

La Hải và Cổ Thu Giang đều không quan trọng, hai người họ quanh năm tiếp xúc với người chết nên đã chẳng còn sợ mấy cái

âm khí nặng hay không nặng. May mà chú Lê cũng hiểu nếu tôi còn ở đây sẽ liên tục cảm nhận được ký ức của người chết bên dưới, vậy thì không thể nào nghỉ ngơi được, nên chú ấy cũng đồng ý với Đinh Nhất, đi ngược lại đến chỗ lúc trước để hạ trại.

Quả đúng không sai, tới chỗ bên này tôi cảm thấy đỡ hơn nhiều, xem ra năm đó người dân của thôn Đầu Trâu gặp nạn đều đang ở trong nhà mình, bởi vì lúc ấy đã rất khuya rồi, họ đều đang ngủ.

Cổ Thu Giang nhanh tay nhóm một đống lửa, sau đó anh ta ra ngoài với La Hải, tôi tò mò hỏi chú Lê rằng hai người họ đi đâu? Chú Lê cười thần bí nói một lát sau tôi sẽ biết!

Thấy chú Lê giả vờ thần bí, tôi bèn quay sang hỏi Đinh Nhất: "Anh có biết không?"

Nhưng Đinh Nhất lại nhún vai, nói: "Không biết… Chắc họ đi tìm nước?"

Chốc lát sau, tôi thấy hai người họ vừa đi vừa cười nói từ đằng xa về, nhưng lúc này lại có thêm hai con gà rừng! Xem ra chúng tôi có thịt rừng để ăn rồi, nước bọt của tôi lập tức ứa ra.

La Hải đến, thấy hai mắt tôi sáng rỡ thì anh cười và nói: "Thèm rồi hả? Lát nữa cậu có lộc ăn! Tay nghề của anh Cổ rất tuyệt đấy, lúc không làm việc với anh thì anh ta chính là một đầu bếp xịn đấy!"

Cổ Thu Giang cười to: "Anh cũng không khiêm tốn đâu! Lát nữa để cậu nếm thử món gà rừng nướng đặc biệt của anh nhé."

La Hải mang nước họ vừa xách tới đặt lên bếp lửa rồi ngồi xuống, chờ nước sôi sẽ vặt lông gà. Tôi huých Đinh Nhất: "Anh học tập đi, đến lúc chúng ta về nhà cũng nướng ăn thử!"

Đinh Nhất lại bĩu môi nói: "Chỉ cần cậu có thể kiếm được con gà rừng thì tôi cũng có thể nấu được gà rừng nướng đặc biệt…"

Tôi lườm anh ta: “Chẳng biết khiêm tốn gì cả, anh không học thì tôi học, tôi học xong cũng không làm cho anh ăn!” Nói rồi tôi hấp tấp chạy tới chỗ Cổ Thu Giang, nhìn cách anh ta nướng gà.

Khi Cổ Thu Giang đưa thịt gà đã nướng xong cho tôi, cuối cùng tôi cũng đã biết cảm nhận của Kim Bảo mỗi lần nhìn tôi nấu cơm cho nó, đúng là trông mòn cả con mắt! Tôi nhận thịt gà nướng rồi nếm thử một miếng, mùi vị kia rất đặc biệt, thịt rất mềm, thơm và ngon…

Ăn uống no đủ xong, chúng tôi bắt đầu bàn bạc chuyện của ngày mai, La Hải phân tích: “Nếu tiếng động trước khi núi bị lở kia thật sự là tiếng nổ, vậy có thể lúc ấy mấy người Nhật Bản đang làm gì đó ở trong hang động mà dẫn đến phát nổ! Nếu thật sự là như thế thì chỉ sợ cái hang đó đã bị nổ nát rồi!”

Chú Lê lo lắng nói: “Vậy thì hỏng rồi, nếu đúng là bị nổ thật thì chúng ta không thể nào đi vào trong động kia được! Hơn nữa lúc Oshima Koichi chết, không biết mấy gã người Nhật có đem di thể của ông ta đi hỏa táng hay không?”

“Không đâu, nếu thi thể bị hỏa táng thì cháu đã không cảm giác thấy tàn hồn của ông ấy rồi!” Tôi nói khẳng định.

Cổ Thu Giang thêm củi vào đống lửa, sau đó quay đầu nói với tôi: “Nếu thế, rất có thể thi thể của Oshima Koichi sẽ bị chôn ở ngoài động, vậy thì chúng ta có thể dễ dàng tìm được hơn nhiều!”

Tôi biết anh ta nói đúng, nếu vài chục năm trước hang động kia đã bị tiếng nổ lớn làm cho đổ sập, vậy thì nếu chúng tôi muốn vào trong, chắc phải nhờ đến đội mở núi mới được mất! Nhưng nếu Oshima Koichi được mai táng ở bên ngoài, thì chỉ cần tôi có thể tìm được khu vực chôn xác của ông ấy là được rồi.

Chúng tôi bàn bạc ổn thỏa xong bèn trở về lều của mình để đi ngủ, ngủ chung với chú Lê đúng là chuyện đau khổ nhất trần đời,

lão già này vừa đặt lưng xuống không đến một phút là lại bắt đầu ngáy khò khè!

Tôi lấy túi ngủ che đầu mình, vất vả lắm mới thiếp đi được, nhưng khi ngủ thì tôi bắt đầu gặp ác mộng, mơ thấy Oshima Koichi mặt mũi thối rữa liên tục nói chuyện với tôi bằng tiếng Nhật!

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tôi cảm giác cả người đau nhức như thể bị xe cán qua vậy… Tôi kể cho bọn họ nghe chuyện đêm qua mình mơ thấy Oshima Koichi nói chuyện với mình bằng tiếng Nhật.

CHƯƠNG

ĐÁ TẢNG CHẶN ĐƯỜNG

Khi tôi vác đôi mắt gấu mèo ra nói cho họ biết mình mơ thấy ác mộng, Đinh Nhất cười ầm lên: “Cái gì mà Oshima Koichi chứ! Rõ ràng chính là chú Lê ngáy ngủ mà!”

Tôi lập tức phàn nàn với chú Lê: “Chú đáng mến à, đêm qua cháu bị chú hại đến khổ luôn!”

Chú Lê giả vờ vô tội, nói: “Chú ngáy ngủ à? Sao chú lại không biết nhỉ?”

Tôi chỉ biết câm nín… Xem ra sau này nếu không phải là bất đắc dĩ thì tuyệt đối không thể ở chung phòng với lão ấy được, trừ phi anh tự nhận tiếng ngáy của mình là đệ nhất thiên hạ!

Ăn sáng xong, tôi dựa vào ký ức của hai người dân trong thôn kia đi tìm con đường nhỏ lên núi. Dù sao đấy cũng là chuyện của mấy chục năm trước, trước kia con đường đó được trải một lớp đá, chắc giờ đã bị cỏ dại phủ kín hết rồi.

Chúng tôi dành vài giờ đi tìm, cuối cùng cũng tìm được một đầu của con đường nhỏ. Đi dọc theo con đường này hơn một tiếng, chúng tôi đến được khu rừng rậm có địa thế tương đối phức tạp.

Chú Lê lấy la bàn ra xem xung quanh, kim đồng hồ trên la bàn không có gì dị thường, nhưng chú lại nói với La Hải: “Địa thế của

nơi này chênh lệch rất lớn, rất có thể đây là nơi bị lở núi năm đó.”

La Hải cũng nhìn cẩn thận xung quanh: “Rất có thể là như vậy, chúng ta đi chậm một chút, đi quanh chỗ này vài vòng.”

Tôi biết ý của La Hải là muốn để tôi cảm giác xem có hài cốt của Oshima Koichi ở gần đây không. Tiếc là chúng tôi đi tới đi lui mấy vòng nhưng vẫn không cảm giác được gì!

“Có phải chúng ta tìm nhầm chỗ không, có lẽ nơi này không phải là trung tâm của vụ nổ!” Tôi nghi ngờ hỏi.

Nhưng Cổ Thu Giang lại lắc đầu: “Vết tích núi lở ở đây rất rõ ràng, dù không phải thì hẳn cũng ở gần đây, chúng ta tìm tiếp xem sao!”

Chúng tôi tiếp tục tăng phạm vi lục soát, lần này hình như tôi cảm giác được cái gì đó, nhưng vì khoảng cách quá xa nên không thể cảm nhận được rõ ràng… Thế là tôi đi theo cảm giác mơ hồ đó về phía trước, đi mãi cho đến khi trước mặt tôi xuất hiện một khối núi đá rất lớn!

Tôi không nói quá đâu, khối núi đá này giống như một tòa nhà hai tầng loại nhỏ vậy, nó cứ đột ngột xuất hiện ở trước mắt chúng tôi như thế…

La Hải nhìn núi đá kia và nói: “Đây chắc hẳn là rơi từ trên núi xuống, nhìn có vẻ cao nhưng không quá dày.”

Tôi cẩn thận đến gần khối đá lớn kia, phát hiện đây chỉ là một khối đá vôi rất bình thường, bên trên có nhiều kẽ nứt. Tôi khẽ chạm vào tảng đá, cố gắng cảm nhận thứ phía sau nó…

“Bên dưới tảng đá này có thi thể… là một lính gác người Nhật, anh ta bị tảng đá rơi xuống đè chết, thi thể đã bị đập bẹp.” Tôi chậm rãi nói.

“Thật sao? Tốt quá, rất có thể đằng sau tảng đá này là cửa động

bí mật lúc trước…” Cổ Thu Giang vui mừng.

Nhưng tôi thì không hề vui chút nào, vì cho tới bây giờ, tôi cũng không cảm nhận được chút tin tức nào của Oshima Koichi, như vậy chứng tỏ ông ấy không được chôn ở gần đây. Nếu thi thể của ông ấy vẫn còn ở trong động, thì chẳng phải là vô ích rồi sao?

La Hải nhìn khuôn mặt chán nản của tôi thì cười nói: “Tiến Bảo, cậu đừng sốt ruột, có lẽ chúng ta có thể phá hủy được tảng đá kia chưa biết chừng!”

“Sao mà làm được ạ? Dù đây là đá vôi nhưng cũng không thể đụng vào một cái là nát ra được!” Tôi không tin.

Lúc này Cổ Thu Giang nhặt một khối đá ở dưới đất lên, đi tới rồi gõ nhẹ lên tảng đá kia, sau đó anh ta tự tin nói với chúng tôi: “Chắc là được thôi, để anh cùng thằng La thử một chút thì biết ngay!”

Tôi thở dài: “Nếu các anh không sợ lãng phí sức lực thì cứ thử đi!” Nói rồi tôi tìm một khối đá to bằng chậu rửa mặt, đặt mông ngồi lên trên.

La Hải và Cổ Thu Giang cũng không để ý tới tôi, hai người họ đi tìm thứ gì đấy. Một lát sau, mỗi người ôm một bó cành cây trở về, sau đó họ bắt đầu đốt một đống lửa bên dưới tảng đá.

Vì muốn lửa cháy mạnh hơn, bọn họ lại tiếp tục đi nhặt cành cây. Nhìn họ bận rộn vã cả mồ hôi, nếu cứ tiếp tục mặc kệ như vậy cũng không tốt, tôi cũng không đến mức mặt dày nhìn họ làm còn mình chơi nên cũng đi nhặt cành cây với họ.

Đinh Nhất thấy tôi đi nhặt củi thì cũng qua giúp cùng, chúng tôi cứ chạy tới chạy lui nhặt được rất nhiều củi, một lúc lâu sau tôi mệt đến mức không thể nhặt được nữa nên đặt mông về lại tảng đá, nhìn họ tiếp tục ném thêm củi vào đống lửa.

Không biết đốt mất bao lâu, chỉ biết khi tôi đến gần tảng đá này cảm giác nó vô cùng nóng. La Hải nói đã được rồi, sau đó anh ấy chạy tới chỗ suối nước nhỏ gần đấy múc mấy thùng nước, rồi nói với chúng tôi rằng: “Mọi người lùi về phía sau xa xa, không lát nữa đá văng vào người đấy…” Nói rồi anh hất hết nước vào tảng đá đã được đốt nóng rực…

Ban đầu có một đám khói trắng bốc lên, sau đó là vài tiếng nứt, Cổ Thu Giang lại tiếp tục giội thêm một thùng nước nữa, trong nháy mắt… tôi nghe thấy tiếng động rất lớn, nhìn kỹ mới thấy khối đá lớn này đã rơi ra một đống đá vụn lớn.

Tôi hiểu ngay đây là nguyên lý gì, thì ra đầu tiên họ nung đỏ tảng đá lên, sau đó lại giội nước lạnh lên nó, việc này sẽ khiến tảng đá vôi vốn không quá rắn chắc nhanh chóng nổ tung, nó giống như khi bạn đổ nước sôi vào một cái cốc đang lạnh, cái cốc đó sẽ bị nứt ngay vậy!

Tôi nhìn thành quả mà không ngừng thầm bội phục mấy anh trai tay to này lợi hại! Mặc dù là cách cũ rích nhưng nó lại thực dụng trong tình huống bây giờ.

La Hải đi tới xem xét, sau đó quay sang nói với Cổ Thu Giang: “Đốt thêm một lần nữa là được!”

Thế là Cổ Thu Giang lại đệm thêm ít đất, sau đó đốt một đống lửa. Tôi thấy có hi vọng nên cũng có động lực tiếp tục đứng dậy đi nhặt củi với họ.

Cứ như vậy, chúng tôi loanh quanh hơn một giờ, lần này đá vụn rơi xuống càng nhiều hơn! Tôi còn tưởng rằng phải đốt lửa thêm một lần nữa, nhưng Cổ Thu Giang lại bê tảng đá mà vừa nãy tôi ngồi lên, sau đó nhẹ nhàng ném về phía tảng đá vôi đã sớm tan nát, tiếng “rắc” vang lên, tảng đá lập tức bị nứt từ giữa, sau đó vỡ tung lăn ra khắp nơi…

Khi xong hết mọi việc, chúng tôi thấy một cái cửa hang đen ngòm xuất hiện trước mắt. Đinh Nhất lấy đèn pin ra và chiếu vào trong, nhưng tia sáng giống như bị bóng tối nuốt chửng, không nhìn thấy rõ thứ gì cả.

Đinh Nhất còn định đi vào thì bị La Hải giữ lại, anh ấy lấy trong ba lô của mình ra cây nến chỉ còn một nửa, sau đó dùng bật lửa đốt nến lên rồi nói với chúng tôi: “Tôi đi trước, mọi người theo sau, nếu cây nến này bị tắt thì chứng tỏ bên trong không có dưỡng khí, chúng ta chỉ có thể tạm thời quay trở ra…”

CHƯƠNG

CÓ HANG ĐỘNG KHÁC

Chúng tôi nghe theo La Hải, cả đám cẩn thận đi theo sau anh, ngọn nến anh cầm dù không cháy mạnh, nhưng cũng không có tình trạng muốn tắt.

Vừa vào trong động, tôi cảm giác trong này lạnh hơn bên ngoài rất nhiều, tôi dùng đèn pin nhỏ chiếu xung quanh, phát hiện đây là hang động đá vôi được hình thành dưới mặt đất khá điển hình.

Nhìn từ bên ngoài thì có vẻ không lớn, nhưng bên trong đúng là khác biệt, nếu như tôi không nhận nhầm thì đây chính là hang động thần bí trong ký ức của Oshima Koichi… Nhưng tôi cảm giác bên trên hơi khác một chút, đặc biệt là đám nhũ đá rõ ràng có vết tích bị đứt gãy.

Loại cảm giác mơ hồ vừa rồi ngày càng trở nên rõ ràng, đáng tiếc nó không đến từ Oshima Koichi, mà là một anh lính bình thường, có tên là Yamaguchi Shusuke.

Nhưng có một thứ rất đáng được ăn mừng là trong ký ức của Yamaguchi Shusuke, tôi thấy được Oshima Koichi! Nhưng Oshima Koichi trong ký ức của người này đã trở thành một hình dáng khác…

Thì ra ngày đó xử quyết Oshima Koichi là theo mệnh lệnh của

Đại tá Kitahara, hắn để lính của mình tiêm vào người Oshima Koichi thuốc "Chiến sĩ siêu cấp", hơn nữa còn là lượng thuốc khá lớn.

Đại tá Kitahara nói: "Đây chính là sự tận trung cuối cùng của cậu ta đối với Đế quốc!"

Lúc trước, vì cân nhắc đến sự an toàn của những binh lính tham gia thí nghiệm, nên liều lượng được tiêm vào người họ đều được Oshima Koichi nghiên cứu rất cẩn thận. Nhưng lượng thuốc tiêm vào người Oshima Koichi vượt quá mức bình thường, chỉ một phút sau khi bị tiêm, ông ấy run rẩy rồi chết đi.

Nhưng đáng sợ là chuyện xảy ra sau đó, sau khi Oshima Koichi tắt thở được mấy phút, cơ thể của ông ấy lại rung lên bần bật như bị phê thuốc kích thích, sau đó ông ấy xoay người rồi đứng thẳng lên.

Tất cả những quân y và binh lính có mặt đều rất sợ hãi, vì những người thực sự biết bí mật của "Chiến sĩ siêu cấp" chỉ có nhóm quân y tham gia thí nghiệm đó, nên những binh lính lại tưởng rằng Oshima Koichi là xác chết vùng dậy, họ lập tức giơ súng lên bắn.

Nhưng sau khi tiếng súng vang lên, Oshima Koichi không hề ngã xuống mà lại nhào tới người lính vừa mới nổ súng để cắn xé, tên lính kia hét lên thảm thiết.

Những binh lính khác cũng sợ đến choáng váng, quên cả nổ súng. Ngược lại, có một vị quân y tên là Sato Shuichi không đành lòng nghe tiếng hét thảm của tên lính kia nên móc súng trên người ra, bắn chết tươi người lính đang bị Oshima Koichi cắn xé máu me đầy mình.

Lúc này Oshima Koichi đang chìm đắm trong thế giới riêng của mình, ông ấy không còn để ý gì xung quanh nữa mà ăn sống thi thể

của người lính vừa rồi, khiến những quân y không chịu được mà nôn ra.

Sato Shuichi vốn có quan hệ rất tốt với Oshima Koichi, ông ta cũng ủng hộ suy nghĩ của Oshima Koichi. Nhưng ông ta thực sự quá nhát gan, không dám nói ra suy nghĩ của mình.

Giờ thấy kết cục của Oshima Koichi, ông ta càng không dám phản đối kế hoạch “Chiến sĩ siêu cấp” nữa! Những quân y khác không biết phải làm gì bây giờ, bèn nhìn hết về phía Sato Shuichi.

Thật sự ông ta cũng không có cách gì, nhưng qua quan sát tình trạng hiện giờ của Oshima Koichi, ông ta phát hiện mặc dù Oshima Koichi không có nhân tính, nhưng khi ông ấy có thức ăn thì sẽ không phát cuồng nữa, thậm chí còn rất biết nghe lời.

Thế là ông ta bảo binh lính làm một cái lồng bằng gỗ không lớn lắm, tạm thời nhốt Oshima Koichi vào trong đó. Thi thể bị ông ấy xé nát chắc cũng đủ ăn mấy ngày rồi.

Thời gian sau đó, những binh lính tham gia thí nghiệm trước đó đều lần lượt chết đi, sau khi chết, chỉ mấy tiếng sau là họ lại sống dậy, mặc dù sức lực rất lớn nhưng lại không đến mức không thể khống chế được, dưới tình huống bình thường chỉ cần năm, sáu người cũng đủ khống chế họ.

Nhưng Oshima Koichi thì khác! Ông ấy càng thêm tàn bạo, khát máu hơn những binh lính kia nhiều và có khát vọng rất lớn với thịt tươi, một khi không thể kịp thời cung cấp thịt người, ông ấy sẽ nổi cơn điên đi tập kích binh lính.

Mà một khi bị ông ấy cắn bị thương, chẳng mấy chốc người đó cũng sẽ biến thành quái vật…

Nhưng một quái vật đáng sợ như vậy lại là báu vật ở trong mắt Đại tá Kitahara, hắn còn mộng tưởng dự định chế tạo ra một nhóm “Chiến sĩ siêu cấp” giống Oshima Koichi!

Vì muốn cung cấp càng nhiều thịt người cho Oshima Koichi, Đại tá Kitahara ra lệnh đi bắt những người dân đi lên núi ở thôn gần đấy. Những người dân bị bắt được nhốt trong hang động, đầu tiên là để những "Chiến sĩ siêu cấp" bình thường luyện tập, đến lúc sắp chết thì ném cho Oshima Koichi…

Bây giờ tôi mới hiểu vì sao người Trung Quốc lại gọi lính Nhật Bản là quỷ! Bởi vì họ thật sự quá mất nhân tính, giống hệt như ác quỷ bước ra từ địa ngục vậy!

Ký ức cuối cùng của Yamaguchi Shusuke là trong một ngày đang trên đường đi tuần tra, đột nhiên anh ta nghe thấy tiếng vang rất lớn, tiếp đấy anh ta cảm giác xung quanh liên tục có những tảng đá rơi xuống. Kết quả khi anh ta định chạy ra ngoài động thì bị một tảng đá lớn nện thẳng xuống đầu và chết ngay tức khắc.

Tôi đi đến bên cạnh thi thể của Yamaguchi Shusuke, nhìn đống đá vụn đóng trên người anh ta, sau đó tôi nói với những người ở đằng sau rằng, phía dưới này có thi thể của một binh lính cấp thấp Nhật Bản.

Đây là thi thể thứ hai chúng tôi gặp được kể từ khi vào trong động, năm ấy nhất định đã xảy ra chuyện gì đó mới khiến đám lính quỷ này bị giết sạch như vậy…

Sau đó, chúng tôi tiếp tục đi sâu vào trong hang động, dù dọc theo con đường này có rất nhiều đá vụn, nhưng cố gắng vẫn có thể đi được. Khi đã vào hẳn sâu bên trong, chúng tôi mới phát hiện ra năm đó đám quỷ Nhật Bản thực sự đã xây dựng trụ sợ bí mật ở nơi này.

Nhưng không gian nơi này quá lớn, mà thiết bị chiếu sáng trong tay chúng tôi lại có hạn, cho nên chỉ có thể soi sáng được một phạm vi rất nhỏ. Phải di chuyển trong một hang động trống trải đen thui như thế này mà chỉ có một chút ánh sáng, thật sự là một

cảm giác rất không thoải mái…

Đột nhiên, Đinh Nhất đang đi cạnh đứng khựng lại, tôi biết đây là phản ứng bản năng của anh ta, chỉ khi nào gặp được nguy hiểm thật sự mới xuất hiện.

“Sao vậy?” Tôi hỏi khẽ anh ta.

Đinh Nhất lắc đầu: “Tôi không nói được, chỉ cảm giác kề bên này hình như có thứ gì đó…”

Nghe anh ta nói như vậy, tôi lập tức cảm giác lưng mình lạnh buốt, sau đó hốt hoảng nhìn xung quanh, nhưng tôi không thể nhìn thấy thứ gì.

“Này… trong động này, ngoại trừ người chết thì còn có thể có cái gì nữa chứ?” Giọng nói của tôi đã bắt đầu run rẩy.

Có lẽ trong lòng quá sợ hãi nên chân cũng run rẩy, tôi không để ý dưới chân có tảng đá nên bị vấp ngã sõng soài ra! Ai ngờ cú ngã này cũng khiến đèn pin trong tay tôi rơi xuống đất, khi tôi cuống quít nhặt đèn pin thì chợt phát hiện, ngay bên cạnh đèn pin có một cánh tay người khô quắt!

CHƯƠNG

SỰ BIẾN ĐỔI KHỦNG KHIẾP

Nói thật tôi cũng thấy mất mặt lắm, mấy năm nay cũng được coi là "duyệt" qua bao nhiêu xác chết rồi, sao giờ vừa thấy thi thể đã kinh hoảng như vậy? Đương nhiên chủ yếu là vì không khí nơi này quá khủng bố, lại thêm chuyện vừa rồi Đinh Nhất bỗng trở nên nhạy cảm…

Lúc này mọi người đều nhìn chằm chằm vào cánh tay khô quắt trên đất kia. Đây là một cái thây khô rất bình thường, phần thân dưới cánh tay của thi thể đã bị chôn vùi trong đá.

Cách gần như vậy, tôi có thể cảm giác ngay được những ký ức khi còn sống của cỗ thi thể này. Người này không phải là ai khác, mà chính là bạn tốt của Oshima Koichi, Sato Shuichi. Họ thân với nhau từ hồi học đại học, mà vì trong tên họ đều có chữ "Ichi" nên thường bị các bạn học gọi đùa là "Cặp đôi Ichi".

Thực ra sau khi Sato Shuichi và Oshima Koichi tốt nghiệp đại học xong thì đều về quê làm nghề y, chỉ vì chiến tranh nổ ra nên họ lại phải ở cùng nhau.

Tuy Sato Shuichi hiểu rất rõ những điều mà Oshima Koichi lo lắng đều là đúng, nhưng ông ta không có can đảm nói ra như bạn mình. Cho tới khi Oshima Koichi bị Kitahara biến thành quái vật

như hiện tại, ông ta lại càng thêm sợ hãi.

Nhưng càng dấn sâu vào thí nghiệm, ông ta càng hiểu rõ sự đáng sợ của nó, rất có thể một ngày nào đó những điều mà Oshima Koichi nói đều sẽ trở thành sự thật. Đến lúc đó đừng nói tới Trung Quốc, rất có thể toàn thế giới đều sẽ bị con virus này giết chết. Khi tổ chim bị phá thì trứng còn có thể nguyên vẹn không? Chỉ sợ đến lúc đó chính Nhật Bản cũng sẽ xong đời!

Từ chuyện của Oshima Koichi, Sato Shuichi nhận ra Kitahara sẽ không từ mọi thủ đoạn để thực hiện thí nghiệm này. Chỉ sợ đến khi thí nghiệm kết thúc, những quân y như họ hoặc là sẽ giống như Oshima Koichi, hoặc là biến thành thức ăn cho những “Chiến sĩ siêu cấp” này! Khả năng được sống để rời khỏi hang động này là rất thấp… Nếu phải như vậy thì thà rằng quyết tâm hủy nơi này đi! Đến lúc đó sẽ không có ai biết bí mật của căn cứ nữa.

Nhưng vào lúc Sato Shuichi muốn tìm cơ hội để ra tay thì lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, khiến kế hoạch của ông ta không thể không áp dụng sớm hơn…

Một đêm nọ, Sato Shuichi trở về từ phòng thí nghiệm, ông ta mệt mỏi rã rời chuẩn bị cởi quần áo đi ngủ thì đột nhiên nghe thấy tiếng ầm ĩ bên ngoài. Dự cảm bất thường nảy sinh trong đầu, Sato Shuichi còn chưa kịp mặc quần áo lại cho tử tế đã đẩy cửa ra ngoài xem xét.

Kết quả vừa ra khỏi ký túc xá, ông ta đón đầu được một đồng nghiệp cùng làm trong phòng thí nghiệm, người đó nói cho Sato Shuichi biết, một binh lính trong khu tạm giam Oshima Koichi bị ông ấy cào, nhưng bởi vì sợ nên tên lính đó không nói cho mọi người biết, giờ hắn đã phát cuồng, cắn bị thương mấy quân y và binh lính rồi!

Sato Shuichi nghe mà lòng nặng trĩu, xem ra lần này không thể

cứu vãn được nữa rồi! Nghĩ vậy nên ông ta cả gan tới chỗ Đại tá Kitahara, muốn nói cho hắn biết mức độ nghiêm trọng của sự việc hiện giờ.

Ngờ đâu khi ông ta tới gần khu nghỉ của Kitahara thì lại nghe thấy bên trong có âm thanh kỳ quái truyền ra, có vẻ như ai đó đang ăn gì đấy. Khi đẩy cánh cửa, ông ta thấy một hình ảnh vô cùng đáng sợ…

Đại tá Kitahara đang bò trên mặt đất ăn thi thể của một tên lính… Thấy cảnh này, Sato Shuichi lặng lẽ lùi khỏi phòng, sau đó lấy súng trên người ra mở chốt an toàn, rồi ông ta hít sâu một hơi, thở ra, lại đẩy cửa đi vào.

Lúc này Đại tá Kitahara ở trên đất không hề phát hiện có người lại gần, hắn còn đang chuyên tâm ăn món ngon của mình… Sato Shuichi cẩn thận bước đến gần, chậm rãi nâng họng súng và chĩa thẳng vào đầu của Kitahara…

Sato Shuichi biết mưu sát cấp trên sẽ bị tội gì, nhưng giờ khắc này ông ta đã không còn quan tâm nữa! Tiếng "đoàng" vang lên, cơ thể Kitahara nghiêng về một phía rồi ngã xuống đất, óc của hắn bắn hết lên mặt Sato Shuichi.

Nhìn đám óc màu hồng đỏ, Sato Shuichi cảm thấy dạ dày mình cuộn trào, nhưng ông ta biết chuyện vẫn chưa xong, muốn tiêu diệt triệt để những quái vật này thì chỉ có một cách thôi! Nghĩ tới đây, Sato Shuichi vuốt mặt, sau đó đi đến kho vũ khí…

Khi đội của họ mới tới trú đóng ở đây, Kitahara đã bảo bên quân đội vận chuyển tới một số thuốc nổ TNT và cất giữ trong kho vũ khí. Nếu ông ta có thể đốt toàn bộ số thuốc nổ này thì hang động bí mật sẽ đổ sụp, đến lúc đó tất cả tội ác ở nơi này cũng sẽ biến mất theo!

Kho vũ khí nằm ở trong cùng của hang động, lúc nào cũng có

hai lính canh gác bên ngoài, nếu muốn xử lý đám TNT kia thì nhất định phải giết hai gã lính. Sato Shuichi tự nhận mình là người hiền lành, từ lúc ông ta theo cuộc chiến đi vào Trung Quốc đến giờ vẫn chưa hề giết người nào, nhưng bây giờ lại phải giết chết đồng bào của mình, điều này khiến ông ta khó lòng xuống tay được.

Nhưng khi vừa nghĩ tới chuyện nếu đám “Chiến sĩ siêu cấp” này được thả ra sẽ gây hậu quả nghiêm trọng, ông ta không muốn trở thành tội nhân của dân tộc, càng không muốn trở thành tội nhân của nhân loại… Nghĩ vậy, ánh mắt ông ta trở nên kiên định và đi tới trước mặt hai lính gác kia, ông ta rút súng bắn vào đầu hai người lính đó.

Làm một bác sĩ, Sato Shuichi biết bắn đạn vào nơi nào ít đau đớn mà lại chết nhanh nhất, tuy rằng tài bắn súng của ông ta rất bình thường, nhưng vì nổ súng ở khoảng cách gần nên chuẩn xác bắn trúng vào đầu họ.

Hai lính gác kia đến lúc chết vẫn không hiểu nổi vì sao Sato Shuichi lại bắn mình…

Cửa kho vũ khí rất nặng, một mình Sato Shuichi phải dùng rất nhiều sức mới đẩy ra được, ông ta biết mình phải hành động thật nhanh, bởi vì tiếng súng vừa rồi chắc chắn sẽ dẫn những binh lính ở gần đấy tới.

Thế là ông ta nhanh chóng tìm được thùng TNT kia, sau đó nã súng vào cái thùng kia, nhưng không ngờ Sato Shuichi đã nã hết đạn mà thùng TNT vẫn còn nguyên không tổn hại gì, một tiếng vang cũng không có.

Sato Shuichi ngây người! Ông ta quay sang tìm xà beng để cạy mở thùng gỗ, kết quả đúng là bên trong chứa đầy TNT, nhưng vì sao khi bị đạn bắn vào nó lại không nổ?

Ngay tại lúc ông ta đang mờ mịt không hiểu, thì đột nhiên nghe

thấy ngoài cửa có tiếng động, ngẩng đầu nhìn lên, ông ta phát hiện có hai “Chiến sĩ siêu cấp” thối rữa đang đi siêu vẹo về phía mình…

Sato Shuichi định nổ súng bắn chết họ nhưng lại phát hiện súng đã không còn đạn! Ngay trong lúc nguy cấp, Sato Shuichi bỗng nhớ đến trước khi tới Trung Quốc, họ đã từng học một khóa quân sự với chuyên gia vũ khí.

Trên lớp học, một thầy giáo đã từng nói, mặc dù TNT thuộc về loại thuốc nổ tương đối mạnh, nhưng tính chất của nó rất ổn định, không dễ bị kích nổ, dù cho bị đạn bắn trúng cũng không nổ được, trừ phi dùng ngòi nổ để dẫn nổ…

Sato Shuichi trợn mắt, ông ta là bác sĩ, bảo đi phẫu thuật cho bệnh nhân còn được, chứ đây là lần đầu tiên ông ta sờ đến thuốc nổ đấy!

CHƯƠNG

ĐỊCH VÂY TỨ PHÍA

Sato Shuichi biết, nếu nơi này có thuốc nổ TNT thì chắc chắn cũng có ngòi nổ! Nghĩ tới đây, ông ta đi sang chỗ khác tìm kiếm, đúng là có hộp đựng ngòi nổ ở một góc hẻo lánh cách đó không xa.

Sato Shuichi vui mừng, vừa định tiến lên cầm ngòi nổ thì cảm giác trên đầu mình bị bóng đen bao phủ… Lúc này ông ta mới nhớ tới hai "Chiến sĩ siêu cấp" lúc nãy, lòng ông ta nặng trĩu, xem chừng mình không thể hủy được nơi này rồi.

Nhưng khi ông ta nghĩ mình sắp chết thì đột nhiên nghe thấy trên đầu mình vang lên hai tiếng súng, hai gã "Chiến sĩ siêu cấp" vừa rồi cũng ngã xuống đất. Sato Shuichi ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện một binh lính với gương mặt tái nhợt đang đứng trước mặt ông ta.

Sato Shuichi thầm thở phào, thì ra ông ta được một binh nhất bình thường khá quen thuộc cứu, nhìn vẻ mặt tái nhợt của binh nhất này, không khó để biết anh ta đã bị thương…

Binh nhất này nói cho Sato Shuichi biết, trong động có rất nhiều "Chiến sĩ siêu cấp", họ cứ gặp người là cắn, chính anh ta cũng đã bị cắn rồi, chắc chẳng bao lâu nữa sẽ biến thành như vậy.

Sato Shuichi thấy thần trí của người lính hiện giờ vẫn còn tỉnh

táo nên hỏi anh ta có biết sử dụng thuốc nổ TNT không? Anh lính binh nhất nghe xong thì tỏ vẻ mình có thể làm được. Thế là Sato Shuichi bảo anh ta dẫn nổ cho thùng TNT kia, tiêu hủy toàn bộ nơi ma quỷ này…

Anh binh nhất hơi do dự, sau đó quyết định cầm lấy ngòi nổ! Lúc này ở cửa lại có mấy “Chiến sĩ siêu cấp” xông vào, Sato Shuichi lập tức đứng chắn phía trước binh nhất, cố tranh thủ thời gian cho anh ta!

Ông ta cầm một thanh sắt ngắn ở trong kho vũ khí, quơ loạn xạ trước mặt mấy tên lính kia, sau đó ông ta dẫn chúng ra khỏi kho vũ khí và chạy về nơi xa! Ngay lúc đang bị một đám “Chiến sĩ siêu cấp” vây quanh thì ông ta nghe thấy một tiếng nổ rất lớn, tất cả mọi hình ảnh đều biến mất ngay lập tức…

Ký ức của Sato Shuichi đến đây là kết thúc, tôi biết sau tiếng nổ kia sẽ xảy ra một trận nổ lớn, nhưng không ngờ trận nổ này không khiến toàn bộ hang động bị sập như họ nghĩ, mà lại khiến ngọn núi bị sạt lở, dẫn tới tai họa cho thôn Đầu Trâu ở dưới chân núi, một việc duy nhất đáng được ăn mừng là cuối cùng họ cũng đóng chặt được cửa hang động…

Chờ khi tôi tỉnh lại thì phát hiện mọi người đang vây quanh mình, Đinh Nhất thì đề phòng xung quanh, dường như sợ sẽ có thứ gì đó trong bóng tối xông tới. Vừa nghĩ tới những “Chiến sĩ siêu cấp” giống như zombie trong ký ức của Sato Shuichi, lòng tôi dấy lên cơn sợ hãi, chẳng lẽ sau vụ nổ năm đó vẫn còn sót lại vài tên?!

Nghĩ tới đây, tôi chuẩn bị nói băn khoăn của mình cho mọi người biết, ngờ đâu đúng vào lúc này, tôi nhìn thấy tia sáng chiếu sau lưng chú Lê đột nhiên xuất hiện một gương mặt mục rữa. Quá hoảng sợ, tôi cuống quít chỉ về đằng ấy: “Đằng sau… đằng sau có cái gì kìa!”

Mọi người cùng chiếu đèn pin về phía sau lưng chú Lê, vật kia giống như rất sợ ánh sáng nên lập tức lẩn trong bóng tối… Cứ tiếp tục chiếu sáng theo chân nó, chúng tôi cũng nhìn thấy rõ dáng vẻ cực kì đáng sợ của vật kia…

Đinh Nhất đến gần tôi và nói: "Con dao thép của cậu đâu? Mau lấy ra đây!"

Tôi vội rút con dao trong ống quần ra, nắm chặt nó trong tay. Tia sáng xung quanh quá mờ nên không ai biết thứ quái vật kia sẽ xông tới từ hướng nào! Bốn người trẻ tuổi chúng tôi vây chú Lê vào giữa, cùng dựa sát vào nhau, mặt hướng ra bốn phía.

Tuy tư thế phòng thủ hiện tại nhìn rất khoa học, nhưng tôi biết sức chiến đấu của mình yếu nhất hội, nếu phải đối đầu trực diện với thứ kia thì chắc tôi còn chẳng biết mình đã chết như thế nào nữa!

Bình thường tôi vốn là đứa sợ ma, bây giờ tôi càng sợ thứ này hơn, tốt xấu gì thì ma cũng không phải là vật thật! Nhưng thứ này thực sự có tồn tại, nếu ai trong số bọn tôi bị cắn phải thì chắc chắn là chết không nghi ngờ gì!

Tôi nói cho mọi người biết thông tin về thứ này, không ai trả lời lại, chắc giờ họ cũng đang hối hận tại sao mình lại nhận công việc này?!

"Thứ này giống như cương thi hả?" Giọng nói trầm thấp của Cổ Thu Giang vang lên.

Chú Lê đứng trong vòng vây của chúng tôi nghe thế thì nói: "Có rất nhiều nguyên nhân khiến thi thể xảy ra biến đổi, nhưng không có loại nào phù hợp với thứ 'Chiến sĩ siêu cấp' này cả."

La Hải đứng bên phải tôi đột nhiên lên tiếng hỏi: "Tiến Bảo, thứ này có nhược điểm gì không? Cứ nhất định phải chặt đầu xuống mới giết được chúng à?"

Tôi suy nghĩ rồi nói: “Chặt đầu hay làm nổ đầu đều có thể giết được chúng, nhưng chúng ta tuyệt đối không được để chúng làm bị thương! Nếu không hậu quả sẽ rất đáng sợ…”

“Còn nhớ vụ lần trước chúng ta đi Tân Cương không?” Bỗng Đinh Nhất lên tiếng.

“Cậu muốn nói tới Triệu Cường và Lưu Tử Bình á?” La Hải quay sang hỏi anh ta.

Đinh Nhất gật đầu: “Tình huống của bọn họ lúc đó rất giống những ‘Chiến sĩ siêu cấp’ này, rất có thể giữa chúng có sự liên quan nào đó!”

Chuyện lần ấy đến bây giờ vẫn còn rất mới mẻ trong ký ức của tôi, chính lần đi ấy chúng tôi đã mất Triệu Cường và Lưu Tử Bình, có lẽ cả đời này tôi sẽ không bao giờ quên được dáng vẻ đáng sợ của họ.

Tôi biết cứ kéo dài tình trạng như bây giờ chắc chắn không phải biện pháp tốt, vì trong trí nhớ của những người Nhật Bản kia, thứ này không sợ ánh sáng, vừa rồi nó tránh đi rất có thể là do bị nhốt trong hang tối này quá lâu, nên khi thình lình nhìn thấy ánh sáng mới không chịu nổi.

Nhưng tôi biết đó chỉ là tạm thời thôi, đợi khi nó thích ứng với ánh sáng, đến lúc đó người thê thảm chính là chúng tôi rồi! Hiện giờ trong số chúng tôi không ai có súng cả, nếu chỉ dựa vào dao… Nói thật, tôi không hề có khả năng chém một cái đứt đầu đâu.

Tôi nói khẽ với mọi người: “Làm sao bây giờ? Chúng ta có nên lập tức rút khỏi đây không?”

Đinh Nhất lắc đầu: “Chỉ sợ là đã muộn rồi… Nếu thứ vừa rồi chính là ‘Chiến sĩ siêu cấp’ năm đó thì chắc chắn trong này không chỉ có một con thôi đâu! Trời mới biết lát nữa sẽ có bao nhiêu con đuổi theo muốn cắn chúng ta…”

Nghe anh ta nói kiểu đó, lòng tôi càng run rẩy hơn, tôi xem nhiều phim zombie rồi, không ngờ cũng có một ngày mình sẽ bị zombie giết chết?!

Ngay tại lúc chúng tôi vội vã cuống cuồng nhìn xung quanh, tôi đột nhiên cảm thấy khắp nơi đang có rất nhiều thi thể từ từ tới gần, số lượng rất nhiều khiến tôi không rảnh để bận tâm những kí ức của họ khi còn sống…

“Bọn chúng tới…” Tôi nói với giọng run rẩy.

Quả nhiên, từng cái thây khô quắt với gương mặt mục nát không còn hình dáng của đám lính Nhật đang chậm rãi đi ra từ trong bóng tối. Đây là lần đầu tiên tôi được chính thức nhìn thấy quỷ Nhật Bản! Nhưng nó đáng sợ hơn tôi nghĩ rất nhiều… Bởi vì bây giờ họ không được tính là con người nữa rồi.

Lúc này La Hải nói với Đinh Nhất: “Nhóc Tiểu Đinh, lát nữa chúng xông tới, cậu bảo vệ cho Tiến Bảo nhé, sư phụ cậu cứ giao cho chúng tôi!”

CHƯƠNG

OSHIMA KOICHI

Đinh Nhất khẽ gật đầu với La Hải, sau đó yên lặng lấy trong người ra một con dao khác. Tôi biết trên người anh ta lúc nào cũng mang theo hai con dao, lúc nguy hiểm bình thường chỉ cần một con là anh ta có thể giải quyết rồi, nhưng một khi Đinh Nhất phải lấy ra con dao thứ hai, vậy có nghĩa là muốn liều mạng với đối phương!

Ngay lúc tôi còn đang kinh hoảng không biết phải làm thế nào bây giờ, thì mấy con quái vật như thể đã bàn bạc xong, chúng cùng nhào về phía chúng tôi trong nháy mắt! Đinh Nhất thấy đám quái vật đánh tới thì vội kéo tôi ra phía sau mình, rồi anh ta giơ chân đá nghiêng làm con quái vật vừa rồi lao về phía chúng tôi bay tới một đống đá vụn.

Nếu người bình thường bị Đinh Nhất đá như thế mà không gãy cái xương sườn nào thì tôi mang họ của tên đó luôn! Nhưng thứ không giống người này lại chẳng làm sao, chậm chạp bò dậy, tiếp tục nhào về phía chúng tôi…

Đinh Nhất nhìn cái tên đang bò dậy thì khoát tay, phi con dao bạc trong tay ra, con dao lập tức đâm ngập vào mi tâm của gã "Chiến sĩ siêu cấp" kia, cơ thể gã hơi lắc lư rồi ngã xuống đất không động đậy nữa.

Xem ra đánh vào đầu thật sự có thể giết được bọn chúng, La Hải và Cổ Thu Giang thấy thế thì học theo chém vào đầu của những "Chiến sĩ siêu cấp" kia! Đặc biệt là Cổ Thu Giang, anh ta không có dao nên đành phải vác một cái xẻng công binh lên, lia mạnh vào một tên "Chiến sĩ siêu cấp" làm đầu hắn bay mất một nửa…

Trước mắt, mặc dù chúng tôi đã biết cách giết chết những "Chiến sĩ siêu cấp" này, nhưng tình hình chiến đấu hiện giờ vẫn rất căng thẳng, bởi vì số lượng của chúng quá nhiều, bên chúng tôi chỉ có năm người, trong đó hai người không hề có chút năng lực chiến đấu nào là tôi và chú Lê.

Còn trong cái hang động này hiện tại có bao nhiêu "Chiến sĩ siêu cấp"? Tôi tính toán đơn giản một phen, năm đó trong động này có khoảng 70 tên quỷ Nhật Bản, bỏ đi mấy người bị ăn sạch không còn chút nào và mấy tên đã chết trước khi bị cải tạo, đoán chừng hiện giờ trong động này còn khoảng 35 tên!

35 đối đầu với năm người? Phần thắng đúng là quá nhỏ! Nếu bất kì người nào trong chúng tôi bị bọn chúng cắn bị thương thì… Chắc chắn sẽ tái hiện lại lịch sử ở Tân Cương, đấy là tình cảnh mà tôi không muốn nhìn thấy nhất.

Ngay lúc tôi đang hoảng hốt thì có càng nhiều "Chiến sĩ siêu cấp" xông tới, bọn quái vật này đã mấy chục năm rồi chưa được nếm qua vị thịt, làm sao chúng chịu từ bỏ đây?

Đột nhiên, một ý nghĩ hiện lên trong đầu tôi, lúc trước nơi này là trụ sở bí mật của quân Nhật, dù cho sau đó nó bị nổ tung nhưng chắc vẫn còn một số vũ khí không bị phá hủy chứ? Dù sao cái động này cũng rộng lớn thế cơ mà?!

Nghĩ vậy nên tôi nói lớn: "Chúng ta rút lui dần về phía bên cạnh, nhìn xem có tìm được vũ khí gì không?"

Đinh Nhất giúp tôi ngăn một "Chiến sĩ siêu cấp" đang lao tới, nghe thấy tôi nói vậy, anh ta lập tức kéo tôi đi vào sâu trong hang động. Hai người La Hải kẹp chú Lê ở giữa cũng đi theo chúng tôi.

Thực chất chuyện nhân số ít không phải là trở ngại lớn nhất của chúng tôi, ánh sáng trong hang này thực sự quá mờ, đèn pin trong tay chúng tôi chỉ có thể soi trong khoảng cách ba mét, ở chỗ xa hơn thì không thể nhìn thấy được gì.

Bọn Đinh Nhất không thể nhìn thấy rõ những "Chiến sĩ siêu cấp" đang núp trong bóng tối, chỉ có tôi là có thể cảm giác được khoảng cách giữa mình và chúng!

Nhưng có một chuyện khiến tôi cảm thấy rất kỳ quái, đáng lý ra những quái vật này đã nhiều năm chưa từng thấy thịt người, hẳn tất cả phải lao về phía chúng tôi mới đúng! Nhưng vừa rồi rõ ràng có rất nhiều "Chiến sĩ siêu cấp" vây quanh, nhưng chỉ có mấy tên tấn công thôi… Tại sao tôi có cảm giác như bọn chúng đang muốn thăm dò khả năng chiến đấu của chúng tôi vậy?

Tôi vội nói lớn với bọn La Hải cách đó không xa: "Anh Hải, mọi người cẩn thận nhé, em có cảm giác đám quái vật này như đang thử thăm dò thực lực của chúng ta!"

La Hải hét lên với tôi: "Không thể nào? Chẳng phải cậu nói bọn chúng không có tư duy à?"

Tôi cũng cảm thấy rất khó hiểu nên trả lời anh ấy: "Em cũng không biết! Trong ký ức của những người Nhật Bản kia thì đúng là bọn chúng không hề có tư duy!"

Ngay tại lúc hai chúng tôi đang cao giọng nói chuyện với nhau thì càng nhiều "Chiến sĩ siêu cấp" đang từ từ tới gần! Còn chúng tôi lại không hề tìm thấy bất cứ thứ vũ khí nào trên đất, nếu năm đó thật sự xảy ra nổ lớn thì vì sao vết tích của nó lại không còn rõ ràng nữa? Có cảm giác như có ai đó từng dọn dẹp ở đây ấy?!

Không đúng! Nhất định đã xảy ra vấn đề ở đâu đó? Chỉ là nhất thời tôi không có bất kỳ manh mối nào mà thôi…

Lúc này Đinh Nhất vừa dùng dao cắt cái đầu của một gã "Chiến sĩ siêu cấp", thứ chất lỏng không giống máu vẩy tung tóe lên người hai chúng tôi, hương vị kia đặc biệt khỏi phải nói! Giống hệt như một hộp đậu phụ thối quá hạn 70 năm vậy!

Tôi thực sự không nhịn được nữa mà nôn ra… Đinh Nhất căng thẳng hỏi tôi: "Thế nào? Máu của nó vẩy vào miệng cậu à?"

Tôi xua tay với anh ta: "Không phải, không phải, mùi này quá buồn nôn thôi, không sao, anh không cần phải để ý đến tôi đâu!"

Đang nói, tôi đột nhiên cảm giác được một "Chiến sĩ siêu cấp" rất quen thuộc đang đi về phía mình. Đinh Nhất đang xem xét tình huống của tôi, đột nhiên thấy người tôi cứng lại, anh ta vội hỏi tôi bị làm sao? Tôi chỉ về phía bóng tối đằng xa và nói: "Oshima Koichi… Ông ấy đang đi về phía chúng ta…"

"Cái gì? Ông ta không chết à?" La Hải khó tin hỏi.

Xem ra vụ nổ năm đó chỉ bịt kín cửa hang chứ không gây ra tổn thất gì lớn đối với những "Chiến sĩ siêu cấp" này! Thật không biết chúng đã làm thế nào để sống sót trong động mấy chục năm qua? Chẳng lẽ đám "Chiến sĩ siêu cấp" này không cần đồ ăn cũng sống được ư?

Chú Lê im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng: "Bây giờ bọn chúng hành động chậm chạp rất có thể là do nhiều năm rồi chưa được ăn gì, những vật này tuy không giống với cương thi truyền thống, nhưng bản chất cũng không khác là bao, mọi người phải hết sức cẩn thận, không được để chúng cắn hoặc cào bị thương đấy!"

Nghe chú Lê nói xong, tôi cũng an tâm hơn một chút, lúc đầu tôi cứ tưởng là chú ấy sợ quá nên không nói được câu nào chứ? Thế là tôi bèn trêu chọc chú: "Chú Lê, chú nhất định phải cẩn thận đấy,

trong mấy người chúng ta sức chiến đấu của chú là thấp nhất! Cháu thấy hình như bọn chúng cũng có tư duy, chưa biết chừng chúng sẽ chọn chú để ra tay!"

Ai ngờ chú Lê nghe tôi nói thế thì không phục: "Sao chú lại có cảm giác là sức chiến đấu của hai chúng ta ngang nhau nhỉ? Mà âm khí trên người cháu còn nặng hơn chú, chắc chắn bọn chúng sẽ thích cháu hơn rồi!"

Tôi vừa định nói lại thì cảm giác Oshima Koichi đã đứng ngay trước mặt…

Oshima Koichi vừa xuất hiện, mấy gã "Chiến sĩ siêu cấp" đang nhao nhao quanh chúng tôi lập tức trở nên yên tĩnh, không tiếp tục nhào tới nữa.

Oshima Koichi mà tôi nhìn thấy trong ký ức của Sato Shuichi có gương mặt rất nhã nhặn, ông ấy luôn đeo một cặp kính cận. Nhưng Oshima Koichi trước mắt chúng tôi đây lại khác một trời một vực so với người trong trí nhớ của Sato Shuichi!

CHƯƠNG

TỪ TRÊN TRỜI GIÁNG XUỐNG

Oshima Koichi trước mặt làn da tím xanh, trên người có từng khối đen, bên trên mắt trái có một vết thương trông rất rõ đã mục rữa đến tận xương, vết thương này hẳn là xuất hiện khi vụ nổ xảy ra, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng nó trông rất kinh khủng.

Một giọng nói khàn và trầm bật ra từ miệng ông ta! Ấy vậy mà ông ta lại nói một câu tiếng Nhật!

Tất cả chúng tôi đều bị sốc vào lúc ấy! Ông ta có thể nói chuyện? Mặc dù chúng tôi không hiểu ông ta nói cái gì…

Oshima Koichi thấy chúng tôi không có phản ứng gì thì dường như hiểu ra cái gì đó, sau đó ông ta dùng thứ tiếng Trung sứt sẹo nói với tôi: “Thì… ra… cậu… là… gã… người… Trung… Quốc… đã… dò… xét… linh… hồn… của… tôi?”

Tim tôi đập mạnh, lão già này còn biết tôi đã từng nhìn trộm linh hồn của lão… Xem ra ông ta mới là vật thí nhiệm duy nhất thành công trong kế hoạch “Chiến sĩ siêu cấp” năm đó!

Tôi bèn cả gan nói với ông ta: “Oshima Koichi! Chẳng lẽ ông đã quên mất tính toán ban đầu của mình sao?”

Khóe miệng của Oshima Koichi hơi nhếch lên thành nụ cười

như có như không, khiến gương mặt ông ta càng thêm quái dị: “Oshima Koichi… Rất lâu rồi ta không nghe thấy cái tên này…”

Nghĩ tới việc dù sao ông ta cũng là ông nội của khách hàng, không thể vừa gặp đã đánh nhau chứ! Hơn nữa, chuyến đi lần này của chúng tôi chủ yếu là tìm ông ta mà! Thế là tôi vội làm quen với ông ta: “Đúng rồi, ngài Oshima Koichi, ông còn nhớ Oshima Hideaki không?”

Khi nghe tôi đề cập đến cái tên Oshima Hideaki, vẻ mặt ông ta trở nên mờ mịt, giống như đang cố gắng nhớ xem chủ nhân của cái tên này là ai.

Tôi sợ ông ra không nhớ ra, bèn tốt bụng nhắc nhở: “Ông ấy là con trai của ông đấy! Đúng rồi, ông còn một người cháu trai tên là Oshima Masao nữa, chính ông ta đã ủy thác nhờ chúng tôi đến tìm kiếm hài… tìm kiếm ông.” Suýt chút nữa đã nói ra là đến tìm kiếm hài cốt của ông ta rồi, may mà tôi kịp phản ứng!

Nhưng Oshima Koichi lại tựa hồ không cảm thấy hứng thú với những gì tôi nói, dựa vào nét mặt, tôi có thể nhìn ra ông ta đã không còn tình cảm của con người nữa, đương nhiên sẽ không quan tâm mình có cháu trai hay cháu gái.

“Bây giờ là thời gian nào rồi?” Oshima Koichi đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

Tôi thuận miệng đáp: “Chắc hơn ba giờ chiều!”

Oshima Koichi lắc đầu: “Không phải, tôi hỏi cậu hiện tại là năm Chiêu Hòa thứ mấy?”

Lần này tôi lại không hiểu ông ta có ý gì, cái gì mà năm Chiêu Hòa thứ mấy?

Chú Lê đứng đằng sau tôi đột nhiên nói: “Thời đại Thiên hoàng Nhật Bản đã kết thúc từ lâu rồi, Thiên hoàng Chiêu Hòa của các

ông đã bị bệnh chết vào năm 1989! Cách thời điểm hiện tại đã hơn hai mươi năm!"

Oshima Koichi nghe chú Lê nói xong cũng không có phản ứng gì quá lớn, ông ta chỉ lầm bầm: "Thời gian trôi qua lâu như vậy rồi cơ à… Chúng ta đều bị vây trong động đá vôi tăm tối này… Không sống không chết…"

Nói thật, tình huống bây giờ có hơi xấu hổ, tôi cũng không biết phải tiếp chuyện với ông ta như thế nào. Đâu thể nói là: Ngài Oshima Koichi, ông có muốn cùng chúng tôi trở về gặp cháu của mình không? Nhưng với chân dung hiện giờ, đừng nói là gặp cháu của ông ta, chỉ cần gặp bất cứ người nào ở bên ngoài cũng có thể dọa họ sợ chết khiếp rồi!

Đột nhiên, đám "Chiến sĩ siêu cấp" bỗng nên bạo động khác thường, dường như bọn chúng đang muốn nhào lên chúng tôi, chỉ còn thiếu mỗi mệnh lệnh của Oshima Koichi nữa thôi!

Oshima Koichi bỗng khoát tay, chung quanh lại trở nên yên tĩnh, tiếp đó ông ta chỉ vào tôi và nói: "Cậu là người rất đặc biệt, có thể nhìn trộm được linh hồn của tôi, tôi rất thích cậu, muốn cậu ở lại trở thành một đội viên của chúng tôi, trở thành 'Chiến sĩ siêu cấp' vĩ đại!"

Tôi lập tức luống cuống chân tay! Ý gì vậy? Muốn tôi ở lại?! Còn để tôi trở thành "Chiến sĩ siêu cấp"? Tôi không muốn biến thành dáng vẻ giống như của họ đâu, không giống người cũng chẳng giống ma! Tôi vội lắc đầu quầy quậy như trống bỏi: "Không cần khách sáo như vậy! Tư chất của tôi quá kém, không xứng trở thành một đội viên của mấy người…"

Oshima Koichi hừ lạnh: "Xứng hay không là do ta quyết định!" Nói rồi ông ta vung tay lên, lập tức có mấy "Chiến sĩ siêu cấp" đi tới chỗ chúng tôi, xem dáng vẻ của chúng chẳng khác gì chó đói

gặp cục xương…

Lúc ấy tôi thật sự rất sợ cả đoàn chúng tôi sẽ cứ thế chết ở chỗ này, tôi vội nói với Đinh Nhất: “Nếu tôi bị bọn họ cắn thì anh phải chặt đầu tôi xuống đấy! Tôi không muốn mình biến thành bộ dáng quỷ quái như thế này đâu!”

Đinh Nhất nghe xong thì tức giận nói: “Muốn chết cùng chết! Có tôi ở đây cậu sẽ không bị cắn, trừ phi tôi chết!”

Tôi cảm thấy hơi an tâm, thật ra tôi chỉ chờ câu nói này của Đinh Nhất thôi, muốn chết cùng chết! Muốn sống cùng sống!

Lúc này mấy quái vật kia đã đến rất gần, Đinh Nhất, La Hải và Cổ Thu Giang đều cố gắng chắn tôi và chú Lê ở sau lưng, thế nhưng mấy tên này như thể đã bàn bạc trước với nhau vậy, tất cả bọn chúng đều xông đến chỗ tôi…

Đinh Nhất che chở cho tôi lùi đến trước một nhũ đá rất lớn, lúc này trên người anh ta đều là máu đen của đám “Chiến sĩ siêu cấp” kia. Nhưng cho dù vết thương gây ra cho chúng có sâu đến mức nào, chỉ cần không chém được tới đầu thì chúng vẫn có thể tiếp tục nhào tới! Còn nếu chúng tôi bị chúng làm bị thương, dù chỉ là một vết nhỏ cũng sẽ rơi vào cảnh vô vọng!

Nhìn Đinh Nhất cả người đầy máu đen, tôi vô cùng sợ trong đó có lẫn máu của anh ta. Dù gì bây giờ trên người, trên mặt anh ta đều là máu, căn bản không thể phân biệt được đâu là máu của anh ta, đâu là máu của đám kia…

“Anh không sao chứ? Trên người có vết thương nào không?” Tôi thở hổn hển hỏi.

Đinh Nhất lắc đầu nhưng không trả lời tôi, giờ phút này nếu không phải Đinh Nhất vẫn luôn ở cạnh bảo vệ thì không biết tôi đã chết bao nhiêu lần rồi.

Ngay lúc hai chúng tôi đều đang chăm chú nhìn những tên quái vật trước mặt, đột nhiên có một gã “Chiến sĩ siêu cấp” thừa dịp chúng tôi không để ý lặng lẽ bò trên nhũ đá xuống, chờ đến khi Đinh Nhất phát hiện ra thì gã đó đã từ phía trên nhào tới chỗ tôi rồi…

Ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên từ cửa động truyền đến một loạt tiếng súng “đoàng đoàng đoàng”, tiếp đấy tôi cảm giác một thứ chất lỏng tanh hôi bắn vào mặt mình. Mà cái gã vừa rồi muốn nhào về phía tôi cũng rơi xuống đất, chết thẳng cẳng.

Tiếng súng? Tôi khẳng định mình không nghe nhầm, vừa rồi chính là tiếng súng, nhưng Đinh Nhất, La Hải… đều đang ở bên cạnh tôi, trong tay họ làm gì có súng! Bây giờ ở trong hang động này, ngoại trừ họ thì còn ai có thể nổ súng cứu tôi nữa?

Đột nhiên, một tiếng nói quen thuộc truyền đến từ hướng tiếng súng vang lên: “Trương Tiến Bảo! Chưa chết đấy chứ? Chưa chết sao còn không bò dậy cho bà đây hả!”

Tôi nghe mà giật mình, đây chẳng phải là giọng nói của Hàn Cẩn ư?

CHƯƠNG

BẪY LIÊN HOÀN

Dù thế nào tôi cũng không ngờ, vào giây phút hiểm nghèo như vừa rồi, Hàn Cẩn lại từ trên trời giáng xuống cứu mạng mình! Sau khi nghe ra giọng của cô ta, tôi lập tức bò dậy, khó tin nhìn về phía tiếng động phát ra, đúng là người đàn bà đó!

Hàn Cẩn mặc đồ bó liền thân, tay cầm một khẩu súng máy, muốn ngầu bao nhiêu thì ngầu bấy nhiêu! Phía sau cô ta còn có mười mấy người đàn ông ăn mặc không khác là bao, mỗi người đều là súng vác vai, đạn lên nòng, vũ khí đầy đủ!

Nhưng ngay sau đó tôi lại nghĩ đến chuyện tại sao Hàn Cẩn lại xuất hiện ở chỗ này? Là trùng hợp hay là cô ta vẫn luôn theo dõi chúng tôi đây?

Hàn Cẩn thấy tôi cứ ngơ ngác nhìn mình thì cười nói: "Sao vậy? Đần mặt ra làm gì thế? Vừa rồi nếu không phải tôi cứu mạng nhỏ của cậu thì lúc này cậu đã sớm giống như mấy tên nhóc Nhật Bản kia rồi! Ân tình này là cậu nợ tôi, đợi sau này ra ngoài hãy trả lại!"

Nếu là ngày thường chắc chắn tôi sẽ không ngoan ngoãn để cô ta cười nhạo, nhưng bây giờ người ta vừa mới cứu mạng mình, tôi không tiện dùng thái độ như trước nữa! Vì thế tôi xấu hổ cười ngây ngô nói: "Ha ha... Cám ơn nhé..."

Lúc này Oshima Koichi ở phía xa đột nhiên lại gây khó dễ, ra lệnh cho “Chiến sĩ siêu cấp” bắt đầu tấn công chúng tôi, Hàn Cẩn thấy thế lập tức mang theo người của mình chạy tới, sau đó ném cho nhóm ba người Đinh Nhất mỗi người một khẩu súng máy và nói: “Đón lấy! Sau đó có thể giữ mạng hay không thì phải xem bản lĩnh của chính mấy người!” Nói xong cô ta và cấp dưới bắt đầu nhanh chóng nã đạn vào những “Chiến sĩ siêu cấp” đang liên tục đổ xô đến đây.

Bởi vì tôi và chú Lê không có súng, nên phải tìm một chỗ ẩn nấp an toàn trong làn mưa bom bão đạn, đồng thời cũng phải đề phòng đừng để cho con quái vật nào để mắt tới! Oshima Koichi vừa thấy thuộc hạ của mình bị tổn thất thì rít gào, sau đó nhanh chóng di chuyển tới chỗ nhóm người Hàn Cẩn.

Động tác của ông ta nhanh tới mức làm người ta líu lưỡi, quả thực giống như Người hùng tia chớp trong phim truyền hình Mỹ! Một thuộc hạ của Hàn Cẩn còn chưa phản ứng kịp đã bị ông ta dùng hai ba nhát xé nát! Máu tươi ấm nóng tung toé đầy đất, mấy “Chiến sĩ siêu cấp” bên cạnh ông ta thấy vậy đều lập tức quỳ rạp xuống đất uống từng ngụm từng ngụm…

Tôi thấy mấy cái thứ này không màng đến kẻ địch phía sau, cứ nằm sấp xuống uống liền hô to với nhóm Hàn Cẩn: “Không thể để bọn chúng uống! Mau nổ súng trước đi, chỉ cần chúng ăn máu thịt thì sẽ càng khó đối phó hơn!”

Hàn Cẩn nhanh chóng bắn nổ đầu từng con một, Oshima Koichi thấy thế thì gầm lên giận dữ nhằm vào cô ta. Còn may võ nghệ của Hàn Cẩn cũng không kém, cô ta nhảy lên một đoạn thạch nhũ, sau đó quay đầu lại bắn mấy phát súng! Đáng tiếc là quá vội nên cũng không bắn trúng đầu Oshima Koichi!

Mấy tên thuộc hạ của Hàn Cẩn thấy cô ta bị bao vây thì đều

nhắm vào Oshima Koichi nổ súng tới tấp. Ông ta vừa thấy nhiều đạn đồng thời bắn về phía mình thì nhanh chóng bò dọc theo một cây thạch nhũ bên trên, muốn tìm đúng thời cơ nhào về phía tôi!

May sao Đinh Nhất vẫn chú ý đến bên này, anh ta vừa thấy Oshima Koichi chạy lên trên đầu chúng tôi thì biết ngay là ông ta muốn đánh lén, bởi vì bây giờ tôi và chú Lê mới là mắt xích yếu nhất. Vì thế Đinh Nhất nã một băng đạn lên bên trên đầu chúng tôi, tuy không biết có bắn trúng Oshima Koichi phát nào không, nhưng chúng tôi lại bị đất đá rơi xuống đầy đầu…

Chờ sau khi tiếng súng bên nhóm Hàn Cẩn ngừng lại, tôi phát hiện phần lớn "Chiến sĩ siêu cấp" đều đã bị bọn họ bắn nổ đầu, số lượng cá lọt lưới còn lại không nhiều lắm, cũng không biết đã chạy trốn theo Oshima Koichi đến nơi nào rồi.

Người của Hàn Cẩn được đào tạo có hệ thống nhanh chóng dọn dẹp chiến trường, trong lúc giao chiến vừa rồi họ đã chết hai người, đều là bị Oshima Koichi cắn chết, xé nát! Bọn họ dồn tất cả thi thể lại với nhau, sau đó đổ xăng lên châm lửa thiêu!

Tôi thấy vậy cuống quít hỏi Hàn Cẩn: "Thiêu ở đây không sao chứ? Chỗ này đã từng có kho vũ khí mà!"

Hàn Cẩn quay đầu lại liếc nhìn tôi như suy tư gì đó: "Được đấy, chuyện cậu biết còn rất nhiều nhỉ! Vậy cậu nói xem kho vũ khí ở chỗ nào vậy?"

Vẻ mặt tôi nhìn Hàn Cẩn đầy ngờ vực, trong lòng âm thầm tính toán, mục đích lần này bọn họ chạy tới chen ngang rất rõ ràng, nhất định không phải là vì giúp Oshima Masao tìm ông nội của ông ta!

Tôi càng nghi ngờ lần này họ vẫn giống như hai lần trước, cũng cảm thấy hứng thú đối với kế hoạch "Chiến sĩ siêu cấp", thậm chí tôi vẫn luôn nghi ngờ rằng tài liệu quan trọng trong tay gã người

Đức gặp ở sông băng Ruoguo lần trước, có thể chính là cái thứ "Chiến sĩ siêu cấp" này!

Nghĩ như vậy, giữa họ nhất định có tồn tại mối liên hệ nào đó, mà tập đoàn Thái Long của Hàn Cẩn lại dùng hết sức để tìm kiếm khắp nơi cái loại virus đã biến đổi Oshima Koichi thành hình dạng như hiện tại…

Cho dù thứ này rơi vào tay ai cũng đều sẽ trở thành tai hoạ ngầm cả, bởi vì nó không phải thứ loài người có khả năng khống chế được! Nghĩ đến đây, tôi cười với Hàn Cẩn và nói: "Những thứ ở đây năm đó đều bị một quân y tên Sato Shuichi phá tan rồi! Trừ những tên 'Chiến sĩ siêu cấp' đó may mắn còn sống sót, tất cả những thứ khác đều đã hoá thành tro tàn!"

Nhưng Hàn Cẩn lại không dính bẫy của tôi: "Có bị nổ thành tro tàn hay không chỉ có đi tìm mới biết được! Lần trước ở sông băng Ruoguo cậu đã lừa tôi một lần, cậu cho rằng lúc này tôi còn có thể tin tưởng cậu à?"

"Xì! Tin hay không tùy cô!" Tôi bực dọc nói.

Lúc này ánh lửa thiêu huỷ thi thể gần như chiếu sáng một nửa sơn động, mùi tanh tưởi đi kèm với hơi nóng thúc tới, hun khiến tôi ghê tởm...

"Các người dùng cách thiêu như vậy, đến lúc đó dưỡng khí trong động đều sẽ bị tiêu hao hết mất!" Tôi không bằng lòng nói với Hàn Cẩn.

Nhưng Hàn Cẩn lại lắc đầu nói: "Không đâu, cậu cứ yên tâm đi, tôi dám cam đoan hang động này có lỗ thông gió, chẳng qua là nó quá nhỏ nên mấy con quái vật này không chui ra được thôi!"

Lúc này một thuộc hạ của cô ta đã đi tới, nói là lưới bắt thú đã chuẩn bị xong, Hàn Cẩn gật gật đầu: "Được, lát nữa cố hết sức bắt sống! Đặc biệt là Oshima Koichi! Nếu chúng ta thật sự không tìm

thấy bất kỳ tài liệu có ích nào, vậy chỉ có thể bắt về một mẫu vật sống thôi!”

Nghe là biết họ có chuẩn bị mới đến mà! Tôi nhịn không được hỏi Hàn Cẩn làm sao tìm tới đây được? Chẳng lẽ bọn họ vẫn luôn theo dõi chúng tôi?

Hàn Cẩn nghe thế thì cười thần bí nói: “Thật ra là chúng tôi bảo Oshima Masao tìm đến các cậu, bằng không một người Nhật Bản như ông ta làm sao mà biết các cậu được chứ?”

Tôi nghe thế thì sợ hãi, ngay từ đầu bọn họ đã thiết kế một cái bẫy cho chúng tôi chui vào, thế này không phải cũng giống lần trước đi Vân Nam hay sao? Tìm người giả mạo là con cháu của Đỗ Hân Quốc, thuê chúng tôi đi tìm thi thể của ông ta, nhưng trên thực tế lại là đi tìm tài liệu cơ mật của gã người Đức kia!

“Vì sao mấy người cứ luôn quấn lấy chúng tôi không bỏ vậy?” Tôi nói mà tức muốn hộc máu.

Hàn Cẩn cười khúc khích nói: “Vậy chứng minh là cậu có bản lĩnh đấy chứ! Lại nói, các cậu không phải cũng có được chỗ tốt rồi sao? Cậu nói thử xem hai lần này có lần nào các cậu đi không công không?”

CHƯƠNG

MỒI NHỬ TRONG LƯỚI

Tôi vừa thấy dáng vẻ giảo biện kia của Hàn Cẩn thì nổi giận! Nhưng bây giờ lại chẳng làm gì được bọn họ! Trước tiên không nói, tốt xấu gì sự xuất hiện của họ cũng đã cứu chúng tôi một mạng, mà mỗi người họ đều súng vác vai, đạn lên nòng thế kia, chúng tôi cũng đâu dám đối đầu với họ chứ!

Nhưng nghĩ đến mỗi một lần trúng bẫy của bọn họ, sau đó lại gặp phải nguy hiểm, tôi vẫn hận ngứa cả răng!

Lúc này tôi thấy những thi thể kia đã bị thiêu sắp xong hết thì cảm giác có hơi kỳ quái, đáng lý ra cùng lúc thiêu nhiều thi thể như vậy sao có thể xong nhanh thế chứ? Nhưng cũng không biết vì sao, mấy thi thể “Chiến sĩ siêu cấp” này cứ như là được tẩm dầu vậy, gặp lửa là bén rất nhanh.

Những thi thể đã thiêu xong xem như không còn nguy hiểm, nhưng nghĩ đến mấy con đã bỏ chạy, tôi không khỏi có chút lo lắng… Đúng lúc tôi đang miên man suy nghĩ, mấy gã thuộc hạ của Hàn Cẩn chạy tới, nói với cô ta là không tìm thấy bất kỳ tài liệu chữ viết nào trong động, cũng không hề nhìn thấy mấy “Chiến sĩ siêu cấp” chạy trốn.

Hàn Cẩn cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Tìm mấy anh

em trông chừng cửa động, mấy thứ này biết cửa động đã mở, hẳn là sẽ muốn chạy ra ngoài, có thể giăng lưới ở đó để bắt giữ."

Mấy người kia gật gật đầu rồi thực hiện mệnh lệnh…

Lúc này Hàn Cẩn đột nhiên xoay người nói với tôi: "Tiến Bảo, vừa rồi có phải tôi đã cứu cậu một mạng không hả? Bây giờ tới lúc cậu báo đáp tôi rồi đấy!"

Tôi nghe thế thì nghĩ thầm, cái báo ân này cũng tới nhanh quá đi chứ! Nhưng mà lại ngại từ chối ngay, trước không quan tâm những nguy hiểm của chúng tôi có phải do cô ta đưa tới hay không, nhưng dù sao người ta cũng đã cứu mạng mình trong lúc mấu chốt!

Vì thế tôi dè dặt hỏi cô ta: "Cô có ý gì? Muốn tôi báo đáp cô thế nào?"

Hàn Cẩn vừa thấy dáng vẻ căng thẳng của tôi thì cười đáp: "Cậu đừng sợ! Yên tâm, tôi sẽ không để cậu đối đầu chính diện với những 'Chiến sĩ siêu cấp' đó đâu! Chỉ cần cậu làm con mồi, vừa rồi tôi nghe nói gã Oshima Koichi kia cảm thấy rất hứng thú với cậu mà!"

Tôi nghe mà lòng lảo đảo, mẹ ơi! Bảo tôi đi làm con mồi? Vậy không phải là muốn mạng nhỏ của tôi à? Sớm biết như vậy thì vừa rồi cũng đừng có cứu tôi! Đinh Nhất thấy mặt tôi đỏ lên không đáp lại thì dứt khoát trả lời thay: "Không được! Cửa cũng không có!"

Hàn Cẩn vừa nghe tôi không muốn đi thì lập tức trở mặt nói: "Thế nào? Nam tử hán đại trượng phu nói chuyện lại không giữ lời gì hết sao?"

Con người của tôi ấy à, tuy rằng trời sinh nhát gan, nhưng mà cũng không chịu được kích thích, đặc biệt là phụ nữ khích, tuyệt đối là khích phát dính luôn. Không còn cách nào, tôi đành phải bất chấp khó khăn mà lên thôi! Tuy rằng tôi biết làm mồi nhử rất nguy

hiểm, nhưng cũng không tin Hàn Cẩn có thể vừa bắt đầu đã hại chết tôi!

Khi tôi nhìn thấy cái lưới bắt thú kia cũng bị doạ cho choáng váng! Thế này có phải quá lớn rồi không? Hơn nữa tôi nhìn kỹ chất liệu làm lưới này, hẳn là không phải dây thừng bình thường gì, mà là gân trâu bện lại, đừng nói bắt Oshima Koichi, phỏng chừng là bắt bò tót cũng không có vấn đề.

Mà tôi thì bị bố trí ở một mảnh đất tương đối trống trải, sau đó Hàn Cẩn còn bày một thùng máu tươi nóng ấm ở trước mặt tôi, phỏng chừng là bọn họ bắt động vật nào đó trong núi để làm thịt lấy máu. Ngửi thấy mùi máu tươi tanh ngọt, dạ dày tôi bắt đầu cuồn cuộn từng cơn.

Tuy rằng Đinh Nhất nổi giận vì tôi đồng ý yêu cầu của Hàn Cẩn, nhưng vẫn núp ở gần đó cẩn thận từng li từng tí bảo vệ sự an toàn của tôi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nhưng xung quanh tôi vẫn rất yên tĩnh như cũ, tôi đã bắt đầu cảm thấy trên người mình tản ra mùi máu tươi nhớp nháp… Đột nhiên, đang lúc tôi rối rắm vì mùi hương trên người mình, một bóng đen lặng lẽ bò xuống từ nhánh thạch nhũ, chầm chậm tiến sát về phía tôi…

Lúc này tim tôi đã vọt lên đến cổ họng, nếu Đinh Nhất và Hàn Cẩn đều chậm một bước, phỏng chừng tôi sẽ trở thành lương thực dự trữ qua mùa đông của cái thứ kia mất! Tôi tận mắt thấy thứ kia đang từng bước một tới gần, lại không thấy cái lưới bắt thú của nhóm Hàn Cẩn có động tĩnh gì, xem ra thời khắc mấu chốt vẫn phải trông cậy vào Đinh Nhất mới được.

Kết quả cũng không biết có phải tên kia bởi vì quá khát vọng được ăn thịt uống máu của tôi hay không, đột nhiên nó lại không có kiên nhẫn như vừa rồi, nháy mắt đã tăng tốc, nhào thẳng về

phía tôi! Dọa tôi phải nhắm mắt lại theo bản năng.

Chỉ nghe được một tiếng “Phập”, tiếp theo ngoại trừ một luồng gió tanh thổi lên mặt tôi thì đều không sót lại cảm giác gì khác nữa. Khi tôi mở mắt ra nhìn, mới phát hiện vừa rồi cái gã vẫn luôn mơ ước thân thể của tôi kia, lúc này đang lăn lộn quẫn quại khắp nơi trong lưới bắt thú, đáng tiếc gã làm thế nào cũng không thoát ra được.

Người ở chung quanh nghe đã bắt được, thì đều cầm đèn pin nhao nhao chiếu về phía lưới bắt thú, nhưng rất nhanh đã không còn vẻ hưng phấn như vừa rồi! Tôi cũng tò mò thò đầu xem, phát hiện trong lưới căn bản không phải Oshima Koichi gì cả, mà chỉ là một người mặc quân trang binh lính cấp thấp bình thường của Nhật Bản!

Đừng nói là họ, ngay cả tôi cũng thất vọng một hồi, cách này chỉ có thể dùng một lần, lấy chỉ số thông minh của Oshima Koichi hiện giờ, không có khả năng ông ta lại chui vào cái lưới này nữa.

Thuộc hạ của Hàn Cẩn cũng không biết nên làm gì bây giờ, tới tấp nhìn Hàn Cẩn. Cô ta càng tức giận đá tên người Nhật Bản trong lưới: “Tìm lồng sắt nhốt lại trước, sau đó lấy súng kích điện tới đây!”

“Súng kích điện có được không? Đối phó người thường còn tạm chấp nhận, nhưng là lấy điện đấu với Oshima Koichi? Tôi thấy cô ngại mạng dài quá hả?” Tôi nghi ngờ nói.

Nhưng Hàn Cẩn lại liếc tôi và nói: “Cậu biết cái gì? Loại súng kích điện này do chúng tôi chế tạo đặc biệt, cường độ dòng điện cao gấp mười lần súng điện bình thường, chỉ cần trúng vào người những quái vật đó, tôi bảo đảm bọn chúng sẽ lập tức bị điện giật tê liệt!”

Thấy cô ta nói lợi hại như vậy, tôi cũng muốn nhìn cái súng kích

điện kia một chút xem trông thế nào! Kết quả lúc sau người của Hàn Cẩn đưa tới, tôi phát hiện cái súng kích điện này thoạt nhìn cũng giống như súng đồ chơi bình thường thôi. Vì thế lộ vẻ mặt cười nhạo nói: “Sao mà giống như súng đồ chơi cho trẻ con thế! Tôi thấy cũng không có khác biệt gì mấy với súng kích điện bình thường...”

Hàn Cẩn cười lạnh nói: “Nếu không cậu thử đi, xem xem nó có gì khác với súng kích điện bình thường không?”

Tôi nghe thế thì lui về phía sau nói ngay: “Vậy thì không cần! Chỉ cần cô tự cảm thấy dùng tốt là được…”

Hàn Cẩn không rảnh cãi cọ với tôi, tự nói: “Nếu thứ này bắn vào người thường, nhất định sẽ bị điện giật chết ngay tại chỗ!”

Tôi thầm nghĩ trong lòng, vậy tôi vẫn nên trốn xa một chút đi! Đừng để đến lúc đang bị giật sắp chết, lại để Oshima Koichi lôi theo cái đệm lưng là tôi cùng bị điện giật, ông ta thì không hề gì, chỉ cần không để đầu bị điện giật nổ tung là chắc chắn không chết được, nhưng tôi không thể bị giật thành hỏng người chứ?! Không được, lần này tôi sẽ không làm mồi nhử!

Hàn Cẩn thấy tôi nhìn cô ta với vẻ mặt căng thẳng thì cười nhạo nói: “Cậu đừng sợ, lần này không cần phải dùng cậu làm mồi nhử, làm mồi lần này phải là người biết bắn súng mới được, bằng không sẽ bắn trật! Chẳng nói không bắt được Oshima Koichi, còn tặng cho lão một bữa tối mỹ vị đấy, thế thì mất nhiều hơn được! Cậu nói đúng không hả Tiến Bảo?”

CHƯƠNG

ÁNH MẮT XA LẠ

Tôi nghe Hàn Cẩn nói không cần tôi làm mồi nhử thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại lo cô ta lừa mình, thế là tôi cảnh giác nói: “Đây là do cô nói đó! Vừa rồi ơn cứu mạng tôi đã trả xong rồi!”

Không ngờ Hàn Cẩn lại bĩu môi: “Cái mạng này của cậu cũng chẳng đáng giá tiền lắm nhỉ? Ơn cứu mạng cứ thế là tính xong rồi?”

Tôi biết quả nhiên là không thể tin tưởng người phụ nữ này, mở miệng ra không có một lời nói thật, vì thế nên cực kỳ khó chịu nói: “Vậy rốt cuộc cô muốn thế nào hả?”

Ngờ đâu Hàn Cẩn lại liếc xéo tôi nói: “Tạm thời chưa nghĩ ra, về sau nghĩ ra rồi nói!”

Tôi thầm kêu khổ không ngừng! Người phụ nữ này còn chưa thấy đủ à?! Mỗi một lần cô ta xuất hiện là không có chuyện tốt! Nhưng cố tình là dù tôi có mặc kệ cũng không mặc kệ được…

Cuối cùng tôi đành như một quả bóng bị xì hơi nói với cô ta: “Được rồi! Cô nói thế nào thì là thế ấy!”

Lúc chúng tôi đang nói chuyện, đột nhiên nghe thấy một loạt tiếng súng dồn dập truyền đến từ cửa hang, sắc mặt của mọi

người đều thay đổi, họ lập tức chạy tới hướng phát ra tiếng súng…

Khi chúng tôi chạy tới thì bị một màn trước mắt doạ cho ngây người, hoá ra Oshima Koichi dẫn theo mấy tên “Chiến sĩ siêu cấp” còn sót lại, muốn thừa dịp chúng tôi chưa chuẩn bị mò đến chỗ cửa hang! Cũng may nơi đó đã bị Hàn Cẩn bố trí lưới bắt thú trước tiên, lúc này một cánh tay của Oshima Koichi đang bị lưới gân trâu quấn chặt cứng, không làm sao rút ra được!

Mà mấy tên “Chiến sĩ siêu cấp” kia cũng đều bị thuộc hạ của Hàn Cẩn bắn nổ tung đầu toàn bộ, đương nhiên, phía Hàn Cẩn cũng thương vong thảm thiết, trong đó còn một người tuy rằng đã bị thương nặng, nhưng vẫn chưa tắt thở.

Hàn Cẩn đi qua nhìn người đàn ông bị thương kia, sau đó cúi đầu nói với anh ta một câu, người kia nghe xong thì gật đầu, tiếp theo tôi nhìn thấy Hàn Cẩn giơ khẩu súng trong tay lên bắn một phát, nhắm chuẩn vào đầu người đàn ông kia, mất mạng trong nháy mắt!

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Hàn Cẩn tự tay giết người! Lại còn là giết chính bạn đồng hành của mình! Nếu đối phương là kẻ địch của cô ta, có phải cô ta sẽ càng không lưu tình chút nào mà ra tay hay không?! Có lẽ cảm giác được ánh mắt của tôi, Hàn Cẩn chầm chậm ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt của cô ta vừa thương cảm lại xa lạ… Có lẽ đây mới là Hàn Cẩn chân chính.

Trong một khoảnh khắc, tôi bị ánh mắt ấy của cô ta khuấy động sâu sắc, đột nhiên cảm thấy đau lòng một cách khó hiểu… Vì thế tôi nhanh chóng quay sang một bên, cố ý né tránh ánh mắt của cô ta. Cùng lúc đó, Oshima Koichi vẫn còn đang giãy giụa kịch liệt trong lưới, mắt thấy có thể sẽ thoát khỏi sự trói buộc của lưới bắt thú bất cứ lúc nào.

Lúc này Hàn Cẩn nhận lấy súng kích điện của thuộc hạ, nhanh chóng đi tới trước mặt Oshima Koichi, ánh mắt sắc bén nhìn Oshima Koichi nằm dưới đất, tiếp theo cô ta dùng súng kích điện bắn về phía ông ta…

Chỉ thấy sau khi thân thể của Oshima Koichi bị súng kích điện bắn trúng, đột nhiên run rẩy mãnh liệt hơn mười giây, cuối cùng xụi lơ trên mặt đất không nhúc nhích. Hàn Cẩn lập tức vung tay lên, họ lấy một món đồ cực kỳ cổ quái, có hơi tương tự với loại áo giáp sắt mà những người lấy mật gấu đen hay mặc, chẳng qua cái này càng phức tạp hơn một ít, ngay cả đầu của Oshima Koichi cũng bị chụp lên một cái mũ sắt!

Sau khi thấy Oshima Koichi bị bỏ vào cái thứ kỳ quái kia xong, tôi thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay sau đó lại nghĩ đến, nếu như người này thật sự bị nhóm Hàn Cẩn đưa ra ngoài, có lẽ hậu quả sẽ không ai đoán trước được.

Trong lúc nhất thời tôi có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, căn bản không thể nghĩ ra bất kỳ biện pháp gì để xoay chuyển tình thế. Lúc này người của Hàn Cẩn đã bắt đầu lục tục rút lui ra ngoài hang, cô ta liếc nhìn chúng tôi một cái và nói: "Các người còn không ra à, lát nữa chúng tôi phải bít kín nơi này lại! Muốn vĩnh viễn ở lại đây à?"

Sau khi chúng tôi nghe thế thì nhìn thoáng qua nhau, rồi đều bất đắc rời khỏi hang động đá vôi. Khi chúng tôi tới cửa hang, phát hiện thuộc hạ của Hàn Cẩn đã lấy hai quả bom nổ định hướng loại nhỏ lắp đặt ở hai bên cửa…

Lúc này Hàn Cẩn nhìn sắc mặt khó coi của mấy người chúng tôi, cười nói: "Các anh cũng không có tổn thất gì, tôi biết Oshima Masao đã trả hết thù lao cho các anh rồi, nên cho dù các anh không tìm về được hài cốt của ông nội ông ta thì cũng không ảnh hưởng

gì cả!"

Cô ta nào biết đâu rằng cái chúng tôi lo lắng không phải tiền của chính mình, mà là hậu quả khi Oshima Koichi bị cô ta mang đi. Nghĩ đến đây, tôi bình tĩnh nhìn vào mắt Hàn Cẩn nói: "Cô có thể không mang ông ta đi không? Tôi tin cô không phải không biết trong mấy chục năm nay, có bao nhiêu người vì để có được loại sức mạnh của ông ta mà trả cái giá cực kỳ thê thảm, cô căn bản không thể tưởng tượng đó là thứ sức mạnh như thế nào!"

Hàn Cẩn bình tĩnh nhìn tôi vài giây, sau đó lạnh lùng phun ra hai chữ: "Không thể…" Rồi lại quay sang nói với thuộc hạ: "Mọi người tranh thủ thời gian trở lại nơi dừng chân trước khi trời tối!"

Lời Hàn Cẩn vừa thốt ra, một thuộc hạ của cô ta dùng điều khiển từ xa kích nổ bom, tuy uy lực của thuốc nổ này không tính là lớn, nhưng cũng đủ để nổ sụp cửa hang động đá vôi!

Sau đó chúng tôi cứ thế trơ mắt nhìn nhóm Hàn Cẩn mang Oshima Koichi lục tục xuống núi! Chú Lê nhìn bóng dáng họ rời đi, cả khuôn mặt đều u sầu nói: "Có phải chúng ta đã phạm phải một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng không?"

Không ai trong chúng tôi trả lời chú ấy vấn đề này, bởi vì đáp án đã quá rõ ràng.

Lúc này La Hải ngẩng đầu nhìn sắc trời, sau đó quay sang nói với chúng tôi: "Chúng ta cũng đi thôi, trời sắp tối rồi!"

Vì thế chúng tôi quay về chỗ cắm trại trong thôn Đầu Trâu, nào ngờ hoá ra nhóm Hàn Cẩn cũng cắm trại ở đây, chẳng qua lều trại của họ nhiều, đại đa số đều dựng bên trên vùng đất chôn vùi những bộ hài cốt kia…

Lúc này nhóm Hàn Cẩn đang nổi lửa nấu cơm, thấy chúng tôi cũng xuống dưới thì tới tấp nhìn chúng tôi. Tôi ngó quanh khắp nơi, cũng không thấy Oshima Koichi đâu, bây giờ chắc ông ta đang

bị giam giữ ở trong một túp lều nào đó.

“Động tác chậm như vậy?! Tôi còn tưởng rằng các vị muốn qua đêm ở trong núi đấy!” Hàn Cẩn nói với vẻ mặt xem chuyện vui.

Tôi tức giận nói: “Chúng tôi cũng không gấp quay về tranh công với ông chủ, đi nhanh như vậy làm gì?”

Hàn Cẩn tái mặt, không phản ứng lại tôi, xoay người quay về một lều trại trong đó. Cô ta đi như vậy ngược lại khiến tôi rất xấu hổ, thậm chí có hơi khó hiểu nói: “Cô ta còn nổi giận!? Đúng là buồn cười…”

Kỳ thật đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Hàn Cẩn bị lời của mình chọc giận, trước đây đều là cô ta chọc tức tôi mà? Lúc này La Hải đi tới vỗ lên bả vai tôi nói: “Ngàn vạn lần đừng nên nghiên cứu phụ nữ nghĩ cái gì… Nếu làm không khéo là sẽ yêu cô ta đó!”

“Yêu… Yêu cô ta?! Thôi đi! Tôi còn muốn sống thêm mấy năm đó!” Tôi tức giận nói.

Kế tiếp, bên chúng tôi cũng bắt đầu nhóm lửa nấu cơm, giữa lúc đó tôi vẫn luôn lén nhìn phía họ, kết quả cũng chẳng nhìn thấy Hàn Cẩn đi ra, chẳng lẽ lần này cô ta thật sự bị tôi chọc giận rồi? Không thể nào!? Tố chất tâm lý của cô ta đâu có kém như vậy chứ!

CHƯƠNG

ĐÊM KINH HOÀNG

Bởi vì vẫn luôn mang tâm sự, nên bữa tối tôi chỉ ăn miếng được miếng không. Đinh Nhất thấy tôi buồn bã mất mát như vậy thì nói đùa: "Quan tâm cô ta đến thế, không bằng đi qua xem xem…"

Tôi trừng mắt liếc anh ta, sau đó "Hừ" một tiếng rồi về lều đi ngủ!

Ai biết ngủ đến nửa đêm, lúc mơ mơ màng màng nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, tôi vừa định ngồi dậy ra xem, lại bị Đinh Nhất kéo lại nói: "Cậu đừng đi ra ngoài! Bên ngoài kỳ lạ lắm! Tôi ra ngoài xem rồi hãy nói…"

Đinh Nhất nói xong thì cầm áo khoác chui ra khỏi lều. Chú Lê lúc này đã ngủ rất say, vì còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì nên tạm thời tôi không đánh thức chú.

Qua một lúc sau, tôi phát hiện Đinh Nhất vẫn còn chưa trở về nên ngồi dậy, muốn nghe một chút động tĩnh bên ngoài, nhưng mà lúc này bên ngoài lại giống như chẳng có âm thanh gì cả, yên tĩnh hơn lúc nãy rất nhiều.

Lúc tôi đang nói thầm trong lòng Đinh Nhất sao mà còn chưa về, thì thấy một bóng đen đang từ từ tới gần lều của chúng tôi… Mới đầu tôi còn tưởng là Đinh Nhất về rồi, nhưng sau khi cái bóng kia

tới gần, đột nhiên tôi ngửi thấy một mùi tanh ngọt.

Lúc ấy lòng tôi nặng trĩu, mùi hương này trước đây tôi đã từng ngửi thấy, là mùi máu tươi, cái gã cả người toàn mùi máu tươi này chắc chắn trăm phần trăm không phải Đinh Nhất! Nghĩ đến đây, tôi chậm rãi bò tới bên cạnh chú Lê, khẽ đẩy đẩy chú.

Ông già trẻ con này đang ngủ say, bị tôi đẩy tỉnh lại thì rất khó chịu muốn nói gì đó, tôi nhanh tay bịt kín miệng chú ấy, sau đó nói bên tai: “Đừng lên tiếng, bên ngoài lều không bình thường!”

Tôi thấy chú Lê lúc này cũng đã tỉnh táo thì dùng ngón tay chỉ vào bóng đen ngoài lều, chú nhìn thấy thì thay đổi sắc mặt, vội vàng dùng ánh mắt dò hỏi tôi, bây giờ làm sao đây?

Nói thật tôi nào biết làm sao bây giờ chứ? Thằng cha này không phải bị nhốt ở bên chỗ Hàn Cẩn à? Còn mặc giáp sắt nữa, làm sao mà chạy ra được thế hả? Nhưng vấn đề bây giờ là, tên kia cứ đứng ở cửa lều, đã không có ý vào trong cũng không có ý muốn rời đi.

Tôi nhìn trước nhìn sau, nếu ông ta cứ đứng ở phía trước không động, vậy thì chỉ có chúng tôi hành động! Nghĩ đến đây, tôi rút con dao thép từ ống quần ra, sau đó chầm chậm cắt một cái lỗ ở phía sau lều của mình.

Để không kinh động đến cái gã ở phía trước, động tác của tôi vừa nhẹ vừa chậm, cũng may con dao thép này rất sắc bén, tuy động tác chậm chạp, nhưng vẫn cắt được một cái lỗ to trên lều! Tôi thấy được rồi nên xoay người đánh mắt với chú Lê, để chú từ từ đi theo sau tôi.

Suy cho cùng, so với chú Lê, tôi cũng coi như là một nửa thanh niên cường tráng! Cho nên vào lúc thế này, dù sao tôi cũng phải chắn phía trước chú ấy mới được… Nhưng rất nhanh tôi đã phát hiện, nếu muốn chui ra mà không phát ra chút tiếng động nào, độ khó có hơi lớn!

Tuy nhiên, dù có như vậy, chúng tôi cũng không thể tiếp tục ở lại trong lều, nếu bây giờ thằng cha kia xông vào thì tôi và chú Lê thật sự không giữ được mạng nữa rồi! Vì thế tôi cắn chặt răng, kiên trì đến cùng, chổng mông chui từ cái lỗ to kia ra ngoài.

Kết quả mới chui được một nửa, tôi có cảm giác một cơn gió lạnh thổi tới mặt mình, tôi ngẩng đầu nhìn, lúc này mới phát hiện Oshima Koichi đã đứng ở trước mặt. Ông ta túm lấy cổ áo, kéo tôi từ trong lều ra, chú Lê ở phía sau thấy tình hình này, lập tức ra khỏi lều từ phía trước!

Nhìn khuôn mặt thối rữa không có biểu cảm gì của Oshima Koichi, tôi nói thầm trong lòng, sớm biết rằng ông ta nhắm đến mình thì tôi đã chạy thẳng ra luôn cho rồi, như vậy cũng có thể dụ ông ta rời đi, đỡ phải làm hại người vô tội.

Lúc này Đinh Nhất đã ra ngoài hơn nửa ngày mới thở hổn hển chạy về, phía sau anh ta có người đi theo, là Hàn Cẩn cũng đang thở hổn hển y như vậy… Khi bọn họ nhìn thấy Oshima Koichi xách tôi từ trong lều ra, cũng lập tức sững sờ tại trận, không dám có chút xíu động tác nào để tránh kinh động con quái vật kia…

Đinh Nhất không có súng, do khoảng cách xa, con dao bạc nhỏ của anh ta căn bản là không ném được tới đầu Oshima Koichi! Còn Hàn Cẩn, phía sau hông cô ta có đeo một khẩu súng, nhưng lúc này nếu muốn cứu tôi, nhất định phải một phát bắn nổ đầu của ông ta mới được!

Nhưng tôi thực sự không tin Hàn Cẩn sẽ để công trạng đã nắm trong lòng bàn tay mất toi chỉ để cứu tôi! Tôi tự đánh giá mình cũng không quan trọng như vậy trong lòng cô ta!

Oshima Koichi thấy tôi trừng mắt nhìn mình chằm chằm, cất giọng trầm thấp nói với tôi: “Tôi nói rồi, tôi sẽ biến cậu thành một trong số chúng tôi!”

“Ngài Oshima, tôi có gì tốt đâu! Văn không được võ cũng không xong!” Để có thể trì hoãn, tôi cố gắng nói chuyện với ông ta nhiều hơn, phân tán sự chú ý của ông ta, hy vọng Đinh Nhất và cả Hàn Cẩn có thể tận dụng cơ hội cứu mình!

Oshima Koichi xách tôi đưa lên trước mặt, gắng sức hít vào: “Chính là cái mùi này, đã rất lâu tôi không nếm mùi thịt người rồi!”

Tôi vừa nghe liền biết toi rồi, đây là muốn ăn tôi mà! Cho dù bây giờ tôi không bị cắn chết, nhưng chỉ cần ông ta cắn bị thương một vết nho nhỏ thôi, tôi đây liền xong đời! Đời này đừng nói cưới vợ, ngay cả một cô bạn gái tôi còn chưa có đâu!

Phương xa, Đinh Nhất và Hàn Cẩn đang từ từ di chuyển về phía chúng tôi, chắc là bọn họ muốn sau khi chầm chậm tới gần sẽ tìm cơ hội cứu tôi ra. Lúc này Hàn Cẩn sờ lên súng kích điện bên phải, nhưng mà vì khoảng cách quá xa! Thứ này căn bản là không bắn tới Oshima Koichi, hơn nữa nếu một phát không trúng, nói không chừng ông ta sẽ lập tức trút giận lên tôi, cho nên bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vì tranh thủ thêm một ít thời gian, tôi liền tiếp tục nói chuyện với Oshima Koichi: “Hồi trước ông không thể lựa chọn, nhưng bây giờ có thể chọn mà, chẳng lẽ ông quên mất ước nguyện ban đầu của mình rồi sao!”

Nhưng Oshima Koichi nghe thế lại hừ lạnh: “Lựa chọn? Trước nay tôi chưa từng có được thứ gì, lúc trước tôi muốn đưa ra lựa chọn, nhưng cuối cùng lại biến thành hình dáng bây giờ! Bây giờ tôi muốn lựa chọn, nhưng vẫn không được người đời chấp nhận! Vì sao thế giới này lại không công bằng như vậy chứ?”

“Mặc dù thế giới này không có nhiều công bằng, nhưng trong lòng người nhà, ông mãi mãi là một anh hùng, vợ của ông đợi ông

mấy chục năm, chẳng lẽ ông hy vọng bà ấy nhìn thấy ông như bây giờ ư?" Kỳ thật tôi biết vợ ông ta đã chết lâu rồi, nhưng nói như vậy là hy vọng có thể dùng người nhà để gợi lại một ít tính người trong ông ta, vì suy cho cùng ông ta cũng từng là một người chồng tốt, người cha tốt…

Lúc nghe thấy tôi nói đến người nhà, Oshima Koichi dường như nhớ lại chuyện gì đó trong hồi ức rất lâu về trước, vẻ mặt khá mơ màng. Tôi tin đây là điều ông ta khó buông bỏ nhất trước khi chết, bằng không vì sao tàn hồn lại bám vào bức thư nhà kia chứ?

"Họ có khỏe không?" Thời gian phảng phất đã qua một thế kỷ, Oshima Koichi mới từ từ hỏi.

CHƯƠNG

NGOÀI Ý MUỐN

Tôi gật đầu nói, "Họ nghĩ ông chết trận ở Trung Quốc, hoàn toàn không biết gì về kế hoạch bí mật năm đó..."

Oshima Koichi thở dài một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng trên trời, lẩm bẩm tự nói: "Ánh trăng đẹp quá... Đã rất nhiều năm chưa được nhìn thấy rồi!" Xong rồi ông ta chuyển hướng về phía tôi nói: "Một nam một nữ bên kia là bạn của cậu?"

Tôi nghe thế thì giật nẩy lên, hoá ra ông ta đã sớm biết Đinh Nhất và Hàn Cẩn đang di chuyển về hướng chúng tôi. Vì thế tôi chột dạ gật đầu nói: "Mỗi người đều sẽ có một hai người làm ông bận lòng như vậy, cho dù... cho dù người này đã chết rất nhiều năm!"

Những lời cuối cùng này của tôi là nói cho Oshima Koichi nghe, hy vọng ông ta đừng tóm chặt tôi không thả có được không... Nhưng không ngờ câu nói tiếp theo của ông ta lại làm tôi hoảng sợ đến nỗi máu trong người đều lạnh đi!

Chỉ nghe ông ta đột nhiên hạ giọng nói: "Nếu bây giờ tôi cắn cậu một nhát, cậu nói xem bọn họ có lập tức chuyển nòng súng về phía cậu không?!"

Tôi thật sự là thầm thăm hỏi mẹ cái gã Nhật Bản này trong lòng

một vạn lần! Quả nhiên quỷ Nhật đúng là quỷ Nhật, thời nào cũng đều biến thái như vậy!

Oshima Koichi thấy vẻ mặt hoảng sợ của tôi thì nhấc tôi lên, há mồm muốn cắn xuống cổ tôi! Lòng tôi nghĩ thế này xem như xong rồi! Đinh Nhất cách tôi quá xa, cho dù con dao bạc nhỏ trong tay anh ta phóng trúng vào đầu Oshima Koichi, một nhát cắn này của ông ta cũng cắn được rồi.

Ngay lúc lòng như tro tàn, đột nhiên tôi nghe thấy một tiếng súng nổ vang lên cách đó không xa, tiếp theo tôi cảm thấy một thứ ghê tởm gì đó văng lên mặt mình, mà sức mạnh vừa nãy tóm lấy tôi cũng biến mất trong nháy mắt, chân tôi mềm nhũn ngã phịch xuống đất…

Lúc này Đinh Nhất lo lắng chạy tới, kiểm tra tôi từ trên xuống dưới xem có bị cắn hay không. Tôi xua xua tay nói với anh ta: “Oshima Koichi không cắn được tôi, chỉ là mồm miệng tôi bị văng đầy những máu, quá con mẹ nó ghê tởm!”

Khi ấy Đinh Nhất mới phát hiện, quả nhiên mặt tôi toàn là chất lỏng sền sệt đen sì sì. Anh ta lập tức gỡ bình nước trên người xuống, dốc nước tưới vào mặt tôi, cuối cùng còn cho tôi súc miệng mấy lần…

Bị anh ta lăn qua lăn lại cả buổi, tôi cũng nôn khan trên mặt đất cả buổi, lúc này mới nhớ ra hỏi Đinh Nhất: “Vừa rồi là ai nổ súng?”

“Hàn Cẩn.” Biểu cảm của Đinh Nhất nói cho tôi biết, kỳ thật anh ta cũng rất bất ngờ, không ngờ Hàn Cẩn có thể thật sự giết chết Oshima Koichi để cứu tôi, suy cho cùng ông ta cũng là “Chiến sĩ siêu cấp” cuối cùng trên đời này!

Nghe Đinh Nhất nói như vậy, tôi lập tức nhìn Hàn Cẩn ở phía xa, phát hiện cô ta cũng tái mét mặt mày đứng tại chỗ nhìn tôi, có

lẽ đang hối hận mình nhất thời xúc động đã bắn chết Oshima Koichi, cũng có thể đang suy nghĩ xem làm như vậy có đáng giá hay không… Tóm lại, ánh mắt cô ta nhìn tôi cực kỳ phức tạp.

Lúc này thuộc hạ của cô ta nghe thấy tiếng súng đều ào ào chạy tới, khi bọn họ nhìn thấy Oshima Koichi đã chết bên cạnh tôi, sắc mặt của cả đám còn khó coi hơn cha chết… Một người trong đó vừa muốn nói gì lại bị Hàn Cẩn ngăn lại, sau đó xoay người nói với hắn: “Sau khi trời hửng sáng sẽ xuất phát quay về, mọi chuyện không liên quan đến các anh, tự tôi sẽ trở về giải thích...”

Hàn Cẩn nói xong cũng không quay đầu lại mà đi về phía họ cắm trại!

Lúc này tôi lại quay đầu nhìn Oshima Koichi nằm trên mặt đất, chỉ thấy thi thể của ông ta đang nhanh chóng khô quắt lại, từ có máu có thịt trong nháy mắt đã biến thành một bộ xương khô…

“Tình huống này là thế nào?” Tôi giật mình nói.

La Hải và chú Lê cũng chạy tới, vừa thấy hài cốt của Oshima Koichi cũng đều liên tục lấy làm kỳ lạ, nói thẳng đúng thật là sống lâu rồi chuyện kỳ quái gì đều có thể nhìn thấy mà!

Lúc này tôi mới nhớ ra hỏi Đinh Nhất, vừa rồi anh ta chạy đến chỗ nào vậy?

Đinh Nhất nói với tôi, hoá ra vừa rồi sau khi anh ta ra khỏi lều, theo âm thanh đi đến chỗ cắm trại của nhóm Hàn Cẩn, thấy Oshima Koichi lúc ấy đang bị thuộc hạ của Hàn Cẩn bao vây chung quanh, anh ta cũng không biết gã này làm sao chạy ra được nên lập tức qua đó hỗ trợ.

Vì không thể đánh chết ông ta, mà lưới bắt thú của Hàn Cẩn đã dùng hết vào ban ngày rồi, nên chỉ có thể bao vây quanh ông ta như vậy! Nhưng đúng lúc Oshima Koichi nhìn thấy Đinh Nhất đi đến, lập tức phát điên đánh hai người bị thương, nhảy ra khỏi

vòng vây chạy vào trong núi!

Mọi người lập tức đuổi theo phía sau không bỏ, Đinh Nhất đương nhiên cũng đi theo! Nhưng đuổi theo được một lúc, đột nhiên anh ta cảm thấy không đúng, thế nên mới quay đầu chạy về hướng lều của chúng tôi. Trên đường vừa hay gặp Hàn Cẩn, cô ta thấy Đinh Nhất liều mạng chạy ngược lại thì hiểu mục tiêu thật sự của Oshima Koichi là tôi, vì thế cùng Đinh Nhất đi vội về phía lều của chúng tôi… Kết quả mới vừa đuổi tới thì nhìn thấy tôi đang bị Oshima Koichi xách lên đứng ngoài lều…

Sáng sớm hôm sau chờ khi chúng tôi dậy, Hàn Cẩn và người của cô ta đã đi từ lâu rồi! Chỗ họ dựng trại không để lại bất kỳ dấu vết gì, ngoại trừ một đống lửa đã tắt.

Nghĩ lại bộ dạng ngày hôm qua của Hàn Cẩn, trong lòng tôi âm ỉ không yên. Ông chủ tập đoàn Thái Long kia tuyệt đối là kẻ vì lợi ích của mình có thể dễ dàng hy sinh tính mạng của người khác, họ có trách tội Hàn Cẩn hay không?

Ba ngày sau, chúng tôi đem bộ xương khô của Oshima Koichi trở về, sau đó tự mình giao cho Oshima Masao, hơn nữa nói rất chắc chắn rằng đây là ông nội Oshima Koichi của ông ta, nếu có nghi ngờ gì có thể đi xét nghiệm ADN!

Kỳ thật tôi biết, cho dù chúng tôi không nói vậy, người Nhật Bản này cũng sẽ làm thôi, ông ta là một người làm ăn, sao dễ dàng tin tưởng người khác như thế, tùy tiện mang một bộ hài cốt về làm tổ tiên để thờ cúng?

Có điều Oshima Masao vẫn dựa theo giao ước thanh toán đủ con số 30% tiền thưởng như đã nói trước! Tuy rằng ông ta lại truy hỏi lần nữa năm đó ông nội mình tham gia tổ hành động đặc biệt đó là để làm gì, nhưng chúng tôi cũng không nói thẳng tình hình thực tế ra, càng không đề cập một chữ nào đến kế hoạch siêu cấp

kia.

Chỉ tránh nặng tìm nhẹ nói, bọn họ làm một vài thí nghiệm về vi khuẩn trong hang động, về sau vì một binh lính sống trong hang quá lâu nên tâm lý chịu áp lực quá lớn, dẫn đến vấn đề nghiêm trọng về tâm lý, cuối cùng anh ta làm nổ kho vũ khí trong hang, khiến cho hang động đá vôi bị sụp, tất cả mọi người ở tổ đặc biệt bị mắc kẹt đến chết trong hang…

Tuy tôi không biết Oshima Masao có thể chấp nhận cách giải thích này hay không, nhưng cá nhân tôi cảm thấy thế này càng dễ chấp nhận hơn so với tình huống thực tế.

Sau khi về đến nhà, chú Lê bảo Đinh Nhất đưa tôi đến bệnh viện làm xét nghiệm máu, xem thử xem rốt cuộc máu đen bắn vào miệng tôi lúc đó có tạo nên ảnh hưởng gì không? Kết quả sau khi tôi đi, bác sĩ rút của tôi ba ống máu nhưng cả cái rắm cũng không xét nghiệm ra, tất cả đều bình thường! Đương nhiên, nhiều lắm là gan hơi nhiễm mỡ, cuối cùng bác sĩ nói tôi nên giảm béo!

Tôi nên giảm béo!? Nghe thấy tin dữ này, tôi về nhà soi gương cả đêm, dáng người của anh đây hoàn hảo như vậy mà cần giảm béo sao? Cần sao?

CHƯƠNG

MÁU LOÃNG CHẢY ĐẦY ĐẤT

Cuối cùng Đinh Nhất bị tôi làm phiền chịu không nổi, đành phải miễn cưỡng nói: "Nếu ngấn mỡ trên bụng cậu không tiếp tục tăng thêm mà vẫn duy trì tình trạng hiện giờ, vậy thì cũng rất hoàn hảo..."

Tôi nửa tin nửa ngờ: "Thật vậy không? Anh đừng gạt tôi đó!"

Đinh Nhất nghe thế thì nén cười nói: "Thật sự không lừa cậu, chỉ cần buổi tối cậu ăn ít đi một chút, tôi dám cam đoan cậu sẽ tiếp tục có dáng người hoàn mỹ!"

Lúc này Kim Bảo ngậm món đồ chơi của nó chạy tới trước mặt tôi, cái đuôi lắc qua lắc lại, thấy cái điệu bộ hèn mọn đó là tôi biết ngay là nó lại thèm ăn! Ngẫm lại mấy ngày nay thật sự hơi có lỗi với nó, mặc dù để nó ở chỗ mẹ Đậu Đậu cũng không bị ngược đãi gì cả, nhưng dù sao cũng không giống ở nhà của chính mình, có thể làm vua làm chúa, xưng bá phòng bếp!

Nghĩ đến đây tôi lại lấy trong tủ lạnh ra một hộp thức ăn cho chó, đừng nhìn đây chỉ là một cái hộp nho nhỏ, nó còn đắt hơn đồ hộp cho người ăn đấy! Lúc trước nếu không phải do Hàn Cẩn mua cho thì tôi cũng không nỡ mua!

Nghĩ đến Hàn Cẩn, tâm trạng của tôi tuột thẳng xuống đáy cốc,

cũng không biết bây giờ cô ta thế nào rồi? Có bởi vì đã đánh mất "Chiến sĩ siêu cấp" cuối cùng mà chịu chỉ trích của tập đoàn Thái Long hay không.

Đinh Nhất thấy tôi ngơ ngác cầm hộp thức ăn chó thì đi tới vỗ lên đầu tôi và nói: "Suy nghĩ cái gì đấy? Cậu xem nước miếng của Kim Bảo đều chảy đầy đất kìa!"

Lúc này tôi mới phục hồi tinh thần lại, mở hộp thức ăn ra đổ vào tô của Kim Bảo. Đinh Nhất thấy tâm tình của tôi rõ ràng không bằng vừa rồi, biết nhất định là tôi nhìn thấy hộp thức ăn cho chó thì nghĩ tới Hàn Cẩn!

Vì thế anh ta khẽ đấm tôi một cái rồi nói: "Đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa! Hàn Cẩn là ai chứ! Cậu không thấy dáng vẻ lúc cô ta giết người à, tuyệt đối là một nhân vật lợi hại, nếu cô ta lựa chọn cứu cậu, dĩ nhiên là đã có cách giữ mạng…"

Tuy rằng nói thế, nhưng tôi luôn có cảm giác không an tâm lắm, rốt cuộc lúc trước quan hệ với cô ta cũng không thật sự tốt, bây giờ đột nhiên lại thiếu cô ta một ân tình lớn như vậy, tôi vẫn cảm thấy trong lòng không dễ chịu.

Ngày tháng như vậy duy trì một khoảng thời gian, giữa lúc đó chúng tôi lại nhận mấy công việc đơn giản, theo sự bận bịu dần tăng lên, tôi cũng dần dần quên lãng chuyện đó đi. Ai ngờ đến một buổi tối nửa năm sau, Hàn Cẩn đột nhiên cả người toàn máu xuất hiện ở cửa nhà làm tôi trở tay không kịp, hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý.

Buổi tối hôm đó, tôi và Đinh Nhất vốn dĩ cùng dắt chó đi dạo, kết quả khi chúng tôi vừa mới dắt Kim Bảo xuống dưới lầu thì Đinh Nhất nhận được điện thoại của chú Lê, nói buổi tối nay chú có công việc "quét dọn phòng ở" cần Đinh Nhất giúp đỡ.

Tôi vốn muốn đưa Kim Bảo về nhà rồi cùng đi chung, kết quả

chú Lê lại nói căn phòng này âm khí nặng, tốt nhất là tôi đừng đi xem náo nhiệt! Tôi vừa nghe vậy liền thôi, vì thế để Đinh Nhất đi trước, một mình tôi dắt Kim Bảo về.

Lại nói bây giờ Kim Bảo đã lớn thành một con Golden Retriever tiêu chuẩn, tuy rằng tính tình ôn hòa, nhưng bởi vì khổ người quá lớn cho nên mấy con chó nhỏ đều không thể nào chơi cùng nó nữa! Đương nhiên, nó vẫn có một người bạn chó đáng tin, chính là con chó giống Teddy, Đậu Đậu.

Bởi vì hai chú chó, bây giờ chúng tôi và mẹ của Đậu Đậu đã là bạn bè rất thân quen, cho nên ngày thường buổi tối đều sẽ ra vườn hoa trong khu chung cư tụ tập tán dóc một lúc, chờ sau khi bọn chó tự mình giải quyết vấn đề sinh lý xong, chúng tôi chia tay nhau về nhà.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, khi tôi vừa mới dắt Kim Bảo đi đến vườn hoa, từ rất xa đã nhìn thấy mẹ Đậu Đậu đang vẫy tay với chúng tôi, tôi nhìn thấy bèn lập tức dắt Kim Bảo qua. Mẹ của Đậu Đậu nhìn chung quanh tôi, tò mò nói: “Ơ kìa? Hôm nay sao không nhìn thấy Đinh Nhất nhỉ?”

Tôi cười với cô ấy và nói: “Anh ta có việc, bị sư phụ gọi đi rồi!”

Mẹ của Đậu Đậu nghe thế thì hỏi tôi với vẻ mặt thần bí: “Đúng rồi, sư phụ của Đinh Nhất thật sự là Lê đại sư vô cùng lợi hại kia à?”

Tôi không ngờ chú Lê còn rất nổi tiếng trong nhóm phụ nữ ở khu chung cư của mình, bèn gật đầu nói: “Đúng thế? Sao vậy? Nhà chị có ma quỷ lộng hành ư?”

“Phì phì phì!” Mẹ của Đậu Đậu nghe xong liên tục phun ra vài ngụm nước miếng nói: “Cậu đừng có rủa tôi! Người như tôi gan bé lắm…”

Tôi nghe thế thì cố ý chọc cô ấy: “Không sao đâu mẹ Đậu Đậu,

cho dù chị có thật sự gặp chuyện gì, chị cứ tới tìm chúng tôi, chỉ dựa vào quan hệ chúng ta, kiểu gì cũng sẽ để sư phụ của Đinh Nhất giảm giá cho chị!”

Ai dè chúng tôi đang nói thế! Đột nhiên có cảm giác gió nổi lên bốn phía! Chân trời còn thỉnh thoảng vang lên từng trận sấm rền. Mẹ của Đậu Đậu vừa thấy thì bế Đậu Đậu đang chơi đùa cùng Kim Bảo lên và nói: “Hôm nay đến đây thôi! Dự báo thời tiết nói buổi tối sẽ có mưa kèm sấm sét, mau về nhà đi! Đoán chừng một lát nữa là bắt đầu mưa đấy!”

Sau khi tạm biệt mẹ của Đậu Đậu, tôi đưa Kim Bảo đi về, có lẽ là bởi vì còn chưa được chơi thoả thích nên thằng nhóc này cực kỳ không thích về bây giờ. Ai ngờ chúng tôi còn chưa đi đến dưới lầu, mưa to nháy mắt đã trút xuống, xối cho tôi và Kim Bảo đều lạnh thấu tim!

Đây là trận mưa xuân đầu tiên của năm nay, đáng lẽ phải là ẩm ướt nhẹ nhàng không tiếng động, sao lại ào tới mãnh liệt như vậy chứ? Kim Bảo xưa nay nhát gan, vừa nghe từng tiếng sấm nối tiếp nhau nổ tung trên bầu trời, nó bị dọa đến mức kẹp chặt đuôi đi nép theo sau tôi.

Cuối cùng chúng tôi một người một chó ngược gió dầm mưa chạy tới dưới lầu, mới vừa qua cửa, tôi đã nhìn thấy có một dòng chất lỏng màu đỏ mùi tanh, tôi ngồi xuống nhìn kỹ, hình như giống máu loãng…

Buổi tối thế này, chẳng lẽ trong tòa nhà của chúng tôi còn xảy ra án mạng ư? Nghĩ đến đây, tôi bèn mang theo con chó nghiệp vụ giả mạo Kim Bảo đi lần theo vết máu loãng vào thang máy.

Vừa bước vào bên trong thang máy, bởi vì không gian hẹp, mùi máu tươi trong đó càng nồng hơn, tôi ngẩng đầu nhìn lên các nút bấm trên vách thang máy, một dấu tay bằng máu chói lọi in trên số

tầng 22!

Mẹ kiếp! Sao lại đến tầng nhà tôi thế kia? Tôi nhớ rõ ràng mấy ngày nay hàng xóm cách vách đi Hải Nam du lịch, nói là mấy ngày mới trở về mà? Cái tên cả người đầy máu này chạy lên tầng nhà tôi làm gì hả? Không phải là có kẻ giết người vứt xác chứ! Nhưng tìm chỗ này vứt xác cũng quá xảo quyệt!

Để không phá hỏng dấu tay máu ở hiện trường, tôi bèn lấy một cây bút trong túi ra, nhẹ nhàng ấn lên nút tầng 22, sau đó thang máy bắt đầu đi lên… Tôi vẫn thấy không hề gì, mấy năm nay cũng coi như trải qua một ít sóng gió! Có dạng người hung ác nào chưa từng gặp đâu?

Còn Kim Bảo đứng bên chân, không biết nó bị làm sao, từ sau khi vào thang máy liền trở nên rất lo lắng, mới đầu tôi còn tưởng nó bị tiếng sấm vừa rồi dọa, nhưng bây giờ xem ra, nó càng giống như sốt ruột muốn nhanh về nhà!

Đang nghĩ ngợi đâu đâu, thang máy đã tới tầng 22, tôi không lập tức bước ra ngoài, mà là sau khi thấy cửa mở đợi thêm hơn mười giây mới ra khỏi thang máy. Kết quả tôi vừa mới đi ra, liền nhìn thấy một bóng người máu me nhầy nhụa cuộn tròn ở cạnh cửa nhà mình…

Tôi bước đến xem thử, phát hiện vết máu dọc theo đường đi hẳn là đều từ trên người hắn chảy ra, người này mặc toàn một màu đen, phần thân trên là chiếc áo khoác có mũ, có lẽ vì bên ngoài mưa to nên hắn trùm mũ lên đầu. Nếu không phải máu đầy đất thì thực sự không nhìn ra trên quần áo của hắn chỗ nào cũng đều là máu!

CHƯƠNG

HÀN CẨN BỊ THƯƠNG

Khi tôi đưa Kim Bảo trở về, lại phát hiện một kẻ dính đầy máu ngã ở trước cửa nhà mình, hắn vẫn dùng mũ che mặt, căn bản tôi không nhìn rõ gương mặt của hắn.

Lúc bấy giờ Kim Bảo bên cạnh tôi giống như đột nhiên phát hiện điều gì, thậm chí còn kêu lên ư ử như than khóc, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy Kim Bảo kêu như vậy, lại còn là với một người xa lạ?!

Đột nhiên, trong lòng tôi có một tiếng sấm nổ tung, hình dáng của người này có hơi quen mắt, tuy rằng trên người hắn mặc áo khoác rất to rộng, nhưng vẫn không khó để nhìn ra dáng người uyển chuyển bên trong. Tôi nhanh chóng giơ tay ra xoay mặt người này qua, một gương mặt quen thuộc xuất hiện ở trước mắt, lại là Hàn Cẩn!

Lần trước từ biệt ở Quý Châu cũng đã hơn nửa năm, tôi không thể nào tưởng tượng lần sau nhìn thấy cô ta lại là tình hình này. Khó trách Kim Bảo đau lòng và lo lắng như thế, hẳn là lúc nó vào thang máy đã ngửi ra mùi của Hàn Cẩn, biết cô ta bị thương nặng.

“Hàn Cẩn! Hàn Cẩn!” Tôi khẽ vỗ mặt, muốn đánh thức cô ta dậy.

Hàn Cẩn đầu tiên là mở to mắt với vẻ mặt cảnh giác, vừa thấy là tôi thì nháy mắt bỏ qua phòng bị, yếu ớt nói với tôi: "Mau… Đưa tôi vào trong, tôi thật sự đi không nổi rồi!"

Tôi không nói nhiều, mở cửa ôm Hàn Cẩn vào nhà, nói thật lúc ấy tôi thực sự vừa sợ vừa cuống! Đây là lần đầu tiên tôi gặp được người bị thương thành như vậy, người này lại còn là Hàn Cẩn nữa!

Tôi cũng không thừa hơi lo sô pha da thật gì đó, nhanh chóng đặt Hàn Cẩn như người máu lên trên, sau đó định đi tìm hộp cấp cứu! Ai ngờ tôi mới vừa quay đi đã bị Hàn Cẩn giữ chặt, cô ta nói đứt quãng: "Trước… Trước tiên đừng, đừng động vào tôi, đi! Đi lau sạch vết máu bên ngoài đã!"

Tôi nghe thế bèn nghĩ, đã lúc này còn quan tâm đến vết máu trên mặt đất làm gì, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy không đúng, Hàn Cẩn là ai chứ? Cô ta nói muốn rửa sạch thì nhất định có lý do cần phải rửa sạch!

Nghĩ đến đây tôi lấy một cái khăn lông trong phòng vệ sinh ra, thấm đẫm nước rồi nhanh chóng ra ngoài cửa. Tôi biết trước cửa nhà mình còn dễ làm, chủ yếu là vết máu trong thang máy và đại sảnh tầng một cũng cần mau chóng xử lý xong trước mới được.

Vào thang máy, tôi nhanh chóng dùng khăn lông lau sạch máu trên mặt đất và trên tường, thang máy rất nhanh đã xuống tới tầng một, cũng may thời gian này ở đại sảnh đã không còn một ai, vì thế tôi thuận tay ném khăn lông xuống đất, kéo lê một đường tới cửa, mượn thế này lau máu loãng trên mặt đất.

Lúc này bên ngoài vẫn đang mưa không ngừng, như vậy cũng tốt, ít nhất vết máu bên ngoài toà nhà hẳn là đã sớm bị nước mưa rửa sạch sẽ rồi! Về đến nhà, tôi nhìn thấy Kim Bảo vẫn luôn liếm tay Hàn Cẩn, nhưng mà cô ta lại không hề có một chút phản ứng,

lòng tôi nặng trĩu, lập tức chạy tới xem xét, phát hiện cô ta đã ngất đi mất!

Tôi nhìn cả người cô ta đầy máu, căn bản không biết bây giờ nên làm gì mới được, vì thế bèn nghĩ thật sự không được thì đưa đến bệnh viện đi, còn tiếp tục như vậy kiểu gì cũng xảy ra chuyện chết người! Nhưng tôi vừa định gọi điện thoại cho 120 thì Hàn Cẩn đã tỉnh lại.

Cô ta thấy tôi muốn gọi 120, vội vã xua tay với tôi và nói: “Không thể đưa tôi đến bệnh viện! Cậu giúp tôi cởi quần áo ra trước!”

Tôi vừa nghe cô ta muốn mình cởi quần áo của cô ta ra thì đỏ mặt đứng sững tại chỗ, nhìn Hàn Cẩn không biết làm sao.

Sắc mặt cô ta tái nhợt, ráng nặn ra một nụ cười nói với tôi: “Làm sao thế? Chẳng lẽ cậu thẹn thùng à?”

Mặt tôi đỏ lên: “Đây, đây không phải chuyện thẹn thùng hay không thẹn thùng, đây, đây là vấn đề nguyên tắc, nam nữ thụ thụ bất thân, sao tôi có thể cởi quần áo cho cô được!”

Hàn Cẩn bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Cậu không cởi quần áo trên người tôi thì làm sao cầm máu cho tôi đây? Thôi đi! Cậu vẫn nên gọi Đinh Nhất ra đây đi!”

Tôi nghe thế bất lực xoè tay nói: “Đinh Nhất không ở nhà, anh ta có việc ra ngoài…”

Tôi nói xong câu đó thì lập tức ý thức được, bây giờ người có thể cầm máu cho Hàn Cẩn cũng chỉ có mình tôi thôi! Vì thế tôi bèn đổ ào hết đồ trong hộp cấp cứu xuống bàn trà, tìm thấy băng gạc, cồn i-ốt và còn có bạch dược Vân Nam!

Lọ bạch dược Vân Nam này là do Đinh Nhất mua lúc đi Vân Nam lần trước đấy! Anh ta nói mua tại địa phương rẻ hơn và nó

còn là thuốc thật, cái chính là dung tích lớn! Bây giờ xem ra thuốc này lại thành chuẩn bị cho Hàn Cẩn.

Khi tôi nhẹ tay nhẹ chân cởi bỏ áo khoác của Hàn Cẩn, phát hiện bên trong áo khoác cô ta lại mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, chỉ là sơ mi trắng đã sớm bị máu nhuộm thành màu đỏ…

Tiếp theo tôi lại chầm chậm cởi nút áo sơ mi của cô ta, lúc này nghe thấy Hàn Cẩn yếu ớt nói với tôi: “Cậu cởi nhanh lên coi! Chờ cậu cởi từng cái nút áo chắc tôi đã chảy hết máu mà chết rồi!”

Sau khi tôi nghe xong thì hạ quyết tâm, nếu cô ta đã nói như vậy, tôi còn có gì phải ngượng ngùng chứ! Lại nói bây giờ là cứu mạng người! Thật sự không nên ngập ngà ngập ngừng như vậy! Đây cũng không phải phong cách của tôi mà!

Vì thế tốc độ của tay tôi lập tức nhanh hơn, hai ba nhát đã cởi xong áo sơ mi của Hàn Cẩn, lần này thật sự chỉ còn lại một món đồ lót… Ngay sau đó tôi đã bị miệng vết thương dữ tợn khủng khiếp trên người cô ta làm cho khiếp sợ!

Chỉ thấy phía sau lưng cô ta có một vết thương dài hơn 10 cm hở cả thịt ra ngoài, nhìn như thể bị vũ khí sắc bén gì đó cắt phải!

“Cái… Cái này, miệng vết thương này quá lớn, quá sâu! Cần phải khâu lại mới được!” Tôi sợ đến mức nói lắp.

Hàn Cẩn thì lại khá bình tĩnh nói: “Vậy khâu đi!”

Tôi nghe cô ta nói như vậy trợn tròn mắt: “Tôi nào biết dùng kim khâu chứ!”

“Quên đi, cậu tìm xem trong nhà có cồn không, sát trùng cho tôi trước đi!” Cuối cùng Hàn Cẩn cũng chỉ đành bất đắc dĩ nói.

Vì thế tôi lúng ta lúng túng lục tìm ra nửa bình cồn trên bàn trà, sau đó không nghĩ ngợi gì mà đổ lên miệng vết thương của Hàn Cẩn, chỉ thấy cô ta bất thình lình trừng mắt hung dữ với tôi, đến

tận khi trên mặt cô ta dần dần đổ mồ hôi lạnh…

“Cô làm sao vậy?” Tôi dè dặt hỏi.

Cô ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Cậu nói xem? Cậu đổ thuốc lên thì phải báo cho tôi một tiếng chứ! Mẹ nó đau chết mất!”

Lúc này tôi mới phát hiện, kỳ thật Hàn Cẩn cũng là một con người, cô ta cũng sợ đau…

Đang lúc tôi không biết kế tiếp nên làm gì đây thì nghe tiếng động ngoài cửa phòng, Đinh Nhất vừa hay đã trở lại! Tôi nhìn thấy anh ta là lập tức như được đại xá, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng đã có cứu binh rồi!

Khi Đinh Nhất vừa vào cửa cũng bị sốc vì một màn trước mắt! Chỉ thấy tôi đang mồ hôi đầy đầu nhoài lên người một cô gái để nửa thân trần dính đầy máu mà bận bịu, nhìn kỹ, phát hiện cô gái kia lại là Hàn Cẩn!

“Mau mau mau, lại đây cứu mạng! Tôi không biết nên xử lý miệng vết thương lớn như vậy thế nào!” Tôi cực kỳ sốt ruột nói với Đinh Nhất.

Đinh Nhất nghe thế thì vội đi tới, cúi đầu nhìn vết thương trên người Hàn Cẩn, anh ta nhăn mày lại nói: “Miệng vết thương sâu như vậy mà không đi bệnh viện có được không?”

Hàn Cẩn lúc này đã nhìn thấy Đinh Nhất về tới, yếu ớt nói với anh ta: “Nếu anh không muốn tôi chết ngay lập tức, thì đừng đưa tôi đến bệnh viện…”

Đinh Nhất chẳng biết làm thế nào đành thở dài nói: “Vậy xử lý miệng vết thương trước đi, có điều miệng vết thương lớn như vậy nếu không tiêm kháng sinh thì không được!”

CHƯƠNG

CẤP CỨU TẠM THỜI

Tôi thấy Đinh Nhất thong dong điềm tĩnh tìm thấy một bình cồn còn nguyên trong đống đồ trên bàn trà, sau đó lấy cồn khử trùng tay của mình, tiếp theo bắt đầu xử lý miệng vết thương cho Hàn Cẩn.

Tôi không ngờ tới là Đinh Nhất còn rất có thiên phú ở mặt này, vì trong nhà không có kim chuyên dùng khâu vết thương, vì thế Đinh Nhất bảo tôi đi lấy một cây kim may áo bình thường, sau đó dùng cồn khử trùng rồi bắt đầu khâu miệng vết thương lại cho Hàn Cẩn.

Khâu miệng vết thương xong xuôi, Đinh Nhất lại rắc một ít bạch dược Vân Nam lên trên, tiếp theo dùng băng vải băng kín miệng vết thương, sau đó lại cùng tôi lau sạch đa số vết máu trên người cô ta, tất cả mọi thứ đều xử lý xong rồi, phần còn lại cũng chỉ là để cô ta ngủ một giấc trước đi.

Bấy giờ tôi mới cầm lên quần áo vừa nãy cô ta cởi ta xem xét, phát hiện chỗ sau lưng có một cái lỗ rất dài, nhìn như thể Hàn Cẩn bị người ta đánh bất ngờ từ sau lưng!

"Mấy thứ quần áo này không thể giữ lại, giờ chắc mưa tạnh rồi, tôi đi vứt nó đã, rồi tìm một tiệm thuốc 24 giờ mua ít thuốc hạ sốt,

tôi đoán cô ta chảy nhiều máu như vậy, chốc lát nữa có thể sẽ phát sốt, đến lúc đó cô ta sẽ rất khát nước! Cậu cứ ở nhà trông đi." Đinh Nhất nói xong, bèn đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

Tôi mang vẻ mặt lo lắng nhìn anh ta nói: "Cô ta sẽ không chết chứ?"

Đinh Nhất phụt cười: "Không có việc gì đâu, cậu canh chừng cô ta cho tốt là được!" Nói xong anh ta đi ra cửa.

Đinh Nhất vừa đi, tôi lại cảm giác trong lòng không yên, rốt cuộc lúc có anh ta ở đây cái gì cũng dễ nói. Nhìn Hàn Cẩn nằm sấp trên sô pha ngủ say, thực sự không biết ai có thể làm cô ta bị thương thành như vậy?

Tối nay đồng chí Kim Bảo vẫn luôn rất nghe lời, vừa rồi lúc chúng tôi vội vàng xử lý miệng vết thương cho Hàn Cẩn, nó vẫn luôn ngoan ngoãn nằm một bên như vậy. Bây giờ nó cũng mang vẻ mặt căng thẳng nhìn Hàn Cẩn đang ngủ say, có lẽ ý nghĩ của nó và tôi giống nhau, lo lắng cô gái này có thể nào cứ ngủ rồi chết mất không?

Cũng không biết thời gian qua bao lâu, tóm lại tôi chờ mãi nên ngủ mất, đến tận lúc nghe thấy tiếng Hàn Cẩn mơ mơ màng màng muốn uống nước, tôi mới giật mình tỉnh lại, sau đó cuống quít rót cho cô ta một ly nước ấm.

Khi tôi đưa nước đến trước mặt, cô ta không hề hé mắt mà nhận lấy nước uống ừng ực ừng ực hai ngụm hết veo, sau đó nằm sấp xuống ngủ tiếp…

Bị cô ta giày vò như vậy, tôi cũng không còn buồn ngủ nữa, bèn duỗi tay sờ lên trán cô ta thì phát hiện nóng đến phỏng tay, xem tình hình quả nhiên bị Đinh Nhất nói trúng, đúng là phát sốt rồi!

Còn may, tôi có kinh nghiệm chăm sóc người bị sốt, khi còn nhỏ có một lần Chiêu Tài bị ốm ở nhà, lúc ấy ban ngày bố mẹ phải đi

làm, vì thế nhiệm vụ chăm sóc Chiêu Tài rơi xuống đầu tôi.

Hồi ấy bố tôi nói với tôi, nếu chị con phát sốt, muốn uống nước thì đưa nước, không có gì thì hạ nhiệt độ cho chị bằng phương pháp vật lý, sau đó còn dạy tôi biết hạ nhiệt độ vật lý cho chị như thế nào. Nhớ tới đó, tôi bèn vào nhà vệ sinh, thấm ướt một cái khăn lông bằng nước lạnh, sau đó quay lại bắt đầu lau người cho Hàn Cẩn. Tiếp theo lại dùng cồn chia ra xoa lòng bàn tay và gan bàn chân của cô ta, đương nhiên còn có nách nữa, đây là cách hạ nhiệt độ vật lý của tôi khi còn nhỏ, trăm lần đều chuẩn.

Khi tôi luôn chân luôn tay làm xong, lúc ấy Đinh Nhất cũng mua được thuốc trở về. Hoá ra anh ta đi lâu như vậy là vì không phải tiệm thuốc nào cũng bán thuốc hạ sốt trị vết thương ngoài! Lại nói vào giờ này, đa số tiệm thuốc vẫn còn đóng cửa. Vì thế Đinh Nhất chỉ có thể chạy rất xa tìm một phòng khám quen của chú Lê, lúc này mới mua được thuốc.

Tôi nhìn Đinh Nhất lấy từng loại thuốc từ trong túi ra, lập tức trợn tròn mắt hỏi anh ta: “Mấy loại thuốc này là thuốc tiêm tĩnh mạch, anh biết tiêm à!”

Đinh Nhất liếc mắt nhìn tôi một cái rồi đáp: “Không biết, cậu biết không?”

Lúc ấy tôi cực kỳ ngu ngốc nói: “Anh không biết còn lấy thuốc như vậy, anh không biết thì làm sao tôi biết chứ?”

Đinh Nhất không rảnh nói đùa với tôi, anh ta lấy vài loại thuốc khéo léo đẩy vào trong một bình nước biển, sau đó nhấc bình nước biển lên nói với tôi: “Xách theo!”

Tôi khờ khạo xách bình nước biển đi theo sau Đinh Nhất, thấy động tác của anh ta cắm ống tiêm tĩnh mạch một cách thành thạo xong, rồi bắt đầu ghim kim cho Hàn Cẩn. Hết thảy đều rất thuận lợi, Đinh Nhất một kim đã ghim đúng ven, tay nghề thực sự không

chênh lệch bao nhiêu so với y tá!

Xem ra mỗi người đều có tài nghệ không muốn người khác biết! Nhưng mà vì sao tôi lại không có chứ?

Đinh Nhất làm xong hết thảy mới nói với tôi: “Cô ta mất máu quá nhiều, cần truyền nước biển để bổ sung chất lỏng cho cơ thể, bên trong nước biển là thuốc hạ sốt cho vết thương hở do bác sĩ kê đơn, chủ yếu để phòng ngừa miệng vết thương nhiễm trùng.”

Lúc này tôi nhìn đồng hồ, giày vò cả một đêm, bây giờ trời đã sắp sáng, vì thế tôi để Đinh Nhất đi ngủ một lát trước, tôi trông Hàn Cẩn. Ai ngờ Đinh Nhất lại nói không cần, bảo tôi đi ngủ trước, anh ta sẽ ngủ bù vào ban ngày.

Tôi nghe xong suy nghĩ thấy cũng đúng, nếu một hồi nữa truyền hết nước biển thì làm sao đây? Tôi cũng không biết rút kim! Lại nói nữa, Đinh Nhất có kỷ lục mấy ngày mấy đêm liền không ngủ, một đêm không ngủ, không phải chỉ là một bữa ăn sáng thôi sao?!

Lúc này tôi thấy Kim Bảo còn canh giữ ở dưới chân Hàn Cẩn, bèn muốn mang nó đi ngủ luôn, ai ngờ cu cậu lại sống chết không đi, nhất định phải ngủ ở phòng khách canh chừng Hàn Cẩn. Tôi thấy thế thì âm thầm đố kỵ trong lòng, ông đây mỗi ngày chăm cho mày ăn, chăm cho mày ở, chăm mày đi tè, đi ị! Chừng nào mày mới có thể trung thành với tao như vậy hả!

Nghĩ đến đây, tôi đau lòng trở về phòng đi ngủ!

Sáng sớm ngày hôm sau, khi tỉnh lại tôi mở to mắt nhìn trần nhà ngẩn người, nhớ lại chuyện đêm qua rốt cuộc là nằm mơ hay là sự thật… Mãi đến khi nghe thấy Kim Bảo kêu ăng ẳng với mình, tôi mới ý thức được chuyện hôm qua đều là thật!

Vì thế tôi lập tức bò dậy khỏi giường, đi vào phòng khách xem thử, phát hiện Đinh Nhất đang ngủ trên chiếc ghế mát xa đối diện Hàn Cẩn, có vẻ như anh ta rút kim cho Hàn Cẩn xong thì cứ như

vậy mà ngủ luôn.

Tôi đi đến bên cạnh Hàn Cẩn, vươn tay nhẹ nhàng sờ lên trán của cô ta, may là đã không còn sốt nữa, thế là bèn rón ra rón rén chuẩn bị ra cửa mua ít đồ ăn sáng về.

Ai ngờ lúc tôi đi thang máy xuống lầu vừa lúc gặp phải mấy hộ gia đình khác từ tầng trệt đi lên, các bà ấy vào thang máy là bắt đầu nói chuyện phiếm, trong đó có một cái bác gái nói đêm qua khi trở về nhìn thấy cả thang máy đều là máu, thật không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tôi nghe thế thì đứng bên cạnh nói ba phải: “Chắc là ngày hôm qua ai đó bị đứt tay chăng! Hôm qua lúc cháu dắt chó đi dạo thấy có một người bịt cánh tay chạy về hướng thang máy, cũng không biết ở tầng mấy!”

Mấy bà nội trợ kia nghe thế thì sôi nổi tỏ vẻ, khẳng định là người kia chảy máu ra đầy đất, đoán chừng là sau đó có quay lại để tự lau rửa một chút.

Sau khi ra khỏi thang máy, cả người tôi đổ mồ hôi, thật không ngờ tính cảnh giác của các bác gái thời nay vẫn rất cao, cũng may ngày hôm qua lúc tôi lau máu không đụng phải ai, bằng không thực sự là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được rồi.

CHƯƠNG

CUỐI CÙNG CŨNG TỈNH

Sau đó tôi đến tiệm mua đồ ăn sáng, trong lúc xếp hàng tôi còn mở mạng lên tìm tòi xem phụ nữ bị mất máu quá nhiều nên bồi bổ như thế nào. Khung kết quả nhảy ra toàn là mấy cái phụ nữ mất máu sau khi sinh, phụ nữ ở cữ như thế nào, phụ nữ sinh non phải làm sao??!

Xem đến mức đầu óc tôi choáng váng, cuối cùng tôi rốt cuộc cũng tổng kết lại mấy điều, đó chính là những phụ nữ mất máu quá nhiều đều cần uống nước đường đỏ! Hầm con gà mái già! Nghĩ đến đây trong lòng tôi kêu oan mải miết, vợ của chính mình còn chưa biết ở chỗ nào đấy, lại còn phải hầu hạ người phụ nữ như Hàn Cẩn.

Nhưng mà tôi nghĩ đi nghĩ lại, tốt xấu gì người ta cũng đã cứu mạng mình hai lần, mặc dù thân phận của người phụ nữ này đã trở thành bí ẩn, nhưng hiện giờ xem ra, lúc cô ta nguy hiểm nhất lại có thể chạy đến nhà của tôi, không phải điều này mang ý nghĩa là thật ra chúng tôi quen thuộc hơn mình nghĩ à?

Khi tôi xách đồ ăn sáng trở về, vừa lúc nhìn thấy Đinh Nhất đang kiểm tra miệng vết thương trên lưng cho Hàn Cẩn, mà Hàn Cẩn vẫn nhắm chặt mắt không có xu hướng tỉnh lại! Tôi hơi căng

thẳng bước qua nói: “Thế nào rồi? Cô ta vẫn mãi không tỉnh sao?”

Đinh Nhất lắc đầu, thở dài nói: “Chờ thêm chút đi, nếu tối hôm nay vẫn ngủ như vậy thì phải đưa đến bệnh viện!”

Tôi nhìn thoáng qua đồ ăn sáng trong tay mình, xem ra canh miến huyết vịt bên trong là mua thừa rồi, với tình hình này của Hàn Cẩn, đừng nói là canh, dù là một ngụm nước cũng không uống được!

Đinh Nhất đúng là không ngại gì cả, anh ta tuỳ ý lục lọi trong túi, bưng tô canh miến huyết vịt kia ra, uống hai ba ngụm đã cạn sạch, uống xong còn nói với tôi: “Canh hơi nhạt…”

Ăn xong bữa sáng, tôi thử đút một ít nước cho Hàn Cẩn, cô ta không từ chối, nhưng cũng không uống được bao nhiêu. Sau đó tôi để cho Đinh Nhất về phòng ngủ bù, một mình vừa chơi di động vừa trông Hàn Cẩn.

Nhưng chơi mãi, tôi bắt đầu không kìm được quan sát Hàn Cẩn một cách tỉ mỉ. Đến bây giờ cô nàng này vẫn là một người phụ nữ bí ẩn trong lòng tôi, đối với thân phận của cô ta, tuổi tác, thậm chí tên thật, tôi đều không biết…

Khi lần đầu tiên biết cô ta, cô ta tên Diệp Tri Thu, bề ngoài là một cô gái dịu dàng nhút nhát, nhưng mặt sau lại là một Hàn Cẩn tàn nhẫn độc ác, làm việc không từ thủ đoạn. Rốt cuộc đâu mới là con người thật của cô ta đây? Hay là người nào cũng không phải?

Cũng không biết có phải Hàn Cẩn cảm giác được có người đang nhìn chằm chằm mình hay không, cô ta lại đột nhiên mở mắt không hề báo trước. Vì tôi đang tập trung tinh thần nhìn khuôn mặt cô ta và suy nghĩ về vấn đề này, cho nên chẳng có chút chuẩn bị tâm lý nào, bị cô ta làm giật nảy mình!

Tôi đỏ mặt, lắp bắp giải thích: “Tôi, tôi, tôi chỉ là, là muốn xem xem cô tỉnh hay chưa…”

Kết quả là, sau khi tôi nói xong nhìn lại Hàn Cẩn, phát hiện hai mắt của cô ta vô thần, không có tiêu cự, nhìn thế nào cũng không giống một người đã tỉnh táo.

"Hàn Cẩn…" Tôi nhỏ tiếng gọi cô ta.

Nghe thấy tôi gọi tên mình, hình như cô ta có một chút phản ứng, nhưng chỉ ngay sau đó lại nhắm mắt lại. Tôi ghé lại gần trước mặt cô ta nhỏ giọng gọi tên: "Hàn Cẩn…" Nhưng cô ta vẫn chẳng có chút phản ứng gì như cũ.

Mẹ kiếp, người phụ nữ này bị gì vậy? Họ hàng với Trương Phi chắc! Ngủ có thể mở mắt á?

Buổi trưa Đinh Nhất tỉnh dậy, lại tiêm cho Hàn Cẩn một lọ thuốc hạ sốt, lúc này Hàn Cẩn vẫn không có chút dấu hiệu nào là muốn tỉnh lại. Tôi nói chuyện cô ta mở mắt ra lúc sáng cho Đinh Nhất. Anh ta nghe xong nói với tôi: "Đó không phải là tỉnh lại thật sự đâu, hẳn chỉ là cô ta cảm thấy bên cạnh có người, một loại phản ứng theo bản năng. Trước đây nhất định là Hàn Cẩn đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp đặc biệt, nên cho dù là lúc bản thân bị thương nặng, vẫn có thể có phản ứng với những chuyện xảy ra bên ngoài…"

Tôi nghe mà líu lưỡi liên tục: "Thật là một người phụ nữ đáng sợ!"

Rất nhanh đã tới buổi tối, Hàn Cẩn vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại như cũ! Trước đó tôi và Đinh Nhất cũng thương lượng rồi, nếu lúc này cô ta còn không tỉnh, vậy chỉ có thể chuẩn bị đưa đi bệnh viện! Kết quả đang lúc chúng tôi phát rầu vì trên người Hàn Cẩn kể cả một cái chứng minh nhân dân cũng không có, làm sao đưa đi bệnh viện được, cô ta đột nhiên từ từ tỉnh dậy…

Tôi thấy thế lập tức đi sang nhẹ nhàng đỡ cô ta lên và nói: "Cái cô này giỏi, cô vẫn ngủ suốt từ hôm qua đến giờ, cô nhìn coi bên

ngoài trời lại tối nữa rồi!”

Lúc này Hàn Cẩn mở miệng muốn nói chuyện, kết quả phát hiện giọng nói của mình không phát ra được tiếng nào, tôi lập tức bảo Đinh Nhất rót cho cô ta một ly nước ấm để uống.

Trước đó tôi cũng không biết khi nào cô ta có thể tỉnh, nên ninh một nồi cháo hạt kê trên bếp từ sớm, đây cũng là dựa theo công thức của sản phụ để làm. Giờ thấy Hàn Cẩn đã tỉnh, tôi bèn thử hỏi cô ta: “Trong phòng bếp có cháo hạt kê, tôi múc cho cô một chén nhé?”

Hàn Cẩn có lẽ là không nghĩ tới việc tôi còn có thể nấu cháo cho cô ta, đầu tiên là hơi sửng sốt, ngay sau đó lại gật đầu nói: “Được…”

Kỳ thật đây cũng là lần đầu tiên tôi nấu cháo hạt kê, vì không biết khi nào Hàn Cẩn tỉnh lại, nên nồi cháo này ninh hơi lâu quá, bây giờ xem thử, cháo nấu rất vừa lửa, sánh sệt nhuyễn mịn, rất dễ ăn.

Khi tôi bê chén cháo này lên cho Hàn Cẩn, cô ta lại ngây người ra nhìn cháo, cũng không nói ăn hay là không ăn. Làm tôi rất xấu hổ nói: “Đây là tôi mới tự mình học làm, có lẽ ăn không ngon lắm, có điều cô yên tâm, chắc chắn không bị khét đâu!”

Hàn Cẩn phục hồi tinh thần lại, lắc đầu nói với tôi, “Không phải, cháo của cậu nấu rất ngon, chẳng qua vừa rồi tôi thấy cháo này thì nhớ lại mẹ của mình, bữa cơm cuối cùng bà ấy làm cho tôi chính là nấu một chén cháo loãng… “

Hàn Cẩn nói xong bắt đầu ăn từng miếng từng miếng, đến tận khi ăn sạch hết cả chén cháo! Đinh Nhất thấy cô ta ăn rất ngon miệng, bèn tò mò hỏi tôi: “Cháo này của cậu bỏ cái gì vào vậy? Có vẻ như ăn ngon lắm nhỉ!”

Tôi nghe thế thì nói với vẻ mặt đắc ý: “Cháo này phải chú ý khá

nhiều đó, trong này có hạt kê, táo đỏ, long nhãn, cẩu kỷ, đường đỏ…” Vì thế tôi vạch đầu ngón tay kể cho anh ta một đống thứ, Đinh Nhất bèn tự đi vào bếp múc một chén…

Tôi thấy Hàn Cẩn ăn xong rồi, bèn hỏi cô ta còn muốn múc thêm chén nữa hay không? Nhưng Hàn Cẩn lại lắc đầu nói: “Tối hãy ăn, bây giờ tôi muốn nghỉ một chút đã…”

Tôi nghĩ cũng đúng, nếu bạn không ăn gì một ngày một đêm, cũng không thể bỗng dưng ăn nhiều thứ vậy được! Vì thế tôi chậm rãi đỡ Hàn Cẩn nằm sấp xuống.

Nhìn Hàn Cẩn trước mắt yếu ớt như thế, mấy lần tôi muốn hỏi chuyện ai làm cô ta bị thương thành như vậy, nhưng mỗi lần lời nói ra đến miệng rồi đều nuốt trở vào. Làm đến cuối cùng, cả Hàn Cẩn cũng không chịu nổi, mở miệng nói với tôi: “Ấp a ấp úng cả buổi làm gì vậy? Muốn hỏi cái gì thì hỏi đi!”

Nghe cô ta bảo thế tôi bèn cười khan vài tiếng và nói: “Sao cô lại bị thương thế? Vì sao không thể đến bệnh viện? Không phải là bị cảnh sát truy nã đấy chứ?”

Nhưng tôi vừa hỏi những lời này ra khỏi miệng thì hối hận ngay, bạn nói xem nếu người ta thực sự bị cảnh sát truy nã, tôi không biết còn được, về sau nhiều nhất coi như là người không biết không có tội, ngộ nhỡ cô ta thật sự nói với tôi mình là tội phạm quan trọng bị cảnh sát truy nã… Bạn nói tôi nên cứu hay không cứu đây hả?!

CHƯƠNG

THÂN THẾ BÍ ẨN

Hàn Cẩn nghe câu hỏi của tôi thì phì cười vui vẻ: “Nếu là cảnh sát truy nã thật, tôi cũng không đến mức bị thương thành như vậy…”

Tôi nghe thấy cũng đúng! Vết thương sau lưng cô ta là vết dao, thử hỏi có cảnh sát nào bắt người mà dùng dao chứ?

“Vậy cô có thể thuận tiện nói cho tôi biết cô bị thương như thế nào không?” Tôi dò hỏi thử.

Hàn Cẩn cười cười nói với tôi: “Hôm nay tôi không thể tiết lộ bất kỳ bí mật gì của tập đoàn Thái Long trước mặt các cậu, nếu không ngày mai người chết không chỉ có một mình Hàn Cẩn tôi, cậu hiểu không?”

Tôi thất vọng gật đầu nói: “Nếu cô không muốn nói thì chúng tôi cũng không miễn cưỡng…”

Thế nhưng không ngờ Hàn Cẩn lại nói tiếp: “Tôi là trẻ mồ côi, quê ở Hồ Nam, năm tôi 12 tuổi thì Trung Quốc xảy ra trận lũ lụt trăm năm khó gặp, cha mẹ đặt tôi vào một cái bồn tắm lớn, nhưng bọn họ lại bị lũ cuốn đi mất… Buổi tối hôm lũ tràn đến, tôi phát sốt, cái gì cũng không muốn ăn, vì thế mẹ tôi nấu cho tôi một chén cháo hạt kê, nhưng còn chưa ăn cháo xong thì lũ lụt đã đến. Từ khi đó về sau, tôi không bao giờ ăn cháo hạt kê nữa…”

Tôi thấy lòng rất hụt hẫng, nghĩ đến chén cháo vừa rồi, tôi nói với vẻ áy náy: "Vậy vừa nãy… Xin lỗi, tôi không biết cha mẹ cô…"

Hàn Cẩn ngắt lời tôi nói: "Không cần xin lỗi! Cậu cũng không biết gì cả."

"Sau đó thì sao?" Tôi tiếp tục hỏi.

Hàn Cẩn có hơi đau lòng nói cho tôi biết, sau đó cô ta được một nhóm binh lính cứu, đưa đến cơ quan cứu trợ của địa phương. Nhưng ngay lúc đó vì sợ hãi quá độ mà cô ta không nói được câu nào… Đến tận một tuần sau, cô ta mới nói ra tên cha mẹ và địa chỉ gia đình. Đáng tiếc kết quả nhận được lại là, cha mẹ và người thân của cô ta toàn bộ gặp nạn hết! Cô ta trở thành một đứa trẻ mồ côi.

Những ngày tháng ở viện phúc lợi cực kỳ khó chịu, cũng không phải bởi vì điều kiện sinh hoạt nơi đó không tốt, mà là vì cô ta căn bản không tiếp thu được sự thật bản thân mình trở thành trẻ mồ côi. Lúc ấy những đứa trẻ có tình huống giống cô ta cũng không ít, lớn như vậy mới vào viện phúc lợi, sẽ không có gia đình nào bằng lòng nhận nuôi, lối thoát cuối cùng của bọn họ chính là ở đây đợi đến 18 tuổi, sau đó ra ngoài tự tìm đường mưu sinh.

Có thể vào thời điểm đó, số phận của cô ta đã thay đổi, nhưng hiện giờ xem ra thật sự không biết lúc trước là may mắn hay bất hạnh…

Một buổi sáng, một chiếc xe chở người nước ngoài đến viện phúc lợi, viện trưởng đã nói trước với đám Hàn Cẩn, mỗi năm viện phúc lợi đều sẽ có một nhóm người ngoại quốc đến, bọn họ vào đây để nhận vài đứa trẻ mồ côi có cơ thể bị khuyết tật hoặc là không có người nhận về quốc gia của họ để nuôi nấng.

Nhưng đứa bé hơi lớn hơn một chút trong viện phúc lợi như Hàn Cẩn đều biết, đây là một cơ hội cuối cùng cho mình, nếu được chọn sẽ cùng những cặp cha mẹ này về quốc gia của họ, trở thành

công dân hợp pháp của quốc gia đó.

Hôm đó rất nhiều đứa bé đều tranh nhau thể hiện mình, nhưng Hàn Cẩn lại lén trốn ở một bên, cô ta không muốn rời khỏi Trung Quốc, không tin cha mẹ của mình cứ chết đi như vậy! Tuy nhiên có đôi khi vận mệnh cố tình thích đùa giỡn với bạn, người càng muốn đi càng đi không được, nhưng Hàn Cẩn càng không muốn đi, lại cố tình bị một cặp vợ chồng người Mỹ nhìn trúng.

Tất cả thủ tục xuất ngoại được làm xong rất nhanh, từ nay về sau Hàn Cẩn cũng không còn quan hệ gì với Trung Quốc. Thế nhưng dù thế nào cô ta cũng không ngờ tới, sau khi đôi vợ chồng người Mỹ này đưa cô ta xuất ngoại thì lập tức trở mặt.

Hoá ra bọn họ chẳng phải vợ chồng gì cả, thậm chí tất cả thân phận của bọn họ cũng đều là giả, hai kẻ người Mỹ này chính là một cặp chuyên buôn người xuyên quốc gia, mỗi năm bọn họ tìm kiếm những đứa trẻ mồ côi có tư chất tốt ở khắp nơi trên thế giới, sau đó lấy danh nghĩa nhận nuôi để đưa chúng về nước Mỹ, cuối cùng những đứa bé đó đều trở thành học viên đặc biệt của tập đoàn Thái Long.

Những đứa bé ấy từ nhỏ đã được bồi dưỡng thành một nhóm đặc công ưu tú, bắt bớ đánh nhau, thuốc nổ bắn súng không cái nào không tinh thông. Hơn nữa tập đoàn Thái Long vẫn luôn có cơ chế đào thải người đứng cuối rất tàn khốc, nói cách khác người có thành tích kém nhất trong tất cả các học viên sẽ bị xoá tên.

Nhưng mỗi người trong đám Hàn Cẩn đều biết, cái gọi là xoá tên chính là bị giết chết. Chờ sau khi những đứa trẻ này trưởng thành, trách nhiệm của bọn chúng là phục vụ cho những mảng đen tối có liên quan đến việc kinh doanh của tập đoàn Thái Long trên toàn thế giới.

Hàn Cẩn đã lớn lên như vậy, cô ta nói với tôi lần đầu tiên cô ta

giết người là năm 14 tuổi, từ đó cô ta đã hiểu, bản thân mình không thể quay đầu lại nữa, Hàn Cẩn trước đây cũng đã chết rồi.

Nghe Hàn Cẩn kể xong thân thế của mình, rốt cuộc tôi cũng hiểu vì sao một người phụ nữ lại lạnh lùng vô tình, tàn nhẫn độc ác như thế! Nghĩ đến đây, đột nhiên tôi nghĩ đến một vấn đề nên hỏi cô ta: “Vậy tên của cô lúc còn ở Trung Quốc là gì?”

“Hàn Cẩn, cái tên này là thứ duy nhất cha mẹ để lại cho tôi, cho nên tôi vẫn luôn giữ lại cái tên này.” Hàn Cẩn dửng dưng nói.

Nói thật, tôi thật không nghĩ tới Hàn Cẩn có thể nói nhiều chuyện như vậy với chúng tôi về thân thế của chính mình, tuy rằng cô ta vẫn không muốn nói thêm về tập đoàn Thái Long, nhưng chúng tôi đều hiểu là vì tốt cho mình, suy cho cùng biết càng nhiều thì càng nguy hiểm.

Có lẽ là bởi vì chúng tôi đều không có cha mẹ, cho nên bắt đầu từ hôm đó, quan hệ giữa tôi và Hàn Cẩn đã xảy ra sự thay đổi vi diệu, không còn đề phòng lẫn nhau như lúc trước nữa.

Thực tế tôi vẫn luôn lo lắng Hàn Cẩn bị tập đoàn Thái Long trừng phạt vì chuyện lần trước, nhưng cô ta lại nói cho tôi biết lần này mình bị thương là vì sẩy tay nên bị đối thủ của tập đoàn Thái Long gây thương tích, không có nửa cọng lông quan hệ nào với việc cứu tôi.

Tuy nhiên sau này tôi mới biết, sở dĩ Hàn Cẩn phải một mình đi làm công việc nguy hiểm như vậy thật ra là do tổ chức trừng phạt cô ta vì không hoàn thành nhiệm vụ, tự mình cứu tôi, những việc này là chuyện về sau, chúng ta để sau hãy nói…

Vài ngày sau vết thương trên lưng Hàn Cẩn bắt đầu kết vảy, tuy rằng miệng vết thương khép lại không nhanh lắm, nhưng cũng đã tốt hơn so với mong muốn của chúng tôi rất nhiều, Hàn Cẩn cũng chuyển từ chiếc sô pha bị chiếm đóng bấy lâu vào trong phòng cho

khách để nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay tôi dùng hết khả năng để bồi bổ cho cô ta. Cái gì mà canh gà mái này! Canh ba ba này! Tôi đều đã nấu hết cho cô ta, làm Đinh Nhất ngày ngày cười nhạo tôi cứ như ông chồng hầu hạ nàng dâu ở cữ.

Nhưng mà ăn mãi cuối cùng cũng chẳng thấy Hàn Cẩn béo ra, Đinh Nhất và Kim Bảo lại rõ ràng mập lên không ít!? Nhìn hai người bọn họ cứ sớm tối mỗi ngày giả mô giả dạng đi chạy bộ, tôi rất nghi ngờ có phải bọn họ chỉ xuống dưới lầu ngồi một lát rồi lại đi lên hay không?

Tối hôm nay chúng tôi đang ở trong nhà ăn cơm, Đinh Nhất lại đột nhiên nhận được điện thoại của chú Lê, nói tôi và Đinh Nhất bây giờ đến nhà chú ấy một chuyến! Hai chúng tôi thấy đã giờ này còn gọi mình qua, nhất định là có chuyện gì đó. Vì thế chúng tôi đành phải để một mình Hàn Cẩn ở nhà, đương nhiên còn có Kim Bảo ở cùng cô ta.

Khi chúng tôi vội vàng chạy tới trước cửa nhà chú Lê, trong lòng tôi ít nhiều cũng hơi chột dạ. Bởi vì chuyện của Hàn Cẩn xảy ra đột ngột, hơn nữa chú Lê không thích Hàn Cẩn lắm, cho nên tôi và Đinh Nhất đều không ai nói việc này cho chú.

CHƯƠNG

CỐNG THOÁT NƯỚC ĂN THỊT NGƯỜI

Lúc tôi và Đinh Nhất mở cửa vào nhà chú Lê, thấy có một đôi vợ chồng trung niên ngồi trong nhà, người đàn ông mặt buồn thiu, người phụ nữ mặt đầy nước mắt.

Tôi nghĩ thầm sao lại thế này? Đêm hôm khuya khoắt chạy đến đây ngồi khóc, chắc trong nhà có chuyện lớn gấp gáp.

Chú Lê thấy chúng tôi đến thì gọi vào, sau đó giới thiệu: "Tiến Bảo, hai vị này là ông Đinh và bà Đinh, đây là cháu của tôi Trương Tiến Bảo, người còn lại là đồ đệ của tôi Đinh Nhất."

Tôi và Đinh Nhất lễ phép gật đầu với hai người họ, xem như chào hỏi.

Không ngờ câu tiếp theo chú Lê đột nhiên nói với tôi: "Tiến Bảo! Cháu còn nhớ mấy hôm trước có một buổi tối trời mưa to không?"

Tôi nghe hơi hồi hộp, không phải đó chính là hôm Hàn Cẩn cả người máu me be bét xuất hiện trước cửa nhà mình à? Chẳng lẽ chú Lê biết rồi? May mà chuyện chú Lê nói sau đó không liên quan chút gì đến Hàn Cẩn.

Hóa ra, đêm hôm đó, bà Đinh này cùng con gái là Đinh Hiểu Manh cùng đi tản bộ với nhau như bình thường. Kết quả đi được nửa đường trời đột nhiên mưa lớn, hai mẹ con cuống quít chạy về

phía chung cư nhà mình.

Lúc hai người chạy đến một chỗ trên lối đi bộ, bà Đinh thấy nước cao đến bắp chân, định quay lại kéo con gái đi nhanh hơn, thì phát hiện không thấy Đinh Hiểu Manh đâu nữa!

Bà Đinh lúc đó cũng không nghĩ nhiều, vì chưa đến 10 giây trước khi bà quay lại nhìn vẫn còn thấy con gái! Thế là bà tìm quanh đó, xem có phải con gái đã chạy đến nơi nào đó trú mưa không?

Nhưng bà Đinh tìm mãi, vẫn không thấy bóng dáng con gái đâu, một người trong một cái quay đầu có thể chạy đi đâu chứ? Nhưng vì quá lo lắng, bà Đinh vẫn gọi cho cảnh sát.

Cảnh sát đến hiện trường rất nhanh, ông Đinh khi nhận được điện thoại của vợ cũng chạy từ trong nhà ra. Cảnh sát sau khi hỏi thăm cụ thể tình huống, cũng cảm thấy rất khó hiểu! Chỉ có thể nhanh chóng lấy tất cả các video giám sát trên đường hai mẹ con bà đi...

Kết quả, khi cảnh sát xem video giám sát phát hiện ra, trong lúc bà Đinh và con gái Đinh Hiểu Manh đi đến một đoạn đường, Đinh Hiểu Manh đột nhiên cả người biến mất trong nước. Phản ứng đầu tiên của cảnh sát chính là, xong rồi! Chắc chắn người đã bị rơi xuống cống thoát nước rồi!

Lúc đó cảnh sát lập tức xuất phát, quả nhiên chỗ Đinh Hiểu Manh biến mất có một miệng cống ngầm chưa đóng... Đinh Hiểu Manh lúc đó chắc chắn là rơi xuống đây. Nhưng vấn đề hiện tại là mặc dù mưa đã tạnh, nhưng chỗ này vẫn bị nước ngập sâu hơn nửa mét, vẫn chưa thoát được, làm thế nào để tìm người chứ?

Khi bà Đinh biết tin con gái Đinh Hiểu Manh bị rơi xuống cửa cống ngầm chưa đóng thì ngất đi tại chỗ! Người có chút hiểu biết đều rõ, những cống nước này ít ra cũng sâu vài mét, lúc đó lại

đang mưa to, nước mưa chảy xiết, có lẽ khi Đinh Hiểu Manh rơi xuống đã bị dòng chảy xiết đó cuốn trôi đi.

Lúc đó đội phòng cháy, phòng thị chính, cảnh sát vũ trang đều được huy động, nhưng tất cả mọi người đều hiểu, có thể tìm được người sống là không có khả năng! Nếu may mắn, thi thể của Đinh Hiểu Manh sẽ theo đường ống nước thải trôi ra ngoài. Nếu không may, sẽ bị mắc lại ở nơi nào đó, không biết tung tích.

Từ lúc bắt đầu phát động tìm kiếm đến bây giờ, các bên đều cố gắng kết hợp tìm kiếm, thế nhưng đã hơn một tuần lễ mà vẫn không tìm được gì... Sau đó, một người bạn của ông Đinh nói cho ông ấy địa chỉ của chú Lê, bọn họ tìm đến chú Lê để thử vận may, hi vọng có thể tìm được con gái, nên ngay trong đêm họ đã tìm đến nhà chú.

Tôi nghe chú Lê nói xong thì thầm thở dài, cũng may không phải chuyện của Hàn Cẩn, may quá, dọa tôi hết hồn! Sau đó tôi hỏi ông Đinh: "Nếu muốn tìm được con gái hai vị, nhất định phải có vật mà cô ấy thích nhất! Hai người có biết đó là vật gì không?"

Ông Đinh nghe xong thì vẻ mặt khó xử nói: "Con gái bây giờ đã lớn, chúng tôi cũng không biết nó thích gì nhất..."

Chú Lê nói với họ: "Thế này đi, hôm nay cũng muộn rồi, cứ nói chuyện đến đây đã, ngày mai chúng tôi sẽ đến nhà ông bà xem thử, chắc không khó tìm được vật cô ấy thích nhất."

Sau khi tiễn hai vợ chồng họ Đinh về, chú Lê nói với tôi: "Chú thấy hai vợ chồng họ thật đáng thương, chỉ có một cô con gái, nói mất là mất, nên chú chỉ lấy của họ chút tiền đi lại thôi."

Chúng tôi đi theo chú Lê vẫn luôn có một nguyên tắc, đó chính là gặp được nhà giàu thì chắc chắn sẽ thu không ít, nhưng nếu nhà nghèo thì thu ít đi được bao nhiêu thì ít đi, nhưng nếu không thu thì không được! Vì dù sao chúng tôi cũng làm công việc không quá

sạch sẽ, nếu không thu phí đối với gia chủ cũng không tốt.

Tôi cũng nói với chú Lê: “Có tiền hay không không quan trọng, nếu thật sự có thể giúp họ tìm được thi thể con gái cũng coi như làm việc thiện tích đức! Nhưng chú Lê này, chú nghĩ thi thể này có thể ở đâu, trong đường cống ngầm cũng không dễ tìm!”

Nghe nói, bên dưới mỗi thành phố đều có mạng lưới thoát nước đan chéo nhau rất phức tạp, đừng nói chúng tôi, đến cả nhân viên quản lý hệ thống cống thoát nước chuyên nghiệp cũng không biết chính xác mỗi vị trí rẽ của hệ thống cống.

Thành phố mới còn dễ, thành phố lâu đời một chút thậm chí còn có hai hệ thống thoát nước đan xen nhau phức tạp khiến người khác hoa mắt...

Sau khi chú Lê nghe tôi nói, cũng chau mày, không nói gì. Cuối cùng chú ấy thấy cũng muộn rồi, bảo tôi và Đinh Nhất về nhà trước, có chuyện gì ngày mai đến nhà họ Đinh xem mọi chuyện thế nào!

Sau khi về đến nhà, thấy Hàn Cẩn chưa ngủ, cô ta đang chơi nhặt bóng với Kim Bảo! Con chó chết tiệt đấy, bình thường khi tôi ở nhà rủ nói chơi cái gì nó cũng không chơi, bây giờ thì chơi với Hàn Cẩn không biết trời đâu đất đâu.

Hàn Cẩn thấy mặt tôi u sầu, hỏi tôi làm sao? Tôi nghĩ đây cũng không phải là chuyện bí mật gì, không nói thì trước sau gì cũng phát trên bản tin! Thế nên tôi nói cho cô ta nghe, lúc đêm cô ta xảy ra chuyện, thì có người bị rơi vào miệng cống.

Hàn Cẩn nhún vai nói: “Cống thoát nước ở Trung Quốc thì tôi không biết bên trong thế nào, có gì không, nhưng trong đường cống nước ở Mỹ thì cái gì cũng có! Tôi nhớ đã từng nghe trên bản tin có một bà lão người Mỹ báo với cảnh sát con chó nhà mình bị thứ gì đó lôi vào miệng cống, nhân viên cứu hỏa sau khi kiểm tra,

phát hiện thi thể của con chó cách miệng cống chưa đến 10 mét." Hàn Cẩn nói xong hơi dừng lại.

Tôi sốt rột muốn nghe tiếp, giục cô ta nói nốt: "Sau đó thì sao? Thứ gì đã kéo con chó vào?"

CHƯƠNG

GIẤY BÁO TRÚNG TUYỂN

Hàn Cẩn cười thần bí nói: “Nhân viên cứu hỏa phát hiện xác con chó bị cắn khắp nơi, hung thủ có thể nói là tương đối tàn bạo! Sau khi bọn họ lục soát trong đường cống ngầm, rốt cuộc cũng tìm ra hung thủ! Các anh đoán xem là thứ gì đã giết chết con chó kia?”

“Là thứ gì?” Bị cô ta hỏi kiểu này, làm tôi tưởng tượng đến mấy con quái vật.

Không ngờ Hàn Cẩn lại nói: “Là cá sấu!”

“Cái gì? Cá sấu? Sao có thể? Cá sấu có thể giết chết chó chắc cũng phải to chứ! Người Mỹ lắp cống kiểu gì nhỉ? Sao cả con cá sấu cũng có thể lao xuống được?” Tôi không tin nói.

Hàn Cẩn bị biểu cảm khoa trương của tôi làm cho tức cười, lắc đầu nói với tôi: “Dĩ nhiên là không phải thế! Đó là có người bắt một con cá sấu nhỏ làm thú cưng, cũng không biết là cố ý vứt vào cống, hay vô tình bị rơi vào đấy, tóm lại là nó chui vào đường cống ngầm. Nơi đó ngoại trừ nước thải còn có rất nhiều chuột, con cá sấu nhỏ ăn mấy con đấy là có thể trưởng thành rồi, lúc đó mới ăn được con chó của bà lão kia...”

Tôi thấy lạnh cả sống lưng, nếu chuyện Hàn Cẩn kể là thật, người Trung Quốc vứt bỏ thú cưng càng nhiều, không biết có biến

thành quái vật gì đó trong đường cống ngầm hay không?

Nhưng Đinh Nhất lại bảo tôi không phải lo, vì hệ thống cống thoát nước của Trung Quốc không rộng như ở Mỹ, bên trong chỉ đủ cho một người đi lại, cũng chỉ cao đến nửa người, một người đàn ông trưởng thành muốn đi trong đấy phải cúi gập nửa người xuống.

Tôi nghe xong thì hiểu tại sao mưa hơi lớn một chút mà nước đã tràn lên miệng cống, cống chật như vậy đương nhiên là không kịp chảy rồi! Bây giờ thành phố đông người như thế, nước thải ra nhiều, chưa nói đến các loại rác rưởi rắn rết chui vào trong đó!

Nghĩ đến đây, tôi rất lo lắng, không biết Đinh Hiểu Manh bị kẹp ở xó xỉnh nào nữa...

Sáng sớm hôm sau, tôi và Đinh Nhất đi xe đến nhà chú Lê, tới nhà Đinh Bảo Thiền sớm. Nhà bọn họ ở khu dân cư Nam Ngọc, đây là một tòa nhà vừa được đưa vào khai thác năm trước, trong khu các trang bị chưa được hoàn thiện, cho nên mỗi tối bà Đinh mới cùng con gái đi ra công viên cách nhà 2 km để rèn luyện thân thể.

Đi vào nhà, có thể thấy đây là một gia đình thu nhập bình thường, cha Đinh là trưởng khoa nhỏ ở đơn vị, mẹ ở nhà chăm sóc Đinh Hiểu Manh. Lúc cha Đinh mời chúng tôi vào phòng khách, vừa lúc nhìn thấy mẹ Đinh vừa cầm một tờ giấy vừa lau nước mắt.

Hỏi mới biết đó là giấy báo nhập học đại học của Đinh Hiểu Manh, cô bé được 663 điểm, đỗ vào một trường đại học danh tiếng ở Bắc Kinh. Giấy báo này vừa được chuyển đến sáng nay, cũng là lưỡi dao đâm vào lòng hai người làm cha mẹ như họ...

Nếu như Đinh Hiểu Manh đêm hôm đó không xảy ra chuyện, giờ phút này một nhà ba người chắc chắn sẽ hân hoan vui vẻ cùng ăn mừng! Nhưng còn bây giờ... thi thể của Đinh Hiểu Manh còn không biết ở đâu, thử hỏi có người mẹ nào khi nhìn thấy tờ thông

báo này mà không đau lòng chứ?

Chú Lê thở dài, an ủi mẹ Đinh vài câu, sau đó đi theo cha Đinh cùng tôi vào phòng Đinh Hiểu Manh. Trong phòng Đinh Hiểu Manh đa phần là tài liệu ôn thi đại học, có thể thấy đây là một cô bé rất chăm chỉ học hành.

Nhưng tôi tìm nửa ngày, phát hiện trong căn phòng trừ đồ vật liên quan đến việc học thì không còn thì khác! Tôi cảm thấy là học sinh dù cho người lớn trong nhà không đồng ý, nhưng vẫn âm thầm có chút ham muốn nhỏ, còn Đinh Hiểu Manh dường như không có thứ gì khác...

Chẳng lẽ vì sợ gia đình biết nên đã giấu đi? Tôi nói thắc mắc của mình cho cha Đinh nghe, nhưng ông ấy lại khẳng định với tôi: “Manh Manh là một đứa trẻ rất nghe lời, nếu như nó có thích thứ gì khác nhất định sẽ nói cho chúng tôi biết, mà chúng tôi cũng rất mong con bé có một sở thích nào đó, nhưng nó một mực chỉ chú tâm đến việc học.”

Đúng là cha mẹ tốt dạy con ngoan! Nhưng đây cũng làm khó cho tôi, nếu không tìm được thứ cô bé thích, thì sao tôi có thể cảm nhận được tàn hồn của Đinh Hiểu Manh? Nhưng tôi nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không đúng, chẳng lẽ trên đời thật sự có một đứa trẻ như vậy sao? Cảm giác có gì đó không đúng, Đinh Hiểu Manh nhất định có sở thích khác mà cha mẹ không biết.

Thế là tôi tiếp tục tìm kiếm trong phòng, cuối cùng tìm được trên giá sách một cuốn sổ màu đen nhìn rất bình thường, mở ra xem, bên trong có một tập tranh vẽ nhân vật hoạt hình nhìn rất sinh động, tôi tin rằng đây chính là sở thích nhỏ mà Đinh Hiểu Manh không muốn người khác biết được.

Đáng tiếc, tôi cũng không cảm nhận được gì trên tập tranh này, xem ra đồ vật cô bé yêu thích vẫn không phải thứ này. Tôi hơi sốt

ruột, đi loanh quanh trong phòng Đinh Hiểu Manh, nghĩ đến những gì cha Đinh nói về Đinh Hiểu Manh.

Đột nhiên, trong đầu tôi như có bóng đèn, nếu Đinh Hiểu Manh đúng như cha cô bé nói, đem tất cả tâm tư đặt vào việc học, như vậy thứ cô bé coi trọng nhất... Chính là tờ thông báo trúng tuyển đặt trên bàn trà kia!

Nghĩ vậy, tôi bước nhanh ra phòng khách, chú Lê thấy tôi đi ra, còn tưởng tôi đã có phát hiện gì! Kết quả thấy tôi ra ngoài đi thẳng đến bàn trà cầm tờ thông báo trúng tuyển lên...

Quả nhiên, khi tay tôi vừa chạm vào giấy báo trúng tuyển đại học, hình ảnh một cô gái đáng yêu xuất hiện trong đầu tôi. Đây là lần đầu tiên tôi thấy tàn hồn của người chết bám trên đồ vật mà chính cô ấy cũng chưa từng nhìn thấy.

Đinh Hiểu Manh quả đúng là một cô bé chăm học đặc biệt, từ sau khi lên cấp ba, toàn bộ tâm tư đều dồn vào việc học, sở thích vẽ truyện tranh cũng tạm thời bỏ qua.

Cuộc sống của cô bé có thể nói là vừa đơn giản vừa buồn tẻ, mỗi ngày nếu không ở trường thì là ở nhà, cho nên hai điểm này tạo thành một đường thẳng. Lúc xảy ra chuyện, cô bé vừa thi đại học xong, đang trong thời gian tận hưởng những ngày thảnh thơi, hài lòng nhất.

Đáng tiếc là, bao mơ ước về cuộc sống đại học hoàn mỹ đã bị đêm mưa to gió lớn kia vùi lấp... Đêm hôm đó, Đinh Hiểu Manh xem dự báo thời tiết nói đêm sẽ có mưa to nên cô bé không muốn đi tản bộ, thế nhưng hôm đó trong nhà quá oi bức, cô đành cùng mẹ đến công viên gần đấy để hóng mát.

Kết quả hai mẹ con vừa đi đến công viên thì trời bắt đầu mưa. Mới đầu hai mẹ con định trú tạm ở đình trong công viên, chờ mưa nhỏ lại rồi về, nhưng mưa ngày càng lớn, trên đường đã bắt đầu

có nước đọng.

Cuối cùng, Đinh Hiểu Manh đưa ra đề nghị về nhà luôn thôi! Nếu không mưa càng lớn sợ sẽ bị kẹt ở đây. Nhưng không ai nghĩ rằng, trên đường trở về, Đinh Hiểu Manh phát hiện nước dưới chân càng lúc càng sâu, đã lên đến bắp chân mình.

CHƯƠNG

TUYẾN ĐƯỜNG BA LỐI RẼ

Đinh Hiểu Manh nhìn thấy mẹ đi ngay trước mặt nên bước nhanh hai bước đuổi kịp mẹ, nhưng bi kịch phát sinh vào lúc này, cô bé vừa bước được một bước thì cảm giác dưới chân bị hẫng, sau đó ngã vào trong nước.

Tất cả phát sinh quá đột ngột, đến mức Đinh Hiểu Manh khi ngã xuống nước bị kinh hoảng tột độ, quờ quạng xung quanh. Thật ra cô bé vốn biết bơi, nhưng lúc đó dòng nước quá xiết, nước mưa từ bốn phương tám hướng chảy đến dưới cống, cho dù là người biết bơi cũng không có cách nào nổi lên.

Đinh Hiểu Mạnh cũng từng nghĩ đến việc bơi sang bên cạnh, nhưng cô không nhìn thấy rõ thứ gì trong dòng nước đục, cảm thấy bơi đến phía nào cũng khó khăn. Cuối cùng, Đinh Hiểu Minh uống phải mấy ngụm nước, sau đó thể lực không chống đỡ được nữa nên ngất đi.

Trong tình huống đó, một người không còn ý thức, thân thể sẽ theo dòng nước chảy trong cống trôi ngày càng sâu...

Ra khỏi trí nhớ của Đinh Hiểu Manh, tôi bất đắc dĩ nhìn chú Lê, không phải tôi không muốn giúp họ, mà tôi thật sự không biết Đinh Hiểu Manh ở đâu.

Chú Lê thấy tôi không thu được kết quả gì, nhưng chú ấy cũng không nói thẳng sự thật với cha mẹ Đinh Hiểu Manh, nếu bây giờ nói trực tiếp với họ, chúng tôi không có cách nào tìm được thi thể con gái của ông bà, vậy thì cũng quá tàn nhẫn với họ.

Sau khi từ nhà họ Đinh về, chúng tôi không về nhà ngay mà quay lại nơi xảy ra chuyện, đi loanh quanh vài vòng, chỗ cửa cống nuốt người kia đã được đóng lại. Chỉ vì một miệng cống ngầm nho nhỏ mà một sinh mệnh vui vẻ đã ra đi mãi mãi! Nếu như trước đó có người để ý, cắm cành cây cảnh báo, có lẽ bi kịch đã không xảy ra....

Cuộc sống luôn có nhiều điều bất đắc dĩ, không phải mọi chuyện đều có thể kiểm soát, tôi tin rằng đến chủ tịch của Liên Hiệp Quốc cũng không phải chuyện gì đều theo ý mình được. Nhưng nghĩ đến cha mẹ của Đinh Hiểu Manh, trong lòng tôi rất khó chịu.

Ban đêm sau khi về đến nhà, tôi rầu rĩ không vui, Hàn Cẩn nhìn bộ dạng của tôi thì hỏi Đinh Nhất có chuyện gì? Đinh Nhất kể chuyện ở nhà Đinh Hiểu Manh cho cô ta nghe!

Hàn Cẩn nói với tôi: “Thật ra muốn tìm thì vẫn tìm được, nếu không ngại dùng cách ngu ngốc một tí thì có thể tìm được thi thể cô bé kia.”

Tôi vội hỏi: “Cách gì?”

Hàn Cẩn đi đến bàn trà lấy giấy bút, sau đó vẽ phác thảo sơ đồ một cống ngầm, sau đó nói với tôi: “Thật ra cách ngu ngốc nhất có hai cái, một là xuống cống tìm! Nhưng tôi nghĩ chắc cách này đã dùng rồi và tất nhiên là không có kết quả. Vậy phải dùng biện pháp còn lại, đó chính là tìm tuyến đường mà khi cô bé rơi xuống có khả năng bị dòng nước cuốn đi nhất, sau đó cậu ở ven đường tìm kiếm, tôi cảm thấy với năng lực của cậu, không khó để cảm

nhận thi thể dưới vài mét đất…”

Nghe Hàn Cẩn nói xong, tôi suy nghĩ một lúc thì hiểu ý của cô ta, nếu như có thể tìm được dòng chảy ngày hôm đó thì có thể phân tích xem thi thể sẽ trôi theo đường nào, rồi tìm kiếm trên mặt đất.

Cách này đúng là hơi ngu ngốc, nhưng cũng là biện pháp duy nhất! Nhưng muốn thực hiện được chuyện này, chúng tôi phải có bản vẽ mặt bằng chi tiết của hệ thống cống thoát nước thành phố mới được!

Sáng hôm sau, tôi nói cách này với chú Lê, chú ấy cũng cảm thấy biện pháp này hơi ngốc nghếch vụng về nhưng hoàn toàn có thể thực hiện được. Vấn đề bây giờ là, người bình thường không thể lấy được bản vẽ mặt bằng hệ thống thoát nước của thành phố được.

Nếu như chúng tôi đến tòa thị chính tìm bộ phận quản lý, họ chắc chắn chẳng thèm để ý đến chúng tôi. Nên chú Lê gọi điện cho Đinh Bảo Thiền, bảo ông ấy lấy danh nghĩa tìm con gái đến hỏi.

Theo như chú Lê nói, mấy nhân viên thị chính kia chắc chắn không dám không cho, vì dù sao cũng là do sai sót trong công tác của họ, mới khiến con gái người ta gặp nạn, mà phức tạp nhất là đến giờ vẫn chưa tìm được thi thể!

Chuyện này theo phương pháp làm việc của cơ quan quản lý nhà nước, khẳng định là trước trấn an người thân, sau đó cố gắng xử lý để khống chế sự việc ở mức nhỏ nhất có thể. Họ sợ nhất là bị gia đình người bị hại làm loạn lên, cho nên bọn họ nhất định sẽ giao thứ đó cho người nhà họ Đinh.

Quả nhiên, bộ phận quản lý thị chính chẳng những giao đồ, lại còn phái một cán bộ hỗ trợ chúng tôi! Lúc chúng tôi nhìn thấy người nhân viên này, có thể đoán được anh ta không phải là người

thường xuyên ngồi ở văn phòng.

Hỏi mới biết, nhân viên này tên là Từ Hổ, năm nay hơn 40 tuổi, mặt mày chất phác, công việc thường ngày của anh ta là phụ trách chống ứ nước ở các cống thoát nước. Anh ta là người làm việc ở tuyến đầu, chắc chắn sẽ hiểu rõ tình huống hơn những người khác!

Thế là tôi nhiệt tình lôi kéo anh ta: "Anh Từ, anh có thể giúp đỡ thì chuyện đơn giản hơn nhiều rồi, có anh không phải là có bản đồ thoát nước sống sao?"

Từ Hổ hơi ngượng ngùng cười nói: "Bản đồ sống thì không dám nhận, nhưng tình huống bên dưới thì tôi hiểu rõ hơn người khác!"

Sau đó Từ Hổ nói với tôi, thật ra xảy ra chuyện cũng là không may đối với bọn họ, miệng cống ngầm bị người ta đánh cắp, bình thường tháng nào họ cũng đi kiểm tra, nếu bị trộm sẽ nhanh chóng bổ sung thay thế. Nhưng không phải ngày nào cũng có người trông coi kiểm tra hết được các cống ngầm, mà toàn thành phố thì nhiều nắp cống như vậy!

Từ sau khi chuyện này xảy ra, toàn bộ đám công nhân bọn họ bị cắt một năm tiền thưởng! Cố gắng làm vất vả cả năm, đến cuối cùng không có gì tốt! Từ Hổ nói tuổi này của anh ta làm dưới cống vẫn còn là trẻ, mấy người đồng nghiệp của anh ta đều đã gần 60 tuổi, mà ngày nào cũng phải chui xuống cống chống tắc nghẽn. Người trẻ tuổi bây giờ không ai muốn làm công việc mệt mỏi bẩn thỉu như vậy, nên những công nhân vệ sinh bọn họ người cao tuổi nhiều hơn.

Nghe anh ta nói trong lòng tôi cũng khó chịu, tôi nghe trong tin tức có nói qua quá trình thông cống của bọn họ, đó thật sự không phải là công việc mà người kiếm sống bình thường có thể làm được! Chưa nói đến mùi, chỉ cần nói đến điều kiện làm việc thôi,

vừa oi bức lại ẩm ướt, người không được đứng thẳng, có thể làm được chuyện này nếu không phải là những người có tinh thần hi sinh vì dân phục vụ thì không làm được!

Sau đó, Từ Hổ cầm bản vẽ cống thoát nước chỉ cho chúng tôi chỗ Đinh Hiểu Manh rơi xuống sẽ chảy đến miệng cống ở ngoại thành và mấy đường cống có khả năng bị trôi vào. Sau đó chúng tôi kết hợp với bản vẽ mặt bằng thành phố, cuối cùng tìm ra ba tuyến đường!

Tôi cũng có hỏi Từ Hổ trong đường cống ngầm có chỗ nào có khả năng bị kẹt lại không? Nhưng Từ Hổ lại nói, bất kỳ chỗ nào cũng có thể bị kẹt, dưới này có đủ loại rác rưởi.

Tôi nghe xong dậy lên lòng hiếu kỳ hỏi: "Những loại rác rưởi này có thể chặn đường cống lại sao?"

Từ Hổ liền nói: "Đương nhiên! Nếu như là rác thải sinh hoạt thông thường, phần lớn trọng lượng nhẹ, những rác thải này sẽ trôi nổi trên mặt nước. Một phần những rác thải khác vì trọng lượng lớn hơn sẽ chìm xuống nước, nhưng cũng sẽ trôi theo dòng nước về phía trước, thế nhưng nếu cả hai loại này cùng gặp nhau một chỗ, sẽ hình thành trầm tích, lâu dần sẽ ngày càng đọng lại nhiều, cuối cùng có thể bịt kín miệng cống."

CHƯƠNG

THI THỂ NGƯỜI ĐÀN ÔNG DƯỚI ĐẤT

Nghe Từ Hổ nói, tôi thật sự không nghĩ tới chỉ thoát nước cống thôi cũng phải biết nhiều kiến thức như thế, xem ra đúng là nghề nào cũng có chuyên gia!

Chiều hôm đó, chúng tôi bắt đầu tìm kiếm tuyến đường đầu tiên, dọc theo con đường này chắc chắn phải đi bộ, không thể đi xe được! Cũng không biết có phải ông trời cố ý làm khó không, trời nắng to cứ như đổ lửa...

Chú Lê không đi cùng chúng tôi, có lẽ lúc này ông ấy đang ngồi ở nhà ăn dưa hấu, nghe tấu nói [*], mát mẻ ghê gớm! Còn khổ chỉ có tôi và Đinh Nhất, đương nhiên còn cả Từ Hổ.

[*] *Tấu nói là một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.*

Nhìn Từ Hổ đi bên cạnh, tôi thấy hơi có lỗi: “Xin lỗi anh Từ, liên lụy anh phải chịu nóng cùng chúng tôi!”

Không ngờ Từ Hổ lại thoải mái nói: “Chuyện này có là gì, so với việc chui xuống cống, thế này vẫn còn nhẹ nhàng lắm!”

Tôi nghe Từ Hổ nói thế thì cười trừ: “Anh Từ thật biết nói đùa!”

Sau đó chúng tôi mất gần bốn giờ đồng hồ cẩn thận đi hết con

đường đầu tiên, đáng tiếc là không có kết quả gì. Buổi tối khi về đến nhà, tôi và Đinh Nhất thiếu chút nữa là bị cảm nắng, không ngờ về nhà, còn thấy Hàn Cẩn đã nấu chè đậu xanh.

Tôi nhìn cô ta đầy cảm động, không ngờ cô ta lại hơi ngượng nói: “Tôi được ăn khi còn bé, lúc mẹ còn sống, cũng không biết có ngon không, mọi người thử đi!”

Tôi đang định nói mấy câu khách khí, thì Đinh Nhất lên tiếng trước: “Có cái gì mà ngon với không ngon, giải nhiệt là được rồi!”

Quả nhiên, lời vừa nói ra, Hàn Cẩn sầm mặt về phòng! Tôi trừng mắt nhìn Đinh Nhất đang ăn chè đậu xanh, thằng cha này thông minh hơn tôi nhiều như vậy, mà sao EQ lại thấp thế chứ?

Ăn cơm tối xong, tôi bật điều hòa, sau đó nằm im trên giường như heo chết! Nghĩ đến chuyện ngày mai còn phải tìm tiếp, tôi thật sự rất muốn tự tử! Hận không thể lập tức tìm được thi thể của Đinh Hiểu Manh...

Một đêm không mộng mị, đến tận lúc chuông báo thức kêu tôi mới tỉnh lại, sau khi ngồi dậy thì chửi ầm lên ai đặt chuông báo khó nghe như vậy!

Đinh Nhất tỉnh dậy bên cạnh nói: “Chính cậu đấy! Tối qua không phải cậu bảo phải để chuông báo khó nghe một chút, nếu không sẽ không dậy được còn gì?”

“Hả? Tôi? Tôi sao có thể như vậy chứ!” Nghe anh ta nói tôi mới nhớ, tiếng chuông phá hoại này chính là tôi chọn, chủ yếu là sợ chúng tôi quá mệt mỏi không dậy nổi, chậm trễ lại làm hỏng việc.

Sau khi dậy, chúng tôi không có thời gian làm bữa sáng nên ra ngoài ăn. Mấy ngày nay, đồ ăn của Hàn Cẩn đều là tôi đặt trên mạng, tôi biết trong lúc dưỡng thương cô ta không tiện ra ngoài, nên đặt đồ ăn mang đến.

Hôm nay chúng tôi lại hẹn Từ Hổ cùng đi, đầu tiên là gọi cho chú Lê nói sơ tình hình ngày hôm qua, chú Lê chỉ dặn chúng tôi phải vừa làm vừa nghỉ đừng để bị cảm nắng!

Sau khi gặp Từ Hổ, chúng tôi bắt đầu tìm kiếm con đường thứ hai...

Con đường này dài hơn con đường hôm qua một chút, lúc đầu tôi có cảm nhận được một số thi thể của mấy động vật nhỏ, đa phần đều là chuột! Chết đủ thể loại, tôi không muốn nghĩ nhiều, càng nghĩ càng thấy buồn nôn.

Sau đó chúng tôi đi về phía trước một đoạn, đột nhiên tôi sững người, sau đó quay lại nhìn Từ Hổ, thật ra đến giờ anh ấy vẫn không hiểu chúng tôi cứ đi trên đường thế này thì làm sao tìm được Đinh Hiểu Manh?!

Nhưng vấn đề bây giờ là, lúc này tôi có thể cảm nhận được cách chân tôi vài mét có thi thể một người đàn ông... Thi thể này đã ở dưới đó khoảng nửa năm rồi! Mà nghề nghiệp của anh ta giống với Từ Hổ, cũng là công nhân thoát nước! Thế nên tôi mới nhìn Từ Hổ, quan trọng nhất là trong trí nhớ của thi thể này có quen biết Từ Hổ.

“Anh Từ, anh có quen ai tên là Triệu Bảo Trụ không?” Tôi hỏi thăm dò.

Từ Hổ không nghĩ nhiều nói: “Biết, anh ta là cộng tác viên trước đây ở chỗ tôi, làm mấy năm, về sau không biết vì sao nói nghỉ là nghỉ luôn, gọi điện cũng không bắt máy.”

“Anh ta không có người thân à? Các anh cũng không đến nhà tìm thử ư?” Tôi khó hiểu hỏi.

Từ Hổ nói: “Anh ta nào có người nhà! Lớn tuổi nhưng độc thân, ở ký túc xá của đơn vị. Đại khái khoảng nửa năm trước anh ta đột nhiên không đến làm, gọi điện thì tắt máy. Khi đó đúng lúc mới

phát lương xong, mọi người đều nghĩ chắc nhà anh ta có việc nên không đi làm. Dù sao cũng chỉ là cộng tác viên, chuyển việc cũng dễ!”

Cái này cũng khó trách, nếu không một người đang sống sờ sờ chết trong đường cống ngầm, sao không ai để ý? Vốn lúc tan ca, Triệu Bảo Trụ đi ngang qua một miệng cống bị người ta ăn cắp mất nắp, nên anh ta đi tìm một cành cây để cắm vào đó đánh dấu.

Không ngờ, lúc đang cắm cành cây thì điện thoại trong túi không cẩn thận rơi xuống cống. Anh ta nhìn xuống, may mà đang là mùa đông nên bên dưới không có nước, anh ta mới xuống đó nhặt điện thoại.

Lúc Triệu Bảo Trụ chui xuống, không biết pin điện thoại đã văng đi đâu, tìm xung quanh mãi không thấy. Anh ta biết pin điện thoại chắc chắn vẫn ở trong cống, bởi vì cuộc sống cũng không dư dả gì nên không nỡ chi tiền mua pin mới, anh ta đi vào sâu hơn để tìm...

Đáng lý ra viên pin sẽ không rơi quá xa, nhưng lúc anh ta xuống thì nước trong cống chảy gấp, có thể pin đã bị cuốn đi! Anh ta không cam lòng tiếp tục tìm đến chỗ sâu hơn, dù sao đây cũng là công việc thường ngày nên anh ta cũng không quan tâm có nguy hiểm hay không.

Không ngờ, Triệu Bảo Trụ càng đi thì càng thấy ngực mình bị ép mạnh hơn, anh ta đã từng bị như thế này, chịu đựng một lúc là hết. Nhưng lần này, anh ta cảm thấy rất khó chịu, không những không hết mà còn nghiêm trọng hơn.

Sau đó, Triệu Bảo Trụ cảm thấy quá khó thở, dịch lên một góc ở cống thoát nước, định nghỉ một chút rồi đi lên, nhưng anh ta không ngờ một lần ngồi nghỉ này lại không dậy nổi nữa!

Tôi đoán anh ta đột phát bệnh tim, lúc trước đã từng có dấu

hiệu nhưng chắc sợ tốn tiền nên không đến bệnh viện kiểm tra. Lúc đó điện thoại bị rơi xuống cống, lo lắng không yên, lại thêm trong đường cống ngầm rất ngộp nên mới khiến bệnh tim nặng hơn.

Lúc Triệu Bảo Trụ chết vẫn chưa đến năm mươi tuổi, tất cả tiền kiếm được đều gửi về quê. Thật ra anh ta không phải độc thân, ở nhà có vợ con, con cái cũng đã học đến cấp hai rồi.

CHƯƠNG

CHUÔNG ĐỒNG DẪN HỒN

Triệu Bảo Trụ ở thành phố cố gắng kiếm tiền, công việc có bẩn thỉu cực khổ mấy cũng làm, muốn kiếm thêm chút tiền cho con học lên đại học. Anh ta sợ người ở quê biết mình ra ngoài này làm người thông cống sẽ châm chọc con, nên anh ta vẫn nói với người nhà là mình đi phụ hồ.

Mặc dù đã làm ở đội thông cống được mấy năm, nhưng anh ta vẫn không nói chuyện nhà với người khác, lúc đồng nghiệp nói đùa anh ta là ế bền vững anh ta cũng không nói lại, coi như chấp nhận.

Thật ra, lúc đó nếu có người bên cạnh, hoặc điện thoại vẫn dùng được thì có lẽ anh ta đã không phải chết. Bây giờ tôi đã biết rồi thì không thể mặc kệ, nên tôi nói nhỏ với Đinh Nhất.

Anh ta cũng ngạc nhiên nói: "Sao lại có thi thể ở đây?"

Tôi cũng bất đắc dĩ: "Hết cách rồi, đã biết thì không thể mặc kệ, anh gọi cho chú Lê, hỏi xem nên làm gì bây giờ?"

Sau khi nói chuyện điện thoại với chú Lê, Đinh Nhất nói: "Chú Lê bảo chuyện này nên để Từ Hổ báo với cảnh sát trước, cậu kể qua tình huống cho anh ta rõ, dù sao người dưới cống cũng là đồng nghiệp của anh ta."

Tôi gật gật đầu, vẫy tay gọi Từ Hổ đang hóng mát ở cái cây cách đấy không xa. Anh ấy đi ngay đến: "Thế nào? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

Tôi kể lại chuyện của Triệu Bảo Trụ, không ngờ Từ Hổ kinh hãi cả buổi không nói nên lời, mãi mới thốt ra được một câu: "Cậu thật sự có thể tìm được thi thể?"

Tôi bị vẻ mặt của anh chọc cười, nhưng vẫn phải cố nhịn nói: "Em không lừa anh đâu anh Từ, thật ra đây chính là nghề của em!"

Mặc dù anh ấy vẫn tỏ vẻ khiếp sợ, nhưng vẫn gọi cho cảnh sát theo yêu cầu của tôi. Đương nhiên, anh ấy nói với cảnh sát là khi đang giúp chúng tôi tìm kiếm ở đường cống ngầm thì phát hiện thi thể...

Vì Từ Hổ là người báo án, cộng thêm tính chất công việc nên anh là người đầu tiên cảnh sát điều tra. Theo vị trí tôi nói, Từ Hổ nhanh chóng dẫn họ tìm được thi thể của Triệu Bảo Trụ.

Dù là người thường xuyên thông cống như Từ Hổ, nhưng đến khi lên mặt đất vẫn phải nôn ra, tôi thầm cảm thấy may mắn vì mình không xuống dưới đó... Đinh Nhất đưa cho Từ Hổ một bình nước.

Anh uống mấy ngụm, lại tiếp tục ói ra. Đến khi không còn gì để ói ra nữa, lúc đó mới hổn hển ngồi nghỉ dưới đất. Không ngờ, một lúc sau anh ấy lại bắt đầu khóc...

Tôi vội vàng hỏi: "Sao thế anh Từ? Có mệt ở đâu không? Hay là chúng ta đến bệnh viện nhé!"

Từ Hổ khoát tay nói: "Tôi không sao, chỉ là nghĩ đến lão Triệu nên khó chịu thôi, chúng tôi đều tưởng rằng anh ấy về nhà! Không ngờ cuối cùng lại thành ra thế này!"

Về sau, Từ Hổ kể lại cho chúng tôi nghe tình huống khi anh đưa

cảnh sát xuống đó...

Khi anh ấy đưa cảnh sát từ miệng cống gần đó tới vị trí tôi nói, nhanh chóng tìm thấy thi thể kẹt ở chỗ ngoặt. Mặc dù anh và Triệu Bảo Trụ đã quen biết mấy năm, nhưng cũng không thể nhận ra thi thể kia là ai, nhưng mà qua quần áo, anh có thể khẳng định đây đúng là lão Triệu!

Lúc trước, khi lão Triệu mới đến đội, không có nhiều quần áo lao động nên Từ Hổ đã đưa bộ lao động cũ của mình cho anh ta, mặc dù đã cũ nhưng vẫn còn mặc được, trước ngực còn có hai lỗ thủng do đầu thuốc chấm vào.

Thi thể đã biến dạng không thể nhận ra, nhưng quần áo lao động của mình thì anh ấy vẫn nhận ra! Vì trong đường cống nhiệt độ và độ ẩm đều cao, lại thêm các loại vi khuẩn sinh sôi, thi thể đã thối rữa không còn hình dáng gì nữa.

Theo Từ Hổ nói: "Nếu chậm vài tháng nữa, có lẽ chỉ còn lại khung xương nát!"

Cảnh sát và pháp y cùng vào cuộc, mặc dù không nôn ra như Từ Hổ, nhưng sắc mặt cũng rất khó coi... Tôi đoán chừng đều là cố nén để không nôn.

Thi thể nhanh chóng bị cảnh sát đưa đi, cảnh sát hỏi mục đích của chúng tôi đến đây, ghi chép đơn giản rồi để chúng tôi tiếp tục tìm vì họ đều biết chuyện của Đinh Hiểu Manh.

Lúc đầu tôi cũng định tìm tiếp, nhưng sau khi thấy tâm trạng của Từ Hổ như thế nên thôi! Để anh ấy về nghỉ một hôm, mai lại tìm tiếp.

Về đến nhà, thấy Hàn Cẩn và Kim Bảo đang ngồi xem tivi, nhìn dáng vẻ của cô ta lúc này, tôi thoáng có ảo giác, cảm thấy như Hàn Cẩn lúc này mới là Hàn Cẩn chân thực...

Trời quá nóng, không có tâm trạng đi ra ngoài ăn, lại còn lười, nên tôi gọi đồ ăn bên ngoài về. Lúc ăn cơm, Hàn Cẩn hỏi tôi kết quả hôm nay thế nào, tôi vội khoát tay nói: "Đừng hỏi vội, ăn đi rồi nói!"

Được lắm, tôi vốn đã không muốn ăn rồi, cô ta còn hỏi làm tôi nhớ đến thi thể của Triệu Bảo Trụ, vậy tôi còn ăn cái rắm!

Sau bữa ăn, Hàn Cẩn nghe tôi kể xong thì lắc đầu liên tục nói: "Trương Tiến Bảo, cậu đúng là biết tìm thi thể! Cậu mà không làm nghề này thì đúng là có tài mà không được phát huy!"

Tôi không có thời gian ngồi nghĩ xem đây là khen hay chê mình, tâm tư của tôi hiện nay đang đặt vào chuyện ngày mai. Tuyến đường hôm nay đã đi được một nửa, tuyến thứ ba cũng không dài, dự tính đi một ngày là hết.

Nhưng điều tôi lo lắng nhất hiện nay là, nếu như đến ngày mai đi hết các tuyến đường rồi mà vẫn không tìm thấy Đinh Hiểu Manh thì nên làm thế nào? Đến lúc đó không phải tất cả cố gắng đều uổng phí sao?

Đinh Nhất thấy tôi lo lắng nên an ủi: "Chúng ta cố gắng thôi, nếu quả thật không tìm thấy thì chỉ có nghe ý trời!"

Chúng tôi đang nói chuyện thì điện thoại của Đinh Nhất vang lên, là chú Lê gọi.

Đinh Nhất kể chuyện hôm nay cho chú Lê nghe, chú trầm mặc nói: "Kiểu này ban ngày các cháu không tìm được đâu, tối nay gọi Từ Hổ, chúng ta đi tìm!"

Tôi và Đinh Nhất nghe xong đều thấy mơ hồ! Đêm hôm khuya khoắt đi tìm thi thể?

Sau khi trời tối, chúng tôi lái xe đến nhà chú Lê, phát hiện lão già này còn cầm một cái chuông đồng to bằng miệng chén, bên

trên dán một lá bùa.

“Đây là cái gì ạ?” Tôi chỉ vào chiếc chuông đồng tò mò hỏi.

Chú Lê cười ha ha nói: “Đây là chuông Dẫn Hồn, chú đã dán ngày tháng năm sinh của Đinh Hiểu Manh lên, lát nữa chúng ta vừa đi vừa lắc chuông, lúc nào đến gần thi thể của Đinh Hiểu Manh thì chuông sẽ kêu…”

“Thật không ạ? Nếu có tác dụng thế sao chú không lấy ra sớm?” Tôi khó tin.

Không ngờ chú Lê nhún vai nói: “Chú cũng mới nghĩ đến, còn có tác dụng hay không phải thử mới biết được…”

CHƯƠNG

ÂM HỒN DẪN ĐƯỜNG

Nghe chú Lê nói xong, tôi nghĩ mình cũng đâu biết có tìm được hay không! Sao ngay từ đầu không đưa cách này ra? Nhưng mà ban đêm cũng có cái tốt, đó chính là mát mẻ.

Để không dọa người đi đường, chúng tôi chờ đến quá nửa đêm mới đi ra ngoài, chú Lê đi đầu, vừa đi vừa lắc chuông, miệng niệm chú liên tục. Ngẫu nhiên gặp mấy người đi đường, thấy cảnh hơn nửa đêm có một lão già đi trước miệng lẩm bẩm, đằng sau còn ba người đi theo, nhìn thế nào cũng thấy kinh sợ, cho nên ai cũng lánh xa.

Từ Hổ nghỉ đến trưa thì đã đỡ hơn nhiều, anh nghe nói lúc chiều lãnh đạo của đơn vị có đến cục cảnh sát phối hợp điều tra, chắc sau này sẽ có một phần tiền trợ cấp cho lão Triệu. Mặc dù không đáng là bao, nhưng vẫn hơn là không có.

Cứ như vậy, chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện hết tuyến đường thứ hai vẫn không tìm thấy gì. Lúc này đã là ba giờ sáng, mới đầu tôi còn thấy buồn ngủ, nhưng lúc này không hiểu sao lại hoàn toàn tỉnh táo.

Mặc dù bây giờ là quá nửa đêm, nhưng vẫn là tháng nóng nhất mùa hè! Sao lại có cảm giác ngày càng lạnh chứ? Tôi quay đầu lại

nhìn Đinh Nhất và Từ Hổ, phát hiện vẻ mặt của họ càng lúc càng căng thẳng hơn. Chờ đến khi tôi ngoảnh lại nhìn về phía chú Lê, mới phát hiện có một cô gái đứng sau chú ấy…

Chúng tôi cách chú Lê khoảng hơn mười mét, nhìn sắc mặt Từ Hổ có thể đoán anh cũng nhìn thấy. Nhưng chú Lê lại không phát hiện, tiếp tục vừa đi vừa lắc chuông, miệng vẫn liên tục đọc chú ngữ chiêu hồn.

Cô gái kia không cao lắm, vẫn cứ quay lưng về phía chúng tôi, nhưng tôi có cảm giác đó chính là Đinh Hiểu Manh! Nhưng nghĩ lại thì thấy không có khả năng, vì nếu là ma, sao cả tôi và Từ Hổ đều nhìn thấy được?

Nghĩ vậy tôi hỏi nhỏ Đinh Nhất: "Anh có nhìn thấy cô gái đứng sau chú Lê không?"

Đinh Nhất sầm mặt, giọng nói vội vã hỏi lại: "Cậu nói cái gì? Tại sao tôi không nhìn thấy?"

Từ Hổ bên cạnh cũng nói vào: "Cậu… không thấy à? Cô gái kia đã đi theo Lê đại sư một lúc rồi!"

Xem ra anh ấy còn nhìn thấy trước cả tôi, đây là chuyện gì chứ? Chẳng lẽ Từ Hổ và tôi đều vô tình mở được con mắt Âm Dương? Lúc này Đinh Nhất bảo tôi lấy răng thú trước ngực để ra bên ngoài, sau đó nhìn lại xem. Tôi lấy răng thú ra, chỉ vừa cúi đầu xuống rồi ngẩng lên nhìn lại, sau lưng chú Lê đã trống không.

Xem ra vấn đề xuất hiện trên người tôi và Từ Hổ, thế nên tôi hỏi Từ Hổ bây giờ có còn nhìn thấy cô gái kia không?

Từ Hổ hoảng sợ nói: "Vẫn thấy! Sao cậu lại không nhìn thấy rồi?"

Tôi không trả lời anh ấy ngay, sợ nói ra anh ấy sẽ hoảng, dù sao bây giờ tôi cũng không nhìn thấy nên chạy mấy bước về phía chú

Lê.

Chú Lê thấy tôi chạy tới, mới đầu còn tưởng tôi đã phát hiện được gì? Nhưng lúc tôi chạy đến gần, chú nhìn thấy sắc mặt tôi kỳ lạ nên đoán được có chuyện rồi.

Tôi đến trước mặt chú ấy, cố tình lách qua chỗ cô gái vừa đứng khi nãy, sau đó ghé tai chú ấy nói nhỏ: “Có thứ gì đó theo chú...”

Chú Lê lo lắng nhìn xung quanh, không tin hỏi lại: “Cháu có thể nhìn thấy?”

Tôi kể cho chú ấy việc không chỉ tôi mà cả Từ Hổ cũng có thể, nhưng khi tôi lấy răng thú ra thì không thấy nữa.

Chú Lê gật gật đầu, sau đó bấm ngón tay tính rồi nói: “Bây giờ là canh giờ có âm khí nặng nhất trong ngày, lại thêm trên người cháu âm khí nặng nên mới có thể nhìn thấy âm hồn chú gọi đến. Còn Từ Hổ có thể nhìn thấy, là do anh ta thường xuyên làm việc dưới cống ngầm, ở đó không có ánh nắng, vốn âm khí cực nặng, anh ta làm việc ở nơi như vậy thời gian dài khó tránh nhiễm phải âm khí...”

Tôi cũng không biết chú Lê nói thật hay giả, hoặc chỉ là nói hươu nói vượn trước mặt tôi, thế nên đành hỏi phải làm sao bây giờ?

Chú Lê nhìn Đinh Nhất và Từ Hổ ở phía sau nói: “Nếu không thì cháu đi cạnh chú! Đã gọi được linh hồn của Đinh Hiểu Manh rồi, chẳng bao lâu nữa sẽ tìm thấy thi thể của cô bé thôi.”

Nhưng nghĩ đến chuyện tôi vừa nhìn thấy Đinh Hiểu Manh vẫn luôn đi theo sau lưng chú Lê, thì có hơi không muốn đi bên cạnh chú ấy, nên tôi đi nhanh lên vài bước tới trước mặt chú: “Để cháu đi trước mở đường...”

Thế là chúng tôi hai người một tổ, tiếp tục đi về phía trước.

Không bao lâu, cũng sắp đi hết nửa con đường thứ ba, mà phía trước cũng sắp ra khỏi thành phố rồi, tôi nóng nảy, không nhịn được lẩm bẩm một câu: “Đinh Hiểu Manh à Đinh Hiểu Manh, cuối cùng ở chỗ nào vậy?”

Ai ngờ vừa dứt lời, tôi lại cảm thấy dưới chân trống rỗng, một chân bị rơi xuống! May mà phản xạ của tôi tốt, kịp thời chống tay xuống đất, xem lại mới phát hiện mình giẫm phải một nắp cống bị hỏng một nửa, nên mới chỉ rơi xuống một chân.

Mấy người Đinh Nhất lập tức chạy đến, anh ta và Từ Hổ kéo tôi lên, tôi tức giận chửi ầm lên, sao cái nắp cống này lại không chắc chắn như thế chứ!

Từ Hổ ngồi xổm xuống kiểm tra cái nắp cống nói: “Cái này bị đặt lệch vị trí, ban đêm có nhiều xe trọng tải lớn đi đường vòng qua chỗ này, những loại nắp cống này không chịu được sức nghiến loại xe vận tải kia nên nắp cống ở khu vực này thường được thay mới.”

Nghe anh ấy nói vậy, tôi cũng chẳng biết phải làm sao, chỉ có thể trách mình xui xẻo. Lúc này Đinh Nhất hỏi tôi thấy thế nào, có bị thương không? Tôi vỗ vỗ tay vào chân nói: “Không có gì, chỉ đập vào đâu đấy thôi...”

Đang nói thì thấy Từ Hổ đột nhiên chỉ về phía ngã tư đường nói: “Lê đại sư, cô gái vừa rồi đứng cạnh ông sao lại đi đến ngã tư kia đứng, nguy hiểm lắm!”

Ba chúng tôi cùng nhìn về phía Từ Hổ chỉ, thế nhưng làm gì có cô gái nào đứng đó?

Vì bây giờ là ban đêm, cho nên ngã tư đường kia chỉ có ánh đèn giao thông vàng nhấp nháy. Tôi khập khiễng đi lên trước, Đinh Nhất không yên tâm để tôi đi một mình nên đi theo.

Lúc vừa đi đến ngã tư đường, tôi không cảm giác được gì, nên

định đi ra giữa đường xem sao, dù sao cả đường rộng như vậy chẳng có một chiếc xe nào. Nhưng Đinh Nhất lại nói với tôi: “Cẩn thận một chút, giờ này xe chạy qua sẽ không giảm tốc độ đâu…”

Chúng tôi đang nói, một chiếc xe móc không biết chở cái gì chạy qua, thổi tung bụi đất. Tôi nghĩ mà sợ, may mà vừa nãy không bước ra!

CHƯƠNG

MÙI THỐI NỒNG NẶC

Sao bây giờ lái xe hàng to gan thế? Kéo theo hàng hóa nặng như thế mà đi với tốc độ như bão tố vậy? Có màn vừa rồi dọa, tôi không dám liều lĩnh đi ra giữa đường nữa mà để Đinh Nhất ở một bên canh chừng, còn tôi nhanh chân chạy ra…

Vừa mới đứng vững, đầu tôi ong lên, xem ra lúc nãy Từ Hổ nhìn thấy cô gái đi theo chú Lê tới chỗ này là có nguyên nhân, thi thể của Đinh Hiểu Manh quả nhiên ở bên dưới.

Lúc này tôi mới thở phào, sau đó phất tay với nhóm chú Lê, để mọi người đi đến! Đừng thấy lần này tìm xác giống như đi dạo, thế nhưng tôi cảm giác còn tốn sức hơn những lần trước nhiều.

Chờ đến lúc tôi trở lại ven đường, mấy người chú Lê đã đi đến, tôi hỏi Từ Hổ: “Anh Từ, chỗ tôi vừa đứng lúc nãy có đường nào xuống cống được không?”

Từ Hổ theo bản năng nhìn vị trí tôi vừa đứng, sau đó giật mình nói: “Cô gái vừa nãy đâu rồi?”

Tôi không muốn anh ta biết mình gặp ma nên chuyển đề tài nói: “Trước đừng quan tâm đến cô gái đó, chúng ta bây giờ phải làm thế nào mới có thể xuống chỗ cống thoát nước kia?”

Từ Hổ lấy bản vẽ mặt bằng hệ thống thoát nước ra xem, sau đó

chỉ vào chỗ tôi vừa rơi xuống nói: “Từ đây có thể xuống được...”

Tôi cười khổ, xem ra tôi với cái miệng cống kia đúng là có duyên!

Từ Hổ nhấc nửa nắp cống còn lại ra, Đinh Nhất chiếu đèn pin vào, bên trong tối om, cảm giác ngột ngạt. Bởi vì bên dưới là địa bàn của Từ Hổ, nên tất nhiên anh ấy là người xuống đầu tiên.

Lúc này, chú Lê dùng bông bịt chặt chuông Dẫn Hồn lại, theo như chú ấy nói, nếu như không chiêu hồn thì không được để chuông này kêu bậy!

Sau khi Từ Hổ xuống dưới, Đinh Nhất cũng đi theo sau, thấy anh ta an toàn xuống dưới, tôi nghiêng đầu hít một hơi rồi bò xuống.

Xuống dưới không khó, khó là sau khi xuống rồi phải đi tiếp, hai chân tôi vừa chạm đất, thiếu chút nữa bị không khí trong này hun chết. Con mẹ nó! Thối cay cả mắt... Tôi không biết mùi thối này có cùng cấp với mùi cay không, trong này còn thối hơn phân gấp ngàn lần!

Nhưng điều khiến tôi bất ngờ nhất là chú Lê cũng xuống, mà chú ấy giống như không bị mùi này ảnh hưởng. Tôi quay đầu nhìn chú ấy, quả là bình tĩnh! Sau khi lên mặt đất rồi tôi hỏi mới biết, mấy hôm nay chú ấy bị viêm mũi, không ngửi thấy gì…

Nói thật, tìm xác trong cống ngầm này là tình trạng tồi tệ nhất mà tôi gặp phải cho đến giờ! Chỗ này vừa nóng, vừa ẩm ướt lại thối... ở dưới này mấy phút đã đến cực hạn của tôi rồi.

Từ Hổ đi đầu quay lại nói với chúng tôi: “Mọi người cẩn thận dưới chân, phía dưới này là nước bùn rất trơn, đừng để bị ngã xuống!”

Nghe anh ấy nói, tôi vội vàng chiếu đèn pin xuống chân, vừa

chiếu xuống đã thấy lòng rỉ máu... Đôi giày da tôi vừa mua tháng trước giờ ngập ngụa trong đống bùn xanh sẫm nhão nhoét!

Sau đó, Từ Hổ dẫn chúng tôi rẽ bảy tám lần, đi chắc tầm sáu bảy phút gì đó, tôi ngửi thấy mùi thối trong đường cống này chủ yếu là do hóa chất, khác với mùi lúc vào rất rõ.

Tôi ngửi thấy mùi thối này không bao lâu thì phía trước xuất hiện thi thể nữ nằm sấp mặt ở dưới, tóc tai rối bời. Từ Hổ đi trước bị dọa kêu "Mẹ ơi"!

"Cô gái này, cô gái này không phải lúc nãy vừa đứng sau lưng Lê đại sư à?" Đến bây giờ Từ Hổ mới hiểu, hóa ra vừa rồi anh ấy nhìn thấy ma.

Bởi vì sợ phá hỏng hiện trường, gây phiền phức cho cảnh sát khám nghiệm, đương nhiên, chủ yếu là chúng tôi không dám đến đó, trời mới biết thi thể Đinh Hiểu Manh đã biến thành dạng gì?! Cho nên chúng tôi đều tránh ở xa xa không dám đến gần.

Ngoại trừ Đinh Nhất hơi tiếp cận về phía trước, sau đó quay đầu hỏi tôi: "Chắc chắn à?"

Tôi gật đầu: "Chắn chắn là Đinh Hiểu Manh, không nhầm được!"

Chú Lê quay sang nói với Từ Hổ: "Báo cảnh sát đi!"

"A, lại là tôi à?" Từ Hổ giật mình nói.

Chú Lê nói trọng điểm với anh: "Anh nghĩ đi! Nếu anh báo cảnh sát, có thể chứng minh là do chính các anh tìm được, có chỗ nào không tốt chứ!"

Từ Hổ mặc dù chất phác, nhưng cũng không ngốc, chỉ thấy anh ấy cảm kích nhìn chú Lê, rồi lấy điện thoại ra báo cảnh sát.

Đương nhiên, chúng tôi cũng gọi điện cho vợ chồng Đinh Bảo Thiền, báo cho họ biết đã tìm được thi thể con gái họ rồi.

Cảnh sát nhanh chóng đến, khi bọn họ nhìn thấy Từ Hổ lại giật mình hỏi: “Sao lại là anh nữa?!”

Từ Hổ hơi lúng túng nói: “Ngại quá đồng chí cảnh sát, nửa đêm lại phiền các anh đi một chuyến, chúng tôi đã tìm được Đinh Hiểu Manh mất tích mấy ngày trước rồi!”

Mấy người cảnh sát nghe xong đều choáng váng, lập tức báo cáo với lãnh đạo: “Đội trưởng, báo cho anh một tin tốt, học sinh cấp ba mấy ngày trước bị rơi xuống cống đã tìm được rồi!”

Cảnh sát và pháp y lục tục chui vào trong cống ngầm, còn chúng tôi ngồi trên vỉa hè hít thở không khí trong lành. Mặc dù nói chất lượng không khí không tốt, bụi PM2.5* cao gì đó, nhưng so với dưới kia thì trên đây đúng là Thiên Đường.

* PM2.5 hay PM10 là những chỉ số về chất lượng không khí, chỉ kích thước và mật độ những hạt trôi nổi trong không khí. Chỉ số PM2.5 là mật độ số hạt PM2.5 có trong 1 mét khối không khí, mức tiêu chuẩn và an toàn là 10, tức là 10 hạt trong 1 mét khối không khí, chỉ số này càng lên cao thì mức độ ô nhiễm không khí càng nguy hiểm.

Lúc này một chiếc taxi nhanh chóng xuất hiện trước mặt chúng tôi, cha mẹ của Đinh Hiểu Manh hốt hoảng xuống xe. Cảnh sát buồn bực, họ còn chưa báo cho người nhà bị hại, sao người ta đã biết mà đến đây chứ?

Bởi vì có cảnh sát ở đây nên Đinh Bảo Thiện chỉ hơi gật đầu với chúng tôi, thế nhưng từ ánh mắt của họ, tôi có thể nhận ra sự cảm kích từ tận đáy lòng.

Trước đó bản án của Triệu Bảo Trụ thì chúng tôi không phải đến cục cảnh sát cho lời khai, nhưng lần này trốn không thoát, dù sao chúng tôi cũng xuất hiện liên tiếp ở hai hiện trường án mạng!

Đương nhiên, trước khi đến cục cảnh sát, chúng tôi đều nhất trí

khai rằng mình giúp đỡ nhân viên tìm kiếm Đinh Hiểu Manh bị rơi xuống cống thoát nước mất tích, lãnh đạo của Từ Hổ có thể làm chứng.

Chờ tất cả mọi chuyện được xử lý xong, chúng tôi mới kéo lê thân thể mệt mỏi rời khỏi cục cảnh sát. Lúc này trời đã sáng, chúng tôi ai cũng chỉ muốn nhanh chóng về nhà tắm rửa đi ngủ…

Vừa vào đến cửa, Kim Bảo đã lắc lắc cái đuôi chạy đến, nhưng vừa đi đến gần chúng tôi đã hắt hơi mấy cái, sau đó bỏ chạy thật xa, gọi thế nào cũng không chịu đến.

Hàn Cẩn cũng bịt mũi đi đến nói: “Ông trời ơi! Hai người vừa đi móc phân à! Làm sao mà thối thế?”

“Thối à? Sao tôi không ngửi thấy gì?” Nói xong tôi quay sang hỏi Đinh Nhất: “Anh có ngửi thấy thối không?”

Đinh Nhất lắc đầu nói: “Tôi không ngửi được, mũi của tôi vừa bị hun mất linh rồi!”

CHƯƠNG

CON CHÁU HỌ LÊ

Xem ra sau khi ngửi phải mùi thối đỉnh cao kia, chút mùi nho nhỏ còn lại sót trên người chúng tôi không đáng kể chút nào. Nghĩ tới đây chúng tôi liền lao vào phòng tắm, tẩy sạch từ trong ra ngoài.

Quần áo trên người chắc chắn không thể giữ lại rồi, ném đi cũng tiếc, nhưng mùi kia không thể nào giặt sạch được. Đến mấy ngày sau, tên nhóc Kim Bảo cứ mỗi lần đến gần tôi lại trưng ra cái mặt ghét bỏ…

Thật sự thối như vậy à?

Thời gian nhoáng cái đã hơn một tuần trôi qua, Hàn Cẩn đã dưỡng thương ở nhà chúng tôi hơn một tháng. Không ngờ tối hôm đó, lúc tôi và Đinh Nhất dắt Kim Bảo đi dạo về, thì thấy có hai người lạ mặt đang đứng ngó nghiêng ngoài khu chung cư.

Tôi đây bình thường cũng thích tám chuyện hòa mình vào quần chúng phụ nữ trong chung cư, nên cũng đi qua hóng chuyện một chút.

Kết quả, phát hiện trong tay hai người này cầm ảnh chụp một cô gái, nhìn kỹ mới nhận ra người đó chính là Hàn Cẩn! Tôi căng thẳng, hai người này là ai vậy? Chẳng lẽ là người của tập đoàn Thái Long tìm đến? Hay là người trước đó làm cô ta bị thương?

Mặc dù tôi đoán rất nhiều khả năng, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh, lúc một người đưa bức ảnh cho tôi xem, hỏi tôi có nhìn thấy cô gái này không, tôi cầm ảnh nhìn chăm chú mấy lần, sau đó mơ hồ lắc đầu nói: “Chưa từng thấy, cô gái này sao thế? Nợ tiền các anh à?”

Người đàn ông kia không ngờ tôi sẽ hỏi ngược lại nên lúng túng nói: “Không phải, đây là đồng nghiệp của tôi, đến đây chơi thì bị mất liên lạc với gia đình.”

Tôi càng nhiệt tình nói: “Mất liên lạc? Nghiêm trọng vậy sao? Mất liên lạc bao lâu rồi? Đã báo cảnh sát chưa?”

Nghe tôi hỏi vậy, mấy bác mấy thím đứng bên cạnh khu chung cư đều xúm lại, đặc biệt tốt bụng giúp bọn họ nghĩ kế, nghĩ cách…

Có lẽ hai người này không ngờ có thể gặp được người tốt bụng như tôi, còn gọi thêm nhiều quần chúng nhiệt tình như vậy, nên đành nói qua loa vài câu rồi vội vội vàng vàng rời đi.

Đinh Nhất nhìn hai người kia rời đi mới nhỏ giọng nói với tôi: “Tay hai người này đều có vết chai, cơ thể rắn chắc, chắc chắn là người luyện võ! Xem ra Hàn Cẩn gặp phiền phức rồi.”

Sau khi về đến nhà, Hàn Cẩn đang ngồi trên ghế salon xem phim Hàn, thấy vẻ mặt chúng tôi khác thường thì hỏi làm sao. Trước tiên phải hỏi cô ta cho rõ chuyện mới được, mặc dù thời gian cô ta ở đây không gặp người ngoài, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Hàn Cẩn nghe xong thì biến sắc, nhưng lập tức khôi phục lại bình thường, tiếp tục xem phim Hàn, làm như không có chuyện gì xảy ra. Những ngày này Hàn Cẩn luôn tạo cho tôi một loại ảo giác, cảm giác cô ta đã trở thành người phụ nữ bình thường.

Buổi sáng, Hàn Cẩn nói muốn ăn lẩu uống bia, tôi thấy thời tiết đầu hè mà ăn lẩu thì thật đúng là ghê người! Nhưng dù sao người ta đã đề nghị, không ăn thì lại thành người hẹp hòi.

Thế là xế chiều hôm đó, tôi và Đinh Nhất đi siêu thị mua thịt dê tươi, tôm càng xanh và rau quả tươi chuẩn bị về nhúng lẩu. Thật ra ở cùng Đinh Nhất lâu như vậy, tôi còn phát hiện anh ta có một tuyệt kỹ khác, đấy là thái thịt dê! Đây chính là khó phân cao thấp với đầu bếp chuyên nghiệp!

Sau khi chuẩn bị đủ, chúng tôi ba người ngồi chờ nồi lẩu sôi! Thời tiết này ăn lẩu quả là một tư vị khác, nóng tôi không sợ, giảm nhiệt độ điều hòa xuống là được.

Ai ngờ, chúng tôi còn chưa ăn món chính, thì chú Lê gọi điện đến, tôi thấy điện thoại đến là biết có việc nên nháy mắt với Đinh Nhất, bảo anh ta nói với chú Lê ngày mai hãy bàn!

Nhưng sau khi Đinh Nhất tắt máy thì nói: “Sư phụ nói là việc gấp, bảo chúng ta đi đón ông ấy ngay.”

Tôi bất đắc dĩ nhìn Hàn Cẩn: “Không sao, bình thường việc gấp đều phải xử lý ngay, chúng tôi về nhanh thôi, cô cứ ăn từ từ, chờ chúng tôi!”

Hàn Cẩn cười ha ha nói: “Được rồi, đi nhanh đi...”

Không còn cách nào, chúng tôi ra cửa lái xe hỏa tốc đến nhà chú Lê, vừa đến cửa nhà đã thấy chú ấy đứng ở cửa chờ chúng tôi. Đinh Nhất vừa dừng xe, chú đã mở cửa lên xe rồi nói: “Nhanh đi đến thôn Hạ Hà ở ngoại ô!”

Tôi thấy sắc mặt chú Lê rất xấu nên lo lắng hỏi chú ấy: “Xảy ra chuyện gì rồi ạ?”

Chú Lê thở dài nói: “Tiến Bảo, chú chưa nói với cháu chú là người ở đâu à?”

Tôi mờ mịt lắc đầu nói: “Không phải chú là người ở đây ạ?”

Chú Lê nhìn đồng hồ, sau đó nói với Đinh Nhất: “Lái nhanh một chút!” Nói xong chú ấy mới quay sang tôi: “Chú là người ở đây,

nhưng trước khi chuyển vào thành phố, nhà chú ở thôn Hạ Hà. Họ Lê chúng ta là danh gia vọng tộc trong thôn, đáng tiếc lúc chú mười lăm tuổi trong nhà xảy ra biến cố, cha mẹ đều qua đời... Không ai chịu thu nhận tên nhóc choai choai như chú, cuối cùng chú ở nhà bác trưởng đợi một năm, mới theo sư phụ đi học."

Tôi biết chú Lê sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời này, chắc chắn ở quê chú ấy có người xảy ra chuyện. Quả nhiên, chú Lê tiếp tục nói với tôi: "Vừa rồi, chú nhận được điện thoại của anh trai, nói mấy cháu trai cháu gái đều bị rơi vào vũng nước trên sông, đến bây giờ vẫn chưa tìm được! Nếu như mấy đứa trẻ đó xảy ra chuyện, cháu trai đời này của họ Lê sẽ không còn ai hết!"

"Cái gì? Mấy đứa bé đều rơi xuống nước? Chuyện gì thế ạ?" Tôi ngạc nhiên hỏi.

Chú Lê u sầu nói: "Chú cũng không rõ lắm, anh họ chú không nói rõ trong điện thoại, nhưng nghe ý của ông ấy có lẽ lành ít dữ nhiều..."

Bảo sao chú Lê lại gấp như vậy, cũng không trách được, nhánh nhà chú ấy chắc chắn là không có nối dõi, nếu như bác trưởng của chú ấy cũng bị chặt đứt hương hỏa, vậy không phải nhà chú Lê sẽ tuyệt hậu sao.

Đinh Nhất lái xe rất nhanh, tôi rất yên tâm với kỹ thuật của anh ta, hơn nữa bây giờ chú Lê chỉ hận không có thêm đôi cánh để bay đến đó, cho nên nhanh thế nào chú ấy vẫn cảm thấy chậm…

Chờ đến khi ba người chúng tôi đến được thôn Hạ Hà, từ xa đã thấy ánh lửa ngút trời, giống như có không ít người cầm đuốc đứng cùng nhau! Công trình kiến thiết ở nông thôn thì sơ sài, mặc dù đường đã được trải nhựa, nhưng vẫn không có đèn đường. Khi chúng tôi đi đến gần xem xét mới thấy gần như đàn ông của cả thôn đều có mặt ở đó.

Sau khi Đinh Nhất dừng xe, tôi và chú Lê xuống trước, tôi phát hiện trong đám đông không chỉ có người dân trong thôn mà còn có cả cảnh sát, bọn họ ai cũng mồ hôi đầy đầu, có lẽ đều lo lắng không biết phải làm sao…

Lúc này một người trong thôn nhìn thấy chú Lê liền hô to: “Ông ba về đến rồi!”

Tôi nghe xong thấy chú Lê địa vị cũng không thấp nha! Người gọi chú ấy là ông ba cũng phải bốn mươi tuổi rồi. Giọng nói người kia vừa dứt thì một vị trung niên lớn tuổi hơn chú Lê một chút đi từ trong đám người ra, hai mắt đỏ lên không nói được lời nào.

Chú Lê kéo tay người trung niên nói: “Anh hai, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

CHƯƠNG

HỐ CÁT CHẾT

Anh hai của chú Lê vừa khóc nức nở vừa kể lại cho chúng tôi, mấy ngày nay trời quá nóng, chờ mãi hôm qua mới có một trận mưa lớn, thế là năm đứa cháu nhà ông cùng với mấy đứa trẻ lớn hơn trong thôn cùng nhau ra vũng nước chơi.

Năm đứa bé này là con của ba người con trai nhà anh hai chú Lê, bốn trai, một gái. Ban đầu lúc mấy đứa bé bảo đi ra hồ nước chơi, người lớn trong nhà cũng không để ý, trẻ con nông thôn mà, làm gì có đứa nào chưa từng chơi ở mấy vũng nước lớn chứ?

Không ngờ đến tận 6 giờ chiều cũng không thấy mấy đứa bé về, lúc này anh hai chú Lê hơi lo lắng, vì ông ấy biết hôm qua trời mưa to, chắc đã lấp kín mấy hố cát ở lòng sông, mấy đứa trẻ đi chơi hi vọng không có chuyện gì!?

Thế là ông ấy chắp tay sau lưng đi về chỗ vũng nước lớn kia, định gọi mấy đứa cháu trai cháu gái về. Kết quả, đi đến cửa nhà lão Vương trong thôn thì thấy một đám trẻ con chơi dưới gốc cây đại thụ.

Anh hai chú Lê hỏi bọn chúng: "Mấy đứa không phải cùng đi với đám Trứng Thối nhà ông ra hố nước chơi à?"

Một đứa lớn hơn nói với ông ấy, bọn chúng lúc trưa đi ra vũng

nước thì thấy vũng nước bị đầy hết rồi, nên chúng không dám chơi ở mép nước, đều về hết! Chỉ có đám Trứng Thối không nghe lời khuyên, nhất định muốn chơi ở mép nước, nên bọn chúng đi về trước.

Anh hai chú Lê nghe vậy thì biết có chuyện, dự cảm không tốt xuất hiện, ông ấy cũng không dám ung dung đi chậm nữa mà chạy thẳng đến hồ nước. Không ngờ lúc chạy đến thì thấy bên mép nước không có đứa trẻ nào đang chơi cả!

Lúc đó ông ấy suy nghĩ không biết mấy đứa trẻ chạy đi đâu chơi? Đang nghĩ thì trong nước bùn ở hố nước bên cạnh có một vật thu hút sự chú ý của, ông ấy ngồi xuống nhìn kỹ, phát hiện đó là chiếc giày vải màu đỏ của con gái đầu thằng hai nhà mình!

Ông ấy cảm thấy trời đất như quay cuồng, thiếu chút nữa thì ngất xỉu… may mà có kế toán Lưu trong thôn và em vợ đi qua, thấy lão Lê ở cạnh hố nước lảo đảo như muốn ngã thì vội vàng đỡ lấy.

Cảm thấy có người đỡ mình, ông ấy nhìn sang phát hiện là kế toán Lưu, thì vội vàng lôi kéo nói: “Nhanh đi gọi người! Mấy đứa cháu tôi có thể bị rơi xuống nước rồi!”

Kế toán Lưu nghe xong cũng giật mình kêu lên, vội để người em vợ chạy về thôn dùng loa thông báo gọi người! Vì vậy mới dẫn đến việc chúng tôi được chứng kiến.

Chú Lê nghe anh hai nói xong thì trầm giọng hỏi: “Bọn trẻ rơi xuống được bao lâu rồi?”

Anh hai chú ấy thút thít nói: “Từ lúc xế chiều phát hiện không thấy bọn nhỏ, đến giờ đã hơn ba tiếng rồi!”

Tôi nghe vậy thầm nghĩ, xong rồi! Mấy đứa trẻ kia nếu thật sự bị rơi xuống nước, đừng nói là ba tiếng, chỉ cần ba phút cũng có thể bị sặc nước chết rồi. Chú Lê nghe xong cũng liên tục lắc đầu

nói: “Thời gian quá dài, cảnh sát đến đây lúc nào? Bọn họ có giúp xuống nước tìm người không?”

Anh hai chú Lê gật đầu nói: “Họ xuống nước tìm giúp vài cái, mấy người trong thôn bơi lặn giỏi cũng xuống tìm vài cái, nhưng không ai tìm thấy.”

Tôi không hiểu lời ông ấy nói, nên nghi ngờ hỏi lại: “Tìm vài cái gì ạ?”

Anh hai chú Lê kéo tôi đến một chỗ cao hơn để tôi nhìn xuống, nhìn qua mới biết, không ngờ dưới cửa sông mà có tầm mười mấy vũng nước lớn! Phải gọi là hùng vĩ…

“Cái này… đây là gì ạ? Sao lại có nhiều vũng nước lớn như thế?” Tôi không hiểu hỏi.

Lúc đó một người trong thôn giải thích: “Cậu nhóc, cháu không biết đâu, thôn chúng tôi trước kia có sông lớn chảy qua, nên mới gọi là thôn Hạ Hà, về sau nước sông ở thượng nguồn đổi dòng, nên lòng sông bên này không có nước. Mấy năm nay trong thôn cho một nhà thầu xây dựng hút cát ở lòng sông, nên có khoảng hơn mười vũng nước lớn. Bình thường thì không sao, nhưng khi có mưa to, những hố này sẽ đầy nước, nghe nói hố sâu nhất cũng phải đến 7 - 8 mét!”

Tôi nghe xong liền hiểu rõ, về sau tôi nghe tin thời sự nói về chuyện này, thật không ngờ nó có thể nhấn chìm nhiều đứa trẻ như vậy.

Hôm nay tôi lần đầu tiên nhìn thấy loại hố cát này, không rõ người trong thôn thấy thế nào, không nói đến chuyện hút cát này phá hoại môi trường ra sao, chỉ nói đến tai họa ngầm thôi, chẳng lẽ không ai nhận ra? Phải chờ đến lúc nhà mình xảy ra chuyện, mới coi những hố cát này là nguy hiểm ư?

Xem ra vấn đề khó giải quyết nhất lúc này là không biết bọn trẻ

rơi vào hố nước nào, cho nên mới gọi điện cầu cứu chú Lê. Lúc này chú Lê mới đi đến cạnh tôi nói: “Tiến Bảo, cháu xuống đó giúp đỡ tìm kiếm một chút, bây giờ chỉ có thể hi vọng mấy đứa trẻ này đi chơi ở nơi khác...”

Tôi gật gật đầu, không nói gì cùng Đinh Nhất đi xuống dưới.

Dưới lòng sông, có ba người phụ nữ tóc tai bù xù nước mắt giàn giụa và ba người đàn ông ủ rũ ngồi đó. Không cần nói cũng biết, đây là ba người cháu ruột của chú Lê và vợ của họ.

Ba người đàn ông thấy chúng tôi đi cùng chú ba của họ thì nhao nhao đứng lên, mặc dù không có ai giới thiệu, nhưng tôi vẫn vỗ vỗ vai họ, sau đó trầm giọng nói: “Tôi đi xem trước, có lẽ bọn chúng ham chơi đi đến nơi khác chơi cũng nên!”

Tất cả bọn họ đều bi ai gật đầu, bây giờ đây chính là nguyện vọng duy nhất của họ....

Lúc tôi và Đinh Nhất đi đến cạnh hố cát, phát hiện những hố này không có quy tắc, thậm chí hố to hố nhỏ liên tiếp, đoạn nước gần bờ cũng lầy lội khó đi, đừng nói là trẻ con, cả người lớn chơi ở đây cũng không an toàn.

Tôi đi vòng quanh những hố cát này, cố gắng đi đến từng hố cát một. Hố nước lúc đầu phát hiện giầy vải đỏ là hố cát bọn họ tìm đầu tiên, mấy người bơi lội tốt đều xuống nước mò, nhưng không mò thấy gì.

Bởi vì bọn họ đã tìm trước, cho nên tôi đi tìm hết mấy hố cát khác, đi tới đi lui lượn quanh vài vòng vẫn không có cảm giác gì. Nhưng đến lúc tôi hướng đến hố cát đầu tiên kia, trong lòng bồn chồn, thế là tôi đứng ở trước hố, cẩn thận cảm nhận.

Xa xa chú Lê thấy tôi đứng sững lại, lòng trầm xuống, biết là tôi đã cảm nhận được gì đó.

Nói cũng kỳ quái, hố nước trước mắt nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng không coi là quá lớn, chỉ rộng vài chục mét, đáng lý ra bên dưới có gì cũng có thể vớt lên được chứ! Nhưng vì sao những người xuống nước trước đó không tìm thấy gì?

CHƯƠNG

ĐỨA TRẺ THỨ SÁU

Nhưng đó không phải điều kỳ lạ nhất, vừa rồi tôi nhớ rõ chú Lê bảo anh hai của chú ấy nói nhà bọn họ có năm đứa trẻ bị rơi xuống hố, nhưng vì sao bên dưới lại có sáu đứa trẻ?

Bởi vì trong hố có nhiều thi thể, nên nhất thời tôi tiếp nhận được quá nhiều thông tin, hình ảnh phức tạp cũng có thể có sai sót. Trong hố có năm thi thể chắc chắn là cháu trai, cháu gái của chú Lê, một thi thể còn lại không phải là trẻ em trong thôn Hạ Hà!

Đó là một bé gái mười hai tuổi, đáng lý ra một đứa trẻ mười hai tuổi bình thường đã rất hiểu chuyện, nhưng đứa trẻ này dường như cái gì cũng không biết, kỳ quái hơn là trí nhớ của cô bé rất hỗn loạn... nếu như tôi đoán không lầm, có lẽ đứa bé này có vấn đề về trí tuệ.

Chú Lê đứng trên cao nhìn tôi đứng mãi ở mép nước, trong lòng lo lắng, vội đi xuống hỏi xem tôi có phát hiện được thi thể hay không. Tôi nghe tiếng thì quay đầu lại, thấy chú Lê đang từ từ đi tới chỗ mình.

Nói thật, lúc này ký ức của năm đứa bé họ Lê đang hỗn loạn, nếu như muốn nói rõ ràng cần chút thời gian, nhưng tôi biết chú Lê bây giờ đã rất gấp rồi!

Dù sao sống chết cũng không phải chỉ dựa vào một lời nói là được, không phải cứ không nói thì là không sao cả. Chờ đến khi chú Lê đi đến cạnh mình, tôi nói khẽ với chú ấy: “Chú Lê, chú để anh hai chú chuẩn bị tâm lý đi! Mấy đứa bé, tất cả đều ở dưới hố này…”

“Cái gì!” Chú Lê đột nhiên trợn mắt, biểu lộ không tiếp nhận được thông tin này.

Tôi cũng đã từng trải qua nỗi đau mất đi người thân, tôi hiểu cảm giác đó như thế nào, thế nhưng bi kịch đã xảy ra, những người còn lại chỉ có thể học cách đối mặt.

Chú Lê đứng cạnh tôi nửa ngày mới chậm chạp mở miệng nói: “Nhưng mấy người trong thôn sao đều không vớt được gì?”

Tôi thở dài, lo lắng nói với chú ấy: “Đây chính là chuyện cháu muốn nói với chú, trong hố này ngoại trừ năm đứa bé nhà anh hai chú còn có… một cô bé nữa, không phải người trong thôn này, hơn nữa hình như bị thiểu năng trí tuệ.”

Chú Lê khó tin hỏi lại: “Đứa trẻ ở thôn khác? Không nhầm chứ?”

“Chú Lê, cháu có khi nào nhầm việc này đâu! Trừ khi cháu không cảm nhận được gì, còn một khi đã cảm nhận được, thì chắc chắn không sai! Mà cháu nói cho chú này, mặc dù bé gái kia không có ký ức, nhưng cháu dám khẳng định cô bé đã nằm ở dưới đó gần một tháng rồi!” Tôi chắc chắn.

Lúc này chú Lê càng giật mình! Vội hỏi tôi: “Con bé kia chết như thế nào?”

Tôi lắc đầu nói: “Cháu cũng không biết, đứa bé kia trí não không phát triển, không nhớ được thứ gì, xuất hiện nhiều nhất trong trí nhớ của cô bé là bà nội!”

Chú Lê quay người chạy lên trên, kéo anh hai của chú ấy, thở hổn hển nói: “Anh có biết gần đây có thôn nào bị mất tích một cô bé ngốc không?”

Anh hai chú Lê nghe thế liền đưa tay chỉ về phía Đông nói: “Thời gian trước ở thôn Thượng Hà có một cô bé ngốc bị mất tích, nghe nói không biết bị ai bắt cóc, đến bây giờ vẫn chưa tìm được.”

Chú Lê nghe xong, cau mày trầm tư thật lâu, sau đó quay lại nói với anh hai: “Tìm máy bơm nước! Bơm hết nước ra! Mấy đứa trẻ ở cái hố mà anh phát hiện ra chiếc giày vải đỏ ấy...”

Chú ấy vừa nói xong, mẹ của đám trẻ khóc toáng lên, anh hai của chú Lê trợn mắt ngất luôn…

Dưới sự hỗ trợ của cảnh sát, máy bơm nhanh chóng được đưa tới, bắt đầu rầm rập hút nước đi. Bởi vì chỉ có một máy bơm nên hiệu suất chậm, lại thêm trời cũng đã tối muộn, cho nên hiện trường ngoài người nhà chú Lê thì mọi người đều về nghỉ hết.

Chú Lê đương nhiên không thể đi, chú ấy ở lại thì tất nhiên chúng tôi cũng phải ở lại, nhưng ba người chúng tôi cả đêm đều ngồi trong xe. Lúc này chú Lê mới bảo tôi nói kĩ cho chú nghe, mấy đứa trẻ kia sao lại rơi xuống nước.

Tôi thở dài, sau đó nói lại những gì trong ký ức của chúng cho chú ấy nghe…

Trong mấy đứa trẻ, Trứng Thối là đứa rơi xuống nước cuối cùng, mặc dù không phải bơi lội giỏi, nhưng cũng thường chơi trong nước như vậy không ít lần rồi. Buổi trưa hôm đó ăn cơm xong, vì trời quá nóng nên người lớn đều về phòng đi ngủ. Nhưng mấy đứa trẻ kia nằm mãi vẫn không ngủ được, ồn ào đòi đi chơi. Trong năm đứa trẻ, Trứng Thối là đứa lớn nhất, năm nay mười bốn tuổi, nhỏ nhất là Hổ Con cũng đã tám tuổi, đều là anh em ruột trong nhà nên thường xuyên chơi cùng với nhau. Lúc này người

lớn kêu chúng phiền nên đuổi cho đi chơi.

Khi đó, mấy đứa trẻ chạy đến sân còn gặp ông nội bọn chúng, cũng chính là anh hai của chú Lê, ông ấy hỏi mấy đứa trẻ định đi đâu chơi?

Trứng Thối nói cùng mấy đứa trẻ trong thôn ra vũng nước ở lòng sông chơi! Lúc đó anh hai chú Lê còn dặn bọn chúng vài câu, sau đó đi vào nhà. Trứng Thối đưa mấy em trai, em gái cùng mấy đứa trẻ trong thôn đi đến hố nước trong lòng sông chơi.

Kết quả đám trẻ con xem một lúc, phát hiện vũng nước nhiều hơn trước rất nhiều, mấy đứa trẻ bơi tốt cũng không dám xuống nước chơi, cho nên bọn chúng nghĩ một lúc rồi nhao nhao bỏ đi, ngoại trừ năm đứa trẻ nhà họ Lê.

Lê Trứng Thối ỷ mình bơi tốt, là đứa đầu tiên xuống bơi, nó còn lộn nhào trong nước, đùa mấy em trai em gái cười ha ha. Nhưng nó bơi một lúc, cảm thấy nước hôm nay lạnh thấu xương, không giống với nước mọi khi nó chơi.

Theo bản năng, Trứng Thối bơi lên bờ, dù sao nó cũng đã lớn, hiểu biết nhiều hơn một chút, biết là bơi trong nước lạnh rất dễ bị rút gân, nên không dám ngâm nước nhiều.

Có điều hôm nay nắng to, nó vừa đi từ dưới nước lạnh lên cảm thấy rất thoải mái. Thế là nó lên bờ, nằm ở bãi cỏ trên cao nghỉ ngơi, nhưng không ngờ lại ngủ thiếp đi mất…

Trứng Thối cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, đến tận khi đột nhiên nghe thấy tiếng đập nước từng đợt oàm oạp mới bừng tỉnh, nó bò dậy xem xét, lập tức tỉnh mộng!

Mấy đứa em trai em gái tất cả đang chới với trong vũng nước, đứa nhỏ nhất chắc đã chìm đến đáy! Trứng Thối không nghĩ nhiều, nó ba chân bốn cẳng chạy đến hồ nước, rồi nhảy ùm vào nước.

Nếu như bình thường, với trình độ bơi lội của Trứng Thối, muốn cứu em trai em gái khẳng định không có vấn đề gì. Nhưng không biết hôm nay thế nào, nó vừa xuống nước đã cảm thấy chân trái đau đớn, Trứng Thối lập tức biết mình bị căng gân rồi!

Nếu như lúc đó nó không hoảng hốt, chậm rãi điều chỉnh một chút thì có thể thoát được tình trạng chuột rút đó.

CHƯƠNG

BƠM NƯỚC GẶP XÁC CHẾT

Khi đó Trứng Thối có thể không hoảng loạn sao? Chính mắt mình nhìn thấy các em sắp chết đuối, thằng bé sao không xuống cứu cho được?!

Nhưng thằng bé càng muốn bơi đến chỗ các em của mình thì cơ trên đùi càng bị rút gân đau đớn, cuối cùng ngay đến chính nó cũng không còn sức bơi vào bờ nữa…

Còn lại trong ký ức của mấy đứa trẻ kia, tôi thấy được nguyên nhân vì sao lúc trước bọn chúng lại cùng bị ngã xuống nước! Thì ra ngay tại lúc Trứng Thối lên bờ không lâu, đứa nhỏ nhất là Hổ Con đột nhiên nhìn thấy trong nước trôi nổi một vật, vật đó trông rất giống một chiếc súng đồ chơi bằng nhựa.

Mới đầu nó cũng không dám xuống nước vớt nên muốn đi tìm anh cả vớt hộ, nhưng lại thấy anh mình đang ngủ trên bãi cỏ. Đúng lúc đó, đột nhiên có một trận gió nổi lên, đẩy món đồ chơi kia về phía nó.

Hổ Con mừng lắm, nó quan sát thấy nước ở chỗ chiếc súng đồ chơi đó chỉ sâu đến khoảng đầu gối của mình, thế là nó đánh liều xuống nước. Kết quả khi nó sắp lấy được món đồ chơi kia thì đột nhiên cảm giác dưới chân bị hẫng, sau đó chìm cả người vào trong

nước!

Hổ Con bơi không giỏi, nó chỉ biết bơi chó, nhưng lúc này thằng bé bị chìm đột ngột vào trong nước nên lòng hoảng hốt, tay chân bắt đầu khua loạn xạ!

Lúc này Hâm Hâm vẫn đang chơi ở trên bờ, cô bé chính là chủ nhân của chiếc giày vải đỏ kia, cô bé nhìn thấy em trai mình rơi xuống nước nên hô hoán gọi Trứng Thối ở trên bãi cỏ, nhưng không hiểu vì sao lúc đó Trứng Thối ngủ rất say, cậu ta không nghe thấy tiếng kêu ở bên này.

Còn hai đứa trẻ khác nhỏ tuổi hơn Trứng Thối, bọn chúng thấy Hổ Con rơi xuống nước, lại không gọi được anh cả dậy nên đành phải xuống nước cứu em, nhưng chúng vừa bơi ra thì cảm giác mình bị chuột rút nên cũng nhanh chóng bị chìm vào trong nước.

Hâm Hâm cũng biết bơi, nhưng cô bé không dám xuống nước, thế là cô bé bám vào cây cột gần đấy và với tay xuống, nhưng vì cô bé đứng quá sát mặt nước nên bị trượt chân ngã vào trong nước, một chiếc giày rơi ra còn ở lại trên bờ.

“Đây là toàn bộ quá trình những đứa bé rơi xuống nước…” Tôi nặng nề nói với chú Lê.

Chú Lê vẫn đang hút thuốc, không nói một câu nào, gương mặt chú đầy vẻ u sầu… Tôi và Đinh Nhất không biết phải an ủi chú thế nào, vì cùng một lúc mất nhiều đứa trẻ như vậy, rơi vào nhà ai cũng đều là trời đất sụp đổ cả!

Một lúc sau chú Lê dụi tắt mẩu thuốc lá trong tay và nói: “Được rồi, thằng út cũng mới chỉ ngoài ba mươi, vẫn còn đang trong độ tuổi sinh đẻ tốt, con mất rồi thì sinh đứa khác vậy! Chú cũng không tin thứ ma quỷ này đâu!”

Tôi biết dù chú nói như vậy thôi, nhưng đừng nói cùng một lúc chết nhiều đứa trẻ như vậy, mà một nhà chỉ cần có một đứa bé

xảy ra chuyện thôi thì cũng phải đau khổ trong nhiều năm trời!

Trong thời gian nói chuyện, trời bên ngoài đã sáng, đột nhiên tôi nghe thấy bên ngoài xe truyền đến tiếng khóc, sau đó có tiếng người nào đó hô lớn về phía chúng tôi. “Nước rút rồi, làm đi!”

Chú Lê nghe thấy thế thì giật mình chạy ra khỏi xe, tôi và Đinh Nhất cũng vội vã xuống theo, cùng chạy tới chỗ hố nước…

Cái hố này có hình thang, càng đi xuống diện tích càng nhỏ, dù bây giờ trong hố vẫn còn nước, nhưng thi thể của những đứa trẻ đã hiện lên khỏi mặt nước.

Đám con trai, con dâu của anh hai nhà chú Lê khóc lóc ầm ĩ muốn chạy xuống hồ nước nhưng bị người thân kéo lại, chú Lê thấy cảnh này cũng rất khó chịu, nhưng chú ấy vẫn bình tĩnh nói ra nghi hoặc trong lòng mình với tôi: “Người chết đuối sẽ không mãi chìm xác dưới đáy nước, không một đứa nào trong những đứa trẻ này nổi lên, chứng tỏ có điều gì đó kỳ quặc!”

Thật ra tôi đã nghi ngờ điều này từ sớm, đặc biệt là đứa trẻ không rõ lai lịch ở trong hố nước kia…

Máy bơm nước vẫn đang vận hành ở trong hố, nhưng không hiểu vì sao nước trong hố hút mãi cũng không cạn! Thi thể của mấy đứa bé đều được cảnh sát vớt lên, sau đó tôi nghe thấy có người nói: “Sao lại thêm một đứa thế này? Đứa trẻ này là con nhà ai thế?”

Cảnh sát đứng ở đó nghe vậy thì biết có thêm một bộ thi thể nữa, họ bèn bảo người đi tìm cán bộ trong thôn đến, để họ đi từng nhà hỏi xem có con nhà ai bị mất tích không.

Lúc này anh trai của chú Lê dùng gương mặt đau khổ nhìn đứa bé kia một cái rồi gọi người kia lại và bảo: “Trở về đi! Đứa bé này chắc chắn không phải ở trong thôn chúng tôi! Hẳn là nó ở thôn Thượng Hà, anh đến thôn Thượng Hà đi, gọi bọn họ tới nhận xác!”

Người kia nghe xong thì đồng ý, sau đó chạy ra cửa thôn…

Hôm qua, sau khi bọn họ báo cảnh sát thì có hai người đến, nghe nói là có người chết đuối nên cảnh sát không gọi bác sĩ và người thăm dò hiện trường tới. Giờ thì hay rồi, bỗng dưng lại có thêm một xác chết nữa, hơn nữa nhìn độ phân hủy của xác đứa trẻ kia thì chẳng biết nó đã bị ngâm nước trong thời gian bao lâu rồi!

Sau đó, cảnh sát và người nhận diện thi thể của thôn Thượng Hà đến cùng một lúc, nhưng vì thi thể đã bị trương phềnh quá nghiêm trọng nên người của thôn Thượng Hà cũng không thể nhận ra được đứa trẻ này có phải là cô bé Lý Nhị Ny đã bị người ta bắt cóc hay không.

Thì ra cô bé tên Lý Nhị Ny này từ bé đầu óc hơi có vấn đề, năm cô bé hai tuổi, bố của cô bé vì sử dụng máy bơm nước bị rò điện, nên bị điện giật chết! Mẹ của Nhị Ny thấy trong nhà chỉ còn mình bà ấy và đứa con gái bị ngốc nên dứt khoát dứt áo ra đi!

Từ đó để lại hai bà cháu khổ sở nuôi nhau… Vì một già một trẻ không thể trồng trọt nên họ đành để cho người ngoài thuê đất trồng trọt, một năm được trả 1000 đồng.

Ủy ban thôn thấy hai bà cháu không thể sống được nữa nên giúp họ làm đơn xin trợ cấp cho người nghèo, nhờ vậy mà có thể miễn cưỡng sống qua ngày. Cô bé Nhị Ny này rất ngốc, ngoại trừ ăn uống ngủ nghỉ, còn lại cô bé không hề biết cái gì cả!

Những đứa trẻ trong thôn cũng không muốn chơi cùng cô bé, bình thường cô bé vẫn hay đến cửa thôn ngồi chơi một mình, ngẩn người nhìn ô tô chạy qua chạy lại, có đôi khi cô bé có thể ngồi cả một ngày…

Nhưng một cô bé ngốc như vậy mà tháng trước lại bị mất tích! Lúc ấy bà nội của Nhị Ny thấy cô bé không về ăn cơm tối thì có cảm giác bất an. Nhưng bà nội của cô bé đi đứng bất tiện, đành

phải nhờ hàng xóm hỗ trợ đến cửa thôn tìm thử.

Nhưng hàng xóm trở về lại bảo là: “Nhị Ny không có ở cửa thôn!”

Bà của Nhị Ny nghe vậy thì hoảng hồn, lúc này mới nhớ đến việc tới ủy ban thôn nhờ người hỗ trợ. Các cán bộ trong thôn dùng loa hô hào mọi người trong thôn đi tìm giúp Nhị Ny, vì dù sao họ cũng là người cùng thôn, mà nhà của hai bà cháu này cũng là hộ khó khăn.

Loa trong thôn kêu rất to, các nhà trong thôn đều đi ra giúp đỡ tìm kiếm! Nhưng thôn Thượng Hà không lớn lắm, chẳng mấy chốc họ đã đi tìm khắp các chốn mà bọn trẻ con có thể đi chơi được.

Bỗng có một người nhớ lại lúc ban ngày hôm nay, hình như anh ta nhìn thấy có một chiếc xe đi ngang qua cửa thôn, dừng lại nói chuyện với Nhị Ny, chắc là đang hỏi đường. Bởi vì từ trước đến nay Nhị Ny vẫn luôn chơi ở cửa thôn, nên lúc đó anh chàng này cũng không tiếp tục để ý đến nữa, giờ ngẫm nghĩ lại, chẳng lẽ cô bé đã bị người kia bắt cóc rồi?

Người trong thôn nghe xong lập tức như ong vỡ tổ, nhao nhao lên nói thế thì không hay rồi! Nếu cô bé thật sự bị bọn buôn người lừa đi thì khó mà tìm về được! Bà nội của Nhị Ny nghe mọi người nói thế thì nhất quyết muốn đi tìm!

CHƯƠNG

CÓ QUẢ ẮT CÓ NHÂN

Tuy cháu mình là đứa ngốc, nhưng nếu thật sự bị người ta bắt cóc đi mất, sau đó phát hiện con bé bị ngốc thì còn có thể đối xử tốt với nó được không?

Cuối cùng người trong thôn bàn bạc với nhau, vẫn nên đi báo cảnh sát! Cảnh sát sau khi nghe thấy thông tin trí lực của Nhị Ny có vấn đề thì hoài nghi không biết có phải do cô bé đi lạc hay không? Nhưng người trong thôn đều khẳng định rằng: "Sẽ không, tuy con bé bị ngốc, nhưng từ trước đến nay chưa từng rời khỏi thôn chơi bao giờ!"

Cảnh sát đành phải cầm ảnh chụp của Nhị Ny đi tìm ở khắp nơi xung quanh, nhưng bọn họ tìm khắp nơi rồi, vẫn không có ai nói là từng gặp Nhị Ny.

Trên khắp cả nước, mỗi ngày đều có rất nhiều vụ án trẻ em bị mất tích, có những vụ tìm về được rất nhanh, còn có những vụ… vĩnh viễn không tìm được.

Nhưng dù là như thế, cũng không ai từng nghĩ rằng, đứa bé Nhị Ny này vậy mà lại chết ở dưới vũng nước thuộc thôn Hạ Hà.

Trải qua kiểm tra sơ bộ của pháp y, phát hiện Nhị Ny không phải chết do bị ngạt nước, nhưng nguyên nhân cụ thể dẫn đến cái

chết thì còn phải trở về làm khám nghiệm tử thi mới có thể kết luận. Lúc này chú Lê đột nhiên kéo tên nhóc vận hành máy bơm nước ra để hỏi: "Cậu có nhìn thấy một cái súng nhựa đồ chơi ở trong nước không?"

Tên nhóc kia bị hỏi như vậy thì hơi ngạc nhiên, nhưng nó lập tức nói với chú Lê: "Không có ạ! Nước chỉ hơi đục một chút, còn không có cái gì nữa cả…"

Chú Lê nghe vậy thì sắc mặt trở nên khó coi, tôi hỏi chú ấy làm sao vậy? Chú nói nhỏ với tôi: "Không phải cháu nói trong trí nhớ của Hổ Con, nó đã từng nhìn thấy một cây súng đồ chơi sao, nhưng vừa rồi chú nhìn khắp nơi mà không thấy cái súng đồ chơi nào cả."

Nghe ông ấy nói như vậy, tôi nghi ngờ hỏi: "Ý của chú là, cái súng đồ chơi kia có vấn đề?"

Chú Lê gật đầu: "Việc này chắc chắn không hề đơn giản như vậy, không nói tới chuyện cái súng đồ chơi kia có vấn đề hay không, tại sao lúc đó Trứng Thối ngủ trên đồng cỏ mà bọn trẻ gọi mãi cũng không dậy? Nếu ngay từ đầu lúc Hổ Con mới rơi vào trong nước mà Hâm Hâm đánh thức được Trứng Thối dậy, thì có lẽ chỉ có hai đứa bé bị chết đuối thôi, hoặc là không có đứa nào bị chết cả."

"Ý chú nói là Nhị Ny đang tìm thế thân? Nhưng không phải nó là đứa ngốc hay sao?" Tôi không tin lắm vào ý nghĩ này.

Nhưng chú Lê lại một mực chắc chắn mà nói với tôi: "Khi còn sống bị ngốc, sau khi chết không nhất định vẫn bị ngốc, hơn nữa Nhị Ny chết cũng không đơn giản như vậy! Những người bị chết đuối, hai tay thường nắm lại, bởi vì khi ở trong nước, bản năng họ sẽ nghĩ rằng phải bắt được thứ gì đó. Nhưng hai tay của Nhị Ny lại siết chặt lại, giống như là đã từng phải nhận đau đớn khủng

khiếp vậy…”

Tôi nghe mà không khỏi sững sờ: “Ý chú là đứa bé này bị người ta giết?”

“Chỉ mong là không phải…” Chú Lê chậm rãi nói.

Hành hạ chúng tôi một đêm, cuối cùng cũng tìm được thi thể mấy đứa trẻ, tâm trạng của chú Lê hiện giờ có thể nói là vô cùng ngổn ngang, tuy ông ấy không thể có người nối dõi, nhưng cũng không hi vọng dòng họ Lê nhà mình tuyệt hậu, những đứa trẻ này đột nhiên gặp nạn trên đất bằng, trong đó tất có nguyên do!

Vì có nhiều thi thể trẻ em, cho nên cảnh sát mang toàn bộ sáu cỗ thi thể đi, tuy người nông thôn đều rất truyền thống, không muốn con mình bị mổ bụng mổ ngực, nhưng vì để điều tra rõ nguyên nhân cái chết của những đứa trẻ này, họ đành phải nhịn đau để cảnh sát mang chúng đi.

Chú Lê đưa chúng tôi về nhà anh hai, người trong nhà đột nhiên gặp đại nạn, tất cả đều như quả cà héo, mẹ của Hổ Con còn khóc ngất đi mấy lần. Chú Lê bảo anh hai đưa phụ nữ trong nhà về phòng nghỉ ngơi, vì chú có chuyện muốn hỏi mấy đứa cháu.

Tôi thấy chú ấy không cho đám phụ nữ trong nhà họ Lê nghe, vậy chắc chúng tôi cũng phải tránh đi chỗ khác? Nhưng chú Lê lại lắc đầu nói: “Hai đứa cũng nghe đi, đâu phải người ngoài…” Nói rồi, chú dùng giọng điệu cực kì nghiêm khắc bảo: “Nói đi! Ai trong số mấy đứa có liên quan đến cái chết của đứa bé ngốc ở thôn Thượng Hà?”

Ba người cháu của chú ấy nghe thấy thế thì mặt đứa nào cũng đen như màu đất, không người nào dám nói gì. Cuối cùng vẫn là anh lớn ấp úng mãi mới nói ra hai câu: “Chú ba… chú nói vậy là sao ạ? Chúng cháu sao có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy được?”

"Không làm chuyện gì thất đức sao có thể đoạn tử tuyệt tôn!" Chú Lê đột nhiên hét lên!

Ba người cháu nghe xong đều sợ quá quỳ xuống đất, chuyện này thật sự không phải do bọn họ làm, nhưng ngày hôm đó đúng là họ đã nhìn thấy một số chuyện không thể nói cho người khác biết…

Thì ra mùng chín tháng trước đúng lúc trên thị trấn có phiên chợ, ba anh em dùng xe ba gác lên chợ, định đem dưa hấu mới hái đi bán.

Dưa hấu trồng trong thôn Hạ Hà bọn họ vừa ngọt vừa cát, nên bình thường chỉ cần một buổi sáng là bán hết sạch. Sau đó ba anh em vào ăn trưa trong một quán cơm nhỏ trên thị trấn, rồi mới lái xe về nhà.

Ai ngờ khi họ lái xe ngang qua thôn Thượng Hà, cậu hai đột nhiên cảm thấy khát nước nên bảo anh cả dừng xe ở ven đường, cho cậu ta vào cửa hàng ở đầu thôn mua mấy cây kem ăn!

Mua kem xong, ba anh em bọn họ ngồi xổm ở dưới bóng cây vừa ăn kem vừa nói chuyện phiếm… Đột nhiên, cậu ba chỉ tay về hướng cửa thôn Thượng Hà và nói: "Mấy anh nhìn xem, hai người kia có phải là bọn buôn người không?!"

Nghe thấy vậy, hai người kia cũng vội nhìn theo hướng ngón tay của cậu ba, bọn họ nhìn thấy chiếc xe Van có biển số nơi khác đang dừng ở cửa thôn Thượng Hà, có hai người đàn ông từ trên xe đi xuống, đang hung hãn túm một cô bé khoảng mười một, mười hai tuổi vào xe!

Cậu hai thấy thế lập tức đứng dậy muốn đi cứu người, nhưng lại bị anh cả kéo lại: "Mày đi làm cái gì!"

Cậu hai sững sờ, sau đó nóng nảy nói: "Qua đó cứu người chứ sao! Chậm một chút nữa là đứa bé đó bị hai kẻ kia kéo lên xe rồi!"

Ai ngờ anh cả đột nhiên nói một câu: “Mày quên chuyện của Tống lão nhị rồi à? Cũng gặp phải mấy kẻ như thế này, có phải mày không muốn sống nữa hay không?”

Thì ra trong thôn bọn họ có một người rất hiền lành tên là Tống Tổ Đức, vì anh ta đứng hàng thứ hai trong nhà, nên cả thôn đều gọi anh ta là Tống lão nhị. Tống lão nhị là một người rất nhiệt tình, bình thường mà hàng xóm có chuyện gì khó khăn, anh ta đều nhiệt tình đi hỗ trợ.

Ngờ đâu vào 29 tháng chạp năm ngoái, trong một phiên chợ cuối cùng của năm, Tống lão nhị nhìn thấy có đứa trộm tiền người ta nên quát lên một tiếng! Thế rồi khi trên đường về nhà, anh ta bị tên trộm kia trả thù, đâm một dao vào ngực, chết ngay tại chỗ.

Thời buổi này người tốt không sống được lâu! Tuy cuối cùng vụ án ấy cũng được phá, tên trộm cắp giết người phải nhận sự trừng phạt của pháp luật, nhưng Tống lão nhị cũng đã chết rồi! Để lại vợ con côi cút trong nhà làm sao sống nổi đây?

Chuyện này gây chấn động rất lớn trong thôn Hạ Hà, ai cũng biết Tống lão nhị, biết anh ta là người hiền lành, thế nhưng chẳng ai có thể hiểu vì sao một người tốt như vậy lại có kết cục như thế này?

Sau khi Tống lão nhị chết chưa được nửa năm! Vợ anh ta mang theo con đi lấy chồng khác. Nhưng ít ra người phụ nữ này cũng có lương tâm! Mình đi rồi còn biết mang theo cả con. Còn như mẹ của Nhị Ny, chẳng phải bỏ con lại trong thôn, sau đó chạy mất dạng sao!

CHƯƠNG

BÁO ỨNG

Bởi vì việc đó mang đến cảm xúc rất lớn cho những người trong thôn, cho nên khi đó ba anh em họ mới không dám nhúng tay vào chuyện này. Thế nhưng không ai ngờ rằng, đứa bé đó lại chết trong hố nước của thôn họ?

Chú Lê nghe xong, mặt tái xanh không nói một lời, tôi biết chú ấy cũng đang không biết phải nói ba đứa cháu này như thế nào.

Dù sao chúng cũng không phải là con ruột của chú ấy, nếu như hôm nay người quỳ trước mặt là con của chú ấy, chắc chắn chú Lê sẽ đạp cho mỗi đứa một cái! Rồi nói cho chúng biết sau này phải làm người như thế nào!

Qua một lúc lâu sau, cuối cùng chú Lê thở dài và nói: "Đứa trẻ kia chết oan, sau khi chết còn trời xui đất khiến bị ném ở vũng nước trước cửa nhà mấy đứa, con bé chắc chắn đã nhìn thấy việc mấy đứa thấy chết mà không cứu, vì thế mới trả thù Trứng Thối và mấy đứa trẻ kia… Nếu không thì vì sao có nhiều đứa trẻ qua hố nước chơi như vậy mà cuối cùng chỉ có con cháu nhà chúng mày xảy ra chuyện? Còn rơi vào hố nước có xác đứa trẻ ngốc kia?!"

Anh hai của chú Lê nghe thấy thế bèn nóng nảy, nói: "Chú ba à! Chú giúp mấy đứa không có tiền đồ này đi! Con bé kia cũng hại

chết mấy đứa cháu của nhà anh rồi, đây chính là dùng năm mạng đổi một mạng của nó đấy!”

Chú Lê lắc đầu: “Trước khi chết đứa bé này khác thường, sau khi chết tất nhiên sẽ có tư duy không giống người bình thường, anh cho rằng năm mạng đổi một mạng là đủ, nhưng biết đâu con bé lại không cho là như vậy?”

Chú Lê vừa nói ra lời này, những người trong nhà họ Lê ở đây đều vô cùng kinh hãi, nhỡ đâu chú ấy nói đúng, thì những người còn lại trong nhà họ Lê chẳng phải sắp gặp nạn lớn đến nơi?!

Anh cả nhà họ Lê lúc này mới khóc nức nở nói với chú Lê: “Chú ba, chú cứu lấy chúng tôi đi! Giờ bọn nhỏ cũng chết hết rồi, nếu chúng ta còn xảy ra chuyện gì nữa thì hương hỏa của nhà họ Lê sẽ bị tuyệt hậu mất!”

Chú Lê trầm tư một lúc lâu mới thủng thẳng nói: “Buổi chiều, ba đứa các cháu đến đồn cảnh sát khai báo hết mọi chuyện đi, nếu có thể giúp bọn họ phá án thì sự tình có lẽ còn có thể thay đổi được...”

Cậu ba nghe xong lập tức nói: “Chú ba! Hôm đó cháu vẫn còn nhớ rõ biển số xe của chiếc ô tô kia, cái này có ích không?”

“Đương nhiên có ích rồi, sao không nói sớm, mau ăn nhẹ một chút rồi đi đi! Không được chậm trễ một phút nào cả!” Chú Lê thúc giục bọn họ.

Cứ như vậy, buổi sáng cùng ngày, chú Lê và mấy đứa cháu đến đồn cảnh sát nói cho họ biết manh mối mà mình nhìn thấy, còn chúng tôi không được ngủ tử tế một đêm, nên ai về nhà nấy đi nghỉ ngơi.

Nhưng khi chúng tôi vừa bước chân vào cửa, tôi liền cảm thấy có gì đó bất thường, Kim Bảo bị nhốt trong lồng không được vui vẻ lắm, nồi lẩu đang ăn dở tối qua vẫn để nguyên trên bàn, mỗi tội

đồ ăn bên trong đã lạnh ngắt…

“Hàn Cẩn đâu?” Tôi dùng vẻ mặt rất nghi ngờ nói với Đinh Nhất.

Đinh Nhất nhìn xung quanh: “Có vẻ trong phòng này ngoại trừ Kim Bảo ra thì không có người sống nào cả!”

Lòng tôi trùng xuống, không tốt, chắc chắn Hàn Cẩn đã bỏ đi rồi! Không phải chúng tôi đã nói trong khu này có người đang nghe ngóng tung tích của cô ta à? Sao còn tùy tiện ra ngoài như vậy?

Ngay tại lúc tôi đang định ra ngoài tìm cô ta thì thấy Đinh Nhất cầm một tờ giấy trên bàn ăn cơm lên: “Tờ giấy này hình như là do Hàn Cẩn để lại…”

Tôi thấy phía trên có mấy dòng chữ viết rất đẹp: “Tôi đi đây… Trong khoảng thời gian này rất cám ơn các cậu, đừng nhớ tôi…”

“Hết rồi? Chỉ có mấy chữ như vậy thôi á?” Tôi chẳng hiểu ra làm sao cả.

Đinh Nhất nghe vậy thì cười phá lên: “Vậy cậu còn muốn Hàn Cẩn viết cho cậu cái gì nữa? Viết là cô ta cảm kích cậu như thế nào à? Nếu trên tờ giấy này mà viết những thứ như thế thật, thì chắc chắn không phải do Hàn Cẩn viết!”

Tôi ngẩn người nhìn tờ giấy kia, xem ra Hàn Cẩn của trước đây đã quay trở về rồi…

Hôm sau, hai chúng tôi mua rượu thịt đến nhà chú Lê thăm nom, dù gì mấy ngày nay tâm trạng của lão già này cũng không được tốt, không thể để ông ấy ở nhà một mình được. Nào ngờ đâu khi chúng tôi đến nơi thì phát hiện, ba đứa cháu ở thôn Hạ Hà của ông ấy cũng đang ở đây!

Thì ra khi bọn họ đến đồn cảnh sát làm việc xong, vụ án của Lý Nhị Ny thôn bên cạnh đã có hướng đi sau khi được họ cung cấp

manh mối, căn cứ vào biển số xe mà bọn họ cung cấp, cảnh sát nhanh chóng tìm được hai tên buôn người gây án ở cửa thôn Thượng Hà, đáng tiếc khi tổ chức vây bắt lại để một trong hai tên chạy mất!

Nhưng đứa bị bắt cũng khai nhận, bọn chúng là một đội chuyên bắt cóc và bán trẻ con, hai đứa chúng là người phụ trách tìm nguồn cung cấp! Mặc kệ là có người bán cho chúng hay bắt được ở trên đường, nói tóm lại cứ một đứa trẻ khỏe mạnh sẽ có ba vạn tệ.

Xế chiều hôm đó bọn chúng đang đi qua thôn Thượng Hà, vừa hay chúng nhìn thấy một bé gái đang chơi một mình ở cửa thôn, thế là hai người bọn chúng bèn nổi lòng xấu xa, muốn bắt cóc cô bé đó, nhưng sau khi nói chuyện mấy câu, chúng phát hiện đứa bé này hỏi gì cũng không biết!

Đúng lúc đó bọn chúng nhìn thấy có người đi lại ở cửa thôn, thế là hoảng lên vội bất chấp tất cả cứ kéo người lên xe rồi hẵng nói! Kết quả khi cứng rắn bắt người đi không bao lâu sau, bọn chúng phát hiện ra đầu óc đứa trẻ này có vấn đề, thì ra là một đứa ngốc?!

Hai đứa bọn chúng bàn tính với nhau, bắt một đứa ngốc về vừa không có người muốn mua, còn phải cho nó ăn uống chùa, chi bằng ném nó về thì hơn! Nhưng ngờ đâu một đứa nổi lên lòng dạ xấu xa, nói là mình còn chưa từng được thưởng thức gái còn nhỏ! Dù gì con bé này cũng là đứa ngốc, muốn làm gì với nó cũng được!

Thế là hai đứa súc sinh này bèn đè Lý Nhị Ny ra, làm ngay trong xe, xong việc chúng thấy hai mắt Lý Nhị Ny nhắm nghiền, không hề có phản ứng gì cả, đến gần xem hơi thở mới biết cô bé đã chết rồi!

Lúc này bọn chúng mới luống cuống tay chân, không biết nên làm gì tiếp theo bây giờ! Vừa vặn lúc trước đó chúng đi ngang qua thôn Hạ Hà, biết trong thôn này có mấy cái hố cát có nước đọng,

nên chúng bàn bạc với nhau, thừa dịp đêm tối, ném Lý Nhị Ny vào một cái hố cát đầy nước để ngụy trang thành bị chết đuối…

Cảnh sát căn cứ vào lời khai của tên này, thành công phá được một vụ án bắt cóc trẻ con, điều đáng tiếc duy nhất là để cho thủ phạm chính hại chết Nhị Ny lúc ấy là Thôi Xương Nghĩa trốn thoát! Tuy phía cảnh sát đã ra thông báo truy tìm cả nước, nhưng vẫn không có tin tức của kẻ này.

Chú Lê nghe xong bèn bấm ngón tay tính toán rồi nói: “Tên Thôi Xương Nghĩa kia nếu giờ mà đi tự thú thì còn có thể giữ được tính mạng, nếu không e rằng sẽ chết không yên lành đâu!”

Lúc ấy mấy người chúng tôi cũng không hiểu chú Lê có ý gì, mãi cho đến hơn một tháng sau đó, chú Lê nhận được điện thoại của thôn Hạ Hà, báo rằng có người tìm thấy một xác chết đàn ông trong hố cát đã từng chết mấy đứa trẻ kia, sau khi được ba anh em nhà họ Lê nhận dạng, phát hiện đó chính là thủ phạm chính đang chạy trốn, Thôi Xương Nghĩa.

Đến giờ phút này, trái tim bị treo lơ lửng của chú Lê mới chính thức được thả lại vào trong bụng. Về sau chú ấy lại bỏ tiền cho anh hai mời một luật sư, giúp bọn họ thưa kiện nhà máy cát, cuối cùng mới lấp được hố cát, nhận được bồi thường.

Sau khi chuyện kết thúc, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng chú Lê già đi rất nhiều, không còn sự hăng hái lúc trước! Tôi đoán có lẽ ông ấy cảm thấy lần này nhà họ Lê gặp nạn lớn ít nhiều cũng có quan hệ tới cái mệnh Ngũ tệ tam khuyết của mình.

CHƯƠNG

DẦN DẦN TÌM ĐƯỜNG CHẾT

Vốn chú Lê có ý định trước khi chết sẽ nhận nuôi một đứa con trai của anh hai mình, như vậy sau khi chết cũng không đến mức không có con cháu, nhưng không ngờ lại gặp chuyện này, nên chắc là ông ấy đã bỏ ý định đó đi…

Vì muốn chú Lê vui hơn một chút, tôi và Đinh Nhất cố gắng thuyết phục chú đi du lịch cùng chúng tôi, nào ngờ lão già này nghe xong thì trừng mắt, nói: "Có phải ngại tiền kiếm được quá nhiều không? Còn muốn đi du lịch?! Đợi làm xong hai đơn hàng này rồi nói sau!"

Tôi mừng lắm, xem ra lại có việc để kiếm tiền rồi! Mấy vụ lúc trước nếu không phải làm không công thì cũng chỉ thu một ít tiền đi lại tượng trưng, vì thế mà phải đến hai, ba tháng rồi chúng tôi không có thu nhập!

Có lẽ tôi và chú Lê là cùng một loại người, miễn là kiếm được tiền thì chuyện không vui cũng có thể quên ngay tắp lự…

Vụ lần này vẫn do chị Bạch giới thiệu tới, tôi xem tư liệu, khách hàng là thầy dạy đại học của chị Bạch nhờ tìm kiếm người con trai đã mất liên lạc hơn hai mươi sáu năm.

Khi tôi chính thức được nhìn thấy hai người giáo viên già trên

tám mươi tuổi kia, mặc dù tóc hai người họ đều đã bạc trắng, nhưng sống lưng lại thẳng tắp, không hiểu sao khi nhìn thấy họ, lòng tôi lại cảm thấy chua xót.

Hai ông bà già này một người gọi là Ngô Hàn Văn, người còn lại là Thẩm Tư Ngữ, trước khi nghỉ hưu bọn họ là giáo sư ưu tú dạy trong trường đại học, nhưng bọn họ cả đời đi dạy người, lại không thể dạy tốt con của mình là Ngô Duệ.

Thì ra hai ông bà này có một người con trai duy nhất tên là Ngô Duệ, từ nhỏ đã là một học sinh rất giỏi, bạn nghĩ mà xem, cả cha lẫn mẹ đều là giáo sư đại học, ngay từ khi con còn bé, họ đã giáo dục Ngô Duệ rất khắc nghiệt, cho dù là một đứa trẻ có tư chất bình thường thì cũng khởi đầu nhanh hơn người khác vài bước.

Nhưng tôi không thể không thừa nhận, cách thức giáo dục của họ rất có vấn đề, có lẽ đây chính là cái gọi là càng yêu càng phải nghiêm khắc!

Năm đó giáo sư Ngô và giáo sư Thẩm đã qua tuổi bốn mươi mới có Ngô Duệ, cho nên họ vô cùng để tâm đến chuyện học tập và phát triển của con mình, một lòng muốn bồi dưỡng con mình thành một người ưu tú.

Lúc Ngô Duệ còn nhỏ thì không sao, cha mẹ nói gì cậu bé làm như thế. Nhưng càng lớn lên, cậu bé bắt đầu học được cách suy nghĩ độc lập, có ý nghĩ riêng của mình.

Thật ra ở thời điểm này, hai vợ chồng giáo sư Ngô đã nên bắt đầu thay đổi cách giáo dục lúc trước, không thể cứ nghiêm khắc với cậu bé mà càng nên học cách nói chuyện với nhau, nhưng hiển nhiên bọn họ không làm như vậy, mà vẫn dùng cách thức dạy dỗ cũ.

Cho đến khi Ngô Duệ tốt nghiệp đại học, hai vợ chồng giáo sư Ngô đang chuẩn bị giúp con trai đăng ký tham gia học thạc sĩ thì

đột nhiên biết được tin con trai mình đã rời trường học, đi công tác ở Thâm Quyến, hơn nữa cậu ta còn nhờ người khác đưa cho hai vợ chồng họ một bức thư.

Khi giáo sư Ngô nhìn thấy bức thư này, trong lòng ông ấy ruột gan như đứt từng khúc, ông ấy không hiểu vì sao mình đã đặt tất cả tâm huyết lên người con trai, một lòng vì muốn tốt cho nó, mà sao nó không chịu hiểu nỗi khổ tâm của ông?

Giáo sư Ngô cũng không nói rõ nội dung đầy đủ của bức thư, nhưng ý là muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con, vĩnh viễn cả đời không qua lại với nhau. Lúc ấy giáo sư Ngô cho rằng con trai chỉ nhất thời nghĩ lung tung thôi, đợi nó hoàn thành công việc xong, sớm muộn gì cũng có một ngày nó sẽ hiểu nỗi khổ tâm của ông ấy.

Nhưng bọn họ không thể ngờ rằng, lần chia tay này lại kéo dài hai mươi sáu năm, trong khoảng thời gian này bọn họ đã từng nhiều lần nghe ngóng tin tức về nơi ở và tình hình của Ngô Duệ ở Thâm Quyến. Về sau thông qua một học sinh, họ biết được lúc ấy Ngô Duệ đang làm việc trong một xí nghiệp của nhà nước ở Thâm Quyến.

Kể từ khi đó, họ thường xuyên gửi thư về đơn vị của Ngô Duệ, mỗi tháng một bức, mặc gió mặc mưa… Có lúc bọn họ còn gửi một ít tiền trong thư cho con trai, sợ nó sống một mình ở bên kia không được tốt. Vì không muốn con trai gửi thư lại, họ thậm chí còn chỉ đề địa chỉ của Ngô Duệ ở trên phong bì, mà không điền địa chỉ người gửi.

Tình trạng này cứ thế tiếp diễn liên tục cho đến năm ngoái, vì giáo sư Ngô đột nhiên bị một trận bệnh nặng, suýt chết. Đến khi bệnh tình của ông ấy khởi sắc hơn, ông ấy lập tức nghĩ đến chuyện, nếu như mình cứ thế chết đi, chẳng phải ngay cả lần cuối nhìn thấy mặt con đều không có sao?

Thế là ông ấy tìm đến người học sinh ngày xưa, nhờ anh ta giúp đỡ đi đến đơn vị công tác của Ngô Duệ ở Thâm Quyến để tìm người, hi vọng con trai có thể trở về thăm mình một lần.

Ông ấy còn tự tay viết cho Ngô Duệ một bức thư, trong thư ông ấy nói xin lỗi con trai, nói rằng trải qua nhiều năm suy nghĩ lại, cuối cùng ông ấy cũng hiểu ra cách giáo dục của mình năm đó đã sai. Hi vọng con trai có thể tha thứ cho cha mẹ, trở về gặp mặt ông ấy lần cuối.

Người học trò này của giáo sư Ngô tên là Tôn Lỗi, cũng là đàn anh của chị Bạch, anh ta tự mình đem thư của giáo sư Ngô đến Thâm Quyến. Kết quả khi anh ta dựa theo địa chỉ mà giáo sư Ngô đưa cho, tìm tới đơn vị công tác của Ngô Duệ thì mới sợ hãi phát hiện ra rằng, Ngô Duệ đã từ chức từ hai mươi tư năm trước rồi!

Mà nhân viên phụ trách công tác tiếp đón của họ còn rất có trách nhiệm đưa ra rất nhiều thư mà giáo sư Ngô đã gửi đến đơn vị của họ, vì trên phong thư không có địa chỉ người gửi, cho nên bọn họ không có cách nào gửi thư trả lại, chỉ có thể tạm thời bảo quản hộ.

Khi Tôn Lỗi nhìn thấy hai hòm tràn đầy những bức thư chưa được mở ra, trong lòng anh ta có cảm giác rất khó chịu, trong những bức thư này có toàn bộ yêu thương của cha mẹ Ngô Duệ đối với anh ấy... Vậy mà thật đáng tiếc, người trong cuộc là Ngô Duệ lại không nhận được một bức nào.

Anh ta hỏi ra mới biết được, thì ra năm đó đúng là Ngô Duệ đã từng công tác ở đơn vị họ một thời gian, nhưng về sau bởi vì chút chuyện cá nhân nên chọn từ chức, từ đó họ chưa từng gặp lại anh ấy nữa.

Không còn cách nào khác, Tôn Lỗi đành phải xách hai hòm thư rời khỏi Thâm Quyến, nhưng sau khi trở về, không biết anh ta nói

chuyện với thầy cô giáo cũ thế nào mà cuối cùng phải đến tìm chị Bạch, hai người họ bàn bạc và quyết định trước tiên dùng tiền mời thám tử điều tra xem hiện tại Ngô Duệ đang ở đâu rồi tính tiếp.

Khi thám tử đem toàn bộ thông tin về Ngô Duệ đặt ở trước mặt bọn họ, bọn họ đều choáng váng! Bởi vì trên tư liệu có nói, người đàn ông tên Ngô Duệ này đã dừng mọi hoạt động từ hai mươi tư năm trước.

Một người có giấy tờ chứng minh thân phận không thể nào không có bất kỳ hoạt động nào được, bởi vì dù gì anh ta cũng phải dùng thẻ căn cước để mở tài khoản ngân hàng chứ? Cũng phải dùng thẻ căn cước để đăng ký số điện thoại di động chứ? Đến cả nằm viện khám bệnh, có phải anh ta cũng phải dùng đến thẻ căn cước không?

Nhưng trên danh nghĩa thẻ căn cước của Ngô Duệ lại không hề có tất cả những tin tức này, thậm chí anh ta còn không đi đổi thẻ căn cước đời thứ hai… Loại tình huống này chỉ có hai khả năng.

Một là anh ta đã đổi sang một thân phận khác, dùng thẻ căn cước của thân phận khác. Nếu không thì chỉ còn có khả năng còn lại, đó là người này đã chết mà không ai biết… Bởi vì chỉ có người đã chết mà không ai biết, mới không phát sinh bất cứ thông tin hoạt động nào.

Chị Bạch và Tôn Lỗi suy đi tính lại, cuối cùng cảm thấy nhất định phải nói rõ chuyện này cho vợ chồng giáo sư Ngô biết, đây là chuyện lớn, không thể để cuối cùng họ lại bị oán trách được.

CHƯƠNG

HOÀN TOÀN KHÔNG CÓ TIN TỨC

Tôn Lỗi đắn đo suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn quyết định nói lại cho vợ chồng giáo sư Ngô. Ban đầu hai ông bà cũng không tin, liên tục nói là Ngô Duệ vì giận bọn họ nên không muốn về nhà thôi, người vẫn đang còn tốt vì sao nói không có là không có được?

Tôn Lỗi hiểu, đây là về mặt tình cảm, bọn họ không muốn thừa nhận, còn thật ra trong lòng họ đã sáng tỏ từ lâu. Thử nghĩ mà xem, cho dù là một đứa con có tuyệt tình đến mức nào thì cũng qua hai mươi sáu năm rồi, dù có oán hận sâu đến mức nào cũng đã phai nhạt hết cả, hơn nữa đây cũng không phải là người khác, mà là cha mẹ đã sinh ra và nuôi nấng anh ta lớn lên…

Nếu Ngô Duệ vẫn còn sống trên đời này thì chắc chắn bây giờ anh ta cũng đã làm cha, tất nhiên cũng có thể hiểu được tại sao năm đó cha lại đối xử với mình như thế, cho dù anh ta không đồng ý với cách giáo dục ấy, nhưng cũng phải biết lòng cha mẹ chứ?

Tuy giáo sư Ngô nuôi dạy anh ta quá nghiêm khắc, nhưng dù thế nào đi chăng nữa vẫn còn tốt hơn so với việc tự tay mình vứt bỏ cha mẹ thân sinh chứ? Thời điểm Ngô Duệ rời khỏi cha mẹ có chút xúc động nhất thời và sự nóng tính của tuổi trẻ, nhưng tôi tin chắc rằng đến tuổi này rồi anh ta sẽ hiểu được, nơi có cha mẹ mới

là nhà.

Cuối cùng qua một phen đấu tranh tư tưởng, vợ chồng giáo sư Ngô mới làm ra một quyết định, đó là mặc kệ hiện giờ Ngô Duệ còn sống hay đã chết, bọn họ nhất định phải tìm được anh ta! Dù gì anh ta cũng là đứa con duy nhất của họ, cho dù đã chết thật thì cũng không thể để anh ta lưu lạc bên ngoài.

Đây có thể chính là sự khác nhau giữa cha mẹ và con cái! Con của mình cho dù không tốt thì vẫn là con của mình, mặc cho bạn ở bên ngoài phạm vào sai lầm gì thì người thực sự có thể tha thứ cho bạn, tiếp nhận bạn, chỉ có cha mẹ của bạn mà thôi.

Vì thế mà chị Bạch mới tìm đến chú Lê, chị ấy nói tiền công lần này chỉ bình thường, không cao cũng không thấp, người bỏ tiền là chị ấy và đàn anh Tôn Lỗi, dù gì năm đó giáo sư Ngô cũng có ơn với họ, cho nên chị ấy không thể để mặc được, họ thật sự quá đáng thương!

Lần đầu tiên chúng tôi đến nhà giáo sư Ngô là vào buổi sáng hai ngày sau, trước đó chúng tôi đã nói chuyện qua nên khi gặp hai ông bà, trong lòng tôi cảm thấy rất chua xót, ông cụ bởi lúc trước bị bệnh một thời gian nên bây giờ chỉ có thể chống gậy, đi ra đi vào đều phải vịn vào bà cụ.

Hai người họ thấy chúng tôi tới thì đi ra đón tiếp chúng tôi, nhìn thấy hai ông bà đầu tóc bạc trắng, ánh mắt tràn đầy kỳ vọng, tôi thật sự không nói lên được mình đang cảm thấy thế nào…

Ngồi xuống ghế, tôi cẩn thận quan sát căn nhà của hai ông bà, tôi phát hiện bài trí ở nơi này rất cũ kỹ, chí ít cũng phải là phong cách của hai mươi năm trước rồi. Trong nhà ngoại trừ một cái quạt điện chạy kêu ken két, thì ngay cả một cái điều hòa nhiệt độ cũng không có.

Theo lý thuyết thì không thể thế này được! Hai ông bà này đều

là giáo sư đại học đã về hưu, dù tiền lương không được cao, nhưng trong nhà lại cho người ta cảm giác cực kỳ đơn sơ, dường như không có đồ điện gia dụng nào đắt tiền cả, thứ đáng giá nhất trong căn nhà này có lẽ chính là đống sách vở!

Sau đó chị Bạch nói cho chúng tôi biết, hai ông bà này chẳng những có tiền, mà còn có rất nhiều tiền! Nhưng cả đời bọn họ sống rất đơn giản, tiết kiệm, mặc cho một tháng họ được bao nhiêu tiền lương. Mà họ còn có hai căn hộ nữa ở trung tâm thành phố, mỗi một căn ít nhất cũng đáng giá mấy chục vạn.

Tôi nghe vậy mà không thể hiểu nổi, nếu điều kiện của hai ông bà đã tốt như vậy, tại sao lại sống mộc mạc như thế này chứ? Cuối cùng chị Bạch nói với tôi rằng, hàng năm vợ chồng giáo sư Ngô vẫn giúp đỡ mấy học sinh có hoàn cảnh gia đình khó khăn, cả chị ấy và đàn anh Tôn Lỗi đều là những đứa trẻ đã từng nhận được sự giúp đỡ của vợ chồng giáo sư Ngô.

Nghe chị Bạch nói vậy, tôi hiểu ngay vì sao chị ấy và Tôn Lỗi lại quan tâm đến chuyện của giáo sư Ngô đến thế, thì ra là có ơn tất báo!

Giáo sư Ngô tự mình đưa tôi đến căn phòng của Ngô Duệ, ông ấy nói căn phòng này không hề thay đổi trong hai mươi sáu năm qua, năm đó con trai ông ra đi, nó như thế nào thì bây giờ vẫn được giữ nguyên như thế.

Tôi có thể nhìn ra ông cụ này lúc còn trẻ chắc chắn là một học giả không tin mấy chuyện mê tín dị đoan, nhưng giờ ông ấy cũng đã già, còn vì tìm con mà sốt ruột, cho nên mới đồng ý để chị Bạch tìm chúng tôi tới giúp đỡ. Được rồi, cho dù có thế nào đi chăng nữa, chỉ cần có thể giúp được họ là tốt rồi!

Tôi vào phòng nhìn xung quanh, phát hiện ở trong phòng ngoại trừ sách thì chỉ thấy một ít bằng khen mà năm xưa Ngô Duệ đạt

được, từ những vật này có thể thấy, giáo sư Ngô rất tự hào về con trai của mình. Tối thiểu thì trong mắt ông ấy, Ngô Duệ là một đứa bé rất ưu tú.

Tôi chạm vào những giấy khen và giấy chứng nhận trên tường, nhưng không cảm giác được gì. Xem ra, những thứ này ở trong mắt của giáo sư Ngô là vật báu, nhưng ở trong lòng Ngô Duệ lại không hề quan trọng, thậm chí có thể anh ta còn rất chán ghét chúng.

Thế là tôi từ bỏ việc tìm kiếm tàn hồn ở trên những vật này, mà quay về phía giá sách. Nhưng tôi nhanh chóng phát hiện ra rằng, trên những tài liệu học tập này cũng chẳng có gì cả! Ngẫm lại thấy cũng đúng, một người không quan tâm tới chuyện mình đạt được vinh quang như thế nào, thì còn có thể quan tâm tới những công cụ giúp anh ta đạt được vinh quang đó không?

Căn cứ vào lời kể của giáo sư Ngô, tôi có thể thấy được Ngô Duệ của hai mươi sáu năm trước là một người không hề thú vị, từ nhỏ đến lớn ngoài việc học ra thì không còn bất kỳ yêu thích hay hứng thú với thứ gì. Nhưng tôi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, vì cái gì mà Ngô Duệ nhất định phải chờ đến sau khi tốt nghiệp đại học mới bỏ trốn khỏi nhà? Chẳng lẽ thật sự chỉ bởi vì đến lúc đó mới đủ lông đủ cánh, cứng cáp rồi hay sao?

Không đúng! Chắc chắn là phải có một cái ngòi nổ nào đó mới có thể gây ra kết quả là Ngô Duệ rời nhà bỏ đi! Tôi bèn hỏi giáo sư Ngô để ông ấy nhớ lại thật cẩn thận xem, trước lúc Ngô Duệ bỏ nhà ra đi, có phải đã từng bất đồng quan điểm với họ dẫn đến không vui vẻ không?

Giáo sư Ngô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng lắc đầu: “Thời gian trôi qua quá lâu rồi, tôi thật sự không nhớ được chuyện năm đó nữa, tôi chỉ có cảm giác là Ngô Duệ đi rất đột ngột, không hề có điềm

báo trước…”

Nhưng lúc này giáo sư Thẩm đứng ngoài cửa lại chen lời vào: “Tôi vẫn còn nhớ rõ một việc, cũng bởi vì chuyện này mà Ngô Duệ đã buồn bực vài ngày, không biết có phải là bởi vì chuyện đó hay không?”

Tôi vội bảo giáo sư Thẩm nói ra xem là chuyện gì? Bà ấy cố gắng nhớ lại mãi mới nói cho tôi biết, lúc Ngô Duệ mới lên năm thứ tư đại học, có một ngày cuối tuần nó về và nói với chúng tôi rằng, trong lớp của nó có một cô gái rất ưu tú, cũng rất tốt với nó, nó muốn sau khi tốt nghiệp sẽ cùng cô gái kia xác định quan hệ.

Nhưng khi đó giáo sư Ngô lại nói một câu ngăn cản: “Hai đứa vừa mới tốt nghiệp xong, tất cả đều phải để tâm vào sự nghiệp, chuyện yêu đương cứ để vài năm sau hãy nói!”

Nói thật, lúc ấy tôi nghe thấy thế thì chỉ biết im lặng, suy nghĩ của mỗi người đều không giống nhau, nhớ thời điểm lúc tôi vừa lên đại học, mẹ tôi lặng lẽ nói với tôi: “Lên đại học mà yêu đương thì bình thường chỉ đến lúc tốt nghiệp là chia tay, cho nên không thể yêu đương lung tung được! Nhưng nếu con thật sự gặp được một cô gái tốt thì phải ra tay thật nhanh vào! Biết chưa hả?”

Đáng tiếc đến cuối cùng tôi vẫn làm cho mẹ mình thất vọng, mặc dù tôi vẫn nghĩ mình sẽ ra tay thật nhanh, nhưng chỉ tiếc tôi nhanh người khác còn nhanh hơn tôi gấp bội! Thôi không nói nữa, nói nhiều đều là nước mắt cả…

Tóm lại, tôi nghe xong liền hiểu vì cái gì mà Ngô Duệ lại trốn nhà ngay khi vừa tốt nghiệp! Đã tốt nghiệp đại học, sắp đi làm rồi mà còn bị quản thúc y như học sinh tiểu học, nếu là tôi thì tôi cũng chạy!

CHƯƠNG

BÍ MẬT DƯỚI GẦM GIƯỜNG

Hiện giờ đã tìm được dây dẫn nổ, một người có thể vì tình yêu mà rời khỏi nhà, thì chứng tỏ trong lòng anh ta tình yêu mới là thứ quan trọng nhất, tiếp theo có lẽ tôi nên tìm kiếm một vài đồ vật có liên quan đến tình yêu ở trong phòng của Ngô Duệ…

Nhưng tôi tìm mãi mà vẫn không thu hoạch được gì, điều này khiến tôi vô cùng tò mò, rốt cuộc là ai đã gõ lên cánh cửa trái tim bị phủ bụi hơn hai mươi mấy năm của Ngô Duệ?

Nhưng giáo sư Thẩm lại nói là bà ấy không thể nhớ được, bởi vì lúc ấy bọn họ cũng không để chuyện đó trong lòng, ai mà ngờ được chính bởi vì chuyện này mới khiến con trai họ bỏ nhà ra đi?

Tôi chẳng biết làm gì hơn là ngồi trên giường của Ngô Duệ, nhìn quanh đánh giá cách bài trí trong phòng, xem thử tôi còn bỏ sót chỗ nào hay không… Đột nhiên, tôi bỗng nghĩ đến nơi tôi thường giấu những "cuốn truyện nhỏ" khi tôi còn học cấp ba, không biết Ngô Duệ sẽ cất giấu cái gì ở nơi đó?

Nghĩ thế nên tôi bèn nằm rạp người xuống đất, nhìn vào trong gầm giường, thấy bên trong rất sạch sẽ, ngay cả một chút bụi cũng không có. Nhưng tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, mà đưa tay lục lọi vào trong ván giường…

Đột nhiên, ngón tay của tôi chạm phải vật gì đó, những ký ức thuộc về Ngô Duệ như đoạn phim lướt qua trong óc tôi! Xem ra Ngô Duệ thật sự không còn sống nữa.

Sau đó tôi dùng sức giật ra được một quyển nhật ký được bọc kỹ trong cái túi nhựa và được cố định bằng băng dính lên tấm ván dưới giường. Tôi không cần mở ra nhìn cũng biết, bên trong chỉ đơn giản là phàn nàn việc cha mẹ quá nghiêm khắc và khó hiểu, còn có cả tình yêu và ước ao hướng tới cuộc sống mới của Ngô Duệ…

Nhưng tất cả những cái này đối với tôi đều không quan trọng, bởi vì tôi đã cảm nhận được tàn hồn của Ngô Duệ ở trên cuốn sổ này, anh ta thật sự đã chết rồi, mà còn chết rất thê thảm.

Thì ra lúc trước, khi Ngô Duệ chạy đến Thâm Quyến chưa được hai năm, xí nghiệp quốc doanh mà anh ta đang làm việc bởi vì hiệu quả kém nên bắt đầu thi hành cải cách thể chế, tổ chức lại tài sản, có rất nhiều công nhân viên chức phải đối mặt với chuyện bị cho thôi việc.

Nhưng theo lý thuyết mà nói, một sinh viên mới vào xí nghiệp chưa đến hai năm như Ngô Duệ sẽ được giữ lại, cho nên lúc đó Ngô Duệ cũng không có tên trong danh sách những người bị sa thải. Nhưng khi ấy Thâm Quyến đang mở ra thời kỳ đầu cải cách, rất nhiều người đi biển làm ăn, nếu làm tốt thì một năm kiếm được hai, ba mươi vạn là chuyện bình thường.

Ngô Duệ thấy thế thì động lòng, anh ta nghĩ cho dù mình có ở lại đơn vị chịu khổ mấy năm lên được lãnh đạo trung tầng, thì tiền lương một năm cũng chỉ được mấy vạn thôi, làm sao được bằng đi biển làm ông chủ? Hơn nữa khi ấy nghỉ việc còn được trợ cấp một khoản phí, anh ta nghĩ sẽ dùng số tiền kia làm vốn, xuống biển làm ăn!

Trong lòng Ngô Duệ đã có quyết định nên dù ở thêm trong đơn vị một ngày cũng không chịu nổi! Anh ta liền chủ động xin thôi việc. Lúc đó lãnh đạo còn thấy rất khó hiểu, những người khác đều khóc lóc ầm ĩ không muốn nghỉ việc, tại sao Ngô Duệ lại gấp gáp muốn nghỉ như thế.

Thời đại này chẳng ai là cha ruột của anh cả, nếu anh đã muốn xin nghỉ việc thì chẳng ai ngăn cản làm gì, thế là lãnh đạo nhanh chóng phê duyệt đơn xin nghỉ việc của Ngô Duệ. Ngay sau đó, Ngô Duệ mang theo phí trợ cấp nghỉ việc, bắt đầu hành trình lập nghiệp của mình!

Mấy vạn tệ ở thời đại đó bảo nhiều không nhiều, bảo ít cũng không hề ít, vì để tìm được những mối làm ăn ngon, Ngô Duệ đã từng mấy lần đi Quảng Châu, nhưng bởi kinh nhiệm xã hội của anh ta còn ít, mà lúc đó Quảng Châu lại rồng cá lẫn lộn nên số tiền ít ỏi kia nhanh chóng bị người ta lừa sạch!

Thế còn chưa phải là thảm nhất, ngay tại lúc Ngô Duệ chuẩn bị trở về Thâm Quyến thì bị tên trộm cướp mất túi trên người, thế là anh ta mất toàn bộ thẻ căn cước, vé xe, lộ phí đi đường! Lúc ấy anh ta thật sự rất muốn gọi điện thoại về nhà, nhưng vừa nghĩ đến cha của mình, lòng anh ta lại thầm run rẩy, thế là anh ta thà rằng lang thang ở lại Quảng Châu cũng không muốn trở về nhà của mình.

Trong những ngày kế tiếp, Ngô Duệ một thân một mình lang thang khắp nơi ở Quảng Châu, lúc trước anh ta đã quen với cuộc sống đàng hoàng, hiện giờ phải sống như một tên ăn mày, sự chênh lệch trong lúc đó chẳng khác gì một trời một vực cả!

Anh ta cứ sống như thế hơn một năm, dường như trong lòng Ngô Duệ cũng tiếp nhận hiện thực mình chính là một kẻ lang thang rồi, đã từng mấy lần anh ta định gọi điện về nhà, nhưng

nhìn lại mình bây giờ, anh ta thật sự không còn mặt mũi nào trở về gặp cha mẹ nữa.

Trong một đêm sấm chớp bão bùng, Ngô Duệ đang ngủ dưới gầm cầu đột nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng kêu cứu của phụ nữ. Mặc dù lúc đó anh ta chỉ là một kẻ lang thang, nhưng do chịu sự giáo dục từ nhỏ nên anh ta không thể để mặc được! Thế là anh ta đội mưa đi tìm đến nơi âm thanh phát ra…

Đi được một đoạn, Ngô Duệ thấy ba tên lưu manh đang vây quanh đùa giỡn một cô bé trú mưa dưới trạm xe buýt! Bọn chúng thấy người chạy tới là một kẻ lang thang thì hất mặt nói: “Bớt lo chuyện bao đồng đi! Cẩn thận lại không biết mình chết như thế nào đấy!”

Thế nhưng Ngô Duệ biết, nếu lúc này mình mặc kệ thì cô gái kia chắc chắn sẽ có kết cục đáng sợ, thế là anh ta đi vào trong màn mưa và nhặt được một cục gạch, sau đó hét lên đe dọa ba người kia, hi vọng có thể dọa bọn chúng bỏ đi!

Thật không ngờ một tên trong số đám lưu manh vậy mà lại móc từ trên người ra một con dao bấm, gã bấm vào cán dao để lưỡi dao bật ra, sau đó gã khua con dao ở trước mặt Ngô Duệ…

Ngô Duệ biết mình đánh không lại ba tên này bèn quay đầu nói với cô gái kia: “Cô chạy mau đi, tôi sẽ cản bọn chúng!”

Cô gái kia hơi sửng sốt nhưng sau đó xoay người bỏ chạy! Ba tên kia thấy cô gái muốn chạy thì vội đuổi theo, nhưng chúng bị Ngô Duệ cầm cục gạch cản lại! Thế là cả ba đem tất cả tức giận phát tiết lên người Ngô Duệ, đánh cho anh ta ngã xuống đất.

Cô gái đã chạy trốn kia nhanh chóng gọi được cảnh sát tới, nhưng lúc tới nơi thì Ngô Duệ đã máu me đầy người, gục ngã trong mưa…

Tất cả những ký ức của Ngô Duệ đến đây là kết thúc, manh mối chúng tôi có được bây giờ chính là chỗ đầu đường ở Quảng Châu, nơi anh ta đã chết vì làm việc nghĩa!

Tôi lập tức nói manh mối này cho chị Bạch và Tôn Lỗi, mấy người chúng tôi cùng bàn bạc và quyết định để Tôn Lỗi đi cùng một chuyến đến Quảng Châu, hi vọng chuyến này có thể tìm được về di thể của Ngô Duệ.

Ba ngày sau, chúng tôi cùng Tôn Lỗi đến được sân bay Bạch Vân ở Quảng Châu. Phụ trách đón máy bay là một người bạn của chị Bạch ở nơi này, tên anh ta là Trương Liên Kiệt, anh ta đưa chúng tôi đến thư viện tra tìm những tờ báo hàng ngày của Quảng Châu năm đó, quả nhiên chúng tôi tìm thấy một tin nhắn từ hai mươi hai năm trước, muốn tìm kiếm danh tính của một người anh hùng vô danh, phía trên tường thuật đầy đủ từ đầu đến cuối chuyện này.

Thì ra năm đó khi cảnh sát đưa Ngô Duệ đến bệnh viện, anh ta đã lâm vào hôn mê sâu, bác sĩ kiểm tra phát hiện anh ta bị vỡ lá lách dẫn đến xuất huyết nhiều, nhất định phải phẫu thuật ngay.

Nhưng không ai ngờ rằng, Ngô Duệ lại có nhóm máu đặc biệt, mà trong kho máu của bệnh viện không có sẵn nhóm máu này, Ngô Duệ thì đang hôn mê sâu nên không có cách nào biết được người nhà của anh ta đang ở đâu.

Mặc dù năm đó họ đã từng đăng quảng cáo trên tivi, hô hào mọi người hiến máu cho Ngô Duệ, nhưng vào những năm tháng đó không có mấy ai biết được mình nhóm máu gì, có những người có lòng tốt tới hiến, thì kết quả lại không phù hợp.

CHƯƠNG

ANH HÙNG VÔ DANH

Nếu ở thời bây giờ, nhóm máu của Ngô Duệ chính là Rh(-), nếu lên mạng hô hào thì chắc chắn sẽ có người chủ động đến hiến máu. Nhưng khi đó truyền thông không phát triển, có chuyện gì đều phải gửi thông báo qua tivi, chờ đến khi tìm được người có nhóm máu thích hợp thì Ngô Duệ cũng đã tử vong do thời gian mất máu kéo dài rồi.

Nhưng vì thân phận của Ngô Duệ lúc ấy khá đặc biệt, anh ta là kẻ lang thang đầu đường xó chợ ở Quảng Châu, trên người không có một thứ gì chứng minh thân phận, nên không ai biết vị anh hùng vô danh này là ai?

Lúc đó báo chí cũng đặt thông báo tìm kiếm thân phận của vị anh hùng này trên trang nhất ròng rã suốt một tháng trời, nhưng vẫn không có người nào đến cung cấp được đầu mối có ích, cuối cùng bệnh viện phải làm lễ truy điệu cho Ngô Duệ ở ngay tại nhà tang lễ, gửi thông tin cho mọi người đến phúng viếng, sau đó báo chí không còn đăng bất cứ tin tức gì về Ngô Duệ nữa…

Vào lúc đó, tòa soạn báo không có một tấm ảnh chụp nào của Ngô Duệ, nếu chụp trực tiếp thi thể của anh ta thì họ cảm thấy như vậy rất không tôn trọng vị anh hùng này, nên trên báo chỉ

đăng một bức phác họa chân dung của Ngô Duệ.

Hẳn là trước đó họ đã tìm người vẽ theo hình dáng của Ngô Duệ, nhưng có lẽ người họa sĩ kia chưa từng nhìn thấy Ngô Duệ lúc còn sống, nên bức vẽ không được sinh động, điều này khiến cho những người từng quen biết Ngô Duệ, nếu có cơ hội nhìn thấy thông báo cũng khó mà nhận ra được.

Tôi từng nhìn thấy ảnh chụp của Ngô Duệ lúc tốt nghiệp đại học ở trong nhà của giáo sư Ngô, cũng đã từng thấy dáng vẻ lúc anh ta lang thang ở Quảng Châu trong ký ức, nhưng phải nói thật, tôi cũng không thể nhận ra được bức phác họa trên báo kia chính là Ngô Duệ! Đây cũng là nguyên nhân chính vì sao lúc trước họ không thể nào tìm được thân phận của vị anh hùng này.

Sau khi từ thư viện ra ngoài, chúng tôi quay trở lại xe, cùng bàn bạc các bước nên làm tiếp theo. Tôn Lỗi có một nghi vấn, đó là đã nhiều năm thế kia, có thể nào thi thể của Ngô Duệ đã bị hỏa táng rồi không?

Tôi nói rất khẳng định: “Chắc chắn là không, nếu thi thể của Ngô Duệ đã bị hỏa táng thì em không thể nào cảm giác được tàn hồn của anh ta.”

Trương Liên Kiệt nghe tôi nói vậy thì vội lấy điện thoại ra, gọi cho một người bạn của mình đang làm ở Cục công an, nhờ người này giúp đỡ hỏi thăm xem di thể của vị anh hùng vô danh năm đó đã được chôn ở nơi nào.

Đối phương nghe thấy là chuyện của hơn hai mươi năm trước thì cũng nói là không dễ dàng tìm thấy, nhưng người đó vẫn đồng ý giúp Trương Liên Kiệt hỏi thăm thử, còn chúng tôi chỉ đành phải quay trở về khách sạn chờ tin tức.

Chưa tới nửa ngày sau, bạn của Trương Liên Kiệt gửi cho anh ấy câu trả lời, người đó nói anh ta đã phải nhờ một cảnh sát về

hưu đã lâu, đi hỏi nhóm những cảnh sát già khác mới thăm dò được, thì ra di thể của Ngô Duệ vẫn luôn được đặt ở nhà tang lễ.

Lúc trước cũng có người từng đề xuất muốn hỏa táng di thể, nhưng bị rất nhiều người phản đối. Họ cho rằng nếu bây giờ hỏa táng di thể của vị anh hùng vô danh này, vậy nếu sau này có người nhà của anh ta đến tìm kiếm, họ lấy cái gì ra để trả lại đây? Đưa lọ tro cốt à? Nhưng tro cốt sao có thể chứng minh được thân phận của anh ấy?

Thế là mấy người phụ trách cùng họp lại để bàn tính, thì thấy có lý! Nếu cứ thế hỏa táng di thể của người anh hùng này, về sau mà người nhà anh ta đến nhận thi thể thì đúng là phiền phức, cho nên họ quyết định tạm thời cất giữ di thể trong nhà xác của nhà tang lễ. Nhưng chẳng ai ngờ rằng chuyện này cứ thế trôi qua hơn hai mươi năm…

Xem như đã tìm được nơi cất giữ di thể của Ngô Duệ rồi, nhờ thế mà chúng tôi cũng thả lỏng được nỗi lo lắng, mọi người cùng quyết định sáng sớm hôm sau sẽ đến nhà tang lễ để tìm hiểu tình huống.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, chú Lê đi nghỉ sớm, còn tôi thì nì nèo rủ Đinh Nhất đi xuống phố ẩm thực Thượng Hạ Cửu của Quảng Châu.

Trương Liên Kiệt cười nói với chúng tôi: “Chỗ đó có thể nói là nơi tập hợp các loại đặc sản đặc sắc nhất của Quảng Châu, các cậu thử đi lòng vòng xem luôn đi, dù sao giờ vẫn còn sớm, nếu các cậu muốn, anh có thể đưa các cậu đi…”

Tôi nghe Trương Liên Kiệt chủ động đề nghị đưa chúng tôi đi chơi thì nghĩ thầm đúng là không thể tốt hơn! Đinh Nhất không nói được tôi, đành phải đi cùng chúng tôi xuống Thượng Hạ Cửu. Trương Liên Kiệt là người lái xe, lôi kéo hai chúng tôi đến phố

Thượng Hạ Cửu dành riêng cho người đi bộ.

Anh ấy vừa lái xe, vừa giới thiệu cho chúng tôi biết về phố ẩm thực Thượng Hạ Cửu: “Con phố Thượng Hạ Cửu dành riêng cho người đi bộ này nằm ở khu Lệ Loan, cũng chính là Tây Quan cũ! Cái tên Tây Quan này chắc hai đứa nghe quen chứ?”

Tôi nghĩ một chút rồi nói: “Hình như em từng nghe trong phim Hồng Kông hồi những năm 90, trước đây ở đó hình như rất phồn hoa thì phải.”

Trương Liên Kiệt gật đầu: “Đúng rồi, Tây Quan vốn là khu rất phồn vinh từ thời nhà Thanh, là nơi tập trung hàng hóa và mậu dịch lớn nhất Quảng Châu thời bấy giờ. Hơn nữa thời nhà Thanh lúc đó chủ yếu giao dịch với các nước qua bến cảng, nên năm đó ở đây có rất nhiều người nước ngoài đa quốc gia đến tụ tập ở đây.”

Anh ấy càng nói thì tôi càng cảm thấy tò mò, chỉ hận không được lập tức bay đến Thượng Hạ Cửu để mở mang tầm mắt.

Cuối cùng, sau khi Trương Liên Kiệt rẽ trái lượn phải mấy vòng, chúng tôi cũng đến được con phố dành riêng cho người đi bộ nổi tiếng đó. Chờ anh ấy đỗ xe xong, tôi lập tức xuống xe nhìn quanh, thật sự là một cảnh tượng phồn hoa không thể tả bằng lời.

Trương Liên Kiệt muốn dẫn chúng tôi đến một tiệm mì trên đường Bảo Hoa trước, anh ấy nói tiệm mì đó có món hoành thánh rất nổi tiếng, chúng tôi nhất định phải nếm thử. Khi bước chân vào con phố Bảo Hoa, tôi đã ngửi thấy một mùi tanh bốc lên từ phía đối diện! Nhìn kỹ thì ra là ở gần đấy có một gian hàng bán hải sản khô.

Trương Liên Kiệt bảo, nghe nói người địa phương rất thích ăn món này, dùng mấy thứ đồ khô này nấu canh ăn khá ngon, mà dinh dưỡng cũng cao. Tôi đi qua ngó nghía mấy lần, phát hiện bên trong tiệm bán rất nhiều sò điệp khô, cá khô và các loại đồ khô

khác.

Đi qua tiệm đồ khô này được mấy bước thì đến tiệm mì mà Trương Liên Kiệt nói tới. Vì cân nhắc đến chuyện sau đó còn phải ăn những món khác nữa, nên tôi chỉ gọi một bát hoành thánh rồi ăn chung với Đinh Nhất, đỡ phải no căng rồi lát nữa lại không ăn được gì thêm.

Nếm thử hoành thánh xong, Trương Liên Kiệt lại dẫn chúng tôi đi ăn da cá, tôi ăn hai miếng rồi đưa cho Đinh Nhất, dù món này khá ngon, nhưng riêng tôi rất không thích những loại đồ ăn trơn trơn.

Sau đó chúng tôi ăn thêm mấy món bánh đặc biệt khác, như bánh xốp trứng muối, bánh xốp nhân thịt lợn xá xíu, hương vị khá ngon mà giá cũng chỉ khoảng mấy đồng, có thể tính là ăn ngon mà không đắt.

Đi đến cuối phố, tôi thực sự không ăn nổi nữa, đành phải uống một bát sữa trứng, coi như đặt một dấu chấm tròn viên mãn cho chuyến đi tới phố Thượng Hạ Cửu tối nay. Trước khi về, tôi còn không quên mua cho chú Lê mấy món bánh ngon vừa rồi, tôi biết lão già này thích những thứ như thế.

Trở lại khách sạn, tôi nằm trên giường, thực sự không muốn động đậy gì nữa, nhưng trong đầu tôi luôn nghĩ tới chuyện ngày mai sẽ đi đến nhà tang lễ, chỉ mong sẽ không xảy ra biến cố gì…

Sáng sớm hôm sau, vừa rời giường tôi đã thấy chú Lê đang ăn mấy món bánh mà tôi mang về cho ông ấy từ tối qua, ông ấy ngẩng đầu lên thấy tôi đã dậy, bèn cười tủm tỉm: “Coi như thằng nhóc cháu còn có lương tâm, ăn xong còn biết mang về cho chú một ít…”

CHƯƠNG

SỐ HIỆU 716

Tôi bĩu môi: “Ai bảo đêm qua chú lười không muốn đi chứ! Nếu không thì đã được ăn ngon hơn rồi!”

Chú Lê cười gian: “Chú bao nhiêu tuổi? Mà cháu thì bao nhiêu tuổi rồi? Chú không có tinh thần thanh niên như cháu đâu, thật sự là không thể theo nổi!”

Tiếp đó chú Lê lấy ra một lá bùa màu vàng đưa cho tôi và nói: “Tuy trên người cháu đã có răng thú bảo vệ rồi, nhưng đến nhà tang lễ âm khí rất nặng, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Cháu đặt cái này trong người, sau khi xong việc ra ngoài thì phải đốt nó đi ngay!”

Dù tôi không biết cái bùa này dùng để làm gì, nhưng cũng nghe lời nhận lấy, cất vào người.

Lúc này Tôn Lỗi gọi điện tới, nói là Trương Liên Kiệt đã chờ chúng tôi ngoài khách sạn, tôi và Đinh Nhất ăn nhanh một miếng bánh rồi vội vàng đi cùng họ tới nhà tang lễ…

Bởi vì bạn của Tôn Lỗi đã nói chuyện với nhà tang lễ từ trước, cho nên nhân viên tiếp đón chúng tôi rất nhiệt tình. Anh ta dẫn chúng tôi đi thẳng tới khu làm việc của nhà tang lễ, giúp tôi may mắn thoát được cảnh gặp phải thi thể khác. Nhưng khi chúng tôi

đưa ra yêu cầu muốn tìm đến di thể của vị anh hùng vô danh hơn hai mươi năm trước kia, sắc mặt của người nhân viên này thay đổi ngay lập tức.

Tôn Lỗi thấy thế thì nghi ngờ hỏi. “Làm sao vậy? Thi thể bị hỏa táng rồi à?”

Người nhân viên kia xua tay liên tục và nói: “Không có, không có, di thể kia vẫn luôn được chúng tôi bảo tồn rất tốt, chỉ để chờ một ngày người nhà của vị đó đến nhận về…”

Tôn Lỗi thở phào: “Vậy thì tốt, lần này chúng tôi tới chính là đại diện cho giáo sư Ngô đến nhận di thể của con ông ấy là Ngô Duệ.”

Người kia nghe xong thì mặt lộ vẻ khó xử: “Là như thế này! Di thể của vị anh hùng vô danh này đã được bảo tồn ở chỗ chúng tôi hai mươi mấy năm, mặc dù chúng tôi vẫn luôn đợi người nhà của ông ấy đến nhận về, nhưng nếu người nhà của ông ấy đã đến thật, thì nhất định phải làm xét nghiệm ADN mới được.”

Tôi nghĩ cũng cảm thấy người ta nói có đạo lý, nếu hôm nay anh nói mình là người nhà đến lĩnh di thể, vậy ngày mai nếu lại có người khác chạy đến nói mình cũng là người nhà của Ngô Duệ thì sao, đến lúc đó người trong nhà tang lễ dù có lý cũng không nói được, có khi còn bị kiện ấy, thời đại này làm gì có ai không cẩn thận đâu?

Nghĩ vậy nên tôi nói với người nhân viên kia: “Chuyện là như thế này, chúng tôi đều đã có thể khẳng định người chết chính là con trai Ngô Duệ của giáo sư Ngô, chúng tôi cũng biết các anh phải có trách nhiệm với công việc của mình, nhưng có thể linh động suy nghĩ đến tuổi tác của hai vợ chồng giáo sư Ngô được không? Dù gì họ cũng đã hơn tám mươi tuổi rồi, nếu còn phải đi một quãng đường xa như vậy tới nhận di thể, chúng tôi sợ cơ thể hoặc cảm xúc của họ không chịu nổi, nên các anh có thể nghĩ biện pháp nào

có lợi cho hai bên không?”

Anh ta nghe tôi nói xong cũng tỏ vẻ đã hiểu, dù gì hai vợ chồng giáo sư Ngô cũng đã hơn tám mươi tuổi rồi, muốn đi xa chạy tới đây cũng không tiện. Nhưng bây giờ anh ta cũng không có quyền hạn để nghĩ ra cách vẹn toàn nào, cho nên anh ta bảo chúng tôi ngồi đây nghỉ ngơi một lúc, chờ anh ta gọi điện cho cấp trên hỏi xem sao.

Trước khi đi, nhân viên này còn gọi thư ký Tiểu Lưu đến văn phòng để lấy nước cho chúng tôi uống, cô ấy còn bê tới một vài món bánh nhỏ. Thư ký Tiểu Lưu chuẩn bị xong mọi thứ định ra khỏi phòng thì bị chú Lê gọi lại.

“Thư ký Tiểu Lưu chờ chút…”

Đầu tiên thư ký Tiểu Lưu hơi ngạc nhiên, sau đó cô ấy mỉm cười hỏi chú Lê có cần gì không?

Chú Lê xua tay và nói: “À, tôi không cần gì cả, chỉ là đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nên muốn hỏi cô thôi.”

Thư ký Tiểu Lưu vẫn mỉm cười nói: “Mời ngài nói…”

“Tôi muốn biết một chút về chuyện, bình thường nếu có thi thể vô danh hoặc không ai nhận được đưa đến đây, thì nhà tang lễ các cô sẽ xử lý như thế nào?”

Thư ký Tiểu Lưu nghĩ một chút rồi nói: “Với tình huống này, bình thường chúng tôi sẽ công khai đưa thông tin đặc điểm nhận dạng, nơi phát hiện ra thi thể và nguyên nhân dẫn đến cái chết lên mạng. Đương nhiên còn có cả thời gian hỏa táng thi thể đó nữa, nếu đến thời gian ấy vẫn không có ai đến nhận thì nhà tang lễ sẽ đem thi thể đi hỏa táng, tro cốt được đánh số hiệu bảo tồn để sau này đưa cho người nhà đến nhận.”

Chú Lê nghe xong thì gật gù, hỏi tiếp: “Vậy những thi thể không

có người đến nhận như thế có nhiều không?”

Thư ký Tiểu Lưu nói ngay: “Nhiều lắm, mỗi năm phải có đến 180 người!”

Tôi nghe thế thì chen lời, hỏi: “Vậy những vụ giống Ngô Duệ có nhiều không?”

“Ngô Duệ?” Thư ký Tiểu Lưu tỏ vẻ vô cùng nghi hoặc, hỏi lại.

Lúc này tôi mới nghĩ đến chuyện hẳn là cô ấy còn chưa biết chúng tôi tới đây làm cái gì, vậy là tôi đổi phương pháp khác hỏi cô ấy: “Vậy bây giờ chỗ các cô có bao nhiêu thi thể không thể hỏa táng được, mà cần phải bảo tồn?”

Thư ký Tiểu Lưu nghe câu hỏi của tôi bèn đếm trên đầu ngón tay tính toán một lúc rồi nói. “Có lẽ có đến ba, hay bốn bộ gì đó thì phải?”

“Vậy bộ nào có thời gian dài nhất?” Tôi hỏi tiếp.

Thư ký Tiểu Lưu suy nghĩ rồi nói: “Có lẽ 716 là có thời gian dài nhất, tôi nghe nói thi thể đó đã được hơn 20 năm rồi!”

“716?”

“Vâng, đó là dãy số chúng tôi đặt cho những bộ thi thể vô danh!”

Tôi thấy cô thư ký Tiểu Lưu này biết rất nhiều chuyện, nên lôi kéo cô ấy nói tiếp cho chúng tôi biết những chuyện liên quan đến 716.

Theo lời thư ký Tiểu Lưu nói thì cô ấy mới tới nơi này làm việc được mấy năm, những tin tồn liên quan đến 716 cũng là nghe được từ những nhân viên già ở đây. Thì ra trong nhà tang lễ này của bọn họ có vài bộ thi thể vẫn được bảo toàn nguyên vẹn, được bọn họ gọi đùa là bảo vật trấn quán! Trong đó có cả Ngô Duệ được đánh số 716.

Mấy thi thể khác đều là những người bị hại trong những vụ án giết người man rợ, vì chưa phá được án nên không tìm thấy người nhà của nạn nhân, cho nên những di thể của người bị hại tạm thời không thể hỏa táng được. Duy chỉ có số 716 là tình huống không giống những người khác, hơn nữa còn là thi thể kì cựu trong nhà tang lễ, bây giờ ngay đến cả quản lý nhà tang lễ cũng không nhớ ra được thời gian người này được đưa đến đây…

Thật ra vào năm thứ năm sau khi 716 đến nhà tang lễ, nơi này từ của nhà nước biến thành cho tư nhân nhận thầu. Lúc đó mọi người đã sớm quên lãng thi thể số 716 vẫn luôn được lưu giữ ở đây, khi đó quản lý mới muốn hỏa táng 716.

Kết quả là, vừa mới xác định được ngày hỏa táng thì nhà tang lễ liên tiếp xảy ra những chuyện kỳ lạ! Đầu tiên là những nhân viên lớn tuổi luôn nghe thấy có tiếng động trong nhà xác, nhưng khi vào trong xem thì lại không phát hiện ra được gì.

Ai ngờ đến ngày hôm sau, khi nhân viên công tác đến làm mới phát hiện có rất nhiều thi thể được đặt trên xe đẩy ở ngoài, bởi vì lúc ấy thời tiết Quảng Châu rất nóng nực, nên những thi thể đó đều hơi bốc mùi!

Có rất nhiều người thân của những người đã chết này cảm thấy không hài lòng, suýt chút nữa đã khiếu nại lên văn phòng chính phủ… May mà khi đó quản lý đã bồi thường một khoản tiền cho xong việc, nhờ thế mới không bị làm rùm beng. Sau đó nhà tang lễ tiến hành điều tra nội bộ, để tìm xem ai là kẻ đùa ác, mang thi thể ra ngoài.

Khi ấy nhà tang lễ mới vừa được chuyển giao cho tư nhân nên được lắp đặt camera giám sát ở một vài lối ra chính, nhưng khi mấy lãnh đạo ở trên xem lại đoạn phim ghi hình chuyện xảy ra đêm đó, họ phát hiện đêm ấy trừ một bác bảo vệ đi vào nhà xác,

thì không còn ai ra vào nơi đó nữa.

CHƯƠNG

TÂM NGUYỆN CHƯA HẾT

Thế nhưng ông bác bảo vệ nói rất chắc chắn là vì mình nghe thấy ở bên trong nhà xác có tiếng động nên mới vào kiểm tra, hơn nữa lúc ấy trong nhà xác vẫn hoàn toàn bình thường…

Quản lý vẫn khăng khăng cho rằng ông bác không làm việc đến nơi đến chốn, thế là mượn lý do này cho ông ấy nghỉ việc.

Quản lý này họ Vương, là em vợ của một vị lãnh đạo nào đó, lúc trước ông ta chỉ ở nhà chơi bời lêu lổng, suốt ngày đi gây chuyện ở bên ngoài, về sau bị anh rể bắt đến nhận thầu nhà tang lễ, kiếm tiền từ người chết.

Lúc quản lý Vương vừa nhận nhà tang lễ thì đã không ưa ông bác này rồi, ông ta cảm thấy ông bác quá lớn tuổi, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì đừng nói đến chuyện báo tin ngay, có khi chính ông ấy chạy còn không kịp.

Bây giờ vừa đúng lúc xảy ra sự cố vào ca đêm, ông ta cho ông ấy nghỉ luôn. Trước khi đi, ông bác này tái xanh mặt mày, gặp người nào cũng nói rằng: “Trong kho lạnh của nhà xác có một bộ thi thể không thể hỏa táng được!”

Thật ra những nhân viên già trong nhà tang lễ đều biết, vì sao mấy năm nay lại để ông bác già này trông đêm. Đó là bởi vì mấy

người trẻ tuổi hiện giờ chẳng có mấy người được như ông ấy! Không nói đến chuyện trong nhà tang lễ đặt nhiều người chết nên âm khí rất nặng! Mà cho dù không có chuyện lạ gì xảy ra thì những người nhát gan cũng đâu dám đến đây, nói gì đến chuyện ban đêm lại có rất nhiều chuyện lạ!

Trước đó cũng thuê mấy bảo vệ trông đêm, nhưng làm chưa được mấy ngày thì họ đều kêu ầm lên không làm nữa, về sau có người giới thiệu ông bác này tới, nói lúc còn trẻ ông ấy làm nghề đi nhặt xương cho người chết ở nông thôn, nên rất can đảm!

Mà sau khi ông bác đó đến, ca đêm của nhà tang lễ mới bình yên vô sự. Giờ quản lý Vương lại cho ông ấy nghỉ việc, vậy chỉ đành phải thuê mấy người trẻ tuổi đến làm.

Quản lý Vương vì không muốn để chuyện như thế xảy ra một lần nữa nên ông ta thuê một lúc hai bảo vệ, tiền lương cũng không thấp. Có lương cao tất có người làm, cho nên chẳng mấy chốc có hai người trẻ tuổi nhận lời đến làm.

Ai ngờ ngày đầu tiên đi làm, hai người này đã xảy ra chuyện… Đến hôm sau khi những người khác tới làm việc mới phát hiện, có một người nằm bất tỉnh trong vườn cỏ của nhà tang lễ, còn một người khác thì treo cổ trong nhà xác.

Chuyện trước đó xảy ra cũng lớn, nhưng tốt xấu gì cũng không có người nào chết! Nhưng bây giờ đã xảy ra án mạng, có muốn giấu thông tin cũng không được! Thế là cảnh sát và xe cứu thương 120 nhanh chóng đến nơi.

Thi thể được xét nghiệm, người cũng được cứu, tất cả công việc trong nhà tang lễ đều bị đình chỉ! Cảnh sát xem camera giám sát, phát hiện hơn nửa đêm, hai người kia đi vào nhà xác, sau đó một người đột nhiên chạy thẳng ra bãi cỏ trong sân, còn một người khác thì không hề đi ra ngoài, cuối cùng treo cổ chết trong nhà

xác…

Bảo vệ được đưa đến bệnh viện cấp cứu, dù giữ được mạng sống, nhưng bắt đầu từ ngày đó, anh ta trở nên điên điên dại dại, cứ gặp người là nói: “Không thể thiêu! Không thể thiêu!”

Từ khi xảy ra chuyện có người chết, nhà tang lễ không thể thuê được ai đến làm bảo vệ ca đêm nữa, cho dù tiền lương có nhiều, nhưng có còn mạng để hưởng không? Cuối cùng quản lý Vương đành phải kiên trì mời ông bác lúc trước về.

Thế nhưng ông bác đó lại nói, ông ấy trở về cũng được, nhưng nhất định phải đồng ý một điều kiện, nếu không thì cho dù có cho bao nhiêu tiền, ông ấy cũng sẽ không về! Quản lý Vương liên tục nói rằng chỉ cần ở trong phạm vi năng lực của mình thì ông ta chắc chắn sẽ làm theo!

Kết quả ông bác đó chỉ nói một điều kiện, đó là không thể hỏa táng một thi thể ở trong nhà xác… Cũng bắt đầu từ lúc đó, các nhân viên công tác trong nhà tang lễ đều biết thi thể có số hiệu 716 kia.

Cứ như vậy, quyết định hỏa táng 716 tạm thời bị gác lại. Sau đó mấy năm, bác bảo vệ đó vì bị bệnh nặng qua đời, còn quản lý Vương cũng vì bị ông anh rể rớt đài làm liên lụy, quản lý của nhà tang lễ được thay đổi thành quản lý Tôn bây giờ.

Quản lý Tôn vừa mới đến không được mấy ngày đã lại nghĩ đến chuyện muốn hỏa táng 716, bởi vì ông ấy cảm thấy cỗ thi thể này ở đây đã quá lâu, mặc dù là một anh hùng vô danh, nhưng thời gian cũng hơn hai mươi năm rồi, chắc chẳng có người thân nào đến nhận lại đâu, cho nên ông ta quyết định ba ngày sau sẽ hỏa táng 716.

Lúc này cũng có người khuyên quản lý Tôn, nói cho ông ta biết chuyện của quản lý trước đã bị 716 gây khốn khổ như thế nào.

Nhưng quản lý Tôn lại tin chắc rằng nếu lúc trước mà họ có thể kiên trì hỏa táng 716 thì chắc chắn đã không xảy ra những chuyện như vậy, vì thế mà vấn đề này nhanh chóng được đề cập trong cuộc họp…

Nhưng đến ngày hỏa táng lại xảy ra chuyện lạ…

Buổi sáng hôm đó, người phụ trách đẩy 716 vào lò hỏa táng là Tiểu Vương, anh ta đi vào phòng lạnh, mở ngăn kéo ra kiểm tra cẩn thận, sau đó đẩy 716 đi hỏa táng. Cho đến khi châm lửa bắt đầu hỏa táng thì mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Trong lúc tiến hành, quản lý Tôn không yên tâm nên còn tự đến nhìn, sau khi xác nhận đã hỏa táng xong, ông ta mới thở phào nhẹ nhõm. Kết quả đến sáng sớm hôm sau, có một thi thể vốn nên được khâm liệm, chuẩn bị cử hành tang lễ thì đột nhiên không cánh mà bay!

Lúc ấy tâm tình của thân nhân người chết không từ nào có thể tả được, họ không biết mình nên bi thương hay tức giận nữa! Tóm lại là họ làm náo loạn cả nhà tang lễ, bắt quản lý Tôn phải cho mình một lời giải thích!

Lúc ấy quản lý Tôn cho rằng, chắc chắn là lúc đẩy thi thể vào kho lạnh đã xảy ra sai sót, không biết thi thể kia đã được nhét vào trong ngăn kéo nào rồi, cho nên ông ta để nhân viên đến nhà xác kiểm kê thi thể.

Kết quả khi một nhân viên công tác mở ngăn số 716 ra, người này sợ hãi đến mức phải hét lên! Mọi người chạy qua xem mới phát hiện, vốn 716 nên bị hỏa táng từ buổi sáng hôm qua lại vẫn đang nằm yên vị ở bên trong ngăn lạnh! Vậy thi thể được hỏa táng ngày hôm qua là của ai?

Quản lý Tôn choáng váng, bởi vì kết quả không cần nói cũng biết, thi thể được hỏa táng hôm qua chắc chắn chính là thi thể

định cử hành tang lễ và đã bị mất tích của ngày hôm nay.

Tốt lắm, người cần đốt thì không đốt được, lại đem người không cần đi đốt! Mà Tiểu Vương phụ trách đẩy thi thể cũng giơ tay lên trời để thề, mình đã thật sự kiểm tra rất nghiêm túc, bên trong bọc đựng xác chắc chắn là 716, anh ta không thể nào nhầm được!

Lần này quản lý Tôn có không muốn tin cũng phải tin! Thế là ông ta chi cả đống tiền để mời một thầy pháp bản địa tới, khi người này đến xem xét thì nói: “Vấn đề xuất hiện ở chính cỗ thi thể số 716 này, thi thể này tạm thời không thể hỏa táng được, bởi vì người này còn đang chờ người nhà đến nhận về!”

Ngay khi lời này được nói ra, những người đang làm việc ở đây kết hợp với những chuyện lạ đã phát sinh trong mấy năm nay ở nhà tang lễ, thì lập tức hiểu ra! Xem ra số 716 này còn tâm nguyện chưa hết, nếu cứ cứng rắn muốn đem đi hỏa táng thì người này sẽ kiếm chuyện ngay!

Nếu đã tìm được căn nguyên vấn đề thì những chuyện còn lại đều dễ dàng! Đầu tiên, vị thầy pháp này làm một lễ cúng trong nhà tang lễ để trấn an vong linh, cũng hứa hẹn trước khi người nhà ông ta chưa tìm đến thì sẽ không đem di thể đi hỏa táng, để ông ta an tâm ở đây, không gây chuyện nữa.

Kể cũng kỳ quái, từ lần đó về sau, ban đêm ở nhà tang lễ không còn xảy ra chuyện lạ gì nữa. Mà tất cả mọi người từ trên xuống dưới trong nhà tang lễ đều coi 716 như thần linh, ngày lễ ngày tết đều dùng nến vàng và hương ngát cúng cho ông ta…

CHƯƠNG

ĐI QUA TỈNH XUYÊN CHÂU

Sau khi nghe thư ký Tiểu Lưu kể xong, chúng tôi mới hiểu lý do vì sao nhân viên vừa rồi cứ nhất quyết phải đi xin chỉ thị của lãnh đạo mới được, thì ra Ngô Duệ làm bá chủ một phương ở đây! Chẳng ai dám trêu vào…

Đúng lúc này, nhân viên vừa rồi đi xin phép lãnh đạo cũng quay về, mặt mày hớn hở nói: “Lãnh đạo của chúng tôi cân nhắc đến chuyện hai ông bà nhà bên đấy đã lớn tuổi, cho nên giản lược tất cả các thủ tục, chỉ cần mọi người đến đồn công an khai một tờ giấy chứng minh hộ tịch là có thể nhận 716 về!”

Tôi thấy chuyện được giải quyết đơn giản như vậy, xem ra lãnh đạo của nơi này cũng muốn nhanh chóng tiễn vị ôn thần 716 đi lắm rồi! Việc khai một tờ chứng minh hộ tịch, chỉ cần Tôn Lỗi gọi một cú điện thoại là xong.

Nhưng vấn đề là làm thế nào để chúng tôi đưa di thể của Ngô Duệ về? Hỏa táng ngay tại chỗ à? Không tốt lắm đâu, người ta đã đợi hai mươi mấy năm rồi, mà chúng tôi tới chỉ để giúp nhà tang lễ hỏa táng? Đúng là không thể nói nổi!

Nhưng nếu đem thi thể về thì đường xá quá xa, chắc chắn là không đi máy bay hay xe lửa về được rồi, mà người ta sẽ không

cho thi thể lên! Cuối cùng chúng tôi chỉ có thể dùng cách thuê một chiếc xe đông lạnh để vận chuyển di thể về.

Xe như thế không khó tìm, ở nhà tang lễ cũng có, Tôn Lỗi tìm nhân viên đã tiếp đón chúng tôi lúc đầu để thương lượng, người ta nói bao nhiêu tiền thì trả bấy nhiêu. Bên nhà tang lễ nghe xong cũng rất phối hợp, còn tỏ ý nhất định sẽ sắp xếp một chiếc xe hộ.

Mọi chuyện đều rất thuận lợi, khi rời khỏi nhà tang lễ, chú Lê còn nhắc tôi nên đốt lá bùa vàng trên người đi. Tôi liền vội vàng lấy lá bùa ra, châm bật lửa đốt, một ngọn lửa màu xanh trong nháy mắt hóa tấm bùa vàng thành tro…

Trở lại khách sạn, Tôn Lỗi gọi điện cho chị Bạch, nói rõ mọi chuyện ở bên này, cũng để chị ấy ở bên kia chuẩn bị một tang lễ thích hợp, đương nhiên chủ yếu vẫn là để chị ấy nói sơ qua tình huống bên này cho vợ chồng giáo sư Ngô biết, để họ chuẩn bị tâm lý, đừng để đến lúc đó bỗng nhiên biết con trai đã qua đời mà không chấp nhận nổi.

Khi tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, chúng tôi đem một vài giấy tờ đến nhà tang lễ làm thủ tục, quản lý Tôn còn tự mình đưa tiễn 716, làm rất long trọng. Nhưng khi nhân viên công tác đẩy một chiếc túi đựng xác màu đen ra, tim tôi lập tức trầm xuống…

Mẹ nó chứ, người trong này nào phải là Ngô Duệ! Bên trong rõ ràng là một gã tài xế say rượu! Thế là tôi vội nói với người nhân viên đang đẩy thi thể: “Dừng lại! Dừng lại! Đừng đẩy nữa! Đừng đẩy nữa!!”

Mọi người đều sững sờ nhìn tôi, đặc biệt là quản lý Tôn, biểu cảm kia rõ ràng là đang cho rằng chúng tôi không muốn đưa 716 đi! Người bên phía tôi cũng khó hiểu, Tôn Lỗi vội hỏi: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tôi dùng giọng điệu rất khó chịu nói: “Xảy ra vấn đề gì rồi à?

Vấn đề lớn đó! Trong này là tài xế say rượu bị đâm chết, không phải là Ngô Duệ!”

Nghe tôi nói vậy, quản lý Tôn cũng hoảng hồn, ông ta lập tức để nhân viên đi kiểm tra, người kia kéo bọc đựng xác ra xem, sắc mặt rất xấu, nói: “Quản lý Tôn, đúng là không phải 716, đây chẳng phải là người bị đâm chết vừa được đưa tới sao?”

Mọi người nghe xong đều như ong vỡ tổ, nhao nhao lên bàn tán với nhau… Chẳng lẽ 716 không muốn đi? Chẳng phải ông ta vẫn luôn muốn chờ người nhà đến nhận mình về sao? Đúng vậy không? Thế tại sao đến cửa lại bắt đầu giở trò?

Quản lý Tôn thấy tình huống không ổn, bèn lập tức bảo các nhân viên dưới quyền không bàn tán nữa, việc trước tiên là tìm được 716 rồi nói tiếp! Vốn tôi đang thấy may mắn vì mình không cần phải đi vào nhà xác của nhà tang lễ! Nhưng xem ra, giờ không đi không được!

Thế là tôi đành thở dài một hơi, sau đó nói với Đinh Nhất và chú Lê: “Xem ra chúng ta vẫn vào phải đó xem thử!”

Chú Lê gật đầu: “Đi thôi! Thật không biết tên nhóc Ngô Duệ này lại muốn giở trò gì đây!”

Chúng tôi đi theo nhân viên công tác vào nhà xác, khi vào, tôi phát hiện nơi này còn lớn hơn mình nghĩ nhiều, người chết trong phòng lạnh cũng rất nhiều. Tôi đi vào trong, cố gắng để mình không cảm giác những ký ức khi bọn họ còn sống, nhưng tôi vẫn thấy đầu rối bời, giống như đang xem kịch truyền thanh vậy.”

Người của nhà tang lễ đưa chúng tôi đến ngăn 716, chưa đi đến trước mặt, tôi đã cảm nhận được tàn hồn của Ngô Duệ. Thế là tôi quay sang nói với nhân viên kia: “Anh cứ ở ngoài cửa chờ một lát, khi nào nghe thấy chúng tôi bảo thì anh lại đi vào…”

Mặc dù nhân viên cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu đi

ra.

Thấy anh ta đã ra ngoài, tôi tức giận đi đến trước ngăn lạnh rồi đập vào đó hai lần mắng: “Anh không muốn về nhà gặp cha mẹ anh à? Chẳng lẽ anh cứ nhất quyết phải bắt hai ông bà già bọn họ trèo đèo lội suối tới đón anh hả?”

Có lẽ do tiếng tôi đập hơi lớn, nên nhân viên vừa đi ra vội cuống quít chạy trở về: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi xua tay với anh ta: “Không có việc gì, không có việc gì! Anh yên tâm đi! Anh ta cũng đã chết hơn hai mươi năm rồi, sao xảy ra chuyện gì được chứ!” Nói rồi tôi lại quay sang bắt đầu quở trách Ngô Duệ, cuối cùng mắng đến mức chính tôi cũng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô mới ngừng.

Chú Lê đi tới vỗ vai tôi và nói: “Được đó thằng cháu, mắng chửi người ta mà không hề có tiếng thô tục, chú không phát hiện cháu có tài ăn nói như thế đấy! Đi nào, cũng hòm hòm rồi, cháu cứ ở bên cạnh nghỉ ngơi, xem chú làm nốt!”

Chú Lê nói rồi cũng lấy một lá bùa vàng ra, khẽ đọc vài câu phù chú, sau đó chú ấy đốt lá bùa, rồi kéo ngăn chứa số 716 ra và ném vào trong. Tiếp đấy chú để nhân viên vừa rồi đi vào, nói với anh ta: “Cậu tranh thủ thời gian xác minh lại thi thể, sau đó đẩy lên xe đi!”

Thật ra tôi biết chỉ cần có tôi đi theo, dù có kiểm tra hay không cũng chẳng sao, lần này chắc chắn không thể sai được, thi thể bên trong là tên Ngô Duệ kia! Từ khi xác định được thi thể này là Ngô Duệ xong, tôi cứ luôn mắng thầm, tên này không phải là thứ tốt gì, khi còn sống chẳng hi vọng gì được vào anh ta, sau khi chết cũng không yên thân! Một tên đần như thế đúng là sống thì lãng phí lương thực, chết lãng phí đất chôn!

Vì đường về nhà hơi xa, phải vượt qua mấy tỉnh, mà Ngô Duệ

này lại không làm cho người ta bớt lo, thế nên chú Lê bảo Đinh Nhất đi cùng xe đông lạnh, còn chúng tôi trở về bằng máy bay.

Tôi nghe thấy muốn để Đinh Nhất một mình áp giải xe, thế là cũng nói mình muốn đi cùng, dù gì cũng chỉ mất hai ngày đi đường, nếu không, sợ là anh ta sẽ khiến lái xe chết vì ngột ngạt mất!

Nhóm chúng tôi chia làm hai đường, chú Lê và Tôn Lỗi trở về trước, chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, còn chúng tôi theo xe đông lạnh, đi qua tỉnh Xuyên Châu để trở về…

Tài xế tên là Triệu Hải Phong, anh ta rất hay nói, thấy có hai người chúng tôi cùng đồng hành thì vui mừng: “Đúng là tốt quá, nếu không thì dọc đường đi này không biết là sẽ nhàm chán đến mức nào nữa?”

Thế là tôi và anh ta cứ thế nói chuyện suốt dọc đường đi, mãi cho đến khi xe đến tỉnh Hà Nam thì bụng của tôi bắt đầu kêu gào biểu tình…

CHƯƠNG

CHUYỂN XÁC VỀ NHÀ

Lúc này sắc trời cũng hơi sẩm tối, vì thế chúng tôi muốn tìm một nhà nghỉ nhỏ ven đường để ở lại, suy cho cùng đây là xe chở thi thể đông lạnh, nếu muốn ở lại khách sạn trong thành phố nhất định là sẽ có ít nhiều điều không tiện lắm.

Nói cũng kỳ quái, từ sau khi chúng tôi ra khỏi đường cao tốc, vẫn mãi không gặp được một Motel[*] nào. Triệu Hải Phong còn vừa lái xe vừa nói thầm: "Sao chẳng có một cái nhà nghỉ nào thế này?"

[*] *Motel là khái niệm được ghép từ hai chữ Motor và Hotel thành Motel. Motel có kết cấu khá đơn giản, quy mô nhỏ, nằm cạnh các đường quốc lộ dành cho những khách vãng lai dọc đường cần chỗ nghỉ ngơi tạm thời qua đêm.*

Tôi nghe thế thì nói với anh ta: "Không sao, nếu không chúng ta cứ tìm một quán cơm ăn cơm trước, sau đó hỏi thăm ông chủ xem gần đây có nhà nghỉ cho tài xế đi đường ở lại hay không."

Sau khi Triệu Hải Phong nghe tôi nói xong, bèn vừa lái xe vừa tìm kiếm ven đường, nhanh chóng nhìn thấy một quán cơm món cay Tứ Xuyên nhỏ. Vì thế chúng tôi dừng xe lại ven đường, chuẩn bị xuống xe ăn mấy thứ lấp đầy bụng trước rồi nói.

Đây là quán cơm nhỏ, mặt tiền là cửa hàng, mặt sau là nhà ở, nghe khẩu âm thì chủ tiệm là người Tứ Xuyên. Vừa thấy ba người chúng tôi phong trần mệt mỏi đi vào, anh ta tươi cười tiếp đón chúng tôi: “Các vị dùng món gì?”

Sáng sớm chúng tôi đã xuất phát, dọc đường đi trừ lúc giữa trưa tùy tiện ăn một ổ bánh mì ra, sau đó vẫn luôn không có cơm nước giắt răng, lúc này sớm đã đói đến mức da bụng dính da lưng.

Vì thế tôi gọi liền tù tì mấy món rau xào ăn với cơm, ăn no bụng trước rồi nói. Có lẽ là bởi vì trừ một bàn này của chúng tôi ra thì không có khách khác, cho nên chủ tiệm đưa đồ ăn lên rất nhanh, chưa đến một lúc mà bốn món ăn, một món canh đã đủ cả.

Tôi nhân lúc rảnh rỗi hỏi thăm chủ tiệm: “Ông chủ, anh biết chỗ nào gần đây có nhà nghỉ có thể đậu xe vận tải không?”

Chủ tiệm cơm suy nghĩ rồi nói: “Có đấy! Chốc nữa các cậu đi lên phía trước thêm năm, sáu cây số là có thể nhìn thấy một loạt Motel, sân trước, sân sau của bọn họ đều có thể đậu xe vận tải.”

Chúng tôi nghe thế thì đều lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trong lòng đã nắm chắc nên ăn cơm ngon hẳn, không đến một lát đã chén sạch đồ ăn. Sau khi ăn uống no đủ, chúng tôi tính tiền rời đi. Lúc gần đi chủ tiệm cơm lại chỉ đường thêm một lần cho chúng tôi, bảo đảm chúng tôi sẽ không đi nhầm đường.

Vì thế tiếp theo chúng tôi dựa theo lời chủ tiệm cơm, tiếp tục lái xe đến phía trước thêm mấy cây số, quả nhiên nhìn thấy mấy căn nhà nghỉ nhỏ cũ kĩ dưới ánh đèn đường mờ nhạt. Nói thật, trước đây bất kể đi đến đâu, chỉ cần ở khách sạn, tốt xấu gì cũng là khách sạn có hạng sao, loại nhà nghỉ tồi tàn giống thế này vẫn là lần đầu tiên tôi ở.

Triệu Hải Phong chọn một nhà nghỉ có ít xe đậu phía trước nhất rồi ngừng lại, dù sao xe chúng tôi cũng chở thi thể, vẫn không nên

đến chỗ nhiều người cho thêm rách việc là hơn. Sau khi đậu xe xong, chúng tôi xuống xe đi vào cửa chính của nhà nghỉ.

Vừa đi vào thì thấy một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi đang xem tivi, thấy chúng tôi bước vào hình như còn rất bất ngờ. Chỉ nghe giọng nói khô khan của bà ta nói: “Cần mấy phòng?”

Tôi dựa vào quầy nói: “Có phòng ba người không?”

“Không có, tất cả đều là phòng tiêu chuẩn, nhiều nhất có thể ở hai người!” Người phụ nữ không kiên nhẫn đáp.

Tôi cũng không có lòng dạ trao đổi với bà ta, vì thế lấy chứng minh nhân dân ra: “Vậy lấy hai phòng tiêu chuẩn đi!”

Không ngờ người phụ nữ đó đến nhìn tôi một cái cũng không thèm nhìn mà nói: “Một phòng 80 tệ, tiền thế chấp 150 tệ, không cần chứng minh nhân dân!”

Tôi thấy chỗ này cũng không chính quy lắm nhỉ? Thời bây giờ nào còn có chuyện ở trọ không xem chứng minh nhân dân đâu? Vậy chẳng phải là ai cũng đều có thể vào ở sao?

Người phụ nữ thấy tôi không tiếp lời bà ta, nâng cao giọng hơn một chút: “Có ở hay không?”

Lúc này Triệu Hải Phong lập tức lấy ví tiền ra chuẩn bị trả tiền: “Ở chứ, ở chứ! Đây…”

Tôi thấy thế bèn ngăn anh ta lại nói: “Anh không cần trả tiền này, chúng tôi đã đi theo thì sao có thể để anh chi tiền chứ?”

Triệu Hải Phong cười khà khà ngây ngô nói: “Không sao, tôi quay về có thể được thanh toán mà.”

Tôi nghe xong vỗ bờ vai của anh ta: “Anh nên thanh toán thế nào thì cứ thế thanh toán, nhưng mà tiền này không thể để anh chi, tôi biết việc lần này không dễ dàng, vất vả cho anh rồi.”

“Có gì mà vất vả… Nghề tôi làm chính là cái này mà.” Triệu Hải

Phong nói chất phác.

Lúc này người phụ nữ kia ném hai chiếc chìa khóa cửa đánh "rầm" một tiếng lên quầy: "Lầu hai quẹo trái 201, 202, tự đi đi!"

Tôi nghe mà giận! Các ông là đến đây ở trọ, không phải tới làm con ở cho bà, xem bản mặt kéo dài như núi Trường Bạch kia của bà ta kìa.

Triệu Hải Phong thấy sắc mặt tôi khó coi, bèn kéo tôi đi lên lầu hai, vừa đi vừa nói: "Các cậu nhất định là lần đầu tiên ở loại nhà nghỉ nhỏ này nên không quen, những chỗ thế này đều như vậy, nào còn có cái gì mà phục vụ với không phục vụ! Đêm hôm khuya khoắt cậu tới ở trọ, trong mắt mấy người đó là tới cầu bọn họ, nên sẽ không cho cậu nét mặt tốt đẹp gì! Đừng chấp nhặt với bà ta, chúng ta ở lại có một đêm thôi, không đáng để cậu phải tức giận với bà ta!"

Cứ như vậy, chúng tôi vừa nói vừa lên lầu hai, kết quả mới vừa đến lầu hai, tôi đã ngửi thấy một mùi mốc khó chịu, nhìn giấy dán tường đã hơi ố vàng trên lầu, tôi thầm nghĩ mình đúng là điên rồi mới có thể ở lại được chỗ này!

Triệu Hải Phong đưa chìa khóa phòng 201 cho tôi: "Tôi có tật ngủ ngáy, nên một mình ở một phòng, các cậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút, sáng sớm ngày mai chúng ta ăn cơm xong sẽ đi tiếp, áng chừng hơn 5 giờ chiều là có thể đến nơi."

Tôi gật đầu nhận chìa khóa và nói: "Được, vậy anh cũng nghỉ ngơi sớm đi!" Nói xong chúng tôi từng người vào phòng.

Đi vào trong phòng nhìn, trên một cái giường đôi không lớn lắm để hai cái chăn dơ hầy, đèn trên đầu lại còn là loại bóng đèn dây tóc dùng từ thời xưa! Dưới ánh đèn mờ nhạt, chỉ thấy bày biện trong phòng càng cũ kỹ ghê gớm, không biết còn tưởng rằng đây là chúng tôi xuyên không về những năm 90 của thế kỷ trước chăng?

Tôi nhìn trái nhìn phải, phát hiện trong phòng cả cái buồng vệ sinh cũng không có, xem ra chỗ này đều dùng chung buồng vệ sinh. Đinh Nhất thấy tôi vừa vào cửa thì không hé miệng nửa lời, bèn cười và nói với tôi: “Thế nào? Hối hận đã đi áp tải xe cùng với tôi hả? Nếu như cậu đi cùng với bọn họ, giờ này đã nằm trên sô pha bằng da thật ở nhà xem phim rồi!

Tôi trừng anh ta: “Anh nhìn lại bộ dạng vui sướng khi người gặp hoạ này của mình đi, nếu không phải tôi lo anh một mình không thú vị gì, tôi có thể cùng đi áp tải xe với anh à?!”

Đinh Nhất nhìn tôi một cái, sau đó thở dài nói: “Được rồi! Chỉ có một đêm nay, cậu tạm chấp nhận chút, sáng sớm mai chúng ta đi rồi!”

Tôi ngẫm lại cũng phải, vì thế ngay cả quần áo cũng lười cởi, nằm lên trên giường chuẩn bị ngủ.

Đinh Nhất thấy tôi không cởi quần áo đã đi ngủ, bèn nói với tôi: “Đừng nói tôi không nhắc nhở cậu, mặc quần áo đi ngủ dễ mơ thấy ác mộng đó!”

Tôi hừ một tiếng và nói: “Tôi dán sát vào mấy cái chăn đệm dơ hầy này mới mơ thấy ác mộng đấy!”

Đinh Nhất cười lắc đầu, không nói gì thêm nữa…

Có lẽ là ăn uống no đủ thì người sẽ hay mệt rã rời, cho dù ở hoàn cảnh tồi tệ bao nhiêu cũng có thể ngủ, nhưng lúc tôi đang ngủ say, đột nhiên bị một tiếng nức nở làm bừng tỉnh!

Lúc ấy phản ứng đầu tiên của tôi chính là không phải mình thật sự gặp ác mộng chứ? Kết quả vừa định ngồi dậy đã bị Đinh Nhất bịt miệng lại nói: “Suỵt, bên ngoài có chút không thích hợp…”

CHƯƠNG

TRÊN ĐƯỜNG GẶP HẮC ĐIẾM

Vừa nghe Đinh Nhất nói thế, tôi lập tức tỉnh cả ngủ, bên tai lại vang lên toàn là tiếng nức nở thê thảm…

"Sao lại thế này?" Tôi nhỏ giọng hỏi Đinh Nhất.

Đầu tiên anh ta lắc đầu với tôi, sau đó nhẹ tay nhẹ chân xuống giường đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, sắc mặt thay đổi ngay tức khắc! Có thể làm Đinh Nhất lộ ra loại vẻ mặt này, nhất định là anh ta nhìn thấy cái gì đó cực kỳ nguy hiểm.

Nghĩ đến đây lòng tôi khó chịu cứ như bị mèo cào, một mặt tò mò Đinh Nhất đến cùng đã nhìn thấy gì, nhưng về mặt khác lại sợ thứ không biết là gì ở ngoài cửa sổ kia. Do dự một lúc, tôi không nhịn được lòng hiếu kỳ đi tới bên cạnh Đinh Nhất nhìn ra bên ngoài…

Chỉ thấy dưới đèn đường tối tăm ngoài cửa sổ, một đám người không biết là dạng thế nào đang đi tới đi lui. Nhìn cách ăn mặc của bọn họ phần lớn đều rất mỏng manh, không biết còn tưởng là buổi tối rời giường vào WC rồi đi lạc đường chăng?

Nhưng tôi nhìn kỹ càng cả buổi, vẫn không rõ việc này có gì phải sợ, vì thế nhỏ giọng hỏi Đinh Nhất: "Bọn họ ở dưới làm gì thế?"

Không ngờ Đinh Nhất lại dùng sắc mặt lo lắng nói: "Những người này đang tẩu hồn, chỉ sợ là quán cơm chúng ta ăn vừa nãy có vấn đề…"

"Tẩu hồn? Tẩu hồn là có ý gì?" Tôi nghi hoặc hỏi anh ta.

Đinh Nhất vừa đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ vừa giải thích cho tôi: "Tẩu hồn và mộng du không khác gì nhau, nhưng còn nghiêm trọng hơn mộng du nhiều, đây là tà thuật do người thạo nghề làm ra, chắc là để giết người cướp của…"

Nói đến đây Đinh Nhất chỉ một ngón tay ra ngoài cửa sổ nói: "Cậu xem đó là ai?!"

Tôi nhìn theo phương hướng ngón tay của anh ta, thình lình phát hiện Triệu Hải Phong lại cũng ở trong số đó! Tôi thấy thế lập tức cực kỳ giật mình: "Sao anh ta cũng ở dưới?!"

Đinh Nhất thở dài một hơi nói: "Thể chất của cậu và tôi đặc thù, lại có vật trừ tà hộ thể, dĩ nhiên sẽ không bị chiêu gọi. Tuy nhiên tài xế giống như Triệu Hải Phong thì khó mà nói! Những người này mệt nhọc điều khiển xe trong thời gian dài, cơ thể dần dần suy nhược, cho nên rất dễ bị tà thuật này rút hồn phách đi…"

"Vậy còn có thể cứu chữa không? Triệu Hải Phong cũng không thể xảy ra chuyện được, chúng ta còn dựa vào anh ta để lái chiếc xe đông lạnh dưới kia mà!" Vẻ mặt tôi căng thẳng.

Đinh Nhất nghe thế lắc đầu: "Sư phụ không có ở đây, tôi cũng không nói được…"

Vừa nghe anh ta nói như vậy, trong lòng tôi lập tức hụt hẫng! Đang yên đang lành sao lại gặp loại chuyện này chứ? Thật là xúi quẩy mà!

Lúc này Đinh Nhất đột nhiên kéo tôi tránh ra khỏi cửa sổ, sau đó cầm quần áo bên cạnh ném sang nói: "Mau mặc quần áo vào,

chúng ta đi cứu Triệu Hải Phong!”

Tôi lập tức tròng quần áo lên người, sau đó bám sát theo phía sau Đinh Nhất ra khỏi cửa phòng. Khi chúng tôi đi vào hành lang thì phát hiện cửa mỗi phòng đều là nửa mở ra, hiển nhiên khách bên trong đều đi loạn ở dưới lầu hết rồi!

Đầu tiên hai chúng tôi đi vào phòng 202 mà Triệu Hải Phong ở, lấy quần áo và chìa khóa xe của anh ta, sau đó chầm chậm đi xuống cầu thang. Trước khi xuống đến tầng một Đinh Nhất dặn dò tôi, một hồi nữa nghe thấy ai gọi cũng không được đáp lại, giả bộ không nghe thấy, phải đi thật sát theo phía sau anh ta.

Tôi gật đầu, sau đó thật cẩn thận đi từ từ theo Đinh Nhất xuống dưới lầu. Kết quả mới vừa đi đến tầng một đã nghe thấy người phụ nữ lúc nãy nói với kiểu rất mất kiên nhẫn: “Làm cái gì thế, sao lại xuống hai tên… Nè! Hai người đi làm gì đó hả?”

Có lời dặn dò của Đinh Nhất lúc trước, tôi nhìn cũng không nhìn về phía mụ đàn bà kia, lập tức đi theo Đinh Nhất ra khỏi nhà nghỉ…

Đi ra bên ngoài nhà nghỉ xem mới phát hiện những người này đều mỗi người mang vẻ mặt đơ như khúc gỗ, động tác máy móc chuyển động chung quanh một ngọn đèn đường. Vì thế hai chúng tôi bèn từ từ lướt tới bên cạnh Triệu Hải Phong, lúc này Đinh Nhất đột nhiên giơ tay ném ra một con dao bạc nhỏ, rầm một tiếng đã đập vỡ vụn ngọn đèn đường cổ quái trên đầu kia.

Mà mọi người vừa rồi còn trợn mắt ngớ ngẩn lại đột nhiên khôi phục ý thức, cả đám đều mang vẻ mặt ngơ ngác nhìn nhau. Lúc này Đinh Nhất không nói hai lời đi đến bên cạnh Triệu Hải Phong, lôi anh ta đi về hướng xe đông lạnh.

Triệu Hải Phong vừa đi còn vừa hỏi chúng tôi: “Sao tôi lại chạy ra ngoài này? Không phải tôi đang ngủ trong phòng sao?”

Lúc này Đinh Nhất nói nhỏ với anh ta: “Trước tiên đừng hỏi nhiều như vậy, nhanh trở lại xe đi, chúng ta rời khỏi nơi này trước rồi nói.”

Cứ như vậy, tôi và Đinh Nhất lôi Triệu Hải Phong còn mang vẻ mặt ngơ ngác nhanh chóng quay về xe, kết quả khi chúng tôi khởi động xe rời đi thì thấy chủ tiệm cơm lúc trước tức muốn hộc máu chạy ra, đáng tiếc gã ta cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng tôi chạy đi…

Triệu Hải Phong một hơi lái xe cách xa bốn, năm chục cây số mới từ từ giảm tốc độ xe xuống, sau đó mang vẻ mặt như nghĩ lại vẫn còn sợ hỏi chúng tôi đã xảy ra chuyện gì?

Đinh Nhất không muốn giải thích nhiều như vậy với anh ta, đơn giản nói thẳng với anh ta là quán cơm mà chúng tôi ăn vừa rồi và nhà nghỉ mình ngủ lại kia cùng một giuộc, đều là hắc điếm. Nếu chúng tôi không rời khỏi ngay trong đêm, chỉ sợ sẽ bị bọn họ cướp của giết người mất!

Triệu Hải Phong nghe xong càng mang vẻ sợ hãi hơn, thậm chí còn nói: “Cũng may dọc đường này có các cậu đi cùng, bằng không khẳng định là lần này tôi không thể quay về rồi…”

Đoạn đường còn lại tôi và Đinh Nhất đều mở to hai mắt không dám ngủ, bởi vì quỷ mới biết thằng cha kia có thể thật sự đuổi theo hay không, rốt cuộc khi nãy Đinh Nhất đã làm hỏng pháp khí hại người của gã rồi!

Cuối cùng, ba người chúng tôi đón mặt trời mọc buổi sáng sớm trong bầu không khí căng thẳng, khi tôi nhìn thấy ánh sáng mặt trời dâng lên từ phía Đông, trái tim của tôi và Đinh Nhất đều như được đặt lại vị trí cũ, bởi vì dù là đồ vật tà ma nhưng chỉ cần gặp ánh mặt trời thì cũng không chống lại nổi.

Bởi vì đêm qua không ngủ, đến giữa trưa ba người chúng tôi đã

mệt đến sắp không chịu được! Vì lý do an toàn, chúng tôi quyết định đậu xe ở khu phục vụ đường cao tốc, sau đó chợp mắt một lát, dù sao từ sau nửa đêm ngày hôm qua cũng chạy được một đoạn đường dài rồi.

Kết quả chỉ nghỉ ngơi trong chốc lát như vậy thế mà tôi còn nằm mơ, trong mơ Chiêu Tài đi đến bên cạnh tôi cười mà không nói, tôi hỏi chị cái gì chị ấy cũng không trả lời, chỉ đi vòng quanh tôi vài vòng, sau đó xoay người rời đi!

Tôi giật mình một cái tỉnh lại trên xe, tưởng tượng đến giấc mơ vừa rồi, trong lòng tôi lờ mờ hơi bất an. Vì thế tôi bèn lấy di động ra gọi điện thoại cho Chiêu Tài, kết quả điện thoại đổ chuông cả buổi cũng không có người bắt máy.

Đinh Nhất thấy vẻ mặt của tôi không đúng nên hỏi tôi làm sao vậy? Tôi bèn kể lại giấc mơ vừa rồi cho Đinh Nhất, anh ta nghe xong thì giơ tay xoa bóp đầu tôi và nói: “Có phải ngủ đến lú người hay không? Một giấc mơ cũng coi là thật?”

Tôi ngẫm lại cũng phải, có lẽ đây là giấc mơ thôi? Rốt cuộc có một quãng thời gian không gặp Chiêu Tài rồi, mơ thấy chị ấy cũng không kỳ quái. Chị ấy không nghe điện thoại của tôi cũng có thể là do đang bận gì đó! Tôi tự an ủi mình trong lòng.

Tuy nói như vậy, nhưng lòng tôi lại luôn không yên tâm, đoạn đường còn lại tôi đều như mất hồn. Cuối cùng khi xe chúng tôi chạy đến nhà tang lễ mà chị Bạch đã liên hệ sẵn từ trước, tôi bàn giao đơn giản ít công việc, rồi lập tức chạy đến nhà Chiêu Tài.

CHƯƠNG

KHÔNG THẤY HẠNH PHÚC CUỐI ĐỜI

Kết quả vừa đến cửa nhà bọn họ tôi đã nhận được điện thoại của bác sĩ Triệu, trong điện thoại anh ta nói cho tôi biết hiện giờ Chiêu Tài không tốt lắm, bảo tôi nhanh chóng đến bệnh viện một chuyến. Tôi nghe xong mà lòng nặng nề, xem ra quả nhiên giấc mơ kỳ quái hôm nay không phải là dấu hiệu gì tốt…

Khi tôi vô cùng lo lắng chạy tới bệnh viện Chiêu Tài nằm thì nhìn thấy Chiêu Tài đang cùng bác sĩ Triệu cười nói vui vẻ ở kia, vừa thấy tôi đầu đầy mồ hôi chạy vào thì vẻ mặt kỳ quái nói với tôi: “Sao hôm nay em lại có thời gian đến đây? Trong khoảng thời gian này không bận ư?” Nói xong lại quay đầu hỏi bác sĩ Triệu: “Anh gọi điện thoại cho nó à?”

Anh ta hơi xấu hổ gật đầu, cũng không nói gì…

Tôi gấp gáp bước đến trước giường bệnh, vừa sờ tay vừa sờ chân chị nói: “Sao lại thế này? Có chỗ nào không thoải mái ư?”

Nhưng Chiêu Tài lại vẫn cợt nhả nói với tôi: “Không sao, chỉ là hôm trước lúc đang chụp ảnh cưới bị té xỉu, chị nói với em em cũng không tin được đâu, bây giờ chụp ảnh cưới mà như đánh giặc ấy, làm chị mệt lử luôn!”

“Xỉu? Bị cái gì mà xỉu mới được chứ! Hôm trước chị xỉu vì sao

không gọi điện thoại cho em? Hôm nay vì sao không nhận điện thoại của em?” Giọng điệu của tôi hơi vô lễ.

“Không sao! Chỉ hơi thiếu máu thôi, nằm viện nghỉ ngơi mấy ngày là tốt rồi!” Nói xong chị còn nháy mắt với bác sĩ Triệu một chút.

Tôi vừa thấy là biết bà chị này đang gạt tôi đây! Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần chị nói dối là tôi có thể nhìn ra ngay… Hơn nữa biểu cảm rất chi là mất tự nhiên của bác sĩ Triệu, vừa nhìn thì biết ngay là một boy thẳng thắn, không phải người biết nói dối.

Lúc ra khỏi phòng bệnh, Chiêu Tài vẫn luôn nháy mắt ra hiệu với anh ta, tôi giả bộ cái gì cũng không nhìn thấy. Bởi vì đến gấp, tôi cũng chưa kịp mua hoa quả gì. Để phòng ngừa một hồi nữa bị chị bới móc, nên tôi dự định trước tiên ra ngoài bệnh viện mua giỏ trái cây, cũng nhân cơ hội hỏi bác sĩ Triệu một chút rốt cuộc chuyện là như thế nào.

Ra khỏi toà nhà chính của bệnh viện, tôi hiếm được nhìn thấy bác sĩ Triệu lại lấy ra một điếu thuốc tự châm lửa! Chẳng lẽ bọn họ làm bác sĩ mà không biết hút thuốc lá có hại cho sức khoẻ sao? Nhưng xem vẻ mặt u sầu kia của anh ta, tôi khẳng định trăm phần trăm, bệnh của Chiêu Tài tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là thiếu máu như vậy…

Tôi lấy điếu thuốc vừa châm từ trong tay anh ta, sau đó cũng rít sâu một hơi rồi nói: “Nói đi, sao lại thế này? Vì sao chị ấy lại bị ngất?”

Bác sĩ Triệu thấy thuốc lá trong tay bị tôi đoạt đi rồi, bèn rút ra một điếu khác châm lửa tiếp, sau đó cũng rít mạnh một hơi rồi mới nói với tôi: “Thật ra gần đây cô ấy vẫn hay đau đầu, cũng trách tôi không chú ý, do lúc trước mỗi lần cô ấy tới tháng đều sẽ có tình trạng thiếu máu lên não, nên lúc ấy tôi không quá để ý, chỉ

nghĩ trở về rồi mua ít thực phẩm bổ máu để nấu cho cô ấy ăn bồi bổ… Tuy nhiên, hôm trước, ngay lúc chúng tôi chụp ảnh cưới, cô ấy lại đột nhiên té xỉu, tuy rằng được tôi cấp cứu, cô ấy chỉ hôn mê hai ba phút, nhưng với trực giác là bác sĩ của mình, tôi lập tức cảm thấy có chuyện! Sau đó tôi đưa cô ấy tới bệnh viện làm kiểm tra toàn thân, hôm nay đã có kết quả rồi, cho nên tôi mới gọi điện thoại cho cậu.”

“Vấn đề là gì?” Tôi lo lắng sốt ruột hỏi.

Chỉ thấy hốc mắt của bác sĩ Triệu đỏ lên: “Là… khối u thần kinh đệm não.”

Khi nghe bác sĩ Triệu nói ra những lời này, tôi có cảm giác trước mắt mình tối sầm lại, tiếp theo tôi phải ngưng một lúc mới khôi phục lại bình thường.

“Chắc chắn chưa? Có khả năng khám sai không?” Tôi dè dặt hỏi.

Bác sĩ Triệu tuyệt vọng lắc đầu nói: “Đã chẩn đoán chính xác, hơn nữa tôi cũng tìm giáo sư hướng dẫn của mình xem thử, là u thần kinh đệm não rất điển hình.”

“Đó là u lành tính… hay là ác tính?” Tôi ôm một tia may mắn hỏi thử, nhưng câu trả lời của anh ta lại khiến tôi hoàn toàn tuyệt vọng…

“Xem từ vị trí, độ lớn nhỏ và tốc độ phát triển của khối u, đã có thể xác định là ác tính.”

Lúc ấy tôi cảm thấy trong đầu trống rỗng, không biết bản thân nên làm như thế nào! Có thể làm thế nào đây? Vì thế tôi chậm rãi ngồi xổm trên mặt đất, tay cố sức vò đầu tóc của mình, muốn nghĩ được một lối ra trong tình trạng khốn đốn tuyệt vọng này.

Tôi cố hết sức làm cho suy nghĩ của mình rõ ràng một chút, tính

toán xem trong ngân hàng mình còn bao nhiêu tiền, bán nhà đi có thể lấy được bao nhiêu tiền. Từng đó tiền dùng để chi trả cho tiền thuốc men của Chiêu Tài chắc là không có vấn đề, nhưng vấn đề là chị ấy có thể kiên trì đến khi tất cả số tiền đó được xài hết luôn hay không…

Lúc này di động của tôi vang lên, tôi thấy là của Đinh Nhất gọi đến, nhất định là anh ta thấy tôi vội vàng đi mất cho nên gọi điện thoại xem thử bên phía tôi có chuyện gì hay không. Nhưng bây giờ tôi chẳng có lòng dạ nào nghe điện thoại của anh ta, vì thế bấm từ chối, sau đó tiếp tục tính toán trong lòng.

Đột nhiên tôi nghĩ đến một vấn đề, vì thế ngẩng đầu hỏi bác sĩ Triệu: “Chị ấy có biết không?”

Bác sĩ Triệu gật đầu nói: “Biết, cô ấy còn bảo tôi đừng nói cho cậu, cô ấy thật sự rất kiên cường…”

Tôi nghe anh ta nói như vậy thì sụp đổ ngay lập tức!

Tôi hét lớn với bác sĩ Triệu: “Chị ấy kiên cường cái rắm ấy! Khi còn nhỏ tay bị kim đâm phải cũng khóc cả một ngày, trường học sắp xếp làm vườn ươm giống, chị ấy có thể hồi hộp từ trước đó cả tuần! Chị ấy vừa sợ đau, vừa sợ khổ, lần trước bị bệnh, nếu không phải vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, nói không chừng ngày nào cũng đều kêu đau với tôi! Tiền tôi có! Tôi thực sự có tiền! Không đủ tôi lại đi kiếm, có thể đừng để chị ấy phải chịu tội không, đừng để chị ấy chịu khổ…”

Sau khi nói xong, tôi ngồi bệt trên mặt đất bắt đầu gào khóc… Chị ấy là người thân duy nhất trên đời này của tôi, tôi không thể để chị có chuyện, càng không thể để chị cứ vậy mà chết! Nhất định có cách, đúng! Khẳng định sẽ có cách mà!

Nghĩ đến đây tôi đột nhiên đứng lên, lau sạch sẽ nước mắt trên mặt một lượt, sau đó túm chặt lấy bả vai của bác sĩ Triệu nói: “Nói

cho tôi biết phương án điều trị của các anh, đừng dùng thuật ngữ chuyên nghiệp gì đó với tôi, nói tiếng người đơn giản chút để tôi có thể nghe hiểu là được!"

Nhưng cả khuôn mặt bác sĩ Triệu lại đầy thống khổ: "Tôi đã hội chẩn cùng mấy chuyên gia ung thư trong bệnh viện, bọn họ đều cho rằng đã không còn cần thiết phải phẫu thuật nữa…"

"Fuck! Cái gì gọi là không cần thiết làm phẫu thuật nữa! Chẳng lẽ để chị ấy chờ chết sao?" Tôi kích động nói.

Vừa rồi còn coi như bình tĩnh, thế nhưng khi bác sĩ Triệu nghe tôi nói vậy cũng bị kích động: "Chẳng lẽ cô ấy chết tôi không đau khổ sao? Chúng tôi sắp kết hôn rồi! Chỉ còn hơn một tháng nữa sẽ kết hôn rồi! Tôi cũng không hiểu vì sao ông trời phải đối xử với mình như vậy? Càng không rõ vì sao phải đối xử với cô ấy như vậy? Không phải nói đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời sao? Vì sao tôi không thấy được hạnh phúc cuối đời của cô ấy?"

Vì thế buổi tối hôm ấy, hai người lớn già đầu chúng tôi cứ ôm đầu khóc rống ở bên cạnh bồn hoa của bệnh viện… người qua đường đều kỳ quái nhìn.

Sau đó vẫn là bác sĩ Triệu gọi điện thoại cho Đinh Nhất, bảo anh ta đến đón tôi về trước! Với tâm tình lúc đó sao tôi có thể ngoan ngoãn về nhà, vì thế Đinh Nhất lại đưa tôi đến một quán bar hoạt động 24 giờ.

CHƯƠNG

CẦU CỨU ĐÔNG BẮC

Buổi tối hôm đó tôi cũng không biết mình đã uống bao nhiêu rượu, ký ức cuối cùng chính là lôi kéo Đinh Nhất liên tục kể những chuyện hồi còn nhỏ giữa tôi và Chiêu Tài…

Sáng sớm hôm sau, tôi từ từ ngồi dậy trên giường, đầu đau muốn nứt ra, ngẩn ngơ cả buổi mới thấy rõ hoá ra là ở trong nhà mình. Dưới giường, một âm thanh ngắt ngang suy nghĩ của tôi, hoá ra là Kim Bảo được Đinh Nhất đón về từ nhà của mẹ Đậu Đậu.

Có thể là rất lâu không gặp nên hơi xa lạ, cũng có lẽ là bị bộ dạng uống quá chén của tôi ngày hôm qua dọa nên Kim Bảo không thể hiện ra sự nhiệt tình cho lắm, nhưng cuối cùng cũng không có vứt bỏ mà yên lặng canh giữ ở đầu giường tôi.

"Lại đây…" Tôi duỗi tay vẫy nó lên giường, cho nó ngửi mùi trên tay mình, khi ấy tên nhóc này mới ngoe nguẩy đuôi mấy cái.

Lúc này tôi nghe thấy âm thanh cửa mở truyền đến từ phòng khách, hẳn là Đinh Nhất về tới. Vì thế tôi kéo thân thể nặng nề đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy anh ta một tay xách bữa sáng, một tay xách thức ăn chó của Kim Bảo. Kim Bảo thấy Đinh Nhất đến liền vô cùng nhiệt tình, đương nhiên cũng có khả năng nguyên do là vì trên tay anh ta xách theo thức ăn cho nó.

Đinh Nhất thấy tôi đã tỉnh thì cười và nói với tôi: "Lại đây ăn sáng đi!"

Nói thật, tôi chẳng có chút khẩu vị nào, nếu mọi chuyện ngày hôm qua đều chỉ là một cơn ác mộng thì tốt quá, như vậy sau khi tỉnh mộng, tất cả bất hạnh đều sẽ biến mất không thấy.

Đinh Nhất thấy tôi ngây ngốc nhìn bữa sáng, bèn đẩy nhẹ tôi một chút nói: "Bây giờ cậu không thể để tinh thần sa sút quá vào thời điểm này được, bằng không sẽ càng thêm ảnh hưởng đến cảm xúc của Chiêu Tài. Nếu chị ấy không muốn cho cậu biết, vậy ở trước mặt chị ấy, cậu cứ giả vờ không biết đi, như vậy có lẽ tất cả mọi người đều có thể nhẹ nhõm hơn…"

Tôi biết Đinh Nhất nói không sai, tôi nhất định phải phấn chấn lên, nghĩ đến đây, tôi bèn cầm một cái bánh quẩy lên liều mạng nhét vào trong miệng! Kết quả chưa ăn được hai miếng đã cảm giác hơi mắc nghẹn, lại vội uống một hớp lớn sữa đậu nành để nuốt trôi xuống.

Sau khi ăn xong bữa sáng tôi gọi điện thoại cho chú họ, đem tình huống hiện giờ của Chiêu Tài kể lại đơn giản cho chú ấy. Nhưng trong điện thoại tôi nghe ra, chú họ dường như không hề thấy ngoài ý muốn, như là đã sớm biết sẽ có kết quả này.

"Chú họ, có phải chú biết điều gì không? Bệnh của Chiêu Tài lần này rất nghiêm trọng, nếu chú biết điều gì có thể nói cho cháu hay không?" Tôi cố gắng khống chế cảm xúc của chính mình và nói.

Chú họ vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nói với tôi: "Trước tiên cháu sắp xếp công việc bên chỗ Chiêu Tài xong đi, sau đó hết thảy mọi chuyện chờ cháu tới nhà chú rồi sẽ nói tỉ mỉ!"

Tôi vừa nghe thì biết chuyện của Chiêu Tài không đơn giản như vậy, có lẽ chú họ thực sự có cách giữ mạng cho chị ấy…

Trưa hôm đó tôi đến ngân hàng làm một tấm thẻ, sau đó rút một khoản tiền chuyển vào đó, tiếp theo lại mua một ít đồ ăn vặt ngày thường Chiêu Tài thích ăn đi bệnh viện thăm chị ấy. Khi tôi bước vào phòng bệnh của bệnh viện, vừa lúc nhìn thấy y tá đo nhiệt độ cơ thể cho chị.

Chiêu Tài nghe tiếng từ cửa nên ngẩng đầu nhìn, phát hiện là tôi đi đến, liền cười nói với tôi: "Úi chà! Biểu hiện rất tốt đó! Lần này thế mà lại biết không đến tay không!"

Tôi bĩu môi: "Đã nằm viện còn mãi nghĩ đến ăn! Cũng may em biết chị thèm ăn, bằng không đến tay không lại bị chị quở trách." Nói xong tôi để đồ ăn vặt trong tay lên trên giường: "Nè, ăn đi! Đừng kén chọn nữa đó!"

Chiêu Tài nhận túi, mặt mày hớn hở lục tìm món mình muốn ăn bên trong. Lúc này bác sĩ Triệu vừa hay đẩy cửa bước vào, thấy tôi đã tới thì gật đầu nói: "Tới rồi à…"

"Ừm, hôm nay cũng không có việc gì, cho nên lại đây xem xem…" Nói xong tôi ra hiệu bằng mắt cho bác sĩ Triệu, ý bảo anh ta đi cùng tôi ra ngoài một chuyến.

Bên ngoài phòng bệnh, tôi móc thẻ ngân hàng trên người ra đưa cho anh ta: "Trong thẻ này có 50 vạn, anh cầm trước, nếu không đủ anh lại nói với tôi."

Không nghĩ tới anh ta lại giơ tay nhẹ nhàng đẩy thẻ ngân hàng trở về và nói: "Chiêu Tài là vợ chưa cưới của tôi, tiền thuốc men của cô ấy tôi sẽ chi trả."

Tôi nghe xong thở dài: "Tôi biết bác sĩ các anh kiếm được nhiều tiền, nhưng đó cũng là tăng ca không biết ngày đêm, chịu đựng hết ca phẫu thuật này đến ca phẫu thuật khác mà có được, tiền của tôi làm ra dễ, anh cứ cầm đi! Tiền của anh để chờ tương lai Chiêu Tài hết bệnh rồi, hai người còn phải dùng chi tiêu hằng ngày nữa chứ?

Lại nói nữa! Hai người còn chưa có đăng ký kết hôn đâu! Tôi mới là em trai ruột của chị ấy, tôi không chi tiền thì ai chi tiền?! Nghe lời, cầm lấy!”

Bác sĩ Triệu do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn nhận lấy tấm thẻ kia.

“Còn nữa, việc này đừng nói cho Chiêu Tài biết, bằng không chị ấy sẽ phát hiện tôi biết!” Tôi lại bổ sung thêm một câu.

Bác sĩ Triệu gật đầu nói: “Tôi biết rồi, còn có… phương án điều trị cụ thể chúng tôi đã xác định xong, bắt đầu từ ngày mai Chiêu Tài sẽ phải tiếp nhận xạ trị.”

“Đây coi là điều trị cẩn thận ư?” Tôi ngờ vực hỏi.

Bác sĩ Triệu suy nghĩ và nói: “Trong tình huống không thể giải phẫu, đây là phương pháp điều trị thông thường nhất.”

Tôi nghe xong gật đầu: “Được, về mặt này anh là người có tiếng nói, chắc chắn là biết cái gì tốt nhất đối với Chiêu Tài. Qua mấy ngày nữa tôi phải về Đông Bắc một chuyến, trong khoảng thời gian này Chiêu Tài phải nhờ vào anh rồi!”

“Nói cái gì thế, cô ấy cũng là vợ của tôi mà.” Giọng điệu của Bác sĩ Triệu có chút không vui.

Tôi thấy thế thì vỗ bả vai anh ta: “Được rồi! Có những lời này của anh tôi có thể yên tâm đi rồi…”

Khi rời khỏi bệnh viện tôi gọi điện thoại cho chú Lê, sau đó nói đơn giản về bệnh tình của Chiêu Tài, còn nói thêm với chú ngày mai tôi phải về quê nhà Đông Bắc một chuyến.

Trong điện thoại, chú Lê suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Hay là để Đinh Nhất đi cùng cháu đi! Trạng thái hiện giờ của cháu chú không yên tâm lắm…”

Tôi nghe xong thấy trong lòng ấm áp: “Cháu không sao… Vẫn

nên để Đinh Nhất ở lại đi, bên cạnh chú không có một người nào cháu cũng không yên tâm, vả lại, cháu về Đông Bắc bên ấy không phải còn có chú họ đấy ư.”

Sau khi cúp điện thoại, tôi đi đặt vé máy bay sớm nhất đến Cáp Nhĩ Tân, sau đó về nhà thu dọn một ít quần áo mang theo người, chuẩn bị ngày hôm sau trở về nhà chú họ ở Đông Bắc. Đinh Nhất thấy tôi quyết tâm muốn tự mình đi, bèn dặn dò gặp chuyện phải bình tĩnh, gặp nguy hiểm đánh không lại thì chạy.

Tôi nghe mà lòng cảm thấy buồn cười: “Tôi đây là về Đông Bắc tìm chú họ giúp đỡ, anh nói cứ như là về Đông Bắc tiêu diệt thổ phỉ ấy!”

Đinh Nhất thấy tôi không đem lời nói của anh ta để ở trong lòng, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Đi ra ngoài cẩn thận một chút không thừa, chẳng lẽ cậu đã quên chuyện chúng ta gặp phải ở Hà Nam kia sao?”

Đúng nha, anh ta không nói tôi cũng quên mất, lúc ấy chúng tôi cứ thế bỏ chạy, đoán chừng sau đó gã kia sẽ hận chúng tôi đến chết, nếu như về sau gặp lại, kiểu gì cũng phải tìm chúng tôi gây phiền phức là cái chắc!

Nghĩ đến đây tôi xoa lên mặt mình: “Anh xem tôi có cần phải đổi một khuôn mặt khác hay không nhỉ?”

Đinh Nhất nghe thế tức giận nói: “Nếu như cậu không sợ cảnh sát xem cậu thành tội phạm truy nã bắt đi, cậu cứ đổi đi…”

Đùa giỡn thì đùa giỡn, Đinh Nhất vẫn không quên dặn dò tôi: “Trên máy bay không thể mang dao thép theo, cậu tới nhà chú họ rồi thì lấy địa chỉ nhà chú ấy, đến lúc đó tôi gửi cho cậu qua đường bưu điện…”

CHƯƠNG

NGHỊCH THIÊN SỬA MỆNH

Sáng sớm hôm sau, tôi ngồi máy bay đến Cáp Nhĩ Tân trước, thời gian không đến hai tiếng, máy bay đã đáp xuống sân bay Thái Bình của Cáp Nhĩ Tân.

Sau đó tôi lại đổi sang đi xe buýt mới đến nhà chú họ, vẫn là dáng vẻ như cũ, chú họ biết tôi sẽ đến nên ở đầu thôn chờ tôi từ sớm, trong nháy mắt nhìn thấy chú họ, tôi lại có cảm giác muốn khóc…

Tôi đi vội vàng, cũng không nghĩ tới thời tiết Đông Bắc lạnh lên nhanh như vậy, vừa mới hết tháng nóng nhất vài ngày mà cũng đã cảm giác hơi lạnh lẽo. Thím họ thấy tôi ăn mặc mỏng manh thì quở trách tôi ra cửa cũng không biết xem dự báo thời tiết, nếu là bị cảm rồi thì ai gánh?

Tôi ngây ngô cười hà hà nói: “Cũng đã tới được nhà chú thím rồi, sao chú thím có thể để cháu bị đông lạnh cảm mạo chứ?”

Thím họ thấy tôi không hăng hái bằng lần trước tới đây, bèn hỏi có phải tôi lo lắng cho bệnh của Chiêu Tài hay không. Tôi gật đầu nói: “Bệnh này cũng không phải là giỡn chơi, nếu chuyển biến xấu có thể không qua được năm sau…”

Thím họ nghe thế thì giật mình: “Mẹ ơi, nghiêm trọng như vậy

à?!"

Tôi gật đầu, sau đó nói với chú họ đang đứng dưới sàn bận rộn thêm củi lửa vào lò sưởi: "Chú họ, chú cũng đừng giấu cháu, cháu biết lúc trước nhất định chú đã từng tính qua cho Chiêu Tài, hẳn là không phải mệnh cách này mà? Lần đó chị ấy hôn mê sâu tỉnh lại không phải nên là đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời sao? Sao lại thành như bây giờ chứ?"

Chú họ nghe thế thì buông củi lửa trong tay xuống, sau đó thở dài nói: "Trong số mạng của Chiêu Tài quả thực là có một cái tử kiếp, lần trước hôn mê một thời gian lâu như vậy chú vốn tưởng rằng coi như là thoát nạn rồi, nhưng không ngờ hoá ra đó chỉ là bắt đầu..."

"Có ý gì ạ?" Tôi rất khó hiểu hỏi chú.

Nhưng mà chú họ lại không chịu nói nữa, chỉ thở dài liên tục...

Tôi thấy chú có chuyện giấu giếm mình thì sốt ruột nói: "Chú họ, chú nói đi ạ! Cháu cũng không phải trẻ con, còn có chuyện gì không gánh vác nổi sao?"

Cuối cùng chú bị tôi quấy rầy đến mức thật sự không có cách nào, đành phải nói cho tôi biết một ít về bí mật trong mệnh cách của tôi và Chiêu Tài. Hoá ra bởi vì tôi và Chiêu Tài là thai long phượng, mệnh cách vốn nên là một âm một dương, nhưng cố tình tôi lại là âm, chị ấy là dương, hơn nữa mệnh cách của tôi đặc biệt, ngũ tệ tam khuyết, cho nên tương sinh tương khắc với mệnh cách của Chiêu Tài.

"Ý của chú là nói, Chiêu Tài và cháu có số mạng tương khắc, đã định trước không thể chết già?" Tôi không thể tin nổi hỏi.

Chú họ nhìn tôi hơi gật đầu và nói: "Năm đó sau khi bố mẹ cháu biết mệnh cách của cháu, đã từng cùng chú sửa đổi số mạng cho cháu, nhưng mà lúc ấy chúng ta lại xem nhẹ chị gái cháu Chiêu

Tài, không nghĩ tới việc động vào mệnh cách của cháu cũng tự nhiên sửa lại mệnh cách của con bé, cho nên mới có chuyện về sau…”

Tôi nghe xong thì trong lòng trầm xuống, vội hỏi: “Sửa mệnh? Sửa như thế nào ạ?”

Lúc này mặt chú họ lộ vẻ khó xử, dường như không muốn trả lời vấn đề này của tôi cho lắm.

“Chú họ, cháu đã không phải trẻ con rồi, bây giờ cha mẹ cháu đều đã không còn nữa, vì sao chú không thể nói hết sự thật cho cháu chứ?”

Nghe tôi nói như vậy, chú họ đột nhiên ngẩng đầu nhìn tôi: “Chú đã đồng ý với cha mẹ cháu, sẽ không nói chuyện kia cho cháu biết!”

“Nhưng mà tình huống hiện giờ không giống thế nữa rồi, chú nhất định phải nói cho cháu lúc trước mọi người sửa mệnh như thế nào, cháu không thể trơ mắt nhìn Chiêu Tài cứ như vậy mà chết!” Tôi hơi kích động nói.

Chú họ do dự cả buổi, cuối cùng mới kể lại chuyện năm đó cho tôi biết…

Hoá ra vào năm tôi sinh ra ấy, chú họ đã từng tính số mạng cho tôi, nói tôi trời sinh là kẻ ăn cơm của người chết, số mạng ngũ tệ tam khuyết, đã định sẵn không sống quá ba mươi tuổi! Lúc ấy cha mẹ tôi nói cái gì cũng không tin, đứa con trai béo mập mình vừa sinh ra làm sao lại ngũ tệ tam khuyết, ăn cơm của người chết chứ?

Mười mấy năm kế tiếp, tôi và những đứa trẻ bình thường không có gì khác nhau, cũng là nên đi học thì đi học, nên gặp rắc rối thì gặp rắc rối. Đến tận năm ấy tôi lên lớp mười một, không biết như thế nào mà sau khi bị một trận bệnh không thể hiểu được, lại có thể thông linh với xác chết!

Chuyện này khiến cho cha mẹ già của tôi sợ hãi, bọn họ lập tức nghĩ tới một quẻ mà chú họ tôi tính lúc tôi sinh ra kia, vì thế lúc này mới đưa tôi đến nhà chú họ, để chú ấy giúp tôi nghịch thiên sửa mệnh.

Tuy nhiên nếu sửa mệnh dễ dàng như thế, vậy chẳng phải là người nào cũng có thể sửa lại một số mạng giàu sang ư? Hơn nữa lén sửa mệnh cách là phạm vào thiên đạo, người giúp sửa mệnh cũng sẽ hao tổn dương thọ. Nhưng mà cha mẹ tôi không thể trơ mắt nhìn tôi không sống được qua ba mươi tuổi, vì thế vào mùa đông năm đó bọn họ đã cùng chú họ miễn cưỡng ép sửa lại mệnh cách của tôi!

Phải nói phương pháp sửa mệnh của chú họ nói khó cũng không khó, nói không khó cũng khó, đó là bởi vì cái gọi là sửa mệnh của chú ấy chính là mượn tuổi! Cũng chính là lấy tuổi thọ của một người bình thường đem cho người bị sửa mệnh mượn, hơn nữa cần phải là thân thích gần nhất, dương thọ của người ngoài mượn cũng bằng không.

Cha mẹ tôi một người dương thọ bảy mươi hai năm, một người dương thọ bảy mươi lăm năm, nhưng nếu muốn để tôi sống qua bảy mươi tuổi, mỗi người họ lại phải cho tôi mượn hai mươi năm dương thọ… Cho nên sau này bọn họ mới đột nhiên bỏ lại căn hộ trong thành phố không ở, không có việc gì lại đi đến vùng núi ở ẩn. Bởi vì chú họ nói với bọn họ, nếu sống cách ly với thế giới bên ngoài, có lẽ tai họa còn có thể tới chậm một chút…

Tuy nhiên chẳng ngờ rằng, việc nên tới trước sau vẫn phải tới, dương thọ đã hết, cho dù là đại la thần tiên cũng khó giữ lại! Nghe chú họ nói xong, tôi rốt cuộc đã biết cha mẹ mình vì sao lại gặp cơn đại nạn ấy, hoá ra là bọn họ chết thay tôi.

Kỳ thật trước đây trong lòng tôi đã từng vụng trộm nghi ngờ,

nhưng vẫn luôn không được chứng thực, hiện giờ chân tướng tàn khốc như thế, trái tim của tôi đau đớn tựa như bị ném vào máy xay thịt.

Uổng cho mấy năm nay tôi cho rằng chính mình khác hẳn với người thường, bản lĩnh cao ghê gớm, mỗi ngày nghĩ làm thế nào có thể kiếm được càng nhiều tiền, nhưng hoá ra tất cả những thứ này đều là cha mẹ tôi dùng mạng của họ để đổi lấy! Mỗi một ngày tôi ung dung tự tại đều là bọn họ dùng mạng của chính mình đổi lấy!!

Khi biết Chiêu Tài mắc bệnh, nước mắt tôi không kìm được mà chảy ra. Nhưng hiện giờ, trừ cảm giác khó chịu trong lòng như thiếu một món đồ gì đó thì trong mắt lại không rơi xuống được một giọt nước mắt nào.

Là tôi quá máu lạnh? Hay là khi người ta khổ sở đến cực điểm thì một giọt nước mắt đều không rơi được?! Từ đó về sau, tôi thật sự không còn rơi nước mắt nữa, mặc kệ là gặp chuyện đau lòng cỡ nào, thống khổ cỡ nào, tôi cũng không hề rơi nước mắt.

Nếu năm đó cha mẹ tôi có thể nghịch thiên sửa mệnh cho tôi, như vậy tôi đây cũng có thể sửa lại cho Chiêu Tài, mà khi tôi nói suy nghĩ của mình với chú họ, chú ấy lại do dự…

Cũng không phải chú họ đau lòng mấy năm dương thọ của mình, mà chú ấy sợ tôi đã trải qua một lần sửa mệnh rồi, nếu như lại muốn làm việc nghịch ý trời, rất có khả năng sẽ trực tiếp bị trời phạt, chịu sự cắn trả. Nếu thật là như vậy, kết cục của tôi sẽ rất thê thảm.

Tôi suy nghĩ, sau đó cười với chú họ và nói: “Có thể thê thảm bao nhiêu ạ? Đến cùng chẳng qua chỉ là chết mà thôi, cháu không quan trọng, bởi vì có thê thảm cũng sẽ không thảm hơn việc chẳng còn thân thuộc! Lại còn toàn là người vì cháu mà chết, cuộc sống

như vậy, cho dù cháu có thể sống lâu trăm tuổi thì sao chứ? Thay vì mỗi ngày đều sống trong nỗi đau khổ vô cùng vô tận, không bằng sớm đi xuống tìm bọn họ…”

CHƯƠNG

MỘT Ổ HỒ LY CON

Chú họ cũng không ngờ tôi sẽ chán đời như thế, giận đến mức giơ tay cho tôi một bạt tai: "Chỉ toàn nói nhăng nói cuội! Chẳng lẽ cháu muốn cho sự hy sinh trước đây của bố mẹ cháu đều lãng phí vô ích sao? Chuyện của Chiêu Tài chú sẽ nghĩ cách, chú kể chuyện bố mẹ cháu sửa mệnh cho cháu không phải vì để sau này cháu sống trong tự trách, mà là vì để cháu càng thêm quý trọng những ngày tháng về sau! Hơn nữa, chú và thím không có con cái, bàn thờ gia tiên trong nhà này còn trông cậy vào cháu nối tiếp đấy! Đừng nói là chú, cho dù là các cụ tổ tiên trong nhà đều không thể đồng ý cho cháu đi tìm chết!"

Một bạt tai này ít nhiều cũng đánh cho tôi tỉnh táo hơn… Quả thực, bố mẹ đã trả giá vì tôi nhiều như vậy, còn tôi lại luôn nghĩ muốn kết thúc sớm tính mạng không dễ gì lấy được này, chỉ vì để trong lòng mình dễ chịu hơn.

Trước khi ăn cơm chiều, chú họ bảo tôi thắp một nén nhang cho tổ tiên trong nhà, xem như nói với các cụ tôi đã về rồi, lại còn gặp phải việc khó khăn, xin các cụ nghĩ giúp cho biện pháp.

Trong lúc ăn cơm, tôi cẩn thận hỏi thăm chú họ một chút về lai lịch của bàn thờ gia tiên trong nhà…

Chú họ uống vào hai chung rượu liền bật chế độ máy hát, kể lại năm đó nhà bọn họ làm thế nào gặp được bảo vật bàn thờ gia tiên này.

Hoá ra năm đó cả nhà ông cố của chú họ từ Sơn Đông chạy nạn đến đây, cũng chính là Đi tới Quan Đông [*] tiếng tăm lừng lẫy sau này. Hồi đó ngày tháng rất khó sống, để có thể có được miếng cơm ăn, khi ấy ông cố của chú họ đã mang theo vợ con đi tới mảnh đất đen Đông Bắc này kiếm sống.

[*] *"Đi tới Quan Đông" là bộ phim truyền hình của Trung Quốc được chiếu trên kênh CCTV1 bắt đầu từ ngày 2 tháng 1 năm 2008.*

Tuy rằng nơi này có đất đai phì nhiêu, nhưng những năm tháng đó cũng phải nhìn trời kiếm cơm, nếu ông trời thưởng cho cơm ăn, đó chính là một năm được mùa, nếu như không, lương thực gặt hái được trong một năm này sẽ không đủ ăn đến năm sau gieo vụ mới.

Cho nên lúc ấy vừa đến mùa đông trong đất không còn việc làm, ông cố của chú họ bèn mang theo súng săn cùng với con chó Đại Hắc của nhà mình lên núi săn thú, ít nhiều cũng có thể săn về chút thú hoang cho người trong nhà thêm thức ăn mặn khi ăn Tết.

Cụ còn nhớ rõ năm ấy vừa lúc là ngày hai mươi bốn tháng chạp, bên ngoài trời băng tuyết ngập tràn. Ông cố của chú họ mang theo Đại Hắc vào núi muốn săn chút gì đó, nếu vận may tốt có thể săn được một con hươu, vậy là đã có thể ăn cái Tết mỹ mãn rồi.

Ai ngờ cụ vào núi vòng vèo một buổi sáng, đừng nói hươu nai, ngay cả một con thỏ cũng không săn được, hơn nữa ngay lúc đó gió Tây Bắc lại càng thổi càng mạnh, nếu như còn không xuống núi, cả người sẽ nhanh chóng bị lạnh đến đông cứng mất.

Nhưng đúng lúc cụ vừa định xoay người xuống núi, đột nhiên lại nghe thấy con chó Đại Hắc nhà mình sủa hai tiếng gâu gâu về

phía tảng đá bên dưới một cây tùng. Ông cố của chú họ biết Đại Hắc sẽ không sủa bậy, dưới gốc cây kia chắc chắn có thứ gì đó.

Vì thế cụ bèn chậm rãi đi qua, ngồi xổm xuống nhìn thử, phát hiện lại là một ổ hồ ly con mới sinh, còn chưa mở mắt, kích cỡ từng con cũng không hơn kém con chuột là bao… Cũng không biết vì sao hồ ly mẹ chẳng hề ở trong ổ, hôm nay gió thổi không bình thường, đúng hướng từ cửa động thốc ngược vào trong động hồ ly bên dưới gốc cây, làm mấy nhóc hồ ly con này lạnh cóng run lên bần bật.

Ông cố của chú họ thấy chúng nó đáng thương, nhất thời động lòng trắc ẩn, cởi một cái bao tay bằng vải bông của mình ra, sau đó tiện tay ném vào trong động hồ ly.

Đều nói loài hồ ly thông minh, ông cố thấy đúng thật là như thế, mấy nhóc hồ ly con kia ban đầu còn rất sợ hãi, sau đó lại nhanh chóng cảm giác được thứ này rất ấm áp, bèn từng con nối tiếp nhau chui vào tránh gió lạnh.

Ông cố đứng lên, nhìn thoáng qua một cái bao tay vải bông còn lại của mình mà thở dài, xem ra chốc nữa trở về nhất định là không tránh được một trận quở trách của vợ. Nhưng nghĩ đến việc tốt xấu gì cũng là mấy sinh mạng, quở trách thì quở trách đi!

Nghĩ đến đây, ông cố đi xuống núi. Nhưng lúc cụ mới vừa dắt Đại Hắc xuống đến chỗ góc núi, đột nhiên nghe thấy sau lưng có âm thanh, cụ quay đầu nhìn lại, phát hiện từ trong đám cây cối đột nhiên vụt ra một con hươu ngốc to, xông thẳng đến chỗ mình.

Bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột, cho nên ông cố không nghĩ tới việc xoay người lấy súng săn đi đánh nó, mà là né người trốn sang một bên theo bản năng. Nhưng một màn khác làm cụ giật mình đã xảy ra, chỉ thấy con hươu ngốc kia lại lập tức đâm đầu vào thân một gốc cây to bằng một người ôm bên cạnh, lập tức vỡ

đầu, ngã xuống đất chết ngay…

Lúc ấy ông cố của chú họ đều choáng váng, làm sao mà mình vòng vèo trên núi cả buổi sáng cũng không thấy một cọng lông hươu, ấy nhưng lúc muốn về thì lại có một con tự mình chạy ra đâm vào thân cây mà chết?!

Được rồi, cái gì cũng khỏi nói nữa, kéo về cái đã! Thế này không phải đã có thịt ăn Tết rồi sao? Lúc ấy ông cố cũng không nghĩ đến chuyện vừa rồi mình cứu đám nhóc hồ ly con, rất phấn khởi đem con hươu ngốc to này kéo về.

Sau khi về đến nhà, vợ và con trai nhìn thấy đều rất chi là vui vẻ, cũng không thèm nói vụ vứt cái bao tay vải bông nữa. Bởi vì chuyện này hiếm thấy, người già trong làng cũng chưa có ai gặp qua chuyện hươu tự mình chạy đến trước mặt đâm đầu chết, đều liên tục lấy làm kì lạ.

Nhưng ai biết chuyện này lại để một tên đại địa chủ của làng bọn họ là Lưu Tam biết, hắn cũng coi như là ác bá ở địa phương của họ, bởi vì là hộ cư trú cố định, cho nên thích bắt nạt những hộ từ bên ngoài đến. Nhà ai nếu khai khẩn được một mảnh đất phì nhiêu, Lưu Tam nhất định sẽ dùng đất cằn cỗi của nhà mình đi đổi. Nếu anh không đổi? Được, vậy anh cũng đừng nghĩ được ở lại làng này nữa, sớm muộn gì cũng chèn ép cả nhà anh không bỏ làng đi không thôi.

Cho nên những hộ từ bên ngoài đến như ông cố của chú họ, nếu gặp phải hộ cố định như Lưu Tam thì có thể trốn là trốn, thật sự trốn không thoát, cũng đều không dám đối đầu với hắn ta, phần lớn đều là tự mình chịu phần thiệt.

Mắt thấy đã sắp đến cuối năm, Lưu Tam cũng không biết nghe nói từ đâu mà biết ông cố khi không nhặt lại được một con hươu to ở trong núi, nên trơ cái mặt dày mang cậu em vợ nhà mình tới

cửa đòi.

Ông cố thấy tình huống này, nếu như thật sự không cho hắn, vậy cái Tết này nhà mình nhất định cũng ăn không được ngon, vì thế cắn răng hạ quyết tâm, để cho bọn họ cắt thịt đi! Lưu Tam này cũng biết không thể quá tuyệt tình, nên để lại cho ông một cái chân hươu, còn là chân trước, tổng cộng cũng không tới nửa ký thịt.

Sau khi Lưu Tam đi rồi, bà cố ngồi cạnh lò sưởi trong nhà khóc, vừa khóc vừa mắng cả nhà Lưu Tam không chết tử tế được… Lúc này ông cố của chú họ vừa định khuyên nhủ bà vợ mình nghĩ thoáng một chút, không phải còn có một cái chân trước đây sao? Lại thấy ngoài cửa sổ có một bóng đen chợt lóe qua. Lúc ấy cụ cũng không nghĩ nhiều, nhà mình nghèo đến không xu dính túi, chuột tới cũng phải khóc, cho nên cụ cũng không sợ ăn trộm, ăn cắp gì cả.

Vì thế cụ đi ra ngoài cầm cái chân trước kia vào, lọc phần thịt bên trên ra, tốt xấu gì buổi tối ba mươi cũng có thể ăn bữa sủi cảo!

Ăn Tết mà, nhà ai cũng đều muốn vui vẻ cả, ông cố khuyên vợ vài câu rồi việc này cũng coi như cho qua!

CHƯƠNG

BÀ NỘI HỒ LY BÁO MỘNG

Qua năm mới, hôm mùng hai Tết, bà cố mang con trai, cũng là ông nội của chú về nhà mẹ đẻ, còn lại một mình ông cố ở nhà trông nhà.

Nhưng cụ ở nhà rảnh rỗi không có việc gì, bèn muốn lên xem thử bẫy mình đặt trên núi, có thể dính con thú hoang nào hay không. Kết quả vừa mới ra khỏi cửa đã nghe tiếng khóc vang trời dậy đất ở đầu làng phía Đông, nhón chân ngó thử, phát hiện phía Đông vây quanh một đám người, lúc ấy cụ còn nghĩ cái gì thế nhỉ? Gia đình nào mùng hai về thăm nhà mà có động tĩnh lớn như vậy?

Đi qua xem thử, hoá ra lại là nhà Lưu Tam ở đầu làng đông! Chỉ thấy bên ngoài sân nhà hắn vây quanh một đám người, đều đang nhìn vào sân chỉ trỏ nghị luận gì đó. Bởi vì cùng một làng, cho nên ông cố đều quen biết cả, vì thế bèn đi qua hỏi thăm bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Hàng xóm nhà Lưu Tam là thím Lý nói cho cụ biết, vốn dĩ lão già Lưu Tam cư xử kém, tết nhất lễ lạc người trong làng cũng không có một ai thích đến nhà lão thăm hỏi, càng sợ lão đến nhà mình thăm viếng, cho nên mùng một Tết mọi người đều sẽ trốn tránh người nhà họ Lưu.

Mùng một Tết năm nay cũng không ngoại lệ, nhưng điều làm thím Lưu thấy kỳ quái chính là, cả ngày mùng một Tết mà nhà Lưu Tam đều không có người ra khỏi cửa, càng không thấy có người đi lại ở trong sân, cảm giác giống như trong nhà không có ai vậy.

Đến tận mùng hai Tết, cậu em vợ của Lưu Tam thấy chị gái chậm chạp không về nhà mẹ đẻ, bèn chạy đến nhà chị xem thử có chuyện gì, nhưng hắn đứng ở ngoài cửa lớn gõ cửa cả buổi cũng không thấy bên trong có người ra.

Ngày thường cậu em vợ của Lưu Tam đã làm không ít mấy chuyện leo nóc nhà, cho nên gấp gáp nhảy lên bờ tường nhà chị gái, bay vào trong sân. Kết quả khi hắn đẩy cửa nhà anh rể và chị ra thì thấy… Bà nội tôi ơi! Cả nhà lớn nhỏ năm người, tất cả đều treo cổ ở trên xà nhà trong phòng chứa lúa!

Dù nói ngày thường lá gan của cậu em vợ Lưu Tam có to đến đâu, lúc này cũng bị dọa tè ra quần, té lăn bò càng bỏ chạy ra khỏi nhà Lưu Tam. Khi ấy người mấy nhà chung quanh đang ở trong nhà ăn cơm trưa! Đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng hét lên thảm thiết, chết người rồi! Tất cả đều chết rồi!

Đang tết nhất mà nghe thế khiến lòng người khiếp sợ, thế là đều ào ào đi ra cửa nhà nhìn xem xảy ra chuyện gì! Lúc này mới có một màn lúc đầu ông cố nhìn thấy kia…

Hàng xóm bên cạnh đều nghị luận, tết nhất một gia đình năm người tất cả đều treo cổ ở nhà, khẳng định không phải vì có chuyện gì luẩn quẩn trong lòng, trong nhà nhiều ruộng đất như vậy, nhà kho đầy lương thực như vậy, còn có luẩn quẩn gì trong lòng mà muốn mang theo cả nhà cùng chết? Chắc chắn là đã đắc tội vị thần tiên nào rồi!

Bởi vì trong một lúc chết nhiều người như vậy, cho nên đã kinh động đến cục cảnh sát trong huyện, người tới điều tra, phát hiện

tất cả đồ giá trị trong nhà đều còn, trên bàn cơm bày rất nhiều món ăn thịt thà, hơn nữa phần lớn đều là thịt hươu.

Lúc ấy cậu em vợ của Lưu Tam có bụng dạ xấu xa, một mực chắc chắn là thịt hươu này có độc, chính là ông cố của chú họ hại chết cả nhà chị gái của hắn. Lúc ấy ông cố của chú họ cũng là tuổi trẻ nóng nảy, chẳng thèm suy nghĩ gì đã bốc thịt hươu để trên bàn ăn một miếng và nói: "Nếu thịt này có độc, vậy vì sao nhà chúng tôi ăn lại không có việc gì? Thịt này là hắn mặt dày lấy đi, cũng không phải là tôi đuổi theo đưa cho hắn!"

Cảnh sát đợi nửa ngày, thấy ông cố khoẻ re, cả đánh rắm đều không có, đành phải thả cụ ra trước. Kết quả buổi tối lúc về nhà, cụ lại thấy vợ nôn nóng chờ mình ở cổng lớn.

"Trời rét căm thế này sao bà còn đứng ngoài cửa vậy?" Ông cố của chú họ hơi đau lòng nói.

Bà cố của chú họ nhìn trái nhìn phải, sau đó lôi kéo ông chồng của mình đi vào trong phòng, ông cố của chú họ bị sự thần bí của vợ mình làm cho chẳng hiểu ra sao, mà khi cụ đi theo vợ vào chỗ vại gạo nhà mình thì hoàn toàn ngớ người ra.

Chỉ thấy vốn dĩ gạo nhà mình chỉ còn có nửa vại, nhưng lúc này lại đầy ắp cả vại gạo to! Càng làm cho cụ giật mình hơn là, phía trên gạo thế nhưng còn đặt cái bao tay mà cụ ném vào hang hồ ly kia!

Đến đây ông cố của chú họ đã hiểu rõ hết thảy, hoá ra con hươu tự đâm đầu chết trước mặt mình, cả nhà Lưu Tam treo cổ chết trên xà nhà, còn có một vại gạo đầy ắp này, chắc hẳn đều là vì lúc trước cứu ổ hồ ly kia mới có.

Vào ban đêm, ông cố của chú họ nằm mơ thấy một giấc mơ kỳ quái, trong mơ một người phụ nữ trẻ đã có chồng vẻ mặt mang ý cười nói với cụ: "Cám ơn anh ngày đó đã cứu đám nhóc con ta, bắt

đầu từ ngày mai, anh hãy dùng giấy vàng viết chữ 'bài vị của bà Hồ Tam' lên đó và đặt trong nhà kho của mình, từ đây ta sẽ bảo vệ cho các thế hệ của nhà anh vĩnh viễn được hưởng yên bình…"

Người phụ nữ nói xong thì hóa thành một luồng sáng đỏ biến mất không thấy nữa! Ông cố cũng giật mình từ trong mộng tỉnh lại, cụ lập tức xuống giường đất đốt đèn, lấy ra một tấm giấy vàng, dựa theo lời người phụ nữ trong giấc mơ, viết lên giấy vàng dòng chữ "bài vị của bà Hồ Tam".

Sáng sớm ngày hôm sau cụ đem dán lên góc Đông Bắc trong nhà kho nhà mình, còn bày lên một ít màn thầu và bánh nhân đậu mà ngày thường nhà mình đều tiếc không dám ăn. Cũng từ đó về sau, nhà chú họ đời đời đều thờ vị thần bảo hộ này.

Tôi nghe chú họ nói xong, do dự hỏi: "Chú họ, vậy chú nói vị thần tiên nhà ta có thể giúp cháu không?"

Chú họ buông chén rượu trong tay xuống và nói: "Có thể chứ! Thần tiên lại tự mình chọn cháu cơ mà, thờ phụng truyền tới đời chú đã hơn hai mươi năm, nhưng chú còn chưa một lần gặp được chân thân của vị thần đó, cháu ấy, lần đó về nhà ăn Tết đã nhìn thấy rồi! Bà ấy có thể để cháu nhìn thấy, dĩ nhiên là thích cháu, cho nên chuyện khó này của cháu nhất định có thể giúp!"

Xem chú họ nói quả quyết như vậy, trong lòng tôi thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng ngay sau đó lại cảm giác chuyện này sao mà không có căn cứ như vậy chứ? Thật có thể được như chú họ nói, thần tiên sẽ ra tay giúp tôi ư?

Nghĩ mãi, men rượu bốc lên, vì thế tôi ngã xuống đầu giường đất khò khò ngủ say… Kết quả mới vừa ngủ đã nghe thấy có người gọi tên mình, trong mơ mơ màng màng, hình như tôi đi tới một khu rừng già.

"Tiến Bảo… Ta ở bên này!" Một giọng nói truyền đến từ dưới

tàng cây phía trước mặt tôi.

Tôi đi qua đó xem, phát hiện có một con hồ ly đỏ rực như lửa ngồi trên một cục đá lớn dưới tàng cây. Chỉ thấy miệng nó lúc đóng lúc mở, ấy thế mà có thể phát ra tiếng người!

Tuy rằng lòng tôi rất hoảng hốt, nhưng lại không sợ hãi gì, giống như biết nó sẽ không làm hại mình vậy.

“Người… biết cháu ư?”

Hồ ly lửa gật đầu nói: “Ta nghe Trang Hà nhắc đến cậu, nó là cháu trai của ta…”

Thì ra vị này còn là cô của Trang Hà, vậy tôi nên gọi bà ấy là gì đây? Đang nói thầm ở trong lòng thì nghe nó cười ha hả nói: “Cứ gọi ta là bà nội Hồ đi! Dù sao tính từ phương diện nào cậu cũng đều chẳng chịu thiệt!”

Sau khi nghe thế tôi bèn ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Bà nội Hồ…”

Bà nội Hồ nghe xong gật đầu rất hài lòng: “Nghe nói cậu muốn cứu mạng một người?”

Tôi vội gật đầu nói: “Đúng! Chị ấy là chị gái ruột của cháu, mắc bệnh rất nghiêm trọng, nếu cứ để ở bệnh viện điều trị, đoán chừng không qua được năm mới… Bà nội Hồ, bà có thể cứu chị ấy không ạ?”

CHƯƠNG

NỘI ĐAN TỤC MỆNH

Bà nội Hồ suy nghĩ rồi nói: "Cũng không phải không thể cứu, nhưng mà muốn ta cứu cô ấy cũng phải công bằng chứ? Nói thật cho cậu biết nhé, cách bình thường không cứu được cô ấy, thời điểm đến là cô ấy chắc hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Biện pháp duy nhất chính là ta cho cô ấy mượn nội đan của mình hai mươi năm, như vậy cô ấy có thể lại có hai mươi năm dương thọ."

Tôi vừa nghe thì hồ hởi nói: "Thật ư? Vậy rất cám ơn bà!"

Nhưng không ngờ bà nội Hồ lại lắc đầu: "Đừng vội cám ơn trước, ta còn chưa nói muốn đem nội đan cho cô ấy mượn mà?"

Lòng tôi nghĩ không phải chứ, sao họ Hồ chúng nó nói chuyện đều có một kiểu đức hạnh này? Tuy nhiên người trước mặt không phải Trang Hà, tôi nhất thiết phải khách sáo mới được, vì thế tôi kiên nhẫn nói với nó: "Bà nội Hồ, bà có điều kiện gì cứ việc nói thẳng, chỉ cần cháu có thể làm được, nhất định sẽ không chối từ!"

Bà nội Hồ vừa lòng gật đầu: "Dĩ nhiên cậu có thể làm được, đó chính là chờ sau khi chú họ cậu trăm tuổi thì tiếp nhận lễ đường thần bảo hộ này, ta đây giúp cậu tự nhiên cũng chính là giúp người trong nhà!"

Tôi lập tức vỗ ngực tỏ vẻ: "Bà cứ yên tâm đi, cho dù không có

chuyện này, cháu cũng đã đồng ý với chú họ là sẽ kế thừa, chỉ không biết bà đem nội đan cho chị của cháu như thế nào…"

Ánh mắt của bà nội Hồ híp lại: "Chuyện này cậu không cần bận tâm, có điều chúng ta đã nói trước, ta cũng chỉ đến đây luân phiên làm ba mươi năm, bây giờ đã qua mười năm rồi, cho nên chỉ có thể cho cậu mượn nội đan hai mươi năm, đến lúc là cần phải trả lại!"

Tôi nghĩ, tuy rằng hai mươi năm sau Chiêu Tài cũng chưa đến năm mươi tuổi, nhưng thế cũng tốt hơn so với bây giờ sắp chết mà, có thể sống an bình thêm hai mươi năm, cũng coi như cho chị ấy và bác sĩ Triệu có thời gian bên nhau…

Nghĩ đến đây, tôi chắp tay với bà nội Hồ và nói: "Bà nội Hồ, bà yên tâm, cháu nhất định nói được thì làm được!"

Vừa dứt lời thì nghe được giọng nói của thím họ vang lên: "Tiến Bảo, dậy ăn cơm nào!"

Tôi giật mình ngồi dậy trên giường lò, thế mới biết vừa rồi chỉ là một giấc mơ, nhưng ai có thể nói hết thảy trong mơ không phải thật sự chứ?

Ăn xong bữa sáng, tôi đi tới nhà kho nhà chú họ, thắp một nén nhang cho bài vị thần bảo hộ bên trong, cám ơn bà ấy chịu ra tay cứu chị gái mình…

Được bà nội Hồ nhận lời, lòng tôi cuối cùng cũng an ổn hơn, sau đó tôi lại gọi điện thoại cho bác sĩ Triệu, dò hỏi một ít về tình hình xạ trị của Chiêu Tài. Trong điện thoại anh ta nói, trước mắt tất cả đều tốt, chỉ là vì tác dụng phụ của xạ trị nên Chiêu Tài không có khẩu vị ăn uống, nhưng anh sẽ nghĩ cách để Chiêu Tài ăn nhiều một chút.

Cúp điện thoại rồi, tôi lại thành ra lo lắng sốt ruột, thật không biết khi nào bà nội Hồ mới có thể đưa nội đan cho Chiêu Tài sử

dụng…

Lúc giữa trưa, chú họ thấy vẻ mặt của tôi tốt hơn so với ngày hôm qua một chút, bèn hỏi tôi có phải xảy ra chuyện gì hay không? Tôi gật đầu, kể lại chuyện giấc mơ đêm qua với chú, chú họ nghe xong cũng liên tục lấy làm kỳ lạ: “Đây thật sự là gặp đúng cơ duyên, chú kế thừa lễ đường thần này từ tay cha của chú ít ra cũng đã hơn hai mươi năm rồi, còn chưa được gặp chân thân của bà ấy một lần nào đâu!”

Tuy rằng tôi nghe ra lòng hâm mộ của chú họ, nhưng tôi lại âm thầm thở dài trong lòng, thật không biết đây là may mắn hay đen đủi của mình nữa... Nói thật, nếu không phải gặp chuyện khó xử này, thình lình bảo tôi kế thừa cái gì mà thần bảo hộ, đúng thật là không nhất định tôi có thể làm.

Lúc này, tôi đột nhiên nghĩ đến một câu trong giấc mơ tối hôm qua của bà nội Hồ, nói bà ấy luân phiên trong ba mươi năm, chẳng lẽ thần bảo hộ cũng là chia lượt làm? Nói không chừng Trang Hà cũng có thể từng làm thần bảo hộ của chú họ đấy nhỉ!

Lại nói con hồ ly đực Trang Hà này không biết đã bao nhiêu tuổi rồi, bà nội Hồ này lại là cô của anh ta, chậc chậc… Ngẫm lại cũng đáng sợ, mấy… thần tiên này đã sống bao nhiêu năm rồi chứ?!

Sự việc đã có chỗ nhờ cậy, tôi cũng không ở nhà chú họ nữa, buổi sáng nghe điện thoại của Đinh Nhất, anh ta hỏi tôi tình hình bên này. Tôi bảo tạm thời không cần gửi dao thép qua bưu điện đến đây cho mình, tôi sắp sửa phải trở về rồi, chuyện bên này chờ tôi trở về sẽ nói tỉ mỉ cho anh ta.

Thím họ nghe thấy tôi vừa tới đã muốn đi thì ngồi trên giường đất lau nước mắt, tôi thấy trong lòng rất khó chịu, bèn kéo tay thím họ và nói: “Thím, chờ đến năm mới cháu sẽ đưa Chiêu Tài trở về thăm thím, được không? Thím xem tình hình bây giờ của Chiêu

Tài cũng không ổn định lắm, cháu thật sự không yên tâm về chị ấy…"

Lúc này chú họ đi đến nói với tôi: "Không sao, thím của cháu gần đây đang thích đa sầu đa cảm, có thể là xem phim Hàn Quốc nhiều rồi…"

Thím họ nghe xong liếc xéo chú họ: "Ai mà giống ông! Cứ như khúc cây, cục đất ấy!"

Đôi khi tôi rất hâm mộ chú họ và thím, tuy từ đầu đến cuối bọn họ không có con cái, nhưng tình cảm của hai vợ chồng cả đời đều tốt đẹp như mới tân hôn! Đây có lẽ chính là cái gọi là nguyện lòng chỉ có một người, đến bạc đầu cũng chẳng chia ly chăng!

Sau đó tôi chuẩn bị hành lý xuất phát về nhà ngay, tới Cáp Nhĩ Tân rồi đáp chuyến bay nhanh nhất trở lại Bắc Kinh. Vừa ra khỏi sân bay, tôi nhìn thấy Đinh Nhất đã chờ ở bên ngoài.

Đinh Nhất thấy vẻ mặt của tôi lúc này nhẹ nhàng hơn nhiều thì cười hỏi: "Thế nào? Chú họ có cách giúp Chiêu Tài rồi sao?"

Tôi lắc đầu nói với anh ta: "Đến chú họ cũng không có cách gì, nhưng bà nội Hồ nói bà ấy có thể cứu mạng của Chiêu Tài!"

"Bà nội Hồ? Ở đâu cậu có người bà như vậy hả?" Đinh Nhất giật mình.

Vì thế tôi kể lại một lượt chuyện bà nội Hồ báo mộng cho mình với anh ta, Đinh Nhất nghe xong nghi ngờ nói: "Vậy nói cách khác, đám họ Hồ nhà đó chỉ chịu cho Chiêu Tài hai mươi năm dương thọ?"

Tôi gật đầu: "Tạm thời là như vậy, hai mươi năm thì hai mươi đi, còn hơn so với trơ mắt nhìn Chiêu Tài bệnh chết, nếu tôi còn sống được đến hai mươi năm sau, đến lúc đó tôi lại nghĩ biện pháp khác…"

Đinh Nhất nghe tôi nói vậy thì trợn trắng mắt liếc tôi, tức giận nói: “Nói cái vẹo gì thế, chẳng lẽ cậu còn muốn chết trước Chiêu Tài? Vậy chờ đến hai mươi năm sau Chiêu Tài phải làm sao đây?”

Ngẫm lại cũng đúng! Nếu tôi sớm đi gặp cha mẹ, vậy hai mươi năm sau Chiêu Tài nên làm sao đây? Xem ra tôi vẫn phải yêu quý cái mạng nhỏ này nha!

Bởi vì lo tác dụng phụ sau khi xạ trị của Chiêu Tài lớn, cho nên tôi để Đinh Nhất đưa mình đến thẳng bệnh viện. Do đi vội vàng, vẫn là đi tay không…

Còn may lần này Chiêu Tài cũng không bới móc, bởi vì lúc tôi đến bác sĩ Triệu đang đỡ chị ấy nôn lên nôn xuống trong nhà vệ sinh. Tôi đứng ở cửa nhìn thân hình nhỏ nhắn của chị lắc lư dữ dội vì nôn mửa, trong lòng tôi khó chịu không nói không nên lời.

Một lát sau, Chiêu Tài cuối cùng không muốn nôn nữa, quay người lại thấy tôi và Đinh Nhất đứng phía sau chị thì nói với vẻ mặt xấu hổ: “Em đừng có hiểu lầm nhé! Cũng không phải là chị mang thai, chỉ là… mấy ngày nay ăn uống không ngon miệng lắm.”

Bác sĩ Triệu nghe Chiêu Tài nói vậy thì nhìn tôi với vẻ mặt đau khổ, ý bảo tôi đừng vạch trần lời nói dối của chị ấy.

CHƯƠNG

VỤ LÀM ĂN PHỎNG TAY

Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười nói với chị ấy: "Gì mà ngại chứ, nếu có thì sinh, dù sao hai người cũng chỉ thiếu đăng ký kết hôn thôi mà!"

Thật ra nói xong câu đó tôi lại hối hận ngay, không biết bây giờ nói những lời này với Chiêu Tài, có coi như làm tổn thương chị ấy không?

Nhưng Chiêu Tài lại bĩu môi: "Chị mới không mang bụng bầu vào cửa đâu!"

Tôi nghe thế thì buồn cười: "Không sao, việc này em và bác sĩ Triệu nghiên cứu thảo luận là được! Dù sao lời chị nói cũng không tính!"

Chúng tôi cứ cười nói như vậy, xua đi sự xấu hổ vừa nãy. Ra khỏi phòng bệnh, tôi lo lắng hỏi bác sĩ Triệu: "Tác dụng phụ của xạ trị này sẽ kéo dài bao lâu?"

Bác sĩ Triệu thở dài: Tùy từng người thôi, với tình trạng bây giờ của Chiêu Tài thì không được xem là quá nghiêm trọng, cậu yên tâm đi, tôi sẽ theo dõi chặt chẽ."

Tôi gật đầu, cũng không hỏi chuyện khác nữa, dù sao quan hệ của họ không phải bình thường, nếu thế này mà tôi vẫn không yên

tâm thì còn để những người bệnh khác sống sao! Bây giờ lo lắng duy nhất của tôi là khi nào bà nội Hồ có thể đưa nội đan tới, vì càng đưa tới sớm, Chiêu Tài sẽ càng ít phải chịu khổ hơn…

Rời khỏi bệnh viện, Đinh Nhất vốn muốn đưa tôi về nhà nghỉ ngơi, nhưng tôi còn cần hỏi chú Lê về chuyện mượn tuổi thọ nên bảo anh ta chở tới nhà chú. Kết quả khi chúng tôi chạy xe đến đầu hẻm nhà chú Lê thì phát hiện bên cạnh có đỗ hai chiếc Audi màu đen.

Tôi thấy là biết việc làm ăn tới rồi, lại còn không phải khách hàng bình thường, nhìn biển số xe khủng bố của chiếc Audi này thì có thể đoán được, người kia nếu không phải quan to thì cũng là phú thương!

Đi vào xem, quá VIP! Trong sân đứng ba bốn người, nhưng ngồi cùng chú Lê chỉ có một, xem ra những người đứng kia đều bảo vệ cho người ngồi.

Nhìn tuổi tác người nọ cũng chỉ khoảng sáu mươi tuổi, gương mặt có vẻ giống quan chức, tuy đang ngồi trên ghế đá nhỏ của chú Lê nhưng vẫn khí độ bất phàm.

Chú Lê thấy tôi và Đinh Nhất đã muộn thế còn đến thì hơi giật mình, nhưng vẫn đứng lên giới thiệu cho chúng tôi: "Tới đây, vị này chính là Vương… ngài Vương."

Tôi thầm kinh ngạc, bình thường, nếu chú Lê càng giới thiệu một về người ngắn gọn, thì chứng tỏ địa vị của người này càng quan trọng. Nếu chú giới thiệu không rõ ràng thì chúng tôi cũng không tiện nói nhiều, chỉ có thể lễ phép gật đầu chào hỏi ngài Vương này.

Lúc này ngài Vương nhìn đồng hồ, sau đó đứng dậy nói với chú Lê: "Lê đại sư, thời gian cũng không còn sớm, hôm nay tạm thời bàn đến đây thôi, tất cả tài liệu mà ngài yêu cầu đều ở đây, nếu có

vấn đề gì, chúng ta lại liên hệ sau."

Chú Lê nghe người ta nói phải đi, bèn đứng dậy vô cùng lễ phép tiễn họ ra ngoài: "Được rồi ngài Vương, nếu còn có yêu cầu gì, tôi sẽ liên hệ với ngài trước."

Vẻ mặt này của chú ấy đã từng xuất hiện lúc Sở trưởng Sở công an tỉnh lần trước tới, xem ra thân phận của người này tuyệt đối không thấp hơn vị kia đâu! Nhưng không ngờ vừa rồi chú Lê tươi cười đi ra ngoài, bây giờ lại u sầu, ủ rũ trở về.

"Sao vậy chú? Người đó là ai thế? Còn khiến chú tươi cười đi ra, rồi mặt khóc quay về?" Tôi tò mò hỏi chú.

Chẳng ngờ chú Lê thở dài nói: "Vị khách hàng lúc nãy hơi khó giải quyết, tiếp không được, không tiếp cũng không xong…"

Tôi tưởng tượng đến Sở trưởng Sở công an lần trước, bèn thuận miệng hỏi: "Không phải lại không trả tiền, làm không công chứ?"

Nhưng chú Lê lắc đầu nói: "Trả! Còn rất nhiều đấy, nhưng không dám lấy."

"Có ý gì ạ? Vậy ông ta trả hay là không trả?" Tôi bị chú Lê nói cho rối mù.

Chú Lê liếc tôi, sau đó lấy trong phòng ra một tập tài liệu: "Này, cháu tự xem đi!"

Tôi mở ra nhìn, bên trong có một tấm ảnh, là của một chàng trai hơn hai mươi tuổi, tên Vương Hàm, một du học sinh của Trung Quốc đang theo học ở đại học East Bay, bang California nước Mỹ, ngành Kinh doanh Quốc tế.

Trước Tết năm ngoái, Vương Hàm vốn định ngày hai mươi ba tháng chạp sẽ đi máy bay về nước ăn Tết, nhưng trước một ngày lại mất liên lạc với người nhà và bạn bè. Người nhà của cậu ta lập tức gọi điện thoại đến công ty hàng không kiểm tra, phát hiện

Vương Hàm vốn không hề lên máy bay vào ngày hai mươi ba tháng chạp.

Sau khi người nhà của cậu xác định được thông tin, họ đã xin sự giúp đỡ từ đại sứ quán ở địa phương, nhân viên của đại sứ quán Trung Quốc rất coi trọng việc này, lập tức phản ánh sự việc tới cảnh sát San Francisco.

Chẳng bao lâu sau, thông qua các phương tiện kỹ thuật, cảnh sát Mỹ truy tìm được lịch sử điện thoại của Vương Hàm, phát hiện cuộc gọi cuối cùng của cậu ta là một ngày trước khi mất tích, gọi cho một người bạn ở trong nước, nói rằng ngày kia mình sẽ ngồi máy bay về nước.

Sau đó cảnh sát lại điều tra ra Vương Hàm đã từng điều khiển chiếc Land Rover màu đen của mình đi qua cầu Dumbarton, từ đấy về sau không còn bất kỳ tăm hơi gì nữa.

Đến một tuần sau, đội Tuần duyên Hoa Kỳ* mới tìm thấy chiếc Land Rover của Vương Hàm ở bãi biển gần vịnh Bắc San Francisco và rồi tìm thấy một số đồ đạc cá nhân của cậu ta trên vách đá gần đó.

* Tuần duyên Hoa Kỳ hay Duyên hải vệ Hoa Kỳ (tiếng Anh: United States Coast Guard hay viết tắt là USCG) là một quân chủng của Quân đội Hoa Kỳ và là một trong bảy lực lượng đồng phục liên bang của Hoa Kỳ. Tuần duyên Hoa Kỳ là một lực lượng quân sự hoạt động vùng biển, đa nhiệm vụ và độc nhất trong số các quân chủng của Hoa Kỳ vì nó có sứ mệnh thi hành luật pháp ở vùng biển và đảm trách cả sứ mệnh của một cơ quan trông coi việc giám sát và quy định luật lệ liên bang. Vai trò thường trực của Tuần duyên Hoa Kỳ là trông coi biển, an ninh biển và an toàn biển.

Vì thế đội Tuần duyên Hoa Kỳ đã điều động máy bay trực thăng, triển khai một cuộc tìm kiếm quy mô lớn tại các khu vực vịnh

Đông và vịnh Bắc của San Francisco! Tuy nhiên cuối cùng vẫn hoàn toàn không có thu hoạch gì về tung tích của Vương Hàm.

Chuyện này chớp mắt đã qua hơn nửa năm, người nhà của Vương Hàm biết chắc cậu ta đã dữ nhiều lành ít, bây giờ nguyện vọng lớn nhất của họ chính là có thể tìm được xác của Vương Hàm, đưa cậu ta về nước nhập thổ vi an…

Xem xong tư liệu trong tay, tôi gập bộp tập tài liệu lại và nói: "Đây không phải là một vụ rất đơn giản ạ? Cháu đoán thằng nhóc này chắc là luẩn quẩn trong lòng nên tự sát, không chừng thi thể rơi vào xó xỉnh hẻo lánh nào đó, nếu như có thể cảm nhận được tàn hồn thì cháu cần đến Mỹ một chuyến rồi?"

Chú Lê nghe xong lắc đầu nói: "Vấn đề bây giờ không phải ở vụ này, mà là ở bản thân cha của Vương Hàm, cháu có hiểu không?"

"Sao cháu càng nghe càng hồ đồ vậy chứ? Là vị vừa rồi kia ạ? Ông ta là cha của Vương Hàm ư? Ông ta có vấn đề gì chứ?" Tôi khó hiểu hỏi.

Chú Lê thấy tôi nghe không hiểu, bèn lấy di động lên mạng tìm kiếm một tấm ảnh cho tôi xem, tôi cẩn thận nhìn kỹ, thế mới biết người đàn ông trung niên vừa rồi là ai!?

"Ông ta là tỉnh Liêu Ninh…" Tôi kinh ngạc đến mức nói cũng không nói ra được.

Chú Lê gật đầu: "Bây giờ cháu đã biết vì sao chú nói khách hàng này rất khó giải quyết rồi chứ?"

"Ông ta không trả tiền? Bảo cháu làm không công? Vậy thì không được nhé! Bây giờ đúng lúc cháu đang thiếu tiền, làm không công cháu không đi đâu!" Tôi sốt ruột nói, tôi cũng mặc kệ ông ta là quan lớn cỡ nào, không có tiền thì không bàn nữa!

Chú Lê thấy trong mắt tôi chỉ có mỗi tiền thì tức giận: "Có tiền

đấy! Chỉ cần có thể tìm được thì một triệu, còn là đô la Mỹ…"

Đây không phải chuyện tốt à? Thật không biết chú Lê còn buồn lo cái gì nữa!

Nhưng không ngờ chú Lê lại nói tiếp: "Chú nghe phong thanh, bây giờ Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Trung ương đang điều tra ông ta, có khi đến lúc đó chân trước vừa nhận tiền xong, chân sau chúng ta đã bị bắt đi phối hợp điều tra rồi!"

CHƯƠNG

CHUYẾN BAY KINH HOÀNG

“Á! Không phải chứ? Chúng ta chỉ làm ăn bình thường… Ha ha, cũng không bình thường mấy...” Tôi tự nói rồi tự nghi ngờ.

Nghe chú Lê nói vậy cũng đúng thật, lỡ như chúng tôi trăm cay ngàn đắng tìm được con trai của ông ta ở Mỹ về, kết quả lại dính phải tội danh nhận tiền tham ô thì làm sao bây giờ?

Nghĩ đến đây, tôi nói thẳng với chú Lê: “Vậy chẳng đơn giản à, cháu không nhận là được rồi!”

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: “Cháu ấy, vẫn còn quá non, bây giờ người ta vẫn còn đang tại chức, ai biết ông ta có thể rơi đài không? Lỡ sau khi thanh tra không có việc gì thì sao? Đến lúc đó cháu đắc tội với người ta rồi, người ta tuỳ tiện gây chuyện gì đó cũng cho cháu ăn đủ!”

Tôi thấy thật đúng là nhận không được, không nhận cũng không xong mà! Chú Lê cân nhắc lợi hại, cuối cùng vẫn nhận, cùng lắm thì làm không công, có một số việc vẫn là thà đắc tội quân tử, chứ chớ đắc tội với tiểu nhân…

Hôm sau, chú Lê chủ động gọi cho ngài Vương kia, thương lượng cụ thể chuyện tìm xác, vẫn quy tắc cũ, tốt nhất là có thể tìm được thứ mà trước đây Vương Hàm thích nhất.

Nhưng bên kia lại đáp là, từ lúc chín tuổi, đứa bé này đã ra nước ngoài học, trong nước gần như chẳng có thứ gì của cậu ta, nếu muốn tìm đồ vật nào đó thì phải đến nhà ở San Francisco tìm.

Chà! Tôi nghe chừng là phải nhanh chóng đến Hợp chủng quốc Hoa Kỳ rồi đây. Bên kia cũng nói, từ trong nước ra nước ngoài, toàn bộ hành trình sẽ có người đi theo, muốn gì thì chỉ cần nói thẳng là được!

Vì thế, phía chúng tôi cũng chuẩn bị đơn giản một chút, rồi hỏi thăm tình hình của Chiêu Tài, đương nhiên tôi không cho chị biết mình đến, chỉ gặp riêng bác sĩ Triệu.

Được báo kết quả là trước mắt bệnh tình vẫn coi như ổn định, anh ta bảo tôi cứ yên tâm đi Mỹ, chỗ Chiêu Tài đã có anh rồi.

Rời khỏi bệnh viện, tôi lại nhờ Đinh Nhất lái xe đưa mình đến cửa hàng thú cưng, mua một đống thức ăn chó, có cho chó to ăn, có cả chó nhỏ ăn. Lúc trước đã nói trả phí gửi nuôi Kim Bảo cho mẹ Đậu Đậu, nhưng mà cô ấy nói không cần.

Thế nên sau này chỉ cần tôi đi mua thức ăn chó thì đều mua cho cả lớn và nhỏ, dù sao Đậu Đậu nhà cô ấy cũng cần ăn cơm mà! Như vậy lần sau lại gửi Kim Bảo ở nhà cô ấy, tôi cũng không thấy ngại.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong, hơn ba giờ chiều ngày hôm sau, chúng tôi tụ họp với người do bên kia phái đến ở sảnh chờ sân bay T3. Người đến là một anh chàng đẹp trai cao mét tám, mặt mũi có vẻ thông minh lanh lợi, nếu đã để anh ta đi theo chúng tôi, vậy chứng tỏ anh chàng này là thổ địa ở Mỹ.

Chàng trai tên Lâm Hải, người Thẩm Dương, đã từng du học ở San Francisco năm năm, bây giờ nhận chức trong một doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài ở tỉnh Liêu Ninh.

Lâm Hải rất nhiệt tình, nói chuyện chung mới biết anh ta và tôi

sinh cùng năm. Nhìn người ta xem, lớn lên đẹp trai, công việc tốt, đều là cha sinh mẹ dưỡng, sao chênh lệch lại lớn như vậy chứ?

Vé máy bay là do bên kia đã đặt sẵn, tới sân bay chỉ cần lấy chứng minh thư và hộ chiếu ra check-in là được. Kết quả khi tôi cầm vé máy bay nhìn thì thấy, lại là của hãng United Airlines mà gần đây thanh danh bay xa, trong lòng không khỏi hơi khó chịu.

Lâm Hải thấy tôi cầm vé máy bay phát ngốc, bèn cười nói với tôi: “Yên tâm đi! United Airlines cũng không phải thường xuyên đánh người, hơn nữa chuyến bay lần này gần như đều là người Trung Quốc, bọn họ chắc chắn không dám làm gì đâu!”

Tôi nghe thế thì hơi xấu hổ cười: “Không sao, tôi có vệ sĩ riêng, đến lúc đó ai đánh ai còn chưa biết!” Nói xong tôi lén liếc sang Đinh Nhất, phát hiện người ta vốn chẳng hề nhìn mình.

Check-in xong, nghĩ đến việc phải ngồi trên máy bay liên tục gần mười hai tiếng đồng hồ, tôi lại thấy hơi đau đầu! Có điều cũng may, chỉ một chốc mà tôi đã phát hiện mình và Lâm Hải nói chuyện rất hợp nhau, anh ta kể cho tôi không ít chuyện hài hước gây ra khi vừa tới Mỹ.

Rất nhanh đã đến buổi tối, sau khi tiếp viên hàng không đưa cơm lên, tôi và Lâm Hải thì thầm trò chuyện câu có câu không, đột nhiên, nhìn thấy một người phụ nữ trẻ tuổi mặc áo thun màu trắng ở đằng trước đứng phắt dậy…

Động tác của cô ta khá đột ngột nên khiến chúng tôi chú ý. Lòng tôi nghĩ cô gái này có bệnh chắc! Cho dù mắc tiểu cũng không cần đứng lên mạnh như vậy chứ! Đang nghĩ ngợi đẩu đâu, thì thấy không phải cô này đi vệ sinh, mà đi thẳng đến phòng an toàn của máy bay!

Lúc ấy tôi có một loại dự cảm xấu, không phải cô gái này muốn mở lối thoát hiểm ra chứ! Kết quả lại thấy cô ta đúng là duỗi tay

muốn mở cửa thoát hiểm ra thật. Phản ứng đầu tiên của tôi là, bây giờ máy bay đang vận hành, chênh lệch áp suất bên trong và bên ngoài rất lớn, chắc chắn một cô gái như cô ta sẽ không mở ra! Nhưng cảnh tiếp theo lại dọa cho tôi phải hít sâu vào một hơi…

Cô gái thân hình nhìn vừa gầy vừa nhỏ kia chầm chậm vặn tay quay của cửa an toàn ra mà không hề mất chút sức nào! Bây giờ máy bay đang ở độ cao 8000 mét trên không, một khi cánh cửa này bị mở ra, những người trên máy bay này… chỉ sợ không ai sống được!

Lúc này tôi cũng không kịp gọi người khác, đứng vụt lên rồi chạy ra ngoài, đi thẳng đến chỗ cô gái kia. Nhưng vì khoảng cách quá xa, lúc tôi còn chưa chạy đến đã thấy tay quay bị cô ta bẻ thành một góc 90 độ, nếu ấn xuống thêm chút nữa là tiêu hết cả lũ…

Còn may, lúc đó một thanh niên người Mỹ vừa hay phát hiện hành vi của cô gái kia, cố gắng xô cô ta ra, sau đó nhanh chóng đẩy cái tay quay về vị trí cũ. Lúc ấy những hành khách khác trên máy bay mới phát hiện tính nghiêm trọng của chuyện này, nhao nhao kêu lên sợ hãi.

Ngay lúc tôi cho rằng chuyện này sẽ kết thúc như thế, thì cô gái vừa rồi bị đẩy ngã xuống đất đứng phắt lên, giống như bị điên mà bẻ cái tay vặn ở cửa thoát hiểm.

May sao lúc này tôi đang ở phía sau nên nhanh tay nhanh mắt ôm cô ta lại, muốn kéo người cách xa chỗ lối thoát hiểm một chút. Nhưng không ngờ sức của cô gái này lớn ghê người, bị tôi ôm mà cô ta chỉ khẽ giãy đã thoát, lại nhào tới lối thoát hiểm…

Vẫn may là lúc này vài hành khách ngồi gần lối thoát hiểm cũng ào ào ra khỏi ghế, liều mạng cố kéo cô nàng điên này lại với tôi.

Nói cũng kỳ quái, cô gái này cao chưa tới một mét sáu, cân nặng

chắc chắn không quá 50 kg, nhưng mấy người đàn ông như chúng tôi liều mạng cũng không giữ nổi. Tuy rằng không đến mức để cô ta nhào tới mở cửa thoát hiểm lần nữa, nhưng muốn hoàn toàn khống chế lại là chuyện rất khó khăn.

Lúc này chú Lê vẫn luôn ngồi yên xem náo nhiệt đột nhiên đứng dậy đi đến, thì thầm vài câu bên tai tôi. Tôi gật đầu, nhìn vị trí sau gáy của cô gái kia.

Vừa nhìn xuống đã phát hiện ở đó có một hoa văn cổ quái, có điều cũng may chỉ là vẽ lên, tôi chà mạnh là màu trôi đi một ít. Cùng lúc đó, cả người cô gái bắt đầu run rẩy kịch liệt như bị điện giật…

CHƯƠNG

HOÀN TOÀN KHÔNG NHỚ GÌ

Chú Lê thấy thế, lấy một lá bùa ra, miệng khẽ đọc phù chú, sau đó liên tiếp đập vào lưng cô gái kia. Cô gái đó mới vừa rồi còn quậy phá, đột nhiên mềm nhũn, co quắp trên mặt đất, cuối cùng bất động.

Lúc này nhân viên an ninh trên máy bay mới từ từ đi đến, anh ta ngồi xổm xuống kiểm tra tình trạng của cô gái, phát hiện cô ta chỉ bị ngất đi. Nhưng sợ cô ta tỉnh dậy sẽ lại nổi điên nên còng tay cô ta lại, sau đó mới để cho nhân viên đưa đi.

Lúc đó tôi mới nhớ đến câu nói vừa rồi chú Lê nói nhỏ bên tai tôi: "Cô gái kia bị trúng tà, cháu xem phía sau gáy cô ta có gì không, nếu có thì lấy tay chà xát cho chú!"

Thế là tôi trở lại chỗ ngồi, hỏi khẽ chú Lê: "Làm sao chú biết cô gái này bị trúng tà?"

Chú Lê cười ha ha nói: "Lúc chiều khi làm thủ tục soát vé, chú vô tình gạt phải cô gái này, phát hiện hai mắt cô ta vô thần, đầu đầy mồ hôi. Sau đó chú có chú ý mấy lần nữa, những người khác khi ngồi xuống ghế đều hơi dựa về phía sau một chút, rồi mới làm gì thì làm, nhưng cô ta lại ngồi thẳng lưng, nhìn rất không bình thường. Người ngồi kiểu như vậy, mười người thì tám người chỉ

ngồi thử một chút, lợi hại hơn thì cũng chỉ được một tiếng đồng hồ, người bình thường ai có thể ngồi như vậy từ xế chiều đến tối? Không bị tê cứng cột sống mới là lạ?”

Tôi vừa nghe vừa nghĩ, đúng là gừng càng già càng cay! Đến tận khi tôi thấy cô ta đột nhiên đứng dậy mới phát hiện có điều không ổn, chẳng ngờ chú Lê đã để ý đến cô ta từ trưa.

Vì chuyện vừa rồi xảy ra đột ngột, Đinh Nhất ngồi bên trong Lâm Hải nên không thể lao ra như tôi. Lúc này anh ta mới cười nói: “Được đấy? Cậu bây giờ phản ứng cũng nhanh nhỉ?”

Tôi hậm hực nói: “Mẹ ơi, nếu không phản ứng nhanh một chút, có khi máy bay rơi rồi!”

Nhìn sang Lâm Hải, lúc này sắc mặt anh ta trắng bệch, xem ra bị dọa khiếp vía. Thế là tôi an ủi: “Không sao, cô gái kia đã bị cảnh sát đưa đi rồi...”

Lâm Hải lắc đầu nói với tôi: “Ôi trời ơi! Cậu có biết nếu vừa rồi cửa thật sự mở ra, chúng ta đã xong rồi không!”

Tôi hiểu Lâm Hải thật sự sợ hãi, vừa rồi đã chuyển từ tiếng phổ thông sang tiếng vùng Đông Bắc. Thế là tôi nín cười nói: “Đương nhiên biết rồi! Cậu không thấy tôi xông ra nhanh thế nào à? Tôi thấy đây là lần đầu tiên mình anh dũng như thế đấy!”

Nhưng Lâm Hải lại đặt mông về chỗ ngồi, chỉ tự nói mình xui xẻo, lần nào đi máy bay cũng gặp chuyện! Tôi nghe xong thì vội hỏi: “Chẳng lẽ trước đây cậu cũng gặp chuyện này rồi?”

Anh ta thở dài nói: “Còn không sao? Lần trước là một người đàn ông, hơn nữa còn đã mở được cửa rồi. May mà lúc đó máy bay đã tiếp đất, đang chạy trên đường băng, người thần kinh kia vừa mở cửa đã khiến máy bay đi chệch, sau đó cuốn mất thang trượt ra ngoài! Từ lần trước về nước gặp chuyện này, có việc thì tôi đi tàu hỏa cao tốc, không ưng đi máy bay mấy. Lần này nếu không phải

bắt buộc thì tôi thật sự chẳng muốn đi...”

Lâm Hải nói đến đây chợt ngừng lại, có lẽ biết mình đã lỡ lời nên lúng túng nhìn tôi, không biết nên nói gì. Tôi nhận ra anh chàng vùng Đông Bắc này mặc dù ngoại hình khôn khéo, nhưng thật ra vẫn còn nét ngốc nghếch đáng yêu.

Thế là tôi vỗ vỗ vai anh ta: “Người anh em, cậu đừng nói gì hết, chúng ta là đồng bệnh tương liên, không có chiêu nào tránh, không muốn cũng phải nhận...”

Lúc này chú Lê đột nhiên nói với Lâm Hải: “Đi, cậu dẫn tôi đi xem cô gái vừa rồi, cứ để cô ta ngất thế cũng không được!”

Chú Lê và Lâm Hải đi về phía cô gái kia bị khiêng đi... Mười mấy phút sau hai người mới trở lại.

“Cô ta tỉnh lại rồi?” Tôi tò mò hỏi.

Lâm Hải hưng phấn nói với tôi, sau khi anh ta và chú Lê đi đến đó, nhân viên an ninh người nước ngoài không cho người ngoài vào. Sau đó anh ta phải nói phét với nhân viên an ninh là chú Lê là một thầy thuốc giỏi người Trung Quốc, có thể giúp cô gái này tỉnh lại, rồi hỏi xem đã có chuyện gì.

Nhân viên an ninh xem xét máy bay mới đi được một nửa lộ trình đến San Francisco, nếu cứ để cô gái này ngất mãi cũng không phải chuyện tốt, thế nên đồng ý cho chú Lê lại gần kiểm tra. Chú Lê vạch mí mắt cô ta lên nhìn, sau đó lấy một hộp dầu cù là ra đưa lên mũi cô gái, vậy mà cô gái này tỉnh lại ngay!

Nhưng tỉnh thì tỉnh, mà hỏi gì cũng không biết, cô ta không nhớ được vừa rồi mình đã làm loạn máy bay, còn uy hiếp đến sinh mệnh của tất cả mọi người. Khi cô gái nghe mình vừa rồi chút nữa thì gây họa thì khóc không ngừng, chú Lê phải hỏi mãi, cô ta mới nói mình chỉ nhớ ký ức của hai ngày trước.

Nghe Lâm Hải nói xong, tôi quay đầu nhìn về phía chú Lê, phát hiện sắc mặt chú ấy hơi xấu, nên hỏi khẽ: “Thế nào ạ? Chú nhìn thấy gì ạ?”

Chú Lê nhìn tôi, sau đó trầm giọng nói: “Vừa rồi chú đã nhìn cẩn thận hoa văn trên gáy cô gái kia, mặc dù đã bị cháu xóa bớt, nhưng vẫn có thể nhìn ra đó là một loại tà thuật hại người, dùng để điều khiển ý thức người khác đi hại người! Người thi thuật không phải có thù với tất cả mọi người trên máy bay, chắc chắn hắn chỉ muốn giết chết người đã đắc tội với mình! Nhưng vì để đạt được mục đích, hắn sẵn sàng để nhiều người chết cùng như vậy, sự độc ác của người này không phải ai cũng nghĩ đến được!”

Nghe chú Lê nói xong, tôi đánh giá xung quanh, nhưng chú Lê lại nói: “Đừng nhìn, người thi thuật này không thể ở trên máy bay được, bây giờ tà thuật của hắn đã bị chú phá, chắc chắn sẽ gặp phản phệ, xem ra thù này coi như đã kết!” Chú Lê nói xong cũng nhìn quanh mình một chút: “Chỉ là không biết, người hắn muốn hại trên máy bay là ai?”

Lúc này trong lòng tôi chợt nghĩ đến một người, sau đó kéo chú Lê nói: “Không phải là chúng ta chứ! Chú đừng quên tà thần mắt đỏ lúc trước?”

Nhưng chú Lê lại lắc đầu nói: “Tạm thời tà thần mắt đỏ chưa tìm đến chúng ta đâu, mặc dù đúng là có thù, nhưng chân thân của thứ kia đã bị hóa giải, cho dù thông qua đứa bé kia để chuyển sinh làm người thì pháp lực cũng không còn như lúc trước. Bây giờ nó tránh chúng ta còn không kịp, chắc chắn sẽ không tự tìm chúng ta để gặp phiền phức.”

Tôi cũng an tâm ít nhiều, chỉ cần không phải tìm chúng tôi gây chuyện là tốt rồi. Nhưng lúc này Đinh Nhất lại khẽ kéo ống tay áo tôi, sau đó nói: “Có phải tại lần trước gặp chủ tiệm hắc điếm ở Hà

Nam không?”

Nghe Đinh Nhất nói, tôi mới lo lắng, không thể nào! Nếu thật sự là tên đó thì quá độc ác rồi?! Hình như tôi và Đinh Nhất chưa ai nói chuyện này với chú Lê hết đúng không?

Tôi nói nhỏ với Đinh Nhất: “Anh chưa nói với chú Lê à?”

Đinh Nhất trợn mắt nhìn tôi: “Sao cậu không nói?”

“Tôi bận quá nên quên mất!” Tôi giải thích.

“Cậu quên tôi cũng quên…”

CHƯƠNG

DÂY CHUYỀN BẰNG KIM LOẠI

Thấy Đinh Nhất không chịu nói, tôi chẳng thể làm gì hơn đành kể lại chuyện lần trước áp tải xe cho chú Lê biết.

Sau khi chú Lê nghe tôi nói xong, trầm ngâm nửa ngày rồi ung dung nói: "Xem ra lần này các cháu gặp phải kẻ khó chơi rồi, nếu như đêm hôm đó hai đứa không chạy nhanh, xem ra sẽ phải chịu khá nhiều thiệt thòi đấy."

"Vậy chuyện vừa rồi có phải có liên quan đến người kia không?" Tôi lo lắng hỏi.

Chú Lê lắc đầu nói: "Khó mà nói được, nếu thật sự là nhắm vào các cháu, vậy thì chắc chắn sẽ còn nữa, đến lúc đó khắc biết..."

Tôi nghe xong thì cảm thấy bực bội, sao trên đời lại có loại người độc ác như vậy chứ, hại người không thành còn mất nắm gạo, không biết hối cải thì thôi, lại còn muốn nghĩ cách tiếp tục hại chết người!

Xem ra sau khi về nước phải cẩn thận hơn mới được, không thì không biết phòng bị thế nào! Có trời mới biết lúc nào hắn lại đến hại mình?! Tôi nhìn đồng hồ, thấy đã nửa đêm nên ngả ghế nằm xuống ngủ.

Đây là một giấc ngủ rất không yên ổn, lúc thì mơ thấy Chiêu

Tài, lúc thì mơ thấy Trang Hà, sau đó lại mơ gặp Hàn Cẩn. Tóm lại lúc tôi tỉnh lại thì mệt mỏi rã rời, giống như không ngủ vậy.

Khi máy bay hạ cánh, tôi nhìn ra bên ngoài, vẫn còn là đêm à?! Lúc này tôi mới nhớ ra, San Francisco có múi giờ sau Trung Quốc, nên mặc dù chúng tôi bay gần một ngày, nhưng khi hạ cánh thì lại là ngày hôm qua.

Ra khỏi sân bay, xe khách sạn đã đợi sẵn bên ngoài, trước đó Lâm Hải đã đặt dịch vụ của khách sạn, chúng tôi mệt mỏi lết thân thể lên xe đến khách sạn Canterbury.

Khi nhìn thấy khách sạn, cảm giác đầu tiên là rất giống ở nhà! Nhưng sau khi đi vào, thiết kế bên trong, điều kiện cơ sở vật chất không tệ, lúc nhận phòng tôi lén nhìn bảng giá, 760 đô!

Chẹp chẹp, nhìn mà xót ruột, có thể vì đây là trung tâm thành phố, lại gần Bến Ngư Phủ* nên mới đắt như vậy! Nhưng nói thật, tôi thấy không đáng chút nào.

* Bến Ngư Phủ (Fisherman's Wharf) là một khu phố và là điểm thu hút khách du lịch ở thành phố San Francisco, California, Hoa Kỳ.

Cơ sở vật chất trong phòng cũng giống như khách sạn năm sao trong nước, chỉ là có thêm một phòng bếp nhỏ, có cảm giác giống như đang ở nhà. Nhưng cảm giác này là dùng vàng ròng bạc trắng đổi lấy, may mà tiền phòng không phải do tôi trả, nếu không chắc tôi hộc máu mất.

Vì không đủ phòng riêng nên tôi và Đinh Nhất một phòng, chú Lê và Lâm Hải một phòng. Nghỉ qua đêm, đến sáng hôm sau, Lâm Hải lái xe đưa chúng tôi đến nhà của Vương Hàm ở phía Đông vịnh San Francisco.

Lúc chúng tôi đến nơi thì không có ai ở đây, vì Lâm Hải có chìa khóa nên chúng tôi tự mở cửa vào nhà. Đây là một tòa biệt thự hai

tầng, vào trong xem, căn nhà được trang trí khá khiêm tốn.

Lâm Hải nói cho chúng tôi biết, từ khi Vương Hàm xảy ra chuyện, căn nhà này vẫn để không, đồ vật bên trong chưa hề bị chạm vào, nếu muốn tìm đầu mối, chắc chắn trong này sẽ có.

"Cảnh sát chưa đến đây tìm chứng cứ à?" Tôi khó hiểu hỏi.

Lâm Hải khó xử nói: "Tôi cũng không biết, nếu không mọi người cứ tìm trước xem sao?"

Tôi gật đầu, sau đó cẩn thận quan sát bài trí trong phòng. Mặc dù tôi không biết trước đây có phải Vương Hàm ở đây một mình hay không, nhưng phòng ở rất sạch sẽ, chắc chắn đã có người quét dọn.

Tầng một là phòng khách và bếp, không có đồ gì đặc biệt, thế là tôi đi lên tầng hai. Tầng này có hai phòng ngủ, một phòng đọc sách, trong mỗi phòng ngủ đều có nhà vệ sinh riêng.

Tôi đi vào phòng ngủ chính, bên trong có một chiếc giường đôi, trên tường treo hai hình kim loại trang trí có tạo hình kỳ lạ, trên tủ đầu giường có để ảnh Vương Hàm chụp trước khi xảy ra chuyện, chắc đây là phòng ngủ của Vương Hàm.

Ra khỏi phòng ngủ của Vương Hàm, tôi đi đến phòng đọc sách, trong phòng để rất nhiều cúp, xem ra quan nhị đại* này cũng không phải chỉ làm cảnh!

* Quan nhị đại chỉ những cậu ấm, cô chiêu là con cái của các quan chức Trung Quốc, gần giống với phú nhị đại.

Nhưng đáng tiếc, tôi cũng không tìm được gì ở đây. Thế là tôi đi đến phòng ngủ còn lại, trong này càng không có gì đáng giá, còn đơn giản hơn phòng khách trong khách sạn.

Từ trên tầng đi xuống, chú Lê và Đinh Nhất đang tìm kiếm xung quanh, thấy tôi đi xuống thì hỏi có tìm được gì không? Tôi lắc đầu

nói: “Không tìm được thứ gì có ích, cháu luôn cảm giác trong nhà này có thứ gì đó khác thường…”

Lâm Hải vội hỏi: “Làm sao? Ở đây có đồ không sạch sẽ à?”

Tôi không ngờ tên cao to này lại nhát gan đến thế, bèn an ủi anh ta: “Yên tâm đi! Có Lê đại sư ở đây, cậu sợ gì yêu ma quỷ quái chứ!”

Lâm Hải cười khan nói: “Trước đây, tôi không tin những thứ này, nhưng hôm qua thấy Lê đại sư chỉ tốn chút sức đã chế ngự được cô gái kia, tôi đúng là rất bội phục!”

Chú Lê cười ha ha nói: “Hôm qua có tính là gì, kế sách đơn giản là có thể giải quyết được thôi. Yên tâm đi, nhà này rất sạch sẽ, không có gì đâu…”

Tôi nghĩ thầm, đúng là nịnh nọt luôn luôn vô địch! Chú Lê thích nhất là nghe mấy lời nói nhảm vô dụng đó.

Đinh Nhất hỏi tôi: “Cậu thấy chỗ nào lạ?”

Tôi thở dài nói: “Tôi luôn có cảm giác ở đây quá sạch sẽ, giống như đã bị người ta dọn dẹp rồi.”

Tôi bảo Lâm Hải gọi điện cho người nhà Vương Hàm, hỏi xem sau khi cậu ta mất tích có ai đến đây hay quét dọn phòng không?

Lâm Hải gật đầu, lấy điện thoại gọi quốc tế, nhận được câu trả lời là, trong thời gian Vương Hàm mất tích, người nhà họ Vương không có ai đến dọn dẹp biệt thự này cả.

Tôi cảm thấy càng nghi ngờ hơn, nơi này sạch sẽ một cách kỳ lạ, không hề có dấu vết về cuộc sống của Vương Hàm. Ngay cả nhà vệ sinh cũng không có gì, đây chính là điểm không bình thường nhất.

“Có thể trước đây Vương Hàm không sống ở đây một mình? Nên khi cậu ta xảy ra chuyện, người kia đã mang những thứ đó

đi?” Chú Lê phòng đoán.

Nhưng Lâm Hải lại nói: “Chuyện này là không thể! Lão Vương chưa từng nói Vương Hàm có bạn gái khi ở đây, mà từ sau khi cậu ta mất tích, chìa khóa vẫn do cảnh sát giữ, sau này mới được nhà họ Vương nhận về.”

Nghe anh ta nói vậy, tôi nản lòng ngồi xuống ghế salon bằng da thật trong phòng khách, nhìn cảnh vật bốn phía trong phòng. Nhưng trong lúc vô tình cúi đầu quan sát, tôi phát hiện dưới ghế salon có một đoạn dây chuyền, tôi kéo ra nhưng nó bị kẹt dưới ghế.

CHƯƠNG

NGƯỜI ĐẸP HAI MẶT

Tôi gọi Đinh Nhất và Lâm Hải đến giúp, ghế vừa lệch ra, một mặt dây chuyền bằng kim loại được thiết kế đặc biệt xuất hiện....

Tôi ngồi xổm xuống định nhặt sợi dây chuyền lên, vừa chạm vào, ký ức của Vương Hàm như sóng triều ùa vào não tôi...

Vương Hàm là du học sinh, từ nhỏ đã sang Mỹ học, thường sẽ chỉ về đoàn viên với gia đình dịp Tết. Thế nên Vương Hàm từ nhỏ đã rất độc lập, hơn nữa bình thường cha của cậu ta cũng rất bận, một tháng không gặp được mấy lần nên họ cũng không quá thân thiết với nhau.

Dù gần gũi hay không thì cha ruột vẫn là cha ruột, thế nên tất cả tiền tiêu xài của Vương Hàm ở San Francisco đều do cha cậu ta cung cấp. Hằng năm lúc về nhà ăn Tết, cha Vương Hàm luôn nói một điều, ông ấy không hi vọng con trai tham gia vào chính trị, chỉ cần con trai cố gắng học hành sau này về nước làm kinh doanh là được.

Trước kia tuổi còn nhỏ không hiểu dụng ý của cha, trong lòng nghĩ mãi không hiểu, làm quan tốt biết bao! Không phải có quyền là có tiền sao? Nhưng khi Vương Hàm dần lớn lên, cậu ta dần hiểu ra, làm quan tuy tốt, nhưng không được tự do!

Cứ nhìn cha cậu ta thì biết! Tuy lấy danh nghĩa của con trai mua rất nhiều bất động sản ở San Francisco, nhưng cậu ta chưa từng nhìn thấy những thứ đó. Vương Hàm biết tiền này không phải tiền tử tế, cho nên lúc giao lưu với bạn học đều cố gắng tiết chế, không tiêu tiền như nước giống các bạn bè là phú nhị đại của cậu ta.

Người không quen biết cậu ta sẽ không biết cha Vương Hàm ở trong nước làm quan lớn, chỉ có mấy con cái của phú thương trong nước có chút quan hệ lợi ích với cha cậu ta mới hay, nhưng dù bình thường ương bướng nhưng bọn họ cũng biết chuyện gì nên nói chuyện gì không.

Thật ra ở nước ngoài những người quan nhị đại có đầu óc thường sẽ khiêm tốn, còn những người suốt ngày khoe của trên mạng thật ra nội tâm của họ vẫn rất nghèo khó, cảm thấy người khác không biết mình có tiền nên phải phô ra cho thiên hạ thấy! Vương Hàm cũng không thích làm bạn với dạng người này.

Những người không biết thân phận của Vương Hàm thường thích giao lưu với người ngoại quốc, họ đều cho rằng mình đã đi du học thì phải xã giao với người nước ngoài, như vậy mới có mặt mũi.

Cho nên cuối cùng bên cạnh Vương Hàm cũng không có nhiều bạn. Thế nhưng đầu năm ngoái, có một cô gái im hơi lặng tiếng xuất hiện trong cuộc sống của cậu ta, khiến cậu ta lần đầu tiên biết thế nào là rung động.

Cô gái này tên là Lý Tư Mạt, là một lưu học sinh Trung Quốc mới đến San Francisco không lâu. Cô ta và Vương Hàm gặp nhau trong một lần giao lưu sinh viên Trung Quốc, vì mới đến, chưa thích ứng với các hoạt động nên Lý Tư Mạt không nói chuyện nhiều, ngồi một mình ngẩn người ở góc phòng.

Kiểu tụ tập này Vương Hàm cũng chỉ đến cho có mặt một lúc, thật ra cậu ta không thích những nơi hò hét ầm ĩ, cho nên khi nhìn thấy Lý Tư Mạt một mình ngồi trong góc, lần đầu tiên cậu ta chủ động đến bắt chuyện.

Hai người nói chuyện mấy câu thì phát hiện tính cách rất hợp, Lý Tư Mạt học thiết kế, mà Vương Hàm cũng không quá thích kinh doanh, cậu ta thích học nghệ thuật, hơn nữa lại có thiên phú hội họa từ bé.

Nhưng trong mắt cha Vương Hàm, vẽ tranh có thể làm được gì? Cứ coi như cậu có thể vẽ như Tề Bạch Thạch* thì cũng chỉ có thể đợi sau khi cậu chết đi, đống tranh kia mới bán ra tiền! Cho nên giấc mộng này đã bị bóp chết từ trứng nước.

* Tề Bạch Thạch (1864-1957) là một họa sĩ nổi tiếng người Trung Quốc với các tác phẩm màu nước linh động đầy sức sống.

Vì thế, khi Vương Hàm gặp Lý Tư Mạt, cậu ta có cảm giác đáng tiếc vì đã không gặp nhau sớm hơn. Sau này hai người ở bên nhau một thời gian ngắn, Vương Hàm cảm thấy Lý Tư Mạt là người rất thuần khiết, những bức tranh cô ta vẽ cũng khiến người ta thấy như vậy…

Thế là hai người yêu nhau, dù sao cũng là nhiệt huyết tuổi trẻ nên nhanh chóng chuyển về sống chung. Vương Hàm cũng nói thật gia cảnh của mình cho Lý Tư Mạt biết.

Cậu ta nghĩ rằng, đã yêu nhau thì không nên có bí mật gì với đối phương. Còn Lý Tư Mạt sau khi biết cha của Vương Hàm là ai cũng chỉ biểu hiện lạnh nhạt, cô ta nói người mình thích là Vương Hàm, không liên quan đến việc cha của cậu ta là ai.

Sau đó hai người có một thời gian hết sức ngọt ngào, trong thời gian đó, Lý Tư Mạt còn thiết kế mặt dây chuyền chứng minh cho tình yêu của hai người, dù tạo hình nhìn kỳ lạ đơn giản, nhưng

nếu để hai mặt dây chuyền này kết hợp với nhau, sẽ tạo thành một hình tròn tinh xảo.

Lúc đầu mọi chuyện đều tốt đẹp, nhưng một thời gian trước cậu ta phát hiện Lý Tư Mạt không đơn thuần như mình tưởng tượng…

Có một lần cậu ta lướt Weibo, vô tình nhìn thấy avatar của một cô gái có tên Hoa Nhài Mùa Hạ rất giống Lý Tư Mạt nên mở vào xem trang chủ, quả nhiên người này có ngoại hình giống Lý Tư Mạt như đúc.

Nhưng cảm giác của cô ta mang lại hoàn toàn khác nhau, từ những ảnh chụp cô gái chia sẻ có thể thấy tính cách hoàn toàn tương phản với Lý Tư Mạt. Tính cách của cô ta có thể nói là quái đản, ăn mặc hở hang, xem ra cũng không phải dạng con gái đứng đắn gì.

Mới đầu Vương Hàm còn cho rằng đó chỉ là người giống người, bạn gái mỗi ngày đều ngủ cạnh mình, chẳng lẽ cô ấy thế nào mình còn không rõ sao?

Thế nhưng Vương Hàm càng chú ý đến Hoa Nhài Mùa Hạ trên Weibo thì phát hiện trong một bức ảnh khoe thân, trên người cô ta có một vết bớt giống hệt Lý Tư Mạt.

Ở vị trí eo phía sau lưng Lý Tư Mạt có một vết bớt giống hình bông hoa nhài, cho nên cha mẹ mới đặt cho cô ta cái tên Lý Tư Mạt. Mặt có thể trang điểm khác đi, nhưng vết bớt thì không thể làm giả được.

Mặc dù Vương Hàm không thể tin được, bạn gái thuần khiết của mình lại có một bộ mặt khác như vậy, thế nhưng sự thật rành rành, không tin cũng không được. Thế là Vương Hàm tức giận đem những tấm hình này ra chất vấn Lý Tư Mạt, hỏi người này là ai?

Khi Lý Tư Mạt thấy Vương Hàm ấn vào trang chủ Hoa Nhài Mùa Hạ, cô ta sững sờ cả buổi không nói lên lời. Vương Hàm thấy

Lý Tư Mạt không nói lời nào, coi như là chấp nhận, thế là cậu ta tức giận giật dây chuyền trên cổ ném xuống đất, sau đó xô cửa bỏ đi…

Vương Hàm tức giận hùng hổ phi xe trên đường, cuối cùng lái đến bờ biển mới dừng lại. Nhưng khi đứng ở bờ biển để tỉnh táo lại, cậu ta thầm nghĩ, có phải Lý Tư Mạt lừa gạt mình vì có khổ tâm gì không? Có phải cậu nên cho cô ta một cơ hội để giải thích không? Dù sao Lý Tư Mạt cũng là cô gái đầu tiên Vương Hàm động lòng, không phải nói quên là quên ngay được.

CHƯƠNG

HỒN ĐỨT BÊN BỜ BIỂN

Vương Hàm lấy điện thoại của mình phát vị trí cho Lý Tư Mạt, để cô ta đến gặp mình, giải thích mọi chuyện rõ ràng! Thế nhưng Vương Hàm không ngờ rằng, Lý Tư Mạt không đến một mình, mà đi cùng một người Mỹ cao lớn…

Sau khi Vương Hàm gửi vị trí cho Lý Tư Mạt, cậu đi về phía vách núi trên bờ biển, tâm trạng lúc đó đã sa sút đến cùng cực. Những năm này một mình cậu ta lẻ loi sống ở Mỹ, tuy rằng không phải lo cơm áo nhưng cũng dần xa cách với người nhà, càng không nói đến bạn bè, khó khăn lắm mới thích một cô gái, vậy mà lại phát hiện tất cả đều là giả dối.

Có lúc cậu ta đã từng hâm mộ những người bạn khi còn bé ở quê, mặc dù gia cảnh, cha mẹ họ đều là người bình thường, sau khi tốt nghiệp đại học đều phải vất vả bôn ba lo kế sinh nhai, thế nhưng dù sao họ cũng có thứ để phấn đấu, không như mình, không biết sống vì điều gì.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại của Vương Hàm vang lên, là Lý Tư Mạt gửi tin nhắn, cô ta đã đến bờ biển, nhìn thấy xe của Vương Hàm nhưng không thấy cậu ta đâu.

Vương Hàm nói cho Lý Tư Mạt biết vị trí của mình bây giờ, để

cô ta đến đây tìm. Vương Hàm nhanh chóng nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, nhưng cậu ta cẩn thận lắng nghe lại cảm giác không giống Lý Tư Mạt, hoặc nên nói không phải chỉ có một mình Lý Tư Mạt.

Vương Hàm nghi ngờ, từ từ quay đầu nhìn lại, quả nhiên bên cạnh Lý Tư Mạt còn có một người đàn ông Mỹ. Cậu ta biết người này, hắn là một sinh viên người Mỹ học khác ngành, tên Mike Anderson.

Vương Hàm không rõ vì sao Mike Anderson lại đi cùng Lý Tư Mạt, cậu nhớ là chưa từng giao tiếp với người này? Vương Hàm khó hiểu hỏi Lý Tư Mạt, vì sao lại đi cùng hắn ta?

Lý Tư Mạt vừa định trả lời, lại nghe Mike Anderson vênh váo nói: "Tư Mạt là bạn gái của tôi, cô ấy đến với cậu cũng chỉ vì đánh cược giữa chúng tôi và bạn bè thôi..."

Vương Hàm khó tin nhìn Lý Tư Mạt, mà cô ta lại nhìn sang phía khác, né tránh ánh mắt của Vương Hàm. Mike Anderson thấy thế càng ngông cuồng nói: "Người anh em, tốt xấu gì cậu cũng đã ngủ với bạn gái tôi mấy tháng, không phải cứ thế là xong chứ? Có phải cũng nên đền bù kinh tế cho tôi không?"

Vương Hàm biết hạng người như Mike Anderson có thể vô sỉ đến đâu, cậu ta chỉ không hiểu tại sao Lý Tư Mạt lại có thể ở cùng người đàn ông như vậy.

Thế là cậu ta tỏ ra mỉa mai nói: "Em đã sa đọa đến mức này rồi? Tôi là người thế nào em không biết sao? Tương lai tôi có thể cho em cuộc sống thế nào em không rõ ư?" Nói xong Vương Hàm chỉ sang Mike Anderson: "Em xem hắn ta là thứ gì? Từ đầu đến chân đều là rác rưởi, chẳng lẽ em không biết mình ra nước ngoài là vì cái gì ư?"

Vì Vương Hàm và Lý Tư Mạt nói chuyện bằng tiếng Trung nên

Mike Anderson không hiểu họ nói gì, nhưng khi hắn nhìn thấy Vương Hàm mỉa mai chỉ mình, cũng biết là cậu ta đang vũ nhục mình, thế là lập tức lao lên cho Vương Hàm một đấm.

Vương Hàm đang nổi nóng cũng không chịu yếu thế, xoay tay trả lại một đấm, hai người lập tức lao vào đánh nhau. Lý Tư Mạt đứng một bên muốn lao lên ngăn cản, nhưng vì hai người kia đánh nhau quá kịch liệt nên không thể lại gần.

Nhưng đánh mãi, hai người này lại lăn đến gần vách đá, bởi vì Vương Hàm không có lợi thế về thể hình nên nhanh chóng bị Mike Anderson ép trên mặt đất, dùng hết sức bóp cổ cậu ta.

Nhưng Vương Hàm cũng không phải kẻ yếu, cậu thừa dịp Mike Anderson dồn lực vào cổ mình thì nhấc chân đá vào háng của hắn. Mike Anderson bị đau lăn xuống, rời khỏi người Vương Hàm, cậu ta thừa cơ đứng lên.

Nhưng lúc này Vương Hàm không để ý một vấn đề, đó chính là mình đang đưa lưng về phía vách núi, đối mặt với Mike Anderson, cậu ta không phát hiện trước sau mình đều có nguy hiểm.

Nhưng Mike Anderson lại phát hiện ra điều này, hắn không hề nghĩ ngợi đẩy Vương Hàm về phía bờ vực, lúc đó, cơ thể Vương Hàm theo quán tính ngã về phía sau, rơi thẳng xuống vách núi…

Hoàn hồn trở lại, tôi thoát ra khỏi ký ức của Vương Hàm, sau đó bình tĩnh nhìn sợi dây chuyền trên tay, mặt của dây chuyền này có một điểm đặc biệt, mặc dù bên ngoài nhìn lộn xộn, thế nhưng khi hai mặt dây chuyền kết hợp với nhau, sẽ thấy một hình tròn tinh xảo, bên trong có một đôi nam nữ quấn quýt si mê.

Tôi tin rằng khi Lý Tư Mạt thiết kế vật này đã dùng rất nhiều tâm huyết. Có thể dồn hết công sức ra để thiết kế một vật tinh xảo lại có ý nghĩa giống vật đính ước như vậy, tôi không tin Lý Tư Mạt hoàn toàn không thích Vương Hàm!

Chú Lê thấy tôi đã hoàn hồn lại, nhưng vẫn nhìn chằm chằm sợi dây chuyền như cũ, nghi ngờ hỏi: “Thế nào? Có chuyện gì rồi?”

Lúc này tôi mới thoát ra khỏi suy nghĩ trên chiếc dây chuyền, sau đó quay sang nói với Lâm Hải: “Gọi người nhà họ Vương đi, bảo họ sắp xếp người, thi thể của Vương Hàm nằm ở gần vách núi phía dưới chỗ phát hiện di vật của cậu ta.”

Nhưng Lâm Hải lại nói: “Vách đá phía dưới chỗ phát hiện di vật của Vương Hàm, đội Tuần duyên Hoa Kỳ đã tìm nhưng không thấy gì…”

Tôi cười vỗ vai anh ta nói: “Họ không tìm thấy không có nghĩa là tôi không tìm thấy, nếu không người nhà của Vương Hàm đã chẳng ngàn dặm xa xôi mời tôi đến tận đây, cậu nói có đúng không?”

Lâm Hải ngượng ngùng gật đầu nói: “Đúng đúng đúng, xem đầu óc của tôi này, sao họ có thể so sánh với các cậu chứ...”

Hôm sau, chúng tôi ngồi thuyền đi đến chỗ Vương Hàm bị rơi xuống nước, tôi cũng không khỏi cảm khái, nhà họ Vương đúng là không thiếu tiền! Mặc dù không đến mức cả đội Tuần duyên Hoa Kỳ cùng xuất phát, nhưng cũng thuê một tiểu đội mười người xuống nước tìm kiếm.

Mười người thợ lặn tìm dưới đáy biển quanh đó cả buổi cũng không có kết quả gì, Lâm Hải hơi nóng nảy nói: “Đã tìm nửa ngày rồi, vẫn không thấy gì?”

Tôi nhìn đồng hồ nói với anh ta: “Chờ một chút, thời gian còn chưa đến, bảo người bên dưới lên hết đi.”

Lâm Hải khó hiểu hỏi tôi: “Cậu đang chờ cái gì thế?”

“Thủy triều xuống...”

Quả nhiên, một lát sau, thủy triền chậm rãi rút xuống rất

nhanh, bên dưới vách núi lộ ra một bãi đá vụn đã tích lâu ngày. Lúc này tôi và Đinh Nhất ngồi thuyền cao su chậm rãi đến gần bờ, Lâm Hải và chú Lê cũng theo sát phía sau.

Lúc hai chân của tôi đứng trên đám đá vụn, cảm thấy được một tia tàn hồn của Vương Hàm, xem ra thi thể của cậu ta đang ở một nơi nào đó ngay phía trước…

CHƯƠNG

XƯƠNG KHÔ VONG HỒN

Lúc tôi đứng trên đống đá vụn bên bờ biển thì lập tức cảm nhận được tàn hồn của Vương Hàm. Thế nhưng nhìn xung quanh thì trừ đá vụn lại không có thứ gì khác. Nếu như thi thể Vương Hàm nằm trên đống đá vụn này thì cũng đã sớm bị nước biển cuốn đi rồi!

Nghĩ vậy, tôi tiếp tục đi tới, mặc dù vẫn không thấy gì, nhưng lại cảm nhận rõ ràng Vương Hàm ở gần đây…

Thế là tôi tiếp tục đi theo cảm giác của mình, không bao lâu sau, tôi phát hiện bên dưới vách núi có một hang động cao hơn nửa thân người. Bình thường khi thủy triều dâng thì hang động này sẽ ngập nước, hơn nữa lại nằm trong góc khuất nên dù thủy triều xuống, không đến gần thì cũng không thể nhìn thấy cửa động.

Lúc này Đinh Nhất lấy đèn pin chiếu vào trong, không gian khá lớn, hơn nữa còn có trầm tích bên trong. Có thể vì bóng ma hang động Quý Châu lần trước, cho nên tôi không muốn tự vào trong nên nói với Lâm Hải để nhóm thợ lặn vào trong tìm, chắc chắn thi thể ở trong động.

Sau khi Vương Hàm rơi từ trên xuống, thi thể bị nước biển đẩy vào trong động, vì cửa hang này quá nhỏ nên sau khi thủy triều

xuống, thi thể bị mắc cạn ở trong…

Nhìn thấy mấy người thợ lặn đi vào động, tôi xoay người đi về thuyền, quyết định ngồi làm ông chủ chỉ tay năm ngón. Lâm Hải nhát gan nên cũng không đi theo vào, thế nhưng chuyện này không phải tự tìm được thi thể là xong, nhất định phải thông báo với cảnh sát San Francisco.

Bởi vì, dù sao Vương Hàm cũng không phải tự sát, về phần người Mỹ kia lúc đó là cố ý hay vô tình đẩy Vương Hàm xuống, vẫn phải do phía cảnh sát nhận định. Nhưng tôi rất tò mò về suy nghĩ của Lý Tư Mạt, Vương Hàm nói một câu rất đúng, chỉ cần cô ta đi theo cậu ta thì tiền đồ chắc chắn sẽ không thua ai! Đương nhiên điều kiện tiên quyết là cha cậu ta không cấm đoán.

Còn Anderson kia thì sao! Mặc dù mang tiếng là sinh viên đại học, nhưng xét tính tình của hắn, để bạn gái mình ngủ với người khác, còn ra mặt đòi tiền bồi thường, đi theo người đàn ông như vậy có kết quả gì tốt?

Loại đàn ông này, trên dưới trừ mác công dân Mỹ có chút đáng giá thì đâu còn gì khác... Chẳng lẽ đây chính là tình yêu chân thật trong truyền thuyết?! Cho dù đối phương là đống cứt chó cũng có thể nhắm mắt ăn hết?

Rất nhanh... bộ đàm trong tay Lâm Hải có tín hiệu, đã tìm thấy thi thể của Vương Hàm! Tôi thở phào nhẹ nhõm, tìm được thi thể, cảnh sát Mỹ có thể lập án điều tra rồi.

Nhưng khi tôi đứng trên thuyền nhìn phía xa xa mấy thợ lặn đang khiêng một túi vải màu đen không thấm nước, đưa thi thể Vương Hàm ra, lòng tôi lập tức lạnh băng... Tôi quay sang bảo Đinh Nhất: “Mắt anh tốt, anh nhìn xem trên túi là thi thể hay khung xương thế?”

Đinh Nhất lấy tay che nắng, nhìn về phía nhóm thợ lặn, sau đó

gật đầu nói: "Chỉ còn khung xương, đến quần áo cũng không có."

Xong rồi, có mỗi bộ hài cốt thì pháp y làm sau nhìn ra được là cậu ta bị giết hay tự sát, chẳng lẽ ông trời lại giúp đôi nam nữ chó chết kia? Không được, tôi không biết chuyện thì thôi, biết rồi thì không thể để Vương Hàm chết vô ích được!

Thế là tôi kể mọi chuyện cho chú Lê nghe, tại sao Vương Hàm lại đến đây, rơi xuống vách núi như thế nào, có lẽ một lúc nữa cảnh sát San Francisco sẽ đến, vì Lâm Hải đã thông báo cho bọn họ.

Nếu cảnh sát Mỹ xác định án này là tự sát, như vậy để chú Lê nói đầu đuôi mọi chuyện cho ngài Vương kia, với thực lực của ông ta, đòi lại công bằng cho con trai mình cũng không khó lắm.

Hơn nữa, nước Mỹ nhiều thám tử tư, chỉ cần chịu bỏ tiền, không có gì là không điều tra được, Lý Tư Mạt ít nhiều cũng làm bạn gái Vương Hàm vài tháng, bây giờ Vương Hàm chết rồi, cô ta cũng không xuất hiện một lần, chẳng lẽ chuyện này không đáng nghi?

Còn có phòng ở của Vương Hàm, bên trong sạch sẽ như vậy, chắc chắn là bọn họ đã dọn dẹp qua, nhưng sao có thể xóa hết được dấu vết sinh sống của cô ta ở đó? Tôi tin rằng nếu không phải mặt dây chuyền kia bị rơi xuống dưới ghế salon, chắc cũng đã bị chúng lấy đi, có lẽ đây chính là ý trời rồi!

May mà lúc chúng tôi chuẩn bị rời khỏi San Francisco thì nhận được tin của Lâm Hải, cảnh sát San Francisco sau khi tiếp nhận thi thể Vương Hàm, đã điều tra cẩn thận nhà của cậu ta, tìm được một camera giám sát bên trong phòng đọc sách.

Video quay được từ camera này sẽ được gửi thẳng đến nơi lưu trữ trên mạng của Vương Hàm, cảnh sát nhanh chóng phát hiện chỗ khả nghi từ mấy đoạn video kia, đêm hôm Vương Hàm xảy ra

chuyện, đã có một đôi nam nữ quay lại đây.

Nữ là người Hoa, cũng chính là Lý Tư Mạt, chính cô ta đã dọn dẹp từ trong ra ngoài, mang toàn bộ những thứ liên quan đến mình đi. Người đàn ông kia là Mike Anderson, hắn đi thẳng đến két sắt của Vương Hàm, lấy toàn bộ tiền mặt và hai cái đồng hồ đeo tay.

Có đoạn video này, tôi tin rằng cảnh sát Mỹ sẽ nhanh chóng điều tra ra được nguyên nhân thực sự cái chết của Vương Hàm!

Lần này lên máy bay, tôi vẫn luôn căng thẳng, sợ lại xuất hiện một người điên không có việc gì lao ra mở cửa thoát hiểm... Nhưng chú Lê nói tôi không cần lo lắng như thế, coi như người kia bản sự lớn, hắn cũng không thể cách khoảng không giết người. Cô gái kia chắc chắn đã bị người ta điều khiển từ mấy ngày trước khi lên máy bay.

Nghe chú ấy nói, tôi cũng yên tâm hơn, dù sao cũng ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ, nếu cứ căng thẳng mãi tôi cũng không chịu được.

Chúng tôi lúc ấy đều tưởng lần này là làm không công, không ngờ sau khi chúng tôi về nước được một tuần, tôi và Đinh Nhất đang dắt chó đi dạo lại đột nhiên nhận được điện thoại của chú Lê, bảo chúng tôi đến nhà.

Lúc đầu tôi còn tưởng nhanh thế đã lại có việc mới rồi à? Không ngờ chú Lê lại nói không phải, bảo chúng tôi đến thì biết. Tôi nghĩ không phải có khách đến, thì cứ đưa cả Kim Bảo theo cũng không sao, khỏi phải chạy lên nhà cất nó rồi chạy xuống.

Nhưng khi chúng tôi vừa đưa Kim Bảo vào đến sân nhà chú Lê, Tiểu Hắc đang ngủ bỗng kêu ngao một tiếng rồi nhảy dựng lên cao một mét, tát cho Kim Bảo một phát.

Kim Bảo bị dọa sợ tới… bị thương, Tiểu Hắc ra đòn này cũng mạnh tay, lúc đó Kim Bảo chảy máu ngay. May mà Kim Bảo nhà

chúng tôi rộng lượng, không kêu tiếng nào! Sau khi bị cào vẫn trốn sau tôi, lấy mũi ủi tôi liên tục ý bảo mau rời khỏi đây…

Không còn cách nào, tôi đành bảo chú Lê lấy một cái lạp xưởng hun khói, lúc đó mới trấn an được tâm hồn và vết thương trên mặt nó. Còn Tiểu Hắc vẫn nhìn nó chằm chằm, giống như có thể lao lên đánh lần nữa bất cứ lúc nào!

CHƯƠNG

NỘI ĐAN KÉO DÀI TÍNH MẠNG

Tôi thấy thế vội hỏi chú Lê: “Muộn thế này còn gọi bọn cháu, có việc gì thế ạ?”

Chú Lê chỉ túi du lịch màu đen trên bàn rồi nói: “Cháu mở ra xem thì biết...”

Tôi để Đinh Nhất để ý Kim Bảo, sau đó mở túi du lịch ra xem, ôi trời! Bên trong đều là nhân dân tệ màu phấn hồng, tôi đếm sơ sơ cũng hơn trăm vạn…

“Cái này... cái này là ai mang đến ạ?” Tôi giật mình.

Chú Lê bình tĩnh nói: “Trời vừa xẩm tối, chú nghe thấy có người gõ cửa nên ra xem thì thấy là một người lạ mặt. Sau khi đưa cái túi cho chú, cậu ta chỉ nói có một câu, đây là tiền thù lao, xin nhận lấy. Nói xong thì bỏ đi luôn, không thêm được câu nào.”

Tôi há miệng nửa ngày không nói được gì, nói thật, mặc dù trong tài khoản của tôi đã từng có lúc có số dư hơn trăm vạn, nhưng đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhiều tiền mặt như vậy! Tay tôi cầm một xấp tiền lên, lật nhẹ một cái, phát hiện seri tiền không đều nhau, xem ra ngài Vương này rất có tâm!

Tôi thấy chú Lê không nói gì, chỉ tay vào cái túi hỏi: “Vậy làm sao bây giờ? Tiền này nhận hay không nhận ạ?”

Chú Lê nghĩ một lúc rồi nói: "Cứ nhận trước đã, nhưng cũng không thể để trong ngân hàng, người kia đã trực tiếp đưa đến chỗ chú, nên tiền này không để ở đây được... Kiểu này, các cháu cứ mang về nhà cất đi đã, nếu không phải lúc vạn bất đắc dĩ thì không được động vào, nếu quả thật có ngày chính quyền tìm đến thì đành trả lại..."

Tôi nghe đến việc mang nhiều tiền mặt thế giấu trong nhà mình, chột dạ nói: "Dạ? Cất ở chỗ cháu á, chú Lê... Chú để cháu ngày ngày ngồi nhìn đống tiền này mà không được tiêu, trong lòng khó chịu thế nào không nói, nếu có trộm vào nhà thì phải làm sao? Đến lúc đó làm sao cháu dám báo cảnh sát chứ!"

Chú Lê nghe vậy tức giận chỉ vào Kim Bảo nói: "Nhà cháu nuôi chó còn sợ bị trộm à?"

Tôi thiếu chút nữa thì khóc toáng lên, sau đó chỉ vài Kim Bảo nói: "Ối giời ơi! Chú trông cậy vào nó trông nhà ạ, vừa rồi Tiểu Hắc nhà chú cho nó một cái móng vuốt mà nó ngồi im re, chú không thấy à!?"

Chú Lê nhìn Kim Bảo, cảm thấy cũng không đáng tin, thế là đi vào trong nhà lấy một lá bùa gấp thành một mảnh hình tam giác ném vào bên trong túi du lịch, nói với tôi: "Mang về đi! Bây giờ chú dám đảm bảo, chỉ cần phòng cháu không mất, thì chiếc túi đen này không bao giờ mất được!"

Tôi nhìn hành động của chú ấy, nửa tin nửa ngờ nói: "Thật hay giả ạ? Thật sự linh như vậy sao? Thế chú cho cháu một xấp, đi dán lên mấy thứ đáng giá trong nhà nhé!"

"Đi đi đi! Nhiều sẽ không có tác dụng, bùa này chỉ có tác dụng với vàng ròng, bạc trắng, tiền mặt thôi." Chú Lê tức giận nói.

Ra khỏi nhà chú Lê, tâm trạng tôi khá bất ổn, không nói rõ được là làm sao, bởi vì túi tiền quá nặng nên để Đinh Nhất xách, còn tôi

ôm Kim Bảo lên lầu.

Lúc đi thang máy còn gặp mấy người hàng xóm tầng dưới, nhưng bọn họ chẳng ai nghĩ cái túi đen bình thường trong tay Đinh Nhất lại có nhiều tiền mặt như vậy…

Giữa trưa vài ngày sau, tôi và Đinh Nhất đang ăn cơm ở nhà, vừa định ngày mai đi thăm Chiêu Tài lại đột nhiên nhận được điện thoại của bác sĩ Triệu, bảo tôi nhanh chóng đến bệnh viện.

Tôi nghe giọng anh ta qua điện thoại không giống như bình thường, cảm giác có hơi nghẹn ngào, lúc đó lòng tôi nặng trĩu, lập tức bảo Đinh Nhất nhanh chóng đi lấy xe… Lúc tôi đầu đầy mồ hôi chạy đến phòng bệnh của Chiêu Tài, thì thấy chị ấy đang cùng một cô y tá xem ảnh mình làm cô dâu.

Thấy chị ấy yên ổn trên giường bệnh, tôi cũng thở phào một hơi. Lúc này bác sĩ Triệu cũng vừa đi đến, thấy tôi liền giật mình nói: “Cậu đến nhanh quá đấy!”

Đinh Nhất bên cạnh nói: “Chúng tôi đã vượt hai cái đèn đỏ rồi!”

Bác sĩ Triệu tái mặt nói: “Ui, thế thì quá nguy hiểm, lần sau có gấp mấy cũng không được làm vậy biết không?”

Tôi nghe anh ta giảng đạo thì tức giận nói: “Không phải anh bảo tôi phải đến đây nhanh à?”

Không ngờ bác sĩ Triệu lại tỏ ra vô tội nói: “Tôi cũng đâu muốn cậu lao nhanh như thế?”

Tôi nghe anh ta nói như vậy, đang định phản bác lại bị anh ta dùng ánh mắt ngăn lại, lúc này tôi mới hiểu anh ta muốn ra ngoài nói chuyện.

Bên ngoài phòng bệnh, bác sĩ Triệu đưa thẻ ngân hàng trả lại cho tôi: “Trong này còn chưa đến bốn mươi vạn, cậu cầm đi!”

Tôi sầm mặt nói: “Có ý gì? Không chữa được nữa rồi?”

Bác sĩ Triệu thấy sắc mặt tôi khẩn trương, liền vội vàng giải thích: “Mấy ngày trước, chúng tôi phát hiện khối u trong não của Chiêu Tài đã có xu hướng nhỏ lại, hôm nay kiểm tra lần nữa, phát hiện khối u đã bị khống chế, nếu tiếp tục thu nhỏ nữa có thể sẽ bị vôi hóa.”

“Nói cách khác là, bệnh tình của chị ấy đang chuyển biến tốt đẹp đúng không?” Tôi cố gắng lý giải ý tứ của bác sĩ Triệu.

Anh ta kích động nói: “Ừ, mặc dù bây giờ chúng tôi cũng không xác định được chính xác vì sao khối u bị vôi hóa, nhưng bây giờ xem ra bệnh của Chiêu Tài không có chuyển biến xấu, cũng không có di căn, tôi tin rằng chỉ mấy ngày nữa là cô ấy có thể xuất viện, nên số tiền này không dùng được nữa.”

Tôi nhận tấm thẻ, trong lòng ngổn ngang cảm xúc khó tả, vốn nghĩ số tiền này dùng hết rồi cũng chưa chắc đã có tác dụng, không ngờ mới bỏ ra hơn mười vạn, xem ra là do nội đan của bà nội Hồ đưa cho.

Quay lại phòng bệnh, tôi nói chuyện phiếm với Chiêu Tài, hỏi chị ấy mấy ngày nay có xảy ra chuyện gì đặc biệt không.

Nhưng Chiêu Tài lại mù mờ nói: “Chuyện đặc biệt? Chuyện gì có thể coi là đặc biệt?”

“Ví dụ như gặp được người kỳ lạ hoặc ăn thứ gì đó đặc biệt?”

Nhưng Chiêu Tài nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Không có...”

Trong lúc tôi còn đang nghi ngờ bà nội Hồ làm thế nào cho Chiêu Tài ăn nội đan, lại nghe chị ấy lầm bầm nói: “Sát vách giường chị hôm trước có một bà cụ, rất tốt bụng, tiếc là chỉ ở có vài ngày. Bà ấy vừa đến, còn cho chị ăn đào nhà trồng, vừa to vừa ngọt...”

Tôi hiểu ngay, có lẽ bà Hồ biến thành bà lão, mượn cớ cho ăn

đào, lừa Chiêu Tài ăn nội đan. Con nhỏ Chiêu Tài này đúng là ngốc có phúc của ngốc, mặc dù bị bệnh nặng nhưng lại được ăn nội đan giữ mệnh, cũng coi như phúc phận của chị ấy chưa cạn!

Ra khỏi bệnh viện, tôi gọi điện cho chú họ, nhờ chú ấy thắp hộ nén hương cho gia tiên, giúp tôi tạ ơn tổ tiên! Chú họ hiểu ngay mệnh của Chiêu Tài đã được bảo vệ, vui vẻ nói: “Tốt tốt tốt, vừa đúng hôm nay là mùng một, để chú đi thịt con gà làm cỗ...”

CHƯƠNG

SAY RƯỢU TRÚNG PHỤC KÍCH

Buổi tối tâm trạng của tôi không tệ nên rủ Đinh Nhất ra ngoài ăn thịt xiên nướng, còn uống mấy chai bia. Chuyện của Chiêu Tài cuối cùng cũng tạm ổn, có viên nội đan này bảo vệ, ít nhất trong vòng hai mươi năm tới tôi không phải lo lắng đến an nguy của chị ấy.

Vì có Đinh Nhất đi cùng nên tôi yên tâm uống rượu, hơn nữa tửu lượng của tôi có hạn nên uống đến bình thứ ba đã bắt đầu lâng lâng. Lúc này thấy Đinh Nhất nói: "Cậu ngoan ngoãn ngồi ở đây cho tôi, tôi đi thanh toán tiền, đừng có lộn xộn đấy!"

Nhìn Đinh Nhất đi tới chỗ ông chủ quán thịt tính tiền, trong lòng tôi còn nghĩ, coi tôi là trẻ con à? Còn ngoan ngoãn ngồi đợi... Kết quả trong một chốc, tôi có cảm giác có người dìu mình đi.

Suy nghĩ đầu tiên chính là Đinh Nhất quay lại, nên tôi ung dung lắc lư đứng lên, không suy nghĩ gì đã đi theo người kia, đi một lúc tôi mới cảm thấy không đúng lắm.

Tôi nhớ rõ Đinh Nhất dừng xe cách quán thịt chưa đến 50 mét, cứ coi như say rượu đi chậm thì cũng phải đến rồi chứ? Sau đó cảm giác càng đi hai bên đường càng yên tĩnh thế?

Lúc này tiếng điện thoại quen thuộc vang lên, tôi mơ mơ màng màng móc điện thoại ra, là Đinh Nhất gọi! Đinh Nhất!! Nếu như là

Đinh Nhất gọi đến, vậy bây giờ ai đang dìu tôi?

Ngay lúc đó, tôi giật nảy mình, hơi rượu bay sạch! Mặc dù đã tỉnh nhưng người lại không có sức. Tôi biết nếu bây giờ phản kháng nhất định không có kết cục tốt đẹp, thế là tôi giả bộ say rượu, sau đó ấn nhận điện thoại của Đinh Nhất nói: “Là ai? Con mẹ nó đáng ghét!”

Mặc dù tôi làm như tắt điện thoại, nhưng thực ra là tiếp nhận cuộc gọi, sau đó giả vờ đưa điện thoại vào trong túi quần. Lúc này người kia dìu tôi đi lên phía trước, tôi cúi người nhìn dáng người, vóc dáng không cao, chân tay cường tráng, cả người đều là mùi dầu mỡ…

Mùi dầu mỡ? Má! Không phải là tên chủ tiệm hắc điếm kia à? Lúc này dù tôi không ngẩng đầu nhìn, nhưng cũng đã nhớ lại gã.

Tôi lúc này cố gắng nhấc đầu lên, nhìn về bốn phía, thấy cách đó không xa có một siêu thị kinh doanh 24 giờ, trên hộp đèn còn có số hiệu cửa hàng. Thế là tôi giả vờ như ma men bắt đầu gào ầm tên siêu thị và số hiệu của nó liên tục.

Có lẽ do nói lớn quá, tôi có thể cảm giác được người đang dìu mình đột nhiên tăng tốc, bước nhanh lên, đến mức dưới chân tôi mất thăng bằng, mấy lần suýt ngã, cho nên trọng lượng cơ thể đều dồn lên người kia.

Lúc này có một giọng trầm thấp vang lên: “Nhóc con, nhìn mày gầy như thế, không ngờ cũng đầy thịt nhỉ, nặng đấy...”

Không đợi tôi nói gì, tôi có cảm giác người kia hất tôi ra ngã lăn sang đống cỏ bên cạnh. Tôi thầm mắng cái đồ con rùa, cứ quẳng ông đây xuống đất như thế à?

Nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ say nói: “Anh làm cái gì thế! Sao không đến chỗ đỗ xe?”

Người kia thấy tôi say không nhận ra người, cười lạnh nói: “Nhóc con, mày nhìn kĩ xem tao là ai?”

Lúc này tôi dùng hết sức mới ngồi dậy được, sau đó ngẩng đầu nhìn mặt người kia, quả nhiên, đúng là tên súc sinh đó! Nhưng miệng tôi vẫn cười ngây ngô nói: “Đinh Nhất, sao anh lại lùn đi thế? Chắc chắn là chưa uống đủ, đi! Chúng ta lại đi uống tiếp...” Nói xong tôi định kéo hắn, bị hắn nhẹ nhàng né tránh.

“Mày nhìn rõ xem tao là ai? Lần trước để mày trốn được, hôm nay mày muốn cũng không dễ dàng như vậy đâu!” Chủ tiệm hắc điếm làm mặt quái đản nói.

Tôi cũng mặc kệ hắn nói cái gì, vẫn vờ như mình là con mèo say, cười ha ha nói: “Anh không phải ông chủ tiệm cơm tốt bụng à? Sao anh lại đến đây? Anh không phải ở tận Hà Nam hả?”

Không nhắc thì thôi, nhắc đến việc này sắc mặt chủ tiệm càng thêm khó coi: “Mày đúng là không biết xấu hổ, lúc trước nếu không phải do ba đứa mày phá đèn nhiếp hồn của tao, tao sao bị biến thành cái dạng này? Thù này không báo tao thề không làm người!”

Nói xong, hắn lôi tôi từ dưới đất lên, mặc dù tôi giả say, nhưng khi nãy ngồi dưới đất đã rút dao thép ra, đúng lúc bị hắn kéo lên, tôi bất chấp dùng hết sức bình sinh đâm vào mạn xương sườn của hắn…

Đây là lần đầu tiên tôi làm một người sống bị thương, thật ra lúc đó tôi cũng chỉ mượn hơi rượu mới dám ra tay, nếu là bình thường thì tôi thực sự không xuống tay được…

Lúc dao kia đâm xuống, tôi nghe thấy tiếng “Phập” vang lên, cảm giác như đâm vào bề mặt da trống, không giống như đâm vào da thịt. Thế nhưng vẫn nghe thấy gã chủ tiệm kêu lên, người hắn lui về phía sau, tôi cũng thuận thế rút dao thép ra.

Trong thoáng chốc, tôi thấy chủ tiệm hắc điếm lấy tay che dưới xương sườn, nhưng điều kỳ lạ nhất là không thấy giọt máu nào chảy ra... Lúc này tôi cũng không để ý được nhiều chuyện, quay đầu chạy thục mạng, dù tên này bị tôi đâm, nhưng bây giờ cả người tôi vẫn mềm nhũn, nếu liều mạng với hắn thì không ổn!

Thế là tôi quay đầu chạy đi, mặc dù người không có sức nên chạy chậm, nhưng vẫn hơn là đứng đó chờ chết! Có lẽ là bản năng sinh tồn, tóm lại tôi càng chạy càng có sức, mà hơi rượu nãy giờ đã tan đi hết.

Nhưng đúng lúc này, phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người, vì cách quá xa nên không nhìn rõ hình dáng người đến, nhưng ước lượng chiều cao thì không phải Đinh Nhất. Còn để ý đó là ai à? Cứ cầu cứu trước đã!

Thế là tôi vừa chạy vừa gào: "Cứu mạng! Đằng sau có người muốn giết tôi, mau gọi 110!"

Nhưng tôi hét mãi thì phát hiện người kia không có phản ứng gì, nếu như là người qua đường bình thường, khi nghe tôi cầu cứu sẽ có hai phản ứng, hoặc là chạy đến giúp, hoặc là không muốn lo chuyện bao đồng bỏ chạy mất!

Nhưng người này thì bình chân như vại, chỉ bước nhanh về phía trước! Khi người này đến gần, tôi tròn mắt, người này hoàn toàn xa lạ, chắc chắn là tôi không quen, nhưng tôi có cảm giác đã bắt gặp thần sắc ngây ngốc kia ở đâu đó...

Không cần phải nói, người này đã bị tên lúc nãy khống chế định bắt tôi lại! Nhưng không quan trọng, bây giờ sức lực trên người tôi đã gần như khôi phục hoàn toàn, hơn nữa đường rộng như thế, tôi không tin không trốn được!

Nghĩ thế, tôi siết chặt dao thép trong tay, chuẩn bị lách qua tên bù nhìn này chạy đi! Nhưng không ngờ tên kia giống như đoán

được ý nghĩ của tôi, tôi sang trái hắn cũng sang trái, tôi sang phải hắn cũng sang phải!

CHƯƠNG

TRANG HÀ XUẤT HIỆN

Tôi cũng không ngờ rằng tên này lại có thể đuổi kịp tôi nhanh như vậy, xem ra muốn trốn khỏi anh ta thì khó rồi. Tôi thầm tính toán, nếu như giao tranh chính diện với người kia thì có bao nhiêu phần thắng?

Nhưng đương nhiên khả năng là con số không, bởi vì tôi hiểu rõ, cô gái gầy yếu trên máy bay kia sức mạnh chẳng có bao nhiêu, mà mấy người đàn ông trưởng thành phải cùng hợp sức mới miễn cưỡng đè được người lại.

Còn người trước mắt, có thể nói là cao lớn vạm vỡ, coi như hắn là một người bình thường, tôi cũng không đánh lại được, chưa nói đến việc đây còn là con rối bị người ta điều khiển!

Đột nhiên, tôi giống như nghe được tiếng Đinh Nhất thì thầm bên tai, nhưng tôi nhìn xung quanh cũng không thấy bóng dáng anh ta đâu. Lúc đó tôi đột nhiên nhớ ra, điện thoại trong túi quần vẫn đang kết nối, hóa ra là Đinh Nhất gọi tôi trong điện thoại.

Tôi vội cầm điện thoại lên, nghe thấy Đinh Nhất lo lắng hỏi: "Tiến Bảo? Cậu ở đâu? Tiến Bảo? Tôi đã đến chỗ siêu thị cậu vừa nói! Bây giờ đi đâu tiếp?"

Nghe được tiếng của Đinh Nhất, tôi cảm thấy an tâm không ít,

bèn nói với anh ta: “Tôi cũng không biết bây giờ tôi ở đâu, anh chờ chút tôi chuyển vị trí cuối cùng cho anh!”

Nói xong tôi cúp điện thoại, gửi vị trí cho Đinh Nhất, nhưng điện thoại lúc nãy còn kết nối được giờ đã không còn tín hiệu! Bà nó, sớm biết thế tôi đã không tắt điện thoại! Tín hiệu không có thì phát vị trí cái rắm gì?

Thấy tên kia đã nhanh chóng đến gần, mà phía sau cũng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, tôi nhìn lại phát hiện tên chủ tiệm đáng chết kia cũng đuổi đến.

Đúng là phía trước có mai phục, phía sau có truy đuổi, xem ra hôm nay là kiếp nạn không tránh khỏi của Trương Tiến Bảo tôi rồi! Trước đây dù gặp phải tình huống nguy hiểm cỡ nào, chỉ cần có Đinh Nhất bên cạnh thì tôi sẽ không cảm thấy sợ hãi, nhưng giờ phút này phải đối mặt một mình, hôm nay mặc kệ sống hay chết đó đều là số mệnh của Trương Tiến Bảo tôi.

Nghĩ vậy, tôi hét lên với tên chủ tiệm kia: “Vị đại ca kia, anh chờ chút đã! Trước khi anh động thủ, chúng ta không phải nên nói rõ ràng một chút sao, tránh để giết lầm người vô tội!”

Chủ tiệm hắc điếm nghe thế nghiến răng nghiến lợi nói: “Giết nhầm người vô tội? Ha ha... đừng có nằm mơ, dù mày có hóa thành tro tao vẫn nhận ra!”

“Đừng có con mẹ nó khoác lác! Hóa thành tro đến mẹ tôi cũng không nhận ra! Anh có thể biết à? Đã đến nước này! Chết cũng không thể làm ma vô danh, anh xưng tên đi!” Tôi cố ý kéo dài thời gian.

Chủ tiệm hắc điếm cười lạnh nói: “Vậy mày nghe cho kĩ đây, tao là truyền nhân đời thứ 179 của Mao Sơn đạo sĩ, Hắc Nhiễm!”

Tôi nghe xong thiếu chút nữa thì nhổ ra! Tên chủ tiệm này lại đúng là họ Hắc, thế là tôi gật đầu nói: “Quả nhiên, người cũng như

tên, lòng dạ đen tối! Nhưng Mao Sơn không phải ở Giang Tô sao? Anh là người Tứ Xuyên sao lại thành đạo sĩ Mao Sơn?"

"Mày bớt nói nhảm đi, mày phá hỏng đèn nhiếp hồn hại tao bị phản phệ, hôm nay tao phải lấy nguyên thần của mày làm thuốc, bồi bổ xương cốt thân thể tao!" Hắc Nhiễm dữ tợn nói.

Tôi càng nghe càng bực! Rõ ràng là Đinh Nhất dùng dao bạc chém nát đèn nhiếp hồn chó má của hắn, sao hắn lại cắn tôi không thả chứ? Xem ra đúng là quả hồng mềm thì dễ bóp!

Thế là tôi vênh mặt nói: "Ra tay thì ra tay đi, nhưng chúng ta phải nói rõ ràng, tôi hủy đèn nhiếp hồn của anh lúc nào?"

"Biết rõ còn cố hỏi! Lần trước, lúc bọn mày trên đường đi Hà Nam, đồng bọn của mày dùng đao đánh nát đèn của tao!" Hắc Nhiễm tức giận nói.

Tôi cười thầm, sau đó kiên quyết nói với hắn: "Vậy thì không đúng! Anh cũng đã nói là do đồng bọn của tôi đánh, muốn báo thù thì phải tìm đồng bọn của tôi chứ? Sao cứ nhất định tìm tôi? Hay vì đạo hạnh của anh còn thấp, đánh không lại đồng bọn của tôi nên không dám tìm đến? Đã thế này, tôi khuyên anh nên về Mao Sơn tu luyện hai mươi, ba mươi năm nữa rồi hãy xuống núi báo thù!"

Chỉ có mấy câu Hắc Nhiễm đã bị tôi chọc giận lôi đình, con rối sau lưng tôi vung tay lên thật mạnh, nhanh chóng chụp đến chỗ tôi. Lúc mới đầu tôi còn cố gắng vùng vẫy thoát được, thế nhưng sau đó cả người tôi đau đớn, tựa như có một gọng kìm kẹp chặt lại.

Tôi dùng hết sức cũng không thoát ra được, đây quả nhiên không phải sức mạnh mà người bình thường có được! Lúc này Hắc Nhiễm đắc ý đi đến nói: "Nhóc con, bây giờ chắc hối hận vì xen vào chuyện của người khác rồi chứ? Nhưng tao nói cho mày biết,

muộn rồi!”

Hắc Nhiễm nói xong cũng rút một con dao găm lạnh lẽo ra, định đâm thẳng đến tim tôi... Tôi nhắm mắt lại theo bản năng, không muốn nhìn thấy dáng vẻ người đầy máu tươi của mình.

Thế nhưng tôi đợi nửa ngày cũng không có cảm giác đau đớn gì ráo, mà tên khốn đang kẹp chặt tôi phía sau bỗng mềm nhũn người, ngã ra đằng sau.

Lúc này một giọng nói quen thuộc vang lên: “Cậu định nhắm mắt đến khi nào?”

Tôi nghe thấy giọng nói này thì mở mắt ra, Hắc Nhiễm lúc này đang máu me đầy mặt ngã trên đất, mà lúc này trên người hắn đang có một vị mặc đồ trắng, tướng mạo cực phẩm giẫm chân lên…

“Trang Hà!” Tôi giật mình nói.

Thấy Trang Hà lại cứu mình một lần nữa, tôi cười cười xấu hổ nói: “Chào, đã lâu không gặp...”

Nhưng mặt Trang Hà đầy ý cười nói với tôi: “Lần trước cậu về Đông Bắc tôi có nhìn thấy, nhưng lúc đó tôi đang có việc nên không thể hiện thân gặp cậu...”

“Vậy làm sao anh biết tôi gặp nguy hiểm?” Tôi thắc mắc hỏi.

Trang Hà nhún vai nói: “Cô tôi nói bảo bối của mình gặp nạn, bảo tôi ra ngoài cấp cứu, nhưng tôi không ngờ cục cưng quý giá của cô lại là cậu!”

“Ha ha...” Tôi cười khan vài tiếng: “Việc này hơi dài dòng, lần trước lúc tôi về Đông Bắc, có cầu xin bà ấy một chuyện, sau đó u u mê mê đồng ý sau này sẽ tiếp nhận viện Tiên gia.”

Trang Hà cười nói: “Việc này tôi biết, cậu cũng đừng ngại, xem ra duyên phận của tôi và cậu đúng là không cạn! Cậu có biết sau

phiên của cô sẽ đến ai tiếp nhận Tiên gia không?"

"Không phải là anh chứ?" Tôi thuận miệng nói.

Không ngờ Trang Hà lại gật đầu nói: "Chúc mừng cậu, chính xác!"

"Đây chính là nguyên nhân anh nhiều lần cứu tôi à?" Tôi nghi ngờ hỏi.

Nhưng lần này Trang Hà lại lắc đầu nói: "Cái này thì không phải, duyên phận của cậu và tôi không chỉ có những thứ này..."

Thấy anh ta cố ý không nói, tôi cũng không hỏi nữa, tôi biết tính của Trang Hà, nếu anh ta muốn thì sẽ chủ động nói.

CHƯƠNG

RANH GIỚI CUỐI CÙNG CỦA TÔI

Lúc này điện thoại lại vang lên, là Đinh Nhất gọi đến, tín hiệu điện thoại đã đầy sóng. Lúc tôi nhận điện thoại của Đinh Nhất thì cũng thấy bóng dáng anh ta đang lo lắng chạy tới!

"Tôi ở đây!" Tôi kích động nhảy lên, vẫy tay với anh ta.

Đinh Nhất nghe thấy tiếng thì nhanh chóng chạy đến bên cạnh tôi nói: "Cậu không sao chứ? Có bị thương không?"

Tôi lắc đầu nói: "Không có việc gì, vừa rồi là Trang Hà cứu tôi!"

Nhưng khi tôi quay đầu lại thì trên mặt đất chỉ còn Hắc Nhiễm nửa sống nửa chết, không còn thấy bóng dáng Trang Hà đâu.

"Trang Hà đến đây? Người đâu?" Đinh Nhất thắc mắc hỏi.

Tôi bất đắc dĩ nhún vai nói: "Đi rồi..."

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, tôi phát hiện Đinh Nhất và Trang Hà hình như không thể giáp mặt nhau. Hai người bọn họ dường như có một loại thù địch tự nhiên, dù cho không nhìn thấy nhau, nhưng cũng không có chút cảm tình nào với đối phương. Chẳng lẽ đây chính là hận thù từ kiếp trước trong truyền thuyết?

Lúc này Đinh Nhất cúi đầu nhìn Hắc Nhiễm nằm trên đất: "Quả nhiên là hắn, cũng không biết hắn đã nhắm đến chúng ta bao lâu, lần này hắn đã rơi vào tay chúng ta, không thể để hắn tiếp tục gây

họa cho người khác được!”

Đinh Nhất nói xong thì rút con dao bạc trên người đâm thẳng vào ngực Hắc Nhiễm! Tôi vừa thấy, vội ngăn cản: “Anh định làm gì?”

“Làm thịt hắn...” Đinh Nhất sâu kín nói.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Đinh Nhất lộ ra ánh mắt lạnh lẽo thấu xương như vậy, may mà lúc này Hắc Nhiễm vẫn đang ngất, nếu không chắc chắn sẽ bị dọa cho xỉu tiếp.

“Không được! Anh điên rồi à! Vì loại người này mà phạm pháp!” Tôi bực bội nói.

Thế nhưng Đinh Nhất lại không có ý dừng tay, anh ta lạnh lùng nói: “Lần này không giết hắn, lần sau hắn sẽ giết cậu!”

Tôi chấn động, vẫn biết là Đinh Nhất muốn trừ hậu họa vĩnh viễn, nhưng cũng không thể giết người chứ! Nếu không chúng tôi có khác gì Hắc Nhiễm này đâu?

Đinh Nhất thấy tôi vẫn không đồng ý giết Hắc Nhiễm, chỉ đành thở dài nói: “Chờ đến khi cậu nếm trải cảm giác ngày ngày phải đề phòng cảnh giác, cậu sẽ hối hận hôm nay đã không để tôi giải quyết hắn ta!”

Tôi ngây ngô cười nói: “Không quan trọng, tôi nắm chắc mạng của mình, chắc chắn sẽ không thành con ma trẻ!”

Mặc dù chúng tôi không làm thịt hắn ta ngay tại chỗ, nhưng cũng không thể dễ dàng bỏ qua được, thế nên tôi gọi cảnh sát, báo nơi này có người cầm đao chém người, còn nói mình là cái gì Mao Sơn đạo sĩ!

Để phòng ngừa Hắc Nhiễm tỉnh lại bất ngờ, tôi lấy giây dày trói hai tay hắn ra sau lưng, còn con rối bị hắn ta khống chế, sau khi tôi lau hết phù văn trên người thì nhanh chóng tỉnh lại.

Người kia đầu tiên là mờ mịt nhìn tôi nói: “Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?”

Tôi chỉ ngay Hắc Nhiễm nằm trên đất nói: “Anh bị tên thần kinh này đánh cho bất tỉnh, nói là muốn lấy tim của anh luyện thành đan dược trường sinh bất lão, may mà hai chúng tôi đi qua đây cứu được, tôi đã báo cảnh sát, chắc sẽ đến nhanh thôi!”

Sau khi bị tôi tẩy não, anh ta nhanh chóng tin rằng mình bị tên điên Hắc Nhiễm này bắt cóc, sau khi 110 đến, anh ta nói lại với cảnh sát đúng những gì tôi đã nói, còn nói y xì không thiếu từ nào.

Nhìn Hắc Nhiễm bị đưa lên xe cảnh sát rời đi, trong lòng tôi lại có chút bất an mơ hồ, có lẽ Đinh Nhất nói đúng, chỉ có giết hắn tôi mới không phải cả ngày nơm nớp lo sợ, nhưng cũng không biết vì sao, tôi không hi vọng tay Đinh Nhất dính máu…

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi đi đến nhà chú Lê, kể lại chuyện tối hôm qua cho chú ấy nghe. Chú ấy suy nghĩ nửa ngày, mới chậm rãi nói: “Cái gì mà Mao Sơn đạo sĩ, đúng là dùng bậy tên tuổi! Chắc chắn cảnh sát không giam được hắn, tên Hắc Nhiễm này sẽ lại về tìm các cháu báo thù, lần sau gặp lại, nhất định phải nghĩ cách giải quyết dứt điểm một lần!”

Tôi nghe xong, hoảng sợ hỏi chú ấy: “Chẳng lẽ chú cũng đồng ý với Đinh Nhất phải phải giết hắn sao?”

Nhưng chú Lê lại cười lạnh nói: “Biện pháp giải quyết dứt điểm người này có rất nhiều, trực tiếp giết hắn chỉ là hạ sách...”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, may mà chú Lê vẫn tỉnh táo, không giống Đinh Nhất đùng đùng đòi giết người! Loại người này chết không có gì đánh tiếc, lúc trước không biết hắn đã hại chết bao nhiêu người rồi, nhưng tôi không thể để Đinh Nhất làm chuyện vi phạm pháp luật được, đây là ranh giới cuối cùng của tôi.

Vài ngày sau, tôi nhận được điện thoại của Lâm Hải, anh ta mời

tôi và Đinh Nhất uống rượu. Tôi thấy cũng được, đều là người trẻ tuổi, thêm một người bạn cũng thêm một con đường! Thế là chúng tôi hẹn gặp nhau ở quán rượu Xuân Hoa Hải Tiên đang rất hot gần đây.

Lúc chúng tôi đến đó, Lâm Hải đã đến rồi, mà anh ta còn bao hẳn một phòng mười người. Lúc phục vụ dẫn chúng tôi vào, tôi chửi thầm, có ba người mà phải đặt cái phòng lớn thế à? Xem ra tên nhóc này hôm nay tìm chúng tôi không phải chỉ uống rượu đơn giản…

Vào phòng, thấy Lâm Hải ăn mặc đồ thường ngày nhàn nhã, cảm giác thân thiết hơn so với đồ đóng thùng bình thường.

"Cậu đến đây công tác à?" Tôi vào cửa thì hỏi.

Lâm Hải lắc đầu cười: "Chuyện lần trước giải quyết tốt lắm, ông chủ cho tôi một tháng nghỉ đông để đi du lịch!"

Tôi hâm mộ nói: "Ông chủ của cậu thật trượng nghĩa!"

Không ngờ Lâm Hải nghe tôi nói xong lại cong miệng lên nói: "Dừng! Cái gì chứ, lão già Vương Hàm đó đã bị cách chức điều tra, ông ta cho tôi đi để tránh gió..."

Lòng tôi trầm xuống, lập tức nghĩ đến túi tiền ở nhà, sau đó hậm hực nói: "Không đến mức đó chứ! Không phải cậu chỉ là ra nước ngoài giúp thu xếp hậu sự cho con ông ta à?"

Lâm Hải vừa xem menu bên cạnh vừa cười lạnh nói: "Ai, đừng nói nữa, con người bây giờ ấy mà, xảy ra chuyện đều muốn tự vệ, ông chủ của chúng tôi bây giờ thật sự là sợ có dính líu quan hệ với lão, cho nên để tôi đi, dù sao nghỉ ngơi cũng có lương, coi như đi giải sầu..."

Nói xong, Lâm Hải đẩy menu đến trước mặt tôi: "Nào, gọi món đi, muốn ăn gì thì gọi! Lần này đi Mỹ thành quả lớn nhất của tôi là

quen được hai người, hơn nữa còn khiến thế giới quan của tôi mở rộng thêm chút, tôi nói cho cậu biết, tôi trước kia không tin vào quỷ thần!"

Tôi thấy Lâm Hải cũng là người thẳng thắn, nên không khách khí với anh ta, gọi ít hải sản mình và Đinh Nhất thích ăn. Đồng thời tôi cũng tò mò hỏi: "Cậu chỉ đơn giản là đến thăm chúng tôi? Hay là còn có chuyện gì?"

Nghe tôi hỏi, Lâm Hải có hơi xấu hổ, ậm ừ cả buổi mới nói, lần này anh ta đến tìm chúng tôi vì muốn nhờ chúng tôi giúp đỡ…

Tôi sớm biết tên nhóc này chạy từ xa đến đây mời chúng tôi uống rượu nhất định là có chuyện muốn nhờ! Thế là tôi vỗ vỗ vai anh ta nói: "Nói đi! Xem anh em tôi có thể giúp gì cậu không..."

CHƯƠNG

BÉ GÁI MẤT TÍCH

Lâm Hải bưng chén rượu lên nói: "Được, có câu này của cậu, có giúp được gì hay không thì chuyến này của tôi cũng không uổng công!"

Mấy năm trước, cha mẹ của Lâm Hải rút một phần tiền đặt cọc nhà để anh ta mua một phòng gần chỗ học ở Thẩm Dương, vì gần một trường đại học nên giá phòng tăng cao.

Phòng này cũng chỉ là phòng thô, vì lúc đó Lâm Hải chưa có bạn gái, cho nên trong phòng cũng chỉ sửa đơn giản, sau đó cho người khác thuê. Lúc mới đầu mọi chuyện đều bình thường, phòng ở đa phần là cho sinh viên đại học thuê. Nhưng không ai ngờ sau khi một đôi mẹ con vào ở, tất cả mọi chuyện đều thay đổi…

Lúc đó, Lâm Hải cảm thấy cho sinh viên thuê phòng thì không cố định được lâu, nên anh ta muốn tìm một khách trọ lâu dài, cho nên sau đó anh ta đăng lên mạng một bài quảng cáo cho thuê phòng.

Bởi vì phòng của anh ta ở khu vực tốt, quanh đó đều có trường tiểu học, trung học, phổ thông, cao đẳng và đại học đều có, cho nên rất nhanh có một người phụ nữ độc thân dẫn theo một cô con gái đến thuê. Bà mẹ đơn thân tên là La Tinh, mấy năm trước sau

khi ly hôn với chồng thì một mình nuôi con gái là Tử Huyên.

Lâm Hải thấy La Tinh nhã nhặn, mà cô ấy cũng định thuê lâu dài, nên anh vui vẻ giao phòng cho La Tinh thuê. Thế nhưng sau khi hai mẹ con này vào ở chưa được nửa năm, thì có một ngày sau khi tan học con gái của La Tinh là Tử Huyên mất tích!

Lúc đó La Tử Huyên học lớp ba, vì trường học với phòng trọ rất gần nhau, nên mỗi ngày cô bé sau khi tan học đều chờ mẹ ở cửa phòng. Nhưng hôm đó, sau khi tan làm, La Tinh giống như thường ngày đi mua đồ ăn rồi vội vàng về nhà, lại không thấy con gái ngồi xổm ở cửa chờ mình như mọi khi.

Trực giác mách bảo cô ấy có chuyện xảy ra, thế là La Tinh lập tức chạy xuống lầu tìm kiếm, nhưng cô ấy tìm ngược đến trường vẫn không thấy bóng dáng con gái đâu, cuối cùng đành phải báo cảnh sát.

Cảnh sát sau khi đến lập tức đi đến đơn vị quản lý lấy video giám sát, nhưng đáng tiếc, vì quản lý không tốt, chất lượng video trong khu chung cư không tốt, ngoại trừ thấy La Tử Huyên tan học đi về cư xá giống như thường ngày thì không thấy bóng dáng cô bé xuất hiện trong video nào khác.

Bởi vì trong khu chung cư không chỉ có một cửa nên cảnh sát không kết luận được bây giờ cô bé có còn ở trong khu chung cư hay không. Cảnh sát liên hệ với nhân viên công tác cộng đồng, để họ phát động người trong khu chung cư giúp đỡ tìm kiếm đứa bé, xem có ai nhìn thấy một đứa trẻ khoảng mười tuổi hay không.

Nhưng mọi người tìm mấy tiếng đồng hồ vẫn không thấy La Tử Huyên đâu. Lúc này trời đã tối, La Tĩnh hoang mang lo sợ cực điểm, không biết nên làm gì bây giờ, liên tục nói con gái mình là một đứa trẻ rất nghe lời, cho tới bây giờ chưa bao giờ chạy loạn bên ngoài. Hai mẹ con họ không có thân thích trong thành phố, con

gái nhất định đã bị bọn buôn người bắt cóc mất!

Dù cảnh sát không loại trừ khả năng này, thế nhưng lúc đó cũng không có chứng cứ gì cho thấy La Tử Huyên bị bọn buôn người bắt đi! Mà La Tử Huyên đã học lớp ba, đã có suy nghĩ, bắt cóc đứa trẻ lớn như vậy không phải là mất nhiều hơn được ư?

Nhưng vì không muốn bỏ qua bất kỳ manh mối nào, cảnh sát vẫn đi đến nhà ga và các trạm vận chuyển hành khách công cộng, nhưng vẫn không có thu hoạch gì, La Tử Huyên mất tích kỳ lạ trong đoạn đường từ khu chung cư đến cửa nhà.

Sau khi chuyện này xảy ra, trong khu chung cư có rất nhiều phụ huynh cũng không dám để con mình tự đi học nữa. Trước đây nơi này trị an không tệ, mặc dù là thuê phòng cũng đa phần là sinh viên, chưa từng có chuyện này xảy ra! Trong thời gian ngắn đã gây hoang mang cho mọi người trong khu chung cư…

Về sau La Tinh tìm Lâm Hải, nói muốn trả phòng. Nếu là bình thường, La Tinh đã giao một năm tiền nhà, hơn nữa còn ký hợp đồng thuê phòng, Lâm Hải chắc chắn sẽ không trả lại tiền thuê phòng cho cô ấy.

Nhưng La Tinh nói với anh ta, cô ấy muốn đến nơi khác tìm con gái, nơi này không thể ở nữa. Sau khi con gái mất tích, cô vì đi tìm con mà không thể tiếp tục làm việc, tất cả chi tiêu hiện tại đều dùng vào số tiền tích góp bao lâu nay, nếu như có thể trả cho cô một phần tiền thuê nhà thì tình hình kinh tế của cô cũng khá hơn một chút.

Lâm Hải cũng là người tốt tính, thấy cô ấy như vậy, cũng không nói gì mà trả lại tiền thuê nhà cho La Tinh. Sau đó anh lại cho một đôi sinh viên yêu nhau thuê nhà, vì sinh viên có kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, nên chỉ thuê theo từng quý.

Bởi vì nhà của Lâm Hải có hai phòng ngủ, một phòng khách,

bình thường đều cho hai người thuê, phần lớn đều là mấy đôi yêu nhau ở trường đại học gần đấy, cho nên tiền thuê nhà không đắt lắm, nơi ở lại rộng rãi nên sinh viên nhiều người muốn thuê.

Nhưng Lâm Hải nhanh chóng phát hiện, những sinh viên này sau khi thuê hết một quý đều không muốn tiếp tục thuê nữa. Mới đầu anh không để ý, dù sao những sinh viên này không thuê nữa có rất nhiều lý do, nào là tốt nghiệp, nào là chia tay... Nhưng đến tận khi anh ta nhìn thấy một đôi trước kia thuê nhà mình, sau đó lại thuê một nhà khác ở cùng khu chung cư, anh ta mới cảm thấy có chuyện bất thường.

Thế là anh ta cố ý chặn đôi sinh viên kia, khách khí nói muốn mời họ uống nước. Mới đầu đôi kia còn từ chối không muốn đi, về sau Lâm Hải trực tiếp hỏi bọn họ vì sao không muốn thuê nhà mình nữa? Chẳng lẽ do tiền thuê nhà cao hơn chỗ khác?

Mặt người nam sinh đầy vẻ khó xử nói: “Anh Lâm, nói thật phòng ở nhà anh rất tốt, tiền thuê cũng không đắt lắm, lại là phòng mới, nhưng hai bọn em thực sự không ở lại được nữa, bời vì... Bởi vì nhà anh có ma!”

Lâm Hải lúc đó không tin, vì phòng anh ta là phòng mới, lúc nhận nhà vẫn còn là nhà thô, chính tay anh tự tay thiết kế trang trí, sao lại có ma được?

Nhưng hai sinh viên kia thề với trời, nếu như họ nói láo thì chết không yên! Theo như cách nói của họ, họ kiên trì ở hết một quý là vì tiếc tiền, nếu không thì một phút cũng không muốn ở lại trong nhà đó…

Lúc đầu khi họ mới chuyển vào mấy ngày, mọi chuyện đều bình tường, nhưng đến buổi tối ngày thứ bảy hai người nửa đêm đang say ngủ, thì nghe thấy trong phòng có tiếng trẻ con khóc, âm thanh nghe giống tiếng khóc bé gái, hơn nữa còn khóc rất thương tâm.

Mới đầu người con trai còn an ủi bạn gái mình nói: “Không sao đâu, chắc là con cái nhà ai đó dưới lầu khóc thôi, đừng để ý, phòng này cách âm cũng quá kém!”

Đang nói đến đây, cô gái đột nhiên muốn đi vệ sinh, nhà này cũng không quá lớn, mở cửa phòng ngủ, bên cạnh là phòng vệ sinh, cho nên cô gái mơ mơ màng màng xuống giường, đi đến nhà vệ sinh....

CHƯƠNG

TIẾNG KHÓC LÚC NỬA ĐÊM

Khi cô gái này vừa đi ra khỏi cửa phòng ngủ, mắt thoáng liếc qua trên ghế salon trong phòng khách, đột nhiên cô nhìn thấy một bé gái đang ngơ ngẩn ngồi trên ghế salon!

Cô gái sửng sốt trong khoảng ba giây, sau đó hét lên thất thanh.

Cậu bạn trong phòng ngủ nghe thấy tiếng hét của bạn gái, bèn chạy vội ra ngoài, nhưng lúc này trên ghế salon trong phòng khách chẳng còn bóng dáng ai cả. Mới đầu cậu ta còn tưởng rằng vì nghe thấy tiếng trẻ con khóc nên thần kinh của bạn gái mình mới quá nhạy cảm.

Nhưng đến đêm ngày thứ hai, tiếng khóc kia lại xuất hiện lần nữa, lúc này cậu ta mới cảm thấy rằng có thể nhà này thật sự có vấn đề, nhưng khi đó cậu ta vẫn chưa từng nhìn thấy bé gái mà bạn gái đã nói tới.

Về sau có một lần, Lâm Hải gọi điện thoại cho hai người họ và nói rằng lát nữa sẽ có người đến xem nhà, khách muốn thuê một căn phòng ngủ, đến tối sẽ qua. Khách muốn thuê cũng là một cặp tình nhân, nhưng không phải sinh viên mà là nhân viên của công ty ở gần đó.

Nhưng sau khi hai người này vào nhà xem xét một vòng xong,

lúc gần đi họ đột nhiên nói một câu khiến hai sinh viên sợ mất mật…

Thì ra hai người kia bởi vì công việc rất bận rộn nên hầu như mỗi ngày về nhà đều mệt nhoài lên giường đi ngủ, cho nên bọn họ chỉ có một điều kiện duy nhất khi cùng thuê một căn nhà với người khác, đó là không được có trẻ con và thú cưng. Nhưng khi hai người này xem hết phòng và chuẩn bị rời đi, họ đột nhiên lại nói với hai sinh viên kia: "Hai bạn là sinh viên à? Sao trong nhà lại có đứa con lớn thế này?"

Hai sinh viên nghe xong mà sợ chết khiếp, vội hỏi hai người đến xem nhà: "Đứa con nào ạ? Con ở đâu ra?"

Hai người kia thấy hai sinh viên này hoảng hốt thì không nói gì mà bỏ đi. Sau đó họ gọi điện cho Lâm Hải, nói không muốn thuê cùng vì sợ đối phương quá ồn.

Lúc ấy Lâm Hải cũng không hiểu từ "quá ồn" này có ý gì nên không để trong lòng. Sau đó số lần cặp tình nhân nhỏ này nhìn thấy đứa bé gái kia ngày càng nhiều, làm hai đứa đến ban đêm cũng không dám về nhà ở.

Sau đó khó lắm mới có thêm khách vào ở cùng, họ nghĩ nhiều người chắc có thể tốt hơn một chút, nào ngờ người khách mới tới này là ca sĩ chuyên hát ở quán bar, hầu như ngày nào cũng ngày ngủ đêm đi làm, cơ hội bọn họ chạm mặt nhau rất ít.

Có một lần chẳng mấy khi anh ta ở nhà vào buổi tối mà không phải ra ngoài đi hát, tất cả cùng ngồi trong phòng khách trò chuyện tán gẫu, đều là người trẻ tuổi nên chỉ cần nói một lúc là họ đã quen thuộc lẫn nhau. Bỗng nhiên người ca sĩ làm ở quán bar hỏi: "Cô bé hay chơi ở cửa ra vào nhà mình là con nhà ai vậy?"

Hai sinh viên kia nghe thế đều biến sắc mặt, vội hỏi dáng vẻ của cô bé kia như thế nào, sau khi nghe anh ca sĩ làm ở quán bar tả

lại xong, hai người họ có thể hoàn toàn chắc chắn đấy chính là bé gái mà họ thường xuyên nhìn thấy ngồi ở trên ghế salon trong phòng khách.

Lúc ấy đang là buổi đêm rồi, hai người thực sự cảm thấy sợ hãi nên không muốn đêm hôm khuya khoắt nói tới chuyện này nữa, thế là họ đành phải nói: “Có thể là con nhà hàng xóm đấy!”

Về sau, hai sinh viên cố ở thêm cho đến lúc chỉ còn mấy ngày nữa là đến kỳ trả tiền nhà, họ vội ra ngoài tìm chỗ thuê khác và chuyển đi…

Lúc ấy Lâm Hải nghe mà nghĩ thầm, nhà của mình nên mình biết, lấy đâu ra thứ quỷ quái gì được? Thế là Lâm Hải quyết định sẽ ở lại một đêm trong nhà, để xem thử có thể nhìn thấy bé gái mà mấy người kia đã nói không?!

Vì muốn quan sát cả đêm nên Lâm Hải định xem mấy bộ phim mà mình yêu thích, anh đi mua thêm một bịch cổ vịt cay cùng mấy chai bia về để vừa ăn vừa xem phim. Khi mang theo những thứ này vào thang máy, anh phát hiện bên trong có một bé gái nhìn rất quen, nhưng trong lúc nhất thời không thể nghĩ ra được đây là con của tầng nào.

Bé gái còn rất lễ phép nói với anh ta: “Con chào chú…”

Lâm Hải cũng cười nói với cô bé: “Chào con…”

Lúc này thang máy đã đến tầng mười một, anh ta vẫy tay với cô bé rồi đi đến trước cửa nhà mình, móc chìa khóa ra và mở cửa vào trong.

Lâm Hải cũng là một thanh niên có thần kinh thô, anh mở tivi, cắm USB vào rồi bắt đầu xem phim. Trong lúc xem còn ăn cổ vịt cay và uống bia…

Cuối cùng sau khi xem xong hai bộ phim, Lâm Hải buồn ngủ rũ

cả ra, mà vì uống hai chai bia nên chẳng mấy chốc anh ta đã ngủ thiếp đi…

Không biết qua bao lâu, Lâm Hải đột nhiên bị tiếng khóc đánh thức!

Lúc ấy anh vẫn đang nằm ngủ trên salon thì bừng tỉnh giật mình ngồi dậy… Nhưng khi đó trong phòng đã tối om, phim trên tivi không biết đã biến thành màn hình nhiễu từ lúc nào, anh hoảng hốt một lúc mới nhớ ra mình đang ở đâu.

Phải nói lá gan của Lâm Hải lúc ấy cũng lớn, dù nghe được tiếng khóc nhưng anh không hề sợ hãi mà cẩn thận nghe xem tiếng khóc phát ra từ đâu, có cảm giác nó chợt xa chợt gần, lúc thì giống như ở bên ngoài cửa, khi lại như từ trong phòng ngủ phát ra…

Lâm Hải đứng lên đi đến trước cửa, chầm chậm dán tai lên cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Đúng như anh ta dự đoán, tiếng khóc bi thương ai oán kia đúng là phát ra từ phía sau cánh cửa.

Lâm Hải đột nhiên vỗ mạnh một cái lên cửa nhà, đèn tự động bên ngoài hành lang ở trước cửa nhà anh ta lập tức sáng lên, Lâm Hải nhìn ra bên ngoài qua mắt mèo trên cửa và thấy bé gái lúc tối mình đã gặp trong thang máy… Vào lúc này, cô bé đang đứng ngay ngoài cửa!!

Chuyện này quá đột ngột khiến Lâm Hải dù to gan đến đâu cũng bị dọa sợ lùi lại liên tiếp về phía sau! Nhưng khi anh ta nhìn lại một lần nữa thì ngoài cửa đã không còn một bóng người.

Lúc ấy Lâm Hải còn nghĩ, chẳng lẽ do mình vừa tỉnh ngủ nên bị hoa mắt? Thế là anh ta mở đèn phòng lên, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, nước lạnh làm đầu óc anh tỉnh táo hơn nhiều.

Cũng chính vào lúc này, anh bỗng nhiên nhớ ra bé gái trông rất quen kia là ai? Cái váy đó, cách ăn mặc đó, còn cả thái độ lúc chào hỏi anh ta nữa, chẳng phải là La Tử Huyên đã mất tích nửa năm

trước đấy sao!

Nghĩ tới đây, Lâm Hải mới bắt đầu cảm thấy ớn lạnh! Chưa nói tới chuyện nửa năm rồi sao đứa trẻ kia không hề thay đổi gì, mà ngay cả quần áo trên người nó cũng là bộ mà nó mặc đúng hôm bị mất tích.

Nghe nói mẹ của cô bé vì tìm con mà đã chạy khắp một nửa Trung Quốc, nhưng tại sao cô bé về lại không tìm đến trước cửa nhà nó?! Tất cả đều quá kỳ lạ, điều này làm Lâm Hải không thể không nghĩ đến mục đích lần này mình tới đây…

Chẳng lẽ bé gái trong lời kể của hai bạn trẻ kia chính là cô bé này?

Đêm hôm đó, chính Lâm Hải cũng không biết mình ra khỏi khu chung cư như thế nào, đến khi anh ta về đến nhà thì cả người đã ướt đẫm mồ hôi. Mẹ Lâm Hải thấy con về muộn trong tình trạng như vậy thì cho rằng Lâm Hải lại đi uống rượu với bạn, nên cũng không hỏi nhiều.

Mặc dù buổi đêm Lâm Hải đã về tới nhà, nhưng anh vẫn không tài nào ngủ được. Anh ta nằm phân tích chuyện vừa rồi, cuối cùng đưa ra một kết luận, cô bé La Tử Huyên rất có thể đã chết rồi…

CHƯƠNG

MẶT TRÁI CỦA HI VỌNG

Đáng thương thay cho mẹ của cô bé vẫn còn đang chạy khắp nơi, hi vọng có thể tìm được con gái về…

Sau đó Lâm Hải nói với cha mẹ rằng, trước tiên cứ để không căn nhà đó một thời gian, dù gì tiền thuê nhà hiện giờ cũng không cao lắm, để sau hãy tính vậy! Cha mẹ của Lâm Hải nghe xong cũng không nói gì, căn hộ đó là họ mua cho con trai, giờ con trai cũng trưởng thành rồi, nó tự biết phải xử lý chuyện của mình như thế nào.

Về sau trong lúc anh ta đi Mỹ làm việc cho cấp trên thì quen biết với chúng tôi, vì lúc ấy mới vừa gặp mặt, chưa quen thân nhau lắm nên anh ta không muốn nhắc tới chuyện này.

Trong khoảng thời gian này cấp trên cho nghỉ đông một tháng, anh ta không có bạn gái, cũng không thích đi du lịch một mình, suy nghĩ mãi cuối cùng quyết định đến chỗ chúng tôi chơi, đồng thời xin ý kiến của chúng tôi về chuyện này.

Tôi nghe Lâm Hải trình bày mọi chuyện xong thì tỏ vẻ khó xử: "Ông anh à, vậy lần này cậu tới tìm bọn tôi là muốn giúp cậu tìm ra thi thể của cô bé đó? Hay là giúp cậu xử lý những thứ ma quỷ kia?"

Lâm Hải do dự một lúc mới nói: “Mới ban đầu thì tôi nghĩ chỉ cần để nhà tôi có thể cho thuê là được. Thế nhưng về sau suy nghĩ cẩn thận hơn, tôi lại thấy chắc chắn cô bé đó chết oan nên mới quay lại nơi mình đã xảy ra chuyện. Hơn nữa đến bây giờ mẹ của cô bé vẫn chưa biết con mình đã chết, cho nên tôi muốn nhờ các cậu giúp đỡ chị ấy…”

Tôi suy nghĩ rồi nói: “Cậu đã nói cho mẹ của cô bé kia biết chuyện mình có thể nhìn thấy cô bé chưa?”

Lần này Lâm Hải lắc đầu: “Tôi chưa nói, làm sao mà mở miệng được? Mỗi ngày người ta ôm hi vọng tìm được con mình, chẳng lẽ tôi lại đi nói với chị ấy rằng: con gái chị chết từ lâu rồi à! Thế chẳng phải chị ấy sẽ cào chết tôi hả?”

Tôi biết lời Lâm Hải nói là thật, nếu một người còn có hi vọng thì dù đường dưới chân có khó đi đến mức nào, cô ấy cũng sẽ không cảm thấy vất vả, nhưng một khi hi vọng biến thành tuyệt vọng… thì hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Tôi cầm chén rượu lên uống một ngụm, rồi nói với Lâm Hải: “Nếu cậu muốn tìm thi thể thì chỉ cần mình tôi là đủ rồi, nhưng nếu muốn đuổi ma thì chỉ có thể tìm chú Lê!”

Lâm Hải vội xua tay: “Vậy thì không cần, chút chuyện nhỏ này của tôi nào dám làm phiền đến Lê đại sư chứ! Tôi nghĩ cô bé này cũng rất đáng thương, cậu cứ giúp tôi tìm thi thể của cô bé đó về để chôn cất tử tế, như thế nhà của tôi cũng sẽ không sao nữa.”

Tên này nói tới nói lui vẫn là muốn tôi giúp tìm thi thể, tôi bèn cười nói với anh ta: “Nếu chỉ tìm xác thì tất nhiên không cần phiền đến chú Lê, nhưng bây giờ có chuyện tương đối khó xử lý, đó chính là nếu không thông qua mẹ của đứa bé kia, chúng ta sẽ rất khó tìm được món đồ mà cô bé yêu thích lúc còn sống, mà không có vật như vậy, tôi không thể tìm được xác cô bé…”

Lâm Hải cũng vò đầu bứt tai: “Vậy làm sao bây giờ? Nếu nói thẳng cho chị ấy biết, tôi sợ chị ấy chịu không nổi…”

Cuối cùng sau khi bàn bạc cả buổi, chúng tôi quyết định trước tiên đi cùng Lâm Hải đến Thẩm Dương xem căn hộ của anh ta rồi tính tiếp, dù sao Đinh Nhất cũng được coi là một nửa học trò của chú Lê, nếu thật sự ở đấy có vấn đề gì, anh ta cũng có thể nhìn ra được một chút.

Hôm sau, chúng tôi chào chú Lê rồi cùng Lâm Hải đến Thẩm Dương. Trước kia mỗi lần đến nhà chú họ đều phải đi qua Cáp Nhĩ Tân, nhưng tôi chưa từng có ý nghĩ muốn đi thăm quan thành phố Thẩm Dương.

Nhưng bây giờ khi tới Thẩm Dương, tôi thật sự có cảm giác mình vừa đặt chân đến Đông Bắc. Những người chúng tôi gặp trên đường đều nói giọng chuẩn Đông Bắc, ngay đến cả tôi nghe họ nói cũng bị lái giọng đi ít nhiều…

Đến Thẩm Dương, Lâm Hải đặt cho chúng tôi một phòng khách sạn, anh ta đã nhờ bạn bè nghe ngóng giúp hiện giờ chị La Tinh đang ở đâu, xem ngày mai chúng tôi có thể đến gặp chị ấy hay không.

Đến giờ cơm tối, Lâm Hải đưa chúng tôi đến một tiệm cơm có các món thịt lợn rất đặc sắc. Vừa ngồi vào chỗ, một phục vụ mặc quần áo hoa đem thực đơn ra, cô bé tươi cười đon đả: “Ba anh trai muốn ăn gì ạ?”

Tôi bật cười, nói với cô bé phục vụ: “Em gái à, ở tiệm các em có món gì đặc sắc không?”

Cô bé phục vụ cười khúc khích, nói: “Đương nhiên là có, nghe giọng anh trai này hình như không phải người ở đây, cứ nghe em, đến Đông Bắc nhất định phải ăn dưa chua, thịt lợn, dồi lợn, đến tiệm chúng em thì anh càng phải ăn món thịt ngâm dưa chua, dồi

chấm mắm tỏi!”

Tôi bị cô bé phục vụ này giới thiệu một hồi, cuối cùng chọn đầy một bàn toàn các món Đông Bắc. Sức ăn của tôi và Đinh Nhất khá nhiều, chắc chắn có thể ăn hết được.

Lúc đang ăn, Lâm Hải nhận được điện thoại của bạn gọi đến, nói là nhìn thấy La Tinh ở chợ Ngũ Ái, bây giờ ngày nào chị ấy cũng cầm ảnh con gái đến chợ Ngũ Ái, là nơi tập trung nhiều người nhất để tìm con, hi vọng có người có thể cung cấp cho chị một chút manh mối liên quan tới con gái.

Tôi nghe mà thấy chị ấy đáng thương quá, có lẽ chị ấy làm như vậy cũng là vì không còn cách nào khác cả, nên mới nghĩ ra một cách trong tuyệt vọng như thế…

Sáng sớm hôm sau, ba chúng tôi lái xe tới chợ Ngũ Ái ở Thẩm Dương, vì đây là chợ đầu mối chuyên bán buôn quần áo, giày mũ và các loại đồ linh tinh của toàn tỉnh, cho nên còn chưa tới chín giờ, biển người tới đây chọn hàng đã mênh mông bát ngát.

Trong dòng người đi mua đồ ở chợ, chúng tôi nhanh chóng nhìn thấy một người phụ nữ kì lạ đứng yên tại chỗ, tay giơ lên một tấm bảng. Tuy mặt trời vẫn chưa quá nóng, nhưng nhiệt độ không khí cũng đã đạt đến 26, 27 độ! Người phụ nữ đó đứng phơi mặt đỏ ửng dưới ánh nắng mặt trời và đang nói gì đó với những người đi qua…

Lâm Hải nhìn thấy, bèn chạy đến quầy đồ uống gần đấy mua một chai nước, sau đó bước nhanh về phía người phụ nữ kia. Khi cô ấy nhìn thấy Lâm Hải thì cười ngại, rồi cảm kích nhận lấy chai nước trong tay Lâm Hải uống một hớp nhỏ.

Không cần nghĩ cũng biết người phụ nữ này chính là La Tinh! Tóc chị cắt ngắn, dáng người hơi gầy gò, mặc dù khuôn mặt lúc này đã bị phơi dưới mặt trời đến đỏ bừng nhưng vẫn có thể nhìn

ra được màu da tái nhợt.

Tôi thấy Lâm Hải nói mấy câu rồi cầm lấy tấm bảng trong tay chị ta, giúp chị giơ lên. Tôi thầm nghĩ anh chàng Lâm Hải này cũng là người mềm lòng, biết rõ việc giơ tấm bảng lên như thế là vô ích, nhưng vẫn nhiệt tình giúp đỡ La Tinh…

Tôi và Đinh Nhất cùng đi qua đó, Lâm Hải thấy chúng tôi cũng đến thì cười với La Tinh rồi nói: “Chị La, hai người này là bạn của em từ Hà Bắc tới, thời gian này em đang được nghỉ đông, cho nên họ mới đến chỗ em chơi.”

La Tinh nhìn chúng tôi khẽ gật đầu, sau đó chị ấy lấy trong ba lô phía sau ra hai tờ truyền đơn rồi đưa cho chúng tôi: “Hai em ở Hà Bắc à? Vậy có thể giúp chị mang tờ truyền đơn này về hỏi giúp xem có người nào nhìn thấy cô bé ở phía trên không, con bé là con gái của chị, tên là La Tử Huyên, năm nay chín tuổi rưỡi, mất tích từ nửa năm trước.”

CHƯƠNG

HAM MÊ BIẾN THÁI

Cuối cùng tôi cũng đã hiểu tâm trạng vừa rồi của Lâm Hải khi thay La Tinh giơ tấm bảng kia lên, rõ ràng biết chỉ phí công, nhưng lại không đành lòng cự tuyệt một người mẹ như thế.

Tôi nhận tờ truyền đơn trong tay La Tinh và nói: “Giờ trời đang nóng như vậy, sao chị không tìm một nơi có bóng râm mà đứng?”

La Tinh lắc đầu, cười nói: “Đứng ở chỗ sáng mới thấy được rõ, thế này mới giúp nhiều người chú ý tới chị.”

Tôi nghe mà thấy chua xót, bèn cúi đầu đọc tờ truyền đơn một cách cẩn thận, trên tờ truyền đơn viết rõ năm sinh của cô bé, đặc điểm quần áo mà cô bé mặc lúc bị mất tích và có cả một tấm ảnh chụp khá rõ mặt.

Nhìn tờ truyền đơn này, tôi không thể không thừa nhận bé Tử Huyên rất đáng yêu, một cô bé mà đi ở trên đường sẽ khiến bạn phải quay đầu lại nhìn nhiều lần, hạng người gì mà lại ra tay độc ác với một cô bé đáng yêu như vậy chứ?

Tôi cảm thấy không phải là do bọn buôn người gây ra, một đứa bé lớn như vậy nuôi rất khó và cũng không dễ mang đi nơi khác. Nếu di chuyển bằng các phương tiện giao thông công cộng, cô bé lớn như vậy rồi chắc chắn sẽ biết cầu cứu người khác. Còn nếu tự

lái xe thì sao? Đến lúc đó mà gặp được trạm thu phí hay bị cảnh sát kiểm tra thì sẽ lộ tẩy ngay, cho nên khả năng bé Tử Huyên bị bắt cóc không lớn.

Hay bị bắt cóc tống tiền? Khả năng này càng nhỏ hơn, La Tinh là một bà mẹ đơn thân, không nhà, không xe, chỉ có công việc miễn cưỡng giúp hai mẹ con đủ sống, cho dù bọn cướp có ngốc cũng không động vào trường hợp như vậy?

Vả lại, nếu thật sự là bắt cóc tống tiền, thì bọn cướp phải liên hệ với chị La Tinh để đòi tiền chuộc chứ? Nhưng từ khi bé Tử Huyên mất tích đến nay, chị La Tinh không hề nhận được cuộc điện thoại nào của bọn cướp cả.

Thoắt cái đến trưa, trước đó chúng tôi vẫn giúp đỡ chị La Tinh rải truyền đơn cho những người qua đường, hi vọng bọn họ có thể mang về nhà đọc qua, đừng nên vừa quay người đã ném vào thùng rác.

Chị La Tinh thấy chúng tôi vất vả giúp đỡ tới trưa thì cảm kích lắm, muốn mời chúng tôi ăn cơm trưa. Đương nhiên chúng tôi không thể để chị ấy trả tiền, chúng tôi đưa chị ấy đến một cửa hàng ăn nhanh có điều hòa mát mẻ và gọi một vài món ăn có sẵn.

Lúc ăn cơm, chúng tôi được biết, hiện giờ chị La Tinh đang sống trong một quán trọ nhỏ ở Thẩm Dương, vì chị ấy phải vất vả ngược xuôi đi tìm con nên chỗ ở không cố định.

“Chị cứ chạy tới chạy lui như thế, không có chỗ ở nào cố định thì những đồ đạc trong nhà phải để ở đâu?” Tôi dò hỏi.

Chị La Tinh cười khổ: “Chị cũng không có thứ gì cả, những đồ có giá trị đều đã bán đi để dùng làm tiền đi đường rồi, chỉ còn lại một ít đồ vật của Tử Huyên thôi. Quê mẹ con chị ở Hà Nam, chị đóng gói hết đồ đạc của con bé và gửi về nhà bố mẹ ở Hà Nam rồi, chờ khi nào chị tìm được con bé, sẽ về lấy đồ sau.”

Tôi chán nản, xong rồi! Ở đây không có món đồ bé Tử Huyên thích nào cả! Xem ra chúng tôi không thể tìm được manh mối từ chỗ chị La Tinh… Sau khi ăn trưa xong, chúng tôi đưa chị La Tinh quay trở về chỗ vừa nãy, lúc gần đi Lâm Hải còn nói với chị ấy rằng, nếu gặp phải chuyện gì khó xử thì cứ gọi cho anh ta.

Trở lại khách sạn, ba chúng tôi quay ra nhìn nhau, không biết nên làm gì tiếp theo bây giờ, cuối cùng Đinh Nhất đành phải nói, chi bằng đêm nay chúng tôi đi đến căn hộ kia của Lâm Hải xem sao!

Vào lúc buổi tối, ba chúng tôi cũng làm như Lâm Hải đêm nọ, mua một đống đồ nhắm và bia về, tải xuống mấy bộ phim mới nhất, sau đó nghênh ngang đi đến căn nhà ma của Lâm Hải.

Tất nhiên Lâm Hải không đồng ý chúng tôi gọi như vậy, anh ta nói căn hộ này tương lai dùng làm nhà cưới vợ, nên không thể gọi nó là nhà ma được!

Khi lái xe đến khu chung cư, tôi phát hiện đây là một khu chung cư cao tầng, cơ sở vật chất ở bên ngoài khá tốt.

Xe lái đến cửa, bảo vệ liếc qua vị trí tài xế, thấy là Lâm Hải thì cười chào hỏi với anh ta, sau đó mới cho chúng tôi tiến vào. Lâm Hải nói với chúng tôi, lúc trước xe có thể ra vào thoải mái, sau đó vì xảy ra chuyện của bé Tử Huyên nên họ mới làm nghiêm việc cho xe ra vào.

Tôi nhìn phong cảnh bên trong và nói: "Như thế đúng kiểu mất bò mới lo làm chuồng, nhưng việc đó cũng giúp tăng thêm độ bảo vệ với những đứa trẻ khác trong khu này…"

Lâm Hải đỗ xe xong, chúng tôi đi vào căn hộ của anh ta ở tầng mười một, khi vừa bước chân vào trong thang máy, Đinh Nhất đã nhíu mày lại. Tôi thấy thế bèn vội hỏi: "Thế nào? Có chỗ nào bất thường à?"

Đinh Nhất ngẩng đầu nhìn quanh trong thang máy, sau đó hạ giọng nói nhỏ: “Âm khí trong thang máy rất nặng… Hẳn là thường xuyên có oán linh xuất hiện ở đây.”

Lúc này Lâm Hải nhấn tầng mười một, thang máy bắt đầu đi lên. Nhưng thang máy càng lên cao, sắc mặt Đinh Nhất càng nhăn nhó, anh ta nói càng lên cao, âm khí càng nặng…

Cuối cùng thang máy vang lên một tiếng “đinh” và dừng lại ở tầng mười một, cửa thang máy trượt mở, khi ba người chúng tôi đi ra khỏi thang máy, không hiểu sao tim tôi bỗng có cảm giác khác thường?!

Tôi giật mình, vô thức đi lên phía trước mấy bước, tôi lập tức phát hiện ra, mặc dù loại cảm giác này còn rất mơ hồ, nhưng tôi có thể khẳng định một trăm phần trăm là trong căn hộ nào đó ở chính tầng này có thi thể!

Đinh Nhất thấy biểu hiện của tôi khác lạ, bèn hỏi: “Sao vậy? Sao sắc mặt của cậu kinh khủng thế?”

Tôi xua tay, ra hiệu anh ta đừng quấy rầy mình, sau đó tôi khẽ áp vào mặt tường, cẩn thận cảm nhận. Mỗi tầng trong tòa nhà này có ba hộ, nhà Lâm Hải ở giữa, là căn hộ gần thang máy nhất.

Tôi đi theo cảm giác chầm chậm bước đến căn hộ ở phía Đông, nhưng vào đúng lúc này, cánh cửa của căn hộ kia đột nhiên bật mở, tôi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một người đàn ông trung niên đeo mắt kính đang từ bên trong đi ra.

Khi ánh mắt hai chúng tôi giao nhau, cả hai đều cùng sững sờ, Lâm Hải ở bên cạnh chủ động chào hỏi người đàn ông kia: “Giáo sư Tôn đi ra ngoài à!”

Người đàn ông được gọi là giáo sư Tôn lễ phép đáp trả: “Ừ, cậu về ngó qua nhà à?”

Lâm Hải gật đầu, cười nói: “Vâng, cháu có hai người bạn từ nơi khác đến chơi, đúng lúc căn phòng này đang trống nên dẫn họ tới đây ở.”

Giáo sư Tôn gật nhẹ, ông ta không nói gì nữa mà bước qua tôi để đi vào thang máy. Nhìn cửa thang máy chậm rãi đóng lại, tôi hỏi nhỏ Lâm Hải: “Vị giáo sư Tôn này có lai lịch gì vậy?”

Lâm Hải bị tôi hỏi mà sững ra, sau đó anh ta thành thật nói: “Chú ấy là chủ nhà 1103, là giáo sư dạy môn lịch sử của trường đại học gần đây, thời gian tôi với chú ấy vào đây ở cũng gần bằng nhau. Nhưng tôi nghe nói tính tình chú ấy hơi lập dị, cả đời chưa lập gia đình, cho tới bây giờ chú ấy vẫn sống một mình, tôi chưa từng thấy chú ấy qua lại với người nào cả…”

Tôi cười lạnh: “Chắc chắn ông ta phải sống một mình rồi! Có loại ham mê bệnh hoạn như thế thì chẳng người phụ nữ nào muốn ở cùng đâu!”

CHƯƠNG

ÁC QUỶ Ở BÊN CẠNH

Lâm Hải giật mình: "Sao? Có phải giáo sư Tôn có vấn đề gì không? Ông ấy là giáo sư đại học đó!"

Tôi quay sang nhìn về phía cánh cửa nhà giáo sư Tôn, nói bằng giọng lạnh tanh: "Chẳng những có vấn đề, mà còn là vấn đề lớn cơ! Giáo sư? Thời đại này nhiều súc sinh đội lốt người lắm..."

Đinh Nhất nghe tôi nói thế thì từ từ đi đến cửa nhà họ Tôn kia, cẩn thận nghe ngóng tiếng động bên trong, sau đó quay sang bảo tôi: "Có cần tôi vào xem không?"

Tôi thở dài: "Tạm thời chưa cần, chúng ta vào nhà trước đi đã..."

Lâm Hải còn rất thắc mắc nhưng vẫn mở cửa nhà ra, sau đó đem bia cất vào trong tủ lạnh, rồi kéo tôi và hỏi vừa rồi tôi đã nhìn ra cái gì?

Nói thật, từ lúc hành nghề đến nay, đây là lần đầu tiên tôi gặp phải chuyện đáng sợ như vậy. Tôi thật sự không nghĩ rằng trên đời lại có loại ác ma như thế này! Những lần trước gặp phải mấy tên ác ma giết người, cùng lắm chúng chỉ giết chết nạn nhân là xong, nhưng lão già biến thái sát vách nhà Lâm Hải lại thích cất giữ thi thể ở trong nhà mình?!

Nhìn hai người họ đang chờ đợi đáp án, tôi bèn bảo Đinh Nhất đưa mình một cốc bia, tôi phải uống một ngụm để ổn định lại thần kinh rồi mới nói được. Đinh Nhất nghe tôi bảo thì lo lắng: "Cậu đừng uống say!"

Tôi lắc đầu: "Không đâu, tôi chỉ uống một ngụm thôi!"

Uống ngụm bia vào bụng rồi, đúng là tôi đã bình tĩnh hơn vừa nãy rất nhiều, thế là tôi bắt đầu kể cho bọn họ nghe những thứ mà tôi cảm nhận được trong căn phòng sát vách…

Vừa rồi, tôi cảm nhận được mấy xác chết trẻ con được bảo quản hoàn hảo ở trong nhà của vị giáo sư Tôn ra vẻ đạo mạo kia… Trong đó có một xác chết chính là của cô bé La Tử Huyên mất tích nửa năm trước!

Một buổi chiều cách đây sáu tháng, bé Tử Huyên tan học về nhà như mọi ngày, nhưng khi cô bé chuẩn bị ngồi xuống đất để làm bài tập thì đột nhiên nghe thấy cửa căn hộ bên cạnh mở ra.

La Tinh đã từng nói với bé Tử Huyên rằng, ông ở cạnh nhà là giáo sư đại học, khi nào gặp phải lễ phép chào. Nên khi giáo sư Tôn tươi cười đứng trước mặt bé Tử Huyên, cô bé nhanh chóng đứng lên chào hỏi lão: "Cháu chào ông Tôn ạ!"

Giáo sư Tôn dùng vẻ mặt "hiền từ" nói với bé Tử Huyên: "Sao cháu lại ngồi ở cửa vậy? Mẹ cháu đâu?"

Bé Tử Huyên ngây thơ nói: "Mẹ cháu vẫn chưa tan làm ạ, cháu ngồi ở cửa làm bài tập một lúc nữa là mẹ cháu về."

Giáo sư Tôn chỉ sang nhà mình và nói: "Cháu vào nhà ông chờ nhé, cháu có thể ngồi trên ghế salon viết bài, không cần phải ngồi dưới đất làm gì. Hơn nữa trong nhà ông còn có kem ngon đấy, cháu có muốn ăn không?"

Lúc ấy bé Tử Huyên do dự, bởi vì cô bé nhớ mẹ đã từng dặn

mình không nên tùy tiện ăn đồ người lạ đưa cho. Nhưng mẹ cũng đã từng nói với cô bé rằng, ông nhà bên cạnh là thầy giáo dạy đại học, là người được rất nhiều người tôn kính…

Do dự một lúc, cuối cùng bé Tử Huyên cũng bị món kem mà giáo sư Tôn nói hấp dẫn, thế là cô bé mang theo cặp sách, đi vào trong cánh cửa địa ngục kia… Tôi chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung đoạn ký ức cuối cùng của bé Tử Huyên, đó chính là "vô cùng hoảng sợ".

Cô bé không hiểu người ông mà mẹ nói được người ta tôn kính kia tại sao lại đột nhiên trở nên đáng sợ như vậy? Tôi không miêu tả kỹ càng cho bọn họ nghe quá trình giáo sư Tôn ngược đãi, đánh đập và xâm phạm bé Tử Huyên, phải nhìn thấy quá trình kia đối với tôi mà nói đã là sự dày vò rồi, nếu còn phải kể lại một lần nữa thì chẳng khác gì đang tra tấn bản thân cả…

Đối với một cô bé chín tuổi mà nói, bé Tử Huyên đã học được cách làm thế nào khống chế sự sợ hãi của mình, cô bé cố gắng ngoan ngoãn, không khóc cũng không làm loạn, hi vọng sẽ đổi được sự thương hại của giáo sư Tôn.

Nhưng giáo sư Tôn lại lợi dụng điểm này của bé Tử Huyên để làm ra những chuyện độc ác mà không hề kiêng kỵ gì. Mà điều đáng sợ nhất trong căn nhà đó chính là ngoại trừ thi thể của bé Tử Huyên ra, thì còn bốn cái xác nữa!

Chúng đều là những đứa trẻ bị giáo sư Tôn lừa ở bên ngoài về, đứa lớn nhất mười một tuổi, nhỏ nhất sáu tuổi, bốn bé gái và một bé trai. Bé trai kia là đứa bị đánh thảm nhất, nhưng cũng là đứa sống thời gian dài nhất trong nhà ông ta.

Đáng thương cho bé Tử Huyên, bởi vì lúc đó cả thành phố đang sục sôi tìm kiếm cô bé, giáo sư Tôn sợ bị người khác phát hiện, thành thử đến đêm ngày hôm sau, lão dùng một cái gối làm bé chết

ngạt…

Nhưng có một chuyện khiến tôi rất hiếu kì, đó là vì sao tên giáo sư Tôn này lại không đem thi thể đi xử lý? Mà bên ngoài cửa nhà hắn cũng không ngửi thấy mùi gì khác thường, chẳng lẽ trong nhà hắn có mấy cái tủ lạnh dung tích lớn?

Nhưng ở trong trí nhớ của những đứa trẻ này, trong nhà giáo sư Tôn không hề có một cái tủ lạnh cỡ lớn nào cả, hình như chỉ có duy nhất một cái tủ lạnh trông rất cũ thì phải?!

Tôi nhìn Lâm Hải, sắc mặt anh ta trắng bệch! Ngẫm lại thấy cũng đúng, người bình thường mà biết sát vách nhà mình có giấu mấy cái xác thì không bị dọa chết mới lạ! Biểu hiện của anh ta bây giờ cũng coi là khá rồi.

Bỗng Đinh Nhất hỏi tôi: “Cậu có muốn tôi vào nhà ông ta xem qua trước không?”

Tôi lắc đầu: “Bây giờ thì không được, chẳng ai trong số chúng ta biết thời gian ông ta sẽ quay về nhà, ngày mai là thứ hai, chắc chắn ông ta sẽ đi làm, đến ngày mai rồi hãy nói sau!”

Đinh Nhất gật đầu, sau đó đi tới trước cửa sổ và nhìn xuống dưới, tôi nghe thấy anh ta nói: “Lão già biến thái đó trở về, hình như vừa rồi hắn chỉ đi siêu thị mua đồ…”

Bỗng, Đinh Nhất ồ lên một tiếng.

Tôi biết mắt Đinh Nhất rất tốt, chắc chắn anh ta đã nhìn ra cái gì đó, tôi vội hỏi anh ta: “Sao vậy? Anh thấy cái gì à?”

Đinh Nhất dùng vẻ mặt rất thắc mắc nói: “Hình như lão già biến thái này mua rất nhiều đồ ăn vặt, đều là những món bọn trẻ thích ăn!”

Tôi nghe mà nghĩ thầm không ổn rồi, lão già này mua nhiều đồ ăn vặt cho trẻ con như vậy, chắc chắn là đang có ý đồ, hoặc lão

đang chuẩn bị ra tay với con nhà nào đó, hoặc là… trong nhà lão đang có đứa trẻ còn sống!

Sau khi cho ra kết luận này, ba chúng tôi đều rất khiếp sợ, không biết lúc này có nên báo cảnh sát ngay không, nhưng chúng tôi không rõ tình huống bên trong căn hộ của lão, nhỡ đâu không như chúng tôi nghĩ thì chẳng phải đến lúc đó sẽ khiến lão cáo già ấy nổi khùng sao?

Cuối cùng vẫn là Đinh Nhất phân tích ra và nói: “Mặc kệ lão già biến thái đó muốn làm gì, bây giờ đứa bé kia tạm thời cũng chưa gặp nguy hiểm, nếu không lão đã chẳng mua nhiều đồ ăn vặt về như thế.”

Hiểu rõ được điểm ấy, chúng tôi cũng thoáng an tâm hơn một chút, bây giờ tất cả đều muốn đợi ngày mai lão biến thái kia đi làm, sau đó chúng tôi sẽ vào trong để thăm dò tình huống rồi mới tính tiếp được!

Ba chúng tôi ngoan ngoãn đợi trong nhà, chẳng ai có tâm tư xem phim cả, chúng tôi ngồi ăn món cổ vịt cay và uống một ít bia.

Đến nửa đêm, tôi vẫn còn say trong giấc mộng, trong mộng, bé Tử Huyên đi đến trước giường của tôi và nói: “Nhà bên cạnh có một anh trai bị đánh rất đau… Chú có thể mau cứu anh ấy được không…”

Tôi nói với cô bé ở trong mơ: “Sáng ngày mai chú sẽ đi cứu cậu ấy và cũng sẽ cứu cả cháu nữa…”

CHƯƠNG

XÁC ƯỚP TRẺ CON

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi rời giường từ sớm, Đinh Nhất vẫn luôn nghe ngóng động tĩnh của nhà bên cạnh, nhưng ngoại trừ một vài âm thanh sột soạt ở bên ngoài thì không còn nghe thấy âm thanh gì khác cả.

Bỗng, có tiếng đóng cửa vang lên rất rõ, phát ra từ trong hành lang, ba chúng tôi mừng thầm, chắc lão già biến thái kia ra ngoài đi làm…

Vì để phòng ngừa, tôi bảo Lâm Hải đi theo lão già biến thái đó, để anh ta có thể báo cáo động tĩnh của lão ngay, sau đó Đinh Nhất lại thi triển kỹ xảo mở khóa như thần, chúng tôi cứ thế mở cửa nhà lão như đang mở cửa nhà mình vậy, rồi nghênh ngang đi vào bên trong…

Vào bên trong nhìn quanh một lượt, chúng tôi phát hiện cách bài trí trong nhà rất đơn giản, thậm chí có vài món đồ đã rất cũ kĩ, hẳn là được mang từ nhà cũ đến.

Tôi nhanh chóng tìm được chiếc tủ lạnh cũ trong trí nhớ của bé Tử Huyên, mở ra xem, bên trong có một ít cơm canh thừa và có rất nhiều bình sữa men tiêu hóa nhỏ mà bọn trẻ con rất thích uống.

Đáng lý ra, bằng vào những kinh nghiệm trước đây, hẳn là tôi

có thể lập tức cảm nhận được vị trí cụ thể của thi thể. Nhưng rất kỳ lạ là, bây giờ tôi đứng ở đây để cảm nhận, nhưng nó cũng chỉ mơ hồ như khi ở ngoài cửa thôi…

Bố cục kiến trúc của căn hộ này không giống lắm với bên căn hộ của Lâm Hải, chúng tôi đành phải mất thời gian tìm kiếm. Tôi quan sát kĩ thì thấy, căn hộ của lão biến thái này có nhiều hơn một phòng so với căn hộ của Lâm Hải. Và ở bên trong căn phòng thêm ra này đang ẩn giấu thứ bí mật mà hôm nay chúng tôi muốn đến tìm kiếm.

Tôi đẩy cánh cửa ra nhưng phát hiện cửa phòng bị khóa, tôi né người sang một bên để Đinh Nhất mở cửa. Cửa vừa được mở, từ bên trong bay ra một thứ mùi rất lạ. Mùi này rất khó tả, ngoài việc nó khá khó ngửi thì tôi cũng không thể xác định được là nó phát ra từ cái gì. Mà điều khiến người khác ngạc nhiên nhất là, cửa sổ của gian phòng này đã bị lấp kín!

Một căn phòng tối om bay ra thứ mùi lạ khiến người khác buồn nôn, đây là cơn ác mộng đối với bất cứ ai có bóng ma thời thơ ấu…

Đinh Nhất lấy ra một chiếc đèn pin nhỏ và bước vào trước, trong ánh sáng của đèn pin, tôi đột nhiên nhìn thấy bóng dáng của mấy đứa trẻ! Có đứa ngồi, có đứa nằm, nhưng có một điểm chung duy nhất giữa chúng là đều không động đậy.

Đinh Nhất quay đầu lại hỏi tôi: “Là mấy đứa trẻ này à?”

Tôi đếm: “Có đến năm đứa, nhưng xác của những đứa trẻ này đều cứ để nguyên như thế à, chẳng phải nên bị mục rữa hết rồi hay sao?”

Tôi đang nói thì Đinh Nhất tìm được công tắc đèn, anh ta bật cho đèn sáng lên. Nhưng trong khoảnh khắc gian phòng được chiếu sáng, tôi được nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ nhất từ

trước đến nay trong cuộc đời mình…

Trên chiếc giường trong căn phòng có năm thi thể trẻ con được xếp ngồi hoặc nằm, trên người bọn chúng mặc quần áo rất đẹp, nét mặt của chúng vô cùng kì lạ, đáng sợ nhất là trên da của những đứa trẻ này đều được phủ một loại vật chất trong suốt.

Đêm qua tôi đã từng tưởng tượng ra vô số cách mà lão già biến thái này cất giấu thi thể, nhưng tôi không thể nào nghĩ ra được cách ở ngay trước mắt mình này!

Đinh Nhất bước lên trước quan sát cho rõ hơn, sau đó anh ta quay đầu lại nói với tôi: “Thứ hơi mờ trên da mấy đứa trẻ hẳn là nhựa thông, còn mùi này chắc là hỗn hợp do mùi thối của thi thể trộn lẫn với nhựa thông sinh ra, cho nên chúng ta mới ngửi thấy thứ mùi kỳ lạ khó diễn tả…”

Tôi thoáng rùng mình, không ngờ lão già này ngoài đam mê ấu dâm ra, còn con mẹ nó, thích ướp xác nữa chứ?! Nhìn xác từng đứa trẻ bị chế tạo thành xác ướp, tim tôi cảm thấy rất khó chịu, nếu cha mẹ của những đứa trẻ nhìn thấy cảnh này, chắc họ sẽ muốn xé xác lão ra mất!

Đinh Nhất cau mày nói với tôi: “Giờ báo cảnh sát sao?”

Tôi lắc đầu nói. “Đợi chút đã… chúng ta tìm tiếp xem, ở đây có một bé trai còn sống nữa!”

Đinh Nhất gật nhẹ, anh ta bắt đầu tìm xung quanh và ở dưới giường, tìm một lúc lâu mà không thấy gần những thi thể này có đứa trẻ nào còn sống cả. Vì vậy anh ta chuyển mục tiêu sang phía chiếc tủ lớn màu đen ở bên cạnh…

Đinh Nhất vừa mở cửa tủ ra thì vội quay đầu nói với tôi: “Ở đây!”

Tôi lập tức chạy tới, thấy trong chiếc tủ lớn không hề có một bộ

quần áo nào, nhưng có một đứa bé trai đang nằm, tay chân nó bị trói, trên người chằng chịt vết thương! Miệng và mắt của thằng bé còn bị băng dính dán lại, chỉ hở ra đúng hai lỗ mũi để thở, chắc vì muốn phòng ngừa thằng bé tè dầm, nên hắn còn cho nó mặc bỉm.

Đinh Nhất khẽ vươn tay muốn ôm đứa trẻ ra ngoài, nhưng khi tay anh ta mới đụng vào thân thể của nó, đứa bé run lên cầm cập, sau đó đái ra…

Tôi biết thằng bé có thể nghe được tiếng của chúng tôi nên mới nói an ủi nó: “Đừng sợ, anh tới cứu em! Đừng sợ…”

Đinh Nhất ôm đứa bé trong tủ quần áo ra bên ngoài, ngoại trừ việc cơ thể thằng bé vẫn không ngừng run rẩy thì không còn phản ứng quá khích nào khác. Tôi cẩn thận gỡ băng dính bịt mắt và miệng của nó ra, thấy cậu bé này có một gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn rất đáng yêu. Nhưng lúc này trên gương mặt nhỏ nhắn của nó lại đầy vẻ hoảng sợ.

“Đừng sợ, em nói cho anh biết em tên là gì, nhà ở đâu?” Tôi cố gắng dùng chất giọng dịu dàng nhất để nói với thằng bé.

Thoạt nhìn thằng bé cũng chỉ khoảng mười một, mười hai tuổi, khi nó nghe tôi hỏi thì khẩn trương nhắm chặt mắt lại, không chịu nói một câu nào. Tôi thấy đứa nhỏ này kháng cự chúng tôi như thế thì đoán rằng, có thể nó cũng không biết kẻ mấy ngày nay làm ra những hành vi vô nhân đạo đối với mình là ai, bây giờ mà muốn hỏi thằng bé thì quá khó khăn, mà như thế đối với nó cũng hơi tàn nhẫn quá…

Nghĩ vậy nên tôi nói với Đinh Nhất: “Anh đi tìm giúp tôi giấy bút ở xung quanh đây!”

Dù không biết tôi muốn làm gì, nhưng Đinh Nhất vẫn nhanh chóng tìm được cho tôi, tôi cởi trói cho đứa trẻ, sau đó nhẹ nhàng nói với nó: “Em giúp anh một việc nhé, viết lên giấy này hai chữ

cứu với."

Nhưng sau khi được cởi trói, thằng bé lại cuộn chặt mình lại, rúc đầu vào giữa hai chân, làm cách nào cũng không chịu ngẩng lên.

Đinh Nhất lắc đầu: "Thằng bé bị chịu kích thích quá lớn, chắc là không viết được rồi…"

Tôi suy nghĩ rồi cầm bút lên, bắt chước chữ trẻ con viết lên giấy hai chữ cứu với xiêu xiêu vẹo vẹo, rồi tôi cầm tờ giấy tới trước mặt thằng bé và nói: "Nhớ kỹ lời anh nói nhé, về sau cho dù có ai hỏi em, em cũng đều phải nói chữ trên giấy này là do em viết, biết không!"

Cậu bé vẫn không ngẩng đầu lên mà nằm co quắp trên mặt đất, nhưng tôi biết chắc chắn nó nghe được! Sau đó tôi và Đinh Nhất đi ra ngoài và khóa cửa căn hộ của lão già biến thái kia lại.

Quay trở lại nhà của Lâm Hải, tôi lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát. Hai vị cảnh sát 110 đến nhanh hơn so với chúng tôi nghĩ, tôi và Đinh Nhất cùng đứng ở trước cửa nhà lão già biến thái kia để chờ họ, cảnh sát vừa đi lên đã hỏi vừa rồi là ai báo cảnh sát?

CHƯƠNG

ĐỨA BÉ TRAI TRONG TỦ

Thấy cảnh sát hỏi thế, tôi vội đi tới và nói: "Thưa đồng chí cảnh sát, là tôi báo, vừa rồi lúc chúng tôi đi ra cửa thì nhìn thấy có một tờ giấy được đẩy ra từ trong khe cửa của căn hộ bên cạnh này…"

Một người cảnh sát nghi ngờ nhận lấy tờ giấy và liếc mắt nhìn qua, sau đó anh ta vội đưa tờ giấy cho người còn lại. Người sau cũng nhìn thoáng qua tờ giấy rồi nói với chúng tôi. "Hai người là chủ căn hộ bên cạnh nhà này à?"

Tôi lắc đầu: "Không phải, chúng tôi là bạn của chủ căn hộ bên cạnh, hôm qua chúng tôi mới mượn chỗ ở."

Cảnh sát nghe thế thì gật đầu, sau đó đi đến trước cửa nhà giáo sư Tôn định bấm chuông, tôi vội nói với anh ta: "Vừa rồi tôi đã bấm chuông, nhưng bên trong không có người đáp lại, nên tôi mới báo cảnh sát."

Cảnh sát kia nhìn tôi, nhưng vẫn nhấn chuông cửa… Đương nhiên, kết quả không cần nói cũng biết, bên trong không hề có phản ứng gì. Tôi còn tưởng rằng cảnh sát sẽ phá cửa vào nhà, ngờ đâu họ lại gọi cho quản lý tòa nhà để thăm dò thông tin của chủ căn nhà này.

Quản lý tòa nhà lại khen nức khen nở lão già biến thái kia! Anh

ta còn nói lão đó là một vị giáo sư đức cao vọng trọng, có quyền có thế, lại được rất nhiều học sinh trong trường đại học tôn trọng, nói cứ như thể lão kia là cha ruột của anh ta vậy.

Thật sự thì, nếu không phải có cảnh sát ở đây thì chắc tôi không thể nghe thêm một giây nào nữa. Tất cả những từ ngữ tốt đẹp mà người quản lý vừa nói, lão già này không xứng với bất kì một chữ nào cả. Hôm nay nếu tôi không thể làm lão thân bại danh liệt, lộ ra nguyên hình thì mẹ nó chứ, tôi không mang họ Trương!

Tôi vội dùng giọng gấp gáp nói: “Đồng chí cảnh sát, đêm qua chúng tôi thật sự nghe được tiếng trẻ con khóc, mặc dù rất ngắn, nhưng cả hai chúng tôi đều nghe thấy rõ ràng, đứa bé kia còn kêu cứu nữa. Lúc đầu chúng tôi tưởng rằng là tiếng tivi vang đến, nhưng đến sáng hôm nay nhìn thấy tờ giấy này, tôi mới vội báo cảnh sát.”

Không hiểu vì sao hai người cảnh sát này vẫn luôn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chúng tôi, chẳng lẽ bởi vì giọng nói của chúng tôi là ở vùng khác sao? Mà bực mình nhất là, tên quản lý lại gọi điện trực tiếp cho lão biến thái kia, để hắn quay về nhà ngay bây giờ.

Lúc ấy tôi thật sự muốn bóp chết tên này. Sao? Cứ là thành phần tinh anh của xã hội thì nhất định đều là người tốt à? Còn người ở bên ngoài thì bị nghi ngờ? Nghĩ vậy nên trong lòng tôi tức không chịu nổi, liền lấy điện thoại di động ra, mở chức năng quay phim, sau đó nói với cảnh sát và tên quản lý kia: “Giờ tôi bắt đầu thu hình lại, hi vọng hai vị cảnh sát và quản lý đây có thể mở cánh cửa nhà này ra, giải cứu đứa trẻ ở bên trong. Đương nhiên tôi có thể thề, nếu sau khi mở cửa mà bên trong không có cái gì cả, thì tất cả mọi tổn thất kinh tế đều do tôi gánh chịu, thế là được rồi phải không?”

Nghe tôi nói thế, tên quản lý tòa nhà mới nói: “Anh này, nếu anh đã nói như vậy thì công ty của chúng tôi cũng không có ý kiến gì nữa…”

Nhưng hai người cảnh sát kia lại hơi chần chừ, thì ra mỗi lần họ gặp loại tình huống như thế này đều phải gọi điện cho thợ phá khóa đến mở mới được. Tôi nói với bọn họ rằng: “Không cần, người bạn này của tôi có thể mở được, nếu bên trong không có vấn đề gì thì mọi tổn thất tôi sẽ gánh chịu…”

Nói rồi tôi nháy mắt với Đinh Nhất, anh ta nhẹ gật đầu và đi đến trước cửa nhà giáo sư Tôn, khi anh ta đang định mở khóa thì chợt nghe thấy tiếng thang máy trượt mở ra ở đằng sau, một giọng nói khô khốc hét lên: “Mấy người muốn làm gì?”

Tôi quay lại thì thấy trong thang máy có lão già biến thái kia cùng Lâm Hải, tôi nghĩ thầm tay Lâm Hải vô dụng này sao không báo trước với chúng tôi một tiếng! May mà Đinh Nhất không thèm để ý lời lão nói, anh ta nhấc chân lên đá một cái thật mạnh vào khóa cửa, chiếc cửa chống trộm nhìn rất chắc chắn vậy mà lại bật mở ra!

Hai người cảnh sát đều thấy choáng, cả đám cùng nhìn Đinh Nhất như nhìn thấy quái vật. Nhưng tôi bây giờ chẳng còn tâm tư nào để tâm đến những chuyện này, tôi dẫn đầu chạy vào trong nhà. Cùng lúc đó Đinh Nhất quay người nhìn về phía giáo sư Tôn đứng bên cạnh Lâm Hải, sắc mặt của lão lúc này không thể nào hình dung nổi…

Bên ngoài có Đinh Nhất chặn lão già biến thái kia nên tôi rất yên tâm, chuyện đầu tiên khi tôi đi vào làm tìm đứa bé trai kia, sau lưng tôi, hai người cảnh sát cũng vội vàng theo vào, sau đó họ bắt đầu lục soát từng phòng một.

Nhưng tôi tìm một vòng trong phòng khách cũng không nhìn

thấy bóng dáng thằng bé ấy đâu, chẳng lẽ nó lại quay về trong chiếc tủ quần áo rồi? Nghĩ thế nên tôi vội chạy về phía gian phòng không có cửa sổ kia.

Hai người cảnh sát đã vào căn phòng đó trước tôi, cả hai đều cùng bị những thứ trên giường làm cho sợ choáng váng! Họ đứng sững ngay tại chỗ, còn tôi thì vượt qua hai người họ mà lao thẳng đến chiếc tủ áo kia.

Mở tủ ra xem, bỗng chốc tôi thở phào, đúng là đứa trẻ đó đang ở bên trong. Tôi quay đầu nói lớn với hai người cảnh sát vẫn còn đang sững sờ tại chỗ: "Mau gọi 120 đi, ở đây có một đứa trẻ bị hôn mê!"

Nghe tôi hô lên như vậy, họ mới kịp phản ứng, gọi cho 120, sau đó lại gọi về cục cảnh sát để mang tiếp viện đến. Lúc này tôi mới nhớ đến lão già biến thái ngoài cửa, đi ra ngoài xem thì thấy Đinh Nhất đã đè lão xuống mặt đất, khiến lão không thể động đậy từ lúc nào rồi.

Lúc ra cửa, tôi vẫn không quên quay đầu lại hỏi tên quản lý tòa nhà đã bị dọa sợ đứng im một chỗ: "Tổn thất ở đây còn cần tôi bồi thường không?"

"A! Không cần… Chắc chắn không cần!" Quản lý tòa nhà nói một cách khô khốc.

Không bao lâu sau, đội cảnh sát hình sự trong thành phố đến tiếp nhận điều tra và giải quyết vụ án này, cảnh sát hình sự phá án tất nhiên hiệu suất rất cao, chúng tôi cũng bị đưa về đồn công an. Vì đêm qua chúng tôi đã bàn bạc trước khẩu cung, nên ghi chép của cả ba không có sơ hở gì cả.

Dưới sự xác nhận của Lâm Hải, cảnh sát nhanh chóng xác định được một trong những thi thể đó là của cô bé La Tử Huyên chín tuổi đã mất tích từ nửa năm trước. Khi ba chúng tôi từ đồn công

an bước ra, vừa đúng lúc gặp chị La Tinh đang vội vội vàng vàng chạy tới.

Khi chị La Tinh nhìn thấy Lâm Hải thì sững người ngay tại chỗ, chúng tôi cũng không biết phải nói gì với chị ấy, chỉ có thể nhẹ gật đầu với chị, sau đó đi tiếp. Quay trở lại khách sạn, Lâm Hải hơi thất thần, tôi nhìn ra được anh ta đang lo lắng cho chị La Tinh nên nói với anh ta rằng: "Nếu cậu không yên lòng thì đi xem chị ấy một chút đi! Cú sốc này đối với chị ấy thật sự quá lớn, mà bên cạnh chị ấy lại chẳng có một người bạn nào cả."

Lâm Hải gật đầu, vớ lấy chìa khóa xe rồi vội vàng đi ra ngoài.

Đinh Nhất dựa khẽ vào bên cửa sổ, nhìn Lâm Hải khởi động xe rời đi, anh ta quay lại nói với tôi: "Đêm qua cậu cũng không được nghỉ ngơi tốt rồi, có muốn đi ngủ một giấc không?"

Tôi lắc đầu: "Bây giờ chỉ cần nhắm mắt là tôi lại nhìn thấy thi thể của những đứa trẻ kia, nên không thể ngủ được…"

Đinh Nhất thở dài: "Việc chúng ta nên làm, có thể làm, đều đã làm hết rồi, chuyện còn lại cứ giao cho cảnh sát đi, bọn họ nhất định sẽ tra ra được manh mối của vụ án này."

Tôi gật đầu, không nói gì nữa… Nhưng trong lòng tôi vẫn rất lo lắng cho đứa bé trai được mình cứu ra, không biết bây giờ thằng bé thế nào rồi? Những thương tích không nhìn thấy bằng mắt thường mới là nguy hiểm nhất, những thứ đó có thể sẽ thay đổi cả cuộc đời của một đứa trẻ…

CHƯƠNG

CHÚ HAI MẤT TÍCH

Sau khi trở về từ đồn công an, Lâm Hải nói cho chúng tôi biết khi chị La Tinh nhìn thấy thi thể con gái mình đã ngất đi, may mà lúc ấy Lâm Hải đến đó, nếu không thì bên cạnh chị ấy chẳng có người thân hay bạn bè nào cả, thật đáng thương biết bao!

Đến lúc anh ta giúp chị La Tinh tỉnh dậy thì nghe được rất nhiều âm thanh các cặp cha mẹ có con bị mất tích vội vội vàng vàng chạy vào cửa đồn công an, ai cũng gấp gáp đến mức sau lưng như có luồng khói chạy theo vậy. Lâm Hải đếm sơ qua, phát hiện không chỉ có bốn cặp cha mẹ đến, xem ra trong thành phố này có khá nhiều vụ trẻ con bị mất tích.

Sau đó tôi hỏi anh ta về tình hình hiện tại của đứa bé trai được chúng tôi cứu ra, nó như thế nào rồi?

Nhưng Lâm Hải lại lắc đầu nói: “Nghe nói đứa bé kia bị tổn thương rất nghiêm trọng, phía cảnh sát vì muốn bảo vệ đời tư của đứa bé nên không công khai danh tính, nhưng trên đời này làm gì có bức tường nào không lọt gió, tôi đoán chắc cha mẹ đứa trẻ đó sẽ đưa nó đến thành phố khác để sinh sống thôi.”

Tôi thầm cảm thấy đáng tiếc trong lòng, những đứa trẻ như vậy chỉ có hai kết quả, may mắn một chút thì có lẽ nhiều năm sau nó

sẽ tháo gỡ được nút thắt trong lòng, sống như người bình thường. Còn không thì nó sẽ che giấu nỗi đau vào bên trong, mặc cho vết thương lòng bị thối rữa, mưng mủ, đến khi trưởng thành sẽ trở thành một con quái vật tâm lý vặn vẹo.

Nghe nói, có rất nhiều tội phạm tâm lý biến thái đều do lúc còn thơ ấu bị đánh đập hành hạ, nên mới dẫn đến tính cách vặn vẹo khi trưởng thành. Chúng sẽ dùng cách giống y như vậy đối xử với người khác, để bù đắp cho những tổn thương năm xưa mình phải gánh chịu.

Mấy ngày sau, các tạp chí lớn trong thành phố thi nhau đăng tin về vụ án này, mỗi tiêu đề đều làm cho người đọc phải kinh sợ, có một vài tòa soạn báo vô lương còn tiết lộ tên bệnh viện nơi cậu bé trai kia đang nằm! Tên họ của cậu bé đó cũng sắp bị đưa ra.

Về sau, có thể vụ án này quá ghê rợn, lãnh đạo phía trên sợ gây ra khủng hoảng xã hội nên ra mặt đè xuống một ít thông tin liên quan, nhờ thế mới giúp đứa trẻ kia không tiếp tục bị tổn thương nữa.

Còn kết quả cuối cùng của lão già biến thái kia, tôi tin chắc pháp luật sẽ trừng trị lão một cách thích đáng. Thực ra tôi nghĩ, phán tử hình cho loại người này còn là nhẹ đấy, nên giam lão cả đời trong tù mới đúng! Tôi nghe nói rằng những tù nhân trong tù rất ghét loại người như vậy, nên đưa lão ta vào trong đó để tận hưởng mới phải…

Mọi chuyện cũng đã hòm hòm, căn hộ của Lâm Hải cũng được giải quyết triệt để rồi, nhưng kết quả cũng chỉ là đem căn “nhà ma” lúc trước của anh ta, đổi thành “sát vách căn nhà có ma!” thôi! Với kết quả này, tôi chỉ có thể nói là thật đáng tiếc…

Lúc gần đi, Lâm Hải lại mời chúng tôi ăn một bữa cơm, việc nói cám ơn thì không cần bàn cãi rồi, nhưng sao tôi nghe ông anh này

nói gần nói xa tất cả đều đang nói về chị La Tinh thế nhỉ? Tôi nửa đùa nửa thật nói với anh ta: “Người anh em, không phải cậu có ý với chị La Tinh đấy chứ?”

Mặt Lâm Hải lập tức đỏ bừng, tôi nhìn là biết phải rồi! Thật không ngờ tay Lâm Hải này lại thích lái máy bay bà già. Nhưng vừa nghĩ tới những chuyện mà chị La Tinh đã phải trải qua, tôi vẫn muốn khuyên anh ta một chút.

“Cậu nghĩ kĩ nhé, nửa đời trước của chị ấy phải nói là quá thăng trầm, nếu không phải thật lòng thì cậu đừng trêu chọc chị ấy, biết không?”

Không ngờ Lâm Hải lại rất đàng hoàng chững chạc nói với tôi: “Yên tâm đi người anh em, giờ tôi cũng không nghĩ muốn tạo mối quan hệ gì với chị ấy cả, chỉ thấy chị ấy quá đáng thương nên muốn giúp đỡ, để chị ấy có thể tự đứng dậy một lần nữa! Đừng bị mắc kẹt trong những điều không vui trong quá khứ…”

Tôi vỗ vai Lâm Hải và nói: “Được đó người anh em! Đủ si tình! Được rồi, nếu cậu đã nói như vậy thì bọn tôi nhất định sẽ ủng hộ cậu!”

Chào tạm biệt Lâm Hải xong, chúng tôi lên xe lửa trở về nhà, nào ngờ mông còn chưa ngồi ấm chỗ thì chú Lê đã gọi chúng tôi qua, bảo là có khách tới!

Khi hai chúng tôi vô cùng lo lắng chạy tới nhà chú Lê, thì thấy một đôi nam nữ trung niên đang ngồi ở trong nhà chú, từ cách ăn mặc của hai người này, tôi có thể nhìn ra họ đều là người bình thường, chẳng có nửa xu quan hệ với dân nhà giàu.

Chú Lê thấy tôi và Đinh Nhất cùng đến thì cười giới thiệu cho chúng tôi: “Hai vị này là ông Lưu và bà Lưu, lần này bọn họ muốn ủy thác nhờ chúng ta đi tìm người chú hai bị mất tích một tuần nay rồi!”

Tôi nghe thấy mới mất tích được một tuần? Vậy bọn họ làm sao có thể xác định người đó đã chết rồi? Chú Lê nhìn ra nghi ngờ của tôi, bèn ho nhẹ một tiếng rồi nó: "Ông Lưu, nếu không phiền xin ông kể lại mọi chuyện cho chúng tôi nghe được không?"

Ông Lưu vừa định nói chuyện thì bị vợ ông ta cướp lời. Đừng nhìn ông Lưu này có gương mặt khá thật thà, nhưng vợ ông ta không phải là kẻ ngốc, bà ấy có một gương mặt khá khôn khéo đấy.

Theo lời bà Lưu nói với chúng tôi, thì chú hai nhà họ là một người độc thân, không con cái, thân nhân duy nhất của ông ấy là Lưu Định Hải, chồng bà ta. Lúc trước chú hai nhà họ vẫn luôn sống ở quê, nhưng gần đây nhà ở quê bị một chủ đầu tư thầu lại toàn bộ, tất cả những người trong thôn chú ấy trong vòng một đêm đều biến thành nhà giàu mới nổi.

Ông Lưu Định Hải làm tính toán đơn giản, căn nhà của chú Hai trong thôn có thể được đền bù hơn mười triệu đồng! Đây là một số tiền khổng lồ với những người dân bình thường như bọn họ, phải nói là nhiều như nước cung đình.

Vợ của Lưu Định Hải tính toán, chú hai của chồng mình không có con cái, năm nay cũng hơn bảy mươi rồi, có khi không đến hai năm nữa là ra đi, vậy chẳng phải số tiền lớn ấy cuối cùng sẽ rơi vào trong tay họ sao? Vì thế mà đoạn thời gian trước ngày nào bọn họ cũng chạy về quê.

Nhưng hai vợ chồng nhà này lại không ngờ rằng chú hai của họ là một lão già ngoan cố, ông ấy nói mộ tổ của nhà họ Lưu nằm trên mảnh đất kia nên kiên quyết không thể động vào! Hai người bọn họ thấy khoản tiền lớn sắp tới tay lại chuẩn bị trôi theo dòng nước, nên gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Nhưng mặc cho họ khuyên bảo thế nào, ông già ấy vẫn không

đồng ý.

Một tuần trước đó, hai vợ chồng nhà này lại về quê, họ phát hiện có rất nhiều nhà trong thôn đã bị phá hủy, trong đó có cả căn nhà của chú hai nhà họ.

Lúc ấy hai người họ mừng rơn, nghĩ rằng chú hai đã đồng ý! Nhưng họ đi tìm khắp trong thôn vẫn không thấy bóng dáng chú hai đâu. Họ đành phải lên văn phòng di dời trên ủy ban thôn để hỏi và biết được chú hai nhà họ không hề ký tên vào văn bản đồng ý, về phần nhà của chú hai bị phá hủy là do hôm qua đội phá dỡ phá nhà hàng xóm, phá nhầm sang cả nhà của ông ấy.

Vợ của Lưu Định Hải nghe xong thì tức giận, bà ta làm loạn một trận ở ngay văn phòng di dời, sau đó còn tuyên bố sẽ lên thành phố kiện bọn họ đã phá nhà! Cuối cùng quản lý của văn phòng di dời phải đứng ra giảng hòa, nói có thể thêm một phần trăm nữa vào các điều kiện được đề xuất trước đó, nhờ thế mới khiến vợ của Lưu Định Hải nguôi giận.

Sau đó, hai người họ bắt đầu đi khắp làng tìm kiếm chú hai, theo như lời họ nói thì dù sao giờ nhà cũng bị phá rồi, chẳng bằng họ đưa chú hai về thành phố ở trước đã, như thế cũng giúp họ thuận tiện trong việc chăm sóc ông ấy phải không?

CHƯƠNG

NGƯỜI TRONG NGHỀ

Nhưng làm thế nào hai vợ chồng Lưu Định Hải cũng không thể ngờ được là, chú hai đã hơn bảy mươi tuổi của họ vậy mà lại mất tích từ đấy.

Mới đầu họ còn nghi ngờ ông già đó bị họ hàng khác đón đi? Nhưng họ đi tìm khắp các nhà họ hàng thân thích xung quanh rồi mà ai cũng đều nói là không hề gặp chú hai của họ!

Hai vợ chồng Lưu Định Hải đứng ngồi không yên, ông già này tuổi đã cao, nhà thì đã bị phá hủy, cũng không đi đến nhà họ hàng thân thích nào ở xung quanh đây cả? Giờ bên văn phòng di dời đã đưa ra những điều kiện tốt như thế, chỉ chờ ông ấy về để ký tên thôi, thế mà ông ấy lại mất tích trong lúc mấu chốt này…

Tôi nghe vợ của Lưu Định Hải nói đến đây bèn ngắt lời bà ta: “Trước khi hai người tới đây có hỏi thăm trước không? Chỗ chúng tôi chuyên tìm người chết, không phải người sống!”

Vợ của Lưu Định Hải cười: “Chúng tôi đã nghe rồi, cho nên mới qua chỗ mọi người nhờ giúp đỡ, bởi vì chúng tôi nghi ngờ chú hai đã không còn trên nhân thế nữa…”

Chuyện là con thứ hai nhà Lưu Định Hải năm nay vừa tròn ba tuổi, đúng vào độ tuổi đáng yêu khiến người khác thích nhất, chú

hai của Lưu Định Hải rất thích đứa cháu này, mấy lần còn bảo Lưu Định Hải cố gắng nuôi dạy đứa bé cho tốt, tương lai nó chắc chắn sẽ làm nên chuyện. Hơn nữa có nhiều lần Tết đến gặp mặt nhau, ông ấy còn nói sau khi mình mất sẽ đem tất cả nhà cửa ở quê cho đứa cháu này.

Nhưng vào ngày thứ ba khi chú hai của họ mất tích, con trai thứ hai của Lưu Định Hải bắt đầu nói mê sảng. Đầu tiên là ở đêm hôm khuya khoắt, đột nhiên thằng bé chỉ vào một góc trong phòng khách và nói: “Ông hai đến rồi!”

Sau đó nó thường xuyên nói chuyện một mình! Vợ của Lưu Định Hải hỏi con mấy lần xem nó đang nói chuyện cùng ai? Thì lần nào nó cũng ngây thơ nói: “Với ông hai ạ!”

Mọi người thường nói đôi mắt trẻ con có thể nhìn thấy những thứ mà người lớn không thể thấy được, mà tuổi càng nhỏ càng dễ nhìn thấy, đến lúc này hai người họ mới nghi ngờ chẳng lẽ chú hai nhà họ đã không còn trên nhân thế nữa? Mà theo như vợ của Lưu Định Hải nói, chú hai nhà họ lúc còn trẻ cũng không phải là người bình thường, ông ấy là thầy âm dương chuyên xem mộ trạch cho người ta.

Đừng thấy chú hai của họ bây giờ là một người cô độc, nhưng nhiều năm về trước ông ấy từng cưới vợ, mà không chỉ cưới một người, nhưng không hiểu vì sao mỗi người vợ của ông ấy lấy chưa đến một năm đều nhất định chết vì bệnh, ngay cả đứa trẻ mới sinh ra đời cũng không may mắn thoát khỏi.

Cho đến khi người vợ thứ tư chết đi, chú hai nhà họ mới quyết định, từ đây về sau sẽ không tiếp tục cưới vợ nữa, có lẽ ông ấy đã hiểu mình có mệnh không vợ không con, có cố gắng cưỡng cầu cũng sẽ chỉ hại người hại mình.

Bởi vậy mà hai vợ chồng Lưu Định Hải mới nghi ngờ không biết

có phải chú hai nhà họ đã xảy ra chuyện ở đâu đó rồi hay không, cho nên ông ấy mới về báo tin cho họ? Vì thế mà họ muốn tìm một thầy pháp cao tay nhờ tìm kiếm thi thể của chú hai, để có thể chôn cất ông ấy được tử tế…

Tôi nghe mà thấy buồn cười, rõ ràng hai người này muốn nhanh chóng chứng thực việc ông lão kia đã chết rồi, sau đó hợp pháp đi kế thừa số di sản lớn của ông ấy, thế mà ngoài miệng thì nói như mình có hiếu lắm.

Chú Lê là người rất khôn khéo, ông ấy đã sớm nhìn thấu loại người này, vì vậy mà ông ấy cảnh cáo trước: “Trước khi hai vị tới đây đã hỏi thăm rõ quy định của chúng tôi chưa?”

Vợ chồng Lưu Định Hải sửng sốt, vội hỏi: “Quy định gì cơ?”

Chú Lê mỉm cười: “Trả tiền trước, làm việc sau và nhất định phải có một đồ vật mà khi người chết còn sống thích nhất mới được!”

Vợ Lưu Định Hải suy nghĩ rồi nói: “Vậy xin hỏi Lê đại sư, phí tìm người lần này của chúng tôi là bao nhiêu?”

Chú Lê biết hai người này hiện nay chắc chắn không có nhiều tiền nên nói ra một con số muốn dọa bọn họ, ông ấy mỉm cười và giơ lên một bàn tay.

Vợ Lưu Định Hải nói không chắc chắn: “Năm vạn?”

“Năm mươi vạn.” Chú Lê nói một cách dửng dưng.

Vợ chồng nhà Lưu Định Hải không được bình tĩnh như vậy, nháy mắt cả hai đều lộ ra vẻ mặt tiếc tiền. Đặc biệt là vợ của Lưu Định Hải, bà ta tính toán: “Lê đại sư à, không phải chúng tôi không nỡ bỏ ra năm mươi vạn, mà với điều kiện hiện giờ của chúng tôi thì đừng nói là năm mươi vạn, đến năm vạn cũng không bỏ ra nổi ấy!”

Chú Lê bèn sầm mặt lại và nói: "Vậy xin lỗi tôi rất muốn mà không giúp được gì, tiễn khách!"

Đinh Nhất nghe thấy chú Lê nói muốn tiễn khách thì lập tức ra hiệu xin mời. Tôi thấy hai người này đến là muốn tay không bắt giặc, hôm nay mà chúng tôi giúp họ tìm thì chưa biết chừng tìm được xong, họ sẽ quỵt nợ ấy, thời đại này hạng người gì mà không có chứ?

Hai vợ chồng Lưu Định Hải thấy sắc mặt chú Lê không tốt, muốn tiễn khách thì lại vội nói họ có thể giao trước mười vạn tiền đặt cọc, bởi vì số tiền năm mươi vạn với họ thật sự quá nhiều, cho dù có gom góp hết cũng không đủ, bọn họ còn nói chú Lê nể tình chú hai của họ cũng từng là người trong nghề mà giúp đỡ bọn họ!

Chú Lê là ai? Chú ấy là người rất biết chừng mực, thế nên lập tức tươi cười nói: "Thôi được rồi, hai người đã nói vậy thì mau chóng về nhà chuẩn bị tiền đặt cọc và tìm thứ mà chú hai nhà các người yêu thích đi!"

Tiễn vợ chồng Lưu Định Hải xong, tôi không nhịn được mà nói bậy: "Mấy người này do ai giới thiệu tới vậy? Giống hệt đám con buôn, miệng nói cứ như là mình hiếu thảo lắm nhưng chẳng phải là muốn nhắm vào khoản bồi thường của ông lão kia sao?"

Chú Lê lắc đầu: "Con người vốn là như vậy, đều vì lợi mà hợp lại, hết lợi thì giải tán, còn như hai người Lưu Định Hải này thì thuộc loại không có lợi sẽ không làm, cho nên nhất định phải thu một ít tiền của bọn họ trước, không đến lúc xong việc mà họ thật sự không có gì cả thì chắc chắn sẽ chơi xấu khóc lóc om sòm với chúng ta."

Sáng sớm hôm sau, Lưu Định Hải mang theo tiền và con trai thứ hai của họ đến nhà chú Lê. Tiền thì hôm qua đã nói trước rồi, nhưng họ đem con trai mình đến là để làm gì?

Hỏi qua mới biết, chú hai của Lưu Định Hải bình thường không sống cùng họ nên họ không biết ông ấy thích món đồ gì! Hơn nữam đồ đạc của chú hai họ đều đã bị chôn trong đống đổ nát, hiện giờ họ thật sự không thể tìm được món đồ yêu thích của ông ấy.

Cuối cùng vợ của Lưu Định Hải đột nghiên nghĩ ra: “Chẳng phải chú hai vẫn thích nhất thằng hai nhà ta sao? Vậy cứ đem thằng hai đến chỗ Lê đại sư đi!”

Cứ thế, bọn họ mang theo tiền và con tới. Tôi nghe xong mà chỉ biết dở khóc dở cười, đúng là trước đó tôi từng cảm nhận được tàn hồn của người chết trên thân người sống! Nhưng đó chỉ là ngẫu nhiên mới có thôi, xác suất xảy ra vô cùng thấp, làm sao có thể cứ mang người tới đây là được? Vả lại, người chết nào mà chẳng có người mình thích khi còn sống? Nếu cứ tàn hồn đều bám vào thân người khác như thế thì còn để cho người ta sống được hay không đây?

Nhưng dù sao đứa trẻ cũng được đưa tới đây rồi, nên tôi đành giúp xem một chút vậy!

CHƯƠNG

XÁC CHẾT CHÔN DƯỚI ĐỐNG ĐỔ NÁT

Khi ôm đứa con thứ hai nhà Lưu Định Hải lên, tôi thấy đứa bé này có khuôn mặt rất đáng yêu, khỏe mạnh, kháu khỉnh. Nhưng tôi ôm nó một lúc lâu mà chẳng cảm nhận được cái rắm gì cả, tôi bèn thả đứa bé xuống đất và nói: "Tôi không cảm giác được cái gì trên người đứa bé này."

Hai vợ chồng Lưu Định Hải nghe xong thất vọng đến mức không nói nên lời, lúc này chú Lê đột nhiên nói: "Chỗ nhà bị phá hủy của chú hai các vị còn đó không? Hay bị đội phá dỡ dọn hết đi rồi?"

Vợ Lưu Định Hải nghe vậy lắc đầu nói: "Chắc chắn là chưa, bởi vì căn nhà đó do họ phá dỡ nhầm nên bọn họ nhất định phải chờ chú hai về ký tên mới xử lý tiếp được!"

Tôi lập tức hiểu ý của chú Lê, ông ấy muốn đến căn nhà đã bị phá hủy kia để tìm xem, có lẽ sẽ tìm ra được món đồ mà chúng tôi cần cũng nên!

Chiều tối ngày hôm đó, chúng tôi cùng vợ chồng Lưu Định Hải đến quê của họ ở thôn Cương Đầu, Hà Bắc. Khi chúng tôi từ trên xe bước xuống, thấy cảnh tượng thôn quê trước mặt chẳng khác gì như vừa có một cơn động đất đi qua vậy, đổ nát hoang tàn.

Chỉ có mấy căn nhà vẫn còn nguyên vẹn, chắc chủ của những căn nhà đó cũng chưa ký tên như chú hai nhà Lưu Định Hải. Lưu Định Hải quen đường quen nẻo đưa chúng tôi đến nhà của chú hai ông ta, nơi đó cũng tan hoang chẳng khác gì những ngôi nhà xung quanh.

Vừa tới nơi này, Đinh Nhất bỗng cau mày lại, sau đó anh ta nói với chúng tôi: "Mùi ở đây hơi kỳ lạ!"

Thật ra không cần anh ta nói, tôi cũng biết vì sao anh ta lại nói như vậy, mặc dù mũi tôi không nhạy bằng Đinh Nhất, nhưng tôi lại cảm giác được rất rõ gần đây có thi thể, thế là tôi đi thẳng về phía trước theo cảm giác của mình…

Khi tôi đứng trên một đống gạch vỡ, một vài đoạn ký ức ngắn tràn vào trong đầu tôi. Tôi bèn chỉ xuống dưới chân mình và hỏi Lưu Định Hải. "Đây là nhà của ai vậy?"

Lưu Định Hải nhìn một lúc rồi nói: "Đây là nhà ông Hai Điền, hàng xóm ở phía Đông nhà của chú hai tôi, chính là lúc phá dỡ nhà ông ta thì bên phá dỡ không cẩn thận phá luôn cả nhà chú hai tôi."

Tôi nghe xong chỉ biết thở dài một hơi, rồi dùng sắc mặt nghiêm trọng nói: "Thi thể của chú hai ông đang ở ngay bên dưới đống gạch ngói vụn này…"

"Cái gì?" Lưu Định Hải không thể tin nổi.

Tôi cũng không có thời gian tốn hơi giải thích với ông ta, bèn bảo ông ta nhanh chóng gọi điện báo cảnh sát đi!

Lúc này chú Lê đi tới, nghi ngờ hỏi: "Ông ấy chết như thế nào vậy?"

Tôi đau lòng nói: "Là chuyện ngoài ý muốn…"

Thì ra ngày hôm đó chú hai của Lưu Định Hải ở nhà một mình, đột nhiên ông ấy muốn đi vệ sinh, nhưng mấy nhà vệ sinh gần nhà

đã bị phá dỡ toàn bộ rồi! Ông lão nghĩ dù gì bốn phía cũng đều bị phá hết rồi, thế thì đi vệ sinh ở đâu mà chẳng được! Nghĩ vậy nên ông ấy kéo quần xuống, rồi ngồi xổm xuống chỗ bức tường ở giữa nhà mình và nhà hàng xóm…

Đúng lúc đó, đội phá dỡ đến phá căn nhà bên cạnh, nếu nói đội phá dỡ này không cố ý phá nhà của chú hai Lưu Định Hải thì có ma mới tin! Có lẽ lúc ấy người của đội phá dỡ đi vào trong nhà ngó nghía một lúc, thấy không có ai nên muốn nhân cơ hội đó phá nhà của ông lão rồi tính tiếp!

Nhưng họ không ngờ rằng lúc đó ông lão lại đang đi nặng ở đoạn giữa của hai căn nhà, kết quả máy ủi đất tới và đẩy chết luôn cả ông lão ở bên trong.

Nhắc tới ông lão này lúc còn trẻ đúng là một thầy âm dương, mà đường chỉ tay trong lòng bàn tay trái của ông ấy bị gãy, đúng là mệnh Thiên sát cô tinh.

Dù ông ấy rất thích đứa con trai nhỏ nhà cháu mình, nhưng nghĩ tới mệnh cách của mình, nên ông ấy rất ít khi qua lại với nhà của Lưu Định Hải, nguyên nhân mà ông ấy sống chết không chịu bán đi phần đất mộ tổ nhà mình, cũng bởi vì nơi đó là mảnh đất có phần âm trạch có phúc cho con cháu. Ông ấy còn đang trông chờ vào việc dựa vào mảnh đất may mắn này để trong tương lai, gia tộc nhà họ Lưu họ có thể sản sinh ra một quan chức tài giỏi đấy!

Giờ xem ra, mảnh đất này mà rơi vào tay Lưu Định Hải thì chắc chắn ông ta sẽ bán nó đi ngay, thế mới nói, phúc phận của một người có bao nhiêu đều phụ thuộc ba phần vào ông trời và bảy phần dựa vào chính mình, cho dù ông cha có để lại cho anh phần phúc dày đến mức nào thì cũng không chịu nổi cách anh phung phí nó…

Vừa nghe nói có án mạng là cảnh sát chạy đến rất nhanh. Ban

lãnh đạo của đội phá dỡ đều bị sốc, chắc họ cũng không hiểu được tại sao ông lão lại bị chết ở chỗ này?

Bên pháp y nhanh chóng tìm được thi thể đã thối rữa ở trong đống gạch đá vụn, Lưu Định Hải vừa nhìn thoáng qua đã bắt đầu gào khóc thảm thiết: "Chú hai của tôi! Chúng cháu tìm chú lâu như vậy mà thì ra chú đang ở chỗ này chịu khổ! Cháu trai bất hiếu! Nếu sớm biết chú sẽ bị bọn chúng hại chết thì cháu đã nài ép đưa chú về thành phố ở rồi…"

Vợ ông ta càng ghê hơn, khóc lóc đến mức động trời động đất! Đám người trong thôn tò mò đứng xem bên cạnh cũng bị cảnh tượng này dọa sợ, phải bịt mũi tránh ra xa.

Nghe mấy người dân ở đây bàn tán, nói cánh tay của thi thể đều đã bị mục nát! Giờ đang là cuối mùa, vừa đúng lúc có "nắng gắt cuối thu", thời tiết vẫn còn rất oi bức nên chẳng trách thi thể này lại bị rữa nhanh như vậy.

Sau đó chú Lê dặn dò Lưu Định Hải những việc cần làm để lo hậu sự cho chú hai nhà ông ta, dù gì chú hai nhà ông ta cũng bị chết đột ngột, tất nhiên không thể có một tang lễ bình thường được. Đương nhiên, chú Lê làm như vậy cũng là muốn nhắc nhở ông ta rằng, giờ chúng tôi đã giúp tìm được thi thể rồi, ông ta đừng quên số tiền còn thiếu đấy!

Trên đường trở về, chú Lê và tôi cố ý đi qua phần mộ tổ nhà Lưu Định Hải để xem một chút, chỉ cần liếc mắt chú Lê cũng nhìn ra mảnh đất kia đúng là vùng đất phong thủy tốt, thảo nào chú hai nhà ông ta sống chết cũng không chịu bán đi!

Cuối cùng, chú Lê đứng ở đó, dùng la bàn xem xét một lúc lâu rồi nói: "Lưu Định Hải không có mệnh phú quý, dù chúng ta không thể thu được số tiền còn lại, thì ở trong tay ông ta cũng sẽ hết thôi. Nếu ông ta có thể giữ lại không bán mảnh đất này, thì đời sau của

ông ta sẽ sinh ra được một vị quan chức lớn cấp tỉnh hoặc cấp bộ. Nhưng cháu nhìn mà xem, khi nói đến khoản bồi thường khi phá dỡ căn nhà kia, hai mắt ông ta tỏa sáng như vậy cơ mà, loại người này sao có thể nhả ra cơ hội phú quý trước mắt đây?”

Sau khi về đến nhà, tôi và chú Lê lại cùng trò chuyện về phong thủy của thôn Cương Đầu kia. Xem ra phong thủy của thôn đấy thật sự rất tốt, khiến mọi nhà đều trở thành kẻ có tiền!

Nhưng chú Lê lại nói với tôi rằng, việc chiếm được bồi thường nhà đất, từ bề ngoài, bạn có thể cảm thấy mình lập tức có ngay một khoản tiền lớn, như thể là rất có lời.

Nhưng trên thực tế thì sao? Đây chẳng qua chỉ là tiêu hao một lần. Hãy nhìn vào các bậc cha chú của Lưu Định Hải đời đời kiếp kiếp đều ở tại nơi này, không nói tới chuyện họ đã tích góp được bao nhiêu âm đức, chỉ cần nói đến chuyện mảnh đất ở trong thôn kia là vốn liếng sinh tồn mà họ dựa vào, giờ bị mua đứt một lần duy nhất, thế có nghĩa là phải thay đổi một nghề kiếm cơm khác rồi.

Có câu nói thế này, khác nghề như cách núi, người trẻ tuổi thì còn đỡ, họ sẽ nhanh chóng làm quen được với cuộc sống mới. Nhưng tôi thấy trong thôn kia hầu hết đều là người đã lớn tuổi, bây giờ có lẽ bọn họ còn thừa dịp có chút sức khỏe mà ra ngoài làm việc. Nhưng khi bọn họ đã già, tiền đã xài hết thì phải làm sao bây giờ?

CHƯƠNG

ĐÁM CƯỚI KHÔNG HOÀN HẢO

Đừng tưởng rằng số tiền hàng triệu, hàng chục triệu kia tiêu cả đời cũng không hết! Thế còn phải xem anh xài như thế nào, nếu thật sự muốn hoang phí thì chỉ một ngày cũng có thể tiêu hết rồi. Những người nông dân này trước kia trong tay không có tiền, nhưng vẫn còn có đất, đến mùa thu hoạch bán đi là lại có tiền, tóm lại họ được đảm bảo thu hoạch dù mùa hạn hay mùa lụt. Nhưng bây giờ thì sao? Tiền dùng hết rồi là hết thôi.

Cho nên việc đền bù một lần này nhìn bề ngoài thì có vẻ những người nông dân này được lợi, nhưng xem xét về lâu về dài, thì chẳng qua là trả trước tiền của chính anh thôi…

Có một ngày sau đó một tháng, chú Lê gọi điện thoại tới nhắc Lưu Định Hải thanh toán nốt số tiền còn lại, mấy ngày sau tôi thấy chú ấy gửi một khoản tiền vào trong tài khoản ngân hàng của tôi.

Tôi nhìn mà không tin vào mắt mình: “Không phải chứ, nhanh như vậy mà ông ta đã cầm được khoản thừa kế kia rồi à?”

Chú Lê cười ruồi và nói: “Chắc là có người ra mặt hỗ trợ thôi, một ngày mà ông ta không lấy được quyền thừa kế của chú hai nhà ông ta, thì mảnh đất kia cũng không thể ký tên để khởi công rồi.”

Tôi thấy khả năng này đúng là rất lớn! Nói gì thì nói việc này cũng là làm cho dân, nên cũng phải đơn giản hóa thủ tục hành chính, mà trên thực tế thì nó cũng có lợi cho việc triển khai công việc của phía bên kia, đây đúng là cả hai cùng có lợi!

Vào tháng ba năm nay, Chiêu Tài và bác sĩ Triệu bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, tôi là em vợ xịn cũng phải bận rộn giúp đỡ họ. Trước đó, tôi muốn đem tất cả tiền tiết kiệm của mình ra mua một căn hộ nhỏ cho Chiêu Tài, nhưng con nhóc chết tiệt kia lại không đồng ý.

Bác sĩ Triệu cũng tỏ vẻ chuyện nhà cửa không cần em vợ là tôi phải lo lắng, phòng cưới của họ đã sắp xếp xong rồi! Tôi nghe xong mà nóng nảy: “Sao anh không nói sớm? Ít nhất cũng phải để chú Lê đến nhìn qua xem phong thủy có vấn đề gì không chứ?”

Nhưng bác sĩ Triệu lại cười nói: “Anh là bác sĩ nên không tin những thứ đó, có đôi khi càng không tin thì những chuyện đó sẽ càng không tìm tới mình...”

Tôi nghe cũng cảm thấy có lý, giống như chuyện có người càng sợ gặp ma lúc trời tối thì càng dễ dàng gặp được vậy! Nếu họ đã nói thế thì thôi vậy.

Nhưng chị ruột kết hôn, tôi cũng không thể không mua tặng thứ gì được, thế nên tôi và Đinh Nhất cùng ngồi suy nghĩ một ngày, cuối cùng quyết định mua cho Chiêu Tài một chiếc xe hơi. Hiện giờ chiếc xe mà họ đang dùng là một chiếc Mazda màu xám mà bác sĩ Triệu đã mua từ bốn năm trước.

Đinh Nhất không nghiên cứu nhiều về xe hơi, nên chúng tôi phải lên mạng tìm hiểu và thấy có rất nhiều phụ nữ thích dùng dòng xe VW Beetle thông dụng, thế là tôi mua cho Chiêu Tài một chiếc xe VW Beetle kiểu mới nhất.

Vốn nghĩ sẽ làm Chiêu Tài ngạc nhiên, nhưng chị ấy lại chê bai và nói đây là loại xe tiêu chuẩn của đám tiểu tam. Tôi nghe mà bực

mình! “Nói bậy cái gì đấy? Đây chẳng phải là dòng xe tiêu chuẩn cho phụ nữ xinh đẹp à?”

Nghe tôi nói thế, Chiêu Tài mới đắc ý nhận xe. Thật là, đã được cho rồi còn kén cá chọn canh, nếu phải tôi mà có ai cho không tôi một chiếc xe, thì dù là xe bán tải tôi cũng vui mừng!

Hôn lễ của Chiêu Tài được làm khá tốt, vì bên nhà gái quá ít người nên tôi mời cả chú họ và thím họ đến, tiện thể sau khi tham dự hôn lễ xong, chúng tôi sẽ đưa thím đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe.

Vì muốn giữ thể diện cho Chiêu Tài, tôi mời cả Đinh Nhất, chú Lê, chị Bạch, La Hải, Bạch Kiện tới! Chính vì không liên lạc được với Hàn Cẩn, chứ nếu không tôi cũng mời cả cô ta đến…

Cô dâu Chiêu Tài dù để tóc ngắn nhưng vẫn rất xinh đẹp. Chị ấy đứng chung một chỗ với bác sĩ Triệu đúng là trai tài gái sắc! Nói thật, lúc trước tôi cũng không cảm thấy bác sĩ Triệu tốt lắm, nhưng sau khi trải qua chuyện bệnh tình của Chiêu Tài, tôi mới cảm thấy ông anh Triệu này đúng là rất si tình với chị của tôi.

Thế nhưng điều tôi không nghĩ tới là trong hôn lễ, tôi không nhìn thấy cha mẹ của bác sĩ Triệu, đại diện bên phía nhà trai là cô ruột của anh ấy…

Trước đó tôi còn nghĩ bố mẹ của bác sĩ Triệu nghĩ thông rồi cơ à, thế mà lại đồng ý đám cưới của anh ấy và Chiêu Tài, mặc dù hiện giờ bệnh của Chiêu Tài đã không sao nữa rồi, nhưng dù gì đó cũng là bệnh ung thư, ai mà biết được đến một lúc nào đó nó sẽ tái phát? Cho nên cha mẹ nào mà biết chắc chắn sẽ phải cân nhắc lại, dù gì nó còn dính đến cả vấn đề con cháu đời sau nữa.

Nhưng hôm nay xem ra, chuyện cũng không đơn giản như vậy, ngay cả hôn lễ bọn họ cũng không tới, điều này nói lên là bọn họ không đồng ý. Tôi cảm thấy rất tức giận! Chuyện lớn như vậy mà

sao con nhóc Chiêu Tài chết tiệt kia lại không nói cho tôi biết?

Cha mẹ bên chúng tôi không thể tới được là bởi vì họ đã mất rồi, nếu hiện giờ cha mẹ tôi còn sống thì chắc chắn sẽ tới tham dự hôn lễ của Chiêu Tài! Vừa nghĩ tới việc hôn lễ của Chiêu Tài không có cả cha mẹ của hai bên, trong tim tôi cảm thấy rất khó chịu nên uống hết chén này đến chén khác.

Tôi uống đến mức sau đó mình về nhà thế nào cũng không biết! Sáng hôm sau Đinh Nhất còn chế giễu tôi rằng: “Biết là cậu gả chị đi, nếu ai không biết có khi lại tưởng rằng cậu gả con gái đấy! Sao hôm qua lại uống nhiều như vậy?”

Sau hôm kết hôn, Chiêu Tài và bác sĩ Triệu đi tuần trăng mật! Hai người này đúng là kỳ lạ, người khác ra nước ngoài đi hưởng tuần trăng mật đều đi đảo Bali, hay Maldives! Hoặc ít nhất cũng phải đi Thái Lan chứ!

Nhưng mà hai người này lại đi Nga, lúc đến St. Petersburg còn đắc ý gửi ảnh về cho tôi! Kết quả đến hôm sau trên báo đài đều đưa tin nói tàu điện ngầm ở St. Petersburg bị khủng bố nổ boom, chết rất nhiều người!

Tôi nghĩ thầm sao hai tên này không thể khiến người ta bớt lo được nhỉ, đi tuần trăng mật thôi cũng có thể gặp được chuyện xui xẻo! Tuy rằng lúc ấy tai qua nạn khỏi, nhưng bọn họ cũng vội vàng kết thúc kỳ trăng mật lần này.

Biết họ đã bình an vô sự, cuối cùng lòng tôi cũng được thả lại vào trong bụng. Hôm sau tôi nhờ Đinh Nhất lái xe, đưa chúng tôi đến bệnh viện để thím họ đi làm kiểm tra sức khỏe toàn diện.

Thím họ tôi mấy năm nay trông khỏe hơn nhiều so với lúc trước, nhưng chú tôi vẫn rất lo lắng cho thím, dẫu sao hai người họ không có con cái, nếu một người ra đi sớm thì người còn lại sẽ cô đơn biết bao!

Tôi cũng đã nghĩ kĩ về việc này rồi, sau này dù cho ai trong hai người họ đi trước, tôi đều sẽ đưa người còn lại về ở với mình, nếu không dù tôi có đi tới đâu cũng sẽ không an tâm.

Kiểm tra nhanh chóng có kết quả, hơi kém so với dự đoán của tôi, nhưng lại tốt hơn so với dự đoán của chú họ, về tổng thể thì không có vấn đề gì quá lớn, chỉ có dạ dày không được tốt lắm, viêm nhẹ. Bác sĩ nói bệnh này ngoại trừ uống thuốc, thì còn cần cả điều hòa công việc nữa. Nghe được kết quả này, cuối cùng chú họ tôi cũng thở phào nhẹ nhõm, chú liên tục nói sau này về nhà phải tích cực cho thím ăn mấy món bồi bổ dạ dày mới được.

Thím họ thấy cơ thể mình không có vấn đề gì lớn thì muốn nhanh chóng trở về, thím nói trong nhà còn mười mấy con gà mái đẻ trứng đang phải nhờ hàng xóm trông hộ, không quay về thím không yên lòng. Tôi đành phải mua vé máy bay cho chú thím, để họ cũng được một lần biết mùi vị đi máy bay.

Buổi sáng hôm đó tôi và Đinh Nhất cùng đi tiễn chú thím, đến giữa trưa thì đi đón luôn cặp vợ chồng trẻ từ nước ngoài về.

CHƯƠNG

HÀNH TRÌNH ĐẾN OTARU

Tuy rằng bắt đầu từ ngày kết hôn tôi đã bực bội trong lòng về lão Triệu, nhưng ngoài mặt tôi vẫn không nói gì, nói cho cùng, việc này tôi phải hỏi Chiêu Tài trước mới biết được rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Thấy vẻ mặt mỏi mệt của hai người họ, tôi đành để bọn họ về nhà nghỉ ngơi trước, còn sự kiện kia, ngày nào đó có cơ hội sẽ lại hỏi Chiêu Tài vậy!

Sau khi về đến nhà, tôi cảm thấy cả người mệt không chịu nổi, khoảng thời gian này thật sự bận quá, cảm giác như không hề nhẹ nhàng chút nào so với lúc chúng tôi ra ngoài tìm thi thể. Có điều một khi Chiêu Tài đã kết hôn, tảng đá trong lòng tôi xem như đã hoàn toàn buông xuống. Nhưng đang lúc tôi chuẩn bị nghỉ ngơi đàng hoàng mấy ngày thì lại nhận được điện thoại của chú Lê, nói việc làm ăn tới cửa rồi.

Hai chúng tôi qua đó xem, hoá ra người đến lần này là một vị khách quen lâu năm của chú Lê, con gái của ông ấy tự mình đi Hokkaido Nhật Bản du lịch vào một tháng trước, kết quả đến ngày thứ ba cô ấy tới Nhật Bản thì mất liên lạc với gia đình.

Nhà bọn họ thông qua Đại sứ quán Trung Quốc tại bản địa báo

án với cảnh sát Nhật Bản, cảnh sát Nhật chỉ điều tra ra được lần cuối cùng cô ấy xuất hiện là một mình đi đến thành phố Otaru, sau đó không có ai từng gặp cô ấy nữa.

Chú Lê đưa tài liệu khách hàng để lại cho tôi, để tôi xem kĩ có chỗ nào kì lạ không? Tôi mở tài liệu ra xem, bên trong có một tấm ảnh 70 cm chụp một cô gái, cô gái này không thể nói là tuyệt đẹp, nhưng cũng là kiểu con gái dễ thương.

Cô bé tên Trương Dịch Hân, là con gái một của khách hàng cũ của chú Lê, chuyên ngành đại học là Ngôn ngữ Nhật Bản nên tiếng Nhật của cô ấy cực kỳ tốt. Sở dĩ một mình đi Nhật Bản du lịch là vì công ty cho cô ấy một tuần nghỉ đông, lại bởi do rành tiếng Nhật, nên mỗi lần nghỉ đông cô đều sẽ đến vài thành phố của Nhật để du ngoạn.

Bởi vậy năm nay cũng không ngoại lệ, cô ấy đến một thành phố tên là Otaru ở Hokkaido, Nhật Bản. Tuy nhiên tôi có cảm giác hơi kỳ quái, một cô bé mặt mũi hoạt bát, vì sao lại thường xuyên đi du lịch một mình chứ?

Chú Lê cũng cảm thấy rất hoang mang với vấn đề này, dùng cách nói của chú, có thể là thói quen một mình chăng? Hơn nữa chú Lê còn nói với tôi, vụ lần này với những vụ trước đây có thể hơi khác, bởi vì hiện giờ người nhà của Trương Dịch Hân cũng không thể xác định cô nhóc này sống hay chết, cho nên lần này chúng tôi đi Nhật Bản tìm người phải dựa vào một mục đích, đó chính là sống phải thấy người, chết phải thấy xác…

Tôi vừa nghe nói người có thể còn sống thì cảm thấy hơi đau đầu. Đương nhiên, không phải tôi hi vọng cô ấy chết, mà là tìm người sống vất vả hơn so với tìm người chết nhiều! Bản lĩnh của tôi nhiều nhất chính là tìm xác, nếu muốn tìm một Trương Dịch Hân còn sống, vậy phải xem tài của chú Lê.

Chuẩn bị đơn giản một chút, ba chúng tôi lên máy bay bay thẳng đến sân bay quốc tế New Chitose. Bởi vì ba người chúng tôi đều không biết tiếng Nhật, cho nên khách hàng mời cho chúng tôi một du học sinh Trung Quốc tại địa phương làm người dẫn đường, nếu chúng tôi có yêu cầu gì có thể trực tiếp nói cho cậu ấy.

Bởi vì không có máy bay nội địa đến Otaru, nên ba chúng tôi chỉ có thể bay đến Sapporo - Nhật Bản trước, nơi đó cách Otaru cũng khoảng một giờ lái xe.

Ra khỏi sân bay, tôi vừa liếc mắt đã thấy một người đàn ông nhỏ gầy tay giơ một cái bảng to, trên đó viết mấy chữ Trung Quốc chói lọi: Chào đón Lê đại sư! Cũng không phải là cái anh kia giơ bảng quá nổi bật, mà là trong đám đông người cùng giơ bảng, chỉ có bảng của anh ta là viết tiếng Trung…

Có thể bay thẳng đúng là tốt, hơn tám giờ sáng chúng tôi lên máy bay, giờ đến Sapporo chỉ mới không đến bốn tiếng, nếu ngồi loại máy bay giá rẻ nửa đường phải trung chuyển, lúc này không biết chúng tôi phải vòng đến chỗ nào đi trung chuyển đây? Hoặc là Busan, cũng có thể là Seoul, chờ lăn qua lăn lại tới được đây, ít cũng phải chờ tới bảy tám tiếng đồng hồ.

Tôi bước đến trước, vươn tay bắt tay cậu ta: “Chào cậu, chúng tôi được sự ủy thác của ông Trương Bằng Kiến, đến Nhật Bản tìm con gái của ông ấy - Trương Dịch Hân.”

Người nọ vừa thấy chúng tôi chính là khách mà cậu ta phải đón thì mặt cười tươi nói: “Chào anh, tôi tên là Từ Kính.”

Tiếp theo tôi lần lượt giới thiệu chú Lê và Đinh Nhất cho cậu ta, Từ Kính nghe xong lập tức vươn tay bắt tay với chú Lê; “Xin chào Lê đại sư, tôi đã chờ ở đây lâu rồi, mời các vị đi cùng tôi!”

Sau đó Từ Kính lái xe chở chúng tôi đi tới thành phố Otaru cách Sapporo không xa lắm. Sau khi tới Otaru, Từ Kính đưa chúng tôi

vào khách sạn Kiroro mà cậu ta đã đặt sẵn từ trước.

Bởi vì suy xét đến việc chúng tôi có ba người, vì thế Từ Kính bèn đặt một phòng ba người cho chúng tôi, cậu ta bảo tối nay chúng tôi cứ nghỉ ngơi cho khoẻ một chút, sáng mai cậu ta lại đến đón.

Do chúng tôi đặt phòng cao cấp nên có cung cấp cả ba bữa ăn, đến tối phục vụ đưa đến cho chúng tôi sushi rất đặc sắc của bản địa. Nhưng mà nói thật, tôi không khoái sushi của Nhật Bản lắm, bởi vì phần lớn đều là đồ sống.

Thấy chú Lê ăn miệt mài ngon lành, tôi cũng nếm thử một miếng, nhưng cảm giác vẫn quái quái. Cũng may vừa rồi lúc xuống máy bay, tôi thấy siêu thị trong sân bay có rất nhiều đồ ăn vặt Nhật Bản, vì thèm ăn nên đã mua một túi to, xem ra bữa tối tôi cũng chỉ có thể dựa vào chúng để no bụng.

Có đôi khi tôi thật đúng là rất bội phục cái bụng của chú Lê, dạng đồ ăn hiếm lạ cổ quái gì cũng có thể ăn được! Đương nhiên, tiền đề phải là thứ đó có thể ăn…

Buổi tối đến giờ ngủ, tôi vừa thấy phòng ngủ là mắt choáng váng, tôi vốn tưởng rằng căn phòng này hẳn là có hai phòng ngủ, nhưng mà đi vào thì thấy lại là một phòng ngủ đặt ba chiếc giường!

Chuyến này tôi thảm rồi, vì chú Lê ngủ ngáy tuyệt đối là vang như sấm rền! Mỗi khi ngủ cùng một phòng với chú ấy, ngày hôm sau nhất định tôi sẽ bị suy nhược thần kinh. Quả nhiên, khi ngủ đến nửa đêm, tôi thật sự bị ồn đến không ngủ được, đành phải chạy ra sô pha ở ngoài phòng đối phó một đêm.

Buổi sáng ngày hôm sau trừ cổ hơi đau nhức ra, những chỗ khác cũng không cảm thấy tệ lắm. Ăn xong bữa sáng, chúng tôi cầm thư uỷ thác do cha của Trương Dịch Hân đưa, đi cùng Từ Kính đến cục

cảnh sát địa phương.

Từ nơi đó chúng tôi biết được, đích thực là cảnh sát phát hiện ra đăng ký check-in của Trương Dịch Hân ở một homestay, nhưng chủ homestay lại nói, Trương Dịch Hân vẫn chưa trả phòng, mà một ít hành lý và vật tùy thân của cô vẫn đều ở trong phòng.

Cảnh sát địa phương mở hết từng món trong mấy thứ này ra xem xét và phát hiện, bên trong trừ một ít đồ tuỳ thân, lại phát hiện hộ chiếu của Trương Dịch Hân cũng ở trong đó! Bởi vậy cảnh sát Nhật Bản mới nghi ngờ có khả năng lớn là Trương Dịch Hân gặp nạn tử vong.

Nhưng cụ thể là tự sát hay là bị giết, cũng chỉ có đợi khi tìm được thi thể mới nói được! Người nhà của Trương Dịch Hân chắc chắn sẽ không chấp nhận cách nói là tự sát, bởi vì trong mắt họ, cô gái này là một cô bé lạc quan sáng sủa, cuộc đời tới giờ còn chưa gặp phải hố sâu gì không vượt qua được, sao lại có thể đi tự sát chứ?

CHƯƠNG

BƯU THIẾP

Theo lời đồng nghiệp của Trương Dịch Hân, trước khi mất tích, cô ấy còn gọi điện thoại cho đồng nghiệp của mình, hỏi các cô muốn mua cái gì, cô ấy có thể mua về giùm cho. Thử hỏi một người muốn tự sát, còn làm những việc này sao?

Tuy nhiên hiện giờ Trương Dịch Hân sống không thấy người, chết không thấy xác, nói cái gì cũng đều chỉ là phỏng đoán, không có một lý lẽ chân thật đáng tin cậy nào.

Làm người đại diện cho nhà họ Trương, chúng tôi nhận về đồ đạc của Trương Dịch Hân, hi vọng có thể từ đó tìm được một ít manh mối hữu dụng. Nhưng rất đáng tiếc là, trong những món đồ này tôi đều không cảm giác được gì cả.

Việc này có thể là vì bản thân những thứ này không đúng, còn nữa, cũng có khả năng là Trương Dịch Hân vốn dĩ chưa chết…

Để có thể điều tra thêm nhiều manh mối có ích, Từ Kính đưa chúng tôi đến homestay mà lúc trước Trương Dịch Hân vào ở, bà chủ rất nhiệt tình, lúc bà ấy biết chúng tôi tới hỏi thăm nữ du khách Trung Quốc bị mất tích, còn lục ra video ngày Trương Dịch Hân vào ở cho chúng tôi xem.

Nhìn từ video mà thấy, ngày đó trạng thái tinh thần của Trương

Dịch Hân rất tốt, còn hỏi thăm bà chủ ở địa phương có những nhà hàng nào bán đồ ăn ngon. Sau khi xếp hành lý xong, cô ấy một mình đi ra khỏi homestay…

Xấp xỉ khoảng 10 giờ đêm, Trương Dịch Hân từ bên ngoài trở lại, khi vào cửa còn chào hỏi bà chủ, nhưng nhìn vẻ mặt của cô hình như hơi mệt mỏi. Sau đó cô ấy về phòng mình, cả đêm không ra.

Buổi sáng ngày hôm sau, sau khi Trương Dịch Hân ăn bữa sáng ở homestay, cô nói với bà chủ ở trước quầy mình muốn lấy một tấm bưu thiếp, sau đó thấy cô ghé lên quầy viết trên bưu thiếp mấy câu, tiếp theo thì cầm bưu thiếp xoay người đi ra ngoài.

Từ đó đến sau này, Trương Dịch Hân cũng không hề trở lại homestay này nữa, mà hành lý của cô ấy vẫn còn để lại căn phòng đã ở lúc đó…

Đáng tiếc vì video không rõ ràng lắm, nên căn bản không nhìn rõ Trương Dịch Hân viết cái gì lên trên bưu thiếp? Gửi bưu điện cho ai? Căn cứ theo tài liệu ông Trương cung cấp biểu hiện, vòng xã giao của Trương Dịch Hân trừ cha mẹ ra, cô có quan hệ tương đối thân với đồng nghiệp cùng công ty.

Nhưng tôi bảo Từ Kính liên hệ với người nhà Trương Dịch Hân thì họ đều nói chưa từng nhận được bưu thiếp của con gái từ Nhật Bản gửi về. Nhưng nếu là gửi cho đồng nghiệp, vậy sẽ không gửi chỉ một tấm bưu thiếp?

Cho nên tôi và chú Lê đều cho rằng, tấm bưu thiếp này là manh mối duy nhất hiện giờ. Vì thế chúng tôi lại hỏi thăm bà chủ homestay, gần đây có mấy cái hòm thư. Bà chủ rất nhiệt tình vẽ cho chúng tôi một tấm bản đồ đơn giản, trên đó đánh dấu vị trí cụ thể của hai hòm thư gần đây.

Căn cứ theo bản đồ của bà chủ, chúng tôi nhanh chóng tìm đến

hai hòm thư mà bà ấy nói, tiếp theo tôi để Đinh Nhất ghi nhớ lại số hiệu của hai hòm thư, hi vọng có thể điều tra được vào ngày Trương Dịch Hân gửi bưu thiếp đi, có tấm nào gửi về Trung Quốc hay không.

Đáng tiếc nơi này nói cho cùng không phải Trung Quốc, ở đây trừ Từ Kính ra chúng tôi cũng chẳng quen biết ai. Hơn nữa cậu ta là một du học sinh, nhiều nhất cũng chỉ là làm phiên dịch cho chúng tôi, hoặc giúp chúng tôi liên hệ người nhà của Trương Dịch Hân thôi.

Nếu muốn thông qua cảnh sát Nhật Bản điều tra chút gì đó, phỏng chừng chính chúng tôi ra mặt thì khả năng hoàn thành không lớn. Cuối cùng vẫn là chú Lê liên hệ chị Bạch, hỏi chị ấy có bạn bè nào ở đây có thể giúp đỡ được không.

Chị Bạch là ai chứ? Giao thiệp khắp thế giới, chị ấy nhanh chóng giới thiệu một người bạn làm việc ở Tổng Lãnh sự quán Sapporo cho chúng tôi. Khi chúng tôi kể tình hình bên này cho anh ta, người bạn đó của chị Bạch lập tức nói anh ta biết chuyện này, vẫn luôn tích cực liên hệ cảnh sát Nhật Bản, đôn đốc họ nhanh chóng phá án.

Chú Lê nghe thấy là tiếng phổ thông cũng không khách sáo với anh ta, nói gọn gàng dứt khoát, chúng tôi có manh mối mà cảnh sát không có, nhưng cái chính là không biết cảnh sát Nhật có thể điều tra tiếp theo manh mối của chúng tôi nói ra hay không.

Bạn của chị Bạch cẩn thận dò hỏi về manh mối theo lời chúng tôi, sau đó bảo chúng tôi về khách sạn chờ trước đi, anh ta sẽ hỗ trợ liên hệ phía cảnh sát Nhật cho.

Không ngờ hiệu suất làm việc của bạn chị Bạch cũng rất nhanh, trưa hôm đó cảnh sát Nhật Bản đã đến khách sạn tìm chúng tôi. Căn cứ vào manh mối mà chúng tôi cung cấp, bọn họ rất nhanh đã

điều tra ra bưu thiếp ngày hôm đó Trương Dịch Hân gửi qua bưu điện, hòm thư ấy gửi ra tất cả là hai bưu thiếp. Nhưng rất đáng tiếc, trong đó không có cái nào gửi về Trung Quốc cả.

Việc này thật kỳ quái, chẳng lẽ tấm bưu thiếp kia vẫn còn ở trên người Trương Dịch Hân, cũng không gửi đi qua bưu điện? Thế nhưng trong video có thể nhìn thấy rõ ràng, vị trí mấy hàng chữ mà cô ấy viết là địa chỉ và mã bưu chính mà?

Vì thế mấy người chúng tôi bèn ôm nghi vấn này quay về homestay Trương Dịch Hân đã ở lần nữa, sau đó theo tuyến đường ngày đó cô ấy có khả năng đi qua mà lặp lại một lần. Rất nhanh đã lần lượt đi ngang qua hai hòm thư mà bà chủ đã nói kia.

Thời điểm này trước mặt có rất nhiều nữ sinh mặc đồng phục đi học của Nhật Bản đi tới, trước tiên không nói mặt mũi thế nào, chỉ nhìn đồng phục của các em ấy thì đã cảm thấy vô cùng tươi trẻ, xinh đẹp. Trái lại với đồng phục trung học ở trong nước của chúng tôi, thoải mái có thừa, nhưng mỹ quan lại không đủ…

Ngay lúc tôi đang thưởng thức học sinh trung học Nhật chỉ có thể nhìn thấy trong phim ảnh và truyền hình Nhật Bản, lại phát hiện các em ấy đều sôi nổi bỏ thư vào trong hòm. Sau đó Từ Kính nghe ngóng mới biết được, những học sinh trung học này gửi thư cho bạn qua thư tín của mình.

Lúc ấy tôi nghe thế thì bụng nghĩ rất buồn cười, đây đã là thời đại nào mà còn viết thư cho bạn qua thư tín, chỉ cần di động có sóng, chẳng sợ bạn qua thư tín có ở sao Hoả thì lúc nào, ở đâu cũng có thể liên hệ kìa! Còn cần đến viết thư ư?

Nhưng Từ Kính lại nói cho tôi biết, đây là một hoạt động do trường học của họ khởi xướng, mục đích là để làm các học sinh có thể tạm thời bỏ xuống các sản phẩm điện tử, trở về thời kỳ hồn nhiên ban đầu, dùng giấy bút viết ra những suy nghĩ dành cho bạn

bè.

Tôi cười gượng vài tiếng: “Ý tưởng của người Nhật Bản đúng là không giống người thường mà!

Đột nhiên trong đầu tôi chợt loé lên ánh sáng, lúc trước tấm bưu thiếp kia của Trương Dịch Hân có thể nào không phải gửi về nước, mà là gửi đến một nơi nào đó của Nhật Bản hay không?

Nghĩ đến đây, chúng tôi bèn nhanh chóng về lại homestay của Trương Dịch Hân, hỏi bà chủ lấy một tấm bưu thiếp giống y như cái của Trương Dịch Hân, lật ra mặt trái nhìn, phát hiện cảnh ở mặt sau là một kênh đào nổi tiếng của Otaru.

Vì thế trưa hôm đó, chúng tôi lại cầm tấm bưu thiếp này đi tới cục cảnh sát lần nữa, hy vọng cảnh sát ở đây có thể điều tra ra cùng ngày Trương Dịch Hân lấy bưu thiếp, hai hòm thư kia có từng xuất hiện bưu thiếp nào giống y như đúc cái trong tay tôi không.

Lần này cảnh sát phụ trách vụ án trực tiếp đưa chúng tôi đến bưu cục Otaru luôn, tìm được bưu tá phụ trách hai hòm thư kia. Từ người này, chúng tôi biết được hiện giờ người thích dùng bút viết thư ở Nhật Bản cũng không nhiều, nên mỗi ngày trong hòm thư có nhiều nhất chính là bưu thiếp gửi đi khắp nơi trên thế giới.

CHƯƠNG

TẦNG HẦM BÍ ẨN

Vì ngày thường tiếp xúc với quá nhiều loại bưu thiếp có mặt sau là kênh đào Otaru này, nên vị bưu tá cũng không quá chú ý tới có chỗ nào đặc biệt. Nhưng nói muốn gửi đến trong lãnh thổ Nhật Bản thì đúng là không nhiều, nên mỗi lần anh ta đều sẽ ghi chép kỹ lưỡng.

Căn cứ vào ghi chép của bưu tá, ngày đó đúng là có hai tấm gửi cho trong nước, trong đó một tấm là gửi đến Osaka, còn một tấm khác lại gửi đến Sapporo.

Bởi vì có cảnh sát tham gia, bưu tá kia viết hẳn ra địa chỉ của hai tấm bưu thiếp. Trong đó tấm gửi đến Osaka, người nhận là một giáo viên nữ ở Osaka, cảnh sát tra được đây là một người bạn thân gửi cho cô khi tới đây nghỉ phép, không có bất kỳ chỗ nào khả nghi.

Đến tấm thứ hai, là gửi cho một toà nhà ở nội thành Sapporo, người nhận tên là Hase Shuichi, không nghề nghiệp, căn hộ là thừa kế từ di sản của cha mẹ, thu nhập chủ yếu từ làm vài việc vặt, không có tiền án tiền sự, là một người Nhật rất yên phận.

Tôi nghĩ không ra Trương Dịch Hân sao lại đi gửi bưu thiếp cho một người đàn ông Nhật Bản như vậy chứ? Vì thế bèn lập tức bảo Từ Kính liên hệ về nước, bảo bọn họ kiểm tra xem thời gian ở

trong nước Trương Dịch Hân có lui tới gì với người tên Hase Shuichi này hay không.

Kết quả điều tra phát hiện, khoảng hơn một năm nay, mỗi tháng Trương Dịch Hân đều có gửi thư từ qua lại với Hase Shuichi. Hiện giờ tuy rằng không biết trong thư bọn họ viết cái gì, nhưng tôi luôn cảm thấy sự mất tích của Trương Dịch Hân không thoát khỏi quan hệ với cái gã tên Hase Shuichi này…

Bấy giờ cảnh sát đã có được manh mối đó, cho nên bọn họ bắt đầu liên hệ ngay với cảnh sát Sapporo. Do không biết hiện giờ Trương Dịch Hân còn sống hay đã chết, cho nên vì không để rút dây động rừng, cảnh sát Sapporo quyết định lén điều tra Hase Shuichi trước, xem hành tung một tháng nay của hắn có chỗ nào khả nghi hay không.

Điều tra thấy, hành tung hơn gần tháng nay của Hase Shuichi không có chỗ nào đặc biệt, gần như giống bình thường, ngẫu nhiên ra ngoài làm việc bán thời gian, thời gian khác đều ru rú ở trong nhà.

Cảnh sát địa phương còn lấy cớ là kiểm tra mối mọt để đến nhà hắn xem xét, nhưng không nhìn thấy chỗ khả nghi. Sau khi nghe xong, trong lòng tôi có cảm giác cảnh sát Nhật Bản vẫn không đáng tin cậy, vào trong phòng chỉ xem xét sơ sơ một chút, đã nói không có chỗ khả nghi ư?

Xem ra chúng tôi muốn điều tra ra Hase Shuichi đến cùng có vấn đề hay không, nhất định phải tự mình đi điều tra mới được, toàn dựa vào người khác thật đúng là như bị che mất một mắt. Vì thế sáng sớm hôm sau chúng tôi trả phòng khách sạn ở Otaru, lại lái xe về Sapporo.

Căn cứ vào địa chỉ của bưu tá cung cấp, chúng tôi rất nhanh đã tìm được căn nhà Hase Shuichi ở, nhìn từ vẻ ngoài, hẳn là đã hơi

lâu năm, tổng thể cho người ta một loại cảm giác âm u .

Cỏ dại trong sân mọc vừa cao, vừa dày, thấy được chủ nhân căn nhà không phải là một gã chăm chỉ. Vì không để cho người khác nghi ngờ, chúng tôi chỉ ở gần căn nhà một lát là đi khỏi.

Vì nói cho cùng chúng tôi không phải người Nhật Bản nên vài hành động lời nói rất có thể khiến người khác chú ý, cho nên Từ Kính bèn lái xe chở chúng tôi đến khách sạn ở trước.

Ăn xong cơm trưa, chúng tôi bàn bạc trong phòng, cuối cùng quyết định mời một vị thám tử địa phương tới để điều tra hành tung của Hase Shuichi, tôi dám cam đoan còn tỉ mỉ hơn so với cảnh sát nhiều.

Quả nhiên, hai ngày sau Từ Kính đã cầm hành tung của Hase Shuichi mà thám tử Nhật Bản điều tra được đi tới khách sạn, chúng tôi cẩn thận xem, phát hiện cái gã này mỗi tuần chỉ có hai ba ngày ra ngoài làm việc, đều là đi làm dỡ hàng linh tinh cho vài siêu thị gần đó.

Tuy rằng chỉ là làm việc vặt, nhưng mà lại rất ổn định. Toàn bộ thu nhập của Hase Shuichi đều là đến từ đây, thời gian bình thường đều không khi nào gặp Hase Shuichi ra ngoài, vẫn luôn trốn trong nhà.

Mấy năm trước cha mẹ hắn đồng thời chết vì một tai nạn ngoài ý muốn, về sau Hase Shuichi thừa kế bất động sản của cha mẹ, vẫn luôn sống ở đó một mình. Chúng tôi căn cứ thời gian hắn đi ra ngoài, quyết định ngày mai thừa dịp lúc hắn đi làm sẽ vào nhà hắn xem thử…

Bởi vì cân nhắc đến thời gian làm việc của Hase Shuichi không cố định, cho nên lúc tôi và Đinh Nhất vào nhà dò xét, Từ Kính và chú Lê phụ trách nhìn chằm chằm hắn, để tránh hắn nửa đường thì trở về.

Rốt cuộc đây cũng không phải Trung Quốc, ban ngày ban mặt muốn đột nhập vào nhà riêng, khẳng định không phải chuyện dễ dàng như vậy. Chỉ cần có người tùy tiện hỏi chúng tôi một câu, chúng tôi sẽ lập tức lòi đuôi.

Tuy nhiên rất may mắn là trong khoảng thời gian này, người trên đường cũng không nhiều, phần lớn đều là người đi làm đã đi làm, người đi học đã đi học. Ngẫu nhiên có người đi ngang qua cũng đều là vài người già gần đất xa trời.

Vì không để cho người qua đường chú ý, tôi và Đinh Nhất bèn lặng lẽ vòng tới phía sau nhà Hase Shuichi, do ở đó để rất nhiều đồ linh tinh, nên sau khi chúng tôi nhảy vào sân có thể tìm được chỗ ẩn mình rất dễ dàng. Phải nói tên Hase Shuichi này cũng thật sự quá lười, căn nhà tốt vậy mà để hắn ở thành cái dạng này!

Tôi và Đinh Nhất lần mò ở sân sau cả buổi mới tìm thấy cửa sau. Chỉ là ổ khoá trên cánh cửa đã sớm rỉ sét thành một cục sắt, quỷ mới biết đã bao lâu không có người mở ra rồi.

Cũng may đối với Đinh Nhất mà nói đây đều chẳng phải là vấn đề, đừng nói là ổ khoá rỉ sét cứng ngắc, dù có là đúc nguyên khối thì anh ta đều có thể mở ra. Quả nhiên chỉ một chốc tôi đã nghe thấy tiếng lách cách, ổ khoá mới nãy còn treo trên cửa lúc này đã rơi xuống đất.

Đầu tiên Đinh Nhất chầm chậm đẩy cái cửa kia ra, phát hiện chỗ đó là cuối hành lang. Sau khi đi vào, một mùi mốc meo ập đến trước mặt! Căn nhà này do có hướng không tốt, độ chiếu sáng rất kém, cho dù bây giờ bên ngoài mặt trời đã lên cao, nhưng trong nhà lại vẫn râm mát.

Vì tiết kiệm thời gian, tôi và Đinh Nhất chia nhau hành động, tôi lên lầu hai tìm, anh ta tìm ở lầu một.

Lầu hai có hai gian phòng ngủ và một buồng vệ sinh, trong mỗi

phòng đều là cảnh tượng một đống bừa bộn, xem ra đàn ông độc thân trên toàn thế giới đều giống nhau cả!

Tôi lật hết các chỗ có thể tìm kiếm ở lầu trên lên, nhưng không tìm được gì cả, đừng nói Trương Dịch Hân, ngay cả một món đồ dùng của con gái cũng không có. Ai ngờ lúc tôi đang hơi thất vọng, đột nhiên lại nghe thấy Đinh Nhất gọi tôi một tiếng dưới lầu.

Tôi nghe thế nhanh chóng xuống cầu thang, nhưng không thấy bóng dáng của anh ta ở lầu một? Chẳng lẽ anh ta ra ngoài rồi? Đúng lúc đang nghi hoặc thì thấy sàn nhà phòng bếp bị đẩy lên, tiếp theo tôi thấy một bóng người chui từ dưới đất lên.

Tôi nhìn kỹ, phát hiện người nọ lại là Đinh Nhất, cái tên này giỏi, trái tim nhỏ của tôi bị anh ta dọa cho đập loạn thình thịch!

Vì thế vẻ mặt tôi hoảng hồn không thôi nói: “Shit! Sao anh chạy xuống phía dưới thế?”

Hoá ra vừa rồi ngay lúc tôi lên lầu, Đinh Nhất tự tìm thử ở dưới lầu, đúng lúc đi đến phòng bếp ở lầu một, phát hiện bên dưới sàn nhà trống rỗng! Vì thế anh ta bèn cẩn thận quan sát một lúc, kết quả anh ta nhanh chóng phát hiện ra trên sàn nhà có một chỗ nhấc lên được!

CHƯƠNG

GIAM CẦM TRONG TẦNG HẦM

Đinh Nhất lật miếng sàn gỗ đó lên, phát hiện đây là cửa vào một tầng hầm, anh ta chui xuống ngay tắp lự! Vì thế mới có cảnh vừa rồi kia… Anh ta thấy tôi sững sờ thì vẫy tay, bảo tôi đi cùng xuống thử, xem ra anh ta đã phát hiện ra manh mối có ích gì dưới đó rồi!

Cửa vào tầng hầm này bí ẩn như thế, chắc chắn có giấu thứ gì đó bí mật! Tôi đi theo Đinh Nhất xuống dưới, phát hiện hoá ra tầng hầm của căn nhà này rất lớn, nhưng ngửi một cái là biết toàn rác rưởi bị vứt vào đây.

Vừa nãy lúc xuống dưới, Đinh Nhất đã tìm được công tắc nên bây giờ ở đây rất sáng sủa. Chỉ là do đồ ô uế bên dưới quá nhiều, nên nhất thời chúng tôi cũng không biết ở đây có thể cất giấu bí mật gì.

Ai ngờ vào lúc này, đột nhiên từ sâu bên trong tầng hầm truyền đến tiếng “lạch cạch”. Tôi lo lắng quay sang hỏi Đinh Nhất: “Không phải là chuột đấy chứ?”

Nhưng Đinh Nhất lại bình tĩnh nói: “Nếu là chuột, vậy cái đầu của con chuột này cũng khá lớn đấy…”

Có Đinh Nhất ở đây, tôi cũng không quá sợ hãi, vẫn cẩn thận đi theo sau anh ta đến chỗ sâu nhất trong tầng hầm.

Khi chúng tôi vòng qua rác rưởi, đến chỗ sâu nhất, mới thấy ở đây còn có một khoảng đất trống khá sạch sẽ, nhưng lúc nhìn rõ thứ nằm trên khoảng đất trống, tôi sững sờ ngay.

Ở cuối tầng hầm có đặt một tấm nệm bẩn thỉu, một người trần truồng đầy vết thương đang nằm trên đó. Một chân của cô gái kia bị xích vào một sợi xích sắt to khoá chặt chỗ cây cột, đầu tóc rối bù dán sát vào mặt khiến tôi rất khó thấy rõ khuôn mặt cô ấy.

Nghe thấy tiếng chúng tôi đi tới, cô gái run rẩy, nhắm tịt mắt. Tôi thử gọi: "Trương Dịch Hân? Cô có phải là Trương Dịch Hân không?"

Chắc vì nghe thấy tôi nói tiếng Trung Quốc, cơ thể cô gái kia chấn động rõ rệt, sau đó cuộn tròn người lại vội nép sát vào một góc. Tôi không đành lòng nhìn tiếp nữa, bèn cởi áo ngoài khoác lên người cô gái, sau đó kiên nhẫn nói: "Cô là người Trung Quốc à? Có nghe hiểu chúng tôi nói gì không? Cô đừng sợ, chúng tôi từ trong nước sang đây cứu cô!"

Nghe thấy tôi nói mình là sang đây tìm cô ấy về, bây giờ cô gái mới từ từ mở mắt, hoảng sợ nhìn trái nhìn phải, sau đó lại túm chặt lấy tay tôi: "Các anh mau cứu tôi ra ngoài với, tên ác ma kia sẽ về nhanh thôi!"

Bây giờ tôi mới thấy rõ mặt cô ấy, không nghi ngờ gì nữa, cô ấy chính là Trương Dịch Hân đã mất tích gần một tháng!

Có được đáp án, tôi thở phào nhẹ nhõm hỏi cô ấy: "Có thể tự đi được hay không?"

Nhưng Trương Dịch Hân thử đứng lên vài lần, cuối cùng đều ngã trở lại nệm. Tôi bảo Đinh Nhất mở khoá ra trước, thật sự tôi không nhìn nổi hình ảnh cô gái bị xích mãi như vậy.

Ban đầu chúng tôi đã cùng thương lượng là, nếu thật sự phát hiện Trương Dịch Hân, thì sẽ giả bộ vô tình phát hiện ra cô ấy cầu

cứu rồi báo cảnh sát. Thế nhưng bây giờ khi tôi nhìn thấy Trương Dịch Hân trước mắt, trong lòng trào lên lửa giận, biến mẹ nó cái vô tình phát hiện đi! Tôi cứ đến thẳng đây cứu người đấy thì làm sao?

Nghĩ đến đây, tôi bế Trương Dịch Hân từ dưới đất lên, sau đó chuẩn bị rời khỏi. Đúng vào lúc này, di động của tôi đột nhiên vang lên, tôi để Đinh Nhất lấy ra nghe giúp mình, thấy là Từ Kính gọi tới, nói Hase Shuichi đã làm xong việc, đang đi về nhà.

Trương Dịch Hân nghe nói gã Nhật lùn kia sắp về, càng bị doạ cho run rẩy cả người. Thấy cảnh như vậy, tôi biết mình cần phải đưa cô gái này đi ngay lập tức!

Dưới sự trợ giúp của Đinh Nhất, sau cùng tôi cũng ôm được Trương Dịch Hân ra khỏi tầng hầm, bây giờ cũng đã có thể nghe được âm thanh mở cửa ở ngoài. Thật ra, tôi cũng không sợ đánh nhau trực diện với tên kia, dù sao cũng có Đinh Nhất ở bên cạnh, cho dù gã có là vua đấm bốc Nhật Bản cũng chưa chắc có thể làm gì chúng tôi.

Nhưng bây giờ dù sao chúng tôi cũng đang đột nhập vào nhà riêng, nên để tránh phiền phức, tốt nhất nên đưa Trương Dịch Hân đi trước khi gã trở lại.

Còn may vào vài giây cuối cùng, chúng tôi cũng kịp chạy ra từ cửa sau, nhảy khỏi sân sau nhà tên Nhật lùn, thành công về được xe. Lúc này chú Lê và Từ Kính đã ngồi chờ sẵn, khi họ nhìn thấy tôi ôm Trương Dịch Hân thì choáng váng mặt mày, không biết nên lái xe đi đâu.

Lúc ấy tôi nhìn thấy Hase Shuichi đã tức muốn hộc máu chạy từ trong nhà ra, vì thế nói luôn với Từ Kính ở phía trước lái xe, đến Tổng lãnh sự quán Sapporo!

Có mục tiêu rõ ràng, Từ Kính lập tức khởi động xe, phóng

nhanh về phía Tổng Lãnh sự quán…

Bởi vì trên đường đã liên hệ trước với người bạn ở Lãnh sự quán của chị Bạch, nên xe của chúng tôi cũng không cần dừng lại mà chạy thẳng đến trước cửa Lãnh sự quán. Lúc này bác sĩ của Lãnh sự quán cũng đã chờ sẵn, khi họ nhìn thấy tôi ôm Trương Dịch Hân từ trên xe xuống, vẻ mặt cũng kinh ngạc khôn tả.

Qua kiểm tra sơ bộ của bác sĩ, Trương Dịch Hân có vài vết thương ngoài da, nghiêm trọng nhất chắc là chân trái của cô ấy, có thể bị nứt xương. Chúng tôi cũng kể lại rõ ràng rành mạch quá trình phát hiện ra cô ấy cho nhân viên của Lãnh sự quán Trung Quốc biết, còn thông báo cho bên ngoài thế nào thì phải giao cho họ.

Ngồi ở phòng nghỉ của Lãnh sự quán, tâm trạng của chúng tôi đều rất bình tĩnh. Tuy rằng sau này có lẽ sẽ rơi vào những ngày bị gây khó khăn, nhưng tôi cũng không hối hận việc đưa Trương Dịch Hân đi lúc ấy.

Chú Lê cũng gọi điện thoại cho cha của Trương Dịch Hân, nói với họ tin vui là cô ấy còn sống, đối phương nghe xong cũng nghẹn ngào trong điện thoại hồi lâu. Thật ra tôi biết, nếu họ đến tìm chúng tôi tức là đã không còn ôm hy vọng gì nữa, họ chỉ không muốn thừa nhận thôi. Bây giờ biết con gái vẫn còn sống, chắc chắn là vui sướng vạn phần!

Sau đó Lãnh sự quán Trung Quốc liên hệ ngay với cảnh sát địa phương, cũng giải thích tình hình, đương nhiên, cách nói đối ngoại là: Lý do chúng tôi xông vào nhà dân của Nhật Bản là vì nghe thấy Trương Dịch Hân kêu cứu bằng tiếng Trung Quốc!

Cảnh sát Sapporo nhanh chóng bắt Hase Shuichi, qua thẩm vấn, gã thú nhận mình vẫn luôn nói chuyện với Trương Dịch Hân qua mạng, tự đắp nặn bản thân thành một giảng viên đại học sống ở

Nhật Bản.

Sau khi lấy được sự tin tưởng của Trương Dịch Hân, Hase Shuichi hẹn cô đến Nhật Bản chơi, hơn nữa còn đưa ra đề nghị hai người gặp mặt một lần. Buổi tối ngày Trương Dịch Hân mất tích, gã dùng tiền mua chứng minh thư giả đi thuê một chiếc xe, sau đó đến Otaru trước.

Hai người gặp mặt ở Otaru rồi đến một tiệm sushi ăn tối, sau đó Trương Dịch Hân vốn tưởng rằng gã sẽ đưa mình về homestay, nhưng không ngờ lại bị Hase Shuichi dùng Ete chụp thuốc mê, sau đó lái ô tô đưa cô ấy về Sapporo.

CHƯƠNG

BÍ MẬT CỦA BÁC SĨ TRIỆU

Trong thời gian hơn một tháng, gã vẫn luôn giam cầm Trương Dịch Hân ở tầng hầm trong nhà mình... Tuy nhiên tên Hase Shuichi lại giảo biện rằng, tuy lúc đầu Trương Dịch Hân bị gã bắt tới, nhưng về sau là do cô ấy tự nguyện ở lại.

Nhưng cách nói bên phía Trương Dịch Hân biểu thị không phải như thế, cô ấy chỉ ra và xác nhận là Hase Shuichi cầm tù mình, trong khoảng thời gian đó liên tục đánh đập và xâm hại cô. Chân trái bị thương là do bị Hase Shuichi dùng gậy bóng chày đánh trong một lần cô cố chạy trốn!

Ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng không tin nổi cách nói của Hase Shuichi, thế mà cảnh sát Nhật Bản lại có thể tin tưởng được!

Nhưng rốt cuộc ở đây không phải trong nước, tuy rằng cảnh sát Nhật đã lập án, nhưng tất cả mọi việc vẫn phải dựa theo trình tự luật pháp của Nhật Bản. Việc phía chúng tôi có thể làm chính là cử ra một đoàn luật sư ưu tú tới cãi thắng vụ kiện này cho Trương Dịch Hân.

Bây giờ Trương Dịch Hân đã được tìm thấy rồi, nhiệm vụ của chúng tôi đã hoàn thành. Sau khi cha mẹ Trương Dịch Hân đến Nhật Bản, chúng tôi sẽ lên chuyến bay buổi tối cùng ngày để về

nước.

Trước khi đi, Từ Kính nói với chúng tôi ở sân bay, nếu lần sau có cơ hội lại đến Nhật Bản chơi, tới lúc đó cậu ta mời chúng tôi uống rượu!

Tuy rằng tôi nói khách sáo: “Nhất định!” Nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy, chỗ có thể vui chơi ở Trung Quốc đầy ra, làm gì mà cứ phải tới chỗ của quỷ Nhật Bản chơi chứ? Lại nói, đồ ăn còn vừa khan hiếm, vừa khó ăn!

Về nước mấy ngày sau, tôi vẫn luôn chú ý tới diễn biến của sự kiện Trương Dịch Hân, vì tôi cũng không muốn cho tên quỷ Nhật Bản kia tiếp tục ung dung ngoài vòng pháp luật! Đáng tiếc loại vụ án liên quốc gia này rất khó cãi, trước không nói kết quả thế nào, thời gian hao phí vào đó cũng đủ làm cho tâm sức của con người tiều tụy rồi.

Nhưng sau này nghe nói tên Hase Shuichi kia cũng không bị xử quá nặng, Trương Dịch Hân cũng vì vấn đề tâm lý nghiêm trọng nên di cư đến Canada… Nghe những điều này, tôi thẩn thức mất hồi lâu, thật chẳng biết một cô gái tinh thông tiếng Nhật làm sao lại có thể dễ tin lời tên đốn mạt kia thế?

Buổi tối hôm nay Chiêu Tài mời tôi và Đinh Nhất đến nhà mới của mình làm khách, khi nghe tôi vừa từ Nhật về thì oán giận nói: “Sao em không nói sớm hả! Biết em đi Nhật Bản chị đã bảo em mang mấy hộp mặt nạ về rồi!”

Tôi bĩu môi: “Xí, chị chỉ biết sính ngoại, đồ của Nhật Bản thì tốt gì!”

“Em biết gì chứ! Người cả sữa rửa mặt cũng không cần như em, còn không biết xấu hổ nói với chị đồ trang điểm nào tốt hay xấu à?”

Tôi bị chị ấy dỗi đến phát ghét: “Rồi rồi rồi, chị có lý! Em nói

không lại chị được!”

Lúc này lão Triệu bưng một đĩa thịt sườn chiên mềm trong bếp ra, sau đó cười và nói với tôi: “Cậu nên hài lòng đi, cậu có bao nhiêu thời gian để cho cô ấy dỗi một lúc đâu! Còn anh là ngày ngày bị dỗi…”

Tôi nhân cơ hội nhón một miếng thịt sườn nhét vào miệng: “Nhưng đó là do anh tự tìm, lại chẳng ai ép anh?”

Chiêu Tài nghe xong thì nhéo tôi: “Nói cái gì đấy? Sao lại nói năng với anh rể mình như thế hả?”

Tôi bị chị nhéo đau điếng, vội la làng xin tha: “Đau, đau, đau! Anh rể cứu em!”

Lão Triệu cười lắc đầu nói: “Sao đấy, bây giờ mới nhớ tới gọi anh rể à? Muộn rồi!” Nói xong lại xoay người trở về phòng bếp.

Khỏi nói, tay nghề của lão Triệu đúng thật là quá giỏi, Chiêu Tài vẫn là rất có phúc mà! Xem ra sau này nếu thèm ăn, phải siêng chạy đến nhà anh rể mới được!

Ăn cơm xong, tôi giúp Chiêu Tài dọn dẹp trong bếp, thật ra bình thường tôi không thích làm những việc này, hôm nay vào bếp giúp đỡ hoàn toàn là vì có chuyện muốn hỏi Chiêu Tài.

Mới đầu Chiêu Tài còn kỳ quái nói: “Chết tiệt! Hôm nay mặt trời mọc từ hướng Tây à? Thế mà còn biết ăn cơm xong giúp chị dọn dẹp, không chùi mép xong rồi biến à? Quái lạ ghê ấy!”

Tôi nghe thế thì bĩu môi: “Chị cũng gả chồng rồi, sau này là người nhà họ Triệu, em tới nhà làm khách, không thể khách sáo với chị một chút à, không ngờ chị còn tưởng thật!”

Chiêu Tài cười khúc khích: “Được rồi, khách khứa à, vậy bây giờ em ra ngoài xem tivi đi thôi!”

Tôi cũng muốn đi ra, nhưng mục đích vào đây còn chưa đạt

được mà, sao có thể dễ dàng ra ngoài chứ! Vì thế bèn cợt nhả nói với chị: “Thôi đi! Vẫn là thương chị, giúp chị làm cho rồi, bằng không sau chị lại bới móc ngụy biện!”

Lúc này Chiêu Tài dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi nói: “Không đúng nha Trương Tiến Bảo, hôm nay có phải em có việc gì không? Có việc thì nói, có rắm thì đánh! Đừng có giả vờ giả vịt đóng vai chiến sĩ thi đua nữa!”

Nếu Chiêu Tài đã chủ động hỏi, tôi đây cũng mượn bậc thang để leo xuống: “Hôm hôn lễ của hai người, sao cha mẹ của bác sĩ Triệu lại không tới? Chị nói tình huống nhà hai chị em mình thế nào anh ấy không biết sao? Hôm hôn lễ chẳng có cha mẹ bên nào, thế này thì giống cái dạng gì?”

Chiêu Tài nghe xong thì thả miếng rửa chén xuống: “Nếu em đã hỏi thì hôm nay chị sẽ kể cho em, có điều sau này không được nhắc lại, biết chưa?”

Tôi thấy chị ấy còn làm ra vẻ rất thần bí, bèn gật đầu nói: “Rồi, chị nói đi! Chỉ cần em biết lý do, sau này bảo đảm sẽ không nhắc tới nữa…”

Chiêu Tài lén liếc vào phòng khách, thấy bác sĩ Triệu đang nói chuyện với Đinh Nhất, vì thế nói khẽ với tôi: “Cha mẹ ruột của anh ấy đã mất mười năm trước rồi…”

“Gì!” Tôi khiếp sợ nên nói lớn.

Chiêu Tài hung hãn đập tôi một cái: “Suỵt, nói nhỏ chút được không?”

Tôi gật đầu, sau đó đè giọng xuống nói: “Sao lại thế? Sao em chưa từng nghe chị kể?”

Chiêu Tài thở dài với tôi: “Đây là khúc mắc trong lòng lão Triệu, thường ngày không thể nhắc đến, chị sợ nói rồi em lại lắm miệng

hỏi anh ấy, nên vẫn không kể.”

Tôi không nói gì được nữa: “Đúng là con gái gả chồng như bát nước hắt đi, mới vừa kết hôn mà việc gì cũng hướng hết về phía chồng rồi! Vậy cha mẹ anh ấy mất như thế nào?”

Chiêu Tài suy nghĩ rồi nói: “Chị chỉ từng nghe anh ấy nói một lần, vào khoảng mười năm trước, lúc ấy lão Triệu vừa vào đại học, cha mẹ thấy con trai đi học rồi, hai người họ ở nhà cũng không có ý nghĩa gì, bèn cùng nhau đi du lịch. Kết quả lúc đó gặp phải một cơn động đất, họ cùng những du khách khác bị lạc nhau, cuối cùng thì hoàn toàn mất tích.”

“Đến bây giờ vẫn chưa tìm được ạ?” Tôi không tin hỏi lại.

Chiêu Tài gật đầu nói: “Chị có nghe cô của lão Triệu nói, mấy năm đầu mới xảy ra chuyện, có một thời gian lão Triệu rảnh thì sẽ đến đó tìm, nhưng lần nào cũng thất vọng quay về.

Về sau cô đã ra chỉ thị, nếu không chắc chắn thì vĩnh viễn đừng đi tìm, nói cha mẹ anh ấy chắc cũng không hy vọng thấy anh ấy sống tiêu cực như vậy… Cho nên sau đó lão Triệu thật sự không đi tìm nữa, nhưng cũng không muốn nhắc lại chuyện này…”

CHƯƠNG

CÁ CHUỐI BÁO TANG

Tôi gật đầu, sau đó nhìn bác sĩ Triệu trong phòng khách, thầm nghĩ khó trách lúc Chiêu Tài hôn mê, bác sĩ Triệu đã quan tâm đến chị ấy như vậy, là do anh ấy cảm thấy đồng mệnh tương liên với Chiêu Tài đây mà!

Biết được khúc mắc của bác sĩ Triệu, tôi quyết định về sau sẽ nói đùa có chừng mực với anh ấy! Không ngờ lão Triệu này giấu kỹ thật, nhìn bề ngoài hoàn toàn không hề nhận ra anh ấy là người bị tổn thương tâm lý.

Thật ra lúc ấy tôi muốn nói với Chiêu Tài là, chẳng lẽ hai người không biết em đang làm gì à? Nếu hai người nói, tôi có thể không giúp ư? Nhưng do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn bỏ qua, bởi vì tôi sợ sẽ tự làm mình bẽ mặt như lần trước.

Buổi tối về đến nhà, tôi kể chuyện của lão Triệu cho Đinh Nhất, anh ta nghe xong cũng gật đầu nói, lão Triệu mệnh cứng, duyên mỏng với thân nhân, cũng may Chiêu Tài có nội đan của bà nội Hồ bảo vệ nên họ hẳn là có thể sống cùng hai mươi năm.

Nghe anh ta nói thế, tôi không khỏi lại bắt đầu lo lắng đến chuyện hai mươi năm sau, Đinh Nhất thấy tôi u buồn thì vỗ vai nói: "Được rồi, chuyện hai mươi năm sau lận, giờ cậu đã bắt đầu

suy nghĩ có mệt không hả! Vẫn nên lo xem sống cùng chị ấy hai mươi năm này như thế nào đi được không!”

Tôi bất đắc dĩ gật đầu, không suy nghĩ miên man nữa.

Giữa trưa hôm nay ăn lẩu ở nhà chú Lê, chú ấy nói với tôi tiền công lần trước đi Nhật Bản đã chuyển vào tài khoản rồi, tôi bèn hỏi chú chuyện đó thế nào rồi? Vụ kiện có thắng không?

Không ngờ chú Lê lại lắc đầu nói: “Tạm thời còn đang chống án, dù sao cũng rất phiền phức. Cũng may nhà họ có tiền, càng may mắn hơn chính là người còn sống. Tuy nhiên nghe nói loại kiện tụng xuyên quốc gia này rất phiền phức! Chú chẳng hiểu sao bây giờ người Trung Quốc cứ thích ra nước ngoài chơi như vậy chứ? Không phải nước mình có rất nhiều chỗ chơi à?”

Tôi ăn đầy một miệng thịt dê, sau đó thì thầm: “Chú không hiểu đâu! Bây giờ người ta thích ra nước ngoài chơi là vì họ cảm thấy lúc kể sẽ rất hãnh diện. Ví dụ cháu hỏi chú nhé, gần đây chú đi đâu chơi thế? Chú nói chú đến núi Phú Sĩ ngắm tuyết! Nói thế nghe thật oách nhé, nếu chú nói chú đến hồ Bạch Dương câu cá! Thế có phải là đã rớt mất mấy hạng không?”

Chú Lê nhấp ngụm rượu nhỏ, sau đó khinh thường nói: “Còn đi núi Phú Sĩ ngắm tuyết gì chứ, hồ Bạch Dương có muốn chú cũng không đi, đi thẳng ra ngoại thành tìm một cái hồ hoang dã để câu cá, vừa yên tĩnh vừa thoải mái, tốt biết bao nhiêu!”

Tôi giơ ngón tay cái lên: “Đúng vậy, vẫn là chú có giác ngộ cao, bằng không ngày mai chúng ta đi luôn nhé?”

“Đi thì đi! Nói rồi đấy, ngày mai 5 giờ tới đón chú!” Chú Lê ngà ngà say nói.

Lúc đó chúng tôi đều cho rằng chú Lê nói lúc say thôi, ai ngờ sớm hôm sau, trời còn chưa tỏ, chúng tôi đã nhận được điện thoại của chú Lê, sau đó một đám còn đang ngái ngủ đi tới nhà chú ấy.

Chú Lê vừa thấy chúng tôi một đám mang bộ dạng còn chưa tỉnh ngủ thì cười nhạo: “Mấy người trẻ tuổi các cháu ấy! Vậy mà còn không bằng một lão già khú đế như chú!”

Đôi khi tôi vẫn rất bội phục sức sống của chú Lê, người cũng hơn năm mươi rồi mà mỗi ngày còn có thể cùng chúng tôi lên núi xuống biển, thật là không phục không được.

Xuống xe, tôi hít thật sâu bầu không khí chung quanh, khỏi nói, đúng là rất tươi mát. Lão già này có chỗ tốt như thế mà không nói sớm, lại cứ lén tự đi!

Tôi và Đinh Nhất đều không phải người đam mê câu cá gì, còn chú Lê, nghe nói trong nhà ông ấy chỉ tính mỗi cần câu thôi đã có hơn mười cái, tương đương với việc rất thành thạo câu cá đấy! Cho nên lần này vài dụng cụ câu cá mà tôi và Đinh Nhất dùng cũng đều là chú ấy chuẩn bị, đoán chừng đều đã từng là những thứ cũ chú thích, giờ đã thất sủng.

Sau khi đã chuẩn bị xong xuôi hết thảy, hai chúng tôi học theo chú Lê cùng nhau bắt đầu câu cá. Nhưng nói thật, câu cá là một việc khảo nghiệm sự kiên nhẫn, giống như tôi, còn chưa ngồi đến ba phút đã bắt đầu mơ màng sắp ngủ rồi!

Đang lúc tôi gà gật sắp ngủ, đột nhiên nghe thấy có người nói bên tai: “Cứu tôi với… Cầu xin anh mau cứu tôi với!”

Tôi giật mình đứng bật dậy, sau đó sợ hãi nhìn xung quanh, không ngờ lại nghe chú Lê nói: “Cắn câu rồi!” Sau đó nhanh chóng nhấc cần câu cá từ trong nước lên, một con cá kỳ quái đen bóng bị chú kéo mạnh ra khỏi mặt nước…

Khi chú Lê nhìn thấy con cá mà mình câu lên này cũng ồ một tiếng, xem ra chú cũng cảm giác con cá này có vẻ kỳ lạ. Nhìn thấy con cá lạ bị chú ấy ném xuống đất, tôi vứt phăng luôn giấc mơ kỳ lạ vừa rồi, sau đó chăm chú nhìn con cá trên mặt đất.

“Chú Lê, đây là cá gì ạ? Sao cháu chưa từng thấy nhỉ?” Vẻ mặt tôi ngờ vực hỏi.

Chú Lê nhìn chằm chằm con cá dưới đất cả buổi, cũng không nói lên được là giống cá gì, chỉ thấy con cá này đang liều mạng giãy giụa trên cỏ, giống như không muốn chết sớm như vậy.

Tôi nhìn con cá, vốn định buổi tối có thể có canh cá uống, lại thấy chú Lê chậm rãi gỡ móc câu trong miệng con cá xuống, sau đó thả con cá về lại trong nước…

“Ấy! Chú Lê, sao lại thả cá đi?” Tôi khó hiểu hỏi chú.

Chú Lê nhíu mày nói: “Cá đó không thể ăn.”

Tôi vừa nghe chú nói không thể ăn thì vội hỏi: “Có độc ư? Không phải chỉ có cá nóc mới có độc sao? Nhưng cháu thấy con cá kia cũng không giống cá nóc mà?”

Chú Lê lắc đầu, vẫn nhìn chằm chằm theo hướng con cá bơi đi và nói: “Đi, đuổi theo nó!”

Thế này làm tôi càng giật mình thêm, đuổi theo ai? Chú Lê bảo chúng tôi đuổi theo một con cá bơi trong nước, ai có thể đuổi kịp chứ? Nhưng lúc đó chú Lê đã buông cần câu xuống, bám sát con cá đang bơi đi…

Bây giờ tôi mới phát hiện, con cá này đúng là kỳ lạ! Lúc đầu tôi chỉ cảm thấy bề ngoài của con cá là lạ, nhưng bây giờ thấy nó còn có chỗ càng kỳ lạ hơn! Những con cá giống vậy nếu vừa tìm được đường sống, chắc chắn sẽ liều mạng bơi sâu xuống dưới nước!

Nhưng con cá này lại cứ chậm rì rì bơi dọc bờ, thậm chí đôi khi còn dừng lại, như là đang chờ chú Lê! Cứ như vậy, ba chúng tôi đi theo con cá lạ kia thật lâu, đến tận khi phía trước xuất hiện một vùng cỏ lau rộng lớn, lúc này thấy con cá lạ ấy chui vèo vào giữa đám cỏ lau rậm rạp…

Cùng lúc đó, đầu tôi ong lên ngay, tiếp theo trước mắt tôi tối sầm, sắp đâm đầu ngã quỵ xuống đất.

CHƯƠNG

THI THỂ NAM TRONG BỤI CỎ LAU

May sao lúc ấy Đinh Nhất ở ngay phía sau, anh ta vừa thấy người tôi nghiêng người thì giơ tay ra đỡ lấy.

Chú Lê cũng quay đầu lại hỏi tôi: "Có phải phía trước có người chết hay không!"

Tôi yếu ớt gật đầu nói: "Có một người đàn ông bị dìm chết ở vùng cỏ lau phía trước!"

Đinh Nhất nghe thế thì đỡ tôi ngồi xuống đất, sau đó tự đẩy từng tầng từng lớp cỏ lau ra. Chưa đến một chốc, Đinh Nhất đã chui ra khỏi bụi cỏ lau, sau đó nghiêm trọng nói với chúng tôi: "Ở đằng trước có một cái túi dệt trong nước, bên trong có thi thể của đàn ông..."

Bây giờ tôi mới nhớ ra mà tới hỏi chú Lê: "Sao chú biết ở đây có thi thể? Vừa rồi vì sao phải đi theo con cá lạ kia ạ?"

Chú Lê khẽ thở dài: "Thật ra ban nãy không thể ăn con cá kia là vì nó do người chết đen đủi biến thành. Đa số là để tìm người chịu tội thay, hoặc cho người ta phát hiện thi thể người chết... Bình thường loại cá này không thể bị người ta câu lên, nhưng lại bị chú câu được, cho nên mục đích chính của nó là để chúng ta có thể phát hiện người chết trong nước kia!"

Tôi vừa nghe chú Lê nói như vậy, thì nhớ ngay tới cảnh trong giấc mơ kỳ quái vừa rồi, chẳng lẽ âm thanh cầu cứu tôi nghe được chính là của người chết đó sao?

Bây giờ Đinh Nhất mới hỏi Chú Lê: “Bây giờ làm sao đây ạ? Có cần báo cảnh sát ngay hay không?”

Chú Lê suy nghĩ, sau đó đột nhiên cúi đầu hỏi tôi: “Người đó là ai? Vì sao lại chết ở đây?”

Tôi lúc lắc cái đầu còn hơi choáng váng của mình: “Người chết tên Tô Dương, là một sinh viên mới tốt nghiệp năm ngoái…”

Vốn người tên Tô Dương này năm ngoái tốt nghiệp đại học xong, vẫn luôn muốn ở lại thành phố loại một làm việc, đáng tiếc cậu ta gửi một loạt mấy chục bộ sơ yếu lý lịch, lại như đá chìm đáy biển, không có hồi âm.

Ngay lúc cậu ta sắp nản lòng thoái chí, lại đột nhiên nhận được điện thoại của một người tự xưng là phòng nhân sự của công ty nào đó. Người đó bảo cậu ta mang sơ yếu lý lịch theo, đến một nơi tên là khu dân cư Hải Tinh Hoa Viên để phỏng vấn.

Mới đầu Tô Dương vừa nghe là đến khu dân cư phỏng vấn, nghĩ thầm đây mà là công ty đứng đắn gì chứ! Nhưng nghĩ lại rồi tưởng tượng, cũng có thể là địa điểm thông báo tuyển dụng của công ty đặc biệt bố trí, cứ đi thử xem, không được thì chạy lấy người thôi.

Vì thế ngày hôm sau, Tô Dương ôm tâm lý muốn thử đi đến khu dân cư theo như lời hẹn trong điện thoại. Khi Tô Dương đi vào khu dân cư Hải Tinh, phát hiện mỗi căn ở nơi này đều là nhà ở cao cấp, cậu ta nhìn những ô cửa sổ vuông nho nhỏ, ảo tưởng tương lai mình cũng có thể mua một căn hộ như thế ở thành phố này…

Hôm qua người kia nói địa điểm phỏng vấn ở phòng số 2, lầu 12, tòa C, Tô Dương đứng trong thang máy điều chỉnh lại trạng thái của mình một chút, muốn tinh thần dồi dào để đi gặp người

phỏng vấn. Ra khỏi thang máy, Tô Dương chỉ cần liếc mắt là đã nhìn thấy bảng tên công ty gì gì đó bằng đồng treo trên tường.

Vì đây là lần đầu tiên tham gia phỏng vấn, cho nên khó tránh khỏi hơi hồi hộp, vì thế cậu ta còn đứng ở cửa nửa phút để làm tim mình ổn định lại.

Sau khi ấn chuông cửa, một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi ra mở cửa phòng, bà ta lạnh lùng liếc Tô Dương, sau đó lạnh nhạt hỏi: “Tới phỏng vấn?”

Tô Dương vội mỉm cười gật đầu nói: “Vâng… Tôi tên là Tô Dương.”

Người phụ nữ trung niên liếc mắt đánh giá cậu ta từ trên xuống dưới, rồi ném lại một câu: “Vào đi!” Sau đó xoay người đi vào.

Tô Dương đi vào trong, thấy phòng khách đặt hai cái bàn làm việc, phía sau bàn làm việc có một người đàn ông mặc âu phục phẳng phiu đang ngồi đó, mặt cười tươi rói nhìn mình.

So sánh với người phụ nữ vừa rồi mở cửa, người đàn ông trước mắt này có thể xem như dễ gần hơn nhiều, điều này làm Tô Dương thoáng giảm bớt một chút hồi hộp. Bây giờ người phụ nữ đi tới muốn lấy chứng minh thư của Tô Dương, nói là muốn copy, vì thế Tô Dương không nghĩ nhiều, đưa chứng minh thư cho người phụ nữ trung niên, tiếp theo vị lãnh đạo “phòng nhân sự” đối diện bắt đầu phỏng vấn cậu.

Nói thật, sau khi quá trình phỏng vấn kết thúc, Tô Dương cảm thấy người đàn ông này rất chuyên nghiệp, lúc giới thiệu về công ty cũng nói khá nhiều về đãi ngộ của công ty với nhân viên mới, nghe rất hấp dẫn.

Người đàn ông trung niên này tự xưng họ Tiêu, là giám đốc phòng nhân sự của công ty, bảo Tô Dương gọi mình giám đốc Tiêu là được rồi. Bấy giờ Tô Dương phát hiện người phụ nữ đi photo

chứng minh thư chậm chạp mãi mà không đem trả lại, bèn muốn hỏi giám đốc Tiêu thử, chứng minh thư của mình vẫn còn trong tay chị gái vừa rồi mà?

Kết quả vị giám đốc Tiêu này nghe xong thì nói, Tô Dương nên nhận lời mời làm chức vụ này đi, số lượng có hạn, nên gã hy vọng Tô Dương có thể nhanh chóng quyết định. Nếu muốn làm thì hôm nay sẽ ký hợp đồng luôn, đến lúc đó công ty phải lấy chứng minh thư của nhân viên mới đi làm giấy phép cư trú tạm thời một lượt.

Hơn nữa ký túc xá của công ty không nhiều lắm, đều là nhanh chân tới trước thì được, nhân viên nhận chức sau phải tự ra ngoài thuê nhà. Bây giờ vừa lúc còn có mấy vị trí, nếu Tô Dương ký hợp đồng ngay thì gã có thể đưa Tô Dương vào ở ký túc xá liền.

Tô Dương thầm tính toán một chút, tuy rằng một năm đầu tiền lương không cao, nhưng nếu đơn vị có thể bao ăn bao ở, vậy tiêu dùng một tháng cũng không tính là nhiều! Vì thế Tô Dương nóng đầu, lập tức đồng ý ký hợp đồng.

Sau đó giám đốc Tiêu xử lý cái gọi là thủ tục nhận chức cho Tô Dương xong, tự đi cùng Tô Dương về khách sạn trước đó lấy hành lý. Lúc ấy Tô Dương còn vì được quan tâm mà hơi sợ, không ngờ một nhân viên mới nhận chức như mình lại được sếp coi trọng như vậy?!

Lấy hành lý trong khách sạn về, Tô Dương đi theo giám đốc Tiêu đến ký túc xá theo như lời gã nói. Kết quả đi tới thì phát hiện ký túc xá này ở một toà nhà khác ngay trong cùng một khu dân cư, hơn nữa bây giờ trong ký túc xá đã có không dưới mười mấy nhân viên đang ở.

Đối mặt với ký túc xá chen chúc như vậy, Tô Dương sững ra, nhưng giám đốc Tiêu lại giải thích, đây chỉ là tạm thời, chờ đến khi tất cả công việc tuyển dụng chấm dứt sẽ có ký túc xá mới để

phân chia cho mọi người.

Lúc ấy kinh nghiệm xã hội của Tô Dương còn ít, hoàn toàn là không ý thức được mình đang từng bước sa chân vào một tổ chức bán hàng đa cấp. Cậu ta còn ngây thơ cho rằng mình ở đây có khả năng phát triển, là bước đi đầu để sau này có thể ở lại thành phố!

Tuy nhiên chuyện tiếp theo lại không phát triển theo như khao khát của cậu ta…

Đầu tiên, giám đốc Tiêu nói với Tô Dương là nhân viên mới nhận chức như họ phải tiến hành quản lý quân sự hóa thống nhất, cùng ăn cùng ngủ, tất cả thiết bị thông tin di động linh tinh cần phải tạm thời nộp lên.

Tiếp theo mỗi người họ đều phải nộp 1999 tệ phí đào tạo, chỉ sau khi nộp tiền, người hướng dẫn của công ty mới có thể nói cho mọi người những điều cần biết về các dự án và bí mật kinh doanh của công ty.

Đương nhiên, giám đốc Tiêu còn nói, nhân viên mới giống Tô Dương có thể nghe thử mấy buổi học trước, sau đó mới cân nhắc có muốn tiếp tục học hay không.

CHƯƠNG

SA VÀO TỔ CHỨC BÁN HÀNG ĐA CẤP

Kết quả sau khi Tô Dương lên lớp mấy buổi, cảm thấy đừng nói là mua nhà ở thành phố loại một, tương lai mình trở thành tỷ phú cũng không thành vấn đề!

Do lúc ấy trên người Tô Dương chỉ còn chưa tới 1000 đồng, vì thế cậu ta đề xuất với giám đốc Tiêu, muốn lấy lại di động để gọi về nhà lấy tiền. Giám đốc Tiêu nghe xong không nói hai lời, trả lại điện thoại cho Tô Dương luôn.

Tô Dương lấy lại di động, khởi động máy thì thấy trong nhà đã gọi hơn mười cuộc, vì thế cậu ta lập tức gọi điện về. Người bắt máy là bố của cậu, vừa nghe giọng con trai trong điện thoại, ông rất lo lắng hỏi hai ngày nay cậu ta đi đâu? Vì sao di động không mở, gửi tin nhắn cũng không trả lời?!

Lúc ấy Tô Dương còn giải thích là mình tham gia đào tạo ở công ty nên di động phải tạm thời nộp lên, chờ sau khi kết thúc đào tạo mới có thể liên lạc bình thường với người nhà. Đồng thời cậu còn xin bố mình 2000 đồng, nói là phí tham gia đào tạo.

Lúc ấy bố Tô Dương còn nghi ngờ, đào tạo gì mà còn đòi tiền vậy? Nhưng Tô Dương lại rất không kiên nhẫn nói, bố cũng không hiểu thì đừng hạch hỏi!

Cuộc gọi đó cứ kết thúc qua loa như vậy, hai ngày sau, Tô Dương nhận được tiền bố gửi, vì thế cậu ta lập tức chuyển khoản online cho giám đốc Tiêu. Mấy ngày kế tiếp, Tô Dương chính thức bắt đầu tham gia đủ loại hoạt động đào tạo.

Tuy nhiên dần dần, Tô Dương phát hiện nội dung đào tạo mỗi ngày của họ đều là công ty có một dự án sắp khởi động, đặc biệt được chính phủ hỗ trợ, hơn nữa còn là công trình bảo mật quốc gia, tất nhiên công ty có tư chất được đào tạo như họ mới có thể tiếp nhận.

Trong đó có một chính sách cực kỳ tốt, đó chính là chỉ cần được nhận làm nhân viên chính thức, là có thể có quyền mua một ít cổ phần của công ty, đến lúc đó một khi công trình lớn này khởi động, vậy cậu có thể ngồi yên chờ chia hoa hồng rồi!

Loại dụ dỗ ấy đối với người mới bước chân vào xã hội như Tô Dương quả thực chính là miếng bánh ngon trên trời rơi xuống. Hơn nữa người hướng dẫn còn ám chỉ với họ, chỉ cần mua cổ phần của công ty là có thể phát triển downline của mình.

Những downline này cũng giống chính mình, có thể đạt được tỉ lệ chia hoa hồng khác nhau, mà trong hoa hồng của họ cũng có phần của mình, tức là mình kéo được càng nhiều downline thì hoa hồng được chia sẽ càng nhiều!

Chờ tất cả các buổi đào tạo kết thúc, Tô Dương bắt đầu nóng lòng muốn triển khai thử kế hoạch sự nghiệp to lớn của mình! Bước đầu tiên chính là gọi điện thoại về nhà lấy 3000 đồng, sau đó mua ba mươi cổ phiếu của công ty gọi là cổ phần ban đầu.

Sau đó cậu ta lại bắt đầu gọi điện thoại cho người thân bạn bè, dụ dỗ họ đến công ty mình làm việc, đến lúc đó chỉ cần dự án vừa khởi động, lập tức sẽ có hoa hồng!

Nhưng rất đáng tiếc là Tô Dương gọi điện thoại hết một lượt,

lại phát hiện căn bản không có ai để ý đến kẻ nhỏ nhoi như cậu ta. Đa phần đều là tìm cớ thoái thác, nói tiền của mình đều đã dồn vào quỹ cổ phiếu, không rút ra được.

Nhưng khi Tô Dương gọi cho người bạn tốt nhất của mình thời đại học là Vương Hải Sơn, cậu ta lại chỉ yên lặng nghe hết cả đống lời vô nghĩa của Tô Dương, rồi bình tĩnh nói với cậu: "Tô Dương, bây giờ tớ còn có việc, tối nay sẽ trả lời cậu, đúng rồi, đêm qua tớ mới viết một bài thơ, gửi cho cậu xem thử…"

Sau khi nói xong, bạn học cũ của Tô Dương cúp luôn điện thoại. Di động nhanh chóng vang lên âm thanh báo có tin nhắn đến. Tô Dương mở ra xem, trong đó là một bài thơ xỏ xiên rắm chó không có tiếng.

Mà sau khi cậu ta đọc hết bài thơ, mồ hôi lạnh trên người tuôn ra. Vốn hồi đại học, họ thường xuyên viết một ít thơ giấu chữ để mắng người khác, đương nhiên, người bị hại cũng chỉ là bạn học và giảng viên.

Cho nên khi Tô Dương nhìn thấy bài thơ này, cậu ta lập tức hiểu ngay trong thơ có giấu lời mà bạn học cũ muốn nói với mình. Giám đốc Tiêu bên cạnh vẫn luôn quan sát, thấy di động của Tô Dương nhận được một tin nhắn, bèn cầm lên đọc lướt.

Đương nhiên là chẳng hiểu gì cả, vì thế gã hỏi Tô Dương, đây là thơ gì thế! Ngay lúc đó Tô Dương vẫn còn coi là bình tĩnh, khinh thường nói: "Cái thơ nát gì mà rắm chó không kêu! Anh không biết chứ thằng bạn cũ này của em thích viết mấy bài thơ rác rưởi không ra gì lắm!"

Sau khi nói xong, Tô Dương bèn xoá bài thơ trong điện thoại đi. Tuy giám đốc Tiêu hơi nghi ngờ, nhưng lại không nhìn ra được manh mối gì.

Buổi tối lúc đi ngủ, Tô Dương bồn chồn rất lâu cũng không ngủ

được! Vì cậu ta vẫn luôn nghĩ đến lời nói mà hôm nay bạn học muốn biểu đạt với mình thông qua bài thơ giấu chữ kia: "Công ty của cậu là nhóm bán hàng đa cấp, mau tìm cơ hội chạy đi!"

Bây giờ Tô Dương nhớ lại từ lúc mình vào làm đến giờ, tất cả đào tạo của công ty đều là dạy mình làm thế nào phát triển downline… Chờ khi cậu ta nghĩ lại một lượt mới hoàn toàn tỉnh ngộ, công ty bây giờ của mình không phải là một tổ chức bán hàng đa cấp sao?

Đến giờ phút này, Tô Dương mới cảm thấy hối hận không thôi, cậu ta đã quăng vào đây 5000 đồng rồi, nhưng mà một xu cũng chẳng thấy quay lại! Đã thế mỗi ngày giám đốc Tiêu còn dụ dỗ cậu ta gọi về nhà đòi tiền nữa!

Vì không để cho tiền mồ hôi nước mắt của cha mẹ mình tiếp tục bị lừa đi, cậu ta lấy cớ là gọi điện thoại cho người thân vay tiền, lại kêu giám đốc Tiêu đưa di động cho mình. Lúc đầu cậu ta chỉ gọi điện thoại tượng trưng cho mấy người bạn cơ bản không có khả năng cho mượn tiền.

Giám đốc Tiêu ở một bên thấy Tô Dương ra sức lừa dối người thân của mình như vậy, dần dần thả lỏng cảnh giác, sau đó bỏ đi pha trà. Tô Dương thấy thế thì nhân cơ hội lập tức gọi điện thoại cho bố mình, thông máy rồi, cậu ta nhanh chóng nói với ông: "Sau này mặc kệ là con hay là bất kỳ ai, chỉ cần gọi hỏi vay tiền thì bố phải cúp điện thoại liền, nhớ kỹ nhé!"

Nói xong câu đó sau, Tô Dương lập tức cúp điện thoại. Vì phòng ngừa cha già gọi lại, cậu ta còn tắt máy, sau đó trả điện thoại lại cho giám đốc Tiêu: "Hôm nay đến đây thôi! Những người này đều quá nghèo, không ai có tiền hết!"

Bắt đầu từ ngày đó, Tô Dương không hề chủ động gọi điện thoại cho người thân nữa, đôi khi bị ép không chối được thì tùy

tiện gọi một cuộc, nhưng mà trong điện thoại lại nói những lời trước sau mâu thuẫn, làm đối phương vừa nghe là sẽ không đưa tiền cho cậu ta mượn.

Những ngày như vậy duy trì một khoảng thời gian, giám đốc Tiêu nhanh chóng phát hiện Tô Dương là người thu về kém nhất trong những cấp dưới của mình… Trước kia gã còn cảm thấy Tô Dương rất tích cực, nhưng gần đây rõ ràng không thích hợp lắm!

Vì thế gã bảo đám nhân viên cấp dưới thay phiên nhau tẩy não, để cậu ta mau chóng nghĩ cách kiếm tiền về!

Giữa trưa hôm nay ra ngoài ăn cơm, sau khi ăn xong, lúc tính tiền Tô Dương chủ động đề nghị muốn trả. Nhưng cậu ta lại muốn đặt tờ giấy cầu cứu trong xấp tiền, sau đó giao cho người phục vụ ở quán cơm.

Kết quả vì quá sợ hãi nên cậu ta bỏ tiền vào hơi nhiều, vì thế người phục vụ kia lại có lòng tốt đã trả tiền lại. Lúc ấy giám đốc Tiêu ở một bên lập tức phát hiện điều kỳ lạ, đi tới đoạt lấy tiền thừa trong tay Tô Dương, mở ra xem thì thấy có bọc một mảnh giấy nhỏ…

CHƯƠNG

VÉ XE LỬA CUỐI CÙNG

Giám đốc Tiêu nhìn thấy nội dung trên tờ giấy, mặt trầm xuống ngay! Nhưng gã cũng không bùng nổ ngay lúc ấy mà bảo hai cấp dưới thân cận của mình đưa Tô Dương về trước rồi nói.

Tô Dương bị đưa về, đương nhiên sẽ không thiếu việc được ăn một chầu trái cây ngon, bị mấy tay cấp dưới của giám đốc Tiêu đánh một trận. Hơn nữa chúng còn cảnh cáo cậu ta, nếu lại làm loại chuyện ngu xuẩn này nữa sẽ giết chết ngay!

Giờ thì hay rồi, vốn dĩ lúc trước việc trông giữ Tô Dương còn không nghiêm ngặt như vậy, nhưng bây giờ tuỳ thời tuỳ chỗ đều có hai người quan sát cậu ta, ăn uống ngủ nghỉ, căn bản là không hề có chút tự do nào.

Trước đây giám đốc Tiêu còn khách sáo với Tô Dương, nhưng bây giờ lại hoàn toàn bộc lộ bản chất thật của mình. Gã buộc Tô Dương đòi tiền ở trong nhà, nếu không có tiền thì không tránh được bị ăn đòn!

Những ngày như thế giằng co mấy hôm, vì cơ thể của Tô Dương bị đánh liên tục mấy lần nên bắt đầu xuất hiện tình trạng sốt nhẹ không dứt. Một người trong ký túc xá thấy cậu ta đáng thương quá, bèn cho uống vài viên thuốc hạ sốt, nhưng bệnh tình

lại không thấy chuyển biến tốt đẹp.

Đến tận một buổi sáng, đột nhiên người cùng nhà gọi thế nào Tô Dương cũng không tỉnh, lúc này người bên cạnh mới phát hiện cậu ta đã hôn mê mất. Giám đốc Tiêu biết nếu lúc này không đưa người đi thì rất có thể sẽ chết ở đây.

Vì thế gã và một tên nòng cốt khác trong tổ chức đưa Tô Dương ra khỏi phòng! Đương nhiên, lúc đưa đi thì nói là muốn đem Tô Dương đến bệnh viện để xoa dịu những người còn lại ở đó.

Tuy nhiên họ nào biết đâu là gã giám đốc Tiêu lòng dạ hiểm độc này lại lái xe, lôi Tô Dương đến một khu ngập nước ở ngoại thành, sau đó cùng tên nòng cốt kia nhét Tô Dương đang hôn mê bất tỉnh vào một cái túi dệt to, ném thẳng vào vũng sình lầy.

Ngay lúc bị ném xuống nước, Tô Dương đã bị sặc nước mà tỉnh lại, nhưng vì cơ thể yếu ớt nên cậu ta không thể thoát ra khỏi cái túi dệt kia được, cuối cùng chết chìm trong nước…

Chú Lê nghe tôi kể lại quá trình tử vong của Tô Dương, âm u nói với Đinh Nhất: “Báo cảnh sát đi, cứ nói lúc chúng ta câu cá thì phát hiện một cái túi đáng ngờ, cảm thấy bên trong hình như là đựng xác người chết.”

Sau đó chúng tôi đợi ở đấy chưa tới hai mươi phút đã có hai chiếc xe cảnh sát hú còi chạy đến dừng trước mặt mình. Vài cảnh sát xuống xe thì trực tiếp hỏi luôn: “Cái túi ở chỗ nào?”

Đinh Nhất chỉ xuống đám cỏ lau mà vừa rồi anh ta chui vào: “Phía sau bụi cỏ lau kia, là một cái túi dệt màu đỏ trắng xanh.”

Mấy anh cảnh sát chui vào, chưa tới chốc lát đã kéo cái túi dệt kia từ trong nước ra, tiếp theo, một cảnh sát lấy di động gọi cho ai đó và nói: “Mau bảo pháp y Lý lại đây, đúng là có xác chết!”

Chờ pháp y đến mở túi mới phát hiện thi thể bên trong đã

trương sình biến dạng rất nghiêm trọng, nếu không cắt cái túi dệt đi thì rất khó lấy thi thể ra được. Bởi vì không muốn nhìn thấy thi thể của Tô Dương nên tôi đành một mình đi về chỗ câu cá ngồi.

Lúc sau, có một cảnh sát trẻ chạy tới ghi tường trình cho từng người chúng tôi. Đang ngồi đó, tôi nghe thấy tiếng xe ngừng ở cạnh, ngẩng đầu lên thì thấy lại là Bạch Kiện mang ý cười bước xuống xe.

"Sao anh lại tới đây?" Tôi giật mình.

Bạch Kiện cười đi đến bên cạnh tôi và nói: "Vừa rồi pháp y gọi điện thoại cho bên tôi, nói là án giết người nên bàn giao lại, hơn nữa vừa rồi pháp y kia từng gặp cậu, biết hai ta quen nhau nên đánh tiếng với tôi trước."

Tôi thấy là người quen cũ nên kéo anh ta sang một bên, kể lại thân phận và nguyên nhân cái chết của Tô Dương. Bạch Kiện sầm mặt: "Không ngờ mấy năm nay quốc gia càn quét bán hàng đa cấp mạnh mẽ như vậy, thế mà còn có tàn dư tiếp tục tồn tại trong kẽ hở…"

Tôi nghe thế thì hừ nhẹ: "Vậy chỉ chứng minh rằng cường độ càn quét còn chưa đủ lớn! Loại chuyện như bán hàng đa cấp và lừa buôn người này nên gặp một tên là bắt một tên, bắt được tên nào phải nghiêm trị tên đó!"

Bạch Kiện thấy tôi căm phẫn, bèn vỗ bả vai nói: "Tin tưởng anh, đất nước chắc chắn sẽ đưa ra nhiều điều luật nghiêm khắc hơn để đánh đổ những tổ chức bán hàng đa cấp đó. Anh cũng tin tưởng sẽ có một ngày, mấy tổ chức giống như u nhọt này sẽ hoàn toàn biến mất khỏi đời sống của người dân, bây giờ chỉ là vấn đề thời gian thôi."

Tôi bất đắc dĩ gật đầu, biết bản thân là do thấy những ký ức lúc còn sống của Tô Dương nên mới có thể xúc động như vậy. Có lẽ

những người như Bạch Kiện vì phải thường xuyên đối mặt với nhân tính đáng ghê tởm và sống chết, cho nên đã sớm chai sần rồi! Nhưng tôi lại không thể, tôi thật sự không làm được, cho nên mỗi lần như thế, tôi đều cố gắng không nhìn thi thể của những người uổng mạng kia…

Sau đó Bạch Kiện nói họ cũng không tìm được trên người nạn nhân thứ gì có thể chứng minh thân phận. Nếu không thể chứng minh người chết là Tô Dương, vậy tất cả đều uổng phí, tôi cũng không thể nói mình thấy được ký ức trong tàn hồn của cậu ta chứ? Chuyện này không thể đưa lên toà làm chứng cứ được!

Tuy nhiên Bạch Kiện cũng nói, bây giờ chỉ còn thiếu chứng minh thân phận của Tô Dương, một khi tìm được chứng cứ có thể chứng minh thân phận của Tô Dương, vậy thì án này chắc chắn sẽ không phải là án nhỏ!

Ngày đó vì không câu được cá để ăn, cuối cùng chú Lê mời chúng tôi đi Toàn Tụ Đức ăn vịt nướng. Nói thật, lúc ấy cho dù câu được cá thật, đoán chừng ba người chúng tôi cũng chả ai ăn nổi đâu.

Mấy ngày sau, tôi vẫn luôn chú ý đến tin tức trên mạng, nhưng vẫn không thấy đăng tin phát hiện ra thi thể. Xem ra Bạch Kiện còn đang mắc kẹt trong bế tắc, không thể trực tiếp chứng minh người chết chính là Tô Dương!

Chuyện này vẫn mãi không có kết quả, tôi luôn cảm giác không yên ổn. Vì thế buổi tối trước khi ngủ bèn gọi một cuộc cho Bạch Kiện, muốn hỏi thử họ có đến Hải Tinh Hoa Viên bắt người không?

Kết quả Bạch Kiện lại nói cùng ngày hôm đó họ để cảnh sát khu vực tới đấy, phát hiện hai căn phòng kia đã sớm trống hoác không bóng người! Hỏi chủ nhà mới biết được, mấy ngày trước không

hiểu vì sao những người đó đều vội vàng dọn đi rồi!

“Có thể vì sao chứ? Chắc chắn là biết xảy ra án mạng nên không dám ở lại đấy nữa!” Tôi tức giận nói.

Thật ra tôi biết Bạch Kiện cũng có chỗ khó xử, dù cho căn cứ vào tình huống tôi nói, họ cũng không dễ tìm được người. Tuy tôi từng thấy giám đốc Tiêu kia, nhưng tôi cũng không dính dáng đến vụ án, làm sao đi đến cục cảnh sát vẽ chân dung đối tượng được đây? Phỏng chừng chủ nhà kia cũng không nói dối, cả một phòng đầy người, sao ông ta có thể nhớ được tất cả họ trông như thế nào chứ?!

Lúc tôi đang phát rầu không biết nên làm gì, đột nhiên lại nhớ tới một chuyện, đó chính là khi xuống xe lửa, Tô Dương đã từng cuốn vé xe kia lại nhét vào một cái túi nhỏ trên quần jean của mình!

CHƯƠNG

XÁC NHẬN THÂN PHẬN

Nghĩ đây là manh mối quan trọng nên tôi lập tức kể lại cho Bạch Kiện, anh ta nghe xong cũng khá phấn khởi, nói thẳng: "Cúp máy trước đi, bây giờ tôi sẽ đi xem trong quần của nạn nhân có thứ này hay không!"

Giờ tôi chỉ hy vọng cái vé xe đừng bị dính nước quá nặng là được, bởi vì bây giờ đều là hệ thống dùng tên thật mua vé, cho nên chỉ cần có thể nhìn ra số tàu và chỗ ngồi trên vé xe, thì tra ra thân phận của Tô Dương không phải vấn đề!

Bên phía Bạch Kiện hồi âm rất nhanh, đúng là trong quần jean thi thể mặc tìm được tờ giấy nhỏ mà tôi nói, nhưng thứ bên trong đã bị ngâm nước vo thành một cục, cần phải dùng phương tiện kỹ thuật mới có thể mở ra…

Lòng tôi nặng nề, xem ra tấm vé xe kia đúng là bị nước ngâm hỏng rồi, nhưng ngẫm lại cũng phải, người cũng bị ngâm thành thế kia cơ mà? Huống chi là một tờ giấy.

Tuy nhiên Bạch Kiện cũng đồng thời nói với tôi, hai ngày nay Cục công an thành phố cũng nhận được hai lượt báo án. Đầu tiên là một đôi vợ chồng họ Tô ở Tứ Xuyên, họ nói con trai mình tới địa phương nhận việc làm, nhưng đã mất liên lạc mấy ngày nay,

hơn nữa cuộc điện thoại cuối cùng gọi về lại là nói với họ về sau đừng chuyển tiền cho cậu ta nữa, nên họ rất lo lắng, có phải con trai bị người xấu bắt cóc hay không?

Tôi vừa nghe là họ Tô thì biết chắc chắn là cha mẹ của Tô Dương tìm tới. Vì thế vội hỏi Bạch Kiện: “Người báo án thứ hai thì sao? Cũng là về Tô Dương ư?”

Bạch Kiện nói qua điện thoại với tôi: “Đúng vậy, có một người tên Vương Hải Sơn gọi điện thoại báo cảnh sát nói, bạn học đại học của cậu ta là Tô Dương rất có thể bị dính vào một tổ chức bán hàng đa cấp ở thành phố này, hơn nữa đã mấy ngày nay cậu ta đều không liên hệ được với Tô Dương!”

“Vậy còn chờ cái gì? Để họ đều đến nhận xác chứ? Như vậy không phải có thể xác định thân phận người chết sao?” Tôi sốt ruột nói.

Tuy nhiên Bạch Kiện lại nói cho tôi biết, vì thi thể bị trương quá nghiêm trọng, căn bản là không thể tiến hành nhận xác, hiện giờ chỉ có thể làm xét nghiệm ADN, nhưng cần tới mấy ngày mới có kết quả. Mà bộ phận kỹ thuật của họ cũng đang tích cực xử lý tấm vé xe bị ngâm nước kia, hy vọng cả hai bên đều có tin tốt gửi lại!

Tôi nghe xong trong lòng không biết sao lại thấy khó chịu, có lẽ xác nhận được thân phận của thi thể đối với cảnh sát mà nói là một tin tốt, nhưng mà đối với người nhà và bạn bè của người chết, chắc chắn chẳng phải tin tốt đẹp gì…

Mấy ngày nay, bởi vì vẫn luôn ru rú trong nhà chờ tin tức nên tôi có hơi lơ là với Kim Bảo, tối hôm nay thật sự không muốn ở lì trong nhà nữa, tôi bèn cùng Đinh Nhất dắt Kim Bảo đến công viên trong khu chung cư chơi một chốc.

Kết quả chúng tôi mới vừa đến đã nhìn thấy mẹ Đậu Đậu và Đậu Đậu cũng ở đấy. Mẹ Đậu Đậu thấy tôi thì cười nói: “Chao ôi,

rốt cuộc đã chịu xuống lầu rồi? Tôi còn tưởng cậu muốn núp trong nhà một tháng luôn!”

Tôi hơi ngại: “Là do mấy hôm trước có chút việc, tôi vẫn luôn ở nhà chờ tin của một người bạn, nào có tâm tư ra ngoài đi lại chứ!”

Ngay lúc tôi và mẹ Đậu Đậu đang trò chuyện, chợt thấy mấy bác gái và chị gái đi tản bộ trong khu chung cư đang xúm vào nói chuyện gì đó sôi nổi cực kỳ. Vì thế tôi hỏi mẹ Đậu Đậu: “Có phải mấy ngày nay trong khu mình lại xảy ra chuyện gì kỳ lạ không?”

Mẹ Đậu Đậu nghe tôi hỏi thế thì nói với vẻ mặt thần bí: “Còn không phải sao, cậu nói cậu ấy, mấy ngày nay cũng không xuống lầu nên không biết trong khu mình đã xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Chuyện lớn gì thế?” Tôi tò mò hỏi.

Mẹ Đậu Đậu vừa nói vừa kéo tôi ngồi xuống chiếc ghế ven đường: “Chính là chuyện của ba ngày trước, hôm đó đúng vào thứ hai, sáng sớm trong khu chung cư đã có mấy chiếc xe cảnh sát chạy tới, trong tòa F1 rầm rập chạy ra mấy chục người, nói là tổ chức bán hàng đa cấp. Cái lũ này giỏi! Nghe nói những người đó đều ở cùng một căn trong toà nhà, vậy mà lầu trên lầu dưới không có ai biết sao nhà đó tự dưng lại có nhiều người ở như vậy!”

“Vậy sau đó thì sao? Có nói những người này xử lý như thế nào không?” Tôi nóng lòng muốn biết đáp án nên hỏi.

“Tự cậu lên mạng tìm kiếm là sẽ biết, bây giờ ở trên mạng chỉ cần gõ tên khu chung cư của chúng ta thì sẽ ra chuyện này thôi!” Mẹ Đậu Đậu nói rồi dùng di động tìm kiếm cho tôi xem.

Tôi cầm di động của cô ấy xem, phát hiện tin tức trên mạng là do cảnh sát đăng, trên đó còn đính kèm không ít hình ảnh, bên trong không thiếu mấy kẻ già đầu mà không có não, đến tận lúc cảnh sát tới cửa mới biết được mình bị lừa. Đương nhiên còn có một ít thủ phạm chính và tòng phạm.

Nhìn mãi, tôi lại cảm thấy những người trong ảnh này sao lại hơi quen quen nhỉ? Tuy nói là bị bắt từ khu chung cư của chúng tôi, nhưng người ở lầu trên lầu dưới đều chưa từng gặp họ, tôi gặp ở đâu vậy chứ!

Tiếp theo, tôi thấy một gương mặt rất quen thuộc trong một tấm ảnh, đây không phải giám đốc Tiêu sao? Thì ra họ chuyển địa bàn từ Hải Tinh Hoa Viên đến khu chung cư của chúng tôi, nhưng cuối cùng vẫn bị cảnh sát nhân dân tóm trọn cả ổ! Có điều, tuy rằng gã đã bị bắt, nhưng có thể nhóm Bạch Kiện cũng không biết gã là thủ phạm chính giết Tô Dương!

Nghĩ đến đây, tôi lập tức dùng di động của mẹ Đậu Đậu gửi tấm hình kia cho mình, sau đó gửi đến WeChat của Bạch Kiện, cũng kèm câu giải thích: "Người này chính là giám đốc Tiêu!"

Bạch Kiện nhanh chóng đáp lại tôi hai chữ: "Đã nhận!"

Rốt cuộc một tuần sau vụ án này cũng có đột phá, vé xe bị ngâm nước thành cục kia được nhân viên kỹ thuật của Cục công an mở ra thành công, bên trong có thể nhìn thấy rõ số tàu và số ghế ngồi. Qua xác minh với bên đường sắt, chứng minh chủ nhân chiếc vé chính là Tô Dương.

Mà kết quả đối chiếu ADN cũng gần như có cùng một ngày, cũng chứng minh vợ chồng họ Tô và người chết có quan hệ huyết thống về mặt sinh học, nói cách khác, người chết chính là con trai Tô Dương của họ.

Ngay sau đó, các kênh truyền thông lớn bắt đầu đưa tin về chuyện Tô Dương tìm công việc, bị lừa gia nhập tổ chức bán hàng đa cấp, kết quả bị hại mất mạng. Cũng đồng thời, nhóm Bạch Kiện và toàn bộ các ngành liên quan của thành phố cùng hợp sức triển khai thực hiện càn quét bán hàng đa cấp, lần lượt giải cứu không ít người bị hại giống như Tô Dương.

Xong việc, Bạch Kiện còn cố ý mời chúng tôi ăn một bữa cơm, anh ta nói cũng may trước khi phát hiện ra "vụ án Tô Dương" đã bắt đầu thực hiện càn quét bán hàng đa cấp, bằng không bây giờ rất có thể từ trên xuống dưới đều cõng đá trên lưng, liên luỵ qua liên luỵ lại!

Tôi nghe thế thì xua tay: "Chúng ta có quan hệ gì? Anh còn phải vì chuyện này mà cảm ơn em à? Chỉ đáng tiếc cho Tô Dương kia, cha mẹ vất vả chu cấp cho tốt nghiệp đại học, cuộc sống tốt đẹp vừa mới bắt đầu, lại bị bán hàng đa cấp hại chết! Thật sự là chết không đáng!"

Lúc này chợt thấy vẻ mặt của Bạch Kiện đầy căm giận bất bình: "Các cậu biết chúng tôi lục soát trong nhà đám thủ phạm kia ra bao nhiêu tiền mặt không?"

Tôi nghe anh ta hỏi như vậy liền biết chắc là không ít, thế nhưng tôi không thể nào ngờ trong nhà một đám chủ mưu bán hàng đa cấp thế mà có thể lục soát được hàng chục triệu tiền mặt!?

CHƯƠNG

CÁNH TAY CỤT TRONG HÀNH LÝ

Mấy chục triệu tiền mặt! Đó là tiền mồ hôi nước mắt của bao nhiêu gia đình? Hi vọng không có ai bị lừa gạt nữa! Trên trời rơi xuống không chỉ là bánh mà có khi còn là bom…

Kiếm tiền nói dễ thì dễ mà nói khó cũng khó! Chủ yếu là ham muốn của anh lớn đến đâu? Tôi tin rằng nếu một người cứ an ổn làm việc, cho dù không kiếm ra quá nhiều tiền nhưng nuôi mẹ già, con nhỏ cũng không thành vấn đề.

Tôi cũng muốn nói một câu với những người trẻ tuổi mới bắt đầu đi làm, đó chính là: Nếu đã không phải là phú nhị đại, thì hãy chấp nhận trên đời này không có công việc nào mà không cực khổ. Nếu đã chọn việc gì thì cố gắng mà làm cho tốt, không phải là vì người khác mà là vì chính mình... Đừng đi tin những thứ gọi là việc nhẹ lương cao, kiếm được bội tiền, không làm mà hưởng thì không phải là người ta lừa anh mà là anh lừa người ta!

Bản án của Tô Dương kết thúc, tôi xem như có thể ngủ ngon giấc, cũng không phí công cậu ta cầu cứu tôi! Chú Lê đã nói, chúng tôi làm nghề này, thỉnh thoảng phải tích cho mình chút âm đức mới giúp cho mệnh cách không toàn vẹn được sống lâu hơn một chút.

Sáng hôm nay, lần đầu tiên tôi dậy sớm đi mua đồ ăn sáng, vì bình thường đều là Đinh Nhất đi mua, tôi thì ngủ nướng. Một thời gian như thế, tôi cũng cảm thấy không được hay cho lắm nên muốn chịu khó một chút, kết quả ra khỏi cửa mới phát hiện chuyện không hề đơn giản!

Đồng chí Kim Bảo mỗi ngày sáng tối đều phải đi vệ sinh, nên sáng nào Đinh Nhất cũng dắt cả nó đi mua bữa sáng. Có lẽ do tôi không hay dắt nó đi, nên nó không nghe lời, lúc nào cũng lao lên chạy trước.

Một tay tôi cầm quẩy với sữa đậu nành, một tay dắt nó, không được bao lâu đã đổ cả mồ hôi hột, cứ như chạy bộ 5 km vậy. Tôi quyết định mở dây xích cho nó chạy trước, dù sao ở đây không phải trong khu chung cư, không có nhiều người đi đường.

Bây giờ, phía xa xa tôi có một người đàn ông trung niên da ngăm đen, tay còn xách một túi hành lý, đi về phía chúng tôi. Chuyện này vốn không có gì, có lẽ là một người đi đường sáng sớm đi đón xe, tôi cũng không để ý.

Nhưng Kim Bảo đột nhiên nhằm vào người kia sủa ing ỏi, lông trên lưng nó đều dựng hết lên! Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một con Golden Retriever hung hãn như thế, mà con này lại là tôi nuôi!

Trong lúc nhất thời tôi sững người, không đi ngay tới. Mà người đối diện thấy một con chó lớn đột nhiên nhảy ra liền lập tức đứng sững ở đó, không dám làm gì!

Tôi thấy người kia cũng bị dọa, vội chạy lên quát Kim Bảo: “Im mồm! Đừng sủa nữa!”

Thấy tôi quát, Kim Bảo lập tức tỏ vẻ oan ức, tuy nó mặc dù không lớn tiếng sủa như lúc nãy nhưng vẫn không ngừng gừ gừ cảnh cáo trong miệng.

Còn tôi vội nói với người kia: "Xin lỗi anh! Chó nhà tôi bình thường hiền lành ngoan ngoãn, hôm nay cũng không biết bị làm sao, anh đi trước đi, nó sẽ không cắn đâu!"

Sắc mặt người kia rất xấu, khẽ gật đầu, sau đó tiếp tục đi.

Đây vốn chỉ là chuyện nhỏ, qua rồi tôi cũng không để ý, nhưng không ngờ giữa trưa hôm sau xem thời sự lại chợt phát hiện người mà Kim Bảo sủa hôm qua xuất hiện trên bản tin!

Lúc đó tôi và Đinh Nhất đang ăn cơm trưa, lúc tôi nhìn bản tin trên tivi, suýt chút nữa thì phun canh vào mặt Đinh Nhất! May mày anh ta né kịp.

"Cậu làm cái gì thế?" Đinh Nhất tức giận quát.

Tôi cũng bị sặc canh, ho sù sụ: "Khụ khụ... không phải, tôi, khụ khụ... tôi không cố ý, do bản tin kia gây sốc!"

Tôi vừa nói xong, Kim Bảo đang gặm xương cũng chạy đến trước tivi sủa um lên!

"Anh xem, anh xem, đến Kim Bảo cũng nhận ra người đàn ông kia!" Tôi kinh ngạc nói.

Lúc này Đinh Nhất mới chú ý đến tin tức phát trên tivi. Tin tức nói sáng hôm qua, nhân viên nhà ga kiểm tra an ninh, soát vé một hành khách, phát hiện trong hành lý của anh ta có một phần thi thể người!

Người kia chính là người sáng sớm hôm qua Kim Bảo đã sủa, bảo sao hôm qua Kim Bảo lại có thái độ khác thường như thế? Lúc đó chắc nó ngửi được hành lý của người đàn ông kia có vấn đề!

Nghĩ thế tôi vỗ vỗ đầu Kim Bảo nói: "Mày lợi hại đấy, có muốn tao nói với Bạch Kiện để mày đi làm cảnh khuyển không hả?"

Nhưng Kim Bảo lại nhướn mắt, sau đó quay đít đi gặm xương! Xem ra nó không có hứng thú đối với chuyện phục vụ vì nhân dân

rồi.

Chuyện này lúc đó tin tức cũng không nói tiếp sau đó thế nào, cho nên khi ấy tôi chỉ coi là xem được một tin tức hiếu kỳ. Nhưng không ngờ vài ngày sau, lão Triệu lại vì chuyện này mà đến tìm tôi…

Lúc nhận được điện thoại của lão Triệu, tôi hơi bất ngờ, mới đầu còn tưởng là Chiêu Tài xảy ra chuyện gì, hóa ra là lão Triệu tìm tôi nhờ giúp. Thế là tôi hẹn anh ấy ở quán Starbucks gần bệnh viện, xem anh rể muốn nhờ người em vợ này giúp chuyện gì.

Lúc tôi đến nơi, phát hiện bên cạnh lão Triệu còn có một người nữa. Nhưng khi nhìn rõ tướng mạo người kia, tôi sững người không nói lên lời.

Lão Triệu thấy tôi đến, vẫy tay bảo tôi qua, tôi đành đi đến. Người kia sau khi nhìn thấy tôi cũng hơi giật mình, xem ra chúng tôi đều nhận ra đối phương. Tôi hơi lúng túng nói: "Xem ra chúng ta đúng là có duyên! Tôi có xem tin tức, không phải anh bị cảnh sát nhà ga đưa đi à?"

Người kia cười gượng vài tiếng nói: "Đều là hiểu nhầm, sau khi nghe giải thích, cục cảnh sát đã thả tôi ra rồi."

Lão Triệu không hiểu chuyện thế nào, cuối cùng đành mở miệng hỏi: "Chờ một chút... hai người biết nhau à?"

Hai chúng tôi đều lắc đầu: "Không biết..."

Lúc này lão Triệu càng bối rối, nên tôi giải thích với anh ấy, sáng mấy hôm trước chúng tôi có gặp nhau vì lúc đó Kim Bảo ngửi thấy "Đồ" trong hành lý của anh ta nên sủa liên tục.

Lão Triệu gật đầu nói: "Hóa ra là vậy! Anh đang nghĩ không biết sao cậu và anh Tống lại quen nhau?"

Tôi nghe lão Triệu gọi anh ta là anh Tống có vẻ rất quen thuộc

liền thắc mắc hỏi: “Anh tìm em là muốn em giúp gì thế?”

CHƯƠNG

THỢ MỎ MẤT TÍCH

Lão Triệu thấy tôi hỏi, đẩy gọng kính nói: “Anh có một người bạn học cùng cấp ba tên là Tống Vĩ, vị này là anh của anh ấy, Tống Nghiêm, anh tìm cậu vì muốn nhờ cậu giúp anh Tống tìm em trai anh ấy, cũng là bạn học của anh, Tống Vĩ.”

Tống Vĩ sau khi tốt nghiệp đại học, thi công chức vào một mỏ than thuộc sở hữu nhà nước ở Liêu Ninh, làm nhân viên an ninh. Lúc đó mấy người lão Triệu đều cảm thấy Tống Vĩ đến một mỏ than nhà nước nhỏ làm công nhân có chút tiếc nuối.

Nhưng Tống Vĩ lại nói muốn làm từ nhỏ đi lên, anh ta cũng đang ôn luyện chuẩn bị thi lên kỹ sư an toàn của mỏ than, dù sao công việc gì cũng không thể làm lớn ngay được?!

Người nhà Tống Vĩ lúc ấy cũng rất không yên tâm để anh ta làm công việc đó, bởi vì làm nhân viên an ninh mặc dù không phải chui vào hầm làm việc như công nhân, nhưng vẫn phải ở dưới hầm cùng với họ, cho nên mức độ nguy hiểm so với công nhân mỏ than cũng không khác bao nhiêu.

Nhưng vì Tống Vĩ nói mỏ than này là của nhà nước, rất chính quy, an toàn sản xuất rất nghiêm khắc, chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

Không ngờ một năm trước, Tống Vĩ gọi điện cho Tống Nghiêm, giọng có chút sợ hãi. Anh Tống hỏi anh ta làm sao? Có phải công việc xảy ra chuyện gì không? Thế nhưng Tống Vĩ lại chuyển đề tài, không chịu nói thẳng.

Đến một đêm, anh Tống đột nhiên nhận được điện thoại của em trai, trong điện thoại Tống Vĩ lộ vẻ bối rối, nói mình không muốn làm ở đây nữa, muốn đổi việc khác.

Anh Tống vội hỏi anh ta, có phải trong công tác để xảy ra chuyện gì sơ xuất không? An toàn của mỏ than dù lớn hay nhỏ, nếu làm không tốt đều có thể ngồi tù! Thế nhưng Tống Vĩ lại nói không phải, cuối cùng anh ta ấp úng nửa ngày mới nói chuyện quái lại xảy ra ở dưới hầm thời gian gần đây.

Khoảng nửa năm trước, nhân viên khảo sát của công ty họ phát hiện gần hầm mỏ đang khai thác có một tầng than đá rất lớn, trữ lượng than đá rất nhiều, lúc đó lãnh đạo công ty quyết định khai thác tầng than này.

Lúc đầu mọi chuyện đều bình thường, mỗi ngày sản lượng than thu được lớn hơn hầm trước đó rất nhiều, thế nhưng càng vào sâu, lại phát hiện một chuyện ly kỳ.

Mới đầu, công nhân làm việc dưới hầm chỉ có cảm giác hầm mỏ này có độ ẩm cao hơn những hầm trước đó, cho nên làm việc vất vả hơn, mỗi lần xuống hầm đều có cảm giác hoa mắt váng đầu.

Nhưng có một ngày, sau khi một tổ công nhân ra khỏi hầm, kiểm tra nhân số phát hiện thiếu một người! Lúc đó đúng lúc Tống Vĩ cùng tổ đó vào hầm, cho nên anh ta cùng với lãnh đạo trực ban xuống hầm tìm người công nhân kia.

Kết quả hai người này cùng với một toán công nhân khác đi xuống dưới hầm, tìm mãi vẫn không thấy người công nhân kia đâu. Lúc đó hai người đều bối rối! Bởi vì nếu công nhân này xảy ra

chuyện ngoài ý muốn dưới hầm, thì cũng không thể biến mất không thấy như vậy được chứ?

Cuối cùng sau nhiều đợt tìm kiếm, cũng chỉ tìm được một chiếc găng tay của người công nhân bị mất tích ở chỗ sâu nhất của hầm mỏ…

Sau cùng, lãnh đạo cấp cao vì không muốn công nhân hoảng loạn, đã đè chuyện này xuống, sau đó từ từ điều tra xử lý. Còn công nhân kia cũng không phải công nhân chính thức, cho nên cũng chỉ bồi thường tiền là xong việc, không làm thành báo cáo sự cố an toàn gì.

Cuối cùng chịu phạt trong chuyện này cũng chỉ có mình Tống Vĩ, vì hôm đó anh ta là nhân viên an ninh trực ban, lúc lên hầm không phát hiện ra thiếu người, đây là sai lầm trong công việc của anh ta, cuối cùng bị phạt một năm tiền thưởng.

Lúc đó trong nội bộ công ty, phần lớn đều cho rằng đây chỉ là sự kiện ngẫu nhiên xảy ra, theo những người thợ mỏ kinh nghiệm nói, những tầng than này đều hình thành từ hàng triệu năm trước, có những chuyện khoa học không giải thích được cũng là bình thường.

Nhưng khi chuyện kế tiếp xảy ra thì đến những người thợ mỏ già cũng không nói rõ được chuyện là như thế nào! Vì sau khi chuyện kia xảy ra một tuần, lại có một công nhân mất tích dưới hầm mỏ!

Cũng là khi xuống thì đủ người, nhưng khi đi lên điểm danh thì lại thiếu một người sống sờ sờ. Bảo họ tại sao trước khi lên không đếm lại số người? Thì ra là nhân viên an ninh và chỉ huy trực ban lãnh đạo vừa xuống hầm đã thấy đầu óc choáng váng phải lên ngay.

Lãnh đạo cấp cao của công ty như ngồi trên đống lửa, trước đó

một người có thể là ngoài ý muốn, nhưng không được mấy ngày lại có một thợ mỏ nữa mất tích!

Coi như lãnh đạo có thể áp chế chuyện này xuống, thế nhưng nếu chuyện này chưa kết thúc thì sao? Tiếp tục có công nhân mất tích thì sao? Mạng người quan trọng, chuyện này tuyệt đối không thể qua loa cẩu thả.

Lãnh đạo quyết định thành lập một tổ điều tra tai nạn, sau đó cho dừng sản xuất một tuần, điều tra chuyện này rõ ràng! Lúc đó với sản lượng than đá sản xuất hằng ngày của họ, dừng một ngày tổn thấy rất lớn chứ đừng nói là một tuần!

Nhưng không còn cách nào khác, bây giờ đã có hai công nhân mất tích, nếu lại xảy ra nữa thì sẽ có ngày trở thành chuyện lớn, chờ người khác đến chất vấn điều tra không bằng tự mình tranh thủ thời gian điều tra tự cứu mình trước!

Bởi vì Tống Vĩ là nhân viên an ninh đầu tiên của nhóm công nhân có người mất tích, nên đương nhiên anh ta là một thành viên trong tổ điều tra. Tổ điều tra của họ có mười hai người, ngoại trừ mấy người lãnh đạo cao cấp trong công ty còn có mấy nhân viên kỹ thuật cốt cán.

Những người này mang theo rất nhiều dụng cụ đo đạc xuống hầm, hi vọng có thể sớm tìm được nguyên nhân hai người thợ mỏ kia mất tích. Mặc dù lúc đó không phải là lần đầu tiên Tống Vĩ xuống hầm này, nhưng lần này lại có cảm giác rất khác biệt, đặc biệt là khi anh ta đứng ở chỗ sâu nhất của hầm mỏ, bên tai luôn mơ hồ nghe thấy tiếng hàng ngàn, hàng vạn người đang gào thét.

Nhưng lúc cẩn thận lắng nghe, lại không nghe được gì! Anh ta nhìn đám nhân viên kỹ thuật đang chỉnh sửa dụng vụ, còn mấy lãnh đạo cũng đang đứng đó xem. Chỉ có một mình anh ta đứng ở đấy, sững sờ nhìn xung quanh, trong chốc lát Tống Vĩ có cảm giác

nơi ngày không phải là hầm mỏ, mà là một con đường dẫn đến Địa Ngục…

Thế nên tối hôm đó sau khi lên khỏi hầm, Tống Vĩ mới gọi điện cho anh mình, có ý định thôi việc. Nhưng lúc đó Tống Nghiêm không hiểu được tâm trạng của Tống Vĩ, dù sao anh cũng không xuống hầm mỏ, không biết cảm giác ở sâu dưới lòng đất đó như thế nào.

Cho nên Tống Nghiêm lúc ấy chỉ khuyên em trai vài câu, bảo anh ta đừng sốt sắng, có lẽ vì có hai người mất tích nên mới sinh ra ảo giác như vậy thôi. Hơn nữa, dù sao bây giờ cũng đã ngừng sản xuất, nếu không điều tra ra được nguồn gốc vấn đề chắc chắn sẽ không thể tùy tiện hoạt động trở lại, nên bảo anh ta chờ trước đã, đừng xúc động nhất thời mà quyết định sai lầm.

CHƯƠNG

CẢ NHÓM BIẾN MẤT

Sau hôm đó, Tống Nghiêm không nhận được điện thoại của em trai nữa, đến tận một tháng sau, có một vị lãnh đạo nào đó ở mỏ than Tống Vĩ làm gọi điện thoại cho anh ấy, nói Tống Vĩ trong một lần làm việc gặp sự cố đã qua đời, bảo người nhà họ đến Bắc Kinh nhận di thể của Tống Vĩ.

Lúc đó Tống Nghiêm còn tưởng mình bị lừa! Nếu không, em trai mình làm việc tại mỏ than ở Liêu Ninh, cho dù có sự cố thì cũng phải là đến Liêu Ninh nhận thi thể, sao lại bảo anh ấy đến Bắc Kinh?!

Thế nhưng sau khi nghĩ lại, Tống Nghiêm liền cảm thấy hoảng sợ, vội đi đến Liêu Ninh, kết quả đến đó mới biết, em trai mình Tống Vĩ thật sự xảy ra chuyện. Người phụ trách mỏ than nói cho anh ấy biết, một tháng trước, trong lúc Tống Vĩ xuống hầm mỏ điều tra việc mất tích của hai công nhân thì xảy ra sự cố ngoài ý muốn, hiện tại thi thể của anh ta đã đưa đến Bắc Kinh để tiến hành khám nghiệm, bảo Tống Nghiêm đi đến Bắc Kinh nhận di thể Tống Vĩ.

Lúc đó, Tống Nghiêm có nhiều điều chưa hiểu, nhưng lãnh đạo mỏ than không chịu giải thích rõ ràng, chỉ một mực nói đây là

chuyện ngoài ý muốn. Thế nhưng, về sau lúc Tống Ngiêm ăn cơm ở quán cơm nhỏ gần mỏ than, lại nghe được người ngồi bàn bên cạnh nói chuyện phiếm, biết được một chân tướng khác của sự việc.

Vốn lần xảy ra sự cố này không chỉ có một mình Tống Vĩ, nghe nói anh ta và mười một thành viên tổ điều tra đều gặp chuyện không may. Nhưng vì lúc đó tin tức phong tỏa nghiêm ngặt, nên công nhân mỏ than cũng chỉ nghe câu được câu mất.

Tạm thời Tống Nghiêm vẫn không biết đâu là chân tướng thực sự! Thế là anh ấy đi tìm một đồ đệ mà Tống Vĩ đã nhận trước đó là Triệu Huy. Trước đó anh ấy có nghe Tống Vĩ nói, tên nhóc này sau khi đến Tống Vĩ rất quan tâm đến nó, bây giờ Tống Vĩ xảy ra chuyện, chắc nó sẽ biết sự thật?

Nhưng khi Tống Nghiêm đến tìm Triệu Huy, hỏi gì thằng nhóc này cũng không biết, cứ giả vờ ngây ngốc. Sau đó Tống Ngiêm tức giận nói: "Cậu thử nghĩ lại xem lúc cậu mới đến Tống Vĩ đối xử với cậu thế nào, bây giờ cậu như vậy có đúng không?"

Triệu Huy bị Tống Nghiêm nói đỏ cả mặt, sau đó méo mó cả ngày mới nói: "Anh Tống, không phải Triệu Huy em không có lương tâm, mà ngày đó dưới hầm em thực sự không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

Lúc này, Tống Nghiêm lạnh lùng nhìn cậu ta nói: "Vậy cậu nói những gì cậu biết cho tôi, còn cả những gì cậu hoài nghi cũng nói, tôi sẽ không nói chuyện này cho người khác."

Triệu Huy do dự mãi, cuối cùng mới nói cho Tống Nghiêm biết chuyện xảy ra ngày hôm đó, tổ điều tra của Tống Vĩ đã xuống hầm điều tra việc hai người công nhân mất tích.

Cả đội có mười hai người, sau khi ăn sáng xong thì xuống hầm, nhưng đến 5 giờ chiều vẫn chưa thấy ai lên. Thế là lãnh đạo an

toàn khu mỏ chỉ đạo Triệu Huy và hai nhân viên an ninh thực tập xuống hầm kiểm tra, xem sao đến giờ vẫn không có ai lên!

Lúc ba người họ xuống hầm thì không có ai trong đó! Bên trong hầm mỏ trống rỗng, trừ những thiết bị được đưa vào thì một bóng người cũng không có.

Lúc đó, ba người này bị dọa sợ, vội dùng bộ đàm thông báo lên mặt đất. Người ở trên nhận tin cũng tròn mắt, mười hai người không phải cán bộ kỹ thuật cốt cán thì cũng là lãnh đạo cấp cao, bây giờ tất cả đều biến mất hoàn toàn, công ty không phải sẽ lộn xộn lên sao?

Cuối cùng, bí thư Vương Bình hạ lệnh, bảo ba người Triệu Huy lập tức lên trên, đừng để cả ba người họ cũng mất tích! Sau đó, bên trên thông báo với cục công an báo án.

Nếu như chuyện lúc trước có thể tạm thời coi là sự cố an toàn sản xuất thì lần này mất tích nhiều người như vậy, lại nói là sự cố nữa thì không hợp lý! Mà những người này đều là cán bộ cốt cán của công ty, bỗng nhiên tất cả đều mất tích dưới hầm mỏ, bất luận là phía trên hay phía dưới đều phải có bàn giao.

Sau khi cảnh sát tiếp nhận án, cũng tương đối giật mình, lập tức thành lập tổ chuyên án, triệt để điều tra việc này. Cũng từ ngày đó trở đi, mỏ than tạm thời bị phong tỏa!

Ngoại trừ cảnh sát phá án, bất kỳ ai cũng không được phép ra vào. Công nhân trong mỏ đều bàng hoàng, không ai biết những người mất tích kia sống chết thế nào.

Sau khi cảnh sát điều tra đến ngày thứ hai, phát hiện ở chỗ sâu nhất trong hầm mỏ có hai cánh tay. Cảnh sát căn cứ vào chiếc đồng hồ và màu da cuối cùng nhận định đây là hai cách tay của Tống Vĩ.

Lúc công nhân trong mỏ nghe được tin cảnh sát tìm thấy hai

cánh tay của Tống Vĩ dưới hầm mỏ, lập tức như ong vỡ tổ, chuyện này quá đáng sợ rồi! Mười hai người cùng đi xuống không có vấn đề gì, trong thời gian đó cũng không nghe thấy âm thanh kỳ quái nào dưới hầm, mà quan trọng nhất là, nếu như họ thật sự có chuyện gì xảy ra đột ngột sao không cầu cứu trên mặt đất?

Từ sau khi tìm được hai cánh tay của Tống Vĩ, trong mỏ bắt đầu phong tỏa tin tức với bên ngoài, còn nghiêm túc dặn dò công nhân trong mỏ không được truyền thông tin ra bên ngoài, nếu biết được sẽ phạt một năm tiền thưởng!

Về sau, cảnh sát triệt để phong tỏa hầm mỏ, sau đó đem hai cánh tay và toàn bộ dụng cụ trong hầm về Bắc Kinh, đưa đến phòng nghiên cứu khoa học.

Tống Nghiêm sau khi nghe Triệu Huy nói xong, vừa hối hận, vừa tức giận sao lãnh đạo mỏ than không chịu trách nhiệm, đã chết người còn không nói thật với người thân của họ! Hối hận, không phải Tống Vĩ đã nói cảm giác dưới hầm có vấn đề sao, lúc đó Tống Nghiêm lại cho rằng chuyện không quan trọng, bây giờ nghĩ lại, nếu như lúc đó anh ấy tin tưởng Tống Vĩ, bảo anh ta lập tức nghỉ việc, có lẽ đã không phải chết.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã trễ rồi, mặc dù ở Bắc Kinh chỉ có đôi cánh tay của em trai, nhưng cũng không thể không đi nhận về! Thế nên anh ấy mới có hai cánh tay của em trai trong hành lý, lúc kiểm tra ở nhà ga phát hiện ra, sau đó mới có chuyện ở cục cảnh sát.

Tôi nghe xong cảm giác chuyện này đúng là rất quỷ quái, trong hầm mỏ tối om đó, một người biến mất thì gọi là mất tích, nhưng cả tập thể cùng biến mất thì đúng là đáng sợ!

Lúc này lão Triệu thấy tôi im lặng không nói, hỏi khẽ: “Thế nào? Cậu có thể tìm được thi thể của Tống Vĩ không?”

Nghe anh ấy hỏi thế, tôi cũng không biết trả lời thế nào, nên khó xử nói: “Theo như anh Tống nói, những chuyện chúng ta biết đến giờ không phải là toàn bộ chân trướng, cho nên em cũng không dám tùy tiện nói mình có thể tìm được thi thể Tống Vĩ hay không… Anh Tống, lúc anh nhận hai cánh tay của Tống Vĩ, họ có nói tại sao lại đưa chúng về Bắc Kinh xét nghiệm không?”

CHƯƠNG

HẦM MỎ KINH HOÀNG

Tống Nghiêm nghe thế thì lắc đầu bảo: “Họ chẳng nói gì với anh cả, chỉ nói mình không có quyền giải thích những việc này.”

Lúc này lão Triệu lại chen vào nói: “Anh thấy hai cánh tay kia rồi, không có gì đặc biệt, nhưng từ bề mặt vết thương, chắc là bị lực từ bên ngoài kéo mạnh ra!”

Nghe lão Triệu nói như vậy, tôi không khỏi căng thẳng, phải dùng bao nhiêu lực mới có thể giật đứt hẳn cánh tay của một người sống ra chứ! Bây giờ có thể nói chúng tôi hoàn toàn không có chút thông tin nào với tình hình dưới hầm mỏ, căn bản không thể tưởng tượng được nguyên nhân dẫn đến kết quả này.

Nghĩ đến đây, tôi bèn hỏi Tống Nghiêm: “Hai cánh tay của Tống Vĩ đang ở đâu?”

“Được anh gửi tạm ở nhà tang lễ, anh sợ sẽ bị thối rữa khi để ở bên ngoài thời gian dài.” Tống Nghiêm nói.

Tôi gật đầu: “Được rồi, vậy giờ anh dẫn em đi xem hai cánh tay kia đi! Thử xem em có thể cảm nhận được gì trên đó hay không…”

Sau khi tới nhà tang lễ, Tống Nghiêm đi lo thủ tục, lão Triệu đứng bên cạnh hỏi nhỏ tôi: “Tiến Bảo, cậu thật sự có thể thông linh với người chết ư?”

Tôi nghe thế thì khẽ cười nói: “Em không có bản lĩnh lớn như vậy đâu, em tìm kiếm thi thể dựa vào tàn hồn của người chết, cũng chính là một số ký ức lúc còn sống.”

“Vậy phải thông qua cái gì để cảm nhận ký ức lúc còn sống của người chết?” Lão Triệu tiếp tục truy hỏi.

Tôi thấy anh ấy nghiêm túc như vậy, cũng ngại đùa giỡn tiếp nên nghiêm mặt nói: “Nhất định phải là món đồ mà lúc còn sống người chết thích nhất, quý trọng nhất…”

Lão Triệu gục gặc đầu, như đang suy nghĩ gì đó… Lúc này Tống Nghiêm đi ra, vẫy tay với chúng tôi: “Đi thôi, thủ tục làm xong rồi!”

Vì thế theo sự dẫn đường của một nhân viên nghiệp vụ, chúng tôi đi vào trong phòng trữ xác. Nói thật, đây là nơi tôi không thích đến nhất, bởi vì nó chứa rất nhiều thi thể, hoặc nhiều hoặc ít đều tồn tại ký ức lúc họ còn sống, có vui vẻ, cũng có không vui.

Nếu nhiều ký ức cùng lúc tràn vào đầu thì cũng không phải chuyện nhẹ nhàng gì, thời gian dài tôi sẽ cảm thấy đầu óc quay mòng mòng. Lúc này nhân viên nghiệp vụ đã mở tủ và kéo ngăn lạnh, lấy ra hai cánh tay của Tống Vĩ ra.

Khi tôi nhìn thấy hai cánh tay của người chết, lòng không khỏi chấn động. Thực lòng mà nói, tuy rằng tôi vẫn luôn làm việc tìm xác này, nhưng cơ hội chân chính có thể nhìn thấy thi thể còn mới như vậy cũng không nhiều. Hơn nữa miệng vết thương trên hai cánh tay kia nhìn quá gớm ghiếc, khó tránh làm tôi hơi dao động.

Mặc dù không thích đụng chạm vào cánh tay người chết còn mới này cho lắm, nhưng tôi cũng chỉ đành phải sờ, xét cho cùng đây chỉ là một bộ phận nhỏ của thi thể, cho nên chắc chắn sẽ không dễ dàng cảm nhận tàn hồn như thi thể hoàn chỉnh.

Khi tôi cố gắng kiềm chế sự bài xích trong lòng mình, chạm nhẹ

vào cánh tay của Tống Vĩ, một số hình ảnh linh tinh hiện ra trong đầu tôi…

Bởi vì đây chỉ là phần còn lại của chân tay đã bị cụt, cho nên ký ức mà tôi có thể cảm nhận được chắc chắn cũng khuyết thiếu không đầy đủ. Ngay từ đầu tôi nhìn thấy một chùm ánh sáng bắn đến trước mặt mình, hoàn cảnh xung quanh tối tăm, tiếp theo tôi nhìn thấy trước mắt mình là một con đường đi dài và hẹp, mà chùm sáng kia là đèn mỏ ở trên đầu.

Sau đó hình ảnh chợt lóe, tôi thấy vài người đi tới đi lui trước mắt mình, như đang dùng dụng cụ đo lường gì đó. Đột nhiên hình ảnh xoay tròn cực kỳ nhanh, cảm giác giống như cơ thể của Tống Vĩ liên tục quay cuồng giữa không trung. Khung cảnh cuối cùng chính là hai cánh tay của Tống Vĩ vịn chặt vách mỏ quặng. Cùng lúc đó, cơ thể anh ta lại đang nhanh chóng lùi về sau, mãi đến khi trước mắt hoàn toàn đen kịt.

Đến đây, tất cả ký ức của Tống Vĩ đều kết thúc, việc này cũng chứng minh chủ nhân hai cánh tay này đã chết ngay lúc ấy…

Chờ tới khi tôi lấy lại tinh thần, phát hiện ba người ở đây đều có vẻ mặt ngơ ngác nhìn mình. Lúc trước tôi đã từng hỏi Đinh Nhất, bộ dạng của tôi khi cảm nhận tàn hồn của người chết có đáng sợ hay không, anh ta lại cười hì hì nói: “Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là hai mí mắt liên tục run lên, giống hệt bà đồng mời thần nhập xác!”

Lúc ấy tôi cho là anh ta đang cố ý phá hoại hình tượng của mình, nhưng bây giờ nhìn vẻ mặt của ba người này thì có thể nhận ra, chắc chắn hình ảnh đó chẳng phải là dễ nhìn gì cho cam.

Cuối cùng vẫn là lão Triệu lên tiếng trước: “Thế nào? Cậu cảm nhận được cái gì không?”

Bởi vì khi nãy những ký ức ngắn ngủi đó vừa rải rác vừa quỷ

dị, tôi cũng không biết nên hình dung cho họ như thế nào, chẳng qua tôi có thể khẳng định một điều, đó chính là lúc cuối cùng Tống Vĩ đã bị thứ gì đó kéo đến vỉa than rồi!

"Gì? Bị kéo đến vỉa than? Chuyện này cũng khó xảy ra lắm." Tống Nghiêm nói có vẻ khó tin.

Tôi biết chuyện này nghe ra thật khó mà tưởng tượng, nhưng đây cũng là khả năng duy nhất có thể nghĩ đến vào lúc này! Bạn nghĩ xem, lối ra chỉ có một, những người mất tích kia trăm phần trăm không rời khỏi hầm từ lối ra, vậy chỉ có thể là bị thứ gì đó trong vỉa than mà họ muốn khai thác kia ăn mất, hoặc là bị kéo thẳng xuống dưới bùn đất và than đá.

Đáng tiếc là chúng tôi không có cơ hội đi vào hiện trường xem thử, tôi tin ban đầu khi cảnh sát vào hầm mỏ điều tra cũng đã có phát hiện, chẳng qua kết quả có thể là quá khó tưởng tượng, người bình thường đều không thể chấp nhận nổi, cho nên mới tạm che giấu với bên ngoài.

Ra khỏi nhà tang lễ, tôi nói với Tống Nghiêm: "Chắc chắn thi thể của Tống Vĩ vẫn còn ở trong mỏ quặng, nếu muốn tìm thấy, nhất định phải trở lại chỗ mỏ quặng xảy ra chuyện để xem mới được."

Tống Nghiêm lại khó xử: "Nghe nói sau khi mỏ quặng kia xảy ra chuyện thì đã bị bịt kín, có điều cho dù không bịt lại, lãnh đạo của mỏ than cũng sẽ không đồng ý cho chúng ta xuống hầm xem…"

Tôi nghe xong thì cười với anh ta: "Vậy cũng chưa chắc, để xem bọn họ có thật sự muốn làm rõ chuyện này hay không!"

Tống Nghiêm nghe ra tôi có lòng giúp thì nhờ cậy nói với tôi: "Tiểu Trương, vậy nhất định phải nhờ cậu đi cùng anh đến Liêu Ninh một chuyến! Tục ngữ nói, người chết rồi phải được xuống đất yên nghỉ, anh không thể để trong quan tài của em trai mình chỉ

có mỗi hai cánh tay được!”

Tôi thấy Tống Nghiêm hơi kích động, vội trấn an anh: “Anh Tống, anh đừng gấp, cho em sắp xếp mọi chuyện đã. Hơn nữa cho dù là muốn đi cũng không thể một mình em đi được, em phải đi cùng bạn của mình, bản lĩnh của họ đều cao hơn em cả!”

Tống Nghiêm biết chuyến này của chúng tôi không có nghĩa vụ tìm xác, nên lại bày tỏ chỉ cần có thể tìm được em trai, anh chắc chắn sẽ dùng hết sức của mình để đền đáp chúng tôi.

Tôi và lão Triệu đưa Tống Nghiêm về khách sạn nghỉ ngơi trước, sau đó anh ấy mới hỏi tôi: “Tiến Bảo, cậu cảm thấy có thể nắm chắc bao nhiêu phần là tìm được thi thể của Tống Vĩ?”

Trong lòng tôi biết lão Triệu vẫn không tin tưởng lắm những việc này, vì thế cười và nói với anh ấy: “Anh rể à! Anh có biết không, đề bài khó nhất lần này không phải là làm sao tìm được thi thể, mà là phải làm sao để giữ mạng quay về…”

CHƯƠNG

THAM ĂN CÙNG CỰC

Nghe tôi nói vậy, lão Triệu thắc mắc hỏi: "Có ý gì?"

Tôi kiên nhẫn giải thích với lão Triệu: "Anh nghĩ mà xem, những người kia có thể vô cớ biến mất, vậy chúng ta không thể sao?"

Lão Triệu sợ hãi nói: "Nếu nguy hiểm như vậy thì chúng ta không nên đi, ngày mai anh sẽ nói với Tống Nghiêm! Cậu là người thân duy nhất của Chiêu Tài, nếu như bởi vì chuyện này mà xảy ra chuyện gì, anh không biết nói với cô ấy thế nào!"

Tôi thấy anh rể đang lo cho sự an toàn của mình, nên cười nói: "Anh không cần quá lo lắng đâu, khó khăn thì chắc chắn là có, nhưng có giải quyết được hay không thì em còn phải về bàn lại với Đinh Nhất và chú Lê đã, xem họ nói thế nào."

Sau khi chào lão Triệu, tôi đi thẳng đến nhà chú Lê, mới vào cửa đã thấy chú Lê đang ngồi đối diện nói gì đó với Đinh Nhất, thấy tôi vào mặt đầy ý cười nói: "Chú vừa bảo Đinh Nhất gọi điện cho cháu, bảo cháu đến đây ăn cơm trưa! Không ngờ cháu đã tự đến rồi, mũi thính đấy, biết trưa nay được ăn cua à?!"

Tôi nghe được ăn cua, vội nhanh chóng đi rửa tay. Chú Lê thấy tôi vội vội vàng vàng, đập vào tay tôi nói: "Còn chưa xong mà vội

gì!”

Bấy giờ Đinh Nhất mới hỏi tôi: “Bác sĩ Triệu tìm cậu có chuyện gì thế?”

Tôi kể chuyện của anh em họ Tống cho họ nghe, chú Lê trầm mặc không nói, Đinh Nhất thì trầm giọng nói: “Thế giới dưới đất phức tạp hơn tưởng tượng của chúng ta rất nhiều, đặc biệt là những nơi có lịch sử triệu năm như hầm than kia, dưới đó có khi còn tồn tại sinh vật thượng cổ nào đó…”

Tôi không tin nói: “Anh nói dọa người à, nếu như trong đống than có tồn tại sinh vật cổ đại gì đấy, sao lúc còn bé đi nhặt than tôi không phát hiện ra?”

Đinh Nhất thấy tôi không tin thì hỏi lại: “Thế theo cậu thứ gì đã kéo Tống Vĩ vào trong hầm than?”

Tôi ngẩn người, tiếc là thứ đó đã tấn công từ đằng sau Tống Vĩ nên anh ta không nhìn thấy được. Nhưng lực kéo lớn như vậy chắc chắn không thể nhỏ được.

Chú Lê bảo tôi đừng vội, để chú hỏi bạn tình hình cụ thể ở mỏ than rồi tính. Nếu như mọi chuyện đúng như Tống Nghiêm nói thì chuyện đó chắc chắn là không nhỏ, có lẽ mọi người đều biết.

Tôi nghe chú Lê nói thế liền gật đầu, không nói nữa…

Cơm trưa có cua biển, tôi ăn liền năm con, cuối cùng vẫn là Đinh Nhất nói: “Đừng có ăn nữa, mấy thứ đồ biển này có tính hàn, ăn đỡ thèm thì được, cậu định ăn thay cơm à!”

Mặt tôi đỏ ửng nói: “Gì chứ? Vẫn còn mà!!”

Chú Lê nói: “Cứ ăn no đi! Chỉ cần cháu không sợ ban đêm bị tiêu chảy thôi! Dù sao cũng là khách đến biếu, không ăn ngay sợ sẽ không còn tươi nữa!”

Tôi nghe chú Lê nói vậy lại tiếp tục ăn. Kết quả tôi với Đinh

Nhất còn chưa về đến nhà, bụng đã bắt đầu đau rồi.

"Thế nào? Không nghe lời thấy thiệt chưa? Đã bảo cậu thứ này không ăn nhiều được thì không tin, cứ tham ăn cơ! Chút rồi cậu xem!" Đinh Nhất tức giận nói.

Nhưng tôi bây giờ không có sức để tranh luận với anh ta, chỉ muốn anh ta về cho nhanh, bây giờ tôi muốn vào nhà vệ sinh... Sau khi về đến nhà, tôi chạy vào nhà vệ sinh trước, ngay cả Kim Bảo nhiệt tình lao ra đón cũng coi như không thấy.

Được lắm! Thế mà giày vò tôi cả đêm, khiến tôi lần sau nhìn thấy cua biển là lùi bước, xem ra đúng là nhiều lúc phải cẩn thận mồm miệng! Không thì người chịu khổ cuối cùng vẫn là mình.

Hôm sau tôi cảm thấy người nhẹ nhàng, thoải mái hơn, nhưng không muốn xuống giường, tiếp tục giả vờ nằm trên giường. Đinh Nhất thấy mặt tôi khó coi nên đi xuống tầng mua thuốc, không ngờ lúc tôi đang nửa tỉnh nửa mơ thì nghe thấy tiếng chuông cửa.

Vì trong nhà hầu như không có khách, chuông cửa rất ít khi vang lên, cho nên lúc tôi nghe tiếng chuông, trong lòng thầm mắng, không biết là ai không có mắt? Không biết hôm nay tôi không thoải mái à?

Chờ đến khi tôi kéo thân thể mệt mỏi ra mở cửa, thì thấy người đứng ngoài cửa là lão Triệu, anh ấy còn cầm theo một cái túi.

"Sao anh lại đến đây? Chẳng lẽ anh biết em bị tiêu chảy à?" Tôi giật mình nói.

Lão Triệu ngạc nhiên nói: "Tiêu chảy? Sao lại bị thế? Ăn đồ hỏng à?"

Tôi cười khan vài tiếng nói: "Anh đúng là hiểu em, hôm qua em ăn hơi nhiều cua..."

Lão Triệu bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn xung quanh hỏi: "Đinh Nhất

đâu?”

“Đi mua thuốc cho em rồi!”

Lão Triệu nghe xong, đặt cái túi trên tay lên bàn trà, sau đó đứng dậy đi vào bếp. Một lúc sau anh ấy bưng một chén nước ra nói: “Uống cái này trước đi, đừng để bị mất nước!”

Tôi cầm lấy uống một hớp, kết quả vừa vào miệng, tôi đã cảm thấy buồn nôn, mém tí nữa thì phun ra, cuối cùng vẫn cố nuốt xuống, sau đó buồn nôn nói: “Đây là nước gì thế, vừa mặn vừa ngọt!”

“Nước đường muối, bổ sung chất điện giải, uống hết đi, không được để lại ngụm nào!” Lão Triệu nghiêm mặt nói.

Tôi khẽ liếc nhìn anh ấy, đành phải cố uống cho hết cốc nước kia, tôi phát hiện bây giờ lão Triệu đã trở lại làm vai trò bác sĩ. Anh ấy nhìn tôi uống hết cốc nước, mới đẩy cái túi trên bàn đến trước mặt tôi: “Đây là anh Tống bảo tôi đưa cho cậu, tất cả có hai mươi vạn, cậu đếm đi…”

“Gì thế ạ? Em không vội lấy tiền, anh ấy đưa sớm thế làm gì?”

Lão Triệu thở dài nói: “Anh Tống lo cậu không chịu giúp mình, cho nên bảo tôi đem tiền đến cho cậu trước, anh ấy cũng biết việc này không dễ làm nhưng anh ấy chỉ là một người bình thường, không biết phải nhờ cậy ai.”

Tôi cũng có chút khó xử: “Chuyện này hôm qua em đã kể cho chú Lê rồi, chú ấy bảo để chú ấy hỏi thăm thông tin mỏ than, nhưng bây giờ vẫn chưa có tin tức gì! Anh cứ về nói với anh Tống, tiền này anh ấy cứ cầm đi đã, chuyện này em sẽ cố gắng đến cùng, còn tiền thù lao, chờ đến khi bọn em tìm được thi thể của Tống Vĩ rồi đưa cũng không muộn…”

Lão Triệu thấy tôi khăng khăng không nhận cũng chỉ đành đồng

ý cầm tiền về trước. Tôi thấy bây giờ mà nhận tiền đúng là điên rồi, trong nhà đã có một túi tiền mặt rồi, nếu hôm nay lại thêm đống này nữa, thế không phải là mời trộm đến lấy à?

Mặc dù chú Lê cho tôi cái bùa tránh kẻ trộm kia, nhưng tôi luôn cảm thấy chú ấy đang lừa mình!

CHƯƠNG

LÊN PHÍA BẮC TÌM XÁC

Đinh Nhất mở cửa đi vào, thấy lão Triệu đến thì đưa mấy thứ thuốc mình vừa mua cho anh ấy xem, hỏi trong tình trạng của tôi uống cái nào được.

Lão Triệu nhìn mấy loại thuốc trong túi, sau đó lấy ra hai hộp rồi nói: "Hai cái này kết hợp ăn uống là được, mấy ngày này phải ăn uống thanh đạm chút, chú ý bổ sung nước chắc sẽ nhanh khỏi thôi."

Sau khi Đinh Nhất tiễn lão Triệu mới hỏi tôi: "Anh ấy đến sớm có việc gì thế?"

Tôi nhún vai nói: "Đến đưa tiền công, hai mươi vạn."

"Vì chuyện của anh em họ Tống à?" Đinh Nhất hỏi.

Tôi gật đầu: "Ừ, là việc đó, nhưng tôi bảo anh ấy cứ cầm tiền về trước, lúc nào tìm được thi thể rồi tính sau!"

Điện thoại di động của tôi vang lên, chú Lê gọi đến, chú bảo chúng tôi qua nhà chú ấy, vì chuyện hôm qua đã xuất hiện khách hàng thứ hai, muốn chúng tôi thăm dò cùng một việc.

Lúc chúng tôi đến nhà chú ấy, vẫn thấy chú ấy gọi điện thoại, nghe ngữ điệu của chú ấy có thể biết đối phương chắc chắn là một nhân vật không nhỏ. Đến khi chú Lê cúp điện thoại liền cười tủm

tỉm nhìn tôi nói: “Nói với bạn của anh rể cháu, chuyện của em trai anh ta không nên quá lo, có đại gia bỏ tiền rồi, bảo anh ta cứ về nhà chờ tin tức đi!”

Hóa ra sáng hôm nay, chú Lê gọi điện cho một vị khách cũ ở Liêu Ninh hỏi thăm chuyện ở mỏ than nhà nước, không ngờ vị khách kia lại nói người đó cũng có việc cần tìm chú Lê giúp đỡ.

Hai bên nói chuyện điện thoại, phát hiện là cùng về một chuyện! Lúc trước Tống Nghiêm cũng có kể, cùng mất tích với Tống Vĩ còn có lãnh đạo cấp cao của công ty, trong đó có một kỹ sư cao cấp tên Đinh Tử Giang.

Một nhân tài như vậy mất tích, chắc chắn phải có lời giải thích, mà lời giải thích này chắc chắn phải để đông đảo công chúng chấp nhận, nhưng tình huống trước mặt họ lại khiến người bình thường không thể tưởng tượng được…

Vừa nãy trong điện thoại, chú Lê muốn tìm hiểu kỹ một chút xem chuyện không tưởng tượng được là như thế nào, nhưng đầu kia lại nói chờ chúng tôi đến đấy sẽ nói rõ.

Chú Lê cũng giảo hoạt, nghe vậy liền biết đối phương chơi chiêu, nên cũng không đồng ý ngay, bảo mình cần suy nghĩ đã.

Mới đầu tôi còn tưởng chú Lê muốn đòi thù lao cao hơn, cho nên mới không đồng ý ngay, nhưng chú ấy nói chuyện này không đơn giản, họ biết chuyện mà không chịu nói ngay, chắc chắn là sợ chúng tôi biết sẽ không đi!

Tôi cười nói: “Đó là do họ không hiểu chú, chỉ cần bỏ ra số tiền phù hợp, núi đao biển lửa chú cũng dám đi! Đúng không ạ?”

Chú Lê nghe xong nghiêng người qua phía tôi nói: “Ừ, vẫn là tên nhóc cháu hiểu ta… Anh ta không tự nói, chú sẽ có con đường khác để hỏi!”

Cuối cùng quay đi quay lại, con đường khác mà chú Lê nói lại chính là chị Bạch. Chị ấy đến nhà chú Lê ngay trong đêm, sau đó đặt một chồng tư liệu lên bàn trà. Chú Lê càng xem sắc mặt càng nặng nề…

Lúc này chị Bạch uống một hớp trà, sau đó cười nói với chúng tôi: "Việc này chắc chắn là không dễ làm, mục đích của đối phương bên ngoài là tìm Đinh Tử Giang, thế nhưng thực tế là muốn điều tra rõ ràng chân tướng sự việc. Dù sao mỏ than kia trữ lượng rất lớn, nếu cứ đình chỉ khai thác như vậy, đối với mỏ than nhà nước đó tổn thất rất lớn, dù sao giai đoạn đầu đã bỏ vào không ít tiền. Hơn nữa…"

Chị Bạch nói đến đây thì dừng lại.

Chú Lê nhìn chị ấy nói: "Hơn nữa thế nào?"

Chị Bạch cười nói: "Bạn của tôi đã thăm dò được một tin ngầm khác, sự thật số người mất tích không chỉ có mười mấy người kia?"

"Cái gì? Không phải chứ? Dù sao cũng là mỏ than nhà nước, xảy ra chuyện lớn như vật, sao vẫn giấu được số người mất tích?" Tôi không tin hỏi lại.

Thế nhưng chị Bạch lại lắc đầu nói: "Mỏ than nhà nước kia đương nhiên không dám, nhưng nghe nói đó là thợ mỏ trong mỏ than tư nhân. Nơi đó phần lớn người làm công đều không có thẻ căn cước, dù có mất tích, nếu người nhà chưa tới tìm, thì ông chủ hầm mỏ cũng sẽ không nói chuyện này ra ngoài!"

Tôi nghe xong thấy đúng là đủ tăm tối. Những người này có thể có cả tội phạm bị truy nã, không thấy cũng sẽ không có người truy cứu trách nhiệm. Cứ như thế, cụ thể mất tích bao nhiêu người không ai biết được.

Xem ra muốn biết toàn bộ chân tướng, chúng tôi chắc chắn phải

đi Liêu Ninh một chuyến mới được! Lúc này chú Lê chuyển tư liệu trong tay sang cho tôi, tôi cầm xem qua, phát hiện đây đều là tin tức ngầm thu thập từ khắp nơi có liên quan đến mỏ than.

Nhưng trong đó có một loại giấy tờ thu hút sự chú ý của tôi, đó chính là thời kỳ khai thác than thổ phỉ, người Nhật Bản đã từng khai thác than đá ở đây, lúc đó đã xảy ra một sự cố rất nghiêm trọng! Ít nhất đây cũng là sự cố hầm mỏ lớn nhất lúc bấy giờ!

Nghe nói số người tử vong lúc đó lên đến một nghìn năm trăm mười, mà đại đa số đều là lao công Trung Quốc bị quân xâm lược bắt đến đây. Mặc dù trong những tài liệu này không ghi chép tỉ mỉ tình huống lúc đó, nhưng tôi tin rằng người địa phương không ai không biết chuyện này!

Tôi xem qua các tài liệu còn lại, sau đó ngẩng đầu nói với chú Lê: “Thế nào? Chú nghĩ thế nào ạ? Có đi hay không?”

Chú Lê cười khà khà nói: “Đương nhiên đi! Nhưng phải làm căng hơn tí đã, như thế quyền chủ động sẽ trong tay chúng ta.”

Tôi nghe xong cười nói: “Được ạ, vậy cháu sẽ nói với Tống Nghiêm, bảo anh ấy cứ an tầm về nhà chờ tin!”

Chú Lê gật đầu: “Ừ, đi nói đi.”

Hai ngày sau, đối phương lại gọi điện cho chú Lê, lần này chú Lê không hỏi han gì thêm, nhưng nâng giá tiền công lên. Đối phương không nói hai lời liền đồng ý, còn liên tục thể hiện rằng mong chúng tôi đến sớm.

Thế là hôm sau chú Lê liên hệ với La Hải ở Quảng Tây, theo như chú Lê nói, chỉ cần là việc đào đất, chắc chắn phải có La Hải mới được! Chờ anh ấy quay về, chúng tôi sẽ lên máy bay đi về phía Bắc.

Buổi đêm, chúng tôi đến sân bay Đào Tiên. Cách thật xa, tôi đã

nhìn thấy tên mỏ than viết trên ba thân xe.

Chờ đến khi chúng tôi đến gần hơn mới thấy tới đón ngoại trừ lái xe Tiểu Ba, còn có một người trung niên vóc dáng hơi mập, giới thiệu mới biết người trung niên này chính là bí thư mỏ than Vương Bình.

Sau khi lên xe, bí thư Vương nói cho chúng tôi biết tình hình cụ thể của mỏ than, hơn nữa còn nhiều lần biểu thị, mình đã sớm nghe danh tiếng của Lê đại sư, lần này có thể nhờ chú ấy giúp đỡ, sự lo lắng trong lòng ông ta mới có thể bỏ xuống một chút.

CHƯƠNG

BÁCH QUỶ KHÓC THAN

Mấy câu lấy lòng người là dễ khiến chú Lê thoải mái nhất, chú ấy tủm tỉm cười nói: “Đâu có, đâu có, bí thư Vương quá khen rồi, nhưng chuyện này Lê tôi đã nhận, chắc chắn sẽ cho mọi người một câu trả lời hài lòng.”

Tiểu Ba lái xe khoảng hai tiếng thì đến mỏ quặng. Vì bây giờ trời đã tối nên bí thư Vương đưa chúng tôi đến nhà khách trong khu mỏ.

Đây mặc dù chỉ là nhà khách của khu mỏ, nhưng điều kiện bên trong không chênh lệch bao nhiêu với khách sạn năm sao bên ngoài, có lẽ là dùng để chiêu đãi lãnh đạo. Bí thư Vương cho chúng tôi hai phòng, sau đó còn bảo phòng bếp chuẩn bị bữa ăn khuya cho chúng tôi.

Chú Lê nhìn đồng hồ thấy muộn quá rồi, khách sáo nói với bí thư Vương: “Muộn quá rồi, cũng không cần phiền phòng bếp nấu cơm đêm đâu.”

Thế nhưng bí thư Vương lại xua tay nói: “Như vậy sao được, các vị trên đường bôn ba cực khổ như vậy, buổi tối hôm nay ăn tạm một chút, ngày mai tôi mời các vị nếm đặc sản nơi này.”

Bí thư Vương ngoài miệng nói là để ăn tạm, nhưng đến khi

phục vụ đưa đồ ăn lên, nào là bánh sủi cảo nhân cá thu, canh tôm viên, nộm hải sâm dưa chuột… Như thế này mà gọi là ăn tạm! Mặc dù không phải là nguyên liệu quá xa hoa, nhưng không thể nói là không để tâm.

Sau khi bí thư Vương thấy bữa ăn khuya được đưa lên liền bảo chúng tôi nghỉ ngơi thật tốt, sau đó đứng dậy cáo từ rời đi. Lúc đầu dọc đường đi xóc quá khiến chúng tôi không có cảm giác muốn ăn, nhưng nhìn mấy món ăn khuya ngon lành như vậy, nên chúng tôi cũng ăn một chút.

Những nhà khách không dùng cho người ngoài thế này thường điều kiện đều không kém, nên sau khi ăn xong, chúng tôi về phòng nằm nghỉ. Một đêm không mộng mị, sáng hôm sau tôi thấy Đinh Nhất từ ngoài đi về nên nói: “Hôm qua ngủ muộn như thế, anh còn dậy sớm chạy bộ sao?”

Nhưng Đinh Nhất lại nói anh ta đi xem hoàn cảnh nơi này ra sao. Tôi nghe vậy liền hỏi lại luôn: “Vậy hoàn cảnh nơi đây thế nào?”

Đinh Nhất nhún vai nói: “Nên nói là chim sẻ nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ! Mà nơi này là khu sinh hoạt, tôi nhìn qua, nơi này cách khu xưởng hơn nửa giờ đi xe nữa.”

Nghe anh ta nói xong, tôi không khỏi cảm thán nói: “Anh không sinh ra trong thời chiến thực sự là một điều đáng tiếc!”

Không ngờ Đinh Nhất lại nói: “Chiến tranh có gì tốt, triều đại nào đánh trận cũng đều có người chết, tôi không thích người chết…”

Đây là lần đầu tiên tôi nghe Đinh Nhất nói những lời như thế, trước kia anh ta đối với người xấu đều ra tay rất độc ác, không ngờ lại có tấm lòng từ bi như thế.

Sau khi ăn sáng, bí thư Vương tự mình đưa chúng tôi đến khu

xưởng, đúng là như Đinh Nhất nói, xe của chúng tôi đi trong rừng hơn nửa giờ thì vào khu sản xuất của mỏ than.

Bí thư Vương đầu tiên đưa chúng tôi vào phòng họp, ông ấy sẽ nói rõ tình huống với chúng tôi ở đó. Chờ chúng tôi ổn định trong phòng họp, bí thư Vương lấy một túi da trâu rút ra mười bức ảnh.

Lúc chú Lê nhận mấy bức ảnh, rất không hiểu nói: "Bây giờ ảnh in ra rất ít, không phải đều dùng kỹ thuật số sao?"

Nhưng bí thư Vương lại nói với chúng tôi: "Bởi vì mức độ tuyệt mật của chuyện này, nên cấp trên không thể đưa bản điện tử cho chúng tôi, những hình này sau khi sử dụng phải trả lại đầy đủ."

Nghe ông ấy nói tôi lại càng hiếu kỳ, những hình ảnh này đến cùng là gì chứ, chú Lê xem một bức lại chuyển cho tôi. Lúc tôi cầm tấm ảnh, thật sự là không nhìn ra được gì. Nhưng chú Lê liếc cái thấy ngay, chú ấy chỉ vào một chỗ trong bức ảnh nói: "Cháu nhìn ở đây xem…"

Lúc đó tôi mới kinh ngạc nhận ra, những hình ảnh này đều chụp một ít sự vật dưới hầm mỏ, thế nhưng khi tôi nhìn thứ đồ vật mờ ảo trong bức ảnh, theo thị giác thì có cảm giác đó là một dạng chất lỏng sền sệt.

Đinh Nhất sau khi xem xong cũng nhướng mày nói: "Đất bên trên vách là gì thế? Có cảm giác sền sệt."

Bí thư Vương thở dài nói: "Lúc trước khi cảnh sát vào mỏ liền phát hiện thứ này đầy trong đó, mà hai cánh tay của nhân viên an ninh Tống Vĩ cũng treo trên vách chống hầm."

Tôi nghe thế, hỏi bí thư Vương: "Chỗ phát hiện cánh tay Tống Vĩ có nhiều máu à?"

Nhưng bí thư Vương lại lắc đầu nói: "Đây cũng là điều khiến cảnh sát hoang mang nhất, bởi vì người bình thường khi hai cánh

tay bị đứt sẽ chảy rất nhiều máu, thế nhưng trên mặt đất lúc đó không có chút máu nào, giống như trước khi bị đứt khỏi thân thể đã bị hút khô máu vậy.”

Tôi không kìm được hỏi ông ta: “Ngoại trừ những thứ này, cảnh sát còn phát hiện được gì dưới đó không?”

Bí thư Vương bấy giờ mới lấy một chiếc máy ghi âm nhỏ ra, thứ này cũng đã cũ, xem ra được giữ rất cẩn thận. Sau đó ông ta mở máy ghi âm nói với chúng tôi: “Trong này có một đoạn băng ghi âm, vào ngày xảy ra chuyện, lúc tổ kiểm tra xuống giếng có cầm theo một thiết bị định vị bằng sóng âm thanh, cảnh sát đã phát hiện trong đoạn này có một tần suất âm thanh quỷ dị.”

Bí thư Vương vừa dứt lời, một âm thanh quỷ dị truyền từ trong máy ghi âm ra. Mới đầu tôi nghe thấy âm thanh này giống như tiếng gió lớn thổi trong đường hầm, nhưng nghe kỹ thì lại như rất nhiều người đang thê lương gào khóc… toàn thân tôi nổi đầy da gà!

“Âm thanh gì vậy? Quỷ khóc sói gào à?” Tôi toàn thân khó chịu nói.

Chỉ thấy chú Lê lạnh lùng nói: “Đúng là quỷ khóc, là bách quỷ khóc tang…”

Bí thư Vương hoảng sợ nói: “Lê đại sư, ý ngài là dưới đó có quỷ?”

Chú Lê lành lạnh nói: “Tần suất âm thanh quỷ khóc người bình thường không nghe được, đây là một loại sóng âm cao tần, chỉ thông qua dụng cụ đặc thù mới có thể thu lại được.”

Bây giờ tôi đột nhiên nghĩ đến chỗ tư liệu chị Bạch đưa đến, trên đó không phải viết nơi này trước khi giải phóng đã xảy ra một tai nạn hầm mỏ rất nghiêm trọng, thế nên tôi cố ý hỏi bí thư Vương.

Nhưng bí thư Vương lại nói, thảm kịch năm đó ban đầu cũng không nhiều người biết, mặc dù có biết nơi này từng xảy ra tai nạn quy mô lớn, nhưng tình huống cụ thể và vị trí xảy ra thì không được xác định.

Đến mãi sau này có một người thợ mỏ già may mắn sống sót, trước khi chết đã nói địa điểm xảy ra thảm kịch nhân gian năm đó.

Sau này khi họ xây dựng mỏ than hiện nay, lúc đó có một vị lãnh đạo còn lấy chuyện này để nhắc nhở, lấy đó làm gương.

CHƯƠNG

NGỤC LUYỆN TRẦN GIAN

Theo như người thợ mỏ già kia nói, lúc đó mỏ than của người Nhật Bản xảy ra một vụ nổ khí ga quy mô lớn. Người Nhật Bản vì muốn bảo vệ thiết bị dưới hầm và than đá không bị lửa lớn đốt cháy đã ra lệnh không thông gió xuống dưới. Hơn một ngàn thợ mỏ chưa kịp lên đều bị chết ngạt dưới đó.

Vụ tai nạn này xưa nay chưa từng có, thật ra nếu lúc đó người Nhật Bản lựa chọn cách cứu viện thì đã không có nhiều thợ mỏ bị chết như vậy, nhưng trong mắt Nhật Bản, nhân công người Trung Quốc quá rẻ mạt, sống hay chết họ cũng không quan tâm, chỉ cần thiết bị và than đá dưới đó không bị phá hủy là được.

Lúc ấy người Nhật Bản chờ đến khi khói dưới hầm thoát ra hết mới phái một toán thợ mỏ xuống kiểm tra, người thợ mỏ già nằm trong nhóm người đó.

Mỗi khi ông ấy nhớ lại cảnh tượng khi đi vào hầm, trong lòng vẫn còn nguyên nỗi sợ hãi, đường hầm mỏ đã biến thành địa ngục trần gian, khắp nơi đều là xác người... Gần xe chở than có mấy trăm thi thể chất đống ở đó, những người này đều chạy đến đây định thoát ra, đáng tiếc con đường sống của họ đã bị chặn lại.

Theo hồi ức của người thợ mỏ kia, sau khi họ dọn dẹp hơn một

ngàn mấy trăm thi thể dưới hầm, những thợ mỏ này đa phần là thanh niên khỏe mạnh do quân Nhật Bản bắt từ các nơi khác đến, có nhiều người chết vô danh, thậm chí người nhà họ có lẽ đến giờ vẫn không biết thân nhân đã chết trong vụ tai nạn hầm mỏ đó.

Chú Lê nghe xong, vẻ mặt u ám nói: "Nhiều mạng người bị chết cùng chỗ như vậy, oán linh tụ tập lại một chỗ, nếu như năm đó không làm pháp siêu độ, chỉ sợ sớm muộn cũng sinh ra tà ma đem đến tai họa."

La Hải đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, anh ta liền hỏi bí thư Vương: "Sau này chuyện xảy ra ở mỏ than xử lý thế nào?"

Bí thư Vương nghĩ một chút rồi nói: "Nghe nói trước khi người Nhật Bản tuyên bố đầu hàng vô điều kiện, đã đem những mỏ than này lấp đầy, cái nào cho nổ được thì cho nổ hết."

"Vậy sau này khi chúng ta khai thác mỏ có khi nào đào được những mỏ cũ đó không?" La Hải hỏi tiếp.

"Có! Đường hầm xảy ra chuyện này chính là đường hầm có đường hầm mỏ cũ chạy xuyên qua, nhưng chúng tôi khi đào hầm đã lấp hai đầu hầm mỏ cũ lại." Bí thư Vương chắc chắn.

Tôi lập tức quay lại hỏi chú Lê: "Có thể có thứ gì đó từ trong mỏ cũ chạy ra không?"

Chú Lê lắc đầu nói: "Cái này cũng khó nói, những người thợ mỏ này chết oan, oán khí cực sâu, tôi tin rằng cho dù người Nhật Bản không làm pháp siêu độ nhưng chắc chắn sẽ bố trí một số pháp khí trấn quỷ, để đảm bảo họ có thể tiếp tục khai thác than đá.

Nhưng năm đó họ phá hủy các hầm kia, có khả năng đã phá hư thứ gì đó, chỉ sợ trận pháp trừ tà cũng bị phá hỏng. Bây giờ đã nhiều năm trôi qua như vậy, những oán linh bị vây dưới hầm mỏ cũ kia oán khí ngày càng nặng, một khi bị thả ra, hậu quả rất khó tưởng tượng…"

Bí thư Vương nghe chú Lê nói vậy, tái mặt vội vàng nói: “Lê đại sư, lần này xin ngài nhất định phải giúp chúng tôi!”

Chú Lê cười nói với ông ta: “Bí thư Vương yên tâm, chúng tôi đã đến đây, chắc chắn sẽ giải quyết hết mọi chuyện.”

Bây giờ tôi đột nhiên nhớ đến một việc, nên quay lại hỏi bí thư Vương: “Đúng rồi, bí thư Vương, có thể cho chúng tôi xem qua nơi ở của kỹ sư Đinh Tử Giang được không?”

Bí thư Vương lập tức đồng ý: “Không có vấn đề, sau khi chuyện xảy ra gian phòng của kỹ sư Đinh ở chúng tôi đều không động đến, vợ và con anh ta đều ở Mỹ, cho nên chúng tôi đợi chuyện này có kết quả mới báo cho người nhà anh ấy.”

Sau khi chú Lê và La Hải thảo luận với bí thư Vương những vật dụng chúng tôi cần dùng đến trong mấy ngày ở lại đây, bảo ông ấy chuẩn bị kỹ càng giúp chúng tôi, thì bí thư Vương đưa mấy người chúng tôi đến phòng ký túc xá của Đinh Tử Giang.

Đây là một căn phòng nhỏ, có phòng ngủ, phòng khách, phòng làm việc và nhà vệ sinh. Nếu đúng như bí thư Vương nói, sau khi xảy ra chuyện họ không động đến nơi này, thì vị kỹ sư họ Đinh này quả là một người đàn ông nghiêm túc!

Trong phòng rất gọn gàng, sạch sẽ, thư từ và tư liệu được xếp chỉnh tề trên mặt bàn. Tôi cẩn thận quan sát một chút, phát hiện ngoài vật dụng cá nhân ra thì không có nhiều đồ khác, tôi chỉ thấy trên đầu giường có một tấm ảnh gia đình.

Lúc tôi nhìn thấy ảnh Đinh Tử Giang, đột nhiên nhớ ra trong chút ký ức ngắn ngủi của Tống Vĩ tôi đã từng nhìn thấy khuôn mặt này, lúc đó ông ta đứng cách Tống Vĩ không xa.

Từ đó có thể đoán ra Tống Vĩ là người đầu tiên xảy ra chuyện, cho nên Đinh Tử Giang là người đầu tiên nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra với Tống Vĩ. Nghĩ vậy, tôi muốn tranh thủ thời gian nhìn

xem, nếu như có thể tìm được vật chứa tàn hồn của Đinh Tử Giang, có lẽ sẽ có hỗ trợ lớn đối với việc tìm ra chân tướng!

Vì trong phòng không có nhiều đồ cá nhân của Đinh Tử Giang, nên tôi đương nhiên nghĩ đến tấm ảnh gia đình đầu tiên. Trong ảnh, Đinh Tử Giang cười rất vui vẻ, trong mắt tràn đầy yêu chiều với người phụ nữ bên cạnh. Từ tướng mạo không khó nhận ra, vợ Đinh Tử Giang nhỏ hơn ông ta rất nhiều, có lẽ không phải vợ đầu tiên.

Sau đó, tôi cầm bức ảnh lên, hi vọng có thể cảm nhận được thứ gì đó, đáng tiếc, trên này không có tàn hồn, xem ra bức ảnh gia đình này không phải là quan trọng nhất trong lòng Đinh Tử Giang.

Tôi bất đắc dĩ để tấm ảnh lại chỗ cũ, tiếp tục tìm kiếm các đồ vật khác có khả năng chứa tàn hồn, nhưng tìm mãi vẫn chưa có thu hoạch gì. Đến lúc tôi chuẩn bị rời khỏi phòng ngủ, lại đột nhiên nhớ ra, lúc trước đi học khi ở ký túc xá , tôi thường giấu những đồ vật quan trọng xuống dưới đệm, không biết dưới đệm nằm của Đinh Tử Giang có thứ gì không?

Nghĩ vậy, tôi nhấc đệm lên, đúng là phát hiện bên dưới có một quyển nhật ký mỏng. Tôi cầm lên, bên trong rơi ra năm bức ảnh có hai người.

Nhìn màu sắc của tấm ảnh có thể thấy nó đã nhiều năm rồi, trong ảnh Đinh Tử Giang còn rất trẻ, có lẽ khoảng hai mươi tuổi. Bên cạnh có một cô gái trạc tuổi ông ta, đó là một người phụ nữ dáng vẻ dịu dàng, nhưng cũng rất có khí chất.

Lúc tôi đưa tay nhặt tấm ảnh lên, đầu kêu ong một tiếng, dung mạo và giọng nói của cô gái trong ảnh xuất hiện trong đầu tôi…

Cô gái này tên là Diệp Dung, là người vợ đầu tiên của Đinh Tử Giang, họ quen nhau từ lúc học đại học, cuối cùng đi đến hôn nhân. Vốn là một đôi trai tài gái sắc, đáng tiếc sau này Đinh Tử

Giang chỉ lo công việc, ít quan tâm đến vợ và gia đình.

CHƯƠNG

NHIỄM TRÙNG TỬ VONG

Diệp Dung mang thai tháng thứ tư thì bị sinh non ngoài ý muốn, nhưng Đinh Tử Giang chưa hề có một câu quan tâm, còn chỉ trích vợ không cẩn thận, cuối cùng Diệp Dung quá đau lòng, chủ động đề nghị ly hôn với Đinh Tử Giang.

Sau khi ly hôn, Diệp Dung rời quê, nhưng Đinh Tử Giang lại hối hận không thôi, biết mình đã phụ người vợ yêu mình tha thiết. Đáng tiếc, tình này đã qua, tình yêu dù tươi đẹp đến đâu khi xuất hiện vết rách sẽ rất khó để quay lại.

Cho dù về sau Đinh Tử Giang đã tái hôn, có hai người con gái, nhưng sâu trong đáy lòng ông ta vẫn mãi yêu người vợ trước Diệp Dung.

Một bên là người đã cùng mình sinh con dưỡng cái, một bên là người phụ nữ mình yêu đã vĩnh viễn mất đi, Đinh Tử Giang cảm thấy mình đã phụ lòng cả hai người phụ nữ ấy.

Sau này, ông ta lấy danh nghĩa cho con đi học, đưa vợ và con gái ra nước ngoài, còn mình lẻ loi làm việc ở mỏ than, chuyên tâm vào công việc.

Hôm xảy ra chuyện, Đinh Tử Giang nằm trong ban lãnh đạo cấp cao, đưa theo mấy thành viên của tổ công tác xuống hầm điều tra

tai nạn. Lúc đầu mọi chuyện đều bình thường, các tổ viên sau khi điều chỉnh dụng cụ, bắt đầu thu thập số liệu, Đinh Tử Giang đột nhiên phát hiện sắc mặt của nhân viên an ninh Tống Vĩ trắng bệch đáng sợ.

Phản ứng đầu tiên của ông ta lúc đó là có lẽ thân thể của Tống Vĩ không thoải mái. Nhưng ông ta vừa định đi đến hỏi thăm Tống Vĩ lại đột nhiên thấy thân thể Tống Vĩ bị một ngoại lực nào đó kéo về phía sau.

Sau đó Tống Vĩ hai chân bay lên khỏi mặt đất, thân thể xoay vòng. Có lẽ do bản năng, cho nên cuối cùng Tống Vĩ dùng hai tay cố gắng bám lại thanh gỗ ở vách hầm.

Nhưng cảnh tiếp theo càng dọa người hơn, vì trong nháy mắt, thân thể và cánh tay của Tống Vĩ bị rời ra! Một cảnh này quá đáng sợ, khiến Đinh Tử Giang sợ hãi theo bản năng lùi lại phía sau.

Nhưng vừa lui về phía sau lại phát hiện, hai chân mình tê dại, giống như không thể di chuyển. Ông ta cúi đầu nhìn xuống, nhưng tất cả đều bình thường! Không có chỗ nào không đúng?

Không ngờ, lúc ông ta ngẩng đầu lên định cầu cứu đồng nghiệp thì đột nhiên trước mắt xuất hiện một thứ giống như con trăn, toàn thân đều là động vật nhuyễn thể sền sệt, thân mình to như quả bóng rổ.

Mà động tác của thứ kia lại rất nhanh, chỉ thấy nó nhanh như chớp hút về phía một đồng nghiệp, làn da người này trong nháy mắt chuyển thành màu xám xanh, giống như tất cả huyết dịch trong người đã bị con vật kia hút khô.

Đến bây giờ, Đinh Tử Giang mới nhìn rõ, sau lưng mỗi người trong hầm đều bị vật kia hút vào! Đương nhiên cũng bao gồm cả ông ta…

Tiếp đó, Đinh Tử Giang thấy trước mắt tối đen, tất cả ký ức

dừng lại ở đây. Chờ đến khi tôi tỉnh hồn lại, phát hiện mồ hôi đầy đầu. Thứ vừa xuất hiện trong ký ức của Đinh Tử Giang thật đáng sợ! Nói một cách đơn giản nó như vô số xúc tu lớn của Bạch tuộc!

Chú Lê thấy sắc mặt tôi khó coi, vội hỏi tôi đã nhìn thấy cái gì mà sợ đến thế? Tôi kể cho họ nghe những gì đã thấy trong ký ức của Đinh Tử Giang, kết quả mặt ai cũng biến sắc.

Một lát sau, chú Lê mới âm trầm nói: "Trong truyền thuyết Mông Cổ cổ đại, có một loại nhuyễn trùng tử vong, thân dài, khổ người lớn, những nhuyễn trùng này thường sinh sống ở dưới đất, nhưng cũng thường xuyên lên mặt đất săn mồi. Bọn chúng thường xuyên săn giết người chăn nuôi lạc đà và dê bò. Theo truyền thuyết, loại nhuyễn trùng này săn mồi theo quần thể, đến nơi nào là cả người và vật đều không còn, cho đến nay chưa từng có ai gặp loại nhuyễn trùng tử vong này mà còn sống! Theo như cháu miêu tả loại động vật nhuyễn thể kia, rất có thể chính là nhuyễn trùng tử vong…"

Nghe chú Lê nói đáng sợ như vậy, tôi có chút hối hận vì đã nhận việc này! Oán linh còn chưa xong đâu? Giờ đột nhiên còn xuất hiện thứ dọa người như vậy nữa?

La Hải cũng đã từng nghe nói đến loại nhuyễn trùng này, theo như anh nói vật kia có thể phun nọc độc, người bị dính phải chắc chắn chết, hơn nữa độc đó còn có thể ăn mòn kim loại.

Tôi không nhịn được cười phá lên: "Tôi cảm thấy mấy cái truyền thuyết về nhuyễn trùng đều có một lỗ hổng lớn, nếu quả đúng như truyền thuyết, phàm là gặp phải nhuyễn trùng đều không có ai sống sót, vậy những kỹ năng này của nhuyễn trùng làm sao mọi người biết rõ như vậy?"

Chú Lê và La Hải nghe tôi nói đều ngẩn người, sau đó nghĩ cũng thấy đúng.

Đinh Nhất vẫn im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng nói với chú Lê: “Mặc kệ thứ này lợi hại đến mức nào, thích ăn thịt người là chắc chắn rồi, nếu như chúng ta xuống mỏ, không có vũ khí chắc không được! Cảnh sát cũng không dám đi xuống chịu chết chứ đừng nói dân chúng bình thường như chúng ta!”

La Hải liên tục lắc đầu nói: “Bây giờ súng cũng không dễ kiếm, không giống như trước kia!”

Không ngờ bí thư Vương lại nói: “Có súng! Trong mỏ than của chúng tôi có! Nhưng không nhiều, chỉ có một khẩu, ở chỗ bảo vệ.”

“Súng loại gì?” Đinh Nhất hỏi.

“Súng ngắn.”

Đinh Nhất nghe xong khoát tay nói: “Vậy không dùng được, lắp đạn quá chậm, tốc độ vật kia nhanh kinh người, chắc chắn phải là súng liên thanh mới được!”

Chuyện này cũng làm khó bí thư Vương, bây giờ đừng nói là người bình thường, đến cảnh sát bắn một phát súng cũng phải viết báo cáo, anh bảo bí thư mỏ than đi đâu kiếm ra món đồ kia!

Sau đó chú Lê bảo chúng tôi về nhà khách, gọi điện cho người thuê, kể tình huống hiện tại cho đối phương biết, dù sao cũng là chúng tôi xuống dưới đất, nếu có bắn loạn cũng không ảnh hưởng đến người dân bình thường, cho nên chắc chắn phải nghĩ cách giải quyết vấn đề vũ khí cho chúng tôi, nếu không chúng tôi không thể tùy tiện xuống hầm.

Đối phương cuối cùng cũng đồng ý cấp vũ khí cho chúng tôi, nhưng cũng cảnh cáo trước, thứ này chỉ được mang xuống hầm, lên trên phải lập tức trả lại! Tuyệt đối không được có điều gì sơ suất.

Chú Lê nghe đối phương đồng ý cung cấp súng, nhiều lần tỏ ý

rõ ràng: “Điều này anh cứ yên tâm, chúng tôi cầm thứ này cũng vô dụng, mang theo xuống dưới đó là để phòng thân, nếu không có chỉ sợ có xuống mà không có lên!”

Sau khi đã an bài thỏa đáng, kế hoạch là sáng ngày mai chúng tôi xuất phát, thứ chúng tôi muốn vừa rồi sẽ có người chuyển đến miệng hầm mỏ trước khi chúng tôi xuất phát. Tôi và chú Lê sẽ không dùng súng, cho nên ngày mai hỏa lực phòng ngự chủ yếu là La Hải và Đinh Nhất, nhiệm vụ lớn nhất của tôi và chú Lê là tự đảm bảo an toàn cho mình.

Buổi trưa, bí thư Vương làm tiệc khoản đãi bốn người chúng tôi. Tôi nhìn một bàn toàn đồ ăn, được lắm!

Đúng như đêm qua ông ta nói, đều là đặc sản miền núi. Cái gì mà Phi Long canh, thịt hươu nướng, thịt thỏ rừng kho tàu, thịt lợn rừng xào lăn, nấm đầu khỉ hầm, nấm tùng xào ngũ sắc, mầm tỏi xào, tổ ong xào thịt… Đương nhiên, còn nhiều món tôi chỉ biết ăn rất ngon, nhưng không biết tên là gì.

CHƯƠNG

THẾ GIỚI DƯỚI ĐẤT

Cả một bàn đồ đặc sản miền núi lớn như vậy, mà bí thư Vương vẫn còn tỏ vẻ tiếc nuối nói: "Bây giờ không được như xưa, kiểm tra quá nghiêm ngặt, nhiều thứ giờ không kiếm được nữa, nếu là mười năm trước, mấy thứ như tay gấu, hổ tiên*... có là gì."

* Hổ tiên là một loại thuốc Đông y dùng để bổ thận tráng dương, thường chính là dương vật khô ráo của động vật họ mèo.

Tôi nghe mà không nói lên lời, đừng nhìn những thứ này trông đơn giản, nhưng đây tuyệt đối không phải những món tầm thường. Bây giờ mọi người đều chú ý đến những nguyên liệu mới, thiên về thuần tự nhiên, cho nên những thứ này không thể nói là không quý giá!

Sau khi ăn cơm, ngoại trừ súng, các thiết bị cơ bản đều đã chuẩn bị xong, vì nghĩ ngày mai sẽ có một trận chiến ác liệt, nên chúng tôi đi ngủ sớm.

Lúc chuẩn bị ngủ, tôi hỏi Đinh Nhất: "Ngày mai xuống hầm anh có sợ không?"

Đinh Nhất cười ha ha nói: "Sợ hãi? Tôi trời sinh không biết sợ là gì... Còn cậu, ngày mai xuống đó linh hoạt lên, mặc dù đó có thể là quái vật, nhưng tôi vẫn có cảm giác có liên quan đến tai nạn hầm

mỏ trước giải phóng, cho nên ngày mai chắc chắn phải cẩn thận, biết không?”

Tôi biết Đinh Nhất bình thường không phải là người nói nhiều, hôm nay anh ta nói nhiều như vậy, chắc chắn không tự tin lắm với tình hình dưới hầm. Nhưng cũng không biết vì sao, chỉ cần có Đinh Nhất bên cạnh, tôi không thấy sợ hãi gì cả.

Tôi ngồi dậy, nghiêm túc nói với anh ta: “Yên tâm đi, ngày mai tôi chắc chắn sẽ tập trung tinh thần, đánh được thì đánh, đánh không được thì chạy!”

Đinh Nhất lẩm bẩm “Vậy thì tốt”, sau đó xoay người ngủ.

Tôi cũng ngủ một mạch đến rạng sáng, hiếm khi ngủ ngon như vậy, một giấc mộng cũng không có. Ăn xong bữa sáng, bí thư Vương đưa chúng tôi đến miệng hầm mỏ, nơi đó đã có sẵn hai cảnh sát vũ trang đứng ở đó, tôi vừa nhìn đã hiểu họ đến giao súng!

Quả nhiên, một cảnh sát đưa cái túi đen dài cho chúng tôi nói: “Trong đây là thứ các anh muốn, chút nữa xuống hầm thì mở ra xem, hai người chúng tôi sẽ chờ trên này, đến khi mọi người an toàn ra khỏi hầm, trả lại túi và đồ bên trong cho chúng tôi.”

Đinh Nhất nhận cái túi, gật đầu với họ, không nói lời nào.

Vừa đi vào trong hầm mỏ, Đinh Nhất mở túi kiểm tra vũ khí bên trong, không tệ, hai khẩu đột kích mini, hai khẩu súng ngắn, lắp đạn đầy đủ, bên trong còn có thêm hai băng đạn dự phòng. Sau khi kiểm tra, chúng tôi đi về phía thang máy dành cho thợ mỏ.

Bí thư Vương nói với chúng tôi: “Lê đại sư, tôi chỉ đưa các vị đến đây, tôi sẽ cùng hai đồng chí cảnh sát chờ các vị bình an ra ngoài!”

Chú Lê cười khoát tay với ông ta: “Được, vậy ông cứ ở đây chờ

tin tốt của chúng tôi!”

Nói xong, chúng tôi đi vào thang máy, bí thư Vương còn tự mình kéo cửa thang máy, sau đó nhìn chúng tôi đi xuống dưới.

Chúng tôi mặc đồ bảo hộ tiêu chuẩn của thợ mỏ, quần áo lao động, mũ bảo hộ, đèn đầu... Đương nhiên, chúng tôi cũng chuẩn bị thêm một chút trang bị, như đèn pin mắt sói, dao thép, nước và thức ăn, gậy huỳnh quang, đương nhiên riêng tôi còn có răng thú có một không hai…

Thang máy chậm rãi hạ xuống, tôi có cảm giác bốn người chúng tôi như những anh hùng chuẩn bị lâm trận, có điều chúng tôi không biết chờ mình dưới đó là thứ gì…

Chỉ nghe “Cạch”, thang máy đã đến nơi, Đinh Nhất kéo cửa đi ra ngoài đầu tiên. Mới đầu tôi còn tưởng là bên dưới sẽ tối thui! Không ngờ dưới mỏ đều có đèn, cách một đoạn sẽ có một ngọn đèn cao áp chiếu sáng toàn bộ hầm mỏ.

Trong đường hầm, tôi phát hiện việc khai thác than hiện giờ rất hiện đại, than đá hầu hết đều dùng băng chuyền đưa lên trên, việc này sẽ tiết kiệm rất nhiều nhân công, không như trước đây, đều do con người tự cõng đưa ra.

Mặc dù bây giờ nghề thợ mỏ vẫn là nghề có hệ số nguy hiểm tương đối cao, nhưng so với trước đây đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Trước khi xuống hầm, chú Lê đã hỏi kỹ bí thư Vương, đường hầm gặp hầm mỏ cũ ở chỗ nào. Bí thư Vương đưa cho chúng tôi một sơ đồ phác thảo, phía trên có đánh dấu điểm gặp nhau. Theo như ông ấy nói, chỗ đó rất dễ tìm, vì hai đầu đều dùng đá tảng để chặn lại vết tích rất rõ ràng.

Quả nhiên, chúng tôi đi sâu vào bên trong khoảng mười phút, thì gặp điểm giao nhau mà bí thư Vương đánh dấu. Đúng như lời ông ấy nói, hai bên đều dùng đá tảng và xi măng để chặn lại.

Nhưng chặn thì chặn, chỗ dùng tảng đá chặn lại phía dưới bên trái không hiểu sao lại xuất hiện một cái lỗ lớn tầm một mét vuông! La Hải cúi người nhìn vào trong, bên trong tối om không nhìn thấy thứ gì.

Lúc tôi nhìn về hướng cái động đó, có cảm giác từng đợt gió nóng thổi ra... Bây giờ, tôi nhớ đến lời Đinh Nhất nói hôm qua, lập tức lấy răng thú trước ngực ra. Tình hình phía trước không rõ thế nào, nếu không cẩn thận chỉ sợ sẽ có sai lầm lớn.

“Mọi người nhìn bên trong kìa!” La Hải đột nhiên dùng đèn pin chiếu về phía mặt đất trong động.

Chúng tôi nhìn kỹ, phát hiện trên mặt đất chỗ nào cũng có dấu vết lôi kéo thứ gì đó, mà xung quanh động tối cũng có đầy chất lỏng sền sệt đã gần khô.

Chú Lê cẩn thận nhìn chất lỏng và vết kéo ở cửa động nói: “Xem ra chúng ta đến đúng chỗ rồi, ít nhất là mấy thợ mỏ mất tích trước đó, đại khái có thể đoán được họ bị thứ kia lôi vào trong này!”

“Vậy bây giờ chúng ta đi vào ạ?” La Hải hỏi chú Lê.

Chú Lê gật đầu: “Ừ! Bây giờ đi vào! Không vào hang cọp sao bắt được cọp con?”

Thế là bốn người chúng tôi nối đuôi nhau đi vào trong lỗ đen cao hơn một mét kia. Những tình huống như thế này vẫn theo quy củ cũ, đi đầu là Đinh Nhất, La Hải cuối cùng, còn tôi và chú Lê đi ở khu vực tương đối an toàn là ở giữa.

Vừa vào trong động, tôi đã cảm thấy không khí vừa ẩm vừa ướt, cảm thấy buồn nôn, hô hấp cũng không thoải mái. Tôi hơi sợ hỏi chú Lê: “Ở đây có thể thiếu dưỡng khí không ạ!”

Chú Lê lắc đầu nói: “Không đâu, bí thư Vương nói sẽ duy trì đưa gió xuống đây, chúng ta sẽ không bị thiếu dưỡng khí đâu...”

Tôi gật đầu, hơi yên tâm hơn. Bây giờ tôi mới cẩn thận quan sát hoàn cảnh trong hầm mỏ cũ, nhìn qua đã có cảm giác nguy hiểm đáng sợ. Hơn nữa, lại nghĩ đến hơn một ngàn bộ thi thể nằm ở đây, trong lòng tôi càng thêm nhộn nhạo.

Đi mãi đi mãi, chúng tôi mới thấy trên tấm gỗ hai bên vách hầm treo một vật kỳ quái, khi vừa nhìn thấy thì có cảm giác giống như con búp bê cầu nắng, nhưng nhìn kỹ phía dưới lại cảm thấy thứ này có dáng vẻ quỷ dị hơn nhiều.

CHƯƠNG

MỘT TRĂM ĐỨA TRẺ TRẤN QUỶ

"Cái này là thứ gì vậy ạ? Trông kinh chết đi được!" Tôi nói phàn nàn.

Chú Lê tiến lên nhìn qua vật đó, rồi quay đầu lại nói với chúng tôi: "Đây là một trong những thứ mà Nhật Bản dùng để trấn quỷ..."

Tôi nghe thấy là thứ mà năm đó Nhật Bản dùng để bày trận thì nghĩ chẳng trách sao trông nó lại kinh như thế! Thế là tôi vội vàng cách xa ra.

Vì lực chiếu sáng của chiếc đèn hầm mỏ trên đầu có hạn, nên mỗi người chúng tôi đều cầm theo chiếc đèn pin mắt sói, thận trọng quan sát tình huống xung quanh.

Khi dần dần đi sâu vào hầm mỏ cũ, chúng tôi phát hiện đường dưới chân ngày càng lầy lội. Dùng đèn pin chiếu lên mặt đất thì thấy trên đất đầy một thứ hỗn hợp sền sệt màu đen như bùn nhão giống trong tấm ảnh kia, chỉ nhìn qua cũng khiến người khác phải buồn nôn.

Mỗi một bước đi tôi đều có thể cảm nhận được rõ chân mình đang đạp lên thứ sền sệt đó, có nhiều chỗ muốn nhấc chân lên để đi cũng phải tốn rất nhiều sức! Đinh Nhất đi phía trước vẫn cảnh

giác động tĩnh ở xung quanh, nhưng chúng tôi đi mãi vào bên trong, trừ thứ chất lỏng khiến người ta buồn nôn ở dưới chân ra thì chỉ còn có một vài loại côn trùng nhỏ chuyên sống trong bóng tối.

Chú Lê đi phía sau tôi bỗng lên tiếng: "Tất cả mọi người đừng lơ là, những quái vật kia có thể ra bất cứ lúc nào."

Thấy chú Lê nói vậy, tôi lại vô thức đưa tay sờ chiếc răng thú đeo trước ngực, tay phải nắm chặt con dao thép và tiếp tục đi theo sau lưng Đinh Nhất.

Sau đó, cứ mỗi một đoạn chúng tôi lại gặp một con búp bê quỷ của Nhật Bản, có vẻ vào năm đó đây là một công trình khá quy mô! Nếu không phải lúc ấy Nhật tuyên bố đầu hàng vô điều kiện thì có lẽ họ sẽ không dễ dàng từ bỏ nơi này như vậy!

Đang trong lúc nghĩ ngợi miên man, tôi thấy có một con búp bê quỷ ở trên bức tường bên cạnh trông rất tơi tả, lớp vải trắng quấn bên ngoài đều bị xổ ra. Tôi rất muốn nhìn thử xem thứ được đặt ở trong bụng bọn này là cái gì mà lại có tác dụng trấn quỷ trừ ma, nên giơ chiếc đèn pin trong tay lên chiếu thẳng vào con búp bê kia…

Vừa nhìn qua thôi mà tôi đã sợ đến đổ mồ hôi lạnh. Tôi thấy dưới lớp vải trắng kia là xác một đứa trẻ mới đầy tháng! Chú Lê thấy mặt tôi kinh hoàng thì nhìn theo hướng mắt tôi, mặt chú sầm lại, chú nói: "Chú còn tưởng bọn Nhật Bản này tài giỏi đến đâu, thì ra là dùng thứ trận vong linh trẻ con âm hiểm này mới áp chế được những oan hồn năm đó!"

Tôi nghe mà thắc mắc: "Trận vong linh trẻ con? Chính là dùng xác chết của những đứa bé này ạ? Con mẹ nó, thế cũng quá thất đức rồi? Chẳng lẽ những người Nhật Bản kia không tin quỷ thần sao?"

Chú Lê cười mỉa: “Ai nói bọn chúng không tin? Nếu không tin thì còn phí sức làm ra trận pháp này làm gì! Thứ này ở Nhật Bản gọi là Anh linh trận, còn ở Trung Quốc gọi là Bách đồng trận, là một loại trận pháp rất tà ác. Muốn luyện thành trận này chắc chắn phải có đủ một trăm bé gái vừa đầy tháng, lại dùng phương pháp bí mật luyện chế nó thành thây khô, sau đó giết mẹ chúng, dùng máu của người mẹ làm vật dẫn mới có thể luyện thành Bách đồng trận này. Nghe nói một khi luyện thành trận pháp này thì có thể trấn được các loại quỷ.”

Tôi không chịu nổi mà nói: “Thế thì quá tàn nhẫn rồi, giết đứa trẻ, rồi lại giết mẹ của chúng, làm thế thì đâu phải là người nữa!”

Chú Lê tức giận nói: “Hừ, bọn Nhật lùn ấy còn làm thiếu những việc không phải là người à? Nào thì thảm sát Nam Kinh*, đơn vị 731**, an úy phụ***… Từng chuyện từng chuyện một, có cái nào là chuyện mà con người có thể làm ra?”

* Thảm sát Nam Kinh: Cũng thường được gọi là vụ “Cưỡng hiếp Nam Kinh”, là một vụ tội ác chiến tranh do quân đội Nhật Bản tiến hành bên trong và xung quanh Nam Kinh, Trung Quốc sau khi thành phố này rơi vào tay Quân đội Thiên hoàng Nhật Bản ngày 13 tháng 12 năm 1937. Trong khi chiếm đóng Nam Kinh, quân đội Nhật Bản đã thực hiện nhiều hành động tàn ác như hãm hiếp, cướp bóc, đốt phá và hành quyết tù binh chiến tranh cũng như thường dân. Con số thương vong ước tính từ 40.000 lên đến 300.000 người.

** Đơn vị 731 là một đơn vị nghiên cứu và phát triển vũ khí hóa-sinh của Quân đội Hoàng gia Nhật Bản, đơn vị này đã tiến hành nhiều thí nghiệm nguy hiểm trên cơ thể người trong chiến tranh Trung-Nhật lần thứ hai (1937-1945) và chiến tranh thế giới thứ hai. Nó được coi là một trong những tội ác chiến tranh khét

tiếng nhất của người Nhật.

*** An úy phụ: Vào thế chiến thứ hai, Nhật Bản đã bắt các phụ nữ của Hàn Quốc, Triều Tiên, Trung Quốc, Nhật Bản, Đài Loan… về để lính của họ cưỡng hiếp và làm kỹ nữ trong quân cho lính Nhật. Cho đến nay nỗi đau của các an úy phụ này vẫn chưa được chính phủ Nhật Bản đền bù và xin lỗi thỏa đáng.

Nói tới đây, đột nhiên chúng tôi nghe được ở xa xa trong bóng tối vang đến tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh… Sắc mặt của chúng tôi đều thay đổi, chú Lê vội lấy chiếc la bàn trong người ra và thấy kim đồng hồ trên la bàn đang xoay tròn rất nhanh.

Chú Lê gặp phải tình huống này cũng tức đến mức thở hổn hển: “Đám mất dạy này, đã cho nổ nát mỏ than rồi còn con mẹ nó thả cả những anh linh này ra nữa, bảo sao âm khí bên trong đường hầm mỏ cũ này lại nặng như thế, tất cả đều phải rất cẩn thận, mặc dù anh linh không có thực thể nhưng vì oán khí quá nặng nên rất nguy hiểm!”

Ai biết được khi chú Lê vừa dứt lời thì trong hầm mỏ tối mờ mịt này bỗng dưng lại dần dần nổi lên một tầng sương mù…

Đinh Nhất đi ở phía trước căn dặn mọi người: “Mọi người cẩn thận, sương mù này rất lạ, mọi người theo sát nhau…”

Trong lòng tôi thầm mặc niệm, không sao đâu, mình có răng thú, không sao đâu, mình có răng thú…

Nhưng càng đi về phía trước, tôi càng cảm giác luồng khí bên người đặc dần, dù tôi đứng rất gần Đinh Nhất nhưng làm thế nào cũng nghe không rõ lời nói của anh ta!

“Đinh Nhất! Đừng đi nhanh như vậy, anh chờ tôi một chút!” Tôi nhìn bóng lưng Đinh Nhất dần biến mất trong màn sương mù dày đặc mà hô to.

Nhưng chẳng có ích gì cả, Đinh Nhất vẫn nhanh chóng biến mất ngay trước mắt tôi. Bây giờ tôi mới nghĩ tới chú Lê ở phía sau, nhưng khi quay đầu lại, cả chú Lê lẫn La Hải đều đã biến mất.

Lúc đó tôi như bị tê liệt, bốn phía xung quanh tôi đều mờ mịt, tất cả những chỗ đèn pin chiếu đến đều là sương mù, mẹ nó chứ, nếu giờ mà đột nhiên đụng phải con nhuyễn trùng tử vong thì chẳng phải tôi sẽ bị chết máy tại chỗ sao?

Tôi vội vàng sờ xem trên người mình có loại vũ khí nào nữa không, đáng tiếc ngoài con dao thép ra, tôi chỉ còn một khẩu súng lục Đinh Nhất mới đưa cho.

Nghĩ rồi, tôi cầm khẩu súng ra xem và cảm thấy chỉ cần nổ súng chắc là không có vấn đề gì, dù sao tôi cũng đã "luyện phim" bắn súng nhiều năm như vậy rồi. Mỗi tội nếu cứ tùy tiện nổ súng trong màn sương mù dày đặc này, lỡ bắn trúng phải người nhà thì sao?

Ngẫm lại tôi vẫn cất khẩu súng đi, xét cho cùng tôi cũng không phải là chuyên gia chơi trò này, thôi quên nó đi! Nhưng giờ phải làm thế nào để phá vỡ cục diện bế tắc hiện tại đây? Nếu tôi cứ đi lung tung, không biết có cách họ ngày càng xa hơn không?

Ở thời điểm tôi đang do dự, đột nhiên tôi cảm giác sau lưng có người đang bước tới gần mình, nghe tiếng bước chân thì hình như là một người…

"Đinh Nhất, là anh à? Hay là chú Lê đấy?" Tôi run giọng hỏi.

Tôi nghe thấy đối phương nói: "Là tôi, cậu mau qua đây đi!"

Tiếng nói này nghe khá giống Đinh Nhất, nhưng không hiểu vì sao tôi lại có cảm giác xa lạ mơ hồ. Nhưng nếu đã là tiếng của Đinh Nhất thì tôi cũng không cần lo lắng làm gì cả, thế là tôi nhấc chân lên định đi về phía Đinh Nhất ở bên kia.

Nhưng vừa mới đi được một bước, tôi thấy cánh tay mình đột

ngột bị kéo lại! Tôi quay đầu nhìn thì phát hiện người kéo tôi ở phía sau chính là Đinh Nhất! Lần này tôi hoàn toàn ngây dại, nếu người đứng phía sau tôi là Đinh Nhất, vậy thì người vừa rồi nói chuyện với tôi ở phía trước là ai?

Đinh Nhất thấy vẻ mặt kinh ngạc của tôi thì nói: “Đừng đi qua đấy! Tiếng nói vừa rồi chỉ là ảo giác, mau nín thở rồi ổn định lại tâm trí của cậu đi…”

Nghe thấy Đinh Nhất ở phía sau nói mấy câu đó, tôi lập tức có thể chắc chắn đây mới chính là Đinh Nhất, bảo sao tôi lại cảm thấy giọng điệu của Đinh Nhất kia lạ lẫm như vậy?

Tụ hợp lại được với Đinh Nhất, lòng tôi an tâm hơn nhiều, bây giờ tôi mới nhớ ra để hỏi anh ta: “Chú Lê và La Hải đâu?”

CHƯƠNG

CHUÔNG ĐỒNG DẪN ĐƯỜNG

Đinh Nhất nghe tôi hỏi về chú Lê và La Hải thì lắc đầu, nói: "Không biết, chắc hai người đó vẫn bị vây trong màn sương mù dày đặc này, cậu không cần lo lắng cho hai người họ đâu, định lực của ai cũng tốt hơn cậu nhiều, chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn thấu được ảo cảnh."

Tôi khẽ gật đầu, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn xung quanh, sợ trong bóng tối lại nhảy ra thứ quái vật nào đó!

Thấy đám sương mù trước mặt khó mà tản đi được, tôi lo lắng hỏi Đinh Nhất: "Vậy giờ phải làm gì? Tiếp tục ở yên tại chỗ? Hay là đi tìm họ?"

Đinh Nhất trầm tư một lúc rồi nói: "Chắc họ không cách chúng ta quá xa, thứ sương mù này đơn giản chỉ là chút thủ thuật che mắt, chắc hẳn sư phụ tôi sẽ có cách."

Đúng như anh ta nói, mười mấy phút sau, chúng tôi nghe thấy trong màn sương mù dày đặc vang lên chuỗi âm thanh thanh thúy của chuông đồng. Đinh Nhất vui mừng nói: "Là sư phụ đấy! Ông ấy rung chuông để chúng ta đi tìm!"

Vừa rồi tôi còn ngơ ngơ ngác ngác, nhưng khi tiếng chuông này vang lên, trong lòng tôi lập tức có cảm giác sáng suốt. Tôi và Đinh

Nhất cùng đi theo tiếng chuông, khi chúng tôi cách tiếng chuông ngày càng gần, thì sương mù xung quanh cũng ngày càng mỏng đi.

Cuối cùng chúng tôi thấy chú Lê đang ngồi trên mặt đất, phía sau ông ấy là La Hải đang đứng như ông thần giữ cửa.

"Chú Lê! Anh Hải!" Tôi mừng rỡ gọi to.

Chú Lê nghe thấy tiếng của tôi thì lập tức mở mắt, trên gương mặt chú thể hiện rõ sự nhẹ nhõm. La Hải thấy hai chúng tôi cũng vui mừng: "Hai tên nhóc các cậu cuối cùng cũng tới rồi, các cậu có biết chúng tôi ở ở đây rung chuông tỉnh hồn bao lâu rồi không?"

Tôi không trả lời La Hải mà hỏi lại anh ấy: "Anh Hải, anh có thể chứng minh mình thật sự là anh Hải không?"

La Hải bị tôi hỏi như vậy thì ngớ người ra, anh ấy nhìn sang Đinh Nhất và nói: "Thằng nhóc này uống nhầm thuốc à?"

Đinh Nhất đành phải kể cho anh ấy nghe chuyện tôi vừa gặp phải, La Hải nghe xong cũng rất ngạc nhiên: "Bên trong cái hầm mỏ cũ này đúng là kỳ quái thật đấy!"

Bây giờ chú Lê từ dưới đất đứng lên, chú phủi bụi bám trên người, sau đó ngẩng đầu nói với chúng tôi: "Không sao là tốt rồi, vừa rồi chỉ là một con quỷ nhỏ trong Bách đồng trận trêu chọc hai đứa chứ không ra tay tàn độc. Tục ngữ có câu, Diêm Vương dễ chọc, tiểu quỷ khó chơi, đặc biệt là những anh linh mới đầy tháng này, oán khí của chúng càng sâu, may mà vừa rồi nó không định đưa hai đứa vào chỗ chết, không thì phiền to!"

Tôi nghe mà trong lòng thấy sợ hãi, chỉ một con quỷ nhỏ mà đã lợi hại như vậy, nếu cả trăm con quỷ nhỏ cùng tấn công thì chẳng phải chúng tôi đi đời nhà ma hết à?

Chú Lê thấy tôi lo lắng thì vỗ vai và nói: "Cháu cũng đừng lo lắng quá, còn may kẻ mà đám quỷ nhỏ này hận nhất không phải là

chúng ta, cho nên bọn chúng tạm thời sẽ không đối phó với chúng ta đâu phải không?"

Tôi thắc mắc, hỏi: "Ý chú là, kẻ bọn chúng hận nhất là người Nhật Bản?"

Chú Lê gật đầu: "Tất nhiên! Anh linh thù rất dai, bọn chúng biết rõ ai là người đã giết mình và mẹ mình, lúc trước chúng bị cao nhân trong đám người Nhật dùng bí thuật thao túng nên không thể không nghe theo sự chỉ huy của người Nhật, trấn giữ những oan hồn đám thợ mỏ ở nơi này. Nhưng những phương pháp mà đám người Nhật kia dùng trong năm đó giờ đã bị phá vỡ, những con quỷ nhỏ này không có ai quản thúc nữa nên đi lang thang xung quanh những con đường bên trong căn hầm mỏ vừa cũ vừa tối này. Một khi có người sống đi vào, những đứa trẻ này sẽ muốn đùa nghịch, chỉ cần người đi vào không nói tiếng Nhật thì chắc hẳn sẽ không khuấy động sự giận dữ của chúng."

Nghe chú Lê nói xong, tôi quay ra nói to với bốn phía xung quanh: "Các bạn nhỏ, mấy anh và chú này đến đây là vì muốn tìm các chú thợ mỏ bị gặp nạn, các bạn ngoan ngoãn đừng quấy rối nhé, đợi sau khi chúng tôi làm việc xong sẽ mua cho các bạn đồ chơi và thức ăn ngon!"

Đinh Nhất vội ngăn cản tôi: "Đừng hứa hẹn lung tung với oán linh!"

Nhưng chú Lê lại xua tay và nói: "Không sao, xong việc cũng phải nghĩ cách siêu độ cho những anh linh này, nếu không thêm mấy năm nữa thì đừng nói đến chuyện chuyển thế đầu thai, chỉ sợ ngay cả hồn phách cũng tan thành mây khói!"

La Hải thở dài: "Có thể giúp siêu độ những anh linh này cũng là một việc tích công đức đấy, nghe nói sau vụ thảm sát ở Nam Kinh, có hơn trăm vị cao tăng cùng đến niệm kinh siêu độ bảy bảy bốn

mươi chín ngày, mới xem như siêu độ hết cho những vong hồn chết oan kia…”

Chú Lê nhìn xung quanh một lúc rồi nói: “Được rồi, chuyện đấy để nói sau, giờ chúng ta phải tiếp tục đi về phía trước giải quyết cái thứ quái vật ăn người kia mới là việc khẩn cấp trước mắt!” Thế là mấy người chúng tôi lại vội vội vàng vàng tiếp tục đi sâu vào bên trong hầm mỏ cũ này.

Vì có chuyện vừa rồi nên tôi nói nhiều hơn, sợ sơ ý một cái là lại bị tách ra khỏi họ. Khi tôi nói đến đoạn vừa nãy suýt nữa đã nổ súng thì thấy La Hải chế giễu: “Cậu á? Còn nói nổ súng? Cậu có biết mở chốt an toàn như thế nào không?”

Tôi không phục: “Anh đang coi thường em đấy à? Em không bắn được kẻ địch thì cũng gây ra được tiếng động nhé!”

Đang nói tới đây, đột nhiên tôi có cảm giác mình vấp phải cái gì đó, cả cơ thể của tôi nhào về phía trước. May mà Đinh Nhất đi ngay phía trước nên kịp thời quay người lại dùng một tay đỡ lấy tôi, nhờ thế tôi mới không bị ngã dập mặt.

Sau khi anh ta đỡ được tôi, tôi cúi đầu xuống nhìn thì phát hiện thứ vừa rồi mình bị vấp chân vào là xác một đứa trẻ được bọc bằng vải trắng. Nhìn thi thể nho nhỏ bị ngâm dưới đất bùn đen, tôi có cảm giác không đành lòng nên đưa tay bế nó lên rồi đặt ở một chỗ khô thoáng cạnh đấy, sau đó tôi nói: “Người bạn nhỏ, xin lỗi vừa rồi anh không nhìn thấy em, em đợi ở đây đã nhé, chờ khi bọn anh làm xong việc sẽ nghĩ cách để cứu các em ra ngoài…”

Sau khi đặt xác đứa trẻ ngay ngắn rồi, tôi mới đột nhiên nhớ ra một chuyện nên xoay người lại hỏi chú Lê: “Vì sao cháu lại không cảm giác được ký ức của những đứa trẻ này khi còn sống?”

Chú Lê thở dài: “Bởi vì chúng chết khi còn quá nhỏ nên chưa thể có ký ức gì được, ngay cả hình dáng mẹ mình thế nào cũng

không nhớ rõ…”

“Vậy tại sao chúng nó lại nhớ bản thân bị người Nhật Bản sát hại?” Tôi cảm thấy nghi ngờ về điểm này.

Chú Lê nói với vẻ bất đắc dĩ: “Những ký ức này là ký ức của hồn phách sau khi chết, cho nên cháu không thể cảm nhận được cái gì trên thi thể của chúng đâu.”

Tôi ồ lên một tiếng rồi không hỏi gì nữa, chỉ yên lặng quay lại nhìn thoáng qua, hi vọng những đứa trẻ này có thể phù hộ cho chúng tôi cuối cùng được bình an ra ngoài…

Sau đó trên đường đi tôi luôn cẩn thận quan sát dưới chân, nếu lại bắt gặp có xác trẻ con nằm trong bùn lầy, tôi sẽ đem bọn chúng chuyển tạm ra chỗ khô thoáng hơn, để chúng không bị ngâm trong thứ bẩn thỉu này nữa.

Không biết chúng tôi đi sâu vào bên trong được bao lâu, mãi cho đến khi tôi cảm giác nhiệt độ xung quanh ngày càng cao lên, thì trong đầu tôi bắt đầu vang lên những tiếng ong ong…

CHƯƠNG

BẤT NGỜ GẶP HÀN CẨN

Chú Lê đi phía sau thấy tôi đột nhiên dừng lại thì hỏi nhỏ: “Sao vậy?”

Tôi cố ổn định lại tinh thần, nói: “Thi thể của mấy người Đinh Tử Giang đều ở phía trước… Mà ngoại trừ họ, bên trong còn có thi thể của người khác nữa!”

Chú Lê sửng sốt, chú ấy cũng đứng im lại và nói: “Tất cả mọi người cẩn thận, có khả năng những quái vật kia đang ở ngay phía trước…”

Đinh Nhất và La Hải cùng với lấy khẩu tiểu liên sau lưng, sau đó chậm rãi bước về phía trước. Khi chúng tôi đi thêm khoảng mười mấy mét nữa thì con đường hẹp dài đang đi bỗng đột nhiên xuất hiện một cái động lớn.

Bề mặt vách động giống như bị thứ gì đó ăn mòn mà không phải do thiên nhiên hình hành nên, đi sâu vào trong, chúng tôi bắt gặp một đống xương lóe ánh sáng xanh chắn ở ngay trước mặt chúng tôi.

Sắc mặt chú Lê rất kém: “Những thi thể này mới mất tích được bao nhiêu ngày? Tại sao có thể biến thành xương trắng nhanh như thế được?”

Tôi cũng không hiểu nên muốn tiến lên phía trước nhìn xem sao. Nhưng tôi vừa đi được một bước đã bị Đinh Nhất kéo về, anh ta nói: “Đừng vội đi qua đó, quan sát cẩn thận đã!” Nói rồi, anh ta lấy mấy que phát sáng ném về phía trước, cái động u ám lập tức được chiếu sáng.

Khi chúng tôi thấy tình hình cụ thể trong hang động, lập tức tất cả đều hít vào một hơi đầy sợ hãi! Tôi thấy từng chồng xương người đang bao quanh một thứ bầy nhầy giống như bạch tuộc.

Nhưng xúc tu của thứ này nhiều hơn bạch tuộc nhiều, mà điều đáng sợ nhất là, trên lưng thứ kia mọc ra từng cục u tròn, nhìn từ xa trông giống mấy cái đầu người dữ tợn!

Tôi đoán thứ đó đang ngủ, cơ thể nó hơi phập phồng. Hương vị trong động rất khó ngửi, một mùi tanh hôi nồng đậm bốc lên. Nhiệt độ của nơi này ít nhất cũng phải hơn ba mươi độ, người có lực chịu đựng kém một chút chắc có lẽ sẽ nôn ngay tại chỗ. Vì không muốn kinh động đến con quái vật này, chúng tôi chầm chậm bước lùi ra khỏi động để bàn bạc trước đã.

Ra ngoài rồi, chú Lê hạ giọng hỏi tôi: “Ở trong đó có tất cả bao nhiêu thi thể?”

Tôi nhắm mắt lại tính toán, sau đó nói cho ông ấy biết: “Tất cả có hai mươi sáu bộ, ngoài mười bốn người thợ mỏ của hầm mỏ này bị mất tích thì còn lại đều là những thợ mỏ của những mỏ than nhỏ gần đây, cháu đoán chắc ông chủ của mỏ than giấu giếm chuyện này nên phía nhà nước không ai biết cả!”

Chú Lê lắc đầu liên tục: “Thứ này hại chết nhiều sinh mạng như vậy, nếu không diệt trừ được nó thì chỉ sợ sau này vẫn sẽ là tai họa lớn!”

La Hải cầm khẩu tiểu liên trong tay, anh ta nói với chú Lê: “Ngài bảo phải làm sao bây giờ! Hai cảnh sát kia còn đưa cho chúng tôi

lựu đạn, nếu không được thì cứ ném vào bên trong, làm một nồi lẩu lớn luôn!”

Chú Lê lại xua tay: “Khó mà làm được! Lượng dự trữ than đá bên dưới khu vực này còn rất nhiều, một khi bị đốt cháy thì đừng nói tới chuyện chúng ta có thể chạy ra ngoài hay không, mà cậu có chắc có thể đảm bảo an toàn cho những người làm việc ở trong những mỏ than gần đây không? Đến lúc đó rất có thể xảy ra tình trạng thương vong vô số…”

Chúng tôi đều biết chú Lê nói có lý, chúng tôi không thể vì để giết chết thứ này mà không để ý đến việc sống chết của những người thợ mỏ khác đang làm việc dưới lòng đất được phải không? Lúc chúng tôi đang khó xử không biết phải làm thế nào, thì đột nhiên nghe thấy được ở bên trong động phát ra tiếng rên của một người đàn ông, tiếng rên này khiến chúng tôi sợ hãi đến mức đổ cả mồ hôi!

La Hải hoảng sợ: “Chuyện gì vậy? Bên trong vẫn còn người sống à?”

Đinh Nhất quay sang nói với chúng tôi: “Mọi người ở đây chờ, tôi vào xem thử…” Nói rồi, Đinh Nhất nép người vào vách động rồi đi vào bên trong.

Những que gậy phát sáng vừa rồi được ném vào trong đã hết thời gian có tác dụng, nên Đinh Nhất bật mấy cây khác lên. Loại que phát sáng này phát ra thứ ánh sáng lạnh, dịu, không bị chói mắt, chẳng trách con quái vật kia không có phản ứng gì cả!

Tôi âm thầm thò đầu ra nhìn Đinh Nhất thì thấy anh ta đang nhẹ nhàng đi lại giữa những đống xương kia, mà không phát ra bất kì tiếng động nào. Chỉ một loáng sau, tôi thấy anh ta nhảy mấy cái đã vòng ra sau lưng quái vật, xem ra phía sau con quái vật đó còn có một không gian rất lớn!

Đinh Nhất mất mười mấy phút mới đi ra, người toàn là mồ hôi, tôi biết tại sao anh ta bị đổ mồ hôi nhiều như vậy, bởi vì càng đến gần con quái vật kia thì nhiệt độ xung quanh càng cao!

Thấy Đinh Nhất ra ngoài, tôi vội hỏi: “Sao rồi? Tình huống bên trong như thế nào? Có người còn sống không?”

Nhưng sắc mặt của Đinh Nhất rất khó coi, anh ta không nói một lời mà mở điện thoại ra cho chúng tôi nhìn. Thì ra lúc nãy đi vào trong đó, anh ta đã dùng di động quay được tình hình ở bên trong, dù ánh sáng không được tốt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ được mọi thứ.

Lần này chúng tôi có thể nhìn thấy con quái vật đó ở cự ly rất gần, tôi thấy phía dưới người nó có rất nhiều chuyển động, ban đầu tôi tưởng rằng đó là xúc tu của nó, nhưng nhìn kỹ lại mới thấy đó là vô số con nhuyễn trùng tử vong. Bọn chúng nằm ngay dưới thân của con quái vật kia, giống như để sưởi ấm, hoặc là đang… giao phối!

Đến bây giờ tôi mới nhìn rõ những cục u trên người con quái vật kia, thì ra chúng chính là trứng của nó, nó giống như kiến chúa chỉ chuyên đẻ trứng. Hình ảnh tiếp theo càng đáng sợ hơn, đằng sau lưng con quái vật kia là mấy người sống dở chết dở.

Trên người họ đều có một bọc trứng dính vào, trong đó có một bọc bị vỡ ra, từ bên trong có một đống ấu trùng của nhuyễn trùng tử vong chui ra và những ấu trùng này chỉ dùng thời gian trong nháy mắt đã biến một người đàn ông đang hấp hối thành một bộ xương trắng!

Hình ảnh này khiến tôi nổi da gà, quá buồn nôn! Để những người có chứng sợ đông đúc nhìn thấy cảnh này, chắc sẽ ngất xỉu ngay lập tức! Nếu cứ để bọn chúng sinh sôi như thế này thì chẳng phải sẽ có hàng nghìn, hàng vạn nhuyễn trùng tử vong được ấp ra

sao?

Hiện giờ đường đi trong hầm mỏ này đều thông với nhau, nếu để những thứ này chạy lên mặt đất thì hậu quả khó mà tưởng tượng được!

Nhưng đúng vào lúc này, tôi bỗng nhiên để ý thấy một khuôn mặt rất quen thuộc trong điện thoại, tôi vội đưa cho Đinh Nhất xem!

“Anh nhìn xem đây là ai?”

Đinh Nhất nhìn xong cũng sầm mặt lại: “Vừa rồi quay quá vội vàng nên tôi không nhận ra trong đó có cô ta?”

Chú Lê nghe thấy chúng tôi gặp được người quen thì cũng thò đầu vào xem, ông ấy thấy trong đám người nửa sống nửa chết đang ôm bọc trứng ấy vậy mà lại có một người phụ nữ! Chú Lê mắt mờ nên nhìn một lúc lâu mới nhận ra: “Đây là… Đây chẳng phải là Hàn Cẩn sao? Tại sao cô ta lại ở trong này?”

Vì sao cô ta lại ở bên trong thì tôi không biết, nhưng tôi có thể chắc chắn, cô ta chắc chắn không phải ở đây để khai thác than! Tôi nói với chú Lê: “Cháu phải vào cứu cô ta, dù cô ta còn sống hay đã chết, nếu đã gặp được thì cháu không thể để mặc cô ta được.”

Chú Lê biết Hàn Cẩn đã từng cứu mạng tôi nên không ngăn cản, nhưng vẫn dặn dò: “Sau khi vào chắc chắn phải cẩn thận, bọc trứng trên người cô ta có thể vỡ bất cứ lúc nào!”

CHƯƠNG

TRỞ LẠI MẶT ĐẤT

Tôi gật đầu: "Chú yên tâm đi, cháu chắc chắn."

Nói rồi tôi lấy khẩu súng ngắn ra, chuẩn bị lên đạn. Nhưng Đinh Nhất ở bên cạnh lại ngăn tôi lại và nói: "Cất súng đi, tôi và cậu cùng đi vào..."

Có Đinh Nhất đi cùng khiến tôi an tâm hơn nhiều. Nhưng nghĩ tới việc vừa rồi anh ta đã mạo hiểm đi vào, bây giờ lại vì tôi mà tiếp tục mạo hiểm nữa thì trong lòng tôi cảm thấy rất áy náy.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để xoắn xuýt, chuyện cứu người như lửa sém lông mày, chúng tôi chắc chắn phải tranh thủ từng giây để đi vào trong và cứu Hàn Cẩn còn sống ra ngoài! Không đợi tôi nghĩ ngợi, Đinh Nhất đã đi vào trước, tôi chỉ đành phải đi theo phía sau anh ta.

Mỗi đi một bước bên trong động là tôi lại mắng thầm Hàn Cẩm, mụ này thật sự không thể làm người khác bớt lo được à, không có việc gì lại chạy tới nơi này làm gì? Bây giờ thì tốt rồi, bị bọn nhuyễn trùng tử vong lôi ra ấp trứng? Đồng thời trong lòng tôi cũng hi vọng cô ta tuyệt đối đừng chết, nếu không chẳng phải chúng tôi mạo hiểm đi vào cứu cô ta thành công cốc sao!

Khi tôi và Đinh Nhất vào trong động, có một đám ấu trùng như

lạp xưởng hun khói đang nhung nhúc tràn xuống dưới thân con “trùng chúa”. Đinh Nhất kéo tôi tránh thoát thứ côn trùng kia, thận trọng đi tới chỗ vừa rồi anh ta gặp được Hàn Cẩn.

May mà bên trong vẫn còn mấy người còn sống, có người nằm sấp, có người nằm ngửa, nói tóm lại trông họ không giống người còn sống. Kiểm tra mấy người xong, lòng tôi như chìm vào đáy vực, tất cả những người này đều là nam, tất cả đều nằm úp sấp dưới đất.

Mãi cho đến khi chúng tôi lật tới người cuối cùng, tôi nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia, tim tôi thoáng thở phào. Đinh Nhất lấy tay thăm dò động mạch cổ của Hàn Cẩn, phát hiện vẫn còn có mạch đập, anh ta nhanh chóng lấy con dao trong người ra nhẹ nhàng gỡ được bọc trứng đang dính trên người cô ta.

Thứ kia to như một quả bóng rổ, bên trong lớp màng bọc mờ mờ có thể nhìn thấy những ấu của nhuyễn trùng tử vong sắp nở ra. Đúng vào lúc này, bọc trứng to kia dường như có gì là lạ, có vẻ chúng sắp nổ tung ra rồi.

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Đinh Nhất thuận thế đá bọc trứng vừa tách ra khỏi người Hàn Cẩn sang một người chưa ấp xong ở bên cạnh. Có tiếng vỡ vang lên, một đoàn ấu trùng của nhuyễn trùng tử vong màu đỏ phá trứng tràn ra.

Trong nháy mắt, những ấu trùng này chẳng những ăn sạch người kia, mà còn ăn cả bọc trứng đồng loại của chúng nữa! Đúng là thứ sinh vật hung hãn!

Nơi đây không thể ở lâu, tôi vội cõng Hàn Cẩn lên lưng, Đinh Nhất đi ở phía sau, chúng tôi nhanh chóng rút lui ra ngoài. Chú Lê và La Hải thấy chúng tôi cứu được người ra thật thì để La Hải chăm sóc cho Hàn Cẩn, anh gỡ mí mắt của Hàn Cẩn lên xem, sau đó lại mở miệng cô ta ra kiểm tra.

Cuối cùng xác nhận không có vấn đề gì, chúng tôi mới mang theo Hàn Cẩn vẫn còn hôn mê bất tỉnh rút lui theo đường cũ. Khi ra khỏi đường hầm mỏ, La Hải hỏi chú Lê có cần lấy đất đá lấp cửa hầm hay không?

Chú Lê xua tay: “Vô dụng, chắn cũng chẳng để làm gì, thứ kia chắc chắn có thể mở ra được ngay, cứ đi ra ngoài trước rồi nói sau!”

Khi chúng tôi cõng Hàn Cẩn đến được miệng hầm, bên ngoài trời đã tối, thì ra chúng tôi đã ở phía dưới lâu như vậy rồi. Đi thang máy lên trên, chúng tôi thấy có mấy tia sáng mạnh chiếu vào mình.

Ra khỏi miệng giếng, tôi phát hiện ở bên ngoài, ngoại trừ bí thư Vương và hai viên cảnh sát lúc trước thì còn có thêm hai người bác sĩ nữa. Tôi nghĩ thầm vị bí thư Vương này đúng là chu đáo! Vậy mà có thể dự đoán được chúng tôi sẽ cần tới bác sĩ.

Khi họ nhìn thấy trên lưng tôi cõng Hàn Cẩn thì đều sững sờ, chắc họ làm sao cũng không thể đoán ra được chẳng những chúng tôi không thiếu một người, mà còn cứu được người từ bên trong đó ra.

Hai bác sĩ tiếp nhận Hàn Cẩn từ trên lưng tôi, họ kiểm tra qua một chút, sau đó gọi cho 120, chuẩn bị đưa người bệnh từ hầm mỏ đến bệnh viện để cứu chữa. Còn hai người cảnh sát lúc trước cũng đi tới muốn lấy lại súng đã đưa cho chúng tôi.

Nghĩ mà xem, mấy người chúng tôi đi xuống dưới đấy mà lúc lên chẳng mất một viên đạn nào. Nhưng không phải chúng tôi không muốn dùng súng, mà ở trong động của hầm mỏ có quá nhiều ấu trùng của nhuyễn trùng tử vong, nếu chúng tôi đối đầu trực diện với chúng thì chắc sẽ không ra được khỏi đó nhẹ nhàng như bây giờ.

Nhìn Hàn Cẩn thì biết, mỗi lần cô ta đi làm nhiệm vụ đều có một đám đàn em đi theo, vừa rồi chúng tôi nhìn thấy mấy người đàn ông không còn thở nữa cũng mặc đồ giống như cô ta, chắc chắn họ cũng đều là người của tập đoàn Thái Long. Mà chắc chắn trước khi bước vào khu hầm mỏ này, họ còn trang bị vũ khí và số lượng người mạnh hơn chúng tôi không biết gấp bao nhiêu lần, thế mà chẳng phải bị diệt cả đoàn rồi đấy sao? Giờ ngẫm lại mới thấy chúng tôi thật sự quá may mắn!

Đinh Nhất đưa súng cho viên cảnh sát, còn khách sáo nói tiếng cảm ơn. Tôi không thể ngờ được vậy mà cũng có lúc Đinh Nhất nói cám ơn với người ngoài? Có vẻ như anh ta rất tôn trọng quân nhân.

Bí thư Vương thấy chúng tôi an toàn đi lên thì kích động suýt khóc, ông ấy giữ chặt tay chú Lê và nói: “Đại sư đúng là đại sư! Vậy mà ngài có thể nguyên vẹn đi ra ngoài!”

Chú Lê cũng không khách sáo với ông ta, chú nói: “Có đồ ăn không, chúng tôi sắp chết đói rồi.”

Bí thư Vương vội nói: “Có có, tôi đã chuẩn bị trước rồi, để tôi đưa mấy vị về tắm rửa, thay bộ quần áo sạch sẽ rồi chúng ta đi ăn cơm.”

Thực ra khi chúng tôi đi xuống dưới cũng có mang theo lương khô, nhưng mùi vị ở phía dưới quá kinh khủng nên chúng tôi không thể ăn vào được gì, đành phải để bụng đói lâu như vậy.

Trở lại khách sạn, chúng tôi tắm táp sạch sẽ, nhưng Đinh Nhất vẫn nói trên người tôi có một mùi gì đó chua chua hôi hôi. Bí thư Vương chuẩn bị bữa tối rất có tâm, ông ấy không gọi cả một bàn thức ăn toàn món sơn hào hải vị, mà cân nhắc đến việc chúng tôi đã đói cả một ngày trời, nên ăn những món bình thường với cơm, xem ra ông ấy cũng là người hay phải đoán tâm tư của lãnh đạo

phía trên!

Sau khi ăn cơm xong, bí thư Vương nói với chúng tôi là họ muốn mở một cuộc họp nhỏ, để báo cáo cho mấy vị lãnh đạo biết tình huống mà chúng tôi thấy được ở bên dưới. Tôi nghe là biết vị bí thư Vương này là chân chạy vặt, còn người lãnh đạo là một người hoàn toàn khác!

Khi chúng tôi đến phòng họp trong nhà khách mới biết thì ra cuộc họp này là một cuộc họp qua màn hình. Chúng tôi nhìn thấy trong màn hình có mấy người ăn mặc theo kiểu lãnh đạo. Từ quần áo trên người họ không khó để nhận ra, trong số những người này có cả người của bên ngành cảnh sát vũ trang và công an.

Chờ chúng tôi ngồi vào ghế xong, bí thư Vương không hề có ý định giới thiệu cho chúng tôi biết những người này là ai, mà ông ấy bảo với chú Lê báo cáo luôn tình hình hôm nay chúng tôi đã nhìn thấy.

Tôi thấy vẻ mặt chú Lê không được tốt, dù gì chú ấy cũng đã từng gặp nhiều vị quan lớn rồi, chưa có lần nào như lần này, họ không hề nể mặt chú ấy gì cả!

CHƯƠNG

TRỞ VỀ TỪ CÕI CHẾT

Đừng thấy bình thường chú Lê gặp các vị quan lớn đều tươi cười niềm nở, đó chỉ là có qua có lại thôi, người ta gọi ông ấy một tiếng Lê đại sư, thì ông ấy kính người ta một tiếng lãnh đạo. Giờ đối phương đã không nể mặt như vậy thì chú Lê cũng chẳng nói gì nữa, ông ấy chỉ ra hiệu cho Đinh Nhất đem đoạn phim trong điện thoại ra cho các vị lãnh đạo xem.

Từ lúc bắt đầu cho đến giây cuối cùng, chú Lê chẳng hề nói một lời nào, những vị lãnh đạo ngồi sau màn hình cùng quay ra nhìn nhau. Mặt bí thư Vương thì tái xanh, ông ấy hỏi: “Thứ trong đoạn phim này là cái gì vậy?”

La Hải thấy chú Lê vẫn không nói gì, bèn tự mình kể lại toàn bộ quá trình: “Đây cũng là lần đầu tiên chúng tôi thấy thứ này, nếu các vị tin vào quỷ thần, thì nó chính là thứ đã giải phóng cho hơn một nghìn người thợ mỏ chết oan đã biến thành quỷ, nó có thực thể và thích ăn thịt người. Còn nếu các vị không tin vào quỷ thần thì thứ này chính là sinh vật cổ đại từ thời kỳ Kỷ phấn trắng, nó vẫn luôn sống dưới lòng đất. Không biết là lý do gì đã đưa nó từ sâu trong lòng đất dẫn lên tới mặt đất, nên mới gây ra tình huống lúc trước liên tục có thợ mỏ bị mất tích.”

Bây giờ, một vị giám đốc công an cấp cao trong màn hình chen lời vào nói: “Vậy xin hỏi thứ quái vật này làm thế nào tấn công nhân loại?”

Nghe thấy lão này còn biết dùng từ xin hỏi, tôi đành cố mà trả lời câu hỏi của ông ta: “Hiện tại chúng tôi vẫn chưa biết được, chắc chắn phải đợi đến khi người được chúng tôi cứu ra từ trong động kia tỉnh lại, thì mới có thể biết…”

Vị thủ trưởng có quân hàm cao của bên cảnh sát đột nhiên mở miệng hỏi: “Nếu như tin vào quỷ thần thì nên xử lý chuyện này như thế nào?”

Cả ba chúng tôi đều không thể trả lời vấn đề này, nên cùng nhìn sang chú Lê. Bây giờ chú Lê mới uể oải nói: “Bên trong hầm mỏ cũ này, ngoài một nghìn người thợ mỏ chết oan năm đó thì còn có Bách đồng trận do người Nhật Bản để lại nữa, cả hai đều là chuyện rất khó giải quyết. Nếu muốn sau này không tiếp tục xảy ra những chuyện không tốt nữa thì chắc chắn phải giải quyết xong trong một lần. Còn con quái vật kia lợi hại đến mức nào thì vẫn là câu nói đó, sớm nhất cũng phải chờ đến mai mới biết được. Hôm nay chúng tôi đều mệt mỏi rồi, thứ cho họ Lê tôi không thể tiếp các vị được nữa, chúng tôi về trước!”

Nói xong, chú Lê chẳng thèm nhìn màn hình lấy một lần mà đứng dậy hùng hổ đi ra ngoài. Ba chúng tôi thấy ông ấy đã đi rồi thì cũng không thể tiếp tục ở lại ở đây nữa, bèn theo chân ông ấy vểnh mặt lên mà đi.

Ra ngoài rồi, tôi bật ngón tay cái với chú Lê và nói: “Trâu bò!”

Chú Lê lạnh lùng hừ một tiếng: “Chú cũng không phải là cấp dưới của họ, mấy vị đại gia phía sau này cứ thích ngồi yên trong nhà, còn chúng ta thì mệt gần chết mới nhặt về được một mạng, thở còn chưa xong, hơi đâu mà đi báo cáo cho họ? Có muốn treo

ngược cũng phải cho người ta thở đã chứ? Cứ nghĩ rằng ai ai cũng phải tôn trọng họ là lãnh đạo à?"

Tôi thấy lần này chú Lê tức giận thật rồi, bèn thuận theo ông ấy mà nói: "Đúng vậy đấy, chú Lê, không được thì chúng ta rút lui đi, không nhận cục tức này của họ nữa!"

Đang nói dở thì bí thư Vương đuổi theo chúng tôi và nói: "Ngại quá! Ngại quá! Lê đại sự, hôm nay là do tôi thiếu cân nhắc, xin ngài bớt giận, hiện giờ đúng là quá muộn rồi, hôm nay các vị đều đã rất vất vả, giờ tôi đưa các vị về nghỉ ngơi trước, có chuyện gì mai chúng ta lại nói tiếp!"

Chú Lê nghe xong thì xụ mặt xuống: "Bí thư Vương, tôi biết anh khó xử, quan hơn một cấp cũng đè chết người. Vậy thì đừng nói tới những ông quan hơn nhiều cấp như vậy, nhưng xin giúp tôi truyền đạt lại câu nói này: Tôi cũng không nằm trong thể chế của họ, cho nên trong mắt tôi, nếu ai kính tôi ba phần, tôi sẽ kính lại người đó bảy phần! Nếu không, tôi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi đấy..."

Bí thư Vương nghe xong lập tức cười giảng hòa: "Đừng đừng, Lê đại sư, ngài là thế ngoại cao nhân, sao có thể chấp nhặt với mấy người tục nhân chốn quan trường như chúng tôi được? Đi thôi, tôi đưa ngài về nghỉ ngơi cho tốt đã!"

Nhưng chú Lê lại xua tay và nói: "Chúng tôi chưa về khách sạn vội, đưa chúng tôi đến bệnh viện mỏ than đi."

Trước giọng điệu chắc chắn của chú Lê, bí thư Vương cũng đành phải lái xe đưa bọn tôi đến bệnh viện. Đến viện xong, tôi phát hiện Hàn Cẩn đã được đưa vào phòng bệnh, nhưng đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Bác sĩ chủ trị của cô ấy nói, trên người Hàn Cẩn không có vết thương trí mạng nào cả, ngoại trừ trên lưng cô ấy có một vết

thương hình tròn đường răng cửa trông khá kỳ quái, thì ở các chỗ khác đều không bị thương.

Nói đến vết thương này trên người Hàn Cẩn, bác sĩ nói nếu lúc ấy không phải trên lưng Hàn Cẩn có tấm thép cản lại thì vết thương này chắc chắn sẽ không cạn như thế. Khi anh ta cầm tấm thép lấy được từ trên lưng Hàn Cẩn ra cho chúng tôi xem, ai trong chúng tôi cũng rất ngạc nhiên.

Tôi nhận lấy rồi dùng tay ước lượng, nó rất nhẹ, không giống thép phổ thông bình thường, đây chắc chắn là thứ hợp kim công nghệ cao gì đó. Có lẽ vừa rồi rút lui quá vội nên tôi không chú ý tới trên người cô ta còn có thứ đồ chơi này!

Hơn nữa nhìn miệng vết thương ở bên trên, hẳn là ăn khớp với vết thương trên lưng Hàn Cẩn, nếu chúng tôi không đoán nhầm thì vết này do con nhuyễn trùng tử vong cắn, những quái vật này trực tiếp hút máu người, sau đó kéo con mồi về động làm thức ăn dự trữ cho đám ấu trùng.

Lý do Hàn Cẩn có thể may mắn sống sót, có lẽ là nhờ toàn bộ vào tấm kim loại này, nếu không chỉ dựa vào cái thân thể nhỏ bé này của cô ta thì đã bị con nhuyễn trùng tử vong hút cạn máu rồi!

Hiện giờ cô ta mãi vẫn chưa tỉnh có lẽ bởi vì bị mất máu quá nhiều, cho nên bây giờ phải truyền máu cho cô ta. May mà nhóm máu của Hàn Cẩn không phải là nhóm máu hiếm, ở bệnh viện mỏ than cũng thường có thói quen dự trữ huyết tương, do đó Hàn Cẩn sẽ không gặp phải vấn đề gì lớn, muộn nhất là ngày mai cô ta có thể tỉnh lại.

Nghe bác sĩ nói vậy, chúng tôi đều thấy an tâm hơn, có vẻ mạng của Hàn Cẩn vẫn còn lớn lắm! Lúc nãy ở dưới hầm mỏ, trong khoảnh khắc nhìn thấy cô ta, tôi đã tưởng rằng lần này Hàn Cẩn chết chắc rồi!

Sau đó bí thư Vương đưa mấy người chúng tôi về lại khách sạn, trước khi đi ông ấy còn nói rất nhiều lời tốt đẹp với chú Lê rồi mới về. Ngẫm thấy ông ấy cũng chẳng dễ dàng gì, mà từ đầu khi chúng tôi đến đây, cũng được ông ấy tiếp đón khá cẩn thận chu đáo, vì thế mà chú Lê cũng chưa tới mức giận cá chém thớt với ông ấy.

Với loại người quen nhìn thói đời ấm lạnh, lòng người dễ thay đổi như chúng tôi mà nói, tất nhiên sẽ biết ai tốt với mình. Anh kính tôi ba phần thì tôi kính anh bảy phần. Vả lại, cuộc sống này vốn ngắn ngủi, cần gì phải tốn thời gian với những người không tôn trọng mình?

Sau khi về phòng, tôi gần như mềm nhũn nằm trên giường, không muốn động đậy gì cả! Nếu không phải vừa rồi mấy tên lãnh đạo chó má kia nhất định phải mở cuộc họp qua màn hình, thì có sẽ giờ này tôi đã ngồi đánh cờ với Chu Công rồi đấy!

Nhưng có đôi khi, người mệt quá mức rồi, mà chờ khi thật sự nằm được lên giường thì lại bắt đầu không ngủ được. Đặc biệt là chỉ cần tôi vừa nhắm mắt, thì hình ảnh những đám trùng lít nha lít nhít kia lại xuất hiện trước mắt…

May mà Đinh Nhất nói cho tôi biết một cách có thể trợ giúp giấc ngủ, đó là nằm tính lại xem trong thẻ ngân hàng của mình có bao nhiêu tiền, sau đó tính toán xem một năm mình kiếm được bao nhiêu, sau đó là mười năm tiếp theo sẽ kiếm được bao nhiêu?

CHƯƠNG

MA DƯỚI HẦM MỎ

Tôi nghe cách của Đinh Nhất xong thì lên giường rồi nghĩ về những thứ tốt đẹp này, đúng là trong đầu tôi không còn xuất hiện những con sâu buồn nôn nữa!

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi chạy tới bệnh viện mỏ than. Khi chúng tôi đến, Hàn Cẩn đã tỉnh lại rồi. Câu đầu tiên cô ta nói khi nhìn thấy tôi là: "Không phải tôi đi theo mấy người đến đây đâu!"

Tôi phì cười: "Nếu lần này cô thật sự theo chân chúng tôi tới thì đúng là xui xẻo rồi!"

Tôi còn định nói vài câu trêu tức, nhưng thấy sắc mặt cô ta tái nhợt nên không muốn nói thêm gì nữa. Hơn nữa, chẳng phải tôi còn đang muốn cô ta nói cho mình biết những chuyện liên quan đến con nhuyễn trùng tử vong kia à? Vì thế mà bây giờ không thể trêu chọc cô ta được.

Đinh Nhất mang bữa sáng vào phòng, Hàn Cẩn thấy vậy thì nhìn sang tôi và nói: "Xem đi, chỉ có mỗi Đinh Nhất là biết quan tâm tôi…"

Hàn Cẩn vừa ăn một miếng thì nghe thấy Đinh Nhất hỏi: "Lần này các người tới đây để làm gì? Chắc không phải vì dân phục vụ, tới đánh quái thú chứ hả?"

Hàn Cẩn còn chưa kịp nuốt ngụm sữa đậu nành đã bị sặc, cô ta ho khù khụ một lúc mới nói: "Đàn ông các anh chẳng có ai tốt cả, không thể chờ tôi ăn xong bữa sáng rồi hẵng hỏi à?"

Chúng tôi đành im lặng ngậm miệng, chờ bà cô này ăn sáng xong. Hàn Cẩn ăn uống no nê rồi mới từ tốn nói cho chúng tôi biết, lần này họ tới đây là theo lời ủy thác của một ông chủ mỏ than họ Cổ.

Thì ra tập đoàn Thái Long có giúp một vài người trong nước làm đầu tư ở nước ngoài và ông chủ này chính là một khách hàng lâu năm của họ. Bỗng dưng tháng trước, ông ấy đột nhiên thông báo với tập đoàn Thái Long, xin yêu cầu rút vốn!

Với những khách hàng vô duyên vô cớ yêu cầu rút vốn như thế này, chắc chắn tập đoàn phải đi điều tra rõ nguyên nhân! Tìm hiểu ra mới biết lý do là vì mỏ than của ông chủ này liên tiếp xảy ra sự cố, hiện tại đã ngừng sản xuất. Tất cả tiền của ông ta đều đến từ mỏ than, một khi ngừng sản xuất thì coi như mắt xích tài chính đầu tư hải ngoại cũng bị chặt mất, vì thế ông ta bắt đầu có suy nghĩ muốn rút vốn.

Tập đoàn Thái Long vì muốn giữ được khách hàng, bèn phái Hàn Cẩn và đội lính đánh thuê tới Liêu Ninh để điều tra, xem có thể giúp đỡ ông chủ này tiếp tục mở lại mỏ than hay không.

Tới khi họ đến mới biết, những tai nạn này không phải do con người tạo ra, mà là những thợ mỏ không hiểu vì sao lại mất tích. Tuy rằng những thợ mỏ này không phải tuyển dụng theo con đường chính quy, không cần bồi thường quá nhiều tiền, nhưng ông chủ kia vẫn phải chi ra mấy vạn đồng phí bịt miệng cho người giới thiệu nhân công! Vả lại việc này cũng quá kì lạ, buổi sáng vui vẻ xuống mỏ làm việc bình thường, đến lúc rời mỏ lại vô duyên vô cớ thiếu mất hai người?

Mỏ than của họ thuộc loại nhỏ, vì điều kiện kỹ thuật có hạn nên bình thường không đào hầm mỏ quá sâu, cũng không có nhiều đường ngoắt ngoéo ở trong hầm. Thế nhưng khi họ cho người xuống tìm thì không hề thấy tăm hơi của những người kia đâu!

Ban đầu ông chủ mỏ than cũng không để ý tới chuyện này lắm, vì ông ta cũng biết trong những người này chưa biết chừng lại có vài người là tội phạm bỏ trốn, có lẽ họ nghe phong phanh được tin tức gì đó nên chạy trốn rồi, trước đây ông ta cũng từng gặp trường hợp như thế này rồi.

Nhưng ngày thứ hai làm việc xong lại thiếu thêm một người, đến bây giờ ông ta bắt đầu cảm thấy có chuyện gì đó! Hơn nữa trong đám thợ mỏ cũng lan truyền lời đồn, nói dưới hầm mỏ này có ma, chuyên đi bắt mạng của con người!

Vốn ông chủ không tin vào lời đồn này, trong lòng ông ta nghĩ nói người giết người còn tin được, chứ ông ta chưa từng nghe tới chuyện ma bắt người bao giờ, còn con mẹ nó tiện thể vác cả thi thể đi luôn? Ít nhất cũng phải để lại xác cho ông ta chứ! Con mẹ nó, cũng đâu phải là quỷ nước tìm thế thân? Cho dù là quỷ mỏ tìm thế thân thì cũng phải còn xác chứ?!

Càng ngày thợ mỏ bị mất tích ngày càng nhiều, lần lượt có người tới đòi tiền của ông chủ, gặp phải chuyện như vậy, người ta đến đòi tiền bồi thường thì phải cho thôi! Mà còn chẳng dám cằn nhằn gì ấy! Nói gì thì nói, nếu làm lớn chuyện lên thì không phải chỉ cần bồi thường mấy vạn đồng là có thể giải quyết được đâu.

Phải bồi thường số tiền này, đối với ông chủ cũng chưa đến mức táng gia bại sản. Nhưng những người thợ mỏ làm việc cho ông ta đều không đồng ý xuống hầm mỏ làm việc nữa! Thậm chí còn có người nói rằng có cho bao nhiêu tiền họ cũng không xuống làm! Khiến ông chủ trong thời gian ngắn không có thợ mỏ xuống

làm việc.

Cuối cùng ông chủ đành phải tốn nhiều tiền tạm thời thuê một nhóm thợ mỏ đến làm, nhưng họ vẫn bị mất tích, vấn đề vẫn không được giải quyết. Sau đó ông chủ cảm thấy nếu còn tiếp tục như thế, chắc chắn ông ta sẽ không có kết quả tốt! Đến lúc đó không những phải bồi thường, mà có khi còn phải ngồi tù nữa! Thế là ông ta quyết định, tạm thời ngừng mỏ than lại.

Hàn Cẩn và mấy thuộc hạ bàn nhau, cảm thấy vấn đề của chuyện này chắc chắn nằm ở dưới đáy hầm mỏ, nếu không đi xuống xem thì không có cách nào làm rõ được có chuyện gì xảy ra. Lúc ấy họ không thể ngờ được rằng, khi xuống dưới mỏ họ sẽ gặp phải một chuyện khó khăn như vậy!!

Khi ấy họ xuống mỏ vào buổi sáng, chuẩn bị vũ trang đầy đủ. Ông chủ sợ mấy người Hàn Cẩn không quen thuộc địa hình ở bên dưới nên còn phái một bảo vệ của hầm mỏ là Tiểu Tôn đi xuống cùng với họ.

Ban đầu cậu nhóc này không dám đi, ông chủ không nói nhiều đập xuống năm vạn tệ, bảo chỉ cần cậu ta đi xuống một chuyến thì cọc tiền này sẽ là của cậu ta. Chỉ cần xuống hầm là có được năm vạn! Cậu Tiểu Tôn này lúc đó bị tiền mê hoặc nên đồng ý xuống hầm mỏ.

Cậu Tiểu Tôn này bình thường là một người nói nhiều, đặc biệt là khi khẩn trương hay sợ hãi thì càng nói nhiều hơn, vì vậy khi mấy người họ vừa mới xuống bên dưới, cậu nhóc đã bắt đầu huyên thuyên về những chuyện xảy ra trong hầm mỏ.

Theo như lời cậu ta kể thì nơi này vốn không thể xem như một mỏ than, cùng lắm chỉ được coi như một lò than nhỏ thôi, sở dĩ họ đào được sản lượng lớn như thế, là bởi vì họ đào được một đường hầm cũ, các đường bên trong hầm mỏ đó đều đã có sẵn, trữ lượng

than đá vẫn còn rất lớn.

Ông chủ của họ nói, như thế chẳng khác nào cho không họ vậy! Ngoài cho thợ mỏ một ít tiền lương, ông ta không đưa thêm bất cứ khoản tiền nào khác!

Mà anh vợ của ông chủ mỏ than này là Cục trưởng Cục công nghiệp, anh vợ ông ta là người quản lý vấn đề này, còn ai dám nói gì ông ta nữa? Đào trộm thì cứ đào đi! Chỉ cần không xảy ra sự cố sập hầm là được!

Ban đầu, ông chủ cũng rất tiết chế trong vấn đề khai thác, còn cố gắng tránh hướng mỏ than của nhà nước.

Ngờ đâu sau này ông ta đánh bừa lại đào được một đường hầm mỏ cũ trước thời giải phóng, nghe nói khi vừa đào thông được đường hầm này, bên trong khá kỳ quái vì có một vài thây khô của trẻ con!

Thợ mỏ đi lên kể lại tình huống ở bên dưới cho ông chủ biết, ông ta cũng cảm thấy như vậy rất xúi quẩy nên cho người đem những thi thể nhỏ này ném vào trong hầm mỏ cũ đã bị sập, sau đó dùng đất lấp lại cửa vào!

Hàn Cẩn nghe xong mới biết thì ra cái mỏ than này không phải do ông chủ đào được, chẳng trách ông ta xuất nhiều tiền ra nước ngoài như vậy, dùng tiền mà không cần nháy mắt, thì ra là bởi vì tiền của ông ta kiếm được quá dễ dàng!

Nói thì nói như thế, nhưng dù sao ông chủ này cũng đang là khách hàng lớn của Thái Long họ, vì muốn giảm bớt tổn thất của tập đoàn, họ chắc chắn phải bảo vệ được mỏ than của ông ta! Vì thế, đoàn người của họ do bảo vệ Tiểu Tôn dẫn đầu, đi sâu vào đường hầm mỏ cũ kia…

CHƯƠNG

CÓ MỤC ĐÍCH KHÁC

Càng đi sâu vào bên trong, Hàn Cẩn ngửi thấy mùi tanh hôi khó chịu nồng hơn. Cô ta hỏi Tiểu Tôn xem lúc trước ở đây cũng có thứ mùi này ư? Nhưng cậu nhóc đó lại nói bình thường mình không xuống mỏ, cho nên chẳng biết lúc trước có thứ mùi này hay không.

Sau đó Hàn Cẩn nhanh chóng phát hiện ra, càng đi, thứ mùi tanh hôi này càng nồng nặc đến cay mắt, cậu bảo vệ Tiểu Tôn còn nôn luôn ra.

“Mẹ nó chứ, đây là vị gì vậy? Có độc không?” Một thuộc hạ của Hàn Cẩn phàn nàn.

Hàn Cẩn thoáng liếc mắt về phía tay thuộc hạ kia, tên đó lập tức ngậm miệng. Nhưng đúng vào lúc này, cậu bảo vệ Tiểu Tôn đột nhiên trợn to mắt, mặt tái xanh nhìn sang Hàn Cẩn.

Lúc ấy không ai kịp phản ứng với chuyện xảy ra, ngay cả vũ khí cũng không kịp giơ lên. Hàn Cẩn chỉ cảm giác cơ thể mình tê dại, sau đó mắt tối sầm lại, không biết gì nữa cả. Cho đến khi cô ta tỉnh lại thì đã thấy mình ở trong bệnh viện rồi.

Nghe Hàn Cẩn nói ra nguyên nhân cô ta xuất hiện ở đây, tôi cảm giác bà cô này không nói thật với chúng tôi, tối thiểu nhất là

không nói thật toàn bộ. Có quỷ mới tin chuyện trước khi đến đây đội của cô ta hoàn toàn không biết có thứ gì ở phía dưới hầm!

Tập đoàn Thái Long của họ không có lợi thì sẽ không nhúng tay vào, sao có thể làm chuyện lỗ vốn như thế này được? Mặc dù bề ngoài là vì muốn điều tra chuyện thợ mỏ bị mất tích giúp khách hàng, nhưng thực tế thì chắc chắn họ có mục đích nào đó mà không muốn cho ai biết.

Hàn Cẩn vẫn như cũ, với những chuyện không thể nói, cô ta tuyệt đối sẽ không hé răng nửa chữ. Chẳng lẽ cô nàng này được làm bằng sắt sao? Trải qua chuyện sinh tử như ngày hôm qua mà hôm nay vẫn còn có thể cười cợt được? Người bình thường tuyệt đối không thể so sánh được với lòng can đảm của cô ta, tôi thật sự không biết cô ta đã trải qua những gì ở tập đoàn Thái Long mới có thể biến thành một Hàn Cẩn như bây giờ.

Thôi được, nếu cô ta đã không muốn nói thì chúng tôi cũng không ép. Có lẽ đến trưa chúng tôi còn phải đi tham dự cuộc họp qua màn hình khỉ gió gì đấy! Thế là tôi bèn nói với cô ta: "Vậy cô nghỉ ngơi cho tốt đi! Chúng tôi về trước!"

Ai ngờ Hàn Cẩn lại kéo tôi lại và hỏi: "Không phải mấy người định xuống đó tiếp đấy chứ?"

Bị cô ta hỏi như thế tôi cũng rất ngạc nhiên, thật ra tôi cũng không biết mọi người có xuống đó nữa hay không, nên quay sang nhìn chú Lê.

Chú Lê cười và nói: "Để xem tình hình thế nào đã, dù gì mục đích ban đầu của chúng ta đến là để tìm kiếm những nhân viên bị mất tích, giờ cũng đã tìm được thi thể rồi, coi như chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ. Còn sau này có xuống dưới đấy lần nữa hay không… Thì phải xem những vị lãnh đạo kia có bản lĩnh diệt trừ được thứ tai họa ngầm ở dưới đấy hay không đã!"

Câu nói này của chú Lê rõ là lập lờ nước đôi, không nói đi, cũng không nói là không đi.

Hàn Cẩn im lặng một lúc, sau đó cô ta nói với chúng tôi: "Nếu mấy người lại đi xuống dưới thì tôi cũng muốn đi theo!"

"Cô điên rồi à?! Cô đã như thế này rồi còn muốn xuống dưới đó? Có nhiệm vụ gì ghê gớm đến mức để cô mạo hiểm cả tính mạng như thế?" Tôi rất tức giận, dù sao hôm qua tôi cũng vừa mới mạo hiểm cứu người ra, sức khỏe cô ta vẫn chưa hồi phục mà đã nghĩ đến chuyện tiếp tục xuống dưới đấy rồi?

Hàn Cẩn thấy tôi tức giận thì cười xấu hổ: "Mấy người không cần phải lo lắng cho sức khỏe của tôi, tôi có thể xuống mỏ được, mà cho tôi đi theo chỉ có chỗ tốt chứ không xấu, dù gì tôi cũng hiểu thứ kia hơn mấy người. Lần trước đội của chúng tôi xuống đó đều được trang bị đầy đủ, nhưng ở chỗ cứu được tôi, các người có nhìn thấy thứ vũ khí nào của chúng tôi không? Không có phải không? Thứ kia có thể phun ra một loại dịch axit ăn mòn được kim loại, mà chỉ cần ngửi thấy mùi tanh hôi thì chắc chắn thứ đó đang ở một nơi gần đấy…"

Mẹ, Hàn Cẩn đúng là biết nhiều hơn chúng tôi nhiều, nhưng tôi không tin cô ta biết được cái động kia, bởi vì cô ta đã từng nói mình chưa đi được đến động thì đã bị đánh ngất! Như vậy thì lời giải thích duy nhất chính là, trước khi xuống hầm mỏ, cô ta đã biết thông tin về thứ sinh vật kia rồi…

Cuối cùng chú Lê nói: "Cô nghỉ ngơi cho khỏe đi đã! Nếu chúng ta thật sự muốn xuống mỏ, đến lúc đó sẽ gọi cô…"

Ra khỏi bệnh viện, bí thư Vương trưng bộ mặt khó xử nói với chú Lê: "Lê đại sư, không biết hôm nay các vị nghỉ nơi thế nào rồi? Các lãnh đạo vẫn đang chờ mọi người báo cáo đấy!"

Chú Lê cũng không muốn làm khó bí thư Vương nên gật đầu với

ông ta: “Được rồi, ông dẫn bọn tôi đến đó đi!”

Vừa vào phòng họp, mấy người chúng tôi đều rất ngạc nhiên, vốn chúng tôi vẫn nghĩ sẽ họp qua màn hình như hôm qua, nhưng khi vào đã thấy trong phòng có mấy gương mặt lạ đang ngồi chờ sẵn. Đương nhiên, nhìn quần áo họ mặc vẫn là người của bên cảnh sát vũ trang và công an.

Những người tới lần này khá lịch sự, đầu tiên họ chủ động nắm tay với chú Lê, sau đó bắt đầu nói mấy lời sáo rỗng như hôm qua các vị đã vất vả rồi. Tôi nghe mà chẳng thấy có ý nghĩa gì cả, nhưng chú Lê lại thoải mái hơn nhiều so với hôm qua, mặt cũng tươi cười.

Đại diện cho bên cảnh sát vũ trang là một người tên Lý Dã, nhìn quân hàm thì anh ta là một thiếu tá, cũng là cấp trên của hai viên cảnh sát đã đưa súng cho chúng tôi. Đây là một quân nhân đấy, chắc chắn là rất chính trực, chỉ ngồi thôi mà trông cũng khác với người bình thường.

Còn vị đại diện bên phía công an gọi là Nguyên Lỗi, không biết cấp bậc của anh ta là gì, nhưng tôi nghe bí thư gọi anh ta là trưởng phòng Nguyên. Xem chừng tên này đã từng làm cảnh sát hình sự, nhìn đôi mắt anh ta như một cái móc câu vậy.

Lần này tất cả mọi người cùng ngồi đối mặt với nhau, chú Lê không trưng dáng vẻ kiêu ngạo nữa mà kể lại tất cả những chuyện hôm qua chúng tôi gặp phải ở dưới hầm mỏ, ngoài ra chú ấy còn nói thêm cả những thông tin mà sáng nay chúng tôi lấy được từ chỗ Hàn Cẩn.

Những người này sau khi nghe xong thì ngồi tính toán một lúc, biểu tình trên gương mặt họ thay đổi liên tục, từ giật mình, sợ hãi, đến không thể tin nổi. Chú Lê cũng không muốn nói thêm điều gì nữa, phát lại đoạn phim hôm qua.

Sau khi họ xem hết đoạn phim, ai nấy cũng chỉ còn lại sự sợ hãi… Sau đó họ bắt đầu châu đầu lại nghị luận với nhau.

Cuối cùng Lý Dã là người đầu tiên gõ bàn một cái và nói: “Bây giờ tình huống đã là như vậy rồi, tất cả các bạn hãy nói ra ý tưởng của mình đi…”

Nhưng chẳng ai dám đón ý của anh ta cả, Nguyên Lỗi đành cười gượng mấy tiếng rồi nói: “Bình thường chỉ có trong phim Hollywood mới có thể nhìn thấy thứ quái vật này, thật không ngờ lúc còn sống chúng ta lại có thể gặp được. Tình huống dưới hầm mỏ này tôi cũng hiểu được một chút, đường hầm mới cộng với đường hầm cũ, ngoài ra còn có một số tuyến đường hầm khai thác tạm thời của các mỏ than tư nhân, cộng tất cả những thứ này với nhau, có thể nói con đường đan chéo khá phức tạp. Chưa nói tới việc làm sao giết được sinh vật kia, chuyện tìm nó cũng là một việc không hề dễ dàng…”

Chú Lê cười nói: “Về điểm này trưởng phòng Nguyên không cần lo lắng, chúng tôi đã từng đến hang ổ của quái vật kia, tập tính của nó rất giống với loài kiến, trùng chúa chắc hẳn sẽ không thể tự di chuyển được mà cần trăm ngàn ấu trùng bên dưới nâng nó đi, vì vậy sẽ rất bất tiện khi di chuyển và nó không dễ dàng chuyển tổ đi chỗ khác!”

Lý Dã nghe vậy thì gật đầu: “Vậy thì vấn đề bây giờ chính là làm sao để giết được nó, mọi người hãy cho ý kiến đi, chúng tôi luôn tiếp thu ý kiến của quần chúng!”

CHƯƠNG

MỘT ĐI KHÔNG TRỞ LẠI

Lúc này, một viên cảnh sát đề nghị dùng lửa thiêu, nhưng Nguyên Lỗi không đồng ý: “Không được! Bên dưới toàn than đá, dùng lửa thiêu là hạ sách.”

Một sĩ quan cảnh sát vũ trang khác nói: “Hay lấp kín nó ở nơi nào đấy?”

La Hải lắc đầu: “Không lấp kín được đâu, anh cũng nhìn thấy cái hang lớn ở trong đoạn phim rồi đấy, vách hang giống như bị thứ gì đó ăn mòn mà thành, chứ không phải do thiên nhiên tạo nên. Hẳn là do con trùng chúa có vóc dáng lớn nhất kia sử dụng dịch axit ăn mòn tạo nên, chúng ta không thể giam chúng vào một nơi nào đó được!”

Nguyên Lỗi bỗng nói: “Nếu chúng là côn trùng, vậy chúng ta dùng thuốc trừ sâu có được không?”

Bí thư Vương vẫn im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng: “Chưa nói đến chuyện dùng loại thuốc trừ sâu nào có thể giết chết được một con quái vật lớn như vậy, nếu lỡ sau này nó có thể gây ra tai họa ô nhiễm mạch nước ngầm thì sao? Một thứ kịch độc to lớn như vậy không phải là chuyện đùa!”

Sau khi nghe xong, tất cả đều không lên tiếng, tôi lầm bầm:

“Thật là, cái này không được, cái kia cũng không được! Chẳng lẽ lại muốn dùng người sống tạo thành đội cảm tử vác súng đi đánh quái vật à?”

Không ngờ Lý Dã ở đối diện nghe thấy lại vỗ bàn và nói: “Nếu thật sự không nghĩ ra được cách nào tốt thì chỉ có thể làm như vậy thôi!”

Thế là có ý gì? Họ thực sự muốn lập một đội cảm tử à? Tôi vội vàng nói: “Tôi chỉ nói chơi vậy thôi, đề nghị này quá trẻ con, coi như tôi chưa hề nói gì cả…”

Lý Dã nghiêm nghị nói: “Không, vì sự an toàn của quần chúng nhân dân, nếu tình thế bắt buộc, chúng ta phải làm thế!”

Nguyên Lỗi ở bên cạnh thấy còn chưa bàn bạc được mấy câu đã muốn đi liều mạng thì cũng vội ngăn cản: “Đợi đã, đợi đã, còn chưa đến lúc đó đâu! Mọi người lại tiếp tục suy nghĩ thêm cách khác! Đừng gấp…”

Cuối cùng vẫn là chú Lê nói: “Các vị nghe Lê tôi nói một lời, chúng ta không nên nóng vội về vấn đề này, nếu muốn biết cách để giết chết được những quái vật kia thì chắc chắn phải biết được nhược điểm của nó. Tôi có một cách, mặc dù có hơi mạo hiểm, nhưng vẫn tốt hơn việc một đám người đi chịu chết!”

Lý Dã nghe vậy thì khách sáo: “Mời Lê đại sư nói…”

Chú Lê nhìn lướt qua tất cả những người có mặt ở đây rồi nói: “Cách này rất đơn giản, đó chính là để hai người xuống dưới nghĩ cách bắt một con trùng về nghiên cứu, tìm ra nhược điểm của chúng, sau đó chúng ta lợi dụng nhược điểm đó để xóa sổ hết bọn chúng!”

Tôi thấy cách của chú Lê mặc dù tốt nhưng khả năng thực hiện được là quá nhỏ, chúng tôi đã từng thấy thứ kia, muốn bắt được nó nào có dễ dàng như vậy! Còn nữa, ai sẽ đi? Chúng tôi à? Tôi chỉ

là người dân bình thường thôi, không phải là đầy tớ của nhân dân đâu!

Cho bộ đội đi? Nhưng họ cũng chưa từng nhìn thấy thứ kia! Nói thật thì thứ kia thật sự khiến người ta cảm thấy buồn nôn, nếu để người chưa chuẩn bị tốt tâm lý nhìn thấy nó thì đúng là có đi mà không có về!

Chú Lê nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy nên để chúng tôi đi thì tốt hơn, nhưng chú có nghĩ rằng chú muốn đi làm anh hùng mà người ta còn không cho chú cơ hội này đâu! Tôi đoán là do vấn đề bảo mật nên họ không muốn chúng tôi tham gia nhiều hơn, cuối cùng Lý Dã đưa ra quyết định, để hai người lính ưu tú xuống dưới đấy.

Tôi nghe thấy để hai người lính đi xuống thì trong lòng lập tức có dự cảm xấu, tôi luôn cảm thấy mặc dù sức chiến đấu của họ mạnh hơn so với chúng tôi, nhưng lại không có kinh nghiệm thực tế đối mặt với đám nhuyễn trùng tử vong đó, vì thế mà họ dễ dàng vì bị hoảng loạn mà bỏ mình.

Đều là những người được cha mẹ sinh ra và nuôi lớn lên, tôi thật lòng không nỡ để họ đi làm liệt sĩ. Đừng nhìn bình thường chú Lê luôn chỉ nghĩ đến tiền tiền, nhưng ở những thời điểm then chốt chú ấy cũng rất can đảm. Lúc này chú ấy phản đối và cho rằng những người lính đó không hiểu rõ tình huống ở phía dưới, nếu cứ cho họ xuống thì quá nguy hiểm!

Thật không may! Cuối cùng ý kiến của chúng tôi cũng không được tiếp thu, họ vẫn quyết phái hai người lính xuống dưới đó. Dù trước khi họ đi xuống, tôi và Đinh Nhất đều dặn dò rất nhiều thứ cần phải chú ý, nhưng hai người trẻ tuổi này vẫn một đi không trở lại…

Hai người lính đó xuống từ buổi sáng, vì cân nhắc đến chuyện lúc trước chúng tôi đi xuống, những con nhuyễn trùng tử vong kia

đều đang ngủ trong động, nên hai người họ cũng xuống cùng một thời gian như chúng tôi.

Trước khi đi, chú Lê còn cho họ hai tấm bùa vàng, hi vọng có thể thay họ ngăn cản những con quỷ nhỏ trong Bách đồng trận. Đáng tiếc hai người lính này không muốn, họ nói họ là kẻ vô thần nên không tin thứ này.

Đưa mắt nhìn họ xuống dưới, chú Lê lắc đầu: “Đáng tiếc, những thanh niên tốt như vậy chỉ sợ có đi không có về…”

Đúng là chuyện bất hạnh đã xảy ra đúng như lời chú ấy nói, mọi người đợi ở miệng hầm tới tận khi mặt trời lặn nhưng vẫn không thấy hai người kia trở về. Tôi sốt ruột nói với chú Lê: “Hay là chúng ta xuống xem thử!”

Nhưng sắc mặt chú Lê rất ảm đạm: “Giờ có đi xuống cũng muộn rồi! Chỉ sợ những người bình thường không thể đi vào đường hầm ở phía dưới đó, bốn chúng ta đều có thể chất đặc biệt, nói trắng ra chúng ta có âm khí rất nặng nên dễ dàng ẩn nấp. Không giống những người lính này, họ có quá nhiều dương khí, chỉ cần xuống dưới là bị bại lộ ngay lập tức. Như Hàn Cẩn đầy lệ khí đi xuống dưới cũng kêu gọi bọn chúng, chớ nói gì đến những người lính không có kinh nghiệm thực tế này!”

Vì để tránh cho càng nhiều người hi sinh, chú Lê đến tìm Lý Dã và Nguyên Lỗi một lần nữa, hi vọng họ đừng phái thêm người xuống, có đi cũng như không! Nhưng Lý Dã lại không nghe, anh ta còn phái thêm một tiểu đội năm người xuống dưới, nghĩ cách cứu viện cho hai người lính trước đó.

Kết quả không cần nói cũng biết, vẫn là bánh bao thịt ném chó, một đi không trở lại. Vì lo lắng cho những người lính ở bên dưới, chúng tôi cũng không quay trở về khách sạn mà ngủ tạm một đêm trong xe, đến tảng sáng ngày hôm sau, những người lính đi xuống

vẫn không có một ai quay trở lại…

Cuối cùng Lý Dã thực sự không gánh được nữa mới xin chỉ thị của cấp trên, hỏi xem có thể để chúng tôi đi xuống cứu người được không? Đến tận chiều tối chúng tôi mới nhận được câu trả lời, họ nói có thể, nhưng muốn chúng tôi phải ký một thỏa thuận bảo mật.

Chú Lê nghe mà râu ria dựng cả lên, nhưng cũng đành phải như vậy, người ta là lãnh đạo, bảo ký cái gì thì cứ ký đi! Sau đó chú Lê bấm ngón tay tính toán một lúc lâu mới nói với Lý Dã và Nguyên Lỗi: “Hai vị lãnh đạo, sáng ngày mai chúng tôi sẽ xuống dưới, thời cơ đêm nay không được, có xuống cũng chỉ chịu chết!”

Hai người họ nhìn nhau, cuối cùng không ai nói một lời nào. Trở về khách sạn, phục vụ báo với chúng tôi hôm nay có cuộc điện thoại từ bệnh viện mỏ than gọi tới, bên kia dặn khi nào chúng tôi về thì gọi sang đấy.

Tôi nghĩ ngay đến Hàn Cẩn, lúc trước chúng tôi đã đồng ý để cô ta cùng đi, giờ chắc phải gọi lại cho cô ta. Chú Lê thấy tôi muốn gọi điện cho Hàn Cẩn, thì bảo tôi hỏi cô ta xem ngày mai cần chuẩn bị những thứ gì?

Hàn Cẩn tiếp điện thoại của tôi, cô ta không hề bất ngờ như thể biết tôi sớm muộn gì cũng phải gọi lại vậy. Tôi nói với cô ta chuyện ngày mai mình sẽ phải xuống dưới hầm mỏ một lần nữa, nếu cô ta muốn thì đi cùng chúng tôi luôn!

Hàn Cẩn cười khanh khách: “Nghe giọng điệu của cậu hình như rất không tình nguyện nhỉ!”

Tôi nổi giận: “Tôi sợ nếu cô chết thì phí công tôi cực khổ đưa cô từ dưới mỏ lên ấy!”

CHƯƠNG

QUAY LẠI ĐỊA NGỤC

Hàn Cẩn nghe tôi bảo thế thì lại nói theo kiểu xem thường: "Chết cũng tốt, chết thì không cần sống mệt mỏi như vậy nữa!"

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể nghe được những lời tiêu cực như vậy do Hàn Cẩn nói ra, thế là tôi cười gượng vài tiếng: "Cô không phải là Hàn Cẩn giả đấy chứ?"

Nhưng Hàn Cẩn không trả lời câu hỏi linh tinh này của tôi mà chợt nói: "Lần trước không từ mà biệt là vì không muốn liên lụy tới mấy cậu… Chuyện lần đó, cảm ơn nhé!"

Đột nhiên nghe thấy lời cảm ơn của Hàn Cẩn nên tôi chưa kịp phản ứng gì cả, phải mất một lúc lâu tôi mới nói được tiếp: "Lần này chúng ta xuống dưới chủ yếu là để bắt nhuyễn trùng tử vong, chú Lê bảo tôi hỏi cô xem ngày mai cần chuẩn bị những gì!"

Hàn Cẩn suy nghĩ một lúc: "Nếu mấy người muốn bắt con trùng đó, thì phải mang theo một bình thủy tinh 500 ml có nắp đậy kín, quần áo mặc trên người cũng phải là loại đặc biệt chống ăn mòn, đưa miếng kim loại cậu lấy được trên người tôi, bảo họ đi làm thêm, mỗi người một tấm bảo vệ sau lưng! Dù ở dưới đó không thể dùng lửa trong phạm vi lớn, nhưng tôi kiến nghị vẫn nên có một người mang theo một cái súng phun lửa, chúng ta thử thí

nghiệm trong phạm vi nhỏ thử xem đám côn trùng kia có sợ lửa hay không.”

Tôi nghĩ Hàn Cẩn chỉ khách sáo dặn dò vài điều, không ngờ cô ta lại nói một lèo như vậy! Đến mức tôi không thể không mở ghi chú trong điện thoại ra để ghi lại. Tắt điện thoại rồi, tôi nói ngay cho chú Lê biết những thứ mà cô ta yêu cầu.

Chú xem một lượt rồi gật đầu: “Rất đầy đủ, có nhiều thứ đến chú cũng không nghĩ tới.”

Buổi tối chú Lê gọi bí thư Vương tới và thuật lại những thứ Hàn Cẩn yêu cầu, chú ấy còn đưa tấm kim loại lấy được trên người Hàn Cẩn cho bí thư Vương, để ông ta nghĩ biện pháp làm ra thêm.

Chú Lê biết một bí thư vùng mỏ than như ông ta không thể làm được, nhưng các vị lãnh đạo phía sau ông ta thì có thể…

Đúng như chú Lê nghĩ, sáng sớm hôm sau, những thứ yêu cầu đều đã có đầy đủ, bày ở trước mặt chúng tôi.

Bí thư Vương còn đặc biệt cầm tấm kim loại kia lên và nói: “Thứ này rất khó làm ra, vì chờ nó mà hôm qua hầu như cả đêm tôi không ngủ!”

Chú Lê cầm tấm kim loại kia lên nhìn một lúc, thắc mắc hỏi: “Anh có biết thứ này làm bằng chất liệu gì không?”

Bí thư Vương lắc đầu: “Tôi không biết, nhưng nghe nói cuối cùng họ tìm được nó trong một xưởng chế tạo tàu vũ trụ, họ cho chúng ta mượn tạm mấy tấm, dùng xong phải trả lại! Bên kia còn hỏi tấm kim loại của chúng ta lấy được ở đâu?”

Chú Lê chỉ cười mà không trực tiếp trả lời, chú vỗ vai bí thư Vương và nói: “Có thể trả lại thứ này được hay không, thì còn phải xem chúng tôi có về được không đã!”

Chú vừa nói câu này, bí thư Vương lập tức có vẻ xấu hổ. Người

còn chưa biết có trở về được hay không mà còn muốn trả lại! Cứ đợi đấy!

Chúng tôi tới bệnh viện đón Hàn Cẩn, thấy tinh thần cô ta cũng khá ổn định, chắc mấy ngày nay hồi phục rất tốt. Tôi biết Hàn Cẩn muốn liều mạng cùng xuống hầm mỏ, chắc chắn là vì có mục đích gì đó, cô ta sẽ không tốt đến mức muốn giúp chúng tôi nghiên cứu xem làm sao giết chết được đám côn trùng kia.

Khi chúng tôi đều đã chuẩn bị đầy đủ, đi đến chỗ miệng hầm mỏ thì thấy Lý Dã và Nguyên Lỗi đã chờ sẵn ở đó. Họ đưa vũ khí cho chúng tôi ở đây, súng phun lửa mà chúng tôi muốn có cũng do bọn họ cung cấp. Vũ khí được cấp không khác nhiều so với lần trước, La Hải vác súng phun lửa, còn tôi và Hàn Cẩn mỗi người được chia một khẩu súng.

Lần nữa đi vào hầm mỏ, mỗi người chúng tôi đều cảm thấy lo lắng bất an, dưới đáy hầm rất tối, và còn có cả những mối nguy hiểm không biết đang rình rập…

Thang máy chậm chạp hạ xuống, chúng tôi lại đi vào đường hầm đáng sợ kia. Lúc Hàn Cẩn đi vào khác hướng với chúng tôi, nên gần như khi vừa vào là bắt gặp ngay đội quân nhuyễn trùng đang đi kiếm ăn.

Mà lộ tuyến của chúng tôi tương đối an toàn hơn, đặc biệt là đoạn hầm mỏ có ánh đèn này, nhưng khi chúng tôi đi vào hầm mỏ cũ đó, môi trường xung quanh rõ ràng tồi tệ hơn rất nhiều.

Cõng tấm kim loại sau lưng có cảm giác rất khó chịu, nhưng Hàn Cẩn nói, nếu bắt cô ta chọn giữa việc khó chịu và mất mạng, thì cô ta tình nguyện chọn khó chịu.

Khi chúng tôi đi vào trong đường hầm mỏ cũ chưa được bao lâu, dưới ánh đèn mỏ lấp lóe, hình như tôi nhìn thấy sắc mặt Hàn Cẩn rất xấu.

Tôi lo lắng hỏi cô ta: “Hàn Cẩn, cô cảm thấy không khỏe chỗ nào à?”

Hàn Cẩn thấy tôi hỏi như vậy thì khó hiểu: “Nói mò gì đấy, tôi không có chỗ nào không ổn cả!”

Tuy miệng nói như vậy, nhưng cô ta sờ mặt mình, sau đó cau mày lại, hiển nhiên cũng biết mình có chỗ nào đó là lạ! Bởi vì lúc này mặt Hàn Cẩn rất đỏ, giống như bệnh nhân đang phát sốt vậy.

Mấy người chú Lê cũng nhận ra sắc mặt của Hàn Cẩn, họ đều hỏi cô ta có mệt lắm không, nếu không được thì cứ đưa cô ta ra ngoài đã.

Nhưng Hàn Cẩn lại liên tục xua tay: “Dù tôi không biết tại sao mình lại nóng lên một cách khó hiểu, nhưng bây giờ cơ thể của tôi không có cảm giác mệt mỏi nào cả, mọi người đừng lo lắng!”

Tôi nhìn gương mặt đỏ bừng của Hàn Cẩn, không biết cô ta đang cố cứng đầu hay thật sự không có chuyện gì thật. Tôi bèn nói nhỏ với cô ta: “Vậy cô cẩn thận nhé, một khi cảm giác mình có chỗ nào không ổn thì phải nói ra ngay, biết không?”

Hàn Cẩn gật nhẹ, không nói gì nữa… Nhưng tôi có thể nhận ra, vì chuyện này không nằm trong tầm khống chế nên cô ta có hơi hoảng loạn.

Khi thứ chất lỏng sền sệt trên mặt đất ngày càng nhiều, không khí tanh hôi xung quanh cũng ngày càng nặng, chúng tôi biết mình sắp đến được chỗ hang động lớn lần trước.

Nhưng vào lúc này, tôi thấy một số dấu hiệu giống như vết đạn ở hai bên vách hầm mỏ, tôi vội gọi mọi người tới nhìn xem. Hàn Cẩn chỉ nhìn lướt qua rồi nói: “Vết đạn này còn rất mới, hẳn là do những người lính đã xuống trước đó bắn ra, mặc dù ở đây có dấu hiệu giao chiến ngắn, nhưng lại không thấy xác của con nhuyễn trùng tử vong nào… Điều này nói lên cái gì?”

Chú Lê suy nghĩ: “Chỉ có hai khả năng, một là lực sát thương của những thứ vũ khí trong tay chúng ta không hiệu quả với đám trùng kia. Hai là chúng đã ăn hết xác của đồng loại, rất có thể là chuyện này, vì chúng ta đã xem đoạn phim quay trong động, những ấu trùng vừa được ấp ra sẽ ăn hết những ấu trùng chưa kịp nở.”

Tôi thầm nghĩ, mong là khả năng sau, nếu thật sự súng không bắn chết được chúng thì đừng gọi chúng nó là nhuyễn trùng tử vong nữa, gọi luôn là nhuyễn trùng bất tử được rồi!

Chúng tôi lại đi thêm một đoạn về phía trước, cho đến khi lối vào cái hang lớn kia xuất hiện…

CHƯƠNG

ĐẠT ĐƯỢC MỤC ĐÍCH

Cũng giống như lần trước, chúng tôi không vào bên trong ngay mà ném mấy que phát sáng vào trước. So sánh với tiếng hít thở của con trùng mẹ thì âm thanh que sáng rơi xuống mặt đất chẳng khác nào kim rơi xuống đất cả.

Ánh xanh lạnh chiếu sáng cả một vùng, chúng tôi có thể thấy rõ có sự thay đổi trong động. Dưới thân trùng mẹ vẫn là đám nhuyễn trùng lúc nhúc đếm không xuể, vì không muốn kinh động đến bọn chúng, tôi và Đinh Nhất cẩn thận lần theo vách động đi vào trong, nghĩ cách bắt sống một con ấu trùng vừa mới ấp ra.

Nhưng khi chúng tôi quay lại nhìn thì thấy Hàn Cẩn cũng đi theo vào, tôi hốt hoảng trừng mắt với cô ta, ý là: Sao cô cũng vào đây? Nhưng bà cô này chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái, còn đi vượt qua tôi.

Lúc này không thể phát ra tiếng được, thế là tôi đành rón rén đi theo sau cô ta. Khi chúng tôi vòng qua phía sau con trùng mẹ đến chỗ nó nuôi trứng, thì thấy ngay những người lính đã xuống động trước đó…

Đinh Nhất đi tới kiểm tra rồi quay ra lắc đầu với tôi, ý là không có ai còn sống cả! Tôi nhìn mà thấy xót xa, đúng là hy sinh tính

mạng của những người trẻ tuổi này một cách vô ích, đều là những người có cha mẹ còn khỏe mạnh, thật không biết người nhà họ sẽ đau lòng đến mức nào!

Đúng lúc này, tôi thấy Hàn Cẩn đi đến, muốn cắt bọc trứng trên người một cái xác xuống! Tôi nghĩ thầm, lần trước cô ta chưa bị chúng nó ăn nên lần này muốn bổ sung có phải không hả? Thế là tôi vội kéo cô ta lại, sau đó ra hiệu để cô ta đi theo sau quan sát đã, đừng có đi lung tung nữa có được không?!

Hàn Cẩn thấy tôi nhăn nhó thì tạm thời từ bỏ ý nghĩ muốn lấy trứng trùng, tôi kéo cô ta và Đinh Nhất trốn sau một đống đá vụn, từ từ đợi trứng được ấp xong…

Quả nhiên những con trùng buồn nôn này không để chúng tôi phải đợi lâu, một quả trứng nổ "phóc", ngay sau đó, một nhóm ấu trùng to hơn ngón tay cái tràn ra.

Chuyện đầu tiên khi những ấu trùng này ra ngoài là ăn sạch sẽ thi thể ở phía dưới. Tôi quay sang nhìn Hàn Cẩn, hiển nhiên bây giờ cô ta cũng đang liên tưởng đến chuyện mình gặp phải trước đó, nếu không có chúng tôi thì cô ta cũng đã trở thành một trong những bộ xương trắng đó rồi.

Đám ấu trùng ăn no rồi chuẩn bị bò xuống thân con trùng mẹ, lúc này mà không bắt chúng thì không biết phải chờ đến khi nào, nên tôi duỗi bàn tay đang đeo găng đặc chế chống ăn mòn ra để bắt!

Nhưng Đinh Nhất lại kéo tôi, anh ta lắc đầu, sau đó tôi thấy anh ta lấy con dao nhỏ ra, động tác cực nhanh bốc lên một con ấu trùng rơi rớt ở phía sau, rồi nhanh chóng hất nó vào trong bình và bịt kín miệng lại.

Một loạt động tác của Đinh Nhất rất liền mạch, không phát ra tiếng động nào. Nhưng dù là thế, trong khoảnh khắc Đinh Nhất

bốc một con ấu trùng lên, nó vẫn quay lại cắn lên thân dao.

Đinh Nhất bịt kín nắp miệng bình rồi mới đưa cho tôi xem con dao của anh ta, trên con dao có một loạt dấu răng của con ấu trùng sống kia! Tôi nhìn mà thấy sợ, nếu vừa nãy tôi dùng tay không bắt, chỉ sợ tay tôi đã bị nó cắn thủng rồi!

Vì đã bắt được một con ấu trùng nên tôi ra hiệu bằng tay cho Đinh Nhất, bảo mình nên đi ra ngoài! Đinh Nhất gật đầu, sau đó cất bình chứa ấu trùng vào ba lô sau lưng.

Đúng vào lúc này, Hàn Cẩn ở phía sau chúng tôi đột nhiên cũng dùng cách như vậy bốc lên một con ấu trùng khác, chuẩn bị hất vào bên trong bình thủy tinh. Nhưng động tác của cô ta chậm hơn Đinh Nhất, vì vậy con trùng kia bỗng phát ra tiếng kêu nỉ non như tiếng trẻ con khóc…

Mẹ nó, thì ra âm thanh này là do loài trùng này phát ra, lúc trước chúng tôi còn tưởng là do anh linh trong Bách đồng trận chứ! Tiếng kêu này của con ấu trùng không lớn, nhưng không ngờ con trùng mẹ kia ấy vậy mà cũng đồng thời phát ra những âm thanh rung động như rắn đuôi chuông. Tiếp đó, tất cả những con nhuyễn trùng ở dưới thân nó đều cùng phát ra âm thanh ong ong khiến trong động trở nên rất ầm ĩ.

Đinh Nhất thấy tình huống không ổn bèn gào lên: “Chạy mau!”

Tôi quay đầu lại nhìn Hàn Cẩn đã nhốt con ấu trùng vào trong bình, tôi chẳng kịp nói gì cả, chỉ kéo cô ta chạy về phía cửa động. Vừa chạy ra ngoài, chúng tôi gặp chú Lê và La Hải cũng đang biến sắc, xem chừng họ cũng đã nghe thấy tiếng động ở bên trong.

Thấy chúng tôi hoảng hốt chạy ra thì họ biết tình hình không ổn, không chờ nói gì, cả hai đã quay người chạy về lối cũ.

Chúng tôi mới chạy khỏi đấy được mười mấy mét thì đột nhiên tiếng ong ong đằng sau biến mất, tôi quay đầu nhìn lại liền suýt tè

ra quần! Sau lưng chúng tôi là hàng ngàn, hàng vạn con nhuyễn trùng tử vong đang lẳng lặng bò tới…

La Hải thấy thế vội quay lại bắn mấy phát súng, đánh chết được mấy con nhuyễn trùng đang bò ở phía trước, nhưng xác của chúng nhanh chóng bị đội quân nhuyễn trùng đằng sau bao phủ lên.

Với số vũ khí chúng tôi có lúc này, dù dùng sạch cũng không thể giết chết được một phần nghìn đám nhuyễn trùng kia, thay vì lãng phí thời gian cho việc dây dưa với chúng, tốt hơn hết là nên chạy nhanh lên!

Trong đường hầm mỏ này, chúng tôi chỉ có thể chạy trên mặt đất, nhưng đám nhuyễn trùng kia lại có thể bò ra từ mọi góc độ để đến được mục tiêu, vì thế chúng tôi nhanh chóng thua chúng ở mặt tốc độ.

May mà La Hải ở phía sau bọc hậu đã mở súng phun lửa ra, anh ấy phun lửa về phía đội quân nhuyễn trùng gần nhất sắp đuổi kịp, mùi khét lẹt lập tức tràn ngập bên trong hầm mỏ…

Rõ ràng súng phun lửa đã làm giảm tốc độ bò của đám nhuyễn trùng, chúng tôi thừa cơ chạy nhanh hơn, bỏ chúng lại ở tít đằng xa. Nhưng ai biết ngay khi chúng tôi thấy mình sắp từ đường hầm mỏ cũ chạy trở lại đường hầm mỏ mới, đột nhiên Hàn Cẩn đang chạy ở giữa dừng lại.

Tôi thấy thế thì nóng nảy nói: “Sao thế? Chạy mau đi!”

Lúc này, Hàn Cẩn đột nhiên lạnh nhạt nói với tôi: “Tôi sẽ không đi ra từ lối kia! Mọi người cứ đi đi, tôi sẽ ra ngoài bằng lối khác!”

“Đừng đùa nữa, nhỡ mấy con đường kia của cô không thông thì làm sao bây giờ? Cô không muốn sống nữa à?” Tôi càng nóng nảy hơn.

Hàn Cẩn dùng ánh mắt kiên quyết nhìn tôi và nói: “Tôi phải

mang được con ấu trùng này đi, nếu không những thuộc hạ kia của tôi sẽ chết vô ích. Nếu đi theo mọi người ra ngoài, tôi sẽ không giữ được con ấu trùng này nữa, mọi người đi nhanh đi, chắc đám kia sắp đuổi kịp rồi!”

Cô ta nói xong cũng không quay đầu lại mà chạy về một hướng khác trong đường hầm cũ…

Tôi còn muốn nói thêm nhưng bị chú Lê ngăn lại: “Được rồi, để con bé đi đi! Đây là mục đích mà nó phải mạo hiểm xuống dưới này, nếu đã hoàn thành thì cho dù là ai cũng không giữ được nó đâu. Chúng ta không nên ở đây lâu, mau nhanh đi lên đi!”

Khi chúng tôi vào thang máy và đi lên trên, lại nghe thấy tiếng kêu như tiếng trẻ con khóc, không biết những con nhuyễn trùng kia có thể bò lên miệng hầm hay không…

CHƯƠNG

LÀM TRÒN LỜI HỨA

Cảm giác trở lại mặt đất đúng là hạnh phúc, đám người ở trên miệng hầm mỏ nghênh đón chúng tôi như anh hùng vậy. Đặc biệt là khi họ thấy chúng tôi bắt được một ấu trùng, ai nấy cũng đều kinh hãi đến há hốc mồm.

Xét cho cùng, được nhìn tận mắt và nhìn qua đoạn phim cũng khác nhau, dù con ấu trùng này chỉ nhỏ như viên lạp xưởng hun khói, nhưng miệng đã có đầy răng nhỏ, nó đang liên tục muốn cắn nát cái bình để thoát ra.

Lúc này có hai người mặc bộ quần áo của phòng hóa học bước ra, họ nhận lấy cái bình chứa con quái vật nhỏ kia, sau đó còn làm một loạt xử lý tiêu độc cho chúng tôi, giống như là sợ sẽ mang tới thứ bệnh khuẩn nào đó.

Giải quyết xong hết thảy, Lý Dã và Nguyên Lỗi mới dám tới bắt tay với chú Lê, nói mấy lời cảm ơn. Chú Lê không đành lòng nói cho họ biết chuyện thấy được thi thể của những người lính trong hang động đó, không còn ai sống sót cả.

Hai người bọn họ nghe thấy vậy thì sắc mặt rất khó nhìn, dù gì cũng là mạng sống của những người trẻ tuổi, thế mà tất cả đều biến mất, còn không được chút giá trị nào, thật khiến người khác

phải đau lòng.

Lý Dã thắc mắc hỏi chú Lê: “Trước đó có một cô gái đi cùng các vị cơ mà? Sao tôi không thấy cô ấy?”

Chú Lê rất bình tĩnh nói: “Chúng tôi bị lạc mất cô bé ấy, chỉ sợ lành ít dữ nhiều!”

Lý Dã nghe xong cũng không nói gì nữa, sau đó con ấu trùng kia tạm thời được giao cho nhân viên nghiên cứu khoa học xử lý, kết quả cụ thể còn phải đợi thêm mấy ngày nữa.

Quay trở lại khách sạn, chúng tôi đều mệt mỏi đến mức tê liệt! Chủ yếu là vừa rồi quá con mẹ nó mạo hiểm và kích thích, nếu chúng tôi chỉ chậm chân hơn một chút nữa thì đã đi chầu ông bà ông vải rồi!

Đến tối bí thư Vương tới nói muốn mời chúng tôi đi uống chút rượu để ổn định lại tinh thần. Chuyện này quá hợp ý của chú Lê, vài ngày trước lão già này đã thèm rượu rồi, nếu không phải còn chưa xong chuyện thì ông ấy đã khó mà nhịn được từ lâu.

Trên bàn rượu, bí thư Vương tỏ ra rất biết ơn chúng tôi! Ông ta còn nói dù thế nào cũng muốn chúng tôi ở lại đây vài ngày, ông ta chắc chắn sẽ làm một chủ nhà tận tình hiếu khách. Nhưng chú Lê nghe ra ngay ẩn ý trong đó, ông ta sợ bây giờ chúng tôi đi mất, nhỡ đâu mọi chuyện tiếp theo vẫn chưa xong thì phải làm thế nào?

Qua ba tuần rượu, chú ấy bắt đầu nói rõ, bây giờ chúng tôi có thể ở lại, lấy khoa học kỹ thuật hiện tại chắc không khó để tìm ra cách xử lý đám nhuyễn trùng kia. Nếu có thể giết hết được đám nhuyễn trùng đó thì cái mỏ than này còn có thể tiếp tục khai thác hay không hãy nói sau.

Vả lại, đến lúc đó chú ấy còn muốn làm một lễ siêu độ cho những oan hồn ở dưới hầm mỏ, chưa nói đến những cái khác, chú ấy làm thế chủ yếu là vì những anh linh đáng thương kia, dù sao

lúc trước chúng tôi cũng đã từng đồng ý sẽ giúp chúng ra ngoài.

Bí thư Vương liên tục nói cảm ơn với chú Lê: “Lê đại sư đúng là có lòng dạ Bồ Tát, tôi xin đại diện cho mỏ than và mấy ngàn người thợ mỏ cảm ơn ngài!”

Vài ngày sau đó, chúng tôi vẫn ở khu sinh hoạt của quặng mỏ. Ban ngày nhàn rỗi không có việc gì thì đến phòng công nhân viên chức để ăn cơm. Dù rằng đồ ăn, đồ uống bên trong nhà khách đều có đủ cả, nhưng chúng tôi chỉ muốn được gần gũi với mọi người!

Vừa vào nhà ăn của công nhân viên chức, tôi phát hiện bên trong có khá nhiều người. Nhưng nhìn kỹ thì thấy họ không phải tới để ăn cơm, mà là tập hợp lại một chỗ bàn chuyện tào lao!

Trong đó có một người nhân viên nói: “Mọi người có nghe gì không? Tất cả các mỏ than ở trên núi đều bị niêm phong, toàn bộ thợ mỏ ở nguyên vị trí chờ lệnh. Nghe nói có cả cảnh sát vũ trang trên đó, những lò than nhỏ của tư nhân đều bị niêm phong hết, cái gì mà em vợ của Cục trưởng cũng chẳng dám ho he lúc này!”

Một người ở bên cạnh nghe thế bèn chen vào hỏi: “Anh đang nói tới Cổ Lục phải không?”

“Còn chẳng phải là cái thằng mất dạy đấy à, ỷ vào chuyện anh rể mình là Cục trưởng nên mấy năm gần đây ăn được bao nhiêu tiền! Thế mà con mẹ nó còn không biết đủ! Nghe nói bên trong mỏ than của lão cũng có thợ mỏ mất tích, nhưng lão lại không báo lên trên, giờ thì ăn đủ luôn!”

Chúng tôi vào tìm chỗ để ngồi, sau đó gọi một đĩa lạc và một bình trà Tam pháo đài, hăng hái ngồi nghe họ bàn tán với nhau. Nhưng nghe một lúc, chúng tôi phát hiện những chuyện họ nói phần lớn đều là thêm mắm thêm muối, không có tin nào là sự thật cả.

Xem chừng bên trên mỏ phong tỏa tin tức rất nghiêm, mấy công

nhân không thể biết được trên núi đã xảy ra chuyện gì. Ban đầu chúng tôi nghĩ chờ thêm mấy ngày sẽ có kết quả, nhưng lần này phải chờ mãi đến nửa tháng!

Cho đến một ngày, bí thư Vương mừng rỡ chạy tới nói cho chúng tôi biết: “Cấp trên đã nghiên cứu ra một loại thuốc trừ sâu dễ bay hơi, ít gây hại cho môi trường! Bây giờ nó đã được vận chuyển đến khu mỏ rồi!”

Tôi thở phào, cuối cùng cũng nghiên cứu ra thứ được mong chờ từ lâu! Quá khó khăn… Chúng tôi đi cùng với bí thư Vương đến hiện trường. Khi đến miệng hầm mỏ, chúng tôi nhìn thấy có chiếc xe bồn lớn hình thù kỳ quái đang dùng một đường ống to phun khí gì đó vào trong miệng mỏ.

Vì đứng ở xa nên chúng tôi không ngửi thấy mùi gì, nhưng nhìn vẻ mặt của Lý Dã thì dường như rất có lòng tin với thứ vũ khí hóa học này…

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cho đến khi lối vào của những lò than nhỏ đã bắt đầu xuất hiện luồng khí trắng, lúc này chiếc xe bồn lớn kia mới dừng phóng khí vào bên trong.

Một nhân viên khoa học bỗng nói: “Mọi người đợi thêm 20 phút nữa là có thể xuống mỏ làm công tác dọn dẹp!”

Lúc này tôi mới để ý đến gần đấy đã có một đội lính chờ sẵn, người nào cũng mặc quần áo chống độc. Chắc lát nữa nhóm lính này sẽ xuống mỏ để xử lý xác của đám nhuyễn trùng kia.

Đúng 20 phút sau, những người lính này ngay ngắn trật tự đi vào hầm mỏ. Nhưng nói thật, tôi vẫn thầm lo lắng thay cho bọn họ, dù gì chúng tôi cũng chỉ cầm ra có một con ấu trùng, nhỡ đâu loại thuốc này không có tác dụng với nhuyễn trùng trưởng thành, hoặc là có tác dụng rất nhỏ thì sao?

Sự thật chứng minh tất cả lo lắng của tôi chỉ là dư thừa, bởi vì

những người lính này xuống dưới khoảng một tiếng, sau đó bắt đầu lần lượt chuyển từng cái túi màu đen lớn lên.

Di thể của những thợ mỏ và lính vũ trang lúc trước đều được đem ra. Nhưng vì họ chỉ còn lại hài cốt nên chắc chắn phải làm xét nghiệm ADN mới có thể xác minh thân phận được.

Sau đó những người lính vũ trang này còn quét sạch một lượt ở các đường hầm trong mỏ cũ, từ trong đó tìm ra được một trăm bộ thây khô của trẻ con. Chú Lê nhìn thấy thi thể của những đứa trẻ này thì lập tức thực hiện lời hứa lúc trước, giúp chúng nó làm lễ cầu siêu.

Cuối cùng đem một trăm bộ thây khô này hỏa táng ngay tại chỗ, tất cả tro cốt được đặt trong một cái thùng, sau đó để bí thư Vương sai người đưa đến chùa Tự Linh hơn trăm năm để thờ cúng mấy năm, giúp tiêu tan oán khí trong lòng chúng.

Chuyện ở đây cũng đã hòm hòm, lúc chúng tôi đi, mỏ than cũng đã khôi phục lại sản xuất.

CHƯƠNG

DI VẬT CỦA HÀN CẨN

Chú Lê nhìn vào khoản thanh toán cuối cùng rồi nói với bí thư Vương mấy câu: "Chuyện ở đây đều đã được xử lý tốt rồi, nhưng tai họa ngầm ở đoạn hầm mỏ cũ đấy vẫn còn rất lớn, nếu muốn sau này không xảy ra những chuyện như thế này nữa thì tốt nhất nên lấp nó đi!"

Còn về phần xác của những con nhuyễn trùng kia bị đưa đến đâu nghiên cứu, không phải là trách nhiệm của chúng tôi nữa.

Sau khi về đến nhà, tôi phát hiện da mình bị rám đen. Nhưng nghĩ lại tôi đâu có đi phơi nắng đâu nhỉ, chẳng lẽ ở bên trong mỏ than một thời gian cũng có thể bị đen da à? Về sau Chiêu Tài nhìn thấy còn liên tục chế giễu, hỏi tôi có phải vừa đi đào than đá về không.

Sau khi về nhà tôi vẫn luôn lo lắng cho Hàn Cẩn, không biết cô ta có an toàn tìm được cửa ra khác hay không. Dù biết đây là lựa chọn của cô ta, nhưng tôi vẫn hy vọng cô ta không xảy ra chuyện gì.

Lúc ấy tôi chỉ một lòng mong Hàn Cẩn có thể bình an ra ngoài, nhưng có chuyện mà tôi không ngờ tới là, mặc dù cô ta an toàn đi ra ngoài, nhưng lại có một mối nguy hiểm lớn hơn luôn tiềm phục

trong cơ thể cô ta và phải một năm sau đó tôi mới biết chuyện này…

Tối hôm đó, tôi và Đinh Nhất cùng dắt chó đi dạo như mọi hôm, nhưng trên đường trở về, tôi cảm giác có người đi theo mình. Thế là hai chúng tôi dẫn kẻ theo dõi đó tới một nơi vắng vẻ, để xem người đó là ai mà không có mắt như thế, dám đi theo chúng tôi?

Khi chúng tôi bắt được người kia thì thấy hắn khá quen, nghĩ mãi mới nhớ ra hình như chúng tôi đã gặp người này ở chỗ Hàn Cẩn rồi. Người kia thấy bị chúng tôi nhận ra cũng không hoảng hốt, anh ta nói mình là A Vĩ, được Hàn Cẩn nhờ tới tìm chúng tôi.

Lúc ấy trong lòng tôi bỗng dâng lên dự cảm xấu, bởi vì ở trong ấn tượng của tôi, Hàn Cẩn sẽ không bao giờ đem mối quan hệ của chúng tôi nói cho bất kỳ một người nào của tập đoàn Thái Long cả. Nhưng bây giờ cô ta lại bảo người tên A Vĩ này tới tìm chúng tôi? Nếu như đây không phải là một cái bẫy thì chính là Hàn Cẩn đã gặp nạn rồi!

Hàn Cẩn trong ấn tượng của tôi từ trước tới nay là một con gián đánh mãi không chết, cho dù gặp phải hiểm nguy lớn đến mức nào, cuối cùng cô ta vẫn có thể sống sót. Thế nhưng lần này tôi lại sai mất…

A Vĩ giao cho tôi một cái túi giấy màu da trâu, nói đây là di vật của Hàn Cẩn. Tôi chưa nghe rõ câu anh ta nói nên vội hỏi lại: “Anh nói đây là thứ gì của Hàn Cẩn cơ?”

“Di vật.”

“Thế là có ý gì?”

“Cô ấy chết rồi…”

Tôi gượng cười: “Sao có thể thế được! Với võ nghệ của cô ta thì không thể không rời khỏi hầm mỏ đó được!”

A Vĩ không biểu hiện gì cả, anh ta nói: "Đúng là Hàn Cẩn đã ra khỏi hầm mỏ đó, cũng đem về được đồ mà tập đoàn muốn, nhưng đồng thời cô ấy cũng mang theo những thứ khác về..."

Khi Hàn Cẩn trở lại tập đoàn Thái Long được mấy ngày thì đột nhiên lên cơn sốt cao, đội ngũ y học trong tập đoàn Thái Long đều thuộc loại nhất nhì thế giới. Nhưng đáng tiếc, dù họ có làm thế nào cũng không tìm ra được nguyên nhân khiến Hàn Cẩn sốt.

Càng về sau, cơ thể Hàn Cẩn càng sa sút, cuối cùng hệ miễn dịch trong cơ thể cô ta bị suy giảm toàn bộ, chỉ một chứng bệnh cảm cúm thông thường cũng là trí mạng.

Cuối cùng các bác sĩ cũng phát hiện ra trong máu của Hàn Cẩn có một loại vi khuẩn rất cổ xưa, chắc nó đã tồn tại trên trái đất từ triệu năm trước, có thể nói nó là hóa thạch sống trong giới vi khuẩn.

Nhưng chính bởi vì nó quá cổ, nên tất cả những loại kháng sinh mà con người đã nghiên cứu ra đều không có tác dụng với nó. Bệnh của Hàn Cẩn vẫn liên tục chuyển biến xấu, đến sau này còn bắt đầu nôn ra rất nhiều máu.

Mặc dù đội ngũ bác sĩ của tập đoàn Thái Long đã nghĩ hết mọi cách, thế nhưng vẫn không tìm ra được cách cứu vãn mạng sống của Hàn Cẩn, chỉ có thể dựa vào việc truyền máu mỗi ngày để suy trì sinh mệnh của cô ta. Mãi cho đến nửa năm trước, cơ thể của Hàn Cẩn không thể kiên trì được nữa, thấy cô ta sắp chết, một tiến sĩ y học đột nhiên nảy ra ý tưởng to gan!

Đó là tạm thời đông lạnh Hàn Cẩn, dù sao bây giờ họ cũng đã có mẫu vi khuẩn bên trong cơ thể Hàn Cẩn, chờ đến khi nghiên cứu ra kháng sinh điều trị được loại vi khuẩn lây nhiễm này thì sẽ rã đông cho cô ta.

Tôi cảm thấy tên này đang đùa mình phải không? Đông lạnh ở

nhiệt độ thấp? Sao mà đông lạnh được? Làm như thế chẳng phải chỉ giữ tươi cho thi thể thôi sao?

A Vĩ thấy tôi không tin thì nghiêm túc nói: “Đây là một cách đông lạnh bằng nitơ lỏng, các thao tác cụ thể trong phương pháp này rất phức tạp, không thể nói rõ chỉ bằng một hai câu được, nói tóm lại là cơ thể của Hàn Cẩn giống như bị ấn nút tạm dừng, nếu mấy năm sau hoặc mấy chục năm sau mới nghiên cứu ra loại kháng sinh kia, thì đến lúc đó sẽ hồi sinh cho Hàn Cẩn. Dáng vẻ của cô ấy vẫn như bây giờ, thời gian sẽ không để lại bất cứ dấu vết nào trên cơ thể cô ấy…”

Tôi càng nghe càng thấy khó hiểu, nên thắc mắc hỏi anh ta: “Vậy bây giờ Hàn Cẩn xem như đã chết hay là chưa chết?”

A Vĩ suy nghĩ rồi nói: “Trên mặt luật pháp thì cô ấy đã chết rồi… Còn ở lĩnh vực y học thì cô ấy vẫn còn sống…”

Tên này đột nhiên nói với tôi nhiều tin tức như vậy, lượng thông tin cũng khá lớn, nên tôi phải tiêu hóa một chút đã. Nhưng thấy anh ta cứ luôn miệng nói đây là di vật của Hàn Cẩn để lại, vậy thì tại sao đến nửa năm sau mới đưa cho tôi?

Có lẽ anh ta nhìn ra thắc mắc của tôi nên giải thích: “Đây cũng là lời nhắn của Hàn Cẩn, cô ấy bảo tôi phải chờ sau khi cô ấy chết nửa năm mới tới tìm các cậu, như thế mới không khiến tập đoàn nghi ngờ. Cô ấy nói những vật này chỉ tạm thời gửi nhờ thôi, nếu cô ấy có thể sống lại thì sẽ tới tìm cậu để lấy về sau!”

Sau khi nói xong, A Vĩ dúi túi giấy màu da trâu vào tay tôi rồi chạy biến đi mất…

Về đến nhà, tôi, Đinh Nhất và Kim Bảo cùng quây vào bàn trà nhìn chiếc túi giấy kia, chúng tôi đang do dự không biết có nên mở ra nhìn xem bên trong là cái gì hay không? Giãy giụa mấy lần, nhưng vẫn cảm thấy người ra đã nhờ gửi ở chỗ mình rồi, nếu mở

ra nhìn thì có không hay lắm không?

Nhưng mà không nhìn thì lại không nhịn được lòng hiếu kỳ của mình, tôi thực sự muốn biết thứ mà Hàn Cẩn xem như bảo bối này rốt cuộc là cái gì?

Cuối cùng cả tôi, Đinh Nhất và Kim Bảo đều nhất trí quyết định, nhìn một chút cũng không sao cả, nếu không biết bên trong là cái gì thì làm sao sắp xếp cho nó được? Nếu nó chỉ là đồ bình thường thì chỉ cần giữ gìn cho tốt là được rồi. Nhưng nếu là thứ đồ vô cùng quý giá thì chắc chúng tôi phải đi ngân hàng mở một két sắt chứ?

Vì thế, dưới sự chứng kiến của Đinh Nhất và Kim Bảo, tôi mở cái túi giấy màu da trâu ra. Kết quả ở bên trong là một cái túi da nhỏ màu đen?! Thế này thì cũng hơi quá rồi đấy!

Tôi dùng tay sờ thử hình dạng của thứ đồ bên trong, cảm giác có cả thứ lớn và thứ nhỏ, không mở ra xem thì không thể biết được nó là cái gì… Tôi chầm chậm kéo khóa của chiếc túi ra, lần này chỉ cần liếc mắt là có thể thấy ngay được đồ vật bên trong.

Đầu tiên, tôi nhìn thấy bên trong có mấy quyển hộ chiếu, mở ra xem thì thấy tất cả những quyển hộ chiếu này đều là ảnh chụp của Hàn Cẩn, nhưng thông tin ở bên trong không giống nhau. Tiếp đó tôi lại lấy bên trong túi ra thứ giống như sổ tiết kiệm, nhưng hiển nhiên nó không phải của ngân hàng Trung Quốc, bởi vì tất cả chữ bên trong đều là tiếng nước ngoài.

CHƯƠNG

A VĨ CHẾT

Tuy tôi không biết tiếng nước ngoài, nhưng chuỗi chữ số Ả Rập kia thì tôi nhận ra, nên tôi đếm thử: "Một, mười, trăm, nghìn, chục nghìn, trăm nghìn, triệu, chục…"

Tôi không chắc lắm nên đưa cho Đinh Nhất: "Anh thử đếm xem số trên đó là bao nhiêu?"

Đinh Nhất nhìn qua rồi nói: "14 triệu 500 nghìn."

"Anh bảo xem đây là tiền à?" Tôi hỏi một vấn đề cực kỳ ngu ngốc.

Thế mà Đinh Nhất lại rất nghiêm túc suy nghĩ và nói: "Trước chuỗi chữ số này có một ký hiệu $ thông dụng trên quốc tế, cho nên đây chính là tiền đấy."

"Má, đây là sổ tiết kiệm của nước nào mà có nhiều tiền vậy?" Tôi giật bắn cả mình.

Đinh Nhất vẫn rất bình tĩnh, nói: "Hẳn là của Thụy Sĩ, có thể đây là đường lui mà Hàn Cẩn giữ lại cho mình."

Tôi gật đầu, sau đó tiếp tục nhìn xem bên trong túi giấy còn thứ gì nữa không, những thứ còn lại khá nhẹ, tôi đổ hết ra bàn trà. Có tiếng "soạt" vang lên, một vật nhỏ màu đen rơi ra, tiếp theo đó là tấm ảnh chụp một cô bé gái.

Tôi cầm tấm ảnh lên xem, bên trong là một bé gái khoảng mười một, mười hai tuổi, khung cảnh sau lưng cô bé là một viện mồ côi, từ dung mạo của cô bé không khó để nhận ra đây chính là Hàn Cẩn lúc nhỏ.

Có thể thấy, cô ta vẫn luôn giữ gìn tấm hình này là vì muốn nhớ quá khứ của mình và nhớ mình là ai…

Còn món đồ màu đen kia, khi tôi cầm lên xem thì phát hiện nó là một cái USB! Đây là một củ khoai nóng bỏng tay, những thứ khác thì không sao, chỉ nhìn qua là biết nó là cái gì, có giá trị như thế nào. Nhưng cái USB không biết bên trong chứa thứ gì này lại rất dễ khơi dậy niềm mơ ước của người khác…

Đinh Nhất thấy tôi cau mày nhìn chiếc USB trong tay thì cầm tới và nhìn qua: “Trong này có thứ gì nhỉ? Tận 64G.”

Tôi nhếch miệng nói: “Chắc chắn không phải là 64G phim!”

Đinh Nhất nghe thế thì cười phá lên: “Cậu đúng thật là… Nhưng nếu nó đúng là phim thì tốt, tôi chỉ sợ thứ trong này sẽ mang đến tai họa cho cậu thôi.”

Tôi hiểu ý của anh ta, một chiếc USB có bộ nhớ lớn như thế, đủ để chứa đựng toàn bộ bí mật của tập đoàn Thái Long.

“Tốt nhất đừng nên là thứ tài liệu cơ mật khó lường nào đó, không phải bà cô này muốn hại tôi đấy chứ?” Tôi cười khổ.

Đinh Nhất cầm USB và quan sát nó thật cẩn thận, anh ta nghiêm túc nói với tôi: “Tốt nhất là cậu đừng quan tâm đến những thứ này, coi như Hàn Cẩn gửi nhờ chỗ cậu đi, nếu thật sự có một ngày cô ta có thể… sống được, đến lúc đó cậu lại trả những vật này lại cho cô ta.”

Tôi ngạc nhiên, sống được? Có khả năng đó sao? Dù rằng trên thế giới bây giờ có khá nhiều trường hợp đông lạnh cơ thể, nhưng

cho tới giờ tôi chưa từng nghe nói có người nào thật sự sống lại thành công cả. Có lẽ… đây chỉ là một nguyện vọng đẹp mà thôi.

Sinh lão bệnh tử của con người đều có số mệnh cả, nếu cứ cố cưỡng cầu thì chẳng phải là làm trái lại với ý trời sao? Tôi nghe nói chi phí của phương pháp đông lạnh bằng nitơ lỏng này khá đắt đỏ, tập đoàn Thái Long chịu bỏ ra số tiền này để bảo tồn di thể của Hàn Cẩn chắc chắn không phải bởi vì cô ta là nhân viên của tập đoàn, mà 100% là có quan hệ tới vi khuẩn trong cơ thể cô ta, có lẽ cô ta phải còn sống mới có giá trị lợi dụng…

Đinh Nhất thấy tôi ngẩn người nhìn những vật này thì thu gom chúng lại và cất trở về chiếc túi giấy, sau đó nói với tôi: "Không thể để những thứ này ở trong nhà, đi, chúng ta ra ngân hàng mở két sắt!"

Tôi không nghĩ rằng Đinh Nhất lại kéo tôi đi ngân hàng thuê một két sắt thật, quản lý rất nhiệt tình đề cử cho chúng tôi mấy gói thuê, cuối cùng chúng tôi chỉ chọn loại két sắt có phí duy trì một năm ít nhất.

Ra khỏi ngân hàng, Đinh Nhất vươn tay nói với tôi. "Đưa cho tôi chìa khóa…"

"Để làm gì?"

Đinh Nhất cười xấu xa: "Tôi sợ thằng nhóc cậu ngày nào đó đột nhiên giở chứng, không nén nổi tò mò muốn xem thứ trong USB, nên tốt nhất là để chìa khóa ở chỗ tôi, tôi sẽ giám sát cậu!"

Tôi xì một tiếng rồi ném chìa khóa cho anh ta. Thật ra tôi cũng hơi chột dạ, bởi vì vừa rồi không phải là tôi không có suy nghĩ muốn xem trộm thứ đó.

Mấy ngày sau, khi tôi sắp quên mất việc này thì đột nhiên nhìn thấy ở trên mạng có một thông báo tìm kiếm người nhà nạn nhân. Thông báo đó nói là phát hiện xác người đàn ông ở một công

trường bỏ hoang vùng ngoại thành, trên người nạn nhân không có giấy tờ chứng minh thân phận, nếu ai có đầu mối thì gọi cho Cục công an để báo.

Mới đầu nhìn thấy tin tức này tôi cũng chỉ ôm tâm trạng người đứng ngoài cuộc xem chuyện, nhưng khi nhìn thấy ảnh chụp cái xác trên thông báo thì tôi bị sốc đến mức đổ mồ hôi lạnh!

Đinh Nhất đang làm cơm trong phòng bếp bê một đĩa thịt băm viên ra, anh ta thấy mặt tôi tái xanh thì hỏi làm sao, tôi lập tức đưa anh ta bức ảnh trên điện thoại: “Người này, anh nhìn có thấy quen không?”

Đinh Nhất cầm điện thoại để xem kỹ hơn, anh ta cũng rất bất ngờ: “Đây chẳng phải là A Vĩ mấy ngày trước thay Hàn Cẩn đưa di vật cho chúng ta sao? Anh ta chết như thế nào vậy?”

Tôi lắc đầu: “Trên mạng không nói rõ chỉ nói là phát hiện ra một cái xác không rõ danh tính.”

“A Vĩ kia cả người đầy bắp thịt, nhìn cũng biết là người luyện võ, dù là bốn, năm người bình thường bao vây cũng chưa chắc đã đánh được. Anh ta chết đột ngột như vậy thì chắc chắn là có quan hệ đến chuyện mấy ngày trước rồi.” Đinh Nhất nói u ám.

Tôi lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Kiện…

Lúc Bạch Kiện tiếp điện thoại của tôi cũng rất bất ngờ, anh ta nói luôn là anh ta có việc cần tìm thi thể mới gọi cho tôi, nên chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện tôi lại vì thi thể mà gọi cho anh ta cả!

Nói đúng ra thì tôi thật sự không quen biết với cái người tên A Vĩ này, ngoại trừ việc biết tên và biết anh ta là người của tập đoàn Thái Long ra, thì tôi hoàn toàn không biết gì thêm. Nhưng vì sự an toàn của bản thân, tôi cần phải biết anh ta đã chết như thế nào!

Thông qua quan hệ với Bạch Kiện, chúng tôi nhanh chóng được nhìn thấy xác của A Vĩ, người điều tra và giải quyết vụ án này là cảnh sát Kim Huy, anh ta là cấp dưới cũ của Bạch Kiện, thế nên khá nhiệt tình với tôi và Đinh Nhất.

Anh ta nói, cái xác này được một ông lão dắt chó đi dạo vào sáng sớm phát hiện ra, lúc ấy ông lão đưa chó đến chỗ công trường bỏ hoang mà mỗi ngày họ đều tới, từ xa ông ấy thấy ở trên chiếc cần trục hình tháp hình như đang treo một thứ gì đó.

Chỗ công trường này đã ngừng thi công từ một năm trước, bởi vì ông chủ không còn tiền nên bỏ trốn mất! Ngày nào ông lão cũng đi ngang qua đây nên chỉ cần nhìn lướt qua đã phát hiện ra sự khác thường. Mới đầu ông ấy còn tưởng chẳng lẽ công trường lại tiếp tục khởi công? Nhưng lại gần xem xét thì mới phát hiện thì ra là xác một người đàn ông bị treo chết ở bên trên, thế là ông ấy lập tức báo cảnh sát.

Trải qua kiểm tra thi thể cho ra kết luận. Tuy người đàn ông này bị treo ở bên trên chiếc cần trục hình tháp, nhưng anh ta không phải bị chết vì treo cổ, mà là bị đánh chết tươi! Trước ngực và đằng sau lưng đều có vết ứ đọng khác nhau, nguyên nhân chính gây ra cái chết là vỡ lá lách dẫn tới xuất huyết trong.

Tôi nghe mà sợ hãi vô cùng, phải là hạng người gì mới có thể đánh chết tươi một người đàn ông cường tráng, cao mét chín như A Vĩ đây?

CHƯƠNG

LINH HỒN BỊ BẮT GIỮ

Nhưng khi nhìn thấy thi thể của A Vĩ, lòng tôi nặng trĩu…

"Này, sao có thể như vậy được?" Tôi khiếp sợ nhìn Đinh Nhất.

Đinh Nhất thấy tôi như thế thì vội hỏi: "Sao vậy? Có chỗ nào không đúng à?"

Tôi chỉ vào thi thể của A Vĩ và nói: "Tôi không cảm giác được gì cả! Sao có thể như vậy được?"

Đinh Nhất cũng rất nghi ngờ: "Cậu không cảm giác được tàn hồn của A Vĩ? Hay là không cảm giác được tàn hồn của tất cả những thi thể khác nữa?"

Thấy anh ta hỏi vậy, tôi quay đầu nhìn sang một người đàn ông say rượu bị đâm chết ở bên cạnh, sau đó quay lại nói với Đinh Nhất: "Tôi chỉ không cảm giác thấy tàn hồn của A Vĩ thôi!"

"Vậy vấn đề nghiêm trọng rồi, tốt nhất là cậu nên gọi điện hỏi sư phụ của tôi đi." Đinh Nhất đành phải nói như vậy.

Tôi gọi cho chú Lê và kể lại tình huống bên này cho ông ấy biết, chú im lặng một lúc, sau đó mới trầm giọng nói: "Tình huống mà cháu nói không phải là không có, cách giải thích duy nhất chính là hồn phách của người này đã bị bắt đi mất rồi!"

"Bắt đi là có ý gì?"

“Nói chính xác thì kẻ giết người này là một cao thủ, có thể hắn biết năng lực của cháu cho nên mới bắt hồn phách của A Vĩ đi mất, để dù cháu có phát hiện ra thi thể của A Vĩ thì cũng không thể biết được những bí mật của anh ta khi còn sống.” Chú Lê nói.

Tôi nghe mà nặng lòng, nếu tôi không thể biết ký ức của A Vĩ thì hy vọng đối phương cũng không biết mới tốt, nếu không thì… chỉ sợ những thứ Hàn Cẩn gửi sẽ thật sự mang tới tai họa cho tôi.

Sau khi về đến nhà, tôi vẫn luôn lo lắng bất an, nghĩ ngợi vì sao A Vĩ lại bị người ta giết chết? Chẳng lẽ là bởi vì anh ta đã giao di vật của Hàn Cẩn cho tôi?

Cứ như vậy, tôi mang cảm giác khó chịu thấp thỏm này chờ đợi vài ngày, nhưng chẳng thấy ai xuất hiện cả. Cách giải thích duy nhất cho tình huống này là đối phương cũng không biết A Vĩ đã đem đồ vật đưa cho ai…

Được rồi, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn! Nếu trong lòng cứ luôn bất an như thế này thì làm sao mà sống được đây! Thôi thì thích thế nào thì cứ như thế ấy vậy!

Đột nhiên có một hôm lão Triệu gọi điện thoại tới, nói là hôm qua Tống Nghiêm đã liên hệ và báo cho anh ấy biết vài ngày trước đã đem tro cốt của Tống Vĩ về quê. Phía mỏ than bồi thường một trăm hai mươi vạn, vẫn không có thông tin cụ thể nào về sự cố lần này, mà đến ngày tới nhận tiền bồi thường, bên mỏ than còn bắt Tống Nghiêm ký tên vào một thỏa thuận bảo mật, không cho phép anh nói chuyện này với người khác.

Chuyện này đã sớm nằm trong dự liệu của tôi, dạng người thích ru rú ở trong nhà như Tống Nghiêm sẽ chẳng bao giờ biết được em trai mình đã chết như thế nào. Được bồi thường một trăm hai mươi vạn đã xem như khá cao, nên hầu hết mọi người đều lựa chọn giữ im lặng.

Vì để cảm ơn chúng tôi đã giúp bạn học của mình, lão Triệu mời tôi và Đinh Nhất đến nhà ăn thịt dê nướng. Đều là người nhà cả nên anh ấy không mời chúng tôi ra nhà hàng. Bữa cơm này rất vui vẻ, Chiêu Tài nói món mình làm ngon nhất chính là lẩu.

Tôi nghe mà chế giễu chị ấy: "Chẳng phải đến đứa đần cũng làm được món này à?"

Nhưng Chiêu Tài lại không cho là đúng: "Thế rau này không cần rửa! Thịt này không cần thái à!"

Tôi thấy chị ấy nói thế thì dùng đũa kẹp một miếng thịt dê lên và nói: "Cách thái này mà chị nói là mình thái? Có đánh chết em cũng không tin!"

Chiêu Tài đỏ mặt, vội đổi giọng: "Thì thịt là do lão Triệu cắt, còn lại đều do chị làm hết đấy, được chưa!"

"Ừ ừ… Rau chị rửa là ngon nhất!" Tôi nói cho có lệ.

Sau khi cơm nước no nê, tôi và lão Triệu ra ban công nói chuyện, thấy mặt anh lại có tâm sự, tôi bèn hỏi anh ấy làm sao? Có phải gần đây cảm thấy mất sức quá không chịu nổi rồi không? Lão Triệu nghe vậy thì trừng mắt với tôi: "Gì đấy! Anh là bác sĩ mà còn làm mình mất sức được à?"

"Vậy thì anh bị làm sao mà mặt ủ mày chau thế?"

Lão Triệu châm một điếu thuốc rồi hít một hơi sâu, sau đó anh ấy mới nhìn tôi và nói: "Tiến Bảo, em nói thật đi, em thật sự có thể tìm được hài cốt của người đã chết à?"

Tôi nghe anh ấy nói thế liền cảm giác không ổn! Chẳng lẽ anh ấy muốn tôi tìm giúp di thể của cha mẹ? Vì vậy tôi nói rất nghiêm túc: "Em là dùng nghề này để kiếm cơm đấy, đại đa số ủy thác nhờ tìm di thể em đều có thể tìm được, nhưng nếu di thể bị hỏa táng thì không."

“Anh… thật ra anh có chuyện muốn nhờ…” Lão Triệu do dự một lúc lâu mới nói ra.

Tôi biết anh ấy muốn nói chuyện gì nên yên lặng nhìn anh ấy, chờ anh ấy nói đoạn sau:

“Thật ra anh cũng giống hai chị em cậu, cha mẹ anh đều đã qua đời, chỉ có sự khác biệt duy nhất là hai chị em cậu được an táng cha mẹ mình, hàng năm cũng biết đến đâu để cúng viếng, còn anh ngay cả họ ở nơi nào cũng không biết…” Vẻ mặt của lão Triệu hơi nặng nề.

Tôi nghe mà thở phào, sau đó nhẹ nhàng vỗ lên vai anh ấy và nói: “Giờ chúng ta đã là người một nhà, không có chuyện gì không thể nói với nhau được cả. Thật ra… lúc bố mẹ em chết, chính em đã tự mình đi tìm di thể của họ. Nếu không thì chắc bây giờ em cùng Chiêu Tài cũng giống như anh, không biết họ bị chôn ở đâu…”

Lão Triệu nghe tôi nói thì hít thêm một hơi thuốc, anh nói: “Vì thế mà anh muốn nhờ em tìm giúp bọn họ, đã nhiều năm như vậy, đây vẫn luôn là tiếc nuối lớn nhất trong lòng anh… Anh thật sự rất hy vọng có thể tìm được, sau đó đưa họ về, không để họ vất vưởng ở bên ngoài nữa. Lúc trước anh không hiểu chuyện, nghĩ là họ vẫn còn trẻ, cứ chờ đến lúc sự nghiệp và gia đình của anh đều ổn định thì sẽ đi làm lành với họ. Nhưng bây giờ anh có cả hai thứ này rồi, mà bọn họ lại không…”

Tôi nghiêm túc nói với anh ấy: “Anh Triệu ạ, nếu người khác mà nói họ hiểu tâm trạng của anh, thì có lẽ anh sẽ không tin! Nhưng em và Chiêu Tài đều là những người đã trải qua những chuyện tương tự như vậy nên chúng em thật sự có thể hiểu. Em biết lúc trước anh còn không bằng được em! Vì dù gì em vẫn còn một người chị nằm hôn mê bất tỉnh! Nhưng còn anh thì ngoài cha mẹ

ra, không còn ai thân thích nữa cả… Cho nên, anh hãy tin em, chỉ cần anh muốn em giúp, em chắc chắn sẽ dốc hết sức để giúp anh!”

Tối hôm đó tôi và lão Triệu đứng ngoài ban công tới tận khuya, anh ấy nói cho tôi biết rất nhiều chuyện liên quan đến cha mẹ mình. Mẹ anh ấy là bác sĩ, cha là giáo viên môn Văn ở trường trung học.

Được hướng nghiệp từ hai người họ, cuối cùng giữa việc dạy học và chăm sóc cho người bệnh, lão Triệu đã lựa chọn cái sau, làm một bác sĩ. Trong ấn tượng của anh ấy, thì mẹ Liễu Vân là một người phụ nữ có tính cách mạnh mẽ quyết đoán, cho tới giờ bà ấy vẫn luôn là người đã nói một thì không nói hai. Tính cách ấy có lẽ cũng do ảnh hưởng từ nghề nghiệp của bà ấy, vì bà ấy là bác sĩ ở khoa cấp cứu.

Còn cha của anh, Triệu Chí Quốc là một người hiền lành, tính tình rất tốt, từ trước đến nay anh ấy chưa từng thấy ông tức giận với mẹ lần nào, còn mẹ của anh ấy thì ngược lại, bà ấy rất thích phê bình hai cha con họ.

CHƯƠNG

VỀ LẠI NHÀ

Lúc xảy ra chuyện, lão Triệu không ở nhà, khi đấy anh ấy đang học đại học ở xa, cho đến khi người cô gọi điện thoại tới báo cha mẹ đã mất tích được một tuần rồi. Vì bà ấy không thể tìm được họ nên mới thông báo cho lão Triệu đang đi học ở bên ngoài.

Năm đó lão Triệu vẫn còn là một thanh niên chưa hiểu chuyện, biết tin cha mẹ gặp nạn thì không màng gì mà chạy tới đó. Dù lúc ấy cơn động đất đã qua, nhưng vẫn còn dư chấn liên tục không ngừng, có nhiều tuyến đường đến khu gặp tai nạn đều bị chặn lại.

Cho đến khi lão Triệu vất vả lắm mới chạy được tới khu vực cha mẹ gặp nạn thì lại được biết là đã dừng việc cứu hộ rồi. Lúc đó anh ấy thật sự không thể chấp nhận được sự thực này, muốn lên núi đi tìm nhưng bị cản lại, bởi vì lúc ấy trên núi thật sự quá nguy hiểm.

Cuối cùng anh ấy đành phải làm tình nguyện viên tại chỗ, vừa chờ đợi tin tức của cha mẹ mình. Nhưng trời không toại lòng người, những người cùng anh ấy ở đó chờ đợi tin tức của người nhà, dù còn sống hay đã chết thì đều có tin tức cả, chỉ riêng có mình anh…

Mất tích, là hai chữ cuối cùng anh ấy nhận được, cũng là tin tức

cuối cùng của cha mẹ anh ấy. Lúc ban đầu anh ấy không tin cha mẹ mình đã chết, anh biết sớm muộn gì cũng có một ngày họ sẽ trở về.

Nhưng cái “sớm muộn” ấy quá dài, cho đến khi cô của anh ấy tới và đưa anh ấy từ khu vực bị nạn về lại trường học. Từ đó về sau, chỉ cần trường học cho nghỉ là anh ấy lại đến khu vực gặp nạn để tìm người, nhưng lần nào cũng thất vọng mà về.

Có một lần anh ấy tìm được hai bộ hài cốt, nhưng đáng tiếc khi bên pháp y tới kiểm tra lại nói đây là hai người đàn ông, tuổi cũng không quá ba mươi. Sau đó, người ta đã xác định được hai người này là hai cậu thanh niên đã mất tích ở ngôi làng gần đó vài năm trước.

Hai người đó cùng nhau lên núi chơi, nhưng một đi không trở lại. Bên pháp y phát hiện ra rằng cả hai đều bị gãy xương ở các mức độ khác nhau, có lẽ là do bị trượt chân rơi xuống vách núi nên mới bị thương nghiêm trọng như vậy, nhưng vì không được ai phát hiện ra nên cuối cùng chết do không được cứu chữa.

Đúng là hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều! Cũng từ đó về sau, cô của lão Triệu không đồng ý cho anh ấy tiếp tục tìm kiếm nữa, bởi vì nếu cứ tiếp tục như vậy chẳng những chểnh mảng việc học hành, mà sức khỏe cũng không được đảm bảo. Từ đó về sau, lão Triệu không còn nghĩ đến chuyện tìm cha mẹ nữa. Cho đến thời gian trước anh ấy thấy tôi giúp đỡ được bạn học của mình, lúc này mới dấy lên hy vọng.

Tôi có lòng muốn giúp anh ấy, nhưng lại sợ anh ấy giống như người bị khát lâu ngày nhìn thấy nước vậy, sẽ có những hành động điên rồ, nên tôi cũng không cho anh ấy nhiều hy vọng, vì nếu lại không tìm thấy thì chẳng phải sẽ khiến anh ấy bị đả kích một lần nữa sao!

Vẫn quy củ cũ, trước tiên tôi bảo lão Triệu trở về tìm một số di vật của cha mẹ anh ấy và chắc chắn phải là món đồ mà hai bác ấy yêu quý mới được. Nhưng anh Triệu lại nói là mình cũng không biết cha mẹ thích nhất thứ gì, may mà căn nhà cũ của họ vẫn còn, đồ đạc trong nhà anh ấy cũng chưa từng động vào vì nghĩ rằng sẽ có một ngày cha mẹ trở về.

Nhà cũ của lão Triệu ở trong một huyện thành nhỏ cách đây hơn 100 cây số, vì muốn về tìm món đồ vật như tôi nói, anh ấy tới bệnh viện xin nghỉ phép hai ngày, sau đó cùng tôi và Đinh Nhất về nơi mình đã sinh sống mấy chục năm.

Cái huyện này không lớn, chỉ có hơn trăm nghìn nhân khẩu. Người cô vẫn luôn quan tâm tới lão Triệu vẫn luôn sống ở đây. Chuyện đầu tiên khi anh về đây là đi thăm cô của mình, đồng thời nói cho bà ấy biết mình chuẩn bị đi tìm kiếm hài cốt của cha mẹ một lần nữa.

Hiện tại lão Triệu đã không còn là đứa trẻ như năm đó nữa, bây giờ anh ấy là một bác sĩ bình tĩnh, già dặn và có chủ kiến, anh ấy đã có thể chịu trách nhiệm cho mỗi sự lựa chọn của mình.

Lần này cô của anh ấy cũng không tiếp tục ngăn cản, bởi vì bà thấy đứa cháu này của mình đã trưởng thành, mang dáng vẻ của anh trai và chị dâu năm đó, nên cũng không có gì phải lo lắng nữa.

Tối đó, ba chúng tôi đến căn nhà cũ của nhà họ Triệu, nó nằm trong một khu chung cư cũ cho công nhân viên chức. Năm đó cha của anh ấy được trường học phân cho căn hộ này, dù hiện giờ không còn người ở nhưng anh Triệu vẫn không nỡ bán nó đi.

Anh Triệu bảo căn hộ này đã nhiều năm không có người ở rồi, sợ chúng tôi ở không quen nên muốn ra khách sạn thuê phòng cho chúng tôi. Tôi xua tay ngay: “Thôi, đấy là anh còn chưa biết chúng em đã từng phải ngủ trong những hoàn cảnh khắc nghiệt như thế

nào đấy!”

Thấy tôi không đồng ý đi khách sạn, anh ấy cũng không nhiều lời nữa, dù gì chúng tôi cũng không phải người ngoài, trong nhà không sạch sẽ thì dọn dẹp một chút là được, vẫn còn hơn chuyện phải ngủ ở khách sạn đúng không?

Căn hộ nhà anh ấy nằm ở tầng ba, lúc chúng tôi đến thì thấy trong tòa chung cư này không có nhiều nhà sáng đèn. Hỏi ra mới biết, thì ra khu nhà này đã quá cũ kỹ, có mấy tòa nhà còn bị liệt vào dạng nguy hiểm, nên chính phủ bỏ tiền ra tài trợ cho khu nhà này. Tòa nhà nào có thể sửa chữa được thì sửa chữa, còn không thể sửa chữa thì phá đi.

Do đó phần lớn dân cư ở đây đều đã chuyển đi nơi khác, chờ nhà ở được chính phủ quy hoạch xây dựng lại thì bọn họ mới dọn về.

Vừa đi vào trong hành lang, tôi lập tức có cảm giác nhiệt độ xung quanh hạ xuống mấy độ. Không biết tại sao, loại tòa nhà cũ hơn hai mươi tuổi như thế này đều có không khí khá mát mẻ, dù đông hay hè cũng mát mẻ như nhau.

Khi lão Triệu mở cửa căn hộ, một thứ mùi do không có người ở lâu ngày xộc ra. Anh ấy vội mở toang tất cả các cửa sổ để gió lùa vào, làm tản bớt mùi mốc trong nhà…

Trong phòng cũng khá sạch sẽ, không giống với nơi mười năm không có người ở, đồ dùng trong nhà cũng được vải trắng che kín, chỉ cần lấy ra là có thể dùng được ngay. Anh Triệu nói cô của mình cũng có chìa khóa căn nhà này, nên hàng năm bà ấy vẫn sang đây quét dọn mấy lần.

Bà ấy nói, dù phòng không có người ở cũng không thể không quét dọn trong thời gian dài được, nếu người không ở thì sẽ có những thứ khác vào ở đấy! Tôi nghe xong thì cười, không ngờ cô

của lão Triệu lại là người am hiểu như vậy.

Trong nhà của lão Triệu có một mùi sách rất đậm, đặc biệt là phòng làm việc của cha anh ấy, vừa nhìn là biết căn phòng của một giáo viên dạy Trung văn. Trên các giá sách đầy những tác phẩm lịch sử nổi tiếng, mà hầu hết tất cả đều được viết bằng chữ phồn thể.

Trên bức tường trong phòng khách có treo rất nhiều ảnh chụp ba người trong gia đình anh ấy, lão Triệu chỉ vào một tấm trong đó rồi nói với tôi: "Đây là bức ảnh cuối cùng anh chụp với gia đình trước khi vào đại học."

Nghe anh ấy nói như vậy, tôi bèn xem cẩn thận, khi đó gương mặt của lão Triệu đúng là trông rất ngây thơ.

Căn hộ trong khu chung cư loại này có diện tích không lớn, chỉ khoảng hơn bảy mươi mét vuông, vì trong nhà có thêm một căn phòng làm việc, nên diện tích của hai phòng ngủ cũng nhỏ. Phòng ngủ phía Đông chắc hẳn là của cha mẹ anh ấy, bên trong phòng ngoại trừ một cái giường đôi và một tủ đựng áo thì không còn gì nữa cả.

Tiếp theo là phòng của lão Triệu, đồ đạc khá nhiều, trong đó bày đầy những thành tích mà anh ấy đạt được từ nhỏ đến lớn. Tôi xem kỹ mới biết thì ra anh Triệu là một học sinh giỏi phát triển toàn diện cả văn thể mỹ!

CHƯƠNG

TRỜI SỤP ĐẤT NỨT

Có nào là á quân cuộc thi người dẫn chương trình thanh thiếu niên, giải nhì cuộc thi Olympic Toán toàn huyện, giải nhì đại hội thể thao học sinh trung học lần thứ 12… Tôi cảm thán lão Triệu là người ngàn năm hạng nhì, sao cúp nào cũng là giải nhì thế này?

Cuối cùng qua sự nỗ lực không ngừng của tôi, rốt cuộc đã tìm được một cái cúp không phải hạng nhì xuất hiện trước mặt, bên trên viết là quán quân giải thi đấu cờ tướng học sinh tiểu học cấp huyện!

Nhìn cái cúp này, tôi quay đầu lại nhìn về lão Triệu đang ở phòng khách thu dọn, nghĩ thầm đời trước Chiêu Tài nhà mình đã tích đức gì mà đời này lại có thể tìm được người đàn ông tốt như vậy chứ?!

Nghĩ đến đó tôi duỗi tay lấy cái cúp quán quân kia… Mà khi ngón tay tôi vừa mới chạm vào đế của cái cúp, một loại cảm giác dị dạng sinh ra trong lòng.

Thật là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công mà! Trong phòng này nhiều đồ như vậy, tôi vốn định phải tìm tới ba ngày hai đêm ấy! Nhưng chẳng ngờ mình còn chưa chính thức bắt đầu tìm, thứ này đã tự đâm đầu vào tay rồi…

Tàn hồn trên cúp hẳn là của Triệu Chí Quốc, lúc trao giải người vợ Liễu Vân không đi được vì bệnh viện có việc, cho nên một mình ông ấy đến nơi thi đấu. Lúc ấy lão Triệu vẫn là một học sinh tiểu học, tuy rằng vẻ mặt trẻ con, nhưng đã có thể nhìn ra nét đẹp trai như bây giờ.

Tôi cũng biết đánh cờ tướng nhưng đánh rất dở, không ngờ lão Triệu người ta lúc còn là học sinh tiểu học đã đánh cờ tướng được tốt như vậy! Người đàn ông hoàn hảo thế này, nếu không phải vì chuyện của cha mẹ mà tâm lý hơi u uất thì đúng là hoàn hảo không tì vết.

Ngay sau đó hình ảnh chợt lóe, lão Triệu đã lên cấp hai, mẹ của anh Liễu Vân đăng ký một lớp hùng biện của trường trung học cơ sở cho anh, nhưng lão Triệu không thích đi. Cuối cùng vẫn tham gia dưới sự đe dọa đồng thời dụ dỗ của mẹ già, kết quả vào buổi liên hoan cuối năm, anh ấy trở thành người chủ trì lúc đó.

Từng cảnh, từng việc, gần như đều là chuyện từ nhỏ đến lớn của lão Triệu, xem ra ở trong lòng cha mẹ lão Triệu vẫn coi trọng nhất đứa con trai bảo bối của bọn họ.

Chuyến du lịch đó là lần đầu tiên bọn họ đi ra ngoài chơi sau nhiều năm kết hôn, lúc ấy mẹ lão Triệu đã về hưu, cha lão Triệu đang nghỉ phép, vì thế hai người bèn nghĩ con trai không có nhà, mỗi ngày hai người ở nhà mắt to nhìn mắt nhỏ cũng không có ý nghĩa gì, không bằng theo đoàn đi du lịch đi.

Trạm thứ nhất họ đến chính là Thành Đô, bởi vì là đi theo đoàn, ít nhiều có hơi vội vàng, nhưng cũng coi như chơi rất vui vẻ! Sau khi rời khỏi trạm thứ nhất Thành Đô, bọn họ đến Ngân Hán Câu.

Chỗ này là một khu danh lam thắng cảnh rất quen thuộc với những người già thế hệ trước ở Thành Đô, còn nói là thắng địa nghỉ hè của Thành Đô năm đó, cho nên đoàn của cha mẹ lão Triệu

đã chọn Ngân Hán Câu là trạm thứ hai.

Ngày hôm đó, họ dậy sớm ngồi xe buýt xuất phát từ Thành Đô, đi không đến ba tiếng đã đến khu danh lam thắng cảnh Ngân Hán Câu. Xuống xe, bọn họ nhìn thấy tấm biển lớn phía trước viết mấy chữ to: Thôn nghỉ dưỡng Cửu Phong Thiên Đường.

Hướng dẫn viên du lịch vừa xuống xe là giới thiệu ngay cho bọn họ những phong cảnh nổi tiếng ở đây, cái gì Đại Long Đàm, Tiểu Long Đàm, thác nước trăm trượng, đường qua khe núi Ngân Thương, rừng rậm nguyên thủy, cầu Hải Hối, Mãn Thiên Tinh, giáo đường Thư Viện Bạch Lộc…

Trong trí nhớ của cha lão Triệu, cảnh ở đây rất đẹp, có thể nói là nước trong, trời xanh, cây xanh, còn có núi Cửu Phong tiên khí vờn quanh phía xa. Thời gian rất nhanh tới giữa trưa, bọn họ ăn cơm trưa trong nhà hàng của khu thắng cảnh, sau đó tiếp tục đi thăm một cảnh đẹp nữa.

Nhưng lúc bọn họ đang chuẩn bị đi từ Đại Long Đàm đến Thương Hạp Các, đột nhiên trời sụp đất nứt, đất rung núi chuyển… Phản ứng đầu tiên của Triệu Chí Quốc là có động đất! Vì thế ông kéo bà Liễu Vân muốn chạy lên chỗ trên cao.

Tuy nhiên vị trí của bọn họ ngay lúc đó là ở khe sâu giữa hai vách núi, trên đầu không ngừng có từng cục đá lớn lăn xuống, ngay sau đó ông nhìn thấy núi Cửu Phong phía trước đã sụp xuống một bên sườn trong khoảnh khắc! Vô số tảng đá lớn cuốn theo bùn đất ào xuống khe sâu chỗ họ đứng, trong nhất thời, xung quanh trở thành địa ngục trần gian…

Tiếp theo trước mắt Triệu Chí Quốc tối sầm, tất cả ký ức dừng lại ở đây! Chờ tôi lấy lại tinh thần thì nhìn thấy lão Triệu đứng trước mặt chờ đợi.

Nhìn khuôn mặt trưởng thành này của anh, có bảy phần giống

cha anh, nhất thời làm tôi có một loại ảo giác nhìn hai người họ thành một người. Tuy rằng tôi không thấy được biểu cảm cuối cùng của Triệu Chí Quốc nhưng tôi lại thấy được của Liễu Vân…

Là một bác sĩ, Liễu Vân có sự bình tĩnh mà người thường không thể có được, nhưng ở trong trí nhớ của Triệu Chí Quốc, trong mắt bà toàn là tuyệt vọng, có lẽ bất kỳ ai ở thời khắc đó đều không thể nhìn thấy hy vọng được!

Nhìn ánh mắt tràn đầy chờ mong của lão Triệu, tôi thật sự không đành lòng miêu tả kỹ càng tỉ mỉ tình hình ngay trước khi chết của cha mẹ cho anh ấy, chỉ trực tiếp nói tôi thấy được địa điểm mà cha mẹ anh gặp nạn, tuy rằng tôi không nói ra được tên nơi đó, nhưng nếu để tôi đến gần đó, chắc là không khó tìm ra.

Nghe lời tôi nói, lão Triệu trở nên khá kích động, dù sao cũng đã mười năm, anh đã sớm không ôm chút hy vọng nào đối với việc này nữa.

“Vậy thì, vậy thì khi nào chúng ta lên đường đi??” Lão Triệu hơi sốt ruột nói.

Tôi thấy bệnh cũ lại tái phát, vì thế nhẹ nhàng vỗ vai của anh: “Đừng gấp, anh cũng đã đợi nhiều năm như vậy, đâu có kém mấy ngày này, việc này không thể đi một cách mù quáng, cần phải lập kế hoạch trước. Lại nói, anh không về xin bệnh viện thêm mấy ngày nghỉ phép sao? Còn Chiêu Tài, có phải cũng cần nói một tiếng với chị ấy không, bằng không chị ấy sẽ lo lắng cho anh.”

Nghe tôi nói như vậy, lão Triệu đã ít nhiều bình tĩnh lại một chút, sau đó gật đầu nói: “Ừ, trước tiên anh sẽ đến bệnh viện xin nghỉ, bằng không hai đầu anh cũng không yên tâm… Còn Chiêu Tài, anh không lo lắng gì, chỉ sợ nói ra cô ấy lại một hai đòi đi cùng. Mấy năm trước anh thường đến đó, đường rất khó đi, lại còn có núi đất sạt lở nguy hiểm, nên anh không muốn để cô ấy mạo

hiểm như vậy.”

Tôi lập tức gật đầu: “Vậy thì không thể đi, để chị ấy ở nhà đi, đến lúc đó vấn đề chỗ chị ấy em sẽ xử lý, anh không cần lo lắng, chỉ cần xin nghỉ phép xong thì báo cho em biết một tiếng là được.”

Vì thế sáng sớm hôm sau, chúng tôi lại vội vã trở về, đây là việc riêng của tôi, cũng không thể để chú Lê phải đi theo, nhưng Đinh Nhất nói một mình tôi đi lại không yên tâm, cho nên sẽ cùng đi.

Kết quả tôi tới nhà chú Lê kể lại thì lão già nhăn mặt nhăn mày bảo: “Làm sao? Tự trả tiền mời chú của cháu đi Tứ Xuyên chơi một chuyến cũng không được à?”

Tôi nghe thế thì vội nói: “Ui chú ơi, nếu chú muốn đi chơi thật sao cháu có thể không vui chứ? Nhưng cháu nghe nói địa chất ở chỗ đó vẫn chưa ổn định, nhà mới xây lên lại bị lở đất cuốn mất, sao cháu có thể để chú đi mạo hiểm như vậy chứ?”

CHƯƠNG

TÀN TÍCH ĐỘNG ĐẤT

Chú Lê nghe tôi nói như vậy thì cười ha hả: "Thằng nhóc cháu có tấm lòng này là được, chỗ đó chú biết, hai người các cháu đi chú không yên tâm! Chuyện tìm xác này chú không lo lắng, nhưng sợ sau khi thằng nhóc cháu đi lại gặp chuyện gì khác, chỗ đó âm khí nặng, rất không bình thường, người địa phương cũng không dám vào núi…"

Tôi sửng sốt: "Chú cũng biết chỗ đó ạ?"

Chú Lê chặc lưỡi: "Không phải chú không biết vụ động đất năm đó, sao lại không biết chuyện Ngân Hán Câu này chứ?"

"Chỗ kia rốt cuộc bất thường bao nhiêu ạ?" Tôi không nhịn được tò mò.

Nhưng mà chú Lê lại nhún vai đáp: "Nơi chết quá nhiều người sao có thể bình thường chứ? Lại nói, bên dưới còn chôn rất nhiều người chết, oán khí quá nặng."

Tôi vừa nghe thì có hơi không ngờ được và nói: "Biết rõ bên dưới có chôn người chết vì sao không đào lên chứ?"

"Nói thì dễ dàng, hơn trăm ngàn tấn đất đá ập xuống, cháu biết người ở đâu à? Đương nhiên, cháu đi rồi sẽ biết, nhưng có vài việc cháu có nghĩ tới chưa, cho dù biết chỗ nào có chôn người, nếu

không có điều kiện khai quật thì phải làm sao đây?”

Tôi vẫn chưa suy xét tới vấn đề này! Lỡ như thật sự gặp phải tình huống này thì nên làm gì bây giờ? Lão Triệu không phải điên luôn à! Biết rõ cha mẹ chôn ở chỗ đó, lại không thể đào lên?

Chú Lê thấy tôi u ám không yên, bèn vỗ vai tôi nói: “Thật ra cũng không có gì, nếu thật sự xảy ra tình huống này, cháu phải khuyên nhủ anh rể cháu đàng hoàng, người đã tìm được là chuyện tốt, ít nhất biết được họ ở đâu, như vậy hàng năm đều có thể đến thăm! Lại nói, đây cũng chỉ là có khả năng, chắc chuyện cũng không phức tạp như chúng ta nghĩ đâu. Chú chỉ nói trước tình huống xấu nhất thôi, tệ nhất cũng chỉ là như thế, cho nên cháu cũng không cần tạo áp lực lớn cho chính mình như vậy.”

Tôi nghe thế thì gật đầu: “Vậy cũng phải...”

Về đến nhà, tôi nhận được điện thoại của lão Triệu, anh ấy nói đã xin với bệnh viện cho nghỉ đông để xử lý chuyện trong nhà. Lãnh đạo bệnh viện cũng ít nhiều biết chuyện nhà anh ấy nên phê duyệt rất dễ dàng.

Chiêu Tài vừa nghe chúng tôi và lão Triệu muốn đi Tứ Xuyên, quả nhiên một hai đòi phải đi cùng, cuối cùng được tôi khuyên can mãi mới xem như không đi theo nữa. Thật ra chủ yếu là chị ấy cũng lo cho lão Triệu, rốt cuộc đây là cái vảy ngược không được đụng vào trong lòng anh ấy, lỡ như lần này đi vẫn uổng công trở về, đó chẳng phải là lại đả kích thêm một lần ư?!

Nhưng tôi nói với chị, nếu biết rõ trong lòng có vết thương mà không đi trị nó, để nó nhiễm trùng sinh mủ, đến cuối cùng chắc chắn sẽ càng đau, còn không bằng dùng lần này để khoét đi thịt thối, cho máu đen chảy ra hết, cuối cùng kết vảy khép miệng là hơn!

Sau khi chuẩn bị ổn thoả xong, chúng tôi lên máy bay đi Thành

Đô. Ba tiếng sau, đoàn chúng tôi đã đến sân bay quốc tế Song Lưu. Lúc ra khỏi sân bay, có một người bạn của lão Triệu tới đón, đưa chúng tôi đến khách sạn đã đặt sẵn.

Chúng tôi nghỉ ngơi sắp xếp ở Thành Đô một ngày, hôm sau thuê một chiếc xe Kim Bôi lái thẳng về hướng Ngân Hán Câu của thị trấn Long Môn, thành phố Bành Châu. Lúc xuất phát sắc trời khá âm u, giống như muốn mưa, nhưng giờ có mưa bão cũng không ngăn được quyết tâm muốn đến đó của lão Triệu.

Dọc đường đi, chúng tôi vẫn gặp được không ít xe riêng cùng đồng hành với mình, xem ra người ở đây vẫn luyến tiếc Ngân Hán Câu, tuy rằng nó đã không còn cảnh sắc năm đó nữa. Sau khi vào cửa khẩu, sắc trời có vẻ trong hơn, tâm trạng của tôi cũng tốt hơn một chút.

Lão Triệu vẫn luôn không nói gì, cứ ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, vì thế tôi đành không có chuyện cũng phải tìm chuyện để nói với anh ấy: “Thế nào? Ở đây có thay đổi nhiều không?”

Lão Triệu sửng sốt, tiếp theo đáp yếu ớt: “Cũng có chút thay đổi, năm bọn anh đi con đường này lồi lõm tả tơi, như bây giờ là đã được tu sửa lại rồi, chỉ không biết Ngân Hán Câu bây giờ đã được sửa chữa thành hình dạng gì. Đương nhiên, anh cũng chưa từng thấy Ngân Hán Câu trước đây, vì lần đầu tiên anh đến đấy thì nó cũng đã biến mất rồi…”

Đang nói, tôi nhìn thấy trên một chỗ tàn tích vừa mới đi ngang qua có dựng ba con số cực lớn màu xanh lam - 5.12, từ xa nhìn lại, vừa áp lực vừa nặng nề, ba chữ này không biết lưng đeo bao nhiêu gia đình chia li phân tán.

Tôi thấy lão Triệu chỉ liếc nhìn ba con số kia rồi lập tức xoay đầu sang hướng khác, xem ra anh ấy cũng không muốn nhớ lại chuyện năm đó. Ngay sau đó xe chúng tôi đi ngang qua một tàn

tích của làng du lịch, chợt tôi nhìn thấy bên trên viết hai chữ to Lưu Kim, tôi nhớ rõ chỗ này đã từng xuất hiện trong ký ức của Triệu Chí Quốc.

Tới lối vào Ngân Hán Câu, chúng tôi nhìn thấy mấy chiếc xe riêng ngừng ở phía trước, mọi người đều ở đó chụp ảnh lưu niệm. Tất cả xe đều chỉ có thể ngừng ở đây, bởi vì con đường phía trước không thể đi được nữa.

Trả phí đỗ xe và vé vào cửa, chúng tôi xuống xe chuẩn bị tiếp tục đi bộ vào phía trong. Bác gái trông bãi đỗ xe thấy chúng tôi muốn đi vào trong bèn dặn dò chúng tôi phải cẩn thận một chút, đừng đi vào quá sâu.

Sau khi cảm ơn bác gái, chúng tôi đeo trên lưng hành lý của mình, tiếp tục đi lên. Chưa được bao xa, tôi đã nhìn thấy rất nhiều nhà ở được xây dựng lại sau động đất, đáng tiếc xây được một nửa rồi lại bị đất đá trên núi trôi xuống đập vào, giờ đã thành những căn nhà sắp sụp.

Nhìn chiếc giường còn mới dưới chân bị đất đá đẩy trôi ra và những tàn tích sau động đất chung quanh, thực sự có loại cảm giác quen thuộc trong những thước phim không dùng hiệu ứng đặc biệt quay cảnh sau tai nạn từ trên không. Nếu tôi nhớ không nhầm, trong ký ức của bác Triệu Chí Quốc, phiến đá vụn than dưới chân chúng tôi đây hẳn là vị trí của Đại Long Đàm năm đó, nhưng bây giờ không nhìn ra chút hình dạng gì của khi xưa nữa.

Đi lên thêm là nơi xảy ra chuyện của hai vợ chồng Triệu Chí Quốc, trong lòng tôi cũng có hơi thấp thỏm, hy vọng cuối cùng có thể có một kết quả tốt.

Đoạn đường này thật sự cực kỳ khó đi, bởi vì dưới chân đều là đá vụn lớn nhỏ không đồng nhất, không cẩn thận rất dễ bị trẹo chân. Loại người có năng lực chiến đấu kém ghê gớm như tôi và

chú Lê, đều phải cầm theo gậy leo núi mới đi được.

Lúc này sắc trời mới nãy còn trong lại trở nên âm u, thỉnh thoảng còn có chút gió nhẹ thổi qua… Chú Lê cau mày nhìn lên, sau đó bấm đốt tay tính toán và nói: "Hôm nay không thích hợp để vào núi, chú thấy bên dưới cây cầu treo vừa rồi chúng ta đi ngang qua có không ít phòng trống, tìm một phòng có thể ngủ lại, ở đối phó một đêm trước đã."

Tôi nghe xong cũng tỏ vẻ đồng ý, rốt cuộc hiện giờ mạo hiểm vào núi là lựa chọn cực kỳ không sáng suốt, nhưng cứ như vậy trở về, ngày hôm sau lại đến thì không khỏi hơi bị hành hạ quá, cho nên có thể tìm gian phòng ngủ lại một đêm là lựa chọn tốt nhất.

Tôi nhìn lão Triệu hỏi ý kiến của anh ấy, anh gật đầu nói như vậy không còn gì tốt hơn. Vì thế đoàn chúng tôi bèn đi ngược lại, về tới khu nghỉ dưỡng nông thôn bỏ hoang vừa rồi đã gặp được.

Ai ngờ chúng tôi đi vào mấy gian phòng, đều phát hiện trong phòng có vết rạn rõ ràng, cảm thấy chắc hẳn không quá an toàn, vì thế cũng lại từ bỏ.

CHƯƠNG

NGỦ CÙNG QUAN TÀI

Đi mãi chúng tôi mới nhìn thấy một nhà khách hai tầng tên là Quan Hồ, thoạt nhìn vẫn rất vững chắc, vì thế chúng tôi bèn thương lượng vào xem rồi nói, được thì buổi tối hôm nay cứ ở đây đi!

Chúng tôi vừa nói vừa đi vào phía trong, tôi đi tuốt đằng trước, kết quả mới vừa đi vào, tôi lập tức lui trở lại. Chú Lê thấy vẻ mặt kinh hãi đó thì hỏi tôi làm sao thế?

Tôi nuốt nước miếng nói: “Bên trong đặt mấy cỗ quan tài…”

Chú Lê nghe xong cũng nhăn mày lại, sau đó nhẹ nhàng đẩy tôi ra, tự mình dẫn đầu đi vào. Đinh Nhất cũng theo sát đằng sau, chỉ còn dư lại tôi và lão Triệu đối diện nhau mắt to trừng mắt nhỏ.

“Sao anh không đi vào?” Tôi buồn cười hỏi anh ấy.

Không ngờ lão Triệu đáp rất hợp lý hợp tình: “Anh sợ!”

Tôi không nhịn được cười: “Bác sĩ như anh mà còn sợ người chết ư?”

“Ai nói anh sợ người chết? Cái anh sợ là quan tài…”

Hoá ra khi lão Triệu còn nhỏ bởi vì ham chơi, lúc cùng cha mẹ đi tham gia lễ tang của một trưởng bối, lén lút đi đến phía sau linh đường chỗ đặt quan tài để chơi, lúc ấy vì vóc dáng nhỏ, căn bản

không nhìn thấy xác chết trong quan tài.

Mà lần đầu tiên anh ấy nhìn thấy một cỗ quan tài sơn son to như vậy, lập tức liên hệ đến người nằm bên trong đã chết, vì thế càng ngày càng sợ hãi, cuối cùng khóc thét giữa linh đường nhà người ta.

Do chuyện này, lão Triệu về nhà phát sốt luôn, từ đó về sau, anh ấy cực kỳ sợ hãi quan tài. Tuy rằng sau này học ngành y, trở thành một bác sĩ, gặp vô số xác chết, nhưng trong lòng nỗi sợ hãi đối với quan tài vẫn không hề giảm bớt.

Đương nhiên, đây là bí mật trong lòng anh ấy, cả Chiêu Tài cũng không biết, hôm nay nếu không phải ở đây gặp phải quan tài, chắc anh ấy cũng không nói những việc này với tôi. Nghĩ đến đây, không ngờ trong lòng người đàn ông hoàn hảo này vẫn còn mang tâm lý của một cậu bé đấy!

Lúc này Đinh Nhất đi từ trong ra: “Không sao, đi vào đi!”

Vì thế tôi và lão Triệu cùng ôm tâm trạng thấp thỏm đi vào. Không ngờ lão Triệu đi vào, thần kinh căng cứng thả lỏng xuống rõ ràng, sau đó xoay người đấm nhẹ tôi một cái: “Bị cậu hù chết! Đây cũng không phải là quan tài màu đỏ mà!”

“Làm sao? Em chưa nói là màu đỏ mà!” Tôi cũng vô tội nói.

Hoá ra khi nãy vừa vào cửa cái tôi nhìn thấy chính là mấy cỗ quan tài còn chưa sơn lên, đều là màu gỗ ban đầu. Lúc này chú Lê cười với chúng tôi: “Buổi tối chúng ta ngủ ở đây!”

“Á! Ngủ cũng mấy cỗ quan tài này ạ?” Tôi không tình nguyện cho lắm.

Chú Lê vỗ vai tôi nói: “Cháu không hiểu đâu! Mấy cỗ quan tài đó đều là mới, chưa có sơn, chắc là người gần đây chuẩn bị sẵn quan tài tốt cho người già trong nhà. Nếu họ có thể đặt quan tài ở

đây, vậy chứng minh căn phòng này vừa không có mưa dột, dàn giáo cũng còn chắc chắn, sẽ không dễ dàng sụp. Cho nên chúng ta ở đây là an toàn nhất!”

Tuy miệng thì nói vậy, nhưng tôi vẫn nhìn quan tài khiếp sợ, vì thế nói với chú Lê: “Thứ này âm khí nặng như vậy, lỡ như gọi cái gì không sạch sẽ đến thì sao?”

Thế nhưng chú Lê lại liên tục lắc đầu: “Đó là sau khi lên nước sơn, bây giờ thứ này chỉ là đồ bằng gỗ, không có đáng sợ như cháu tưởng đâu!”

Vì thế tôi run sợ đi qua nhìn thử, cảm giác không giống lắm với những quan tài đã sơn, hơn nữa tôi còn nhìn thấy vài vật liệu gỗ để làm quan tài ở sâu bên trong nhà. Khỏi nói, tôi nhìn mọi nơi thì thấy chỗ này thật đúng là rất sạch sẽ, hẳn là có người tới quét dọn định kỳ.

Lúc này bên ngoài đã bắt đầu đổ mưa, gió nhẹ lành lạnh từ cửa chính thổi vào, cảm giác trong lòng lạnh lẽo. Đinh Nhất tìm được trong góc một cái bếp than đá nhỏ, chắc là chủ nhân trước dùng để nhóm lửa nấu cơm ở đây. Tôi bèn nhặt ít phế liệu trong góc ném vào đó, để mọi người đốt lửa sưởi cho ấm áp một chút.

Cũng may trong hành lý của chúng tôi đều có túi ngủ, thức ăn nước uống, bằng không ở đây độ ẩm cao như vậy, nếu cứ thế nằm đất thì sáng ngày hôm sau thế nào cũng sinh bệnh.

Ăn chút đồ ăn đơn giản xong, chúng tôi đều lấy túi ngủ ra, sau đó ngồi lên trên sưởi ấm, nghe tiếng tách tách phát ra khi gỗ bị đốt cháy trong bếp lò, tôi nhớ tới giường ấm nệm êm ở nhà mình.

Lúc này Chiêu Tài điện thoại tới cho lão Triệu, hỏi tình hình chúng tôi bên này thế nào, thằng cha này mở mồm nói luôn, bây giờ chúng tôi đang ở nhà khách, tất cả đều tốt, không cần lo lắng linh tinh.

Chờ anh ấy cúp điện thoại, tôi khinh bỉ nhìn, không ngờ người đàn ông hoàn mỹ cũng biết nói dối không cần chuẩn bị bản thảo. Lão Triệu bị tôi nhìn đến dựng tóc gáy: "Ngày thường anh không tuỳ tiện nói dối đâu, lần này là do sợ Chiêu Tài lo lắng mà!"

Tôi cười xấu xa: "Đừng giải thích, giải thích chẳng khác nào che giấu..."

Lão Triệu thấy tôi muốn tỏ ý xấu thì vẻ mặt u oán nói: "Một đứa FA như cậu nào biết được chuyện giữa vợ chồng chứ, về nhà đừng nói bậy đó!"

Tôi cười hì hì: "Yên tâm đi, tốt xấu gì anh cũng là anh rể của em, dù thế nào thì em cũng không thể hại anh phải không..."

Chúng tôi đang tán gẫu câu có câu không, thì thấy sắc trời bên ngoài dần dần tối, nhìn bầu trời đêm đen kịt ngoài kia, trong lòng tôi không kìm được phát lạnh. Đột nhiên, cách đó không xa lại truyền đến một loạt tiếng bước chân rất vội vàng.

Tôi nghe thấy thì nghĩ thầm hỏng rồi, chẳng lẽ là chủ nhân căn nhà này nhìn thấy ở đây có ánh lửa, sợ chúng tôi đốt nhà mình nên tới đuổi người đi? Kết quả chờ tiếng bước chân đến gần lại thấy là một đám du khách đội mũ đỏ.

Xem ra cũng là muốn vào trú mưa, vừa thấy chúng tôi ở bên trong, hướng dẫn viên du lịch cầm lá cờ bèn nói khách sáo với chúng tôi: "Các anh cũng tới đây chơi à!"

Tôi cười nói: "Chúng tôi tới đi bộ, không ngờ gặp phải thời tiết quái quỷ như vậy, cho nên ở lại đây qua đêm trước."

"Đúng vậy, thời tiết này ai cũng không dự báo được! Không phải nói trời nắng à?" Một phụ nữ trung niên trong đó nói với vẻ mặt oán giận. Ai ngờ bà ta vừa dứt lời thì thấy bên ngoài loé lên tia chớp xoẹt xoẹt, tiếp theo nghe phía xa vang lên từng cơn sấm rền.

Mặt chú Lê âm trầm rồi đứng lên, sau đó đi tới cửa nhìn ra bên ngoài, tiếp theo chú lắc đầu nói: “Chỉ sợ này cơn mưa này phải rơi cả một đêm…”

Những du khách đó đi vào nhưng cũng không sợ mấy cỗ quan tài bên trong chút nào, lại vẫn xem xét khắp nơi. Nói cũng kỳ quái, vừa rồi rõ ràng tôi nghe thấy là bước chân của một người, sao một chút đã xổ ra nhiều người như vậy chứ? Nếu tất cả đều chen chúc trong phòng này để qua đêm thì chứa không nổi đâu!

Hướng dẫn viên du lịch dẫn đoàn hình như cũng cảm thấy chỗ này hơi đông đúc, vì thế một mình đi lên lầu hai, muốn xem hoàn cảnh trên lầu thế nào.

Lúc này tôi nhỏ giọng nói với Chú Lê: “Không ngờ bây giờ còn có đoàn du lịch tới ở đây nhỉ?”

Chú Lê nghe xong thì có biểu cảm kỳ lạ: “Có lẽ vốn là không có đâu?”

CHƯƠNG

ĐOÀN DU LỊCH KỲ LẠ

Nghe chú Lê bất thình lình nói một câu không đầu không đuôi như vậy, tôi lập tức khó hiểu, nhưng vừa định hỏi lại, thì nghe thấy hướng dẫn viên du lịch vừa rồi lên lầu đi xuống dưới nói: "Các cô các chú, vừa rồi cháu lên lầu nhìn, hoàn cảnh bên trên còn có thể ở, tất cả mọi người đều lấy hết đồ đạc của mình đi lên cùng cháu nào!"

Phía dưới mấy du khách nghe thế thì sôi nổi đứng lên khỏi mặt đất, lục tục lên lầu hai. Thấy những người này đều lên lầu rồi, tôi hối hận: "Chết tiệt, sớm biết lầu hai cũng có thể ở, chúng ta đã lên trước rồi, sao còn phải trông coi mấy cỗ quan tài này mà ngủ chứ?"

Không nghĩ tới chú Lê lại nói một câu không thể hiểu được: "Nếu là chú thì thà rằng trông mấy cỗ quan tài này cũng không lên lầu hai đi ngủ!"

Ngay lúc ấy tôi nghe không hiểu ý trong lời nói của chú Lê, còn ở đó hối hận vì không chiếm trước lầu hai. Đúng lúc này, hướng dẫn viên du lịch vừa rồi còn vô cùng vui vẻ đi lên lầu, thế nhưng lại hoảng loạn chạy xuống nói: "Các vị, trước khi chúng tôi tới có nhìn thấy một cặp vợ chồng trung niên hơn năm mươi tuổi đi qua

đây không?”

Tôi nghe xong bèn lắc đầu đáp: “Trừ nhóm khách du lịch này của anh, chúng tôi không gặp ai nữa.”

Hướng dẫn viên du lịch nghe xong sắc mặt xanh mét, liên tục nói: “Xong rồi, xong rồi, đang êm đẹp sao lại lạc hai người chứ? Hôm nay đã tối rồi, nếu họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trách nhiệm này công ty chúng tôi không gánh nổi mà!”

Lão Triệu thấy hướng dẫn viên du lịch này căng thẳng thành thế này, bèn tốt bụng nhắc nhở anh ta: “Cậu không có số di động của bọn họ à? Gọi cho họ không phải được rồi sao?”

Nghe lão Triệu nói như vậy, lúc này hướng dẫn viên du lịch mới nhớ tới phải gọi điện thoại, kết quả lấy di động ra nhìn thì lại không có tín hiệu! Vì thế cậu ta lại năn nỉ lão Triệu, có thể cho cậu ta mượn di động dùng hay không.

Lão Triệu vừa nghe người lạc đường là một đôi vợ chồng trung niên, liên tưởng đến cha mẹ của mình, vì thế không nói hai lời mà đưa điện thoại cho cậu ta mượn. Hướng dẫn viên du lịch nhận di động rồi bấm gọi một dãy số, đáng tiếc vẫn mãi không nối máy được.

Cuối cùng, cậu ta đành phải trả điện thoại lại cho lão Triệu. Lúc lão Triệu nhận lại di động, trong lúc vô ý nhìn lướt qua số di động vừa rồi gọi ra, cảm thấy dãy số này rất quen mắt, nhưng trong lúc nhất thời nghĩ không ra là của ai. Nhưng hiển nhiên không phải số di động nằm trong danh bạ của mình, bằng không chắc chắn sẽ lập tức hiển thị tên.

Hướng dẫn viên du lịch này vẫn xem như xứng đáng với chức trách hướng dẫn viên, cậu ta nói vọng lên lầu hai: “Các cô, các chú, mọi người cứ nghỉ ngơi trước đi! Không được đi lung tung, biết không? Cháu đi ra ngoài tìm thầy Triệu!” Cậu ta nói xong thì

mạo hiểm mưa gió chạy đi tìm người.

Thầy Triệu? Tôi không kìm nổi thắc mắc, trùng hợp vậy ư, họ cũng có một người họ Triệu tách khỏi đoàn. Lúc này tôi nhìn về phía lão Triệu, phát hiện anh ấy cũng nhíu chặt mày nhìn phương hướng vừa rồi hướng dẫn viên du lịch kia chạy đi.

“Nghĩ gì thế?” Tôi hỏi khẽ anh ấy.

Lão Triệu sửng sốt, sau đó lắc đầu nói: “Ừ, không nghĩ gì, chỉ là nghe cậu ta nói thầy Triệu, anh còn tưởng rằng cậu ta nói đến cha mình ấy mà!”

Nghe anh ấy nói như vậy, trong lòng tôi đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, tức khắc tim rơi lộp bộp! Vì thế tôi nhìn về phía lầu hai theo bản năng, phát hiện trên đó không có một chút ánh sáng nào…

“Mọi người không cảm thấy trên lầu hơi quá yên tĩnh à? Vừa rồi đi lên nhiều người như vậy, lúc này sao lại không có chút âm thanh nào chứ?” Tôi nói nhỏ với ba người họ.

Chỉ nghe chú Lê lúc này mới nói với vẻ sâu xa: “Đâu chỉ như thế! Chẳng lẽ vừa rồi lúc bọn họ đi vào, các cháu không phát hiện có chỗ nào kỳ lạ à?”

Lão Triệu suy nghĩ, sau đó lắc đầu: “Vừa rồi khi bọn họ vào rất bình thường mà, lạ chỗ nào nhỉ?”

Còn Đinh Nhất lúc này lại nhìn cửa chằm chằm, sau đó trầm giọng nói: “Lúc họ đi vào bên ngoài đang đổ mưa, nhưng vì sao dưới chân đều khô ráo chứ?”

Nghe anh ta nói thế, tôi và lão Triệu mới lập tức nhớ ra, vừa rồi cả nhóm người này rầm rập chạy vào, nhưng nhìn trên mặt đất, trừ dấu chân của bốn chúng tôi ra, không còn dấu chân nào khác!

Lão Triệu luôn luôn là người theo thuyết vô thần, anh ấy nghe

thế thì cười gượng hai tiếng: “Chúng ta đừng tự dọa chính mình chứ, có lẽ lúc bọn họ tới vừa hay đã hết mưa rồi cũng nói không chừng à?”

Tôi biết lão Triệu là đang lừa mình dối người, cho dù bên ngoài hết mưa rồi thì cũng còn ướt mà! Bây giờ Tứ Xuyên đúng vào mùa có độ ẩm cao, nước trên mặt đất nào có dễ dàng bay hơi như vậy? Đừng nói là nước bên ngoài, ngay cả dấu chân của chúng tôi vừa rồi đi vào đến bây giờ còn chưa khô hết đâu!

Nghĩ vậy tôi lập tức hiểu ra, thật ra từ khi bọn họ vừa tiến vào chú Lê cũng đã nhìn thấu, lão già này nếu đã nhìn ra họ không phải người sao không nói sớm chứ! Vì thế tôi hạ giọng nói với Chú Lê: “Chú đã nhận ra mà không nói sớm, còn để cháu nói qua nói lại với họ cả buổi?”

Chú Lê nghe xong thì cười ha ha: “Còn không phải là chú vì tốt cho cháu à, với lá gan này của cháu, nếu biết trong phòng thoáng cái có một đám ma quỷ vào, cháu còn ngủ được sao?”

Tôi rất thành thật lắc đầu nói: “Thế có mà ngủ cái rắm ấy! Bị dọa đến chết rồi!”

“Vậy thì đúng rồi! Cho nên chú mới không nhắc nhở cháu. Chú nói cho các cháu biết, một lát nữa hướng dẫn viên du lịch kia sẽ còn trở về, nhất định đừng lộ ra dấu vết, bây giờ họ vẫn chưa biến thành ác linh vì còn chưa biết mình đã chết! Bởi vậy vẫn không có uy hiếp gì với chúng ta, hiểu chưa?” Chú Lê trầm giọng nói.

Không ngờ chú ấy vừa dứt lời thì đã thấy hướng dẫn viên du lịch vừa rồi hoang mang chạy ra ngoài kia, giờ này lại đổ mồ hôi đầy đầu chạy về, lần này tôi và lão Triệu đều không tự chủ được nhìn về phía dưới chân cậu ta, quả nhiên là một dấu chân ướt cũng không có!

Sau khi chạy vào, cậu ta lập tức sốt ruột hỏi chúng tôi: “Có đôi

vợ chồng trung niên nào trở về không?”

Tôi nghe xong vội xua tay nói: “Không có, không có… Có thể là họ đi chỗ khác tránh mưa rồi, cậu đừng quá sốt ruột, trời sáng rồi lại tìm đi.”

Hướng dẫn viên du lịch kia thất vọng “Ồ”, chuẩn bị lên lầu hai. Ai ngờ lúc này lão Triệu nãy giờ vẫn luôn nhìn di động ngơ ngác, đột nhiên lại hỏi hướng dẫn viên kia: “Đôi vợ chồng trung niên đi lạc đó tên gì, nếu chúng tôi gặp sẽ nói cho họ biết cậu đang tìm bọn họ.”

Hướng dẫn viên du lịch kia nghe xong lập tức cảm kích nói: “Vậy thật cảm ơn anh quá, hai vợ chồng họ người nam là một thầy giáo, tên Triệu Chí Quốc, người nữ là bác sĩ, tên Liễu Vân. Nếu mọi người nhìn thấy bọn họ, chắc chắn phải bảo họ tới tìm tôi nhé!”

Hướng dẫn viên du lịch nói xong bèn đi lên lầu, để lại lão Triệu trong mắt toàn là kinh hoàng và tôi với vẻ mặt hoảng sợ. Chú Lê và Đinh Nhất rõ là rất bình tĩnh, xem ra có lẽ họ đã sớm nhận ra người mà hướng dẫn viên du lịch kia muốn tìm, đúng là cha mẹ của lão Triệu.

Tôi thấy lão Triệu cả buổi không nói lời nào, nhỏ giọng hỏi anh ấy: “Làm sao anh biết đôi vợ chồng trung niên cậu ta cần tìm chính là chú và dì vậy?”

CHƯƠNG

TRÊN ĐƯỜNG ĐI GẶP ĐÀN KHỈ

Lão Triệu tái mặt đưa di động cho tôi: "Dãy số này là số điện thoại của cha anh, vừa rồi nhìn anh cảm thấy rất quen, không nhớ ra là số của ai! Đến vừa rồi mới đột nhiên nhớ tới, đây không phải là số điện thoại của cha anh dùng mười năm trước à?"

Tôi nghe thế thì trong lòng thầm nghĩ, cũng khó trách lão Triệu không lập tức nhận ra, dù sao cũng là một số điện thoại của mười năm trước! Đừng nói là mười năm trước, cho dù bây giờ anh hỏi tôi số điện thoại của chú Lê là bao nhiêu, tôi không xem danh bạ cũng không biết đâu!

Như thế rất tốt, vốn dĩ là ngủ không được, bây giờ biết đoàn trên lầu chính là đoàn du lịch năm đó của cha mẹ lão Triệu, thế này thì sao ngủ được nữa? Lão Triệu có lòng muốn đi lên hỏi thăm một chút lại bị chú Lê ngăn cản.

Dùng lời của chú Lê mà nói: "Giờ cháu đi lên cũng uổng công, chắc chắn là bên trên không có gì cả, loại vong hồn này chỉ có thể là họ xuất hiện trước mặt cháu, mà cháu không thể tìm được bọn họ."

Tôi thấy lão Triệu nghe xong thì thất vọng ra mặt, vì thế an ủi anh ấy: "Cũng không chắc họ sẽ biết chuyện của cha mẹ anh, hỏi

họ còn không bằng hỏi em đây này!”

“Cậu biết? Vậy vì sao cậu không nói sớm?”

“Anh đâu có hỏi em? Sao em biết được là anh muốn biết chứ?” Tôi vô tội nói.

Lão Triệu nghe xong thì cực kỳ bất đắc dĩ hỏi: “Cha mẹ anh mấy ngày đó có…”

Không đợi anh ấy hỏi xong, tôi đã lập tức trả lời: “Rất vui vẻ!”

“Họ có nhớ anh không?”

“Thỉnh thoảng thôi! Hai người khó được một lần lãng mạn, làm gì nhớ mãi anh chứ!”

“Vậy bọn họ… Cuối cùng, cuối cùng…” Vấn đề này lão Triệu ậm ừ nửa ngày đều hỏi không ra miệng.

Đương nhiên tôi biết anh ấy muốn hỏi cái gì, vì thế không hề khó xử anh đáp lại: “Chuyện xảy ra rất đột ngột, đúng lúc ấy họ ở khe sâu giữa hai ngọn núi, cho nên không kịp chạy. Bọn họ… Nói thế này đi, mọi chuyện kết thúc rất nhanh, chỉ trong nháy mắt.”

Nghe tôi nói xong những điều đó, lão Triệu chậm rãi rũ đầu xuống, không muốn hỏi gì nữa. Thật ra tôi rất hiểu tâm trạng của anh hiện giờ, đó là một loại bất lực cực độ, tuy rằng không muốn mất đi họ, nhưng lại không có cách thay đổi kết cục này.

Lúc này Đinh Nhất thấy chúng tôi vẫn luôn không ngủ được thì nói nhỏ: “Cậu ngủ một lát đi! Bằng không ngày mai sẽ không có tinh thần!”

Tôi nghe xong lắc đầu liên tục: “Tôi tưởng tượng đến thứ ở bên trên thì thật sự không ngủ được!”

Đinh Nhất nghe thế thì tiện tay cho thêm củi vào bếp lò, sau đó nói với tôi: “Chúng ta thay phiên ngủ, cậu ngủ trước, chờ cậu tỉnh tôi sẽ ngủ, chẳng lẽ có tôi ở đây cậu còn sợ ngủ không yên sao?”

Nghe Đinh Nhất nói anh ta không ngủ để tôi ngủ trước, tôi gần như lập tức có cảm giác buồn ngủ, vì thế bèn chui vào túi ngủ nói với anh ta: “Tôi ngủ bốn tiếng trước, đến lúc đó anh phải đánh thức tôi dậy đó!”

Đinh Nhất vỗ lên túi ngủ của tôi nói: “Được rồi, ngủ đi…”

Không ngờ một giấc này tôi ngủ đến sáng bảnh mắt, khi tôi tỉnh lại thấy chú Lê và lão Triệu đã tỉnh từ sớm, mà Đinh Nhất lúc này đang ngoẹo đầu ngủ say! Xem ra đêm qua anh ta vẫn luôn canh cả đêm, buổi sáng thấy chú Lê tỉnh rồi mới yên tâm đi ngủ.

Tôi thấy sắc trời bên ngoài sáng rõ, cũng không còn sợ hãi như vậy nữa, vì thế bèn cùng lão Triệu ra ngoài để hoạt động thân thể vẫn luôn cứng đờ của mình. Kết quả khi tôi vô ý quét mắt lên phía lầu hai, cả người đổ đầy mồ hôi lạnh…

Ngày hôm qua lúc chúng tôi đến đây thì sắc trời đã hơi muộn, cũng không xem kỹ, lúc này nhìn lại thì thấy trên lầu hai rách nát không chịu nổi, có chỗ thậm chí còn không có nóc nhà! Như vậy đêm qua đám du khách kia không phải ma thì có thể là cái gì đây?

Vì đánh vỡ tư tưởng của kẻ bảo thủ như lão Triệu, tôi cười xấu xa nói với anh: “Không phải anh vẫn luôn không tin quỷ thần à? Đi, hôm nay anh trai đây cùng anh đi lên trên xem, thế nào?”

Lão Triệu liếc tôi trắng mắt một cái: “Nhìn bên trên phòng ốc nguy hiểm vậy, muốn đi tự cậu đi đi!”

Lúc này chú Lê đi ra, cũng nhìn về phía lầu hai, sau đó trầm giọng nói: “Đó là những linh hồn vĩnh viễn bị giam cầm ở đây, nếu hôm qua chúng ta vạch trần họ ngay, chỉ sợ sẽ lập tức hóa thành oán linh…”

Lão Triệu lúc này ngơ ngác nhìn lầu hai nói: “Tuy rằng ngày hôm qua cháu tận mắt nhìn thấy, nhưng vẫn không thể tin được những người đó là… ma.”

Chú Lê nghe xong bèn đi đến bên cạnh lão Triệu, vỗ vai của anh ấy nói: “Người trẻ tuổi, nếu tạm thời không chấp nhận được, thì không cần miễn cưỡng chính mình, cứ thuận theo tự nhiên là được…”

Lão Triệu gật đầu, không nói gì nữa. Sau đó chúng tôi gọi Đinh Nhất tỉnh dậy, ăn uống một chút và chuẩn bị đi tiếp. Đường dưới chân vẫn khó đi như cũ, chúng tôi rời khỏi nông trang như một khu nhà ma kia, tiếp tục đi vào càng sâu hơn.

Mỗi một đoạn đường, tôi đều quan sát xung quanh rất cẩn thận, nhưng nói thật, ngoại trừ toàn tử khí ra, tôi chẳng cảm giác được gì. Có lẽ ở đây cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết, chỉ bởi vì địa chất vẫn chưa ổn định, nên mới không có du khách đến thăm.

Đang nghĩ ngợi đẩu đâu, đột nhiên tôi nghe thấy phía trước truyền tới một loạt tiếng khúc kha khúc khích, tôi theo tiếng nhìn lên, lại trông thấy một bầy khỉ?! Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy đàn khỉ, cho nên hứng thú tuôn trào muốn đi qua đùa giỡn chúng nó.

Kết quả Đinh Nhất lại giơ tay giữ chặt tôi: “Đừng bảo tôi không nhắc nhở cậu, mấy con khỉ đó rất lợi hại, cực kỳ thích giật đồ của du khách!”

Tôi nghe thế rùng mình: “Không thể nào? Hung hăng như vậy à?”

Lão Triệu nghe xong cũng nói thẳng: “Cực kỳ hung dữ, anh khuyên cậu vẫn nên cách nó xa một chút đi!”

Lúc này bầy khỉ kia dường như cảm thấy vô cùng hứng thú với chúng tôi, một bầy nôn nóng muốn thử luồn đến bên cạnh. Chú Lê nhìn chúng nó rồi nói: “Đi thôi, đừng ở lại đây quá lâu, tốt nhất là chớ có chọc vào mấy con khỉ này, bằng không sẽ không đi hết

đường được đâu!”

Đám khỉ thấy chúng tôi không hề có ý dừng lại cho chúng nó đồ ăn, thế là có mấy con to gan bắt đầu ném đá chúng tôi! Lúc ấy tôi nổi giận nên cũng muốn lấy đá ném lại chúng.

Đinh Nhất nhìn thấy liền buồn cười: “Cậu tức giận với súc sinh không phải là đặt mình với chúng nó ở cùng một cấp bậc à?”

“Vậy bây giờ có thể làm sao? Để cho mấy con súc sinh đó ném đá thế suốt đường à?” Tôi tức giận nói.

Không ngờ Đinh Nhất cười thần bí đáp: “Đương nhiên không cần, cậu lại đây...”

Vì thế Đinh Nhất dựa sát bên tai tôi nói vài câu, tôi nghe xong thì nghi ngờ: “Thế cũng được hả?”

Đinh Nhất nói khẳng định: “Đương nhiên được!”

Vì thế tôi vô cùng mông lung đi đến phía trước đàn khỉ, sau đó móc răng thú trên người ra, hung tợn hét chúng. Không ngờ đám khỉ kia như là bị hoảng sợ quá độ, tất cả đều thét chói tai, chạy lên trên núi không quay đầu lại.

CHƯƠNG

XÁC NỮ DƯỚI ĐÌNH

Tôi lập tức cười ha ha nói: "Khỏi phải nói, thứ Trang Hà cho đúng là rất tốt! Dọa được ác ma, cũng hù chạy khỉ luôn!"

Sau khi khỉ bị doạ chạy mất, tôi cực đắc ý, vì thế bèn quay lại nói lớn với Đinh Nhất ở phía sau: "Anh thật sự nói đúng rồi! Thế nào? Có muốn lên núi làm đại vương khỉ không!"

Nhưng vào ngay lúc này, tôi lại thấy được sự sợ hãi trên mặt Đinh Nhất, tôi biết anh ta sẽ không sợ hãi bởi vì mấy lời tôi nói muốn lên núi làm đại vương khỉ, như vậy nỗi sợ hãi cũng chỉ có thể đến từ phía sau mình!

Nghĩ đến đây tôi muốn quay đầu lại xem, nhưng lại thấy Đinh Nhất đã chạy nhanh như bay tới, tôi chẳng biết làm sao cứ đứng ở đó, không biết nên chạy tới phía anh ta, hay là làm sao đây?

Trong nháy mắt Đinh Nhất đã chạy tới gần, cùng lúc đó tôi cũng cảm thấy phía sau truyền đến tiếng đá lăn xuống… Chờ khi tôi hiểu được thì đã bị Đinh Nhất kéo sang một bên. Một tảng đá to cỡ cái cối xay, kèm theo một ít đá vụn lăn qua chỗ tôi vừa đứng.

Nếu vừa rồi tôi đứng bất động, thì lúc này đầu đã bị giã thành bánh bột ngô. Khó trách bác gái ở bãi đỗ xe nói càng đi càng nguy hiểm, bây giờ xem ra thật đúng là mẹ nó quá nguy hiểm!

Lão Triệu đã sớm kéo chú Lê tránh ra chỗ an toàn, lúc này nhìn tôi như nhìn đồ ngốc, tôi hơi xấu hổ cười với họ và nói: “Đại vương khỉ cũng không phải dễ làm, em vẫn nên bỏ đi thôi.”

Chú Lê càng bị chọc cho tức quá hoá cười, liên tục lắc đầu: “Chú đã nói bầy khỉ kia không dễ chọc vào mà! Cháu còn không nghe, chú thấy tảng đá vừa rồi không chừng chính là do mấy con súc sinh đó đẩy xuống đấy.”

Tôi nghe thế thì lòng lạnh đi, vậy cũng ác độc quá rồi! Đừng để cho tôi nhìn thấy chúng nó nữa, bằng không sẽ nhổ sạch lông chúng trước!

Có lần giáo huấn vừa rồi, nên tôi luôn thành thành thật thật đi theo sau Đinh Nhất, lúc đi đường cũng là mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, sợ trên đầu lại rơi xuống thứ gì đòi mạng nữa.

Đi mãi đi mãi, phía trước lại xuất hiện một đoạn đường xi măng dở dang, Lúc trước ở đây chắc là có đường cái, chỉ có điều sau này bị đất đá chôn mất, giờ phần lộ ra bên ngoài này cũng đã thành lòng sông.

Phía trước cách đó không xa có một cái đình hóng gió cũ nát, hẳn là cũng bị động đất làm hỏng, tuy rằng bây giờ tồi tàn thậm tệ, nhưng không khó nhìn ra trước đây chắc là một chỗ rất đẹp.

Ai biết ngay lúc đi ngang đình hóng gió, đột nhiên tôi bị mấy thứ bên trong hấp dẫn. Tuy rằng những thứ kia thoạt nhìn đều là vật liệu gỗ và gạch ngói của đình hóng gió sụp nên rơi xuống, nhưng tôi lại nhìn thấy một phần chăn bông thêu hoa trong đó…

Lão Triệu thấy tôi đột nhiên đứng lại tại chỗ, căng thẳng hỏi: “Làm sao thế? Có phải cảm giác được cha mẹ anh không?”

Tôi nghi ngờ quay lại nhìn anh, cảm thấy giờ anh ấy sắp thành chim sợ cành cong, không thể cứ gặp phải thi thể thì chính là cha mẹ của anh ấy chứ? Nhưng lời này tôi cũng không thể nói thẳng,

đành uyển chuyển nói: “Ở đây cách vị trí của chú dì còn rất xa, nếu em cảm giác được chắc chắn sẽ nói cho anh đầu tiên.”

Sau khi nói xong, tôi bèn một mình đi về hướng đình hóng gió, Đinh Nhất thấy tôi tự đi qua, lập tức theo cùng. Khi tôi chầm chậm đi đến trước mặt đình hóng gió, trong lòng lập tức có một loại cảm giác khác thường…

Cảm giác đó không phải là ký ức gì trong tàn hồn, chỉ là một loại cảm xúc đơn thuần, nhưng cảm xúc này lại quá mức phức tạp, trong đó hàm chứa đau lòng, oan ức, căm phẫn còn có hận ý nồng đậm.

Lúc này chú Lê cũng đã đi tới hỏi: “Sao vậy? Chỗ cái đình hỏng này có vấn đề gì sao?”

Tôi không lập tức trả lời chú, mà trước tiên nhắm mắt lại cẩn thận cảm giác trong chốc lát, rồi mới quay đầu nói: “Trong đình này chắc chắn có thi thể, nhưng cháu lại không cảm giác được ký ức khi còn sống của cô ấy, chỉ có thể cảm giác được một loại cảm xúc…”

Chú Lê nghe xong thì sắc mặt thay đổi, lập tức lấy la bàn ra đi quanh bốn phía của đình hóng mát, mà lúc này kim trên cái la bàn nho nhỏ của chú lại quay rất nhanh!

“Tình huống này là như thế nào?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Chú Lê cúi nhìn la bàn, trầm giọng hỏi tôi: “Cháu nói trong đình này có thi thể?”

“Vâng, chắc là ở ngay bên dưới hai viên gạch kia, bên trên thi thể còn đắp một cái chăn bông in hoa.” Tôi nói rất khẳng định.

“Là nam hay là nữ?” Chú Lê tiếp tục hỏi.

“Nữ.” Tôi có thể khẳng định.

Chú Lê nghe xong bấm đốt ngón tay tính toán, sau đó đè thấp

giọng nói: “Trong đình có một cái xác nữ, nhưng cháu lại không cảm giác được ký ức của cô ấy lúc còn sống, vậy cháu nói cảm xúc là dạng cảm xúc gì?”

Tôi suy nghĩ và nói: “Khó mà nói rõ được, rất phức tạp, có bi thương cũng có phẫn nộ, nhiều hơn là thù hận…”

Chú Lê nghe xong liên tục lắc đầu: “Hỏng rồi, tình huống này chắc chắn là đã biến thành ác linh, còn may bây giờ vẫn là ban ngày, chắc là có cách cứu!”

Xong chú Lê lại nói với ba chúng tôi: “Đi lấy cái xác phía dưới kia ra ngoài, sau đó chúng ta thừa dịp sắc trời còn sớm, thiêu ngay tại chỗ!”

“Thiêu? Chuyện này không được đâu? Đây là xác của người gặp nạn động đất, người nhà chắc chắn vẫn luôn tìm cô ấy, bây giờ khó khăn lắm mới tìm được, sao có thể tùy tiện thiêu chứ?” Lão Triệu giật mình nói.

Chú Lê nhìn lão Triệu: “Chuyện đêm qua cháu cũng thấy rồi, chúng ta chỉ gặp phải một đám vong hồn vô hại, nhưng mà cái xác nữ trong đình hóng gió này không giống vậy, oán khí của cô ta rất nặng, tuyệt đối không phải đơn giản là động đất gặp nạn! Nếu bây giờ không xử lý, chờ đến lúc chúng ta quay về trời cũng đã tối, lúc ấy lại muốn thu phục cô ta thì không dễ đâu.”

Thật ra tôi cũng có thể hiểu được lão Triệu vì sao không đồng ý thiêu xác, chắc chắn là lại liên tưởng đến cha mẹ mình, nhưng lần này tôi chắc chắn nghe theo chú Lê, bởi vì chỉ cần tôi không thể thuận lợi cảm giác tàn hồn, tuyệt đối đều là chuyện khó giải quyết, khác thường tất là yêu ma.

Lão Triệu cũng ngại phản bác chú Lê, rốt cuộc chúng tôi đến để giúp anh, nếu anh ấy thật sự không tin lời chúng tôi thì cũng không cần phải nhờ.

Cuối cùng chúng tôi quyết định dọn dẹp đưa thi thể ra ngoài trước, muốn thiêu hay là muốn báo cảnh sát thì nói sau. Gạch ngói của đình hóng gió này không phải quá nhiều, hẳn là sẽ không đè chết được một người. Đương nhiên, nếu người này đã bị thương nặng thì đó là vấn đề khác.

Trong bốn người, một ông già như chú Lê dĩ nhiên không cần động tay, cho nên ba chúng tôi mồ hôi mồ kê, tốn hết sức mới dọn dẹp hết gạch ngói và gỗ đè trên thi thể.

Cuối cùng, chúng tôi thấy được một cái chăn bông in hoa đã dơ đến nỗi không nhìn ra màu sắc ban đầu…

Thật ra tôi sợ tiếp xúc trực tiếp với thi thể, cho nên chắc chắn sẽ không là người đầu tiên bước lên xốc chăn bông, lão Triệu tuy rằng không sợ thi thể, nhưng anh chàng này có bệnh chung của đám bác sĩ, đó chính là thói sạch sẽ, dĩ nhiên cũng sẽ không ra tay.

Cuối cùng vẫn là Đinh Nhất lên trước xốc cái chăn bông dơ hầy kia, lộ ra một bộ xương trắng lạnh lẽo…

CHƯƠNG

MẶT DÂY CHUYỀN TRÊN XÁC

Trong nháy mắt khi chăn bị xốc lên, một mùi tanh tưởi xộc ra. Tuy rằng thi thể này đã phân huỷ thành xương trắng, nhưng dịch xác hư thối trước đó vẫn bị chăn bông che bên dưới, bây giờ đột nhiên xốc lên, mùi hương kia khỏi phải nói là khó ngửi nhường nào!

Tôi và lão Triệu đều phải lùi lại phía sau mấy bước, chỉ có Đinh Nhất mặt mày bình tĩnh, nhìn thi thể không hề nhúc nhích. Chờ mùi hôi tan đi gần hết, tôi mới chậm rãi bước lên xem, nhìn tưởng không sao, nhưng lập tức lại cảm thấy da đầu tê dại.

Chỉ thấy biểu tình của bộ xương khô kia cực kỳ dữ tợn, miệng há ra rất lớn, nói vậy trước khi chết chắc chắn rất đau khổ! Quần áo trên người cô ấy vẫn còn nguyên, chỉ bị dịch xác ngâm không còn hình dáng, không nhận ra màu sắc vốn có.

Tuy rằng không nhìn ra màu sắc quần áo là gì, nhưng xem kiểu dáng rất giống đồ phục vụ nào đó của khu nghỉ dưỡng nông thôn. Lúc này Đinh Nhất ngồi xổm xuống, dùng dao bạc lục tìm trong quần áo, muốn xem thử có thứ gì có thể chứng minh thân phận hay không.

Khỏi nói, đúng là tìm ra trong túi quần của cô ấy một ví tiền đã dính vào với nhau, mở ra nhìn, bên trong có ít nhân dân tệ rách

nát, một cái thẻ ngân hàng và một chứng minh thư.

Tên trên chứng minh thư là Lý Tú Anh, sinh năm 1974, nếu cô ấy cũng bị nạn vào năm bị động đất ấy, vậy lúc chết cũng chỉ hơn ba mươi tuổi. Tuy lão Triệu không phải pháp y, nhưng tốt xấu cũng là một bác sĩ, cho nên anh ấy bịt mũi đi đến, muốn xem xét cẩn thận thi thể này một chút.

Anh ấy nhận lấy dao bạc từ tay Đinh Nhất, sau đó cẩn thận kiểm tra trên thi thể, một lát sau mới trầm giọng nói với chúng tôi: "Trước khi chết chắc là cô gái này bị ngoại thương rất nghiêm trọng, bởi vì xương chân trái bị gãy, hơn nữa nhìn mặt ngoài vết thương không có dấu hiệu khép lại, chứng minh cô ấy bị thương ở chân không bao lâu thì đã chết."

Tiếp theo anh lại nhìn quần áo của thi thể nói: "Tuy rằng hiện tại thi thể chỉ còn lại có bộ xương, nhưng từ kích cỡ quần áo và giày của cô gái này thì không khó nhìn ra, đây là một người vừa cao vừa béo, nhìn kích thước xương và quần áo hiện giờ, cô ta cao ít nhất một mét bảy lăm, nặng 90 kg."

Tôi nhìn quần áo của cô gái, nghi ngờ nói: "Có thể nào cô ấy mặc quần áo lao động không vừa người không?"

Lão Triệu nghe tôi nói như vậy, bèn đẩy áo ngoài lộ ra áo lót bên trong: "Quần áo lao động có thể mượn người khác, nhưng áo lót cũng sẽ không mượn người khác chứ?"

Tôi nhìn thoáng qua nội y bên trong, lập tức tưởng tượng ra cái chỗ đó lúc trước lớn bao nhiêu, bảo giống một trái dừa cũng không phải nói quá đâu! Như vậy xem ra thi thể này đúng thật là của một cô gái béo.

Vậy nên khó trách, gặp tai nạn lớn như vậy, đừng nói một người mập mạp, cho dù là một người bản lĩnh mạnh mẽ, nhanh nhẹn cũng khó mà tránh được một kiếp, càng đừng nói một cô gái

béo như vậy.

Giờ đã đem thi thể ra khỏi gạch ngói, chúng tôi cũng nên đưa ra lựa chọn, thiêu ngay tại chỗ? Hay là lập tức báo cảnh sát để cảnh sát tới xử lý đây?

Chủ trương của chú Lê chắc chắn là đốt ngay tại chỗ, bởi vì chú ấy cảm thấy cho dù để cảnh sát mang đi, đến lúc đó ác linh này chắc chắn vẫn sẽ tác quái, khi ấy lại gây ra mạng người thì sẽ phiền phức.

Nhưng lão Triệu lại kiên trì muốn lập tức báo cảnh sát, rốt cuộc đây là thi thể của người gặp nạn trong trận động đất năm đó, sao có thể qua loa thiêu như vậy chứ?

Đinh Nhất chắc chắn là nghe chú Lê, vậy còn một phiếu phải xem tôi.

Thật ra tôi nghiêng về bên chú Lê, suy cho cùng thiêu là xong hết mọi chuyện, nhưng tôi lại không thể không bận tâm đến suy nghĩ của lão Triệu. Cha mẹ anh ấy cũng gặp nạn trong cơn động đất đó, hơn nữa đến giờ còn chưa tìm được, cho nên ở mặt cảm tình anh ấy chắc chắn không tiếp thu được chuyện thiêu xác ngay tại chỗ.

Trong lúc nhất thời tôi rơi vào thế khó xử, không biết nên làm gì bây giờ. Đúng lúc này, tôi phát hiện cái xác nữ này cũng không phải nằm hẳn dưới đất, dưới thân cô ta lại có một cái cáng đơn giản?

Chẳng lẽ là bị thương nặng trong động đất, sau đó bị người ta ném vào đây? Nhưng nghĩ lại cảm thấy không có khả năng lắm, bởi vì lúc ấy tới cứu người không phải cảnh sát vũ trang thì chính là quân giải phóng, chắc chắn họ không thể bỏ mặc người bị thương nặng!

Lại nói, đừng nói là người bị thương, dù là thi thể bọn họ cũng

sẽ khiêng đến dưới chân núi chờ người thân đến nhận về! Như vậy là ai lại ném cô gái bị gãy chân trái vào trong đình này đây?

Hiện giờ giải thích duy nhất rất có thể là bạn đồng hành bỏ lại cô ta, tự mình chạy trốn! Đang nghĩ ngợi nên tôi không lưu ý dưới chân, kết quả bị cái cáng dưới thi thể làm vấp một cái, cả người liền nhào về phía cái xác nữ trên mặt đất…

Bình thường Đinh Nhất chắc chắn có thể đỡ lấy tôi, nhưng mà lúc này lão Triệu đang che phía trước anh ta, căn bản là anh ta duỗi tay không tới. Cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn tôi tiếp xúc thân mật với xác nữ dưới đất.

Có điều còn may tôi lanh trí, thời khắc mấu chốt dùng tay chắn phía trước… Chỉ nghe "bịch" một tiếng, một bàn tay của tôi ấn vào lồng ngực của cái xác nữ. Tuy rằng thi thể sớm đã thành xương trắng, nhưng cảm xúc đó cũng khỏi phải bàn là khó chịu bao nhiêu!

Lúc tôi rụt tay về lại kéo theo thứ gì đó! Đó là một mặt dây chuyền ngọc, dùng một sợi tơ hồng rất mảnh đeo trên cổ cô gái. Đương nhiên, giờ tơ hồng đã sớm biến thành màu nâu đen, nó đang quấn chặt trên đầu ngón tay, bị tôi kéo ra theo từ trong lồng ngực cô gái.

Thứ này chắc là đeo trên người cô gái hồi còn sống, về sau thi thể bị thối rữa nên nó rơi vào trong lồng ngực. Mới đầu tôi vừa thấy thứ ghê tởm này thì lập tức muốn ném đi.

Nhưng khi ngón tay tôi đụng tới mặt dây chuyền kia, trong lòng lập tức lộp bộp, không ngờ trên thi thể không có tàn hồn, mà trên mặt dây chuyền này lại có…

Vào ngày Lý Tú Anh xảy ra chuyện, ở gần Tiểu Long Đàm vừa hay có đội kiến trúc đang thi công, lúc giữa trưa cô ta cùng một người phục vụ khác tên Ngọc Lan đưa cơm trưa cho nhóm công

nhân này.

Những công nhân này chia thành hai nhóm ăn cơm, chờ cho tất cả bọn họ đều cơm nước xong, cũng đã sắp tới hơn hai giờ chiều. Ai ngờ ngay lúc hai người các cô thu dọn chén đũa chuẩn bị xuống núi, đột nhiên đất rung núi chuyển, xe điện đưa cơm ba bánh mà các cô lái rung lắc lên xuống.

Ngay sau đó thì thấy một công nhân thi công bị đá và đất trên núi rơi xuống chôn sống! Bốn phía bụi mù cuồn cuộn… Phản ứng đầu tiên của Lý Tú Anh chính là lôi Ngọc Lan chạy tới chỗ trống trải một chút.

Tuy nhiên ở đây làm gì có chỗ nào quá trống trải, vì thế hai người chỉ có thể mù quáng chạy loạn! Ai ngờ không chạy vài bước, Lý Tú Anh cảm thấy chân trái của mình đau nhức, cô cúi đầu nhìn, phát hiện cẳng chân của mình bị đá va vào làm gãy, dưới máu thịt hở ra đã lộ cả xương cốt…

Lúc ấy Lý Tú Anh thấy mình bị thương nặng như vậy, trong lòng cực kỳ sợ hãi, nhưng nhớ đến nhà mình còn có đứa con trai chín tuổi, cô ấy biết mình không thể chết ở đây như thế, vì thế bèn kéo Ngọc Lan, hy vọng cô ta có thể đỡ mình đứng lên chạy đi.

CHƯƠNG

SAU THIÊN TAI

GSau khi Lý Tú Anh thấy cẳng chân mình bị đá va gãy, muốn nhờ đồng nghiệp Ngọc Lan đỡ cô chạy tiếp, nhưng giơ tay kéo mới phát hiện vừa rồi chạy vội vàng nên cả hai đã bị tách ra!

Lý Tú Anh bắt đầu hoảng sợ, bên cạnh không có ai giúp cô được, trên đầu còn có đá to đá nhỏ liên tục rơi xuống. Cuối cùng cô chỉ có thể mặc cho số phận quỳ rạp trên mặt đất, không dám di chuyển lung tung.

Thời gian phảng phất như qua một thế kỷ, mặt đất đang gầm gào mới coi như khôi phục một chút yên ả. Lúc này Lý Tú Anh nghe thấy chung quanh có người kêu gọi, có người kêu rên, còn có người khóc thút thít… Cô cố gắng bò dậy khỏi mặt đất, muốn nhìn xem xung quanh đã biến thành thế nào.

Vừa nhìn mới phát hiện, phong cảnh tươi đẹp của Ngân Hán Câu giờ đã bị tàn phá, Tiểu Long Đàm nước xanh như ngọc đã bị đá trên núi trút xuống vùi lấp, thành một bãi đá vụn.

Đột nhiên, Lý Tú Anh thấy một chiếc giày cách chỗ mình không xa, cô cố gắng bò qua nhìn, phát hiện lại là chân của một người, giày trên chân quen như thế, không phải Ngọc Lan thì ai?

“Ngọc Lan! Ngọc Lan!” Lý Tú Anh gọi tên cô ta, nhưng người

phía dưới lại không có tí phản ứng nào cả. Cô thử lật cục đá đè trên người Ngọc Lan ra, nhưng mới đẩy vài cái thì cô phát hiện thân trên của Ngọc Lan đã bị một tảng đá lớn trên núi rơi xuống đè bẹp rồi.

Nỗi hoảng sợ quá lớn làm Lý Tú Anh ngồi ở đó cả buổi cũng không động đậy được, đến khi cô nghe thấy có người kêu: “Những người may mắn còn sống tập trung lại đây! Mọi người nhìn xem người bên cạnh mình có ai bị thương hay không, cùng giúp nhau đỡ sang đây tập trung!”

Lúc này Lý Tú Anh đã đau đến mức đổ đầy mồ hôi lạnh, thật sự không có sức đi đến chỗ có âm thanh truyền đến. Cũng may phía sau cô có hai công nhân vừa rồi ăn cơm của cô nhận ra, vì thế bọn họ khiêng Lý Tú Anh đến chỗ truyền ra âm thanh để tập hợp.

Đến nơi thì thấy vừa rồi đoàn du khách đông vậy mà giờ chỉ còn lại mười mấy người, người mới cao giọng nói chuyện, chắc là vị chủ nhiệm Lưu của khu du lịch, bởi vì hôm nay ở đây có thi công, ông ấy tới đây xem tình hình, không ngờ lại xảy ra tai nạn nghiêm trọng đại này…

Chờ tất cả mọi người lục tục đến hết, chủ nhiệm Lưu kiểm kê số lượng, có chưa đến hai mươi người, trong đó có mấy người bị thương nhẹ, một người thương nặng, số người gặp nạn càng không thể đếm được.

Lý Tú Anh chính là người bị thương nặng kia, bởi vì bây giờ trong những người ở đây không ai có kiến thức y học, họ nhìn vết thương trên chân Lý Tú Anh cũng không biết nên làm gì, trừ việc cầm máu đơn giản ra cũng không có cách cứu chữa khác.

Chủ nhiệm Lưu liên tiếp gọi điện thoại cho công ty, nhưng lại không có cuộc nào nối máy được, xem ra điện thoại của công ty không phải bị động đất làm hỏng, mà là cột phát sóng ở gần đây bị

chấn động nên hỏng rồi! Tóm lại không làm cách nào liên hệ được với người bên dưới để lên cứu viện.

Đáng sợ nhất chính là, tuy rằng động đất qua, nhưng sau đó dư chấn vẫn không ngừng, thỉnh thoảng lại có đá tảng từ bên trên lăn xuống dưới, vô vùng nguy hiểm! Tuy nhiên đường đi xuống dưới cũng đã sớm bị đất đá chắn lại, muốn xuống núi cũng không phải chuyện dễ dàng.

Bởi vì trong lúc nhất thời không thể liên hệ được với nhân viên cứu viện bên dưới, cho nên tất cả mọi người đều không biết nên ở lại tại chỗ chờ cứu viện? Hay là mọi người mạo hiểm cùng nhau đi xuống đây? Chân của Lý Tú Anh lúc này càng đau đớn hơn, tuy đã có người cầm máu đơn giản cho cô, nhưng máu vẫn chậm rãi chảy ra nhiễm đỏ đất dưới chân…

Những người khác thấy để Lý Tú Anh nằm trên mặt đất như vậy không phải cách, cũng không biết ai tìm đâu ra một cái chăn bông in hoa lót dưới người cô, hy vọng như vậy có thể giảm bớt một chút đau đớn.

Nhưng dường như tác dụng không lớn, Lý Tú Anh vẫn cảm thấy chân trái của mình đau thấu tim… Lúc này, chủ nhiệm Lưu vẫn luôn gọi điện thoại không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng liên hệ được với phía dưới, kết quả nhận được câu trả lời làm mọi người nghe xong đều tuyệt vọng.

Hoá ra tình huống phía dưới càng nghiêm trọng hơn so với trên này, có thể nói là nhà lật phòng sụp, chết và bị thương vô số kể. Hơn nữa tình huống bây giờ là, đường đi lên hoàn toàn bị bít kín, trong khoảng thời gian ngắn nhân viên cứu viện không thể lên được, nhanh nhất cũng phải chờ đến buổi tối mới có máy bay trực thăng đi lên cứu người.

Trong điện thoại còn nói bọn họ sau khi trời tối đốt lên mấy

đống lửa trại, bày ra thành hình chữ thập hoặc là tam giác, như vậy có thể tiện cho máy bay trực thăng ở trên không tìm được họ. Vì thế chủ nhiệm Lưu bèn bảo mọi người thu gom những thứ có thể đốt được chung quanh, để chốc nữa trời tối đốt lửa trại dùng đến.

Lý Tú Anh lúc này được sắp xếp ở trong một túp lều giản dị dựng tạm, cô nhìn chăn bông ấm máu dưới người mình, lòng đầy lo lắng, cô hy vọng máy bay trực thăng cứu viện có thể lên nhanh, như vậy có thể sẽ giữ chân của mình lại được.

Lúc này chủ nhiệm Lưu còn đưa cho cô một ít đồ ăn, nói đây là của mấy du khách mang theo trên người, vì xét vết thương của cô nghiêm trọng nên lấy ra cho cô ăn trước.

Lúc ấy Lý Tú Anh còn tràn đầy cảm kích, rốt cuộc ở tình huống con đường phía trước chưa biết rõ này, có thể nhường đồ ăn cho người bệnh ăn, cũng đã là hành động rất tốt đẹp rồi.

Đêm đó Lý Tú Anh vì lo máy bay có thể đến bất cứ lúc nào, nên căn bản không dám ngủ, hơn nữa bản thân cô mất máu quá nhiều, cũng sợ mình một khi ngủ sẽ không tỉnh được. Đáng tiếc đến khi mấy đống lửa trại cháy tàn rồi, họ vẫn không chờ được máy bay trực thăng lên cứu viện…

Buổi sáng hôm sau chưa đến 6 giờ, gần đó đã xảy ra vài cơn dư chấn rất nhỏ, đá phía trên rơi xuống làm mọi người đang nửa mơ nửa tỉnh bị doạ tỉnh lại, cả đám đều nhìn nhau kinh hoàng, xem ra trong khoảng thời gian ngắn họ sẽ không đợi được máy bay trực thăng lên cứu viện!

Gần hai mươi người sống sót còn lại dần dần bắt đầu lo âu, không phải đã nói buổi tối sẽ tới ư? Sao mà trời đã sáng còn chưa nhìn thấy bóng dáng máy bay đâu? Nếu tiếp tục chờ nữa, lỡ như trong lúc đó lại có một trận động đất quy mô lớn thì làm sao đây?

Chẳng lẽ để cho chúng ta ở đây chờ chết sao?

Căng thẳng, lo âu, bất an đủ loại cảm xúc lan tràn trong lòng họ, mỗi người đều hận sao không thể mọc cánh bay ra ngoài!

Cuối cùng, vẫn là chủ nhiệm Lưu ra quyết định, nhân lúc tình hình ở đây còn chưa trở nên quá xấu, mọi người cần nghĩ cách rời khỏi đây… Nhưng hiện giờ có một vấn đề lớn bày ra trước mặt mọi người, đó chính là Lý Tú Anh bị thương nặng phải làm sao?

Vết thương ở chân trái của cô quá nặng, căn bản không có khả năng tự đi xuống núi, nhưng trong những người may mắn còn sống, phần lớn đều là du khách tới đây chơi, không có mấy người trẻ tuổi, vóc dáng Lý Tú Anh lớn, người lại nặng, mấy du khách vừa tìm được đường sống trong chỗ chết kia sao có thể sẵn lòng thay phiên nhau khiêng cô xuống núi?

Tuy rằng lúc ấy chủ nhiệm Lưu làm một ít động viên tư tưởng cho mọi người, để mọi người không vứt bỏ tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, cùng nhau thay phiên khiêng Lý Tú Anh xuống núi, nhưng trong những người này, vẫn có số ít người chỉ ra rõ ràng, bản thân có thể đi xuống núi đã không dễ dàng, lại còn mang theo một người bị thương nặng như vậy, đó căn bản là chuyện không thể.

CHƯƠNG

TUYỆT VỌNG ĐẾN CÙNG CỰC

Tuy chủ nhiệm Lưu thử thuyết phục những người này, để tất cả cùng góp chút sức lực là có thể cứu một mạng người, nhưng từ ngày hôm qua trong điện thoại mọi người đã biết được tin tức động đất, trong lòng mỗi người đều hoảng sợ, tất cả mọi người đều là dân bị nạn, ai có thể cứu ai đây?

Nhưng chủ nhiệm Lưu lại vẫn rất kiên trì nói với mọi người: "Chúng ta bất kể là du khách hay là nhân viên làm việc ở khu du lịch, hiện giờ đều bị một trận thiên tai nhốt ở đây, chúng ta nên đồng tâm hiệp lực, trợ giúp mỗi một người may mắn còn sống sót ra ngoài! Chúng ta không có đường lui, đường đi ra ngoài chỉ có một lối, mỗi một người góp một phần sức là có thể cứu được một mạng người mà! Đây là công đức lớn biết bao nhiêu!"

Cuối cùng, dưới sự khuyên bảo hết mình của chủ nhiệm Lưu, mọi người rốt cuộc cũng đồng ý đưa Lý Tú Anh cùng đi, công nhân trong đội thi công lúc trước may mắn còn sót lại vài người, họ dùng ván gỗ rơi rớt chung quanh làm một cái cáng đơn giản cho Lý Tú Anh, sau đó đắp cái chăn bông in hoa dính máu lúc nãy cô nằm lên trên người.

Hết thảy chuẩn bị ổn thoả xong, cáng của Lý Tú Anh đã được

mười mấy người đàn ông trong đám người còn sống khiêng lên…

Thế nhưng khi mọi người đi xuống dưới lại phát hiện, đoạn đường này ngày thường đi không đến ba mươi phút là hết, hôm nay thật là quá khó đi! Dưới chân rất nhiều đá vụn, dù là người không mang gì hết đi cũng mất sức, đừng nói đến phải khiêng cáng!

Còn chưa đi bao xa, trời bắt đầu đổ mưa, dưới chân vốn là đá vụn khó đi, hiện giờ lại bắt đầu trở nên vừa ướt vừa trơn! Tiếp theo có mấy người trượt chân té xuống đất nên bị trẹo.

Dần dần, bắt đầu có người oán giận Lý Tú Anh quá nặng, trọng lượng của bản thân cô cộng thêm cáng và chăn bông bị nước mưa làm ướt nhẹp, tổng cộng đã vượt qua 150 kg.

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu rút tay, ngay từ đầu mọi người vẫn còn mỗi người vươn một bàn tay, sau số người còn lại không thể không nâng cáng lên vai, nhưng mỗi bước đi vẫn còn rất khó khăn.

Sau lại xảy ra vài lần dư chấn quy mô khác nhau, nhìn thấy phía trước phía sau đá tảng rầm rập rơi xuống, không ít người đều đẩy cáng ra tự mình đi trước. Nhìn cả đám người đều ném mình xuống tự chạy trốn, trong lòng Lý Tú Anh càng ngày càng lạnh, nhưng cô cũng bất lực.

Bởi vì đối mặt với sự lựa chọn sống hay chết, đại đa số người nghĩ đến đầu tiên vẫn là làm sao để tự bảo vệ mình, mà không phải xả thân cứu người. Cứ như vậy, cáng khiêng Lý Tú Anh ở trong mưa cứ đi rồi ngừng, ngừng rồi lại đi…

Càng ngày càng nhiều người bỏ chạy trước, số người còn lại cũng càng ngày càng ít, đến cuối cùng cũng chỉ còn lại chủ nhiệm Lưu và ba công nhân của đội thi công, còn có hai cặp vợ chồng già xấp xỉ trên năm mươi tuổi. Họ như vậy, không cần người khác

giúp mình đi xuống cũng đã là kỳ tích, làm sao có thể khiêng được cáng của Lý Tú Anh chứ?

Về sau chủ nhiệm Lưu thật sự là mệt đến đi không nổi, đành phải để hai đôi vợ chồng già đi trước, đừng trì hoãn trên đường mất công lại xảy ra chuyện gì! Lúc này trời mưa càng lúc càng lớn, vì thế chủ nhiệm Lưu quyết định khiêng Lý Tú Anh đến đình hóng gió phía trước nghỉ ngơi đã, sau đó lại tính tiếp.

Ngày thường chủ nhiệm Lưu cũng không hay làm việc gì tốn sức, đây là lần đầu tiên ra sức nhiều như vậy, chờ đến khi ông và ba công nhân khiêng được Lý Tú Anh đến đình hóng gió thì ngồi trên đất thở dốc.

Mấy người họ dựa vào đình hóng gió nghỉ ngơi cả buổi cũng chưa lại sức, trong lòng Lý Tú Anh biết, mình đã là trói buộc của họ, nhưng cô thật sự sợ hãi họ sẽ bỏ lại mình, vì thế liên tục nói với họ: "Chủ nhiệm Lưu ơi! Mọi người đừng bỏ lại tôi! Nhà tôi còn có đứa con trai đang học tiểu học còn phải nuôi! Tôi không thể chết được!"

Nhưng không ngờ cô vừa mới dứt lời, một công nhân tức giận nói: "Nhà cô có con phải nuôi? Chứ nhà ai không có hả? Nếu còn tiếp tục thế này, chỉ sợ mấy người chúng tôi đều phải chết cùng cô ở đây! Muốn khiêng các người khiêng đi, tôi không khiêng nữa!"

Công nhân này nói xong đứng dậy muốn đi, nhưng lại bị chủ nhiệm Lưu ngăn lại: "Anh không thể đi! Giờ anh đi rồi, chúng tôi không có cách nào khiêng cô ấy đi xuống!"

Không ngờ gã công nhân kia hất mạnh tay của chủ nhiệm Lưu ra: "Ông không quản được tôi, tôi muốn đi thì đi! Cứu người cũng phải lượng sức mà làm! Dựa vào cái gì mà muốn tôi ở lại chôn cùng với cô ta!"

Chủ nhiệm Lưu bị gã nói cho sửng sốt, không biết nên phản bác

như thế nào, công nhân kia thừa thế không thèm quay đầu lại mà đi mất. Lòng Lý Tú Anh hoàn toàn lạnh lẽo, vừa rồi bốn người khiêng đã rất vất vả, huống chi giờ còn ít đi một người?

Vài người đang nhìn theo bóng dáng công nhân kia không biết làm sao, lại thấy cách đó không xa đột nhiên xảy ra sạt lở núi quy mô nhỏ, mà công nhân bỏ đi kia vừa lúc bị một tảng đá bên trên rơi xuống đập trúng, lập tức bẹp đầu.

Cảnh này quá mức thảm thiết, đánh mạnh vào lòng mỗi người trong đình hóng gió, họ đều hiểu tiếp tục như vậy chỉ có một đường chết, ai cũng không ra ngoài được. Lý Tú Anh đã cảm thấy mấy người này sẽ lập tức bỏ mặc mình, vì thế cô đau khổ cầu xin chủ nhiệm Lưu đừng bỏ lại.

Lúc này chủ nhiệm Lưu nhìn thời gian, sau đó vẫn quay đầu nói với Lý Tú Anh câu nói đó: "Tôi xin lỗi, giờ chúng tôi thật sự không có cách nào đưa cô theo, so với việc cùng chết ở đây, còn không bằng chúng tôi đi xuống tìm người lên cứu cô, có lẽ sẽ còn đường sống…"

Lý Tú Anh biết lúc này cầu xin đã vô dụng, đành phải gật đầu nói: "Vậy mọi người nhanh quay lại, một mình tôi ở đây rất sợ…"

Nhìn bóng dáng ba người chủ nhiệm Lưu, lòng Lý Tú Anh tràn đầy tuyệt vọng, sâu trong nội tâm cô hy vọng mình cũng có thể đi cùng bọn họ, nhưng cái chân này đừng nói là đi, muốn ngồi dậy cũng đau thấu tim gan.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Lý Tú Anh cảm thấy giống như mình đã ở trong đình hóng gió này cả một thế kỷ, nghe trên mái đình hóng gió bị đá từ phía trên rơi xuống vang lên bốp bốp, trái tim cô cũng theo đó mà run rẩy…

Sau lại vài lần dư chấn, Lý Tú Anh có thể cảm giác được rõ ràng mái đình hóng gió này đung đưa ngày càng mạnh, mặt trên mái

ngói đong đưa càng ngày càng dữ dội, mỗi một phút đồng hồ cô nằm bên dưới đều vô cùng giày vò.

Ban đầu, Lý Tú Anh tin chắc chủ nhiệm Lưu bọn họ chắc chắn sẽ dẫn người quay lại, sau lại từ từ nghi ngờ có phải họ có chuyện gì vướng chân trên đường hay không, đến cuối cùng bắt đầu oán trách mỗi người bỏ lại mình mà đi…

Cả quá trình giày vò này kéo dài rất lâu, khi oán hận của Lý Tú Anh đạt tới cực hạn, một cơn dư chấn quy mô lớn bất ngờ ập tới, cuối cùng đã kết thúc tính mạng của Lý Tú Anh. Cô ấy trơ mắt nhìn gạch ngói trên đầu bị động đất làm sụp, đá vụn, gạch ngói, vật liệu gỗ nháy mắt tất cả đều đè trên người cô.

Lý Tú Anh vốn là vì mất máu quá nhiều nên cơ thể rất yếu ớt, bị đè ở phía dưới không động đậy được chút nào. Cứ như vậy, cô ấy bị đè dưới đống gạch ngói đau khổ giãy giụa hai ngày, đến cuối cùng miệng vết thương nhiễm trùng mà chết.

CHƯƠNG

TAN THÀNH TRO BỤI

GPhải nói mối hận của Lý Tú Anh cũng không phải không có lý do, thật ra giây cuối cùng lúc cô hấp hối, có một tốp cứu viện đi ngang qua đình hóng gió, nhưng họ không biết dưới đống gạch ngói còn có một cô gái…

Ngay lúc đó Lý Tú Anh đang mơ mơ màng màng, nghe thấy có âm thanh của đội cứu viện, đáng tiếc lúc ấy cô đã không phát ra được nửa tiếng nào, chỉ có thể mặc cho hy vọng sống cuối cùng này vuột khỏi đầu ngón tay.

Chờ tôi phục hồi lại tinh thần thì tay đang nắm chặt lấy mặt dây chuyền của Lý Tú Anh, tưởng tượng đến cái này móc ra từ lồng ngực của thi thể, tôi lập tức ném trở lại. Chú Lê thấy tôi tỉnh lại, bèn hỏi tôi phát hiện cái gì?

Tôi nhìn thoáng qua bộ xương trên mặt đất và nói: "Cô Lý Tú Anh này quả nhiên chết rất oan, cho dù kết quả này là thiên tai hay là nhân họa, cô ấy đều đủ thảm."

Vì thế tôi kể lại chuyện nhìn thấy trong trí nhớ của Lý Tú Anh cho bọn họ, chú Lê liên tục thở dài nói: "Nỗi đau lớn nhất của con người không gì hơn là cho ta hy vọng, cuối cùng lại phá huỷ hy vọng đó… Đã là như thế, còn không bằng ngay từ đầu để đá đập

vào kết thúc tính mạng cho thoải mái đi!”

Mấy người chúng tôi đau khổ thay cho thi thể trong chốc lát, sau đó tôi hỏi chú Lê: “Bây giờ làm sao đây? Thiêu cô ấy hay là báo cảnh sát?”

Chú Lê nói ngay: “Thiêu đi…”

Bác sĩ Triệu nghe xong hỏi: “Nếu không thiêu sẽ có hậu quả gì?”

Mặt chú Lê âm trầm nói: “Nếu không thiêu hủy, có lẽ chúng ta sẽ không lập tức nhìn thấy hậu quả của quyết định này, nhưng sau đó thi thể sẽ bị đưa xuống dưới, sau đó tìm kiếm nguồn gốc của cái xác, làm ADN đối chiếu. Trong quá trình này, tất cả những người từng tiếp xúc với thi thể, ngày sau nhẹ thì xui xẻo mắc bệnh, nặng thì cửa nát nhà tan. Cấp bậc ác linh giống như Lý Tú Anh hiện giờ đã không còn nói logic nữa, cái gì oan có đầu nợ có chủ đều không dùng được ở đây, cô ấy chỉ biết đem oán khí của mình ảnh hưởng đến tất cả những người sống từng tiếp xúc với cô, trong đó cũng bao gồm cả chúng ta…”

Tôi vừa nghe chúng tôi cũng phải bị xui xẻo thì liên tục xua tay nói: “Vậy thì không được, vẫn nên thiêu đi! Đừng để một hồi có người nhìn thấy thì thật sự thiêu không được nữa.”

Cuối cùng vẫn là chú Lê lấy từ trên người ra một gói chu sa nhỏ rải lên trên bộ xương, sau đó chú lại lấy ra một tấm bùa màu vàng dán lên trên. Tôi đang còn lo ở tình huống chất dẫn lửa gì cũng không có, làm sao hoả táng được thi thể? Lại thấy Đinh Nhất quẹt một que diêm ném qua đó, tiếp theo nghe thấy “Phực” một tiếng, một ngọn lửa màu lam đậm bùng lên trên bộ xương của Lý Tú Anh…

Tức thì có một mùi tanh tưởi bay vào mũi tôi, ngay sau đó tôi nghe thấy một tiếng khóc xé tim xé phổi, từ xa đến gần… Tôi nhìn trái nhìn phải, phát hiện bọn họ dường như đều không có phản

ứng gì, vì thế tôi rất cẩn thận hỏi bọn họ: "Mọi người có nghe tiếng gì không?"

Chú Lê nghe xong sắc mặt biến đổi, sau đó nhanh chóng ngoảnh đầu nhìn đằng sau, kết quả phát hiện cái gì cũng không có, chú ấy quay đầu lại, vẻ mặt sợ bóng sợ gió nói: "Nào có âm thanh gì chứ? Làm chú còn tưởng là có người lại đây nữa?!"

Nhìn bộ dạng chú Lê bị dọa dựng tóc gáy, hẳn là không nghe được âm thanh bên tai tôi, vì thế tôi nhìn về phía Đinh Nhất, anh ta cũng lắc đầu nói: "Tôi cũng không nghe thấy gì cả? Cậu nghe thấy gì?"

Lần này thì tôi bực bội, chẳng lẽ vừa rồi tôi nghe nhầm sao? Giờ cẩn thận nghe một chút, hình như lại không có tiếng gì nữa.

Lúc này chú Lê nghi ngờ hỏi tôi: "Cháu nghe thấy tiếng gì?"

"Tiếng khóc… Tiếng khóc của phụ nữ…" Tôi trầm giọng nói.

Chú Lê nghe xong cũng rất nghi ngờ: "Nếu ba chúng ta đều không nghe thấy, mà cháu lại có thể nghe thấy… Chẳng lẽ nói cháu có thể nghe được linh khấp?"

"Linh khấp là gì?" Tôi hơi khó hiểu hỏi chú.

"Chính là tiếng than khóc của hồn phách trước khi tan thành tro bụi, người bình thường không nghe được, trên đời này chỉ có hai loại người có thể nghe được linh khấp…"

"Hai loại nào ạ?"

"Một loại là thể chất đặc thù có thể thông linh, một loại khác chính là... người sắp chết."

Đệt! Nghe chú Lê nói thế thực sự làm tôi giật cả mình! Tôi đây là loại nào? Không phải loại thứ hai đấy chứ?

Chú Lê thấy sắc mặt tôi khó coi, bèn vỗ vai: "Yên tâm, chú dùng nhân cách bảo đảm, cháu là loại thứ nhất…"

Nhưng chờ tôi vừa mới thở phào một hơi nhẹ nhõm thì lại nghe chú nói: "Có điều thông thường loại thứ nhất cũng đều sẽ không sống lâu trăm tuổi!"

Trái tim tôi lại rơi xuống đáy cốc trong nháy mắt, xem ra tôi có thế nào cũng không tốt, thích làm gì thì làm đi! Lúc này thi thể trong ngọn lửa màu lam đậm kia đã bị thiêu đốt hầu như không còn, tôi không biết đây là cái nguyên lý gì mà có thể thiêu một bộ hài cốt nửa khô kiệt một cách sạch sẽ như vậy.

Nhớ rõ sau việc này tôi đã từng hỏi chú Lê, chú lại vẻ mặt thần bí nói: "Muốn biết à? Có thể nhé, bái nhập môn hạ của chú, thành đồ đệ chú rồi tự nhiên chú sẽ nói cho cháu!"

Tôi nghe xong bĩu môi, thầm nghĩ trong lòng, chú không nói thì thôi, đến lúc đó cháu đi hỏi Đinh Nhất không phải là ra? Không ngờ chú Lê lại nhìn ra tâm tư của tôi, chỉ nghe chú nói: "Cháu đừng nghĩ đi hỏi Đinh Nhất nhé! Nó cũng không biết, có mấy thứ phải là đệ tử có thể tiếp nhận y bát của chú thì mới truyền thụ được!"

Vì thế từ sau lúc đó tôi không còn hỏi những món xiếc gạt người đó của chú Lê là thế nào nữa, bởi vì tôi thật sự không muốn bái nhập môn hạ của chú!

Lão Triệu thấy thi thể đốt thành tro, hơi thương cảm nên lấy từ trên người ra một cái túi zip, muốn thu gom tro cốt lại. Kết quả chú Lê lại ngăn cản anh ấy: "Cho gió thổi tan đi! Xong hết mọi chuyện…"

Tay lão Triệu đơ ra đó, không biết nên làm gì nhìn về phía tôi. Tôi đành phải vỗ vai anh nói: "Em biết anh có lòng tốt, nhưng thu tro về có ích lợi gì đâu? Đừng quên việc chính của chúng ta..."

Tôi biết trong lòng lão Triệu hiểu ý của chúng tôi, thu tro cốt rồi sao? Hồn phách đã mất, đối với Lý Tú Anh mà nói thu hay không

thu tro cốt đã không có bất kỳ ý nghĩa gì nữa. Trả cho người nhà cô ấy? Nhưng anh làm sao chứng minh đây là tro cốt của Lý Tú Anh đây? Kết quả là chỉ khiến người nhà cô ấy tăng thêm bi thương thôi.

Ngay lúc chúng tôi chuẩn bị xoay người rời đi, một cơn gió nhẹ trong khoảnh khắc thổi tan tro cốt trên mặt đất, làm tôi nhớ tới câu châm ngôn, con người đến trần truồng mà ra đi cũng trần truồng. Cảnh ngộ giống như Lý Tú Anh, tan thành mây khói cũng tốt, ít nhất sự không cam tâm trong lòng cô ấy cũng theo cơn gió nhẹ này, đất về với đất, cát bụi về với cát bụi…

Sau đó chúng tôi lại tiếp tục đi tiếp một đoạn đường, những tảng đá lớn chung quanh càng nhiều thêm. Tôi còn phát hiện một cỗ thi thể nam dưới một tảng đá to cỡ một chiếc xe hơi.

Đó là một công nhân của đội thi công, chắc là trong đội thi công mà Lý Tú Anh đưa cơm kia. Vị trí của thi thể này rất tai quái, anh ta là bị lọt vào khe đất nứt ra trước, sau đó mới bị đất đá trên nút trút xuống chôn lấp, cho nên khả năng tìm thấy thi thể cực kỳ bé nhỏ. Dưới loại tình huống này, tôi cũng có lòng mà không có sức, thật sự không giúp được anh ta.

CHƯƠNG

HỒ CẠN GIẤU XÁC

Đoạn đường về sau tôi càng đi càng nóng lòng, suốt đường đi tới nên phát hiện chúng tôi đều phát hiện, nhưng vẫn không có cảm giác được bất kỳ manh mối có chút liên quan nào tới cha mẹ của lão Triệu?

Lòng tôi biết, bất kể kết quả lần này ra sao, lão Triệu sẽ không bao giờ đặt chân đến đây một lần nào nữa! Tôi chỉ hy vọng lần này thật sự có thể giúp được anh ấy, mặc kệ có thể tìm được hay không, đều phải giúp lòng anh ấy được cứu rỗi hoàn toàn…

Đá to trên con đường đằng trước càng ngày càng nhiều, điều này làm cho lòng tôi dần dần có loại dự cảm không tốt, nếu thật sự ở khu vực này có phát hiện cái gì, tôi nên nói hay là không nói đây?

Nói thì không có cách nào đào xác, biết vị trí là ở đây, nhưng máy móc lớn căn bản không lên tới được, nếu thật sự bị đè dưới đá to, sức người ở đâu để đào ra? Đến lúc đó lão Triệu trừ sốt ruột thì cái gì cũng không làm được, như vậy còn không bằng không nói với anh ấy đi?

Nhưng nếu thật sự không nói, vậy anh ấy sẽ vĩnh viễn không biết vị trí của cha mẹ mình, chuyện này đối với anh mà nói có phải

quá mức tàn nhẫn hay không? Giữa lúc đang miên man suy nghĩ, tôi nghe thấy đằng trước truyền đến tiếng nước. Ngẩng đầu nhìn thấy, phía trước có một thác nước nhỏ.

Hoá ra dòng nước chúng tôi gặp được trên đường đi đều là từ chỗ này chảy ra! Đối với con vịt phương Bắc lên cạn như tôi mà nói, có thể nhìn thấy thác nước là một chuyện khá mới lạ, vì thế tôi đi mau vài bước, muốn đến phía trước xem kỹ lưỡng.

Bất đắc dĩ là đá tảng phía trước đều quá lớn, đối với tôi mà nói giống như là từng ngọn núi nhỏ, nhưng vì một lần được thấy thác nước thực tế, tôi vẫn phải vượt núi mà qua mới được. Nhưng khi tôi vật lộn vượt qua được một tảng đá cao hơn một mét thì dưới chân trống rỗng, rơi vào trong một đầm nước cạn.

Tôi đâu có ngờ thác nước chảy đến đây lại bị ba tảng đá to đùng này ngăn lại thành một cái đầm nước đọng nho nhỏ. Tôi mới không để ý mà một chân đã rơi xuống nước. Không ngờ thoạt nhìn là một vũng nước nông, nhưng lúc tôi xuống lại đến tận đùi.

Hiện giờ nhiệt độ không khí chí ít cũng hơn 30 độ, nhưng trong nước nhiều nhất chỉ cao hơn 0 vài độ thôi, lạnh đến mức tôi muốn lập tức vọt ra ngoài, kết quả thử vài lần đều không được! Ba tảng đá chung quanh vừa cao vừa trơn, với bản lĩnh của tôi căn bản là bò không lên rồi, mà đối diện chỗ hở ra của ba tảng đá là lối nước chảy vào, tuy rằng nước không tính là xiết, nhưng tôi vẫn phải đi lên mấy bước mới vượt qua được.

Lúc tôi đang do dự, Đinh Nhất đứng ở cục đá bên trên cao nhìn xuống tôi. Tôi vừa thấy Đinh Nhất, thì kêu to bảo anh ta nhanh kéo tôi lên với.

Nhưng thằng nhóc này lại cười xấu xa nói: “Tự mình tới đối diện bò lên đi, trên người tôi chẳng có sợi dây thừng nào, làm sao kéo cậu được!”

Tôi thấy Đinh Nhất không có ý kéo mình, đành phải hậm hực đi về phía đối diện đầm cạn… Kết quả mới vừa đi hai bước, trong lòng tôi hơi phập phồng! Không thích hợp, vừa rồi lúc rơi xuống tôi hoảng sợ quá mức, nhất thời không chú ý. Chờ lúc này tinh thần tôi ổn định liền cảm giác được rõ ràng dưới nước có cái gì đó!!

Ai ngờ khi tôi đang ngây người, dưới chân trượt đi, cả người chìm xuống một khúc, trong lòng tôi lập tức như có một ngàn con ngựa chạy qua, chính giữa cái đầm này sao lại sâu vậy chứ!

Vịt cạn như tôi mà rớt xuống nước thì chuyện đầu tiên chính là quạt nước loạn xạ, nhưng không tới vài cái tôi đã phát hiện, xong rồi, Trương Tiến Bảo tôi hôm nay bị lật thuyền trong mương ở đây rồi.

Hoá ra phía dưới này sở dĩ sâu như vậy, là vì lúc trước động đất đã bị mấy khối đá lớn vừa hay làm nứt ra một cái hang rỗng, miệng nhỏ bụng lớn, cho nên dòng nước bên trên chảy vào đây mới hình thành một hồ nước nhỏ.

Chờ nước bên trong hang đầy rồi, sau tràn ra bên ngoài cũng vừa vặn bị ba khối đá to ngăn lại, cho nên nước đó lại hình thành một cái đầm cạn.

Nhìn từ bên ngoài, rất khó phát hiện phía dưới đầm cạn này lại còn một hang đá, người không biết bơi đi xuống, một khi ngã thì căn bản không thể tự mình lên được! Huống chi tôi còn là một con vịt cạn?!

Nhưng dù vậy, tôi cũng không thể cứ thế chờ chết! Đinh Nhất còn ở bên trên nhìn kìa, chỉ cần anh ta phát hiện tôi chưa ra khỏi nước, chắc chắn sẽ xuống cứu tôi, chỉ cần tôi kiên trì thêm mấy giây…

Vốn dĩ tôi ép mình nhịn thở là có thể kiên trì được một lát, kết

quả sau khi rơi vào trong động cảm giác khác thường vừa rồi lại càng thêm rõ ràng, dưới đây có thi thể! Trong sự hoảng loạn, thậm chí tôi cảm thấy tay mình đã đụng phải đầu tóc của thi thể!

Con người sợ nhất là tự mình hù dọa mình, tôi vốn có thể kiên trì thêm thời gian vài giây, nhưng tưởng tượng như vậy, lập tức hỏng chuyện, uống ừng ực vào mấy ngụm lớn nước hồ! Cả người từ trong ra ngoài đều cảm thấy lạnh thấu…

Trong lúc nhất thời thế giới xung quanh dường như đều trở nên rất yên tĩnh, trong đầu tôi thấy một gia đình ba người đang vui vẻ ăn cơm, con trai vui vẻ kể chuyện xảy ra trong trường học hôm nay cho mẹ, cha liên tục gắp thịt vào chén cho con.

Đột nhiên, một bàn tay từ phía trên duỗi xuống, quắp lấy được cổ áo phía sau của tôi, sau đó cố sức kéo lên trên, nháy mắt tôi đã bị lôi ra khỏi mặt nước. Có thể lại lần nữa hít thở không khí đúng là một chuyện tốt đẹp, tôi cũng lại lần nữa thấy được gương mặt hơi trắng bệch của Đinh Nhất…

Lúc này lão Triệu đã vòng tới một bên sườn khác của đầm cạn, duỗi tay muốn giúp Đinh Nhất kéo tôi ra khỏi nước. Ở ngoài kéo không sao, nhưng tôi lại cảm thấy dưới chân có cái gì đó đang túm lấy mình!

“Phía dưới… Phía dưới có cái gì đó kéo tôi…” Tôi cố sức nói ra những lời này.

Đinh Nhất túm vài lần, quả nhiên cảm thấy phía dưới có thứ gì trĩu xuống, bằng không với trọng lượng của tôi đã sớm được anh ta kéo lên rồi! Lòng tôi lúc ấy hoàn toàn ngơ ngác, sao bên dưới còn có vật sống chứ? Không phải hai cái xác sao?

Cuối cùng giữa lúc cứ giằng qua giằng lại, Đinh Nhất đột nhiên kéo mạnh một phát, liều mạng lôi tôi lên khỏi mặt nước, đồng thời, hai bộ xương người cũng cùng lúc bị tôi mang ra khỏi đầm

cạn…

Lão Triệu và chú Lê vừa thấy tình hình này, lập tức đều đi lên giúp, ba người bọn họ túm lấy tôi, mà dưới chân tôi còn móc thêm hai bộ xương người níu kéo lấy nhau bò từ trong đầm cạn ra.

Khi tôi nằm trên bờ đá vụn nôn khan không ngừng, lại phát hiện ánh mắt của lão Triệu hơi không đúng. Vừa rồi tôi sặc mấy ngụm nước, lúc này thật sự khó chịu đến nói không ra lời. Nhưng bây giờ xem ra, không cần tôi nói cho anh, anh cũng đã biết hai bộ xương người này là ai rồi.

Đinh Nhất không ngừng vỗ phía sau lưng cho tôi, làm tôi ói hết chỗ nước vừa sặc vào phổi ra, còn vị bác sĩ chuyên nghiệp vốn dĩ phải cứu tôi trước tiên, lúc này đang ngây ngốc quỳ trên mặt đất, nhìn hai bộ hài cốt trước mắt…

Tôi ngồi dưới đất nghỉ hơn nửa ngày mới thở hổn hển nói với lão Triệu: “Đây… Đây là chú… và dì…”

CHƯƠNG

YÊN NGHỈ DƯỚI MỒ

Thật ra không cần tôi nói, lão Triệu đã sớm nhận ra quần áo mặc trên bộ xương, lúc này chú Lê đi đến vỗ thật mạnh lên vai anh ấy nói: "Tìm được rồi là tốt, gọi điện thoại báo cảnh sát đi! Chúng ta phải lo việc tiễn đưa hai vợ chồng họ…"

Tôi nhìn bộ xương trên mặt đất, thật không ngờ bọn họ lại bị đá lớn đẩy vào chỗ như vậy, khó trách tìm thế nào đều không thấy?

Lúc này tôi nhớ ra vừa rồi sặc mấy ngụm nước hồ có ngâm thi thể, lại không nhịn nổi bắt đầu nôn khan!

Vốn dĩ buổi sáng tôi đã không ăn gì, bây giờ nôn như vậy, trong bụng càng là chẳng còn gì nữa, nhưng mà đói thì đói, cái gì tôi cũng không muốn ăn.

Khi báo cảnh sát, đối phương vừa nghe nói phát hiện người gặp nạn trong trận động đất năm đó, lập tức thể hiện sự quan tâm, anh ta bảo chúng tôi ở yên đó, đừng vội vàng, họ sẽ nhanh chóng đến.

Kỳ thật không cần bọn họ nói, chúng tôi cũng không thể rời đi, vất vả lắm mới tìm được, sao có thể ném lại đây mặc kệ chứ? Nhìn tư thế của hai bộ xương cốt này, lúc cuối cùng hẳn là ôm nhau cùng chết, bằng không tôi cũng không thể một chân móc ra cả hai bộ xương.

Là một bác sĩ, lão Triệu vẫn theo bản năng muốn kiểm tra một chút, nhìn xem nguyên nhân chân chính dẫn đến cái chết của cha mẹ là gì, vì xét cho cùng chốc nữa cảnh sát tới, lão Triệu sẽ không còn cơ hội chạm vào họ.

Kết quả phát hiện, hộp sọ của hai người đều có mức độ tổn thương khác nhau, còn xương cốt trên người lại đều hoàn hảo, điều này chứng minh nguyên nhân chính gây tử vong vẫn là phần đầu bị đá đập bị thương.

Lão Triệu nhìn hài cốt của cha mẹ lẩm bẩm: "Nếu lúc ấy có thể được chữa trị đúng lúc, có lẽ họ vẫn còn đường sống…"

Tôi không muốn để anh ấy lại rúc vào sừng trâu không ra được, vì thế nói khẽ: "Anh cũng nói là có lẽ… Trước cảnh thiên tai đó, sức người cực kỳ bé nhỏ, chú và dì cũng không phải người duy nhất gặp nạn, đối với bọn họ mà nói căn bản không có nếu như. Nhưng em tin nếu dưới suối vàng chú và dì có thiêng, chắc chắn họ sẽ hy vọng anh có thể sống thật tốt, chứ không phải vĩnh viễn sa vào nỗi đau trong quá khứ không thể tự kiềm chế, anh hiểu không?"

Lão Triệu nghe xong nhìn tôi với biểu cảm ngơ ngác: "Anh tìm được họ rồi đúng không?"

"Đúng! Anh tìm được họ rồi, anh có thể đưa bọn họ xuống mồ yên nghỉ! Anh có thể cho mình một lý do để buông bỏ rồi!" Tôi kích động nói.

Cảnh sát và nhân viên quản lý khu du lịch hai tiếng sau mới tới, từ mồ hôi trên mặt họ không khó nhìn ra, họ cũng đi một đoạn đường rất khó đi giống như khi chúng tôi tới.

Pháp y dùng túi đựng xác bọc hai cỗ thi thể xong, khiêng thẳng xuống dưới. Lão Triệu cũng nói với cảnh sát: "Nhìn cách ăn mặc, hai bộ hài cốt này rất có thể chính là cha mẹ tôi…"

Cảnh sát làm tường trình nghe xong rất khiếp sợ, anh ta không ngờ chuyện đã qua nhiều năm như vậy, thế nhưng lão Triệu vẫn có thể quay lại tìm kiếm di thể của cha mẹ!

Sau đó chúng tôi đi lên thế nào thì đi xuống thế ấy. Trên đường về tôi còn hỏi thăm nhân viên khu du lịch, có biết năm xảy ra động đất, chỗ bọn họ làm việc có một vị chủ nhiệm họ Lưu bây giờ ở đâu không?

Người nọ nghe xong cũng có vẻ mặt mơ hồ, cuối cùng suy nghĩ cả buổi mới vỗ đầu nói: “Ý anh nói là Lưu Kiến Thiết à! Ông ấy đã gặp nạn từ lâu rồi!”

“Cái gì? Không thể nào? Cha mẹ một người bạn của tôi cũng là người sống sót năm đó, nghe họ nói lúc ấy vị chủ nhiệm Lưu kia không chết mà? Còn cùng với mấy người công nhân nghĩ cách cứu một cô gái bị thương nặng đấy!” Tôi không tin nói.

Ai ngờ người nọ lại thở dài thật mạnh: “Lúc trước chúng tôi cũng nghe từ một ít du khách còn sống đi xuống biết được, chủ nhiệm Lưu Kiến Thiết và vài công nhân đang đi xuống khiêng theo một người bị thương nặng. Nhưng khi chúng tôi chạy đến tiếp ứng cho họ lại vừa lúc gặp phải một cơn dư chấn càng mạnh hơn, chúng tôi tận mắt thấy Lưu Kiến Thiết và hai công nhân bị đất đá rơi xuống do dư chấn chôn sống! Lúc chúng tôi đào ba người Lưu Kiến Thiết ra thì người đã lạnh cứng từ lâu. Về sau chúng tôi cũng cử người lên núi tìm cô gái bị thương kia nhưng không tìm thấy gì cả.”

Tôi nghe xong không khỏi âm thầm thổn thức! Lý Tú Anh cho rằng ba người chủ nhiệm Lưu bỏ mặc sự sống chết của mình một đi không trở lại, nhưng mà trên thực tế có lẽ mấy người họ còn chết sớm hơn Lý Tú Anh, đây thật sự là vận mệnh đùa giỡn ác ý với bọn họ mà!

Nếu Lý Tú Anh biết năm đó chủ nhiệm Lưu không quay lại cứu cô ấy là vì bản thân cũng gặp nạn, vậy cô ấy còn có thể có oán khí lớn như trước hay không? Đúng là mọi chuyện vô thường, tạo hóa trêu ngươi mà!

Di thể của cha mẹ lão Triệu được đưa thẳng đến thành phố Bành Châu, chúng tôi phải ở đó đợi kết quả đối chiếu ADN. Tuy rằng tôi có thể trăm phần trăm khẳng định hai bộ xương người này chính là Liễu Vân và Triệu Chí Quốc, nhưng bên phía cảnh sát cần phải có chứng cứ xác thật mới để chúng tôi nhận hài cốt đi được.

Trong lúc chờ đợi, tôi gọi điện thoại cho Chiêu Tài, kể lại tỉ mỉ tình huống bên này, chủ yếu để chị ấy không cần quá mức lo lắng, chuyện đã được giải quyết, bây giờ chỉ chờ tất cả thủ tục làm xong hết là có thể nhận di thể về.

Vài ngày sau, kết quả đối chiếu ADN đã có, hai bộ hài cốt này có quan hệ với lão Triệu. Tiếp theo chúng tôi liên hệ nhà tang lễ ở địa phương tiến hành hoả táng, hết thảy làm thỏa đáng xong, chúng tôi cùng lão Triệu mang tro cốt của cha mẹ anh ấy về.

Sau khi trở về tôi lại ngựa không dừng vó giúp lão Triệu chọn một chỗ chôn tốt nhất, dùng cách nói của chú Lê là, người già chôn ở chỗ đó chắc chắn sẽ để phúc cho con cháu! Tuy nhiên đối với người như lão Triệu cũng không quan tâm cái gọi là có thể để phúc cho người đời sau hay không, chỉ cần cha mẹ có thể yên nghỉ dưới đất, gút mắc trong lòng anh ấy cũng coi như hoàn toàn hoá giải.

Từ nay về sau, đối với công việc của tôi, lão Triệu từ hoài nghi lúc ban đầu, đến bây giờ đã tin chắc không nghi ngờ nữa. Dùng lời của anh để nói là, tất cả nghi vấn đều phải tìm kiếm đáp án trong thực tiễn!

Không mua mộ không biết, chẳng ngờ bây giờ nhà cho người

chết còn đắt gấp mấy lần nhà cho người sống, nhất là còn không phải mua một lần là vĩnh viễn, mà tiêu mấy vạn mới có thể dùng 20 năm!

Đặc biệt là lúc nhân viên nghiệp vụ giới thiệu cho chúng tôi "các loại nhà", nói đến mức ba hoa chích choè, nghe giọng điệu của anh ta, như thể nhà cho người chết còn có không gian tăng giá trị lớn hơn cả nhà cho người sống ấy?

Cuối cùng chỗ cực tốt mà chú Lê chọn cho lão Triệu, chúng tôi chốt giá 69800 tệ, đây còn là nhờ mặt mũi chú Lê mà được chiết khấu mười phần trăm! Nghe nhân viên bán hàng ở nghĩa trang nói, đây đã là rất tốt, chúng tôi mang thẳng tro cốt tới, chứ nếu hoả táng ở đây, số tiền đó căn bản là không chi nổi!

Con người bây giờ ấy à, đúng là lúc còn sống không mua nổi nhà, đến chết rồi cũng mua không nổi! Câu kia nói thế nào ấy nhỉ, đúng là còn sống mệt mỏi, chết đi hoang phí! Người ta lúc còn tồn tại phải bôn ba vì cuộc sống, cả đời làm lụng vất vả, sau khi qua đời vốn dĩ nên là buông xuống mọi chuyện, nhưng đủ loại phí mai táng lại là một món chi tiêu không nhỏ, vẫn như cũ đè ép làm người ta không trút nổi hơi thở mà!

CHƯƠNG

XÁC NỮ Ở NHÀ BẾP

Để cảm ơn sự giúp đỡ trong vụ lần này của chú Lê và Đinh Nhất, lão Triệu cố ý hạ vốn gốc, mở tiệc chiêu đãi chúng tôi ở một nhà hàng hải sản mới khai trương. Kết quả cũng không biết chúng tôi có phải thể chất hút chuyện xấu hay không, yên ổn ăn bữa cơm, thế mà cũng có thể ăn ra một vụ án xác chết đông lạnh!

Nhà hàng hải sản "Lý Đường Tống Hàn" mà lão Triệu mời khách tự xưng là tất cả hải sản đều được vận chuyển bằng đường hàng không từ Đại Liên tới đây, sở dĩ lấy cái tên kỳ lạ này là vì bốn cổ đông của nhà hàng này lần lượt mang họ Lý, Đường, Tống, Hàn. Trong đó Hàn Đông Sinh là đàn anh thời đại học của lão Triệu, sau này vì sự cố khi chữa bệnh nên bị đuổi, từ đó không làm nghề y nữa.

Lão Triệu chọn nhà hàng hải sản Lý Đường Tống Hàn này mời khách, thứ nhất là ủng hộ cho đàn anh cũ, thứ hai, cũng chủ yếu vì anh ấy có thẻ ưu đãi ở đây. Hôm đó Hàn Đông Sinh cố ý chừa cho lão Triệu gian phòng riêng lớn, trong phòng còn có karaoke và bàn mạt chược, tóm lại là ăn nhậu chơi bời liền một dây.

Chờ khi ba chúng tôi đến nơi, lão Triệu và Chiêu Tài đã đến từ lâu. Bởi vì khách chính là chú Lê, cho nên lão Triệu rất khách sáo

mời chú Lê gọi món ăn. Chú Lê lại cười và xua tay nói: “Người trẻ tuổi các cháu thường xuyên ăn cơm bên ngoài, vẫn là các cháu gọi đi!”

Lão Triệu nghe xong thì hơi xấu hổ nói: “Ngày thường công việc của cháu ở bệnh viện bận quá, cũng rất ít ra ngoài ăn cơm, có điều hải sản ở đây đặc biệt tươi ngon, nghe nói đều được vận chuyển bằng đường hàng không từ Đại Liên tới đây.”

Tôi nghe thế thì thầm nghĩ, vậy anh bị đàn anh cũ lừa đó, còn mỗi ngày vận chuyển bằng đường hàng không tới? Thế thì chi phí cao thành cỡ nào! Tôi dám dùng đầu bảo đảm, tuyệt đối đều là hàng đông lạnh! Đang nghĩ ngợi, một người đàn ông dáng người tầm trung đi đến.

Lão Triệu lập tức đứng lên giới thiệu cho chúng tôi: “Vị này chính là cổ đông của nhà hàng hải sản Lý Đường Tống Hàn mà anh nói, Hàn Đông Sinh, cũng là đàn anh cũ của anh!”

Tiếp theo anh ấy lại lần lượt giới thiệu chúng tôi cho Hàn Đông Sinh. Mà khi lão Triệu giới thiệu đến chú Lê, Hàn Đông Sinh lập tức đi tới vươn hai tay bắt tay với chú Lê, cung kính nói: “Tôi đã sớm nghe nói đến tên tuổi của Lê đại sư, nhưng vẫn luôn không có ai giới thiệu cho tôi, không ngờ hôm nay có thể may mắn gặp được ngài ở đây…”

Chú Lê nghe xong cười ha ha: “Nào có nào có, cậu đã là đàn anh của Tiểu Triệu, về sau chúng ta cũng chính là bạn bè rồi!”

Mọi người ngồi xuống ghế, Hàn Đông Sinh bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu cho chúng tôi đặc sản biển ở đây, dưới sự hướng dẫn của anh ta, chúng tôi gọi vài món ăn nổi tiếng là chiêu bài của nhà hàng. Mới đầu tôi vốn tưởng Hàn Đông Sinh ở đây trò chuyện với chúng tôi một lát sẽ đi, kết quả thằng nhóc này rắm cũng dài quá, vẫn ngồi mãi đến lúc đồ ăn đưa lên xong mà cũng

không tỏ ý muốn đi.

Tôi thầm nghĩ, thằng nhóc này có ý gì đây? Chẳng lẽ chúng tôi tới tiệm của anh ta ủng hộ, anh ta còn muốn ăn chực của chúng tôi một bữa cơm hay sao? Nhưng đến lúc này Hàn Đông Sinh bưng ly rượu lên, đi tới trước mặt chú Lê, vẻ mặt ngượng nghịu nói với chú: “Lê đại sư, tuy rằng tôi nói vậy hơi đột ngột, nhưng nếu vừa rồi ngài nói chúng ta đã là bạn bè, vậy tôi có chuyện không biết có thể mời Lê đại sư giúp hay không?”

Vừa rồi chú Lê đã nói ra miệng, giờ đây cũng không tiện từ chối, vì thế bưng ly rượu lên: “Không biết tổng giám đốc Hàn có chuyện gì cần Lê mỗ hỗ trợ đây?”

Chỉ thấy lúc này sắc mặt của Hàn Đông Sinh hơi trắng bệch: “Người ngồi đây cũng đều không phải người ngoài, tôi cũng không có gì phải giấu giếm, nhà hàng này tôi mở còn chưa đến một tháng, nhưng đã liên tục xảy ra hai việc lạ…”

Vốn ca đêm ở nhà hàng của họ là do tất cả phục vụ thay phiên nhau trực, mỗi người một ngày. Thật ra dùng lời của Hàn Đông Sinh để nói, ca đêm ở chỗ họ vô cùng đơn giản, trong lúc trực có thể ngủ, chỉ cần trước nửa đêm và sau nửa đêm ra sau bếp nhìn xem, có tình huống rò rỉ đường ống nước hay không là được.

Lúc ấy nhà hàng có một phục vụ tên Trương Vĩ Bình, thằng nhóc này ngày thường thích chiếm món lợi nhỏ, cho nên lúc đến ca đêm thích vào nhà bếp trộm ít đồ ăn. Có điều thứ để cậu ta có thể ăn vụng ở nhà bếp cũng có hạn, bởi vì những nguyên liệu nấu ăn thực sự quý giá đều sẽ bị khóa ở trong kho ướp lạnh, mà chìa khóa kho ướp lạnh cũng chỉ bếp trưởng mới có.

Cho nên từ trên xuống dưới cũng sẽ không có ai truy cứu kẻ ăn vụng đồ ở nhà bếp, thế cho nên Trương Vĩ Bình này thành kẻ cắp quen tay, tuy tổng cộng khai trương cũng chưa được mấy ngày,

nhưng chỉ cần là cậu ta trực ca đêm, chắc chắn sẽ đến nhà bếp ăn vụng.

Buổi tối hôm ấy Trương Vĩ Bình cũng giống như bình thường, đầu tiên là đi một vòng lầu trên lầu dưới ở đại sảnh phía trước, tiếp theo bèn cảm thấy bụng kêu rột rột, vì thế lập tức mò thẳng đến nhà bếp.

Mà khi cậu ta đẩy cửa nhà bếp đi vào lại cảm thấy hôm nay nhà bếp và bình thường khác lạ! Muốn nói khác chỗ nào ư? Đừng nói là Trương Vĩ Bình, cả thằng ngốc cũng có thể nhìn ra.

Trên mặt đất lát gạch men sứ ngày thường sạch sẽ như gương, thế nhưng giờ toàn bộ đều là chai thuỷ tinh, có cái còn bị đập nát, làm cho mặt đất thành một đống hỗn độn! Trương Vĩ Bình thấy tình huống này, nghĩ thầm chẳng lẽ là có trộm?

Vì thế cậu ta mạo hiểm tiếp tục đi vào trong, nhưng càng đi cậu ta càng kinh ngạc… Vừa rồi lúc vào cửa chẳng qua chỉ đập nát mấy bình gia vị, nhưng trên mặt đất lại toàn là máu!!

Ngày thường lúc Trương Vĩ Bình ở nhà bếp giúp việc cũng không phải chưa từng thấy máu, đều là giết gà mổ cá gì đó, nhưng xem máu trên mặt đất hiện giờ, đây là bao nhiêu gà và cá! Có thể ra nhiều máu như vậy?

Lúc ấy Trương Vĩ Bình còn tưởng, không phải có người giống mình cũng mò đến nhà bếp ăn vụng chứ? Mày nói mày ăn vụng thì ăn vụng đi, làm gì mà để cho ở đây nhìn giống như hiện trường vụ án vậy hả?

Đang nghĩ ngợi đẩu đâu, cậu ta vòng tới chỗ bể nước bình thường hay mổ cá, bởi vì cậu ta cảm thấy máu trên mặt đất liên tục chảy ra từ hướng đó. Kết quả cậu ta mới vừa đi qua, nhất thời bị dọa cả người đầy mồ hôi lạnh! Chỉ thấy lúc này trên mặt đất lại đang nằm một cô gái cả người toàn máu!

Cô gái kia hai mắt trợn tròn, hoảng sợ nhìn chằm chằm Trương Vĩ Bình, nhưng trong ánh mắt cũng đã không còn tiêu cự. Trên chiếc váy hoa liền áo rách bươm đã sớm bị máu thấm ướt sũng. Lúc ấy Trương Vĩ Bình ngốc luôn, đứng ngớ ra cả buổi mới dám tiến lên thăm dò lỗ mũi của đối phương, xem xem có còn thở hay không.

Kết quả dò xét thử thì phát hiện, đã tắt thở từ lâu! Trương Vĩ Bình chưa từng gặp cô gái này, chắc chắn không phải nữ phục vụ của nhà hàng, nhưng có thể chết ở đây mà lại càng không phải là khách hàng?!

Cũng không biết có phải vì chột dạ hay không, tóm lại trong cơn hoảng loạn, Trương Vĩ Bình bỏ chạy mất! Chờ cậu ta chạy một mạch ra khỏi cửa chính của nhà hàng, lúc này mới bị gió lạnh bên ngoài thổi cho bình tĩnh hơn.

Giờ đây cậu ta mới nghĩ đến, mình chạy cái gì chứ? Mình chính là người trực đêm, phát hiện người chết phải là báo cảnh sát trước tiên chứ? Vì thế cậu ta lập tức gọi 110. Báo cảnh sát xong cậu ta lại gọi điện thoại cho giám đốc Vương của nhà hàng, kể lại một lượt tình huống ở đây.

CHƯƠNG

BỐC HƠI KHỎI THẾ GIAN

Giám đốc Vương nghe thế thì hỏng mất, nhà hàng mới vừa khai trương không đến mấy ngày sao đã xảy ra án mạng? Vì thế nhanh chóng gọi điện thoại cho bốn ông chủ, sau đó cũng vô cùng lo lắng chạy đến đó.

Hôm đó vì Hàn Đông Sinh có xã giao, cho nên ngủ rất muộn, gần như vừa mới thiếp đi đã bị điện thoại đánh thức. Anh ta vừa nghe giám đốc Vương nói nhà bếp phát hiện một xác chết nữ, cũng sợ đến đổ mồ hôi lạnh toàn thân, anh ta lập tức mặc tạm quần áo rồi lái xe đến nhà hàng.

Chờ anh ta chạy đến nơi, ba cổ đông khác cũng mang vẻ mặt nôn nóng chạy tới, cả đám đều giống nhau, mặc gì cũng có, nào là áo ngủ này, quần xà lỏn này! Nhìn là biết đi rất gấp!

Kết quả chờ anh ta xuống xe, phát hiện giám đốc Vương đang đi ra từ nhà bếp cùng với vài vị cảnh sát sắc mặt xanh mét! Giám đốc Vương vẫn còn luôn mồm nói gì đó với cảnh sát, hình như là đang nhận lỗi.

Đến gần mới nghe được một cảnh sát trong đó rất tức giận nói với giám đốc Vương: “Lần tới đào tạo lại phẩm chất cá nhân của nhân viên một chút, làm sao có thể vui đùa kiểu này chứ? Cũng

may con người của đội trưởng chúng tôi tốt, bằng không chắc chắn sẽ còng thằng nhóc kia đi!”

Lúc này Hàn Đông Sinh và ba cổ đông khác cũng đều mơ hồ? Không phải nói xảy ra án mạng sao? Sao cảnh sát đều đi rồi vậy? Bọn họ nhìn giám đốc Vương tiễn cảnh sát đi xong, hỏi ông ta rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lúc này sắc mặt của giám đốc Vương cũng xanh mét, tức giận kể lại chuyện vừa rồi sau khi mình tới…

Vốn giám đốc Vương này không phải người địa phương, là Hàn Đông Sinh cố ý mời về từ Cao Tân, Quảng Đông, để tiện cho ông ta làm việc ở nhà hàng nên thuê cho ông ta một căn hộ chung cư ở gần đấy.

Bởi vì khoảng cách rất gần, cho nên lúc ông ta nhận được điện thoại của Trương Vĩ Bình thì chạy tới đây trước tiên. Lúc ấy cảnh sát cũng còn chưa tới, giám đốc Vương bởi vì sợ phá hỏng hiện trường, cho nên vẫn luôn chờ ở bên ngoài với Trương Vĩ Bình.

Sau khi cảnh sát tới, bọn họ đưa cảnh sát đến nhà bếp. Lúc ấy giám đốc Vương đã chuẩn bị trước tâm lý sắp sửa nhìn thấy hiện trường giết người, ai ngờ khi bọn họ đẩy cửa ra thì thấy, trên mặt đất sạch sẽ, nào có như Trương Vĩ Bình nói dưới đất đều là bình gia vị đâu!

Đi tiếp vào trong lại càng sạch sẽ, đặc biệt là cạnh bể nước để mổ cá, trên mặt đất không nhiễm một hạt bụi! Càng không có khả năng có cái gì mà xác phụ nữ cả người đầy máu? Lúc ấy Trương Vĩ Bình cũng ngơ ngác, lắp bắp cả buổi cũng nói không nên lời đây là chuyện gì!

Hai viên cảnh sát từ đồn tới kiểm tra vài lượt trước sau, trong ngoài chỗ mà Trương Vĩ Bình nói phát hiện thi thể, cuối cùng bọn họ nhất trí cho rằng là Trương Vĩ Bình báo án giả! May thay trong

cục chỉ cử đi hai bọn họ, nếu thật là pháp y, pháp chứng đều tới cả, vậy thì náo nhiệt rồi!

Hàn Đông Sinh và ba người khác nghe giám đốc Vương nói xong, trong lòng tức nghẹn luôn! Vì thế liền kêu thằng nhóc Trương Vĩ Bình này lên, mắng cậu ta sa sả, bảo cậu ta lập tức cút đi!

Nhưng Trương Vĩ Bình vẫn nói vừa rồi mình thật sự thấy trên mặt đất ở sau bếp có thi thể, hơn nữa đầu óc mình lại không thiếu dây thần kinh nào, sao có thể đùa giỡn thấp kém như thế được?

Hàn Đông Sinh lúc ấy tức thì tức, nhưng cũng cảm thấy lời thằng nhóc này nói không giống như nói dối, cậu ta vừa không bị bệnh tâm thần, chỉ số thông minh cũng còn online, đùa giỡn như vậy chẳng có ý nghĩa gì cả!

Chẳng lẽ là đối thủ cạnh tranh khác phái tới quấy rối? Nhưng báo án giả thì có thể tạo ra ảnh hưởng gì đến việc làm ăn của họ đây? Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Hàn Đông Sinh quyết định vẫn giữ lại thằng nhóc này để xem xét, mặc kệ cậu ta nói là thật hay giả, việc này hẳn là vẫn chưa xong đâu!

Vì thế anh ta nói với giám đốc Vương: "Giờ này cũng rất muộn rồi, để cho thằng nhóc này tiếp tục trực đêm đi! Tôi xem nó còn có thể gây ra chuyện xấu gì đây!"

Chờ sau khi mấy người Hàn Đông Sinh bọn họ đi khỏi, giám đốc Vương lại chửi bới Trương Vĩ Bình một trận mới hả giận về nhà ngủ. Nhưng ai biết buổi sáng ngày hôm sau người phục vụ đầu tiên tới nhà hàng làm lại gọi điện thoại nói cho giám đốc Vương, lúc cô ấy tới cửa sau nhà hàng mở toang, nhưng bên trong không có một ai.

Giám đốc Vương vừa nghe thì giận đến mức mắng to, sau đó nhanh chóng chạy tới nhà hàng, kiểm tra trên lầu dưới lầu hết một

lượt. Nhưng chuyện khác người kỳ quái chính là, trong nhà hàng lại không mất thứ gì!? Chỉ là thằng nhóc Trương Vĩ Bình này không thấy nữa! Giám đốc Vương gọi vào điện thoại của Trương Vĩ Bình, nhưng vẫn đều ngoài vùng phủ sóng.

Ông ta nghĩ thầm chẳng lẽ thằng nhóc này vì chuyện đêm qua mà chạy mất? Nhưng mà nói vậy cũng không thông? Bốn ông chủ đã đồng ý cho cậu ta tiếp tục ở lại đi làm, vậy cậu ta còn chạy cái gì chứ?

Bên cạnh đó, từ lúc bắt đầu đào tạo đến chính thức làm việc, trước sau cũng gần ba tháng tiền lương đấy! Cậu ta chẳng lấy đồng nào đã chạy? Chẳng lẽ là trộm đồ gì quý giá của nhà hàng rồi?

Tưởng tượng đến đây, giám đốc Vương kêu bếp trưởng nhà bếp Đoàn Hải tới, hỏi ông ta nhà bếp có mất nguyên liệu nấu ăn nào đặc biệt quý giá hay không? Nhưng bếp trưởng lại nói, không mất gì cả!

Lần này giám đốc Vương nghĩ không ra, nếu Trương Vĩ Bình không có trộm đồ của nhà hàng, vậy cậu ta chạy cái gì? Vì thế ông ta lại kêu mấy phục vụ ngày thường quen biết với Trương Vĩ Bình lên, hỏi thăm bọn họ một chút về chuyện của Trương Vĩ Bình.

Nghe mấy người họ nói, cậu Trương Vĩ Bình này quê quán ở Hà Nam, ở đây không có thân thích, vào làm thì ở ký túc xá mà nhà hàng cho người phục vụ thuê. Anh chàng này ngày thường cũng rất thú vị, con người cũng không phiền nhiễu, trừ việc tiêu tiền hơi keo kiệt ra, mặt khác đều tốt cả!

Vì thế giám đốc Vương bèn đến ký túc xá của công nhân viên chức nhà hàng, nhưng rất nhanh ông ta phát hiện ra Trương Vĩ Bình không giống như là tự mình bỏ trốn, bởi vì một ít quần áo và hành lý của cậu ta đều chưa lấy đi, quan trọng nhất chính là, ở

dưới đệm giường của cậu ta, giám đốc Vương phát hiện hơn ba trăm đồng tiền mặt.

Nếu Trương Vĩ Bình đúng là keo kiệt như lời những người khác nói, làm sao lại bỏ ba trăm đồng này không lấy đi chứ? Chuyện này không đúng nhỉ?

Sau khi xảy ra việc này, giám đốc Vương nói lại cho Hàn Đông Sinh và mấy ông chủ. Thương nhân ấy mà, dĩ nhiên là coi trọng ích lợi hơn một chút, nếu nhà hàng của mình không có tổn thất gì, vậy Trương Vĩ Bình kia chạy thì chạy đi! Không ai lại miệt mài tìm hiểu xem rốt cuộc cậu ta đã chạy đi đâu.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng chuyện này cứ như vậy là xong rồi, nhà bếp lại xảy ra một việc lạ…

Buổi tối hôm ấy, một người phục vụ trực đêm như thường lệ đến nhà bếp kiểm tra điện nước, kết quả mới vừa đẩy cửa đi vào thì nhìn thấy một người mặc đồng phục của nhà hàng họ đang đưa lưng về phía anh ta, đứng ở trước cái thớt của nhà bếp.

Phục vụ này còn tưởng rằng là ai tan làm không về, tới nhà bếp ăn vụng kia! Thế là hơi tức giận nói: “Tan làm không về ký túc xá mà ở nhà bếp ăn vụng! Có phải muốn bị đuổi việc hay không hả!”

Nhưng người kia lại chẳng hề quay đầu, vẫn cứ ngơ ngác đứng ở đó, một chút phản ứng đều không có. Phục vụ thấy người này vẫn không nhúc nhích, thì muốn đi qua nhìn xem là ai?

Kết quả cậu ta vừa tới gần, người kia đột nhiên quay lại nhìn về phía cậu ta. Cậu ta lập tức nhận ra người này không phải ai khác, đúng là Trương Vĩ Bình mấy ngày trước đột nhiên đi không từ giã!

CHƯƠNG

HIỆN HỒN VỀ ĐÒI LƯƠNG

"Cậu về rồi à? Mấy ngày nay cậu chạy đi đâu vậy? Chúng tôi còn tưởng là cậu không làm nữa?" Phục vụ tò mò nói.

Tuy nhiên kỳ lạ là, Trương Vĩ Bình vẫn chẳng có tí ti phản ứng, bấy giờ phục vụ mới nhìn lại Trương Vĩ Bình trước mặt, cảm giác có chỗ nào đó khác thường…

Lúc này Trương Vĩ Bình chắc vẫn mặc quần áo từ lúc cậu ta mất tích mấy ngày trước, sắc mặt trắng đến mức đáng sợ, tuy phục vụ này vẫn chưa đi đến bên cạnh cậu ta nhưng lại có thể cảm thấy từng cơn lạnh lẽo rùng rợn.

"Tiểu Trương? Cậu làm sao vậy? Tôi hỏi cậu đấy?" Giọng nói của phục vụ hơi phát run.

Nhưng Trương Vĩ Bình lại nhìn cậu ta trong im lặng, sau đó há mồm nói câu gì đó. Cũng không biết vì sao, phục vụ làm thế nào cũng không nghe được cậu ta nói cái gì, chỉ có thể nhìn miệng của Trương Vĩ Bình mấp ma mấp máy.

Ngay lúc cậu ta muốn đi lại gần hơn để cẩn thận nghe, lại đột nhiên bị một đoạn nhạc vui tai làm hoảng sợ, cậu ta nhìn khắp nơi, khi ấy mới phát hiện ra là di động của mình reo.

Phục vụ móc di động ra nhìn, là giám đốc gọi tới, xem ra chắc

là muốn hỏi cậu ta nhà hàng có chuyện gì hay không. Cậu ta bấm nghe máy rồi lập tức nói với giám đốc Vương: "Giám đốc, khi nãy trong nhà bếp tôi nhìn thấy Trương Vĩ Bình, cậu ta ở ngay…"

Phục vụ nói một nửa thì dừng lại, trong lúc cậu ta vừa nhận điện thoại, Trương Vĩ Bình lại không thấy đâu! Cậu ta vội nhìn trái nhìn phải, nào còn có bóng dáng của Trương Vĩ Bình nữa!

Cửa ra của chỗ này chỉ có một, nếu muốn rời khỏi chắc chắn phải đi qua bên cạnh cậu ta, nhưng vừa rồi cậu ta thật sự không nhìn thấy Trương Vĩ Bình đi qua cạnh mình mà?

Lúc này trong điện thoại, giám đốc Vương đã kêu cả buổi, ông ta nghe thấy phục vụ kia nói được một nửa thì không phát ra tiếng nữa, còn tưởng xảy ra chuyện gì? Sửng sốt lúc lâu rồi phục vụ mới nói với giám đốc Vương qua điện thoại, nói vừa rồi cậu ta nhìn thấy Trương Vĩ Bình.

Giám đốc Vương nghe thế thì lập tức hỏi cậu ta: "Trương Vĩ Bình? Giờ cậu ta đâu?"

"Trong nháy mắt đã không thấy nữa?"

"Cái gì?"

Sáng sớm hôm sau, giám đốc Vương tỉ mỉ dò hỏi phục vụ trực ca đêm vô cùng kỹ càng, rốt cuộc là tình huống thế nào, sao lại nhìn thấy Trương Vĩ Bình, sau đó sao lại biến mất không thấy nữa?

Phục vụ đó thành thật kể lại một lượt tình hình đêm hôm qua, giám đốc Vương nghe xong cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, ông không rõ Trương Vĩ Bình này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?

Kết quả mấy ngày sau đó càng liên tục có việc lạ, luôn có người trực ca đêm nhìn thấy Trương Vĩ Bình, nhưng có khi là chợt loé qua, có khi là đúng lúc gặp phải ở nhà bếp nhưng không nói một

câu, quay đầu lại đã biến mất không còn bóng dáng.

Dần dần, giữa những người phục vụ bắt đầu truyền đi, nói có thể là Trương Vĩ Bình chết ở bên ngoài, nhưng vì nhà hàng còn thiếu tiền lương của cậu ta, cho nên âm hồn không tan ngày ngày trở về gây sự…

Một đồn mười, mười đồn trăm, thành ra mấy phục vụ nhát gan đều xin nghỉ không làm nữa. Hàn Đông Sinh thấy thế này thì không ổn! Vì vậy anh ta bàn bạc với ba cổ đông khác, không bằng buổi tối không cho phục vụ trực đêm nữa, lắp hẳn thêm mấy camera ở trong tiệm, như vậy cũng có thể theo dõi tình hình rò rỉ điện nước.

Khỏi phải nói, từ sau khi không cần đám phục vụ trực ca đêm, lời đồn đãi về Trương Vĩ Bình cũng dần dần biến mất, đến buổi tối một ngày kia, bởi vì vài vấn đề kết toán nên nửa đêm Hàn Đông Sinh quay lại nhà hàng lấy sổ sách. Kết quả anh ta mới vừa vào cửa thì thấy phía trước chợt loé một bóng người, tiếp theo một người mặc quần áo của phục vụ đi vào nhà bếp.

Ban đầu anh ta cũng nghĩ giống như người phục vụ trực đêm lúc trước, có thể là tên nào đó đến nhà bếp ăn vụng hay không! Kết quả theo vào nhà bếp thì thấy, đúng thật là Trương Vĩ Bình đã biến mất từ lâu.

Lúc ấy Hàn Đông Sinh vẫn coi như bình tĩnh, anh ta cười và nói với Trương Vĩ Bình: “Tiểu Trương à, gần đây đi đâu thế? Cậu còn một ít tiền lương chưa nhận đấy! Ngày mai ban ngày lại đây, để kế toán trả hết tiền lương cho cậu!”

Nhưng Trương Vĩ Bình nghe xong lại đột nhiên há to miệng, muốn nói gì đó, nhưng làm thế nào cũng không phát ra tiếng. Hàn Đông Sinh đến gần xem, thình lình nhìn thấy miệng Trương Vĩ Bình không có đầu lưỡi!

Chuyện này doạ anh ta sợ, lập tức chân mềm nhũn lùi lại vài bước, nhưng khi anh ta ngẩng đầu lên lần nữa, nào còn có nửa cái bóng của Trương Vĩ Bình!

Buổi tối hôm đó Hàn Đông Sinh cũng không biết mình làm sao về nhà được, sau đó bệnh nặng luôn ba ngày, cuối cùng bị sốt thành viêm phổi phải nhập viện.

Mấy người cổ đông tới bệnh viện thăm anh ta, đều hỏi anh ta bị làm sao thế, đang êm đẹp sao lại sốt thành dạng này? Hàn Đông Sinh nghe thế mặt cười khổ, nói mình bị dọa thành bệnh.

Ba người kia mới đầu còn tưởng Hàn Đông Sinh lại nói đùa, nhưng khi bọn họ nghe Hàn Đông Sinh kể cảnh ngộ buổi tối hôm đó xong, cả đám đều nhăn nhúm mặt mày, không biết nên làm gì mới được.

Mấy người cổ đông bọn họ, trừ nhà hàng hải sản này ra đều có việc làm ăn khác, tuy nhà hàng có bốn cổ đông nhưng chủ yếu vẫn là do Hàn Đông Sinh quản lý.

Giờ xảy ra chuyện như vậy, trong lòng mọi người đều rất không thoải mái, rốt cuộc nhà hàng bị ma ám nói ra không dễ nghe, truyền ra ngoài càng không tốt chút nào cho việc kinh doanh của nhà hàng, vì thế bọn họ bèn nhờ người hỏi thăm khắp nơi, muốn tìm một vị chuyên gia về mặt huyền học đến xem thử.

Cứ như vậy dò tới hỏi lui, lại nghe được tiếng tăm của chú Lê, nên khi lão Triệu giới thiệu chú Lê cho anh ta, Hàn Đông Sinh cảm giác thế giới này đúng là quá nhỏ! Nghĩ cái gì là tới cái đó.

Chúng tôi nghe Hàn Đông Sinh nói xong, cảm thấy việc này từ đầu tới đuôi đều rất kỳ quái…

Ngay từ đầu là một phục vụ tên Trương Vĩ Bình phát hiện thi thể trong nhà bếp, kết quả chờ cảnh sát tới thì thi thể đã không cánh mà bay? Tiếp theo vào đêm đó cậu phục vụ tên Trương Vĩ

Bình kia cũng mất tích? Nếu trước đó Trương Vĩ Bình không nói sai, như vậy về sau cậu ta mất tích chắc chắn có quan hệ với cái xác nữ kia.

Lúc này chú Lê nhìn thoáng qua Hàn Đông Sinh nói: “Tổng giám đốc Hàn, việc này cụ thể có phải là ma quỷ gây chuyện hay không, tôi phải xem hiện trường mới biết được, hôm nay nếu tới ở đây của anh ăn cơm, như vậy chúng tôi quấy rầy thêm một ít thời gian, đến lúc đó chờ cho nhà bếp đều tan làm rồi, chúng ta lại vào xem cụ thể là tình huống gì, anh thấy thế nào?”

Hàn Đông Sinh nghe thế liên tục tỏ vẻ như vậy thì không còn gì tốt hơn, lại còn chêm thêm lần nữa để chú Lê yên tâm, tuy rằng lần này là làm giúp cho bạn bè, nhưng về mặt tiền công chắc chắn họ sẽ không bạc đãi chúng tôi.

Cơm no rượu say, chúng tôi lại hát karaoke một lúc, sau tôi thấy đã gần tới giờ nên để cho lão Triệu và Chiêu Tài đi trước, chuyện còn lại ở đây, chờ chúng tôi trở về lại nói với anh ấy.

Tiễn lão Triệu và Chiêu Tài đi, tôi nhìn thoáng qua thời gian, cũng sắp sửa mười hai giờ, mà lúc này tuy rằng khách của nhà hàng không nhiều lắm, nhưng cũng vẫn chưa đi hết. Vì thế Hàn Đông Sinh lại ra ngồi chơi một ván mạt chược với ba chúng tôi, chờ mãi tới khi toàn bộ nhà bếp đều tan làm hết.

CHƯƠNG

HAI XÁC CHẾT TRONG TỦ LẠNH

Sau khi chúng tôi đi vào bếp, cảm nhận đầu tiên là quá sạch sẽ, mọi thứ đều ngay ngắn gọn gàng, không bẩn thỉu bừa bộn như trong tưởng tượng của tôi.

Theo như Hàn Đông Sinh nói, trong các khách sạn nơi ngăn nắp nhất chính là bếp. Ví dụ như chìa khóa phòng trữ đông chỉ có một mình bếp trưởng cầm, tuy họ là ông chủ nhưng đã vào bếp đều phải nghe theo bếp trưởng!

Có điều mặc dù ở đây mang lại cho người ta cảm giác không nhuốm bụi trần, nhưng dù sao vẫn là bếp, vẫn có loại mùi đặc trưng của nó, khiến tôi lập tức nghĩ đến nhà ăn ở trường đại học, đương nhiên ở đây còn có thêm một mùi vị tanh nồng…

Chú Lê đi đầu cầm la bàn quay lại, cau mày: “Đây là phòng lửa, sẽ là nơi dương khí mạnh nhất, theo lý thuyết sẽ không có chuyện quỷ quái gì?”

Tôi cười nói: “Hay do ở đây không thờ Táo Quân?”

Không ngờ chú Lê lại gật đầu với tôi: “Còn phải nói sao, nếu có Táo Quân ở đây chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện quỷ quái gì!”

Hàn Đông Sinh nghe thế vội vàng nói: “Trong đại sảnh chúng tôi có thờ Quan Công được không?”

Chú Lê lắc đầu nói: “Người nào việc đó, đó là Quan lão gia có thể quan tâm đến chuyện phòng bếp sao!”

Tôi không có tâm trạng nghe họ nói chuyện tào lao, hiếu kỳ đi vào bên trong, không ngờ trong bếp này rộng như thế, có rất nhiều bình lọ đựng gia vị, xem ra đầu bếp cũng là một công việc đòi hỏi kỹ thuật!

Đang nghĩ ngợi, thấy cuối phòng có một cánh cửa sắt lớn, bên trên có một tờ giấy A4 viết ba chữ nắn nót: “Phòng giữ lạnh!” Nhìn cánh cửa lớn thế này thì chắc chắn không gian bên trong cũng không nhỏ, không biết có bao nhiêu hải sản để trong đó?

Là một người ham ăn, tôi mặc dù không nhìn được bên trong có thứ gì, nhưng trong não đã bắt đầu hiện lên một loạt món ngon. Vì thế tôi không tự chủ đi về phía cửa phòng giữ lạnh... không ngờ vừa đi được vài bước, trong đầu tôi ầm một tiếng!

“Cái này, cái này... Đây là tình huống gì thế?” Tôi bị thứ trong phòng giữ lạnh dọa hết hồn, còn chưa nhìn thấy hải sản đâu, sao lại xuất hiện hai thi thể trong đó chứ?

Đinh Nhất thấy tôi ngây người đứng ở cửa phòng lạnh, còn tưởng tôi đang thèm nhỏ dãi đồ ngon bên trong! Đương nhiên, ban đầu tôi đúng là có ý nghĩ này, nhưng bây gờ tôi đang bị hai cái xác kia làm cho ngây người.

Vẫn là chú Lê hiểu chuyện, chú ấy vừa đi một vòng xung quanh đang lo lắng vì không phát hiện được gì, thấy mặt tôi tái xanh đứng đó thì nhận ra là tôi đã phát hiện ra thi thể! Thế nên chú ấy đến cạnh tôi hỏi nhỏ: “Thế nào? Phát hiện được gì à?”

Tôi lúc đó rất sợ hãi, lúc nãy lại ăn muộn, không nhịn được chạy đến bồn rửa nôn ra. Chú Lê nhìn tôi như vậy lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, mặt cũng chuyển màu.

Hàn Đông Sinh thấy tôi như vậy, vội vàng hỏi tôi làm sao? Tôi

nôn nửa ngày mới chỉ phòng lạnh, bảo anh ta mở cửa ra!

Hàn Đông Sinh hơi khó xử nói: “Tôi không có chìa khóa, chỉ có bếp trưởng mới có.”

Nói thật, cũng không biết có phải do phòng lạnh quá kín hay không, mặc dù tôi có thể cảm giác được bên trong có xác chết, nhưng không cảm nhận được ký ức khi còn sống của hai người đó, cho nên chắc chắn phải mở cánh cửa này ra.

Thấy Hàn Đông Sinh nói không có chìa khóa, tôi đành bất đắc dĩ nói với anh ta: “Không có chìa khóa thì không làm gì được, đành chờ cảnh sát đến mở cửa vậy!”

Hàn Đông Sinh thấy tôi nói vậy, mặt đổi sắc: “Sao thế? Chẳng lẽ trong phòng lạnh có thứ gì sao?”

Tôi chỉ chỉ vào cánh cửa: “Trương Vĩ Bình không hề mất tích, anh ta đang bị đông trong phòng lạnh! Cả xác chết nữ mà anh ta nói đến, cũng ở trong đó!”

Hàn Đông Sinh trợn tròn mắt, mấy chuyện ma quỷ làm loạn không nói, còn có thêm hai xác người ở đây, chuyện này chỉ sợ là không che giấu được rồi!

Nhưng vì không muốn lại gây ra vụ báo cảnh sát nhầm thành trò cười như lần trước, lần này chúng tôi quyết định mở cửa phòng lạnh xem trước. Hàn Đông Sinh cầm điện thoại định gọi cho bếp trưởng, nhưng tôi ngăn lại.

Anh ta không hiểu nhìn tôi: “Không gọi cho Đoàn Hải làm sao mở được cửa?”

Tôi cười lạnh: “Tổng giám đốc Hàn, anh thử nghĩ xem, phòng lạnh này chỉ có anh ta mới có chìa khóa, vậy xác chết bên trong có thể không liên quan gì đến anh ta sao?”

Hàn Đông Sinh biến sắc, đúng vậy, đạo lý đơn giản như thế liếc

mắt cũng nhìn ra được, hai xác chết trong phòng lạnh giấu ai cũng được, nhưng không thể giấu được bếp trưởng…

“Vậy bây giờ phải làm thế nào? Báo cảnh sát luôn à?” Hàn Đông Sinh hoang mang lo sợ nói.

“Không cần, tôi có cách!”

Không phải trong chúng tôi có một cao thủ mở khóa sao, chỉ cần không phải là ngân hàng Thụy Sỹ dùng loại khóa kỹ thuật cao khóa cửa, những loại khác chắc chắn không làm khó được anh ta. Tôi nháy mắt với Đinh Nhất, anh ta lập tức đi đến cửa phòng lạnh, lấy dụng cụ mở khóa, chưa đến mười giây, cánh cửa sắt nặng nề đã bị Đinh Nhất nhẹ nhàng mở ra.

Phòng lạnh này mặc dù nhiệt độ thấp, nhưng không đến mức dưới 0 độ, chủ yếu cất giữ những loại thực phẩm cần ổn định nhiệt độ và các loại hoa quả nhiệt đới.

Nhưng những thứ này không thu hút tôi, toàn bộ sự chú ý của tôi đều đặt vào mấy tủ lạnh trong ngăn inox. Lúc nãy đứng bên ngoài phòng lạnh, việc cảm nhận ký ức bị hạn chế nhưng bây giờ, tôi có thể cảm nhận rõ ràng hai thi thể trong tủ lạnh…

Tôi nhìn qua Đinh Nhất, bảo anh ta mở ra cánh cửa đầu tiên bên tay trái, chú Lê và Hàn Đông Sinh cũng đi đến, lúc nắp tủ lạnh vừa mở ra, hai thi thể đầy băng sương nằm trước mặt chúng tôi.

Người phụ nữ tên là Tả Mai Tử, là vợ của Đoàn Hải. Tả Mai Tử có ngoại hình rất đẹp, tính cách hơi tùy tiện, còn Đoàn Hải là người nóng tính, hơi một chút là đánh vợ, mắng cô ta ra ngoài tìm trai! Vài lần đã đánh Tả Mai Tử đến xanh tím cả người.

Hôm xảy ra chuyện, Tả Mai Tử đến khách sạn tìm Đoàn Hải nói rõ ràng, muốn ly hôn, nhưng Đoàn Hải kiên quyết không đồng ý. Tả Mai Tử lúc đó đã hạ quyết tâm chắc chắn phải ly hôn, cho nên lời nói rất khó nghe.

Kết quả trong lúc hai người cãi nhau, Đoàn Hải tức giận đưa tay lên đánh, nhưng lần này Tả Mai Tử không yếu đuối như bình thường, cô cũng đánh lại Đoàn Hải, gia vị trong phòng bếp đều rơi xuống đất.

CHƯƠNG

BIẾT CÁCH LÀM GIÀU

Sức của phụ nữ dù sao cũng yếu hơn, cô ấy nhanh chóng bị Đoàn Hải đánh sưng mặt mũi, theo bản năng, Tả Mai Tử chạy đến chỗ làm thịt cá, cầm một con dao nhọn, nói với Đoàn Hải: "Đừng đến đây, anh đi lại đây tôi đâm chết anh!"

Nhưng Đoàn Hải không những lùi về phía sau, mà còn nhào tới cướp con dao trong tay Tả Mai Tử, sau đó chọc vào bụng cô ta. Tả Mai Tử cố gắng chạy về phía cửa, nhưng chưa được mấy bước đã bị Đoàn Hải kéo lại.

Đoàn Hải lúc đó như bị mất trí, điên cuồng đâm dao vào người Tả Mai, chờ đến khi gã bình tĩnh lại, Tả Mai Tử đã nằm trong vũng máu.

Đúng lúc đó, Trương Vĩ Bình lại đẩy cửa đi vào, lúc nhìn thấy đống gia vị vương vãi, còn tưởng là có trộm, nên đi vào trong, cậu ta liền thấy vết máu trên sàn, sau đó đi theo vết máu nhìn thấy thi thể Tả Mai Tử.

Chuyện sau đó diễn ra như chúng tôi đã biết, Trương Vĩ Bình báo cảnh sát, nhưng sau khi cảnh sát đến lại không phát hiện được gì, bị ông chủ và giám đốc mắng cho một trận. Trương Vĩ Bình cảm thấy oan uổng, rõ ràng cậu ta nhìn thấy một cái xác nữa, sao

khi cảnh sát đến lại biến mất?

Nhưng trong lúc cậu ta vẫn không hiểu được, đột nhiên có cảm giác cổ mình bị siết chặt, có người đứng sau lưng ghìm chặt cổ cậu ta! Trương Vĩ Bình vừa kinh vừa sợ liều mạng giãy dụa, nhưng người đằng sau quá mạnh, cậu ta không thoát ra được, đến cuối cùng từ từ mất đi ý thức, không biết gì nữa.

Mặc dù trong ký ức của Trương Vĩ Bình không nhìn ra ai là người giết cậu ta, nhưng trong khoảng thời gian ngắn có thể dọn dẹp hiện trường và che giấu thi thể Tả Mai Tử thì người đó chỉ có thể là Đoàn Hải, bởi vì gã biết rõ mọi chuyện trong phòng bếp, mới có thể khôi phục hiện trường trong thời gian ngắn như vậy.

Sau đó, tôi bảo Hàn Đông Sinh hỏi giám đốc Vương, lúc cảnh sát đến đây kiểm tra có mở tủ đông ra không? Nhưng giám đốc Vương nói, bọn họ chỉ kiểm tra xung quanh bể chứa, không ai nghĩ được lại có thi thể giấu trong tủ đông.

Hàn Đông Sinh sau khi nhìn thấy thi thể, bị dọa không ít, liên tiếp lùi về sau: “Báo cảnh sát... Mau báo cảnh sát...”

Sau đó tôi nói nhỏ sự tình cho chú Lê biết, chú ấy nghe xong lại gần tủ đông nhìn hai xác chết một nam, một nữ, liên tục lắc đầu nói: “Vốn là hai người xa lạ, vậy mà lại chết cùng nhau...”

Sau khi cảnh sát đến, từ trong tủ đông khiêng hai xác chết ra, người nam dĩ nhiên là Trương Vĩ Bình, còn thân phận của Tả Mai Tử chắc cảnh sát cũng không khó để điều tra ra, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Căn cứ vào việc chìa khóa phòng lạnh chỉ có mình Đoàn Hải có, cho nên gã là tình nghi lớn nhất, nhưng khi cảnh sát đến nhà thì gã đã chạy trốn.

Cảnh sát lúc đầu cho rằng đây là vụ án giết người vì tình, nhưng sau khi điều tra, phát hiện hai người này khi còn sống

không hề biết nhau, mà Trương Vĩ Bình chẳng qua là xui xẻo chạy vào hiện trường giết người!

Về sau, Hàn Đông Sinh dùng quan hệ để giảm sức ảnh hưởng của chuyện này đến mức nhỏ nhất, dù sao chuyện có người chết trong bếp nếu lan truyền ra ngoài, sau này ai còn dám đến khách sạn ăn cơm nữa! Ngay cả lão Triệu sau này cũng không mời chúng tôi đến nhà hàng Lý Đường Tống Hàn ăn hải sản thêm lần nào khác.

Đương nhiên, Hàn Đông Sinh là người hiểu chuyện, sau đó đã thông qua lão Triệu gửi tiền thù lao đến cho chúng tôi, hơn nữa còn nhiều lần cảm tạ chú Lê đã giúp đỡ. Chú Lê đúng là con cáo già, sau đó còn bày cúng chiêu tài, kiếm thêm của người ta một lần tiền nữa. Đương nhiên, từ đó về sau người trực ca đêm ở khách sạn không còn nhìn thấy bóng ma Trương Vĩ Bình nữa…

Mấy tháng sau, một hôm tôi xem tin tức, thấy có tin Đoàn Hải đã bị cảnh sát bắt được ở một mỏ than ở Tân Cương, gã thành thật khai báo việc đã giết hại vợ mình là Tả Mai Tử và Trương Vĩ Bình.

Lúc đó trên mạng rất nhiều người bình luận, gã kích động giết người, chắc sẽ không phải chịu án tử hình. Nhưng tôi lại nghĩ không phải vậy, lúc gã giết vợ có thể là do kích động, nhưng khi giết Trương Vĩ Bình chắc chắn đã có mưu tính trước. Một người đàn ông lòng dạ độc ác như thế, bị bắn chết vẫn còn là nhẹ nhàng!

Trong khoảng thời gian này, cũng không hiểu sao chúng tôi lại nhàn kỳ lạ, ngay cả khách đến nhờ chú Lê xem phong thủy đã ít lại càng ít. Xem ra hiện giờ mọi người đều an cư lạc nghiệp, không có chuyện bực mình gì cần tìm đến chúng tôi.

Nhưng không có việc thì không có tiền, mấy ngày nay không kiếm được tiền trong lòng tôi bắt đầu khó chịu. Mặc dù bây giờ tôi tốt xấu gì cũng được coi là phú ông trăm vạn, nhưng chỗ đó cách

mục tiêu của tôi còn xa lắm!

Thế là tôi bàn bạc với chú Lê, giúp tôi tìm một ngôi nhà ma giá rẻ để mua! Nhưng chú Lê trợn mắt nhìn tôi: “Cháu không đọc tiểu thuyết kinh dị à, nhà ma thì có, nhưng nếu cháu mua để ở, thì giống như nhà bây giờ, chú có thể giúp cháu trấn hung. Nhưng nếu để bán, thì chú khuyên cháu thôi đi! Dù phòng đó có Trương Thiên Sư tái thế làm phép, muốn bán cũng không dễ đâu! Lúc đó lại tự lấy gạch đè tay mình!”

Tôi hơi thất vọng nói: “A? Ai... cháu còn tưởng đó là cách phát tài chứ.”

Chú Lê thấy tôi tỏ vẻ đau khổ thì cười nói: “Mới có mấy ngày không kiếm được tiền, đã sốt ruột như thế? Mắt cháu chỉ thấy tiền thôi à?

Tôi cười ha ha nói: “Chú một mình ăn no, cả nhà không đói bụng, cháu còn phải nuôi cả nhà mà!”

Chú Lê trừng tôi nói: “Chỉ toàn nói xạo, tên nhóc nhà cháu thì phải nuôi ai!”

Tôi lập tức nói láo: “Cháu phải nuôi chị mà!”

“Chiêu Tài bây giờ đã có bác sĩ Triệu nuôi, liên quan gì đến cháu!”

Tôi không phục: “Thế thì cháu còn có Kim Bảo! Chú không biết thức ăn chó đắt thế nào đâu?”

Chú Lê bị tôi chọc cười, đưa tay chỉ Tiểu Hắc: “Vậy chú cũng có Tiểu Hắc đấy? Cháu biết miệng nó ăn thế nào không?”

Tiểu Hắc đang ngủ trên bờ tường đột nhiên nghe thấy người gọi tên nó, bực bội kêu một tiếng.

Tôi nhìn qua con mèo lười kia: “Nó ấy ạ? Nó có thể ăn bao nhiêu ạ? Nói đi nói lại cháu vẫn tiêu nhiều hơn!”

Chú Lê thấy tôi bị tiền đánh bại, nên nói nhỏ: “Thật ra chú biết một ngôi nhà, nhà này có ma, mặc dù mua vào cũng không tăng bao nhiêu giá trị, nhưng chú từng xem phong thủy mảnh đất đó, trong vòng ba năm, chắc chắn sẽ phát triển xây dựng rầm rộ!”

CHƯƠNG

BẢY CHẾT SÁU BỊ THƯƠNG

"Ý gì ạ?" Tôi đần mặt hỏi ngu.

Chú Lê thấy tôi không hiểu ý thì gõ đầu tôi một cái: "Chiếm diện tích chứ còn gì nữa đồ ngốc!"

Tôi lập tức hưng phấn nói: "Ý chú nói là chỗ nhà ma đó sẽ bị thu hồi?"

Chú Lê mặt lạnh gật đầu: "Đến lúc đó, ngôi nhà đấy ít nhất cũng cho ba năm được trăm vạn đấy!"

Vừa nghe có thể kiếm tiền, tôi cao hứng đập tay vào đùi. Thế nhưng tôi đột nhiên nghĩ ra, có thể kiếm được nhiều tiền như thế, sao chú ấy không mua? Lão già này gian xảo như thế, có lợi mà còn không chiếm?

Chú Lê thấy tôi có vẻ không tin lắm, bất đắc dĩ nói: "Nhà này chú cũng định mua, nhưng cháu biết đấy, tài mệnh của chú không tốt, tiết kiệm từ từ thì còn giữ được, chứ tiền từ trên trời rơi xuống chắc chắn sẽ có chuyện! Cho nên mới được lợi cho tên nhóc cháu đấy, vẫn quy củ cũ! Tiền chú bỏ ra một nửa, trên giấy tờ nhà ghi thêm tên Đinh Nhất!"

Tôi hơi ngạc nhiên, không ngờ chú Lê đối với đồ đệ của mình đúng là còn thân hơn cha con, thấy thế tôi cũng suy nghĩ có nên

nhận chú ấy làm sư phụ không? Nhưng ý nghĩ vừa lóe lên, tôi lập tức tính ngay được lợi hại, kiểu này không được!

Bây giờ tôi không phải đồ đệ của chú Lê, làm việc gì cũng chia tiền bình đẳng, nhưng nếu thành đồ đệ của chú ấy, sẽ giống như Đinh Nhất bây giờ, làm việc không công! Chuyện mua nhà ma kiếm lời thế này cũng không thường xuyên có, nói không chừng cả đời chỉ một hai lần, chẳng bằng tôi cứ kiếm tiền bình thường!

Tôi chột dạ, vừa rồi chẳng lẽ chú ấy đặt bẫy sao! Không được, không được, chắc chắn không thể bị mê hoặc! Có điều ngôi nhà ma mà chú ấy nói, tôi cũng phải suy tính một chút…

Căn nhà chú Lê nói đến ở thôn Năm Nhà ở phía Bắc thành phố, thôn này là thôn trong phố, mấy năm nay ngành điện tử phát triển chóng mặt, đất xung quanh đều bị khai thác thành khu công nghiệp chủ yếu sản xuất linh kiện điện tử.

Nhà máy càng nhiều, công nhân từ các nơi đổ đến càng đông, giá phòng cũng tăng theo, các chung cư mọc lên như nấm.

Nhưng thôn Năm Nhà này vì là thôn, mấy năm nay người dân trong thôn đều không đồng ý chuyển nhượng đất đai, nên mảnh đất này không có nhà đầu tư nào ngó ngàng nữa. Nhưng càng phát triển về sau, xung quanh thôn Năm Nhà này đều xây cao ốc, mà trong thôn vẫn nguyên cảnh nông thôn như xưa.

Người trong thôn thấy ngoài thôn xây nhà tốt, cũng không muốn kém hơn nhiều, nên các nhà đều xây thành nhà hai tầng nhỏ. Căn nhà chú Lê nói chính là một căn nhà hai tầng nhỏ ở đầu thôn phía Tây.

Lúc đó, người dân trong thôn Năm Nhà góp vốn, mời chuyên gia thiết kế về thiết kế toàn cảnh thôn theo kiểu nhà vườn, các nhà đều mở theo dịch vụ trang trại tiếp đón khách du lịch... Việc làm ăn rất phát đạt.

Trong đó có một nông trang tên là "Tốt Lại Đến", ở đầu thôn phía Tây, làm ăn phát đạt nhất! Cứ đến cuối tuần khách đến rất đông. Nhưng không biết vì sao, có một ngày nông trang này ngừng kinh doanh.

Rất nhiều khách không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nghe ngóng hàng xóm mới biết, nhà ông chủ xảy ra chuyện, cho nên tạm thời nghỉ kinh doanh.

Vốn chủ nông trang này họ Thường, tên là Thường Thái, cũng không biết vì sao cãi nhau với vợ, khiến cô ấy tức giận, dẫn con gái bỏ về nhà.

Vợ Thường Thái tên là Thu Cúc, người Vân Nam, ba năm trước quen Thường Thái qua người mai mối, cảm thấy người kia không tệ, nên hai người kết hôn, sau đó thì sinh con gái tên là Nam Nam.

Thu Cúc vừa đi, Thường Thái cũng không còn tâm tư làm ăn nên đóng cửa không kinh doanh nữa, về Vân Nam tìm vợ. Nhưng về sau người ta nghe nói, lúc Thường Thái đến nhà mẹ đẻ Thu Cúc thì cô ấy không chịu trở về…

Nhà cứ như thế tan vỡ, Thường Thái cũng không còn lòng dạ kinh doanh nông trang nên rao bán.

Đúng lúc Lý Đồng Phú cũng thích nhà của Thường Thái, vừa nghe anh ta muốn bán, lập tức mua luôn.

Sau khi nhà chuyển cho Lý Đồng Phú, anh ta sửa sang đơn giản rồi đưa vợ con vào ở. Mới đầu mọi chuyện đều bình thường, nông trang kinh doanh không tệ... Nhưng khi Lý Đồng Phú ở đến năm thứ hai thì một chuyện xảy ra chấm dứt cuộc sống hạnh phúc của anh ta.

Lúc đó là giữa hè, nông trang có rất nhiều khách đến, để hấp dẫn khách, Lý Đồng Phú làm thêm món lẩu. Dưới mỗi bàn có thêm một bình gas, sau đó khách đốt lửa nấu lẩu bên trên.

Vì làm ăn tốt, lượng gas dùng nhiều, Lý Đồng Phú muốn tiết kiệm tiền nên đến một nhà máy khí hóa lỏng cách đó hơn trăm cây số, mua loại khí có nhiều tạp chất hơn, sau đó đựng vào thùng rồi tự mình sang chiết, tính công mỗi bình cũng tiết kiệm được không ít tiền.

Hôm xảy ra chuyện, có một bàn khách đang ăn nửa chừng thì hết gas. Lý Đồng Phú lấy bình để nạp khí vào. Nhưng khi đem bình lắp lại vào bàn, khách vừa châm lửa thì nổ "bùm", nổ bay mấy người ở đó.

Sau khi nhân viên phòng cháy kiểm tra nguyên nhân nổ thì phát hiện, lúc nạp khí Lý Đồng Phú đã cho quá nhiều khí vào bình, khiến bình không chịu được sức ép mới nổ tung. Vụ nổ bình gas này khiến bốn người khách chết, sáu người khách bị bỏng ở cấp độ khác nhau, còn gia đình ba người Lý Đồng Phú cũng đều chết trong vụ nổ. May mà lúc đó hầu hết khách đều ở ngoài sân, nếu không thương vong còn lớn hơn nữa.

Sau này người tiếp nhận nhà là Lý Đồng Quý, em trai của Lý Đồng Phú, nhưng vì vụ nổ quá lớn, toàn bộ chuyện làm ăn của các nông trang trong thôn Năm Nhà cũng tiêu điều theo đó, không còn khách muốn đến đây ăn cơm nữa.

Hơn nữa, nhà đã có người chết, muốn xây dựng lại cũng không được, Lý Đồng Quý cũng không dám vào đó ở, nên anh ta sửa lại nhà, xây thành mấy phòng độc lập, sau đó cho công nhân làm ở khu công nghiệp gần đó thuê.

Vì nhà đủ tiện nghi, lại gần khu công nghiệp nên tất cả phòng đều nhanh chóng được thuê. Những công nhân này đều là công nhân làm ở dây chuyền sản xuất trong nhà máy, thời gian làm việc có ba ca, có cả ca đêm và ca ngày.

Ban đầu mọi người trực ca đêm đều là đi muộn về sớm, nên

không có chuyện gì, nhưng khi tất cả mọi người đều làm ban ngày thì xảy ra chuyện...

CHƯƠNG

NỒI LẨU BỐN NGƯỜI

Đêm hôm đó mấy nhân viên tạp vụ thuê nhà tan tầm cùng nhau, vì ban ngày đều mệt mỏi nên ai cũng đi tắm rồi ngủ luôn. Không ngờ đến nửa đêm, bỗng nhiên nghe thấy trong nhà rất náo nhiệt, tựa như có một nhóm người đang cùng nhau ăn cơm nói chuyện…

Lúc đầu ai cũng tưởng bạn bè của người kia đến, làm cơm trong sân, nhưng mấy tối đều như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của người khác!

Nên có người ý kiến ban đêm đừng đưa bạn về nhà, đêm nào cũng mất ngủ như vậy thì ban ngày lấy sức đâu mà làm việc? Nhưng hỏi tất cả thì lại phát hiện không có ai tiếp bạn bè vào buổi tối cả....

Họ thấy khó hiểu, nếu không phải người trong số họ mời bạn bè đến, thì ai đang cười cười nói nói vui chơi trong sân? Thế là họ cùng hẹn nhau, nếu đêm đến những người kia lại xuất hiện thì phải ra xem chuyện gì.

Vào ban đêm, sau khi tan ca ai nấy đều rất mệt mỏi, vẫn tắm rửa rồi đi ngủ như bình thường. Ai ngờ vừa ngủ thì lại nghe thấy trong sân lại có tiếng người, tiếng nâng ly cạn chén liên tiếp, rất náo nhiệt.

Mấy người liên lạc với nhau trên Wechat, sau đó mặc quần áo đi ra ngoài kiểm tra. Kết quả lại nhìn thấy một cảnh tượng quỷ dị, lúc họ vừa bước ra khỏi phòng để đi vào sân, thì nơi đó vốn đang ồn ào náo nhiệt, bỗng trở nên lặng như tờ ngay lập tức…

Người này nhìn người kia, lập tức hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì, đều bị dọa chạy về phòng không dám ra ngoài nữa. Sáng sớm hôm sau, họ hỏi thăm hàng xóm xem ở đây đã từng xảy ra chuyện gì?

Hàng xóm thấy họ đều một mình xa nhà làm công, sống cũng không dễ dàng gì, tốt bụng kể lại chuyện xảy ra trước đó. Mấy người kia nghe xong lập tức đến tìm Lý Đồng Quý, bảo anh ta trả lại tiền, nói thế nào cũng không thuê nữa!

Lý Đồng Quý lúc đó ỷ mình là người địa phương, chơi xỏ lá, nói gì cũng không chịu trả lại tiền đặt cọc, cuối cùng mấy công nhân đành đồng ý chỉ lấy một nửa tiền thuê, sau đó dọn hành lý vội vàng rời đi.

Từ đó về sau, đừng nói là bán, cho thuê cũng không ai dám thuê! Nơi này xa gần đều nghe tiếng là nhà ma. Mấy nông trang khác trong thôn sau sự cố lần trước cũng đều lần lượt đóng cửa nghỉ kinh doanh, lúc đầu cũng định xây phòng cho thuê, nhưng sau chuyện nhà có ma thì khách trọ lại càng thưa thớt.

Lý Đồng Quý vốn có một căn nhà trong thành phố, nhà này cũng là mua thêm, nhưng giờ bán không được, cho thuê cũng không xong làm anh ta rất bực bội. Hơn một năm sau, có một đám thanh niên sau khi nghe nói tới nơi này đã đến tìm Lý Đồng Quý thuê căn nhà đó mấy đêm, nói nhất định phải trải nghiệm cảm giác ở nhà ma một lần.

Lý Đồng Quý thấy tiền thì sáng mắt lên, vừa nghe nói một đêm được 500 đồng thì đưa chìa khóa cho bọn họ ngay và luôn. Mấy

người trẻ tuổi này còn trả luôn một lần 3000 đồng, nói là muốn ở đây một tuần, xong việc sẽ trả chìa khóa lại cho anh ta.

Đúng lúc đó vừa dịp cuối năm, Lý Đồng Quý đương không lại được thêm 3000 đồng ăn Tết thì vui vẻ. Nhưng chờ hết một tuần cũng không thấy mấy người trẻ tuổi kia trả chìa khóa lại.

Lúc đó Lý Đồng Quý nghĩ, trong nhà cũng chẳng có gì đáng giá, không trả chìa khóa thì thôi, lúc nào rảnh anh ta sẽ đổi lại khóa là được, anh ta cũng không để ý đến chuyện này nữa.

Mãi cho đến năm sau, anh ta mới nhớ ra mình phải đi đổi khóa căn nhà ở thôn Năm Nhà! Kết quả lúc đến nơi, anh ta lại phát hiện cửa nhà bị khóa trái bên trong! Anh ta nghĩ thầm, chẳng lẽ mấy thanh niên kia là lừa đảo, đem phòng của anh ta cho thuê lại?

Thế là Lý Đồng Quý lạch cạch phá cửa, làm hàng xóm chú ý, nhưng trong nhà không có động tĩnh gì. Dì Tôn sát vách nói trong nhà không có người ở, năm trước có mấy thanh niên đến, lúc mới đến rất náo nhiệt, nhưng mấy ngày sau thì yên tĩnh hẳn, chắc đã đi rồi.

Lý Đồng Quý nghĩ thầm không đúng! Nếu họ đã đi thì sao cửa nhà lại bị khóa từ bên trong? Nghĩ thế, anh ta mượn dì Tôn cái thang, trèo tường nhảy vào.

Trước kia thôn Năm Nhà có nhiều trộm, nên nhà nào cũng xây tường gạch cao ba mét, Lý Đồng Quý dùng hết hơi hết sức mới bò được lên đầu tường, nhưng khi anh ta đứng vững được trên tường nhìn vào sân thì phát hiện có mấy người đang ngồi trong đó ăn lẩu!

Nhưng chỉ nhìn thoáng, Lý Đồng Quý đã thấy bất thường, giữa mùa đông ăn lẩu ở ngoài sân là không bình thường rồi, nhưng ít nhất nồi lẩu cũng phải nóng chứ! Nhưng Lý Đồng Quý nhìn mãi vẫn không thấy có hơi bốc lên?

Hơn nữa nhìn quần áo mấy người đó mặc, bây giờ nhiệt độ ở Hà Bắc tuy đã ấm hơn, nhưng vẫn là âm mười mấy độ! Sao ai cũng mặc áo mỏng, ngay cả áo bông cũng không mặc mà ngồi trong sân chứ?

Còn tư thế của bọn họ, cả đám đều ngồi im trên ghế, không giống như đang ăn cơm, nhìn thế nào cũng là đang ngủ thiếp trên ghế!

Mắt Lý Đồng Quý không tốt, chỗ kia lại xa, anh ta mơ hồ cảm thấy mặt mấy người kia đều trắng bệch, không có chút gì giống người sống!

"Này! Mấy cậu đang làm gì thế? Tôi gõ cửa cả buổi sao không ai lên tiếng vậy?" Lý Đồng Quý hét lên với bọn họ.

Nhưng mấy người kia không có phản ứng gì, vẫn giữ nguyên tư thế ngồi co quắp không nhúc nhích! Lúc này Lý Đồng Quý hoảng sợ, không nhảy vào trong nhà mà vội vàng trượt thang xuống nói với dì Tôn: "Chú có ở nhà không ạ? Có thể nhờ chú ấy ra giúp cháu xem người trong nhà có việc gì không ạ?"

Dì Tôn nghe nói trong nhà có người, sầm mặt ngay: "Đồng Quý, cháu nói có người trong nhà à?"

Lý Đồng Quý cũng sợ hãi gật đầu: "Có người, bốn người ngồi quanh cái bàn... ăn lẩu!"

Dì Tôn nghe xong cũng hoảng hốt, lập tức nói với Lý Đồng Quý: "Chú cháu hôm nay không ở nhà, đang đi chợ, có bảo chú ấy xem cũng bằng không, dì khuyên cháu nên báo cảnh sát đi! Nếu thật sự có người, thì chắc chắn là xảy ra chuyện rồi! Bởi vì từ sau hai tư tháng Chạp, dì chưa từng nghe thấy trong nhà có động tĩnh gì!"

Lý Đồng Quý vội vội vàng vàng nói trong điện thoại cũng không rõ ràng. Sau khi hai cảnh sát 110 đến nơi, nhảy vào trong nhà kiểm tra thì bị dọa cho ngã ngồi.

Trong nhà có bốn người trẻ tuổi, làn da xám trắng, không có chút máu nào, nhìn sơ là biết đã chết được một thời gian dài! Đồ trên bàn đã có đầy giòi bọ nhung nhúc.

CHƯƠNG

CHUYỆN KHÔNG ĐƠN GIẢN

Về sau chuyện này càng truyền đi càng quái dị, siêu thị gần đó nói vào hôm hai tư tháng Chạp, mấy người này có đến chỗ họ mua nguyên liệu nấu lẩu, lúc đó thấy họ vẫn bình thường…

Còn chuyện vụ án đó kết thúc thế nào thì người trong thôn không ai biết. Lý Đồng Quý không hé răng nửa lời, ai hỏi cũng không nói. Thế nhưng nhà có ma thì vẫn là nhà có ma, bây giờ đừng nói là vào đó, đến người trong thôn buổi tối cũng không dám ra khỏi nhà!

Nghe chú Lê nói xong, tôi khó hiểu: "Nếu đã biết nguyên nhân tạo điềm xấu, sao không thử tìm cao nhân xem ạ?"

Chú Lê bĩu môi nói: "Có thể là Lý Đồng Quý không muốn tốn tiền! Nhà kia trước đây có thể đến ba mươi, bốn mươi vạn, nhưng bây giờ hắn có thắp hương cầu nguyện cũng chưa chắc có người trả hai mươi vạn! Cháu có biết bây giờ muốn tìm cao nhân đại sư phong thủy tốn bao nhiêu tiền không?"

Tôi không hiểu những chuyện này lắm nên lắc đầu nói: "Không biết ạ!"

Chú Lê cười ha ha nói: "Không có tám vạn, mười vạn thì làm gì mời được ai! Chú nghĩ Lý Đồng Quý không nỡ chi số tiền đó."

Nghe chú Lê nói vậy, tôi cũng nghĩ khó trách, căn nhà này bây giờ như củ khoai nóng phỏng tay, nếu còn phải bỏ ra mấy vạn đồng, chắc chắn là đau hơn cắt thịt rồi? Nghĩ thế, tôi cười thầm, vậy cũng đừng trách chúng tôi chiếm tiện nghi của anh ta…

Vài ngày sau, chúng tôi tìm gặp Lý Đồng Quý thông qua công ty môi giới, nói là muốn mua nhà anh ta ở thôn Năm Nhà làm nhà kho, nên muốn đến đó xem trước. Lý Đồng Quý đương nhiên là vui vẻ, lập tức chủ động hẹn chúng tôi đến xem nhà.

Xế chiều hôm đó, chúng tôi đi theo người môi giới và Lý Đồng Quý tới xem nhà…

Vừa đi vào thôn Năm Nhà, quả nhiên là thôn ở thành phố trong truyền thuyết, xung quanh đều là nhà lầu, hơn nữa còn có mấy khu công nghiệp quy mô vừa và lớn bên cạnh. Chú Lê nhìn quanh mấy nhà trong thôn rồi nói: “Nơi này tuy nhỏ nhưng điều kiện không tồi! Khó trách tại sao trước khi xảy ra chuyện lại có nhiều người trong thành phố đến đây chơi như thế!”

Nghe chú ấy nói vậy, tôi mới cẩn thận quan sát cảnh vật trong thôn, vẫn còn nhiều dấu vết của các nông trang năm đó, có không ít bảng hiệu vẫn còn, chưa bị dỡ bỏ, có lẽ là đang chờ tới lúc để mở lại!

Trong lúc nói chuyện, xe chúng tôi đã chạy đến một khu nhà vườn ở đầu thôn phía Tây, còn chưa đến đã thấy chú Lê nhíu chặt mày, mặt nghiêm nghị. Tôi lập tức nói nhỏ với chú ấy: “Sao ạ? Tình hình có biến à?”

Chú Lê lắc đầu nói: “Không phải, chỉ là hung hơn chú nghĩ một chút... nhưng dù sao cũng không ở! Hung thì hung!”

Lý Đồng Quý đã chờ sẵn ở cổng, thấy chúng tôi đến thì lập tức tươi cười chào hỏi, sau đó mở cửa cho chúng tôi.

Đi vào sân mới thấy bên trong rất rộng, một góc có chất đầy

bàn, ghế nhựa trước đó dùng để mở nông trang, có điều hầu hết đều đã hỏng không dùng được nữa, có những cái còn có dấu vết bị lửa đốt.

Tôi nhìn mấy cái bàn, không biết cái nào trong đó là cái mà mấy thanh niên ngồi lúc chết…

Tôi và chú Lê nhìn trái nhìn phải, còn Đinh Nhất giống như không quan tâm đến chỗ này, xem ra đối với anh ta, tiền bạc chỉ là rác rưởi!

Lúc này người môi giới tên Tiểu Vương giới thiệu cho chúng tôi về diện tích khu này, các vấn đề khi làm thủ tục sang tên. Đương nhiên, chúng tôi không nhắc tới việc nơi này từng xảy ra án mạng thì Tiểu Vương sẽ càng không chủ động nói tới, Lý Đồng Quý càng không!

Thế là tôi và chú Lê nghe hai người bọn họ ba hoa khoác loác, tung nơi này còn tốt hơn cả Tử Cấm Thành!

Nói hồi lâu, môi giới ra giá ba mươi lăm vạn, chú Lê không lên tiếng, tôi cười phì, sau đó nhìn Tiểu Vương và Lý Đồng Quý: “Phòng này anh có muốn bán không? Ra vẻ với chúng tôi cái gì? Ba mươi lăm vạn, tôi bỏ ra ba mươi lăm vạn mua một ngôi nhà ma làm nhà kho? Anh thấy trên mặt tôi viết hai chữ Ngu Ngốc à?”

Tiểu Vương và Lý Đồng Quý cùng biến sắc, có lẽ mới đầu họ cho rằng chúng tôi không biết gì về chuyện kia! Nhưng bây giờ đã nói rồi, tôi vỗ vai Lý Đồng Quý nói: “Anh Lý, những chuyện xảy ra ở nhà anh, anh hiểu rõ nhất, chúng tôi cũng không muốn nói nhiều, anh ra giá lần cuối, chúng tôi thấy được sẽ mua, không được thì thôi. Dù sao không phải ai cũng ngốc, chấp nhận bỏ tiền ra mua nhà có ma! Anh nói có đúng không?”

Lý Đồng Quý cười xấu hổ nói: “Người anh em này nói đúng lắm, phòng này đúng là trước đó có chuyện, nhưng tôi nghe người

môi giới nói anh định dùng làm nhà kho, cũng không ảnh hưởng gì nhiều, hơn nữa... nhỡ đâu lúc nào đó nơi này bị chính phủ thu hồi! Đến lúc đó có thể giá trị không ít đâu!"

Tôi giật mình, chẳng lẽ Lý Đồng Quý cũng biết nơi này sẽ bị quy hoạch ư? Nhưng nghĩ lại thì không đúng! Nhất định là vì muốn tôi mua chỗ này nên nói bậy, nếu như anh ta biết thật thì còn đem đi bán à!

Thế là tôi cười nói: "Nếu đã tốt như thế thì vậy cứ giữ lại đi!" Nói xong, tôi làm bộ quay đi.

Lý Đồng Quý thấy tôi thật sự muốn đi, vội ngăn lại, cười nói: "Chuyện gì cũng từ từ, cứ từ từ, đừng đi vội..."

Lúc này, đến lượt chú Lê lên tiếng: "Chỗ sân này âm khí quá nặng, chúng tôi đứng ở sân đã cảm thấy không thoải mái, đừng nói là vào nhà!"

Lý Đồng Quý vừa nghe thế đã vội cam đoan nói: "Chú cứ yên tâm, chuyện năm đó xảy ra ở ngoài sân, trong phòng không có người thiệt mạng, chắc chắn không có việc gì!"

Chú Lê cười nhìn Lý Đồng Quý: "Có vấn đề hay không thì phải xem mới biết được..." Nói rồi chú đi vào nhà.

Tôi và Đinh Nhất thấy chú Lê đi vào, cũng đi theo. Trong phòng cũng sạch sẽ, nhưng bị chia thành nhiều phòng nhỏ nên có cảm giác như mê cung. Nhưng tôi chưa đi được hai bước đã cảm thấy là lạ! Trong phòng không đơn giản như Lý Đồng Quý nói... Tôi theo cảm giác của mình chậm rãi đi vào trong, đi thẳng đến một gian phòng hình như là nhà bếp.

Trước đây chỗ này là nhà bếp, nhưng bây giờ đã thành phòng để đồ, bên trong chứa đầy nồi bát, bồn chậu của nông trang trước đó. Tôi cẩn thận lách qua những thứ này, đến trước một mặt bàn bằng đá cẩm thạch.

CHƯƠNG

HAI MẸ CON TRONG TỦ

Nơi này vốn là mặt đá của phòng bếp, nhưng bên dưới bị bịt kín bằng gạch men! Mặc dù bên ngoài không nhìn ra khối rỗng dưới mặt bàn này có hình dáng thế nào, nhưng tôi có thể cảm nhận rõ bên trong có hai xác chết, một lớn, một nhỏ…

Đó là hai mẹ con, mẹ tên Thu Cúc, con tên Nam Nam, chính là vợ con mất tích của người chủ đầu tiên của căn nhà, Thường Thái!

Sự thật trong mắt mọi người chưa chắc đã là sự thật, Thường Thái cũng không trung thực như bề ngoài! Vốn Thu Cúc không phải là được người ta mai mối gì cả, cô ấy được Thường Thái chi năm vạn mua từ nước X về…

Thu Cúc tên thật là Nguyễn Anh Hồng, cũng là một người phụ nữ số khổ, cô ấy là người thứ năm bị bán cho Thường Thái.

Năm mười sáu tuổi, vì nhà nghèo nên cô và họ hàng sang Trung Quốc làm công, vì nói tốt tiếng Trung nên nhanh chóng có một người đàn ông Trung Quốc theo đuổi.

Lúc cô và người đàn ông kia kết hôn, cứ ngỡ là tình yêu, nhưng thật ra cô đã bị người họ hàng của mình bán với giá mười vạn! Người đàn ông kia cũng không giàu có gì, mười vạn đồng này cũng phải đi vay khắp nơi mới có được.

Lúc đầu gã đối xử với cô cũng không tệ, nhưng thời gian lâu bản tính dần lộ ra, bắt cô làm việc như trâu như ngựa, đang mang thai cũng phải làm việc nặng, kết quả vì vậy mà bị sảy thai.

Không có con, ngày nào cô cũng bị đánh mắng, không sống an lành nổi. Thế là Nguyễn Anh Hồng thừa dịp một hôm người đàn ông kia và mẹ chồng không có ở nhà, trộm hai trăm đồng chạy trốn.

Vì biết tiếng Trung nên cô vừa đi vừa xin cơm, đi về Đông Hưng Quảng Tây. Không ngờ lúc định qua cảng trở về nước X, thì lại gặp phải người họ hàng đã bán cô kia.

Người kia hoảng hốt khi nhìn thấy Nguyễn Anh Hồng nên hỏi thăm sao cô lại chạy đến đây. Thế là Nguyễn Anh Hồng nói gia đình chồng đối xử với mình không tốt nên cô chạy trốn.

Người họ hàng kia nghe xong, áy náy nói với Nguyễn Anh Hồng, lúc đó thấy người đàn ông kia không tệ nên mới có ý bán cô, nhưng không ngờ người này lại không tốt, bây giờ chạy trốn cũng tốt, vậy cứ theo người đó tiếp tục kiếm tiền!

Thế là từ đó về sau, Nguyễn Anh Hồng đi theo người họ hàng này góp vốn lừa gạt những cô gái người nước X bán sang Trung Quốc. Thời gian đó Nguyễn Anh Hồng cũng gả cho ba người đàn ông nữa, người họ hàng kia sẽ nhận tiền, sau đó cô ở nhà chồng mấy tháng rồi thừa dịp trốn đi, số tiền lừa gạt được sẽ chia đôi.

Đến tận khi lấy Thường Thái, thấy người này thật lòng đối xử tốt với mình, mấy tháng ở chung đủ làm cô yêu anh ta, nên cô quyết định không đi lừa gạt nữa, sống cùng người đàn ông này.

Vì mua bán người là phạm pháp nên Thường Thái nói với người ta vợ mình là người Vân Nam, tên cũng đổi thành Thu Cúc. Nhưng Nguyễn Anh Hồng cũng có một bí mật, đó chính là trước khi cưới Thường Thái, cô đã có thai với người chồng trước.

Vì lúc đầu không có ý định lâu dài, đợi Thường Thái không cảnh giác sẽ trốn đi, sau đó bỏ đứa bé này. Nhưng về sau vì muốn cùng chung sống với Thường Thái, cô không có cơ hội đến bệnh viện.

Đến một ngày Thường Thái phát hiện Nguyễn Anh Hồng có thai, rất mừng rỡ vì nghĩ đấy là con của mình, khi đó Nguyễn Anh Hồng không dám bỏ đứa bé kia.

Mặc dù Thường Thái là người đàn ông thô lỗ, nhưng một đứa bé nằm trong bụng mẹ bao nhiêu tháng thì anh ta cũng biết. Nhưng đúng lúc Nguyễn Anh Hồng chuẩn bị sinh thì đột nhiên bị ngã, khi đó Thường Thái cho rằng con gái Nam Nam bị sinh non.

Đến tận khi Nam Nam được hai tuổi, có người khách quen đến nhà anh ta ăn cơm, nói đùa: "Lão Thường, trông ông xấu thế mà sinh được cô con gái đáng yêu như vậy, có phải không phải con ông không!"

Đây là người nói vô ý, nhưng câu nói này nhắc Thường Thái nhớ, lúc Tiểu Nam sinh ra đúng là bị thiếu tháng, lúc đó anh ta chỉ nghĩ là do vợ mình không cẩn thận bị ngã nên mới sinh non, bây giờ nghĩ kỹ lại, có khi nào là sinh đủ ngày đủ tháng không?

Hạt giống nghi ngờ một khi đã ươm mầm sẽ nhanh chóng đâm chồi nảy rễ, mỗi khi nhìn con gái, Thường Thái đều cảm giác Nam Nam càng lúc càng không giống mình. Một lần say rượu, anh ta chất vấn vợ mình vì sao đứa bé không giống mình, đó có phải là con anh ta hay không?

Nguyễn Anh Hồng, cũng chính là Thu Cúc nghe xong, khóc lóc kể lại chuyện mình đã mang thai khi gả cho anh ta... Khi ấy Thường Thái tỉnh rượu, cũng tỉnh mộng.

Trước đó chỉ là nghi ngờ, nhưng khi vợ nói ra, anh ta bắt đầu hối hận tại sao mình cứ nhất quyết phải biết sự thật, nếu như mình không nghi ngờ, bây giờ con gái vẫn là con gái mình, mọi thứ

vẫn tốt đẹp.

Thu Cúc tự thấy có lỗi với Thường Thái, muốn đưa Nam Nam về trả cho bố đẻ con bé, thế nhưng Thường Thái lại sợ Thu Cúc sẽ giống như trước đây, dắt con gái chạy trốn nên kiên quyết không đồng ý.

Những tháng ngày hạnh phúc tiêu tan nhanh chóng, Thường Thái cũng không biết nên làm thế nào mới tốt. Một bên anh ta thấy Nam Nam như cái gai trong lòng rất khó chịu, nhưng nếu làm theo lời Thu Cúc, để cô đưa đứa bé về cho cha đẻ, anh ta lại sợ Thu Cúc một đi không trở lại.

Thời gian sau đó, hai người đều sống trong dày vò đau khổ, không có một ngày vui vẻ. Đến một ngày, Thường Thái mượn rượu giải sầu. Thu Cúc nhìn thấy Thường Thái như vậy thì khó chịu, bèn nhắc lại chuyện muốn đưa con trả lại cho cha ruột nó.

Lúc đó Thường Thái đã uống nhiều, nghe thế thì rất tức giận, anh ta cảm thấy Thu Cúc không muốn sống cùng mình nữa nên mới mượn cớ bỏ đi... thế là anh ta đánh Thu Cúc. Hai người lôi lôi kéo kéo, Thường Thái lỡ tay đẩy ngã Thu Cúc, kết quả vừa vặn làm cô đâm vào bàn bếp bằng đá cẩm thạch!

Chờ đến lúc Thường Thái tỉnh táo lại, Thu Cúc đã chết từ lâu. Thường Thái biết mình giết người nên hoảng hốt lo sợ, nếu bị phát hiện nhất định sẽ phải ngồi tù, mà lúc này Nam Nam đang nằm ở bên cạnh Thu Cúc khóc liên tục, vừa khóc vừa gọi mẹ.

Thường Thái thấy Thu Cúc chết rồi, đứa bé này cũng không phải con mình, nên không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, anh ta lấy khăn lông bịt miệng đứa bé lại. Nam Nam không biết vì sao cha mình lại làm thế, chỉ liên tục dùng bàn tay nhỏ bé đẩy tay Thường Thái ra, chỉ lát sau, thân thể nhỏ bé của Nam Nam dần bất động…

Thường Thái nhìn hai cái xác một lớn một nhỏ nằm trên đất, suy nghĩ mình phải làm gì tiếp theo? Đi tự thú hay nghĩ cách xử lý chúng?

CHƯƠNG

HẬU QUẢ TỒI TỆ CỦA VIỆC KÍCH ĐỘNG

Sau khi đấu tranh tư tưởng, Thường Thái nhìn tủ chứa đồ trong bếp, chỗ này có thể đựng vừa cả hai cái xác kia. Thế là anh ta tranh thủ lúc thi thể chưa cứng lại, cuộn xác Thu Cúc lại bỏ vào, thêm thi thể nhỏ bé của Nam Nam thì đúng vừa khít.

Trước đây Thường Thái làm thợ hồ, toàn bộ trang trí trong nông trang cũng là tự tay làm, anh ta lấy nửa bao xi măng lấp đầy tủ, sau đó còn lát gạch men ra bên ngoài, nhìn từ bên ngoài, không ai biết trước kia ở đó có một ngăn tủ.

Tôi đứng trước ngăn tủ bị xi măng bịt kín, tâm trạng phức tạp. Vừa vui vì có thể tiếp tục dùng chuyện này ép giá, lại vừa thấy thương xót cho hai mẹ con này…

Đinh Nhất thấy tôi đứng mãi không ra nên đi vào xem, trông tôi cau mày nhìn chằm chằm mặt đá cẩm thạch.

“Thế nào? Dưới này có gì à?” Đinh Nhất hỏi nhỏ.

Đúng là không ai hiểu tôi bằng Đinh Nhất, tôi nói với anh ta: “Gọi chú Lê vào đây giúp tôi!”

Chú Lê nghe xong là hiểu có vấn đề, lập tức đi tới. Tôi kể lại chuyện cho chú ấy nghe, hỏi nên làm thế nào?

Đúng là gừng càng già càng cay, chú ấy chớp mắt, gọi Lý Đồng

Quý đến: “Anh Lý! Xin hỏi trước đây ngôi nhà này dùng để làm gì?”

Lý Đồng Quý cũng không hiểu rõ lắm, nghĩ mãi mới vỗ đầu nói: “Ở đây mở nhà hàng nông trang!”

Chú Lê suy nghĩ rồi gật đầu nói: “Tôi nói mà, khó trách phong thủy không tốt, dễ bị ma trêu, hóa ra vấn đề là ở đây!”

“Ngài Lê... ngài nói vậy là có ý gì?” Lý Đồng Quý vội vàng hỏi.

Chú Lê đưa tay chỉ vào mặt bàn đá cẩm thạch nói: “Anh nhìn chỗ này đi, đây là nơi nhiều dương khí nhất nhà, nhưng lại bị ốp mấy viên gạch men sứ, dở dở ương ương, để lâu tất xảy ra chuyện! Tôi nói cho anh biết, nếu tôi mà là anh thì sẽ phá dưới này ra, để nó thành ngăn tủ!”

Lý Đồng Quý khó hiểu nhìn chỗ chú Lê chỉ, sau đó lầm bầm nói: “Không đúng! Vị trí này bên dưới lẽ ra phải là ngăn tủ mới đúng chứ, sao lại bị bịt kín lại?”

Lúc này chú Lê thừa cơ nói: “Được rồi, dù sao chúng tôi cũng muốn mua căn nhà này, bằng không bây giờ phá nó đi, tôi cũng không muốn vào đến tay rồi mà vẫn không may như thế!”

Lý Đồng Quý nghe chúng tôi thật sự muốn mua, đương nhiên là rất vui mừng, không nói thêm gì mà đồng ý luôn. Lúc này tôi nháy mắt với Đinh Nhất, anh ta lập tức hiểu ngay, nhìn quanh căn phòng sau đó cầm búa đến đập chỗ gạch men ra…

Lúc mới nhìn thì tưởng là xi măng đặc, nhưng đập mấy lần thì bắt đầu thấy có chỗ rỗng! Mùi xác chết xộc ra, may mà chúng tôi đã chuẩn bị trước, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nhưng Lý Đồng Quý và Tiểu Tôn không may mắn như thế, vừa vặn bị không khí đấy bao trọn, lập tức nôn khan chạy ra ngoài. Lúc này Đinh Nhất từ bên trong đi ra, nặng nề nói: “Bên trong có xác

chết, báo cảnh sát đi!”

Lý Đồng Quý nghe xong thiếu chút nữa thì bị dọa ngất, luôn tự nói mình xui xẻo, sao lại nhận thừa kế căn nhà như thế này, bây giờ thì hay rồi, trong phòng còn giấu cả xác chết!

Sau khi cảnh sát đến, khiêng trong cái hốc Đinh Nhất phá lúc nãy ra hai cái xác đã bị phân hủy, biến thành màu đen, sau đó chúng tôi và Lý Đồng Quý đều đến cục công an hỗ trợ điều tra.

Khi Lý Đồng Quý vừa mới đến cục cảnh sát thì sợ đến choáng váng, luôn miệng nói mình không phải là hung thủ, căn nhà này anh ta chưa ở một ngày nào! Không ngờ, cảnh sát lấy lời khai vừa nhìn thấy Lý Đồng Quý đã không vui nói: “Tha cho tôi đi! Lại là anh à? Anh không phải là Lý Đồng Quý một năm trước có bốn sinh viên chết trong nhà đấy chứ?”

Lý Đồng Quý cười khổ nói: “Đồng chí cảnh sát, tôi cũng bị oan mà, những chuyện này đều không liên quan đến tôi, chỉ vì tôi thừa kế cái nhà ma quỷ quái kia mới ra cơ sự này!”

Cảnh sát hỏi chúng tôi mấy vấn đề, sau đó lấy số điện thoại rồi cho chúng tôi về nhà. Ra khỏi cục công an, người môi giới Tiểu Tôn vội nói với chúng tôi, anh ta biết một nơi khác có thể làm nhà kho, nhà này không được chúng ta có thể đến xem nhà khác.

Nhưng chú Lê lại tỏ vẻ chắc chắn nói: “Không cần, các anh bảo Lý Đồng Quý giải quyết sạch sẽ phòng ốc, rồi liên hệ lại với chúng tôi, chúng tôi vẫn muốn mua phòng này, nhưng còn giá cả bảo anh ta suy nghĩ thật kỹ, đừng có đưa giá linh tinh. Nếu những người muốn mua thực sự như chúng tôi bị dọa chạy mất thì anh ta cứ giữ căn nhà đó lại đến khi mục nát đi, chắc chắn không ai dám mua đâu!”

Chuyện này đúng là ngoài ý muốn của Tiểu Tôn, bán chỗ nào cũng là bán, tiền môi giới của anh ta vẫn giống nhau! Thế là anh ta

cười ha hả nói: "Được rồi, mấy vị yên tâm, tôi nhất định sẽ chuyển lời!"

Vài ngày sau, Tiểu Tôn gọi cho chúng tôi, nói là muốn hẹn đến nói chuyện nhà cửa, nếu chúng tôi vẫn muốn mua, giá cả có thể thương lượng được!

Lần này, Lý Đồng Quý không hẹn chúng tôi đến nhà nói chuyện mà tìm một quán trà yên tĩnh bên ngoài, gọi một bình Đại Hồng Bào tốt nhất, mời chúng tôi đến nói chuyện. Anh ta nói thật sự không muốn bước chân vào ngôi nhà đó nữa!

Tôi trêu anh ta: "Ồ, anh Lý, vụ án giết người của anh kết thúc rồi à?"

Lý Đồng Quý liên tục khoát tay nói: "Gì chứ, cậu Tiểu Trương, không nói thế được, tôi nào có án giết người nào chứ! Đây là hai mạng người đấy, nghĩ lại tôi vẫn còn sợ, tôi đi vào căn phòng đó không ít lần, ai mà nghĩ được dưới đó lại có hai cái xác chứ!"

"Anh có biết hai cái xác đó là ai không?" Tôi tò mò.

"Còn là ai nữa, chỉ có thể là vợ của chủ nhà cũ, Thu Cúc thôi! Lúc đó anh ta giả vờ đi khắp nơi tìm vợ, giả làm người si tình, hóa ra đã sớm bị giết chết rồi! Tên này cũng quá độc ác, ngay cả con mình cũng không tha..." Lý Đồng Quý thần bí nói.

Tôi ra vẻ không tin nói: "Không phải chứ, người đã phân hủy đến mức độ đó, anh cũng có thể nhận ra đó là vợ Thường Thái sao?"

Lý Đồng Quý lắc tay: "Không phải tôi nhận ra, trên xác đứa bé có thẻ bảo hiểm, trên đó có ghi tên..."

"Đã bắt được Thường Thái chưa?"

Lý Đồng Quý lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết! Nhưng nghe nói đã ra lệnh truy nã toàn quốc! Thật sự là không hiểu nổi, gia đình

vợ con đang tốt đẹp như vậy! Sao lại thành kết cục hỗn loạn như bây giờ?”

CHƯƠNG

NỬA ĐÊM VÀO NHÀ MA

Nghĩ lại cũng đúng, một gia đình tốt đẹp như vậy, nói tan vỡ là tan vỡ luôn... Tôi tin rằng bây giờ Thường Thái đang rất hối hận, nếu như lúc đó không xúc động như vậy thì bây giờ kết quả đã không thế này.

Nếu anh ta có thể tin Thu Cúc một lần, thì chắc những người sau này cũng sẽ không phải chết... Có lẽ đây chính là ý trời!

Cuối cùng dưới sự đưa qua đẩy lại của Tiểu Vương, giá thống nhất là mười bảy vạn rưỡi. Mặc dù Lý Đồng Quý không thoải mái lắm nhưng cũng đồng ý bán nhà cho chúng tôi, vì lúc này anh ta không còn muốn dính dáng chút nào đến ngôi nhà đó nữa.

Sau khi hoàn thành các thủ tục, cầm tờ chứng nhận nhà đất trên đó ghi rõ tên của tôi và Đinh Nhất. Điều đáng ăn mừng hơn nữa là nhà này trước đây chỉ là nhà ở nông thôn, không thể mua bán, sau này thôn dần bị chia sâu vào trong thành phố, nên toàn bộ thôn trở thành một phần của thành phố, lúc này mới giao dịch được đất đai.

Tôi nhìn tờ sổ đỏ trong tay mà lòng vô cùng xúc động! Có nó rồi, tôi và Đinh Nhất giờ chỉ ngồi yên chờ chỗ đất này bị trưng thu thôi!

Không ngờ chú Lê lại nói tối nay muốn đến nhà đó xem, chú ấy muốn biết tình huống bên trong căn nhà thế nào. Tôi hơi đau đầu, không có ý định ở còn quản bên trong có thứ gì làm chi?

Nhưng chú Lê lại nói: “Vậy không được, không cần biết có dọn dẹp được mấy thứ bẩn thỉu bên trong hay không, ít nhất cũng phải biết trước đó đã xảy ra chuyện gì!”

Không còn cách nào, tối đó tôi và Đinh Nhất đành đi cùng chú Lê đến ngôi nhà ma của mình…

Tôi thật sự không muốn đến đây lúc đêm muộn, nhưng chú Lê khinh bỉ nói: “Nhà của cháu, cháu không xem bên trong rốt cuộc có thứ gì có ổn không?”

Tôi cười nói với chú ấy: “Vâng, đi ạ, nhưng nếu nhỡ có thứ gì chú không đối phó được thì làm sao bây giờ! Mấy thanh niên kia chết cũng không rõ ràng!”

Nhưng chú Lê lại tự tin nói: “Cháu cứ yên tâm! Có chú ở đây chắc chắn sẽ không để cháu có chuyện, hơn nữa, trên người cháu không phải có răng thần thú hộ thân sao, cháu sợ cái gì chứ!”

Nói thì nói vậy, nhưng không phải còn có câu, không tìm đường chết thì không chết à! Lúc trước nếu không phải mấy thanh niên kia cứ muốn phải đến nhà ma ở, thì đâu có chết chứ?

Nhìn vẻ mặt đắc ý của chú Lê, sao tôi lại có cảm giác tối nay chú Lê đưa chúng tôi vào nhà, như là theo gót họ thế?

Sau khi ăn tối xong, Đinh Nhất đưa chúng tôi đến trước cổng nhà ma, tôi do dự không biết có nên xuống xe hay không. Chú Lê thấy tôi sợ thì cười nói: “Yên tâm đi! Có chú ở đây, cháu sợ cái gì? Hơn nữa chúng ta hôm nay chỉ xem thôi, có làm gì đâu!”

Chú Lê nói xong thì lấy ra ba tấm bùa vàng, đưa cho tôi và Đinh Nhất mỗi người một cái, chú ấy tự cầm một cái. Đến trước cửa

còn dặn tôi lấy răng thú ra, nếu thấy gì thì cũng không được lên tiếng, hôm nay chúng tôi đến đây chỉ để xem thôi…

Nhớ kỹ điều chú Lê nói, chúng tôi đẩy cửa vào trong. Cảm giác ban ngày ở đây quá khác với ban đêm, lúc ban ngày chỉ cảm thấy hơi vắng vẻ, nhưng ban đêm lại thêm phần âm u.

Chú Lê nhìn đồng hồ nói: “Bây giờ còn sớm, chúng ta cứ vào một phòng nào đó nghỉ ngơi đã, đến nửa đêm lại xem thế nào.”

Vì Đinh Nhất thấy tôi sợ nên tìm một căn phòng cách xa căn phòng tìm thấy hai xác chết kia, mà cửa sổ của phòng này còn nhìn thẳng ra sân. Dù sao cũng là ở nông thôn, hàng xóm đều quen ngủ sớm, nên bây giờ các nhà bên cạnh đều không có ánh đèn.

Tôi vì sợ nên không buồn ngủ chút nào, chỉ có chú Lê ung dung thoải mái, chưa bao lâu đã đi tìm Chu Công đánh cờ rồi. Không biết qua bao lâu, đến lúc tôi sắp không kiên nhẫn được nữa, định đi ngủ thì đột nhiên trong sân có tiếng ồn ào, làm tôi tỉnh táo lại.

Tôi vừa định hỏi đó là âm thanh gì, lại bị Đinh Nhất che miệng lại, sau đó ra dấu tay im lặng. Tôi vội gật đầu, ra hiệu đã biết, lúc đó anh ta mới thả tay ra…

Lúc tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, lập tức sợ hãi đến há hốc mồm không ngậm lại được. Trong sân lúc này có hai cái bàn, có lẽ là kéo trong đống bàn cũ ra.

Mỗi bàn có bốn người, hai bàn vừa đủ tám người. Tám người này dường như đang nhìn lửa cháy, nhưng giống như họ không biết trên bàn không có gì, vẫn vừa cười nói vừa ăn…

Tất nhiên, không phải tất cả đều cười cười nói nói, thực sự vui vẻ nói chuyện chỉ có một bàn, còn bàn bên kia thì bốn người đều ngây ngốc, cứ ngồi đần người ra, động tác cứng ngắc ôm lấy mặt bàn, họ chỉ chăm chăm nhìn vào nồi lẩu.

Tôi nhìn cảnh đó tóc sau gáy đều dựng đứng lên, thì thầm hỏi chú Lê: “Bọn họ là người hay ma?”

Chú Lê không quay đầu nói: “Cháu nói thử xem? Có muốn ra đấy gọi hỏi xem họ ăn gì không?”

Tôi cười khan vài tiếng: “Không cần, không cần ạ, cháu gần đây không thích ăn lẩu!”

Nhưng đúng lúc này, mấy người đang cười nói bỗng vẫy vẫy tay vào trong nhà, sau đó một người đàn ông bước ra... Khi chúng tôi nhìn thấy mặt người đàn ông này, lập tức nghĩ đến Lý Đồng Quý, xem ra người đàn ông này là anh trai của anh ta, Lý Đồng Phú.

Phía sau người đàn ông này còn hai người, một lớn, một nhỏ, nhìn kỹ thì thấy là một người phụ nữ và một đứa bé chưa đến mười tuổi. Vừa nhìn thấy bọn họ đi từ trong nhà ra, lòng tôi liên tục run rẩy…

Lúc này, Lý Đồng Phú đi vào nhà, không biết cầm theo thứ gì, sau đó chúng tôi nghe từ gian phòng phát hiện xác chết phát ra tiếng động. Chú Lê đi về phía âm thanh kia, tôi thì sợ không dám đi.

May mà Đinh Nhất nói đúng lúc: “Chút nữa nếu như vật kia đến gần, chỉ cần cậu không lên tiếng, bọn họ sẽ không thấy cậu! Trên người chúng ta có bùa sư phụ cho!”

Đúng! Đinh Nhất nói tôi mới nhớ ra, tôi sao lại quên tấm bùa đó chứ, lúc này mới có gan bám theo chú Lê…

Lúc chúng tôi đến phòng đó, đúng lúc nhìn thấy Lý Đồng Phú đang làm gì đó trên đất, mặc dù trong tay anh ta không có gì, nhưng nhìn động tác, có thể đoán ra anh ta đang bơm khí gas vào trong bình!

Nhìn thấy cảnh này tôi thầm nghĩ, Lý Đồng Phú làm thành thạo như vậy chắc chắn không phải là lần đầu tiên, vì sao trước giờ không có việc gì, lần này tự dưng lại nạp quá nhiều? Mà gian phòng nạp gas này lại chính là phòng giấu xác hai mẹ con Thu Cúc? Giữa hai chuyện này có quan hệ gì?

CHƯƠNG

LÀN KHÓI ĐEN MỎNG

Đang nghĩ về mối liên hệ giữa hai chuyện này, bỗng tôi nhìn thấy một làn khói đen mỏng chầm chậm bay ra từ chỗ giấu xác hai mẹ con kia, từ từ bám lên người Lý Đồng Phú. Động tác vừa nãy của anh ta còn thuần thục nhưng lúc này lại khẽ giật giật, rồi sững người.

Lý Đồng Phú sau đó khác hẳn lúc trước, hành động cứng nhắc, có lẽ chính lúc này, anh ta đã nạp khí nhiều hơn bình thường…

Nhìn Lý Đồng Phú xách thứ gì đó đi ra ngoài sân, đem về phía bàn bốn người kia, giống như đang làm động tác nối lại bình gas. Ngay sau đó ánh sáng trắng chợt lóe lên trước mắt, làm tôi nhắm mắt lại, đến khi mở mắt ra, bên bàn đã trống rỗng.

“Không thấy, không thấy những người kia nữa!” Tôi hoảng hốt nói.

Chú Lê nhìn kỹ nói: “Đừng vội, chờ chút...”

Chú ấy vừa dứt lời, lại thấy bốn người trẻ tuổi kia lúc này đang vui vẻ đi từ cửa vào, tay một người đang giơ lên giữa không trung, giống như đang cầm máy quay.

Mấy người này đi quanh sân, tò mò với mọi thứ, sau đó lần lượt đi vào từng phòng. Mặc dù chúng tôi không nghe được họ nói gì,

nhưng dựa vào nét mặt có thể đoán bọn họ đang bàn bạc gì đó.

Trong nhóm có một người đưa ra đề nghị gì đó, ba người còn lại có hai người lập tức tán thành, một người do dự nhưng cuối cùng cũng đồng ý! Thế là bốn người họ lại nhanh chóng ra ngoài sân.

Chú Lê thì thầm: “Chắc là họ ra ngoài mua đồ, lúc phát hiện thi thể, trên bàn có đồ nấu lẩu, chắc là họ mua về!”

Mới nói mấy câu, mấy người kia đã quay về. Quả nhiên, động tác của bọn họ như mang theo thứ gì đó. Sau đó bọn họ đi vào nhà, đến phòng chứa xác mẹ con Thu Cúc tìm nồi và đồ dùng, có lẽ là định ăn lẩu.

Bỗng nhiên, làn khói đen mỏng kia lại xuất hiện, chậm rãi vây quanh bốn người kia, cơ thể của họ đột nhiên sững lại, giống như bị ai đó điểm huyệt. Một lát sau, mấy người kia cứng nhắc đi ra ngoài.

Không ngờ cái chết lại đến dễ dàng hơn tôi nghĩ nhiều, mặc dù chuyện này đã bị cảnh sát phong tỏa tin tức, nhưng nhìn cảnh này có thể biết, mấy người này là bị vỡ bụng chết. Mặc dù bây giờ chúng tôi không nhìn thấy họ ăn bao nhiêu đồ, nhưng từ động tác ăn như hổ vồ kia có thể thấy, họ đã nuốt trực tiếp tất cả những nguyên liệu trong nồi lẩu, đến khi mấy người đó vỡ bụng chết mới thôi…

Xem đến đây, chú Lê trầm giọng nói: “Xem ra, tất cả oán khí đều từ hai mẹ con đáng thương kia...”

“Vậy làm sao bây giờ? Hai con ma này có dễ thu phục không ạ?” Tôi thì thầm.

Chú Lê trợn mắt nói: “Xem phim Hồng Kông cho lắm vào? Hơi tí là thu phục thu phục, thứ gì mà dễ thế! Khiến hồn phi phách tán rất tổn hại âm đức đấy, nếu như không đến bước đường cùng thì

không thể làm, biết chưa?”

Tôi gật đầu, nghĩ thầm chú nói không được là không được!

“Vậy chúng ta xử lý thứ này như thế nào ạ?” Tôi hỏi.

Chú Lê trầm tư nói: “Nơi này không thể để mấy đứa trẻ con không biết trời cao đất rộng là gì đi vào, nếu không sẽ lại có chuyện. Như thế này, mai chú cho hai đứa một chuỗi chuông Đạm Hồn treo ở trong sân, sau đó cháu gọi thợ đến xây tường cao thêm một mét, hàn chết cửa lại, không để ai đi vào!”

“Sau đó thì sao ạ?” Tôi hỏi tiếp.

“Sau đó? Sau đó thì chờ đến khi thu hồi đất thôi!” Chú Lê cười nói.

Hôm sau, tôi và Đinh Nhất làm theo lời chú Lê, treo chuông Đạm Hồn trên một cái cây. Tường ngoài xây thêm cũng không phức tạp gì, một ngày là xong, cuối cùng chúng tôi khóa cửa chính lại, sau đó hàn chết, hy vọng những oán linh bị nhốt ở đây sẽ dần dần tiêu tan oán khí trong lòng…

Sau khi về đến nhà, tôi cầm tờ giấy chứng nhận sở hữu đất cười ngây ngô, nghĩ đến chuyện mảnh đất này sẽ sớm bị thu hồi, như vậy tôi có thể nhanh chóng thu hồi vốn rồi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi đột nhiên cảm thấy có một lỗ hổng lớn! Đó chính là nguyện vọng của tôi có thành công hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào việc mảnh đất này có nằm trong quy hoạch hay không.

Nếu như lão già này nói sai thì sao? Vậy không phải tiền của tôi sẽ trôi theo dòng nước à? Lúc đó tôi không hề biết, chú Lê rất chuẩn trong việc nhìn đất, chỉ là chú ấy không đoán được chính xác thời gian thôi. Mấy năm sau, lúc tôi ký vào giấy đồng ý giải tỏa mới có thể bỏ được nỗi lo trong lòng. Đương nhiên, đấy là sau này.

Mấy hôm sau, chị Bạch lo lắng chạy đến nhà chú Lê, nói là cháu

của mình mất tích, lúc đầu chúng tôi còn tưởng là chết không tìm thấy xác, hỏi kỹ mới biết đứa bé này là bỏ nhà đi.

Chú Lê thấy chị ấy đang tuyệt vọng nên chỗ nào cũng đến tìm, vội khuyên chị bình tĩnh, chúng tôi tìm cái gì chị ấy còn không rõ sao? Bảo chúng tôi đi tìm có phải là không may không! Chị Bạch nghe xong cũng sững người, sau đó nhận ra mình quá hồ đồ!

Chú Lê cười nói: “Không sao, đều không phải người ngoài, một đứa trẻ mười mấy tuổi có thể bỏ nhà đi đâu được? Có lẽ là đến mấy chỗ bình thường nó hay chơi hoặc đến nhà bạn học thôi!”

Nghe chú Lê nói thế, chị Bạch vội vàng đứng dậy tạm biệt, sau đó vội đi đến nhà mấy bạn học thân thiết của đứa bé kia hỏi thăm.

Lúc đó chúng tôi cũng không để ý chuyện này, nghĩ rằng dù sao nó cũng đã học cấp hai, đã hiểu chuyện rồi, sẽ có ý thức với sự an toàn của mình, nếu có gặp chuyện cũng sẽ không phải chuyện lớn.

Nhưng nửa tháng sau, chị Bạch tiều tụy đến nhà chú Lê, đến giờ vẫn chưa tìm được cháu của chị ấy. Chú Lê trầm mặt, bảo chị ngồi xuống rồi nói…

Cháu trai chị Bạch tên Bạch Hạo Vũ, là một học sinh đầu cấp hai. Đứa trẻ này bình thường hiền lành, tính cách hướng nội. Không ngờ thời gian trước đột nhiên thích chơi game trên điện thoại, thành tích học tập tụt dốc.

Mới đầu, anh trai của chị Bạch là Bạch Kiến Huy cũng không để ý chuyện này, là con trai nên ham chơi cũng là bình thường. Nhưng tháng trước, Bạch Kiến Huy ra ngân hàng xử lý công việc, đột nhiên phát hiện tài khoản của mình thiếu mất hơn hai mươi vạn!

Lúc đó suy nghĩ đầu tiên của Bạch Kiến Huy là thẻ ngân hàng của mình bị mất trộm! Nhưng khi nhân viên ngân hàng kiểm tra lại chi tiết giao dịch, từ ngày mùng 2 đến ngày 15 tháng đó có mấy

giao dịch chuyển khoản, tổng số tiền giao dịch là hai mươi hai vạn. Hai mươi hai vạn vừa khớp với số tiền bị thiếu trong tài khoản của Bạch Kiến Huy.

CHƯƠNG

TRỘM NHÀ KHÓ PHÒNG

Nhân viên ngân hàng nói với Bạch Kiến Huy: "Số tiền đó thực hiện giao dịch qua lệnh chuyển khoản trên mạng, anh Bạch, tôi thấy anh nên kiểm tra xem ở nhà có ai dùng điện thoại của anh chơi game online gì đó không, bây giờ chuyện này cũng hay xảy ra lắm."

Bạch Kiến Huy nghe nhân viên ngân hàng nói cũng hiểu ý, bảo anh ta về kiểm tra ở nhà mình trước, xem có phải người trong nhà đã tiêu số tiền kia không…

Sau khi Bạch Kiến Huy về nhà, dựa theo sao kê giao dịch của ngân hàng, cẩn thận nhớ lại sinh hoạt của mình trong thời gian đó. Nghĩ kỹ mới nhận ra, những ngày phát sinh giao dịch chuyển tiền mình đều ở nhà!

Anh mở máy tính, kiểm tra camera theo dõi, xem lại video của mấy ngày đó. Bạch Kiến Huy phát hiện lúc chuyển tiền, điện thoại của anh đều để ở phòng khách, trong lúc anh không để ý thì con trai Bạch Hạo Vũ đã cầm chơi.

So sánh thời gian trong video và thời gian thực hiện giao dịch tài khoản, sau khi Bạch Hạo Vũ cầm điện thoại, bấm bấm gì đó, không quá mười phút hơn một vạn đã bị chuyển đi!

Bạch Kiến Huy nhìn thấy cảnh này, tức đến nổ phổi! Mặc dù là dân kinh doanh, nhưng tiền này cũng không phải tự dưng mà có!

Bạch Kiến Huy tức giận gọi Bạch Hạo Vũ ở trường về, sau đó chất vấn con trai, có phải đã dùng điện thoại của mình hay không?

Bạch Hạo Vũ lúc đầu còn mạnh miệng không chịu nhận, hỏi thế nào cũng nói mình không biết gì! Điều này càng làm Bạch Kiến Huy tức giận hơn, mang video theo dõi ra cho con xem!

Không ngờ, Bạch Hạo Vũ vẫn không chịu thừa nhận, còn nói video đó chỉ chứng minh được lúc đó mình có cầm điện thoại của cha, chứ không nói lên được lúc đó mình dùng điện thoại làm gì! Bạch Kiến Huy giận điên lên không nhiều lời, rút dây lưng, còn giật lấy điện thoại của Bạch Hạo Vũ ném xuống đất vỡ tan…

Bạch Hạo Vũ lớn đến vậy mà đây là lần đầu tiên bị cha đánh đau, nếu không phải chị Bạch xuất hiện kịp thời, có lẽ cậu bé thực sự bị đánh đến nhập viện. Sau khi bị đánh một trận, Bạch Hạo Vũ mới thành thật nói rõ việc mình làm.

Theo lời cậu bé, game điện thoại nó chơi rất tốn tiền, tiền sinh hoạt bình thường nhanh chóng bị tiêu hết vào việc mua trang bị. Có một hôm sau Tết nó từng nhìn thấy cha gửi tiền lì xì qua tài khoản cho mình, mật mã là ngày sinh của nó.

Nên lúc đó nó mới nghĩ tới chuyện dùng điện thoại di động của cha để chuyển khoản, sau đó xóa tin nhắn của ngân hàng đi. Mặc dù biết chuyện này sớm muộn cũng bị lộ, nhưng nó không khống chế được mình, nhất định phải đầu tư vào trò này!

Nhờ chị Bạch khuyên bảo, Bạch Hạo Vũ cũng biết mình làm sai, cũng hứa từ giờ sẽ không chơi game trên điện thoại nữa. Lúc đó Bạch Kiến Huy mặc dù bị mất hơn hai mươi vạn, nhưng chỉ cần con trai biết thế nào là đúng sai, mất rồi thì thôi.

Ai ngờ chuyện không đơn giản như anh ta nghĩ, là một người

đàn ông trung niên hơn bốn mươi, anh không hiểu vì sao con trai lại thích trò chơi kia đến thế. Để có thể hiểu con hơn, anh cũng từng download trò chơi kia về.

Sau khi chơi mấy ngày, Bạch Kiến Huy cảm thấy không có gì hay ho, cả một đám người đi thành một nhóm rồi đánh một đám người khác mà thôi! Nhưng anh cũng dần dần hiểu ra vì sao con trai mình lại bị trò chơi này mê hoặc. Vì nó rất dễ trở thành anh hùng, chỉ cần anh đánh tốt trong trò chơi, sẽ có một đám người xưng huynh gọi đệ với anh.

Game và ngoài đời khác nhau rất nhiều, nếu là một người trưởng thành, lý trí hoàn thiện thì người đó có thể phân rõ đâu là hiện thực, đâu là trò chơi.

Nhưng đối với một đứa trẻ chưa thành niên, tam sinh quan của nó chưa hoàn thiện, trong thế giới giả lập xưng vương xưng bá, nhưng ngoài đời chỉ là một học sinh bình thường. Cuộc sống hiện thực không có được vinh quang dễ dàng như trong game, điều này khiến không ít đứa trẻ chìm đắm trong những trò chơi đó, không thoát ra được…

Vì để con trai triệt để từ bỏ trò chơi này, Bạch Kiến Huy quyết định chuyển con đến trường giáo dục đặc biệt. Lúc đó Bạch Kiến Huy không tưởng tượng được, quyết định này của mình lại dẫn đến hậu quả không thể cứu vãn.

Nghe chị Bạch nói, chị yêu đứa cháu này như vậy, vì từ nhỏ đứa bé này đã không có mẹ, mẹ nó mất trong một tai nạn xe. Bạch Kiến Huy sợ mẹ kế không đối xử tốt với con nên không đi bước nữa, toàn bộ tâm tư đều đặt lên con trai.

Ngay từ đầu, khi Bạch Kiến Huy có ý định đưa Bạch Hạo Vũ đến trường giáo dưỡng đặc biệt, chị Bạch đã không đồng ý, vì chị biết trường học quản lý theo hình thức nửa quân sự sẽ rất khắc

nghiệt, chị sợ cháu trai mình không chịu được cuộc sống ở đó.

Nhưng Bạch Kiến Huy lại không nghĩ như vậy, anh cho rằng đây là thời kỳ quan trọng, nếu Bạch Hạo Vũ không có sự giáo dục tốt thì tương lai sẽ ảnh hưởng lớn đến tính cách, cũng sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời nó!

Dù sao, anh trai mới là cha của Bạch Hạo Vũ, chị Bạch chỉ là cô cũng không thể tham gia nhiều, chỉ có thể đành lòng nhìn cháu trai đến trường giáo dục đặc biệt. Vì trường quản lý theo nửa quân sự, nên không thể về nhà mỗi ngày, một tháng tối đa được về nhà một lần, nhưng ngay lần đầu tiên Bạch Hạo Vũ được về nhà thì xảy ra chuyện…

Nửa tháng trước, Bạch Hạo Vũ được nghỉ về nhà, lúc nào cũng rầu rĩ không vui, mấy lần cậu bé đã lén xin chị Bạch, đừng đưa cậu bé về trường kia nữa! Cậu còn hứa sau này sẽ không chơi bậy nữa!

Nhưng chị Bạch cũng đành nói với cậu: “Việc này cô không quyết định được, không phải cháu không biết tính của cha mình, lần trước cháu gây ra việc lớn như thế, cha cháu muốn đưa cháu đến đó cũng là muốn cháu học tốt. Cháu cố gắng mấy tháng, chỉ cần biểu hiện của cháu tốt, cô sẽ thuyết phục cha cho cháu quay lại đây học.”

Nghe chị Bạch nói vậy, Bạch Hạo Vũ cũng không nói gì nữa, nhưng chị Bạch không ngờ rằng đêm đó Bạch Hạo Vũ lại đột nhiên bỏ nhà đi. Vì nó mới từ trường về, trên người không có điện thoại, cũng không có bao nhiêu tiền, cho nên Bạch Kiến Huy chắc chắn nó không đi xa!

Nhưng chị Bạch không bình tĩnh được như anh trai, lúc đó hoảng hốt đi tìm chú Lê giúp đỡ. Sau khi chú Lê thuyết phục, lại đi đến từng nhà bạn học của cháu để tìm, nhưng vẫn không tìm được

người.

Bạch Kiến Huy lúc đó vẫn cho rằng con trai mình chỉ đang hờn dỗi, nên không vội vàng như chị Bạch. Nhưng đến ba ngày sau, vẫn không có tin tức gì của con trai, anh bắt đầu lo lắng…

CHƯƠNG

CẬU BÉ ÁO ĐỎ

Sau khi báo cảnh sát, cảnh sát cũng cho rằng nếu cậu bé chỉ hờn dỗi bỏ đi, đến nhà bạn bè quen biết hoặc người thân. Nhưng đứa bé này tính tình hướng nội, bình thường cũng không có bạn thân, phần lớn chỉ là bạn học. Sau khi đến trường giáo dưỡng đặc biệt thì cũng không liên lạc với bạn học cũ nữa.

Chú Lê cũng lo lắng, đứa trẻ lớn như vậy trong lòng có rất nhiều suy nghĩ, vui hay buồn cũng không muốn nói với người lớn, nên dễ nảy sinh mâu thuẫn. Khi mâu thuẫn có một chuyện gì đó kích thích, rất dễ xảy ra chuyện không mong muốn.

Trước sau chú Lê gọi mấy người đến cùng giúp tìm đứa trẻ, còn tôi và Đinh Nhất cũng lái xe ra ngoài tìm hai ngày, chạy đến mấy chỗ bọn trẻ bây giờ thích đến, nhưng không tìm được bất cứ manh mối nào liên quan đến Bạch Hạo Vũ.

Tôi càng tìm càng tức mắng: “Trách mắng một đứa trẻ thì sao? Chẳng qua chỉ là một trò chơi thôi? Lại đẩy tình hình đến mức này? Anh trai của chị Bạch đúng là, mình không dạy được con lại đẩy nó đến trường giáo dưỡng đặc biệt, cứ làm thế thì coi như thuận lợi à, nhưng anh ta có thực sự hiểu loại trường học kia không? Mặc dù tôi chưa từng học trường kiểu đó, nhưng tôi biết

quản giáo ở đó khác hoàn toàn với trường bình thường! Mỗi đứa trẻ khi vào đó làm không tốt sẽ bị quản gắt gao!”

Đinh Nhất vừa lái xe vừa nói: “Có lẽ bây giờ Bạch Kiến Huy cũng hối hận rồi, thật ra theo như chị Bạch nói thì Bạch Hạo Vũ cũng chưa đến mức không dạy được, tùy tiện đưa đến trường kia, đúng là sơ suất.”

Đang nói chuyện thì chúng tôi nhận được điện thoại của chú Lê, chú ấy bảo chúng tôi quay về, nói đã tìm được đứa bé đó rồi! Tôi nghe nói đã tìm được Bạch Hạo Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng câu tiếp theo của chú Lê làm tôi chết lặng, người đã tìm được, nhưng chết rồi…

“Chết! Chết thế nào ạ?” Tôi giật mình nói.

“Các cháu cứ về đi đã, rồi nói sau!”

Thế là chúng tôi lập tức quay đầu xe về nhà chú Lê, chờ đến lúc gặp chú Lê mới biết được, sáng hôm nay có một người đi câu cá ở vùng ngoại ô dưới chỗ sườn núi, phát hiện có một bé trai treo cổ tự vẫn. Sau khi nhận được tin báo, cảnh sát cảm thấy ngoại hình được miêu tả khá giống với Bạch Hạo Vũ. Cha cậu bé đã đến xác nhận, đúng là Bạch Hạo Vũ!

“Treo cổ tự vẫn!? Đứa bé này nghĩ gì thế?” Tôi kinh ngạc nói.

Chú Lê lắc đầu: “Bây giờ tình huống cụ thể thế nào chưa rõ được, nhưng nghe ý của Tiểu Bạch, hình như đứa bé này chết khá bất thường, bây giờ thi thể vẫn để ở hiện trường, chờ chúng ta đến xem rồi mới để pháp y đưa đi!”

Nghe đến đó, Đinh Nhất nhấn ga tăng tốc. Lúc chúng tôi đến nơi, có không ít người vây quanh, ai cũng chỉ chỉ trỏ trỏ bình luận…

Vì Bạch Kiến Huy có bạn làm bên công an nên anh ta là người

đầu tiên nhận được tin. Lúc đó tôi chưa hiểu, thi thể quái dị đến mức nào? Không phải chỉ là treo cổ tự tử thôi sao?

Khi chúng tôi chen qua đám người nhìn được thi thể, cũng bị dọa cho kinh hãi! Một bé trai hơn mười tuổi treo cổ trên một cây hòe, mặc bộ áo liền váy màu đỏ kiểu nữ, dưới chân còn treo một tảng đá to khoảng bằng một nửa trái bóng rổ…

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy dạng thi thể như thế này, chết thế này cũng quá quái dị rồi! Nếu nói là tự sát thì quá miễn cưỡng rồi? Lúc tôi quay đầu nhìn chú Lê, cũng thấy sắc mặt chú ấy nặng nề.

Vì bên ngoài có cảnh sát ngăn lại, nên chúng tôi chỉ có thể đứng từ xa nhìn, dù khoảng cách xa như thế nhưng cũng bị hình ảnh đó ám ảnh không ít.

“Đây là tình huống gì chứ?” Tôi thì thầm với chú Lê.

Chú Lê lắc đầu nói: “Không đến gần, chú cũng không nói rõ được.”

Lúc này chị Bạch ở bên trong dây cảnh giới nhìn thấy chúng tôi, thế là chị ấy ra nói với cảnh sát mấy câu, chúng tôi được đưa vào. Lúc chúng tôi đến gần, thấy mắt chị ấy đã sưng lên, chắc vừa khóc xong.

Tôi nhẹ nhàng vỗ vai chị Bạch: “Chị cố nén bi thương...”

Chị Bạch gật đầu nói: “Mọi người đến đây là tốt quá rồi, kiểu chết của Hạo Vũ quá quỷ dị, tôi và anh trai đều không chấp nhận nổi.”

Chú Lê trấn an chị ấy: “Đừng vội, để chúng tôi xem qua đã rồi nói tiếp...”

Chưa đến gần thi thể mà tôi đã cảm giác được sự đau thương và căm giận trong lòng Hạo Vũ. Một đứa trẻ mới học đầu cấp hai

mà lại có oán giận lớn đến thế, nhất định nó phải trải qua những chuyện bọn trẻ bình thường không hiểu được.

Tôi từ từ đi đến gần thi thể Bạch Hạo Vũ, chậm rãi nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận ký ức khi còn sống của cậu bé…

Trong trí nhớ của Bạch Hạo Vũ, cuộc sống của nó rất đơn giản, chỉ có đi học, về nhà, chơi game. Những đứa bé từ nhỏ đã không có mẹ luôn có cảm giác thiếu an toàn, Bạch Hạo Vũ cũng như vậy, nhưng cậu bé may mắn hơn vì còn có cô mình yêu thương.

Bạch Hạo Vũ hướng nội, cho nên từ nhỏ đến lớn cũng không hay chơi với bạn học. Cha Bạch Kiến Huy mấy năm nay đều cố gắng làm việc, luôn bỏ nhiều công sức cho sự nghiệp. Mặc dù anh không lấy vợ sinh con vì Bạch Hạo Vũ, nhưng cũng không dành nhiều thời gian làm bạn với con.

Dù có chị Bạch đối xử với nó rất tốt, nhưng chị ấy cũng có cuộc sống của mình, cho nên phần lớn thời gian Bạch Hạo Vũ đều một mình. Một đứa bé không có bạn bè, không có người thân làm bạn, điều duy nhất khiến nó có cảm giác tồn tại chính là chơi game.

Mấy năm trước tuổi còn nhỏ, mấy trò chơi cũng chỉ là loại không tốn tiền. Nhưng khi nó dần lớn lên, nó muốn chơi những trò khó hơn một chút, có tính khiêu chiến cao hơn, mà mấy trò kiểu này thường phải bỏ tiền vào.

Đáng lý ra, dựa vào điều kiện của Bạch Kiến Huy, tiền sinh hoạt anh ta cho Bạch Hạo Vũ đủ để nó chơi. Nhưng càng chơi nó càng chìm đắm, càng chơi càng ham, nên tiền bỏ vào game cũng ngày càng nhiều.

Chuyện dùng di động chuyển tiền là một người bạn trên mạng nói cho nó biết, còn bảo nó sau khi làm thế chỉ cần xóa tin nhắn ngân hàng đi là được.

Nhưng có lẽ người bạn trên mạng kia cũng không ngờ Bạch Hạo

Vũ lại chuyển nhiều tiền như thế. Bạch Hạo Vũ cũng biết, chuyện sớm muộn sẽ bị lộ, nên ngày nào cũng lo lắng đề phòng, sau khi bị cha phát hiện đánh cho một trận, lại cảm thấy an tâm hơn.

Nó vốn cho rằng sau khi bị đánh, chuyện coi như xong, nhưng nó không bao giờ ngờ được cha lại đưa nó đến trường giáo dưỡng đặc biệt! Nơi đó có thể coi là ác mộng của mọi đứa trẻ!

Bạch Hạo Vũ có một bạn học trước đây đã từng bị đưa đến trường đó học ba tháng, sau khi trở về đã thay đổi hoàn toàn, đừng nói là không còn hoạt bát như trước, mà gan còn cực kỳ nhỏ, trong trường có bất kỳ chuyện gì dù chỉ là gió thổi, cỏ lay cũng dọa cho sợ gần chết!

CHƯƠNG

ÁNH MẮT CỦA HIỆU TRƯỞNG

Bạch Hạo Vũ không muốn trở thành như vậy, nó năn nỉ cô đừng đưa mình đến đó. Nếu như là trước đây, việc nó không muốn làm chỉ cần nói với cô là sẽ không phải làm, nhưng lần này lại không như vậy!

Dù cô của nó đau lòng, nhưng không quyết định thay cha được, nên cuối cùng đành phải đưa nó đến trường học kia.

Lúc đó nó rất giận cha mình, từ nhỏ đã mặc kệ nó một mình, bây giờ còn đưa nó đến trường học giáo dưỡng kia, để người khác thay cha giáo dục nó, làm như thế cha đúng là thoát được của nợ!

Nhưng oán trách thì oán trách, đi thì vẫn phải đi, lúc đó Bạch Hạo Vũ chỉ nghĩ là, không phải chỉ là quản lý quân sự hóa thôi sao, không sao, mấy tháng nữa sẽ được về nhà thôi!

Nhưng lúc đến đó, Bạch Hạo Vũ mới biết trường giáo dưỡng mình được gửi đến có tên là Trường đặc huấn thanh thiếu niên Hy Vọng, chuyên giáo dục các thanh thiếu niên có độ tuổi từ bảy đến mười tám tuổi, có hành vi nổi loạn.

Vừa vào trường, Bạch Hạo Vũ có cảm giác hoàn cảnh xung quanh đặc biệt áp lực, không khí rất nặng nề. Hiệu trưởng là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, ông ta nhiệt tình đón

tiếp chị Bạch, cũng giới thiệu cho chị ấy nội quy trường học và thời gian nghỉ ngơi.

Bạch Hạo Vũ buồn chán nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy có một lớp đang học thể dục. Đột nhiên, giáo viên thể dục làm một hành động khiến nó rất hoảng sợ, học sinh vừa làm sai động tác sẽ bị giáo viên thể dục phạt!

Nam sinh kia nghênh mặt tỏ ý không phục, nhưng giáo viên thể dục không nói câu nào đã đánh thẳng vào cần cổ nam sinh kia! Nam sinh đó lập tức ngã xuống đất, sau đó còn bị giáo viên thể dục đạp mấy cái thật mạnh vào người, đến tận khi cậu ta nằm im bất động!

Bạch Hạo Vũ thấy nam sinh kia bị mấy bạn học khiêng đi, những người khác không có chút phản ứng gì thì thấy sợ hãi… Đúng lúc này cô đã nói chuyện xong với hiệu trưởng, đang chuẩn bị đứng dậy đưa Bạch Hạo Vũ đến lớp điểm danh cùng một nữ giáo viên.

Bạch Hạo Vũ nhìn cô đi ra, lập tức kể chuyện ở trường này có thể phạt đánh học sinh! Cô nó sững sờ, quay lại nhìn hiệu trưởng.

Hiệu trưởng ôn hòa nhìn Bạch Hạo Vũ nói: “Bạn học Bạch Hạo Vũ, em nhìn thấy giáo viên đánh học sinh ở đâu?”

Bạch Hạo Vũ chỉ ra ngoài cửa sổ: “Chính là thầy giáo dạy thể dục kia, em vừa nhìn thấy thầy ấy đánh một bạn nam!”

“Ồ? Ý em là lớp đang tập thể dục kia?” Hiệu trưởng nghi ngờ hỏi lại.

Lúc này Bạch Hạo Vũ và cô nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng lớp học kia đã không tiếp tục huấn luyện, thay vào người hướng dẫn là một cô giáo dáng người nhỏ nhắn!

“Vừa rồi… vừa rồi rõ ràng là một giáo viên nam!” Bạch Hạo Vũ

kinh ngạc nói.

Cô nghiêm túc nhìn nó rồi nói: “Tiểu Vũ, cháu học nói dối từ bao giờ thế hả?”

Lúc này vị hiệu trưởng ôn hòa nói: “Không sao đâu cô Bạch, đa phần học sinh mới nhập học đều tỏ ra phản nghịch, chống cự, chúng sẽ nói dối vài chuyện để người lớn trong nhà đồng ý cho nghỉ học. Tôi tin Bạch Hạo Vũ sau khi nhập học sẽ thay đổi, em nói xem, bạn học Bạch Hạo Vũ…”

Không biết vì cái gì, khi nghe hiệu trưởng gọi mình là bạn học Bạch Hạo Vũ thì nó rùng mình.

Nó nhìn cô lo lắng, nó không hiểu vì sao cha phải đưa mình đến nơi tồi tệ như thế này? Cứ coi như nó là đứa trẻ hư, cũng không đến nỗi phải đưa nó đến chỗ toàn trẻ hư thế chứ?

Mặc dù Bạch Hạo Vũ bài xích nơi này, nhưng nó không ngu, nó biết muốn về nhà trong mấy tháng tới nhất định phải thật ngoan ngoãn.

Nhưng mọi chuyện đâu có đơn giản như vậy, buổi tối đầu tiên hôm nó nhập học, hiệu trưởng Thẩm Bác Văn bảo nó sau khi ăn cơm chiều thì đến phòng làm việc của ông ta.

Lúc đầu nó cũng không biết hiệu trưởng Thẩm gọi làm gì, nhưng lúc vào phòng, nó đã hiểu…

Trong phòng còn có cả giáo viên thể dục sáng nay nó nhìn thấy, lúc đó nó cũng giật mình, trong lòng thầm nghĩ có phải là tìm nó để trả đũa không?

Hiệu trưởng Thẩm thấy Bạch Hạo Vũ đi vào, cười nói với nó: “Lại đây, bạn học Bạch Hạo Vũ, để tôi giới thiệu với em, đây là thầy giáo Phó Vĩ Thần, là giáo viên thể dục của trường, hôm nay có phải em nhìn thấy thầy ấy đánh người không?”

Bạch Hạo Vũ đương nhiên biết đây không phải là lúc làm anh hùng, nên vội vàng nói: “Xin lỗi, ban ngày là em nhìn nhầm ạ!”

“Ồ? Chỉ là nhìn nhầm?” Hiệu trưởng Thẩm sầm mặt nói.

Bạch Hạo Vũ thấy ánh mắt của hiệu trưởng Thẩm thì run rẩy, mặc dù nó chỉ là đứa trẻ hơn mười tuổi, nhưng cũng có thể nhận ra sự độc ác trong ánh mắt đó. Nó rụt cổ nói: “Vâng ạ, là nhìn nhầm, thật có lỗi với thầy Phó rồi ạ!”

Hiệu trưởng Thẩm lập tức khôi phục lại nụ cười hiền hòa: “Nếu là em làm sai, vậy thì đi theo thầy Phó học nội quy trường đi! Tránh để sau này lại tái phạm…”

Ra khỏi phòng hiệu trưởng, Bạch Hạo Vũ thấp thỏm đi sau lưng Phó Vĩ Thần, nó không biết thầy giáo này có mượn việc công để báo thù riêng hay không? Kết quả, giáo viên này đưa nó đến phòng thể dục, giọng trầm thấp nói với nó: “Tôi biết em không phục, không sao, con người thầy chính là như vậy, nếu học sinh ngoan ngoãn nghe lời, mọi chuyện đều dễ dàng, nhưng nếu không nghe lời, tôi cũng có cách để thu phục!”

Đây là uy hiếp trắng trợn! Bây giờ Phó Vĩ Thần đã nói rõ ràng như thế, Bạch Hạo Vũ còn không hiểu, sau này có thể sống tốt quãng thời gian ở đây sao?

Bạch Hạo Vũ vội vàng nói, mình đã đến đây, nhất định sẽ học tập thật tốt, sớm ngày bỏ nghiện game, trở lại trường học bình thường.

Phó Vĩ Thần lạnh lùng nhìn Bạch Hạo Vũ: “Thế là tốt nhất… ngày mai có lớp học thể dục, em giúp tôi dọn sạch phòng này đi!”

Mặc dù Bạch Hạo Vũ không rõ Phó Vĩ Thần có ý gì, sao lại gọi nó đến làm việc vớ vẩn này! Nhưng ngoài mặt không biểu lộ gì, cúi đầu bắt đầu thu dọn.

Làm được gì là làm, Bạch Hạo Vũ không biết có phải do tâm lý hay không, nhưng nó luôn có cảm giác thầy Phó này vẫn luôn nhìn chằm chằm mình? Nhưng khi nó làm bộ vô thức ngẩng đầu, Phó Vĩ Thần lại đưa mắt nhìn sang nơi khác…

Chẳng lẽ do mình suy nghĩ quá nhiều? Bạch Hạo Vũ bắt đầu nghĩ linh tinh, lúc này Phó Vĩ Thần nhìn đồng hồ nói: “Được rồi, muộn quá rồi, hôm nay đến đây thôi, em về trước đi!”

Bạch Hạo Vũ như được ân xá, rời khỏi phòng thể dục…

CHƯƠNG

ĐÃI NGỘ ĐẶC BIỆT

Sau khi Bạch Hạo Vũ về ký túc xá, bạn học đã đi ngủ từ lâu. Phòng ký túc này có mười sáu người, giường của Bạch Hạo Vũ nằm ở tầng hai góc trong cùng.

Lúc nó lên giường đã đánh thức cậu bạn nằm giường dưới, tên nhóc kia kinh ngạc nhìn nó: "Muộn thế rồi cậu còn đi đâu? Nếu để giám thị biết thì cậu thảm rồi!"

Bạch Hạo Vũ không rõ chỗ này có thể thảm đến thế nào, nên nhún vai nói: "Tớ bị giáo viên thể dục bắt đi dọn phòng thể dục, vừa mới làm xong."

Không ngờ, nó vừa nói xong, học sinh giường dưới lập tức nhìn nó bằng ánh mắt khác thường, Bạch Hạo Vũ bị nhìn đến mất tự nhiên…

"Sao vậy? Có gì không đúng à?" Bạch Hạo Vũ nghi ngờ nói.

Học sinh kia sững ra, sau đó lắc đầu nói: "Không, không có gì, mau ngủ thôi!" Nói xong cũng lấy chăn che kín đầu.

Bạch Hạo Vũ nghi ngờ bò lên giường, thầm nghĩ ở đây từ giáo viên đến học sinh đều kỳ quái! Không biết mấy tháng tới mình sẽ trải qua thế nào…

Một đêm không mộng mị, năm giờ sáng hôm sau Bạch Hạo Vũ

bị tiếng chuông đánh thức, loáng thoáng thấy mọi người đều hoảng hốt mặc quần áo. Nó cúi người hỏi bạn học hôm qua nói chuyện với mình: “Dậy sớm thế làm gì vậy?”

Bạn học kia ngẩng đầu nói: “Ra tập thể dục buổi sáng! Cậu nhanh lên, đến trễ sẽ thảm lắm đấy!”

Bạch Hạo Vũ vẫn chưa hiểu sao lại thảm nữa? Có nhiều thảm thế à? Nhưng nó nghĩ đến việc nam sinh bị đánh hôm qua nên cũng không muốn trở thành đối tượng bị “thảm”.

Đáng tiếc, Bạch Hạo Vũ mặc dù nghĩ được vậy, nhưng vì là lần đầu tiên tham gia huấn luyện, nên vẫn là người cuối cùng trong lớp chạy đến. Bạch Hạo Vũ còn chưa mặc quen đồ rằn ri mới được phát hôm qua, lúc chạy đến bãi tập còn chưa cài đúng nút!

Cũng không biết có phải do nó nghĩ nhiều hay không, nhưng nó cảm thấy ánh mắt các bạn học nhìn nó không hề thân thiện, giống như kẻ thù vậy…

Một giọng trầm thấp vang lên từ trước đội ngũ: “Đến trễ đứng lên phía trước!”

Bạch Hạo Vũ giật mình, biết ngay là nói mình, nên vừa lo lắng vừa bất an đi lên trước đội ngũ. Lúc nó nhìn thấy người phát ra giọng nói, không ngờ lại là Phó Vĩ Thần!

Bạch Hạo Vũ nhìn thấy trong mắt Phó Vĩ Thần có chút cười cợt, lòng nó nặng nề, đại khái là nó biết thế nào là thảm rồi…

Nhưng chỉ thấy Phó Vĩ Thần lạnh lùng nói: “Trước đó nội quy tôi đã nói qua, một người sai cả lớp cùng chịu phạt! Nhưng nể tình Bạch Hạo Vũ vừa mới đến, không biết nội quy, tôi sẽ phạt một mình trò đó, nhưng không có lần sau, biết chưa?”

Toàn bộ bạn học cùng nhau hét lớn: “Biết.”

Sau khi tập thể dục cùng các bạn, Bạch Hạo Vũ và Phó Vĩ Thần

đi đến phòng thể dục chịu phạt. Nhưng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ là khi Phó Vĩ Thần đưa Bạch Hạo Vũ đến phòng thể dục, vẻ mặt lại thay đổi…

Cái gọi là trừng phạt so với tưởng tượng của Bạch Hạo Vũ không giống nhau lắm, không giống như lúc trước nó nhìn thấy bạn học kia bị đánh. Phó Vĩ Thần chỉ bảo nó quét dọn phòng thể dục lần nữa, mặc dù đêm qua nó đã dọn nơi này rất sạch sẽ rồi.

Sau khi kết thúc thể dục buổi sáng, Bạch Hạo Vũ đến nhà ăn ăn cơm. Bạn học ở dưới giường thấy nó đến thì vẫy tay bảo sang ngồi cạnh, Bạch Hạo Vũ bê bữa sáng đến đấy ngồi.

Nó vừa ngồi xuống, tên kia đã thần bí hỏi: “Phó Vĩ Thần bắt cậu làm gì?”

Bạch Hạo Vũ không trả lời cậu ta ngay, chỉ khó hiểu nhìn cậu ta chằm chằm. Tên nhóc kia cười nói: “Tớ tên là Lý Thiên Lỗi, cậu có thể gọi tớ là Lỗi Tử.”

“Tớ là Bạch Hạo Vũ.”

“Tớ biết, hôm qua chủ nhiệm lớp có nói. Đúng rồi, Phó Vĩ Thần bắt cậu làm gì?”

Bạch Hạo Vũ nhún vai nói: “Thầy ấy cũng không mắng tớ, chỉ bắt tớ đi dọn phòng thể dục…”

“Hả…” Lý Thiên Lỗi cố ý kéo dài giọng.

Bạch Hạo Vũ lại khó hiểu hỏi: “Sao vậy, có chuyện gì không đúng à?”

Lý Thiên Lỗi lập tức lắc đầu nói: “Không, không có gì không đúng, ăn cơm đi, chút nữa còn phải đến phòng tự học!”

Bốn tiết học buổi sáng trôi qua rất nhanh, nhưng Bạch Hạo Vũ đã phát hiện ra một vấn đề, bạn học trong lớp, trừ Lý Thiên Lỗi ra thì hình như không ai có hứng muốn nói chuyện với nó.

Không phải chỉ là đến thể dục buổi sáng muộn thôi sao? Nó cũng không cố ý mà! Hơn nữa Phó Vĩ Thần không phải chỉ phạt có mình nó à? Mang một bụng nghi ngờ, Bạch Hạo Vũ cứ thế trải qua ngày học đầu tiên.

Buổi tối về ký túc xá, vẫn không có ai chủ động bắt chuyện với nó, ngoại trừ Lý Thiên Lỗi. Cuối cùng, Bạch Hạo Vũ không nhịn được nên hỏi Lý Thiên Lỗi, có phải mọi người đối với bạn học mới đều lạnh lùng như thế không?

Nhưng Lý Thiên Lỗi lại lắc đầu nói: “Tất nhiên không phải, bọn họ đối xử lạnh lùng với cậu, là vì Phó Vĩ Thần!”

“Có ý gì?” Bạch Hạo Vũ không hiểu hỏi.

Lý Thiên Lỗi nhìn chằm chằm vào mắt Bạch Hạo Vũ, sau đó mới bất đắc dĩ nói: “Xem ra đúng là cậu không biết, coi như đến lượt cậu không may vậy!”

Bạch Hạo Vũ càng nghe càng khó hiểu, sao lại đến lượt mình xui xẻo! Lý Thiên Lỗi thấy mặt Bạch Hạo Vũ mơ hồ nên nói khẽ với nó: “Chẳng lẽ cậu không phát hiện thầy Phó đối xử với cậu khác với những người khác à?”

Bạch Hạo Vũ nghĩ nghĩ nói: “Ngày đầu tiên đến đây tớ thấy thầy ấy đánh một học sinh, tớ còn mách chuyện này với hiệu trưởng, nhưng hiệu trưởng đứng về phía ông ta, tớ chẳng thể làm gì khác là nói mình nhìn nhầm!”

Lý Thiên lỗi nghe xong giật mình nói: “Tôi không tin, vậy mà cậu không việc gì? Xong! Tiêu rồi! Tớ thấy cậu nên cẩn thận từ bây giờ đi! Phó Vĩ Thần lúc đó không trả thù cậu, nhất định là đang có gì đó mờ ám!”

“Không thể nào, dù sao ông ấy cũng là thầy giáo mà!” Bạch Hạo Vũ không tin nói.

“Không thể nào!? Cậu cứ chờ rồi xem thầy Phó bình thường đối phó với những học sinh phạm lỗi như thế nào!” Lý Thiên Lỗi tỏ vẻ khoa trương nói.

Sáng hôm sau, lúc Bạch Hạo Vũ đi lên lớp, đột nhiên nghe thấy tiếng thét chói tai trên hành lang. Bạn học cùng lớp giống như không có chuyện gì xảy ra, ngồi ở vị trí của mình không nhúc nhích, giống như âm thanh bên ngoài không có chút quan hệ gì với bọn họ!

Bạch Hạo Vũ không nhịn được, định ra ngoài xem có chuyện gì, lại bị Lý Thiên Lỗi giữ lại: “Bớt lo chuyện bao đồng đi, cẩn thận bị lửa thiêu!”

CHƯƠNG

NỮ SINH KỲ LẠ

Bạch Hạo Vũ sững sờ, người ở đây đúng là lạnh lùng! Tiếng kêu thảm thiết như vậy cũng không ai đi ra xem có chuyện gì?

Trong lúc Bạch Hạo Vũ vẫn đang ngây người, nhìn thấy Phó Vĩ Thần nắm thứ gì đó trong tay kéo từ lớp học phía trước đi qua cửa sổ. Nó nhìn kỹ, phát hiện có một nữ sinh tóc dài bị ông ta kéo lê trên đất!

Tiếng kêu khóc thê lương thảm thiết là do nữ sinh này phát ra, cô ấy liên tục giơ tay muốn thoát khỏi sự lôi kéo của Phó Vĩ Thần nhưng lực bất tòng tâm. Sức lực của cô không hề ảnh hưởng đến Phó Vĩ Thần, chỉ có thể để mặc Phó Vĩ Thần kéo đến phòng làm việc của giáo viên.

"Chuyện gì thế?" Bạch Hạo Vũ thì thầm với Lý Thiên Lỗi.

Lý Thiên Lỗi nhìn quanh rồi nói: "Cậu đừng hỏi nữa, tóm lại sau này cậu sẽ quen thôi!"

Buổi trưa Bạch Hạo Vũ và Lý Thiên Lỗi đi dạo trên bãi tập, thấy nữ sinh lúc sáng bị Phó Vĩ Thần kéo đang cứng nhắc đi về phía ký túc xá. Mái tóc dài vừa rồi Phó Vĩ Thần nắm trong tay lúc này đã bị cạo sạch, còn sạch hơn tóc của nam sinh, nhìn lởm chởm như bị chó gặm.

Bạn học xung quanh nhìn cô ấy cũng không có chút kinh ngạc nào, ngược lại đều đứng xa xa, giống như tránh ôn thần! Xem ra chuyện này là bình thường ở đây.

Sau này, Bạch Hạo Vũ nghe Lý Thiên Lỗi kể mới biết, học sinh này đến trước nó vài ngày, thấy bảo vì yêu sớm nên bị đưa đến đây. Lúc đến chống cự rất mạnh, càng không phục giáo viên quản giáo.

Trường học có quy định nữ sinh không được để tóc tai bù xù, nhưng cô ấy cố ý không theo, tóc bị cạo như thế, sau này làm sao buộc hay thả được.

Bạch Hạo Vũ thầm thương cảm cho nữ sinh này, quật cường như vậy làm gì chứ? Không phải bây giờ chỉ có thể chải da đầu à? Cương trực thì thiệt, đạo lý này cô ấy không hiểu sao? Đúng là một cô gái ngốc…

Giờ tự học buổi tối, Bạch Hạo Vũ ở trong phòng học đọc sách, đột nhiên Phó Vĩ Thần đến phòng học gọi nó, bảo nó đi quét dọn văn phòng! Bạch Hạo Vũ thầm tức giận! Coi như mình mới đến, cũng không cần phải bắt nạt lâu đến thế chứ!

Nhưng tức thì tức, cuối cùng vẫn phải đi, vì mấy ngày nay nó quan sát, học sinh nào cũng đều sợ Phó Vĩ Thần, Bạch Hạo Vũ không có can đảm khiêu chiếu quyền uy của ông ta.

Bạch Hạo Vũ còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp Phó Vĩ Thần, ông ta đã nói, chỉ cần nghe lời thì mọi chuyện đều dễ nói, chẳng phải chỉ là làm chút việc thôi à, không quan trọng, coi như rèn luyện thân thể. Nhưng khi đó, Bạch Hạo Vũ không nghĩ được, “nghe lời” còn có một hàm nghĩa khác…

Thời gian này trong văn phòng ngoại trừ Phó Vĩ Thần thì không còn giáo viên nào khác, cái gọi là dọn vệ sinh chỉ đơn giản là quét sạch một chút. Bạch Hạo Vũ cố gắng cẩn thận trước mặt Phó Vĩ

Thần, mà Phó Vĩ Thần dường như cũng không cố ý làm khó nó.

Sau khi đã dọn dẹp xong, Bạch Hạo Vũ quay lại nói với Phó Vĩ Thần đang ngồi trước máy tính: "Thầy Phó, em đã dọn xong, còn chuyện gì không ạ?"

Phó Vĩ Thần nhìn nó, sau đó đứng lên nhìn thoáng qua bầu trời bên ngoài: "Thời gian không còn sớm, em về đi!"

Bạch Hạo Vũ nghe thấy vậy, lập tức thở phào một hơi, sau đó vội vàng nói câu mai gặp lại, rồi quay người rời đi. Nhưng vì quá vội vàng nên không để ý bàn giáo cụ sau lưng nên va vào!

Chỉ nghe loảng xoảng, Bạch Hạo Vũ ngã xuống đất... đống giáo cụ bị nó đè lên cũng bị gãy! Bạch Hạo Vũ thầm than không ổn? Sao mình lại không cẩn thận như thế?

Trong lúc Bạch Hạo Vũ vẫn chưa biết phải làm sao, thì có cảm giác có người ôm lấy eo từ phía sau, kéo nó đứng lên. Bạch Hạo Vũ nhìn lại là Phó Vĩ Thần! Động tác này làm nó rất không thoải mái, nên nó nhanh chóng xoay người tránh khỏi ngực Phó Vĩ Thần, sau đó xin lỗi: "Xin lỗi thầy, em không cố ý!"

Phó Vĩ Thần âm trầm, nhìn Bạch Hạo Vũ nói: "Em xin lỗi tôi cũng không để làm gì, đây là của thầy Tôn, trong trường chúng ta, làm hỏng của công phải bồi thường."

Bạch Hạo Vũ nghe vậy thì thả lỏng, nhưng nghĩ đến trên người mình không có tiền! Thế là lúng túng nói: "Thầy Phó, bây giờ em không có tiền, có thể cho em gọi điện về nhà không ạ, em sẽ bảo cô em mang tiền đến..."

Phó Vĩ Thần nhìn nó nói: "Em cũng trưởng thành rồi, mấy chục đồng cũng không ngại mà đi xin người nhà à?"

Bạch Hạo Vũ tức giận, cái gì cũng không được! Nhưng ngoài miệng lại không dám nói, đành phải sững người chờ xem thử Phó

Vĩ Thần định làm thế nào. Lúc này, Phó Vĩ Thần đột nhiên vỗ tay nói: “Thế này đi! Tôi giới thiệu cho em một việc ngoài giờ, để em kiếm tiền trả cho thầy Tôn, thế nào?”

Đến mức này, Bạch Hạo Vũ cũng không biết nói gì, đành bất đắc dĩ nói: “Được ạ, việc gì ạ?”

Phó Vĩ Thần mỉm cười nói: “Đến phòng của tôi dọn dẹp, mỗi tối một lần, một tuần trả em một trăm đồng, thế nào?”

Bạch Hạo Vũ gật đầu, sau đó lại hỏi: “Giáo cụ này bao nhiêu tiền ạ?”

“Chắc mấy chục đồng!”

“À, vậy không cần một trăm đâu ạ, thầy trả em đủ tiền giáo cụ là được ạ.”

Phó Vĩ Thần gật đầu nói: “Được, vậy em về trước đi!”

Ra đến ban công, Bạch Hạo Vũ thở dài, thầm nghĩ chỉ cần đến lúc, nó nhất định sẽ rời khỏi cái nơi quỷ quái này!

Bạch Hạo Vũ trên đường về phòng, gặp một người, chính là nữ sinh bị cạo đầu kia. Cô ấy vẫn đứng trên bãi tập, nhìn chằm chằm vào văn phòng của Phó Vĩ Thần, mắt đầy lửa giận.

Về đến ký túc xá, mọi người đã rửa mặt chuẩn bị đi ngủ, thấy Bạch Hạo Vũ về, sắc mặt họ đều vô cùng kỳ quái. Bạch Hạo Vũ cũng thấy lạ, mình đến được mấy ngày rồi, không ai nói câu gì, lại còn nhìn mình như ôn thần.

Ánh mắt của các bạn cùng phòng khiến nó nghĩ đến ánh mắt của bọn họ lúc nhìn nữ sinh bị Phó Vĩ Thần cạo đầu, cô ấy có lỗi với Phó Vĩ Thần nhưng nó không có mà? Nó chỉ làm chút việc cho Phó Vĩ Thần? Chẳng lẽ việc này cũng khiến người khác đố kỵ à?

Lúc này, Lý Thiên Lỗi đến gần nói: “Phó Vĩ Thần lại bắt cậu làm gì?”

Bạch Hạo Vũ uống một hớp nước, tức giận nói: “Còn làm gì nữa? Đương nhiên không có chuyện gì tốt! Tối nay cmn tớ còn làm hỏng giáo cụ, bị ông ta bắt bồi thường tiền!”

“Cậu bồi thường rồi?” Lý Thiên Lỗi hỏi.

“Tớ làm gì có tiền! Cậu có tiền không?”

CHƯƠNG

NGHE LỜI GIÁO VIÊN

Lý Thiên Lỗi lắc đầu nói: “Đương nhiên không có! Ở đây không ai có tiền trong người cả!”

“Đúng vậy! Tên khốn Phó Vĩ Thần đó bắt tôi đến dọn phòng cho lão một tuần, sau đó sẽ trả tiền bồi thường giáo cụ cho tớ.”

Lý Thiên Lỗi nghe thế thì không nói thêm gì, chỉ nhìn Bạch Hạo Vũ một cách kỳ lạ.

Bạch Hạo Vũ thực sự không nghĩ ra, Phó Vĩ Thần không phải chỉ là giáo viên thể dục thôi sao? Vì sao học sinh ở đây đều sợ lão như thế? Còn cả Lý Thiên Lỗi nữa, mặc dù bề ngoài quan hệ với mình không tệ, thế nhưng dường như có chuyện gì đó vẫn không nói với nó.

Chiều hôm sau, Bạch Hạo Vũ và Lý Thiên Lỗi đang từ nhà ăn về lại phòng học, đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe hơi từ ngoài cổng trường đi vào, sau đó một nam sinh được người ta dìu xuống.

Bạch Hạo Vũ nhìn kỹ, thấy nam sinh này khá quen mắt. Lúc này Lý Thiên Lỗi thấy nó nhìn chằm chằm vào nam sinh kia, thì thầm với nó: “Cậu biết nó à? Tên này chính là người bị Phó Vĩ Thần đá gãy xương sườn hôm cậu nhập học đấy!”

Bạch Hạo Vũ giật mình, không ngờ mấy cú đạp của Phó Vĩ Thần

lại mạnh như thế, đá gãy được cả xương sườn của nam sinh kia!

Nhìn tư thế của cậu ta, có vẻ vẫn chưa dưỡng thương được tốt, sao đã nhanh quay lại thế?

“Vết thương của cậu ta còn chưa lành sao đã bị đưa quay lại đây rồi?” Bạch Hạo Vũ không hiểu hỏi.

Lý Thiên Lỗi bĩu môi nói: “Cậu mới tới nên không biết, tớ nói cho cậu biết, giống như chúng ta bị đưa vào đây, trừ khi hoàn thành cái mà bọn họ gọi là cải tạo nhân cách, nếu không, muốn giả bệnh mà ra ngoài, hay bị thương nghỉ học gì đó thì không có khả năng! Đương nhiên, trừ khi cậu có thể như Nguyên Dương, cậu có thể được giải thoát triệt để!”

“Nguyên Dương? Nguyên Dương là ai?” Đây là lần đầu tiên Bạch Hạo Vũ nghe đến cái tên này.

Lý Thiên Lỗi lại bĩu môi nói: “Không là ai, tóm lại cậu muốn bình an rời khỏi chỗ này, thì… thì tự cẩn thận đi!”

Buổi tối, Bạch Hạo Vũ đúng hẹn đến phòng của Phó Vĩ Thần, nó hơi ngạc nhiên, vì phòng ở của các giáo viên khác ở tầng ba, mà phòng của Phó Vĩ Thần lại ở tận trên sân thượng.

Đi lên đến sân thượng, Bạch Hạo Vũ nhìn thấy rất nhiều thiết bị vận động, khó trách ông ta lại mạnh như thế, không có việc gì một mình trên ban công rèn luyện thân thể!

Cộc cộc cộc… Bạch Hạo Vũ gõ cửa ba cái, bên trong vang lên tiếng trầm thấp: “Ai vậy?”

“Thầy Phó, là em… em đến dọn phòng cho thầy!” Bạch Hạo Vũ nói to.

Chỉ nghe cửa két một tiếng mở ra, bên trong có một ánh sáng mờ nhạt chiếu ra. Không biết vì sao Bạch Hạo Vũ có cảm giác một khi bước vào thì không thể quay lại, nó cố gắng ổn định tâm trạng,

sợ gì chứ! Mình không tin lão có thể ăn thịt mình?

Đi vào trong, Phó Vĩ Thần đang ngồi trước máy tính làm gì đó, nghe thấy tiếng, ông ta quay đầu nhìn: “Em quét dọn sạch sẽ trên đất trước rồi lau qua là được! Đồ ở trong nhà vệ sinh…”

Bạch Hạo Vũ đáp vâng, sau đó đi lấy dụng cụ, bắt đầu quét dọn. Nó vừa quét dọn, vừa quan sát chỗ này, phát hiện ở đây rất yên tĩnh, tiếng ầm ĩ dưới bãi tập gần như không nghe thấy gì, Phó Vĩ Thần ở đây một mình đúng là rất thích hợp…

Đang nghĩ ngợi, bỗng Phó Vĩ Thần đứng dậy khỏi bàn máy tính, sau đó khóa cạch cửa lại. Bạch Hạo Vũ lập tức cảnh giác nhìn ông ta, thầm nghĩ không biết ông ta khóa cửa định làm gì ?

Đột nhiên, Bạch Hạo Vũ cảm giác bị áp bức mạnh mẽ, nó ngẩng đầu lên, thấy Phó Vĩ Thần đã đứng trước mặt mình.

Phó Vĩ Thần cao 1 mét 81 mà Bạch Hạo Vũ chỉ cao có 1 mét 7, đứng gần như thế, Bạch Hạo Vũ chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn Phó Vĩ Thần. Mặc dù nó đã từng có hơi nghi ngờ nhưng lại cảm thấy không thể nào, nhất định là do nó nghĩ quá nhiều.

“Thầy… thầy Phó, thầy có chuyện gì không?” Bạch Hạo Vũ thấp thỏm hỏi.

Phó Vĩ Thần đứng từ trên cao nhìn xuống Bạch Hạo Vũ: “Em có nhớ tôi đã từng nói, đến đây phải nghe lời giáo viên chứ?”

Bạch Hạo Vũ căng thẳng nuốt nước bọt: “Nhớ ạ, không phải em rất nghe lời sao ạ?”

Phó Vĩ Thần gật đầu: “Đúng thế, em nhớ rõ, nhất định phải nghe lời tôi.”

Lúc này Bạch Hạo Vũ có ngốc đến mấy cũng cảm thấy có chỗ là lạ, thế là nó lập tức né qua một bên, lắp ba lắp bắp hỏi: “Bây giờ, hôm nay cũng muộn rồi, thầy Phó, em về trước, không phải, nếu

không thầy giám thị sẽ tức giận!”

Nhưng Phó Vĩ Thần không cho nó cơ hội rời đi, giữ một tay nó lại nói: “Yên tâm, tôi đã nói với cô Lưu, tối nay em không về ký túc xá!”

“Có ý gì ạ?” Bạch Hạo Vũ căng thẳng hỏi.

Phó Vĩ Thần cười ha ha nói: “Không phải vừa rồi em còn nói sẽ nghe lời giáo viên sao? Bây giờ thầy bảo em ở lại, em không nghe rõ à?”

Vừa nói, Phó Vĩ Thần vừa cởi dây thắt lưng của Bạch Hạo Vũ! Mặc dù Bạch Hạo Vũ hướng nội nhưng cũng không phải người chịu thiệt thòi, khi hiểu thầy thể dục có ý đồ gì với mình, trong lòng đầy kinh tởm, nó giơ tay đấm cho Phó Vĩ Thần một cái!

Đối với một kẻ chả mấy khi tập luyện như Bạch Hạo Vũ mà nói, một đấm này đã sử dụng toàn bộ sức lực của nó. Nhưng để đối phó với Phó Vĩ Thần thì chỉ như muỗi cắn, không có chút lực sát thương nào!

Bạch Hạo Vũ sau khi ra tay thì vội chạy đi, nhưng chưa kịp chạy đã có cảm giác cổ mình bị siết chặt, quay lại mới thấy Phó Vĩ Thần đã túm cổ áo mình lôi lại!

“Biến thái! Thả tôi ra! Chết tiệt, biến thái!” Bạch Hạo Vũ dùng hết sức giãy giụa.

Nhưng sức của Phó Vĩ Thần quá lớn, gần như lão không tốn chút sức lực nào đã ném Bạch Hạo Vũ lên giường, sau đó đè lên!

“Thả tôi ra! Đồ biến thái chết tiệt, nếu cha tôi biết chuyện này sẽ đánh chết ông! Thả tôi ra!” Bạch Hạo Vũ điên cuồng la hét.

Có lẽ ghét nó hét to, cũng có thể do sợ người ở dưới nghe được, Phó Vĩ Thần lấy một cuộn băng dính trắng trên đầu giường cuốn hai ba vòng quanh miệng Bạch Hạo Vũ!

“Ưm… ưm…! Ưm…” Bạch Hạo Vũ không kêu được nữa. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Phó Vĩ Thần trói hai tay mình lại sau đó cột lên lan can đầu giường!

Giờ phút này, Bạch Hạo Vũ không biết là hận hay hối hận, sao mọi chuyện lại phát triển đến nước này? Bây giờ nó không nói lên lời, căn bản không thể cầu cứu bên ngoài được, nó chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin Phó Vĩ Thần, hy vọng lão có thể tha cho mình.

CHƯƠNG

CƠN ÁC MỘNG BẮT ĐẦU

Nhưng Bạch Hạo Vũ vẫn quá ngây thơ rồi, con mồi đã đến bên miệng sao còn có thể buông tha dễ dàng như vậy được? Phó Vĩ Thần nhìn ánh mắt cầu khẩn của Bạch Hạo Vũ mà càng thêm khó chịu.

Lão cởi trói cho Bạch Hạo Vũ, cơn ớn lạnh khiến Bạch Hạo Vũ ý thức được mình đang gặp phải chuyện gì… Nhưng nó nào biết, đây mới chỉ là khởi đầu của đau khổ, cơn đau dữ dội khiến toàn thân nó căng lên, nhưng Phó Vĩ Thần lại cúi người ghé vào tai nó nói thầm: “Em đừng khẩn trương quá, không thì người phải chịu tội chính là em đấy…”

Những giọt nước mắt nhục nhã chảy dọc theo má của Bạch Hạo Vũ, nó không thể tin được những gì xảy ra với mình đều là thật. Nó thật sự hy vọng rằng đây chỉ là một cơn ác mộng, chỉ cần tỉnh dậy, tất cả những đau khổ sẽ biến mất ngay lập tức.

Nhưng hiện thực luôn tàn khốc, khi Bạch Hạo Vũ tỉnh lại sau cơn hôn mê mấy lần, cơn đau đớn khủng khiếp lại nhắc nhở nó tất cả mọi thứ đều là thật, cơn ác mộng vẫn chưa kết thúc!

Sáng hôm sau, Bạch Hạo Vũ ngơ ngác tỉnh dậy, trong một lúc nó hơi bối rối không biết đây là nơi nào, hoảng hốt một lúc lâu, nó

mới dần dần nhớ ra chuyện xảy ra tối qua.

Cơn đau ở sau lưng nhắc nhở Bạch Hạo Vũ, có bao nhiêu điều khủng khiếp đã xảy ra với mình. Ngay lúc đó, điều nó nghĩ đến đầu tiên là báo cảnh sát, nhưng đúng vào lúc này nó nghe thấy một giọng nói lạnh lùng: "Tỉnh rồi à? Qua ăn sáng đi! Tôi vừa mới từ phố ẩm thực về!"

Bạch Hạo Vũ như đang nghe thấy tiếng nói của ma quỷ, nó nhảy xuống khỏi giường hốt hoảng mặc quần áo mà không dám nhìn Phó Vĩ Thần. Kẻ kia thì hờ hững ăn bánh bao trong tay, có vẻ lão không hề lo lắng về phản ứng của Bạch Hạo Vũ, cũng không định lại hạn chế tự do của nó.

Bạch Hạo Vũ cảm thấy như mình đã dành ra cả một thế kỷ mới mặc xong quần áo tử tế. Khi mở cửa rời đi, nó nghe thấy câu nói lạnh lùng của Phó Vĩ Thần ở phía sau: "Hãy suy nghĩ xem mình nên nói như thế nào… để người khác mới tin tưởng."

Bạch Hạo Vũ nặng nề đóng "cạch" cửa lại và chạy ra ngoài, nó chạy như bay, chẳng quan tâm đến chuyện cơ thể mình đang khó chịu. Nó chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này, cách xa tên ác ma kia càng xa càng tốt…

Vào giờ này, các bạn học khác đã lên lớp để tự học, nhưng Bạch Hạo Vũ không muốn đến phòng học, không muốn đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của những người bạn học kia. Nếu trước đây nó còn có thể bỏ qua, thì bây giờ thật sự không thể chịu đựng được những ánh mắt sắc như dao đó.

Cuối cùng Bạch Hạo Vũ chọn quay trở lại ký túc xá một mình, nó phải suy nghĩ kỹ xem mình nên làm gì tiếp theo? Bạch Hạo Vũ biết câu mà Phó Vĩ Thần nói trước lúc mình rời đi không phải chỉ để hù họa, tên Phó Vĩ Thần này không hề đơn giản như cái vỏ ngoài giáo viên thể dục của mình.

Không cần nói đến những cái khác, riêng việc nó đi cả đêm không về mà thầy quản lý ký túc xá vừa rồi gặp cũng không hỏi gì cả, có lẽ đối với vị quản lý nghiêm khắc này của trường học, nó đã trở thành một kẻ ngoại tộc?!

Bây giờ nó đã hiểu vì sao các bạn học đều nhìn mình bằng ánh mắt như vậy, có lẽ nó đã sớm trở thành con mồi của Phó Vĩ Thần, chỉ có điều mình không biết thôi…

Báo cảnh sát? Nó không thể gọi.

Chạy trốn? Với tình trạng thân thể hiện tại, nó rất khó để thành công.

Nói sự thật với người khác? Bạch Hạo Vũ không dám khẳng định mình sẽ có kết cục như thế nào? Nó sẽ bị chế nhạo hay bị coi thường? Tóm lại, tại cái nơi khiến con người cảm thấy bất an này, chắc chắn nó sẽ không nhận được sự trợ giúp.

Và nếu bị mọi người biết những chuyện đã xảy ra với mình, vậy thì nửa đời sau của Bạch Hạo Vũ sẽ bị hủy hoại, cuối cùng nó vẫn lựa chọn im lặng…

Cứ xem như bị chó cắn! Sau này nhìn thấy Phó Vĩ Thần thì phải trốn thật xa! Bạch Hạo Vũ thầm nghĩ như vậy, nhưng chuyện đâu đơn giản như nó nghĩ, một khi Bạch Hạo Vũ đã lựa chọn im lặng, vậy đã có lần thứ nhất thì nhất định sẽ có lần thứ hai.

Bạch Hạo Vũ nằm thiêm thiếp trong ký túc xá suốt một ngày, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, nó mơ hồ cảm giác các bạn học cùng lớp lần lượt trở về.

Một bóng người ngồi lên giường của nó và nói: “Đúng là sốt thật à? Thầy nói đêm qua cậu bị bệnh, tớ còn không tin đấy.”

Bạch Hạo Vũ nghe ra giọng nói này của của Lý Thiên Lỗi, nhưng người nó vô cùng khó chịu nên chẳng muốn nói chuyện. Lý Thiên

Lỗi sờ lên trán Bạch Hạo Vũ: “Mẹ! Anh bạn à, đầu cậu nóng quá đấy! Chẳng phải đêm qua đã truyền dịch rồi à, tại sao bây giờ vẫn còn sốt thế này!”

Cuối cùng Lý Thiên Lỗi và trưởng phòng ký túc phải đưa Bạch Hạo Vũ đến phòng y tế, cán bộ y tế kiểm tra rồi truyền một lọ thuốc tiêu viêm.

Chẳng biết qua bao lâu, Lý Thiên Lỗi và trưởng phòng ký túc đi về, Bạch Hạo Vũ cảm giác xung quanh rất yên tĩnh, chắc không còn ai ở đây nữa.

Lúc này trong lòng nó cảm thấy rất đau khổ, nghĩ có lẽ mình cứ chết luôn ở đây chắc cũng không ai biết? Đang nghĩ ngợi, nó cảm giác có người mở cửa đi vào, người đó liếc mắt qua bình truyền dịch của Bạch Hạo Vũ xem còn nhiều hay ít, sau đó thì đặt một túi đồ lên mặt bàn.

Nhìn bóng dáng người này hình như là một người phụ nữ, Bạch Hạo Vũ chợt nhớ ra, hình như cô ấy là Trương Nhu cán bộ y tế của trường. Lúc trước nó từng nghe Lý Thiên Lỗi nói, cán bộ Trương là người có thái độ tốt nhất với bọn họ trong cái trường này, nên học sinh ở đây đều rất thích cô ấy.

“Tỉnh rồi à? Vậy ngồi dậy ăn chút cháo đi, một ngày không ăn gì sẽ không tốt cho bệnh tình đâu.” Một giọng nói dịu dàng vang lên trên đầu của Bạch Hạo Vũ.

Giọng nói này khiến Bạch Hạo Vũ rất an tâm, nó từ từ mở mắt, nhìn thấy một người con gái mảnh khảnh đang đứng trước giường của nó, nhìn tuổi chắc chỉ tầm hai mấy.

Bạch Hạo Vũ khó nhọc nhận bát cháo Trương Nhu đưa cho, nó lúng túng không biết phải ăn bát cháo này bằng một tay như thế nào.

Trương Nhu thấy thế thì mỉm cười và nói: “Thôi để tôi giúp cậu

ăn!" Nói rồi cô ấy cầm lại bát cháo trong tay Bạch Hạo Vũ và giúp nó ăn hết thìa này đến thìa khác.

Được Trương Nhu đút cháo, trong lòng Bạch Hạo Vũ cảm thấy rất ấm áp, cô ấy giống như cô, hoặc mẹ vậy…

Ăn hết bát cháo, Bạch Hạo Vũ cảm thấy dạ dày thoải mái hơn rất nhiều. Nhưng nghĩ tới chuyện xảy ra tối hôm qua, nó lại thấy buồn nôn. Nó biết đó là vì mình chán ghét chuyện đó từ tận đáy lòng, không phải chỉ cần dùng thuốc là có thể chữa được.

Truyền xong thuốc tiêu viêm, Bạch Hạo Vũ thấy đã muộn nên ngượng ngùng nói với Trương Nhu: "Em làm trễ giờ tan làm của cô à?"

Trương Nhu cười nói: "Cán bộ y tế làm gì có giờ tan tầm! Cả trường này chỉ có một mình cô là bác sĩ, khi nào mấy cậu nhóc bọn em có chuyện gì, là lúc đấy cô phải đi làm…"

Rời khỏi phòng y tế, Bạch Hạo Vũ tập tễnh đi về ký túc xá, bây giờ trong đầu nó đang suy nghĩ mình có nên nói chuyện này cho người nhà biết không, nhưng nói thật là nó không hề muốn nhắc lại chuyện này nữa.

Nhưng vào lúc này, Bạch Hạo Vũ bỗng có cảm giác có người đi theo sau lưng mình, nó quay đầu lại và phát hiện thì ra là nữ sinh bị cạo đầu kia.

CHƯƠNG

KHÔNG THỂ PHẢN KHÁNG

Bạch Hạo Vũ nghe thấy sau lưng có tiếng động nên quay đầu nhìn lại, nó phát hiện nữ sinh bị cạo đầu kia đang đi sau mình. Ký túc xá nữ khác hướng với ký túc xá nam, nữ sinh này rõ ràng không phải đang trở về ký túc xá của mình.

“Bạn có việc gì à?” Bạch Hạo Vũ nghi ngờ.

Nữ sinh kia nhìn trừng trừng vào Bạch Hạo Vũ và nói: “Cậu không muốn chạy trốn à?”

Bạch Hạo Vũ sững sờ: “Bạn có ý gì?”

Cô nữ sinh vội vàng nói: “Cậu có muốn chạy trốn không? Tôi có thể giúp cậu…”

“Nếu phải chạy, vậy tại sao bạn lại không chạy?” Bạch Hạo Vũ nhìn chằm chằm vào cô gái.

“Tôi đang tìm một người, tìm được rồi tôi sẽ đi…”

“Bạn muốn tìm ai?”

“Nguyên Dương…”

Lại là Nguyên Dương, lúc trước Bạch Hạo Vũ đã từng nghe thấy Lý Thiên Lỗi nhắc tới cái tên này, nhưng dựa vào nét mặt của cậu ta thì có lẽ cái tên này là một điều cấm kỵ ở đây.

Bạch Hạo Vũ nhìn cô nữ sinh thần kinh có vấn đề này, cảm thấy không đáng tin cậy lắm, nó bèn lắc đầu nói: "Cám ơn, nhưng tạm thời tôi vẫn chưa cần đến sự trợ giúp của bạn." Nói rồi nó bỏ đi.

Thế nhưng cô nữ sinh kia lại nói to với nó: "Sớm thôi! Cậu sẽ tới tìm tôi sớm thôi!"

Bạch Hạo Vũ không muốn dây dưa cùng cô gái này nên bước nhanh hơn, chạy về ký túc xá. Đi đến tầng một của ký túc xá, thầy quản lý nghe thấy tiếng động nên ngẩng đầu lên nhìn Bạch Hạo Vũ, nhưng thầy ấy lập tức cúi đầu tiếp tục xem sách, làm như không thấy nó về muộn.

Trở về phòng ký túc xá, bạn cùng phòng đã ngủ từ lâu. Nhưng khi nó hì hục trèo lên giường của mình thì đột nhiên phát hiện phía trên có người!

Bạch Hạo Vũ nghe thấy một giọng nói phát ra từ trên giường của mình: "Cậu về rồi à? Thấy đỡ hơn chút nào chưa?"

Nó nhìn kỹ và phát hiện đây là Lý Thiên Lỗi: "Sao cậu lại lên trên này?"

Lý Thiên Lỗi hơi bối rối: "Chủ nhiệm lớp nói sức khỏe cậu không tốt, leo lên leo xuống không an toàn cho nên bảo tớ đổi giường với cậu! Không sao đâu, tớ ngủ đâu chẳng như nhau, chăn đệm của cậu, tớ trải xuống dưới rồi đấy, cậu cũng đi ngủ sớm đi! Đừng để bị sốt lại!"

Bạch Hạo Vũ tái xanh mặt mày, mãi một lúc lâu sau cũng không nói ra lời, thật sự là vì nó bị sốt nên chủ nhiệm lớp mới bảo Lý Thiên Lỗi đổi giường cho nó à? Nó chắc chắn là do Phó Vĩ Thần đã nói chuyện này với chủ nhiệm lớp…

Bạch Hạo Vũ nằm trên giường mà lo lắng không yên, trong đầu ngập tràn câu nói mà buổi sáng nay Phó Vĩ Thần đã nói, và biểu hiện của những người xung quanh mình nữa. Nếu nó nói chuyện

này ra thì sẽ có bao nhiêu người tin tưởng đây?

Một đêm không ngủ, sáng dậy Bạch Hạo Vũ vẫn còn hơi lơ mơ, nó sờ trán thấy nhiệt độ đã hạ, nhưng cả người vẫn còn đau nhức. Nhìn xung quanh thì thấy bạn cùng phòng đã đi từ lúc nào, có vẻ như nó lại vắng mặt trong lớp thể dục buổi sáng một lần nữa rồi.

Vào lúc này, trên bãi tập phát ra tiếng chạy bộ của học sinh toàn trường, Bạch Hạo Vũ cố gắng ngồi dậy nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nó có cảm giác mình như đã tách rời khỏi những người này. Nhưng Bạch Hạo Vũ chẳng quan tâm, bởi vì ngay từ đầu nó đã không muốn hòa nhập vào nơi này rồi, điều nó luôn nghĩ đến chỉ là làm sao để về nhà.

Có tiếng két vang lên, cửa phòng ký túc xá được mở ra. Bạch Hạo Vũ giật mình vì nghĩ là cô Lưu đến kiểm tra các phòng ngủ. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên, nó phát hiện người vừa đi vào phòng lại là Phó Vĩ Thần!

Cơ thể Bạch Hạo Vũ cứng đờ, hoảng sợ nhìn Phó Vĩ Thần đang bước từng bước về phía mình…

Phó Vĩ Thần đi đến trước giường, nhìn nó bằng ánh mắt lạnh lùng và nói: “Hai ngày nay cậu không ra tập thể dục buổi sáng rồi, tôi tới thăm xem bệnh tình của cậu đã đỡ hơn chưa.”

Cơ thể của Bạch Hạo Vũ bắt đầu run rẩy vì Phó Vĩ Thần đến gần, ký ức đêm hôm đó chợt ùa về…

“Đừng tới đây!” Bạch Hạo Vũ đột nhiên hét lên.

Chẳng ngờ khi nghe thấy vậy, Phó Vĩ Thần lại cười ầm lên và nói: “Cậu cứ hét to lên, nếu như cậu muốn mọi người trong trường biết chuyện cậu bị tôi chơi, thì cứ kêu to nữa lên!”

Phó Vĩ Thần quá hiểu tâm tư của Bạch Hạo Vũ, lão biết thiếu niên trước mặt này sẽ không kêu nên từ từ tới gần rồi ngồi xuống

giường.

Vì quá sợ hãi mà Bạch Hạo Vũ lùi vào tận góc tường để tránh đi, Phó Vĩ Thần gác một chân lên giường nên nó không còn chỗ để trốn.

Phó Vĩ Thần nói nhỏ với Bạch Hạo Vũ: “Chỉ cần cậu ngoan ngoãn nghe lời, hôm nay tôi sẽ nhẹ nhàng hơn…”

Bạch Hạo Vũ hiểu ngay lão muốn làm gì, nó vội nhảy xuống giường chạy trốn, nhưng dù đã thử mấy lần nhưng nó đều không thể đẩy được Phó Vĩ Thần đang chắn trước người mình ra được.

Phó Vĩ Thần nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Bạch Hạo Vũ, lão nói: “Nếu cậu phản kháng sẽ chỉ đau đớn hơn thôi, chi bằng ngoan ngoãn nghe lời, tôi làm một lúc là xong!” Nói rồi, Phó Vĩ Thần chỉ dùng một tay lật người Bạch Hạo Vũ lại, sau đó đè lên…

Đau đớn, nhục nhã, phẫn nộ… Tâm trạng Bạch Hạo Vũ lúc này bị vô số cảm xúc đan xen vào nhau. Nếu như bây giờ trên tay có một con dao, nó nhất định sẽ tự giết chết Phó Vĩ Thần.

Nhưng, không có nếu như…

Một lần nữa phải trải qua cơn ác mộng, Bạch Hạo Vũ cố gắng để mình tỉnh táo hơn, nhưng cơn đau phía sau khiến đầu óc nó trống rỗng, không thể nào suy nghĩ được gì. Phó Vĩ Thần tận hứng xong thì đứng dậy kéo quần, sau đó lấy trong túi ra một thứ và ném cho Bạch Hạo Vũ: “Cậu tự bôi thuốc này vào đi! Đừng con mẹ nó cứ làm một lần là lại bị bệnh một lần!” Sau khi nói xong, Phó Vĩ Thần bỏ đi ngay mà không quay đầu lại.

Bạch Hạo Vũ run rẩy bò dậy, nó cầm lọ thuốc trên giường lên, chỉ cần nhìn lướt qua dòng hướng dẫn là biết loại thuốc này dùng ở chỗ nào. Bạch Hạo Vũ cảm thấy quá nhục nhã nên ném lọ thuốc xuống đất.

Đúng lúc này, trên bãi tập truyền đến tiếng còi, Bạch Hạo Vũ biết đây là tiếng còi tập hợp của Phó Vĩ Thần, thế có nghĩa là giờ tập thể dục buổi sáng đã kết thúc, mọi người có thể đi tới nhà ăn để ăn cơm. Nhưng bây giờ nó thế này thì làm sao tới nhà ăn được? Chẳng biết làm thế nào, Bạch Hạo Vũ đành phải nhặt lọ thuốc dưới đất lên rồi đi tập tễnh vào nhà vệ sinh.

Khi Bạch Hạo Vũ đi từ nhà vệ sinh ra thì thấy Lý Thiên Lỗi đang lén la lén lút thò đầu vào cửa phòng để nhìn, Bạch Hạo Vũ lặng lẽ đến phía sau nó và nói: “Cậu nhìn cái gì đấy?”

“Má ơi! Cậu muốn hù chết tớ à!” Lý Thiên Lỗi đỡ lấy ngực.

Bạch Hạo Vũ không để ý đến nó mà đi thẳng vào phòng: “Sao cậu về sớm thế?”

Lý Thiên Lỗi đi vào theo, sau đó nó để bữa sáng lên bàn: “Thầy Phó bảo tớ mua bữa sáng cho cậu!”

Bạch Hạo Vũ nghe thấy từ thầy Phó thì không thể chịu được mà run lên, nghĩ tới chuyện vừa rồi, nó nào còn thiết ăn cái gì nữa?

Lý Thiên Lỗi thấy Bạch Hạo Vũ chẳng thèm nhìn đến bữa sáng mà mình mang về thì tức giận nói: “Ôi! Ông lớn ơi, thằng này còn chưa kịp ăn gì đã phải mang bữa sáng về cho ông đấy, sao ông không thèm quan tâm gì vậy!”

CHƯƠNG

CÁI CHẾT CỦA NGUYÊN DƯƠNG

Bạch Hạo Vũ ngẩng đầu nhìn cậu ta và nói: “Cậu còn chưa ăn sáng?”

“Ừ, vẫn chưa ăn!”

“Vậy cậu ăn luôn phần này đi!” Bạch Hạo Vũ đẩy bữa sáng đến trước mặt Lý Thiên Lỗi.

Lý Thiên Lỗi thấy Bạch Hạo Vũ không ăn thì cười xấu hổ: “Đây là nhiệm vụ thầy Phó Vĩ Thần giao cho tớ, nếu cậu mà không ăn hoặc tớ lừa thầy ấy thì sẽ rất thảm đấy…”

Bạch Hạo Vũ biết Phó Vĩ Thần nói được làm được nên cũng không muốn làm khó Lý Thiên Lỗi, nhưng nó không muốn đồng ý dễ dàng như thế, nó chỉ vào bữa sáng ở trên bàn và nói: “Tớ có thể ăn nó, nhưng cậu phải nói cho tớ biết Nguyên Dương là ai?”

Lý Thiên Lỗi biến sắc: “Tốt nhất là cậu đừng nên hỏi nữa!”

Bạch Hạo Vũ lạnh lùng, nói: “Tớ chỉ muốn biết chuyện gì đã xảy ra với cậu ta?!”

Lý Thiên Lỗi rõ ràng rất do dự, cậu ta đang cân nhắc xem giữa việc nói cho Bạch Hạo Vũ biết và việc Bạch Hạo Vũ không ăn bữa sáng, thì cái nào có hậu quả nghiêm trọng hơn. Nhưng Bạch Hạo Vũ không cho cậu ta thời gian cân nhắc, tiếp tục thúc giục: “Cậu

yên tâm, tớ biết trong trường này có khá nhiều người biết chuyện đó, tớ sẽ không nói là cậu đã kể cho tớ nghe đâu. Nhưng nếu cậu mà không nói, thì ngay bây giờ tớ sẽ đi nói cho thầy Phó Vĩ Thần biết, chính cậu là người đã nói cho tớ biết chuyện của Nguyên Dương!”

Cuối cùng Bạch Hạo Vũ cũng uy hiếp thành công, Lý Thiên Lỗi dùng vẻ mặt kinh hoảng nói cho nó nghe tất cả mọi chuyện liên quan tới Nguyên Dương…

Lý Nguyên Lỗi đã học ở đây gần hai năm, vì trước kia cậu ta thường lêu lổng ở nhà nên cha cậu ra tối hậu thư, nếu không tốt nghiệp trung học thì đừng có nghĩ đến chuyện được rời khỏi trường!

Nguyên Dương vào trường cùng một năm với cậu ta, nghe nói bởi vì yêu sớm nên bị người nhà đưa tới đây. Lúc mới vào trường, Lý Thiên Lỗi không ngoan ngoãn như hiện tại, cậu ta nghĩ khi mới đến sẽ quậy một trận tung trời, trường học không chịu được sẽ đuổi cổ về nhà thôi.

Tuy nhiên, cậu ta không ngờ rằng lúc đó mình bị chỉnh đốn đến thê thảm, còn Nguyên Dương, từ lúc mới vào trường cậu ấy đã rất điềm tĩnh, chưa từng cãi lại giáo viên, nên chẳng mấy chốc đã trở thành ủy viên học tập trong lớp.

Lúc ấy Lý Thiên Lỗi cho rằng, Nguyên Dương chỉ ở trong này mấy tháng là sẽ về, nhưng sau đó xảy ra một chuyện khiến tất cả mọi người đều bất ngờ…

Tới tháng thứ hai khi Nguyên Dương và Lý Thiên Lỗi đến trường này, Lý Thiên Lỗi phát hiện gần đây cảm xúc của Nguyên Dương rất xấu, cậu ấy ít nói, có đôi khi hỏi mười câu, cậu ấy chỉ trả lời có một câu.

Lúc đầu Lý Thiên Lỗi còn nói đùa rằng: “Nguyên Dương, có phải

cậu nhớ bạn gái không? Nghe tớ nói một câu, cố gắng biểu hiện cho tốt một chút, chắc chỉ khoảng mấy tháng nữa là cậu có thể gặp lại cô ấy rồi!”

Nhưng Nguyên Dương lại lẩm bẩm: “Không thể nào, chúng tớ không thể…”

Lúc ấy Lý Thiên Lỗi không hiểu vì sao Nguyên Dương lại nói như vậy, nhưng dần dần, Lý Thiên Lỗi bắt đầu phát hiện ở trên mặt và trên người Nguyên Dương thỉnh thoảng lại xuất hiện những vết bầm khó hiểu, hỏi cậu ấy làm sao mà cậu ấy không nói.

Sau đó không biết thế nào, trong trường bắt đầu có lời đồn, nói là trong lớp học của bọn họ có gián điệp của giáo viên, chỉ cần ai có bất cứ động tác nào là các giáo viên sẽ biết ngay và tên phản đồ này chính là Nguyên Dương!

Lúc ấy Lý Thiên Lỗi cảm thấy lời đồn này không phải quá nhảm nhí sao? Trong lòng của cậu ta thì Nguyên Dương không phải loại người như vậy! Nhưng một khi hạt giống nghi ngờ đã được gieo xuống, thì việc nó mọc rễ nảy mầm chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Có một ngày, Lý Thiên Lỗi phát hiện, sau buổi tự học buổi tối, Nguyên Dương không trở về ký túc xá mà lại đi về hướng phòng thể dục. Lý Thiên Lỗi tò mò nên đi theo, cậu ta muốn biết có phải Nguyên Dương làm gián điệp cho giáo viên như lời đồn không.

Khi cậu ta vừa mới đi tới cửa phòng thể dục thì nghe thấy giọng nói của Phó Vĩ Thần truyền ra: “Sao hôm nay tới muộn vậy!”

“Thầy chủ nhiệm… có nói một ít chuyện lúc cuối buổi tự học, nên bị muộn…”

Lý Thiên Lỗi nghe ra đây chính là giọng nói của Nguyên Dương, cậu ta lập tức bừng bừng lửa giận, thật không ngờ Nguyên Dương đúng là tên phản đồ! Nhưng những chuyện xảy ra sau đó lại là

những chuyện mà Lý Thiên Lỗi không bao giờ ngờ tới.

Lý Thiên Lỗi nghe thấy trong phòng vang lên tiếng nói của Phó Vĩ Thần: “Lề mề cái gì nữa? Còn không mau tới đây! Tự cởi quần áo ra đi!”

Sau đó Lý Thiên Lỗi nghe được âm thanh sột soạt, có lẽ là Nguyên Dương đang cởi quần áo. Lúc ấy trong lòng Lý Thiên Lỗi thầm nghĩ, chẳng lẽ Phó Vĩ Thần lại cho Nguyên Dương làm bài huấn luyện đặc biệt gì đó?

Nhưng những âm thanh truyền ra ngay sau đó lại khiến cậu ta kinh hãi đến mức há hốc cả miệng. Cậu ta nghe thấy giọng nói của Nguyên Dương gần như cầu khẩn: “Thầy Phó, em đã từng cứu thầy, thầy đừng làm như vậy!”

Phó Vĩ Thần lạnh lùng nói: “Có phải cậu không muốn rời khỏi nơi này sớm? Hay là muốn cho người khác biết cậu đã bị tôi chơi nát…”

Khi Lý Thiên Lỗi đứng ở cửa nghe được những lời này của Phó Vĩ Thần, trong lòng cậu ta như có sấm sét đánh ngang giữa trời, vì quá kinh hãi nên cậu ta bối rối rời khỏi cửa phòng thể dục, vì thế mà cậu ta không biết những chuyện gì đã xảy ra sau đó.

Nhưng chỉ vài ngày sau, không hề có dấu hiệu gì mà Nguyên Dương lại treo cổ chết trong rừng cây của trường học, sau khi cảnh sát đến thì nhận định là tự sát, nhưng Lý Thiên Lỗi biết, cái chết của Nguyên Dương chắc chắn có quan hệ tới Phó Vĩ Thần…

Bạch Hạo Vũ không tin: “Chẳng lẽ cha mẹ của Nguyên Dương không hề nghi ngờ gì về cái chết của con trai mình à?”

“Nghi ngờ thì có ích lợi gì, trước khi chết Nguyên Dương có để lại một bức thư tuyệt mệnh, nói là cậu ta không thể được ở bên người mà mình thích và sau này vĩnh viễn sẽ không còn ai thích cậu ta nữa, cho nên cậu ta mới tự sát!” Lý Thiên Lỗi nói một cách

bất lực.

“Nhảm nhí!” Bạch Hạo Vũ rất tức giận.

Lý Thiên Lỗi thấy cảm xúc của Bạch Hạo Vũ hơi kích động thì đẩy bữa sáng tới trước mặt nó và nói: “Được rồi, tớ đã nói chuyện của Nguyên Dương cho cậu biết rồi đấy, giờ cậu mau ăn đi! Nhớ đừng có nói với ai là tớ kể cho cậu nghe chuyện của Nguyên Dương đấy.” Nói xong, cậu ta quay người chạy ra khỏi phòng ký túc xá.

Nhìn theo bóng lưng Lý Thiên Lỗi, Bạch Hạo Vũ lại nhớ tới một người khác, là nữ sinh bị cạo đầu kia, cô ấy luôn lẩm bẩm nói là phải đi tìm Nguyên Dương, nhưng chẳng phải Nguyên Dương đã chết rồi hay sao?

Lúc nghỉ giữa khóa vào buổi sáng, Bạch Hạo Vũ lại nhìn thấy cô nữ sinh kia ở trên bãi tập, cô ấy ngồi ngẩn người một mình ở dưới bóng cây. Bạch Hạo Vũ đi nhanh về phía cô ấy, nó biết mình có thể hỏi cô gái này một ít chuyện mà Lý Thiên Lỗi cũng không biết.

“Xin chào, tôi có thể ngồi ở đây không?” Bạch Hạo Vũ lễ phép nói.

Cô nữ sinh kia không ngờ sẽ có người chủ động nói chuyện với mình, đầu tiên cô ấy hơi ngạc nhiên, sau đó cô ấy ngẩng đầu nhìn Bạch Hạo Vũ và nhẹ gật đầu, nói: “Ngồi đi!”

“Những lời bạn nói lần trước là có ý gì? Bạn có quan hệ gì với Nguyên Dương?” Bạch Hạo Vũ hỏi thẳng.

Cô nữ sinh quay đầu, bình tĩnh nhìn Bạch Hạo Vũ một lúc rồi buồn bã nói: “Tôi tên là Lưu Hàm Song, là bạn gái lúc trước của Nguyên Dương…”

CHƯƠNG

CUỐN NHẬT KÝ

“Vì chuyện với bạn nên Nguyên Dương mới bị đưa tới đây à?” Bạch Hạo Vũ hơi giật mình.

Lưu Hàm Song khẽ gật đầu: “Đúng vậy, là cha mẹ của Nguyên Dương phát hiện ra những mẩu giấy trò chuyện của chúng tôi, nhưng lúc đó vì muốn bảo vệ tôi nên cậu ấy không nói đó là tôi.”

Bạch Hạo Vũ thắc mắc: “Nhưng bây giờ Nguyên Dương đã… không còn ở đây, bạn tới đây để làm gì?”

Lưu Hàm Song ăn ngay nói thật: “Chúng tôi đều cho rằng cậu ấy chỉ được đưa đến đây mấy tháng thôi, bởi vì lúc ấy chỉ còn khoảng vài tháng nữa là bắt đầu kỳ thi vào cấp ba rồi, cho nên cậu ấy không thể ở lại đây lâu được… Nhưng thật không ngờ rằng, cậu ấy lại cứ thế mà chết đi!” Nói đến đây, Lưu Hàm Song đột nhiên túm lấy cánh tay của Bạch Hạo Vũ và nói: “Tôi biết nguyên nhân tại sao Nguyên Dương tự sát! Tôi đến đây là vì muốn tìm cuốn nhật ký của cậu ấy, tôi muốn Phó Vĩ Thần phải ngồi tù cả đời!”

Phản ứng dữ dội của Lưu Hàm Song khiến Bạch Hạo Vũ hơi sợ, nhưng khi nghe thấy Lưu Hàm Song nói Nguyên Dương có một cuốn nhật ký bên trong ghi chép về những tội ác của Phó Vĩ Thần, trong lòng nó hơi nặng nề, nó vội hỏi Lưu Hàm Song: “Làm sao

bạn biết Nguyên Dương có cuốn nhật ký? Cậu ấy đã nói với cậu à?"

Lưu Hàm Song gật đầu: "Trước khi cậu ấy xảy ra chuyện đã từng gọi điện thoại cho tôi, nói rằng đời này chúng tôi không thể ở bên nhau được nữa! Tôi hỏi vì sao? Nhưng cậu ấy chẳng chịu nói. Đến ngày thứ ba sau khi nhận được cuộc điện thoại cuối cùng ấy, tôi nghe tin cậu ấy tự sát! Tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, vì sao một cậu trai rực rỡ như ánh nắng mà lại lựa chọn kết thúc sinh mệnh của mình? Nhất định là cậu ấy đã gặp phải chuyện gì đó vô cùng đáng sợ ở đây nên mới như thế, vì thế mà tôi cố ý gây chuyện ở nhà, để họ cũng đưa tôi đến đây."

"Bạn tìm được cuốn nhật ký kia rồi à?"

"Tìm được, khi tôi đến đây ngày thứ hai đã tìm được rồi, vì Nguyên Dương đã từng nói cho tôi biết, ở đây không thể dùng đồ riêng nên cậu ấy giấu nhật ký của mình ở một nơi vô cùng bí mật, như thế mới không bị các giáo viên ở đây phát hiện ra."

"Bạn vì có thứ kia nên mới mạnh miệng nói như thế về Phó Vĩ Thần?"

Lưu Hàm Song cười gằn: "Tôi xem nhật ký xong thì chỉ muốn giết Phó Vĩ Thần ngay lập tức! Nhưng tôi biết mình quá yếu ớt, cho nên bây giờ tôi phải nhẫn nhịn, chờ đến khi có cơ hội rời khỏi đây, tôi sẽ giao cuốn nhật ký kia cho cảnh sát…"

Bạch Hạo Vũ im lặng một lúc lâu mới nói: "Vậy tại sao bạn lại tìm tới tôi?"

Lưu Hàm Song nhìn chằm chằm vào nó: "Bởi vì tôi thấy được cái bóng của Nguyên Dương ở trên người bạn, tôi không muốn bạn lại giẫm lên vết xe đổ của cậu ấy, biến thành Nguyên Dương thứ hai!"

Bạch Hạo Vũ nghe thế thì đau khổ vùi đầu thật sâu vào trong

đầu gối, chuyện mà bản thân không muốn đối mặt nhất, đột nhiên lại bị bóc trần ở trước mặt một người nữ sinh hoàn toàn xa lạ, khiến nó không biết phải đối mặt như thế nào…

Lưu Hàm Song nhìn thấy nét mặt đau khổ của Bạch Hạo Vũ, bèn nhẹ nhàng vỗ lên vai của nó và nói: "Cậu suy nghĩ thật kỹ đi, xem có muốn chạy trốn cùng tôi hay không… Cuối tuần này tôi sẽ thực hiện kế hoạch của mình, trước lúc đó chúng ta không nên gặp nhau."

Bạch Hạo Vũ nhìn bóng lưng Lưu Hàm Song đi xa, còn mình thì ngồi dưới tàng cây rất lâu, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng chuông vào học vang lên, nó mới lê tấm thân đau nhức trở về phòng học.

Buổi học hôm đấy hầu như nó không nghe vào đầu được câu nào, không hiểu thầy giáo ở phía trên đang nói cái gì. Trong đầu nó bây giờ toàn là những điều mà Lưu Hàm Song đã nói, mình có nên chạy trốn cùng cô ấy không? Ra ngoài rồi thì đi chỗ nào? Về nhà? Về xong có bị đem trở lại đây không? Nếu mình nói cho người nhà nghe những chuyện mình đã phải chịu đựng, thì bọn họ có tin mình không?

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà Bạch Hạo Vũ hết bàng hoàng lại lo nghĩ, một mặt nó rất muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi địa ngục này, nhưng mặt khác lại không biết thoát khỏi đây rồi thì sẽ đi đâu…

Bạch Hạo Vũ cứ ngẩn người như vậy hết một ngày, sau buổi tự học buổi tối, nó muốn nhanh chóng trở về ký túc xá để nghỉ ngơi, nhưng lại bị giọng nói đáng sợ gọi lại: "Bạch Hạo Vũ, thầy Phó gọi cậu đến phòng thể dục!"

Nghe được câu này, Bạch Hạo Vũ như rơi vào hầm băng, lạnh run cầm cập, nó thật sự không muốn lại đi gặp tên ác ma kia, thế là giả vờ như không nghe thấy gì, vẫn chạy về phía ký túc xá. Bạch

Hạo Vũ không tin, chẳng lẽ Phó Vĩ Thần còn có thể chạy vào ký túc xá để bắt nó sao?

Tuy nói như vậy, nhưng Bạch Hạo Vũ vẫn nằm trằn trọc khó ngủ ở trên giường, một mặt nó sợ mình không nghe lời Phó Vĩ Thần, sáng mai ra tập thể dục buổi sáng sẽ bị lão gây khó khăn, mặt khác lại nghĩ về lời đề nghị của Lưu Hàm Song…

Cứ như vậy, nó cũng không biết mình nằm ở trên giường bao lâu, cho đến khi toàn bộ các bạn học cùng phòng đều đã ngủ hết, nó lại chẳng buồn ngủ chút nào. Đột nhiên, Bạch Hạo Vũ nghe thấy tiếng bước chân nặng nề vang lên ngoài hàng lang.

Lúc đầu nó nghĩ rằng là cô Lưu đi kiểm tra, nhưng lắng nghe một lúc thì phát hiện không phải, bước chân của người này nặng hơn của cô Lưu nhiều, rõ ràng là một người đàn ông! Đương lúc còn đang nghĩ ngợi, Bạch Hạo Vũ nghe thấy cửa phòng ký túc xá của mình bị ai đó mở, phát ra tiếng két két.

Nếu là giáo viên đi kiểm tra, bình thường sẽ cầm đèn pin soi bốn phía trong ký túc xá rồi đóng cửa bỏ đi ngay, nhưng hôm nay hiển nhiên người này không phải là giáo viên kiểm tra, nên lão đẩy cửa bước vào…

Bạch Hạo Vũ đang giả vờ ngủ nghe thấy tiếng bước chân của người kia đi tới gần, trái tim nó lập tức nâng lên tận cổ họng, nó thầm cầu nguyện, hy vọng người này sẽ bước qua giường của mình.

Đáng tiếc nó không được toại nguyện, tiếng bước chân đến trước giường của nó thì dừng lại. Nó cảm giác một ánh mắt hung ác đang nhìn chằm chằm vào mình, giống như sói dữ chực chờ lao vào người mình.

Kẻ kia cũng không bật điện, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu đúng vào người hắn, hình bóng hắn như quỷ Dạ Xoa phản chiếu lên bức

tường trước mặt Bạch Hạo Vũ, cũng đánh mạnh vào lòng nó…

Bạch Hạo Vũ đợi một lúc lâu cũng không thấy kẻ kia có ý định rời đi, không còn cách nào khác, nó đành phải chậm rãi xoay người lại, nhìn về phía gã ác ma ở sau lưng. Thật ra ngay từ đầu Bạch Hạo Vũ đã ngửi thấy mùi của Phó Vĩ Thần nên mới chậm chạp không chịu xoay người lại.

Lúc này Phó Vĩ Thần đang bình tĩnh nhìn Bạch Hạo Vũ, dù lão chẳng hề nói gì, nhưng Bạch Hạo Vũ có thể cảm giác được, lão càng không nói thì càng đáng sợ hơn…

Bạch Hạo Vũ và Phó Vĩ Thần cứ thế nhìn nhau, cho đến khi Phó Vĩ Thần ngoắc ngón tay với Bạch Hạo Vũ, ra hiệu cho nó theo lão ra ngoài. Lúc bấy giờ cơ thể Bạch Hạo Vũ theo bản năng lùi về phía sau, nó không hề muốn ra khỏi ký túc xá vào lúc này.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Phó Vĩ Thần, cả người nó run bắn lên. Nó biết dù mình không đi cùng thì cũng sẽ bị lão kéo đi như kéo Lưu Hàm Song lúc trước, sau đó tìm đủ mọi loại lý do nói nó làm trái với nội quy trường học để tiếp tục tra tấn nó.

Phó Vĩ Thần thấy Bạch Hạo Vũ không nhúc nhích thì ánh mắt càng lạnh hơn, Bạch Hạo vũ thấy thế đành phải ngồi dậy, sau đó chậm chạp đi theo Phó Vĩ Thần ra khỏi ký túc xá nam sinh…

CHƯƠNG

KẾ HOẠCH BỎ TRỐN

Khi đi qua phòng trực ở tầng một, Bạch Hạo Vũ hy vọng sẽ được cô Lưu hỏi một câu, nhưng cô ấy chỉ lạnh lùng ngẩng đầu lên nhìn rồi lại tiếp tục cúi xuống xem tiểu thuyết.

Phó Vĩ Thần dẫn Bạch Hạo Vũ đến phòng thể dục, khi cả hai bước qua cửa, Bạch Hạo Vũ đột nhiên sống chết tóm lấy khung cửa không chịu buông ra, dù nói thế nào cũng không muốn đi vào trong!

Phó Vĩ Thần bèn nhấc chân đá một cú vào mạn sườn của Bạch Hạo Vũ, vì quá đau đớn nên Bạch Hạo Vũ buông lỏng tay ra, ngay sau đó nó bị Phó Vĩ Thần túm tóc, kéo vào trong phòng thể dục.

Phó Vĩ Thần đóng sầm cánh cửa phòng thể dục lại, rồi khóa trái từ bên trong.

"Ông! Ông không sợ tôi báo cảnh sát à?" Bạch Hạo Vũ hỏi mà giọng run rẩy.

Phó Vĩ Thần nói với giọng ngang tàng: "Mày có thể thử xem, nói cho mày biết, mày không phải là đứa đầu tiên bị tao chơi đâu, cũng không phải đứa cuối cùng. Đã tới đây thì ngoan ngoãn nghe theo lời tao đi, đến lúc tao chơi chán thì sẽ nói với gia đình rằng mày đã biết hối cải, đến lúc đó hai chúng ta ai đi đường người

nấy! Còn nếu mày không nghe lời… Tao sẽ có cách xử lý mày, đến lúc đó tao muốn chơi mày thế nào thì chơi, nhưng mày sẽ rất thảm đấy. Tao nói những lời này không phải để hù dọa đâu, tao chỉ muốn cho mày nhìn rõ mày nên làm thế nào mới là lựa chọn chính xác.”

Bạch Hạo Vũ run rẩy, hai tay siết chặt lại thành nắm đấm, nó thật sự hối hận vì sao ở lần đầu tiên không chống cự quyết liệt? Cho dù bị lão đánh gần chết thì cũng còn tốt hơn sống kiểu hèn mọn như bây giờ.

Bên trong phòng thể dục có rất nhiều tấm đệm đỡ cho học sinh, Phó Vĩ Thần lôi hai cái ra trải trên đất, sau đó lão túm tóc Bạch Hạo Vũ rồi ném lên đệm…

Phó Vĩ Thần thấy Bạch Hạo Vũ trừng mắt với mình thì cười khẩy: “Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, mày nói xem có phải mày quá rẻ tiền không?”

Bạch Hạo Vũ chẳng nói câu nào, nó chỉ mở to đôi mắt vằn đầy những tia máu, nhìn trừng trừng Phó Vĩ Thần.

Phó Vĩ Thần bị Bạch Hạo Vũ nhìn như vậy thì cảm thấy khó chịu, lão tát nó một cái, sau đó lật người nó lại…

Bị tra tấn cả đêm khiến Bạch Hạo Vũ vô cùng mệt mỏi, lúc nó tỉnh dậy trong phòng thể dục thì đã chẳng còn bóng dáng của Phó Vĩ Thần đâu.

Bạch Hạo Vũ lê tấm thân đau xót về ký túc xá, từ những ánh mắt khác thường của người khác, nó biết dáng vẻ của mình bây giờ hẳn là rất thảm.

“Mặt cậu bị sao vậy?” Lý Thiên Lỗi vừa rời giường, nhìn thấy nó thì giật mình hỏi.

Bạch Hạo Vũ hé mở ra con mắt trái hơi sưng: “Sao?”

Lý Thiên Lỗi cầm cái gương trên bàn đưa tới trước mặt Bạch Hạo Vũ: “Cậu tự xem đi!”

Bạch Hạo Vũ nghi ngờ nhìn mình trong gương, mặt sưng vù như cái đầu heo… Vết này chắc chắn là do cái tát đêm qua tạo thành, Bạch Hạo Vũ tức giận nghĩ.

“Ông ta đánh cậu à?” Lý Thiên Lỗi hỏi dè dặt.

Bạch Hạo Vũ ngẩng phắt đầu nhìn Lý Thiên Lỗi, cái nhìn của nó làm Lý Thiên Lỗi sợ hãi: “Thật ra, đêm qua lúc lão đến tớ cũng tỉnh rồi, nhưng mà… tớ không giúp gì được cho cậu.”

Bạch Hạo Vũ cố gắng để mình tỉnh táo: “Ngoài cậu ra thì còn ai biết nữa?”

Lý Thiên Lỗi ấp úng một lúc lâu mới nói: “Yên tâm đi, họ không dám nói gì về chuyện này đâu!”

Bạch Hạo Vũ cười khổ, không ai dám nói gì thì có thể nghĩ là họ không biết sao? Xem ra nó thật sự không thể ở lại đây thêm một phút nào nữa. Bạch Hạo Vũ tính toán, bây giờ cách thời gian mà Lưu Hàm Song nói chỉ còn có ba ngày, nó nhất định phải chuẩn bị thật kỹ trong thời gian ba ngày này.

Bạch Hạo Vũ không biết kế hoạch của Lưu Hàm Song có đáng tin cậy không, cho nên nó nghĩ thêm một phương án B nữa cho mình. Vào lúc ban ngày khi đi học, nó sẽ quan sát quang cảnh trong trường thật cẩn thận.

Tường bao vây quanh bốn phía của ngôi trường này đều được xây bằng gạch, cao hai mét rưỡi, mà ở gần đó không có bất cứ cái cây nào có thể leo lên, do đó không thể trèo tường trốn đi được.

Bạch Hạo Vũ nhìn xung quanh, phát hiện nếu muốn rời khỏi nơi này thì chỉ có một con đường duy nhất là đi ra từ cổng chính. Cổng trường học được chạy bằng điện, lúc thường mà có người hoặc xe

muốn đi vào đều phải có bảo vệ mở cửa mới vào được.

Sau khi theo dõi nhiều ngày, Bạch Hạo Vũ phát hiện gác cổng trường lúc nào cũng có hai người túc trực, ngày đêm thay phiên nhau. Dưới tình huống đó mà muốn lặng lẽ rời khỏi đây thì thực sự quá khó khăn.

Suy xét mãi, cuối cùng Bạch Hạo Vũ thấy mình vẫn nên đi hỏi Lưu Hàm Song xem kế hoạch của cô ấy như thế nào? Nhưng không hiểu vì sao mà hai ngày nay, cứ mỗi lần Bạch Hạo Vũ muốn chủ động tới gần Lưu Hàm Song là cô ấy lại cố ý né tránh. Dưới tình huống không hề biết gì về kế hoạch như thế này, Bạch Hạo Vũ không dám khẳng định lần trốn đi này sẽ thành công.

Đến lúc đang ăn cơm vào giữa trưa, Lưu Hàm Song luôn trốn tránh Bạch Hạo Vũ bỗng nhiên lại ngồi xuống trước mặt nó, nhưng từ đầu đến cuối cô ấy chẳng nói câu nào, mà còn đột nhiên cầm cốc nước của Bạch Hạo Vũ lên uống một ngụm, sau đó nhìn Bạch Hạo Vũ đầy ẩn ý rồi bỏ đi.

Sau khi Lưu Hàm Song đi mất, Bạch Hạo Vũ lập tức cầm cốc nước cô ấy vừa cầm lên, phát hiện dưới đáy cốc có dính một tờ giấy nhỏ. Bạch Hạo Vũ nhìn xung quanh rồi bí mật siết mẩu giấy trong lòng bàn tay, sau đó cầm hộp cơm và đi ra ngoài.

Không biết Bạch Hạo Vũ đi trên bãi tập được bao nhiêu lâu mới dám mở mẩu giấy ra nhìn, mồ hôi trong lòng bàn tay gần như thấm ướt đẫm mẩu giấy. Từ chữ viết xinh đẹp trên giấy không khó để nhìn ra đây là bút tích của Lưu Hàm Song, trên giấy cô chỉ viết đơn giản thời gian cùng địa điểm, không còn gì khác…

Xem mẩu giấy này xong, Bạch Hạo Vũ cảm thấy không chắc chắn lắm, nhưng nếu từ bỏ cơ hội lần này thì nó không biết mình sẽ phải ở đây cho Phó Vĩ Thần tra tấn đến bao giờ?

Cuối cùng, Bạch Hạo Vũ quyết định đặt cược một lần, dù có

thành công hay không thì nó cũng không muốn tiếp tục ở lại cái nơi quỷ quái này nữa! Tuy không biết kế hoạch chạy trốn của Lưu Hàm Song là gì, nhưng có một việc nó có thể khẳng định chắc chắn, là khi hai người bọn họ chạy ra ngoài, trên người không thể không có tiền được.

Nếu Bạch Hạo Vũ không nhớ nhầm thì nó từng nhìn thấy trong ngăn kéo ở phòng ký túc xá của Phó Vĩ Thần có vài tờ một trăm tệ, dù gì cũng đã quyết định chạy trốn, chi bằng mạo hiểm đi trộm số tiền kia…

Buổi chiều có tiết thể dục, Phó Vĩ Thần lấy cớ nói Bạch Hạo Vũ nhảy xa không đạt tiêu chuẩn, nên phải đến phòng tập thể dục để luyện tập vào giờ tự học buổi tối. Bạch Hạo Vũ biết không đi không được, nên năn nỉ hỏi lão, xem vào giờ tự học buổi tối, mình có thể đến ký túc xá của giáo viên để tìm lão hay không?

Phó Vĩ Thần không ngờ Bạch Hạo Vũ lại biết nghe lời như vậy nên không gây khó khăn nữa mà thả nó về.

Đến tối, Bạch Hạo Vũ ngoan ngoãn xuất hiện ở trước cửa phòng ký túc xá của Phó Vĩ Thần, dù lòng rất không muốn, nhưng vì để thực hiện kế hoạch và muốn ít bị đau đớn thì phối hợp là cách duy nhất mà nó có thể làm vào lúc này.

CHƯƠNG

THU THẬP CHỨNG CỨ

“Cốc cốc cốc...” Bạch Hạo Vũ gõ nhẹ vài cái lên cửa, sau đó nghe thấy bên trong vang lên giọng nói của Phó Vĩ Thần: “Cửa không khóa, vào đi!”

Khi Bạch Hạo Vũ đi vào thì nhìn thấy Phó Vĩ Thần đang loay hoay với cái máy ảnh DSL trong tay, thấy Bạch Hạo Vũ đi vào, lão tiện tay đặt máy ảnh ở trên mặt bàn rồi ngoắc tay bảo Bạch Hạo Vũ đi qua.

Mỗi bước đi, trong lòng Bạch Hạo Vũ đều nói với chính mình rằng phải nhẫn nại, chỉ cần cố chịu đựng thêm vài ngày nữa là cơ hội chạy trốn của nó và Lưu Hàm Song sẽ lớn hơn nhiều...

Đêm hôm đó, vì Bạch Hạo Vũ khá phối hợp nên tâm trạng Phó Vĩ Thần rất tốt, gã biến thái này còn dùng máy ảnh chụp vài kiểu ảnh nude cho Bạch Hạo Vũ làm kỷ niệm. Lão còn nói cho Bạch Hạo Vũ biết, trong máy tính của mình có rất nhiều ảnh chụp kiểu này, tất cả đều là bộ sưu tập riêng của lão...

Đến nửa đêm, Bạch Hạo Vũ vẫn chưa ngủ nghe thấy tiếng lầm bầm của Phó Vĩ Thần ở bên cạnh, nó bèn rón rén đến trước máy vi tính, mở ra tập tin mà Phó Vĩ Thần nói trước đó.

Số lượng ảnh bên trong tập tin khiến Bạch Hạo Vũ phải líu lưỡi,

toàn bộ là ảnh khỏa thân của thiếu nam thiếu nữ, trong đó có không ít các bức ảnh bọn họ chụp cùng Phó Vĩ Thần! Thời gian lâu nhất của những bức ảnh chụp này đều là từ bảy, tám năm trước, thật không biết gã ác ma này đã gây tai họa cho bao nhiêu đứa trẻ giống Bạch Hạo Vũ nữa…

Bạch Hạo Vũ biết những bức ảnh này còn có tính xác thực hơn nhiêu so với cuốn nhật ký của Nguyên Dương, đáng tiếc là trên người nó không có USB để sao chép lại, nếu không, chỉ cần bọn họ đem những bức ảnh này đi báo cảnh sát thì gã Phó Vĩ Thần kia nhất định sẽ phải chết.

Đang nghĩ ngợi, Bạch Hạo Vũ đột nhiên thấy sau lưng mình có cảm giác áp bức mãnh liệt. Nó run bắn, e rằng mình đã đánh thức Phó Vĩ Thần rồi! Bạch Hạo Vũ tự hỏi mình nên nói như thế nào mới không khiến Phó Vĩ Thần nghi ngờ.

Cuối cùng, Bạch Hạo Vũ giả vờ như không biết có người ở sau lưng, nó bình tĩnh xóa mấy tấm hình, sau đó từ từ di chuột đóng tập tin lại.

Khi Bạch Hạo Vũ quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Phó Vĩ Thần đang bình tĩnh đứng sau lưng mình.

“Cậu đang làm gì đó?” Phó Vĩ Thần lạnh lùng nói.

Bạch Hạo Vũ ra vẻ hoảng sợ: “Em… em…”

Phó Vĩ Thần tát nó một cái: “Nói! Vì sao lại xóa mấy bức ảnh kia?”

“Em… cảm giác bọn họ đẹp hơn mình!” Bạch Hạo Vũ nức nở.

Dù lúc nói ra câu này, đến chính Bạch Hạo Vũ cũng cảm thấy rất buồn nôn, nhưng bây giờ nó không thể để Phó Vĩ Thần nghi ngờ mình được.

Nghe Bạch Hạo Vũ nói vậy, sắc mặt Phó Vĩ Thần không còn tức

giận như lúc trước nữa, lão tủm tỉm: “Ranh con, cậu so với chúng nó làm gì! Bọn chúng đều là quá khứ của tôi rồi, đa số những đứa trẻ này đều đã tốt nghiệp đi làm, thậm chí có cả kết hôn sinh con! Vì thế cái đầu nhỏ của cậu không cần phí tâm tư nghĩ xem chúng có đẹp hay không, biết chưa? Lần này tôi tha cho, lần sau còn dám tái phạm, để xem tôi xử lý cậu như thế nào!”

Sáng hôm sau, Bạch Hạo Vũ phấn khởi nghĩ phải mau chóng đi gặp Lưu Hàm Song, nó muốn kể cho cô ấy nghe những chuyện mình nhìn thấy trong phòng ký túc xá của Phó Vĩ Thần, nhưng đi tìm một vòng vẫn không thấy người đâu.

Khi Bạch Hạo Vũ gấp gáp tìm quanh thì nhìn thấy Lưu Hàm Song đang đi một mình từ ký túc xá nữ ra ngoài. Vừa định tiến lên nói chuyện với Lưu Hàm Song thì đã thấy có hai nữ sinh đang đi theo cô ấy.

Tuy giữa hai người nữ sinh này và Lưu Hàm Song có khoảng cách nhất định, nhưng không khó để nhìn ra, bọn họ đang theo dõi Lưu Hàm Song…

Chẳng trách Lưu Hàm Song lại nói với nó rằng, trước thời gian thực hiện kế hoạch, tốt nhất họ không nên gặp nhau, có lẽ cô ấy đã biết mình có cái đuôi từ sớm!

Nhìn theo hai cô nữ sinh vẫn luôn chăm chú theo dõi Lưu Hàm Song, Bạch Hạo Vũ thầm giật mình, không biết phía sau mình có cái đuôi nào không? Nghĩ vậy nên nó từ từ quay đầu nhìn lại, nhưng không phát hiện ra người nào khả nghi cả, có lẽ do thần kinh của nó quá nhạy cảm.

Bạch Hạo Vũ biết trong khoảng thời gian này mình không thể liên lạc với Lưu Hàm Song được, nên nó nhất định phải tự nghĩ cách lấy được những bức hình kia!

Đến buổi tự học lúc ban tối, Bạch Hạo Vũ và Lý Thiên Lỗi cùng

ở lại làm trực nhật, làm được một nửa thì Phó Vĩ Thần xuất hiện, lão bảo Bạch Hạo Vũ đến phòng ký túc xá của mình để quét dọn vệ sinh, còn để lại Lý Thiên Lỗi với khuôn mặt hốt hoảng…

Tối hôm đó, Bạch Hạo Vũ quan sát rất cẩn thận trong phòng ký túc xá của Phó Vĩ Thần và phát hiện lão luôn để máy ảnh DSL ở bên cạnh máy vi tính, tiền trong ngăn kéo có khoảng hơn một nghìn đồng. Nếu ngày mai mà thuận lợi thì trước khi chạy trốn, nhất định nó sẽ thó được những thứ này.

Có lẽ vì Bạch Hạo Vũ thuận theo nên Phó Vĩ Thần bắt đầu dần dần buông lỏng cảnh giác, thậm chí còn đồng ý để nó đến đây lên mạng chơi vào buổi tối.

Nhưng Bạch Hạo Vũ biết, cho dù là ảnh chụp trong máy vi tính, hay tiền trong ngăn kéo, nó đều không thể ra tay vào lúc này được, nếu không nó và Lưu Hàm Song còn chưa trốn ra ngoài được thì đã bị Phó Vĩ Thần phát hiện rồi. Bởi vậy mà đúng đến hôm hẹn, nó phải nghĩ ra cách lấy được những thứ này.

Bạch Hạo Vũ không có tài cạy khóa cửa cho nên không thể đi vào từ cửa chính được. Cũng không thể trộm chìa khóa của Phó Vĩ Thần, bởi vì lão luôn đeo cái chìa khóa đó trên thắt lưng, nếu bị mất trộm thì chẳng mấy chốc lão sẽ phát hiện ra ngay.

Nghĩ mãi thì chỉ còn cách vào từ đường cửa sổ. Sau khi quan sát cẩn thận, Bạch Hạo Vũ phát hiện phòng ở này của Phó Vĩ Thần cách khá xa các gian ký túc xá của các giáo viên khác, vì thế mà nếu ở đây vang lên tiếng động khác thường gì, thì chỉ cần tiếng không quá lớn, người ở tầng dưới sẽ không nghe thấy được.

Nó nghĩ ra được một cách, đến lúc đó đập vỡ một trong những ô cửa sổ, sau đó thò tay vào trong mở khóa cửa sổ rồi nhảy vào… Coi như Bạch Hạo Vũ đã có một kế hoạch kỹ càng, nó chỉ còn thiếu một cơ hội mà thôi.

Thời gian mà Lưu Hàm Song viết trên tờ giấy là hẹn gặp mặt lúc 10 giờ 40 sáng thứ hai ở đằng sau nhà ăn! Dù Bạch Hạo Vũ không biết kế hoạch của Lưu Hàm Song là gì, nhưng nó muốn thử đánh cược một lần.

Sáng hôm sau, giống như ngày thường, Bạch Hạo Vũ rời khỏi phòng ký túc xá của Phó Vĩ Thần, sau đó đi tới nhà ăn để ăn cơm. Hiện giờ nó đã không còn quan tâm đến ánh mắt của người khác nữa, nó muốn đặt toàn bộ tâm tư của mình vào Phó Vĩ Thần, chờ đợi cơ hội có thể quay lại ký túc xá của lão…

Hết tiết thứ nhất, trên loa trường bỗng thông báo mời giáo viên chủ nhiệm của các lớp và giáo viên thể dục Phó Vĩ Thần đến phòng họp. Nghe thấy tin tức này, Bạch Hạo Vũ nhanh chóng chạy đến khu ký túc xá của giáo viên.

Có lẽ vì chuyện của nó đã là một bí mật được công khai, nên mọi người chẳng cảm thấy kỳ lạ khi nó đi vào ký túc xá của Phó Vĩ Thần!

Không bị ai ngăn cản, Bạch Hạo Vũ thuận lợi chạy đến tầng cao nhất của khu ký túc xá dành cho giáo viên, sau đó dùng quần áo bọc một tảng đá lại, rồi đập mạnh lên cửa sổ thủy tinh. Tiếng “choang” vang lên, một ô cửa sổ bị Bạch Hạo Vũ đập vỡ.

CHƯƠNG

CHẠY TRỐN THÀNH CÔNG

Bạch Hạo Vũ đã đoán đúng, lúc đập kính không gây ra tiếng động quá lớn. Sau khi vào phòng, việc thứ nhất Bạch Hạo Vũ làm là bật máy tính lên, sau đó sao chép ảnh chụp vào trong thẻ nhớ máy ảnh DSL, rồi mở ngăn kéo của Phó Vĩ Thần ra lấy một xấp tiền toàn tờ một trăm đồng.

Vì không có nhiều thời gian nên Bạch Hạo Vũ chỉ sao chép những bức ảnh chụp chung của Phó Vĩ Thần và những bạn trẻ bị xâm hại kia, nó còn tiện tay xóa tất cả ảnh của mình. Cuối cùng, trước khi đi Bạch Hạo Vũ còn cẩn thận quét dọn sạch sẽ những mảnh thủy tinh trên đất, để tránh khi tên kia về sẽ nhận ra ngay sự khác thường.

Dù bề ngoài trông Bạch Hạo Vũ rất bình tĩnh, nhưng nó rất khẩn trương, sợ chỉ phạm một sai lầm cũng sẽ công toi. Cho đến khi rời khỏi khu ký túc xá của giáo viên, lưng Bạch Hạo Vũ đã ướt đẫm mồ hôi.

Sau đó nó không dừng lại lâu trên bãi tập mà đi thẳng đến điểm hẹn với Lưu Hàm Song - đằng sau nhà ăn. Khi đến chỗ hẹn, nhìn đồng hồ thì thấy còn khoảng mười phút nữa mới đến 10 giờ 40.

Bạch Hạo Vũ nhìn xung quanh, chỗ đó chỉ có một chiếc xe vận

chuyển hàng đông lạnh đang đỗ, ngoài ra không còn gì cả, ngay cả bóng dáng Lưu Hàm Song cũng không thấy.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Bạch Hạo Vũ ngày càng hoảng loạn, nó bắt đầu lo lắng không biết có phải Lưu Hàm Song đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?

Cuối cùng… cũng đến thời gian hẹn, nhưng nó vẫn không thấy bóng dáng Lưu Hàm Song đâu, ngay tại lúc nó đang cân nhắc giữa chuyện bỏ đi và ở lại chờ thêm một chút, thì nghe thấy có tiếng gọi phát ra từ bên cạnh chiếc xe đông lạnh: “Bạch Hạo Vũ… Bạch Hạo Vũ!”

Bạch Hạo Vũ nhìn về phía tiếng nói phát ra, cuối cùng nó cũng thấy Lưu Hàm Song đang đứng cạnh chiếc xe và ngoắc tay ra hiệu với mình. Nó vội vã chạy tới, vừa vòng ra sau chiếc xe, nó đã bị Lưu Hàm Song kéo vào trong thùng xe và trốn sau cánh cửa.

Bên trong chỉ có lạnh và tối, Bạch Hạo Vũ hầu như chẳng nhìn thấy cái gì cả, đột nhiên nó cảm giác Lưu Hàm Song ở bên cạnh thả thứ gì đó lên người mình. Nó đưa tay ra lần mò thì phát hiện đó là một chiếc chăn bông!

Bạch Hạo Vũ ngạc nhiên hỏi: “Cái chăn này ở đâu ra vậy?”

Lưu Hàm Song cười nói: “Của bạn cùng phòng của tôi đấy! Hôm nay chúng nó bảo tôi đem tất cả chăn trong phòng ra phơi, vừa hay chỗ chúng ta đang cần thứ giữ ấm, nên tôi lấy đi luôn.”

Bạch Hạo Vũ lo lắng: “Nếu mấy bạn ấy phát hiện ra thì làm sao bây giờ?”

Lưu Hàm Song hừ một cái: “Cậu ngốc đấy à! Muốn chúng nó phát hiện thì cũng phải đến tối, đến lúc đó không biết tôi và cậu đã cao chạy xa bay đến phương trời nào rồi!”

Bạch Hạo Vũ nghe vậy thì gật đầu, xem ra cô nàng này bố trí vô

cùng tinh vi! Chỉ không biết bọn họ có thể thuận lợi trốn đi được không? Đương lúc nghĩ ngợi, nó cảm giác xe chuyển động, có lẽ chiếc xe này bắt đầu chạy ra khỏi trường học.

Lúc này nó nghe thấy Lưu Hàm Song ở bên cạnh thì thầm: “Một lát nữa dù có nghe thấy cái gì cũng đừng sợ, chắc chắn chúng ta sẽ được ra ngoài!”

Bạch Hạo Vũ nghe cô nói chắc chắn thế thì trong lòng cũng an tâm hơn một chút.

Xe đi xóc nảy không biết bao lâu, mặc dù trên người và bên dưới hai người họ đều là chăn bông, nhưng chẳng mấy chốc cả hai đều bị lạnh cóng.

Khi cả hai sắp không kiên trì được nữa thì xe đột nhiên dừng lại. Cửa thùng xe bị mở ra, có tia sáng mạnh từ cửa chiếu vào khiến Bạch Hạo Vũ không mở nổi mắt.

“Xuống xe đi, còn ngồi trong này nữa thì chết cóng mất đấy, chú thấy chỗ này cũng cách trường học của mấy đứa khoảng bảy, tám cây số rồi, chắc bọn họ không đuổi kịp đâu!” Giọng nói của một người đàn ông vang lên từ chỗ cửa thùng xe.

Bạch Hạo Vũ còn chưa kịp phản ứng, Lưu Hàm Song đã đứng dậy và xuống xe trước. Sau khi nhảy ra khỏi xe, cô đưa cho người bàn ông kia một 1000 đồng, sau đó quay đầu lại vẫy tay với Bạch Hạo Vũ: “Xuống xe!”

Bạch Hạo Vũ nhìn chiếc xe chở đồ đông lạnh lái đi rồi, nó mới cảm giác mình đã trốn ra được thật! Nó nhìn xung quanh thì thấy đây là con đường cao tốc đi tỉnh, hai bên đường hoàn toàn vắng vẻ…

Bạch Hạo Vũ bối rối, hỏi: “Bây giờ nên làm gì? Chúng ta đón xe về nhà?”

Lưu Hàm Song lắc đầu: "Không được, chúng ta không thể đi trên đường lớn được, không thì chẳng mấy chốc sẽ bị bắt về đấy, tôi biết đường, cậu đi theo tôi!"

Lưu Hàm Song dẫn đầu đi vào rừng cây bên cạnh. Bạch Hạo Vũ thấy người ta là con gái mà còn không sợ, mình thì sợ cái gì chứ, thế là nó vội đi theo.

Trên đường đi, Bạch Hạo Vũ nói cho Lưu Hàm Song biết mình đã lấy được ở trong phòng Phó Vĩ Thần một ít tiền cùng mấy tấm ảnh chụp có thể làm chứng cứ phạm tội của gã. Cô nghe xong thì hai mắt sáng lên: "Thật à! Quá tốt rồi, giờ thì nhìn xem tên súc sinh kia còn chống chế thế nào nhé!"

Bạch Hạo Vũ nhìn cô gái trước mắt mà lòng cảm thấy phục vô cùng, cô ấy có thể vì người mình thích mà lao vào hiểm nguy lớn như thế, nếu không có cô ấy thì chắc nó còn bị tên ác ma kia nắm trong lòng bàn tay một thời gian dài!

Sau đó Lưu Hàm Song mang Bạch Hạo Vũ tìm được một con đường đất không thể đi xe ô tô vào được, hai người bọn họ đi trên con đường nhỏ này khoảng nửa ngày, đến lúc trời tối mới tìm được một thị trấn nhỏ.

Hai người họ ăn cơm tối đơn giản trong một quán cơm nhỏ, sau đó đi tìm một nơi để ngủ. Cả hai đều không có chứng minh thư nên không thể nhà nghỉ. Bạch Hạo Vũ đề nghị đến đồn công an để báo án, nhưng Lưu Hàm Song lại nói nơi này quá gần trường học của bọn họ, chỉ sợ cảnh sát nơi đây cũng có quan hệ với phía trường học, đến lúc đó chẳng những không chạy được mà còn bị đưa về trường ngay!

Bạch Hạo Vũ cũng cảm thấy có lý, hiện giờ họ không thể mạo hiểm, nhất định phải chạy về đồn công an gần nhà mình để báo cảnh sát mới được. Nhưng vấn đề bây giờ là bọn họ không có chỗ

để ngủ, phải làm sao đây?

Ngủ ở bến xe? Chỉ sợ bên phía trường học hiện đã biết chuyện bọn họ bỏ trốn, chắc chắn việc đầu tiên là họ sẽ đi thẳng đến bến xe của thị trấn gần nhất để tìm người, giờ mà đến bến xe ngủ thì chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới…

Nghĩ mãi, cuối cùng Lưu Hàm Song đề nghị đến công viên gần đó, nơi ấy chắc hẳn phải có ghế dài cho người ta ngồi, họ cứ ở đó nghỉ tạm một đêm đã, dù gì bây giờ cũng đang là giữa hè, chắc ban đêm cũng không quá lạnh.

Nhưng cả hai đều đã đánh giá sai về thể chất của mình, trước đó hai người họ đã bị lạnh cóng ở trong thùng lạnh của xe rồi, giờ mặc dù đang là giữa hè, nhưng ban đêm vẫn rất lạnh, chẳng bao lâu cả hai đều thấy toàn thân rét run, đầu choáng váng khó chịu.

Dù vất vả cố chịu đựng một đêm, nhưng đến sáng hôm sau cả hai đều phát sốt. Cuối cùng bọn họ chỉ phải đành đi tới hiệu thuốc để mua thuốc uống, sau đó lại đến bến xe định ngồi xe về.

Nhưng khi cả hai còn chưa tới bến xe thì thấy có mấy chiếc xe của trường học đang đi chậm trên đường cái, nhìn là biết đi tìm người. Nếu giờ cả hai mà đến bến xe thì chắc chắn là bị bắt về!

CHƯƠNG

CHIA NGẢ CHẠY TRỐN

Cuối cùng Bạch Hạo Vũ và Lưu Hàm Song quyết định không thể đi cùng nhau được, nhất định phải tách ra, như vậy mục tiêu sẽ nhỏ hơn, còn những chứng cứ phạm tội trong tay họ thì càng không thể mang theo trên người được, phải tìm một nơi để giấu nó đi!

Lưu Hàm Song có mang theo túi nhựa, cô bỏ quyển nhật ký của Nguyên Dương, cùng thẻ nhớ mà Bạch Hạo Vũ trộm được cho vào trong túi. Hai người quay về chỗ ngủ lúc trước trong công viên, tìm một gốc cây cổ thụ to rồi chôn cái túi ở dưới gốc cây.

Hai người bọn họ hẹn nhau, cho dù là ai an toàn thoát hiểm được trước thì đều phải báo cảnh sát tới đây lấy chứng cứ về. Bạch Hạo Vũ chia cho Lưu Hàm Song một nửa số tiền mà mình trộm được của Phó Vĩ Thần, sau đó họ tách ra để chạy trốn.

Bạch Hạo Vũ nhìn theo bóng lưng Lưu Hàm Song, nó biết mình không thể đặt toàn bộ hi vọng vào người khác, phải tự nghĩ cách rời khỏi chỗ này mới được! Nhưng Bạch Hạo Vũ thấy đầu mình càng ngày càng nặng, viên thuốc hạ sốt vừa rồi nó uống cũng không có tác dụng quá lớn. Nếu cứ thế này mà chạy trốn thì có khi không đợi được bị những người kia bắt đi, nó đã gục trước rồi!

Nghĩ vậy nên Bạch Hạo Vũ đành lảo đảo đi đến một phòng

khám tư nhân…

Vào bên trong, thấy có khá nhiều những đứa trẻ đang được truyền nước, một nữ bác sĩ đi tới và hỏi: “Cậu có chỗ nào không thoải mái?”

“Em bị cảm lạnh, đầu choáng…” Bạch Hạo Vũ nói mà thở không ra hơi.

Nữ bác sĩ sờ trán của Bạch Hạo Vũ và nói: “Ừm, hơi sốt đấy, cậu qua giường bên kia nằm trước đi, một lát nữa tôi mang cặp nhiệt độ ra đo xem sao…”

Giường? Đây đúng là thứ mà Bạch Hạo Vũ muốn nhìn thấy nhất bây giờ, nó chẳng muốn nghĩ ngợi gì cả đi tới nằm lên giường. Chỉ một lát sau, Bạch Hạo Vũ cảm giác có một đôi tay khẽ đẩy mình: “Đây, cậu cặp nhiệt độ đi.”

Nó mơ mơ màng màng gật đầu, kẹp cái cặp nhiệt độ vào dưới nách. Một lúc sau nữ bác sĩ quay lại kiểm tra nhiệt độ cơ thể của Bạch Hạo Vũ, cô ta ngạc nhiên: “Ơ! Sốt cao thật rồi, truyền dịch đi!”

Bạch Hạo Vũ nhớ lúc mình còn bé sợ nhất là bị tiêm, lúc đó mẹ luôn dỗ dành nó đi đến phòng khám để tiêm. Nhưng bây giờ có thể được nằm trên giường để truyền nước thật đúng là thiên đường.

Nữ bác sĩ châm kim truyền dịch cho Bạch Hạo Vũ xong, nằm im một lát, nó bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Không biết thời gian đã qua bao lâu, mãi cho đến khi có người khẽ lay nó: “Cậu bạn này, truyền nước xong rồi!”

Lúc này Bạch Hạo Vũ mới mơ màng ngồi dậy, nó nhìn đồng hồ thì thấy đã hơn bốn giờ chiều, chẳng trách lại thấy đói bụng như thế! Nó bèn trả tiền thuốc, sau đó đẩy cửa đi ra khỏi phòng khám.

Mặt trời bên ngoài sắp lặn, mặt trời đỏ ối như lòng đỏ trứng

muối chiếu ánh nắng vàng cam lên khắp khung cảnh của thị trấn nhỏ, tựa như một bức tranh. Chỉ tiếc là Bạch Hạo Vũ không có lòng dạ nào thưởng thức cảnh đẹp của nơi này, nó đang lo lắng cho Lưu Hàm Song, không biết hiện giờ cô ấy thế nào rồi?

Vừa rồi truyền dịch hết hơn một trăm đồng, số tiền còn lại Bạch Hạo Vũ phải tiêu hết sức tiết kiệm, nếu không cũng chẳng còn tiền để ngồi xe về nhà! Nhưng bụng nó đang réo vang, thế mới khiến nó nhớ ra cả ngày hôm nay mình chưa ăn gì. Nó tìm đại một tiệm mì, ăn một bát mì trộn tương, cứ phải nhét đầy cái dạ dày đã rồi tính tiếp.

Nhưng trong lúc đang ăn mì thì nghe thấy ở bàn bên cạnh, có một nam một nữ đang nói chuyện với nhau, người nam nói với người nữ rằng: “Em nghe gì chưa? Có một tai nạn xe hơi xảy ra trên đường Học Sinh vào buổi trưa, đụng chết một nữ học sinh!”

Người nữ ăn một miếng rồi nói: “Sao lại chưa nghe? Nghe nói lúc 120 đến thì tuyên bố tử vong luôn, hình như là học sinh của trường giáo dưỡng đặc biệt thì phải!”

Người nam gật đầu: “Đúng vậy, đứa em họ bên nhà cậu anh cũng từng học ở trường đó, lúc trở về tính tình thay đổi hẳn, thật không biết đưa trẻ con tới đó học là tốt hay xấu nữa!”

Người nữ cười nói: “Còn không phải à, trong đơn vị của em có một bà chị, chỉ cần con trai chị ấy không nghe lời một cái là lại hù dọa thằng bé, bảo không nghe lời sẽ đưa đến trường Hy Vọng để học! Thế là thằng bé lập tức ngoan ngay!”

Nghe đến đó, Bạch Hạo Vũ không tài nào nuốt thức ăn ở trong miệng xuống được! Nước mắt cứ vòng quanh mắt, nó hy vọng những điều mà mình vừa nghe thấy không phải là sự thật! Nó không tin Lưu Hàm Song đã chết!

Rời khỏi tiệm mì, Bạch Hạo Vũ gọi một chiếc taxi rồi chạy

thẳng tới con đường Học Sinh mà hai người kia nói. Khi nó đến nơi thì trên đường đã được dọn dẹp sạch sẽ rồi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ vết máu trên mặt đất…

Bạch Hạo Vũ nhìn thấy ở giao lộ có một cửa hàng bán báo, nó đi qua mua một tờ báo, sau đó vờ như hỏi bâng quơ ông chủ: “Nghe nói sáng nay ở chỗ này mới đâm chết một nữ học sinh ạ?”

Ông chủ nhìn Bạch Hạo Vũ một cái rồi trả tiền lẻ cho nó: “Ừ, đó là một cô bé khá xinh, đáng tiếc thật!”

“Lái xe không bỏ trốn mất ạ!”

Ông chủ lắc đầu: “Không! Là do cô bé kia đột nhiên lao ra đường, chiếc xe hơi đó tránh không kịp…”

Lòng Bạch Hạo Vũ nặng trĩu, với tính cách của Lưu Hàm Song thì sẽ không bao giờ hấp tấp băng qua đường như vậy, chắc chắn là có người đuổi theo mới khiến cô ấy hoảng hốt chạy thẳng ra ngoài đường cái như thế… Có lẽ là cô ấy đã gặp được người trong trường học.

Bây giờ nó nên làm gì? Tiền trên người không còn nhiều lắm, nếu không ngồi xe thì nó sợ sẽ không về được thật. Thế là Bạch Hạo Vũ đành cắn răng, đón xe lên bến xe của thị trấn, nó không tin người của trường học vẫn chờ ở đó.

Bến xe ở nơi này cách khu dân cư khá xa, Bạch Hạo Vũ phải bắt taxi mất hơn mấy chục đồng. Lúc trước ở nhà, nó chẳng bao giờ phải rầu rĩ vì những chuyện như thế này, nhưng bây giờ đến ăn một bát mì cũng phải tính toán, không thể tiêu nhiều tiền.

Bạch Hạo Vũ đi vào bến xe xem xét, thấy bên trong có một vài người đang đợi xe. Nó đi vào chỗ bán vé hỏi thăm thì biết tuyến xe đi tỉnh còn khoảng mười phút nữa sẽ xuất phát, thế là nó mua luôn vé và đi vào cửa kiểm soát…

Nhìn chiếc xe từ từ lăn bánh, lúc này Bạch Hạo Vũ mới cảm thấy yên tâm, coi như mình đã chạy thoát rồi. Thoải mái rồi thì bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, chỉ một lúc sau là Bạch Hạo Vũ đã ngủ mất.

Không biết chiếc xe buýt này chạy được bao xa, ở thời điểm Bạch Hạo Vũ đang ngủ say thì đột nhiên xe phanh gấp rồi dừng lại. Nó mơ màng mở mắt ra nhìn xem thì phát hiện ở phía trước đầu xe buýt có hai chiếc xe việt dã đang chặn đường, sau khi nhìn thấy mấy dòng chữ to ở trên thân xe, Bạch Hạo Vũ cảm giác rét run như vừa rơi vào hầm băng…

Xe của trường học vừa bắt buộc chiếc xe buýt của Bạch Hạo Vũ phải dừng lại. Tài xế hùng hổ xuống xe lý luận với những người kia, nhưng khi nhìn thấy mấy người bước xuống từ hai chiếc xe việt dã, khí thế của ông ấy lập tức ỉu xìu, không dám nói gì nữa.

CHƯƠNG

LỒNG GIAM VĨNH VIỄN

Bạch Hạo Vũ chỉ cần nhìn thoáng qua là nhận ra người thứ nhất xuống xe là đội trưởng đội bảo vệ của trường, còn người đi đằng sau anh ta chính là Phó Vĩ Thần. Nếu như lúc này mà xe buýt có cửa sổ có thể mở ra, thì chắc chắn Bạch Hạo Vũ sẽ nhảy xuống xe để chạy trốn.

Đáng tiếc, chiếc xe mà Bạch Hạo Vũ ngồi là một xe bật điều hòa nên chỉ có cửa sổ kín, hành khách không thể nào mở được cửa sổ, nó chỉ có thể trơ mắt nhìn Phó Vĩ Thần mặt mày xanh lét, từ từ đi lên xe buýt…

Bạch Hạo Vũ thấy thế thì lập tức từ chỗ ngồi xông lên, sau đó lui về vị trí của tài xế. Các hành khách trên xe nhao nhao đứng lên, hỏi mấy người Phó Vĩ Thần là ai? Muốn làm gì?

Đội trưởng bảo vệ của trường học lấy giấy phép hành nghề ra cho mọi người xem rồi nói: "Các vị đừng lo lắng, chúng tôi chỉ muốn tìm một học sinh lén trốn ra ngoài, bây giờ mấy đứa trẻ này không làm cho chúng ta bớt lo chút nào, nếu chúng tôi không tìm được đứa trẻ kia về thì không biết phải ăn nói thế nào với bố mẹ nó, mong mọi người thông cảm."

Nói rồi, gã đội trưởng bảo vệ kia đi tới và kéo cánh tay của

Bạch Hạo Vũ lôi xuống xe, Bạch Hạo Vũ không còn bình tĩnh như vừa rồi, bắt đầu hét ầm lên: “Tôi không về! Thả tôi ra! Tôi muốn về nhà!”

Đội trưởng bảo vệ tỏ ra hơi bối rối: “Về nhà cũng được, chúng tôi đã thông báo cho gia đình của cậu rồi, để họ tới đón cậu về, nhưng cậu không thể lén trốn ra ngoài như thế được! Nhỡ mà xảy ra chuyện gì thì chúng tôi không gánh nổi!”

Cuối cùng Bạch Hạo Vũ vẫn bị kéo xuống xe buýt và bị đẩy vào trong một chiếc xe việt dã. Vừa lên xe, Phó Vĩ Thần đã dùng dây thừng trói hai tay Bạch Hạo Vũ ra sau lưng, sau đó bắt đầu lục lọi trên người nó.

Bạch Hạo Vũ biết lão muốn tìm cái gì, nhưng hiện giờ trên người nó chỉ còn mấy trăm đồng, ngoài ra không còn cái gì khác!

“Thứ đó đâu!” Phó Vĩ Thần hung dữ hỏi.

Bạch Hạo Vũ tỏ ra kinh hãi, lắc đầu: “Thứ gì cơ? Em không biết!”

Phó Vĩ Thần tát nó một cái: “Con mẹ mày, đừng có giả vờ! Trong phòng tao có máy giám sát đấy! Thứ đó đâu?”

Khóe miệng Bạch Hạo Vũ chảy ra một ít máu, nhưng nó vẫn cắn răng, kiên trì nói: “Nó không ở trên người em, Lưu Hàm Song đang cầm!”

Phó Vĩ Thần nghe xong thì điên tiết: “Con bé chết tiệt kia đã bị xe đụng chết rồi! Trên người nó làm gì có cái gì! Thứ đó ở nơi nào? Nếu giờ mà mày nói ra, lần này tao sẽ tha cho!”

“Thứ đó thật sự ở trên người bạn ấy, em chỉ có mấy trăm đồng thôi!” Bạch Hạo Vũ nức nở.

Bạch Hạo Vũ biết bọn họ không thể tìm được cái gì trên người mình, cùng lắm thì chỉ đánh nó một trận mà thôi, nhưng nếu để họ

tìm được những chứng cứ kia thì Lưu Hàm Song chết thật vô ích!

Phó Vĩ Thần hung tợn trợn mắt với Bạch Hạo Vũ: “Đi! Về rồi xem tao làm sao trừng trị mày!”

Bạch Hạo Vũ không tự chủ được mà run rẩy, dù không biết sau khi trở về trường học sẽ có điều gì đang chờ đợi mình, nhưng so sánh với Lưu Hàm Song, Bạch Hạo Vũ thấy mình nên cảm thấy may mắn.

Về tới trường học, Bạch Hạo Vũ bị nhốt vào trong một căn phòng. Ngoài người đưa cơm thì không thể tiếp xúc được với bất kỳ ai. Đến tối Phó Vĩ Thần đến, lão nói cha mẹ của Lưu Hàm Song đã tới, vì trường học không quản thúc được học sinh nên nhà trường đã đồng ý bồi thường cho gia đình Lưu Hàm Song ba mươi lăm vạn tiền trợ cấp.

Bạch Hạo Vũ nghe xong cảm thấy khổ sở vô cùng, bồi thường tiền thì có ích lợi gì, người chết cũng đã chết rồi… Thế nhưng Phó Vĩ Thần bỗng dưng lại nói: “Ngày mai cô của mày cũng tới, đến lúc đó mày sẽ nói gì với cô mày?”

Bạch Hạo Vũ không ngờ người nhà mình cũng đến, trong mắt nó toát lên tia hy vọng, nhưng Phó Vĩ Thần lại làm cho chút hy vọng ấy tiêu tan trong nháy mắt.

“Trong điện thoại của tao có nhiều thứ cho mày xem lắm đấy…” Phó Vĩ Thần mở điện thoại di động của gã ra cho Bạch Hạo Vũ nhìn.

Bạch Hạo Vũ chỉ nhìn lướt qua mà hai mắt đã đỏ vằn lên, nó giật lấy chiếc điện thoại kia, nhưng Phó Vĩ Thần đã lấy điện thoại ra: “Thế nào? Cái này có phải hấp dẫn, kích thích hơn so với mấy tấm ảnh mà mày đã xóa không?”

Thì ra thứ mà Phó Vĩ Thần cho Bạch Hạo Vũ nhìn chính là đoạn phim theo dõi trong phòng của lão, trong đó ghi rõ tất cả mọi

chuyện mà Bạch Hạo Vũ và Phó Vĩ Thần đã làm trong phòng. Nhìn thấy những đoạn phim này xong, cả người Bạch Hạo Vũ phát run lên, nó không biết hiện giờ mình đang sợ hãi hay phẫn nộ! Tóm lại, cơ thể của nó không ngừng run rẩy…

Qua một lúc lâu, Bạch Hạo Vũ mới khó nhọc hỏi: “Ông… ông muốn thế nào?”

Phó Vĩ Thần cười gian trá: “Ngày mai lúc cô mày đến, mày cứ nói do Lưu Hàm Song dụ dỗ nên mới trốn ra ngoài, nhưng ra ngoài rồi thì mày hối hận, cho nên mới tách khỏi con bé đó. Mày nói với cô mày rằng, mày phải ở lại đây học tập cho thật giỏi, bởi vì nơi này rất tốt! Nghe rõ chưa?”

Bạch Hạo Vũ miễn cưỡng nhắm mắt lại, sau đó gật đầu và nói: “Ông yên tâm đi! Tôi biết nên nói như thế nào…”

Hôm sau, chị Bạch tới trường học, Bạch Hạo Vũ thấy cô mình lo lắng thì trong lòng khổ sở vô cùng, dù có bao nhiêu lời muốn nói nhưng nó chẳng thể nói được câu nào.

“Cô… để cô phải lo lắng rồi! Lần này cháu chỉ đi ra ngoài chơi một chút thôi, không ngờ lại gặp rắc rối như vậy, cô có thể… đừng nói cho cha cháu biết, được không?”

Chị Bạch luôn thương đứa cháu này của mình, chị ấy vỗ vai nó và nói: “Cháu đó, sau này đừng khiến người khác không bớt lo như thế rõ chưa? Chuyện lần này cô có thể không nói cho cha của cháu biết, nhưng không có lần sau đâu đó! Vừa rồi cô mới nói chuyện với hiệu trưởng Thẩm, đợi đến cuối tháng này sẽ đưa cháu về thăm nhà mấy ngày, trong khoảng thời gian này ở trường, cháu nhớ biểu hiện cho tốt vào nhé, đừng có nghịch ngợm nữa! Biết không?!”

Bạch Hạo Vũ cố gắng nặn ra một nụ cười: “Cô yên tâm đi, lần này cháu sẽ không thế nữa đâu!”

Tiễn cô của mình về xong, Bạch Hạo Vũ lại bị giam, nó cảm thấy tuyệt vọng, giống như mình cứ chạy mãi chạy mãi vẫn không thể thoát ra khỏi cái lồng giam này!

Buổi tối, Phó Vĩ Thần tới, thấy sắc mặt gã giận dữ, Bạch Hạo Vũ biết lát nữa mình sẽ phải chịu đau khổ!

Đúng như vậy, Phó Vĩ Thần tiến tới, không nói một lời đã rút thắt lưng ra, quật mạnh lên người Bạch Hạo Vũ, đến mức tróc da tróc thịt, trên người nó không có một chỗ nào lành lặn!

Phó Vĩ Thần còn vừa đánh vừa nói: “Yên tâm, mấy vết thương nhỏ này chắc chắn đến cuối tháng sẽ hết, đến lúc đó tao cam đoan người nhà của mày sẽ không nhìn ra được dấu vết gì đâu!”

Cuối cùng Phó Vĩ Thần cũng mệt mỏi, lúc này lão ném dây lưng vào một góc rồi lật người Bạch Hạo Vũ lại, cứ thế cưỡng bức nó hết lần này đến lần khác.

Tuy cả người đều đau đớn, nhưng Bạch Hạo Vũ vẫn nghe ra tin tức cuối tháng này mình sẽ được về nhà, đến lúc đó nếu nó có thể thuyết phục được cha và cô cho mình nghỉ học thì có phải tất cả những cơn ác mộng này đều sẽ kết thúc không?

CHƯƠNG

KHÔNG THỂ SỐNG TIẾP

Trước khi đi, Phó Vĩ Thần ném lại một câu: "Nếu mày dám báo cảnh sát, tao sẽ tung những đoạn phim kia lên mạng, đến lúc đó để xem là mày chết trước hay tao chết trước!"

Bạch Hạo Vũ biết Phó Vĩ Thần nói được làm được, dù lúc trước nó đã xóa bỏ hết những tấm hình kia, cứ tưởng rằng sẽ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhưng không ngờ gã ác ma này còn gắn camera giám sát trong phòng mình! Vì sao người chết lại là Lưu Hàm Song? Kẻ nên chết là Phó Vĩ Thần mới đúng!

Những ngày tiếp theo, Bạch Hạo Vũ nhận đủ mọi loại tra tấn, những tra tấn này không đơn thuần chỉ trên cơ thể, mà còn ở trên phương diện tinh thần nhiều hơn. Các bạn học trong trường ngày càng nhìn nó bằng ánh mắt quái dị, có xem thường, có chế giễu, nhưng càng nhiều hơn là sự thương hại…

Chẳng mấy chốc đã đến cuối tháng, chị Bạch đúng hẹn tới trường đón Bạch Hạo Vũ, nhưng trong lòng nó không hề cảm thấy vui vẻ, vì nó biết mình chỉ tạm thời rời khỏi sự khống chế của Phó Vĩ Thần, nếu nó không thay đổi tất cả những điều này, sớm hay muộn nó cũng sẽ phải quay lại.

Sau khi về đến nhà, Bạch Hạo Vũ khổ sở cầu xin cha mình, hy

vọng ông ấy có thể cho mình quay lại trường học cũ, thậm chí nó còn cam đoan sẽ vĩnh viễn không bao giờ động vào trò chơi nữa! Nhưng Bạch Kiến Huy vẫn không đồng ý.

Hy vọng bị tiêu tan, trong một phút xúc động Bạch Hạo Vũ chạy ra khỏi nhà, lúc ấy nó chỉ muốn chạy ra ngoài để bình tĩnh lại một chút, vì cứ phải giấu kín bí mật này ở trước mặt người nhà, khiến nó không thể thở nổi.

Ngờ đâu khi mới vừa chạy ra khỏi khu nhà mình, nó bị một chiếc xe việt dã ngăn lại. Bạch Hạo Vũ nhìn kỹ thì phát hiện người đang lái xe chính là Phó Vĩ Thần! Nó không thể ngờ được gã ác ma này cứ như âm hồn không tiêu tán, còn dám đến tận nhà của mình!

Nhưng Bạch Hạo Vũ lúc này ở trước mặt Phó Vĩ Thần đã không còn chút năng lực phản kháng nào, nó đành phải ngoan ngoãn theo lão lên xe. Sau đó Phó Vĩ Thần đưa nó tới một khách sạn qua đêm, trong khoảng thời gian này, lão bắt nó mặc những bộ quần áo phụ nữ khác nhau để mua vui cho mình.

Gần bốn giờ sáng, Bạch Hạo Vũ tuyệt vọng khi nghĩ tới việc mình còn phải trở về cái lồng giam của gã ác ma kia, nó cảm thấy mình sống không còn ý nghĩa gì nữa! Dù có thể tương lai sẽ có một ngày Phó Vĩ Thần thật sự chơi chán mình, nhưng khi đó nó đã bị thương lỗ chỗ rồi! Sống mà bẩn thỉu như vậy thì chẳng thà sớm kết thúc tất cả ở đây!

Bạch Hạo Vũ nhìn dáng vẻ nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ của mình ở trong gương, nó cười gằn, chính mình nhìn còn cảm thấy buồn nôn, huống chi là người khác? Nó mở vòi nước, rửa phấn son trên mặt mình, sau đó thẫn thờ rời khỏi phòng.

Nó không biết mình đi trên đường bao lâu, thời gian này ở trên đường phố không một bóng người, nó đột nhiên cảm thấy thế giới

này vốn nên yên tĩnh như thế. Vừa nghĩ đến chuyện khi mặt trời lên, tất cả lại quay trở về nguyên trạng như cũ, trong đầu nó bỗng có ý nghĩ muốn thoát ly tất cả…

Mãi cho đến đi Bạch Hạo Vũ đi tới một mảnh đất hoang ngoài ngoại thành, nơi đó có một cái ao nhỏ, phong cảnh cũng khá đẹp. Bạch Hạo Vũ thầm nghĩ nếu mình có thể được sống ở nơi này, rời xa trần thế ồn ào náo nhiệt thì thật là tốt.

Nhưng khi nhìn mặt trời dần dần nhô lên cao, nó lại thấy mình quá dơ bẩn, không nên tiếp tục đứng ở dưới ánh mặt trời tinh khiết như vậy nữa…

Đột nhiên nó cúi đầu xuống nhìn người mình, phát hiện trên người vẫn còn đang mặc bộ váy đỏ mà Phó Vĩ Thần bắt nó mặc vào, bên hông còn buộc cái thắt lưng màu đỏ…

Khi tôi lấy lại tinh thần thì Bạch Hạo Vũ đã được pháp y đưa từ trên cây xuống. Trải qua kiểm tra sơ bộ, Bạch Hạo Vũ được phán là tự sát, loại bỏ khả năng bị ai đó giết. Nhưng trong tim tôi mãi vẫn chưa bình tĩnh lại được, bởi vì cậu nhóc này chết quá oan uổng! Không thể bỏ qua cho cái gã Phó Vĩ Thần kia được!

Chú Lê thấy tôi đã ra khỏi ký ức của Bạch Hạo Vũ thì hỏi tôi với khuôn mặt nặng nề: “Xảy ra chuyện gì với thằng bé này vậy?”

Tôi thở hắt ra, sau đó kể lại mọi chuyện mình đã nhìn thấy, chú Lê rất ngạc nhiên, đã từng này tuổi rồi, một ông lão như chú ấy chắc chắn không thể nào tiếp thu nổi loại chuyện như vậy.

Giờ mặc dù chúng tôi đã biết chuyện này, nhưng lại không thích hợp để nói cho anh em nhà chị Bạch biết, trước hết chúng tôi phải đi tìm chứng cứ mà hai đứa trẻ đã chôn dưới tàng cây mới được!

Nhìn chị Bạch khóc đến đỏ mắt mà tim tôi cũng cảm thấy đau, không biết sau khi chị ấy biết chân tướng thực sự thì sẽ có phản ứng gì. Cuối cùng tôi vẫn bảo để chú Lê thay mặt mình nói ra

chuyện của Bạch Hạo Vũ, còn tôi và Đinh Nhất phải nhanh chóng xuất phát đi tìm những chứng cứ kia, tránh đêm dài lắm mộng…

Sáng sớm hôm sau, Đinh Nhất lái xe đưa tôi đến thị trấn nhỏ, nơi Bạch Hạo Vũ chôn giấu chứng cứ. Tôi đã xem dự báo thời tiết ở nơi đó mấy ngày nay, trời nhiều mây và có mưa. Hy vọng cái túi nhựa mà Lưu Hàm Song đã buộc chặt có thể chống được nước!

Thị trấn này không lớn, cái công viên mà bọn Bạch Hạo Vũ đã từng ngủ qua đêm cũng rất dễ tìm, nhưng khi chúng tôi tìm tới được vị trí của cái cây cổ thụ kia thì giật mình phát hiện ra không còn cái cây đó nữa! Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ Phó Vĩ Thần biết nơi này rồi, cho nên gã đã đào cả chứng cứ và cả cái cây lên rồi?

Suy nghĩ kỹ, tôi lại cảm thấy không đúng, nếu đúng là do tên súc sinh kia làm thì gã đã đào đồ vật lên rồi, còn phải đào cả cây làm gì? Thế là tôi và Đinh Nhất đi tìm quản lý của công viên để hỏi thăm và được biết thì ra vài ngày trước công viên đã bán cái cây này đi rồi!

Tôi sốt ruột hỏi họ, lúc đào cây lên có thấy được thứ gì đặc biệt không? Nhân viên trong công viên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Hình như có một cái túi được buộc kín, để tôi nghĩ lại xem mình ném nó đi đâu rồi nhỉ!”

May mà khi đào cái cây đó lên, nhân viên công tác phát hiện ra cái túi bịt kín kia, anh ta sợ có ai đó chôn “hộp thời gian” ở đó nên không dám vứt đi ngay.

Khi tôi nhận được cái túi buộc kín từ trong tay nhân viên công tác trong công viên, lòng tôi thầm cảm thấy thật may mắn, may mà họ chưa vứt đi! Và không ngờ trên cái túi này còn có tàn hồn của cả ba đứa trẻ!

Trên đường trở về, tôi mở cuốn nhật kí của cậu bé tên là

Nguyên Dương. Từ chữ viết không khó để nhận ra cậu ta là một đứa trẻ có tính cách cẩn thận. Nội dung chi tiết trong cuốn nhật ký đó tôi không muốn kể lể quá nhiều, nhưng có thể nói những chuyện cậu ta phải trải qua còn hơn cả Bạch Hạo Vũ.

Chiếc thẻ nhớ được bảo quản rất tốt, sau khi về đến nhà, tôi dùng đầu đọc thẻ nhớ cắm vào máy vi tính để xem, bên trong có mấy chục tấm ảnh. Vì lúc đó không có nhiều thời gian nên Bạch Hạo Vũ chỉ sao chép lại một phần nhỏ. Dù đây chỉ là một góc của tảng băng chìm, nhưng cũng đã đầy đủ chứng cớ để định tội gã súc sinh kia!

Nhìn từng gương mặt trẻ tuổi ngây thơ trong những bức ảnh, tôi thật sự không biết bây giờ bọn họ có cuộc sống như thế nào? Có lẽ họ cũng không muốn nhắc lại những chuyện cũ không thể chịu đựng được này, nhưng nếu muốn nội tâm được hoàn toàn giải thoát thì trừ phi tên ác ma kia phải bị đền tội…

Để phòng ngừa những bức hình này bị mất, chúng tôi không xóa chúng đi mà dùng máy in trong nhà in ra giấy A4. Dù ảnh in hơi nhòe nhưng vẫn có thể thấy được rõ ràng.

CHƯƠNG

MỨC CAO NHẤT CỦA SỰ TRỪNG PHẠT

Khi chúng tôi cầm những bức hình này tới nhà chú Lê, thì thấy anh em nhà chị Bạch cũng đang ở đây… Lúc này tôi lại không biết phải nói cái gì, bất kì ngôn ngữ nào cũng không an ủi được sự phẫn nộ trong lòng họ! Tôi tin chắc nếu pháp luật cho phép thì họ nhất định sẽ tự tay làm thịt tên súc sinh kia và phá nát cái trường học đó!

Khi tôi đưa những bức ảnh in ra cho họ xem, tôi thấy được trong mắt họ có sự tự trách, dù rằng trong những bức hình này không có Bạch Hạo Vũ, nhưng vừa nghĩ tới việc con mình cũng gặp phải những chuyện như vậy, bất kì người làm cha làm mẹ nào cũng cảm thấy lòng mình khó chịu như bị hàng vạn mũi tên xuyên qua vậy.

Sau khi bàn bạc, chúng tôi nhất trí cho rằng nên đem những vật này giao cho cảnh sát, sau đó thông qua quan hệ của Bạch Kiến Huy để tạo áp lực cho phía cảnh sát, hy vọng họ có thể thành lập tổ chuyên án đến điều tra việc này, dù sao đây cũng không phải là việc mấy đứa trẻ bị xâm phạm đơn giản như vậy.

Bởi vì những người bị hại trong việc này hầu như được phân bố ở các nơi trong cả nước và cân nhắc đến việc nếu mời nhân chứng

đứng ra làm chứng sẽ dính líu đến rất nhiều trẻ vị thành niên, có lẽ sẽ có rất nhiều người bị hại không muốn đứng ra làm chứng chống lại nhân viên nhà trường và Phó Vĩ Thần. Vì thế mà bên chị Bạch đi liên hệ với người nhà của Nguyên Dương trước, rồi sao chép cuốn nhật kí của cậu bé ra và đưa cho bọn họ xem.

Họ tất nhiên nhận ra được chữ viết của con trai mình, khi biết được nguyên nhân chính dẫn đến cái chết của con trai, người nhà của Nguyên Dương và nhà chị Bạch đứng cùng chiến tuyến, làm gia đình của người bị hại và đi báo cảnh sát.

Vì bản án này có quá nhiều người bị hại, tình tiết lại xấu và có ảnh hưởng rất lớn đến xã hội, nên tổ chuyên án được tạo thành từ Sở công an tỉnh. Khi bọn họ đến điều tra phòng ký túc xá của Phó Vĩ Thần còn phát hiện trong máy vi tính của gã có rất nhiều ảnh khỏa thân và những đoạn phim của người bị hại.

Thủ phạm chính là Phó Vĩ Thần, hiệu trưởng Thẩm Bác Văn, còn tất cả những công nhân viên chức, giáo viên trong trường đều phải tiếp nhận điều tra. Càng điều tra mới biết, cái trường học này có một sự thiếu hụt nghiêm trọng về trình độ giáo dục.

Hiệu trưởng Thẩm Bác Văn vốn tên là Thẩm Cường, lúc còn trẻ là một kẻ nhàn rỗi trong xã hội. Về sau được anh rể - vốn là phó Cục trưởng Cục giáo dục, đưa tới một trường tiểu học làm công việc phụ trách hậu cần.

Sau đó Thẩm Cường thông qua mối quan hệ của anh rể mình mà từ một nhân viên bình thường đi lên hàng ngũ lãnh đạo thuộc biên chế của trường học, sau đó ông ta đổi tên thành Thẩm Bác Văn và thành lập một trường tiểu học tư thục.

Bằng cấp của lão Thẩm Bác Văn này đều được làm giả, bản thân trình độ của lão ta cũng chỉ mới tốt nghiệp trung học. Về sau lão phát hiện việc chiêu sinh của trường tiểu học tư thục không được

tốt lắm, dù anh rể lão là Cục trưởng Cục giáo dục thì vẫn không thể giúp lão tuyển được học sinh vào học.

Lúc này, lão gặp cháu trai của mình là Phó Vĩ Thần, gã đề nghị cải tổ trường học thành trường giáo dục đặc biệt, chuyên nhận những thiếu niên có vấn đề, áp dụng cách thức quản lý bán quân sự. Không ngờ cách làm này lại cứu sống được trường học, vì thế mới có trường Hy Vọng, chuyên huấn luyện thanh thiếu niên đặc biệt như bây giờ.

Mà gã Phó Vĩ Thần này lúc trước vì có tiền án tiền sự ngồi tù ba năm, sau khi ra tù, gã chẳng những không biết hối cải mà còn gọi tất cả những anh em xã hội lúc trước vào trường học, trở thành nhân viên bảo vệ của trường.

Mà ngay cả các giáo viên trong trường, hầu hết đều không có bằng cấp, giấy chứng nhận đủ tư cách dạy học. Một trường học như thế này mà cũng có thể tồn tại gần mười năm, nhờ danh tiếng mà tiền học phí đắt đỏ cùng việc những đứa trẻ được đưa vào đây thực sự có thay đổi, nên hấp dẫn vô số những bậc phụ huynh cho con em mình vào đây.

Nhưng bọn họ làm sao có thể biết được nguyên nhân chính dẫn đến việc thay đổi của những đứa trẻ này là gì? Không phải là hướng dẫn đúng, càng không phải ân cần dạy bảo, mà là tuyệt đối phục tùng, nếu không chờ đợi bọn chúng đều là đòn roi mắng mỏ!

Phó Vĩ Thần liều chết không chịu nhận tội xâm phạm trẻ vị thành niên, gã nói những đứa trẻ này đều tự nguyện cả! Thế nhưng, những người anh em cùng vào chung với gã lại kể ra hết những đam mê này của gã…

Thật ra ở trong trường học, từ Thẩm Bác Văn, xuống đến những bảo vệ gác cổng, không ai là không biết cái loại ham mê này của Phó Vĩ Thần. Nhưng họ có quan hệ lợi ích với Phó Vĩ Thần nên

không muốn xen vào việc của người khác, cho dù biết gã là người như thế nào cũng không dám trêu học vào gã.

Càng đáng sợ hơn là, những người đã từng bị hại kia không ai muốn đứng ra làm chứng chống lại Phó Vĩ Thần cả, những người thực sự có can đảm để đứng ra thì đều đã không còn sống nữa rồi. Lúc ấy vụ án này được mở ba phiên tòa, cuối cùng vì đông đảo người bị hại không đồng ý đứng ra làm chứng chống lại Phó Vĩ Thần nên gã chỉ bị phán quyết ngồi tù mười năm.

Lúc biết tin này, tôi tức giận đến mức muốn nổ phổi! Nhưng chú Lê nói với tôi rằng, chuyện không kết thúc nhanh như vậy đâu, mặc dù Phó Vĩ Thần chỉ bị ngồi tù mười năm, nhưng có quá nhiều người muốn gã chết. Mà lấy loại tội danh này để vào tù thì chắc chắn không thể sống tốt được ngày nào.

Sau đó đúng như lời chú Lê nói, Phó Vĩ Thần vào tù chưa đến một năm thì có tin truyền ra nói là gã đã chết, nghe nói gã dùng dây giày để treo cổ chết trên lan can sắt trong nhà vệ sinh…

Có lẽ sự trừng phạt thực sự không phải là dùng một phát súng giết chết gã, mà phải từ từ tra tấn, để gã có thể cảm nhận được sự đau đớn của những đứa trẻ đã từng bị gã hại, rồi sau đó mới chết đi, đó mới là mức cao nhất của sự trừng phạt!

Sau chuyện đó, phải mất một thời gian dài tôi vẫn không có cảm tình gì với cái nghề nghiệp giáo viên này. Đinh Nhất còn cười nhạo tôi và nói đâu phải tất cả giáo viên đều là người xấu?! Tôi nghe xong cũng cười, đúng thế, không thể vì một con chuột mà làm mất uy tín của cả một ngành nghề được.

Các loại hình chức nghiệp như giáo viên, bác sĩ, ngoài việc phải dạy chữ giáo dục học sinh làm người và làm bác sĩ mặc áo blouse trắng cứu người ra, thì họ vẫn là những con người có máu thịt, mà đã là người khì khó tránh khỏi có lúc sẽ mắc phải sai lầm.

Đặc biệt là nghề giáo viên, tôi tin chắc trong lòng mọi người đều có một, hai giáo viên khiến bạn vừa yêu vừa hận, đúng chứ? Khi tôi còn bé, mẹ tôi đi họp phụ huynh cho tôi và Chiêu Tài, lúc đó chẳng khác nào là cuộc đối đầu giữa lửa và băng vậy! Khi nói đến Chiêu Tài, giọng điệu của giáo viên cứ như nắng ấm trong ngày xuân ấy, nhưng nói đến tôi thì trở thành bão tuyết tháng chạp, giờ suy nghĩ lại mới thấy năm đó mẹ tôi đúng là cực khổ!

Vì thế mà tôi tin tưởng đa số giáo viên vẫn là người tốt, với những giáo viên đi dạy chỉ vì học phí mà không giảng dạy tốt như những trường hợp bị phanh phui trên mạng cũng chỉ là số ít. Giống như Phó Vĩ Thần vậy, gã cũng chỉ là rác rưởi trà trộn vào trong đội ngũ giáo viên mà thôi, với những loại giáo viên như gã ta thì gặp một người phải bóp chết một người! Quyết không nhân nhượng!

Khoảng thời gian này tương đối nhàn hạ, vì chuyện của cháu mình mà chị Bạch rất khổ sở, nên quyết định đến Kingston Canada ở mấy tháng để điều chỉnh lại tâm trạng. Chị Bạch không có ở đây, việc làm ăn của chúng tôi cũng vắng vẻ hơn nhiều.

Tôi và Đinh Nhất chỉ có thể làm chân chạy của chú Lê, đi xem phong thủy, nhìn âm trạch. Không có tiền vào nên tôi phải nghĩ đến chuyện tiết kiệm, giờ ngay cả cơm nước của Kim Bảo cũng bị giảm xuống!

Tôi thấy cứ thế này cũng không ổn! Không có thu nhập đầu vào là không được! Nếu không thì mở một cửa hàng xem sao, dù gì trong tay tôi bây giờ cũng có ít tiền.

Nhưng khi nói chuyện này với chú Lê, chú lại lắc đầu và bảo: “Cháu quên chuyện đấy đi thôi, chú đã tính quẻ cho cháu từ lâu rồi, cháu không có số làm ăn, mở cửa hàng là lại mất tiền, không tin thì cháu cứ thử đi, nhưng nếu lúc đó phải bồi thường tiền cũng

đừng trách chú không nhắc nhở trước nhé!”

CHƯƠNG

QUAN TÀI ĐỎ TRONG GIẾNG CỔ

Tôi nghe mà thấy tức giận! Tôi còn chưa nghĩ ra phải buôn bán cái gì mà ông ấy đã ở đây rủa tôi phải đền tiền cho người ta rồi, thế này thì còn làm ăn cái gì nữa? Tôi tức giận nói: "Không mở cửa hàng thì chú nói cháu phải làm gì! Không thể cứ dựa mãi vào cái nghề này được!"

Ai ngờ chú Lê lại cười thần bí và nói: "Đi theo chú Lê mà thằng nhóc cháu còn sợ chết đói à?"

Tôi nghe là biết có chuyện! Xem ra là có khách tới cửa, nếu không lão già này cũng không đắc ý như vậy. Quả đúng là thế, tôi thấy chú Lê quay người đi vào nhà lấy ra một xấp tư liệu và nói: "Xem thử đi, sau đó cho chú ý kiến."

Tôi giở tư liệu ra xem, tờ đầu tiên là một bức ảnh chụp một ngôi nhà khá khang trang, chắc là một ngôi nhà cổ. Gạch xanh ngói xám, rất phong cách. Căn cứ vào những thông tin trên tư liệu thì căn nhà này trước thời giải phóng là phủ của một lãnh chúa ở Sơn Tây.

Diện tích của căn nhà cổ chiếm khoảng 0.7 mẫu, có một sân với ba lối vào và ba gian nhà, có thể nói đúng là nhà cao cửa rộng!

Năm 1927, lãnh chúa Diêm Tích Sơn ở Sơn Tây đã thực hiện

hành động chống cộng sản của đảng Thanh, giết chết rất nhiều chiến sĩ cách mạng thời bấy giờ. Phía sân sau của phủ lãnh chúa có một cái giếng cổ, chí ít cũng phải trên trăm năm lịch sử.

Năm đó, sau khi cuộc vận động chống cộng của đảng Thanh bắt đầu, thuộc hạ của Diêm Tích Sơn cùng một lúc giết hơn mười người chiến sĩ cách mạng ở trong phủ lãnh chúa, sau đó ném tất cả thi thể vào trong giếng cổ ở sân sau, từ đấy, cái giếng cổ này vĩnh viễn bị đóng kín.

Năm 1990, một doanh nhân người Bắc Kinh nhìn trúng nơi đây, bỏ năm triệu để mua căn nhà cổ này. Sau đó cho sửa chữa lại, cố gắng lưu giữ những tính năng kiến trúc ban đầu. Nhưng vào mấy tháng trước, có một vị tự xưng là con cháu của một trong những người chiến sĩ cách mạng bị chôn dưới giếng năm đó tìm tới và muốn vớt di cốt của tổ tiên nhà anh ta lên để đem về chôn cất tử tế.

Người doanh nhân mua căn nhà cũng biết nguyên nhân tại sao năm xưa chiếc giếng cổ ở sân sau bị bịt kín lại, giờ đã có người đến muốn vớt di cốt trong giếng, tất nhiên ông ta không từ chối, còn mời rất nhiều phóng viên đến để thông báo đưa tin về việc này.

Chuyện này được làm ầm ĩ lên, nhưng khi xuống giếng tìm hài cốt thì không vớt lên được cái gì cả! Thì ra ở phía dưới giếng lại có một đầu thông với sông ngầm dưới lòng đất, những nhân viên xuống giếng đã đến con sông ngầm kia, còn đi dọc một đoạn theo con sông nhưng vẫn không phát hiện được gì.

Nhưng khi bọn họ quay trở lại đường cũ để về thì đột nhiên nhìn thấy phía trước xuất hiện ánh sáng màu xanh lục, nhìn kỹ hơn thì phát hiện có một cỗ quan tài màu đỏ chót đậu ở bờ sông phía trước.

Đội nhân viên xuống giếng vớt hài cốt lúc ấy có ba người, trong đó có một người gan lớn hơn nên đi từ từ tới gần để xem, người này phát hiện mặt ngoài của chiếc quan tài được sơn màu đỏ tươi như máu, giống như vừa được quét lên vậy.

Người đó thò ngón tay ra quệt lên mặt quan tài, trên tay lại dính thứ chất lỏng màu đỏ giống máu. Ba người thấy thế thì giật mình, sợ quá cắm đầu bỏ chạy.

Khi bọn họ về tới trên mặt đất thì kể hết những chuyện ở dưới ra, những người ở phía trên đều sợ run, đặc biệt là chủ nhân của căn nhà này. Ông ta mua căn nhà này xong cũng chưa từng ở đây lần nào, nguyên nhân chủ yếu cũng bởi vì chiếc giếng cổ ở sân sau kia, không ngờ bây giờ còn đáng sợ đến mức xuất hiện cả một cỗ quan tài đỏ chót!

Ông ta vội vàng dừng lại mọi hoạt động vớt hài cốt, còn cái người muốn tìm lại di cốt của tổ tiên kia cũng không tiện nói gì cả, anh ta chỉ nói đợi khi nào chủ nhà xử lý xong cái thứ trong giếng kia, thì anh ta lại tới.

Trong tập tư liệu này chỉ có một vài tấm ảnh chụp và một số thông tin cơ bản của căn nhà cổ, không hề có bức ảnh nào chụp cái giếng cổ. Có lẽ sau khi những người xuống vớt di cốt kia đi lên thì không còn ai dám quay lại chỗ sân sau đó nữa.

Vị doanh nhân người Bắc Kinh này là bạn hàng của một khách hàng cũ của chú Lê, ông khách này giới thiệu ông ta đến chỗ chúng tôi. Sau khi xem hết tài liệu, tôi cũng chưa hiểu rõ tình huống như thế nào.

Tôi hơi do dự nói với chú Lê: “Theo ba người xuống giếng kia miêu tả thì tình huống ở phía dưới chắc chắn không đơn giản. Còn cả tòa nhà này nữa, cháu nhìn cách bố trí kiến trúc thì thấy nó không phải được xây từ thời kì Dân Quốc, có trời mới biết những

chủ nhân trước từng ở bên trong là ai?"

Chú Lê nghe tôi nói thì xoa cằm nghĩ ngợi một lúc: "Chỗ tài liệu này đúng là không được đầy đủ, nếu chúng ta thực sự muốn nhận công việc này thì trước tiên nên đến đó thăm dò…"

"Vị doanh nhân người Bắc Kinh kia trả công thế nào ạ? Có hào phóng không?" Tôi hỏi ra vấn đề mà mình quan tâm nhất.

Chú Lê cười rất gian: "Vì đây là hai việc nên tính theo đầu người. Vị doanh nhân người Bắc Kinh cần chúng ta xuống giếng xử lý thứ kỳ lạ kia, ông ta sẽ trả cho chúng ta một triệu đồng. Còn nếu chúng ta có thể tìm được di cốt của những người lính cách mạng thì tiền công là hai mươi vạn. Đương nhiên, nếu có thể tìm được chính xác bộ hài cốt tổ tiên của người tài trợ kia thì sẽ được thêm mười vạn nữa."

Tôi nghe xong mà trong lòng ngứa ngáy, bèn cười hỏi chú Lê: "Vậy giờ sao, chúng ta đi Sơn Tây luôn hả?"

Chú Lê suy nghĩ một lúc: "Cứ qua đó xem trước rồi nói tiếp, chú luôn có cảm giác cỗ quan tài đỏ chót ở dưới giếng kia không phải thứ dễ trêu vào…"

Bảy giờ tối hôm sau, ba chúng tôi đến sân bay Vũ Túc, người trợ lý của vị doanh nhân Bắc Kinh kia đã chờ ở ngoài sân bay từ sớm. Anh chàng này họ Tôn, tên là Tôn Bân, nghe giọng anh ta thì hẳn là một người địa phương.

Anh ta nhìn thấy chúng tôi thì rất nhiệt tình, nói: "Mọi người vất vả rồi, tổng giám đốc Lương phái tôi tới tiếp đón các vị trong toàn bộ hành trình, sau này các vị có nhu cầu gì cứ nói trực tiếp với tôi, đừng ngại."

Chú Lê mỉm cười: "Tổng giám đốc Lương khách sáo quá! Vậy bây giờ chúng ta đến thẳng ngôi nhà cổ kia chứ?"

Tiểu Tôn gật đầu: “Vâng, đi xe không đến hai tiếng đâu, tổng giám đốc Lương đã chuẩn bị một bàn tiệc chờ các vị rồi!”

Dọc đường đi, nhân lúc rảnh rỗi tôi ngồi nói chuyện phiếm với anh chàng Tiểu Tôn kia. Theo anh ta nói, tôi biết được, vị tổng giám đốc Lương mà anh ta nói tới chính là vị doanh nhân người Bắc Kinh, Lương Thánh Kiệt, mà Tiểu Tôn chính là người của thôn Tôn Gia Câu, là dân địa phương cùng chỗ với tòa nhà cổ kia, cho nên anh ta và chú của mình vẫn luôn đảm nhận công việc quản lý căn nhà cổ đó.

Bình thường căn nhà cổ đó không mở ra cho người ngoài vào, trừ phi tổng giám đốc Lương dẫn vài người bạn đến Sơn Tây chơi, ông ấy mới dẫn họ đến thăm căn nhà cổ đó. Còn Tiểu Tôn có nhà ở gần huyện, vợ con anh ta đều ở bên kia, nên lúc bình thường chỉ có một mình chú anh ta sống trong căn nhà cổ đó.

Hơn nữa anh ta còn rất chắc chắn rằng: “Dù tòa nhà cổ này hơi cũ kĩ nhưng chưa từng xảy ra chuyện kì quái nào cả, trước khi tôi kết hôn cũng đã từng cùng chú sống ở trong căn nhà đó, ngoài việc nó cho người ta cảm giác hơi lạnh lẽo thì những cái khác cũng bình thường.”

Còn chuyện phát hiện ra quan tài trong cái giếng cạn kia, thì trước đó cái giếng vẫn luôn bị bịt kín, nếu không phải do cái tay tự xưng là con cháu của chiến sĩ cách mạng Lưu Minh Lý đến tìm tổng giám đốc Lương, thì chắc họ vĩnh viễn cũng không bao giờ nghĩ tới việc mở cái giếng cổ đó ra…

Khi đang nói chuyện, xe chạy đến cửa thôn Tôn Gia Câu, vừa vào cửa thôn tôi đã thấy ở đây có mấy cổng thờ cao sừng sững. Lúc này sắc trời đã tối, tôi không nhìn thấy rõ trên cổng viết chữ gì, nhưng nghe Tiểu Tôn nói thì những cổng thờ này đều được dựng từ thời nhà Thanh, chủ yếu là để ca tụng mấy vị trinh tiết

liệt nữ.

CHƯƠNG

ĐÁ THÁI SƠN TRẤN TÀ

Nhìn những cổng thờ âm u này, tôi cũng không biết là người phụ nữ nào được thờ trong đó…

Xe của chúng tôi tiến vào trong thôn, tôi có cảm giác mặc dù ở đây là nông thôn, nhưng môi trường sống khá tốt, trên đường chính của thôn đều có đèn đường.

Tiểu Tôn nói những thứ này đều do tổng giám đốc Lương bỏ tiền ra làm. Từ lúc mua ngôi nhà cổ kia, ông ấy còn bỏ tiền ra để sửa đường trong thôn, giúp mấy hộ gia đình có nhà cũ sắp bị sụp sửa chữa lại. Sau đó ông còn bảo thôn họ làm khu du lịch, cho nên mấy năm này cuộc sống của các hộ gia đình trong thôn đều rất khấm khá.

Xe bon bon chạy thẳng vào trong, tới địa điểm chính của chuyến đi lần này - phủ lãnh chúa. Tiểu Tôn nói, phủ lãnh chúa này chỉ là biệt viện ở vùng nông thôn của một vị lãnh chúa họ Trần.

Mà chủ nhân lúc trước của tòa nhà này là họ hàng của Tiểu Tôn, cũng họ Tôn, người trong thôn này hầu hết đều họ Tôn, hoặc mấy đời phía trên cũng có chút họ hàng với nhà họ Tôn. Tôi nghe thấy có vẻ kỳ lạ! Nếu cái quan tài dưới giếng cổ kia không phải từ

thời của vị lãnh chúa thì chắc chắn nó có quan hệ với nhà giàu họ Tôn kia…

Sau khi xuống xe, chúng tôi thấy một ông lão tóc muối tiêu đang đứng chờ ở cửa ra vào, Tiểu Tôn giới thiệu với chúng tôi đây là chú của anh ta, năm nay đã hơn bảy mươi tuổi rồi nhưng cơ thể vẫn còn rất chắc chắn, khiến chính anh ta cũng cảm thấy mặc cảm.

Ông lão khá niềm nở với chúng tôi, ông ấy đưa chúng tôi vào trong sân và nói: “Đồ ăn đều đã được chuẩn bị xong, tổng giám đốc Lương cũng đang ở trong phòng khách chờ các vị!”

Ba người chúng tôi đi vào phòng thì thấy đúng là đã có một bàn đầy thức ăn chờ sẵn. Tổng giám đốc Lương ngồi cạnh bàn thấy chúng tôi vào thì đứng lên đón: “Lê đại sư, nghe danh ngài đã lâu, tôi đã nghe ông Lưu nói nhiều về ngài, nếu không phải chuyện lần này thực sự khó giải quyết thì tôi cũng không muốn làm phiền ngài phải lặn lội đến tận đây.”

Chú Lê cũng tươi cười nói chuyện với tổng giám đốc Lương một lúc, sau đó hai người cùng ngồi xuống tiếp tục buôn chuyện. Tôi thấy tuổi của ông Lương này cũng xấp xỉ chú Lê mà từ chín năm trước đã có thể bỏ ra năm triệu để mua lại nơi này, thì chắc chắn không phải là một nhân vật đơn giản.

Sau khi ăn cơm xong, tổng giám đốc Lương dẫn chúng tôi đi dạo quanh nhà, phải nói, nhìn từng nhành cây ngọn cỏ trong ngôi nhà này cứ như thể chúng tôi đang xuyên đến bộ phim truyền hình thời Dân Quốc nào đó vậy, tôi không thể nói nên lời cảm giác của mình là gì.

Có lẽ vì chú Lê không đồng ý nhận việc ngay nên tổng giám đốc Lương đưa ba chúng tôi đi loanh quanh rồi dẫn tới chỗ cái giếng cổ ở phía sân sau kia.

Người xưa thường có câu nhà cao cửa rộng, hôm nay được đến đây tôi mới biết câu đó có ý nghĩa gì…

Chúng tôi rời khỏi phòng khách, từ từ đi vào trong, chờ đến khi chúng tôi đi đến chỗ giếng cổ kia thì cũng mất mười mấy phút rồi!

Vừa đặt chân vào khu sân sau, chú Lê lập tức nhíu mày, lấy la bàn ra soi.

Tôi cũng nhìn xung quanh, cảm giác không có gì quá đặc biệt, chỗ này ngoại trừ có một cái giếng cổ thì chỉ có mấy cây hòe đang ra hoa và mấy chum nước trồng hoa sen, trông vô cùng lịch sự, tao nhã.

Chú Lê bỗng quay lại nói với tổng giám đốc Lương: “Sau khi mua lại chỗ này, ngài có sửa chữa gì về kiến trúc không?”

Tổng giám đốc Lương lắc đầu: “Mỗi một viên ngói, viên gạch trong ngôi nhà cổ này đều được tôi sửa chữa lại y như lúc ban đầu, đặc biệt là ở trong cái sân này, ngay cả vị trí của mấy chum nước kia tôi cũng chưa từng xê dịch lần nào!”

Chú Lê nghe xong thì gật đầu: “Vậy là được rồi! Cách bài trí của cái sân này đã được một vị cao nhân chỉ vẽ, có lẽ là dùng để nhốt thứ gì đó trong giếng. Nếu như tôi đoán không nhầm, thì năm đó khi hơn mười chiến sĩ cách mạng bị ném xuống giếng, hẳn miệng giếng này cũng bị bịt kín!”

Nghe chú Lê nói vậy, tôi mới quan sát cẩn thận chiếc giếng cổ kia. Cái giếng này tuy trông có vẻ rất bình thường, nhưng nhìn kỹ phía dưới sẽ thấy, xuôi theo miệng giếng xuống xung quanh đều được khắc mấy hình thù kỳ quái, thoạt hình như để trang trí, nhưng khi nhìn kỹ thì lại thấy nó giống như loại chữ viết gà bới mà chú Lê vẫn hay dùng để vẽ bùa.

Tổng giám đốc Lương nói, năm đó khi cho sửa chữa nơi này thì thấy ở trên giếng cổ có một khối đá khá kỳ lạ, ông ấy đã từng tìm

người có chuyên môn đến xem qua, người kia nói tảng đá này cũng có chút lai lịch, có lẽ là phiến đá Thái Sơn trấn tà, tốt nhất là không nên động vào.

Cái đá Thái Sơn trấn tà này thật ra là một khối đá có hình giống ngọn núi, nghe nói có thể trấn áp tất cả tà ma. Lúc ấy tổng giám đốc Lương thấy trên khối đá kia có một lớp rêu xanh khá dày, ông ấy nghĩ chắc nhiều năm rồi không có ai động tới khối đá này, nên tất nhiên ông ấy cũng sẽ không động chạm lung tung để tránh xảy ra chuyện gì đó.

Nếu không phải thời gian trước có một người tên là Lưu Thiệu Huy tìm đến tổng giám đốc Lương, tự xưng là con cháu của một trong những người bị thuộc hạ của lãnh chúa Diêm Tích Sơn ném vào trong giếng cổ, thì ông ấy cũng không đời nào nhấc khối đá Thạch Cảm Đương ra khỏi miệng giếng.

Lúc này tôi mới phát hiện, đúng là ở góc tường trong sân có dựng một tảng đá lớn đứng thẳng. Tôi đi qua xem thì phát hiện đây là một khối đá hoa cương mọc đầy rêu xanh. Chú Lê đi đến bên giếng cổ, ghé đầu nhìn xuống, sau đó lẩm bẩm. “Âm khí bên trong giếng này lúc có lúc không, hẳn là tà ma phía dưới đã bị những phù văn trên thành giếng trấn áp.”

Đinh Nhất đi lên trước, nói với chú Lê: “Nếu không để con xuống xem thử trước?”

Chú Lê xua tay: “Thời cơ chưa đến, muốn xuống giếng cũng không phải bây giờ.”

Tổng giám đốc Lương đứng bên cạnh vội nói: “Đúng đúng, hôm nay các vị đi đường xa mệt mỏi rồi, buổi tối cứ nghỉ ngơi trong phòng của khách đã, có chuyện gì để mai hãy nói!”

Sau đó Tiểu Tôn đưa ba người chúng tôi vào phòng dành cho khách, vừa đặt chân vào tôi đã nhìn thấy bài trí của nơi này cực kỳ

xa xỉ, tất cả các đồ gỗ trong phòng đều được làm từ gỗ Tử Đàn lâu năm. Không biết vị tổng giám đốc Lương này buôn bán cái gì mà lại có nhiều tiền như vậy!

Chú Lê đi một vòng trong phòng rồi cười nói với tôi: “Không khoa trương như vậy đâu, phần lớn đều là gỗ lim, nếu mà là Tử Đàn thật thì chỉ một cái giường khắc hoa này thôi cũng phải hơn mười triệu đồng đấy!”

Tôi ồ lên! Đắt đỏ như thế cơ à! Đúng là còn ác liệt hơn cả mở ngân hàng! May là giả, nếu không tôi cũng không dám nằm lên mà ngủ nữa, nhỡ đâu không cẩn thận đánh phát rắm làm gãy giường, thì việc lần này không những làm không công mà còn phải bồi thường ngược lại cho người ta chín triệu đấy!

Chú Lê đi tới một cái ghế bành trong phòng dành cho khách, quan sát cẩn thận một lúc lâu mới nói: “Cái ghế này mới là gỗ Tử Đàn, hơn nữa cũng khá có tuổi rồi, có lẽ là đồ cổ của ngôi nhà này. Nhưng một cái chân sau của nó đã được sửa chữa lại, không phải gỗ Tử Đàn.”

Tôi nghe mà phải bật ngón cái với chú Lê: “Chú có thể nhìn ra được, đúng là lợi hại!”

Chú Lê cười gian: “Chỉ cần là thứ đáng giá thì chú đều hiểu sơ sơ…”

Trong lòng tôi thầm nghĩ, lão già này đúng là đồ tham tiền mà!

Tiểu Tôn chuẩn bị cho chúng tôi ba căn phòng, nhưng xét thấy tôi có thể chất đặc thù nên chú Lê quyết định để tôi và Đinh Nhất ngủ chung một phòng. Ừm, cho dù chú ấy không nói thì tôi cũng không dám ở một mình một phòng trong ngôi nhà cổ như thế này!

CHƯƠNG

TIẾNG CƯỜI KỲ QUÁI

Trước khi rời khỏi phòng, chú Lê còn cố ý dặn dò: “Ban đêm ngủ nhớ đàng hoàng một chút, dù cái giường kia chỉ là gỗ lim nhưng giá cũng hơn mười vạn đấy, đừng đá hỏng nó!”

Tôi giật mình: “Hơn mười vạn cơ ạ! Vậy cháu ngủ trong xe cũng được, cũng là đồ hơn mười vạn, chắc xe bền hơn cái giường này nhỉ!”

Đinh Nhất phì cười: “Được rồi, sư phụ dọa cậu đấy! Lần nào cậu chẳng ngủ như heo chết, còn sợ đạp hỏng được giường à?”

Nói thật, cái giường gỗ hơn mười vạn này còn chẳng dễ chịu bằng cái giường mấy nghìn ở nhà tôi, cứng đơ đơ, làm tôi suýt mất ngủ. Khi tôi vật vã lắm mới ngủ được thì bị tiếng cười của phụ nữ đánh thức.

Đang ngủ say thì nghe thấy tiếng cười kỳ lạ đó, tôi mở mắt ra, nhưng khi nhìn lên đầu giường gỗ lim được khắc hoa, phải một lúc lâu sau tôi mới nhớ ra mình đang ở đâu.

“A… Ha ha…” Tiếng cười âm trầm lại vang lên bên tai khiến tôi rùng mình, tôi vội xoay sang định gọi Đinh Nhất dậy, nhưng khi nhìn qua mới phát hiện bên cạnh mình trống trơn, chẳng thấy Đinh Nhất đâu cả!

Tôi hoảng hốt, đêm hôm khuya khoắt rồi, Đinh Nhất còn đi đâu? Tôi bước xuống giường, đi tới cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài, ánh trăng màu xanh chiếu xuống khoảng sân nhỏ bên ngoài cửa sổ, khiến cảnh sắc lạnh lẽo vô cùng.

Tôi hít sâu một hơi, lấy răng thú đeo trước ngực rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Đáng lý ra chú Lê đang ở ngay phòng bên cạnh, tôi nên sang đánh thức chú ấy vẫn tốt hơn là ra ngoài một mình.

Nhưng khi tôi định gõ cửa phòng chú Lê thì chợt thoáng bắt được một bóng người đang đi ra cửa sân. Dù chỉ là thoáng qua, nhưng tôi vẫn nhận ra đó là bóng lưng của chú Lê, chẳng lẽ chú ấy và Đinh Nhất đi tới cái giếng cổ ở sân sau kia?

Nghĩ vậy nên tôi cũng không quay đầu lại mà đi theo bóng lưng kia. Sau này ngẫm lại, lúc ấy tôi chỉ cần đứng ở cửa phòng chú Lê thêm vài giây nữa thôi thì sẽ nghe thấy tiếng ngáy như sấm của chú ấy.

Nhưng lúc đó vì quá sốt ruột nên tôi chẳng nghĩ ngợi gì thì đã đi theo bóng lưng kia…

Đi một mình trong ngôi nhà cổ trăm năm này cũng không phải chuyện đùa, dù lúc ấy tôi nghĩ bóng người phía trước chính là chú Lê nên không sợ hãi lắm, nhưng càng đi theo tôi càng cảm thấy hơi sai sai!

Bóng người phía trước lúc nhanh lúc chậm, như vô tình hay cố ý chờ tôi, nếu là chú Lê thì chắc chắn chú ấy sẽ đứng lại chờ, hoặc không thèm chờ mà đi thẳng luôn. Tác phong uyển chuyển thế này chắc chắn có vấn đề.

Thế là tôi cố ý thả chậm tốc độ, cái người đi phía trước đúng là cũng dần đi chậm lại. Lần này tôi có thể xác định trăm phần trăm đây không phải là chú Lê!

Rút ra được kết luận này, lòng tôi nặng nề, nghĩ thầm hỏng bét

rồi, nếu người phía trước kia đã không phải là chú Lê thì chắc chắn là có ý đồ xấu, rõ ràng là hắn đang muốn dẫn tôi đi đâu đó!

Tôi nhìn quanh và phát hiện mình không tìm thấy đường trở về, có cảm giác đường đi trong cái nhà này cứ giống nhau. Vì vừa rồi đi vội nên tôi không cầm theo điện thoại ở đầu giường, giờ có muốn gọi cho chú Lê và Đinh Nhất cũng không được.

Cũng may ánh trăng đêm nay rất sáng, dù bị lạc đường nhưng không đến mức phải mò mẫm trong bóng tối. Lúc này, bóng người phía trước thấy tôi đứng im thì đột nhiên biến mất không thấy đâu! Ngay sau đó, có tiếng cười của phụ nữ khẽ vang lên ngay bên tai, da đầu tôi tê dại, sau lưng lạnh buốt…

Tôi khẽ siết răng thú trước ngực, tôi biết có thứ này mình sẽ không đến mức mất tâm trí, nhưng nhiều lúc, càng tỉnh táo thì càng đáng sợ…

Ngay lúc tôi đang do dự có nên đi đến chỗ bóng người kia vừa biến mất không thì đột nhiên cảm giác sau gáy mình mát lạnh, rồi trời đất quay cuồng ngã vật ra đất!

Đến khi Đinh Nhất tìm được tôi thì đã là sáng ngày hôm sau, tôi bị người ta đập choáng ở góc Tây Bắc phía Nam căn nhà. Đêm qua Đinh Nhất cũng bị một người bí ẩn dẫn ra khỏi phòng, lúc ấy anh ta thấy tôi đang ngủ say nên không gọi dậy, nào ngờ sau khi anh ta ra ngoài thì tôi bị trúng chiêu!

Tiểu Tôn lái xe đưa tôi đến bệnh viện, đầu của tôi phải khâu ba mũi. Tôi nghĩ, đừng để ông biết là thằng ranh con nào dám ra tay, nếu không chắc chắn ông sẽ đập mày một trận!

Bác sĩ sợ não bị chấn động nên đề nghị tôi nằm viện để quan sát. Nhưng sau khi xem hình chụp CT, tôi biết mình không sao cả nên bảo Tiểu Tôn đưa về! Tôi không tin, cái tên tối qua dẫn Đinh Nhất đi rồi đánh tôi ngất chỉ vì thấy tôi đáng ghét, nhất định là

hắn có mục đích gì đó.

Giữa trưa chúng tôi trở lại căn nhà cổ, tổng giám đốc Lương tỏ vẻ áy náy nhìn tôi, ông ta cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy trong ngôi nhà này. Ông ta nói, người dân trong thôn này khá chân chất, có khi cả đêm không cần đóng cửa cũng được, họ không bao giờ nhặt của rơi trên đường. Đây là lần đầu tiên có chuyện… trộm vào nhà như thế.

Chú Lê hỏi tổng giám đốc Lương, trong nhà có mất thứ gì quý giá không? Có cần báo cảnh sát không? Nhưng tổng giám đốc Lương lại lắc đầu: “Không cần đâu, những thứ có giá trị thật sự trong căn nhà này có muốn trộm cũng chẳng trộm được! Mà đừng nói là trộm, muốn nhấc chúng lên cũng phải tốn rất nhiều sức đấy.”

Tôi biết tổng giám đốc Lương có ý gì, thứ đáng giá trong ngôi nhà này chính là những đồ dùng bằng gỗ vừa cũ vừa nặng và cả những căn phòng gạch xanh ngói xám ở đây, có thằng trộm nào thông minh mà lại tới trộm những thứ này chứ? Vì thế chắc chắn không phải là trộm.

Tôi sờ cái gáy đau nhức của mình rồi nháy mắt với chú Lê, chú hiểu ý tôi ngay, cười với đối phương và nói: “Nếu tổng giám đốc Lương đã không mất gì, vậy để tôi đưa cháu mình về nghỉ ngơi đã.”

Tổng giám đốc Lương nghe vậy thì lập tức bảo tôi nghỉ ngơi cho thật tốt, mọi chuyện cứ chờ sau khi tôi khỏe lại hãy bàn tiếp.

Sau khi quay về phòng, tôi mới thì thầm to nhỏ với hai người họ: “Người giả làm chú Lê dẫn cháu ra ngoài đêm qua chắc chắn rất quen thuộc nơi này, nên chắc là một trong ba người kia!”

Chú Lê sầm mặt: “Kẻ đánh cháu có thể có mục đích là muốn dọa chúng ta, hoặc là kéo dài thời gian chúng ta xuống giếng kiểm tra.

Nhưng chúng ta được tổng giám đốc Lương mời tới, nếu ông ta không muốn điều tra thì đã không phải mời chúng ta tới đây rồi, cho nên người này hẳn là một trong hai bác cháu nhà họ Tôn…"

Tôi sờ lên chỗ bị thương sau gáy: "Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?"

Chú Lê hừ lạnh: "Vốn đêm qua chú còn đang cân nhắc xem có nhận việc này không? Không ngờ cháu lại bị người ta đánh vỡ đầu, giờ không cần suy nghĩ nữa, nhất định phải nhận! Không nhận thì đầu của cháu chẳng phải bị đập oan uổng à?!"

Tôi cũng tức giận nói: "Đúng thế! Nếu không nhận thì chẳng phải cháu bị lỗ lớn rồi à?"

CHƯƠNG

ĐÔN ĐÁ VẼ PHÙ VĂN

Bỗng chú Lê làm vẻ giễu cợt tôi nói: "Bóng lưng của chú mà thằng cháu cũng nhận nhầm, đáng bị ăn đập…"

"Ơ! Chú nói thế cũng quá xấu bụng rồi! Chẳng phải do cháu lo lắng chú gặp nguy hiểm mới đi theo sau à?" Tôi tỏ vẻ tủi thân.

Chú Lê đi tới vỗ vai tôi và nói: "Thằng cháu, lần sau nhớ để ý vào đấy! May mà lần này bị thương không quá nặng, nếu mà cháu bị đập cho thành đồ ngốc, hoặc bị mất trí nhớ như Đinh Nhất, thì chắc chú đây khóc mất!"

Tôi mở miệng, nhưng lại nuốt lời định nói vào. Chú Lê nói rất đúng, sau này lúc nào không có Đinh Nhất ở bên cạnh, tôi cũng không thể tự ý hành động một mình được. Vì có vẻ như mỗi lần tôi tự đi làm chuyện nguy hiểm là thể nào cũng chịu thiệt thòi…

Giờ bị vỡ đầu, chắc chắn trong mấy ngày này tôi không thể xuống giếng được. Vậy nên ba chúng tôi bàn bạc, quyết định quay về huyện ở, như thế tôi cũng tiện đến bệnh viện kiểm tra.

Chú Lê nói lại chuyện này với tổng giám đốc Lương, ông ta lập tức gọi điện tới khách sạn để lấy phòng cho chúng tôi, còn dặn dò mãi mấy ngày này tôi phải nghỉ ngơi cho thật khỏe, những chuyện khác cứ chờ vết thương đỡ hơn rồi nói sau.

Sau đó Tiểu Tôn đưa chúng tôi đến khách sạn mà tổng giám đốc Lương đã sắp xếp sẵn, cũng vừa lúc anh ta tiện đường về nhà. Vì xảy ra chuyện tối hôm qua mà tôi cũng bắt đầu đề phòng Tiểu Tôn, không còn nói chuyện cởi mở giống như khi trước.

Thái độ của Tiểu Tôn vẫn hay nói như cũ. Anh ta kể rằng khoảng hai năm trước mình mua căn nhà này, vì vợ không thích sống ở trong tòa nhà cổ kia.

Tôi thầm nghĩ, nếu tôi mà là vợ của anh ta thì cũng không muốn ở, không cần biết hoàn cảnh ở đây như thế nào, chỉ cần nghĩ đến chuyện tòa nhà đó đã hơn trăm năm tuổi, chẳng rõ bên trong đã từng có bao nhiêu người chết đây? Có cho tôi tiền, tôi cũng không muốn ở.

Trước khi chúng tôi đi, tổng giám đốc Lương đã dặn Tiểu Tôn, khi đến huyện phải đưa chúng tôi đi ăn cơm tối đã. Lúc đầu Tiểu Tôn định mời chúng tôi đến một nhà hàng sang trọng, nhưng chú Lê lại xua tay: “Đêm rồi mà ăn đồ ngon không có lợi cho dưỡng sinh, đi, cậu đưa chúng tôi đi ăn mì trộn dầu ở đây là được rồi!”

Tôi nghe mà không vui, đầu tôi đã bị thương rồi, chẳng lẽ còn không được ăn ngon một chút à? Nhưng khi người phục vụ bê bát mì lên, đúng là quá thơm ngon! Tiểu Tôn nói món này được gọi là mì kéo, loại mì được dân bản xứ ăn nhiều nhất.

Trên bát mì là lớp ớt bột đỏ rực và những cọng hành lá xanh biếc, xối một thìa dầu nóng nghe những tiếng “xèo xèo” vang lên, mùi thơm lan tỏa bốn phía… Dù chưa ăn vào miệng nhưng nước bọt của tôi đã ứa cả ra rồi.

Ăn xong một bát mì to, tôi cảm giác cả người đều khoan khoái, nếu phải so sánh thì có khi những sơn hào hải vị lúc trước tổng giám đốc Lương chuẩn bị còn chẳng sánh bằng bát mì này.

Chú Lê thấy tôi hùng hổ ăn thì bật cười: “Sao hả? Nghe lời chú

đúng chưa! Thịt cá ăn nhiều rồi, thỉnh thoảng ăn những món nhẹ của địa phương, thấy rất hài lòng phải không.”

Vài ngày sau đó, vì muốn nhanh chóng khỏe lại mà hầu như ngày nào tôi cũng chỉ ăn với ngủ, ngủ rồi ăn, kết quả là tới ngày cắt chỉ, tôi lên cân thử, thấy mình tăng tận ba ký!

Lúc quay trở lại ngôi nhà cổ, tổng giám đốc Lương đã chuẩn bị xong tất cả các thứ mà chú Lê yêu cầu từ trước, có một chuyện khiến tôi rất ngạc nhiên là, La Hải cũng đang ở trong ngôi nhà cổ này.

Có lẽ trước lúc đi chú Lê đã gọi điện cho anh, nhưng khi ấy anh chàng bận gì đó nên tới muộn mấy ngày, lại vừa đúng lúc tôi bị thương, nên tới bây giờ anh ấy mới đến.

La Hải thấy tôi thì cười nói: “Sao rồi? Nghe nói cậu bị thương hả?”

Tôi buồn rầu nói: “Tại sao lần nào người quan trọng nhất và không có sức chiến đấu nhất như em đều bị đánh vậy nhỉ?”

“Bởi vì cậu thiếu một thứ.” Đinh Nhất đứng cạnh nói với vẻ rất thành thật.

“Thiếu cái gì?” Tôi tò mò.

“Thiếu thông minh.”

“…”

Chú Lê nói đại khái tình hình dưới giếng cho La Hải, anh ấy nghe xong thì cau mày: “Chắc phía dưới không phải là mộ cổ đấy chứ?”

Chú Lê suy nghĩ một lúc rồi nói: “Giờ vẫn chưa chắc, nhưng nếu thật sự là thế, thì chúng ta cũng không nên dính vào đồ của người chết.”

“Thế còn tổng giám đốc Lương?”

“Đến lúc đó rồi tính, nhưng mấy thứ thế này, chắc ông ta cũng không dám muốn đâu.” Chú Lê nói.

Trưa hôm đó, chúng tôi trang bị đầy đủ rồi xuống giếng cổ.

Lúc ấy tôi còn hỏi La Hải: “Êu, anh Hải, chẳng phải anh vẫn hay nói cứ bình minh là không chạm vào vàng à?”

La Hải nhìn tôi: “Chắc cậu đọc tiểu thuyết nhiều cũng biết! Nghề này của bọn anh tuy đều làm về đêm, nhưng đó là vì ban ngày sợ bị người khác thấy nên không tiện mà thôi. Giờ ở dưới đáy giếng đều là người chết cả, vậy mà còn muốn xuống lúc nửa đêm? Thế chẳng phải đi tìm chết hả!”

Tôi cười khô khốc: “Ha ha… Cũng đúng nhỉ!”

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy La Hải nói về nghề cũ của mình, lúc đó tôi còn thực sự hơi mong chờ rằng phía dưới giếng này sẽ là một tòa mộ cổ…

Tổng giám đốc Lương gọi năm, sáu tên khá đô con tới, đứng ở miệng giếng phụ trách đưa đón chúng tôi lên xuống. Đinh Nhất là người đầu tiên đi xuống, La Hải, tôi và chú Lê đều đeo đầy đủ dây thừng rồi, họ cũng từ từ đưa chúng tôi xuống dưới.

Chúng tôi xuôi theo vách giếng trơn nhẵn hạ dần xuống, không biết là do cái giếng này khá lạnh, hay vì âm khí nặng mà càng xuống dưới càng lạnh.

May mà chú Lê đã nghĩ đến chuyện này nên bảo chúng tôi mặc thêm quần áo để giữ ấm từ trước. La Hải là người cuối cùng xuống dưới, anh ấy phụ trách cầm bộ đàm để liên lạc với phía trên xem thả dây thừng xuống bao nhiêu.

“Chân của tôi đụng mặt nước rồi!” Đinh Nhất ở phía dưới hét lên.

La Hải nghe vậy thì lập tức nói vào bộ đàm: “Dây số một ngừng

lại!”

Khi xuống cùng vị trí với Đinh Nhất, tôi phát hiện chân của mình và chú Lê chưa đụng được đến mặt nước, xem ra chân của tên Đinh Nhất này dài hơn chúng tôi một chút!

Trước đó nhìn trên tư liệu có nói, con sông ngầm phía dưới này khá sâu, ba người lúc trước xuống đây phải mang theo cả đồ lặn, nhưng lần này chúng tôi không định xuống nước, cho nên không mang nó.

Đinh Nhất là người đầu tiên cởi dây, nhảy vào nước, sau đó anh ta kéo chú Lê đến bờ sông, đồng thời La Hải dùng bộ đàm nói với phía trên. “Tiếp tục thả dây số hai…”

Cứ như vậy, tôi và chú Lê đều được hai người họ kéo lên bờ, do đó chỉ có chân chúng tôi dính một chút nước, còn người thì vẫn hoàn toàn khô ráo. Lên bờ rồi, tôi mở đèn pin chiếu khắp nơi, thấy con sông ngầm dưới lòng đất này chảy khá xiết.

Dù nơi này là đầu sông, nhưng trên bờ sông lại có dấu vết do con người khai phá. Chưa cần biết đây có phải là mộ cổ hay không, nhưng nó chắc chắn không phải do thiên nhiên hình thành nên.

CHƯƠNG

LƯỠI NỔI MỤN MÁU

Lúc này chú Lê phát hiện bên cạnh có một tảng đá kỳ quái, chú lập tức chiếu đèn pin sang, ba chúng tôi thấy thế cũng nhanh chóng lao tới. Đến đó thì thấy mặt trên của tảng đá này cũng có phù văn, hơn nữa còn có một chỗ lõm xuống, bên trong có cái gì đó đen sì sì.

La Hải rút dao găm ra quẹt thứ đen sì sì đó, ngửi thử và nói: "Là dầu hỏa thời xưa dùng, đã khô cạn rồi".

Chú Lê nghe thế bèn lấy diêm trong người ra, quẹt một que ném vào tảng đá kia, chỉ nghe "phừng… phừng… phừng…" liên tiếp mấy tiếng, hai bên bờ sông lập tức bùng lên từng đám lửa màu xanh lam.

Lúc này chúng tôi mới phát hiện, hoá ra tảng đá này là đèn dẫn lửa. Vừa rồi vì ánh sáng của đèn pin có hạn nên xung quanh con sông tối om không thấy rõ lắm, bây giờ nhìn lại mới phát hiện nơi này đúng là không chỉ đơn giản như thế…

"Mặt trên đây khắc chữ gì vậy?" Tôi tò mò hỏi.

Chú Lê nói mập mờ: "Là chú đuổi quỷ của dân tộc Mãn, giờ xem ra mặc dù đây là cổ mộ nhưng cũng không phải cổ mộ đứng đắn gì, mọi người đều phải cẩn thận!"

Tôi nghe thế thì thấy khá buồn cười, cổ mộ mà còn chia ra đứng đắn với không đứng đắn à? Nhưng mà lại thấy Đinh Nhất cảnh giác nói: “Không khí ở đây không thích hợp lắm, tuy bây giờ ngoại trừ âm khí hơi nặng nề thì không có gì nữa, nhưng tôi vẫn lờ mờ cảm giác được giữa âm khí lúc nặng lúc nhẹ có ẩn giấu một không khí khác…”

“Khí gì?” Tôi hỏi.

Đinh Nhất lắc đầu: “Không nói được, tóm lại chắc chắn không phải là thứ gì dễ trêu vào.”

Thứ có thể làm Đinh Nhất cũng sợ đương nhiên là không thể mất cảnh giác, vì thế đoạn đường sau đó tôi vẫn luôn bám sát phía sau Đinh Nhất.

Chúng tôi đi men theo ánh lửa kia, ven đường sẽ thình lình nhìn thấy vài khúc xương trắng linh tinh, nhưng chắc đều không phải người, bởi vì tôi không cảm giác thấy có tàn hồn trên đó.

Chú Lê vừa đi vừa nhìn la bàn trong tay mình, tôi vươn đầu sang nhìn thì phát hiện kim la bàn quay rất nhanh, nhưng nhìn sao cũng như là đang quay loạn xạ.

“Tình hình này thế nào ạ?” Tôi hoảng hốt hỏi.

Vẻ mặt chú Lê cũng ngờ vực: “Từ trường ở đây có vấn đề, la bàn mất linh rồi.”

Đang nói thì Đinh Nhất đi đằng trước đột nhiên đứng lại, sau đó nhìn chằm chằm đằng trước. Tôi nhìn theo ánh mắt anh ta, phát hiện phía trước cách chúng tôi chưa tới mười mét, có một quan tài màu đỏ máu nằm ngang…

“Mọi người đều phải cẩn thận!” Chú Lê dặn dò.

Đối phó quan tài thì La Hải là người thạo nghề, cho nên anh đi lên xem xét trước. Đinh Nhất là người trời sinh không biết sợ là gì

nên cũng chậm rãi đi theo.

Còn lại tôi và chú Lê hai kẻ già cả ốm yếu, chỉ đành đứng xa xa nhìn, sợ đột nhiên nhảy ra một con cương thi cắn người.

La Hải đi lên trước rọi đèn pin cẩn thận quan sát, phát hiện màu đỏ bên trên không phải là sơn đỏ gì cả, trái lại nó như là một loại rêu màu đỏ, nhìn từ xa trông đỏ tươi như máu.

“Đây là mộ chủ à?” Tôi cẩn thận đi đến hỏi.

La Hải lắc đầu nói: “Cậu xem đá tảng hai bên bờ sông này, dường như nhìn mãi không thấy cuối, điều đó chứng minh công trình ngầm này còn sâu hơn chúng ta thấy, quan tài xuất hiện sớm như vậy, chỉ sợ chẳng phải chính chủ gì đâu.”

Lúc này Đinh Nhất cúi người ngửi rêu đỏ bám trên quan tài, sau đó ngẩng đầu nói với chúng tôi: “Mùi máu tươi rất nồng, chỉ sợ loại thực vật này đều được nuôi dưỡng bằng máu người.”

La Hải nghe xong cũng cúi người ngửi thử, sau đó nhăn mày lại nói: “Quan tài ở đây tuy rằng không phải chính chủ, nhưng cũng khá lợi hại, chắc là để giữ mộ.”

Nghe anh ta nói thế tôi càng thêm tò mò, vì thế lại sáp tới… Ấy thế mà vào lúc này, tôi chợt nghe thấy bên tai truyền đến một tràng tiếng cười khẽ của phụ nữ, giống tiếng cười ngày đó dẫn tôi vào tròng y như đúc!

Có thể là tôi sợ quá nên không chú ý, kết quả chân trái bị trượt làm cả người nghiêng về trước. Xuất phát từ bản năng, một tay tôi chống lên cỗ quan tài kia. Trong nháy mắt, tôi cảm thấy chỗ bàn tay chạm phải thứ dính nhớp nháp, cùng lúc đó trước mắt tôi tối sầm, có cảm giác cả người mình đang ngâm trong máu…

Tuy rằng tôi bị Đinh Nhất lôi ra khỏi quan tài rất nhanh, nhưng tay phải vẫn dính đầy dịch của loại rêu màu đỏ này, một cơn ớn

lạnh từ bàn tay phải của tôi lan dần…

La Hải thấy thế thì lấy nước ấm trên người xuống rửa chất dịch màu đỏ trên tay tôi đi, nhưng cho dù anh chà thế nào cũng không sạch được!

Lúc này chú Lê phát hiện chuyện bất thường, bèn chiếu đèn pin lên tay của tôi, phát hiện chất lỏng màu đỏ đó phân tán trên da tôi như có sinh mệnh, giống những mạch máu dày đặc.

Nhìn thấy thế tôi đột nhiên nghĩ đến trong tiểu thuyết võ hiệp nếu gặp tình huống này, thường thì phải chặt bỏ cái tay trúng độc kia đi, hy vọng tôi không phải rơi vào kết cục đó!

May sao, hiện thực và tiểu thuyết viết không giống nhau, chú Lê dán một tấm phù màu vàng lên cánh tay tôi, lúc này xu thế lan ra của cái lưới màu đỏ đó mới ngừng lại, nhưng vẫn không thể hoàn toàn loại trừ thứ như mạng nhện đỏ ấy.

Tôi sợ hãi nhìn tay mình, muốn thử hỏi chú Lê là có chuyện gì thế, nhưng há miệng nửa ngày cũng không nói nên lời. Chẳng lẽ chất lỏng màu đỏ này sẽ làm cho người ta mất khả năng nói chuyện ư?

Nhưng một thoáng ngắn ngủi vừa rồi, những thứ tôi nhìn thấy kia là cái gì? Là giây phút trước khi chết của chủ nhân trong quan tài này ư? Nhìn thân thể lúc ẩn lúc hiện dầm mình trong máu kia, chủ nhân trong quan tài này chắc là một cô gái, nhưng một cô gái sao lại bị người ta dìm trong máu mà chết chìm chứ?

Đinh Nhất thấy tôi không thể nói chuyện, bèn ra hiệu bảo tôi há miệng cho anh ta xem, kết quả anh ta chiếu đèn pin vào trong miệng tôi thì sắc mặt lập tức thay đổi! Chỉ thấy đầu lưỡi của tôi lại có một cái mụn nước máu to, trong suốt lóng lánh, như là lúc nào cũng có thể nhỏ ra máu.

Anh ta lập tức gọi chú Lê đến xem, chú Lê nhìn thấy thì cũng

sầm mặt, sau đó nhanh chóng kêu Đinh Nhất đưa con dao bạc luôn mang trên người anh ta ra đây, bảo La Hải giữ chặt người tôi từ phía sau, còn Đinh Nhất giữ đầu tôi cố định thật chặt.

Lúc ấy tôi không cảm thấy trong miệng mình mọc ra thứ gì, nhưng nhìn biểu cảm người này còn nghiêm trọng hơn người kia của bọn họ thì biết chẳng phải chuyện tốt lành. Mà chú Lê lại hung dữ cầm dao bạc tới gần tôi, trong nhất thời tôi có ảo giác, không phải họ sẽ cho là tôi bị ma nữ ám vào người chứ?

Khi chú ấy luồn dao bạc vào trong miệng, tôi cảm thấy một cơn đau thấu tim gan, tiếp theo tôi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của phụ nữ… Sau đó trước mắt tôi tối sầm, không biết gì nữa.

Trong hốt hoảng, tôi như trở về một căn nhà cổ, tay còn cầm một cái quạt hương bồ đang quạt lửa cho một ấm sắc thuốc!

“Xuân Hỉ! Thuốc sắc được chưa? Bệnh đau tim của Cách cách lại tái phát rồi!”

CHƯƠNG

NGẦM MANG THAI QUỶ

Tôi thấy mình vội vội vàng vàng sờ lên cái ấm sắc thuốc, tiếp đó nghe tiếng một cô bé kêu ui da, rõ ràng là bị cái nắp nóng ran kia làm phỏng rồi.

Lúc này nghe thấy một giọng nói the thé chát chúa: "Ái chà, con nha đầu chết tiệt này sao làm gì cũng không được thế hử! Nếu làm chậm trễ bệnh tình của Cách cách, cẩn thận ta lột da của mi ra!"

Tiếp theo nhìn thấy một người đàn ông dáng người gầy ốm đi tới, lão ta mặc quần áo thái giám như trong phim truyền hình về triều Thanh, mặt mũi nanh nọc nhìn tôi…

Nha đầu Xuân Hỉ run rẩy như rất sợ cái lão nửa nam nửa nữ này, tôi hiểu ngay, bây giờ mình đang ở trong ký ức lúc còn sống của Xuân Hỉ.

"Xin lỗi… Phúc công công, con sẽ đưa thuốc của Cách cách sang ngay đây ạ!" Xuân Hỉ nói mà run như cầy sấy.

"Còn không mau đi!" Tiếng của Phúc công công vừa the thé vừa chói tai, tôi nghe mà đau đầu.

"Tiến Bảo… Tiến Bảo!"

Đinh Nhất? Đây là tiếng Đinh Nhất đang gọi, xem ra tôi đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê nào đó rồi, họ đang thử đánh thức tôi

dậy. Tuy nhiên bây giờ tôi không muốn tỉnh lại nhanh như vậy, bởi vì tôi rất tò mò quá khứ của cô gái nhỏ này đã trải qua những chuyện gì…

Một lúc sau, Xuân Hỉ bưng một cái chén đựng thứ đen sì sì đi theo Phúc công công vào một biệt viện tráng lệ. Lúc này tôi mới phát hiện, tuy nơi này có phong cách kiến trúc tương tự nhà cổ, nhưng khi xem xét kỹ lưỡng thì nó cầu kỳ hơn.

Nếu nói nhà cổ của tổng giám đốc Lương trước đó là hàng loại A, vậy tòa nhà ở đây chính là hàng chính hãng. Sau khi vào phòng, nhìn thấy những thứ bày biện trong phòng lại càng giật mình, đó là những thứ chỉ có thể nhìn thấy ở viện bảo tàng cố cung mà!

Đáng tiếc đây đều là ký ức của Xuân Hỉ, nếu tôi xuyên không thật thì tốt rồi, vậy có thể mang theo một hai món trở về, tôi cũng không cần khổ cực ra ngoài đổ mồ hôi sôi nước mắt kiếm tiền nữa.

Đang nghĩ ngợi đẩu đâu, thì thấy phía trước màn có một bàn tay phụ nữ trắng nõn vươn ra, Phúc công công thấy thế lập tức như cháu chắt ba đời bê chén thuốc dâng tới.

“Chủ nhân, thuốc hơi nóng, nô tài thổi cho người…” Phúc công công nịnh nọt nói.

Lúc này một giọng nói mềm mại từ trong màn truyền ra: “Tiểu Phúc Tử, thuốc này có đắng không vậy?”

“Chủ tử, thuốc đắng dã tật… Người ngoan ngoãn nghe lời đại phu, đến lúc đó… Ha ha… Nhất định có thể sinh cho phò mã một cậu nhóc mập mạp!” Khi Phúc công công nhắc tới cậu nhóc mập mạp thì vui vẻ ra mặt, cứ như chính lão sinh được vậy.

“Hừ! Ta vào phủ cũng đã hơn hai năm, số lần A Kỳ Các đến phòng ta chỉ đếm trên mười đầu ngón tay! Đừng nói đến con, cả quả trứng cũng không mang được!” Giọng nói của người phụ nữ u

oán.

Hình ảnh xoay chuyển, Xuân Hỉ xách một xô nước đang lau thềm đá trong sân, đột nhiên bị một bóng đen chắn trước mặt. Xuân Hỉ ngẩng đầu nhìn thấy, lại là một người đàn ông tướng mạo đẹp đẽ, ăn mặc lộng lẫy.

"Phò… Phò mã, người đã về ạ! Nô tì đi bẩm báo Cách cách!" Xuân Hỉ cuống quít đứng dậy nói.

Nhưng người đàn ông kia lại mang vẻ mặt lưu manh nói: "Cái gì mà phò mã với không phò mã, chỉ cần không ở trước mặt Cách cách, em cứ gọi ta là Bối lặc gia…" Nói xong hắn ta khẽ nâng cằm Xuân Hỉ lên và nói: "Chậc chậc chậc… Đáng tiếc cho khuôn mặt nhỏ này, thế mà phải ở đây làm công việc tầm thường, ta sẽ nói với Ngô tổng quản một tiếng, mấy việc này về sau để cho tạp dịch đi làm."

Xuân Hỉ nghe thấy thì rất lo sợ, tuy nàng không biết phò mã nói vậy là thật hay giả, nhưng nếu để Cách cách biết, mình chắc chắn sẽ không có quả ngọt mà ăn! Quả nhiên, lúc phò mã động tay động chân với nàng, một đôi mắt ác độc đang dữ dằn nhìn chằm chằm vào nàng.

Xuân Hỉ biết đó là Phúc công công, xem ra lát nữa mình không tránh được một trận đòn đau rồi, quả nhiên, trời vừa sẩm tối, Thu Lai đã chạy tới gọi nàng, nói là Cách cách bảo qua đó một chuyến…

Khi nàng nơm nớp lo sợ đi vào phòng Cách cách thì phát hiện, người cáo trạng là Phúc công công đã đứng sẵn ở bên cạnh Cách cách. Xuân Hỉ bị dọa quỳ bịch xuống đất nói: "Cách cách tha mạng, Xuân Hỉ tuyệt đối không có bất kỳ suy nghĩ gì không an phận, hồi chiều là phò mã lấy nô tì ra làm trò đùa thôi! Cách cách nhất định đừng cho là thật ạ!"

Cách cách cao cao tại thượng buông tẩu thuốc trong tay xuống, sau đó uống một ngụm trà nóng trên bàn rồi nói: “Xuân Hỉ à, đáng lý ra ngươi cũng không phải người ngoài, là nha đầu ta mang từ phủ Vương gia tới, tình hình của ta hẳn ngươi đã biết rồi. Lúc trước bị Thái Hậu chỉ hôn cho A Kỳ Các, ta đã không vui, nhưng mà hết cách, thánh ân khó sửa, ta cũng chỉ có thể nhận mệnh. Tuy nhiên không ngờ A Kỳ Các này chẳng những là đồ vô dụng, lại còn trời sinh phong lưu, nếu ta còn không sinh được con trai, về sau không chừng mọi việc trong phủ này phải dựa vào thằng nhãi con của đồ đĩ nhỏ nào nữa đấy! Cho nên ấy mà, có phải ngươi cũng nên chia sẻ phiền muộn với chủ tử như ta không!”

Xuân Hỉ nghe xong lập tức cúi rạp người trên mặt đất nói: “Chủ nhân chính là trời của nô tì, người bảo nô tì làm gì nô tì sẽ làm đó, tuyệt đối không nói hai lời!”

“Giỏi, ta chờ chính là những lời này của ngươi!” Vẻ mặt của Cách cách phấn khởi.

Ngay lúc đó Xuân Hỉ còn không biết chủ nhân muốn nàng làm gì, chờ khi nàng biết thì đã muộn rồu… Hoá ra Tát Mãn giáo có một loại vu thuật, có thể khiến phụ nữ mang thai quỷ.

Thai quỷ này khác với thai nhi bình thường, tuy rằng cơ thể của phụ nữ cũng hiện rõ giống như mang thai, nhưng đến khi tới ngày sẽ chỉ sinh ra một bãi máu đen. Đến lúc đó chỉ cần tìm một đứa trẻ con đủ tháng giống vậy ngâm vào máu đen này, thì thai quỷ trước đấy sẽ chiếm lấy thân thể đứa bé đó sống lại!

Cách cách biết chuyện này hiểm độc, cho nên để bảo mật tuyệt đối thì không thể tìm người ngoài, bởi vậy ả ta mới coi trọng Xuân Hỉ, nhưng Xuân Hỉ là một nha đầu còn tơ, đâu ra mà có thai đây? Vì thế Phúc công công mới hiến cho Cách cách một kế, đó chính là lão ra ngoài phủ tìm mấy thằng cu li về, mỗi ngày thay phiên nhau

chà đạp Xuân Hỉ, đến khi nàng mang thai mới thôi…

Từ đó về sau, cuộc sống của Xuân Hỉ không thấy ánh mặt trời, nàng bị Phúc công công nhốt trong một căn nhà riêng của Cách cách ở ngoài phủ, hễ là đàn ông được đưa vào nhà đều bị che mặt, họ vừa không biết đây là đâu, cũng không nhìn thấy dáng vẻ của Xuân Hỉ.

Ngày tháng đau khổ như vậy Xuân Hỉ phải chịu đựng hai tháng, cuối cùng, Xuân Hỉ mang thai. Sau khi Cách cách biết được tin này thì lập tức cho Phúc công công lén đưa người vào phủ, sau đó giấu trong nhà kề ở biệt viện.

Cùng lúc đó, Cách cách dùng mưu kế lừa phò mã tới phòng mình, chuốc say cho hắn ta ngủ lại một đêm, sau đó tuyên bố với bên ngoài là mình đã có thai. Thân phận của Cách cách tôn quý, có thai đương nhiên là chuyện lớn, cả Thái hậu ở trong cung đều hạ ý chỉ bảo A Kỳ Các chăm sóc Cách cách cho cẩn thận, nhất định không thể xảy ra sơ xuất gì.

Cứ như vậy, hai thai phụ cùng nhau dưỡng thai trong biệt viện. Vì để đứa con trong bụng Xuân Hỉ được bình an sinh ra, mỗi ngày Phúc công công đều sẽ cho nàng uống thuốc dưỡng thai vừa đặc vừa đắng. Mà Xuân Hỉ cũng tự biết, chỉ sợ lúc đứa con này sinh ra thì cũng chính là ngày chết của mình.

CHƯƠNG

QUAN TÀI MÁU KHÔNG THỂ TRÊU VÀO

Dù con kiến nhỏ bé cũng muốn sống sót, huống chi là con người chứ? Nhưng Phúc công công canh chừng Xuân Hỉ rất chặt, ngày thường hạ nhân đều không thể tiếp xúc với nàng, mỗi lần đưa cơm đều là Phúc công công đích thân đi, cho nên nàng vốn không có cơ hội chạy trốn.

Cứ như vậy, ngày tháng dần dần trôi qua, ngày Xuân Hỉ lâm bồn sắp tới, mà bụng của Cách cách thoạt nhìn cũng giống như lúc nào cũng có thể sinh. Tuy nhiên không biết vu sư Tát Mãn không tính kỹ thời gian hay là làm sao, thế nhưng Cách cách lại muốn sinh trước, còn bụng Xuân Hỉ thì không có chút xíu phản ứng nào.

Dưới tình thế cấp bách, Phúc công công lại cầm dao muốn rạch bụng Xuân Hỉ, moi sống thai nhi ra. Tuy Xuân Hỉ liều chết chống cự nhưng nào phải là đối thủ của Phúc công công, nàng vẫn bị lão đè xuống giường, chuẩn bị mổ bụng nàng ra…

Cũng vào lúc này, tiếng "rầm" vang lên, cửa phòng bị người đá văng, phò mã A Kỳ Các dẫn một đám thuộc hạ vọt vào, vung đao chém đứt tay phải cầm dao của Phúc công công. Xuân Hỉ bị máu của Phúc công công văng đầy người, lập tức sợ đến ngất xỉu.

"Tiến Bảo!" Theo tiếng của Đinh Nhất vang lên, tôi cảm thấy

mặt tê dại, mở mắt ra thì thấy mình đã bị anh ta tát cho một cái.

"Anh làm gì mà đánh tôi?"

"Tôi không đánh cậu, thì cậu còn chưa chịu tỉnh!" Đinh Nhất tức giận nói.

Chú Lê thấy tôi đã tỉnh thì cũng thở dài nhẹ nhõm nói: "Thằng nhóc thối, nếu cháu còn không tỉnh lại, chúng ta đã định đi lên luôn rồi!"

Tôi sờ má trái đã hơi nóng lên: "Cháu ngất bao lâu rồi ạ?"

La Hải liếc nhìn tôi và nói: "Khoảng chừng nửa tiếng."

Tôi nghe là ngất xỉu thời gian dài như vậy thì cũng thầm sợ hãi, may mà bị Đinh Nhất tát cho tỉnh. Vì thế tôi kể lại ký ức của Xuân Hỉ vừa xuất hiện khi ngất mới nãy cho họ biết. Hơn nữa nếu tôi không nhầm, thi thể trong quan tài chắc là xác thai phụ…

La Hải nghe thế thì sắc mặt trở nên rất khó coi, theo lời của anh, hành nghề như bọn họ sợ nhất là gặp phải loại thi thể này, bởi phụ nữ chết vì mang thai có âm khí rất nặng, oán khí lại cực kỳ lớn, không phải trộm mộ thông thường có thể đối phó được.

Chú Lê suy nghĩ rồi nói: "Nếu Xuân Hỉ đã bị chồng của Cách cách phát hiện, vậy chứng minh chắc hẳn anh ta cũng biết Cách cách không mang thai, có lẽ mộ chủ ở đây chính là cô Cách cách ngoan độc kia…"

La Hải cũng đồng ý với suy nghĩ của chú Lê, nhưng bây giờ nếu chúng tôi muốn đi tiếp, nhất định phải nghĩ cách vòng qua cỗ quan tài máu này mới được, nếu lấy cứng đối cứng sợ là không đáng lắm!

Lúc này tôi nhìn thoáng qua quan tài chặn ngang ở ngay bờ sông và nói: "Thế này làm sao vòng qua đây! Quan tài đã chặn hết đường rồi."

La Hải nhìn trước nhìn sau nói: “Nếu muốn đi vòng qua chỉ có một cách, đó chính là xuống sông… Nếu không rất khó vòng qua quan tài máu.”

Nghe anh ta nói thế thì tôi lập tức nhìn sang dòng sông ngầm đen kịt này, có hơi e dè. Quỷ mới biết dưới sông có cái gì biết cắn người hay không? Vừa rồi Đinh Nhất đã xuống nước, theo lời anh ta nói thì con sông này ngoại trừ nước chảy hơi xiết, nước hơi lạnh lẽo thì cũng không có gì cả.

Lúc này La Hải cũng dùng đèn pin chiếu thử vào nước, cảm thấy rất trong, nhìn một lượt cũng không thấy có gì lạ. Cuối cùng vẫn là Đinh Nhất xuống nước trước, anh ta mở đường, tôi bơi không giỏi nên chỉ có thể đi theo sau lưng túm chặt lấy ba lô của anh ta.

Chú Lê lớn tuổi hơn tôi nhưng lại bơi rất tốt, chú bơi phía sau tôi, còn La Hải phụ trách chốt đoàn. Vừa xuống nước, bùa giấy trên tay tôi rớt ra luôn, đúng là như Đinh Nhất nói, trừ việc dòng nước hơi xiết, nước hơi lạnh thì mặt khác vẫn ổn.

Bởi vì sợ cơ thể bị hạ nhiệt độ, chúng tôi chỉ bơi trong nước một khoảng ngắn, vừa vòng qua quan tài máu là lập tức lên bờ. Còn may, quần áo bên trong của chúng tôi có lớp giữ ấm đặc thù, không đến mức làm nhiệt độ cơ thể tụt nhanh, nhưng dù vậy, chúng tôi cũng phải cố hong khô quần áo bị ngấm nước sông bên ngoài trước mới được.

Vì thế sau khi lên bờ, chúng tôi lục tục cởi quần áo ngoài, cố gắng vắt khô. Tôi và Đinh Nhất hợp sức cùng nhau, cuối cùng xoắn quần áo lại như vắt bằng máy giặt.

Lúc này tôi cúi đầu nhìn cánh tay phải để trần lộ ra ngoài của mình, những mạch máu như sợi tơ vừa rồi hình như lại có xu thế lan lên trên. Chú Lê bước lại nhìn thoáng qua và nói: “Xem ra chú

phải trích máu cho cháu mới được!”

Chú ấy nói xong thì lấy một cái túi vải bố mang bên người xuống, mở ra thì thấy bên trong là từng hàng kim bạc. Chú Lê rút một cây ra, sau đó bảo tôi nắm chặt tay phải lại, tiếp theo, chú dùng kim bạc đâm rất nhanh và mạnh vào phần gốc ngón tay út nhô lên.

Tôi cảm thấy đau điếng, nắm tay đang nắm chặt cũng bất giác mở ra. Nhưng vào lúc này chú Lê đột nhiên rút kim ra, một dòng máu đỏ tươi từ miệng vết thương phun mạnh ra.

Đáng lý ra, chỗ này có bị kim đâm thì cũng không đến mức phun máu như vậy! Nhưng giờ đây, tôi thấy những tơ máu đỏ chằng chịt dần dần biến mất nhanh chóng, đúng là giống như chảy hết ra từ lỗ kim ở phần gốc ngón út.

Chú Lê lại cẩn thận nhìn tay phải của tôi lần nữa, sau đó thở phào nhẹ nhõm: “Không sao nữa, máu đen đã chảy hết rồi.”

Nói cũng kỳ, sau khi những tơ máu đỏ đó biến mất, cảm giác tê tê và hơi lạnh trên tay phải cũng dần dần mất theo, cánh tay cũng trở lại bình thường. Tuy nhiên chỗ bị chú Lê đâm kim bạc vào lại vĩnh viễn để lại một chấm đỏ. Người không biết còn tưởng trời sinh tôi đã có một nốt ruồi son ở đó đấy!

Lúc này tôi quay đầu nhìn sang quan tài máu lần nữa, không biết sau đó Xuân Hỉ đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại bị người ta dìm chết trong quan tài máu kia…

Tuy quần áo trên người hơi ẩm, nhưng đã ấm áp hơn vừa rồi nhiều, chúng tôi tiếp tục đi thêm một quãng, nhưng ven đường ngoại trừ những tảng đá có thể chiếu sáng ra, chẳng có thứ gì khác nữa.

Tôi nhìn đồng hồ đếm ngược trên người, cách lúc chúng tôi xuống giếng đã qua hai tiếng, nhưng đến tận bây giờ, trừ một cỗ

quan tài máu, chúng tôi chẳng phát hiện được gì, cả những hài cốt của chiến sĩ cách mạng bị ném xuống cũng chẳng thấy.

Có điều nhìn dòng nước của sông ngầm này chảy xiết như thế, có trời mới biết năm đó hài cốt của họ bị nước cuốn trôi tới chỗ nào!

Chú Lê cũng nhìn đồng hồ đếm ngược và nói: “Còn hơn ba tiếng nữa là trời tối, nếu đến lúc đó chúng ta vẫn không tìm thấy gì thì phải lập tức phải quay về, buổi tối ở đây rất không an toàn.”

Đang nói, chúng tôi lại cảm thấy đường dưới chân dần dần mở rộng ra, dường như sắp đi vào một khu vực rộng rãi, chú Lê lập tức lấy la bàn ra xem, phát hiện từ trường ở đây đã mạnh hơn!

CHƯƠNG

THI THỂ ĐỨNG

“Phía trước nhất định là có thứ gì đó gây nhiễu kim la bàn, mọi người cẩn thận chút.” Chú Lê trầm giọng nói.

Chúng tôi tiếp tục đi lên trước một quãng, quả nhiên là đến một khu vực khá trống trải, chỗ này được con người mở rộng ra thành một không gian rất lớn, vì trong này không có ánh lửa nên chúng tôi không thấy rõ tình hình trong động thế nào.

Đinh Nhất đi đằng trước, anh ta rọi đèn pin vào trong động, đột nhiên, một bóng người xuất hiện nơi ánh sáng chiếu qua! Bởi vì Đinh Nhất chỉ dùng đèn pin đảo nên tốc độ rất nhanh, nhưng chúng tôi đều thấy rõ cả.

“Đó là thứ gì?” Tôi hơi kinh hoảng nói.

Đinh Nhất bên cạnh tôi lạnh lùng nói: “Người, chỉ không biết là người sống hay người chết…”

Nghe anh ta nói vậy, tôi chợt cảm thấy da đầu tê dại, tuy bây giờ không phải chỉ có một mình tôi đứng giữa bóng tối, nhưng dù chỉ nhìn thấp thoáng bóng người vừa rồi thôi, tôi lại thấy rõ gã đó đứng ở đâu!

Tại nơi như vậy, xác suất có thể gặp được người sống chắc chắn là cực kỳ nhỏ, trái lại xác suất gặp phải người chết rồi mà có

thể tự đứng dậy lại lớn hơn… Nghĩ đến đây, tôi vội sờ răng thú ở trước ngực, may mắn nó còn treo trước ngực, như vậy ít nhiều có thể làm tôi yên tâm hơn.

Lúc này, La Hải cẩn thận tìm kiếm ở hai bên vách động, theo kinh nghiệm trước đó của anh ta, nhất định là có cơ quan nào đó có thể mở "thiết bị chiếu sáng" ở đây.

Quả nhiên, không bao lâu anh đã tìm được một khe lõm khảm ở trên vách động, thứ bên trong giống với dầu hoả trong những tảng đá bên ngoài kia, vì thế anh lấy diêm ở chỗ chú Lê để châm lửa…

Ngay lập tức, một tia lửa vút dọc theo vách động, rồi thấy mấy chục cây đèn dầu trong động đột nhiên sáng lên, soi bên trong sáng trưng. Mà đồng thời, bóng người lúc nãy xuất hiện trong ánh đèn pin thình lình đứng lù lù ở chỗ cách chúng tôi chưa tới mười mét.

Xem trang phục của người nọ, hẳn là đàn ông của triều đại nhà Thanh, một bím tóc dài sau đầu rũ xuống hông. Tôi nhìn kỹ, phát hiện quần áo của người này cực kỳ quen mắt, nhìn dáng người sao giống Phúc công công tâm phúc của Cách cách thế?

"Phúc công công…" Tôi lẩm bẩm nói.

Chú Lê nghe thấy thì khẽ hỏi tôi: "Cháu nói đây là tên thái giám kia à?"

Tôi gật đầu: "Nhìn bóng dáng và cách ăn mặc rất giống."

Đinh Nhất nghe thế thì bảo chúng tôi đừng cử động, tự anh ta lên trước xem thử… Nhưng với khoảng cách hiện giờ, tôi căn bản không cảm nhận được gì, vì thế bèn cẩn thận đi theo phía sau anh ta.

Tuy nhiên tôi và Đinh Nhất càng đi tới gần, tôi dần cảm thấy không thích hợp lắm! Với khoảng cách này không thể nào không cảm nhận được tàn hồn. Vì thế tôi quay sang nói với chú Lê: "Kỳ

lạ, sao cháu không cảm nhận được gì cả?!"

Chú Lê nghe xong cũng lập tức đi tới, bởi vì thường thường lúc này đều sẽ không có chuyện hay ho gì, chú ấy và La Hải đi nhanh đuổi theo chúng tôi, sau đó cùng đi về phía vị Phúc công công kia…

Chờ chúng tôi đi đến gần, tôi bị dọa cho phải liên tục lùi về sau, đây là thứ gì vậy? Vẫn là người ư? Lão kia đã sớm là một cái thây khô, chỉ là không biết cằm của ông ta đã bị ai cắt mất, còn trước người lại đặt một cây đèn dầu kỳ quái.

Đèn dầu này nhìn thì như là để chiếu sáng, nhưng thực tế lại là để thiêu cái cằm của thi thể, mà dầu để thắp ngọn đèn này lại chảy ra từ giữa cằm của thi thể… Hình ảnh này cực kỳ kỳ lạ và kinh dị, làm người nhìn có cảm giác không rét mà run.

Chú Lê cũng nhịn không được phải nói: "Chỉ có loài động vật như con người mới có thể đối xử tàn nhẫn như thế với đồng loại thôi…"

"Tại sao cháu không cảm giác được gì cả?" Tôi thấy kỳ quái.

Chú Lê cẩn thận nhìn ngọn đèn dầu trên mặt đất và nói: "Đèn dầu này không đơn giản, nhìn như bình thường, nhưng nó lại là một ngọn đèn đốt hồn. Người xưa thường nói cằm ngắn tất là người mệnh ngắn, nhưng nếu cắt bỏ cằm của người sống sau đó lại để đèn này nướng bên dưới, thì có thể thiêu đốt hồn phách gần như không còn… Xem ra người này chắc hẳn đã chịu tội ác tày trời, bằng không đã chẳng phải gánh hình phạt tàn khốc như thế…"

"Chú nói xem, ông ta có phải bị người ta cắt mất cằm khi còn sống không? Vậy sao ông ta có thể đứng yên ở đây như vậy, lúc thân thể con người bị đau đớn, cho dù sức nhẫn nại mạnh tới đâu cũng không thể nào cứ đứng mãi mà không nhúc nhích!" Tôi mang

vẻ mặt khó tin nói.

Chú Lê thấy tôi không tin, bèn chỉ dưới chân thi thể: “Ở đó nhất định có huyền cơ mới làm thi thể thẳng tắp không ngã.”

Lúc này La Hải cũng nói với tôi: “Cậu xem giày trên chân của thi thể rất cao, cho dù là giày của người xưa và người hiện đại chúng ta không giống nhau, nhưng cũng không thể cao đến độ này! Nếu tôi không đoán sai, hai chân của ông ta đã bị hai cây đinh dài đóng vào đất từ trước! Cậu nhìn kỹ ống quần của ông ta đi, bên trong nhất định cũng có ống sắt cố định khớp xương, như thế mới làm ông ta trông giống như đứng thẳng ở đấy.”

Tôi nghe mà líu cả lưỡi, nếu những cơ quan đó đều được đóng vào khớp xương lúc ông ta còn sống, sau đó lại để ông ta chầm chậm bị ngọn đèn dầu trên đất này thiêu chết, vậy quá trình này không khỏi quá mức tàn nhẫn và giày vò ư?

Bây giờ nhìn lại khuôn mặt của thi thể, tuy đã thành một cái thây khô, nhưng vẫn nhận ra được vẻ mặt dày vò của ông ta trước khi chết, còn có hướng mà đôi mắt ông ta nhìn về…

Tôi nhìn theo ánh mắt của ông ta, phát hiện phía đối diện ông ta có một quan tài đen kỳ lạ! Cả cái quan tài này đen nhánh, nên ở chỗ ánh sáng yếu rất khó phát hiện ra ngay. Thoạt nhìn, có cảm giác chất liệu của quan tài này không giống như làm bằng gỗ, mà giống như bằng kim loại.

“Quan tài sắt?” Tôi nghi ngờ nói.

La Hải lập tức lắc đầu: “Không phải, đầu tiên là màu sắc không giống, còn nữa, bất kể là quan tài sắt hay quan tài đồng thì ở hoàn cảnh ẩm ướt như vậy không thể nào không rỉ sét! Còn nhớ quan tài máu chắn đường lúc nãy không? Chắc hẳn là quan tài gỗ truyền thống, nhưng bởi vì lượng nước ở cả trong và ngoài đều rất lớn, cho nên mới mọc rêu đầy giống như máu chảy như thế.”

Tôi nghe La Hải nói thì cực kỳ tò mò, trong quá khứ có thể có kim loại gì không bị rỉ sét chứ? Hoặc nó đúng là kim loại ư? Nghĩ đến đây, tôi tìm kiếm xung quanh, muốn tìm hòn đá nhỏ gì đó dưới đất, kết quả tìm nửa ngày lại phát hiện mặt đất ở đây cực kỳ sạch sẽ, hơn nữa còn từng được mài giũa cẩn thận, quả thực có thể so sánh với nền đá cẩm thạch bây giờ!

Đinh Nhất thấy tôi dáo da dáo dác nhìn lung tung bèn hỏi: "Cậu tìm cái gì đấy?"

"Tôi muốn tìm một hòn đá nhỏ ném vào quan tài kia để nghe thử, như vậy là biết nó có phải kim loại hay không!"

La Hải vừa nghe vội ngăn cản tôi: "Ông tổ của tôi ơi, có thể đừng làm bậy được không hả! Đừng để làm sao mà cậu nghe thì không được, lại gọi bà cô ở bên trong ra đây, đến lúc đó nếu chúng ta không xử lý được, vậy thì chỉ có thể ở lại chôn cùng cô ta thôi!"

CHƯƠNG

CHÚ CHÁU NHÀ HỌ TÔN

Tôi thấy La Hải nói mộ chủ này là một phụ nữ thì giật mình nói: "Bà cô á?! Sao anh biết chủ nhân của chỗ này là một phụ nữ? Lỡ như là cái tên phò mã gì đó thì sao?"

Nhưng La Hải lại lắc đầu: "Không thể, phong thuỷ ở đây chỉ có chôn phụ nữ mới phát huy tác dụng lớn nhất, không tin cậu hỏi chú Lê xem!"

Chú Lê gật đầu nói: "Ở đây coi như là một phượng huyệt, nếu chôn phụ nữ, tất sẽ vượng cho nhà chồng! Nhưng tất cả bố cục ở đây lại cực kỳ quỷ quyệt, chỉ sợ mộ chủ này không phải kẻ sống thọ và chết tại nhà đâu!"

"Nhưng cháu nhìn thấy trong trí nhớ của Xuân Hỉ, thân phận của cô Cách cách kia tôn quý, ai dám làm gì cô ta chứ?" Tôi khó hiểu nói.

Ánh mắt của chú Lê vẫn luôn khoá chặt lấy cỗ quan tài đen nhánh kia: "Vậy cũng không chắc, trong quá khứ, loại phụ nữ thân phận tôn quý thế này thông thường đều trở thành vật hy sinh chính trị, lúc nào cũng có khả năng bị áp cho danh nghĩa gì đó và giết chết…"

Tôi nghe mà không kìm được thổn thức! Ngẫm lại sống như bây

giờ vẫn còn tốt, tuy rằng cuộc sống của người hiện đại cũng không dễ dàng, nhưng mà ít nhất có thể tự quyết định vận mệnh của mình, có thể tự chịu trách nhiệm cho cuộc đời của mình, không giống quá khứ, cho dù là vương tôn quý tộc, cũng vẫn có lúc thân bất do kỷ…

Đang nghĩ ngợi, tôi có cảm giác chỗ vừa rồi bị chú Lê đâm kim vào đột nhiên nóng lên, tiếp theo lại nghe thấy một tiếng cười quỷ dị của phụ nữ!

"Ha ha… Ha ha…"

Tôi vội ngẩng đầu nhìn dáo dác xung quanh, nhưng lại không phát hiện ra gì cả.

"Mọi người nghe thấy không?" Tôi căng thẳng hỏi bọn họ.

Nhưng rõ ràng là ở đây trừ tôi ra, không ai nghe thấy âm thanh đó, chẳng lẽ vì tôi trúng độc của loại rêu màu đỏ kia mới sinh ra di chứng ư?

Đám chú Lê đều nhìn tôi với vẻ mặt mờ mịt, loại cảm giác này rất kỳ lạ, cứ như tôi và họ không ở cùng một chiều không gian ấy.

Nghe tiếng cười chợt xa chợt gần của phụ nữ kia, tôi kinh hoảng hỏi bọn họ: "Các anh thật sự không nghe thấy à? Giờ này không phải lúc để đùa giỡn đâu à nha!"

Đinh Nhất nghiêm mặt nói: "Cậu đừng hoảng hốt, chúng tôi đều ở cạnh cậu mà, cậu nói xem cậu nghe thấy cái gì?"

Tôi nuốt nước miếng nói: "Là tiếng cười của một người phụ nữ, hơn nữa tiếng cười đó rất quỷ dị… Ở ngay bên tai tôi, lúc thì xa lúc thì gần."

Chú Lê nghe xong lập tức lấy la bàn ra, lại phát hiện kim la bàn chỉ thẳng về phía cỗ quan tài màu đen kia không lệch một li! La Hải cũng nhìn lại cái đồng hồ đã không nhạy từ lâu của mình, tất

cả kim đồng hồ lại cùng chỉ thẳng tắp về hướng quan tài màu đen…

“Xem ra tất cả chuyện kỳ quái đều đến từ cỗ quan tài kia, không biết đây là chất liệu gì…” Chú Lê đứng một bên nói sâu xa.

La Hải là trộm mộ nên nhìn thấy quan tài là ngứa ngáy trong lòng, bây giờ biết quan tài đen này chính là mộ chủ, dĩ nhiên anh ta muốn mở ra xem. Tuy chú Lê hơi do dự, nhưng nếu không khai quan, chúng tôi xuống đây cũng không có ý nghĩa gì! Vì thế La Hải lấy xà beng đem theo từ từ đi về phía quan tài đen…

Lúc này trái tim của tôi đều muốn nhảy lên tận cổ họng, sợ trong giây lát sẽ có thứ gì đó đáng sợ vọt ra. Rốt cuộc chúng tôi cũng không phải trộm mộ chuyên nghiệp, lỡ như có gặp phải chuyện gì, sợ là chỉ dựa vào mỗi La Hải được thôi.

Đầu tiên La Hải dùng xà beng đặt nhẹ nhàng lên mặt trên quan tài đen, sau đó từ từ nạy lên, tiếng kim loại ma xát chói tai vang lên. Đây chắc chắn là kim loại! Tuy rằng tôi vẫn không biết đây là kim loại gì.

Lúc này chú Lê ở chỗ xa lớn tiếng nói với La Hải: “Cẩn thận một chút, nếu phát hiện chuyện không ổn, chúng ta lập tức rút lui!”

La Hải nghe thấy thế gật đầu, sau đó bắt đầu bắt tay vào cạy nắp quan tài. Cùng lúc này, tiếng cười bên tai tôi càng thêm thê lương làm cho người ta sợ hãi, tôi nghe mà đầu đau muốn nứt ra…

Đinh Nhất thấy sắc mặt của tôi tái nhợt thì hỏi tôi làm sao vậy? Tôi lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết bị làm sao, chỉ cảm thấy tiếng cười kia càng ngày càng rõ ràng, đầu tôi càng ngày càng đau!”

Lúc ấy nghe thấy tiếng “két”, La Hải đã cạy được một góc của nắp quan tài ra, lập tức có một mùi hương từ trong quan tài bay ra. La Hải cũng hơi giật mình, anh ta lập tức nín thở, sau đó không

chút nghĩ ngợi sải dài bước chân chạy về chỗ chúng tôi.

Chúng tôi sợ mùi hương này có độc nên đều lập tức rút về cửa động, xét cho cùng chỗ đó cũng khá trống trải, nếu đúng là khí độc thì cũng tan nhanh hơn chút…

Nhưng mấy người chúng tôi đợi một lúc, phát hiện trừ bỏ mùi hương ngập mũi ra thì không có gì khác.

“Có phải thi thể trong quan tài tự mang theo mùi thơm không! Giống như Hương phi trong truyền thuyết ấy…” Tôi ngờ vực nói.

Nhưng chú Lê lại không đồng ý cách nói của tôi: “Con người sau khi chết là một cái xác hôi thối, lúc sống dù thơm thế nào, sau khi chết cũng thối! Mùi hương này chắc là một loại hương liệu trong quá khứ được truyền tới từ Tây Vực, có tác dụng chống phân huỷ.”

Tôi nghe xong thì âm thầm thở phào trong lòng, may mắn không phải khí độc, bằng không dù chúng tôi chạy nhanh cỡ nào, ít nhiều cũng sẽ hít phải một ít. Lúc này La Hải cũng cùng Đinh Nhất quay lại chỗ quan tài đen, chia nhau cạy ba góc khác của quan tài.

Nhờ sức lực của Đinh Nhất và La Hải đều lớn hơn người thường, bằng không thật đúng là nhấc không nổi cái nắp quan tài nặng muốn chết này. Nhưng ngay lúc họ đang hợp sức chuẩn bị đẩy nắp quan tài ra, một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai tôi: “Không được nhúc nhích!”

Tôi quay đầu lại nhìn, một họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào chúng tôi… Đinh Nhất đang khai quan thấy tình hình không ổn, bèn trượt xuống khỏi quan tài đen cùng với La Hải.

Người tới không phải ai khác, đúng là chú cháu nhà họ Tôn nhìn như rất thành thật! Nhìn súng đất tự chế trong tay họ, còn có vẻ mặt dữ tợn của hai người, xem ra người dụ tôi đi ra ngoài đánh tôi bị thương quả nhiên chính là hai chú cháu nhà này.

“Các người có ý gì? Tổng giám đốc Lương đâu?” Chú Lê lạnh giọng chất vấn bọn họ.

Tôn Bân nghe xong cười lạnh và nói: “Tôi thấy các người vẫn nên dành thời gian quan tâm một chút đến tình hình của mình đi!”

“Là anh đánh ngất tôi?” Tôi cố gắng kìm nén cơn tức trong lòng.

Không ngờ Tôn Bân lại còn nói với vẻ mặt đắc ý: “Đúng vậy! Ai bảo các người xen vào việc của người khác! Lúc trước tôi chỉ đánh cậu bị thương, cũng không muốn mạng của cậu, nhưng mà các người lại không biết điều, cố chấp muốn ở lại! Sau này có xuống điện Diêm Vương cũng không trách chúng tôi được!”

Tôn Bân nói xong thì muốn nổ súng, tôi thấy vậy lập tức hét to lên: “Từ từ! Từ từ! Sao vừa đến đã nổ súng thế hả? Giữa chúng ta có phải có hiểu lầm gì hay không?”

Lần này Tôn Bân cũng không đáp lời, mà là chú của anh ta trầm giọng nói: “Không hiểu lầm, hễ là người quấy rầy lăng tẩm của Cách cách thì đều đáng chết!”

“Không phải, các người có phải bị trúng tà không? Vị Cách cách này là một Cách cách thời Mãn Thanh, có quan hệ gì với các người chứ! Lại nói, toà nhà này là của tổng giám đốc Lương, càng không có quan hệ gì với các người! Các người lại đến nỗi vì một Cách cách đã chết một hai trăm năm mà giết người à?” Tôi khẩn khoản nói.

CHƯƠNG

CÁCH CÁCH VÀO PHỦ

Đột nhiên vẻ mặt chú của Tôn Bân trở nên dữ tợn: "Đây vốn là toà nhà của nhà họ Tôn! Là lúc trước Bối lặc gia ban cho nhà họ Tôn chúng tôi, để đời đời nhà họ Tôn ở đây túc trực bên linh cữu! Nếu không phải sau này Đảng cộng sản chia nhà ở, chúng tôi cũng không đến mức hạ mình cho tên gian thương Lương Thánh Kiệt kia trục lợi!"

Chú Lê thấy ông già Tôn kích động như thế, sợ lão cho cháu trai mình nổ súng thật, tuy Đinh Nhất và La Hải bên chúng tôi có võ nghệ rất tốt, nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ có thương vong, như vậy không có lợi lắm.

Vì thế chú ấy lập tức dịu giọng nói: "Ông cụ à, ông đừng kích động! Chúng tôi và tổng giám đốc Lương cũng không có quan hệ đặc biệt thân thiết gì cả, chỉ là người được ông ta mời đến giúp thôi. Vừa rồi tôi thấy ông kích động, hơn nữa lại canh giữ ở đây nhiều năm như vậy, chắc là có ẩn tình gì đó, không bằng kể cho chúng tôi nghe đi. Cho dù cuối cùng ông không định thả chúng tôi ra, tốt xấu gì cũng để chúng tôi làm quỷ mà biết cho rõ chuyện! Cũng không thể nằm xuống mà không biết tại sao mình mất tính mạng chứ?"

Ông Tôn mặt mũi âm trầm suy nghĩ trong chốc lát, sau đó mới oán hận nói với chúng tôi: "Được, hôm nay tôi sẽ kể lại lịch sử trăm năm của nhà họ Tôn cho các người nghe, dù sao các người cũng chẳng còn mạng để rời khỏi đây, cũng để các người hiểu rõ trước khi lên đường!"

Tổ tiên của nhà họ Tôn vốn là Tôn Hồng Thọ, là gia nô của phủ Bối lặc gia năm đó, luôn đi theo sau Bối lặc gia A Kỳ Các. Sau đó A Kỳ Các được Hoàng thượng và Thái hậu chỉ hôn, cưới con gái của Dụ Thân Vương là Cách cách Thiện Nhã.

Trong số các Cách cách, cô Cách cách Thiện Nhã nổi tiếng là điêu ngoa tùy hứng, hơn nữa từ nhỏ cô ta đã được Thái hậu nhận làm nghĩa nữ nuôi trong cung, có thể nói thân phận cực kỳ tôn quý. Mà trước đây lúc tranh ngôi vị Hoàng đế, cha của A Kỳ Các đã đứng sai phe, tuy rằng sau này được quyền lực của Thái hậu bảo vệ, nhưng địa vị trong triều lại không như trước.

Cho nên mặc dù A Kỳ Các không thích cô Cách cách Thiện Nhã này cỡ nào, nhưng cũng phải cưới cô ta làm vợ. Kết quả Cách cách Thiện Nhã vừa vào cửa đã rất ương ngạnh, ngay cả cha mẹ chồng của mình cũng không để vào mắt.

Cách cách Thiện Nhã từ nhỏ lớn lên trong hậu cung, đã quen thấy thủ đoạn của phụ nữ ở đó, cho nên cô ta trừng trị hậu viện của A Kỳ Các cũng rất tàn nhẫn, độc ác…

Thật ra khi Cách cách Thiện Nhã chưa vào cửa, A Kỳ Các cũng đã có hai vị trắc Phúc tấn, hơn nữa trong đó một người đã sinh cho hắn một người con trai.

Bởi vì là trưởng tôn trong phủ, cho nên thằng bé nhận được sự yêu thương của cha mẹ A Kỳ Các. Nhưng khi Cách cách Thiện Nhã vào cửa không đến mấy ngày, tiểu Bối lặc này lúc chơi không cẩn thận đã đụng ngã nàng ta, vì thế nàng ta nổi trận lôi đình, phạt

đứa trẻ quỳ trong sân hai canh giờ.

Nhưng lúc ấy trời đã vào đầu đông, tiểu Bối lặc cũng chỉ mới năm tuổi, ngạch nương của nó đau khổ cầu xin muốn chịu phạt thay cũng không được! Lúc ấy A Kỳ Các và a mã của hắn có việc công nên không ở trong phủ, mà toàn phủ trên dưới, địa vị của Cách cách Thiện Nhã là cao nhất, cho nên ai cầu xin đều vô dụng!

Chờ đến khi A Kỳ Các nhận được tin vội vàng trở về, tiểu Bối lặc đã quỳ trong viện gần hai canh giờ rồi! Trong cơn giận dữ, A Kỳ Các vung roi quất mấy tên nô tài bên cạnh Cách cách Thiện Nhã một trận nặng, sau đó mới ôm tiểu Bối lặc về phòng.

Tiểu Bối lặc vốn là trẻ sinh non, là ngạch nương của nó ngày ngày uống thuốc giữ thai mới ráng giữ được, từ nhỏ thể chất đã yếu ớt cho nên đều được A Kỳ Các và cha mẹ hắn yêu thương, đâu chịu nổi sự ức hiếp thế kia?

Đêm đó tiểu Bối lặc sốt cao không ngừng, đại phu được mời đến đều liên tục lắc đầu nói, bởi vì tiểu Bối lặc bị hoảng sợ cộng thêm cảm lạnh, hơn nữa thể chất của nó vốn rất kém, chỉ sợ là xoay trời lật đất cũng không có cách.

Lúc này Cách cách Thiện Nhã cũng biết mình có thể gặp rắc rối, vì thế cho thái giám bên cạnh mình vào cung ngay trong đêm xin Thái hậu giúp đỡ. Tuy Thái hậu biết tính tình của Cách cách Thiện Nhã, nhưng lại có lòng thiên vị, nên để ngự y chuyên khám bệnh cho mình đến phủ Bối lặc ngay trong đêm, đáng tiếc vẫn không thể giữ lại mạng của tiểu Bối lặc…

Lúc ngạch nương của tiểu Bối lặc sinh thằng bé ra có thể nói là cửu tử nhất sinh, lúc ấy bà đỡ đã nói với nàng ta đời này sẽ không có thêm con được nữa. Bây giờ đứa con trai duy nhất không còn, bản thân sau này sẽ không có gì để trông cậy vào, vì thế nhân lúc nha hoàn bên cạnh không chú ý đã thắt cổ tự sát.

Trắc Phúc tấn này vì có công sinh con, nên lúc Cách cách Thiện Nhã chưa vào cửa đã được yêu thương cực kỳ, có thể nói là miếng thịt ở đầu quả tim của A Kỳ Các. Trong một đêm hai mẹ con đều chết, quả thực A Kỳ Các rất muốn tự tay bóp chết ả đàn bà độc ác kia.

Nhưng lúc này Cách cách Thiện Nhã đã sớm chạy vào cung khóc lóc kể lể, nói mình không biết cơ thể của tiểu Bối lặc không tốt như thế, chỉ thấy nó rất không ngoan, bản thân mình lại là chủ mẫu nên không thể mặc kệ, vì thế mới dạy dỗ nó chút xíu, nhưng không ngờ lại biến thành thế này.

Cuối cùng Thái hậu phạt Cách cách Thiện Nhã chép một trăm lần chú vãng sinh cho tiểu Bối lặc, đưa tới chùa Gia Phúc, cũng đốt bốn mươi chín cây đèn dầu ở đó cho tiểu Bối lặc, cầu cho nó sớm ngày chuyển thế làm người.

Trong mắt Thái hậu, đối với một đứa trẻ năm tuổi mà nói, đây đã là ân sủng lớn lao, hơn nữa bà ta cũng đã hạ ý chỉ trách cứ Cách cách Thiện Nhã, hy vọng sau này nàng ta tu thân dưỡng tính trong phủ, hiếu thảo với cha mẹ chồng, cẩn thận quản lý gia đình... Nói trắng ra chính là bỏ qua chuyện cũ!

A mã của A Kỳ Các sau khi biết ý của Thái hậu cũng không dám nói gì nữa, chỉ bảo A Kỳ Các vĩnh viễn quên chuyện này đi! Tuy nhiên A Kỳ Các sao có thể dễ dàng quên thù giết con hại vợ mình như thế?

Nhưng hắn biết bây giờ mà làm căng thì không ổn, nếu làm vậy, con đường làm quan của a mã và chính hắn cũng sẽ bởi thế mà chịu ảnh hưởng lớn. Cả nhà mình có thể bình an là vì có Thái hậu bảo vệ, nếu vì chuyện này mà trở mặt với Thái hậu thì cả nhà họ sẽ chẳng còn ngày trở mình.

Vì thế A Kỳ Các quyết định cứ nhịn chuyện này lại, còn ả Cách

cách Thiện Nhã kia... Sau này hắn sẽ có cách trừng trị nàng ta.

Một khi trong lòng có oán hận, làm sao động lòng được? Cho nên dù A Kỳ Các đến phòng của Cách cách Thiện Nhã thì cũng chỉ là ngồi một lúc rồi đi, căn bản không ở lại qua đêm. Tuy rằng bây giờ nàng ta mới là Phúc tấn của mình, nhưng hắn lại không muốn sinh một mụn con nào với nàng ta cả.

Lại nói đến Cách cách Thiện Nhã, tuy vì chuyện của tiểu Bối lặc, nàng ta đã kiềm chế lại không ít, nhưng cũng không cho phép những người khác được sủng ái! Bản thân mình không sinh được con thì cũng không cho người khác sinh con cho A Kỳ Các!

Tất cả A Kỳ Các đều thấy rõ, vì có thể giữ được con nối dõi cho mình, hắn lén bố trí biệt viện ở ngoài, cho thuộc hạ đưa cô gái mang thai con mình đến đó dưỡng thai, còn mấy trắc Phúc tấn trong phủ cũng đều là nguỵ trang cho Cách cách Thiện Nhã xem mà thôi...

Ngày tháng như vậy giằng co gần hai năm, đến một ngày Cách cách Thiện Nhã đột nhiên nói mình đã mang thai, còn mời ngự y trong cung đến bắt mạch, xác định là hỉ mạch.

CHƯƠNG

ÁC QUỶ ĂN THAI NGƯỜI

Khi A Kỳ Các biết Thiện Nhã mang thai đã sinh lòng nghi ngờ, trừ một lần bị nàng ta chuốc say ngủ lại phòng nàng ta ra, thời gian còn lại hắn vốn không cùng phòng với Cách cách Thiện Nhã, con ở đâu ra đây?

Cho nên A Kỳ Các không tin cái thai Thiện Nhã mang là con của mình, nhưng một khi để nàng ta sinh đứa trẻ này ra, không phải của mình thì cũng thành của mình, thử nghĩ người đàn ông nào chịu thừa nhận vợ cắm sừng cho mình chứ? Cho dù hắn căm ghét người vợ này đến tận xương tuỷ cũng không được!

Vì thế hắn phái thuộc hạ của mình tra xét hành tung của Cách cách Thiện Nhã và người trong viện của nàng ta, cuối cùng cũng phát hiện một ít manh mối…

Theo báo cáo của thuộc hạ A Kỳ Các, họ phát hiện ở biệt viện của Cách cách vẫn luôn giấu một thai phụ chờ sinh, hơn nữa thai phụ này không phải ai khác, chính là nha hoàn Xuân Hỉ lúc trước đã bị đuổi về nhà mẹ đẻ của Cách cách.

Nhưng sau đó A Kỳ Các được thám tử mình cài vào phủ Dụ Thân Vương báo về, Xuân Hỉ này căn bản chưa từng về lại vương phủ! Cho nên khoảng thời gian nàng ta rời khỏi phủ Bối lặc nhất

định là đã bị Cách cách sắp xếp đến chỗ nào đó…

Cuối cùng sau khi tra xét nhiều mặt, A Kỳ Các rốt cuộc biết Cách cách Thiện Nhã đang chơi trò gì! Hoá ra nàng ta muốn mượn bụng sinh con… Nhưng còn cái bụng dần dần phồng lên kia là thế nào đây?

Lúc trước A Kỳ Các thầm nghi ngờ nên đã sờ thử bụng của Cách cách, đó tuyệt đối đúng là bụng của thai phụ, vì hắn đã từng làm cha cho nên không thể nhầm được.

Mới đầu hắn cho rằng đây là Thiện Nhã yêu đương vụng trộm với người khác mà có, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy không có khả năng lắm, bởi vì toàn phủ trên dưới, đàn ông có thể vào biệt viện của Cách cách đều là thái giám. Ngày thường Thiện Nhã trừ việc ở trong biệt viện thì là tiến cung thỉnh an Thái hậu, nhưng hậu cung trừ Hoàng thượng là một người đàn ông bình thường ra thì cũng đều là thái giám mà!

Lại nói, nếu nàng ta đã có thai, tại sao còn muốn giấu một Xuân Hỉ cũng mang thai giống thế chứ, đều không phải con ruột của A Kỳ Các hắn, con nào mà không giống nhau?

Hay nàng ta chỉ muốn bảo đảm trước, nhất định phải là bé trai? Nhưng loại chuyện này ai mà nói chắc được? Lỡ như Xuân Hỉ sinh ra cũng là bé gái thì sao? Nghĩ tới nghĩ lui A Kỳ Các cũng không nghĩ ra nguyên do…

Mãi đến một ngày, trong phủ có một vị quan thân thích tới, vị thân thích này là anh họ của ngạch nương A Kỳ Các, cũng chính là cậu họ của A Kỳ Các. Mà bên cạnh ông cậu họ này có một vị vu sư Tát Mãn dáng người gầy ốm tên A Thái đi theo, chính vị vu sư A Thái này vừa liếc mắt đã nhìn ra hiện tượng kỳ lạ trong phủ Bối lặc.

Bởi vì dù sao cũng là khách ở đây, cho nên vu sư A Thái này

cũng không nói thẳng mà thông qua cậu họ của A Kỳ Các để nhắc nhở hắn, rằng trong phủ có một thai phụ chờ sinh nở hơi không bình thường.

A Kỳ Các vừa nghe là nghĩ ngay tới Thiện Nhã, thế là hắn lập tức mời vu sư A Thái vào phòng trong, cho ông ta nói lại kỹ càng tỉ mỉ một chút. Vì thế vị vu sư A Thái này bèn nói cho hắn biết, quý phủ có một vị thai phụ chờ sinh nở đang thực hiện cấm thuật cao nhất của Tát Mãn giáo bọn họ, ác quỷ ăn thai người!

Vì cấm thuật này quá tổn hại âm đức cho nên đã bị cấm sử dụng từ rất lâu rồi. Tuy nhiên bây giờ lại có thể xuất hiện trong phủ Bối lặc, vậy chứng minh người trong phủ chắc chắn có biết tên cặn bã nào đó trong Tát Mãn giáo bọn họ.

Cái gọi là ác quỷ ăn thai người này thật ra chính là để cho một ác quỷ không thể chuyển thế làm người ăn hết hồn phách của thai nhi trong bụng thai phụ, chiếm thể xác của thai nhi đủ tháng cho nó dùng, sống lại làm người.

Nhưng khuyết điểm của phương pháp này chính là, nếu ác quỷ muốn chân chính thành người, nhất định phải tìm một cơ thể mẹ để ký sinh, cơ thể mẹ bị ký sinh sẽ từ từ lộ bụng ra giống như thai phụ bình thường, đến khi đủ tháng, cơ thể mẹ sẽ sinh ra thai quỷ.

Tuy nhiên thai quỷ được sinh ra lúc này lại chỉ là một bãi máu đen, chỉ có ngâm một thai phụ chưa sinh bình thường khác vào trong máu đen, như vậy đứa trẻ sinh ra mới là ác quỷ chuyển thế chân chính.

Mà khi vu sư A Thái biết được, toàn bộ phủ chỉ có duy nhất một thai phụ, lại chính là Cách cách Thiện Nhã, cũng rất hoảng hốt, bởi vì khi pháp thuật này thành, cả hai cơ thể mẹ đều không thể may mắn thoát chết!

Cơ thể mẹ mang thai quỷ sẽ bị ác quỷ rút hết tinh huyết toàn

thân, còn thai phụ bình thường kia cũng sẽ bị ác quỷ thành người xé bụng mà ra, chắc chắn là không sống được!

A Kỳ Các nghe vu sư nói xong, nghĩ tới nghĩ lui, cho rằng Thiện Nhã nhất định là bởi vì sốt ruột mong có con nên mới bị một vu sư Tát Mãn có mưu đồ bất chính lừa bịp lợi dụng, rơi vào con đường chết này.

Vì thế A Kỳ Các thầm nghĩ, nếu Cách cách Thiện Nhã tự tìm đường chết, thế thì không bằng mình thành toàn cho nàng ta đi! Nếu bây giờ đã biết trong bụng nàng ta mang thai quỷ, vậy thì không thể để nó sinh ra!

Sau đó qua sự sắp xếp kín đáo, A Kỳ Các lần lượt thay thế một ít hạ nhân trong viện của Thiện Nhã, cứ như vậy, lúc ra tay cũng tiện hơn rất nhiều.

Ngày tháng rất nhanh đã đến lúc Thiện Nhã lâm bồn, nhưng A Kỳ Các nhanh chóng phát hiện chỗ Thiện Nhã đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu muốn sinh, nhưng chỗ Xuân Hỉ lại không có chút phản ứng nào.

Bà đỡ đỡ đẻ cho Thiện Nhã cũng được nhà mẹ đẻ của nàng ta mời đến, chỉ thấy bà đỡ và vú già ra ra vào vào, nhưng trong phòng sinh lại yên tĩnh lạ thường. Khi ấy Tiểu Phúc Tử bên cạnh Thiện Nhã đột nhiên đi đến một nhà kề của biệt viện, A Kỳ Các biết lão ta muốn moi sống đứa con trong bụng Xuân Hỉ ra!

Vì thế một mặt A Kỳ Các phái người khống chế chỗ Thiện Nhã, còn hắn dẫn người vọt vào nhà kề kia… Kết quả vừa vào cửa thì nhìn thấy Tiểu Phúc Tử đang muốn lấy dao rạch bụng Xuân Hỉ ra, nên hắn chém đứt cái tay cầm dao của Tiểu Phúc Tử!

Vì chuyện đã tới mức này, ác quỷ đã vào phủ, nếu xử lý không tốt, nhẹ thì nhân khẩu suy yếu, nặng thì người chết nhà tan. Cho nên A Kỳ Các bèn theo lời vu sư A Thái kia, đưa Thiện Nhã và

Xuân Hỉ, cùng tất cả những người liên quan tới huyệt mộ đã tìm sẵn từ trước.

Mà huyệt mộ chính là tiểu phượng huyệt phong thuỷ cực tốt dưới giếng cổ ở trong căn nhà cổ này. Lúc Thiện Nhã bị đưa tới đây vẫn còn tỉnh táo, nàng ta đầy căm thù nhìn A Kỳ Các nói: "Ngươi dám đối với ta như thế ư? Ngươi không sợ Thái hậu giết ngươi sao?"

A Kỳ Các cười lạnh: "Ta đối với ngươi thế nào nào? Ngươi khó sinh mà chết, ta dùng quy cách của Phúc tấn hậu táng ngươi chẳng lẽ còn chưa đủ ư? Nếu không phải vì ứng phó với Thái hậu, nghiền xương ngươi thành tro cũng khó giải mối hận trong lòng ta!"

Thiện Nhã còn muốn nói thêm gì đó, nhưng vu sư A Thái kia lại không cho nàng ta cơ hội này, ông ta dùng một miếng vải bố trắng bịt kín miệng Thiện Nhã, sau đó sai người trói nàng ta lên trên một cỗ quan tài.

Mà cô gái ở bên trong quan tài đó lúc này chính là Xuân Hỉ lại đang hôn mê bất tỉnh...

CHƯƠNG

NGƯỜI CANH LĂNG HỌ TÔN

Khi ấy thân dưới của Thiện Nhã đã bắt đầu chảy ra thứ như máu đen thẫm đỏ, cùng lúc đó cơ thể của Thiện Nhã cũng bắt đầu run lên bần bật.

Máu trong người của một cô gái có thể có bao nhiêu chứ? Ấy thế nhưng máu đen từ thân dưới của Cách cách Thiện Nhã chảy ra lại dần dần bao phủ cả cỗ quan tài!

Đến khi cơ thể của Thiện Nhã cứng đờ, thân dưới không còn có máu đen chảy ra nữa, lúc này vu sư A Thái mới sai người đậy nắp quan tài lại ngay... Cơ thể của Thiện Nhã giờ đây đã thành da xanh tím, cơ bắp teo rút, không còn một chút sức sống nào rồi.

A Kỳ Các nghiêm hình xét hỏi tất cả thân tín bên cạnh Thiện Nhã, nhưng không ai biết vu sư Tát Mãn đưa ra chủ ý này cho ả ta là ai. Đương nhiên, có một người ngoại lệ, đó chính là Tiểu Phúc Tử.

Tất cả mọi người khai nhận là Tiểu Phúc Tử ra ngoài phủ tìm vu sư cho Cách cách, đừng nói là đám người dưới bọn họ, chính Cách cách cũng chưa từng gặp mặt vu sư kia! Nhưng tên Tiểu Phúc Tử này lại rất kín miệng, tay cũng bị chém đứt một bên rồi mà vẫn không chịu khai gì cả.

Cuối cùng vẫn là vị vu sư A Thái niệm một đoạn thần chú mà không ai nghe hiểu với Tiểu Phúc Tử, sau đó lão ta bị đau đớn đến lăn lộn trên đất thì mới nói ra chân tướng… Thật ra vốn chẳng có vu sư Tát Mãn gì cả, tất cả chuyện này đều do Tiểu Phúc Tử bịa đặt ra.

Sở dĩ lão ta biết cấm thuật ác quỷ ăn thai người này là bởi vì trước khi tịnh thân vào cung, lão ta vẫn luôn đi theo một vị vu sư Tát Mãn để học vu thuật. Nhưng về sau vu sư đó lại bệnh chết, trước lúc lâm chung đã truyền cấm thuật này cho lão ta.

Sư phụ của lão ta nói, bản thân mình cả người sát nghiệt quá nặng, căn bản không thể chuyển thế làm người, tất sẽ trở thành ác quỷ, ông ta hy vọng về sau lúc Tiểu Phúc Tử có cơ hội hãy sử dụng thuật này để làm mình sống lại. Đến lúc đó hai thầy trò bọn họ nhất định có thể khai sáng một mảnh trời mới trên thế gian này…

Trước khi chết, sư phụ của Tiểu Phúc Tử vẽ cho lão ta một cái bánh lớn, cho lão ta một mục tiêu hư vô mờ mịt, lại không cho lão ta biết không còn sư phụ che chở phải sinh tồn như thế nào.

Sau cùng thật sự không còn đường sống nên Tiểu Phúc Tử đành phải tự bán mình, lão ta vốn tưởng rằng người mua cùng lắm là cho mình vào phủ làm gã sai vặt, nhưng lão ta chẳng thể ngờ lại bị người ta bán vào cung làm thái giám! Vì thế lúc này mới vòng đi vòng lại đến được bên cạnh Cách cách Thiện Nhã.

Tuy lão ta làm nô tài nhiều năm, những vẫn không quên lời sư phụ trước khi chết, vì thế lão ta vẫn luôn che giấu bản lĩnh của mình, yên lặng chờ đợi một cơ hội…

Rốt cuộc, cơ hội này tới, Cách cách Thiện Nhã tính tình quái đản tùy hứng vì không chiếm được sự yêu thích của phò mã, lại muốn sinh một đứa con, vì thế ông ta bèn đề xuất có thể ra ngoài phủ tìm một vu sư, dùng bí thuật để mang thai theo cách khác.

Thiện Nhã ngu xuẩn đương nhiên không biết Tiểu Phúc Tử có chủ ý gì, vì thế rất dễ dàng để cơ thể của mình mang thai quỷ, thế mới có một loạt chuyện sau này…

A Kỳ Các nghe xong thì thấy ớn lạnh hết cả sống lưng, ai có thể ngờ một tên thái giám nhỏ nhoi cả ngày vâng vâng dạ dạ, lại là một vu sư giết người không chớp mắt!

Bây giờ ác quỷ đã ra ngoài, nhất định phải nhốt nó và Xuân Hỉ trong quan tài, bịt kín trong lăng mộ này, như vậy mới có thể không cho ác quỷ sinh ra. Còn thi thể của Cách cách Thiện Nhã, vu sư A Thái liệm cô ta vào trong một cỗ quan tài đen chế tạo đặc biệt, để tránh oán khí tận trời trên người cô ta hóa thành nữ sát.

Hơn nữa cỗ quan tài đen này không phải bình thường, nghe nói là vào mùa đông một năm kia ở quan ngoại, đột nhiên trời giáng lửa lớn, thiêu bảy ngày bảy đêm, chờ lửa trời tắt đi, mọi người gần đó phát hiện trên mặt đất có một hố đất cực kỳ lớn, khối đá kỳ quái màu đen này đã ở đó.

Những người gần đó cho rằng đây là tà ma yêu quái gì đó, sợ tới mức nhao nhao đi mời vu sư A Thái tới trừ tà. Khi ông ta tới hiện trường, phát hiện đây là một khối đá trên trời, nói thẳng ra chính là thiên thạch bây giờ.

Vì thế vu sư A Thái tự làm pháp sự cho tảng đá, rồi đưa ra ý muốn đem tảng đá đi. Dân bản xứ dĩ nhiên là vô cùng vui vẻ, bởi vì lúc ấy, mọi người đều cho rằng tảng đá đen từ trên trời rơi xuống thế này chắc chắn không phải là thứ tốt lành gì.

Vu sư A Thái kéo tảng đá đen đi rồi làm thành cỗ quan tài đen hiện giờ. Sở dĩ ông ta chế tạo nó thành quan tài, là bởi vì có một lần ông ta nhìn thấy một con chim nhỏ chết trên tảng đá đen. Lúc đó ông ta cũng không coi là chuyện gì nên dĩ nhiên không để ý tới xác con chim nhỏ.

Ai ngờ mấy năm sau khi ông ta muốn chuyển tảng đá đến nơi khác gửi, lại ngạc nhiên phát hiện xác con chim nhỏ kia không hề thối rữa, vì thế vu sư A Thái mới biết tác dụng của tảng đá ngày ấy như thế! Lúc này mới đúc nó thành quan tài đen.

Sau đó vu sư A Thái sai người đặt quan tài máu có chứa thi thể của Xuân Hỉ ở cửa vào lăng mộ, cũng làm bí thuật trên quan tài, một khi có người quấy rầy đến cô ta, hoặc là có kẻ trộm mộ muốn mở quan tài kiếm đồ quý, thì lúc đó Xuân Hỉ trong quan tài sẽ sống lại cùng với ác quỷ, giết hết tất cả kẻ cắp xâm nhập lăng mộ.

Khi ông ta sắp xếp mọi thứ trong lăng mộ xong, lại phát hiện thiếu một ác quỷ dẫn đường làm đèn dầu xác người, vì thế lúc này mới có cái thây khô đứng thẳng mà lúc trước chúng tôi nhìn thấy kia. Cái thây khô này không phải ai khác, chính là Tiểu Phúc Tử lòng đầy tà niệm.

Bố trí thoả đáng hết rồi, vu sư A Thái sai người bịt kín cửa vào lăng mộ, nhưng nếu muốn đạt được phong thuỷ của một huyệt quý, nhất định phải giữ lại một chỗ cửa ra để có thể thông gió, vì thế lúc này mới có miệng giếng cổ kia.

Cũng bắt đầu từ năm ấy, con đường làm quan của A Kỳ Các liên tục thuận lợi, sau còn bởi vì đánh Hồi Cương lập chiến công, được phong làm Thân Vương. Hắn biết sự may mắn của mình mấy năm nay không khỏi liên quan với phượng huyệt kia, vì thế mới phái thuộc hạ của mình là Tôn Hồng Thọ canh giữ lăng mộ đó.

Sau đó vì không để người ngoài phát hiện lỗ thông gió của lăng mộ, A Kỳ Các bèn xây một toà nhà lớn để che giấu miệng giếng bên trong, hơn nữa ban tòa nhà này cho Tôn Hồng Thọ, để gia tộc họ đời đời kiếp kiếp canh giữ chỗ đó.

Từ đây người nhà họ Tôn trong mắt người ngoài trở thành nhà giàu trong vùng, do có Bối lặc gia quan tâm, việc làm ăn cũng xuôi

gió xuôi nước, vì thế tổ huấn của nhà họ Tôn bọn họ chính là tiếp tục truyền thừa bí mật canh giữ lăng.

Trong hàng trăm năm sau, nhà họ Tôn có thể coi là con cháu thịnh vượng, từ ban đầu là một nhà vài người phát triển đến thời kỳ cường thịnh nhất, trong thôn Tôn Gia Câu có mấy trăm con cháu họ Tôn. Mà bí mật canh giữ lăng cũng vẫn luôn được truyền miệng trực tiếp cho tộc trưởng mới trong tộc khi nhận chức.

Tuy nhiên về sau triều Thanh diệt vong, con cháu của Bối lặc gia đều chạy trốn ra nước ngoài, Đảng cộng sản đuổi tộc trưởng nhà họ Tôn ra khỏi nhà cổ, nhà cổ trở thành phủ đốc quân sau này.

Tộc trưởng nhà họ Tôn bị đuổi ra khỏi nhà cổ vẫn luôn lo lắng lăng mộ trong giếng bị người ta phát hiện, bởi vì lúc ấy lũ quân phiệt trộm mộ rất hung hăng ngang ngược, nếu một khi để lão già quân phiệt nào đó có quyền, có súng biết được sự tồn tại của lăng mộ này, cho dù không tìm thấy vật bồi táng gì đáng giá thì cũng sẽ phá huỷ toàn bộ lăng mộ.

CHƯƠNG

HUYẾT THI XUẤT QUAN

Đến tận sau này xảy ra chuyện chiến sĩ cách mạng bị giết ném vào giếng, sau đó mới hoàn toàn bịt kín giếng cổ. Mà từ đó về sau, nhân khẩu dòng chính của tộc trưởng nhà họ Tôn trở nên điêu tàn.

Nhưng bọn họ vẫn không rời khỏi Tôn Gia Câu, chỉ mang theo bí mật tương truyền qua nhiều thế hệ đó tiếp tục sinh sống ở đây.

Rất nhiều năm sau, Trung Quốc đổi mới, nghênh đón cuộc cải cách mở cửa, đời sau của tộc trưởng vẫn luôn ngủ đông ở Tôn Gia Câu, biết được nhà cổ của nhà họ Tôn bị người ta mua với giá cao, vì thế ông ta mới nhận lời mời đến nhà cổ làm người trông coi, người này chính là chú của Tôn Bân, là ông Tôn trước mắt chúng tôi bây giờ!

Nghe ông Tôn kể xong lịch sử gia tộc của họ xong, tôi không kìm được phải nói: "Ông Tôn, triều Thanh thật sự đã diệt vong rất nhiều năm rồi, thế hệ này sang thế hệ khác của các người canh giữ ở đây còn có ý nghĩa gì? Lại nói, bây giờ đã là thời đại nào, vì mấy thứ… mấy thứ không hề có ý nghĩa đó mà giết người ư? Thật sự đáng giá sao?"

"Đương nhiên đáng giá! Đây là hứa hẹn của người họ Tôn chúng tôi với Bối lặc gia, năm đó nếu không có Bối lặc gia quan

tâm nhà họ Tôn, sẽ không có Tôn Gia Câu mấy trăm người hiện giờ! Có thể họ đã quên, nhưng người canh lăng chúng tôi lại không thể quên… Chúng tôi chẳng sợ chỉ còn lại một người, cũng muốn giữ bằng được bí mật của lăng mộ! Cho nên… các người phải chết!”

Câu nói cuối cùng của ông già Tôn cực kỳ thâm độc, xem chừng sẽ không bỏ qua cho chúng tôi. Nhưng có Đinh Nhất và La Hải ở đây, tôi cũng không cảm thấy sợ hãi gì, tuy họ có súng tự chế, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có hai chú cháu, nếu thật sự lấy cứng đối cứng, chỉ cần tôi và chú Lê tự bảo vệ tốt cho mình là đủ!

Lúc này chú Lê vẫn chưa quên khách hàng của mình, xét cho cùng, không có tổng giám đốc Lương, mụ nội nó ai trả tiền cho chúng tôi đây! Vì thế tôi liền thấy chú ấy tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Các người đã làm gì tổng giám đốc Lương?”

“Yên tâm, ông ta sẽ chết chậm hơn các người một lát thôi, đợi giải quyết các người xong, chúng tôi sẽ đi xử lý ông ta!” Ông Tôn nói xong thì ra hiệu bằng mắt cho Tôn Bân, ý bảo anh ta lập tức nổ súng.

Đáng tiếc Tôn Bân là một kẻ ngày thường còn chưa từng giết gà, cho nên lúc này tôi có thể thấy trong mắt anh ta thoáng hoảng sợ, Đinh Nhất nhắm chuẩn thời cơ nhanh chóng phi con dao bạc luôn mang theo người, cắm phập vào mu bàn tay của Tôn Bân!

“A…” Tôn Bân thét lên, súng trong tay rơi xuống đất. La Hải sải dài bước chạy qua giẫm mạnh một chân lên thân súng…

Tôi thấy cục diện đã xoay chuyển, thì đắc ý nói với chú cháu nhà họ Tôn: “Chỉ với hai người các người mà muốn xử lý chúng tôi? Tôn Bân! Anh nói anh cũng coi như là người được nhận nền giáo dục đại học, chú của anh u mê không tỉnh ngộ, sao cả anh cũng không hiểu vậy? Tôi nhớ anh nói anh đã kết hôn đúng không?

Nếu hôm nay anh giết người, anh có nghĩ tới một khi chuyện bại lộ thì phải làm sao không? Anh có đối mặt được với vợ của anh không?”

Tôn Bân bị tôi nói đến xám xịt mặt mày, xem ra tôi đoán không sai, ý thức trách nhiệm trong lòng Tôn Bân không bằng được chú của anh ta. Nghĩ tới điều này, đột nhiên tôi cảm thấy ông Tôn này sẽ không dễ dàng chịu thua như vậy, chắc chắn ông ta còn có chiêu cuối gì đó!

Ngay lúc tôi muốn nhắc nhở mọi người thì phát hiện đã không còn kịp nữa, chỉ thấy ông Tôn vẻ mặt dữ tợn chạy đến chỗ thây khô đứng, dùng hết sức di chuyển đèn dầu xác người trên mặt đất, tiếp đó nghe thấy hàng loạt tiếng két két khi cơ quan chuyển động.

Ông già Tôn ngửa mặt lên trời cười to và nói: “Giờ thì tốt rồi, chúng ta ai cũng không ra được, bí mật của lăng mộ này sẽ vĩnh viễn là bí mật…”

La Hải nghe thế đột nhiên thay đổi sắc mặt nói: “Không ổn! Nhất định là lão già này đã thả đoạn long thạch ở miệng giếng xuống, chúng ta mau chạy tới lối ra!”

“Vô dụng! Bây giờ cậu chạy tới thì cũng đều chậm cả rồi, một khi bít kín miệng giếng này từ bên trong, trong ngoài đều không thể mở ra được!” Ông già Tôn mặt mày vặn vẹo nói.

Tôn Bân cạnh bên lại rất hoảng hốt: “Chú, cháu thì làm sao đây? Tiểu Vân đã có con rồi! Cháu phải ra ngoài!”

Lúc này ông già Tôn lạnh lùng nhìn Tôn Bân và nói: “Tiểu Bân, không cần lo lắng, nếu nhà họ Tôn đã có đời sau, vậy cháu ra ngoài hay không ra đã không có ý nghĩa gì nữa!”

“Đương nhiên là có ý nghĩa! Cháu phải làm cha! Cháu muốn ra ngoài nuôi con của cháu, cháu muốn nhìn nó trưởng thành!” Tôn Bân đột nhiên bị kích động.

Nhìn dáng vẻ của chú cháu nhà họ Tôn, tôi cảm thấy bi ai thay cho họ, suốt đời giữ gìn bí mật của một người chết, vĩnh viễn đều không thể giải thoát…

Tuy rằng bây giờ bị nhốt ở đây, nhưng tôi vẫn rất có lòng tin với chú Lê. Thêm nữa, có thầy trộm mộ La Hải đây, sao chúng tôi có thể không ra được chứ.

Nhưng tôi lập tức biết mình hơi quá lạc quan, bởi vì khi tiếng cơ quan dừng lại, tôi lập tức nghe thấy một tiếng cười the thé của phụ nữ!

Lại tới nữa! Tiếng cười này thật đúng là âm hồn không tan mà! Nhưng lúc này tôi nhìn về phía đám chú Lê, phát hiện sắc mặt của họ cũng không tốt cho lắm, chẳng lẽ giờ họ cũng nghe thấy rồi?

"Mọi người nghe thấy cái gì à?" Tôi nghi ngờ hỏi.

Lần này La Hải nói rất chắc chắn: "Nghe thấy, là tiếng cười của phụ nữ…"

Ông già Tôn cười ha ha nói: "Các người cho rằng chỉ đơn giản là đoạn long thạch rơi xuống thôi sao? Đừng quên quan tài máu vừa rồi, chỗ đó nhốt ác quỷ đấy!"

Tôi thầm nghĩ tiêu rồi, xem ra một loạt tiếng động của cơ quan vừa rồi, ngoại trừ thả đoạn long thạch xuống miệng giếng ra, chắc là còn mở cỗ quan tài máu mà chúng tôi không dám chọc vào kia…

Lúc này từng cơn gió lạnh từ sông ngầm thổi tới, ngọn lửa trong động cũng bị thổi phần phật. Giữa ánh sáng lay động, một dáng người thon dài đang từ phía xa chầm chậm đi tới.

Thứ đó còn chưa đến gần, mà chúng tôi đã ngửi thấy mùi máu tươi trong gió… Đinh Nhất chắn phía trước tôi, sau đó gồng cứng người nhìn bóng đen đang từ từ tới gần dưới ánh lửa.

Sự sợ hãi dường như làm thời gian ngưng đọng lại rất lâu,

người sụp đổ trước nhất chính là Tôn Bân, đầu tiên anh ta đã cực kỳ tuyệt vọng vì bị chú mình nhốt lại dưới giếng, mà lúc này lại phải đối mặt với quái vật chưa biết là gì được thả ra từ quan tài máu, bị hai loại cảm xúc cực đoan đè nén, anh ta đột nhiên cất tiếng cười to lên…

"Trên đời này ở đâu ra ma quỷ! Người đã chết hơn một trăm còn có thể đứng lên đi lại! Lừa đảo! Tất cả đều là lừa đảo!" Tôn Bân nói xong thì chạy ra khỏi cửa động, quay đầu nhìn về phía bóng dáng kia.

Lúc này vị trí của chúng tôi không nhìn thấy gương mặt thật của bóng dáng ấy, nhưng mà chúng tôi lại có thể nhìn ra từ vẻ mặt của Tôn Bân, đó hẳn là một quái vật cực kỳ đáng sợ.

Tôn Bân vừa rồi còn tinh thần rất phấn khởi, đột nhiên đứng cứng đờ ra đó, đồng tử của anh ta chầm chậm giãn to ra, vẻ mặt càng ngày càng vặn vẹo, dường như muốn chạy trốn, nhưng cơ thể lại không nghe sai khiến.

CHƯƠNG

XÁC THAI PHỤ

"Tiểu Bân! Mau quay lại!" Ông già Tôn nôn nóng kêu lớn.

Nhưng ông ta vừa lên tiếng thì thấy cơ thể của Tôn Bân đột nhiên bị lực nào đó hút lên không trung!

Chuyện xảy ra quá đột ngột, cơ bản tôi không thấy được là thứ gì hút Tôn Bân lên! Ông già Tôn nhìn thấy cảnh này, cả người cũng mềm nhũn quỳ xuống đất, xem ra ông ta miệng thì nói cứng nhưng khi trực tiếp thấy người thân chết cũng chẳng chịu nổi…

"Con thấy rõ không?" Lúc này chú Lê hỏi Đinh Nhất, bởi vì anh ta là người có thị lực tốt nhất trong chúng tôi.

"Chắc là một đứa trẻ…" Đinh Nhất nói mơ hồ.

Tôi nghe mà vô cùng khiếp sợ: "Đứa trẻ? Ở đây lấy đâu ra trẻ con chứ?"

"Cháu đừng quên, trước khi nha hoàn Xuân Hỉ kia chết, đứa con trong bụng còn chưa sinh ra…" Chú Lê đứng bên nhắc nhở.

"Nhưng đó chỉ là thai nhi mà!" Tôi nghi ngờ mà nói.

Lúc này La Hải hỏi Đinh Nhất: "Đứa bé kia nhìn lớn khoảng bao nhiêu?"

Đinh Nhất suy nghĩ rồi nói: "Chừng khoảng bốn năm tuổi…"

Trong nhất thời cả đám chúng tôi đều trầm mặc, quả nhiên là xác thai phụ trong quan tài máu bị thả ra. Bây giờ xem ra, nếu không giải quyết được con quái vật này, đừng nói thoát ra ngoài, ngay cả cái gọi là mộ này chúng tôi cũng không ra được!

Lúc này âm thanh như khóc như cười kia cách chúng tôi ngày càng gần, mà Tôn Bân vừa rồi bị hút đi giờ cũng đã không có động tĩnh, chắc là không sống nổi. Mùi máu tươi trong không khí càng lúc càng nồng nặc, nhưng ngoại trừ có thể nhìn thấy bóng dáng kia đang di chuyển, chúng tôi lại không nghe thấy bất kỳ tiếng bước chân nào…

"Ai cũng không chạy được… Ai cũng không chạy được!" Ông già Tôn đột nhiên phát điên gào to, tiếng kêu vừa tang tóc, vừa bi thương. Có lẽ ông ta cũng hiểu rõ sự trả giá từ thế hệ này đến thế hệ khác của gia tộc mình là vô nghĩa cỡ nào, nhưng con người một khi đã tới mức u mê không tỉnh, có ý nghĩa hay không đã không còn quan trọng.

Theo lời ông già Tôn cất lên, một cảnh khủng khiếp làm người ta sợ hãi xuất hiện, Xuân Hỉ đã chết từ nhiều năm, giống như bò từ máu loãng ra, cả người lỏng tỏng máu đen, đi từng bước tới gần chúng tôi…

Bề ngoài của Xuân Hỉ gần như không thay đổi gì, quần áo trên người cô ấy vì ngâm trong máu đen thời gian dài nên đã mục nát hết, tuy rằng giờ còn dính trên người, nhưng đã không thể che đậy phần lớn da thịt nữa.

Làn da cô ấy xám trắng, vẻ mặt chết chóc, đáng sợ nhất chính là bụng của cô ấy… Cái bụng cực lớn và thân hình gầy gò của Xuân Hỉ tạo nên sự tương phản rõ ràng. Phần da bụng bị căng lên gần như là nửa trong suốt, từ bên ngoài có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong có thứ gì đang động đậy!

Trên rốn của cái bụng đang nhô lên có mạch máu đỏ giống vừa nãy trên cánh tay tôi, chằng chịt lan ra đến phía sau lưng, còn cả trên đùi cô ấy... Người có hội chứng sợ hãi nhìn thấy chắc chắn sẽ ngất xỉu luôn.

Tôi vốn tưởng thi thể này sẽ giống như cương thi trong truyền thuyết nhảy cà tưng đến, nhưng có thể thấy cô ấy đi đường chỉ cứng đơ hơn so với người bình thường một chút mà thôi.

Lúc này tay phải của Xuân Hỉ tóm một thứ, nhìn kỹ mới thấy hoá ra là Tôn Bân vừa nãy biến mất không thấy! Một mắt cá chân của anh ta bị Xuân Hỉ tóm chặt lấy, sau đó chầm chậm kéo đi về phía trước.

Đáng lý ra bây giờ anh ta đưa lưng lên trên thì chúng tôi phải không nhìn thấy mặt mới phải. Nhưng lúc này cổ của Tôn Bân cũng đã xoay 360 độ về sau, anh ta trừng mắt hoảng sợ mất hồn, rõ ràng là chết không nhắm mắt!

Tôi nhìn thoáng qua ông Tôn cũng đang bị dọa phát ngốc: “Cháu trai ông đã chết rồi! Đây là kết quả mà ông muốn nhìn thấy à?”

Ông Tôn run lẩy bẩy đặt mông ngồi trên đất, vẻ mặt như khóc lại như cười: “Chết rồi thì tốt, chết rồi thì tốt! Dù sao cũng không phải con cháu nhà họ Tôn ta, chết thì chết đi!”

“Ông nói cái gì!?” Tôi giật mình hỏi ông ta.

Ông Tôn hừ lạnh nói: “Tôn Bân chỉ là trẻ mồ côi mà tôi nhận nuôi, nó vốn không phải họ Tôn, cả đời tôi chưa từng kết hôn, nhận nuôi nó chỉ là muốn về già rồi có thể có người chăm sóc lo ma chay… Thật ra tôi đã dự đoán từ lâu, bí mật của lăng mộ đến thế hệ này của mình sẽ không giữ được.”

Toi nghe mà tức giận vô cùng: “Vậy là ông lừa anh ta?! Anh ta xem ông là người thân duy nhất, hoàn thành sứ mệnh của gia tộc cực kỳ hoang đường kia của ông, nhưng ông lại lừa anh ta? Ông

dùng một lời nói dối để huỷ hoại cả đời anh ta!! Cho dù anh ta là trẻ mồ côi thì cũng nên có cuộc sống của mình, chứ không phải giống như bây giờ, mẹ nó, tất cả đều là lời dối trá!”

Không biết tại sao, lúc ấy tôi thật sự rất tức giận, cái cảm giác bị người thân nhất lừa gạt quá khó chấp nhận! Tuy bây giờ Tôn Bân đã chết, nhưng anh ta lại chết một cách vô nghĩa như thế, thậm chí có thể nói chính là một trò cười…

Nhưng bây giờ lại không phải lúc nên lên án lão già này, bởi vì Xuân Hỉ đã gần ngay trước mắt. Hình như cô ấy cũng cảm giác được sự tồn tại của chúng tôi, sau đó vung mạnh tay lên, ném thi thể Tôn Bân tới.

Đinh Nhất và La Hải lập tức lôi tôi và chú Lê vọt sang một bên, ông già Tôn thì không may mắn như vậy, ông ta bị thi thể của Tôn Bân đập trúng, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Chúng tôi cũng không kịp xem ông Tôn đã chết chưa, chỉ có thể tạm thời rút đến bên cạnh quan tài đen… Vào lúc này, tôi đột nhiên nghe thấy hình như quan tài đen có tiếng gì đó, giống như âm thanh móng tay người cào lên kim loại…

Tôi nuốt nước miếng nói với ba người bọn họ: “Mọi người nghe thấy gì không? Trong quan tài này hình như có tiếng động…”

Lúc này sắc mặt của La Hải cũng trắng bệch, rõ ràng anh cũng đang hối hận vừa rồi không nên tùy tiện cạy cỗ quan tài đen này ra! Điều duy nhất đáng mừng là lúc ấy anh và Đinh Nhất vẫn chưa nạy hết hoàn toàn, nếu không giờ đây chúng tôi phải bị tấn công cả trước lẫn sau rồi.

Đột nhiên, chú Lê vẫn luôn không nói gì tự vỗ vào ót mình và nói: “Sao chú lại không nghĩ tới nhỉ? Đinh Nhất, La Hải, bây giờ các cháu cạy toàn bộ cỗ quan tài đen ra!”

Tôi vừa nghe thế thì giật mình nói: “Chú điên rồi! Thế không

phải thả ra hai con quái vật à? Chú có còn muốn chúng ta có đường sống hay không!”

Nhưng chú Lê lại nói với vẻ mặt tự tin: “Nghe chú không sai đâu, cháu đừng quên giữa hai người đàn bà này có thù oán! Hai người vừa gặp mặt, chắc chắn sẽ có trò hay để xem!”

Tôi lập tức hiểu ý chú, Xuân Hỉ bị Cách cách hại chết, mà Cách cách lại bị thai quỷ trong bụng Xuân Hỉ hại chết, hai người phụ nữ này mà gặp mặt, còn không phải là sấm rung chớp giật à!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy Đinh Nhất nhanh chóng vớ lấy xà beng dưới đất rồi chạy tới trước quan tài đen, cố sức cạy góc cuối cùng của quan tài ra, tiếp đó nghe một tiếng “bùm”, nắp quan tài đen bật ra bắn thẳng về phía vách đá, lún thật sâu vào bên trong!

Tục tưng của tôi ơi! Đây là sức lực lớn cỡ nào hả! Cái nắp quan tài kia ít ra cũng phải mấy trăm ký, thế mà đã bị bắn bay một hơi liền! May mà tôi và chú Lê đã sớm trốn vào trong góc, nếu bị thứ đó đập vào, đoán chừng còn thảm hơn cả ông Tôn…

CHƯƠNG

KẺ THÙ GẶP NHAU

Theo nắp quan tài mở ra, mùi thơm vừa rồi càng nồng hơn, trong lúc nhất thời mùi vị trong này trộn lẫn giữa mùi máu tươi và mùi thơm nồng, buồn nôn không nói nổi…

Tôi bị loại mùi hỗn hợp này hun cho đau cả đầu, nếu không phải tình hình bây giờ quá mức quỷ dị, có lẽ tôi đã ói ra từ lâu rồi! Lúc này tôi thấy Xuân Hỉ vừa nãy còn từ từ đi thẳng đột nhiên dừng bước, ngơ ngác nhìn về phía quan tài đen.

Trong mắt Xuân Hỉ toàn một màu xám trắng, đã không phân biệt rõ con ngươi và tròng trắng, chỉ thấy cô ấy hơi nghiêng mặt sang một bên, như đang dùng tai nghe tiếng động ở hướng quan tài đen… Hoá ra đôi mắt Xuân Hỉ bị mù! Tất cả cảm giác của cô ấy đều dựa vào khả năng nghe.

Mà lúc này trong quan tài đen bàn tay của phụ nữ chậm rãi vươn ra, trông làn da khô quắt và móng tay thật dài kia, xem chừng vừa rồi âm thanh cào kim loại chính là do nó tạo nên.

Tôi vẫn nhớ dáng vẻ của Cách cách Thiện Nhã trước khi chết, không thể đẹp bằng Xuân Hỉ được, lúc ấy cô ta bị thai quỷ hút hết máu toàn thân, đã y như là một cái thây khô rồi. Giờ thời gian lại đã qua hơn một trăm năm, trời biết bây giờ cô ta sẽ như thế nào!

Đang nghĩ ngợi đâu đâu thì trong quan tài lại vươn ra một bàn tay khác, tiếp theo hai tay dùng một chút sức, khuôn mặt xác chết nữ tiều tụy thò dậy trong quan tài đen. Da trên mặt cô ta héo rút hết mức nên lộ ra hàm răng trắng đến ghê rợn, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn đáng sợ…

"Mẹ kiếp! Thế này cũng xấu quá đi! Còn không bằng Xuân Hỉ nữa!" Tôi thấy mà giật mình nói.

Ai ngờ cái xác nữ trong quan tài kia lại như có thể nghe thấy, đột nhiên xoay mặt về phía chúng tôi, chú Lê ở bên cạnh thấy thế bèn bịt kín miệng tôi, sợ tôi nói nhiều thêm một câu nữa sẽ dẫn cái xác sống tới.

Ai ngờ vào lúc này, giữa hai chân Xuân Hỉ đột nhiên bay ra một thứ, lập tức chạy về phía thây khô trong quan tài đen. Lần này chúng tôi đều thấy rõ ràng, đó đúng là đứa bé bốn năm tuổi, cả người toàn là máu, một cọng tóc cũng không có!

Động tác của con quái vật nhỏ này rất nhanh, quả thực giống như con khỉ bị lột da, vèo một cái đi thẳng đến trước mặt thây khô! Nhưng không ngờ động tác của cái thây khô cũng không chậm, quất một tay về phía con quái vật nhỏ, thứ kia hét thảm thiết rồi lại rụt về bụng Xuân Hỉ.

Chúng tôi nhìn mà sửng sốt, không ngờ bụng Xuân Hỉ còn có chức năng này nữa, thai quỷ sinh ra rồi mà còn có thể chui trở lại?!

Xuân Hỉ thấy con của mình chịu thiệt, dĩ nhiên sẽ không chịu để yên, vươn hai móng vuốt máu chộp lấy thây khô còn ở trong quan tài. Kẻ thù gặp nhau đỏ hết cả mắt mà! Thây khô Cách cách cũng không cam lòng yếu thế, dùng sức nhảy thẳng ra khỏi quan tài đen!

Nháy mắt, hai cái xác nữ lăn vào đánh nhau, động tác cực

nhanh, làm mấy người đứng xem chúng tôi đều không nhìn rõ, chỉ cảm thấy hai bóng người một đen một đỏ đan vào nhau, thỉnh thoảng còn có máu đen trên người Xuân Hỉ vẩy ra khắp nơi…

Lúc này tôi nói nhỏ với La Hải: “Anh thấy ai sẽ thắng?”

La Hải nghe xong thì cười nói: “Tôi thấy Cách cách lợi hại hơn!”

Tôi lắc đầu nói: “Cũng không hẳn, rốt cuộc Xuân Hỉ có tới hai mẹ con!”

“Hai người có ích gì chứ! Cậu phải xem oán khí của ai nặng hơn! Tôi đặt cược mười đồng, chắc chắn là Cách cách thắng!” La Hải tự tin.

Tôi nghe xong rất không phục nói: “Em đặt một trăm đồng, chắc chắn là mẹ con Xuân Hỉ thắng!”

Chú Lê ở bên cạnh thật sự nghe không nổi nữa, tức giận nói: “Hai đứa bay lớn mật thật đấy, lát nữa bất kể là ai đánh thắng, chuyện đầu tiên chính là giải quyết chúng ta, bây giờ còn không nắm bắt thời gian nghĩ xem chốc nữa phải làm gì đây à?!

Tôi và La Hải lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng không nói nữa! Bởi vì chúng tôi ai cũng không có cách phá giải tình huống khó khăn hiện giờ. Cuối cùng vẫn là chú Lê lấy một bó tơ hồng ra, sau đó quay đầu lại hỏi tôi: “Cháu có còn là trai tân không?!”

Mặt già của tôi đỏ lên, lắp bắp nói: “Cháu… Cháu từng xem phim khiêu dâm có tính không?”

Chú Lê bị tôi hỏi mà sửng sốt, thế nhưng nhất thời cũng không thể xác định tôi có tính là trai tân hay không, vì thế đành phải gọi Đinh Nhất tới, bảo anh ta trích ra một chén nhỏ máu trai tân.

Thấy Đinh Nhất bị rút nhiều máu như vậy, tôi hơi không đành lòng, vừa định nói gì thì thấy chú Lê đã ngâm bó tơ hồng kia vào máu, nói cũng kỳ quái, tơ hồng này thoạt nhìn rất bình thường,

nhưng vừa thấy máu là giống như bọt biển, hút sạch máu trong chén không còn một giọt.

Tiếp theo, chú Lê bảo chúng tôi trốn vào một góc, sau đó chú dùng tơ hồng giăng lên hai bên vách động tạo thành một tấm lưới bát quái, che kín mọi người vào bên trong lưới.

Lúc này mắt sắc của Đinh Nhất đột nhiên phát hiện trong quan tài đen có một tấm da hươu, bên trên hình như viết đầy chữ, vì thế anh ta nhân lúc lưới bát quái của chú Lê còn chưa giăng xong, nhanh chóng đi ra ngoài lấy thứ trong quan tài về.

Đồng thời hai bóng dáng một đỏ một đen kia cũng dần dần phân cao thấp, rõ ràng Cách cách không phải là đối thủ của Xuân Hỉ, lúc này đã bị đánh đến không còn chỗ thịt nào nguyên vẹn!

Có lẽ là thấy phía Cách cách đã bị lép vế, vì thế Xuân Hỉ lại thả thai quỷ trong bụng ra, con quái vật nhỏ này thấy mẹ xả giận cho mình, lập tức kiêu ngạo nhảy lên người thây khô cắn loạn xạ! Không tới một lát đã xé nát thi thể của Cách cách!

Tuy rằng cái thây khô này đã không còn máu, nhưng cảnh tượng vẫn khiến người ta sợ hãi vô cùng, từng phần chân tay còn lại của cơ thể rải rác khắp nơi, quả thực khủng khiếp như là A Tì Địa Ngục…

Lúc này ông Tôn vừa rồi bị thi thể của Tôn Bân đập ngất đi đột nhiên ho khan rồi tỉnh lại, tôi thầm nghĩ ông già này cũng xui xẻo thật, tỉnh quá không đúng lúc! Quả nhiên, con quái vật còn chưa chơi thoả thích như đã phát hiện ra món đồ chơi mới, nhảy lên người ông ta, lại cắn xé một trận nữa.

Ông già hét thảm thiết, làm tôi nghe mà da đầu tê dại! Cách chết như vậy cũng thảm quá rồi! Chỉ tiếc trong tay tôi không có súng, nếu không tôi nhất định sẽ dùng một phát súng kết thúc sự đau đớn của ông ta…

Súng?! Nghĩ đến súng, tôi nhìn ngay sang ông Tôn, quả nhiên thấy dù người ông ta liên tục bị con quái vật cắn xé nhưng tay vẫn chầm chậm duỗi về phía cây súng trên mặt đất!

Chỉ nghe một tiếng bùm! Con quái vật hét thảm thiết, nó còn muốn chạy về lại bụng mẹ như vừa rồi! Nhưng lần này lại chạy chưa được vài bước đã ngã xuống đất, chân giãy giãy rồi chết luôn!

Tôi thật không ngờ đứa trẻ này còn chưa đánh đấm gì đã bị một phát súng giải quyết rồi! Sớm biết súng tự chế có uy lực lớn như vậy, vừa rồi tôi nên nhặt nó lên mới đúng!

Xuân Hỉ thấy con mình đã chết, phát ra tiếng thét dài như loài cú đêm, tuy bây giờ cô ấy đã là người không ra người quỷ không ra quỷ, nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy sự khổ sở trong tiếng của cô ấy!

CHƯƠNG

TẤM DA HƯƠU TRONG QUAN TÀI

Ông Tôn chỉ còn lại nửa cái mạng, vừa thấy con quái vật đã chết trên đất, lập tức giơ súng ngắm ngay Xuân Hỉ, đáng tiếc lần này thần may mắn không quan tâm đến ông ta, súng bị kẹt…

Xuân Hỉ căm phẫn vọt tới trước người ông Tôn, bóp cổ nhấc bổng ông ta lên cao, sau đó dùng một tay khác đâm phập vào lồng ngực của ông ta, móc ra trái tim còn đang nảy thịch thịch, rồi bóp mạnh thành thịt nát!

Giờ này phút này, cái gọi là người canh giữ lăng nhà họ Tôn tất cả đều chết hết. Có lẽ trong lòng ông Tôn cũng biết, số mình cũng định sẵn sẽ chết ở đây rồi! Nhưng còn Tôn Bân thì sao? Có phải anh ta chết không đáng chút nào không?

Xuân Hỉ mất con vẫn còn đang điên cuồng xâu xé thi thể của ông già Tôn, dường như chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt sự đau thương trong lòng mình.

Lúc này chúng tôi ở bên trong lưới bát quái rất khó xử, nếu bây giờ bỏ chạy, làm không tốt thì đúng lúc sẽ thành thứ cho Xuân Hỉ trút sự đau khổ! Nếu không chạy, một lúc nữa cô ấy trút xong, sớm hay muộn gì cũng sẽ nhớ tới chúng tôi.

Đột nhiên tôi nhớ tới tấm da hươu Đinh Nhất lấy ra từ trong

quan tài, có lẽ trên đó sẽ viết vài thứ quan trọng cũng không biết chừng! Kết quả Đinh Nhất đưa tấm da hươu cho tôi thì thấy, bên trên lại viết toàn là chữ như vẽ bùa quỷ.

La Hải nhìn thoáng qua rồi nói: “Đây là chữ viết của tộc người Mãn.”

Tôi sốt ruột muốn biết nội dung trên đó: “Vậy bên trên viết cái gì?”

Ai ngờ La Hải lại lắc đầu nói: “Tôi xem không hiểu!”

“Vậy sao anh biết đây là chữ Mãn chứ!”

La Hải cứng cổ nói: “Cậu cũng biết chữ Hàn Quốc là thế nào, nhưng cậu vẫn xem không hiểu đó thôi?”

Đúng! Cũng là lý lẽ như vậy. May sao cuối cùng chú Lê nhận lấy tấm da hươu, chú có thể xem hiểu đại khái trên đó viết cái gì. Tấm da hươu này là do vu sư A Thái năm đó viết, nội dung bên trên ghi lại là về cách đối phó ra sao khi ác quỷ thức tỉnh!

Căn cứ theo lời trên da hươu, sở dĩ năm đó ông ta để thi thể của Cách cách vào trong quan tài đen này là vì để luyện hoá thành thi sát đối phó khi ác quỷ thức tỉnh. Hơn nữa năm đó ông ta cũng có điều kiêng dè với vị phò mã kia, bởi vì mục đích của tất cả những điều ông ta làm chỉ là muốn ngăn cản ác quỷ chuyển thế làm người.

Hơn nữa ông ta còn viết rõ trên da hươu, lý do giữ lại giếng cổ làm lỗ thông gió, cũng không phải vì cần cho phong thuỷ gì cả, mà là bởi vì cần phải có dương khí từ trên giếng cổ đi vào, như vậy thai quỷ sẽ rơi vào trạng thái nửa ngủ đông.

Một khi chỗ lỗ thông gió kia bị phá hỏng hoàn toàn, dương khí không còn, huyết thi sẽ ra khỏi quan tài, đến lúc đó không tránh được việc đụng phải thi sát đại chiến một trận, nếu lỡ như thi sát

thua, vậy phải nghĩ cách đưa mẹ con thai quỷ vào trong quan tài đen, bởi vì đó chính là nhà giam chuẩn bị cho chúng, chỉ cần kéo lụa vàng bên trong quan tài xuống thì những phù văn trấn quỷ ở vách trong của quan tài sẽ lộ ra toàn bộ, đến lúc đó sẽ nhốt chặt mẹ con Xuân Hỉ ở bên trong quan tài đen.

Sau đó dìm quan tài đen xuống sông ngầm, rồi thả đoạn long thạch, để nó vĩnh viễn bị nhốt trong lòng sông ngầm này, mãi mãi không thể sống lại.

Bây giờ xem ra, ông Tôn đã làm theo trình tự ngược lại, ông ta thả đoạn long thạch xuống trước, ngăn dương khí bên trên, lúc này mới thả mẹ con Xuân Hỉ trong quan tài máu ra.

Tuy rằng giờ đã biết nên đối phó với Xuân Hỉ thế nào, nhưng muốn đưa cô ấy vào quan tài đen thật sự là khó khăn quá, lại nói, nắp quan tài còn khảm trên tường kìa! Nếu không có nắp quan tài, làm sao nhốt được Xuân Hỉ?

Đây đúng là nhiệm vụ bất khả thi mà! Lúc này Xuân Hỉ đã xé nát ông Tôn ra rồi, lại chầm chậm bế đứa con đã chết dưới đất lên, cất tiếng khóc sụt sùi…

Thấy cảnh như vậy, đột nhiên tôi nghĩ đến một cách, đó chính là tìm cách cướp đứa con đã chết trong tay cô ấy, sau đó ném vào trong quan tài đen, tất nhiên cô ấy sẽ nhảy vào quan tài đen để nhặt, nếu có thể nhân cơ hội này đóng nắp quan tài lại, thế là không phải mọi chuyện xong rồi à?

Tuy rằng kế hoạch này khá thô sơ, độ khó khi thực hiện lại lớn, nhưng giờ xem ra cũng là cách duy nhất có thể làm được. Chúng tôi ở trong lưới bàn bạc, cuối cùng nhất trí cho rằng, nếu muốn thành công cướp được đứa trẻ đã chết kia, không phải Đinh Nhất làm là không được.

Mà ba người còn lại chúng tôi phải phụ trách cạy cái nắp quan

tài xuống, đừng tưởng rằng đây là việc nhẹ nhàng, đó chính là nắp quan tài kim loại nặng vài trăm ký đấy!

Đầu tiên, Đinh Nhất phải dụ Xuân Hỉ đi, cho chúng tôi tranh thủ thời gian và không gian ra cạy nắp quan tài trên vách động. Một khi bên chúng tôi làm được, sẽ dùng xà beng gõ ba tiếng lên quan tài đen, Đinh Nhất nhận được tín hiệu sẽ nghĩ cách cướp đứa trẻ đã chết trong lòng Xuân Hỉ, chạy trở về.

Lúc ấy chúng tôi trốn ở chỗ khuất, chờ Đinh Nhất chạy về ném đứa trẻ vào quan tài đen, với trạng thái tinh thần hiện giờ, nhất định Xuân Hỉ sẽ nhảy vào quan tài đen tìm con, chúng tôi lúc này sẽ nhanh chóng đóng nắp quan tài lên. Nếu lời trên da hươu đều là thật, Xuân Hỉ sẽ bị phù văn trấn quỷ trên vách quan tài trói lại, rất khó thoát ra.

Kế hoạch này tuy nói thì đơn giản, nhưng thực tế độ khó khi thực hiện vẫn rất lớn. Đặc biệt là Đinh Nhất, phần của anh ta mới là nguy hiểm nhất, tôi thực sự thầm đổ mồ hôi lạnh thay anh ta…

Kế hoạch bắt đầu, Đinh Nhất là người đầu tiên ra khỏi lưới bát quái, đã không còn lưới bát quái che giấu, Xuân Hỉ lập tức phát hiện ra Đinh Nhất, cô ấy không nói hai lời đã bay người nhào tới!

May sao tốc độ của Đinh Nhất nhanh, anh ta lách mình nhảy đến gò đất bên ngoài, nhảy lên nhảy xuống vờn vòng quanh Xuân Hỉ. Chúng tôi thấy Xuân Hỉ đã bị Đinh Nhất dụ đi, lập tức ra khỏi lưới bát quái.

Dụng cụ ở đây không nhiều lắm, trừ hai cây xà beng lúc nãy dùng để cạy quan tài đen ra thì không có gì khác. Vì thế tôi và La Hải mỗi người một cây xà beng, cố gắng cạy nắp quan tài khảm trên vách động!

Nhưng mà nắp quan tài này thật sự khảm quá sâu, tôi và La Hải đều dùng hết sức bú mẹ mà vẫn không cạy xuống nổi! Đương

nhiên, chủ yếu là sức của tôi quá yếu. Cuối cùng vẫn là chú Lê đứng cạnh giúp tôi, lúc này mới cạy nắp quan tài hở ra một khe hở nho nhỏ.

Có khe hở thì dễ rồi! Chỉ là không biết bên Đinh Nhất giờ thế nào! Trên móng vuốt của thứ kia rất có thể có độc, hy vọng Đinh Nhất đừng để cô ấy làm bị thương… Lòng càng gấp, tay càng dùng sức hơn, cuối cùng, cái thứ to nặng như vậy cũng bị chúng tôi cạy xuống khỏi vách động.

Chờ khi chúng tôi cố hết sức nâng cái nắp đến gần quan tài đen, tôi đã mệt đến mềm nhũn cả chân. Lúc này chú Lê kéo lụa vàng ở bên sườn nắp quan tài xuống, bên dưới quả nhiên là phù chú trấn quỷ chằng chịt…

Ba chúng tôi thả lỏng vài giây, sau đó nhanh chóng phát tín hiệu cho Đinh Nhất. Tôi đoán lúc ấy Đinh Nhất cũng sắp đến cực hạn, cho nên khi anh ta nghe thấy chúng tôi phát tín hiệu thì lập tức tung một động tác che mắt rồi giật lấy đứa trẻ đã chết trong lòng Xuân Hỉ đi.

CHƯƠNG

DÌM QUAN TÀI ĐEN VÀO NƯỚC

Xuân Hỉ thấy con mình bị cướp mất, lập tức hét lên quái gở rồi đuổi theo. Tôi nghe thế thì biết được việc rồi. Quả nhiên không qua vài giây, Đinh Nhất dùng tốc độ nhanh đến kinh người chạy tới cạnh quan tài đen, ném đứa trẻ đã chết vào đó trước mặt Xuân Hỉ…

Xuân Hỉ thấy con mình bị ném vào quan tài đen, vừa gấp vừa tức, móng vuốt sắc nhọn quét qua, đánh thây khô đứng bên cạnh đứt đôi thành hai đoạn, tiếp theo cô ấy tung người nhảy vào trong quan tài đen.

Nhưng mới vừa đi vào, Xuân Hỉ đã cảm giác sự bất thường, cô ấy nhặt con của mình lên muốn nhảy ra, nhưng lại bị một luồng ánh sáng vàng cuốn lấy, sau đó nhanh chóng bị lôi lại bên trong quan tài đen.

Chúng tôi vừa thấy thời cơ tới, lập tức nâng nắp quan tài nặng nề đậy lên bên trên, Xuân Hỉ ở bên trong liều mạng muốn ra ngoài, nhưng lại bị phù chú trấn quỷ trong vách quan tài trói chặt, làm thế nào cũng không hoạt động được.

Trong nháy mắt đóng lại nắp quan tài, tôi thở ra một hơi thật dài, có thể xem như tạm thời bảo vệ được cái mạng nhỏ. Vừa rồi

thật sự quá căng thẳng, bây giờ ngẫm lại đúng là hơi nhũn cả chân.

Lúc này tôi quay lại nhìn Đinh Nhất, phát hiện tay trái của anh ta vẫn đang chảy máu, lòng lập tức nặng nề, vội chạy qua nói: “Anh bị thương à? Có phải móng vuốt của huyết thi hay không?! Không bị trúng độc chứ?”

Đinh Nhất nhíu mày, sau đó được tôi giúp vén tay áo lên, chỉ thấy trên cánh tay anh ta có một vết thương chừng mười centimet, thoạt nhìn không sâu, cũng không có tơ hồng gì kỳ quái.

Thấy Đinh Nhất không bị trúng độc, tôi lập tức thở dài một hơi nhẹ nhõm, sau đó lấy ra một chiếc khăn quấn chặt miệng vết thương cho anh ta, cầm máu trước rồi nói sau. Trải qua trận chiến ác liệt này, chúng tôi cũng không biết giờ đã là lúc nào.

Đoạn long thạch đã rơi xuống, đường xuống phía trước chắc chắn là không đi được, nhưng dòng sông ngầm này không bị ngăn lại, nói cách khác, chúng tôi men theo sông ngầm đi tiếp, có lẽ sẽ tìm thấy lối ra cũng không chừng!

La Hải dùng bộ đàm mang theo lúc vào gọi thử cho tổng giám đốc Lương ở bên trên, đáng tiếc tất cả đều là tiếng sàn sạt, chẳng có gì khác nữa. Tôi đoán đám người tổng giám đốc Lương chắc chắn đã bị chú cháu nhà họ Tôn tạm thời khống chế rồi, nếu chúng tôi không nghĩ cách nhanh chóng ra ngoài, không chừng họ cũng sẽ gặp nguy hiểm…

May mắn trước khi đi, chúng tôi có mang theo vài thanh chocolate để bổ sung năng lượng tạm thời, giờ đây cả đám đều mệt mỏi, không bổ sung ít năng lượng thì đúng là một bước cũng chẳng lê được.

Sau khi nghỉ ngơi trong chốc lát, bốn chúng tôi hợp sức đẩy mạnh quan tài đen vào lòng sông ngầm. Nói cũng kỳ lạ, sông ngầm

này nhìn bề ngoài không sâu là mấy, nhưng cỗ quan tài đen vừa vào nước là chìm không còn tăm hơi luôn.

Lúc này La Hải quay đầu lại nhìn thoáng qua con đường chúng tôi đi vào và nói: “Bây giờ quay đầu lại là không thể rồi, chúng ta chỉ có thể đi tiếp dọc theo sông ngầm, nếu may mắn, có lẽ sẽ tìm được lối lên mặt đất.”

“Nếu không may thì sao?” Tôi hơi ủ rũ hỏi.

La Hải vỗ cái xẻng sau lưng mình nói: “Vậy thì nghĩ cách tự đào một đường hầm ra ngoài thôi, dù sao chúng ta cũng không thể bị nhốt đến chết ở đây đâu, điểm này mọi người có thể yên tâm!”

Tôi vừa nghe La Hải nói thế thì cười hì hì: “Vậy mới đúng, em cần là những lời này của anh đấy!”

Sau đó chúng tôi sửa sang lại đồ đạc một chút, tiếp tục theo sông ngầm đi sâu vào trong. Rời khỏi khu vực lăng mộ, những tảng đá để chiếu sáng đó không còn nữa, chúng tôi chỉ đành bật đèn pin lên.

La Hải căn cứ theo hướng chảy của mạch nước ngầm, phán đoán hiện giờ hẳn là chúng tôi đang ở hướng Bắc, hướng này vừa vặn đúng là hướng ra ngoài thôn. Nếu tôi không nhớ lầm, cách thôn không đến năm cây số chắc có một con sông, cũng không biết sông ngầm này có thông với con sông trên mặt đất hay không.

Thật ra tôi ít nhiều gì cũng có hội chứng sợ không gian kín nên không thích đến nơi vừa tối vừa kín kiểu này nhất. Lúc trước bởi vì biết lối ra ở chỗ nào, nên áp lực trong lòng nhỏ đi. Nhưng mà bây giờ… Tưởng tượng đến việc chúng tôi bị nhốt dưới lòng đất, tôi cảm thấy không khí xung quanh trở nên rất loãng, dường như sắp hít thở không thông nữa.

Thật ra tôi biết đây là vấn đề tâm lý, bởi vì tôi thấy ba người kia đều ổn cả. Hơn nữa La Hải còn nói không khí ở đây rất bình

thường, vậy có nghĩa là chắc chắn có lối ra thông lên mặt đất.

Để dời đi lực chú ý của mình, tôi xoay sang hỏi chú Lê: “Ban đầu tại sao chỉ có một mình cháu nghe thấy tiếng khóc của Xuân Hỉ ạ?”

Chú Lê cũng khó hiểu lắc đầu nói: “Có thể do thể chất của cháu khác với người thường đấy! Nhưng cụ thể là nguyên nhân gì chú cũng không dám nói.”

Lúc này tôi nhìn nốt đỏ trên gốc ngón tay út bàn tay phải của mình, cũng không biết còn có thể tiếp tục nữa hay không.

La Hải vừa đi vừa quan sát vách động ở đây, muốn tìm chỗ phù hợp để đào đường hầm, nhưng tìm cả buổi lại phát hiện bề mặt toàn là đá tảng, cơ bản không có chỗ nào dùng xẻng được.

Tôi cố sức hít sâu mấy hơi, muốn để cho mình thả lỏng một chút, nhưng không có hiệu quả là mấy. Đinh Nhất thấy sắc mặt tôi khó coi, bèn hỏi tôi bị làm sao? Tôi hơi xấu hổ lắc đầu nói: “Không sao, chỉ cảm thấy hơi nghẹt thở!”

Đinh Nhất liếc nhìn tôi, sau đó thở dài lấy ra một cái túi giấy gấp: “Dùng cái này thử xem, lúc căng thẳng trùm cái này lên miệng hít sâu vào, sẽ thoải mái hơn.”

Tôi không ngờ Đinh Nhất lại còn đem theo thứ này trong người, vì thế bèn nhận lấy thử xem, khỏi nói, sau khi thở vài lần, tôi cảm thấy không nghẹt thở như trước nữa. Tiếp theo tôi nhìn xuống chiếc đồng hồ không còn chạy trên tay và nói: “Cũng không biết giờ là mấy giờ? Trước khi xuống tôi còn tưởng rằng nhiều nhất cũng chỉ ba bốn giờ là chúng ta có thể lên cơ đấy? Hiện giờ xem ra, nếu có thể ăn bữa sáng ngày mai tôi sẽ phải đốt cả Cao Hương Lâu thôi!”

Lúc này La Hải nhìn đồng hồ đếm ngược được điều chỉnh lại một lần nữa: “Bây giờ cách lúc chúng ta xuống giếng khoảng

chừng sắp sáu tiếng đồng hồ rồi, bên ngoài chắc là đã tối."

"Ta nói bụng tôi sao mà đói vậy chứ! Vừa rồi ăn chocolate chắc cũng không chống đỡ được thời gian bao lâu, nếu còn không tìm thấy lối ra, tôi phải xuống nước bắt cá ăn thôi!" Tôi oán giận.

La Hải nghe thế thì cười với tôi: "Đừng nói nữa, đây cũng là một cách, chỉ là xem sông ngầm này nước xiết như vậy, không biết trong đó có thể có cá hay không nhỉ!"

Chú Lê ghét bỏ nói: "Có cá cháu dám ăn không? Các cháu cũng đừng quên vài thập niên trước, thi thể của mười mấy chiến sĩ cách mạng rơi xuống đây, nếu chúng ta không tìm thấy thi thể của bọn họ, vậy chứng minh những thi thể đó không phải bị nước cuốn đi thì chính là bị cá trong nước ăn rồi! Cá từng ăn người chết, các cháu dám ăn không?"

Tôi nghe thấy mà ghê tởm, lập tức đứng lại nói: "Chú Lê, chú có thể đừng nói thẳng thừng như vậy không hả! Cháu đang nghĩ tới việc bắt được sẽ ăn cá nướng đấy! Bây giờ thì hay rồi, cho dù chú bày một con cá ngon lành trước mặt cháu, cháu cũng ăn không vô nữa!"

CHƯƠNG

MỘT CÁI GIẾNG CỔ KHÁC

Chú Lê ở phía sau đẩy tôi đi lên trước và nói: "Được rồi, cháu cũng đừng oán trách nữa, có sức đó còn không bằng đi nhanh hơn, ra ngoài sớm một chút chú sẽ mời cháu ăn tiệc lớn!"

Tôi đang bị chú Lê đẩy đi lên phía trước, đột nhiên nghe thấy trong lòng sông ngầm như có tiếng cái gì đó rơi xuống nước. Chúng tôi đều sửng sốt, tiếp theo đều nhanh chóng chạy tới hướng phát ra âm thanh.

Kết quả còn chưa chạy đến nơi, chúng tôi nhìn thấy một cái thùng nước đang lắc lư kéo nước từ sông ngầm lên trên!

"Mẹ kiếp! Đây là tình huống gì thế?" Tôi hơi hoảng nói.

La Hải thấy thế thì vui mừng nói: "Thằng ngốc, tới lối ra rồi!" Nói xong anh hướng về cái thùng nước kia kêu to: "Bên trên có người không? Có người không vậy!"

Anh ta kêu xong thì thấy cái thùng nước đang đi lên đột nhiên nhanh chóng rớt lại xuống nước. Tôi cũng chạy tới bên cạnh La Hải cùng hô to, đáng tiếc bên trên không hề có chút phản hồi nào.

Khi chúng tôi đang buồn bực nghĩ sao người bên trên không có phản ứng gì, thì thấy một luồng sáng từ phía trên chiếu xuống, tiếp theo nghe thấy tiếng một người đàn ông nói: "Ai ở dưới đó?"

Xem ra cuối cùng chúng tôi đã được cứu rồi…

Hoá ra đây cũng là một giếng nước, khi ấy đúng lúc có một chị gái tới múc nước, vừa nghe dưới giếng có giọng nói thì bị dọa quăng thùng nước bỏ chạy. Chờ đàn ông trong nhà cầm đèn pin tới xem, lúc này mới phát hiện ra chúng tôi dưới giếng.

Đến khi chúng tôi được họ kéo lên, lập tức bị đoàn người chung quanh làm hoảng sợ, xung quanh giếng nước đã bị vây quanh ba tầng trong, ba tầng ngoài, chừng gần một trăm người, toàn là người trong thôn rảnh rỗi tới xem náo nhiệt.

Cũng phải, giếng nước đang yên lành đột nhiên chui ra bốn người sống sờ sờ, dù là ai cũng muốn đến đây xem náo nhiệt cả. Chúng tôi đã đói lả cả ra, chị gái kia bèn làm mì cán cho ăn.

Vừa ăn vừa nói chuyện mới biết, cái giếng này cũng là một giếng cổ, nghe nói năm xưa còn có người nhảy giếng, sau này mọi nhà đều lắp nước máy, có rất ít người dùng nước này nữa.

Mà chị gái đã phát hiện ra chúng tôi là vừa đi ra đồng về, cả người toàn là đất, nên muốn xối xô nước để rửa sơ trước một chút, kết quả thùng nước còn chưa kéo lên, đã bị giọng của La Hải dọa cho chết khiếp.

Chị gái ném thùng nước chạy về nhà! Chạy về đến nơi kể lại cho ông chồng mình nghe, giếng này có ma, nhưng nghĩ lại, chị nhớ rõ ràng năm xưa người đâm đầu xuống giếng này là nữ mà!

Lúc này chị mới cảm thấy chuyện không thích hợp lắm, có thể là có người nào rơi xuống giếng, thế mới bảo ông chồng mình cầm đèn pin ra xem…

Ăn xong mì cán của chị gái, chúng tôi ngàn lần cám ơn. Chị gái thấy sắc trời đã muộn, muốn cho chúng tôi ngủ lại một đêm, nhưng vì sốt ruột muốn đi cứu người nên chúng tôi xin miễn.

Cuối cùng lúc gần đi chúng tôi còn đưa cho chị ấy một nghìn đồng, coi như là tiền cơm! Trước khi ra khỏi thôn chúng tôi hỏi thăm người trong thôn mới biết, nơi này cách Tôn Gia Câu đến hơn bốn mươi cây số!

Ngẫm lại, tuy rằng lúc ở dưới chúng tôi đi dọc theo sông ngầm rất xa, nhưng dù thế nào cũng không xa đến mức như vậy chứ! Tuy nhiên cũng không phải không có khả năng, bởi vì đường trên mặt đất ngoằn ngoèo, nhưng nước sông ngầm bên dưới lại chảy thẳng một đường.

Sau đó chúng tôi thuê một chàng trai trẻ trong thôn và xe ba bánh nông nghiệp của nhà cậu ta, đưa chúng tôi trở lại Tôn Gia Câu ngay trong đêm. Chờ lúc tới được Tôn Gia Câu đã là hơn ba giờ đêm.

Lúc này cửa nhà cổ bị khoá trái từ bên trong, chúng tôi cẩn thận nghe ngóng, bên trong không hề có tiếng động gì. Bởi vì lo lắng an nguy của tổng giám đốc Lương, chú Lê bảo Đinh Nhất trèo tường nhảy vào trong sân mở cửa cho chúng tôi.

Khi chúng tôi chạy một mạch đến giếng cổ ở sân sau, thình lình nhìn thấy toàn bộ mặt đất xung quanh giếng cổ đều đã sụp xuống, giờ chỗ đó chỉ còn lại một cái hố nông.

“Tổng giám đốc Lương?!” Chú Lê kêu to.

Tôi nhìn cái hố to trước mắt mà không khỏi âm thầm lo lắng, lỡ như tổng giám đốc Lương và mấy thanh niên phụ giúp bị chôn sống ở dưới này, chúng tôi đúng là có lý nhưng nói không rõ được mà!

Đang nghĩ ngợi thì nghe thấy từ một căn phòng khoá trong sân vang lên tiếng “Ưm… ưm…”, cẩn thận nghe, như là tiếng do ai đó bị bịt miệng phát ra.

Vì thế chú Lê lập tức bảo Đinh Nhất đi mở khóa, nếu là nhà

bình thường, anh ta có thể dùng sức để mở, đạp một phát văng cửa! Nhưng mà cánh cửa gỗ kia chạm trổ tỉ mỉ như thế, đạp chân xuống là sẽ bị phá hỏng hoàn toàn.

Tuy nhiên, muốn nói đến kỹ thuật mở khóa của Đinh Nhất cũng không phải là tài mọn, không phải tôi nói ngoa, bất kể là kiểu khoá gì, chỉ cần tới tay của anh ta thì không có cái nào không mở được. Chờ Đinh Nhất mở khoá ra, chúng tôi đi vào tìm rồi lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tổng giám đốc Lương và mấy thanh niên giúp việc kia đều bị trói gô lại, miệng bị dán băng dính, cứ thế ném vào sau bình phong trong phòng.

Tổng giám đốc Lương vừa thấy chúng tôi vào là mắt trào lệ nóng! Xem ra ông ta còn tưởng chúng tôi không chết thì bị thương, bản thân cũng không tránh khỏi bị chú cháu nhà họ Tôn giết người cướp của!

Quả nhiên, La Hải mới cởi bỏ dây thừng trên người ông ta, ông ta đã giơ tay giữ chặt chú Lê nói: “Lê đại sư ơi! Ông đã lên được rồi! Tôi… Tôi còn tưởng ông bị đám Tôn Bân làm… làm hại rồi cơ!”

Chú Lê vội đỡ lấy ông ta: “Tổng giám đốc Lương yên tâm, lấy bản lĩnh của Lê tôi, hai người kia còn không bắt được tôi đâu, còn ông, có sao không? Cần đi bệnh viện không?”

Tổng giám đốc Lương xua tay nói: “Chúng tôi cũng không sao, chỉ là đói quá thôi…”

Sau đó nghe tổng giám đốc Lương kể, hoá ra sau khi chúng tôi đi xuống, ông già Tôn kia bê nước trà tới cho họ uống, ai ngờ lão lại bỏ thuốc mê trong trà!

Chú Lê kể lại thân phận của chú cháu nhà họ Tôn cho ông ta, tổng giám đốc Lương nghe xong cũng rất khiếp sợ! Suy cho cùng

ông ta cũng quen biết hai chú cháu nhà họ Tôn rất nhiều năm, không ngờ họ lại che giấu kỹ như thế!

Trải qua một ngày quá mạo hiểm, đến khi chúng tôi bò được lên giường nghỉ ngơi thì trời cũng đã sáng!

Ngủ một giấc dậy, tổng giám đốc Lương đã chuẩn bị đồ ăn xong xuôi. Trước lúc ăn cơm, tôi tranh thủ kiểm tra vết thương trên cánh tay Đinh Nhất một chút, may mắn không có dấu hiệu nhiễm trùng.

Lúc ăn cơm, tổng giám đốc Lương lo lắng về sau căn nhà này có thể vẫn còn thứ gì không sạch sẽ hay không? Chú Lê bảo ông ta yên tâm, giếng cạn ấy đã lấp lại rồi, chỉ cần sửa chữa đơn giản lại cái sân sau kia một chút, sau đó chú ấy sẽ làm giúp một pháp sự để siêu độ vong linh, thế là mọi chuyện đều được giải quyết hết!

Tôi nghe thế cười thầm, lão già này rõ ràng lại đang lừa tiền, nhưng mà chuyến đi này của chúng tôi cũng thực sự quá vất vả, lừa ông ta chút tiền cũng không có hại! Tốt xấu gì chúng tôi cũng coi như là cứu mạng ông ta mà phải không.

Quả nhiên, trước khi chúng tôi đi, tổng giám đốc Lương rất biết điều nhiều đưa cho chúng tôi hai mươi vạn, nói đây là cảm ơn ân cứu mạng lần này, còn nữa cũng coi như đền bù tổn thất vì không tìm được những chiến sĩ cách mạng kia.

Nói đến những chiến sĩ cách mạng đó, chú Lê bảo tổng giám đốc Lương chuyển lời lại cho đời sau của Lưu Minh Lý, những thi thể đó đã không còn hy vọng tìm được rồi, có điều chỉ cần có lòng cúng bái, có thi thể hay không cũng như nhau…

CHƯƠNG

TAI TIẾNG Ở KHU CHUNG CƯ

Sau khi về đến nhà, tôi nằm trên giường êm đệm ấm của mình, rên lên thoải mái! Nghĩ lại mình từng ngủ trên giường gỗ mấy trăm năm, so với ở nhà, đúng là không khác gì ngủ trên mặt đất!

Buổi tối lúc đón Kim Bảo từ nhà mẹ Đậu Đậu về, cái thằng nhóc này toàn bày ra bản mặt đen thui, không có chút nào là vui sướng vì chúng tôi trở về, ngược lại mặt như không nỡ rời nhìn Đậu Đậu và mẹ Đậu Đậu, thật đúng là vong ân phụ nghĩa mà!

Mẹ Đậu Đậu thấy Kim Bảo không vui vẻ lắm thì lại dắt Đậu Đậu tiễn chúng tôi xuống lầu, thuận tiện dắt chó đi dạo. Ai ngờ mới xuống lầu đã thấy mấy bác trai, bác gái xúm lại một chỗ bán tán gì đó…

Lúc này mẹ Đậu Đậu thần bí nói với tôi: “Tiến Bảo, mấy ngày nay mọi người không ở nhà, trong khu chung cư lại xảy ra một chuyện lạ!”

Tôi nghe thế thì thầm buồn cười, những tin đồn truyền lung tung trong khu chung cư, đơn giản chính là nhà ai có tình nhân, con nhà ai gây ra chuyện gì đó linh tinh. Mẹ Đậu Đậu thấy tôi không cảm thấy hứng thú lắm, bèn ghé sát vào tôi nói nhỏ: “Cậu nhớ ở lầu ba dưới tòa nhà cậu có một cô giáo Lưu không?”

Nghe chị ấy nói như vậy, tôi suy nghĩ cả buổi mới nhớ ra lầu ba ở bên dưới chúng tôi có một giáo viên tiểu học, họ gì tôi không biết, chỉ nhớ rõ cô ấy nhìn cũng khá xinh đẹp, hơn nữa đã là mẹ của một đứa bé năm tuổi.

“Cô nói là mẹ của thằng nhóc ở lầu ba đó à?” Tôi hỏi.

Mẹ Đậu Đậu gật đầu nói: “Đúng! Chính là cô ấy, người thoạt nhìn lịch sự, nhã nhặn ấy!”

“Cô ấy làm sao?” Tôi thấy hơi lạ nên hỏi.

Mẹ Đậu Đậu nhướng mắt nói với tôi: “Cô ấy bỏ trốn với người ta rồi!”

“Cái gì!” Tôi giật mình.

“Nhìn không ra nhỉ? Ngày thường thấy là phụ nữ đàng hoàng, không ngờ lại có thể làm được chuyện này!” Mẹ Đậu Đậu nói mà mặt mày hớn hở.

“Sao lại bỏ trốn với người ta? Tôi nhớ chồng cô ấy rất tốt mà! Còn là nhân viên công chức nữa!” Tôi không tin lắm, xét cho cùng đây là việc nhà người ta, cho nên tình hình cụ thể thế nào, người ngoài nói gì đều chỉ là đoán mò.

Nhưng lần này mẹ Đậu Đậu lại nói chắc mười mươi: “Bỏ trốn thật! Ông chồng kia cũng báo cảnh sát rồi!”

“Nghiêm trọng như vậy ư? Báo cảnh sát rồi sao? Tìm được người không?”

Mẹ Đậu Đậu lắc đầu: “Việc này cảnh sát người ta sao mà quản được? Cũng không phải án hình sự gì đó, một người sống sờ sờ tự dưng không muốn ở với anh nữa, cảnh sát còn có thể đăng lệnh truy nã bắt người ta về sống cùng anh chắc!”

Tuy nhiên nhớ tới cảm giác mà cô giáo Lưu kia mang lại cho người khác, không giống người có thể làm ra loại chuyện này! Vì

thế tôi vẫn không tin tưởng lắm: “Sao có thể chắc chắn là bỏ trốn với người khác thế?”

Vì thế mẹ Đậu Đậu mới bắt đầu kể lại sinh động như thật chuyện xảy ra hơn mười ngày trước cho tôi…

Vốn dĩ chồng của cô giáo Lưu họ Lữ, là một trưởng khoa nhỏ trong cơ quan, chúng tôi tạm gọi anh ta là trưởng khoa Lữ! Hôm đó vì đơn vị của trưởng khoa Lữ có sự kiện, nên buổi tối tan làm về hơi muộn, anh ta còn nghĩ bà xã có thể giận hay không đây?

Ai ngờ vừa vào nhà phát hiện bà xã không có ở phòng ngủ, sau đó anh ta lại vào phòng con trai, thấy con trai đang ngủ say trên giường. Lúc ấy khoa trưởng Lữ còn nghĩ có phải bà xã mình đi xuống lầu mua cái gì không? Vì thế mở tivi ngồi ở phòng khách chờ cô ấy.

Kết quả là anh ta chờ mòn chờ mỏi cũng không thấy về! Do ban ngày đã uống ít rượu nên phản ứng của anh ta hơi chậm chạp, lúc này mới nhớ ra phải gọi điện thoại cho bà xã.

Không ngờ khi gọi đi thì nghe tiếng chuông di động vang lên từ phòng con trai, trưởng khoa Lữ chạy vào thấy bà xã mình lại còn không cầm điện thoại theo luôn, lúc này anh ta mới cảm thấy chuyện không thích hợp lắm!

Bạn nói xem, trời tối muộn thế này, một người phụ nữ bỏ lại con trai ở nhà, mình cũng không mang theo di động mà ra ngoài, chuyện này nghĩ thế nào cũng không thích hợp mà! Vì thế trưởng khoa Lữ bèn mở điện thoại của vợ ra muốn xem cuộc gọi cuối cùng là cô ấy gọi cho ai.

Kết quả phát hiện cuộc gọi cuối cùng là gọi cho chính anh ta, chắc là gọi trước khi tan làm, cũng không có chỗ nào đáng nghi. Sau đó anh ta lại mở Wechat lên xem, không xem còn ổn, vừa xem là lập tức nổi trận lôi đình!

Chỉ thấy cô giáo Lưu này chat sex với một người đàn ông tên “Liệt Hỏa Như Ca” trên Wechat, lời lẽ khiêu khích đối phương, hơn nữa trong đoạn chat cuối cùng, gã “Liệt Hỏa Như Ca” này lại hẹn gặp mặt cô giáo Lưu vào đêm nay!

Trưởng khoa Lữ xem đến đây, tức đến nổ phổi! Uổng cho anh ta còn sợ bà xã sẽ giận vì mình về trễ, kết quả cô ta lại nhân dịp mình chưa về lén chạy đi hẹn hò với người khác! Mẹ nó chứ, đối phương còn tên là cái gì “Liệt Hoả Như Ca”?!

Trưởng khoa Lữ càng nghĩ càng tức giận, nghĩ thầm tôi ngồi yên ở phòng khách chờ cô, xem cô về có thể giải thích với tôi thế nào! Ai ngờ vừa đợi là đợi cả đêm, cô giáo Lưu lại suốt đêm không về.

Sáng sớm hôm sau trưởng khoa Lữ tìm đến trường tiểu học của cô giáo Lưu, phát hiện cô ấy lại không đi làm. Sau khi tìm kiếm một phen, trưởng khoa Lữ hoàn toàn đờ đẫn! Anh ta phát hiện vợ đối với mình và cái nhà này quá mức tuyệt tình, bỏ đi không để lại một lời nào.

Cuối cùng trưởng khoa Lữ đấu tranh tư tưởng, vẫn chọn báo cảnh sát. Nhưng cảnh sát tới cũng đâu có cách nào! Cũng không thể lập án điều tra tìm vợ giúp anh ta! Lại nói thêm, cô giáo Lưu là người trưởng thành đã có năng lực hành vi dân sự rồi, cô ấy muốn đi đâu đều được, việc đó cũng không phạm pháp mà?!

Tuy rằng báo cảnh sát cũng không tìm thấy cô giáo Lưu, nhưng chuyện này lại lan ra cả khu chung cư! Những người dù quen dù không đều cứ tới tối là kiếm đề tài chuyện phiếm, không gì khác ngoài chuyện về cô giáo tiểu học này bỏ nhà theo trai với đàn ông lạ…

Tôi nghe mẹ Đậu Đậu kể xong thì có hơi nghi ngờ, cảm giác việc này từ trong ra ngoài đều lộ ra sự kỳ quặc… Lẽ ra một cô giáo tiểu học như cô ấy cho dù đi gặp mặt bạn trên mạng cũng không

đến mức bỏ nhà, bỏ việc đi không trở lại chứ? Huống hồ cô ấy còn có một con trai năm tuổi nữa mà?

Nhưng dù sao đây cũng là chuyện của nhà người khác, chúng tôi ở đây đoán lung tung cũng không tốt, vì thế tôi tìm một đề tài khác để thay đổi. Sau đó tôi cũng không để chuyện này trong lòng, chờ sau khi Kim Bảo đi vệ sinh xong thì chia tay với mẹ Đậu Đậu tự về nhà.

Ai biết hơn mười một giờ đêm, lúc ấy tôi đang chơi game với Đinh Nhất, đột nhiên bị một tràng tiếng chuông cửa dồn dập cắt ngang. Hai chúng tôi liếc nhìn nhau, cảm thấy rất buồn bực, giờ này rồi ai lại tới gõ cửa nhà chúng tôi đây?

Kết quả mở cửa thì thấy một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đứng ở ngoài cửa, tôi nhìn hơi quen mắt, suy nghĩ cả buổi mới nhớ ra, đây không phải là trưởng khoa Lữ mà mẹ Đậu Đậu kể đó ư?

Trưởng khoa Lữ thấy tôi thì rõ là khách sáo, nói nhà mình ở lầu dưới, không biết tôi có nhớ anh ta hay không? Tôi thầm nghĩ nếu trước đó không nghe mẹ Đậu Đậu kể chuyện nhà anh ta, đúng là có thể không nhận ra thật!

“Trưởng khoa Lữ ở lầu dưới đúng không!”

CHƯƠNG

ÁC MỘNG LIÊN TỤC

"Trưởng khoa với trưởng khoa cái gì, đây cũng không phải ở đơn vị, anh gọi tôi là Lữ Hoằng Văn là được rồi."

Tôi nhìn anh ta ít nhất cũng hơn tôi mấy tuổi, gọi thẳng tên thì không lịch sự lắm, nên khách sáo gọi anh ta là anh Lữ.

Tôi biết Lữ Hoằng Văn đương nhiên không có việc thì không đến, vô sự không đăng bảo điện! Nhưng nói thật, tôi cũng không hiểu anh ta tìm tôi có việc gì, bình thường gặp nhau cũng chỉ đến mức gật đầu một cái thôi mà.

Nhưng khách đến cửa thì phải có đạo đãi khách chứ, thế là tôi pha một bình Hoắc Sơn Hoàng Nha, khách khí nói với anh ta: "Không biết anh Lữ hôm nay đến tìm tôi có việc gì không?"

Lữ Hoằng Văn có vẻ hơi xấu hổ, không biết bắt đầu từ đâu. Anh ta ậm ừ mãi mới nói: "Tiểu Trương! Mấy hôm nay cậu có nghe chuyện đang được bàn tán trong khu chung cư không?"

Tôi hiểu ra anh ta định nói chuyện gì, nhưng không muốn để lộ mình hay đi tám, nên giả bộ nói: "Xin lỗi anh Lữ, mấy hôm nay hai anh em tôi có chuyện làm ăn bên ngoài, sáng hôm nay mới về nhà, không biết anh đang nói đến chuyện gì? Có liên quan đến chúng tôi sao?"

Lữ Hoằng Văn lắc tay nói: “Cậu hiểu nhầm rồi, không có liên quan đến hai cậu, nhưng có liên quan đến tôi…”

Lữ Hoằng Văn kể chuyện cho tôi nghe, cũng không khác với mẹ Đậu Đậu kể nhiều lắm. Tôi nghe xong chỉ nghĩ thầm: Lữ Hoằng Văn này đúng là khi tuyệt vọng cái gì cũng dám làm, chưa hỏi thăm chúng tôi làm gì, đã đến tìm chúng tôi nhờ tìm vợ giúp?

Lữ Hoằng Văn thấy tôi nghe xong vẫn không nói gì, hơi lúng túng nói: “Người anh em Tiểu Trương, tôi nghe nói cậu có thể tìm người… nên đến đây tìm cậu.”

Tôi nghe xong đương nhiên hiểu chuyện, nên cố gắng uyển chuyển nói cho anh ta biết chúng tôi thực sự có thể tìm người, nhưng chúng tôi không tìm người sống, cái chúng tôi tìm là xác. Không ngờ Lữ Hoằng Văn lại nói chính vì vậy mà hôm nay anh ta mới đến tìm chúng tôi.

Tôi vội nói: “Không đúng, anh Lữ, ý của anh là gì? Không lẽ anh biết cô Lưu đã chết sao?”

Lữ Hoằng Văn gật đầu sau đó lại lắc đầu, cũng không biết phải nói thế nào: “Cậu Tiểu Trương, thật ra đây là chuyện xấu trong nhà, đáng ra không nên nói với người ngoài, nhưng mấy ngày nay tôi đều mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ, khiến tinh thần tôi không thể tập trung được, nên mới tìm đến các cậu nhờ giúp đỡ.”

Theo lời của Lữ Hoằng Văn, sau khi vợ bỏ đi, trong mắt bạn bè, anh ta sống như con rùa, lúc nào đi trên đường, anh ta cũng có cảm giác có người chỉ trỏ sau lưng.

Nhưng cho dù là thế, anh nghĩ thế nào cũng không hiểu được sao vợ mình lại chạy theo người khác?! Điều kiện cuộc sống bây giờ cũng tốt rồi, có nhà có xe, hơn nữa họ còn có một đứa con năm tuổi, anh ta không hiểu vợ mình sao có thể trở nên tuyệt tình như thế.

Hơn nữa, họ còn có thể diện trong công việc, nếu như không thể tiếp tục sống với nhau nữa thì có thể ly hôn mà? Nhưng sao lại không cần cả công việc mà chạy trốn như thế?

Mặc dù Lữ Hoằng Văn có rất nhiều điều không hiểu nổi, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, anh hy vọng vợ mình chỉ là nhất thời nghĩ quẩn, mấy ngày rồi sẽ về. Nhưng mọi chuyện lại phát triển theo hướng anh ta không hy vọng…

Sau khi vợ anh ta mất tích được bảy ngày, ngày nào anh ta cũng mơ thấy cùng một giấc mơ. Trong mơ, anh ta trở về đêm hôm đó, ngồi trong phòng khách chờ vợ về nhà, đồng hồ treo tường điểm 12 giờ đêm.

Cửa mở ra, cô Lưu từ ngoài đi vào, Lữ Hoằng Văn vừa định nổi cáu thì thấy cả người vợ toàn là máu, từng vết máu kéo dài theo bước chân vợ mình…

Lữ Hoằng Văn muốn chạy ra xem vợ mình có chuyện gì, nhưng không làm sao nhấc được chân, anh ta chỉ thấy miệng vợ mấp máy như đang cố nói với mình điều gì đó, nhưng Lữ Hoằng Văn cố gắng thế nào cũng không nghe được.

Có lẽ do quá sợ hãi, Lữ Hoằng Văn lập tức tỉnh dậy, phát hiện mình đang mơ. Lữ Hoằng Văn lần đầu mơ thấy giấc mơ này cũng không thấy có gì bất thường, anh ta chỉ cho rằng ngày nghĩ nhiều thì đêm nằm mơ.

Nhưng đến ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư, liên tiếp mấy ngày anh ta vẫn mơ thấy cùng giấc mơ đó, làm anh ta nghi ngờ không biết có phải vợ mình đã chết rồi không?

Chuyện xưa thường nói, người chết sau khi chết bảy ngày hồn phách sẽ về nhà thăm lại người thân, Lữ Hoằng Văn cảm thấy nhất định vợ mình bị người khác hại chết, nên từ ngày thứ bảy, ngày nào cũng về báo mộng cho mình. Nhưng trong mơ, anh ta không

thể nghe được vợ mình muốn nói gì nên mới tìm đến tôi, muốn tôi giúp đỡ…

Tôi nghe chuyện Lữ Hoằng Văn nói, cảm thấy chuyện này có điều bất thường, một người bình thường không có khả năng liên tục mơ thấy cùng một giấc mơ! Đừng nói người bình thường, kể cả không bình thường cũng khó có thể làm như thế! Cho nên nếu Lữ Hoằng Văn nói sự thật, như vậy chắc chắn chuyện không hay rồi.

Dù sao cũng là hàng xóm, tôi cũng không nói chuyện tiền nong, đồng ý với anh ta ngày mai sẽ đến nhà xem xét rồi nói. Sau khi tiễn Lữ Hoằng Văn về, tôi hỏi Đinh Nhất: "Anh cảm thấy chuyện này thế nào?"

Đinh Nhất lắc đầu nói: "Khó nói được, nhưng tôi cũng cảm thấy cô ấy đã chết!"

"Sao anh lại nói vậy?"

Đinh Nhất lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ: "Bởi vì tôi cảm nhận được mùi tử khí không phải của anh ta…"

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi đúng hẹn đến nhà Lữ Hoằng Văn, vì là cuối tuần, nên đứa con năm tuổi của anh ta cũng ở nhà. Vừa vào cửa, tôi đã có cảm giác căn nhà được bố trí rất ấm áp, điều này chứng minh chủ nhân của căn nhà rất chăm lo cho gia đình.

Tôi đi xung quanh, chưa phát hiện được điều gì dị thường, nên cũng không nói được cô Lưu còn sống hay đã chết. Lúc này tôi phát hiện con của Lữ Hoằng Văn nhìn chằm chằm mình, nên tôi ngồi xổm xuống nói với nó: "Nhóc con, sao cháu cứ nhìn chú thế!"

Giọng trẻ con tức giận vang lên: "Bởi vì các chú không đổi dép lê, như thế mẹ sẽ không vui!"

Lữ Hoằng Văn kéo con nghiêm túc nói: "Tráng Tráng, không

được vô lễ như thế, biết không?"

Không ngờ Tráng Tráng lại òa lên khóc, chạy vào phòng bên cạnh, nhưng đúng lúc này chúng tôi nghe được Tráng Tráng nói lớn: "Mẹ ơi! Bố xấu kìa, bố không nghe lời mẹ!"

Ba chúng tôi tái mặt, có lẽ đứa bé này quá nhớ mẹ, hay mẹ nó thật sự đang ở đây? Nghĩ thế, tôi đẩy cửa phòng đi vào, vừa xin lỗi: "Tráng Tráng, chú xin lỗi, đúng là hai chú đã làm bẩn sàn nhà, cháu có thể tha lỗi cho chú không?"

CHƯƠNG

LỜI CỦA TRẺ NHỎ KHÔNG CÓ CỐ KỊ

Tráng Tráng rụt rè nói: "Nếu mẹ cháu tha lỗi cho các chú thì cháu cũng sẽ tha thứ…"

"Mẹ cháu đâu?" Tôi cũng cảm thấy mình rất ngốc khi hỏi câu đó.

Nhưng không ngờ Tráng Tráng lại chỉ về phía sau tôi nói: "Mẹ cháu ở đằng sau chú!"

Tôi lập tức lạnh xương sống, từ từ quay đầu lại, ngoại trừ một cái áo khoác thì không còn gì khác. Nhưng cảm giác kia đúng là lạnh gáy, may mà bây giờ đang là ban ngày.

Tôi lại đứng dậy đi quanh phòng, muốn tìm đồ gì đó có thể xác định tình trạng của cô Lưu. Nhưng tìm mãi, vẫn chỉ là những đồ bình thường, không có gì khả nghi.

Thế nên tôi hỏi Lữ Hoằng Văn, bình thường vợ anh ta thích thứ gì nhất? Cái gì cũng được! Nhưng Lữ Hoằng Văn nghĩ mãi cũng chẳng biết thứ vợ mình thích nhất là gì.

Tôi cảm thấy quan hệ của hai người này không thân thiết, nếu không đến thứ gì vợ mình thích nhất sao cũng không biết? Không còn cách nào, nếu anh ta không biết, tôi đành hỏi Tráng Tráng vậy.

"Tráng Tráng, nói chú biết, mẹ cháu bình thường thích gì nhất?"

Tráng Tráng ngây thơ nghệt mặt ra nghĩ một lúc rồi nói: "Tráng Tráng thích kem ly nhất… Mẹ thích nhất… điện thoại! Vì mẹ lúc nào cũng xem điện thoại di động!"

Lúc này tôi thấy Lữ Hoằng Văn biến sắc, chẳng lẽ trong điện thoại của cô Lưu có bí mật gì đó không thể để chúng tôi biết sao? Thế là tôi lại cười nói với anh ta: "Anh Lữ, anh có thể cho tôi xem điện thoại của chị Lưu một chút được không, tôi cam đoan sẽ không đọc nội dung bên trong."

Lữ Hoằng Văn hơi lúng túng nói: "Thật ra cũng không phải có gì đó không thể xem, chỉ là trong đó cô ấy cùng với tên Liệt Hỏa Như Ca có hơi…"

"Anh yên tâm, tôi không xem nội dung, chỉ cầm trong tay cảm nhận một chút thôi!"

Lữ Hoằng Văn bán tín bán nghi lấy điện thoại trên giá sách xuống, nhưng vẫn đưa cho tôi. Tôi cầm lấy, đây là chiếc điện thoại smartphone thông thường, trong nháy mắt tôi có cảm giác được thứ gì đó, nhưng lại quá mơ hồ…

Tôi kinh ngạc nhìn về Lữ Hoằng Văn, lại thấy anh ta đang nhìn tôi đầy kỳ vọng, không giống như trong lòng có chuyện khuất tất. Lúc này Đinh Nhất đến trước mặt tôi hỏi: "Thế nào? Có phát hiện gì sao?"

Tôi khá thắc mắc nói: "Tôi cũng không nói rõ được là cảm thấy gì, mặc dù không cảm nhận được ký ức tàn hồn trên điện thoại, nhưng trên điện thoại này có thứ gì đó…"

"Ý cậu là người có thể không còn?" Đinh Nhất hỏi rõ.

Tôi gật nhẹ đầu: "Khả năng lớn là như thế, nhưng vì không cảm nhận được tàn hồn, nên tôi cũng không rõ."

Tôi lại ngồi xổm xuống nhìn Tráng Tráng: "Tráng Tráng, cháu có

nhớ hôm mẹ rời khỏi nhà không?"

"Mẹ không bỏ đi, sau khi mẹ đi mẹ có về rồi mà!" Tráng Tráng nói ra câu này như dội một quả bom xuống đây…

Lữ Hoằng Văn định mắng thằng bé, nhưng tôi ngăn lại, tiếp tục hỏi Tráng Tráng: "Thế à, coi như hôm đó mẹ cháu không bỏ đi, nhưng đêm hôm đó mẹ làm gì, cháu có nhớ không?"

Tráng Tráng hơi do dự nhìn về phía góc phòng, như đang chờ ý kiến của ai đó. Sau đó rụt rè nói với tôi: "Mẹ cháu sau khi nấu cơm cho cháu ăn thì xem hoạt hình cùng cháu, rồi quát cháu đi ngủ."

"Sau đó thì sao? Cháu có thấy mẹ làm gì nữa không?" Tôi vội vàng hỏi.

Tráng Tráng nghĩ một lúc rồi nói: "Cháu thấy mẹ xem điện thoại, sau đó dùng bút vẽ gì đó lên vở vẽ tranh của cháu…"

Tôi vui mừng vội hỏi nó: "Thế vở vẽ tranh của cháu ở đâu? Có thể cho chú xem được không?"

Tráng Tráng chạy về phòng mình, lấy một tập tranh lớn, tôi cầm mở ra xem, mấy trang đầu là tranh Tráng Tráng vẽ đồ vật, nhưng khi lật đến trang cuối cùng, có thể thấy một dòng địa chỉ được viết bằng cọ vẽ: đường Học Tử, khu chung cư Ngô Đồng, tòa B, phòng 702.

Tôi đưa vở vẽ cho Lữ Hoằng Văn, hỏi anh ta có biết địa chỉ này không, nhưng anh ta nhìn một lúc rồi lắc đầu, nói mình chưa thấy địa chỉ này bao giờ.

Nếu đây là địa chỉ cô Lưu đã viết ra trước khi bỏ nhà đi, thì có thể hôm đó cô ấy đã đi đến địa chỉ này. Cho nên bây giờ dù cô Lưu sống hay chết, chúng tôi cũng phải đến đó kiểm tra.

Tôi dùng di động kiểm tra địa chỉ này, mới thấy nó ở cách chúng tôi rất xa, hai nơi ở hai đầu thành phố một Nam một Bắc.

Nên nếu hôm đó cô Lưu thật sự đi đến địa chỉ này, thì nhất định phải có mục đích rõ ràng.

Thế là tôi nói với Lữ Hoằng Văn: “Báo cảnh sát đi! Tôi cảm thấy việc còn lại nên để họ điều tra.”

Lần này Lữ Hoằng Văn không gọi điện báo cảnh sát như lần trước mà cùng chúng tôi đi đến đồn công an. Không ngờ, sau khi nói rõ mọi chuyện với cảnh sát, họ lập tức lập án điều tra.

Mới đầu chúng tôi còn rất nghi hoặc lần này phản ứng cũng quá nhanh nhỉ? Khác với cách xử lý lần trước nhiều thật, có lẽ vì chúng tôi báo cùng một địa chỉ? Kết quả là trong lúc chờ Lữ Hoằng Văn làm tường trình, chúng tôi lại gặp người quen cũ…

“Tiến Bảo! Sao cậu lại ở đây?” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Tôi quay lại, là Bạch Kiện đã lâu không gặp!

“Ồ! Đây không phải Cục trưởng Bạch sao? Nghe nói gần đây lại thăng chức rồi?” Tôi cười nói.

Bạch Kiện đập nhẹ vào vai tôi nói: “Đi đi đi! Đừng hô ầm lên thế, người khác nghe được không hay lắm…”

“Không phải anh làm trên tỉnh sao? Sau lại đến chỗ chúng tôi?” Tôi cười khẽ nói.

Bạch Kiện thở dài nói: “Ai… đừng nói nữa, gần đây có vụ án khó giải quyết, không xuống không được!”

“Chuyện khó giải quyết đến thế nào mà đích thân anh phải xuống thế?” Tôi tò mò hỏi.

Bạch Kiện nhìn xung quanh, sau đó thì thầm với tôi: “Không biết phải nói với cậu thế nào, nếu làm được sẽ thăng chức, nếu không làm được… giáng chức!”

Tôi giật mình: “Nghiêm trọng vậy sao! Thế tôi có thể giúp gì

không?”

Bạch Kiện nhìn tôi nghĩ nghĩ, sau đó vỗ đầu nói: “Đúng thế! Sau tôi không nhớ đến thằng nhóc cậu chứ? Có điều… Vụ án này có chút đặc biệt, không biết cậu có tác dụng không?”

“Ai! Anh đang cố ý khích tôi à?” Tôi giả vờ tức giận nói.

Bạch Kiện liên tục lắc tay nói: “Không phải, thi thể trong vụ này thực sự rất đặc biệt!”

CHƯƠNG

PHẦN THI THỂ TRONG TÚI RÁC

"Đặc biệt thế nào?" Tôi hỏi.

Bạch Kiện nhìn tôi, sau đó lạnh lùng nói hai chữ: "Xay xác."

Nghe đến xay xác, tôi lập tức cười khan: "Ha ha… đúng là đặc biệt…"

Sau đó Bạch Kiện kể cho tôi biết, vài ngày trước, có một nhân viên lao công ở công viên thấy bên cạnh thùng rác có một túi rác màu đen. Ông ta định nhặt nó bỏ vào thùng rác, nhưng khi xách lên lại cảm thấy nằng nặng, giống như có đồ gì đó bên trong.

Người này bèn mở ra xem, bên trong đúng là thịt! Trong túi đều là thịt hồng hồng, ông ta cũng không phân biệt được đó là thịt dê hay thịt bò. Người đàn ông này nuôi ba con chó lang thang nữa, ông ta nghĩ chỗ thịt này đằng nào thì người ta cũng đã vứt đi, đem về cho lũ chó ăn cho đỡ phí!

Sau khi mang túi thịt về nhà, lại phát hiện thịt này không bình thường, không giống thịt bò cũng không giống thịt dê, trong lúc ông ta còn đang nghi ngờ, lại nhìn thấy một thứ bên trong đống thịt… Ông ta cầm ra… là một đầu ngón tay!

Ông ta sợ hãi lập tức báo cảnh sát, nói mình nhặt được thịt người trong công viên! Cảnh sát lúc đầu còn cho rằng ông ta đã

nhầm lẫn? Nhưng khi đến xem cũng lơ mơ.

Sau khi pháp y kiểm tra chỗ thịt nát này, đã nhận định đây đúng là thịt người. Sau đó, khắp thành phố đều lần lượt phát hiện kiểu thịt người trong túi rác như thế này.

Nhưng vì đến bây giờ những phần được phát hiện chỉ có thịt người, cho nên thân phận, tuổi tác, thậm chí người chết là nam hay nữ cũng không biết rõ. Chỉ có một điều được khẳng định qua kết quả xét nghiệm ADN đó là: đây là thịt từ cùng một người.

Trong mười mấy túi thịt nát, ngoài cái túi người lao công nhặt được là có ngón tay, ngoài ra các túi khác chỉ có thịt.

Bọn Bạch Kiện đã phân tích ngón tay này có thể là trong lúc vô ý hung thủ đã đặt vào túi, vân tay trên ngón tay còn rõ, nhưng lại là ngón út nên không thể so sánh vân tay.

Có điều, căn cứ vào hình dạng ngón tay, làn da và móng tay, pháp y suy đoán người chết có thể là nữ… Mà sáng nay, vừa đúng có một người đàn ông đến cục công an, báo vợ mình đã mất tích mấy ngày.

Tôi nghe Bạch Kiện nói vậy, chỉ về phía Lữ Hoẳng Văn nói: “Người đàn ông anh nói đến là người kia phải không?’

Bạch Kiện gật đầu: “Chính là anh ta, tôi vừa định đến xem bản tường trình của anh ta thì gặp cậu!”

Tôi thở dài: “Được rồi, anh không cần vội, tôi đến đây cùng với anh ta! Anh ta là hàng xóm của chúng tôi, mấy hôm trước vợ anh ta mất tích, lúc đầu tưởng là theo người khác bỏ trốn, thế nhưng khi anh ta tỉnh táo lại đã cảm thấy chuyện này không đúng, nên mới đến tìm chúng tôi nhờ giúp.

Lúc này Lữ Hoẳng Văn đã làm xong bản tường trình đi ra, thấy anh ta mặt mày ủ rũ thì tôi hỏi thế nào? Anh ta nhìn tôi, lắc đầu

nói: “Tôi đưa địa chỉ đó cho bọn họ, vừa rồi cảnh sát có hỏi trên người vợ tôi có điểm gì đặc biệt không… Nhưng khi tôi hỏi có phải bọn họ phát hiện thi thể không thì họ lại không chịu nói.”

Tôi biết, cảnh sát không thể nói với anh ta được, vì bây giờ ngoài đống thịt nát cũng không có gì khác, nên cảnh sát cũng không thể bảo anh ta đi nhận xác!

Sau khi Bạch Kiện xem bản tường trình của Lữ Hoẳng Văn, thì thầm với tôi: “Cùng tôi đến chỗ pháp y xem đi.”

Tôi lắc đầu như trống bỏi: “Không đi được không! Một đống thịt nát có gì đáng xem đâu!”

Nhưng Bạch Kiện vừa lôi vừa kéo tôi đi nói: “Đi thôi, đi thôi! Nếu bây giờ có thể xác định thân phận người chết, thì có thể hỗ trợ tìm được các phần còn lại của người đó!”

Thế là tôi bị anh ta vừa túm vừa kéo đến phòng pháp y, Đinh Nhất buồn cười đi sau, có lẽ anh ta biết tôi sợ, dù sao nhìn thấy xác chết và thịt của xác chết là hai chuyện khác nhau.

Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên nhất, đó là khi nhìn thấy đống thịt kia, có một thoáng ký ức xuất hiện trong đầu tôi, mặc dù tôi không thể chắp nối những mẩu vụn này thành một ký ức hoàn chỉnh, nhưng tôi biết rõ, những phần thịt nát này là của cô giáo Lưu.

Vì không có chứng cứ nào nói lên chỗ thịt này là của cô giáo Lưu, nên Bạch Kiện dặn chúng tôi đừng nói với Lữ Hoẳng Văn. Ngày hôm đó, tôi và Đinh Nhất đi cùng Bạch Kiện đến địa chỉ cô Lưu đã viết trước khi bỏ đi.

Trước khi đi, Bạch Kiện đã tìm hiểu về địa chỉ đó, chủ của ngôi nhà này họ Trương, có điều ông ta không phải người ở đây, cho nên căn nhà này được cho thuê.

Người thuê gần đây nhất là một đầu bếp nhà hàng, tên là Tôn Quảng Bân, vì tính chất công việc, anh ta thường ngày ngủ đêm làm, sống một mình.

Cấp dưới của Bạch Kiện đã đến chỗ làm của anh ta điều tra, Tôn Quảng Bân là người sống thành thật, trước hay không hay nói đùa cùng mọi người trong nhà hàng, nhưng hôm cô Lưu xảy ra chuyện đúng là đến phiên nghỉ của anh ta.

Vì không muốn đánh rắn động cỏ, Bạch Kiện đưa tôi, Đinh Nhất và một nhân viên nữa lấy cớ điều tra dân số, gõ cửa nhà Tôn Quảng Bân.

Mới đầu Tôn Quảng Bân nghe chúng tôi ở bên dân số, biểu hiện rất thiếu kiên nhẫn, nhưng vẫn mở cửa cho chúng tôi vào. Vừa mở cửa thấy chúng tôi có nhiều người như thế, anh ta hơi bất ngờ.

Tôi có thể nhận ra anh ta đang cố gắng giả hộ bình tĩnh, thế nên tôi thừa lúc anh ta đang cầm bảng điều tra điền thông tin, đánh giá xung quanh.

Căn nhà này có hai phòng ngủ, một phòng khách, vì cho thuê thường xuyên nên cảm giác rất bẩn. Lúc này tôi quay lại nhìn Đinh Nhất, thấy hai lông mày của anh ta nhíu chặt.

Tôi thì thầm hỏi anh ta làm sao? Anh ta trầm giọng nói: "Trong phòng này có mùi máu tươi rất nồng, khó ngửi vô cùng…"

Tôi mặc dù không có mũi chó thính như Đinh Nhất, nhưng tôi cũng mơ hồ cảm giác được trong gian phòng đóng kín kia có thứ gì đó! Không ngờ, tôi vừa đi đến gần căn phòng kia, định mở cửa ra xem, thì Tôn Quảng Bân nói lớn: "Anh muốn làm gì?"

Tiếng anh ta quá đột ngột, làm tôi giật mình, may mà tôi phản ứng nhanh, trầm mặt nói: "Anh hét cái gì? Trong phòng này có phải có gì không đúng không? Tôi nghe hàng xóm khiếu nại nhà anh nuôi chó, cứ đến nửa đêm là sủa, anh nhốt chó trong phòng

này phải không?”

CHƯƠNG

BỘ XƯƠNG TRONG TỦ LẠNH

Tôn Quảng Bân xanh mặt: "Trong đó có chó, còn cắn người nữa, tôi khuyên anh đừng vào, chẳng may bị nó cắn tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu đấy!"

Tôi thấy anh ta đã cắn câu! Nếu như tôi thật sự là nhân viên xã hội có lẽ sẽ không dám vào phòng!

Đáng tiếc tôi không phải... Tôi đưa tay định đẩy cửa phòng, không ngờ cửa lại khóa chặt!

Mặt Tôn Quảng Bân lập tức biến đổi, vội vàng đẩy nhân viên xã hội trước mặt lao đến chỗ tôi. Tôi không ngốc, đương nhiên không giao tranh trực tiếp với anh ta, nhanh chóng vọt đến sau lưng Đinh Nhất.

Buồn cười nhất là, Đinh Nhất thấy tôi trốn sau lưng mình thì giơ chân đạp tung cửa phòng. Thật ra lúc đó tôi cũng định làm thế, nhưng sợ sức mình không đủ, đạp mà cửa không mở, thế chẳng phải là tự làm xấu mặt mình à!

Cửa vừa mở, một mùi khó chịu tràn ra khiến tôi nhíu chặt mày. Tôn Quảng Bân thấy cửa mở định chạy đến, nhưng đã bị Bạch Kiện giữ lại: "Anh vội thế làm gì? Hay bên trong có thứ gì mà anh không muốn người khác biết?"

Tôi nhìn vào phòng, rèm đều rủ, bên trong tia sáng tia tối. Tôi không đi vào, mà quay lại hỏi Tôn Quảng Bân: “Con chó anh nói đâu?”

Sắc mặt Tôn Quảng Bân khó coi, trừng mắt với tôi: “Ở bên trong... anh tốt nhất đừng có đi vào, nó sẽ cắn đấy!”

Tôi cười lạnh: “Đến lúc này anh còn giấu à? Được, vậy tôi đi vào trong xem đấy là loại chó gì!”

Nói xong tôi bước vào phòng, Đinh Nhất đi ngay sau tôi. Vì bên trong ánh sáng quá yếu, nên việc đầu tiên tôi làm là kéo rèm lên. Ánh nắng lập tức tràn đầy phòng, mọi thứ bên trong đều nhìn thấy rõ ràng.

Đây là một phòng ngủ bình thường, nhưng trong phòng lại có một thứ bất thường, một chiếc tủ lạnh lớn! Lúc đi gần đến tủ lạnh, cảm giác trong tôi ngày càng rõ ràng.

Cuối cùng, tôi đứng cạnh tủ lạnh, nhưng không dám nhấc nắp lên, quay đầu bảo Bạch Kiện đứng ở cửa phòng: “Tôi nhát gan, anh mở đi…”

Bạch Kiện lắc đầu đi đến, sau đó nhấc nắp tủ lạnh lên, trong nháy mắt mùi hôi thối nồng nặc gấp mười lúc nãy tràn ra, khiến tôi muốn nôn.

Thấy Bạch Kiện bình tĩnh nhìn thứ trong tủ lạnh, tôi cũng hơi hiếu kỳ, nhìn dáng vẻ của anh ta, chắc thứ trong đó cũng không quá kinh hồn, nên tôi ngó đầu vào nhìn…

Kết quả, một cái đầu người với hai mắt mở trừng đang nhìn chằm chằm vào tôi!

May mà tim tôi không có vấn đề gì, nếu không nhìn thấy thứ này chắc cũng bị dọa sợ chết! Tôi đã nhìn qua không ít thi thể, nhưng tình huống kinh người như thế này lại chưa chuẩn bị sẵn

nên tôi khó mà bình tĩnh được.

Bạch Kiện gọi điện, bảo người bên pháp y và điều tra hiện trường đến. Tôi vẫn bị ánh mắt của đầu người kia dọa sợ, cho nên lúc đó chưa nhìn rõ hình dạng đầu người, nhưng tôi vẫn có thể khẳng định đó chính là cô Lưu.

Sau khi pháp y sắp xếp lại một bộ xương người hoàn chỉnh trong tủ lạnh, có thể khẳng định người bị hại là nữ, tuổi từ ba lăm đến bốn mươi.

Điều khiến người khác sợ hãi nhất chính là, trong tủ lạnh vẫn còn mấy túi rác màu đen còn chưa vứt đi, trong đó đều chứa các tổ chức da và nội tạng người. Nếu như hôm nay chúng tôi không tìm đến đây, có lẽ mấy thứ này cũng sẽ bị Tôn Quảng Bân vứt vào thùng rác.

Đúng lúc này, Tôn Quảng Bân đột nhiên thoát được hai nhân viên xã hội, chạy ra cửa. Bạch Kiện tức giận quát đuổi theo, nhưng vẫn đứng im nhìn gã chạy vào thang máy.

Đây là tầng bảy, nếu chạy thang bộ đuổi theo chắc chắn không kịp, nên Bạch Kiện gọi điện cho đồng nghiệp, bảo họ đứng dưới lầu chặn Tôn Quảng Bân.

Nhưng không ngờ thang máy đi đến tầng hai thì dừng lại, Bạch Kiện vừa nhìn là biết không tốt, tên này chắc là muốn nhảy từ cửa sổ tầng hai chạy trốn! Thế là anh ta gọi điện cho đồng nghiệp chặn ở đầu dưới. Nhưng đợi điện thoại thông, thì đã nghe đồng nghiệp dưới lầu thở hổn hển nói Tôn Quảng Bân đã nhảy ra từ cửa sổ tầng hai, họ đang đuổi theo.

Bạch Kiện tức đến nỗi suýt chút nữa thì đập điện thoại trên tay, anh ta không thể tin nổi, đã bắt được kẻ tình nghi còn để hắn chạy thoát! Thế là anh ta lại chỉ huy cấp dưới của mình ở dưới chia ra các ngả truy bắt…

Tôi và Đinh Nhất cũng không còn việc gì, nên cùng đám Bạch Kiện đuổi theo Tôn Quảng Bân. Đừng thấy tên đó dáng người mập mạp, động tác của hắn rất nhanh nhẹn, hơn nữa hắn lại quen thuộc đường xá nơi này, cho nên chúng tôi muốn bắt nhanh chóng cũng không dễ dàng gì.

Lúc này một đồng nghiệp của Bạch Kiện gọi điện cho anh ta, báo nhìn thấy Tôn Quảng Bân chạy đến một siêu thị lớn gần đó, đây đang là thời điểm đông khách, chỉ sợ hắn đi vào đó sẽ khó bắt được.

Bạch Kiện nghe xong thì bảo đồng nghiệp bên cạnh gọi điện về cục cảnh sát, bảo bọn họ báo cho người phụ trách siêu thị kia, lấy cớ diễn tập phòng cháy sơ tán khách hàng bên trong ra ngoài, anh ta lo rằng Tôn Quảng Bân chó cùng rứt giậu lại bắt con tin thì càng khó hơn.

Đến khi chúng tôi đến cổng siêu thị, chỉ thấy khách hàng đang thong thả đi ra. Có lẽ họ biết là chỉ diễn tập phòng cháy, cũng không phải có hỏa hoạn thật, nên họ không vội cũng không chậm.

Đột nhiên, tôi thấy trong đám người có một người thân hình rất giống Tôn Quảng Bân, nhưng quần áo trên người lại khác, trên đầu còn đội mũ lưỡi trai đen.

Để không đánh rắn động cỏ, tôi lén chỉ Bạch Kiện xem người đó có phải Tôn Quảng Bân hay không? Bạch Kiện là cảnh sát hình sự nhiều năm, anh ta nhìn qua một cái là biết đó chính là Tôn Quảng Bân.

Anh ta bảo mấy cấp dưới lặng lẽ bám theo, bọc các đường thoát của Tôn Quảng Bân. Cảnh sát hình sự bắt người đương nhiên là quen thuộc, họ chậm rãi như người đi đường dần tiếp cận Tôn Quảng Bân, nhưng đã chặn mọi đường chạy của hắn, chỉ để cho hắn một đường duy nhất.

Đến khi Tôn Quảng Bân phát hiện ra xung quanh mình toàn là cảnh sát, hắn chỉ có thể chạy ra hướng đường cái, nhưng đúng lúc này lại có một chiếc xe tải lao nhanh đến, đâm thẳng vào Tôn Quảng Bân đang định chạy qua đường!

Bạch Kiện tức giận đến mức chửi thề, nhìn thấy có thể bắt được rồi, lại để xe đâm phải.

CHƯƠNG

MỘT CÁI XÁC KHÁC

Chủ chiếc xe kia bước từ trên xe xuống, vừa nhìn thấy Tôn Quảng Bân nằm trên đất, sợ đến mềm chân ngã ngồi trên đất, liên tục nói: "Là anh ta đột nhiên lao ra, tôi không kịp dừng xe..."

Chờ đến khi 120 đến, Tôn Quảng Bân đã chết mất! Mặc dù mấy nhân viên y tế quỳ trên đất cấp cứu cả buổi, nhưng cuối cùng vẫn phải cho anh ta vào túi đựng xác mang đi.

Thấy Bạch Kiện tức giận, có lẽ tâm trạng đã khó chịu cực điểm, dù sao nghi phạm đã ở ngay trong tầm tay thế mà lại bị xe đâm chết, mọi chuyện lại đi vào ngõ cụt, không thể giải thích rõ ràng.

Tôi định an ủi anh ta mấy câu nhưng không biết nên nói thế nào, cuối cùng chỉ im lặng nhìn anh ta... So với tôi, ngôn từ của Đinh Nhất càng kém hơn, thế nên hai chúng tôi im lặng cả quãng đường theo Bạch Kiện về cục.

Lữ Hoẳng Văn vẫn chờ chúng tôi ở cục công an, thấy tôi liền vội hỏi chuyện của cô Lưu thế nào? Nói thật, tôi bây giờ có thể khẳng định chắc chắn người chết trong tủ lạnh chính là cô Lưu. Nhưng tôi không biết phải mở lời thế nào, cho nên hết thảy vẫn chờ cảnh sát điều tra xong rồi nói sau.

Vài hôm sau, Bạch Kiện gọi điện cho tôi, lo lắng bảo tôi đến cục

công an. Khi tôi đến nơi, mới thấy cằm Bạch Kiện đã mọc đầy râu, có lẽ mấy ngày này cũng không được nghỉ ngơi đầy đủ.

“Người anh em, sao anh lại thành thế này? Bản án quan trọng đến đâu cũng không thể liều mạng như thế chứ!” Tôi không nhịn được nói.

Bạch Kiện thở dài: “Đừng nói nữa, tôi cũng không có cách nào! Vụ án này phức tạp hơn tôi nghĩ nhiều, cho nên lần này lại phải nhờ đến cậu!”

Tôi khách sáo nói: “Anh em chúng ta còn cần phải khách sáo thế sao? Chỉ cần tôi có thể giúp, anh cứ nói một câu là được!”

Bạch Kiện nghe tôi nói thế, mày cũng giãn ra một chút.

Tôi ngồi xuống ghế, Bạch Kiện định rót trà cho tôi và Đinh Nhất nhưng tôi khoát tay: “Không cần đâu, tranh thủ thời gian nói về vấn đề của vụ án đi.”

Bạch Kiện vẫn rót cho chúng tôi, rồi mới nói: “Cậu còn nhớ ngón tay út trong túi thịt nát kia không?”

“Nhớ chứ, đó không phải của cô Lưu sao?” Tôi nói.

Nhưng Bạch Kiện lại lắc đầu nói: “Lúc đầu chúng tôi cũng nghĩ như vậy, vì chúng được để trong cùng một túi, cho nên lúc kiểm tra thì không kiểm tra ngón đó. Nhưng cái xác tìm được lần trước ở nhà Tôn Quảng Bân hai ngón tay út đều còn nguyên!”

Lòng tôi trầm xuống: “Anh nói có khả năng có một cái xác khác?”

Bạch Kiện gật đầu nói: “Không phải có khả năng, mà là chắc chắn, vì thông qua kỹ thuật, chúng tôi đã xét nghiệm ngón tay út đó, máu đã ngừng chảy, nói cách khác nó được cắt ra từ một người đã chết!”

Tôi uống một ngụm trà, sau đó đột nhiên nghĩ tới một vấn đề,

vội hỏi Bạch Kiện: “Ở nhà Tôn Quảng Bân có phát hiện gì không? Có hiện trường phân xác không?”

Bạch Kiện buồn thiu nói: “Đây chính là vấn đề lớn nhất, ở đó căn bản không phải hiện trường phân xác, chúng tôi đã kiểm tra cả phòng, ngoại trừ phòng bếp có chút máu ra, những nơi khác đều sạch sẽ.”

Tôi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu như nhà hắn không phải hiện trường gây án, vậy hắn đưa xác đến đâu để phân ra?”

Bạch Kiện bất đắc dĩ nói: “Theo như những gì chúng tôi biết hiện nay, Tôn Quảng Bân không có xe, phương tiện di chuyển duy nhất là chiếc xe điện hai bánh, chúng tôi cũng đã điều tra camera theo dõi trong vòng một tháng nay ở khu chung cư đó, phát hiện ngày nào hắn cũng đi làm đúng giờ và quay về đúng giờ, không thấy có mang theo vật gì nặng.”

“Quá kỳ lại, nếu đúng như lời anh nói, cho dù Tôn Quảng Bân giết người, cũng không có thời gian vứt xác? Chẳng lẽ còn có một đồng phạm khác!” Tôi mạnh dạn đặt giả thiết.

Bạch Kiện vỗ đùi nói: “Anh cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ không có chứng cứ để chứng minh điều này!”

Tôi nghĩ rồi nói: “Mọi người đã xem video giám sát quanh khu chung cư, có nhìn thấy cô Lưu vào đó thế nào không?”

Bạch Kiện lắc đầu: “Đây cũng là một điểm đáng ngờ, chúng tôi đã xem kỹ video nhưng chưa từng nhìn thấy cô Lưu!”

“Không thể nào! Ngày hôm đó cô ấy chắc chắn muốn đến nhà Tôn Quảng Bân, hơn nữa thi thể của cô ấy cũng được phát hiện ở đó, sao trong video sao lại không thấy?” Tôi khó tin nói.

Bạch Kiện ngồi im trên ghế: “Anh cũng không tin, nhưng đó lại chính là sự thật!”

Đinh Nhất ngồi im nãy giờ bỗng lên tiếng: “Nếu như cô ấy không chết ở nhà Tôn Quảng Bân, mà bị phân xác rồi mới đưa đến đó thì sao?”

Bạch Kiện bật dậy: “Có phải là được chuyển đến cùng chiếc tủ lạnh kia không?” Anh ta nói xong, không chờ chúng tôi trả lời đã lập tức gọi điện thoại cho đồng nghiệp, bảo cậu ta tìm lại trong video giám sát, mấy ngày đó có cửa hàng đồ điện nào chuyển đồ đến không!

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Kiện nói với chúng tôi: “Tiến Bảo, thật ra hôm nay tôi gọi cậu đến đây… là muốn đưa cậu đi xem thi thể của cô Lưu.”

Tôi hồi hộp, có thể là gì chứ? Lần trước là một đống thịt, có lẽ lần này là một đống thịt kèm thêm một bộ khung xương!

“Lữ Hoằng Văn đến nhận xác à?” Tôi hỏi.

Bạch Kiện nói: “Vẫn chưa, nhưng đã để anh trai cô Lưu đến làm kiểm tra, có lẽ cũng sắp có kết quả rồi. Hơn nữa, người đã bị phân xác đến mức đó, vẫn nên chờ kết quả xác nhận, để người nhà nhận xác cũng có thể chấp nhận!”

Tôi nghĩ lại cũng thấy đúng, đừng nói là người thân, tôi là người ngoài nhìn xác của cô ấy còn cảm thấy thế này, huống chi là người nhà!

Cuối cùng tôi vẫn không thoát được mệnh đi xem xác, nữ pháp y nói qua tình huống xác chết cho tôi: “Tất cả các tổ chức thi thể đều ở đây, một phần cũng không thiếu… Dù cô ấy đã bị cắt ra thành từng mảng, nhưng cố gắng sắp xếp lại vẫn có thể thành một cơ thể hoàn chỉnh.”

Tôi gật đầu xấu hổ, thực tình không muốn nghe cô ấy tiếp tục miêu tả nữa. May mà Bạch Kiện phất tay đúng lúc, bảo pháp y kia ra ngoài trước. Tôi nhìn vẻ mặt khó hiểu lúc rời đi của nữ pháp y

kia, có lẽ cô ấy đang nghĩ không hiểu sao sếp của họ lại đưa một đứa miệng còn hôi sữa như tôi về đây làm gì?

Tất nhiên tôi không có tâm trạng đi so đo với cô ấy, tập chung nhìn những tổ chức cơ thể trên bàn giải phẫu. May mà Bạch Kiện đã sớm dặn dò, đa phần các tổ chức đã được ráp lên cơ thể, tôi chỉ nhìn thấy một bộ xương cốt và thịt nát bọc ngoài.

CHƯƠNG

HẸN HÒ CHẾT NGƯỜI

Đúng như nữ pháp y vừa rồi đã nói, mặc dù thi thể đã bị lọc thịt và cắt thành từng phần, nhưng đây vẫn là một bộ thi thể hoàn chỉnh, tôi vẫn có thể cảm nhận rõ tàn hồn của cô Lưu…

Cô Lưu là một người phụ nữ truyền thống, cuộc sống của cô ấy trừ gia đình và công việc thì không còn mối bận tâm nào khác. Đáng lý ra một người phụ nữ như vậy không thể nào làm ra những hành vi không đúng mực, thế nhưng cô ấy lại hết lần này đến lần khác thực hiện.

Tình yêu của cô Lưu và trưởng khoa Lữ giống với đại đa số đôi vợ chồng khác, môn đăng hộ đối, gia cảnh tương xứng. Sau khi gặp mặt qua sự sắp xếp của gia đình, hai người đều có cảm tình với đối phương rồi nhanh chóng xác định quan hệ yêu đương.

Nhưng sau khi kết hôn, vấn đề giữa hai người dần nảy sinh, đương nhiên đây không được coi là vấn đề lớn trong mắt trưởng khoa Lữ, cho nên anh ta không để trong lòng.

Công việc của Lữ Hoằng Văn ở Cục công thương tương đối đặc thù, tuy không phải thường xuyên đi công tác, nhưng cũng thường xuyên phải đi tiếp khách cho nên không hay quan tâm đến mọi chuyện trong nhà.

Cô Lưu mặc dù bên ngoài là người phụ nữ truyền thống, nhưng nội tâm lại có cảm xúc mãnh liệt. Thế nhưng lâu ngày không được Lữ Hoằng Văn đáp lại, cuối cùng cô ấy đành đem cảm xúc chân thật của mình đặt trong thế giới ảo, vì chỉ có ở đó, cô ấy mới có thể thoải mái thể hiện bản thân… Cũng chính lúc này cô quen "Liệt Hỏa Như Ca".

Vị "Liệt Hỏa Như Ca" này ở trong lòng cô Lưu là một người đàn ông rất thần bí, anh ta dường như có tất cả những ưu điểm mà chồng cô không có, nhiệt tình, hài hước, sâu sắc…

Hiếm có nhất là, anh ta lại rất tài ba, cô Lưu là một người đã tốt nghiệp cao học vẫn không thể không bội phục tài hoa của anh ta. Mặc dù hai người chưa từng gặp mặt, nhưng linh hồn như đã tương thông.

Đêm xảy ra chuyện là ngày cô Lưu và "Liệt Liệt Hỏa Như Ca" quen nhau tròn một năm, cho đến giờ "Liệt Liệt Hỏa Như Ca" vẫn luôn không ra mặt, chỉ nói chuyện trên trời dưới đất. Nhưng đêm hôm đó, anh ta đột nhiên hẹn gặp cô Lưu.

Vì muốn có thể sớm đi gặp người đàn ông kia, cô ấy đã dỗ con đi ngủ sớm. Có thể vì tâm trạng kích động, nên lúc đi đã để quên điện thoại di động ở nhà.

Dựa theo địa chỉ mà "Liệt Liệt Hỏa Như Ca" cho, cô Lưu quyết định bắt xe đi. Nhưng sau khi lên xe cô ấy mới phát hiện ra mình quên điện thoại, tờ giấy viết địa chỉ cũng không mang theo.

Nếu bây giờ quay về nhà lấy thì sẽ bị muộn, thế nên cô Lưu dựa theo trí nhớ của mình nói một địa chỉ đại khái, đường Học Tử, khu chung cư Ngô Đồng. Lúc xe đến trước cửa khu chung cư, cô bắt đầu hơi lúng túng.

Mặc dù cô nhớ rõ tên đường và tên khu chung cư, nhưng không nhớ được là tòa nhà nào, nên cô ấy đã quanh quẩn ở cửa khu

chung cư hơn một tiếng đồng hồ.

Đến tận khi cô ấy chuẩn bị bắt xe rời đi, thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng cô…

Cô Lưu mặc dù chưa từng gặp "Liệt Liệt Hỏa Như Ca" nhưng bọn họ không chỉ nói chuyện với nhau một lần, cho nên cô ấy rất quen thuộc với giọng nói này.

Lúc cô Lưu quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông vóc dáng cao gầy, ôn tồn, lễ độ mỉm cười nhìn mình. Tướng mạo người đàn ông này có lực sát thương rất lớn đối với cô Lưu, cô chỉ nhìn qua đã nhận định đây chính là "Liệt Liệt Hỏa Như Ca" trong lòng mình.

Người đàn ông vui vẻ trò chuyện tự giới thiệu bản thân, nói mình làm bên xuất bản sách báo, vừa rồi ở nhà chờ mãi không thấy cô Lưu đến nên mới ra ngoài đi dạo một lát, không ngờ lại gặp cô ở cửa khu chung cư!

Cô Lưu cũng không ngờ có thể gặp anh ta như thế này, đây có lẽ chính là duyên phận? Nhưng cô làm sao cũng không biết, đây cho dù là duyên phận, cũng là nghiệt duyên.

Đầu tiên, người đàn ông đưa cô đến một quán cà phê, hai người nói chuyện khá vui vẻ, sau đó anh ta ngỏ ý muốn dẫn cô đi tản bộ trong công viên nhỏ gần đó, cô Lưu vui vẻ đồng ý. Nhưng chuyện phát sinh sau đó vượt xa sức tưởng tượng của cô…

Sau khi ra khỏi quán cà phê, người đàn ông kia không đưa cô đến công viên gần đó, mà đột nhiên kéo cô lên xe, đưa cô tới ngoại ô ngắm mặt trời mọc. Mặc dù cô Lưu cũng nghĩ đến con trai đang ở nhà ngủ một mình, cũng muốn về sớm với nó, nhưng lúc đó cô ấy giống như bị điều khiển không cách nào từ chối.

Xe nhanh chóng đi đến trước cửa một biệt thự ở ngoại ô, từ xa nhìn lại không có chút ánh sáng nào, không giống điểm du lịch như hắn nói. Nhưng sự vui vẻ trong lòng cô Lưu đã khiến cô không để

ý đến những điều đó, một lòng nghĩ đến buổi hẹn hò lãng mạn…

Theo như kinh nghiệm của tôi về những nơi này, đây chắc chắn không phải khu du lịch gì đó mà là một khu biệt thự tư nhân, người đàn ông sau khi đưa cô Lưu vào, đã tiện tay khóa cửa chính lại. Lúc này cô Lưu mới nhìn quanh căn phòng, nghi ngờ nói: “Nơi này thật sự là khu du lịch sao?”

Người đàn ông cười nói: “Đương nhiên không phải, đây là một biệt thự ở ngoại thành, vì sợ tùy tiện mời em đến cùng anh hơi đột ngột, nên mới nói nơi này là khu du lịch, em sẽ không tức giận vì anh đã nói dối chứ!”

Cô Lưu lúc này đã sớm bị người đàn ông nhiều tiền trước mặt chinh phục, làm gì còn để ý anh ta có lừa gạt mình hay không. Người đàn ông đưa cô vào một căn biệt thự, vì cô mà đốt rất nhiều cây nến…

Đây đều là những chuyện ông chồng không hiểu lãng mạn của cô chưa từng làm bao giờ, mặc dù người đàn ông trước mặt chưa từng hứa hẹn với cô điều gì, nhưng cô đã chìm đắm hoàn toàn rồi.

Lúc ấy, cô còn nghĩ trong lòng, có thể sống cùng một người đàn ông như vậy, chết cũng đáng!

Người đàn ông lại dịu dàng nói với cô Lưu: “Nhắm mắt lại, anh sẽ cho em một sự ngạc nhiên…”

Cô Lưu nghe vậy trong lòng như vạn đóa hoa nở rộ, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, chờ đợi thời khắc hạnh phúc. Đáng tiếc thứ cô chờ được lại không phải là hoa tươi và rượu ngon, mà là một cây gậy trên đỉnh đầu!

Cô Lưu chỉ cảm thấy sau gáy đau nhói, sau đó ngất đi. Nhưng rất nhanh, sự đau đớn kịch liệt khiến cô tỉnh lại, nhưng tình cảnh trước mắt cô thế nào cũng không thể tin nổi.

Người đàn ông mới vừa rồi còn cùng mình tình ý miên man, lúc này mặt mày dữ tợn nhìn cô, trong tay còn cầm một con dao sắc bén, từng nhát từng nhát lọc thịt róc xương!

“Anh định làm gì? Cứu tôi với! Cứu tôi với!” Cô Lưu hoảng sợ gào lên.

Người đàn ông cười lạnh: “Kêu đi! Cố hét to vào! Tôi rất thích nghe người ra hét lên lúc sợ hãi cực độ, điều đó khiến tôi rất hưng phấn! Kêu to lên!”

CHƯƠNG

LIỆT HỎA NHƯ CA

Cô Lưu nghe xong sợ đến mức không phát ra tiếng nào nữa, cô đột nhiên cảm thấy bụng mình rất đau, nhìn xuống đã thấy bị rạch một lỗ hổng lớn!

Cô Lưu sợ hãi, không màng đến đau đớn trên người, lảo đảo đứng dậy muốn chạy trốn. Nhưng cô chưa chạy được mấy bước đã bị người đàn ông kia nắm tóc kéo lại, sau đó người đàn ông đập mạnh con dao lên đầu cô Lưu.

Một lần… hai lần… ba lần…, cuối cùng cô Lưu mất đi tri giác, lần này cô không tỉnh lại nữa.

Rời khỏi ký ức của cô Lưu, đầu tôi đầy mồ hôi, Đinh Nhất thấy tôi thất thần thì vội đỡ tôi ngồi xuống ghế bên cạnh nghỉ ngơi.

Tôi trầm mặc nửa ngày, mới kể lại cho Bạch Kiện những gì xảy ra trong ký ức của cô Lưu, đáng tiếc ngoại trừ mặt của tên Liệt Hỏa Như Ca kia, tôi không có đầu mối nào có ích nữa.

Vì lúc đó trời rất tối, cô Lưu lại mải nói chuyện phiếm với hung thủ, cho nên không biết được căn biệt thự kia cụ thể ở đâu.

Người đàn ông này rất cẩn thận, hắn chưa từng nói thân phận thật với cô Lưu, dù cô ấy chắc chắn sẽ bị giết. Người đàn ông này và Tôn Quảng Bân giống như ở hai thế giới khác nhau, sao chúng

lại có quan hệ với nhau?

Bây giờ có thể chắc chắn, cô Lưu là do Liệt Hỏa Như Ca sát hại, còn Tôn Quảng Bân phụ trách vứt xác. Nhưng ngón tay út kia là của ai? Đột nhiên, tôi nhớ ra một đầu mối rất có ích, đó chính là chiếc xe mà “Liệt Hỏa Như Ca” đã lái, tôi đã nhìn thấy biển số xe của hắn!

Tôi cố gắng nhớ lại, cuối cùng cũng nhớ ra được biển số xe, hy vọng có thể từ đầu mối này tìm ra được thân phận của “Liệt Hỏa Như Ca”. Nhưng đáng tiếc, khi Bạch Kiện đối chiếu biển số xe này với cục giao thông thì phát hiện đây là biển số xe giả.

Đó là một chiếc Nissan màu xám, mặc dù biển số xe là giả, nhưng đồng nghiệp của Bạch Kiện đã nhanh chóng phát hiện hành tung của chiếc xe này ở chung cư Tôn Quảng Bân ở.

Theo như video theo dõi, chiếc xe này xuất hiện vào ngày thứ hai sau khi vụ án xảy ra, vì camera giám sát của chung cư bị hỏng nên chỉ có thể thấy được xe đi vào chung cư , mà không thể biết nó đi đến tòa nhà nào.

Như vậy có thể xác định được thời điểm gây án, nhưng thân phận thật sự của “Liệt Hỏa Như Ca” vẫn không có thêm manh mối gì. Mặc dù Bạch Kiện đã để tôi dựng lại khuôn mặt, nhưng tôi không cho rằng chỉ dựa vào một khuôn mặt có thể tìm ra hắn.

Có điều nghe cách anh ta nói chuyện, có thể nhận thấy anh ta có nghề nghiệp đàng hoàng, không chừng còn là người có địa vị xã hội, quả là không thể ngờ được một người như thế lại có tâm hồn biến thái đến vậy.

Tôi còn muốn tiếp tục đến chỗ thi thể của Tôn Quảng Bân, nhưng Bạch Kiện cảm thấy tôi quá mệt mỏi, nên bảo tôi về nghỉ trước, chuyện có gấp cũng chờ được thêm một đêm. Tôi nghĩ vậy cũng đúng nên chào anh ta về nhà trước.

Buổi tối, Lữ Hoẳng Văn tìm đến nhà tôi, nhìn nét mặt của anh ta có thể hiểu được đã có kết quả xét nghiệm ADN, không ngờ lại nhanh như vậy, tôi còn tưởng phải mất mấy ngày.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ Lữ Hoẳng Văn cũng không phải quá kém cỏi, mặc dù anh ta không hiểu lãng mạn cũng không hiểu phong tình, nhưng anh ta là người tốt, là người sống thành thật! Có một số thời điểm, có những điều càng tốt đẹp càng ẩn chứa bộ mặt ghê tởm khác…

Đối diện với Lữ Hoẳng Văn, tôi không biết nên an ủi anh thế nào, mặc dù trong mắt cô Lưu, anh ta không phải là người chồng tốt, nhưng tôi có thể nhận ra, cái chết của cô Lưu đả kích anh ta rất lớn, so với chuyện trước đây cho rằng cô ấy bỏ theo người khác còn lớn hơn rất nhiều.

Lữ Hoẳng Văn nói cảnh sát bây giờ không chịu tiết lộ tình tiết vụ án, chỉ nói đang phá án và đã bắt được hung thủ, thế nhưng anh ta cảm thấy vợ mình chết quá thảm. Anh ta chưa bao giờ có thể nghĩ được người phụ nữ chung gối với mình lại bị người ta cắt thành từng mảnh từng mảnh như vậy.

Thật ra, lần này anh ta đến tìm tôi vì biết tôi quen với Bạch Kiện, muốn nhờ tôi tìm hiểu một chút về vụ án. Tôi đành thở dài nói: “Thật ra, bây giờ anh biết tình tiết vụ án cũng không giúp được gì cho việc phá án, tôi cho rằng trước khi bắt được hung thủ, anh vẫn không nên hiểu quá nhiều.”

Lữ Hoẳng Văn đau khổ nói: “Tiểu Trương, cậu nói cho tôi biết một chút cũng được, để lòng tôi có thể đặt xuống một chút, chứ không phải cứ treo lên như bây giờ!”

Tôi bất đắc dĩ nhìn anh ta: “Anh Lữ, không phải tôi không muốn nói cho anh biết, mà tôi cũng không biết nhiều hơn anh.”

“Chắc chắn cậu biết nhiều chuyện hơn tôi! Tôi bây giờ chỉ được

biết xác của vợ mình bị người ta phanh thây, nhưng hung thủ là ai? Vì sao lại sát hại cô ấy? Tôi không biết gì hết!" Lữ Hoằng Văn không tin.

Tôi thầm nghĩ, những chuyện này tôi cũng không biết mà! Nếu tôi biết được, không phải đã phá được án rồi sao? Nhưng nhìn vẻ mặt cố chấp của anh ta, tôi đành thở dài nói: "Tôi bây giờ chỉ có thể nói với anh, buổi tối hôm đó vợ anh đi gặp một người bạn trên mạng tên là 'Liệt Hỏa Như Ca', người này cũng chính là hung thủ đã giết cô ấy."

Sắc mặt Lữ Hoằng Văn cứng đờ, sửng sốt cả buổi mới hoảng hốt vội đứng dậy, nói mình có việc phải đi trước. Tôi biết, trong lòng anh ta đang rất khó chịu, vợ mình cùng người đàn ông khác lén lút hẹn hò, sau đó bị chính kẻ kia giết chết! Thật không biết bây giờ anh ta tức giận hay đau khổ nhiều hơn?

Sáng hôm sau, tôi đúng giờ đi đến văn phòng của Bạch Kiện, kết quả vừa vào cửa đã thấy Bạch Kiện u ám ngồi đó, hỏi mới biết, hóa ra sáng nay thi thể của Tôn Quảng Bân đã bị người nhà đến đưa đi rồi.

Tôi vội nói: "Án còn chưa phá xong sao có thể đưa thi thể đi?"

Bạch Kiện cũng bất đắc dĩ nói: "Nguyên nhân cái chết của Tôn Quảng Bân không có điểm đáng ngờ, cho dù hắn có là hung thủ, cũng không thay đổi được sự thật là đã bị đâm chết, cho nên lãnh đạo đồng ý để người nhà đưa thi thể đi!"

"Người nhà? Hắn không phải là người ngoại tỉnh sao? Người nhà sao có thể biết được nhanh như vậy?" Tôi nghi ngờ hỏi.

Nhưng Bạch Kiện lại nói: "Là họ hàng của hắn đến nhận, cha mẹ Tôn Quảng Bân đã hơn bảy mươi tuổi, lại ở quê nên không thể đến nhận xác, cho nên một người họ hàng của hắn ở trong thành phố đến nhận thay."

“Họ hàng thế nào?”

“Là anh họ, tên Tôn Vĩ Cách.” Bạch Kiện nói.

Tôi lẩm nhẩm trong đầu cái tên này, Tôn Vĩ Cách… Vĩ Cách… Cách? Ca! Đột nhiên tôi giật mình, không phải người này chính là “Liệt Hỏa Như Ca” chứ?

Nghĩ vậy, tôi lập tức bảo Bạch Kiện lấy video giám sát ở cục ra xem, lúc hình dáng cao gầy kia xuất hiện trong video, tôi liếc mắt liền nhận ra, đây không phải chính là “Liệt Hỏa Như Ca” sao?!

CHƯƠNG

CÓ NGƯỜI ĐỨNG SAU

Bạch Kiện thấy tôi chỉ vào màn hình, kích động không nói nên lời, có thể đoán được tôi đã nhận ra hung thủ, hai tay anh ta nắm chặt vai tôi: "Cậu chắc chắn chứ?"

Tôi nghĩ thật kỹ mới nói: "Trăm phần trăm là hắn! Gương mặt kia có hóa thành tro tôi cũng nhận ra!"

Vì không muốn đánh rắn động cỏ, đầu tiên, Bạch Kiện bảo đồng nghiệp bí mật giám sát và điều tra tên Tôn Vĩ Cách này, nắm rõ mọi chuyện về hắn.

Tôn Vĩ Cách là con của bác họ Tôn Quảng Bân, lớn hơn anh ta hai tuổi, hộ khẩu vẫn để ở quê. Mặc dù hắn không phải làm ở nhà xuất bản sách báo như đã nói với cô Lưu, nhưng hắn đúng là có liên quan đến sách báo, hắn mở một chuỗi hơn chục nhà sách trong thành phố.

Đáng lý ra, dạng đàn ông thành đạt về sự nghiệp sẽ không có lý do để mạo hiểm đi giết cô Lưu. Nhưng trong lúc điều tra, cảnh sát đã phát hiện, một người đàn ông có sự nghiệp như Tôn Vĩ Cách lẽ ra phải lập gia đình từ lâu, nhưng đến giờ hắn vẫn độc thân, nghe nói cả bạn gái cũng không có.

Điểm này khiến người khác rất hoài nghi, tôi thông qua ký ức

của cô Lưu có thể cảm thấy người này rất có sức hút với phụ nữ, nếu hắn muốn theo đuổi ai thì chắc chắn không phải việc khó gì… Nhưng hắn lại vẫn độc thân, hẳn là có vấn đề gì đó…

Về sở hữu bất động sản, đúng là hắn có một căn biệt thự gần đập chứa nước ở ngoài ô phía Tây. Bạch Kiện đã điều một đồng nghiệp giám sát Tôn Vĩ Cách 24/24, một mặt đưa chúng tôi đến xem biệt thự kia.

Xe vừa đi qua một chỗ rẽ, tôi đã cảm nhận được khung cảnh xung quanh đây, có lẽ đêm hôm đó Tôn Vĩ Cách quả thật đã đưa cô Lưu đến biệt thự này. Sau khi xuống xe, tôi dựa theo ký ức đi về phía biệt thự của Tôn Vĩ Cách, cố gắng cảm nhận không khí bên trong.

Theo như phân tích của Bạch Kiện, nhìn thủ pháp xử lý thi thể của cô Lưu, có thể thấy đây không phải lần đầu tiên hắn làm, lại thêm ngón út kia nữa, càng khiến họ nghi ngờ số người bị hại không hề ít!

Vì lần này chúng tôi đến đây không theo trình tự tư pháp, cho nên bọn Bạch Kiện không thể đi vào. Còn tôi và Đinh Nhất là dân chúng bình thường, coi như được bọn họ ngầm đồng ý cho tự tiện xông vào nhà dân.

Đương nhiên, không được làm lớn chuyện, chúng tôi chỉ vào xem có chỗ nào khả nghi không, hay có thi thể nào đáng ngờ không thôi…

Cảm giác được cảnh sát quan sát khi nhảy tường vào nhà người khác đúng là không nói nên lời. Đinh Nhất nhanh nhẹn nhảy vào, nhưng tôi thì cả buổi vẫn không sao leo lên được, cuối cùng đành nói với một cảnh sát đứng sau lưng Bạch Kiện: “Đồng chí, có thể giúp một tay không!”

Cuối cùng tôi được hai cảnh sát nâng lên mới qua được tường…

Chân vừa chạm đất, cả người tôi căng cứng, mặc dù bây giờ không khẳng định được có thi thể ở đây hay không, nhưng như lời Đinh Nhất hay nói thì nơi này âm khí quá nặng! Theo như Bạch Kiện điều tra, bên cạnh Tôn Vĩ Cách không có bạn bè thân thiết, hắn lại đối với nhân viên vừa ghê gớm vừa thần bí, cho nên bình thường sẽ không có người ngoài đến đây.

Hai chúng tôi từ phía tường góc Tây Bắc nhảy vào, đúng vào góc của biệt thự, bình thường đây là nơi có nhiều đất trống trong biệt thự, người bình thường sẽ trồng chút hoa cỏ cây cối, nhưng chỗ này lại rất hoang vu, đừng nói là cây, đến cỏ dại cũng không có.

“Tên Tôn Vĩ Cách này đến một chút hứng thú cũng không có sao, sao cái sân nhìn như sa mạc thế này?” Tôi không nhịn được chửi bậy.

Đinh Nhất nhìn xung quanh, sau đó đá đá lớp đất vàng dưới chân, phần đất vừa bị anh ta đá đi xuất hiện một lớp màu trắng.

Tôi ngồi xuống nhìn kỹ, sau đó ngẩng đầu nhìn Đinh Nhất: “Đây là thứ gì?”

“Vôi sống.”

“Vôi sống? Tôn Vĩ Cách rải thứ này trong sân để làm gì?”

Đinh Nhất đầu tiên ngửi ngửi cẩn thận, sau đó mới âm trầm nói: “Có lẽ để diệt vi khuẩn, trong sân của hắn có chôn thứ gì đó.”

Tôi lập tức chạm tay xuống đất, nhưng lại không có cảm giác gì.

“Tôi không cảm nhận được có xác người dưới này…”

Đinh Nhất cúi đầu nhìn tôi nói: “Đừng vội, chúng ta xem kỹ đã.”

Đúng lúc này điện thoại trong túi tôi vang lên, tôi đoán là Bạch Kiện gọi đến, nên tôi nói đơn giản tình huống trong này cho anh ta nghe, lúc anh ta nghe thấy trong sân có một lớp vôi sống thì cũng

có suy nghĩ giống như Đinh Nhất.

Nhưng tôi tin rằng cảm giác của mình không sai, nếu như ở đây có xác chết, tôi cho dù không cảm nhận được ký ức của tàn hồn, cũng sẽ cảm nhận được cái xác đó. Nhưng bây giờ… ngoại ngừ cảm giác được từng đợt áp bức trong lòng mình thì tôi không cảm nhận được gì khác.

Sau đó tôi và Đinh Nhất đi vòng quanh biệt thự, phát hiện tất cả đất ở quanh nơi này đều có một lớp vôi sống bên dưới.

Vì không muốn Tôn Vĩ Cách phát hiện chúng tôi đã vào đây, nên Đinh Nhất đã phủ lại lớp đất lúc này bị đá lên như cũ. Cửa biệt thự với Đinh Nhất chỉ dễ như ăn sáng, khóa bị anh ta mở, người bình thường sẽ không thể nhận ra.

Chúng tôi đi vào trong biệt thự, phát hiện tên Tôn Vĩ Cách này mắc bệnh sạch sẽ, vì trong phòng chỗ nào cũng có mùi thuốc sát trùng như trong bệnh viện.

Tôi từ nhỏ đã không thích mùi này, ngửi thấy mùi này là có cảm giác như bị kim tiêm vậy. Đinh Nhất thấy tôi cau mày, còn tưởng tôi có phát hiện gì, nên dùng ánh mắt hỏi tôi?

Tôi lắc đầu: “Không phải, tôi không quen ngửi mùi nước sát trùng thôi… Tên Tôn Vĩ Cách này cũng không phải bác sĩ, làm cái gì mà phải đổ thuốc sát trùng nhiều như thế?”

Đinh Nhất dường như nghĩ ra điều gì đó, nhìn quanh biệt thự rồi nói: “Có lẽ hắn muốn che dấu mùi gì đó khác hoặc… bị bệnh tâm lý thích sạch sẽ.”

“Tôi đồng ý với ý thứ hai, chỉ có người bị ám ảnh tâm lý mới biến nhà mình thành thế này.”

Đinh Nhất không trả lời tôi, mà đi lên tầng hai, tôi vừa định đi theo, đột nhiên có cảm giác có người đứng sau lưng! Tôi lập tức tê

cứng da đầu…

Nhưng lúc này Đinh Nhất đã lên lầu hai, nếu có người tấn công từ đằng sau tôi, chờ anh ta chạy xuống cũng chậm rồi, thế nên tôi đành quay đầu nhìn lại, phát hiện sau lưng chỉ có máy điều hòa không khí.

Nhưng cảm giác vừa rồi quá rõ ràng, đây tuyệt đối là cảm giác có người đứng sau lưng, tôi chắc chắn không nhầm! Thế là tôi cẩn thận nhìn lại cái điều hòa không khí kia, thầm nghĩ có khi nào bên trong đó chứa xác không?

Nhưng tôi nhìn mãi, vẫn thấy đây chỉ là một chiếc điều hòa không khí bình thường, mặc dù rất cao, nhưng cũng không dễ để chứa một xác chết trong đó.

CHƯƠNG

MÁU NGƯỜI ĐẦY ĐẤT

Đinh Nhất từ trên tầng xuống thấy tôi nhìn chằm chằm vào điều hòa không khí, bèn hỏi tôi đã phát hiện điều gì rồi?

Tôi lắc đầu nói chưa có gì, nhưng có cảm giác điều hòa này kỳ lạ… thế là Đinh Nhất tiếp tục nghiên cứu điều hòa với tôi, cuối cùng anh ta đã phát hiện ra bí mật của nó…

Điều hòa này lạ ở chỗ, nếu là điều hòa bình thường thì sẽ được đặt trực tiếp xuống đất, nhưng bên dưới của cái này lại có ròng rọc, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra được.

Đinh Nhất gắng đẩy nó sang một bên, một tầng ngầm xuất hiện trước mắt chúng tôi…

“Trời ạ! Lại còn có kiểu này nữa?” Sau đó tôi lấy điện thoại, mở chế độ ghi hình, quay hết những chuyện bên dưới cho bọn Bạch Kiện xem. Mặc dù không được coi là chứng cứ hợp pháp, nhưng cũng có thể giúp họ nhanh chóng tìm ra manh mối.

Đây là một cửa chống trộm bình thường, đương nhiên, đối với Đinh Nhất thì cửa nào cũng như nhau cả. Sau khi đi xuống, ánh sáng rất yếu, Đinh Nhất phải lấy điện thoại bật đèn lên.

Mặc dù cửa này không nhỏ, nhưng không gian bên trong không giống tưởng tượng của chúng tôi, bậc đầu tiên của cầu thang

xuống dưới còn để một đôi dép lê nam ngay ngắn.

Không hỏi cũng biết đây là của Tôn Vĩ Cách, người đàn ông này có bệnh thật mà, đi xuống tầng hầm trong nhà còn phải đổi dép? Đang nghĩ ngợi lung tung thì thấy Đinh Nhất chậm rãi đi xuống cầu thang… tôi vội bước nhanh theo.

Sau khi xuống hết thang, chính là tầng hầm của biệt thự, diện tích dưới này cũng không chênh lệch nhiều so với bên trên, mà mùi thuốc sát trùng càng nồng hơn, khiến tôi có cảm giác khó thở.

So với tôi, dường như Đinh Nhất không bị ảnh hưởng gì, không quan tâm đến mùi này, nhưng anh ta lại cau mày nói: “Mùi máu tươi nồng quá, nếu tôi đoán không lầm, có lẽ đây là hiện trường phân xác…”

Tôi thầm run rẩy, trong đầu xuất hiện từng hình ảnh phân xác cô Lưu. May mà Đinh Nhất nhanh chóng tìm được công tắc, cả căn phòng sáng bừng lên.

Lúc này tôi mới nhìn rõ toàn cảnh nơi này, không gian chỗ này rất rộng, ở giữa có một cây cột trụ lực, xung quanh tường có rất nhiều các loại dao lọc thịt cạo xương, đủ kiểu dáng.

Dưới sàn không lát gạch mà chỉ có một lớp xi măng, bên trên có một lớp nâu nâu, giẫm lên có cảm giác dinh dính rất khó chịu.

Đinh Nhất lấy dao quệt một ít lớp dính dính trên sàn, để trước mũi ngửi ngửi, sau đó nặng nề nói: “Là máu…”

Lòng tôi nặng nề, nhìn lớp dính dính dày như vậy, không biết phải tưới bao nhiêu mới đủ!

“Là máu gì…?” Tôi lo lắng hỏi.

Đinh Nhất quay sang nhìn tôi nói: “Là máu người.”

Trên kia và dưới này cứ như là hai thế giới vậy, nếu như trên đó là nhân gian, thì dưới này chính là Địa Ngục!

Tôi thở hắt ra, cố gắng giữ bình tĩnh, dựa theo tình hình phát triển của tình huống này, có lẽ tiếp theo chúng tôi có thể tìm được thứ gì đó khác! Dù sao chủ nhân của ngón út kia cũng chưa được tìm thấy.

Dưới tầng hầm này có hai cái tủ lạnh cực lớn, nhìn thấy nó khiến tôi liên tưởng đến cái tủ lạnh trong nhà Tôn Quảng Bân, bây giờ tôi không có can đảm mở nó ra.

Đinh Nhất lắc đầu, sau đó khẽ đi đến mở nắp tủ lạnh….

Tôi đứng từ xa hỏi anh ta: “Thế nào? Có phát hiện gì không?”

Đinh Nhất lắc đầu: “Bên trong trống rỗng, không có gì cả.”

“Không thể nào!” Tôi không tin nói.

“Thật, bên trong có nhiều vết máu lưu lại, nhưng không có thi thể…”

Nghe Đinh Nhất nói thế tôi mới yên tâm đi đến, thật ra nếu có thi thể thì tôi đã cảm nhận được trước tiên, chẳng qua tôi bị cái đầu cô Lưu ở nhà Tôn Quảng Bân dọa cho chết khiếp.

Tôi liên tục ghi hình, hơn nữa còn ngẫu nhiên nói một vài câu tường thuật: “Đây là hiện trường phanh thây tại nhà Tôn Vĩ Cách, hai chiếc tủ lạnh này mặc dù trống không, nhưng chắc chắn đã từng chứa….”

Tôi còn chưa nói hết lời, video đã bị cuộc gọi là gián đoạn, tôi thấy Bạch Kiện gọi đến, chắc có chuyện. Quả nhiên, Bạch Kiện trong điện thoại nói, đồng nghiệp theo dõi Tôn Vĩ Cách gọi điện báo hắn ta đang đến đây, bảo chúng tôi nhanh chóng rút lui.

Tôi và Đinh Nhất nhanh chóng ra ngoài, nhìn những vết máu người trên đất còn chưa khô hẳn kia, tôi mới hiểu được tại sao Tôn Vĩ Cách lại phải thay dép, vì như vậy mới không khiến máu người dính lên sàn trên….

Đinh Nhất nhanh chóng tắt đèn, xóa dấu vết, tôi nhìn cầu thang lên trên, mặc dù khoảng cách chưa tới 5 mét, nhưng lại chính là thông đạo giữa nhân gian và Địa Ngục…

Ra khỏi tầng hầm, tôi và Đinh Nhất cởi giày rồi chạy chân đất ra ngoài sân. Bạch Kiện thấy chúng tôi đều buộc giày lên cổ, buồn cười nói: "Cẩn thận như vậy sao? Cũng không bảo các anh đi ăn trộm thật mà!"

Tôi lôi giày trên cổ ném vào anh ta, sau đó tức giận nói: "Vì vụ án của anh mà tụi tôi mất hai đôi giày đấy."

"Là sao?"

"Anh xem dưới đế giày là gì?"

Bạch Kiện lấy trong túi ống nghiệm ra một cái bông ngoáy tai, quét lên đế giày rồi cho vào ống nghiệm lắc lắc, tăm bông lập tức đổi màu.

Bạch Kiện giật mình: "Máu người! Cậu giẫm lên ở đâu?"

"Dưới tầng ngầm biệt thự, máu người đầy sàn…" Vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, lòng tôi lại sợ hãi.

Sau khi về đến cục cảnh sát, tôi đưa đoạn video quay lại trong nhà Tôn Vĩ Cách cho bọn Bạch Kiện xem, mặc dù trong tầng hầm chúng tôi không tìm thấy cái xác nào, nhưng dựa vào tình huống dưới này, khả năng cao đây là hiện trường phân xác.

Bây giờ chúng tôi đang chờ kiểm tra ADN chỗ máu dính dưới giày của chúng tôi, nếu như có máu của cô Lưu thì có thể chứng minh những giả thiết trước đó là đúng.

Kết quả có nhanh hơn chúng tôi nghĩ rất nhiều, nhưng đáng tiếc, kết quả ADN không cho thấy mẫu máu đó là của cô Lưu, nhưng cũng không có nghĩa là không có thu hoạch gì.

Mặc dù trong những mẫu này không có ADN của cô Lưu, nhưng

lại có ADN của một cô gái khác.

Là nạn nhân của một vụ mất tích nửa năm trước, có hai vợ chồng đến cục công an báo án, nói con gái bọn họ tên là Vệ Hồng Mai đã mất tích ba ngày.

CHƯƠNG

NGƯỜI BỊ HẠI THỨ BA

Dựa theo miêu tả của hai vợ chồng kia, Vệ Hồng Mai là một người con rất hiếu thuận, mặc dù đã ra ngoài sống riêng, nhưng tối nào cô cũng gọi điện về nhà, hỏi thăm xem hôm nay của bố mẹ thế nào, tâm sự công việc của mình.

Nhưng ba ngày trước, mãi mà vẫn không thấy con gái gọi điện. Hai người lo lắng nên chủ động gọi cho con, nhưng điện thoại lại không kết nối được.

Sau đó Vệ Hồng Mai gửi cho bọn họ một tin nhắn, nói công ty có việc nên cô tạm thời phải đi công tác, hai ngày này sẽ không gọi được cho họ. Hai người đọc xong thì cảm thấy chuyện này không hợp lý, con gái họ đâu phải chưa từng đi công tác, hơn nữa cho dù là bận rộn thì cũng phải có lúc nghỉ ngơi ăn cơm đi ngủ chứ! Sao lại không có thời gian gọi điện về nhà báo bình an?

Mặc dù nói vậy, nhưng cả hai vẫn không gọi điện cho con trong hai ngày đó, sợ làm trễ nải việc của con. Nhưng đến hôm qua, người ở công ty Vệ Hồng Mai làm đến tìm, hỏi vì sao bốn ngày nay Vệ Hồng Mai không đi làm, có phải ở nhà đã xảy ra chuyện gì hay không.

Đến lúc này, cha mẹ Vệ Hồng Mai mới biết con gái đã thực sự

xảy ra chuyện, họ lập tức đến đồn công an báo án. Cảnh sát nhanh chóng điều tra được, từ bốn ngày trước điện thoại của Vệ Hồng Mai đã xuất hiện sự khác thường, trừ lúc mở để nhắn tin cho cha mẹ thì những lúc khác đều tắt máy.

Theo tư liệu do công ty viễn thông cung cấp, tin nhắn Vệ Hồng Mai nhắn đi xuất phát từ một khu gần cầu vùng ngoại ô phía Bắc…

Nhưng chỗ làm của Vệ Hồng Mai cách nơi đó hơn 20 cây số, một cô gái như Vệ Hồng Mai sẽ không một mình đi đến một chỗ xa như vậy. Căn cứ vào video giám sát ở công ty Vệ Hồng Mai, ngày hôm đó sau khi tan tầm, cô ấy đã lên một chiếc Nissan màu đen, sau đó không biết đi đâu.

Mặc dù sau đó cảnh sát có tiến hành tìm kiếm trên phạm vi lớn, nhưng vẫn không có chút tin tức nào của Vệ Hồng Mai, chỉ đành đưa dữ liệu ADN của cô vào ngân hàng lưu trữ, thuận tiện cho việc tìm kiếm về sau.

Cũng may có lần thu thập ADN này mới khiến đồng nghiệp Bạch Kiện đối chiếu tìm được ADN của Vệ Hồng Mai, lúc này mới chứng minh được mẫu máu chúng tôi mang về vốn thuộc về Vệ Hồng Mai.

Nghe Bạch Kiện đọc xong hồ sơ, tôi cố gắng liên tưởng hai vụ án với nhau, theo như hồ sơ, Vệ Hồng Mai tự nguyện lên chiếc xe Nissan màu đen kia, điểm này rất giống với cô Lưu, có lẽ cũng là đi hẹn hò với ai đó rồi mới biến mất bí ẩn.

Còn một điểm tương đồng nữa là cả hai vụ đều xuất hiện chiếc xe con hiệu Nissan, chỉ khác màu sắc, nhưng cũng có khả năng là do Tôn Vĩ Cách đi sơn lại. Điều khó giải thích nhất chính là ngón tay lẫn trong đám thịt nát của cô Lưu, không phải của Vệ Hồng Mai, mà lại là của một người bị hại khác.

Cứ như thế, vụ án từ hai người bị hại, nâng lên thành ba người, cho nên áp lực trên tỉnh rất lớn, vì có thể nhanh chóng phá án, trên tỉnh đã điều không ít cảnh sát tham gia vào tổ chuyên án của Bạch Kiện, cũng gia hạn trong một tháng phải phá được án!

Đây đúng là áp lực như núi! Tôi thấy mấy ngày nay Bạch Kiện đã rụng không ít tóc liền biết áp lực anh ấy phải chịu lớn đến thế nào. Mặc dù vẫn theo dõi Tôn Vĩ Cách nhưng vẫn chưa tìm ra địa điểm giấu xác của hắn.

Mặc dù Bạch Kiện cũng nghi ngờ có khi nào hắn chôn xác trong sân của khu biệt thự, nhưng không có chứng cứ xác thực thì không thể vào đó kiểm tra được. Mà quan trọng nhất là, tôi cũng không cảm nhận được có thi thể ở đó.

Nếu thi thể của Tôn Quảng Bân không bị người nhà đưa đi, có lẽ tôi đã tìm ra đầu mối quan trọng từ xác của hắn rồi, nhưng xác đã bị Tôn Vĩ Cách đưa đi, có lẽ lúc này đã hỏa táng rồi cũng nên!

Tôi không nhịn được oán trách mấy câu: “Lãnh đạo của cũng anh thật là, một đằng thì muốn phá án nhanh, một bên lại để người ta đưa xác của Tôn Quảng Bân đi, không phải vẽ thêm chuyện à?”

Bạch Kiện cũng chẳng thể làm gì: “Còn không phải sao, anh không muốn nhắc đến mấy lão đó nữa…”

Đột nhiên, tôi thấy Bạch Kiện nói được nửa câu thì ngây người, tôi vội quay đầu, còn tưởng mấy ông lãnh đạo bị mắng xuất hiện! Nhưng chẳng có ai cả, tôi hơi chột dạ nói: “Đệt! Dọa tôi sợ! Làm sao thế?”

Bạch Kiện bóp nát điếu thuốc trong tay: “Không phải, anh nhớ ra một chuyện!” Nói xong anh ta lập tức gọi điện thoại, nói chuyện với đối phương một lúc, nghe ý thì có lẽ đang hỏi chuyện hỏa táng Tôn Quảng Bân?

Cúp điện thoại, mặt Bạch Kiện đầy ý cười, nhìn là đủ hiểu tên kia vẫn chưa bị thiêu! Hóa ra anh ta vừa gọi điện cho chủ nhiệm nhà tang lễ họ Vương, để hỏi thăm việc hỏa táng thi thể Tôn Quảng Bân.

May mà sau khi nhận thi thể Tôn Quảng Bân, Tôn Vĩ Cách vẫn gửi trong nhà lạnh, nói là chờ cha mẹ của Tôn Quảng Bân đến nhìn mặt con lần cuối rồi mới hỏa táng.

Tôi nghe thế thì hồ hởi nói: “Quá tốt rồi! Đây không phải là cho chúng ta một cơ hội à?”

Nhưng Bạch Kiện lại nhìn đồng hồ rồi nói: “Còn một tin xấu chưa nói với cậu.”

“Nói đi…”

“Cha mẹ của hắn đã đến, sáng sớm mai họ sẽ lập tức hỏa táng thi thể!”

Tôi vội vàng nói: “Sáng mai hỏa táng ngay? Bây giờ cũng gần tối rồi!”

Bạch Kiện gật đầu nói: “Đúng vậy! Cho nên tối nay lại làm phiền hai cậu rồi…”

“Đêm hôm khuya khoắt đến nhà tang lễ! Không được gặp ma thì anh thấy buồn à!” Tôi rất không tình nguyện nói.

Bạch Kiện buồn cười: “Làm sao? Trương Thiên Sư còn sợ ma à?”

Tôi lắc tay: “Đừng đội cho tôi cái mũ cao thế, Trương Thiên Sư cái gì! Đêm hôm khuya khoắt đến nhà tang lễ, cũng chỉ có mỗi anh mới nghĩ ra được!”

Bạch Kiện nói: “Anh cũng hết cách rồi! Nếu đêm nay chúng ta không đi, sáng sớm mai người nhà Tôn Quảng Bân đến sẽ không còn cơ hội nhìn thấy xác hắn nữa!”

Ài, nghĩ lại cũng đành vậy, được rồi, đi thì đi! Thật ra có Đinh Nhất ở bên cạnh, trên người tôi còn có răng thần thú, sẽ không có chuyện gì quá lớn. Có điều, gần đây tôi hay nhìn thấy những thứ không sạch sẽ, mặc dù chỉ là ngẫu nhiên, cũng có khi là nhìn nhầm, nhưng cảm giác này lại rất quái lạ…

Sau đó, Bạch Kiện còn mời chúng tôi đi ăn, trong lúc ăn, tôi còn uống thêm bia để tăng chút can đảm. Không ngờ lại bị Bạch Kiện cười nhạo, nói người khác muốn tăng thêm dũng khí thì uống rượu, tôi lại uống bia?

CHƯƠNG

NỬA ĐÊM THĂM NHÀ TANG LỄ

Tôi tức giận nói: "Nếu anh không sợ tôi uống nhiều quá làm hỏng chuyện thì tôi không ngại uống rượu đâu!"

Bạch Kiện vội vàng nói: "Được được được, cậu là to nhất, cậu muốn uống gì thì uống, tiểu nhân xin phục vụ!"

Sau khi cơm nước no nê, Bạch Kiện lái xe đưa tôi và Đinh Nhất đến nhà tang lễ…

Vì đã nói chuyện trước với chủ nhiệm Vương, nên khi chúng tôi đến nơi đã thấy bảo vệ chờ sẵn. Nói thật, tôi chẳng vui vẻ gì khi đến những chỗ này, không nói đến chuyện có đụng phải ma hay không, chỉ riêng mùi máu tươi là tôi đã không chịu được rồi.

Nhưng chẳng còn cách nào khác, ai bảo tôi lại đồng ý giúp Bạch Kiện cơ chứ! Lại còn cả Lữ Hoằng Văn nữa, dù sao cũng là hàng xóm, nếu có thể thì cũng nên giúp đỡ!

Sau khi đi vào nhà tang lễ, có mấy người ngồi quanh linh cữu của một ông lão, mặc dù chỉ đi lướt qua, nhưng ký ức khi còn sống của ông lão đã tràn vào đầu tôi.

Tôi cố gắng lắc đầu, theo sát Bạch Kiện đi vội, theo khoảng cách xa dần, ký ức kia cũng dần biến mất, nhưng càng đi vào sâu thì càng nhiều ký ức của tàn hồn xuất hiện….

Đầu tôi bắt đầu hơi đau, Đinh Nhất thấy sắc mặt tôi khác thường biết rằng tôi không chịu được xung quanh có nhiều người chết như vậy, anh ta giục Bạch Kiện đi nhanh hơn rồi đi sớm.

Tôn Quảng Bân không ở phòng riêng như ông lão kia, hắn ở cùng phòng với sáu thi thể khác, mỗi thi thể nằm trong một ngăn kéo. Tôi vốn nghĩ Tôn Vĩ Cách là kẻ có tiền, có lẽ hắn sẽ lo chu đáo cho người em họ kiêm đồng bọn này! Nhưng nhìn hoàn cảnh của Tôn Quảng Bân bây giờ, xem ra quan hệ tốt đẹp lúc trước của họ đã dừng lại khi Tôn Quảng Bân chết đi rồi. Lúc này, bảo vệ kéo thi thể của Tôn Quảng Bân ra ngoài, tôi cố gắng đến gần hắn, vì chỉ có làm thế tôi mới có thể ngăn được những ký ức của tàn hồn khác xuất hiện.

Tôn Quảng Bân có một người anh trai, gần bằng Tôn Vĩ Cách, nhưng lúc ba tuổi bất cẩn chết đuối, cho nên mới có Tôn Quảng Bân. Đáng tiếc, người này từ nhỏ đã vô dụng, không làm được gì, nhưng ăn cái gì cũng được, tóm lại giống như một bao cỏ.

Lúc hắn học tiểu học, Tôn Vĩ Cách về quê nghỉ hè. Tuy nói là một bút không vẽ hai nét khác nhau, nhưng hoàn cảnh nhà Tôn Quảng Bân và nhà Tôn Vĩ Cách rất khác nhau.

Tôn Quảng Bân là gia đình nông dân, cả đời đều sống ở nông thôn, còn Tôn Vĩ Cách là nhà cán bộ, trước giải phóng đã rời quê theo cách mạng, sau đó cũng ít về.

Ông nội Tôn Quảng Bân thường hay nói khoác, nói lúc đó ông nội Tôn Vĩ Cách muốn đưa ông ta đi cùng, nhưng vì không nỡ bỏ bà nội Tôn Quảng Bân nên mới không đi.

Anh họ từ thành phố về nói rất nhiều chuyện mới mẻ, khiến Tôn Quảng Bân rất muốn đến thành phố sống. Lúc đó Tôn Vĩ Cách đã học đến cấp hai, đây cũng là lần đầu tiên hắn về quê, chuyện gì cũng thấy mới mẻ.

Nhưng thời gian dần trôi qua, cuộc sống ở vùng nông thôn gian khổ khiến Tôn Vĩ Cách không quen, muốn nhanh chóng về thành phố. Tôn Quảng Bân vì muốn giữ anh họ ở lại chơi thêm vài ngày nên thường đưa anh ta đi thăm thú những thứ mà trong thành phố không có.

Có một hôm, Tôn Quảng Bân bắt một con mèo cho Tôn Vĩ Cách chơi, nhưng Tôn Vĩ Cách nói chơi với mèo có gì vui, trong thành phố cũng có. Tôn Quảng Bân hơi thất vọng, vì hắn không nghĩ ra điều gì mới mẻ cho Tôn Vĩ Cách chơi.

Không ngờ, lúc chuẩn bị thả con mèo đi thì thấy Tôn Vĩ Cách dùng một sợi dây dù buộc cổ con mèo lại, sau đó ném lên cành cây trên đầu. Nhìn còn mèo bị siết cổ kêu thảm thiết, Tôn Quảng Bân không biết nên nghĩ thế nào, nhưng khi hắn quay đầu lại thì thấy Tôn Vĩ Cách rất vui vẻ.

Từ hôm đó trở đi, Tôn Quảng Bân biết người anh họ này thích gì, thế là hắn thường xuyên bắt mấy động vật nhỏ trong thôn cho Tôn Vĩ Cách ngược đãi. Thời gian đó, cả hai làm người trong thôn khá bất an, ngày nào cũng có mấy động vật nhỏ bị ngược đãi ném ở mảnh đất hoang ngoài thôn. Lúc đó người trong thôn còn tưởng là có yêu tinh gì đó.

Chuyện này đến tận khi kết thúc kỳ nghỉ hè, Tôn Vĩ Cách về thành phố mới hết. Tôn Quảng Bân vốn nghĩ rằng nghỉ hè năm sau Tôn Vĩ Cách sẽ lại về đây chơi, nhưng hắn không về.

Đến nhiều năm sau, Tôn Quảng Bân chẳng làm nên trò trống gì rốt cuộc cũng vào thành phố. Sau khi tốt nghiệp trung học, hắn không tìm được việc làm nên đành phải đi học nấu ăn. Sau khi tốt nghiệp, hắn cũng biết cách chế biến các món ăn, nên được lên làm bếp phó.

Mặc dù công việc này có vất vả, nhưng cũng coi như ổn định,

đạt được mong muốn sống trong thành phố của hắn. Nhưng hai tháng trước, hắn gặp một người trong nhà hàng. Mặc dù đã xa cách nhiều năm, nhưng hắn vẫn nhận ra anh họ Tôn Vĩ Cách.

Tôn Vĩ Cách nhìn thấy hắn cũng khá bất ngờ, sau khi hàn huyên mới biết Tôn Quảng Bân đã làm đến bếp phó ở đây, còn Tôn Quảng Bân cũng biết người anh họ này đã thành ông chủ lớn.

Năm đó hắn rất hâm mộ cuộc sống của anh họ, không ngờ nhiều năm trôi qua, khoảng cách của hắn với người anh họ này không những không thu hẹp lại, mà còn kéo dài hơn.

Lúc đó Tôn Quảng Bân nghĩ, nếu như gia đình hắn cũng rời nông thôn ra ngoài kiếm sống, có lẽ cuộc sống của mình bây giờ cũng đã khác!

Vì muốn kéo gần khoảng cách của mình và anh họ, hắn bắt đầu thường xuyên mời Tôn Vĩ Cách đi chơi. Vì thân phận hai người khác nhau, nên gặp nhau chủ yếu là nói về mùa hè kia.

Nói một hai lần thì nhắc đến việc lúc trước bọn hắn thường làm cùng nhau… Hôm đó hai người say rượu nói chuyện phiếm, Tôn Vĩ Cách đột nhiên hỏi Tôn Quảng Bân có dám giết người không? Tôn Quảng Bân mượn rượu nói khoác: “Có gì mà không dám chứ!”

Tôn Vĩ Cách cười nói: “Nghe là biết chú nói khoác, nhưng cũng không trách chú, dù sao có nhiều chuyện chú chưa trải qua, tất nhiên là không giống anh!”

Tôn Quảng Bân nghe thế thì rất không phục, vỗ ngực nói: “Anh, chỉ cần theo chân anh, cái gì em cũng dám làm, anh tin không?”

“Ồ? Sao anh có thể không tin chứ?”

Tôn Quảng Bân bị khẩu khí của Tôn Vĩ Cách kích thích, mặt đỏ đến tận mang tai, Tôn Vĩ Cách cứ chê hắn nói dám đi giết người chỉ là lời của rượu. Lúc đó cả hai đang uống rượu ở nhà Tôn

Quảng Bân, chờ đến khi hắn tỉnh lại đã là chiều hôm sau.

Đối với chuyện say rượu đêm qua, Tôn Quảng Bân cũng không nhớ rõ, hắn không ngờ mình cũng có lúc uống say.

CHƯƠNG

MƯỢN DAO GIẾT NGƯỜI

Không ngờ, đêm hôm đó Tôn Vĩ Cách lại gọi cho Tôn Quảng Bân, nói rằng đêm qua hắn say rượu cứ đòi giết người, Tôn Vĩ Cách chưa kịp ngăn lại thì hắn đã chạy đi. Đến lúc Tôn Vĩ Cách tìm thấy thì hắn đã giết một cô gái rồi!

Tôn Quảng Bân nghe thế nên rất hoảng sợ, vì hắn không nhớ một chút gì về chuyện đêm qua nên Tôn Vĩ Cách nói gì thì hắn biết vậy. Hắn cầu xin Tôn Vĩ Cách nghĩ cách giúp mình, hắn thực sự không muốn đi tù.

Tôn Vĩ Cách đương nhiên sẽ đóng vai đấng cứu thế, nói rằng dù sao hai người cũng là họ hàng, chắc chắn sẽ giúp hắn. Tôn Quảng Bân càng tin tưởng hắn ta không chút nghi ngờ, cho rằng mình thực sự đã giết người.

Không quá hai ngày, Tôn Vĩ Cách nói với Tôn Quảng Bân là hắn ta đã giúp Tôn Quảng Bân xử lý cái xác kia rồi, về chuyện vứt xác thì Tôn Quảng Bân phải tự làm. Tôn Quảng Bân chỉ nói khoác ngoài miệng chứ hắn nào có gan giết người, bây giờ nghe đến chuyện phải vứt xác thì bị dọa đến hồn vía lên mây, ba hồn bay mất bảy phách.

Có điều Tôn Vĩ Cách lại an ủi, nói cái xác đã được xử lý tốt, chỉ

cần hắn làm theo lời mình, ném mỗi bộ phận ở một nơi là được, nên mới xảy ra chuyện túi rác màu đen bị vứt ở khắp nơi.

Cũng có thể coi như ý trời trong cõi u minh! Nếu như không phải Tôn Vĩ Cách vô tình bỏ lẫn ngón út kia vào túi thịt nát, có lẽ những mẩu thịt này cũng chỉ bị coi như nguyên liệu nấu ăn đã hỏng, không ai chú ý đến.

Bây giờ sự thật đã rõ ràng, Tôn Quảng Bân chẳng qua chỉ là ngu đần, chết thay cho Tôn Vĩ Cách. Nhưng tôi đã tham gia vụ này thì sẽ không để hung thủ thật chạy thoát!

Sau khi rời khỏi nhà tang lễ, lúc tôi đi qua linh đường, thấy người thân bên kia đã ít đi nhiều, chỉ còn lại một người đàn ông trung niên đang ngồi cạnh chậu than đốt giấy tiền.

Ông lão này cũng sống khá vất vả, trước đây ở vậy, sau đó ngậm đắng nuốt cay nuôi bốn đứa con gái lớn lên, kết quả khi họ trưởng thành rồi thì bận bịu công việc của mình.

Lúc đầu, mỗi tháng ông còn được gặp con một lần, nhưng sau khi lập gia đình, nếu không phải ngày lễ tết thì rất khó thấy mặt. Lúc chết, cũng là do ông trượt chân đập đầu, nhưng khi ấy chẳng có ai bên cạnh để phát hiện kịp thời, nếu không đã chẳng đến nỗi qua đời sớm như vậy.

Nhưng lúc tôi và Bạch Kiện đi qua linh đường, đột nhiên nhìn thấy bên cạnh người đàn ông trung niên vừa đốt giấy vàng có thêm một người nữa, tôi nhìn kỹ, hoảng hốt phát hiện đó chính là ông lão vừa mới qua đời kia…

Tôi sợ hãi vội rời khỏi nhà tang lễ, xem ra gần đây chắc chắn có chuyện gì đó xảy ra rồi, nếu không sao tôi cứ luôn nhìn thấy những thứ này chứ? Không được, chờ vụ này xong, tôi phải đi tìm chú Lê xem cho mình mới được.

Trở lại cục, tôi cảm thấy an tâm hơn, dù sao đây cũng là cửa

quan, lệ khí nặng, mấy thứ không sạch sẽ chẳng dễ gì xuất hiện. Sau đó Bạch Kiện cùng đồng nghiệp mở cuộc họp phân tích tình huống vụ án cả đêm, nghiên cứu kỹ những manh mối chúng tôi thu thập được, xem từ đó có thể tìm ra sơ hở nào của Tôn Vĩ Cách không.

Lúc này, một điều tra viên phát hiện manh mối quan trọng, chiếc xe đâm chết Tôn Quảng Bân chính là chiếc xe của cửa hàng Tôn Vĩ Cách, phụ trách việc phân phối sách trên toàn tỉnh.

Mọi người đều cảm thấy chuyện này cũng quá trùng hợp rồi! Sao có thể vừa vặn để lái xe đâm chết hắn chứ? Xem ra tài xế này chính là bước đột phá!

Lúc Bạch Kiện bắt gã tài xế kia đến, rõ ràng là hắn rất bối rối, đáng lý ra đây chỉ là một tai nạn giao thông bình thường, hắn hoàn toàn không cần phải như vậy, vì dù sao cũng là do Tôn Quảng Bân đột ngột lao ra đường, cho nên hắn không phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Nhưng bây giờ xem ra, hắn sợ hãi không chỉ vì chuyện này.

Cảnh sát hình sự có cách thẩm vấn riêng, người có tố chất tâm lý mạnh cũng chưa chắc đã vượt qua được, huống chi là tên lái xe đang run rẩy này?

Rất nhanh, bọn Bạch Kiện đã cạy được miệng của tài xế, vụ tai nạn ngày đó là do Tôn Vĩ Cách đã sắp xếp. Hắn đứng sẵn ở góc đường chờ tín hiệu của Tôn Vĩ Cách, nên mới đúng lúc đâm vào Tôn Quảng Bân đang bị cảnh sát truy đuổi.

Tôn Vĩ Cách hứa, sau khi làm xong việc, ngoài tiền sự cố bình thường thì sẽ cho hắn thêm năm mươi vạn tiền công, dù sao vụ tai nạn giao thông này nhìn thì như là vô ý, lái xe sẽ không ngồi tù, nên hắn mới đồng ý.

Bây giờ có khẩu cung của tài xế, bọn Bạch Kiện cuối cùng cũng có thể chính thức gọi Tôn Vĩ Cách đến…

Lần đầu tiên chính thức gặp mà tôi vẫn bị hắn chọc tức, trông hắn hoàn toàn không có chút gì nôn nóng, hoàn toàn bình tĩnh. Đầu tiên, hắn vẫn nhiều lần thể hiện chuyện này có hiểu nhầm, sao hắn có thể hại chết em họ mình chứ?

Bạch Kiện đưa khẩu cung của lái xe ra, nhưng hắn vẫn tỏ ra thành khẩn, nói mình bảo lái xe đến đó không phải là để đâm chết Tôn Quảng Bân, mà là đến đón, nhưng không ngờ lại xảy ra tình huống ngoài ý muốn.

Bạch Kiện cười lạnh: “Anh lừa quỷ à! Tài xế nói anh trả cho anh ta năm mươi vạn? Đón em họ mà trả những năm mươi vạn? Anh cũng hào phóng thật!”

Tôn Vĩ Cách sau khi nghe Bạch Kiện nói, mặt không hề thay đổi, chỉ hơi suy tư một chút rồi lạnh nhạt nói: “Đúng, tôi thừa nhận là có cho tiền lái xe, nhưng đó là vì tôi biết em họ mình đã giết người nên muốn để lái xe đến đón nó về nhà tránh trước, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Tiểu Uông nhất định là nhìn thấy Tôn Quảng Bân chết rồi, sợ bị gánh trách nhiệm nên mới nói như vậy! Chuyện này thật sự chỉ là ngoài ý muốn thôi.”

Bạch Kiện lạnh lùng nhìn hắn, sau đó lấy hai tấm ảnh từ trong túi hồ sơ ra để trước mặt Tôn Vĩ Cách: “Anh từng gặp hai cô gái này chưa?”

Tôn Vĩ Cách cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó cau mày suy nghĩ một lúc rồi nói: “Chưa từng gặp… Họ là ai?”

Tôi nhìn Tôn Vĩ Cách qua màn hình giám sát, nếu không phải thông qua ký ức của cô Lưu để biết hắn chính là “Liệt Hỏa Như Ca”, có lẽ tôi cũng sẽ tin tưởng hắn mất! Tên này phải hốt cái giải Ảnh Đế mới đúng!

Bạch Kiện đập bàn, lớn tiếng nói: “Liệt Hỏa Như Ca, anh đúng là rất tự tin! Anh cho rằng việc anh đưa cô Lưu đến biệt thự không

có ai biết à?”

Có lẽ Tôn Vĩ Cách cũng không ngờ cảnh sát lại biết nhiều như thế, lần này hắn không còn sự tự nhiên bình tĩnh như lúc nãy, con mắt giật giật, giống như đang suy nghĩ xem Bạch Kiện có thật sự biết chuyện hay không.

Nhưng Bạch Kiện không cho hắn cơ hội đó, anh liên tiếp đặt câu hỏi để Tôn Vĩ Cách không trả lời kịp.

CHƯƠNG

MỘT KHÚC XƯƠNG BÁNH CHÈ

Tôi nhìn vào phòng thẩm vấn qua màn hình giám sát, biểu hiện này của Tôn Vĩ Cách chỉ là tạm thời, có lẽ hắn sẽ nhanh chóng nhận ra cảnh sát không có chứng cứ chứng minh cái chết của hai cô gái kia có liên quan trực tiếp đến mình.

Quả nhiên, chưa được mấy phút, Tôn Vĩ Cách bắt đầu từ chối trả lời tất cả các vấn đề Bạch Kiện đưa ra! Mặc dù trong nước chúng tôi không có kiểu phải gặp luật sư riêng mới nói chuyện như phim Hồng Kông, nhưng nếu trong vòng 48 giờ không tìm được chứng cứ chứng minh Tôn Vĩ Cách giết người thì chỉ có thể thả hắn ra.

Nhìn Bạch Kiện sứt đầu mẻ trán đi từ phòng thẩm vấn ra, tôi biết ngay là anh chẳng hỏi ra được cái gì. Khi Tôn Vĩ Cách giết cô Lưu, ít gì cũng là lần thứ ba hắn gây án, dù là thủ pháp hay kinh nghiệm đều đã khá thành thạo, cho nên khó có sơ hở.

Nếu có sơ hở, thì cũng chỉ có một điểm duy nhất chính là ngón út kia! Bây giờ người đã bị giam giữ, tôi khuyên bạch Kiện cứ điều tra đến cùng, đến biệt thự của Tôn Vĩ Cách điều tra xem sao.

Bạch Kiện hơi do dự, tôi biết chuyện này rất mạo hiểm, nếu không tìm được thứ gì, Bạch Kiện có thể bị kiện ngược lại, đến lúc

đó những đồng nghiệp đi theo điều tra án sẽ hứng khổ, có khi còn phải chịu kỷ luật.

Nhưng tìm được hai bộ hài cốt kia là mấu chốt để phá án, nếu không mọi cố gắng trước giờ đều là công cốc, cuối cùng đành phải để Tôn Vĩ Cách che giấu tội lỗi.

Cuối cùng, sau khi suy xét thật kỹ, Bạch Kiện vẫn đồng ý với đề nghị của tôi. Thế là chiều hôm đó chúng tôi theo Bạch Kiện và nhân viên kỹ thuật tổ chuyên án đến biệt thự của Tôn Vĩ Cách.

Lúc đoàn chúng tôi đến nơi thì đã hơn ba giờ chiều, dự báo thời tiết chiều nay sẽ có mưa, lúc này trời đã âm u hơn, nhân viên kỹ thuật muốn tìm hết sân thì phải nhanh lên mới kịp.

Bạch Kiện chia nhóm thành hai tổ, một tổ vào biệt thự trong tầng hầm ngầm lục soát tìm chứng cứ, một tổ khác cùng chúng tôi đào đất bên ngoài, tôi không tin nếu dưới này có thi thể mà lại không đào ra được!

Không ngờ chúng tôi vừa mới đào được mấy xẻng lại phát hiện dưới tầng đất bên trên là một lớp đất vàng và một tầng vôi, từng lớp từng lớp như thế đến sâu hơn một mét. Pháp y tổ chuyên án nói, Tôn Vĩ Cách làm như vậy nhất định là để chống phân hủy thứ gì đó, cho nên bên dưới nhất định có đồ.

Tuy là nói thế, nhưng chúng tôi đã đào sâu hơn một mét mà vẫn không thấy thứ gì khả nghi xuất hiện. Đến tận khi nhóm dưới hầm ngầm thông báo cho Bạch Kiện đã có phát hiện, chúng tôi mới bỏ lại để xuống xem sao.

Lúc chúng tôi xuống, nhân viên kỹ thuật đã tách huyết tương trên đất, qua phân tích của họ, số máu ở đây phải của ít nhất ba người trưởng thành tụ lại mới được như thế.

Bọn họ còn men theo những ngóc ngách trong lòng đấy, phát hiện một loại côn trùng ăn thi thể, mặc dù nó đã chết, nhưng theo

như giải thích của nhân viên kỹ thuật, đây là một loại giáp trùng ăn thịt, nước ngoài chuyên dùng để xử lý những phần thịt bị thối rữa trên cơ thể.

Trong nước không cho phép nhập loại giáp trùng này về, cho nên không thể chạy từ bên ngoài chạy vào được, đây chắc chắn là trùng do Tôn Vĩ Cách nuôi, nhưng sau đó hắn đã xử lý hết bọn chúng.

Tôi bị đám trùng ăn thịt kia làm cho buồn nôn, chỉ nghĩ đến có hàng trăm hàng nghìn con côn trùng vừa cắn vừa gặm thi thể, tôi không chịu được rồi…

“Tôn Vĩ Cách sẽ không tự dưng nuôi những thứ này, chắc chắn hắn dùng để xử lý thi thể.” Bạch Kiện nói.

Tôi gật đầu: “Khả năng này rất lớn, nhưng đến nay chúng ta vẫn không tìm ra được hài cốt hắn đã xử lý, hắn sẽ giấu những hài cốt này ở đâu? Có khi nào thiêu rồi không?”

Bạch Kiện lắc tay nói: “Không đâu, nếu không trong sân cũng không cần làm tầng chống phân hủy dày như vậy.”

Đang nói, bên ngoài đột nhiên sấm rền vang, mưa xối như trút, những nhân viên kỹ thuật bên ngoài chạy vội vào trong xe, còn chúng tôi bị vây trong biệt thự của Tôn Vĩ Cách.

Trên bầu trời từng đợt sét đánh xuống, làm cho không gian âm trầm càng thêm dọa người. Trước đó trong sân đã đào thành một hố to, bây giờ nước đang đọng dần lại.

Có lẽ những cảnh sát ở bên ngoài cũng không dễ chịu gì, mưa lớn thế này, muốn khôi phục sân như ban đầu cũng không được nữa! Lúc đó nếu tìm được hài cốt thì tốt, nếu không tìm được… thì chờ có người chịu tội thôi!

Tôi đang nghĩ ngợi, đột nhiên tia sét đánh ngang bầu trời, chiếu

sáng vùng biệt thự. Lúc đó tôi đang đứng ở góc cửa sổ nhìn ra sân, đột nhiên ánh sét sáng lên, tôi thoáng nhìn thấy một bóng người đứng ở góc Tây Nam của sân.

Nhưng chờ hết sét, nơi nào còn bóng người nữa! Chẳng lẽ là tôi hoa mắt? Nếu không, đang mưa lớn như thế, tâm thần mới đi đứng trong sân chịu ướt!

Nhưng ý nghĩ này của tôi còn chưa kịp xóa đi, thì một tia sét lại đánh đến, bóng người kia trong nháy mắt lại xuất hiện. Lần này tôi nhìn thấy rõ ràng, cả người cô gái đó toàn máu là máu, nước mưa chảy trên người làm máu chảy tràn xuống đất.

Hình ảnh này xuất hiện quá đột ngột, tôi bị dọa đến nhũn người, bất giác lui ra sau… Đinh Nhất đứng gần bị tôi dọa giật nảy mình, anh ta còn tưởng tôi sợ bị sét đánh nên nhảy đi chỗ khác đấy.

Tôi đứng vững lại rồi nhìn về phía trong sân, bóng người kia lại biến mất rồi! Cô gái kia là ai? Tôi cố nhớ lại khuôn mặt của cô ta, đó không phải là cô Lưu, chắc chắn cũng không phải Vệ Hồng Mai!

Sau khi có được kết luận này, tôi mơ hồ đoán ra được cô ấy chính là chủ nhân của ngón út kia! Nghĩ như thế, tôi không thèm quan tâm đến bên ngoài đang mưa lớn mà điên cuồng chạy ra ngoài, cầm xẻng sắt của nhân viên kỹ thuật đến vị trí của cô gái kia bắt đầu đào đất!

Vì mưa quá lớn, mỗi xẻng xúc lên đều mất sức hơn rất nhiều, may mà Bạch Kiện và Đinh Nhất cũng chạy theo sau tôi, họ cũng cầm xẻng lên cùng đào. Vị trí này nhân viên kỹ thuật vẫn chưa đào lên, ba chúng tôi cố gắng đào móc, một cái hố sâu không đến một mét nhanh chóng xuất hiện.

Mưa đã nhỏ hơn vừa nãy rất nhiều, thế nhưng hố vẫn còn đọng khá nhiều nước, chúng tôi vừa đào, vừa dùng thùng nhỏ múc nước

ra. Ai ngờ đào thêm một đoạn, tôi cảm thấy xẻng đụng phải thứ gì đó kêu keng.

Thế là tôi ném xẻng đi, sờ vào trong nước… Sờ hai lần, ba lần, tôi sờ được một khối xương hình tam giác bằng phẳng! Tôi lập tức quay đầu hỏi Bạch Kiện: “Đây là xương người à?”

Bạch Kiện nhìn thứ trong tay tôi, vui mừng nói: “Mặc dù tôi không phải pháp y, nhưng thứ cậu đang cầm trong tay là xương bánh chè! Đào! Đào tiếp đi! Không thể chỉ có chỗ đó được!”

CHƯƠNG

ÁC MA GIẾT MẸ

Lúc này mấy nhân viên kỹ thuật trốn trong xe cũng chạy ra, nhiều người thì sức lớn, mọi người nhanh chóng đào ra được nhiều mảnh xương vỡ khác từ vị trí xương bánh chè.

Nhìn những mảnh xương này, tôi vẫn không cảm nhận được gì, không biết là hồn phi phách tán, hay đã hóa thành lệ quỷ đây?

Pháp y nhìn những thứ được vớt từ trong nước mưa ra, kết luận những đoạn xương này ít nhất đã ở đây được mười năm rồi. Từ chiều sâu của lớp đất cho thấy, trước khi nơi này được xây thành biệt thự, xương người đã được chôn dưới đất.

Dựa vào số xương cốt nhân viên kỹ thuật đào được từ biệt thự của Tôn Vĩ Cách, Bạch Kiện đã ra lệnh bắt chính thức. Lúc Tôn Vĩ Cách biết cảnh sát đã phát hiện ra bí mật trong sân biệt thự, hắn từ chối thẩm vấn, không nói lời nào.

Thế nhưng tình huống bây giờ dù hắn có không nói gì thì cũng không cần khẩu cung để phá án nữa, cho nên Bạch Kiện nhanh chóng muốn đào hết số xương cốt trong sân biệt thự lên.

Đây có thể coi là một công trình lớn, gần như cả tổ trọng án đều ra quân, họ đào trong ngoài sân đến sâu hơn hai mét, mới xem như đào hết được chỗ xương vỡ.

Cuối cùng, pháp y ghép những mảnh xương này lại với nhau được ba bộ hài cốt hoàn chỉnh, trong đó có một bộ bị thiếu một ngón tay út bên trái, căn cứ theo kích cỡ xương chậu có thể khẳng định ba bộ hài cốt này đều là nữ giới.

Vì trong đó có một bộ hài cốt bị vôi hóa cao nên rất khó làm kiểm tra ADN, mặc dù không lấy được ADN nhưng pháp y căn cứ theo tổ hợp xương mu, suy ra được bộ hài cốt này lúc tử vong cũng đã hơn năm mươi tuổi. Một người phụ nữ lớn tuổi như vậy có quan hệ thế nào với Tôn Vĩ Cách? Hơn nữa bộ hài cốt này có khả năng rất cao là người đầu tiên mà hắn gây án…

Để kiểm tra hết những mảnh xương này phải mất rất nhiều công sức, mặc dù bộ hài cốt lâu năm nhất không lấy được ADN, nhưng không có nghĩa nhân viên kỹ thuật không thể làm gì.

Dù vụ án đã có bước đột phá quan trọng, thế nhưng nếu không làm rõ thân phận những người bị hại, lúc viết báo cáo vụ án cũng sẽ rất khó cho Bạch Kiện, đồng thời cũng sẽ là nói thì dễ mà nghe thì khó.

Đến lúc đó lãnh đạo bên trên nếu có ngày nào đó đến hỏi Bạch Kiện: “Đồng chí Tiểu Bạch! Nghe nói án phân xác là do anh phá! Không đơn giản nhỉ!”

Bạch Kiện chắc chắn sẽ khiêm tốn nói: “Không không không... đó không phải là công lao của một mình tôi, là công lao của cả tổ chuyên án cùng nhau cố gắng!”

“Ồ? Nghe nói vụ này có bốn người bị hại, thân phận của họ đã biết rõ chưa?”

Đến lúc đó Bạch Kiện chỉ có thể chắp hai tay nói: “Không biết…”

Nghĩ thôi đã thấy xấu hổ rồi, cho nên thân phận của ba người này nhất định phải tìm cho ra mới được!

Kết quả đầu tiên nhận được tất nhiên là hài cốt của Vệ Hồng Mai, vì màu sắc xương còn rất sáng, dù sao cô ấy cũng mới chết chưa đến nửa năm nên rất dễ thu được ADN.

Thật ra với số lượng xương lớn như thế, đừng nói là thân phận của xác chết, đến việc xếp nó vào đúng người đã là vấn đề rồi. Nhưng trong mắt pháp y đây lại là chuyện nhỏ, chỉ cần bỏ chút thời gian là được.

Mặc dù hài cốt đã bị cố ý xử lý qua, nhưng vì thời gian chôn khác nhau nên màu sắc xương và mức độ vôi hóa cũng khác nhau, vì thế nhân viên kỹ thuật và pháp y cũng dễ dàng xếp thành ba bộ hài cốt hoàn chỉnh.

Cuối cùng trải qua một tuần chiến đấu liên tục, nhân viên kỹ thuật rốt cuộc cũng lấy được ADN của hai bộ xương còn lại. Có điều, dù đã lấy được mẫu ADN nhưng vẫn không có căn cứ để xác nhận thân phận của họ.

Tôi nhìn Bạch Kiện và tổ chuyên án họp phân tích tình huống, ai cũng tỏ vẻ u sầu, tình hình không phát triển, vẫn không tìm được thân phận của hai bộ hài cốt kia. Cuối cùng có một cảnh sát trong tổ chuyên án nghĩ ra, có khi nào người bị hại đầu tiên có quan hệ thân thích với Tôn Vĩ Cách không?

Bởi vì, dù sao bà ấy đã lớn tuổi, căn cứ theo thời gian xảy ra án mạng, lúc đó Tôn Vĩ Cách chỉ khoảng hai mươi, quan hệ xã hội sẽ không quá phức tạp, chắc sẽ dễ điều tra.

Thế là Bạch Kiện lại lấy lý do điều tra hồ sơ hộ tịch ra kiểm tra, cha của Tôn Vĩ Cách chết khi hắn được mười mấy tuổi, nhưng không phải tử vong bình thường, nói thẳng ra là tự tử, theo hộ tịch hắn còn một người mẹ vẫn khỏe mạnh.

Nhưng theo điều tra của cảnh sát, thời điểm đó Tôn Vĩ Cách không sống cùng mẹ, cuối cùng cảnh sát đành liên hệ với cha mẹ

Tôn Quảng Bân, thông qua họ tìm thêm thông tin về mẹ Tôn Vĩ Cách.

Nhưng cha mẹ Tôn Quảng Bân nói, đã hơn mười năm họ không gặp mẹ của Tôn Vĩ Cách, nghe nói là vì lý do sức khỏe nên đã bị Tôn Vĩ Cách đưa đến một viện dưỡng lão rồi.

Đột nhiên, một suy nghĩ đáng sợ xuất hiện trong đầu tôi, bộ hài cốt lâu năm kia không phải là của mẹ Tôn Vĩ Cách đấy chứ! Dựa vào tên, tuổi tác và tuổi xương thì vừa khớp.

Tôi nói suy nghĩ này với Bạch Kiện, anh ta lập tức bảo cấp dưới đi điều tra tình hình cụ thể của mẹ Tôn Vĩ Cách, đồng thời lấy ADN của Tôn Vĩ Cách để đối chiếu.

Trong lúc lấy ADN của Tôn Vĩ Cách, tôi thoáng thấy ánh mắt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc rồi nhanh chóng biến mất, xem ra tám chín phần là đoán đúng rồi.

Quả nhiên, lúc cảnh sát so sánh hai mẫu ADN với nhau, bộ hài cốt lâu năm kia chính là của mẹ Tôn Vĩ Cách, Ngô Hồng Anh.

Hạng người thế nào mới có thể ra tay giết mẹ của mình chứ? Cảnh sát hỏi thăm một người hàng xóm cũng là họ hàng xa của Tôn Vĩ Cách mới biết, năm đó cha của Tôn Vĩ Cách tự sát cũng là vì mẹ của Tôn Vĩ Cách.

Trước khi cưới cha của Tôn Vĩ Cách là Tôn Ái Đảng, Ngô Hồng Anh là một công nhân ở xưởng may, sau khi kết hôn thì chuyển đến thư viện làm việc. Ngoại hình của Ngô Hồng Anh xinh đẹp, nếu không phải ông nội Tôn Vĩ Cách lúc đó là Cục trưởng Cục giáo dục, sao bà ta có thể cưới một người xấu xí như Tôn Ái Đảng được chứ?

Mấy năm sau, Tôn Vĩ Cách dần lớn lên, những lời đồn đại liên quan đến Ngô Hồng Anh càng bị nói nhiều hơn. Mọi người đều nói, Tôn Vĩ Cách có ngoại hình đẹp không giống cha mình như vậy,

chắc chắn là do Ngô Hồng Anh vụng trộm với người khác sinh con hoang!

Từ nhỏ, Tôn Vĩ Cách đã lớn lên trong lời đồn đó, đến năm hắn học lớp mười, cha hắn rốt cuộc không chịu nổi cuộc sống uất ức đó nữa, đêm nọ đã nằm trên đường ray xe lửa tự sát.

Về sau, Ngô Hồng Anh đưa Tôn Vĩ Cách rời khỏi nơi đó, đến tận sau này nghe nói cậu của Ngô Hồng Anh từ hải ngoại về, để lại cho bà một số lớn tài sản, Tôn Vĩ Cách mới được như ngày hôm nay.

CHƯƠNG

HẬN CŨ NĂM XƯA

Về phần Ngô Hồng Anh, đa số đều nghe nói hơn mười năm trước, bà mắc chứng đãng trí của người già nên bị Tôn Vĩ Cách đưa vào viện dưỡng lão rồi. Nhưng có lẽ không ai trong số họ có thể ngờ được, người đang được hưởng phúc trong mắt họ đã bị chôn dưới lớp đất vàng từ lâu.

Lúc Bạch Kiện đem bản báo cáo ADN của bộ xương lâu năm để trước mặt Tôn Vĩ Cách, hắn sững sờ một hồi rồi lẩm bẩm nói: “Vậy mà mấy người cũng tra ra được!”

Bạch Kiện đốt cho Tôn Vĩ Cách một điếu thuốc, sau đó bình tĩnh nói: “Nói đi! Bây giờ anh có nói hay không cũng chẳng thoát được tội giết bốn người đâu! Tôi tin rằng nhiều năm như vậy, anh một mình làm những việc này chắc chắn rất cô độc, bây giờ tôi cho anh cơ hội, kể một chút đi…”

Tôn Vĩ Cách rít sâu vài hơi thuốc, sau đó trầm mặc thật lâu mới lên tiếng: “Cha tôi là người hiền lành, khi đó mặc kệ người khác nói gì về mẹ, ông cũng chỉ cười ha ha không để trong lòng. Mẹ tôi xinh đẹp, khi còn bé người ta đều nói tôi không giống cha, lúc đó tôi còn kiêu ngạo nói, đó là do mình giống mẹ! Thế nhưng, vào mùa hè năm đó, tôi về nhà sau kỳ nghỉ hè, thấy cha mình ngày nào

cũng buồn bã không vui, tôi mới hỏi ông đã có chuyện gì? Nhưng ông chỉ hiền từ xoa đầu tôi, nói chuyện của người lớn, trẻ con đừng đoán mò! Lúc đó tôi chỉ biết chơi, không nghĩ nhiều. Đến một hôm… đột nhiên có rất nhiều cảnh sát đến nhà, họ nói cha tôi đã tự sát rồi! Tôi giống như đang nghe chuyện của người khác vậy, sao cha có thể tự sát được? Sau đó mẹ đưa tôi đến cục cảnh sát nhận xác, cảnh sát chỉ cho chúng tôi xem một số di vật của ông, họ nói ông đã trở thành một đống thịt nát, không thể nhận ra! Lúc đó tôi không hiểu nổi, vì sao cha mình lại tự sát?! Thế nhưng sau này, qua những hành động của mẹ, tôi đã hiểu những lời đồn đại bên ngoài đều là thật! Mẹ tôi nói, trước kia mẹ lấy cha tôi chỉ vì muốn rời khỏi xưởng may, bà không muốn là công nhân cả đời! Còn tôi… là cốt nhục của mối tình đầu của bà, không có quan hệ gì với cha hết! Anh có biết cảm giác sét đánh giữa trời quang lúc đó thế nào không? Khi ấy, thế giới của tôi sụp đổ hoàn toàn. Cũng bắt đầu từ lúc đó, tôi bắt đầu hận mẹ, là bà đã tự tay hủy hoại tất cả hạnh phúc của tôi…”

Tôn Vĩ Cách nói đến đây, hai tay che mặt, nước mắt len ra từ những khe hở, cả người toát ra một sự bi thương cùng cực. Lúc này, đồng nghiệp Tiểu Triệu của Bạch Kiện chạy vào, nháy mắt bảo anh ra ngoài một chút.

Trong thẩm vấn tối kỵ là dừng lại giữa chừng, nhưng Bạch Kiện thấy chắc là Tiểu Triệu có chuyện rất quan trọng, đành phải để đồng nghiệp bên cạnh tiếp tục lấy cung, còn mình thì đi ra ngoài.

Hóa ra, họ đã tìm được một manh mối quan trọng, năm năm trước Tôn Vĩ Cách đã từng kết hôn, đối phương nhỏ hơn hắn mười tuổi, hơn nữa còn là một cô nhi không cha không mẹ.

Thế nhưng hai người kết hôn chưa được một năm thì cô gái kia đòi ly hôn, còn cuỗm mất không ít gia sản của Tôn Vĩ Cách, về sau

cũng không thấy cô ta xuất hiện nữa. Vì cô gái này không có người thân, nên chẳng có ai quan tâm đến việc cô ta đang ở đâu.

Tôi và Bạch Kiện nghe xong cũng có thể đoán được cô vợ trước này đang ở đâu, có khi còn chính là chủ nhân của ngón út kia.

Bạch Kiện quay lại phòng thẩm vấn, phát hiện Tôn Vĩ Cách cúi đầu, dưới chân hắn đã đầy nước mắt. Thế là anh ta lại đốt cho Tôn Vĩ Cách một điếu thuốc nữa: "Nói tiếp đi, nói xong về mẹ anh thì nói về người vợ trước của anh một chút!"

Câu này của Bạch Kiện khiến Tôn Vĩ Cách ngẩng phắt đầu dậy, khiếp sợ nhìn anh ta, mãi không nói được câu nào.

Bạch Kiện cũng đốt cho mình một điếu thuốc: "Nói đi, tối nay tôi sẽ kiên nhẫn ngồi đây nghe anh kể chuyện…"

Tôn Vĩ Cách cười tuyệt vọng: "Được, dù sao cũng chết, không bằng nói hết ra, để chết cũng được thoải mái."

Thế là đêm hôm đó, Tôn Vĩ Cách kể lại những tội ác mình đã làm trong những năm qua, người đầu tiên hắn hại chính là mẹ mình, Ngô Hồng Anh.

Lúc đó mẹ hắn được thừa kế một lượng lớn tài sản từ cậu nên đã đưa Tôn Vĩ Cách rời khỏi nơi ở cũ. Sau khi Tôn Vĩ Cách tốt nghiệp trung học thì không tiếp tục đi học nữa, dùng số tiền của mẹ để bắt đầu buôn bán.

Vào mùa hè năm đó, mẹ Tôn Vĩ Cách đột nhiên nói cha đẻ của hắn muốn gặp hắn. Lúc đó Tôn Vĩ Cách tức giận, hắn vừa mắng mẹ vô liêm sỉ, vừa chạy điên cuồng ra ngoài.

Lúc đó hắn không thể chấp nhận nổi việc mình không phải là con ruột của cha, hắn đổ hết mọi tội lỗi lên người mẹ mình. Mấy năm nay, dù nhìn hai người họ hòa hợp như vậy, thế nhưng hắn chưa từng tha thứ cho mẹ. Bây giờ bà còn nói cha đẻ muốn gặp

hắn!

Tôn Vĩ Cách lái xe đi xung quanh, nhưng khi hắn về đến nhà lại phát hiện mẹ mình đang chuẩn bị ra ngoài, thế là hắn lặng lẽ bám theo. Không ngờ đêm hôm khuya khoắt, mẹ hắn ra khỏi nhà để gặp một người đàn ông xa lạ.

Nhìn ngoại hình, người đàn ông kia và Tôn Vĩ Cách cũng khá giống nhau, điều này khiến hắn lập lức nghĩ đến lời mẹ nói lúc trước, lòng hắn chợt giống như có lửa đốt. Nhìn hai người đó ở cùng nhau, Tôn Vĩ Cách càng tức giận hơn, hắn đạp chân ga lao lên đâm họ.

Chờ đến lúc hắn xuống xe đã thấy mẹ và người đàn ông kia lăn trên đất, hai người nằm trong vũng máu… Dù sao cũng là người mẹ đã sinh thành nuôi nấng nhiều năm, Tôn Vĩ Cách thực sự không đành lòng nhìn bà chết ở ngoài nên đã ôm bà vào xe.

Năm đó vì kỹ thuật trinh sát hình sự có hạn, cho nên có nhiều vụ gây tai nạn giao thông rồi bỏ trốn, hơn nữa lúc phát hiện thì cha đẻ của Tôn Vĩ Cách cũng đã chết rồi.

Thật ra lúc đó mẹ Tôn Vĩ Cách cũng bị thương rất nặng, Tôn Vĩ Cách vốn nên đưa bà vào bệnh viện cấp cứu, nhưng vì muốn trả thù mẹ, nên hắn lại đưa bà về nhà.

Thế là Ngô Hồng Anh cứ thế chịu khổ trong nhà ba ngày, rốt cuộc vì vết thương không được chữa trị mà chết. Lúc đó Tôn Vĩ Cách còn rất trẻ, hắn không biết nên xử lý thi thể của mẹ mình thế nào, cuối cùng chỉ có thể đem chôn.

Mấy năm sau, Tôn Vĩ Cách luôn lo lắng thi thể của mẹ sẽ bị người ta phát hiện, thế nên hắn đã bỏ tiền mua chỗ đất hoang chôn thi thể mẹ mình, đồng thời dự định xây nhà trên đó.

CHƯƠNG

KHÓ THOÁT KHỎI BÓNG MA TÂM LÝ

Trước khi xây nhà, Tôn Vĩ Cách đã tự tay đào hài cốt của mẹ mình lên, sau đó hắn bảo thợ xây đào sâu xuống hai mét, một mặt thì làm móng, một mặt thì hắn đặt những mảnh xương vỡ của mẹ mình vào trong, cuối cùng phủ một lớp đất vàng lên.

Mấy thợ xây đều thấy lạ, trong nhà xây kín hết, nhưng trong sân lại để lại một cái hố to không lấp. Nhưng ông chủ là người trả tiền công để họ làm việc, nên chẳng ai thắc mắc quá nhiều làm gì.

Tôn Vĩ Cách nói với người ngoài rằng, sức khỏe mẹ mình không tốt nên đã đưa đến viện an dưỡng cạnh núi Tiểu Thang. Vì nhà có tiền nên họ hàng đều rất hâm mộ bà Ngô Hồng Anh tốt phúc, chẳng ai có ý định hỏi thăm kĩ chuyện này, càng không đến núi Tiểu Thang để xem xem bà ấy sống có tốt hay không.

Sau khi mẹ chết, Tôn Vĩ Cách không hề có cảm giác tội lỗi nào cả, hắn còn nghĩ cuối cùng mình cũng có thể sống hạnh phúc rồi, hắn bắt đầu yêu đương và gặp Cao Bảo Nhi.

Năm đó Cao Bảo Nhi mười tám tuổi, vừa tốt nghiệp ra xã hội đi làm, vì xuất thân từ trại trẻ mồ côi nên cô ấy hay bị người khác bắt nạt. Lúc ấy, Cao Bảo Nhi đến chỗ tiệm sách của Tôn Vĩ Cách xin làm nhân viên, vì xinh đẹp nên Tôn Vĩ Cách chỉ nhìn lướt qua

đã nhận cô vào làm.

Sau một thời gian tiếp xúc, Tôn Vĩ Cách biết xuất thân của Cao Bảo Nhi nên có cảm giác hai người rất giống nhau, thế là lúc cùng làm việc cũng khá quan tâm, chăm sóc Cao Bảo Nhi.

Hai người họ cứ như vậy mà có tình cảm với nhau, cuối cùng Tôn Vĩ Cách cầu hôn Cao Bảo Nhi. Lúc đó Cao Bảo Nhi vẫn còn nhỏ tuổi, đột nhiên được một người đàn ông lớn hơn mình đối xử tốt nên cô ấy rất vui vẻ đồng ý.

Nhưng sau khi cưới xong không bao lâu, Cao Bảo Nhi đột nhiên phát hiện mình vốn không hề yêu Tôn Vĩ Cách, hoặc cũng có thể nói cô ấy không biết cái gì gọi là tình yêu. Mà Tôn Vĩ Cách lại mắc một căn bệnh nghiêm trọng, đó là hắn bị bất lực.

Vì chuyện này mà không biết bao nhiêu lần hắn phải đi đến các bệnh viện để kiểm tra, nhưng hầu như tất cả đều nói sinh lý của hắn rất bình thường, chuyện sinh hoạt tình dục không hài hòa có thể là do vấn đề tâm lý gây ra. Sau đó, Tôn Vĩ Cách đến gặp bác sĩ tâm lý nhưng vẫn không có kết quả gì, vấn đề vẫn không được giải quyết.

Cuối cùng vì không muốn lỡ dở cả đời của cô vợ trẻ mà hắn đành phải đồng ý ly hôn, đồng thời còn đưa cho Cao Bảo Nhi một số tiền lớn. Nhưng sau khi ly hôn không bao lâu, hắn phát hiện thì ra Cao Bảo Nhi đã ngoại tình với một cậu trai trẻ từ lâu, từ trước cả khi họ chưa ly hôn.

Giờ Cao Bảo Nhi đã quay trở về cuộc sống tự do nên càng trắng trợn qua lại với cậu thanh niên trẻ kia hơn. Tôn Vĩ Cách càng nghĩ càng thêm uất ức! Thiệt cho hắn còn đưa một số tiền lớn để đền bù cho Cao Bảo Nhi, giờ thì chắc chắn số tiền này đã được dùng cho thằng đàn ông khác rồi!

Càng nghĩ càng tức, Tôn Vĩ Cách gọi Cao Bảo Nhi về nhà một

chuyến, nói là muốn sang tên chiếc ô tô cho cô ta, Cao Bảo Nhi cũng tin là thật, vui vẻ trở về, nào ngờ thứ đang chờ cô ta lại là một cơn ác mộng.

Đầu tiên, thừa dịp Cao Bảo Nhi không chú ý, Tôn Vĩ Cách bỏ thuốc mê vào cốc nước của cô ta, sau đó lấy di động của Cao Bảo Nhi ra kiểm tra. Trong các tin nhắn, Cao Bảo Nhi gọi Tôn Vĩ Cách là kẻ Coi Tiền Như Rác, cô ta cũng nói cho tay tình nhân trẻ của mình biết, Coi Tiền Như Rác sẽ cho cô ta một phần tài sản để đền bù.

Tôn Vĩ Cách biết, nếu Cao Bảo Nhi mất tích thì người duy nhất đi tìm cô ta chỉ có tay tình nhân trẻ này thôi, thế là hắn dùng điện thoại của Cao Bảo Nhi nhắn một tin cho tên kia, nói là mình chỉ muốn chơi đùa với cậu ta, giờ cô ta đã có được khoản tiền của chồng cũ rồi nên quyết định sẽ đi Thâm Quyến sống, không bao giờ quay lại nữa.

Đúng như dự đoán, sau khi tin nhắn được gửi đi, gã tình nhân lập tức gửi lại một tin nói chia tay. Sau đó Tôn Vĩ Cách nhìn vợ cũ của mình, càng nhìn càng thấy bóng dáng của mẹ mình ngày xưa trên người cô ta, mối hận dâng cao, hắn dùng dao gọt trái cây trên bàn cắt đứt một ngón tay út của Cao Bảo Nhi.

Dù bị đánh thuốc mê nhưng cơn đau vẫn đánh thức Cao Bảo Nhi. Khi cô ta nhìn thấy người ở trước mắt mình thì hoảng sợ hét lên. Nhưng khi đó vị trí của bọn họ là ở trong ngôi biệt thự kia của Tôn Vĩ Cách, xung quanh đều là đất hoang, cho dù cô ta có hét rách họng cũng chẳng ai nghe thấy.

Nhìn đoạn ngón tay đầm đìa máu tươi, trong lòng Tôn Vĩ Cách đột nhiên dâng lên một loại hưng phấn đặc biệt, hắn bỗng có xúc động muốn cắt người phụ nữ lẳng lơ trước mặt này ra thành từng mảnh nhỏ.

Tôn Vĩ Cách là người trưởng thành, hắn biết nếu mình làm thế sẽ có hậu quả gì. Nhưng lý trí của hắn đã bị chôn cùng di cốt của mẹ mình ở ngoài sân từ lâu rồi.

Tòa biệt thự này có tất cả ba tầng, nhưng trong lúc xây dựng, hắn cố ý bảo thợ xây giấu lối vào tầng hầm. Dù lúc đó Tôn Vĩ Cách cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy, nhưng trong sâu thẳm nội tâm hắn biết nó dường như đã được chuẩn bị cho ngày này.

Hắn giam Cao Bảo Nhi trong hầm ngầm dưới lòng đất, mỗi ngày thay đổi một cách tra tấn cô ta. Cao Bảo Nhi đã từng đau khổ cầu xin Tôn Vĩ Cách thả mình ra, dù gì họ cũng từng là vợ chồng.

Cô ta không nhắc tới còn đỡ, vừa nhắc lại cuộc hôn nhân lúc trước của bọn họ, Tôn Vĩ Cách lại nổi cơn tam bành, hắn cầm con dao gọt trái cây đâm mạnh vào tim Cao Bảo Nhi, nhưng khi nhìn máu tươi vẩy đầy đất, hắn lại không hề hoảng hốt mà càng tỉnh táo hơn.

Tôn Vĩ Cách bắt đầu suy nghĩ xem nên xử lý thi thể của Cao Bảo Nhi như thế nào, đầu tiên, hắn thử cắt hết thịt trên thi thể, hắn còn lên mạng mua các loại dao thái sắc bén.

Nhưng vì tay nghề không thành thạo nên trên xương cốt vẫn còn rất nhiều thịt vụn không thể nào xử lý hết được, thế là hắn đành cất tạm thi thể vào tủ lạnh.

Nhưng một thời gian sau thì biệt thự tràn ngập một mùi thối của thi thể, Tôn Vĩ Cách đành phải mua nước khử trùng chuyên dụng của bệnh viện để che giấu.

Có một lần hắn lên mạng xem, nhìn thấy ở nước ngoài có một loại côn trùng ăn thịt, chuyên để xử lý thịt trên phần xương cốt, nên hắn đã chi ra rất nhiều tiền, mua mấy chục con côn trùng này.

Hắn đem về thử thì thấy đúng là chúng có thể ăn sạch thịt thừa

bám trên xương thật, thế là hắn bắt đầu cho chúng sinh sôi nảy nở. Chẳng bao lâu sau, thi thể của Cao Bảo Nhi chỉ còn lại bộ xương trắng.

Tôn Vĩ Cách lại dùng chiêu cũ, chặt nhỏ xương của Cao Bảo Nhi rồi vứt vào cái hố lớn trong sân. Vì để chống phân hủy, hắn còn cố ý rải một lớp vôi sống lên trên mặt đất vàng, dùng cách này có thể đảm bảo không còn mùi gì bay ra nữa.

Giết Cao Bảo Nhi xong, Tôn Vĩ Cách dường như cũng tạm được an ủi. Nhưng loại an ủi này không được lâu, bởi vì chẳng mấy chốc hắn phát hiện ra trong lòng mình có một con quỷ.

Mà con quỷ này chỉ cần vừa nhìn thấy loại phụ nữ lẳng lơ là sẽ muốn giết chết…

CHƯƠNG

TỪNG BƯỚC GIẾT NGƯỜI

Tôn Vĩ Cách dần dần ý thức được rằng, nếu hắn không thể khống chế tốt tâm ma của mình, thì những chuyện hắn làm sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta phát hiện, đến lúc đó đời hắn cũng đi tong.

Vài năm sau đó, Tôn Vĩ Cách lo xa, đọc rất nhiều sách về tâm lý học, đồng thời còn vận dụng các tri thức trong sách để cố gắng áp chế tâm ma của mình. Đáng tiếc là qua mấy năm, hắn dần dần cảm giác được ma quỷ trong lòng mình đã đến mức khó mà áp chế nổi, hắn đành phải tìm một con mồi khác để cho ma quỷ của mình ăn no.

Gặp được Vệ Hồng Mai chỉ là một sự trùng hợp, lúc đó Tôn Vĩ Cách đến trang trại nhà họ Thạch để tham gia triển lãm kinh doanh, mà quầy hàng đại diện sản phẩm của công ty Hồng Mai lại ở ngay cạnh quầy hàng của hắn, hai người nói chuyện qua lại thế là quen thuộc.

Khi Vệ Hồng Mai biết Tôn Vĩ Cách là ông chủ của nhiều hiệu sách và vẫn còn đang độc thân thì tỏ ra rất nhiệt tình. Đáng lý ra, việc một cô gái trẻ tuổi thích một người đàn ông thành thục nhiều tiền cũng là bình thường, nhưng trong mắt Tôn Vĩ Cách thì Vệ Hồng Mai chính là một cô gái ham hư vinh.

Theo tư duy của một người bình thường, nếu Tôn Vĩ Cách không thích Vệ Hồng Mai thì chỉ cần tỏ ra xa cách là được, lúc đó con gái cũng không có nhiều cô không có lòng tự trọng mà muốn ăn bám như thế! Nhưng hắn lại nhiều lần biểu hiện mình cũng thích Vệ Hồng Mai, khi triển lãm kết thúc, hắn còn chủ động liên lạc với cô.

Dù Tôn Vĩ Cách đã cố gắng tỏ ra khiêm tốn và thần bí, nhưng như thế lại càng thu hút hơn trong mắt Vệ Hồng Mai, cô hoàn toàn không phát hiện ra người vừa phong độ vừa giàu có ở bên cạnh mình này, lại là một con quỷ giết người không chớp mắt.

Cuối cùng, sau khi cả hai đã quen biết được một tháng, Tôn Vĩ Cách chủ động đưa ra lời mời Vệ Hồng Mai về nhà mình chơi. Vệ Hồng Mai vẫn luôn muốn được gả vào nhà giàu có nên vui vẻ đồng ý. Nhưng làm sao cô biết được, thứ chờ đợi mình chính là đầu của con đường thông tới Địa ngục…

Lần trước Tôn Vĩ Cách chế ngự Cao Bảo Nhi bằng thuốc mê, nhưng lần này hắn không muốn làm như thế nữa. Bởi vì hắn đã bắt đầu muốn hưởng thụ dáng vẻ kinh hoàng của con mồi, như thế mới khiến hắn càng thêm hưng phấn.

Khi Tôn Vĩ Cách đưa Vệ Hồng Mai đến biệt thự của mình ở ngoại thành, Vệ Hồng Mai còn ngây thơ chỉ vào trong cái hố ở ngoài sân và nói: “Cái sân đẹp như vậy sao không trồng hoa cỏ mà lại đào một cái hố to đùng thế?”

Tôn Vĩ Cách cười nói: “Bí mật, lát nữa anh sẽ nói cho em biết…”

Lúc đó, Vệ Hồng Mai hoàn toàn không cảm giác được nguy hiểm đang từng bước tới gần mình, cô còn đang mừng rỡ vì nghĩ rằng Tôn Vĩ Cách sẽ cầu hôn. Nhưng khi cô ta đẩy cửa biệt thự và bước vào thì phát hiện bên trong hoàn toàn không có cảnh tượng cầu hôn như mình tưởng tượng. Cô ngạc nhiên quay lại nhìn Tôn

Vĩ Cách thì thấy hắn đang khóa cửa.

Vệ Hồng Mai sợ hãi hỏi: "Anh khóa cửa làm gì vậy?"

Giây phút này Tôn Vĩ Cách mới lộ ra bộ mặt thật của mình, hắn dữ tợn nói: "Khóa cửa là vì không muốn để cô ra ngoài…"

Vệ Hồng Mai còn tưởng Tôn Vĩ Cách đang nói đùa, nhưng khi nhìn thấy con dao nhọn trong tay Tôn Vĩ Cách, cô mới ý thức được thật ra mình vẫn chưa hiểu hết về người đàn ông này.

"Anh đừng nói đùa, em… em đi về đây!" Vệ Hồng Mai hoảng sợ.

Tôn Vĩ Cách cười ầm lên: "Về? Đừng nằm mơ nữa, cô mãi mãi cũng không trở về được đâu!" Nói rồi, hắn giơ con dao nhọn lên đâm tới Vệ Hồng Mai.

Theo Tôn Vĩ Cách khai báo, Vệ Hồng Mai bị hắn tra tấn dã man, trong lúc đó, cô vẫn liên tục cầu xin hắn, hy vọng Tôn Vĩ Cách có thể buông tha cho mình. Nhưng ma quỷ trong lòng Tôn Vĩ Cách đã thức tỉnh, nếu không được nếm vị máu tươi thì sao nó có thể ngủ yên được?

Giết Vệ Hồng Mai xong, Tôn Vĩ Cách kéo xác của cô xuống hầm ngầm để lóc thịt, mặc cho máu chảy thấm đầy mặt đất dưới hầm, mùi máu tanh nồng tràn ngập trong không khí lại càng khiến Tôn Vĩ Cách thêm hưng phấn, khiến hắn có phản ứng sinh lý đã mất nhiều năm nay.

Hắn lôi cái xác không còn nguyên vẹn của Vệ Hồng Mai ra để thủ dâm, thưởng thức thứ khoái cảm trước nay chưa từng có. Lần này Tôn Vĩ Cách đã hoàn toàn thả rong con ác quỷ trong lòng mình ra, từ đây không thể nào ngăn cản nó được nữa…

Tôn Vĩ Cách xử lý thi thể của Vệ Hồng Mai cũng giống như lúc trước. Đầu tiên, hắn cắt hết thịt đi, sau đó để những con côn trùng mà mình nuôi lúc trước ăn hết chỗ thịt thừa còn bám trên xương.

Những khối thịt được cắt xuống từ thi thể được Tôn Vĩ Cách cho vào ngăn đông lạnh, một thời gian sau hắn mới bắt đầu vứt dần vào thùng rác ở các nơi. Vì ném toàn thịt vụn nên dù người khác có thấy được cũng chỉ nghĩ thịt này là nguyên liệu nấu ăn bị hỏng, mà không ngờ được đây là thịt người.

Chẳng bao lâu, bộ xương của Vệ Hồng Mai đã được xử lý xong, Tôn Vĩ Cách lại xẻ xương ra làm nhiều phần và vứt vào hố. Lúc vứt xương vào hố, hắn còn nói: "Không phải cô muốn biết cái hố này dùng để làm gì à? Giờ đã biết chưa?"

Mỗi một lần ném xương người vào trong hố, Tôn Vĩ Cách sẽ rải lên trên một lớp đất và lớp vôi để đảm bảo không có bất cứ thứ mùi lạ nào bốc ra. Sau này hắn giết càng nhiều người, độ sâu của hố cũng sẽ ngày càng trở nên nông hơn.

Nhưng sau một thời gian giết Vệ Hồng Mai, Tôn Vĩ Cách nhìn thấy một thông báo tìm cô ta trên tivi, hắn biết người nhà của Vệ Hồng Mai đã báo cảnh sát. Thứ cảm giác nguy hiểm chưa bao giờ có sinh ra trong lòng Tôn Vĩ Cách, hắn biết nếu mình còn tiếp tục giết người nữa thì chẳng mấy chốc sẽ bị tóm, cho nên hắn phải tìm một kẻ chết thay mới được.

Khoảng thời gian sau đó, Tôn Vĩ Cách luôn tìm kiếm một người như vậy, nhưng tiếc là hắn chưa tìm được ai thích hợp. Tuy chưa tìm được kẻ chết thay, nhưng hắn lại gặp được con mồi tiếp theo.

Hôm đó, trong lúc rỗi rãi ngồi ở cửa hàng, Tôn Vĩ Cách lướt Wechat, ngồi xem một lúc, hắn làm quen được với một cô gái có nickname là Gọi Gió Nhẹ Buổi Đêm. Hai người trò chuyện chốc lát, Tôn Vĩ Cách cảm giác cái cô Gọi Gió Nhẹ Buổi Đêm chắc chắn là gái đã có chồng, muốn ra ngoài ăn vụng.

Lúc ấy vì có vết xe đổ của Vệ Hồng Mai, nên hắn không vội ra tay với Gọi Gió Nhẹ Buổi Đêm mà trò chuyện trên mạng với cô ta,

đồng thời duy trì tính thần bí cho thân phận của mình.

Tất nhiên, lúc đó hắn cũng đang chờ đợi kẻ chết thay mình xuất hiện… Cuối cùng, hắn nhắm vào cậu em họ ở quê, người em họ này chính là Tôn Quảng Bân.

Tôn Vĩ Cách biết cậu em họ này từ nhỏ đã thích đi theo mình, đầu óc cũng không thông minh lắm, dễ bị lừa. Thế là hắn bỏ một tháng để từ từ đưa Tôn Quảng Bân vào tròng…

Lúc ấy hắn và cô gái Gọi Gió Nhẹ Buổi Đêm cũng đã làm bạn trên mạng được gần một năm, mặc dù chưa từng gặp mặt lần nào, nhưng qua những lời trò chuyện có thể thấy họ rất có cảm tình với nhau.

CHƯƠNG

KHÔNG LIÊN LẠC ĐƯỢC VỚI CHÚ HỌ

Cô Gọi Gió Nhẹ Buổi Đêm này không phải ai khác mà chính là vợ của Lữ Hoằng Văn, cô giáo Lưu. Trong lúc tán gẫu trên mạng, Tôn Vĩ Cách biết Gọi Gió Nhẹ Buổi Đêm là một giáo viên, có một người chồng làm công chức và một cậu con trai vừa tròn năm tuổi.

Trong mắt của Tôn Vĩ Cách, một người phụ nữ có gia đình hoàn hảo như vậy mà không biết quý trọng, còn lên mạng đi quyến rũ đàn ông thì chẳng khác gì mẹ của hắn cả! Loại đàn bà như vậy đều đáng chết!

Giờ hắn đã có cả kẻ chết thay lẫn con mồi, Tôn Vĩ Cách biết đã đến thời điểm thu lưới. Đầu tiên, hắn hẹn em họ Tôn Quảng Bân đi uống rượu, sau đó bỏ thuốc vào rượu để Tôn Quảng Bân bất tỉnh, tiếp đó hắn lên mạng hẹn cô giáo Lưu ra ngoài gặp mặt.

Kế hoạch ban đầu của hắn là hẹn cô giáo Lưu đến nhà của Tôn Quảng Bân, sau đó giết cô ta rồi đổ tội cho Tôn Quảng Bân. Nhưng không ngờ cô giáo Lưu lại không nhớ rõ địa chỉ chính xác nên cứ đi đi lại lại bên ngoài chung cư.

May mà lúc trước hắn đã nhìn thấy ảnh của cô giáo Lưu nên lúc đó mới nhận ra người đang ở bên ngoài khu chung cư chính là cô, thế là hắn điều chỉnh kế hoạch, đưa cô đến biệt thự của mình…

Có lẽ đến lúc chết cô giáo Lưu cũng không ngờ, vốn phải là một cuộc hẹn hò lãng mạn thì lại đột nhiên biến thành một trận giết chóc đầy máu tanh, đến lúc chết cô cũng không nhắm mắt được.

Sau khi tỉnh rượu, Tôn Quảng Bân rất hoảng sợ, hắn không thể nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra nửa đêm hôm qua. Nhưng hắn lại không biết, sở dĩ không nhớ ra được là vì hắn vốn chẳng làm gì cả!

Tôn Vĩ Cách lấy danh nghĩa muốn giúp Tôn Quảng Bân nên bỏ xác của cô giáo Lưu vào một cái tủ lạnh to rồi chuyển đến nhà hắn, Tôn Vĩ Cách biết chẳng mấy chốc cảnh sát sẽ tới tìm Tôn Quảng Bân, nhưng hắn vẫn bảo Tôn Quảng Bân dựa theo trình tự mà mình đã nói, xẻo từng miếng thịt trên thi thể của cô giáo Lưu để vứt đi.

Sau đó, Tôn Vĩ Cách cho gã tài xế làm trong tiệm sách của mình năm mươi vạn để gã này đến địa điểm đã được chỉ định sẵn, tạo ra một vụ tai nạn giao thông ngoài ý muốn…

Đến lúc này, vụ án đã được làm rõ, cuối cùng Bạch Kiện cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Bạch Kiện rất cảm ơn sự hỗ trợ của chúng tôi, anh nói chờ sau khi xử lý vụ án này xong thì phải cảm ơn chúng tôi ra trò.

Khi về nhà, tôi và Đinh Nhất có ghé qua thăm Lữ Hoằng Văn, lúc ấy anh ta đã nhận được điện thoại của cảnh sát, cũng biết được toàn bộ tình tiết của vụ án. Nhìn vẻ mặt khổ sở của anh ta, tôi cũng không biết mình nên an ủi thế nào.

Đúng lúc này, cậu con trai nhỏ tên Tráng Tráng của anh ta chạy tới, hô lên: “Bố ơi, mẹ muốn đi…”

Lữ Hoằng Văn nghe thế thì dùng ánh mắt đỏ ngầu nhìn Tráng Tráng và nói: “Tráng Tráng, con chào tạm biệt mẹ đi.”

Thật ra tôi có thể nhìn ra, Lữ Hoằng Văn vẫn rất yêu cô giáo Lưu, chỉ là đôi khi có những lúc vợ chồng ở bên nhau lâu rồi nên

bỏ qua một số thứ dường như bình thường, nhưng đó lại là những thứ quan trọng nhất giữa vợ chồng với nhau…

Buổi tối lúc dắt chó đi dạo, tôi gặp mẹ của Đậu Đậu, đội trưởng đội buôn dưa lê của khu chung cư nhìn thấy tôi thì lập tức báo cáo, vụ án của cô giáo Lưu đã được phá rồi! Nghe nói đã bắt được hung thủ! Tôi tỏ vẻ nghiêm túc nói, cô giáo Lưu bị chết oan nên hồn phách của cô vẫn còn chưa hoàn toàn biến mất, tốt nhất đừng nên nói chuyện liên quan đến vụ án trong khu này, tránh bị ma nhập vào người!

Từ khi tôi nói như vậy với mẹ Đậu Đậu, quả nhiên trong khu chung cư không còn ai dám bàn tán về vụ án của cô giáo Lưu nữa. Thực ra chỉ là hù dọa họ thôi, tôi chỉ có thể làm được như vậy cho bố con Lữ Hoằng Văn.

Mấy ngày không gặp chú Lê cũng thấy nhơ nhớ, chú nghe nói chúng tôi vừa giúp đỡ Bạch Kiện phá án xong thì gọi chúng tôi đến nhà ăn cua nước. Vừa vào sân, tôi đã thấy Tiểu Hắc đang ngồi ở đầu tưởng gặm một cái càng cua to đùng, tôi đau lòng nói: "Má! Tại sao cái càng cua to như vậy lại để cho con mèo điên này chứ!"

Tiểu Hắc nghe xong cũng chẳng thèm ngó ngàng gì tới tôi, nó quay sang tiếp tục chuyên cần gặm càng cua. Đúng lúc này chú Lê bê ra một con cua mới lấy từ trong nồi, thấy tôi và Đinh Nhất đã đến, chú gọi chúng tôi vào bàn ăn cơm.

"Tới đây, tới đây, trước tiên uống chén rượu vang cho nóng người đã…" Chú Lê vừa nói vừa rót cho chúng tôi chén rượu.

Tôi thấy là rượu vang thì biết nó không nặng nên bê chén lên uống một ngụm, rồi nói: "Chú không thích uống rượu trắng à? Sao toàn là rượu vang thế này?"

Chú Lê cười lớn: "Thằng cháu không biết đấy, ăn cua nước thì phải uống với rượu vang! Rượu đế quá cay sẽ làm hỏng vị tươi

ngon của cua."

Tôi buồn cười: "Thế thì bày vẽ làm gì, cứ khỏi uống rượu có phải xong không!"

"Thế lại càng không được! Cua có tính lạnh, nếu không uống chút rượu cho ấm người thì ăn nhiều sẽ bị hại thân, giống như cháu lần trước ấy, ăn xong bị đau bụng." Chú Lê vừa nói vừa uống một ngụm rượu vang.

Chú ấy không nhắc đến còn đỡ, vừa nhắc đến là tôi lại tức giận, tôi quặc lại: "Lần trước rõ ràng là do cua của chú không tươi!"

"Vậy tại sao cả chú lẫn Đinh Nhất đều không sao? Chỉ có một mình cháu bị đi ngoài gần chết!"

Tôi nghẹn họng, cuối cùng đành phải nói qua quýt cho xong chuyện: "Đang ăn đừng nói đến chuyện đi ngoài, mất cả ngon."

Tôi quay sang Đinh Nhất, trong lúc chúng tôi đang nói chuyện thì anh ta đã ăn xong hai con cua từ đời nào rồi… Tôi chẳng rảnh tranh luận với chú Lê nữa mà vội thưởng thức món ngon ngay trước mắt.

Vì có vụ lần trước, nên lần này tôi chỉ ăn bốn con mà không dám ăn hơn. Mà sau khi uống rượu vang của chú Lê vào, tôi thực sự cảm thấy dạ dày mình ấm lên, khá dễ chịu.

Sau khi cơm nước no nê, tôi ngồi xỉa răng nói chuyện với chú Lê: "Chú Lê, gần đây cháu cảm thấy lạ lắm!"

Chú Lê nghe thế thì bỏ cái ấm trà trong tay xuống: "Là sao? Lạ cái gì?"

Tôi thở dài: "Cụ thể thì cháu cũng không biết phải nói thế nào, chỉ là có cảm giác thường xuyên nhìn thấy mấy thứ không nên thấy, nhưng chỉ cần chớp mắt một cái là biến mất rồi. Lúc đầu cháu cũng nghĩ là mình bị hoa mắt, nhưng đâu thể bị hoa mắt

nhiều lần như thế được!”

Chú Lê cau mày, một lúc sau cũng không nói gì, cuối cùng giống như là do dự rất lâu mới ngập ngừng nói: “Thật ra chú đã sớm nhìn ra mệnh cách của cháu khá kì lạ, nhưng cụ thể là vì cái gì thì tốt nhất là cháu nên đi về hỏi chú họ ở Đông Bắc đi! Chú cảm thấy có thể ông ấy biết chuyện gì đó.”

Tôi thầm nghĩ, có hỏi cũng như không, nếu chú ấy muốn nói thì đã nói với tôi từ lâu rồi, chuyện cải mệnh lần trước là do tôi bám theo hỏi mãi mới được. Nhưng có chú Lê nhắc nhở, tôi thực sự cảm thấy chú họ chắc chắn còn có chuyện gì giấu giếm mình…

Buổi tối về nhà, thấy thời gian vẫn chưa muộn lắm nên tôi gọi điện cho chú họ, nhưng điện thoại đổ chuông mãi mà không có người tiếp. Tôi nhìn thoáng qua đồng hồ thì thấy còn chưa đến chín giờ.

Tuy lúc này vẫn chưa muộn, nhưng ở nông thôn thì người ta đã sớm lên giường ngồi xem tivi rồi, sao lại không ở nhà được? Hơn nữa, nếu chú họ không có nhà thì thím họ đâu? Chẳng lẽ thím cũng không có nhà? Dù gì cũng cách nhau mấy nghìn cây số, nếu không gọi được điện thoại thì tôi cũng chẳng biết phải làm cách nào để liên lạc được với họ.

CHƯƠNG

CẢ NGƯỜI ĐỀU LÀ THẦN PHẬT

Vì lo lắng nên đêm đó tôi ngủ không được ngon giấc, còn mơ thấy mấy thứ linh tinh. Sáng hôm sau tỉnh dậy, tôi mang một đôi mắt thâm quầng như gấu mèo đi mua đồ ăn sáng, Đinh Nhất thấy thế thì không chịu nổi, đẩy tôi về lại giường và nói: "Cậu ngủ thêm một lát đi! Bữa sáng cứ đợi tôi đi chạy bộ về rồi mua."

Tôi nghe thế thì khẽ gật đầu, sau đó chui về giường, tiếp tục giấc ngủ chập chờn của mình…

Ăn sáng xong, tôi lại gọi điện thoại cho nhà chú họ nhưng vẫn không có ai bắt máy, trong lòng tôi bỗng dâng lên một loại dự cảm xấu, chẳng lẽ chú và thím đã xảy ra chuyện gì rồi!

Đinh Nhất thấy mặt tôi không ổn thì biết tôi vẫn chưa liên lạc được với chú thím. Anh ta an ủi tôi: "Đừng nghĩ lung tung, không biết chừng họ đi sang nhà họ hàng nào đó thì sao?"

Tôi ngẫm lại thấy cũng đúng, với năng lực của chú họ, cho dù gặp phải chuyện gì cũng có thể tự vệ được. Hơn nữa, chú ấy cũng có số điện thoại của tôi, nếu thật sự gặp chuyện thì sao chú ấy không gọi cho tôi chứ?

Tôi lắc mạnh đầu mình, muốn bỏ tất cả những suy nghĩ xấu ở trong đầu ra, tốt nhất là không nên cả ngày cứ tự dọa mình như

vậy! Bỗng nhiên điện thoại của tôi đổ chuông, tôi tưởng chú họ gọi lại cho mình, nhưng khi cầm điện thoại lên xem thì mới thấy là chú Lê gọi tới.

Trong điện thoại, chú nói chúng tôi đến gặp mình ngay lập tức, vì chú vừa nhận được một vụ làm ăn rất to, muốn chúng tôi làm trợ thủ. Tôi và Đinh Nhất nhanh chóng dọn dẹp nhà cửa rồi lái xe đi.

Khi vừa tới nhà chú Lê, chúng tôi chạm mặt với một tên đeo vòng Phật châu đầy người, tôi thấy gã thần phật đầy người thì cảm thấy buồn cười vô cùng, vì trong đống vòng Phật châu gã đeo còn có một cái thập tự giá?!

Cái gì vậy? Tên này mặt mày như đưa đám, sau lưng có hai gã vệ sĩ cao to đi theo bảo vệ, chắc là anh ta xui xẻo bị trúng tà rồi. Đúng như tôi nghĩ, khi tôi vào trong nhà hỏi chú Lê mới biết, tên vừa rồi chính là khách hàng lớn mà chú ấy vừa nhận.

“Tên đó bị sao vậy ạ? Gặp ma à?” Tôi nói mà hơi có thái độ cười trên nỗi đau của người khác.

Chú Lê gật đầu: “Tình huống cụ thể thì phải đi xem mới biết được, nhưng nghe cậu ta nói thì hình như gặp phải tà ma gì đó.”

Tôi nghe chú Lê nói, người này tên là Ngô Khải Công, lúc trước là ông chủ của mỏ than đá ở Sơn Tây. Mấy năm nay ngành than đá bị đình trệ nên anh ta bán mấy cái mỏ nhỏ của mình đi, dự định mở một chuỗi khách sạn ở một số thành phố nhỏ.

Lúc đầu công việc được tiến hành rất thuận lợi, anh ta cũng đã thỏa thuận được với một công ty nổi tiếng về kinh doanh khách sạn trong nước, chỉ cần mua được khách sạn là có thể ký hợp đồng tham gia ngay. Nhưng vấn đề lại xảy ra ngay trên chính khách sạn mà anh ta vừa mới mua!

Lúc ấy Ngô Khải Công xem xét chán chê, cuối cùng chọn được

một tòa nhà bảy tầng có thang máy trên đường Thẩm Bắc. Sở dĩ anh ta vừa ý nơi này là vì, trước đó ở đây là một khách sạn nhỏ, vì kinh doanh không hiệu quả nên bị đóng cửa.

Anh ta thấy trong khách sạn có một số công trình có thể tận dụng được, chỉ cần sửa sang đơn giản lại một chút là có thể bắt đầu mở cửa kinh doanh được rồi, như thế chẳng phải sẽ tiết kiệm được một đống tiền sao? Anh ta lại sai người đi nghe ngóng, thấy tòa nhà này được chào giá khá thấp, chỉ khoảng ba triệu rưỡi là mua được.

Ngô Khải Công nghe thấy thế thì vừa ý lắm, chẳng tính toán gì đã mua ngay khách sạn, ngờ đâu khi anh ta sung sướng tìm công ty sửa chữa tới trang trí lại khách sạn thì xảy ra chuyện…

Lúc ấy anh ta đưa kỹ sư của công ty sửa chữa đến khách sạn để xem xét mặt bằng, thì phát hiện một số công trình trang trí bên trong đã rất cũ nát, trên tường đầy nấm mốc, phải cạo đi sơn lại hết mới dùng được.

Nhưng không biết có phải do tâm lý hay không, khi Ngô Khải Công nhìn những nấm mốc trên tường lại cảm giác chúng giống như bóng người. Anh ta hỏi ngay kỹ sư ở bên cạnh xem có cảm giác này như mình không? Nhưng người kia lại nói đấy chỉ là nấm mốc nổi lên bề mặt tường mà thôi.

Ngô Khải Công cảm thấy có lẽ mình đã nghĩ quá nhiều nên không để ý đến chuyện này nữa. Ai ngờ vài ngày sau, giám đốc bên công ty sửa chữa tới tìm anh ta và nói mình không nhận vụ này nữa, đề nghị anh ta đi tìm công ty khác!

Nhưng làm như thế là trái với hợp đồng, bên công ty sửa chữa phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng cho Ngô Khải Công, nhưng họ thà bồi thường cũng kiên quyết không nhận công trình này. Là một doanh nhân nhiều năm thăng trầm trong giới kinh doanh, Ngô

Khải Công nhận ra ngay là có chuyện lạ, nếu có thể kiếm được tiền thì sao họ lại muốn từ chối công trình này?

Thế là Ngô Khải Công hòa hoãn nói: “Tôi cũng không cần anh bồi thường tiền vi phạm hợp đồng, anh cứ nói cho tôi biết, vì sao các anh lại không nhận công trình này của tôi? Chẳng phải trước đó chúng ta đã bàn bạc hết rồi à?”

Nhưng tay giám đốc kia lại tỏ vẻ sợ hãi nói: “Tổng giám đốc Ngô, không phải chúng tôi không muốn nhận việc này, mà là chúng tôi thật sự không nhận được!”

Thì ra vài ngày trước, đội thợ sửa chữa của công ty họ đã vào khách sạn, bắt đầu làm công tác tháo dỡ dọn dẹp. Vì lúc trước trong hợp đồng có ghi rõ, họ cũng phải xử lý những đồ dùng trang trí cũ ở đây.

Nhưng khi có mấy công nhân lên tầng sáu tháo dỡ thì đột nhiên tiếng còi báo động vang lên, đáng lý ra hệ thống phòng cháy ở đây đã bị hỏng từ lâu, không thể dùng được, lần này công ty họ đến sửa chữa cũng phải thay toàn bộ hệ thống phòng cháy mới.

Mấy công nhân quay ra nhìn nhau, không hiểu còi báo động kêu nhầm hay có cháy thật. Nhưng đúng vào lúc này, ở hàng lang phía trước đột nhiên bốc ra một luồng khói đen, sau đó trong các phòng ở hai bên hành lang chạy ra rất nhiều bóng người…

Mấy thợ sửa chữa kia ngây ra, nơi này đã bị bỏ trống mấy năm rồi, đột nhiên ở đâu ra nhiều người như vậy chứ! Nhưng làn khói ngày càng dày đặc, những bóng người kia cũng ào ào chạy qua đám công nhân.

Ngay lúc đó, họ còn nghe thấy những bóng người này phát ra tiếng la khóc và tiếng kêu thảm thiết… Mấy công nhân lúc ấy quá sợ hãi, họ cũng không dám đi thang máy mà chạy trốn từ thang bộ xuống.

Khi họ chạy tới tầng một, mấy công nhân phía dưới thấy họ hớt ha hớt hải chạy từ cầu thang bộ xuống thì hỏi đã có chuyện gì xảy ra? Mấy công nhân đều hoảng hốt nói trên tầng bị cháy rồi!

Lúc ấy đội trưởng của đội thợ họ Vương, năm nay hơn bốn mươi tuổi, đã làm vài chục năm trong nghề sửa chữa trang trí công trình rồi, kinh nghiệm vô cùng phong phú, khi nghe thấy mấy người công nhân này nói trên tầng có còi báo cháy thì biết ngay là có chuyện lạ!

Chưa nói tới chuyện còi báo động cũ ở đây còn có thể hoạt động hay không, dù nó thật sự còn hoạt động được thì không thể chỉ có mỗi tầng sáu nghe thấy thôi! Sau đó anh ta gọi điện cho công nhân đang làm ở những tầng khác để hỏi, họ đều nói không hề nghe thấy có tiếng còi báo động nào vang lên!

CHƯƠNG

CÔNG NHÂN BIẾN MẤT

Nhưng mấy công nhân trên tầng sáu lại thề rằng họ không hề nhìn nhầm, cũng không nghe nhầm, vừa rồi thực sự đã có tiếng chuông báo cháy vang lên…

Lúc này, có một công nhân vô tình sờ lên mũi và giật mình phát hiện, bên trong mũi mình có tro đen xám, giống như vừa chạy ra từ đám cháy vậy.

Đội trưởng Vương tức tốc dẫn theo ba mươi người trong đội của mình lên tầng sáu xem thử, ông ta không tin giữa ban ngày ban mặt mà có thể gặp ma được? Đám người bọn họ lên tầng sáu kiểm tra thì thấy nơi này cũng tồi tàn y hệt các tầng khác.

Đầu tiên, đội trưởng Vương nhìn xung quanh xem thử, sau đó cho người đi kiểm tra từng phòng một, nhưng đúng vào lúc này, ông ta bỗng ngửi thấy một mùi khét lẹt.

“Mùi gì thế? Không phải có chỗ nào bị cháy rồi đấy chứ?” Một người thợ lo lắng nói.

Nghe anh ta nói vậy, những người còn lại cũng đều nhao nhao lên nói mình cũng ngửi thấy mùi khét! Cuối cùng vì sự an toàn, họ vẫn gọi 119 đến. Nhưng khi cảnh sát phòng cháy chữa cháy đến kiểm tra một lượt toàn bộ tầng sáu lại không phát hiện ra chỗ nào

bị cháy cả.

Cuối cùng, đội trưởng Vương và bên phòng cháy chữa cháy thương lượng với nhau, chỉ có thể tạm thời ngắt nguồn điện…

Lúc đó, bên phòng cháy chữa cháy có một trung đội trưởng, anh ta nghe nói tòa nhà này có cháy nên đi theo tới. Anh ta nói cho đội trưởng Vương biết, mười một năm trước tòa nhà này từng có cháy lớn, làm chết hơn mười người và bị thương hơn bốn mươi người!

Ngô Khải Công là người ngoài nên không biết lúc trước trong tòa nhà này đã xảy ra chuyện gì. Nhưng đội trưởng Vương thì khác, ông ta là người sinh sống ở đây nên có thể cho người nghe ngóng được nhiều tin tức.

Nghe vị trung đội trưởng kia nói xong, lòng ông ta nặng nề, biết ngay là không thể nhận làm việc này rồi! Ông ta lập tức liên hệ với lãnh đạo của công ty và kể cho giám đốc nghe mọi chuyện từ đầu chí cuối. Cuối cùng, giám đốc ra quyết định không nhận vụ làm ăn này nữa.

Giám đốc đã tính toán kỹ rồi, tuy bây giờ không nhận làm nữa sẽ phải bồi thường một khoản tiền vi phạm hợp đồng, nhưng nếu cứ tiếp tục làm, một khi xảy ra thương vong cho công nhân thì đến lúc đó không chỉ phải bồi thường mỗi tiền vi phạm hợp đồng thôi đâu.

Hiện giờ trong hợp đồng có ghi rõ điều khoản, nếu trong lúc làm việc mà công nhân xuất hiện sai lầm, dẫn đến thương vong ngoài ý muốn thì trách nhiệm đều thuộc về phía công ty sửa chữa, vì thế mà bên công ty sửa chữa sẽ không mang tính mạng của con người ra mạo hiểm.

Lúc ấy, sau khi nghe xong thì Ngô Khải Công tỏ ra rất khinh thường, anh ta cảm thấy những người Hà Bắc này quá mê tín! Có chỗ đất nào mà không từng chôn người đâu? Không thể chỉ vì

trước đó ở đây đã từng xảy ra chuyện chết người mà cho rằng có ma được! Anh ta thầm nghĩ, anh không làm thì sẽ có người khác làm thôi! Thế là anh ta lập tức liên hệ với mấy công ty sửa chữa khác.

Nhưng thật không ngờ mọi chuyện lại vượt quá dự liệu, chẳng có một công ty sửa chữa nào dám nhận công trình này của anh ta cả!

Là ông chủ mỏ than đá ở Sơn Tây, anh ta thiếu gì chứ không thiếu tiền! Anh ta chi nhiều tiền thuê một đội thợ từ Sơn Tây đến làm việc, những công nhân này ở trực tiếp trong tòa nhà, vì dù sao bên trong có phòng, có thể dùng cho người ở được.

Vốn anh ta cho rằng như thế là giải quyết xong, nhưng Ngô Khải Công không ngờ được rằng, chuyện xảy ra sau đó làm anh ta mỗi lần nhớ tới đều ớn lạnh cả người…

Lúc ấy Ngô Khải Công đưa đội thợ sửa chữa này đến tòa nhà và giao bản vẽ thiết kế lúc trước cho người phụ trách đội thợ, sau đó anh ta đi Quảng Đông để mua sắm các loại đồ điện dùng trong khách sạn, ba ngày sau mới trở lại.

Lúc trở về, Ngô Khải Công còn đưa cả mấy người quản lý trong công ty đến tòa nhà, muốn xem thử tiến độ ở khách sạn đã làm đến đâu rồi, nhưng khi đến cửa tòa nhà, anh ta phát hiện bên trong hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc ấy Ngô Khải Công rất không vui, anh ta lập tức gọi điện thoại cho người phụ trách đội thợ sửa chữa, định chất vấn thế này là thế nào? Nhưng điện thoại đổ chuông mãi mà bên kia không nhận, cuối cùng còn trực tiếp tắt máy!

Ngô Khải Công rất tức giận! Chẳng lẽ đội thợ mình gọi từ quê lên cũng bỏ đi luôn rồi? Nhưng ngẫm lại, anh ta thấy không thể có khả năng này! Nếu đối phương không muốn làm thì ít nhất cũng

phải gọi điện báo cho mình biết một tiếng chứ! Không thể nào cứ thế mà bỏ đi được! Thế là anh ta dẫn theo mấy quản lý cùng đi vào tòa nhà…

Họ vào trong xem xét thì thấy tường ở tầng một đều đã được cạo hết lớp sơn cũ và có một số công trình cũ đã được phá hủy, như thế này rõ ràng là đội thợ sửa chữa đã bắt đầu làm việc. Nhưng họ đi tìm khắp các tầng, tìm trong cả các phòng mà vẫn không phát hiện một bóng người nào.

Đội thợ này có tất cả hơn hai mươi người, hẳn là đều sinh hoạt ở tầng một, nhưng nhìn tình hình ở tầng một thì có lẽ họ sẽ dọn dẹp tầng này trước, thế thì rất có thể bọn họ sẽ chọn sinh hoạt ở một tầng nào đó.

Đám người Ngô Khải Công đi vào thang máy lên thẳng tầng bảy, định tìm từ trên xuống dưới. Lúc này một vị quản lý trong công ty đi vào thang máy, sau đó ấn nút lên tầng bảy, chờ mọi người đi vào thang máy xong, cửa thang máy từ từ đóng lại, bắt đầu lên cao.

Lúc này, Ngô Khải Công đã thấy hơi đau đầu, anh ta không ngờ rằng mọi chuyện lại kẹt ở khâu sửa chữa tòa nhà! Thế nên anh ta cũng hơi bực bội nhéo nhéo giữa lông mày, tiếng đinh vang lên, cửa thang máy mở ra. Anh ta không hề nghĩ ngợi mà định đi ra ngoài, nhưng đột nhiên anh ta nghe thấy một người quản lý ở bên trong nói: “Sao lại là tầng sáu?”

Ngô Khải Công nghe thế thì lập tức ngẩng đầu nhìn ra ngoài thang máy, đúng là tầng sáu thật! Lòng anh ta trùng xuống, chẳng lẽ có người gọi thang máy ở tầng sáu? Nhưng hành lang bên ngoài đen ngòm, làm gì có ai đứng gọi thang máy đâu?

Mấy người trong thang máy quay ra liếc nhìn nhau, hơi lo lắng, trong đó có một nữ nhân viên run giọng nói: “Tổng giám đốc Ngô,

hay là chúng ta trở về gọi thêm nhiều người đến đã!"

Ngô Khải Công nhìn hành lang tối om trước mặt cũng cảm thấy sợ, bản năng mách bảo anh ta mau rời khỏi đây. Nhưng đây là tiền của mình, bây giờ cũng gần đến ngày phải khai trương rồi! Nếu không sửa chữa lại thì sẽ làm trễ ngày khai trương mất.

Thế là anh ta cắn răng, lấy điện thoại di động ra chiếu sáng, là người đầu tiên đi ra ngoài. Mấy quản lý trong thang máy thấy ông chủ đi ra thì cũng không thể đứng ở trong được, mỗi người đành phải lấy điện thoại ra rồi đi theo Ngô Khải Công.

Vừa bước chân vào hành lang tầng sáu, Ngô Khải Công đã ngửi thấy mùi khét, phản ứng đầu tiên của anh ta khi đó nghĩ rằng có chỗ nào đó bị cháy rồi. Anh ra vội quay lại nói với nhân viên ở phía sau: "Mau gọi 119, có thể là bị cháy ở đâu đó rồi!"

Nữ nhân viên lúc trước đề nghị rời khỏi vội bấm 119, điện thoại kết nối, nữ nhân viên vừa nói ra địa chỉ bị cháy thì đầu dây bên kia hơi khựng lại một chút, sau đó mới vội vàng nói: "Xe cứu hỏa sẽ đến ngay!"

CHƯƠNG

NHÂN VIÊN BIẾN MẤT

Ngô Khải Công bảo nữ nhân viên kia xuống tầng một chờ, nếu người của phòng cháy chữa cháy đến thì lập tức dẫn lên tầng sáu! Cô nhân viên kia như nhận được lệnh đặc xá, vội chạy trở về thang máy…

Khi cửa thang máy khép lại, trong hành lang càng thêm tối tăm, ngoài cái biển hiệu chỉ dẫn lối ra ở đằng xa đang phát ra thứ ánh sáng xanh lục mờ mờ thì những nơi khác đều đen kịt.

Ngô Khải Công không muốn đi lung tung trong bóng đêm nên nói với mấy người bên cạnh: “Mọi người chia ra đi tìm công tắc đèn đi, chắc là ở hai đầu hành lang thôi!”

Nhưng anh ta nói xong mà sau lưng vẫn không có ai đáp lời. Ngô Khải Công ngạc nhiên quay lại thì cảm giác da đầu mình thắt chặt, sau lưng anh ta làm gì còn ai!

“Tiểu Lưu! Tiểu Triệu!” Ngô Khải Công gọi vài tiếng, nhưng trong hành lang trống rỗng chỉ có âm thanh vang vọng của một mình anh ta…

Ngô Khải Công cố gắng để mình bình tĩnh lại, anh ta cũng được coi là người đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, chưa có chuyện nào mà anh ta không vượt qua được! Nhưng đây là lần đầu tiên anh ta

gặp phải tình huống quỷ dị này.

Những người vừa cùng đi lên tầng với Ngô Khải Công đều là lực lượng nòng cốt sau này của khách sạn, họ không thể nào đùa giỡn với ông chủ của mình như vậy được. Nhưng nếu không đùa anh ta thì họ đã đi đâu?

Ngô Khải Công dùng di động chiếu sáng phía trước, nhưng ánh sáng phát ra từ di động chỉ có thể soi được khoảng vài mét, những chỗ còn lại đều rất tối tăm… Càng nghĩ càng hoảng hốt, anh ta vội quay trở về thang máy.

Cửa thang máy mở ra, ánh sáng lại một lần nữa tràn ngập trước mắt, anh ta đi vào thang máy, sau đó ấn nút đóng cửa. Vì vừa rồi bước vội nên anh ta thở hổn hển, nhưng cũng không để ý đến điều đó mà vội lấy điện thoại ra gọi người nhân viên nữ vừa rồi.

"Tút… tút…" Điện thoại vang lên hai tiếng rồi thông.

"Cái kia… cái kia… người của bên phòng cháy chữa cháy đã đến chưa?" Ngô Khải Công căng thẳng đến mức quên cả tên của nữ nhân viên.

Nhưng trong điện thoại không truyền đến tiếng nói của nữ nhân viên, mà là tiếng thở hổn hển của đàn ông!

"Này? Này! Có nghe tôi nói gì không?"

"Hộc… hộc…" Bên trong điện thoại chỉ có tiếng thở, ngoài ra không còn gì khác.

Nhịp tim của Ngô Khải Công càng lúc càng tăng nhanh, tiếng hít thở của anh ta cũng tăng lên. Đột nhiên anh ta phát hiện tiếng thở trong điện thoại sao lại giống của mình như vậy chứ? Nghĩ thế nên anh ta thử nín thở… Quả nhiên, trong điện thoại cũng không còn tiếng nào cả.

Ngô Khải Công vô cùng sợ hãi, anh ta vô thức nuốt nước bọt và

nghe thấy trong điện thoại lập tức vang lên tiếng “Ực!”.

“A!” Ngô Khải Công hét lên rồi ném điện thoại xuống đất, bên trong điện thoại vẫn còn đang kết nối cũng truyền ra tiếng “A!”.

Dù tình huống bây giờ vô cùng dị thường, nhưng Ngô Khải Công vẫn tự an ủi rằng đây chỉ là sự cố tín hiệu thôi, có thể vì trong thang máy không có tín hiệu nên mới bị như thế.

Lúc này anh ta ngẩng đầu lên nhìn xem sao thang máy vẫn chưa xuống tầng một! Nhưng xem rồi mới phát hiện thang máy vẫn còn đang dừng ở tầng sáu, không hề xuống dưới!

May mà Ngô Khải Công vẫn còn giữ được chút bình tĩnh, anh ta nhớ ra lúc vừa rồi mình vào thang máy đã quên không bấm phím xuống tầng.

Anh ta vội ấn vào nút xuống tầng một, thang máy bắt đầu khởi động, chậm rãi đi xuống tầng dưới. Ngô Khải Công đổ mồ hôi ướt cả người, anh ta chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, chẳng còn bận tâm chuyện những người nhân viên kia đi đâu nữa.

Lúc này thang máy đã đi đến tầng một, Ngô Khải Công thở phào, nhưng ngay lúc anh ta cho rằng mình sắp thoát hiểm thì lại thấy cửa thang máy không mở ra mà tiếp tục đi xuống tầng hầm ở bên dưới.

“Đinh…” Cửa thang máy mở ra, Ngô Khải Công nhìn ra ngoài, vẫn là một khoảng tối om, nhưng trên bảng hiện thị của thang máy thì đây là tầng hầm.

Tầng hầm? Ngô Khải Công nhớ ra, lúc mình mua tòa nhà này, người môi giới có nói cho anh ta biết, cái tầng hầm này lúc trước dùng để làm bãi đỗ xe, nhưng sau đó vì không đàm phán được với bên xây dựng đô thị nên lối ra vào bị một trạm xe buýt ngăn lại, cuối cùng đành phải lấp kín lại thành nhà kho.

Ngô Khải Công nghĩ bên dưới không có lối ra nên ấn nút lên tầng một, muốn thang máy đưa mình lên tầng một. Nhưng không hiểu vì sao cửa thang máy vừa khép lại, giống như bị đụng phải thứ gì đó nên lại tự động mở ra, cho dù Ngô Khải Công có ấn nút đóng bao nhiêu lần cũng không được!

Bất đắc dĩ, Ngô Khải Công đành phải nhặt điện thoại dưới đất lên, mở đèn pin rồi từ từ đi ra khỏi thang máy. Anh ta biết mặc dù lối ra vào đã bị lấp kín, nhưng chắc chắn vẫn còn cầu thang đi lên tầng một.

Nếu đã không thể dùng thang máy thì cùng lắm anh ta tự đi cầu thang lên tầng một thôi! Nhưng khi anh ta định đi về phía cầu thang lên tầng một thì đột nhiên nghe thấy sau lưng vang lên tiếng bước chân của giày cao gót… Ngô Khải Công quay lại nhìn thì phát hiện đó là nữ nhân viên lúc trước đi xuống tầng đón nhân viên phòng cháy chữa cháy.

Cô ta đang quay lưng về phía Ngô Khải Công, bước từng bước trong bóng tối đi ngược hướng với anh ta!

Ngô Khải Công gọi bóng lưng của nữ nhân viên: “Này! Cô làm gì thế? Người của bên phòng cháy đã đến chưa?”

Anh ta vừa dứt lời, người nữ nhân viên kia đột nhiên đứng lại, sau đó từ từ… từ từ… quay đầu lại…

Khi Ngô Khải Công nhìn thấy gương mặt của người nữ nhân viên kia, anh ta suýt tè cả ra quần, cô gái vừa rồi xuống tầng vẫn còn bình thường, vậy mà bây giờ lại không có cằm! Máu tươi dọc theo cổ của cô ta chảy xuống người.

Ngô Khải Công sửng sốt mất mấy giây, sau đó lập tức chạy về phía cầu thang thoát hiểm! Nhưng khi tới nơi, anh ta phát hiện cầu thang đã bị khóa lại! Lúc này phía sau tiếp tục vang lên tiếng lộc cộc… lộc cộc…

Ngô Khải Công bị dọa sợ gần chết, vội lách ra khỏi chỗ vừa rồi nữ nhân viên kia đứng, cuống cuồng chạy vào trong thang máy. Nhưng khi anh ta đến được chỗ thang máy thì nghe thấy đằng sau lưng vang lên tiếng nói: "Tổng giám đốc Ngô… chờ tôi với…"

Ngô Khải Công hốt hoảng ấn nút đóng cửa, nhưng cửa thang máy chẳng có phản ứng gì cả. Thấy nữ nhân viên không có cằm kia sắp đến gần thang máy rồi, Ngô Khải Công dùng hết sức đập mạnh vào nút đóng cửa! Cuối cùng… lúc cô ta đến trước thang máy thì cửa thang máy… đóng lại.

Thấy cửa thang máy đóng lại, Ngô Khải Công ngồi bệt xuống đất, anh ta cảm thấy đũng quần mình hơi âm ấm, cúi đầu nhìn xuống thì thấy hóa ra mình đã sợ đến mức tè cả ra quần. Anh ta cảm thấy buồn nôn vô cùng, suýt thì nôn ra.

"Đinh…" Cửa thang máy mở ra, Ngô Khải Công vội ngẩng đầu nhìn lên thì thấy thang máy đã quay trở lại tầng sáu! Lúc này anh ta đã hoàn toàn hiểu cái thang máy này không thể dùng được, bởi vì nó vĩnh viễn sẽ không đưa anh ta đến được tầng mà anh ta muốn.

CHƯƠNG

NHƯ ẢO NHƯ THẬT

Ngô Khải Công cắn răng, cố kéo hai chân như nhũn ra, không hề quay đầu lại mà chạy vào thang bộ… Cửa sổ bên trong thang bộ giúp Ngô Khải Công có cảm giác như mình đã về lại nhân gian, anh ta vội vàng chạy xuống tầng một!

Tầng năm, tầng bốn, tầng ba… Vì để phòng ngừa mình lại chạy về cái tầng hầm đáng sợ kia, Ngô Khải Công chạy đến từng tầng đều phải ngầm đếm! Cuối cùng anh ta cũng thấy được bảng hiệu của tầng một!

Anh ta không hề nghĩ ngợi đẩy cửa thoát hiểm ra ngoài, nhưng ngay lúc anh ta cho rằng cuối cùng mình cũng rời khỏi được tòa nhà này, thì lại phát hiện mình đã quay về tầng sáu! Có lẽ Ngô Khải Công nên thấy may mắn vì mình có một trái tim khỏe mạnh, nếu không anh ta đã bị dọa sợ chết khiếp từ lâu rồi!

Ngô Khải Công ngây người đứng ở cửa ra vào, không dám đi tiếp cũng không lùi lại về sau. Ở vị trí của anh ta có thể nhìn thấy bên trong thang thoát hiểm gắn biển tầng một rất to, nhưng cái bảng treo trên tường sau cánh cửa lại ghi là “tầng sáu”.

Ngay lúc Ngô Khải Công không biết mình nên tiến hay lùi thì anh ta nghe thấy trong thang thoát hiểm phía sau lưng mình truyền

đến tiếng giày cao gót… đang bước lên bậc thang. Ngô Khải Công run rẩy, vội đi vào trong cửa rồi khóa cửa thang thoát hiểm lại.

“Điện thoại? Điện thoại đâu rồi?” Ngô Khải Công tìm kiếm điện thoại trên người mình, nhưng tìm một lúc lâu mới phát hiện thì ra điện thoại vẫn luôn bị mình siết chặt ở trong tay. Tay Ngô Khải Công run lẩy bẩy, anh ta dùng hết sức lực mới bật được đèn pin trong điện thoại, sau đó run rẩy chiếu về phía trước.

Các phòng hai bên hành lang đều bị khóa chặt, Ngô Khải Công muốn đẩy cửa một căn phòng nhưng không thể đẩy được. Anh ta vốn muốn vào một phòng rồi thò đầu ra ngoài cửa sổ để cầu cứu, nhưng lại không thể mở được cửa.

Rơi vào đường cùng, anh ta đành phải thử từng căn phòng một, hy vọng có một căn không bị khóa. Thử vài căn, Ngô Khải Công đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, chẳng phải bên trong thang thoát hiểm có cửa sổ sao?

Nhưng vừa rồi rõ ràng là không có! Nếu không thì vì sao lại đen thui như vậy?! Giờ không thể đi vào thang bộ, cũng không thể dùng được điện thoại, lại không tìm thấy cửa sổ có thể nhìn ra bên ngoài, chẳng lẽ anh ta lại phải vào thang máy sao?

Ngay tại lúc Ngô Khải Công đang do dự có nên quay trở về thang máy không, thì đột nhiên có một luồng khói đen xông ra từ cuối hành lang, sau đó anh ta nhanh chóng ngửi thấy một mùi khét lẹt gay mũi.

Ngô Khải Công thấy cháy rồi, anh ta vội che mũi miệng chạy tới thang thoát hiểm, nhưng chưa chạy được mấy bước thì đột nhiên nhớ ra cái thứ đang ở sau cánh cửa đó, anh ta từ từ dừng lại.

Ngờ đâu đúng vào lúc này, Ngô Khải Công đột nhiên nhìn xuyên qua màn khói và thấy tất cả những phòng vừa rồi bị khóa chặt đều mở ra cả! Sau đó có rất nhiều bóng người từ trong các phòng chạy

ra.

Ngô Khải Công cảm giác cảnh này khá quen, chẳng phải là giống như những gì mà đội trưởng đội sửa chữa họ Vương kia đã từng nói sao? Lúc ấy anh ta còn không tin, giờ được tận mắt nhìn thấy thì lại cảm thấy tiếc vì đã không tin lời ông ấy!

Về sau Ngô Khải Công kể với chú Lê rằng, lúc ấy anh ta đã nghĩ rằng mình thật sự phải chết ở đây rồi, nhưng khi anh ta muốn bỏ cuộc thì đột nhiên nghe thấy tiếng phá cửa cạch cạch.

Ban đầu Ngô Khải Công tưởng rằng là người nữ nhân viên không cằm kia. Nhưng sau đó anh ta nghe thấy tiếng vang rất lớn, là những cảnh sát trong đội phòng cháy chữa cháy vừa phá cửa vào, họ lôi Ngô Khải Công đã gần hôn mê dưới đất dậy…

Cho đến khi Ngô Khải Công hoàn toàn tỉnh táo lại thì đã thấy mình đang ở trong bệnh viện. Sau đó cảnh sát đến hỏi thăm anh ta chuyện gì đã xảy ra ở trong tòa nhà? Nhưng dù đã tỉnh lại, Ngô Khải Công vẫn không thể nói rõ ràng những việc anh ta trải qua ngày hôm đó là thật hay giả…

Lúc này anh ta mới nhớ ra những nhân viên đi cùng với mình, anh ta bèn hỏi cảnh sát xem những người đi vào cùng với mình thế nào rồi? Nhưng cảnh sát lại dùng vẻ mặt nghiêm trọng nhìn anh ta.

Lòng Ngô Khải Công trùng xuống, anh ta có dự cảm xấu, xem ra chuyện còn nghiêm trọng hơn anh ta nghĩ…

Sau đó cảnh sát nói cho anh ta biết, khi đội phòng cháy chữa cháy nhận được điện thoại báo tòa nhà cao tầng kia có thể đã xảy ra hỏa hoạn, họ bèn điều động hai xe cứu hỏa tới. Ngờ đâu khi cảnh sát chữa cháy đến chỗ tòa nhà, họ thấy cửa tầng một mở toang, nhưng không hề thấy người báo cháy ở đâu cả.

Nhưng đội viên của đội phòng cháy chữa cháy làm theo nguyên

tắc không buông tha bất cứ tai họa ngầm nào cả, nên họ bắt đầu lùng sục khắp các tầng, khi đến tầng sáu, họ phát hiện cửa bên ngoài của lối thoát hiểm bị khóa lại, mà lúc ấy họ thực sự ngửi thấy mùi khét lẹt bên trong, nên mới có màn phá cửa lúc trước.

Khi đội viên của đội phòng cháy phá cửa xong thì thấy Ngô Khải Công đang nằm dưới đất, họ đi tới xem tình huống thì phát hiện anh ta sắp hôn mê tới nơi rồi.

Sau khi cứu được Ngô Khải Công, họ tìm được trong mười mấy gian phòng ở tầng sáu có hơn ba mươi người, tất cả đều ở trong trạng thái hôn mê, đội viên đội phòng cháy vội gọi xe cứu thương đến đưa họ vào bệnh viện.

Trong số những người này, ngoài một số nhân viên đã đi cùng Ngô Khải Công lúc trước, thì những người còn lại đều là công nhân sửa chữa mà anh ta đã mời từ quê nhà Sơn Tây lên.

Khi những công nhân này được đưa đến bệnh viện thì tình hình đã rất nghiêm trọng, thậm chí còn có người xuất hiện cả tình trạng mất nước, nếu phát hiện chậm một ngày thì rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

Tình huống của Ngô Khải Công và những người nhân viên kia nhẹ hơn nên họ tỉnh lại đầu tiên. Tình trạng của họ không khác nhiều với Ngô Khải Công, họ cũng không biết có chuyện gì đã xảy ra, họ chỉ nhớ được rằng mình đi theo ông chủ lên tầng sáu, sau đó chớp mắt một cái đã lạc mất nhau rồi.

Sau đó họ chạy lên xuống các lầu, gọi cả điện thoại! Nhưng điện thoại không thông, cũng không chạy được xuống tầng một, giống như bị giam trong một không gian hư ảo kết hợp với hiện thực vậy.

Khi họ khai những chuyện mà mình đã trải qua, cảnh sát cũng cảm thấy rất khó xử, họ phải viết như thế nào vào báo cáo đây?

Đâu thể nói là những người này bị động kinh tập thể được?

Mà hơn hai mươi công nhân vẫn chưa tỉnh kia, có lẽ phải đợi bọn họ tỉnh dậy đã rồi hãy nói sau!

Nhưng Ngô Khải Công đột nhiên nghĩ ra một việc, chính là người nữ nhân viên không có cằm kia, đến bây giờ anh ta cũng không biết những hình ảnh lúc trước mình nhìn thấy là thật sự đã xảy ra hay chỉ là ảo giác của chính mình?

Anh ta nói với cảnh sát rằng ngày hôm đó đã bảo một nữ nhân viên đi xuống tầng một để đón đội phòng cháy chữa cháy, nhưng các đội viên của đội phòng cháy lại không thấy cô gái ấy, vậy cô ấy đã đi đâu rồi?

Đến lúc này cảnh sát mới biết còn một người chưa tìm được! Nhưng lúc đó các đội viên đội phòng cháy đã rà soát toàn bộ phòng ốc trong tòa nhà đó rồi! Họ không hề phát hiện ra bên trong còn có ai hết.

CHƯƠNG

CÁI CHẾT CỦA NỮ NHÂN VIÊN

Ngô Khải Công nghe vậy thì hoảng hốt hỏi cảnh sát: “Các anh đã tìm ở tầng hầm dưới đất chưa?”

Cảnh sát cũng sợ hãi mà nói: “Chỗ đó còn có cả tầng hầm à? Sao chúng tôi đến mà không phát hiện ra?”

Ngô Khải Công biến sắc, vội gắng gượng ngồi dậy: “Các anh đi tìm người môi giới bán tòa nhà đó cho tôi ấy, anh ta biết trong tòa nhà kia có một cái tầng hầm dưới đất!”

Sau đó, cảnh sát căn cứ theo lời khai mà Ngô Khải Công cung cấp, tìm được công ty môi giới kia, họ tra ra ở trong bản vẽ của hợp đồng mua bán thật sự có đánh dấu lối vào tầng hầm dưới lòng đất.

Cả bên phía cảnh sát và bên phòng cháy chữa cháy đều xuất phát, họ tìm được lối vào tầng hầm đã bị xi măng lấp kín… Khi vào kiểm tra, họ phát hiện ra thi thể của nữ nhân viên bị mất tích kia…

Lần này xảy ra chết người nên thành chuyện lớn, nhưng cảnh sát tìm hiểu mãi mà vẫn không biết nữ nhân viên này xuống hầm bằng cách nào. Dù Ngô Khải Công đã nói mình từng đi thang máy xuống dưới hầm, nhưng vấn đề là trước đó chủ cũ của tòa nhà này

đã phong tỏa tầng hầm, còn điều chỉnh thang máy chỉ có thể dừng ở tầng một, không thể nào đi xuống tầng hầm được.

Còn về cái chết của nữ nhân viên này lại càng kì lạ hơn, nguyên nhân cái chết là do cô ấy bị mất cằm, dẫn đến mất máu quá nhiều mà chết, cũng tức là lúc đó Ngô Khải Công không hề nhìn nhầm, càng không phải là ảo giác của anh ta. Nhưng như vậy cũng chứng minh được rằng Ngô Khải Công đã từng xuống tầng hầm rồi.

Nhưng anh ta làm thế nào để đi xuống đó? Rõ ràng thang máy này không thể xuống tầng hầm được! Ngay cả bên phía cảnh sát cũng phải phá lối bị bịt kín bằng xi măng mới vào được cơ mà?

Ngô Khải Công nằm viện mấy ngày đều không thể ngủ được, anh ta vừa lo lắng chuyện này sẽ trễ ngày khai trương của khách sạn, mặt khác tức giận vì tại sao mình lại mua phải một tòa nhà ma như thế?

Sau đó, mấy công nhân của đội thợ sửa chữa lần lượt tỉnh lại, cảnh sát đến gặp riêng từng người một để hỏi thăm, nhưng tất cả hầu như đều nói rằng mình và nhân viên tạp vụ làm việc ngày thứ nhất xong thì quay trở lại tầng sáu để nghỉ ngơi.

Nhưng khi bọn họ đang ngủ đến nửa đêm thì đột nhiên nghe thấy tiếng chuông báo cháy vang lên, họ cuống quít lao từ trên giường xuống, chạy ra cửa nhưng lại phát hiện cửa phòng không mở được!

Trước đó họ vốn định ngủ ở tầng bảy, nhưng đi lên xem mới thấy rất nhiều căn phòng ở tầng bảy xuất hiện tình trạng bị rỉ nước trên trần nhà, vì thế bọn họ mới ở tại tầng sáu.

Tầng sáu có tất cả mười lăm gian, họ có hơn hai mươi người, mỗi phòng ở hai người là đủ. Lúc đó đám công nhân phát hiện cửa không mở ra được thì cả hai người cùng cố sức đạp cửa, nhưng cánh cửa phòng nhìn như làm từ gỗ bình thường này lại cứng rắn

giống như sắt thép vậy.

Lúc ấy điện thoại di động của họ cũng không có tín hiệu, cửa phòng lại không mở ra được, không còn cách nào khác, họ nghĩ đến việc mở cửa sổ để cầu cứu bên dưới. Nhưng lúc này nhìn ra ngoài cửa sổ đã thấy khói đen đặc cuồn cuộn, không thể nào mở ra được!

Càng kinh khủng hơn là khói đặc bắt đầu len theo khe cửa chui vào trong phòng, một lát sau cả phòng đã ngập tràn khói đặc… Mấy công nhân hầu hết đều bị mất ý thức ở thời điểm này, họ nói rằng lúc ấy đã nghĩ lần này mình chết chắc rồi, nhưng khi tỉnh dậy thì lại thấy mình đang nằm trong bệnh viện.

Vài ngày sau, Ngô Khải Công và nhân viên của anh ta đều lần lượt được xuất viện. Họ là những người bị tổn thương nhẹ nhất, chỉ tiếc cho người nữ nhân viên đã chết dưới tầng hầm kia không được may mắn như họ.

Từ sau chuyện đó, không còn ai dám nhận việc sửa chữa khách sạn của Ngô Khải Công nữa. Mà chính Ngô Khải Công cũng cảm thấy nếu mình không xử lý triệt để chuyện này thì chắc chắn không thể khai trương khách sạn đúng ngày được.

Trong sự kiện lần này, người duy nhất bị chết là nữ nhân viên kia, Ngô Khải Công đưa cho người nhà của cô ấy trước hai mươi vạn làm tiền trợ cấp, còn chuyện ở phía sau thì còn phải xem bên phía công an xác định nguyên nhân cái chết như thế nào đã.

Bất đắc dĩ, Ngô Khải Công đành phải rao bán tòa nhà đó để chọn chỗ khác. Nhưng chuyện nào đơn giản như anh ta nghĩ, trải qua chuyện vừa rồi, người dân ở đây đều biết tòa nhà này có ma.

Anh ta muốn bán cho một người ngoài không biết gì giống như mình, nhưng bây giờ tìm ở đâu ra người như vậy chứ! Chuyện này còn chưa làm anh ta lo lắng bằng việc, không biết có phải do quá

sợ hãi hay không mà anh ta thường xuyên mơ thấy ác mộng, thấy nữ nhân viên không có cằm kia đuổi theo sau lưng mình, cứ luôn miệng gọi tổng giám đốc Ngô… Tổng giám đốc Ngô! Đến lúc này Ngô Khải Công mới nhờ bạn bè và tìm đến chỗ chú Lê.

Ngô Khải Công nói với chú Lê rằng, anh ta không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng oan hồn của người nữ nhân viên kia đừng quấn lấy mình nữa. Dù bây giờ bên phía cảnh sát vẫn chưa kết án, nhưng anh ta đảm bảo sẽ cho người nhà của cô ấy thêm một khoản tiền bồi thường nữa.

Tôi nghe chú Lê kể đầu đuôi sự việc xong thì nghi ngờ hỏi: “Bên công an nói thế nào về chuyện của nữ nhân viên kia ạ? Một người đang sống sờ sờ không thể nào vô duyên vô cớ mất cằm được?”

Chú Lê giơ hai tay lên nói: “Ngô Khải Công là người bên ngoài, không có quan hệ gì cả, giờ bên phía cảnh sát vẫn chưa kết án thì đương nhiên sẽ không nói gì với anh ta.”

Tôi lắc đầu: “Vậy thì phiền phức đây, nghe anh ta kể những chuyện xảy ra ở tòa nhà kia thì biết, rõ ràng đó là đầm rồng hang hổ, nếu không nắm chắc tình huống mà cứ lao đầu vào thì không tốt rồi!”

Nhưng chú Lê lại chớp mắt nhìn tôi và nói: “Cháu có biết ông chủ mỏ than đá này bỏ ra bao nhiêu tiền không?”

Tôi nhìn cái bộ mặt hớn hở kia của chú Lê là biết chắc chắn không ít rồi.

“Mười vạn?”

Chú Lê lắc đầu: “Ít…”

“Hai mươi vạn?”

“Đoán tiếp đi!”

“Năm mươi vạn!”

Cuối cùng chú Lê nói với tôi rằng, Ngô Khải Công nói, chỉ cần có thể để ma nữ kia không quấn lấy mình nữa, anh ta đồng ý chi ba mươi vạn tiền công! Và nếu chú Lê có thể giải quyết triệt để vấn đề của tòa nhà thì anh ta lại bỏ ra thêm ba mươi vạn nữa.

Đối với một người mê tiền như chú Lê thì cái giá này cực kỳ hấp dẫn! Chắc chắn là ông ấy muốn nhận rồi. Nhưng bây giờ chúng tôi vẫn chưa biết tình hình cụ thể bên trong tòa nhà kia, ngoài những lời nói từ một phía của Ngô Khải Công thì chúng tôi chẳng biết gì nữa cả.

Nhỡ đâu tên này giấu giếm thông tin nào đó, đến lúc đi vào chúng tôi mới phát hiện thì đúng là chết như thế nào cũng không biết à. Nhưng chú Lê cũng đã nghĩ ra kế hoạch rồi, ông ấy và chúng tôi chia ra làm hai đường.

Ông ấy sẽ đi tìm những người bạn làm trong giới thương nhân để hỏi thăm xem lúc trước tòa nhà đó đã xảy ra chuyện gì, còn tôi và Đinh Nhất thì đi tìm Bạch Kiện, nhờ anh ta hỗ trợ tìm kiếm hồ sơ của vụ án kia để xem xét.

Đúng là gừng càng già càng cay, chúng tôi vừa mới giúp đỡ Bạch Kiện xong, chắc chắn anh ta khó lòng mà từ chối được. Đến giữa trưa ngày hôm sau, chúng tôi gọi điện thoại rủ Bạch Kiện đi ăn cơm trưa.

CHƯƠNG

VỤ ÁN NĂM XƯA

Lúc ấy Bạch Kiện vẫn còn đang bận bịu công việc hậu kỳ sau vụ án của Tôn Vĩ Cách, khi nghe tôi nói muốn tìm hiểu về một vụ án khác, anh bèn cau mày: "Vụ án mà cậu nói đó, lúc trước tôi cũng đã từng nghe qua, là do một tổ khác điều tra, tôi nghe nói vụ đó rất kì lạ! Làm sao vậy? Vụ này có quan hệ tới khách hàng của các cậu à?"

Tôi cười vỗ vai anh ta và nói: "Được đó! Năng lực phân tích của anh rất mạnh! Anh đoán đúng rồi, khách hàng mới của chúng tôi chính là chủ hiện tại của tòa nhà kia."

Bạch Kiện gật gù, anh ta nhón một viên lạc ném vào miệng, vừa ăn vừa nói: "Vụ án này do một tổ khác phụ trách, anh phải trở về tìm người hỏi thăm đã, cậu cũng không cần xem hồ sơ của nó đâu, trong đó chỉ viết mấy thứ có thể viết ra thôi, còn nếu thật sự có chuyện thì anh phải đi hỏi trực tiếp đồng nghiệp nhận vụ án đó mới được."

Tôi vui mừng nói: "Được, vậy em về nhà chờ tin tức của anh!"

Trên đường trở về, tôi hỏi Đinh Nhất: "Anh cảm thấy Bạch Kiện có thể nghe ngóng được tin tức gì quan trọng không?"

Đinh Nhất không quay sang tôi mà nói: "Hẳn là được thôi, vấn

đề chính là anh ta có thể nói cho chúng ta biết được bao nhiêu…”

“Là sao?” Tôi không hiểu.

Đinh Nhất liếc sang tôi: “Tôi cũng không rõ lắm, chỉ là cảm giác vừa rồi Bạch Kiện hơi do dự, lời nói cũng lập lờ nước đôi, có lẽ như anh ta đã nói, vụ án này không do đội anh ta phụ trách, nếu cứ tùy tiện tiết lộ tình tiết vụ án thì sẽ có rắc rối!”

“Không đến mức đó chứ! Chúng ta cũng đâu nói chuyện này ra ngoài đâu!”

Đinh Nhất thở dài: “Khó mà nói trước được, cái đó còn phải xem vụ án kia kì lạ đến mức nào…”

Chúng tôi quay lại nhà chú Lê, chú ấy cũng đã nghe ngóng được một số thông tin từ bạn bè về những chuyện đã xảy ra trước đó ở tòa nhà này, nhìn dáng vẻ cau mày của chú ấy, tôi biết lão già này đang hối hận vì đã nhận việc này rồi.

Chú Lê đến tìm một số mối khách cũ quen biết nhiều năm của mình, những người này đều làm việc trong ngành bất động sản. Khi họ biết chú Lê đang muốn tìm hiểu chuyện về tòa nhà kia, tất cả đều nói tòa nhà đó cực kỳ quái dị, trong giới của họ hầu như không có ai là không biết đến nó!

Thì ra lúc đầu tòa nhà này đúng là một khách sạn tốc hành khá nổi tiếng, nhưng mười một năm trước, ở đây đột nhiên xảy ra vụ cháy dẫn đến tử thương nghiêm trọng. Nghe nói thời gian xảy ra hỏa hoạn là quá nửa đêm, đại đa số khách khứa đều đang ngủ, có rất nhiều người bị ngạt khói chết trên giường.

Sau đó điều tra ra là có người cố ý phóng hỏa mới dẫn đến bi kịch này. Về sau tòa nhà này được bán lại cho một ông chủ họ Hồ, nó được sửa chữa đơn giản lại và trở thành một khách sạn nhỏ.

Nhưng khai trương không bao lâu, thường xuyên có khách phản

ánh lại là trong phòng có mùi khét lẹt, đặc biệt là các phòng ở tầng sáu càng nghiêm trọng hơn. Có người gọi cho 119, nhưng khi đội phòng cháy chữa cháy đến thì không tìm được chỗ bị cháy nào cả.

Chuyện cứ thế xảy ra vài lần, tòa nhà này trở nên có tiếng trong đội phòng cháy chữa cháy, chỉ cần nhận được điện thoại báo ở đây có cháy thì cả mười lần đều chỉ là sợ bóng sợ gió thôi!

Nhưng chuyện này không phải là kỳ quái nhất, nghe những nhân viên từng làm ở đó nói rằng họ không dám trực ca đêm, bởi vì cứ đến hơn nửa đêm chắc chắn sẽ có chuyện lạ xảy ra.

Đặc biệt là trong thang máy, có rất nhiều nhân viên phục vụ đi thang máy xuống tầng một vào nửa đêm, nhưng không hiểu sao họ lại được đưa xuống tầng hầm. Còn có người đã từng nghe thấy có tiếng người gọi cứu mạng ở dưới tầng hầm, nhưng khi đi tìm thì lại chẳng thấy ai cả.

Về sau ở trong đám nhân viên phục vụ truyền tai nhau, nói rằng lúc xảy ra cháy, ở dưới tầng hầm từng có người bị thiêu chết! Chuyện này dọa đám nhân viên phục vụ không ai dám nhận ca đêm cả. Vì chuyện này mà ông chủ Hồ phải phong tỏa toàn bộ tầng hầm lại.

Nhưng qua một thời gian, có rất nhiều nhân viên phục vụ không chịu đi làm nữa, dù sao họ đều là phụ nữ nên nhát gan. Hơn nữa, nếu gặp phải chuyện như vậy thì đừng nói là phụ nữ, ngay cả đám đàn ông cao to khỏe mạnh cũng chưa chắc đã chịu được.

Khách khứa càng ngày càng ít, lại không thuê được người làm nên chẳng bao lâu, khách sạn mới đã đóng cửa. Sau đó tòa nhà này vẫn luôn bị để trống, những người xung quanh đây biết nội tình đều không ai dám mua nó, phải chờ mấy năm sau mới có người ngoài là ông chủ mỏ than Ngô Khải Công đến mua lại.

Chú Lê nói xong thì hỏi bên tôi nghe ngóng được thế nào rồi?

Có được thông tin gì không? Tôi lắc đầu nói tạm thời vẫn chưa có tin gì cả, còn phải chờ Bạch Kiện đi tìm hiểu. Nhưng nghe những chuyện mà chú Lê kể xong, tôi lại nhớ đến một chuyện.

Tôi lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Kiện, điện thoại kết nối, tôi nhờ anh ta tra giúp mình một vụ án khác, chính là vụ án xảy ra hỏa hoạn ngay trong chính tòa nhà kia mười một năm trước, cụ thể là đã có chuyện gì xảy ra?

Bạch Kiện bảo: "Cái này dễ thôi, để anh cho người xem lại hồ sơ là biết ngay! Dù gì cũng chỉ là một vụ án phóng hỏa."

Giờ xem ra chúng tôi phải chờ thông tin bên Bạch Kiện mới có thể biết được lúc đầu đã xảy ra chuyện gì ở tòa nhà đó…

Hai ngày sau, Bạch Kiện gọi lại cho tôi, anh ta nói mình đang trực trong cục, bây giờ chúng tôi qua gặp luôn. Tôi biết chuyện mình nhờ đã có hy vọng, thế là buổi tối tôi và Đinh Nhất lái xe đến Cục công an.

Vào văn phòng của Bạch Kiện, tôi thấy anh ta đang xem một xấp tư liệu, thấy chúng tôi đến, anh ta làm ra vẻ thần bí và nói: "Đóng cửa lại…"

Đinh Nhất đi ở phía sau tiện tay đóng cửa, tôi cười với anh ta: "Sao thế anh Bạch, còn làm ra vẻ bí ẩn như vậy?!"

"Nói nhảm! Tiết lộ tình tiết vụ án còn có thể mở cửa toang hoác ra à?" Bạch Kiện tức giận nói.

Tôi nghe xong thì phấn chấn, hỏi: "Anh tra ra được à?"

Bạch Kiện ném tập tư liệu cho tôi: "Cậu tự xem đi, đây là hồ sơ vụ án phóng hỏa mười một năm trước, chờ cậu xem hết rồi, tôi sẽ nói cho cậu biết tình huống của vụ án vừa rồi."

Tôi nhận tập tư liệu và lật xem nội dung bên trong, đây đúng là hồ sơ vụ án năm đó, bên trong ghi chép rất kỹ toàn bộ quá trình

xảy ra vụ án lúc ấy…

Ngày 26 tháng 5 năm 2011, rạng sáng 1 giờ 30 phút, trong một khách sạn tốc hành nổi tiếng đột nhiên bốc cháy, đội phòng cháy chữa cháy đến khách sạn lúc 1 giờ 45 phút, bắt đầu tiến hành dập lửa cứu người.

Rạng sáng 2 giờ 20 phút, toàn bộ lửa trong tòa nhà đã bị dập tắt, khách khứa trong khách sạn cũng được sơ tán gần hết, lửa bắt đầu bốc lên từ tầng một, có khá nhiều khách bị thương lúc chạy khỏi đám cháy.

Nhưng khi đội phòng cháy lên tới tầng sáu thì phát hiện trong các phòng có hơn mười người chết, trên người những nạn nhân này không có vết bỏng, đa phần đều do hít phải một lượng khí độc mà chết ngạt.

Vì cùng ngày hôm đó khách sạn không có nhiều khách, nên quản lý của khách sạn chuyển những khách hàng đã đặt phòng ở các tầng khác đổi đến tầng hai và tầng sáu, còn các tầng bảy, năm, và bốn để trống, không có khách ở.

CHƯƠNG

GIEO GIÓ GẶT BÃO

Khách sạn chuyển những khách không thích đi thang máy đến tầng hai và những người thích yên tĩnh lên tầng sáu.

Nhưng ai ngờ được, khi có hỏa hoạn, những người ở tầng sáu không ai phát hiện ra, đợi đến lúc họ biết thì tầng sáu đã bị khói đặc bao vây rồi…

Lúc đầu, đội phòng cháy cho rằng chỉ có khách ở tầng sáu bị tử thương nghiêm trọng, nhưng khi quét dọn đám cháy, họ phát hiện trong tầng hầm dưới lòng đất có một thi thể chết cháy.

Qua kiểm tra pháp y sơ bộ, trên người thi thể có mùi xăng rất nồng, như vậy rất có thể người chết này có liên quan đến trận hỏa hoạn đột nhiên xuất hiện.

Sau đó, cả bên phòng cháy chữa cháy và bên công an cùng bắt tay điều tra, họ phát hiện, trận hỏa hoạn này là do có người cố ý phóng hỏa và người bị thiêu chết ở dưới tầng hầm chính là một trong số những tội phạm phóng hỏa, gã họ Lý.

Gã họ Lý khi còn sống là một tài xế lái xe taxi, vì khách sạn không cho phép đỗ ở cửa chính để chờ khách nên gã này bắt tay với một gã tài xế taxi họ Triệu khác, định cho khách sạn một bài học.

Lúc nửa đêm, gã họ Lý lấy một ít xăng từ trong bình xăng ô tô của mình, sau đó cùng gã họ Triệu đến khách sạn, định sẽ châm lửa đốt ngay trước cửa chính khách sạn cho hả giận. Nhưng khi đến cửa khách sạn thì phát hiện ở cổng có thiết bị giám sát, thế là họ thay đổi kế hoạch ban đầu, quyết định đi vào khách sạn để phóng hỏa.

Họ Lý để họ Triệu giả vờ làm khách vào hỏi đặt phòng, nhưng thật ra là để yểm trợ, giúp gã thuận lợi đi vào phòng ăn ở tầng một, gã cũng định châm lửa ở đó.

Khi họ Lý đến phòng ăn, phát hiện ở bên trong không có ai cả, gã bèn đổ xăng lên một chậu trúc cao đến nửa người, sau đó dùng bật lửa đốt xăng.

Ngọn lửa bùng lên nhanh chóng, bao trùm toàn bộ cây trúc, không những thế, nó còn nhanh chóng bén lửa vào tấm rèm ở cửa sổ sát đất phía sau cây trúc. Họ Lý choáng váng, gã vốn chỉ định đốt chậu lửa nhỏ để trả thù khách sạn một chút thôi, nhưng không ngờ lại gây ra hỏa hoạn không thể dập được…

Thấy lửa cháy ngày càng lớn, họ Lý định chạy ra khỏi khách sạn, nhưng gã lại sợ nhân viên ở bên ngoài phát hiện ra mình, thế là lại chạy về phía thang máy, gã muốn xuống tầng hầm bằng thang máy, sau đó dùng cầu thang bộ để lẻn ra ngoài mà không bị ai phát hiện.

Kết quả khi gã xuống tầng hầm thì phát hiện khách sạn đã khóa lại lối thoát hiểm này rồi, gã quay trở lại thang máy, muốn lên tầng một thì thang máy đã bị người ta gọi đến tầng ba.

Có thể trong thời gian thang máy lên xuống, người ở khách sạn đã phát hiện ra có hỏa hoạn nên đã khóa thang máy lại, để thang máy dừng ở tầng một. Mà lúc này gã họ Lý lại bị nhốt dưới hầm, không có đường để trốn thoát…

Lửa nhanh chóng tràn xuống hầm, dưới tầng hầm chứa một số đồ dùng và đồ điện gia dụng bị hỏng của khách sạn, hầu như tất cả đều là đồ dễ bắt lửa, không có đường để trốn, gã họ Lý cứ thế bị thiêu chết trong hầm.

Sau khi thẩm tra vụ án, gã họ Lý vì gieo gió gặt bão nên được miễn trừ trách nhiệm hình sự, còn họ Triệu là đồng phạm nên bị kết án tử hình, chủ khách sạn vì dùng vật liệu dễ cháy để trang trí nên cũng bị kết án.

Xem hết trang tư liệu cuối cùng, tôi từ từ khép tập hồ sơ lại, sau đó đưa cho Bạch Kiện.

Bạch Kiện nhận lấy rồi cười nói: “Tập hồ sơ này chỉ có thể xem ở chỗ anh, không thể sao chép mang đi được!”

Tôi xua tay: “Không cần đâu ạ, cũng không phải là vụ án phức tạp gì, chỉ cần đọc một lần là có thể nhớ được đại khái, anh mau nói xem chuyện gì đã xảy ra trong vụ án vừa rồi?”

Bạch Kiện thấy tôi nôn nóng thì đứng dậy rót cho chúng tôi hai chén trà: “Gấp làm gì! Chúng ta có cả một đêm để từ từ nói chuyện mà!”

Tôi ngẫm thấy cũng đúng nên cầm chén trà lên nhấp một ngụm: “Được thôi! Chỉ cần không ảnh hưởng đến anh là được.”

Bạch Kiện xem như rất nhiệt tình, anh ta giúp tôi nghe ngóng thêm cả một số chuyện không được viết vào trong hồ sơ…

Phải nói vụ án này có quá nhiều chỗ kỳ lạ, quá trình không khác nhiều so với những gì Ngô Khải Công nói, nhưng những chỗ không được bình thường thì cực kì nhiều. Lúc ấy, khi đội viên đội phòng cháy phá cửa tầng sáu để vào thì thấy Ngô Khải Công đang nằm dưới đất.

Sau đó Ngô Khải Công nói là mình bị khói hun mà còn không

tìm thấy cửa sổ. Nhưng đội viên đội phòng cháy phát hiện có một cái cửa sổ cách chỗ anh ta chưa đầy ba mét, mà lúc ấy cửa sổ còn đang mở một nửa.

Về sau đội phòng cháy đi kiểm tra các phòng trên tầng sáu, phát hiện mấy công nhân bị bất tỉnh nhân sự trong phòng, khi tỉnh lại, những người này đều nói mình bị nhốt ở bên trong là vì cửa không tài nào mở ra được, nhưng khi đội phòng cháy đẩy cửa đi vào bên trong lại rất dễ dàng.

Nhưng những người này không thể kì lạ bằng người nữ nhân viên chết ở dưới tầng hầm! Ngô Khải Công nói là mình bảo người nữ nhân viên kia đi thang máy xuống tầng chờ đội phòng cháy chữa cháy đến, điều này có thể được các nhân viên khác chứng minh.

Nhưng điểm mấu chốt là cho dù dùng thang bộ hay thang máy thì đều không thể xuống được tầng hầm kia, vậy tại sao cô ta lại xuống được? Còn một điểm nữa chính là nguyên nhân cái chết của cô gái này, dù bên pháp y đưa ra kết luận do mất máu quá nhiều dẫn đến tử vong.

Nhưng trên báo cáo kiểm tra thi thể cũng ghi rõ, cằm của nữ nhân viên này bị ngoại lực kéo rớt! Cảnh sát đã lục soát rất cẩn thận tầng hầm mà không phát hiện ra cái gì cả!

Như vậy thì vấn đề ở đây là, nếu bên dưới đã bị phong kín, không gian lại trống trải thì cô gái kia bị ai giật cằm xuống? Chẳng lẽ do chính cô ta làm?

Nghe Bạch Kiện nói xong thì tôi cũng líu lưỡi! Vụ án này đúng là quá kỳ lạ, tôi hỏi anh ta: “Vậy bây giờ vụ án này làm sao rồi?”

Bạch Kiện nhún vai: “Còn có thể làm sao được? Cứ treo đấy thôi, nếu thực sự không tra ra được cái gì thì chỉ đành nói là chết ngoài ý muốn.”

“Kiểu nói này hơi gượng ép, gia đình của người chết sẽ tin à?” Tôi cảm thấy hơi buồn cười.

Bạch Kiện cũng chẳng biết làm thế nào: “Không tin thì có thể làm gì được? Dù sao người cũng đã chết, nếu nói là chết ngoài ý muốn thì còn có thể lấy thêm được chút tiền bồi thường.”

Tôi gật đầu: “Đúng thế, Ngô Khải Công đã từng nói với bọn tôi, anh ta muốn bồi thường cho người nhà của nữ nhân viên kia một ít tiền!”

Bạch Kiện hừ mũi khinh thường: “Hắn không muốn bồi thường mà được à! Đang trong lúc làm việc, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở ngay chính nơi làm việc, nếu hắn mà không bồi thường, người ta kiện lên tòa thì vẫn phải bồi thường như cũ, chẳng bằng bây giờ lấy tiền ra còn được cái tiếng đẹp mặt!”

Tôi cũng cười nói: “Đúng thế… đúng thế, vậy bọn tôi về đây!”

“Ơ? Không phải mấy đứa định ngồi chơi với anh trong lúc anh trực ban à? Thế này chẳng phải lừa anh sao?” Bạch Kiện tức giận nói.

Tôi cười xấu xa: “Tạm biệt anh, tôi còn có việc, nếu anh thấy chán thì tải phim heo về giết thời gian đi!”

“Cút đi! Anh có bị điên đâu! Dùng hệ thống mạng công an để tải phim heo về? Thế mà cậu cũng nghĩ ra được!”

“Thì cứ tắt đèn tối om là được!”

“Xéo đi nhanh lên!”

CHƯƠNG

NGƯỜI CHỦ CŨ TRONG BỆNH VIỆN TÂM THẦN

Rời khỏi cục công an, tôi bảo Đinh Nhất lái xe tới nhà chú Lê. Đến nơi, tôi kể cho chú ấy nghe toàn bộ sự việc lấy được từ chỗ Bạch Kiện. Sau khi nghe xong, sắc mặt chú trầm hẳn xuống, mãi không nói câu nào.

Tôi thấy sắc mặt chú không tốt thì thở dài nói: "Không được thì chúng ta đành phải nhả chỗ tiền này ra vậy…"

Chú Lê lắc đầu: "Tình hình bên trong tòa nhà đó xem ra khá phức tạp, sáu mươi vạn này cũng không dễ kiếm rồi!"

"Vậy ý của chú là gì? Chúng ta có rút lui hay không?" Tôi không hiểu lắm nên hỏi.

Chú Lê nói với vẻ rất chắc chắn: "Đương nhiên không thể rút lui được rồi! Thế chẳng phải là tự đập bảng hiệu của mình à?"

"Ngô Khải Công cũng không phải người ở đây, có làm sao đâu!" Tôi cảm thấy cũng không quan trọng lắm nên nói.

Nhưng chú Lê lại sầm mặt: "Cháu thì biết cái gì! Cậu ta được một mối khách cũ giới thiệu tới, nếu chúng ta từ chối không nhận nữa thì việc tổn thất tiền bạc là chuyện nhỏ, đến lúc đó cậu ta về Sơn Tây rao chú không giải quyết được chuyện này, vậy thì uy tín của chú sẽ bị hạ thấp xuống, đến lúc đó tổn thất không phải chỉ là

một chút tiền thôi đâu!”

Tôi nghe xong, thấy chẳng phải vẫn bởi vì tiền à? Đúng là lão già mê tiền! Tôi đành tỏ vẻ không sợ gì cả, nói với chú Lê: “Người xưa thường nói, cầu phú quý trong nguy hiểm! Nếu chúng ta đã muốn ăn phần tiền này thì phải chịu chút hiểm nguy thôi…”

Chú Lê bình tĩnh nhìn tôi và Đinh Nhất cả buổi mới nói sâu xa: “Vậy chúng ta đành nhận phần hiểm nguy này vậy…”

Sáng sớm hôm sau, chú Lê nói với Ngô Khải Công là chúng tôi muốn có chìa khóa của tất cả các tầng trong tòa nhà, chúng tôi chuẩn bị đến tòa nhà đó để điều tra tình hình thực tế. Nhưng trước khi đi tôi còn một nghi vấn, là cái vị ông chủ họ Hồ trước kia thật sự bởi vì quá nhiều nhân viên phục vụ bị dọa sợ nên mới lấp kín tầng hầm à?

Tôi nói suy nghĩ của mình cho chú Lê, ông ấy cũng trầm tư thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định cho người đi tìm ông chủ họ Hồ kia, dù sao bây giờ ông ta cũng đã bán tòa nhà đi rồi, hẳn là có thể nói một số chuyện lúc trước.

Ngờ đâu tính toán của chúng tôi không dùng được, tuy chú Lê đã tìm được ông chủ họ Hồ kia, nhưng ông ta cũng không thể trả lời bất cứ vấn đề gì cho chúng tôi biết, bởi vì lúc này ông ta đang ở trong bệnh viện tâm thần.

Để an toàn, ba chúng tôi quyết định đến bệnh viện tâm thầm thăm ông ta. Nhưng khi đến nơi, bác sĩ lại từ chối không cho chúng tôi gặp, bác sĩ nói nơi này không phải là bệnh viện bình thường, không phải ai cũng có thể vào thăm bệnh được, chỉ có người giám hộ mới có quyền được vào thăm.

Chúng tôi đành phải dúi cho bác sĩ một cái phong bì, để anh ta cho chúng tôi số điện thoại của người giám hộ, chính chúng tôi sẽ tự đi liên hệ. Dù gì cũng là nói chuyện với một người tỉnh táo bình

thường, chắc sẽ tốt hơn so với việc nói chuyện với một người điên!

Người giám hộ này là Hồ Chí Cường, hắn nói mình là cháu của bệnh nhân, khi chúng tôi gọi điện thoại nói muốn gặp mặt, hắn ta tỏ ra rất thiếu kiên nhẫn.

Cuối cùng chú Lê đành phải trầm giọng nói với hắn: "Các người bán tòa nhà ma đó cho người khác, không sợ người ta trả thù à?"

Lần này thì Hồ Chí Cường im ngay, tôi biết thừa chú Lê đang lừa hắn, bởi vì lúc trước Ngô Khải Công đã từng đến tìm công ty môi giới, nói muốn biết chủ của tòa nhà này là ai?

Nhưng bên môi giới lại nói bọn họ đã ký hợp đồng ủy thác với chủ tòa nhà, công ty có toàn quyền xử lý công việc mua bán lần này và chủ tòa nhà cũng yêu cầu bên công ty phải giữ bí mật thân phận của bên bán, vì thế mà nhân viên của bên công ty môi giới không chịu nói chủ tòa nhà này là ai.

Bị chú Lê lừa, Hồ Chí Cường đành phải đồng ý gặp chúng tôi một lần…

Chúng tôi hẹn hắn ở một quán trà trong tòa cao ốc cách đó không xa, tên này vừa vào cửa là tôi nhận ra ngay, vì sắc mặt hắn rất xấu!

Hắn ngồi xuống xong, tôi cũng không nói vòng vo mà bảo luôn vị ngồi bên cạnh tôi là Lê đại sư, một thầy pháp, lần này chúng tôi muốn vào trong tòa nhà để thanh trừ hết tà ma bên trong, cho nên mới muốn gặp hắn để tìm hiểu tình hình cụ thể, hy vọng hắn có thể kể ra hết, như thế cũng có thể giúp giảm nhẹ tội lỗi của hắn!

Hồ Chí Cường nghe xong cũng cảm thấy oan ức: "Việc này đâu thể trách tôi được, ông chú nhà tôi lúc trước cũng vì tham rẻ mà mua nó, mở khách sạn xong buôn bán ế ẩm chưa nói, còn thường xuyên xảy ra chuyện quái dị. Về sau chú ấy cũng từng đi tìm cao

nhân đến xem, nhưng người ta tới xem rồi nói tòa nhà này quá xui xẻo, bên trong có quá nhiều oan hồn bị nhốt, đặc biệt là tầng hầm dưới lòng đất! Chỉ sợ để thời gian dài sẽ xảy ra chuyện! Ông ta bảo chú tôi mau chóng ngừng việc kinh doanh, nhưng ông chú nhà tôi xót tiền, nói thế nào cũng không chịu đóng cửa, kết quả là… thật sự đã xảy ra chuyện!”

Sau đó Hồ Chí Cường kể hết cho chúng tôi nghe, tôi nghe xong cũng thầm cảm thấy may mắn, may mà chúng tôi đi tìm hiểu trước, nếu không cứ tùy tiện đi vào đó thì ngay chính chúng tôi cũng sẽ xảy ra chuyện!

Thì ra lúc vị cao nhân kia đề nghị chú của Hồ Chí Cường tạm thời ngừng việc kinh doanh, nhưng ông ta không nghe mà vẫn tiếp tục, sau đó không bao lâu thì xảy ra một chuyện khiến ai cũng phải rùng mình…

Chú của Hồ Chí Cường lúc về già mới có con, cho nên ông ta rất chiều con mình. Cậu em họ này của Hồ Chí Cường năm nay vừa mới lên cấp hai, đang ở thời kì nghịch ngợm, vừa nghe nói khách sạn nhà mình có ma thì nhất định bắt cha mình phải đưa đến đó xem thử.

Chú của Hồ Chí Cường không khuyên được con, đành phải đồng ý đưa con trai đến khách sạn chơi một ngày, nhưng ông ta dặn đi dặn lại nhiều lần là con trai không thể tự ý đi xuống hầm một mình! Nhưng đứa trẻ mười mấy tuổi có tính tò mò rất cao, người lớn càng cấm thì nó càng muốn thử…

Hôm đó, chú của Hồ Chí Cường đưa con trai đến vào buổi sáng, định sáu giờ tối sẽ đưa nó về, trong lúc nó ở đây sẽ để một nhân viên phục vụ theo sát. Nhưng không ngờ con trai của ông ta vừa đến khách sạn lại không như những gì ông ta đã nghĩ, ban đầu thằng bé cũng không đi lung tung, chỉ ngồi chơi trong văn phòng

của cha nó.

Ông ta nghĩ rằng con trai mình chỉ thích đùa giỡn, chắc sẽ không chạy lung tung! Thế nên ông yên tâm đi làm chuyện của mình. Nhưng đến tối, khi ông ta chuẩn bị đưa con trai đi ăn cơm thì phát hiện trong phòng làm việc không còn ai cả!

Lúc ấy chú của Hồ Chí Cường cuống cuồng cả lên, ông ta chỉ có duy nhất một đứa con trai bảo bối, thằng bé không thể xảy ra chuyện gì được! Nếu ở chỗ khác, một đứa bé choai choai như vậy chạy ra ngoài chơi, ông ta sẽ không quá lo lắng, nhưng nó lại đang ở trong tòa nhà quá quỷ dị này, ông ta càng nghĩ càng hoảng hốt, cảm thấy rất hối hận khi đưa con trai đến đây chơi.

Ông ta vội vàng gọi tất cả nhân viên trong khách sạn đến giúp đỡ tìm người, nhưng mọi người tìm từ trên xuống dưới đều không thấy tung tích con trai ông chủ đâu.

Cuối cùng có người nói, có phải cậu bé ham chơi xuống tầng hầm không! Chú của Hồ Chí Cường nghe xong thì đờ người, vội vàng mang theo tất cả đàn ông trong khách sạn xuống tầng hầm…

Mọi người chạy xuống tầng hầm thì thấy con trai của ông chủ đang ngồi yên trên đất, không có phản ứng gì cả. Chú của Hồ Chí Cường cuống quýt chạy tới xem, phát hiện ngoài việc trên người con trai có rất nhiều đất thì không bị thương ở chỗ nào cả, lúc này ông mới cảm thấy yên lòng.

CHƯƠNG

SƯ HUYNH ĐẾN

Chú của Hồ Chí Cường thấy con trai không có việc gì thì tức giận dồn lên não, trách mắng con trai vì sao không để cho mình bớt lo? Không ngờ con trai của ông ta lại đột nhiên nói: "Con xin lỗi bố, sau này con sẽ không làm bố lo lắng nữa."

Lúc ấy ông chủ Hồ không hề phát hiện ra con trai mình có điều bất thường, ông chỉ cho là con trai sợ hãi quá mức nên mới ngoan ngoãn như vậy. Nhưng ông không ngờ rằng, vào lúc nửa đêm, con trai của ông lại nhảy từ ban công tầng mười lăm nhà mình xuống đất, đúng là từ nay về sau không cần ông ấy phải quan tâm lo lắng nữa!

Sau đó, quản lý của khách sạn mang một đoạn phim theo dõi đến cho chú của Hồ Chí Cường xem, chính là đoạn phim ghi lại lúc con trai của ông ta xảy ra chuyện... Trong đoạn phim, em họ của Hồ Chí Cường đi một mình vào trong thang máy, rồi ấn phím xuống tầng hầm.

Chẳng mấy chốc, thang máy đi xuống tầng hầm dưới đất, lúc đó em họ của Hồ Chí Cường vẫn còn rất bình thường, hình như cậu bé còn nói gì đó vào trong điện thoại di động, sau đó cửa thang máy mở ra, cậu bé đi ra ngoài.

Vì lúc ấy không có người sử dụng thang máy nên nó vẫn dừng lại ở tầng hầm, 5 phút sau, cửa thang máy mở ra, em họ của Hồ Chí Cường hốt hoảng chạy vào thang máy và liên tục ấn nút đóng cửa. Nhưng lúc ấy cửa thang máy giống như bị thứ gì đó chặn lại, không thể đóng vào được…

Hình ảnh tiếp theo khiến hai người đang xem đoạn phim phải sợ hãi đến mức trợn tròn cả mắt! Đứa bé kia sợ hãi tột độ, dán thật chặt người vào trong góc thang máy, như là đang trốn tránh thứ gì đó ở ngoài.

Nhưng đúng vào lúc này, một chân của thằng bé đột nhiên giơ lên, như thể có thứ gì đó đang kéo chân nó lại, nhưng trong đoạn phim không hề nhìn thấy cái gì cả!

Cuối cùng, nó bị thứ lực lượng vô hình kia kéo ra khỏi thang máy. Vì trong tầng hầm không có camera giám sát nên không ai biết sau đó đã xảy ra chuyện gì. Khi chú của Hồ Chí Cường mang người xuống dưới tìm con thì đứa bé này đã đợi ở phía dưới khoảng hai, ba tiếng rồi…

Từ khi em họ của Hồ Chí Cường xảy ra chuyện, chú và thím của hắn phải chịu một cú sốc lớn, đặc biệt là thím, bà ấy còn mắc phải bệnh trầm cảm. Đến mức khi thím của hắn lái xe, bị phân tâm nên vượt đèn đỏ, kết quả đâm vào chiếc xe tải phía đối diện, chết ngay tại chỗ.

Phải chịu những cú sốc liên tiếp khiến tinh thần chú của Hồ Chí Cường sa sút, không còn lòng dạ nào tiếp tục kinh doanh khách sạn, cuối cùng đành phải đóng cửa. Vì để bán được tòa nhà này cho người khác mà ông ấy đành phải nói với người ngoài, con trai mình nhảy lầu do áp lực nặng trong học tập dẫn đến mắc bệnh trầm cảm. Nhưng dù có nói như vậy thì những người dân ở đây cũng không ai muốn mua tòa nhà này cả, thế là tòa nhà cứ thế bị

bỏ hoang không được dùng tới.

Một ngày nọ, chú của Hồ Chí Cường đi thu thập di vật của vợ và con trai, trong lúc vô tình ông ta nhìn thấy điện thoại của con trai mình, lúc ấy ông mới nhớ ra lúc trước từng thấy con trai mình dùng điện thoại trong đoạn phim của camera giám sát, hình như lúc đó đang thu hình lại.

Nghĩ tới đây, ông mở album ảnh của điện thoại ra và phát hiện đúng là bên trong có một đoạn phim ngắn, ông ta mở ra xem, đó chính là đoạn phim mà ngày đó con trai ông đi xuống tầng hầm. Trong đoạn phim, con trai của ông rất hưng phấn, nói là mình muốn xuống dưới thám hiểm, còn muốn dùng điện thoại ghi lại xem có phải bên dưới thật sự có ma hay không?!

Nhưng khi thằng bé đi ra khỏi thang máy không bao lâu thì đột nhiên ở trước ống kính nhoáng lên một cái, vì tốc độ quá nhanh nên không thể nhìn thấy rõ nó là cái gì. Hình ảnh trong điện thoại lúc này bắt đầu lay động mạnh, rõ ràng là do con trai của ông ta đang run rẩy.

Thế có nghĩa là, tuy trong đoạn phim không nhìn thấy rõ thứ đó là gì, nhưng con của ông ta lại nhìn thấy!

Đoạn phim kết thúc ở lúc con trai ông ta hốt hoảng chạy về phía thang máy, lúc đó thằng bé đã vô cùng hoảng sợ rồi, vì thế chắc chắn lúc trước nó đã nhìn thấy cái gì đó mới có thể hoảng sợ chạy về trong thang máy như vậy.

Vì muốn làm rõ xem con trai đã nhìn thấy cái gì, chú của Hồ Chí Cường tìm đến một công ty chuyên biên tập phim, để họ dùng tốc độ chậm phát lại đoạn phim kia, cho đến khi nhìn thấy rõ thứ chợt lóe lên trong khung hình…

Chuyện đưa con trai đến khách sạn chơi đã làm ông ta cực kì hối hận, nhưng sau khi xem hết đoạn phim quay chậm thì ông ta

càng hối hận hơn. Lúc ấy, nhân viên kỹ thuật của công ty dựng phim xử lý xong đoạn phim thì đi ra ngoài, để một mình ông ấy ở trong phòng tự xem lại.

Sau khi xem xong đoạn phim đó, ông ta xóa nó đi, sau đó trở lại khách sạn và tìm người lấp kín hoàn toàn tầng hầm, thang máy cũng được điều chỉnh chỉ có thể xuống đến tầng một mà không thể đi xuống tầng hầm.

Ông chủ họ Hồ đi tìm cháu của mình là Hồ Chí Cường, kể hết cho anh này nghe tất cả mọi chuyện xảy ra trong thời gian qua, còn dặn đi dặn lại nhất định phải giúp ông ta bán tòa nhà này đi.

Lúc ấy Hồ Chí Cường phát hiện chú của mình hơi không bình thường, nhưng hắn không nghĩ lại nghiêm trọng đến vậy, mãi về sau đến khi chú của hắn bị điên thật, Hồ Chí Cường mới đành phải đưa ông ấy vào bệnh viện tâm thần để trị liệu.

Trước khi bị đưa vào bệnh viện, chú của hắn vẫn không ngừng lặp đi lặp lại một câu: “Đừng nhìn gương mặt kia… Đừng nhìn gương mặt kia…”

Nghe Hồ Chí Cường nói xong, tôi biết đây mới là phiên bản toàn diện có thể tin tưởng được nhất, còn những thông tin mà chú Lê nghe bạn bè nói cũng không biết là phiên bản thứ mấy rồi. Bây giờ chúng tôi đã biết được thêm thông tin, từ trận hỏa hoạn xảy ra ở tòa nhà kia đã chết thêm bao nhiêu người…

Quay trở lại nhà chú Lê, ba chúng tôi bắt đầu bàn bạc xem bước tiếp theo nên làm cái gì? Tôi không biết cách xử lý thứ quái quỷ đó nên nói với chú Lê: “Chú có đối sách gì không? Cháu không thể giải quyết được những thứ này đâu…”

Chú Lê nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Gom tất cả những sự kiện xảy ra trong tòa nhà đó lại, thì chỗ có vấn đề nằm ở tầng sáu và tầng hầm của tòa nhà. Còn thang máy và thang bộ chẳng qua chỉ là

con đường nối liền giữa hai nơi đó thôi."

Tôi hơi nghi ngờ mà hỏi ông ấy: "Ý của chú nói là, chỉ có đi lên tầng sáu và tầng hầm mới xảy ra chuyện? Còn đến những tầng khác thì không sao?"

Chú Lê gật đầu: "Hẳn là vậy, dù gì trong trận hỏa hoạn kia chỉ có hai nơi này xảy ra chuyện chết người…"

"Vậy chú định làm như thế nào?" Tôi nhìn chú Lê.

Chú Lê cũng nhìn chằm chằm vào tôi và nói: "Chú định… mời sư huynh đến!"

Tôi nghe xong bèn bật ngón tay cái lên, trợn mắt nói: "Cao kiến! Đúng là cao kiến!"

Hai ngày sau! Liêu đại sư dẫn theo hai học trò tới, trong điện thoại không nói được rõ ràng, nên chú Lê chỉ có thể chờ bọn họ tới rồi mới nói rõ hết mọi chuyện.

Liêu đại sư nghe xong thì nói: "Oán khí của khách chết ở tầng sáu không lớn, hẳn là vì nguyên nhân nào đó nên họ mới bị nhốt ở đấy. Còn cái tên bị chết dưới tầng hầm kia thì hơi khó giải quyết…"

"Huynh nói tới tên tội phạm gây ra vụ hỏa hoạn?" Chú Lê hỏi.

CHƯƠNG

VONG HỒN BỊ NHỐT

Liêu đại sư gật đầu: "Ừ, tên kia trước khi chết đã có lòng bất chính muốn hại người khác, nhưng kết quả lại gieo gió gặt bão, chỉ sợ đã thành lệ quỷ từ lâu, không có cách nào chuyển thế được."

Chú Lê cau mày: "Vậy ý của sư huynh là… Đánh tan hồn phách của hắn?"

Liêu đại sư thở dài: "Bất đắc dĩ đến bước cuối cùng chỉ có thể làm như vậy thôi…"

Trong lĩnh vực trừ quỷ bắt yêu, Liêu đại sư là người rất có thực lực, thế nên chú Lê tất nhiên phải nghe theo ông ấy. Sau đó, chúng tôi chọn thời gian và giờ giấc, mang theo tất cả những pháp khí có khả năng phải dùng đi đến tòa nhà cao tầng kia.

Khi thật sự đứng trước tòa nhà đó mới thấy, nhìn từ bên ngoài thì nơi này là một tòa nhà vô cùng bình thường đến mức không thể bình thường hơn, vì bị bỏ trống lâu ngày mà rất nhiều cửa sổ kính trên tầng bị vỡ nát.

Nếu không phải tôi biết ở đây xảy ra rất nhiều chuyện lạ, thì chỉ đi qua thôi tôi cũng sẽ không ngoái nhìn nó lấy một lần. Trước khi tiến vào bên trong, Liêu đại sư cho chúng tôi bôi nước mắt trâu để mở thiên nhãn, như thế chỉ cần gặp được oan hồn là có thể phát

hiện ra ngay.

Nhưng Liêu đại sư cũng cảnh cáo chúng tôi, lát nữa khi đi vào, dù có thấy cái gì cũng phải giả vờ như không thấy, tuyệt đối không được để lộ là mình nhìn thấy, nếu không một khi những oan hồn kia biết bạn có thể nhìn thấy, thì chúng sẽ muốn chiếm đoạt cơ thể của bạn.

Lúc trước tôi từng nghe nói bôi nước mắt trâu này có thể nhìn thấy ma, nhưng có thật vậy hay không thì tôi vẫn còn nghi ngờ lắm. Trước khi đi vào, Đinh Nhất dặn dò tôi, nếu tôi có cảm giác là lạ thì phải lôi ngay răng thú ra.

Tôi bảo anh ta yên tâm, ác ma có thể chiếm đoạt cơ thể tôi còn chưa được sinh ra đâu! Đinh Nhất nhìn tôi mà chỉ biết lắc đầu không nói gì. Thật ra tôi cũng chẳng lợi hại như thế, chỉ là tự cho mình thêm can đảm trước khi bước vào mà thôi…

Thế là đội ba người bản địa chuyên bắt ma chúng tôi, thêm vào ba thầy trò Liêu đại sư trở thành tiểu đội bắt ma Hà Nam, một nhóm sáu người bước vào tòa nhà mang danh “nhà ma” này…

Chú Lê và Liêu đại sư đi đầu, còn tôi thì luôn đi cùng Đinh Nhất ở phía cuối. Đi vào tầng một, tôi phát hiện ánh sáng ở bên trong rất tối, mặc dù bây giờ trời nắng chói chang, nhưng bên trong tòa nhà này lại như một thế giới khác vậy.

Trước đó, đội sửa chữa đã cạo tất cả tường ở tầng một nên trên tường lộ ra những vết tích bị cháy năm đó.

Dù tôi không tận mắt chứng kiến trận hỏa hoạn năm đó khốc liệt đến mức nào, nhưng nhìn từng mảng cháy đen trên tường có thể tưởng tượng ra được, những người còn sống thoát ra đúng là quá may mắn.

Kế hoạch của chú Lê và Liêu đại sư là lên tầng sáu trước để siêu độ cho những vong hồn bị nhốt trong các phòng ở trên đó, rồi tập

trung hết sức lực để đối phó với thứ phía dưới. Vì thế chúng tôi đi thang bộ lên tầng sáu.

Vì cân nhắc đến chuyện thang máy có quá nhiều nhân tố khó khống chế, nên chúng tôi tắt nguồn điện, như thế có thể cắt đứt một con đường của thứ bên dưới. Liêu đại sư còn bảo hai học trò của mình, mỗi lần lên cầu thang các tầng đều phải buộc một sợi dây màu đỏ vào lan can và tay nắm cánh cửa thoát hiểm.

Trên sợi dây đỏ này có treo một chuỗi chuông đồng nhỏ, thứ này chính là bí thuật độc môn của Liêu đại sư, ông ấy nói chỉ cần có linh thể đi ngang qua thì chuông đồng trên sợi dây sẽ phát ra tiếng.

Vì để tránh việc có người vào từ cửa chính khi chúng tôi lên tầng, chú Lê còn bảo Đinh Nhất khóa cửa chính lại từ bên trong. Cứ thế này, chỉ cần chuông đồng vang lên tiếng kêu thì chứng tỏ có thứ bẩn thỉu nào đó đang đi lên!

Chúng tôi cứ vừa đi vừa bố trí ở các tầng, cho đến khi lên tới được tầng sáu…

Đẩy cánh cửa thoát hiểm của tầng sáu ra, ánh sáng bên trong hành lang vô cùng tối tăm, chúng tôi đi vào kiểm tra và phát hiện mấy cửa sổ ở hành lang giống như bị thứ bẩn thỉu gì đó bám vào.

Tất nhiên Liêu đại sư tự có cách của mình, tôi vốn cho rằng ông ấy sẽ làm giống mấy gã đại sư bắt ma như trong phim, bỏ bùa chú ra huơ mấy cái là cửa sổ sẽ sáng lên! Kết quả là ông ấy chỉ nháy mắt với hai gã học trò, hai ông anh kia lấy ra hai cây côn, thuần thục phá vỡ toàn bộ cửa kính!

Trong nháy mắt, tia sáng từ bên ngoài chiếu thẳng vào bên trong tòa nhà, tôi thực sự không ngờ Liêu đại sư lại sử dụng cách đơn giản mà thô bạo như vậy! Tôi hậm hực đi tới trước cửa sổ và nhìn ra bên ngoài thì thấy, những mảnh thủy tinh kia đều rơi

xuống ban công tầng hai.

"Làm thế này cũng được à..." Tôi cảm thấy hơi khó tin.

Liêu đại sư thấy tôi ngạc nhiên thì cười lớn: "Đương nhiên là được! Làm thế này có thể khiến dương khí ở bên ngoài đi vào tòa nhà, từ đó giảm bớt âm khí quá nặng ở bên trong."

Nghe ông ấy nói, tôi cũng cảm giác được dường như xung quanh không còn bị đè nén như lúc vừa rồi, ánh nắng chiếu vào bên trong giúp không khí được thông suốt.

Lúc này gương mặt của Liêu đại sư hiện lên vẻ nghi ngờ, ông ấy nhặt một mảnh thủy tinh trên mặt đất rồi ngửi thử, sắc mặt ông ấy lập tức thay đổi, vội vàng đưa miếng thủy tinh cho chú Lê.

Chú Lê nhận miếng thủy tinh và cũng đưa lên mũi ngửi, sau đó kinh ngạc nói: "Sao trên này lại có mùi chu sa?"

Liêu đại sư nhăn nhó nói: "Xem ra là có người cố ý nhốt những oan hồn này ở đây!"

"Tại sao vậy! Chẳng lẽ nhốt những oan hồn này lại có thể phát tài à?" Tôi không hiểu.

Nhưng chú Lê và Liêu đại sư đều nói bây giờ không thể nào nói rõ được, chỉ có thể đi từng bước nhìn từng bước. Giờ đã biết những hồn phách này là bị ép ở lại đây, vậy chúng tôi chỉ cần phá được trận pháp lúc trước dùng để nhốt họ là được.

Chúng tôi dựa theo lời Liêu đại sư nói, đi tìm mọi ngóc ngách trong tầng sáu, cuối cùng chúng tôi tìm được ở trên cánh cửa mỗi phòng đều có một nhánh cây. Đưa cho chú Lê xem, chú nhận ra ngay đây là một nhánh của cây đào.

Liêu đại sư thấy thế cũng nói: "Khó trách, chu sa dán cửa sổ, nhánh đào niêm phong cửa, bày trận chặt chẽ như vậy thì đừng nói là vong hồn, đến ngay cả âm sai câu hồn cũng không dám tiến

vào ấy chứ…”

Lấy xong những thứ này từ trên cửa xuống, tôi bèn hỏi chú Lê: “Giờ chúng ta xử lý những thứ này thế nào?”

Chú Lê suy nghĩ rồi nói: “Cháu cứ cầm đi đã, có lẽ một lúc nữa sẽ cần dùng đến nó đấy…”

“A! Cháu cầm?” Tôi nói một cách miễn cưỡng.

Đinh Nhất chẳng nói chẳng rằng, nhét tất cả những thứ này vào ba lô của tôi!

“Này? Này! Anh chẳng biết suy nghĩ gì cả! Cũng không giúp tôi chia sẻ một chút!” Tôi phàn nàn.

Đinh Nhất nhấc ba lô của tôi lên và nói: “Có nặng đâu, thể chất của cậu quá đặc biệt, mang nó vào sẽ có chỗ tốt!”

Tôi nghĩ thầm, không phải anh nói tôi luôn dễ gặp ma à? Cầm thì cầm, có gì đặc biệt hơn người đâu! Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên tôi nhìn thấy từng đoàn từng đoàn bóng đen đang từ từ túa ra từ các căn phòng…

CHƯƠNG

ÂM SAI CÂU HỒN

Ban đầu tôi còn tưởng mình nhìn nhầm, nên đưa tay lên dụi mắt, nhưng khi nhìn lại thì càng thấy rõ ràng hơn…

Trong những bóng đen này có cả nam và nữ, già và trẻ, từ quần áo trên người họ, tôi đoán họ chính là hơn mười người khách chết cháy trong trận hỏa hoạn năm đó.

Thấy họ chạy đi chạy lại trong hành lang, chúng tôi cố gắng hết sức để không đụng vào.

“Bọn họ cứ đi lang thang ở nơi này mãi như vậy ạ?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

Liêu đại sư bấm ngón tay tính toán: “Không, đến giờ tự nhiên sẽ có âm sai tới bắt họ đi. Nhưng dù sao họ cũng chết nhiều năm rồi, nếu âm sai mà không tới thì không biết họ còn phải đợi đến khi nào.”

Nói rồi, Liêu đại sư bỗng lấy ra một tấm bùa màu đen kỳ lạ, lẩm nhẩm niệm chú, tấm bùa đen bị đốt cháy ngay. Ông ấy quay lại dặn dò chúng tôi: “Nhớ đấy, một lát nữa có nhìn thấy gì cũng đừng lộ ra!”

Ông ấy vừa nói xong thì tôi cảm giác có một trận gió lạnh thổi qua, tiếp đó, tôi nhìn thấy từ phía cuối hành lang có hai bóng đen

từ trong bóng tối bước ra. Khi họ đi chầm chậm tới gần, tôi cảm thấy da đầu mình căng thẳng… Chẳng lẽ hai người này chính là Hắc Bạch Vô Thường trong truyền thuyết?!

Dù hai tên này trông không giống như miêu tả trong Liêu Trai, thè cái lưỡi dài, nhưng nhìn gương mặt của họ cũng biết không phải loại lương thiện gì, chắc chắn là không dễ chọc vào. Từ khi hai người bọn họ xuất hiện, mấy người chú Lê đều giả vờ nhìn ngó xung quanh như không có ai cả, nhưng tôi không có kỹ thuật diễn xuất tốt như họ, nên đành phải quay ra nói chuyện nhảm nhí với Đinh Nhất.

“Buổi… buổi sáng anh cho Kim Bảo ăn chưa?”

“Không phải cậu cho nó ăn à?”

“A? Đúng, là… là tôi cho ăn…”

Đinh Nhất im lặng nhìn tôi, anh ta không ngừng dùng ánh mắt nói với tôi rằng, cậu không thể bình thường một chút được à? Tôi cố cười vài tiếng khô khốc, sau đó lấy điện thoại ra giả vờ như đang xem tin tức. Nhưng đúng vào lúc này, một trong hai bóng đen đột nhiên đi thẳng tới chỗ tôi!

Nếu lúc này mà tôi không nhìn thấy gì thì cũng không sợ, nhưng mà tôi lại nhìn thấy họ! Người kia càng tới gần, tôi càng nhìn thấy rõ ràng hơn.

Tên đang đứng cạnh tôi lúc này mặc một bộ quần áo màu đen, gương mặt tỏa ra khí đen, tóm lại từ đầu đến chân hắn chỉ có thể miêu tả bằng một chữ, đen!

Vì không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, nên tôi chỉ có thể dùng khóe mắt để xem xem hắn muốn làm gì với mình, không ngờ tên mặt đen này lại thò cái mũi tới gần rồi hít ngửi người tôi, hắn nói: “Mùi của thằng nhóc này hơi quái!”

Tim tôi đánh thót một cái, tôi thì có thể có mùi gì chứ? Hôm qua tôi vừa tắm rửa xong đấy! Lúc này, một bóng đen khác cũng đi về phía tôi, hắn nói bằng giọng quái gở: “Cái thằng mặt trắng ẻo lả này á, nhìn là biết tướng đoản mệnh.”

Tôi nghe mà thầm tức anh ách, mặt của cái tên đang nói chuyện này chẳng phải còn trắng hơn cả tôi đấy sao, thế mà còn không biết xấu hổ mà nói tôi là thằng mặt trắng?! Với cả, ông mới tướng đoản mệnh ấy? Cả nhà ông đều có tướng đoản mệnh! Một gã ma quỷ mà không biết ngượng khi nói tôi có tướng đoản mệnh!

Tên toàn thân là màu trắng kia quay trở lại đếm những vong hồn trong hành lang và nói với tên mặt đen: “Nhanh lên đi, nhiều cô hồn dã quỷ như vậy đủ để hai anh em ta bận rộn một lúc lâu rồi! Đừng có quanh quẩn bên cạnh tên mặt trắng đó nữa.”

Gã mặt đen cuối cùng cũng quay về bên cạnh tên kia, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm: “Mùi vị quá quen thuộc, mình ngửi thấy ở nơi nào rồi nhỉ?”

Cuối cùng hai tên này cũng đi ra chỗ khác, tôi thầm thở phào, trong lòng thì mắng, trên người ông đây có mùi gì thì liên quan quái gì tới bọn bây chứ!

Nhưng không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không mà tôi luôn có cảm giác gã câu hồn mặt đen kia thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía tôi. Vì không để cho họ phát hiện ra tôi có thể nhìn thấy, tôi đành phải tiếp tục cúi đầu giả vờ nghịch điện thoại.

Một lát sau, đằng sau lưng hai gã một đen một trắng này có thêm một chuỗi bóng đen, Liêu đại sư nói không sai, oán khí của những vong hồn trong tầng sáu này không lớn, chỉ vì bị nhốt ở nơi này nên mới làm ra những chuyện kì lạ như vậy.

Thật không ngờ món nước mắt trâu này có tác dụng như vậy, hôm nay tôi đã được mở rộng tầm mắt rồi! Đương lúc đang nghĩ

ngợi, tôi thấy hai gã kia đã bắt đủ hồn phách, chuẩn bị rời đi.

Chờ bọn họ đi rồi, chúng ta cũng bắt đầu phải làm việc chính…

Đột nhiên, gã mặt đen đi sau cùng bỗng quay đầu nhìn về phía tôi, vì vừa rồi tôi hơi phân tâm nên có nhìn chằm chằm vào bóng lưng của bọn họ, thật không ngờ tên này đột nhiên lại quay đầu lại, ruột gan tôi rối bời, vội nghiêng đầu qua một bên.

Xong rồi, xong rồi! Chắc chắn là đã bị hắn nhận ra… Nhưng đợi một lúc lâu mà vẫn không có chuyện gì xảy ra, tôi bèn chậm rãi quay đầu trở lại và phát hiện Hắc Bạch Vô Thường đã mang theo những hồn phách kia biến mất ở cuối hàng lang từ lúc nào.

Thấy cuối cùng họ cũng đi, Liêu đại sư mới thở phào một hơi, ông ấy hơi tức giận, nói: “Mẹ nó, thật quá xui xẻo, sao lại đưa tới hai gã này chứ?”

Tôi vội hỏi: “Sao thế ạ? Do chính ngài gọi mà còn không biết âm sai đến là ai sao?”

Liêu đại sư nhún vai: “Cái bùa kia của tôi chỉ có thể gọi những âm sai đang ở gần đây, vốn tôi nghĩ chắc chỉ có hai tên tiểu quỷ đến, nào ngờ lại là hai tên này.”

“Liêu đại sư, bọn họ thật sự là Hắc Bạch Vô Thường à?” Tôi hỏi với giọng điệu không dám tin tưởng.

Liêu đại sư suy nghĩ và nói: “Cứ xem là như thế đi?”

“Sao có thể xem là như thế được?” Tôi thắc mắc.

Liêu đại sư vừa định trả lời tôi thì bị chú Lê cắt ngang: “Tranh thủ thời gian làm việc chính đi, đừng có ở đây nói chuyện về những thứ vô dụng kia nữa!”

Tôi đành phải hậm hực ngậm miệng lại, giờ tầng sáu đã hoàn toàn yên tĩnh, tôi dùng đôi mắt đã bôi nước mắt trâu nhìn quanh một lượt và thấy không còn một vong hồn nào.

“Sư phụ, giờ chúng ta đi xuống dưới ạ?” Một học trò của Liêu đại sư nói.

Liêu đại sư bấm đốt ngón tay tính toán một lúc: “Ừ, đi thang bộ xuống!”

Mấy người chúng tôi đi thang bộ xuống tầng hầm… Ai ngờ, khi chúng tôi mới đi tới tầng ba thì đột nhiên nghe thấy phía dưới vọng lên tiếng chuông. Sắc mặt của Liêu đại sư và chú Lê đều thay đổi, tôi nhớ trước đó Liêu đại sư đã từng nói, một khi những chiếc chuông này rung lên thì có nghĩa là thứ ở bên dưới đang đi lên…

So với những người ở đây, tay gà mờ như tôi không tiện góp công trong chuyện này, nên theo bản năng tôi lùi về phía sau, muốn cho họ không gian để làm việc, bước lùi về sau mấy bước, tôi bỗng có cảm giác kỳ lạ, tại sao đằng sau gáy tôi lại lạnh thế này?

Tôi bất giác nghĩ muốn quay đầu nhìn lại thì ai ngờ, đột nhiên có một bàn tay lạnh như băng nắm lấy cổ áo kéo tôi về phía sau, sau đó tôi ngã vào trong cửa thoát hiểm của tầng ba.

Lúc ấy tôi sợ đến mức ngây người, mọi người đều đặt sự chú ý lên phía trước, chẳng ai nghĩ thứ này lại chọn quả hồng mềm là tôi đây mà bóp!

Khi tôi hốt hoảng bò dậy từ dưới đất và đẩy cửa thoát hiểm ra xem thì tim cũng lạnh một nửa, rõ ràng vừa rồi trong cầu thang còn có mấy người, mà lúc này lại không có ai cả.

CHƯƠNG

VÔ THƯỜNG THAM TIỀN

Mấy người Đinh Nhất chắc chắn không thể nào bỏ mặc tôi được, vậy thì chỉ có một cách giải thích duy nhất là... Người không thấy chính là tôi.

Tôi biết, lúc này mà quá kinh sợ sẽ chỉ càng làm mọi chuyện thêm hỏng bét, tôi nhất định phải để mình tỉnh táo lại mới có thể phán đoán chính xác được.

Đầu tiên, tôi móc cái răng thú trước ngực ra, không quan tâm chuyện nó có tác dụng hay không, cứ coi như là mua sự an lòng đi. Tiếp theo tôi lấy điện thoại ra thử gọi cho Đinh Nhất, dù tôi biết chắc sẽ không gọi được, nhưng cứ phải thử mới biết được.

Trước đó nghe Liêu đại sư nói, dù là thang bộ hay thang máy cũng chỉ là con đường thông từ phía dưới lên trên, nơi thực sự đáng sợ chắc chắn là ở phía dưới, mà không phải là đường đi lên trên.

Nhưng tôi lại đang bị vây ở đường đi lên trên, theo kinh nghiệm của những nạn nhân trước đó, tôi biết mình không thể tùy tiện chạy xuống tầng một được, nếu không chắc chắn trăm phần trăm là sẽ gặp phải ma!

Tôi ngẩng đầu nhìn lên bảng hiệu treo phía trên cửa thoát hiểm,

nó hiển thị tôi đang ở tầng ba. Trong lòng tôi thầm nghĩ, có lẽ tôi cứ nên đợi ở tầng ba mới là an toàn nhất, nghĩ như vậy nên tôi đẩy cửa tầng ba để đi vào.

Cách bài trí ở mỗi tầng không khác nhau là mấy, nếu không phải trên tường có ghi biển tầng ba thì tôi còn không biết đây là tầng nào. Nhưng khi tôi ngẩng đầu nhìn bảng hiệu treo trên tường, trong nháy mắt cả người tôi như hóa đá…

Không thể nào! Rõ ràng vừa rồi bên ngoài cánh cửa thang bộ ghi là tầng ba mà! Tại sao hiện giờ tôi lại trở lại tầng sáu? Ngay tại lúc tôi đang do dự không biết nên tiến lên hay lùi lại, thì đột nhiên tôi có cảm giác ở phía sau có người đẩy mình một cái, khiến tôi loạng choạng ngã về trước.

Lúc đầu tôi còn rất sợ hãi, nhưng vừa rồi thì kéo tôi, giờ lại đẩy tôi, sao tôi cứ có cảm giác đây không phải là cách làm của cái thứ dưới tầng hầm kia?

Thế là tôi tức giận quay lại nhìn, phát hiện hai gã mặt đen trắng vừa rồi đã đi giờ lại đang đứng ngay sau lưng mình. Một giọng nói quái gở vang lên bên tai tôi: “Mẹ, mày đúng thật này, thằng nhóc này đúng là có thể nhìn thấy hai chúng ta thật…”

Nghe thấy giọng nói này, toàn thân tôi lập tức nổi da gà, da đầu tê dại, tôi nhanh chóng suy nghĩ đối sách trong đầu, tôi nên tiếp tục giả ngu hay là nghĩ cách chạy trốn đây?

Bọn họ thấy tôi đứng ngẩn người không nói một câu nào thì bước chậm rãi tới gần tôi… Âm khí của hai người này quá nặng, chẳng khác gì hai tảng băng lớn di động vậy.

“Chú em mà không lên tiếng, bọn anh câu hồn đi mất bây giờ!” Bạch Vô Thường lạnh lùng nói.

Tôi hoảng hốt, vội vàng nói: “Đừng đừng đừng… Hai ông anh, không đến mức ác như vậy chứ! Em là một người sống sờ sờ đấy!”

“Người sống mà có thể nhìn thấy hai anh em bọn này?” Hắc Vô Thường tức giận.

Không còn cách nào khác, tôi đành phải nói thật: “Đó là bởi vì… em đang bôi nước mắt trâu.”

Bạch Vô Thường nghe thế thì cười xấu xa, bá vai tôi và nói: “Ơ! Người trong nghề này! Vậy thì cái bùa đen gọi bọn anh đến cũng là do chú em đốt rồi!”

Tôi bị anh ta ôm mà toàn thân khó chịu, rùng mình liên tục, gã này không phải là người sống nên cơ thể quá lạnh!

“Cái đó… Không phải của em, em… không có bản lĩnh lớn như vậy…” Tôi bị lạnh nên hơi nói lắp.

Bạch Vô Thường bỗng lắc nhẹ vai tôi và nói: “Ồ, nhóc con, cậu tên là gì đấy!”

Tôi nghe anh ta hỏi mà nghĩ thầm trong lòng, tôi có bị điên đâu? Nói tên cho anh để tôi bị câu hồn mất à? Thế là tôi lấy đại một cái tên: “Em tên là Lý Tiểu Minh.”

“Ra đời lúc nào?”

“Ngày mùng 5 tháng 12 năm 1989.”

Bạch Vô Thường nghe tôi nói xong thì như làm ảo thuật, lấy từ đâu ra một quyển sổ lớn, sau đó mở ra tìm cái tên Lý Tiểu Minh. Tôi thấy hắn đang tìm tên mình thì vội nói: “Quê của em không ở đây, chắc chắn không thuộc sự quản lý của hai ông anh đâu.”

Bạch Vô Thường giở sổ nửa ngày vẫn không tìm ra được, anh ta sầm mặt lại: “Cậu nói cậu tên gì nhỉ…?”

“Lý… Tiểu Minh ạ!” Tôi nói cứng.

Hắc Vô Thường cũng xáp vào: “Không tìm được à?”

Bạch Vô Thường tỏ vẻ nghi hoặc: “Không có thật!”

“Hai ông anh à, các anh xem hôm nay em tới đây cũng là vì

muốn giúp dân trừ hại, có thể thả em đi được không, tránh để bạn bè của em chờ lâu sốt ruột!” Tôi hơi nôn nóng muốn rời khỏi đây.

Ai ngờ Bạch Vô Thường trừng mắt và nói: “Vớ vẩn, các người vô duyên vô cớ gọi hai anh em bọn này tới đây làm lao động chân tay, chẳng lẽ bọn này không thể hỏi thăm xem thằng nhóc cậu là ai à?”

“Không phải, hai ông anh à, không phải em đã khai ra rồi sao?” Tôi tỏ vẻ mình rất oan ức.

Hắc Vô Thường lạnh lùng nói: “Không phải cậu nói họ là bạn của cậu à?”

Tôi bị hỏi thế thì nghẹn họng, bỗng nhớ tới chuyện trong dân gian thường nói Vô Thường tham tiền, hay là tôi thử hối lộ họ xem có được không?

Nghĩ thế nên tôi cười giả lả: “Hai ông anh, em trông các anh cũng là người tốt, các anh cứ thả em ra trước, đợi sau khi xong việc về nhà, chắc chắn em sẽ dâng lên gái đẹp, cộng thêm năm mươi ký tiền giấy nhé, thế nào?”

Bạch Vô Thường nhướng mày: “Cậu đang đút lót trần trụi đấy à!”

Tôi nghe giọng điệu của anh ta thì thấy hẳn là có hy vọng, nên cười nói: “Cái này sao có thể gọi là đút lót được? Đây là vì tụi em đột nhiên tăng thêm nhiều việc cho hai anh, thằng em đây thực sự áy náy, nên muốn khao hai ông anh một chút.”

Bạch Vô Thường nghe thế thì hớn hở nói: “Thằng nhóc này biết giải quyết đấy! Được, hôm nay cứ thế đã, nhớ kỹ lời cậu nói đấy.”

Tôi nhìn theo bóng lưng họ dần biến mất, đột nhiên nhớ đến một vấn đề nên hô to lên: “Làm thế nào để em gửi được những thứ kia cho các anh!”

Một tiếng nói từ đằng xa truyền đến: "Tìm một cái ngã tư, viết tên của bọn này lên đó rồi đốt là được!"

Xác định Hắc Bạch Vô Thường đã đi thật rồi, tôi mới thở phào một hơi. Sau đó vội vàng đi ra cửa thoát hiểm, thò đầu xuống phía dưới mà gọi to: "Đinh Nhất! Chú Lê! Mọi người ở đâu đấy?"

Nhưng trong cầu thang trống không, không có bất kỳ ai cả! Tôi hơi bực bội, theo lý thuyết thì nếu Hắc Bạch Vô Thường đã đi thì cảnh ảo vừa rồi họ tạo ra cũng phải biến mất chứ? Nhưng vì sao tôi vẫn không nhìn thấy mọi người? Chẳng lẽ… họ đã đi xuống tầng hầm rồi?

Nghĩ tới đây, tôi lấy điện thoại ra gọi cho Đinh Nhất, nhưng vẫn không tài nào kết nối được, xem ra nếu không phải vấn đề ở chỗ tôi, thì chính là bên chỗ bọn họ gặp được vấn đề.

Tôi bèn đi dọc theo thang bộ xuống dưới, thầm hy vọng có thể tụ họp được với mọi người ở nơi nào đó… Chẳng mấy chốc tôi đã xuống đến tầng một, nhưng vẫn không nhìn thấy mọi người đâu, tôi nhìn ra ngoài cửa chính thấy xe cộ qua lại, trong khoảnh khắc tôi có ảo giác cách cánh cửa này là hai thế giới vậy.

Tôi nhớ, lúc trước những người bị vây ở chỗ này đều chưa từng đến được tầng một, giờ tôi đang đứng ở tầng một, vậy thì thế giới trước mắt tôi hẳn là thế giới thực.

CHƯƠNG

HOÁ RA LÀ "CÔ TA"

Vừa nghĩ đến khả năng hiện giờ nhóm chú Lê gặp phải nguy hiểm, tôi không khỏi bắt đầu lo lắng, hy vọng Liêu đại sư thật sự có thể xử lý được tà ma bên dưới.

Lúc này tôi nhìn xung quanh, nghĩ thầm cứ ở mãi lầu một như vậy cũng không phải là cách, không gọi được điện thoại cho bọn họ, lại không tìm thấy người, đúng là hơi khó giải quyết. Hơn nữa cũng không biết có phải vì vừa rồi căng thẳng quá hay không mà giờ tôi lại có cảm giác miệng khô lưỡi khô, rất muốn uống nước, vì thế tôi định đi ra ngoài mua bình nước uống.

Ai ngờ lúc định đẩy cửa đi ra, lại đột nhiên nghe thấy tiếng thang máy đằng sau kêu "tinh" mở ra. Mới đầu tôi còn tưởng là nhóm chú Lê cơ, kết quả quay đầu nhìn lại, phát hiện ra là một cô gái đi ra khỏi thang máy.

"Ấy? Anh là ai? Ở đây không được vào lung tung!" Cô gái kia nhìn thấy tôi thì có vẻ tức giận.

Lúc ấy tôi cũng bị cô ta làm cho ngơ ngẩn, cô gái này là ai thế? Sao tôi lại không thể vào được? Vì thế tôi hằn học nói: "Cô là ai thế?"

Cô gái kia giơ thẻ nhân viên trên người lên cho tôi xem: "Tôi là

quản lý tiền sảnh ở đây, Hàn Mông, hiện giờ chúng tôi còn đang trang trí, anh không thể đi vào! Mau đi ra ngoài đi! Nghe thấy không?”

Tôi nghĩ thầm Ngô Khải Công chưa nói hôm nay còn có một quản lý tiền sảnh sẽ đến, vì thế tôi nghi ngờ hỏi: “Không phải, tổng giám đốc Ngô không nói với cô ở đây đã ngừng trang trí rồi à?”

Hàn Mông nghe xong có vẻ không tin: “Nói hươu nói vượn! Đừng nói ngưng làm, cho dù chậm một chút cũng sẽ trì hoãn việc kinh doanh của chúng tôi, sao có thể ngưng chứ! Anh mau đi ra ngoài! Trong này bây giờ lung tung hỗn độn, đừng để đến lúc có thứ gì rớt xuống đập vào người! Đi ra ngoài!”

Hứ! Tôi nổi nóng rồi đó nhé! Chưa tới hai câu là muốn đuổi tôi đi, đừng nói một quản lý tiền sảnh như cô, chính Ngô Khải Công cũng không dám ăn nói như vậy đâu!

Vì thế tôi cũng nói không vui vẻ gì: “Cô có thể nghe tôi nói hết câu được không, tôi là do tổng giám đốc Ngô của các cô mời đến, không tin cô gọi điện thoại cho anh ta đi!”

Hàn Mông nghe xong nửa tin nửa ngờ, lấy di động ra bấm một dãy số, nhưng lúc này tôi lại nghe trong di động của cô ta truyền ra một câu rất quen thuộc: “Số thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được…”

Tôi vừa thấy điện thoại của cô Hàn Mông này cũng không gọi được, trong lòng lập tức nặng nề, vừa rồi không phải cửa lớn đã bị Đinh Nhất khóa rồi à? Sao cô ta có thể vào được? Sự xuất hiện của cô gái này rất kỳ quặc, dù thế nào thì cũng đừng là “cô ta” nhé…

“Cô nói cô tên gì?” Tôi muốn xác nhận lại lần nữa.

“Hàn Mông!”

Tôi cẩn thận tìm tòi trong đầu hai chữ này, nhưng không nhớ ra

tên “cô ta” có phải là Hàn Mông hay không.

Vì thế không còn cách nào, tôi đành phải tiếp tục nói lời khách sáo với cô ta: “Cô tới đây làm gì?”

“Tôi tới đây đương nhiên là để làm việc rồi! Anh tới làm gì? Chẳng lẽ là tới xin làm phục vụ à?” Hàn Mông tức giận nói.

Tôi trợn trắng mắt, nghĩ thầm người văn võ toàn tài như tôi có thể đến khách sạn xin làm phục vụ à? Mắt nhìn kiểu gì thế!

Hàn Mông thấy tôi không trả lời mình, cho nên đoán tôi chắc chắn không phải tới xin việc, vì thế lại tiếp tục đoán mò: “Vậy anh không phải là thiết kế trang trí chứ!”

Tôi thật sự không có lòng dạ nào nói chuyện tào lao với cô ta tiếp, bèn gật đầu nói: “À đúng, chính là nhà thiết kế.”

Hàn Mông nghe thế thì nhanh nhẹn hơn, sau đó vẫy tay với tôi và nói: “Vậy anh đi với tôi đến đây, tôi và anh thảo luận những việc cần chú ý khi trang trí lầu một.”

Tôi thật cẩn thận đi phía sau cô ta. Cẩn thận quan sát đến từng động tác của cô ta, Ngô Khải Công không thể nào để nhân viên cấp dưới đến toà nhà vào lúc này, Hàn Mông chắc chắn có vấn đề!

Hơn nữa tôi đột nhiên nghĩ tới một vấn đề đáng sợ khác, rõ ràng chúng tôi không mở cầu dao điện, nhưng vừa rồi rõ ràng cô ta đi ra từ thang máy!?

Lúc này Hàn Mông đi ở phía trước thao thao bất tuyệt nói cho tôi phải thay đổi trang trí hiện có như thế nào, nói mãi rồi lại dắt tôi đến lối vào tầng hầm dưới đất.

“Dưới này cũng phải thay đổi một chút.” Cô ta tiện tay chỉ xuống tầng hầm dưới đất.

Tôi nhìn lối vào mới được lính cứu hoả phá vỡ ra trước đó, cảnh giác nhìn cô ta và nói: “Cô biết ở đây có tầng hầm dưới đất

à?”

Hàn Mông sửng sốt, sau đó chậm rãi quay đầu, ánh mắt dại ra nhìn tôi: “Không phải anh cũng biết à?”

Chờ khi tôi thấy rõ khuôn mặt của Hàn Mông thì hít mạnh một hơi! Rốt cuộc tôi có thể hiểu được tại sao lúc trước Ngô Khải Công bị dọa tiểu ra quần rồi.

May là vừa rồi tôi đã chuẩn bị tâm lý, nếu không nhìn thấy thế này, tôi đoán mình sẽ ngất xỉu tại chỗ mất.

Một khuôn mặt vừa rồi còn êm đẹp, giờ đây máu thịt lẫn lộn, lúc trước xem báo cáo của pháp y, trên đó ghi cằm của nhân viên nữ bị lực bên ngoài giật xuống.

Lúc ấy tôi đã từng tưởng tượng hình ảnh này, nhưng hôm nay nhìn thấy mới đúng là đánh sâu vào thị giác! Tôi hít sâu một hơi để bình tĩnh lại, tiếp đó móc cái răng thú ở trước ngực ra.

“Cô, cô đã chết rồi… cô có biết không?” Tôi nói mà như thở không đủ hơi.

Hàn Mông không có cằm vẫn trầm mặc nhìn tôi không nói gì. Tôi cũng biết giờ mà bảo cô nói chuyện thật sự là làm khó.

Vì thế tôi tiếp tục nói: “Tôi biết cô chết oan, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, giờ chuyện chúng tôi có thể làm cho cô chính là vào toà nhà giải quyết thứ đã hại chết cô kia, cô đừng giúp hắn hại người nữa!”

Sau khi Hàn Mông nghe tôi nói xong, miệng phát ra tiếng khục khục, nhưng không nói thành lời. Cuối cùng cô ta chỉ có thể chớp chớp mắt, tiếp đó, tôi nhìn thấy khóe mắt cô ta có hai giọt nước mắt rơi xuống…

Vì thế tôi rèn sắt ngay khi còn nóng: “Cô đừng quấn lấy Ngô Khải Công nữa, anh ta cũng không dễ chịu gì, nếu ngày đó anh ta

biết để một mình cô đi xuống sẽ xảy ra chuyện lớn như vậy, nhất định anh ta sẽ không để cô xuống lầu… Bây giờ anh ta cũng rất hối hận! Sau khi cô xảy ra chuyện, anh ta lập tức đưa cho cha mẹ cô hai mươi vạn, hơn nữa còn hứa chờ kết án xong sẽ cho gia đình cô một khoản tiền an ủi. Cho nên cuộc sống sau này của cha mẹ cô không cần lo lắng.”

Tôi thật sự không biết mình có coi là đang hối lộ ma hay không, nếu là đúng, đây đã là con ma thứ ba tôi hối lộ hôm nay rồi!

Đột nhiên, tôi thấy vẻ mặt của Hàn Mông vô cùng đau đớn, như đang khổ sở giãy giụa gì đó… Tiếp theo tôi cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo âm u từ cửa vào tầng hầm chầm chậm lan ra…

Tôi chỉ nhìn thoáng qua đã có xúc động muốn bỏ chạy, một người đàn ông bị đốt trụi hết da, dán sát xuống đất như con thằn lằn nhanh chóng bò về phía tôi.

“Mẹ kiếp! Đây là thứ gì hả?” Tôi hoảng hồn khiếp vía vội lùi về phía sau. Lại bị một cái ghế ngã dưới đất làm vướng chân! Mắt thấy cái thứ kia sắp sửa bò đến sát chân mình… Lòng tôi chợt lạnh, nghĩ thầm chắc mình xong đời rồi!

CHƯƠNG

HỒN PHI PHÁCH TÁN

Lúc tôi đang nhắm mắt chờ chết thì nghe tiếng vèo! Một con dao bạc cắm phập vào cánh tay của tên kia, đóng đinh hắn xuống đất, quái vật lập tức kêu thảm thiết!

Tôi ngẩng lên nhìn, thấy Đinh Nhất đang mồ hôi đầy đầu đứng ở cửa vào hầm ngầm cách mình không xa, xem hô hấp dồn dập của anh ta là biết vừa rồi đã chạy rất gấp.

Nhìn thấy anh ta, tôi lập tức có cảm giác như nhìn thấy người thân, nếu không phải giữa chúng tôi còn cách con quái vật kia, chắc chắn tôi sẽ chạy tới cho anh ta một cái ôm thật chặt!

"Chú Lê và nhóm Liêu đại sư đâu?" Tôi chỉ nhìn thấy một mình Đinh Nhất nên không khỏi hơi lo lắng hỏi.

Đôi mắt Đinh Nhất đang nhìn chằm chằm vào tên nằm trên mặt đất, không dám có nửa phần lơi lỏng, nghe tôi hỏi đến nhóm chú Lê thì nói với tôi bằng vẻ mặt bình tĩnh: "Họ không sao, chờ thu phục thứ phía dưới xong sẽ lên đây tụ hợp, tôi đuổi theo hắn mới chạy lên trước!"

"Đuổi theo hắn? Vậy ra hắn bị anh đánh bị thương, mới bò lê trên mặt đất như vậy à." Tôi giật mình nói.

Đột nhiên tôi lại nghĩ đến một vấn đề, nếu Hàn Mông và tên đàn

ông bị đốt trụi này đều ở bên trên, vậy thứ mà nhóm chú Lê thu phục ở dưới lại là cái gì nữa?

Đinh Nhất nhìn ra thắc mắc của tôi, trầm giọng nói: “Là hồn phách của đứa bé kia, nó cũng đã hóa thành lệ quỷ…”

“Không phải nó chết trong nhà mình à? Sao có thể xuất hiện ở đây chứ.” Tôi hơi khó hiểu.

Đinh Nhất chỉ ngón tay vào cái tên nằm trên đất nói: “Thật ra lúc bị phát hiện đứa bé kia cũng đã chết rồi, về nhà nhảy lầu chẳng qua chỉ là cái xác sống bị hắn thao túng thôi!”

Lúc này tôi nhìn về phía quái vật như than cốc còn đau khổ giãy giụa trên mặt đất, tay của hắn bị dao bạc cắm chặt xuống đất đang xèo xèo bốc khói trắng, tuy rằng mặt của tên này đã bị đốt thành cục than, nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra hắn rất đau đớn.

Cùng lúc đó, Hàn Mông cũng cực kỳ khó chịu, dường như giữa hai bọn họ tồn tại mối liên hệ nào đó, kẻ chết người bị thương…

“Vừa rồi cậu đi đâu vậy?” Đinh Nhất lúc này mới nhớ ra hỏi tôi.

Tôi vội xua xua tay: “Đừng nói nữa, quay về sẽ kể cho anh nghe, tóm lại không có nửa xu quan hệ nào với cái tên nằm dưới đất này. Mọi người thì sao? Sao lại gặp được hắn?”

Đầu tiên Đinh Nhất cảnh giác nhìn phía sau, sau đó chậm rãi tới gần tôi nói: “Sau khi phát hiện không thấy cậu, chúng tôi đã tìm khắp các tầng lầu mà vẫn không thấy, cuối cùng sư bá nói nếu muốn tìm thấy cậu, cũng chỉ có thể thu phục thứ bên dưới trước, vì thế chúng tôi mới đi thẳng xuống tầng hầm dưới đất.”

Bây giờ xem ra cũng may tôi gặp phải Hàn Mông, mà không phải cái tên dưới đất kia...

Lúc này từ cửa vào tầng hầm ngầm đột nhiên vọt ra một bóng dáng, mà nhóm chú Lê theo sát phía sau cũng chạy lên. Liêu đại sư

thấy tôi không sao thì lớn tiếng nói: "Tiến Bảo, ném cành đào trên lưng cháu cho ta!"

Tôi lập tức dỡ ba lô xuống ném qua đó, một đồ đệ của Liêu đại sư đón được, lấy một cành đào ra, sau đó đổ một lọ chất lỏng đặc sệt lên trên cành đào, tiếp theo dùng từng cành đào đánh lên người tên nằm dưới đất kia.

Chú Lê đi đến bên cạnh tôi nói: "Cháu không sao chứ?"

Tôi lắc đầu: "Không sao ạ, Liêu đại sư định đánh tan hồn phách của hắn à?"

Chú Lê thở dài nói: "Oán khí của tên này lợi hại hơn chúng ta tưởng, mới đến giờ thôi mà đã hại chết hai mạng người, hơn nữa hồn phách bị hắn hại chết không thể đầu thai, đều hóa thành lệ quỷ như hắn. May sao chúng ta phát hiện kịp thời, nếu không thời gian dài, số người hắn hại chết càng nhiều thì càng có khả năng thành ma, đến lúc đó không phải người phàm như chúng ta có thể đối phó."

Tôi nghe thế thì nhìn sang cái tên trên mặt đất kia, lúc này thân hình hắn đã bị cành đào đánh đến dần dần nhạt đi, dường như sắp biến mất vào không khí. Cái bóng chuồn từ bên dưới lên lúc này cũng hiện hình, đúng là một cậu bé hơn mười tuổi…

Nhìn hai oan hồn bị hắn hại chết này lại chịu nỗi đau đớn giống như hắn, tôi thật sự không đành lòng, bèn hỏi hai người nhóm Liêu đại sư phải làm thế nào? Không ngờ Liêu đại sư nói với vẻ mặt vô cảm: "Chờ đến khi thứ dưới đất này biến mất, họ cũng sẽ biến mất theo…"

"Biến mất chính là hồn phi phách tán ư?" Tôi giật mình.

Liêu đại sư gật đầu: "Bọn họ đã không còn cơ hội đầu thai nữa, thời gian ở lại dương gian càng dài thì oán khí lại càng lớn, nếu không gom lại diệt trừ, họ sẽ còn tiếp tục gây hại cho tánh mạng

của người khác."

Tuy đây là biện pháp giải quyết tốt nhất hiện giờ, nhưng tôi vẫn cảm thấy như vậy rất không công bằng với họ! Chú Lê thấy mặt tôi hơi tái, bèn vỗ vai tôi và nói: "Cháu biết không, loại oan hồn thế này sẽ lặp lại khoảnh khắc trước khi mình chết, vĩnh viễn nhận sự đau khổ không dứt, bởi thế cuối cùng bọn họ mới hóa thành lệ quỷ không có ý thức. Cho nên… hồn phi phách tán đối với bọn họ mới là sự giải thoát chân chính."

Tôi bất đắc dĩ gật đầu, thật ra trên đời luôn có rất nhiều bất đắc dĩ, chuyện chúng tôi có thể làm cũng không nhiều, tôi cũng thật lòng hy vọng Hàn Mông và cậu bé kia có thể giống như lời chú Lê, thật sự được giải thoát…

Lúc rời khỏi toà nhà, tôi có cảm giác như đã qua mấy đời, nguyên nhân gây ra tất cả mọi chuyện đều bởi vì tên tài xế xe taxi kia nhất thời khó chịu. Tuy rằng khi Bạch Kiện cho tôi xem hồ sơ, miêu tả về hắn chỉ dùng hai chữ họ Lý đơn giản, nhưng tôi biết hắn cũng có người nhà và bạn bè, sau khi chết cũng có người đau lòng khổ sở vì hắn.

Vì một lý do không đáng nhắc tới như vậy mà hại chết bao nhiêu mạng người, cuối cùng cũng hại chết chính mình… Làm như vậy thật sự đáng giá ư? Tôi tin nếu cho hắn sống lại, nhất định hắn sẽ không làm như vậy. Nhưng mà cuộc đời vô thường, lấy đâu ra cơ hội sống lại đây?

Sau khi trở lại nhà chú Lê, tôi kể lại chuyện mình bị Hắc Bạch Vô Thường bắt đi, Liêu đại sư nghe xong thì bảo đồ đệ đi mua mấy thứ tôi hứa với họ về đủ, sau đó bảo tôi buổi tối tìm ngã tư nào đó đốt đi.

Chú Lê càng nghĩ càng sợ, nói với tôi: "Cũng may cháu không hứa hẹn lung tung những thứ khác, nghe nói họ rất khó chơi, sau

này tốt nhất cũng đừng gặp lại!”

“Chắc là sẽ không đâu! Cháu đã lau nước mắt trâu đi rồi, sao có thể còn nhìn thấy họ nữa?” Tôi ra vẻ không sao cả.

Ban đêm, Đinh Nhất đi cùng tôi đến một ngã tư đường bên ngoài khu chung cư của mình, tôi làm theo lời chú Lê, viết lên một tờ giấy vàng mấy chữ “Người nhận: Tạ Tất An và Phạm Vô Cứu”.

Lúc đốt tôi còn hơi buồn bực, viết có mấy chữ như vậy, bọn họ có thể nhận được ư? Đinh Nhất cũng nhún vai nói: “Không biết, có điều lấy địa vị của hai người họ, chắc là không có quỷ sai nào dám cắt xén đâu!”

CHƯƠNG

VÔ THƯỜNG CẬY NHỜ

Cái gã này ngon, đốt năm mươi ký tiền giấy ngốn của tôi mất hơn một tiếng đồng hồ, cũng may trước đó tôi lấy một cái thùng sắt tới, bằng không đốt trực tiếp trên mặt đất như vậy chắc đốt cả thành phố luôn mất!

Còn như gái đẹp, cái tôi đốt cho bọn họ là mô hình anime nổi tiếng nhất ở Nhật Bản hiện giờ, dáng người đó là hạng nhất luôn ấy! Lúc tôi đốt đi mà còn thấy không nỡ, đồ đẹp như vậy lại đốt cho hai con ma kia!

Sau khi xong việc, chúng tôi về nhà, đáng lý ra tôi đã đốt những món họ cần cả rồi, việc này phải coi như qua luôn. Nhưng không ngờ, ban đêm tôi vừa mới đi vào giấc ngủ thì lại rơi vào ác mộng…

Mới đầu tôi cảm thấy có người đang vỗ nhẹ lên mặt, lúc ấy tôi còn tưởng là Đinh Nhất giỡn với mình, vì thế tôi mất kiên nhẫn nói: "Đừng quậy, tôi buồn ngủ mà!"

Không ngờ sau đó mặt tôi lại bị vỗ mạnh một cái, tiếp theo nghe thấy một giọng nói quái dị cất lên bên tai: "Đừng ngủ nữa Lý Tiểu Minh! Bằng không anh đây sẽ câu linh hồn nhỏ bé của cậu đi đấy!"

Nghe đến đó tôi giật mình ngồi dậy, thấy Bạch Vô Thường đang ngồi trên ghế mát xa thoải mái nhìn tôi, còn Hắc Vô Thường đứng

bên cạnh anh ta tò mò ấn điều khiển từ xa của cái ghế.

Tôi lập tức mờ mịt nói: "Hai vị… đại ca sao lại tới đây? Là đồ em đốt không hợp ý hai anh ư?"

Bạch Vô Thường nghe xong quơ quơ một ngón tay trước mặt tôi nói: "Không không không, đồ cậu đốt chúng tôi rất hài lòng."

Tôi nghe thế thì mắng thầm, bà nội cái đồ thối chân, mày hài lòng còn tới tìm ông làm gì hả? Nhưng trên mặt vẫn phải ra vẻ cung kính nói: "Thế không biết hai anh tới tìm em… còn có chuyện gì nữa?

Bạch Vô Thường cười hê hê nói với tôi: "Là thế này, hai anh đây bình thường cũng không có bạn bè gì trên này, cho nên có chuyện gì đều không tiện làm việc, qua lần giao tiếp này, các anh phát hiện con người nhóc cũng không tệ lắm, nên muốn kết bạn với cậu…"

Tôi đang nghe cái lời rắm chó gì đây! Nào có ai còn sống sờ sờ đi kết bạn với quỷ sai đâu? Nhưng ngoài miệng lại không thể nói như vậy, vì thế trên mặt cười hùa nói: "Hai vị đại ca xem trọng thằng em quá, sao em trèo cao nổi chứ!"

Hắc Vô Thường có vẻ nhìn ra tôi đùn đẩy, bèn quăng cái điều khiển từ xa trong tay đi: "Sao? Không vui à?"

"Sao có thể! Là em sợ các anh ghét bỏ em không có không bản lĩnh thôi!" Tôi vội giải thích.

Bạch Vô Thường lập tức trừng mắt nhìn Hắc Vô Thường rồi nói: "Đại ca, đừng dọa người anh em Tiểu Minh… Chúng ta còn có việc nhờ cậu ấy cơ mà?"

Tôi nghĩ thầm hoá ra chờ tôi ở đây đấy? Ta nói Hắc Bạch Vô Thường này sao khi không lại muốn móc nối quan hệ với mình chứ? Thì ra là có việc cần tôi làm! Nhưng bản lĩnh của mình thế

nào tôi tự biết, có thể giúp được bọn họ làm chuyện gì đây?

Lúc này Bạch Vô Thường cũng nhìn ra suy nghĩ của tôi, cười nói: “Yên tâm, chuyện vào sinh ra tử chắc chắn sẽ không tìm cậu, chúng tôi muốn cậu giúp chúng tôi tìm một người.”

“Người? Người nào có thể làm hai anh để bụng thế?” Tôi ngờ vực nói.

Bạch Vô Thường thu lại khuôn mặt vẫn luôn tươi cười, có vẻ hơi u sầu nói: “Việc này phải bắt đầu nói từ hơn sáu mươi năm trước…”

Vì thế Bạch Vô Thường kể lại cho tôi chuyện năm xưa hai anh em họ vì phạm sai lầm trong công việc đã khiến một hồn phách thoát khỏi lục đạo luân hồi…

Đó là buổi tối của một ngày sáu mươi năm trước, hai anh em họ dựa theo chỉ dẫn của Sổ Sinh Tử, đến một đạo quán câu linh hồn của một đạo sĩ già. Theo chỉ dẫn trên Sổ Sinh Tử, dương thọ của lão đạo sĩ là năm mươi sáu, vì thế vào cuối đêm canh ba, hai anh em họ đi đến đạo quán kia.

Đang trên đường đi, đột nhiên thấy trong một căn nhà đang bày rượu mừng, đi bên ngoài đều ngửi thấy mùi rượu thơm lan toả xung quanh! Hắc Vô Thường mê rượu, bèn muốn uống hai ngụm rồi mới đi làm việc chính, Bạch Vô Thường không lay chuyển được nên đành phải cùng vào.

Họ vào nhà thì thấy tuy làm đám cưới nhưng trên mặt khách và chủ lại không có nửa phần vui mừng, thậm chí có người còn mang vẻ sợ hãi. Hắc Vô Thường mê rượu nên cũng không nghĩ nhiều, nháy mắt đã nhập vào một người đàn ông, định nhân cơ hội uống hai ly rượu mừng.

Nhưng Bạch Vô Thường từ trước đến nay cẩn thận, anh ta cảm thấy tiệc cưới này không bình thường! Vì thế anh ta bèn bí mật

vào phòng cưới để xem xét, kết quả phát hiện, đây nào phải đám cưới gì đâu, rõ ràng là minh hôn!

Trong phòng cưới cô dâu chú rể đều ngồi ngay ngắn trên ghế dựa, nhưng tư thế của họ cứng đờ không hề nhúc nhích, quan trọng nhất là chỉ cần nghiêng người là có thể nhìn thấy sau lưng họ có một cây gậy chống đỡ cơ thể, như vậy mới có thể làm cho họ ngồi được trên ghế.

Đáng lý ra minh hôn cũng không tính là gì, lúc ấy ở dương gian có phong tục làm minh hôn cho con cái chết sớm, khó trách lại làm đám cưới lúc đêm muộn thế này! Vì thế Bạch Vô Thường ra khỏi phòng cưới, định lôi Hắc Vô Thường mê rượu nhanh chóng đi làm việc chính.

Nhưng không ngờ tới khi anh ta ra tới sân thì thấy Hắc Vô Thường đã uống say! Lúc ma nhập xác người, nếu uống say chẳng những tổn hại dương thọ của người này, hơn nữa một khi say đến quên canh giờ, tới lúc gà gáy báo sáng, có thể họ sẽ thật sự gặp rắc rối.

Quỷ sai đều có một quy tắc, đó chính là trước khi hừng đông phải trở lại âm ty, nếu không đến lúc Diêm Quân điểm danh sẽ không gánh nổi hậu quả! Nhưng bây giờ lại đã đến giờ câu hồn đạo sĩ kia, nếu lúc này không đi, vậy sẽ bỏ lỡ canh giờ hôm nay.

Bạch Vô Thường nhìn người anh em của mình, thầm biết không thể bỏ mặc anh ta, đành phải để lão đạo sĩ kia sống lâu một lát! Vì thế anh ta lập tức lôi Hắc Vô Thường ra khỏi thân thể người phàm kia, sau đó vội vội vàng vàng đưa về âm ty.

Chờ anh ta đưa lão Hắc về xong lại một mình hấp tấp quay lại, nhưng phát hiện lão đạo sĩ kia đã tắt thở từ lâu. Lúc ấy Bạch Vô Thường cảm thấy việc này không đúng, đáng lý ra nếu không có quỷ sai câu hồn, như vậy âm hồn vừa mới chết đa phần đều sẽ bất

động ở nguyên đó, nhưng sao bây giờ chỉ còn lại thân thể của lão đạo sĩ chứ?

Vì thế Bạch Vô Thường tìm kiếm gần đó khá lâu, đến tận lúc bình minh báo sáng, anh ta mới bất đắc dĩ chạy về âm ty. Lúc này lão Hắc cũng tỉnh rượu, lòng biết là do mình mê rượu làm hỏng chuyện lớn nên muốn đi nhận tội với Diêm Quân.

Nhưng lúc này Bạch Vô Thường lại cẩn thận quá mức, cảm thấy việc này không đơn giản như vậy, nếu tùy tiện bẩm báo Diêm Quân có thể không còn đường sống để xoay chuyển. Vì thế hai người họ bàn bạc rồi quyết định trước khi chưa điều tra rõ chuyện này, giấu giếm không báo.

Đến tối lão Hắc lại đến căn nhà làm tiệc cưới kia lần nữa, kết quả phát hiện trong nhà đó vốn không có ai ở!

Anh ta gọi một con ma lang thang gần đó hỏi mới biết, hàng xóm xung quanh căn bản chẳng quen biết người làm tiệc cưới đêm qua, mấy hàng xóm đều được cho tiền mời đến uống rượu.

CHƯƠNG

NHÂN MA CÒN SỐNG

Sau khi lão Hắc trở về kể lại chuyện cho Bạch Vô Thường nghe, anh ta hiểu ngay tiệc cưới đó được tạo ra là để ngăn họ lại, xem ra việc này chắc chắn có quan hệ với hồn phách bỏ trốn của lão đạo sĩ kia!

Tuy nói là thế, nhưng họ lại không có chứng cứ gì rõ ràng, chỉ có thể tìm được linh hồn của lão đạo sĩ trước rồi nói tiếp. Vừa tìm là tìm tới ba mươi năm! Chờ đến khi biết được tin tức về linh hồn của lão đạo sĩ, thì họ phát hiện lão đã thành người khác từ lâu rồi!

Hoá ra năm đó lão đạo sĩ nhìn thấu thiên cơ, biết đại nạn của mình đã đến, vì thế lão cố ý bày tiệc cưới trên con đường quỷ sai câu hồn phải đi qua để làm chậm trễ thời gian của họ.

Tuy rằng đến lúc đó thì lão vẫn sẽ chết, nhưng khi ấy linh hồn của lão sẽ nhanh chóng rời đến một nơi khác, ở đó, lão đã tìm thấy một đứa trẻ mới sinh nhập thân đoạt xác, biến thành một người sống.

Tôi không hiểu tại sao đạo sĩ già kia phải làm vậy? Nếu lão muốn lại làm người, vậy vì sao không theo quỷ sai trở lại âm ty đầu thai chuyển thế chứ? Nhưng Bạch Vô Thường lại nói cho tôi biết, bởi vì làm như vậy lão sẽ mất tu vi cả đời này, phải bắt đầu

lại…

Tuy Bạch Vô Thường đã tìm được đạo sĩ đoạt xác kia rồi, nhưng cũng chẳng thể câu hồn phách của lão được nữa, chỉ có thể chờ đến khi dương thọ của người này được ghi trên Sổ Sinh Tử hết mới được!

Vì đã có một bài học, hai anh em họ đặc biệt chú ý đến lão đạo sĩ trọng sinh này. Nhưng dù vậy, ở thời điểm mấu chốt nhất vẫn để hồn phách của lão chạy mất!

Ăn quả đắng hai lần trong tay lão này, hai anh em họ mới cảm thấy đạo sĩ này chẳng những không đơn giản mà còn khá lợi hại! Lúc ấy họ mới nghĩ tới chuyện tra xét kiếp trước của lão ta.

Không ngờ lại phát hiện kiếp trước thằng cha này lại là tên nghiệt đồ của Đại thiên sư Trương Nguyên Húc đời thứ 62 ở Long Hổ Sơn, vì trộm tập sách cấm thuật của thiên sư mà bị đuổi khỏi sư môn, sau đó không biết tung tích.

Sau Bạch Vô Thường lại tra được, vì mạng của người này là ngũ tệ tam khuyết, cho nên tuổi thọ chỉ tới ba mươi tám, sau khi chết thì đầu thai thành đạo sĩ lúc trước. Theo lý thuyết người đầu thai rồi sẽ không giữ được ký ức kiếp trước, nhưng không biết người này dùng cách gì, mà lại vẫn tu luyện được bí thuật của kiếp trước.

Đến đây Hắc Bạch Vô Thường mới biết mình đã gây ra họa lớn rồi, nếu cứ như vậy tu luyện tiếp, chỉ sợ không đến mấy đời nữa, người này đã có thể tu luyện thành nhân ma! Tuy nhiên, vì sợ bị Diêm Quân ở âm ty biết, nên hai anh em họ vốn không dám trắng trợn điều tra công khai, chỉ có thể lợi dụng lúc tới dương gian làm việc lén lút điều tra.

Nhưng cứ như vậy thì sức lực cũng có hạn, cho nên mãi vẫn không tìm được vị trí hiện giờ của tên kia…

Tôi nghe Bạch Vô Thường nói xong, thầm nghĩ cái này mà còn không phải chuyện vào sinh ra tử à? Đừng nói là tên nhân ma đã tu luyện mấy đời kia, ngay cả một con ma nhỏ âm khí hơi nặng thôi mà tôi cũng có đối phó được đâu?

Vì thế tôi ăn ngay nói thật: "Hai anh à, không phải thằng em không muốn giúp hai anh, mà bản lĩnh của em tìm người chết còn được, chứ hai anh bảo em tìm kẻ lợi hại như vậy, thật sự là em làm không được!"

Lão Hắc trầm mặt nói: "Trương Tiến Bảo! Đừng nghĩ chúng tôi không biết cậu là ai? Không thăm dò gốc rễ của cậu rõ ràng, chúng tôi có thể tìm được tới đây à? Hay nên gọi là Lý Tiểu Minh nhỉ!"

Tôi thầm cả kinh, hỏng rồi, đáng lẽ lúc trước không nên lừa bọn họ, hai con hàng này chỉ cần điều tra là sẽ lộ tẩy ngay.

Bạch Vô Thường thấy tôi hoảng sợ thì đánh mắt với lão Hắc, sau đó quay sang nói với tôi: "Tiến Bảo à, cậu xem chúng tôi thật sự muốn kết bạn với cậu đấy, tuy trước đây cậu gạt chúng tôi, nhưng chúng tôi cũng hiểu tâm trạng lúc đó của cậu, cho nên sẽ không để tâm. Nhưng bây giờ cậu đã biết chuyện của chúng tôi rồi… lại không định làm bạn với chúng tôi, vậy…"

Tôi nghe ra đây là muốn trở mặt, bèn vội cười xoà nói: "Hai anh à, nếu các anh đã điều tra em thì cũng biết năng lực của em chỉ có tí chút này, không phải em không muốn giúp anh, mà là không biết nên giúp như thế nào?"

Bạch Vô Thường nghe thế thì cười: "Thật ra chúng tôi cũng biết việc này là làm khó cậu, chẳng qua cậu có thể yên tâm, chúng tôi sẽ không để cậu mạo hiểm, chỉ cần cậu giúp chúng tôi tìm người này, sau đó báo cho chúng tôi biết ngay là được!"

Anh ta nói xong thì lấy một tấm thẻ màu đen ra đưa cho tôi: "Đến lúc đó, chỉ cần cậu đốt tấm thẻ này vào buổi tối, bất kể cậu ở

đâu, hai anh em chúng tôi sẽ hiện thân ngay!”

Tôi nhận lấy tấm thẻ màu đen xem cẩn thận, trừ hình vẽ cổ quái ra thì trên đó chẳng có chữ nào. Xem ra việc này không giúp cũng phải giúp, vì thế tôi hỏi Bạch Vô Thường, nhân ma kia có dấu hiệu gì đặc biệt? Tôi cũng đâu thể gặp ai cũng níu người ta lại hỏi, anh có phải gã đạo sĩ năm đó chạy trốn không?

Bạch Vô Thường suy nghĩ rồi nói với tôi: “Mấy mươi năm trước, chúng tôi đã từng đánh nhau với hắn, anh cả của tôi đã đánh hồn phách của hắn bị thương, cho nên về sau bất kể hắn đầu thai hay đoạt xác, trên người đều sẽ mang theo dấu vết…”

“Dấu vết gì?”

Lão Hắc xen vào nói: “Ở sau eo trái của hắn có ký hiệu hình tròn, là vết thương năm đó bị gậy khóc tang* của tôi gây ra.”

* Lúc động quan, người con để tang chống gậy, trên đó có quấn một tờ giấy trắng.

Tôi nghe mà nghi ngờ: “Chỉ một ký hiệu như vậy thôi à? Không có gì khác nữa à? Lỡ như có người trên eo cũng có cái bớt giống vậy thì làm sao đây?”

Nhưng lão Hắc lại nói rất chắc chắn: “Ký hiệu của lão có một đặc điểm, đó là đến buổi tối sẽ chuyển từ màu đỏ sang đen, chắc chắn trên đời chỉ có một…”

Tôi nghĩ thầm vậy cũng chẳng dễ tìm đâu! Muốn tôi nhìn eo một người đàn ông vào buổi tối xem có ký hiệu hình tròn hay không, chuyện này hơi khó à nha!

Vì thế tôi hơi khó xử nói: “Chỉ có một đặc điểm này thôi à?”

Bạch Vô Thường rất nghiêm túc trả lời tôi: “Chỉ có một điểm đặc biệt này.”

Hết cách rồi, cũng chỉ có thể từ từ tìm, dù sao họ cũng đã tìm

mấy chục năm trời, đời nào tôi vừa nhận giúp mà đã tìm được cho họ ngay! Cuối cùng trước khi đi, Hắc Bạch Vô Thường còn cảnh cáo, việc này ngoại trừ tôi ra thì không thể nói cho người sống thứ hai biết, nếu không đừng trách bọn họ không nhớ tình cũ câu hồn tôi đi trước!

Tôi thầm hừ lạnh nói, tôi và các người có thể có cái tình cũ gì hả?

Sau đó tôi cảm thấy mặt mình tê dại, chờ tôi tỉnh táo lại thì phát hiện lần này đúng là Đinh Nhất đang đánh mình thật.

Thấy anh ta cau mày, vẻ mặt lo lắng, xem ra dáng vẻ của tôi vừa rồi rất khác thường, vì thế tôi vuốt mặt mình rồi nói: “Đệch! Anh ra tay thật đấy à.”

Đinh Nhất nghi ngờ nhìn tôi chằm chằm một chốc rồi nói: “Vừa rồi cậu làm sao vậy?”

“Vừa rồi tôi làm sao?” Tôi giả ngu hỏi.

“Vừa rồi cậu không thở…” Đinh Nhất nói ẩn ý.

Tôi nghe mà cả kinh, thầm mắng hai con hàng Hắc Bạch Vô Thường, nói chuyện thì nói chuyện thôi, làm gì mà một hai phải câu linh hồn nhỏ bé của tôi ra khỏi xác chứ?

Đinh Nhất thấy tôi có vẻ thấp thỏm thì nghiêm mặt hỏi: “Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

CHƯƠNG

CHUYẾN ĐI ĐÔNG BẮC

Thấy dáng vẻ lo lắng của Đinh Nhất, tôi thật sự không giấu giếm được gì, đành phải cẩn thận kể lại chuyện đêm qua cho anh ta…

Anh ta nhìn tấm thẻ màu đen trong tay rồi nói: “Thứ này chắc là có cùng tác dụng với tấm phù đen mà sư bá đốt, chẳng qua tấm ông ấy đốt có thể gọi quỷ sai gần đó đến, còn tấm bọn họ cho cậu chỉ có thể gọi Hắc Bạch Vô Thường thôi.”

Tôi gật đầu: “Chắc vậy, nhưng chỉ với chút tin tức mà họ đưa cho tôi, quả thực chính là tìm kim dưới đáy biển, căn bản là vô vọng!”

Nhưng Đinh Nhất lại có suy nghĩ khác: “Người có mang năng lực dị thường như vậy, cho dù muốn cố ý che giấu thì cũng không thể là người qua đường Giáp đâu.”

“Ý của anh là, lão sẽ là cao nhân có đạo hạnh? Giống như chú Lê và Liêu đại sư à?” Tôi nói.

Đinh Nhất gật đầu: “Sư phụ chắc chắn không phải, tôi đã từng nhìn thấy sau lưng ông ấy, không hề có ký hiệu gì. Còn sư bá à… Vậy phải hỏi sư phụ rồi.”

“Hỏi sao bây giờ? Chẳng lẽ trực tiếp hỏi chú Lê, chú và sư huynh của chú có chơi gay không? Có biết sau lưng ông ấy có cái

bớt nào không à?" Tôi xấu hổ nói.

Đinh Nhất suy nghĩ rồi bảo: "Cũng đúng, vậy phải suy nghĩ kỹ lại, nhưng tôi nghe nói họ sắp đi rồi!"

Tôi thầm nghĩ ra tay từ chỗ người mình quen có phải hơi không phúc hậu lắm không? Nhưng Đinh Nhất lại khuyên: "Thật ra tôi hy vọng cậu vĩnh viễn đừng gặp được tên kia, cái loại nhân ma này đừng nói là cậu, dù là Hắc Bạch Vô Thường cũng không phải đối thủ của lão. Mưu mô và lòng dạ của người này không phải loại đồ ngốc não ngắn, chỉ ăn gạo hai ba mươi năm như cậu có thể đối phó."

Tuy tôi cảm thấy Đinh Nhất nói khá khó nghe, nhưng không may là bị anh ta nói trúng rồi. Tôi vẫn rất rõ sức của mình, bây giờ chắc chắn là tôi không đắc tội nổi với Hắc Bạch Vô Thường rồi, thật sự gặp phải cái lão kia chắc cũng game over, cho nên bây giờ việc tôi có thể làm chính là hy vọng trăm ngàn lần mình đừng đụng phải lão…

Hôm sau chú Lê mời khách ăn cơm, nói là bữa cơm tiễn Liêu đại sư, tôi nghe thế bèn tự bỏ tiền túi mời mọi người đến trung tâm mát xa lớn nhất thành phố xả hơi. Thật ra tôi rất ít tới những nơi thế này, lần này chủ yếu là vì xem sau eo của Liêu đại sư.

Bây giờ ngẫm lại vẫn còn đau lòng, vì xem sau eo của một người đàn ông vừa lùn vừa béo mà tôi lại tiêu mất hơn sáu ngàn! Cứ như vậy, bọn họ tiêu tiền của tôi, còn dạy dỗ tôi, bảo về sau nên ít tới những nơi thế này, hại dương khí!

Tôi nghe xong nghĩ thầm, hại dương khí thì mấy người đừng có tới! Mẹ nó, một mặt dùng tiền của ông đây để hưởng thụ, một mặt còn mở miệng quở trách tôi! Nhưng tuy trong lòng nghĩ vậy, ngoài miệng tôi vẫn vâng dạ đồng ý. Cuối cùng vẫn nhờ Đinh Nhất trợ giúp, tôi và Liêu đại sư vào cùng phòng mát xa, giường dựa sát

nhau…

Chỉ có lúc này tôi mới có thể nhìn rõ phía sau lưng của ông ấy, kết quả khi thợ mát xa lấy khăn lông trên lưng ra, tôi lập tức thở dài nhẹ nhõm, lưng Liêu đại sư trắng trẻo nuột nà, ngay cả một cái mụn cũng không có! Hơn sáu ngàn kia của tôi xem như mất trắng…

Trước khi đi, Liêu đại sư nói với chú Lê, người nhốt những oan hồn đó ở khách sạn kia nhất định không phải kẻ tốt lành gì, nếu gặp được thì tuyệt đối không được lấy cứng chọi cứng. Mà sau đó Ngô Khải Công cũng theo như thỏa thuận lúc trước, chuyển cho chú Lê sáu mươi vạn.

Vì thế chú Lê lấy hai mươi vạn chuyển thẳng cho Liêu đại sư, coi như tiền phí vất vả lần này tới giúp chúng tôi, nói cho cùng là anh em ruột vẫn phải tính toán sổ sách rõ ràng!

Dư lại bốn mươi vạn, tôi mười vạn, Đinh Nhất mười vạn, còn bao nhiêu chú Lê cầm. Đương nhiên, mười vạn kia của Đinh Nhất vẫn để chú Lê bảo quản. Tuy bây giờ anh ta và tôi cùng nhau mua hai chỗ bất động sản, nhưng thực tế Đinh Nhất có bao nhiêu tiền tôi cũng không rõ lắm, nói không chừng còn nhiều hơn tôi kha khá đó!

Mỗi khi nghĩ đến đây là tôi lại giận sôi máu với anh ta: “Một ông chủ tiền còn nhiều hơn tôi như anh, sao cứ luôn ăn chực uống chờ tôi thế hả!”

Đinh Nhất cũng luôn mang vẻ mặt vô tội nói: “Tôi không có tiền, sư phụ nói tôi tiêu tiền thì đi đòi cậu!”

Hê, nói sao chú Lê cứ xúi giục Đinh Nhất mua nhà cùng tôi, hoá ra ông ấy còn tính toán chút tiền còm này? Chẳng qua may mà Đinh Nhất ăn cũng không nhiều lắm, chắc cũng không đến mức làm tôi phá sản.

Chờ chuyện của Ngô Khải Công hoàn toàn xử lý xong, tôi mới dành thời gian rảnh gọi điện thoại về nhà chú họ, không ngờ vẫn chẳng có ai bắt máy, điều này làm tôi rất hoảng sợ! Đáng lý ra sức khoẻ của thím họ không tốt, không thể ra ngoài thời gian lâu như vậy chứ?

Cuối cùng thật sự không liên hệ được với chú họ, tôi đành phải đặt vé máy bay về Đông Bắc một chuyến. Khi tôi nói chuyện này với chú Lê, chú ấy suy nghĩ và nói: "Vậy để Đinh Nhất đi cùng cháu, một mình cháu trở về chú không yên tâm, dù sao trong khoảng thời gian này chắc sẽ không có việc gì lớn."

Vì thế ngày hôm sau tôi và Đinh Nhất cùng nhau trở về Đông Bắc… Dọc đường đi, tâm trạng của tôi đều thấp thỏm, sợ chú và thím họ sẽ có rủi ro gì đó. Trước khi đi, vì sợ Chiêu Tài lo lắng nên tôi chỉ nói có việc trở về tìm chú họ, cũng không nói thẳng với chị chuyện mất liên lạc với ông ấy.

Ra khỏi sân bay, chúng tôi cũng không đón xe buýt mà gọi luôn một chiếc taxi đi thẳng đến thôn. Ngựa không dừng vó như vậy, ấy thế mà khi chúng tôi tới nơi trời cũng đã tối rồi.

Thời tiết Đông Bắc vừa vào tháng chín đã bắt đầu có sương giá, hai con hươu ngốc chúng tôi đi vội vàng quá, cả quần áo ấm cũng không mặc, lúc mới ra khỏi sân bay, cả hai bị đông lạnh thấu tim gan.

Chờ khi tới được thôn của chú họ, bầu trời lại còn bắt đầu đổ tuyết. Trả tiền xe xong, hai chúng tôi rét cóng run lẩy bẩy đi về phía nhà chú.

Buổi tối ở nông thôn, mọi nhà đều ngủ rất sớm, tuy bây giờ nông thôn cũng đã có internet, nhưng mà trời vừa sẩm tối, họ đã chui vào ổ ngủ sớm rồi. Nhìn ánh đèn lấp lánh trong thôn, tôi thầm cầu nguyện, hy vọng lát nữa có thể nhìn thấy vẻ mặt giật mình

của chú họ, còn có thím họ ngồi trên giường sưởi.

Mà khi tôi đứng trước cửa nhà chú họ, tất cả hy vọng đều biến mất, chỉ thấy trên cửa lớn đóng chặt có một ổ khoá. Tôi đã lạnh cóng tới mức phải giậm chân tại chỗ rồi, lúc trước không suy nghĩ nhiều như vậy, đầu óc nóng lên chạy tới đây. Bây giờ thì hay rồi, mặc ít đồ như vậy, mẹ nó mà ngay cả một cái giường sưởi cũng không có.

Đinh Nhất thấy tôi thật sự lạnh không chịu nổi, vì thế hai ba động tác đã mở khoá cửa ra, sau đó quay đầu lại nói với tôi: "Đi vào trước rồi nói sau!"

Vào nhà, tôi lập tức choáng váng, nhìn cỏ dại trong sân, ít nhất cũng đến một hai tháng không được xử lý rồi, trước đây khi tôi tới nhà chú họ, đừng nói cỏ dại, ngay cả chỗ đất hơi nhiều một chút, thím họ đều lập tức quét sạch sẽ mới được!

Đinh Nhất không đếm xỉa tới tôi ở đó tự thương cảm, anh ta mở khoá cửa phòng ra, sau đó đi vào bật công tắc. Đèn sáng ngời, hoàn cảnh trước mắt tôi càng thêm rõ ràng.

CHƯƠNG

THÍM HỌ QUA ĐỜI

Dưới cây táo trong sân, táo rơi rụng đầy đất, nếu thím họ ở nhà, nhất định sẽ không để lãng phí như vậy! Tất cả đều chứng minh rằng, ít nhất họ đã rời đi hai tháng rồi.

Lúc này Đinh Nhất ra ngoài sân ôm một bó củi nhóm lửa vào nhà: "Trước đừng nghĩ gì cả, vào nhà đi, bên ngoài lạnh quá."

Tôi vào nhà xem thử, không ngờ Đinh Nhất lại còn biết nhóm lửa giường đất, loại giường sưởi nông thôn này trước đây chúng tôi đã từng thấy chú họ nhóm, trông không dễ làm lắm.

Không ngờ Đinh Nhất rất thuần thục nhóm được lửa dưới giường sưởi lên, thế này mới làm chúng tôi thấy ấm áp hơn.

Giờ tôi mới cẩn thận quan sát trong phòng, phát hiện chú họ đi rất vội vàng, một ít trái cây trên bàn đã thối nhũn ra. Với tính tiết kiệm của thím họ, nếu không phải thình lình có việc gấp mà nói, thím sẽ không lãng phí như thế.

Bây giờ tôi càng thêm lo lắng cho họ, nhất định là có chuyện gì vô cùng khẩn cấp mới đi vội vàng thế. Bây giờ trời đã muộn, có chuyện gì cũng chỉ đành chờ đến mai sang nhà hàng xóm hỏi thăm mới biết.

Đêm này trải qua thật sự khó khăn, tuy rằng chúng tôi nằm trên

giường đất ấm áp, nhưng bụng lại chẳng có hạt cơm nào, nên cũng ngủ không yên được! Quá nửa đêm, Đinh Nhất đói đến mức khó chịu lắm rồi, bèn chạy đến nhà bếp xem thử, kết quả thấy đồ bên trong đều hỏng hết cả.

Trước kia lần nào về Đông Bắc cũng được ăn ngon uống tốt, không ngờ giờ đây đãi ngộ lại thua kém nhiều như vậy! Vất vả lắm mới chịu đựng được đến hừng đông, tôi bèn đi gõ cửa nhà hàng xóm.

Bác gái mở cửa nhận ra tôi, giật mình nói: "Tiến Bảo, sao cháu đã về rồi?"

Tôi hơi ngượng ngùng nói: "Bác gái ơi nhà bác có đồ ăn không? Cháu thật sự đói quá!"

Bác gái vừa nghe thế vội đưa tôi vào nhà: "Mau vào đi! Bác mới chưng màn thầu, cháu lấy mấy cái đi, buổi sáng thôn chúng ta không nấu cơm, đều ăn màn thầu kẹp dưa muối, bác gắp cho cháu một đĩa dưa muối."

"Cảm ơn bác gái nhiều lắm! Chúng cháu tới gấp, nhà chú họ lại không có ai, chúng cháu phải chịu đói từ đêm qua tới giờ." Tôi cảm kích nói.

Bác gái vội vàng xua tay: "Không có gì đâu, chú họ cháu không có nhà, bác cũng không thể để cho các cháu bị đói mà phải không?!"

"Đúng rồi bác gái, chú thím cháu đi đâu rồi ạ? Sao cháu không liên hệ được với họ?"

Bác gái kinh ngạc nói: "Cháu không biết gì à?"

"Biết gì ạ?"

Bác gái thở dài: "Thím họ cháu bị bệnh, chú họ cháu đưa thím cháu đi Bắc Kinh khám bệnh từ hồi tháng tám rồi!"

Tôi nghe xong thì nghĩ thầm chuyện này là không thể nào! Nếu chú họ thật sự đến Bắc Kinh, sao lại không liên lạc với tôi chứ? Không đúng, chắc chắn không đơn giản như bác gái nói.

Sau khi về đến nhà, tôi và Đinh Nhất ngấu nghiến ăn sạch mấy cái màn thầu và một đĩa dưa muối. Khỏi phải nói! Đây là màn thầu và dưa muối ngon nhất mà tôi từng được ăn từ trước tới nay. Ăn cơm xong, một mình tôi đi tới nhà kho, nhìn bàn thờ gia tiên trong nhà kho, thầm nghi ngờ…

Chú họ đi rất vội, cả bàn thờ gia tiên cũng bỏ mặc. Tôi nhìn bàn thờ gia tiên ngẩn người một lúc, nhớ lại lời chú họ nói với tôi lúc trước.

Đột nhiên… Tôi thình lình nhớ ra một chuyện! Tôi nhớ rõ rất lâu về trước, có một lần chú họ uống say đã từng nói bàn thờ gia tiên thờ trong nhà là Hoàng tiên. Nhưng sau này chú lại kể cho tôi một phiên bản khác, bàn thờ gia tiên lại biến thành Hồ tiên! Chẳng lẽ bàn thờ gia tiên này còn là do hai vị tiên gia Hồ - Hoàng luân phiên cai quản?

Lúc trước khi chú kể cho tôi, tôi chỉ toàn cho là nghe chuyện cũ, nên cũng không để chuyện này trong lòng, càng không suy nghĩ lại. Nhưng bây giờ chú họ mất tích, những lời trước đây chú nói với tôi hiện rõ mồn một… Giờ suy đi nghĩ lại, thật không biết những lời này của chú họ, câu nào là thật, câu nào là giả?

Đinh Nhất thấy tôi vẫn ngồi mãi trong sân không vào lại thì ra xem tôi làm cái gì? Anh ta thấy tôi nhìn chằm chằm vào bảo gia tiên trong nhà kho phát ngốc, bèn đi đến bên cạnh tôi nói khẽ: “Vào phòng trước rồi nói, trong sân lạnh lắm.”

Vì thế tôi gật đầu, có hơi mất mát đi cùng anh ta về phòng. Không ngờ rằng người mà trước đây mình cho là thân thiết nhất, bây giờ nhìn lại, hình như mình cũng không hiểu thấu hết người

ta…

Trở về phòng, tôi lại cẩn thận kiểm tra một lượt, chắc chắn chú họ không để lại tin nhắn gì cho mình. Tôi và Đinh Nhất đành quyết định về nhà trước rồi nói sau!

Tuy nhiên trước khi đi, lúc Đinh Nhất khoá cửa đột nhiên vô tình phát hiện ổ điện trên tường có chỗ kỳ lạ. Anh đi qua xem thử thì thấy ổ điện chỉ gắn tạm trên tường, dùng tay bẩy nhẹ là bung ra.

Khi thấy rõ thứ bên trong, tôi mừng rỡ, mặt sau ổ điện có gài một cuộn giấy nhỏ. Tôi mở cuộn giấy ra xem, nét chữ bên trong là do chú họ viết.

Đó là một địa chỉ, nếu tôi không nhớ lầm, địa chỉ đó là nhà mẹ đẻ của thím họ. Xem ra chú họ vẫn có để lại tin tức cho tôi, nhưng tại sao chú ấy phải làm việc cẩn thận chặt chẽ như thế chứ?

Chẳng lẽ là sợ bị kẻ thù đuổi giết? Nhưng đây đã là thời đại nào rồi, kẻ thù ở đâu ra đây!? Xem ra tôi phải tự đi một chuyến đến địa chỉ trên tờ giấy mới được.

Tôi và Đinh Nhất hỏi thăm bác gái hàng xóm một chút, biết địa chỉ này cách đây chưa tới ba mươi cây số. Vì thế chúng tôi bỏ tiền thuê một chiếc xe ba bánh trong thôn chở thẳng đến đó.

Trên đường đi ngang qua một khu chợ, tôi và Đinh Nhất mua mỗi người một cái áo bông to mặc đỡ để chữa cháy. Đoạn đường sau đó nhờ có hai cái áo bông này, bằng không tôi và Đinh Nhất đã bị đông lạnh thê thảm.

Lúc tới cửa thôn, tôi thấy có rất nhiều phụ nữ đang tẻ bắp ở cửa thôn, vì thế tôi cầm tờ giấy địa chỉ hỏi các bà ấy đường đi thế nào?

Một chị gái trong đó vừa liếc qua địa chỉ thì sắc mặt lập tức âm

trầm nói: “Các cậu cũng tới tham gia lễ tang à?”

Lúc ấy tôi không nghe rõ chị ta nói hai chữ “lễ tang”, chỉ hy vọng chị có thể mau chóng đưa chúng tôi đến địa chỉ này. Chị gái nhiệt tình bỏ dở việc trong tay, đưa tôi và Đinh Nhất đến địa chỉ kia.

Nhưng đi không bao lâu, từ xa tôi đã nhìn thấy trước một căn nhà rất náo nhiệt, người ra ra vào vào không ít, đến gần xem, lòng nặng trĩu lại.

Trên cổng treo vải xô màu trắng, người trong sân ngoài sân đều đang không ngừng tiếp đón, đây rõ ràng là nhà này có người chết, đang làm lễ tang mà…

Tôi đến gần nhìn, phát hiện tên trên bài vị ở linh đường lại là tên của thím họ! Sao có thể? Lòng tôi đau đớn, có cảm giác muốn khóc, vì thế tôi không tự chủ được từ từ đi về phía linh đường.

Nhưng lúc này lại đột nhiên bị ai đó kéo lại, tôi quay đầu nhìn, thấy là một người xa lạ.

CHƯƠNG

ĐẠI QUÂN LỢN RỪNG

Người nọ cười và nói với tôi: "Cậu là Tiến Bảo hả?"

Tôi mờ mịt gật đầu đáp: "Đúng vậy! Anh là..."

Người đàn ông kéo tôi đến một góc rồi nói nhỏ với tôi: "Chú họ của cậu bảo tôi ở đây chờ cậu, ông ấy biết cậu nhất định sẽ tới tìm, cho nên bảo tôi lúc thấy cậu thì giao cái này cho cậu."

Nói xong anh ta lấy một bức thư trong người ra cho tôi, tôi nhận thư mở ra xem, bên trong quả nhiên là chữ viết của chú họ.

Trong thư chú nói tôi đừng đau buồn, cũng đừng làm ầm lên, sức khoẻ của thím họ không có việc gì... Đọc mấy dòng chữ trong thư của chú họ, cuối cùng tôi đã yên tâm hơn nhiều. Nhưng lại thầm nghi ngờ tại sao chú họ phải làm một lễ tang giả cho thím chứ? Chắc không vì để lấy chút tiền phúng viếng đâu!

Người nọ thấy vẻ mặt tôi biến đổi khó lường thì cười nói: "Chú họ của cậu giờ đang ở một nơi bí ẩn, cậu chỉ cần đi theo đường nhỏ lên núi ở đầu thôn Tây, đi suốt đến hết đường rồi đi tiếp theo hướng Bắc, sẽ gặp được chú họ cậu nhanh thôi."

Tuy tôi không tin lời người này lắm, nhưng vẫn đi lên núi cùng Đinh Nhất. Trước khi đi tôi lo xa, nên lúc vào tiệm tạp hoá trong thôn mua bánh mì thì hỏi dò bà chủ tiệm đường lên núi đi làm sao.

Con người bà chủ rất nhiệt tình, cho rằng hai chúng tôi là khách đi leo núi, bà ấy chỉ qua đầu thôn Tây nói: “Cậu đi theo hướng bên kia sẽ thấy một con đường nhỏ, các cậu đi suốt theo con đường nhỏ đó là có thể lên núi. Nhưng giờ này mà các cậu lên núi thì chỉ sợ đi lên trời đã tối rồi.”

Tôi cảm ơn bà chủ, nói với bà chúng tôi chỉ hỏi thăm trước một chút, một thời gian sau sẽ tới cùng bạn bè. Sau đó tôi và Đinh Nhất ra khỏi cửa hàng tạp hoá, xách một túi đồ ăn đi về phía đầu thôn Tây…

Con đường nhỏ kia đúng là rất dễ tìm, nhưng nó cũng chính xác là một “con đường nhỏ”, trước chưa nói đến cỏ mọc hai bên đường cao đến tận nửa người, chỉ nói độ rộng của con đường thôi, thân hình như tôi và Đinh Nhất mà cũng không thể đi song song! Hết cách, chúng tôi đành phải một trước một sau bò lên núi…

Theo lời người nọ, chúng tôi đi mãi đến cuối đường mới có thể đi theo hướng Bắc, nhưng con đường này mẹ nó sao dài quá?! Tính từ lúc từ trong thôn ra tới giờ, chúng tôi đã đi đến bốn tiếng đồng hồ rồi, nhưng đường nhỏ vẫn còn chưa hết.

Bánh mì và giăm bông mua ở tiệm tạp hoá trong thôn lúc trước đã ăn gần hết, chưa nói đến chuyện chúng tôi có đồ ăn để lấp đầy bụng hay không, áng chừng tối nay hai chúng tôi còn phải ngủ lại ngọn núi này đây.

Bây giờ là trung tuần tháng mười, thời tiết này ở Đông Bắc mà muốn cắm trại dã ngoại, dưới tình huống cả cái rắm cũng không có, cho dù không bị cóng chết thì cũng bị đông chết! Đinh Nhất bày vẻ mặt không sao cả, nhưng tôi thì không được đâu!

Lúc này tôi bắt đầu nghi ngờ, người kia có phải là lừa đảo hay không thế! Nhưng tại sao anh ta lại lừa chúng tôi lên núi chứ? Ngay lúc tôi đang do dự tiếp tục men theo đường lên núi hay là

theo lối cũ quay về, rốt cuộc cũng đã thấy cuối đường…

Lúc này Đinh Nhất móc la bàn ra xem, sau đó giơ một ngón tay lên nói: “Bên kia là hướng Bắc, chúng ta đi thôi.”

Tôi nhìn mảnh rừng cây rậm rạp, đành cười khổ tiếp tục đuổi theo Đinh Nhất. Vừa rồi tôi ghét bỏ con đường nhỏ kia khó đi, nhưng so nó với con đường trước mắt, quả thực đúng là đường rộng thênh thang.

Đinh Nhất đi phía trước, thỉnh thoảng dùng dao bạc chém đứt nhánh cây chắn lối, tôi thì ở phía sau gạt lá cây và mạng nhện trên đầu mình ra… Lúc tôi đang vô cùng hối hận vì không nên tuỳ tiện lên núi, đột nhiên nghe thấy trong rừng cây có âm thanh.

Tôi thầm vui vẻ, cho là chú họ đến đón mình, nhưng vừa định bước lên trước thì bị Đinh Nhất kéo lại và nói: “Từ từ, thấy rõ ràng rồi hãy qua.”

Nghe anh ta nói vậy, lòng tôi cũng không chắc chắn lắm, xét cho cùng đây là nơi núi rừng hoang vu, lỡ như đùng một cái từ trong rừng chui ra thứ không phải chú họ mà là sư tử hay hổ thì sao, không phải chúng tôi game over luôn à?

Vì thế hai chúng tôi yên lặng đứng im, nhìn về phía phát ra tiếng động… Âm thanh đó càng ngày càng gần, tôi thấy không ít nhánh cây cỏ khô bị đè rạp.

Lúc ấy tôi còn nghĩ giờ sao chú họ mạnh tay thế? Thì Đinh Nhất lại đột nhiên lôi tôi đến một cây tùng lớn bên cạnh nói: “Trèo lên cây!”

“Trèo… Trèo cái gì?”

“Mau trèo lên cây!” Đinh Nhất sốt ruột quát.

Nhưng tôi nào có biết trèo cây đâu! Phí sức cả buổi cũng không bò được lên chạc cây trên đầu, cuối cùng vẫn nhờ Đinh Nhất

khiêng tôi lên vai mới miễn cưỡng bò được đến chạc cây.

Sau khi tôi vất vả lắm mới ngồi vững, Đinh Nhất nhanh nhẹn đu lên một cái cây to khác. Anh ta vừa lên đến trên cây, chỗ chúng tôi vừa đứng đã bị một đám đen sì sì giẫm đạp lên.

Tôi tập trung nhìn, là một đám lợn rừng?! Thảo nào vừa rồi những nhánh cây kia đều bị giẫm gãy cả, đám này giống như xe tăng loại nhỏ, có thể không gãy mà được à? Lúc này tôi dùng khẩu hình hỏi Đinh Nhất: "Sao anh biết là lợn rừng mà không phải chú họ?"

Đinh Nhất chỉ mũi của mình: "Tôi ngửi thấy mùi thối…"

Tôi nghe thế thì lập tức hết chỗ nói.

Ở Đông Bắc, lợn rừng là loài vật rất mạnh mẽ, lời xưa hay nói nhất lợn nhì gấu ba là hổ, lợn rừng này chính là con vật nguy hiểm bậc nhất trong lòng các thợ săn Đông Bắc đấy! Nếu như vừa rồi chúng tôi đối đầu với chúng, hậu quả chắc chắn là không dám tưởng tượng.

Chú họ ơi chú họ, chú đúng là hại người mà! Lần này nếu không phải Đinh Nhất đi cùng, xem chừng tôi đã bị lợn rừng ủi chết từ lâu rồi! Tôi đang thầm oán giận thì thấy đám lợn rừng kia nhàn nhã thong dong chạy về phía Nam.

Thấy lợn rừng đi xa rồi, tôi thầm thở phào nhẹ nhõm, tôi lấy bình nước trong ba lô ra, uống ừng ực mấy hớp to, sau đó nói với Đinh Nhất: "May mà mũi chó của anh thính, bằng không hai chúng ta đều bị lợn ủi chết."

Đinh Nhất nghe câu nói của tôi thì trợn trắng mắt: "Đó là cậu thôi, nếu không phải có cái đồ con ghẻ cậu ở đây, nói không chừng tôi còn có thể bắt một con lợn rừng để nướng ăn đấy!"

Tôi không phục, vừa định nói, anh cứ khoác lác đi! Nhưng chợt

thấy tình cảnh của mình thì đành hậm hực nói với anh ta: "Phải phải, anh trâu bò số một thiên hạ được rồi chưa? Mau đỡ trẫm xuống cây đi!"

Khi tôi vất vả leo được xuống đất, lại nghe thấy tiếng sàn sạt trong khu rừng phía trước. Lòng tôi lại chùng xuống, nghĩ thầm không phải là thân thích của đám lợn rừng vừa rồi theo tới chứ hả?

Nhưng lúc này từ trong rừng cây đi ra, không phải chú họ thì là ai? Tôi nhìn thấy chú họ là vành mắt đỏ lên: "Sao giờ chú mới đến! Thân thích nhà chú vừa mới đi qua đây này!"

Chú họ nghe thế cười ha hả nói: "Thân thích nhà chú còn không phải là cháu à?"

Lúc này tôi nhìn thấy trên lưng chú họ đeo súng săn, xem ra chú ấy định vào núi làm thợ săn?

CHƯƠNG

NHÀ NHỎ TRONG RỪNG

Chú họ đầy ý cười đi đến trước mặt tôi: “Các cháu không sao chứ?”

Tôi lắc đầu: “Đương nhiên không sao, nếu không phải trên người chúng cháu không có súng săn, vừa rồi chắc chắn cháu có thể săn một con lợn rừng cho chú ăn!”

Chú họ chẳng có bụng dạ nói chuyện tào lao với tôi, xách súng săn sau lưng lên: “Các cháu đi phía trước đi…”

Tôi biết chú họ sợ đàn lợn rừng quay ngược lại, cho nên mới cầm súng săn đi chốt đoàn. Nói thật, nếu không phải có chú họ dẫn đường, thật đúng là tôi không thể tưởng được ở chỗ sâu trong rừng rậm lại còn có người ở.

Đó là một căn nhà nhỏ trong rừng, khi chúng tôi đến nơi, thím họ đã chờ trước cửa từ sớm. Tôi nhìn thấy thím họ thì lòng cảm thấy đau xót, lúc trước còn tưởng thím đã không còn nữa.

Thím họ chờ tôi đến trước mặt, giữ chặt tay tôi nói: “Tiến Bảo, các cháu đi đường mệt chết rồi nhỉ! Cơm chiều nấu xong rồi, mau vào nhà ăn cơm đi!”

Tôi đỏ mắt nói: “Thím họ… Cháu còn tưởng rằng… tưởng rằng thím…”

Thím họ cười vỗ vai tôi: “Thím biết, cháu thấy không phải thím rất khoẻ à, không sao… Có chú họ cháu ấy, kiểu gì cũng phải làm ra cái chuyện xấu này.”

Chú họ nghe thế cũng chỉ cười nhạt, không nói gì cả.

Căn nhà gỗ nhỏ này nhìn từ bên ngoài không tính là lớn, nhưng đi vào trong lại thấy rất rộng rãi, hơn nữa bên trong còn đào sâu xuống dưới hai mét, cảm giác giống như là một căn hầm xa hoa.

Lúc này thím họ bưng đồ ăn lên bàn: “Trên núi không so được với dưới chân núi, không có hoa quả rau dưa gì, nhưng thịt lại có rất nhiều. Hai ngày trước chú họ bảo cháu sắp tới, phải chuẩn bị nhiều món ăn dân dã, thím còn không tin, nào biết chúng ta trốn ở đây mà các cháu vẫn có thể đến được chứ!”

Tôi cười hì hì: “Chỉ cần biết chú thím ở chỗ nào, dù rất xa cháu cũng có thể tìm được!”

Chú họ liếc tôi rồi bảo: “Cháu cứ bốc phét đi, nếu không phải chú đi đón các cháu, các cháu có thể tìm được à?”

“Vậy không thể trách cháu, mấu chốt là chỗ chú cả đường đi cũng không có!” Tôi không phục nói.

Lúc này tôi nhìn về phía đồ ăn trên bàn, nước miếng lập tức chảy ròng ròng, bụng của tôi và Đinh Nhất đã đói đến sôi ùng ục từ lâu. Chú họ thấy mắt hai chúng tôi đều tỏa sáng thì cười bảo: “Đừng nói nữa, mau ăn đi! Đây chính là đặc sản núi rừng thứ thiệt đó!”

Vì thế thím họ cười ha ha giới thiệu cho chúng tôi: “Đừng nhìn một bàn này toàn thịt, nhưng đều khác biệt nhé, đĩa này là buồng ong xào thịt hươu, đĩa này là thịt thỏ hoang kho tàu, còn thịt khô này, đây là lấy thịt lợn rừng vừa rồi các cháu gặp được để làm đấy!”

Tôi và Đinh Nhất cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ vừa ăn thịt vừa gật đầu…

Bữa cơm này ăn quá no, xong bữa thì hai chúng tôi nằm ườn ra trên giường sưởi chẳng hề muốn nhúc nhích. Toàn căn nhà gỗ nhỏ chỉ có một chiếc giường đất, nhưng may là đủ lớn, bốn người chúng tôi ngủ cũng dư dả. Chú họ kéo mành vải bố ở đầu giường cho thím họ để thím ngủ trước, chúng tôi thì ở bên này nói chuyện phiếm.

Đương nhiên là tôi đang gấp không chờ nổi, muốn biết sao chú lại đưa thím họ rời khỏi nhà, còn chạy về nhà mẹ đẻ của thím họ làm một lễ tang giả là ý làm sao?

Chú họ thở dài rồi nói: "Chú cũng không còn cách nào… Nếu chú không để cho thím họ cháu giả chết, chỉ sợ bà ấy đã sớm chết thật!"

Tôi nghe không hiểu lắm: "Tại sao ạ? Là vì bệnh của thím họ sao?"

Chú họ gật đầu nói: "Thật ra mấy năm trước, chú đã từng đưa thím họ cháu đến bệnh viện Cáp Nhĩ Tân kiểm tra sức khoẻ, nhưng kết quả không tốt lắm, nói là ung thư giai đoạn cuối. Lúc ấy nói gì thím họ cháu cũng không đồng ý điều trị, một hai phải về nhà mới chịu. Chú thấy tâm trạng của bà ấy cực kỳ không ổn, nghĩ thầm về nhà thì về nhà đi, chờ tâm trạng của bà ấy tốt hơn một chút chú lại khuyên bà ấy tới khám bệnh."

"Vậy sau đó, sao không khám bệnh nữa ạ? Không ổn thì chú gọi điện thoại cho cháu chứ! Chúng ta đến Bắc Kinh khám!" Tôi vội vàng nói.

Chú họ nghe thế lắc đầu: "Tính của thím họ cháu mà cháu còn không biết sao? Có ý kiến của mình, đã quyết định rồi thì ai cũng không thay đổi được."

“Vậy cũng không thể cứ ở nhà chống đỡ chứ?”

Chú họ đốt cho mình một điếu thuốc, sau đó rít một hơi mới nói: “Sau chú lại nghĩ đến một cách, có thể để thím họ cháu sống lâu thêm mấy năm…”

Tôi thầm ngờ vực, trên đời còn có cách kiểu đó ư? Chú họ thấy vẻ thắc mắc của tôi, thì thầm nói cho tôi biết cách chú dùng là gì…

Cách này chú đã từng dùng rồi, cũng không phải với ai khác, chính là cách mượn tuổi thọ đã dùng cho người tôi nhiều năm trước! Nếu không phải vì cách này, cha mẹ tôi cũng sẽ không chết sớm, là họ cho tôi mượn tuổi thọ của mình, tôi mới còn mạng mà sống đến giờ.

Hoá ra chú nhân lúc thím họ không biết, lấy mấy năm tuổi thọ của mình gán cho thím mượn, lúc này mới để thím lại sống thêm mấy năm tháng yên ổn. Nhưng hai tháng trước, chú họ tính một quẻ cho thím, phát hiện đại nạn của thím tới, mà cách mượn tuổi thọ cũng chỉ có thể thực hiện một lần, nếu chú không nghĩ ra cách, chỉ sợ đến lúc quỷ sai đến câu hồn thì chậm mất.

Vì thế chú họ trái lo phải nghĩ, lúc này mới nghĩ tới cách dùng cái chết giả để lừa gạt quỷ sai. Đầu tiên chú nói với người trong thôn muốn đưa thím họ đi bệnh viện lớn khám bệnh, tiếp đó đưa thím về nhà mẹ đẻ, hợp tác bầy trò với một ông thầy âm dương bên nhà mẹ đẻ của thím họ, để tất cả mọi người cho rằng thím họ qua đời khi đi khám bệnh, nên mới quay về đây an táng.

Chú họ rời khỏi thôn đang ở để chôn cất là vì né tránh quỷ sai, để thân thích láng giềng đều cho rằng thím đã chết, càng là để quỷ sai không câu được hồn phách của thím không nổi lòng nghi ngờ… Mà chú họ thì sớm đã đưa thím họ đến đây ẩn cư, hy vọng có thể giúp thím sống lâu thêm mấy năm trên đời.

Lòng tôi bồi hồi, tình cảm của chú họ đối với thím họ đúng là

da diết chân thành mà! Không ngờ lại hy sinh tuổi thọ cho thím! Chỉ hy vọng hết thảy những gì chú họ làm có thể để thím sống lâu thêm mấy năm…

Bởi vì quá mệt mỏi, chúng tôi trò chuyện được một lúc thì tôi ngủ mất, một giấc ngủ rõ ngon lành! Hơn nữa trong rừng rất yên tĩnh, khi chúng tôi ngủ đến tự nhiên tỉnh lại thì đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Ăn cơm xong, chú họ dẫn theo chúng tôi vào trong rừng, chú nói cả khu rừng này gần như không có người tới, cho nên ở gần nhà gỗ chú có đặt một cái bẫy lợn rừng, giờ dắt chúng tôi đi xem bên trong có thứ gì hay không…

Kết quả chúng tôi còn chưa đi đến chỗ đặt bẫy đã nghe thấy phía trước có từng đợt tiếng tru. Chú họ nghe xong thì trầm mặt xuống nói: “Hình như bắt được một con lợn con!”

“Tại sao ạ? Còn chưa tới nơi chú đã biết là lợn con à?” Tôi tò mò hỏi.

Chú họ bảo tôi cẩn thận nghe xem tiếng kêu này có phải rất hoảng sợ hay không? Tôi nghe thấy đúng vậy nên nói luôn: “Thế không phải bình thường sao ạ? Mình rớt xuống bẫy sao lại không hoảng sợ?”

CHƯƠNG

CHUYẾN ĐI ĐẾN PHÁP

Chú họ nói cho tôi biết: “Nếu là lợn rừng trưởng thành chắc chắn không dám kêu to như vậy, bởi vì chúng sợ sẽ thu hút thú dữ và thợ săn đến, chỉ có lợn con mới hoảng hốt sợ hãi tru lên.”

Đinh Nhất cũng đồng ý với lời chú họ, nhưng tôi lại tỏ vẻ không tin, một hai phải đánh đố với anh ta: “Nếu chú họ nói đúng, tôi sẽ mua bữa sáng cho anh nửa năm!”

Kết quả khi chúng tôi tới nơi, thấy quả nhiên trong bẫy là một con lợn rừng choai choai đang kêu thảm thiết, bẫy của chú họ sập đúng vào cổ nó, cho nên bất kể nó giãy giụa thế nào cũng không thể thoát được…

Chú họ liếc nhìn con lợn con rồi chép miệng: “Nhỏ quá, thịt chắc không ngon!”

Vật nhỏ kia vừa thấy chúng tôi tới thì kêu còn thảm hơn trước, cứ như chúng tôi đã làm gì nó ấy. Tôi nghe mà lòng nhũn ra, nói với chú họ: “Nếu thịt ăn không ngon thì thả nó ra đi ạ!”

Không ngờ chú họ lại xua tay nói: “Cũng không thể thả, để nó ở trong bẫy thì chúng ta mới có thể có thịt ăn!”

Ban đầu tôi cũng không biết chú họ có ý gì, chú chỉ bảo tôi và Đinh Nhất trốn vào trong bụi cỏ đợi, một lát sẽ thấy kết quả. Quả

nhiên không bao lâu, đã thấy lợn mẹ thân hình to lớn dẫn theo mấy con lợn con cỡ con ở trong bẫy hốt hoảng chạy từ xa tới…

Lúc này tôi mới hiểu được chú họ muốn làm gì, chú muốn dùng lợn con làm mồi để bắt lợn mẹ… Cách này dù rất được hời, nhưng cũng không khỏi quá mức tàn nhẫn, nhìn vẻ mặt vui mừng của chú họ, tôi thật sự nghi ngờ chú vẫn là người năm đó đã thả con hồ ly lửa ra khỏi bẫy kia ư?

Lúc tôi đang thầm ngờ vực thì nghe một tiếng uỳnh, lợn mẹ ngã xuống đất, một đám lợn con vây quanh nó kêu lên thảm thiết, nghe mà khiến lòng tôi khó chịu, chỉ tiếc lúc này lợn mẹ đã chết, nói thêm nữa cũng không ích gì.

Chú họ chạy tới dùng súng đánh chết toàn bộ lợn con, tôi thấy thế thì kinh ngạc nói: “Chú họ! Sao chú lại đánh chết hết bọn chúng? Không phải chú nói thịt lợn con ăn không ngon sao?”

Chú ngẩng đầu, vô tội nói: “Không đánh chết thì chúng cũng không sống nổi, không bằng lấy về nướng ăn!”

Giờ này phút này tôi chợt nhớ lại những món “đặc sản núi” vừa ăn tối qua, trong lòng trào lên sự ghê tởm. Thật không biết là chú họ thay đổi rồi, hay là trước giờ tôi vẫn không hiểu hết ông ấy đây?

Chú họ cũng không đem cả con lợn rừng về, chỉ cắt lấy phần thịt ngon bên trên, bỏ lại toàn bộ đầu, chân, nội tạng linh tinh, nói theo lời của chú là, mấy chỗ thịt nát đó sẽ có thứ khác tới ăn, nhất định sẽ không lãng phí.

Trên đường về tôi vẫn rầu rĩ không vui, Đinh Nhất nhìn ra tôi buồn bã, nói nhỏ với tôi: “Nếu họ đã không sao, vậy chúng ta quay về đi.”

Tôi ngẫm lại cũng phải, rốt cuộc bọn họ ở đây để trốn họa, chúng tôi ở lại lâu quá không tốt, lỡ như tiết lộ hành tung của họ

thì thành chuyện xấu.

Sau khi về đến nhà, thím họ đã bắt đầu chuẩn bị cơm cho chúng tôi, ăn cơm xong chúng tôi chào tạm biệt hai người họ, nếu giờ họ đã không sao nữa, chúng tôi cũng nên đi về trước.

Chú họ nghĩ đoạn rồi nói: “Hoàn cảnh ở đây kém, chú cũng không giữ cháu, sau này có thời gian lại đến thăm chú thím…”

Trước khi đi chú họ cho chúng tôi cầm đi một ít thịt khô thím họ làm, vốn dĩ tôi là không muốn cầm, nhưng lại không tiện từ chối ý tốt của họ, cuối cùng cũng chỉ có thể lấy, mang về cho chú Lê ăn, dù sao chú ấy cũng thích món này.

Chú họ vẫn tiễn đến chỗ lúc trước chú đón được chúng tôi, cũng dặn dò chúng tôi trên đường trở về cẩn thận một chút, hơn nữa đừng dừng lại trong thôn mà nên đi luôn.

Tôi gật đầu, nói chú mau quay về, đừng để thím họ một mình ở nhà chờ lâu quá. Nhìn bóng dáng chú họ rời đi, lòng tôi có chút cảm giác nao nao trống rỗng kỳ lạ…

Khi trở lại thôn, chúng tôi ra khỏi đó không dừng lại một phút nào, tuỳ tiện đón một chiếc xe vận tải đi ngang qua về tới thành phố Cáp Nhĩ Tân. Bởi vì không vội về nên chúng tôi chọn ngồi xe lửa.

Cũng không phải tôi tiếc tiêu tiền, mà là thật lòng không thích cảm giác ngồi máy bay, tôi luôn cảm thấy ngồi xe lửa chạy trên đường sắt vững vàng hơn…

Về đến nhà, tôi biếu hết thịt khô cho chú Lê, dĩ nhiên là chú sung sướng đến không khép miệng lại được, nói cái gì mà mình thích nhất loại này, những thứ bán trong siêu thị mùi vị đều không chuẩn, cho nên kiểu gì ăn cũng không ngon.

Tôi cười bảo: “Chú thích là được, dù sao…”

Nói một nửa, tôi đột nhiên nhớ tới chú thím họ lại biết làm loại thịt khô đàn ông thích ăn này ư? Sao trước kia tôi không biết nhỉ? Bỏ đi… Không nghĩ nhiều như vậy, dù gì bây giờ họ không sao là ổn rồi.

Lúc này chú Lê thấy tôi có tâm sự thì cười nói: “Trở về thăm một chuyến phải càng yên tâm chứ, nhưng sao chú thấy cháu ngược lại càng lo lắng thế?”

Tôi lắc đầu: “Không sao ạ, có lẽ là cháu suy nghĩ nhiều thôi!”

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chú vừa nhận được một vụ lớn, nghĩ coi lập tức lại có khoản tiền vào túi, có phải có thể vui vẻ hơn hay không?” Chú Lê vỗ vỗ vai tôi và nói.

Tôi vừa nghe có tiền để kiếm là tâm trạng tốt lên ngay, xem ra vẫn là chú Lê hiểu tôi, đôi ta chính là một đôi tham tiền trời sinh!

Chú Lê bảo vụ này là chị Bạch tìm đến chúng tôi, tôi vừa nghe chị Bạch đã trở lại thì vui vẻ nói: “Chị ấy về nước rồi cơ à! Cháu còn tưởng chị ấy muốn ở nước ngoài lâu lâu chứ!”

Nhưng chú Lê lại lắc đầu nói: “Không có, bây giờ con bé đang ở Pháp, bảo chúng ta mau chóng đến Pháp tìm nó, nó nói ở bên kia gặp một chuyện khó giải quyết, muốn chúng ta qua đó giúp đỡ.”

“Chuyện gì khó giải quyết thế? Còn cần chúng ta ngàn dặm xa xôi chạy tới?” Tôi khá tò mò.

Chú Lê cũng lắc đầu: “Con bé không nói tỉ mỉ, chỉ nói chuyện này chỉ có chúng ta đi mới giải quyết được, có điều mọi người đều quen biết nhiều năm như vậy, nếu nó đã tìm chúng ta, vậy nhất định là gặp phải chuyện không giải quyết được, nên chúng ta phải đến Pháp một chuyến…”

Vài ngày sau, ba chúng tôi đến sân bay Bordeaux Mérignac, chị Bạch đã chờ chúng tôi ở bên ngoài từ sớm, sau khi gặp mặt, chị

Bạch cho tôi và Đinh Nhất mỗi người một cái ôm nồng nhiệt, nói là ngay lúc này có thể nhìn thấy chúng tôi đúng là tốt quá!

Tôi cười nói với chị: “Nghe nói rượu vang đỏ của Pháp nổi tiếng toàn thế giới, không biết lần này bọn em có thể uống một trận đã đời không đây?!”

Chị Bạch nghe thế thì vẻ mặt hơi quai quái nói: “Không thành vấn đề, bảo đảm cho em uống đủ!”

Mới đầu tôi cho rằng chị nói đùa với tôi thôi, nhưng không ngờ xe chúng tôi lại đi một mạch đến một trang viên rượu nho nằm ở mạn phải Bordeaux…

Lúc xuống xe tôi cũng choáng váng, luôn mồm nói với chị Bạch là tôi đùa thôi, sao lại kéo chúng tôi đến trang viên rượu thật thế?

CHƯƠNG

CỤ GIÀ BIẾN MẤT

Chị Bạch mỉm cười, không trực tiếp trả lời vấn đề của tôi, mà quay sang nói với trợ lý bên cạnh: “Đưa khách về phòng nghỉ ngơi trước, bữa tối lát nữa sẽ xong…”

Tôi mờ mịt nhìn chị Bạch, mà chị lại đẩy tôi và Đinh Nhất lên trước và nói: “Mau đi đi! Về phòng tắm rửa cái đã, ngồi trên máy bay mười mấy tiếng không mệt à? Chị đây sẽ đi chuẩn bị cho các cậu một bàn tiệc Pháp chính tông…”

Vì thế ba chúng tôi về phòng với trợ lý trước, suy cho cùng chị Bạch cũng không phải người ngoài, nếu chị ấy đã mời chúng tôi tới, như vậy sớm muộn gì cũng sẽ nói với chúng tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trên đường đến đây, chúng tôi thấy từng vườn từng vườn nho, mà trang viên rượu thoạt nhìn có vẻ cổ xưa này lại tọa lạc trong đó. Trước chưa nói rượu vang đỏ ở đây ủ có ngon hay không, chỉ nói phong cảnh phối hợp với lâu đài rượu phong cách châu Âu này thôi, đã thật sự cực kỳ xa hoa lộng lẫy rồi…

Trợ lý của chị Bạch đưa chúng tôi đến phòng khách ở lầu ba, anh ta nói cho chúng tôi biết, mỗi gian phòng dành cho khách ở lầu ba đều có một ban công nhỏ nhô ra ngoài, khách có thể ngồi

ngoài đó nhấm nháp rượu ngon và ngắm hoàng hôn.

Tôi cười bảo: “Vẫn là người nước ngoài biết hưởng thụ, uống mỗi ly rượu vang đỏ còn muốn ngắm hoàng hôn…”

Chú Lê nghe xong bĩu môi đáp: “Làm sao? Chú uống rượu xái thì không thể ngắm hoàng hôn à!”

Tôi nín cười nói: “Có thể! Đương nhiên là có thể!”

Sau đó chúng tôi xếp hành lý, lần lượt tắm nước ấm, cuối cùng cũng trút bỏ một ít mỏi mệt khi phải đi máy bay đường dài. Lúc này trợ lý của chị Bạch tới gọi chúng tôi đến nhà ăn ăn cơm, nói chị Bạch đang chờ ở đó.

Tới nhà ăn, chị Bạch đang bày đồ trên bàn ăn, từ trước tôi đã nghe nói ăn đồ Pháp rất rắc rối, xem ra hôm nay đã được mở rộng tầm mắt rồi. Chị Bạch thấy chúng tôi đã xuống thì cười nói với tôi: “Tiến Bảo, chị mở cho cậu một chai vang đỏ Bordeaux năm 2010, khí hậu năm đó phù hợp, hàm lượng tannin trong vang đỏ khá tốt, cho nên hương vị rượu rất tuyệt.”

Nghe chị Bạch nói một đống, tôi hơi xấu hổ đáp lời: “Chị ơi, nói thật em không hiểu nhiều lắm về rượu vang đỏ, hơn nữa uống nhiều rượu vang đắt tiền đều chỉ cảm thấy có một vị… chua không nuốt nổi.”

Chị Bạch nghe xong cười ha ha nói: “Vẫn là cậu thật thà, cậu có biết bây giờ có rất nhiều người tới trang viên thưởng thức rượu, nhưng hiểu biết của bản thân cũng chẳng nhiều, lại cố tình một hai phải khoe khoang không! Nhưng người ta là khách, chị cũng không thể để họ khó xử được, chỉ có thể gồng mình phụ hoạ…”

Chú Lê hỏi chị Bạch mua chỗ này hồi nào?

Chị Bạch cười nói: “Mấy tháng trước thôi, là hùn vốn với người bạn, mấy năm nay ngành công nghiệp rượu vang đỏ Bordeaux sa

sút, cho nên có không ít trang viên rượu đều ào ạt phá sản phải rao bán đi. Có điều đừng thấy trang viên rượu này chỉ là một trang viên loại nhỏ ở Bordeaux, nhưng lại có lịch sử trên trăm năm rồi đấy.”

Tôi không thể không cảm thán nói: “Trâu bò như vậy à! Vậy làm ăn thế nào?”

Nghe tôi hỏi như vậy, nụ cười tươi vừa rồi của chị Bạch cứng đờ lại rõ rệt, sau đó lại bắt đầu chào hỏi, bắt đầu lên đồ ăn, dời đề tài đi.

Thật ra đối với đồ ăn Pháp, cái bụng Trung Quốc này của tôi không thấy thoải mái cho lắm, cũng có thể là do lúc thì ăn đồ lạnh lúc lại ăn đồ nóng nên không quen, tóm lại sau bữa này, tôi chả khoái khẩu gì với bàn tiệc kiểu Pháp nữa.

Vất vả lắm mới lết tới đoạn ăn món tráng miệng ngọt, tôi xem chừng chắc là ăn sắp xong rồi. Lúc này chị Bạch cầm ly rượu lên nói: “Cảm ơn mọi người đường xa mà đến, lần này tôi ở dị quốc tha hương đúng là gặp chút chuyện phiền phức, bằng không cũng sẽ không làm phiền mọi người đi xa như vậy.”

Lúc này chú Lê cũng buông dao nĩa xuống: “Nếu chúng tôi đã tới, nhất định sẽ cố hết sức giúp cháu, cháu cũng không cần băn khoăn gì cả, chúng ta đều không phải người ngoài.”

Chị Bạch nghe thế thì gật đầu, lúc này mới kể lại cho chúng tôi chuyện lạ xảy ra từ sau khi chị tiếp nhận trang viên rượu này…

Trang viên rượu này là chị ấy hùn vốn với một người bạn để thu mua vào ba tháng trước, chủ nhân trước đó ba đời đều làm rượu vang đỏ. Nhưng tới đời thứ tư, vì ngành công nghiệp rượu vang Pháp bị suy thoái, nên mới bán lại thương hiệu của trang viên rượu này.

Một tháng đầu mới mua về, chuyện làm ăn của chị Bạch vẫn

tốt, khách tới phần lớn là du khách trong nước, tuy họ không tinh thông văn hoá rượu vang đỏ bằng người Pháp, nhưng lại chịu bỏ tiền mua rượu.

Nhưng vào một tháng trước, trong trang viên có một ông cụ người Đức đến, nói là rất nhiều năm trước đã từng tới đây, hồi ấy vì vài chuyện đặc biệt mà không có cơ hội thưởng thức rượu ngon. Bây giờ ông ta đã ngoài bảy mươi, nên muốn lúc còn sống tới nếm thử mùi vị rượu vang đỏ nơi này xem thế nào.

Lúc ấy chị Bạch cảm thấy tinh thần của ông cụ rất đáng quý, cho dù qua nhiều năm như vậy vẫn chưa quên rượu vang đỏ ở đây. Nhưng chị cũng không hỏi kỹ ông cụ người Đức là tới đây lúc nào, hồi ấy tại sao không thử rượu vang đỏ ở đây?

Sau đó chị Bạch sắp xếp cho ông cụ người Đức này ở phòng của người chủ trước của trang viên, vì phong cách trong căn phòng kia gần như được duy trì nguyên trạng như vài thập niên trước, thậm chí rất nhiều bài trí bên trong đều là từ năm xưa lưu lại.

Nếu là ngày thường, phòng này sẽ không mở cho người ngoài, bởi vì tiện tay lấy một khung ảnh trong đó cũng đều đã có lịch sử nhiều thập kỷ. Nhưng lúc ấy chị Bạch thấy ông cụ nọ đã đầu bạc răng long rồi, cho nên mới phá lệ cho ông ta ở lại trong đó một đêm.

Nhưng chị không thể nào ngờ, hành động tốt bụng này của mình lại gây nên bi kịch đáng sợ liên tiếp sau đó…

Ngay ngày hôm sau khi ông cụ người Đức vào ở, phục vụ phòng như thường ngày đi gõ cửa, hỏi khách có cần quét dọn phòng hay không. Nhưng khi các cô đi đến gian phòng của ông cụ này thì gõ thế nào cũng không thấy mở cửa.

Lúc ấy phục vụ phòng cho rằng có thể là ông cụ đã dậy sớm ra ngoài nên tạm thời bỏ qua. Nhưng đến tận giữa trưa là giờ phải

trả phòng, lại vẫn chậm chạp không thấy ông cụ ra.

Lúc này phục vụ phòng suy xét đến việc ông cụ đã cao tuổi, một mình ở trong phòng đừng có xảy ra chuyện gì, nên dùng chìa khoá của khách sạn mở cửa phòng ra. Kết quả vào trong thì thấy đồ đạc của ông cụ đều còn đó, chỉ duy có ông cụ là không!

Khi chị Bạch biết được ông cụ ở căn phòng "đặc biệt" kia xảy ra chuyện thì quýnh quáng chạy tới. Mà khi chị đi vào phòng lại phát hiện trong phòng có mùi chua của rượu vang đỏ biến chất... Ngoài ra những thứ khác đều không còn chỗ nào bất thường.

Hành lang và bên ngoài lâu đài rượu đều có camera, nhưng chị Bạch đã xem hết lượt video theo dõi lâu đài đêm đó, cũng không hề thấy ông cụ từng bước ra khỏi căn phòng kia!

Nhưng một người sống sờ sờ không thể nào tan vào không khí, cho nên vấn đề nhất định vẫn là ở căn phòng đó, chỉ là nhất thời mọi người chưa phát hiện ra. Bởi vì chuyện khách hàng mất tích không phải việc nhỏ, cho nên chị Bạch lập tức báo cảnh sát.

CHƯƠNG

BÓNG ĐEN TRONG PHÒNG

Sau đó cảnh sát Pháp tới cũng không phát hiện ra manh mối gì, cuối cùng đành thông qua cảnh sát Đức để tìm hiểu chuyện của ông cụ này.

Hoá ra rất nhiều năm trước đúng là ông cụ đã từng tới đây, nhưng lúc ấy ông chỉ là một binh nhì cấp thấp, đi theo quân Đức xâm lược nước Pháp vào ở trong trang viên rượu này.

Vài chỉ huy cấp cao của quân Đức sau khi chiếm được trang viên thì uống rượu chè chén say sưa, mà khi ấy ông cụ chẳng qua chỉ là một binh nhì trẻ cấp thấp chưa đến hai mươi tuổi, không thể nào chạm vào được rượu ngon và đàn bà, nhưng ông vẫn luôn quyến luyến không quên với phong cảnh và rượu ngon ở đây.

Mà hiện giờ, lịch sử năm xưa đã phủ đầy bụi, ông cũng có thể làm một du khách người Đức về lại chốn cũ này du ngoạn, nhưng người khác không sao ngờ được, ông cụ lại đột nhiên mất tích…

Chuyện này mang lại cho chị Bạch phiền phức không hề nhỏ khi chỉ mới vừa tiếp nhận trang viên rượu. Lúc đầu ông cụ này đã từng nhiều lần nói với người nhà mình ở Đức là muốn được tha thứ, cho nên cảnh sát không thể loại trừ khả năng ông ta tự sát ở đây.

Nhưng cảnh sát lại không tìm thấy chứng cứ chứng minh ông cụ tự sát, bởi vì điều tối thiểu là thi thể cũng không tìm được, cho nên về cơ bản thì không có cách nào kết án.

Sau cảnh sát lại nghi ngờ có thể là vài phần tử cực đoan trong phe cánh nào đó của Đức đã biết thân phận thật sự của ông cụ nên mới giết hại. Nhưng đây cũng chỉ là phỏng đoán của cảnh sát, trước khi tìm được thi thể của ông cụ, tất cả phỏng đoán đều có khả năng thành lập.

Vì thế vụ án này tra đi xét lại đã lâu, cuối cùng cũng chỉ có thể kết luận là ông cụ không rõ tung tích. Bởi vì vụ án đã xử lý xong, cho nên lâu đài rượu rốt cuộc cũng khôi phục buôn bán như thường.

Tuy nhiên đến lúc chị Bạch cho người đi dọn dẹp phòng ông cụ ở lúc trước, lại có chuyện xảy ra…

Chị Bạch nhớ rõ ràng, buổi tối hôm đó, chị bảo một cô phục vụ người Pháp tên Emma đến căn phòng đó quét dọn vệ sinh, kết quả tới ngày hôm sau, quản lý trang viên rượu nói với chị, Emma cũng mất tích.

Lúc ấy bọn họ xem băng giám sát trong trang viên rượu thì phát hiện, lần cuối cùng thấy Emma là lúc đi vào căn phòng "đặc biệt" kia, sau đó chưa từng ra ngoài. Mọi người vào trong phòng thấy dụng cụ Emma mang vào đều còn đó, nhưng người lại chẳng thấy đâu!

Lúc này chị Bạch mới nghĩ tới chuyện ma quái, vì thế chị sai người kéo hết tất cả rèm trong phòng ra, để phòng sáng sủa hơn một chút, sau đó mới cẩn thận quan sát bên trong, kết quả chị phát hiện trên một vách tường không bắt mắt lắm, loáng thoáng có hai bóng đen.

Hai bóng đen này thoạt nhìn như hai vết bẩn bình thường,

nhưng chị Bạch nhìn kỹ thì thấy thế nào cũng như hai bóng người, hơn nữa rất giống ông cụ người Đức và phục vụ Emma đã mất tích.

Khi nhìn thấy thế, lòng chị Bạch nặng nề, chị biết việc này không phải chuyện mình có thể giải quyết được, vì thế chị lập tức phong toả căn phòng, cũng cấm bất kỳ ai vào đó. Sau đó nhanh chóng liên hệ ngay với chú Lê, thế mới có chuyến đi đến Pháp lần này của chúng tôi.

Chú Lê nghe chị Bạch kể xong cũng cau mày, rất lâu không nói gì, tôi biết nhất thời chú cũng chưa rõ ràng mọi chuyện là thế nào. Nhưng theo tôi thấy, vấn đề rất có thể nằm ở đồ vật nào đó trên người khách đã ở trong căn phòng kia.

Nghĩ đến đây tôi bèn hỏi chị Bạch: “Trước đây căn phòng kia có ai từng ở chưa?”

Chị Bạch lắc đầu nói: “Vẫn chưa từng có khách ở, bởi vì đồ vật bên trong rất có giá trị lịch sử, cho nên ngày thường chỉ có lúc ban ngày mới có thể cho khách đến tham quan một chút, buổi tối đều khóa lại.”

“Vậy chị đã liên hệ với chủ trước của trang viên rượu chưa? Có lẽ họ sẽ biết điều gì đó?” Tôi tiếp tục.

Nhưng Chị Bạch lại nói: “Chị liên hệ rồi, nhưng anh ta nói căn phòng này trước đây là phòng ông cố của anh ta, nhưng từ sau khi ông cố qua đời, anh ta vẫn luôn không động đến đồ đạc trong phòng, hơn nữa từ nhỏ đến lớn anh ta hầu như không ở trang viên rượu được mấy ngày, cho nên vốn không rõ chuyện ở đây.”

Tôi nghe là biết đây là con cháu ăn hại bán cả tổ nghiệp, hỏi anh ta cũng như không, còn không bằng tự chúng tôi vào trong phòng xem xét cho rồi. Vì để đảm bảo một chút, chúng tôi quyết định vẫn nên chờ sáng ngày mai mới đi.

Sau khi về phòng tôi hỏi chú Lê: “Trên đời có tà thuật gì có thể làm người ta biến mất hoàn toàn ạ?”

Chú Lê cũng nghi ngờ nói: “Muốn làm một người sống biến mất không còn dấu vết… cũng không phải không có cách nào, trước kia chú từng nghe sư phụ có kể, nếu oán khí của lệ quỷ đạt tới cực điểm, người tiếp xúc với nó sẽ bị hoá thành khí…”

“Đệch, thật hay giả ạ? Thế này thì huyễn hoặc quá!”

Chú Lê cười cười nói: “Đúng vậy, lúc trước chú cũng nghĩ như vậy, hơn nữa đến bây giờ chú và sư huynh đều chưa gặp được lệ quỷ mạnh như thế… Hoặc là nói may mắn bọn chú chưa gặp được, bằng không coi như thật sự được mở mang thì cũng chẳng còn mạng kể lại cho đời sau nghe rồi.”

“Ha ha… Cũng phải.” Tôi cười khan mấy tiếng nói.

Sau khi chú Lê trở về phòng, tôi mò từ trong chăn ra một chai rượu vang quơ quơ trước mặt Đinh Nhất: “Đây là của quý cất riêng mà vừa rồi chị Bạch cho tôi, rượu này để chú Lê uống lãng phí lắm, giờ hai chúng ta uống luôn đi?!”

Đinh Nhất nín cười hỏi: “Cậu xác định hai ta uống thì không lãng phí à?”

Tôi cười ha hả, đứng dậy lấy hai chiếc ly chân cao từ trên tủ rượu xuống: “Anh xem trang viên rượu đúng là trang viên rượu, phòng nào cũng có tủ rượu cả!”

Nói xong tôi mở chai vang ra, rót cho mình và Đinh Nhất mỗi người một ly, sau đó một mình đi ra ngoài ban công ngắm vườn nho trong bóng đêm, bắt đầu tự rót tự uống…

Đinh Nhất cũng cầm ly rượu đi đến bên cạnh tôi: “Nghĩ gì vậy?”

Tôi lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy trong bóng tối phía trước luôn có nguy hiểm mà chúng ta không cách nào biết trước,

nhưng chúng ta lại không thể dừng chân tại chỗ…”

Đinh Nhất nghe thế thở dài: “Cậu trở nên đa sầu đa cảm như vậy từ lúc nào thế? Đây vẫn là Trương Tiến Bảo mà tôi quen à?”

Tôi cười bảo: “Nào có ai mãi không thay đổi đâu? Mỗi người đều không ngừng thay đổi, ví dụ như tôi, rất nhiều năm trước đừng nói gặp quỷ tìm xác, cho dù là giết con gà cũng nhũn cả ra… Tôi nhớ năm ấy tôi hai mươi tuổi, ở nhà ăn Tết phải giết gà, tôi cầm dao dùng dằng nửa tiếng đồng hồ cũng không xuống tay được, cuối cùng vẫn là bố tôi giết. Lúc ấy mẹ bảo tôi trời sinh mềm lòng, không có mạng phú quý giàu sang. Nhưng mà bây giờ… Họ đều không còn nữa, tôi cũng đã dám giết gà…”

Đinh Nhất chạm nhẹ ly rượu với tôi và nói: “Kính cha mẹ cậu…”

Tôi dốc một hơi cạn sạch rượu trong ly, tiếp đó liền cảm thấy mắt nóng lên, nước mắt chậm rãi lăn ra khỏi khoé mắt…

Đinh Nhất thấy thế thì vỗ vai tôi nói: “Thật ra đến giờ tôi cũng chưa từng thấy cậu giết gà đấy!”

Tôi bị anh ta chọc cho phì cười, thanh minh: “Đó là vì người ta bán gà đều có dịch vụ giết gà hộ được không!”

Sau đó hai chúng tôi cứ anh một ly tôi một ly uống cạn sạch chai rượu, rượu này tuy vào miệng có vị ngọt nồng, nhưng tác dụng chậm rất mạnh, đến cuối cùng tôi và Đinh Nhất cũng không biết đã trở về giường ngủ lúc nào.

CHƯƠNG

BỘT PHẤN MÀU ĐEN

Cũng không biết có phải do uống rượu xong khô nóng hay không, tóm lại tôi ngủ tới nửa đêm thì khát quá nên tỉnh lại, vì thế phải bò dậy tìm nước uống. Nhưng khi tôi đang cầm bình nước tu ừng ực vào miệng, đột nhiên nghe thấy có tiếng khóc từ ngoài cửa truyền vào…

Đang tối đêm tối hôm đột nhiên nghe thế, dọa tôi thiếu chút nữa là sặc cả nước. Chờ tôi lấy lại hơi nghe cẩn thận, phát hiện lại là tiếng khóc của bé gái!

Tiếng khóc rên rỉ nức nở, như rất đau buồn. Đêm muộn thế này mà con cái nhà ai lại khóc đáng thương như vậy chứ? Lại nói, người lớn đều chết cả rồi sao? Con khóc đến như vậy mà cũng không quan tâm?

Tôi vừa phát bực vừa trở lại giường ngủ, mà lúc này Đinh Nhất lại cũng ngủ say như chết, xem ra chai rượu quý giá cất riêng kia của chị Bạch thực sự lợi hại!

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, đầu tôi có hơi lâng lâng, có lẽ là di chứng say rượu lưu lại từ ngày hôm qua! Nhưng Đinh Nhất tỉnh dậy lại như chẳng có việc gì, tốc độ chuyển hoá cồn trong cơ thể cái tay này đúng là nhanh gớm!

Ăn xong bữa sáng, ba chúng tôi theo chị Bạch đi đến căn phòng "đặc biệt" chị nói, là một căn phòng ở tận cùng bên trong hành lang lầu hai, cửa gỗ xưa cũ phong cách châu Âu gây cảm giác áp lực và nặng nề cho người khác.

Bây giờ tất cả chìa khoá cửa đều do chị Bạch cất giữ, bởi vì để chìa khoá ở chỗ người khác chị thật sự không yên tâm. Đợi chị dùng chìa mở cửa ra, trong phòng lập tức bay ra một mùi mốc như lâu ngày không được thông khí.

Chị Bạch đi vào trước, bởi vì ánh sáng trong phòng quá mờ, nên chị đi đến cửa sổ kéo toàn bộ rèm cửa ra. Theo ánh mặt trời chiếu vào, cảnh trong phòng trở nên rõ ràng ngay.

Trước đó tôi tưởng có thể là trong phòng này có phòng ngầm linh tinh gì đó? Nhưng giờ nhìn thấy, với diện tích và bố cục này, khả năng có phòng ngầm không lớn lắm!

Chị Bạch dẫn chúng tôi tới vách tường xuất hiện bóng đen chị nói lúc trước, chúng tôi xem rất kỹ, đúng thật là giống như hai bóng người, một cụ già, một cô gái…

"Hai vết bẩn này lúc trước có không?" Tôi hỏi chị Bạch.

Chị lắc đầu và đáp: "Thật ra chị cũng không rõ lắm, bởi vì trước đây chỗ này vẫn luôn cho du khách thông thường tham quan, nên bình thường chị rất ít tới. Mà việc vệ sinh trong này cũng vẫn do cô phục vụ Emma người Pháp đã mất tích ấy phụ trách, bây giờ cô ấy cũng mất tích, cho nên không ai biết trước đó có vết bẩn này hay không."

Tôi cẩn thận quan sát trong phòng, thấy trang trí của phòng này đúng như lời chị Bạch nói, vô cùng cổ kính, vài chiếc ly trong tủ rượu đều là kiểu dáng của mấy thập kỷ trước, còn cả giá sách lớn kia, vừa nhìn là biết tuổi còn lớn hơn cả tôi.

Từ lúc vừa bước vào phòng, tôi đã thầm cảm nhận tất cả bên

trong, nhưng lại không cảm thấy gì cả! Cho nên nói, đến nay, phòng này chắc chắn không tồn tại thi thể người bị hại nào. Nhưng hai người kia làm sao lại biến mất được?

Lúc này chú Lê cầm la bàn đi khắp nơi trong phòng, muốn xem thử có chỗ nào âm khí nặng hơn không, nhưng chú tìm cả buổi lại thấy tất cả bình thường, đáng lý ra đồ đạc trong phòng đều có lịch sử hơn trăm năm, có vài thứ mang chút âm khí cũng rất bình thường.

Nhưng cố tình là cái gì cũng không có, những đồ trong phòng đều sạch sẽ như mới xuất xưởng vậy! Lúc này tôi tuỳ tiện cầm một khung ảnh trên bệ lò sưởi khảm vào tường lên, bên trong tấm hình đen trắng có cô bé người nước ngoài tầm tám chín tuổi, rất đáng yêu.

Tôi lại nhìn những tấm ảnh khác, phát hiện trong những tấm khác, bất kể là chụp chung hay chụp một người, đều không còn xuất hiện bóng dáng của cô bé này nữa.

Vì thế tôi xoay sang hỏi chị Bạch có biết cô bé trong ảnh này là ai hay không? Chị Bạch cầm tấm ảnh nhìn lướt qua rồi nói: “Chị thật sự không có ấn tượng gì, nhưng mà…”

Chị Bạch nói tới đây thì xoay người rút xuống một quyển tạp chí trên kệ sách ở góc Tây Bắc trong phòng đưa cho tôi: “Đây là của gia tộc chủ trước trang viên rượu vào thập niên 90, lúc việc làm ăn phát đạt nhất có tự in một quyển tạp chí về lịch sử gia tộc, trong đó chắc có ghi lại mọi việc từ khi gia tộc đến đây xây dựng trang viên rượu, tự cậu xem trước đi!”

Tôi nhận cuốn tạp chí tuỳ tiện lật, tôi chẳng biết nửa chữ tiếng Pháp bẻ đôi nào, nhưng vẫn có thể xem lướt hình ảnh. Có điều lật hết cuốn tạp chí cũng không nhìn thấy cô bé trong ảnh kia.

Cũng không biết tại sao, tôi rất tò mò thân phận của cô bé này,

vì thế bảo chị Bạch dùng điện thoại chụp lại tấm ảnh kia, sau đó gửi cho người thừa kế cuối cùng của trang viên rượu, hỏi thử trong gia tộc của anh ta có cô bé nào như vậy không?

Nhưng vừa hỏi, đối phương đã trả lời chắc nịch với chị Bạch là, cô bé này vốn dĩ không phải người trong gia tộc họ, còn lai lịch tấm ảnh kia anh ta cũng không biết được, vì xét cho cùng thời gian anh ta và cha sống ở trang viên rượu cũng rất ngắn.

Tôi nghe thế thì thầm thấy không đúng, nếu cô bé này không phải người của gia tộc họ, vậy vì sao chủ trang viên rượu năm đó phải bảo tồn tấm ảnh của một đứa bé xa lạ hoàn hảo chứ?

Xuất phát từ sự tò mò, tôi dùng điện thoại chụp lại tất cả bài trí trong phòng, có đồng hồ treo tường kiểu cũ, đèn bàn, tranh sơn dầu trên tường, ghế sô pha bọc da thật, đèn chùm hình dáng cổ xưa, hộp nhạc trên đầu giường, còn có một ít đồ chế tác tinh xảo…

Đinh Nhất thấy tôi chụp tanh tách liên hồi, hỏi tôi làm gì thế? Tôi vừa chụp vừa nói với anh ta: “Tôi chụp lại bài trí trong này vào điện thoại, để sau đó buổi tối không có việc gì thì xem xét một chút, coi thử mấy thứ này có vấn đề gì không.”

Anh ta lắc đầu, không để ý đến tôi nữa mà xoay người tiếp tục tìm kiếm trong phòng, xem xem có phòng ngầm linh tinh gì mà chúng tôi chưa phát hiện không. Lúc này chú Lê còn đang nghiên cứu hai cái bóng trên tường, đầu tiên chú ấy mượn Đinh Nhất con dao bạc, sau đó cạo nhẹ lên tường, thế mà lại cạo ra một chút bột phấn màu đen.

Chú Lê hơi nghi ngờ lấy bột phấn đó để trước mũi ngửi thử, lại có mùi quen quen, nhưng nhất thời không thể nói ra là ngửi thấy ở chỗ nào.

Tôi cất điện thoại, đi đến cạnh chú hỏi: “Thế nào? Cái bóng này có vấn đề gì không ạ?”

Chú Lê đưa bột phấn màu đen đó đến trước mũi tôi bảo: “Cháu ngửi thử, có nhớ ra từng ngửi thấy ở chỗ nào không?”

Tôi cẩn thận ngửi một chút, lại cảm giác mùi này có một loại ghê tởm nói không nên lời. Vì thế vội nghiêng đầu đi nói: “Đây là mùi gì ạ? Khó ngửi thế!”

“Cháu có cảm thấy giống mùi gì không? Có từng ngửi thấy ở đâu chưa?” Chú Lê nói.

Vì thế tôi buộc phải ngửi thử lần nữa, cảm thấy mùi này đúng là có vẻ như đã từng ngửi được, ngửi kỹ thì phát hiện có chút khen khét và ngai ngái nói không nên lời.

Tôi suy nghĩ hơn nửa ngày mới thử nói: “Mùi này hơi giống mùi lò hoả táng trong nhà tang lễ…”

CHƯƠNG

MẸ CON ĐỀU CHẾT

Chú Lê nghe thế vỗ bộp lên đầu nói: “Đúng rồi! Chính là mùi này, sao chú lại không nhớ ra chứ!”

Lúc này thấy chú dùng giấy bọc lại chỗ bột phấn màu đen đó, xoay người giao cho chị Bạch: “Cô tìm một phòng thí nghiệm ở bản địa, bảo bọn họ nghiên cứu xem bột phấn này rốt cuộc là thứ gì?”

Chị Bạch nhận lấy bột phấn: “Việc này không thành vấn đề, vừa hay tôi quen vài viện nghiên cứu có thể làm kiểm tra đo lường kiểu này, kết quả sẽ có rất nhanh thôi.”

Tuy rằng bây giờ chúng tôi cũng coi như có một phương hướng để điều tra rồi, nhưng mà giống như vẫn còn cách sự thật xa vạn dặm, bột phấn màu đen đó nếu đúng là do người biến thành, thế thì thứ năng lượng nào có thể làm người ta hoá thành bột phấn trong nháy mắt đây?

Sau khi rời khỏi căn phòng kia, chị Bạch dẫn chúng tôi đi dạo trong vườn nho, thuận tiện xem công nhân ủ rượu như thế nào. Vì giờ đang là mùa hái Cabernet Sauvignon, cho nên công nhân của trang viên rượu đều bận bịu trong vườn nho.

Tôi và Đinh Nhất còn ham náo nhiệt hái giúp một sọt, việc hái

nho này tuy rằng thoạt nhìn đơn giản, nhưng thực tế động vào làm vẫn khiến người ta rất mệt mỏi. Vì để duy trì quả nho nguyên vẹn, tất cả nho ở đây hầu như đều do công nhân hái bằng tay, cho nên chỉ có lúc rửa và xay là cần dùng máy móc.

Giữa trưa, dưới yêu cầu mãnh liệt của chúng tôi, chú Lê tự mình xuống bếp làm một bàn đồ ăn Trung Quốc, tuy rằng gia vị có hạn, nhưng thế cũng tốt hơn so với bánh anh đào gì gì đó gấp mấy lần. Xong bữa trưa, chúng tôi lại quay về căn phòng kia, muốn tìm thêm một ít manh mối có ích.

Nhưng chị Bạch lại lo lắng thời gian chúng tôi ở bên trong quá lâu có thể không an toàn hay không? Chú Lê nghe xong cười bảo: “Không sao, trước khi mặt trời lặn nhất định chúng tôi sẽ ra ngoài, không ở trong đó quá lâu đâu.”

Vì thế tôi tiếp tục ở trong phòng lượn lờ qua lại, lúc thì cầm cái này xem, lúc lại cầm cái kia nhìn, nhưng đến lúc sờ trúng một chiếc tẩu thuốc bên kệ sách, đầu lập tức ong lên, nháy mắt làm tôi sững sờ tại chỗ.

Không ngờ thứ đồ như thế lại có bám một tia tàn hồn, một ít ký ức ngắn mơ hồ cùng lúc đó chui vào trong đầu tôi. Chủ nhân của tẩu thuốc này là một ông lão mập mạp người Pháp, phải nói là ông nội người chủ trước của trang viên rượu mà chị Bạch nói, Bruno.

Tuy rằng tôi chẳng nghe hiểu một câu tiếng Pháp nào, nhưng tôi lại có thể cảm nhận được ông lão nghĩ gì, ông một lòng muốn truyền lại trang viên cho cháu trai của mình, hy vọng anh ta có thể thừa kế ý nguyện của mình, làm trang viên trở nên lớn mạnh hơn.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, cháu trai ông ta không có hứng thú gì với cái trang viên đã nửa chết nửa sống này, một lòng muốn mở công ty internet của mình. Mà sức khoẻ của con trai lại không tốt, vẫn luôn an dưỡng ở phía Nam.

Đến trước khi Bruno chết, trong lòng vẫn luôn không buông bỏ được hai việc, một là tương lai của trang viên rượu, còn một việc khác lại là chuyện cũ từ nhiều năm trước... Chuyện này làm ông sống đến già vẫn còn hối hận, không thể cứu rỗi...

Mùa thu năm 1943, vừa hay đúng vào mùa hái nho, trang viên yên tĩnh bị một tràng tiếng súng loạn xạ đánh thức. Bruno hốt hoảng chạy ra khỏi trang viên rượu, thấy có một nhánh quân đội Đức xông vào trang viên của ông ta, nói muốn tạm thời trưng dụng nơi này để đóng quân.

Thời kỳ đó ở Pháp, không ai dám nói không với quân Đức, chẳng những không thể nói không mà còn phải chiêu đãi bọn họ ăn ngon uống tốt, dù sao cũng là những năm họng súng là chính quyền. Bruno không biết tại sao nhánh quân Đức này lại xuất hiện ở đây, nhưng những lính Đức này làm việc rất kín đáo, đồng thời còn cảnh cáo những người khác trong trang viên, nếu muốn giữ mạng sống thì tự quản cái miệng của mình cho tốt...

Bruno vốn mong muốn trước khi những tên Đức này đi, trang viên rượu của mình trăm ngàn lần đừng xảy ra chuyện gì chọc tức bọn họ, cho nên vẫn luôn rất cẩn thận, không dám phạm một chút xíu sai lầm nào.

Vốn dĩ hết thảy đều rất thuận lợi, lũ quân Đức kia cũng ở được sáu ngày, cuối cùng quyết định rạng sáng ngày thứ bảy sẽ rời khỏi đây. Thế nhưng vào buổi tối ngày thứ sáu đã xảy ra chuyện...

Lúc ấy trong trang viên rượu của Bruno có công nhân nữ tên Juliane, là bà mẹ đơn thân, chị còn có một cô con gái chưa đến chín tuổi Sarah. Chồng của Juliane đã chết trận hai năm trước, vì nuôi con gái và bản thân, chị đành phải vào trang viên rượu của Bruno làm việc.

Khi quân Đức vừa tiến vào chiếm giữ chỗ này, một sĩ quan Đức

đã thể hiện ra rất thích Sarah, chẳng những cho cô bé kẹo, còn chủ động chụp ảnh cho cô bé.

Lúc ấy Bruno đã mơ hồ lo lắng trong lòng, hy vọng trước khi người Đức đi, tốt nhất đừng xảy ra chuyện gì mới được. Kết quả sợ cái gì tới cái đó, ngay buổi tối trước hôm quân Đức chuẩn bị đi, tên sĩ quan kia mang Sarah về phòng của mình.

Sau khi Juliane biết thì nói gì cũng không đồng ý, nhưng chị lại bị hai binh lính Đức đánh đập một trận, cuối cùng bất đắc dĩ Juliane đành cầu cứu Bruno… Nhưng tính Bruno trời sinh sợ phiền phức, đến cả cửa cũng không dám mở cho chị.

Thật ra Bruno rất muốn cứu Sarah, nhưng ông ta cũng không có năng lực, cho dù ông ta có ra mặt vì hai mẹ con này, kết quả của ông ta đơn giản là bị đánh, hoặc là bị giết, nhưng ông ta vẫn không thể thay đổi được kết cục cuối cùng của Sarah.

Buổi tối hôm đó, Bruno vẫn luôn nghe được tiếng khóc thảm thiết nức nở của Sarah, ông ta liều mạng che lỗ tai lại không muốn nghe, đến quá nửa đêm mới dần dần không còn âm thanh nữa… Sáng sớm hôm sau, ngay khi quân Đức vừa đi, ông ta vội chạy đến phòng tên sĩ quan người Đức kia xem, phát hiện bé Sarah đã tắt thở, mà Juliane cũng được người ta phát hiện treo cổ ở kho hàng để dụng cụ.

Buổi tối hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không ai muốn hỏi, cũng không ai dám hỏi. Bởi vì ở thời đại ai ai cũng cảm thấy bất an kia, chính mình không gặp chuyện cũng đã là rất may mắn rồi, nào còn có thời gian để đồng tình với người khác?!

Tuy nhiên Bruno lại rất hối hận, nếu tối hôm đó mình dũng cảm hơn một chút, có lẽ hai mẹ con chị sẽ không có ai phải chết! Cũng chính từ khi đó, Bruno không bao giờ ở căn phòng kia nữa, tận đến khi chết… Ông ta cũng không có can đảm đi vào căn phòng kia.

Khi tôi thoát khỏi ký ức của ông lão Bruno, vẻ mặt của Đinh Nhất và chú Lê đều vui mừng nhìn tôi, bởi vì họ biết chắc chắn tôi đã thấy được chút gì đó.

Đặt cái tẩu thuốc lại chỗ cũ, tôi xoay người cầm lấy tấm ảnh của cô bé kia, vội vàng mở khung ảnh ra, phát hiện bên trong quả nhiên là một tấm ảnh được gập lại, đứng bên cạnh cô bé đúng là tên sĩ quan người Đức đã hại chết cô!

"Lại là ảnh chụp chung à!" Chú Lê giật mình nói.

Xem ra đây là tấm ảnh chụp chung Sarah và tên sĩ quan Đức! Vì thế tôi bèn kể lại chuyện nhìn thấy trong ký ức của Bruno cho chú Lê. Chú Lê nghe xong thì liên tục lắc đầu nói: "Thời đại đó chuyện gì cũng có thể xảy ra, huống chi Đức quốc xã vốn rất biến thái!"

CHƯƠNG

NGHIỆP HỎA ĐỊA NGỤC

Tôi nhìn ảnh chụp Sarah, sắp xếp lại một vài suy nghĩ, bây giờ xem ra, nguyên nhân gây ra chuyện chính là năm đó ở trong phòng này đã xảy ra chuyện khiến người khác phẫn nộ, mà cuối cùng lại làm cho hai mẹ con phải tử vong.

"Có lẽ là người mẹ vì phẫn nộ nên hóa thành lệ quỷ, lúc này mới làm hai người kia vào phòng lúc buổi tối biến mất!" Tôi phân tích.

Chú Lê nghe phân tích của tôi thì lắc đầu nói: "Không đúng, nếu như lời cháu nói, vậy người mẹ phải chết ở đây mới đúng, nhưng cô ta lại không chết trong phòng này! Lại nói, tại sao phải đợi qua mấy chục năm mới báo thù? Mà lúc trước lại êm đẹp không có việc gì?"

Chú Lê nói không phải không có đạo lý, nhất định là có thứ gì đó kích hoạt oán niệm trả thù của lệ quỷ, lúc này mới làm cho ông cụ người Đức và cô phục vụ mất tích. Chỉ tiếc là không có thi thể, tôi căn bản không biết rốt cuộc họ đã gặp phải chuyện gì trong phòng này, tựa như Bruno cũng không biết năm đó ở trong phòng đã xảy ra chuyện gì…

Lúc này tôi nhớ ra Bruno đã từng nghe được tiếng khóc, hình

như rất giống tiếng mà đêm qua tôi nghe thấy, vì thế tôi nhấc điện thoại trong phòng lên gọi cho chị Bạch, hỏi chị hiện tại trong trang viên có cô bé nào vào ở không?

Chị Bạch nghe xong vẻ mặt mờ mịt nói: "Bây giờ trong trang viên rượu không có khách đâu..."

"Vậy con cái của nhóm công nhân có ở trong trang viên không?"

Chị Bạch nói khẳng định: "Chắc chắn không có, bởi vì trang viên của bọn chị có quy định, công nhân không thể đưa con tới đây."

Tôi nghe thế thì lòng nặng trĩu, vậy tiếng khóc tôi nghe thấy đêm qua là của ai? Chẳng lẽ là Sarah ư? Nhưng cho dù là chú Lê hay là tôi, đều không cảm nhận được trong phòng có lệ quỷ hay âm hồn mà!

Trước hết ông cụ người Đức mất tích đã từng là một người trong nhánh quân Đức kia, ông ta chết có thể là lệ quỷ trả thù hay không? Nhưng còn Emma là người sinh sau năm 80, cô ấy không thể nào tham gia cuộc chiến tranh kia, nếu là oan hồn lấy mạng đáng lý ra cũng không bắt cô ấy chứ?!

Tôi nói lại suy nghĩ của mình với chú Lê, chú ấy lại xua tay: "Không, oán khí của lệ quỷ tới một trình độ nhất định cũng đã không còn ý thức, chỉ biết giết người không phân biệt... Người thường gặp phải là chết chắc không thể nghi ngờ."

Tôi nghe mà lạnh cả người, sau đó nhìn xung quanh nói: "Không bằng bây giờ chúng ta đi đi thôi! Cháu thấy mặt trời chắc sắp xuống núi rồi."

Chú Lê nhìn thoáng qua thời gian: "Ừ, khi chuyện còn chưa được làm rõ hoàn toàn, chúng ta vẫn nên đừng tuỳ tiện ở lại phòng này vào buổi tối."

Lúc dùng cơm chiều, tôi kể lại ký ức của tàn hồn cảm nhận được trong cái tẩu thuốc cho chị Bạch, chị ấy nghe xong cũng rất đồng tình với bé Sarah, thật không ngờ một nơi xinh đẹp thế này mà cũng từng xảy ra chuyện đáng sợ như vậy.

Tôi cười bảo: “Lâu đài rượu này có lịch sử trăm năm, có âm hồn gì đó cũng rất bình thường, nhưng liên tiếp hại chết hai người thì không bình thường!”

Chú Lê gật đầu nói: “Vốn dĩ có một hai âm hồn cũng bình thường, chỗ nào mà không có người chết chứ? Nhưng bây giờ ở đây lại không hề có chút âm khí nào, trái lại rất kỳ quái!”

Lúc này chị Bạch đột nhiên như nhớ ra điều gì, xoay người lấy trong túi ra một bức thư đưa sang cho chú Lê, chú mở ra nhìn rồi đưa lại bảo: “Tiếng Pháp sao chú đọc hiểu được!”

Lúc này chị Bạch mới nhớ ra chúng tôi đều không hiểu tiếng Pháp, hơi ngại nói: “Đây là thư trả lời của một phòng thí nghiệm gần đây về bột phấn màu đen mà sáng nay cháu gửi đi kiểm tra, kết quả thí nghiệm của bọn họ là bột phấn này giống với chất vô cơ trong tro cốt của con người, nhưng bị thiêu quá mức, nói cách khác nhiệt độ của ngọn lửa thiêu này cao hơn gấp mấy lần so với nhiệt độ hoả táng xác chết.”

“Tro cốt bị thiêu quá mức? Lửa gì mà nhiệt độ cao như vậy chứ?” Tôi khó hiểu nói.

Chú Lê suy nghĩ một lúc rồi nói: “Chắc là nghiệp hỏa, chỉ có nghiệp hỏa địa ngục mới có thể thiêu một người chỉ còn lại có một ít bột phấn màu đen, hơn nữa nghe nói nghiệp hỏa địa ngục có thể thiêu hủy tất cả, bao gồm linh hồn của con người…”

Tôi nghe thế giật mình: “Trâu bò vậy à! Nhưng ở đây thì lấy đâu ra nghiệp hỏa địa ngục chứ?”

Chú Lê cũng lắc đầu nói không biết, rốt cuộc thứ này cũng

không phải nói có là có, hơn nữa còn ở trên đất Pháp, nếu thực sự có, vậy cũng là bị thứ gì đó đến từ địa ngục dẫn tới.

Buổi tối quay về phòng, tôi cẩn thận xem hình chụp trên điện thoại, muốn xem có thể nhìn ra vấn đề gì từ đó hay không, nhưng lật tới lật lui cũng không phát hiện đầu mối mới.

Nếu ông cụ người Đức kia và cô phục vụ Emma đúng là bị nghiệp hỏa địa ngục gì đó thiêu, vậy nhất định là cái rắm cũng không để lại! Cho nên cũng đừng trông cậy vào việc tìm được tàn hồn của hai người họ.

Đinh Nhất thấy tôi có vẻ bực bội, bèn cầm lấy điện thoại trong tay tôi nhìn thử rồi nói: “Chỉ ở đây xem ảnh chụp có ích gì đâu? Cuối cùng không phải cậu cũng cần dùng tay…”

Anh ta nói một nửa thì dừng lại, sau đó chỉ vào tấm hình chụp hộp nhạc bên cạnh đầu giường: “Cậu xem bức ảnh này có phải có vấn đề gì không?”

Anh ta không nói tôi còn không cảm thấy, bây giờ nhìn lại, hộp nhạc trong ảnh như bị một tầng sương mờ bao phủ, nhưng lúc trước ở trong phòng, chúng tôi nhìn bằng mắt thường lại không hề nhìn thấy gì.

“Thế này là thế nào?” Tôi hỏi Đinh Nhất với vẻ khó hiểu.

Anh ta lắc đầu nói: “Chuyện này tôi cũng không biết, có điều thoạt nhìn chắc là trong đó có gì rồi… Nếu không bây giờ chúng ta đi hỏi sư phụ tôi xem?”

Vì thế nửa đêm hai người đi gõ cửa phòng chú Lê, lão già này đang ngủ say thì bị chúng tôi đánh thức, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Đã trễ thế này hai đứa lại làm chuyện xấu gì thế?”

Tôi vội giơ di động lên nói với chú: “Chú Lê, chú nhìn xem này bức ảnh có vấn đề gì không?”

Chú Lê dụi dụi mắt nhìn kỹ, tiếp theo sắc mặt nặng nề hỏi: “Cái hộp nhỏ này dùng làm gì?”

“Chắc là hộp nhạc…” Tôi lờ mờ nói.

Chú Lê lập tức cầm lấy điện thoại nhìn lại cẩn thận một lát, mới trầm giọng nói: “Sương mù trong này rất kỳ quái, lúc ban ngày rõ ràng chúng ta đều không hề nhìn thấy!”

Tôi nói luôn: “Đâu chỉ thế! Lúc ban ngày bức ảnh này vẫn bình thường, nhưng vừa rồi cháu xem thì nó mới biến thành như vậy!”

Lúc sau chú Lê nói với hai chúng tôi: “Các cháu về phòng trước đi, có chuyện gì ngày mai lại nói, thứ này không đơn giản, các cháu cũng không được thiếu cảnh giác, biết chưa?”

Tôi biết chú Lê sợ buổi tối chúng tôi lén chạy đến căn phòng kia nên mới nói như vậy. Nhưng chúng tôi cũng không ngốc, cho dù lòng hiếu kỳ có lớn cách mấy cũng không thể lấy mạng của mình ra đùa.

Vì thế tôi nói với chú: “Yên tâm đi chú Lê, buổi tối chúng cháu sẽ không tùy tiện vào căn phòng kia đâu.”

Sau đó chúng tôi trở về phòng ngủ, một đêm không mộng mị… Sáng sớm hôm sau, tôi bị tiếng chuông điện thoại trong phòng đánh thức, nhìn thời gian còn chưa đến giờ cơm mà, sao hôm nay chị Bạch gọi điện thoại cho chúng tôi sớm vậy chứ?

CHƯƠNG

CÓ THÊM MỘT CÁI BÓNG

Tôi bắt máy, nghe thấy tiếng chị Bạch rất nôn nóng, chị nói hình như đêm qua có người đi vào căn phòng kia, bởi vì sáng nay chị phát hiện trên tường lại có thêm một cái bóng! Tôi vừa nghe thế thì buồn bực, bây giờ trong trang viên rượu này còn có ai to gan như vậy hả, biết rõ là căn phòng có ma còn nhè buổi tối mà vào?

Chờ mấy người chúng tôi chạy tới, chị Bạch và quản lý trang viên đang đứng ngẩn ra đối diện với bức tường. Tôi đi qua xem, mẹ kiếp! Đúng là có thêm một bóng người, xem chiều cao chắc là đàn ông trưởng thành.

Vì thế tôi quay sang hỏi chị Bạch: “Có biết trong trang viên thiếu ai không ạ?”

Chị Bạch lắc đầu nói: “Vừa rồi chị đã kiểm kê số người một chút, cho tới bây giờ, tất cả công nhân trong trang viên đều không thiếu một ai!”

Tôi khẽ giật mình: “Vậy là chuyện quái lạ rồi đây! Cái gã tự nhiên lòi ra trên tường này là ai chứ? Lúc trước là người sống đột nhiên tan biến vào hư không, mà giờ lại là từ hư không trồi ra một cái bóng ư?”

Chú Lê cũng âm trầm nhìn cái bóng kia, sau đó lại xoay người

nhìn bày biện trong phòng, cảm thấy đồ đạc đều không có gì thay đổi. Lúc này chú đi đến chỗ cái hộp nhạc ở đầu giường, cẩn thận quan sát chốc lát, phát hiện hộp nhạc nhỏ này từng bị người động vào…

Vốn từ sau khi Emma biến mất, không còn ai quét dọn căn phòng này nữa, đồ đạc trong phòng cũng đã phủ một tầng bụi dày. Nhưng bên cạnh hộp nhạc lại có một vệt không có bụi, rõ ràng là có người động vào hộp nhạc!

"Xem ra có người đã động vào đồ đạc trong phòng!" Chú Lê trầm giọng nói.

Lúc này mọi người mới phát hiện, trừ cái hộp nhạc ra, còn có không ít đồ trang trí đều bị người động vào, nhưng hình như lại đặt lại chỗ cũ.

Đinh Nhất vẫn luôn không nói gì đột nhiên đi đến bên cạnh sô pha, nhặt ở dưới đất lên một cái ví tiền, mở ra xem, giấy tờ bên trong là của một người đàn ông Pháp.

Vì thế anh ta tiện tay đưa ví tiền cho chị Bạch nói: "Người này là công nhân của trang viên rượu à?"

Chị Bạch nhận ví tiền, mở ra nhìn thoáng qua rồi nói: "Không phải, chị không quen người này…" Nói xong chị lại giơ cho quản lý trang viên rượu xem thử, ông ta cũng nói chưa từng gặp người này.

Tôi thấy khá kỳ quái, người này không phải công nhân của trang viên rượu, vậy hắn tới phòng này làm gì?

"Chẳng lẽ là muốn ăn trộm?" Tôi lẩm bẩm.

Chị Bạch vừa nghe tôi nói thế thì biến sắc. Lập tức quay qua bảo quản lý: "Báo cảnh sát đi!"

Sau khi cảnh sát tới điều tra chứng minh thư của người này,

phát hiện đúng thật là hắn chẳng phải người tốt! Gã này tên Edward, là một thanh niên vô công rỗi nghề ở gần đây, thường xuyên làm mấy chuyện trộm cắp.

Như vậy xem ra, đêm qua hắn vào phòng này chắc chắn là muốn trộm đồ, kết quả không ngờ lại trúng chiêu, biến thành một cái bóng trên tường.

“Hắn không nên tới…” Chị Bạch nhìn cái bóng trên tường chậm rãi nói.

Nhưng chú Lê lại nói: “Người nào mệnh đó… Nếu hắn vì lòng tham nhất thời mà vào phòng này, vậy cũng chẳng trách người khác được!”

Lúc này tôi nhìn về phía hộp nhạc ở đầu giường, trực giác nói cho tôi biết nhất định là thằng nhóc kia đã động vào hộp nhạc này nên mới xảy ra chuyện.

Vì thế tôi cứ như bị ma ám từ từ đến gần hộp nhạc ấy, vươn tay muốn sờ vào nó…

“Đừng cử động!” Đinh Nhất hét lớn một tiếng.

Nhưng đã muộn, ngón tay tôi đã chạm vào chiếc hộp, tiếp theo tôi cảm thấy cơ thể của mình đột nhiên bị một lực đánh văng ra, đầu lập tức ong lên, mất ý thức ngay lập tức…

Điều cuối cùng tôi nghe thấy là Đinh Nhất gọi lớn tên mình, nhưng tiếng của anh ta lại xa xôi giống như cách một tầng chăn bông, càng ngày càng nghe không rõ lắm, thế giới của tôi cũng dần dần tĩnh lặng, trừ tiếng hít thở của chính mình thì chẳng còn gì khác…

Tôi đã chết ư? Bằng không vì sao thế giới của tôi lại yên tĩnh như thế? Nhưng trong lúc hoảng hốt tôi lại thấy được chú Lê và Đinh Nhất đang vây quanh mình không biết nói cái gì, vẻ mặt vô

cùng căng thẳng!

“Cậu không chết, chẳng qua là hồn phách rời xác thôi…” Một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai tôi.

“Anh là ai?” Tôi giật mình nói.

“Tôi là cậu…”

“Nói hươu nói vượn!”

“Không tin cũng được, có điều ác linh trong hộp nhạc kia vướng vào nghiệp hoả địa ngục, nhất định không được phép tuỳ tiện mở ra…”

“Làm sao mà anh biết được?”

“Chuyện này cậu đừng quan tâm, bây giờ tôi sẽ cho cậu xem lai lịch của hộp nhạc này, cậu sẽ biết thứ mình đối mặt là gì…”

Theo giọng nói kia biến mất, cảnh vật xung quanh tôi bắt đầu dần dần rõ ràng hơn, nhưng tôi nhanh chóng đã phát hiện cảnh vật trước mắt không phải thời đại mình sống, mà là về lại trang viên rượu của Bruno mấy chục năm trước.

Hồi ấy bởi vì nơi nơi chiến tranh không ngừng, dường như bầu trời cũng bị khói thuốc súng khắp nơi nhuộm vàng. Lúc này có một đám lính Đức đang di chuyển rương đạn dược ra khỏi ô tô, mà Bruno thì dắt theo người nhà và công nhân cấp dưới trốn trong phòng run bần bật.

Ông ta hy vọng đám lính Đức này mau rời khỏi, đừng gây nên giết chóc gì trong trang viên rượu của mình…

Nhưng lúc này tầm nhìn của “tôi” lại đang di chuyển! “Tôi” nhìn lên mỗi một binh lính Đức đang bận rộn. Hiển nhiên “tôi” vẫn là một đứa bé. Lúc này một sĩ quan người Đức tới gần, hắn móc từ trong túi ra một viên kẹo trái cây đưa cho “tôi”.

“Tôi” vui vẻ nhận kẹo trái cây, còn nói một câu tiếng Pháp

không biết có nghĩa là gì, tiếp theo tên sĩ quan Đức gọi một binh lính đeo máy ảnh tới, bảo anh ta chụp một tấm ảnh chung cho tôi và vị sĩ quan Đức này.

Sau đó "tôi" vui vẻ quay về bên cạnh một người phụ nữ, nhưng lại thấy được vẻ hoảng sợ trên mặt người đó, bà chắc là mẹ của "tôi", Juliane.

Hình ảnh lại chuyển, tên sĩ quan Đức kia đưa tôi tới căn phòng "đặc biệt" đó, tiếp tới tôi thấy Juliane đẩy cửa đi vào. Tuy rằng tôi nghe không hiểu bọn họ nói gì, nhưng tôi có thể nhìn ra Juliane đang đau khổ cầu xin tên sĩ quan Đức này.

Nhưng vẻ mặt của tên sĩ quan Đức lại tức giận gọi hai gã lính tới, bảo bọn họ kéo Juliane đi ra ngoài. Kế tiếp tên sĩ quan Đức mang tâm trạng rất xấu bắt đầu dùng dây lưng quất lên người "tôi", mà "tôi" cũng đau khổ cầu xin giống như Juliane vừa rồi, khóc thút thít… Nhưng tôi lại thấy trên mặt tên sĩ quan Đức kia có vẻ càng thêm hào hứng.

Đêm hôm đó như dài dằng dặc, bằng thị giác của cô bé, tôi đã trải qua một loạt tra tấn không phải người, tuy có thể nghe thấy nhưng lại không cảm nhận được đau đớn trên cơ thể của cô bé. Lúc tên sĩ quan Đức đã ngủ, thị giác của "tôi" lại bắt đầu di chuyển.

Nhưng lần này cô bé lại không giống như bước đi, từ thị giác của "tôi" mà xem, cô bé càng giống như trôi nổi… Nhưng vào lúc này, tôi thấy thi thể của cô bé trên mặt đất, hoá ra cô bé đã chết, mà lúc này đang trôi nổi giữa không trung là linh hồn của cô.

CHƯƠNG

TRIỆU HỒI TÀ THẦN

Sau khi bé gái ra khỏi phòng, thì giống như bị thứ gì đó gọi lại, nhanh chóng bay về bên cạnh Juliane, nhưng lúc này Juliane đã treo cổ tự vẫn trên xà nhà.

Trước đó trong ký ức của Bruno tôi không thấy rõ ràng lắm, bây giờ nhìn thấy thi thể Juliane, tôi lại cảm thấy có nhiều điều kỳ lạ… Mặc dù xác của cô ấy bị treo trên xà nhà kho, nhưng dường như tay cô ấy nắm chặt thứ gì đó, hình như đang nhỏ máu không ngừng.

Còn cách dưới chân cô ấy chưa tới nửa mét, có một hình thù kỳ quái được bện bằng cành cây, bên trên còn có vết máu và lông vũ. Mặc dù đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy thứ này, nhưng hiển nhiên đó là một loại nghi lễ triệu hồi Tà Thần.

Tôi đã từng nhìn thấy nó trong một quyển sách, trong đó liệt kê rất kỹ một số dạng Tà giáo mà người phương Tây thường theo. Những giáo phái này cũng có tín đồ sùng đạo, hơn nữa lại rất điên cuồng, thậm chí đến bây giờ vẫn còn nhiều tín đồ thực hiện nghi lễ hiến tế người sống.

Chắc chắn Juliane đang triệu hồi một Tà Thần nào đó… Mặc dù văn hóa khác nhau, tôi không hiểu đây là loại Tà Thần gì, nhưng

nếu đã dùng mạng sống của cô ấy để đánh đổi, đó chắc chắn không phải thứ có thể khinh thường.

Đúng lúc này, một đôi tay khô quắt từ trong bóng tối nhà kho chậm rãi vươn ra, tiếp đó một đôi mắt đỏ ngầu nhìn chòng chọc vào "tôi". Ánh mắt tà ác kia khiến người ta có cảm giác chỉ một cái liếc mắt cũng đủ khiến cả người lạnh lẽo…

Nhìn theo thứ kia từ trong bóng tối dần đi ra, cuối cùng tôi cũng nhìn rõ hình dạng của nó, thứ kia trên đầu có một đôi sừng dê, toàn thân cháy đen, bên dưới da mặt còn cảm giác như có dung nham chuyển động… Mỗi bước đi của nó đều để lại một dấu chân lửa.

Lúc này nó đi về phía "tôi", duỗi một ngón tay ra, nhìn ngọn lửa nhảy múa trên đầu ngón tay đó, "tôi" cũng chầm chậm đưa tay ra…

Nhìn thấy cô bé đưa tay chạm vào đầu ngón tay kia, mặc dù tôi rất muốn ngăn cản, nhưng cũng đành bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ ký kết một khế ước nào đó.

Ánh sáng chớp nhoáng, một làn khói đen men theo đầu ngón tay cô bé chui vào trong cơ thể, tôi biết khế ước này đã thành, cô bé bây giờ đã là hóa thân của tà ma.

Hình ảnh lại chuyển, "tôi" lại quay về căn phòng của sĩ quan Đức, lúc này hắn vẫn ngủ say. Nhưng khi cô bé nhìn thấy thi thể mình, trong mắt có ánh lửa ẩn hiện, cô bé tức giận muốn khiến kẻ đã giết mình trở thành tro bụi…

Nhưng đúng lúc này, sĩ quan người Đức kia trở mình, trong lúc vô tình làm rơi hộp nhạc trên đầu giường xuống đất. Trong lúc rơi xuống, nắp hộp nhạc mở ra, một đoạn nhạc trong trẻo vang lên, thu hút sự chú ý của "tôi".

Tất cả các cạnh bên trong chiếc hộp nhạc đều được làm bằng

gương, lúc "tôi" nhìn về phía hộp nhạc, lại bị nó hút vào trong kính, khi hộp nhạc rơi xuống đất, cái nắp đã đóng lại.

"Tôi" bị Tà Thần chọn, rồi lại bị phong ấn trong hộp nhạc này, cũng mãi không có ai mở nó ra…

"Đây chính là sự thật?" Tôi chậm rãi nói.

Âm thanh kia lại vang lên: "Đây chính là sự thật…"

"Vậy phải làm thế nào mới có thể loại trừ Tà Thần?"

"Các người không có năng lực loại bỏ Tà Thần, nó đến từ địa ngục cai quản nghiệp hỏa Tà Thần, đừng nói là cậu bây giờ, là cậu trước đây cũng không được!"

Tôi như lạc vào sương mù, cái gì mà tôi hiện tại hay tôi trước đây? Tôi tức giận nói: "Vậy thì trả nó về địa ngục là được!"

"Nghi thức triệu hồi một khi đã hoàn thành thì không thể đưa nó về được nữa."

"Vậy phải làm sao bây giờ? Cái gì cũng không được!"

"Đem hộp nhạc đó chôn ở một nơi không có người… Đảm bảo vĩnh viễn không bị mở ra."

"Cái gì? Chỉ đơn giản như vậy à?" Tôi còn tưởng mình nghe nhầm.

"Đơn giản hay không sau này cậu tự biết…" Sau khi nói xong câu đó, người kia không nói thêm gì nữa, tôi cũng thấy ngực đau nhói rồi tỉnh lại….

Tôi mơ mơ màng màng mở mắt, thấy có một người nước ngoài nói gì đó trước mặt mình. Lúc này, một âm thanh quen thuộc vang lên: "Bác sĩ hỏi cậu cảm thấy thế nào?"

Tôi nghiêng đầu nhìn, ra là chị Bạch và chú Lê đang đứng cạnh giường.

"Đây là đâu?" Tôi chột dạ hỏi.

Chị Bạch thở dài nói: “Coi như tỉnh rồi, đây là bệnh viện, cậu đã hôn mê ba ngày rồi!”

Ba ngày? Không nói quá đấy chứ, sao tôi có cảm giác mình chỉ bị choáng trong chốc lát thôi vậy?

“Tôi bị làm sao thế?” Đầu óc tôi hơi choáng váng.

Chị Bạch nghe thế thì quay ra hỏi bác sĩ người nước ngoài kia bằng tiếng Pháp, có lẽ là hỏi xem tình trạng của tôi thế nào? Bác sĩ người Pháp kia nói một tràng dài với chị Bạch, nhìn nét mặt chị ấy dần thả lỏng, xem ra tôi cũng không bị nặng.

Sau khi bác sĩ đi, chú Lê gõ vào cái đầu quấn băng của tôi nói: “Thằng nhóc thối kia, cháu định hù chết người đấy à?”

Tôi ai ui một tiếng: “Ôi chú ơi! Cháu vừa tỉnh dậy, chú đã ra tay ác thế, nếu cháu lại ngất đi thì chú đừng hối hận đấy!”

Chị Bạch cười nói: “Yên tâm đi! Bác sĩ nói cậu hoàn toàn bình thường! Chuyện lúc trước không nhớ ra chỉ là tạm thời, mấy ngày nữa sẽ khỏe lại thôi.”

Lúc này ngoài cửa có một người đi vào, tôi híp mắt một lúc mới nhận ra người đến là Đinh Nhất, tôi vừa cười vừa vẫy tay, không ngờ anh lại nói: “Đúng là người tốt thì không sống lâu, tai họa sống ngàn năm!”

“Tôi khinh! Tốt xấu gì tôi cũng vừa tỉnh lại, anh không nói được câu gì dễ nghe hơn à?” Tôi tức giận nói.

Không ngờ Đinh Nhất vẫn giữ cái mặt như tôi nợ anh ta tám trăm vạn: “Cậu còn nằm đó mà nói! Biết rõ hộp nhạc kia có vấn đề còn chạm vào? Tay của cậu giống tay người khác à? Không phải tìm chết thì là gì!”

Tôi thấy lần này Đinh Nhất tức giận thật, đành phải mặt dày xin lỗi: “Bây giờ anh có tức giận với tôi cũng không được gì đâu,

tôi còn chẳng nhớ mình ngất đi thế nào!"

Đinh Nhất khó tin nhìn chị Bạch, chị Bạch gật đầu nói: "Bác sĩ nói có thể là tạm thời mất trí nhớ, mấy ngày nữa sẽ khỏe lại thôi!"

Tôi cười thầm, thật ra tôi vẫn nhớ mọi chuyện đã xảy ra, chỉ là không muốn bị bọn họ dạy dỗ, nên đành giả bệnh thôi!

Có điều, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy sợ, khó trách Đinh Nhất lại tức giận đến vậy! Sau này tôi nghe chú Lê nói, lúc đó khi tôi đi về phía cái hộp nhạc, còn tưởng tôi chỉ muốn nhìn kỹ hơn, nhưng khi thấy tôi đưa tay chạm vào nó thì đã muộn.

Tôi cũng không biết lúc đó sức mạnh nào đã đẩy tôi ra, nhưng kỳ quái là, về sau dù là chú Lê hay Đinh Nhất sờ vào hộp nhạc đó, đều không có phản ứng gì.

CHƯƠNG

CHÔN SÂU TRONG LÒNG ĐẤT

Có lẽ lúc tôi bị đẩy ra cũng một phần là do tự bản thân mình. Mấy người chú Lê thấy tôi ngất đi cũng chỉ có thể đưa tôi đến bệnh viện.

"Cái hộp nhạc kia đâu?" Tôi hỏi vấn đề mình đang quan tâm nhất.

Chị Bạch nói với tôi: "Vẫn còn ở căn phòng kia, cậu bị ngất đi nên bọn tôi không chạm bừa vào nó nữa."

Tôi hơi an tâm nói: "Không chạm vào là tốt rồi, vật kia dù có thế nào cũng không được mở ra…"

Chú Lê tái mặt nói: "Cháu biết thứ gì trong đó rồi à?"

Tôi gật đầu, sau đó kể lại những thứ mình đã thấy lúc hôn mê. Chú Lê nghe xong cũng sợ hãi nói: "May là không mở cái hộp đó ra, nếu không đừng nói là người mở, những người trong căn phòng đó cũng khó tránh khỏi cái chết!"

Tôi nghĩ một lúc rồi nói: "Bây giờ cháu không sao rồi, chúng ta quay lại đó nghiên cứu kỹ xem nên xử lý thứ kia thế nào đi!"

Nhưng chị Bạch vẫn lo lắng nói: "Cậu chắc chắn là không có chỗ nào không thoải mái chứ?"

Tôi cười lắc đầu: "Không phải bác sĩ cũng nói em không sao à?

Em bị ngất mới chịu được ở đây mấy hôm, bây giờ chị vẫn bắt em ngày ngày nhìn một đám người nước ngoài, họ nói em chả hiểu quái gì, chắc em sẽ chết vì tức mất!”

Chị Bạch thấy tôi nói nhảm nhiều như thế chắc không sao thật, nên để tôi theo họ quay về trang viên rượu.

Sau khi ăn cơm, chúng tôi cùng ngồi lại bàn bạc xem tiếp theo nên làm thế nào?

Nơi mà “vĩnh viễn” không có người tìm ra không dễ dàng tìm được! Theo như chú Lê nói, chỗ như vậy gần như không có, dù bây giờ không tìm được, không ai biết vài chục năm sau hay mấy trăm năm sau sẽ thế nào? Đến khi chúng tôi đã chết già hết? Ai sẽ đảm bảo nơi này vĩnh viễn không bị người khác phát hiện?

Tôi nghe vậy thấy cũng đúng, bảo sao tiếng nói kia nói nơi ấy không dễ tìm! Cuối cùng chúng tôi nhất trí, trước tiên đem hộp nhạc đó cho vào một cái hộp kim loại, sau đó hàn chết lại, rồi chôn sâu nó ở một nơi nào đấy.

Chúng tôi bắt đầu thực hiện ngay ngày hôm sau! Đầu tiên, chú Lê dùng dây tơ hồng quấn chặt ba vòng quanh hộp nhạc, cứ như vậy nếu không phải là vũ khí sắc bén thì sẽ rất khó cắt đứt dây thừng bằng sợi bông này, nên không thể mở nó ra được.

Sau đó, chị Bạch tìm thợ thủ công, lấy kích thước chính xác của hộp nhạc sau khi quấn dây tơ hồng làm một hộp bằng kim loại vừa in. Sau khi hộp làm xong, chúng tôi đặt hộp nhạc vào trong rồi dùng hàn điện hàn chết các mép lại.

Còn nơi chôn, sau khi suy tính một lúc lâu, vẫn quyết định chôn ở vườn nho… Đương nhiên, nhất định phải đủ sâu mới được.

Sau đó, chị Bạch dựa theo yêu cầu của chúng tôi, thuê một đội thi công chuyên về xây dựng tìm một chỗ đất tơi xốp đào một cái hố sâu hai mươi mét, rồi chôn cái hộp kia xuống. Sau khi họ lấp

miệng hố lại như cũ, chị Bạch lại cho đội công nhân trồng lại nho như xưa…

Mọi chuyện đến đây coi như ổn định, trang viên rượu của chị Bạch bắt đầu buôn bán bình thường, nhưng căn phòng kia vẫn bị chị ấy khóa kỹ, không để cho du khách tiếp tục ở đó nữa.

Mặc dù lần này chúng tôi chỉ là giúp đỡ chị Bạch, nhưng tiền công cũng không ít, vì đối tác của chị ấy cũng là người có tiền! Trước khi đi, chị ấy còn cho tôi hai thùng rượu vang mới cất, để tôi mang về uống.

Nếu như trong tủ rượu ở nhà để mấy chai vang đỏ Bordeaux không phải rất oai sao? Cho nên tôi vui vẻ nhận lấy, dù sao cũng có hàng ký gửi, ngu sao không nhận, dù sao vé máy bay đắt như thế, không thể làm lãi cho hãng hàng không thế được!

Sau khi về tôi còn mang hai chai đến cho lão Triệu, ông anh rể này thế mà lại là người sành hàng, nghe rượu là do tôi mang từ Bordeaux về liền cười đến không ngậm miệng lại được.

Chiêu Tài cười chê anh ấy không có tiền đồ, nhưng anh ấy lại nói: “Em thì biết gì chứ, đây là quà em vợ mang từ Pháp về, so với đồ bán ở ngoài hàng tốt hơn bao nhiêu lần, em đừng nghe mấy chỗ đó cứ khẳng định là rượu vang đỏ nguyên chất của Pháp, ai biết được có phải rượu từ Liêu Ninh làm giả không chứ!”

Vài ngày sau, chúng tôi nhận được tiền công chị Bạch gửi đến, thấy có tiền thì tôi lại cảm thấy thế giới này thật là tốt đẹp, ngay cả sương mù buổi sớm cũng có hương thơm.

Chuyện lần này cũng coi như bắt đầu nguy hiểm nhưng cuối cùng lại bình an vô sự, có điều giọng nói xuất hiện lúc tôi hôn mê là ai? Là nội tâm của “chính mình”? Hay tôi bị đa nhân cách?

Sau khi nói với Đinh Nhất chuyện này, anh ta chỉ nói tôi nói nhảm! Làm gì có nhân cách phân liệt? Cùng lắm thì lúc đó là tôi tự

hỏi tự trả lời thôi. Nhưng tôi lại cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, nhưng bây giờ tôi cũng không có đầu mối gì, đành chờ giọng nói kia xuất hiện lần nữa rồi tính tiếp!

Thời gian thoáng cái đã đến cuối năm, cũng không biết vì sao, mùa đông năm nay lại lạnh đến thế, sáng mùa đông tôi dắt chó ra ngoài, Kim Bảo cũng không muốn đi! Thế là tôi tức giận nói với nó: “Không ra ngoài mày có nhịn được mãi không! Nếu mày dám đi trong nhà, tao sẽ bịt chỗ đấy lại đấy.”

Tất nhiên sáng sớm phải đi ra ngoài rất khổ cực, nhưng biết làm sao được, ai bảo tôi thua cược Đinh Nhất chứ! Là đàn ông, nói lời phải giữ lấy lời, trời có lạnh đến mấy tôi cũng phải ra ngoài mua đồ ăn sáng! Lúc đánh cược ai biết được mấy tháng cuối năm này trời sẽ lạnh như vậy chứ?

Lúc về tôi gặp mẹ Đậu Đậu, rượu vang lần trước chị Bạch cho tôi cũng cho mẹ Đậu Đậu một chai, dù sao người ta lúc nào cũng giúp tôi chăm sóc Kim Bảo, nên đi đâu chúng tôi cũng mang đặc sản ở đó về cho cô ấy, việc trả ơn này tôi vẫn hiểu.

“Ơ! Tiến Bảo, sao mùa đông mà cậu lại chịu khó như thế? Năm nay tôi chưa nhìn thấy Đinh Nhất đi mua đồ ăn sáng lần nào!” Mẹ Đậu Đậu cười nói.

Tôi thiếu chút nữa thì phát khóc, nhưng mình đã đánh cược, quỳ cũng phải bò đi mua bữa sáng, thế là mạnh miệng nói dối: “À, gần đây bệnh trĩ của Đinh Nhất tái phát, không còn cách nào nên tôi đành phải đi mua!”

Mẹ Đậu Đậu giật mình nói: “A! Không phải chứ! Vậy mà hôm qua lúc tôi đi mua đồ về, anh ấy còn cầm giúp tôi mà! Ai, chắc anh ấy ngại không dám nói, tôi cũng thật là, vậy mà không nhìn ra!”

Tôi cười thầm trong lòng, bệnh trĩ mà cô cũng có thể nhìn ra sao!

Lúc sau ăn cơm, tôi vừa nhìn Đinh Nhất vừa cười, tên này bị tôi nhìn cười đến sợ, cuối cùng trầm giọng nói: "Được rồi, từ sáng mai tôi sẽ đi mua bữa sáng! Không phải chỉ dậy sớm mấy hôm thôi sao, sao tinh thần lại không được bình thường rồi?"

Tôi nghe xong suýt nữa phun ngụm sữa đậu nành trong miệng ra, nếu như anh ta biết tôi nói với mẹ Đậu Đậu anh ta bị bệnh trĩ nên không đi mua được đồ ăn sáng, anh ta không bóp chết tôi mới là lạ!

CHƯƠNG

MỘT NHÓM ĐÀN ÔNG BIẾN MẤT

Buổi sáng hôm đó, tôi và Đinh Nhất định đi mua ít đồ mùa đông, thấy Đinh Nhất cứ mặc đi mặc lại có mấy bộ đồ đó, lương tâm tôi trỗi dậy nên dẫn anh ta đi mua ít quần áo.

Nhưng lúc chúng tôi đang đứng ở thang cuốn lên tầng hai, đột nhiên nhìn thấy trên cầu thang có một cô gái....

Nhìn thấy cô ấy, tôi gần như hóa đá, sao lại là cô ta? Không thể nào! Đinh Nhất thấy biểu hiện của tôi khác thường, nên nhìn về hướng tôi đang nhìn, kết quả cũng sững sờ như tôi.

Theo chuyển động của thang máy, chúng tôi thoáng lướt qua nhau, nhưng cô ta lại coi như không nhìn thấy chúng tôi, cảm giác như người xa lạ.

"Là cô ta à?" Tôi sững sờ hỏi.

"Chắc thế, nhưng sự xa lạ trong ánh mắt của cô ta không giống như giả vờ, giống như thực sự không quen chúng ta vậy..." Đinh Nhất trầm giọng nói.

Tôi giả vờ vui vẻ nói: "Quên cũng tốt, như thế tiền cô ta cất ở chỗ chúng ta sẽ là của chúng ta."

Đinh Nhất nghe xong thì hừ lạnh: "Nghĩ gì thế? Cậu cho rằng thứ đáng giá nhất trong đó chỉ là tiền thôi à?"

Lòng tôi nặng nề, chỉ mong cô ta thật sự có thể quên đi, tuyệt đối đừng mang tai họa gì đến cho chúng tôi nữa!

Sau khi từ cửa hàng về, dọc đường hai chúng tôi đều không nói gì, sau khi về đến nhà, tôi mới nghiêm túc hỏi Đinh Nhất: “Người vừa rồi thật sự là Hàn Cẩn chứ? Anh có nhìn nhầm không?”

Đinh Nhất không đổi sắc mặt nói: “Đừng quên là cậu nhìn thấy trước đấy, chẳng lẽ cả hai chúng ta cùng nhìn nhầm à?”

“Cô ta thực sự được cứu sống rồi? Vậy tập đoàn Thái Long kia cũng quá trâu bò rồi!” Tôi giật mình nói.

Đinh Nhất nhún vai nói: “Có gì là không thể chứ? Mặc dù chúng ta không biết thứ Hàn Cẩn đưa, nhưng ít nhiều cũng đoán được những thứ đó là gì, bọn họ nghiên cứu chuyên về những thứ khiêu chiến với sinh mệnh, có thể hồi phục một người đông lạnh như Hàn Cẩn cũng không có gì lạ.”

Hiếm khi Đinh Nhất nói nhiều như thế, tôi ngu ngơ nửa ngày mới hiểu những gì anh ta nói. Có điều anh ta nói không sai, dựa vào hiểu biết của chúng tôi về tập đoàn Thái Long, không phải là họ không có khả năng nghiên cứu ra cách để cứu sống cô ta.

“Anh nói… cô ta về là để lấy những thứ để ở chỗ chúng ta à?” Tôi do dự hỏi.

Nhưng Đinh Nhất lại lắc đầu nói: “Khó mà nói, nếu cô ta là Hàn Cẩn lúc trước thì chắc chắn sẽ không đến lấy, bởi vì thứ kia chỉ có thể để ở chỗ chúng ta, nơi tập đoàn Thái Long không bao giờ ngờ đến mới là an toàn nhất. Nhưng nếu như cô ta không còn là Hàn Cẩn trước kia, A Vĩ đã chết, mối liên quan duy nhất giữa cô ta và chúng ta đã không còn, bây giờ chúng ta chỉ là người xa lạ trong trí nhớ của cô ta , vậy cô ta sẽ càng không có lý do gì để lấy những thứ đó.”

Tôi gật đầu, cảm thấy Đinh Nhất nói rất đúng. Thật ra trong

những thứ Hàn Cẩn để ở chỗ chúng tôi, chỉ có cái USB kia là bỏng tay nhất, nếu tập đoàn Thái Long biết thứ này tồn tại, thì tôi và Đinh Nhất coi như lâm vào hoàn cảnh éo le nguy hiểm.

Từ sau hôm nhìn thấy Hàn Cẩn, ban đêm tôi đều không thể ngủ yên giấc, trời tối vẫn nằm trên giường lăn lộn, cứ một lúc lại gọi Đinh Nhất đã ngủ say dậy, hỏi anh ta đã cất kỹ chìa khóa két sắt ngân hàng chưa?

Lần nào anh ta cũng lườm tôi nói: “Yên tâm, con giun trong bụng tôi cũng không biết nó ở đâu!”

Lặp đi lặp lại mấy lần, tôi và Đinh Nhất như bị suy nhược thần kinh… Xem ra tôi là kẻ không giấu được cái gì, cứ phải giữ bí mật thế này kiểu gì cũng có lúc chết nghẹn.

Buổi trưa, tôi và Đinh Nhất đang ăn cơm ở nhà, thì chú Lê gọi điện đến, chú ấy bảo chúng tôi đến nhà. Tôi cười nói: “Thôi chú ạ, bọn cháu đang ăn cơm rồi, không ăn nữa đâu!”

Không ngờ chú Lê tức giận nói: “Ai gọi cháu sang ăn cơm! Có việc gấp, sang đây nhanh lên!”

Tôi ngạc nhiên, xem ra có việc gấp thật, nên lập tức buông bát đũa vội vàng chạy sang nhà với Đinh Nhất…

Vào sân, chúng tôi thấy chú Lê đang mặt mày cau có đi quanh sân, thấy hai chúng tôi thì như nhìn thấy cứu tinh: “Hai tên nhóc thối sao chậm chạp thế, lửa cháy đến nóc nhà rồi!”

Tôi nghi ngờ hỏi lại: “Chuyện gì thế ạ? Sao lại gấp gáp vậy? Con nhà ai rơi xuống giếng à?”

Chú Lê vừa định nói chuyện, tôi bỗng nghe thấy tiếng khóc của phụ nữ truyền từ trong nhà ra liên tiếp… Tôi vừa nghe đã biết có mấy người phụ nữ cùng khóc với nhau!

Tôi giật mình nhìn về phía chú Lê: “Được rồi, chú Lê! Cháu còn

tưởng chú vẫn độc thân chứ, không ngờ hôm nay lại có nhiều thím Lê cùng đến như thế. Chú cũng đừng trách cháu không giúp được chú!”

“Đi đi đi! Sang bên kia đợi! Đừng có mà nói nhảm, trong phòng là vợ của khách hàng lớn của chú!” Chú Lê tức giận nói.

“Hả! Không phải chứ, sao lại thế này! Không phải chồng của họ cùng nhau có nhân tình đấy chứ!”

Chú Lê lại hừ lạnh: “Nếu là cùng nhau vượt quá giới hạn đã tốt, chú cũng không phải đau đầu như thế! Nhưng đám người kia lại cùng nhau mất tích!”

“Hả...”

Nghe chú Lê nói, lần này mất tích nhiều người như thế, không những là khách quan trọng của chú ấy, còn là người thường xuyên giới thiệu khách hàng cho chú ấy, người nào cũng có giao tình ít nhất mười năm trở lên.

Nhưng hơn nửa tháng trước, mấy người này giống như đã bàn bạc từ trước, trong một đêm cùng nhau biến mất, ngay cả người nhà thân cận, trợ lý, hay cả lái xe cũng không ai biết họ đi đâu.

Mới đầu họ đều tự bí mật tìm người nhà mình, dù sao cũng đều là ông chủ lớn, cũng có thể đi đâu đó nói chuyện làm ăn, nếu làm lớn chuyện mà cuối cùng lại là hiểu nhầm thì sẽ không dễ thu dọn tàn cuộc.

Nhưng thời gian mất tích càng lâu, người nhà của họ càng không thể ngồi yên, trước đó vì việc làm ăn có thể không liên lạc một hai ngày là chuyện bình thường, nhưng bây giờ đã hơn ba ngày, điện thoại vẫn không gọi được, tìm chỗ nào cũng không thấy người đâu!

Lúc này người nhà hoài nghi có phải họ bị bắt cóc rồi không! Dù

sao mâu thuẫn trong việc làm ăn cũng nhiều, gây sự với người khác cũng không ít. Nhưng nếu thực sự bị bắt cóc thì cũng phải có điện thoại đòi tiền chuộc chứ! Thế nhưng người nhà chờ mãi mà vẫn không có ai gọi điện đến xưng là kẻ bắt cóc hết.

Cuối cùng thực sự không có cách nào khác đành phải báo cảnh sát! Nhưng vừa đến cục cảnh sát lại gặp người quen, bình thường họ cũng đều là bạn bè làm ăn, sau khi nói chuyện mới biết mấy người đàn ông trong nhà đều không thấy đâu!

Cảnh sát lập tức tiếp nhận vụ án, hơn nữa đây đều là phú thương, nên đầu tiên cũng hoài nghi có phải bị người ta bắt cóc hay không!

CHƯƠNG

MẤT TÍCH TẬP THỂ

Cảnh sát nhanh chóng phát hiện, sau khi họ mất tích được một tuần mà vẫn không có ai gọi điện cho người nhà đòi tiền chuộc.

Cảnh sát vẫn lập án, nhưng chỉ có thể xem chung chung như một vụ án mất tích thông thường. Vì mặc dù vụ án này nhiều người cùng mất tích, nhưng so với số người mất tích trong cả thành phố mỗi ngày thì không đáng là bao!

Không có mấy người đàn ông trong nhà, còn lại mấy người phụ nữ như mất đi cột chống, muốn tìm bạn bè giúp đỡ, nhưng bạn bè quen biết cũng mất tích rồi…

Sau đó bọn họ nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ nghĩ ra được chú Lê… Dù sao cũng quen biết nhiều năm, không nói đến chuyện có tiền hay không, dù sao cứ tìm được người trước rồi tính sau!

Mấy người này vừa đến mỗi người một câu, chưa nói đến trọng điểm đã cùng nhau khóc ầm lên. Một hai người thì chú Lê còn trấn an họ được, nhưng một lúc cả bốn năm người cùng khóc thì chú ấy không đối phó nổi, đành gọi chúng tôi đến.

Lúc chưa vào nhà, tôi nghĩ mấy vị này dù sao cũng đều là phu nhân giàu sang, có lẽ dáng dấp cũng xinh đẹp, không ngờ vừa nhìn thấy thiếu chút nữa thì cằm rơi xuống đất, mấy người này trên

mặt đều trang điểm rất dày, nhưng tuổi chắc chắn không nhỏ. Có điều nghĩ lại cũng đúng, dù sao với tuổi của mấy ông chủ kia, vợ cả cũng phải tầm như vậy.

Tôi cười nói: "Mấy dì à, mọi người đừng khóc nữa, có phải chúng ta nên nói rõ sự tình không! Người sống sờ sờ muốn mất tích cũng phải có quá trình! Là ai phát hiện trước, trước khi mất tích có hành động gì khác thường không…"

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi các bà đã thi nhau trả lời, tôi cuối cùng cũng hiểu vì sao lúc nãy chú Lê lại đau đầu như thế! Nên tôi đành hô to: "Thôi! Bây giờ tôi hỏi từng câu, mọi người lần lượt trả lời! OK?"

Có lẽ những người này bình thường không quen có người to tiếng với mình như vậy, cho nên có vẻ bị tôi dọa ngây người. Chú Lê bây giờ mới lên tiếng: "Các chị đừng hoảng, mấy người kia tôi cũng quen biết đã lâu, việc này tôi chắc chắn sẽ làm đến cùng!"

Mấy người phụ nữ lúc này mới bình tĩnh lại, lần lượt kể chuyện chồng mình trước khi mất tích…

Năm người này có quan hệ không đơn giản với chú Lê, cũng đã quen biết hơn mười năm, lúc đó chú Lê được mời đi xem phong thủy cho một nhà, trong mấy người đó quen biết Tất Hữu Phúc.

Khi chú Lê giao thiệp với người này mới thấy ông ta là một người rất hào sảng, mặc dù có không ít bất động sản nhưng không hề kiêu căng, là người có thể kết giao lâu dài. Sau này qua ông ấy giới thiệu, chú Lê mới quen biết với Mã Đức Long, Tôn Mậu Bình, Lý Văn Thắng và Trương Quảng Tài.

Dù bây giờ họ là người có tiền, nhưng trước kia cũng xuất thân nghèo khổ, đều vất vả cố gắng mới có được ngày hôm nay, mấy người bọn họ cũng là bạn bè từ trước.

Vì bọn họ làm ăn trên nhiều phương diện, nên thường xuyên có

việc đến tìm chú Lê giúp đỡ, cứ như vậy, hai bên đi lại ngày càng thân thiết, có lúc mình không cần cũng giới thiệu người quen đến.

Theo như lời chú Lê nói, đa số tài sản của mấy người này đều là tự tay làm nên, đối với cách thức kinh doanh của họ chú ấy cũng hiểu rõ. Cho nên chú ấy biết dù chuyện làm ăn lớn đến đâu, cùng lắm thì họ chỉ xô xát một chút, chứ chuyện phạm pháp chắc chắn không làm.

Hơn nữa, họ cũng là người nhã nhặn, cho dù đối xử với đối thủ cạnh tranh cũng sẽ không ra chiêu ác, nên chắc sẽ không có kẻ thù.

Đầu tiên, chú Lê hỏi bà Tất trước, chồng bà mất tích lúc nào, trước khi mất tích có hành động gì khác thường hay không?

Bà Tất này là người lớn tuổi nhất trong mấy vị phu nhân ở đây, từng trải nhiều hơn, nên cũng là người bình tĩnh nhất. Nghe chú Lê hỏi như vậy, bà ấy nghĩ một lúc rồi nói: “Lão Tất mất tích hôm đó là cuối tuần, tôi có gọi cho trợ lý của ông ấy hỏi xem tối hôm đó có lịch đi tiếp khách hay không, có thể về nhà ăn cơm không? Nhưng trợ lý Tiểu Vương lại nói, lúc chiều ông ấy đã lái xe ra ngoài, đến lúc đó cậu ta vẫn không liên hệ được.”

Tôi vội xen vào: “Ông ấy lái xe gì ra ngoài, xe này đã tìm được chưa?”

Bà Tất gật đầu nói: “Ông ấy lái một chiếc Audi màu đen đứng tên tôi, tôi có định vị chiếc xe đó, lúc phát hiện không liên lạc được với ông ấy, tôi đã mở định vị ra kiểm tra, phát hiện chiếc xe đang ở một căn nhà cũ của chúng tôi ở ngoại thành. Sau khi tìm đến nhà cũ đó, thì không thấy người ở đó.”

“Xung quanh ngôi nhà đó có camera giám sát không?” Tôi hỏi.

Bà Tất lắc đầu: “Không có! Hơn hai mươi năm trước, chúng tôi có nhận thầu một trang trại chăn nuôi ở đó nên lão Tất không nỡ bán đi. Sau này, ông ấy mời người đến thiết kế lại, thành một

trang trại tư nhân, thỉnh thoảng chúng tôi sẽ đến đó chơi. Trong vườn ngoại trừ hoa cỏ thì không có gì khác, nên cũng không lắp camera giám sát…”

“Video hành trình thì sao?” Đinh Nhất cũng mở miệng.

“Tôi cũng đã cho người kiểm tra, nhưng khi đến cửa hàng 4S kiểm tra, camera hành trình đã bị rút ra từ trước, nên không ghi lại được gì…” Bà Tất bất đắc dĩ nói.

Lúc này chú Lê đi đến bên cạnh bà Tất: “Lão Tất trước khi đi có cử chỉ gì khác thường không?”

Bà Tất nghĩ một lúc mới nói: “Mọi chuyện vẫn bình thường, chỉ có điều tôi phát hiện gần đây tinh thần lão Tất đột nhiên rất tốt, có chút... không giống như tuổi này nên có.”

“Ý là gì?” Chú Lê nghi ngờ hỏi.

“Trước kia lão Tất thường rất bận rộn, ngày nào cũng tỏ vẻ mệt mỏi, có lúc mới xem tivi một chút đã ngủ mất. Nhưng thời gian gần đây, ông ấy tham gia hội dưỡng sinh gì đó, cả người đều thay đổi, điều khiến tôi ngạc nhiên nhất là từng cọng tóc đều dần dần đen trở lại!”

Bà Tôn bên cạnh cũng vội chen vào: “Mậu Bình nhà tôi cũng thế, ông ấy cũng nói là tham gia hội dưỡng sinh gì đó, trước đó tôi còn nói với ông ấy, mấy cái hội nhóm đó có mười hội thì cũng đến chín hội là lừa người, bảo ông ấy tuyệt đối đừng bị mắc lừa, thế nhưng ông ấy lại nói không sao, họ đều tham gia hết!”

Nghe hai người nói, cả phòng liền như ong vỡ tổ, nhao nhao nói chồng mình có tham gia hội dưỡng sinh gì đó, trên người cũng xuất hiện tình trạng giống như lão Tất…

Đáng lý ra, quan hệ của họ cũng không tệ, cùng nhau tham gia nhóm dưỡng sinh cũng là bình thường.

CHƯƠNG

HỘI NHÓM CỔ QUÁI

Không ngờ chú Lê lại sầm mặt nói: "Cùng nhau tham gia hội dưỡng sinh tất nhiên không có vấn đề gì, thế nhưng khiến thân thể khỏe mạnh rắn chắc thì không thể nào!"

"Ý chú là gì ạ? Chẳng lẽ người trung niên không thể có thân thể tráng kiện?" Tôi nghi ngờ hỏi.

Không ngờ chú Lê lại trợn mắt nói với tôi: "Cháu thì biết cái quái gì! Chờ đến lúc cháu đến tuổi của ta sẽ biết, nếu như không phải do kiên trì rèn luyện cơ thể nhiều năm, không thể nào trong thời gian ngắn có thể cường tráng thể chất được!"

Tôi sờ cằm: "Chú nghi ngờ hội dưỡng sinh này có quan hệ với việc họ mất tích?"

"Khó mà nói trước, nhưng bây giờ xem ra, hội nhóm này đúng là đáng nghi…" Chú Lê trầm giọng nói.

Sau đó tôi cũng hỏi thăm mấy vị phu nhân còn lại, tình trạng chồng họ cũng không khác Tất Hữu Phúc là bao, đều là rời khỏi nhà một mình, mất tích ở nơi không có camera theo dõi.

Chú Lê sau khi nghe họ nói, nặng nề nói: "Đã như vậy, chúng ta phải đến hội dưỡng sinh kia xem sao."

Hôm sau, ba chúng tôi đến địa chỉ hội dưỡng sinh ở số hai mươi

tám Thủy Long quán, phía ngoài hội sở trang trí phải gọi là vàng son lộng lẫy, cảm giác như hoàng cung vậy.

Sau khi vào trong, nhân viên lễ tân ở đây không giống những nơi khác, nhiệt tình giới thiệu các mức phí cấp bậc, chỉ lãnh đạm hỏi chúng tôi có phải hội viên ở đây không?"

Chúng tôi ngạc nhiên, có điều chú Lê đã bình tĩnh hỏi: "Muốn trở thành hội viên ở đây thì phải thế nào?"

Không ngờ nhân viên phục vụ kia mặt còn thối hơn: "Thật xin lỗi ngài, nếu như không phải là hội viên chỗ chúng tôi thì không được vào."

Lần này thì ai cũng trợn mắt, đây là kiểu phục vụ mẹ gì vậy? Chúng tôi cũng không phải không trả tiền, hội viên thì ngon à? Muốn tham gia cũng không được?

Chú Lê nói giọng khó chịu: "Vậy điều kiện gia nhập hội là gì?"

Lúc này nhân viên phục vụ mặt nghiêm nghị nói: "Phải là quản lý của bọn tôi tự mời mới có thể trở thành hội viên."

Thế này có phải hơi quá không? Nếu không phải chúng tôi đến đây điều tra chuyện mấy người lão Tất biến mất, thì có mời tôi cũng chả thèm đến đâu! Mấy người cho rằng chỗ này của mấy người là hoàng cung thật à?

Đúng là gừng càng già càng cay, chỉ thấy mặt chú Lê nặng nề, sau đó quay sang nói với tôi: "Tiến Bảo, không phải chúng ta đi nhầm chứ, nơi này có đúng là chỗ Tất Hữu Phúc giới thiệu không?"

Tôi giả vờ nghi ngờ: "Địa chỉ đúng mà! Cũng không biết mấy hôm nay tổng giám đốc Tất đi đâu, nếu có thể gọi cho ông ấy thì đã không phiền phức như vậy!"

Tôi liếc nhìn nhân viên kia, lúc cô ta nghe được ba chữ Tất Hữu

Phúc, biểu hiện rõ ràng biến đổi, lúc này đã thay sự lãnh đạm vừa rồi thành vẻ cười tươi: "Nếu như là do ngài Tất giới thiệu ngài đến thì xin chờ một chút, tôi đi gọi quản lý tới…"

Một lúc sau, một người đàn ông trung niên chạy đến, thái độ khác hẳn với mấy người nhân viên vừa rồi, niềm nở mời ba chúng tôi vào phòng khách, sau đó lấy menu đồ ăn của các loại hội viên để chúng tôi chọn.

"Xin chào ngài, tôi họ Đan, tên Lương, đây chính là phúc lợi của hội viên…" Quản lý béo mỉm cười nói.

Mém chút nữa là tôi đã phì cười rồi, người như vậy mà "thiện lương", không biết là lương thiện thật hay giả nữa? Tôi nhìn thoáng qua tờ giới thiệu, mức phí trên đó cũng dọa tôi hết hồn!

Cái quái gì! Đây mà là hội dưỡng sinh à! Cướp tiền mới đúng? Trên đó ghi rõ hội viên hạng Bạc hội phí thường niên là mười vạn; Hội viên hạng Vàng, phí thường niên là năm mươi vạn; hội viên hạng Bạch Kim là một triệu; hội viên hạng Kim Cương là hai triệu….

Chú Lê không giống tôi, dù sao cũng thường xuyên qua lại với các đại gia, nên đối với mức phí ngất ngưởng này dù không quen nhưng cũng không phải chưa nhìn qua. Thế nên chú ấy liếc một lần, nét mặt không đổi nói: "Hạng hội viên của lão Tất là gì?"

Quản lý Đan lập tức mỉm cười nói: "Ngài Tất lúc nào cũng là hội viên hạng Bạch Kim."

Chú Lê gật đầu: "Ừm, các dạng hội viên đều được hưởng thụ phục vụ dưỡng sinh à?"

Quản lý Đan làm một động tác như ảo thuật, lập tức lấy một quyển giới thiệu khác ra: "Mời ngài xem, đây chính là những phần ăn dưỡng sinh mà hội viên Kim Cương được hưởng thụ."

Chú Lê nhìn qua rồi đưa cho tôi, tôi nhìn cũng không phát hiện ra có gì đặc biệt, chỉ là một số món ăn dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe, ngoại trừ phía trên có nhắc đến hội viên hạng Kim Cương và Bạch Kim mỗi tuần sẽ được uống một viên Long tinh gan hổ hoàn.

“Long tinh gan hổ hoàn là cái gì?” Tôi chỉ vào phần dưỡng sinh của hạng Kim Cương hỏi.

Quản lý Đan làm mặt thần bí nói: “Đó chính là thứ tốt nhất, dù trung niên cũng sẽ tinh lực dồi dào, sức sống lan tỏa!”

“Bổ thận?” Tôi trào phúng hỏi.

Quản lý Đan lắc đầu: “Không chỉ đơn giản là bổ thận, còn có tác dụng bổ dưỡng những tạng khí khác, tóm lại rất tốt với cơ thể đàn ông, vì số lượng có hạn, nên chỉ có hội viên hạng Bạch Kim và Kim Cương mới được tặng. Có nhiều ông chủ vì thuốc viên này của chúng tôi mới tham gia, chỉ tiếc thứ này quá đắt đỏ nên sản lượng hằng năm của chúng tôi không nhiều, mới phải giới hạn số lượng hội viên tham gia. Nếu như không phải hội viên khác giới thiệu đến, người bình thường không thể tùy tiện gia nhập.”

Chú Lê nghe anh ta nói xong hình như có suy tư gì đó: “Không biết thủ tục gia nhập có rườm rà không? Bây giờ tôi có thể gia nhập luôn không?”

Không ngờ quản lý Đan lại nói: “Nếu ngài thật sự muốn gia nhập hội, dù sao ngài cũng do tổng giám đốc Tất giới thiệu đến, chúng tôi có thể giúp ngài làm thủ tục, có điều hôm nay có hơi vội vàng, tôi nghĩ ngài cũng không cung cấp đủ thông tin được trong ngày đúng không?!”

Tôi giật mình: “Vào hội còn phải cung cấp thông tin?”

“Đương nhiên, những tài liệu này bao gồm hồ sơ kiểm tra sức khỏe tổng quát của ngài gần đây, giới thiệu thành viên gia đình, đương nhiên, còn cả danh sách tài sản của ngài.” Quản lý Đan

nghiêm túc nói, không giống đang nói đùa.

Chú Lê hơi cau mày: “Còn đưa cả danh sách tài sản? Cái này cũng liên quan gì đến việc tôi đến đây dưỡng sinh à?”

Quản lý Đan kiên nhẫn giải thích: “Đương nhiên là có, dưỡng dinh bảo vệ sức khỏe ở hội sở chúng tôi phải kiên trì nhiều năm mới có được hiệu quả lâu dài, nếu như không có thực lực kinh tế nhất định thì rất khó kiên trì nổi. Nếu vậy thì những hiệu quả trị liệu ban đầu sẽ hoàn toàn lãng phí, chính vì vậy mà cần chọn những người có tài lực thực sự.”

Tôi nghĩ thầm: “Móa! Cái này cũng thực tế quá đi, xem ra bọn họ muốn loại bỏ những kẻ không có việc gì đến đây tinh tướng, để những ông chủ có tiền chân chính gia nhập!”

CHƯƠNG

TIÊU HAO NĂNG LƯỢNG

Lúc này chú Lê mỉm cười nói: “Nếu đã vậy, thì chúng tôi về chuẩn bị các tài liệu trước rồi đến sau. Đúng rồi, không biết quản lý Đan có thể cho tôi danh thiếp không?”

Quản lý Đan vội lấy một hộp danh thiếp tuyệt đẹp ra, rút một cái dâng hai tay cho chú Lê. Chú Lê nhìn qua, trên tấm thiệp màu đen viết mấy hàng chữ màu vàng: “Quản lý Thủy Long quán: Đan Lương”.

Quay lại xe, chúng tôi nhìn nhau, chú Lê càng tức giận nói: “Muốn gia nhập hội sở mà cần nhiều tài liệu như vậy, chắc chắn là có vấn đề…”

Về đến nhà chú Lê đã gọi điện thoại, tôi hỏi chú ấy gọi cho ai? Chú ấy chỉ nói muốn tìm người hỏi thăm tình hình của Thủy Long quán.

Tôi khó hiểu hỏi: “Không phải mấy người bạn có thể hỏi được của chú đều cùng nhau mất tích rồi sao?”

Chú Lê trừng mắt nói: “Nói nhảm! Đời ta chỉ có mấy người bạn đó thôi à?”

Tôi thấy cũng đúng, một đại sư huyền học như chú ấy chắc chắn là cấp cao cấp thấp, tam giáo cửu lưu, ngành nghề nào cũng

có người quen.

Lúc chú ấy bỏ điện thoại xuống cũng tìm hiểu được một ít chuyện… Nghe nói hội sở Thủy Long này mới mở hơn nửa năm trước, trước đấy là một nơi nhỏ bé.

Từ khi bắt đầu mở cửa, xe dừng trước cửa đều là xe sang trọng, người bình thường muốn vào xem cũng không được! Mấy hạng hội viên vàng bạc gì đó, việc dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe cũng rất bình thường, so với các nơi bình dân khác cũng không khác nhiều. Nhưng hội viên bạc vàng không được cấp quyền lên tầng năm, chi có hạng Bạch Kim và Kim Cương mới được lên.

Cho nên đến bây giờ, Thủy Long quán vẫn là một nơi bí mật, dù bên ngoài bình thường nhưng chúng tôi không có cách nào tìm hiểu được chân tướng của nó.

Không ngờ trong lúc chúng tôi còn đang cố hết sức để điều tra hội sở này thì nhận được một tin xấu….

Sau khi mấy người Tất Hữu Phúc mất tích mấy ngày, toàn bộ tài sản của họ đều bị chuyển đến cùng một quỹ từ thiện ở nước ngoài, do thời gian ngân hàng quyết toán khác nhau nên đến khi trong nước nhận được tin thì đã muộn!

Điều này khiến mọi người đều bất ngờ, trước khi họ mất tích, mọi người từng nghĩ đến nhiều khả năng, nhưng không ai có thể nghĩ đến những người mất tích sẽ chuyển tài sản ra ngoài.

Mặc dù mấy người bà Tất đã tìm đến luật sư, đồng thời lập tức báo án, nhưng những việc này đều vô ích, vì tài chính lưu động bắt nguồn từ nước ngoài, nên cảnh sát không thể đóng băng tài khoản của đối phương.

Hơn nữa, bây giờ vẫn chưa tìm được mấy người Tất Hữu Phúc, ai có thể nói những chuyện này là làm trái với ý muốn của họ? Cho nên quanh đi quẩn lại việc ưu tiên vẫn là phải tìm được người

trước.

Nhưng lúc tôi và Đinh Nhất định đi tìm Bạch Kiện, nhờ anh ta giúp đỡ, để cảnh sát tham gia tìm mấy người này, chú Lê đột nhiên bảo chúng tôi chờ thêm, chú ấy muốn tính một quẻ cho Tất Hữu Phúc xem cát hung thế nào…

Không ngờ quẻ vừa mở, mắt chú Lê đã trợn tròn, vì theo như quẻ gieo thì Tất Hữu Phúc đã sớm trở thành cô hồn dã quỷ rồi!

Tôi không chắc chắn hỏi lại: "Chuẩn không ạ?"

Chú Lê lườm tôi: "Có đúng hay không sẽ biết ngay thôi, đi! Đến nhà lão Tất!"

Lúc chúng tôi đến nhà Tất Hữu phúc, bà Tất đang cùng luật sư nghiên cứu khả năng thu hồi những tài sản đã bị chuyển đi. Thấy ba chúng tôi đến, bà ấy cũng ngạc nhiên.

"Thế nào, Lê đại sư, có phải có tin tức của ông Tất nhà tôi không?" Bà Tất mong đợi.

Chú Lê lắc đầu, sau đó chỉ vào tôi rồi nói: "Người cháu này của tôi có bản sự cao minh, cho nên tôi dẫn nó đến đây xem có thể phát hiện gì không…."

Bà Tất cũng không nghĩ nhiều, dẫn tôi đến phòng sách của Tất Hữu Phúc, để tôi thoải mái vào xem. Đầu tiên tôi đi đến bàn làm việc mở một số thứ ra xem, cũng không thấy có vật gì hữu dụng, sau đó tôi nhìn thấy một bức tranh…

"Tranh này là con tôi vẽ, bây giờ nó đang du học bên Pháp, tôi cũng chưa dám nói chuyện của ông ấy cho nó biết, sợ nó sẽ lo lắng quay về." Bà Tất nhìn tranh đầy kiêu hãnh nói.

Tôi nghĩ thầm, nếu như quẻ kia chú Lê gieo đúng, bây giờ chưa về thì sớm muộn cũng phải về! Có điều bức tranh này của con ông ấy đúng là tác phẩm lớn, có lẽ ông ấy cũng rất coi trọng, thế nên

tôi đưa tay lên chạm vào khung tranh…

Quả nhiên, tôi cảm nhận được một sợi tàn hồn rõ ràng! Xong rồi, chú Lê lần này gieo chuẩn rồi, Tất Hữu Phúc đúng là đã chết được vài ngày!

Trước đó Tất Hữu Phúc có góp vốn cùng mấy người cùng mất tích kia mua một mảnh đất ở ngoại ô, định xây làng du lịch. Bây giờ Tất Hữu Phúc đang nằm ở đó, có lẽ mấy người kia cũng vậy…

Tôi cũng không nói chi tiết, chỉ bảo Đinh Nhất đưa tôi đến chỗ ngoại ô kia. Bà Tất cũng ngạc nhiên, xem ra Tất Hữu Phúc cũng không nói chuyện này với bà.

Lúc chúng tôi chạy đến nơi, cả khu đất đó đều đang bỏ trống. Bây giờ ở đó chỉ có một cái nhà nhỏ tạm, trong nhà có mấy gian phòng bằng thép. Lúc tôi đến gần nhà, đầu lập tức bị ong lên, xem ra tôi đã đoán đúng rồi, mấy ông chủ kia cũng đều ở đây…

Vì để không phá hỏng hiện trường, chúng tôi chỉ để Đinh Nhất đi vào xem qua, sau khi xác định được chúng tôi sẽ bảo cảnh sát. Đinh Nhất nhanh nhẹn tung người qua bờ tường, đi đến cạnh cửa sổ nhìn qua, lập tức quay lại gật đầu với chúng tôi.

Chờ đến lúc cảnh sát khiêng mấy thi thể trong phòng ra, tôi bị dọa không ít, vì theo như tôi cảm nhận được tàn hồn của bọn họ mới được mấy ngày, nhưng nhìn thi thể của họ lại không như vậy, tất cả đều thành xác khô chỉ còn da bọc xương!

“Sao lại thế này?” Tôi vừa nói vừa tránh xa.

Chú Lê nhìn qua, trầm giọng nói: “Bọn họ hao hết huyết tinh mà chết…”

“A! Còn có kiểu chết này? Chẳng lẽ gặp quỷ háo sắc?” Tôi giật mình, nhưng nghĩ lại cũng không đúng, vì theo trí nhớ của Tất Hữu Phúc thì tất cả đều bình thường, bọn họ tới đây là để thương

lượng xem khi nào thì bắt đầu khởi công.

Lúc đó bọn họ còn định nhờ chú Lê chọn ngày lành để khởi công, về phần họ tại sao lại bí mật như vậy, là do thủ tục xin khai thác làng du lịch chưa làm xong, nhưng bọn họ không muốn kéo dài thời gian, định lén khởi công nên vẫn giữ bí mật với người ngoài.

CHƯƠNG

HUÂN HƯƠNG HUYẾT TINH

Có lẽ đám Tất Hữu Phúc lúc mua mảnh đất này cũng không ngờ được nó sẽ là nơi đưa ma cho mình…

Nhưng điều kỳ lạ nhất, chính là ký ức của mấy người này đều đột nhiên dừng lại, không còn gì cả, tôi không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì, mặc dù bây giờ nhìn bề ngoài rất khó nhận ra nguyên nhân cái chết của bọn họ, nhưng nhìn thi thể cũng đoán được đây nhất định không phải chết bình thường.

Mấy người này trước khi chết đã trải qua chuyện gì, mới có dáng vẻ dữ tợn đáng sợ như vậy chứ?

Do chết cùng lúc nhiều phú thương như vậy, không những tư thế chết kỳ quái, lại thêm hành động chuyển tiền ra nước ngoài đã thu hút sự chú ý từ cảnh sát, bọn họ nhanh chóng thành lập chuyên án.

Sau đó chúng tôi giúp mấy vị phu nhân kia nhận thi thể, nhưng vì thi thể quá mức đáng sợ, nên cuối cùng vẫn phải do chú Lê đứng ra. Nói thật, tôi không muốn nhìn lại những thi thể này, nhưng chú Lê lại bắt tôi phải vào đó, xem có cảm nhận được thêm gì không.

Mặc dù trước đó tôi chưa từng gặp những người này, nhưng thông qua tàn hồn tôi cũng biết bọn họ là ai. Mấy thi thể trước

mặt vẫn chưa làm khám nghiệm tử thi nên thi thể vẫn còn nguyên vẹn, bọn họ đều có đặc điểm chung là làn da khô quắt, hai mắt lồi ra, miệng há lớn, giống như trước khi chết đã gào thét vậy.

Nhưng chú Lê lại nói, lúc bọn họ chết không có cảm giác gì, miệng mở lớn như vậy có lẽ do tốc độ mất nước của da quá lớn, chứ không phải trước khi chết đã hò hét gì.

"Mất nước nhanh? Vị trí nơi này và thời tiết mùa này sao có thể xảy ra hiện tượng mất nước như vậy?" Tôi không tin.

Chú Lê lắc đầu nói: "Cái này không liên quan đến ngoại cảnh, có lẽ là do tự thân bọn họ có vấn đề… Còn vấn đề chính xác là gì, thì phải chờ sau khi khám nghiệm mới biết được."

Khác với lần trước ở nhà chú Lê, mấy vị phu nhân giờ không khóc lóc sướt mướt nữa, họ bình tĩnh hơn nhiều, lúc chú Lê ra khỏi nhà xác, nói với bọn họ đó chính là chồng họ, các bà chỉ ngây người không có phản ứng gì khác.

Có lẽ bi thương chân chính không phải là khóc trời đập đất, mà là muốn khóc cũng không khóc được, sự tuyệt vọng càng lớn…

Vì có đến năm thi thể cần khám nghiệm, nên kết quả sẽ không có nhanh được, có lẽ chúng tôi phải về nhà đợi mấy hôm nữa. Nhưng chuyện của Thủy Long quán kia không thể thả lỏng cảnh giác, mặc dù không đến mức phải cầm tiền đến đó thành hội viên, nhưng vẫn phải nghĩ cách điều tra.

Chúng tôi về nhà bàn bạc lại, cuối cùng quyết định để đến đêm cho Đinh Nhất vào đó điều tra. Đương nhiên, nếu như muốn thần không biết quỷ không hay thì Đinh Nhất không thể mang theo cái giẻ là tôi.

Có điều mặc dù tôi không vào nhưng vẫn có thể ngồi trong xe để tiếp ứng. Thế là sau khi ăn cơm tối xong, chúng tôi bắt đầu hành động. Đã lén lút vào nhà người ta thì không thể để xe ở cổng

chính được, cho nên chúng tôi lượn vài vòng quanh cổng chính, sau đó mới vào cái hẻm sau ngõ của hội sở.

Nhìn Đinh Nhất gọn gàng lắc người biến mất trong bóng tối, tôi cũng không có chút lo lắng nào, vì theo như tôi biết cho đến giờ chưa có người sống nào có thể khống chế được Đinh Nhất!

Tôi chưa đợi được bao lâu, đã thấy Đinh Nhất quay lại xe.

Tôi giật mình nói: "Nhanh vậy sao! Có phát hiện gì không?"

Đinh Nhất lắc đầu: "Tôi vừa đi dạo một vòng, giờ ra bảo cậu cùng vào."

"Tại sao vậy! Không phải tôi vào sẽ vướng chân anh sao?"

Đinh Nhất lạnh mặt nói: "Bên trong vườn không nhà trống, không có ai cả!"

"Cái gì!"

Lúc tôi cùng Đinh Nhất đi vào, bên trong đúng là không còn thứ gì cả, cảm giác sai sai lúc đi qua cửa chính của bọn họ có lẽ chính là bên trong không có ánh đèn!

Thủy Long quán trước đó vàng son bây giờ trống rỗng, cảm giác rất lạnh lẽo. Tuy đồ đạc đã được chuyển đi hết, nhưng có thể ngay lập tức dời đi như vậy nhất định đã có chuẩn bị từ trước.

Có lẽ Thủy Long quán nghe được tin đã tìm được thi thể mấy người Tất Hữu Phúc, lo lắng mình bị điều tra ra nên nhanh chân chạy mất...

Vì nguồn điện đã bị tắt, nên chúng tôi phải đi thang bộ lên tầng năm, đó là nơi hội viên phổ thông không được lên. Vừa đến tầng năm, tôi phát hiện các phòng riêng ở đây có tính riêng tư cao hơn bên dưới rất nhiều.

Tôi tùy tiện mở cửa một phòng, không ngờ cửa lại khóa. Tôi liếc mắt bảo Đinh Nhất mở cửa.

Khi chúng tôi vào trong, bên trong cũng trống trải, trong phòng vẫn còn một ít đồ tập thể dụng, trong không khí vẫn còn mùi hương thoang thoảng, ít nhất đêm qua vẫn có người dùng phòng này.

“Không đúng, nơi này có mùi lạ…” Đinh Nhất nói.

Tôi thấy kỳ lạ: “Có gì lạ, loại hội sở như thế này bên trong có mùi không phải rất bình thường sao?”

Đinh Nhất không nói tiếp, ngồi xổm xuống lấy tay cọ vào mặt thảm, sau đó cho lên mũi ngửi… Lông mày anh ta nhíu lại: “Là máu…. Trong phòng này dùng mùi hương nặng như thế để che đi mùi máu tươi.”

Lòng tôi hơi nặng nề: “Không thể nào… từ lúc vào tôi không cảm nhận được trong này có người chết!”

“Đi mau, nơi này không nên ở lâu! Lát nữa ra khỏi phòng thì bỏ giày đi!” Đinh Nhất nói.

“A…” Mặc dù tôi không hiểu tại sao Đinh Nhất lại nói thế nhưng vẫn làm theo.

Đến khi chúng tôi chạy ra đến xe, tôi còn tưởng có người truy sát đằng sau cơ. Sau này hỏi lại anh ta mới nói, là anh ta sợ chúng tôi ở lại lâu sẽ để lại nhiều chứng cứ.

Lúc về đến nhà còn dặn đi dặn lại tôi, bảo tôi sau này không được mang đôi giày này nữa. Tôi vội vàng nói: “Ném luôn đi là được mà!”

Nhưng anh ta lại lắc đầu nói: “Như thế không an toàn, trước khi chuyện này chấm dứt, cất nó trong nhà là an toàn nhất.”

Tôi thấy anh ta cẩn thận như thế, nên hỏi có phải anh ta lo lắng quá rồi không? Nhưng anh ta lại nói: “Cảnh sát sớm muộn cũng sẽ điều tra căn phòng kia, mặc dù ở Thủy Long quán không có thi thể,

nhưng tôi dám khẳng định, trong căn phòng đó chắc chắn đã xảy ra án mạng đặc biệt, chỉ là thi thể đã sớm bị chuyển đi nơi khác rồi thôi."

CHƯƠNG

KẾT ÁN HỒ ĐỒ

Tôi nghe Đinh Nhất nói vậy, cũng hơi lo lắng: "Chúng ta đã lưu lại dấu giày ở phòng kia mà?"

Nhưng vẻ mặt Đinh Nhất lại nhẹ nhõm: "Cho nên tôi mới bảo cậu đừng đi đôi giày đó nữa, hơn nữa, thảm sàn phòng đó rất dày, rất khó thu được dấu chân của chúng ta. Nhưng đế giày cũng đã dính máu ở đó, cho nên lúc ra khỏi phòng phải cởi ra, nếu không dấu máu sẽ hiện rõ ở hành lang."

Tôi chế giễu anh ta: "Đúng là trinh sát có năng lực điều tra mạnh!"

Không ngờ Đinh Nhất lại trợn mắt với tôi: "Đây là kiến thức bình thường có biết không!"

Hai ngày sau đã có báo cáo pháp y, nguyên nhân cái chết của mấy người Tất Hữu Phúc là do gần đây sử dụng một loại thuốc có cường độ mạnh, có thể nâng cao thể lực trong khoảng thời gian ngắn.

Nhưng bọn họ vì sử dụng quá liều, cuối cùng khiến cơ thể hưng phấn quá độ, bài tiết Adrenalin quá nhanh dẫn đến suy kiệt mà chết.

Tôi không hiểu nên hỏi chú Lê: "Cứ coi như uống thuốc quá

liều, cũng không thể biến thành thây khô nhanh như vậy được?”

Chú Lê thở dài: “Có nhiều chuyện trên báo cáo pháp y không thể viết rõ, thật ra bọn họ cũng vì một loại hỗ trợ nào đó có thể nhanh chóng nâng cao thể năng, muốn đạt được hiệu quả nhanh chóng phải huy động năng lượng toàn thân mới được, nói thẳng ra bọn họ chính là tự đốt cháy sinh mệnh của mình! Cho nên khi năng lượng tiêu hao hết, mới biến thành bộ dạng quỷ dị kia…”

“Nếu đúng là như vậy, cháu đoán cảnh sát chẳng mấy chốc sẽ điều tra ra Thủy Long quán.” Tôi trầm giọng nói.

Chú Lê hừ lạnh: “Thật ra, coi như tổ chuyên án này không điều tra, thì sau này cảnh sát cũng sẽ điều tra, chú nghe nói đã có không ít hội viên cấp thấp đi báo cảnh sát, nói Thủy Long quán lừa đảo, thu phí hội viên quá đắt kết quả mới mở được nửa năm đã bỏ trốn!”

Tôi nghĩ nghĩ rồi nói: “Thật ra có một chuyện cháu nghĩ mãi vẫn chưa rõ, thật ra Thủy Long quán này có mục đích gì? Vì tài sản và hội phí của mấy người Tất Hữu Phúc kia sao.”

Nhưng chú Lê lại nói: “Cháu thì biết cái gì? Tài sản của mấy người lão Tất và thêm hội phí năm của các hội viên, chú đoán cũng phải mấy trăm triệu.”

“Mấy trăm triệu! Cũng quá khoa trương nhỉ?” Tôi khiếp sợ nói.

Chú Lê lại thở dài nói: “Ai… thằng nhóc ngốc, chú của cháu tuyệt đối không nói quá. Hôm qua chú đã gọi điện cho bà Tất, nghe nói danh sách tài sản của bà ấy hiện giờ ngoài căn nhà đang ở và chiếc xe Audi, còn lại hầu như đều đã sang tên. Đặc biệt là cổ phần công ty, nghe nói ở nước ngoài có người đang bán tháo cổ phần của Tất thị với giá thấp! Chú bảo bà ấy tính qua, tổn thất cũng không dưới hai trăm triệu.”

Tôi líu lưỡi: “Ai ui, chủ của Thủy Long quán là ai chứ? Có bản

lãnh cao đến thế…”

“Hừ… vậy phải chờ xem cảnh sát có tra ra được không…” Chú Lê cười lạnh nói.

Quả nhiên không quá hai ngày, tin tức Thủy Long quán lừa đảo bắt đầu lan truyền điên cuồng trên mạng, không ít người có giao dịch đã đến cửa Thủy Long quán làm loạn, mấy cửa hàng gần đó sợ xảy ra chuyện nên đã báo cảnh sát.

Nhưng sau khi cảnh sát tiến hành điều tra, chúng tôi không còn biết tin tức gì nữa, có điều bắt đầu từ lúc đó, tất cả lời đồi về Thủy Long quán đều biến mất!

Cuối cùng cảnh sát cho mấy gia đình bà Tất một câu trả lời chắc chắn đây là hành vi lừa đảo thương mại cộng thêm vi phạm sử dụng dược phẩm cấm dẫn đến tử vong.

Nhưng chúng tôi biết vụ án này không đơn giản như vậy, đối với thủ tục sang tên các tài sản, cũng không phải chỉ đơn giản đưa một tổ mật mã là có thể xong, trong bất kỳ khâu nào, nếu không có chủ sở hữu đồng ý thì không thể hoàn thành.

Nhưng trong ký ức của mấy người Tất Hữu Phúc, cũng không thấy bọn họ thực hiện sang tên chuyển tiền đến tài khoản ở nước ngoài kia. Điều này chứng minh bọn họ không thực hiện các thủ tục theo quy trình bình thường.

Như vậy vấn đề nằm ở Thủy Long quán, nơi đó làm thế nào khiến cho mấy người Tất Hữu Phúc hoàn thành các thủ tục sang tên?

Bây giờ điều mấy vị phu nhân quan tâm nhất đã không còn là nguyên nhân cái chết của chồng, mà là có thể thông qua con đường bình thường lấy lại những tài sản đã sang tên kia không.

Vì có dính đến tổ chức từ thiện, nên hy vọng rất xa vời…

Chú Lê thấy mấy người đó đối với chồng mình đều có thái độ “người đi trà lạnh” nên hơi đau lòng, ngay cả chú ấy là người ngoài còn muốn điều tra rõ mấy người bạn mấy chục năm của mình bị hại chết như thế nào? Nhưng các bà ấy dường như không quan tâm vấn đề này.

Sau này tôi còn vì vụ án này mà cố ý gọi điện cho Bạch Kiện, thế nhưng không ngờ lại nhận được câu trả lời chắc chắn là tất cả các tư liệu liên quan đến vụ án này đề đã bị cho vào kho lưu trữ. Mức bảo mật của vụ án cũng bị đưa lên cấp đặc biệt A, anh ta cũng không có cách nào tiếp cận xem nội dung cụ thể của bản án.

Kết quả như vậy lại khiến chúng tôi bất ngờ. Xem ra cảnh sát cũng không phải là không điều tra được chuyện gì, mà chắc chắn đã điều tra được manh mối mấu chốt, cho nên mới nâng cấp bảo mật của vụ án lên.

Nhưng không ngờ trong lúc chúng tôi vẫn còn đang chờ kết quả điều tra của cảnh sát, lại nhận được tin tức kết án….

Vụ án này mãi một khoảng thời gian dài sau, vẫn là khúc mắc trong lòng chú Lê. Dù sao cũng là năm người bạn vài chục năm, chết không rõ ràng như thế, thực sự chú ấy không chấp nhận được kết quả này.

Nhưng vấn đề bây giờ là, điều chúng tôi có thể làm cũng chỉ có hạn… Sau này, mặc dù đã qua một thời gian rất lâu, nhưng chú Lê vẫn giữ tấm danh thiếp của tên quản lý Thủy Long quán kia, cái tên Đan Lương kia vẫn ghi sâu vào trong đầu óc chúng tôi.

Có lẽ phải chờ đến một ngày chúng tôi có thể tìm được hắn, mới có thể biết chân tướng sự việc…

Việc này cũng khiến chú Lê sa sút một thời gian, dù sao mấy người đó đều là khách hàng quan trọng của chú ấy, trước kia chỉ cần công ty của bọn họ xây dựng, hay cao ốc bắt đầu giao dịch

đều sẽ mời chú Lê qua giúp đỡ.

Những thu nhập này bao nhiêu năm gần đây dường như đã trở thành thu nhập cố định. Bây giờ không có khoản thu này nữa, chú ấy suốt ngày ở trong nhà nghĩ xem nên kiếm tiền thế nào.

Chuyện này giày vò tôi với Đinh Nhất khốn khổ… Chúng tôi vì chuyện kiếm tiền của chú ấy mà hiến kế, cuối cùng suýt chút nữa thì bị đẩy ra đường phát tờ rơi!

Nhưng dù sao thì lợi ích năm đó cũng giảm hơn nửa so với năm trước… khiến lão già ấy cứ thấy chúng tôi là than thở, làm tôi không có chuyện thì không dám sang nhà nữa!

CHƯƠNG

CẦM TIỀN CHẠY TRỐN

Tối hôm đó, tôi đang ở nhà rảnh rỗi không có việc gì! Đột nhiên nhận được điện thoại của Bạch Kiện, hẹn tôi và Đinh Nhất đi uống rượu.

Tôi nghe giọng nói của anh ta thì biết chắc chắn là có chuyện, nên mặc quần áo ra ngoài với Đinh Nhất.

Lúc này gần đến Tết, gió Bắc tháng mười hai thổi vù vù, vừa bước chân ra khỏi cửa, tôi đã bắt đầu càu nhàu Bạch Kiện, đúng là chọn được ngày lành để uống rượu.

Đến nơi còn phát hiện cái quán đồ nướng này bị gió lùa xung quanh. Nhưng cũng tốt, nơi này thích hợp cho những người dân bình thường đến ăn thịt xiên nướng.

Tôi vừa ngồi xuống đã thấy Bạch Kiện khắc khổ đi đến, nhìn hình dáng như có mối thù sâu đậm lắm, liền nói đùa: “Ái chà chà đội trưởng Bạch, ngài bị ai bóc lột thế?”

Bạch Kiện cười khổ: “Tùy thời tùy chỗ lúc nào anh cũng là giai cấp bị bóc lột…”

Nói xong anh ta gọi nhân viên phục vụ, kêu bia và thịt xiên nướng. Tôi thấy anh ta gọi nhiều như thế, vội nói: “Đội trưởng Bạch, tửu lượng của em không tốt, nếu muốn thì anh uống với

Đinh Nhất đi!”

Bạch Kiện khinh bỉ nhìn tôi, sau đó gọn gàng mở một chai bia rót đầy cốc, rồi mới rót cho mình một cốc đầy, bưng lên uống một hớp.

Tửu lượng của Bạch Kiện tôi biết, tuy không đến mức ngàn chén không say, nhưng chỗ bia kia anh ta uống hết cũng không coi là nhiều.

Nhưng nhìn anh ta cứ từng cốc từng cốc, uống mãi không nói gì, tôi vội ngăn lại nói: “Đội trưởng Bạch, đội trưởng Bạch! Từ từ hãy uống, chúng ta đã lâu không gặp, anh không có chuyện gì muốn nói với tôi à?”

Anh ta nghe tôi nói thì thả cốc bia trong tay xuống: “Hôm nay anh đến tìm hai cậu cũng không có chuyện gì, thời gian này anh không bận lắm nên muốn tụ họp với các cậu thôi.”

Tôi biết đây là nói dối, từ khi tôi quen anh ta đến nay, trong từ điển của anh ta làm gì có hai chữ rảnh rỗi! Nhưng tôi vẫn bê cốc bia lên nói: “Anh đừng nói chuyện linh tinh, tôi còn không hiểu anh sao? Có chuyện anh không biết có nên nói với bọn tôi hay không đúng không?”

Bạch Kiện ngạc nhiên, có lẽ bị tôi đoán đúng rồi, tôi cười nói: “Với quan hệ của chúng ta, bây giờ anh có nói anh là tội phạm bị truy nã, tôi cũng sẽ lấy tiền cho anh đi trốn, anh cứ nói đi?”

Cũng không biết do rượu hay do câu nói của tôi, mặt anh ta đỏ ửng: “Nào nào nào, uống rượu trước đã, tí đến nhà cậu nói tiếp!”

Tôi biết ngay là có việc! Cùng anh ta tiếp tục uống rượu, đến khi ăn hết thịt nướng trên bàn anh ta mới đứng dậy tính tiền rồi về nhà chúng tôi.

Về đến nhà, tôi đi làm ba cốc trà giải rượu, nhìn anh ta mơ

màng nằm trên sô pha, không biết hôm nay anh ta có thể nói rõ chuyện gì với chúng tôi hay không.

Bạch Kiện cũng không khách sáo, thấy tôi bưng trà lên tự mình rót một chén, sau đó ừng ực uống sạch, tôi nhìn điệu bộ của anh ta có lẽ vẫn chưa uống đủ. Nên tôi lại rót thêm một cốc nữa đặt trước mặt anh ta, sau đó cười nhạo: “Lần sau có chuyện gì thì đến thẳng đây nói chuyện, đừng giả vờ giả vệt ra ngoài uống rượu nữa!”

Bạch Kiện cười ha ha nói: “Bình thường tụi anh làm việc kết giao bạn bè đều như vậy nên thành quen, có điều cậu yên tâm sẽ không có lần sau đâu!”

Tôi nhìn đồng hồ, đã gần 12 giờ, nhìn bộ dạng của anh ta thế này, có lẽ phải ở lại nhà tôi rồi, nên tôi cũng không vội, tự rót một chén trà, uống một hớp nhỏ rồi nói: “Được rồi, bây giờ không có người ngoài, anh muốn nói gì cứ nói! Dù là chuyện gì tôi cũng sẽ giữ bí mật.”

Bạch Kiện vuốt mặt, cố gắng để suy nghĩ của mình rõ ràng, sau đó mới kể lại cho chúng tôi nghe chuyện cũ nhiều năm trước anh đã trải qua…

Lúc đó Bạch Kiện vẫn đang làm ở một đội điều tra nhỏ, vẫn còn ngựa non háu đá, điều tra án đều dùng nhiệt huyết không động não, nên thường gây tai họa cho đội.

Đội trưởng lúc đó cũng không ít lần gánh trách nhiệm thay cho anh, sau này anh ta được điều về đội điều tra dưới tay của Mã Bình Xuyên. Mã Bình Xuyên lúc bấy giờ là nhân vật nổi tiếng trong giới cảnh sát, mặc dù lúc đầu bị coi là phạt với Bạch Kiện nhưng thật ra đó là sự ưu ái của lãnh đạo đối với anh ta.

Sau khi đi theo Mã Bình Xuyên mấy năm, Bạch Kiện đã học được thế nào là phá án, thế nào là gặp người nói tiếng người, gặp

quỷ nói tiếng quỷ, không còn hung hăng như trước đây nữa. Bảy năm trước, Mã Bình Xuyên vì điều tra một vụ án góp vốn làm ăn phi pháp bị liên lụy, tạm thời bị cách chức thẩm tra.

Nhưng trong lúc anh ấy bị cách chức chờ thẩm tra thì lại đột nhiên mất tích!

Vụ án lúc đó có rất nhiều người bị hại, có nhiều người số tiền cả đời tích góp đều bị lừa hết, thậm chí cuối cùng còn kéo theo cả già trẻ cùng uống thuốc tự sát.

Nhưng cuối cùng kết quả điều tra là vì Mã Bình Xuyên không làm tròn trách nhiệm và biển thủ công quỹ, mười triệu tiền phi pháp thu hồi được không cánh mà bay. Mặc dù bản án lúc đó đã tuyên cáo với người ngoài là đã phá xong, nhưng người bị hại, bị lừa tiền và Mã Bình Xuyên lại cùng nhau biến mất, không có tin tức gì khác.

Người khác không hiểu rõ Mã Bình Xuyên, nhưng Bạch Kiện lúc đó theo anh ấy nhiều năm, lại là do một tay anh ấy đào tạo nên. Nên với sự hiểu biết của anh ta về Mã Bình Xuyên, có đánh chết anh ta cũng không tin anh Mã ôm mười triệu kia trốn đi.

Hơn nữa, lúc đó vợ Mã Bình Xuyên là Thẩm Lan đã mang thai tám tháng sắp sinh, anh ấy sao có thể bỏ vợ con mình mà đi được?

Suốt thời gian sau đó, Bạch Kiện và Thẩm Lan đều tin rằng Mã Bình Xuyên có nguyên nhân bất đắc dĩ nên mới biến mất, nhất định không phải là ôm tiền bỏ trốn!

Nhưng thời gian trôi đi, vẫn không có thông tin gì về Mã Bình Xuyên, điều này khiến cho Bạch Kiện và Thẩm Lan không thể không hoài nghi Mã Bình Xuyên đã bị hại chết.

Trong bảy năm này, Bạch Kiện không từ bỏ việc tìm kiếm sư phụ, hơn nữa còn thường xuyên thăm nom mẹ con Thẩm Lan. Hai năm trước anh ta còn cùng Thẩm Lan đưa tiễn người mẹ tám mươi

tuổi của Mã Bình Xuyên, thay anh ấy làm tròn trách nhiệm của người con trai.

Tôi nghe Bạch Kiện nói đến đây, nghi ngờ hỏi anh ta: “Anh khẳng định Mã Bình Xuyên đã chết rồi?”

Bạch Kiện chắc chắn: “Trên có mẹ già, dưới có con nhỏ, là đội trưởng đội điều tra có tiền đồ xán lạn, chẳng lẽ chỉ vì mười triệu mà bỏ hết, chạy trốn đến tận đẩu tận đâu sao?”

“Là mười triệu đấy! Đối với nhiều người, số tiền này có sức mê hoặc rất lớn! Nhiều người cả đời cũng không kiếm ra được…” Tôi thành thật nói.

CHƯƠNG

THĂM DÒ NHÀ HỌ MÃ TRONG ĐÊM

Bạch Kiện thấy tôi nói thế thì nghiêm nghị nói: "Đó là vì cậu chưa từng làm cảnh sát, không biết những kẻ mang tội danh truy nã phải trải qua quãng thời gian thế nào! Còn cảnh sát chúng tôi gặp rất nhiều người, nhiều chuyện như vậy... Đừng nói là mười triệu, muốn kiếm một trăm triệu cũng có! Nhưng cuối cùng thế nào, vẫn phải chạy vạy về nước nhận phán quyết thôi! Theo lời những kẻ tự nguyện quay về kia, thì thà về nước ngồi tù cũng không muốn tiếp tục sống chui nhủi người không ra người, quỷ không ra quỷ!"

Tôi trầm giọng hỏi: "Nếu vụ án này đã có nhiều nghi ngờ như vậy, sao không tiếp tục được điều tra?"

Bạch Kiện nói đầy ý hận: "Lúc đó lãnh đạo cục cảm thấy trong ngành có cảnh sát biển thủ công quỹ sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đối với bên ngoài, cho nên không muốn vụ án này kéo dài. Hơn nữa tất cả chứng cứ lúc đó đều hướng về Mã Bình Xuyên, còn có nhân chứng nói hôm đó đã nhìn thấy Mã Bình Xuyên mang theo một túi xách đen lớn đi từ trong đội ra."

Tôi nghi ngờ: "Như vậy là có cả nhân chứng và vật chứng, chắc chắn không dễ gì lật lại bản án năm đó... Nhưng có một điểm anh có từng nghĩ đến, nếu đúng là Mã Bình Xuyên bị oan, vậy mười

triệu kia là ai có thể mang từ cục cảnh sát đi?"

Bạch Kiệm sầm mặt nói: "Năm đó tôi cũng nghi ngờ người trong nội bộ chúng tôi làm, hơn nữa chắc chắn chức vụ của người này không thấp…"

Tôi lại hỏi: "Nếu năm đó anh đã chọn im lặng, sao bây giờ lại muốn lật lại vụ án này?"

Vẻ mặt Bạch Kiện ngưng trọng, sau đó tự lầm bầm: "Còn phải cảm ơn cậu!"

"Tôi? Có ý gì?"

Bạch Kiện thấy tôi mù mờ không hiểu nên cười thần bí: "Cậu còn nhớ lúc trước đã nhờ anh xem hồ sơ vụ điều tra Thủy Long quán không?"

Tôi gật đầu: "Đương nhiên, không phải anh nói anh không có quyền xem hồ sơ kia à?"

Bạch Kiện cười ha ha: "Đúng là anh không có quyền xem hồ sơ đó, nhưng vì đã có nhiều năm kinh nghiệm nên có kha khá bạn bè, hỏi thăm họ một chút, kết quả… anh phát hiện vụ án này và vụ án năm đó có nhiều điểm tương đồng về phương pháp góp vốn, mà quan trọng chính là vụ án năm đó cũng có một tài khoản từ thiện ở nước ngoài! Còn có một điểm nữa…"

Thấy anh ta nói được một nửa thì ngừng, tôi vội giục: "Còn chuyện gì, anh mau nói đi, đừng dong dài!"

Bạch Kiện tối sầm mặt nói: "Chị Thẩm Lan bị bệnh, có lẽ không được mấy năm nữa, tôi nhất định phải nói cho chị ấy biết kết quả cuối cùng, không để chị ấy cứ không biết gì mà ra đi như thế!"

Lòng tôi cũng hơi dao động, một người phụ nữ, chồng mình từng là anh hùng đột nhiên biến thành tội phạm, bị tất cả mọi người thóa mạ, một mình nuôi con gái rồi chăm sóc mẹ chồng, bây

giờ còn bị bệnh…

Tôi thở dài: “Được, tôi có thể giúp anh, nhưng khả năng của tôi chắc anh cũng biết, nếu như Mã Bình Xuyên còn sống, tôi cũng không thể giúp được gì.”

Sau đó Bạch Kiện ngủ lại nhà tôi, đến tối hôm sau, chúng tôi đến nhà Thẩm Lan. Theo địa chỉ Bạch Kiện đưa, chúng tôi đến chung cư số 25 Kim Thuẫn.

Chung cư Kim Thuẫn là nơi ở của cán bộ nhân viên ngành công an, hàng xóm của Thẩm Lan hầu hết đều là đồng nghiệp của Mã Bình Xuyên, trước đó ra ra vào vào đều chào một câu, nhưng từ khi anh ấy xảy ra chuyện, dù có gặp nhau đối diện thì họ cũng coi như không biết mà quay mặt đi.

Những năm gần đây chỉ có Bạch Kiện thường xuyên chạy đến tìm mẹ con họ, dù sao cũng là cô nhi quả phụ, có thể giúp được gì thì giúp. Những người khác cũng theo sự thăng chức của Bạch Kiện mà không bàn tán sau lưng gì nữa.

Bạch Kiện đi đến của nhà Mã Bình Xuyên, gõ cửa vài tiếng, một người phụ nữ sắc mặt tái nhợt ra mở cửa. Bà ấy nhìn thấy người ngoài cửa là Bạch Kiện thì gượng cười. Nhưng nhìn thấy tôi và Đinh Nhất sau lưng Bạch Kiện thì rất ngạc nhiên, có lẽ Bạch Kiện chưa từng đưa ai khác đến đây.

Sau khi vào nhà, Bạch Kiện giới thiệu tôi với Thẩm Lan, nhưng anh ta không nói thẳng chúng tôi đến làm gì, chỉ nói là tôi trước đó gặp phải một vụ án lừa gạt, rất giống vụ án góp vốn năm đó, cho nên mới đưa bọn tôi đến đây nói rõ tình huống hồi đó.

Thẩm Lan có lẽ cũng là một người phụ nữ cẩn thận, từ ánh mắt của chị ấy tôi có thể nhìn ra chị ấy cũng không tin Bạch Kiện, nhưng không hỏi nhiều, xem ra chị ấy vẫn tin tưởng trăm phần trăm vào người đồ đệ của chồng mình năm đó.

Sau khi chúng tôi ngồi xuống, Thẩm Lan mang lên cho chúng tôi một bình trà nóng, lúc này một cô bé chạy từ trong phòng ra lao vào lòng Bạch Kiện.

Bạch Kiện hớn hở nói: “Ai u! Con gái lại cao hơn rồi!”

“Cha nuôi, lâu rồi cha không đến, bây giờ trong cục rất bận ạ?” Cô bé nói khẽ.

Bạch Kiện cưng chiều vuốt tóc cô bé: “Công việc trong cục đúng là rất bận, nhưng bận rộn đến mấy, cha nuôi cũng phải bớt thời gian đến thăm Tiểu Hân chứ!”

Lúc này Thẩm Lan đi đến, cười nói với Tiểu Hân: “Nhanh đi học bài đi, không sẽ phải viết đến tối muộn bây giờ!”

Nhìn Tiểu Hân mặt không bằng lòng đi về phía phòng mình, Bạch Kiện lúc này mới nói với Thẩm Lan: “Chị dâu, đồ của anh Mã năm đó còn giữ không?”

Thẩm Lan ngạc nhiên, sau đó lập tức nói: “Có! Đồ của anh ấy tôi vẫn bảo quản tốt, sợ ngày nào đó anh ấy về…”

Nói đến câu này, vành mắt Thẩm Lan đỏ lên, có lẽ trong lòng chị ấy vẫn hy vọng chồng mình còn sống quay về.

“Chị dâu, chị đem những thứ đó cho người bạn này của em nhìn qua, có thể qua đó tìm được manh mối liên quan đến việc anh Mã mất tích.” Bạch Kiện nói.

Thẩm Lan hơi nghi ngờ: “Những thứ kia đều là đồ mà Bình Xuyên trang trí trong nhà, chắc không liên quan gì đến vụ án đâu!”

Bạch Kiện gật đầu nói: “Chuyện này em biết, chỉ là em không muốn bỏ qua bất kỳ manh mối nào có khả năng…”

Thẩm Lan thấy Bạch Kiện nói thế, cũng đành vào phòng ngủ lấy ra một thùng giấy không lớn lắm, đặt trên bàn trà. Tôi mở ra, đồ bên trong đều là những huân chương, huy hiệu, giấy chứng nhận

thành tích của Mã Bình Xuyên…

Tôi lần lượt cầm lên xem, không phát hiện được thứ gì, chẳng lẽ đồ vật không đúng? Hay Mã Bình Xuyên vẫn chưa chết? Đang nghĩ, tôi thấy dưới đáy thùng có một khung hình, bên trong không phải là ảnh chụp mà là một tấm nền đen xì.

CHƯƠNG

CÁI CHẾT ANH HÙNG

Khi tôi chạm vào khung hình, đầu tôi lại ong lên cảm giác quen thuộc, xem ra Mã Bình Xuyên cuối cùng vẫn chết rồi!

Thẩm Lan thấy tôi cầm khung hình lên thì hơi ngại: "Đây là bức ảnh lần duy nhất anh ấy đưa tôi đi khám thai, khi anh ấy nhìn thấy tấm ảnh siêu âm này đã rất xúc động, sau đó còn muốn rửa nó thành ảnh cho vào khung hình…"

Hóa ra là ảnh siêu âm thai! Bảo sao lại đen xì như vậy, xem ra Mã Bình Xuyên khi còn sống không yên tâm nhất chính là đứa con còn chưa chào đời của mình! Tôi cầm khung hình, cố gắng cảm nhận tàn hồn của Mã Bình Xuyên…

Mặc dù đây là lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, nhưng tôi có thể chắc chắn người này là một cảnh sát tốt, trong ký ức của anh, dường như toàn bộ trí óc đều đặt vào việc phá án.

Đặc biệt là bản án cuối cùng khi anh còn sống, có thể nói là dốc hết tâm huyết ra điều tra… Vụ án kia xảy ra vào bảy năm trước, lúc đó đột nhiên xuất hiện một công ty góp vốn, theo công bố thì ông chủ là doanh nhân người Hồng Kông, bây giờ đang phát hành cổ phiếu lần đầu.

Bởi vì đây là lần kêu gọi vốn đầu tiên nên công ty này lúc đó

tuyên bố chỉ cần mua cổ phiếu phát hành lần đầu, khi công ty chính thức ra thị trường một cổ có thể thành ba cổ, hơn nữa mỗi tháng đều có hoa hồng kếch xù.

Mới đầu người đầu tư cũng rất cẩn thận, đa phần đều giữ thái độ chờ đợi. Sau đó công ty này công bố đã mua một mảnh đất và cho thiết kế đầu tư một nhà máy cỡ lớn hơn trăm triệu.

Lần này đã khiến lãnh đạo phòng thương mại thành phố để ý, đồng thời nhiều lần giúp bọn họ công khai thổi phồng trắng trợn. Người dân thấy công ty này hợp tác với nhà nước, nên chắc chắn không phải lừa đảo! Thế là nhộn nhịp đi mua cổ phiếu lần đầu.

Lúc mới đầu chia hoa hồng rất cao, điều này khiến mọi người đều nhao nhao dốc hết tài sản của mình đầu tư vào đó, số tiền này giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn!

Lúc đó công ty hứa hẹn sau Tết Nguyên Đán sẽ đưa công ty ra thị trường tại Hồng Kông, những người mua cổ phiếu lần đầu vẫn sẽ mua một được ba, điều này khiến không ít người muốn chiếm lấy chiếc ghế trên chuyến xe cuối cùng này.

Nhưng đáng tiếc, giấc mơ phát tài của những người này nhanh chóng tan vỡ, đến Tết Nguyên Đán, thị trường chứng khoán bên Hồng Kông không hề có dấu hiệu gì của loại cổ phiếu đó lên sàn.

Một số người đến tổng bộ công ty nghe ngóng, kết quả đến nơi đã vườn không nhà trống. Những nhà đầu tư thấp thỏm tìm đến lãnh đạo thành phố, mới kinh hãi phát hiện lãnh đạo thành phố cũng bị lừa!

Đúng là lúc trước công ty này có mua mảnh đất kia, nhưng bọn họ đã dùng mảnh đất đó để thế chấp ngân hàng, vay ba trăm triệu thành lập quỹ tài chính! Bây giờ bọn họ chạy mất, ngân hàng chỉ còn lại một mảnh đất trống, đừng nói ba trăm triệu, có bán ba mươi triệu cũng chẳng ai muốn mua!

Sự tình vỡ lở ra, lúc đó dường như toàn thành phố đều chịu ảnh hưởng, chỉ cần kéo một người trên phố lại hỏi thăm, không họ hàng thì cũng có bạn bè nhiều ít đầu tư vào cổ phiếu lần đầu này.

Vì chuyện này, phó Thị trưởng phụ trách kinh tế lúc bấy giờ bị cách chức, thiếu chút nữa là bị khai trừ công chức. Vụ án này đã khiến nhiều người bị lừa gạt rất thê thảm! Mã Bình Xuyên lúc đấy cũng không dám về nhà, vì rất nhiều người bị hại biết anh ấy là người chịu trách nhiệm chính trong vụ án lần này, ngày ngày ngồi dưới nhà chờ, muốn nghe ngóng tiến triển của vụ án.

Lúc Mã Bình Xuyên tiếp nhận vụ án cũng không có manh mối gì nhiều, người phụ trách chính đã chuồn từ lâu, chỉ bắt được vài nhân viên nhỏ. Nhưng người ta chỉ làm công ăn lương, ý của nội bộ tập đoàn họ cũng không biết gì, hơn nữa chính họ cũng mua không ít cổ phiếu này!

Điều tra dòng tiền thì phát hiện số tiền này vẫn chảy về tài khoản của một tổ chức từ thiện nước ngoài. Cảnh sát cũng từng gửi công điện cho đối phương, hy vọng họ có thể đóng băng số tiền này.

Nhưng đối phương cũng lập tức dùng văn kiện trả lời không thể làm như vậy, vì khoản tiền này là có người gửi cho họ để làm từ thiện, họ không có quyền đóng băng, cảnh sát Trung Quốc càng không có quyền yêu cầu đóng băng.

Nói thẳng ra, tiền đã vào tài khoản của người ta, muốn lấy về thì chắc chắn là không thể, hơn nữa cảnh sát Trung Quốc cũng không có thẩm quyền giám định khoản tiền này tiếp theo sẽ chuyển đến đâu, tóm lại chính là ném một cái bánh bao vào ổ sói, muốn lấy về thì không có cửa!

Mã Bình Xuyên nhìn những người thành kẻ trắng tay chỉ trong một đêm, táng gia bại sản, thì lòng rất sốt ruột, nhưng bây giờ

người không bắt được, tiền cũng không thể thu hồi. Không ngờ đương lúc lòng nóng như lửa đốt, phía công an lại đột nhiên nhận được tin tình báo từ một gián điệp ngầm.

Nghe nói mấy ngày trước có mấy người từng liên lạc với một người chuyên buôn lậu, muốn hắn giúp đưa mấy người từ cảng Thiên Tân đi, tiền công rất cao. Theo như nguồn tin của Mã Bình Xuyên miêu tả, rất giống những kẻ phụ trách công ty đang lẩn trốn kia.

Lúc đó Mã Bình Xuyên cảm giác đây chắc chắn là chúng, mặc dù trước đó chúng đã chuyển tiền đi, nhưng người thì sao dễ dàng xuất cảnh như vậy được? Cho nên bọn chúng chưa đi được, vẫn đang trốn ở đâu đấy, sau đó tùy thời cơ sẽ chạy đến Thiên Tân trước, rồi nghĩ cách lên thuyền trốn ra vùng biển quốc tế.

Thế là Mã Bình Xuyên lập tức bắt đầu bố trí kế hoạch hành động, định bắt gọn đám người này lại. Nhưng không ngờ trước khi hành động lại đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn….

Vốn có một người bị hại họ Trần một mực ngồi chờ ở cổng cục cảnh sát, vừa thấy bọn Mã Bình Xuyên tối nay đột nhiên có hành động, liền giữ bọn họ lại hỏi có phải bắt được những kẻ lừa gạt rồi không.

Nhưng lúc này Mã Bình Xuyên đang vội, làm gì có thời gian giải thích với anh ta, nên chỉ bảo anh ta cứ về nhà chờ tin. Nhưng người bị hại họ Trần này không những không đi, còn liên tục lôi kéo quần áo Mã Bình Xuyên, bảo anh phải cho hắn một câu trả lời trong hôm nay!

Lúc đó Mã Bình Xuyên tức giật quát: “Mẹ nó, bỏ tay ra! Bây giờ anh ở đây lôi kéo tôi thì được gì? Lúc trước nếu không phải anh tham tiền thì đâu có bị mắc lừa? Với loại người như anh, lần này có lấy được tiền về thì lần sau vẫn sẽ bị mắc lừa thôi! Tôi nói cho

anh biết, từ nay về sau đừng đến đây ngồi chờ nữa! Nếu không tôi sẽ lấy lý do ảnh hưởng công vụ lôi anh đi đấy!”

Lúc đó Mã Bình Xuyên đang vội, nói mấy câu rồi vội đi, nhưng anh ta không ngờ người họ Trần này vốn bị bệnh trầm cảm, bây giờ bị lừa đến táng gia bại sản, còn bị mấy câu nói của Mã Bình Xuyên đâm thêm một đao, quay về nhà đã nhảy lầu tự sát!

CHƯƠNG

HÀN CẨN NĂM ĐÓ

Lúc Mã Bình Xuyên đuổi đến cảng, quả nhiên phát hiện một đám người đang chuẩn bị trốn vào thùng hàng…

Anh ta lập tức chỉ đạo cấp dưới vây bắt, đối phương thấy có nhiều cảnh sát đến như vậy, bị dọa sợ nên chấp nhận chịu trói. Lúc đó Mã Bình Xuyên nhanh chóng nhận ra mấy người định trốn trong thùng hàng đi Thiên Tân chính là mấy tên thủ phạm chính trong vụ án góp vốn này.

Nhưng lúc Mã Bình Xuyên chuẩn bị áp giải mấy tên này về cục, lại đột nhiên xuất hiện một đám người áo đen, những người này võ nghệ rất lợi hại, kể cả lúc bọn Mã Bình Xuyên rút súng ra chúng vẫn lao đến cứu người, cuối cùng bọn họ chỉ lấy được hai triệu tiền mặt trong thùng đựng hàng.

Lúc Mã Bình Xuyên về đội lại nhận được tin xấu, đó chính là người họ Trần lúc trước chặn họ ở cổng đã nhảy lầu tự sát.

Bây giờ người nhà họ Trần đang đến đội, khiếu nại Mã Bình Xuyên hại chết gã họ Trần. Mặc dù sau đó đã chứng thực họ Trần tự sát, hắn có bệnh trầm cảm, nhưng dù sao trước khi chết hắn cũng bị mấy câu của Mã Bình Xuyên kích thích mới dẫn đến kết cục như bây giờ.

Cuối cùng lãnh đạo cục đưa ra hình thức là tạm thời cách chức Mã Bình Xuyên chờ xử lý.

Trong mắt người ngoài, lúc này Mã Bình Xuyên là bị tạm thời cách chức để suy nghĩ lại, nhưng chỉ có một ít lãnh đạo trong cục biết, thật ra đây là hành động cố ý của bọn họ…

Bởi vì đêm đó sau khi kết thúc hành động, Mã Bình Xuyên nhận được một gói hàng nặc danh, bên trong có một tấm thẻ và mã ngân hàng, số dư tài khoản có hơn mười triệu, xem ra đây là hành động hối lộ với người đứng đầu điều tra!

Sau đó Mã Bình Xuyên đã báo cáo rõ chuyện này với lãnh đạo, cũng nộp thẻ này lên. Cuối cùng qua nhiều lần thảo luận, mượn cớ vụ họ Trần tự sát nên tạm thời cách chức Mã Bình Xuyên.

Một mặt là để trấn an những người bị hại đang nôn nóng, một mặt có thể để Mã Bình Xuyên tiếp cận tập đoàn lừa đảo kia, hy vọng có thể nhờ vào đó thành công truy hồi số tiền kếch xù đấy về.

Nhưng trải qua một vài nước đi, thân phận nội ứng của Mã Bình Xuyên bị tập đoàn lừa đảo kia phát hiện, chúng lấy sinh mạng của vợ con anh uy hiếp, bảo anh phải về đội lấy hai triệu tiền làm chứng kia.

Vạn bất đắc dĩ, Mã Bình Xuyên đành nửa đêm quay về đội, đồng thời đánh ngất Tiểu Vương canh giữ vật chứng, lấy hai triệu tiền mặt đi. Mà địa điểm đối phương chọn để giao tiền lại chính là mảnh đất mà công ty lừa đảo kia dùng để thế chấp cho ngân hàng.

Chỗ đó là một mảnh đất hoang, vì trước đây nơi này là một nhà máy hóa chất ô nhiễm, lúc đó trồng rất nhiều cây Dương nhưng tất cả đều héo chết, đối phương hẹn Mã Bình Xuyên trong rừng cây héo kia.

Lúc Mã Bình Xuyên đến nơi thì trời đã rất muộn, ngoài mấy vì sao ra thì đến một ánh trăng cũng không có. Từ xa xa anh nhìn

thấy cách mình khoảng mười mét có một người phụ nữ toàn thân áo đen…

Mã Bình Xuyên lập tức nhớ đến thủ phạm cướp người ở cảng, đúng là có cô gái này. Mà lúc tôi nhìn thấy mặt cô ta thì lại vô cùng kinh hãi, sao lại là cô ta? Chẳng lẽ tập đoàn lừa đảo này chính là Thái Long?

Trong ký ức của Mã Bình Xuyên, vẻ mặt Hàn Cẩn năm đó tuy còn ngây ngô, nhưng ánh mắt lăng lệ kia vẫn không hề thay đổi. Tiếc là lúc đó Mã Bình Xuyên nhìn thấy Hàn Cẩn là nữ, nên có hơi buông lỏng cảnh giác, nhưng đối với tình huống của Mã Bình Xuyên năm đó lại là trí mạng.

Hai người nhanh chóng giao thủ, lúc đó Mã Bình Xuyên vì bị cách chức nên không có súng, mà trong lúc giao đấu với Hàn Cẩn anh nhanh chóng rơi vào thế hạ phong. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Hàn Cẩn lúc mới chân ướt chân ráo vào nghề, có thể đánh với Mã Bình Xuyên đến mức như vậy mà chiếm được thế thượng phong, có thể nhận ra võ nghệ của Hàn Cẩn đến đâu.

Dù sao Mã Bình Xuyên cũng là một người đàn ông khỏe mạnh, cho nên mấy hiệp sau Hàn Cẩn tụt lại rõ ràng. Nhưng khác biệt lớn nhất của hai người chính là Mã Bình Xuyên chỉ muốn bắt Hàn Cẩn, còn Hàn Cẩn lại muốn giết chết Mã Bình Xuyên!

Trong lúc giao đấu, Hàn Cẩn rút một con dao ngắn ra vờ đâm vào bụng của Mã Bình Xuyên, khiến anh lập tức cong người tránh đi, nhưng cũng đưa cổ lại gần Hàn Cẩn…

Lúc Mã Bình Xuyên chết cũng không ngờ mình lại chết trong tay một cô gái. Anh dùng tay bịt yết hầu lại không nói nên lời, chỉ có thể trừng mắt lăm lăm nhìn Hàn Cẩn.

Lúc này Hàn Cẩn nói, cũng là câu duy nhất cô ta nói đêm hôm đó: “Có lỗi với đội trưởng Mã rồi, tôi cũng chỉ là nhận lệnh làm

việc, lên đường bình an…”

Dứt lời, Mã Bình Xuyên chìm vào bóng tối.

Đến khi tôi hồi tỉnh từ ký ức của Mã Bình Xuyên, thấy Bạch Kiện xám mặt nhìn tôi, xem ra anh ta đã đoán được tôi nhìn thấy tàn hồn của Mã Bình Xuyên rồi.

Chỉ thấy giọng anh ta run run hỏi: “Anh ấy ở đâu?”

Tôi liếc nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Thẩm Lan, không biết có nên nói hay không, Bạch Kiện lập tức hiểu được sự thất thố của mình, quay sang nói với Thẩm Lan: “Chị dâu, chúng tôi còn có việc đi trước, hai ngày nữa tôi sẽ lại đến thăm hai người…”

Ra khỏi nhà Mã Bình Xuyên, chúng tôi lập tức lên xe, Bạch Kiện bóp vai tôi hỏi: “Mau nói đi, anh ấy ở đâu?!”

Tôi thở dài: “Người anh em, đừng kích động, tôi đúng là nhìn thấy nơi Mã Bình Xuyên chết, nhưng thi thể có ở đó hay không thì khó mà nói.”

Bạch Kiện gật đầu: “Không sao, cậu nói đi, anh nghe đây.”

“Anh còn nhớ công ty lừa đảo kia đã từng có thế chấp cho ngân hàng một mảnh đất không?” Tôi hỏi ngược lại Bạch Kiện.

Anh ấy suy ngẫm một hồi rồi nói: “Mảnh đất kia không biết đã bị mua đi bán lại bao nhiêu lần, bây giờ đang ở trong tay một ông chủ tên Ôn Châu, mở một vườn cây. Nói đi, Mã Bình Xuyên năm đó đã chết ở đâu?”

Tôi nhìn chằm chằm anh ta, đó chính là câu trả lời. Tôi vốn nghĩ phải đến ngày mai trở lại cục anh ta mới nghĩ cách xác nhận thi thể Mã Bình Xuyên có ở đó hay không! Không ngờ anh ta lại vỗ vai Đinh Nhất nói: “Đi, ra thành Đông, tôi chỉ đường cho cậu!”

Lúc chúng tôi đến vườn cây kia thì đã hơn mười một giờ đêm, tôi từng nghe nhắc đến đây là một tiệm cơm cao cấp. Thế nhưng

tôi chưa từng đến đây vì quá đắt.

Thật ra đây cũng không phải câu lạc bộ tư nhân gì, cũng không phải có chế độ hội viên, chỉ cần có tiền thì ai cũng có thể đến được. Mà giá nơi này đắt như thế là có nguyên nhân, nghe nói cây cối trong này đều là cây ghép từ phương Nam rất hiếm, bên trong còn có gốc hoa lan rất lớn.

CHƯƠNG

TÌM ĐƯỢC THÊM HÀI CỐT

Mặc dù bây giờ hoa lan không còn đáng tiền như trước, nhưng mỗi gốc cây ở đây đều là do ông chủ dùng vàng ròng bạc trắng mua về…

Lúc chúng tôi đẩy cửa vào, nhân viên gác cổng hơi giật mình, giờ này thường thì mọi người đều ăn xong chuẩn bị về, ít người bắt đầu đến ăn.

Nhưng quán cao cấp thì phục vụ tốt, nhân viên phục vụ vẫn tươi cười nói: "Ba ngài đây muốn ăn chút gì không?"

Bạch Kiện không muốn tốn thời gian nói linh tinh, giơ thẻ ngành ra nói: "Quản lý của cậu đâu?"

Nhân viên phục vụ bị dọa lập tức chạy đi gọi quản lý. Tôi lúc đó cũng thấy khổ cho nhân viên này, đêm hôm khuya khoắt gặp đúng Bạch Kiện hầm hầm như sát thần, có lẽ tối nay đi ngủ cũng gặp ác mộng.

Không lâu sau, có một người đàn ông mặc âu phục màu xám tro chạy lại, không cần giới thiệu cũng biết anh ta là quản lý ở đây. Có lẽ anh ta cũng bị dọa hết hồn, đêm hôm khuya khoắt sắp đến giờ tan ca rồi còn xuất hiện một vị mặt than thế kia?

Bạch Kiện đưa cho quản lý xem thẻ ngành, rồi bảo anh ta dẫn

chúng tôi đi quanh vườn cây một vòng, đồng thời nói về tình hình nơi này.

Quản lý nói: “Được thôi, không có vấn đề gì, mời ba vị đi theo tôi.”

Quản lý vừa đi vừa giới thiệu những đặc sắc ở nơi này, có lẽ anh ta đã lặp lại những câu này không dưới trăm lần rồi. Chúng tôi cũng không có tâm trạng nghe giới thiệu về tiệm cơm, chủ yếu là muốn đi dạo quanh vườn, xem thử có tìm được thứ muốn tìm không…

Vừa đi vào trong vườn, quả thật nơi này có rất nhiều hoa cỏ quý hiếm khiến chúng tôi hoa cả mắt, mùi ẩm mốc trong không khí cũng khiến chúng tôi cảm giác như đang ở trong rừng mưa nhiệt đới phương Nam…

Chúng tôi nhanh chóng đi đến nơi đặc sắc nhất của khu vườn, theo như quản lý nói, trong đó có một gốc hoa lan hơn ngàn vạn là vật báu trấn vườn của họ!

Lúc chúng tôi đến gần vườn cây kia, người tôi đột nhiên cứng đờ, thầm nghĩ không thể nào chứ? Phải làm sao bây giờ?! Bạch Kiện thấy tôi đứng sững lại, hỏi khẽ tôi đã phát hiện ra gì à?

Tôi bất đắc dĩ gật đầu: “Anh nói xem nếu chúng ta bảo ông chủ đào vườn hoa này lên, ông ấy có liều mạng với anh không?”

Bạch Kiện lập tức phát hỏa…

Mặc dù tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để phát hiện thi thể Mã Bình Xuyên ở đây, nhưng nó lại khiến tôi rất bất ngờ... Mấy người phụ trách công ty được bọn Hàn Cẩn cứu cũng đang làm hàng xóm với Mã Bình Xuyên.

Đám người này cùng lắm chỉ là bù nhìn trong nước của tập đoàn Thái Long, lúc có ích sẽ rất được coi trọng, nhưng khi thành

kẻ bỏ đi thì họ sẽ diệt bỏ không hề lưu tình…

Lúc tôi nói với Bạch Kiện dưới “Vườn bách hoa” kia không chỉ có thi thể của Mã Bình Xuyên, mà còn cả những quản lý công ty được cho rằng đã trốn ra nước ngoài. Bạch Kiện trợn mắt, anh ta vốn chỉ muốn tìm thi thể Mã Bình Xuyên cho Thẩm Lan một công đạo. Nhưng bây giờ xem ra, vụ án này lại lâm vào cục diện bế tắc rồi.

Anh ta cũng không thể ngờ được thế lực đứng sau tập đoàn lừa đảo này lại lớn mạnh như thế, lúc trước anh ta cũng từng tham gia lần hành động vây bắt đó, nhưng không ngờ bọn kia lại chết sớm như vậy.

Đôi khi, tôi không thể không thừa nhận sự thật rằng tập đoàn Thái Long rất độc ác, càng cảm thán tại sao Hàn Cẩn lại có thể tồn tại lâu như thế trong một tổ chức đáng sợ như vậy?!

Vấn đề bây giờ là làm thế nào để danh chính ngôn thuận đào những thi thể dưới “Vườn bách hoa” kia lên? Chuyện này cũng không dễ xử lý! Nếu là một hoa viên bình thường, chúng tôi có thể nói chuyện với ông chủ để nhờ phối hợp.

Nhưng đây là hoa lan giá ngàn vạn! Nếu Bạch Kiện không có chứng cứ xác thực mà tùy tiện đào lên, cứ coi như có tìm được thi thể, đến lúc lãnh đạo cấp trên hỏi anh ta phát hiện những thi thể này như thế nào? Chẳng lẽ lại nói là một người bạn có thể nhìn thấy ma nói cho tôi biết à!

Đây là một vấn đề nan giải, bây giờ chưa nghĩ ra được cách gì hay nên chúng tôi rút lui trước, về nghĩ cách rồi nói sau. Nhưng sau khi Bạch Kiện biết thi thể Mã Bình Xuyên bị chôn ở đó thì tinh thần lúc nào cũng phấn khởi, cứ như người điên!

Tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh ta, dù sao cũng đã tìm kiếm nhiều năm như vậy, nay đột nhiên tìm được thì chắc chắn

lòng vừa vui vừa buồn…

Dù sao Bạch Kiện cũng là người trong nghề, anh ta biết phải làm thế nào để hợp tình hợp lý phát hiện ra xác chết, cuối cùng chúng tôi bàn bạc đi đến quyết định chọn kế hoạch “Hái hoa gặp xác”.

Muốn áp dụng kế hoạch này, đầu tiên phải cần một người dũng cảm, trong lúc đến đó ăn cơm sẽ giả vờ không biết nơi này cấm hái hoa, kéo một gốc hoa lên, làm lộ ra thi thể bên dưới.

Nhưng kế hoạch này có một nhược điểm, đó chính là người này phải biết chính xác thi thể ở đâu, hơn nữa còn phải mang theo dụng cụ trộm hoa chuyên nghiệp - cái xẻng nhỏ, vì thi thể chắc chắn không chôn nông.

Đương nhiên, cuối cùng thằng xui xẻo kia chỉ có thể là tôi, vì chỉ mỗi tôi mới biết chính xác vị trí thi thể ở đâu, đồng thời có được mấy cái xẻng liền có thể đào được…

Thế là tối hôm đó, Bạch Kiện bỏ ra một số tiền lớn đặt một bàn tiệc ở vườn hoa. Vì đến không thì sẽ bị nghi, nên chúng tôi đặt đồ ăn trước rồi tính tiếp. Tôi cũng đoán được sau này sẽ không có nhiều người đến đây dùng cơm, dù sao cũng đào ra một lúc nhiều thi thể như vậy, còn ai dám tới đây ăn nữa?

Sau khi cơm nước no nê, tôi giả bộ say rượu muốn ra vườn đi dạo, đi loanh quanh rồi vào vườn lan trong hoa viên. Bởi vì chúng tôi cố ý ăn chậm nên tránh được thời gian có nhiều thực khách đến đây, cho nên lúc tôi đi vào đã không còn ai nữa.

Đầu tiên, tôi đi quanh hoa viên vài vòng, muốn tìm một thi thể dễ đào, đương nhiên còn phải tránh cái gốc “hoa lan ngàn vạn” nếu không làm hỏng thì tôi cũng chẳng bồi thường nổi!

Tôi đi tới đi lui, cuối cùng đi đến một gốc mai tam giác lớn, bên dưới có chôn một cái xác nữ, nông hơn những người khác một

chút. Nhưng nhìn cây mai này, tôi thầm nghĩ nếu lát nữa cảnh sát đến, tôi nói mình muốn trộm cây này về nhà, bọn họ có cho là tôi ngớ ngẩn không!

Được rồi, bây giờ cũng không nghĩ nhiều được như thế, tôi nhìn quanh rồi lấy một cái xẻng ra, lắp mấy bộ phận lại rồi bắt đầu đào dưới gốc mai...

CHƯƠNG

TRẢ LẠI TRONG SẠCH

Quả nhiên, đào chưa tới mười nhát đã thấy từng đoạn tóc của phụ nữ lộ ra, có lẽ đám tóc này bị rễ cây mọc ra kéo sâu xuống đất, nếu không lúc xây vườn, người ta đã phát hiện được thi thể này.

Trong lúc tôi vẫn đang tập trung đào thì có một người đàn ông quát: "Anh đang làm cái gì thế?"

Là nhân viên phục vụ, thế là tôi giả vờ say nói: "Tôi muốn đào cây này về nhà!"

Theo tiếng nhân viên phục vụ quát, nhiều người cũng chạy ra xem, lúc này Bạch Kiện và Đinh Nhất cũng đến, bắt đầu giải thích với nhân viên là tôi uống say.

Đang nói thì quản lý cũng chạy ra xem có chuyện gì, khi anh ta thấy lại là chúng tôi thì cũng ngạc nhiên. Bạch Kiện lập tức kéo anh ta ra nói: "Ngại quá! Anh bạn này của tôi sau hôm đến đây cứ muốn tới lại để ăn thử đồ ăn chỗ các vị. Nhưng tửu lượng của cậu ấy không tốt nên say mất, có điều anh yên tâm, tôi sẽ đền cái cây bị anh ấy làm hỏng."

Quản lý tỏ ra khó xử nói: "Không phải, đây không phải là chuyện có thể dùng tiền bạc để xử lý, cây này là ông chủ chúng tôi vất vả cấy ghép từ Vân Nam về, nếu chết mất thì tôi thảm rồi!"

Bạch Kiện vội an ủi: “Không sao, tôi vừa nhìn rồi, cậu ấy chưa đào được nhiều đâu, chắc chắn chưa làm hại đến rễ cây. Nếu anh không yên tâm thì chúng ta cùng đến đó xem lại, lúc nhỏ nhà tôi cũng có vườn trái cây nên cũng có chút kiến thức về cây cối, tôi nhìn là biết rễ cây có bị tổn thương hay không!”

Thế là quản lý và Bạch Kiện đi đến cái hố tôi đào để kiểm tra, thứ nhìn thấy khiến cả hai đều choáng váng. Đương nhiên, Bạch Kiện chỉ giả vờ thôi! Anh ta “sợ hãi” hỏi quản lý: “Đây là thứ gì? Các anh dùng tóc làm phân bón à?”

Quản lý xua tay: “Tôi cũng có biết đây là thứ gì đâu, lúc tôi đến đây làm thì cái cây này đã ở đây rồi! Chuyện này anh phải hỏi ông chủ của tôi đấy.”

Nhưng Bạch Kiện sẽ không lòng vòng như thế, lập tức gọi điện cho cảnh sát. Sau khi cảnh sát mang đủ dụng cụ đào bới đến, đào được dưới gốc cây mai xương sọ một phụ nữ.

Lúc ông chủ chạy đến vườn, nghe thấy đào được đầu người dưới gốc cây trong vườn thì liên tục nói mình không biết gì, bởi vì khi cả khu vườn này cải tạo, ông ấy đã rải một lớp bùn đất lên trên, chất đất cũ vì bị ô nhiễm nên không thể dùng để trồng cây được…

Tôi tin chuyện này, ông chủ không nói sai, trước đây đến cả cây dương còn không sống được, có lẽ đây chính là lý do vì sao mãi mà không ai phát hiện ra những thi thể này. Nếu như trước đây xây dựng lại nơi này theo những cách bình thường thì chắc đã phát hiện rồi.

Cảnh sát tiếp tục tìm ra mấy thi thể còn lại trong vườn, trong đó có cả Mã Bình Xuyên. Quần áo anh ấy mặc vẫn còn nguyên, cảnh sát điều tra hiện trường cũng tìm được chứng minh nhân dân và thẻ ngành của anh ấy trong túi áo.

Ông chủ bất đắc dĩ nhìn vườn bách hoa của mình bị đào tung, cuối cùng đành phải để người làm vườn đưa gốc “hoa lan ngàn vạn” kia cho vào chậu hoa bình thường.

Mặc dù đã tìm được thi thể của Mã Bình Xuyên, cảnh sát cũng tìm được di động cũ, lấy được tin nhắn cuối cùng anh ấy bị bọn tội phạm uy hiếp, cuối cùng cũng chứng minh được sự trong sạch của anh ấy. Nhưng sau khi xác định thân phận của những bộ hài cốt còn lại thì vụ án góp vốn trước đó lại rơi vào đường cùng….

Tôi không nói cho Bạch Kiện chuyện liên quan đến tập đoàn Thái Long, vì kết cục của mấy người kia và Mã Bình Xuyên khiến tôi cũng sợ hãi, bây giờ cho dù là tôi hay Bạch Kiện đều không nên xuất hiện trong danh sách đen của chúng, đặc biệt là tôi còn đang nắm chứng cứ quan trọng kia nữa.

Trước đó không phải tôi không nghĩ đến chuyện giao những chứng cứ này cho cảnh sát, nhưng xem ra lúc đó tôi đã nghĩ quá đơn giản rồi! Có trời mới biết lãnh đạo cấp cao của cảnh sát đã bị bọn họ mua chuộc hay chưa? Nếu tôi tùy tiện giao chứng cứ đó ra, kết quả của tôi có khi còn thảm hơn cả Mã Bình Xuyên.

Những năm này đã cho tôi kinh nghiệm sâu sắc, hiểu ra một đạo lý, đôi khi người sống còn ác độc hơn lệ quỷ nhiều! Và cũng khó đối phó hơn nhiều! Cho nên bây giờ chúng tôi không có năng lực đối phó, vẫn nên nâng cao thực lực thì tốt hơn.

Về sau cơ quan công an cũng khôi phục danh dự và thân phận cho Mã Bình Xuyên, đồng thời còn truy phong liệt sĩ. Nhưng những điều này có ý nghĩa gì chứ? Vẫn không thay đổi được việc anh ấy chết khi còn chưa thấy mặt con, mẹ anh ấy qua đời khi không biết con mình trong sạch, còn con gái của anh ấy vẫn là cô nhi.

Tôi thực sự lo lắng cho Tiểu Hân, từ nhỏ đã thiếu tình thương của cha, tuổi nhỏ lại sắp mất mẹ, không biết vận mệnh đang chờ

cô bé sẽ thế nào…

Có điều tôi tin chắc rằng Bạch Kiện sẽ giúp Mã Bình Xuyên chăm sóc cô bé, đây cũng chính là lý do tôi kết giao với anh ta. Người như anh ta khi làm việc gì cũng có giới hạn, chỉ có người như vậy mới là người bạn khiến người khác tin tưởng.

Còn về chuyện Hàn Cẩn giết Mã Bình Xuyên, tôi cũng chỉ nói với Đinh Nhất, vì cảm thấy càng ít người biết chuyện này có liên quan đến tập đoàn Thái Long thì càng tốt, không cần phải kéo hết tất cả vào, dù sao chuyện cũng chưa đến mức không thể cứu vãn.

Còn vườn cây kia, quả đúng là bất hạnh như tôi nói, đã chẳng còn thực khách đến đó ăn cơm nữa. Nghe nói sau đó ông chủ vườn cây còn đem gốc "hoa lan ngàn vạn" kia ra đấu giá, nhưng người ra giá cao nhất cũng chỉ có 50 vạn, ông ấy phải chịu lỗ 950 vạn!

Thật ra tôi cũng rất thông cảm với ông chủ quán cơm, ai mà ngờ tới lúc mình chọn đất lại có xác chết oan chứ?

Về sau mấy đêm liền tôi đều mơ đến Hàn Cẩn, mơ thấy dáng vẻ của cô ta khi còn trẻ, tôi biết khi cô ta mới đến tập đoàn Thái Long vẫn chỉ là một bé gái đơn thuần.

Tết cũng sắp đến, tôi vẫn luôn cân nhắc có nên đưa Chiêu Tài về Đông Bắc ăn Tết hay không, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thôi, dù sao chị ấy cũng đã lấy chồng, cũng nên đến nhà chồng ăn Tết mới phải.

Hơn nữa, chỗ của chú họ tôi cũng không dễ đi, đi nhiều người cũng lôi thôi, lại sợ làm lộ hành tung của bọn họ, nên thôi không nên mang thêm phiền phức cho bọn họ.

Chú Lê nghe tôi nói không về Đông Bắc ăn Tết thì rất vui, bảo tôi và Đinh Nhất đến nhà chú vào đêm ba mươi. Có điều nghĩ lại cũng đúng, dù sao chú ấy cũng đã cao tuổi, đêm ba mươi một mình cũng cô đơn, chúng tôi có thể ở lại ăn Tết với chú ấy cũng rất ổn.

CHƯƠNG

TRANG HÀ XUẤT HIỆN

Nếu đã ăn Tết thì phải đi mua đồ Tết, thế là tôi và Đinh Nhất dậy sớm đến chợ hải sản, mua mấy loại tôm sò phổ biến. Còn Tết với chú Lê chính là thịt cá, nên chú ấy đến chợ gần đó mua trâu, dê, heo, gà, cá.

Đêm ba mươi, chú Lê chuẩn bị một bàn cơm tất niên lớn! Mặc dù chỉ mỗi ba chúng tôi ăn…

Có lẽ vì có quá nhiều thức ăn, cũng có lẽ vì hôm nay là đêm ba mươi, tóm lại là chú Lê uống quá nhiều, liên tục lẩm bẩm mấy mối khách đã qua đời của mình.

Có đôi khi con người chính là như vậy, có những người lúc đó bạn cảm thấy là đương nhiên, nhưng khi người đó không còn nữa, bạn sẽ biết những người "đương nhiên" đó quý giá đến nhường nào.

Qua ba tuần rượu, chú Lê bắt đầu kể về những chuyện mình trâu bò mình từng làm, tiếc là mấy chuyện này tôi và Đinh Nhất đã nghe nhiều rồi! Buồn cười nhất chính là mỗi lần chú ấy kể thì chi tiết lại chẳng giống nhau, chẳng biết có phải uống say nên không còn nhớ kỹ, hay là đang khoác loác đây nữa? Có điều như thế cũng không sao, cũng coi như là một tiết mục cuối năm nhiều niềm

vui…

Theo như thói quen đón giao thừa ở vùng Đông Bắc, sau khi nghe pháo nổ đón giao thừa sau mười hai giờ, tôi chợt nhớ đến cha mẹ… Đương nhiên, Đinh Nhất và chú Lê không có loại cảm giác này, cũng có thể vì hai người họ trời sinh đã là mệnh cô đơn!

Sau đó trên tivi chiếu “Khó quên đêm nay”, mỗi lần nghe âm thanh này, tôi biết năm nay đã trôi qua.

Lúc này chú Lê đã được Đinh Nhất đưa về phòng ngủ, tôi đang nghĩ lát nữa sau khi Đinh Nhất quay lại, hai anh em chúng tôi lại uống tiếp, thì chợt nghe tiếng Tiểu Hắc kêu thê lương…

Tôi giật mình, rượu cũng tỉnh một nửa, nhanh chóng đẩy cửa đi ra sân. Cũng không biết vì sao, mới vừa rồi khắp nơi còn vang tiếng pháo vậy mà bây giờ lại yên tĩnh lạ thường, giống như thời gian đã ngừng lại vậy.

Tôi nghi ngờ nhìn sân nhà tối lờ mờ, khẽ gọi Tiểu Hắc. Bình thường mỗi lần tôi gọi, nó đều có dáng vẻ hờ hững lạnh lẽo, nhưng hôm nay tôi vừa gọi tên thôi mà nó đã nhảy lên vai tôi, miệng còn phát ra tiếng gừ gừ.

Bình thường con mèo này bị chú Lê nuôi béo tròn, lúc này đứng trên vai khiến người tôi như nghiêng ngả, nhưng tôi còn cảm nhận được thân thể tròn vo của nó liên tục run rẩy, xem ra trong sân có thứ gì đó rất lợi hại mới khiến Tiểu Hắc bình thường “ỷ sủng mà kiêu” này hoảng sợ đến vậy…

Nghĩ đến đây, tôi rút dao thép trong ống quần ra, nghĩ thầm chẳng lẽ gần sang năm mới còn có tà ma đến cửa? Lúc này Tiểu Hắc trên vai tôi đột nhiên dựng lông, miệng gầm nhẹ cảnh cáo.

Tôi nghiêng đầu nhìn Tiểu Hắc, thấy mắt nó nhìn chằm chằm vào góc sân phía Tây Bắc. Có lẽ tôi cũng mượn hơi rượu nên bạo gan hơn, không sợ hãi mà lạnh lùng nói về phía góc tối: “Xin chào,

sang năm mới rồi, không ai mời đã đến thì không hay lắm đâu….”

Sau đó một bóng người từ trong bóng tối đi ra, giọng nói hoa lệ vang lên: “Tôi vốn ở Đông Bắc chờ cậu đến…”

Tôi nhìn kỹ, hóa ra là Trang Hà! Lúc này, Tiểu Hắc trên vai tôi càng thêm bất an, giống như lúc nào cũng có thể nhảy ra cho Trang Hà một vả. Tôi tranh thủ vừa trấn an Tiểu Hắc vừa nói với Trang Hà: “Sao anh lại đến đây? Xem mèo nhà tôi bị anh dọa kìa!”

Trang Hà nhìn Tiểu Hắc trên vai tôi: “Được đấy, nhóc con này cũng có chút đạo hạnh, không ngờ có thể phát hiện ra tôi, xem ra cũng không phải vật tầm thường. Đáng tiếc đi theo tên thần côn cũng không ra gì, chẳng bằng theo ta đi, đảm bảo trong vòng mười năm mi có thể hóa thành hình người!”

Nhưng Tiểu Hắc là ai chứ! Nó vốn chẳng hiểu quái gì, vẫn liên tục méo méo cảnh cáo Trang Hà đừng đến gần… Lúc đầu tôi còn tưởng mèo và hồ ly là trời sinh đối nghịch! Nhưng sau này tôi mới biết, giữa hai loài có nguồn gốc sâu xa! Có điều đây là chuyện sau này.

Nói cũng lạ, sao Đinh Nhất mãi mà không ra khỏi phòng chú Lê? Trang Hà thấy tôi nhìn quanh cười thì nói: “Không phải nhìn, tôi đã bày kết giới rồi, bạn của cậu không vào được đâu, thế nên tôi mới nói con mèo này có chút đạo hạnh.”

Tôi rất không thích Trang Hà nói chuyện quái gở kiểu này, nên cũng hơi khó chịu nói: “Anh còn chưa nói anh đến đây làm gì đấy? Chắc không phải chỉ đến chúc Tết tôi chứ?”

Trang Hà cười ha ha nói: “Dĩ nhiên không phải, muốn đến hỏi cậu xem chú họ cậu đã đi đâu rồi?”

Tôi thầm run rẩy, anh ta cũng không biết hướng đi của chú họ, xem ra chỗ trên núi kia đúng là không có nhiều người biết, nên cũng giả vờ ngốc nói: “Chú tôi không phải ở Đông Bắc à?”

Trang Hà nhấc mí mắt nói: "Ồ? Vậy lần trước cậu về đã gặp ông ấy rồi?"

Tôi hơi hồi hộp, anh ta còn biết tôi đã về, xem ra tôi không thể nói dối hết được, nếu không anh ta sẽ chẳng tin. Chẳng phải cảnh giới cao nhất của nói dối chính là nửa thật nửa giả à, có lẽ tôi cũng phải thử một lần.

Thế là tôi giả bộ khổ não nói: "Đừng nhắc nữa, tôi và Đinh Nhất sau lần gặp hụt đó cũng không biết ông ấy đã đi đâu, về sau nghe hàng xóm nói chú ấy đưa thím đi khám bệnh! Tôi nghĩ chỉ còn cách đợi thôi, nên đã về trước."

Trang Hà nhìn tôi bán tín bán nghi: "Cậu cũng không biết tin tức của họ…"

Tôi giả ngây nói: "Không biết! Tôi còn định nhờ anh hỏi bà nội Hồ đấy!"

Lúc này sắc mặt của Trang Hà hơi lạ, hình như có chuyện gì đó khó hiểu. Tôi biết không nên dây dưa lâu nên cười nói với anh ta: "Vào nhà đi, bên ngoài lạnh quá, vào uống mấy chén rượu rồi nói tiếp!"

Trang Hà liền khoát tay nói: "Tôi không vào đâu, nếu cậu đã không biết ông ấy ở đâu thì tôi đi trước đây."

Lúc này tôi chợt nhớ ra một chuyện, vội hỏi anh ta: "Này, này, này, anh khoan đi đã, tôi còn có chuyện muốn hỏi anh?"

Trang Hà đã chuẩn bị đi lại quay đầu nhìn tôi: "Chuyện gì?"

"Chính là, các anh… họ Hồ đã để chú tôi bảo vệ tiên gia từ lúc nào thế?"

Trang Hà nhướng mày nói: "Chuyện này cậu không phải hỏi tôi, phải đi hỏi chú cậu ấy!"

"Tôi có hỏi rồi, thế nhưng chú ấy trả lời hai lần đều khác nhau,

nên tôi mới hỏi anh!”

Nét mặt Trang Hà càng kỳ lạ, đầu tiên là hoài nghi nhìn tôi chằm chằm lúc lâu, sau đó mới nói: “Có một số việc tôi khuyên cậu đừng hỏi thì hơn, bởi vì chưa đến lúc cậu nên biết, nếu như biết sớm, sẽ chỉ thêm phiền não thôi…”

CHƯƠNG

HÀNG XÓM XIN GIÚP ĐỠ

Trang Hà nói xong thì bước vào trong bóng đêm rồi biến mất!

“Trang Hà! Anh đừng đi vội! Trang Hà!”

Dù tôi có gọi to thế nào cũng vẫn không thể gọi anh ta quay lại, nhưng tôi lại gọi được Đinh Nhất. Xem ra Trang Hà đã đi rồi, nếu không Đinh Nhất không thể nào ra khỏi kết giới được.

Đinh Nhất thấy mặt tôi đầy vẻ lo lắng thì hỏi: “Con hồ ly thối kia vừa tới à?”

Tôi gật đầu: “Anh ta đến hỏi chú họ tôi đang ở đâu.”

“Hắn cũng không biết?”

Tôi lắc đầu: “Chắc vậy, nếu không đã chẳng hỏi tôi! Đúng rồi, vừa nãy anh bị nhốt ở đâu vậy?”

Nhắc đến chuyện này, Đinh Nhất lại nổi giận, thì ra vừa rồi khi anh ta đi từ trong phòng chú Lê ra ngoài thì cảm giác không khí trong sân không được bình thường lắm, thế nên anh lập tức quay vào nhà tìm tôi, nhưng tất nhiên là không thể tìm được.

Đinh Nhất cũng nhanh chóng phát hiện ra không thấy cả Tiểu Hắc đâu, anh ta biết con mèo này của chú Lê không phải mèo bình thường, lúc này mà không thấy chứng tỏ có nguyên do, với cả anh ta cũng ngửi thấy có một mùi hôi rất đặc trưng trong sân, vì thế

mà đoán ra được chắc chắn là Trang Hà tới.

Đinh Nhất định phá kết giới, nhưng mãi vẫn không thể đánh tan được kết giới mà Trang Hà đã tạo nên…

Đinh Nhất nhăn nhó khó chịu nói: "Hắn tới tìm cậu chỉ vì chuyện này thôi à?"

"Ừ, tôi còn định hỏi anh ta một số chuyện, nhưng lão hồ ly đó chẳng chịu nói câu nào đã chạy mất rồi!?"

Đinh Nhất cau mày: "Cậu nói cho hắn ta biết chú của cậu đang ở đâu rồi à?"

"Sao mà tôi nói được?" Tôi lấy tay quệt miệng.

Trời bắt đầu đổ tuyết, xem ra sang năm mùa màng sẽ bội thu đây! Sau đó hai chúng tôi quay trở về phòng tiếp tục uống rượu, đến rạng sáng khoảng hai giờ, tôi không chịu nổi nữa mới nằm ngủ thiếp đi trên ghế salon nhà chú Lê.

Tôi ngủ mãi cho đến khi bị tiếng gõ cửa làm bừng tỉnh, tôi giật mình ngồi dậy, thầm nghĩ chẳng lẽ Trang Hà quay trở lại?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thấy không đúng lắm, nếu thật sự là Trang Hà thì anh ta còn phải gõ cửa làm gì? Lúc này Đinh Nhất đã đi mở cửa, còn chú Lê hôm qua đi ngủ sớm cũng đang lơ mơ ra khỏi phòng.

Chú Lê vừa đi vừa lầm bầm mắng: "Mới sáng sớm mà ai đã đến rồi? Có muốn chúc Tết cũng không cần phải gấp như vậy chứ!"

Đinh Nhất để một đôi vợ chồng trung niên vào, bọn họ vừa nhìn thấy chú Lê thì đã suýt khóc ầm lên. Chú Lê đành phải thu vẻ mặt khó tiêu vừa rồi lại, lập tức biến thành dáng vẻ của một thầy phong thủy, chú nói: "Hai vị đây làm sao vậy? Có chuyện gì gấp gáp đến mức thành như thế này?"

"Lê đại sư, ngài mau cứu con trai tôi đi! Tôi cầu xin ngài!"

Người phụ nữ vừa nói vừa muốn quỳ xuống trước mặt chú Lê.

Năm hết Tết đến, cho dù hôm nay là mùng một đầu năm cũng không thể nhận lễ lớn như vậy, chú Lê nhanh tay lẹ mắt đỡ người phụ nữ khi hai đầu gối của bà ta còn chưa kịp chạm đất, nhìn nét mặt của chú ấy cũng biết là đã sợ muốn khiếp rồi.

Chú Lê là người đặc biệt tin tưởng vào chuyện để người ngang hàng hoặc người lớn tuổi hơn làm lễ lớn với mình thì mình sẽ bị giảm thọ, vì thế mà ông ấy sợ nhất bị những kiểu người này quỳ với mình. Nhưng ai ngờ khi ông ấy vừa đỡ được người phụ nữ kia thì người đàn ông bên cạnh cũng muốn quỳ xuống, lần này chú Lê bị làm khó rồi, ông ấy làm gì còn tay để đỡ người đàn ông kia nữa!

Thế là tôi cười thầm, nhanh chân đi tới đỡ ông ta và nói: "Chú đừng gấp, cứ nói rõ chuyện ra đã, nếu không chúng cháu cũng không giúp được đâu!"

Nghe tôi nói thế, hai người này mới đứng lên. Tôi tiếp tục nói: "Chúng ta mau vào nhà đi, đêm qua tuyết rơi lớn, bên ngoài lạnh quá."

Không ngờ tôi vừa nói xong câu này thì người phụ nữ kia lại không kìm được mà khóc ầm lên. Tôi thầm nghĩ mình nói đến tuyết lại động đến chuyện đau lòng của bác ấy rồi à? Đợi sau khi đưa họ vào nhà xong, chúng tôi mới biết, thì ra họ lớn tuổi rồi mà còn gấp gáp như vậy là bởi vì đứa con trai gần năm tuổi của họ đã mất tích.

Tôi thầm nghĩ, đúng là quá liều rồi? Con trai mất tích sao không báo cảnh sát, tìm đến chỗ chúng tôi trước thì có làm được cái gì chứ! Lúc này chú Lê nhận ra hai người này chẳng phải là đôi vợ chồng người Tứ Xuyên hôm trước mua bánh rán ở đầu ngõ à? Chú Lê vội bảo họ đừng nên gấp quá, cứ nói rõ chuyện ra đã… Rồi đến lúc đó mới xem là nên báo cảnh sát hay là gọi hàng xóm xung

quanh đi tìm giúp.

Kết quả hỏi nửa ngày, hai vợ chồng này lại chẳng hay biết con trai mình mất tích từ lúc nào!

Thì ra, tối hôm qua, con trai của họ là Tiểu Đông chơi cùng với mấy đứa trẻ hàng xóm lớn hơn ở ngoài, trẻ con mà, đến Tết là lại thích ra ngoài chơi pháo nổ.

Vì thế mà hai vợ chồng nhà này cũng không quá để ý đến, ở nhà chuẩn bị cơm tất niên, đến khi chương trình cuối năm bắt đầu, họ thấy Tiểu Đông chạy từ ngoài vào nhà, thằng bé còn vào trong bếp nhón một miếng thịt viên.

Nhưng cũng bắt đầu từ lúc đó, hai người này không còn nhìn thấy con trai Tiểu Đông đâu nữa. Cho đến khi chương trình cuối năm kết thúc, họ còn nghĩ sao con mình còn chưa về nhà, thế là ra đầu ngõ tìm. Nhưng đi ra ngoài tìm thì thấy bên ngoài tuyết bay đầy trời, đừng nói là đầu ngõ, mà toàn bộ con ngõ nhỏ này chẳng có ai cả, trên đất cũng không có một dấu chân nào.

Lúc đó bọn họ nghĩ rằng có thể Tiểu Đông chạy đến nhà hàng xóm nào đó, đặc biệt là mấy nhà mà thằng bé hay đi theo chơi cùng. Nhưng sau khi đi tìm ở các nhà kia hai người mới biết, con của những nhà này đều đã về nhà xem chương trình cuối năm từ sớm rồi, còn Tiểu Đông không hề đến nhà họ. Mấy đứa trẻ con còn nói, bọn chúng đều nhìn thấy Tiểu Đông về nhà rồi, sau đó mới tự về nhà mình!

Đến lúc đó, đôi vợ chồng này mới ý thức được có thể con trai mình đã mất tích, họ gọi ngay cho cảnh sát. Cảnh sát 110 đến, đầu tiên là tìm kiếm ở khu vực xung quanh, sau đó đưa hai vợ chồng này về đồn công an để xem camera giám sát.

May mà đầu ngõ bọn họ có ba cái máy giám sát ở ba góc độ khác nhau, nhưng cảnh sát nhìn rất kỹ từ lúc Tiểu Đông ra khỏi

nhà chơi ở bên ngoài, cho đến khi thằng bé bị mất tích thì không thấy nó đi từ bên trong ngõ ra ngoài lần nào.

Con ngõ nhỏ kia là một ngõ cụt, trong ngõ chỉ có bảy nhà, mà hai vợ chồng kia đã tìm hết cả bảy nhà rồi. Đường trong ngõ không hề dài, từ cuối ngõ đi đến đầu ngõ cũng chưa tới năm phút, tại sao một đứa trẻ chưa đến năm tuổi lại đột nhiên biến mất như vậy được?

Lúc này có người nhắc nhở hai vợ chồng, có phải vì hôm nay là ba mươi Tết ở ngoài chơi, đụng chạm vào cái gì đó nên bị dụ đi đâu rồi không? Vì thế mà bọn họ mới vừa sáng sớm đã đến nhà chú Lê.

Sân nhà của chú Lê cách con ngõ của bọn họ không xa, đi bộ chỉ cần mấy phút là đến, thế nên ba chúng tôi mặc quần áo vào rồi đi cùng hai vợ chồng kia đến con ngõ nhà họ.

Lúc này tuyết vẫn còn rơi thưa thớt, lớp tuyết phủ trong sân chỉ cần đạp chân xuống cũng đến mắt cá chân rồi.

CHƯƠNG

TỰ DƯNG BIẾN MẤT

Chúng tôi vừa đi ra khỏi nhà chú Lê thì thấy tuyết ở trước cửa nhà chú đã được dọn dẹp sạch sẽ, không ngờ lao công quét dọn ở khu vực này rất chịu khó!

Khi chúng tôi đi vào đầu ngõ nhà họ thì thấy tuyết ở nơi đó cũng đã được quét sạch sẽ, chẳng còn chút vết tích nào từ tối hôm qua cả.

Chú Lê đi chậm từ đầu ngõ đến cuối ngõ nhưng không phát hiện ra linh hồn ma quỷ nào cả, có vẻ đứa bé kia không giống như bị thứ nào đó làm cho mê muội?

Chú Lê quay lại nói với cha mẹ của Tiểu Đông: “Hai người chắc chắn rằng không nhìn thấy thằng bé chạy ra khỏi ngõ trong đoạn phim giám sát kia à?”

Cha của Tiểu Đông khẳng định: “Tôi và hai cảnh sát căn cứ vào khoảng thời gian Tiểu Đông ra ngoài chơi, nhưng chúng tôi không thấy thằng bé đi ra đi vào lần nào, chứng tỏ là nó vẫn luôn không ra ngoài đầu ngõ!”

Chú Lê nghe xong thì nghi ngờ nói: “Thế thì quá kì quái! Một đứa trẻ không thể tự dưng biến mất được… Mà không khí ở nơi này cũng rất bình thường, không giống có tà ma từng xuất hiện.”

“Lê đại sư, thật sự không phải là có thứ gì đó dẫn con trai tôi đi rồi ư?” Mẹ của Tiểu Đông không biết phải nói làm sao.

Chú Lê lắc đầu: “Trước mắt thì khả năng này không lớn. Đúng rồi, khoảng thời gian trong đoạn phim giám sát kia, có phát hiện ra ai khả nghi ra vào không?”

Cha của Tiểu Đông suy nghĩ một lúc rồi nói: “Lúc đó mọi người đều ở nhà xem chương trình cuối năm, có ra vào cũng chỉ là một số đứa trẻ ở trong ngõ, sau đó có mấy người hàng xóm trở về, nhưng đều là những người quen cả, con của họ bình thường cũng chơi với Tiểu Đông. Tôi cũng đã đi tìm ở nhà họ đầu tiên rồi, nhưng họ đều nói Tiểu Đông đã về nhà từ lâu rồi.”

Chỉ nghe cặp vợ chồng này nói thì chúng tôi rất khó phát hiện ra điểm đáng ngờ trong đoạn phim, đứa trẻ không tự dưng biến mất được, cho nên máy giám sát ở đầu ngõ rất quan trọng! Nghĩ vậy nên tôi nói với cha của Tiểu Đông: “Chú có thể đưa chúng cháu đến đồn cảnh sát để xem lại đoạn phim giám sát kia một lần được không?”

Cha của Tiểu Đông vội nói: “Có thể có thể, chúng ta đi luôn bây giờ đi!”

Khi chúng tôi đến đồn, cảnh sát trực ban lấy đoạn phim trước đó ra cho chúng tôi xem. Đoạn đầu phim đúng là có mấy đứa trẻ lớn dẫn theo một đứa trẻ nhỏ tuổi hơn chạy đi chạy lại chơi ở đầu ngõ. Sau đó hình như đứa trẻ hơi lớn hơn nói gì đó, mấy đứa kia lập tức chạy vào trong ngõ.

Vì trong ngõ không có camera nên chúng tôi không biết được chuyện xảy ra sau đó, nhưng dựa vào trí nhớ của mẹ của Tiểu Đông, thì khoảng thời gian này hẳn là lúc thằng bé chạy về nhà, sau đó còn bốc một viên thịt của bà ấy rồi vui vẻ cầm thịt viên chạy ra ngoài.

Dựa vào những gì có trong đoạn phim, thì có khá nhiều người ra ra vào vào con ngõ đó, có mấy người còn cầm túi lớn túi nhỏ đi vào ngõ, mấy người này chắc là những hàng xóm quen biết mà họ đã nói trước đó.

Sau khi mấy người này đi vào ngõ, mãi cho đến sáng hôm sau vẫn không thấy họ đi ra. Sau đó trời bắt đầu đổ tuyết, tuyết rơi càng lúc càng dày, mặt đất dần dần biến thành một màu trắng xóa.

Mà lúc này thỉnh thoảng lại có người ra vào đầu ngõ. Đầu tiên là một người đàn ông đi xe đạp điện ra khỏi cửa ngõ, nhưng theo lời cha của Tiểu Đông nói thì đây là ông Vương ngay sát vách nhà họ, ông ấy đang làm việc trong nhà máy điện, sáng hôm qua khi cha của Tiểu Đông gặp ông Vương thì có nghe ông ấy nói, đêm ba mươi phải đến nhà máy điện để trực ca đêm.

Sau khi ông Vương ra khỏi đầu ngõ rồi, ngay sau đó lại có một người từ trong ngõ đi ra, người kia có dáng người gầy còm, tóc nhuộm vàng. Mẹ Tiểu Đông nói cậu này cũng là hàng xóm nhà họ, cậu ta sống trong căn nhà gần đầu ngõ nhất. Cậu này là một đứa trẻ chưa lớn, cả ngày chỉ biết chơi bời, lúc ấy mà đi ra ngoài thì chắc chắn là đến quán net chơi điện tử.

Sau đó ở trong đoạn phim lại nhìn thấy mấy người ra vào, đa phần đều là hàng xóm và lao công quét đường đến quét dọn, đáng ra họ ra ngoài lúc này thì phải nhìn thấy Tiểu Đông đang chạy ra ngoài ngõ chơi mới đúng.

Đêm qua cảnh sát đã tới nhà những người này và hỏi qua, nhưng không ai trong số đó nhìn thấy Tiểu Đông trong khoảng thời gian này cả?! Chuyện này quá không hợp với lẽ thường, nếu cha mẹ của Tiểu Đông không nhớ nhầm về thời gian, thì trong khoảng thời gian đó, chắc chắn Tiểu Đông đã chạy ra ngoài ngõ chơi? Hơn nữa, nếu chỉ một, hai người không nhìn thấy thì cũng là chuyện

bình thường, nhưng tất cả mọi người đều không nhìn thấy thì không bình thường rồi! Đứa trẻ này vẫn còn nhỏ, thời gian kéo dài càng lâu thì càng khó tìm thấy!

Chúng tôi xem đến tận trưa vẫn không tìm được manh mối nào, cả ba đều không ngờ mới mùng một đầu năm mà đã phải bụng đói làm việc rồi! Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, dù gì cũng là hàng xóm, không thể thấy chết mà không cứu được!

Nhưng nói thật, bây giờ tôi không thấy lạc quan về Tiểu Đông. Trẻ con mà mất tích thì chỉ có hai khả năng lớn nhất, một là bị bọn buôn người bắt cóc, hai là gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn hoặc đã bị người khác sát hại.

Nếu là khả năng thứ nhất, thì từ lúc bọn họ phát hiện ra Tiểu Đông bị mất tích cho đến bây giờ đã mười mấy tiếng, bọn buôn người cũng mang đứa trẻ chạy xa cả ngàn dặm rồi ấy chứ. Thế nhưng nhìn trong đoạn phim thì thấy bên trong ngõ nhỏ này không hề có người lạ nào ra vào cả!

Vậy thì chỉ còn khả năng thứ hai lớn hơn… Mà nếu đúng là như vậy, thì trong con ngõ nhỏ đó, ngoại trừ cha mẹ của Tiểu Đông ra, ai cũng đều đáng nghi cả!

Lại nói Tiểu Đông chỉ là một đứa trẻ bốn tuổi rưỡi, dáng người của nó còn nhỏ hơn những đứa khác cùng lứa, nghe mẹ của thằng bé nói thì nó còn chưa nặng đến mười lăm kí. Nếu muốn giấu một đứa nhỏ như vậy thì cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Nhưng vấn đề là bây giờ chúng tôi không có chứng cứ xác thực, cảnh sát sẽ không cho người đến từng nhà để lục soát đâu, nhưng nếu để càng lâu thì tỷ lệ sống sót của Tiểu Đông càng thấp…

Đinh Nhất có trí nhớ rất tốt, sau khi từ đồn cảnh sát về, tôi bảo anh ta nhớ thật kỹ tất cả những người đã ra vào con ngõ đó. Việc chúng tôi có thể làm bây giờ là sàng lọc từng người đã xuất hiện ở

đầu ngõ lại một lần nữa. Dù làm như vậy chưa chắc đã tìm ra được manh mối gì có ích, nhưng ít nhất cũng có thể nhìn ra được những người này có nói dối hay không.

Nhưng khi cha mẹ của Tiểu Đông dẫn chúng tôi lần lượt tới từng nhà để hỏi một vòng, thì chúng tôi phát hiện những người này đều có thái độ rất bình thường, không có người nào có biểu hiện khẩn trương hay chột dạ. Nếu những người này không phải là ảnh đế, ảnh hậu thì chứng tỏ những gì họ nói đều là thật.

Tôi cầm tờ danh sách Đinh Nhất viết, nhìn xem có còn người nào để hỏi nữa hay không thì phát hiện còn một người vẫn chưa hỏi, trong khi đó cô ấy còn ra vào con ngõ nhỏ hai lần.

Tôi vội hỏi cha mẹ của Tiểu Đông có biết người lao công quét dọn kia sống ở đâu không? Nhưng bọn họ đều lắc đầu nói không biết. Đúng thế, có ai sẽ để ý đến chuyện một người lao công quét dọn sống ở đâu chứ?

CHƯƠNG

CƠN GIẬN TỪ TRONG LÒNG

Tôi suy nghĩ rồi bảo cha mẹ Tiểu Đông đưa mình đến nơi sinh hoạt cộng đồng của khu này, vì nơi này toàn là nhà trệt, không có khu mua bán gì cho nên hẳn nó đều thuộc quyền quản lý của nhân viên công tác cộng đồng.

Đến hỏi thì nhân viên công tác cộng đồng nói người quét dọn trong khu vực của chúng tôi là một dì lao công họ Kim, nhà của bà ta ở ngõ số tám cách ngõ nhà Tiểu Đông khoảng một cây số về hướng Tây.

Hỏi được địa chỉ rồi, chúng tôi vội vàng đến đó. Khu nhà ở đây khá lệch nhau, vì không có cống thoát nước nên đa phần chủ nhà đều đem nhà cho những người làm công ở ngoài thuê lại.

Chúng tôi dựa theo địa chỉ, chẳng mấy chốc đã tìm được nhà của dì Kim, nhưng đáng tiếc chúng tôi gõ cửa một lúc lâu mới phát hiện dì Kim không có ở nhà…

Tiếng gõ cửa của chúng tôi ảnh hưởng tới hàng xóm nhà dì Kim, anh ta nói giờ này chắc dì Kim vẫn còn đang ở ngoài quét đường, đến trưa dì ấy mới về.

Đúng lúc này, tôi lại bị một thứ kỳ lạ trong sân nhà dì Kim hấp dẫn, người tôi cứng đờ ngay tại chỗ…

Chú Lê thấy dì Kim không có ở nhà thì định đến khu vực mà bình thường dì ấy vẫn hay quét dọn để tìm người, nhưng khi quay sang lại thấy tôi đang ngẩn người nhìn cửa lớn của nhà dì Kim, chú ấy vội đến bên cạnh hỏi tôi: "Thế nào rồi?"

Chờ tôi lấy lại được tinh thần thì kinh ngạc nhìn về phía chú Lê… Có lẽ người khác không biết tôi bị làm sao, nhưng chú Lê và Đinh Nhất thì biết rất rõ. Đinh Nhất hạ nhỏ giọng hỏi tôi: "Không thể nào? Trong sân này có thi thể à?"

Sở dĩ tôi kinh ngạc như thế là bởi vì kết quả này là điều mà tôi không hề nghĩ tới, lúc này cậu bé Tiểu Đông đáng thương kia đang nằm ở trong sân nhà của dì lao công họ Kim…

Có câu nói thế nào nhỉ? Hình như là đoán được mở đầu mà không đoán được kết quả, ai có thể ngờ được một người vô hại như dì Kim lại chính là hung thủ giết Tiểu Đông chứ?

Thì ra ngày đó Tiểu Đông lấy được của mẹ một viên thịt mới nướng thì vui vẻ chạy ra ngoài chơi, nhưng thằng bé phát hiện những anh trai kia đều đã về nhà hết rồi, thế nhưng nó vẫn chưa chơi chán nên đành chơi một mình ở cửa nhà.

Tiểu Đông lặng lẽ chơi trong thế giới riêng của mình nên quên mất thời gian, mãi cho đến khi trời bắt đầu có tuyết rơi thì thằng bé mới sực nhớ ra mình nên về nhà. Ai ngờ khi Tiểu Đông vừa mới vào cửa thì thấy trong sân nhà mình có một cây pháo hoa đã đốt, thế là thằng bé muốn học theo những anh trai kia, mở ra xem bên trong còn có tép pháo chưa nổ hết hay không.

Vì tay của thằng bé hơi nhỏ nên nó còn cố ý chạy về nhà cầm cái kéo của mẹ ra, muốn cắt hết vỏ bên ngoài của pháo hoa. Mà lúc này, cha mẹ của Tiểu Đông đang xem chương trình cuối năm và làm cơm trong bếp, thế nên không ai phát hiện Tiểu Đông đã từng quay về nhà một lần nữa.

Khi Tiểu Đông mang cây kéo ra, đang chuẩn bị cắt vỏ pháo hoa thì bên ngoài trời tuyết đã rơi rất dày rồi. Đến lúc thằng bé vừa dùng cây kéo cắt mấy nhát thì chợt nhớ ra, mấy hôm trước nó nghịch kéo ở trong sân, cắt vụn cả tờ báo của cha nó ra đầy đất, bởi vậy mà bị mẹ mắng bắt dừng lại. Hôm nay là ngày Tết, nếu nó lại nghịch ngợm thì chắc chắn sẽ bị đánh! Thế là Tiểu Đông đem cây pháo hoa kia ra ngoài ngõ, tiếp tục cắt vỏ ngoài, mà lúc này vừa đúng vào thời gian dì Kim đang vào ngõ quét tuyết…

Khi dì Kim nhìn thấy Tiểu Đông cắt đầy pháo hoa ra đất thì tức giận quở trách thằng bé vài câu. Tiểu Đông rất không vui, chơi ở trong nhà thì bị mẹ mắng, ra ngoài chơi còn bị người ta mắng nữa à? Thế là thằng bé gào lên với dì Kim: "Bà đúng là bà già đáng ghét, ai cần bà lo! Tôi cứ cắt! Cứ cắt đấy!"

Tiểu Đông vừa nói còn vừa tiếp tục vẩy pháo hoa trong tay xuống đất… Nhưng với tuổi của thằng bé, vốn không thể nhìn ra được ánh mắt muốn giết người của dì Kim, nên cứ đứng đấy vừa ném vừa nói mấy câu giận dỗi.

Lúc này dì Kim đang cầm một cái xẻng xúc tuyết, đột nhiên bà ta dữ tợn bước nhanh về phía Tiểu Đông, Tiểu Đông không hề có ý thức an toàn bản thân nên không biết trốn tránh, cậu bé đứng lên, nghiêng cổ nhìn dì Kim, vẻ mặt thể hiện kiểu bà dám làm gì tôi!

Chỉ nghe "Bang" một tiếng, dì Kim đã dùng xẻng xúc tuyết trong tay đập liên tiếp vào đầu Tiểu Đông. Thằng bé cảm thấy đầu mình nặng trĩu, cơ thể không đứng vững được. Lúc này Tiểu Đông mới muốn chạy vào nhà, nhưng mà đã chậm mất!

Dì Kim nhìn Tiểu Đông ngã nằm trên mặt đất, vẻ mặt bà ta rất lạnh lùng, Tiểu Đông bị xẻng đập vào đầu nên không kêu lên được tiếng nào, thằng bé muốn khóc òa lên, nhưng ý thức như không còn chịu sự khống chế của nó nữa, cuối cùng nó chỉ có thể trơ mắt

nhìn dì Kim kia dùng tuyết đọng trên đất che giấu cơ thể của mình đi…

Khi tôi lấy lại được tinh thần liền kéo Đinh Nhất lại hỏi: “Anh có nhớ dì Kim kia đã ra vào ngõ mấy lần không?”

Đinh Nhất nói rất chắc chắn: “Hai lần, lần đầu chắc là vào quét tuyết, lần thứ hai là đem xe đẩy vào trong ngõ để đẩy tuyết đọng đi!”

Vậy là đúng rồi, dì Kim này lần thứ nhất vào trong ngõ quét tuyết giết Tiểu Đông, sau đó dùng tuyết đọng trên đất giấu thi thể của thằng bé. Lúc này cho dù có người đi ngang qua cũng sẽ chỉ cho rằng đó là đống tuyết đọng trên đất, ai có thể nghĩ rằng ở dưới lại chôn một đứa bé chứ?

Đợi đến rạng sáng ngày hôm sau, bà ta lại dùng xe đẩy tuyết để chuyển thi thể Tiểu Đông về nhà mình, sau đó chôn trong đống tuyết lớn bên trong sân…

“Báo cảnh sát đi!” Tôi quay sang nói với cha mẹ của Tiểu Đông.

Cha của Tiểu Đông sững sờ, ông ấy lắp bắp: “Tìm… tìm được rồi? Tiểu Đông ở đâu?”

Tôi thực sự không đành lòng nói thẳng cho hai vợ chồng này biết, thi thể của con họ bây giờ đang nằm trong sân, thế nên tôi nói qua loa: “Bây giờ xem ra bà lao công quét dọn này là người có hiềm nghi lớn nhất, một lát nữa gọi điện báo cảnh sát, chú cứ nói là mình nghi ngờ bà ta bắt cóc con trai mình. Lý do là: Bà ta là người duy nhất dùng xe đẩy có thể đẩy được người từ trong ngõ đi ra, trên chiếc xe đẩy tuyết kia có thể giấu… Tiểu Đông.”

Mặc dù cha của Tiểu Đông cũng hơi nửa tin nửa ngờ nhưng vẫn làm theo lời tôi nói, chẳng mấy chốc cảnh sát đã đến cửa nhà của dì Kim, mà đúng lúc này cũng gặp được dì Kim tan tầm về nhà.

Khi bà ta nhìn thấy trước cửa nhà mình có xe cảnh sát thì trên mặt lập tức biến sắc, dù có nói thế nào cũng không đồng ý cho cảnh sát vào nhà điều tra. Hai cảnh sát tới đây đều còn khá trẻ, không có đủ kinh nghiệm, vừa nhìn thấy một bà già khóc lóc gào thét thì không biết phải làm như thế nào mới phải.

Lúc này, hàng xóm hai bên nhà cũng đều đi ra nói đỡ cho bà ta, họ nói dì Kim bình thường là người rất tốt bụng, chưa từng có bất hòa hay tranh chấp gì với người khác, sao lại bắt cóc con nhà người khác được?

Có lẽ vì thấy dì Kim phản ứng quá kịch liệt, hoặc cũng có thể là do sự mẫn cảm của người mẹ, lúc này dường như mẹ của Tiểu Đông cũng phát hiện ra có gì đó không bình thường. Bà ấy không nói lời nào đã muốn xông thẳng vào trong, hiện trường lập tức trở nên hỗn loạn.

CHƯƠNG

THI THỂ NẰM DƯỚI ĐỐNG TUYẾT

Cuối cùng vẫn phải do chú Lê ra mặt dàn xếp hiện trường hỗn loạn này, nói gì thì nói, mấy người hàng xóm ở đây đều kính sợ chú ấy như thần!

Đầu tiên, chú Lê trấn an mẹ của Tiểu Đông, sau đó chú dùng vẻ mặt ôn hòa nói với dì Kim: "Chị à, chị nên thông cảm cho nỗi lòng của mẹ đứa bé, hai người đều là phụ nữ cả, con của ai bị mất tích mà chẳng nôn nóng phải không? Thế này đi, bây giờ chị cứ mở cửa ra để cô ấy vào tìm kiếm một vòng cho hết hy vọng, nếu không tìm ra được gì thì tôi thay cô ấy xin lỗi chị, chị thấy thế nào?"

Dì Kim hơi cứng người, tôi nhận ra bà ta cũng không biết phải từ chối chú Lê như thế nào, nhưng lại không hề muốn mở cửa sân ra… Ai ngờ, đúng vào lúc này, cửa sân lại được mở từ bên trong ra, mọi người đều rất ngạc nhiên, chẳng phải nói bên trong nhà không có người à?

Khi chúng tôi cùng nhìn về phía cửa thì tất cả đều hiểu, có một người đàn ông người đầy mồ hôi đang ngồi trên xe lăn, ông ấy chính là người ra mở cửa cho chúng tôi.

Dì Kim vừa nhìn thấy người đàn ông này thì biến sắc nói: "Tiểu

Vĩ! Sao con lại ra đây làm gì? Còn mặc ít quần áo như vậy! Nhỡ bị cảm lạnh thì sao?”

Lúc này, các hàng xóm đều thi nhau giải thích với cảnh sát rằng, không phải Tiểu Vĩ không muốn mở cửa, mà là vì anh nằm liệt giường, mỗi lần muốn tự xuống giường để ngồi vào xe lăn… thực sự là một việc rất vất vả.

Nhìn đầu anh chàng Tiểu Vĩ này đầy mồ hôi là tôi cũng biết hàng xóm của anh ta nói thật, xem ra gia cảnh của nhà dì Kim khá khó khăn, chẳng trách đến tuổi này rồi mà bà ta vẫn phải ra ngoài làm thuê quét dọn, nhưng đây cũng không thể trở thành lý do để bà ta giết chết một đứa trẻ được!

Tiểu Vĩ khó hiểu hỏi: “Mẹ, bọn họ muốn làm gì vậy?”

Dì Kim hơi ấm ức nói: “Họ làm mất con mình nên muốn vào nhà chúng ta tìm thử…”

“Vậy cứ để họ vào đi! Để họ xem nhà chúng ta nghèo đến mức nào, đến mình còn không nuôi nổi còn bắt con người khác về làm gì?” Tiểu Vĩ nói hơi tự giễu.

Dì Kim định phản đối nhưng tôi và Đinh Nhất không cho bà ta cơ hội này, chúng tôi xông vào sân. Hai viên cảnh sát kia thấy chúng tôi đi vào thì cũng vào theo.

Vừa vào sân, tôi thấy bên trong chồng chất các loại đồ đồng nát, xem ra dì Kim này vừa làm lao công quét dọn, vừa đi nhặt đồng nát ve chai về để bán. Có lẽ vì bên nhân viên cộng đồng thấy nhà dì Kim thực sự khó khăn nên mới để bà ta làm công việc lao công này, nếu không chẳng đơn vị nào dám dùng một lao động có độ tuổi cao như bà ta cả.

Hai viên cảnh sát đi vào trong nhà trước, tôi nhìn họ mà nghĩ thầm, có đi vào cũng chẳng tìm ra được gì đâu, trong nhà chắc chắn không có cái gì! Tôi nhìn về phía dì Kim thì phát hiện ánh

mắt bà ta hơi ánh lên sự lo lắng, vẻ mặt hoảng hốt hơn vừa nãy rất nhiều.

Biết mẹ sao bằng con, Tiểu Vĩ cũng nhận ra sự thay đổi trên nét mặt mẹ mình, anh ta đánh ánh mắt về phía dì Kim, ý hỏi bà ta bị làm sao vậy? Dì Kim cố gắng nở nụ cười với con trai, an ủi anh ta đừng lo lắng.

Hôm nay nếu không liên quan đến mạng người thì có lẽ tôi còn có thể tha cho họ một lần. Nhưng bà ta cũng là một người mẹ, sao lại có thể dễ dàng lấy đi mạng sống của con nhà người khác như vậy chứ?

Lúc này, hai viên cảnh sát đi từ trong nhà ra, họ lắc đầu nói bên trong không có đứa trẻ nào. Tôi ngao ngán nhìn họ rồi nói: “Vậy ra sân tìm thử đi, chưa biết chừng sẽ phát hiện ra cái gì đó quan trọng thì sao!”

Dì Kim nghe tôi nói thế thì biến sắc, bà ta la lớn với chúng tôi: “Các người nhìn cũng nhìn rồi, còn muốn thế nào nữa? Chẳng lẽ nghi ngờ những thứ rác rưởi này là do tôi trộm của người ta về à?”

Tôi thầm cười lạnh, bà già này rất biết nắm bắt lòng người đấy! Muốn tranh thủ sự đồng tình của mọi người để chúng tôi mau đi khỏi đây. Nếu hôm nay tôi không biết cái gì cả thì có lẽ sẽ bị bà ta nói mấy câu đuổi đi, nhưng thi thể của Tiểu Đông đang nằm cách chân tôi chưa tới hai mét, sao tôi có thể bỏ đi một cách dễ dàng như vậy được…

Nghĩ như vậy, tôi mới từ từ đi về phía đống tuyết ở góc sân Tây Bắc, dì Kim lập tức chắn ở trước mặt tôi: “Cậu muốn làm gì?”

Tôi lạnh lùng nhìn bà ta và nói. “Dì Kim à… Bà cho rằng chúng tôi đã tìm tới nơi này, thì sẽ không biết gì hết à?”

Dì Kim cứng người, sắc mặt trở nên trắng bệch, nhưng bà ta

vẫn cố giãy dụa, ỷ vào chuyện mình đã lớn tuổi mà ngồi bệt xuống đất khóc lóc om xòm, vừa nắm tóc vừa tự tát mình mà nói: "Tôi không sống được nữa, ai cũng có thể bắt nạt mẹ con chúng tôi, chẳng lẽ mẹ con chúng tôi còn chưa đủ đáng thương hay sao? Chúng tôi phải chết đi các người mới hài lòng đúng không?"

Chỉ một loáng mà không khí đã trở nên rất khó xử, hàng xóm của dì Kim cũng bắt đầu nói đỡ cho bà ta, bảo chúng tôi mau đi đi!

Một tiếng hét giận dữ vang lên, kêu những người đang nói hỗn loạn ở đây dừng lại, khi tôi thấy rõ tiếng hét ấy xuất phát từ đâu thì chính tôi cũng bị sợ hãi.

Một viên cảnh sát cao gầy trong hai người cảnh sát kia đột nhiên quát to một tiếng, làm tất cả mọi người đều lập tức ngậm chặt miệng lại. Cậu ta trừng mắt với dì Kim và nói: "Bà này, giữa mùa đông mà ngồi dưới đất không thấy lạnh à? Nếu tôi mà là bà thì đứng dậy từ lâu rồi, đừng có làm mất mặt con mình nữa!"

Nói rồi, cậu ta lại chỉ vào mẹ của Tiểu Đông và nói với những người vây xem ở đây: "Đứa con trai mới bốn tuổi rưỡi của cô này bị mất tích tối hôm qua! Các vị ở đây chắc hẳn đều đã làm cha làm mẹ rồi chứ? Nỗi đau của một người mẹ mất con như thế nào, tôi không cần nói chắc mọi người đều có thể hiểu được phải không? Đêm qua chúng tôi đã hỏi han điều tra các hộ gia đình trong ngõ nhà họ, buổi sáng hôm nay cha mẹ của đứa bé lại đi một lần nữa, sao người ta không nói là họ bắt nạt người ta?"

Tiếp đó, viên cảnh sát lại nhìn dì Kim đang ngồi trên mặt đất và nói: "Bà này, sở dĩ chúng tôi điều tra đến nhà bà là vì hôm qua bà cũng xuất hiện trong con ngõ đó, vì sao người khác có thể phối hợp mà bà lại không thể? Nhà bà khó khăn thì đã có bên cộng đồng lo rồi, nhưng bà cũng không thể đem cái khó khăn của mình đi làm khó người khác được đúng không? Chúng tôi chiếu theo

pháp luật để đến điều tra nhà bà, vì sao bà lại không phối hợp?! Có khó khăn thì sẽ được người khác lo, nhưng nếu bà thật sự làm chuyện trái với luật pháp thì xin lỗi nhé, vì tất cả mọi người khi đứng trước luật pháp đều bình đẳng cả! Bà hiểu chưa!”

Dì Kim bị viên cảnh sát mắng, đờ người đến nửa ngày cũng không nói được một câu nào. Tôi thực sự không muốn đôi co với họ ở ngoài trời lạnh như thế này, nên giả vờ phát cáu đi đến đống tuyết bên cạnh đá mạnh một cái: “Chỗ này của bà đều là đồng nát với rác rưởi thì có cái gì không thể xem chứ? Sao bà phải lo lắng…”

Tôi nói được nửa câu thì ngừng, bởi vì tôi biết mình vừa đá trúng vào giày của Tiểu Đông.

CHƯƠNG

BẤT NGỜ GẶP MẶT TRONG BỆNH VIỆN

Mẹ Tiểu Đông tinh mắt lập tức nhận ra ngay đây là chiếc giày vải của con mình, bà ấy như phát điên chạy tới chỗ đó gạt tuyết ra…

Dì Kim kia thấy cảnh này thì mềm nhũn, ngất đi luôn.

Sau đó, cảnh sát bới trong đống tuyết ra thi thể đã cứng ngắc của Tiểu Đông, mẹ của Tiểu Đông thấy xác con mình thì cũng hôn mê bất tỉnh, cuối cùng hai cảnh sát đành phải gọi 120 đến đưa hai người phụ nữ bị ngất vào bệnh viện.

Từ khi dì Kim tỉnh lại trong bệnh viện thì không hề nói một lời nào, bà ta làm ra vẻ lợn chết không sợ nước sôi. Người ở bên cộng đồng còn phải phái người đi chăm sóc đứa con trai Tiểu Vĩ của bà ta, lo cơm ngày ba bữa.

Nhưng hai mẹ con nhà này không hề cảm kích người khác, đặc biệt là Tiểu Vĩ, anh ta còn cho rằng tất cả đều tại cảnh sát hết, nếu không phải họ bắt mẹ của anh ta đi thì cũng chẳng cần những người này phải lo cho mình!

Nếu đây chỉ là một vụ án bình thường thì cảnh sát cũng chẳng có cách gì với người hiềm nghi là người già và người tàn tật cả. Nhưng đây lại là án giết người, nạn nhân còn là một đứa trẻ chưa đến năm tuổi. Nếu như chỉ vì mẹ con nhà dì Kim này là kẻ yếu mà

pháp luật tha, thì họ phải ăn nói sao với cha mẹ của Tiểu Đông phía bên kia đây?

Sau đó, căn cứ vào báo cáo khám nghiệm tử thi, nguyên nhân cái chết của Tiểu Đông là do não bộ bị chấn động mạnh dẫn đến chảy máu não, nếu lúc ấy cứu kịp thời thì đứa trẻ vẫn còn hy vọng sống…

Sau khi xuất viện, dì Kim bị đưa ngay vào trại tạm giam của cảnh sát, bà ta không hề hé răng nói lời nào về lý do ngày hôm đó đánh chết Tiểu Đông rồi đem về chôn xác ngay trong nhà. Phía cảnh sát hầu như đã dùng mọi thủ đoạn để thẩm vấn, hơi hung ác một chút thì bà già kia giả vờ ngất, làm cảnh sát lại phải đưa bà ta đến bệnh viện.

Cuối cùng, thực sự không còn biện pháp nào nữa, cha của Tiểu Đông phải đến tìm chú Lê, hỏi xem chú ấy có cách gì không? Chú Lê cũng vò đầu bứt tai chẳng nghĩ ra được gì cả. Bà già này ỷ vào việc mình “lớn tuổi” mà chơi trò xỏ lá, gặp phải một người già vô lại như thế này, ai cũng phải bó tay…

Tôi ở bên cạnh ngồi nghe, sau đó cười nói với cha của Tiểu Đông: “Thế này đi, chú thử đi hỏi thăm xem thời gian nào dì Kim kia lại đến bệnh viện, sau đó cháu sẽ nghĩ cách gặp bà ta một lần để khuyên nhủ…”

Chú Lê nhìn tôi và nói: “Có được không? Đến cảnh sát cũng không động được vào bà già này, có khi chỉ uổng công…”

Tôi cười: “Cảnh sát không dám hỏi là bởi vì bọn họ không biết tình hình lúc Tiểu Đông chết, nhưng cháu không như thế, cháu thật sự đã nhìn thấy cảnh đó.”

Đáng lý ra với tình huống của bà già này, thì bên phía cảnh sát sẽ không đồng ý cho cha mẹ của Tiểu Đông đến gặp bà ta, vì một khi xảy ra chuyện gì thì chẳng ai gánh nổi trách nhiệm cả. Nhưng

bà già này cứ hai, ba hôm lại chạy tới bệnh viện, giày vò bên phía cảnh sát đến mức họ cũng chẳng biết phải làm thế nào. Thế nên khi đưa bà ta vào bệnh viện kiểm tra, họ cũng không giám sát chặt chẽ, bà ta cũng bảy mươi tuổi rồi, còn có thể chạy trốn được à?

Thế là tôi nhân dịp này tới bệnh viện làm một lần "bất ngờ gặp mặt" với dì Kim…

Lúc ấy bà ta đang nằm nhắm hờ mắt trên giường bệnh trong phòng cấp cứu, còn tôi giả vờ tới thăm bệnh, đẩy cửa đi vào. Chắc các bác sĩ cũng biết bà già này đang giả vờ nên sắp xếp để bà ta nằm giường trong cùng, sau đó dùng rèm vải ngăn cách với các bệnh nhân khác.

Tôi nhìn xung quanh, thừa dịp bác sĩ và y tá đều đang bận rộn lén chui vào trong rèm vải. Dù bà Kim nhắm hờ mắt nhưng vẫn thấy tôi đi vào, bà ta chỉ giả vờ khó chịu mà không dám mở mắt ra nhìn tôi.

"Dì Kim… dì tin vào nhân quả không?" Tôi nhìn bà ta rồi lạnh lùng nói.

Bà Kim nghe tôi nói thì trợn mắt lên: "Ai bảo mày vào đây? Mày đi ra ngoài! Không thì tao hô lên cho người ta vào bây giờ!"

"Hô đi! Giọng càng to càng tốt, để mọi người xung quanh đều biết bà giả bệnh lừa gạt cảnh sát như thế nào!"

"Mày!" Bà Kim lấy tay che ngực, không nói nên lời.

Tôi thấy thế thì bèn thở dài, nói: "Dì Kim à, tôi khuyên bà vẫn nên tỉnh táo lại đi, giữ lại một chút sức nghe tôi nói hết lời, bà không muốn biết… vì sao tôi lại biết thi thể của đứa bé ở ngay trong sân nhà bà à?"

Bà ta trợn trừng mắt nhìn tôi, không nói câu nào.

Tôi mỉm cười, nói tiếp: "Đó là bởi vì tôi nhìn thấy! Tôi chẳng

những trông thấy bà dùng xẻng xúc tuyết đánh chết thằng bé như thế nào, mà còn chứng kiến bà xúc từng xẻng tuyết giấu xác thằng bé đi nữa…”

Mặt bà Kim bắt đầu trở nên vàng như nến, bà ta giật mình nhìn tôi: “Không thể nào! Khoảng thời gian kia làm gì có ai!”

“Ha ha… không có người nào hết, nhưng ba mươi Tết có rất nhiều cô hồn dã quỷ! Là bọn họ nói cho tôi biết đấy, họ nói thằng bé kia mắng bà vài câu, bà bèn cầm xẻng lên đánh chết nó!”

“Mày nói bậy... Mày nói bậy!” Bà Kim nói với vẻ mặt hung tợn.

“Tôi có nói bậy hay không chẳng phải chính bà biết rõ hay sao? Đúng là đứa bé kia không đúng, không được người lớn giáo dục tốt, không biết tôn trọng người già, càng không biết tôn trọng thành quả lao động của người khác. Nhưng cái đó có thể trở thành lý do để bà giết nó à? Bà thử đổi chỗ mà suy ngẫm lại xem, nếu hôm nay là con trai Tiểu Vĩ của bà ở nhà không ai chăm sóc, người bên cộng đồng sẽ bởi vì bà là tội phạm giết người mà mặc kệ anh ta, để anh ta chết đói thì sao?!”

Bà Kim bị tôi bức đến mức tức điên, nếu bà ta có bệnh tật gì thì chắc lúc này đã bị tôi làm cho tức đến tái phát rồi. Đáng tiếc là xương cốt của bà già này cứng rắn, nếu không thì đã không đủ sức nhấc xẻng lên đập chết Tiểu Đông rồi!

Tôi biết đứa con trai mới là điểm yếu của bà ta, nên tiếp tục lấy con trai bà ta ra làm mồi dụ: “Giả sử như hôm nay là con trai bà làm chuyện xấu rồi bị người ta đánh chết thì bà sẽ thế nào? Chẳng lẽ bởi vì đối phương là kẻ yếu nên bà sẽ tha thứ cho hắn ư? Tôi tin chắc bà sẽ không như thế, bà chẳng những không tha cho hắn, mà còn nghĩ trăm phương nghìn kế khiến hắn chết để báo thù cho con của mình nữa cơ! Tôi nói có đúng không?”

Nghe đến đó, cơ thể bà Kim đã bắt đầu run rẩy liên tục, có lẽ bà

ta đang nghĩ đến người con trai tàn tật của mình, nếu cha mẹ của Tiểu Đông trút hết tất cả oán giận lên người nó thì…

"Đều là lỗi của tôi! Con trai tôi không liên quan gì cả, nó không biết gì hết, nó đã đủ thảm rồi! Đừng đi tìm nó mà! Tôi cầu xin các người!" Bà Kim kích động nói với tôi.

Tôi thở dài: "Bà có nói với tôi những lời này cũng vô dụng! Người chết không phải là con của tôi, bà cũng đã gặp cha mẹ của đứa bé kia rồi. Một đứa trẻ mới bốn tuổi rưỡi, đúng độ tuổi được cha mẹ yêu thương nhất, nhưng lại phải chết trên tay bà. Nếu bà có thái độ thành khẩn nhận tội và đền tội thì không nói, nhưng đến bây giờ bà vẫn còn có thái độ này, bà nói xem bọn họ sẽ nghĩ thế nào?"

Bà Kim khóc ầm lên, chắc bà ta đang rất hối hận về chuyện mình đã làm, nhưng bây giờ có nói gì thì cũng đã muộn rồi…

CHƯƠNG

NỖI BUỒN TÌNH MẸ CON

Tôi nhìn bà Kim mà hạ giọng nói nhẹ nhàng: "Dì Kim này, tôi nghĩ mãi cũng không hiểu, mọi người đều nói bình thường bà rất tốt bụng! Nhưng vì sao lại ra tay nặng như thế với một đứa bé? Thật ra, khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy bà, tôi cũng không tin bà lại là người làm ra những chuyện như vậy!"

Bà Kim lấy cánh tay run rẩy lau nước mắt trên mặt và nói: "Con trai tôi vì gặp tai nạn xe cộ nên mới biến thành tàn tật như ngày hôm nay, nó được học hành tốt, vốn lúc đầu rất có tương lai, nhưng ông trời lại đối xử với nó như vậy! Ngày đó, lẽ ra đứa trẻ ngu ngốc đột nhiên chạy ra ngoài đường kia phải là người chết! Nhưng Tiểu Vĩ vì tránh nó nên mới đánh tay lái sang chỗ khác, xe lại đang đi với tốc độ cao nên đâm mạnh vào một gốc cây ven đường!"

"Chân của anh ta…" Tôi hạ giọng hỏi.

Bà Kim gật đầu: "Không chỉ chân, bởi vì bị lực mạnh va chạm mà gây ra tổn thương nghiêm trọng đến cột sống của thằng bé, dẫn đến nửa người dưới của nó bị liệt hoàn toàn. Ngay cả cô gái chuẩn bị kết hôn với nó cũng bỏ nó mà đi. Vì muốn chữa bệnh cho con, nhà chúng tôi đã tiêu hết số tiền tiết kiệm trong những năm

qua, nhưng cơ thể của nó không hề tốt lên một chút nào. Con trai tôi cũng từ một quản lý cấp cao của xí nghiệp biến thành như bây giờ. Tôi không oán số mệnh! Bởi vì tôi vốn không tin vào số mệnh! Tất cả những thứ này đều do người nhà của đứa trẻ kia gây nên! Nếu họ có thể trông chừng tốt con mình, không để nó chạy lung tung thì con trai tôi đã không xảy ra tai nạn, và tất cả đã khác…"

Tôi nghe đến đó thì thở dài, nói: "Nhưng cái đó cũng không thể trở thành lý do bà sát hại Tiểu Đông được! Thằng bé đó không đúng là do cha mẹ nó không để ý dạy dỗ nó cho tốt, nhưng chỉ một sai lầm như thế cũng đáng giá phải trả bằng mạng sống sao?"

Nhưng Bà Kim lại lạnh lùng nói: "Chàng trai trẻ, chẳng lẽ cậu chưa từng nghe qua câu phải trị ác từ nhỏ sao? Có một vài sai lầm dù là nhỏ, nhưng đối với người khác là trí mạng. Tôi thừa nhận lúc đó tôi đã không khống chế được tâm trạng của mình, nếu giờ mà để tôi gặp lại một đứa trẻ hư như thế, có lẽ tôi sẽ không làm như vậy. Nhưng tối hôm qua thì khác, hôm qua là ba mươi Tết, tôi đã phải để con trai bị liệt nằm ở nhà, vì kế sinh nhai mà ra ngoài quét tuyết. Nhìn từng gương mặt hạnh phúc vội vội vàng vàng chạy về nhà, nhưng tôi lại phải lặp đi lặp lại công việc trong tay… Lúc đó trời rất lạnh, mỗi lần tôi đảo qua cửa nhà nào, bên trong đều là cảnh đầm ấm nói cười vui vẻ, nhưng nhà của tôi thì chỉ có một đứa con trai suốt ngày nghĩ đến chuyện chết. Cũng chính vào lúc đó, đứa bé kia xuất hiện, tôi thấy thằng bé ném rác xuống đầy đất thì đi qua nói nó vài câu. Chỉ là một đứa bé mới mấy tuổi đầu, tôi còn dư tuổi làm bà nội của nó, vậy mà nó dám cãi lại tôi! Tốt lắm, nếu cha mẹ nó đã không biết cách làm thế nào dạy dỗ con mình, thì để tôi thay bọn họ làm!"

Nghe đến đó, tôi không nhịn được phải ngắt lời bà ta: "Tôi nói chứ, dì Kim này, cách dạy dỗ thay của bà cũng quá độc ác rồi?"

“Vốn ban đầu tôi cũng không nghĩ mình có thể đánh chết được thằng bé, chỉ là nghĩ muốn dạy dỗ nó một chút, xả cơn giận trong lòng, nhưng khi nhìn thấy nó ngã xuống đất không động đậy, tôi mới phát hiện là mình đã ra tay quá nặng. Nhưng cũng không quan trọng, cùng lắm thì dùng một mạng đổi một mạng!” Bà Kim nói với vẻ thoải mái.

Tôi cười lạnh, nói: “Một mạng đổi một mạng? Bà cũng có con trai, chẳng lẽ con của bà lúc nhỏ không gây ra sai lầm gì, đều là bé ngoan cả à? Chẳng lẽ con của bà khi còn bé, vì phạm sai lầm nào đó mà bị người ta đánh chết, bà cũng có thể chấp nhận ư?”

“Con trai tôi là đứa trẻ ngoan ngoãn, nó sẽ không bao giờ vô giáo dục như thế! Con trai tôi là đứa trẻ tốt nhất trên đời này!” Bà Kim đột nhiên thét lên một cách gần như điên cuồng!

Cảnh sát phụ trách tạm giam bà Kim ở bên ngoài nghe được tiếng hét ở bên trong thì vén màn vải đi vào, thật ra trước đó tôi đã nhờ Bạch Kiện gọi điện chào hỏi với bọn họ, để tôi được giả vờ “ngẫu nhiên gặp mặt” bà Kim trong bệnh viện. Trên người tôi còn đang mang theo bút ghi âm của bọn họ, tôi cũng đã thu âm lại toàn bộ những lời mà bà Kim đã nói.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, tâm trạng của tôi mãi vẫn không thể bình tĩnh được, từ những điều bà Kim nói có thể thấy, lúc trẻ bà ta cũng là một người phụ nữ có học thức, nếu con trai không xảy ra chuyện thì có lẽ lúc này bà ta đã có đứa cháu lớn như Tiểu Đông rồi.

Nhắc tới mẹ của Tiểu Đông, con trai mình khổ sở mang thai mười tháng mới sinh ra được, ai chẳng hy vọng thằng bé có thể khỏe mạnh trưởng thành, nhưng sinh mệnh của đứa trẻ đó lại dừng ở cái Tết năm nó bốn tuổi. Tôi tin chắc rằng, từ nay về sau cứ mỗi lần đến ba mươi Tết, cặp vợ chồng này sẽ không còn cười

nói vui vẻ được như lúc trước nữa…

Trong chuyện này, không có người nào đúng cả, bởi vì ai cũng có cái sai. Có lẽ chẳng mấy chốc nữa mà việc này sẽ trở thành đề tài câu chuyện sau bữa ăn của những cư dân ở gần đây, nhưng chẳng ai trong số bọn họ có tư cách đứng ra phê bình bất cứ người nào trong sự việc trên.

Chuyện này qua đi không bao lâu, tôi nghe chú Lê nói cha mẹ của Tiểu Đông đã về quê ở Tứ Xuyên, còn về phần bà Kim, chắc là phải trải qua tuổi già trong tù ngục rồi. Đương nhiên, tuổi già của bà ta cũng chẳng còn bao nhiêu…

Mười lăm tháng Giêng này nhà tôi mời khách, tôi gọi vợ chồng Chiêu Tài và chú Lê đến làm một bữa vui vẻ, hơn nữa đã lâu không gặp vợ chồng Chiêu Tài, không biết cặp đôi này bây giờ sống thế nào rồi?

Buổi tối, Chiêu Tài và lão Triệu mang một con dê nướng nguyên con do người khác mang tặng cho họ đến. Nói là dê nướng nguyên con nhưng trông con dê này còn chẳng lớn bằng Kim Bảo nhà chúng tôi ấy! Nhưng cũng đủ cho mấy người chúng tôi ăn rồi.

Chú Lê vừa đến đã liên tục nhìn Kim Bảo đang nhai đồ ăn, chú nói: “Con chó này nhà cháu càng ngày càng béo đấy! Nếu lôi ra nướng thì chắc chắn ngon hơn nhiều con dê nướng này nhỉ!”

Chẳng biết có phải Kim Bảo nghe hiểu lời chú Lê nói hay không, mà từ lúc đó trở đi nó chui tọt vào lồng chó của mình, gọi thế nào cũng không ra, mãi cho đến khi chú Lê về rồi, nó mới chịu ra ngoài gặm xương.

Lúc ăn cơm tôi hỏi thăm lão Triệu: “Gần đây chắc anh không bận việc lắm nhỉ!”

Lão Triệu không nhấc đầu lên mà nói: “Không bận việc lắm? Cậu phải hỏi là gần đây anh bận rộn lắm nhỉ chứ! Mấy ngày nay

anh bận tới mức chân sắp vắt lên cổ tới nơi rồi!”

Tôi cười ầm lên: “Thế nào, có phải hối hận vì đã làm bác sĩ rồi phải không?”

Lão Triệu thành thạo xẻ một miếng thịt dê nướng cho Chiêu Tài, sau đó cười nói với tôi: “Thế thì không, bây giờ đãi ngộ của bác sĩ vẫn khá ổn định, thu nhập cũng tốt. Chỉ có điều làm bác sĩ cũng có cái khó xử, muốn chữa bệnh thật tốt cho bệnh nhân thì không có thời gian học lên, không học lên thì sao có chức danh cao được? Nhưng có nhiều lúc dù có muốn an tâm chữa bệnh cho bệnh nhân, nhưng lại phải cẩn thận đề phòng, sợ cứu người mà lại bén lửa vào thân ấy, cho nên có thể nói nghề làm bác sĩ này rất khó khăn!”

Tôi uống một ngụm bia rồi nói: “Em nghe nói giờ mình ra mở phòng khám riêng là có thể kiếm tiền, hay là anh cũng mở phòng khám đi!”

CHƯƠNG

KẾT HÔN ÂM

Lão Triệu nghe tôi bảo anh ấy ra mở phòng khám đi thì suýt bị sặc, anh ấy vội xua tay với tôi: "Thôi đi em vợ! Anh rể cậu là bác sĩ ngoại khoa, rời khỏi bệnh viện thì không có ai dám tìm anh để mổ đâu! Đương nhiên, trừ khi ra nước ngoài, nhưng anh không có chút hứng thú nào với chuyện đó cả..."

Tôi cười lớn: "Vậy thì anh vẫn nên thành thật làm bác sĩ nhỏ của mình đi thôi, đừng oán trách nhiều làm gì nữa."

Lúc này, chú Lê đã uống một ít rượu đột nhiên lại hỏi: "Cậu gặp phải bệnh nhân rắc rối à?"

Lão Triệu cười khổ: "Gặp thường xuyên ấy ạ! Chỉ cách đây hai ngày chứ đâu, có đứa con trai nhà giàu nào đó xảy ra tai nạn xe cộ, lúc đưa đến bệnh viện thì đã không còn thở nữa rồi. Cậu Tiểu Lưu ở phòng cấp cứu kiểm tra thì thấy đồng tử đã giãn ra, có chuyển đến đâu cũng vô dụng! Nhưng cha mẹ cậu ta vẫn không buông tha, bắt phải gọi bác sĩ trưởng khoa não xuống xem! Lúc ấy, mấy lão già trong khoa bọn cháu biết là có chuyện phiền phức rồi nên không ai muốn nhận cả."

Nói đến đây, lão Triệu định rót cho mình thêm cốc bia nữa nhưng bị Chiêu Tài trừng mắt, anh đành phải rót một cốc Sprite,

sau đó nói tiếp: “Anh thấy thế thì đành phải xuống dưới xem thử! Nhưng xuống kiểm tra thì thấy người kia đã tắt thở rồi, anh bảo bên phòng cấp cứu thông báo nạn nhân đã tử vong. Thế mà người nhà của người đó vẫn làm ầm lên đòi chuyển viện! Có nhiều lúc người nhà của bệnh nhân cứ nghĩ các bác sĩ là thần tiên, cho là tôi đưa người tới thì các anh phải cứu cho bằng được. Nhưng hiện thực không phải như vậy, cũng có những lúc bác sĩ không thể làm gì được. Có rất nhiều người nói bác sĩ lạnh lùng, thực chất chúng tôi không lạnh lùng, mà chỉ là đã quen chuyện sinh tử rồi. Nếu cứ mỗi lần nhìn thấy bệnh nhân chết chúng tôi lại bị suy sụp, thì chẳng có tư cách để làm một bác sĩ có trình độ nữa.”

Tôi nghe lão Triệu tâm sự những lời cay đắng này thì thở dài: “Ôi, người xưa thường nói, Diêm Vương bảo anh canh ba chết thì chắc chắn không để anh sống tới canh năm!”

Lúc này chú Lê còn hóng hớt hỏi lão Triệu nạn nhân nhà giàu kia là ai? Nhưng dù sao chuyện này cũng liên quan đến thông tin mật của bệnh nhân, nên lão Triệu chỉ nói qua loa người đó họ Kiều.

Chú Lê là ai chứ, nhà giàu có gia tài tiền triệu nào trong khu vực này mà ông ấy không biết? Chỉ cần lão Triệu nói họ thôi, ông ấy cũng biết ngay người này là ai! Chú Lê cũng không hỏi nhiều nữa mà chuyển sang đề tài khác.

Lúc ấy tôi nghe chuyện này chỉ như chuyện kể cho vui thôi, chẳng để trong lòng làm gì, nhưng không ngờ chỉ vài ngày sau, nhân vật chính trong câu chuyện lại tìm tới chúng tôi…

Hôm đó tôi và Đinh Nhất đến nhà chú Lê ăn cơm, đang ăn dở thì chú Lê nhận được một cuộc điện thoại phải đi ra ngoài. Lúc ấy tôi còn thắc mắc người này là ai, mặt mũi lớn đến mức để Lê đại sư nhà chúng tôi còn chưa ăn cơm xong đã phải ra ngoài rồi.

Khi chúng tôi đang tự hỏi có phải lão già này được người ta mời đi ăn tiệc hay không thì thấy ông ấy lại vội vã quay về, nhưng xem vẻ mặt vui mừng kia thì chắc ông ấy đã nhận được một công việc rồi.

"Điện thoại của ai vậy ạ? Cơm còn chưa kịp ăn đã phải ra ngoài gặp người ta rồi!" Tôi tò mò.

Chú Lê cười rất gian: "Cháu còn nhớ cái người nhà giàu mà vài ngày trước anh rể cháu đã nhắc tới không?"

Tôi buồn cười nói: "Cái tay họ Kiều kia á? Sao thế ạ? Họ đến xin chọn chỗ chôn cho con họ à?"

Chú Lê tức giận: "ĐM! Con của nhà đó đã được chôn từ lâu rồi!"

"Vậy nhà đó còn tìm chú làm gì ạ?" Tôi nghi ngờ.

Chú Lê cười thần bí và nói: "Cháu có biết tay họ Kiều kia là ai không?"

"Không biết…" Tôi thành thật nói. Tôi vốn chẳng biết gì nhiều về mấy cái nhà giàu ở trong khu này, không giống như chú Lê, hầu như chẳng có ai mà chú không quen cả!

Chú Lê cầm nửa bát cơm ăn dở lúc trước lên, vừa ăn vừa nói: "Tay họ Kiều kia chính là tổng giám đốc của một công ty xây dựng rất lớn, tên Kiều Anh, mọi người hay gọi là ông Ba Kiều, ở chỗ chúng ta, ông ấy là một đại ca trong ngành bất động sản, thực lực rất hùng hậu."

"Vậy ông ta tìm chú làm gì? Chẳng lẽ không phải vì chuyện của con trai ông ấy à?"

Chú Lê đã ăn xong bữa cơm, lau miệng rồi nói: "Cũng không hẳn là không phải…"

"Ái chà chà, chú yêu dấu! Chú có thể đừng có thừa nước đục thả câu như thế được hay không? Mau nói nhanh đi mà?"

Chú Lê cười, rồi kể lại chuyện mà ông Ba Kiều vừa cho người tới tìm mình… Thì ra tên thanh niên chết mấy ngày trước kia tên Kiều Hiên, là con trai độc nhất của ông Ba Kiều, được nuông chiều từ nhỏ.

Thằng nhóc này ỷ vào việc bố mình có tiền nên cái gì cũng dám làm. Nói vậy tức là, ngoài việc nó không có gan phóng hỏa giết người ra, thì hầu như muốn cái gì thì làm cái đó! Trước đó không phải ông Ba Kiều không biết con mình dính vào ma túy, nhưng mỗi lần thấy con trai cai nghiện khổ sở vật vã là lại không đành lòng.

Thằng nhóc này bị làm hư rồi, nhưng chưa đến mức hỏng hoàn toàn, nó không biết sống chết mà hít ma túy, còn đâm xe khiến mình bị chết nữa. Thế cũng coi như ông trời có mắt, không để cho thằng nhóc này trước khi chết còn kéo thêm mấy người nữa chết cùng.

Ông Ba Kiều này nguyên quán ở Sơn Tây, ban đầu cũng dựa vào việc đào than đá để lập nghiệp. Ở quê bọn họ có một tập tục, là nếu trong nhà có con cháu chết sớm thì sẽ cho chúng được kết hôn âm, sau đó mới được đưa vào mộ tổ.

Thế là ông Ba Kiều bỏ ra rất nhiều tiền tìm một cô gái có số tuổi sàn sàn như Kiều Hiên, định cho hai đứa trẻ chết sớm này làm lễ kết hôn âm. Cô gái kia cũng vừa mới chết không bao lâu, quê quán ở Thiểm Tây, ở đó cũng có tập tục kết hôn âm, nên chuyện này được xử lý rất nhanh chóng.

Sau lễ kết hôn âm, ông Ba Kiều cũng coi như đã hoàn thành được một tâm nguyện, dù gì ông ta cũng là người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, có nhiều tiền hơn nữa cũng có ích lợi gì đâu? Nhưng sau khi bọn họ từ quê nhà Sơn Tây trở về được vài ngày, thì vợ của ông Ba Kiều bắt đầu gây chuyện.

Vợ ông ta là Hải Lam, nhỏ hơn ông Ba Kiều hai mươi mấy tuổi,

là vợ thứ hai của ông Ba Kiều sau khi mẹ ruột của Kiều Hiên mất. Lúc Hải Lam cưới ông Ba Kiều thì chỉ lớn hơn Kiều Hiên vài tuổi, trước khi lấy nhau, ông Ba Kiều đã từng nói với cô ta là mặc dù mình tái giá, nhưng không có ý định sinh con nữa, bởi vì ông ta cảm thấy làm như vậy rất có lỗi với Kiều Hiên.

Lúc ấy Hải Lam còn trẻ tuổi nên không suy nghĩ nhiều mà đồng ý. Nhưng tuổi dần lớn lên, cô ta cũng bắt đầu hiểu nếu mình không có con thì sau khi ông Ba Kiều chết đi, cô ta sẽ chẳng có ai để dựa vào nữa.

Cô ta bắt đầu nói ra nói vào chuyện mình muốn có một đứa con. Ban đầu ông Ba Kiều vẫn rất phản đối, nhưng không chịu nổi Hải Lam suốt ngày quấy rầy đòi hỏi, nên cuối cùng cũng đồng ý.

Khi bọn họ về Sơn Tây lo hậu sự cho Kiều Hiên xong xuôi, lúc trở về Hải Lam lại có bầu, đây cũng coi như là một sự đền bù cho ông Ba Kiều, để tránh việc sau này ông ấy không có người nối dõi.

Nhưng đến ngày thứ ba sau khi bọn họ từ quê lên, Hải Lam đột nhiên bắt đầu có những hành vi kỳ lạ. Ban đầu là khi đang ngủ đến nửa đêm, Hải Lam đột nhiên ngồi bật dậy, sau đó đi xuống phòng bếp tìm đồ ăn.

CHƯƠNG

KHÔNG ĐƯỢC YÊN BÌNH

Hải Lam cứ ăn cho đến lúc không thể ăn được nữa mà nôn ra mới tỉnh lại, nhưng sau đó hỏi thì cô ta chẳng nhớ gì cả. Vì thế ông Ba Kiều phải đưa cô ta đến gặp bác sĩ, dù gì bây giờ trong bụng cô ta cũng đang có thai, mọi chuyện đều phải hết sức cẩn thận.

Lần đi bệnh viện kiểm tra này thì tất cả đều bình thường! Các chỉ số hạng mục sức khỏe của thân thể đều rất tốt, thai nhi cũng đã bắt đầu có tim thai.

Lúc ấy ông Ba Kiều nghe bác sĩ nói tất cả đều ổn thì cho rằng chắc là không có vấn đề gì lớn, có thể do đợt vừa rồi về quê xử lý hậu sự cho Kiều Hiên nên mệt mỏi, cứ ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày là không sao.

Nhưng ông Ba Kiều nhanh chóng phát hiện ra, chuyện không hề đơn giản như vậy…

Lúc trước Hải Lam vẫn chỉ đến nửa đêm xuống mò ăn, nhưng chẳng mấy chốc ông ta phát hiện ra cô ta sẽ vừa ăn vừa nói gì đó. Cô ta không nói còn đỡ, vừa nói ra đã dọa ông Ba Kiều chết khiếp.

Thì ra tối hôm đó, vợ chồng ông Ba Kiều nằm ngủ chưa bao lâu thì Hải Lam lại bắt đầu đứng dậy. Lo lắng cho việc đi lại của Hải Lam nên mỗi lần phát hiện Hải Lam xuống giường, ông Ba Kiều

đều sẽ đi theo trông chừng.

Ai ngờ, lần này trong lúc ăn cơm, Hải Lam lại đột nhiên nói một câu.

"Bố, con đói, bố cho con ăn cơm đi…"

Ông Ba Kiều nghe thấy thế thì tim suýt ngừng đập, sao vợ mình lại gọi mình là bố? Chẳng lẽ là con trai mình trở về? Nhưng nghĩ kỹ thì thấy không đúng lắm, con trai mình nên ông ta biết, từ nhỏ đến lớn nó có bao giờ bị đói ăn đâu?

Thế là ông Ba Kiều mới cẩn thận hỏi: "Tiểu Hiên? Là con à?"

Ai ngờ, ông ta vừa dứt lời thì Hải Lam đang nhét cơm vào miệng đột nhiên trợn đôi mắt trắng dã lên nhìn ông ta và nói: "Tôi không phải con của ông! Mau bảo con ông cút ra khỏi nhà tôi đi!"

Tiếng hét này suýt làm ông Ba Kiều bị ngã ngửa, nghe giọng nói đâu phải là giọng của vợ ông ta, mà giống như là giọng của một cô gái trẻ mới mười mấy tuổi. Hơn nữa cô ta còn nói bảo con ông cút ra khỏi nhà mình, ông Ba Kiều lập tức nghĩ có phải đây là cô con dâu ma mà mình chưa từng thấy mặt hay không!

Sáng sớm hôm sau, ông Ba Kiều vẫn chưa hoàn hồn, vội vàng đưa Hải Lam đến ở một đêm trong ngôi chùa gần nhà. Kể ra cũng lạ, cô Hải Lam này chỉ cần ngủ trong chùa thì ban đêm sẽ chẳng xảy ra chuyện gì cả, ngủ thẳng giấc cho đến sáng! Nhưng chỉ cần vừa về đến nhà là lại phát bệnh ngay.

Cuối cùng hết cách, ông Ba Kiều đành phải sai người đến tìm chú Lê, nhờ chú hỗ trợ về Sơn Tây xem thử, có phải đợt kết hôn âm mà ông ấy làm cho con trai có vấn đề gì hay không.

Nghe chú Lê nói xong, tôi hỏi ông ấy có nhận công việc này không?

Chú Lê gật đầu: "Có việc kiếm tiền mà lại không nhận? Ngốc

đấy à! Nhưng trước khi đi Sơn Tây, chúng ta phải qua gặp vợ của ông Ba Kiều một lần, để xem nguồn cơn bệnh tình của cô ta là ở chỗ nào đã…”

Tôi cảm thấy buồn cười, đây chẳng phải là có nhiều tiền để đốt quá à, cứ phải tìm cho cái tên nghiện ma túy kia một cô vợ! Chắc con trai nghiện ma túy của ông Kiều khi còn sống là một đứa nhát gan, mà cha già lại tìm cho cậu ta một cô vợ đanh đá, ngày nào cũng bắt nạt cậu ta nên mới gây ra chuyện không yên bình như thế này?

Đến lúc trời tối, ba người chúng tôi đi đến nhà của ông Ba Kiều. Ông Ba Kiều không hổ là trùm địa ốc, nhà ở cũng phải là một tòa biệt thự bốn tầng, nhưng trong nhà tính cả người giúp việc cũng chỉ có ba người, đêm nay nếu có xảy ra chuyện kỳ quái gì thì đáng sợ lắm đây.

Vì Hải Lam không nhớ chuyện xảy ra sau khi mình ngủ, thế nên cô ta không thích chuyện ông Ba Kiều mời chúng tôi tới nhà. Ông Ba Kiều đành phải nói là muốn mời chúng tôi đến thay đổi phong thủy trong nhà, cho cô ta được an thai.

Hải Lam còn ít tuổi nên không quá tin tưởng vào những chuyện này, nhưng nếu ông Ba Kiều đã nói vậy thì cô ta cũng chẳng quan tâm đến nữa, bảo mình lên lầu đi ngủ đây.

Thế lại quá hợp ý của chúng tôi! Chúng tôi đang muốn cô ta đi ngủ sớm để có thể quan sát cẩn thận dáng vẻ lúc bị phát bệnh. Theo lời ông Ba Kiều nói, thì chỉ cần vợ ông ta đi ngủ thì chưa đến một tiếng sau sẽ xuống nhà mò ăn ngay.

Vậy là ba chúng tôi ngồi uống trà đặc trong phòng khách nhà ông Ba Kiều để chờ… Đúng như lời ông Ba Kiều đã nói, chỉ khoảng hơn bốn mươi phút sau, Hải Lam mặc đồ ngủ đi từ trên cầu thang xuống.

Ông Ba Kiều cẩn thận đi theo sau, sợ vợ mình vấp ngã. Chú Lê hơi cau mày, cũng nhanh chóng đi theo. Hải Lam đi vào bếp, bắt đầu cầm nồi cơm điện lên ăn cơm thừa bên trong như hổ đói.

Nếu không phải đã chuẩn bị sẵn tâm lý thì chúng tôi còn tưởng rằng cô gái này đã bị ma đói nhập cơ đấy! Cô ta vừa ăn vừa nói: "Bố, con đói… Bố để cho con ăn một miếng đi! Con sắp chết đói rồi…"

Chú Lê thấy thế cũng không do dự nữa, tay bấm quyết rồi đập một lá bùa vàng vào trán của Hải Lam. Hải Lam đang ăn ngấu nghiến bỗng rùng mình, sau đó ngất xỉu ngã vào lòng ông Ba Kiều.

Ông Ba Kiều sợ quá, liên tục hỏi chú Lê thế này là bị thế nào. Chú Lê xua tay với ông ta và nói: "Không sao đâu, tối hôm nay bà nhà có thể ngủ yên giấc rồi. Nhưng đây chỉ là trị ngọn mà không phải trị tận gốc, muốn giải quyết triệt để thì đúng là phải về Sơn Tây một chuyến, xem ra đúng là cô con dâu kia của ông có vấn đề."

"Không thể nào, khi tôi sai người tìm nhà của cô bé kia thì có điều tra rồi, họ đều là người trong sạch cả, có thể xảy ra vấn đề gì chứ?" Ông Ba Kiều kiểu nửa tin nửa ngờ.

Chú Lê lắc đầu: "Cái này khó mà nói được, có vấn đề hay không phải đến tận nơi xem xét mới biết. Dù sao cô bé cũng được chôn trong mộ tổ nhà ông, nếu thật sự xảy ra vấn đề thì sẽ động đến căn cơ của ông đấy, phiền phức lớn lắm!"

Tôi biết đây là mánh khóe thường dùng của chú Lê, chú ấy đang muốn hù dọa ông Ba Kiều để ông ta cảm thấy việc này rất nghiêm trọng, sau đó cho chúng tôi thêm tiền công. Ông Ba Kiều đúng là rất sợ hãi, lập tức kéo tay chú Lê và nói: "Lê đại sư, vậy trăm sự nhờ ngài cả, Hải Lam đang có thai, không thể xảy ra chuyện gì được, đây chính là hy vọng cuối cùng của tôi đấy!"

Chú Lê vỗ nhẹ lên vai, để ông ta yên lòng: “Ông cứ yên tâm đi, tổng giám đốc Kiều đã tìm tới thì tôi phải có trách nhiệm giải quyết việc này đến cùng, tôi sẽ không để cho âm hồn kia gây tổn thương cho huyết mạch của nhà họ Kiều đâu…”

Ông Ba Kiều nghe xong thì hơi do dự, nói: “Lê đại sư, trước khi qua đời, thằng con bất tài kia của tôi không thích Hải Lam lắm, nếu thật sự là do nó gây ra… Thì có thể giải quyết được chuyện này mà không gây tổn thương đến nó không?”

Chú Lê gật đầu: “Ông không cần lo lắng, nếu tôi đoán không nhầm thì chuyện này không liên quan gì với Kiều Hiên cả. Mà thấy thứ này lợi hại như thế, thì có khi con ông ở phía dưới cũng sống không được dễ chịu. Thế này đi, ông đem những tư liệu chuẩn bị cho lễ kết hôn âm lúc trước đưa cho tôi xem thử, có lẽ sẽ có ích cho việc chúng tôi đi Sơn Tây lần này.”

CHƯƠNG

EM TRAI NGÔ HOÀI NHÂN

Ông Ba Kiều tỏ vẻ hơi khó xử: "Không có tư liệu gì cả, nhà bên kia là do em trai tôi liên hệ giúp, nó bảo cô bé đó tên là Cố Dĩnh, lúc trước qua đời do bị bệnh, lúc nó chết cũng sàn sàn tuổi như Kiều Hiên nhà chúng tôi, tôi còn nhìn ảnh chụp của nó rồi, cũng khá xinh."

"Sau đó thì sao?" Chú Lê truy hỏi.

Ông Ba Kiều xua hai tay, nói: "Không có sau đó, tôi chỉ biết có vậy thôi..."

Chú Lê hơi giật mình: "Chỉ có ngần ấy tư liệu thôi?"

Ông Ba Kiều gật đầu: "Chuyện này đều do em trai tôi giúp đỡ xử lý, chuyện còn lại thì phải đến hỏi nó rồi."

Người em trai mà ông Ba Kiều nói tên là Ngô Hoài Nhân, ông ta không phải là em trai ruột của ông Ba Kiều mà là anh em thân quen trước lúc ông ấy trở nên giàu có. Ban đầu hai người họ cùng hùn vốn khai thác mỏ, sau đó ông Ba Kiều đầu tư bất động sản nên từ từ rời khỏi ngành than đá, đem tài lực đặt vào chuyện buôn bán bất động sản.

Lúc đó ông Ba Kiều cũng từng khuyên Ngô Hoài Nhân, bảo ông ta làm bất động sản với mình, nhưng Ngô Hoài Nhân vẫn cho rằng

ngành nghề than đá có lợi nhuận cao, mà ông ta cũng đã làm nhiều năm nên quen nghề rồi.

Nhưng ngờ đâu qua mấy năm sau, quốc gia lại tập trung mạnh vào bảo vệ môi trường nên có rất nhiều mỏ than tư nhân ở Sơn Tây phải đóng cửa, mấy mỏ than của Ngô Hoài Nhân cũng rơi vào trong số đó. Đến bước đường cùng, ông ta đành phải mang theo số vốn mình kiếm được những năm qua đến tìm ông Ba Kiều.

Nhưng lúc này thị trưởng bất động sản cũng đã sớm bão hòa rồi, ông Ba Kiều đầu tư từ đầu nên kiếm được rất nhiều, nhưng giờ Ngô Hoài Nhân có đầu tư vào cũng chỉ là ném tiền đi thôi, rủi ro quá cao.

Đáng tiếc, Ngô Hoài Nhân không nghe lời khuyên, ông ta vẫn đem số vốn của mình đi đầu tư toàn bộ, kết quả cuối cùng là lãng phí thì giờ, nếu không nhờ có ông Ba Kiều hỗ trợ thì chắc đến cả quê ông ta cũng không về được.

Sau đó, Ngô Hoài Nhân không còn suy nghĩ muốn lập nghiệp nữa, ông ta quyết định đi theo làm công cho ông Ba Kiều. Không cần mình tự đầu tư nữa, ông ta giúp đỡ ông Ba Kiều làm việc, đến cuối năm sẽ được chia hoa hồng. Dù không được nở mày nở mặt như lúc còn làm ông chủ, nhưng ít ra vẫn bảo vệ được vốn liếng. Về sau ông Ba Kiều còn để Ngô Hoài Nhân về làm quản lý cho chi nhánh công ty ở Sơn Tây, dù gì ông ta cũng khá quen thuộc với đất đai ở quê.

Từ khi Kiều Hiên xảy ra chuyện, vẫn luôn do Ngô Hoài Nhân thu xếp giúp, ông Ba Kiều đến già còn mất con nên tinh thần sa sút, không còn sức đi lo những chuyện này, nên ông ấy vẫn luôn cảm thấy may mắn vì mình có một người anh em như Ngô Hoài Nhân.

Tiếp xúc với ông Ba Kiều một lúc, tôi cảm thấy ông ta là một

người rất hiểu chuyện, cách nói năng làm việc đều hơn xa những người khác, nhưng tôi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, tại sao ông ấy lại dạy dỗ con mình thành như thế kia?

Hai ngày sau, ba chúng tôi đã đến Thái Nguyên, người đến sân bay Võ Túc đón chúng tôi chính là Ngô Hoài Nhân. Lần đầu tiên nhìn thấy ông ta, ông ta cho người khác ấn tượng là một người rất chất phác, dáng vẻ hiền lành.

Ngô Hoài Nhân sắp xếp cho chúng tôi nghỉ ngơi ở khách sạn Lệ Hoa, vì lúc chúng tôi đến Thái Nguyên thì đã là mười giờ tối rồi, cho nên chúng tôi đi thẳng về khách sạn để ngủ, có chuyện gì để hôm sau hẵng nói.

Sau khi ăn sáng xong, Ngô Hoài Nhân đích thân lái xe đưa chúng tôi đến mộ tổ nhà họ Kiều ở huyện Thanh Từ. Trên đường đi, ông ta nói sơ qua cho chúng tôi biết về cuộc đời khi còn sống của cô dâu của Kiều Hiên.

Cô bé này tên là Cố Dĩnh, quê ở Thiểm Tây, một tháng trước vì mắc bệnh lạ mà qua đời, bố mẹ của cô bé đều là nông dân chất phác, hẳn là không có vấn đề gì quá lớn.

Chú Lê nghe vậy thì nghi ngờ hỏi: "Vì sao không tìm trong khu vực Sơn Tây mà phải chạy đến tận Thiểm Tây để tìm?"

Ngô Hoài Nhân giải thích: "Chúng tôi cũng tìm ở khu vực quanh đây rồi, hoặc là không hợp tuổi, hoặc là thời gian chết đã quá dài nên không có cách nào hợp táng được, cô bé này là do tôi nhờ mấy người bạn giúp đỡ mới tìm thấy được ở Thiểm Tây đấy!"

Xe không nhanh không chậm đi đến địa phận mộ tổ của nhà họ Kiều, bây giờ cả nước đang thi hành chính sách hỏa táng, nên tôi cũng không lo lắng lắm khi phải đến mộ tổ của nhà họ Kiều. Nhưng khi tới đây mới biết, trong mộ tổ nhà ông Ba Kiều này chẳng có ai được hỏa táng cả.

Đầu tôi lập tức kêu ong ong liên hồi…

Tổ tiên của ông Ba Kiều này đều làm nghề nông, đến đời ông ta bắt đầu mới phất lên. Chú Lê nhìn phong thủy của nơi này xong thì liên tục lẩm bẩm: "Mảnh đất này được lựa chọn rất tốt! Thảm nào Ba Kiều vừa mất một đứa con trai thì vợ ông ta lại mang thai ngay, đây là một mảnh đất tốt về đường con cái!"

Tôi thấy chú Lê thèm đến mức sắp chảy nước bọt thì nghĩ thầm, chẳng phải chỉ là một bãi tha ma thôi à? Phải đến mức ấy ư?! Khi chúng tôi đi đến trước ngôi mộ của Kiều Hiên và Cố Dĩnh, ký ức khi còn sống của cặp "vợ chồng trẻ" này như nước biển tràn vào trong trí óc của tôi, làm tôi không biết sắp xếp ai đầu tiên.

Nhưng tôi nhanh chóng phát hiện ra, dù là cái chết của Kiều Hiên, hay chuyện kết hôn âm sau đó với Cố Dĩnh, dường như đều có vấn đề cả…

Chú Lê thấy tôi cau mày bèn hỏi khẽ tôi thế nào. Tôi nhẹ nhàng xua tay, sau đó lén nhìn về phía Ngô Hoài Nhân thì thấy ông ta đang đi dọn cỏ dại ở xung quanh mộ, nhìn qua khá trung hậu thật thà. Nhưng thật không ngờ ông ta lại là một người như vậy, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, biết người biết mặt không biết lòng!

Chú Lê đúng là cáo già, thấy tôi hành động như thế thì hiểu ngay là có chuyện xảy ra, chú ấy cũng không hỏi thêm nữa mà chuyên tâm đi xem phong thủy của mảnh âm trạch này. Nghe Ngô Hoài Nhân nói, sau khi ông Ba Kiều phất lên đã đặc biệt tới tận Hồng Kông để mời thầy phong thủy về xem cho mảnh đất này, thầy nói mảnh đất này chiếm gần hết địa khí của huyện Thanh Từ, dù không được đến mức linh khí tụ tập như mộ địa của các vương hầu tướng lĩnh thời xưa, nhưng cũng được coi là một mảnh đất cực tốt.

Lúc trước ông Ba Kiều vì muốn có được mảnh đất này mà đã tốn kha khá sức! Giờ xem ra cũng đáng. Nhưng có một chuyện mà chú Lê nghĩ mãi không ra, đáng lý thì nếu có một mảnh âm trạch tốt như vậy, thì sao lại sinh ra một tên phá của như Kiều Hiên?

Lúc này Ngô Hoài Nhân phủi bụi đất trên người, đi đến bên cạnh chú Lê và nói: “Thế nào rồi Lê đại sư, ngài có nhìn ra được nơi này có vấn đề gì không?”

Chú Lê còn chưa biết tình huống cụ thể là cái gì, đành phải nói qua loa với Ngô Hoài Nhân: “Bây giờ còn khó nói, đi về trước đi đã, tôi đã lấy ít mẫu đất ở phần mộ này rồi, chờ đến đêm tôi sẽ gọi hồn Kiều Hiên lên hỏi xem là biết ngay.”

Ngô Hoài Nhân nghe chú Lê nói thế thì sắc mặt đột nhiên trở nên rất kỳ lạ, khó mà miêu tả được nó như thế nào. Quay lại khách sạn, chúng tôi tạm biệt Ngô Hoài Nhân để trở về phòng, chắc lúc này chú Lê đang có rất nhiều vấn đề muốn hỏi tôi đây.

Lúc chia tay với Ngô Hoài Nhân, tôi bảo Đinh Nhất đi theo dõi ông ta, để xem một lát nữa lão già này sẽ đi đến đâu. Về đến phòng, tôi bảo chú Lê đừng vội, cứ chờ Đinh Nhất quay về rồi hẵng nói.

Đúng như tôi đoán, khi Đinh Nhất trở về nói cho chúng tôi biết, sau khi rời khỏi khách sạn, Ngô Hoài Nhân đi đến một nơi được gọi là quán Thọ Khang, ở đó có vẻ giống nơi bói toán đoán mệnh cho người ta, xem ra chính là “đồng nghiệp” của chú Lê…

CHƯƠNG

NGƯỜI CHA SÚC SINH

Chú Lê nghe nói Ngô Hoài Nhân đi tìm một thầy phong thủy khác thì tức giận lắm: "Thằng cha này đúng là có vấn đề! Có sẵn đại sư là chú đây thì không hỏi, lại lén đi tìm một thầy phong thủy khác?"

Tôi hơi buồn cười: "Cả chúng ta lẫn ông Ba Kiều đều xem thường tay Ngô Hoài Nhân này, ông ta không hề thành thật như vẻ bề ngoài của mình..."

Chú Lê nghi ngờ hỏi: "Thế là có ý gì? Cháu đã nhìn thấy cái gì ở trong mộ tổ của nhà họ Kiều vậy? Giờ có thể nói được rồi chứ?"

Tôi thở dài rồi nói hết những gì mình nhìn thấy trong ký ức của Kiều Hiên và người tên "Cố Dĩnh" được hợp táng cùng kia cho chú Lê và Đinh Nhất nghe... Thực ra cô bé kia không phải tên Cố Dĩnh, tên của cô bé đó là Lý Bình Bình, là một đứa trẻ bị mắc hội chứng Down.

Mà đáng sợ hơn cả là, lúc Kiều Hiên chết thì cô bé Lý Bình Bình này vẫn còn đang sống khỏe re, nhưng vì bên nhà ông Ba Kiều muốn kết hôn âm cho con trai nên bỏ ra rất nhiều tiền! Và gã cha súc sinh của Lý Bình Bình bị người ta giật dây, nên lấy chăn đè chết ngạt cô con gái thiểu năng này của mình.

Mẹ của Lý Bình Bình do khó sinh cô bé nên đã qua đời, lúc ấy

bố của cô bé là Lý Thụ Sinh đã muốn cho con mình rồi, nhưng vì là con gái nên chẳng ai muốn nhận nuôi cả. Ông ta nuôi cô bé đến năm ba tuổi thì phát hiện đứa trẻ này không giống với con cái bình thường của nhà khác, đưa đến bệnh viện kiểm tra thì phát hiện đứa trẻ này bị mắc hội chứng Down.

Trẻ bị mắc bệnh này trong mắt người bình thường khác là một đứa ngu đần, thế nên càng chẳng ai muốn nuôi cô bé cả. Vì Lý Thụ Sinh nuôi một đứa trẻ vướng víu như vậy nên chẳng có người phụ nữ nào muốn lấy ông ta, vì vậy mà có bao nhiêu tức giận ông ta đều trút lên đầu Lý Bình Bình.

Đứa trẻ Lý Bình Bình này từ nhỏ đã đáng thương, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, không có người nào thương yêu nó, đến cả người thân duy nhất cũng rất ghét nó, còn hận không thể để nó chết nhanh lên, đừng lãng phí lương thực trong nhà nữa.

Cuộc sống cứ thế tiếp diễn đến khoảng thời gian trước… Đột nhiên có một ngày, một tên gọi là Lưu Tam Tử tìm Lý Thụ Sinh, tên này hỏi ông ta xem có biết gần đây nhà ai có con gái trẻ mới chết hay không, nếu không có thì là con dâu cũng không sao, chỉ cần thi thể đừng quá già là được!

Lý Thụ Sinh tò mò hỏi hắn hỏi cái này làm gì? Tên Lưu Tam Tử kia nói cho ông ta biết, ở bên Sơn Tây có một ông chủ ra giá mười vạn mua xác mới chết của con gái để làm lễ kết hôn âm, chỉ cần là vừa mới chết, không quá lớn tuổi là được!

Lý Thụ Sinh nghe là mười vạn thì trợn cả mắt lên. Nhưng ông ta nghĩ nát óc cũng không ra gần đây có nhà ai mới chết con gái! Ông ta không thể tìm thấy thi thể có sẵn, nhưng cũng không nỡ để vuột mất đĩa bánh từ trên trời rơi xuống này.

Bàn bạc tới lui, đột nhiên ông ta lại nhìn thấy Lý Bình Bình đang chơi trong sân. Ông ta thầm nghĩ, tốt xấu gì mình cũng nuôi nó

mười mấy năm rồi, nếu giờ nó có thể kiếm về cho mình mười vạn thì cũng không uổng công mình nuôi đứa con gái đần độn này.

Thế là Lý Thụ Sinh lập tức gọi cho Lưu Tam Tử, nói là mình đã tìm được xác cô gái trẻ rồi, bảo đối phương chuẩn bị sẵn mười vạn đi! Lưu Tam Tử nghe thế cũng vui mừng lắm, còn nói là nếu chuyện này thành công thì kiểu gì cũng phải chia cho hắn một ít chứ?

Lý Thụ Sinh cười nói: “Yên tâm, đến lúc đó tiền tới tay rồi, không thể thiếu phần của cậu được!”

Sau đó Lý Thụ Sinh đi vào trong bếp cầm một miếng đường phèn ra, rồi vẫy tay với Lý Bình Bình đang chơi trong sân: “Có muốn ăn đường phèn không?”

Lý Bình Bình ngu ngơ đứng lên, trong trí nhớ của cô bé, bố mình chưa từng có vẻ mặt dịu dàng như thế bao giờ, cô bé thấp thỏm đi tới và e dè: “Muốn…”

Lúc này Lý Thụ Sinh nhìn con gái ngốc của mình với vẻ mặt rất kỳ lạ, có lẽ trong lòng ông ta ít nhiều gì cũng có cảm giác khó chịu. Nhưng vừa nghĩ tới số tiền mười vạn nên ông ta quyết tâm liều mạng, ông ta nói với Lý Bình Bình: “Vậy con đi với bố vào trong nhà, bố sẽ cho con ăn miếng đường phèn này!”

Lý Bình Bình ngây thơ vui vẻ đi vào nhà, nhưng khi cô bé vừa cho miếng đường vào trong miệng thì đã bị cha ruột đẩy xuống giường, sau đó lấy chăn bông bịt kín miệng mũi của cô bé lại.

Lý Bình Bình vừa hoảng sợ vừa kinh hãi, miếng đường trong miệng bị kẹt lại trong cổ họng khiến cô bé không thở nổi. Dù đã cố giãy dụa nhưng sức của Lý Thụ Sinh quá lớn, Lý Bình Bình không thể nào thoát ra được.

Mấy phút sau, Lý Bình Bình ở dưới chăn đã không còn nhúc nhích nữa. Lý Thụ Sinh vén chăn lên kiểm tra thì thấy Lý Bình Bình

đã trợn trắng mắt, chết không nhắm mắt… Tất cả những ký ức khi còn sống của Lý Bình Bình đến đây là chấm dứt.

Còn về phần Kiều Hiên kia, lúc đầu đứa trẻ này cũng là người khá trung thực, mặc dù được bố nuông chiều từ nhỏ nhưng bản chất cậu ta không xấu. Cũng từ sau khi ông Ba Kiều cưới Hải Lam về, cậu ta mới bắt đầu dần dần lạc lối.

Đương nhiên, người đưa cậu ta đến con đường xấu chẳng phải ai khác mà chính là cậu em trai tốt trong mắt ông Ba Kiều, chú hai tốt trong mắt con trai ông ấy - Ngô Hoài Nhân! Đáng lý ra, ông Ba Kiều đối xử với người này không tệ, ông ta không nên hại con trai nhà người ta như thế!

Nhưng ở Đông Bắc có câu chuyện xưa gọi là "Người ủ rũ về lối cũ", ý là người bình thường càng trung thực thì nội tâm càng đen tối, chẳng ai biết trong lòng của những người này đang nghĩ gì.

Và gã Ngô Hoài Nhân này chính là một tên như thế, từ sau khi tìm đến nương tựa vào ông Ba Kiều thì bắt đầu vô tình tiếp cận Kiều Hiên, hắn đưa cậu ta vào lối sống phóng túng, đến ngay cả chuyện hút ma túy cũng đều do hắn dẫn dắt cả.

Kiều Hiên là đứa nhát gan, lúc mới bắt đầu nghiện còn không dám nói cho cha mình biết mà cứ đi tìm Ngô Hoài Nhân, ông chú hai tốt này lần nào cũng rất hào phóng đi mua thuốc về cho cậu ta hút.

Đến khi ông Ba Kiều phát hiện ra con trai mình bị nghiện thuốc phiện thì Kiều Hiên đã hút gần ba năm rồi. Lúc này Ngô Hoài Nhân còn giả vờ làm người tốt, ra mặt nói muốn giúp cháu trai đi cai nghiện, nhưng dựa vào sự giúp đỡ của ông ta, Kiều Hiên luôn luôn bị tái nghiện…

Đáng giận nhất là tên ngốc Kiều Hiên kia vẫn còn rất tin tưởng Ngô Hoài Nhân, có chuyện gì cũng nói với chú hai của mình mà

không nói với bố. Sau đó Ngô Hoài Nhân bị ông Ba Kiều phái về Sơn Tây làm, Kiều Hiên hết người cung cấp hàng nên đành phải ra ngoài tìm mua một mình.

Ngày xảy ra tai nạn chính là lúc Kiều Hiên đang lên cơn nghiện, cậu ta lái xe một mình ra ngoài tìm người bán để mua hàng, sau đó không dằn nổi mà hút thuốc trên xe, dẫn đến bị sốc thuốc mà đâm xe chết. Tôi cũng nghĩ mãi mà không hiểu, ông Ba Kiều này đã gây ra tội lỗi gì với người anh em kia của ông ta vậy?

Sau khi tôi kể xong, chú Lê mới chợt hiểu ra: “Chẳng trách vì sao nhà ông Ba Kiều có khối đất xây mộ tổ tốt như vậy mà lại sinh ra được một đứa con phá phách như thế, xem ra những chuyện này đều bắt nguồn từ thằng cha Ngô Hoài Nhân này cả?”

Tôi nghĩ mãi mà không hiểu nên hỏi chú Lê: “Chú nói xem, vì sao ông ta lại làm như vậy? Ông ta ghen ghét với ông Ba Kiều ư?”

Chú Lê lắc đầu: “Khó mà nói lắm, lòng người tựa biển sâu, ai biết được hắn nghĩ gì! Giờ xem ra tên Ngô Hoài Nhân này đi tìm gã thầy phong thủy kia, chắc chắn không có ý định tốt đẹp gì!”

CHƯƠNG

CỐ DĨNH, LÝ BÌNH BÌNH

"Vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta nên nói trực tiếp với ông Ba Kiều, hay là báo thẳng cho cảnh sát luôn?" Tôi bối rối hỏi chú Lê.

Chú Lê cũng khá do dự, theo cách nói của ông Ba Kiều thì hình như ông ta rất tin tưởng cậu em trai này, nếu chúng tôi cứ nói cho ông ta biết thì có khi ông ta còn không tin chúng tôi ấy chứ? Còn nếu báo cảnh sát thì chúng tôi lại không có chứng cứ gì rõ ràng cả, dựa vào cái gì để báo cảnh sát đây?

"Giữa hai cái hại thì nên lấy cái nhẹ hơn, cháu cảm thấy nói cho ông Ba Kiều biết thì thực tế hơn là đi báo cảnh sát." Tôi phân tích.

Chú Lê suy nghĩ rồi nói: "Thế này đi, trước tiên để chú gọi cho ông Ba Kiều, hỏi ông ta xem có thể gửi ảnh của Cố Dĩnh cho chúng ta nhìn xem không, cháu nói cô bé được chôn trong mộ kia là đứa trẻ mắc hội chứng Down, cái này hẳn rất dễ nhận ra, cho nên bây giờ chú nghi ngờ rằng bức ảnh mà họ đưa cho ông Ba Kiều xem có thể là giả!"

Tôi gật đầu: "Giờ cũng chỉ có thể làm như vậy! Cứ ướm thử xem ý của ông ấy thế nào đã."

Chú Lê gọi điện thoại cho ông Ba Kiều, bảo ông ấy gửi cho chúng tôi tấm hình chụp của Cố Dĩnh, đồng thời trong điện thoại,

chú Lê cũng nói cho ông ấy biết rằng chúng tôi đã phát hiện ra con dâu của ông ấy có vấn đề rất nghiêm trọng, cô bé chết oan, nếu chôn ở mộ tổ nhà họ Kiều thì sẽ làm tổn hại đến huyết mạch nhà họ.

Ông Ba Kiều nghe thấy thế thì vội vàng đưa Hải Lam tới Thái Nguyên, vì ông ta sợ nếu cách chú Lê quá xa, một khi Hải Lam xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì ông ta không ứng phó được.

May mà chú Lê nói cho ông Ba Kiều biết chúng tôi có một số chuyện muốn nói riêng với ông ta, nên khi Ngô Hoài Nhân đến đón bọn họ ở sân bay, sau đó lại đưa họ trở về khách sạn, cả dọc đường đi ông Ba Kiều không hề hé răng hỏi han gì chú Lê cả.

Dù gì ông Ba Kiều cũng là người trải qua thăng trầm trong kinh doanh đã nhiều năm, có một số việc không cần nói rõ ông ta cũng hiểu. Quả nhiên, khi Ngô Hoài Nhân đưa chúng tôi về đến khách sạn, ông ta tìm đại một lý do để bảo Ngô Hoài Nhân đi.

Vì đang là ban ngày nên ông Ba Kiều không cần phải luôn ở bên cạnh Hải Lam, ông ta bảo tài xế của mình đưa Hải Lam đi mua sắm, còn chúng tôi đến phòng ông ta để bí mật nói chuyện…

Đầu tiên, ông Ba Kiều đưa ảnh chụp của “Cố Dĩnh” cho chúng tôi xem, tôi chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể kết luận được rằng cô bé này chắc chắn không phải là cô bé được hợp táng với Kiều Hiên. Ông Ba Kiều nghe thế thì giật mình, nhưng nghĩ đến chuyện mình bỏ ra hai mươi vạn để làm lễ kết hôn âm cho con trai, thì cũng khó đảm bảo sẽ có người không vì tiền mà giở trò dối trá.

Tôi nghe ông Ba Kiều nói phải bỏ ra hai mươi vạn, mà tên cha súc sinh của Lý Bình Bình chỉ được cầm mười vạn, vậy thì mười vạn còn lại rơi vào túi của ai đây?

Giờ thì mặc kệ có như thế nào, chúng tôi đều phải nói cho ông

Ba Kiều biết cô bé được chôn cùng Kiều Hiên là ai! Ông ta nghe được thân phận thật của người con dâu này xong cũng rất sợ hãi, không hề nghĩ rằng chỉ vì mình một lòng muốn hoàn thành tâm nguyện này mà lại hại chết một cô bé vô tội.

Ông Ba Kiều vội vàng nói: “Vậy bây giờ phải làm sao hả Lê đại sư, con trai tôi có thể ly hôn không? Cô bé kia chết oan, chẳng trách mà nó tới quấy rầy Hải Lam! Hay là tôi lại mua cho nó một mảnh đất khác để an táng?”

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: “Chuyện kết hôn âm này không đơn giản như hôn nhân ở dương gian, hôm nay kết hôn, ngày mai ly hôn đâu! Một khi đã làm lễ kết hôn âm thì chính là đã đăng kí ở chỗ Diêm Vương rồi, có thể nói ly hôn là ly hôn được à?”

Ông Ba Kiều nghe vậy thì nhăn nhó nói: “Vậy kính xin Lê đại sư nghĩ giúp cách, chứ không thể để con bé hành hạ Hải Lam mãi như thế được.”

Chú Lê nhìn ra ông Ba Kiều thật sự đang rất nôn nóng nên vội trấn an ông ta: “Ông Ba đừng hoảng hốt, có một số việc tôi phải giải quyết từ từ mới được… Oán khí của cô bé này lớn như vậy là do chết oan. Tuy nói con của ông kết hôn âm với một người tên Cố Dĩnh, nhưng tên đó không khớp với âm hồn, ở dưới kia chắc chắn sẽ phải lấy âm hồn làm chuẩn. Giờ chúng ta phải sửa đổi từng việc một đã, đầu tiên phải sửa lại bia mộ từ Cố Dĩnh thành Lý Bình Bình, có như thế trong lòng cô bé kia mới dễ chịu hơn một chút…”

Chú Lê nói đến đây thì dừng lại, ông Ba Kiều vội vàng hỏi tiếp: “Tiếp theo thì sao?”

Chú Lê suy nghĩ rồi nói: “Sau đó phải nghĩ cách để nó không còn quấn lấy Hải Lam nữa, muốn được như thế phải nghĩ cách giúp nó giải trừ oán khí trong lòng.”

Ông Ba Kiều nghe thế thì biến sắc: “Ý Lê đại sư là đi báo cảnh

sát?”

“Ông Ba có gì phải lo lắng sao?”

Ông Ba Kiều nói ngượng: “Ngài cũng biết quốc gia có quy định, sau khi chết phải hỏa táng, thi thể của con trai tôi và Cố… à Lý Bình Bình phải bỏ ra rất nhiều tiền mới không phải hỏa táng, một khi báo cảnh sát thì chưa nói đến chuyện có thể giữ lại thi thể của cô bé Lý Bình Bình này hay không, chỉ sợ là đến cả thi thể của Tiểu Hiên cũng sẽ bị lôi đi hỏa táng ngay.”

Chú Lê nghe xong cũng cau mày: “Đây đúng là vấn đề lớn, nếu như vậy thì không thể báo cảnh sát rồi, nhưng bây giờ oán khí của Lý Bình Bình rất lớn, nếu không xử lý thì rất có hại cho nhà họ Kiều! Để tôi nghĩ lại xem nên làm gì…”

Chú Lê suy tư một lát rồi nói: “Thế này đi, tôi sẽ từ từ nghĩ cách giải trừ oán khí của Lý Bình Bình, giờ ông vẫn nên nhanh chóng xử lý lại tên trên bia mộ đã. Nhưng việc này trước đừng nên nói với Ngô Hoài Nhân! Ông Ba, nếu ông tin tưởng họ Lê tôi đây thì cứ làm theo những lời mà tôi nói.”

Ông Ba Kiều sững sờ, sau đó hơi chần chừ gật đầu, tôi biết không phải ông ta không nghe hiểu ý trong lời nói của chú Lê, chỉ là không nghĩ tới việc chúng tôi sẽ nghi ngờ Ngô Hoài Nhân.

Sau khi ông Ba Kiều đi, chú Lê quay ra nói với chúng tôi: “Chuẩn bị đồ đạc đi, bây giờ chúng ta sẽ ngồi xe đi đến quê của Lý Bình Bình!”

“A! Đi Thiểm Tây ạ!”

Chú Lê gật đầu: “Chúng ta phải đi tìm gã Lý Thụ Sinh kia, oán khí của con gái hắn có được giải trừ hay không thì phải xem hắn đã. Đúng rồi, trong ký ức của Lý Bình Bình thì quê của hắn ở chỗ nào?”

Tôi nhắm mắt lại nghĩ một lát rồi nói: “Ở một huyện được gọi là Diên Xuyên ạ…”

Tuy là đứa ngốc, nhưng dù sao Lý Bình Bình cũng là cô gái sắp hai mươi rồi, tôi nghĩ đầu óc của cô bé ấy cũng bằng khoảng đứa trẻ tám, chín tuổi. Vả lại, cô bé này còn được đi học đến năm lớp ba, chỉ là Lý Thụ Sinh không muốn mất tiền mua sách vở cho cô bé nữa nên mới buộc Lý Bình bình phải thôi học.

Thế là ba người chúng tôi không nói với ai, tự ngồi xe buýt đường dài đến huyện Diên Xuyên ở Thiểm Tây. Nếu tôi nhớ không nhầm thì nhà của Lý Bình Bình nằm ở nơi gọi là dịch trạm Văn An.

Đến Diên Xuyên rồi hỏi tiếp, từ nơi này mà muốn đến dịch trạm Văn An thì còn phải ngồi xe hơn một tiếng nữa, ba chúng tôi gọi một chiếc taxi chạy thẳng tới dịch trạm Văn An. Cũng thật trùng hợp, khi chúng tôi vừa đến dịch trạm Văn An thì gặp được gã Lưu Tam Tử kia ở trong một cửa hàng nhỏ.

Tôi bèn đi qua giả vờ làm quen với gã đó, tôi nói chúng tôi từ Sơn Tây tới, muốn đến đây để tìm một thi thể nữ mới chết để làm lễ kết hôn âm, hỏi hắn có biết nhà nào có đối tượng như thế hay không.

CHƯƠNG

DỤ CÁ CẮN CÂU

Không ngờ tên này lại giả vờ ngốc nói mình cũng không rõ lắm, tôi bèn tỏ vẻ khó hiểu nói: "Không thể nào! Bạn tôi bảo là đã tìm được người làm lễ kết hôn âm ở đây mà, cô bé kia tên là gì tôi không biết, chỉ nhớ hình như cha cô ta tên là cái gì Sinh ấy nhỉ."

Tên Lưu Tam Tử nghe tôi nói thế thì chớp mắt, hình như đang thầm tính toán cái gì đó. Tôi lại bồi thêm: "Không biết thì thôi, để tôi đi hỏi người khác, có tiền mà không kiếm thì là đồ ngốc à?"

Nói rồi tôi giả vờ muốn đi, nhưng bị Lưu Tam Tử ngăn lại: "Chờ một chút! Anh định bỏ ra bao nhiêu tiền?"

Tôi biết tên này đã mắc câu nên mỉm cười, duỗi hai ngón tay ra với hắn: "Từng này…"

"Hai mươi vạn?!"

Tôi gật đầu, sau đó nói nhỏ với hắn: "Sau khi xong chuyện sẽ thanh toán bằng tiền mặt luôn, chúng tôi cũng là cò mồi ở giữa thôi, cậu cứ giúp chúng tôi liên hệ với cái ông Lý Sinh gì đó đi, bên người mua trước đó của tôi muốn ngày sinh tháng đẻ của thi thể nữ kia, phải là thật luôn đấy! Đừng có mang thông tin giả đi lừa chúng tôi, ở bên cạnh tôi có cao nhân đấy!"

Lam Tam Tử là tên thấy tiền sáng mắt, hắn lập tức cười nói:

“Yên tâm, cái này dễ xử lý thôi, anh cho tôi số điện thoại, đợi tôi hỏi xong sẽ liên hệ với các anh.”

Tôi hơi suy nghĩ rồi nói: “Cậu cũng đừng hỏi ông ta mà hẹn ra luôn cho tôi đi! Truyền lời qua lại dễ sai thông tin lắm, làm không tốt người ta cũng không cho tôi tiền đâu!”

“Vậy tôi…” Lưu Tam tử đưa tay lên làm động tác ra giá một số tiền.

Tôi cười nói với hắn: “Yên tâm, chỉ cần cậu mang được người đến thì tôi còn có thể thiếu phần của cậu được sao?”

Tôi đoán cái tên Lưu Tam Tử này cũng chẳng có khả năng tìm được xác chết nữ nào đâu, hắn cũng chỉ đứng trung gian bán ít tin tức, kiếm chút tiền mà thôi, vì thế mà lúc trước hắn mới phải tìm đến Lý Thụ Sinh. Đúng như tôi nghĩ, đến chiều, Lưu Tam Tử gọi cho tôi, hẹn chúng tôi đến nhà Lý Thụ Sinh để nói chuyện.

Dựa theo địa chỉ Lưu Tam Tử cho, chúng tôi đón xe đi vào nhà của Lý Thụ Sinh. Taxi vừa rẽ vào giao lộ của con ngõ nhỏ thì tôi bảo tài xế dừng lại.

Chú Lê thấy thế thì hỏi tôi làm sao vậy? Chờ sau khi xuống xe tôi mới nói cho chú ấy biết: “Không cần ngồi xe vào đâu, cháu biết quãng đường còn lại đi như thế nào.”

Con đường nhỏ này ở trong trí nhớ của Lý Bình Bình đã từng đi qua rất nhiều lần, mỗi ngày cô bé đều đi chơi loanh quanh gần đây, bởi vì cô bé không thích về nhà, trong trí nhớ của cô bé, cái nhà kia không tốt đẹp chút nào.

Lúc này tôi nghĩ đến một vấn đề, tôi thì thầm hỏi nhỏ chú Lê: “Chú bảo cháu hỏi ngày sinh tháng đẻ của Lý Bình Bình làm gì ạ?”

Chú Lê cười thần bí, nói: “Để gọi hồn…”

Tôi chợt hiểu ra: “Chú định…”

Lúc này chú Lê nhìn thấy phía trước có người đang đi tới nên ra hiệu cho tôi im lặng, tôi lập tức ngậm miệng lại. Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy người đến là Lưu Tam Tử, chắc hắn ra ngoài này để đón chúng tôi.

"Ba vị đến nhanh vậy! Người mà mọi người muốn hẹn gặp đang ở trong sân này, vậy tôi…" Mặt Lưu Tam Tử hiện rõ sự tham tiền.

Tôi khinh bỉ nhìn hắn một cái, sau đó rút từ trong ví ra mười tờ một trăm đồng đưa cho hắn, tên này nhận tiền, đếm xong rồi nói: "Đủ rồi, vậy tôi đi trước đây!"

Tôi thoáng liếc qua chú Lê, chú Lê gật đầu ra hiệu để hắn đi đi. Thế là tôi phất tay với Lưu Tam Tử và nói: "Được rồi, vậy cậu đi trước đi, nếu lại có chuyện gì tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu…"

Nhìn theo bóng lưng Lưu Tam Tử hấp tấp đi khỏi, ba chúng tôi mới từ từ tiến vào sân nhà của Lý Thụ Sinh, ông ta đang ở trong chờ chúng tôi. Thấy chúng tôi vào thì cười nói: "Trời lạnh, có chuyện gì cứ vào nhà đã rồi nói sau!"

Đi vào trong, tôi thấy ngay căn nhà Lý Bình Bình sống từ nhỏ đến lớn trong trí nhớ của cô ấy, nó vừa rách nát vừa đơn sơ, không có thứ đồ dùng nào tốt cả. Hình như Lý Thụ Sinh cũng chẳng mấy quan tâm đến căn nhà rách nát này của mình, ông ta chỉ vào một cái ghế sô pha bẩn thỉu và nói: "Trong nhà bừa bộn quá, mọi người đừng chê nhé, cứ ngồi tự nhiên đi!"

"Ông Lý đây chỉ sống một mình thôi à? Trong nhà không còn ai khác à?" Chú Lê hỏi thăm dò.

Sắc mặt Lý Thụ Sinh hơi biến đổi, nhưng nhanh chóng trở về trạng thái ban đầu, ông ta nói: "Yên tâm, trong nhà chỉ có mình tôi thôi, trước tôi cũng có một đứa con gái, tiếc là số mệnh không tốt nên từ nhỏ đã bị bệnh, nó mới bị bệnh chết cách đây không lâu."

Tôi không nghe ra được chút cảm xúc bi thương nào trong lời

nói của ông ta cả, nhưng có một chuyện mà tôi nghĩ mãi không ra, nếu ông ta đã kiếm được mười vạn kia rồi, thì vì sao trong nhà ông ta vẫn còn… nghèo đến mức như vậy?

Chú Lê gật đầu: “Vậy là tốt rồi, dù sao chuyện làm ăn chúng ta sắp nói cũng không thể để cho ai biết được. Phải rồi, trước khi tới đây, người mua cũ nhờ chúng tôi hỏi anh xem ngày sinh tháng đẻ của thi thể nữ kia là gì? Phải báo đúng đấy nhé!”

Lý Thụ Sinh suy nghĩ: “Cái này dễ thôi, ông chờ chút…” Nói rồi, ông ta quay lại tìm trong ngăn kéo ở sau lưng một lúc mới moi ra được một quyển vở rách nát. Ông ta xé đại một trang giấy rồi viết lên đó hai hàng chữ.

Ông ta đưa tờ giấy cho chú Lê: “Ông đem cái này về cho bọn họ đi, tuyệt đối là chuẩn, cứ nói là tôi tặng miễn phí, nếu lần sau còn có chuyện như thế này nữa thì có thể tới tìm tôi…”

Chú Lê nhận tờ giấy và xem qua, đúng là ngày sinh tháng đẻ của Lý Bình Bình thật, dựa vào nét mặt của chú Lê, tôi có thể thấy được, e là tay Lý Thụ Sinh này phải xui xẻo rồi.

Nhưng Lý Thụ Sinh chẳng phát hiện ra điều đó, ông ta còn cười hỏi chú Lê: “Lưu Tam Tử nói với tôi là các người còn đang muốn tìm một thi thể nữ khác làm lễ kết hôn âm?”

Chú Lê lắc đầu: “Lần này chúng tôi không cần tìm thi thể nữ, mà là thi thể nam…”

“A! Cái này cũng không dễ tìm lắm, giá cả chắc phải cao hơn nhiều đấy!” Lý Thụ Sinh nói.

Chú Lê nói: “Giá cả không thành vấn đề, chỉ cần anh có thể tìm được là được, nhưng bây giờ còn có một vấn đề…”

Lý Thụ Sinh hơi biến sắc: “Vấn đề gì?”

“Cô bé muốn làm kết hôn âm của chúng tôi vẫn còn sống,

nhưng cũng chẳng sống được mấy ngày nữa, cho nên bên khách hàng muốn chúng tôi tới bên này tìm hiểu trước, họ muốn tìm một đứa trẻ nam có tình huống tương tự như vậy, đến lúc đó hai đứa bé chỉ cần vừa chết thì sẽ làm lễ kết hôn âm luôn!" Chú Lê nói xạo rất trơn tru.

Lý Thụ Sinh giật mình, nói: "Không phải chứ? Thế này không dễ tìm đâu!"

Sắc mặt chú Lê trầm xuống: "Nếu dễ tìm thì đã không đến lượt anh, chúng tôi cứ bảo Lưu Tam Tử là được rồi! Tóm lại anh cứ lưu ý trước như vậy đi, sau đó chờ tin của chúng tôi ở bên này, chết muộn một, hai ngày không sao cả, không được thì bên chúng tôi có thể đợi, nhưng không thể đi sớm hơn bên nhà gái được!"

Lý Thụ Sinh nghi ngờ hỏi: "Sao lại cần phải thế?"

Chú Lê đáp: "Anh không cần quan tâm đến làm gì, là do thầy phong thủy ở bên kia nhắn như vậy!"

Thật ra tôi biết vì sao chú Lê lại nói như vậy, bởi vì lòng dạ của gã này quá đen, nếu không nói như vậy, nhỡ đâu ông ta lại giết người cho có hàng thì sao? Thế chẳng phải chúng tôi đã gây ra sai lầm lớn à?

CHƯƠNG

CHẤP NIỆM CỦA CÔ GÁI NGỐC

Rời khỏi nhà Lý Thụ Sinh, chúng tôi đi tìm một quán trọ nhỏ ở gần đấy để ở, chuẩn bị đến tối cùng chú Lê đi xem chuyện hay… Chú Lê nói với chúng tôi rằng, thực chất nếu muốn để oán khí trong lòng Lý Bình Bình được giải trừ toàn bộ, thì chỉ có thể để cô bé ấy trở về nhà báo thù, làm như thế cô bé sẽ không còn đến nhà họ Kiều quậy phá nữa.

Buổi tối, vừa ra khỏi quán trọ tôi đã cảm thấy ngay gió lạnh quất vào quần áo trên người mình, xem ra muốn đi hóng chuyện cũng chẳng vui vẻ như tôi nghĩ! Giờ này ở thị trấn đã không còn ai đi ngoài đường, khi chúng tôi tới ngoài sân nhà Lý Thụ Sinh, nhìn thấy bên trong nhà vẫn sáng đèn, như vậy chứng tỏ trong nhà có người, mà người này chỉ có thể là Lý Thụ Sinh.

Chú Lê lấy từ trong người ra một lá bùa màu vàng, mà trước khi rời khỏi nhà trọ chú ấy đã dùng bút chu sa viết lên đó ngày sinh tháng đẻ của Lý Bình Bình. Tôi thấy chú ấy bấm quyết, khẽ ngâm mấy câu chú, sau đó tấm bùa vàng trong tay chú ấy bốc lên một ngọn lửa màu xanh thẫm, rồi bị đốt hết tại chỗ…

Trong nháy mắt, gió lạnh nổi lên từ xung quanh khiến lông tơ cả người tôi đều dựng lên hết cả, sau đó có một bóng trắng chập

chờn trôi từ đằng xa tới…

Khi cái bóng trắng kia bay tới trước cửa sân nhà Lý Thụ Sinh còn vô tình hay cố ý nhìn sang chúng tôi. Khi tôi nhìn thấy rõ người bên trong bóng trắng là ai, tim khẽ đập nhanh vì hồi hộp, đúng là hồn phách của Lý Bình Bình đã đến thật rồi!

Chú Lê nhìn vẻ mặt quái dị của tôi thì xoay người sang hỏi: "Cháu trông thấy à?"

Tôi hơi do dự mà gật đầu: "Lúc trước cháu không thể nhìn thấy những thứ này, nhưng không hiểu sao dạo gần đây lại có thể nhìn thấy…"

Sắc mặt chú Lê hơi thay đổi, chú nói: "Việc này trở về rồi nói sau…" Chú quay sang nói với cái bóng của Lý Bình Bình: "Đi thôi, tự kết liễu oán hận chất chứa trong lòng cô đi, có một số việc người khác không thể giúp cô được."

Ông ấy vừa dứt lời, cái bóng trắng kia đã bay vào trong sân…

Tôi hơi run rẩy, hỏi: "Chúng ta cứ chờ ở bên ngoài này à?"

Chú Lê mỉm cười, sau đó cho Đinh Nhất một cái nháy mắt, tên này thấy thế thì phi người nhảy vào trong sân một cách gọn gàng, sau đó mở cổng cho chúng tôi. Khi ba người chúng tôi đi đến trước cửa sổ căn nhà của Lý Thụ Sinh, tôi nhìn thấy ông ta đang đứng một mình trước cái bàn, tự rót một cốc nước uống, không hề ý thức được nguy hiểm đang đến gần…

Lúc này hình bóng của Lý Bình Bình đã xuất hiện ở trong phòng, cô bé nhìn chòng chọc vào cha ruột của mình mà không nhúc nhích.

Lý Thụ Sinh vừa uống nước vừa lẩm bẩm: "Nếu có thêm đứa con gái nữa thì tốt rồi, không ngờ mười vạn này lại chẳng được bao nhiêu như vậy!"

Tôi hiểu ngay, thì ra ông ta đã tiêu xài hết mười vạn kia rồi, tôi thắc mắc, cái gã Lý Thụ Sinh chân đất mắt toét này chẳng có thứ gì đáng giá trong nhà cả. Tuy nói mười vạn ở thời đại này không phải là số tiền rất lớn, nhưng nó cũng không ít, vì sao mới được vài ngày mà ông ta đã tiêu hết rồi?

Chú Lê huých nhẹ vào người tôi, ra hiệu bảo chúng tôi đi vào nhà, tôi vội hỏi khẽ: "Đi vào ạ? Nhỡ bị ông ta phát hiện thì sao?"

Chú Lê xua tay với tôi: "Không sao đâu, tin chú, cứ đi vào đi, ngoài này lạnh quá."

Khi ba người chúng tôi đẩy cửa đi vào, Lý Thụ Sinh ở bên bàn cơm vẫn không ngẩng đầu lên, còn lải nhải liên miên: "Cái quái gì thế chứ! Còn phải tìm được một đứa con trai chưa chết, thứ này có phải là rau bán ngoài ruộng đâu mà chờ lớn rồi hái một lần là được! Đúng là phiền phức..."

Nhưng đúng vào lúc này, Lý Thụ Sinh đột nhiên cảm giác người mình mát lạnh, ông ta lập tức đứng dậy nhìn xung quanh, phát hiện cửa sổ đều đang được đóng chặt! Ông ta tiện tay ném vào lò thêm mấy khúc củi nữa, muốn cho căn phòng ấm áp thêm một ít.

Nhưng kỳ lạ là lửa trong lò đã rất mạnh nhưng Lý Thụ Sinh vẫn có cảm giác mình lạnh không chịu nổi, thế là ông ta đi đến bên giường, kéo một cái chăn bông ra quấn vào người mình.

Chiếc chăn bông kia chẳng phải là thứ đã được dùng để giết chết Lý Bình Bình sao? Thật không biết lão Lý Thụ Sinh này có phải bị thiểu năng hay không mà còn giữ lại nó? Nếu không phải lão ta nghèo đến phát điên thì chính là lão chẳng hề quan tâm gì đến cái chết của Lý Bình Bình...

Không biết hiện giờ Lý Bình Bình đứng nhìn xem lão cha không bằng súc sinh này của mình sẽ có cảm tưởng gì nhỉ? Nhưng vào lúc này, cái bóng của Lý Bình Bình vẫn luôn đứng trong góc nãy

giờ lại đột nhiên từ từ đi tới trước mặt Lý Thụ Sinh và nói: "Bố… con đói… có thể cho con ăn một miếng không?"

Lý Thụ Sinh nghe thế, chẳng nhấc đầu lên mà nói: "Cút sang một bên đi, cái đồ lỗ vốn kia, cả ngày chỉ biết có ăn ăn thôi! Chẳng được tích sự…" Nói được nửa câu, ông ta bỗng ngây người ra, sau đó trợn mắt hoảng sợ nhìn Lý Bình Bình!

Lý Thụ Sinh sửng sốt khoảng một phút, sau đó đưa tay lên tự tát mình một cái thật mạnh, chắc là ông ta đang muốn xem có phải mình đang nằm mơ hay không. Nhưng sau khi tự tát xong, ông ta biết bây giờ mình đang rất tỉnh táo…

"Bố… Con có thể ăn cơm không?" Lý Bình Bình nói rất lạnh lùng.

Lý Thụ Sinh bị dọa sợ chết khiếp, giọng ông ta run rẩy, nói: "Ăn… ăn đi, cứ… ăn tự nhiên…"

Tất nhiên Lý Bình Bình không hề khách sáo, cô bé ngồi xuống, sau đó dùng tay nắm thức ăn trên bàn mà nhét vào miệng… trông cô bé ăn chẳng khác gì một con ma chết đói. Có lẽ lúc chết, Lý Bình Bình đang rỗng bụng, nên sau khi hóa thành lệ quỷ thì thứ duy nhất trong ký ức của cô bé là muốn ăn cơm…

Lý Thụ Sinh từ từ đứng lên, định nhân cơ hội này chạy ra ngoài cửa. Nhưng ba người chúng tôi đang đứng ở cửa ra vào, sao có thể để ông ta có cơ hội này được?

Quả nhiên, Lý Thụ Sinh chưa chạy được hai bước thì đụng phải Đinh Nhất đứng ngay bên cạnh tôi, nhưng ông ta lại giống như không nhìn thấy chúng tôi vậy, ông ta bị dọa sợ đến mức quỳ trên mặt đất, giọng nói run lẩy bẩy: "Bình Bình, con đừng trách bố, bố cũng không còn cách nào khác, con cũng thấy nhà ta rất nghèo, chẳng có cái gì cả, nhưng bây giờ con được gả cho thằng nhóc nhà giàu kia rồi, con qua đó sẽ được hưởng phúc mà!"

Tôi nghe mà phẫn nộ cùng cực! Trên đời sao lại có thứ cha như thế này? Hại chết con gái mình lại còn mặt dày nói là để nó xuống dưới hưởng phúc? Nếu nhân vật chính bây giờ không phải là Lý Bình Bình thì tôi đã đi lên đánh cho Lý Thụ Sinh một trận rồi!

Tôi nhìn Lý Bình Bình, lúc còn sống trí thông minh của cô bé này cũng không cao, sau khi chết chắc cũng chẳng khá hơn được bao nhiêu đâu. Tôi nhớ chú Lê đã từng nói rằng, nếu đời này là kẻ ngốc thì chứng tỏ lúc đầu thai ở kiếp trước, hồn phách không được đầy đủ.

Thế có nghĩa là dù Lý Bình Bình có đi đầu thai tiếp thì vẫn chỉ là kẻ ngốc mà thôi… Đứa ngốc mà hóa thành lệ quỷ thì chấp niệm càng sâu, tuyệt đối sẽ không buông tha cho Lý Thụ Sinh dễ dàng như vậy. Lúc này, Lý Bình Bình ngây ngô cười nói với Lý Thụ Sinh: “Bố, đến đây ăn cơm đi! Sau này Bình Bình sẽ không rời khỏi bố nữa… Bố yên tâm đi.”

Lý Thụ Sinh nghe thế thì hét lên thảm thiết, sau đó đũng quần ông ta âm ấm, ông ta sợ đến mức tè dầm ngay tại chỗ. Lý Bình Bình bỗng từ từ đến gần Lý Thụ Sinh, sau đó nhẹ nhàng ghé vào lưng ông ta, lạnh lùng nói: “Bố à, chúng ta mãi mãi cũng không rời xa nhau…”

CHƯƠNG

BỊ BẮT GIAM

Chú Lê liếc qua tôi và Đinh Nhất để ra hiệu, sau đó chúng tôi xoay người rời khỏi căn nhà. Từ nay về sau, trong thị trấn nhỏ này sẽ có một người điên, cả ngày điên loạn chạy trên đường. Người có mắt nhìn đều tránh đi rất xa, vì tất cả đều nói rằng trên lưng ông ta đang cõng theo một con ma nữ!

Chúng tôi giải quyết xong chuyện ở đây thì quay trở về Thái Nguyên, ở bên kia ông Ba Kiều cũng đã đổi tên lại trên bia mộ. Sau khi biết được chuyện đổi tên, Ngô Hoài Nhân còn từng truy hỏi ông Ba Kiều tại sao lại phải đổi tên như vậy?

Ông Ba Kiều nói qua loa bảo mình cũng không rõ lắm, ông ấy chỉ làm theo yêu cầu của Lê đại sư thôi. Lão già Ngô Hoài Nhân nghe thế thì nói với ông Ba Kiều rằng: “Anh đừng quá tin tưởng vào vị Lê đại sư này, thật ra trong vùng chúng ta cũng có nhiều thầy phong thủy rất tốt, dù gì cũng là người địa phương nên biết rõ gốc rễ mọi gia đình, chắc chắn là tốt hơn nhiều so với người từ nơi khác tới!”

Ông Ba Kiều nghe thế cũng chỉ khẽ gật đầu mà không nói gì khác, nhưng trong lòng ông ta không còn tin tưởng Ngô Hoài Nhân như xưa nữa. Tuy ông ta chưa hoàn toàn tin chúng tôi, nhưng dù

sao giữa chúng tôi và ông ta cũng không có quan hệ lợi ích trực tiếp nào cả, nhưng giữa ông ta và người em trai này lại khác…

Sau khi trở về, chúng tôi nói qua cho ông ta biết tình hình bên phía Thiểm Tây, nói bây giờ Lý Bình Bình sẽ không quay trở lại gây sóng gió ở nhà họ Kiều nữa, do đó Hải Lam cũng coi như đã được an toàn rồi.

Ông Ba Kiều nghe xong thì rất vui mừng, nhanh chóng viết cho chú Lê một tờ chi phiếu và nói đây là thù lao lần này của chúng tôi. Chú Lê nhìn con số trên đó, nụ cười trên mặt càng đậm hơn, tôi biết chắc chắn là con số khiến chú ấy rất hài lòng.

Nhưng nói về mặt đạo đức, ông Ba Kiều đã trả tiền cho chúng tôi thì chúng tôi cũng nên nhắc nhở ông ta một số việc, dù gì chú Lê vẫn còn muốn mai sau phát triển mối khách hàng lớn này.

Thế là chú Lê chân thành nói cho ông ta biết, trong chuyện Kiều Hiên nghiện ma túy, rồi cuối cùng bị chính ma túy làm tự hại chết mình, mặc dù một phần cũng do cậu ta nhát gan yếu đuối, nhưng phần lớn trách nhiệm vẫn là do có người dẫn đường, dụ dỗ.

Chú Lê không nói rõ người này là ai, nhưng với lòng dạ của ông Ba Kiều chẳng khó để đoán ra. Dù sao đây cũng là việc nhà của họ, chúng tôi không tiện nhúng tay vào, nhắc nhở ông ta một chút cũng coi như hết tình hết nghĩa rồi, còn về phần ông Ba Kiều nên xử lý như thế nào thì phải do chính ông ta tự quyết định.

Ông Ba Kiều nghe xong thì sửng sốt, cuối cùng ông ta vẫn nói lời cảm ơn với chúng tôi, còn nói ông ta đã biết phải làm gì tiếp theo. Chia tay với ông Ba Kiều xong, tôi vội lôi kéo chú Lê hỏi: “Trên tờ chi phiếu kia viết bao nhiêu vậy ạ?”

Chú Lê trêu tôi, ông ấy phất tờ chi phiếu qua trước mặt tôi một cái rồi nói: “Nhìn thấy mấy con số chưa?”

Tôi cằn nhằn: “Nhanh như vậy ai nhìn rõ được! Chú mau để

cháu xem đi…”

Nhưng khi hai người chúng tôi đang trêu đùa nhau thì đột nhiên bị một tiếng gõ cửa cắt ngang, Đinh Nhất mở cửa ra xem thì phát hiện ở trên mặt đất có một cái phong bì thư, anh ta nhặt chiếc phong bì kia lên, sau đó vào phòng đóng cửa lại.

Chú Lê nhận chiếc phong bì thư mở ra xem, bên trong có tờ giấy in một hàng chữ được đánh máy: “Bớt lo chuyện của người khác đi, nếu không các người không rời được khỏi Sơn Tây đâu!”

Chú Lê đọc xong thì cười lạnh, sau đó đưa tờ giấy nhắn cho tôi, tôi xem qua cũng thấy dở khóc dở cười, mẹ nó, đây là đang đe dọa chúng tôi đấy à? Đúng là ăn gan hùm mật báo rồi!

Chú Lê liếc mắt qua chiếc đồng hồ: “Thu dọn hành lý đi, bây giờ chúng ta ra sân bay!”

Tôi nghe thế thì nói: “Chúng ta đâu cần sợ bọn chúng!”

Chú Lê cười. “Đúng là chúng ta không sợ, nhưng không cần thiết tham gia vào chuyện đấu tranh giữa bọn họ… Nói cho ông Ba Kiều chuyện này đã là bán cho ông ta một ân tình lớn rồi, chú tin chắc người đã từng lăn lộn nhiều năm trong giới thương trường như ông ta sẽ có khả năng xử lý tốt việc này, chuyện chúng ta có thể làm bây giờ là mau chóng rút lui khỏi chiến trường…”

Tôi thầm nghĩ cũng đúng, ông Ba Kiều đã trả đủ công, chúng tôi còn ở đây nữa thì quá không thức thời rồi. Nhưng nghĩ đến chuyện bây giờ phải ra sân bay, tôi cũng không biết có thể mua được vé máy bay ngay hay không.

Chú Lê lại nói: “Không sao, mỗi chuyến bay đều có người đến sát giờ mới hoàn vé, nhất định chúng ta có thể đi được thôi.”

Đệt, chú ấy nói trúng phóc, khi ba chúng tôi đến sân bay hỏi thì ban đầu thật sự không còn vé, nhưng khi chỉ còn nửa giờ trước khi

máy bay cất cánh, đột nhiên có một đoàn khảo sát kinh doanh có việc nên muốn trả lại vé ngay, thế là ba chúng tôi được một lần đi hạng thương gia mà chỉ phải trả giá tiền của hạng phổ thông!

Sau khi về đến nhà không bao lâu, chúng tôi nghe nói giới kinh doanh ở Sơn Tây xảy ra một chuyện lớn, có một người gọi là Ngô Hoài Nhân vì hối lộ quan lớn trong chính phủ mà nhận được một hạng mục cải tạo khu ổ chuột với giá rất thấp.

Đáng tiếc chẳng mấy chốc vị quan lớn này bị tra xét, Ngô Hoài Nhân cũng bị liên lụy theo mà phải ngồi tù. Lúc chúng tôi nghe được tin này đều hiểu, nhất định là do ông Ba Kiều đã giở trò sau lưng rồi, mối thù giết con sao có thể dễ dàng buông tha được?

Hơn nữa, những người làm bất động sản như bọn họ, có ai được sạch sẽ dưới mông đâu? Có khi để đưa được Ngô Hoài Nhân vào tù thì ông ấy cũng tự làm tổn hại đến mình rất nhiều rồi, được như thế thì người ngoài nhìn vào mới thấy ông ấy là một người anh trọng tình trọng nghĩa!

Thời đại này, thứ khó giữ vững nhất chính là chân tình, còn thứ hư tình giả ý thì chỉ cần vừa học là biết ngay... Ông Ba Kiều có được tài sản như bây giờ tất nhiên là không thể cho không người khác được, chắc chắn ông ấy phải có những cách để phòng tránh kẻ gian nhằm vào mình.

Sau đó, ông Ba Kiều còn từng phái người đưa một ít đặc sản Sơn Tây tới tặng cho chú Lê, coi như là vị khách hàng lớn này ủng hộ chú ấy.

Từ khi nhận công việc của ông Ba Kiều về sau, chúng tôi coi như được mở hàng may mắn cho đầu năm, những công việc sau đó đến tới tấp, hơn nữa đều là những việc nhẹ nhàng không có nguy hiểm. Tôi nhìn số tài khoản dần dần tăng lên mà tâm tình phơi phới...

Trưa hôm nay, tôi và Đinh Nhất đưa Kim Bảo tới bác sĩ thú y, thằng nhóc này bắt đầu đến mùa động dục nên hở một chút là lại muốn lén chạy ra ngoài, tôi và Đinh Nhất cứ phải canh chừng nó như vậy thì không được, quá mất thời gian, thế là chúng tôi bàn bạc với nhau hôm nay đưa nó tới đây để triệt sản.

Kim Bảo ngốc lúc đi còn vui vẻ lắm, nghĩ là chúng tôi dẫn nó đi làm đẹp thì phải? Cho đến khi tay bác sĩ thú y cầm một cái ống tiêm thật dài, chuẩn bị tiêm thuốc mê thì nó mới cảm giác có vấn đề!

Nhưng đã muộn rồi, tiêm thuốc mê xong, chỉ khoảng nửa phút sau là mí mắt của Kim Bảo từ từ khép xuống, không đầy một phút, cả cơ thể nó nghiêng sang một bên, ngã thẳng trên đất.

Thấy cảnh này, lòng tôi hơi lo lắng, nghĩ đến chuyện vừa rồi kí vào tờ đăng kí không chịu trách nhiệm, tôi bắt đầu cảm thấy hơi hối hận. Nhưng vẫn còn may, chuyện sau đó chứng minh lo lắng của tôi là thừa, Kim Bảo được giải phẫu rất thành công, bác sĩ thú y còn giơ chú chim nhỏ đã được cắt bỏ của Kim Bảo lên cho tôi xem nữa cơ.

CHƯƠNG

CHÓ NHẬN CHỦ CŨ

Hiệu quả của thuốc mê chưa hết nên chúng tôi đành phải ôm Kim Bảo trên quãng đường trở về. Oắt con này ngủ một mạch đến tận tối mịt mới tỉnh dậy hẳn, trước lúc đó nó cũng tỉnh hai lần, quay ra nhìn chúng tôi đầy ai oán rồi lại gục đầu ngủ tiếp.

Buổi tối, vì muốn bồi bổ cho Kim Bảo "mất máu quá nhiều" mà tôi cố ý làm cho nó hai quả trứng gà. Không ngờ nó chẳng biết ơn, không thèm nhìn tôi lấy một cái. Chắc oắt con này bị chúng tôi lừa đi làm giải phẫu nên không vui rồi.

Mấy ngày sau đó càng thê thảm, nó luôn ỉu xìu cúi đầu, mặc dù vết thương đã được rút chỉ nhưng tôi luôn có cảm giác nó không còn hăng hái như trước nữa. Thế là hai ngày nay, tôi và Đinh Nhất vì muốn cho Kim Bảo khôi phục lại cảm xúc như lúc ban đầu mà đưa nó đi dạo khắp nơi, còn dẫn nó tới những chỗ mà bình thường chưa từng đi qua.

Một chiều nọ, chúng tôi đưa Kim Bảo đến khu Bích Quế cách nhà không xa, vì ở đó có một khu vui chơi chuyên dành riêng cho thú cưng. Nhưng khi đến nơi xem thì thấy, ở đây hầu như chỉ để dành cho mèo chơi mà thôi, thế là chúng tôi mất hứng đi ra ngoài.

Đúng vào lúc này, Kim Bảo mới vừa rồi còn ủ rũ, đột nhiên

giống như phát hiện ra cái gì đó, nó giật thoát được sợi dây trong tay tôi rồi chạy thục mạng về phía Đông của khu chung cư.

Nhìn tốc độ của Kim Bảo mà tôi sợ hết cả hồn! Vừa nãy tôi hơi khát nên Đinh Nhất đã đi đến trước cửa khu chung cư mua nước cho tôi rồi, với tốc độ của tôi thì có dùng hết sức để chạy đuổi theo cũng khó mà bắt kịp được!

Hầu hết số chó bị lạc mất đều trong trường hợp như thế này, vì thế mà tôi nôn nóng vừa chạy theo phía sau vừa gọi: "Kim Bảo mau về đi! Kim Bảo!"

Nhưng con chó nhỏ này như bị uống nhầm thuốc, nó không quay đầu lại mà càng chạy thật nhanh về phía trước, còn tôi ở phía sau đuổi theo nó suýt hụt hơi… Tôi phát hiện khoảng cách giữa mình và Kim Bảo càng lúc càng xa, tôi không thể làm gì hơn là đành phải gọi điện thoại cho Đinh Nhất, vừa nói vừa thở không ra hơi: "Anh… anh nhanh… Nhanh chạy về cửa phía Đông khu chung cư! Kim Bảo đang chạy về bên đó!"

Tắt điện thoại, tôi ngẩng đầu nhìn lên thì nào còn bóng dáng của Kim Bảo nữa! Lúc ấy lòng tôi thật sự nóng như lửa đốt, vừa nghĩ tới chuyện trên mạng ngày nào cũng nói những chú chó lạc hầu như đều bị người ta cho lên đĩa là lòng tôi lại đau.

Mặc dù lúc đầu tôi cũng không thích nuôi chó lắm, nhưng nếu đã nuôi rồi thì tôi không muốn dùng cách này để kết thúc… Khi tôi càng tìm, trong lòng càng phát run thì đột nhiên nhìn thấy ở phía trước có một người phụ nữ đang ngồi xổm xuống đất, bên chân cô ta chẳng phải Kim Bảo thì là gì?

Mọi người có biết loại cảm giác khi con mình chạy đi mất, khiến mình phải vội vàng đi tìm rồi đánh nó vài cái không? Giờ tâm trạng của tôi đúng là như thế! Tôi đi đến trước mặt Kim Bảo rồi nhìn quanh, không tìm thấy công cụ nào có thể ra tay được,

nên tôi đành phải đá một cái vào cái mông bự của nó!

“Bảo mày dừng lại sao cứ không nghe! Có biết nếu mày chạy đi mất thì sẽ không tìm được đường về nhà nữa không hả!” Tôi tức giận.

Đây là lần đầu tiên tôi thực sự phát cáu với Kim Bảo, tôi thấy nó lập tức cụp đuôi, chân sau hơi run rẩy… Nhìn thấy nó thế là tôi lại mềm lòng, chẳng mắng được câu nào nữa cả.

Vì bên cạnh có một cô gái xa lạ nên tôi chỉ phải đành đè nén cơn giận trong lòng lại, sau đó muốn ngẩng đầu lên xem là cô gái xinh đẹp cỡ nào mà có thể để con chó nhỏ đã triệt sản nhà tôi điên cuồng đến vậy!

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên, tôi lập tức choáng ngay tại chỗ. Bà tôi ơi! Thế nào mà lại là Hàn Cẩn? Chẳng trách Kim Bảo lại phát cuồng lên mà chạy như vậy, tôi đã trách oan oắt con này rồi, chó nhận chủ cũ cũng không có gì là không đúng.

“Cậu… biết tôi à?”

Có lẽ Hàn Cẩn bị con chó dọa cho sợ, giờ lại đến phiên tôi. Tôi hơi hoảng hốt, sau đó vội vàng lắc đầu: “Không biết… Xin lỗi cô! Có phải con chó nhà tôi đã làm cô sợ rồi không.”

Hàn Cẩn lễ phép cười rồi nói: “Không sao, nó rất đáng yêu, chỉ có điều là hành động chạy vọt tới cả trăm mét vừa rồi hơi dọa người thôi!”

Điện thoại của tôi bỗng đổ chuông, là Đinh Nhất gọi tới, chắc anh ta đã chạy đến khu phía Đông nhưng không phát hiện ra Kim Bảo, tôi vội nhận điện thoại và nói với anh ta rằng không sao, tôi đã tìm được con chó rồi.

Hàn Cẩn nhẹ gật đầu với tôi rồi định đi, nhưng Kim Bảo ở bên chân tôi lại muốn đi theo cô ta, lần này tôi nhanh tay nhanh mắt

tóm lấy dây buộc cổ của nó, không cho nó cơ hội đuổi theo Hàn Cẩn nữa.

Hai chúng tôi, một người một chó cứ thế nhìn theo bóng lưng Hàn Cẩn dần dần biến mất trong tầm mắt mình, mãi cho đến khi Đinh Nhất thở hổn hển chạy đến chỗ chúng tôi. Oắt con Kim Bảo thấy Đinh Nhất tới thì vội vội vàng vàng chui vào giữa hai chân tôi để trốn…

Tôi vội giải thích với Đinh Nhất: “Đừng mắng nó, vừa rồi là vì nó nhìn thấy Hàn Cẩn đấy.”

Đinh Nhất nhíu mày: “Cô ta tới đây làm gì?”

Tôi lắc đầu: “Có quỷ mới biết cô ta tới đây làm gì, nhưng chắc là không có chuyện gì tốt cả.”

Đinh Nhất lấy sợi dây xích chó trong tay tôi, anh ta dùng vẻ mặt vô tội nói: “Tôi hung dữ như vậy cơ à? Tôi còn chưa từng mắng Kim Bảo lần nào mà.”

Tôi thở dài: “Anh thuộc tuýp người không giận tự uy đấy!”

Trên đường trở về, Kim Bảo lại quay về trạng thái tiêu cực như trước, chẳng hề có dáng vẻ hừng hực khí thế đuổi theo người ta như vừa rồi. Tôi nhìn xung quanh khu vực này, tốt nhất sau này tôi không nên mang Kim Bảo tới đây nữa, cho dù không thể gặp được Hàn Cẩn nữa, nhưng nó cũng sẽ chạy khắp nơi để đi tìm cô ta cho xem.

Từ khi gặp được Hàn Cẩn, tôi luôn có cảm giác sẽ có chuyện gì đó xảy ra, quả nhiên, đến tối ngày thứ ba, khi tôi dắt chó xuống lầu đi dạo thì nghe mẹ Đậu Đậu nói, ở bên khu Bích Quế gần chỗ tôi xảy ra chuyện!

Tôi nghe mà không nén nổi tò mò hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Mẹ Đậu Đậu làm vẻ mặt thần bí nói: “Nghe nói có nhà bị giết

trong biệt thự khu đó! Chết cả nhà luôn!"

"Không phải chứ! Bây giờ tình hình trị an tốt như vậy mà còn có thể xảy ra án mạng chết cả nhà được à?" Tôi tỏ vẻ không tin.

Mẹ Đậu Đậu nhún vai: "Chị có biết đâu, chị cũng chỉ nghe người ta nói thôi, nhưng tin đồn lan truyền rất kỳ lạ, nghe nói là tất cả năm người nhà đấy đều bị chết vì một nhát chém!"

Tôi nghe mà buồn cười: "Nghe thế thì biết là giả rồi, cứ làm như giết thịt gà mà một nhát chém chết một người!"

"Hơ! Cậu không tin đúng không? Cậu nghe tôi nói nhé! Nghe nói nhà kia họ Bàng, chủ nhà làm việc trong một công ty nước ngoài nào đó, còn là quản lý nữa! Những người còn lại là một mẹ già, cô vợ cùng hai đứa con, chỉ trong vòng một đêm bị giết sạch hết, đúng là một thảm án!" Mẹ Đậu Đậu nói khá khoa trương.

Tôi suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Một lúc chết nhiều người như vậy, còn ở trong biệt thự nhà mình thì chẳng phải sẽ bị người ta phát hiện ra ngay à?"

CHƯƠNG

HIỆN TRƯỜNG MÁU ME

Không ngờ mẹ Đậu Đậu nghe tôi vừa nói vậy lắc đầu liên tục: "Đương nhiên không phải, nghe nói ngày hôm sau mới có người phát hiện, sau đó lập tức báo cảnh sát…"

"Ai phát hiện?"

"Hình như là nhân viên chuyển phát nhanh…"

Tôi thầm nghĩ người chuyển phát nhanh này cũng xui xẻo cực, khi không nhìn thấy nhiều người chết như vậy, chắc cả đời anh ta đều không quên được đâu. Nhưng trong lòng tôi còn một nghi ngờ khác, đó là chuyện này có thể có quan hệ với Hàn Cẩn hay không đây?

Về đến nhà tôi kể lại chuyện này cho Đinh Nhất, anh ta nghe xong thì trầm tư trong chốc lát rồi nói: "Hàn Cẩn chắc sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở chỗ đó, nhưng còn chuyện cô ta có quan hệ gì đến thảm án giết cả nhà kia hay không thì khó nói."

Cũng phải, không thể là cô ta đi đến đâu thì chỗ đó có người chết được! Cô ta cũng chẳng phải thám tử lừng danh Conan… Nhưng tôi suy đi nghĩ lại, chuyện này cũng không phải không có khả năng, năm đó khi cô ta giết Mã Bình Xuyên cũng chẳng hề do dự.

Bây giờ nếu thật sự mất trí nhớ, vậy không khác gì cô ta của năm xưa. Có lẽ một ngày nào đó khi tập đoàn Thái Long muốn giết tôi, cô ta cũng sẽ không chút do dự mà ra tay…

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi rùng mình, tôi thật sự hy vọng mình sẽ vĩnh viễn không gặp phải một Hàn Cẩn như vậy.

Trời vừa sáng, tôi đã nhận được điện thoại của Bạch Kiện, đúng là sợ cái gì thì tới cái đó, Bạch Kiện nói qua điện thoại, bây giờ bọn họ nghi ngờ thảm án giết cả nhà này có liên quan đến hai vụ án trước đó. Bởi vì người nam chết trong vụ đó là Bàng Thiên Dân, lúc còn sống là giám đốc tài chính của quỹ từ thiện nước ngoài kia ở Trung Quốc.

Cho tới nay, tổ chuyên án của Bạch Kiện vẫn bí mật điều tra quỹ từ thiện nước ngoài này, tuy họ chưa có chứng cứ xác thực, nhưng tổ chức này giúp tập đoàn lừa đảo kia rửa tiền là chuyện mười mươi.

Ai ngờ lúc nhóm Bạch Kiện vừa mới tra ra được tay Bàng Thiên Dân này thì cả nhà hắn đột nhiên lại đều bị diệt khẩu, manh mối gì cũng không để lại.

"Tôi hy vọng cậu có thể xem giúp tôi mấy cái xác kia, từ đó tìm ra một số manh mối có lợi đối với chúng tôi…" Bạch Kiện nói trong điện thoại.

Tôi nghe thế thì lòng thầm kêu khổ, bây giờ tôi chẳng muốn dính líu gì tới những việc này, nhưng lại không tiện từ chối Bạch Kiện, đành phải đồng ý với anh ta là đi xem thử rồi hẵng nói. Thật ra tôi vẫn có một sự sợ hãi khó nói với tập đoàn Thái Long, vẫn luôn không muốn đối đầu trực diện với bọn họ.

Nhưng hết chuyện này tới chuyện khác cứ luôn chồng chéo chúng tôi vào cái tổ chức tội phạm này. Thật ra tôi hiểu rõ, hiểu biết của chúng tôi đối với tập đoàn Thái Long hẳn là không thua gì

hiểu biết của bọn họ đối với chúng tôi, vài lần gặp phải mà không xảy ra xung đột chính diện gì, thứ nhất là chúng tôi chưa chạm đến lợi ích cần thiết của họ, thứ hai chắc là cũng do trong đó có quan hệ của Hàn Cẩn.

Nhưng mà nếu còn tiếp tục sâu hơn, nói không chừng ngày nào đó tên tôi cũng có trong sổ đen của tập đoàn Thái Long thôi.

Sáng hôm sau tôi và Đinh Nhất đến Cục công an, mới vừa đến cửa, ông anh bảo vệ cửa cười nói với chúng tôi: "Tới tìm trưởng phòng Bạch à!"

Tôi mỉm cười gật đầu, sau đó vội đi vào, xem ra chúng tôi đã trở thành khách quen ở đây rồi. Vừa đi vào văn phòng của Bạch Kiện đã nhìn thấy anh ta đang cầm một ly cà phê đưa lưng về phía cửa, nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt u buồn…

Nghe tiếng động, anh ta lập tức quay lại nhìn chúng tôi. Ngay tức khắc, bầu không khí vừa rồi đều biến mất không thấy nữa, lập tức từ một ông chú u buồn biến thành gã đàn ông thô kệch.

Bạch Kiện vừa thấy là hai chúng tôi thì vội đặt ly cà phê xuống: "Chà! Tới sớm nhỉ! Tôi còn tưởng các cậu đến giữa trưa mới có thể đến đây đấy?"

Tôi cười nói: "Cục trưởng Bạch có việc sai lầm, sao chúng tôi có thể không sớm sửa lại đây chứ?"

"Xuỳ xuỳ! Đừng có gọi Cục trưởng Bạch, Cục trưởng Bạch, nói cậu bao nhiêu lần rồi, nếu để cho Cục trưởng nghe thấy thật, gây khó dễ cho anh thì cậu phải giúp anh đánh ông ta đấy!"

Tôi xua tay liên tục: "Tôi cũng chả dám! Đến khi nào anh làm đến giám đốc Sở Công an, tôi có thể thử xem. Ế? Không đúng nhé! Không phải anh đã sớm được điều đến Sở Công an tỉnh rồi ư? Sao vẫn còn ở dưới này thế!"

Bạch Kiện thở dài nói: “Hết cách rồi, ai bảo hiệu suất phá án của anh cao làm chi, nên để anh dẫn dắt tổ chuyên án luôn!”

Tôi vừa thấy cái bộ dạng vênh váo của anh ta là muốn cười, vì thế gật gù bảo: “Nếu Cục trưởng Bạch mạnh như thế, vậy xem ra không cần hỗ trợ rồi, tụi tôi đi đây!” Nói xong tôi làm bộ phải đi.

Bạch Kiện thấy thế vội vàng giữ tôi lại: “Thằng mất nết này, nếu bây giờ cậu mà đi, buổi tối hôm nay anh sẽ đến nhà cậu ở đó!”

Tôi cười hì hì, sau đó chậm rãi lùi lại nói: “Trước tiên cho tôi xem thử hồ sơ đã…”

Bạch Kiện nhanh chóng lấy một tập hồ sơ được buộc chỉ từ dưới ngăn kéo ra đưa cho tôi và nói: “Đi nào, ngồi bên kia từ từ xem, anh đi pha trà cho các cậu, hôm qua anh mới nhận được một hộp trà Kim Tuấn Mi tốt nhất từ chỗ Cục trưởng, nghe nói nửa ký là một vạn tám cơ!”

Tôi vừa mở hồ sơ ra vừa nói: “Vậy anh phải uống vừa vừa thôi, lỡ như uống có một ngụm trà người ta lại nói anh tham ô nhận hối lộ là hỏng đấy.”

Như hồ sơ viết, bề ngoài vụ án này cũng không phức tạp, người báo án là nhân viên chuyển phát nhanh. Một ngày trước đó anh ta có liên hệ với bà chủ Lưu Quyên của nhà này, vì lúc ấy trong nhà Lưu Quyên không có ai nên hẹn sáng ngày hôm sau đưa thẳng gói hàng tới là được, do giờ đó trong nhà mới có người.

Kết quả là sáng hôm sau khi nhân viên chuyển phát nhanh đến trước cửa nhà thì phát hiện cửa chính nửa mở, hơn nữa gõ cửa thế nào cũng không có ai trả lời. Nhân viên chuyển phát nhanh này cũng không vào trong mà gọi điện thoại cho Lưu Quyên trước, nhân viên chuyển phát nhanh nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên trong phòng nhưng vẫn không có ai bắt máy.

Xuất phát từ sự tận tâm với khách hàng, nhân viên chuyển phát

nhanh vẫn đẩy cửa đi vào. Kết quả cậu ta chưa đi được mấy bước thì trượt chân, thiếu chút nữa là ngã. Chờ cậu ta nhìn thấy rõ thứ trên đất thì lập tức bị dọa đến mức quay đầu bỏ chạy!

Hoá ra lúc ấy chân cậu ta giẫm lên một vũng máu đông nửa sền sệt, không trơn mới là lạ kia! Cậu ta chạy một mạch ra ngoài, sau đó gọi 110 báo cảnh sát. Cảnh sát nhận tin nghe cậu ta nói thấy một vũng máu to trong nhà một khách hàng, lập tức cử người chạy đến.

Nhưng lúc đầu họ cũng không nghĩ đến hướng có vụ án nghiêm trọng gì cả, bởi vì mỗi ngày họ nhận được quá nhiều kiểu báo án làm lố như thế này rồi. Thế nhưng khi bọn họ đẩy cửa đi vào thì lại bị sốc vì vết máu dưới đất.

Một cảnh sát già trong đó vẫn khá có kinh nghiệm, ông ta liếc nhìn theo vết máu bị kéo lê trên mặt đất là nhận ra, đây trăm phần trăm là hiện trường của vụ án rất nghiêm trọng. Tuy trước mắt ở cửa không phát hiện có thi thể, nhưng từ vết máu kéo lê dưới đất mà thấy, chắc hẳn thi thể đều tập trung ở tầng hầm của biệt thự.

Vì thế ông ta quyết đoán bảo cậu cảnh sát đi theo mình ra ngoài gọi điện thoại về cục gọi thêm người, để pháp y và đồng nghiệp khám nghiệm hiện trường lập tức đến đây, chắc chắn ở đây đã có án mạng lớn.

CHƯƠNG

ĐIỆU HỔ LY SƠN

Cảnh sát già phân chia việc xong, ông ta cẩn thận để không phá hỏng dấu vết ở hiện trường, đi men theo vết máu kéo lê trên mặt đất xuống tầng hầm. Từ bố cục ở bên dưới không khó nhìn ra, đây là một phòng chiếu phim loại nhỏ của chủ nhân nhà này.

Trên tường treo màn chiếu màu trắng rất lớn, còn có một chiếc ghế sô pha to màu đỏ hình vòng cung. Trên ghế sô pha hình vòng cung đó, lúc này đang có vài người nằm ngổn ngang…

Vết máu trên người họ đã cực kỳ giống với màu chiếc sô pha bên dưới rồi! Ông cảnh sát già chạy tới kiểm tra, muốn xem thử có còn người sống hay không. Nhưng thật đáng tiếc, đều đã là những thi thể lạnh băng.

Vì nhóm Bạch Kiện vẫn luôn giám sát chủ nhân của biệt thự là Bàng Thiên Dân nên chạy đến đầu tiên. Căn cứ theo khám nghiệm của nhân viên điều tra hiện trường, mấy người này đều bị giết ở hiện trường thứ nhất là lầu một và lầu hai.

Hung thủ dùng một dao đoạt mạng, kỹ thuật rất thành thạo, không có một tí lề mề nào, trực tiếp chạy lên lấy mạng người. Không có ý muốn trút giận, cho nên không giống như báo thù, từ kỹ thuật có thể thấy chắc hẳn xác suất là diệt khẩu cao hơn.

Nhưng xem xét một vài tình huống ở hiện trường, lại càng giống cướp của hơn, trong ngoài biệt thự bị lật tung lên, đa số đồ đáng giá đều bị lấy đi, thiết bị giám sát trong nhà đều bị phá huỷ tất, không ghi lại được gì.

Nhưng căn cứ vào nhiệt độ gan mà pháp y đo được, thêm thời gian thiết bị giám sát bị phá hỏng, nhân viên phá án phân tích thời gian xảy ra vụ án vào khoảng sau hai mươi hai giờ đêm. Hơn nữa cửa phòng không có dấu vết bị cạy, hẳn là người bị hại tự mở cửa.

Nếu là cướp của, như vậy đáng lẽ người bị hại đầu tiên phải bị giết ở cửa. Nhưng căn cứ vào phân tích vết máu dưới đất, người bị hại đầu tiên chết trên đường đi từ phòng khách vào phòng bếp, bị người kia cắt cổ từ phía sau, điểm này có thể được chứng minh bằng vết máu phun tung toé trên bàn ăn. Cứ như vậy đã nói lên người bị hại và hung thủ có quen biết nhau, ít nhất là người quen mà ông ta không phòng bị.

Sau khi hung thủ giết chết người bị hại đầu tiên, cũng chính là Bàng Thiên Dân, có lẽ vì nghe thấy tiếng động trong phòng khách, ngay sau đó người bị hại thứ hai xuất hiện.

Theo nhân viên phá án phân tích, lúc ấy đã hơn hai mươi hai giờ, hai đứa trẻ và vợ của Bàng Thiên Dân là Lưu Quyên chắc đã ở phòng ngủ trên lầu, cho nên người bị hại thứ hai hẳn là mẹ của Bàng Thiên Dân.

Bởi vì phòng của bà ở lầu một nên khi nghe thấy tiếng động lạ ở phòng khách, bà muốn ra xem thử, kết quả vừa nhìn thấy Bàng Thiên Dân bị cắt cổ thì lập tức thét lên.

Nhưng hung thủ không cho bà cơ hội kêu thành tiếng lần thứ hai, lần này hắn cắt động mạch cổ và cổ họng của bà cụ từ phía chính diện. Theo sự phỏng đoán của nhân viên phá án, lúc ấy có lẽ hung thủ không cần phải giết chết những người khác, nhưng vì

hắn muốn tìm kiếm một thứ ở trong phòng, cho nên cuối cùng đành phải diệt khẩu hết từng người còn lại.

Ba người còn lại lần lượt là Lưu Quyên vợ của Bàng Thiên Dân, con trai và con gái của họ, căn cứ vào phân tích vết máu ở hiện trường, Lưu Quyên chết ở hành lang lầu hai, lúc đó chắc cô ấy từ trong phòng trẻ đi ra, muốn xuống xem tình hình ở lầu một. Cũng chính lúc này, hung thủ đi lên cầu thang…

Lưu Quyên đã làm mẹ, phản ứng đầu tiên của cô ta là chạy về phòng của con, nhưng hung thủ đuổi theo rất nhanh, một dao kết liễu. Sau đó hung thủ đi vào phòng ngủ chính lục lọi lung tung một lúc, lấy đi một ít đồ quý giá.

Cũng chính ngay lúc này, hắn phát hiện hai đứa bé vẫn luôn nhìn lén hắn ở phía sau cửa, lúc này hung thủ không chút do dự đẩy cửa đi vào phòng trẻ, giết chết hai đứa bé.

Sau đó hung thủ đem mấy thi thể này kéo hết xuống hầm, nhóm Bạch Kiện phân tích hung thủ làm như vậy, rất có khả năng là vì đánh lừa điều tra, gây phiền phức cho cảnh sát phá án, để bọn họ cho rằng đây là vụ án đột nhập vào nhà cướp của giết người.

Mà mục đích thật sự của hung thủ chắc chắn không phải vì cướp tiền, tuy rằng hắn tìm kiếm cũng mang tính mục đích, lấy đi một số đồ có vẻ như quý giá, nhưng từ thủ pháp gây án của hung thủ mà thấy, tuyệt đối không phải vụ án đột nhập vào nhà cướp của giết người đơn giản như bình thường thế này.

Căn cứ theo hồ sơ, kỳ lạ nhất là toàn bộ hiện trường vụ án không hề lưu lại một chút dấu vết nào của hung thủ. Dấu chân, vân tay, toàn bộ đều không có. Xem xét từ những vết máu của người bị hại bắn ra khi bị hắn giết chết chính diện, chắc hẳn có một phần máu bắn thẳng lên người hung thủ.

Lượng máu chảy ra từ động mạch cổ của con người rất lớn, tuy

lúc ấy là buổi tối, nhưng nếu không muốn bị ai phát hiện, hung thủ cũng chỉ có thể mặc một bộ đồ tối màu, như vậy dưới ánh sáng tối tăm mới không bị người qua đường phát hiện.

Khép lại hồ sơ, toàn bộ đầu óc của tôi đều là quá trình hung thủ giết người, tuy tôi chưa từng tận mắt nhìn thấy, nhưng trong lòng lại bắt đầu không nhịn được tự tưởng tượng.

Bạch Kiện thấy tôi nhắm mắt lại trầm tư, khẽ khàng hỏi tôi: "Bây giờ chúng tôi chẳng có chút manh mối nào về hung thủ cả, cho nên đành phải mời cao thủ như cậu đến đây, xem thử thi thể của người bị hại."

Tôi đột nhiên mở to mắt, lật hồ sơ lại trang đầu tiên, nhìn vào thời gian xảy ra vụ án, lập tức lòng trầm xuống, không phải đúng vào buổi tối một ngày trước hôm vừa vặn gặp được Hàn Cẩn ư?

Tôi thầm lo lắng, đúng là sợ cái gì thì tới cái đó mà! Vì thế tức giận hỏi Bạch Kiện: "Không phải lúc ấy các anh đã giám sát Bàng Thiên Dân rồi ư? Sao còn để bị người ta diệt khẩu chứ?"

Bị tôi hỏi như vậy, mặt già của Bạch Kiện đỏ lên đáp: "Đừng nói nữa! Lúc ấy hai cậu cảnh sát trẻ được phái đi canh chừng vốn dĩ đang rất ổn, kết quả đột nhiên nghe thấy một bảo vệ đi ngang qua xe của họ nói, toà nhà đằng trước có một đám phụ nữ đang đánh ghen, nghe nói đã chặn bồ nhí lại được rồi, đang định đánh đến chết kìa! Hai cấp dưới trẻ tuổi kia của tôi thiếu kinh nghiệm nên đi qua xem thử, đoán chừng hung thủ nhân lúc này lẻn vào. Lúc ấy rèm cửa của biệt thự đều kéo lại rồi, tính riêng tư rất cao, nếu không phải bên trong phát ra tiếng động quá lớn, người bên ngoài căn bản là không thể nào biết bên trong đã xảy ra chuyện gì..."

Nghe anh ta kể xong, tôi chế nhạo: "Đừng tìm cớ cho người nhà, sai lầm chính là sai lầm... Vậy người của anh vẫn canh chừng cả đêm ở đó à?"

Bạch Kiện gật đầu nói: “Cũng không phải! Căn cứ vào ghi chép theo dõi của bọn họ, biệt thự tắt đèn lúc 23 giờ 15 phút, có điều bây giờ xem ra, đó chắc là do chính hung thủ tắt hết đèn đi.”

“Ừ, chắc vậy, hơn nữa rất có khả năng hung thủ rời khỏi biệt thự từ cửa sau vào thời gian đó. Có xem camera giám sát gần đó chưa? Có phát hiện ai khả nghi không?” Tôi hỏi.

Lúc này vẻ mặt của Bạch Kiện rất bất đắc dĩ: “Kỳ quặc là ở đó, tên hung thủ này giống như biết được cách né tránh tất cả sự giám sát, gần biệt thự của Bàng Thiên Dân tổng cộng có bốn cái camera, nhưng không có một cái quay được người nào khả nghi.”

CHƯƠNG

ÂM HỒN KHÔNG TAN

Nghe Bạch Kiện nói như vậy, đột nhiên tôi nhớ tới vụ án hôm mùng một Tết, vì thế tôi hỏi Bạch Kiện: "Những người khác trong video thì sao? Có ai xuất hiện ở đó mà rất hợp tình hợp lý hay không?"

"Đương nhiên là có, bảo vệ, nhân viên vệ sinh, đều đã từng xuất hiện trong video…" Bạch Kiện suy nghĩ rồi nói.

Đột nhiên một suy nghĩ chợt lóe, vì thế tôi nói với Bạch Kiện: "Vừa nãy anh nói người dẫn cấp dưới của anh đi cũng là bảo vệ?"

Sắc mặt của Bạch Kiện trầm xuống đáp: "Ừ, là một cậu bảo vệ đeo bộ đàm nói…"

Tôi nghe xong hừ lạnh một tiếng: "Tôi thấy các anh nên kiểm tra kỹ càng lại nhân viên bảo vệ nào xuất hiện trong thời gian xảy ra vụ án đi!"

Bạch Kiện gật đầu, sau đó cầm lấy điện thoại, lệnh cho cấp dưới bây giờ đi điều tra luôn, xem thử những bảo vệ đã từng xuất hiện trong video có vấn đề gì hay không.

Sau đó Bạch Kiện dẫn tôi và Đinh Nhất đến phòng giải phẫu của pháp y, bây giờ ở đó đang để ba xác người. Thật ra tôi cực kỳ không thích việc lập tức đối mặt với nhiều thi thể như vậy, mỗi

lần cảm nhận nhiều tàn hồn trong cùng một lúc, đầu tôi đều đau không chịu được.

Mới vừa bước vào phòng giải phẫu, tôi đã bị thứ mùi bên trong xông cho ngạt thở! Tôi vội nghiêng mình lùi ra ngoài, sau đó lấy trong người ra một gói khăn giấy, rút ra một tờ vo tròn lại thành hai viên nhét vào lỗ mũi.

Phải nói trên đời này tôi phục nhất là pháp y, không nói người làm pháp y phải tài giỏi, tố chất tâm lý tuyệt đối cũng là chuẩn không cần chỉnh! Tôi đây cũng coi như là duyệt vô số xác chết rồi, nhưng vẫn không thể khắc phục nỗi sợ bản năng trong lòng khi đối diện với thi thể.

Bịt mũi xong, tôi mới đẩy cửa đi vào lại phòng giải phẫu, ba cái xác trần như nhộng xuất hiện trước mặt tôi. Nhìn đường may tam giác ngược trước ngực bọn họ là biết ba cái xác này đã được khám nghiệm tử thi xong hết rồi.

Mà đồng thời khi tôi từ từ tới gần thi thể, trong lòng lại nổi lên nghi hoặc… Chuyện gì thế? Tại sao tôi không cảm nhận được chút tàn hồn nào cả? Đinh Nhất thấy tôi vẫn luôn trong trạng thái mặt nhăn mày nhíu thì khẽ hỏi tôi bị làm sao?

“Tôi không cảm nhận được gì hết?” Tôi hơi giật mình nói.

Đinh Nhất nghe thế bảo: “Chẳng lẽ bọn họ đều hóa thành lệ quỷ rồi?”

Tôi lắc đầu, cũng không biết tình hình này là thế nào. Bạch Kiện ở bên thấy vẻ mặt tôi ngượng nghịu, vội truy hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôi nhìn anh ta rồi nói: “Mau! Bây giờ đưa tôi đi xem thi thể của hai đứa bé kia!”

Tuy Bạch Kiện không rõ có chuyện gì, nhưng vẫn theo yêu cầu của tôi, nhanh chóng đưa chúng tôi tới nhà xác trong cục. Khi tôi

nhìn thấy thi thể của hai đứa bé kia, trong lòng cũng đã có đáp án rõ ràng, hồn phách của những thi thể này không còn nữa rồi…

“Không còn? Hồn phách mà có thể không còn ư! Chuyện này cũng huyên thuyên quá!” Nghe tôi đưa ra kết luận, Bạch Kiện cũng có vẻ kinh ngạc, anh ta từ một cảnh sát hình sự không tin quỷ thần, bị tôi ảnh hưởng biến thành bây giờ hở ra là muốn “hỏi ma” để tìm manh mối, mà khi đột nhiên nghe tôi nói ma cũng không linh thì khó tránh khỏi không chấp nhận được.

Tôi vỗ vai, để anh ta trước đừng vội, chuyện tất có nguyên do, tuy không có tàn hồn thì tôi cũng hết cách, nhưng chúng tôi còn có chú Lê mà? Tôi tin chú ấy chắc chắn có thể tìm ra nguyên nhân không thấy hồn phách.

Vì thế đêm đó, được Bạch Kiện ủy quyền, chúng tôi lại năn nỉ ỉ ôi kéo chú Lê đi cùng, lại quay về khu biệt thự xảy ra vụ thảm án giết cả nhà kia…

Chú Lê nghe tôi nói có năm người hồn phách đều không thấy, cảm thấy việc này không đơn giản như thế, trên thi thể không có tàn hồn thì trừ hóa thành lệ quỷ ra, cũng có khả năng đã bị người ta bắt đi rồi. Cho nên nếu muốn tra ra rốt cuộc là chuyện như thế nào, nhất định phải trở lại hiện trường vụ án vào buổi tối để xem thử.

Lúc đi chú Lê còn liên tục oán giận, tối đêm tối hôm phải ra ngoài làm không công không nói, còn phải chịu rét nữa!

Tôi nghe thế thì nói với chú: “Ôi chú ơi! Lúc chú nhờ người ta, người ta cũng không nói tiền nong với chú mà? Mấy chuyện này đều là đôi bên cùng có lợi, nghe cháu, đừng giận nữa!”

Nghe tôi nói như vậy, chú Lê đành bĩu môi không nói gì thêm…

Khi chúng tôi lấy chìa khóa mở cửa căn biệt thự nhà Bàng Thiên Dân ra, lòng tôi lập tức sinh ra cảm giác âm trầm chỉ có ở mấy

kiểu nhà bị ma ám, làm sau ót tôi phả gió lạnh vù vù.

Trước đó Bạch Kiện đã dặn dò, trước khi vào phải cẩn thận gỡ giấy niêm phong trên cửa, lúc đi lại dán lại, đừng để người ngoài nhìn ra đã từng có người đến, dù sao đối với họ, việc tìm chúng tôi tới giúp cũng chẳng phải chuyện vẻ vang gì.

Tôi nhìn từng vết máu nâu thẫm trên nền phòng khách, gần như không khác nhiều lắm với hồ sơ miêu tả. Sau khi biệt thự xảy ra chuyện, phía quản lý bất động sản đã cắt điện nước máy sưởi ở bên trong này rồi, cho nên bây giờ đi vào trong nhà và bên ngoài cũng không khác gì nhau.

Từ lúc vào nhà, chú Lê đã cầm la bàn di chuyển khắp nơi, Đinh Nhất đi theo bên cạnh, cầm đèn pin soi sáng cho chú. Còn lại một mình tôi đứng nhìn vết máu dưới đất, bèn không nhịn được tự tưởng tượng lại tình huống đêm xảy ra vụ án…

Lúc này hai người họ bắt đầu đi lên lầu hai, muốn xem thử bên trên âm khí có nặng không, tôi thấy họ đều lên lầu, để lại một mình mình đợi ở dưới thì thấy lòng nao nao, nên cũng muốn đuổi theo họ cùng lên lầu.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên tôi nhìn thấy trên mặt đất trước mặt lại có một đôi giày da nam! Chính xác phải nói là một đôi chân mang giày da. Tiếng bước chân của chú Lê và Đinh Nhất đã nói rất rõ ràng rằng họ ở trên lầu! Thế đôi chân trước mắt tôi lại là của ai đây?

Tôi theo hai chân nhìn lên trên, thấy một người đàn ông mặc áo ngủ, từ sắc mặt tái nhợt và đôi mắt đầy tử khí của anh ta có thể thấy, anh ta là một người chết…

Tuy rằng tôi chỉ vội nhìn thoáng qua thi thể của Bàng Thiên Dân, nhưng tôi vẫn nhớ đại khái vài phần về ngoại hình của anh ta, trước mắt đây không phải Bàng Thiên Dân thì là ai?! Lúc ấy

phản ứng đầu tiên của tôi chính là muốn hét lên một tiếng, muốn gọi nhóm chú Lê xuống dưới.

Nhưng ngay sau đó tôi phát hiện, Bàng Thiên Dân dường như không có hứng thú gì đối với tôi, anh ta chỉ là đứng ngây ra tại chỗ không động đậy... Khi tôi vừa nghiêng đầu nhìn về phía bên tay trái của anh ta, thình lình phát hiện, mẹ anh ta cũng có ở đây!

Tôi từ từ di chuyển giữa hai người họ, phát hiện họ không hề có chút phản ứng nào, xem ra bọn họ chỉ dừng lại ở chỗ đã bị giết chết trước đó thôi, khi tôi đang do dự có cần lên lầu tìm nhóm chú Lê hay không, đột nhiên một tiếng cười quỷ dị từ tầng hầm truyền đến...

Tôi nghe mà lòng lập tức căng thẳng, đêm hôm khuya khoắt đột nhiên nghe tiếng cười như thế, quá khiếp vía rồi đó! Nhưng sau đó tôi phát hiện, tiếng cười này đáng sợ thì đáng sợ, nhưng mà sao nghe quen tai thế? Vì thế tôi đánh liều chầm chậm đi xuống hầm...

Nhưng mới vừa đi một chút, tôi đã có cảm giác chỗ nào đó sai sai, không phải nói điện nước máy sưởi đã cắt hết rồi ư? Sao tầng hầm vẫn có ánh sáng thế? Theo bước chân tôi từ từ đi xuống, ánh sáng càng lúc càng nhiều, đến khi tôi nhìn rõ ràng, nguồn sáng kia lại đến từ một chiếc máy chiếu!

CHƯƠNG

VÔ THƯỜNG GẶP NẠN

Trên màn chiếu to lớn màu trắng đang chiếu một bộ phim câm, còn là một bộ phim hài nữa?! Ngay sau đó tôi nhìn thấy trên chiếc sô pha hình cung màu đỏ mà năm cái xác nằm lúc trước, đang có hai thằng cha dày đặc quỷ khí ngồi.

Hắc Bạch Vô Thường? Sao lại là bọn họ? Lúc này Bạch Vô Thường đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía tôi cũng sửng sốt, tiếp đó mở miệng nói với vẻ quái dị: "Đây không phải người anh em Tiến Bảo à? Sao cậu biết hai anh đây gặp nạn mà tới cứu nguy thế hả?"

Tôi dụi dụi mắt, phát hiện giờ mình đã không cần phải nằm mơ mới có thể nhìn thấy hai con hàng này, xem ra vấn đề của tôi rất nghiêm trọng rồi đây! Lão Bạch thấy tôi không nói lời nào cả buổi thì đứng dậy vẫy tay với tôi bảo: "Hey! Nghĩ gì đấy? Nhìn thấy hai anh em chúng tôi nên kích động quá à?

"Hai anh lớn ơi, thằng em này một là chưa nằm mơ, hai là không tách hồn, ba cũng không có bôi nước mắt trâu, sao lại nhìn thấy các anh thế này?" Tôi rất chi là khiếp sợ.

Lão Hắc nghe xong cũng từ trên sô pha đứng lên nói: "Đúng vậy lão Bạch, lúc thằng nhóc này tỉnh sao có thể nhìn thấy chúng ta

chứ?”

Lão Bạch cũng nhăn mày lại, sau đó lấy trên người ra một cuốn sổ xem một lúc, rồi lập tức thở phào nói với tôi: “Yên tâm đi người anh em, cậu còn chưa đến lúc phải tới tìm chúng tôi báo danh đâu? Có thể thấy thì có thể thấy thôi, như vậy cũng tốt, đỡ cho chúng tôi mỗi lần muốn gặp cậu đều phải câu cái linh hồn bé nhỏ của cậu ra trước.”

Tôi nhìn hai anh em bọn họ, ngờ vực nói: “Hai anh thật có hứng thú nhỉ! Sao lại ở đây xem phim? Còn tắt tiếng để xem nữa?”

Lão Bạch nghe thế thì cười khổ: “Cậu cho là chúng tôi rất vui à! Chẳng phải là vì không còn cách nào sao?”

“Ý gì thế?”

“Đừng nói nữa, chuyện là thế này…” Tiếp theo lão Bạch kể cho tôi nghe vì sao bọn họ lại ở đây xem phim.

Hoá ra trước đó bọn họ biết ở đây sẽ có năm sinh hồn phải đi địa phủ báo danh, một lượt tới hẳn năm người, ở chỗ đó của họ cũng coi như là việc lớn, vì thế hai người bàn bạc, không để tiểu quỷ dưới quyền đi, quyết định đích thân tới dẫn đi.

Ai ngờ sau khi vào biệt thự bọn họ mới biết chuyện không bình thường, nhưng lúc này muốn đi ra ngoài lại chậm mất rồi. Việc này cũng trách bọn họ sơ suất, lúc mới vừa đến nhìn thấy hai sinh hồn đứng ở phòng khách, lão Hắc đi lên lầu hai thấy còn có ba cái nữa.

Lúc ấy họ còn nói làm nhanh lên, xong việc thì đi uống rượu. Nhưng lão Hắc và lão Bạch chẳng ai ngờ tới, mấy sinh hồn này họ không làm sao câu đi được, giống như mọc rễ trên đất vậy!

Hết cách, họ cũng chỉ đành về địa phủ trước rồi nói sau, bằng không chốc nữa trời lại sáng mất. Kết quả khi hai người họ định đi

ra ngoài lại kinh ngạc phát hiện, mình cũng không ra được!

Hai anh em họ thử tới thử lui rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng vừa đến cửa là bị một luồng sáng vàng bắn ngược về. Sau họ cũng không phí sức nữa, chắc chắn căn nhà này đã bị ai đó bày trận pháp rồi, thế mới nhốt được hai tên quỷ sai ở trong này.

Mắt thấy trời sắp sáng rồi, gấp đến nỗi lão Hắc và lão Bạch vò đầu bứt tai! Còn may, thời điểm cuối cùng, họ phát hiện căn nhà này có một tầng hầm, vì thế lúc này mới cuống quít chui xuống dưới, tránh được một kiếp.

“Không phải là, nếu hai anh không quay về báo danh, bọn… quỷ của địa phủ không đi tìm các anh à?” Tôi tò mò.

Lão Bạch sầu lo vô hạn nói: “Tìm thì chắc chắn là phải tìm, nhưng họ sẽ không biết chúng tôi bị nhốt ở đây ngay đâu.”

Tôi nghe là hiểu sao chuyện như vậy rồi, vì thế trỏ một ngón tay lên màn chiếu đang chiếu phim, hài hước nói: “Đừng nói nữa, các anh vẫn biết giết thời gian đấy nhỉ! Nhưng sao không bật tiếng lên?”

Giờ mới nghe lão Hắc lúc nào cũng chất phác lẩm bẩm: “Bật tiếng là người ngoài có thể nghe thấy, ở đây là căn nhà ma ám đã chết năm người, nếu lại có âm thanh phát ra từ tầng hầm nữa, chẳng hù chết người ta à!”

Tôi thầm nghĩ cũng phải, nếu thật vậy cũng coi như là quan sai của địa phủ quấy rầy dân thường nhỉ? Có điều hai con hàng này cũng rất lợi hại nhé, cái máy chiếu kia tôi còn dốt đặc không biết xài, bọn họ lại còn có thể xem phim được!

Lúc này lão Bạch trỏ một ngón tay ra bên ngoài: “Cậu em Tiến Bảo à, giờ cậu đã đến rồi, hai ông anh chúng tôi đây được cứu rồi! Cậu mau ra trừ khử thứ bên ngoài đi!”

Tôi nghe mà chả hiểu ra sao: “Trừ khử thứ gì cho anh chứ!”

“Chính là thứ vây nhốt chúng tôi và những sinh hồn đó đó, bây giờ cậu đi ra ngoài, tôi ở cửa sổ chỉ cho cậu biết nó ở đâu!” Lão Bạch sốt ruột nói.

Ngoài miệng tôi sảng khoái đồng ý, nhưng bụng thầm tính toán có thể bảo hai bọn họ cũng giúp tôi một việc hay không? Đương nhiên, lúc ấy tôi không đề nghị ngay lập tức, mà nghe theo lời bọn họ đi ra ngoài trước, xem thứ bọn họ nói là cái gì.

Khi tôi bị Hắc Bạch Vô Thường đẩy lên lầu một, chú Lê và Đinh Nhất vừa hay cũng từ lầu hai đi xuống. Hai luồng ánh mắt của bọn họ đúng lúc đụng vào nhau, như vậy có hơi xấu hổ, theo quy củ, quỷ sai gặp người sống, cho dù hai bên đều biết đối phương có thể nhìn thấy mình thì cũng phải làm bộ không nhìn thấy.

Hơn nữa lúc ấy tôi cũng không rõ nhóm chú Lê rốt cuộc có thể nhìn thấy hay không, vì thế tôi không nói chuyện ngay mà trừng mắt nhìn bọn họ một chốc rồi mới nói đầy ẩn ý: “Chú Lê, chú và Đinh Nhất ra ngoài tìm vài món đồ giúp cháu với.”

Chú Lê mang vẻ mặt nghiêm trọng gật đầu, đi ra ngoài cùng chúng tôi. Ra bên ngoài chú mới khẽ hỏi: “Hai thứ đồ chơi bên cạnh cháu là gì thế?”

“Suỵt! Nói nhỏ chút, là Hắc Bạch Vô Thường, đợi lát nữa họ đi, cháu sẽ kể với chú! Bây giờ cứ tìm giúp bọn họ mấy món đồ đã.”

“Đồ gì?” Chú Lê lập tức hỏi.

Tôi nhún vai nói: “Cháu cũng không biết, nói là thứ có thể nhốt bọn họ lại…”

Lúc này lão Bạch bay tới bên cửa sổ lầu một ở góc Tây Bắc, chỉ vào một vườn hoa nhỏ trong sân, ý bảo tôi bên dưới có gì đó. Vì thế tôi nói với Đinh Nhất: “Đào vườn hoa nhỏ kia lên…”

Anh ta nghe xong lập tức lấy xẻng gấp trên người ra, đi qua đào bới.

Lúc ấy tôi thầm nghĩ, nếu để Bạch Kiện biết chúng tôi phá hỏng hiện trường như thế, có khi nào tức tới mức phun ra máu không nhỉ!

Đinh Nhất chỉ đào không đến mấy cái, quả nhiên đào được một thứ từ dưới vườn hoa nhỏ, moi ra xem, lại là một mẩu gỗ. Chú Lê đi qua nhìn kỹ mẩu gỗ đó rồi nói: “Đây là gỗ sét đánh trên trăm năm, chẳng lẽ mạnh như vậy, cả quỷ sai cũng nhốt được ư.”

Tôi thấy lão Bạch lại xuất hiện ở trước cửa sổ phòng bếp, anh ta chỉ một cái nền xi măng ngoài cửa sổ. Tôi thầm nghĩ không thể nào! Cái này ai mà đào lên được! Đêm hôm khuya khoắt thế này không kéo bảo vệ tới đây à?

Tôi hơi chần chờ nhìn về phía Đinh Nhất, sau đó chỉ vào nền xi măng kia, nhưng chú Lê lại giành đi qua trước, cẩn thận nhìn nền xi măng đó, thấy bên trên có một chậu hoa nhỏ, trong đó có vài loại xương rồng. Chú lấy dao bạc của Đinh Nhất đảo đảo bên trong, lập tức phát hiện trong đất có gì đó.

CHƯƠNG

HUNG THỦ LÒI ĐUÔI

Lúc này chú Lê nhanh chóng lật chậu hoa lại, đổ hết đất bên trong ra, ba chúng tôi nương theo ánh trăng nhìn vào, là một ít tiền cổ xa xưa! Chú Lê cầm mấy đồng lên ước lượng, sau đó cười nói: "Lưu hành thời Khai Nguyên, đồ cổ thật đó! Xem ra tối hôm nay chúng ta cũng không đi không công!"

Tôi thầm nghĩ thế này không sao chứ? Ai ngờ lão Bạch lại bay tới trước cửa sổ đằng trước biệt thự, hết cách, chúng tôi đành đi theo, lần này anh ta chỉ vào chữ phúc dán ngoài cửa…

Tôi thấy thế này quá lộ liễu rồi! Ngày mai cảnh sát tới là biết ngay có người đã đến đây! Lão Bạch thấy chúng tôi không đụng vào chữ phúc kia, lại chỉ chỉ mạnh bạo hơn, ý bảo chúng tôi xé nó xuống cho anh ta!

Tôi bất đắc dĩ nhìn chú Lê, đi qua xé chữ phúc xuống, lúc này chúng tôi mới phát hiện chữ phúc này cũng không bình thường, khắp mặt trái đều là Kinh Kim Cương dùng chu sa để viết!

Khi chữ phúc kia bị bóc ra, tôi thấy lão Bạch cười gật đầu với mình, xem ra lúc này chắc là không còn thứ gì khác nữa. Vì thế tôi để chú Lê và Đinh Nhất về xe trước, tôi không thể giúp họ không công được, phải làm rõ rốt cuộc là ai giết một nhà năm người này.

Chờ lúc tôi đi vào biệt thự một lần nữa, lão Hắc đang dẫn sinh hồn của Lưu Quyên và hai đứa bé từ lầu hai xuống tụ hội với mẹ con Bàng Thiên Dân ở dưới lầu. Tôi biết bây giờ chỉ cần bọn họ quay lại là có thể rời đi, cho nên lập tức gọi: “Hai ông anh à, chờ một lát, có thể giúp thằng em một việc không.”

Lão Bạch nghe xong sửng sốt, vội ổn định thân hình: “Nói đi!”

Tôi cười nói: “Thật ra hôm nay có thể gặp được hai ông anh ở đây, là bởi vì chúng em muốn tới điều tra nguyên nhân chết của năm người này.”

Lão Hắc nghe thế nhăn mày lại nói: “Việc này cậu cũng quản à? Đây không phải việc cảnh sát phải làm hả.”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy! Nhưng đây là do một người bạn nhờ em điều tra, em có thể giúp thì giúp thôi! Chỉ cần hai ông anh chậm lại một lát, để em xem ký ức lúc còn sống của người đàn ông này là được.”

Lão Hắc nghe xong cả khuôn mặt đen trầm xuống: “Vốn dĩ chúng tôi đã về muộn, cậu còn làm chậm trễ thêm thời gian nữa, không phải càng lỡ chuyện của chúng tôi sao?”

Tôi thầm nghĩ lão Hắc nhà anh, một chút nhân tình thế thái cũng không hiểu, ông đây vừa mới giúp các người đó, nếu không có ông, các người ấy à, còn không biết túm tụm ở đây bao lâu nữa đâu!

Lúc này lão Bạch liếc lão Hắc một cái rồi nói: “Để cậu ta xem đi, dù sao bây giờ cách hừng đông vẫn còn sớm, không trễ mất bao nhiêu thời gian.”

Lão Hắc gật đầu, không nói nữa…

Đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với sinh hồn của con người, trước đây trên những đồ vật và thi thể kia đều là một ít tàn hồn,

nhưng trước mắt đây lại là một linh hồn hoàn chỉnh. Lão Bạch vì không muốn chậm trễ thời gian của họ, chỉ cho tôi xem buổi tối hôm Bàng Thiên Dân chết đã xảy ra chuyện gì.

Lúc ấy Bàng Thiên Dân đang ngồi một mình trong phòng khách xem laptop, khi đó anh ta hơi lo lắng, liên tục xem vài email, hình như đang chờ người nào đó gửi mail cho mình.

Lúc này chuông cửa vang lên, Bàng Thiên Dân đứng dậy đi đến trước cửa, đầu tiên anh ta nhìn qua mắt mèo, sau đó mở cửa phòng không hề do dự. Ngoài cửa có một bảo vệ dáng người trung bình, chắc là Bàng Thiên Dân quen biết hắn.

“Xin chào anh Bàng, chủ nhà cách vách nói nhà họ có mùi khí gas, đồng nghiệp của tôi đã đi kiểm tra rồi, tôi đến đây xem thử phòng bếp nhà mình có mùi gì không?” Bảo vệ lễ phép nói.

Bàng Thiên Dân hơi khó hiểu: “Mùi khí gas ư? Tôi không ngửi thấy! Có điều nhà chúng tôi đều bị viêm mũi, không ngửi thấy cũng bình thường, cậu vào xem giúp tôi đi! Đừng để bị xì gas thật!”

Vì thế Bàng Thiên Dân cho gã bảo vệ kia vào nhà, sau đó anh ta còn đi trước dẫn đường, giơ toàn bộ phía sau lưng ra trước mặt gã bảo vệ…

Đột nhiên, Bàng Thiên Dân cảm thấy phần đầu của mình bị người túm lấy đột ngột, tiếp theo cổ chợt lạnh, máu chảy ra ngay lập tức.

Bàng Thiên Dân chỉ có thể dùng tay bịt lại miệng vết thương trên cổ, muốn máu chảy ra chậm một chút… Nhưng rất nhanh, anh ta đã cảm thấy ý thức càng ngày càng mơ hồ, đến cuối cùng, trước mắt toàn là màu đen…

Tôi biết lúc này hồn phách của anh ta đã rời xác rồi, còn khuôn mặt của gã bảo vệ kia tôi đã thấy rõ ràng. Mặt mũi của hắn rất

bình thường, là loại tướng mạo nếu ném vào trong đám đông rất nhanh có thể lẩn mất, nhưng chính là một người như vậy, lại giết một nhà năm người của Bàng Thiên Dân mà không chớp mắt lấy một cái.

Lúc lão Bạch gần đi dặn dò tôi đừng quên chuyện đã đồng ý với họ, tôi mang vẻ bất đắc dĩ nói: “Yên tâm đi, vẫn luôn đặt trong lòng đây!”

Sau khi ra khỏi biệt thự, nhóm chú Lê đã chờ tôi trên xe đến mức sắp hết kiên nhẫn. Phỏng chừng họ cũng sợ tôi bị Hắc Bạch Vô Thường câu hồn đi mất! Chuyện tìm kiếm nhân ma tôi cũng không nói cho chú Lê, lại còn dặn dò Đinh Nhất không được nói rồi.

Khi tôi nói cho nhóm chú Lê biết hung thủ giết người là một thanh niên mặc đồng phục bảo vệ, lông mày của chú Lê nhăn nhúm thành một cục, chú nói những thứ ngoài biệt thự kia tuyệt đối là do một cao nhân bố trí.

Nhưng chú lại không nghĩ ra, cao nhân này nhốt sinh hồn của gia đình năm người này ở biệt thự thì có ích lợi gì chứ? Còn cả hung thủ kia nữa, nếu Bàng Thiên Dân mở cửa cho hắn, vậy chứng tỏ trước đó họ đã từng gặp nhau, nói cách khác bảo vệ này đã ẩn nấp ở đây không biết bao lâu rồi!

Trăm phương ngàn kế ở bên cạnh Bàng Thiên Dân như vậy, đầu tiên chắc hẳn là vì muốn theo dõi anh ta, thứ hai cũng là tiện để diệt khẩu. Tổ chức có thể có nhân lực vật lực và cả tinh lực lớn như vậy, ngoại trừ tập đoàn Thái Long thì còn ai nữa?

Sáng ngày hôm sau, tôi và Đinh Nhất đến chỗ Bạch Kiện, vừa lúc anh ta cũng có một vài phát hiện quan trọng muốn nói với chúng tôi, trước đó anh ta cho cấp dưới đi điều tra sau khi xảy ra án mạng có bảo vệ nào đột nhiên tạm rời cương vị công tác hay

không.

Kết quả điều tra ra đúng là có một người, bảo vệ đó tên Triệu Thiết Trụ, là cháu họ ngoại của bác hai của vợ của giám đốc bất động sản. Một năm trước đến thành phố này, nói muốn tìm một công việc bảo vệ, vì thế giám đốc bất động sản bèn sắp xếp vào đội bảo vệ ở khu dân cư.

Ngày xảy ra vụ án, Triệu Thiết Trụ trực ca đêm, nhưng ngày hôm sau người làm ca sáng tới giao ca lại không nhìn thấy hắn, sau đó hắn vẫn không đến làm nữa. Tuy Triệu Thiết Trụ này đã tới hơn một năm, nhưng bởi vì hắn là thân thích của giám đốc bất động sản, cho nên ngày thường không đi lại gần gũi với ai. Mọi người thấy hắn không có tới làm đều cho rằng có thể là đã nói với giám đốc không làm nữa, cho nên cũng không có ai hỏi nhiều.

Bây giờ xem ra gã này có hiềm nghi rất lớn đây!

Nghe Bạch Kiện nói xong, tôi bảo anh ta cho xem hình chụp gần nhất của Triệu Thiết Trụ. Kết quả vừa nhìn là biết đây chẳng phải gã bảo vệ gõ cửa nhà Bàng Thiên Dân đêm đó đấy ư!

“Hung thủ chính là hắn!” Tôi chỉ vào ảnh chụp nói.

Bạch Kiện nghe xong mặt đầy hưng phấn nói: “Cậu chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn trăm phần trăm!”

Anh ta kích động vỗ đùi nói: “Được lắm, đi! Bây giờ theo tôi đi bắt người đi!”

CHƯƠNG

BẢO VỆ THẬT VÀ GIẢ

Nhưng tôi lại không lạc quan như Bạch Kiện, với khả năng của gã kia, giết người rồi còn có thể ở lại nhà chờ anh đi bắt à? Nhưng Bạch Kiện lại cho rằng chúng tôi có ưu thế của mình, đó chính là hắn vẫn chưa biết mình đã bại lộ.

Tôi nghĩ thấy cũng phải, nhưng tôi vẫn rất nghi ngờ hắn đã rời khỏi thành phố này rồi. Bởi vì Bàng Thiên Dân chết rồi, hắn đã không cần phải ở lại nữa. Nhiều lời vô ích, nếu bây giờ Bạch Kiện muốn đi bắt người, vậy đi thôi!

Căn cứ địa chỉ mà Triệu Thiết Trụ đăng ký ở đội bảo vệ, chúng tôi nhanh chóng tìm tới căn nhà trệt Triệu Thiết Trụ thuê ở vùng ngoại thành. Đầu tiên cảnh sát đặc nhiệm cấp dưới của Bạch Kiện trèo tường vào sân, chậm rãi lần đến trước cửa sổ nhìn vào, trong phòng vốn không có ai!

Tôi đã nói gì, với khả năng và chỉ số thông minh của gã kia thì sao còn có thể chờ anh tới bắt chứ, đã sớm chạy mất xác rồi!

Vài cảnh sát đặc nhiệm gọn gàng phá cửa, tôi và Đinh Nhất cũng theo sau Bạch Kiện đi vào, trong phòng rất sạch sẽ, thoạt nhìn không có chút nào giống phòng của một người làm công, mà càng giống… phòng của quân nhân được huấn luyện nghiêm ngặt hơn.

Đám Bạch Kiện cẩn thận kiểm tra trong phòng một lượt, nhưng lại không tìm ra bất kỳ thứ gì có ích. Vào lúc này, điện thoại của Bạch Kiện đột nhiên nhận được một tấm ảnh từ đồng nghiệp trong cục gửi đến.

Trước đây Bạch Kiện đã từng để đồng nghiệp liên hệ cục cảnh sát ở quê Triệu Thiết Trụ, muốn điều tra tin tức liên quan đến Triệu Thiết Trụ, vì thế bọn họ trực tiếp gửi tài liệu ở Cục Công an đó đến cho Bạch Kiện.

Nhưng anh ta cúi đầu xem tài liệu một lúc, sau đó cau mày lại và nói: "Gã này không phải Triệu Thiết Trụ..."

"Cái gì? Không thể nào!" Tôi lập tức cầm lấy điện thoại của Bạch Kiện xem, quả nhiên, tấm ảnh trong cục gửi đến là một người trẻ tuổi hai mắt vô thần, bề ngoài ngớ ngẩn, hoàn toàn không phải gã bảo vệ trong trí nhớ của Bàng Thiên Dân!

Bây giờ Bạch Kiện đã hoàn toàn choáng váng, vốn định có thể bắt được Triệu Thiết Trụ này cũng coi như là lấy lại công bằng cho vụ thảm án giết cả nhà, nhưng mà bây giờ gã Triệu Thiết Trụ này vốn dĩ là đồ giả, như vậy có thể nói cảnh sát vẫn hoàn toàn không biết gì cả về bối cảnh của hung thủ.

Tôi nhìn vẻ mặt lo âu của Bạch Kiện, đoán chừng trong lòng đang rối rắm xem kế tiếp nên làm gì bây giờ đây? Giờ đừng nói là anh ta, cả tôi cũng rất bất đắc dĩ mà! Có vài vụ án phá không được chính là phá không được! Ai tới cũng không xong.

Lúc này tôi cảm thấy trong phòng bị đè nén, nên muốn đi ra ngoài hít thở không khí, trực giác của mình nói cho tôi biết, trong căn phòng kia chắc chẳng có chút manh mối chó má gì, ở đó quá sạch sẽ, sạch sẽ như chưa từng có ai ở vậy!

Người của Bạch Kiện không hề tìm được kể cả một dấu vân tay ở đó, cho nên tôi đoán gã hung thủ kia vốn không ở đây. Vì thế tôi

bèn một mình đi lại ở trong sân, muốn xem ngoài này có phát hiện gì khác không.

Diện tích của căn nhà này rất lớn, trừ nhà chính ra, góc Tây Bắc còn có một nhà kề. Từ độ rách nát mà thấy, chắc là chỗ chất đồ linh tinh của chủ nhà.

Mà khi tôi đi đến gian nhà kề kia, đột nhiên có một loại cảm giác quen thuộc mãnh liệt sinh ra từ đáy lòng, bên trong nhà kề này có thi thể…

“Bạch Kiện!” Tôi gào lên về phía nhà chính.

Đúng lúc Bạch Kiện mang vẻ mặt ủ rũ đi từ bên trong phòng ra, anh ta nghe thấy tiếng của tôi nên ngẩng đầu nhìn sang, vừa thấy tôi có vẻ mặt kỳ lạ, là biết ngay chắc tôi phát hiện ra cái gì đó quan trọng, lập tức chạy tới một cách hưng phấn khác thường.

Tôi chỉ vào ổ khoá lớn trên cửa nhà kề nói với anh ta: “Mở nó ra đi, bên trong có một cái xác…”

Bạch Kiện nghe xong lập tức gọi một cảnh sát đặc nhiệm tới đập ổ khoá, nhưng cánh cửa nhà kề đã rách nát không ra gì nữa, còn chưa đập được vài cái, thế mà cả cánh cửa đã rơi thẳng xuống, tức thì bụi đất cuốn lên.

Tôi vội bịt mũi chạy ra chỗ xa, để tránh cả người dính đất. Xem ra căn nhà này đã lâu ngày không có người động vào, thi thể bên trong kia không biết đã trở thành cái dạng gì rồi đây?

Kết quả chờ nhóm Bạch Kiện đi vào xem thì phát hiện phía sau những đồ rác rưởi rách tung toé lại có một cái tủ đông đang còn hoạt động! Chuyện này thật sự vượt ngoài dự kiến của mọi người, tuy rằng tôi có thể cảm nhận được bên trong có thi thể, nhưng cũng không sao ngờ được gã bị đông lạnh trong tủ đông.

Khi nhóm Bạch Kiện mở tủ đông, thật ra tôi đã biết đồ xui xẻo

bên trong là ai. Anh ta không phải Triệu Thiết Trụ chân chính thì là ai nữa? Từ trong ký ức tàn hồn thấy được, anh ta gặp hung thủ trên xe lửa.

Dọc đường đi hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, cho nên Triệu Thiết Trụ kể hết với hung thủ mục đích chuyến đi này của mình. Anh ta cho rằng mình và người này chỉ là khách qua đường ngẫu nhiên thôi, kể sơ chuyện của mình cũng không sao cả, không ngờ người ta là nhắm tới mình mà đến!

Hung thủ nói với Triệu Thiết Trụ mình tên Lưu Lỗi, cũng từ quê lên thành phố làm công như anh ta. Triệu Thiết Trụ thật thà lập tức mời gã cùng thuê một căn nhà, như vậy có thể tiết kiệm tiền thuê nhà, ngày thường cũng xem như có bạn có bè.

Anh ta nào biết đâu rằng lời mời của mình đúng hợp với lòng tên Lưu Lỗi này, vì thế sau khi xuống tàu, họ cùng thuê căn nhà trệt hiện giờ đây, nhưng người ký hợp đồng với chủ nhà lại là Triệu Thiết Trụ.

Triệu Thiết Trụ vốn dĩ muốn thuê nhà xong sẽ đi tìm người họ hàng xa kia của mình, để người ấy giới thiệu một công việc nhân viên bảo vệ cho, nhưng anh ta nào ngờ mình lại không sống được đến lúc ấy…

Vào ban đêm, người tự xưng tên Lưu Lỗi kia dùng một sợi dây mảnh siết chết Triệu Thiết Trụ đang ngủ say. Đến chết anh ta cũng không ngờ một kẻ nói chuyện hợp rơ như thế, tại sao muốn hại chết người làm công không tiền không quyền như mình chứ?

Triệu Thiết Trụ không biết tại sao, nhưng tôi biết, bởi vì chỉ có giết chết Triệu Thiết Trụ, hung thủ mới có thể lấy thân phận của anh ta ẩn núp trong khu dân cư của Bàng Thiên Dân làm bảo vệ, cứ như vậy, tiến có thể diệt khẩu, lui có thể theo dõi, đúng là suy tính đủ đường mà!

Thật không biết tập đoàn Thái Long còn có bao nhiêu người ẩn núp như vậy bên cạnh người bị theo dõi đây? Bất cứ lúc nào cũng chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của tổ chức! Nghĩ đến đây, tôi không khỏi rùng mình, không biết bên cạnh tôi có thể có người như vậy không?

Lúc này nhóm Bạch Kiện đã khiêng xác của Triệu Thiết Trụ ra khỏi tủ đông, vì đông lạnh thời gian dài, thi thể của Triệu Thiết Trụ vẫn ở tư thế ban đầu khi bị nhét vào.

Sinh mệnh trẻ tuổi và vô tội đã bị tước đoạt một cách không rõ ràng như vậy, trong toàn bộ chuyện này anh ta chỉ là đồ ngốc xui xẻo bị mạo danh thôi. Nhưng đối với người nhà của anh ta mà nói, đây là tai hoạ lớn đến nhường nào!

Sau đó nhóm Bạch Kiện liền liên hệ với đồn công an ở quê Triệu Thiết Trụ, để họ báo cho người nhà Triệu Thiết Trụ đến nhận xác. Ai ngờ khi đồn công an địa phương tìm được cha mẹ của Triệu Thiết Trụ, họ suýt thì bị hai vợ chồng già coi thành kẻ lừa đảo.

Sau khi được cảnh sát địa phương kiên nhẫn giải thích, họ mới tin đây không phải là âm mưu gì cả, mà là con trai mình thật sự đã xảy ra chuyện rồi. Cảnh sát cũng nhanh chóng hiểu ra, sở dĩ cha mẹ Triệu Thiết Trụ nghĩ như vậy cũng có nguyên do.

CHƯƠNG

BÍ MẬT VĨNH VIỄN

Hoá ra hơn một năm nay, mỗi tháng Triệu Thiết Trụ đều đúng hạn gửi tiền về nhà, chưa từng muộn một ngày... Cho nên hai vợ chồng già mới luôn cho rằng tuy con trai không hề gọi điện thoại về nhà, nhưng vẫn mạnh khỏe cả.

Khi tôi biết hung thủ kia vẫn luôn gửi tiền lương của Triệu Thiết Trụ về cho cha mẹ gã, cũng cảm thấy hơi lạ lùng, có lẽ hắn làm như vậy là để không làm cho người nhà Triệu Thiết Trụ hoài nghi? Hoặc hắn cảm thấy tiền đó vốn dĩ thuộc về Triệu Thiết Trụ chăng!

Tóm lại tâm lý của sát thủ không phải người thường có thể lý giải! Tựa như Hàn Cẩn, ấn tượng ban đầu cô ta tạo cho tôi là một người phụ nữ tàn nhẫn độc ác, điểm này cũng đã được nghiệm chứng trong trí nhớ của Mã Bình Xuyên. Nhưng sau này tôi lại phát hiện cô ta cũng có một mặt lương thiện, ví dụ như đối với Kim Bảo, ví dụ như... đối với tôi.

Tuy rằng bây giờ hoàn toàn không biết gì về thân phận của hung thủ, nhưng Bạch Kiện vẫn dựa vào tấm ảnh chụp mặc đồng phục bảo vệ để hạ lệnh truy nã cấp độ A. Nhưng tôi biết cơ hội bắt được người rất xa vời, người giỏi ngụy trang như vậy, tùy tiện

lẫn vào đám đông, tìm được còn khó hơn lên trời…

Bây giờ việc có thể giúp thì tôi đã giúp, chuyện còn lại phải do nhóm Bạch Kiện thôi. Thực ra đôi khi trong lòng tôi cũng rất mâu thuẫn, một mặt hy vọng cảnh sát có thể diệt trừ toàn bộ tập đoàn Thái Long; mà một mặt khác lại hy vọng nhóm Bạch Kiện mãi mãi đừng điều tra ra được tập đoàn Thái Long.

Bằng hiểu biết trước mắt của mình đối với tập đoàn Thái Long, có thể nói là ai động vào thì người đó chết! Rốt cuộc đã cùng làm bạn bè một thời gian với Bạch Kiện, tôi thật sự không hy vọng anh ta bước theo vết xe đổ của Mã Bình Xuyên…

Lần trước đưa chú Lê đi cùng đến khu biệt thự của Bàng Thiên Dân, xem như chú ấy nhặt được đồ quý, lấy luôn cả chậu "Khai Nguyên thông bảo" kia về. Chú Lê nói những đồng tiền cổ đó có dương khí mạnh nhất, người thường mang trên người có thể trừ tà ma, là bùa hộ mệnh rất thực dụng.

Tôi nghe thế cũng bảo chú để cho mấy cái, nhưng ông già mê của này nhìn thoáng qua ngực tôi và nói: "Cháu có thứ đó là đủ rồi, đừng có nhớ thương mấy đồng tiền này của chú nữa được không?"

Tôi cười hì hì: "Xem bộ dạng keo kiệt của chú kìa, không cho thì thôi!"

Có thể là chú Lê sợ lát nữa tôi thuận tay lấy mấy cái, nên vội vàng gom hết tiền cổ lại rồi nói với tôi: "Lần trước cao nhân bày trận pháp ở bên ngoài biệt thự không giống bình thường, bây giờ xem ra hắn là người của tập đoàn Thái Long."

Tôi nghe xong trầm mặt xuống: "Đây cũng là điều cháu lo lắng nhất, nếu trong tập đoàn Thái Long thực sự có cao nhân như thế, vậy chút đạo hạnh này của chúng ta so với bọn họ quả thực không đáng nhắc tới."

Chú Lê gật gù nói: “Cho nên trước mắt sự tồn tại của chúng ta vẫn chưa đến mức uy hiếp bọn chúng, tổ chức đặt lợi ích cao hơn hết thảy như của chúng, sẽ không làm việc vô ích. Bây giờ chúng ta hẳn phải thấy may mắn vì mình chưa đủ tư cách làm kẻ địch của chúng…”

Tôi nghe thế thì không tự chủ được nhìn về phía Đinh Nhất, nếu chú Lê biết trong tay chúng tôi đang nắm bí mật cốt lõi của tập đoàn Thái Long, có khi nào sẽ bị dọa cho tim vọt lên cổ họng không nhỉ?!

Bây giờ điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là, người đem đồ để ở chỗ của chúng tôi đã quên mất chuyện này, mà kẻ tặng đồ là A Vĩ cũng đã chết, nếu tôi và Đinh Nhất đều không nói ra, thế thì nó mãi mãi sẽ là một bí mật…

Hôm nay đến nhà Chiêu Tài ăn cơm, thấy họ đang bàn bạc mùng một tháng năm muốn đi đâu chơi? Tôi cảm thấy mới lạ nên nói: “Chao ôi, lão Triệu có ngày nghỉ à?”

Không ngờ lão Triệu lại nói với vẻ bẽn lẽn: “Ừ, được nghỉ năm ngày, không nghỉ ngơi một chút thì khi chữa bệnh sẽ có sự cố, nên anh phải để thể xác và tinh thần của mình thả lỏng.”

“Đã nghĩ ra đi đâu chơi chưa? Tôi hỏi.

Ai ngờ hai con hàng này lại cùng lắc đầu: “Chưa nghĩ ra…”

“Không phải chứ! Chẳng lẽ bình thường không có chỗ nào đặc biệt muốn đi à?” Tôi hơi giật mình nói.

Kết quả hai người họ vẫn mang vẻ mặt mịt mờ, tôi thấy thế thì thầm nghĩ, hai cái người này không có tí ti ham muốn du lịch nào, cho họ ra ngoài chơi đúng là lãng phí tiền! Còn không bằng ở nhà ngủ thêm ba ngày cho rồi?

Sau đó tôi loại bỏ giùm họ một vài lựa chọn: “Nếu đi thả lỏng

thể xác và tinh thần, Tây Tạng với Tân Cương gì đó đừng đi nữa; nếu không muốn mua sắm, Đài Loan, Hồng Kông cũng đừng đi; Nếu muốn yên tĩnh một chút, Vân Nam, Hải Nam cũng đừng đi…"

Cuối cùng Chiêu Tài liên tục kháng nghị: "Haiz! Em nói thế thì chỗ nào cũng khỏi đi!"

"Đương nhiên không phải! Anh chị có thể đến vài thị trấn nhỏ ở Giang Nam đi dạo, lại không được thì đi Chiết Giang, Hàng Châu mấy chỗ linh tinh cũng là lựa chọn rất tốt." Tôi nói.

Cuối cùng Chiêu Tài và lão Triệu nhất trí quyết định đi Chiết Giang thăm thú, dù sao thắng cảnh cấp quốc gia ở đó rất nhiều, đặc biệt là Tây Hồ, hồ Thiên Đảo, núi Nhạn Đãng Sơn linh tinh này…

Haiz… Nói đến tôi cũng muốn đi, nhưng đời này tôi lại như không có số ra ngoài du lịch, lúc có việc làm thì không có thời gian, lúc có thời gian tôi lại không muốn chi tiền, cơ hội nào, vận mệnh đó mà…

Cơm nước xong, tôi và Đinh Nhất lái xe về nhà, ai ngờ vừa mới dừng xe thì nhận được điện thoại của chú Lê. Chú ấy bảo sáng mai chúng tôi đến nhà chú ấy một chuyến, nói là muốn dắt chúng tôi đi du lịch.

Tôi nghe thế hừ lạnh một tiếng: "Shit, chắc là lại nhận việc gì đó rồi ạ?"

Chú Lê cười hô hô trong điện thoại: "Là có việc, nhưng cũng có thể đưa bọn cháu đi du lịch, hai bên đều không bỏ lỡ."

Tôi nghe là biết không chừng chỗ lần này đi là một danh lam thắng cảnh, bèn cười nói: "Được, sáng mai chúng cháu sẽ qua, nếu không thể đi du lịch vậy chú tự bỏ tiền túi ra mời hai chúng cháu đi chơi đó nhé!"

Sáng bảnh hôm sau, tôi và Đinh Nhất ăn sáng xong thì vội vàng chạy tới nhà chú Lê. Vừa vào cửa đã nhìn thấy chú Lê đang đội một cái mũ chả ra sao soi trái soi phải.

Vừa thấy chúng tôi tới liền cười nói với chúng tôi: “Mau nhìn giúp chú xem, chú đội cái mũ này thế nào? Đây là được người ta tặng lúc chú đi Hải Nam đó?”

Tôi nhìn kiểu dáng cái mũ này sợ là ít ra cũng phải có lịch sử mười mấy năm rồi! Chú Lê thấy hai đứa chúng tôi chỉ cười không bình luận thì trầm mặt, sau đó lột mũ xuống bảo: “Xem ra không đẹp lắm, không được, chú phải về phòng tìm lại, xem xem còn có cái mũ khác hay không.”

Tôi thấy ông già chết tiệt này lại muốn về phòng tìm mũ bèn vội gọi lại: “Ấy? Chú Lê! Chúng cháu đều tới rồi, nói chuyện chính trước đã chứ! Chuyện mũ miện này xong cháu sẽ tư vấn cho chú…”

Chú Lê vừa nghe tôi nói vậy thì vỗ bộp phát vào gáy bảo: “Coi trí nhớ của chú này, sao lại quên mất chuyện chính chứ!” Nói xong chú cầm một tập hồ sơ trên bàn đá trong sân đưa cho tôi: “Tự mình xem đi, chú vào tìm mũ!”

Tôi bất đắc dĩ nhận tập hồ sơ, đi đến bên bàn đá chậm rãi ngồi xuống. Mở ra xem, hoá ra ông già này làm màu như vậy là vì lần này chúng tôi phải đi hồ Thiên Đảo đây mà!

Hồ Thiên Đảo này là thắng cảnh quốc gia cấp 5A, tuy tôi chưa từng đến, nhưng nghe nói phong cảnh tú lệ, là một nơi giải sầu rất tuyệt, tối qua tôi còn đề cử cho bọn lão Triệu đi chứ đâu.

CHƯƠNG

HÀNH TRÌNH ĐẾN HỒ THIÊN ĐẢO

Thật ra thắng cảnh hồ Thiên Đảo này cũng không phải do thiên nhiên tạo thành, là hồ nhân tạo do đắp đập ở hạ lưu sông Tân An để xây trạm thuỷ điện sông Tân An mà thành. Tôi vốn tưởng vụ án này là du khách nào đó đến hồ Thiên Đảo chơi vô ý rớt xuống nước không tìm thấy chứ. Nhưng xem cẩn thận thì thấy hoá ra không phải là một du khách, mà là một thuyền du khách…

Chuyện xảy ra vào hai tuần trước, doanh nhân nổi tiếng nào đó trong nước đưa bạn bè người thân đến hồ Thiên Đảo dạo chơi, bao một chiếc du thuyền tên là Hải Phong Hào, dạo chơi trong quần đảo của hồ Thiên Đảo.

Bọn họ xuất phát vào buổi sáng, bởi vì bao nguyên thuyền nên thời gian và tuyến đường không cố định. Nhưng cho dù là như thế, trời tối cũng phải quay về chứ? Thế nhưng đến tận hơn mười giờ tối vẫn không thấy du thuyền trở về nơi xuất phát.

Công ty cho thuê du thuyền đã mấy lần muốn liên hệ với người trên thuyền, nhưng làm thế nào cũng không liên hệ được. Bởi vì cân nhắc đến thân phận đặc thù của du khách trên thuyền, cho nên công ty thuyền bè chọn cách báo cảnh sát.

Sau khi đội cảnh sát đường thuỷ của huyện nhận được tin báo,

lập tức tổ chức tìm kiếm chiếc “Hải Phong Hào” mất tích, nhưng bọn họ tìm suốt cả đêm, thậm chí một cái bóng của Hải Phong Hào cũng không có.

Buổi tối hôm đó, mặt hồ có sương mù rất dày, nhìn hơn mười mét cũng không nhìn thấy gì cả, nhưng dù vậy, cảnh sát đường thuỷ vẫn đi lại tìm kiếm giữa các hòn đảo nhỏ, hy vọng có thể tìm được chiếc Hải Phong Hào. Có lẽ chỉ vì xảy ra trục trặc nên nó mới không thể thuận lợi trở về nơi xuất phát…

Tuy rằng mọi người đã vất vả cả đêm, nhưng trời cao lại không thương hại ai cả, Hải Phong Hào vẫn không biết tung tích như cũ. Theo nhân viên đăng ký, trước khi Hải Phong Hào xuất phát, lúc ấy trên thuyền chắc có tầm mười hai người. Trong đó ngoài một người điều khiển du thuyền và một nhân viên cứu hộ trên hồ ra, còn lại đều là người thân bạn bè của vị doanh nhân nổi tiếng kia, tổng cộng mười người.

Khiến người ta lo lắng nhất là, trong mười người này còn có ba đứa bé…

Do đã tìm kiếm cả đêm mà không có kết quả, lãnh đạo huyện Thuần An cảm thấy tình hình nghiêm trọng nên lập tức tổ chức thêm lực lượng tham gia tìm kiếm trên hồ, hy vọng có thể nhanh chóng tìm được chiếc Hải Phong Hào mất tích.

Nhưng trời không chiều lòng người, chiếc Hải Phong Hào này cứ như là tan biến vào không khí trên mặt hồ! Sau đó có người phỏng đoán, có thể vì du thuyền xảy ra trục trặc nên chìm rồi không, còn du khách trên thuyền cũng rất có khả năng lên một hòn đảo gần đó để tránh nguy hiểm.

Mọi người phân tích cũng không phải không có khả năng này, hơn nữa mặt hồ Thiên Đảo rộng lớn, có hơn một ngàn đảo lớn đảo nhỏ, nếu bọn họ thật sự bỏ thuyền tránh nguy hiểm, như vậy lên

một hòn đảo gần đó là lựa chọn tốt nhất.

Vì thế cảnh sát cùng với chính phủ địa phương tổ chức lực lượng nhiều ban ngành, nhân lúc tình hình còn chưa chuyển biến xấu, nhanh chóng tìm được du khách trên thuyền. Nhưng những người này gần như xới ngang xới dọc tất cả các đảo nhỏ, lại vẫn không thấy những du khách mất tích.

Rất nhanh, người phụ trách và người thân của vị doanh nhân nổi tiếng kia cũng vội vàng tới đây, bởi vì thân phận của vị doanh nhân nổi tiếng này khá đặc thù, một khi tin anh ta mất tích lộ ra ngoài, rất có khả năng sẽ khiến cổ phiếu của công ty rớt giá mạnh! Cho nên hai bên đều nhất trí yêu cầu trước khi chuyện chưa rõ ràng, cố gắng không làm ầm ĩ chuyện này lên.

Vì thế trong những ngày tiếp theo, những du thuyền trước đây dùng để chở khách du ngoạn đều ào ạt bị chính phủ trưng dụng, mỗi ngày bọn họ đều vòng đi vòng lại tìm kiếm trên mặt hồ, hy vọng có thể phát hiện một ít tung tích của Hải Phong Hào.

Chờ tôi xem xong hồ sơ, chú Lê cũng đội một cái mũ xấu tệ khác đi ra, vì thế tôi nín cười nói: “Vụ này do ai tới tìm chúng ta thế ạ?”

Chú Lê cười hề hề bảo: “Đương nhiên là người thân của ông chủ lớn rồi, bằng không ai chi tiền chứ?”

Tôi khó hiểu hỏi: “Giờ họ chắc những người này đã gặp nạn ư?”

Lúc này chú Lê gỡ mũ xuống nói với tôi: “Đã hai tuần rồi, khả năng những người này còn sống gần như bằng không.”

“Chẳng lẽ không thể là trôi đến vài chỗ xa hơn được sao?”

Chú Lê lắc đầu nói: “Đó là một cái hồ, không phải biển! Giờ không tìm thấy du thuyền thì chỉ có hai khả năng, một là chìm, hai là bay, cháu nói khả năng nào cao hơn?”

“Đương nhiên là chìm…” Tôi lẩm bẩm.

“Cho nên, lần này chúng ta đi là giúp họ tìm được thi thể trước rồi nói sau, dù sao chuyện gì cũng cần có kết luận, treo mãi như vậy cũng không được.” Chú Lê nói xong, lại đội cái mũ xấu hoắc kia lên.

Sau đó nghe chú Lê báo giá tiền, tôi cũng cảm thấy chuyến đi này rất giá trị, vì thế tôi và Đinh Nhất quay về thu xếp đơn giản, sang buổi chiều lên máy bay đi thẳng đến sân bay Tiêu Sơn ở Hàng Châu.

Hơn hai tiếng sau, chúng tôi yên ổn ra khỏi sân bay Tiêu Sơn, thấy người tới đón chúng tôi đã chờ bên ngoài sân bay từ sớm, sau đó chúng tôi lại đón xe đi về phía thắng cảnh hồ Thiên Đảo ở huyện Thuần An.

Lúc chúng tôi đến nơi đã là hơn mười giờ tối rồi, vừa ngồi máy bay vừa ngồi ô tô, xương cốt của chúng tôi đã rã hết cả ra rồi. Tôi và Đinh Nhất còn đỡ hơn chút, nhưng nhìn sắc mặt chú Lê lúc này muốn tệ bao nhiêu là tệ bấy nhiêu…

Người phụ trách tiếp đãi chúng tôi họ Tôn, là giám đốc bộ phận quan hệ công chúng trong công ty của doanh nhân nổi tiếng kia, lần này cũng do anh ta toàn quyền phụ trách công việc tìm kiếm. Giám đốc Tôn là một người rất hiểu lý lẽ, anh ta thấy cả đám chúng tôi đều mệt mỏi không chịu nổi nên bảo khách sạn đưa thẳng bữa tối đã đặt trước lên tận phòng, như vậy cũng đỡ cho chúng tôi phải lăn qua lộn lại.

Còn về tình hình tìm kiếm, điều anh ta biết cũng không khác mấy với tài liệu mà chúng tôi xem, nói thẳng ra là vẫn không hề tiến triển. Hơn nữa bây giờ còn có rất nhiều truyền thông không biết nghe ngóng được tin mất tích từ đâu, ào ào chạy tới đây, muốn lấy tin trực tiếp.

Xem ra chuyện còn phiền phức hơn chúng tôi nghĩ nhiều, phải tìm kiếm thi thể của người gặp nạn, đồng thời còn phải tránh né những phóng viên truyền thông đó, thế này đúng là làm người ta đau đầu.

Bởi vì hôm nay thật sự quá mệt mỏi, chúng tôi ăn cơm xong rồi đi ngủ sớm, ngày mai chắc chắn sẽ không nhẹ nhàng, cho nên lúc có thể nghỉ ngơi kiên quyết không thể lãng phí được.

Trời sáng, vẫn là giám đốc Tôn đón ba chúng tôi đến bến tàu, bởi vì mời chúng tôi tới là do người thân của doanh nhân kia quyết định, cho nên tạm thời không có thông báo cho nhân viên địa phương đang còn tìm kiếm trên hồ.

Nếu phía chúng tôi có manh mối, giám đốc Tôn sẽ lập tức liên hệ cho họ đến vớt. Vì không để cho nhiều người chú ý, chúng tôi lên ca nô xuất phát, đầu tiên là tiện lợi nhanh chóng, thứ hai cũng không gây chú ý quá.

Thật ra trước kia lúc tôi tìm xác trên biển, đã từng xuất hiện tình huống không cảm nhận được gì cả, lúc ấy tôi còn tưởng rằng khả năng của mình không dùng được trong nước! Có điều bây giờ xem ra, tôi chỉ không dùng được trên biển, có thể là bởi vì biển rộng quá, không bờ không bến.

Mới vừa ngồi xuống thuyền, chú Lê nhìn bầu trời với vẻ mặt lo lắng nói: “Sắc trời hôm nay không tốt lắm, sẽ không mưa đấy chứ!”

Ông anh lái thuyền nghe thế cười bảo: “Chắc là không đâu, đã âm u liên tục như vậy hơn mười ngày nay rồi, nhưng mãi vẫn chưa đổ mưa.”

CHƯƠNG

MƯA SAO BĂNG

Chú Lê cũng là vịt cạn như tôi, nên lúc ngồi vào ca nô thì thấy lo lắng. Nhưng trông giám đốc Tôn lại không sợ nước, xem ra anh ta có vẻ khác với những quản lý thường ngồi văn phòng kia!

Lúc này giám đốc Tôn bảo lái thuyền giảm tốc lại để tiện cho chúng tôi tìm kiếm trên mặt hồ. Chú Lê cũng lấy cái la bàn thân thiết ra xem, sau đó quay lại hỏi ông anh lái thuyền: “Lúc nãy cậu nói trời đã âm u liên tục như vậy hơn mười ngày à?”

Lái thuyền gật đầu đáp: “Còn không phải ư, tôi lái thuyền ở đây mười mấy năm rồi nhưng chưa từng thấy kiểu thời tiết như vậy, không hiểu sao năm nay lại thế.”

Giám đốc Tôn nghe thế cũng nói, từ sau khi anh ta tới đây, gần như không có ngày nào trời trong, việc này cũng khá gây rắc rối cho việc tìm kiếm, đôi khi gặp lúc mặt hồ sương mù dày đặc cũng đành phải tạm dừng tìm kiếm trước, chờ gió nổi lên thổi tan sương mù mới tiếp tục được.

Lúc ấy tôi thầm cầu nguyện, hôm nay đừng có sương mù đó nhé! Hôm qua xem tin tức nói tối nay có mưa sao băng, chuyên gia ước tính là cơn mưa sao băng lớn trăm năm khó gặp một lần, nếu trời đầy mây còn xem cái vẹo gì nữa!?

Đang nghĩ ngợi đẩu đâu, thuyền của chúng tôi đã chậm rãi rời xa bến tàu, lái vào thắng cảnh hồ Thiên Đảo phong cảnh tú lệ. Tuy hôm nay trời đầy mây, nhưng vẫn không che được cảnh đẹp của nơi này, có lẽ bất kể là trời nắng hay trời đầy mây, mỗi cái đều ẩn giấu hương vị riêng.

Đinh Nhất thấy tôi đực người ra nhìn mặt hồ thì khẽ đẩy tôi rồi nói: "Nếu cậu say tàu cũng đừng chịu đựng, chỗ tôi có thuốc say tàu đây."

Bị anh ta đẩy như vậy, tôi tỉnh ngay khỏi tình thơ ý hoạ, bất đắc dĩ nhìn: "Tôi không say tàu, anh không cảm thấy ở đây rất đẹp à?"

Đinh Nhất nhìn trái nhìn phải, sau đó thờ ơ bảo: "Chỉ là cảnh sắc bình thường ở nhân gian mà thôi, không có gì ghê gớm…"

Tôi nghe thế thì bĩu môi nói: "Xì! Nói cứ như anh đã từng thấy cảnh trên trời rồi ấy…"

Lúc ấy tôi cảm thấy nói chuyện cảnh đẹp với Đinh Nhất đúng là đàn gảy tai trâu, cảnh đẹp cỡ nào trong mắt anh ta có vẻ đều như bùn đất, vì thế tôi mất hứng quay lại hỏi giám đốc Tôn: "Bình thường ông chủ của các anh rất hay tới đây chơi à?"

Giám đốc Tôn suy nghĩ rồi nói: "Đôi khi thôi, chỉ là lúc trước ông ấy đã mua một căn biệt thự trên đỉnh núi ở Thiên Đảo, nên lúc này mới đưa người thân và bạn bè tới chơi…"

Tôi thầm cảm thán, mua biệt thự ở đây? Vậy phải tốn bao nhiêu tiền nhỉ? Cũng không biết toàn bộ của cải của tôi có đủ trả một phần hay không đây.

Lúc này chú Lê đột nhiên quay lại hỏi giám đốc Tôn: "Trên thuyền trừ người lái thuyền và nhân viên cứu hộ ra, còn có những ai nữa, cậu nói cụ thể ra."

Giám đốc Tôn thấy chú hỏi thế thì lấy điện thoại mở ra xem sơ lược rồi nói: “Lúc ấy trên thuyền trừ vợ chồng ông chủ của chúng tôi, còn có con gái, con rể và một đứa cháu ngoại. Còn lại cũng là người một nhà, là một người bạn cũ của ông chủ và vợ, có hai đứa cháu trai, cháu gái của họ nữa.”

Tôi vừa nghe vừa tính số người, phát hiện hình như thiếu một người trong hồ sơ, vì thế ngẩng đầu hỏi anh ta: “Không phải nói tính cả lái thuyền và nhân viên cứu hộ tổng cộng mười hai người ư? Sao lại thiếu một người?”

Giám đốc Tôn vội nhìn lại vào điện thoại, sau đó hối lỗi nói: “À! Còn có một người giúp việc của nhà ông chủ nữa.”

Tôi nghĩ thầm kẻ có tiền đúng là khác người, dạo chơi còn phải mang theo người giúp việc. Phen này thì hay rồi, một mẻ dọn sạch…

Trước khi đến tôi còn tưởng việc này rất nhẹ nhàng, nhưng giờ xem ra đây chắc chắn là lần vất vả nhất từ trước tới nay. Bởi vì lúc ấy du thuyền không có tuyến đường cố định, cho nên những người tìm kiếm trước đó đều đã tìm hết lượt mọi vùng nước của hồ Thiên Đảo, cộng thêm hơn một Thiên Đảo lớn nhỏ trên hồ rồi.

Tuy họ không thu hoạch được gì, nhưng chúng tôi cũng vẫn phải dựa theo tuyến đường cũ tìm lại một lần. Vì chúng tôi luôn nghi ngờ du thuyền đang chìm ở vùng nước nào đó, nên lựa chọn đầu tiên vẫn là tìm kiếm trong nước. Nhưng vì để không phải đi qua đi lại mất công, khi chúng tôi đi ngang những hòn đảo nhỏ, vẫn sẽ lên đảo xem thử.

Quần qua lượn lại, lên đảo xuống thuyền, thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, bữa trưa chúng tôi phải ăn trên thuyền. Nhưng dù vậy, chúng tôi vẫn chưa đi được một phần ba hồ Thiên Đảo đâu!

Quả nhiên bị tôi đoán trúng, đây là một việc phiền phức.

Thấy trời sắp tối, giám đốc Tôn cũng chỉ đành nói với lái thuyền: “Hôm nay tới đây thôi, chúng ta trở về đi, hôm nay cũng vất vả cho các vị rồi, lát nữa về, tôi mời mọi người ăn một bữa, nếm thử đặc sản của hồ này.”

Lái thuyền nghe chủ thuê nói vậy thì quay đầu thuyền lái trở về ngay, nhưng thuyền mới đi được một lát, mặt hồ đã bắt đầu giăng sương mù. Vì để an toàn, tốc độ của ca nô cũng chỉ có thể tạm thời giảm xuống.

Tôi nhìn giờ, đã hơn bảy giờ tối rồi, ban ngày chúng tôi đã gặp được kha khá thuyền tìm kiếm, đoán chừng lúc này cũng đều dừng thuyền cập bờ rồi, không ngờ thuyền nhỏ tốc độ nhanh nhất như chúng tôi lại trở về muộn nhất. Có điều cũng phải, người ta là nghĩa vụ, còn chúng tôi là lấy tiền, đương nhiên là phải cực hơn họ một chút mới được.

Lúc này mặt hồ tối đen, trừ tiếng mô tơ nhịp nhàng phát ra trên thuyền thì xung quanh lại yên tĩnh đến rợn người. Cũng may trên thuyền có năm người đàn ông, cũng không đến mức sợ hãi bao nhiêu, vì thế tôi kiếm chuyện để nói, hỏi ông anh lái thuyền: “Ngày thường lúc tối có chuyến nào lái thuyền vào ra hồ không?”

“Đôi khi cũng có lái vào buổi tối, nhưng nếu gặp phải trời sương mù kiểu này chắc chắn sẽ không đi.” Lái thuyền đáp.

Tôi ngẩng đầu nhìn, thấy anh ta lái thuyền không còn vẻ nhẹ nhàng như vừa rồi, đôi mắt cứ dõi theo mặt hồ, nhìn dáng vẻ có lẽ có ít nhiều lo lắng, sương mù càng lúc càng dày, không hề có dấu hiệu muốn tan đi.

Tôi thấy tình hình kiểu này cũng ngại nói chuyện làm phân tán lực chú ý của anh ta, đành phải ngẩng đầu nhìn lên không trung ngập tràn sương mù dày đặc, cầu nguyện có thể có một cơn gió

nhẹ thổi tan sương mù này đi.

Nhưng vào lúc này, tôi đột nhiên nhìn thấy trên trời hình như mơ hồ có một luồng sáng xẹt qua, tuy không thấy quá rõ ràng, nhưng cảm thấy rất giống một ngôi sao băng. Ngay sau đó, càng nhiều ánh sáng loé qua trên sương mù, mưa sao băng đến đúng như dự kiến…

“Mau nhìn lên trời! Đó có phải là mưa sao băng không?” Tôi hơi kích động đẩy Đinh Nhất bên cạnh. Thằng cha hũ nút này nghe tôi nói thế mới thong thả ngẩng đầu nhìn lên không trung, sau đó nói đầy ẩn ý: “Tôi nhớ bây giờ hình như là trời đầy mây, sao có thể nhìn thấy sao băng chứ?”

Những lời này của anh ta đánh thức tôi, đúng vậy! Vừa rồi rõ ràng là trời đầy mây, chắc hẳn không không thấy sao băng chứ? Nhưng nếu không phải sao băng, những ánh sáng trên đỉnh đầu kia lại là cái gì? Lúc tôi đang vắt óc miên man suy nghĩ, một ngôi sao băng lớn hơn nữa lại xẹt qua trên đầu chúng tôi…

CHƯƠNG

BÓNG TỐI TRƯỚC MẮT

“Mau nhìn ngôi sao băng này, vừa to vừa sáng… Còn…” Tôi nói được một nửa thì ngừng, chỉ thấy ánh sáng kia vừa rồi còn xẹt qua khoảng không trên đầu giờ lại nhắm thẳng tới mặt hồ phía sau chúng tôi và rơi xuống!

Ánh sáng cực kỳ chói lọi loé lên trong đêm tối, làm mấy người trên thuyền không tự chủ được nhắm tịt hai mắt lại. Tiếp theo mặt nước dao động dữ dội, chúng tôi suýt nữa thì rơi cả xuống nước.

Vất vả lắm mới chờ thân thuyền ổn định lại, xung quanh nhanh chóng chìm vào bóng tối, so với ánh sáng chói loá vừa rồi, giờ đây giống như bị sương mù giăng kín.

“Đừng bối rối, chờ tôi mở đèn cường quang đã!” Anh trai lái thuyền to tiếng nói.

Đoán chừng là anh ta sợ trong tình huống hoảng loạn, chúng tôi không cẩn thận rơi xuống nước, nhưng anh ta nào đâu biết chúng tôi không phải là du khách bình thường, biết ở tình huống đột ngột xảy ra thế này nên tự bảo vệ mình như thế nào rồi.

Mắt tôi thích ứng với bóng tối rất nhanh, nhưng vẫn không nhìn thấy gì như cũ. Lúc này chợt nghe ông anh lái thuyền “ý” lên như gặp phải vấn đề gì đó.

Giám đốc Tôn vội hỏi anh ta: “Làm sao vậy?”

Một lát sau ông anh lái thuyền mới đáp: “Không sao, chắc đèn cường quang hỏng rồi, bật thế nào cũng không sáng.”

Tôi thầm nghĩ, hay là thôi đi, lúc mấu chốt thì vẫn phải dựa vào chính mình, vì thế lấy điện thoại di động trong túi ra, muốn mở điện thoại ra để chiếu sáng. Nhưng bấm mấy cái mà điện thoại không hề có phản ứng, trước mắt tôi vẫn là đen nhánh một mảnh.

“Không thể nào? Điện thoại của tôi cũng hỏng rồi à?” Tôi giật mình nói.

Lúc này chú Lê và giám đốc Tôn cũng nói điện thoại của mình cũng mở không lên, tôi nghe mà lòng nặng trĩu, một dự cảm không lành sinh ra. Để chứng minh suy nghĩ này, tôi xoay lại sờ về phía Đinh Nhất: “Điện thoại của anh có thể mở ra không?”

Chỉ nghe Đinh Nhất loạt soạt lấy điện thoại ra thử một lần, sau đó nặng nề nói với tôi: “Chỉ sợ không phải điện thoại có vấn đề, mà là đôi mắt…”

Đinh Nhất còn nói ra khả năng mà tôi e sợ nhất, xem chừng vừa rồi sau cơn sáng chói loà kia, mắt của chúng tôi đều không nhìn thấy gì nữa, thế nên trước mắt mới có thể tối đen rợn người.

Giám đốc Tôn và ông anh lái thuyền vừa nghe Đinh Nhất nói vậy thì trở nên hoảng loạn, không biết phải làm gì tiếp theo.

Lúc này nghe tiếng chú Lê nói lớn với bọn họ: “Mọi người đừng lo lắng, mù sau khi gặp ánh sáng quá mạnh chỉ tạm thời thôi, một lát chắc sẽ có thể khôi phục lại thị lực!”

Tuy tôi không rõ lời chú Lê nói là thật hay giả, hoặc chỉ để trấn an họ, nhưng bây giờ hoảng loạn quá mức sẽ chỉ làm chuyện trở nên khó khăn hơn, như vậy còn không bằng bình tĩnh tự hỏi xem tiếp theo nên làm gì thì hơn!

Chúng tôi không nhìn thấy thứ gì, có thể nói là một bước cũng khó đi! Ông anh lái thuyền thử dùng vô tuyến điện trên thuyền để cầu cứu nhưng không hề được đáp lại.

Tôi quay đầu về hướng anh lái thuyền hỏi: "Anh trai, anh có nhớ vừa rồi trước khi dừng thuyền chúng ta còn cách bến tàu bao xa không?"

Ông anh lái thuyền suy nghĩ một lúc, mới nói không chắc chắn lắm: "Chắc là... còn không đến hai mươi cây số nữa."

Tôi thầm nghĩ xa thế à, vậy dù chúng tôi kêu rách cổ họng chắc cũng không ai có thể nghe được. Hôm nay cũng thật là xui xẻo, đầu tiên là gặp phải sương mù, sau đó lại gặp phải mưa sao băng quỷ quái kia.

Nhớ đến ánh sáng mạnh vừa rồi rơi xuống hồ, chẳng lẽ là ngôi sao băng kia rơi xuống? Nghe nói thứ đó rất đáng giá, chợ đen ở nước ngoài bán từng gam một. Vì thế tôi hỏi khẽ Đinh Nhất: "Anh có thấy rõ thứ vừa rồi rớt xuống nước là cái gì không?"

Đinh Nhất thở dài nói: "Cách xa quá, hơn nữa ánh sáng kia quá chói, căn bản không nhìn rõ được. Vừa rồi nếu không phải chúng ta nhắm mắt lại theo bản năng, không chừng lúc này mắt chẳng phải mù tạm thời đâu."

Tôi thầm nghĩ mà sợ hãi, cũng may vừa rồi không có ngu ngốc trợn tròn mắt lên nhìn.

Ai ngờ khi còn đang bàng hoàng bất lực, tôi đột nhiên cảm thấy mặt ươn ướt, vội vàng hứng thử thì thầm than không ngừng, ngay lúc thế này mà gặp trời mưa, còn có thể xui xẻo thêm tí nữa hay không!

Tuy bây giờ đã là đầu xuân, hơn nữa thời tiết ở Chiết Giang cũng không coi là lạnh, nhưng tối đêm tối hôm gió lạnh nhè nhẹ, dính phải mưa phùn, đó đúng là trong ngoài lạnh thấu tim gan mà!

Bởi vì có người ngoài ở đây, nên cho dù tôi có căng thẳng như họ thì bề ngoài vẫn phải giả bộ rất bình tĩnh. Nhưng con người có sự sợ hãi bản năng đối với bóng tối, đặc biệt là khi bạn đang ở trong hoàn cảnh đó sẽ không tự chủ được liên tưởng đến trong bóng đêm có thứ gì mà mình sợ hãi hay không.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mà thị lực của chúng tôi vẫn không khôi phục lại chút nào, cơn mưa nhỏ tra tấn người ta này cũng không biết đã đổ bao lâu, thật hy vọng chuyện này có thể kết thúc sớm một chút, sau đó về tới khách sạn giường cao gối mềm ngủ một giấc ngon lành.

Nhưng khi tất cả chúng tôi đều đang thấp thỏm lo âu vì mắt bị mù tạm thời thì đột nhiên nghe thấy tiếng mô tơ của du thuyền truyền đến từ cách đó không xa. Giám đốc Tôn lập tức hơi kích động nói: "Mọi người nghe xem, có phải có thuyền đến đây hay không?"

Lúc này chú Lê cũng nói: "Đúng là một chiếc thuyền đang đi về phía chúng ta…"

"Ơi! Có người không! Ơi! Chúng tôi cần giúp ở đây!" Ông anh lái thuyền bắt đầu cuống quýt lớn tiếng kêu cứu.

Theo tiếng kêu ngày một to hơn của anh ta, có tiếng một người đàn ông từ trên thuyền ngoài xa truyền lại: "Thuyền của các anh hỏng rồi à?"

Nghe thấy có người đáp lại, ông anh lái thuyền lập tức nói cho bọn họ: "Không phải thuyền chúng tôi bị hỏng, mà mắt của chúng tôi bị ánh sáng quá mạnh rọi vào, bây giờ không nhìn thấy gì cả!"

Đợi một lát, lại nghe đối phương nói to: "Được, anh cứ từ từ, tôi thương lượng với khách trên thuyền chút đã, sau đó sẽ lái qua cứu các anh!"

Nghe được có người cứu, tim chúng tôi xem như được yên vị.

Nhưng có một điều làm tôi hơi ngờ vực, giờ này đã mấy giờ rồi, thế mà lại có du thuyền trở về trễ hơn cả mình?

Lúc này anh lái thuyền cũng nghi ngờ nói: "Trong khoảng thời gian này du thuyền vẫn luôn bị trưng dụng để tìm kiếm chiếc Hải Phong Hào mất tích, sao còn có du thuyền chở khách đi trên hồ nhỉ?"

Giám đốc Tôn nghe thế trái lại chẳng coi là gì bảo: "Mặc kệ thế nào, có thể có người cứu chúng ta thoát khỏi cảnh khốn cùng này là được rồi, không biết đến khi nào mắt của chúng ta mới có thể nhìn thấy..."

Chúng tôi nhanh chóng nghe tiếng chiếc du thuyền kia lái đến đây, loại cảm giác áp bách khi có thứ cực lớn áp sát tới làm tôi hoài nghi, cái ca nô nhỏ của chúng tôi ngàn vạn lần đừng có bị du thuyền to đùng này đụng cho lật đấy nhé.

Tiếp theo tôi cảm thấy thân thuyền của mình đong đưa, chắc là có người từ trên du thuyền nhảy xuống ca nô nhỏ của chúng tôi. Đầu tiên người tới đi đến cạnh chúng tôi xem thử: "Mọi người ổn đấy chứ?"

Ông anh lái thuyền nghe ra là khẩu âm của người địa phương, nên nói cho anh ta biết thuyền của chúng tôi không hư, chỉ là bởi vì vừa rồi mắt chúng tôi bị bỏng do ánh sáng mạnh, nên lúc này mới không nhìn thấy gì.

CHƯƠNG

THẢM ÁN CƯỚP THUYỀN

Tuy bây giờ hai mắt tôi không thấy đường, nhưng tôi có thể cảm giác được người nọ quơ quơ tay ở trước mặt chúng tôi, sau đó giật mình nói: "Đúng là không nhìn thấy thật! Mọi người chờ một lát, tôi bảo họ thả thang dây xuống đây."

Mấy "người mù" chúng tôi nhanh chóng được đón lên thuyền lớn, mà người vừa rồi còn bảo chúng tôi không cần lo lắng, anh ta đã lấy dây thừng cột chắc ca nô của chúng tôi vào rồi, lát nữa chờ mắt của chúng tôi hồi phục lại là có thể tự lái thuyền về.

Sau khi lên du thuyền lớn, chúng tôi được sắp xếp ở trong tầng hai của khoang thuyền, người vừa rồi đón chúng tôi lên còn lấy nước ấm cho chúng tôi lau người. Anh ta nói cho chúng tôi biết mình tên Trần Cường, là thuyền viên trên thuyền này, nếu chúng tôi còn cần gì cứ gọi lớn tên của anh ta, anh ta sẽ lập tức đến.

Lúc ấy trong lòng tôi thực sự cảm kích Trần Cường này, có thể giang tay giúp đỡ khi người khác gặp nạn, chắc chắn không ai có thể quên được.

Tôi cẩn thận nghe âm thanh xung quanh, rất náo nhiệt, nghe như có rất nhiều du khách Đài Loan, trong đó cũng có không ít hướng dẫn viên du lịch bản địa giảng giải cho họ thắng cảnh này

có gì đặc sắc.

Từ khi bắt đầu lên thuyền ông anh lái thuyền vẫn không nói gì, đột nhiên nghi ngờ nói: “Đúng là kỳ lạ, đã rất nhiều năm rồi không có nhiều du khách Đài Loan đến như vậy.”

Tôi nghe thế bèn tò mò hỏi anh ta: “Chẳng lẽ ở đây không tiếp du khách Đài Loan ư?”

“Đương nhiên không phải, là do họ không muốn tới.” Anh lái thuyền nói.

“Không muốn tới? Tại sao? Phong cảnh ở đây rất đẹp mà! Giao thông lại tiện lợi nữa!” Tôi kinh ngạc.

Ông anh lái thuyền thở dài: “Cậu còn trẻ tuổi nên không biết, rất nhiều năm trước ở đây từng xảy ra một vụ cướp du thuyền, lúc ấy chết rất nhiều khách Đài Loan, cho nên họ không muốn tới nữa.”

Tôi tò mò xáp lại cạnh anh ta: ”Còn có việc này cơ à? Kể kĩ càng cho tôi với.”

Đầu tiên ông anh lái thuyền uống một ngụm nước ấm thông cổ họng, xong mới nói với tôi: “Thật ra chuyện năm đó tôi cũng nghe người khác kể, đó là chuyện hồi năm 94, có một chiếc du thuyền chở toàn du khách Đài Loan trên hồ Thiên Đảo bị ba tên tội phạm cướp! Ba gã này cũng rất tàn nhẫn, cướp đồ rồi còn phóng hoả đốt thuyền, cuối cùng giết hết người trên thuyền.”

Tôi không nhịn được ngắt lời anh ta hỏi: “Không còn một ai sống sót ư?”

Ông anh lái thuyền nói với giọng nặng nề: “Một người cũng không, ba mươi hai thi thể được phát hiện ở khoang đáy. Sau đó có vài kênh truyền thông Đài Loan đã từng nghi ngờ số lượng người tử vong, vì lúc ấy tuy thật sự chỉ có ba mươi hai cái xác,

nhưng sau sự việc có người rửa ra được một tấm ảnh trong máy ảnh vẫn chưa bị lửa lớn thiêu huỷ, đó là tấm ảnh chụp chung trên boong tàu, số người trong ảnh lại là ba mươi bảy người! Nhưng khi ấy dù có tìm kiếm thế nào nhưng cũng không tìm được tung tích của năm người còn lại kia."

"Năm người à? Vậy thân phận của bọn họ có ai biết không?" Tôi giật mình hỏi.

Anh lái thuyền vừa định nói gì đó thì nghe thấy Trần Cường quay lại chỗ chúng tôi nói: "Quý ông đây là bác sĩ khoa mắt ở Đài Loan, tôi mời ông ấy đến để ông ấy khám mắt cho mọi người."

Mấy kẻ "có mắt như mù" chúng tôi nghe thế lập tức xoay về phía Trần Cường sôi nổi tỏ vẻ cảm ơn. Lúc này nghe thấy một giọng nam trung niên vang lên: "Mọi người đừng lo lắng, mù do bị kích thích bởi ánh sáng mạnh có thể phục hồi trong khoảng thời gian ngắn, nào, trước tiên tôi thử khám cho mọi người đã…"

Tiếp đó có một đôi tay mang mùi nước sát trùng nhẹ nhàng tách mí mắt của tôi ra, tôi lập tức cảm giác có một luồng sáng bắn tới, theo bản năng co đồng tử lại…

"Cũng may, không nghiêm trọng lắm, vẫn có cảm giác với ánh sáng, qua một lúc là sẽ hồi phục thôi. Trong lúc này cố gắng nhắm mắt lại, để tròng mắt nghỉ ngơi đầy đủ một thời gian."

Tuy rằng nghe thấy giọng Đài Loan cảm giác cứ quái quái, nhưng giọng nói này cũng cho tôi một cảm giác rất an toàn, rốt cuộc có một bác sĩ ở trên thuyền khiến tôi an tâm hơn rất nhiều. Sau đó ông ấy còn bảo Trần Cường lấy khăn lông cho chúng tôi đắp lên mắt, nói là như thế có thể làm thị lực hồi phục nhanh hơn.

Khăn lông lạnh băng phủ lên mắt, quả nhiên cảm giác khá hơn nhiều. Lúc này nghe Trần Cường đi đến ngồi xuống cạnh chúng tôi, tò mò hỏi thăm, ca nô của chúng tôi mua ở chỗ nào thế? Hình

dáng rất kỳ lạ…

Khi ấy tôi còn nghĩ chúng tôi đi một chiếc ca nô rất bình thường mà! Tôi không thấy có cái gì đặc biệt? Nhưng nghe giọng điệu của Trần Cường, trong mắt anh ta chiếc ca nô này hình như là một thứ rất mới mẻ.

Sau đó Trần Cường nói cho chúng tôi biết, trên thuyền này có hai mươi bốn vị khách Đài Loan, bác sĩ vừa rồi khám mắt cho chúng tôi họ Triệu. Trần Cường nói bác sĩ Triệu rất tốt, vừa nghe nói chuyện của chúng tôi là lập tức đến đây khám mắt cho chúng tôi.

Khỏi nói, sau khi đắp khăn lông lạnh dường như mắt có thể thấy một vài vật. Trong lờ mờ tôi nhìn thấy rất nhiều người chụp hình ở đầu thuyền, nhưng bây giờ rõ ràng là tối đêm, chẳng lẽ cảnh đêm trên hồ càng có cảm nhận khác ư?

Thấy tôi vẫn luôn quan sát nhóm người trên thuyền không ngừng, vị bác sĩ Triệu vừa rồi cố ý đến dặn dò tôi cố gắng nhắm mắt lại nghỉ ngơi… Tôi đỏ mặt đáp lại một tiếng, sau đó thả mình ngồi lại chỗ ngồi, nhưng tôi vẫn không nén được lòng tò mò, nghiêng tai lắng nghe âm thanh trên thuyền.

Những du khách Đài Loan đều nói tiếng Mân Nam chèn thêm tiếng Đài Loan phổ thông, tôi nghe mà cái hiểu cái không, đại khái có thể nghe ra là bọn họ có người thì nói việc làm ăn của cửa hàng nhà mình hôm nay không dễ, còn có người thì nói chuyện con nhỏ nhà mình lên cấp hai không lo học hành mà còn bày đặt yêu đương.

Tôi nghe những người Đài Loan này kể vài chuyện nhà, thấy cuộc sống của họ cũng không khác gì của chúng tôi, đều vì cuộc sống mà bôn ba, cũng đều vì lợi ích của thế hệ sau.

Nếu không phải cha mẹ tôi đã mất từ lâu, có lẽ mỗi ngày họ

cũng sẽ thúc giục tôi mau tìm người yêu, mau kết hôn, mau sinh con… Thật ra đôi khi có thể có cha mẹ nhọc lòng cho cũng là một chuyện hạnh phúc.

Tôi nghĩ ngợi rồi cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến, cứ như vậy ngủ ngồi trên ghế… Cũng không biết qua thời gian bao lâu, đến khi tôi đột nhiên bị ai đó đẩy cho tỉnh lại! Người đang trong cơn ngủ say đột nhiên bừng tỉnh, đại não sẽ có hơn mười giây trì trệ, lúc này bạn sẽ không biết bản thân đang ở đâu, đang ở thời nào.

Tôi cố gắng lắc lắc đầu, muốn để bản thân tỉnh táo hơn. Lúc này tôi thấy trên người mình mặc một chiếc áo màu đen, chắc là áo khoác của Đinh Nhất. Áo màu đen? Tôi có thể thấy rồi à!?

Đây đúng là một chuyện khiến người ta sung sướng, mà khi tôi nói cho Đinh Nhất và chú Lê biết, lại phát hiện người đẩy cho tôi tỉnh là Đinh Nhất, vẻ mặt anh ta căng thẳng làm động tác im lặng với tôi, khiến lời đã tới bên miệng của tôi lại nuốt trở vào.

Lúc này trời đã sáng rồi, không ngờ tôi lại ngủ thẳng một giấc tới hừng đông?

CHƯƠNG

THỜI KHÔNG ĐAN XEN

Từ ánh mắt của Đinh Nhất tôi có thể nhìn ra anh ta cũng đã khôi phục thị lực. Nhưng tình huống trước mắt dường như không thích hợp lắm, sắc mặt của họ đều rất khẩn trương, như lâm đại địch.

"Tình huống thế nào?" Tôi dùng khẩu hình dò hỏi Đinh Nhất.

Nhưng anh ta lại tỏ ý bảo tôi trước đừng hỏi gì, theo sát anh ta, chúng tôi lập tức xuống thuyền rời đi… Tôi thầm nghĩ tốt xấu gì người ta cũng cứu chúng tôi, chẳng lẽ lúc đi cũng không chào hỏi một tiếng ư?

Ai ngờ vào lúc này, vì căng thẳng quá mà giám đốc Tôn không nhìn rõ dưới chân, đá ngã lăn một cái thùng sắt. Chỉ nghe vang lên tiếng rổn rảng khá lớn, lập tức thu hút sự chú ý của những người khác trên thuyền.

"Mắt của mọi người khỏi rồi à?" Trần Cường vui vẻ hỏi.

Ông anh lái thuyền lúc trước còn trò chuyện với anh ta rất vui vẻ, giờ đây lại mang vẻ mặt lo lắng không thốt được câu nào. Còn may chú Lê lúc này cười nói với anh ta: "Ừ, đều khỏi rồi, chúng tôi đang muốn chào cậu rồi xuống thuyền, chúng tôi còn có chuyện quan trọng chưa làm xong, bây giờ đã chậm trễ thời gian rồi.

Trần Cường nghe thế thì cười nói: "Vậy được, tôi đưa mọi

người xuống thuyền nhé!"

Tuy rằng tôi cũng không rõ rốt cuộc chuyện là thế nào, nhưng khi thấy người này còn căng thẳng hơn người kia thì biết chỗ này chắc chắn có vấn đề!

Nghe nói chúng tôi phải đi, bác sĩ Triệu vừa rồi khám mắt cho chúng tôi đi tới, lần này tôi đã nhìn rõ ngoại hình của ông ấy, là một người trung niên chừng bốn mươi tuổi, mặt mũi hiền lành, chẳng qua ăn mặc hơi lỗi mốt, cảm giác giống như Hoa kiều thập niên 90 về nước.

Ngay lúc chúng tôi xuống thuyền, bác sĩ Triệu còn dặn dò chúng tôi mấy ngày nay mắt cần phải chú ý cái gì, xem ra bác sĩ Triệu còn là một thầy thuốc giỏi rất tốt.

Lúc này trên thuyền có một du khách Đài Loan khác đi đến cạnh chúng tôi nói: "Gặp nhau là duyên phận, không bằng chúng ta cùng chụp một tấm ảnh nhé?"

Từ vẻ mặt của nhóm chú Lê tôi có thể thấy được, thật ra trong lòng họ không muốn chụp ảnh chung, nhưng mà thịnh tình không thể chối từ, cuối cùng chúng tôi và mọi người trên thuyền cùng chụp chung một tấm ảnh trên boong tàu.

Sau đó Trần Cường còn xin ông anh lái thuyền địa chỉ, nói là chờ lúc rửa anh ra sẽ gửi cho chúng tôi. Tôi thấy anh lái thuyền ậm ừ cả buổi, nói ra một địa chỉ không cụ thể lắm, tôi nghe ra đó là địa chỉ giả.

Nhưng Trần Cương lại không có cảm giác gì, vui vẻ dùng bút ghi lại địa chỉ.

Sau khi trở lại thuyền của mình, tôi còn buồn bực hỏi bọn họ: "Các anh làm sao vậy? Cả bọn đều căng thẳng như thế?"

Đặc biệt là anh lái thuyền, liên tục nhìn thời gian, cứ như vội vã

muốn nhanh chóng rời khỏi vậy.

Tôi thấy ca nô đã khởi động nên muốn quay đầu vẫy tay tạm biệt người trên thuyền, nhưng vào lúc này, tôi lại thấy một cảnh khiến người ta sợ hãi! Một thuyền người vừa rồi còn yên lành, bây giờ lại một đám mặt như tro tàn, cả người đầy thương tích, có người đầu cũng thiếu mất nửa bên.

Bởi vì khi ấy đúng lúc tôi đứng ở mũi ca nô, thấy cảnh như vậy lại bị doạ nên đứng không ổn định, suýt nữa rớt xuống nước… Đinh Nhất giơ tay giữ chặt tôi nói: “Mau ngồi xuống, ca nô phải tăng tốc!”

Anh ta vừa cất tiếng, tôi có cảm giác ca nô dưới mông lao bắn đi như mũi tên vọt khỏi cung. Tốc độ nhanh đến mức khiến tôi không ngồi vững được, chỉ có thể dùng sức của hai tay để bám chặt lấy mạn thuyền. Tôi thầm nghĩ cần phải nhanh đến vậy à? Nhưng nhìn sắc mặt của mấy người khác, như đều muốn nhanh chóng rời khỏi.

Nhưng vào lúc này, một chiếc thuyền đánh cá nhỏ sượt qua bên cạnh chúng tôi, vì tốc độ quá nhanh, người trên thuyền cũng chỉ lướt qua. Nhưng trong hoảng hốt, không hiểu sao tôi cảm thấy ba người trên chiếc thuyền đánh cá kia có chỗ nào đó sai sai?

Hiển nhiên bọn chú Lê cũng thấy ba người kia, nhưng họ cũng không nói chuyện, mắt ai cũng nhìn thẳng phía trước. Lúc tôi đang buồn bực không biết cả đám bọn họ bị làm sao, lại thấy ánh sáng chung quanh đột nhiên trở nên tối đi, ca nô của chúng tôi tựa như xuyên thẳng từ ban ngày về ban đêm trong nháy mắt.

Tôi thầm nghĩ không phải chứ?! Cái ca nô nhỏ này còn có thể chạy đến “vận tốc ánh sáng” à. Nhưng mà hôm nay trời tối nhanh thế, gần như chỉ trong nháy mắt… Tôi hơi mông lung nhìn về phía Đinh Nhất, nhưng anh ta lại ra dấu cho tôi xem đồng hồ trên tay.

Tôi nâng tay lên nhìn, mặt đồng hồ hiển thị thời gian là bốn giờ hai lăm phút sáng. Lòng tôi lập tức trầm xuống, thời gian này không đúng! Là đồng hồ của tôi chạy sai ư? Đồng hồ này tốn của tôi mấy ngàn lận đó? Không thể dễ hư như vậy chứ?

Anh lái thuyền cũng không còn liều mạng lái thuyền như vừa rồi nữa, anh ta chậm rãi giảm tốc độ của ca nô xuống. Tôi vừa thấy thuyền chậm lại, thầm nghĩ cuối cùng đã có thể nói chuyện rõ ràng, vì thế hỏi thẳng bọn họ, vừa rồi là làm sao? Còn cả thời gian trên đồng hồ của tôi sao lại mới là rạng sáng?

Đinh Nhất rầu rĩ đáp: "Đồng hồ của cậu không có vấn đề, thời gian nó hiển thị mới đúng là thời gian chúng ta tồn tại."

Tôi bị lời nói của anh ta làm cho càng ngu ngơ hơn, cái gì gọi là "thời gian chúng ta tồn tại"? Sao tôi chỉ ngủ một giấc, lúc tỉnh lại mọi người đều căng thẳng không thôi thế?!

Lúc này chú Lê thấy tôi mờ mịt đầy đầu mới trầm giọng nói với tôi: "Còn nhớ trước đó lúc nói chuyện phiếm chúng ta có nhắc tới, trước đây đã từng xảy ra một vụ án cướp du thuyền không?"

Tôi gật đầu nói: "Nhớ chứ ạ, ba thằng cướp một chiếc du thuyền ngắm cảnh của khách Đài Loan, giết toàn bộ người trên thuyền, không phải nói sau vụ việc còn có tranh luận về số người trên thuyền ư, tuy lúc ấy chỉ phát hiện ba mươi hai cái xác, nhưng sau đó trong một chiếc máy ảnh chưa bị lửa thiêu huỷ rửa ra một tấm ảnh chụp tập thể, trên đó có ba mươi bảy người! Mà năm người dư ra trong ảnh kia vẫn luôn không tìm thấy được."

Lúc này chú Lê quay đầu nhìn những hòn đảo nhỏ tối tăm chung quanh, sau đó nói sâu xa: "Năm người đó chính là chúng ta đấy…"

"Cái gì?!"

Tôi cực kỳ khiếp sợ, nhưng mà bây giờ cẩn thận nhớ lại lúc ở trên du thuyền vừa nãy, đích thực có rất nhiều chỗ không hợp lý,

ví dụ như Trần Cường rất có hứng thú với ca nô của chúng tôi như chưa từng gặp phải loại thế này. Còn có cách ăn mặc của những du khách Đài Loan đó, kiểu dáng đều rất xưa cũ, cực kỳ giống Hoa kiều những năm 90 về nước.

Đáng nghi nhất chính là con thuyền đánh cá mà chúng tôi gặp được sau đó, tuy rằng khi ấy trong lòng cảm thấy sai sai chỗ nào, nhưng vẫn không suy nghĩ tỉ mỉ. Nhưng giờ đây nghĩ lại, quần áo trên người bọn chúng là quân trang xanh mà mọi người đều rất thích mặc hồi thập niên 70-80, sau lưng còn đeo… súng!

"Ba người kia! Ba người kia chính là…" Tôi lắp bắp nói không nên lời.

Cuối cùng vẫn là chú Lê nói thay tôi nói nửa câu sau: "Ba kẻ kia chính là những tên đã cướp du thuyền năm đó."

Tôi kinh hãi, không tài nào nghĩ ra vừa rồi là chúng tôi xuyên không hay là lên thuyền ma đây? Nếu nói xuyên không thì có chút làm quá, hơn nữa lúc sau tôi quay đầu lại chào tạm biệt bọn họ, dáng vẻ đáng sợ của mỗi người bọn họ giờ vẫn còn mới mẻ trong trí nhớ của tôi này.

CHƯƠNG

BỨC ẢNH TẬP THỂ DƯ RA NĂM NGƯỜI

Nếu nói lúc nãy là chúng tôi lên phải thuyền ma, vậy sau đó tấm ảnh tập thể có nhiều thêm năm người phải giải thích thế nào chứ?

Nghĩ nát óc cũng không ra, tôi đành quay lại hỏi chú Lê: “Sao mọi người lại phát hiện ra?”

Chú Lê thở dài, nói cho tôi một vài chuyện xảy ra sau khi tôi ngủ…

Có thể là lúc đó tôi vừa đói vừa lạnh, một mình ngồi trên ghế nhanh chóng ngủ thiếp đi. Đinh Nhất sợ tôi lạnh nên cởi áo khoác đắp lên người tôi, còn bọn chú Lê ngồi nói chuyện phiếm với Trần Cường.

Nhưng càng trò chuyện, ba người họ phát hiện Trần Cường này đúng là giống như người từ hai mươi năm trước tới đây, anh ta không biết điện thoại di động là gì không nói, thế mà lại còn dùng máy nhắn tin BB! Tuy rằng đến nay vẫn có rất nhiều người còn bảo tồn máy nhắn tin, nhưng vì cơ cấu trạm nhắn tin đã không còn từ lâu rồi, nên máy nhắn tin chỉ có thể nhìn chứ không thể dùng.

Sau khi ba người chú Lê phát hiện vấn đề này thì đều nhìn nhau, giám đốc Tôn còn định thử hỏi Trần Cường hôm nay là ngày tháng năm nào? Ai ngờ Trần Cường cúi đầu nhìn thoáng qua thời

gian trên máy nhắn tin, sau đó nói ra một mốc thời gian làm ba người bọn họ vô cùng khiếp sợ, ngày 31 tháng 3 năm 1994.

Lúc ấy vẫn là chú Lê phản ứng nhanh, chú lập tức liên tưởng đến có thể mấy người chúng tôi vì nguyên nhân nào đó mà quay về năm chiếc thuyền chở khách đó xảy ra chuyện.

Nhưng lịch sử đã định sẵn không thể thay đổi, cho nên chúng tôi cần phải nhanh chóng chóng rời khỏi thuyền này, nếu đi chậm, rất có khả năng sẽ gặp phải ba tên tội phạm cướp bóc kia!

Lúc ấy Đinh Nhất mới lập tức đánh thức tôi, cũng có những chuyện vừa rồi khi tôi tỉnh lại… Khó trách lúc ấy cả đám bọn họ đều vội vã rời khỏi du thuyền! Nhưng tôi nghĩ thế nào cũng không ra, những người đó rốt cuộc là người hay ma?

Tôi hỏi chú Lê, nhưng chú lại nói mình cũng không biết, lúc trước chú không cảm thấy có chút âm khí nào trên thuyền, nhưng sau khi rời thuyền tôi lại thấy dáng vẻ của họ sau khi chết…

Tưởng tượng đến Trần Cường và bác sĩ Triệu, trong lòng tôi rất khó chịu, người ta đã cứu chúng tôi, nhưng lúc chúng tôi biết bọn họ sẽ gặp nạn, ý nghĩ đầu tiên lại không phải cứu họ, mà là chạy trốn.

Nhưng chú Lê lại nói, lịch sử không thể thay đổi, nếu năm đó một thuyền người kia không chết, cũng sẽ có một nhóm người khác đắp vào chỗ hổng này y như vậy. Trước tiên không nói nhóm người kia có phải vô tội hay không, nhưng bởi vậy sẽ mang đến hiệu ứng cánh bướm không thể đo lường được… Hậu quả có lẽ sẽ càng thêm đáng sợ.

Phía Đông có một tia nắng mặt trời xuyên thủng bóng tối, bình minh rốt cuộc đã tới, lúc ánh sáng một lần nữa chiếu rọi mặt hồ, tất cả chuyện trải qua đêm qua thật giống như một giấc mộng hoàng lương, là thật hay giả ai cũng không phân biệt được rõ ràng.

Nắng sớm chiếu xuống mặt hồ, ánh vàng chói mắt, tôi nhớ bác sĩ Triệu từng dặn dò, mấy ngày nay không được nhìn thẳng ánh mặt trời, vì thế tôi cúi đầu nhìn xuống dưới chân, lại phát hiện trên cổ tay tôi còn đang quấn chiếc khăn lông mà trước đó Trần Cường đưa cho tôi đắp lên mắt, tuy rằng bây giờ nó đã khô kiệt rồi…

Nhìn khăn lông trên cổ tay, tôi biết chuyện ngày hôm qua đều là thật, người cứu chúng tôi chắc chắn không phải ma, nhưng bọn họ lại đúng là những người năm đó gặp nạn ư? Nghĩ đến đây tôi quay đầu hỏi ông anh lái thuyền: "Tấm ảnh chụp chung năm đó có thể xem ở đâu?"

Anh ta mang vẻ mặt mờ mịt nói: "Không có chỗ nào để xem đâu, nghe nói năm đó tấm ảnh này bị người nhà của một vị du khách rửa ra, sau đó rơi vào tay một phóng viên báo chí Đài Loan. Bởi vì bên chúng ta vốn dĩ không tìm được năm người dư ra kia, nên chuyện này chẳng giải quyết được gì."

Tôi thầm thất vọng, xem ra khả năng nhìn thấy tấm ảnh kia cực kỳ bé nhỏ, nhưng nếu không nhìn thấy được tấm ảnh đó, tôi hoàn toàn không tin bọn Trần Cường chính là những người năm đó trên du thuyền!

Chờ khi chúng tôi trở lại bến tàu, vừa lúc gặp được những chiếc thuyền khác chuẩn bị xuất phát tiếp tục đi tìm kiếm trên hồ. Lăn lộn hết một ngày đêm, chúng tôi đều đã cạn kiệt sức lực, thật sự không còn tâm tư quan tâm bọn họ có thể tìm được hay không rồi.

Trở lại khách sạn, ba chúng tôi cả cơm cũng không ăn, về phòng ngủ luôn. Một giấc này ngủ cực sâu, tôi còn mơ thấy rất nhiều người, trong đó có cả Trần Cường và bác sĩ Triệu người Đài Loan.

Chờ tôi ngủ đã đời thì thấy trời đã tối, Đinh Nhất và chú Lê tỉnh lại từ sớm, họ cũng đã ăn cơm trước. Chú Lê chỉ vào cơm trên bàn

nói: “Tỉnh rồi thì dậy ăn chút gì đi, vừa rồi bọn chú thấy cháu ngủ say quá nên không đánh thức cháu.”

Tôi chầm chậm từ trên giường ngồi dậy, khẽ lúc lắc cái đầu hơi mơ hồ, muốn cho mình tỉnh táo hơn một chút. Nói thật tôi không có khẩu vị, nhưng rốt cuộc đã một ngày một đêm không ăn gì, cho nên tôi phải ép mình ăn một ít.

Đinh Nhất thấy tâm trạng tôi không tốt, nên đi tới ngồi ở mép giường nói: “Vẫn nghĩ đến chuyện đó à?”

Tôi không đáp, chỉ khẽ gật đầu, ngay lúc đó tôi cảm thấy mình thật sự rất vô dụng, chỉ có thể trơ mắt nhìn người vô tội gặp nạn, lại không có cách nào. Trừ việc tìm xác chết, những chuyện khác tôi đều không hề có chút tác dụng…

Cảm giác này làm tôi nghĩ tới cha mẹ mình, nếu dị năng của tôi là cứu người thì tốt biết bao, không phải tìm người chết con mẹ gì hết!

Đinh Nhất thở dài nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, không ai có thể thay đổi chuyện đã xảy ra… Hiểu không? Nếu cậu tự ép mình rúc vào sừng trâu, đến cuối cùng người đau khổ chỉ có chính cậu thôi…”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, sau đó cười nói: “Tôi không sao, chỉ là ngẫu nhiên sẽ cảm thấy hơi mệt mỏi thôi…”

Chú Lê đi tới vỗ vai tôi nói: “Mau ăn chút gì đi! Chắc chắn là cháu bị hạ đường huyết nên tâm trạng mới suy sút.”

Tôi bị chú làm cho bật cười, đành phải bò dậy ăn một cái chân gà đã nguội lạnh. Khi đồ ăn xuống bụng, cảm xúc tiêu cực tột độ vừa rồi thật sự vơi đi một ít, chẳng lẽ để cho chú Lê nói trúng rồi, là vì đường huyết của tôi thấp quá à?

Nhưng tôi vẫn nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc nói: “Chú Lê, nếu

có một ngày tiền của cháu để dành đủ rồi, cháu rửa tay không làm nữa, đến lúc đó chú đừng ngăn cản cháu nhé!"

Chú Lê nghe xong lườm tôi rồi bảo: "Cậu trẻ, rất nhiều năm trước chú cũng từng có suy nghĩ giống cháu, nhưng bây giờ không phải vẫn còn làm việc mệt như chó đây à… Tiền là không có chuyện kiếm đủ hay chưa đâu."

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi đã gần như bình phục, giám đốc Tôn đến sớm đón chúng tôi ra bến tàu. Khi lại gặp ông anh lái thuyền kia lần nữa, chúng tôi đều nhìn nhau cười.

Dẫu sao đã trải qua sinh tử cùng nhau, không thể cứ gọi người ta là ông anh lái thuyền được, vì thế tôi chủ động hỏi tên họ của anh ta.

Anh lái thuyền họ Tạ, trong nhà đứng thứ tư, cho nên người quen biết không gọi là lão Tứ thì gọi là anh Tư.

CHƯƠNG

CỤC SẮT KỲ LẠ

Anh Tư thật ra không phải người địa phương, mười mấy năm trước cả nhà từ Tề Tề Cáp Nhĩ chuyển đến đây, do xuất thân là hải quân nên làm việc trên nước cũng không có vấn đề gì.

Ban đầu anh ta sống dựa vào thuỷ sản trong hồ, về sau dần dần phát hiện làm du lịch nhanh ra tiền, vì thế bỏ hết vốn liếng mua hai chiếc thuyền chở du khách trên hồ để kiếm tiền.

Tôi nghe ra anh Tư này lại là đồng hương Đông Bắc, vì thế càng nói càng thân quen, chớp mắt đã không còn cảm giác xa lạ như trước. Anh ta kể với tôi trong nhà mình giờ có hai đứa nhỏ đang đi học, một đứa học cấp ba, một đứa học cấp hai, chi tiêu một tháng rất nhiều, nhưng bây giờ anh ta làm du lịch, tiền một tháng kiếm được vẫn có dư dả, ngày tháng trôi qua cũng rất tốt.

Tôi thầm hâm mộ không thôi, tuy rằng mỗi ngày anh ta phải bôn ba bên ngoài, nhưng trong nhà có vợ có con, cuộc sống cũng coi như sung túc, đây không phải là cuộc sống mà đại đa số người theo đuổi ư?

Tôi tin nếu mình cũng có một ngày như vậy, nhất định sẽ không chút do dự rửa tay không làm nữa! Đừng nói là tôi, cho dù là chú Lê, nếu có thể có vận mệnh tốt như vậy, chắc chắn chú ấy cũng

không muốn cô độc cả đời như bây giờ.

Trong lúc tôi và anh Tư nói chuyện phiếm, thuyền của chúng tôi đã nhanh chóng rời khỏi bến tàu. Lần này mục đích của chúng tôi rất rõ ràng, thẳng hướng đến chỗ ngày hôm qua xảy ra chuyện, sau đó tiếp tục tìm kiếm.

Sáng hôm nay nghe giám đốc Tôn nói, những thuyền tìm kiếm mà hôm qua lúc chúng tôi trở về gặp được, họ đã tìm suốt một ngày trên mặt hồ nhưng vẫn không có kết quả, nếu không phải là ông chủ lớn của họ xảy ra chuyện, đoán chừng là đã từ bỏ từ lâu rồi.

Khi nói chuyện, thuyền của chúng tôi đã chạy đến vùng nước “xảy ra chuyện” lúc tước, nhưng khiến chúng tôi không ngờ tới là lại có mấy chiếc thuyền đang loanh quanh trên mặt nước, giống như giăng lưới đánh cá, nhưng khi họ vớt được cá thì lại ném cả về lại hồ.

Tôi tò mò hỏi: “Mấy anh kia đang làm gì thế?”

Anh Tư cười lạnh một tiếng và nói: “Còn làm gì nữa? Tìm kho báu chứ đâu!”

“Kho báu? Trong hồ có thể có kho báu gì chứ?”

Anh Tư giơ tay chỉ chỉ lên đầu chúng tôi, sau đó tuỳ tiện quơ quơ, tôi lập tức hiểu anh có ý gì!

“Anh nói là họ đang tìm ngôi sao băng rơi xuống hồ à?” Tôi hơi giật mình nói.

Anh Tư gật đầu: “Ừ, hôm qua tôi có nghe nói, giờ là ít rồi đấy, nghe nói ngày hôm qua mới gọi là đồ sộ kìa, cùng lúc có cả trăm chiếc thuyền nhỏ, đều chỉ để vớt thiên thạch trong hồ thôi.”

Tôi nghe thế buồn cười nói: “Dùng lưới đánh cá có thể vớt lên ư?”

Anh Tư nhún vai: “Tôi thấy không chịu nổi…”

“Vị trí không đúng…” Đinh Nhất ngồi cạnh tôi lạnh lùng nhả một câu.

Tôi nghe thế thì lên tinh thần hẳn: “Lúc ấy không phải anh nhắm mắt không nhìn thấy gì sao?”

Nhưng Đinh Nhất lại đứng đắn nói: “Trước khi nhắm mắt có nhìn thấy…”

“Vậy anh thấy thứ kia rơi xuống chỗ nào?” Tôi truy hỏi.

Đinh Nhất nhìn mặt hồ phía xa nói: “Chắc chắn bọn họ sẽ không tìm thấy, bởi vì thứ kia bay đi xa hơn thị giác của con người. Tuy rằng lúc ấy rơi xuống hồ nhìn như gần ngay trước mắt, nhưng thực tế khoảng cách lại rất xa, nếu không lúc ấy thuyền của chúng ta đã không phải chỉ lung lay vài cái đơn giản như vậy đâu.”

Anh Tư nghe xong cũng gật đầu: “Ừ, tôi cũng đồng ý điểm này, thứ kia dù không cần quá lớn, chỉ bằng quả bóng rổ thôi, nếu thật sự rơi xuống ở khoảng cách gần như chúng ta thấy, với tốc độ lúc đó, không chừng con thuyền nhỏ này của tôi đã sớm bị sóng đánh lật rồi.”

Vì để không làm mất thời gian những con thuyền kia tìm kho báu, ca nô của chúng tôi cố ý vòng qua thuyền của họ, tiếp tục lái về phía trước. Lần này tôi đề nghị đừng lên đảo, trước tiên cứ tìm kiếm trên mặt hồ, bởi vì dưới nước mới là nơi chủ yếu chúng tôi nên tìm.

Dĩ nhiên giám đốc Tôn cũng không có ý kiến, suy cho cùng nên tìm như thế nào là theo lời chúng tôi cả. Vì thế tôi bảo anh Tư lái thuyền chậm một chút, còn mình thì nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận vùng nước chung quanh, không bỏ qua mọi ngóc ngách.

Nhưng kể cũng kỳ lạ, dưới nước sạch sẽ lạ thường, giống như

vật chết gì cũng không có, theo lý mà nói khả năng này không lớn, nhưng tôi lại không hề cảm nhận được gì? Chẳng lẽ những người đó thật sự không ở dưới nước ư?

Cuối cùng không còn cách nào, tôi chỉ có thể bảo anh Tư tiếp tục lái lên phía trước, tôi thì tiếp tục cảm nhận xung quanh, nhưng cố gắng nửa ngày vẫn không cảm nhận được cái gì cả. Lúc lòng tôi đang nôn nóng, nhưng trên mặt vẫn phải biểu hiện cực kỳ bình tĩnh, đột nhiên nghe Đinh Nhất thình lình la lên: "Dừng thuyền!"

Chú Lê thấy thế bèn hỏi anh ta sao thế? Nhưng anh ta lại nói một cách không chắc chắn: "Con cảm thấy dưới này hình như có thứ gì..."

Tôi và chú Lê nghe xong cũng đều không hiểu ra sao, không ngờ Đinh Nhất lại cảm nhận được thi thể trước cả tôi? Nhưng Đinh Nhất nhanh chóng nói cho tôi biết, thứ phía dưới không phải thi thể gì cả, chỉ là anh ta cảm thấy một loại năng lượng rất mạnh phát ra từ đáy nước thôi.

Tôi bèn chúi đầu xuống nước, muốn xem bên dưới có thứ gì. Đinh Nhất kéo tôi lại nói: "Cậu nhìn như vậy cũng không nhìn tới đâu, mọi người ở trên này chờ một lát, tôi lặn xuống xem thử..."

"Lặn... Lặn xuống? Đồ lặn gì anh cũng không có đó, cứ lặn xuống thế có được không?" Tôi giật mình nói.

Nhưng Đinh Nhất rất tự tin bảo: "Không sao, yên tâm đi, tôi chỉ xuống xem thử, tới cực hạn sẽ đi lên."

Anh ta nói xong thì cởi quần áo ra, sau đó thả người nhảy xuống nước. Anh Tư nhìn thấy cũng liên tục khen ngợi Đinh Nhất bơi giỏi. Tôi nghĩ thầm, trong ba chúng tôi, cũng chỉ có anh ta là tinh thông mười tám môn võ nghệ thôi.

Sau khi Đinh Nhất xuống nước, tôi và chú Lê vẫn tỳ vào mép thuyền ngóng nhìn dưới nước, xét cho cùng hai chúng tôi đều là

vịt cạn, nếu anh ta xảy ra chuyện gì thật, vẫn phải trông cậy vào anh Tư mới được.

Cũng may chưa được chốc lát Đinh Nhất đã trồi lên, nhưng tôi lại thấy trong tay anh ta cầm một thứ lớn bằng quả banh tennis. Khi Đinh Nhất đưa thứ kia ra khỏi nước, đầu tôi liền ong lên, trong tai vang ù ù.

Từ khi thứ này ra khỏi nước, dường như cảm nhận của tôi nhanh nhạy hơn rất nhiều, tôi đã có thể cảm nhận được rõ ràng chung quanh đều có vật chết, chẳng lẽ do thứ này ngăn chặn cảm nhận của tôi?

Chờ Đinh Nhất lên lại thuyền, anh ta đưa đồ trong tay cho chú Lê nói: "Chính là thứ này!"

Chúng tôi nhìn kỹ, phát hiện là một cục sắt vô cùng cứng lớn cỡ quả banh tennis, hơn nữa còn là cục sắt bề ngoài bị đốt không theo quy tắc gì.

"Đây là cái gì thế?" Anh Tư cau mày hỏi.

Tôi lấy từ tay chú Lê nhìn thử, thật ra trong lòng đã hiểu rõ, vì thế nói bừa: "Thứ này tà khí quá nặng, không thể cho nó vào nước nữa, bằng không dù chúng ta lật ngửa chỗ này lên, cũng không tìm thấy Hải Phong Hào đã mất tích!"

Chú Lê thấy tôi tỏ vẻ chuyện như thật là biết ngay tâm tư của tôi, vì thế cũng ở một bên hát đệm theo: "Ừm, thứ này đích thật là tà khí quá nặng, vẫn nên lấy vải đỏ bọc lại trước đã, chờ chúng ta tìm được Hải Phong Hào rồi hẵng xử lý đi."

CHƯƠNG

NGƯỜI GIÚP VIỆC MẤT TÍCH

Chú Lê nói xong lấy ra một tấm vải đỏ, bọc kỹ cục sắt kia, bỏ vào trong túi đeo bên người.

Anh Tư là người hàng năm đi lại trên nước, đương nhiên sẽ rất mê tín, khi vừa nghe nói thứ này tà khí nặng thì vội vàng hỏi chúng tôi có muốn về trước xử lý thứ này trước rồi mới quay lại tìm kiếm tiếp hay không!

Chú Lê xua tay với anh ta và nói: “Không cần thế đâu, chỉ cần thứ này vẫn còn ở trên người tôi thì sẽ không có tà khí xâm hại đến mọi người.”

Tôi ở cạnh xem, cảm thấy hình như giám đốc Tôn không tin tưởng lắm, cũng có thể là ngại anh Tư ở đây nên cũng không nói gì thêm. Có điều nếu giờ anh ta không nói, vậy sau này dù có nhắc lại chuyện đó chúng tôi cũng sẽ không thừa nhận.

Thuyền tiếp tục lái chầm chậm về phía trước, xuyên qua giữa các hòn đảo nhỏ, tôi nhắm chặt mắt cảm nhận hết thảy chung quanh một cách cẩn thận… Đột nhiên, lúc ca nô vòng qua một hòn đảo cỡ trung, một cảm giác quen thuộc nảy lên trong nháy mắt.

Đó là một chiếc du thuyền cỡ vừa, lúc này nó đang lẳng lặng nằm nghiêng dưới đáy hồ, cùng với đó là rất nhiều đoạn ký ức

ngắn không đếm xuể, ồ ạt tràn vào đầu tôi…

Ban đầu những người này đều chơi bời trên thuyền vô cùng vui vẻ, có chụp ảnh, có ăn uống, không khí rất tốt. Mà lần này sở dĩ vị doanh nhân nổi tiếng đó tụ họp với bạn bè trên du thuyền là vì ông ta có một thứ muốn cho ông bạn cũ của mình giám định và thưởng thức một chút.

Ông bạn cũ của ông ta họ Vương, hiện là nhân vật tầm cỡ Thái Sơn Bắc Đẩu của giới đồ cổ trong nước.

Thứ đồ kia là trong một lần ngẫu nhiên, ông ta tham gia một buổi đấu giá tư nhân ở nước ngoài mà có được, nói là năm xưa liên minh tám nước cướp đi từ vườn Viên Minh. Thứ đó tuy kích cỡ không lớn, hơn nữa trong mắt một người ngoài nghề như tôi chỉ là một chung rượu nhỏ bằng sứ, nhưng nghe nói nó nổi tiếng khắp giới sưu tầm!

Hơn nữa nó còn có cái tên vô cùng khí phách: ly Ca Diêu Bát Phương.

Bởi vì tên tuổi của thứ đó quá nổi, vị doanh nhân này cũng sợ lỡ như mình mắc lừa thì không hay, mất tiền là chuyện nhỏ, nhưng mất thể diện lại là chuyện lớn! Nên chuyện ông ta có được thứ này, trừ vợ biết thì cả bọn nhỏ nhà mình cũng không hay.

Vốn ông ta định để ông Vương bạn già của mình giám định trước một chút, nếu là đồ thật, sau đó mới công bố ra là mình mua được một bảo vật giá trị liên thành ở nước ngoài.

Cho nên lần này bọn họ lấy chuyện du ngoạn làm lá chắn, thật ra là để giám định thật giả cho thứ đó…

Sau khi lên thuyền, phụ nữ và bọn nhóc chơi thế nào thì cứ chơi, còn vị doanh nhân này và ông Vương kia cùng xuống tầng dưới khoang thuyền.

Qua đánh giá của ông Vương, ông ta khẳng định với ông bạn già của mình: "Ông mua được đồ thật rồi!"

Lúc ấy hai người còn rất sung sướng, cùng nhau khui rượu vang chúc mừng, sau đó vị doanh nhân này cất cái chung đó vào trong két sắt trên thuyền, rồi trở lên boong tàu với ông Vương để cùng liên hoan với mọi người.

Thời gian nhanh chóng tới buổi chiều, mọi người chơi rất đã đời, lúc này người lớn hai nhà đều đề nghị rằng đã không còn sớm, nên lái du thuyền quay về thôi! Hơn nữa ông Vương cũng cảm thấy thứ quý giá như vậy vẫn nên cất trong két sắt ở nhà an toàn hơn.

Khi ấy vị doanh nhân này còn bảo ông ta yên tâm, nói két sắt trên thuyền của ông vừa không sợ lửa cũng chẳng sợ nước, cho dù thuyền chìm, đồ vẫn y nguyên như cũ.

Ông Vương là một người rất tin vào số học siêu hình, nghe bạn già của mình nói vậy thì ngăn cản ông ta: "Ở trên thuyền đừng nói mấy lời đó, không may mắn."

Sau đó người giúp việc đi theo thuyền vắt nước cam giải ngấy cho mọi người, dù gì vừa rồi cũng đã ăn rất nhiều thứ, đặc biệt là mấy đứa trẻ. Nhưng kỳ quái chính là, sau khi những người này uống xong ly nước cam, mọi ký ức của họ đều ngừng lại.

Nói cách khác, những người lúc ấy ở trên thuyền uống nước cam xong đều chết hết! Nhưng rốt cuộc là họ chết đuối hay bị nước cam độc chết chứ? Hơn nữa tôi còn phát hiện một bí mật càng động trời hơn, đó chính là trong chiếc thuyền chìm dưới nước, chỉ có mười một cái xác… Người giúp việc đi theo thuyền kia vẫn chưa chết.

Bởi vì những người này chết quá sớm, trong trí nhớ của họ tôi không nhìn thấy được du thuyền chìm như thế nào, nhưng thiếu đi

một người so với trong dự đoán của tôi, phương diện này nhất định có vấn đề. Hơn nữa du thuyền này đang yên lành, không sóng không gió sao lại chìm? Chắc chắn là có liên quan đến người giúp việc duy nhất còn sống kia.

Hiện giờ chuyện không rõ ràng, tôi vẫn chưa thể nói ra phát hiện của mình, vì thế bèn quay lại nói với giám đốc Tôn: “Thông báo cho cảnh sát đường thuỷ đi! Thuyền ở dưới này…”

Giám đốc Tôn lập tức lấy điện thoại ra, thông báo cho cảnh sát đường thuỷ vẫn đang tìm kiếm ở vùng nước gần đó, còn chú Lê cũng gọi điện thông báo cho chủ thuê đã liên hệ với chúng tôi.

Ca nô của cảnh sát đường thuỷ đến vùng nước chỗ chúng tôi rất nhanh, họ đưa tới nhân viên tìm kiếm dưới nước chuyên nghiệp. Hai thợ lặn lặn xuống đáy hồ không bao lâu đã nổi lên, sau đó ra hiệu có một chiếc du thuyền ở dưới.

Sau đó mấy người thợ lặn tìm được tổng cộng mười một cái xác bên trong con thuyền đã chìm, lúc ấy cảnh sát phân tích cái xác còn thiếu rất có thể đã rơi xuống hồ lúc thuyền chìm, vì thế họ cẩn thận tìm quanh chỗ đáy hồ mà thuyền bị chìm, nhưng vẫn không tìm được gì cả.

Bởi vì chính chủ đã tìm được, nên chủ thuê chúng tôi, cũng chính là cậu Uông - con trai của doanh nhân nổi tiếng kia, nhanh chóng đáp máy bay đến đây, mà theo đuôi anh ta tới còn có phóng viên của các kênh truyền thông lớn.

Cậu Uông này độ chừng ba mươi tuổi, có đôi mắt khiến người ta có cảm giác hào hoa phong nhã, trên người cũng không có khí chất kiêu căng hủ bại của đám con ông cháu cha.

Từ khi anh ta tới, bên cạnh vẫn có một nhóm người đi theo, bây giờ anh ta đã trở thành người thừa kế duy nhất của công ty, chắc đều là người theo sau chờ thời nịnh bợ.

Lúc nhìn thấy chúng tôi, đầu tiên anh ta cảm ơn chú Lê đã giúp tìm lại di thể của cha mẹ. Đồng thời chú Lê cũng bảo anh ta nén bi thương, sau này còn rất nhiều chuyện chờ anh ta xử lý.

Cậu Uông nghe thế thì nói với vẻ mặt đau khổ, hy vọng chú Lê có thể giúp anh ta xử lý hậu sự cho cha mẹ, suy cho cùng bản thân còn quá trẻ, có rất nhiều chỗ không hiểu vẫn phải nhờ vào chú Lê.

Dĩ nhiên chú Lê cũng không khách sáo với anh ta, vì thế gật đầu nói: "Cậu Uông vẫn nên xử lý xong chuyện trước mắt đã, hậu sự của hai ông bà, chờ mọi chuyện ổn thoả rồi chúng ta sẽ ngồi xuống cùng nhau thương lượng."

Do sự việc chìm thuyền lần này ảnh hưởng rất lớn, nên cảnh sát cần phải đưa ra một kết quả điều tra thích đáng để dẹp yên áp lực của dư luận, vì thế ba ngày sau khi vớt được thi thể, họ cũng kéo chiếc thuyền chìm kia về lại bến tàu.

Mà trong ba ngày này, mấy người chúng tôi vẫn ở lại khách sạn chờ tin tức. Đương nhiên tôi cũng nhân lúc này kể lại cho hai người họ chuyện mình đã nhìn thấy.

Chú Lê nghe xong trầm tư rất lâu, rồi mới nói sâu xa: "Như vậy xem ra, chờ khi tàu lên bờ, chúng ta phải đi xem thử chiếc Hải Phong Hào mới được."

CHƯƠNG

KÉT SẮT RỖNG

Vì đã nói trước với cậu Uông, nên trước khi quay về bến tàu, du thuyền chở ba chúng tôi đi đến chỗ thuyền đắm.

Theo như báo cáo khám nghiệm hiện trường của cảnh sát, nguyên nhân của việc đắm tàu là do có một lỗ thủng lớn dưới đáy thuyền.

Hơn nữa, theo miêu tả của thợ lặn đến gần thuyền nhất, lúc đó các thi thể đều tập trung ở tầng hai của khoang thuyền, cửa thuyền đóng kín. Nhưng nhìn tư thế chết của họ, lúc họ chết rất nhẹ nhàng, không giống người bị chết đuối. Điều này đã khiến cảnh sát nghi ngờ.

Nếu là bình thường, khi người trên thuyền phát hiện nước vào, đầu tiên bọn họ chắc chắn sẽ để nhân viên cứu hộ hỗ trợ mặc áo phao cứu sinh, nhanh chóng di chuyển lên trên boong tàu chờ cứu viện. Nhưng cả mười một thi thể này đều nằm trong khoang thuyền, trong đó có cả nhân viên cứu hộ.

Còn lỗ thủng dưới đáy thuyền, rõ ràng có dấu vết do con người phá hoại, hơn nữa là đục thủng từ bên trong, như vậy chứng minh người phá hỏng đáy thuyền lúc đó cũng ở trên thuyền.

Mặc dù bây giờ chúng tôi còn chưa thể xác định người giúp việc

kia còn sống hay đã chết, nhưng cả thuyền đều là sau khi uống nước cam của bà ta mới xảy ra chuyện, nên đối tượng tình nghi lớn nhất là bà ta.

Lúc chúng tôi đi vào nơi đặt két sắt của khoang thuyền, két sắt vẫn còn nguyên vẹn không có dấu vết cạy phá. Cậu Uông không ở đây, chúng tôi cũng không tiện mở két, vì thứ bên trong quá quý giá, vạn nhất có sơ xuất, chúng tôi cũng không giải thích rõ ràng được.

Chú Lê tự gọi điện cho cậu Uông, bảo anh ta tạm gác mọi chuyện lại đi đến chỗ thuyền đắm ngay. Cậu Uông cũng biết cân nhắc, lập tức chạy đến.

Cảnh sát đã liên hệ qua với anh ta, nói cho anh ta biết bản án đã được xác định là vụ án hình sự, lúc nhận tin anh ta đã bị xúc động mạnh.

Chú Lê vẻ mặt kín đáo nói với anh ta: “Thật ra, sau khi đến đây, tôi đã thấy có chuyện khác thường, nhưng vẫn không tìm được Hải Phong Hào, Lê tôi cũng không tiện sớm nói ra.”

Cậu Uông vội nói: “Lê đại sư đã biết nguyên nhân?”

Chú Lê gật đầu nói: “Tôi tìm cậu đến chính là để cậu mở cái két sắt này, chứng thực suy nghĩ trong lòng tôi.”

Cậu Uông khó xử nói: “Nhưng mật mã của két sắt này tôi cũng không biết, nếu không cứ phá nó đi!”

Tôi lập tức nói: “Tuyệt đối không thể!”

Cậu Uông nghi ngờ nhìn tôi hỏi: “Vì sao?”

Trong lúc nhất thời tôi cũng không biết nên trả lời anh ta thế nào, nên nhìn về phía chú Lê, tôi cũng không thể nói với anh ta, trong két sắt có ly Ca Diêu Bát Phương, nếu phá két khác gì đập vỡ cái ly đâu?

Chú Lê nhận được ánh mắt của tôi, nhẹ nhàng vỗ bả vai cậu Uông nói: “Tôi tính ra ngay trước khi thuyền chìm, trong két sắt này có thứ mà khi còn sống bố mẹ cậu rất yêu quý, cực kỳ quý giá! Nếu thứ kia bây giờ không còn ở bên trong, thì đây chính là mầm họa của lần đắm thuyền này. Thế nhưng nếu bây giờ thứ kia vẫn còn trong két, cứ cố phá đi cũng không tránh khỏi có hại!”

Cậu Uông biết cha mình thích tích trữ đồ cổ, có khi trong két này có thứ đồ cổ liên thành gì đó, cưỡng ép đập ra là vạn lần không được. Thế nhưng nếu không có mật mã lại không phá được, thì làm sao mà mở được đây?

Tôi thấy cậu Uông cau mày nhìn két sắt không nói gì, có lẽ là đang nghĩ làm sao để mở!

Thật ra trong trí nhớ của cha anh ta, tôi đã từng nhìn thấy mật mã. Nhưng tôi cũng không thể tự dưng nói cho anh ta được!

Nếu thứ kia còn ở bên trong thì không sao, nếu chẳng may bị người khác cầm đi, vậy chúng tôi chẳng phải lập tức trở thành kẻ tình nghi lớn nhất à.

Tôi nghĩ nửa ngày, thì thầm mấy câu với chú Lê, chú ấy hiểu ý cười một tiếng nói: “Cậu Uông, dù sao cũng đã như thế này, qua mấy ngày nữa làm hậu sự cũng cần ngày sinh tháng đẻ của cụ nhà, hay là giờ cậu cho tôi ngày sinh tháng đẻ của ông, để tôi làm một quẻ, hỏi cụ nhà xem thế nào?”

Cậu Uông sững người, mặc dù anh ta lúc đó không nói ra, nhưng dựa vào vẻ mặt thì không khó để biết anh ta chẳng tin chú Lê có thể làm điều này.

Có điều cậu Uông cũng biết ngày sinh tháng đẻ sớm muộn cũng phải cho chú Lê, nếu đã không sớm thì muộn, cho thì vẫn là cho, bây giờ cho cũng chẳng khác là bao. Thế là anh ta mở phần ghi nhớ trong điện thoại đọc ngày sinh tháng đẻ của cha mình cho chú

Lê.

Chú Lê chép ngày sinh của cha cậu Uông, làm như thật viết lên một tờ bùa vàng, sau đó miệng niệm chú, hùng hồn đầy lý lẽ… Chỉ thấy bùa vàng trong tay chú ấy không đốt mà tự cháy.

Ngọn lửa màu lam âm u rất nhanh đốt sạch bùa vàng, nhưng trên tro giấy lại có một dãy số! Mặc dù tôi không biết chú Lê làm thế nào làm được, nhưng dãy số kia chính là dãy số tôi đã nói cho chú ấy.

Cậu Uông nhìn cảnh này cũng ngây dại, kinh hãi một câu cũng không nói nên lời. Lúc này chú Lê mỉm cười nói: "Cậu Uông, dãy số này là mật mã cụ nhà nói cho tôi biết, cậu thử xem sao."

Cậu Uông ngây ngốc gật đầu, sau đó đi đến trước két sắt mở khóa. Anh ta nhanh chóng nhập dãy số vào, sau tiếng "lạch cạch", két sắt mở ra.

Đúng như cha cậu Uông nói, cho dù là thuyền chìm, đồ bên trong cũng không bị tổn hại, bây giờ đúng là như thế, bên trong một giọt nước cũng không vào.

Nhưng vấn đề là, trong két bây giờ ngoài một cái hộp có tạo hình cổ quái, thì không có gì! Mấy người chúng tôi lặng lẽ nhìn cái hộp trong két, không biết nên nói gì.

Trong cái hộp này có một vết lõm hình dạng kỳ lạ, chứng tỏ trước đó có một vật có hình dạng tương ứng đặt trong đó.

"Trong này từng có một thứ cực kỳ quý giá, không biết cậu Uông có biết là thứ gì không?" Chú Lê chỉ vào hộp nói.

Cậu Uông mờ mịt lắc đầu nói: "Cha tôi cất giữ nhiều thứ, tôi cũng không biết lần này ông ấy muốn cầm thứ gì cùng đánh giá với chú Vương."

Nhìn cái hộp rỗng, tôi biết suy đoán trong lòng mình đã đúng

đến tám chín phần, thế nên tôi nháy mắt với chú Lê, chú ấy lập tức hiểu ý.

Chú ấy chỉ vào hộp nói với cậu Uông: “Tôi đã từng tính ra được thứ này trước đó vẫn ở trên thuyền, nhưng bây giờ chỉ còn lại hộp rỗng, hiển nhiên chuyện thuyền đắm lần này có liên quan lớn đến nó.”

“Ý của Lê đại sư là có người đã trộm đồ trong két, sau đó làm đắm du thuyền?” Cậu Uông hỏi lại.

“Trước mắt có lẽ đúng là như vậy… cho nên cậu Uông à, anh vẫn nên nhanh chóng làm rõ cụ nhà đã bị mấy thứ gì!”

Mặc dù chúng tôi đều biết trong đó chính là ly Ca Diêu Bát Phương, thế nhưng lại không thể nói thẳng cho cậu Uông biết, bởi vì thứ này phải do anh ta tự tìm hiểu.

CHƯƠNG

ĐỒ CỔ GIÁ TRÊN TRỜI

Thật ra đây cũng không phải việc khó, nếu cậu Uông có chút chuyện này cũng không điều tra được thì tôi cũng thấy lo cho công ty của cha anh ta rơi vào tay anh ta sẽ ra dạng gì!

Sau khi từ bến tàu về đến khách sạn, chúng tôi chỉ ngồi chờ điện thoại của cậu Uông, thật ra không chỉ có chúng tôi, chính cậu Uông cũng phải tự hiểu, chắc chắn người trộm đồ cổ trong két sắt là người bên cạnh cha anh ta, nếu không sẽ không biết được mật mã của két sắt.

Nhưng người này là ai? Là người người giúp việc kia à? Chú Lê từng bảo cậu Uông chuyển tài liệu chi tiết về người giúp việc kia vào điện thoại của chú ấy, theo như tư liệu đó, người này tên là Lý Đông Hương, năm nay năm mươi tư tuổi, đã làm việc cho nhà bọn họ mười năm, nắm rõ chuyện nhà bọn họ trong lòng bàn tay.

Nhưng một bà thím hơn năm mươi tuổi, có thể một mình tự hạ độc, trộm đồ, đục thủng thuyền, cuối cùng còn chạy thoát được à?

Trước mắt cảnh sát chỉ đưa người giúp việc Lý Đông Hương vào danh sách người mất tích, chứ không đưa bà ta vào danh sách tình nghi. Nhưng nếu như không thể nhanh chóng tìm được bà ta, chân tướng sự việc vĩnh viễn không ai biết được…

Tôi vốn cho rằng việc này chỉ cần tìm được Hải Phong Hào, nhiệm vụ của chúng tôi đã hoàn thành, nhưng không ngờ lại có thêm vụ án này.

Chú Lê vì muốn mở rộng khách hàng tiềm năng, chắc chắn chú sẽ giúp cậu Uông điều tra rõ ràng, nên chúng tôi đành phải ở lại.

Thế nhưng chúng tôi cũng chưa quen cuộc sống ở đây, dù có muốn tìm cảnh sát hỏi ít chuyện thì họ cũng không để ý đến! Đây cũng không như ở nhà, có chuyện thì tìm Bạch Kiện là được. Đây là nơi xa, hơn nữa lại tự trị, nếu như không đến mức ngàn cân treo sợi tóc thì tôi cũng không muốn làm phiền Bạch Kiện.

Buổi tối, ba người chúng tôi ngồi trong phòng khách sạn bàn bạc xem nên làm gì tiếp theo, thì đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Chúng tôi nhìn nhau, giờ này còn ai đến chứ?

Đinh Nhất ra mở cửa, thấy người bên ngoài là cậu Uông, nhìn sắc mặt anh ta nặng nề, có lẽ đã điều tra được chuyện gì đó. Chú Lê mời anh ta vào phòng, hỏi anh ta có chuyện gì gấp mà đến vào giờ này?

Sau khi anh ta vào phòng, cố gắng ổn định tâm trạng của mình, rồi lấy một xấp tài liệu đưa cho chú Lê. Bên trong đó có ảnh một chiếc ly sứ màu xanh biếc.

Tôi nhìn qua, đồ sứ trong ảnh kia chính là ly Ca Diêu Bát Phương. Xem ra anh ta cuối cùng cũng điều tra được cha anh ta vì thứ gì mà mất mạng !

“Lê đại sư, thứ này chính là đồ cổ bị mất trong tủ bảo hiểm của cha tôi… Đây là thứ cha tôi mới mua được trong một hội đấu giá tư nhân ở bên Pháp tháng trước, giá mua là bốn triệu đô.”

Chú Lê thì hỏi: “Lúc đó có những ai biết chuyện này?”

Cậu Uông nói: “Lúc đó cũng không có nhiều người biết, ngay cả

tôi là con trai ông giờ cũng mới biết. Có điều khi đó sang Pháp cùng cha tôi còn có mấy nhân viên chủ chốt trong công ty, chắc chắn họ có biết.”

“Vậy còn người trong nhà? Trong nhà ngoài mẹ anh ra liệu còn ai có thể biết không?” Tôi hỏi.

“Em gái tôi không có nhà, chắc chắn nó không biết, tôi cũng ít khi về, nếu như nói là ngoại trừ người nhà tôi thì người còn lại chính là dì Hương - người giúp việc của nhà tôi.”

Chú Lê nhướng mày nói: “Dì Hương mà cậu nói là Lý Đông Hương? Bà ta còn người nhà khác?”

Cậu Uông nói: “Lúc chồng dì ấy chết, mẹ tôi thấy đáng thương nên đã để dì ở lại nhà mình. Dì ấy có một người con trai, nhưng nghe nói vẫn ở nước ngoài làm ăn, chưa từng về nước.”

“Sau khi xảy ra chuyện anh có liên lạc với con trai của dì ấy không?” Tôi nói.

Cậu Uông lắc đầu nói: “Không, tôi cũng nghĩ đến việc liên lạc với anh ta, nhưng không biết liên lạc kiểu gì.”

Chú Lê vẫn cau mày: “Đã có kết quả kiểm tra pháp y chưa?”

Cậu Uông nói: “Nguyên nhân cái chết của tất cả mọi người đều là chết chìm, có điều trong dạ dày của họ và kiểm tra máu có phát hiện hàm lượng nhỏ axit midazolam maleic, thường được gọi là Lục Nguyệt Tây.”

Chú Lê sầm mặt nói: “Xem ra bọn họ bị người ta cho thuốc mê, nên mới không có biểu hiện của người chết đuối thông thường.”

Cậu Uông phẫn hận nói: “Tôi phải điều tra ra là kẻ nào làm! Chỉ vì một cái ly mà ra tay tàn độc như thế!”

Chú Lê nhìn ảnh chụp ly Ca Diêu Bát Phương, nói với cậu Uông sự nghi ngờ của chúng tôi… cậu Uông nghe xong rất ngạc nhiên,

anh ta không thể tin được nói: “Dì ấy có thể tài giỏi như vậy à?”

Chú Lê thở dài nói: “Vấn đề bây giờ không ai rõ được, có điều có hai điểm khẳng định có liên quan đến bà ta, một là thuốc mê là thông qua đồ ăn nước uống họ ăn vào, mà người có cơ hội tiếp xúc trực tiếp với những thứ này chỉ có Lý Đông Hương. Thứ hai chính là mật mã két sắt, mặc dù cụ nhà chắc chắn không nói mật mã cho bà ta biết, nhưng cũng không loại trừ khả năng thông qua cách nào đó mà bà ta biết mật mã. Mặc dù bây giờ đang mất tích, nhưng cũng không thể nói là bà ta đã chết, cho nên đến bây giờ bà ta là người duy nhất trên chiếc du thuyền kia còn sống sót, cũng chính là nghi phạm lớn nhất!”

“Bà ta có đồng phạm không?” Cậu Uông cũng nghi ngờ nói.

“Cái này khó nói được… Cho nên tôi mới hỏi cậu ở trong nước bà ấy có người thân không.” Chú Lê hỏi.

Lúc này tôi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nên hỏi anh ta: “Anh đã nói chuyện ly Ca Diêu Bát Phương với cảnh sát chưa?”

Cậu Uông gật đầu: “Tôi đã báo với cảnh sát, bọn họ sẽ tìm kiếm theo hướng ly Ca Diêu Bát Phương mất tích, bây giờ chỉ có thể tìm được thứ này mới tra được ai là người đưa nó từ Phong Hải Hào ra ngoài!”

Tôi nghe xong thầm nghĩ, nếu thế phải tìm đến bao giờ chứ! Thứ này có phải thịt heo hay cải trắng đâu, ra tay chậm là sẽ mất trắng. Nếu tôi là người lấy trộm, thì ít nhất cũng phải cất ba năm, năm năm, đến lúc đó giá cả cũng không biết cao hơn bao nhiêu! Vì mấy ngàn vạn giấu đi vài năm cũng là bình thường!

Sau khi tiễn cậu Uông về, mấy người chúng tôi lại bàn lại, cảm thấy đem hy vọng đặt hết vào sự xuất hiện của ly Ca Diêu Bát Phương kia thì không thực tế. Có lẽ cậu Uông lúc này còn đang bận rộn tiếp nhận tài sản thừa kế từ cha mình, không thể điều tra

tiếp, dù sao cũng chết mười một người, đây không phải chuyện nhỏ.

Sáng hôm sau, chú Lê gọi điện cho cậu Uông, nói cho anh ta biết chúng tôi định quay về, về chuyện cha mẹ và em gái anh ta ở nhà tang lễ, chờ anh ta thu xếp ổn thỏa ở đây lại tìm chúng tôi sau.

CHƯƠNG

KHÔNG NGỜ LÀ ANH TA

Mấy ngày nữa là đến mùng một tháng năm nên không dễ đặt vé máy bay, chúng tôi tìm trên mấy trang web mới mua được ba vé bay đêm về Bắc Kinh.

Trước đó ba chúng tôi không phải là bôn ba bên ngoài thì cũng vật vờ trong khách sạn chờ tin, khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ nên muốn tìm một chỗ tốt để chơi.

Nhưng bây giờ muốn đi theo đoàn thì không được nữa, nên tôi gọi điện thoại cho anh Tư, hỏi anh ta xem có thể thuê thuyền của anh ta nửa ngày không, anh ta lập tức đồng ý.

Vẫn là bến tàu kia, vẫn là chiếc ca nô đó, vẫn là người kia chỉ là lần này chúng tôi lên tàu với một tâm trạng khác. Anh Tư giới thiệu cho chúng tôi những cảnh đặc sắc ở nơi này.

Vì chúng tôi cũng coi như là người quen, lại là một nửa đồng hương, cho nên đi chơi ở đâu đều nghe theo anh ta. Anh Tư cũng là người biết nhiều, anh ta nói cho chúng tôi biết, ở gần đây có không ít nơi phong cảnh rất đẹp lại không mất tiền vé vào cửa, du khách bình thường cũng không biết, anh ta còn có thể đưa chúng tôi đi.

Tôi nghe thế thì nói: “Thế thì tốt quá! Bây giờ đi chơi có thể đến

những nơi có cảnh đẹp mà ít người biết giống như được trúng thưởng vậy!”

Anh Tư cười nói: “Nếu vào mùa ế hàng, ít khách, tôi sẽ dẫn vợ con đến những chỗ đó chơi, điều kiện cũng khá ổn!”

Sau đó anh Tư dẫn đường, chúng tôi đi đến mấy đảo nhỏ có cảnh sắc khá đẹp, những đảo này nếu vào thời điểm thủy triều lên cao hầu như đều bị chìm dưới nước, nhưng vào mùa này cảnh sắc rất đẹp!

Ai ngờ trong lúc chúng tôi bị cảnh đẹp trước mắt làm rung động, thì đột nhiên tôi loáng thoáng cảm giác được phía bên kia hòn đảo có thứ gì đó…

Đinh Nhất thấy tôi đứng im re thì đến hỏi thế nào? Tôi nghĩ thầm cũng không đến mức xui xẻo như thế chứ? Vất vả lắm mới có thời gian đi chơi, lại còn gặp phải người chết? Thế là tôi nhấc tay chỉ về phía Bắc hòn đảo: “Bên kia có người chết, là nữ.” Nói xong tôi cũng đi về phía đó, bởi vì quá xa, tôi tạm thời không cảm nhận được tàn hồn của xác chết.

Anh Tư vừa nghe nói trên hòn đảo có xác chết, cũng giật mình, nhưng để an toàn anh ta vẫn đi theo chúng tôi tìm hiểu ngọn ngành.

Tôi đi theo cảm giác đến một rừng cây nhỏ, thì thấy một túp lều vải quân đội màu xanh vướng trên một ghềnh đá vụn, anh Tư nhìn thấy lều vải thì nghi ngờ có du khách xảy ra chuyện.

Nhưng tôi nói với anh ta: “Người chết trong lều vải không phải du khách... Mà là người giúp việc mất tích trên Phong Hải Hào.”

“Thi thể của bà ấy trôi dạt đến đây ư?” Tạ Tứ ngạc nhiên.

Tôi nghĩ thầm chuyện này sao có thể? Nhìn cũng biết đây là lều vải, còn có bếp nấu, điều này chứng tỏ có người sinh sống trên hòn

đảo nhỏ này một thời gian, lúc ở trên đảo người giúp việc này vẫn sống sờ sờ chứ đâu phải thi thể phiêu dạt lên đảo!

Chú Lê đi đến bên cạnh tôi nói: “Là Lý Đông Hương à?”

Tôi gật đầu: “Chính là bà ta, khó trách không ai tìm được, hóa ra bà ta trốn ở đây!”

Chú Lê quay lại nói với anh Tư: “Tiểu Tạ, báo cảnh sát đi! Báo chúng ta phát hiện có thi thể nữ giới ở đây.”

Lúc này đầu óc tôi vẫn quanh quẩn với ký ức khi còn sống của Lý Đông Hương, thật ra vận mệnh của người phụ nữ này rất long đong, cả đời đều sống vì người khác. Lúc trẻ thì vì người mình yêu, đến già thì vì con.

Lý Đông Hương tên là Lý Thư Lan, nhiều năm trước đã quen biết cha mẹ cậu Uông. Lúc đó cha cậu Uông là thành phần thanh niên trí thức, vừa vặn đến thôn của bà ta.

Thời đó sinh hoạt gian khổ, đặc biệt là thanh niên trí thức từ trong thành phố đến, từ nhỏ chưa từng phải làm việc nhà nông bao giờ, cho nên lúc mới xuống nông thôn khổ không thể tả. Cha Lý Thư Lan lúc đó là bí thư chi bộ thôn, điều kiện trong nhà cũng không tệ, cho nên thường mang chút đồ ăn đến cho những thanh niên này.

Không ngờ cứ đi lại như vậy mấy lần, Lý Thư Lan và cha cậu Uông có ý với nhau, vừa mới bắt đầu cha của Lý Thư Lan đã không đồng ý, đừng thấy ông ấy cả đời làm nông dân, nhưng đối với chiều hướng chính trị rất rõ ràng.

Ông ấy đã từng nói với con gái mình, người đàn ông như vậy con không giữ được, bây giờ tuy anh ta bị giữ lại trong vùng nông thôn nhỏ, nhìn người địa phương thấy đẹp, nhưng sớm muộn gì anh ta cũng về thành phố, đến lúc đó con nhất định sẽ trở thành thứ bị anh ta vứt bỏ!

Lý Thư Lan bướng bỉnh sớm đã bị tình yêu làm cho đầu óc choáng váng, đâu có nghe lời cha nói, bọn họ mặc kệ người trong nhà phản đối, làm hôn lễ. Nhưng vì không có thư giới thiệu trong thôn, bọn họ tạm thời không đăng ký, đây cũng là chuyện khiến cả đời Lý Thư Lan hối hận.

Hai người kết hôn không đến một năm, thanh niên trí thức bắt đầu về thành phố, cha của cậu Uông cũng nhanh chóng có tên trong danh sách. Lúc đó người đàn ông này hứa hẹn với Lý Thư Lan, mình về trước, sau đó sẽ nghĩ cách đưa bà ta đến thành phố sống.

Lý Thư Lan đơn thuần tin tưởng ông ta, để ông ta rời đi.

Nhưng bà ta có thế nào cũng không thể ngờ, người đàn ông này một đi không trở lại, mà khốn khổ hơn nữa là lúc đó Lý Thư Lan đã có thai được hai tháng.

Về sau, vì muốn tìm chồng, bà ta đã nhiều lần vác bụng bầu lên thành phố hỏi thăm, nhưng hỏi rất nhiều nơi, mọi người đều nói không có ai cả. Đến lúc này Lý Thư Lan mới rõ, mọi hiểu biết của mình về người đàn ông này đều chỉ có cái tên.

Cha Lý Thư Lan khuyên bà ta phá thai tìm người khác, nhưng Lý Thư Lan một mực kiên trì nói cha của con mình trước sau gì cũng sẽ quay về, bà ta nhất định phải sinh đứa trẻ này ra.

Mười tháng sau, bà ta sinh được một cậu con trai trắng trẻo mập mạp. Từ đó về sau, bà ta một mình nuôi con, ngày ngày chờ cha của con mình quay về đón hai mẹ con họ.

Chờ mười năm, con trai của bà ta cũng học đến tiểu học. Một hôm bà ta đưa con đến tiệm sách Tân Hoa mua đồ dùng học tập, nhìn thấy một người đàn ông rất quen trên bìa tạp chí, lúc bà ta lật ra phát hiện người đàn ông đó chính là người chồng mình đã chờ đợi mười năm nay…

Lý Thư Lan không biết nhiều chữ, nhưng bà ta vẫn quyết định bỏ tiền mua quyển tạp chí đó, sau khi về nhà bảo con trai đọc cho mình nghe.

Thông qua quyển tạp chí, bà ta mới biết được, cha của con mình giờ đã là một ông chủ nổi tiếng, trong tạp chí còn có một bài phỏng vấn ông ta, phía trên còn có ảnh chụp cùng vợ con.

Đến lúc này, Lý Thư Lan mới chính thức tỉnh ngộ, bà ta mới biết suốt mười năm nay mình đã nằm mơ giữa ban ngày, một giấc mộng mãi mãi không thể thành hiện thực.

Bây giờ tỉnh mộng, bà ta biết cha của con mình sẽ mãi mãi không bao giờ quay về đón hai mẹ con họ. Bà ta phải nghĩ cách nuôi còn mình trưởng thành, để nó đọc sách, trở thành một thanh niên có văn hóa.

Bởi vì bà ta biết, chỉ có như thế con mình mới có thể chân chính rời khỏi nông thôn…

CHƯƠNG

THÙ HẬN THAY THẾ THÂN TÌNH

Trước đó, dù ai khuyên thế nào Lý Thư Lan cũng không chịu tái giá, vậy mà lúc này lại nhanh chóng kết hôn với Tôn thọt trong thôn. Bà ta lấy người thọt họ Tôn kia đơn giản là vì ông ta là một người thợ mộc có tay nghề, điều kiện trong nhà cũng tốt hơn những gia đình nông dân thông thường một chút, có thể chu cấp cho con mình đi học.

Vì muốn quên những chuyện cũ trước kia, bà ta đổi tên thành Lý Đông Hương, hy vọng cái tên cũ cũng sẽ kết thúc với nửa đời trước của mình, sau này mình chỉ sống vì con…

Chớp mắt mười năm nữa lại trôi qua, con trai Lý Đông Hương trở thành người duy nhất trong thôn học lên đại học, còn Tôn thọt cũng qua đời năm đó vì bệnh. Mặc dù biết Lý Đông Hương chưa từng yêu thương mình nhưng ông ta vẫn giao tất cả tài sản lại cho mẹ con họ. Dù sao đứa con trai này cũng mang họ ông ta, đây chính là gốc rễ của nhà họ Tôn bọn họ.

Sau khi Tôn thọt chết, Lý Đông Hương bán nhà ở quê, chuyển vào thành phố làm công, một mình chu cấp nuôi dưỡng con học đại học. Bà ta làm nhiều nghề, từ rửa bát ở tiệm cơm, rửa xe, làm theo giờ…

Cuối cùng bà ta thấy việc làm theo giờ kiếm được nhiều tiền nhất, nên làm việc này lâu nhất. Con trai bà ta cũng không kém, sau khi tốt nghiệp đại học còn được nhà trường cấp học bổng sang Mỹ du học.

Để có thể chu cấp cho con trai học tại Mỹ, một ngày bà ta làm bốn công việc, rất vất vả. Cuối cùng khi bà chủ nhà chỗ bà ta làm theo giờ biết được hoàn cảnh của bà, đã có lòng giữ bà ta ở lại làm lâu dài!

Cứ như vậy qua một thời gian, tiền lương cũng cao hơn… Thế nhưng điều không ai nghĩ đến, là khi Lý Đông Hương nhìn thấy ảnh chủ nhà, lại thấy người này rất quen mắt, nhìn kỹ lại chính là người đàn ông đã bỏ rơi hai mẹ con họ!

Lý Đông Hương không nghĩ trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy, trong lòng rất bi phẫn, mình vất vả nuôi lớn con của ông ta, còn ông ta lại cùng người phụ nữ khác sống giàu sang như thế, chưa từng nghĩ đến sự tồn tại của bà ta trên đời này…

Bà ta vốn nghĩ sau khi gặp ông ta sẽ nói hết mọi chuyện, dù sao bây giờ bà ta cũng chẳng có gì phải sợ! Thế là bà ta chuẩn bị một bàn đồ ăn, chờ cả nhà họ về.

Nhưng kết quả còn khiến bà ta bất ngờ hơn, người đàn ông đó không hề nhận ra bà ta… Nghĩ lại cũng đúng, dù sao đã hơn hai mươi năm, bà ta từ một cô gái trẻ trung trở thành một phụ nữ trung niên da dẻ nhăn nheo.

Mà trong lòng người đàn ông này từ đầu đến cuối đều chưa từng có bà ta, hai mươi năm sau cũng không nhận ra người vợ ngày xưa. Từ đó Lý Đông Hương mang nỗi hận trong lòng, ở lại nhà bọn họ làm người giúp việc, lại mười năm nữa trôi qua…

Qua mười năm này, Lý Đông Hương cuối cùng đã hiểu rõ, thanh niên trí thức về nông thôn khi đó không thể nào yêu mình, ông ta

kết hôn với mình đơn giản vì tình thế bức bách, ham muốn nhất thời mà thôi.

Chỉ tiếc lúc đó bà ta không nghe lời cha, nếu không đã không phải vất vả hơn nửa đời người như vậy… Mặc dù mỗi ngày bà ta đều dùng khuôn mặt tươi cười đối mặt, nhưng thù hận trong lòng thì không hề giảm bớt mà ngược lại ngày càng tăng lên…

Cuối cùng khi lòng thù hận của Lý Đông Hương đạt đến đỉnh hiểm, bà ta biết nếu mình không nói với ai, bà ta sẽ phát điên mất, mà người bà có thể nói cũng chỉ có con trai mình - Tôn Bằng Thành.

Lúc tôi nhìn thấy người con trai du học trở về của Lý Đông Hương, tôi hết sức kinh ngạc, sao lại là anh ta? Xem ra chuyện này có sự tham dự của anh ta! Tôi nói rồi, sao một bà thím có thể một mình làm đắm thuyền chứ?

Lý Đông Hương kể hết mọi chuyện hơn ba mươi năm cuộc đời đau khổ của bà ta cho con trai Tôn Bằng Thành. Tôn Bằng Thành khi đó cũng đã rất thành công, sau khi biết mọi chuyện, anh ta không chút do dự nghỉ việc ở nước ngoài, về nước nhận lời đến công ty cha ruột mình làm việc.

Lý Đông Hương đã từng ngăn cản con mình làm như vậy, vì trong lòng bà ta biết, người đàn ông này dù có biết sự thật cũng sẽ không nhận hai mẹ con họ, cần gì phải tự rước nhục vào người?

Thế nhưng Tôn Bằng Thành lại nói với bà ta, mình vào công ty của người đàn ông kia làm không phải để ông ta nhận con, mà để tìm cách lật đổ công ty đó, để ông ta cả đời cũng không vực dậy được nữa!

Với năng lực của Tôn Bằng Thành, anh ta nhanh chóng thăng chức lên tầm lãnh đạo công ty, cha ruột đối với anh ta cũng không tệ, rất tán thưởng anh ta, dù đi đâu cũng sẽ đưa anh ta theo.

Nhưng điều này lại khiến Tôn Bằng Thành càng thêm hận! Vì sao đối xử với người làm tốt như vậy lại không quan tâm đến con ruột của mình?

Thời gian dần trôi qua, loại hận này ghi sâu vào xương tủy anh ta… Lý Đông Hương nhìn mọi chuyện, lòng càng hối hận, con mình thì mình hiểu rõ nhất. Tôn Bằng Thành cho đến bây giờ cũng không nghĩ rằng cha mình lại là một thương nhân thành đạt đến như thế, từ nhỏ anh ta đã tự ti vì xuất thân nông dân của mình. Cho dù ở bên ngoài anh ta đạt được thành tựu đến mức nào, chỉ cần nghĩ đến xuất thân của mình thì vẫn cảm thấy mình mãi mãi không thoát khỏi bóng dáng quê mùa.

Lý Đông Hương biết nỗi hận của con còn lớn hơn của bà ta, mặc dù bà ta luôn cố gắng chăm sóc con từng li từng tí, một lòng muốn bồi dưỡng anh ta thành tài, nhưng bà ta phát hiện con trai càng tiếp xúc với thế giới bên ngoài, trong lòng càng tự ti hơn.

Những năm này, sự tự ti đó đã khiến con trai bà ta trở thành một người cực kỳ ích kỷ, mặc dù bên ngoài anh ta mũ áo chỉnh tề, nhưng trong lòng lại âm u cực độ.

Lý Đông Hương biết, trên thế gian này không có ai có thể thực sự đi vào lòng con trai bà ta, cho nên bao nhiêu năm nay anh ta vẫn cô đơn… Nhìn thấy con trai tính cách vốn âm u nay càng lạnh lẽo, bà ta thực sự hối hận vì đã nói hết mọi chuyện cho Tôn Bằng Thành.

Bà ta đúng là rất hận người đàn ông kia, nhưng cho đến bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến chuyện giết ông ta. Đến một tháng trước, Tôn Bằng Thành đột nhiên đến tìm bà ta, nói vì mình làm trễ thời gian giao hàng của công ty, làm tổn thất một số tiền lớn, số tiền này có làm cả đời anh ta cũng không ra nổi.

Nếu như bị phát hiện, anh ta nhất định phải ngồi tù, như thế

không bằng chết đi cho xong, có điều, bây giờ anh ta đã nghĩ ra một cách để bù đắp chỗ thâm hụt đó.

Lần trước khi đi Pháp, anh ta đã thấy cha mình mua một thứ đồ cổ cực kỳ quý giá, thế là anh ta định lấy cắp món đồ này.

Tôn Bằng Thành muốn nhờ Lý Đông Hương nghĩ cách lấy trộm thứ này, nhưng bà ta vẫn không tìm được cơ hội ra tay, đến tận khi bọn họ cùng bạn bè đến hồ Thiên Đảo này, mới có cơ hội để bà ta biết đến két sắt bí mật.

Lúc đó Lý Đông Hương hẹn với con trai, chờ sau khi lên thuyền bà ta sẽ hạ thuốc mê, còn Tôn Bằng Thành sẽ lái ca nô đến đón bà ta, hai mẹ con cầm thứ đồ cổ kia cao chạy xa bay.

CHƯƠNG

NHÂN CÁCH VẶN VẸO

Điều khiến Lý Đông Hương không ngờ tới được là, hôm đó khi Tôn Bằng Thành lên thuyền, sau khi cầm được đồ đã đi đục thủng đáy thuyền! Bà ta lúc đó khóc lóc cầu xin anh ta dừng tay, dù sao người trên thuyền cũng là cha ruột của anh ta!

Nhưng Tôn Bằng Thành không chớp mắt nói: "Mẹ đừng tự lừa mình, ông ta còn không biết đến sự tồn tại của con, cha ruột? Hừ… Ha ha… Cũng không quan trọng bằng tiền!"

Lý Đông Hương lúc đó rất hối hận, tại sao lại gieo hận thù vào lòng con trai, nếu biết trước sẽ có kết quả này, bà ta thà để con mình cả đời không biết cha đẻ của mình là ai! Nhưng bây giờ đã muộn rồi, nhìn nước dần tràn vào nhấn chìm du thuyền, Lý Đông Hương biết dù thế nào đó vẫn là con trai mình… mọi chuyện đã không thể vãn hồi được nữa.

Tôn Bằng Thành vì muốn để người phát hiện thuyền đắm cho rằng Lý Đông Hương đã chết, nên tạm thời sắp xếp cho bà ta ở lại trên hòn đảo nhỏ không có người qua lại này, sau đó anh ta sẽ theo lịch đưa đồ ăn và thức uống đến.

Tiếc là Tôn Bằng Thành cũng không phải là đứa con trai quan tâm đến mẹ, anh ta không hề biết mẹ mình bị bệnh động mạch

vành nhiều năm, nên không nghĩ đến chuyện đưa thuốc đến cho bà ta. Lý Đông Hương một mình chờ trên đảo, nhớ lại ba mươi năm qua, bà ta càng tự trách mình, nếu như không phải tại mình thì con trai đã không thành bộ dạng như bây giờ. Trời đêm yên tĩnh, xúc động dâng lên kết quả bệnh cũ tái phát. Lúc đó trên người bà ta không có thuốc, cũng không có điện thoại, cuối cùng bà ta chỉ đành nằm trong lều vải chịu đau đớn chậm rãi chết đi…

Nhìn hết cuộc đời người đàn bà này, trong lòng tôi không khỏi thở dài, vì một người đàn ông không thích mình, đau khổ sống qua mấy chục năm, cuối cùng lại có kết cục như vậy…

Chỉ vì si niệm trong lòng, có đáng không? Nếu như ngay từ đầu bà ta có thể buông tay, có lẽ bây giờ đã con cháu đầy nhà, tận hưởng niềm vui gia đình.

Lúc này anh Tư sau khi gọi điện xong đi đến chỗ chúng tôi nói: “Đã thông báo vị trí cho cảnh sát biển, họ sẽ đến nhanh thôi.”

Tôi gật đầu nói: “Tốt, vậy chúng ta cũng không cần tới gần quá, để tránh phá hủy hiện trường.”

Đang nói chuyện, chúng tôi liền nghe phía sau rừng cây có tiếng động, quay lại, hóa ra là người quen cũ đang đi đến đây- Tôn Bằng Thành – giám đốc Tôn.

“Giám đốc Tôn? Sau anh lại ở đây?” Tôi giả vờ giật mình hỏi.

Vì tôi còn chưa kịp nói ký ức trong tàn hồn của Lý Đông Hương cho chú Lê và Đinh Nhất biết, cho nên bây giờ chưa muốn đánh rắn động cỏ. Tôn Bằng Thành nhìn thấy chúng tôi ở đây cũng kinh ngạc, vẻ mặt khá phức tạp.

Anh ta hoảng hốt nói: “Tôi… Vừa nhìn thấy thuyền của anh Tư, đoán là mọi người đang ở đây nên lên xem thế nào?”

Lúc này anh Tư chủ động nói với anh ta: “Giám đốc Tôn, chúng

tôi phát hiện thi thể người giúp việc của Phong Hải Hào trên đảo này, ở trong lều vải kia, vừa rồi tôi đã báo cảnh sát rồi.”

Mặt Tôn Bằng Thành biến sắc, nhưng vẫn cố bình tĩnh nói: “Anh nói thi thể người giúp việc kia ở ngay trong lều vải phía trước sao? Làm sao anh biết?”

Anh Tư cười chỉ chúng tôi nói: “Là đại sư nói.”

Tôi có thể nhìn ra Tôn Bằng Thành đang cố gắng bình ổn tâm trạng của mình, dù sao cũng là người mẹ đã sinh thành nuôi dưỡng mình, nếu nói không có cảm giác thì không có khả năng, nhưng từ tốc độ nói, tôi biết anh ta đã điều chỉnh tâm trạng của mình rất tốt, ít nhất cũng qua mắt được những người không biết chuyện, không nhận ra chút kẽ hở nào…

Trong lúc chờ cảnh sát đến, Tôn Bằng Thành đột nhiên hỏi tôi: “Cậu Trương, cậu thật sự có thể cảm nhận được khí của người chết à?”

Tôi lạnh lùng nhìn sang: “Tôi chẳng những có thể cảm nhận khí của người chết, còn có thể biết được cảm giác trước khi chết của họ.” Tôi chỉ tay về phía thi thể Lý Đông Hương nói: “Trước khi chết bà ấy rất đau khổ, lòng đầy áy náy hối hận… Mặc dù tôi không biết bà ấy vì chuyện gì mà đau khổ như thế, nhưng có lẽ vì tâm trạng không ổn mới khiến bệnh tim tái phát.”

“Bệnh tim?” Tôn Bằng Thành hoảng sợ nói.

Tôi gật đầu: “Đúng, bà ấy đau tim chết… Có lẽ đêm trước khi xảy ra chuyện, bà ấy đã rất đau khổ. Anh nhìn hoàn cảnh nơi này xem, một người lén lút chờ ở chỗ như thế này, bên người không có thuốc, không có điện thoại, một mình chết trong cô độc, như vậy không phải là quá thảm sao…”

“Đừng nói nữa!” Tôn Bằng Thành đột nhiên hét lớn.

Tôi biết tôi đã chạm vào chỗ đau nhất trong lòng anh ta, không biết cái chết của mẹ có thể làm thức tỉnh chút lương tri còn lại trong lòng anh ta không.

Không bao lâu sau, có hai chiếc ca nô của cảnh sát biển chạy đến đây. Bọn họ khám nghiệm sơ bộ hiện trường, từ vết tích trong lều vải, Lý Đông Hương thực sự là đã bị bệnh qua đời.

Cụ thể là nguyên nhân gì, thì phải đợi khám nghiệm thi thể mới biết được, có điều kết quả thế nào cũng không còn quan trọng, ít nhất là không còn quan trọng với Tôn Bằng Thành.

Bây giờ cảnh sát đã biết Lý Đông Hương khi rời du thuyền vẫn còn sống, vậy bà ta đi thế nào? Là ai đưa một bà lão sắp xếp trên đảo này?

Quan trọng nhất là, trên người bà ta không có ly Ca Diêu Bát Phương, nếu như không có trên người bà ta, chứng tỏ bà ta còn có đồng bọn.

Cảnh sát bắt chúng tôi làm biên bản tường trình, lúc tôi nhìn thấy Tôn Bằng Thành vẫn cắm đầu hút thuốc, thì đi đến bên cạnh anh ta nói: “Thật ra, muốn điều tra ra đồng bọn của Lý Đông Hương rất dễ dàng… Anh cứ nói đi?”

Mặt Tôn Bằng Thành tái nhợt, vội ném điếu thuốc trong tay mình xuống: “Đó là chuyện của cảnh sát.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

Tôi thấy Tôn Bằng Thành bỏ đi, quay đầu nói với chú Lê: “Anh ta chính là con trai của người giúp việc, chính anh ta đã giết những người trên thuyền!”

Chú Lê híp mắt nhìn bóng lưng Tôn Bằng Thành, mãi mới nói: “Khó trách anh ta lại xuất hiện ở đây, xem ra là mang đồ đến cho mẹ.”

“Vậy bây giờ chúng ta làm sao? Trực tiếp nói với cảnh sát? Hay là…” Tôi nói.

Chú Lê khoát tay: “Cứ nói với cậu Uông đi, để cậu ta tự xử lý, chúng ta cố gắng đừng dính quá nhiều…”

Thế là chú Lê gọi điện cho cậu Uông, nói cho anh ta biết chúng tôi đã tìm thấy thi thể của Lý Đông Hương, cũng phát hiện giám đốc Tôn có vấn đề, để tự anh ta đi điều tra.

Trở lại khách sạn, tôi kể những chuyện cũ cùng hận thù của Lý Đông Hương và cha cậu Uông cho họ nghe.

Chú Lê cũng liên tục nói: “Không ngờ còn có một đoạn tình cảm như vậy… Thời đó chuyện này nhiều lắm, người có lương tâm mấy năm sau sẽ nghĩ cách đưa con vào thành phố. Còn cha của cậu Uông, chú đoán ông ta không biết đến sự tồn tại của Tôn Bằng Thành. Nếu không với địa vị của ông ta hôm nay, đừng nói là thêm một đứa con trai, có thêm một xấp thì ông ta cũng không để con mình phiêu bạt bên ngoài.

CHƯƠNG

KHÁCH ĐẾN CỬA

Tôi nghe chú Lê nói xong, cũng cảm thán sự tình dẫn đến như bây giờ, thật ra đều do Lý Đông Hương sống quá cố chấp.

Trước đó cha bà ta đã phản đối họ ở bên nhau, nhưng bà ta bướng bỉnh không nghe. Sau đó người đàn ông này bỏ chạy, bà ta vẫn cố chấp không chịu buông tay. Đến cuối cùng, biết rõ người đàn ông trước mặt là cha ruột con trai mình, nhưng lại khăng khăng không chịu nói ra, để hai người bọn họ, một kẻ hận đến nỗi giết chết cha ruột mình, một kẻ đến chết cũng không biết mình còn có một đứa con trai khác.

Đêm đó, chúng tôi đi máy bay về nhà, chuyến đi này quá mệt mỏi, về nhà phải nghỉ ngơi một thời gian mới được.

Sau đó cậu Uông cũng rất kinh hãi gọi điện cho chú Lê, nói Tôn Bằng Thành đúng là anh trai của mình! Hóa ra sau khi cảnh sát điều tra kỹ gia cảnh của Lý Đông Hương, nhanh chóng phát hiện ra bà ta có một người con trai tên là Tôn Bằng Thành.

Lúc cảnh sát tìm đến Tôn Bằng Thành, anh ta chỉ lạnh nhạt nói: “Tôi chờ các người lâu rồi.”

Có lẽ Tôn Bằng Thành đột nhiên phát hiện không có mẹ, chẳng còn ai khác chứng minh sự tồn tại của anh ta trên đời này…

Cậu Uông cũng khó chấp nhận chuyện mình có thêm một người anh trai, mà người anh trai này lại là người đã giết chết cha mẹ và em gái mình. Cuối cùng anh ta đành ủy thác chú Lê đến nhà tù hỏi Tôn Bằng Thành xem anh ta có nguyện vọng gì, dù sao cũng là anh em, mặc dù không có tình thân.

Lúc chúng tôi vào tù gặp Tôn Bằng Thành, có cảm giác anh ta rất bình thản, không giống như người đang đối mặt với án tử. Chúng tôi chuyển ý tứ của cậu Uông đến anh ta, Tôn Bằng Thành cười nói: "Thay tôi cảm ơn anh ta, nếu như… Chúng tôi từ đầu đã biết nhau là anh em, có lẽ sẽ sống chung một cách tốt đẹp…"

"Hậu sự của mẹ anh, cậu Uông cũng đã giúp anh làm xong, anh thật sự không còn chuyện gì muốn làm à?" Tôi hỏi lại lần nữa, vì chúng tôi đều biết lần này án anh ta phải nhận là gì.

Tôn Bằng Thành nghe xong thở dài, sau đó hai tay vuốt mặt: "Nếu như có thể, sau khi tôi chết hãy an táng tôi cạnh mộ mẹ tôi… Cho đến bây giờ tôi cũng chưa hiếu thảo với bà, ngay cả bệnh tim của bà mà tôi cũng không biết…"

Nói đến đây, hai hàng nước mắt chảy ra.

Tôi biết đây là yêu cầu cuối cùng của anh ta, nên gật đầu nói: "Anh yên tâm, chuyện này dù anh không nói, em trai anh cũng sẽ làm vậy."

"Em trai… Đúng, nó là em trai tôi. Vậy hãy nói với nó, ly Ca Diêu Bát Phương vẫn nằm trong tủ đồ của tôi ở phòng làm việc, bảo nó đến lấy đi." Tôn Bằng Thành nói xong đứng dậy bỏ đi, không nói thêm câu gì.

Mấy tháng sau, cậu Uông tự gọi điện cho chú Lê, nhờ chú ấy lo hậu sự cho Tôn Bằng Thành… Chúng tôi cũng thực hiện như nguyện vọng của anh ta, an táng anh ta cạnh mộ Lý Đông Hương.

Khách hàng lớn như cậu Uông coi như đã bị chú Lê bắt lại, từ

sau chuyện tìm Phong Hải Hào, rồi lo hậu sự cho cha mẹ anh ta, lại đến giúp đỡ chuyện hậu sự cả mẹ con Tôn Bằng Thành, có thể nói là chú Lê cũng kiếm đầy bát đầy bồn.

Sau khi chú Lê chia tiền cho chúng tôi, tài khoản của tôi có thêm một số lớn. Trước kia thường nghe người ta nói, ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm, xem ra chuyến này của chúng tôi đúng là như thế.

Còn cả khối thiên thạch vớt ra ở hồ Thiên Đảo, ba người chúng tôi nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng quyết định vẫn không nên lấy ra. Mặc dù vật này đến cùng có khả năng như thế nào chúng tôi vẫn chưa biết, nhưng khi nó ở dưới nước có thể phong bế được cảm giác của tôi, chắc chắn không phải là thứ bình thường, cứ giữ lại đã.

Sáng hôm đó, chú Lê gọi điện thoại cho chúng tôi, nói có nhà hỏi chúng tôi có mua không, tôi nghĩ thầm chẳng lẽ lại bảo chúng tôi đi mua nhà ma?

Đợi đến khi chúng tôi đến, đã thấy có một người phụ nữ trung niên ngồi trong nhà chú Lê.

Hỏi ra mới biết, người này muốn đến tìm chú Lê làm một pháp sự đuổi ma, vì nhà bà ấy đã từng có người chết, cho nên sau khi làm lễ thì muốn bán đi.

Tôi thuận miệng hỏi giá, nghe xong thấy đúng là rất hời. Thế nhưng sau khi tôi biết vị trí của ngôi nhà, vội nháy mắt nói với chú Lê, căn nhà này chúng tôi không mua nữa.

Chú Lê thấy tôi kiên quyết, cũng không nói gì thêm. Sau khi tiễn người phụ nữ kia về thì hỏi tôi: “Miếng mỡ lớn như thế mà cháu lại không muốn à? Ở đó không có âm hồn, không phải cháu không biết, giá tiền này mua biệt thự là giá mua cải trắng rồi.”

Tôi lắc đầu: “Chú của cháu ơi, nhà kia đừng nói là giá rẻ, dù cho

không cháu cũng không lấy!”

“Vì sao? Vì cả nhà Bàng Thiên Dân đều chết ở đó à, nhưng âm hồn của bọn họ đều bị quỷ sai dẫn đi rồi mà?”

Lúc này Đinh Nhất nãy giờ không nói gì cũng lên tiếng: “Nhà đó không thể mua, trời mới biết Bàng Thiên Dân có giấu thứ gì trong đó hay không?”

Chú Lê nghe xong cũng im lặng không nói gì, một lúc sau mới thong thả nói: “Sao chú lại quên chuyện này chứ, căn nhà đó đúng là không thể mua. Đáng tiếc! Phòng này có ép giá xuống nữa cũng được, vì ngoài chúng ta… có lẽ không ai dám mua căn nhà có đến năm mạng người thành ma.”

Tôi thầm nghĩ người này đúng là cần tiền không cần mạng, trời mới biết sát thủ tập đoàn Thái Long phái đến đó tìm thứ gì? Có lẽ không tìm được, nhỡ đâu đột nhiên một ngày nào đó hắn quay lại, nếu không bọn họ đâu cần phải phái cao thủ đến lấy mạng cả năm người kia chứ?

Căn nhà này mà cũng dám mua? Đúng là tiền làm cho mù mắt! Càng già càng hồ đồ… Bây giờ chúng tôi có thể trốn xa bao nhiêu thì xa tầm đó, lại còn tự đưa đầu mình vào họng súng của tập đoàn Thái Long sao?

Lúc ăn cơm trưa, chú ấy vẫn chưa quên chuyện này! Tôi đành làm giọng như dỗ trẻ nói: “Những kiểu nhà ma như vậy sau này còn nhiều mà, chúng ta không đáng phải cố chấp căn nhà này, ngoan, đừng nghĩ nữa, ăn cơm đi!”

Không ngờ chúng tôi mới ăn được một nửa thì chú Lê nhận được điện thoại của chị Bạch, chị ấy có chuyện muốn ủy thác cho chúng tôi, nhưng đường hơi xa. Tôi nghe điện thoại vội lớn giọng nói: “Chị Bạch, lần này không phải bảo tụi em đến châu Phi đấy chứ!”

Chị Bạch cười nói: “Dĩ nhiên không phải, Tiến Bảo, cậu còn chưa đi đến Đài Loan phải không?”

“Đài Loan?” Chú Lê cũng không ngờ lần này lại đi Đài Loan.

“Ừ, cháu có một người bạn ở Đài Loan, ông ấy có học sinh mất tích đã nhiều năm, vẫn không có tin tức gì, cho nên muốn nhờ cháu nhờ mọi người tìm giúp.” Chị Bạch nói.

Chú Lê do dự nói: “Nếu như chỉ là mất tích, chúng tôi không chắc chắn có thể tìm được!”

Chị Bạch thở dài nói: “Mẹ của cậu ta đã mơ thấy cậu ta rất nhiều lần, bọn họ cũng đã hỏi trong cung miếu, đều chung một kết quả người đã không còn. Nguyện vọng duy nhất bây giờ của bà ấy là tìm được hài cốt của con trai đưa về an táng, không để giống như chồng, chết không rõ ràng…”

CHƯƠNG

PHÓNG VIÊN

Tôi nghe chị Bạch nói cũng giật mình: "Cái gì? Nhà họ có hai người đàn ông đều mất tích á? Chị chắc chắn là không phải bỏ nhà đi chứ?"

Chú Lê lúc này vẫn chỉ quan tâm tiền công do ai trả, chị Bạch cũng nói để chú ấy yên tâm, tiền sẽ do bạn chị ấy trả, vì cha của học sinh mất tích này cũng là giáo viên của anh ta.

Thảo nào, thầy của mình mất tích, đương nhiên không hy vọng con trai của thầy cũng mất tích. Thế là tôi hỏi xen vào: "Người mất tích làm nghề gì?"

Chị Bạch rất nghiêm túc nói: "Hai cha con họ đều là phóng viên…"

Đều là phóng viên!? Không ngờ phóng viên ở Đài Loan lại là nghề có mức nguy hiểm cao như thế!

Sau đó tôi có hỏi cụ thể câu chuyện, nhưng chị Bạch lại nói mình cũng không biết rõ lắm, chuyện này phải chờ chúng tôi đến Đài Bắc rồi tìm hiểu rõ ràng. Là quan hệ của chị Bạch đương nhiên chú Lê sẽ không thể không nhận, nhưng dù sao cũng đến Đài Loan, toàn bộ hành trình của chúng tôi vẫn cần người địa phương dẫn đường.

Chị Bạch thấy chúng tôi lo lắng thì trấn an, toàn bộ hành trình đã được sắp xếp, chị ấy sẽ đích thân đặt trước vé máy bay, sau khi hạ cánh sẽ có người đón tiếp đi theo hành trình của chúng tôi, những chuyện này không cần chúng tôi phải lo lắng.

Nên tôi và Đinh Nhất quay về thu xếp đơn giản, sau đó lại đem Kim Bảo chưa đón về được mấy ngày giao cho mẹ Đậu Đậu. Tôi trước khi đi còn gọi điện cho Chiêu Tài, thông báo với chị ấy tôi có việc phải đi xa, không có chuyện quan trọng đừng gọi điện thoại, vì tiền điện thoại rất đắt. Nhưng không ngờ con nhóc kia vừa nghe tôi đi Đài Loan đã liệt kê một danh sách dài những thứ muốn mua.

Tôi nghe qua rồi nói: "Chị à, em đi sang đó làm việc, làm gì có thời gian đi mua những thứ này cho chị?"

Nhưng Chiêu Tài lại dày mặt nói: "Cậu vất vả lắm mới đi một lần, nhất định có thời gian, chị biết cậu tốt nhất! Mua rồi về! Ngoan…"

Cuối cùng tôi trợn mắt, tức giận nói: "Nếu có thời gian sẽ mua cho chị, nhưng em vẫn nói trước, không chắc đã có thời gian."

Chiêu Tài nghe xong cười nói: "Chị tin em, chắc chắn có thời gian…"

Tôi đau đầu nhìn danh sách đồ, đây là những cái gì chứ? Phụ nữ đúng là phiền phức!

Chuyến bay giữa trưa, chúng tôi chỉ đem theo hành lý đơn giản lên máy bay đến Đài Bắc, hơn ba giờ sau máy bay hạ cánh xuống sân bay Đào Viên – Đài Bắc. Vừa ra khỏi sân bay, tôi liền thấy một bảng giấy lớn, nắn nót viết hàng chữ: "Chào mừng Lê đại sư đến Đài Bắc."

Người đến đón chúng tôi tên là Bạc Hoài Văn, là trợ lý của bạn chị Bạch. Bạn của chị Bạch là ngài Vương cũng không phải người bình thường, anh ta hiện giờ là chủ biên một tờ báo nổi tiếng ở

Đài Loan.

Bạc Hoài Văn mỉm cười nói với chú Lê: “Ngài Vương rất muốn tự mình đến đón ngài, nhưng hôm nay có một hội nghị khẩn ngài ấy cần tham dự nên phái tôi đến trước.”

Tôi nghe Bạc Hoài Văn nói tiếng phổ thông bằng giọng Đài Loan tiêu chuẩn, khiến tôi nhớ đến những gì đã nhìn thấy qua ánh mắt của bác sĩ Triệu kia, trong lòng có chút thương cảm…

Chú Lê khoát tay với Bạc Hoài Văn nói: “Không sao, công việc của ngài Vương quan trọng.”

Sau khi lên xe, Bạc Hoài Văn lái xe đưa chúng tôi đến khách sạn Mùa Xuân đã đặt sẵn. Sau đó chúng tôi ăn cơm đơn giản trong khách sạn, nghỉ ngơi chốc lát, Bạc Hoài Văn đưa chúng tôi đến gặp ngài Vương vừa họp xong.

Dọc đường, tôi ngắm nhìn cảnh sắc đường phố Đài Loan, nơi này hoàn toàn có thể so sánh với những thành phố Bắc Thượng Quảng (Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu) phồn hoa của chúng tôi! Nếu như hai mươi năm trước tôi có cơ hội đến Đài Loan, chắc chắn sẽ cảm thấy nơi này quá phồn hoa. Đáng tiếc bây giờ… không có cảm giác gì.

Ngài Vương thần bí kia trong tưởng tượng của tôi là một người đàn ông trung niên tầm bốn năm mươi tuổi, đeo cặp kính cận thật dầy, hạ trên sống mũi. Không ngờ, lúc chúng tôi nhìn thấy, đúng là có đeo kính, nhưng rất nhã nhặn, tuổi không đến bốn mươi, ăn nói khá nho nhã. Tôi không ngờ với tuổi của anh ta đã lên đến chức chủ biên, xem ra người này cũng có tài.

Lúc chúng tôi vào văn phòng của anh ta, anh ta đang gọi điện thoại, sau khi thấy chúng tôi thì lập tức tắt máy, đứng dậy cười nói với chú Lê: “Ngài chính là Lê đại sư à, tôi đã nghe danh của ngài rất nhiều! Tiểu Bạch thường xuyên nhắc đến ngài với tôi…”

Chú Lê khiêm tốn nói: “Nào có, nào có… Đây đều là các vị quá khen, thật ra Lê tôi cũng không thần kỳ như thế, hy vọng lần này có thể giúp chủ biên Vương đỡ bận lòng.”

“Thật ra, lần này làm phiền các vị tàu xe đến đây, cũng là bất đắc dĩ, tôi thực sự không đành lòng nhìn cô cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, cho nên mới nhờ Tiểu Bạch gọi điện nhờ ngài đến một chuyến…” Anh ta vừa nói vừa bảo nữ thư ký pha trà cho chúng tôi.

Sau khi chúng tôi đều ngồi xuống, anh ta lấy một xấp tư liệu đặt trước mặt chúng tôi: “Trong này chính là hồ sơ cá nhân của đệ tử của tôi, Điền Chí Phong, cha của cậu ta là Điền Hoài Mẫn cũng là sư phụ của tôi. Đáng tiếc sư phụ của tôi nhiều năm trước lúc tác nghiệp ở chiến trường Afghanistan đã mất tích, nhiều năm trôi qua vẫn không có tin tức gì của ông ấy, cho nên tôi rất quan tâm đến con trai Tiểu Phong của ông ấy, nhưng không ngờ cậu ta cũng xảy ra chuyện giống như vậy….”

Chú Lê nghi ngờ nói: “Vì sao Điền Chí Phong lại mất tích?”

Ngài Vương bất đắc dĩ nói: “Đây cũng là điều chúng tôi không rõ, vì chuyện của cha, tôi chỉ cho cậu ấy làm ở mục giải trí, không ngờ cậu ta vẫn mất tích không bình thường.”

“Mất tích không bình thường là ý gì?” Tôi tò mò hỏi.

“Chính là không có dấu hiệu mất tích.” Ngài Vương thành thật nói.

Vốn Điền Chí Phong rất sùng bái cha của mình, nên một mực muốn trở thành phóng viên. Nhưng cũng vì cha của anh ta, nên mẹ và giáo viên của anh ta đều bảo vệ anh ta quá mức, chỉ để anh ta làm phóng viên giải trí, hay chính là “Chó săn*”.

* Cách gọi paparazzi của người Trung Quốc.

Bọn họ vốn nghĩ Điền Chí Phong cùng lắm thì chỉ theo dõi ngôi sao gì đó, chụp mấy scandal, sẽ không có nguy hiểm gì đến bản thân. Nhưng không ai ngờ, Điền Chí Phong sau khi kết thúc một cuộc phỏng vấn đã biến mất không thấy đâu.

Người đầu tiên phát hiện Điền Chí Phong mất tích chính là mẹ anh ta, vì Điền Chí Phong sống cùng mẹ, mặc dù tính chất công việc của anh ta khá bận rộn, nhưng dù anh ta bận thế nào cũng sẽ về nhà ngủ.

Nhưng sáng hôm đó, mẹ Điền Chí Phong dậy sớm làm bữa sáng giống như mọi ngày, chuẩn bị lên gọi con xuống ăn cơm. Khi bà ấy vào phòng phát hiện chăn đệm vẫn nguyên dáng vẻ mình gấp lại hôm qua, nên bà ấy lập tức khẳng định con trai chưa về nhà.

CHƯƠNG

CÚP PULITZER*

* Pulitzer là một giải thưởng của Mỹ, trao cho nhiều lĩnh vực, trong đó quan trọng hơn cả là về báo chí và văn học. Đặc biệt về báo chí, Pulitzer được xem như một trong những giải danh giá nhất.

Mẹ Điền Chí Phong thấy con vẫn chưa về, liền gọi điện hỏi anh ta có chuyện gì không, nhưng điện thoại của Điền Chí Phong không liên lạc được.

Mới đầu bà ấy cũng không nghĩ lung tung, dù sao con mình cũng là phóng viên giải trí, có thể đang theo dõi siêu sao nào đó nên tắt máy. Thế nhưng đến tận đêm hôm đó, điện thoại của Điền Chí Phong vẫn không liên lạc được. Lúc này bà ấy mới lo lắng gọi cho ngài Vương, hỏi xem có phải Điền Chí Phong đang theo vụ gì lớn không?

Lúc đó bà mới biết, con mình cả ngày nay không đi làm. Như vậy liền lớn chuyện, dù sao cũng đã có chuyện của cha anh ta, cho nên mẹ anh ta lập tức báo cảnh sát.

Nhưng sau khi cảnh sát nhận được thông báo, vừa biết công việc của Điền Chí Phong là phóng viên thì chỉ khuyên bà ấy đừng nên quá lo lắng, có lẽ anh ta chỉ đang theo dõi chuyên mục lớn gì

đó.

Nhưng có thể giữa hai mẹ con có một loại cảm ứng đặc biệt, mấy ngày sau đó, mẹ Điền Chí Phong luôn cảm thấy tinh thần không ổn, không thể tập trung, luôn cảm thấy con mình đã xảy ra chuyện.

Vài ngày sau, cảnh sát phát hiện xe của Điền Chí Phong ở một bãi đậu xe ngầm, họ còn phát hiện một mảng nâu sậm ở ghế lái, sau khi kiểm tra, phát hiện đó là máu người. Sau khi so sánh ADN thì đúng là của người mất tích Điền Chí Phong.

Cảnh sát nhanh chóng lấy video giám sát hôm Điền Chí Phong mất tích, phát hiện xe của anh ta đi vào lúc 15 giờ 25 phút, đi theo sau xe một ca sĩ mới nổi ở Đài Loan.

Theo lộ trình giám sát, ca sĩ mà Điền Chí Phong theo dõi đi vào siêu thị ở tầng một, nhưng không thấy Điền Chí Phong đi theo.

Tiếp đó ca sĩ kia rời khỏi siêu thị lúc 15 giờ 55 phút, cầm theo đồ ăn rồi quay lại bãi đậu xe dưới đất, sau đó lái xe rời đi. Đến lúc này vẫn không thấy Điền Chí Phong lái xe ra theo, sau đó cảnh sát phát hiện, xe của anh ta vẫn đậu ở đó.

Đáng tiếc là xe của Điền Chí Phong lại đỗ ở góc chết của camera, cho nên không ai biết trong thời gian đó xe của Điền Chí Phong xảy ra chuyện như thế nào. Sau đó cảnh sát lại lấy video giám sát bên ngoài bãi xe, quan sát các xe ra, nhưng đáng tiếc… bọn họ không phát hiện xe nào khả nghi.

Cũng từ hôm đó trở đi, Điền Chí Phong cứ biến mất như vậy. Còn mẹ Điền sau đó cũng không nhận được điện thoại tống tiền hay gì cả. Và từ ngày đó trở đi, ngày nào mẹ Điền cũng sống trong lo lắng, chỉ cần có nơi nào phát hiện thi thể nam vô danh, bà ấy sẽ bị gọi đến cục cảnh sát nhận xác.

Nhưng đã mấy năm trôi qua, thi thể của Điền Chí Phong vẫn

chưa từng xuất hiện. Mặc dù lúc đầu mẹ Điền vẫn tin rằng con mình không chết, nhưng sau nhiều lần đối mặt với tuyệt vọng, cuối cùng bà ấy chỉ đành bất lực đi các đền miếu khắp Đài Loan để cầu xin giúp đỡ, nhưng lại nhận được đáp án khiến tim bà tan nát - Điền Chí Phong đã không còn trên nhân gian.

Cũng không biết đó là sự thật hay do tâm lý, bắt đầu từ lúc đó, mẹ Điền bắt đầu thường xuyên mơ thấy Điền Chí Phong. Trong giấc mơ của bà, Điền Chí Phong luôn dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn bà, ánh mắt như có ngàn điều muốn nói, nhưng không nói gì.

Chúng tôi nghe ngài Vương nói từ đầu đến cuối, trong lòng cũng xác định được Điền Chí Phong sống chết có số, từ những dữ liệu trước mắt, khả năng còn sống là rất nhỏ.

Thế nhưng muốn biết chắc trăm phần trăm, chúng tôi phải đến nhà họ Điền một chuyến. Nhà Điền Chí Phong ở trong ngõ 6 đường Đông khu Dân Quyền quận Nội Hồ, lúc chúng tôi gõ cửa, một người phụ nữ trung niên gầy gò ra mở cửa cho chúng tôi. Từ nếp nhăn giữa hai lông mày có thể nhìn ra, bà ấy chính là mẹ của Điền Chí Phong.

Bạc Hoài Văn mở lời trước: “Bà Điền, đây là huyền học đại sư Lê đại sư, chủ biên của chúng tôi mời từ đại lục đến, họ vì chuyện của Tiểu Phong nên đến đây.”

Mẹ Điền nghe xong thì lập tức mời chúng tôi vào nhà, sau đó vừa thu dọn vừa nói: “Trong phòng bừa bộn quá, xin lỗi, đại sư, mời ngài ngồi.”

Chú Lê vội nói mẹ Điền đừng vội, mọi người cùng nhau ngồi xuống trò chuyện, xem chúng tôi có cách nào giúp bà không. Lúc này mẹ Điền mới bỏ đồ trên tay ngồi xuống.

Bây giờ tôi mới cẩn thận quan sát nhà Điền Chí Phong, đúng là nhà phóng viên, khắp nơi đều treo nhiều ảnh chụp tin tức trên

tường, trong tủ cũng bày một số giải thưởng và cúp.

Mẹ Điền rót cho chúng tôi mỗi người một tách trà: "Mấy năm nay suy nghĩ của tôi đều đặt vào chuyện tìm con trai, nên trong nhà bừa bộn, cũng không có trà ngon gì, nếu biết trước hôm nay các vị đến, tôi đã chuẩn bị trà ngon hơn."

Chú Lê cười nói với bà: "Chị không cần làm thế, quá khách sáo rồi. Chúng tôi đến đây, cũng muốn tìm hiểu thêm về chuyện của Tiểu Phong, có càng nhiều manh mối càng tốt."

Mẹ Điền kéo ra một hộp lớn: "Trong này đều là đồ vật của Tiểu Phong từ nhỏ đến lớn, tôi cũng không biết những thứ này có đem lại manh mối gì không, nhưng luôn cảm thấy không nên bỏ chúng đi, sau này chắc sẽ có ích."

Tôi kéo thùng giấy đến bên cạnh, cẩn thận kiểm tra đồ bên trong. Đúng là đồ vật từ bé đến lớn của con trai, ngay cả thẻ đi nhà trẻ cũng có ở đây.

Trong thùng có một quyển album lớn, bên trong có ảnh chụp Điền Chí Phong từ nhỏ đến lớn, trong những bức ảnh này có cả cha của Điền Chí Phong là Điền Hoài Mẫn. Đó là một người đàn ông có gương mặt cương nghị, nghĩ đến chuyện ông ấy làm nhiệm vụ đưa tin trên chiến trường bom đạn, lòng tôi không khỏi bồi hồi, đây mới là đàn ông chân chính.

Nhưng tiếc là, tôi đã xem hết đồ trong thùng vẫn không phát hiện được tàn hồn của Điền Chí Phong, chẳng lẽ ông trời xót thương mẹ Điền, con trai bà thực sự chưa chết? Nhưng nếu chưa chết, sao bao nhiêu năm nay lại không liên lạc với bà?

Có lẽ là do tôi chưa tìm đúng đồ, tôi đứng lên đi quanh nhà, xem có phát hiện được gì không. Lúc này tôi thấy trong tủ bày rất nhiều giấy chứng nhận và cúp, nên quay sang hỏi mẹ Điền: "Những thứ này đều là của Điền Chí Phong ạ?"

Không ngờ mẹ Điền lại lắc đầu: “Những thứ này đều là vinh dự của chồng tôi, mỗi cái cúp đều là ông ấy dùng sinh mệnh để đổi lấy tin tức. Ví dụ như chiếc cúp Pulitzer kia, năm 91 ông ấy không màng nguy hiểm đi đưa tin về chiến tranh Vùng Vịnh, cuối cùng mới nhận được giải thưởng tin tức quốc tế này. Hoài Mẫn đã từng nói, đây chính là giải thưởng quan trọng nhất của ông ấy. Ngay cả Tiểu Phong cũng vì chiếc cúp này mà vô cùng sùng bái cha mình, vì thế mà muốn trở thành phóng viên…” Mẹ Điền vừa nói mắt vừa đỏ lên, có lẽ là nhớ tới chuyện năm đó.

* Chiến tranh Vùng Vịnh năm 1991 là một cuộc xung đột giữa Iraq và liên minh gần 30 quốc gia do Hoa Kỳ lãnh đạo và được Liên Hiệp Quốc phê chuẩn để giải phóng Kuwait.

CHƯƠNG

KẾ NGHIỆP CHA

Mẹ Điền nói vậy làm tôi chú ý đặc biệt đến tạo hình trong suốt của chiếc cúp kia. Đột nhiên một ý nghĩ xuất hiện trong đầu tôi, nếu Điền Chí Phong vì chiếc cúp này mà vô cùng ngưỡng mộ cha mình, muốn trở thành phóng viên, vậy có lẽ anh ta rất yêu quý chiếc cúp này.

Nghĩ vậy tôi nói với mẹ Điền: "Bà Điền, tôi có thể xem chiếc cúp này không?"

Mẹ Điền gật đầu: "Đương nhiên."

Sau khi được mẹ Điền cho phép, tôi đưa tay chạm nhẹ vào chiếc cúp Pulitzer kia. Không ngờ đầu ngón tay tôi vừa chạm đến, thứ cảm nhận được lại khiến tôi kinh ngạc!

Tôi vốn nghĩ sẽ cảm nhận được chút tàn hồn trên chiếc cúp này, có thể là của Điền Chí Phong cũng có thể là của cha anh ta Điền Hoài Mẫn. Nhưng tôi chưa bao giờ ngờ được, tôi lại cảm nhận được đến hai tàn hồn!

Chưa từng có thứ gì khiến tôi có thể cảm nhận được hai tàn hồn cùng trú ngụ, quả là đáng kinh ngạc! Chú Lê thấy tôi chạm ngón tay vào chiếc cúp không nhúc nhích, chắc chắn tôi đã thấy tàn hồn, ông ấy lập tức ra hiệu cho mẹ Điền đừng lên tiếng vội,

cho tôi chút thời gian.

Hai tàn hồn cùng bám vào đây, chứng tỏ trong lòng cha con họ đều muốn trở thành một phóng viên ưu tú. Đặc biệt là Điền Hoài Mẫn, trong cuộc sống ngắn ngủi của mình, ông ấy luôn đặt hết tâm tư vào công việc.

Ngay cả lúc vợ sinh con, ông ấy vẫn đang ở nơi khác đưa tin một thuyền người Đài Loan bị cướp… Lúc tôi nhìn thấy những ký ức này của Điền Hoài Mẫn, lòng tôi chấn động, không ngờ ông ấy chính là phóng viên đã có được bức ảnh chụp toàn bộ khách du lịch người Đài Loan trên hồ Thiên Đảo! Không ngờ trên đời lại có những chuyện trùng hợp như thế!

Về cái chết của Điền Hoài Mẫn, ông ấy coi như đã hiến thân cho sự nghiệp! Đúng là ông ấy đã chết ở Afghanistan, trong một đợt tập kích không quân, ông ấy theo xe quay phim thực hiện truyền tin, đen đủi bị bom đánh trúng…

Thi thể ông ấy được người dân nơi đó an táng đơn giản, vì họ không hiểu tiếng Anh nên không biết mấy người Điền Hoài Mẫn làm gì, có lẽ ngay cả bia mộ cũng không có.

Một phóng viên chiến trường ưu tú, cứ như thế im hơi lặng tiếng chết tha hương nơi đất khách quê người, vĩnh viễn khó có thể trở về cố hương…

Còn Điền Chí Phong không được may mắn như cha anh ta, thằng nhóc này từ nhỏ đã rất sùng bái cha mình, đồng thời luôn cố gắng trở thành một phóng viên ưu tú. Đáng tiếc, vì chuyện của cha anh ta nên mẹ anh ta luôn bảo vệ anh ta quá mức.

Mặc dù sau này cũng trở thành phóng viên, nhưng vì mẹ nên anh ta chỉ có thể làm phóng viên giải trí chuyên đưa tin scandal về mấy ngôi sao, ngay từ đầu anh ta đã cảm thấy, dù cũng là cầm máy ảnh nhưng lại không thấy có chút giá trị nào.

Theo thời gian trôi đi, anh ta bắt đầu thấy rằng dù mình làm "Chó săn", nhưng cũng phải thành "Chó săn" thành công nhất. Thế là anh ta bắt đầu đào sâu những scandal của các ngôi sao, lần lượt lên báo không ít sự kiện lớn của ngành giải trí, trong đó có không ít những chuyện riêng tư của mấy ngôi sao… Thời gian càng lâu, anh ta càng đánh mất mình, trong mắt chỉ còn tin tức, không từ thủ đoạn nào để đưa tin.

Ví dụ như ngôi sao nào đó hút thuốc phiện, ngôi sao nào ngoại tình, thậm chí còn đăng ảnh nude của một sao nữ khi người này say rượu lên. Mặc dù những bài này khiến lượng tiêu thụ tăng cao, nhưng ngài Vương đã nhiều lần khuyên anh ta, làm việc gì cũng phải có điểm giới hạn, đừng quên đạo đức nghề nghiệp của phóng viên!

Tiếc là lúc đó Điền Chí Phong một câu cũng không lọt tai, anh ta cho rằng bây giờ là thời đại hòa bình, không có nhiều cuộc chiến để đưa tin, thế nhưng giới giải trí này cũng là một chiến trường không khói có thể để anh ta phát huy khả năng.

Hôm xảy ra chuyện, anh ta một mình lái xe theo dõi một ca sĩ đi vào bãi đậu xe dưới đất. Nhưng khi anh ta dừng xe, vừa xuống xe đã có cảm giác có người sau lưng.

Điền Chí Phong theo bản năng quay đầu lại nhìn, thì bị thứ gì đó đập mạnh vào đầu, mặt mũi tối sầm lại. Nhưng khi đó Điền Chí Phong chưa ngất đi, vẫn cố vào trong xe, định chạy đi. Nhưng sau khi ngồi vào xe, vẫn không chống cự được mà hôn mê bất tỉnh. Vết máu cảnh sát phát hiện trên xe chính là bị dính vào lúc này. Sau đó Điền Chí Phong mơ mơ màng màng cảm giác có người lôi mình từ trong xe ra, sau đó ném vào một chiếc xe khác.

Đây là xe chở hàng, bên trong đầy mùi cá tanh nồng. Điền Chí Phong bị ném vào trong xe, cũng bị trói hai tay ra sau lưng. Anh ta

cũng đã tỉnh lại một lần, nhưng dù anh ta có cố thế nào cũng không tháo được dây thừng.

Nếu như lúc đó Điền Chí Phong biết điều gì đang đợi mình, có lẽ anh ta sẽ nghĩ tất cả các cách để liều mạng chạy trốn.

Xe đi rất lâu mới dừng lại, Điền Chí Phong vì mất máu quá nhiều nên vẫn không tỉnh táo hẳn, nên anh ta cũng không biết ai đã đưa mình đi đến đâu.

Đến khi bị dội một chậu nước lạnh anh ta mới tỉnh, hiểu ra mình đã bị bắt cóc! Người này vừa đen vừa gầy, có lẽ thường xuyên làm việc ngoài trời. Điền Chí Phong cố gắng để mình tỉnh táo, phản ứng đầu tiên của anh ta chính là người kia đã bắt nhầm người.

Anh ta cố gắng nói với hắn: “Đại ca, tôi chỉ là một phóng viên, không phải người có tiền, anh chắc là bắt nhầm rồi, chỉ cần bây giờ anh thả tôi đi, tôi cam đoan sẽ coi như chuyện này chưa từng xảy ra, có được không?”

Không ngờ người kia lại cười lạnh nói: “Mày tên là Điền Chí Phong, là phóng viên chuyên mục giải trí của nhật báo xx, đúng không?”

Điền Chí Phong biết là không hay rồi, tên này rõ ràng là bắt mình, nhưng anh ta cố gắng thế nào cũng không nhớ ra mình có quen biết người này à? Điền Chí Phong dùng giọng khẩn cầu nói với người kia: “Đại ca, tôi và anh xưa nay không thù không oán, anh bắt tôi làm gì? Nếu như thằng em đã làm chuyện gì mạo phạm đến anh, anh cứ nói thẳng! Tôi sẽ thành tâm xin lỗi anh!”

“Được, hôm nay tao sẽ cho mày chết rõ ràng…” Người đàn ông nói xong, lôi cái ghế đang trói Điền Chí Phong vào phòng bên cạnh, trên tường của căn phòng có dán rất nhiều ảnh chụp.

Điền Chí Phong nhìn đến hoa mắt, hơn nữa vừa rồi còn bị đập

vào đầu, lúc này anh ta cố gắng muốn nhìn ảnh chụp trên tường là gì, nhưng nhìn mấy lần vẫn chữ bóng chồng bóng không rõ ràng.

Anh ta cố gắng lắc đầu, mới khiến mình tỉnh táo hơn chút, nhìn kỹ lại, trên tường đều là ảnh chụp một cô gái. Điền Chí Phong nhận ra cô gái này, chính là sao nữ say rượu thoát y mà mình chụp thời gian trước.

CHƯƠNG

SỐNG KHÔNG BẰNG CHẾT

Phản ứng đầu tiên của Điền Chí Phong là sao nữ kia sai tay chân đến tìm mình, muốn dạy dỗ mình một trận. Nên khẩu khí của anh ta cũng cứng rắn hơn: “Cô ta cho anh bao nhiêu tiền để anh làm thế này? Anh có biết đây là phạm pháp không?”

Nhưng câu nói này của Điền Chí Phong đã chọc giận người đàn ông kia, hắn lấy một cây côn gỗ quật lên người Điền Chí Phong, tay chân bị trói, Điền Chí Phong không chống cự được nên chỉ đành để mặc cây côn kia đập lên người mình như mưa…

“A… đại ca… dừng lại… a…. Đừng đánh nữa… tôi xin anh… tôi sai rồi… đừng đánh nữa!” Điền Chí Phong kêu rên xin tha mạng.

Nhưng điều này chẳng có ý nghĩa gì với người đàn ông kia, hắn ta đánh đến lúc mỏi tay mới dừng lại, lúc này Điền Chí Phong đã bị đánh gần chết.! Vì không nhìn thấy bản thân, nên anh ta không biết mình bị đánh đến thế nào, chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu.

“Khụ… khụ khụ… Đại ca, anh đánh cũng đánh đủ rồi, cũng xả hết tức rồi, có thể thả tôi được không? Tôi sẽ làm một đoạn video xin lỗi cho anh được không…” Điền Chí Phong cố cho máu không

phun ra nói.

Người đàn ông kia lạnh lùng nhìn Điền Chí Phong, ánh mắt tàn nhẫn, không hề có ý định tha cho anh ta. Điền Chí Phong cũng là phóng viên, gặp qua không ít loại tội phạm bạo lực, anh ta biết nếu mình không đối xử tử tế với người này, có thể sẽ bị mất mạng.

Thế nên anh ta điều chỉnh giọng mềm mỏng hơn: "Đại ca, anh nhìn xem tôi cũng đủ thảm rồi, cô ấy dù có tức giận thì bây giờ đã bớt giận rồi chứ? Tôi vừa nói rồi, tôi có thể làm một video xin lỗi, cô ấy có thể phát trên bất kỳ phương tiện truyền thông nào, có được không?"

Gã đàn ông kia rốt cuộc mở miệng: "Mày có thể xin lỗi, thế thì tự mình nói xin lỗi với cô ấy đi! Cần gì làm video!"

Điền Chí Phong vui mừng, chỉ cần gã thả anh ta đi thì làm gì cũng được! Chỉ cần chạy được, anh ta nhất định sẽ trả lại gấp trăm, gấp nghìn lần. Nhưng Điền Chí Phong không biết, anh ta đâu còn cơ hội này.

Lúc ấy gã kia mở tivi trong phòng lên, trên đó phát đi một tin tức mới nhất: "Sao nữ nổi tiếng xxx bị phát hiện chết tại nhà vào lúc 19 giờ 23 phút tối nay, hiện chưa rõ nguyên nhân cái chết, nhưng không loại trừ khả năng tự sát."

Lúc Điền Chí Phong nhìn thấy tin tức sao nữ kia đã qua đời, dự cảm không lành xuất hiện trong lòng anh ta, lúc này chỉ hận không thể tự vả mình một cái, nói cái gì không nói nhất định phải nói tự mình đi xin lỗi cô ta chứ....

"Không phải lúc nãy mày muốn đích thân xin lỗi cô ấy sao? Tao sẽ tác thành cho mày..." Giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai, dọa Điền Chí Phong toàn thân rùng mình, sau đó ra sức giãy dụa.

"Vô ích, loại người như mày chỉ biết cầm máy ảnh, cầm bút, sao

có thể kéo đứt mấy sợi dây thừng này?" Gã kia mỉa mai nói.

Trước đó Điền Chí Phong đã bị thương, lại còn bị đánh khắp người, bây giờ đừng nói là dây thừng, có thả anh ta ra, anh ta cũng không chạy được mấy bước.

Hành động vừa rồi cũng đã tiêu hao hết chút sức lực không còn lại bao nhiêu của anh ta, bây giờ anh ta chỉ có thể tê liệt ngồi trên ghế, không ngừng thở hổn hển.

"Anh… rốt cuộc anh… muốn thế nào? Cô ta chết… không phải… tại tôi!" Giọng Điền Chí Phong không chút sức lực.

"Mày còn dám nói!?" Gã kia quát lớn: "Mày đăng ảnh nude của người ta lên, mày có nghĩ đến những tổn thương cô ấy phải chịu không?"

"Xin lỗi… Tôi lúc đó không nghĩ nhiều như vậy… tôi có thể đăng báo xin lỗi… tôi không biết cô ấy sẽ tự sát!" Điền Chí Phong cầu xin nói.

Thế nhưng gã đàn ông kia lại không có ý định bỏ qua cho anh ta, hắn lấy từ hộp dụng cụ ra một cây búa hen rỉ, từ từ đi về phía Điền Chí Phong.

"Anh định làm gì! Không được lại gần đây! Không được… A…!"

Gã ta dùng cây búa đập nát ngón út của Điền Chí Phong, đau đớn lan ra toàn thân khiến Điền Chí Phong không nén được kêu lên thảm thiết, lúc đó trong lòng anh ta là sự sợ hãi và hối hận, nếu biết vì sai lầm khi đó sẽ bị như bây giờ, lúc đó chắc chắn anh ta sẽ không làm ra những chuyện tổn thương người khác.

Giọng nói lạnh lùng của gã đàn ông kia lại vang lên: "Thế nào? Cảm giác bị người khác làm tổn thương dễ chịu không? Nhưng mày phải kiên trì lên… vì đây mới chỉ là… bắt đầu thôi…"

Sau đó, gã kia không chút lưu tình đập nát chín ngón tay còn lại

của Điền Chí Phong, anh ta mấy lần đau đến ngất đi, rồi lại tỉnh lại vì đau, cảm giác như chết đi sống lại!

Nếu như so sánh với những gì Điền Chí Phong đã làm, sự trừng phạt này cũng quá nặng với anh ta, so với sự đau đớn này thà rằng một dao chết đi nhẹ nhàng. Mặc dù tôi chỉ là cảm nhận ký ức của anh ta, nhưng cảm giác đau đớn kia cũng khiến toàn thân tôi run rẩy.

Lúc này Đinh Nhất phát hiện tôi không ổn, mặc dù vẫn đứng đó nhưng toàn thân không ngừng run run, cả mặt và cổ đều là mồ hôi lạnh…

“Cậu thanh niên này sao thế?” Mẹ Điền lo lắng hỏi.

Chú Lê nhẹ giọng nói: “Không có chuyện gì… Chắc là nhìn thấy chuyện gì đó đáng sợ!”

Lúc Điền Chí Phong chết, đã phải chịu rất nhiều tra tấn, đến cuối cùng anh ta còn nghĩ phải nhanh chóng chết đi, thoát khỏi sự đau khổ này. Lúc đó tinh thần của anh ta bắt đầu sụp đổ, không còn nhớ đến trong nhà mình còn có một người mẹ đáng thương.

Đến khi tôi tỉnh táo lại từ ký ức của hai cha con họ, quần áo trên người tôi đã bị mồ hôi lạnh thấm đẫm. Mẹ Điền dường như biết tôi đã nhìn thấy gì đó, mắt đỏ lên hỏi tôi: “Có phải đã thấy được Tiểu Phong ở đâu không?”

Tôi chưa trả lời vội, ngẩng đầu nhìn về phía chú Lê: “Cháu mệt quá, chúng ta về trước đi, có gì nói với ngài Vương sau.”

Mẹ Điền lập tức hiểu ngay, bà ấy kích động hỏi tôi: “Cậu trai trẻ, cậu đừng sợ tôi không chịu được, cậu có thể nói luôn cho tôi biết, bây giờ Tiểu Phong còn sống hay đã chết? Nó đang ở đâu?”

Tôi mệt mỏi vịn vào tay Đinh Nhất, không có sức nói: “Bà Điền… bây giờ có thể khẳng định con trai bà… đã qua đời. Nhưng

chuyện anh ta ở đâu, chúng tôi phải tìm ngài Vương bàn bạc mới có thể tìm được, bà đừng vội, yên tâm ở nhà chờ tin.” Nói xong tôi véo nhẹ vào tay Đinh Nhất, ra hiệu bảo anh ta dìu tôi ra ngoài.

Lúc ra khỏi nhà họ Điền, tôi không nhịn được nữa, phun hết những thứ trong dạ dày ra.

CHƯƠNG

HỒ CÁ KỲ LẠ

Đinh Nhất thấy tôi nôn thốc nôn tháo, vội đi đến cạnh tôi, vừa vỗ lưng cho tôi vừa nói: “Sao lại nôn thế? Đau đầu quá à?”

Tôi ngồi xổm xuống đất, mãi mới nói được: “Không phải… tôi nhìn thấy cảnh Điền Chí Phong chết quá kinh khủng, cho nên không nhịn được…” Nói xong lại nôn khan mấy lần, đến khi dạ dày không còn gì mới dừng lại.

Bạc Hoài Văn đã chạy đến cửa hàng gần đó mua cho tôi chai nước, tôi cầm lấy uống mấy hơi mới nói với bọn họ: “Đi, đến gặp ngài Vương…”

Lúc chúng tôi quay lại văn phòng của ngài Vương, anh ta đã chờ chúng tôi ở đó từ lâu, tôi kể lại kỹ càng chuyện của Điền Chí Phong, ngài Vương cau mày, nặng nề nói: “Chuyện còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của tôi…”

“Bây giờ cũng đã cách thời gian xảy ra vụ án mấy năm rồi, không biết còn có thể điều tra video giám sát của cửa hàng đó không?” Tôi lo lắng hỏi.

Nhưng ngài Vương đã trấn an tôi, vì đoạn video kia anh ta vẫn giữ đến bây giờ, có thể cho chúng tôi xem ngay. Sau đó anh ta lấy một chiếc USB trong két bảo hiểm ra, cắm vào máy tính.

Trong USB có mười video, mỗi đoạn mười lăm phút. Mấy người chúng tôi đều tập chung xem từng đoạn video, muốn tìm chiếc xe hàng có mùi cá tanh kia.

Chúng tôi nhanh chóng phát hiện có một chiếc xe Ford nhỏ, chiếc xe này đi vào trước xe Điền Chí Phong và ca sĩ kia, dựa theo video của siêu thị, người này đội mũ bóng chày, chắc lúc đó đang đưa cá tươi đến siêu thị.

Bởi vì góc quay, nên chúng tôi không nhìn thấy mặt gã ta. Nhưng từ thân hình có thể đoán được hắn chính là gã đàn ông đen gầy đã bắt cóc và sát hại Điền Chí Phong.

Sau đó ngài Vương dùng quan hệ của mình, để cảnh sát mở lại vụ án, cảnh sát thông qua đối chiếu đưa chiếc xe này vào điều tra, phát hiện người giao hải sản này tên là A Vĩ.

Nhưng siêu thị nói họ đã đổi người giao cá từ lâu, vì cá nhà A Vĩ thỉnh thoảng sẽ có những mẻ không còn tươi. Cũng đúng, dù sao đã mấy năm trôi qua, đừng nói là quan hệ cung cấp hàng hóa, đến siêu thị kia vẫn còn kinh doanh được đã là may mắn rồi.

Cứ như vậy, khả năng thông qua siêu thị để tìm ra gã kia rất nhỏ, cảnh sát cuối cùng đành thông qua chiếc xe chở hàng Ford màu trắng kia, điều tra xem nó thuộc sở hữu của ai.

Kết quả biết được, vốn chiếc xe đó mấy năm trước là xe cũ hỏng, nên mấy năm nay không làm đăng kiểm, cũng may đã tra được người đứng tên là Lưu Lợi Vĩ.

Sau đó ngài Vương còn đưa cho tôi thông tin cụ thể về gã kia, tôi nhận ra ngay đây chính là gã đàn ông đen gầy đó!

Biết cụ thể tên người sẽ dễ tìm kiếm hơn nhiều, cảnh sát đã tìm được người tên là Lưu Lợi Vĩ.

Người này vốn có một hồ nuôi cá, nhưng mấy năm trước cha

của hắn bị bệnh chết, nên truyền lại hồ cá cho hắn, từ đó hắn chỉ ở nhà nuôi cá, không ra ngoài.

Sau khi cha chết, tên này vẫn sống một mình. Nơi Điền Chí Phong bị giam chắc chắn rất xa nội thành, trong nhà lại không có người khác, nhìn từ điểm này, Lưu Lợi Vĩ rất phù hợp.

Cảnh sát dựa theo vị trí hồ cá, nhanh chóng tìm đến, đồng thời lấy danh nghĩa hỗ trợ điều tra, đưa Lưu Lợi Vĩ về cục cảnh sát. Nhưng không ngờ biểu hiện của Lưu Lợi Vĩ lại rất bình tĩnh, luôn nói mình không biết Điền Chí Phong là ai? Đối với chuyện xảy ra mấy năm trước, hắn cũng không có ấn tượng gì.

Đương nhiên, chúng tôi không trông chờ vào sự tự giác của hắn, chỉ là muốn tìm chút thời gian, thừa dịp hắn bị cảnh sát đưa đi, ba người chúng tôi vào nhà hắn thăm dò một chút.

Diện tích nhà Lưu Lợi Vĩ không nhỏ, cũng không biết có phải do hắn không biết quản lý hồ cá hay không, tóm lại là cống rãnh nơi này rất khó ngửi.

Vì từ khi Điền Chí Phong bị bắt cóc, đến khi anh ta bị xe chở hàng chở đến đây, rồi lại bị buộc lên ghế, anh ta đều không quá tỉnh táo, nên ký ức đối với cảnh vật trong phòng không có nhiều ấn tượng.

Nhưng khi Đinh Nhất mở cửa phòng Lưu Lợi Vĩ, tôi ngẩn người, trong phòng toàn bộ đã thay đổi, không gian mờ tối đã trở nên sáng sủa hơn nhiều, có lẽ đã được sửa chữa.

Tôi nhìn xung quanh, cảm giác hơi đau đầu, dù sao vụ án cũng xảy ra nhiều năm trước, muốn từ lúc đó đến giờ không có gì thay đổi cũng không thể. Nhưng tên này dọn dẹp phòng hắn sạch sẽ như vậy, có lẽ là muốn che đi vết máu của Điền Chí Phong trên tường…

Lúc này chú Lê đột nhiên hỏi tôi: “Cháu có cảm giác được gì ở

đây không?”

Tôi lắc đầu: “Ở đây không có thi thể, hơn nữa tên này đã sửa chữa qua, nhìn bề ngoài chắc chắn không thấy gì.”

Chú Lê gật đầu nói: “Đi, nơi này không có thi thể, vậy chúng ta đi tìm xem sao… Thi thể Điền Chí Phong bao nhiêu năm vẫn không bị phát hiện, nhất định hắn giấu ở đâu đó rất an toàn, nhưng đối với hắn mà nói, nơi an toàn nhất là nơi hắn thường xuyên nhìn thấy được.”

Tôi cảm thấy chú Lê nói cũng có lý, nên ba người chúng tôi ra khỏi phòng Lưu Lợi Vĩ, đi tìm xung quanh, kết quả thấy một thùng nước màu lam lớn, đầy xương trắng, có cảm giác âm u nồng đậm…

“Mẹ nó! Đây là cái gì?” Tôi giật mình hỏi.

Chú Lê nhìn vào thùng nói: “Những mẩu xương này quá nhỏ, chắc là của gà vịt gia cầm gì đó.”

Lúc đó tôi nghĩ tên này cũng quá tham ăn nhỉ? Ăn bao nhiêu gà vịt mới có nhiều xương như vậy chứ!

Nhưng lúc này chú Lê lại chỉ vào một cái máy xay nói: “Chắc cái này Lưu Lợi Vĩ dùng để xay đồ ăn cho cá.”

Tôi đi qua nhìn, quả nhiên thấy bên trong máy nghiền còn không ít mảnh xương vỡ, đúng là sợ bóng sợ gió… Ba người chúng tôi lại đi tiếp vào hồ cá thối hoắc kia.

Lúc chúng tôi đến cạnh hồ cá, tôi nhìn xuống dưới, thỉnh thoảng có mấy con cá dưới nước lóe lên. Nhưng lúc tôi đến gần hồ cá, lại có cảm giác kỳ quái không nói ra được, giống như hồ nước này chứa thứ gì đó có âm khí rất nặng.

“Thế nào? Dưới đó có thi thể à?” Chú Lê hỏi.

Tôi hơi nghi ngờ nói: “Cháu cũng không biết nó là cái gì, nhưng

có cảm giác không giống như thi thể…”

Tôi ngẩng đầu nhìn về chính giữa hồ cá ở xa xa, phát hiện có cái gì đó trôi trên mặt nước, tôi chỉ tay nói: “Đó là gì thế?”

CHƯƠNG

XÁC TRONG LỒNG SẮT

Mắt chú Lê không tốt nên cũng không nhìn được thứ tôi hỏi. Chỉ có Đinh Nhất nói: “Đó là bơm khí oxi, để tăng oxi trong hồ cá.”

“À? Cá cũng phải thêm oxi à?”

Chú Lê chế giễu tôi: “Cậu ấm của tôi ơi! Đến chút kiến thức thường thức này mà cháu cũng không biết à? Hồ cá không giống như ở sông hay biển, là một đầm nước đọng. Nếu trời mưa hoặc nhiệt độ xuống thấp, cá sẽ không đủ dưỡng khí, nếu không bổ sung, bọn cá sẽ rủ nhau ngửa bụng tập thể.”

Tôi gật đầu nhìn cái máy bơm kia, đột nhiên cảm thấy xung quanh thứ kia hình như còn có những thứ khác...

Đinh Nhất thấy tôi vẫn đang nhìn chằm chằm vào giữa hồ cá, cũng nhìn theo ánh mắt tôi. Nếu so với thị lực của Đinh Nhất thì thị lực của tôi chỉ coi là cặn bã.

Anh ta nhìn thoáng qua rồi nói với tôi: “Giữa hồ cá có một cái lưới cản...”

“Lưới cản? Dùng làm gì vậy?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Chú Lê nói: “Cản cá chứ gì nữa, không thì cản người chắc?”

Chú ấy nói xong, ba chúng tôi đều sững người, một suy nghĩ đồng thời xuất hiện trong đầu chúng tôi, Lưu Lợi Vĩ sẽ không đem

thi thể của Điền Chí Phong nhét ở đó đấy chứ?

Lúc này Đinh Nhất đi đến chỗ thuyền gỗ cạnh hồ cá, anh ta cẩn thận kiểm tra xem thuyền gỗ có dùng được hay không. Sau đó ba người chúng tôi lên thuyền, Đinh Nhất chèo ra giữa hồ.

Khi thuyền ngày càng đến gần máy bơm kia, tôi càng cảm nhận rõ ràng hơn, bây giờ tôi có thể khẳng định 100%, thi thể của Điền Chí Phong ở dưới trung tâm hồ cá...

Nơi này nước không phải rất lặng, tôi cố gắng thò đầu ra nhìn qua mặt nước, xem bên dưới nước sâu bao nhiêu, đột nhiên có mấy con cá hình thù quái dị búng nước lên.

Mùi hôi thối bốc lên khiến tôi buồn nôn, thế là tôi ngẩng đầu nói: “Có lẽ ở dưới này...”

Đinh Nhất đưa mái chèo vào nước, thử xem nước sâu bao nhiêu, nhưng đúng lúc này anh ta nghiêng người, thuyền mất trọng tâm hơi nghiêng. Thật ra nếu lúc đó tôi bình tĩnh hơn, chờ Đinh Nhất ổn định người thì thuyền sẽ ổn định lại.

Nhưng tôi lần nào cũng như vịt trên cạn, thấy thuyền lắc lư là hoảng hốt vội đứng lên, khiến thuyền càng mất thăng bằng, hai chúng tôi cùng đứng khiến thuyền cứ lắc qua lắc lại.

Chú Lê đúng là cáo già, hai tay nắm chặt mạn thuyền hét lên: “Tất cả ngồi xuống! Tất cả ngồi xuống!”

Đinh Nhất lập tức ngồi xuống, kết quả anh ta ngồi xuống thì trọng tâm dồn về phía tôi, người tôi nghiêng một cái rơi thẳng xuống nước. Đinh Nhất lập tức đưa tay kéo tôi lên.

Nhưng vẫn muộn, chỉ nghe “oạp” một cái tôi chìm vào trong nước... Rơi vào mới biết nước này kinh khủng thế nào. May mà xuống nước thì không thở được, nếu không chắc tôi đã ngất đi vì thối.

Nhưng nước này vẫn chui vào mũi tôi, cái cảm giác đó không cần phải nói! Tôi biết khi ngã xuống nước kỵ nhất là khua loạn xạ, như thế sẽ tiêu hao rất nhiều thể lực, cũng không giải quyết được vấn đề. Nên tôi thả lỏng người phiêu theo dòng nước, sau đó miệng mũi ngậm chặt, hy vọng như thế có thể nổi lên.

Trong thoáng chốc, tôi có cảm giác nhìn thấy một lồng sắt lớn dưới nước, mấy con cá kỳ lạ vừa rồi đang bơi qua bơi lại trong lồng...

Lúc này tôi nghe được âm thanh Đinh Nhất nhảy xuống nước, tôi biết anh ta sẽ đến cứu mình trước. Nhưng sau khi Đinh Nhất nhảy xuống, đám cá từ chỗ sâu kia lao theo.

Đinh Nhất nhanh chóng bơi đến chỗ tôi, tôi vốn cho rằng anh ta sẽ kéo tôi lên thuyền, nhưng không ngờ anh ta lại lôi tôi bơi đến hướng ngược lại. Lúc này sức chịu đựng của tôi đã đến cực hạn, nếu không ngoi lên, có lẽ sẽ ngạt thở chết.

Đúng lúc này, tôi đột nhiên phát hiện đám cá kia đang gắt gao bơi phía sau chúng tôi, như đuổi theo chúng tôi vậy, nếu như lúc này tôi không ở trong nước thì sẽ cho rằng mấy con cá này rất nghịch ngợm.

Nhưng Đinh Nhất vẫn lôi tôi bơi về phía trước, tôi có cảm giác cả người anh ta đều căng cứng, tôi biết Đinh Nhất chỉ khi gặp nguy hiểm mới có phản ứng như thế.

Tôi lập tức ý thức được trong nước này có thứ gì đó khiến anh ta phải đề phòng, nhưng xung quanh chúng tôi ngoài nước thối chỉ có bầy cá sau lưng kia? Bầy cá? Đinh Nhất đang sợ bầy cá kia?

Đến lúc tôi hiểu được, Đinh Nhất đã đưa tôi bơi đến gần lồng sắt. Khi tôi nhìn thấy thứ bên trong lồng, trong lòng hoảng sợ, thứ trong lồng sắt một chút thịt cũng không còn.

Đây không phải ai khác, chính là Điền Chí Phong...

Nhìn bộ hài cốt đáng sợ trong lồng, lại nhìn đám cá kỳ quái sau lưng, tôi liền nghĩ đến loài cá Hổ ăn thịt người trong chương trình thế giới động vật! Nó cũng đuổi theo người không chịu bỏ sao?

Lúc đó lòng tôi cũng chìm xuống đáy, người sao có thể thi bơi được với cá! Xong rồi, lần này không những không cứu được tôi, ngay cả Đinh Nhất cũng đi chung luôn rồi. Trong lúc tôi đang vô cùng hoảng sợ và tuyệt vọng, đằng trước chúng tôi xuất hiện một cái lưới đánh cá màu đen!

Đúng rồi! Lúc trên bờ chúng tôi đã nhìn thấy, đó chính là tấm lưới ngăn cá! Nói thì lâu, nhưng diễn ra thì nhanh, Đinh Nhất bơi đến chỗ lưới đánh cá liền đẩy tôi lên mặt nước, sau đó dùng lực đẩy lưới đánh cá.

Nhưng lúc anh ta định lao lên thì bầy cá Hổ đã đuổi đến nơi. Tia hy vọng vừa dấy lên trong lòng tôi chớp mắt đã bị dập tắt. Nếu như bây giờ Đinh Nhất không qua được, thì tôi cũng đành chờ đến lượt mình thôi! Vì tôi ở trong nước, dù không có bọn cá Hổ đó thì tôi cũng con mẹ nó không biết bơi!

Lúc này chỉ thấy đàn cá đang vây quanh Đinh Nhất đột nhiên lại đứng im, sau đó nhao nhao tản ra bốn phía, giống như không nhìn thấy Đinh Nhất. Lúc này Đinh Nhất cũng nhắm mắt lơ lửng trong nước, không nhúc nhích...

Tôi ở bên này dùng tay gạt lưới đánh cá, định nổi lên trên mặt nước, nhưng càng sốt ruột tay chân càng không nghe lời. Trong lúc tôi sắp ngạt thở, Đinh Nhất đột nhiên mở mắt, sau đó phi thân vọt lên trên mặt nước, nháy mắt nhảy qua lưới đánh cá đến cạnh tôi.

Chờ đến khi tôi được anh ta lôi ra khỏi mặt nước, mới biết cho dù lúc này có ngửi thấy mùi thối trong không khí nữa thì đối với tôi vẫn là thơm ngọt. Tôi thở phì phò, cảm giác như cổ họng và lá phổi bỏng rát, cảm giác đó quá khó chịu.

CHƯƠNG

XÁC CHÌM TRONG HỒ CÁ

Vì chúng tôi không quay lại thuyền gỗ nhỏ được nữa, nên Đinh Nhất đỡ tôi bơi về bờ. Chờ khi hai chân tôi đặt lên đất, tôi mới cảm thán thế giới này thật tươi đẹp.

Nhưng lúc này lại khổ chú Lê, chú ấy vẫn đang ngồi im trên thuyền không dám nhìn về phía chúng tôi trên bờ.

“Quay về đi! Dưới nước có cá ăn thịt!” Đinh Nhất hét lên.

Chú Lê không biết bên dưới có cá ăn thịt còn đỡ, nghe Đinh Nhất nói xong càng cuống lên không biết chèo thuyền thế nào, khiến thuyền gỗ quay vòng vòng.

Cuối cùng không còn cách nào, Đinh Nhất lại bơi về phía lưới đánh cá, hướng dẫn chú Lê đưa thuyền đến gần lưới đánh cá, sau đó anh ta lại trèo lên thuyền mới đưa được thuyền về.

Chờ hai người họ lên bờ, ba chúng tôi đều mệt bở hơi tai. Tôi và Đinh Nhất thì đương nhiên là mệt, còn chú Lê có lẽ là do bị dọa.

Tôi móc cái điện thoại sũng nước ra đập đập, chắc chắn không dùng được nữa rồi. Thế là tôi quay lại nói với chú Lê: “Chú gọi điện cho ngài Vương đi, nói với anh ta đã tìm thấy hài cốt của Điền Chí Phong…”

Cảnh sát nhanh chóng đến đây, tôi và Đinh Nhất nói sự thật với

bọn họ, chúng tôi làm thế nào phát hiện được thi thể.

Ngài Vương cũng lái xe đến, anh ta thấy chúng tôi cả người ướt sũng vội vàng lấy khăn bông cho chúng tôi.

Lúc này tôi thấy mấy cảnh sát người Đài Loan định xuống nước vớt xác, liền có lòng tốt nhắc nhở: “Giữa hồ có cá ăn thịt, mọi người cẩn thận!”

Mấy cảnh sát kia nghe xong cũng hơi tái mặt, không biết nên làm gì tiếp theo. Cuối cùng đội trưởng của bọn họ đưa ra một cách, đó là dùng điện kích cá. Sau khi cá chết thì cắt điện, người xuống sẽ không có vấn đề.

Thế là cảnh sát bắt đầu bận rộn, còn tôi và Đinh Nhất thì tránh ở xa xa, trên người chúng tôi cũng có nước mà.

Một lát sau, trên mặt nước truyền đến âm thanh dòng điện chạy qua, sau đó từng mảng cá ngửa bụng nổi lên trên mặt nước.

Không giật điện không biết, chúng tôi không nghĩ rằng trong hồ có nhiều cá Hổ như thế, bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ! Vừa rồi nếu không phải là có Đinh Nhất, có lẽ bây giờ tôi cũng chẳng khác gì Điền Chí Phong trong lồng sắt.

Chờ đến khi lồng sắt được kéo lên, bộ dáng thi thể bên trong đều khiến mọi người sợ ngây người, thi thể của Điền Chí Phong ngoài khung xương, một chút tổ chức cơ mô đều không có.

Bây giờ suy nghĩ lại, khó trách siêu thị nói cá Lưu Lợi Vĩ đưa đến không tươi, có lẽ trên người lũ cá đó có mùi người chết!

Lưu Lợi Vĩ đang bị nhốt trong cục cảnh sát, nghe nói đã tìm được thi thể Điền Chí Phong trong hồ cá nhà mình, biết mọi chuyện đã vỡ lở, hắn cũng nhanh chóng khai nhận toàn bộ quá trình giết Điền Chí Phong.

Thật ra, Lưu Lợi Vĩ căn bản cũng không biết sao nữ đã chết kia,

hắn chẳng qua chỉ là fan cuồng của cô ta. Khi hắn biết nữ thần của mình bị một tên “Chó săn” chụp ảnh say rượu rồi đăng lên, hắn vô cùng phẫn nộ, lên mạng điều tra xem tên phóng viên chụp ảnh là ai.

Khi đó Điền Chí Phong đang muốn nổi tiếng như điên rồi, tất nhiên không ngại đăng tên và ảnh thật của mình trên các trang báo lớn, cho nên Lưu Lợi Vĩ nhanh chóng biết được người phát tán ảnh nude kia là Điền Chí Phong.

Hôm xảy ra chuyện cũng là trùng hợp, Lưu Lợi Vĩ giống như mọi khi đưa cá tươi đến siêu thị, trong lúc dỡ hàng, hắn nhìn thấy Điền Chí Phong đang theo dõi một ca sĩ. Hắn liếc mắt là nhận ra Điền Chí Phong, thế là hắn đánh Điền Chí Phong ngất xỉu, rồi kéo đến vùng ngoại ô, định dạy cho anh ta một trận.

Không ngờ, lúc Lưu Lợi Vĩ giao hàng cho các cửa hàng xong, thì nghe được tin sao nữ kia đã chết! Nhất thời không kìm được lòng, nên chuyển hướng lái thật nhanh về hồ cá nhà mình.

Sau khi hành hạ Điền Chí Phong đến chết, hắn mới nhận ra mình đã giết người. Nếu để cảnh sát phát hiện ra nhất định sẽ phải ngồi tù cả đời, hắn liền nghĩ ra một biện pháp giấu xác an toàn nhất.

Đầu tiên, hắn cho thi thể Điền Chí Phong vào một lồng sắt lớn, sau đó treo lơ lửng giữa hồ cá, như vậy ngoại trừ hắn căn bản không có ai đi ra đến đó.

Sau đó hắn thả mấy con cá Hổ vào trong hồ, hy vọng chúng sẽ tiêu hủy xác trong hồ chỉ còn lại khung xương. Có điều, thứ đám cá hổ này ăn đầu tiên lại là những loại cá khác trong hồ. Giống cá Hổ này nhanh chóng sinh sôi, gần như ăn hết sạch cá trong hồ.

Vì sinh kế, Lưu Lợi Vĩ không thể không vây đám cá này lại trong một khu riêng, chỗ còn lại để nuôi các loài cá khác.

Trong kế hoạch của Lưu Lợi Vĩ, hắn có lẽ là đợi khi thịt trên người Điền Chí Phong bị ăn hết, sẽ đem đống xương đó xay thành bột, khi đó sẽ vĩnh viễn không có ai biết đến chuyện này nữa.

Nhưng vì hắn cũng sợ đám cá Hổ ở giữa hồ nên chưa thực hiện, đúng là thành cũng ở cá Hổ, bại cũng do cá Hổ!

Nếu như kế hoạch của Lưu Lợi Vĩ thuận lợi diễn ra, thì dù có thần tiên cũng không tìm được Điền Chí Phong.

Sau khi về khách sạn, mở điện thoại ra xem, đã thấy các đài truyền hình lớn bắt đầu lần lượt đưa tin vụ án xác Điền Chí Phong chìm dưới hồ cá. Có lẽ lúc này dù ngài Vương không nói, thì mẹ của anh ta cũng biết tin.

Tôi đang do dự có nên nói cho mẹ Điền biết chuyện chồng bà ấy mất như thế nào không, thì có tiếng gõ cửa phòng. Đinh Nhất ra mở cửa, lập tức giật mình: "Bà Điền..."

Tôi không nghĩ bà ấy lại tìm đến nhanh như vậy, ba chúng tôi trở nên hơi khẩn trương, nói thật, tôi sợ nhất là bà ấy hỏi chi tiết Điền Chí Phong chết như thế nào. Nếu nói sự thật với bà ấy, tôi sợ là tối nay bà ấy sẽ đi theo hai người họ.

Nhưng điều tôi không ngờ là mẹ Điền lại hỏi chuyện của chồng bà ấy. Bà ấy lấy trong túi vải ra một phong bì, trong đó có một tập dày tiền Đài Loan.

Mặc dù tôi không biết tỷ giá của tiền Đài Loan và nhân dân tệ, nhưng nhìn số tiền này chắc chắn là toàn bộ số tiền mà bà ấy tích cóp được.

Bà ấy đẩy phong bì đến trước mặt tôi nói: "Cậu thanh niên này, tôi biết cậu có thể nói chuyện với vong hồn, cậu có thể giúp tôi hỏi chồng tôi, bây giờ ông ấy ở đâu không?"

Tôi khó nghĩ nhìn về phía chú Lê, không biết nên trả lời bà ấy

thế nào.

CHƯƠNG

XUYÊN QUA THỜI KHÔNG

Nếu nói với bà ấy sự thật là Điền Hoài Mẫn đã bị bom nổ chết, có khi bà ấy không chịu được sẽ ngất mất.

Ba chúng tôi nhìn nhau, sau đó tôi chậm rãi đẩy tập tiền lại phía bà ấy: "Bà Điền, vong hồn của chồng bà ở quá xa, tôi không cảm nhận được, nhưng có điều bà yên tâm, ông ấy được an táng rất tốt, cho nên bà không cần đưa chúng tôi những thứ này."

Hai mắt mẹ Điền đỏ lên: "Năm đó ông ấy rời đi không nói gì, từ đó đến giờ cuộc sống của tôi chỉ có Tiểu Phong. Bây giờ Tiểu Phong cũng đi rồi, nhưng ít nhất tôi còn biết chuyện gì đã xảy ra với nó. Còn chồng tôi thế nào? Ông ấy chết ở đâu? Có bị phơi thây nơi hoang dã hay không? Những điều này tôi hoàn toàn không biết! Cậu thanh niên này, cậu có thể nói cho tôi biết bây giờ ông ấy ở đâu không?"

Tôi hít sâu nói một mạch: "Đúng là ngài Điền đã gặp nạn ở Afghanistan, ông ấy chết trong một trận máy bay oanh tạc. Thi thể cũng được người dân bản xứ mai táng, nhưng không lập bia, cho nên muốn tìm được ông ấy vô cùng khó khăn."

Ánh mắt mẹ Điền rất thất vọng, bà ấy im lặng cả buổi, cuối cùng cũng không nói gì.

Lúc bà ấy chuẩn bị về, tôi đột nhiên nghĩ ra một chuyện nên nói: “Bà Điền, không biết chúng tôi có thể xem tất cả ảnh chụp của ngài Điền ở đâu?”

Mẹ Điền nghĩ một chút rồi nói: “Cậu có thể tìm ngài Vương, chỗ anh ta có tất cả các tác phẩm khi còn sống của Hoài Mẫn…”

Sau khi tiễn mẹ Điền về, lòng chúng tôi đều thấy khó chịu, mặc dù mọi chuyện đều không thể lường trước, nhưng có những lúc từ nơi sâu xa, dường như con người ta không thể nào thoát được số mệnh…

Sau đó chúng tôi có gọi điện cho ngài Vương, nói chúng tôi muốn xem lại tất cả ảnh do Điền Hoài Mẫn chụp.

Ngài Vương cho chúng tôi một địa chỉ trang web, trên đó có tất cả những tin tức mà khi còn sống thầy của anh ta đã thực hiện.

Tôi vội mở trang web kia, nhìn từng bức ảnh Điền Hoài Mẫn đã đăng.

Đột nhiên, một tin tức chiếm nửa tờ báo lớn hiện ra, đó chính là bài báo về sự kiện cướp thuyền trên hồ Thiên Đảo.

Ngay dưới góc trái bài viết có một bức ảnh chụp chung không rõ lắm. Mặc dù khuôn mặt mỗi người trên ảnh đều mờ mờ không rõ, nhưng chúng tôi vẫn nhìn thấy bóng dáng của bản thân…

Xem ra lúc đó chúng tôi đã thực sự xuất hiện trên chiếc du thuyền kia!

Ngài Vương nhanh chóng gửi tiền công vào tài khoản cho chúng tôi, ba người chúng tôi cũng lên máy bay về nước, dù sao chuyện còn lại cũng không liên quan đến chúng tôi nữa, vẫn là đi sớm thì hơn.

Sau khi máy bay hạ cánh, tôi mới nhớ đến một chuyện mà tôi quên mất, đó chính là mua đồ cho Chiêu Tài. Thật ra cũng không

phải tôi không có thời gian, mà là tôi đã quên hẳn đi mất!

Đang nghĩ xem phải lấy lý do gì để lấp liếm thì Chiêu Tài gọi đến.

Cuối cùng tôi đành nói với chị ấy tôi bị rơi xuống nước thiếu chút nữa là không lên bờ được, còn phải nằm bệnh viện mấy ngày, đến bây giờ trong tai vẫn còn tạp âm đấy.

Chiêu này quả nhiên dễ dùng, Chiêu Tài không hỏi tôi những đồ kia nữa. Nhưng lại bắt tôi đến nhà chị ấy để lão Triệu kiểm tra lại cho tôi, đúng là rất phiền phức, xem ra nói bậy là phải trả giá rất lớn.

Tối hôm đó, Đinh Nhất ở trong phòng khách nhắm mắt nghỉ ngơi, còn tôi nhàn rỗi bật máy tính lên mạng xem tin mới. Không ngờ lại phát hiện, trên mạng đang bắt đầu công khai rao bán thiên thạch, bây giờ giá đã lên đến hai vạn một gram.

Tôi động lòng, cục sắt kia cũng phải đến năm trăm gram nha! Đúng là phát tài mà! Thế là tôi gọi Đinh Nhất lái xe đến nhà chú Lê.

Ai ngờ chúng tôi vừa vào cửa, chú Lê đã kinh ngạc nói: “Cháu vừa chạy đi đâu thế? Không phải bảo ở đây ăn cơm tối à? Sao lại chạy đi?”

Tôi bị chú ấy hỏi chẳng hiểu gì, nghĩ thầm chắc chú ấy lớn tuổi rồi nên bị lẫn. Thế nên tôi cũng không so đo với chú ấy, vội vàng nói: “Chú Lê, khối thiên thạch chúng ta nhặt được ở hồ Thiên Đảo lần trước đâu ạ, lấy ra cho cháu xem chút.”

Chú Lê nhìn tôi chằm chằm nói: “Tên nhóc cháu lại đang nghĩ cái gì thế? Không phải đã nói tạm thời không bán sao?”

Tôi cười nói: “Không bán, không bán! Cháu chỉ muốn xem nó nặng bao nhiêu thôi.”

Chú Lê tức giận nói: “Đúng là rảnh nhức trứng, đêm hôm khuya khoắt không có chuyện gì chạy đến giày vò ta. Thứ đó ở trên kệ sách bằng gỗ trong phòng sách, tự đi mà lấy.”

Tôi vui vẻ nói: “Vâng ạ!” Sau đó vọt vào phòng chú Lê.

Vào trong, đúng là có một hộp sa tanh mặt gấm trên giá sách gỗ lim, tôi giơ tay ra lấy, sau đó ước lượng, cảm giác nằng nặng tay chắc là thứ kia.

Mở hộp xem, đúng là cục sắt đó. Tôi nhìn trái nhìn phải, thấy trên bàn chú Lê có một cái cân tiểu ly rất tinh tế. Thế là tôi đặt cục sắt lên đó định cân thử.

Nhưng đúng lúc này, tôi đột nhiên cảm thấy hai mắt sáng lóa, sau đó tôi nhìn thấy một cảnh quái dị… Bầu trời vừa nãy còn tối đen bỗng đột nhiên sáng bừng lên!

Tình huống gì thế này? Tôi đặt cục sắt lại trong hộp, sau đó nhanh chóng đặt lại chỗ cũ.

Chẳng lẽ bên ngoài đã xảy ra chuyện gì? Không thì tại sao trời lại đột nhiên sáng bừng lên thế, tựa như trời còn chưa tối.

Thế là tôi đẩy cửa phòng sách đi ra sân. Nhưng khi tôi nhìn lên bầu trời, lập tức choáng váng, mặt trời còn chưa lặn? Bây giờ không phải gần chín giờ rồi à?

Hơn nữa, lúc chúng tôi lái xe đến trời đã tối rồi mà? Chẳng lẽ mặt trời lại xuất hiện từ phía Tây?

Lúc này chú Lê đi từ trong bếp ra, vào trong sân nhổ hành, thấy tôi cũng giật mình: “A..! Cháu đến lúc nào thế? Vừa đúng lúc, cơm xong ngay đây, hai chúng ta cùng ăn.” Nói xong chú ấy cầm hành tây đi vào trong bếp.

Tôi nhìn đồng hồ trên tay, đang là chín giờ mười tối. Sau đó tôi chạy vào phòng sách nhìn lại, đồng hồ treo tường đang chỉ bốn giờ

ba mươi chiều…

Chuyện quái quỷ gì thế này? Tôi như người nằm mơ, chắc chắn có vấn đề ở đâu đó, sao vô duyên vô cớ tôi lại từ đêm chuyển thành chiều thế này? Tôi cố gắng tỉnh táo, nghĩ lại mọi chuyện từ lúc tôi đến nhà chú Lê.

Cuối cùng tôi có được kết luận là, vấn đề phát sinh sau khi tôi đi vào phòng sách, hay chính xác hơn, là sau khi tôi cầm cục sắt kia lên…

CHƯƠNG

LỰA CHỌN ĐAU ĐỚN

Nghĩ thế, tôi lại cầm hộp gấm trên kệ xuống, sau đó mở nắp lấy cục sắt ra.

Thứ này chúng tôi gọi là cục sắt, là do nó cực kỳ giống một khối sắt bị ném vào nhiệt độ cao tan chảy thành. Tôi đưa nó cầm trong tay nghiên cứu cẩn thận, chẳng lẽ là thứ này đã khiến tôi quay ngược thời gian?

Lúc này nghĩ lại, trước đó chúng tôi xuất hiện trên chiếc du thuyền kia có khi nào cũng do thứ này không?

Trong lúc tôi cầm cục sắt suy nghĩ linh tinh, thì Đinh Nhất đẩy cửa vào: "Cậu làm gì trong này lâu thế? Mãi không ra!"

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía anh ta, lại thấy trời đã tối, tôi nhìn đồng hồ treo tường, lúc này đã là chín giờ hai mươi phút.

Tôi cực kỳ khiếp sợ nhìn Đinh Nhất, không nói lên lời.

Đinh Nhất tưởng tôi bị mất hồn, tí nữa thì đi gọi chú Lê đến xem tôi thế nào! Lúc này tôi nhìn Đinh Nhất, giống như đã phát hiện ra chuyện động trời, hưng phấn lôi kéo anh ta: "Thứ này có thể giúp chúng ta quay về quá khứ!"

Đinh Nhất nửa tin nửa ngờ nói: "Người anh em à, cậu không bị sốt chứ?"

Tôi lườm anh ta một cái nói: “Anh đã quên chuyện chúng ta ở hồ Thiên Đảo rồi à? Nhanh! Gọi chú Lê vào đây, thứ này không thể nói bên ngoài…”

Chờ chú Lê đi vào, tôi bảo chú ấy khóa cửa lại. Chú Lê cười nói: “Tên nhóc cháu lại làm cái quỷ gì thế? Còn ra vẻ thần bí như thế.”

Tôi thấy cửa đã khóa, mới nghiêm túc hỏi chú Lê: “Lúc nãy chú ở trong bếp đi ra sân đã thấy cháu đúng không?”

Chú Lê gật đầu nói: “Đúng thế! Không phải chú còn bảo cháu ở lại ăn cơm à, đến lúc chú bê cơm lên thì không thấy bóng dáng cháu đâu nữa.”

“Chú có nhớ lúc đấy là mấy giờ không?” Tôi hỏi.

Chú Lê nghĩ một chút: “Hơn bốn giờ chiều, dù sao cũng chưa đến năm giờ.”

Chú Lê vừa nói xong, Đinh Nhất trầm giọng nói: “Không thể nào, lúc đó chúng cháu đang nấu cơm ở nhà, hơn nữa cơm hôm nay đều do Tiến Bảo nấu, sao cậu ta có thể phân thân chạy đến chỗ chú được?”

Chú Lê cũng chắc chắn nói: “Buổi chiều Tiến Bảo có đến đây thật, không tin cháu hỏi nó xem!”

Lúc này tôi ra vẻ thần bí nói với họ: “Hai người đừng cãi nhau! Vì cả hai đều nói đúng, cháu lúc chiều đúng là ở nhà nấu cơm với Đinh Nhất, đương nhiên, người chú Lê nhìn thấy buổi chiều cũng là cháu.”

Lần này đến lượt hai người họ mơ hồ, chú Lê còn đưa tay sờ trán tôi nói: “Thằng nhóc này, có phải cháu phát sốt nên mê sảng không?”

Tôi cầm tay chú ấy hạ xuống, sau đó nghiêm nghị nói những chuyện đã xảy ra cho bọn họ nghe. Bọn họ nửa ngày không nói lời

nào, giống như đang nghĩ tôi nói điên khùng vậy.

Tôi thấy bọn họ vẫn không tin thì xoa tay nói với bọn họ: "Chuyện ở hồ Thiên Đảo mọi người vẫn chưa quên chứ! Chúng ta lúc đó đã thực sự lên chiếc du thuyền hai mươi năm trước, điều này có ảnh chụp của Điền Hoài Mẫn làm chứng. Ngày đó dị tượng duy nhất chính là thứ này từ trên trời rơi xuống như sao băng…"

Lúc này chú Lê cũng giật mình nói: "Đừng nói là, thật sự… Nhưng thứ này dùng như thế nào? Chẳng lẽ cầm nó là có thể quay lại quá khứ?"

Tôi lắc đầu nói: "Không phải, sau khi chúng ta từ hồ Thiên Đảo quay về, không phải chú vẫn cầm nó sao? Sao chú không quay về quá khứ! Mà thứ này không phải nghĩ đến lúc nào thì sẽ quay lại lúc đó, hai lần quay lại đều là những thời điểm tùy ý trong quá khứ…"

Nói đến đây tôi sững người, vì tôi đột nhiên nghĩ, nếu như tôi có thể cầm thứ này quay lại thời điểm cha mẹ tôi xảy ra chuyện ở thôn nhỏ đó, có phải có thể thay đổi những gì đã xảy ra, cứu người cả thôn đó không?

Chú Lê thấy tôi cầm cục sắt trên tay ngẩn người, thì biết tôi đang nghĩ gì, nên chú ấy nghiêm túc nói: "Nếu như những chuyện đã xảy ra còn cố ý khiến nó thay đổi, có lẽ sẽ phát sinh chuyện còn đáng sợ hơn, đây chính là hiệu ứng cánh bướm. Cho nên chắc chắn không được có ý đồ thay đổi điều gì…"

"Nhưng chúng ta đã xuất hiện ở trong tấm ảnh hai mươi năm trước, có phải cũng coi như đã thay đổi lịch sử không?" Tôi trầm giọng.

Chú Lê thở dài nói: "Đây chính là chuyện chú lo lắng, trời mới biết vì sao chúng ta lại xuất hiện trong tấm ảnh kia, điều này không biết sẽ làm hai mươi năm lịch sử sau đó vì chúng ta mà thay

đổi những gì.”

Tôi nghe xong nhìn cục sắt trong tay im lặng không nói…

Từ khi chú Lê biết công dụng của viên thiên thạch này, chú ấy không cho tôi chạm vào nữa, hơn nữa còn đem nó cất vào két bảo mật cao cấp.

Tôi biết chú ấy là muốn tốt cho mình, dù sao vì cứu cha mẹ, đi thay đổi vận mệnh của người khác, tôi không làm được, vì điều này sẽ là không công bằng với họ. Nếu như tôi nhất thời xúc động, thực sự làm ra chuyện như vậy, thì quãng thời gian còn lại tôi nhất định sẽ sống trong hối hận.

Vì chuyện này tinh thần tôi sa sút vài ngày, có lúc tôi thậm chí nghĩ đến chuyện, tôi chỉ muốn về nhìn lại, cái gì cũng không thay đổi, chỉ cần nhìn thấy họ lần cuối là được!

Nhưng lý trí lại nói với tôi, nếu như tôi thật sự có thể xuyên về buổi tối đó, tôi chắn chắn sẽ liều chết để họ rời khỏi chỗ đó, vì tôi nhất định không thể trơ mắt nhìn họ chết đi…

Vì để tôi không suy sụp nữa, chú Lê vừa có việc đã gọi tôi đi cùng, tiếc rằng đều là xem phong thủy và âm trạch. Trong lúc tôi ngày nào cũng không ngại phiền chạy lung tung theo chú ấy, thì một mối làm ăn về tìm xác đến với chúng tôi.

Việc này do khách hàng lớn mới đây của chú Lê giới thiệu - cậu Uông, nghe nói đây là đối tác vô cùng quan trọng của cậu Uông, cả con trai và con dâu của người đó đều xảy ra chuyện.

Người này họ Đổng, tên là Đổng Gia Lâm, con trai ông ta tên là Đổng Hạo Thiên vừa mới kết hôn năm nay.

Hai vợ chồng trẻ đang tân hôn, cho nên không có việc gì sẽ đến một biệt thự của nhà họ Đổng ở ngoại thành, sống thế giới của hai người. Bình thường đều đi vào cuối tuần, buổi sáng đầu tuần mới

quay lại công ty làm việc.

Nhưng một tuần trước, hai vợ chồng trẻ như bình thường lái xe đến biệt thự vào cuối tuần, trước khi đi mẹ Đổng Hạo Thiên còn hỏi có cần đưa người giúp việc theo để nấu cơm cho họ không? Nhưng hai người này từ chối, nói muốn chỉ có hai người, đến khi có con rồi sẽ không thể như thế được nữa.

Mẹ Đổng vừa nghe thấy cháu, tất nhiên mặt mày hớn hở bảo bọn họ nhanh chóng qua sống thế giới của hai người họ, cũng tranh thủ thời gian tạo cho bà một đứa cháu trai, lúc đó bà không lo không có việc để làm.

Đây vốn là chuyện tốt, nhưng đến thứ hai Đổng Gia Lâm đột nhiên gọi điện về nhà nói: "Thằng nhóc Hạo Thiên có chuyện gì vậy? Đến hôm nay còn chưa đi làm! Cả công ty còn đang chờ nó đến họp!"

Bà Đổng vội vàng nói: "Tiểu Thiên, hai đứa nó sáng nay cũng chưa về nhà! Bọn chúng không đến công ty thì có thể đi đâu?"

CHƯƠNG

ĐÔI VỢ CHỒNG TRẺ BIẾN MẤT

Lúc này Đổng Gia Lâm mới nhớ đến việc gọi điện thoại cho hai con, nhưng đều trong tình trạng tắt máy. Ông cảm giác có chuyện gì đó không bình thường, dù gì gia đình ông cũng thuộc dạng giàu có, mong là không có kẻ ác độc nào bắt trói con trai và con dâu ông lại.

Đổng Gia Lâm mang theo mấy người vệ sĩ về căn biệt thự ở vùng ngoại thành, vừa đến ngoài cửa ông đã thấy xe của đôi vợ chồng trẻ đang đỗ ở ngoài.

Trái tim Đổng Gia Lâm trùng xuống, nếu đã đỗ xe ở đây thì chứng tỏ hai đứa vẫn còn đang ở trong biệt thự, nhưng nếu không đi ra ngoài thì vì sao chúng lại tắt máy điện thoại?

Đổng Gia Lâm dùng chìa khóa mở cửa biệt thự, bên trong yên tĩnh lạ thường. Ông thử gọi con trai mình mấy tiếng nhưng vẫn không có ai đáp lại. Trong giới kinh doanh, Đổng Gia Lâm luôn là người tỉnh táo bình tĩnh, nhưng lần này ông bỗng thấy lòng mình hoảng hốt, như thể có chuyện gì không hay đã xảy ra vậy.

Ông vội bảo các vệ sĩ của mình chia ra đi tìm khắp nơi trong biệt thự xem vợ chồng con trai ông có ở trong này không. Mấy vệ sĩ đi tìm một vòng nhưng không thấy gì cả, trong căn biệt thự này

làm gì có ai?!

Một vệ sĩ nói nhỏ với Đổng Gia Lâm: “Chủ tịch, có phải hai vợ chồng cậu chủ đã đi ra ngoài du lịch rồi hay không?”

Đổng Gia Lâm sầm mặt, nói: “Nói bậy! Chẳng lẽ nó lại không biết sáng nay có cuộc họp hội đồng quản trị? Vả lại, dù có đi du lịch thật thì cũng không thể nào đi mà không báo được! Gọi cảnh sát đi!”

“Báo cảnh sát? Nhỡ đâu giám đốc Đổng chỉ là ham chơi đi ra ngoài thì sao ạ?” Một tay vệ sĩ khác lo lắng.

Đổng Gia Lâm tức giận nói: “Ham chơi thì bắt nó về nhà mà chơi tiếp, sau này không cần tới công ty nữa!”

Chẳng mấy chốc xe cảnh sát tới, nhưng bọn họ kiểm tra khắp nơi trong biệt thự rồi mà vẫn không phát hiện ra có chỗ nào khả nghi, hơn nữa hai người bị mất tích đều là người trưởng thành, nên dù có báo cảnh sát thì bên phía cảnh sát cũng chỉ làm ghi chép đơn giản chứ không lập thành bản án.

Đợi hai viên cảnh sát đi rồi, Đổng Gia Lâm mới chửi ầm lên, nhưng người ta cũng chỉ làm theo quy định thôi, ông có mắng cũng chẳng thể làm gì được. Sau đó ông nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nếu hai đứa con của mình thật sự bị bắt cóc thì chắc chắn sẽ có người gọi điện tới đòi tiền chuộc.

Nhưng chuyện Đổng Gia Lâm không hề ngờ tới là cho đến tận bây giờ ông cũng không nhận được bất cứ một cuộc gọi đòi tiền chuộc nào cả. Tuy sau đó ông đã dùng quan hệ của mình để bắt cảnh sát lập án, nhưng bên phía cảnh sát cũng không tìm ra được manh mối nào trong vụ mất tích của con trai và con dâu ông.

Chỉ có một đầu mối có ích duy nhất là camera hành trình trong hộp điều khiển ô tô của đôi vợ chồng trẻ, trong đó có một đoạn ghi lại hình ảnh hai người cãi nhau khi xuống xe.

Vì trước đó họ đã tắt chế độ thu âm thanh của camera nên đoạn phim này chỉ có hình chứ không có tiếng, nhưng từ nét mặt của hai người có thể thấy lúc ấy họ đang tranh chấp cái gì đó? Và cuộc cãi vã còn rất dữ dội…

Sau đó họ cùng đi vào biệt thự, nhưng không hề đi ra cửa nữa. Nhưng chuyện làm cảnh sát cảm thấy kì lạ là, họ không hề phát hiện ra vết tích nào chứng tỏ cặp vợ chồng này đã từng đi lại trong căn biệt thự, trong khi đó dấu chân của Đổng Gia Lâm và những vệ sĩ lại rất rõ ràng.

Tình huống như thế này quá khác thường, cảnh sát lại một lần nữa khám nghiệm cẩn thận từ trên xuống dưới biệt thự, lần này họ nhanh chóng phát hiện bên trong biệt thự đã được quét dọn rất sạch sẽ, có lẽ là được công ty quét dọn chuyên nghiệp xử lý qua.

Dù thế, bên phía cảnh sát vẫn tìm thấy một ít vết máu ở trong phòng ngủ chính trên lầu hai, lần theo những vết máu này, cảnh sát nhanh chóng phát hiện ra giường ở phòng ngủ chính có chút vấn đề.

Một viên cảnh sát cẩn thận nhận thấy rằng, ga giường và vỏ gối không cùng một màu sắc, nói cách khác thì chúng không phải cùng một bộ. Với điều kiện của nhà họ Đổng thì ga gối trên giường chắc chắn phải là nguyên bộ, tại sao lại xuất hiện tình trạng phối hợp không đồng nhất này?

Viên cảnh sát xốc ga giường lên, lại phát hiện đệm ở phía dưới bị đảo ngược, chứng tỏ có người cố ý đảo ngược cái đệm này.

Anh ta lấy tay đè lên đệm, cảm giác nằm phía trên không được thoải mái, nên đây nhất định không phải do vợ chồng Đổng Hạo Thiên làm.

Nghĩ vậy nên anh ta dùng sức nâng đệm lên và bị thứ ở phía bên dưới dọa sợ chết khiếp!

Mặt bên dưới bị xoay lại của đệm có rất nhiều mảng vết bẩn màu nâu đậm, bằng nhiều năm kinh nghiệm phá án, anh ta biết những vết bẩn này là do một lượng máu khá lớn đông lại mà thành.

Khi Đổng Gia Lâm nhìn thấy vết máu ở trên đệm, trong đáy lòng ông sinh ra một dự cảm rất xấu, chỉ sợ con trai và con dâu của ông đã lành ít dữ nhiều. Sau đó cảnh sát lấy mẫu máu trên đệm về xét nghiệm, từ đó rút ra được hai nhóm máu, thông qua so sánh ADN, họ phát hiện đây chính là máu của Đổng Hạo Thiên và vợ anh ta, Giang Nam.

Căn cứ vào những vết máu, bên pháp y phân tích rằng, với lượng máu bị chảy ra nhiều như vậy thì hai người bị hại hẳn không còn khả năng sống sót nữa. Lúc Đổng Gia Lâm nghe được tin này thì lên cơn đau tim, phải vào nhập viện!

Vì trong biệt thự được quét dọn rất sạch sẽ nên bên phía cảnh sát không tìm được manh mối nào có giá trị. Nhưng sau đó họ phát hiện ra một manh mối trong camera hành trình trên xe của Đổng Hạo Thiên, trong đó có hình ảnh một vật màu trắng thoáng lướt qua ở rìa ống kính.

Bên phía cảnh sát phải nhờ đến bộ phận kỹ thuật chỉnh sửa mới bắt được hình ảnh lướt qua này, sau đó phóng to lên gấp hai mươi lần mới nhìn thấy rõ vệt màu trắng kia là một cái thùng, trên đó viết dòng chữ “Công ty dọn dẹp An Khang”, có thể nói, đối với cảnh sát thì đây là một phát hiện vô cùng quan trọng.

Công ty dọn dẹp An Khang là một trong nhiều công ty dọn dẹp trong thành phố, quy mô của nó không lớn nhưng lại có nhiều dịch vụ dọn dẹp vệ sinh, nó không chỉ làm vệ sinh cho các hộ gia đình bình thường, mà còn làm sạch và khử trùng một số trung tâm mua sắm lớn và các tòa nhà văn phòng.

Khi cảnh sát đến chỗ công ty này, người phụ trách công ty nhớ lại, hồi đầu tuần đúng là bên họ có nhận được công việc dọn dẹp một cái biệt thự, bên kia còn yêu cầu họ dọn dẹp và khử trùng toàn bộ ngôi nhà.

Nhưng từ lời khai của họ, cảnh sát biết được, lúc bọn họ đến biệt thự không hề nhìn thấy vợ chồng Đổng Hạo Thiên, mà là bốn người đàn ông. Trong đó có ba người trưởng thành để tóc húi cua, còn một người khác hình như là một cậu học sinh mới mười mấy tuổi.

Căn cứ vào đầu mối do bên công ty dọn dẹp cung cấp, cảnh sát mau chóng khóa chặt mấy đối tượng đang lẩn trốn vì bị truy nã là Lý Đông Bảo, Tôn Hải Sơn, Vương Bắc Giang. Ba người này đều bị truy nã vì tội cướp bóc, trộm cướp và hành hung người.

Nhưng tại sao bọn chúng lại ở cùng một chỗ? Tại sao lại xuất hiện ở biệt thự của nhà họ Đổng? Và cậu học sinh mười mấy tuổi ở bên cạnh bọn chúng là ai? Tất cả đều là những câu hỏi khó chờ cảnh sát đi điều tra làm rõ.

Sau đó, trải qua phân tích, các cảnh sát điều tra cho rằng cậu học sinh kia rất có thể bị ba kẻ đó bắt cóc, để đòi tiền chuộc của người nhà.

CHƯƠNG

BA KẺ BẮT CÓC

Bên phía cảnh sát phá án lập tức đi hỏi thăm các đồn công an trong toàn thành phố xem, mấy ngày nay có nhà nào báo mất tích một cậu bé khoảng mười mấy tuổi hay không, kết quả đúng là có một trường hợp như vậy thật!

Đứa bé kia tên là Lý Đan Thanh, năm nay lên lớp mười, bị mất tích ở trên đường đi học về từ thứ năm tuần trước. Đêm hôm nó bị mất tích, mọi người trong nhà đã từng đến đồn công an khu vực để báo án, nhưng sau đó lại không thấy bên phía người nhà hỏi han gì, lúc ấy cảnh sát cho rằng nhà họ đã tìm được đứa trẻ rồi nên không hỏi lại gì nữa.

Sau đó các cảnh sát tìm được cha mẹ của Lý Đan Thanh, họ phát hiện, khi nói chuyện, ánh mắt của cặp vợ chồng này liên tục láo liên, vừa nhìn là biết có chuyện giấu giếm cảnh sát. Cuối cùng, nhờ bên cảnh sát nhẫn nại khuyên bảo, họ đã nói ra sự thật.

Thì ra, ngay sau hôm Lý Đan Thanh bị mất tích, hai người này đã nhận được điện thoại của bọn bắt cóc bảo họ phải chuẩn bị hai mươi vạn tiền mặt, nếu dám báo cảnh sát, bọn chúng sẽ giết con tin ngay, vì thế mà cha mẹ của Lý Đan Thanh mới không tiếp tục đến đồn công an nữa.

Đối phương cho cha mẹ Lý Đan Thanh thời gian năm ngày để chuẩn bị tiền chuộc, ngay trước khi cảnh sát tìm tới bọn họ, họ mới vừa gom đủ hai mươi vạn tiền mặt, đang định đi giao tiền để chuộc con trai về.

Nhưng với kinh nghiệm phá án của cảnh sát, họ biết một khi bọn cướp nhận được tiền chuộc thì chắc chắn sẽ giết con tin để diệt khẩu! Đến lúc đó mất cả người lẫn của…

Cha mẹ Lý Đan Thanh nghe vậy thì sợ chết khiếp, họ vội vàng cầu xin cảnh sát cứu con của họ! Sau đó, cảnh sát theo dõi chặt chẽ địa điểm mà nghi phạm đã thông báo cho cha mẹ Lý Đan Thanh trả tiền chuộc.

Cha mẹ Lý Đan Thanh ném bọc tiền vào trong một thùng rác rồi nhanh chóng rời đi, ngay sau đó có một gã đàn ông áo đen bước tới bên cạnh cái thùng rác này và lấy cái túi đen chứa tiền mặt đi.

Cảnh sát nhanh chóng nhận ra gã này là Lý Đông Bảo, họ lập tức điều động cảnh sát xung quanh đó bí mật đi theo hắn, hy vọng có thể thông qua gã này tìm được địa điểm nhốt Lý Đan Thanh.

Lý Đông Bảo là kẻ có tính cảnh giác rất cao, đầu tiên hắn đón xe đi đến một đoạn đường khá đông người trong thành phố, sau đó hắn bước vào một siêu thị lớn có hai cửa ra vì sợ phía sau mình có cái đuôi. May mà bên phía cảnh sát có nhiều tổ phụ trách theo dõi, cho dù hắn có chắp cánh cũng đừng nghĩ thoát ra khỏi con mắt của cảnh sát.

Cuối cùng, Lý Đông Bảo đi quanh quẩn một vòng và quay về một phòng trọ ở vùng ngoại thành. Phía cảnh sát điều động đặc công, hy vọng có thể cứu được Lý Đan Thanh ra ngoài. Nhưng ai ngờ ba gã tội phạm này lại chống cự quyết liệt, chúng còn ném một bình gas đã bén lửa ra ngoài.

Dưới tình huống rất hỗn loạn, lính đặc công đành phải nổ súng

bắn chết ba gã này, thành công giải cứu con tin Lý Đan Thanh. Nhưng vì nhìn thấy bọn cướp chết ngay trước mặt mình nên đứa trẻ này bị kích thích tâm lý, dẫn đến việc nó không nhớ rõ những chuyện đã xảy ra trong căn biệt thự.

Dù bác sĩ tâm lý nói đây chỉ là tạm thời, nhưng việc này lại gây nên khó khăn trong việc tìm kiếm hai người bị hại khác. Vì cả ba tên nghi phạm đã bị bắn chết nên ngoài Lý Đan Thanh ra thì không còn ai biết thi thể của hai vợ chồng Đổng Hạo Thiên bị giấu ở nơi nào.

Chú Lê kể xong, tôi hơi thắc mắc nên hỏi: “Ngôi biệt thự kia ở nơi hoang vu như vậy mà cảnh sát không đi tìm kiếm xung quanh ạ?”

Chú Lê: “Sao lại không tìm?! Bên phía cảnh sát cũng phân tích nhóm bọn chúng không có xe nên không thể đem thi thể của hai người kia đi quá xa được, do đó nhất định chúng phải xử lý ở ngay gần đấy. Nhưng cảnh sát đã tìm khắp nơi trong vòng năm cây số quanh tòa nhà kia mà không thể tìm thấy cái gì.”

“Khu vực tìm kiếm rộng như thế mà không tìm được gì sao?” Tôi cảm thấy khó tin.

“Cho nên, nhờ thế mà chúng ta mới kiếm được tiền đó! Nếu dễ tìm như vậy thì bọn họ còn tới làm phiền chúng ta làm gì?” Chú Lê thở dài.

Tôi ngẫm thấy cũng đúng, mỗi giờ mỗi phút trên thế giới này đều có người bị mất tích, nhưng không phải ai cũng được tìm ra. Có những người biết rõ đã bị hại đã chết nhưng vẫn không thể tìm thấy thi thể của người bị hại.

Vì chú Lê đã nói chuyện qua với bên nhà họ Đổng, nên khi chúng tôi đến biệt thự nhà họ đã thấy ông Đổng Gia Lâm và vợ đang đứng ở cửa chờ sẵn. Tôi thấy vợ ông ta khóc sưng cả mắt thì

đoán chắc mấy ngày nay bà ấy đã lấy nước mắt rửa mặt…

Đổng Gia Lâm lịch sự mời chúng tôi vào trong nhà, chú Lê cũng nói vài câu an ủi bọn họ để điều tiết bầu không khí. Nghe Đổng Gia Lâm nói, người nhà họ bình thường rất ít khi ở trong căn biệt thự này, trừ khi đến hè, thỉnh thoảng họ sẽ tới đây vào cuối tuần.

Sau khi Đổng Hạo Thiên kết hôn, hai đứa vì muốn hưởng thụ thế giới riêng nên mỗi cuối tuần đều đến đây ở hai ngày rồi lại về. Đổng Gia Lâm từng nghĩ nơi này quá vắng vẻ, để hai đứa trẻ tới đây một mình khiến ông thấy không yên lòng.

Nhưng Đổng Hạo Thiên lại xuề xòa nói: "Giờ trị an tốt như vậy lấy đâu ra nhiều người xấu chứ! Hơn nữa, con cũng đã có gia đình, có sự nghiệp rồi, là người lớn rồi thì còn sợ gì kẻ xấu? Để người khác biết được có mà cười con đến rụng răng mất!"

Giờ thì Đổng Gia Lâm đã rất hối hận vì sao lúc trước mình không kiên trì thêm một chút?! Nếu thế có lẽ hai đứa con nhà ông đã không xảy ra chuyện gì rồi?!

Chú Lê an ủi ông ta: "Ngài Đổng, ngài tuyệt đối đừng nghĩ như vậy, mọi chuyện đều không thể lường trước, người bình thường không thể nào đoán trước được, nếu đã gặp chuyện thì tốt hơn hết vẫn nên nghĩ thoáng hơn một chút!"

Đổng Gia Lâm nắm chặt tay chú Lê và nói: "Lê đại sư, chuyện của Tiểu Thiên lần này ông nhất định phải giúp chúng tôi, dù giờ chúng tôi đã biết chúng không còn sống nữa, nhưng vẫn không biết thi thể chúng ở nơi nào! Người xưa thường nói nhập thổ vi an, nhưng nếu ngày nào còn không tìm được chúng, hai ông bà già chúng tôi khó mà an tâm được."

Chú Lê vỗ nhẹ lên vai ông Đổng: "Xin ngài Đổng cứ yên tâm, dù Lê tôi không có biện pháp thay đổi càn khôn ở thời điểm này, nhưng chúng tôi có thể tìm ra được thi thể của hai con nhà ông bà!

Lát nữa ba người chúng tôi muốn đi quanh căn nhà một vòng để xem có phát hiện ra manh mối nào có giá trị hay không…”

Ba chúng tôi cùng đi lên căn phòng ngủ chính, nơi xảy ra chuyện đầu tiên. Vừa bước chân vào bên trong, Đinh Nhất đã cau mày thốt lên. “Mùi máu đậm quá…”

Tên này đúng là mũi chó, đã qua bao nhiêu ngày rồi mà anh ta vẫn còn có thể ngửi thấy mùi máu tươi, đúng là không phục không được!

Tiếp đó, tôi đi quanh căn phòng xem xét, tôi phát hiện có quá ít những vật dụng liên quan đến vợ chồng Đổng Hạo Thiên trong căn phòng này, nơi này cho người ta cảm giác như phòng trong khách sạn vậy, không thể cảm giác được đồ vật nào có tàn hồn.

Tôi thử mở một vài ngăn kéo, bên trong hầu như không có thứ gì cả. Nghĩ cũng phải, vợ chồng Đổng Hạo Thiên chỉ xem nơi này là địa điểm nghỉ dưỡng cuối tuần, sao có thể tìm được vật quan trọng của họ ở đây chứ?

CHƯƠNG

CHIẾC NHẪN KIM CƯƠNG Ở TRONG XE

Hết cách, chúng tôi phải đến nhà họ Đổng ở trong thành phố để kiểm tra, nhưng tìm nửa ngày mà vẫn không thu hoạch được gì, ở đó mặc dù có khá nhiều đồ của vợ chồng Đổng Hạo Thiên, nhưng đáng tiếc không có một vật nào có tàn hồn.

Nhưng chúng tôi đã nhận việc này rồi thì phải nghĩ biện pháp tìm ra được bọn họ, nếu giờ tạm thời không tìm được đồ vật có tàn hồn bám vào thì chúng tôi phải nghĩ cách tìm manh mối trên người cậu bé Lý Đan Thanh kia thôi.

Tôi nhờ chú Lê thương lượng với ông Đổng Gia Lâm xem có thể đi gặp cậu nhóc lần trước bị bắt cóc hay không? Đáng tiếc là họ cũng không có cách nào, bởi vì bây giờ chính bên phía cảnh sát cũng lấy lý do vì đứa trẻ bị tổn thương tâm lý nên từ chối làm bất kỳ cuộc hỏi thăm nào.

Tôi cảm thấy cũng đúng, dù sao thằng bé đó mới chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, liên tục thấy nhiều người chết như vậy ở trước mặt mình, có lẽ đã mang đến cho nó bóng ma tâm lý rất lớn.

Nhưng dù sao đứa trẻ này cũng là manh mối mấu chốt để tìm ra được thi thể của vợ chồng Đổng Hạo Thiên, vì thế chúng tôi nhất định phải đi thử một lần. Cuối cùng, chú Lê phải nhờ một người

bạn của chú tìm ra được cha mẹ của Lý Đan Thanh, và khuyên bọn họ đưa con đến tìm chú Lê, có lẽ chúng tôi có thể giải quyết được chuyện mà bác sĩ tâm lý không xử lý được.

Có lẽ khi đã tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử được, cha mẹ của Lý Đan Thanh thực sự đưa thằng bé đến chỗ chúng tôi. Lần đầu tiên nhìn thấy Lý Đan Thanh, tôi phát hiện đây là một đứa trẻ khá hướng nội, từ lúc vào cửa cho đến khi ngồi xuống, nó chẳng hề nói một lời nào.

Đầu tiên chú Lê bói cho nó một quẻ, chú dùng vẻ mặt u ám nói với cha mẹ thằng bé: "Có hai oan hồn đi theo bên cạnh đứa trẻ này, chắc là đôi vợ chồng trẻ lúc trước gặp chuyện không may kia. Nếu không giải quyết chuyện này ngay thì e rằng tương lai của đứa trẻ này sẽ dần dần đi xuống."

Tôi nghe là biết ngay lão già này đang đường hoàng nói hươu nói vượn, chính là vì phản ứng của đứa trẻ này. Nếu là những đứa trẻ bình thường khác, bị ông ấy dọa vài câu như vậy sẽ nói ngay, nhưng thằng bé Lý Đan Thanh này lại chẳng có phản ứng gì cả.

Chỉ có cha mẹ của nó là sốt ruột, liên tục nhẹ nhàng nói với nó: "Đan Thanh à, con nói cho họ nghe những chuyện mà con biết đi! Những kẻ xấu kia đã chết rồi, giờ chỉ còn mình con biết nơi giấu xác của cặp vợ chồng kia thôi!"

Nhưng Lý Đan Thanh vẫn ngồi nhìn chòng chọc vào chân mình, dáng vẻ không quan tâm gì đến chuyện khác. Tôi cảm thấy đứa trẻ này có chỗ nào đó rất lạ, dù rằng tôi chưa từng gặp người mắc bệnh tâm lý bao giờ, nhưng Lý Đan Thanh thực sự khiến tôi có cảm giác rất quái lạ…

Cuối cùng tôi đành nháy mắt với chú Lê, ra hiệu cho chú ấy đưa cha mẹ của Lý Đan Thanh ra chỗ khác để một mình tôi ở lại hỏi thằng bé xem sao. Lão cáo già này lập tức nói với cha mẹ của Lý

Đan Thanh: “Xem ra chỉ có thể để cho cháu của tôi hỏi thử hai oan hồn đi theo bên cạnh con của anh chị, để xem hiện giờ thi thể họ đang ở chỗ nào, hai vị cùng tôi nên tránh đi một lúc.”

Hai người kia nghe chú Lê nói vậy thì trên mặt hơi tỏ ra lo lắng, nhưng họ vẫn đi theo chú Lê đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại mình tôi và Lý Đan Thanh, tôi đứng dậy rót cho thằng bé cốc nước, sau đó mỉm cười, nói: “Cha mẹ em đi ra ngoài rồi, em thả lỏng đi, đừng căng thẳng như vậy.”

Lý Đan Thanh vẫn luôn không có phản ứng gì bỗng gật nhẹ, sau đó nó từ từ dựa lưng vào thành ghế salon. Tôi biết ngay có lẽ thằng bé này không muốn nhớ lại chuyện lúc trước, cho nên mới giả vờ bị bệnh ở trước mặt cha mẹ mình, vì nó muốn trốn tránh những ký ức đáng sợ kia.

Thật ra, ở vào độ tuổi của nó, tôi có thể lý giải được tại sao nó lại làm như vậy, nó có quá ít kinh nghiệm sống, lại gặp được loại chuyện mà ngay đến cả người trưởng thành cũng khó có thể giải quyết được như thế này thì có lẽ chỉ có trốn tránh mới là biện pháp tốt nhất…

Nhưng bây giờ chỉ có thằng bé là người duy nhất có thể chỉ ra được nơi giấu xác của hai vợ chồng Đổng Hạo Thiên, nếu nó nói ra thì chúng tôi sẽ giảm bớt được rất nhiều phiền phức. Vậy nên tôi thử nói với Lý Đan Thanh: “Anh biết em không muốn nhớ lại chuyện khi đó, nó nhất định là một quá trình vô cùng đáng sợ, nhưng nếu không giải quyết được chuyện này thì không thể tìm được xác của hai người bị hại khác giống như em, trong lòng em có thể an tâm à? Anh thấy có khi em sẽ mãi bị nhốt trong bóng tối, không thể đi ra ngoài được…”

Nghe tôi nói hết, đôi lông mày của Lý Đan Thanh khẽ động đậy, tôi biết nội tâm của thằng bé đang giãy giụa ghê lắm, có lẽ nó sắp

sẵn sàng đưa ra câu trả lời rồi! Nhưng ai ngờ câu trả lời của thằng bé lại khiến tôi thất vọng…

“Máu… Dưới mặt đất đều là máu… Bọn chúng dùng ga giường lau sạch máu, sau đó kéo đôi nam nữ kia ra ngoài… Em, em cũng không biết bọn chúng đã đưa xác hai người kia đến chỗ nào nữa…” Lý Đan Thanh dùng giọng nói đứt quãng nói ra những chuyện mà mình biết.

Tôi nghe vậy liền biết không có manh mối gì rồi, xem ra mọi chuyện lại quay về việc phải tìm được vật có tàn hồn của hai người kia bám lên. Chẳng còn cách nào khác, chúng tôi đành phải bảo Đổng Gia Lâm cho mình xem trong xe của hai vợ chồng Đổng Hạo Thiên, có lẽ sẽ có phát hiện gì đó chưa biết chừng?

Đây là một chiếc xe SUV màu trắng, nội thất trong xe được trang trí khá nữ tính, có lẽ chiếc xe này bình thường hay để cho vợ của Đổng Hạo Thiên là Giang Nam đi. Có vẻ như sau khi xảy ra chuyện, nó vẫn luôn được đỗ ở chỗ này, tôi không hiểu vì sao mấy tên cướp kia lại không lấy chiếc xe này?

Chúng không biết lái xe ư? Hay sợ bộ định vị trong xe sẽ làm chúng bị bại lộ? Mở cửa xe, một mùi hương nước hoa xộc thẳng vào mũi tôi, hẳn mấy ngày rồi chiếc xe này không bị mở ra.

Tôi nhìn kính chiếu hậu, camera ở phía trên đã bị lấy đi, tôi kiểm tra tất cả đồ vật còn ở trên xe và thấy bên trong chỉ là ít đồ trang điểm của phụ nữ.

Ngay lúc tôi định rời khỏi xe vì không kiếm được thứ gì, đột nhiên tôi nhìn thấy có thứ gì đó phản quang ở băng ghế sau. Nhìn kỹ, hình như đó là một chiếc nhẫn kiểu của nữ.

Tôi nhoài người ra phía sau và nhặt chiếc nhẫn kia lên, khi tay tôi vừa chạm vào chiếc nhẫn đó, có một số ký ức của Giang Nam tràn vào trong óc tôi…

Đinh Nhất thấy tôi ngồi im trên ghế không nhúc nhích thì tưởng tôi bị đau eo? Nhưng khi nhìn thấy đồ vật trong tay tôi, anh ta biết tôi đã tìm được thứ mà tôi cần.

Nhưng tôi không hề tưởng tượng được rằng, chuyện còn phức tạp hơn rất nhiều so với những gì chúng tôi nghĩ, một đứa trẻ nhìn vô hại như vậy, thế mà trong nội tâm lại u ám, ác độc đến thế…

Đổng Hạo Thiên và Giang Nam là bạn học thời đại học, họ yêu nhau sau đó cùng đi Mỹ du học, sau khi trở về nước, gia đình hai bên nhanh chóng tổ chức hôn lễ cho họ. Về sau cha mẹ của Giang Nam di dân sang Canada, còn Giang Nam đã lấy Đổng Hạo Thiên nên ở lại trong nước.

Nhưng chẳng ai ngờ được rằng, hạnh phúc của đôi vợ chồng trẻ này lại kết thúc vào buổi tối thứ sáu kia…

Ngày đó, như thường lệ, hai vợ chồng họ chuẩn bị đến biệt thự ở vào dịp cuối tuần, nhưng trên đường lái xe đến biệt thự, đột nhiên có mấy đứa học sinh trung học ở gần đấy đột ngột xông ra ngoài đường.

CHƯƠNG

TÂM TƯ SÂU NHƯ BIỂN

May mà lúc ấy Đổng Hạo Thiên phản ứng nhanh nên kịp phanh xe lại, không đụng phải mấy đứa trẻ kia. Đổng Hạo Thiên rất tức giận, xuống xe mắng cho chúng một trận, lúc ấy anh ta vừa tức giận, vừa sợ hãi nên mắng hơi khó nghe.

Mấy đứa học sinh kia cũng biết mình đuối lý nên khi bị Đổng Hạo Thiên mắng, chúng chỉ biết cúp đuôi chạy mất. Nhưng tôi nhìn thấy trong trí nhớ của Giang Nam, trong số những đứa trẻ này có một cậu học sinh, chính là "người bị hại" Lý Đan Thanh!

Đổng Hạo Thiên quay trở về xe, Giang Nam quở trách anh ta vài câu, ý là anh ta đã là người trưởng thành rồi, đừng tức giận với mấy đứa trẻ như vậy. Lúc đó Đổng Hạo Thiên vẫn chưa hết tức giận nên vặc lại vợ mình mấy câu, thế là trên cả đoạn đường sau đó, hai người cãi nhau ỏm tỏi cả lên…

Sau đó vì nhất thời xúc động mà Giang Nam còn tháo chiếc nhẫn trên tay ra và ném về phía ghế sau. Đổng Hạo Thiên thấy vợ tức giận thật nhưng vẫn quát cô, Giang Nam nổi tính tiểu thư, mở cửa rồi xuống xe! Đây chính là cảnh lúc trước đã được tìm thấy trong camera hành trình.

Hai người vừa cãi nhau vừa đi vào trong biệt thự, còn chiếc

nhẫn của Giang Nam vẫn nằm ở băng ghế sau trong xe ô tô. Tôi cảm thấy, việc mình cảm giác được tàn hồn của Giang nam trên chiếc nhẫn này có lẽ là bởi vì, việc hối tiếc nhất trước khi chết của cô ấy là không nên ném chiếc nhẫn này đi.

Đám người Lý Đông Bảo xông vào biệt thự lúc đêm, vì hai vợ chồng nhà Đổng Hạo Thiên cãi nhau nên cả buổi tối chẳng ai nói với ai câu nào cả, bởi vậy mà không ai chú ý đến việc cửa kính sát đất ngoài phòng khách chưa được khóa lại.

Đến khi họ phát hiện ra thì đã thấy bốn bóng người đang đứng ở trước giường của mình. Đổng Hạo Thiên lúc nào cũng treo câu mình là đàn ông ở trên miệng, nhưng ở thời khắc mấu chốt, anh ta lại là người đầu tiên sợ đến nhũn cả người ra, không hề có chút khả năng phản kháng nào, thậm chí còn không bằng Giang Nam.

Lý Đông Bảo thấy Giang Nam xinh đẹp thì nổi máu dâm tà, Giang Nam phản kháng thì bị Lý Đông Bảo tát cho một cái ngất xỉu. Đổng Hạo Thiên bị tóm ở bên cạnh liên tục nói trong ví mình có tiền, xin bọn chúng đừng đụng vào vợ mình.

Nhưng chuyện đã đến nước này rồi, bọn chúng chắc chắn sẽ muốn cả người lẫn tiền. Nhưng bọn Lý Đông Bảo không ngờ tính Giang Nam lại cương liệt như vậy, khi cô tỉnh dậy thấy mình đang bị Lý Đông Bảo xâm phạm thì dùng hết sức phản kháng, còn cào mặt hắn bị thương.

Trong cơn giận, Lý Đông Bảo lấy con dao ngắn ở trong người ra đâm vào ngực cô một nhát, máu trên người Giang Nam lập tức phun ra, chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ cả ga giường. Lúc này Đổng Hạo Thiên đã sợ đến mức choáng váng, miệng liên tục nói đừng giết tôi, tôi có thể cho các người tiền…

Khi Lý Đông Bảo nhìn thấy máu me khắp người Giang Nam thì cũng hối hận, thật ra ba tên tội phạm bỏ trốn này chưa từng giết

người, nhưng bây giờ Giang Nam đã bị thương nặng như thế, chắc chắn không thể sống nổi, khiến cả ba luống cuống tay chân.

Lúc này, cậu bé Lý Đan Thanh vẫn luôn lặng lẽ ở bên cạnh quan sát bỗng nói: “Cô gái này đã thế rồi thì xử luôn cả hai đi, nếu không thì các anh đừng hòng chạy thoát, giết một người cũng là giết, hai người cũng là giết, các anh thấy sao?”

Tôi thật sự không ngờ cậu ta chỉ là một đứa trẻ mới mười mấy tuổi mà lại ác độc như thế? Chắc chắn cậu ta không giống cậu học sinh trung học bị tổn thương tâm lý mà trước đó tôi đã từng gặp, xem ra, có một số tính cách đúng là trời sinh…

Đám người Lý Đông Bảo tay dính máu xong cũng đỏ cả mắt, mặc cho Đổng Hạo Thiên cầu xin thế nào, chúng vẫn kéo anh ta đến trên giường cắt cổ. Lúc ấy Giang Nam vẫn chưa tắt thở, chỉ có thể trơ mắt nhìn chồng mình bị giết, mà chính cô cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa.

Khi thoát khỏi ký ức của Giang Nam, tôi cảm thấy lòng mình rét lạnh, Đinh Nhất thấy vẻ mặt kỳ lạ của tôi thì hỏi: “Cậu thấy cái gì à?”

Tôi kể cho anh ta nghe những chuyện mình đã nhìn thấy, anh ta còn nói là mình đã nhìn lầm người rồi, không ngờ thằng nhóc kia lại là một “nhân vật” như vậy!

Sau đó tôi bảo chú Lê nói với Đổng Gia Lâm là đến cục cảnh sát xin cho xem lại đoạn hình ảnh ghi được trên xe kia, chủ yếu là xem từ lúc năm giờ tối trở về sau. Trong khoảng thời gian đó sẽ xuất hiện mấy cậu học sinh, bảo ông ta phải giữ đoạn phim đó thật cẩn thận, bởi vì đó là chứng cứ rất quan trọng.

Thu xếp xong việc của bên này, tôi gọi điện cho Bạch Kiện, muốn nhờ anh ta hỗ trợ để tôi đến xem ba phạm nhân đã bị lính đặc công bắn chết kia. Bạch Kiện nghe xong thì kêu ầm lên:

"Không phải chứ, chuyện này mà cũng có liên quan đến cậu nữa hả?"

Tôi nóng nảy: "Đừng có nói linh tinh nữa! Em đang giúp đỡ tìm kiếm người bị hại đấy."

Nhờ có Bạch Kiện giúp đỡ mà tôi được một cảnh sát đưa vào trong nhà xác tạm thời trong cục, tay cảnh sát đó còn nói may mà chúng tôi đến kịp, chậm một, hai giờ nữa là ba cái xác này đã được đưa đến nhà tang lễ rồi.

Tôi thầm nghĩ mình đúng là thằng đần! Trước đó còn phí sức tìm thứ liên quan đến Đổng Hạo Thiên và Giang Nam, thế sao không trực tiếp đến xem thi thể của đám Lý Đông Bảo này là được rồi!

Khi cảnh sát kéo ngăn tủ chứa xác của một trong những phạm nhân ra, tôi vội ngăn hành động định mở khóa kéo của anh ta lại, bởi vì tôi thực sự không muốn nhìn thấy gương mặt đã bị đánh nát của bọn chúng.

Sau đó tôi khẽ đặt tay ở trên cỗ thi thể không biết là của ai này, cẩn thận cảm giác những ký ức của hắn khi còn sống…

Thi thể này là của Vương Bắc Giang, đêm hôm đó, sau khi giết chết hai vợ chồng Đổng Hạo Thiên, bọn chúng định cướp sạch đồ đạc trong căn biệt thự.

Nhưng Lý Đan Thanh lại rất tỉnh táo nói với chúng: "Các anh chỉ có thể lấy tiền, không thể lấy đồ được, nếu không sớm muộn gì cảnh sát cũng sẽ tìm thấy các anh."

Không hiểu vì sao ba tên này lại nghe lời một thằng nhóc ít tuổi như thế, chúng thật sự chỉ cầm tiền mặt mà không hề đụng tới đồ đạc nào trong nhà. Chúng để xác của vợ chồng Đổng Hạo Thiên trong phòng ngủ chính, sau đó đường hoàng xuống lầu nấu cơm.

Ăn cơm xong, bọn chúng ngồi ở phòng khách tầng một xem tivi, như thể quên mất trên tầng có hai thi thể còn đang nằm trên giường.

Sáng thứ bảy, Lý Đan Thanh ăn sáng xong thì bảo bọn Lý Đông Bảo lau sạch tất cả vết máu ở trên lầu, sau đó bảo bọn chúng quấn chặt thi thể và ga giường thấm máu lại.

Chờ đến đêm, Lý Đan Thanh lại nói với bọn chúng rằng, phía sau trường học của mình có một cái giếng sâu bị bỏ hoang, bình thường bọn học sinh như cậu ta ngại đi đổ rác quá xa sẽ ném thẳng vào đó.

Lý Đan Thanh tả vị trí chính xác của cái giếng kia cho Lý Đông Bảo, để chúng thừa dịp đêm nay có ánh trăng, ném hai thi thể này vào cái giếng kia…

Những học sinh hay ném rác vào trong giếng không thường nhìn xem trong giếng có gì, đợi đến khi thi thể bị rác đè lấp thì sau này sẽ mãi mãi chẳng có ai biết bên dưới có xác người cả.

Nhìn thấy tâm tư của Lý Đan Thanh khiến tôi dựng cả tóc gáy, tại sao một đứa trẻ mới mười mấy tuổi lại có tư duy kín đáo như vậy chứ? Lúc trước tôi còn tưởng rằng gã Lý Đông Bảo này là một người không đơn giản, nào ngờ kẻ đứng đằng sau giật dây hắn lại là Lý Đan Thanh.

CHƯƠNG

KẺ ĐÁNG CHẾT

Sau đó, ba tên Lý Đông Bảo dựa theo lời Lý Đan Thanh nói, đêm hôm thứ bảy, chúng kéo hai thi thể ra ngoài và ném vào cái giếng sâu bỏ hoang phía sau trường học. Hôm sau, vẫn là Lý Đan Thanh bảo chúng chọn công ty dọn dẹp vệ sinh An Khang trong đống danh thiếp được nhét ở cửa, sau đó gọi điện thoại để họ tới vệ sinh sạch sẽ và khử trùng căn biệt thự này.

Nhưng có một chuyện mà tôi nghĩ mãi vẫn không ra, là nếu Lý Đan Thanh này đã thao túng ba kẻ Lý Đông Bảo giết vợ chồng Đổng Hạo Thiên, thì vì sao lại muốn đòi hai mươi vạn tiền chuộc của bố mẹ mình nữa?

Giờ đây, mặc dù tôi biết thằng nhóc Lý Đan Thanh đã từng làm những việc gì, nhưng thứ có thể được coi là chứng cứ liên quan tới nó cũng chỉ là đoạn phim trên xe của Đổng Hạo Thiên, mà nó lại chỉ từng xuất hiện mà thôi. Nhưng phải nói thật là, tôi không cảm thấy chỉ bằng vào đoạn phim kia là có thể định tội được nó.

Vì bây giờ trong mắt mọi người, nó là một "kẻ yếu", nếu không phải có thể nhìn thấy tàn hồn của người chết thì tôi cũng không tin tất cả những việc này có liên quan đến nó. Trong ký ức của những người chết này, Lý Đan Thanh có một tâm trí và sự khôn

ngoan không phù hợp với tuổi thật của mình, chắc chắn thằng nhóc này không đơn giản.

Rời khỏi cục cảnh sát, tôi vẫn cảm thấy vô cùng hoang mang, những tàn hồn bám vào thi thể người chết này cũng không phải là toàn bộ ký ức hoàn chỉnh của họ khi còn sống, cho nên tôi không biết vì sao ba kẻ Lý Đông Bảo này lại gặp được Lý Đan Thanh.

Một lát sau, chú Lê gọi điện thoại tới, chú nói tuy Đổng Gia Lâm đã cho cảnh sát xem đoạn phim kia, nhưng bên phía cảnh sát lại khăng khăng nói rằng đây chỉ là trùng hợp thôi. Có lẽ đây chính là nguyên nhân vì sao ba gã tội phạm kia lại ra tay với một đứa trẻ nhà không giàu có gì như Lý Đan Thanh, bởi vì trên đường tới biệt thự nhà họ Đổng, chúng vô tình gặp Lý Đan Thanh, thế nên mới bất chợt nổi ý muốn bắt cóc thằng bé.

Tôi biết bên phía cảnh sát cần phải có chứng cứ, không có chứng cứ mà chỉ suy luận thì dù anh có nói hợp tình hợp lý đến mấy cũng vô dụng. Mà trong vụ án này, biểu hiện của Lý Đan Thanh quá bất hợp lý! Ngay cả tôi là người biết rõ chân tướng sự việc cũng không thể hiểu nổi, cậu ta làm những chuyện này là vì điều gì? Chẳng lẽ chỉ là muốn mượn tay kẻ khác để thỏa mãn nội tâm muốn giết chóc của mình thôi ư?

Trở lại nhà của chú Lê, tôi kể ra hết những gì mình nhìn thấy trong ký ức của Vương Bắc Giang. Chú Lê nghe xong cũng hãi hùng, một lúc lâu không nói được nên lời, sau đó chú ấy liên tục nói mình tập luyện mắt nhìn người trong những năm qua đều uổng phí hết, vậy mà lại không nhận ra thằng nhóc Lý Đan Thanh này là một "con sói mắt trắng"!

Tôi hừ mũi nói: "Chú đừng xỉ nhục sói mắt trắng có được không? Thằng đó vốn không phải là người mà!"

Chú Lê cũng thở dài: "Thằng nhỏ này mới bao nhiêu tuổi mà

lòng dạ đã ác độc như vậy, nếu để nó trưởng thành rồi thì không biết còn gây tai họa cho biết bao nhiêu người nữa đây!"

"Nhưng cũng có cách gì đâu? Đừng nói là bây giờ chúng ta không có chứng cứ vạch tội nó, mà nếu có thì thế nào? Xúi giục người trưởng thành phạm tội thì có thể phán vào hình phạt gì? Rõ ràng là không cần nhận bất cứ trách nhiệm hình sự nào cả!" Tôi rất bất bình với điều này.

Ba chúng tôi đành phải bàn bạc lại, quyết định vẫn nói cho Đổng Gia Lâm biết vị trí cụ thể của Đổng Hạo Thiên và Giang Nam, còn ông ấy nói như thế nào với cảnh sát thì không phải là chuyện của chúng tôi.

Ngay cả đến chú Lê cũng phải bội phục đầu óc của thằng nhóc Lý Đan Thanh này, chú còn hỏi tôi là thằng nhóc này thật sự chỉ mới có mười mấy tuổi thôi sao? Đây là cũng chuyện khiến tôi buồn bực nhất, những gì mà nó làm còn sâu sắc hơn một người trưởng thành bình thường nhiều, xem ra chúng tôi vẫn phải gặp nó thêm một lần nữa mới được!

Lần này chúng tôi đi gặp Lý Đan Thanh không hề thông qua cha mẹ của nó, mà là đến gần trường học để phục kích. Không ngờ khi nhìn thấy tôi, thằng nhóc này lại chẳng tỏ ra ngạc nhiên chút nào, nó chỉ lạnh nhạt hỏi chúng tôi có chuyện gì không?

Tôi thấy trên đường có quá nhiều người qua lại nên cười và nói với nó: "Bọn anh tới thăm cậu, cảm giác gần đây thế nào? Có còn sợ hãi chuyện lúc trước nữa không?"

Lý Đan Thanh nhìn xung quanh rồi cười với tôi: "Quan tâm tôi thế cơ à, tôi nhớ hình như anh là thầy bói phải không? Sao thế? Thực sự nghĩ mình là bác sĩ tâm lý đấy à?"

Nhìn nó bày ra bộ mặt vô hại kia nhưng lại nói mấy câu tức điên, cơn giận trong lòng tôi bỗng chốc vọt lên. Cũng may là cuối

cùng tôi vẫn đè xuống được suy nghĩ muốn tẩn cho thằng này một trận, tôi dùng vẻ mặt ôn hòa nói với nó: “Đi, chúng ta đi ăn cơm, rồi cùng ngồi nói chuyện…”

Lý Đan Thanh cười khẽ nhìn tôi, sau đó nó lấy điện thoại ra gọi: “Mẹ… con về nhà muộn một chút, con sang nhà Bạch Tử Phong để làm bài tập. Vâng, con biết rồi, được, không có việc gì đâu ạ, mẹ yên tâm đi, làm xong bài con sẽ về nhà. Vâng, con cúp máy trước…”

Nó tắt điện thoại rồi ngước lên nói: “Đi thôi, anh muốn mời tôi ăn cái gì…”

Tôi và Đinh Nhất dẫn thằng nhóc tới tiệm lẩu mà mình thường đến, vì hay tới đây nên bà chủ rất quen mặt chúng tôi.

Bà chủ nhiệt tình nói: “Ơ! Sao hôm nay đến sớm vậy?”

Tôi cười: “Em mời thằng nhóc này một bữa, nó vẫn còn là học sinh nên gia đình không cho về quá muộn. Đúng rồi bà chủ, chị cho em một phòng riêng yên tĩnh một chút, thằng nhóc này muốn ngồi làm ít bài tập…”

“Ơ! Đúng là một cậu học sinh tốt! Giờ mấy đứa trẻ lớn thế này mà đến chỗ chị thì có đứa nào rời được khỏi cái điện thoại đâu, đứa nào cũng chơi điện tử, không ngờ hôm nay còn được gặp một đứa trẻ biết học hành như thế.” Bà chủ rất kinh ngạc.

Đồ để ăn lẩu đều có sẵn, nên khi chúng tôi vào phòng ngồi, bà chủ nhanh chóng mang đủ đồ ăn lên. Thấy chị ấy đóng cửa lại xong, tôi mới ung dung nói: “Nào, để anh rót cho cậu cốc bia, uống một chút đi…” Nói rồi tôi rót cho Lý Đan Thanh một cốc bia.

Không ngờ thằng nhóc này chỉ liếc tôi một cái rồi cầm luôn cốc bia lên tu một hơi cạn sạch! Má nó, tửu lượng của thằng này còn mạnh hơn tôi nhiều!

Thằng bé đặt cốc không xuống bàn rồi dùng vẻ mặt khinh thường nói với tôi: “Nói đi, anh muốn nghe cái gì? Hôm nay tâm trạng của tôi khá tốt, chưa biết chừng tôi có thể nói cho anh biết đấy?”

“Sao lại làm như vậy?” Tôi đi thẳng vào vấn đề luôn.

Lý Đan Thanh cười khẩy: “Tôi không biết anh đang nói gì…”

“Anh đã xem đoạn phim ghi lại trong camera hành trình trên xe rồi, chẳng lẽ vì Đổng Hạo Thiên suýt đâm vào cậu mà cậu muốn trả thù anh ta à?” Tôi tiếp tục ép hỏi.

Thằng nhóc này không trả lời ngay vấn đề của tôi mà cầm chai bia lên rót cho mình thêm một cốc nữa, rồi mới lạnh lùng nói: “Hai đứa chúng nó đều đáng chết! Nên chết từ sớm mới phải!”

Tôi thấy sự căm ghét trong mắt Lý Đan Thanh khi nó nói chuyện, có vẻ như nó đã biết Đổng Hạo Thiên và Giang Nam từ rất sớm rồi, chắc chắn giữa họ có chuyện gì đó mà người ngoài không biết…

Nghĩ thế nên tôi ra vẻ thoải mái rót cho mình một cốc bia: “Vậy hôm nay cậu thử nói cho anh đây nghe xem, vì sao họ nên chết từ lâu?”

CHƯƠNG

NGƯỜI BẠN THÂN DUY NHẤT

Trên gương mặt Lý Đan Thanh xuất hiện vẻ u sầu rất không hợp với tuổi của mình, sau đó nó cầm chai bia trên bàn rót thêm vào cốc của mình và nói: "Đã thế thì, nếu anh muốn biết chuyện của tôi, vậy hai chúng ta trao đổi, anh cũng phải trả lời một vấn đề của tôi."

Tôi hơi ngạc nhiên, thầm nghĩ thằng nhóc này muốn biết chuyện gì của mình cơ chứ? Tôi tỏ vẻ không để ý, nói: "Được, cậu hỏi đi!"

"Những kẻ kia đã chết rồi, vì sao anh lại biết tôi có nhúng tay vào chuyện này?" Lý Đan Thanh ung dung hỏi.

Tôi không ngờ cậu ta sẽ hỏi vấn đề này, tôi giả vờ làm vẻ mặt thần bí: "Đó là bởi vì tôi có thể nhìn thấy hồn ma… Là bọn họ đã nói cho tôi biết đấy…"

Tôi vốn cho rằng với trí thông minh của nó thì chắc nó sẽ không tin lời tôi nói. Nhưng không ngờ nó lại gật đầu: "Cũng chỉ có lời giải thích như vậy mới hợp lý…"

Tôi nói: "Giờ nên nói tới chuyện của cậu rồi chứ? Yên tâm, tôi là một người nghe rất trung thực…"

Lý Đan Thanh khịt mũi coi thường, thằng bé ngẩng đầu lên nhìn

ra ánh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ, từ tốn kể lại cho tôi nghe chuyện của mình…

Từ nhỏ Lý Đan Thanh đã có tính cách quái gở, không ai muốn chơi với cậu ta cả, nhưng cậu ta có một người bạn chơi thân với nhau từ lúc tiểu học tên là Trình Tử Dương. Lúc còn bé, điều kiện của gia đình Lý Đan Thanh rất bình thường, những lúc trường học tổ chức đại hội thể dục thể thao, các bạn học khác đều mang theo rất nhiều đồ ăn vặt, nhưng bà của Lý Đan Thanh chỉ cho cậu ta một chai nước ngọt một đồng và một cái bánh mì.

Những bạn học khác đều chế giễu nhà cậu ta nghèo quá nên không muốn chơi cùng, nhưng chỉ có Trình Tử Dương đi tới và nói mình chưa ăn sáng, không biết có thể dùng những đồ ăn vặt khác để đổi cái bánh mì của cậu ta được không.

Lý Đan Thanh nghĩ một lúc rồi nói: “Tớ mời cậu ăn, không cần đổi bằng đồ ăn vặt đâu!”

Trình Tử Dương nghe thế thì toét miệng nói: “Vậy tớ cũng mời cậu ăn đồ ăn vặt của tớ…”

Từ ngày đó, hai người bọn họ trở thành bạn thân nhất của nhau. Nhà Trình Tử Dương thuộc diện khá giả, khác xa so với nhà của Lý Đan Thanh, vì vậy mà có rất nhiều bạn học ghen tị nói rằng Trình Tử Dương chỉ muốn vui đùa với Lý Đan Thanh mà thôi!

Nhưng chỉ có Lý Đan Thanh tự biết Trình Tử Dương thật sự muốn làm bạn với mình. Cứ như vậy, tình bạn của họ được duy trì từ tiểu học đến trung học cơ sở, chưa từng thay đổi.

Đáng tiếc, có một biến cố đột nhiên xảy ra khiến họ vĩnh viễn phải xa nhau…

Còn nhớ lúc đó là vào kỳ nghỉ hè năm lớp tám, trường tổ chức hoạt động “Trại hè của Mỹ dành cho du học sinh quốc tế nhỏ tuổi”, vì chi phí rất cao nên mỗi gia đình phải xem điều kiện kinh

tế trong nhà để lựa chọn có tham gia hay không.

Với gia đình của Trình Tử Dương thì hoàn toàn không có vấn đề gì cả, nhưng cậu ta biết Lý Đan Thanh chắc chắn sẽ không đi, cho nên cũng không muốn đến Mỹ tham gia trại hè này nữa. Nhưng cậu ta không ngờ rằng, lúc họp phụ huynh, mẹ của cậu ta đã nộp luôn tiền phí cho mình rồi.

Bất đắc dĩ, Trình Tử Dương đành phải tạm biệt Lý Đan Thanh và lên máy bay bay tới Washington, Mỹ. Trước khi đi, cậu ta còn nói với Lý Đan Thanh rằng: "Nửa tháng nữa trại hè kết thúc, tớ sẽ quay về ngay, không ở lại nước Mỹ thêm một phút nào nữa đâu."

Lúc đó Lý Đan Thanh cảm thấy Trình Tử Dương sẽ không gạt mình, cậu ta biết chắc chắn nửa tháng sau Trình Tử Dương sẽ trở về.

Nhưng lần này cậu ta đã sai… Nửa tháng sau, chẳng những Trình Tử Dương không quay trở về, mà cậu bạn ấy mãi mãi cũng không quay về được.

Thì ra khi đến Mỹ ngày thứ tư, đột nhiên có tin dữ từ Mỹ báo về, nói là trong một lần tham gia hoạt động sinh tồn ngoài trời, Trình Tử Dương không may chết đuối. Nhưng Lý Đan Thanh đã biết tin này sớm trước mười hai tiếng…

Thật ra, từ bé Lý Đan Thanh đã có tính cách quái gở là bởi vì cậu ta có một bí mật, từ lúc mấy tuổi, cậu ta đã từng nói ra bí mật này với người lớn trong nhà nhưng lần nào cũng bị họ đánh mắng, nên từ đó cậu ta không còn nhắc tới chuyện này cho bất cứ ai biết nữa, ngoài… Trình Tử Dương.

Bí mật này chính là, từ nhỏ Lý Đan Thanh đã có thể nhìn thấy hồn ma.

Có lẽ vì từ nhỏ đã có thể nhìn thấy nên cậu ta không hề biết sợ là gì, nhưng những người nghe cậu ta nói mình có thể nhìn thấy

hồn ma lại rất sợ hãi! Chỉ riêng Trình Tử Dương là không sợ, có đôi lúc còn thảo luận với Lý Đan Thanh về việc loại hồn ma nào đáng sợ, loại nào quá xấu xí.

Tối hôm đó, chẳng biết sao mà Lý Đan Thanh không tài nào ngủ được, cậu ta cứ mãi lăn qua lộn lại trên giường, trong lòng luôn cảm giác có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra. Vào thời điểm cậu ta thiu thiu sắp ngủ thì đột nhiên nghe thấy có người đang đi lại trong phòng ngủ.

Tiếng động kia rất rõ ràng, tựa như có ai đó đi một đôi giày ướt sũng nước đang giẫm lên. Lúc ấy Lý Đan Thanh cảm thấy khá bực bội, cậu ta cho rằng có thể là một hồn ma lang thang nào đó đang muốn đi nhờ qua phòng ngủ của mình!

Lý Đan Thanh khó chịu ngồi dậy, qua lớp màn, cậu ta nhìn về phía hồn ma đang đi qua đi lại kia. Nhưng khi nhìn thấy hồn ma này, cậu ta như bị sét đánh ngang tai, dù cách một lớp màn nên không nhìn được rõ, nhưng dáng đi và quần áo trên người hồn ma đó… Không phải Trình Tử Dương thì là ai?

Lý Đan Thanh tự tát lên mặt mình một cái, để xem mình đang tỉnh hay mơ. Nhưng hiện thực tàn khốc nói cho cậu ta biết, linh hồn lang thang trước mắt này chính là Trình Tử Dương.

Một lúc lâu sau, Lý Đan Thanh mới giàn giụa nước mắt, nói: “Tử Dương… Là cậu thật à?”

Trình Tử Dương đang loay hoay đi qua đi lại, bỗng nghe thấy Lý Đan Thanh gọi mình, cậu ta từ từ dừng bước, sau đó lê tấm thân ướt sũng nước bước về phía Lý Đan Thanh.

Nhìn Trình Tử Dương bước gần về phía mình, Lý Đan Thanh nghẹn ngào nói: “Vì sao… Vì sao lại thế này? Không phải nửa tháng nữa là cậu sẽ về à? Sao lại lừa tớ?!”

“Xin lỗi… tớ cũng không muốn đâu…” Tiếng nói của Trình Tử

Dương lúc xa lúc gần, giống như cách một thế giới với Lý Đan Thanh vậy.

"Xảy ra chuyện gì thế? Vì sao lại như vậy hả?!" Lý Đan Thanh đã không thể kiểm soát được cảm xúc đau khổ trong lòng mình.

Bỗng Trình Tử Dương ngẩng đầu lên, nói với Lý Đan Thanh bằng giọng nói xa xôi: "Tớ đang tham gia một hoạt động sinh tồn ngoài trời, nhưng khi băng qua một con đường xung quanh toàn là rừng cây thì bị một chiếc Coupe màu đỏ đâm trúng, cơ thể tớ lúc đó không thể cử động được."

"Vậy tại sao cả người cậu lại toàn là nước thế kia?"

"Người đâm tớ bị thương là một nam một nữ du học sinh người Trung Quốc, nam tên Đổng Hạo Thiên, nữ là Giang Nam. Vào lúc đó, cả Đổng Hạo Thiên và Giang Nam đều đã uống rượu, họ sợ sẽ bị luật pháp của Mỹ xử phạt nên lừa tớ, nói rằng muốn đưa tớ đi bệnh viện, nhưng họ lại lái xe đến hồ Watercomb rồi ném tớ vào nước để ngụy trang thành tớ bị chết đuối."

"Họ… Sao họ có thể làm như thế? Không phải mọi người đều là người Trung Quốc ư? Ở nước ngoài, không phải người Trung Quốc sẽ giúp đỡ cho người Trung Quốc sao?" Lý Đan Thanh phẫn nộ.

"Thanh Tử, đừng buồn, tớ được quỷ sai đưa từ Mỹ về, quỷ sai thấy tớ chết oan nên nói có thể thực hiện một nguyện vọng của tớ, vì thế mà tớ đến gặp cậu. Thật xin lỗi, lúc trước đã hứa nửa tháng nữa sẽ về, nhưng giờ thì… tớ không làm được nữa. Sau này cậu phải sống thật tốt đấy nhé, phải giấu khả năng của mình thật kỹ… biết không?"

CHƯƠNG

NGỌN LỬA BÁO THÙ

Lúc nghe Trình Tử Dương nói những lời này, Lý Đan Thanh như phát điên nhảy từ trên giường xuống, muốn tóm lấy bạn mình, nhưng cậu ta vồ hụt rồi xuyên thẳng qua cơ thể của Trình Tử Dương…

"Đồ ngốc, tớ là ma mà… cậu không nhớ à? Thật ra lúc trước tớ vẫn không biết lúc cậu gặp hồn ma sẽ có cảm giác gì, bây giờ nghĩ kĩ lại thì hiểu, nếu có thể nhìn thấy được người thân đã chết cũng chẳng phải là chuyện vui vẻ gì… Cho nên cậu phải chăm sóc mình thật tốt nhé, phải học cách làm thế nào để mình vui vẻ… biết không?"

Lý Đan Thanh khóc không nên lời, cậu ta chỉ biết liên tục gật đầu. Cuối cùng Trình Tử Dương dần dần biến mất trong tiếng khóc của Lý Đan Thanh.

Giữa trưa ngày hôm sau, nhà họ Trình nhận được cuộc điện thoại từ nước Mỹ, thông báo Trình Tử Dương gặp nạn chết đuối…

Nhà của Lý Đan Thanh ở ngoại thành, cách nhà Trình Tử Dương khá xa. Từ lúc trời còn chưa sáng cậu ta đã chạy tới nhà Trình Tử Dương rồi, nhưng khi cậu ta mồ hôi mồ kê nhễ nhại chạy tới nơi thì cha mẹ của Trình Tử Dương đã được người của đại sứ quán

đón đi rồi.

Vài ngày sau, cha mẹ của Trình Tử Dương mang tro cốt của con trai từ bên bờ đại dương bên kia về, họ làm lễ tưởng niệm đơn giản cho cậu ấy trong trường học, tất cả mọi người đều chìm đắm trong nỗi bi thương vô hạn, khóc không thành tiếng. Nhưng chỉ có một người không hề nhỏ một giọt nước mắt nào…

Lý Đan Thanh nhìn những bạn học giả vờ thương tâm kia mà thầm khinh bỉ, bình thường họ cũng chẳng có quan hệ tốt mấy với Trình Tử Dương, lúc này lại khóc lóc như cha chết thế kia!

Lúc đó còn có người nói Lý Đan Thanh quá bạc tình, bình thường Trình Tử Dương là người có quan hệ tốt nhất với cậu ta, nhưng bây giờ người đã chết rồi mà ngay đến một giọt nước mắt cậu ta cũng không nhỏ ra được! Lý Đan Thanh bỏ ngoài tai những lời bàn tán này, bởi vì cậu ta có tính toán riêng của mình, cậu ta biết người bạn tốt nhất của mình không thể chết oan uổng như vậy được!

Nhưng với một học sinh mới học lớp tám, muốn tìm Đổng Hạo Thiên và Giang Nam chỉ bằng hai cái tên thì thực sự quá khó khăn.

Lý Đan Thanh cơ hồ nghĩ hết mọi cách nhưng vẫn không thể biết được hai kẻ kia đang ở đâu…

Cuối cùng cậu ta nghĩ ra một cách, đó là hỏi hồn ma… Đây là thứ khác người mà cậu ta có từ bé, và cũng là cách duy nhất lúc này có thể giúp mình tìm ra được hai hung thủ kia.

Vậy là từ đó, Lý Đan Thanh thường hay đi một mình vào nửa đêm, đến những nơi đầu đường hoặc chỗ tối nói chuyện một mình… Nhưng dù đã làm thế, nhanh nhất cũng phải hơn một năm sau cậu ta mới thăm dò được từ chỗ những hồn ma, có một nhà giàu họ Đổng gần đây mới tổ chức hôn lễ cho con, đôi vợ chồng trẻ mới cưới tên là Đổng Hạo Thiên và Giang Nam.

Nếu chỉ một người trùng tên họ thì có thể là trùng hợp, nhưng nếu hai người ở cùng nhau mà trùng tên họ thì tỷ lệ quá nhỏ. Hơn nữa, Lý Đan Thanh còn điều tra được, hai người kia vừa từ Mỹ du học về cách đây không lâu.

Bắt đầu từ ngày đó, Lý Đan Thanh dùng tất cả thời gian rỗi của mình để điều tra chuyện của hai vợ chồng Đổng Hạo Thiên. Chẳng mấy chốc, cậu ta đã tìm ra được hành tung, địa chỉ, sở thích và thậm chí là cả thói quen của hai người này.

Một kế hoạch lặng lẽ nảy mầm trong lòng, cậu ta phải làm Đổng Hạo Thiên và Giang Nam chết trong đau đớn…

Một khi hạt giống thù hận đã đâm chồi thì nó sẽ sinh sôi phát triển đến mức con người ta không cách nào khống chế được. Lý Đan Thanh đã gạt bỏ kế hoạch nhiều lần rồi xây dựng lại, vì cậu ta muốn làm cho kế hoạch này không có một lỗ hổng nào.

Đầu tiên, cậu ta lên một nhóm đòi nợ chuyên nghiệp trên QQ để tìm kiếm mục tiêu, và nhanh chóng tìm được ba người Lý Đông Bảo.

Lý Đan Thanh hẹn gặp ba người này, cậu ta giả vờ mình là một đứa trẻ hư, bị cha mẹ bắt nhốt ở nhà, cậu ta muốn hợp mưu với bọn Lý Đông Bảo bắt cóc mình, bắt cha mẹ phải chi hai mươi vạn tệ.

Sau khi chuyện thành công, họ chia đều mỗi người năm vạn! Mấy kẻ Lý Đông Bảo đều là tội phạm đang bị truy nã, thứ chúng thiếu nhất chính là tiền, đột nhiên có một con dê béo tự dâng lên, nhờ chúng bắt cóc hộ, đúng là lần đầu tiên gặp phải chuyện như thế này.

Nhưng nghe xong kế hoạch, thấy mỗi người được chia năm vạn, mà người bị hại lại là chủ mưu, cho dù chúng có bị bắt thì cũng không tính là bắt cóc, cùng lắm thì chỉ bị định tội là lừa gạt, tội

danh có thể nhẹ hơn một chút.

Thế là bọn chúng và Lý Đan Thanh cấu kết với nhau, nhanh chóng vạch ra kế hoạch bắt cóc Lý Đan Thanh.

Mặt ngoài thì có vẻ chuyện này đều do Lý Đông Bảo chỉ thị, nhưng trên thực tế vẫn là do Lý Đan Thanh thúc đẩy từng bước…

Sau khi tan học hôm thứ sáu, vì muốn xác nhận xem Đổng Hạo Thiên và Giang Nam có đến căn biệt thự kia hay không, Lý Đan Thanh rủ rê mấy bạn học cùng đi chơi, tới chỗ con đường gần căn biệt thự.

Không ngoài dự đoán, hai vợ chồng Đổng Hạo Thiên đến thật. Sau đó mới xảy ra những chuyện ở trong ký ức của Giang Nam và tất cả kế hoạch này đều do Lý Đan Thanh vạch ra.

Nửa đêm, Lý Đan Thanh tự rời khỏi nhà, đi tới chỗ tụ họp với bọn Lý Đông Bảo ở gần trường học.

Dựa theo kế hoạch của Lý Đông Bảo, chúng sẽ đưa Lý Đan Thanh về căn phòng trọ của chúng. Nhưng lúc này Lý Đan Thanh lại nói: "Chỗ đó quá không an toàn, một khi chuyện xảy ra, các anh chẳng có chỗ ẩn nấp nào cả."

Lý Đông Bảo đã coi thằng nhóc này như người trong đội, hắn bèn gãi đầu hỏi: "Vậy chúng ta có nhiều người như thế này, biết đi đâu được!"

Lý Đan Thanh suy nghĩ một lúc: "Tôi biết một chỗ, chỗ đó bình thường chẳng có ai cả, mà còn là một căn biệt thự nữa, bài trí bên trong rất đẹp, vào đó có khi còn tìm được thứ gì đáng tiền nữa ấy chứ?"

Thế là mấy người họ nghe theo đề nghị của Lý Đan Thanh, tới biệt thự nhà họ Đổng…

Lúc đến đấy đã rất muộn rồi, Đổng Hạo Thiên và Giang Nam đã

ngủ. Trong ba người, Tôn Hải Sơn là kẻ cắp chuyên nghiệp, hắn có tài mở khóa rất giỏi, chỉ cần mấy thao tác đơn giản là đã mở được cổng biệt thự.

Họ vào trong mới phát hiện chỗ cửa sổ thủy tinh sát đất không khóa?! Với kinh nghiệm của ba người này, chúng biết chắc chắn bên trong có người. Nhưng lòng tham to lớn đã khiến chúng bất chấp mà vào.

Bài trí trong căn biệt thự xa hoa đến mức khiến chúng phải lóa mắt, Lý Đan Thanh thỉnh thoảng còn nói bên tai chúng rằng: "Trong này chắc chắn có rất nhiều thứ đáng giá…"

Nhưng chúng không phát hiện ra là mình đang được Lý Đan Thanh dẫn lên phòng ngủ chính ở trên tầng hai… Khi chúng nhìn thấy Giang Nam ăn mặc mát mẻ, đứa nào cũng nổi lòng ham muốn.

Giang Nam bị đánh thức, nhìn thấy ba gã đàn ông xa lạ đang muốn xâm phạm mình, cô ta lập tức chống cự quyết liệt! Tất cả những điều này đều nằm trong dự đoán của Lý Đan Thanh và mọi chuyện cũng dần dần đi theo kế hoạch ban đầu của cậu ta…

Khi Lý Đan Thanh nhìn thấy Lý Đông Bảo giết chết hai kẻ kia, cậu ta cảm thấy máu huyết trong cơ thể mình sôi trào, cậu ta biết đây chính là khoái cảm vì đã báo được thù, khiến Adrenalin trong người tăng vọt.

CHƯƠNG

TIN KHẨN TỪ ĐÔNG BẮC

Về phần công ty dọn dẹp và một vài vết máu còn sót bên ngoài kia đều là manh mối mà Lý Đan Thanh để lại cho cảnh sát, vì muốn họ có thể tìm ra ba người Lý Đông Bảo. Vì trong mắt cậu ta, bọn chúng đã giết người thì cũng nên nhận hình phạt thích đáng…

Kết quả đúng như mong ước của cậu ta, ba tên Lý Đông Bảo đều bị bắn chết và chính cậu ta cũng biến thành "người bị hại" bị tổn thương cả về thể xác lẫn tinh thần.

Khi nghe xong toàn bộ nội dung kế hoạch của Lý Đan Thanh, tôi thực sự không biết nên đồng tình hay nên chán ghét đứa trẻ này nữa! Nó cũng chỉ vì muốn báo thù cho người bạn thân đã chết mà xoay vần mấy người lớn như chúng tôi, còn nó thì đứng ở góc độ một thẩm phán để quyết định xem ai có tội, ai không…

Lý Đan Thanh thấy tôi nhìn mình cả nửa ngày trời mà không nói chuyện, cậu ta bèn cười khẩy: "Sao? Không tin lời tôi nói à? Đừng tưởng chỉ có mình anh mới có thể nhìn thấy hồn ma…"

Tôi vội xua tay với cậu ta: "Không không, anh không có ý đó, thật ra anh không lợi hại bằng cậu đâu, cậu sinh ra đã có đôi mắt âm dương, còn anh thì ngẫu nhiên mới có thể nhìn thấy… một vài ma quỷ vớ vẩn."

Cậu ta nhìn tôi bằng ánh mắt mập mờ: “Từ lần đầu tiên gặp anh, tôi đã có cảm giác anh không giống với những người khác, trong kế hoạch của tôi đã tính hết mọi trường hợp, nhưng tôi không tính tới việc anh xuất hiện.”

Nhìn cậu nhóc này khi thì chân thành, lúc lại gian xảo, tôi lấy điện thoại ra gọi, nói cho chú Lê biết mình không muốn tiếp tục điều tra về vụ án này nữa. Chúng tôi đã tìm được thi thể của Đổng Hạo Thiên và Giang Nam thì đã xem như hoàn thành nhiệm vụ rồi! Còn chuyện ai đúng ai sai thì đấy không phải là thứ mà chúng tôi có thể phán xét được.

Sau đó tôi nghe chú Lê nói, cảnh sát đã tìm được thi thể thối rữa của Đổng Hạo Thiên và Giang Nam ở cái giếng sâu phía sau trường học, vụ án này coi như kết thúc.

Nhưng chân tướng sự thật thì mãi mãi chìm cùng năm người đã chết…

Tối hôm đó, sau khi ăn cơm xong, tôi và Đinh Nhất cùng nhìn Lý Đan Thanh ra về, cậu ta từ chối lời đề nghị được tiễn về nhà, cậu ta cười với chúng tôi và nói: “Tôi đã nhìn thấy nhiều thứ tối tăm không kém gì các anh đâu…”

Tôi nói cho chú Lê biết việc này, chú ấy vừa nghe thấy Lý Đan Thanh có cặp mắt âm dương bẩm sinh thì tỏ vẻ đáng tiếc: “Những đứa trẻ như thế này khó mà trưởng thành một cách bình thường được, nhưng với đầu óc của đứa trẻ này thì chắc nó sẽ khác xa người ta đấy.”

Chẳng bao lâu sau, Đổng Gia Lâm chuyển nốt số tiền công cho chúng tôi. Nói đến Đổng Gia Lâm này, chú Lê còn nói cho tôi biết một bí mật liên quan đến ông ta, ngay lần đầu tiên gặp Đổng Gia Lâm, chú ấy đã từng bói cho lão một quẻ và phát hiện cung con cháu của lão rất sung túc.

Tôi nghe mà không tin: "Thế này mà sung túc?! Chẳng phải con trai duy nhất của ông ta đã chết rồi à. Giờ mà muốn mang thai lại thì phải đợi đến lúc chín mươi tuổi, con trai mới trưởng thành được hả?"

Ai ngờ chú Lê lại làm vẻ mặt thần bí nói với tôi: "Tất nhiên là không phải như thế, nói cho cháu nghe, chú đã bói cho lão và biết, bên ngoài lão già này phải có ít nhất ba bà vợ bé đã sinh con nối dõi cho lão ấy rồi!"

Tôi nghe xong mà phải bật ngón tay cái lên: "Quả nhiên là nhà giàu có khác…"

Vài ngày sau tôi đột nhiên nhận được điện thoại của chú họ, nói là sức khỏe của thím mấy ngày nay không được tốt lắm, chú hỏi tôi và Chiêu Tài có thể trở về một chuyến được không? Tôi nghe mà thót tim, sức khỏe của thím họ tôi lúc tốt lúc xấu, nhưng chưa bao giờ chú gọi cả tôi lẫn Chiêu Tài về cả, giờ lại gọi như vậy thì e rằng lành ít dữ nhiều rồi.

Thế là tôi và Chiêu Tài lập tức mua vé máy bay cấp tốc về Đông Bắc. Trong điện thoại, chú đã nói cho tôi biết hai người họ đã về nhà, vì tình hình sức khỏe của thím không tốt, nên không thích hợp ở lại trong núi nữa.

Vì chuyện này xảy ra quá đột ngột nên lão Triệu không thể xin nghỉ phép ngay được, nhưng anh ấy không yên tâm về tôi và Chiêu Tài nên bảo chúng tôi đi trước, anh ấy giải quyết ổn thỏa việc của hai ngày tới rồi sẽ đến tìm chúng tôi.

Khi tôi và Chiêu Tài hộc tốc chạy tới nhà chú thím thì phát hiện thím đang rất bình thường ngồi ở trên giường, làm sủi cảo cho chúng tôi? Tôi quay sang nhìn chú với ánh mắt dò hỏi, nhưng chú lại khẽ lắc đầu, ý bảo tôi trước đừng hỏi gì cả.

Thím thấy tôi và Chiêu Tài cùng đến thì mừng lắm: "Chú cháu

bảo hôm nay hai đứa sẽ đến mà thím còn không tin, đợt này chẳng có ngày lễ gì, sao các cháu lại đến được? Không ngờ các cháu lại tới thật? Thôi ngồi ở đây đã, sủi cảo sắp xong rồi.”

Chiêu Tài liếc sang tôi, không biết phải làm thế nào, tôi ra hiệu cho chị ấy đừng hốt hoảng, cứ ngồi nói chuyện bình thường với thím đi, lát nữa tôi sẽ ra ngoài hỏi tình hình từ chú là biết. Chiêu Tài bèn xắn tay áo lên, đến bên giường và nói: “Thím, thím dạy cháu làm sủi cảo đi!”

Thừa dịp này, tôi chạy ra phòng bếp ở gian ngoài, thấy chú họ đang nhóm lửa, chú ấy nghe thấy tiếng tôi thì quay đầu nhìn lại, gương mặt của chú ấy đã không còn nụ cười như vừa nãy nữa…

Tôi đi tới, cầm hai thanh củi ném thêm vào lò: “Chuyện như thế nào vậy ạ?”

Chú họ khẽ thở dài: “Thím họ của cháu chẳng còn được mấy ngày nữa, đừng thấy bà ấy bây giờ phấn chấn vui vẻ thế, thực ra là đang kéo hơi tàn đấy, vì bà ấy muốn nhìn thấy các cháu một lần cuối. Đêm qua chú còn chứng kiến quỷ sai đi đi lại lại ngoài sân, nếu không phải trong nhà có vật trừ tà thì chắc chúng đã câu hồn bà ấy đi từ lâu rồi.”

“Nghiêm trọng như vậy à? Chẳng phải lúc trước ở trong núi vẫn còn tốt hay sao?” Mắt tôi hơi hồng lên.

Chú họ bất đắc dĩ lắc đầu: “Lúc trước là do chú nghĩ đơn giản, chú cho rằng chỉ cần tránh ở trong núi thì quỷ sai sẽ không tìm thấy, cũng không thể câu hồn bà ấy đi được, nhưng không ngờ cơ thể bà ấy lại không chịu đựng được, đã bắt đầu xuất hiện những dấu hiệu xấu.”

“Dấu hiệu xấu…?”

Chú họ gật đầu: “Ừ, tức là cơ thể bà ấy sắp hỏng rồi! Trông sắc mặt bà ấy bây giờ rất bình thường, nhưng trên người đã bắt đầu

xuất hiện những đốm đen chỉ có ở trên thân người chết.”

Trong lòng tôi đánh thót, nghĩ thầm chẳng phải thứ mà chú nói chính là ban thi sao! Tại sao lại có thể như vậy?

Tôi sốt ruột hỏi: “Chẳng lẽ không còn cách nào sao ạ?”

Chú họ đau khổ, nói: “Chú đã nghĩ hết cách rồi, nhưng một khi cơ thể đã hỏng thì có cưỡng ép giữ lại hồn của bà ấy cũng vô dụng. Nếu để quá lâu, không biết khi xuống dưới bà ấy có phải chịu tội gì nữa không!”

Tôi biết, với tình cảm của hai chú thím, nếu còn cách thì chắc chắn chú sẽ không để thím ngồi trong nhà chờ chết như vậy. Xem ra cơ thể của thím đã đến lúc dầu hết đèn tắt rồi.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện cả đời này thím chưa được đi đâu cả, chỉ sống trong cái thôn nhỏ trên núi này là tim tôi lại cảm thấy khó chịu…

“Nước sôi rồi à? Chuẩn bị cho sủi cảo vào nồi thôi!” Giọng nói của thím họ đột ngột vang lên trên đỉnh đầu, tôi giật mình vội vàng lau sạch nước mắt trên mặt.

Chú mở nắp vung ra nhìn thử: “Sôi rồi đấy! Thả sủi cảo vào đi!”

CHƯƠNG

ÂM SAI TỚI CỬA

Tối đó, chúng tôi ngồi trên giường sưởi ăn sủi cảo, uống chút rượu, tâm trạng của thím rất tốt, còn hát cho chúng tôi nghe hai đoạn hí khúc.

Ăn cơm xong, thím họ và Chiêu Tài đi ngủ sớm, tôi đoán chắc hai thím cháu muốn trò chuyện buổi đêm. Thế nên tôi và chú họ chuẩn bị một phòng khác, trải giường sưởi, tối hôm nay hai chúng tôi sẽ ngủ ở phòng này.

Ngay tại lúc chú họ đang bận rộn trải chăn đệm lên giường, tôi đột nhiên cảm giác lưng lành lạnh, bèn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ… Tôi thấy bên ngoài sân đang có hai bóng xám trôi nổi.

Chú họ thấy tôi nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ thì cũng khá ngạc nhiên, chú nói: "Bây giờ cháu lại có thể nhìn thấy những thứ này rồi à?"

Tôi hơi nhướng mày: "Cái gì gọi là lại có thể ạ?"

Vẻ mặt chú họ trở nên khá kỳ lạ, chú vội chuyển hướng câu chuyện: "Hai tên kia đã tới đây mấy ngày rồi, nếu không phải chúng kiêng kị thứ trong nhà thì chắc đã câu hồn của thím cháu đi từ lâu. Dù giờ chúng không dám vào, nhưng thím của cháu cũng không dám đi ra ngoài, chỉ có thể giằng co với chúng như thế."

Tôi biết cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách hay, thế nên lấy nửa bình rượu trong bếp rồi đi ra ngoài. Ra ngoài sân tôi mới biết, hai âm sai này là một đôi nam nữ.

Thấy tôi đi ra khỏi nhà, người nữ nói với người nam: “Dương khí của thằng nhóc này yếu ớt, hay là tôi nhập vào người nó rồi đi vào câu hồn phách kia, vậy là chúng ta đi được rồi!”

Người nam lắc đầu: “Không được, người ở trong rất lợi hại, nếu để lão nhận ra thì chỉ sợ sẽ đánh cho cô hồn phi phách tán!”

“Lão dám à?! Tôi không tin chỉ bằng bản lĩnh của lão mà không biết chúng ta đến đây làm gì?”

Người nam hừ lạnh: “Biết thì thế nào? Dạng quỷ nhỏ như tôi với cô ở phía dưới có hàng ngàn hàng vạn, thiếu hai chúng ta, cô cảm thấy tổ trưởng sẽ mất thời gian đi tìm à? Đến lúc đó coi như chúng ta chết vô ích rồi!”

Tôi nghe mà phì cười: “Không phải hai vị đã chết rồi à? Sao lại nói chết thêm lần nữa vậy?”

Hai âm sai nghe thế thì biến sắc, chắc họ cũng không ngờ tôi có thể nhìn thấy. Người nữ cáu kỉnh nói với tôi: “Mi là ai? Vì sao có thể nhìn thấy chúng ta?”

Tôi cười nói với cô ta: “Thế này có gì mà kỳ lạ? Trên đời này có rất nhiều người có thể nhìn thấy ma quỷ, tôi chỉ là một trong số họ thôi! Vả lại, hai người cũng không phải là âm sai đầu tiên tôi gặp, cho nên tôi có thể nhìn thấy hai người cũng chẳng có gì là kỳ lạ cả.”

“Chẳng lẽ mi là âm hồn đang lẩn trốn?” Gã nam âm sai vừa nói xong đã định cầm xiềng xích trong tay quất lên người tôi.

Tôi vội vàng lùi về sau: “Cách xa tôi ra một chút! Tôi không phải đối tượng mà các người phục vụ đâu! Tôi là bạn của lão Hắc, lão

Bạch, tuổi thọ của tôi đã có trong sổ của họ từ lâu rồi, nếu mấy người cứ ù ù cạc cạc bắt tôi đi như thế này thì tự gánh hậu quả nhé!"

Hai âm sai sửng sốt, sao đó người nữ nói với giọng khó tin: "Mi nói mi biết Hắc Bạch Vô Thường?!"

Tôi chớp mắt, từ từ lấy ra một tấm thẻ màu đen để triệu hồi mà trước đó lão Bạch đã đưa cho, sau đó tôi lạnh lùng nói với họ: "Không tin? Vậy để tôi gọi họ ra cho các người nhìn xem…"

Hai âm sai nhìn thấy thứ trên tay tôi thì sợ quá lùi hẳn về sau, gã nam âm sai vội vàng nói xin lỗi tôi: "Xin lỗi! Xin lỗi cậu! Đám tép riu như chúng tôi không biết cậu là bạn của chủ nhiệm Tạ và chủ nhiệm Phạm, vừa rồi đã thất lễ rồi, mong ngài đừng tức giận."

Tôi nghe mà cười thầm, thì ra hai lão Hắc Bạch ở dưới kia có chức chủ nhiệm! Thật ra tôi cũng chỉ hù dọa hai tên này một chút thôi, sao tôi có thể thật sự gọi hai gã sát tinh kia tới được chứ!

Tôi để nửa bình rượu xuống đất và nói: "Tôi cũng biết để hai vị đợi mãi ở đây thế này cũng không tốt. Thế này đi, hai người cho tôi một tuần, để tôi đưa thím họ ra ngoài chơi mấy ngày, sau đó chắc chắn tôi sẽ để hai người đưa hồn phách của bà ấy đi, thế nào?"

Nữ âm sai nghe thế thì định nói gì đó, nhưng bị nam âm sai ngăn lại: "Không thành vấn đề! Hai chúng tôi sẽ chờ ở đây."

Tôi gật đầu rồi chỉ vào bình rượu trên đất: "Tôi cũng biết hai vị vất vả, trong nhà cũng không có gì khác để chiêu đãi, thôi các vị uống tạm chút rượu để giải khát nhé!" Nói rồi tôi đi vào nhà.

Vào phòng, chú họ đã trải xong chăn đệm, tôi vội cởi quần áo rồi chui ngay vào chăn. Chú họ đi tới trước cửa sổ, lo lắng nhìn bên ngoài: "Hai người này đúng là kiên nhẫn thật…"

Tôi nói khẽ với chú: “Chú à, ngày mai cháu muốn đưa thím đi Cáp Nhĩ Tân chơi mấy ngày…”

Chú họ nghe thế thì lắc đầu nói: “Không phải chú không muốn cho bà ấy đi, nhưng cháu nhìn hai người bên ngoài kia mà xem, thím họ cháu chỉ cần bước chân ra khỏi nhà thôi thì đừng nói là chơi mấy ngày, có khi chưa đến một ngày đã bị bọn họ bắt đi rồi.”

“Vừa rồi cháu đã hối lộ họ nửa bình rượu, đòi cho thím thêm mấy ngày, chúng ta có thể đưa thím ấy ra ngoài chơi, sau đó…” Tiếng nói của tôi ngày càng nhỏ đi, tôi sợ chú không chấp nhận được việc thím phải đi rồi.

Không ngờ chú chỉ hơi thất thần rồi gật đầu: “Cũng được… Vậy ngày mai chúng ta xuất phát.”

Thấy vành mắt của chú ửng đỏ, tôi biết chú ấy vẫn không thể nào chấp nhận được sự thật này. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành đổi chủ đề: “Vậy chúng ta đi ngủ sớm thôi! Sáng sớm mai cháu đi mua vé máy bay luôn.”

Chú họ đi tới cửa để tắt đèn, sau đó cởi quần áo trên người ra. Hôm nay là ngày mười sáu âm, trăng bên ngoài vừa to vừa tròn, nhờ ánh trăng nên tôi nhìn thấy chú họ cởi áo rồi ném nó vào cái ghế bên cạnh.

Nhưng đúng vào lúc này, một vết bớt hình tròn ở trên vai trái của chú họ hấp dẫn ánh mắt tôi… Đó là một cái bớt màu đen, dù điều kiện ánh sáng bây giờ khá mờ, nhưng dưới ánh trăng, tôi vẫn nhìn thấy có âm khí lởn vởn quanh cái bớt kia…

Khi nhìn thấy thứ này ở trên lưng của chú họ, lòng tôi lập tức chìm xuống. Không thể nào! Chắc chắn chỉ là trùng hợp thôi, trên đời này có rất nhiều người có cái bớt ở trên lưng, chẳng lẽ những người đó đều là nhân ma hết à?

Nhưng vết bớt ở vị trí đó, còn cả hình dạng của nó cũng rất

giống… Đầu tôi chứa vô số suy nghĩ loạn cào cào, có rất nhiều khả năng nảy ra. Bạch Vô Thường đã từng nói, nhân ma này phải trốn trong cơ thể con người mới có thể sống chui lủi ở trên trần gian, vậy người đang đứng trước mặt tôi đây có còn là chú họ không? Hay chú họ của tôi vốn chính là nhân ma?

Có rất nhiều ý nghĩ đáng sợ xuất hiện cùng một lúc trong đầu khiến tôi khó mà ngủ được. Tôi nằm suy nghĩ lại về những việc mà chú đã làm trong những năm gần đây, chẳng lẽ ông ấy thực sự là nhân ma mà Hắc Bạch Vô Thường đang muốn tìm?

CHƯƠNG

CHUYẾN ĐI TRƯỚC LÚC TỪ GIÃ CUỘC ĐỜI

Nhưng ngẫm lại thì thấy không đúng lắm, tôi nhớ lúc trước lão Bạch đã từng nói, cái bớt kia có thể thay đổi màu sắc, ban ngày nó có màu đỏ, đến đêm mới biến thành màu đen.

Nếu sáng ngày mai mà cái bớt trên lưng chú vẫn là màu đen thì chứng tỏ tất cả chỉ là sự trùng hợp... Nghĩ như thế, tôi dần thiếp đi, lòng rất hy vọng đây thật sự chỉ là sự trùng hợp mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, khi tôi còn chưa tỉnh đã bị Chiêu Tài dùng bàn tay lạnh buốt của mình lôi ra khỏi chăn, tôi mơ màng mở mắt, hỏi: "Chị! Giờ là mấy giờ rồi!"

Chiêu Tài cười nói với tôi: "Mau dậy đi, có chuyện muốn nói với em đây."

Tôi vẫn còn ngái ngủ leo từ trong chăn ra: "Chuyện gì thế?"

"Anh Triệu sắp tới rồi!" Chiêu Tài dùng gương mặt ngọt ngào nói câu này.

Tôi liếc xéo chị ấy: "Không phải chứ, hai người không gặp nhau chưa đến hai ngày mà cứ làm như đã chia tay lâu lắm rồi ấy!"

Chiêu Tài đỏ mặt: "Cái đồ độc thân như em thì biết gì?!" Nói rồi chị thẹn thùng chạy ra ngoài.

Lúc ăn sáng, tôi quan sát sắc mặt của thím họ, xem ra cái sắc

mặt hồng nhuận ngày hôm qua là do ánh đèn buổi tối chiếu vào mà thôi, giờ nhìn lại mới thấy gương mặt thím vàng như nến, không hề có tí sắc hồng nào.

Tôi vừa nhai dưa muối, vừa uống một hớp cháo rồi nói: “Thím, hôm nay chúng ta đi Cáp Nhĩ Tân chơi mấy ngày nhé?”

Thím tôi nghe thế thì nghi ngờ nhìn chú họ, chú gật đầu nói với thím: “Không sao đâu, có thể đi được…”

Gương mặt thím giãn ra, thím cười: “Ừ được, lần nào đi Cáp Nhĩ Tân cũng đều là để khám bệnh, lần này chúng ta phải đi chơi cho vui vẻ.”

Chú nghe thím nói thế thì nghiêng mặt sang một bên, tôi biết lòng chú đang rất khó chịu nên không muốn để thím nhìn thấy. Nhưng đây là mấy ngày cuối cùng của thím rồi, chúng tôi phải đưa thím đi chơi thật vui vẻ mới được!

Sau khi cơm nước xong, chúng tôi chuẩn bị một ít đồ rồi khóa cửa, đi ra bến xe buýt. Chiêu Tài đã hẹn lão Triệu ở Cáp Nhĩ Tân, đến lúc đó có bác sĩ chuyên nghiệp như anh ấy ở đây rồi, nếu thím có xảy ra tình huống gì đột ngột gì thì chúng tôi còn có thể ứng phó được.

Về mặt thời gian, lão Triệu sẽ tới Cáp Nhĩ Tân sớm hơn nên anh ấy sẽ đặt phòng khách sạn trước. Với tiêu chuẩn ăn mặc ngủ nghỉ của lão Triệu, tôi biết chắc chắn anh ấy sẽ đặt kiểu khách sạn “hạng sang”. Nhưng cả đời thím họ tôi chưa từng được ở trong khách sạn cao cấp rồi, dù có đắt một chút cũng được!

Khi chúng tôi đến sân bay Cáp Nhĩ Tân, Chiêu Tài nhận được điện thoại của lão Triệu, anh ấy bảo chúng tôi đón xe taxi chạy thẳng về khách sạn Ward.

Vừa ngồi lên xe, tài xế taxi nghe thấy chúng tôi nói đến đây để đi chơi thì nhiệt tình giới thiệu những thắng cảnh và món ngon nổi

tiếng ở Cáp Nhĩ Tân, đúng là có đi đến đâu thì các tài xế lái xe taxi đều rất nhiệt tình hiếu khách!

Lúc chúng tôi đến khách sạn Ward đã thấy lão Triệu đứng chờ sẵn ở cửa! Thấy xe của chúng tôi tới, anh ấy giúp mở cửa rồi đỡ thím xuống xe.

Nhưng tôi phát hiện, khi đỡ thím, anh ấy khẽ cau mày, rồi gương mặt lại trở về như bình thường, chẳng lẽ anh ấy nhận ra sức khỏe của thím có vấn đề?

Nói tới khách sạn Ward này, quả thật rất phù hợp với tiêu chuẩn nghỉ dưỡng của lão Triệu. Nhưng cảnh ở đây rất đẹp, đi bộ vài phút là đến sông Tùng Hoa…

Thím họ tôi thấy đây là khách sạn cao cấp thì giật cả mình, suýt đòi lên xe quay về. Sau đó nghe lão Triệu nói đã thanh toán hết tiền phòng rồi, nếu không ở cũng không được lấy lại tiền! Lúc này thím ấy mới phải đau lòng vào cùng chúng tôi.

Nhưng tôi nhìn thấy chú họ rất bình thản, dường như không có cảm giác gì với những thứ này, tôi không khỏi nghĩ tới chuyện mình lo lắng đêm qua. Nói đúng hơn, một thầy âm dương ở nông thôn như chú ấy, dù có đi nhiều nơi, làm nhiều việc thì cùng lắm chỉ ở trong khách sạn ba sao cấp huyện là cùng! Nhưng chú ấy nhìn thấy khách sạn cao cấp như thế này mà không hề có phản ứng gì, giống như nhìn chuồng gà nhà mình, thì đúng là không bình thường.

Anh Triệu thuê ba phòng, tôi đoán một đêm ở đây chắc cũng phải mất gần hai nghìn đồng.

Đến tối, vì thấy sắc mặt thím không tốt nên chúng tôi không đi ra ngoài ăn mà ở lại khách sạn dùng bữa đơn giản. Sau khi ăn xong, chúng tôi trở về phòng mình để nghỉ ngơi, tôi nhìn căn phòng trống trải mà bỗng cảm thấy bồn chồn, nghĩ mới thấy, hình

như đây là lần đầu tiên tôi ở một mình trong phòng khách sạn đấy!

Thật ra cũng chẳng có gì đáng sợ, lúc trước chú Lê đã nói qua với tôi về những việc cấm kỵ khi ở khách sạn, ví dụ như không được để giày trái ngược với nhau, lúc ngủ chắc chắn phải đóng chặt cửa nhà vệ sinh, quần áo phải treo vào mắc và treo trong tủ, không ngủ ở phòng có gương nằm đối diện giường.

Tuy tôi không hỏi lý do vì sao phải chú ý đến những việc này, nhưng có kiêng có lành, vẫn nên cẩn thận để tránh gọi thứ không sạch sẽ nào đó đến…

Đương lúc nghĩ ngợi, tôi nghe thấy có tiếng gõ cửa phòng mình, nhìn thoáng qua đồng hồ thấy đã gần mười một giờ đêm, lúc này rồi mà còn ai đến gõ cửa nữa? Tôi thấp thỏm đi tới cửa rồi nhìn qua mắt mèo, thì ra người đứng bên ngoài là lão Triệu.

Tôi vội mở cửa: “Em nói này, vợ chồng anh chị xa nhau đã lâu, chẳng phải nên dính lấy nhau à, sao còn chạy tới phòng em làm gì?”

Ai ngờ lão Triệu lại trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ mà nói với tôi: “Chiêu Tài bảo anh qua xem cậu, cô ấy nói cậu nhát gan từ bé, nếu ngủ một mình một phòng sẽ thấy sợ hãi.”

Tôi xấu hổ: “Anh đừng có nghe chị ấy nói vớ vẩn được không? Chẳng biết là ai lên trung học rồi còn khóc vì có con chuột chạy qua đâu!”

Lão Triệu cười phá lên: “Hai chị em nhà này đúng là kẻ tám lạng người nửa cân!”

Tôi mời lão Triệu vào phòng rồi lấy hai chai bia và một gói xúc xích trong tủ lạnh ra: “Nào, hôm nay làm phiền anh rồi, hai chúng ta uống một chai đã…”

Lão Triệu vội xua tay: “Anh vốn ít người thân họ hàng, người

nhà của Chiêu Tài chính là người nhà của anh, có điều… anh vẫn muốn hỏi cậu một chuyện, nhưng không biết có nên hỏi hay không.”

Tôi thấy anh ấp úng thì mở bia ra rồi đưa sang: “Bác sĩ Triệu ơi, bình thường anh đâu có như thế này! Chẳng phải có chuyện gì anh vẫn luôn nói thẳng đấy sao?”

Lão Triệu cười: “Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng hôm nay lúc đỡ thím xuống xe, anh có ngửi thấy thím ấy có mùi…”

Lòng tôi trầm xuống, vội chen lời: “Thím ấy là cái ấm sắc thuốc mà, uống thuốc trong một thời gian dài nên trên người có mùi thuốc cũng là bình thường thôi.”

Nhưng lão Triệu lại lắc đầu: “Anh rất quen với cái mùi này, đây không phải là mùi thuốc, mà là mùi Formalin*.”

* Trong y học dung dịch formalin được sử dụng có tính cục bộ để làm khô da, chẳng hạn như trong điều trị mụn cơm. Ngoài ra dung dịch này còn được sử dụng trong ướp xác để khử trùng và tạm thời bảo quản xác chết.

Tôi giật nảy cả mình: “Cái gì? Không thể nào?”

CHƯƠNG

ĐÁP ÁN CUỐI CÙNG

Tôi vừa nói xong thì bỗng nghĩ tới lúc trước chú họ có nói cơ thể của thím sắp hỏng rồi, nên có thể chú ấy đã dùng một ít thuốc chống phân hủy để bôi lên người thím.

Tôi đành cười khan và nói: "Chắc anh ngửi nhầm đấy, chẳng phải mấy ngày nay Chiêu Tài vẫn luôn ở cạnh thím à, sao chị ấy lại không ngửi thấy nhỉ?"

Nhưng lão Triệu lại nói chắc nịch: "Các em ít ngửi thấy cái mùi này nên không biết mùi của nó. Nhưng anh học bốn năm đại học đã quá quen thuộc với nó rồi, chắc chắn là không thể nhầm được! Tiến Bảo, có phải em và chú có chuyện gì giấu anh với Chiêu Tài không?"

Tôi nhìn chằm chằm vào anh ấy, thầm nghĩ mắt nhìn của ông này không tồi, xem ra không thể giấu anh ấy được rồi, thế là tôi đành phải nói tình hình của thím mấy ngày nay cho anh ấy biết.

Anh Triệu nghe xong càng lộ vẻ nghi ngờ: "Một người cơ thể đã chết mà còn có thể sống nhờ vào hồn phách ư?"

Tôi nhún vai: "Trong thời gian ngắn thì được, nhưng không để lâu dài được."

"Vậy mấy ngày này đưa thím đi chơi cho thật vui vẻ đi! Dù gì

đây cũng là những ngày cuối của thím ấy…” Lão Triệu lẩm bẩm.

Sáng hôm sau, tinh thần của thím tốt hơn hôm qua nhiều, chúng tôi vội sắp xếp hành trình kín cả một ngày, muốn đưa thím ấy đến những nơi mà cả đời này thím chưa được đi…

Thế mà không ngờ rằng, người mệt rã rời đầu tiên lại là những thanh niên trai tráng như chúng tôi, còn chú và thím vẫn còn phấn chấn lắm! Thật ra tôi biết, thím có thể khỏe được như vậy chắc chắn là do chú đã dùng cách gì đó, nếu không đừng nói là bây giờ, với trạng thái sức khỏe tốt nhất của thím hồi xưa cũng không thể chịu nổi cả một ngày hành xác như vậy!

Tối hôm đó, chúng tôi đưa thím và Chiêu Tài về khách sạn nghỉ ngơi trước, sau đó ba người đàn ông tìm một quán xông hơi mát xa để ngâm người và cho người ta mát xa bấm huyệt.

Lúc cởi áo để mát xa, tôi cố ý lề mề, chờ lão Triệu và chú họ lên giường trước để tôi nhìn thử lại cái bớt sau lưng chú họ. Màu sắc của cái bớt không thay đổi, vẫn là màu đen, nhưng hình dạng của nó rất giống cái gậy của lão Hắc.

Rất mong đây chỉ là sự trùng hợp, nếu không tôi chẳng biết mình nên đối mặt thế nào với người chú mà mình đã biết từ nhỏ này.

Chuyến tham quan mấy ngày qua rất nhanh, khi chúng tôi đưa thím vui vẻ quay trở về thì thấy Đinh Nhất đang đứng ở ngay trước cổng nhà.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Đinh Nhất cười: “Chú Lê nhận được một công việc xem phong thủy ở Đông Bắc, thầy bảo tôi qua thăm cậu xem thế nào, có cần tôi giúp gì không.”

Tôi cười rồi đấm nhẹ vào người anh ta một cái: “Cái ông này,

trước khi đến cũng không gọi điện cho tôi, nếu hôm nay bọn tôi không về thì anh định đứng ngoài cả một ngày à?"

Đinh Nhất cười rất gian: "Thế thì tôi đành phải tự vào nhà thổi lửa nấu cơm thôi."

Tôi thầm nghĩ, chết tiệt, thằng cha này nói được làm được đấy.

Chú họ thu xếp cho thím xong thì gọi tôi và Đinh Nhất đi cùng mình sang thôn bên. Dù không hỏi nhưng tôi biết, hẳn là chú ấy đang đi chuẩn bị hậu sự cho thím.

Chúng tôi gõ cửa một nhà có sân rộng ở đầu tây thôn bên, một ông lão mặt đầy nếp nhăn ra mở cửa. Chắc chú đã nói chuyện với ông ấy từ trước rồi, nên thấy chúng tôi, ông ấy không hỏi gì cả mà đưa chúng tôi vào trong sân.

Vừa đi vào bên trong, tim tôi khẽ rung động. Wow! Đời tôi chưa từng nhìn thấy nơi nào có nhiều quan tài như thế này! Tôi hoa cả mắt, nhưng những quan tài này đều chưa được phủ sơn, bên trong không có gì cả, chúng đều là hàng đã được đặt trước.

Ông lão đưa chúng tôi ra sân sau, có vài ba chiếc quan tài sơn đỏ được đặt ở đây. Càng đến gần quan tài, mùi dầu lại càng nặng, có lẽ mấy chiếc quan tài vừa được sơn xong.

Chú họ nói chuyện với ông lão kia vài câu, sau đó chú quay lại nói với chúng tôi: "Đi thôi! Đi sang những nhà khác nữa."

Ba chúng tôi đi khắp thôn cả buổi trưa, đến khi chuẩn bị xong toàn bộ đồ dùng lo hậu sự cho thím xong, chúng tôi mới về nhà. Lúc về nhà thím đã nấu cơm nước xong xuôi, Chiêu Tài và lão Triệu đang giúp đỡ mang đồ ăn vào buồng trong.

Có lẽ ai cũng biết đây là bữa cơm cuối cùng của thím nên nói khá ít, cuối cùng tôi đành phải nói chuyện để điều tiết bầu không khí, nhờ thế mới khiến mọi người bớt nặng nề.

Đến tối, chú họ cầm một ít rượu thịt đi ra sân, tôi biết chú ấy mang ra chiêu đãi mấy vị âm sai ở bên ngoài. Dù gì người ta cũng vất vả vì chúng tôi đã lâu, còn đồng ý gia hạn thêm mấy ngày để thím được ra ngoài chơi nữa, nên chúng tôi phải cảm ơn họ.

Tôi và Chiêu Tài cùng ngồi trên giường trò chuyện với thím, nói đến một số chuyện xưa của hai người. Đang nói, tôi đột nhiên nhớ đến cái bớt trên lưng chú, thế là tôi giả vờ nói bâng quơ: "Lúc trước bỗng dưng trên lưng cháu mọc đâu ra một cái bớt màu đen, thế mà chẳng được mấy ngày sau nó đã lại lặn mất!"

Thím nghe tôi kể thế thì nói: "Mấy năm trước chú của cháu cũng từng mọc một cái bớt ở trên lưng, lúc đó thím sợ nó không tốt nên bắt ông ấy phải đi bệnh viện khám, nhưng cái lão già bướng bỉnh kia lại cứng đầu không thèm đi."

"Thế sau đó cái bớt kia lặn mất ạ?" Tôi vội hỏi.

Thím hơi lo lắng, nói: "Không, giờ vẫn còn đấy, mà cái bớt kia kì lạ lắm, thời gian đầu, ban ngày nó có màu đỏ, đến trời tối lại biến thành màu đen. Nhưng mấy năm nay tốt hơn nhiều rồi, giờ thì dù là ban ngày hay ban đêm nó vẫn luôn có màu đen."

Tôi nghe thím nói mà thấy lòng lạnh lẽo… Chuyện mà tôi không muốn thấy nhất cuối cùng vẫn xảy ra. Rốt cuộc người chú họ này của tôi là ai? Chú ấy có phải là người mà tôi đã biết từ đầu không?

Điều phải tới vẫn tới, thím tôi ra đi rất bình thản mà không hề đau đớn. Lúc hai âm sai kia bắt hồn phách của bà ấy đi còn cười nói với chúng tôi: "Yên tâm đi, chúng tôi sẽ chăm sóc tốt cho bà ấy trên đoạn đường này."

Sớm hôm sau, người trong thôn đến nhà chú giúp đỡ rất đông, dường như họ cũng biết hôm nay thím họ sẽ đi nên cả đám không cần mời cũng tự tới giúp. Từ điểm này có thể thấy, uy vọng của chú họ ở mấy thôn quanh đây rất cao, nếu không những thôn dân

sẽ không chủ động qua giúp đỡ như thế này.

Vì cơ thể của thím họ đã hỏng từ lâu, nên khi hồn rời khỏi xác, cơ thể của thím ấy bị mục nát rất nhanh, bởi vậy mà chú họ tôi chỉ đặt linh cữu của thím ở nhà một ngày rồi vội vã hạ táng.

CHƯƠNG

NGƯỜI EM TRAI BỊ MẤT TÍCH

Sau khi lo xong xuôi hậu sự cho thím, hai vợ chồng Chiêu Tài còn định ở lại thêm mấy ngày nhưng chú họ lại từ chối, ông ấy nói công việc của chúng tôi quá bận rộn, giờ chuyện bên này cũng kết thúc rồi, chúng tôi nên an tâm trở về làm việc thôi.

Chiêu Tài còn định nói thêm nhưng bị tôi ngăn lại, tôi biết rời đi bây giờ là lựa chọn tốt nhất, bởi vì tôi thực sự không thể làm được cái chuyện nói với lão Bạch và lão Hắc rằng chú mình chính là nhân ma kia.

Nhưng càng ở chung… tôi càng hoài nghi động cơ của hắn là tốt hay xấu…

Nếu cứ đau khổ hoài nghi người "đã từng là người thân" của mình như thế này, thì thà né sớm đi còn tốt hơn.

Về đến thành phố Cáp Nhĩ Tân, Chiêu Tài và lão Triệu bay về nhà trước, còn tôi và Đinh Nhất đến tụ họp với chú Lê ở chỗ khách hàng đang nhờ chú xem giúp đất đai nhà cửa. Lần này, ông chủ mời chú Lê tới là tổng giám đốc người bản xứ của một tập đoàn rất mạnh - Ông Đặng Gia Tiên.

Nghe Đinh Nhất kể, gia tộc của tổng giám đốc Đặng có một khu nhà cổ ở quê, cha của ông ấy lại rất mê tín nên luôn cảm thấy mấy

chuyện xảy ra trong nhà gần đây đều vì phong thủy không tốt, vì thế mà ông ấy vẫn luôn muốn tổng giám đốc Đặng tìm một vị đại sư đến xem qua.

Sau đó, vị tổng giám đốc Đặng này nhờ mấy người bạn mới tìm được chú Lê, mời chú ngàn dặm xa xôi tới đây để xem phong thủy cho khu nhà cổ này, xem nó có vấn đề gì hay không?

Lúc nhận điện thoại của tôi thì chú Lê đang ở trong bữa tiệc chiêu đãi tại một nhà hàng xa hoa của vị tổng giám đốc họ Đặng kia, ông ấy bèn gọi chúng tôi tới luôn.

Khi chúng tôi đến, một phục vụ chờ sẵn ở cửa, thấy chúng tôi tới thì lập tức lễ phép nói: “Hai vị là ngài Trương Tiến Bảo và ngài Đinh Nhất phải không không ạ?”

Tôi gật đầu, nhân viên phục vụ quay lại và đưa tay ra làm tư thế mời: “Mời hai vị đi theo tôi, tổng giám đốc Đặng bảo tôi chờ hai vị ở đây đã lâu.”

Người nhân viên này dẫn chúng tôi tới một căn phòng ở lầu ba, đẩy cửa vào trong, tôi nhìn thấy chú Lê đang ngồi riêng với một người đàn ông trung niên. Không cần hỏi cũng biết người này chắc chắn là Đặng Gia Tiên.

Chú Lê thấy chúng tôi tới thì cười vẫy tay: “Vào đây, vào đây, Tiến Bảo, Đinh Nhất, để chú giới thiệu với hai đứa, vị này chính là tổng giám đốc Đặng mà chú đã nói trong điện thoại.”

Tôi và Đinh Nhất bắt tay chào hỏi tổng giám đốc Đặng, sau đó trò chuyện vài câu. Ngồi vào chỗ, chú Lê nói với tổng giám đốc Đặng: “Hai cậu thanh niên này, một người là cháu, một người là học trò của tôi, đều không phải là người ngoài, tổng giám đốc Đặng có lời gì xin cứ nói thẳng.”

Đặng Gia Tiên nghe thế thì gật đầu với hai chúng tôi rồi bảo: “Thật ra chuyện này cũng chẳng cần kiêng kỵ gì, dù sao cũng xảy

ra nhiều năm rồi, lần này muốn nhắc lại chuyện cũ cũng là vì muốn thỏa mãn tâm nguyện của cha tôi thôi…”

Thì ra, trước khi vị tổng giám đốc Đặng này xây dựng sự nghiệp còn một cậu em trai, nhỏ hơn ông bốn, năm tuổi! Vì là con thứ nên từ nhỏ đã được cha chiều chuộng, kết quả là khi trưởng thành, người này chẳng làm nên trò trống gì.

Sau đó tổng giám đốc Đặng làm công trình ở ngoài, kiếm được khoản tiền đầu tiên, thế là tự mở một công ty xây dựng trong thành phố.

Lúc này, cha của tổng giám đốc Đặng thấy con trai cả của mình làm ăn rất tốt, nghĩ không thể để con trai thứ hai cứ tiếp tục lông bông như thế được! Nên ông ấy bảo tổng giám đốc Đặng bồi dưỡng cho em trai…

Thực chất, mặc dù từ nhỏ tổng giám đốc Đặng đã giận chuyện cha mẹ chiều em trai hơn, nhưng dù sao điều kiện của ông ấy bây giờ rất tốt, ông biết mình không thể để mặc em trai như thế được, nói gì thì nói, đấy cũng là em trai ruột của mình.

Thế là ông ấy để em trai làm trợ lý cho mình trước, chờ tích lũy đủ kinh nghiệm và quan hệ xã hội rồi sẽ cho nó một khoản tiền để tự ra ngoài gây dựng sự nghiệp.

Nhưng cậu hai nhà họ Đặng này mơ tưởng xa vời, chẳng có năng lực gì mà còn nghĩ rằng mình hiểu biết lắm, anh ta không hề nghe lời anh trai, ngày nào cũng muốn tự ra ngoài xông pha, tạo dựng sự nghiệp. Cuối cùng, tổng giám đốc Đặng bị cha mình ép phải bỏ ra mười vạn để cho cậu hai làm vốn lập nghiệp.

Tiền tới tay, cậu hai nhà họ Đặng vẫn lông bông cả ngày ở ngoài, lúc thì nghĩ làm chuyện này, lúc lại muốn làm chuyện kia! Nếu không nhờ lúc ấy tổng giám đốc Đặng chú ý thì mười vạn kia đã không cánh mà bay sau mấy ngày rồi!

Cuối cùng, không biết gã này nghe ai nói mà quyết phải đến một huyện nhỏ gọi là Tuy Lai, ở đó có mỏ Magie, gã nghĩ cầm số tiền này đến đó mua một mỏ Magie nhỏ để khai thác.

Vì sợ anh trai mình biết sẽ phản đối, nên anh ta chẳng nói chẳng rằng cầm tiền tự đi. Đợi đến khi tổng giám đốc Đặng biết chuyện thì em trai đã đi được ba ngày rồi.

Vì chuyện này mà tổng giám đốc Đặng còn cãi nhau một trận ầm ĩ với cha mẹ, ông ấy chỉ trích cha mẹ quá nuông chiều người em trai này! Nó đã sắp ba mươi rồi, không còn là đứa trẻ nữa rồi, thế mà cách nói chuyện và làm việc vẫn ngây thơ như thế!

Nhưng cha mẹ của tổng giám đốc Đặng lại mắng ông ấy không niệm tình thân, có tiền là mặc kệ em trai ruột! Tổng giám đốc Đặng biết mình không thể nào nói lý với cha mẹ được nên tức giận đóng sập cửa bỏ đi.

Nhưng tức thì tức, dù sao đó cũng là em trai ruột của mình, ông ấy không thể để mặc nó được. Ông ấy nhờ mấy người bạn hiểu biết về mỏ Magie để nghe ngóng hỏi thăm xem sản lượng khoáng sản Magie trong huyện kia như thế nào? Và lượng tiêu thụ Magie trong hai năm gần đây có tốt hay không?

Kết quả là, sau khi nghe ngóng xong ông ấy mới biết được cái huyện Tuy Lai kia không hề có mỏ Magie nào cả, không biết em trai ông ấy đã cầm mười vạn đi đâu mất rồi?

Lúc đó điện thoại không hề rẻ, nhưng vì để tiện liên lạc với em trai mà ông ấy vẫn mua cho nó một chiếc Nokia đắt nhất.

Nhưng khi tổng giám đốc Đặng gọi cho em trai thì phát hiện điện thoại của anh ta tắt máy! Lúc ấy ông ấy rất giận người em này, không hiểu vì sao cùng một cha mẹ sinh ra mà tất cả gen thói hư tật xấu đều chạy vào người em trai mình hết?

Không còn cách nào khác, nếu đã không gọi được điện thoại thì

ông ấy chỉ có thể tự đi tìm, dẫu sao cha mẹ cũng lớn tuổi rồi, không thể để họ lặn lội đường xa đi tìm em trai được! Khi tổng giám đốc Đặng đến đó tìm hiểu thì biết, đúng là một tuần trước em trai ông ấy đã đến huyện Tuy Lai thật.

Lúc ấy anh ta đến ở một khách sạn trong huyện, sau đó tổng giám đốc Đặng nghe ngóng từ một người nói là đã từng gặp anh ta, bởi vì khi cậu chàng này vào khách sạn thì có thái độ tỏ rõ ta đây là người giàu có.

Nhưng theo như phục vụ trong khách sạn nói thì cậu hai nhà họ Đặng chỉ ở khách sạn này hai ngày, sau đó không thấy xuất hiện nữa, mà lúc ấy anh ta còn chưa lấy lại cả tiền đặt cọc khi thuê phòng.

Nghe đến đấy, lòng tổng giám đốc Đặng nặng nề, thằng em ngốc của ông ấy có mười vạn trong người, mà tên này có tật đi đâu cũng khoe khoang mình là người có tiền, mong là đừng bị ai để ý.

CHƯƠNG

NHÀ CỔ CỦA NHÀ HỌ ĐẶNG

Trong lúc bối rối, tổng giám đốc Đặng gọi điện về nhà hỏi cha mẹ mình xem lần cuối họ liên lạc được với em trai là khi nào? Ông cụ ấp úng cả buổi mới nói: “Thật ra đến ngày thứ ba đã không liên lạc được nữa rồi!”

Tổng giám đốc Đặng nghe thế thì nổi giận: “Đấy! Cha mẹ nuông chiều nó cho lắm vào! Giờ thì chiều đến xảy ra chuyện rồi nhé!”

Đầu dây bên kia, ông cụ Đặng nghe kiểu nói của con trai cả thì biết có chuyện xấu xảy ra rồi, ông ấy vội cầu xin tổng giám đốc Đặng: “Con à! Dù gì nó cũng là em trai ruột của con mà! Con không thể để nó xảy ra chuyện được!”

Tổng giám đốc Đặng nghe xong càng tức hơn: “Giờ xảy ra chuyện mới nhớ đến con à! Thế những lời con nói lúc trước có từng lọt vào tai hai người không? Mất liên lạc với nó đến mấy ngày rồi mà cũng không nói cho con biết một tiếng? Giờ con đã đến đấy rồi! Còn nó có xảy ra chuyện gì hay không… con không thể dám chắc được đâu.”

Sau khi báo cảnh sát, bên phía cảnh sát xem lại đoạn băng ghi hình giám sát ở khách sạn thì thấy, trong hai ngày cậu hai nhà họ Đặng ở trong khách sạn, không hề xuất hiện người nào khả nghi

cả. Cuối cùng họ phải kiểm tra danh sách nghe gọi trong điện thoại di động của anh ta và phát hiện, cuộc gọi cuối cùng là gọi cho một người đàn ông tên là Phùng Tứ Bảo.

Gã Phùng Tứ Bảo này khá nổi tiếng ở nơi đó, nói thẳng ra đây là một tên lưu manh, cứ cái gì có tiền là làm. Nhưng gã chỉ tham gia mấy chuyện đánh đấm nhỏ nhặt chứ không dám làm những hành động quá giới hạn và trái pháp luật.

Khi cảnh sát tới tìm để hỏi về nguyên nhân liên hệ với cậu hai nhà họ Đặng, gã còn tức giận nói: “Đừng nhắc tới tên cậu hai Đặng kia nữa, hắn tới tìm tôi nói là muốn mua một cái nhà máy cỡ nhỏ, hỏi tôi có biết chỗ nào thích hợp thì giới thiệu cho hắn. Tôi thấy gã này chi tiền khá hào phóng, mà thằng nào không thích tiền là kẻ ngu, nên tôi đi tìm cho hắn một cái nhà máy ở nông thôn. Thế mà đến khi tôi hẹn hai bên xong xuôi rồi, chuẩn bị đến nhà máy đó thì tên kia không đến! Gọi điện thoại cho hắn còn tắt máy liên tục!”

Sau đó cảnh sát kiểm tra nhật ký trong điện thoại của Phùng Tứ Bảo và thấy đúng là gã này đã gọi mấy cuộc cho cậu hai Đặng mà không được và ông chủ của nhà máy ở nông thôn kia cũng xác minh chuyện này có thật. Như thế có thể chứng đúng là lúc ấy họ đã hẹn cậu hai Đặng đi xem nhà máy, nhưng không biết vì sao anh ta lại lỡ hẹn.

Năm đó, tổng giám đốc Đặng chờ trong huyện nhỏ đó hết ba tháng, chạy đông chạy tây suýt gãy cả chân mà vẫn không tìm được tin tức của em trai. Cuối cùng không còn cách nào khác, vợ của ông ta phải chạy tới nhà bố mẹ chồng làm ầm lên, nói là nếu không để cho tổng giám đốc Đặng trở về thì bà ấy sẽ ly hôn rồi mang con về nhà ngoại!

Cha của tổng giám đốc Đặng thấy nếu cứ tìm như thế, thì người còn chưa tìm thấy, nhà của con trai cả đã tan đàn xẻ nghé rồi!

Cuối cùng đành không cam lòng gọi tổng giám đốc Đặng trở về.

Vốn ban đầu họ cũng nghĩ rằng cậu hai Đặng chắc là bị người ta lừa sạch tiền rồi nên không còn mặt mũi nào để trở về nhà. Nhưng chín năm trôi qua, cái tên của cậu hai nhà họ Đặng vẫn được treo lên trang web tìm người mất tích của cảnh sát mà không có một tin tức nào.

Mãi cho đến ba năm trước đây, mẹ của tổng giám đốc Đặng mơ thấy con trai thứ hai của mình bị chết thảm, sau khi tỉnh dậy bà ấy bị bệnh một trận không dậy nổi, cuối cùng rời bỏ nhân gian. Vợ đã không còn, cha của tổng giám đốc Đặng quyết không chịu ở thành phố nữa mà muốn về quê ở trong nhà cổ của dòng họ. Không còn cách nào khác, tổng giám đốc Đặng đành phải thuê cho ông cụ một người chăm sóc chuyên nghiệp để phụ trách mọi việc ăn uống sinh hoạt hàng ngày khi sống trong căn nhà cổ đó.

Chẳng biết có phải tổng giám đốc Đặng và cha mình trời sinh không hợp nhau hay không, mà cho dù người con cả có tốt bao nhiêu, ông cụ vẫn hàng ngày lẩm bẩm nhắc về người con thứ hai đã bị mất tích.

Dù trái tim tổng giám đốc Đặng đã giá lạnh, nhưng dẫu sao đây cũng là cha mình, ông ấy không thể để ông cụ ở quê mà không hỏi han quan tâm đến được. Cho nên chỉ cần mỗi khi ít việc, ông ấy lại mang một ít thuốc bổ về thăm.

Nhưng mấy năm nay sức khỏe của ông cụ càng lúc càng yếu, có khi bị lẫn còn quên mất chuyện con trai thứ hai bị mất tích, ngày nào ông ấy cũng gọi điện cho tổng giám đốc Đặng để hỏi vì sao thằng hai không về thăm ông ấy.

Thấy tình hình cha mình không tốt lắm, tổng giám đốc Đặng đành bỏ dở công việc, tự đưa ông cụ đến bệnh viện lớn để kiểm tra, kết quả chẩn đoán rằng ông cụ mắc chứng thoái hóa não.

Lúc ấy bác sĩ nói: “Loại bệnh này không thể chữa khỏi được, chỉ có thể trì hoãn tốc độ thoái hóa của đại não.”

Tổng giám đốc Đặng đành phải mời một hộ sĩ chuyên nghiệp về chăm sóc cho ông cụ ở quê. Nhưng không biết có phải ông cụ bị bệnh lẫn quá, hay là nghe ai nói mà luôn không ngừng lải nhải với tổng giám đốc Đặng rằng, nhà cổ nhà họ có vấn đề, còn bảo ông ấy tìm thầy về xem để sửa lại phong thủy, ông cụ nói con thứ hai trốn nhà đi cũng là do phong thủy trong nhà có vấn đề!

Chẳng còn cách nào khác, tổng giám đốc Đặng đành phải chi nhiều tiền ra để mời chú Lê tới, thứ nhất là để thỏa tâm nguyện của ông cụ, thứ hai là cũng muốn để chú Lê xem giúp phong thủy trong nhà cổ có vấn đề thật hay không.

Nghe tổng giám đốc Đặng kể về chuyện trong nhà ông ấy mà tôi cũng thấy bùi ngùi, đúng là mỗi nhà mỗi cảnh! Nhìn vị tổng giám đốc Đặng này ngoài mặt thì giàu có nổi tiếng, nhưng ông ấy lại không được cha mẹ mình quan tâm.

Nhưng ngẫm lại thấy cũng chẳng có gì là lạ, trên đời này có mấy vị phụ huynh công bằng đâu, bởi vì chỉ cần là con người thì sẽ vì sở thích của mình mà thiên lệch về một bên, còn đối với một bên khác thì phần lớn là vì trách nhiệm chứ không phải yêu thương thực sự.

Nhưng chuyện như thế này rất hiếm khi xảy ra ở thế hệ của chúng tôi, vì rất ít nhà sinh được một cặp song sinh như tôi và Chiêu Tài. Đại đa số đều là con độc đinh trong chính sách kế hoạch hóa gia đình, nên rất khó cảm nhận được tâm trạng của tổng giám đốc Đặng.

Không biết sau khi chính sách sinh hai con được ban hành thì có lại tiếp tục diễn ra cảnh tượng như thế hệ của tổng giám đốc Đặng hay không…

Sáng hôm sau, tổng giám đốc Đặng sắp xếp người đưa chúng tôi đến nhà cổ. Xe chưa tới mà từ xa xa, tôi đã thấy một ông cụ đang đứng cùng một người đàn ông và một người phụ nữ trung niên, chờ sẵn ở cổng rồi.

Không cần hỏi cũng biết, đây chắc là cha của tổng giám đốc Đặng, ông cụ biết hôm nay chú Lê sẽ tới nên đã chờ ở cổng từ sớm. Chà, xem ra ông cụ nhà họ Đặng đúng là rất quan tâm chuyện này.

Chú Lê vừa xuống xe là đi tới hỏi thăm ông cụ, dù gì ông cụ cũng đã gần chín mươi tuổi, cứ đứng ở cửa chính chờ đón chúng tôi thế thì thật là làm mấy kẻ con cháu như chúng tôi phải ngượng ngùng.

Mà tôi cũng đã từng nói, chú Lê là người rất kiêng kị những chuyện như thế này, ông ấy không bao giờ nhận lễ lớn từ những người lớn tuổi hay cùng thế hệ mình, vì ông ấy sợ bị giảm thọ, thế nên bình thường gặp những tình huống như vậy, ông ấy đều rất khiêm tốn.

Chú Lê đưa hai tay ra đỡ ông cụ Đặng và nói: “Ôi cụ ơi, sao có thể làm phiền cụ tự ra tận đây để đón thế này?”

Ông cụ Đặng mỉm cười xua tay: “Tôi nghe con trai cả bảo hôm nay đại sư sẽ đến nên muốn ra ngoài tiếp đón, không thì ở trong phòng tôi cũng ngồi không yên.”

Vừa nói chuyện, chú Lê vừa dìu ông cụ vào trong, ông cụ Đặng chỉ tay vào khu nhà cổ có diện tích khá lớn và nói: “Đây là căn cơ của nhà họ Đặng chúng tôi, tôi đã từng nói với hai người con trai rằng, mặc kệ tương lai có ra sao thì cũng không thể bán nơi này đi được.”

CHƯƠNG

LINH HỒN THA HƯƠNG

Sau khi vào nhà, chú Lê đánh giá bố cục xung quanh sân, nói thật thì, ở đây vốn chẳng có cái gì gọi là bố cục phong thủy cả, nó chỉ là một nhà dân phổ thông đến mức không thể bình thường hơn.

Mà từ lúc chúng tôi vào thôn đến giờ đã quan sát thấy, mỗi một sân nhà ở đây đều có bố cục na ná, chắc là ở vào khoảng thời gian xây dựng trước, các nhà có sự ganh đua so sánh và bắt chước nhau.

Tòa nhà nào cũng giống nhau như thế này thì thật khó mà nói được ai có bố cục tốt, còn ai thì không.

Nhưng đã tới đây rồi thì phải phục vụ khách hàng cho tốt, nên chúng tôi vẫn xem xét cẩn thận tòa nhà này.

Dù trước đó bố cục của nơi này không có gì gọi là phong thủy cả, nhưng chỉ cần chú Lê hơi thay đổi chỗ này chỗ kia một ít thì phong thủy của nơi này cũng có thể có tác dụng rồi.

Chú Lê lấy la bàn tùy thân ra, bắt đầu đi xung quanh nhà, thỉnh thoảng ông ấy còn quay lại dặn dò trợ lý của Đặng Gia Tiên những chỗ cần phải thay đổi lại.

Đừng thấy ông cụ Đặng đã sắp chín mươi mà nhầm, ngoài chuyện hay bị lẫn ra thì cơ thể lại rất dẻo dai! Toàn bộ quá trình,

ông ấy đều đi theo sau chú Lê nghe chú dặn dò trợ lý kia, sợ mình bỏ sót cái gì đó.

Tôi và Đinh Nhất buồn chán đi dạo loanh quanh trong sân, muốn thử tìm xem trong nhà cổ của mấy người nhà giàu này có đồ vật gì đặc biệt hay không.

Sau khi chú Lê xem xét chán chê trong sân thì đi vào nhà, tôi và Đinh Nhất cũng đi theo.

Vừa vào bên trong, tôi phát hiện ánh sáng trong căn nhà khá tối, dù so sánh cách bài trí với những nhà cùng thôn khác, thì từ đèn treo bằng thủy tinh, hay những đồ gỗ lim dùng trong nhà đều là những món đồ cực kì cao cấp. Nhưng do ánh sáng ở trong phòng không tốt nên cả căn phòng trông có vẻ âm u.

Lúc này ông cụ Đặng kéo tay của chú Lê và nói: “Lê đại sư vất vả rồi, ngài thử nhìn xem phong thủy trong phòng này có vấn đề gì không.”

Chú Lê bèn cười vỗ nhẹ tay của ông cụ: “Cụ yên tâm, nếu phong thủy ở đây thật sự có chỗ nào tối kỵ thì tôi sẽ bảo tổng giám đốc Đặng đổi ngay!”

Ai ngờ ông cụ Đặng nghe thế thì lắc đầu quầy quậy: “Ngài đừng nói cho thằng cả biết, nó đã quá bận rộn chuyện buôn bán rồi, để thằng hai xử lý đi, đến đêm nó sẽ về thôi!”

Chúng tôi đều sững sờ vì câu nói này của ông cụ, vị hộ sĩ bên cạnh ông ấy lại khá bình tĩnh chỉ vào đầu để ra hiệu cho chúng tôi, rồi lắc đầu, xem ra đến ngay cả hộ sĩ chăm sóc bên cạnh cũng biết ông cụ hay nói mê sảng.

Sau đó ông cụ Đặng nói rất nhiều đến người con trai thứ hai, làm chính chúng tôi cũng không biết có nên tin tưởng lời ông ấy nói có thật hay không.

Tối đó, tổng giám đốc Đặng lái xe tới, ông ấy còn đưa cả đầu bếp trong nhà đến làm cơm tối cho chúng tôi.

Trong bữa ăn, chú Lê nói với ông ấy rằng, trên cơ bản thì phong thủy ở đây không có vấn đề gì quá lớn, từ phương diện phát triển làm ăn trong mấy năm này của tổng giám đốc Đặng có thể thấy được, phong thủy của tòa nhà này vẫn rất thịnh vượng.

Nhắc tới chỗ không ổn duy nhất là ánh sáng trong phòng ở không tốt, lý do là vì thời gian ánh sáng mặt trời chiếu vào trong nhà quá ngắn, sẽ ảnh hưởng xấu đến không khí trong nhà, cuối cùng dẫn đến gia đình không yên.

Tổng giám đốc Đặng vội hỏi: "Vậy có cách gì phá giải không?"

Chú Lê cười và nói: "Chuyện này không khó giải quyết, chỉ cần mở cửa sổ ở hướng Nam ra, đảm bảo vào buổi trưa trong phòng khách sẽ được ánh mặt trời chiếu rọi toàn bộ, vậy thì mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng."

Lúc này, ông cụ Đặng luôn ngồi nghe ở bên cạnh đột nhiên nói xen vào: "Đại sư, một lát nữa có thể phiền ngài đến nhìn thử phòng ngủ của thằng hai nhà tôi không, tôi cảm giác bố cục của căn phòng kia cũng không tốt lắm."

Tổng giám đốc Đặng định nói cái gì đó nhưng bị chú Lê ngăn lại, chú nói: "Không thành vấn đề gì thưa cụ!"

Sắc mặt của tổng giám đốc Đặng hơi nhăn nhó: "Ngại quá Lê đại sư, ông cụ nhà tôi lúc thì bị lẫn, lúc lại minh mẫn như thế đấy…"

Chú Lê không chờ ông ấy nói xong đã xua tay: "Tổng giám đốc Đặng khách sáo rồi, tôi đến đây là để giải những khúc mắc ở trong lòng ông cụ, cứ để lát nữa tôi qua đó xem thử là được rồi, cũng chẳng phải là chuyện phiền toái gì, đừng nên vì chuyện này mà khiến ông cụ không vui."

Sau bữa cơm, ông cụ Đặng đưa chúng tôi đến căn phòng ở tận cùng phía Bắc tòa nhà. Khi mở cửa phòng ra, mùi nấm mốc xộc thẳng vào mũi, có lẽ đã nhiều năm rồi không được quét dọn.

Tổng giám đốc Đặng hơi ngượng ngùng: "Cha tôi già rồi nên hồ đồ, thật ra sau cấp ba, em trai tôi đã không còn ở đây nữa, nếu không phải lúc trước mẹ không nỡ thì tôi đã cho dọn dẹp nơi này từ lâu rồi."

Chú Lê mỉm cười: "Không sao, để học trò và cháu của tôi vào trong xem thử là được…"

Tôi thầm mắng ở trong lòng, biết ngay chuyện tốt thì không đến phiên chúng tôi mà… Được rồi, cứ thử vào trong xem xét một vòng, dù gì chú Lê đã bảo chúng tôi đi vào rồi, cũng đành vào xem qua loa là được.

Đi vào trong xem thử, nơi này đúng là căn phòng đã từng dành cho học sinh cấp ba, trên tường trong phòng còn dán đầy ảnh của ngôi sao nổi tiếng Hồng Kông những năm 90. Nhưng tất cả mọi thứ đều phủ một lớp bụi dày bên trên, như thể thời gian đọng lại ở hơn hai mươi năm trước…

Vì bụi ở đây quá dày nên tôi chẳng muốn đụng chạm vào bất cứ thứ gì cả. Vốn nghĩ cứ xem qua loa thôi, ai ngờ khi đi đến chỗ kệ sách, tôi lại bị một cái cúp hấp dẫn.

Đó là một cái cúp giải bóng bàn của thanh thiếu niên, không ngờ "cây gỗ mục" cậu hai nhà họ Đặng này mà cũng có phương diện không ai nghĩ tới! Tôi bèn cầm thử cái cúp này, định nhìn xem nó là do đơn vị nào trao thưởng.

Nhưng khi ngón tay của tôi đụng vào cái cúp, thì một vài hình ảnh không ăn khớp nhau bỗng thình lình nhảy vào đầu… Có thể là do không chuẩn bị tốt tâm lý sẽ gặp được tàn hồn từ trước nên tay tôi hơi run lên, khiến cái cúp rơi xuống.

May mà Đinh Nhất ở cạnh tôi nhanh tay lẹ mắt nên đón được chiếc cúp đó, nếu không để ông cụ Đặng thấy tôi làm vỡ đồ mà con trai cưng của mình quan tâm nhất, chắc ông ấy sẽ liều mạng với tôi mất!

Chú Lê thấy tôi hốt hoảng thì vội đi tới hỏi: "Sao thế? Có vấn đề gì à?"

Tôi cầm lại cái cúp từ tay Đinh Nhất, sau đó quay lại hỏi cha con nhà tổng giám đốc Đặng: "Thứ này là của ai vậy ạ?"

Tổng giám đốc Đặng trả lời ngay: "Đây là chiếc cúp mà năm lớp mười, em trai tôi đã dành được giải quán quân môn bóng bàn, khi đó nó là đứa rất có lòng cầu tiến, nhưng không hiểu sao về sau lại thay đổi…"

Nhận được đáp án khẳng định rồi, tôi quay lại nói với chú Lê: "Trên thứ này có tàn hồn…"

Chú Lê nghe mà biến sắc, nhưng chú không nói ngay cho cha con nhà họ Đặng biết thông tin này, mà bảo tôi xác định lại một lần nữa, chắc chắn không thể xảy ra sai lầm được.

Tôi gật đầu, sau đó miết nhẹ vào chiếc cúp vàng đã hơi ngả sang đen kia, những hình ảnh loáng thoáng vừa rồi lại nhảy vào đầu.

CHƯƠNG

TỔ ĐIỀU TRA TRONG KHÁCH SẠN

Những hình ảnh đó rất tối, không gian liên tục lay động, chỉ biết lúc đó cậu hai Đặng đang ở trong một chiếc xe. Không hiểu vì sao tôi có thể cảm giác được những hình ảnh này không ăn khớp với nhau, còn đảo lộn trước sau.

Sau đó tôi thấy cậu hai Đặng xuất hiện ở trên một đường cái lớn không có đèn đường vùng nông thôn, chắc anh ta đón xe dọc đường, cuối cùng, có một chiếc Wuling Hong Guang màu xám dừng lại.

Lúc ấy sắc trời đã tối đen nên cậu hai Đặng không nhìn thấy rõ biển số của chiếc xe kia. Nhưng nếu anh ta là một người có chút kinh nghiệm xã hội thì chắc chắn sẽ không lên một chiếc xe lạ vào giờ này, nhưng cậu hai Đặng lại chẳng hề suy nghĩ mà đã chui vào xe.

Lúc ấy trên xe có hai người đàn ông, nhưng vì ánh sáng quá tối nên cậu hai Đặng chỉ có thể nhìn thấy gương mặt của lái xe. Tuy nhiên từ giọng nói, anh ta đoán người ngồi sau là một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi.

Sau khi lên xe, cậu hai Đặng bắt đầu trò chuyện với đối phương, anh ta chủ yếu hỏi về chuyện gần chỗ này có nhà xưởng

nhỏ nào cần bán lại hay không. Nhưng trò chuyện được một lúc thì anh ta lại nói ra chuyện mình có đem theo nhiều tiền mặt.

Đối phương ra tay khá đột ngột, có vẻ chúng dùng một đoạn dây thừng vừa phải siết chết anh ta, trong đoạn trí nhớ cuối cùng, anh ta vẫn luôn ngửi thấy ở trong xe có mùi gì đó rất khó ngửi, giống như thứ mùi tanh trong khu bán thịt lợn của chợ nông thôn vậy.

Ra khỏi phòng của cậu hai Đặng, tôi nháy mắt với chú Lê để chú ấy tìm cơ hội nói chuyện riêng với tổng giám đốc Đặng. Vì nếu bây giờ nói thẳng tin tức cậu hai nhà này đã chết cho ông cụ Đặng biết, chắc ông ấy không qua được mất.

Tổng giám đốc Đặng thấy sắc mặt chúng tôi không tốt, chú Lê lại ngầm bảo ông ấy đưa ông cụ Đặng đi chỗ khác thì chắc cũng đoán được phần nào, có lẽ chúng tôi đã có phát hiện liên quan đến em trai ông ấy.

Tổng giám đốc Đặng phải nói mãi mới đưa được ông cụ đi, sau đó ông ấy đưa chúng tôi đến phòng làm việc trong nhà.

“Lê đại sư, giờ ở đây không có ai hết, nếu có lời gì thì xin ngài cứ nói thẳng!” Tổng giám đốc Đặng nói.

Chú Lê gật đầu, giọng chú trầm xuống: “Vừa rồi cháu của tôi đi vào trong phòng em trai ngài xem xét thì phát hiện, cậu ta… đã không còn nữa rồi.”

“Cái gì?!” Tổng giám đốc Đặng kích động đứng bật dậy.

Chú Lê vội vỗ vai ông ấy để trấn an: “Ông đừng gấp, dù sao cũng đã nhiều năm như vậy rồi, nếu ông không muốn để ông cụ Đặng biết thì chúng tôi sẽ giữ bí mật giúp ông.”

Tổng giám đốc Đặng cúi đầu trầm tư một lát mới ngẩng đầu lên, buồn bã nói: “Đã qua nhiều năm như vậy rồi, còn có thể tìm

được di thể của nó không?”

Chú Lê nhìn về phía tôi và nói: “Đứa cháu này của tôi có thể nhìn thấy những thứ mà người khác không thể thấy, nếu ngài thật sự muốn tìm em trai về, vậy phải xem cháu của tôi có thể tìm được manh mối có ích nào trong ký ức của em trai ngài không!”

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải miêu tả những đoạn hình ảnh ngắn kia một lần, khi tôi nói đến quần áo mặc trên người và chiếc túi da trong tay cậu hai Đặng, tổng giám đốc Đặng kinh ngạc thốt lên: “Đó chính là bộ quần áo em trai tôi mặc hôm mất tích.”

Như vậy thì, rất có thể anh ta đã xảy ra chuyện vào ngày thứ ba sau khi đến khách sạn Tuy Lai, cũng chính là ngày mà anh ta đã hẹn Phùng Tứ Bảo cùng đi xem nhà máy!

Nhưng chẳng ai biết tại sao lúc ấy anh ta lại đột nhiên lỡ hẹn và lại xuất hiện ở con đường tối om kia.

Tổng giám đốc Đặng xác định được tin em trai mình đã chết xong thì nhờ chúng tôi tới huyện Tuy Lai kia một chuyến và bằng mọi giá phải giúp ông ấy tìm được hài cốt của người em trai đã chết nơi đất khách quê người.

Tổng giám đốc Đặng còn nhấn mạnh, chúng tôi không cần phải lo lắng về chuyện lộ phí, chỉ cần tìm được em trai thì tiền không thành vấn đề! Đây là câu nói có ích nhất của ông ấy từ sau khi gặp được chúng tôi đấy!

“Nếu tổng giám đốc Đặng đã nói đến mức này thì ba chúng tôi đành thay ngài đi một chuyến vậy!” Chú Lê hớn hở nói.

Sáng hôm sau, chúng tôi ngồi trên chiếc xe Wrangler của tổng giám đốc Đặng đến huyện Tuy Lai cách nơi này hơn hai trăm cây. Tuy Lai này là một huyện nhỏ điển hình ở phương Bắc, nhân khẩu không nhiều, huyện thành cũng không lớn, chỉ cần lái ô tô khoảng

mười phút là chạy hết huyện được một vòng rồi.

Nhưng điều khiến chúng tôi thấy bất ngờ là khách sạn Tuy Lai của chín năm trước đến bây giờ vẫn còn đang kinh doanh, chỉ thay đổi màu sơn và cách trang trí bên ngoài thôi.

Lúc ba chúng tôi đến đó mới biết, vì cái huyện này quá nhỏ, nên chỉ có cái khách sạn này là có điều kiện tốt nhất ở đây!

Khi ba chúng tôi vào trong hỏi mới biết được, chẳng hiểu sao mấy ngày nay lại có một tổ điều tra đến tỉnh và vừa đúng lúc họ đang ở trong khách sạn, nhờ thế mà cái khách sạn vốn vắng khách này lập tức trở nên náo nhiệt.

Cũng may khi chúng tôi đến thì còn một phòng ở được nhiều người, bên trong có ba giường đơn, nếu đến muộn hơn tí nữa thì chắc đêm nay chúng tôi phải ngủ trong xe mất. Tuy không gian trong chiếc Wrangler này khá rộng rãi, nhưng đâu thể so sánh với giường cao gối mềm của khách sạn được, phải không?

Phục vụ của khách sạn dẫn chúng tôi đến phòng thuê, trên đường đi, tôi có nói chuyện với cô ta vài câu: “Này? Cái tổ điều tra này đến đây để điều tra cái gì vậy? Có phải chỗ này xảy ra chuyện lớn gì không?”

Người phục vụ khẽ nhún vai, nói: “Bọn họ đến đây được nửa tháng rồi, có trời mới biết là họ đang điều tra cái gì? Nhưng xem cách họ đi đi lại lại thì hình như là người của cục cảnh sát bên trên!”

Tôi gật đầu, sau đó tiếp tục nghe ngóng thông tin từ cô nàng: “Ở chỗ các cô có nhân viên nào làm việc trên mười năm rồi không?”

Cô phục vụ nghe vậy thì cười nói: “Có đấy! Có chị Lưu phụ trách ở tầng ba, chị Dương quản lý nhân sự và cả quản lý Tôn của chúng tôi nữa, những người đó đều là lão thành làm việc ở đây hơn mười năm rồi!”

Tôi vui mừng nói: “Quản lý Tôn của các cô hôm nay có đi làm không? Chúng tôi muốn tìm ông ấy để hỏi chút chuyện…”

Cô phục vụ nghe thế thì hơi ngạc nhiên, cô ấy xem đồng hồ: “Sáng nay quản lý Tôn có việc đi ra ngoài, nhưng đến hai giờ ông ấy sẽ quay về làm, đến lúc đó các vị lại tìm ông ấy sau!”

Đợi cô phục vụ đi rồi, tôi mới quan sát kỹ căn phòng này, cách bài trí khá đơn giản, nhưng mặt tường rất trắng, hẳn là mới được sơn lại trong khoảng hai năm gần đây, đồ dùng tuy chưa tới mức cực tốt nhưng được cái sạch sẽ gọn gàng.

Lúc ăn cơm tối, ba chúng tôi bàn bạc xem phải điều tra chuyện này như thế nào, những manh mối mà tôi có được trong tàn hồn của cậu hai Đặng có hạn, đây cũng là một trong những vụ tìm xác khó khăn nhất trong mấy năm nay của tôi.

Với kinh nghiệm của mình, tôi biết những hình ảnh trong tàn hồn của cậu hai Đặng này vừa ít vừa thiếu tính liên kết với nhau, có thể là vì thi thể của anh ta đã không còn trọn vẹn nữa, có thể chỉ còn một đống xương vỡ rồi cũng nên.

CHƯƠNG

PHÁP Y TRƯƠNG KHAI

Nếu không phải vì thấy lần này nhiều tiền thì tôi cũng không muốn tới… Năm đó cậu hai Đặng bị giết ở đây, chuyện đã qua chín năm rồi mà vẫn không có ai phát hiện ra thi thể, vậy chỉ có thể nói rõ hai tên hung thủ vẫn còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Mà ký ức của tàn hồn trên cái cúp đó lại cực ít ỏi, ngoại trừ chiếc Wuling Hong Guang màu xám ra, nhìn ngoại hình tài xế kia lúc ấy nhiều nhất là chừng hai mươi tuổi, bây giờ cách thời gian xảy ra vụ án đã chín năm rồi, không biết bây giờ dáng vẻ của hắn có thay đổi nhiều so với năm đó hay không…

Trưa hôm đấy, ba chúng tôi gọi cho lễ tân, dò hỏi quản lý Tôn của chỗ họ có tới đi làm hay không? Lễ tân đáp là anh ta đang ở lầu một tổ chức cho nhân viên của nhà hàng dọn dẹp vệ sinh!

Chúng tôi lập tức đi thang máy xuống lầu một, muốn hỏi thăm anh ta vài chuyện của cậu hai Đặng năm đó. Không ngờ sau khi chúng tôi xuống tới lầu một của nhà hàng, lại không nhìn thấy bóng dáng quản lý Tôn đâu, vì thế tôi gọi một phục vụ đang bận rộn lại, hỏi thăm về quản lý Tôn.

Người phục vụ kia lại chỉ chỉ một chị gái đang lau pha lê phía sau tôi: “Đó là quản lý Tôn của chúng tôi…”

A! Tôi còn tưởng rằng quản lý Tôn này là đàn ông cơ, không ngờ lại là một chị gái hơn bốn mươi tuổi, khó trách sao cần mẫn như vậy! Lúc này quản lý Tôn đang lau pha lê cũng nghe thấy chúng tôi muốn tìm mình, vì thế bỏ việc trong tay xuống, đi về phía chúng tôi.

"Các vị tìm tôi có chuyện gì?" Quản lý Tôn lịch sự hỏi.

Chú Lê chủ động bắt tay với chị ta và nói: "Xin chào, chúng tôi là khách hàng trên lầu, lần này đến Tuy Lai là do có người gửi gắm, điều tra vụ mất tích ở đây chín năm trước của một người tên Đặng Gia Khang."

Quản lý Tôn lặp lại tên của cậu hai Đặng, sau đó cau mày suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: "Hình như tôi có chút ấn tượng với cái tên này, cụ thể là bao nhiêu năm trước thì không nhớ rõ lắm, chỉ biết là người này ở chỗ của chúng tôi hai ngày thì mất tích, tiền đặt cọc cũng không lấy. Sau đó người thân của anh ta tìm đến, còn báo cảnh sát, nhưng hình như cuối cùng vẫn không tìm được người..."

Tôi nghe thế bèn truy hỏi: "Vậy chị có còn nhớ lúc vào ở, anh ta có từng nói gì hay không?"

Quản lý Tôn khó xử nói: "Đã lâu lắm rồi, tôi thật sự không nhớ rõ lắm, có điều trong ký ức của tôi, vị khách đó cho người ta cảm giác giống như rất có tiền, mở miệng khép miệng đều nói muốn đầu tư chỗ chúng tôi. Tôi nhớ rõ khi ấy anh ta còn hỏi thăm phục vụ ở đại sảnh của chúng tôi ở đây có quặng Magie gì đó không, chỗ chúng tôi đương nhiên là không có quặng Magie rồi, anh ta nghe xong hình như còn rất thất vọng."

"Lúc ở đây anh ta vẫn luôn ra vào một mình à?" Tôi tiếp tục truy hỏi.

Quản lý Tôn gật đầu nói: "Chắc là một mình... Nhưng sau đó

hình như anh ta tìm được một tên côn đồ có tiếng ở địa phương làm người giới thiệu.”

Chú Lê trầm giọng nói: “Phùng Tứ Bảo à?”

“Đúng rồi! Chính là hắn.”

Tôi vội hỏi: “Vậy bây giờ Phùng Tứ Bảo còn ở đây không?”

Lần này quản lý Tôn lại càng khó xử hơn: “Hai năm trước hắn đã chết vì nhồi máu cơ tim rồi…”

Tôi vừa nghe thế trong lòng lập tức lạnh đi, phí sức cả nửa ngày, kết cục không tìm được manh mối nào có ích. Có điều ngẫm lại cũng phải, năm đó chắc hẳn tổng giám đốc Đặng cũng đều đã đi tìm những người này rồi, nếu thực sự có manh mối gì đó thì cũng đã bị phát hiện từ sớm.

Sau đó ba chúng tôi ủ rũ về lại trên lầu, ai ngờ lúc tôi vừa mới chuẩn bị vào phòng thì thấy một người đàn ông đeo kính đi ra từ phòng đối diện của chúng tôi.

Khi mặt đối mặt với anh ta, hai chúng tôi đều ngẩn ra, bởi vì tôi thấy anh ta khá quen mắt, mà anh ta thấy tôi cũng khá quen…

Hai người chúng tôi cứ mắt to trừng mắt nhỏ nhìn đối phương như vậy hết cả buổi, cuối cùng vẫn là anh ta nói trước: “Cậu và trưởng phòng Bạch có phải là bạn bè không?”

Tôi gãi gãi đầu: “Anh nói là Bạch Kiện hả?”

Người nọ gật đầu nói: “Đúng! Trước đây tôi và anh ta cùng làm việc ở một tổ chuyên án, tôi nhớ lúc ấy cậu là cố vấn anh ta mời đến…”

Nghe anh ta nói vậy, tôi mới đột nhiên nhớ ra, đây không phải là pháp y mà tôi quen sau khi giúp Bạch Kiện lần đó hay sao?

“Ồ, đúng đúng đúng, tôi nhớ ra rồi, anh là pháp y!”

Người nọ vừa nghe thì hơi mỉm cười, sau đó bắt tay với tôi:

“Xin chào, tôi là Trương Khai.”

Tôi nghe thế cũng cười ha ha nói: “Thật trùng hợp, tôi cũng họ Trương, tôi tên Trương Tiến Bảo.”

Sau đó chúng tôi hàn huyên đơn giản vài câu, rồi từng người trở về phòng. Không ngờ tới tối, lúc ăn cơm lại đột nhiên nhận được điện thoại của Bạch Kiện.

“Trưởng phòng Bạch, sao anh lại nhớ đến người anh em này thế?” Tôi cười trêu chọc anh ta.

Bạch Kiện nghe xong cười ha ha nói: “Không phải đã lâu không liên hệ à? Muốn xem thử gần đây cậu bận cái gì ấy mà?”

Tôi bĩu môi nói: “Tôi thì có thể làm gì chứ! Chỉ là giúp người ta tìm xác thôi!”

Bạch Kiện “Ồ” lên, sau đó không tiếp lời nữa. Tôi vừa nghe là biết thằng cha này có việc, nên tức giận nói: “Anh có việc gì không? Không có việc gì thì cúp máy nhé!”

“Có việc, có việc...”

“Có việc thì nói đi... Lải nhải như thế từ khi nào vậy?”

“Ha ha... Có phải bây giờ cậu đang ở một thị trấn nhỏ tên là Tuy Lai ở Đông Bắc không?” Bạch Kiện nói.

Tôi nghe thế thì kinh ngạc: “Trưởng phòng Bạch, anh làm tình báo mà tình báo cả tôi nữa hả?”

Bạch Kiện nghe xong cười ha ha nói: “Phì! Anh nào có thời gian rỗi thế! Vừa rồi một đồng nghiệp cũ gọi điện thoại cho anh, nói là gặp cậu ở khách sạn huyện Tuy Lai!”

“Ồ, anh nói Trương Khai à!”

“Ừ, chính là cậu ta.”

Tôi vừa nghe là sinh lòng nghi ngờ hỏi: “Không đúng, chỉ là trùng hợp gặp nhau, cũng không cần lập tức báo cáo cho trưởng

phòng Bạch chứ?”

Bạch Kiện bật cười trong điện thoại: “Cái gì mà báo cáo với không báo cáo, thằng nhóc Trương Khai kia bị điều tạm qua đó điều tra một vụ án, nhưng bây giờ lại gặp vướng mắc, không tiếp tục nổi nữa, đang lúc phát rầu vừa hay gặp được cậu đó mà!”

Tôi nghe anh ta nói như vậy lập tức tức giận: “Không phải chứ, tay anh cũng đủ dài đó nhé! Tôi đã chạy tới tận Đông Bắc rồi, anh còn có thể sai tôi chạy việc cho người của anh nữa!”

“Thế này sao mà là người chạy việc chứ? Đây là nhờ cậu hỗ trợ mà! Chỗ rộng lớn xa xôi như vậy cũng có thể gặp được là có duyên phận cỡ nào! Lại nói, đây là thế mạnh của cậu, cậu chỉ nhìn giúp cái thôi. Biết đâu chuyện bây giờ cậu làm, người ta cũng có thể giúp đỡ thì sao?” Bạch Kiện mặt dày nói.

Có điều được anh ta nhắc nhở như vậy, tôi chợt nghĩ đến việc có thể thông qua Trương Khai hỏi thăm cảnh sát địa phương một chút, vụ án năm đó rốt cuộc là chuyện như thế nào.

Vì thế tôi nhận lời giúp Trương Khai, nhưng tôi cũng cảnh báo trước, tôi không phải vạn năng, nếu thật sự không giúp được gì cũng đừng trách tôi đó!

CHƯƠNG

DI ĐỘNG SECOND-HAND

Tôi vừa cúp điện thoại của Bạch Kiện chưa đầy nửa tiếng đồng hồ thì đã nghe thấy có người gõ cửa phòng. Tôi thầm nghĩ chắc chắn là Trương Khai, đoán chừng anh ta cũng vừa cúp máy với Bạch Kiện là lập tức qua đây.

Đinh Nhất mở cửa ra xem, quả nhiên là Trương Khai, anh ta ngượng ngùng bước vào nói với tôi: “Chào cậu, trưởng phòng Bạch có gọi cho cậu rồi phải không?”

Tôi thấy anh ta hơi câu nệ, nên cười vẫy tay: “Mời vào!”

Sau đó tôi giới thiệu Đinh Nhất và chú Lê cho anh ta, mọi người đều là người trẻ tuổi, cho nên nhanh chóng trở nên quen thuộc…

Trương Khai biết chúng tôi xuất hiện ở đây chắc cũng là để làm chuyện gì đó, nhưng anh ta cũng thật sự là không còn cách nào, mới có thể đến nhờ vả tôi.

“Tiến Bảo, tôi cũng biết cậu tới đây hẳn là có việc riêng, thật ngại quá, nếu không phải vụ án này thực sự không điều tra tiếp nổi nữa, tôi cũng không tới làm phiền các cậu.” Trương Khai ngượng ngùng nói.

Tôi nghe thế thì xua xua tay: “Không sao, mọi người đều là bạn của Bạch Kiện cả, ai không có lúc nhờ vả người khác chứ! Chủ yếu

tôi có thể giúp anh là được! Thế này nhé, anh nói trước với tôi xem rốt cuộc muốn tôi giúp anh việc gì?"

Sau đó Trương Khai kể lại cho chúng tôi nhiệm vụ mà lần này anh ta bị điều tạm đến đây… Vụ án xảy ra ở huyện Tuy Lai này nằm trong loạt vụ án người dân mất tích liên hoàn, vì sợ truyền ra ngoài sẽ khiến cho xã hội khủng hoảng nên bây giờ vẫn giữ ở cấp độ bảo mật rất cao.

Mới đầu những vụ người dân mất tích này cũng không được cảnh sát địa phương coi trọng, vì người mất tích đều là người ngoài tỉnh, họ không phải tới đây thăm người thân thì là để làm ăn buôn bán, cũng rất khó xác định hướng đi cuối cùng của họ, cho nên chỉ bị coi như chuyện người dân mất tích bình thường để xử lý.

Trong những người mất tích có nam có nữ, hơn nữa trên người cũng không có quá nhiều điểm giống nhau, nếu cố tình muốn nói ra một điểm giống nhau, đó chính là nơi cuối cùng họ xuất hiện đều là ở huyện Tuy Lai.

Nhưng về sau sở dĩ gom những vụ mất tích này để thành lập tổ chuyên án, vẫn là vì xuất hiện manh mối quan trọng về một người phụ nữ mất tích, vụ án mới có đột phá to lớn, bởi vậy mới thành lập tổ chuyên án hiện giờ.

Người phụ nữ bị mất tích kia tên Vương Tiểu Na, năm nay ba mươi bảy tuổi, trước khi mất tích thì từ Hà Nam tới vùng này thăm người thân. Chị vốn phải tới nhà cô của mình vào buổi chiều hôm 15 tháng 7, nhưng vì tàu hỏa đến muộn, nên chờ khi chị ta xuống tàu thì trời đã tối rồi.

Sức khoẻ cô của Vương Tiểu Na không tốt, mấy năm nay sống một mình ở nông thôn, cho nên căn bản không thể nào tới đón được, nên mỗi lần Vương Tiểu Na tới thăm cô đều là xuống tàu

hỏa rồi tự mình ngồi xe buýt nhỏ đến nhà cô.

Thế nhưng bởi vì hôm đó tàu hỏa tới muộn, nên lúc Vương Tiểu Na xuống tàu, xe buýt cạnh nhà ga đã hết rồi, không còn cách nào, chị đành phải gọi điện cho chồng nói mình phải đón taxi đến nhà cô.

Đây cũng là cuộc điện thoại cuối cùng mà Vương Tiểu Na gọi về cho người nhà, từ đó về sau chị bặt vô âm tín. Nhà chồng của Vương Tiểu Na là Triệu Chí Quốc có điều kiện rất tốt, mở công ty trang trí, cho nên ngày thường rất bận rộn.

Chờ đến khi Triệu Chí Quốc phát hiện vợ mất tích đã là sáng ngày hôm sau. Lúc ấy là do cô của Vương Tiểu Na gọi điện thoại cho anh ta, hỏi vì sao Tiểu Na còn chưa tới nhà? Lúc này Triệu Chí Quốc mới nhớ ra phải gọi điện cho vợ mình, kết quả là gọi đi mới phát hiện, di động của Vương Tiểu Na đã tắt máy.

Quan hệ của vợ chồng hai người bình thường rất tốt, Triệu Chí Quốc vừa thấy không liên hệ được với vợ thì rất lo lắng, thế nên không nói hai lời đã bỏ công việc làm ăn chạy đến đây.

Vì trừ một người cô ra, họ không có bạn bè nào khác, nên gặp phải loại chuyện này, lựa chọn duy nhất cũng chỉ có báo cảnh sát. Sau khi cảnh sát nhận được báo án thì hỏi Triệu Chí Quốc kỹ càng tỉ mỉ cách ăn mặc của Vương Tiểu Na ngày hôm đó và trên người có đồ gì quý giá hay không.

Vì thế Triệu Chí Quốc tả lại quần áo vợ mặc, còn liệt kê một lượt vài món đồ tuỳ thân trên người chị. Vương Tiểu Na tới thăm người thân, trên người đúng là có đem một khoản tiền mặt, hơn nữa trước khi chị ta đi, Triệu Chí Quốc mua cho chị một chiếc Samsung trị giá hơn năm ngàn.

Cảnh sát nhanh chóng căn cứ vào mấy đầu mối này, tiến hành điều tra ở gần nhà ga, trọng điểm là hỏi thăm vài tài xế taxi, hôm

đó Vương Tiểu Na xuống tàu có ai gặp chị không.

Kết quả, cảnh sát nghe ngóng mấy tài xế taxi vẫn luôn nằm vùng ở gần nhà ga thì họ đúng là đều có ấn tượng rất sâu với Vương Tiểu Na. Vì lúc ấy tàu hỏa tới muộn gần hai tiếng, Vương Tiểu Na xuống trạm rồi rất sốt ruột.

Chị hỏi mấy tài xế taxi, nhưng người ta vừa nghe đến chỗ mà chị muốn đi thì đều xua tay bảo không. Đương nhiên không thể trách những tài xế đó từ chối chở, vì nhà cô Vương Tiểu Na thực sự cách đây quá xa, trời tối như bưng thế này mà đi một chuyến, lúc về chắc chắn là không kéo được khách nào nữa, nên hỏi mấy chiếc xe đều chẳng ai muốn đi.

Đương nhiên cũng không phải không đi hết, cuối cùng chị ta hỏi đến một tài xế taxi họ Bạch, đúng là ông ta chịu đi, nhưng tiền xe đòi gấp đôi. Vương Tiểu Na lại không đồng ý, cuối cùng mọi người đều thấy Vương Tiểu Na đi một mình men theo quốc lộ ra hướng ngoại thành.

Căn cứ phân tích của nhân viên phá án, lúc ấy chắc Vương Tiểu Na muốn đi nhờ xe ven đường, như vậy có thể tiết kiệm tiền, lại có thể nhanh chóng tới nhà cô. Nhưng một người phụ nữ như chị đêm khuya tự đi nhờ xe, lại quên mất một chuyện quan trọng nhất là an toàn của bản thân.

Sau đó cảnh sát xem camera giám sát ở hai ngã tư trên đoạn quốc lộ đó phát hiện ra, khi Vương Tiểu Na đi tới ngã tư thứ hai thì quẹo vào một hương lộ bên cạnh, ở đó không có camera.

Nói cách khác đúng là trong khoảng thời gian này, sau khi Vương Tiểu Na từ quốc lộ rẽ đến đây đã đi nhờ một chiếc xe riêng, mà chiếc xe này cũng là mấu chốt cho sự mất tích của Vương Tiểu Na.

Hương lộ kia dù không có camera giám sát, nhưng buổi tối xe

tới lui cũng rất nhiều, căn bản không thể xác định rốt cuộc là Vương Tiểu Na đã lên chiếc xe nào.

Khi nhân viên phá án hết đường xoay xở, nhóm điều tra viên mà họ rải bên ngoài đã thông qua các phương tiện kỹ thuật và phát hiện điện thoại của Vương Tiểu Na đột nhiên mở nguồn máy, hơn nữa đang được sử dụng bình thường, vì thế cảnh sát nhanh chóng bắt được một nghi phạm họ Lý đang sử dụng điện thoại trong một tiệm net.

Tuy nhiên tay họ Lý này lại giải thích anh ta mua di động từ một tiệm điện thoại second-hand hết hai ngàn đồng, vì thế nhân viên phá án lại điều tra cửa hàng bán chiếc điện thoại second-hand này.

Chủ tiệm điện thoại vừa thấy cảnh sát tìm đến cửa là vội kể lại rõ ràng lai lịch của chiếc điện thoại đó, miễn cho dẫn lửa đốt lên người mình…

Hoá ra chiếc điện thoại này là của một gã tên Ngô Bân bán cho ông ta, nói đến Ngô Bân này, rất ít người ở địa phương không quen biết gã, nhà mở một trại nuôi heo ở nông thôn, vì chất lượng thịt heo ngon, hàng năm nhà ăn của vài cơ quan, đơn vị trên huyện đều mua thịt heo nhà họ.

CHƯƠNG

XE TAXI MÀU XÁM

Nhân viên phá án nghe tên Ngô Bân cũng thấy rất kinh ngạc, vì họ đều biết thằng nhóc này, bình thường khá trung thực, cũng không nói nhiều lắm, thường xuyên theo cha mình lái xe đưa thịt đến cho nhà ăn trong cục.

Nhưng suy cho cùng ngọn nguồn chiếc di động của Vương Tiểu Na dính líu tới gã, nên cho dù không tin đi nữa, nhân viên an ninh vẫn phải tìm Ngô Bân, hỏi sao gã lại có chiếc di động này?

Đột nhiên bị hỏi như vậy, Ngô Bân rõ ràng hơi căng thẳng, nhưng ngay sau đó gã nói di động này là mình nhặt được. Nhân viên phá án thấy ánh mắt của thằng nhóc này láo liên là biết trong lòng có quỷ! Nhưng thằng nhóc này lại khăng khăng là nhặt được, cảnh sát bắt gã cũng không còn cách nào.

Ông già của Ngô Bân là Ngô Lão Lục cũng nhanh chóng bị cảnh sát gọi tới cục hỏi chuyện, nhưng ông già này lại xảo quyệt hơn, hỏi một câu đáp ba câu không biết! Chỉ nói lúc trước nghe con trai kể mình nhặt được một chiếc điện thoại, vì thế ông ta bảo con trai đến tiệm điện thoại bán, còn trước đây điện thoại này là của ai thì ông ta thật sự không biết.

Nhưng cảnh sát cũng không phải đồ ngốc, trên đời nào có

chuyện trùng hợp như vậy? Lại nói gã Ngô Bân này, một hồi thì nói di động là nhặt được trên đường về nhà, một hồi lại nói là nhặt được dưới đất ở chợ nông sản trên huyện, tóm lại là đổi lời xoành xoạch, không có câu nào chắc chắn.

Bằng vào kinh nghiệm nhiều năm của nhân viên phá án, họ liếc mắt một cái là biết thằng nhóc này đang nói dối! Chỉ vì bây giờ còn chưa có chứng cứ chứng minh thôi. Vì thế lúc này họ mới báo cáo lên trên, xem có thể cử một chuyên gia CSI* lợi hại giúp bọn họ hay không.

* Điều tra hiện trường.

Lúc ấy vì để cho bên trên coi trọng, Cục trưởng Cục công an huyện mới viết hết toàn bộ những vụ án mất tích xảy ra mấy năm nay vào báo cáo. Đương nhiên, mục đích lúc đầu của ông ta chỉ là vì để bên trên chú ý, nhưng không ngờ đánh bậy đánh bạ mà đúng là thành vụ án người dân mất tích hàng loạt thật.

Sau khi lãnh đạo cấp cao nhận được báo cáo này thì rất coi trọng, thế nên đã điều động từ tỉnh xuống một chuyên gia CSI rất lợi hại tới Tuy Lai hỗ trợ bọn họ. Phải nói chuyên gia đúng là chuyên gia, ngay hôm sau khi chuyên gia CSI của tỉnh đến, anh ta đã phát hiện vài vết máu tung tóe trên chiếc xe Wuling Hong Guang màu xám dùng để vận chuyển thịt heo của hai cha con nhà họ Ngô.

Khi tôi nghe thấy Trương Khai nhắc tới xe mà cha con họ Ngô lái là một chiếc Wuling Hong Guang màu xám, trong lòng lập tức trầm xuống, chẳng lẽ chín năm trước cậu hai Đặng mất tích cũng có liên quan tới hai cha con bọn họ?

“Máu đó là của ai?” Tôi truy hỏi.

“Qua đối chiếu ADN, trên xe phát hiện ba loại máu, trong đó một loại là của nạn nhân nữ mất tích Vương Tiểu Na!” Trương

Khai chậm rãi nói.

Tôi vội hỏi anh ta: “Vậy còn lại hai loại kia?”

Trương Khai nhún vai nói: “Một cái là của heo, một cái khác là của người, nhưng bây giờ vẫn chưa tìm được nguồn đối chiếu, nên tạm thời chưa biết là máu của ai, có điều cảnh sát đã liên hệ với người nhà của những người mất tích lưu ở Cục công an, để cho bọn họ nhanh chóng tiến hành đối chiếu ADN.”

Lúc này tôi hơi nghi hoặc nói: “Cũng đã phát hiện vết máu trên xe bọn họ rồi, cha con họ Ngô có chịu nhận tội không?”

Vừa nghe tôi nói vậy, Trương Khai căm giận đáp: “Đúng vậy! Không ngờ hai cha con này ngoan cố chống chế như vậy, sống chết không nhận, bây giờ xem ra, nếu một ngày chúng tôi còn chưa tìm thấy thi thể của người bị hại, vậy thì vĩnh viễn đừng hòng định tội hai người họ!”

Tôi thấy đúng thật là thắt nút chết, tất cả cơ sở lý luận và giả thiết đều phải dựa vào phát hiện ra thi thể người bị hại, nếu không hết thảy đều phí công! Xem ra Trương Khai vì chuyện này nên mới tìm đến tôi, anh ta muốn tôi tìm xác giúp mình!

Nghe Trương Khai thuật lại xong toàn bộ vụ án, tôi trầm mặc trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu nói với anh ta: “Thế này nhé, trước hết anh nghĩ cách để tôi thử gặp gã Ngô Bân kia, còn một chuyện nữa là để tôi xem thử chiếc xe taxi mà họ đã lái.”

Sáng hôm sau, tôi và Đinh Nhất dùng thân phận cố vấn đi theo cạnh Trương Khai, khi chúng tôi vào phòng giam nhìn thấy Ngô Bân, tôi liếc mắt đã nhận ra gã đúng là tài xế của chiếc Wuling Hong Guang mà cậu hai Đặng đi năm đó.

Tuy đã qua chín năm, nhưng Ngô Bân lại không có thay đổi gì nhiều, trừ gương mặt có thêm sự tàn nhẫn thì những cái khác gần như không thay đổi mấy.

Tôi đã gặp không ít hung thủ giết người, nhìn ánh mắt của họ là có thể nhận ra, mà gã Ngô Bân này… Chắc chắn không phải chỉ giết một người! Sau khi có được đáp án khẳng định, tôi bảo Trương Khai dẫn chúng tôi đi xem chiếc xe Wuling Hong Guang có phát hiện vết máu kia.

Lúc này tôi vừa đi vừa hỏi anh ta, trong những vụ án mất tích đang điều tra, có vụ nào của một người đàn ông tên Đặng Gia Khang, mất tích vào chín năm trước không.

Trương Khai nghe thế thì lắc đầu nói: “Chắc chắn không có, bởi vì những trường hợp mất tích này đều là của năm năm gần đây, cảnh sát vẫn chưa liên hệ những vụ án này lại với nhau đâu.”

Tôi mở tài liệu của cậu hai Đặng trong điện thoại ra, sau đó gửi sang cho Trương Khai và nói: “Anh về điều tra vụ này thử đi, tôi đoán chừng đây là lần đầu tiên phạm tội của cha con họ Ngô!”

Trương Khai nghe tôi nói như vậy cũng vô cùng khiếp sợ, vội click mở điện thoại ra xem, sau đó hưng phấn nói: “Nếu vụ này đúng là lần đầu phạm tội của bọn họ, vậy thì những người mất tích trong ba năm kia không chừng cũng có quan hệ với hai kẻ này!”

Tôi gật đầu nói: “Rất có khả năng!”

Trong khi nói chuyện, ba chúng tôi đã đến trước chiếc Wuling Hong Guang đậu trong sân lớn của Cục công an, khi tôi nhìn thấy chiếc xe này lại khá sửng sốt, xe này quá mới! Nếu nói chín năm trước họ lái cái xe taxi này, vậy bây giờ cho dù không báo hỏng thì cũng phải là rách nát không chịu nổi rồi.

Nhưng chiếc xe trước mắt tôi đây ít nhất là mới đến tám phần, chắc chắn không phải chiếc taxi năm đó! Nghĩ đến đây tôi quay đầu hỏi Trương Khai: “Có biết xe này mua vào lúc nào không?”

Trương Khai nghe thế thì lấy điện thoại ra gọi cho một điều tra

viên trong tổ, cuối cùng có được đáp án là, xe này mới mua vào hơn nửa năm trước, có điều chiếc lúc trước hai cha con bọn họ lái cũng là một chiếc xe taxi màu xám.

Tôi nghe thế thì vội bảo Trương Khai tiếp tục hỏi cậu kia có thể tìm lại chiếc xe lúc trước hay không?

Đối phương nghe xong thì nói qua điện thoại là họ có thể thử xem, có điều khả năng tìm được rất nhỏ.

Tôi gật đầu nói với Trương Khai: “Bây giờ trong tay tổ chuyên án có mấy trường hợp mất tích nghi ngờ liên quan đến hai cha con bọn họ?”

Trương Khai suy nghĩ rồi nói: “Nếu thêm vụ Đặng Gia Khang kia nữa thì ít nhất có năm trường hợp bị nghi ngờ có liên quan tới bọn họ!”

Tôi nghe thế thì lắc đầu nói: “Chắc chắn không chỉ năm vụ này thôi đâu… Bây giờ tốt nhất là có thể lập tức tìm được chiếc taxi cũ lúc trước, chắc hẳn trên đó có nhiều manh mối hơn!”

Ở một đầu khác, khi Trương Khai sắp xếp điều tra viên dốc hết sức tìm kiếm chiếc xe taxi cũ đã bán đi của cha con họ Ngô, tôi và Đinh Nhất cũng đi đến trại nuôi heo của cha con nhà họ…

Còn chưa đến gần, tôi đã bị một mùi khó ngửi hun cho không mở được mắt, không ngờ thịt heo ăn ngon như thế, nhưng trại nuôi heo lại đúng là thối quá thối, tôi gần như không thể suy nghĩ bình thường nổi.

CHƯƠNG

THỊT XAY KỲ LẠ

Lúc này tôi quay lại nhìn Đinh Nhất, thấy anh ta cũng chẳng khá hơn tôi là bao, thằng cha này trời sinh mẫn cảm, đoán chừng sau khi về sẽ không muốn ăn thịt heo cả năm luôn!

Lúc đi vào, tôi cố gắng hô hấp bằng miệng, nếu không thực sự là một phút cũng không ở nổi nữa.

Thật ra quy mô của trại nuôi heo nhà họ Ngô cũng không lớn, mấy năm nay kinh doanh khá tốt là bởi khách hàng chủ yếu của họ đều là cơ quan đơn vị ở huyện trên.

Khi chúng tôi đến gần chuồng heo thì nghe tiếng kêu inh ỏi của hơn mười con heo béo bên trong, cũng không biết sau khi cha con họ Ngô bị cảnh sát bắt đi, có ai tiếp tục cho đám heo này ăn hay không nữa.

Bị tiếng kêu của chúng dọa sợ, tôi và Đinh Nhất cùng chọn vòng qua chuồng heo, vào nhà của cha con họ Ngô trước.

Đó là một nhà trệt, từ ngoài nhìn vào cũng khá khô ráo sạch sẽ. Trước đó tôi nghe Trương Khai nói, gia đình này nhiều năm nay vẫn luôn đơn lẻ như thế, nếu không có vấn đề gì tại sao lại không tìm đối tượng cho con trai Ngô Bân chứ?

Hơn nữa gã Ngô Bân này giờ cũng đã hơn ba mươi rồi, ở thị

trấn nhỏ này chắc chắn là được xem như thanh niên lớn tuổi. Điều kiện của nhà họ tuy không phải giàu sang phú quý gì, nhưng cũng coi như trên trung bình, nếu không phải trong nhà có chuyện khó nói thì sao lại không kiếm vợ cho con trai chứ?

Tôi và Đinh Nhất không tuỳ tiện đi vào nhà mà dạo một vòng ở trước cửa với sau hè, phát hiện dãy nhà trệt này có tổng cộng sáu gian, trong đó có ba gian là cha con họ Ngô ở, còn ba gian khác là chỗ để một ít thức ăn gia súc cho heo.

Phòng mà cha con họ Ngô ở chắc là sẽ không có vấn đề gì mấy, suy cho cùng cũng sẽ không có ai bỏ thi thể vào chỗ mình ngủ cả, như vậy chắc hẳn chính là ba phòng còn lại.

Để có thể quan sát tốt hơn, tôi còn bảo Đinh Nhất phá ổ khoá cửa, khi hai chúng tôi đi vào thì phát hiện trong ba gian phòng này có hai gian đều để đầy bã đậu nành và bắp, chắc là đều dùng cho heo ăn.

Còn lại gian thứ ba chắc là phòng chế biến thức ăn gia súc, tôi thấy trong đó có máy để nghiền nát linh tinh, chắc là dùng mấy cái máy móc này để nghiền nát những thứ kia rồi trộn với nhau cho heo ăn.

Gian thứ ba là chỗ chế biến thức ăn cho heo nên trên tường và dưới đất đều rất bẩn, gần như không nhìn ra được màu sắc vốn có của mặt tường!

Sau khi đi vào, tôi cẩn thận cảm nhận, nhưng đều không cảm thấy gì cả, ở đây chắc hẳn không có thi thể người.

Nhưng mà Đinh Nhất lại có cái nhìn khác hẳn, anh ta vừa đi vào đã nói âm khí ở đây rất nặng, hơn nữa mùi máu tươi rất nồng… Nghe anh ta nói vậy, tôi tiếp tục đi vào sâu bên trong phòng, kết quả lại thấy một cái thớt đầy vết máu!

"Vết máu rõ ràng như vậy mà cảnh sát không phát hiện à?" Tôi

giật mình nói.

Nhưng Đinh Nhất lại nói với vẻ bình tĩnh: “Cậu đừng quên hai cha con họ làm nghề gì, đây chắc là nơi bình thường họ mổ heo thôi.”

Tôi nghe vậy thì gật đầu nói: “Cũng phải, nếu họ đã nuôi heo lại còn giao thịt heo, vậy chắc chắn là hai cha con tự giết heo luôn! Có điều… Ở đây cũng có thể giết người…”

Tuy là nói vậy, nhưng tôi vẫn không phát hiện một tí hơi hướm nào về thi thể ở đây. Lúc này tôi quay đầu lại nhìn thấy bên cạnh thớt có một cối máy xay thịt, nhìn có vẻ như là mấy tiệm cơm đặt mua nhân thịt của họ ở đây.

Đinh Nhất thấy tôi nhìn chằm chằm cối xay thịt kia cả buổi, bèn đi tới nói: “Sao thế? Thứ này có vấn đề à?”

Tôi lắc đầu: “Chưa nói tới việc có vấn đề gì không, chỉ cảm thấy thứ này khá bẩn, nếu khách hàng của họ nhìn thấy nhân thịt làm ra từ chỗ này, đoán chừng chắc chẳng muốn ăn nữa nhỉ!”

Đinh Nhất hớt một ít thịt xay đã biến thành màu đen trên lưỡi dao của máy xay thịt lên, sau đó đưa đến mũi ngửi thử… Ai ngờ anh ta lại đột nhiên ngẩng lên nói với tôi: “Thịt này không đúng lắm!”

Tôi nghe thế cũng giật mình: “Sao? Có vấn đề gì?”

Đinh Nhất lại cẩn thận ngửi ngửi, nghi ngờ nói: “Tôi cũng không nói lên được, chỉ cảm thấy thịt này không đúng lắm, trên đó có mùi khang khác…”

Tôi nghe thế thì buồn cười: “Tôi còn không cảm giác được có mùi khác, anh ngửi thôi mà lại biết à?!”

Đinh Nhất thấy tôi không tin, bèn dùng lưỡi dao của máy xay thịt đào sâu vào trong, một ít thịt xay tươi hơn bị anh ta moi ra.

Tiếp theo tôi thấy anh ta lấy ra một cái túi zip dùng một lần, sau đó bỏ thịt xay vào.

Tôi cười vỗ bả vai anh ta: “Được đó! Càng lúc càng có dáng vẻ của thám tử lớn rồi!”

Đinh Nhất bị lời của tôi làm cho đỏ mặt, bực bội nói: “Có não chút đi! Cậu đưa thứ này cho Trương Khai, bảo anh ta xét nghiệm một chút, xem thử thịt này có thành phần thịt người không.”

Chờ chúng tôi ra khỏi nhà trệt, lúc đi ngang qua chuồng heo lần nữa, nghe đám heo béo kia lại kêu lên inh ỏi, tiếng kêu kia làm lòng tôi sinh ra chút ý khác thường, chỉ là ngay lúc đó tôi còn chưa biết đó là cảm giác gì…

Sau khi về khách sạn, tôi giao túi thịt xay bị Đinh Nhất gói kín cho Trương Khai, bảo anh ta xét nghiệm xem trong đó có thịt người không. Thằng nhóc này vừa nghe đã xanh cả mặt: “Cậu nghi ngờ bọn họ đem những người này làm thành bánh bao thịt người à?

Tôi bị anh ta làm cho tức cười: “Khó mà nói được, cho nên mới muốn để anh xét nghiệm thử đấy! Đúng rồi, anh giúp tôi lấy hồ sơ vụ mất tích chín năm trước của Đặng Gia Khang ra để nghiên cứu một chút, rất có thể anh ta chính là người bị hại đầu tiên của hai cha con nhà này!”

Nhìn Trương Khai rời đi với vẻ mặt ghê tởm, tôi không nhịn được cười, nói với Đinh Nhất: “Thằng nhóc này là pháp y thật à? Tôi thấy pháp y trong phim Mỹ người ta đều vừa ăn vừa giải phẫu thi thể mà!”

“Đó là do cậu xem phim Mỹ nhiều rồi!” Đinh Nhất lắc đầu nói.

Tối hôm đó, Trương Khai đưa hồ sơ của Đặng Gia Khang đến phòng chúng tôi, tôi xem hết một lượt, thấy nội dung trong đó cũng không nhiều, thậm chí còn không bằng những gì chúng tôi

nắm được.

Trương Khai thấy tôi vẫn luôn cau mày, bèn giải thích với tôi: “Những vụ người mất tích giống kiểu thế này, nếu không có manh mối gì quan trọng, khả năng được lập án rất nhỏ. Tôi đoán chắc là lúc ấy người nhà anh ta dựa vào quan hệ với vị lãnh đạo nào đó trên huyện nên mới lập án, nhưng cuối cùng đều không có manh mối, cũng chẳng giải quyết được gì.”

Tôi nghi ngờ: “Nếu theo ý của anh, có lẽ còn có rất nhiều trường hợp mất tích cũng chưa được lập án!”

Trương Khai gật đầu nói: “Khả năng này cũng rất lớn…”

“Đúng rồi, chỗ thịt kia khi nào có thể có kết quả?”

Anh ta vừa nghe tôi nói vậy thì không nhịn được khạc ra: “Tôi bảo cậu có thể đừng nhắc đến được không, cậu vừa nói làm tôi lại nhớ tới nhân sủi cảo vừa ăn! Còn nữa, nào có nhanh như vậy! Kiểu gì cũng phải chờ đến ngày mai.”

Tôi nghe thế thì nằm phịch ra sô pha, sau đó thở dài một tiếng nói: “Nhanh có kết quả đi! Như vậy vụ án cũng có thể có bước đột phá lớn!”

CHƯƠNG

BẤT NGỜ XÉT HỎI NGÔ LÃO LỤC

Trương Khai nghe tôi nói vậy cũng vươn vai: "Ai nói không phải! Kết án sớm về nhà sớm, nói cho cậu hay, tôi đã gần nửa năm không về nhà rồi!"

"Vậy chắc vợ anh là người rất tốt!" Tôi bày ra vẻ mặt trêu chọc.

Ai ngờ anh ta nghe thế lại đỏ cả mặt già: "Vợ gì mà vợ, tôi còn độc thân đây?"

"Vậy xong rồi! Cái kiểu cả nửa năm không về nhà như anh, chắc còn phải tiếp tục độc thân nữa thôi!" Tôi cố ý hù doạ anh ta.

Trương Khai nghe xong thì cười ha hả: "Cũng chẳng còn cách nào! Ai bảo ngay từ đầu tôi đã chọn công việc này chứ?"

Khi hai chúng tôi đang câu có câu không tán chuyện tào lao, anh ta đột nhiên nhận được điện thoại, là điều tra viên trước đó anh ta phân đi tìm xe, cậu ta đã tìm ra chiếc xe taxi màu xám bị bỏ đi kia trong tay một nông dân.

Trương Khai nghe xong mặt lộ vẻ vui mừng nói với tôi: "Tìm được chiếc xe cũ kia rồi!"

Tôi vội bảo anh ta đi mời đại thần CSI kia đến xem, nói không chừng có thể có manh mối quan trọng gì trên đó thì sao?

Quả nhiên, vị đại thần CSI từ tỉnh xuống này không phải thổi

phồng, chiều hôm đó anh ta rúc trong chiếc xe taxi cũ, trong vô vàn dấu vết đã thành công tìm ra một cái nút, nhìn hình dáng chắc là trên quần áo kiểu nam.

Chờ anh ta quay về cục đối chiếu, khớp với nút áo của một người mất tích mặc áo khoác màu đen. Sau đó lần lượt có vài người nhà của người mất tích cung cấp ADN để kiểm chứng, hơn nữa trong đó có một kết quả trùng khớp với ADN của một vết máu trong chiếc xe taxi mới.

Bây giờ trong tay cảnh sát đã có tổng cộng ba trường hợp mất tích đều có liên quan đến cha con họ Ngô, tôi hỏi Trương Khai có phải có thể kết án mà "không cần lời khai" hay không?

Nhưng Trương Khai lại nói bây giờ vẫn chưa được, tuy rằng những chứng cứ đó đều nói rõ ba người mất tích này đều từng tiếp xúc với họ trước khi mất tích, nhưng lại không thể chứng minh ba người này đã bị hại! Xét cho cùng vài giọt máu và một cái nút áo cũng không chứng minh được gì…

Xem ra cuối cùng bế tắc vẫn phải vướng đến thi thể của người bị hại, chỉ có tìm ra được thi thể chứng minh bọn họ đã chết, như vậy mới có thể lợi dụng chứng cứ trong tay để định tội chết cho cha con nhà họ Ngô.

Không còn cách khác, để có thể sớm ngày tìm được thi thể người bị hại, điều tra viên phía cảnh sát đành phải bất ngờ thẩm vấn cha con họ Ngô suốt đêm. Lần này tôi yêu cầu Trương Khai cho mình dự thính, anh ta nghe thế thì hơi khó xử, đến cùng anh ta cũng không phải Bạch Kiện, có thể nói một là một, hai là hai trong tổ, nhưng do dự mãi cuối cùng vẫn đồng ý…

Người chịu trách nhiệm chính của cuộc điều tra lần này là Từ Phong, một người có tiếng là gai góc trong sở, cũng vừa bị giáng chức từ bên trên về Tuy Lai. Nếu không phải anh ta, vụ án của

Vương Tiểu Na cũng sẽ không phát hiện manh mối và lập án thành công nhanh như vậy.

Khi anh ta nghe Trương Khai nói tôi muốn ngồi dự thính thì khinh thường nói: “Sao? Trước đó các cậu phá án đều dựa vào thầy đồng này à?”

Trương Khai nghe xong thì trắng mặt, rất xấu hổ. Còn may không phải lần đầu tiên tôi gặp phải tình huống này, chỉ mỉm cười nói: “Đội trưởng Từ đúng không, thật ra nghề nghiệp như chúng tôi ấy mà, đều thu phí rất cao, lần này chúng tôi đến Tuy Lai cũng là do chịu ủy thác của khách hàng đi tìm người em trai mất tích mấy năm trước, nếu không cho dù là Bạch Kiện gọi điện thì tôi cũng sẽ không đến đây đâu!”

Từ Phong vừa nghe tôi nhắc đến Bạch Kiện, mặt lập tức thay đổi, sau đó đỏ mặt nói với tôi: “Là sư phụ tôi mời cậu tới à?”

Tôi nghe thế thì thấy buồn cười: “Bạch Kiện còn có đồ đệ à? Thật không ngờ…”

Trương Khai ở bên cạnh vội nói chen vào: “Là tôi nhờ trưởng phòng Bạch mời Tiến Bảo đến giúp tôi, nếu không phải cậu ấy cũng đúng lúc có việc muốn làm ở đây thì không dễ gì mời như vậy đâu.”

Sau đó tôi thuận lợi đi theo Từ Phong vào thẩm vấn cha con nhà họ Ngô, anh ta bảo hai điều tra viên cấp dưới thẩm vấn Ngô Bân trước, còn tôi và anh ta thì gặp Ngô Lão Lục.

Khi mới gặp Ngô Lão Lục, tôi phát hiện người này dù không biết nói chuyện, nhưng bụng dạ thâm sâu, mỗi lần trả lời vấn đề của Từ Phong đều tránh nặng tìm nhẹ, ba phải lập lờ.

Khi Từ Phong bày những chứng cứ ra trước mặt ông ta, mặt ông ta vẫn không đổi sắc như cũ, luôn mồm khăng khăng mình cũng không biết tại sao mấy thứ này lại ở trên xe. Từ Phong bực

tức vừa đập bàn vừa giậm chân, nhưng lão già khốn kiếp Ngô Lão Lục này cũng chẳng mảy may dao động, dường như biết cảnh sát sẽ không tìm được thi thể.

Nhìn đến đây, tôi đột nhiên lạnh lùng nhả ra một câu: "Những người chết đó có phải đều đã làm thức ăn cho heo của ông rồi đúng không?"

Thật ra tôi vốn chỉ muốn lừa ông ta thôi, không ngờ lão già này thế mà đổi sắc mặt, cười khan vài tiếng nói: "Đồng chí cảnh sát, cậu thật biết nói đùa…"

Tuy rằng ông ta đã điều chỉnh lại vẻ mặt của mình rất nhanh, nhưng vẫn bị tôi và Từ Phong bắt phải. Vì thế chúng tôi nhìn nhau, sau đó song song đứng dậy rời khỏi phòng thẩm vấn.

Trương Khai vẫn luôn ở bên ngoài xem camera giám sát thấy chúng tôi đi ra thì lập tức nói: "Vừa rồi cậu hỏi có phải người chết bị ông ta cho heo ăn rồi hay không, vẻ mặt của Ngô Lão Lục rõ ràng hơi kỳ quặc, không phải ông ta thật sự đem cho heo ăn đấy chứ?"

Từ Phong trầm giọng nói: "Khó mà nói được, nếu nói chỉ là một hai thi thể có lẽ còn dễ xử lí, nhưng giờ xem ra, quỷ mới biết có bao nhiêu người đã chết trong tay hai tên này, nhất định là bọn chúng có cách đặc thù để xử lý thi thể…"

Lúc này một cảnh sát cầm một tờ báo cáo chạy tới bên cạnh Trương Khai nói: "Pháp y Trương, đây là báo cáo xét nghiệm của chỗ thịt xay anh đưa cho tôi ngày hôm qua."

Trương Khai nhận lấy xem, vẻ mặt lập tức hưng phấn nói: "Thịt xay đó có thành phần thịt người!"

Tôi nghe mà thầm ghê tởm, xem ra đúng là để Đinh Nhất mò đúng rồi, cái máy xay thịt kia quả nhiên có vấn đề. Nghĩ đến đây, tôi xoay người nói với Từ Phong: "Tôi có một đề nghị không biết

có nên nói hay không."

Từ Phong vội khách sáo đáp: "Không sao, cũng không phải là người ngoài, cậu muốn gì?"

"Tôi đề nghị ngày mai các anh nhờ vị đại thần CSI mời từ tỉnh xuống kia đến nhà họ Ngô xem thử, tốt nhất có thể kiểm tra chất thải của heo một chút… Chính là phân heo."

"A! Cấp của vị đại thần này có thể cao hơn tôi mấy bậc đấy! Tôi bảo người ta đến chuồng heo kiểm tra phân à?!" Từ Phong tỏ vẻ khó xử nói.

Tôi vỗ vai của anh ta, nói lời thấm thía: "Yên tâm đi! Người ta có thể trở thành nhân vật cấp bậc đại thần, đương nhiên là cứng tay, tuyệt đối không phải hư danh, chỉ cần anh nói rõ vụ án với anh ta, tôi bảo đảm anh ta sẽ đi!"

Trên thực tế đúng như lời tôi nói, Từ Phong vừa kể lại tình huống cho vị đại thần kia, anh ta không nói hai lời đã lập tức cầm hòm vật chứng đến nhà họ Ngô.

Đương nhiên, sau đó mấy chúng tôi cũng chạy qua, bởi vì cho dù cha con họ Ngô lóc thịt người xuống làm thành thịt xay cho heo ăn, vậy còn xương đâu? Heo nào phải chó, nó sẽ không ăn cả xương, cho nên chắc chắn là xương cốt bị giấu ở chỗ bí ẩn nào đó…

CHƯƠNG

XƯƠNG VỠ DƯỚI CHUỒNG HEO

Khi lại vào nhà họ Ngô, cuối cùng tôi đã có cơ hội thấy được chân dung của vị đại thần CSI trong truyền thuyết, tuổi tác tầm bốn mươi, dáng người gầy ốm, đeo một cặp kính không gọng, đang nghiêm túc xem xét một đống phân heo.

Tôi thấy cảnh này thật sự không nhịn được cười, đứng sau anh ta "Phụt" cười thành tiếng. Sau khi đại thần nghe được thì quay lại lạnh lùng liếc tôi, sau đó lập tức lại tiếp tục công việc.

"Là cậu bảo tôi đến xét nghiệm đống phân heo này à?" Đại thần CSI cũng không quay lại mà nói với tôi.

Tôi nghe thế thì hơi xấu hổ ho nhẹ vài tiếng: "Tôi... chỉ đề nghị thôi, còn có đáng giá để xét nghiệm hay không còn cần anh đến xem rồi."

Đại thần CSI không để ý đến tôi nữa mà tập trung hết vào đống phân heo, thu thập mười mấy mẫu thử. Tôi thấy đứng mãi phía sau anh ta thì quá thối, cũng có vẻ nhàm chán, thế nên đi dạo về hướng chuồng heo.

Bầy heo này nghe thấy tiếng bước chân của tôi thì lập tức tru lên điên cuồng, nghe tiếng kêu chói tai đó là biết chúng nó đã đói không chịu nổi rồi! Tôi có lòng đi qua xem thử, nhưng lại bị tiếng

kêu của chúng dọa bật ngược lại.

"Heo kêu thì có gì đáng sợ đâu!" Tiếng chú Lê vang lên sau lưng.

Tôi khẽ giật mình quay đầu lại nói: "Sao chú lại đến đây?"

Chú Lê cười ha hả: "Chú ở trong phòng hoài cũng chán nên mới tới đây xem chỗ các cháu có phát hiện thứ gì không…"

Chú nói xong thì đi về phòng của nhà họ Ngô, tôi và Đinh Nhất lập tức đi theo.

"Chú đi làm gì thế!" Tôi vừa đi vừa hỏi.

Chú Lê chỉ vào mấy phòng phía trước nói: "Đâu là phòng để thức ăn cho heo?"

Tôi giơ một ngón tay chỉ ba gian phòng phía Bắc: "Đồ trong ba gian đó đều dùng để cho heo ăn."

Chú Lê gật gật đầu, sau đó quay lại nói với Đinh Nhất: "Mở cửa ra đi…"

Tiếp theo tôi nhìn chú Lê dùng động tác cực kỳ thành thạo xách một thùng thức ăn gia súc cho heo ra, sau đó đi đến bên cạnh chuồng heo đổ vào cái máng ăn bên trong… Hơn mười con heo mập ú lập tức yên lặng, tất cả đều cúi đầu xuống ăn.

Tôi phủi tay nói: "Được đó! Chú Lê, cháu không phát hiện ra là chú lại còn có tài cho heo ăn đó!"

Chú Lê trừng mắt liếc tôi bảo: "Năm đó ở nông thôn, chú cũng từng cho heo ăn! Thời đó đám bọn chú chịu khổ nhiều lắm, đám đi sau như các cháu sao có thể biết được!"

Tôi nghe chú Lê lại muốn kể lịch sử năm đó thì vội chuyển đề tài: "Một thùng này có đủ hay không, nếu không lại bảo Đinh Nhất xách thêm một thùng nữa?"

Lúc này Đinh Nhất lườm tôi rồi nói: "Muốn xách thì cậu đi mà xách!"

“Sao lại là tôi đi chứ? Chú ấy là sư phụ anh, phải là anh đàng hoàng học cách cho heo ăn với chú ấy chứ!” Tôi cố ý chọc giận Đinh Nhất.

Nhưng lúc hai chúng tôi cãi nhau, lại nghe chú Lê đột nhiên “Ý” một tiếng, tôi nghe thế bèn hỏi: “Sao vậy ạ? Heo có chỗ nào lạ à?”

Chú Lê cũng không trả lời vấn đề của tôi ngay mà cúi xuống cẩn thận nhìn mỗi con heo mập trong chuồng, sau đó lắc đầu liên tục bảo: “Mấy con heo này có vấn đề…”

“Vấn đề gì ạ?” Tôi vừa nói vừa đi lại gần chuồng heo.

Chú Lê đứng thẳng người lên nói với chúng tôi: “Các cháu còn ít tuổi nên không biết, mắt của động vật ăn thịt người và những đồng loại khác không giống nhau, chúng sẽ hiện ra một màu đỏ sậm như máu, cháu xem những con heo này, mắt cả đám đều đỏ quạch, nếu không phải bị bệnh đau mắt tập thể, thì là đã ăn cái gì đó khác thường…”

Lúc trước, khi đi ngang qua chuồng heo, vì tiếng kêu trong đó quá chói tai, nên tôi đều đi vòng qua, nhưng vừa nghe chú Lê nói vậy, tôi lập tức lại gần chuồng heo, muốn thử nhìn cẩn thận mắt của hơn mười con heo mập ú này… Kết quả khi tôi mới vừa bước đến gần một bước, cả người liền cứng đờ!

Đúng là đi mòn gót sắt tìm không thấy, hoá ra là ở dưới chuồng heo?!

Lúc tôi chân chính đến gần chuồng heo, những ký ức tàn hồn không đếm được đó nháy mắt mạnh mẽ tràn vào trong đầu tôi, tôi ước đoán sơ lược một chút, vậy mà có hơn mười một người! Trong những tàn hồn đó, tôi nhanh chóng nhìn thấy cậu hai Đặng, quả nhiên phần còn lại của những xác chết ấy là ở đây!

Chú Lê và Đinh Nhất thấy tôi vẫn đứng ở rìa chuồng heo không nhúc nhích cả buổi là biết đã cảm nhận được gì rồi, hai người họ

cũng không làm gián đoạn, đợi đến khi tôi tự phục hồi tinh thần lại.

“Thế nào? Gần đây có thi thể à?” Chú Lê hỏi.

Tôi gật đầu chỉ vào một góc của chuồng heo nói: “Cậu hai Đặng ở bên dưới…”

Chú Lê nghe thế lập tức lộ ra vẻ mặt cực ghê tởm: “Nếu ông cụ Đặng biết con trai bảo bối của mình bị người ta chôn dưới chuồng heo, có khi nào tức chết ngay tại chỗ hay không đây!”

Tôi lập tức tán thành: “Chuyện này thật sự rất khó nói!”

Sau đó tôi gọi Trương Khai tới, bảo anh ta tìm người đào góc Tây Bắc của chuồng heo lên, xem bên dưới có cái gì. Trương Khai vừa nghe đã hiểu ý, vì thế anh ta gọi cho Từ Phong, bảo bọn họ nhất định phải mang theo công cụ phá dỡ chuyên nghiệp.

Sở dĩ Trương Khai nói như vậy là vì nền chuồng heo có tráng xi măng. Nếu muốn đào xuống, sẽ phải đập vỡ xi măng ở mặt trên mới được.

Nhưng vấn đề cần lo hiện giờ là làm thế nào đưa mấy con heo mập mắt đỏ kia đi, nếu không, có chúng nó trong chuồng heo, căn bản là không thể nào đào xuống được. Vì thế nên xuất hiện một cảnh khá buồn cười, mấy cảnh sát xông vào một đám heo mập ú, người kéo lỗ tai, người túm cái đuôi, vất vả lắm mới đẩy chúng nó ra khỏi chuồng heo.

Nhưng mỗi góc trong sân này đều có khả năng tồn tại manh mối, cho nên cũng không thể thả mấy con heo này trong sân phá hỏng hiện trường được. Vì thế Từ Phong lại tìm một xe tải chuyên chở heo, tống hết mười mấy con heo này lên đó.

Sau đó vẫn là mấy cảnh sát này đi đào chuồng heo, tóm lại giày vò tới cuối cùng, trên người cả đám đều là phân heo cả!

Khi nhóm người Từ Phong dẹp hết heo đi rồi mới phát hiện, thật ra bên dưới chuồng heo cũng không hoàn toàn là nền xi măng, tại vị trí mà tôi chỉ có một tấm bê tông có thể di động được chặn lại, chỉ cần hai người gắng nhấc là có thể nâng tấm bê tông lên.

Tấm bê tông được nâng lên, một hố to cỡ một mét vuông cũng xuất hiện. Mùi tanh tưởi từ hố bay ra, tuy rằng bên trên là chuồng heo, mùi cũng chẳng thơm tho gì, nhưng so với cái mùi dưới ấy, chuồng heo này đúng là chẳng thành vấn đề.

Từ Phong thấy mà cau mày, sau đó cầm lấy một cây gậy to dựng bên cạnh chuồng heo đảo vài cái bên trong, phát hiện bên dưới những chất thải của heo đó có không ít thứ cưng cứng…

Nói thật, tôi thực sự rất bội phục những cảnh sát làm pháp y, CSI, những thứ họ phải tiếp xúc trong công việc đảm bảo không phải thứ người bình thường có thể chịu được!

CHƯƠNG

MƯỜI MỘT OAN HỒN

Lúc này tôi nghe thấy Từ Phong gọi Trương Khai tới, thằng nhóc này chạy tới thấy thế, lập tức mặc quần ủng vào muốn nhảy xuống.

Tôi giơ tay ngăn anh ta lại nói: "Cẩn thận một chút, phía dưới có rất nhiều xương vỡ, đừng để bị đâm phải!"

Trương Khai nhếch miệng cười nói: "Không sao, yên tâm đi, tôi có kinh nghiệm làm việc này…"

Nói xong anh ta nhảy xuống hố, chậm rãi mò mẫm trong đống ô uế, nhanh chóng có rất nhiều xương vỡ bị anh ta vớt trong hầm ra. Khi chúng tôi nhìn thấy những phần xương cốt vớt ra từ trong hầm, mặt ai nấy càng khó coi hơn.

Tuy tôi không phải pháp y, nhưng nhìn thấy xương người bị đập vỡ nát ra thế, muốn xếp đặt lại cho của ai về với người ấy chắc chắn rất khó. Đến cuối cùng, tất cả xương vỡ đều lẫn vào nhau, mà hài cốt trong hầm còn lên đến mười một người.

Lúc này chú Lê cúi người hỏi nhỏ bên tai tôi: "Bên dưới có cậu hai Đặng không?"

Tôi gật đầu đáp: "Có"

"Tính cả anh ta thì bên dưới có tổng cộng bao nhiêu người?"

“Mười một người.”

Chú Lê nghe xong hít vào một ngụm khí lạnh: “Mười một người? Đủ cho bọn họ liều mạng luôn rồi!”

Tôi cũng lắc đầu liên tục nói: “Đúng là không dễ gì, đều là xương vỡ cả, cho dù xét nghiệm ADN cũng là cả một công trình to lớn!

Nhìn nhóm Trương Khai bận ra bận vào trong chuồng heo, còn tôi thì lọc lại tàn hồn của mười một người này một lần, có lẽ vì thân xác không được đầy đủ cho nên ký ức của họ rất có hạn, phần lớn đều là một khoảnh khắc trước khi chết.

Những người này gần như đều gặp được cha con nhà họ Ngô khi đi nhờ xe ở ven đường, chỉ là có một điểm tôi không sao hiểu rõ, là từ ngoài nhìn vào gia đình đó đáng lẽ sống cũng rất tốt mà? Nhưng tại sao nhất định phải mạo hiểm lớn như vậy để làm chuyện giết người cướp của này chứ?

Bởi vì lượng công việc hôm đó của nhóm Trương Khai quá lớn, chúng tôi đành về khách sạn trước, mà chú Lê cũng muốn báo lại chuyện của cậu hai Đặng cho tổng giám đốc Đặng, tốt nhất là có thể lập tức chạy tới làm đối chiếu ADN.

Trong điện thoại, tổng giám đốc Đặng như không hề có gì ngoài ý muốn, xem ra ông ấy đã coi người em trai này chết lâu rồi…

Đêm hôm đó, nhóm Trương Khai trở lại khách sạn rất khuya, tôi nghe tiếng mở cửa ở đối diện còn gọi điện thoại cho anh ta, hỏi xem tiến triển thế nào?

Trong điện thoại, giọng Trương Khai mỏi mệt nói: “Xương vỡ dưới hố đều đã lấy ra hết rồi, nhưng đối chiếu ADN lại rất chậm chạp, có điều mấy chục mẫu thử phân heo bên phía đại thần CSI ngày mai có thể có kết quả rồi.”

“Mệt muốn chết rồi hả?” Tôi cười nói với anh ta.

Trương Khai bất đắc dĩ nói: “Chúng tôi còn có thể ngủ đã rất tốt rồi, vì để cho ra kết quả mẫu thử phân heo, phỏng chừng hôm nay đại thần phải trắng đêm đấy.”

“Được rồi! Có chuyện gì ngày mai lại nói sau! Mau đi ngủ đi!”

Cúp điện thoại của Trương Khai, tôi thầm khâm phục họ, tuy đều là kiếm tiền lương, nhưng nếu những người này không có tấm lòng vì nhân dân phục vụ, thì khi làm việc chắc chắn sẽ cực kỳ mệt thân và mệt tâm.

Buổi sáng ngày hôm sau, tôi bị một tràng tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức, bắt máy mới biết thì ra là Từ Phong gọi tới:

“Có kết quả của phân heo rồi!” Giọng anh ta khá kích động.

“Thế nào?” Tôi nói.

Ngữ điệu của Từ Phong dồn dập: “Đại thần đã xét nghiệm ra thành phần thịt người trong hai mẫu thử chưa được tiêu hoá hết, qua đối chiếu ADN… là của Vương Tiểu Na!”

“Thật ư? Tốt quá rồi!” Tôi sung sướng nói.

Sau đó Từ Phong im lặng vài giây trong điện thoại, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: “Cảm ơn…”

Tôi vừa định nói một câu khách sáo, thằng cha này đã cúp máy mất tiêu! Đoán chừng là vì trước đây không tin tưởng tôi nên hơi ngượng.

Sau khi ăn sáng, tôi và Đinh Nhất đến Cục công an huyện, để cho chú Lê ở khách sạn chờ tổng giám đốc Đặng đang trên đường tới đây. Chờ chúng tôi đến nơi, Từ Phong đang thẩm vấn Ngô Bân, đến cùng đầu óc của thằng nhãi này kém hơn cha gã một chút, sau khi gã nghe thấy xương người dưới chuồng heo đã bị phát hiện,

lập tức bị dọa nhũn ra như bùn.

Thật ra tôi cũng rất tò mò, tại sao hai tên này phải làm như vậy, thế nên ngồi ở phòng điều khiển cùng Trương Khai để xem ghi hình trong phòng thẩm vấn. Lúc này tôi mới phát hiện những đồng chí cảnh sát đi ra đi vào người nào cũng đều mặt mũi thối hoắc, cảm giác giống như là ăn phải phân vậy.

Về sau Trương Khai nói nhỏ cho tôi biết: “Vừa rồi Ngô Bân thú nhận những năm gần đây bọn chúng đều cắt nhỏ thịt người ra cho heo ăn, nhà ăn trong cục vẫn luôn ăn thịt heo của nhà họ…”

Tôi nghe mà không nhịn được thầm ghê tởm, khó trách cả đám đều mang vẻ mặt khó coi này… Tôi thật sự có hơi đồng tình với họ.

Lúc này Từ Phong đi từ phòng thẩm vấn ra, thấy tôi tới thì cười và nói: “Lát nữa thẩm vấn Ngô Lão Lục, cậu có dự thính nữa không?”

Tôi cười ha ha: “Chỉ cần đội trưởng Từ đồng ý thì tôi không có ý kiến gì.”

Sau đó tôi tiếp tục ngồi bên cạnh Từ Phong, xem anh ta thẩm vấn Ngô Lão Lục. Lần này gặp lại, ông ta đã không còn sự bình tĩnh như lúc trước, tinh thần có vẻ rất uể oải và xuống dốc.

Từ Phong cũng không nhiều lời mà hỏi thẳng: “Con trai ông đã thú nhận rồi, ông có ngậm chặt miệng cũng đã không còn ý nghĩa gì nữa.”

Đầu tiên Ngô Lão Lục không ngừng hấp háy mắt, tôi biết khẳng định là lão ta đang thầm phán đoán lời Từ Phong nói là thật hay giả.

Nhưng Từ Phong không muốn cho lão thời gian đó, chỉ thấy anh ta ném thật mạnh mấy tấm ảnh xuống trước mặt Ngô Lão Lục và

nói: “Thứ dưới chuồng heo nhà ông đã bị đào ra rồi! Cố cắn chặt miệng đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa!”

Ngô Lão Lục nghe xong nhắm hai mắt lại, chậm chạp nửa ngày mới mơ hồ nói: “Thật ra ngay từ đầu tôi không ngờ sẽ giết nhiều người như vậy…”

Sau đó Ngô Lão Lục khai toàn bộ quá trình gây án của hai cha con bọn chúng, tôi ngồi bên cạnh nghe mà trong lòng thổn thức, cuộc sống tốt đẹp của người khác đã bị dục vọng, tham lam làm hỏng.

Chuyện phải kể từ chín năm về trước, mùa thu năm ấy, giá cả thịt heo rất không ổn định, Ngô Lão Lục và con trai lão đã lái xe chạy cả ngày mà chỉ có một tiệm cơm đồng ý lấy thịt của bọn họ, lại còn muốn lấy hàng trước trả tiền sau.

Nhưng mỗi năm đến thời gian này là lúc tiền nong căng thẳng nhất, mười mấy con heo lớn đều đã tới lúc giết mổ, nhưng vì giá thịt quá thấp nên trước sau vẫn kéo dài như vậy. Có điều mỗi ngày chúng đều cần được ăn no, nếu không sụt ký thì lại càng mất tiền.

Lúc ấy một trại nuôi heo gần đó xảy ra dịch bệnh, kết quả người địa phương cũng không dám ăn thịt heo, sợ ăn phải heo chết bệnh, lúc này mới kéo giá thịt heo xuống cực thấp.

Nhưng heo không giống lương thực, anh có thể trữ trong kho lúa, chờ đến khi giá cao hơn lại bán ra. Thứ này chỉ cần một ngày không xuất chuồng thì phải ăn thức ăn gia súc thêm một ngày, vậy là phải thêm tiền thức ăn một ngày. Nhưng nếu bây giờ bán đổ bán tháo, vậy thì lỗ hết cả vốn.

CHƯƠNG

KHỞI ĐẦU CỦA TỘI ÁC

Đúng vào tối hôm đó, cha con nhà họ Ngô đang u sầu lại gặp cậu hai Đặng dính đầy mùi rượu! Lúc ấy anh ta đứng ở ven đường đi nhờ xe, ban đầu Ngô Lão Lục cho anh ta lên xe cũng là tốt bụng muốn chở một đoạn đường.

Nhưng ai biết sau khi lên xe, cậu hai Đặng miệng mồm bị rượu khiến, lúc thì nói mình tới bản địa mua quặng, lúc lại nói mình muốn mua một xưởng gia công loại nhỏ, còn nói đã hẹn hết rồi, chỉ cần đàm phán xong là sẽ một tay giao tiền một tay giao xưởng…

Lúc này Ngô Lão Lục cẩn thận quan sát cậu hai Đặng ở trước mặt, phát hiện anh ta cầm một cái túi chéo màu đen phồng lên, xem chừng bên trong hình như thực sự có không ít tiền. Lúc ấy lão chỉ do dự trong lòng một phút đồng hồ, rồi lập tức lôi ra một sợi dây thừng dùng để buộc heo ở trong xe siết chết anh ta!

Đây là khởi đầu của mọi tội ác…

Sau khi siết chết cậu hai Đặng, cha con họ Ngô lục được trong túi của anh ta chưa đến mười vạn tiền mặt, đúng lúc có thể giải quyết nhu cầu trước mắt. Nhưng còn thi thể xử lý thế nào, lại là vấn đề khó với cha con chúng.

Theo ý Ngô Bân, ném thẳng ra chỗ đất hoang là được! Nhưng Ngô Lão Lục lại nói không được, nếu cả hai muốn bình yên vô sự thì phải nghĩ một kế sách vẹn toàn để xử lý thi thể trót lọt.

Ngô Lão Lục nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng liếc sang mười mấy con heo mập ú ăn mãi mà không đủ no kia… Tuy rằng đây là lần đầu tiên giết người, nhưng lúc trước vẫn thường giết heo, nên đối với loại chuyện tách rời thi thể này cũng coi như không xa lạ.

Đầu tiên bọn chúng lóc hết toàn bộ thịt trên thi thể xuống, sau đó dùng máy xay thịt xay nát và trộn cùng với thức ăn gia súc rồi cho heo ăn luôn. Còn lại xương cốt, đem đập vỡ hết rồi chôn xuống dưới chuồng heo.

Lần đầu giết người cướp của làm cho bọn chúng nếm được mùi ngon, những nhà nuôi heo khác đều bởi vì trong tay không có tiền nên không cáng đáng nổi, cuối cùng không ai nuôi nữa. Chỉ có nhà chúng vẫn luôn kiên trì đến khi giá thịt heo tăng lên, mới đưa tất cả heo xuất chuồng.

Cũng chính vì vậy, bọn chúng mới nhận được đơn đặt hàng của một vài cơ quan đơn vị trên huyện, bởi vì lúc ấy những nhà khác không còn thịt heo, chỉ có nhà lão có…

Trong vài năm sau đó, mỗi khi trong nhà gặp khó khăn về tiền nong, hai cha con lại lái xe đến ven đường tìm người đi nhờ xe, đôi khi có thể lục được tiền trên người những người này, đôi khi tuy giết được người nhưng lại không mò ra được đồng tiền nào.

Bởi vì cha con bọn chúng chỉ ra tay với những người không quen thuộc tình hình ở địa phương, nên dù người nhà của người bị hại có tới tìm thì cuối cùng cũng về trắng tay, giống như tình huống của tổng giám đốc Đặng năm đó.

Mấy năm nay, hai cha con bọn chúng vừa nuôi heo vừa giết người cướp của, tích luỹ được cũng ngày một nhiều lên. Ngô Lão

Lục biết tiếp tục như vậy sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày lộ ra, hơn nữa tuổi tác của thằng con Ngô Bân cũng không nhỏ, cũng nên tìm một cô vợ lập gia đình, nên cha con bọn chúng quyết định từ năm nay sẽ thu tay lại không làm nữa.

Nhưng đêm hôm đó, cố tình chúng lại gặp phải Vương Tiểu Na đi nhờ xe, cha con họ Ngô thấy chị mặc quần áo sang trọng, lại cầm điện thoại giá trị xa xỉ thì biết người phụ nữ này rất có tiền.

Đôi khi đã bắt đầu rồi, muốn chân chính kết thúc sẽ không dễ dàng như vậy, bởi vì bọn chúng đã nghiện loại chuyện không làm mà hưởng này, cho nên vừa nhìn thấy con dê béo như Vương Tiểu Na, lòng bọn chúng lại ngứa ngáy khó nhịn…

Nhưng cũng không biết có phải do Ngô Lão Lục đã lớn tuổi hay không, hay lão không ngờ Vương Tiểu Na sẽ phản kháng kịch liệt như vậy, tóm lại là làm chiếc xe trông rất thảm thiết, máu tươi văng khắp nơi. Cuối cùng chúng đành phải chạy xe đến bờ sông lớn gần nhà, cọ rửa sạch sẽ trong ngoài xe hết một lượt.

Để có thể vĩnh viễn phủ bụi chỗ xương vỡ đó, chúng còn tráng một lớp xi măng trên nền chuồng heo. Nhưng nói cũng khéo, xi măng trong nhà vừa vặn tráng đến cạnh cái hố to chôn xương vỡ là hết rồi. Hết cách, bọn chúng đành phải dùng một tảng bê tông trong sân đậy lên trên cái hố trước, nghĩ là để về sau sẽ dành thời gian đi mua xi măng đổ kín cái hố sau.

Vốn dĩ tất cả những việc này đều làm không lọt giọt nước nào, căn bản sẽ không có ai nghi ngờ đến, nhưng cố tình lần cuối cùng này lại xảy ra vấn đề với Vương Tiểu Na.

Lúc ấy chiếc điện thoại di động lấy của Vương Tiểu Na là mẫu điện thoại mới tung ra thị trường, Ngô Lão Lục thấy thằng con Ngô Bân rất thích cái điện thoại này, bèn dặn đi dặn lại: “Con không thể dùng cái điện thoại này, phải đập nát nó đi!”

Nhưng Ngô Bân chơi hai ngày thì thấy điện thoại tốt như vậy mà đập vỡ thì thật sự đáng tiếc, vì thế lén giấu ông già bán điện thoại cho một tiệm điện thoại second-hand trong huyện.

Lúc này mới dẫn tới hàng loạt chuyện sau đó…

Cùng lúc tôi ngồi cạnh Từ Phong nghe Ngô Lão Lục thú tội, tổng giám đốc Đặng đã chạy đến Cục cảnh sát cùng với chú Lê. Nhóm Trương Khai vẫn đang phân loại và chọn lọc một vài mảnh xương có thể xét nghiệm, hy vọng có thể từ đó tìm ra ADN của mười một nạn nhân.

Khi tôi nhìn thấy vẻ mặt tối tăm của tổng giám đốc Đặng, cũng không biết nên nói lời gì để an ủi mới tốt. Cuối cùng lại là ông ấy vỗ bả vai tôi trước và nói: “Lần này thật là vất vả cho các cậu rồi…”

Tôi cười khổ: “Bên phía ông cụ Đặng…”

Tổng giám đốc Đặng lắc đầu bảo: “Trước đừng nói cho cụ, dù sao cụ cũng khi thì tỉnh khi lại hồ đồ.”

Tôi gật đầu: “Cũng được, như vậy có thể để cụ có một thứ để thương nhớ, suy cho cùng cũng đã nhiều tuổi vậy rồi.”

Sau đó chúng tôi ở lại khách sạn thị trấn thêm mấy ngày, chủ yếu là cùng chờ kết quả đối chiếu ADN với tổng giám đốc Đặng. Có điều nói cũng kỳ lạ, sau khi tổng giám đốc Đặng nhận được báo cáo đối chiếu ADN của em trai ông ấy, ông cụ nhà họ đột nhiên lại không hồ đồ nữa!

Khi tổng giám đốc Đặng nhận được điện thoại của cha già, ông ấy chưa kịp chuẩn bị tâm lý, cho nên khi cụ hỏi tổng giám đốc Đặng, có phải Gia Khang đã xảy ra chuyện không, tổng giám đốc Đặng đã do dự vài giây mới trả lời: “Không có, cha đừng nghĩ lung tung.”

Nhưng không ngờ lúc ấy ông cụ Đặng đã nhận ra con trai mình nói dối, không chịu đựng được ngã vật ra, được đưa thẳng vào phòng chăm sóc đặc biệt. Chuyện này làm tổng giám đốc Đặng lưng gánh hai đầu gánh nặng! Không còn cách nào, bên phía cậu hai Đặng cũng chỉ có thể uỷ thác cho chúng tôi toàn quyền xử lý. Đến cuối cùng chúng tôi chỉ giúp tổng giám đốc Đặng nhận lại được một ít xương vụn, đây đã là do tôi cẩn thận tìm kiếm trong một đống xương vỡ rồi!

Trước khi đi, Trương Khai và Từ Phong một hai phải mời chúng tôi ăn cơm, nói là cảm ơn sự giúp đỡ mấy ngày nay của chúng tôi. Từ lúc nhìn thấy tôi cực kỳ không tin tưởng, đến bây giờ sau khi uống rượu vào bá vai xưng anh gọi em, xem ra thế giới quan của thằng nhóc Từ Phong này cũng có phần thay đổi rồi.

Sáng hôm sau, ba chúng tôi mang di cốt của cậu hai Đặng bay về, vừa xuống máy bay chú Lê đã nhận được điện thoại của tổng giám đốc Đặng, nói sáng hôm nay ông cụ nhà họ cũng đi rồi.

CHƯƠNG

BÓNG DÁNG QUEN THUỘC

Không ngờ ông cụ Đặng hồ đồ nhiều năm như vậy, hoá ra là đang đợi đứa con thứ hai của mình, bây giờ hồn con trai đã về quê cũ, cụ cũng không còn gì tiếc nuối nữa.

Chú Lê thích nhất là giải quyết chuyện hậu sự, vì giúp người có tiền xử lý chuyện tang lễ, đó tuyệt đối là việc tốt đẹp nhiều tiền mà không có gì nguy hiểm…

Nên đối với công việc này, chú Lê làm không biết mệt. Chẳng qua tôi lại chẳng có tâm tư giúp chú cái gì cả, bởi vì lúc trước tiếp nhận đến tận mười một tàn hồn khiến đầu óc dùng hơi quá độ, nên sau khi từ Tuy Lai về, tôi vẫn luôn cảm thấy rất mỏi mệt.

Mặc dù đã nghỉ ngơi mấy ngày nhưng vẫn cảm thấy mỗi ngày đều như ngủ không dậy nổi. Vốn dĩ tôi còn muốn chú Lê xem giùm coi mình bị làm sao? Có phải dùng não quá độ nên thế hay không, kết quả mấy ngày nay chú ấy vẫn bận rộn không ngừng, ngày nào cũng đều không thấy bóng người.

Giữa trưa hôm nay Đinh Nhất đi giúp việc cho chú Lê, vì thế một mình tôi đến quán sủi cảo gần khu chung cư ăn sủi cảo bồi bổ bản thân một chút. Kết quả khi vừa mới đến, lại đột nhiên thấy một bóng dáng quen thuộc.

Tôi lấy tay dụi mắt, không dám tin mình lại nhìn thấy chú ấy ở đây, nhưng bóng dáng này tôi quá quen thuộc, chắc chắn sẽ không nhìn lầm. Những nghi ngờ trước đây về chú lại dâng lên, vì thế tôi cũng không muốn ăn cơm nữa mà nhanh chân bám theo.

Bóng dáng mà tôi nhìn thấy không phải ai khác, chính là chú họ mới chia tay không bao lâu, hoặc phải nói là nhân ma không biết đã sống bao nhiêu năm kia.

Tôi từng tự nhủ, nếu ông ấy không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời mình nữa, tôi sẽ quên hết những chuyện mình nhìn thấy ngày hôm đó.

Nhưng không ngờ lúc này mới qua mấy ngày thôi, thế mà ông ấy lại chạy đến gần nhà tôi, ông ấy đến tìm tôi à? Hay là có việc cần làm? Nghĩ đến đây, tôi lấy di động ra gọi đến số điện thoại của ông.

Bởi vì tôi vẫn luôn bám sát theo ông ấy, nên khoảng cách giữa chúng tôi chắc không đến ba mươi mét, bởi vậy khi ông ấy lấy di động ra thấy là điện thoại của tôi thì lập tức quay lại nhìn.

Cũng may tôi nhanh chóng trốn sau một tiệm bán báo, không bị ông ấy phát hiện ngay.

Điện thoại được bắt máy rất nhanh, giọng nói quen thuộc vang lên trong di động: “Tiến Bảo à? Sao thế? Có chuyện gì không?”

Tôi im lặng hơn mười giây, mới dùng giọng điệu ngày thường nói với ông ấy: “Không có gì ạ, cháu chỉ muốn hỏi xem mấy ngày nay chú làm gì ấy mà?”

“Vẫn như cũ thôi… Cháu về đến nhà rồi à?”

“Dạ, mấy ngày trước vừa trở lại… Chẳng qua mấy ngày nay cảm thấy cơ thể rất mỏi mệt, cũng không biết có phải vì mấy ngày trước sử dụng não quá độ hay không nữa.” Tôi nói.

Chú họ nghĩ ngợi rồi nói: “Thật ra một thời gian trước chú đã muốn nói với cháu, chỉ là lúc ấy vội chuyện của thím họ nên không dành được thời gian để nói. Không phải cháu nói khoảng thời gian này số lần nhìn thấy âm hồn càng ngày càng nhiều sao?”

“Dạ...”

“Nếu chú không đoán sai, chắc chắn trước đó cháu đã dùng thứ gì đó để có thể thông linh gặp ma.” Chú họ trầm giọng nói.

Tôi suy nghĩ và đáp: “Chú không nói cháu cũng sắp quên mất, lúc trước cháu đã từng dùng nước mắt trâu bôi lên mắt, sau đó thì thường xuyên nhìn thấy âm hồn.”

Chú họ vừa nghe thì nói với tôi: “Nếu về sau cháu không muốn nhìn thấy âm hồn, vậy tốt nhất đừng bao giờ dùng nước mắt trâu bôi lên mắt nữa… Thể chất của cháu vốn đã khác người thường, lại dùng thứ này để thông linh, sau này muốn không thấy cũng khó.”

“Vậy có cách nào không thấy nữa không?” Tôi hơi sốt ruột hỏi.

Chú họ trầm mặc một hồi rồi nói: “Thế này nhé, cháu đi cắt một cặp kính không độ, sau đó ngâm tròng kính trong máu của chó đen một ngày, sau đó đến lúc dùng thì lấy nước rửa sạch tròng kính là được. Sau này lúc đi ra ngoài vào buổi tối thì đeo lên, chú bảo đảm là sẽ không nhìn thấy âm hồn nữa.”

Sau khi cúp điện thoại của chú họ, tôi không nghe ra một chút lừa gạt nào trong giọng của ông ấy, nhưng bây giờ rõ ràng ông ấy ở cách tôi không tới ba mươi mét…

Trưa hôm đó tôi vẫn luôn lặng lẽ đi theo phía sau, đáng tiếc khi ông ấy đi ngang qua gần một khu chung cư kiểu mở lại đột nhiên biến mất không thấy nữa. Tuy tôi biết ông ấy đang ở trong một căn phòng nào đó trong toà nhà này, nhưng lại không có can đảm tiếp tục đi tìm.

Từ những lời ông ấy vừa nói, tôi vẫn có thể nghe ra sự quan tâm, chỉ là tôi không biết loại quan tâm này là xuất phát từ thật lòng hay đã thành thói quen rồi.

Buổi tối Đinh Nhất về nhà, tôi bèn kể lại chuyện hôm nay nhìn thấy chú họ cho anh ta.

Đinh Nhất nghe thế thì khó hiểu nói: “Cậu chắc chắn là không nhìn lầm chứ?”

Tôi khẳng định: “Trăm phần trăm là ông ấy, để xác nhận có phải ông ấy không, tôi còn cố ý gọi điện mà, tôi thấy ông ấy nghe điện thoại…”

Lúc trước khi tôi nói cho Đinh Nhất biết chú họ có thể chính là nhân ma, anh ta cũng rất khiếp sợ, xét cho cùng, ngoài Chiêu Tài thì chú ấy là người thân duy nhất còn lại trên đời của tôi.

Đáng tiếc cha mẹ chết sớm, cho nên tôi cũng không có cách nào tìm hiểu được từ họ thêm nhiều chuyện thời trẻ của chú họ.

“Cậu có cảm giác chú họ bây giờ có gì đó khác với chú họ trước đây không?” Đinh Nhất hỏi.

Tôi thực sự bị anh ta hỏi trúng: “Nếu cứng rắn phải nói có cái gì khác, thì chính là so với khi tôi còn nhỏ, chú họ bây giờ kiệm lời hơn, con người cũng trở nên nặng nề, còn nữa là lai lịch của bảo gia tiên trong nhà mà chú kể cũng không giống nhau.”

“Cái đó có thể là do cậu nhớ lầm không?” Đinh Nhất nghi ngờ nói.

Tôi lắc đầu: “Chắc chắn không đâu, lúc ấy tôi đã lên lớp mười một, tuy không thuộc làu làu chuyện mà chú kể, nhưng cũng có ấn tượng…”

Đinh Nhất suy nghĩ rồi nói: “Nhưng nếu đúng là chú ấy có sự thay đổi lớn như lời cậu nói, vậy thím họ luôn sống cùng với chú

lại không phát hiện ra sao? Tôi thấy tình cảm của họ hình như vẫn rất tốt mà!”

Tôi nghe anh ta nói vậy cũng cảm thấy có lý, suy cho cùng chúng tôi mới ở chung có bao lâu đâu? Thế nào cũng không thể so với hai vợ chồng họ đã cùng nhau trải qua cả đời! Nhưng cũng là thím họ nói cái bớt sau eo chú họ mới có vào mười mấy năm trước, bằng không tôi cũng sẽ không chắc chắn ông ấy chính là nhân ma.

Cuối cùng trước khi ngủ, Đinh Nhất hỏi tôi, thật sự không định nói chuyện đã tìm thấy nhân ma cho lão Hắc và lão Bạch à? Tôi do dự suy nghĩ cả buổi mới nói: “Đi bước nào tính bước đó đi! Tôi thật sự không đành lòng nhìn chú ấy bị hai con hàng kia mang đi…”

Sáng sớm hôm sau, chú Lê gọi điện thoại tới rõ sớm, bảo hai chúng tôi qua ăn sáng, nhân tiện chia số tiền kiếm được lần trước.

Tôi hào hứng ngay: “Tổng giám đốc Đặng đã trả hết số tiền còn lại rồi ạ?”

“Trả rồi, còn trả thêm mười vạn, xem như phí vất vả cho chúng ta đó!” Chú Lê nói.

Nghe thấy có tiền là tôi tự nhiên hăng hái hẳn, trái với trạng thái cả người uể oải trước đó.

Ai ngờ chờ chúng tôi tới nhà, lại thấy một người phụ nữ trung niên đang ngồi trong sân uống trà nói chuyện phiếm với chú, xem ra chắc người này đến sau khi chú gọi điện thoại, không nằm trong dự kiến của chú ấy.

CHƯƠNG

RẠP CHIẾU PHIM ĐOẠT HỒN

Hai người nghe thấy tiếng động đều nhìn về cửa, vẻ mặt của chú Lê càng kỳ quặc hơn, như đã quên mất chuyện gọi tôi và Đinh Nhất đến.

"Lão Lê, hai vị này là ai thế?" Người phụ nữ dịu dàng nói.

Lão Lê?! Tôi và Đinh Nhất nghe thấy xưng hô này của chú Lê đều không nhịn được buồn cười.

Chú Lê hơi xấu hổ: "Đây là đồ đệ và thằng cháu của tôi." Chú ấy nói xong, đá một ánh mắt cho hai chúng tôi, ý bảo chúng tôi đứng sang một bên trước.

Tôi vừa nghe xưng hô này là biết giao tình của bà ấy và chú Lê ít ra cũng phải trên mười năm rồi! Chẳng lẽ là mối tình đầu của lão già này?!

Lúc này tôi nghe chú Lê nói với bà ấy: "Con gái bà xuất hiện tình huống kiểu này đã mấy ngày rồi?"

Người phụ nữ nghĩ ngợi, vẻ mặt sầu lo đáp: "Đã gần một tuần rồi, kể từ lần trước trường của bọn nó tổ chức đi xem phim về thì biến thành tình trạng như bây giờ."

"Thế này đi, Quyên à, em đừng hoảng, cứ chờ tôi đến nhà xem kỹ rồi hẵng nói." Chú Lê nói với vẻ dịu dàng.

Lão chết tiệt này chắc chắn có vấn đề! Lại còn Quyên à… Gọi buồn nôn thế này, tôi nghe mà da gà rơi đầy đất.

Hoá ra người phụ nữ này tên Thẩm Lệ Quyên, đã quen biết với chú Lê mấy chục năm rồi. Ba năm trước chồng ốm chết, để lại một cô con gái còn đang học cấp ba.

Mấy ngày trước, trường tổ chức xem phim, nói là để tiếp thu giáo dục chủ nghĩa yêu nước. Đây vốn là một chuyện khá tốt, nhưng không hiểu sao sau khi con gái về nhà thì tính tình lại thay đổi đột ngột.

Con gái bà ấy tên Hiểu Vân, trước đây là một cô bé nết na lương thiện, hơn nữa cũng không thích ăn thịt, nhưng bắt đầu từ ngày hôm đó, chẳng những không thịt không vui mà còn không thèm ăn một miếng rau cỏ nào.

Chẳng qua điều này cũng không khiến Thẩm Lệ Quyên chú ý, dù sao cũng đang tuổi ăn tuổi lớn, đổi khẩu vị cũng là bình thường.

Nhưng bà nhanh chóng phát hiện, chẳng những khẩu vị của con gái Hiểu Vân thay đổi, mà ngay cả tính tình cũng đổi xoành xoạch! Khi cô bé nói chuyện với mẹ thì luôn dùng giọng điệu sắc nhọn, giống như kẻ thù.

Đôi khi Thẩm Lệ Quyên cũng bắt đầu nghi ngờ, cô con gái này có còn là Hiểu Vân của mình hay không.

Do có giao tình với chú Lê thời trẻ, nên bà cũng ít nhiều hiểu một vài chuyện ở phương diện huyền học, bởi vậy lúc này mới tìm đến chú Lê, hy vọng chú có thể giúp đỡ, đích thân xem xem rốt cuộc là con gái bị làm sao?

Hôm nay vừa hay là thứ bảy, buổi sáng Hiểu Vân đi học đàn cello, Thẩm Lệ Quyên nhìn thời gian rồi nói: “Có lẽ con bé cũng sắp tan học rồi! Các vị cùng tôi về nhà chờ nó đi.”

Nhà của Thẩm Lệ Quyên ở khu Lệ Thuỷ Bích Viên trong trung tâm thành phố, xem điều kiện trong nhà, trước khi chồng bà ấy qua đời hẳn là đã để lại cho bà ấy một khoản di sản kếch xù.

Sau khi vào nhà, Thẩm Lệ Quyên khách sáo nói: “Các vị cứ ngồi tự nhiên, tôi đi pha cho mọi người bình trà.”

Nhưng vào lúc này, chúng tôi đồng loạt nghe thấy tiếng mở cửa, một cô học sinh có gương mặt thanh lệ xách chiếc đàn cello vào nhà.

“Hiểu Vân đây là bạn của mẹ, chú Lê.” Thẩm Lệ Quyên nhiệt tình giới thiệu cho chúng tôi.

Nhưng đứa bé này cả mắt cũng không thèm nâng lên, xách đàn cello bỏ vào phòng.

Thẩm Lệ Quyên xấu hổ nói: “Trước kia nó không như vậy… Rất nhiệt tình với mọi người… Nhưng không biết giờ bị làm sao, nói chuyện với ai cũng giống như người ta thiếu nó tám trăm vạn ấy.”

Tôi thấy bề ngoài Hiểu Vân này rất bình thường nha! Có khi nào là bởi vì thất tình nên cảm xúc mới bất ổn không!

Nhưng chú Lê lại không cho rằng như vậy, chú thấy hai mắt Hiểu Vân hõm sâu, sau lưng cứng còng, ánh mắt dại ra, cảm giác như mất đi linh hồn vậy.

Người đã không có linh hồn, đương nhiên sẽ đổi tính, hơn nữa cũng không hề có cảm giác gì với hoàn cảnh sinh hoạt trước đó của mình, đối xử với người thân và bạn bè cứ như người xa lạ.

Chú Lê hỏi Thẩm Lệ Quyên ngày sinh tháng đẻ của Hiểu Vân, dùng để thúc đẩy chiêu hồn chú. Nhưng chú nhanh chóng phát hiện, vốn không hề có chút tác dụng nào, hồn phách của Hiểu Vân đã bị người ta giam giữ rồi!

Nghĩ đến đây, chú Lê lập tức dặn dò Thẩm Lệ Quyên, trước khi

đứa trẻ chưa khôi phục bình thường thì phải nhốt cô bé ở nhà, vì người đã không còn hồn phách, sẽ chẳng ai biết được cô bé sẽ làm ra chuyện gì.

Ba người chúng tôi nhanh chóng đến rạp chiếu phim mà trường của Hiểu Vân tổ chức, ai ngờ khi tới cửa thì chúng tôi thấy rạp chiếu phim lại ngừng kinh doanh để sửa sang!

Chú Lê từng thử móc nối với công nhân, muốn vào xem thử, nhưng đều bị từ chối! Hết cách, ba chúng tôi chỉ có thể chờ đến tối lại lén đến đây.

Buổi tối sau khi công nhân trang trí tan làm, ba chúng tôi lén lẻn vào rạp chiếu phim đang sửa sang.

So với tình trạng ồn ào ban ngày, lúc này chung quanh trở nên yên tĩnh như chết…

Chú Lê vừa vào cửa đã bắt đầu lấy la bàn luôn mang theo ra, di chuyển khắp nơi. Nhưng kỳ lạ là, chú ấy đi qua đi lại vài vòng rồi mà kim đồng hồ cũng chưa có phản ứng gì.

Chúng tôi đi ngang qua quầy thức ăn nhanh bên ngoài rạp chiếu phim, thấy bên trong đã sớm bị dỡ ra rơi rớt tan tác! Đi qua khu vực này là chính thức vào mấy phòng chiếu phim của rạp.

Mẹ của Hiểu Vân nói hôm đó cô bé xem phim ở phòng chiếu số bốn, vì thế ba chúng tôi đi thẳng đến phòng số bốn.

Đinh Nhất đi ở phía trước, khi anh ta đẩy cửa đi vào, đột nhiên tôi cảm nhận được thứ tiếng chói tai vang lên trong đầu mình…

Đó chắc là một kiểu phẫn nộ, kiểu phẫn nộ đến từ âm hồn… Âm thanh chói tai làm tôi đau điếng cả đầu, không chịu nổi phải giữ chặt Đinh Nhất lại: “Đợi đã... Bên trong có thứ gì đó?!”

Chú Lê nghe thế thì giơ la bàn lên trước cửa phòng chiếu phim số bốn, kim la bàn quay rất nhanh!

“Âm khí bên trong rất nặng! Chắc chắn là có một oan hồn rất lợi hại…” Sắc mặt chú Lê u ám.

Nhưng tôi lại có ý kiến khác: “Bên trong trừ oan hồn ra, hẳn là còn có một cái xác…” Tôi nói với vẻ âm u khó lường.

Lúc này tôi lôi răng thú trước ngực ra, sau đó thong thả đẩy cửa phòng chiếu phim số bốn… Bên trong tối om, không nhìn thấy gì cả.

Có một tiếng “Phụt” vang lên, Đinh Nhất bật một chiếc hộp quẹt kiểu cũ, ánh lửa u ám lập tức chiếu sáng bán kính hơn một mét.

Tôi nhìn thấy ghế dựa trong phòng chiếu phim số bốn đã sớm bị dỡ đi, chỉ còn lại từng hàng bậc thang trống trải.

Tôi đi theo cảm giác của mình, từng chút tới gần màn chiếu thật lớn màu trắng, lúc này tôi lập tức cảm thấy một linh hồn đang giận dữ rít gào bên tai mình.

Tôi giơ tay chỉ vào phía sau tấm màn màu trắng, sau đó nói yếu ớt: “Phía sau treo thi thể của một dì tạp vụ.”

Chú Lê và Đinh Nhất nghe thế thì lập tức đi tới phía sau tấm màn lớn màu trắng, một cái xác đã gần biến thành màu đen thình lình xuất hiện…

Bên dưới thi thể có đặt một cái chén kỳ lạ màu đen, bên trong có nửa chén chất lỏng màu nâu đã đọng lại từ lâu.

“Là máu à?” Tôi hơi thấp thỏm hỏi.

Đinh Nhất gật gù nói: “Chắc là máu bị người ta đặt ở đó sau khi bà ấy thắt cổ.”

Tôi từ từ đến gần thi thể, cố gắng cảm nhận tàn hồn trên đó…

CHƯƠNG

HỒN PHÁCH KHÔNG ĐƯỢC ĐẦY ĐỦ

Người chết tên Lương Võ Hồng, lúc còn sống là tạp vụ của rạp chiếu phim, hôm trường học của Hiểu Vân tổ chức xem phim, chắc hẳn là ngày cuối cùng bà ấy đi làm, bởi vì sau đó chỗ này phải ngừng kinh doanh để sửa sang lại.

Nhưng trong ký ức của Lương Võ Hồng, ngày đó bà ấy cũng không gặp chuyện gì đáng để luẩn quẩn mà phải tự sát, trái lại cùng ngày, khi ông chủ trả tiền lương còn thưởng thêm vì bà làm việc rất tốt.

Quê của Lương Võ Hồng ở Sơn Đông, mấy năm trước theo chồng xa nhà đi làm công, trong nhà cha mẹ ở quê còn có hai cô con gái nhỏ tuổi, thử hỏi một người phụ nữ trên còn cha già dưới có trẻ nhỏ, đang tuổi trụ cột trong gia đình, sao có thể luẩn quẩn mà tự sát đây?

Hơn nữa khả nghi nhất chính là, tôi vốn không nhìn thấy hình ảnh thắt cổ tự sát trong ký ức của Lương Võ Hồng, ký ức của bà ấy kết thúc ngay khi bộ phim bắt đầu.

Chú Lê cẩn thận nhìn cái chén màu đen dưới chân thi thể của Lương Võ Hồng, tuy rằng tay nghề làm ra nó rất vụng về, nhưng kết cấu lại khá kỳ lạ, không giống như là đất vàng bình thường

nung ra. Chú nhìn nó cả buổi mới lặng lẽ nói: “Đây là dùng đất sét vàng sát quan tài trong mồ mả tổ tiên để nung thành, âm khí rất nặng, xem ra là có người dùng nó để luyện hồn ở đây.”

“Luyện hồn? Để làm gì chứ?” Tôi nghi hoặc.

Chú Lê gật đầu: “Nghe nói người có hồn phách không được đầy đủ có thể thông qua luyện chế âm hồn để bù đắp lại phần khuyết thiếu trong hồn phách của mình, nhưng pháp thuật này rất tổn hại âm đức, các thuật sĩ huyền học bình thường vốn sẽ không dùng.”

“Chẳng lẽ hồn phách của Hiểu Vân bị mất ở đây?” Tôi nặng nề.

Chú Lê thở dài một hơi, sau đó lấy một cái bình sứ nhỏ ra, mở nắp rồi đổ thứ bên trong vào cái chén màu đen… Cùng lúc đó, một cơn gió lạnh thổi qua, cái chén màu đen theo đó mà vỡ tan.

“Tình hình này là thế nào?” Tôi giật mình nói.

Chú Lê xua xua tay với tôi: “Không sao, vừa rồi chú đã đổ máu chó đen vào, máu chó đen có thể khắc chế tà ma, cho nên cái chén đen này mới bị vỡ. Phỏng chừng những hồn phách bị nhốt trong đó hẳn là đã ai về chỗ nấy rồi, chỉ e là lần này chúng ta đã gây thù chuốc oán với cái kẻ luyện hồn kia.”

“Bây giờ làm sao đây? Có cần phải báo cảnh sát không?” Tôi khó hiểu nói.

Chú Lê cốc lên đầu tôi một cái: “Có phải cháu bị ngu không, chúng ta đang xâm nhập phi pháp, báo cảnh sát không phải tự chui đầu vào rọ à?”

Tôi gãi gãi đầu nói: “Cũng phải, thiếu chút nữa cháu đã quên mất chuyện này.”

Lúc này chú Lê nhìn trái nhìn phải, sau đó xoay người nói với chúng tôi: “Đi, nhanh về nhà Lệ Quyên xem xem Hiểu Vân thế nào rồi! Còn thi thể ở đây, chú tin công nhân trang trí sẽ nhanh chóng

phát hiện ra thôi.”

Khi chúng tôi đến nhà Thẩm Lệ Quyên thì nghe thấy tiếng khóc sau cửa, chờ lúc chúng tôi đi vào mới biết, hoá ra là Hiểu Vân đã tỉnh lại còn đang sợ hãi khóc lóc. Chúng tôi an ủi cô bé vài câu, sau đó chú Lê xem thử bát tự cho Hiểu Vân, phát hiện bát tự của cô bé rất yếu nên dễ gặp phải thứ không sạch sẽ.

Vì thế chú Lê lấy mấy đồng tiền áp đáy hòm tìm được ngoài căn biệt thự có vụ án giết cả nhà kia ra, làm cho Hiểu Vân một cái khóa trường mệnh, để cô bé đeo đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày, nhằm ngăn chặn hồn phách rời khỏi cơ thể.

Tôi vừa thấy chú Lê tốn nhiều như thế là biết quan hệ của Thẩm Lệ Quyên này với chú không đơn giản. Sau khi về nhà, chú không đọ được sự chất vấn của tôi, nên mới kể lại: “Đúng là trước đây Quyên và chú từng có tình cảm với nhau, nhưng chú tự biết số mạng của mình, nên để không liên lụy tới bà ấy mà đành phải chia tay.”

Tôi nghe thế thì chế nhạo: “Cháu đã nói mà! Chú mà lại chịu móc bảo bối Khai Nguyên Thông Bảo gì gì kia ra! Hoá ra đúng thật là người tình cũ!”

Sau chuyện đó vài ngày, chúng tôi cũng không thấy có kẻ nào lợi hại đến trả thù, vì thế nghĩ chắc là không có chuyện gì rồi! Nhưng trăm triệu lần không ngờ trưa hôm nay lại đột nhiên nhìn thấy tin tức trên tivi nói: “Nhiều nữ sinh cùng lớp cấp ba lần lượt tự sát tại nhà.”

Chú Lê vừa thấy lập tức gọi điện thoại cho Lệ Quyên của chú ấy, hỏi thử tình huống của Hiểu Vân như thế nào. May là vì Hiểu Vân được chú Lê cho “Đồng tiền lớn” giữ hồn, nên trước mắt vẫn không có tình hình gì khác thường, xem như tạm thời bảo vệ được tính mạng, nhưng những bạn học nữ có bát tự yếu khác cùng đi

xem phim hôm đó lại không may mắn như vậy.

“Kẻ này cũng quá độc ác mà?” Tôi căm giận.

Chú Lê thở dài nói: “Đây chắc là một cao thủ hồn phách không được đầy đủ, chúng ta phá hỏng trận pháp luyện hồn của gã, gã lại có thể trực tiếp lấy hồn phách của những nữ sinh này trong khoảng thời gian ngắn, thủ đoạn này chắc chắn không phải kẻ đầu đường xó chợ!”

“Vậy Hiểu Vân phải làm sao? Chẳng phải là cô bé sẽ còn có nguy hiểm à?” Tôi hơi lo.

Chú Lê vừa nghe thế thì cầm lấy điện thoại gọi qua số di động của Thẩm Lệ Quyên, chú nói cho Thẩm Lệ Quyên biết, nếu muốn Hiểu Vân bình an vô sự thì lập tức chuyển trường cho cô bé ngay! May sao Thẩm Lệ Quyên cũng đang có ý này, bà muốn đưa con gái đi Thượng Hải định cư, hy vọng có thể thoát được kiếp nạn này.

Lúc hai mẹ con gần đi, chú Lê lại dặn dò lần nữa, phải luôn cho Hiểu Vân đeo khóa trường mệnh đó. Lúc trước chú Lê nghĩ để cô bé đeo đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày là được, nhưng giờ xem ra, đối phương thật sự rất lợi hại, vì thế chú mới bảo Hiểu Vân đeo khoá trường mệnh đến sau khi đủ mười tám tuổi trưởng thành rồi hẵng tháo xuống, vậy mới có thể bảo đảm một đời bình an.

Thật ra từ bao lâu nay, tôi vẫn luôn cho rằng chú Lê rất nhạt nhẽo trong chuyện nam nữ, nhưng qua việc này, tôi có thể thấy được, thật ra chú ấy vẫn rất coi trọng thứ tình cảm năm xưa với Thẩm Lệ Quyên, bằng không cũng sẽ không mạo hiểm giúp bà ấy.

Có điều chuyện này qua rồi thì vẫn còn một thứ chặn ngang trong lòng chúng tôi, vì từ sau khi những nữ sinh cấp ba kia tự sát, cũng không còn nghe thấy tin tức gì liên quan đến vụ này nữa, ngay cả thi thể của Lương Võ Hồng trong rạp chiếu phim cũng mãi mà không bị người ta phát hiện.

Đến khi rạp chiếu phim đó trang hoàng xong rồi lại khai trương, ba chúng tôi còn cố ý đến phòng chiếu phim số bốn kia để xem phim, nhưng phía sau màn chiếu màu trắng đã không còn gì nữa. Đáng lý ra chuyện này cũng không tính là nhỏ, một khi có người phát hiện thi thể, chắc chắn sẽ bị bên ngoài lan truyền ồn ào huyên náo.

Nhưng thi thể của Lương Võ Hồng cứ im hơi lặng tiếng biến mất như vậy, tựa như trước đó chưa từng xuất hiện. Sau việc này, chú Lê phân tích, chắc hẳn là người bày trận đã chuyển thi thể đi rồi, suy cho cùng mấy học sinh nữ đã chết có ảnh hưởng xã hội rất ác liệt, đoán chừng gã cũng không muốn gây chuyện quá lớn.

Lúc ấy tôi tò mò hỏi chú Lê: "Người như thế nào sẽ có hồn phách không được đầy đủ ạ?"

Chú Lê nghĩ ngợi rồi nói: "Chuyện này có rất nhiều khả năng, có hồn phách không được đầy đủ bẩm sinh, nói trắng ra chính là đồ ngốc, loại người này dù đi đầu thai lại cũng vẫn là đồ ngốc. Hoặc đắc tội với ai rồi bị cao thủ huyền học câu mất một hồn một phách, hoặc có thể là âm hồn bị quỷ sai đánh thì hồn phách cũng không được đầy đủ. Ví dụ như gậy khóc tang của Hắc Vô Thường, theo truyền thuyết âm hồn, bị gậy khóc tang trong tay hắn đánh bị thương thì chỉ cần chuyển thế chắc chắn sẽ là một tên ngốc!"

"Lợi hại như vậy à!" Tôi hơi giật mình nói.

CHƯƠNG

ANH HÙNG CỨU MỸ NHÂN

Tôi đã được chiêm ngưỡng cái gậy của lão Hắc đúng hai lần, không ngờ uy lực lại kinh người như vậy. Có điều nghe chú Lê nói vậy thì làm tôi nhớ tới một việc, mấy ngày trước tôi nhìn thấy chú họ, không phải chú ấy cũng từng bị gậy khóc tang của lão Hắc đánh bị thương à? Chẳng lẽ kẻ luyện hồn ở rạp chiếu phim lần này chính là chú ấy?!

Nếu thật là chú ấy làm… Vậy thì mọi chuyện cũng đều sáng tỏ cả rồi, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao tuy rằng chúng tôi phá hỏng trận pháp luyện hồn, nhưng chú lại không tìm chúng tôi để trả thù. Có lẽ chú còn chưa muốn có xung đột trực diện với tôi, hoặc là chú ấy vẫn chưa biết tôi đã phát hiện ra bí mật của chú…

Một khoảng thời gian sau, rốt cuộc chúng tôi cũng không còn nghe thấy bất kỳ tin tức nào liên quan đến chuyện đó nữa, mà chúng tôi cũng chẳng nhận được công việc lớn gì có thể kiếm tiền. Con người ấy mà, đôi khi rất hèn mọn, lúc có việc làm thì luôn kêu la là quá mệt mỏi, nhưng một khi không có việc làm lại cảm thấy không có tiền vào túi rất khó chịu.

Tối nay ở nhà mãi đúng là chán ngán, tôi bèn lôi Đinh Nhất cùng ra ngoài đi dạo. Nghe nói cách khu chung cư của chúng tôi không

xa có một con phố quán bar, gần đây mới mở một quán bar, vì thế tôi và Đinh Nhất định đi qua xem thử không gian thế nào.

Những người trẻ tuổi như chúng tôi không thể cứ lăn lộn với đồ cổ cả ngày như chú Lê được, sẽ làm hai chúng tôi đều tử khí nặng nề giống như ông già.

Mới vừa quẹo vào phố quán bar, tôi đã bị một tràng tiếng nhạc ầm ĩ hấp dẫn, đi đến nhìn, đúng là quán bar mới mở kia. Thực tế những người như tôi tới bar uống rượu cũng chỉ là làm bộ làm dáng, thử nghiệm cảm giác cuộc sống về đêm như thế nào mà thôi.

Sau khi gọi đại hai chai bia, tôi và Đinh Nhất bắt đầu nói chuyện phiếm. Ai ngờ lúc chúng tôi còn chưa uống được mấy hớp thì đột nhiên nghe thấy phía sau vang lên tiếng ầm ĩ, tôi vừa định quay đầu nhìn thử thì bị một cô gái đâm sầm vào.

Đây là lần đầu tiên tôi dính phải kiểu gặp gỡ hương diễm này, khó tránh khỏi hơi xấu hổ, vừa định nói gì đó để điều tiết không khí thì nghe cô gái trong lòng nói với vẻ sợ hãi: "Giúp tôi với..."

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, phát hiện phía sau cô gái là hai gã đàn ông ngà ngà say, vẻ mặt dâm tà. Lúc này tôi mới nhẹ nhàng đỡ cô gái trong lòng lên, rồi để cô ấy ngồi vào chỗ bên cạnh mình, trấn an: "Không sao rồi, cứ ngồi xuống nghỉ ngơi một lát trước đã."

Hai người đàn ông kia thấy cô gái ngồi vào bàn của chúng tôi thì lập tức đi tới với vẻ giận dữ: "Thằng nhãi, có phải chán sống rồi không? Cướp đàn bà với tụi tao à?"

Tôi gần như bị lời của hai kẻ ngu ngốc này làm cho buồn cười, còn cướp đàn bà? Mẹ nó, định quay phim Yakuza* đấy à? Vì thế tôi khẽ nhướng mắt, sau đó lạnh lùng nói: "Người anh em, giờ là xã hội văn minh, phụ nữ có muốn đi cùng cậu hay không là do phụ nữ tự quyết định, chắc chắn là không cướp được đâu!"

* Yakuza là một thuật ngữ chung để chỉ các nhóm tội phạm có tổ chức tại Nhật. Họ là liên minh truyền thống của các con bạc và thương gia đường phố. Yakuza có lịch sử hàng trăm năm và nhóm mafia hình thành sớm nhất có lẽ là Aizukotetsu-kai ở thành phố Kyoto. Nhóm được thành lập vào những năm 1870.

Một tên hơi béo trong đó cực kỳ không kiên nhẫn nói: “Ít nói cmn lời vô nghĩa đi!” Nói xong thì giơ tay đến muốn xử tôi.

Nhưng tôi chẳng động đậy gì, cứ lạnh lùng nhìn gã như vậy. Không phải tôi cảm thấy gã không dám đánh mình mà là biết có Đinh Nhất ở bên cạnh thì gã sẽ không đánh tôi được! Quả nhiên tiếng “rắc” vang lên, một ngón tay của gã đã bị Đinh Nhất bẻ thành góc chín mươi độ.

Chắc là chuyện xảy ra quá nhanh, tên kia nhìn ngón tay của mình sửng sốt một lúc rồi mới hét thảm thiết: “A…”

“Cút!” Đinh Nhất lạnh lùng nói.

Một thằng nhãi khác rõ là biết điều hơn, không nói câu nào đã đỡ đồng bọn rời đi. Cô gái nhìn thấy hai người kia bị chúng tôi ép bỏ đi rồi mới thở phào: “Thật sự rất cám ơn hai anh.”

Tôi xua tay với cô ấy: “Đừng khách sáo, gặp chuyện bất bình ra tay giúp đỡ ấy mà… Lại nói, ngày thường nào có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân thế này đâu!”

Cô gái nghe thế đỏ mặt nói: “Tình huống kiểu vừa rồi người bình thường có thể trốn đã trốn rồi, các anh đúng là người tốt.”

Tôi nghe mà lòng lâng lâng, vội ho khẽ một tiếng: “Em tới một mình à?”

Cô gái lắc đầu đáp: “Em tới tìm bạn, nhưng các cô ấy nói đổi đến quán karaoke khác hát rồi, vì thế mới định rời khỏi để tìm các cậu ấy, kết quả là gặp phải hai con ma men này.”

Tôi gật đầu nói: “Anh thấy em vẫn nên gọi điện thoại cho bạn, để họ lại đây đón đi, nếu không trễ thế này, một cô bé như em thật sự không an toàn.”

Sau đó chúng tôi cùng chờ bạn của cô ấy đến đây đón, đương nhiên, bạn của cô ấy cũng là một nhóm nữ. Trước khi đi, cô ấy còn cảm ơn chúng tôi rối rít, đúng là làm tôi có cảm giác thành tựu vì hăng hái làm việc nghĩa, do đó tôi vui sướng gọi bartender cho thêm hai ly “Pink Moods”.

Màu sắc của loại rượu này trông rất đẹp mắt, một tầng màu hồng nhạt một tầng màu xanh lam nhạt, vừa thấy là biết cocktail được pha chế với nồng độ cồn không cao. Bây giờ bar cũng rất dễ kiếm tiền, chỉ một ly Pink Moods thế này đã ngốn của tôi sáu mươi tám tệ, uống vào tâm trạng cũng thật sự mang màu hồng nhạt.

Sau khi uống hết ly rượu, tôi nhìn giờ rồi búng tay một cái trước mặt Đinh Nhất nói: “Đi, về thôi.”

Vì khu chung cư cách đây không xa, nên chúng tôi định đi bộ về, thuận tiện cũng làm tan bớt mùi rượu trên người. Nhưng khi hai chúng tôi đi đến một ngã tư thưa thớt người, đột nhiên nghe thấy đằng sau truyền đến một tiếng huýt sáo.

Hai chúng tôi quay đầu nhìn lại, là hai con ma men vừa nãy, chỉ là lúc này bên cạnh bọn họ có thêm sáu bảy người. Đoán chừng là cảm thấy chịu thiệt ở quán bar, nên mới gọi người tới đây chặn đường chúng tôi.

Tên béo kia vừa rồi bại dưới tay Đinh Nhất mà còn dám tới nữa, tôi đúng là bội phục chỉ số thông minh của chúng!

Lúc ấy rượu xông lên đầu, tôi cũng không cảm thấy sợ hãi một chút nào, lạnh lùng nhìn bọn họ chậm rãi đi về phía mình. Thời tôi lên trung học cũng không phải chưa từng đánh nhau, chỉ là lúc ấy xuống tay tàn nhẫn không biết nặng nhẹ, đánh cho đối phương

phải vào bệnh viện. Vì chuyện này mà cha mẹ tôi phải nhận lỗi với người ta mấy lần, thế nên dần dần tôi mới dằn tính, lúc có thể dùng miệng lưỡi thì chắc chắn không dùng tay.

Nhưng xem tình hình trước mắt thì không ra tay không được, vì thế tôi nhìn trái nhìn phải, thấy cách đó không xa có một ống thép ngắn vứt đi nằm lăn lóc trên đất, tôi không thèm nghĩ gì đã đi qua nhặt ống thép đó lên.

Nếu xông đến để đánh nhau, chúng tôi cũng không nhiều lời, những kẻ như chúng đều không phải bọn liều mạng gì cả, khí thế tàn nhẫn hơn một chút cũng đã thắng ba phần rồi.

Đương nhiên, bên chúng tôi tiên phong chủ yếu vẫn là Đinh Nhất, anh ta không nói hai lời đã bước lên, quật ngã hai thằng nhãi xông tới đầu tiên! Còn tôi ở phía sau đánh những kẻ sót lại.

Nhưng đánh mãi đánh mãi, tôi có cảm giác không thích hợp, tuy rằng vừa rồi tôi uống thêm một ly rượu, nhưng nồng độ rượu cũng không cao, đâu thể nào có cảm giác đầu nặng nề người lâng lâng như bây giờ? Hơn nữa trước mắt tôi rõ ràng đã bắt đầu có bóng chồng lên nhau.

CHƯƠNG

CHUYỆN ĐÁNH HỘI ĐỒNG

Lúc này tôi nhìn thấy động tác của Đinh Nhất cũng chậm chạp đi không ít, có mấy lần suýt chút nữa thì bị mấy thằng nhãi kia đánh trúng. Thấy cảnh như vậy tôi thầm hiểu, chúng tôi mắc mưu người ta rồi, ly rượu cuối cùng vừa nãy có vấn đề!

Suy nghĩ cẩn thận điểm này xong, tôi bèn muốn kéo Đinh Nhất bỏ chạy nhanh, nhưng lúc này tôi đã không đi đường nổi, mà Đinh Nhất cũng không chạy được đến đâu, tuy anh ta cố gắng ngăn những gậy gộc đó đánh lên người mình, nhưng vẫn bị trúng vài gậy.

Một thằng nhãi phía trước hung hăng gạt chân khiến tôi té nhào, sau đó giằng lấy thanh thép trong tay tôi xông tới chỗ Đinh Nhất, mà toàn bộ tâm tư của Đinh Nhất đều đặt ở đằng trước, căn bản không thấy được tình hình phía sau.

Tôi thấy thế lập tức loạng choạng đuổi theo, mắt thấy tên kia giơ thanh thép lên muốn đánh vào đầu Đinh Nhất, nếu bị gã đánh trúng, hậu quả nhất định không dám tưởng tượng nổi…

Hết cách, tôi đành phải chạy nhanh tới theo cảm giác, tiếp đó tôi cảm thấy cơn đau dữ dội ở vai trái mình, người lập tức ngã quỵ xuống đất.

Tuy rằng lúc ấy tôi đau muốn chết, nhưng vẫn thoáng an ủi trong lòng, may sao vừa rồi thanh thép kia không đánh vào đầu Đinh Nhất.

Đinh Nhất nhìn thấy tôi bị thương ngã xuống đất, lập tức xoay người quăng một cú đá ngang vào thằng nhãi đánh lén, làm mặt gã đổ máu.

Tuy nhiên hiệu lực của thuốc ngày càng mạnh hơn, Đinh Nhất cũng dần dần không duy trì được nữa, hai chúng tôi sắp bị đánh hội đồng. Nhưng vào lúc này, tôi lại nghe thấy một tiếng hét… Tuy lúc ấy tôi và Đinh Nhất đều có chút mơ mơ màng màng, nhưng vẫn còn chưa hoàn toàn hôn mê.

Tôi gắng sức ngẩng đầu nhìn sang, muốn xem thử là ai đã cứu mình, nhưng vì bả vai quá đau đớn, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy nửa người dưới của người kia, nhưng tôi chỉ cần liếc mắt đã nhận ra ông ấy, vị đại hiệp từ trên trời giáng xuống này lại là chú họ!!

Cuối cùng tôi và Đinh Nhất không chống đỡ nổi thuốc, cả hai đều ngất tại chỗ…

Chờ khi tỉnh lại, chúng tôi đã nằm trong một phòng bệnh trắng xoá, tôi cố gắng xoay đầu, lại cảm thấy cổ mình cứng đờ.

“Đừng lộn xộn, xương bả vai của anh bị gãy xương rồi!” Một giọng nói sắc sảo vang lên bên tai.

“Vai… Xương bả vai cũng có thể gãy à?” Tôi nói mà không dám tin.

Lúc này một khuôn mặt đeo khẩu trang vươn đến trước mặt tôi: “Không ai nói giỡn với anh, đừng cử động lung tung đó!”

Hoá ra là cô y tá, xem ra đúng là tôi gãy xương phải vào viện rồi. Lúc này tôi chợt nhớ tới Đinh Nhất, vì thế vội hỏi y tá vẫn

đang bận rộn bên cạnh mình: “Đúng rồi, bạn của tôi đâu? Chính là người được đưa vào bệnh viện cùng với tôi đấy?”

Y tá hơi sửng sốt, sau đó nhún vai đáp: “Lúc ấy chỉ có một mình anh được đưa vào mà?”

Tôi vừa nghe thì ngẩn ra, sau đó lập tức sốt ruột nói: “Người đưa tôi vào bệnh viện đâu?”

Đang nói chuyện, tôi nghe thấy tiếng mở cửa, y tá chỉ về phía cửa đáp: “Người đưa anh vào bệnh viện tới rồi kìa.”

Lúc này, giọng nói quen thuộc vang lên: “Tỉnh rồi à?”

Y tá gật đầu nói: “Mới tỉnh, vừa tỉnh lại đã tìm anh đấy.”

Tôi nghe thấy tiếng Đinh Nhất, lập tức muốn ngẩng đầu lên nhìn anh ta, lại nghe y tá hung dữ quát lớn: “Đã bảo anh đừng cử động mà! Sao anh cứ không nghe lời thế hả? Tôi thấy hiệu lực của thuốc tê còn chưa hết mà, bằng không bảo anh cử động thì anh cũng chẳng động được!”

Tôi xấu hổ đáp: “Xin lỗi… Tôi vẫn còn chưa quen lắm.”

Chờ sau khi y tá rời đi, Đinh Nhất mới đi đến cạnh tôi, tôi thấy anh ta lông tóc không tổn hao gì, tức thì trong lòng như có một vạn con ngựa chạy qua… Không phải, rõ ràng tôi nhìn thấy anh ta bị đánh mấy cái mà, sao cuối cùng lại là anh ta đưa tôi đến bệnh viện mà mình lại không bị gì chứ?

“Cảm thấy thế nào rồi?” Đinh Nhất cúi xuống nói.

Tôi thở dài: “Vẫn khoẻ, anh không sao chứ? Tôi thấy anh cũng ăn mấy cú mà?”

Đinh Nhất cười nói: “Đó đều là vết thương ngoài da thôi, hai ngày là khỏi rồi, cậu đã chắn giúp tôi cú lợi hại nhất, kết quả còn đánh vào xương bả vai của cậu.”

Tôi gật gù đáp: “Cũng may anh không sao, bằng không sẽ chẳng

có ai đưa chúng ta đến bệnh viện. Đúng rồi, trước lúc tôi ngất đi… hình như nhìn thấy một người.”

“Cậu nói chú họ của cậu?”

“Anh cũng nhận ra là chú ấy à?”

Đinh Nhất gật đầu: “Trước khi ngất đi, tôi thấy một bóng người, chắc là chú ấy, nhưng chờ khi tôi tỉnh lại thì xung quanh lại chẳng có ai cả…”

“Anh hôn mê bao lâu thì tỉnh?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Đinh Nhất nghĩ ngợi rồi đáp: “Chừng chưa tới hai mươi phút!”

Tôi nghe thế không khỏi tán thưởng từ đáy lòng: “Đúng là thể trạng tốt mà!”

Lúc này cửa lại bị gõ vang, chú Lê đi từ ngoài vào, vừa đi vừa nói: “Cuối cùng thằng nhóc nhà cháu cũng tỉnh rồi, chú còn tưởng cháu phải ngủ mấy ngày mấy đêm đấy chứ? Chú nói chứ, sau này ít tới những chỗ như quán bar sàn nhảy đi, chú bảo, từ xưa đến nay chỗ ăn chơi đàng điếm kiểu thế sẽ chẳng có chuyện gì tốt đâu, biết chưa!”

“Gì chứ, chúng cháu đây là gặp chuyện bất bình, bị người ta trả thù thôi được không?” Tôi bất mãn.

Ai ngờ chú Lê lại tức giận nói: “Vậy càng thảm hại hơn, đây là kết cục của việc xen vào chuyện người khác, một cô gái dám một mình đến quán bar, nên biết trước sẽ gặp được tình huống thế nào, coi như không bị người ta chuốc rượu sàm sỡ, thì cũng là các cô ấy không biết tự ái!”

Tôi vừa nghe thì không nhịn được chế nhạo: “Chao ôi! Ông chú còn biết cái gì là chuốc rượu sàm sỡ cơ à?”

Chú Lê bĩu môi nói: “Có gì mà không biết? Chú lại không phải kẻ mù thông tin trên mạng?! Còn cháu đó, có sức ở đây ba hoa với

chú, xem ra bả vai hết đau rồi đúng không?”

Tôi cười khan mấy tiếng: “Cũng không phải thế, cô y tá bảo vì hiệu quả của thuốc tê vẫn chưa hết ấy mà.”

“Không ngờ thằng nhóc cháu còn biết đánh nhau đấy?! Đáng tiếc là kỹ thuật chẳng ra sao, bị đánh phải vào viện!” Chú Lê cười nhạo.

Tôi nghe thế rất không phục nói: “Không phải nhé! Nếu không phải lúc ấy chúng cháu uống phải ly rượu có vấn đề, trúng trò hạ lưu của những kẻ đó, thì hai đứa đánh một đám cũng không thua được đâu! Đúng rồi, sau đó chuyện này xử lý thế nào?”

Chú Lê giơ tay nhún vai: “Không có sau đó, Đinh Nhất đưa cháu vào bệnh viện rồi gọi cho Bạch Kiện, kết quả khi người của cậu ta đến hiện trường thì trừ mặt đất đầy máu ra thì không tìm được gì cả.”

“Vậy quán bar mà trước đó chúng cháu đến thì sao? Có điều tra ra ai bỏ thuốc chúng cháu không?” Tôi tiếp tục truy hỏi.

“Chắc hẳn là gã bartender kia, vì khi cảnh sát tìm đến, gã bartender đêm hôm đó không còn đi làm, hơn nữa cũng không để lại cách liên lạc gì…” Chú Lê nói.

CHƯƠNG

QUANG VINH BỊ THƯƠNG

Xem ra người lúc ấy cứu tôi là chú họ, nhưng sau khi tôi và Đinh Nhất ngất đi, đã xảy ra chuyện gì đó mà chúng tôi không viết. Nếu đúng như lời chú Lê vừa nói, chỗ hiện trường có vết máu, nhưng trên người tôi và Đinh Nhất đều không có vết thương hở, vậy chứng minh những vết máu đó là của đám nhãi ranh kia.

Xem ra hoặc là chú họ không ra tay, mà đã ra tay là lấy mạng người! Trên thực tế, đây là chuyện tôi không muốn nhìn thấy nhất, bởi vì dưới cái nhìn của tôi, chuyện đêm qua còn chưa đến mức phải lấy vài mạng người, nên sau đó tôi vẫn luôn âm thầm yên lặng cầu nguyện, hy vọng mấy kẻ đó đều còn sống.

Người ta thường nói thương gân động cốt nằm một trăm ngày, huống chi tôi còn bị thương ở xương bả vai chứ? Lúc lão Triệu tới thăm đã từng cười nhạo tôi không chỉ một lần rằng: “Em biết không, gãy xương bả vai chỉ chiếm 0.2 phần trăm so với gãy các bộ phận khác trên cả cơ thể, xác suất nhỏ như vậy mà em cũng có thể dính trúng à? Ha ha… Ha ha…”

Lúc này là biết ngay ai thân ai sơ, Chiêu Tài lườm lão Triệu rồi nói: “Anh có thể đừng đứng đây nói mát nữa được không, đi tìm hiểu tình hình với bác sĩ đi, đồ bảo hộ này phải mang tới khi nào

đây!”

Lão Triệu vừa nghe thế thì nhanh chóng gục đầu xuống đi ra ngoài tìm bác sĩ.

Tôi cười ha hả nói: “Vẫn là chị thân với em nhất mà!”

Kết quả chị ấy lập tức xụ mặt xuống quở trách tôi: “Có phải em bị ngốc hay không? Còn gặp chuyện bất bình à? Bây giờ bả vai bị người ta diệt đẹp rồi nhỉ?!”

“Nào có nghiêm trọng như chị nói vậy đâu! Chỉ là nứt xương nhỏ thôi…” Tôi hơi đuối lý nói.

Kết quả Chiêu Tài vẫn dạy bảo tôi không dứt: “Cha mẹ không còn nữa, không ai quản em có phải hay không?”

“Đương… Đương nhiên không phải, không phải còn có chị à?” Tôi nhìn ra chị ấy tức giận thật, đành phải da mặt dày dỗ dành.

Câu này làm Chiêu Tài vừa lòng, chị ấy gật đầu nói: “Em đã biết còn có chị à? Vậy thì lời chị nói em phải nghe! Còn anh hùng cứu mỹ nhân? Có thời gian thì đi làm quen lấy một cô bạn gái đứng đắn không được à? Lúc nào vai tốt lên thì đi xem mắt cho chị!”

“A! Không phải chứ, bà chị ruột thịt của em ơi! Em đây sắp thành thương binh hạng nhì rồi, đi xem mắt cho ai xem chứ?” Tôi sốt ruột nói.

Kết quả Chiêu Tài banh mặt nói: “Chuyện này không cần em lo, đến lúc đó nghe theo chị sắp xếp là được!”

Tôi thầm cười khổ, không ngờ mình vậy mà cũng có thể trà trộn vào đội ngũ thanh niên đi xem mắt…

Tôi bị thương lần này đúng là làm chậm trễ rất nhiều chuyện, chú Lê đã vì tôi mà từ chối vài vụ làm ăn. Đương nhiên, chủ yếu là không có tôi, chú cũng không tự nhận được… Mỗi khi tưởng tượng đến những món tiền tới tay rồi lại bay đi như vậy, tôi đau

đớn vô ngần, hối hận không kịp với hành động trẻ con đêm đó.

Nhưng tôi cũng không hối hận vì cứu cô gái kia, mà hối hận vì kinh nghiệm của mình quá ít mới để bị trúng kế. Cho dù về sau gặp lại chuyện thế này, chắc chắn tôi vẫn sẽ ra tay cứu giúp. Rốt cuộc cũng chỉ là chuyện lớn không lớn, nhỏ cũng không nhỏ, nếu tối hôm đó chúng tôi không giúp cô gái kia, để mặc cô bé bị hai con ma men kia mang đi, hậu quả chắc hẳn cũng đáng sợ tương tự.

Nên tôi đây cũng xin khuyên các cô gái một thân một mình đến quán bar tìm say, nếu trong lòng thực sự có chuyện gì không thoải mái, vậy đừng ngại hẹn vài chị em tốt bên cạnh mình đến nhà, mua một ít gà rán, thêm một hai chai bia, tâm sự, uống ít rượu, xả hết cảm xúc mù mịt trong lòng ra… Đây mới là cách giải quyết an toàn, chứ không phải một thân một mình ra ngoài tìm say, bởi vì ai cũng không biết khi mình uống xỉn rồi thì sẽ bị để ý thế nào đâu…

Một ngày sau khi tháo thiết bị bảo hộ, tôi cảm thấy người thoải mái hơn rất nhiều, nhưng bác sĩ lại liên tục cảnh báo: “Trong mấy tháng này không được dùng sức quá lớn, càng không được tham gia đánh nhau hội đồng gì nữa!”

Lúc ấy mặt già của tôi đỏ lên, vội gật đầu nói: “Vâng, vâng, tôi nhớ mà, nhớ mà…”

Vì chuyện này mà chú Lê đã từ chối mấy vụ làm ăn, kết quả đợi sau khi tôi xuất viện, trái lại chẳng có vụ nào tìm tới nữa, có điều chú Lê nói như vậy cũng tốt, trước tiên cứ để bả vai tôi lành hẳn rồi nói sau!

Vì thế trong thời gian đó, mỗi ngày tôi đều giống như kẻ ăn chơi trác táng, ngày nào cũng đá dế chọi chim rồi dắt chó đi dạo, chú Lê cũng ngày ngày làm đồ bổ cho tôi ăn bồi dưỡng sức khoẻ, kết quả chưa tới mấy ngày mà cân nặng của tôi đã tăng lên vèo vèo.

Hôm nay sau khi tôi dắt chó đi dạo về thì đến thẳng nhà chú Lê, chú ấy nói buổi trưa sẽ làm canh xương heo, bảo tôi qua sớm để uống. Kết quả khi tôi mới vừa quẹo vào ngõ nhỏ nhà chú thì nhìn thấy một bà cụ tầm năm, sáu mươi tuổi đang run rẩy trước cửa nhà chú Lê.

Trong tay bà cụ nắm chặt một cái túi vải bố nhỏ, dáng vẻ muốn vào mà không dám, như là gặp chuyện gì khó xử… Vì thế tôi bèn đến gần nói: "Dì ơi, dì có chuyện gì thế ạ?"

Bà cụ nghe tôi hỏi vậy thì cười lấy lòng: "Chàng trai, cậu quen Lê đại sư à?"

Tôi gật đầu nói: "Quen ạ! Dì có chuyện gì thì cứ đi vào nói đi ạ!"

Kết quả bà cụ lại lộ ra vẻ mặt khó xử: "Tôi biết Lê đại sư rất khó mời, tôi cũng nghe một người thân ở gần đây nhắc đến nên mới biết bản lĩnh của ông ấy, chỉ là không biết ông ấy có thể giúp cho bà già lớn tuổi cô đơn này một chuyện hay không…"

Tôi nghe thế thì không nói thêm gì nữa, mà trực tiếp đẩy cửa ra, mời bà cụ vào.

Vừa vào cửa, tôi đã thấy chú Lê và Đinh Nhất đang bưng đồ ăn từ trong phòng bếp ra! Họ nghe tiếng mở cửa nên quay đầu nhìn, trông thấy bên cạnh tôi còn đứng một người nữa.

Chú Lê đặt nồi canh về lại trên bếp, sau đó rửa tay rồi bước ra: "Bà chị, không biết chị tìm tôi có chuyện gì?"

Bà cụ nghe thế vội mở túi vải bố trong tay ra nói: "Ông là Lê đại sư chăng, tôi nghe người ta nói ông rất lợi hại, nhà ai có người thân không tìm thấy chỉ cần mời ông ra tay, nhất định có thể tìm về được, tôi cầu xin ông, giúp tôi tìm lại đứa con gái số khổ đi!"

Bà cụ nói xong định quỳ xuống, tôi biết chú Lê kiêng kỵ nhất cái

này, vì thế lập tức nhanh tay nhanh mắt nâng bà cụ dậy: “Ôi chao, dì nhanh dậy đi! Chúng cháu không nhận nổi lễ lớn như vậy đâu!”

Chú Lê thấy thế bèn đi qua kéo tay bà cụ, đỡ bà đến ghế đá ở một bên, nói: “Đúng vậy, bà chị à, chị có việc cứ nói, mình đừng như vậy được không...”

Lúc này tôi mới nhìn thấy trong túi vải bố của bà cụ hoá ra là một xấp tiền, chắc có cỡ bốn năm ngàn, nhưng mà màu sắc mới cũ khác nhau, hẳn là do bà tích cóp lại từng chút một.

Tôi thấy sau khi ngồi xuống, cảm xúc của bà cụ không còn kích động như vừa rồi nữa, vì thế chạy vào phòng rót ly trà cho bà, để bà bình tĩnh một chút, kể lại chuyện cho rõ ràng.

Bà cụ này họ Hoàng, là người Thẩm Dương, con gái của bà tên Cao Diễm Bình, năm nay ba mươi lăm tuổi, mười lăm năm trước đi xuất khẩu lao động ở Hàn Quốc thì mất tích.

CHƯƠNG

CON GÁI BÁO MỘNG

Lúc Cao Diễm Bình đi đã kết hôn, lại còn có một con trai chưa đầy hai tuổi. Nếu không phải vì điều kiện nhà chồng của Cao Diễm Bình không tốt, vì kết hôn mà nợ một đống, chị thật sự không nỡ rời xa con trai mình ra nước ngoài làm công nhân.

Chẳng qua năm đó chị chỉ ký hợp đồng hai năm với công ty xuất khẩu lao động, nên dựa theo quy định trên hợp đồng, Cao Diễm Bình làm việc ở Hàn Quốc hết hai năm là có thể về nước.

Lúc ấy chị nghĩ mình chỉ cần ra nước ngoài làm hai năm, ít ra cũng có thể để dành được ba bốn mươi vạn mang về, đến lúc đó mọi vấn đề khó khăn đều sẽ được giải quyết. Vì thế, chị mới huy động nguồn lực của cả nhà gom đủ sáu vạn phí thủ tục để nộp cho công ty xuất khẩu lao động, một thân một mình đi Hàn Quốc.

Nhưng từ đó về sau, Cao Diễm Bình mất hẳn liên lạc với gia đình. Thời gian đầu, chồng của Cao Diễm Bình có gửi thư cho vợ thông qua công ty xuất khẩu lao động, nhưng lần nào cũng không nhận được hồi âm của Cao Diễm Bình.

Mới đầu, công ty còn giải thích là vì những thư từ này đều nhờ người mang sang Hàn Quốc rồi, nhưng thời gian gấp gáp, Cao Diễm Bình không rảnh viết hồi âm. Tuy rằng lý do này hơi miễn

cưỡng, nhưng đến cùng người nhà của Cao Diễm Bình không hiểu biết tình hình bên Hàn Quốc cho lắm, bọn họ nói cái gì thì nghe cái đó.

Tuy nhiên đến tháng thứ bảy sau khi Cao Diễm Bình rời nhà đi Hàn Quốc làm công nhân, công ty xuất khẩu lao động đột nhiên điện thoại tới nói, lúc Cao Diễm Bình ở Hàn Quốc vì thao tác không đúng nên bị máy móc trong nhà máy giật điện chết rồi.

Chuyện này chính là tin dữ động trời đối với cả nhà bà cụ Hoàng. Dù thế nào, bà cũng không dám tin một người đang sống sờ sờ cứ thế mà mất đi. Nhưng bởi vì đây là tranh chấp lao động xuyên quốc gia, nếu gia đình họ muốn đi Hàn Quốc thưa kiện nhà máy của đối phương, chắc chắn sẽ đòi hỏi một khoản phí rất lớn.

Đối với người nhà Cao Diễm Bình, nếu nhà họ có thể bỏ một khoản tiền như vậy thì căn bản không cần Cao Diễm Bình đi Hàn Quốc làm công nhân làm gì!

Chuyện phát triển đến cuối cùng, ngay cả thi thể của Cao Diễm Bình họ cũng không nhận về được, chỉ có thể để bị hoả táng ở Hàn Quốc.

Lúc trước, khi Cao Diễm Bình ký hợp đồng lao động, trong đó có một mục chỉ ra rõ ràng, nếu bên A có bất kỳ sự cố ngoài ý muốn nào ở Hàn Quốc, tất cả mọi trách nhiệm phải do bên A tự gánh chịu. Bởi vậy công ty xuất khẩu lao động từ chối trả chi phí cho người nhà đến Hàn Quốc nhận lại tro cốt, chỉ có thể để nhà họ tự gánh vác.

Mà bên Hàn Quốc lại yêu cầu là người thân trực hệ mới có thể nhận tro cốt của Cao Diễm Bình, nên cuối cùng chồng của Cao Diễm Bình nghĩ rằng: Dù sao người cũng không còn sống! May thay, không cần tro cốt, như vậy còn có thể tiết kiệm một khoản tiền không nhỏ.

Tuy bà cụ Hoàng thầm muốn đi nhận tro cốt của con gái mình về, đáng tiếc là bản thân bà lại không có khoản tiền đó, cũng không có khả năng một thân một mình đi Hàn Quốc. Hơn nữa chồng của bà chết sớm, trừ Cao Diễm Bình còn có một người con trai nhỏ, lúc ấy đang học cấp hai, căn bản không thể bỏ nhà đó mà đi được.

Lại nói, đừng nói là đi Hàn Quốc, cho dù bảo bà đi ra khỏi tỉnh bà cũng không biết nên đi như thế nào! Cuối cùng chuyện này cũng chỉ có thể cứ thế, chẳng giải quyết được gì…

Mười lăm năm trôi nhanh, bà cụ Hoàng đi theo con trai đến chỗ chúng tôi định cư. Mà con trai của Cao Diễm Bình cũng đã lên cấp ba, hộ khẩu của chị cũng bị gạch bỏ vì chồng muốn tái hôn. Người duy nhất nhớ chị mãi không quên chỉ còn một mình bà cụ Hoàng, bởi vì từ đầu đến cuối bà vẫn cảm thấy năm đó con gái mình chết không rõ ràng.

Nhưng theo từng năm bà cụ Hoàng già đi, bà cũng hiểu đây chỉ là một chấp niệm trong lòng mình thôi, cũng không quá cưỡng cầu. Nhưng ai biết đâu nửa tháng trước đây, bà đột nhiên mơ thấy Cao Diễm Bình khóc lóc nói với mình rằng, chị muốn về nhà, rằng chị ở một nơi vừa ướt vừa lạnh…

Bà cụ Hoàng bừng tỉnh từ trong mộng, phát hiện trước mắt đã giàn giụa. Ban đầu bà cho rằng đây chỉ là vì mình quá mức thương nhớ con gái mà nên, nhưng sau đó bà lại liên tục nằm mơ thấy cùng một giấc mơ, Cao Diễm Bình cũng chỉ nói cùng một câu: "Mẹ… Con muốn về nhà, giờ con ở một nơi vừa ướt vừa lạnh…"

Người già vốn dĩ rất tin quỷ thần, hơn nữa nếu chỉ một lần hai lần có thể nói là trùng hợp, nhưng mấy ngày liền đều mơ thấy cùng một giấc mơ, bà cụ Hoàng cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Vì thế bà nhờ người hỏi thăm, xem có cao nhân "thông linh" nào giải mộng cho mình một chút được không, xem thử rốt cuộc là con gái có ý gì? Nhưng mà tìm tới tìm lui, những người có thể "thông linh" đó đều nói không khác gì nhau mấy, ý đều là Cao Diễm Bình muốn về nhà, hơn nữa thi thể của chị ấy cũng không biết vì nguyên nhân gì mà chưa bị hoả táng.

Bà cụ Hoàng nghe thấy hài cốt của con mình vẫn còn thì muốn đưa chị từ Hàn Quốc về, vì thế bà còn từng đi tìm con rể của mình, nhưng câu trả lời lại là anh ta cũng hết cách.

Thái độ của anh ta rất rõ ràng: "Trước tiên không nói chi phí đi Hàn Quốc lấy hài cốt về tốn kém bao nhiêu, vấn đề chủ yếu là ai mà biết hài cốt ở đâu chứ? Bây giờ ai cũng không nói rõ được vấn đề này hết! Hơn nữa công ty xuất khẩu lao động trước đây cũng đã đóng cửa từ lâu rồi, một câu tiếng Hàn chúng ta cũng không biết nói mà muốn đi tìm xác? Đây là chuyện quá không thực tế?!"

Con trai của Cao Diễm Bình tuy đồng ý lấy hài cốt của mẹ về, nhưng cậu ấy không có tiền! Ông già của cậu không chi tiền, một học sinh như cậu nào có nhiều tiền như vậy chứ? Tuy rằng cậu không có chút ấn tượng nào với mẹ, nhưng cậu vẫn hy vọng có thể đưa người gọi là "Mẹ" kia từ dị quốc tha hương trở về.

Còn con trai của bà cụ Hoàng, em trai của Cao Diễm Bình, cũng đã là cha của hai đứa trẻ, áp lực sinh hoạt của một gia đình đã rất lớn, anh ta cũng thật sự không lấy đâu ra tiền dư để hoàn thành tâm nguyện này của mẹ già.

Cuối cùng một người thân thích của bà cụ Hoàng nói, chỗ mình ở có một vị Lê đại sư rất giỏi, chuyên giúp tìm kiếm hài cốt của người thân, chỉ là thu phí khá cao, không phải gia đình bình thường có thể gánh nổi.

Vì thế lúc này mới có cảnh bà cụ Hoàng ngượng nghịu bồi hồi

trước cửa nhà chú Lê mà mới rồi tôi nhìn thấy, túi vải bố trong tay bà có bảy ngàn tệ, trong đó năm ngàn là do bà tích cóp lại, còn hai ngàn kia là cháu ngoại bà dùng toàn bộ tiền mừng tuổi để dành mấy năm nay ra, vậy mới gom được một chút tiền như thế.

Ba chúng tôi nhìn chút tiền trong túi vải bố của bà cụ Hoàng, lòng rất hụt hẫng, nếu việc này đúng như lời bà cụ là xảy ra ở Hàn Quốc, vậy chỉ với chút tiền này thì đừng nói là ba người, dù chỉ một người đi cũng không đủ để trả chi phí đâu!

Trước đây chúng tôi cũng từng làm vài chuyện không lấy tiền, nhưng mấu chốt là ít nhất cũng không thể tự bỏ tiền ra! Nhưng bà cụ Hoàng này lại thực sự quá đáng thương, con gái vừa đi là đi liền mười lăm năm, sống không thấy người, chết không thấy xác…

Bà cụ Hoàng thấy chúng tôi không nói gì, đoán là cũng biết vài đồng tiền này thật sự quá ít. Cuối cùng đành phải lẩm bẩm: “Tôi cũng biết chút tiền ấy thật sự quá ít… Nhưng tôi thật sự không còn nhiều tiền hơn…”

CHƯƠNG

DAO PHAY ĐOẠT MẠNG

Chú Lê thấy bà lão lại muốn kích động, vội trấn an: “Bà chị, không phải chúng tôi không muốn giúp, nhưng đây là tìm xác xuyên quốc gia, nếu bên kia không có người quen giúp đỡ, chúng tôi đến đó cũng không biết có ích gì không!”

Tôi cũng thở dài, điều chú Lê nói là sự thật, mặc dù trước đó chúng tôi nhận không ít vụ tìm xác xuyên quốc gia, nhưng đó là do có người bên đó dẫn đường, nếu không chúng tôi chẳng nói được tiếng địa phương, đi với không đi cũng như nhau!

Cuối cùng chú Lê thấy bà ấy đáng thương nên đồng ý đến nhà xem qua, có khả năng âm hồn của Cao Diễm Bình vẫn ở trong nhà chưa đi, nên bà lão mới gặp ác mộng.

Vì bà Hoàng thường xuyên mơ thấy con gái, cho nên chúng tôi quyết định buổi tối sẽ đến nhà bà ấy xem thử. Trước đó chú họ đã dạy tôi cách để không nhìn thấy âm hồn, tôi đã bảo Đinh Nhất làm giúp, không biết có tác dụng hay không, tối nay coi như để thử xem sao.

Lần đầu dùng kính nên tôi cảm giác rất lạ, có lẽ do tác dụng tâm lý nên tôi thấy hơi khác trước kia. Đinh Nhất thấy tôi ra đến cửa vẫn tạo dáng trong gương thì chế giễu tôi đeo kính lên có cảm

giác nhã nhặn bại hoại…

Lúc ra cửa, tôi cố ý lấy kính xuống nhìn xung quanh, nhưng không thấy có gì thay đổi, cũng không khác gì so với đeo kính, thế là tôi lại hậm hực đeo lên. Vì là kính không độ nên ban đêm đeo cũng không ảnh hưởng đến thị lực, đeo vào vẫn rất thoải mái.

Lúc chúng tôi đến nhà bà Hoàng, bà đã chờ sẵn dưới lầu, sau khi vào nhà chúng tôi mới biết bà ấy sống một mình.

"Bà chị, tôi nghe nói chị có con trai mà? Sao không ở cùng họ?" Chú Lê nghi ngờ hỏi.

Bà Hoàng thở dài: "Nhà của nó nhỏ, giờ lại có thêm người, nên tôi chuyển ra ngoài thuê phòng ở."

Tôi không khỏi bận lòng: "Vậy một mình dì ăn ngủ ra sao? Nếu có chuyện gì, cũng không ai biết."

Bà Hoàng cười nói: "Không sao, ngày nào con tôi cũng mang đồ ăn đến, tôi tự hâm nóng lại là được."

Nghĩ cũng đúng, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, không ở cùng không có nghĩa là con trai con dâu không hiếu thuận. Nhưng trước khi đến, chúng tôi đã từng nghi ngờ con gái bà Hoàng có phải đã ở lại trong phòng mẹ mình không?

Nhưng phòng này là phòng thuê, đáng lý ra Cao Diễm Bình không thể biết đến căn phòng này! Chẳng lẽ hồn phách có thể tự mình tìm đường ư? Tôi nhìn bày biện trong phòng, có thể thấy bà Hoàng là người rất tiết kiệm, có nhiều thứ đã dùng nhiều năm.

Chú Lê lấy la bàn đi xung quanh, xem trong phòng có âm hồn gì không, nhưng kim la bàn không hề nhúc nhích, giống như không có chút âm khí nào.

Thấy chú ấy không có kết quả gì, tôi nhìn quanh rồi hỏi bà Hoàng: "Ở đây có thứ gì liên quan đến con gái dì không?"

Bà Hoàng nghĩ một chút rồi nói: "Mọi người chờ chút..." Bà ấy đi vào phòng cầm một thứ ra, nhìn kỹ thì ra là một tờ giấy khen học sinh giỏi. Nhưng nhìn bên trên hình như có dấu nước, có lẽ trước đó đã bị ướt.

"Đây là giấy khen lúc con gái tôi học cấp hai, trước đó nhà bị dột nên tôi phải dán lại, đây là kỷ niệm duy nhất nó để lại! Khi còn nhỏ, con gái tôi học rất giỏi, nhưng vì trong nhà lúc đó chỉ có thể chu cấp cho một đứa đi học, nên Tiểu Bình học đến cấp hai thì nghỉ học đi làm." Bà Hoàng đau thương nói.

Chú Lê đột nhiên nghĩ ra một chuyện: "Bà chị, chị chuyển đến đây bao lâu thì bắt đầu gặp giấc mơ kia?"

Bà Hoàng nói: "Chắc khoảng một tháng..."

"Vậy tấm giấy khen này cầm về đây lúc nào?" chú Lê lại hỏi tiếp.

Bà Hoàng nhướng mày: "Cũng khoảng một tháng!"

Chú Lê đập tay nói: "Được, tìm ra vấn đề rồi!" Nói xong chú ấy cầm tờ giấy khen trong tay bà Hoàng đưa cho tôi nói: "Cháu thử xem!"

Tôi đưa tay định cầm lấy, nhưng vừa chạm vào đột nhiên bàn tay truyền đếm cảm giác bỏng rát, tôi vung tay lên theo bản năng khiến tờ giấy khen rơi ra ngoài.

Thường thì dưới tình huống này Đinh Nhất sẽ đón tờ giấy đó, nhưng hôm nay anh ta lại đứng sau lưng chú Lê, không kịp ra tay, cuối cùng mọi người đành nhìn tờ giấy khen rơi trên đất...

Lúc đó tôi giơ tay nhìn lại, thấy đầu ngón tay có dấu vết bị bỏng như bàn ủi nung đỏ chạm vào, vô tội nói: "Vừa rồi thật ngại quá, mọi người nhìn tay tôi xem, không ngờ thứ này lại nóng như thế!"

Chú Lê nghi ngờ nhặt tờ giấy khen dưới đất lên, nhìn xung

quanh nói: “Không có gì! Thứ này sao lại làm cháu bỏng được?”

“Chú nhìn tay cháu xem, đây chính là bị bỏng mà!” Tôi nói.

Ba chúng tôi đều mải xem tay tôi và tấm giấy khen, nên không ai chú ý đến sự thay đổi của bà Hoàng… Trong lúc bọn họ đang kiểm tra vết thương trên tay tôi, tôi có cảm giác sau lưng gió lạnh vù vù…

Đôi khi ý thức về nguy hiểm của con người rất thần kỳ, lúc đó tôi cảm thấy toàn bộ lông tơ trên người đều dựng đứng, bản năng khiến tôi quay đầu nhìn lại, bà Hoàng mới vừa nãy vẫn còn là một bà lão với gương mặt hiền lành, lúc này mặt mày dữ tợn, tay cầm dao phay lao thẳng đến chỗ tôi…

“Bà định làm gì!” Tôi hét lớn, lui ra sau theo bản năng, may là tôi phát hiện sớm, nếu không đến mình chết thế nào cũng không biết!

Thấy tôi hét lên, chú Lê và Đinh Nhất cũng nhìn thấy cảnh này, ba chúng tôi vội vàng lùi về phía cửa, vì dù sao đối phương cũng là một bà lão, nếu ra tay mạnh quá có khi sẽ giết chết bà ấy, mà không làm gì thì chắc chắn bị chém, nên ba người đàn ông bây giờ chỉ có thể chạy về phía sau.

Chú Lê vừa lùi vừa nói: “Bà chị, chị làm gì thế! Có gì từ từ nói!”

Khuôn mặt bà Hoàng âm u, giọng nói trầm thấp: “Các người làm hỏng giấy khen của tôi! Các người đều phải chết!”

Chú Lê nghe xong cũng chẳng hiểu chuyện gì: “Không phải! Bà quên là chúng tôi đến đây làm gì à? Là bà mời chúng tôi đến, để chúng tôi giúp bà tìm con gái! Đồ bị hỏng thì chúng tôi sẽ giúp bà dán lại! Bà đừng… đừng xúc động!”

CHƯƠNG

OÁN KHÍ BỨC NGƯỜI

Bà Hoàng vẫn không chịu buông tha cho chúng tôi, xui xẻo là phòng bà lão này không lớn, chúng tôi chạy cũng chỉ chạy xung quanh phòng.

"Chú Lê, bà lão này lạ lắm! Chú thử lấy la bàn ra xem đi, trên người bà ấy có phải có thứ gì đó không!" Tôi hổn hển nói

Chú Lê lấy la bàn ra, mặt biến sắc, la bàn vừa rồi không hề phản ứng giờ kim chuyển động không ngừng!

"Hỏng rồi! Chúng ta trước đó cho rằng âm hồn của Cao Diễm Bình ẩn trong phòng này, bây giờ xem ra thứ kia đã bám trên người bà lão rồi!" Chú Lê lấy một lá bùa vàng ra, sau đó cắn tay lấy máu viết phù chú, muốn dán lên người bà Hoàng.

Nhưng chú ấy vừa giơ tay ra, bà Hoàng đã chém con dao đến trước mặt, chú ấy đành rút tay về, nghĩ mà kinh nói: "Thân thủ này cũng quá nhanh rồi!"

Tôi thấy nếu tiếp tục như vậy cũng không còn cách gì, nên nghĩ thử bỏ mắt kính xuống xem trong phòng này có thứ gì… Không ngờ vừa bỏ xuống liền thấy một cô gái người đỏ chóe bám chặt trên lưng bà Hoàng!

Tôi hoảng sợ chỉ về phía sau bà Hoàng nói: "Bà ấy… sau lưng bà

ấy có một cô gái không mặc quần áo!”

“Chắc chắn là Cao Diễm Bình!” Chú Lê vội nói.

Bà Hoàng nghe chú Lê nói thế, đột nhiên trợn mắt nói: “Ông là ai? Sao ông biết tên tôi?”

Chú Lê cố gắng cách xa cô ta nói: “Tôi là người mà mẹ cô mời đến nhờ tìm thi thể của cô, vừa rồi chúng tôi không cẩn thận làm hỏng giấy khen của cô cũng là vì muốn tìm cô!”

“Tìm tôi?” Cao Diễm Bình nằm trên lưng bà Hoàng cười lạnh thê lương nói: “Ha ha… bọn họ còn nhớ đến tôi? Chồng tôi gạch tên tôi khỏi sổ hộ khẩu vì muốn tái giá, con tôi không nhớ gì về mẹ nó! Mẹ tôi vì muốn con trai được đi học, nên không cho tôi đi học! Trong mắt họ, tôi như một người vô hình vậy, cho dù có bị người khác hại chết, bọn họ cũng chẳng màng quan tâm!”

“Cô bị hại chết? Nhưng mẹ cô nói cô đi làm ở Hàn Quốc, bị điện trong xưởng giật chết mà!” Tôi giật mình nói.

“Hàn Quốc? Ha ha… Hàn Quốc… Tôi bị công ty lao động đó lừa, tôi bị bọn nó lừa, đừng nói là Hàn Quốc, ngay là tỉnh Liêu Ninh tôi cũng chưa ra…” Cao Diễm Bình lạnh lùng nói.

Lúc này tôi nhìn vết bỏng trên tay mình, sau đó quay đầu hỏi chú Lê: “Đây là chuyện gì? Cháu chưa từng gặp qua tàn hồn có thể làm cháu bị bỏng?”

Chú Lê nói: “Tàn hồn cái rắm! Đây chính là lệ quỷ oán khí ngút trời! Xem thử nếu như không thể nói chuyện, chỉ có thể đánh nát thôi!”

“Như vậy sao được? Bà Hoàng còn muốn tìm con gái mà?” Tôi vội nói.

Chú Lê chỉ Cao Diễm Bình nói: “Bây giờ trong mắt cô ta không có ai là người tốt nữa, đừng nói là mẹ, đến con mình cô ta cũng sẽ

không tha!”

Tôi nghe xong không tự chủ lùi về sau mấy bước, nghĩ thầm không biết đây là tốt hay xấu? Nhưng lúc này muốn giảng đạo lý với cô ta chắc cũng không ý nghĩa gì, nên tôi quay lại hỏi chú Lê: “Vậy chúng ta làm gì tiếp ạ?”

Chú Lê nói: “Chúng ta tách ra chạy theo ba hướng, chú đưa mỗi đứa một cái bùa vàng, tìm cơ hội dán ở phía sau bà ấy là được!”

Tôi hiểu ý chú Lê, chú ấy muốn một người đứng trước thu hút sự chú ý của ma nữ kia, hai người còn lại đứng phía sau tìm cơ hội dán bùa. Nhưng chuyện này nói thì dễ, nhưng làm thì phải là người có thân thủ nhanh nhẹn!

Lúc ba chúng tôi tách ra, không biết có phải vì tôi đã làm hỏng giấy khen của cô ta hay không mà Cao Diễm Bình vẫn cứ đuổi theo tôi mãi.

Chú Lê còn đứng sau chỉ cho tôi chạy về nhà ăn…

Ở đó đúng là rộng, nhưng nhà ăn càng gần thì tôi cảm thấy con dao kia cũng càng gần mình! Đúng lúc tôi thành công dụ cô ta đến nhà ăn thì hai người kia vẫn chưa đến, chỉ có mình tôi với bà Hoàng bị lệ quỷ nhập chạy quanh bàn ăn.

Tôi chạy không ra hơi, còn liên tục nói lý với cô ta, mặc dù cô ta chẳng lọt tai câu nào. Ai ngờ vừa nói thì tôi không ngờ lại bị vấp vào một cái ghế, lúc này tôi đã mệt quá rồi, nên ngã luôn xuống đất.

Mắt thấy con dao phay đã đến trước mặt mình rồi! Tôi không còn làm được gì khác là nhắm chặt mắt, cảm giác gió mát thổi qua mặt… Nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, đột nhiên xung quanh yên tĩnh lạ thường.

Trong chốc lát, tôi phát hiện ra, con dao kia không chặt xuống,

lúc này mới từ từ mở mắt, ánh sáng lóe ngay trước mặt! Con dao phay trong tay bà Hoàng ở cách mặt tôi không đến năm centimet…

Tôi nhìn sau lưng bà Hoàng, đã có tấm bùa vàng được dán ở đó, xem ra một trong hai người họ đã ra tay thành công.

Nhìn cảnh này, người tôi như hết sức, co quắp ngồi dưới đất thở hổn hển…

Đinh Nhất thấy tôi dính trên đất không dậy nổi, đến cạnh đỡ tôi lên nói: “Không sao, vừa rồi cũng nhanh nhẹn nhỉ!”

Tôi tức giận nói: “Nói nhảm, nếu không anh chạy thử xem, chắc chắn nhanh hơn tôi nhiều!”

Đinh Nhất nhịn cười nói: “Vấn đề là cô ta không có hứng thú với tôi!”

Lúc này tôi lại nhìn phía sau lưng bà Hoàng, thấy Cao Diễm Bình vẫn ở đó, chỉ là bị bùa giữ chặt, vẻ mặt đau khổ giãy giụa.

“Thứ này có thể giữ được bao lâu ạ?” Tôi hơi sợ hỏi.

Không ngờ chú Lê lại nói: “Chú cũng không nói chính xác được, lệ quỷ này oán khí quá nặng, cháu mau chạm thử vào cô ta xem thi thể của cô ta ở đâu?”

“Dạ? Còn chạm vào! Chú nhìn tay cháu xem, vừa rồi còn bị bỏng, giờ lại phải chạm vào à?!” Tôi sợ hãi nói.

Chú Lê thấy tôi không dám sờ, thì đặt tay mình lên người bà Hoàng nói: “Cháu nhìn xem… không có việc gì! Không bị bỏng! Nhanh lên đi! Chút nữa bùa mất linh thì cô ta sẽ lại đuổi theo cháu đấy!” Chú ấy nói xong cũng kéo tôi lại gần đó.

Kết quả tôi vừa nhìn thấy con dao phay trong tay bà Hoàng liền thấy quáng mắt, đành bảo Đinh Nhất cất con dao đi, còn để trong tay bà ấy chờ bị làm thịt à?

Đinh Nhất thấy tôi không yên tâm, nên dọn hết những thứ nguy

hiểm trong phòng ra chỗ khác, lúc này tôi mới dám chạm vào tay bà Hoàng…

Vừa chạm vào, những ký ức của Cao Diễm Bình như thủy triều ồ ạt tràn vào đầu tôi, đây không phải là vài đoạn ký ức tàn hồn mà là ký ức cả đời của cô ta!

CHƯƠNG

CHÔN THÂN NƠI HOANG DÃ

Công ty tuyển dụng lao động nước ngoài năm đó là một công ty làm về da, bọn họ lừa gạt những cô gái trẻ chưa hiểu chuyện giống như Cao Diễm Bình, nói dối là đưa các cô đến Hàn Quốc làm công nhân, thực ra là bán họ sang Hàn Quốc làm gái mại dâm.

Nhưng một lần kiểm tra sức khỏe trước khi xuất ngoại, Cao Diễm Bình vô tình nghe mấy người phụ trách nói chuyện, lúc đó mới biết mình đến Hàn Quốc không phải làm công nhân mà làm trong vũ trường!

Cao Diễm Bình tức giận đòi họ trả lại sáu vạn tiền đặt cọc, cô đến Hàn Quốc không phải để làm công việc đó!

Nhưng quản lý họ Lưu tát cho cô một cái: "Mày nghĩ gì thế? Đến nước này còn muốn đòi lại tiền à? Tao khuyên mày nên ngoan ngoãn nghe lời, sau này còn có quả ngon mà ăn!"

Cao Diễm Bình đang tức giận đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn nghe theo, chỉ mặt bọn chúng nói: "Không trả lại tiền đúng không! Được! Hôm nay bà đây không tin các người lừa đảo mà không có ai quản! Tôi sẽ đi báo cảnh sát ngay bây giờ!"

Mấy người kia thấy Cao Diễm Bình muốn ra ngoài đi báo cảnh sát thì trói cô lại. Lúc này Cao Diễm Bình mới ý thức được hoàn

cảnh nguy hiểm của mình, trước đó đúng là quá kích động rồi.

Thế nhưng bây giờ nhận ra cũng đã muộn, nếu bị bán đi Hàn Quốc thật, đừng nói là kiếm tiền, đến hai năm sau có về được không cũng là vấn đề! Hơn nữa, đến lúc đó chồng biết được có lẽ cũng không nhìn mình nữa.

Cao Diễm Bình càng nghĩ càng vội, cô ấy biết dù thế nào cũng không thể để bị bán sang Hàn Quốc được! Thế nên nghĩ hết cách chạy trốn, nhưng lần nào cũng bị bọn chúng bắt lại.

Mỗi lần chạy trốn là một lần bị đánh, đến cuối cùng Cao Diễm Bình đã bị đánh đến sưng cả người, không nhìn ra hình dáng nữa.

Mấy kẻ lừa gạt kia đã lên sẵn kế hoạch đến cuối tháng sẽ ngồi thuyền đi Hàn Quốc, thế nhưng họ nhìn dáng vẻ của Cao Diễm Bình bây giờ, dù có mang đi được cũng không bán được, thế nên nổi lòng ác.

Đêm hôm đó, dưới trời mưa phùn, quản lý Lưu và mấy người kia đem Cao Diễm Bình đến một mảnh đất hoang ngoài thành phố.

Có lẽ dự cảm được kết quả của mình, trên đường đi, cô đã cầu xin bọn họ rất lâu, hy vọng bọn họ có thể tha cho mình, dù sao cô vẫn còn con nhỏ.

Nhưng mấy gã kia đã làm loại chuyện này lâu như thế, giết một hai người có là gì đâu, chúng không thể liều lĩnh với việc bị cảnh sát bắt mà thả Cao Diễm Bình đi.

Đây là một mảnh đất khá bằng phẳng, cây cối xung quanh đều thấp bé, nhưng địa hình không có đặc điểm sau này sẽ khó tìm được xác…

Hai người đàn ông cao to phụ trách đào hố, những người còn lại bắt đầu cởi quần áo trên người Cao Diễm Bình. Tôi đoán bọn họ không muốn ai phát hiện thân phận của thi thể nên mới lấy tất

cả đồ trên người đi, kể cả quần áo.

Hai người kia đã đào hố xong, họ muốn để quản lý Lưu nhìn xem hố đã đủ sâu chưa. Quản lý Lưu kia nhìn thoáng qua lại bảo bọn họ tiếp tục đào!

Cao Diễm Bình lúc này vẫn liên tục cầu xin họ thả mình đi, nếu không cứ đưa cô đến Hàn Quốc cũng được! Đừng giết cô, trong nhà cô còn con nhỏ chưa đến hai tuổi!

Một người đàn ông cười dâm đãng nói: “Muốn đi Hàn Quốc à! Để bọn tao xem mày có bản lĩnh gì! Nếu không với cái dạng này của mày bây giờ chỉ là phí tiền tàu!”

Mấy người kia đều cười ha hả, Cao Diễm Bình xấu hổ giận dữ chửi ầm lên, nói mình làm ma cũng không bỏ qua cho bọn họ!

Quản lý Lưu cười lạnh: “Được! Chờ khi mày làm ma rồi hẵng nói! Có điều mày cũng thấy rồi, vừa rồi hai người anh em kia đào hố cho mày cũng vất vả lắm, lát nữa mày cũng phải trả ơn chúng nó chút chứ… ha ha…”

Cao Diễm Bình hiểu ý gã, nên lòng nặng nề, cảm giác tuyệt vọng dâng trào, xem ra số kiếp hôm nay khó tránh được, không biết chồng và mẹ mình có biết mình chết thảm ở nơi xa xôi này không!

Lúc này hai tên đi đào hố cũng quay lại, vừa đi vừa phàn nàn: “Con đàn bà này vừa gầy lại vừa nhỏ, đào hố sâu như thế làm gì chứ?!”

Quản lý Lưu đến bên cạnh nói nhỏ vài câu với bọn chúng, mấy tên kia phá lên cười…

Cao Diễm Bình chết rất thảm, khó trách oán khí của cô ấy lại nặng như thế. Trước thì bị mấy tên kia thay nhau làm nhục, sau đó dùng túi nhựa bịt mặt, bị mấy gã kia đè chặt, mặc cô chết ngạt.

Lúc thoát khỏi trí nhớ của Cao Diễm Bình, tôi thấy mình đang

nắm chặt tay của bà Hoàng. Tôi vội buông lỏng tay, sau đó nhìn phía sau lưng bà Hoàng, thấy Cao Diễm Bình vẫn còn bám chặt trên lưng bà ấy.

Lúc này chú Lê và Đinh Nhất vì an toàn, nên đã trói hay tay của bà ấy lại. Tôi nhìn thế nói: “Tiếp theo phải làm sao bây giờ? Cũng không thể cứ trói bà ấy mãi?”

Chú Lê thở dài nói: “Cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể chờ đến hừng đông thôi!”

Nói thật, lúc đó lòng tôi rất thấp thỏm, nếu lúc này con trai của bà ấy đến, thấy chúng tôi trói mẹ anh ta lại như thế thì không lập tức báo cảnh sát mà được à! Đến lúc đó chúng tôi có trăm miệng cũng không giải thích được.

Nhưng cũng may là, đến tảng sáng, chúng tôi cũng không thấy con trai bà Hoàng đến. Lúc này bà Hoàng cũng đã tỉnh, vừa tỉnh lại thấy mình bị trói bà ấy cũng sợ hãi…

Để không dọa bà ấy, chú Lê vội cởi dây trói nói: “Ai ui bà chị à, may mà chị đã tỉnh lại rồi! Chị không biết hôm qua chị dọa người thế nào đâu!”

Bà Hoàng không hiểu gì hỏi: “Đêm qua có chuyện gì? Sao tôi không nhớ gì cả?”

Chú Lê kể lại chuyện tối qua cho bà ấy nghe, bà Hoàng trắng mặt, có lẽ cũng bị chính chuyện mình cầm dao chém người dọa sợ.

Lúc này chú Lê nói với bà ấy: “Chuyện của con gái bà có chút manh mối, chúng tôi sẽ giúp bà tìm thử…”

Bà Hoàng nghe thấy thế kích động không thôi, thiếu chút nữa là quỳ xuống chân chú Lê, may mà chú ấy kịp ngăn lại.

Cuối cùng ba chúng tôi nói muốn cầm tờ giấy khen của Cao Diễm Bình đi, chú Lê nói với bà ấy đây là manh mối quan trọng để

tìm cô ấy nên phải mang theo.

Sau khi về đến nhà chú Lê, chú ấy lập tức lấy chậu đồng, sau đó đốt tờ giấy khen kia đi!

Cũng không biết có phải do tác động tâm lý hay không, nhưng khi chú Lê vừa châm lửa, tôi dường như nghe được tiếng phụ nữ kêu thảm thiết…

“Cứ đốt đi thế thôi ạ?” Tôi mờ mịt hỏi.

CHƯƠNG

ĐẤT HOANG BIẾN THÀNH KHU CÔNG NGHIỆP

Chú Lê thấy tôi hỏi thế thì nhún vai: "Chuyện này cũng không còn cách nào khác, cô ta đã thành oán quỷ, đã không thể đầu thai nữa, lưu lại dương gian sẽ chỉ tăng oán niệm trong lòng, đến lúc đó hại người hại mình lại càng khó thu phục! Không bằng bây giờ nhân dịp chúng ta biết ban ngày cô ta phải trú ngụ trên thứ này, đốt luôn đi, chuyện dễ giải quyết hơn..."

"Vậy còn bà Hoàng thì sao?" Tôi nói.

Chú Lê khoát tay nói: "Cháu yên tâm, chỉ cần cháu có thể tìm được thi thể của con gái bà ấy là được rồi! Tưởng niệm của người sống với người chết thật ra cũng chỉ vì thỏa mãn nhu cầu thiết yếu thôi, không liên quan đến người chết."

Tôi đột nhiên cảm thấy chú Lê nói câu này rất triết lý, cứ nhìn những người tổ chức đám ma thật lớn cho người thân đi, họ thực sự đau lòng vì cha mẹ sao? Nếu quả thật có lòng, thì lúc còn sống sao không đối xử với họ cho tốt? Sau khi chết rồi mới tỏ ra hiếu thảo cũng chỉ để cho người khác nhìn, không có ý nghĩa gì với người chết cả.

Có điều, chúng tôi đã đồng ý giúp đỡ bà Hoàng tìm thi thể con gái thì cũng phải làm cho được. Tất nhiên, chủ yếu là vì Cao Diễm

Bình không thực sự ở Hàn Quốc.

Dựa vào ký ức của Cao Diễm Bình, nơi chôn xác cô ấy chắc cũng gần Thẩm Dương… chỉ là đã mười lăm năm trôi qua, có trời mới biết chỗ đó bây giờ đã thay đổi đến thế nào!

Vì kinh phí không đủ, ba chúng tôi đành phải đi tàu hỏa, tất nhiên, vì gần đây cũng không có khách mấy, nên chúng tôi không thể lãng phí được.

Tôi nhớ đã nhiều năm rồi mình không đi giường nằm tàu hỏa, nó làm tôi nhớ tới hồi còn đi học. Khi đó, tôi chưa từng nghĩ cuộc sống của mình sẽ như hiện tại, càng không bao giờ nghĩ cha mẹ lại rời bỏ tôi sớm như vậy… Nếu thời gian có thể quay trở lại, tôi thật muốn trở lại quá khứ, cố gắng hiếu thuận với họ mấy năm…

Qua một đêm xóc nảy, cuối cùng chúng tôi cũng đến ga Thẩm Dương. Lúc ra khỏi nhà ga, chúng tôi lại thấy đau lòng, trước kia ngồi máy bay đến nơi có người đón, nhưng hôm nay không những phải tự trả tiền tàu còn phải tự mình bắt xe.

“Đúng là mỗi ngày mỗi khác!” Chú Lê cũng không nhịn được cảm thán.

Tôi nín cười: “Thỉnh thoảng trải nghiệm cuộc sống cũng tốt mà? Hơn nữa không phải chú muốn tiết kiệm nên ngồi tàu sao?”

Vẻ mặt chú Lê đầy hối hận, xoa eo nói: “Ta thu lại lời trước đó, lúc về cứ ngồi máy bay đi!”

Rời ga, chúng tôi gọi xe taxi, chú Lê bảo lái xe đưa chúng tôi tìm một khách sạn gần đó. Lái xe cũng rất nhiệt tình, không những giới thiệu khách sạn cho chúng tôi, còn hỏi chúng tôi có phải đến đây du lịch không.

Tôi cười nói với anh ta: “Không phải, chúng tôi đến đây làm việc, đúng rồi, ở đây có công ty cho thuê xe không. Chúng tôi làm

việc ở vùng nông thôn, nên muốn thuê một chiếc xe."

Tài xế taxi đưa cho chúng tôi danh thiếp: "Hai công ty này cũng được, các anh muốn thuê có thể đi xem thử…"

Tài xế đưa chúng tôi đến trước một tòa nhà màu vàng thì dừng lại, hóa ra là nhà nghỉ! Trước kia lúc đi học thường nghe lão tứ cùng phòng ký túc khoác loác nói mình thường xuyên đưa bạn gái đi nhà nghỉ, lúc đó tôi còn tưởng đấy là loại khách sạn rất cao cấp chứ!

Còn vì sao chúng tôi không thuê xe taxi, chủ yếu là do tôi không chỉ ra được chính xác nơi mấy tên đó đã chôn Cao Diễm Bình, chỉ có thể tự cầm lái đi theo cảm giác phương hướng tìm thử, tôi tin là dù kiến trúc xung quanh đã thay đổi, nhưng phương hướng thì không, nên có thể tìm được.

Ba chúng tôi nghỉ một đêm, sáng hôm sau đến công ty cho thuê xe thuê một chiếc xe KIA màu trắng, đi theo trí nhớ của Cao Diễm Bình…

Tôi dựa vào cảm giác bảo Đinh Nhất lái xe đến đường Tứ Hoàn, sau đó đi lên hướng Bắc, đi mãi liền thấy hai bên đường đều trồng cây nông nghiệp. Đến khi chúng tôi đi qua một chỗ giống như nhà máy điện, thì đến một lối vào đường lớn.

Đối với những người khác, chuyện đã phát sinh từ mười lăm năm trước, trải qua thời gian lâu như thế, ngay cả mấy tên hung thủ cũng chưa chắc đã biết rõ chúng chôn xác ở đâu. Nhưng tôi thì khác, tôi chỉ vừa xem ký ức của Cao Diễm Bình, mọi thứ vẫn còn rõ ràng. Cho nên khi thấy khu vực như vậy, tôi đã cảm nhận được…

Mặc dù nơi này đã nằm trong khu công nghiệp, nhưng theo ký ức của Cao Diễm Bình tôi vẫn tìm ra được khu đất hoang có lùm cây thấp bé kia.

“Cháu chắc chắn là ở đây à?” Chú Lê nhìn khu công nghiệp hơi nghi ngờ.

Tôi gật đầu: “Chắc chắn là chỗ này, chỉ là chú đã đốt tờ giấy khen kia rồi, không biết cháu có cảm giác được thi thể của Cao Diễm Bình nữa không.”

Nghe tôi nói thế, chú Lê cũng không chắc chắn, nhưng miệng vẫn an ủi tôi: “Không đến mức một chút tàn hồn cũng không có đâu! Chắc là tìm được đấy.”

Tôi lắc đầu: “Cái này cũng khó nói, biết thế lúc đó chưa đốt vội! Mà Cao Diễm Bình cũng lạ, sao không tìm những kẻ đã giết mình? Như thế không phải là có thể báo thù ư?”

Nhưng chú Lê lại nói: “Lệ quỷ báo thù chỉ là tình tiết trong phim thôi, hiện thực muốn thực hiện được phải có hai điều kiện.”

“Điều kiện gì ạ?” Tôi hỏi.

“Có thể nói như thế này! Hồn phách ngưng lại trên dương gian ngoại trừ chết oan, chính là do chấp niệm. Dù là loại hồn phách nào, một là sẽ quanh quẩn ở nơi chết đi, hai là ở bên người cực kỳ nhớ đến nó, giống như Cao Diễm Bình. Vì sao cô ấy lại xuất hiện bên cạnh bà Hoàng? Vì bà ấy áy náy và quá nhớ nhung nên mới dụ cô ấy đến. Cháu nghĩ mấy tên hung thủ kia sẽ nhớ đến Cao Diễm Bình à?” Chú Lê nói.

Tôi vội lắc đầu: “Đương nhiên là không!”

Chú Lê gật đầu: “Cho nên! Cao Diễm Bình không thể nào xuất hiện trước mặt bọn họ được!”

Tôi thở dài: “Đúng là dễ dàng cho chúng rồi, năm đó không ít gia đình gặp họa vì bọn chúng, thế mà bọn chúng vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, đúng là không cam tâm!”

Chú Lê thấy tôi hận đời thì vỗ vai nói: “Cậu thanh niên, cháu

đừng lo lắng, trên đời không phải có câu làm đủ trò xấu à? Thật ra trong một đời người có thể làm vài chuyện xấu, một khi bọn chúng làm đủ thì sẽ gặp báo ứng. Cháu đừng có không tin, có một số việc đều là do trời định!”

Sau đó Đinh Nhất dừng xe ở cổng khu công nghiệp, vì bên trong đều là nhà máy nên muốn vào phải đăng ký. Nhưng chúng tôi lại không biết được là phải đi vào công ty nào, như thế chắc chắn bảo vệ sẽ không cho chúng tôi vào.

CHƯƠNG

HỒ NƯỚC THĂM THẲM

Trong lúc tôi không biết phải làm sao thì Đinh Nhất phát hiện cửa phía Tây không có người, nhưng lái xe thì không vào được, nên chúng tôi cho xe dừng ở ngoài khu công nghiệp, đi bộ từ lối cửa Tây.

Đi vào xem, tôi phát hiện đa số nhà máy đều bỏ trống, cũng không biết có phải do mở rộng quá nhanh nên đến giờ vẫn chưa có người thuê hết không! Có điều như vậy cũng tốt, ít nhà máy thì sẽ ít công nhân, như thế sẽ ít người để ý.

Có điều nói thật, cảnh vật xung quanh đây cũng không tệ, đến cây xanh cũng không ít hơn khu chung cư là mấy. Nhưng chúng tôi đã đi qua mấy khu nhà máy mà tôi vẫn không cảm giác được gì.

Nhưng tuyệt đối đừng "chuyện tốt không linh chuyện xấu lại linh", quả đúng như tôi nói, xương cốt của Cao Diễm Bình một chút tàn hồn cũng không còn! Đi quanh cả khu công nghiệp lớn thế này để tìm xác... tôi cũng không nghĩ ra được cách nào.

Sau đó ba người chúng tôi cứ đi không mục đích trong khu công nghiệp, nhưng mãi không có chút đầu mối nào. Cuối cùng tôi đành quay lại nói với chú Lê: "Nếu quả thật không tìm được thì chú cứ nói thật với bà Hoàng đi! Ai bảo chú đi đốt thứ kia chứ!"

Chú Lê cười ha ha nói: “Không đâu, chú tin là cháu tìm được!”

“Đừng có tâng bốc cháu, cháu…” Đang nói dở thì tôi đột nhiên thấy một cái hồ nhân tạo có diện tích không nhỏ trước mặt.

Chú Lê thấy tôi đứng sững lại, cũng không nói gì nữa, tránh ảnh hưởng đến suy nghĩ của tôi. Tôi thử lại gần phía trước hơn, cảm giác quen thuộc kia càng thêm rõ ràng.

“Trong hồ có thi thể…” Tôi lẩm bẩm nói.

“Cái gì? Trong hồ? Vậy thì phiền rồi!” Chú Lê đau khổ nói.

Tôi hiểu ý chú Lê, nếu như trên mặt đất thì chúng tôi có thể làm bộ như không cẩn thận phát hiện ra, nhưng bây giờ thi thể nằm trong hồ, dù có không cẩn thận đến đâu cũng chẳng thể không cẩn thận đến mức moi dưới đáy hồ lên chứ? Lý do đó cũng quá gượng ép.

Ba chúng tôi đứng nhìn nhau, cuối cùng chú Lê nghĩ ra một cách trong tuyệt vọng! Đó chính là nhờ bạn của chú ấy ở đây tìm hiểu qua, xem có biết chủ khu công nghiệp này là ai không, sau đó sẽ xem phong thủy cho chỗ này, tìm cách đưa thi thể ra.

Cách này chúng tôi đã từng dùng, mấu chốt là phải dựa vào chủ ở đây, người đó phải tin vào phong thủy mới được. Có điều chú Lê rất tự tin về chuyện này, theo như chú ấy nói, dù người này trước đây không tin, nhưng khi gặp nhau nói vài câu thì chắc chắn người đó sẽ tin! Vì trong mắt chú ấy, người kinh doanh không ai không mê tín cả…

Quả nhiên, chú Lê nhanh chóng thông qua một khách hàng cũ liên hệ được với ông chủ khu công nghiệp này là Giang Bằng Cúc. Giang Bằng Cúc này là người Ôn Châu, mấy năm trước lúc bất động sản nóng lên, ông ta đã đầu tư đến khu Đông Bắc, nhưng không biết vì sao, người khác đều làm ăn xuôi chèo mát mái, nhưng riêng khu công nghiệp của ông ta xây xong thì không có ai

thuê.

Lúc đầu ông ta cảm thấy có phải do mình marketing không đúng chỗ, nên ông ta đã bỏ không ít tiền quảng cáo trên thân xe trong thành phố, nhưng hiệu quả vẫn quá nhỏ, cho đến bây giờ cũng mới chỉ có năm nhà máy vào thuê.

Lúc chú Lê mới liên hệ, ông ta còn do dự, nói không phải mình chưa tìm thầy phong thủy, có lần còn mời một đại sư từ Hồng Kông sang, nhưng trước sau vẫn thế, không có tác dụng gì.

Chú Lê nói thẳng: “Tôi đúng lúc đi qua khu công nghiệp của ông, phát hiện bên trong âm khí rất nặng, đây không phải là phong thủy có vấn đề đơn giản, mà là trong khu công nghiệp có tà sát cản vận của ông. Như vậy đi, lần này tôi giúp ông không lấy một xu, nếu sau này khu công nghiệp của ông khởi sắc, lúc đó đến đáp tạ tôi cũng không muộn…”

Dù sao chú Lê cũng có tên tuổi, nên Giang Bằng Cúc nghe thấy mình không phải tổn thất gì, vậy thì cứ để chúng tôi xem cũng được! Sau đó chúng tôi quay lại xe ngồi chờ nửa giờ, Giang Bằng Cúc lái một chiếc Audi màu đen từ trong nội thành chạy đến.

Sau khi xuống xe ông ta giơ tay bắt tay chú Lê: “Bạn tôi nói ngài không dễ mời đi xem phong thủy các nơi, thật không biết sao tôi có được may mắn gặp được quý nhân ở cửa như thế này!”

Tôi nghĩ thầm, người phương Nam đúng là nói chuyện dễ nghe! Rõ ràng là nghe thấy không linh nghiệm không trả tiền mới đến mà.

Chú Lê cũng không nói linh tinh, nói luôn với ông ta: “Ông chủ Giang, tôi nói với anh chuyện này, anh không cần phải sợ, trong khu công nghiệp của anh có mấy thứ bẩn thỉu! Tôi vừa có việc đi ngang qua chỗ này, thấy khu này bị khí đen bao phủ, nếu không nhanh chóng giải quyết, đừng nói là kiếm tiền, có thể đi lại bình

an hay không cũng là vấn đề!”

Giang Bằng Cúc nghe xong mặt liền biến sắc, vội nói: “Đó… Nhanh, nhanh, nhanh, chúng ta vào trong trước đã! Vừa đi vừa nói…”

Vì lúc này đi vào qua cửa chính, nên tôi lập tức cảm nhận được phương hướng đúng, công nhân xây hồ không thấy xác của Cao Diễm Bình năm đó ư!?

Chú Lê đi quanh một lần, sau đó bình tĩnh nói: “Thứ ở trong này rất lợi hại, đã có từ trước khi ông xây khu công nghiệp! Tiếc là lúc trước không phát hiện ra, nếu không khu công nghiệp này cũng không trở nên quạnh quẽ như bây giờ.”

Giang Bằng Cúc nóng nảy nói: “Lê đại sư, vậy ngài xem giúp tôi, đó là thứ gì, nên xử lý thế nào!”

Chú Lê ngẩng đầu nhìn quanh, sau đó bấm ngón tay tính toán nói: “Chỗ này của ông hầu như chỗ nào cũng đã động thổ, chỉ có duy nhất một nơi chưa xây dựng, gần như vẫn để như cũ!”

“Lê đại sư đúng là cao nhân! Đúng là có một khu đất như thế, lúc trước cục quy hoạch yêu cầu khu công nghiệp phải có một diện tích xanh hóa, còn phải có cảnh quan hồ nước, thế nên tôi đã để lại khu vực thấp nhất thành một cái hồ nhân tạo không quá sâu.” Giang Bằng Cúc nói.

Chú Lê gật đầu: “Đúng là chỗ này, dẫn chúng tôi đến đó xem một chút…”

Lúc Giang Bằng Cúc dẫn chúng tôi lại một lần nữa đến cái hồ kia, tôi mới nhìn ra cái hồ này rất cạn, nước cũng không sâu đến một mét, tôi còn cảm nhận được thi thể nằm ở góc Tây Bắc của hồ. Khó trách Cao Diễm Bình vừa ướt vừa lạnh, xem ra thi cốt của cô ta bị ngâm trong nước.

Lúc này chú Lê khoa trương nói: “Không được! Thứ này đã ở dưới đó trong thời gian dài, chỉ sợ đã sớm hóa thành hung thần, dù cho có đào được thứ đó ra, tối đa cũng chỉ có thể đảm bảo cho ông bình an, còn về tài vận nơi này có thể khôi phục được hay không thì phải xem vận mệnh của ông vậy!”

CHƯƠNG

XƯƠNG TRẮNG CHỒNG CHẤT

Chú Lê đúng là nói nước đôi! Sau này khi đem thi thể lên, nếu như Giang Bằng Cúc làm ăn tốt thì chính là chú ấy làm tốt; còn nếu vẫn làm ăn không tốt, thì cũng không thể trách chú Lê, dù sao người ta cũng đã giúp ông bảo toàn mạng sống rồi! Hèn chi người ta thường nói mấy thầy tướng số như chú Lê cũng được coi là nửa nhà tâm lý học!

Chú Lê nháy mắt, ý bảo tôi chỉ vị trí thi cốt. Tôi hiểu ý nên nhắn tin vị trí cho chú ấy biết, xương cốt ở góc Tây Bắc của hồ…

Chú Lê đưa Giang Bằng Cúc đi vòng quanh hồ, sau đó chỉ vị trí tà sát, bảo ông ta nhanh chóng cho công nhân đến hút nước rồi đào thứ bên dưới lên!

Giang Bằng Cúc vội gọi điện thoại, không lâu sau có một đám công nhân đến bơm nước, rồi đào bùn…

Hồ này tuy không lớn, nhưng cũng phải bằng diện tích một sân bóng rổ lớn, nước trong hồ chưa đến một mét trồng khá nhiều hoa sen. Trước đó để hoa sen này sống được, Giang Bằng Cúc còn bỏ công đưa bùn từ nơi khác đến trải xuống dưới đáy hồ.

Theo dòng nước rút đi, tôi chậm rãi đi đến gần nơi có thi thể. Nhưng tôi càng đến gần, càng cảm thấy không đúng, tình huống

này không giống như tôi nghĩ?!

"Sao có thể như thế?" Tôi kinh ngạc đứng tại chỗ lẩm bẩm nói.

Chú Lê thấy vẻ mặt tôi kỳ lạ thì hỏi thế nào? Tôi bớt sợ hơn mới nói nhỏ với chú ấy: "Phía dưới không chỉ có mỗi xương cốt của Cao Diễm Bình…"

Chú Lê cũng giật mình: "Không phải một mình cô ta? Vậy còn ai nữa?"

Tôi nuốt nước bọt, cố gắng bình tĩnh nói: "Còn năm cô gái nữa…"

Tôi vừa dứt lời, mấy công nhân đang đào bùn hét lên sợ hãi: "A a a mẹ ơi! Sao dưới này lại có xương người!"

Mấy công nhân khác nghe thấy thế thì lập tức bị dọa bỏ chạy, ba chúng tôi nghe thế lại chạy ngay đến, dưới đáy hồ vừa được công nhân dọn sạch có một cánh tay khô giơ lên.

Giang Bằng Cúc đứng ở phía xa cũng bị dọa hết hồn, nhưng ông ta không phải công nhân, khu công nghiệp của mình xảy ra chuyện, ông ta cũng không thể bỏ chạy được, cho nên vẫn cố gắng đi đến.

"Lê đại sư! Dưới đó thực sự có người chết sao?" Giang Bằng Cúc lo lắng nói.

Chú Lê ngồi xổm ở đó nhìn kỹ mới nói: "Báo cảnh sát đi! Chuyện này nên để cảnh sát xử lý, có điều ông phải nhớ kỹ, nếu cảnh sát có hỏi, ông chỉ có thể nói là đang làm sạch đáy hồ thì phát hiện ra…"

Giang Bằng Cúc vội gật đầu: "Lê đại sư yên tâm, chuyện này tôi hiểu!"

Lúc đó vừa đúng giờ tan tầm buổi trưa của công nhân, nghe nói trong hồ nhân tạo có thi thể, nên công nhân mấy nhà máy gần đó

đều chạy đến xem. Có điều họ cũng không dám đến gần, tất cả đều đứng ở xa xa nhìn lại.

Chú Lê và Giang Bằng Cúc cùng bàn bạc xem tiếp theo nên làm gì, chỉ có tôi và Đinh Nhất đi đến cạnh bộ xương trắng kia.

“Bàn tay này không phải của Cao Diễm Bình!” Tôi nói rồi chạm nhẹ vào ngón tay khô, mấy công nhân đứng xa xem đều chợt xôn xao.

Tất nhiên là tôi không thèm để ý đến họ, chỉ cố gắng cảm nhận ký ức khi còn sống của chủ nhân bộ xương trắng… Cô gái này lúc chết chưa đến mười sáu tuổi, cũng bị đám người kia dùng lời hoa mỹ lừa gạt.

Nhưng không ai ngờ, cô bé này lại có bệnh kín, lúc sắp lên thuyền, cô bé đột nhiên gào thét ngực khó chịu. Lúc đấy mấy tên lừa đảo cũng không để ý, đợi đến lúc phát hiện cô bé không ổn thì đã chẳng kịp nữa.

Quản lý Lưu lại dùng chiêu cũ, đem cô bé chôn cùng với Cao Diễm Bình. Có lẽ bọn chúng cũng nói với cha mẹ cô bé này là cô bé ở Hàn Quốc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu muốn đưa thi thể về thì cần một số tiền lớn. Những gia đình đưa con gái ra nước ngoài làm công nhân thường không giàu có gì, nên chắc chắn sẽ không chọn ra nước ngoài nhận xác, thế nên đa phần cũng không giải quyết được gì…

Mấy người khác cũng tương tự, nếu không phải lúc gần đi phát hiện ra sự thật nên không muốn đi nữa thì cũng vì nguyên nhân thân thể mà không thể đi được… Cuối cùng họ đều bị giết người bịt miệng! Tóm lại sau khi Cao Diễm Bình chết vài năm, các cô gái này được lần lượt chôn ở đây.

Không bao lâu sau có hai xe cảnh sát đi vào khu công nghiệp, có lẽ Giang Bằng Cúc cũng không nói rõ trong điện thoại, nên mới chỉ

có bốn cảnh sát đến. Kết quả sau khi mấy cảnh sát đào những thứ dưới bùn lên, mặt mày nặng nề đi lên bờ rồi gọi điện cho cục yêu cầu chi viện…

Tiếp theo có ba xe cảnh sát đến, đội hình lần này lớn hơn nhiều, còn có cả pháp y và điều tra hiện trường. Giang Bằng Cúc cũng khôn khéo, lúc cảnh sát yêu cầu làm tường trình, ông ta chỉ nói hôm nay muốn cho công nhân thanh lý bùn, nhưng không ngờ lại phát hiện xương khô dưới đáy hồ.

Về phần các công nhân, đương nhiên ông chủ nói gì thì họ làm cái đó, họ chỉ biết được gọi đến làm việc, cũng không hỏi việc khác. Nhưng theo số bộ xương được nhấc lên từ bùn nhão, mặt mấy công nhân này còn tối tăm hơn bùn trong hồ nhiều… Dù sao đây cũng là chỗ họ làm việc, đột nhiên vớt được nhiều hài cốt như vậy, dù là ai cũng cảm thấy bồn chồn.

Vì trên hài cốt không có bất kỳ quần áo gì, nên đại đa số xương đều rời ra. Mấy tên kia sợ sau này có người nhận ra thân phận người chết từ quần áo, nên lúc chôn đều cởi hết đi.

Nhìn những xương trắng được đào ra từ bùn nhão, lòng tôi rất khó chịu…

Những cô gái này đều vì hoàn cảnh khó khăn mới phải ra nước ngoài làm công nhân kiếm tiền giúp đỡ gia đình, nhưng ai có thể ngờ kết cục của họ lại như thế này chứ? Còn những người đã ra nước ngoài, bây giờ đã cách thời điểm nhóm đầu tiên bị lừa đi Hàn Quốc mười lăm năm, họ giờ thế nào rồi? Đã về nước chưa? Hay vẫn phiêu bạt tha hương nơi đất khách quê người?

Từng nghi vấn xuất hiện trong lòng tôi đều không có lời giải, mà vấn đề khó nhất trước mắt chính là xác định thân phận của người chết. Mặc dù tôi biết họ là ai, đến từ đâu, nhưng làm sao tôi nói cho cảnh sát được! Vì theo tư duy phân tích bình thường, bây

giờ người có thể nói ra thân phận người chết trừ hung thủ thì không có người khác!

Lúc này Giang Bằng Cúc kéo chú Lê nói: “Lê đại sư quả là cao nhân! Nếu như không phải ngài liếc mắt đã nhìn thấy vấn đề ở khu công nghiệp này thì không biết những thứ kia còn bị chôn ở đây bao lâu nữa? Đây đều là loại súc sinh nào làm chứ! Đúng là ác độc quá!”

CHƯƠNG

GIẢI OAN

Chú Lê khiêm tốn nói: "Đây cũng coi như là duyên phận giữa ông và tôi, có điều ông đừng quá lo lắng, bây giờ chỉ cần cảnh sát có thể phá án, giúp đỡ những cô hồn dã quỷ này về nhà, vấn đề của ông cũng không lớn lắm!"

Giang Bằng Cúc nghe chú Lê nói thế, lập tức cuống lên: "A! Còn phải đợi phá án sao, thế thì xong rồi! Không phải tôi nói vớ vẩn, chứ mấy bộ xương này đã bị chôn ở đây không biết bao nhiêu ngày tháng rồi, còn muốn phá án nữa á? Quá khó khăn!"

Tôi cười nói với ông ta: "Cũng không chắc chắn là vậy, ông đừng xem thường cảnh sát nhân dân chúng ta!"

Giang Bằng Cúc biết mình nói sai, cũng lúng túng nói: "Đúng vậy, đúng vậy, nhưng nếu cứ phải chờ đến khi phá án xong, thì khi nào phong thủy của tôi mới có thể tốt đẹp lên đây!"

Chú Lê nói: "Thế này đi, tôi sẽ nghĩ cách, trước hết có thể giúp ông giảm bớt sát khí nơi này đi, có điều cách này hơi phiền phức một chút!"

Giang Bằng Cúc nghe chú Lê nói có cách thì lập tức cảm kích: "Ngài cứ nói… chỉ cần có thể hóa giải được nguy cơ trước mắt, tôi cũng không sợ phiền phức!"

Chú Lê gật đầu nói: "Vậy thì tốt, bây giờ mặc dù thứ trong hồ đã được đào lên, nhưng sát khí đã hình thành, nên muốn phong thủy của nơi này chuyển biến tốt hơn sẽ rất chậm, cần phải tìm được thứ gì đó trấn được sát khí… Tốt nhất là tìm một khối đá Thái Sơn, đặt ở phía chính Đông hồ, tuyệt đối có thể trấn trụ tà sát!"

Giang Bằng Cúc nghe thế thì lập tức vui vẻ: "Cái này dễ xử lý, tôi có người bạn làm về đá, để tôi bảo người ta làm cho mình một khối đá Thái Sơn, chắc chắn không có vấn đề gì, tảng đá kia có cần viết chữ gì bên trên không?"

Chú Lê cúi đầu nghĩ nghĩ rồi nói: "Viết… Thái Sơn Thạch Cảm Đương ở đây!"

Cuối cùng Giang Bằng Cúc bị chú lê lừa đến vui vẻ ra mặt, đã không còn là người nói không tin chúng tôi lúc trước. Có lẽ lần này chú Lê sẽ nhận được một khoản lớn, bởi vì ngay chính Giang Bằng Cúc cũng sẽ không yên tâm để chúng tôi ra về tay không!

Nhưng phía bà Hoàng thì phải làm sao bây giờ? Dù đã tìm được Cao Diễm Bình, nhưng di cốt của cô ấy vẫn ở chỗ cảnh sát, mà chúng tôi cũng không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh được những người chết có liên quan đến đường dây vận chuyển lao động bất hợp phát sang Hàn Quốc kia?!

Theo trình tự của cảnh sát, sau khi phát hiện sáu thi thể này, trước hết sẽ điều tra những người đã mất tích trong những năm này. Nhưng người nhà người chết không thể nào nghĩ đến chuyện các cô vẫn còn bị chôn ở trong nước, nên sẽ không đi báo án.

Có lẽ đúng là như Giang Bằng Cúc nói, muốn phá án cũng quá khó khăn…

Mấy ngày sau khi từ Thẩm Dương trở về, chúng tôi vẫn luôn chú ý tin tức trên mạng, xem có tin gì mới liên quan đến vụ xương

khô dưới đáy hồ kia không, nhưng không có chút gì.

Có lẽ vì cảnh sát không tìm được manh mối nào nên không truyền tin ra ngoài, tránh để dân chúng hoang mang. Dù sao một lúc đào được nhiều người chết như vậy, chắc chắn sẽ bị mọi người bàn tán xôn xao.

Cuối cùng ba chúng tôi tính đi tính lại, rốt cuộc nghĩ ra một hạ sách. Đó là nói sự thật cho bà Hoàng, để bà đến sở cảnh sát Thẩm Dương nhận xác.

Đương nhiên, bà ấy không thể khai ra chúng tôi đã nói cho bà ấy mọi chuyện, phải nói là con gái Cao Diễm Bình của mình về báo mộng! Dù lý do này rất gượng ép, nhưng đây là cách duy nhất để vụ án có hướng điều tra tiếp.

Nếu cứ kéo dài mãi, chỉ sợ vụ án này sẽ bị xếp vào chồng cao những vụ án chưa thể phá, đây chính là điều mà chúng tôi không muốn nhìn thấy. Chưa nói đến việc có thể lấy thi thể của Cao Diễm Bình về hay không, nhưng cũng không thể để đám người xấu kia tiếp tục ung dung ngoài vòng pháp luật được?!

Lúc chú Lê nói lại cho bà Hoàng, không ngờ bà ấy lại bình tĩnh kỳ lạ, đồng thời chuẩn bị theo những gì chúng tôi nói đi đến cục công an Thẩm Dương. Mặc dù hôm đó chúng tôi không đi cùng bà Hoàng, nhưng chúng tôi có thể tưởng tượng được vẻ mặt há mồm kinh ngạc của những cảnh sát kia.

Đương nhiên, cảnh sát cũng không chỉ dựa vào lời nói của bà Hoàng là tin ngay, còn phải làm so sánh ADN, vì xương cốt đã bị ngâm nhiều năm, nên muốn kiểm tra ADN khó hơn bình thường, kết quả cũng chậm hơn chúng tôi dự đoán.

Nhưng cái gì tới sẽ tới, lúc kết quả bày ra trước mặt bà Hoàng, bà ấy khóc rất đau lòng, nếu như sớm biết con gái sẽ có kết cục như thế, lúc trước bà đã không để nó đến Hàn Quốc làm việc!

Về sau, cảnh sát theo manh mối bà Hoàng cung cấp, nhanh chóng tìm được mấy gia đình có con không may chết ở Hàn Quốc, sau khi so sánh ADN cũng đã tìm được thân phận của năm bộ hài cốt kia.

Vụ án này nhanh chóng gây chấn động cả nước, cảnh sát triển khai điều tra nguồn gốc vụ án, cuối cùng một tháng sau đã bắt được thủ phạm chính, còn thành công phá được đường dây mua bán phụ nữ xuyên quốc gia, đồng thời giải cứu được không ít phụ nữ bị bán sang Hàn Quốc.

Chúng tôi xem tin tức mới biết, những phụ nữ bị bán sang Hàn Quốc kia cơ hồ đều trải qua cuộc sống không phải là người, hoạt động bán dâm của các cô ở Hàn Quốc bảy mươi phần trăm bị công ty lừa đảo giữ lại, còn phần nhỏ kia các cô chỉ dám tiêu một ít, còn lại thì gửi về cho người nhà.

Số tiền này công ty lừa đảo không cắt xén, vì biết nếu không có chút tiền nào, người nhà các cô trong nước sẽ sinh nghi, sớm muộn cũng sẽ có người nghi ngờ công việc của chúng.

Nhưng có nhiều người chỉ gửi tiền về nhà được hai năm, sau đó không còn tin tức. Người nhà tìm đến công ty lừa đảo nghe ngóng, đều nhận được câu trả lời họ đã hết hợp đồng với công ty và đều chọn ở lại Hàn Quốc!

Người nhà trong nước vì không liên lạc được với người thân bên Hàn Quốc nên chỉ có thể tin lời của bọn họ là thật. Xem ra, những người muốn ra nước ngoài làm công nhân, phải chọn những công ty có độ tin cậy cao, nếu không một khi bị lừa ra nước ngoài, đúng là như mù hai mắt.

Sau khi chuyện này xong xuôi, chú Lê bảo tôi trả lại cho bà Hoàng bảy nghìn đồng bà ấy đưa, vì chúng tôi đã kiếm được một khoản lớn từ Giang Bằng Cúc rồi, cho nên coi như làm việc tốt, trả

lại cho bà lão.

Hôm đó tôi đến đúng lúc người nhà Cao Diễm Bình làm tang lễ cho cô ấy, dù đã chết nhiều năm, nhưng cái gì cần làm thì vẫn phải làm, cho dù Cao Diễm Bình đã hồn phi phách tán…

Giống như tôi đã nói lúc trước, đó cũng không phải vì người chết… mà là để người sống có thể yên tâm sống thoải mái, không phải ư?

CHƯƠNG

KHÓ LẤY ĐƯỢC GIẤY CHỨNG NHẬN

Sáng nay, tôi và Đinh Nhất đến trung tâm giao dịch bất động sản có việc, gần đây giấy tờ sở hữu bất động sản phải đổi thành giấy chứng nhận bất động sản nên tôi và Đinh Nhất định đổi hai căn nhà sang giấy chứng nhận.

Nhưng không làm thì thôi, làm mới thấy những thủ tục này quá phiền phức! Đầu tiên phải đến công ty định giá, rồi đi cục thuế nộp thuế, còn phải công chứng giấy tờ này kia, hai chúng tôi cũng hoa mày chóng mặt.

Trong lúc chúng tôi đang tới tới lui lui trong đại sảnh, chạy từ cửa nọ sang cửa kia thì bị tiếng ồn ào thu hút…

Tôi ngó qua, thấy một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi mặt đỏ tới mang tai đang tranh luận cùng với nhân viên trong quầy: “Vì sao không làm được?! Nhà này là do tôi mua lại! Vợ của chủ nhà cũ đã chết nhiều năm trước, bây giờ nhà đứng tên của ông ta, tại sao còn phải có giấy chứng tử của vợ ông ta? Đòi thứ này không phải quá vô lý à!”

Nhân viên ngạo mạn nói: “Có lý hay không cũng chẳng phải do anh nói? Tôi bây giờ nói rõ cho anh biết, nếu không có giấy chứng tử, nhà của anh không thể sang tên, anh nói bà ấy đã chết thì là

chết à? Nếu có ngày nào đó bà ấy chạy đến đây làm loạn, chúng tôi lấy đâu ra thời gian giải quyết mấy kiểu tranh chấp này?!"

Người đàn ông càng khó chịu nói: "Anh có thái độ gì vậy? Đây không phải là cố tình làm khó người khác à? Được được được! Anh nói cho tôi biết, tôi phải lấy giấy chứng tử ở đâu? Tôi đi lấy thì người ta sẽ cho à?"

Nhân viên kia cũng không yếu thế nói: "Thái độ của tôi như thế đấy, làm sao? Thích thì làm! Sao lại không lấy giấy chứng tử được! Anh mua nhà của ai thì bảo người đó đến đồn công an lấy!"

"Hả? Anh đang nói tiếng người à? Người ta bán nhà còn phải đến đồn công an làm giấy chứng tử? Nhà anh bán nhà bán cửa, anh cũng đi làm giấy chứng tử à?" Người đàn ông tức giận nói.

Mặt nhân viên kia càng lạnh hơn: "Nhà anh mới muốn lấy giấy chứng tử ấy! Anh đừng có đứng đây nói nhiều, hoặc là anh đi lấy giấy chứng tử về, hoặc không làm nữa thì đi đi, đừng làm ảnh hưởng đến người phía sau làm chứng nhận được không hả?"

Tính tình người đàn ông kia cũng nóng nảy, nghe nhân viên kia nói thế thì định lao vào đánh anh ta! Lúc này tôi cũng đã chạy đến gần đấy, thấy thế thì vội kéo anh ta nói: "Đại ca! Đại ca! Chuyện gì từ từ nói, anh có tức giận với họ cũng chẳng ích gì! Lại đây, ngồi xuống đã, bớt giận đi, nói với tôi xem có chuyện gì mà lại tức giận đến thế?!"

Thật ra tôi cũng không thích lo chuyện bao đồng, có điều chỉ là hòa giải một vụ tranh chấp, nếu đánh nhau thật thì lúc đó ai cũng không được việc! Tôi nháy mắt với Đinh Nhất, bảo anh ta đi làm đi, tôi ở đây nói chuyện với anh ta.

Nói ra mới biết, người đàn ông này họ Triệu, nghe nói anh ta vì con trai đi học nên mới vay mượn để mua căn nhà gần trường học kia. Mới đầu rất hào hứng đi làm sang tên! Ai ngờ lại không thuận

lợi.

Lúc đầu căn phòng kia có một công ty định giá đưa ra giá rất cao, cao hơn giá anh ta mua rất nhiều, anh Triệu không làm! Tôi rõ ràng không tốn nhiều tiền như thế để mua nhà thì sao lại phải mất nhiều tiền như vậy để nộp thuế?

Không còn cách nào, dù sao số tiền đó cũng gần một vạn, không thể cứ mơ hồ bỏ ra! Nên anh ta lại tìm đến một công ty định giá khác, giá công ty này đưa ra cũng bình thường, nên anh ta vội nộp thuế, nghĩ là có thể đi làm giấy tờ!

Không ngờ, căn nhà của anh ta lại bị kẹt ở "Phòng giao dịch và quản lý tài sản", những xác nhận của người khác chỉ cần một tháng là có, nhưng của anh ta chờ hai tháng mới có, hỏi mới biết do nhân viên làm sai, quên hồ sơ.

Nhưng đã xảy ra rồi thì thôi! Có điều cũng coi như đã đủ, có thể làm chứng nhận quyền sở hữu đất rồi! Nhưng anh ta không thể ngờ được là, mọi chuyện lại nghẽn ở giấy chứng tử.

Vốn anh ta mua lại căn nhà này từ một người đàn ông góa vợ nhiều năm trước, mặc dù trên giấy tờ đều ghi tên của ông ta, nhưng lúc mua căn nhà này là hai vợ chồng người đó cùng mua, nên nhân viên cục bất động sản bắt bọn họ phải có giấy chứng tử của vợ người bán nhà.

Nhưng chủ nhà cũ lại không đồng ý! Dù sao vợ ông ta cũng đã qua đời nhiều năm, không nói đến chuyện đồn công an có cấp hay không, nhưng về tình cảm thì họ cũng không muốn làm! Vợ người ta đã chết hơn mười năm rồi, còn phải làm giấy chứng minh người đã chết thật rồi hay chưa à? Dù sao ai cũng cảm thấy chuyện này không dễ dàng.

Nhưng hết cách, không có giấy chứng tử thì nhân viên bất động sản cũng không cấp giấy chứng nhận cho anh, toàn bộ những việc

trước đó từ định giá, nộp thuế, bản vẽ nhà đất đều chẳng còn ý nghĩa gì nữa!

Tôi nghe anh Triệu nói xong, cũng cảm thấy giận thay, có một số việc rõ ràng nhà nước muốn giảm bớt các thủ tục để tránh làm khó dân, nhưng dưới cơ sở thì lại không làm như thế, còn phải chứng minh mẹ anh là mẹ anh, cha anh là cha anh!

Tôi thở dài, khuyên anh ta vài câu, bảo anh ta đến nói chuyện lại với chủ nhà, dù sao cũng mua nhà của ông ta, bây giờ không thể làm giấy tờ cũng không được! Hơn nữa anh cãi nhau với nhân viên ở đây, người chịu thiệt vẫn là mình, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện!

Anh Triệu nghe xong cũng gật đầu, không nói thêm gì, ủ rũ rời đi... Mà bận rộn cả ngày cuối cùng hôm đó chúng tôi cũng không được việc! Vì đến lượt chúng tôi thì đến giờ tan làm! Tôi tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng chỉ đành bất đắc dĩ đi về!

Tôi nghĩ mai là cuối tuần, muốn làm cũng phải chờ đến tuần sau! Lúc đầu chúng tôi cũng không để ý lắm, dù sao nhà của chúng tôi cũng chỉ là đổi giấy, không có vấn đề như anh Triệu, chậm thì chậm, trước sau gì cũng đến lượt mình.

Nhưng tôi không ngờ, chuyện chiều hôm đó lại sinh ra một tai họa ngầm đáng sợ... Nếu biết có chuyện, chắc chắn lúc đó tôi sẽ lôi anh Triệu trò chuyện nhiều hơn. Vì thời gian này không có việc gì, nên cuối tuần cũng rảnh, thứ bảy chúng tôi đến nhà chú Lê ăn thịt dê nướng, chủ nhật hiếm khi bác sĩ Triệu được nghỉ, chúng tôi lại đi dã ngoại với họ.

Thời gian nhanh chóng đến sáng thứ hai, vì thứ sáu đến lượt chúng tôi mà người ta đã tan làm, nên hôm nay tôi cố ý để Đinh Nhất dậy sớm đi xếp hàng, như thế vừa đến giờ làm là chúng tôi có thể làm ngay đầu tiên.

CHƯƠNG

BIỂN MÁU

Không ngờ đến mười giờ, khi tôi thảnh thơi đến trung tâm giao dịch, lại thấy Đinh Nhất vẫn đang đứng ngoài cửa, sau lưng anh ta là cả hàng dài người…

Tôi thấy cửa trung tâm còn chưa kéo lên, chẳng lẽ hôm nay nghỉ làm?

Tôi đến cạnh Đinh Nhất, ngạc nhiên hỏi: "Sao anh vẫn đứng ngoài này?"

Đinh Nhất bất đắc dĩ nói: "Tôi cũng không biết hôm nay làm sao? Đáng lý ra nếu không làm việc bình thường thì nên dán thông báo chứ!"

Mấy người xếp hàng sau Đinh Nhất cũng bực tức mồm năm miệng mười, thậm chí có người còn bắt đầu chửi thề! Nhưng cửa trung tâm giao dịch vẫn đóng nguyên…

Lúc đó tất cả mọi người đều xếp hàng dưới bậc thang ở cửa ra vào, không ai đi đến gần cửa, tôi nhìn chằm chằm vào cánh cửa cuốn đóng im ỉm kia, chợt xuất hiện dự cảm xấu… Tôi nghĩ nghĩ rồi đi lên mấy bậc cầu thang.

Những người xếp sau thấy tôi đi lên cũng định bước theo lên, tôi vội quay lại nói to: "Đừng đi lên! Hình như có chuyện gì đó!"

Con người thời đại này đều thích xem trò hay nhưng lại sợ phiền phức, nên nghe tôi nói trong đó hình như có chuyện thì tránh ra xa… Tôi cũng không để ý đến họ, từng bước đi lên bậc thang, sau đó đưa tay nhẹ nhàng đặt trên cửa cuốn…

Đây là hình ảnh thảm thiết nhất mà tôi từng nhìn thấy đến giờ, các nhân viên ở từng cửa và nhân viên bảo vệ, tổng cộng là bảy người đều chết thảm trong đó!

Đinh Nhất thấy hô hấp của tôi ngày càng nặng nề, vội đỡ tay tôi nói: “Có chuyện gì rồi? Bên trong xảy ra chuyện gì à?”

Tôi hoảng hốt nói với anh ta chuyện bên trong, rồi nhìn lại dưới cửa cuốn tôi vừa chạm vào, dưới cửa bắt đầu có máu chảy ra…

“Máu! Mọi người nhìn kìa, có máu từ bên trong chảy ra!” Một người phụ nữ đứng gần chúng tôi nhất hét lên.

Những người đằng sau càng cố tránh đi, sợ dính máu vào người.

Lúc này một chiếc xe Honda màu trắng dừng ở cổng, một người đàn ông có vẻ là lãnh đạo bước xuống, bình tĩnh gọi điện: “Xảy ra chuyện gì thế? Đã hơn mười giờ rồi, sao trung tâm vẫn chưa mở cửa? Người bên trong chết hết rồi à!”

Sau đó lãnh đạo mặc áo đen vội bước lên bậc thang, liên tiếp đập cửa cuốn hét lớn: “Lão Lưu! Lão Lưu! Mau mở cửa ra!”

Nhưng ông ta đập mãi bên trong cũng không có phản ứng gì, lúc này tôi có lòng tốt nhắc nhở ông ta: “Vị lãnh đạo này, tôi đề nghị ông nên báo cảnh sát đi!”

Vị lãnh đạo áo đen khoát tay nói: “Không sao, không sao, có thể bên trong đang dọn vệ sinh, chút nữa sẽ…” Ông ta nói được một nửa thì dừng lại, sau đó cúi đầu nhìn máu đang chảy ra bên dưới cửa cuốn.

“Cái này… cái này là cái gì… chuyện gì đây?” Vị lãnh đạo mới

vừa rồi còn bình tĩnh, giờ đã lắp bắp.

Tôi cũng không giải thích nhiều với ông ta, chỉ nói câu kia: “Báo cảnh sát đi! Chắc chắn bên trong xảy ra chuyện rồi!”

Trong lúc vị lãnh đạo kia hốt hoảng gọi 110, thì tôi cũng gọi cho Bạch Kiện, cảm thấy vụ này chắc chắn sẽ gây kinh động đến tỉnh nên mới gọi cho anh ta.

Quả nhiên, sau khi Bạch Kiện nhận điện thoại thì nhanh chóng phái người chạy đến, tốc độ của họ còn nhanh hơn 110 nhiều. Lâu rồi không gặp tên này, dáng người tốt hơn lúc trước nhiều, có lẽ gần đây không quá bận nên có thời gian đi tập thể hình!

Anh ta đi nhanh đến bên cạnh tôi, sau đó nói nhỏ: “Tình huống bên trong thế nào?”

“Có bảy người chết, mọi người phải chuẩn bị tâm lý trước… Trong cánh cửa toàn là máu…” Tôi nói.

Bạch Kiện gật đầu, sau đó đi đến cạnh vị lãnh đạo kia nói: “Chìa khóa cửa này còn ai giữ không?”

Vị lãnh đạo áo đen lắp bắp nói: “Còn… còn… một bảo vệ khác có!”

“Anh ta ở đâu?”

“Mười một giờ anh ta mới đến giao ban…”

Bạch Kiện nhìn đồng hồ: “Không đợi được, phá cửa!”

Bạch Kiện đúng là có không ít thuộc hạ tài giỏi, một cảnh sát khoảng hơn hai mươi tuổi chạy đến, sau đó lấy ra một bao dụng cụ, không đến hai phút đã mở được cửa cuốn.

Theo cửa cuốn chậm rãi nâng lên, mùi máu tanh nồng bay ra!

Nói thật, lúc đó tôi cũng bị dọa! Mặc dù cũng từng nhìn thấy cảnh tượng nhiều người chết, nhưng trực tiếp nhìn thấy hiện trường thảm kịch… vẫn là lần đầu!

Mặc dù tôi đã nói trước để bọn Bạch Kiện chuẩn bị tâm lý cho tốt, nhưng chính tôi cũng bị cảnh trước mắt làm cho sững người, toàn bộ mặt sảnh là máu, nhìn mặt sàn đầy máu đã gần đông lại, tôi không biết nên để chân vào đâu.

"Trên mặt đất toàn là máu... không có chỗ để đặt chân!" Bạch Kiện lầm bầm.

"Bây giờ làm thế nào? Cứ bước vào à?" Tôi thắc mắc.

Bạch Kiện lắc đầu nói: "Không được, bình thường trong tình huống này chúng tôi sẽ đặt giá đỡ tạm thời rồi bước lên, như vậy cũng tốt hơn là giẫm trực tiếp vào máu mà?!"

Tôi cười khan: "Cũng đâu khác gì..."

Đột nhiên Bạch Kiện quay người nhìn tôi: "Không đúng, cậu đến đây làm gì? Không phải cậu ở đâu thì ở đó có án mạng chứ?"

Tôi tức giận: "Tôi nhổ vào! Tới đây còn để làm gì, đương nhiên là làm giấy tờ nhà đất rồi, bây giờ thì hay lắm, có lẽ mấy ngày nữa cũng không làm được!"

Bạch Kiện nhìn xung quanh, sau đó thì thầm với chúng tôi: "Hai người theo tôi ra xe một lát."

Sau khi lên xe, Bạch Kiện lên tiếng trước: "Nói một chút đi, tình huống vụ án này thế nào?"

Tôi nghe anh ta hỏi cũng chỉ lắc đầu: "Haizz... Tôi không nghĩ là sẽ như thế này, nếu không cuối tuần trước tôi đã khuyên anh ta thêm vài câu!"

Bạch Kiện hưng phấn nói: "Cậu có gặp hung thủ à?"

Tôi gật đầu, sau đó kể chuyện gặp anh Triệu chiều hôm thứ sáu...

Lúc đó tôi nhìn anh Triệu ủ rũ cúi đầu rời đi, nhưng tôi không ngờ, cuối giờ làm việc anh ta lại quay lại!

Hôm đó người nhân viên ồn ào với anh ta tên là Tôn Hỉ Cường, là cha của hai đứa trẻ. Lúc đó Tôn Hỉ Cường đã thay quần áo xong, chuẩn bị đi về, lại đột nhiên phát hiện cửa cuốn bị kéo xuống.

Anh ta còn nói to: “Lão Lưu! Chúng tôi chưa về đâu, ông đóng cửa cuốn sớm thế!”

CHƯƠNG

ÁC MA ĐẾN TỪ ĐỊA NGỤC

Lúc này Tôn Hỉ Cường đã phát hiện cửa cuốn bị kéo xuống, nhưng người đóng cửa không phải bảo vệ Lưu, mà là một người đàn ông nhìn có vẻ quen quen. Mặc dù lúc chiều Tôn Hỉ Cường và anh Triệu có xảy ra xung đột, nhưng dù sao ngày nào anh ta cũng tiếp rất nhiều người dân, nên lúc đó cũng không nhận ra người kia là anh Triệu.

"Anh là ai? Đóng cửa làm gì? Anh…" Tôn Hỉ Cường mới nói được nửa câu, đã cảm thấy cổ mình mát lạnh, cúi xuống thì thấy dòng máu đỏ phụt ra…

Sau khi động mạnh cổ bị cắt đứt, máu chảy ra ồ ạt, Tôn Hỉ Cường không phát ra được tiếng nào, chỉ có thể cố gắng đè miệng vết thương lại, nhưng máu vẫn từ những khe hở giữa các ngón tay túa ra, chặn cũng không được!

Những người khác không hề biết bên ngoài có chuyện gì, họ vẫn đang bận việc của mình…

Lúc này bảo vệ Lưu đã phát hiện cửa cuốn bị người khác kéo xuống, tức giận đi ra nói: "Ai kéo cửa cuốn xuống sớm thế này?"

Lúc ông ấy đi ra đến cửa mới thấy Tôn Hỉ Cường nằm trong vũng máu! Lão Lưu đứng sững vài giây sau đó vội chạy đến kiểm

tra Tôn Hỉ Cường, ai ngờ lúc ông ấy còn chưa chạy đến nơi thì đột nhiên cảm thấy bên cạnh mình có người lao đến.

Theo bản năng, lão Lưu nghiêng người nhìn lại, thấy anh Triệu cả mặt đầy máu. Lúc đó trong lòng ông ấy đã biết có chuyện xảy ra, nhưng lúc này muốn chạy cũng đã muộn. Anh Triệu chém một nhát đứt yết hầu và động mạch cổ của ông… Ký ức sau cùng của ông là tiếng hét chói tai của phụ nữ.

Chủ nhân của tiếng hét kia là một cô gái trẻ tuổi phụ trách chụp ảnh, tên Kỷ Oánh, cô ấy gần như bước ra ngay sau lão Lưu nên nhìn thấy toàn bộ việc xảy ra.

Cô gái này hét lên rồi bỏ chạy, nhưng trong lúc bối rối, cô ấy lại không chạy ra chỗ những người khác, mà lại chạy thẳng vào toilet. Toilet của trung tâm này tôi đã từng vào, trong đó không có lối ra, là một ngõ cụt.

Anh Triệu vừa định đuổi theo cô ta, thì thấy điện thoại của Kỷ Oánh trong lúc mải chạy đã rơi trên đất. Anh ta nhặt điện thoại lên cho vào túi, sau đó đi đến chỗ bốn người còn lại…

Bốn nhân viên còn lại có ba nữ, một nam, vì trong ngày hôm đó phải xử lý quá nhiều đơn nên bây giờ họ đều đang bận rộn sắp xếp lại giấy tờ.

Đáng lý ra tiếng hét vừa rồi của Kỷ Oánh phải thu hút sự chú ý của họ, nhưng Kỷ Oánh này bình thường thích gây chú ý, thấy côn trùng nhỏ cũng sợ hãi hét lên, nên họ cũng không cho rằng có chuyện gì nghiêm trọng.

Sau khi chạy vào nhà vệ sinh, Kỷ Oánh muốn gọi điện báo cảnh sát, nhưng sờ khắp người cũng không thấy điện thoại đâu. Lúc đó mới nhớ ra, khi nãy mình cầm điện thoại trên tay, có lẽ lúc hoảng loạn đã làm rơi mất?

Cùng lúc đó, mấy người trong sảnh đã phát hiện ra anh Triệu,

một người tên là Thẩm Trác Nam thắc mắc đi tới: “Anh tìm ai? Chúng tôi đã hết giờ làm việc rồi!”

Vì lúc đó đã hết giờ làm việc, nên bảo vệ Lưu đã tắt gần hết đèn trong sảnh, chỉ còn mấy ngọn đèn nên ánh sáng lờ mờ.

Ba người phụ nữ còn lại nghe Thẩm Trác Nam hỏi như thế, cũng không có phải ứng ngay, chỉ nhìn về phía đó, nhưng người đàn ông xa lạ kia lại đứng ngay trước Thẩm Trác Nam nên họ không nhìn thấy.

Tình huống đó kéo dài hơn chục giây, ba người đột nhiên thấy Thẩm Trác Nam ngã xuống đất, lúc này họ mới nhìn thấy trên ngực anh ta cắm một con dao nhọn sáng loáng!

“A…” Họ cùng hét lên, bỏ chạy vào trong quầy, nhưng hướng đó không hề có lối ra. Có lẽ vì việc xảy ra quá đột ngột, ba người quá hoảng sợ nên không ai nghĩ đến việc cầm điện thoại báo cảnh sát.

Thật ra nếu lúc đó họ can đảm hơn một chút, cầm lấy thứ gì đó bên cạnh làm vũ khí vật lộn với tên hung đồ kia một lúc, có lẽ sẽ vẫn còn hy vọng sống, nhưng đại đa số người bình thường khi rơi vào hoàn cảnh đó đều rất hoảng sợ, chỉ nghĩ đến việc chạy thoát thân…

Tôi thực sự không thể nhận ra người này chính là anh Triệu trong trí nhớ của mình nữa, người hôm đó cùng tôi nói chuyện đúng là người này sao? Ánh mắt hung ác giống như Tu La đến từ Địa Ngục, như ma quỷ dữ tợn, đáng sợ.

Ký ức của ba người đều kết thúc rất đột ngột, đều là anh Triệu dùng một dao lấy mạng. Tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, sao anh ta lại đột nhiên trở nên tàn bạo như thế, chẳng lẽ chỉ vì cãi nhau với nhân viên tiếp dân kia sao?

Dù tôi cũng không hài lòng với những nhân viên ở bộ phận này,

những cũng không đến mức phải giết người như vậy! Những người này hầu như ai cũng có cha mẹ con cái, đột nhiên chết thảm như vậy, không biết người thân của họ phải tiếp nhận thế nào.

Tôi dựa theo những ký ức chắp vá của người bị hại, biết người bị giết cuối cùng là Kỷ Oánh. Cô ấy trốn trong toilet rất lâu, sau đó nghe ngóng bên ngoài mãi không có động tĩnh gì, mới từ từ đi ra.

Nhưng khi ra đến đại sảnh thì bị cảnh tượng trước mắt dọa choáng váng, những đồng nghiệp bình thường cùng mình làm việc đều chết thảm trên đất, không còn ai sống sót.

Cô ấy hoảng sợ cực độ, vội chạy đến chỗ cửa cuốn, định nâng cửa lên chạy ra ngoài cầu cứu, nhưng khi định nhấc cửa lên thì phát hiện cửa đã bị khóa.

Lúc này, một giọng nói lạnh lẽo vang lên sau lưng cô: "Không có tác dụng đâu, cửa đã bị khóa rồi…"

Kỷ Oánh sợ hãi tột độ chậm rãi quay đầu, nhìn thấy anh Triệu dính đầy máu. Cô ấy biết giờ có chạy cũng vô ích, nên vội cầu khẩn: "Chuyện này là sao? Chúng tôi và anh không thù không oán, anh vì sao… Vì sao lại làm như vậy?"

Anh Triệu hừ lạnh: "Đây đều là kết cục tụi mày tự tìm lấy! Không phải tụi mày chỉ tay năm ngón sao? Không phải không thèm quan tâm đến nhân dân bình thường sao? Hôm nay tao sẽ cho bọn mày biết hối hận là gì!"

Nói xong, anh ta vung dao chém về phía Kỷ Oánh, cô vừa chạy vừa hét lên: "Anh tỉnh táo lại đi, trong nhà anh không có vợ con à? Chỉ vì chút chuyện không vừa ý mà đi giết người, có đáng không?"

Anh Triệu càng đuổi càng nhanh, giống như không có ý bỏ qua cho cô, anh ta chỉ lạnh lùng nói: "Câu này bây giờ cô nói đã muộn rồi! Giết một người cũng là giết, giết hai người cũng là giết, đã không còn gì khác biệt nữa!"

Có lẽ vì quá sợ hãi, Kỷ Oánh chạy chưa được mấy bước thì đã mềm nhũn ngã trên đất! Anh Triệu bắt được Kỷ Oánh, túm tóc kéo ngược đầu cô ấy về sau, dương cao cổ lên, sau đó dùng dao xoay một đường trên cổ Kỷ Oánh, máu đỏ tung tóe phun ra.

CHƯƠNG

DAO NHỎ HAI LƯỠI

Sau khi Kỷ Oánh chết, tôi không nhìn thấy những việc xảy ra sau đó, nhưng từ hiện trường có thể thấy, sau khi anh Triệu giết người thì bình tĩnh khóa cửa rời đi.

Lúc đó anh ta cũng không quên rửa sạch dấu giầy, vì theo như lượng máu trên mặt đất, chắc chắn cả người anh ta đều đầy máu. Nhưng tôi đã kiểm tra trước cửa, lại không hề có dấu chân máu, có lẽ trước khi ra khỏi cửa, anh ta đã thu dọn chân sạch sẽ.

Hơn nữa lúc đó sắc trời đã tối, cho dù cả người mặt mũi đều đầy máu, cũng không có ai nhìn rõ.

Bạch Kiện nghe tôi kể xong thì im lặng không nói gì, đến khi một điều tra viên chạy đến nói: "Đội trưởng, đã lấy được video giám sát trước cửa, anh có muốn xem không…"

Chúng tôi lại theo Bạch Kiện vào trong xe thiết bị, trong đó có một chiếc notebook đang phát hình ảnh video giám sát vào buổi tối. Trong video có thể thấy, lúc 5 giờ 35 phút anh Triệu đi vào đại sảnh.

Khi đó sắc trời đã sẩm tối, nhưng hình ảnh trong video vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Có điều, lúc đó anh ta đưa lưng về phía camera nên không nhìn thấy biểu cảm. Sau khi anh Triệu vào trong

thì kéo cửa cuốn xuống, nên bên trong xảy ra việc gì, camera không ghi lại được nữa.

Nhân viên điều tra đẩy video chạy nhanh lên khoảng một tiếng nữa! Lúc đó trời đã tối đen, cửa cuốn bị người ta nâng lên rất nhanh, sau đó một bóng người từ bên trong vụt ra.

Vì tốc độ người đó quá nhanh, nên điều tra viên chỉ có thể bắt được hình ảnh của anh ta vào thời điểm cửa cuốn bị kéo lên, có điều như thế cũng đủ để cảnh sát nhìn thấy rõ khuôn mặt đầy máu của anh Triệu.

“Chính là anh ta!” Tôi nói.

Bạch Kiện nhìn tôi: “Anh ta tên là gì?”

Tôi nhún vai: “Tôi đâu biết, chúng tôi chỉ gặp một lần chiều hôm thứ sáu tuần trước. Chỉ biết anh ta họ Triệu, chắc trong thông tin hệ thống có địa chỉ của anh ta, vì anh ta đến làm thủ tục sang tên sổ đỏ.”

Bạch Kiện lập tức xuống xe tìm vị lãnh đạo áo đen vừa báo cảnh sát, lúc này ông ta đang ngồi ngẩn người trên bậc thang! Người chết đều là cấp dưới thường ngày của mình, trong vòng một đêm tất cả đều bị giết, có lẽ đã đả kích ông ta rất nhiều.

Bạch Kiện đi đến vỗ nhẹ vai ông ta nói: “Bây giờ không phải lúc đau buồn, tôi cần ông tìm một ít thông tin trong hệ thống dữ liệu, người này họ Triệu, thứ sáu tuần trước đã đến đây làm thủ tục sang tên nhà đất.”

Lãnh đạo áo đen vội đứng lên, đi theo Bạch Kiện vào đại sảnh. Dù lúc này thi thể đã bị đưa đi, nhưng vết máu trên sàn vẫn thảm thiết dị thường.

Vị lãnh đạo áo đen kia càng đi vào càng cố kìm nén cảm giác khó chịu trong lòng, đi đến cạnh máy tính. Nhìn vết máu vẫn tung

tóe trên bàn phím và màn hình, ông ta không biết nên thao tác thế nào. Cuối cùng đợi đến khi bạch Kiện nhắc nhở, ông ta mới mở máy tính, tìm được tư liệu chúng tôi muốn.

Theo những tư liệu này, chiều hôm đó có tất cả chín người họ Triệu đến làm sang tên nhà đất, sau khi kiểm tra hình ảnh, người đàn ông tên Triệu Đắc Thắng chính là anh Triệu mà tôi đã gặp.

Cảnh sát nhanh chóng dựa vào địa chỉ nhà anh ta muốn sang tên, tìm được địa chỉ nhà anh ta đang ở là phòng 801, tòa nhà số 5, khu chung cư Phỉ Thúy Danh Môn. Lúc chúng tôi đến nơi, phòng 801 không khóa, đẩy nhẹ cửa đã mở ra.

Để an toàn, Bạch Kiện cho mấy đặc công đi vào trước, lúc đầu còn tưởng sẽ gặp phản kháng kịch liệt, nhưng họ lại nhanh chóng rút ra.

Nhìn hiểu hiện của họ, lòng tôi nặng trĩu…

"Bên trong thế nào?" Tôi hỏi.

Một đặc công lắc đầu nói: "Người ở bên trong, có điều đã chết rồi."

Sau khi người của Bạch Kiện tiến vào hiện trường, tôi cũng vào theo, Triệu Đắc Thắng ngồi dưới đất, người dựa ngửa vào ghế sô pha trong phòng khách, trên cổ có một vết cắt dữ tợn, anh ta đã cắt cổ tự sắt.

Nhưng điều kỳ lại là, mặc dù theo hiện trường các dấu hiệu đều chứng tỏ Triệu Đắc Thắng đã tự sát, nhưng trên tay anh ta chỉ có tư thế cầm hung khí mà không thấy con dao đã cướp đi bảy mạng người kia đâu!?

"Không thể nào? Nếu tự sát, thì hung khí bị ai lấy đi?" Một điều tra viên lẩm bẩm nói.

Bạch Kiện quay đầu nhìn tôi, tôi biết anh ta có ý gì, nên tôi cũng

gật nhẹ đầu với anh ta, sau đó từ từ đi đến gần thi thể Triệu Đắc Thắng…

Dù Triệu Đắc Thắng là một người tính tình nóng nảy, nhưng cũng coi như là người tốt, cả đời đều là người trung thực, xưa nay không làm chuyện lừa dối, hãm hại người khác. Anh ta có một con trai đang học tiểu học, mấy tháng nữa sẽ học lên cấp hai, anh ta mua căn nhà gần trường học kia cũng vì con trai.

Trong ký ức của Triệu Đắc Thắng, khó có thể tưởng tượng được anh ta lại trở thành ác ma khát máu như vậy, nhưng đêm hôm đó anh ta đã tự tay kết thúc sinh mệnh của bảy người, cũng không có chút lòng thương hại nào nảy sinh.

Chẳng lẽ, thực sự chỉ vì cãi vã với Tôn Hỉ Cường mà nổi lên ý giết người sao? Cũng không đến nỗi như thế! Dù sao anh ta cũng còn có gia đình, hậu quả của việc đó quá rõ ràng, người có đầu óc bình thường chắc chắn sẽ không làm như thế.

Đột nhiên, một dáng người quen thuộc xuất hiện trong ký ức Triệu Đắc Thắng… Sao lại là chú họ? Sao chú ấy lại biết Triệu Đắc Thắng?

Chiều hôm đó, sau khi Triệu Đắc Thắng rời khỏi trung tâm giao dịch không lâu thì gặp chú họ tôi, dù tôi không tìm thấy trong ký ức của Triệu Đắc Thắng hình ảnh họ quen biết nhau như thế nào, nhưng nhìn biểu hiện của họ, chắc đã quen nhau từ trước.

Còn hung khí lại chính là chú họ tôi đưa cho anh ta! Đó là một con dao hai lưỡi dài khoảng hai mươi centimet, trên chuôi dao có khắc hoa văn kỳ lạ, vừa nhìn là biết lâu năm rồi.

Triệu Đắc Thắng sau khi nhận con dao kỳ lạ kia thì ánh mắt trở nên hung ác. Xem ra, việc anh ta có thái độ khác thường, thèm khát giết người, không tránh được có liên quan đến chú họ tôi.

Về chuyện vì sao lại tự sát, có lẽ sau khi tỉnh lại, phát hiện mình

giết nhiều người như thế, biết mình không thể sống được, nên nhất thời nghĩ quẩn tự cắt cổ.

Nhưng chuyện này tôi không thể nói cho Bạch Kiện, cũng không thể nói với anh ta rằng có người dùng tà thuật khống chế nên Triệu Đắc Thắng mới làm ra chuyện như vậy! Hơn nữa, tôi tin rằng ruồi bọ không bâu vào quả trứng thối, nên không phải Triệu Đắc Thắng không kìm lòng được, thì cũng sẽ không bị người khác lợi dụng.

Nhưng sao chú họ tôi lại muốn anh ta làm như vậy? Chẳng lẽ trong bảy người này, có người mang thù với chú ấy? Chắc là không! Với cách làm việc của chú, chắc chắn sẽ không có kẽ hở, trên đời này làm gì có ai bắt nạt được chú ấy đây?

CHƯƠNG

THIÊN NHÂN TRẢM

Nếu không phải vì chú họ có ân oán với họ, vậy thì chỉ có thể liên quan tới con dao kỳ lạ kia thôi! Tôi chỉ nghìn lần hy vọng chú họ đừng vì "giết người" mà đi giết người!

Tôi đứng dậy nói với Bạch Kiện: "Đúng là tự sát, nhưng ai đã lấy hung khí đi thì tôi không rõ."

Anh ta nửa tin nửa ngờ nhìn tôi: "Thật hay giả vậy? Còn có chuyện cậu không biết cơ à?"

Tôi cười gượng: "Nói nhảm, anh nghĩ tôi là thần tiên à? Hơn nữa, sau khi Triệu Đắc Thắng chết, hung khí mới bị lấy đi, đương nhiên là tôi không nhìn thấy trong ký ức của anh ta rồi."

Tuy tôi có hơi chột dạ, nhưng vẫn dõng dạc hùng hồn. Bạch Kiện nghe thế thì không nói gì nữa, vội đi làm chuyện của mình. Giờ vụ án đã sáng tỏ nên cũng không còn cần hỗ trợ gì nữa, tôi và Đinh Nhất về trước.

Trên đường về, tôi nói cho Đinh Nhất biết trước khi chết, Triệu Đắc Thắng đã từng tiếp xúc với chú họ, hơn nữa còn giao hung khí cho anh ta. Đinh Nhất nghe thế thì biến sắc, sau đó bảo tôi miêu tả lại hình dạng của con dao hai lưỡi kia.

Thấy anh ta có vẻ sốt ruột, tôi mới hỏi: "Sao thế? Anh biết lai

lịch của con dao kia à?”

Đinh Nhất lắc đầu: “Tuy tôi không rõ về con dao kia, nhưng đã từng nghe thấy một cách luyện dao, có thể luyện dao bình thường thành dao quỷ, sau khi tôi luyện, dao gặp thần giết thần, gặp quỷ chém quỷ!”

“Luyện như thế nào?” Tôi thắc mắc.

“Dùng mạng người để luyện…” Đinh Nhất nói đầy ẩn ý.

Tôi nghe thế thì lòng nặng trĩu, trong lòng dâng lên cảm giác không ổn, chẳng lẽ chú họ lại muốn luyện một con dao quỷ như thế ư? Để sau này có thể đối phó với lão Hắc và lão Bạch?

Nghĩ đến đây, tôi vội hỏi Đinh Nhất: “Vậy phải dùng bao nhiêu mạng mới có thể luyện nên một con dao quỷ?”

“Nghe nói phải giết một nghìn người mới có thể luyện nên, tên cổ của dao này là Thiên Nhân Trảm! Nghe nói từ xưa tới giờ, chỉ có hai người luyện thành dao này.” Đinh Nhất nói.

“Là ai?”

“Bạch Khởi và Hoàng Sào…”

Tôi gật đầu: “Đó đều là chúa giết người khét tiếng rồi, đương nhiên có thể dễ dàng luyện thành. Hơn nữa những năm đó chiến tranh quy mô lớn mới có thể luyện thành. Nhưng trong xã hội bây giờ, chiến tranh đã xa rời chúng ta rồi, nếu muốn dùng một nghìn mạng người để luyện dao, chậc chậc… Nghĩ thôi cũng thấy rét run.”

Đinh Nhất sầu lo: “Hy vọng chúng ta chỉ nghĩ nhiều thôi… Nếu không, sớm muộn gì ông ta cũng trở thành kẻ thù của chúng ta.”

Phải, tôi biết Đinh Nhất có ý gì, giờ tôi không thể nói chuyện chú họ là nhân ma cho Hắc Bạch Vô Thường biết vì còn niệm tình xưa, nhưng nếu ông ấy còn tiếp tục lạm sát người vô tội, chúng tôi

cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được, đến lúc đó đối địch nhau là điều sớm muộn.

Thật ra tôi đã bắt đầu do dự, chẳng biết giấu lão Hắc và lão Bạch chuyện này là đúng hay sai. Nếu tôi nói sớm hơn, có lẽ Triệu Đắc Thắng và bảy người kia sẽ không chết…

Đinh Nhất thấy mặt tôi tái xanh thì hiểu ngay, vì thế anh ta vỗ vai tôi: "Đừng ôm hết việc vào mình… Ai cũng có số mệnh của bản thân, tôi cảm thấy chú họ cậu cũng chỉ đẩy tình hình theo hướng đó thôi, nên chuyện này sớm muộn gì vẫn sẽ xảy ra."

Tôi cười khổ: "Có lẽ là vậy…"

Mấy ngày sau, tôi vẫn ra ngoài đi quanh quanh với Đinh Nhất, xem xem có vô tình bắt gặp ông ấy trên đường như mấy lần kia không. Không biết có phải do lần trước bị chú họ phát hiện hay thế nào, tóm lại là chúng tôi quần mãi trong khu dân cư mà vẫn không gặp ông ấy.

Cuối cùng Đinh Nhất vẫn khuyên tôi: "Thôi, cậu cũng đừng quá gấp, sớm muộn gì chuyện này cũng xảy ra, nếu thời cơ chưa tới thì dù cậu có vác chân chạy lung tung thì vẫn chẳng tìm thấy."

Tuy sau khi được Đinh Nhất khuyên, tôi từ bỏ chuyện tiếp tục tìm trên đường, nhưng lòng lại cứ mãi không yên nổi, mấy lần chú Lê thấy tôi ỉu xìu thì khó hiểu hỏi tôi làm sao?

Vì tôi không nói cho ông ấy biết chuyện lão Hắc, lão Bạch nhờ tìm nhân ma, thế nên tôi đành phải kiếm cớ là do chứng nhận bất động sản mãi mà chẳng lấy được nên thấy lòng dạ bồn chồn.

Chú Lê nghe thế thì cười nói: "Chỉ thế thôi à? Nhà kia đã là của cháu rồi, có mỗi tờ giấy chứng nhận không sớm thì muộn cũng làm được mà? Chú thấy là do cháu rảnh quá nên mới thế. Vậy đi! Cháu đừng lo lắng, mai chú dẫn hai đứa đi du lịch được không?"

Tôi bĩu môi nói: “Sao thế? Lại có việc ạ?”

Chú Lê cười ha ha nói: “Có việc thật, nhưng không to lớn gì, có homestay ở núi Vọng Nhi muốn nhờ chú đến đó xem phong thủy hộ, chú nghĩ đi chuyến này tiện thể du lịch luôn, cũng chẳng phải thiếu thốn gì, chỉ là muốn dẫn hai đứa đi chơi thôi…”

Tôi nghĩ đi giải sầu cũng được, còn hơn cứ ở mãi trong nhà nghĩ ngợi lung tung, có chuyện làm cũng có thể bớt suy nghĩ hơn. Vì thế, sáng sớm hôm sau, chúng tôi lái xe đến núi Vọng Nhi cách khoảng gần ba trăm cây số.

Núi Vọng Nhi là khu du lịch vừa phát triển trong mấy năm gần đây, nếu nói ở đó có gì thu hút thì cũng không phải, chỉ đơn giản là vì trên núi này có một tảng đá rất to hình người, nhìn từ xa trông như một bà lão ngóng ra xa, thế nên mới có tên là núi Vọng Nhi.

Đương nhiên ý này cũng là do con người nghĩ ra, chỉ vì tảng đá kia trông giống một bà lão, nên liên tưởng tới hình ảnh người mẹ ngóng con về. Tuy phong cảnh núi này không có gì đặc biệt, nhưng hoàn cảnh sống khá tốt. Bây giờ con người chỉ cần rời khỏi thành thị ồn ào náo nhiệt thì đến đâu cũng là thiên đường cả. Thế nên cứ đến độ xuân về hoa nở, sẽ có khá nhiều du khách chọn đây là nơi dừng chân…

Vì thế cũng xuất hiện khá nhiều homestay, mà hôm nay chúng tôi phải đến một homestay tên “Hảo Tái Lai*”. Vừa nghe tên là biết chủ homestay đã có tuổi rồi, chủ homestay là mấy người trẻ tuổi sẽ chẳng đặt tên dễ hiểu thế đâu.

* Tốt thì lại đến nữa.

Vì đang là mùa mưa nên có rất ít khách lên núi, chuyện này cũng rước một số phiền phức cho chúng tôi. Vừa lên núi chưa được bao lâu, trời đã nổi gió đổ mưa li ti, khiến đường núi vòng

vèo càng trở nên khó đi hơn.

Mà chuyện càng sầu hơn là, mặt trời trên đỉnh núi đối diện mọc lên cao, nhưng chỗ chúng tôi thì lại hứng mưa rả rích. Thời tiết trên núi như thế khá giống với mặt trời mọc phía Đông mà gió lại nổi ở phía Tây vậy.

Trên đường đi, chúng tôi còn có hứng xuống xe chụp mấy tấm, khỏi phải nói, đi du lịch thế này đúng là rất tốt, u ám tích tụ trong lòng bị thổi cho bay biến, xem ra rất nhiều người hòa mình vào thiên nhiên cũng có ích lắm, ít nhiều gì cũng khiến lòng mình yên tĩnh lại, rồi dần dần mở ra.

CHƯƠNG

HÀNH TRÌNH ĐẾN NÚI VỌNG NHI

Phải đến giữa trưa chúng tôi mới đến được homestay, vì cũng không vội, hơn nữa trời lại có mưa nên chú Lê dặn Đinh Nhất lái xe chậm lại.

Ai ngờ khi tôi nhìn thấy cửa homestay thì không khỏi ớn lạnh… Khó trách chỗ này hiu hắt tiêu điều. Đoán chừng nếu không phải du khách muốn tìm kiếm sự kích thích thì cũng chẳng ai lựa chọn homestay âm u này đâu!

Nhìn cửa lớn từ xa trông y hệt từ đường thời xưa, có lẽ lúc đầu thiết kế, ông chủ muốn tạo cảm giác cổ kính đặc biệt, không ngờ lại làm lố, thế nên bị trật đường ray, thành ra mới có cảm giác u ám thế này.

Đoán chừng vì ở đây quá quạnh quẽ nên khi có tiếng xe ô tô thì người trong quán cũng nghe thấy, khi chúng tôi vừa đậu xe lại thì một đôi nam nữ trung niên đi ra.

“Ngài là Lê đại sư đúng không ạ! Sáng giờ vợ chồng chúng tôi vẫn ngóng ngài đến mãi!” Người phụ nữ nhiệt tình nói.

Tôi nghĩ chắc đây là bà chủ rồi, trông trẻ hơn người đàn ông vài tuổi, gương mặt quyến rũ, nhưng không thể nói rõ cảm giác kỳ lạ ở điểm nào. Lúc sau, vợ chồng họ dẫn chúng tôi vào, vừa vào trong

đã thấy khó chịu, đúng là âm khí nặng nề mà.

Chờ khi ngồi xuống nói chuyện, chúng tôi mới rõ hai vợ chồng này cũng chỉ vừa nhận homestay này không lâu, trước kia vẫn do chú của ông chủ Trịnh Lỗi Quân xử lý. Ông chú này không có con, tính tình quái đản, tuy giao hết gia nghiệp của mình cho Trịnh Lỗi Quân, nhưng bình thường vẫn hiếm khi tiếp xúc với họ.

Theo lời anh ta nói là: "Càng qua lại thì quan hệ càng xấu đi, bây giờ thì khá hơn rồi."

Sau khi Trịnh Lỗi Quân nhận homestay này thì dẫn vợ lên núi kinh doanh. Nhưng họ phát hiện, chẳng biết có phải vì phong thủy ở đây xấu hay không, mà chẳng có mấy khách tới ở.

Bình thường mùa vắng khách thì không nói, nhưng xuân về hoa nở, du lịch nườm nượp, thế mà khách tới homestay cũng ít đến thảm thương. Cuối cùng, sau khi nghe ngóng từ hàng xóm, họ mới biết hóa ra trước đây homestay nhà mình là một mảnh đất toàn mộ, sau không biết sao lại bị chú anh ta mua được.

Nghe nói năm đó chú anh ta thương lượng với huyện, do chính phủ ra mặt dời những nấm mộ này đi. Nói tới chuyện này phải nói đến hai mươi mấy năm trước, lúc đấy đang cải cách mở cửa, thế nên đâu đâu cũng chấn hưng mở ra, bởi vậy chính quyền vừa nghe muốn làm du lịch liền duy trì mạnh mẽ.

Hơn nữa, năm đó chú của Trịnh Lỗi Quân đã dùng một cái giá cao để mua được miếng đất ấy từ chính quyền, thế nên chuyện thất đức quật mộ này đều là do chính quyền làm. Nhưng nghe nói lúc ấy có rất nhiều nấm mộ không tìm được người nhà, vì thế năm đó lãnh đạo phụ trách việc này trực tiếp ra lệnh: "Phá!"

Sau đó quán trọ "Hảo Tái Lai" mới vội vàng xây xong, lúc đó còn chưa có homestay, mấy năm nay mới lưu hành cách gọi này, nên họ mới sửa lại là "Homestay Hảo Tái Lai".

Mà nói cũng lạ, kể từ sau khi Hảo Tái Lai xây dựng, việc làm ăn vẫn cứ đều đều như vậy, khách đến ở đều không muốn quay lại nữa. Sau này những người dân trên núi cũng học theo làm homestay, vì thế việc kinh doanh của Hảo Tái Lai lại tuột dốc không phanh.

Nhưng chẳng biết chú của Trịnh Lỗi Quân nghĩ thế nào mà chẳng thèm nghĩ cách cải thiện tình hình, cũng chẳng tính bán nó đi, cứ duy trì như vậy hai mươi mấy năm trời. Khó hiểu hơn là, ông ấy còn viết di chúc dặn dò Trịnh Lỗi Quân, không thể bán nơi này đi, nếu không sẽ có luật sư tới thu hồi quyền tài sản của anh ta để làm từ thiện.

Sau Trịnh Lỗi Quân hết cách, đành phải tìm cao nhân đến xem, nếu phong thủy có vấn đề thật thì chi tiền thay đổi lại, dù sao cũng không thể cứ vứt tiền qua cửa sổ như thế mãi!

Chú Lê nghe anh ta nói xong, cẩn thận quan sát không khí ở đây, sau đó nhíu mày nói: “Trước mắt thì vị trí của homestay này rất tốt, sau là núi, trước là thung lũng, cũng coi như vị trí tốt để lấy tài vận. Không biết vì sao bầu không khí ở đây lại rất lạ, tựa như âm khí nặng nề.”

Trịnh Lỗi Quân nghe thế thì sốt ruột: “Có thể là vì chuyện những nấm mộ không?”

Chú Lê lắc đầu nói: “Giờ là buổi trưa, lúc dương khí thịnh nhất, thế nên không nhận ra vấn đề ngay được, có gì thì chờ tối rồi nói sau! Đúng rồi, trước đó hai người có từng nghe du khách phàn nàn ở đây có chuyện gì kỳ quái không?”

Trịnh Lỗi Quân mờ mịt lắc đầu: “Trước đó tôi cũng hỏi rất nhiều người rồi, nhưng ai cũng mang vẻ kỳ lạ hết, không muốn nói nhiều …”

Chú Lê gật đầu: “Vậy chứng tỏ có vấn đề! Chờ đến tối thì nói

sau!”

Lúc sau, Trịnh Lỗi Quân cho chúng tôi mỗi người một phòng, theo lời anh ta nói, chúng tôi đều người mang chính khí, ở mấy phòng để đuổi hết đám tà khí đi.

Tôi không nhịn được thầm nghĩ, đúng là coi trọng chúng tôi quá rồi, nếu thực sự có tà khí gì đó, chút chính khí này của chúng tôi chỉ có thể làm pháo hôi thôi.

Thật ra, nhìn tổng thể thì chỗ này cũng khá được, nếu bỏ qua việc trang hoàng thì đồ dùng trong phòng cũng khá mới. Đặc biệt là phòng tôi đang ở đây, trong ngoài sạch sẽ đến một hạt bụi cũng không có.

Nếu không phải chúng tôi có nhiệm vụ mới đến, thì tới đây giải sầu cũng là một lựa chọn khá ổn.

Thấy di động mình vang lên, tôi cầm lên đọc, là Đinh Nhất nhắn tôi lấy răng thú ra, tuy bây giờ anh ta không biết tình hình thế nào, nhưng cảm thấy không khí rất bất thường.

Thấy anh ta nói thế, tôi vội nhìn quanh phòng, chợt thấy nao nao. Vì thế tôi thầm mắng Đinh Nhất đáng chết, anh ta không nói thì thôi, giờ nói lại làm tôi hơi sợ rồi đó.

Sau đó tôi lấy răng thú ra, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, cẩn thận chút thì hơn. Hơn nữa tôi cũng có mang kính ngâm máu chó đen tới, trước kia ở đây đều là mồ mả, nói không chừng tối nay còn có thể thấy không ít ma quỷ lấp ló đâu đấy!

Nhưng nói tới đây, tôi chợt nhớ ra một vấn đề, nếu nơi này trước kia là mồ mả thật, vậy năm đó có rất nhiều phần mộ bị san bằng, chứng tỏ bên dưới vẫn là đống xương cốt, nhưng từ khi bước vào đây, sao tôi vẫn không cảm nhận được có xương cốt gì nhỉ?

Chẳng lẽ chỉ là truyền thuyết thôi? Hay hàng xóm ở đây hù Trịnh Lỗi Quân? Đang nghĩ đâu đâu, tôi chợt nghe thấy tiếng gõ cửa. Tôi vội ra mở cửa, không ngờ lại thấy Trịnh Lỗi Quân đứng ở ngoài.

CHƯƠNG

QUỶ QUẬY HOMESTAY

Trịnh Lỗi Quân đứng ngoài cửa cười với tôi: “Tôi bảo đầu bếp làm cơm trưa, các vị ăn tạm chút đồ này rồi nghỉ ngơi nhé?”

Chắc chú Lê cũng nghe thấy tiếng Trịnh Lỗi Quân nên mở cửa phòng, ba chúng tôi liếc nhìn nhau, sau đó đi theo Trịnh Lỗi Quân tới nhà ăn.

Dọc đường, Trịnh Lỗi Quân giới thiệu cho chúng tôi bố cục của homestay, đâu là phòng khách, đâu là nhà ăn, hơn nữa đằng sau homestay còn có vườn hoa nhỏ, phong cảnh khá độc đáo.

Tôi thấy nơi này tốt hơn ấn tượng đầu tiên nhiều lắm, thế nên lúc Trịnh Lỗi Quân nói vườn hoa phía sau có thể nhìn thẳng ra phong cảnh ở thung lũng, thì tôi lại muốn đi xem thử.

Nhưng không ngờ, chút hảo cảm vừa xuất hiện đã bị đầu bếp nhà bọn họ dùng sạch bách. Chúng tôi chưa từng nghĩ ở trong núi thế này mà lại được ăn được một bàn đồ ăn Tứ Xuyên nóng bỏng. Vốn muốn ăn nhiều hơn, nhưng tiếc là chỉ mới cho vài mồm một miếng thôi, tôi đã hối hận lắm rồi.

Màu sắc đồ ăn thì rất đẹp, nhưng mùi vị thì chịu thua! Vừa cay vừa nóng không nói, thế mà còn có một mùi lạ lùng. Nhưng vợ chồng Trịnh Lỗi Quân lại ăn ngon miệng như không có chuyện gì

cả.

Chúng tôi nhìn nhau, không cần nói cũng tự biết, cái này thật mẹ nó quá khó nuốt rồi, đừng nói là đầu bếp tiệm cơm, ngay cả tôi nấu cũng ngon hơn nhiều!

Trịnh Lỗi Quân thấy chúng tôi ăn một chút thì thôi nên vội nói: "Sao vậy? Có phải cay quá nên không hợp khẩu vị của mọi người không?"

Chú Lê thấy người ta ăn ngon miệng như vậy nên cũng ngại nói thẳng! Vì thế cười cười: "Trên đường đi chúng tôi đã ăn một ít rồi, nên giờ cũng không đói lắm..."

Trịnh Lỗi Quân nghe thế thì cười nói: "Vậy à! Mấy vị lại ăn thêm vài miếng đi, đầu bếp ở đây là một người làm lâu năm, đã theo chú tôi nấu ăn rất nhiều năm rồi."

Tôi nghe thế thì thầm nghĩ khó trách làm ăn không tốt, có khi là do đầu bếp này đấy! Mà lưỡi của vợ chồng Trịnh Lỗi Quân có vấn đề à? Đồ khó ăn như vậy mà cũng nuốt được?

Lúc sau, ba chúng tôi về phòng giao lưu những trải nghiệm của hôm nay, đồ ăn này thật mẹ nó khó nuốt thật! Chẳng trách ế khách mà? Nếu tôi mà là du khách, đến một lần là đủ rồi.

"Vợ chồng Trịnh Lỗi Quân này sao thế? Chẳng nhẽ họ không nhận ra đồ ăn quá khó nuốt à?"Tôi thắc mắc.

Chú Lê lắc đầu nói: "Chú thấy chẳng những họ không thấy khó ăn, mà còn ăn rất ngon cơ, hai vợ chồng nhà này kỳ lạ!"

"Kỳ lạ? Lạ chỗ nào ạ?" Tôi hỏi.

Chú Lê thở dài: "Giờ chưa nói được, cứ quan sát trước rồi tính!"

Vì đã được trải nghiệm đồ ăn của quán "ngon" đến thế nào, nên buổi trưa, chúng tôi ngủ một lúc rồi rời homestay, định ra ngoài tìm đồ ăn.

Trước khi ra ngoài, chú Lê còn cố ý dặn Trịnh Lỗi Quân, tối không cần nấu cơm cho chúng tôi, chúng tôi phải quan sát địa hình ở đây xem có ảnh hưởng gì tới homestay của họ không.

Tôi nghe là biết chú Lê lại nói xàm rồi, rõ ràng là chúng tôi đi tìm chỗ ăn ngon mà! Sau đó chúng tôi đến mấy quán nhỏ, mua một ít thức ăn chín, định tối về phòng bỏ bụng.

Không đi thì không biết, chúng tôi lại tìm thấy một số quán cơm ngon lành. Trước kia vốn nghĩ đồ ăn ở khu du lịch chẳng thể nuốt nổi, nhưng xem ra cái đó chỉ đúng với mấy homestay giống Hảo Tái Lai mà thôi, đồ ăn của những homestay khác cũng không tệ lắm.

Đương nhiên, chúng tôi cũng không chỉ ăn cơm thôi mà còn hỏi thăm hàng xóm xung quanh, xem ấn tượng của họ với homestay Hảo Tái Lai thế nào. Sau khi nghe ngóng, chúng tôi cũng biết được chút thông tin về Hảo Tái Lai.

Lúc ấy chúng tôi đến cửa hàng thực phẩm chín chuyên bán cổ vịt, có khá nhiều du khách tới đây đều là những người thích đi bộ, nên khi đi ngang qua tiệm nhà họ, liền mua một ít cổ vịt mang lên núi ăn, thế nên việc làm ăn cũng khá khẩm.

Bà chủ là người Hồ Bắc, thế nên mùi vị cổ vịt cũng chính thống. Bà ấy thấy chúng tôi lên núi vào mùa mưa thì giật mình nói: “Mùa này rất ít khách, sao các cậu lạ vậy? Sao lại chọn mùa mưa lên núi chơi thế?”

Chú Lê cười cười: “Chúng tôi thích yên tĩnh nên chọn mùa vắng khách.”

Bà chủ cười ha ha nói: “Vậy mấy cậu ở trọ homestay nào thế? Mấy ngày nay vắng khách, chắc còn nhiều nhà chưa có người…”

“Chúng tôi ở Hảo Tái Lai…” Chú Lê nói.

Không ngờ chú Lê vừa nói xong thì bà chủ đã tái mặt nói: “Mấy cậu ở đó à! Chẳng trách lại xuống đây mua đồ ăn, thức ăn ở nhà đó đúng là khó nuốt. Tôi nói này! Mấy homestay trên núi ấy, có mỗi chỗ đó là đầu bếp nấu cơm dở nhất! Chẳng biết vì sao họ vẫn chẳng chịu đổi đầu bếp đi. Nếu nói trước kia là do ông Trịnh niệm tình cũ mà thuê đầu bếp đó, nhưng sao giờ Tiểu Trịnh cũng có thể chịu được vậy, xem ra hai chú cháu nhà họ rất tốt bụng!”

Tôi chen vào: “Bà biết ông Trịnh ạ?”

“Ôi chao, hàng xóm mười mấy năm, sao mà không biết được! Nhưng biết thì biết chứ không quen thân, tính tình ông già đó kỳ lạ, chẳng nói nhiều với ai.” Chủ tiệm vịt bĩu môi.

Tôi tiếp tục hỏi: “Thế việc làm ăn nhà ông ta vẫn kém như thế mãi à?”

Bà chủ nhìn trái ngó phải, sau đó thì thầm với chúng tôi: “Đâu chỉ là kém? Đúng là kém muốn chết luôn! Du khách đi qua nhà ông ấy đều nói homestay bẩn!”

“Bẩn? Sao thế được! Cháu thấy đồ đều mới mà, hơn nữa cũng không có bụi!” Tôi thắc mắc.

Bà chủ nghe tôi nói thế thì chặc lưỡi: “Không phải ‘bẩn’ kia, ý là homestay nhà họ có quỷ quậy!”

“Quỷ? Quậy thế nào?” Chú Lê cau mày nói.

“Có rất nhiều du khách ở đó một đêm đều nói đồ của mình bị chạm qua. Tôi nghe du khách bảo, rõ ràng lúc sáng rất ít khách, nhưng cứ đến tối là lại đông người hẳn lên…” Bà chủ hoảng sợ nói.

Tôi thấy bà ấy làm như có ma thật thì cười hỏi: “Bà đã thấy rồi à?”

Không ngờ bà chủ kia lại hoảng hồn: “Ai ui, muốn chết à! Tôi

rảnh đâu mà chạy đến homestay có quỷ làm gì? Nhưng mà…” Nói một nửa, bà ấy đột nhiên khựng lại.

CHƯƠNG

TÍCH CỐC BA NGÀY

Phản ứng này khiến tôi tò mò, giục hỏi: "Nhưng mà cái gì?"

Bà chủ hơi do dự, muốn nói lại thôi, tôi cười bảo: "Bà chủ, cháu thích nghe mấy chuyện hù ma như thế đấy, bà đã lôi lòng hiếu kỳ của cháu ra rồi mà lại chỉ nói một nửa là sao!"

Bà chủ xấu hổ cười cười: "Thật ra cũng không có gì, chỉ là mấy năm trước khi ông chủ Tiểu Trịnh nhận quán, trên núi này thỉnh thoảng sẽ mất tích một hai người. Lúc ấy ở đây còn chưa nổi tiếng, người lên núi chơi rất ít, nên mỗi năm đều có người quẫn trí tự sát. Mấy năm nay, cảnh sát cũng tuần núi nhiều lần nhưng vẫn không tìm thấy gì, nên cũng chẳng giải quyết được vấn đề. Nhưng mấy năm đó đều có sự trùng hợp đến đáng sợ, chính là những người đến tự sát hình như đều ở quán trọ Hảo Tái Lai! Nhưng sau khi cảnh sát điều tra thì nói chỉ là trùng hợp thôi, dù sao lúc đó trên núi chỉ có mỗi quán trọ nhà cậu ta, nên đây cũng là lẽ thường!"

"Vậy mấy năm nay thì sao? Còn có người tự sát hay đột nhiên mất tích không?" Chú Lê hỏi.

Bà chủ lắc đầu: "Mấy năm nay thì không nghe thấy có ai mất tích, chắc do du khách càng nhiều nên người tự sát cũng không

muốn tới nữa!”

Rời khỏi tiệm cổ vịt, ba chúng tôi đều mang vẻ thắc mắc, đúng là trước giờ chưa từng nghe ở đây có người tự sát hay mất tích, nhưng cũng có thể là vì ở đây được bảo vệ, không muốn làm ảnh hưởng đến khách du lịch, thế nên vẫn chưa thông báo với bên ngoài.

Chờ khi chúng tôi trở lại thì đúng lúc thấy có một cặp tình nhân đang làm thủ tục, nhưng trông vẻ ủ rũ của họ thì chẳng hề có chút vui mừng nào khi đi du lịch cả…

Lúc về phòng, tôi còn nói đùa với chú Lê: “Có phải ai đến ở đây một ngày thì mặt đều ủ rũ thế không! Chú nhìn cặp tình nhân mới thuê phòng kia kìa, đáng lý ra hai người từ xa đến chơi thì phải vui mới đúng, cho dù có yêu đương vụng trộm cũng đâu tới mức như khóc tang vậy!”

Chú Lê nhăn mày nói: “Hai đứa trẻ kia có vẻ kỳ lạ, trời mưa thế này mà lên núi, trừ chúng ta ra thì còn ai nữa? Chẳng nhẽ chúng thích dầm mưa nhong nhong ngoài đường?”

Lúc này, Đinh Nhất nhìn ra vườn hoa nói: “Trông hai người kia không giống tới chơi, không phải là đến chết vì tình đấy chứ!”

Tôi nghe thế thì vội đi đến chỗ Đinh Nhất nhìn, thấy một nam một nữ đang ngồi trên bàn đá ở vườn hoa nói gì đó. Cậu trai nắm lấy tay cô gái vừa nói vừa khóc, mà cô gái kia lại im lặng nhìn thung lũng đối diện…

Tôi cũng sinh lòng nghi ngờ, nói đùa: “Vừa nói mới thấy tình cảnh này đúng là có chút quái lạ, nghìn vạn lần đừng để cái miệng quạ đen của anh nói trúng rồi…”

Lúc này chú Lê cũng ngẩng đầu liếc nhìn qua, sau đó vẫy tay với hai chúng tôi: “Đừng có ở đó nói bậy nói bạ nữa! Hai đứa rình trộm đôi tình nhân người ta tâm sự như thế mà được à? Mau tới

đây ăn đi!”

Suy nghĩ của tôi và Đinh Nhất bị chú Lê kéo về, ngẫm lại cũng phải, người ta không thể vì cãi nhau nên chia tay, sau đó tái hợp lại được à? Thế nên tôi cũng không bận tâm chuyện này lắm, đi vào ăn gì đó với chú Lê.

Ăn cơm xong, chú Lê thấy thời gian cũng tầm tầm rồi nên lấy la bàn ra di chuyển khắp nơi, tôi và Đinh Nhất đi theo chú, coi thử có giúp được gì không.

Vì có chú Lê ở đây nên tôi mang kính lên, tuy không biết thứ này có tác dụng không, nhưng vẫn cứ mang cho yên tâm, coi như là an ủi tâm lý đi.

Cả quá trình, Trịnh Lỗi Quân vẫn đi theo chúng tôi, chủ yếu phụ trách mở cửa phòng. Đương nhiên là trừ một phòng ra, đó là phòng của cặp tình nhân vào ở lúc chạng vạng kia.

Dù sao người ta cũng đã vào đó ở, chúng tôi lại đi kiểm tra thì không phải lắm. Hơn nữa, chúng tôi cũng không đi ngay ngày mai, có thể giữ phòng này lại xem sau cũng được.

Nhưng đi một vòng, la bàn của chú Lê vẫn chẳng động đậy gì, xem ra ở đây cũng không “bẩn” như chúng tôi nghĩ! Lúc sau đi đến vườn hoa, tôi đứng ở trung tâm cảm nhận thử, nhưng trừ thấy rét căm ra thì chẳng có gì cả…

Lúc này tôi nhìn xuống thung lũng u ám, cảm giác sợ hãi vô hình chợt bùng lên, xem ra sợ hãi chân chính của con người là đối mặt với những thứ mà mình không biết đến, ví như màn đen vô tận kia…

Cuối cùng chúng tôi kết luận ở đây rất sạch sẽ! Đương nhiên, nếu đã tới rồi thì cũng không thể nói mấy câu kiểu homestay này chẳng có chuyện gì cả, chúng tôi đến cũng vô dụng thôi! Vì thế chú Lê nói nhăng nói cuội một đống cho Trịnh Lỗi Quân, ý chính chốt

lại vẫn là: Ở đây có một vấn đề nhỏ, nhưng không phải chuyện lớn gì, chỉ cần chú Lê làm pháp sự là ổn!

Vì thế, chú Lê lại giết gà, lại vẩy máu, làm một đàn cúng lớn, tôi và Đinh Nhất nghe ông ấy chỉ huy, lúc thì lấy tiền giấy, lúc thì rung chuông leng keng…

Sau khi làm phép xong, tôi nhìn đồng hồ, thế mà đã một giờ sáng rồi! Tuy tôi không biết pháp sự này có tác dụng gì không, nhưng xem biểu hiện của Trịnh Lỗi Quân thì khá là hài lòng! Đúng là muốn tôn chú Lê lên bàn thờ luôn rồi, thỉnh thoảng còn cầm sách vở ghi chú lại một số cấm kỵ trong phong thủy.

Sau khi pháp sự kết thúc, Trịnh Lỗi Quân còn tri kỷ hỏi chúng tôi có muốn ăn khuya không, chú Lê nghe thế thì vội xua tay nói: "Sau khi làm phép xong, chúng tôi phải tích cốc ba ngày, cơm gạo không đụng, cậu đừng bận lòng chuyện ăn uống này nọ."

Tôi thấy chú Lê xài chiêu này đúng là độc! Ít nhất mấy ngày tới chẳng cần phải thoái thác chuyện không ăn cơm do đầu bếp kia làm nữa! Về lại phòng, chúng tôi lại tự thêm cho mình một bữa ăn khuya, cổ vịt cay với bia.

Chú Lê vừa ăn vừa nói: "Còn may là đem bia theo, nếu không đúng là phải tích cốc ba ngày mất, ba ngày nữa về chú không gầy đi mới lạ ấy!"

Tôi nhịn cười: "Lê đại sư, chú ăn gì thì nói bé bé lại chút, đừng làm Trịnh Lỗi Quân đi ngang qua nghe thấy đấy!"

Chú Lê vừa uống ngụm bia, ợ một hơi, nghe tôi nói thế thì lập tức nhai nuốt chậm hẳn.

Ăn uống xong xuôi, chúng tôi ai về phòng nấy, nếu chú Lê thấy ở đây không có gì bẩn thì chứng tỏ tất cả chỉ là trùng hợp thôi. Vì thế tôi thả lỏng người, tắm một trận rồi leo lên giường ngủ.

CHƯƠNG

BÓNG MA KINH HỒN

Chuyện vừa rồi khiến tôi khá mệt mỏi, bởi vậy sau khi lên giường, chỉ một lát tôi đã ngủ thiếp đi… Nhưng ngủ chưa được bao lâu, tôi đột nhiên cảm giác có ai đó chen vào nằm cùng mình.

Tôi mơ mơ màng màng nghĩ mình đang ở nhà nên dịch người sang bên cạnh, miệng lẩm bẩm: "Đinh Nhất, anh nằm yên đi được không? Đừng có lấn tôi…"

Mới nói được nửa câu, tôi giật mình tỉnh lại vì nhớ ra mình đang không ngủ ở nhà! Đinh Nhất cũng đang ngủ ở phòng bên cạnh, với tính cách của anh ta thì không thể nào giữa lúc đêm khuya lại chen vào ngủ cùng tôi được!

Cảm giác lạnh buốt từ dưới chân lan đến toàn thân, tôi sợ đến mức chẳng dám cử động, cũng chẳng dám quay đầu lại nhìn. Bây giờ tôi mới thấy hối hận vì đã chia phòng ra ngủ riêng, giờ thì hay rồi, nửa đêm gặp ma, có muốn gọi người đến cứu cũng không gọi ra tiếng.

Không đúng, rõ ràng trên người tôi có mang theo răng thú cơ mà? Có thứ này rồi sao tôi có thể bị ma trèo lên giường được? Nghĩ tới đây, tôi bèn ngồi dậy, sau đó thấp thỏm nhìn về phía bên trái.

Tôi thở phào, hóa ra bên cạnh tôi là một cái gối, chắc vừa rồi ngủ mơ nên tôi mới đẩy cái gối còn lại sang một bên.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, lúc tôi ở trong nhà mình có bao giờ ngủ xấu như thế đâu! Cứ mỗi lần đặt lưng xuống giường là sẽ nằm im bất động, thế mà tại sao hôm nay tôi lại đẩy một cái gối sang bên cạnh nhỉ?

Đương lúc nghĩ ngợi, bên khóe mắt tôi bỗng dưng bắt được một cái bóng trắng lướt qua trước giường, trong nháy mắt, toàn bộ lông tơ trên người tôi dựng hết cả lên! Chẳng phải chú Lê đã nói nơi này rất sạch sẽ đấy à? Tại sao lại có bóng ma bay qua trước giường tôi?

Kính!? Đúng rồi, chỉ cần đeo kính lên là ổn! Tôi vội vàng nhắm mắt lại sờ lên trên đầu giường một lúc mới tìm được cặp kính kia. Đeo nó lên xong, tôi mở mắt nhìn xung quanh thì không thấy gì nữa cả, nhưng cảm giác mới vừa rồi quá chân thật, chắc chắn không phải do tôi nhìn lầm.

Tôi nhìn lướt qua màn hình điện thoại thì thấy đã hơn ba giờ sáng, bị đánh thức vào giờ này sao còn ngủ tiếp được, thế là tôi đứng dậy đi ra ngoài gõ cửa phòng của Đinh Nhất.

Nhưng tôi gõ mãi mà không thấy bên trong có phản ứng, tôi thầm nghĩ, tên này bình thường có ngủ sâu như thế đâu nhỉ! Hôm nay anh ta bị làm sao vậy? Không còn cách nào khác, tôi đành phải sang gõ cửa phòng chú Lê, nhưng vẫn không thấy ai ra mở cửa…

Hết cách, tôi phải bấm số gọi điện cho Đinh Nhất, nhưng điện thoại báo máy bận… Lúc này tôi mới cảm giác có gì đó không bình thường, gõ cửa không ai trả lời, đường dây điện thoại không thông, không phải họ đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Nghĩ thế nên tôi nóng nảy hô lên: “Đinh Nhất! Chú Lê! Hai người đang làm gì đấy? Chú Lê! Hai người không ở trong phòng

à?”

Nhưng trong hành lang vắng chỉ vang vọng mỗi giọng nói của tôi, dường như ở đây không có một ai cả. Tôi cầm lấy răng thú ở trước ngực, cố gắng để mình bình tĩnh lại, sau đó tôi bắt đầu nghĩ lại chuyện vừa rồi.

Tôi bị cảm giác chiếc gối đầu chen vào nằm cạnh mới tỉnh lại, sau đó thấy có bóng ma trong phòng, tôi đeo kính lên rồi đi ra ngoài tìm chú Lê và Đinh Nhất, nhưng gõ cửa mãi mà không thấy ai ra mở, điện thoại cũng không gọi được. Nhưng trước lúc tôi đi ngủ tất cả vẫn còn bình thường, xem ra vấn đề xuất hiện sau lúc tôi đi ngủ.

Nghĩ tới đây, tôi vội vàng quay trở về căn phòng của mình, ở bên trong hoàn toàn bình thường, không có chỗ nào khác với trước lúc tôi đi ngủ cả, ngoại trừ… bảng lịch điện tử ở trên tường, thời gian hiển thị ở phía trên lại là ngày 14 tháng 7 năm 2010…

Nhưng chi tiết này cũng chẳng nói lên điều gì cả, vì lúc trước, khi tôi bước chân vào căn phòng này cũng không nhìn kỹ xung quanh, có lẽ cái bảng lịch điện tử này đã bị hỏng ngay từ đầu rồi cũng nên! Hơn nữa, răng thú vẫn luôn ở trên người tôi, làm sao có thể xuất hiện tà ma ở trong căn phòng này được?

Sau đó tôi lại gọi điện cho chú Lê, đáng tiếc đầu dây bên kia vẫn báo bận, nếu đã không dùng được điện thoại di động, sao tôi không thử điện thoại ở trong phòng nhỉ? Nghĩ vậy, tôi bèn cầm điện thoại lên bấm đường dây nội bộ sang phòng chú Lê.

“Tút.. tút… tút…” Điện thoại đổ chuông ba tiếng, giọng nói ngái ngủ của chú Lê vang lên ở đầu dây bên kia: “A lô?”

“Chú Lê, sao vừa rồi chú không nhận điện thoại? Gõ cửa cũng không thấy ra mở cửa, làm cháu sợ muốn chết!” Tôi hơi tức giận.

Chú Lê nói với giọng nghi ngờ: “Cháu gọi điện thoại cho chú à?

Nhưng điện thoại của chú vẫn luôn ở đầu giường mà, chú có nghe thấy ai gọi đâu!”

“Sao thế được? Vừa rồi chẳng những cháu gọi di động cho chú, mà còn gọi cho Đinh Nhất nữa, hai người chẳng ai nghe điện thoại của cháu cả!”

Chú Lê trầm mặc một lúc ở trong điện thoại rồi mới nói: “Bây giờ cháu đang ở đâu?”

“Cháu đang ở trong phòng, dùng điện thoại bàn gọi cho bên phòng chú…”

“Cháu ở yên đấy, đừng cúp điện thoại, bây giờ chú qua tìm cháu ngay đây!” Giọng nói của chú Lê đột nhiên trở nên gấp gáp.

Nhưng tôi đợi mãi mà vẫn không thấy chú Lê đến gõ cửa, cho đến khi trong điện thoại một lần nữa vang lên tiếng nói của chú Lê: “Vừa rồi cháu có nghe thấy tiếng đập cửa không?”

Tôi mờ mịt, nói: “Không ạ! Vừa rồi trong phòng cháu rất yên tĩnh, đừng nói là tiếng đập cửa, nếu có cái kim rơi xuống đất cháu cũng nghe thấy!”

Chú Lê nghe xong thở dài thườn thượt nói: “Chú nói cháu đừng sợ nhé, vừa rồi khi qua gõ cửa phòng cháu, chú có gõ luôn cửa phòng Đinh Nhất, nó ra mở cửa nhanh lắm, giờ nó vẫn đang đứng trước cửa phòng cháu để gõ đấy, nhưng không hiểu vì sao cháu lại không nghe thấy được…”

Nghe chú ấy nói như vậy, tim tôi hơi thót lại, đúng là tôi không hề nghe thấy tiếng cửa phòng mình bị đập thật, nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng đập cửa “Bành! Bành! Bành!” vọng từ đầu dây bên kia sang. Nghe là biết Đinh Nhất đang đập mạnh thế nào!

Chú Lê thấy tôi mãi không nói lời nào bèn an ủi: “Tiến Bảo! Cháu đừng sợ nhé! Thế này đi, để chú bảo Đinh Nhất đi tìm Trịnh

Lỗi Quân lấy chìa khóa, sau đó mở cửa phòng cháu ra xem sao…”

Tôi thầm nghĩ giờ cũng chỉ có thể làm như thế, nhưng tôi đoán, cho dù họ có mở cửa phòng ra cũng chưa chắc đã nhìn thấy tôi! Nghĩ tới đây tôi bèn nói với chú Lê: “Một lát nữa nếu mở cửa phòng mà không nhìn thấy cháu, thì chú nhớ xem giúp cháu cái bảng lịch ở trong phòng, xem nó hiển thị thời gian là năm nào…”

Vì không muốn tôi sợ hãi nên chú Lê không cúp máy, mà tôi cũng lo lắng, nhỡ đâu cúp điện thoại rồi, lát nữa lại không gọi được thì sao. Một lát sau chú Lê nói cho tôi biết, Đinh Nhất vừa lấy được chìa khóa và đang mở cửa phòng tôi.

Cùng lúc đó tôi cũng nhìn về phía cửa phòng mình, hy vọng có thể thấy Đinh Nhất mở được cửa ra! Nhưng tôi chờ mấy phút rồi mà cửa phòng vẫn chẳng có phản ứng gì cả.

Cuối cùng, chú Lê nói với tôi: “Đinh Nhất vừa mở cửa phòng cháu nhưng cháu không ở trong phòng và bảng lịch trên tường hiển thị thời gian là ngày hôm nay, ngày 14 tháng 7 năm 2017…”

CHƯƠNG

KHÔNG GIAN KHÁC

Tôi nghe chú Lê nói mà lòng nặng trịch, xem ra vị trí không gian hiện tại của tôi, dù có chân thực hay không thì cũng đều đang nằm ở ngày 14 tháng 7 của bảy năm trước. Tôi nhìn lướt qua đồng hồ, khoảng hai giờ nữa trời sẽ sáng, nhưng không hiểu vì sao tôi lại có cảm giác ở thế giới này trời vĩnh viễn sẽ không sáng…

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trong lòng tôi cũng bắt đầu cảm thấy mông lung, nhìn sắc trời bên ngoài không hề có dấu hiệu sẽ bình minh. Chắc chú Lê ở bên kia cũng đang nghĩ hết mọi cách, nhưng tôi vẫn bị nhốt ở trong không gian độc lập này.

Suy nghĩ một lúc, tôi cảm thấy vấn đề có thể là ở bên chỗ mình, bởi vậy tôi nói với chú Lê: "Chú đừng cúp điện thoại nhé, để cháu ra ngoài xem thử, có lẽ sẽ tìm ra được nguyên nhân mình bị nhốt trong không gian khác này."

Tôi cả gan đi ra khỏi phòng, nhưng trong hành lang vắng lặng không hề có bất kỳ ai. Nếu tôi nhớ không nhầm thì cặp tình nhân trước đó chúng tôi gặp hẳn là ở căn phòng chéo góc bên kia.

Tôi định tới gõ cửa phòng họ, nhưng đi tới trước cửa tôi lại do dự, chú Lê đã nói tôi đang ở trong không gian khác thì chắc chắn hai người kia cũng sẽ không ở đây.

Nhưng ngay lúc tôi còn đang do dự, cánh cửa của căn phòng kia tự dưng bật mở…

Vì không biết thứ gì sẽ đi ra từ căn phòng đó, nên tôi lùi về phía sau theo bản năng, trong đầu tôi còn nghĩ hay là mình chạy về phòng rồi khóa cửa lại, dù gì đó vẫn là nơi an toàn nhất hiện giờ.

Tôi vô cùng khẩn trương nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng đang mở và tôi thấy cặp tình nhân lúc trước đi từ bên trong ra. Họ thấy tôi đứng ở cửa thì rất ngạc nhiên, người thanh niên vội hỏi tôi: “Anh có chuyện gì không?”

Tôi nhìn thấy hai người họ mà như được đại xá, xem ra tôi đã quay về không gian bình thường rồi, tôi vui vẻ lắc đầu: “Không có việc gì, vừa rồi anh không tìm thấy bạn của mình nên định làm phiền cô cậu, hỏi xem hai người có thấy họ không ấy mà.”

Cô gái suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Anh nói tới cái anh trẻ tuổi và ông chú trung niên kia à?”

Tôi vội đáp: “Ừ đúng, chính là họ.”

Hai người kia nghe thế đều lắc đầu nói họ không nhìn thấy. Tôi không nói thêm với họ nữa mà xoay người tới gõ cửa phòng chú Lê và Đinh Nhất, nhưng gõ cửa trong hy vọng tràn trề một lúc sau, tôi lại phát hiện cửa phòng họ không hề có phản ứng gì cả!?

Sao lại có thể như thế? Nếu tôi đã gặp đôi tình nhân trẻ kia thì chứng minh tôi phải quay về không gian bình thường rồi chứ? Nghĩ tới một chuyện, tôi đột nhiên quay lại hỏi hai người họ: “Năm nay là năm bao nhiêu?”

Hai người kia bị tôi hỏi thì sững ra, sau đó cùng quay ra nhìn nhau và nói: “Năm 2017!”

Tôi thở phào: “Thế là được rồi, năm nay là năm 2017.”

Cậu thanh niên kia thấy tôi sốt ruột tìm bạn thì chỉ tay về phía

sân trước và nói: “Hay là anh thử đi hỏi chủ homestay xem, chưa biết chừng họ đi ra ngoài rồi mà anh không biết đấy?”

Tôi thầm nghĩ sao có thể như thế được? Vừa rồi chúng tôi còn nói chuyện điện thoại với nhau đấy? Và giờ chắc họ đang đứng ở trong phòng của tôi rồi! Nhưng suy nghĩ một lúc, cuối cùng tôi vẫn cùng cặp đôi này đi tới quầy lễ tân.

Ngờ đâu khi đến quầy lễ tân, ba người chúng tôi đều sững sờ tại chỗ, quầy lễ tân hiện giờ không có một ai và nó ở vị trí không giống với thời điểm hôm qua chúng tôi vào thuê phòng! Trang trí của nơi này rõ ràng cũ kỹ hơn rất nhiều, những vết tích nham nhở trên tường cũng chứng minh nơi này đã được sử dụng nhiều năm rồi.

Đôi tình nhân ở bên cạnh tôi cũng bắt đầu hoảng hốt, dù bạn nam kia liên tục an ủi bạn nữ đừng sợ, nhưng tôi có thể nhìn ra, ánh mắt của cậu ta cũng đầy lo lắng…

Tôi bèn thở dài, nói: “Hai người đừng sợ, mặc dù giờ anh không thể nói rõ tình huống trước mắt là như thế nào, nhưng bạn của anh chắc chắn sẽ tới cứu chúng ta.”

Cô gái kia nghe thế thì vội nói: “Cái này có phải là tiết mục hù dọa gì đó không?”

Tôi bật cười không được tự nhiên: “Mấy chương trình trên tivi bây giờ không nhàm chán như vậy đâu, nếu có muốn làm tiết mục hù dọa, họ cũng sẽ mời ngôi sao tới chứ tìm người bình thường như chúng ta làm gì!”

Cậu thanh niên nói một cách nghi ngờ: “Vậy đây là chuyện gì? Chúng ta đâu thể chỉ ngủ một giấc, mà ông chủ lại dùng cả đêm để thay đổi cách bố trí ở đây được?”

Tôi cũng chỉ biết lắc đầu: “Cho dù là thay đổi lại thì cũng không thể đổi thành đồ cũ như vậy được!” Nói đến đây, tôi đột nhiên

ngẩng đầu nhìn về phía quyển lịch bàn được đặt trên quầy lễ tân, thời gian hiển thị ở phía trên trùng khớp với ngày có trên bảng lịch điện tử trong phòng tôi, đều là ngày 14 tháng 7 năm 2010.

Cô gái sợ hãi, nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Hay là chúng ta báo cảnh sát đi!"

Cậu thanh niên kia lấy điện thoại ra gọi 110, nhưng trong điện thoại của họ cũng vang lên tiếng máy bận.

"Vô ích thôi! Vừa rồi anh đã gọi điện cho bạn rồi, nhưng không gọi được…" Tôi nói.

"Không thể nào, chắc chắn là căn nhà này có vấn đề, chúng ta đi ra ngoài chắc sẽ không sao đâu!" Cậu thanh niên nói rồi kéo bạn gái chạy ra bên ngoài.

Tôi thấy họ chạy ra ngoài thì cũng hơi sốt ruột, bèn chạy ra theo. Khi ba người chúng tôi chạy ra ngoài, cả ba đều cùng kinh ngạc đến mức trợn tròn cả mắt…

Những homestay nối liền nhau mà chúng tôi đã nhìn thấy đêm qua, bây giờ chỉ còn lại từng mảnh rừng cây mờ tối, ngay cả con đường khi chúng tôi tới đây cũng không thấy đâu cả!

Hai người kia hoảng hốt, vội hô lên với xung quanh: "Có ai không! Cứu với! Có ai không!"

Tôi thấy họ gào thét thảm thiết quá, bèn ngăn lại: "Đừng tốn sức nữa, dù hai người có hô cả ngày cũng không có ai tới cứu đâu."

Nhưng cậu thanh niên kia lại không nghe lời khuyên của tôi, vẫn khăng khăng muốn dẫn bạn gái cùng xuống núi: "Chúng ta không thể để bị nhốt ở đây được, bây giờ phải xuống núi, dù không có đường, nhưng em vẫn nhớ mang máng hướng, nếu anh muốn chờ bạn mình thì cứ tự chờ đi!" Nói rồi, cậu ta quay sang

bảo với cô bạn gái bên cạnh: “Đi, chúng ta về phòng dọn hành lý!”

“Giờ trời còn chưa sáng nữa mà, hai đứa cứ thế xuống núi rất nguy hiểm!” Tôi nóng nảy.

Nhưng cậu trai kia chẳng thèm lọt vào tai: “Cái này không cần anh quan tâm, hôm nay chúng tôi phải xuống núi!”

Tôi thấy không khuyên được họ thì không nói gì nữa, chỉ có thể nhìn họ bỏ đi.

Tôi quay trở về phòng mình, định dùng điện thoại tiếp tục liên hệ với bên chú Lê, nhưng không hiểu vì sao điện thoại lại bị dập máy. Tôi bấm số gọi lại, nhưng lần này dù có gọi thế nào cũng không được! Xem ra, từng dự cảm không tốt lúc trước của tôi đều đã ứng nghiệm…

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, sắc trời bên ngoài vẫn xám xịt, vừa không giống ban đêm, cũng không giống ban ngày. May mà ba lô của tôi để ở trong phòng vẫn còn thừa một ít đồ ăn vặt từ đêm qua, có thể ăn chống đói, vì tôi thực sự không dám ăn thứ gì trong cái không gian này.

CHƯƠNG

DÌ HAI ĐÃ QUA ĐỜI NHIỀU NĂM

Tôi đợi ở trong phòng một lúc, đột nhiên nghĩ mình có nên tìm cẩn thận xung quanh đây xem không, có lẽ trong không gian này sẽ còn có những người khác bị mắc kẹt như tôi thì sao? Dù gì trong homestay này đâu chỉ có mỗi chúng tôi?

Trong lúc tôi còn đang nghĩ ngợi thì nghe thấy phía ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, tôi vội ra khỏi phòng để thăm dò thì thấy cặp đôi vừa rồi đi ra ngoài đang chật vật trở về.

Nhìn cô gái đi đường tập tễnh, chắc là lúc xuống núi bị thương, tôi vội tới đỡ họ và hỏi: “Làm sao thế? Không tìm được đường xuống núi à?”

Cậu thanh niên ủ rũ nói: “Anh đừng nói nữa, trời tối quá, bọn em không thể nhìn thấy gì cả, bạn gái em không cẩn thận bị trẹo chân rồi.”

Tôi dìu họ đến ngồi trên ghế salon ở trước quầy lễ tân, sau đó đi tìm trong ngăn kéo ở quầy xem có loại thuốc bôi chấn thương ngoài da nào không, tìm mãi cũng chỉ thấy một lọ dầu hoa hồng.

Tôi xem ngày giờ sản xuất, đã quá hạn rồi. Nhưng bây giờ cũng không thể kén chọn được, cứ dùng trước đi đã! Có vẫn còn hơn không.

Sau đó chúng tôi nói chuyện với nhau, tôi mới biết cậu thanh niên tên là Lưu Hạo, cô gái tên là Hoắc Miêu Miêu. Lưu Hạo là trưởng phòng kế toán của một công ty, còn Hoắc Miêu Miêu đang làm việc trong ngân hàng.

Dù bàn về công việc hay dáng dấp thì hai người này đều có thể nói là trai tài gái sắc, rất xứng đôi, nhưng không hiểu vì sao tôi luôn cảm thấy trên mặt hai người này có nét u sầu nào đó.

Lúc ấy tôi còn tưởng rằng vì họ không xuống núi được nên sốt ruột, tôi đành phải khuyên: "Hai đứa đừng vội, càng gấp gáp càng dễ phạm sai lầm, cứ tin tưởng anh, bạn của anh sẽ nhanh chóng tới cứu chúng ta ra ngoài."

Cô gái nghi ngờ hỏi: "Ra ngoài? Ý anh là chúng ta đang bị nhốt trong homestay này?"

Tôi gật đầu. "Trước mắt xem ra khả năng này là rất lớn..."

"Sao có thể như thế được?! Hôm qua lúc chúng ta lên núi, xung quanh chỗ này rõ ràng không phải như bây giờ..." Lưu Hạo vẫn không muốn tin tất cả những thứ đang diễn ra trước mắt.

Tôi cũng chẳng biết phải giải thích với cậu ta như thế nào, nhưng khi ba người chúng tôi đang nhìn nhau không biết phải làm gì thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài homestay vang lên tiếng bước chân đều đều.

Ba người chúng tôi liếc nhìn nhau, sau đó cùng khẩn trương nhìn về phía cửa, một ông lão rất gầy đang đi từ cổng vào. Thấy ba người chúng tôi, dường như ông ta cũng không ngạc nhiên, ngược lại còn vui vẻ nói: "Ô! Người mới tới à!"

Lúc ấy tôi nghe không hiểu ý của ông ta lắm, nhưng thấy sắc mặt ông ta bình tĩnh hơn chúng tôi rất nhiều, chắc ông ta biết tình huống ở nơi này. Nghĩ vậy nên tôi vội lễ phép nói: "Chú ơi, cho cháu hỏi đây là chỗ nào vậy ạ?"

Ông lão nhìn tôi và nói: “Đi ra phía ngoài mà nhìn! Không phải biển hiệu bên ngoài có viết đấy à?”

Nghe ông ta nói vậy làm tôi có cảm giác như mình vừa hỏi một vấn đề rất ngu ngốc. Lưu Hạo ở bên cạnh cũng hỏi: “Chú à, chú có biết đường xuống núi đi như thế nào không ạ?”

Ông lão nghe thế thì lắc đầu, nói: “Chỗ này lên thì dễ chứ xuống khó lắm, nếu mấy đứa đã lên núi rồi thì không có cơ hội xuống núi đâu.”

Lưu Hạo nghe mà mặt xanh lét, cậu ta không tin hỏi lại: “Sao lại không thể đi xuống núi được? Chẳng lẽ để chúng cháu đợi ở đây cả đời ạ?”

Ông lão chỉ nhìn cậu ta một cái mà không nói thêm gì nữa…

Nhưng kể ra cũng rất kỳ lạ, từ khi ông lão này xuất hiện, bên trong homestay dần dần có nhiều khách hơn, họ đi ra từ nhiều phòng khác nhau, nhưng họ vào đây ở lúc nào thì tôi chẳng có chút ấn tượng gì cả.

“Miêu Miêu? Sao cháu lại tới đây?” Một giọng nữ vang lên phía sau chúng tôi. Ba người chúng tôi cùng nhìn lại thì phát hiện đó là một người phụ nữ tầm hơn ba mươi tuổi.

Hoắc Miêu Miêu vừa nhìn thấy bà ấy, cơ thể lập tức cứng đờ, cô ấy sửng sốt một lúc lâu mới lắp bắp nói: “Dì hai? Dì… cháu… chúng cháu tới đây chơi ạ.”

Ánh mắt của người phụ nữ được Hoắc Miêu Miêu gọi là dì hai này trở nên hơi kỳ lạ, dường như bà ấy rất không vui: “Sao cháu lại không hiểu chuyện như thế? Tới đây chơi làm cái gì? Đi nhanh lên!”

Hoắc Miêu Miêu cũng vội đến mức sắp khóc: “Dì hai, chúng cháu bị nhốt ở chỗ này không đi được!”

Dì hai của Hoắc Miêu Miêu nghe thế thì sầm mặt xuống, nói cứng với ông lão kia: “Để chúng xuống núi đi!”

Ông lão vẫn trưng ra vẻ mặt vui vẻ, nói: “Chịu thôi! Chúng có xuống núi được hay không cũng không phải do tôi nói là được, vả lại, nếu là người đã xuất hiện ở đây thì tức là do chúng tự nguyện tới! Chẳng liên quan đến ai cả!”

“Ông...” Mặt của dì hai đỏ lên, tức đến không nói ra lời.

Trong lúc nhất thời, không khí bỗng trở nên hơi xấu hổ, tôi nhìn kỹ những vị khách khác ở trong homestay này và phát hiện, cách ăn mặc của họ rất kỳ lạ, hầu như của niên đại nào cũng có, có cả những người mặc quần áo thịnh hành từ những năm 60.

Nhìn những người này mà tôi càng cảm thấy thắc mắc. Nếu như nói thời gian hiện tại của không gian này là ở bảy năm trước, thì quần áo của những người này cũng phải là của bảy năm trước, kiểu ăn mặc thế này không phải quá lỗi thời rồi à?

Ngay đến cả dì hai của Hoắc Miêu Miêu cũng thế, đồ bà ấy mặc trên người cũng rất lạ, giống như thời trang những năm 90 khi vừa mở cửa cải cách vậy.

Đáng lý ra, Hoắc Miêu Miêu gặp được người thân ở đây thì phải mừng rỡ mới đúng! Nhưng tôi thấy trên mặt cô ấy chẳng hề có vẻ vui mừng gì. Tôi nhìn lướt qua Lưu Hạo, xem ra cậu ta cũng không biết gì cả.

Tôi vội tìm một cái cớ bảo Hoắc Miêu Miêu và Lưu Hạo cùng về phòng mình, lúc này Hoắc Miêu Miêu như được đặc xá, đi theo chúng tôi về phòng. Khi vừa đặt chân vào phòng của tôi, người Hoắc Miêu Miêu bắt đầu run không ngừng.

Tôi thấy cô ấy như đang phải chịu đựng một nỗi sợ hãi ghê gớm, bèn hỏi: “Em sao thế? Người dì hai kia của em có vấn đề gì à?”

Lưu Hạo ở bên cạnh cũng nói: “Đúng đó? Sao anh không biết em còn một người dì hai nữa? Trước đây em chưa từng nói với anh thì phải?”

Hoắc Miêu Miêu vẫn đang run rẩy, nói: “Em… không nói cho anh biết là có nguyên nhân…”

“Nguyên nhân gì?” Lưu Hạo truy hỏi.

Tôi thấy đôi môi tái mét của Hoắc Miêu Miêu cứ đóng rồi mở mấy lần vẫn không nói ra được, có lẽ cô ấy bị dọa sợ quá rồi, đành an ủi: “Em sợ à, có chuyện gì thì cứ nói ra để mọi người cùng nhau nghĩ cách.”

Hoắc Miêu Miêu gật đầu, một lúc sau mới bắt đầu nói với Lưu Hạo: “Sở dĩ em không nói cho anh biết em còn một người dì hai là bởi vì, bà ấy đã chết từ cách đây nhiều năm rồi!”

Tôi nghe mà cũng giật mình: “Chết rồi? Chết như thế nào?”

Hoắc Miêu Miêu nuốt nước miếng, tiếp tục nói: “Dì hai của em tên là Lý Mai, là một giáo viên tiểu học, lúc ấy dượng hai của em đang làm trong một xí nghiệp nhà nước. Hai vợ chồng họ đều là công nhân viên chức, cuộc sống cũng khá tốt, nhưng sau đó đơn vị nơi chồng của dì hai làm việc kinh doanh không được tốt lắm, lãnh đạo phía trên đành phải sa thải bớt nhân viên, vừa khéo tên của dượng cũng có trong danh sách nhân viên phải nghỉ việc…”

CHƯƠNG

TẤM THẺ ĐEN CỨU MẠNG

Nghe Hoắc Miêu Miêu kể, chúng tôi mới biết, dì hai Lý Mai của cô ấy thật ra là vì nhất thời nghĩ quẩn nên tự tử.

Lúc ấy chồng của dì Lý Mai thất nghiệp, nên hợp tác với một vài người đồng nghiệp cũng có hoàn cảnh như mình mua một chiếc xe tải chạy chở hàng, nhưng vào một đêm mưa, chú ấy gặp tai nạn và qua đời.

Dì Lý Mai nghĩ quẩn, để lại cho gia đình một lá thư tuyệt mệnh rồi đi một mình lên núi, từ đó mất tích luôn... Lúc ấy người nhà cũng đã báo cảnh sát, nhưng cảnh sát lên núi tìm ròng rã suốt hai ngày mà chẳng thấy bóng dáng dì Lý Mai đâu cả.

Nhiều năm trôi qua, người nhà của Hoắc Miêu Miêu vẫn luôn cho rằng dì Lý Mai đã chết, chỉ là chưa tìm được thi thể mà thôi. Nhưng hôm nay Hoắc Miêu Miêu lại gặp được dì hai trong homestay này, sao có thể không sợ hãi cơ chứ?

Nghe Hoắc Miêu Miêu nói xong, tôi cảm thấy hơi nghi ngờ nên hỏi: “Em thật sự xác định dì hai của em là chết chứ không phải mất tích?”

Mặt Hoắc Miêu Miêu tái mét: “Vừa rồi đột ngột nhìn thấy dì ấy, em cũng không dám khẳng định, nhưng bây giờ ngẫm lại thì thấy

sao dì ấy còn sống được chứ? Mà dì ấy đã mất tích hơn hai mươi năm rồi, cho dù là còn sống thì cũng không thể xuất hiện với hình dạng giống hệt hai mươi năm trước như vừa rồi được…”

Tôi hiểu lời Hoắc Miêu Miêu nói, một người phụ nữ dù có chăm sóc tốt cho bản thân đến đâu cũng không thể không thay đổi gì trong hai mươi năm được, hình dáng của dì Lý Mai giống hệt như hai mươi năm về trước, nếu không phải chúng tôi xuyên không về hai mươi năm trước để gặp dì Lý Mai, thì chứng tỏ dì Lý Mai mà chúng tôi gặp bây giờ, đã chết rồi!

Nhưng hình như vừa rồi dì Lý Mai cũng cảm thấy rất ngạc nhiên khi thấy Hoắc Miêu Miêu xuất hiện, xem ra bà dì hai này vẫn rất quan tâm tới cô ấy. Tôi bèn thử nói với Hoắc Miêu Miêu: “Anh cảm thấy, mặc cho dì hai của em là người hay hồn ma thì hẳn là bà ấy cũng không gây tổn thương cho em đâu, hay em thử đi hỏi bà ấy xem chuyện gì đang xảy ra ở đây?”

Nhưng Hoắc Miêu Miêu lại lắc đầu quầy quậy: “Em không dám đâu, muốn đi thì anh đi đi!”

Tôi tức giận! Đó là dì hai của cô, đâu phải dì hai của tôi chứ?! Nhưng có đôi lúc bạn không thể nào nói đạo lý với phụ nữ được, gặp những tình huống như thế này chỉ có thể dỗ dành thôi, nếu không phụ nữ sẽ càng ương bướng hơn.

Tôi nhìn sang Lưu Hạo, cậu chàng này không phải kẻ ngốc, chắc cũng nhận ra tình cảnh hiện giờ của chúng tôi. Tôi bèn đưa mắt ra hiệu cho cậu ta khuyên nhủ bạn gái mình. Có khi chuyện chúng tôi có thể rời khỏi nơi này hay không, hoàn toàn dựa vào dì hai của Hoắc Miêu Miêu cả đấy.

Lưu Hạo hiểu ý của tôi, cậu ta bắt đầu thì thầm nói gì đó với Hoắc Miêu Miêu, tôi cố ý đứng trước cửa sổ để không nghe thấy họ nói chuyện, tôi muốn cho họ một không gian để nói chuyện

riêng, cũng để Lưu Hạo tranh thủ thời gian khuyên nhủ Hoắc Miêu Miêu.

Nhưng đúng vào lúc này, qua cửa sổ, tôi lại nhìn thấy dì Lý Mai đang đứng trong sân nói cái gì đó với ông lão vừa rồi, nhìn vẻ mặt bà ấy rất lo lắng. Thấy thế tôi bèn đi một mình ra khỏi phòng, đến chỗ sân nhỏ, định bụng nghe lỏm họ nói chuyện.

Lúc tôi tới chỗ sân, họ vẫn còn đang nói, tôi sợ bị phát hiện nên không dám tới quá gần, do đó chỉ nghe câu được câu mất.

Nhưng tôi vừa nghe vừa đoán cũng hiểu được đại khái, nhìn vẻ mặt của dì Lý Mai thì hẳn là đang cầu xin ông lão kia chuyện gì đó. Nhưng ông lão lại kiên quyết không chịu.

Con bé Hoắc Miêu Miêu kia đúng là vô dụng, bảo cô ta đi hỏi dì hai của mình mà cũng không dám, nếu đây mà là dì hai của tôi thì tôi đã đi hỏi từ lâu rồi. Tôi đoán chắc dì Lý Mai đang cầu xin thay cho Hoắc Miêu Miêu? Có điều, đến giờ tôi vẫn không biết đây là đâu, vì sao chúng tôi lại không nên xuất hiện ở đây?

Lúc này, tôi thấy ông lão kia tức giận bỏ đi, để mình dì Lý Mai lo lắng đứng ở đấy. Tôi thấy họ đã nói chuyện xong, bèn quay người định chuồn lẹ, nhưng đột nhiên tôi cảm giác được có một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên trên vai mình.

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên sau lưng tôi: “Cậu thanh niên này, cậu có quan hệ như thế nào với Hoắc Miêu Miêu?”

Tôi nuốt nước bọt, không vội quay đầu lại mà nói: “Chúng cháu là bạn mới quen… Dì à, dì có thể nói cho chúng cháu biết, làm thế nào để rời khỏi đây được không?”

Dì Lý Mai đi đến trước mặt của tôi, tôi thấy được gương mặt hơi tái của bà ấy mà lòng run rẩy, dù bà ấy không phải ma thì cũng giống lắm…

“Đây không phải núi Vọng Nhi, đây là quán trọ Hảo Tái Lai…” Dì Lý Mai nói một cách sâu xa.

Tôi nghĩ thầm câu này không phải nói thừa à? Chẳng lẽ tôi còn không biết nơi này là quán trọ Hảo Tái Lai sao? Nhưng suy ngẫm lại thì thấy nửa câu đầu của bà ấy có vấn đề, vì sao bà ấy lại nói nơi này không phải là núi Vọng Nhi?

Tôi vội hỏi: “Nếu đây không phải là núi Vọng Nhi thì là chỗ nào ạ?”

Dì Lý Mai quay đầu nhìn về phía dưới núi, vẻ mặt dì hơi thê lương: “Đây là một dịch trạm thông giữa dương gian và âm phủ, những người ở đây đều là những vong hồn chết vì tự sát…”

Tôi hơi giật mình: “Không thể nào! Chúng cháu có tự sát đâu!”

Dì Lý Mai cũng lắc đầu và nói: “Vừa rồi tôi cũng nói như thế với lão Trịnh, chuyện ba đứa tới đây chắc chắn là nhầm lẫn, tôi muốn bảo ông ta thả các cháu đi, nhưng ông ta lại nói những người bị nhốt ở đây đều là tự nguyện lên núi tự tử! Giống như tôi vậy…”

Tôi nghe xong mà thấy là lạ! Hoắc Miêu Miêu và Lưu Hạo có phải tới đây tự tử hay không thì tôi không biết, nhưng tôi thì chắc chắn là không phải rồi! Mẹ nó chứ, tôi vừa đi ngủ một giấc là vô duyên vô cớ tự tử hả?

Tôi bèn hỏi dì Lý Mai: “Chẳng lẽ những người đã tới đây rồi thì mãi mãi không thể rời đi ạ?”

Dì Lý Mai suy nghĩ rồi nói: “Cũng không phải hoàn toàn không thể đi, cứ ở lại đây qua rất nhiều thời đại, cho đến khi chuộc đủ tội lỗi khi còn sống…”

“Tự sát mà cũng có tội ạ?”

Dì Lý Mai gật đầu: “Đương nhiên! Mỗi người đều có số mệnh riêng, tôi kết thúc sinh mệnh của mình sớm hơn trong sổ sinh tử,

sẽ làm xáo trộn thứ tự trong sổ, bởi thế mà không thể đầu thai chuyển kiếp.”

Tôi thầm nghĩ, làm sao tôi có thể chết ở chỗ này được? Lúc trước chẳng phải lão Bạch đã nhìn sổ sinh tử rồi nói tôi không phải đứa chết sớm hay sao, nếu không thì hai người họ đã không nhờ tôi đi tìm nhân ma kia rồi! Nghĩ tới đây, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện, chẳng phải trên người tôi có một tấm thẻ đen của hai lão Hắc Bạch đấy à? Bây giờ không gọi họ tới cứu thì còn chờ đến khi nào nữa?

Tôi quay lại nói với dì Lý Mai: “Người khác có phải tự sát hay không thì cháu không biết, nhưng chắc chắn là cháu không! Chỗ này không nhốt được cháu đâu.”

Dì Lý Mai hơi sững sờ, sau đó tựa như nghĩ tới cái gì đó nên sờ vào vai tôi, dì giật mình: “Cháu có thực thể? Cháu không phải là hồn phách?”

“Đương nhiên ạ! Cháu có tự sát đâu, làm sao có thể hồn lìa khỏi xác được? Còn chuyện tại sao cháu lại tới đây… Thì phải chờ sau khi cháu về rồi mới làm rõ được!” Nói rồi, tôi lấy tấm thẻ đen trong người mình ra, định đốt nó đi.

CHƯƠNG

NGỌN LỬA MÀU LAM

Nhưng khi tôi chuẩn bị đốt tấm thẻ đen kia thì phát hiện ở trên người mình không có bật lửa, chẳng biết làm thế nào tôi đành phải quay về quầy lễ tân để hỏi mượn ông lão kia cái bật lửa.

Ông lão nhìn thấy tấm thẻ đen trong tay tôi thì cũng giật mình, có vẻ ông ta biết lai lịch của chiếc thẻ này.

"Cậu lấy tấm thẻ này ở đâu?" Ông lão hỏi với vẻ khẩn trương.

Tôi nhìn ông ta và nói: "Đương nhiên là do chủ nhân của thẻ cho cháu rồi, ở quầy có bật lửa không ạ?"

Ông lão lại lắc đầu. "Lửa ở chỗ tôi không đốt được thẻ này!"

Lòng tôi nặng nề, nhưng tôi cảm thấy mình không thể tin lời ông già này nói được, tôi bèn bảo: "Chưa thử qua thì sao biết được là không thể đốt?"

Ông lão mỉm cười, lấy trong ngăn kéo ra một cái bật lửa rồi ném cho tôi: "Không tin thì cậu cứ tự thử đi!"

Tôi nhận bật lửa, nhấn nhẹ một cái, một ngọn lửa màu lam u tối khẽ bật ra…

"Lửa… sao lại có màu này?" Tôi giật mình.

Ông lão lắc đầu: "Tôi đã nói lửa này không thể đốt được chiếc

thẻ đen của cậu rồi, cậu còn không tin!”

Tôi không thèm quan tâm tới ông ta, vội vàng để rìa chiếc thẻ vào bên trong ngọn lửa, nhưng đúng là chẳng có gì xảy ra cả! Chẳng lẽ cái ngọn lửa màu lam này không có nhiệt độ? Nghĩ vậy nên tôi dùng tay sờ vào ngọn lửa kia, nhưng lại bị nóng phải rụt tay về.

Tôi quay sang nhìn ông lão, thấy ông ta đang nhìn tôi cười rất gian, xem ra ông ta không lừa tôi thật, lửa ở đây đúng là không thể đốt được tấm thẻ đen trong tay tôi.

Nhưng tôi nhớ hình như trong ba lô của mình có một cái bật lửa, vì mỗi lần ra khỏi nhà tôi đều bỏ một cái bật lửa vào trong ba lô để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, không ngờ lần này lại phát huy được tác dụng.

Tôi nhanh chóng chạy về phòng của mình, lúc vào phòng, tôi thấy Lưu Hạo vẫn còn đang khuyên nhủ Hoắc Miêu Miêu, tôi nghĩ không biết hai đứa vô dụng này đã khuyên bảo xong chưa nữa? Thấy tôi trở về, Lưu Hạo mỉm cười, nói: “Miêu Miêu đồng ý đi hỏi dì hai của cô ấy rồi!”

Tôi hơi bực mình phất tay với họ: “Không cần, anh đã hỏi rồi!” Tôi lục lọi chiếc ba lô trên giường.

Lưu Hạo thấy hành động của tôi thì thắc mắc: “Anh tìm cái gì vậy?”

“Bật lửa!”

Cậu ta nghe thế bèn lấy cái bật lửa Zippo ra ném cho tôi: “Em có một cái đây!”

Tôi nhận lấy rồi vội đánh lửa lên, nhưng lửa phát ra từ cái bật lửa của Lưu Hạo cũng là màu lam tối… Tôi thở dài, lại ném cái bật lửa về cho cậu ta và nói: “Cái này không dùng được, thôi để anh tự

tìm cái của anh.”

Lưu Hạo thắc mắc: “Cái bật lửa này là hàng xịn đấy, sao lại không dùng được?”

Tôi không có thời gian giải thích với cậu ta nên nóng nảy đổ sạch mọi thứ trong ba lô ra… Đột nhiên, có một vật màu vàng hấp dẫn sự chú ý của tôi. Đó là một món quà khuyến mại từ cửa hàng lẩu, như tôi là kiểu người không bao giờ hút thuốc lá sẽ chẳng bao giờ điên mà đi mua một cái bật lửa Zippo, cho nên loại quà tặng này đúng là thích hợp với tôi nhất.

Tôi hơi kích động cầm cái bật lửa kia lên, đây là hy vọng cuối cùng của chúng tôi, nếu nó vẫn không thể đốt được thì tôi chẳng còn cách nào khác nữa…

Tôi nhẹ nhàng đè ngón cái xuống, một ngọn lửa đỏ ấm áp bùng lên, tôi thầm thở phào. Thấy ngọn lửa này có màu sắc bình thường, tôi vội đốt tấm thẻ đen đi.

Kể ra cũng kỳ quái, cái tấm thẻ đen này không đốt như bình thường, mà nó giống như pháo hoa que chúng tôi vẫn thường chơi khi còn bé, trong nháy mắt nó bị đốt sạch sành sanh!

Ngay sau đó tôi nghe thấy tiếng nói quen thuộc: “Nhanh lên lão Hắc, có tin tức của nhân ma!”

Tiếng nói kia vừa vang lên, hai bóng người một đen một trắng xuất hiện ngay trước mắt tôi. Khi nhìn thấy tôi, bọn họ rất ngạc nhiên, lão Bạch giật mình: “Tiến Bảo, sao cậu lại ở đây vậy? Chẳng lẽ cậu chết rồi!”

Tôi ra vẻ cầu xin họ: “Ôi! Ông anh yêu quý của em ơi! Anh có thể niệm tình thằng em này được không! Giờ em chưa chết, nhưng nếu hai ông anh mà tới muộn một chút nữa thì chắc chắn là chết thật đấy!”

Hai lão Hắc Bạch đột nhiên xuất hiện đã hù Lưu Hạo và Hoắc Miêu Miêu, đặc biệt là Hoắc Miêu Miêu, cô ấy xỉu ngay tại chỗ. Tôi vội nói với Lưu Hạo: “Đừng sợ, hai anh này đều là bạn của anh, họ sẽ không làm gì các em đâu!”

Lão Bạch nhìn xung quanh, tức giận nói với tôi: “Tôi nói này, sao thằng ngốc nhà cậu sao lại chạy tới đây chứ? Còn đốt linh tinh tấm thẻ đen kia làm chúng tôi mừng hụt!”

Tôi tủi thân: “Anh trai à! Nếu thằng em mà không đốt tấm thẻ đen ấy để cầu cứu các anh, thì em phải chết ở đây rồi, còn ở đó mà giúp các anh tìm nhân ma kia à? Vả lại cũng đâu phải do em tự chạy tới, em đang ngủ bình thường trong homestay, vừa mở mắt đã thấy mình tới đây rồi! Em cũng không biết làm sao mà mình có mặt ở đây nữa?”

Lão Bạch gật đầu, nói: “Anh đã bảo cậu không thể tự sát mà! Vậy cậu theo bọn anh đi thôi! Để anh nói với lão quản lý Trịnh một tiếng là được.”

Nhưng đúng lúc này, Lưu Hạo vẫn im lặng ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng gọi tôi, giờ tôi mới nhớ ra là còn hai người bọn họ nữa? Tôi vội bảo với lão Bạch: “Đúng rồi, hai người này cũng tình cờ bị đưa đến đây như em, có thể dẫn họ đi luôn không?”

Lão Bạch quay lại nhìn hai người Lưu Hạo một chút, sau đó lạnh nhạt nói: “Được thôi! Cứ để họ ở đây đợi đi, cậu theo chúng tôi đến chỗ lão Trịnh đã.”

Lưu Hạo nghe thấy bọn họ được cứu rồi thì lập tức đánh thức Hoắc Miêu Miêu: “Miêu Miêu tỉnh lại đi em, lát nữa chúng ta có thể rời khỏi đây rồi!”

Nhưng tôi cảm thấy rất nghi ngờ lão Bạch này, vì tôi phát hiện câu lão ấy nói rất kỳ lạ, nghe giống như đang mỉa mai vậy. Nhưng vì khi đó quá nóng lòng muốn đi tìm lão Trịnh trước nên tôi cũng

không hỏi rõ.

Lúc chúng tôi đi đến quầy lễ tân, lão Trịnh đang cung kính đứng chờ sẵn ở đó…

“Lão Trịnh à! Thằng nhóc này không nên tới đây đâu, ông chưa nhìn cho rõ mà đã thu hồn linh tinh rồi à?” Bạch Vô Thường nói rất lạnh lùng.

Lão Trịnh bị dọa sợ, cúi đầu nói: “Đúng là tôi không nhìn rõ thật, nhưng thưa ngài chủ nhiệm, người bạn này của ngài đến đây không phải là hồn phách, nên tôi không có cách nào đưa cậu ta trở về được!”

“Không phải hồn phách? Sao có thể…” Lão Bạch vừa nói vừa đập tay lên bờ vai của tôi, vỗ xong lão ngẩn người: “Ôi mẹ nó! Cậu mang cả cơ thể tới đây à? Hay đấy… Lão Hắc mau đến đây xem, Tiến Bảo không phải mang hồn phách đến đây mà là cả người cậu ta đấy!”

Lão Hắc chẳng nói gì từ nãy đến giờ cũng tò mò sờ tới sờ lui người tôi, sau đó lão cau mày, nói: “Bất kể là bởi vì nguyên nhân gì thì chúng ta cứ đưa thằng nhóc thối này về đã, tránh đêm dài lắm mộng…”

Lão Bạch gật đầu: “Cậu nói có lý… Vậy thì đi thôi!”

CHƯƠNG

THĂM DÒ THUNG LŨNG NGƯỜI CHẾT TRONG ĐÊM

Tôi thấy sắp phải đi thì vội chỉ tay về phía phòng mình: "Thế còn Lưu Hạo và Hoắc Miêu Miêu cùng đi với em thì sao?"

Lão Bạch tức giận: "Bọn họ không đi được, chúng tôi mang cậu đi đã là tốt lắm rồi, còn được voi đòi tiên à?!"

Lúc ấy tôi không hiểu ý câu "Bọn họ không đi được!" của lão Bạch là có ý gì? Tôi mờ mịt hỏi lại: "Vì sao? Chẳng phải hai người họ theo em đến đây…"

Lão Bạch nổi điên: "Hỏi nhiều như vậy làm gì? Một tấm thẻ chỉ có thể dẫn được một người, đừng có nói nhảm nữa, mau đi theo, chúng tôi còn nhiều việc lắm?"

Dù tôi có lòng muốn đưa Lưu Hạo và Hoắc Miêu Miêu đi cùng, nhưng đáng tiếc bọn lão Bạch không đồng ý nên tôi cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải theo họ rời khỏi Hảo Tái Lai.

Bên ngoài Hảo Tái Lai vẫn là rừng rậm hoang dã, không hề có bóng người…

"Tiếp theo em phải đi như thế nào?" Tôi nhìn khoảng rừng cây rậm rạp trước mắt, hình như không có đường nào để đi xuống núi cả.

Không ngờ lão Bạch đi ở phía trước vẽ lên không khí một phù

chú, sau đó anh ta quay lại nói với tôi: “Trở về thôi.”

“Trở… trở về? Về đón bọn Lưu Hạo á?” Tôi hỏi.

Lão Bạch trừng mắt với tôi: “Về homestay Hảo Tái Lai ấy!”

Tôi vội quay lại thì thấy biển hiệu ở bên ngoài đã đổi từ quán trọ thành homestay, xem ra là tôi trở về thật rồi.

Tôi nghe thấy lão Bạch nói ở phía sau lưng: “Cậu an toàn trở về rồi thì sau này chú ý một chút đi! Đừng tùy tiện đi theo oan hồn nữa!” Nói rồi lão Bạch lấy ra một tấm thẻ đen khác đưa cho tôi: “Cậu cầm lấy, khi nào phát hiện tung tích của nhân ma kia thì đốt đi, nhớ đó, không có việc gì thì đừng đốt lung tung!”

Tôi vội nhận chiếc thẻ và cười lấy lòng: “Nếu không phải bất đắc dĩ thì em nào dám đốt! Hôm nay vì muốn các anh đến cứu mạng mới phải đốt mà…”

“Được rồi, đi đi! Bọn tôi đi đây!” Lão Bạch xua đuổi.

Nhìn theo bóng dáng hai lão Hắc Bạch biến mất trong đêm tối, tôi mới đi vào homestay. Đúng lúc này, tôi đụng phải Trịnh Lỗi Quân, anh ta nhìn thấy tôi cũng sợ hãi kêu lên: “Sao cậu lại ở đây, Lê đại sư và bạn cậu lên núi tìm cậu rồi!”

“Lên núi? Sao lại muốn lên núi?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Trịnh Lỗi Quân gãi đầu khó xử: “Nói là lên núi tìm cậu thì phải?”

Tôi nôn nóng hỏi: “Họ nghe ai nói tôi ở trong núi mà lên đó tìm?”

Trịnh Lỗi Quân chỉ ra phòng bếp phía sau: “Lê đại sư nói chuyện với ông Đoàn một lúc, sau đó thì đi cùng cậu bạn kia lên núi!”

Tôi thở dốc, lấy điện thoại ra bấm gọi cho chú Lê, lần này không phải tín hiệu máy bận, nhưng số thuê bao của chú Lê lại nằm ngoài vùng phủ sóng… Có vẻ trên núi không có tín hiệu.

Với tính tình cẩn thận của chú Lê, chắc chắn sẽ không tùy tiện lên núi tìm tôi, nhất định là chú đã nghe cái ông đầu bếp họ Đoàn kia nói cái gì đó! Nghĩ tới đây, tôi lập tức chạy ra sau bếp và thấy một ông lão người gầy đét đang thái đồ ăn trong bếp.

Tôi gặp nhiều đầu bếp rồi, nhưng đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một ông đầu bếp gầy đến vậy! Ông Đoàn nghe thấy có tiếng động nên ngẩng đầu lên nhìn về phía tôi, ông ta cũng rất ngạc nhiên: "Thế mà cậu lại trở về rồi? Đúng là sống lâu nên thứ gì cũng có thể gặp được!"

"Họ đi đâu tìm tôi?" Tôi nóng nảy.

Ông Đoàn chỉ về hướng thung lũng đằng sau và nói: "Bọn họ đi thung lũng người chết tìm cậu đấy!"

"Ông bảo họ đi à?" Tôi nói với giọng không được tốt lắm.

Ông Đoàn cười: "Ở đây mà có người mất tích thì kiểu gì cũng ra thung lũng người chết, tôi chỉ bảo chỗ cho họ thôi, còn có đi hay không do chính họ quyết định chứ!"

"Ông là ai?" Tôi nghi ngờ hỏi ông ta.

"Tôi á? Là đầu bếp họ Đoàn?" Ông ta còn cười rất vui vẻ.

Sao tôi thấy gương mặt này quen thế nhỉ? Trông giống như đúc lão Trịnh của quán trọ Hảo Tái Lai… Xem ra ông Đoàn này cũng không phải là người đơn giản.

Tôi nói với ông ta: "Đường đến thung lũng người chết đi như thế nào? Đưa tôi đi…"

Ông Đoàn lắc đầu: "Tôi không thể dẫn cậu đi được, vì tôi không thể rời khỏi nơi này… Nhưng tôi có thể tìm người dẫn cậu đi."

Ông Đoàn lấy điện thoại gọi một thằng nhóc người bản địa đến, rồi bảo nó làm người dẫn đường, đưa tôi lên núi.

Trò chuyện trên đường đi tôi mới biết, thằng nhóc này chính là

con của ông Đoàn, tôi cứ tạm gọi nó là Tiểu Đoàn đi! Tiểu Đoàn nói với tôi, chỉ có hai cha con nhà nó mới biết đường đến thung lũng người chết, nhưng nó cũng chỉ đưa tôi đến cửa thung lũng được thôi, vì bên trong không phải là nơi mà người sống có thể đi vào được!

Lòng tôi chùng xuống: "Cậu cũng là người đã đưa Lê đại sư và Đinh Nhất đến đấy à?"

Tiểu Đoàn gật đầu: "Vâng, cha em bảo em dẫn đường đưa họ đi…"

Tôi nghe mà cảm thấy lo lắng, không phải là tôi được Hắc Bạch Vô Thường cứu về, bọn họ lại bị đi vào trong đó đấy chứ! Vì nóng lòng nên bước chân của tôi cũng nhanh hơn, vốn tôi nghĩ rằng trời tối mà đi đường núi chắc sẽ khó khăn, nào ngờ đoạn đường này rất dễ đi, chưa đầy một tiếng đã đến nơi rồi.

Tôi nhìn mảnh thung lũng bị bóng đêm bao phủ trước mắt, không khó để nhận ra lúc ban ngày nơi đây hẳn là một vùng xanh biếc, chẳng hiểu sao nó lại bị gọi là thung lũng người chết nhỉ? Tôi quay sang hỏi Tiểu Đoàn: "Vì sao ở đây lại được gọi là thung lũng người chết vậy?"

Tiểu Đoàn bỗng nở một nụ cười quái dị: "Anh cứ vào chẳng phải sẽ biết ngay à?"

Tôi thấy thằng nhóc này không chịu nói, có hỏi cũng như không, đành phải hỏi hai người chú Lê đã vào trong bao lâu rồi?

Tiểu Đoàn tính toán thời gian rồi nói: "Họ vào từ trưa hôm nay…"

Tôi lập tức có dự cảm xấu, chú Lê và Đinh Nhất không thể xảy ra chuyện được!

Nhưng đúng vào lúc này, tôi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, tôi

nghi ngờ hỏi Tiểu Đoàn: "Vì sao chỗ này chỉ có hai cha con nhà em biết?"

Tiểu Đoàn nhìn thoáng qua cửa thung lũng mờ tối, sau đó nó mới nói với vẻ âm u: "Đó là vì người đi vào bên trong sẽ không ra ngoài được nữa! Nếu giờ anh hối hận vẫn còn kịp đấy, chúng ta có thể quay trở về…"

Tôi nhìn cậu ta rồi nói kiên quyết: "Hôm nay anh đây chẳng những muốn đi vào, mà lát nữa còn đi ra cơ, nếu em không vội gì thì chờ ở đây một lát nhé! Chắc là bọn anh sẽ ra nhanh thôi."

Tiểu Đoàn tỏ vẻ không tin: "Anh to mồm nhỉ! Được thôi! Em sẽ chờ ở đây hai tiếng, nếu đến lúc đó anh vẫn còn không ra thì em tự đi về đấy!"

Tôi không có thời gian nói linh tinh với cậu ta nên sải bước đi vào trong thung lũng người chết mờ tối…

Dưới bóng đêm, cái "thung lũng người chết" này còn lâu mới đạt được đến danh xưng kinh khủng, nhưng chú Lê và Đinh Nhất đã vào từ ban ngày mà đến bây giờ vẫn chưa đi ra, thì chứng tỏ nơi này không hề đơn giản.

Tôi đi dọc theo con đường nhỏ từ cửa tiến vào trong thung lũng, vừa rồi do quá gấp nên tôi không cầm theo đèn pin, may mà đêm nay trăng tròn, chiếu sáng con đường tôi đi.

CHƯƠNG

ĐINH NHẤT GẶP NGUY HIỂM

Chẳng biết có phải do tác dụng tâm lý hay không mà khi đi được một đoạn, tôi bỗng có cảm giác rất kỳ lạ, thung lũng này hình như không giống với phía ngoài rừng cây kia... Nhưng tôi lại không thể nói rõ được nó khác nhau ở điểm nào.

Lúc ấy tôi thật sự muốn gọi to Đinh Nhất và chú Lê, nhưng lại sợ động đến những thứ nguy hiểm chưa biết trong bóng tối, thế nên chỉ có thể cẩn thận dò đường, quan sát tình huống bên trong thung lũng người chết.

Ngẫm lại mới thấy, giờ tôi cũng can đảm hơn nhiều rồi, nếu là trước kia, để tôi đi một mình vào nơi hoang dã này thì đừng nói là tìm người, chính tôi đã bị dọa sợ cho gần chết rồi. Nhưng bây giờ tôi lại có thể nghĩ tới việc, cảnh ở đây vào ban ngày hẳn là rất đẹp, xung quanh ngập tràn hoa nở chim hót...

Hoa nở chim hót? Đúng rồi! Cuối cùng tôi cũng đã biết lạ ở điểm nào rồi! Vừa rồi khi Tiểu Đoàn dẫn tôi đi, trên cả đoạn đường tôi vẫn nghe thấy tiếng côn trùng kêu và tiếng chim hót, nhưng từ sau khi đi vào "thung lũng người chết", xung quanh tôi lập tức lặng ngắt như tờ, tất cả các âm thanh đều biến mất, ngay cả tiếng gió thổi qua tán lá cũng không có...

Thời gian ở đây như bị dừng lại, xung quanh không có không khí của sự sống. Không biết giờ Đinh Nhất và chú Lê như thế nào rồi? Họ thật sự không nên đi vào đây. Tôi nhìn đồng hồ, kim giây vẫn chạy, chứng tỏ thời gian vẫn đang trôi đi, có lẽ là do cảm giác của tôi bị sai chăng.

Cuối con đường nhỏ mà tôi đi là một mảnh rừng cây rậm rạp, cũng chứng minh tôi đã chính thức đi tới "thung lũng người chết". Trước đó chắc chắn chú Lê cũng đã đi qua con đường này, nếu tôi tiếp tục đi về phía trước sẽ tìm được họ.

Nhưng sau khi đi vào rừng cây, tôi ngửi thấy không khí thoang thoảng một mùi thối khó ngửi, quỷ thần xui khiến tôi đi theo mùi thối đó… Càng đi về phía trước, tim tôi càng cảm thấy kỳ lạ, như thể phía trước có rất nhiều thi thể đang chờ đợi.

Sau khi đi vào chỗ rừng cây, dưới chân tôi không còn đường nữa, tôi chỉ có thể dựa vào cảm giác để đi lên phía trước. Khi đi vào một chỗ đá vụn gập ghềnh, tôi bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh hãi.

Tôi nhìn thấy trong đống đá vụn nhấp nhô này có rất nhiều người chết nằm ngổn ngang… Có thi thể đã thành bộ xương khô từ lâu, có thi thể lúc nhúc đầy giòi bọ, hôi thối khủng khiếp.

Nhưng điều làm tôi giật mình nhất là trong những thi thể này, tôi nhìn thấy Lưu Hạo và Hoắc Miêu Miêu… Tôi thật sự không ngờ đấy, chẳng trách lão Bạch lại nói hai người họ không về được! Thì ra là họ đã… chết từ lâu rồi.

Hai người họ nằm trên mặt đất với gương mặt trắng nhợt, trên người có vết trầy da, đặc biệt là Lưu Hạo, trên trán cậu ta có một cục u to như quả trứng gà, chắc là bị một vật cứng nào đó đập vào.

Tôi cố gắng để bình tĩnh lại, sau đó tới cạnh Lưu Hạo và Hoắc

Miêu Miêu để xem xét. Dù không theo ngành pháp y, nhưng tôi đi theo chân mấy cảnh sát như Bạch Kiện nhiều nên cũng học được kha khá kiến thức.

Từ những dấu vết trên thi thể của hai người này, không khó để nhận ra họ ngã từ trên cao xuống dẫn đến tử vong. Tôi còn lấy tay kiểm tra và phát hiện có khá nhiều chỗ bị gãy xương.

Vậy hai người này là chết ngoài ý muốn… hay do tự sát? Lúc trước dì Lý Mai đã từng nói, những hồn phách xuất hiện ở "quán trọ Hảo Tái Lai" đều là những người tự tử, nên mới bị nhốt ở nơi đó, vậy xem ra Lưu Hạo và Hoắc Miêu Miêu không phải chết do tai nạn ngoài ý muốn rồi.

Nhưng tại sao hai người bọn họ lại phải lặn lội tới tận đây để tự tử? Có gì khó khăn đến mức phải dùng cái chết để giải quyết chứ? Trên những thi thể này không hề có dấu hiệu của tàn hồn, tất nhiên lại càng không có những ký ức khi còn sống.

Tôi nhớ trước khi đi, lão Bạch đã nói, sau này tôi phải chú ý cẩn thận hơn, đừng để cho oan hồn dẫn đi nữa. Chẳng lẽ anh ta muốn nói đến họ? Nhưng sao họ lại muốn mang tôi đi cùng? Trước đó chúng tôi chưa từng quen biết nhau cơ mà?

Hết nghi vấn này đến nghi vấn nọ khiến tôi đứng im tại chỗ để suy nghĩ, mãi cho đến khi tôi bị một giọng nói quen thuộc đánh thức, nhìn quanh, tôi thấy dưới một gốc cây to cách đống đá vụn không xa, có hai người đang ngồi, đó chẳng phải là chú Lê và Đinh Nhất sao?

Tôi kích động chạy tới chỗ họ, nhưng vừa chạy đến gần, tôi đã hốt hoảng, chú Lê đang yếu ớt tựa lưng vào gốc cây, người vừa thều thào gọi tôi chính là chú ấy.

Còn Đinh Nhất, tôi phát hiện mặc dù anh ta cũng ngồi dựa vào gốc cây, nhưng đầu lại rũ xuống rất thấp như đang ngủ thiếp đi

vậy. Thấy tình cảnh này, lòng tôi bỗng rất lo lắng, sao trong tình huống như thế này mà anh ta có thể ngủ được? Chắc chắn là anh ta đã bị thương nặng rồi…

Tôi chạy vội đến bên cạnh họ hỏi: “Chú Lê! Đinh Nhất! Hai người thế nào rồi?”

Lúc này tôi mới phát hiện ra, quanh gốc cây to này có một vòng tròn màu đỏ tươi, trông giống như được vẽ bằng máu.

Chú Lê ngẩng đầu nhìn tôi rồi thều thào: “Thằng nhóc thối này, đúng là cháu rồi, vừa rồi chú còn tưởng mình nhìn nhầm đấy?”

“Hai người bị sao vậy? Đinh Nhất? Đinh Nhất!” Tôi cố gọi Đinh Nhất đang không có phản ứng.

Chú Lê xua tay: “Đừng gọi nữa, nó mất máu quá nhiều nên bị choáng rồi…”

Tôi giật mình hỏi: “Mất máu quá nhiều? Cái vòng tròn máu này là dùng máu của anh ta để vẽ à?”

Chú Lê gật đầu: “Máu của nó là máu thuần dương, nếu không nhờ nó dùng máu vẽ vòng tròn này thì chắc hai chúng ta đã giống đống người chết kia từ lâu rồi…”

Tôi nhìn vòng tròn máu trên mặt đất mà lòng khó chịu, với thể chất của Đinh Nhất, nếu không đến tình trạng cực kì nghiêm trọng thì không thể nào ngất đi được, có trời mới biết anh ta đã chảy mất bao nhiêu máu! Nếu không nhanh chóng đưa Đinh Nhất xuống núi, e rằng sẽ thật sự nguy hiểm đến tính mạng.

Tôi nhìn xung quanh và tìm được một nhánh cây to cho chú Lê làm gậy chống, sau đó cõng Đinh Nhất lên và nói: “Đi! Cháu đưa hai người ra ngoài…”

Chú Lê cố sức chống gậy đứng lên, chú mỏi mệt nhìn tôi và bảo: “Chú và Đinh Nhất vẫn luôn bị nhốt ở đây, không thể tìm thấy

đường ra.”

Tôi lấy răng thú đeo ở trước ngực ra: “Không sao hết, có cháu ở đây rồi… Hôm nay chẳng có tà ma nào có thể ngăn chúng ta được!”

Trước kia mỗi lần tôi gặp nguy hiểm và bị thương, đều là Đinh Nhất cõng tôi, cuối cùng hôm nay cũng đến lượt tôi cõng anh ta một lần. Nhưng không làm thì không biết, thằng cha này bình thường nhìn gầy gò, đến lúc cõng lên người thì càng lúc càng nặng.

Tôi thoáng giật mình, thầm nghĩ mọi người thường hay nói người chết rất nặng, không phải tên Đinh Nhất này chết rồi nên mới nặng như thế chứ? Nghĩ vậy nên tôi đứng lại, nhờ chú Lê kiểm tra thử hơi thở của anh ta.

Chú Lê nghe tôi nói cũng giật nảy mình, vội lấy tay dò thử, xong chú thở phào: “Thằng nhãi này, định hù chết chú mày à? Chẳng phải Đinh Nhất còn đang thở phì phò đấy sao?”

Nghe chú ấy nói vậy, lòng tôi cũng thả lỏng hơn, tôi cắn răng, tiếp tục gắng gượng đi về phía trước…

Tôi vừa đi vừa nói với chú Lê: “Chú Lê, chú cố gắng đuổi kịp, đừng để tụt lại phía sau, cháu không vác nổi hai người đâu!”

Chú Lê chống gậy tạm thời, đi phía sau tôi: “Với tốc độ này của cháu mà còn lo chú không theo kịp à?”

CHƯƠNG

MÁU HIẾM

Tôi nghe chú Lê còn sức để cãi lại thì biết không có gì đáng ngại, tôi lại tiếp tục đi.

Thực sự lúc ấy trong đầu tôi chẳng nghĩ gì cả, chú Lê và Đinh Nhất không thể đi ra ngoài được, tại sao tôi lại chắc chắn là mình có thể ra? Nhưng tôi biết mình không thể tiếp tục chờ đợi nữa, cơ thể Đinh Nhất đã không còn chịu đựng được rồi, tôi phải đánh cuộc một lần!

Chẳng biết có phải vận may của tôi tốt? Hay lần này cái răng thú có tác dụng thật, nói tóm lại là tôi thành công đưa họ ra khỏi mảnh rừng cây kia, đi tới khu vực cửa thung lũng.

Ra khỏi rừng cây, đường dễ đi hơn rất nhiều, tôi không cần phải vừa lo lắng cho Đinh Nhất ở phía sau, vừa để ý đường dưới chân nữa. Nhưng tôi hơi lo cho chú Lê, vì tôi nghe thấy chú ấy đang thở dốc ở phía sau lưng tôi.

Giờ tôi chỉ mong thằng nhóc họ Đoàn kia còn chưa đi, có nó thì tốt xấu gì cũng có người giúp tôi đỡ chú Lê, nếu không tôi thật sự không còn sức để đưa cả hai cùng xuống núi!

Tôi định hỏi chú Lê sau khi hai người bọn họ đi vào "thung lũng người chết" đã gặp được cái gì? Nhưng thấy chú ấy thở không ra

hơi, chắc cũng chẳng còn sức để trả lời vấn đề của tôi, nên tôi đành nghiến răng xốc lên Đinh Nhất đang bị tuột xuống sau lưng, sau đó tiếp tục đi về phía cửa thung lũng.

Khi sắp đến cửa, nhìn từ xa tôi đã thấy một bóng người đang đứng ở nơi đó. Đến gần thì phát hiện đó chính là Tiểu Đoàn, cậu ta không đi thật. Không ngờ thằng nhóc này trông cổ quái nhưng lại rất biết giữ chữ tín, bảo chờ tôi hai tiếng thì đúng là đợi hai tiếng thật.

Khi nó nhìn thấy mấy người chúng tôi đi ra khỏi thung lũng người chết, miệng nó há to đến mức có thể nhét vừa cả quả bóng golf!

Tiểu Đoàn giật mình nói: "Anh… Mọi người đúng là ra ngoài được thật! Đúng là sống lâu, chuyện gì cũng có thể gặp được!"

Tôi phì cười vì cái từ "Sống lâu chuyện gì cũng có thể gặp" này, tôi đã từng nghe bố của nó nói rồi, hai người này đúng là cha con mà! Ngay cả cách nói chuyện cũng giống nhau.

May mà còn có Tiểu Đoàn, nếu không chuyện chú Lê có thể xuống núi hay không đúng là một vấn đề lớn. Trước đó, lúc lên núi tôi cảm giác đường rất dễ đi, đi thẳng một mạch. Không ngờ khi xuống núi lại rất gian nan, đường gập ghềnh, mồ hôi thì chảy vào mắt làm tôi rất khó chịu.

Một đoạn đường này thật sự là đoạn đường khó đi nhất trong cuộc đời, tôi có thể cảm nhận được trọn vẹn thế nào là mồ hôi vã ra như mưa. Có mấy lần chú Lê thấy tôi đi không nổi nữa, bèn đề nghị tôi thả Đinh Nhất xuống nghỉ một chút.

Nhưng tôi biết mình đang cố sức để tiếp tục, nếu bây giờ mà thả Đinh Nhất xuống thì sẽ rất khó để cõng anh ta lại, nên tôi chỉ có thể tìm một cành cây làm gậy chống chứ kiên quyết không dừng lại nghỉ ngơi.

Cái cánh tay bị cắt lấy máu của Đinh Nhất đang rũ xuống trước ngực tôi, nhìn thấy vết thương còn đang rướm máu của anh ta thì sao tôi dám dừng lại nghỉ ngơi chứ? Lúc ấy trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ duy nhất là phải mau chóng đưa Đinh Nhất vào bệnh viện…

Lúc trước, tôi lên núi mất không đến một tiếng, mà lúc xuống núi lại phải đi ròng rã ba giờ đồng hồ. May mà đi đến giữa đường, chú Lê phát hiện điện thoại bắt đầu có tín hiệu nên gọi cho 120.

Khi chúng tôi thất thểu rời khỏi khu rừng, xe cứu thương 120 đã chờ sẵn ở cửa homestay… Lúc nhìn thấy chiếc xe cứu thương có ba số 120 đỏ chót, lòng tôi thả lỏng rồi hôn mê bất tỉnh.

Đợi khi tôi tỉnh lại lần nữa thì đã thấy mình đang nằm trên xe cứu thương, vì từ núi Vọng Nhi đến bệnh viện gần nhất phải đi mất một tiếng, nên người "ngất vì quá mệt mỏi" như tôi đã tỉnh lại trước cả khi đến được bệnh viện.

Quay sang nhìn Đinh Nhất vẫn còn đang hôn mê, tôi bắt đầu thấy lo lắng, tên này không cứ thế mà thăng đấy chứ? Nhưng tôi lập tức lắc mạnh đầu để xua đuổi suy nghĩ này ra ngoài.

Đinh Nhất là ai chứ? Sao có thể chết được! Thằng nhóc khỏe như trâu này chắc chắn không có chuyện gì đâu, đừng suốt ngày tự dọa mình nữa!

Đến bệnh viện, Đinh Nhất và chú Lê bị đẩy vào phòng cấp cứu, còn tôi thì sau khi được bác sĩ khám qua và hỏi han tình hình thì được cho nằm trên một giường bệnh nghỉ ngơi, vì tôi chỉ bị mất sức quá mà thôi.

Nhưng lúc tôi nghĩ rằng chắc không có chuyện gì lớn nữa đâu, thì thấy y tá vội vội vàng vàng chạy vào nói: "Bạn của anh có nhóm máu hiếm, bây giờ trong kho máu của huyện không có nhóm máu này!"

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy chuyện Đinh Nhất có nhóm máu hiếm, chẳng lẽ nhóm máu của anh ta là Rh- trong truyền thuyết? Nhưng cô y tá lại bảo với tôi rằng, nhóm máu của Đinh Nhất càng hiếm hơn, đây cũng là lần đầu tiên họ gặp phải nhóm máu này.

Tôi thầm nghĩ lần này xong rồi, trong kho máu không có loại máu này thì Đinh Nhất lành ít dữ nhiều! Vừa rồi cô y tá chỉ nói là nhóm máu hiếm chứ không nói là nhóm máu gì, chắc có lẽ họ cũng không biết nhóm máu của anh ta, giờ mà tôi có muốn lên mạng kêu gọi giúp đỡ cũng không được.

Khi tôi đang vò đầu không biết làm thế nào, một y tá cầm dụng cụ thử nhóm máu đến chỗ tôi và nói: "Anh có biết nhóm máu của mình là gì không?"

Tôi bối rối lắc đầu: "Không biết…"

Y tá kia gật đầu, sau đó vén tay áo của tôi lên và bảo: "Giờ trong bệnh viện của chúng tôi, tất cả những nhân viên không biết nhóm máu của mình là gì đều đã đi thử máu rồi, hy vọng có một người có cùng nhóm máu với bạn của anh, nhưng tỷ lệ rất thấp… Anh ấy là bạn của anh nên anh cũng thử một chút đi, nếu thật sự không tìm được ai thì chắc không còn hy vọng gì nữa."

Trong lúc tôi còn đang tiêu hóa câu nói của cô y tá, cánh tay bỗng nhói lên làm tôi hơi giật mình! Cái nhóm máu này của Đinh Nhất hiếm đến mức nào vậy chứ! Nếu biết trước khó chơi như vậy thì rút nhiều máu ra như thế để làm gì!

Nhìn theo bóng lưng vội vàng chạy đi của nữ y tá, lòng tôi buồn bã, bây giờ đến cả nhóm máu của Đinh Nhất là gì tôi cũng không biết, vậy tôi phải đi đâu để tìm người có nhóm máu giống với anh ta đây?

Nhưng khi tôi đang lên mạng điều tra thêm về nhóm máu cực

hiếm, thì thấy y tá vừa mới đi không bao lâu lại cuống cuồng chạy trở về, cô ấy thở hổn hển nói với tôi: “Nhanh… nhanh lên, máu của anh tương thích!”

Tôi bật dậy, sau đó chạy tới phòng lấy máu cùng cô y tá kia.

Dựa theo quy định, bọn họ chỉ có thể lấy nhiều nhất là 400CC máu của tôi, nhưng tôi biết chừng ấy máu không thể cứu được Đinh Nhất, nên đành phải nói rõ chuyện với y tá lấy máu, người kia biết có bệnh nhân cấp cứu đang cần chờ máu này để cứu mạng nên đồng ý lấy thêm của tôi 200CC máu.

Sau khi bị rút 600CC máu, đầu của tôi trở nên nặng nề và có cảm giác buồn ngủ.

Cô y tá thấy thế thì đỡ tôi về giường bệnh trong phòng cấp cứu, sau đó cho tôi một bình glucose, tôi uống xong rồi nằm trên giường ngủ thiếp đi.

CHƯƠNG

DỊCH TRẠM SIÊU ĐỘ HỒN PHÁCH

Không ngờ tôi lại ngủ thẳng cẳng đến tận trưa ngày hôm sau, khi tỉnh lại thì thấy chú Lê và Đinh Nhất đang nằm cùng phòng bệnh với mình.

Đinh Nhất đã tỉnh lại, ngoài chuyện sắc mặt hơi tái nhợt thì trông chẳng khác gì người khỏe mạnh bình thường, không có một dấu hiệu nào chứng tỏ hôm qua anh ta sắp chết cả.

Tiếp theo là chú Lê nằm mệt mỏi trên giường, chú ấy đang nói chuyện với y tá đo huyết áp cho mình. Tôi nghĩ, còn có sức đùa bỡn y tá như thế kia thì chắc không có việc gì lớn đâu.

Đinh Nhất phát hiện tôi vừa tỉnh lại, anh ta ngồi dậy, cười nói với tôi: "Cậu tỉnh rồi à, tôi còn tưởng cậu phải ngủ hết cả ngày hôm nay đấy?"

Tôi cảm thấy miệng mình khô ran, nên nói với cô y tá đang nói chuyện với chú Lê: "Chị gì ơi, phiền chị lấy cho em cốc nước, em khát quá!"

Cô y tá quay đầu lại nhìn tôi rồi đi rót cốc nước: "Cậu hiến nhiều máu như vậy, khát nước là hiện tượng bình thường, không cần lo lắng đâu."

Tôi thực sự quá khát nên chỉ uống hai ba hớp là hết sạch, tôi

đưa cái cốc không cho chị y tá và nói: "Cho em thêm cốc nữa!"

Tôi uống liền ba cốc nước mới cảm thấy đỡ khát. Ngẫm lại thì có thể không khát mà được à? Chưa nói đến chuyện 600CC máu kia chiếm bao nhiêu phần lượng nước trong cơ thể tôi, thì riêng lượng mồ hôi đổ ra khi tôi cõng Đinh Nhất xuống núi cũng phải hơn ba cốc này rồi!

Tôi thấy chị y tá rút kim tiêm trên tay chú Lê ra rồi mới đi ra ngoài, tôi hỏi nhỏ chú ấy: "Lúc ấy đã xảy ra chuyện gì thế ạ? Tại sao hai người lại đến cái thung lũng người chết kia?"

Chú Lê nhăn nhó: "Đừng nhắc đến nữa, lúc ấy điện thoại của cháu đột nhiên bị ngắt, chú gọi lại thế nào cũng không được, thế là chú phải sang đập cửa phòng Trịnh Lỗi Quân, bắt cậu ta phải nói. Lúc ấy chú đoán thằng nhóc ấy có chuyện gì đó giấu giếm không nói với chúng ta, sau khi truy hỏi một hồi, cậu ta mới nói, thì ra chú của cậu ta cũng chết không được bình thường!"

Lúc gã Trịnh Lỗi Quân này nói đến chuyện chú mình để lại cái nhà trọ này đã cố ý tránh nặng tìm nhẹ, không nói cho chúng tôi biết một vài tin tức quan trọng, đặc biệt là liên quan đến cái chết của chú mình… Anh ta chẳng nói một lời nào về chuyện đó cả!

Mặc dù lúc trước homestay này đúng là di sản mà chú anh ta để lại cho anh ta, nhưng cái chết của chú anh ta rất kỳ quặc, chỉ để lại một phong thư dặn dò rồi mất tích từ đấy, chẳng có ai biết ông ta còn sống hay đã chết.

Năm nay đúng là năm thứ bảy từ khi ông ta bị mất tích, pháp luật đã thừa nhận chú anh ta đã chết, lúc này anh ta mới được quyền thừa kế cái "Homestay Hảo Tái Lai" này và sang tên cho Trịnh Lỗi Quân. Mấy năm trước họ vẫn đang xử lý thủ tục nên quyền tài sản thực tế vẫn nằm trong tay chú anh ta.

Tôi nghe mới nhớ ra ông lão họ Trịnh ở "Quán trọ Hảo Tái Lai",

chắc ông ta là chú của Trịnh Lỗi Quân, ông ta ở đó thì chứng tỏ là đã chết rồi. Sau đó chú Lê lại moi thêm được thông tin từ Trịnh Lỗi Quân và được biết, bảy năm trước có rất nhiều người đến đây tự sát, hơn nữa tỉ lệ rất cao, nên chắc chắn đây không phải là sự trùng hợp.

Chú Lê biết trên đường thông giữa dương gian và địa phủ vẫn thường có những dịch trạm siêu độ linh hồn, chuyên thu hồn phách tự tử, suy nghĩ đầu tiên của chú ấy chính là "Hảo Tái Lai" chính là một dịch trạm như vậy.

Trong bảy năm qua không có thêm người lên núi tự sát là vì chủ nhân của dịch trạm, chính là lão Trịnh đã chết, mặc dù ông ta đã giao "Hảo Tái Lai" lại cho Trịnh Lỗi Quân, nhưng lại không chuyển giao ngay vào tay anh ta nên dịch trạm vẫn luôn ở trong trạng thái vô chủ.

Ông đầu bếp họ Đoàn kia là người làm lâu năm của lão Trịnh nên tất nhiên là biết bí mật của "Hảo Tái Lai", bởi vậy khi chú Lê tới tìm, ông Đoàn biết thân phận của chú xong cũng không che giấu mà nói bí mật ở đây cho chú ấy biết. Đồng thời ông ấy còn bảo với chú Lê là, nếu trên núi có người mất tích hoặc một lòng muốn tự tử thì kiểu gì cũng sẽ xuất hiện ở "thung lũng người chết" phía sau núi…

Mà những người đi vào "thung lũng người chết" rồi, nếu không biết bí mật ở đó thì chắc chắn sẽ không tìm thấy gì cả… Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao lại không tìm được thi thể của những người đi tự tử kia.

Còn chuyện lão Trịnh chết là do ông ta đã hết tuổi thọ, nhưng từ rất nhiều năm về trước, ông ta đã bán hồn phách của mình cho âm sai rồi, cho dù đã chết, ông ta vẫn phải tiếp tục quản lý dịch trạm độ hồn, cũng chính là "Quán trọ Hảo Tái Lai" mà lúc trước tôi

đã đến.

Năm nay là năm thứ bảy kể từ khi lão Trịnh mất tích, homestay Hảo Tái Lai ở dương gian một khi được sang tên cho Trịnh Lỗi Quân thì có nghĩa là "Hảo Tái Lai" lại có chủ, có thể làm ăn được như bình thường, bởi vậy mà nó bắt đầu hấp dẫn những người ở vùng lân cận muốn lên núi tự tử.

Sau khi biết hết những tin tức này, chú Lê hiểu ngay chắc chắn tôi đang bị nhốt trong cái dịch trạm "Hảo Tái Lai" kia rồi, nếu họ không nhanh chóng tìm được cơ thể của tôi, sau đó gọi hồn phách tôi trở về thì e rằng, đến lúc đó tôi sẽ thật sự không trở về được nữa.

Thế là chú Lê và Đinh Nhất mới vội vã đi đến "thung lũng người chết" kia, nhưng họ lại không ngờ rằng cái "thung lũng người chết" này vào được nhưng không ra được… Lúc đó không tìm được cơ thể của tôi ở chỗ đống đá kia, họ định quay trở về ngay thì phát hiện không còn thấy đường vào nữa.

Chú Lê thầm kêu không ổn, cái "thung lũng người chết" này quyết không để người nào còn sống ở trong, nếu họ không nhanh chóng rời đi thì e rằng chẳng bao lâu nữa, hồn sẽ rời khỏi xác và đi tới cái dịch trạm độ hồn kia mất.

Dưới tình thế cấp bách, chú Lê và Đinh Nhất lùi dần đến chỗ cái cây to mà tôi đã phát hiện họ, nhưng đến lúc chú Lê dùng hết tất cả những lá bùa trên người mình rồi thì bắt đầu cảm giác đầu óc trở nên mơ màng, chỉ sợ họ không còn kiên trì được bao lâu nữa.

Cuối cùng, Đinh Nhất đành phải rạch cổ tay lấy máu, vẽ ra một cái vòng tròn bằng máu thuần dương mới khiến họ kiên trì được đến lúc tôi tìm thấy… Thật ra, từ nhiều năm về trước, chú Lê đã biết Đinh Nhất có nhóm máu hiếm, là máu thuần dương trăm năm khó gặp, có thể khắc âm vật, lúc mấu chốt còn có thể bảo vệ được

tính mạng.

Nhưng chuyện chú Lê không ngờ tới là tôi có cùng nhóm máu với Đinh Nhất, đáng lý ra, với thể chất này thì tôi phải có nhóm máu thuần âm mới đúng! Vì sao nhóm máu của tôi lại giống với nhóm máu của Đinh Nhất được? Nhưng xem ra sau này nếu không phải đã hết cách rồi thì không thể dùng lại cách này được, vì phải trả giá quá lớn.

Sau đó tôi kể lại những gì mình đã thấy cho chú Lê và Đinh Nhất nghe, chú Lê nói rất chắc chắn: “Nhất định là một trong hai người Lưu Hạo hoặc Hoắc Miêu Miêu chết xong sinh oán, muốn câu luôn cả hồn của cháu đi cùng, nhưng tiếc rằng thể chất của cháu quá đặc biệt nên câu cả xác đi luôn.”

Nghe chú ấy nói vậy, tôi đột nhiên nhớ tới chuyện lúc trước mình đã nhìn thấy cái bóng trắng ở trong phòng, giờ nghĩ lại mới hiểu, cái bóng trắng kia rõ ràng là nữ, xem ra người sinh lòng oán hận là Hoắc Miêu Miêu rồi.

CHƯƠNG

MỎ QUẶNG NGŨ ĐẠO CÂU

Nhưng tại sao hai người họ lại nghĩ quẩn đến mức tìm đến cái chết? Tôi tin chắc "Hảo Tái Lai" không hấp dẫn hồn phách của những người không muốn chết, chắc chắn là họ đã gặp phải chuyện gì không vượt qua được…

Sức khỏe của ba chúng tôi cũng không có gì đáng ngại nữa, nên chỉ nằm hai ngày là xuất viện. Chúng tôi quay trở lại homestay Hảo Tái Lai kia, dù sao chúng tôi cũng không thể để uổng công chuyến này được, vẫn nên giải quyết cho xong việc.

Trịnh Lỗi Quân thấy chúng tôi xuất viện cũng áy náy, vội bảo ông Đoàn làm ít thức ăn ngon cho chúng tôi bồi bổ, tôi vội xua tay bảo không cần!! Chúng tôi đã thử qua tay nghề của ông Đoàn rồi, không muốn tự phá hỏng cái lưỡi của mình đâu.

Nghe ông Đoàn nói, ông ấy vốn không phải là đầu bếp, vì xảy ra một số chuyện nên bất đắc dĩ phải bán linh hồn cho âm sai, ông ta vĩnh viễn phải ở lại Hảo Tái Lai trên dương gian làm việc, cho đến khi hết tuổi thọ, ông ta cũng sẽ đến Hảo Tái Lai ở một không gian khác tiếp tục công việc giống như lão Trịnh vậy.

Tôi nghe mà không nói nên lời: "Phải là điều kiện gì mà để cho ông phải bán đi linh hồn của mình chứ?"

Ông Đoàn chỉ cười mà không nói, sau đó nhìn đứa con trai Tiểu Đoàn của mình, nhưng tôi đã hiểu vì sao ông ta phải bán linh hồn mình rồi, chắc chắn là vì con trai Tiểu Đoàn…

Còn về nguyên nhân mà ông ta không muốn nói, tôi cũng chẳng thắc mắc nữa, từ trước đến nay, ai mà chẳng có bí mật không thể nói chứ? Giống như cái "thung lũng người chết" kia vậy, sau này nó cũng sẽ thành bí mật của ba người ngoài như chúng tôi, chúng tôi sẽ không bao giờ nói cho người khác biết.

Từ trên núi Vọng Nhi về không bao lâu, chúng tôi nhìn thấy một tin tức trên mạng, nói là trưởng phòng kế toán họ Lưu của một công ty nổi tiếng nào đó tham ô hơn triệu tiền công quỹ, vì muốn mua nhà mua xe cho bạn gái họ Hoắc của mình. Sau khi chuyện vỡ lở, anh ta đã trốn đi cùng bạn gái, đến nay vẫn chưa rõ tung tích.

Thì ra đây mới là nguyên nhân mà Lưu Hạo và Hoắc Miêu Miêu lên núi tự sát, chắc họ cũng biết mình không thể bồi thường khoản tiền đó, nhưng vì không muốn ngồi tù nên mới chọn con đường tiêu cực nhất. Nhưng tôi nghĩ mãi cũng không hiểu, lúc họ lấy khoản tiền đó có nghĩ tới sẽ có một ngày như hôm nay không?

Sau khi biết tôi và Đinh Nhất bị mất quá nhiều máu, tối nào Chiêu Tài cũng mang canh siêu bổ đến bắt chúng tôi uống, tôi và Đinh Nhất khổ không thể tả nhưng lại không dám từ chối.

Cuối cùng vẫn là bác sĩ lâu năm như lão Triệu đứng ra nói: "Thật ra không nên ăn quá nhiều loại canh bổ này, chỉ cần ăn vừa phải là được, nếu không sẽ phản tác dụng đấy."

Chiêu Tài nghe anh ấy nói thế mới đổi từ ngày nào cũng uống canh xuống thành mỗi tuần uống một lần…

Từ khi chúng tôi từ "Hảo Tái Lai" về, chú Lê bỗng có rất nhiều công việc, lúc thì đi khai trương siêu thị, khi lại đi khởi công xây dựng tòa nhà, tóm lại là kiếm tiền rất sung sướng.

Cho đến một ngày đột nhiên chúng tôi nhận được cuộc điện thoại của chị Bạch từ Pháp về, chị ấy nói mình có một người bạn lâu năm đang gặp phiền phức, hy vọng chúng tôi có thể tới giúp đỡ.

Nếu là công việc do chị Bạch giới thiệu thì chắc chắn tiền công không thấp rồi. Đúng như tôi nghĩ, xem xong tư liệu, tôi biết đối phương không phải là người bình thường, ông ta là tổng giám đốc một công ty nổi tiếng chuyên khai thác quặng sắt ở Đông Bắc, tên Cao Ngọc Lương, ông ta có một mỏ quặng sắt ở một nơi gọi là Ngũ Đạo Câu thuộc tỉnh Đông Bắc.

Trước kia, hiệu quả và lợi ích của mỏ quặng sắt này rất tốt, nhưng ở ba năm trước đây, không hiểu vì sao công ty cứ phái người nào xuống đó quản lý là lại mất tích…

Cho đến bây giờ, đã có khoảng năm quản lý cấp cao của công ty bị mất tích ở nơi đó. Dù cảnh sát vẫn luôn cố gắng tìm kiếm manh mối, nhưng năm người này cứ như bốc hơi khỏi nhân gian vậy, đều mất tích trong khu mỏ đó.

Bây giờ trong tổng công ty không còn ai muốn đến khu mỏ Ngũ Đạo Câu để làm việc nữa, dù lương một năm ở đó rất cao, nhưng cũng phải còn mạng mới hưởng được chứ! Chẳng còn cách nào khác, Cao Ngọc Lương đành phải liên hệ với chị Bạch, nhờ chị ấy giới thiệu để chúng tôi đến Đông Bắc một chuyến.

Đối với vùng Đông Bắc, tôi có một loại tình cảm thân thiết khó tả, nên vừa nghe nói công việc lần này phải đến thị trấn nhỏ ở Đông Bắc, tôi liền cảm thấy rất vui. Nhưng chú Lê lại đau khổ nói: “Giờ đã tháng mười một rồi, đúng vào thời điểm lạnh nhất ở Đông Bắc, chú vừa mới xem dự báo thời tiết ở khu Ngũ Đạo Câu, nhiệt độ ở đó đã hạ xuống âm ba mươi độ!”

Tôi dọa chú ấy: “Thế chú phải cẩn thận đấy, với nhiệt độ đó, đi

tè cũng thành băng luôn!”

Chú Lê trợn mắt nhìn tôi: “Được lắm! Đến lúc đó thằng cháu thử tè ra băng cho chú xem?!”

Sau khi đã lên kế hoạch sơ bộ về hành trình, ba chúng tôi đến trung tâm thương mại mua thêm ít quần áo giữ ấm, em gái bán hàng thấy chúng tôi thì cười tươi chào hỏi: “Các vị muốn mua quần áo dày như vậy, có phải là chuẩn bị đi Đông Bắc không ạ?”

Tôi cười toe toét: “Ba người chúng tôi định đi Thụy Sĩ trượt tuyết…”

Chú Lê cố nín cười nói nhỏ với tôi: “Thằng cháu nổ nhé! Sao cháu không bảo mình muốn lên mặt trăng ngắm mặt trời mọc luôn đi?”

Tôi cười gian: “Chủ yếu là bây giờ Trái Đất không phục vụ loại du lịch này, có muốn đi cũng không được ấy!”

Hai ngày sau chúng tôi lên máy bay tới Cáp Nhĩ Tân, trước kia, mỗi lần ngồi máy bay đến Đông Bắc là kiểu gì tôi cũng đến nhà của chú họ, nhưng bây giờ… chắc tôi không còn cơ hội đến nhà chú ấy nữa.

Khi ba chúng tôi ra khỏi sân bay Cáp Nhĩ Tân, người của Cao Ngọc Lương đã chờ sẵn ở đó. Người được cử tới tên Triệu Hải Thành, là trợ lý của Cao Ngọc Lương, ba ngày trước anh ta mới tới đây, chủ yếu là để phối hợp với các hoạt động của chúng tôi trong suốt quá trình làm việc.

Triệu Hải Thành khoảng ba mươi tuổi, vóc người tầm trung, tướng mạo khá khôn khéo, trông anh ta có vẻ là một người có năng lực. Anh ta tay bắt mặt mừng, sau đó đưa chúng tôi tới chỗ một chiếc xe thương vụ màu đen.

Nơi này cách Ngũ Đạo Câu khoảng hơn sáu trăm cây số, nên

hành trình tiếp theo, chúng tôi phải ngồi xe đi trên đường cao tốc. Dọc đường đi, Triệu Hải Thành giới thiệu sơ về tình hình cơ bản ở mỏ quặng sắt Ngũ Đạo Câu.

Vào đầu những năm 90, mỏ quặng sắt Ngũ Đạo Câu này là một mỏ thuộc quyền sở hữu của nhà nước, ở đó, tất cả bộ máy vận hành đều hoạt động xung quanh quặng sắt. Lúc hưng thịnh nhất, toàn bộ công nhân, người nhà và các nhân viên công tác trong bộ máy vận hành ở khu mỏ quặng này phải lên đến hơn bốn, năm mươi nghìn người.

Nhưng đến cuối những năm 90, hiệu quả của mỏ quặng sắt không tốt, để giảm biên chế, có rất nhiều công nhân bị cho nghỉ việc. Nhưng dù đã làm như thế vẫn không thể cứu sống được nhà máy quặng đã gần đóng cửa này, cuối cùng lãnh đạo phía trên quyết định bán mỏ quặng cho công ty khai thác mỏ có thực lực của Cao Ngọc Lương.

Bị thu mua xong, mỏ quặng Ngũ Đạo Câu như được sống lại, hiệu quả ngày một tốt hơn, cũng cứu được rất nhiều công nhân sắp thất nghiệp. Nhưng khoảng ba năm trước đây, từ lúc có một quản lý tên Ngô Địch đến làm việc thì bắt đầu có nhiều chuyện xảy ra.

CHƯƠNG

NHỮNG QUẢN LÝ XUI XẺO

Ngô Địch là vị quản lý đầu tiên mất tích, người quản lý trước về hưu nên anh ta được tổng công ty phái tới làm quản lý của khu mỏ này. Nhưng đến làm việc chưa được hai tháng, anh ta đã mất tích một cách khó hiểu.

Buổi sáng hôm đó có người tận mắt nhìn thấy quản lý Ngô lái xe một mình đi đến khu mỏ quặng, nhưng mãi đến tận tối vẫn không thấy trở về. Sau đó họ phải gọi điện cho khu mỏ để hỏi thăm thì bên kia lại nói là cả ngày nay họ không hề thấy quản lý Ngô đến khu mỏ để làm việc?

Họ đành phải báo cảnh sát, cảnh sát tìm được chiếc xe ô tô Wrangler của Ngô Địch ở chỗ rẽ đầu đường núi, nhưng trên xe không hề có bóng dáng của anh ta. Lúc ấy cảnh sát còn nghi ngờ rất có thể Ngô Địch đã bị kẻ xấu bắt cóc, nhưng đợi mấy ngày mà vẫn không thấy có cú điện thoại nào gọi đến đòi tiền chuộc cả.

Mà điều khả nghi nhất là, lúc ấy trên xe của Ngô Địch có khá nhiều đồ quý giá nhưng không hề bị lấy mất. Nếu thật sự là do kẻ xấu bắt cóc để tống tiền thì tại sao lại không lấy những thứ đó đi?

Sau khi Ngô Địch mất tích, sự việc vẫn không giải quyết được, họ không thể tìm ra anh ta. Tổng công ty đành phải phái một

người quản lý khác là Thẩm Kiến Cường tới. Ban đầu mọi người chỉ coi chuyện Ngô Địch mất tích là chuyện tình cờ, nhưng không ngờ rằng, quản lý Thẩm tới chưa bao lâu cũng biến mất không thấy đâu.

Mà vị quản lý Thẩm này biến mất còn ly kỳ hơn cả Ngô Địch, anh ta mất tích ngay trong phòng của mình. Lúc ấy, những lãnh đạo cấp cao do tổng công ty phái tới đều được sắp xếp ở nhà khách của khu xưởng. Phục vụ nhà khách vừa nhìn thấy quản lý Thẩm bước vào phòng xong, thế mà khi cô ấy đến gõ cửa thì đã thấy bên trong không có ai rồi.

Sau đó cảnh sát tìm hiểu đoạn video giám sát trong nhà khách, phát hiện quản lý Thẩm này không hề rời khỏi nhà khách nửa bước, vậy mà họ lại không làm sao tìm thấy anh ta…

Sau vụ việc đó, những nhân viên tầm trung trở lên của nội bộ công ty hầu như đều biết việc này, vì thế mà không ai chịu tới đây tiếp quản cả. Cuối cùng, các quản lý cấp cao của tổng công ty phải bàn bạc với nhau, quyết định đi săn người của công ty khác về làm, chỉ có người lạ không biết rõ chuyện mới không lo lắng nhiều như vậy.

Chiêu này mới ban đầu đúng là có tác dụng, tổng công ty tìm được nhân tài quản lý mà mình cần, nhưng chuyện quái lạ ở Ngũ Đạo Câu vẫn không dừng lại, tiếp sau đó tổng công ty lần lượt phái thêm ba quản lý nữa tới, kết quả là người sau mất tích còn ly kỳ hơn cả người trước.

Sau đó chuyện này bị đồn ra ngoài, đừng nói là lương cao, dù có cho cả trăm triệu cũng không ai chịu tới làm, tiền nhiều thì cũng phải có mạng mới hưởng được chứ.

Người cuối cùng mất tích là quản lý họ Lưu, một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi. Trước khi mời bà ấy đến làm, tổng công ty đã mời

thầy pháp về để tính quẻ, ông ta nói ở khu Ngũ Đạo Câu chắc chắn có cái gì đó chuyên hút hồn phách đàn ông, nếu muốn không xảy ra chuyện nữa thì phải đổi sang phụ nữ.

Nhưng đổi sang phụ nữ rồi mà vẫn bị mất tích, sau khi quản lý Lưu bị mất tích, không biết người nhà của bà ấy nghe tin từ đâu mà biết trước đó đã từng có bốn quản lý mất tích rồi, nên ngày nào họ cũng lên tổng công ty để làm ầm ĩ, bắt công ty phải chịu trách nhiệm về việc này, đến lúc này mọi sự mới vỡ lở ra.

Triệu Hải Thành khổ sở nói với chúng tôi: "Tổng giám đốc Cao nói, nếu lần này còn không thể giải quyết được thì tôi phải tới đây làm quản lý…"

Tôi nghe anh ta kể xong thì hỏi: "Bên phía cảnh sát không nói gì à?"

Triệu Hải Thành bất đắc dĩ lắc đầu: "Họ chẳng nói gì cả, dù gì họ cũng đã làm mọi cách rồi nhưng vẫn không có manh mối, nên đành phải treo án ở đấy."

Tôi gật đầu rồi hỏi tiếp: "Vậy những người bị mất tích ngoài quản lý của khu xưởng ra thì có còn ai nữa không? Ví dụ như những công nhân bình thường chẳng hạn?"

"Không có, tất cả năm người bị mất tích đều là quản lý của khu mỏ, hơn nữa đều là quản lý mới. Quản lý cũ chẳng có vấn đề gì cả, bây giờ người ta về hưu rồi, không biết có phải những quản lý mới này còn quá trẻ nên không trấn áp được thứ tà ma nào đó ở đây không…" Triệu Hải Thành nói với vẻ thấp thỏm.

Tôi và chú Lê cùng quay ra liếc nhìn nhau, trong lòng đều hiểu chắc chắn là có chuyện gì bí ẩn ở bên trong rồi, chỉ là giờ vẫn chưa biết mấu chốt nằm ở đâu thôi.

Sau mấy giờ đi đường, cuối cùng chúng tôi cũng tới được quặng Ngũ Đạo Câu trước lúc trời tối. Nơi này rộng lớn hơn tôi tưởng

tượng rất nhiều, mặc dù chỉ là một khu xưởng, nhưng nó chẳng khác gì một thị trấn nhỏ vậy.

Đúng là chim sẻ tuy nhỏ nhưng ruột gan đủ cả, ở đây có tất cả các công trình thiết yếu như: nhà trẻ, trường mẫu giáo v.v… đầy đủ mọi thứ. Triệu Hải Thành dẫn chúng tôi tới nhà khách của khu xưởng, anh ta lấy ba gian, nhưng dưới sự phản đối của chú Lê, được đổi thành một gian phòng dành cho ba người.

Chắc chú Lê vẫn còn canh cánh trong lòng việc ở “Homestay Hảo Tái Lai” nên sợ tách ra ngủ lại gặp phải chuyện nguy hiểm, chẳng bằng tất cả ngủ trong một căn phòng còn hơn?

Đương nhiên, với chú Lê thì chẳng sao cả, chỉ khổ cho tôi và Đinh Nhất! Vì chú Lê là một ông thần sấm, ngáy ngủ còn to hơn cả sét đánh…

Trước đó chúng tôi còn tưởng có lẽ phòng dành cho các quản lý có vấn đề, nhưng hỏi ra mới biết những quản lý này đều ở trong những gian phòng khác nhau, hầu như cứ bị mất tích là lại đổi sang một phòng khác nhưng vẫn không ngăn được chuyện những người này liên tục biến mất.

Tôi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nên quay ra hỏi Triệu Hải Thành: “Vậy bây giờ ai đang làm quản lý của khu mỏ này?”

Triệu Hải Thành suy nghĩ rồi nói. “Bây giờ ở chỗ này không có quản lý, mọi chuyện lớn nhỏ đều thuộc quyền phụ trách của một vị chủ nhiệm chuyên lo chuyện an toàn sản xuất họ Tôn.”

“Vậy người này nhận nhiệm vụ quản lý tạm thời bao lâu rồi?” Chú Lê chen vào hỏi.

Triệu Hải Thành nói: “Cũng không lâu lắm, hình như mới từ tháng trước, lúc quản lý Lưu mất tích thì phải!”

Chú Lê thở dài: “Vậy chúng ta phải tranh thủ thời gian làm cho

mau, không chú sợ chủ nhiệm Tôn này cũng thăng mất.”

Sau khi ăn cơm tối xong, ba chúng tôi ngồi trên giường cùng nghiên cứu về vụ án này, chú Lê cau mày: “Năm người này bắt đầu mất tích từ ba năm trước, như thế có nghĩa là ba năm trước đây, chắc chắn ở đây đã xảy ra chuyện gì đó đặc biệt.”

Tôi gật đầu: “Chắc chắn là thế rồi, chỉ không biết đây là do trời làm hay người làm…”

Chú Lê nghe mà buồn cười quá: “Trời làm ở đâu ra! Trăm phần trăm là người làm.”

Tôi vội giải thích: “Cháu nói trời làm là chỉ những sự kiện linh dị ấy…”

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: “Dù thật sự là do ma quỷ làm thì cũng không thoát được quan hệ với con người.”

Sáng sớm hôm sau, Triệu Hải Thành đưa chúng tôi đến khu mỏ quặng chính, trên đường đi, tôi hỏi anh ta. “Mấy quản lý mất tích trước đó có để lại vật tùy thân gì không ạ?”

Anh ta nói với tôi: “Cũng có, nhưng đã bị người nhà của họ mang đi hết rồi!”

CHƯƠNG

VIỆC LÀM THẤT ĐỨC

Tôi nghĩ thấy cũng phải, người đã mất tích rồi, người nhà của người ta mang đồ về để làm vật tưởng niệm cũng là chuyện thường tình. Nhưng nếu không có những món đồ của người bị mất tích thì sao tôi tìm ra được manh mối gì chứ! Tôi đâu thể lật tìm toàn bộ cả khu mỏ này được?

Trong thời gian này, Ngũ Đạo Câu đã có hai trận tuyết lớn, đường vào khu mỏ trắng xóa một màu tuyết phủ, khiến người ta có cảm giác thế giới này thật sạch sẽ. Nhưng càng đến gần khu mỏ quặng chính, tuyết trắng ở hai bên đường dần biến thành màu đen, nhìn là biết môi trường ở đây bị ô nhiễm rất nghiêm trọng.

Nghe Triệu Hải Thành nói, mỏ Ngũ Đạo Câu là mỏ quặng sắt lưu huỳnh, hàng năm chỉ riêng việc xử lý nước thải, chất thải và đất cát đã tốn một lượng chi phí khổng lồ, nếu đây còn là mỏ quặng của nhà nước như hồi xưa thì họ cũng không đủ sức để gánh vác.

Vừa đi vừa nghe Triệu Hải Thành giới thiệu, xe của chúng tôi đã đến cổng mỏ quặng sắt Ngũ Đạo Câu, đây là một mỏ quặng khai thác lộ thiên, những dãy núi phủ đầy tuyết trắng ở xung quanh tương hỗ với mỏ quặng đen xì ở nơi đây, như tạo thành

một thế giới không có màu sắc.

Vừa xuống xe tôi đã ngửi thấy một mùi gay mũi, bèn hỏi Triệu Hải Thành: “Đây là mùi gì mà khó ngửi vậy?”

Triệu Hải Thành mỉm cười: “Đây là mùi nước tẩy mỏ đấy, cậu ngửi lần đầu nên thấy không quen, còn chúng tôi thường xuyên ngửi nó nên thấy cũng bình thường.”

Tôi quay sang Đinh Nhất, phát hiện cái tên trời sinh có mũi thính như chó này đang nhăn nhó, chắc anh ta cũng không thích mùi ở đây. Chúng tôi đi xung quanh kiểm tra xem xét và phát hiện, ở đây trừ có mùi khó ngửi và tiếng ồn của máy móc ra thì chẳng còn chỗ nào khả nghi cả.

Đương lúc chúng tôi đang đi xem xét xung quanh, thì từ xa có một người đàn ông trẻ đội nón bảo hộ bước nhanh tới. Triệu Hải Thành vội giới thiệu: “Đây chính là chủ nhiệm Tôn, đang phụ trách mọi việc lớn nhỏ trong khu này.”

Chắc chủ nhiệm Tôn đã biết chúng tôi sẽ đến, nên anh ta đi đến trước mặt chúng tôi và bắt tay với chú Lê: “Chắc ngài đây là Lê đại sư rồi! Hoan nghênh, hoan nghênh! Đi nào, ở đây ồn quá, chúng ta tới văn phòng của tôi để nói chuyện nhé!”

Chúng tôi đi theo chủ nhiệm Tôn tới phòng làm việc của anh ta, ở đó yên tĩnh hơn ngoài mỏ quặng rất nhiều. Anh ta pha trà nóng cho chúng tôi rồi nói: “Chỗ chúng tôi nhỏ, không có trà gì ngon cả, mấy vị uống tạm chút trà nóng làm ấm người đã! Đúng lúc mấy ngày nay nhiệt độ hạ thấp, mọi người vừa đến chắc còn chưa thích ứng được.”

Tôi thầm nghĩ có lạnh một chút cũng không sao, dù gì đây cũng không phải lần đầu tiên tôi đến Đông Bắc, đừng nói là nhiệt độ này, dù có thấp hơn âm ba mươi độ tôi cũng từng chịu qua rồi! Có điều, mùi ở đây đúng là khiến tôi không chịu nổi, ngửi nhiều có

cảm giác khá đau đầu.

Chú Lê ngồi hỏi thăm chủ nhiệm Tôn về chuyện những người quản lý mất tích trước đó, muốn tìm xem giữa họ có điểm gì giống nhau không. Nhưng chủ nhiệm Tôn lại nói: “Lúc trước cảnh sát cũng từng hỏi vấn đề này rồi, nhưng họ làm gì có điểm nào giống nhau, ngoài quản lý Ngô và quản lý Thẩm là đồng nghiệp có quen biết nhau, thì những người còn lại chưa từng gặp mặt nhau bao giờ, sao có thể có điểm gì giống nhau được?”

Tôi lắc đầu: “Chưa chắc đã như vậy, chuyện có điểm giống nhau hay không, không có quan hệ tới việc họ có quen biết nhau không. Ví dụ như họ đều đã từng đến khu mỏ làm quản lý, đây chính là một điểm giống nhau, anh thử ngẫm lại xem ngoài điểm đó ra thì còn điểm nào khác tương tự nữa hay không?”

Nghe tôi nói thế, chủ nhiệm Tôn im lặng một lúc lâu mới bảo: “Nếu những điểm này cũng được coi là giống nhau thì đúng là giữa họ có nhiều điểm giống nhau thật… Ví dụ như bọn họ đều ở trong cùng một nhà khách, xe họ lái đều là chiếc Wrangler do công ty cấp, họ đều không phải là người địa phương, không hiểu rõ đường xá ở đây…”

Sau khi được tôi chỉ vẽ, vị chủ nhiệm Tôn này nói ra một đống những điểm giống nhau giữa năm người. Nhưng có một chuyện anh ta không nói tới, là năm người này phải quen những người khác trong mỏ, đặc biệt là cấp lãnh đạo từ trung tầng trở lên.

Dù gì chúng tôi cũng mới đến đây, chưa hiểu rõ tình hình thực tế ở đây lắm, nhưng với kinh nghiệm lúc trước của mình, thì tôi thiên về hướng những người này bị ai đó hoặc một nhóm người nào đó làm hại.

Lúc trước tôi cũng nghe Triệu Hải Thành nói, trước kia nơi này do một người quản lý già làm quản lý, nhưng từ sau khi ông ấy về

hưu, bên tổng công ty không phân công người trong hàng ngũ lãnh đạo ở dưới khu mỏ lên làm quản lý, mà lại điều người xuống, điểm này khó tránh khỏi sẽ khiến một số người bất mãn.

Lòng người sâu như kim dưới đáy bể… Không ai biết những bất mãn này cuối cùng sẽ biến thành sự xấu xa giấu trong lòng người. Có vài người mặt ngoài tỏ vẻ hòa hợp với anh, nhưng thực chất suy nghĩ lại khiến người ta phải sợ hãi! Chỉ mong là mấy người xui xẻo này bị một gã lòng đầy oán hận nào đó hại.

Tôi hỏi chủ nhiệm Tôn về ấn tượng của anh ta đối với những người bị mất tích, nhưng anh ta lại nói với vẻ thờ ơ: “Tôi tiếp xúc với họ trong thời gian quá ngắn, nhưng họ đều là người phương Nam, nên cách xử sự hay đối đãi với những người khác đều có sự khác biệt rất lớn với người phương Bắc chúng tôi. Nhưng như thế không có nghĩa là trong thời gian ngắn như vậy, họ đã có kẻ thù ở chỗ này…”

“Vậy từ lúc bọn họ đến đây có điều chỉnh gì trong công việc mà khác với trước kia không?” Chú Lê hỏi.

Chủ nhiệm Tôn nói: “Chắc chắn là có rồi! Quan mới đến phải đốt ba đống lửa, mỗi người bọn họ sau khi đến đều sẽ điều chỉnh lại một chút công việc trước đây, nhưng cái này cũng là bình thường trong phạm vi cho phép mà… Cũng không có chỗ nào đặc biệt cả.”

Tôi thầm nghĩ không đúng! Chắc chắn có những điều chỉnh đụng chạm tới lợi ích của một số người, gây ra mâu thuẫn, nhưng một ít mâu thuẫn này lớn đến mức đủ để giết người hay sao?

Đột nhiên tôi nghĩ đến một vấn đề: “Chủ nhiệm Tôn, mấy quản lý đó có phải cùng ra lệnh làm một công việc gì đó giống nhau không?”

Chủ nhiệm Tôn sững ra, sau đó anh ta hơi do dự nhìn Triệu Hải

Thành, chắc là đang trưng cầu ý kiến của anh ta. Triệu Hải Thành bị anh ta nhìn cũng hơi xấu hổ, đành phải cười gượng: “Những người này đều là đại sư do tổng giám đốc Cao mời tới, không có gì cần phải giấu giếm họ cả, mục đích hàng đầu của chúng ta hiện giờ là phải làm rõ chuyện năm quản lý lúc trước mất tích.”

Nhận được sự cho phép, chủ nhiệm Tôn mới nói cho chúng tôi biết: “Sau khi mấy quản lý này đến đều từng hạ một mệnh lệnh giống nhau, là đổ nước thải tẩy mỏ và nước mưa tồn đọng trong mỏ vào một hang đá thiên nhiên sau núi…”

Tôi nghe mà giật mình kinh hãi, làm thế thì quá thất đức rồi còn gì? Có trời mới biết những hang đá kia thông đến đâu?!

CHƯƠNG

CHA CON NHÀ HỌ TÔN

Nước thải sinh ra trong những mỏ quặng sắt lưu huỳnh thường có tính axit mạnh, nếu bị ngấm xuống các mạch nước ngầm dưới lòng đất thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi. Dù bây giờ nhìn bề ngoài chưa thấy gì, nhưng ô nhiễm này sẽ gây ra tai họa cho con cháu đời sau!

Triệu Hải Thành thấy sắc mặt của tôi không được tốt thì lúng túng: "Đây là chuyện cơ mật của công ty, trong mỏ ngoài mấy lãnh đạo như chúng tôi biết thì không còn ai biết cả."

Tôi cười khinh thường: "Mấy người đúng là vì muốn tiết kiệm tiền mà chuyện gì cũng dám làm nhỉ!"

Chủ nhiệm Tôn bị tôi nói thế cũng đỏ mặt, anh ta vội giải thích: "Chúng tôi cũng đâu còn cách nào khác, đây là yêu cầu của cấp trên, nếu chúng tôi không chấp hành thì chỉ còn nước cuốn xéo về nhà…"

Tôi xua tay với anh ta: "Anh không cần giải thích với chúng tôi làm gì, nhưng dù sao chỗ này cũng là nơi các anh sinh sống, phá hủy nó như vậy mà các anh không cảm thấy đau lòng à?"

Nhất thời… bầu không khí trong phòng bỗng trở nên xấu hổ.

Thực tế lúc đại học, tôi đã từng tự đi học EIA* một năm, sau đó

vì thi quá khó mà từ bỏ, nhưng tôi biết một khi những mạch nước ngầm dưới đất bị ô nhiễm thì muốn khắc phục sẽ cực kỳ khó khăn. Sao công ty này lại có thể vì lợi ích trước mắt mà không để ý đến thế hệ sau này được chứ?! Cho nên, họ xảy ra chuyện cũng xứng đáng!

* Đánh giá tác động môi trường.

Cuối cùng chú Lê phải đứng ra hòa giải. “Chuyện đó để nói sau đi, giờ chúng ta vẫn nên chú tâm vào những người bị mất tích!”

Triệu Hải Thành cũng thức thời chuyển chủ đề, chúng tôi lại tiếp tục nói chuyện. Chú Lê hỏi chủ nhiệm Tôn một số công việc thường ngày liên quan tới những người bị mất tích, nhưng chẳng có chỗ nào khả nghi cả.

Đúng lúc này, chủ nhiệm Tôn đột nhiên nhận được một cuộc gọi, anh ta tỏ ý xin lỗi chúng tôi: “Ngại quá, tôi có việc gấp phải đi xử lý, mọi người cứ ngồi đây một lúc nhé!”

Nhìn chủ nhiệm Tôn vội vàng đi ra ngoài, chú Lê quay sang hỏi Triệu Hải Thành: “Hay cậu dẫn chúng tôi đi loanh quanh khu quặng xem sao!”

Triệu Hải Thành gật đầu: “Được ạ, nhưng tuyết trong rừng rơi dày lắm, chắc đi lại không dễ dàng.”

Chú Lê cười: “Không sao, chúng ta cũng không đi vào quá sâu.”

Triệu Hải Thành dẫn chúng tôi đi xem đầu ra của đường ống dẫn nước thải, nhìn thứ nước bẩn vàng óng chảy chầm chậm vào hang đá phía sau núi làm lòng tôi có cảm giác rất khó chịu…

Chú Lê đột nhiên quay ra hỏi Triệu Hải Thành: “Vậy quản lý già lúc trước đã về hưu đang ở đâu?”

Triệu Hải Thành nói: “Ngài muốn nói đến quản lý Tôn ạ? Chắc ông ấy vẫn đang sống trong ký túc xá của khu xưởng.”

Tôi thắc mắc: “Ông quản lý đấy cũng họ Tôn ạ?”

Lúc này Triệu Hải Thành mới vỗ trán: “A, tôi quên chưa nói cho mọi người biết, quản lý cũ chính là cha của chủ nhiệm Tôn bây giờ.”

Cả ba chúng tôi đều giật mình, không ngờ họ còn có mối liên hệ như vậy? Xem ra chúng tôi phải đến thăm vị quản lý già này một chuyến mới được!

Chúng tôi bỏ luôn bữa cơm mà lái xe chạy về khu ký túc xá. Lúc đi, chủ nhiệm Tôn còn cho rằng chúng tôi đang tức giận vì chuyện họ lén đổ nước thải ra môi trường.

Tôi không có thời gian giải thích với anh ta nên nói: “Chúng tôi có chút việc, ngày mai sẽ lại tới chỗ anh để tìm hiểu thêm.”

Ra khỏi khu mỏ, chúng tôi không nói chuyện gì với nhau, xe cứ chạy thẳng về hướng nhà của quản lý cũ. Khi chúng tôi đến trước cửa nhà của vị quản lý đó, tôi thấy một ông cụ tóc bạc trắng. Tôi thầm nghĩ quản lý cũ này mới nghỉ hưu được ba năm thôi mà, sau lúc này nhìn ông ấy cứ như đã khoảng bảy, tám mươi tuổi rồi vậy?

Sau khi nói rõ lý do vì sao chúng tôi đến đây, quản lý cũ nhiệt tình mời chúng tôi vào nhà…

Đầu tiên, chú Lê khách sáo thăm hỏi vài câu qua lại với ông ấy: “Mấy năm nay sức khỏe của quản lý thế nào? Nghỉ hưu rồi chắc cuộc sống cũng thoải mái hơn nhỉ?”

Không ngờ ông quản lý cũ lại cười khổ: “Lúc trước còn làm việc cũng không thấy gì, nhưng đột nhiên rảnh rỗi lại khiến xương cốt của tôi ngày càng tệ đi.”

“Mấy năm nay ông ở nhà có nghe chuyện mấy người quản lý mới mất tích không?” Chú Lê dò hỏi.

Ông quản lý cũ thở dài: “Chuyện lớn như vậy sao tôi có thể

không biết chứ? Nhưng tôi nghĩ mãi cũng không hiểu vì sao lại là họ? Dù sao mọi thứ cũng đều phải có nguyên nhân của nó chứ?"

Tôi ở bên cạnh chen lời vào: "Quản lý, ông cảm thấy mỏ quặng hiện giờ so với thời ông quản lý thì thay đổi tốt lên hay xấu đi?"

Quản lý không ngờ tôi lại hỏi một vấn đề như thế, ông ấy hơi ngây ra một lúc, sau đó thở dài nói: "Thu nhập của các công nhân bây giờ nhiều hơn so với thời của tôi, nhưng đúng là có một số việc… không được như xưa…"

Tôi thấy quản lý có vẻ muốn nói lại thôi, xem ra một số việc mà ông ấy nói là chỉ chuyện đổ nước thải phi pháp kia. Có lẽ là ông ấy ngại con trai mình đang làm chủ nhiệm ở mỏ quặng nên không nói rõ với chúng tôi, nhưng dựa vào nét mặt thì không khó để nhận ra, ông ấy cũng không đồng ý với cách làm này.

Chú Lê bỗng hỏi: "Ông có từng gặp mấy vị quản lý đã mất tích kia không?"

Quản lý cũ lắc đầu: "Ngoài Ngô Địch ra thì tôi chưa từng gặp những người khác."

Chú Lê tiếp tục hỏi: "Vậy ông cảm thấy Ngô Địch là người như thế nào? Tôi muốn nói tới năng lực làm việc ấy?"

Quản lý cũ suy rồi nói: "Tôi cũng không tiếp xúc với cậu ta nhiều lắm, chỉ giao tiếp trên phương diện công việc thôi. Nhưng cậu ta cho tôi cảm giác chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài, kiểu người như cậu ta ngồi trong phòng làm việc ở công ty lớn thì được, nhưng nếu xuống cơ sở làm công việc như chúng tôi thì không thích hợp cho lắm."

"Vậy tại sao lúc ấy trong mỏ không đề bạt người khác? Chẳng lẽ để người ngoài vào làm việc sẽ tốt hơn à?" Tôi thắc mắc.

Quản lý cũ lắc đầu: "Tổng công ty tự có lý của họ, nếu tôi đã về

hưu thì ai tới nhậm chức cũng không sao cả, tôi chỉ hy vọng quặng sắt có thể phát triển lâu dài, mà không giống như bây giờ…” Quản lý cũ nói được một nửa thì dừng.

Đúng lúc này, cửa nhà đột nhiên mở ra, chúng tôi cùng nhìn ra cửa thì thấy chủ nhiệm Tôn đi vào. Anh ta cũng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy chúng tôi, chắc là không ngờ rằng chúng tôi nói việc gấp là tới gặp cha mình!

“Mấy vị… sao lại tới nhà của tôi vậy?” Chủ nhiệm Tôn hỏi với vẻ nghi ngờ.

Chú Lê cười nói: “Chúng tôi đến thăm quản lý cũ, cũng vừa mới biết ông ấy chính là cha của cậu thôi.”

Chủ nhiệm Tôn gật đầu: “Mọi người có lòng, từ sau khi cha tôi về hưu, người trong công ty và trong mỏ không đến thăm ông ấy nữa.”

Tôi nghe thấy trong lời nói của chủ nhiệm Tôn có ý phàn nàn! Nhưng cũng đúng thôi, hơn nửa đời người làm ở vị trí quan trọng, mà khi vừa về nghỉ hưu là lòng người đã nguội lạnh ngay, dù là ai cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

CHƯƠNG

HANG ĐÁ PHÍA SAU NÚI

Tôi cười nói: "Chúng tôi đang nói tới mấy chuyện cũ ở trong mỏ với ông ấy thôi mà, anh vừa mới tan tầm à?"

Chủ nhiệm Tôn đứng rửa tay: "Ừ! Tôi vừa tan tầm xong, nếu biết mọi người tới nhà thì vừa rồi tôi đã mua ít đồ ăn ở bên ngoài về rồi! Nhưng không sao, trong tủ lạnh cũng có cá và thịt, trưa nay mọi người ở lại nhà tôi ăn cơm nhé! Tôi sẽ cho mọi người nếm thử tài nấu ăn của tôi…"

Chúng tôi đều ngượng ngùng từ chối vài câu, nhưng cuối cùng vẫn ở lại ăn cơm trưa. Chưa nói tới lý do chúng tôi tới đây là gì, nhưng chúng tôi biết quản lý cũ rất vui khi có người đến thăm mình. Có lẽ thật sự đúng như những gì chủ nhiệm Tôn đã nói, mấy năm nay, người ở trong mỏ đã quên ông ấy thật rồi.

Sau bữa cơm, chú Lê ngồi đánh cờ tướng với quản lý cũ, dù không biết tình hình chiến đấu như thế nào, nhưng nhìn vẻ mặt của hai người khá vui vẻ.

Tôi bắt gặp chủ nhiệm Tôn đang đứng hút thuốc một mình ở ban công nên đi tới chỗ anh ta: "Trong phòng đều là đàn ông cả, sao anh phải chạy ra ngoài này để hút thuốc?"

Chủ nhiệm Tôn quay đầu lại nhìn tôi, anh ta nói: "Khí quản của

cha tôi mấy năm nay không được tốt nên ông ấy phải cai thuốc, nhưng dù sao ông ấy cũng nghiện thuốc nhiều năm rồi, tôi sợ hút trong phòng lại làm ông ấy thèm.”

Tôi gật đầu, muốn hỏi anh ta một vấn đề nhưng lại không biết phải mở lời thế nào. Chủ nhiệm Tôn thấy tôi hơi do dự thì cười bảo: “Cậu muốn hỏi gì cứ hỏi đi, đều là người trẻ tuổi với nhau, không cần câu nệ như thế.”

Tôi hơi nhún vai: “Cũng không có gì, tôi chỉ tò mò là trong nhà anh chỉ có hai bố con anh thôi sao?”

Chủ nhiệm Tôn dụi thuốc lá, nhìn về nơi xa xăm: “Mẹ tôi mất sớm, cha là người nuôi chúng tôi khôn lớn. Tôi còn có một người chị, nhưng chị ấy không thích ở lại đây, nên sau khi tốt nghiệp đại học đã lấy chồng sinh con ở nơi khác rồi.”

“Vậy còn anh? Anh vẫn độc thân à?” Tôi hỏi.

Chủ nhiệm Tôn hơi bất đắc dĩ nói: “Ba năm trước tôi cũng có người bạn gái định kết hôn, nhưng cuối cùng chúng tôi vì công việc mà chia tay. Cô ấy cũng giống chị của tôi, muốn rời khỏi đây, nhưng cha tôi lại hy vọng tôi có thể ở lại khu mỏ để làm việc…”

Tôi gật đầu: “Tôi có thể nhận ra, quản lý cũ có tình cảm khá sâu đậm với mỏ quặng này.”

Chủ nhiệm Tôn thở dài, buồn rầu nói: “Cậu nhìn tóc ông ấy kìa, ba năm trước, sau khi biết chuyện mỏ quặng lén đổ nước thải thì sau một đêm thành ra như vậy đấy. Tôi biết cậu khá khinh thường chuyện chúng tôi đổ nước thải ra môi trường, nhưng tôi cũng hết cách rồi, công ty do người khác quản lý, nếu chúng tôi không nghe lời thì chỉ cần một câu thôi là bị đuổi việc rồi.”

Tôi nghĩ thầm, tôi biết chuyện ở đây không đơn giản như vậy mà, chẳng đâu vô duyên vô cớ lại mất tích liên tiếp mấy quản lý, có lẽ gốc rễ vấn đề nằm ở chỗ này?

Chủ nhiệm Tôn thấy tôi không nói gì thì tự nói tiếp: “Thật ra sang năm nay cha tôi mới đến tuổi về hưu, ba năm trước ông ấy phải về hưu sớm!”

Tôi hơi ngạc nhiên: “Về hưu sớm? Vì sức khỏe của ông ấy à?”

Chủ nhiệm Tôn lại lắc đầu: “Tất nhiên không phải, sức khỏe của cha tôi lúc đó vẫn còn rất cường tráng, đừng nói là xin nghỉ hưu sớm, dù có phải làm thêm mấy năm nữa cũng đủ sức ấy chứ!”

“Vậy tại sao…” Tôi cảm thấy khó hiểu.

Chủ nhiệm Tôn hừ lạnh: “Còn không phải là bởi vì cha tôi không đồng ý với yêu cầu đổ nước thải vào hang đá sau núi à! Vì thế họ mới bắt ông ấy nghỉ hưu sớm. Cậu xem thì biết, mấy năm nay mặc dù đã có nhiều vị quản lý do công ty phái tới xảy ra chuyện, nhưng cấp trên vẫn kiên trì phái người bên ngoài tới đấy thôi.”

Tôi truy hỏi: “Vậy anh thử phân tích vì sao những người này lại bị mất tích?

Chủ nhiệm Tôn thở dài: “Tôi cũng không hiểu là có chuyện gì xảy ra, nhưng tôi luôn có cảm giác nó có quan hệ với chuyện đổ trộm nước thải…”

“Giờ trong mỏ vẫn đang làm việc đó à?” Tôi hỏi.

Chủ nhiệm Tôn đành phải nói: “Từ tháng trước, khi quản lý Lưu xảy ra chuyện thì tôi đã tạm thời cho dừng lại rồi, nhưng thiết bị xử lý nước thải trong mỏ có hạn, bây giờ nước trong ao đã gần đầy, chắc chưa đến mấy ngày là không chứa nổi được nữa.”

Tôi không hiểu lắm: “Vậy trước kia mọi người xử lý những nước thải này như thế nào?”

Chủ nhiệm Tôn lại thở dài: “Lúc còn trẻ, cha tôi không hiểu cái gì là bảo vệ môi trường, nên xả thẳng nước thải trong mỏ ra con

sông ở gần đây… Đến khoảng đầu năm 2010, có một số đứa trẻ kiểm tra sức khỏe ở trường học thì phát hiện chỉ số kim loại nặng trong người vượt quá mức chỉ tiêu, lúc đó chúng tôi mới biết thứ nước thải ra trong mỏ có hại cho cơ thể con người.”

“Sau đó thì sao?” Tôi hỏi.

Chủ nhiệm Tôn nói tiếp: “Sau đó quốc gia kêu gọi phải bảo vệ môi trường, mỏ quặng của chúng tôi cũng bị bắt phải dừng việc đổ nước thải lại. Ban quản lý môi trường trong huyện cũng bảo chúng tôi phải dừng sản xuất để chỉnh đốn, đồng thời họ bắt chúng tôi phải xây dựng bộ máy xử lý nước thải để bảo vệ môi trường. Nếu chúng tôi không làm được thì mỏ quặng không thể khôi phục sản xuất. Nhưng cái máy xử lý nước thải cần bảy mươi đến tám mươi triệu tệ! Tổng công ty cho rằng nếu đầu tư một bộ máy như vậy thì mỗi năm xưởng sẽ bị lỗ, thu không đủ chi… Cuối cùng họ lừa trên gạt dưới, làm một bộ máy xử lý nước thải rất rẻ tiền để đối phó với ban bảo vệ môi trường, rồi xả gần hết những nước thải đó vào trong hang đá phía sau núi.”

Tôi nghe chủ nhiệm Tôn và mọi người đề cập khá nhiều đến cái hang đá kia, liền cảm thấy hơi tò mò: “Cái hang đá mà mọi người nói đó là hang động dạng gì, tình hình bên trong như thế nào anh có biết không?”

Chủ nhiệm Tôn lắc đầu: “Cái hang đá đó chính là ác mộng khi còn bé của chúng tôi, người lớn đều nói ở đó có bà hổ hay ăn thịt trẻ con, trẻ con mà đi vào đó sẽ bị ăn sạch. Nhưng sau đó chúng tôi lớn dần lên, cũng chẳng ai còn tò mò với cái hang động đấy nữa. Còn bây giờ… từ khi khu mỏ xả nước thải vào trong đó, thì nó đã trở thành nơi con người không vào được nữa rồi.”

Nghe anh ta nói thế, tôi bắt đầu cảm thấy có hứng thú với cái hang đá kia, nhưng với tình hình hiện giờ, nếu chúng tôi không có

thiết bị phòng hộ thì không thể nào vào trong đó được! Có trời mới biết không khí trong đó có độc đến mức vừa hít một hơi đã lăn quay ra chết hay không! Đây cũng không phải là chuyện đùa.

Sau khi từ nhà của quản lý cũ trở về, tôi nói lại những tin tức mình thu được từ chủ nhiệm Tôn cho chú Lê và Đinh Nhất biết, không ngờ chú Lê cũng chẳng đánh cờ suông, chú ấy cũng nghe ngóng được từ chỗ quản lý cũ một ít chuyện.

Theo ông quản lý cũ nói, thực chất cái hang đá phía sau núi đó ở thời gian trước vẫn luôn là cấm địa ở khu mỏ, bởi vì ở những năm 70 của thế kỷ trước, từ trước khi mỏ quặng Ngũ Đạo Câu được xây dựng, ở đó đã từng xảy ra một chuyện lạ…

Năm đó, Ngũ Đạo Câu vẫn là một khu vực không có người ở, sau khi đội khảo sát phát hiện ra quặng sắt, đã từng có một tiểu đội khảo sát đi vào trong hang đá để tìm hiểu, nhưng sau đấy tất cả sáu người trong đội ngũ đi vào đều mất tích.

Khi đó cách liên lạc còn khá lạc hậu, chuyện vào hang đá khảo sát cũng là quyết định nhất thời lúc bấy giờ, bởi vậy mà không ai biết những người này đã đến đâu.

CHƯƠNG

QUAY PHIM HANG ĐỘNG XẢ NƯỚC THẢI

Ai ngờ, một năm sau khi mỏ quặng bắt đầu khởi công xây dựng, có công nhân nhìn thấy mấy người lạ đi dạo trên công trường vào buổi đêm. Nghe người công nhân đó miêu tả, có người nhận ra những người kia là những đội viên trong đội khảo sát bị mất tích một năm trước.

Có công nhân bạo gan từng nghĩ đến chuyện tới hỏi thăm, nhưng mấy người kia thấy có người tiến tới thì đều đi về hướng phía sau núi. Người công nhân kia đi theo và phát hiện họ lần lượt đi vào trong một hang đá tối om.

Dù là người bạo gan hơn nữa cũng không dám đi theo vào trong, công nhân này chạy về báo tin, hôm sau, bên mỏ tổ chức một đội hơn hai mươi công nhân, cầm đuốc tiến vào hang động kia.

Sau khi những người này tiến vào trong động tìm kiếm một lúc thì phát hiện, những đội viên của đội khảo sát kia đã trở thành thây khô rồi.

Nhưng điều đáng sợ nhất không phải là thi thể của bọn họ, mà là tư thế trước khi chết… Đều là hai người bóp cổ nhau cho đến chết!

Mọi người trong đoàn tìm kiếm biết chuyện này quá kỳ lạ, nhưng họ không thể nói ra ngoài được, bởi vì ở thời đại đó đang bài trừ văn hóa tà thần, nên không ai dám nói gì về thứ mê tín phong kiến trong hang động đó cả.

Ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng họ lại rất sợ hãi, nghe nói có mấy công nhân thể chất yếu từng nhìn thấy qua thi thể, đến đêm cứ phát sốt rồi nói mê sảng!

Ở cái thời đại lúc đó, loại chuyện như thế này đều được dìm xuống, cuối cùng họ cho ra kết luận là sáu người trong đội khảo sát đó đều chết ngoài ý muốn.

Nhưng việc này cũng gây ra bóng ma tâm lý rất lớn cho những công nhân xây dựng xưởng lúc bấy giờ, trong những năm ấy, cứ ai nhắc đến cái động đó đều biến sắc cả.

Đến mức, con cháu đời thứ hai như chủ nhiệm Tôn, khi còn bé chỉ cần không nghe lời sẽ bị người lớn đem cái hang động kia ra dọa: “Nếu còn không nghe lời sẽ ném mày vào hang đá sau núi cho khỉ lớn ăn thịt!”

Lúc còn trẻ, quản lý cũ từng vì tò mò mà đến hang động kia khám phá, nhưng ông ấy cũng không dám đi quá sâu vào bên trong, chỉ đến gần cửa động ngó nghiêng một lúc rồi sợ quá mà chạy mất.

Theo như những gì ông ấy nhớ lại, thì năm đó đứng trước cửa hang động, ông ấy ngửi thấy một thứ mùi lạ, bây giờ nghĩ lại mới thấy thứ mùi kia giống mùi trên người một loại động vật, nhưng là loại động vật gì thì ông ấy cũng không rõ.

Ngay cả ba năm trước đây, khi bên mỏ quặng đổ nước thải vào trong hang đá, ông ấy liền có chút dự cảm rất có thể sẽ xảy ra chuyện, lúc đó tuy có lòng muốn ngăn cản, nhưng lại bị cho nghỉ hưu sớm, nên cuối cùng cũng đành thôi.

Nhưng không ngờ là xảy ra chuyện thật, lúc đó ông cũng định nói những suy nghĩ của mình cho người khác biết, nhưng lại sợ không ai tin.

Giờ ông ấy nói cho chú Lê biết là bởi vì ông ấy biết chúng tôi muốn làm gì, nên ông ấy mới nói bí mật cất giấu trong lòng nhiều năm cho chúng tôi biết.

Sau khi trở về, chúng tôi bàn bạc và cảm thấy vấn đề lớn nhất là ở chỗ hang động kia. Nhưng giờ mà cứ xông vào đó thì không được, nghĩ mãi cũng không có cách nào để đi vào bên trong.

Đinh Nhất thấy tôi và chú Lê rầu rĩ thì bảo hay là để anh ta đi vào đó trước xem sao, dung lượng phổi của anh ta khá lớn, nín thở được khoảng bốn, năm phút.

Tôi phản đối: "Không được! Cứ tùy tiện đi vào như thế quá nguy hiểm, dù sao chúng ta cũng không biết tình huống bên trong đó như thế nào."

Ngay tại lúc tôi và Đinh Nhất cùng chịu bó tay, thì chú Lê lại nghĩ ra một cách vô cùng tân tiến, khiến hai người trẻ tuổi chúng tôi phải há hốc ra ngạc nhiên.

Chú ấy đưa ra ý kiến dùng flycam để quay phim trong hang động, làm như thế chẳng phải sẽ biết tình hình cụ thể bên trong hay sao?

Tôi vỗ đùi đánh đét: "Đúng rồi! Sao cháu lại không nghĩ tới nhỉ?"

Tôi liên hệ với Triệu Hải Thành, hỏi anh ta xem có thể liên hệ với ai có flycam ở gần đây không, nhờ anh ta mượn một cái cho chúng tôi.

Nhưng Triệu Hải Thành đi tìm một vòng trong khu xưởng mà chẳng có ai có thứ này cả, cuối cùng anh ta đành phải lái xe lên thị

trấn gần đấy, tìm được một người có chiếc flycam trong một hiệu ảnh, tên là Tiểu Giả.

Chúng tôi bắt Tiểu Giả phải kí một thỏa thuận bảo mật, cho dù flycam này có quay chụp được gì thì những hình ảnh này đều thuộc quyền sở hữu của mỏ quặng Ngũ Đạo Câu. Tiểu Giả cảm thấy không quan trọng, chỉ cần trả đủ tiền cho anh ta là được, còn những hình ảnh này vô dụng với anh ta.

Vì để quay phim đạt hiệu quả tốt, chúng tôi còn cố ý chọn một ngày nắng để tới cửa động. Tất cả đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, chúng tôi thả flycam của Tiểu Giả vào trong hang động.

Lúc mới bắt đầu vào trong động, ánh sáng vẫn còn khá rõ ràng, vì cửa hang rộng nên ánh nắng phía ngoài vẫn chiếu vào được một khoảng ở bên trong.

Lần đầu nhìn thấy tình hình ở trong động, chúng tôi đều có cảm giác buồn nôn. Dù không đi vào bên trong, nhưng nhìn những hình ảnh dòng chất lỏng màu vàng sền sệt, sủi bong bóng do flycam truyền về, trong lòng ai cũng có cảm giác buồn nôn.

Ngay cả Tiểu Giả đang điều khiển flycam cũng phải giật mình, hỏi: “Ối giời ạ! Trong này là cái thứ gì vậy?”

Chúng tôi không trả lời anh ta mà chỉ chuyên tâm vào nhìn màn hình, để xem ngoài nước bẩn thì còn thứ gì khác nữa hay không.

Nhưng càng đi sâu vào bên trong, tia sáng ngày càng yếu, cuối cùng Tiểu Giả không thể không mở thiết bị chiếu sáng trên flycam.

Bật đèn lên cũng sáng hơn được một ít, nhưng nó cũng làm cho tầm mắt xung quanh trở nên nhỏ hẹp hơn nhiều, chỉ có thể nhìn thấy rõ trong phạm vi được đèn chiếu sáng.

Nước đọng trên mặt đất dần ít đi, hoàn cảnh ở bên trong bắt đầu ở trên âm u đáng sợ. Tiểu Giả nhìn màn hình, vừa điều khiển

flycam vừa nói liên tục: “Trong này là chỗ quái nào vậy? Sao càng đi vào trong càng kinh thế kia?”

Tôi vội trấn an anh ta: “Đây chỉ là một cái hang đá bình thường thôi, chúng tôi định xem bên trong có tài nguyên khoáng sản gì hay không…”

Tiểu Giả không tin: “Dùng flycam mà có thể nhìn ra được khoáng sản trong động hả? Sao tôi không biết nhỉ?”

Triệu Hải Thành cũng chen vào: “Anh không làm nghề này nên không hiểu, chúng tôi chỉ cần nhìn là biết rồi…”

Tiểu Giả không nói gì nữa, vẫn tiếp tục điều khiển flycam đi sâu vào bên trong hang đá.

Cái hang động này sâu hơn chúng tôi nghĩ nhiều, thạch nhũ ở bên trong san sát, thỉnh thoảng còn có một vài sinh vật không thấy rõ bay qua ống kính camera.

Tiểu Giả hơi bận tâm việc những sinh vật này có thể đụng vào flycam của anh ta hay không, chú Lê bảo: “Không sao đâu, đây chỉ là mấy con dơi trong động ấy mà, bọn chúng không đụng vào flycam của cậu đâu!”

Đang nói, đột nhiên có một bóng đen chợt lướt qua ở chỗ góc tối hơi hẻo lánh của màn hình, dù nhìn trên màn hình không được rõ lắm, nhưng chúng tôi có thể khẳng định chắc chắn đó là bóng người.

Chú Lê bảo Tiểu Giả cho flycam quay lại chỗ vừa rồi để nhìn cho rõ ràng, nhưng Tiểu Giả lại lo lắng nếu đó thật sự là bóng người thì flycam của anh ta có thể bị người ta ném hỏng hay không?

Triệu Hải Thành nói: “Không sao hết, tất cả tổn thất cứ tính cho bên mỏ quặng chúng tôi, anh chỉ cần quay cho rõ tất cả mọi thứ

bên trong là được.”

CHƯƠNG

MỘT GƯƠNG MẶT THỐI RỮA

Nghe Triệu Hải Thành nói thế, Tiểu Giả liền không hề do dự, thay đổi chiều bay trở lại cái góc vừa rồi phát hiện ra bóng người…

Mà khi flycam bay trở lại, trong góc kia đã không còn gì nữa. Có điều thế này cũng bình thường, nếu thứ vừa rồi đúng là một con người, vậy sau khi nhìn thấy flycam chắc chắn sẽ không thành thật đứng yên chờ bị chụp lại!

Lúc này cũng không biết có phải không đủ điện hay không, màn hình của flycam bắt đầu hơi rung lắc không ổn định, hình ảnh cũng lúc có lúc không.

“Hình như có gì đó làm nhiễu tín hiệu?” Tiểu Giả lẩm bẩm nói.

Mà ngay lúc chúng tôi đều tập trung tinh thần nhìn chằm chằm lên màn hình, đột nhiên một mặt người trắng bệch xuất hiện trên màn hình… Dọa Tiểu Giả suýt chút thì ném luôn cái điều khiển từ xa trong tay!

Gương mặt trắng bệch đó chỉ chợt loé qua, nhưng chúng tôi đều nhìn thấy rõ ràng đó là một gương mặt cực kỳ ghê tởm, làn da trên mặt đều đã ở tình trạng thối rữa, nhưng nhìn ánh mắt của người nọ, hình như vẫn là một người sống!

Tuy chúng tôi đều bị khuôn mặt đó doạ khiếp vía, nhưng rốt

cuộc chỉ là hình ảnh chợt loé qua, cho nên sự sợ hãi trong lòng cũng thoáng qua mà thôi. Nhưng trong lúc vô ý, khi tôi quay đầu lại nhìn về phía Triệu Hải Thành, lại thấy sắc mặt của anh ta xanh mét, như đã phát hiện ra cái gì…

Bởi vì có Tiểu Giả ở đây, cho nên tôi cũng không lập tức hỏi anh ta, vì thế thúc giục Tiểu Giả điều chỉnh tốt góc độ của flycam, tiếp tục quay phim bên trong, nhìn xem gã vừa rồi rốt cuộc là cái thứ gì?

Nhưng vào lúc này, hình ảnh đột nhiên chấn động, tiếp theo thấy flycam rơi mạnh xuống đất, nháy mắt màn hình tối sầm, sau đó không nhìn thấy gì nữa.

Lúc ấy mấy người chúng tôi nhìn thoáng qua nhau, đều ngớ cả ra, đặc biệt là Tiểu Giả, đó chính là cần câu cơm của anh ta đó! Cứ như vậy mà không còn nữa, anh ta có thể không cuống cuồng à?

Triệu Hải Thành vội nói với anh ta: “Đừng gấp, nhà máy sẽ đền thiết bị cho cậu.”

Tiểu Giả nghe Triệu Hải Thành nói như vậy mới bình tĩnh lại, tiếp theo nói mập mờ: “Flycam của tôi chắc chắn là bị người ta phá rồi, hơn nữa nhìn hình ảnh cuối cùng kia, sức của người này còn không nhỏ.”

Điểm này không cần anh ta nói chúng tôi cũng có thể nhận ra, nhưng trong cái hang đá tràn đầy khí độc kia sao lại có người sống chứ?

Sau khi trở lại khu xưởng, Triệu Hải Thành dựa theo giao hẹn trả tiền cho Tiểu Giả, rồi đuổi anh ta đi. Lúc này chúng tôi mới cầm điều khiển từ xa phát lại đoạn phim, sau đó dừng hình ảnh ở khuôn mặt trắng bợt kia!

Lại lần nữa nhìn thấy gương mặt thối rữa đó, tôi nổi hết da gà, nhưng lại thấy Triệu Hải Thành lấy di động của anh ta ra, sau đó

mở ra một bức ảnh cho chúng tôi xem: “Các anh xem có phải với người trong bức ảnh này là cùng một người không?”

Chúng tôi nhìn thoáng qua tấm ảnh trong di động của anh ta, phát hiện đó là một nhân viên nữ hơn bốn mươi tuổi, nhìn thật sự không thể nào so sánh với khuôn mặt trắng bợt kia.

Nhưng sau khi ba chúng tôi cẩn thận đối chiếu qua lại giữa màn hình di động và màn hình điều khiển từ xa, lại phát hiện đây đúng là cùng một người, chẳng qua khuôn mặt ở trong hang đá này hơi sưng vù, hơn nữa làn da còn thối rữa rất nghiêm trọng.

“Người đó là ai?” Chú Lê cau mày hỏi.

Vẻ mặt của Triệu Hải Thành kinh hãi nói: “Cô ta chính là người mất tích cuối cùng, quản lý cấp cao Lưu Thanh.”

“Không ngờ cô ta lại còn sống?” Tôi giật mình.

Nhưng nghĩ cũng không đúng, nếu cô ta còn sống, tại sao phải ở trong cái hang đá gớm ghiếc đó không ra chứ? Còn làm cho bản thân thành người không ra người, quỷ không ra quỷ! Nếu không phải vừa rồi đôi mắt trên gương mặt thối rữa đó còn động đậy, tôi còn cho rằng mình nhìn thấy một cái xác kìa.

Chú Lê cũng nói chuyện này không đơn giản như vậy: “Lưu Thanh này mất tích hơn một tháng, trước không nói hoàn cảnh trong hang tồi tệ bao nhiêu, nhưng không ăn không uống cũng khiến cô ta chết đói, sao có thể vẫn là một người sống? Còn có đôi mắt của cô ta, tuy rằng còn động đậy, nhưng lại không có tinh khí thần* mà người sống nên có, cảm giác đó cực kỳ giống một cái xác sống…”

* Tinh, Khí, Thần là ba loại năng lượng của con người trong Đông Y và luyện khí, gọi là tam bửu. Con người có tam bửu để nuôi dưỡng thân thể khoẻ mạnh, minh mẫn. Tinh là cơ sở của thần. Khí từ tinh hoá ra. Thần là mặt biểu hiện của khí.

“Vậy bây giờ làm sao đây? Chúng ta nghĩ cách đi vào đưa người ra ư? Hay là báo cảnh sát trước đây?” Tôi vò đầu hỏi chú Lê.

Triệu Hải Thành lại vội nói: “Không thể báo cảnh sát! Nếu bây giờ lập tức báo cảnh sát thì mỏ quặng sẽ xong luôn, tất cả công nhân trong mỏ sẽ bị sa thải…”

Tôi cũng hơi do dự, nếu Lưu Thanh thật sự còn sống, không cứu cô ta ra cũng không được. Nhưng phải để mấy vạn công nhân lập tức thất nghiệp… Đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Trong lúc nhất thời, chúng tôi rơi vào thế khó xử…

Cuối cùng vẫn là chú Lê nói: “Trước tiên đừng hoảng, nếu Lưu Thanh không chết, vậy chắc chắn sẽ có cách bảo toàn mạng sống của mình, bằng không hơn một tháng đã chết đói từ lâu rồi, nên cũng không sợ trễ thêm hai ba ngày.” Sau khi chú Lê nói xong lại xoay sang bảo Triệu Hải Thành: “Còn trong mỏ, phải nhanh chóng nghĩ cách rút cạn nước bẩn, nói với tổng giám đốc Cao đi, đây không phải kế lâu dài, thừa lúc bây giờ còn chưa xảy ra chuyện lớn thì mau nghĩ cách khắc phục.”

Buổi tối trở lại khách sạn, chú Lê vẫn tự mình gọi cho Cao Ngọc Lương, kể lại một lượt những tình huống ở đây, còn nói cho ông ta biết nếu muốn giải quyết hoàn toàn việc này, giảm bớt hậu quả, trước hết phải nghĩ cách lén rút hết nước thải đi, sau đó vào hang tìm nhân viên mất tích.

Cao Ngọc Lương trầm mặc trong chốc lát, mới nói lấp lửng: “Rút nước bẩn trong hang cũng không khó, chỉ là bây giờ hồ chứa nước thải trong mỏ đã đầy, nên tôi cần phải điều một số xe nước thải đi, đưa nước thải bơm ra đi xử lý mới được.”

Lúc sau chú Lê cũng khuyên ông ta vài câu: “Tổng giám đốc Cao, ông nghe tôi khuyên một câu, có hàng ngàn hàng vạn cách kiếm tiền, nhưng duy nhất không thể làm tổn hại âm đức được, nếu

không sớm muộn gì cũng sẽ mất hết tài vận, thừa dịp bây giờ còn chưa muộn, ông vẫn nên nghĩ cách cứu vãn đi! Còn lại mấy người mất tích kia, có thể tìm được là tốt, nếu không, những oan hồn đó vẫn sẽ quấy phá cho ông không được yên bình đấy!”

Cao Ngọc Lương vẫn rất tin tưởng lời chú Lê, liên tục nhờ vả chú Lê trong điện thoại, nhất định phải giúp ông ta tìm được mấy quản lý mất tích kia, để họ có thể yên nghỉ dưới mồ mới được!

Sáng sớm hôm sau, mười chiếc xe bơm nước rầm rộ chạy vào mỏ quặng Ngũ Đạo Câu, họ bơm nước thải trong hang vào xe, sau đó phải chạy tới một nhà máy xử lý nước thải cách đó bảy mươi cây số.

Vì thế, những chiếc xe bơm nước đó vẫn bơm suốt từ buổi sáng đến buổi tối, chạy tới chạy lui cũng hơn mười lượt mới xem như bơm hết nước trong hang ra. Còn lượng nước thấm vào mạch ngầm, vậy thì bất lực rồi.

Tuy nước thải trong hang đá đã rút cạn, nhưng người ta vẫn không thể vào được, bởi vì không khí trong hang vẫn tràn ngập thứ mùi gay mũi kia, đoán chừng phải mất mấy ngày mới có thể bay hết.

Nhưng suy cho cùng, chúng tôi cũng không chờ nổi thêm mấy ngày, vì thế bảo Triệu Hải Thành đặt một máy lưu thông không khí dùng trong xưởng vào đó, nói thẳng ra là hút không khí trong hang ra, sau đó lại đưa không khí trong lành bên ngoài vào.

Vì thế lại lăn lộn thêm một ngày nữa, bên trong mới xem như miễn cưỡng có thể để người đi vào. Nhưng mặc dù vậy, chúng tôi cũng không dám qua quýt, vẫn bảo Triệu Hải Thành tìm mấy cái mặt nạ phòng độc.

CHƯƠNG

MÙI KHAI CỦA HỒ LY

Tôi bảo Triệu Hải Thành tìm cho mình mấy cái mặt nạ phòng độc, kết quả anh ta lại tìm tới loại mặt nạ phòng cháy chữa cháy. Thứ này có thời gian sử dụng, phỏng chừng nhiều nhất chỉ có thể duy trì hơn bốn mươi phút thôi.

Chẳng qua việc này cũng không trách anh ta được, chủ yếu là anh ta thật sự không yên tâm mấy loại mặt nạ phòng độc bình thường, lỡ như không có tác dụng, không phải chúng tôi có thể sẽ hít phải khí độc ư? Nhìn là biết thằng nhãi này thường làm việc cho lãnh đạo, cẩn thận ổn thỏa như vậy.

Sau khi chuẩn bị xong hết thảy, tôi, chú Lê và Đinh Nhất cùng mang mặt nạ phòng độc, cầm thiết bị chiếu sáng đi vào động. Vốn dĩ Triệu Hải Thành và chủ nhiệm Tôn cũng muốn vào cùng, nhưng lại bị chúng tôi từ chối. Vì không rõ tình huống bên trong, một khi có nguy hiểm gì, ít người sẽ dễ ứng phó hơn.

Sau khi đeo mặt nạ phòng độc, tầm nhìn của tôi trở nên rất hẹp, hơn nữa tiếng hít thở của mình vang lên rất lớn trong mặt nạ, ngược lại làm người ta cảm thấy rờn rợn…

Đoạn đường đầu tiên chúng tôi đã thấy rất rõ ràng qua flycam, nên trong lòng vẫn coi như hơi yên tâm. Nhưng càng đi vào sâu

ánh sáng càng yếu, xung quanh cũng bắt đầu chậm rãi trở nên yên tĩnh, phảng phất như ba người chúng tôi đi vào một thế giới khác.

Lúc này đường dưới chân vẫn rất lầy lội, chẳng qua cũng may ba chúng tôi đã lường trước nên đều mang ủng.

Suy xét đến tình huống lúc trước flycam bị đánh rơi, sau khi vào hang, rất có thể chúng tôi sẽ gặp nguy hiểm, nên Đinh Nhất luôn đi tuốt phía trước để phòng ngừa có chuyện gì đột ngột xảy ra.

Chúng tôi tiếp tục đi vào trong tầm mười phút, không gian trong hang đá dần dần rộng ra, dưới chân đã không còn lầy lội nữa, xem ra nước thải vẫn chưa lan đến khu vực này.

Xem hoàn cảnh chung quanh, chỗ này hẳn là nơi cuối cùng flycam bị đánh rơi, khi ba người chúng tôi đi đến nơi này, đều không tự chủ được cứng ngắc cả người, căng thẳng nói không nên lời.

Lúc con người đang căng thẳng sẽ hít thở khá dồn dập, thế nên tôi cảm thấy mặt nạ phòng độc của mình cực kỳ ngột ngạt, vì thế thử tháo nó xuống, phát hiện không khí ở đây vẫn ổn, không ô nhiễm khó chịu như trong tưởng tượng. Đám chú Lê thấy tôi cởi mặt nạ phòng độc ra, vì thế cũng cởi ra theo.

Nhưng ngay lúc này, đèn pin của tôi vô tình quét qua một chỗ trên mặt đất đằng trước, hình như có thứ gì đó. Đinh Nhất đi ở phía trước vội đến xem xét, sau đó nói nhỏ: “Là flycam của Tiểu Giả…”

Tôi vừa nghe thế vội quan sát xung quanh, sợ sẽ từ chỗ nào đó vụt ra gương mặt thối rữa của quản lý Lưu Thanh. Nhưng đợi một lúc, cũng không thấy cô ta nhảy ra như mình nghĩ, điều này ngược lại làm tôi thấp tha thấp thỏm.

Đinh Nhất nhặt flycam lên xem xét, phát hiện thân máy có dấu vết bị vật sắc nhọn đánh trúng. Tôi nhìn flycam Đinh Nhất cầm mà

thầm nghĩ, cũng không biết nếu đem ra ngoài sửa lại còn có thể dùng không.

Ngay khi tôi vừa hơi thất thần, lại đột nhiên nghe Đinh Nhất hét lên: “Ai đấy! Đừng ở đó giả thần giả quỷ!”

Tôi bị dọa giật mình vội xoay người nhìn lại, thấy trong bóng đêm phía xa quả nhiên có một cái bóng chợt lóe qua, nhưng ánh sáng ở đó quá mờ nên bóng dáng đó là nam hay nữ, là người hay ma… chúng tôi thật sự không thấy rõ.

Lúc này chú Lê lấy la bàn ra xem thử, sau đó nói với chúng tôi: “Không khí trong hang này rất kỳ quái, nhưng lại không hề có âm khí, không giống như có vật tà ma gì mới đúng!”

Tôi nghe xong thì thấp thỏm nói: “Vậy cái bóng vừa rồi là thứ gì? Cứ cho là không phải tà ma cũng chắc chắn không phải là thứ tốt đẹp gì nhỉ?”

Đinh Nhất bảo tôi: “Cậu vẫn nên lấy răng thú trước ngực ra đi, phòng ngừa lỡ như…”

Tôi gật gù, vừa định đưa tay lấy răng thú, đột nhiên cảm thấy sau gáy thổi tới một cơn gió lạnh, tôi hạ thấp đầu xuống theo bản năng, chợt nghe một tiếng “bốp”, lại là một cục đá lớn chừng nắm tay bay sượt qua đầu, đập thẳng vào vách đá bên cạnh.

Chú Lê thấy thế vội nói to với tôi và Đinh Nhất: “Tập trung lại đây, ba chúng ta dựa lưng vào nhau, phòng ngừa có thứ gì đánh lén từ sau lưng!”

Vì thế ba chúng tôi đứng xoay mặt ra ba phương hướng, lưng tựa lưng nhìn cực kỳ ngớ ngẩn… Nhưng đợi một lát, lại không nghe thấy âm thanh nào khác.

Lúc này chú Lê hỏi tôi: “Vừa rồi cháu có nhìn thấy ai ném không?”

Tôi nghe thế tức giận nói: “Cục đá ném từ phía sau cháu mà, sau đầu cháu đâu có mọc thêm mắt! Thằng này giỏi, chắc chắn là kiểu muốn giết chết cháu đây mà! Quả này nếu đập trúng, không chết cũng phải u đầu sứt trán!”

Lúc này Đinh Nhất nhìn thoáng qua chỗ sâu hơn trong hang đá nói: “Cháu thấy chắc hẳn hang này còn rất sâu, không biết có thể thông đến chỗ nào.”

Tôi vội nói với chú Lê: “Chúng ta có cần quay về kêu thêm vài người tới không?”

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: “Khi chưa làm rõ tình hình bên trong thì không thể tùy tiện cho người vào được.”

Tôi nghe thế thì thầm nghĩ vậy quên đi! Không còn cách nào… Cuối cùng ba chúng tôi đành phải ngừng lại một lát, sau đó tiếp tục đi vào trong. Nhưng đi tới trước tôi lại phát hiện, đường dưới chân có vẻ không thích hợp.

Bởi vì trước đó dưới chân lầy lội nên không nhận ra, nhưng lúc này mặt đất đã không còn nước, tôi lại thấy sao cứ có cảm giác đây là một con đường nhỏ thường xuyên có người đi nhỉ!

Tôi nói suy nghĩ của mình với chú Lê, chú ấy vội dùng đèn pin cẩn thận chiếu xuống đường đi dưới chân, sau đó mập mờ nói: “Ai bảo cháu đường thì nhất định phải là người đi mà thành? Có lẽ là động vật cũng nói không chừng!”

Nghe chú Lê nói đến động vật, tôi mới đột nhiên cảm thấy ở đây đã không còn mùi nước thải gay mũi như bên ngoài, trái lại có một loại mùi khác thay thế, bây giờ cẩn thận ngửi, đây không phải là mùi của động vật gì đó sao? Hơn nữa tôi nhớ rõ lúc trước quản lý cũ của xưởng cũng đã từng nói, khi còn trẻ có duy nhất một lần vào hang, cũng ngửi thấy mùi hôi trên người động vật…

Khi tôi đang hít hít mũi ngửi thử đây là mùi gì, lại nghe Đinh

Nhất đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: “Sao ở đây lại có mùi khai thế…”

Đúng vậy! Mũi Đinh Nhất thính nhất, nếu anh ta cũng ngửi ra mùi ở đây, vậy chắc là có thể phân biệt ra đây là mùi trên người con gì chứ. Vì thế tôi nói với anh ta: “Mùi khai gì thế? Anh có thể ngửi ra đây là mùi gì không?”

“Mùi khai của hồ ly…” Đinh Nhất nói với vẻ mặt vô cảm.

Tôi vừa nghe thế vội vã ngừng hít ngửi: “Không phải chứ! Đây là mùi hồ ly á? Sao tôi thấy không khác gì mùi con chó vàng to tôi nuôi trong nhà hồi nhỏ vậy!”

Nhưng Đinh Nhất lại rất khẳng định: “Mùi trên người chó và hồ ly không giống nhau, đây chắc chắn từng là động hồ ly, hơn nữa xem từ độ đậm mùi này, rất có khả năng bây giờ trong động vẫn còn hồ ly…” Anh ta nói xong thì lấy dao bạc ra, dáng vẻ muốn giết hồ ly.

Tôi vội ngăn cản anh ta: “Trước tiên đừng xúc động, xem tình hình trước rồi nói…”

CHƯƠNG

THUẬT ĐIỀU KHIỂN XÁC

Tất nhiên chú Lê cũng ủng hộ suy nghĩ của tôi, xem cách ném đá vào đầu tôi vừa rồi, đúng là giống việc mà cái thứ đó có thể làm được. Nhưng đến cùng tôi không bị thương, đòi đánh đòi giết cũng không hay lắm.

Vì thế chúng tôi lại tiếp tục đi lên phía trước một đoạn, lúc này mùi trong không khí càng nồng hơn, xông cho Đinh Nhất nhăn nhó mặt mày. Có điều như vậy cũng tốt, tuy rằng mùi này không dễ ngửi lắm, nhưng nếu những con thú nhỏ đó ở trong hang đều không sao, vậy chứng minh khu vực này không có khí độc.

Đang nghĩ ngợi, chợt thấy phía trước từ chỗ ánh sáng chiếu không tới dường như mơ hồ có bóng người đi tới, chúng tôi căng thẳng, lập tức bắt đầu đề phòng.

Tuy tôi là cọng bún với sức chiến đấu chỉ có năm phần, nhưng cũng lấy dao thép trong ống quần ra nắm chặt trong tay, chuẩn bị đón địch bất kỳ lúc nào…

Nhưng theo bóng người kia chậm rãi tới gần, vài hình ảnh đứt quãng nháy mắt chui vào đầu tôi, tôi kinh hãi nhìn bóng người kia rồi nói với nhóm chú Lê: “Anh ta… Anh ta là một cái xác!”

Chú Lê nghe thế thì đổi sắc mặt: “Không thể nào! Chẳng lẽ là

xác sống?”

Giờ tôi cũng không rõ thứ đằng trước kia là cái gì, chỉ là trong ký ức của tàn hồn đó, tôi nhìn thấy quản lý cũ và chủ nhiệm Tôn. Tôi nhớ quản lý cũ đã từng nói, trong những quản lý mất tích, ông ta chỉ gặp người mất tích đầu tiên Ngô Địch, xem ra thi thể đằng trước chắc chính là Ngô Địch.

Nhưng nếu anh ta đã chết, sao thi thể lại có thể đi lại khắp nơi? Tôi không tin không có lý do gì mà lại biến thành cương thi! Đang suy nghĩ thì thi thể của Ngô Địch đã sắp đến gần, lạnh lùng nhìn ba chúng tôi…

Muốn nói bây giờ Ngô Địch không phải một cái xác, đúng là quỷ cũng không tin! Trên làn da xanh tím của anh ta đã sớm thối rữa đến độ lộ ra xương mặt, miệng vết thương thỉnh thoảng còn có một ít chất lỏng ghê tởm chảy ra, đây là dấu hiệu thi thể đã hư thối.

Nhưng lẽ ra Ngô Địch đã mất tích tận ba năm, nếu anh ta đã chết thì xác cũng đã sớm rữa thành bã rồi chứ, nhưng trước mắt, anh ta lại như chỉ mới có một ít dấu hiệu bị thối rữa thôi, chuyện này nói thế nào cũng không bình thường mà!

Lúc này chú Lê cúi đầu nhìn thoáng qua la bàn trong tay, sau đó trầm giọng hỏi: “Cậu là ai?”

Tuy Ngô Địch mở to mắt, nhưng khi anh ta nghe thấy chú Lê nói, phản ứng đầu tiên lại là nghiêng tai lắng nghe, tôi lập tức biết cái gã này không nhìn thấy!

Nhưng chúng tôi đợi một lát, lại không thấy Ngô Địch nói chuyện, càng không có phản ứng thêm gì khác nữa. Vì thế tôi đánh bạo chậm rãi lại gần một chút, muốn nhìn rõ ràng hơn.

Đinh Nhất sợ tôi gặp nguy hiểm, giành trước một bước đi đằng trước tôi. Nghe thấy tiếng bước chân của chúng tôi, rốt cục Ngô

Địch có phản ứng, nhưng phản ứng của anh ta lại là lùi về sau hai bước, dường như muốn duy trì khoảng cách nhất định với chúng tôi…

Khi ba người chúng tôi đều không rõ nguyên do, lại nghe phía sau Ngô Địch truyền đến nhiều tiếng bước chân hơn, đầu tôi lập tức đau đớn, vì tôi đã cảm nhận được sâu bên trong hang đá có mấy cái xác cũng có tình trạng giống như Ngô Địch đang đi về phía chúng tôi!

"Họ tới…" Tôi chịu đựng cơn đau đầu cảnh báo nhóm chú Lê.

Thực tế không cần tôi nói, bằng cái tai thính của Đinh Nhất cũng đã nghe thấy tiếng từ lâu rồi: "Bốn người nữa tới!" Đinh Nhất trầm giọng nói.

Tôi thầm nghĩ năm người này đã đến đông đủ, chẳng lẽ là nhóm quản lý mở họp hội đồng quản trị hả? Khi thì tất cả đều mất tích không thấy đâu, khi thì tất cả ào ào nhảy ra hết thế này!

Chờ sau khi bốn người còn lại đi tới, tôi gần như có thể khẳng định trăm phần trăm, bốn quản lý cấp cao này đều là người đã chết. Tuy mắt họ có động đậy, nhưng cũng chỉ là máy móc, hơn nữa đồng tử đã giãn hết.

Tuy nhiên trong ký ức cuối cùng của mấy người này, tôi cũng không nhìn thấy lý do tại sao bọn họ lại đi vào đây, rốt cuộc là chết như thế nào, gần như đều là những chuyện ngày thường mà thôi.

Lúc này chú Lê lấy ra một tấm bùa lạnh giọng nói: "Nghiệt súc! Chút thuật điều khiển xác thấp kém này mà muốn hù dọa chúng ta à? Không nói lời nào có phải vì đạo hạnh còn chưa đủ không?"

Lần đầu tiên tôi nghe thấy từ "thuật điều khiển xác" này, khẽ giật mình nhìn chú Lê. Lúc này chú ấy nói với tôi và Đinh Nhất: "Hai đứa cẩn thận một chút, mấy thứ này không phải xác sống gì

cả, chỉ là bị mấy con hồ ly đạo hạnh kém khống chế thôi!”

Nghe chú Lê nói vậy, mấy thi thể phía trước lập tức rẽ sang hai bên, gương mặt trắng bợt trong màn hình của flycam lúc trước xuất hiện!

“Vốn chúng tôi không đối đầu với loài người… Chỉ là họ năm lần bảy lượt xâm phạm gia viên của chúng tôi… Làm lơ cảnh cáo của chúng tôi, bởi vậy mới không thể không làm ra hạ sách này…” Mặt trắng bợt nói đứt quãng.

Tôi nghe giọng điệu nói chuyện của nó, xem ra có vẻ chỉ có con hồ ly này mới biết nói, mấy con khác thì đúng như lời chú Lê, đạo hạnh còn kém, chỉ biết điều khiển xác, không biết nói.

“Mạng người do trời định, há phải cho các người muốn giết là giết? Kiếp này họ làm bậy, đều có nhân quả báo ứng, các người giết họ như vậy, chẳng lẽ không sợ huỷ hoại tu vi vốn chưa sâu này sao?” Chú Lê nói với giọng không thân thiện.

Tuy mặt trắng bợt không có biểu cảm gì, nhưng sau khi nó nghe chú Lê nói xong, giọng điệu cũng trở nên hơi dồn dập: “Những chuyện đó chúng tôi không hiểu, chúng tôi chỉ biết là không thể trơ mắt chờ chết được, bất kỳ sinh linh nào cũng có quyền tồn tại, cho dù chúng có thấp kém bao nhiêu đi nữa. Vạn vật đều bình đẳng, trong mắt chúng tôi không có cao thấp sang hèn, loài người có thể làm hại chúng tôi, tất nhiên chúng tôi cũng có thể làm hại loài người…”

Lời này của mặt trắng bợt đúng thật là nói cho chú Lê không biết nên phản bác như thế nào, đúng vậy, mấy ngàn năm nay loài người chúng ta vẫn luôn tự xưng là động vật cấp cao hơn các loài khác, vì ham muốn và an toàn của bản thân, có thể giết chết bất kỳ động vật nào, còn thường xuyên quảng cáo rùm beng mạng người là quan trọng nhất! Nhưng mạng của ai mà không phải là mạng

chứ?

Chúng ta thử nghĩ một chút, nếu những động vật sắp sửa bị giết chết đó cũng có khả năng phản kháng xem! Chúng cũng có thể giết chết con người, chúng ta đây tự xưng là động vật bậc cao có phải cũng cảm thấy hợp tình hợp lý hay không?

Động vật giết chết con người hoặc uy hiếp đến an toàn của con người, sẽ bị xử lý và bắt giết, nhưng ngược lại thì sao? Con người giết chết chúng nó là lý lẽ chính đáng ư? Có thể đúng lý hợp tình ư? Hôm nay đối mặt với mấy con hồ ly nhỏ điều khiển xác này, đúng thật là chúng tôi không có lời gì để nói… Bởi vì chúng tôi cũng không nói rõ được chuyện này rốt cuộc là ai đúng ai sai.

Cuối cùng tôi bước lên một bước, bình tĩnh nói với chúng nó: “Tôi biết đây là nhà của các người, nhưng có một số việc đã thay đổi chính là đã thay đổi rồi, còn phí công cố chấp nữa, cuối cùng chỉ có thể rước lấy thiệt hại cho hai bên. Trước đây họ xâm phạm nhà của các người, bây giờ các người giết chết bọn họ, như vậy sau này thì sao? Sẽ có người vì cái chết của bọn họ mà tới giết các người…”

CHƯƠNG

HIỆN CHÂN THÂN

Mặt trắng bợt nghe tôi nói vậy thì lạnh lùng hỏi: "Các người là những kẻ muốn tới giết chúng ta à?"

Tôi vội lắc đầu nói: "Chúng tôi cũng không muốn làm như vậy… Nhưng cho dù hôm nay chúng tôi rời đi, về sau vẫn sẽ có người khác tới giết các người. Cứ như vậy sẽ rơi vòng vòng tuần hoàn chết, mãi mãi cũng không tháo gỡ được, trừ khi một bên chết hết. Nhưng tôi tin, nếu tính theo số lượng, chắc chắn các người sẽ là bên chết trước… Cho nên nghe lời tôi, rời khỏi đây đi."

Chú Lê cũng ở cạnh đệm lời: "Các ngươi còn tiếp tục như vậy nữa, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt, bây giờ tu hành không dễ, hà tất phải huỷ hoại trăm năm đạo hạnh chứ?"

Họ nghe xong nhìn thoáng qua nhau, tiếp đó mặt trắng bợt vẫn hỏi lại tôi với vẻ không tin lắm: "Các người thật sự sẽ thả chúng ta?"

Tôi gật đầu nói: "Tôi có một người bạn tên Trang Hà, anh ta và các người là đồng loại, không biết các ngươi có quen biết người đó không?"

Tôi vốn tưởng rằng danh tiếng của Trang Hà sẽ rất vang dội, kết quả mặt trắng bợt lại nói: "Chúng ta chưa từng rời khỏi khu gần

hang đá này nên không quen biết Trang Hà mà cậu nói."

Tôi càng đồng tình với mấy con hồ ly này hơn, vì thế nói với họ: "Không quen biết thì thôi, các người mau đi đi! Trong hang này có còn lối ra nào khác không?"

Mặt trắng bợt lắc đầu: "Không có, tuy hang này rất sâu, nhưng lối ra lại chỉ có một…"

Tôi nghe mà lòng không khỏi nặng nề, người vây quanh cửa hang không một trăm thì cũng tám mươi, sao mấy đứa này có thể công khai đi ra ngoài từ cửa động đây, nhưng chúng tôi đã đồng ý thả chúng đi rồi, bây giờ phải thả thế nào đây!

Chú Lê thấy tôi sốt ruột, bèn nói với tôi: "Không sao, trước hết để chúng hiện chân thân rồi nói, mấy thi thể này cần phải trả lại cho hầm mỏ mới được!"

Vì thế tôi quay đầu nói với mặt trắng bợt: "Các người chiếm mấy thi thể này cũng đừng hòng đi được, mau hiện chân thân đi, chúng tôi sẽ nghĩ cách, xem thử đưa các người ra ngoài thế nào."

Mặt trắng bợt gật đầu với mấy đứa khác, sau đó thì thấy mấy thi thể đột nhiên ngã về phía sau, tiếp theo quần áo của họ bị một thứ banh từ bên trong ra, lúc này chúng tôi mới phát hiện, hoá ra lồng ngực những thi thể đó đã trống không từ lâu!

Thấy cảnh đó khiến tôi thầm ớn lạnh, tôi nói sao thi thể lại lâu thối rữa như vậy chứ? Hoá ra nội tạng của bọn họ đã bị moi rỗng rồi. Lúc này mới thấy một con vật nhỏ "đầy lông lá" chui ra từ trong quần áo, tôi nhìn kỹ, đúng là một con hồ ly nhỏ màu xám.

Mấy con khác thấy đầu đàn của bọn nó đã hiện chân thân rồi, cũng nhanh chóng chui ra từ từng thi thể. Mới đầu tôi nhìn thấy những con thú nhỏ chui ra từ thi thể thì thực sự hơi sợ, nhưng khi tôi thấy rõ vẻ ngoài của chúng thì trong lòng lại cảm thấy chúng khá đáng thương…

Trong mấy con hồ ly, có con lông trọc lóc, trên người còn có từng mảng bị chốc lở. Tuy nói đạo hạnh của chúng không thể so với Trang Hà, nhưng dù sao cũng phải tốt hơn chó hoang tầm thường chứ?

Nhưng nhìn mấy đứa này đúng là không bằng chó hoang chuyên moi đồ ăn trong đống rác mà. Cả người đều bị chốc không nói, cả đám còn gầy như que củi, vừa thấy liền biết là ăn bữa hôm lo bữa mai.

Sau khi thi thể thoát khỏi khống chế của chúng, hồ ly xám cũng không nói chuyện được nữa, chỉ có thể trừng to mắt cảnh giác nhìn ba chúng tôi. Tôi nhìn đầu chúng nó, có lẽ bởi vì thiếu dinh dưỡng thời gian dài, thế nên thân hình của chúng nó không lớn hơn mèo con là bao nhiêu.

“Giấu chúng trong lòng mang ra ngoài thì sao?” Tôi thử thăm dò hỏi Đinh Nhất và chú Lê.

Chú Lê thì chả sao cả, nhưng không ngờ Đinh Nhất lại sống chết không chịu, bảo nếu muốn cho anh ta ôm mấy thứ kia, còn không bằng lập tức kết liễu chúng nó cho nhanh đi.

Năm con hồ ly nghe Đinh Nhất nói thế thì lập tức bị doạ cho run rẩy, tôi vội an ủi chúng: “Đừng nghe anh ta nói bậy, chuyện chúng tôi đã đồng ý với các người thì chắc chắn sẽ làm được.”

Cuối cùng Đinh Nhất vẫn miễn cưỡng ôm một con, còn lại tôi và chú Lê mỗi người hai con, mang chúng nó ra khỏi hang đá…

Khi ba người chúng tôi đi từ hang đá ra, nhóm Triệu Hải Thành đã sắp chờ không nổi nữa, nếu chúng tôi còn không ra, họ phải vào hang tìm.

Lúc này chú Lê nói cho bọn họ biết: “Báo cảnh sát đi! Thi thể của mấy quản lý mất tích đều ở bên trong!”

Người xung quanh nghe thế thì ồ lên, phỏng chừng họ cũng không sao ngờ tới, tìm người lâu như vậy, thế nhưng lại đều ở trong hang nước thải này. Nếu bây giờ đã xác nhận thi thể ở trong động, nhóm Triệu Hải Thành cũng không dám tùy tiện đi vào.

Nói thật, chúng tôi giấu hồ ly trong người, một chốc lát có thể không nhìn ra, nhưng để thời gian dài, không chừng sẽ bị người ta phát hiện!

Vì thế chú Lê làm bộ vẻ mặt mỏi mệt nói với Triệu Hải Thành: "Vừa rồi chúng tôi vào đó tiêu hao quá nhiều linh lực, lúc này thật sự là rất mệt mỏi, cậu đưa chúng tôi về khách sạn nghỉ ngơi trước, nếu bên này có xảy ra tình huống gì, cậu lại báo cho chúng tôi biết."

Triệu Hải Thành bèn nhanh chóng lái xe đưa ba chúng tôi về khách sạn, sau đó lại vội vàng chạy trở về.

Sau khi vào phòng khách sạn, ba chúng tôi đã cảm thấy quần áo trên người bắt đầu bay ra mùi xác hôi thối... Vì thế lập tức moi hết mấy con hồ ly trên người ra.

Có lẽ là lần đầu tiên thật sự bước vào thế giới loài người, năm con thú nhỏ sợ hãi rõ ràng. Nhưng mấy đứa này thật sự bốc mùi quá, gần như cả phòng toàn là mùi của chúng.

Cuối cùng chúng tôi thật sự chịu không nổi, đành mang chúng vào phòng tắm tắm rửa. Động vật có linh tính đúng là thông minh, nghe nói tôi muốn mang chúng nó đi tắm rửa cũng không chống đối, ngoan ngoãn theo tôi vào phòng tắm.

Nhưng lúc tắm rửa tôi lại phát hiện trên người mấy đứa nhóc này có rất nhiều chỗ da mưng mủ, nếu không chữa khỏi cho chúng, phỏng chừng dù có chút đạo hạnh cũng không sống được bao lâu.

Cuối cùng, sau khi tôi rửa ráy sạch sẽ cho mấy đứa nó, chú Lê

và Đinh Nhất đã đi mua đồ ăn từ bên ngoài về. Hai cái người này quá ma lanh, vì ngại mùi trong phòng quá hôi nên đã ăn ở ngoài xong rồi mới trở về.

“Đúng là không đủ lòng mà!” Tôi trợn trắng mắt nói.

Chú Lê nghe thế cười nói: “Sao lại không đủ lòng? Đồ ăn ngon đều mua về cho cháu nè! Đừng tham lam thế, tụi chú chỉ ăn mì thịt kho, còn mua cho cháu là vịt nướng đấy!”

Nhưng giờ trong miệng tôi toàn là mùi trên người năm con thú nhỏ này, nào còn có thể ăn nổi vịt nướng? Vì thế tôi chia vịt nướng cho năm con hồ ly ăn. Mấy con vật nhỏ này mới đầu còn không dám ăn, sau đó thấy tôi ăn một miếng mới yên tâm ăn.

CHƯƠNG

NHỜ CHÚ HỌ GIÚP ĐỠ

Mấy con thú nhỏ này chắc chưa từng ăn vịt nướng, cả đám vừa ăn vừa gừ gừ, như sợ bị người khác cướp mất.

Nhìn chúng ăn ngon lành, tôi nói nhỏ với chú Lê: "Bệnh của chúng rất nghiêm trọng, nếu trực tiếp thả đi... có lẽ không sống được bao lâu."

Chú Lê nhìn mấy con hồ ly đang ăn ngon lành: "Thế à? Cháu thấy bọn nó con nào con nấy ăn mạnh chưa kìa! Ham muốn sống mạnh mẽ như vậy sao có thể chết dễ dàng chứ?"

Tuy nói vậy, nhưng tôi biết chúng có thể kiên trì lâu như thế đã là một kỳ tích, thật không biết chúng nó làm thế nào đưa đám Ngô Địch vào hang đá được. Hơn nữa bây giờ tâm trí của chúng không hoàn chỉnh, còn gánh mạng người trên lưng, tuỳ tiện thả chạy đi, có quỷ mới biết chúng có thể vì sống sót mà tiếp tục giết người không...

Nhưng về chuyện của hồ tiên, chú Lê nói mình cũng không rành, xét đến cùng ngày thường chú ấy tự cho mình rất cao giá, trước nay không giao tiếp với thần tiên hoang dã, tất nhiên hiểu biết sẽ ít hơn. Nếu muốn nói có ai biết nhiều về mấy thứ này, vậy chỉ có thể nhắc đến người "chú họ" kia của tôi thôi.

Tôi do dự không biết có nên gọi điện thoại cho chú họ không, cũng không biết bây giờ chú ấy còn có thể nghe điện thoại của tôi hay không.

Tuy rằng chưa chắc ăn cho lắm, nhưng tôi vẫn bấm gọi số điện thoại của chú họ, điện thoại đổ hai hồi chuông, một giọng nói quen thuộc truyền tới: "Tiến Bảo?"

"Chú họ, gần đây chú thế nào rồi?" Tôi hỏi thăm một câu lạnh nhạt.

Giọng chú họ lại vang lên lần nữa: "Vẫn giống lúc trước, trừ việc thím họ của cháu không còn, những chuyện khác đều như nhau…"

Tôi thật lòng không biết những lời này của chú là vì thật sự nhớ thím họ, hay chỉ là vì nói cho tôi nghe. Xem ra một khi trong lòng có ngăn cách, mặc kệ đối phương nói cái gì cũng đều để lại ba phần nghi ngờ, đối thoại như vậy thật là khiến người ta mệt mỏi,

Vì thế tôi vội chuyển đề tài về chuyện chính: "Chú họ, chỗ cháu gặp phải chút chuyện, không biết giải quyết như thế nào…"

"Ừ, cháu nói nghe thử xem…" Chú họ vẫn nói với tôi bằng giọng điệu bình thường hay dùng.

Tiếp đó tôi kể lại từ đầu đến cuối chuyện xảy ra ở đây cho chú, chú họ nghe xong trầm mặc một lát, sau đó mới nói với tôi: "Mấy hồ tiên này đều là tiểu tiên mới nhập đạo, nếu không có hồ tiên đạo hạnh cao dạy dỗ, chuyện gì chúng nó cũng dám làm. Thế này đi, trước tiên cháu cứ ở đó nghỉ ngơi mấy ngày, đến lúc đó sẽ tự có người tìm cháu nhận chúng."

Sau khi cúp điện thoại của chú họ, tôi thầm nghi ngờ, có người tới đón chúng? Chẳng lẽ là chú họ tới? Nhưng nếu là chú ấy tới thì nói mình tới là được, làm gì phải nói có người sẽ tới đón bọn nó đi? Nhưng nếu không phải chú họ tới, vậy người đó là ai chứ?

Chú Lê thấy sau khi tôi nói chuyện điện thoại với chú họ xong thì mày nhăn càng chặt, bèn hỏi tôi làm sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì hay không?

Tôi lắc đầu nói: “Không có chuyện gì, chú họ của cháu bảo chúng ta ở đây chờ mấy ngày, đến lúc đó chú ấy sẽ để người tới đón mấy con hồ ly này đi, chú ấy nói đạo hạnh của bọn nó quá thấp, thả ra rất dễ làm xằng làm bậy...”

Chú Lê nghe thế gật đầu: “Chú họ cháu nói có lý, dù sao chuyện ở mỏ vẫn chưa xử lý xong, dù sao chúng ta cũng phải ở thêm mấy ngày.”

Buổi tối Triệu Hải Thành trở về nói, cảnh sát đã tìm được thi thể của tất cả nhân viên mất tích ở trong hang rồi, hơn nữa bọn họ còn nói nguyên nhân những người này chết rất kỳ quặc, tình hình cụ thể còn phải chờ có báo cáo khám nghiệm tử thi mới nói.

Còn bên phía tổng công ty, vừa nghe nói đã tìm được thi thể trong mỏ, họ lập tức thông báo cho người nhà của nạn nhân, ước chừng ngày mai là mọi người đều tới nơi, đến lúc đó sẽ rất náo nhiệt.

Tôi nghe thế bèn hỏi Triệu Hải Thành: “Giờ đã tìm được rồi, bên tổng công ty không cử người tới xử lý à?”

Triệu Hải Thành cười khổ: “Không phải là tôi à, tổng giám đốc Cao cho tôi toàn quyền xử lý...”

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ một quản lý cấp cao cũng không tới?” Tôi giật mình nói.

Chú Lê lại ở một bên nói không mặn không nhạt: “Không phải bọn họ không muốn tới, mà là không dám tới, những quản lý cấp cao đó phỏng chừng đều sợ là sau khi mình tới, sẽ có cùng một kết cục với mấy nhân viên mất tích kia...”

Lúc này đột nhiên vẻ mặt của Triệu Hải Thành nghi ngờ hỏi chúng tôi: “Phòng này có mùi gì ấy! Khó ngửi quá! Chắc là do lâu rồi không có ai ở, không được, tôi phải bảo khách sạn đổi cho mọi người một phòng khác.”

Chú Lê xua tay nói ngay: “Chuyện này không trách khách sạn người ta được, là mùi ám trên người chúng tôi sau khi ra khỏi hang đá, ước chừng cần thời gian mấy ngày mới có thể tản đi hết…”

Nhắc tới hang đá, vẻ mặt Triệu Hải Thành thấp thỏm hỏi chú Lê: “Đại sư, ông nói cái chết của những quản lý kia… Rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

Chú Lê thấy anh ta hỏi như vậy thì nói với vẻ mặt thần bí: “Là bọn họ chọc giận yêu quái trong núi này, cho nên mới bị trả thù.”

“Chọc giận? Chẳng lẽ là bởi vì…” Triệu Hải Thành muốn nói lại thôi.

Tôi lập tức nói tiếp câu của anh ta: “Đúng vậy, chính là bởi vì chuyện lén lút xả nước thải này, yêu quái của núi ở trong hang này, bình thường với người trong mỏ nước sông không phạm nước giếng, sau này mấy quản lý ra lệnh xả nước thải vào hang của chúng, lúc này mới khiến chúng trả thù, cho nên lén lút xả nước thải mới là chuyện mấu chốt, nếu về sau muốn khu mỏ bình yên, vậy thì không thể lén xả nước thải nữa!”

Sắc mặt của Triệu Hải Thành hơi khó coi: “Tôi sẽ về nói chuyện với tổng giám đốc Cao, nhưng cuối cùng quyết định thế nào, không phải là việc tôi có thể nói được.”

Tôi vỗ bả vai của anh ta nói: “Tôi cũng biết anh rất khó xử, nhưng chuyện này có thể nhỏ cũng có thể lớn, anh nhìn kết cục của mấy quản lý kia là biết rồi đó.”

Triệu Hải Thành gật đầu: “Tôi hiểu, nếu… cuối cùng họ vẫn

khăng khăng ý đó, tôi đây cũng chỉ đành từ chức, suy cho cùng làm việc ở xí nghiệp như vậy sẽ không có tương lai."

Đợi sau khi Triệu Hải Thành rời khỏi, tôi mới thả năm con hồ ly vẫn nhốt trong nhà vệ sinh ra. Những con vật này đúng là thông minh không kém những động vật khác, trước khi nhốt lại tôi đã nói với chúng nó rằng: "Một lát có người ngoài tới, trăm ngàn lần không được phát ra bất kỳ tiếng gì, nếu không bị người khác phát hiện sẽ hỏng việc…

Lúc ấy tôi cũng không biết mấy đứa chúng nó có hiểu không, nhưng giờ xem ra, đúng là không hề phát ra một chút tiếng động nào!

Ngày mai người nhà của người chết đến, chú Lê sẽ bận rộn, bây giờ nếu phía Cao Ngọc Lương không ai chịu tới, vậy trọng trách trấn an những người nhà đó lại rơi xuống đầu Triệu Hải Thành và chú Lê. Tất nhiên chú Lê có ưu thế của chú, bởi vì thông thường dưới tình huống như vậy, người nhà của người chết sẽ càng sẵn lòng tin tưởng lời nói của đại sư phong thuỷ hơn.

Còn tôi và Đinh Nhất phải lái xe đến thị trấn bên cạnh tìm một bệnh viện thú y, khám cho mấy con thú này, vì thế mới sáng sớm, chúng tôi bắt đầu chia nhau hành động…

CHƯƠNG

TRANG HÀ TỚI CHƠI

Đương nhiên, chúng tôi cũng không thể trắng trợn mang năm nhóc hồ ly trong phòng ra ngoài được, cũng may chúng khá nhỏ, một cái hộp các tông là đựng được hết.

Khi chúng tôi gọi xe đi tới một bệnh viện thú cưng ở thị trấn lân cận, thú y của bệnh viện vừa thấy là biết đó là hồ ly hoang dã, anh ta nghi ngờ hỏi: "Các anh lấy ở đâu ra vậy? Nếu là loài hoang dã thì không được đâu, đến lúc đó kiểm lâm phải bắt đi đó?"

Tôi nghe thế cười bảo: "Không phải hoang dã, chúng tôi ở trại nuôi hồ ly, mấy con này bị bệnh nặng quá nên chúng tôi mới muốn tìm thú y chuyên nghiệp để khám thử, không tin anh xem, gọi là chúng nghe theo này…"

Nói xong tôi gọi mấy nhóc hồ ly một tiếng: "Chui ra khỏi thùng hết đi!"

Khỏi phải nói, mấy con thú này còn rất cho tôi mặt mũi, lập tức nhảy ra khỏi thùng giấy, chắc cho là chuyến này lại có vịt nướng ăn đây! Điều này làm cho thú y giật mình, luôn mồm nói: "Đúng thật là nghe lời… Sau này tôi cũng muốn nuôi một con!"

Tôi xua tay liên lục với anh ta: "Tôi khuyên anh đừng nuôi, nuôi sẽ hối hận đó, vừa khai vừa hôi, tôi làm ở trại chăn nuôi nên

chẳng còn cách nào, nếu muốn nuôi như thú cưng đúng thật là không tốt lắm!"

Anh thú y trẻ kia cười cười, không nói gì nữa…

Nhưng sau khi anh ta làm kiểm tra sức khoẻ toàn thân cho bọn nhóc hồ ly xong, kết quả lại không lạc quan lắm.

Đầu tiên chúng nó đều bị thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, tiếp nữa là trong cơ thể đều có giun, nhưng với tình trạng sức khỏe hiện giờ của chúng, nếu xổ giun, làm không khéo sẽ chết mất! Còn cả ghẻ lở trên da chúng cũng rất nghiêm trọng, phải lập tức bôi thuốc, nếu không nhiễm trùng lan rộng cũng rất có thể sẽ chết.

Tuy tôi biết bác sĩ ở bệnh viện thú cưng thế này đều thích nói bệnh nặng lên một chút, nhưng tình trạng của mấy con thú nhỏ này không cần anh ta nói thì mắt người cũng có thể nhìn ra rất nghiêm trọng rồi. Bằng vào kinh nghiệm nuôi chó của mình, nếu không chữa trị, thật sự rất có thể sẽ phát triển thành hậu quả cuối cùng như lời thú y nói.

Vì thế tôi và thú y bàn bạc một phương án chữa trị, đó chính là chữa ghẻ lở trên da chúng và suy dinh dưỡng trước, còn giun trong người thì chờ chúng khoẻ mạnh hơn một chút rồi mới dùng thuốc xổ.

Do phải chữa ghẻ nên phải cạo hết lông đi, kết quả khi chúng tôi mang mấy con thú nhỏ về lại khách sạn gặp phải chú Lê, chú ấy không nhịn được cười bảo: "Không phải chứ, lông của tụi nó đâu? Sao mới một buổi sáng không gặp mà cả người đã trọc lóc cả rồi."

Tôi trợn mắt: "Nói cứ như trước đây chúng không trọc ấy, bác sĩ ở bệnh viện bảo ghẻ lở trên người tụi nó rất nghiêm trọng, phải cạo lông mới được, thế mới thuận tiện bôi thuốc. Đúng rồi, bên chú thế nào rồi ạ?"

Chú Lê nói với vẻ mặt mỏi mệt: "Đừng nói nữa, hôm nay nếu không có chú ở đó, người nhà của nạn nhân thể nào cũng xé xác Triệu Hải Thành ra!"

Tôi lập tức trưng ra vẻ mặt xem náo nhiệt không ngại lớn chuyện hỏi chú: "Sao lại thế? Chẳng lẽ đám người Cao Ngọc Lương không muốn bồi thường tiền à?"

Chú Lê chìa hai tay ra nói: "Cao Ngọc Lương cũng không nói không bồi thường tiền, nhưng lại phải là sau khi cơ quan công an đưa ra kết luận chính xác của vụ án mới được. Những người nhà đó vừa nghe là không chịu ngay, lúc trước không tìm thấy người thì bảo bọn họ chờ, bây giờ tìm thấy người rồi còn bắt chờ tiếp, chẳng lẽ đòi công bằng mà khó như vậy à?"

Tôi nghe thế thì lắc đầu liên tục nói: "Đúng là gian thương, đến lúc này còn không đổi thái độ đúng đắn, tích cực trấn an người nhà, nói mấy lời như lửa cháy đổ thêm dầu đó sẽ chỉ làm nhà người ta càng thêm đau lòng thôi! Lúc chúng ta tính tiền phải đòi ông ta thêm một khoản!"

Chú Lê gật đầu bảo: "Phải thế!"

Lúc này thấy mấy con thú kia con nào con nấy đều gục đầu xuống, một chút tinh thần cũng không có, không biết có phải vì vừa rồi bị chú Lê cười nhạo hay không. Đinh Nhất nhìn thấy thì lo lắng nói: "Có phải hôm nay liều thuốc hơi nhiều không, sao tôi thấy chúng nó đều héo hon thế?"

Tôi bèn xách từng con lên kiểm tra hết một lượt: "Vẫn khoẻ mà! Có thể là do lông bị cạo đó!"

Đinh Nhất suy nghĩ, rồi đi vào trong phòng tắm cầm một cái khăn tắm ra trải vào trong thùng giấy mà mấy con hồ ly ngủ. Tôi thấy thế thì không kìm được phỉ nhổ: "Trước đây không phải anh còn nói muốn làm thịt cho nhanh gọn à? Sao giờ lại quan tâm

chúng thế?”

Đinh Nhất vừa trải khăn tắm vừa nói: “Lúc ấy làm thịt là làm thịt rồi, bây giờ nếu đã mang về, cũng không thể để chúng chết ở đây chứ?”

Tôi nghe thế vừa định nói mấy câu cười nhạo anh ta tí chút, nhưng lúc này lại nghe có người gõ cửa phòng. Ba chúng tôi nhìn nhau, đều thấy kỳ lạ là sao giờ này lại có người tới?

Tôi đang muốn đi mở cửa, lại nghe Đinh Nhất nói với vẻ mặt khó chịu: “Năm con thú cũng đã hôi lắm rồi, sao lại tới thêm một con nữa!”

Tôi nghe ra ý trong câu nói của Đinh Nhất, biết người tới ngoài cửa là ai! Không ngờ lại là anh ta tới đón mấy con vật nhỏ này về. Chẳng qua ngẫm lại cũng đúng, hồ tiên có liên hệ với chú họ, lại đi được khắp mọi nơi phỏng chừng cũng chỉ có Trang Hà.

Khi tôi mở cửa, nhìn thấy một gương mặt tinh xảo đến mức gợi đòn.

“Ai bảo anh tới? Chú họ tôi à?” Tôi tức giận nói.

Trang Hà cười tủm tỉm: “Chuyện này cậu đừng quan tâm, dù sao bây giờ các cậu cần tôi giúp, không phải à? Còn không mau mời tôi vào nào! Mau cho tôi gặp các vị tiểu đạo hữu kia đi!”

Mà khi Trang Hà nhìn thấy mấy con hồ ly trần trụi kia, mắt hơi co giật: “Có phải tôi được quyền tố cáo các người ngược đãi động vật hoang dã không?”

Lúc này Đinh Nhất đứng ở chỗ rõ xa tiếp lời một cách sâu xa: “Đem chúng hầm lên mới tính là ngược đãi thật sự!”

Trang Hà nghe thế thì dùng khoé mắt liếc Đinh Nhất, sau đó xoay lại nói với tôi và chú Lê: “Chờ tôi tìm hiểu tình hình của chúng trước cái đã!”

Tiếp theo thấy Trang Hà ôm cả mấy con hồ ly và cái thùng vào phòng tắm, ước chừng nửa tiếng sau mới mở cửa ra ngoài. Chỉ là lúc này trên mặt Trang Hà đã không còn bất cần đời như trước, có vẻ nghiêm túc hơn nhiều.

"Những con vật đó nói gì? Nhiều năm như vậy chúng vẫn luôn ở trong hang đá ư?" Tôi tò mò hỏi.

Trang Hà hơi khó chịu nói: "Đừng có mở miệng ra là gọi người ta con vật, thú nhỏ, chúng nó đều nghe hiểu cả đấy. Còn nữa, cả đám bọn chúng đều sắp trăm tuổi rồi, nhỏ chỗ nào?!"

Tôi thè lưỡi: "Đúng là không nhận ra đấy, thấy đạo hạnh của bọn nó yếu như vậy, nên cứ tưởng là chỉ mấy chục tuổi thôi mà?"

Trang Hà lắc đầu nói: "Cậu cho rằng chúng tôi muốn tu luyện thành công dễ dàng như vậy à?"

"Vậy chúng có nói ra thân thế của mình không, còn nữa, tại sao chúng cứ phải giết mấy quản lý kia?" Tôi tiếp tục truy hỏi.

Trang Hà khẽ thở dài và nói: "Năm tiểu đạo hữu này cũng thật đáng thương…"

Sau đó nghe Trang Hà kể chuyện, hoá ra năm con hồ ly này được sinh ra trong hang đá vào một trăm năm trước, mẹ của chúng nó là hồ ly bạc tu luyện đã hai trăm năm. Vốn dĩ chúng nó ở trong động rất tốt, nhưng hơn bốn mươi năm trước, vô tình có vài con người xông vào động, quấy rầy hết thảy sự cân bằng ở nơi đây…

CHƯƠNG

KIẾP NÀY CÓ THÙ OÁN

Năm đó khi đội thăm dò đi vào hang, vô tình bắt gặp hồ ly bạc và năm con hồ ly con. Nhưng hồi đó trong đội thăm dò có một thành viên ưa nịnh hót lãnh đạo, gã thấy màu lông hồ ly bạc sáng như tuyết nên muốn săn nó về biếu lãnh đạo.

Lúc ấy đội thăm dò dã ngoại đều được cấp cho một khẩu súng, để nếu gặp phải thú dữ ở nơi hoang dã cũng có thể tự bảo vệ mình, nhưng thành viên đội thăm dò kia lại dùng súng này để bắn hồ ly bạc bị thương!

Con hồ ly bạc này đã có đạo hạnh hai trăm năm, tuy không thể hoá thành hình người, nhưng mê hoặc con người và nhiếp hồn cũng vẫn làm được. Vì thế sau khi bị thương, xuất phát từ bản năng, hồ ly bạc nhiếp hồn sáu người này, để họ tự giết lẫn nhau.

Sau đó vì bị thương nặng không được chữa trị, cuối cùng hồ ly bạc vẫn chết, không có mẹ nên mấy nhóc hồ ly chỉ có thể trốn trong hang, sợ lại có con người tới săn bắt. Một năm sau, mấy cái xác bị người ta phát hiện, thế mới khiến cho hang đá này có mấy năm yên bình, vì mọi người sợ hãi nên không dám vào hang tra xét nữa.

Nhưng ai cũng không ngờ, ba năm trước, nhà máy quặng sắt đột

nhiên lén lút xả nước thải vào động, những nước thải đó đều là chất lỏng có tính axit, chẳng những ô nhiễm nguồn nước của hang đá, còn làm mấy nhóc hồ ly bị bệnh cả.

Tuy chúng có chút đạo hạnh, nhưng lại không thể hoá thành hình người, chỉ có thể ra ngoài điều tra vào đêm khuya, sau một phen trắc trở rốt cuộc biết nước thải này là do quản lý mới tới của nhà máy quặng sắt bảo xả.

Ban đầu chúng chỉ muốn hù dọa anh ta một chút, để anh ta đừng xả nước thải vào hang nữa, nhưng khi đó quản lý Ngô Địch kia lại không tin có tà ma, hồ ly dọa năm lần bảy lượt cũng không thể thay đổi quyết định.

Cuối cùng một con lớn nhất trong năm con hồ ly, cũng chính là con hồ ly lông xám kia, dùng thuật nhiếp hồn để đưa Ngô Địch về hang. Nhưng không ngờ tim của Ngô Địch không tốt, tuy trước đó không tin tà ma, nhưng sau khi ông ta đột nhiên phát hiện bản thân bị một thứ sức mạnh thần bí đưa vào trong hang đá, lại nhất thời không chịu nổi cú sốc và phát bệnh, chết ngay đêm đó.

Tuy nhiên đám nhóc hồ ly cũng không ngờ, dù Ngô Địch đã chết, nhưng việc xả nước thải vào hang cũng vẫn không dừng lại, mà hệ sinh thái trong hang cũng đã bị tàn phá hoàn toàn.

Lúc trước chúng còn có thể tìm được đồ ăn mà không cần ra khỏi hang, nhưng bây giờ trong hang trừ chúng ra, gần như không còn vật sống nào khác. Thế nhưng cửa hang cũng đã bị nước thải bao phủ, nếu muốn ra khỏi hang kiếm ăn thì phải lội qua nước bẩn…

Để sinh tồn, hồ ly lông xám đành phải chui vào thi thể của Ngô Địch, thi triển thuật điều khiển xác để ra khỏi hang, như vậy khi nó lội qua nước thải, thân thể sẽ không bị dính nước bẩn, cũng sẽ không tăng thêm vết thương cho bản thân.

Tuy hồ ly xám dùng thân xác của Ngô Địch để đi lại, nhưng vì đạo hạnh còn yếu, nên liếc mắt là nhìn ra ông ta không giống người bình thường. Để không bị những người khác phát hiện, hồ ly xám đành phải loanh quanh ở gần khu vực khai thác mỏ, nhặt những rác rưởi dư thừa từ nhà bếp của con người về ăn.

Tuy nhiên do bị ô nhiễm nghiêm trọng, hơn nữa còn ăn những đồ ăn không lành mạnh, dần dần bệnh của chúng càng nặng hơn. Nhưng để sống sót, chúng không thể không tiếp tục làm như vậy! Hơn nữa để có thể lấy thêm nhiều đồ ăn, chúng cần nhiều thi thể hơn mới có thể ra khỏi hang, vì thế chúng mới liên tiếp nhiếp hồn bốn quản lý khác, giết chết họ, sau đó chui vào xác chết…

Nghe Trang Hà kể xong toàn bộ câu chuyện, tôi bèn hỏi anh ta: "Vậy bây giờ làm sao đây?"

Trang Hà nhìn mấy nhóc hồ ly trong thùng nói: "Hôm nay cậu mang chúng đi khám bệnh à?"

Tôi gật đầu: "Đúng vậy! Tốn của tôi hơn ba ngàn đấy! Anh trả tiền đi!"

Trang Hà cười hì hì nói: "Đến lúc đó ông chủ nhà máy quặng sẽ thanh toán cho cậu, đòi tôi làm cái gì? Tôi tới giải quyết hậu quả miễn phí cho cậu đây này!"

Tôi nghe vậy cũng phải, vội nói với anh ta: "Vậy anh mau đưa mấy cậu anh em nhỏ này đi đi! Giờ chúng tôi đi ra đi vào cũng không tiện mang theo chúng."

Nhưng Trang Hà nghe thế lại lắc đầu nói: "Thế thì không được, giờ chúng còn đang phải chữa trị, dù sao cũng phải chữa xong bệnh rồi tôi mới đưa đi được chứ!"

Lúc này tôi nhìn về phía mấy con vật trọc lông trong thùng giấy, cũng cảm thấy chúng thật đáng thương, nhưng nghĩ lại sự ngoan độc khi chúng giết người, xem ra súc sinh đến cùng vẫn là súc sinh,

từ đầu chí cuối đều không có quan niệm đạo đức của loài người.

Nghĩ đến đây tôi không khỏi nhìn Trang Hà, không biết nội tâm của con yêu quái ngàn năm này có phải cũng giống như chúng không? Chỉ cần là lúc cần thiết, có thể giết bất kể là ai…

Mấy ngày sau Trang Hà vẫn không xuất hiện trở lại, mà tôi và Đinh Nhất vẫn tiếp tục ngày ngày mang năm con hồ ly con đi tiêm. Không cần phải nói, mấy con vật nhỏ này đúng là rất kiên cường, mèo chó khác vừa thấy phải chích đều bị dọa cả người phát run, nhưng chỉ mình chúng nó không hề sợ hãi chút nào không nói, dường như còn rất vui vẻ.

Có một điểm hơi quá nổi bật, cứ hễ là những con vật khác tới bệnh viện thú y khám bệnh đều không thích chúng. Đặc biệt là chó, gần như cứ thấy chúng là sủa, sủa mãi không ngừng…

Qua mấy ngày điều trị, năm con vật mới xem như ra dáng hồ ly hơn, hơn nữa trên người chúng cũng mọc ra một lớp lông tơ. Chờ đến khi Trang Hà nhìn thấy chúng lần nữa cũng không khỏi cảm khái: “Hồi phục tốt đấy, xem ra để cậu mang đi khám bệnh đúng là lựa chọn sáng suốt mà!”

Đinh Nhất ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Bệnh của chúng cũng ổn lắm rồi, mau mang chúng cút đi!”

Tôi vẫn luôn biết Đinh Nhất có sự căm ghét tự nhiên đối với Trang Hà, trước đây tôi vẫn cho rằng là do anh ta không thích hồ ly, nhưng xem thái độ của anh ta với mấy con thú nhỏ này trong vài ngày gần đây, thì tôi thấy anh ta chỉ không thích Trang Hà thôi.

Khi tôi đi ra ngoài tiễn Trang Hà, tôi bèn nói đùa: “Anh và Đinh Nhất có phải kết oán từ đời trước không thế! Sao vừa thấy mặt đã không hợp nhau rồi?”

Trang Hà cười bảo: “Tôi và cậu ta nào phải thù oán đời trước! Rõ ràng chính là thù oán đời này, chẳng qua là cậu ta đã quên mà

thôi…”

Tôi thầm kinh ngạc, vừa định hỏi anh ta là chuyện thế nào, nhưng Trang Hà lại mang vẻ mặt kín như hũ nút, ôm năm con thú nhỏ biến mất trong đêm tối…

Khi tôi trở về phòng, thấy Đinh Nhất đứng trước cửa sổ ngẩn người nhìn chằm chằm về hướng Trang Hà biến mất. Vì thế tôi chậm rãi đi qua nói: “Nhìn cái gì đấy? Anh ta đã đi lâu rồi! Không phải chứ, chuyện của anh và Trang Hà là thế nào vậy? Sao anh lại ghét anh ta thế?”

Đinh Nhất lắc đầu đáp: “Không biết, có thể là tính tôi và anh ta không hợp! Tóm lại mỗi lần nhìn thấy anh ta là muốn đánh!”

Nhìn biểu cảm nghiến răng nghiến lợi của Đinh Nhất, tôi lập tức nhớ lại câu nói kia của Trang Hà: “Bọn họ vốn đã có thù oán, chẳng qua là Đinh Nhất đã quên rồi.” Tuy lúc trước tôi từng nghe chú Lê nói thân thế của Đinh Nhất mơ hồ, chính anh ta cũng không hề có chút ký ức gì về chuyện trước kia.

Vào thời điểm đó tôi chỉ cho rằng Đinh Nhất là một người trẻ tuổi bị “đập hỏng đầu”, nhưng nếu thật sự anh ta và Trang Hà có thù oán, vậy thì có thể anh ta không phải chỉ là một “người trẻ tuổi” bị đập hỏng đầu thôi đâu…

CHƯƠNG

LIVESTREAM TỰ SÁT

Vụ mỏ quặng Ngũ Đạo Câu chú Lê đã xử lý ổn thoả, nhân viên mất tích, cả vấn đề mấu chốt cũng đã tìm ra, sau này chắc là sẽ không xảy ra chuyện thế này nữa.

Đương nhiên, chuyện họ xả nước thải trái phép cũng không thể tiếp tục, nếu không chắc quản lý vẫn còn mất tích tiếp, có điều thứ mất tích lần nữa sẽ rất dễ tìm, chỉ cần vào cục cảnh sát là thấy.

Lúc chú Lê tính tiền công với Cao Ngọc Lương cũng không khách sáo, đòi ông ta một trăm vạn, đừng thấy tên gian thương này keo kiệt với người khác mà lầm, ông ta đối với đại sư phong thuỷ như chú Lê lại khá hào phóng, không trù trừ một chút nào mà đưa luôn! Lại còn liên tiếp cảm ơn chúng tôi, nói cái gì mà sau này nếu như có chuyện gì còn muốn mời chúng tôi đến giúp.

Cuối cùng chú Lê còn cho ông ta một lời khuyên, chuyện ở Ngũ Đạo Câu phải xử lý thích đáng, suy cho cùng một lần chết năm mạng người, đây là chuyện tổn hại đến âm đức, nên để tránh xảy ra chuyện này lần nữa, làm hỏng tài vận của mình thì phải trấn an người nhà của những người chết đàng hoàng.

Sau khi trở về từ Đông Bắc, trong chớp mắt có cảm giác vẫn là

ở nhà tốt hơn, xuân về hoa nở, không bao giờ lo đi tiểu sẽ bị đông lạnh thành một khúc cây. Đến buổi tối chúng tôi đón Kim Bảo từ nhà mẹ Đậu Đậu về, nhóc ấy mừng như được mùa, phỏng chừng có thể là do lần này chúng tôi đi khá lâu, nó cho rằng chúng tôi không cần nó nữa chăng?

Phải nói mũi chó đúng là tinh, cũng không biết có phải Kim Bảo ngửi thấy trên người tôi và Đinh Nhất có mùi hôi của hồ ly hay không, sau khi về nhà cứ ngửi tới ngửi lui khắp người chúng tôi. Sau đó rốt cuộc hai chúng tôi phải tắm giặt sạch sẽ hết lượt, nó mới không ngửi nữa.

So sánh với mấy con hồ ly hoang dã kia, quả thực Kim Bảo hạnh phúc quá nhiều, tuy rằng nó không có tuổi thọ lâu dài như hồ ly, nhưng tôi tin mỗi ngày trong mười mấy năm ngắn ngủi của Kim Bảo, đều là vui vẻ. Thật ra đôi khi có thể đối xử tử tế với động vật, chẳng khác nào đối xử tử tế với chính chúng ta…

Sau khi trở về từ Đông Bắc, chúng tôi được rảnh rang hai ngày, nghề này của chúng tôi là ngày thường không làm việc, làm một vụ là ăn nửa năm, nên cũng không lo lắng lắm về gần đây không có việc nào đến cửa. Nhưng mấy ngày nay trên mạng lại bắt đầu không yên ổn, đã liên tục có hai nữ streamer nổi tiếng livestream tự sát ở nhà, đây chính là chuyện lớn làm mạng internet bùng nổ!

Lúc đầu cư dân mạng còn tưởng đây lại là streamer nào đó vì muốn tăng lượt click mà nghĩ ra cách giả vờ tự sát để “gây sự chú ý”. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy máu tươi của nữ streamer bắn lên trên màn ảnh thì tất cả đều bị doạ cho choáng váng!

Cư dân mạng có tính cảnh giác cao đã lập tức báo cảnh sát, nhưng lúc cảnh sát tìm ra được thì chuyện đã không còn cách nào cứu vãn nữa. Sự kiện này nhanh chóng gây nên sóng to gió lớn trên mạng, tuy thường ngày hai streamer này thích làm ít chuyện

quái lạ khác người, nhưng dùng chính mạng sống của mình để gây chú ý thì cũng quá độc rồi!

Có cư dân mạng cẩn thận phát hiện, hai cô streamer trẻ nổi tiếng này đều ký hợp đồng streamer với một công ty giải trí internet tên là “Thịnh Thế Hồng Môn”, những lần livestream trước khi chết cũng không thể hiện ra bất kỳ ý định tự tử nào, có thể nói vụ tự tử này xảy ra rất khó mà tưởng tượng nổi.

Vốn dĩ chuyện này chỉ là đề tài cho chúng tôi chuyện phiếm khi rỗi rãi, căn bản là không thể có giao thoa gì. Nhưng chẳng ai ngờ tới, một buổi chiều vài ngày sau, một người đàn ông với mái tóc trắng xuất hiện trước cửa nhà chú Lê…

Mới đầu tôi nhìn thằng nhóc này đã thấy hơi quen rồi, nhưng lại không nhớ ra đã từng gặp ở đâu. Sau đó nghe anh ta báo tên họ, nói mình là CEO của Thịnh Thế Hồng Môn, tôi mới lập tức nhớ ra người này là ai!

Trước đây thằng nhóc này rất nổi tiếng trên mạng, là một tên tài phiệt thế hệ thứ hai có rất nhiều tin đồn ong bướm, tên là Lữ Diệu Bách. Nghe nói trước đó không lâu còn vừa góp vốn lập nên công ty giải trí internet, chủ yếu là ký hợp đồng với một đám ngôi sao mới xinh đẹp trên mạng, chính anh ta đã khai phá ra làn sóng ngôi sao livestream trên internet.

Tôi thật không ngờ anh ta trẻ tuổi như vậy mà lại là người mê tín, chẳng lẽ mở công ty internet cũng muốn nhờ chú Lê đi xem phong thuỷ? Đừng thấy bình thường thằng nhóc này ở trên mạng nhìn đời bằng nửa con mắt, nhưng khi gặp chú Lê thì rõ là lễ phép, xem ra đúng là có việc muốn nhờ đây.

Có điều nghe chú Lê nói, mười mấy năm trước chú và cha già của thằng nhóc này từng có một lần gặp gỡ, lúc ấy cha của Lữ Diệu Bách là Lữ Ngọc Hải gặp phải một kiếp nạn lớn mấu chốt

trong đời, nếu không qua được, đừng nói gia tài bạc tỉ này, cả cái mạng nhỏ cũng mất luôn.

Sau đó là chú Lê nghĩ cách giúp ông ta vượt qua, vậy mới có mười mấy năm nở mày nở mặt sau này. Có điều lúc ấy chú Lê cũng đã nói trước, về sau nếu không phải gặp chuyện gì "đòi mạng" thì đừng đến tìm chú nữa! Bởi vì chút duyên phận giữa họ đã dùng hết trong một lần rồi.

Lữ Ngọc Hải này cũng coi như biết điều, quả nhiên không còn đi tìm chú Lê nữa, nhưng mỗi năm đến Tết âm lịch, vẫn sẽ sai người đưa chút quà Tết đến đây, mười mấy năm nay chưa năm nào gián đoạn.

Tôi đoán ông ta sợ sau này mình sẽ còn gặp nạn gì không qua được nữa, mà chú Lê là át chủ bài bảo vệ mạng sống cuối cùng của mình. Tuy nhiên bây giờ lại để con trai của mình tìm đến, vậy xem ra chắc là Lữ Diệu Bách này gặp chuyện gì rất nghiêm trọng.

Chú Lê và thằng nhóc đó ở trong phòng nói chuyện rất lâu, đến mức tôi và Đinh Nhất cũng mất kiên nhẫn, nghĩ thầm có chuyện gì mà phải nói chuyện bí mật hả? Chắc chắn là chuyện không thể để người ta gièm pha!

Khi sự tò mò của tôi và Đinh Nhất lên đến đỉnh điểm, một già một trẻ mới đi ra khỏi phòng trong, trước khi Lữ Diệu Bách đi còn cảm ơn chú Lê thêm lần nữa vì có thể giúp cho mình chuyện này!

Nhìn bóng dáng Lữ Diệu Bách rời đi, tôi nói nghe chua lòm: "Lê đại sư, chú tán chuyện gì với con dê béo này thế, nói chuyện lâu đến vậy?"

Chú Lê nghe thế thì lườm tôi và nói: "Dê béo cái gì hả! Cháu phải học cách tôn trọng khách hàng của chúng ta đi, đây chính là khách hàng lớn mà chú đợi mười mấy năm đấy!"

Tôi bĩu môi nói: "Vậy không phải là một con dê béo sao? Nói

một chút đi, có chuyện gì ạ?"

Lúc này chú Lê mở điện thoại ra, click mở một tin tức nóng cho chúng tôi xem, tôi chỉ nhìn lướt qua là biết chuyện gì: "Là vụ này à? Bọn cháu đã biết từ tám trăm năm trước rồi, chú cứ nói cụ thể là chuyện thế nào đi? Tin tức trên mạng cháu đã xem nát từ lâu rồi."

Vì thế chú Lê kể lại nguyên nhân gây ra vụ việc và mục đích của Lữ Diệu Bách tới đây cho chúng tôi, nói trắng ra là có liên quan đến hai vụ "Streamer nổi tiếng trên mạng tự sát" liên tiếp trong khoảng thời gian trước…

Hai streamer nổi tiếng trên mạng kia một người tên Vương Tiểu Mỹ, một người tên Tô Lan Lan, đều là streamer ký hợp đồng với công ty của Lữ Diệu Bách, cũng là người nổi bật nhất trên trang web của bọn họ hiện giờ, kiếm tiền nhiều nhất trong các streamer.

Nếu nói người khác tự sát thì có khả năng, nhưng hai người kia căn bản không có lý do tự sát! Hơn nữa công ty còn vừa mới phát cho các cô ấy mỗi người năm mươi vạn tiền hoa hồng của quý, một quý là có thể kiếm đến năm mươi vạn cơ! Còn có chuyện gì luẩn quẩn trong lòng không vượt qua được hả?

CHƯƠNG

OÁN QUỶ QUẤN THÂN

Tôi nghe mà thèm rỏ dãi! Streamer gì đó không phải là lúc livestream thì mặc ít một chút, giọng nói ngọt một chút, rồi hát mấy bài, kể ít chuyện, còn có thể làm gì nữa? Nếu tôi có công việc mỗi quý kiếm năm mươi vạn, chắc chắn tôi sẽ không tự sát!

Đáng lý ra, streamer của công ty Lữ Diệu Bách tự sát, hiệu quả và lợi ích đối với trang web của họ chắc chắn sẽ có ảnh hưởng hoặc nhiều hoặc ít, nhưng ảnh hưởng lớn tới mức phải rùm beng đi tìm chú Lê giúp đỡ, thế này không phải hơi quá à?

Nhưng nghe chú Lê nói, vụ này không hề đơn giản như vậy…

Lúc Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan Lan còn sống đều có quan hệ mờ ám với Lữ Diệu Bách, nói thẳng ra chính là đều từng có mấy ngày tình duyên mong manh ngắn ngủi. Nhưng từ sau khi ký hợp đồng với công ty, để tránh hiềm nghi, chuyện trước đây của họ đều chấm dứt.

Lúc mới đầu tuy Lữ Diệu Bách cũng không rõ tại sao hai cô gái này muốn tự sát, nhưng cũng cảm thấy việc này không liên quan gì nhiều đến mình, chỉ cho chút tiền an ủi tượng trưng là coi như xong việc. Ai ngờ chưa đến mấy ngày, anh ta dần dần cảm thấy chuyện không thích hợp!

Loại tài phiệt thế hệ thứ hai như Lữ Diệu Bách có cuộc sống về đêm khá phong phú, thời gian buổi tối chắc chắn là muôn màu hơn ban ngày rất nhiều! Nhưng có một buổi tối lại xảy ra một chuyện đáng sợ, làm anh ta cũng không dám ra ngoài sau khi trời tối nữa…

Lúc ấy anh ta đang cùng một đám bạn bè của mình ở trong phòng KTV hát karaoke, vì tâm trạng rất tốt nên có uống một ít rượu, nhưng chắc chắn là không tới nỗi say chẳng còn biết gì.

Nhưng lúc anh ta đang trêu đùa với người đẹp bên cạnh, trong lúc vô tình nhìn lướt qua vị trí bục hát, chỉ một cái liếc mắt này lại khiến hơi rượu trong người anh ta lập tức bay hết một nửa! Trước bục hát có một cô gái dáng người mảnh khảnh, tóc dài bồng bềnh đang ngồi.

Tuy rằng lúc ấy người đẹp trong phòng như mây, nhưng đối với Lữ Diệu Bách, bóng dáng này lại quá quen thuộc, đây không phải là Vương Tiểu Mỹ mới tự sát chết một tuần trước sao? Lúc ấy phản ứng đầu tiên của anh ta chính là mình nhìn lầm rồi, vì thế bèn tát cho mình một cái thử xem.

Một bạt tai này đánh xuống, còn doạ người đẹp bên cạnh Lữ Diệu Bách giật mình, cô ta vội nũng na nũng nịu nói: “Ôi, cậu Bách, cậu làm sao vậy?”

Lữ Diệu Bách nuốt một ngụm nước miếng, sau đó chỉ vào bục hát nói với vẻ mặt căng thẳng: “Em có quen cô gái ngồi trước bục hát không?”

Người đẹp nhìn về phía vị trí Lữ Diệu Bách chỉ, sau đó vẻ mặt ghen tuông nói: “Cậu Bách, sao cậu đã ăn trong bát lại ngó trong nồi vậy chứ! Đó không phải cô gái cậu Huy dắt đến đây à?”

Nghe cô ta nói vậy, Lữ Diệu Bách lại quay đầu nhìn, phát hiện lúc này đang ngồi trước bục hát lại là một người đẹp xinh xắn tóc ngắn. Lữ Diệu Bách lập tức lắc đầu, nghĩ thầm xem ra mình cũng

hơi say rồi, vì thế đứng dậy nói một tiếng với bạn, đi về trước.

Cuộc chơi kiểu này thường thì Lữ Diệu Bách rất ít khi về trước, nhưng bị chuyện vừa rồi quấy nhiễu làm anh ta không còn lòng dạ nào nữa, sao còn có hứng thú ở lại tiếp chứ?

Vì uống rượu nên Lữ Diệu Bách đã gọi tài xế Tiểu Lưu của nhà tới đón anh ta về, lúc ấy Tiểu Lưu còn lấy làm kỳ quái cơ, ngày thường giờ này đều là vừa bắt đầu, sao hôm nay lại về nhà trước như thế nhỉ?

Suốt đường đi Lữ Diệu Bách vẫn có vẻ tâm thần không yên, trước mắt không ngừng hiện lên hình ảnh người đẹp tóc dài ngồi trước bục hát, chẳng lẽ thật sự là nhìn nhầm rồi à? Vì thế anh ta càng nghĩ đến chuyện xui xẻo, nên muốn hút điếu thuốc để đè nén lại sự sợ hãi trong lòng. Nhưng vào lúc này, trong lúc vô ý ngẩng đầu lên, anh ta phát hiện trên ghế phụ lái đằng trước lại có một cô gái đang ngồi.

Vừa rồi lúc mình lên xe cũng không nhìn kỹ, chẳng lẽ là Tiểu Lưu đưa đến? Nhưng mà tài xế như cậu ta tới đón ông chủ còn mang bạn gái theo, điều này có phải là hơi bất hợp lý không hả?!

Tuy nhiên lúc Lữ Diệu Bách vừa định mở miệng hỏi Tiểu Lưu, lại thấy cô gái kia đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía mình… Trong nháy mắt, máu cả người Lữ Diệu Bách đều lạnh cả đi. Nếu nói trước đó chỉ nhìn một bóng dáng nên không thể khẳng định, nhưng bây giờ lại là nhìn thấy thẳng mặt rõ rành rành, cô gái này không phải Vương Tiểu Mỹ thì là ai?

“Tiểu Lưu! Tiểu Lưu… Anh có nhìn thấy không?” Lữ Diệu Bách run rẩy hỏi tài xế.

Tài xế Tiểu Lưu kinh ngạc quay lại nói: “Làm sao ạ? Thấy cái gì?” Mà khi Tiểu Lưu nhìn thấy biểu cảm của Lữ Diệu Bách cũng hoảng sợ, sắc mặt của Lữ Diệu Bách trắng bệch, môi tím tái, vẻ

mặt như sợ hãi quá độ.

“Cậu Bách, có phải cậu không khoẻ chỗ nào không? Sao sắc mặt lại xấu vậy?” Tiểu Lưu giật mình nói.

Lúc này Lữ Diệu Bách mới hiểu Tiểu Lưu không hề nhìn thấy gì hết, chỉ có mỗi mình mới nhìn thấy Vương Tiểu Mỹ đã chết được mấy ngày kia! Khi tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử, anh ta đột nhiên nhớ ra trong ví của mình có thánh giá của BENXNI định tặng cho người ta, vì thế mới cực kỳ hoảng loạn dốc ngược hết đồ trong ví ra, tìm cái thánh giá kia.

Nhưng sau khi anh ta lấy được thánh giá ra và ngẩng đầu lên, lại phát hiện trên ghế phụ đã không còn một bóng người… Lúc này cả người Lữ Diệu Bách đã đổ đầy mồ hôi lạnh, lời cũng nói không lưu loát nữa.

Về đến nhà, Lữ Diệu Bách được Tiểu Lưu đỡ xuống xe, hôm nay ông già của anh ta Lữ Ngọc Hải đúng lúc ở nhà, vừa thấy con trai uống say không còn biết gì thì giận sôi máu. Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của Lữ Diệu Bách, trong lòng lại giật nảy .

“Sao lại thế này? Sao sắc mặt khó coi vậy?” Lữ Ngọc Hải lo lắng nói.

Tiểu Lưu hơi căng thẳng đáp: “Hôm nay cậu Bách về sớm, lúc tôi đón cậu ấy từ KTV ra thì sắc mặt đã hơi không tốt lắm rồi, ai ngờ sau khi lên xe không bao lâu thì thành như bây giờ!”

Lữ Ngọc Hải nghe xong lớn tiếng chất vấn Lữ Diệu Bách: “Rốt cuộc là chuyện thế nào?”

Tuy rằng trong lòng Lữ Diệu Bách sợ hãi, nhưng anh ta cũng chỉ cho rằng vì mình bị rượu bốc lên đầu nên mới có thể như vậy, cho nên không nói thật với ông già, chỉ nói tránh đi là buổi tối hôm nay để bụng rỗng uống rượu, bây giờ dạ dày hơi không thoải mái thôi.

Lữ Ngọc Hải biết đứa con trai này của mình luôn luôn thích phàm ăn tục uống, nên rất lo lắng: “Vậy sao không đi bệnh viện hả? Tuổi còn trẻ đã uống đến mức dạ dày trở thành như vậy, chờ về sau đến tuổi của cha thì chỉ có con chịu tội thôi!”

Lữ Diệu Bách thật sự lười nghe cha già của anh ta dạy dỗ mình ở đây, vì thế đối phó hai ba câu rồi lên lầu. Sau khi về phòng, tâm trạng của anh ta rất lâu cũng không thể bình tĩnh, trong đầu liên tục nhớ lại quá khứ với Vương Tiểu Mỹ.

Anh ta cẩn thận suy nghĩ một chút, mình cũng không có chỗ nào có lỗi với Vương Tiểu Mỹ mà! Lúc ấy mọi người ở bên nhau cũng đều là chuyện anh tình tôi nguyện, theo như nhu cầu, càng không tồn tại cái gì mà oán hờn lẫn nhau, tự sát vì tình!

Lúc ấy Lữ Diệu Bách suy nghĩ cả một đêm cũng nghĩ không ra, tại sao Vương Tiểu Mỹ cứ như âm hồn không tan quấn lấy mình chứ?

Buổi sáng hôm sau Lữ Diệu Bách xốc lại tinh thần quay về công ty, tìm nhân viên phụ trách công tác an ủi người nhà Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan Lan, muốn tìm hiểu tình hình một chút.

Nhưng vừa hỏi thì phát hiện không có chỗ nào không bình thường? Tuy rằng hai cô ấy đều là tự sát chết, nhưng công ty vẫn cho gia đình mỗi người mười vạn tiền an ủi coi như là sự nhân đạo của công ty.

CHƯƠNG

VỤ ÁN BÌNH THƯỜNG

Nhưng khi Lữ Diệu Bách dò hỏi cấp dưới, lại phát hiện lúc nói chuyện ánh mắt anh ta hơi mập mờ, dường như có chuyện gì giấu mình, vì thế mới lạnh giọng nói: "Có phải có chuyện gì tôi không biết hay không?"

Cấp dưới kia sửng sốt, tiếp đó vội giải thích: "Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là người nhà các cô ấy quá tham lam, nói con gái mình vì ratings của livestream nên mới tự sát chết, đòi công ty bồi thường cho họ một trăm vạn."

Lữ Diệu Bách nghe xong sắc mặt trầm xuống: "Sao tôi lại không biết chuyện này?"

"Vấn đề này không lớn, đã giao cho bộ phận pháp lý đi giải quyết, nên không nói với cậu. Người nhà các cô ấy vốn không hiểu pháp luật, há miệng là đòi bậy, bản thân tự sát sao công ty có thể bồi thường tiền chứ? Đây quả thực là chuyện hoang đường!" Cấp dưới kia nói với vẻ mặt thấp thỏm.

Nhưng Lữ Diệu Bách nghe xong lại trầm mặc không nói, chẳng lẽ là vì việc này, cho nên Vương Tiểu Mỹ mới quấn lấy mình ư? Có điều ngay sau đó anh ta lại nghĩ chuyện tối hôm qua rất có thể là ngoài ý muốn thôi, có lẽ chỉ là do mình uống rượu vào, cho nên

hoa mắt nhìn nhầm.

Vì thế vào buổi tối lại có người bạn hẹn Lữ Diệu Bách ra ngoài, vì chứng minh tối hôm qua bản thân chỉ hoa mắt, nên anh ta đồng ý buổi tối sẽ đi tham gia cuộc rượu này. Lần này là đến câu lạc bộ tư nhân của một người bạn nếm thử rượu, cho nên không có bạn nữ nào khác ngoài vài nữ phục vụ.

Lúc vừa mới bắt đầu mọi thứ đều bình thường, Lữ Diệu Bách không hề cảm thấy bất kỳ điều gì giống như chuyện xảy ra đêm qua, nhưng khi hoạt động sắp kết thúc, Lữ Diệu Bách đã uống hơi say đột nhiên cảm giác có một người phụ nữ ngồi bên cạnh mình.

Mới đầu anh ta cho rằng đây là bạn mình sắp xếp, nhưng lướt mắt nhìn, những người khác đều không có phụ nữ ngồi bên cạnh, vì sao lại chỉ sắp xếp cho một mình mình chứ? Nghĩ đến đây anh ta bèn ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ kia…

Cái nhìn này hay rồi, lập tức doạ cho ba hồn của Lữ Diệu Bách rớt mất bảy phách, chỉ thấy ngồi bên cạnh mình lại là người tự sát ngay sau Vương Tiểu Mỹ, Tô Lan Lan!

Lữ Diệu Bách giật mình đứng phắt dậy, rượu cũng vãi ra đầy đất, mấy người bạn ở một bên đều thấy sự khác thường của anh ta, vội hỏi: “Cậu Bách, cậu sao vậy?”

Lúc này Lữ Diệu Bách đã bị dọa cho không nói nổi một câu hoàn chỉnh nữa rồi, chỉ chỉ sang bên cạnh, môi mấp máy, tiếp theo hai mắt trợn ngược, hôn mê bất tỉnh…

Chờ đến khi Lữ Diệu Bách tỉnh lại, anh ta đã được bạn bè đưa vào bệnh viện, mà cha mẹ anh ta cũng nghe tin vội vàng chạy tới. Qua kiểm tra sơ bộ của bác sĩ, Lữ Diệu Bách là vì tim đập nhanh đột ngột nên mới ngất xỉu, còn nguyên nhân vì sao mới tuổi này đã bị tim đập nhanh thì vẫn cần phải làm kiểm tra tổng quát kỹ hơn mới biết kết quả.

Lữ Ngọc Hải tiễn bạn của Lữ Diệu Bách về, một mình trở lại phòng bệnh của con trai, trầm giọng hỏi anh ta: “Hôm qua cha đã thấy sắc mặt con không ổn rồi, nói ra xem, rốt cuộc là chuyện thế nào?”

Lữ Diệu Bách biết lúc này còn không nói nhất định không được, vì thế mới kể lại mọi chuyện từ đầu chí cuối cho cha anh ta. Lữ Ngọc Hải nghe thế thì sắc mặt nặng nề, hơn nửa ngày cũng không nói chuyện.

Cuối cùng mới mập mờ nói cho Lữ Diệu Bách: “Cha cho con một địa chỉ, đây là một vị đại sư huyền học cha quen nhiều năm trước, qua vài ngày sức khoẻ con tốt hơn một chút, thì đến đó thăm hỏi người ta, kể hết chuyện hai ngày nay xảy ra với mình cho vị Lê đại sư kia, ông ấy sẽ tự có cách giúp con…”

Vì thế hôm nay Lữ Diệu Bách mới có thể trực tiếp tìm đến đây, lúc ấy chú Lê vừa nghe anh ta tự giới thiệu thì biết nhất định là ông già bảo tới.

Sau khi nghe xong tôi cười nói: “Đây chính là một con dê béo rất to mà! Phải chém đẹp vào…”

Chú Lê lập tức trừng mắt lườm tôi: “Trước tiên đừng mừng vội, chú thấy việc này không đơn giản thế đâu, tình hình của hai cô gái kia chúng ta còn phải điều tra cẩn thận một phen mới được.”

Tôi nghe thế lập tức chìa hai tay ra nói: “Chúng ta nào phải thám tử tư, điều tra thế nào đây ạ?”

Không ngờ chú Lê lại nhìn tôi với vẻ mặt không có ý tốt: “Chúng ta không biết tình hình, nhưng cháu có thể tìm Bạch Kiện hỏi thăm mà! Đừng quên cháu đã có lúc cháu giúp anh ta nhé! Có một số việc phải đôi bên cùng có lợi.”

Tôi nghĩ thầm, tuy nói miệng như vậy, nhưng bạn bè giúp đỡ nhau mà luôn cần báo đáp, có phải có vẻ không chân thành lắm

hay không?

Sáng sớm hôm sau, tôi xuất hiện ở trước văn phòng của Bạch Kiện…

Cửa văn phòng không đóng, Bạch Kiện đang cúi đầu, tập trung tinh thần xem tài liệu trong tay. Tôi nhẹ nhàng gõ cửa phòng, sau đó cười nói: “Trưởng phòng Bạch, bận rộn gì thế?”

Bạch Kiện nghe tiếng đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo anh ta ngẩng đầu nhìn thấy là tôi, giật mình nói: “Sao nay cậu lại rảnh rỗi đến đây thế?”

Tôi hơi xấu hổ xoa xoa tay: “Không có việc không lên điện Tam Bảo, lần này không phải tôi tới tìm anh giúp đỡ đây sao.”

Bạch Kiện nghe thế bèn đứng dậy đón tôi vào, sau đó tiện tay đóng cửa lại: “Thằng nhóc thối nhà cậu còn giả bộ khách sáo với anh ở đây, nói đi, tìm anh có chuyện gì?”

Tôi cười hì hì nói: “Không phải khoảng thời gian trước liên tiếp xảy ra hai vụ streamer tự sát sao, công ty của các cô ấy uỷ quyền cho tụi em điều tra thử xem trong đó có chỗ nào kỳ quặc hay không, suy cho cùng hai cô này lúc còn sống cũng không có biểu hiện cảm xúc lạ thường ở chỗ nào, đột nhiên tự sát như vậy, thật sự có phần không thể nào hiểu nổi.”

Bạch Kiện gật đầu nói: “Chuyện này tôi cũng có nghe nói, hồ sơ vụ án đó chắc là ở trong chi nhánh của phân cục, dù sao cũng chỉ là hai vụ tự sát, đồng nghiệp dưới chi nhánh chắc đã kết án sau khi loại trừ khả năng giết người rồi. Nếu cậu muốn xem hồ sơ vụ án, cứ đến chi nhánh của phân cục tìm Lưu Lỗi, một lát tôi sẽ gọi điện thoại báo trước cho cậu ta, đến lúc đó cậu muốn biết cái gì cứ trực tiếp hỏi là được.”

Tôi vừa nghe thế thì sung sướng nói: “Vậy cảm ơn trưởng phòng Bạch nhé!”

Bạch Kiện tức giận nói: “Nhanh cút đi đi! Anh đây còn có vụ án phải lo!”

Ra khỏi Cục Công an, tôi nói với Đinh Nhất vẫn ngồi chờ mình trong xe: “Đi, đến chi nhánh phân cục!”

Vì có Bạch Kiện đánh tiếng trước nên Lưu Lỗi này tiếp đãi chúng tôi rất nhiệt tình. Dùng lời của anh ta để nói là: “Đó là hai vụ tự sát rất bình thường, gần như không có bất kỳ điểm nào đáng ngờ…”

Tôi vô cùng nghi hoặc: “Tại sao lại khẳng định như vậy?”

Lưu Lỗi nhún vai nói: “Hai vụ tự sát đều xảy ra trong nhà người chết, lúc ấy cửa phòng khóa trái, trong nhà ngoại trừ người chết cũng không có ai khác, hơn nữa lúc ấy còn có mấy vạn cư dân mạng cùng lúc nhìn thấy các cô ấy tự mình cắt đứt động mạch cổ mà chết, từ đầu đến cuối bất kể là xung quanh hay là trong màn hình đều chưa từng xuất hiện ai cả.”

Tôi vừa nghe anh ta nói vậy thì thấy ớn lạnh, phải muốn chết đến cỡ nào mới có thể một dao cắt đứt động mạch cổ đây?

CHƯƠNG

ĐỘNG CƠ BÍ ẨN

Thông thường các cô gái tự sát hay chọn nhiều nhất là cắt cổ tay gì đó, trừ trường hợp máu me một chút, nhưng cuối cùng luôn có thể cứu sống được… Nhưng cắt động mạch cổ giống như hai cái cô này lại rất hiếm gặp!

Lưu Lỗi cũng nói: “Không phải à, mới đầu đồng nghiệp nhận tin 110 còn tưởng là có người đùa dai kìa? Kết quả khi các cậu ấy thông qua dịch vụ khách hàng của internet tìm thấy nhà của hai người chết thì choáng váng mặt mày, máu chảy đầy đất! Miễn bàn là khiếp đảm cỡ nào.”

“Chẳng lẽ cái chết của các cô ấy không có một điểm nào đáng ngờ ư?” Tôi nghi hoặc hỏi Lưu Lỗi.

Anh ta nghĩ ngợi rồi nói: “Nếu buộc phải nói vụ án này có điểm gì đáng ngờ, chính là động cơ tự sát của hai người này trước sau không rõ ràng chăng? Tuy rằng chúng tôi đã tìm hiểu một ít chuyện của các cô ấy thông qua người nhà và bạn bè đến thăm viếng, nhưng vẫn không tìm được động cơ hai người tự sát.”

“Vậy còn báo cáo khám nghiệm tử thi thì sao? Có phát hiện trên thi thể có chỗ nào khả nghi hay không?” Tôi tiếp tục hỏi.

Lưu Lỗi lắc đầu nói: “Không có, nguyên nhân cái chết rất rõ

ràng, chính là đứt động mạch cổ dẫn đến mất máu mà chết, hơn nữa xem video cũng có thể xác định chính là tự sát…”

“Vậy thi thể của các cô ấy đâu?”

“Hoả táng rồi!”

“Hả! Nhanh vậy à!”

“Sau khi xác định vụ án xong, người nhà của các cô ấy đã nhận thi thể về hoả táng rồi…” Lưu Lỗi vô tội.

Tôi thở dài nói: “Nếu đã xác định là tự sát thì không thể không có động cơ, có thể cho tôi xem video phát sóng trực tiếp của các cô ấy trước khi chết không?”

Lưu Lỗi cười và nói với tôi: “Khỏi phải nói, bây giờ đúng là chỉ chỗ chúng tôi mới có thể xem được video này, lúc trước trên mạng đều lan truyền khủng khiếp, nhưng giờ toàn bộ đều bị bộ phận giám sát mạng chặn hết rồi! Cậu đợi chút, tôi lục ra cho cậu…”

Khi tôi vừa bắt đầu xem video livestream của Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan Lan, cũng không cảm thấy có chuyện gì khác thường, đặc biệt là nửa đoạn đầu, vẻ mặt của các cô ấy đều rất bình thường, còn liên tục tương tác với fan. Nhưng đến nửa đoạn sau của video, biểu cảm của hai người rõ ràng cứng đơ hơn rất nhiều, trong ánh mắt cũng đã không có ý cười như trước, thay vào đó là một tia tàn nhẫn và quyết liệt.

Trong video của Vương Tiểu Mỹ là dùng một con dao rọc giấy trên bàn để cắt động mạch cổ, còn của Tô Lan Lan lại là một cái kéo. Từ công cụ tự sát mà xem, lựa chọn rất tuỳ ý, xem ra cũng không phải chuẩn bị sẵn từ trước, mà là cầm được cái gì dùng cái đó…

Lúc này Đinh Nhất vẫn luôn đứng bên cạnh tôi đột nhiên nhăn mày lại nói: “Hai cô này có vấn đề…”

"Vấn đề gì?" Tôi và Lưu Lỗi đồng thời hỏi anh ta.

Ai ngờ Đinh Nhất lại nhún vai nói: "Tôi không nhận ra, cái này phải để sư phụ của tôi xem thử mới được…"

Lần này Lưu Lỗi khó xử, thứ này ở trong cục cảnh sát muốn xem thế nào cũng được, nhưng nếu sao chép đem ra ngoài, chuyện này nói lớn cũng không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ. Tôi cũng nhìn ra Lưu Lỗi rất khó xử, vì thế hỏi nhỏ anh ta: "Hai đoạn video này tuy rằng trên mạng bị chặn rồi, nhưng mà trong máy tính của nhiều cư dân mạng chắc vẫn còn nhỉ?"

Lưu Lỗi suy nghĩ rồi nói: "Chắc là… chắc là có đó! Nghe đồng nghiệp ở bộ phận giám sát mạng nói, lúc ấy số người xem phát sóng trực tiếp đã vượt qua con số năm vạn, trong đó ít ra cũng phải xấp xỉ một nghìn người có sở thích vừa xem vừa ghi hình lại."

Tôi nghe thế thì gật đầu nói: "Vậy đúng rồi, tôi cũng có sở thích này, tôi cũng ghi lại không phải được rồi à!"

Lưu Lỗi lập tức hiểu ý tôi, sau đó hơi bất đắc dĩ cười: "Được rồi, có điều cậu tuyệt đối đừng nói ra ngoài là sao chép từ chỗ của tôi nhé!"

Tôi nói với anh ta bằng vẻ mặt nghiêm túc: "Yên tâm đi! Tôi dùng danh dự của Bạch Kiện để cam đoan với anh…" Thật không biết lúc ấy Bạch Kiện có cảm thấy lỗ tai của mình ngứa ngáy hay không đây?

Lấy được hai đoạn video quan trọng này rồi, tôi và Đinh Nhất gấp rút chạy về nhà chú Lê. Sau khi chú ấy xem hai đoạn video, cũng mang sắc mặt nặng nề, còn tua đi tua lại xem mấy lần.

Cuối cùng chú Lê đưa ra kết luận là, hai cô gái này đều bị âm linh phủ phục, tuy bề ngoài là tự sát chết, nhưng trên thực tế lại là bị âm linh thao túng làm vậy.

Nghe chú Lê nói vậy, tôi kinh ngạc cảm thán: “Đó là mưu sát rồi?”

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: “Mưu sát là mưu sát, nhưng lại là âm linh mưu sát… Chắc là chuyện này cảnh sát sẽ không quan tâm đâu.”

Tôi gật đầu nói: “Thế cũng đúng… Đồng chí cảnh sát cũng không thể bắt âm linh lại, rồi phán tội tử hình nhỉ!”

“Có điều âm linh cũng không thể tuỳ tiện giết người, dương gian có pháp luật của dương gian, địa phủ cũng có trật tự của địa phủ, âm linh ở dương gian làm điều ác giết người cuối cùng cũng không có cơ hội chuyển thế. Kết cục cuối cùng của những âm linh đó hoặc là bị đánh hồn phi phách tán, hoặc chính là cuối cùng dần dần biến mất cái gì cũng không còn…” Chú Lê nói.

Tôi tò mò hỏi: “Ma quỷ cuối cùng vẫn có thể biến mất sao?”

Chú Lê gật đầu nói: “Đương nhiên có thể, khi một âm hồn trên đời không còn được ai nhớ đến nó nữa, nó sẽ dần dần biến mất, bởi vì nó đã không còn lý do tồn tại trên đời.”

“Không đúng, thế tại sao có âm linh có thể tồn tại trên thế gian mấy trăm năm chứ?” Tôi nghi hoặc.

Chú Lê nói với tôi bằng vẻ mặt nghiêm túc: “Đó là vì nhất định có người nhớ đến bọn họ, bất kể là con cháu họ, hay là ghi lại trên sách sử, đây đều xem như một kiểu ghi nhớ. Nhưng đa số người, sau khi toàn bộ người thân bạn bè của họ đều chết hết, trên đời sẽ không còn có ai nhớ đến họ nữa. Lúc này mặc kệ là trong lòng âm linh này có bao nhiêu oán hận, cũng phải sẽ biến mất cả thôi… Bằng không thời gian trên dưới năm ngàn năm, âm linh còn tồn tại sẽ nhiều hơn so với người sống ấy chứ!”

Nghe chú ấy nói vậy là tôi đã hiểu, nói thẳng ra thời gian mới là kết cục của vạn vật, mặc kệ trong lòng anh hận bao nhiêu hoặc

yêu bao nhiêu, khi người anh thù hận hoặc yêu sâu đậm đã không còn nữa, tất cả chấp niệm của anh sẽ chậm rãi biến mất… Đến khi chính anh cũng biến mất không còn.

“Chẳng lẽ nói Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan Lan quấn lấy Lữ Diệu Bách, là bởi vì cái chết của các cô ấy có liên quan với anh ta?” Tôi tràn đầy ngờ vực.

Chú Lê gật gù nói: “Trên đời không có yêu không lý do, tất nhiên cũng không có hận không lý do, cho dù Lữ Diệu Bách này và cái chết của hai cô gái ấy không có quan hệ trực tiếp, nhưng cũng phải có quan hệ gián tiếp gì đó mà chúng ta không biết.”

Tôi nghĩ ngợi rồi nói với chú Lê: “Chú nói quan hệ gián tiếp này, có thể nào chính Lữ Diệu Bách cũng không biết hay không?”

Chú Lê cười gượng nói: “Thực sự có khả năng này, Lữ Diệu Bách kia nhìn là biết lớn lên có số đào hoa, cả đời không biết phải có bao nhiêu nợ phong lưu, phỏng chừng có những việc chính cậu ta cũng không coi ra gì, nhưng người ta lại để bụng.”

Cuối cùng sau khi ba người chúng tôi thương lượng xong thì quyết định, trước tiên bảo Lữ Diệu Bách đưa tất cả hồ sơ về Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan Lan tới đây, xem xem hai cô gái người sau nối tiếp người trước tự sát này, ngoại trừ Lữ Diệu Bách ra, còn có điểm chung nào khác hay không…

CHƯƠNG

THAY DA ĐỔI THỊT

Kết quả sau khi chúng tôi cầm trên tay tất cả hồ sơ của hai cô gái này, suýt chút nữa không nhận ra người, trên bìa hồ sơ có hai tấm ảnh của hai cô ấy chụp vào ba năm trước, so với bây giờ, rõ ràng là mặt đã động qua dao kéo rồi!

Hơn nữa còn đổi cả tên, trước đây Vương Tiểu Mỹ tên Vương Tiểu Hồng, Tô Lan Lan tên Tô Khánh Anh, tôi đoán là công ty ngại tên trước đây của các cô quá bình thường nên đổi thành cái tên hiện giờ.

Thông qua những hồ sơ đó, chúng tôi phát hiện, thật ra trang web này đã bắt đầu nổi lên từ ba năm trước rồi, hồi đó Lữ Diệu Bách vẫn chưa phải là ông chủ của trang web này, mà sau khi Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan Lan ký hợp đồng với trang web, đã cùng đến một viện phẫu thuật thẩm mỹ tên là “Thời Thượng Mùa Xuân” để chỉnh hình khuôn mặt.

Hai người họ đã làm một loạt chỉnh hình khuôn mặt ở viện phẫu thuật thẩm mỹ này, có thể nói là thay da đổi thịt, trừ cái đó ra thì cả hai không còn điểm chung gì nữa.

“Nhưng đến cùng là có chỗ nào dính đến Lữ Diệu Bách cơ chứ? Hay là ở viện làm đẹp này?” Tôi vò đầu.

Chú Lê nhìn hồ sơ của hai người, sau đó cau mày nói: “Khó mà nói, có điều chú tin bây giờ Lữ Diệu Bách không dám giấu giếm chúng ta việc gì, cho nên vẫn phải tìm điểm đột phá từ trên người cậu ta trước.”

Sáng hôm sau, ba chúng tôi cùng đi đến công ty của Lữ Diệu Bách. Thằng nhóc này vừa nghe là chú Lê đến, lập tức chạy đến cửa chào đón nhiệt tình. Thời gian của chúng tôi có hạn, cũng không vòng vo với anh ta nên hỏi thẳng có chuyện gì về Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan Lan mà anh ta chưa kể ra hay không.

Lữ Diệu Bách nghệt mặt ra nghĩ trong chốc lát, mới nói rất chắc chắn: “Những gì tôi biết đều nói hết rồi, nếu còn gì nữa thì cũng là việc tôi không biết!”

Tôi thuận miệng hỏi: “Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan Lan cũng được mua cùng với web livestream đó à?”

Lữ Diệu Bách gật đầu nói: “Đương nhiên, lúc ấy tôi có thể mua trang web đó, chủ yếu là vì thấy mười streamer mà họ ký hợp đồng rất hứa hẹn, cho nên mới mua trang web kèm theo hợp đồng của mười người đó.”

“Vậy chuyện trước đó Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan Lan từng phẫu thuật thẩm mỹ, anh có biết trước không?” Tôi tiếp tục hỏi.

Lữ Diệu Bách cười gượng nói: “Những chuyện đó không cần hỏi, bây giờ nào có nhiều người đẹp tự nhiên nữa! Nếu đúng là vẻ đẹp trời sinh thì đã đi làm ngôi sao luôn rồi, còn làm streamer cái gì!”

Tôi nghe lời Lữ Diệu Bách nói, thầm thấy chán ghét, nếu chướng mắt những streamer đó như vậy, sao còn muốn dựa vào người ta để kiếm tiền chứ?

Tuy rằng lòng tôi nghĩ như vậy, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra chút nào: “Vậy bây giờ anh còn có ấn tượng gì về lúc trước

khi tiếp quản không, những streamer của trang web này có ai ngoài ý muốn qua đời hoặc cũng tự sát giống các cô ấy hay không?”

Lữ Diệu Bách lắc đầu nói: “Đúng là tôi không biết thật, có điều tôi có số điện thoại của những cổ đông trước đây của trang web này, tôi có thể gọi cho họ hỏi một chút.” Anh ta nói xong lấy di động ra, bấm một dãy số trong đó.

Ai ngờ sau khi điện thoại được kết nối, Lữ Diệu Bách chưa nói được hai câu, sắc mặt của anh ta đã trở nên rất khó coi. Chờ anh ta cúp điện thoại hỏi ra mới biết, chủ nhân của dãy số này đã tự sát chết mấy tháng trước rồi!

“Lại là tự sát??” Tôi giật mình nói.

Lúc này sắc mặt của chú Lê nặng nề, chú lập tức giục Lữ Diệu Bách tiếp tục gọi điện thoại cho những người còn lại, xem tình hình của bọn họ thế nào? Kết quả gọi đi là, chủ nhân của những số điện thoại đó không phải mất tích thì chính là số điện thoại không còn sử dụng…

Sau khi Lữ Diệu Bách cúp điện thoại, bị dọa đến mức môi tím xanh, liên tục hỏi chú Lê: “Lê đại sư, đây… đây là chuyện gì thế?”

Tôi thầm nghĩ, chúng tôi nào biết đây là chuyện thế nào chứ? Nhưng chú Lê vẫn kiên nhẫn xoa dịu anh ta: “Trước tiên đừng hoảng hốt, hãy nói cho tôi biết cậu quen họ như thế nào, bình thường rất thân à?”

Lữ Diệu Bách nghe thế, lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Trước đây có một người bạn làm đầu tư mạo hiểm tìm đến tôi, nói cậu ta có một dự án tốt, hỏi tôi có thấy hứng thú không. Lúc ấy tôi xem hồ sơ, cảm thấy tiềm năng rất tốt, vì thế đã hẹn các cổ đông của trang web bàn chuyện, đàm phán xong thì mua lại nó, cũng chính là trang web livestream hiện giờ.”

“Đây là chuyện đã bao lâu rồi?” Tôi hỏi.

“Khoảng một năm rưỡi!” Lữ Diệu Bách đáp không cần suy nghĩ.

Chú Lê nghe xong hỏi Lữ Diệu Bách: “Lúc ấy họ không có gì lạ thường sao?”

Lữ Diệu Bách lắc đầu nói: “Không phát hiện họ có gì lạ thường cả! Hơn nữa bởi vì họ rất hài lòng với giá cả tôi đưa ra, cả nhóm đều rất vui vẻ.”

Sau khi từ công ty của Lữ Diệu Bách trở về, ba chúng tôi đều nhất trí cho rằng những cổ đông trước của trang web này nhất định có vấn đề. Nếu không thì cũng quá trùng hợp rồi? Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan Lan là tự sát chết, những ông chủ trước của các cô cũng người thì tự sát, người thì mất tích? Nhất định có một manh mối mà chúng tôi không nhìn thấy, để xâu chuỗi những việc này lại với nhau…

Cũng may chúng tôi đã lấy được danh thiếp của những cổ đông trước của trang web từ chỗ Lữ Diệu Bách, chúng tôi phải nghĩ cách tìm được một người trong số bọn họ mới được. Nhưng chuyện này nói thì dễ, thực hiện được hay không lại rất khó.

Chúng tôi gọi lại một lượt các số trên, cái tắt máy, cái đã xoá, cuối cùng có hai dãy số có thể gọi được, nhưng một số không nghe máy, một số khác dù bắt máy, nhưng lại nói người đã qua đời…

Nếu đã có manh mối, chúng tôi phải tiếp tục điều tra, không chừng nguyên do là ở trên người những người này thì sao?

Số di động cuối cùng gọi được là của người đã tự sát Tần Gia Hiên, người nghe máy là anh trai của anh ta Tần Gia Lãng. Chú Lê nói rõ thân phận của mình, hẹn gặp mặt Tần Gia Lãng ở quán trà Xuân Lai.

Ba chúng tôi tới quán trà trước, vừa mới ngồi xuống chốc lát đã thấy một người đàn ông dáng người to lớn đẩy cửa đi vào, bằng cảm giác tôi biết anh ta chính là Tần Gia Lãng. Quả nhiên, người

đàn ông này bước vội đến trước bàn của chúng tôi, nói với chú Lê rất lễ phép: “Ngài chính là Lê đại sư à?”

Chú Lê mỉm cười mời anh ta ngồi xuống nói chuyện… Sau đó Tần Gia Lãng kể cho chúng tôi biết, em trai của anh ta Tần Gia Hiên, từ nhỏ tính cách đã cởi mở, tốt nghiệp đại học rồi cùng nhau sáng lập trang web với mấy người bạn tốt chung chí hướng.

Nhưng con đường gây dựng sự nghiệp sao có thể thuận buồm xuôi gió, từ đầu mấy người họ gần như là tán gia bại sản để làm trang web. May mà trời cao không phụ người vất vả, cuối cùng cũng thành công! Trang web nhanh chóng được một ông chủ lớn coi trọng, mua lại với giá rất hấp dẫn.

Đáng lý ra họ gây dựng sự nghiệp thành công, kiếm được khoản tiền đầu tiên trong đời, vậy hẳn là phải ra công ra sức, tiếp tục phấn đấu vì sự nghiệp mới của mình. Tuy nhiên ai cũng không ngờ tới, Tần Gia Hiên luôn luôn phấn chấn lại đột nhiên mắc bệnh trầm cảm, cả ngày chán nản không vui, rất lâu cũng không có một nụ cười.

CHƯƠNG

CỔ ĐÔNG TRƯỚC CỦA TRANG WEB

Tuy Tần Gia Lãng và người nhà rất khó hiểu, nhưng cũng không biết nên khuyên giải an ủi anh ta như thế nào, nhưng lúc ấy họ cũng không ai ngờ, bệnh tình của Tần Gia Hiên lại nghiêm trọng đến nỗi phải tự sát…

Vào mấy tháng trước, Tần Gia Hiên nhân lúc người nhà ra ngoài, tự dùng một sợi dây nhảy bằng nhựa treo cổ trên ban công nhà mình, chờ khi nhóm Tần Gia Lãng trở về mới phát hiện, người đã cứng lại cả rồi.

Tuy người nhà của Tần Gia Hiên không làm sao chấp nhận được, nhưng người đã chết, có không muốn cũng phải đối mặt với hiện thực. Tuy nhiên khi Tần Gia Lãng thu dọn di vật của em trai mình, lại ngoài ý muốn phát hiện một vài thứ…

Từ nhỏ Tần Gia Hiên thích vẽ tranh, nhưng về sau lớn lên anh ta cảm thấy thiên phú của mình có hạn, nếu muốn trở thành một nhà hội họa lớn thì không dễ cho lắm, bởi vậy mới từ bỏ hội hoạ mà anh ta nhiệt tình yêu quý.

Nhưng kể từ khi Tần Gia Hiên bị bệnh trầm cảm, anh ta bắt đầu vẽ tranh lại, chỉ là nội dung của những bức tranh đó lại không giống như những bức trước đây anh ta từng vẽ, khiến người xem

vui vẻ trong lòng, mà trái lại khiến người xem tranh cảm thấy rất khó chịu.

Tần Gia Lãng và Tần Gia Hiên là song sinh, tuy từ nhỏ ngoại hình của họ là một người cường tráng, một người gầy yếu, nhưng giữa họ vẫn sẽ có cảm ứng tâm lý "khó lòng nói rõ", bởi vậy khi Tần Gia Lãng nhìn thấy những bức tranh của em trai mình, lập tức cảm nhận được sự sợ hãi trong nội tâm của anh ta…

Tuy rằng lúc ấy Tần Gia Lãng có hỏi em trai vài lần: "Rốt cuộc em đang sợ hãi điều gì, nói ra để mọi người cùng nhau đối mặt được không?" Tuy nhiên Tần Gia Hiên lại không chịu nói gì cả, bị hỏi gắt gao quá cũng chỉ nói một câu: "Em không muốn làm liên lụy mọi người…"

Sau khi em trai chết, nghi vấn này vẫn luôn quanh quẩn trong lòng Tần Gia Lãng, anh ta không muốn để em trai chết không rõ ràng như vậy. Còn cả những bức tranh đó… Anh ta đã từng đi tìm một giáo sư đại học tâm lý nhờ xem thử, cuối cùng nhận được kết luận lại là, Tần Gia Hiên rất sợ hãi cái chết. Nhưng một người sợ chết, vì sao lại muốn tự sát chứ?

Đúng lúc Tần Gia Lãng nghĩ trăm lần cũng không ra, anh ta nhận được điện thoại của chú Lê, sau khi chú Lê nói ra thân phận của mình, Tần Gia Lãng cảm thấy người có thể giúp mình bây giờ, chắc chỉ có chú Lê thôi! Vì thế lúc này anh ta mới ôm tâm lý thử vận may, hẹn chúng tôi ra gặp mặt.

Sau khi chú Lê nghe Tần Gia Lãng nói xong thì hỏi: "Di hài của em trai cậu còn không?"

Tần Gia Lãng lắc đầu nói: "Đã hoả táng và chôn cất rồi."

Tôi nghĩ thầm, đã không còn di hài thì cũng sẽ không tồn tại tàn hồn gì nữa, thế thì quỷ mới biết hồi Tần Gia Hiên còn sống rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?!

“Vậy những bức tranh cậu ta vẽ lúc còn sống đâu? Có thể cho chúng tôi xem thử không?” Chú Lê tiếp tục nói.

Lần này Tần Gia Lãng rất thoải mái lấy di động ra, hoá ra trước khi tới anh ta tới đã dùng di động chụp lại toàn bộ những bức tranh kia. Mà khi lần đầu tiên chúng tôi nhìn thấy những bức tranh đó cũng đều mờ mịt.

Đây nào phải vẽ đâu! Đây quả thực chính là trẻ con ba tuổi vẽ nguệch ngoạc mà. Hơn nữa có mấy bức tranh quả thực là toàn một màu đen, căn bản là nhìn không rõ trong tranh còn có hình gì khác.

Ba chúng tôi xem những bức tranh này rồi cũng đều hai mặt nhìn nhau, không biết nên đánh giá như thế nào, nhưng lại cảm thấy những bức tranh này không đơn giản như vậy, vì thế chú Lê nói với Tần Gia Lãng: “Cậu phải giữ kỹ những bức tranh này, có lẽ vấn đề mấu chốt nằm ở trong tranh, chỉ là chúng ta chưa nhìn ra thôi.”

Tần Gia Lãng nghe xong gật đầu nói: “Vâng, ngài yên tâm đi, đây là di vật duy nhất của em trai tôi, nhất định tôi sẽ giữ kỹ!”

“Di vật duy nhất? Trừ mấy bức tranh kỳ quái, em trai cậu không để lại bất kỳ cái gì khác ư?”

Tần Gia Lãng gật đầu đáp: “Không có… Sau khi Gia Hiên bị bệnh đã gần như tiêu hết phần lớn tiền tiết kiệm của nó, vốn dĩ nó còn có bất động sản, nhưng không biết nghĩ thế nào, lại đổi bất động sản thành tiền mặt rồi quyên góp đi hết…”

Tôi nghĩ thầm Tần Gia Hiên này khá thú vị đấy, trước đó liều mạng gây dựng sự nghiệp kiếm tiền, trước khi chết lại coi tiền tài như cặn bã, tất cả đều quyên góp hết?

Sau đó tôi hỏi Tần Gia Lãng: “Vậy những người bạn cùng hợp tác với em trai anh trước đây thì sao? Về sau anh có gặp bọn họ không?”

Tần Gia Lãng nhớ lại và nói: “Ở tang lễ của Gia Hiên có gặp một lần, họ đều đến cả, sau đó cũng không còn gặp nữa.”

“Vậy anh có địa chỉ nhà của họ không? Chúng tôi muốn thông qua bọn họ để tìm hiểu xem tại sao Tần Gia Hiên lại mắc bệnh trầm cảm, vì sao lại tự sát?” Tôi nói.

Tần Gia Lãng nghe xong sắc mặt thay đổi, nói: “Nghe anh hỏi như vậy, hình như tôi nhớ lại một vài chuyện, lần trước khi gặp mấy người bọn họ ở lễ tang, tôi cảm thấy vẻ mặt của họ hơi kỳ quái, giờ ngẫm lại lúc ấy bọn họ không giống như là đau lòng khổ sở vì cái chết Gia Hiên, mà trái lại giống như đang sợ hãi gì đó…”

Tôi nghe thế vỗ đùi nói: “Vậy đúng rồi, mau đưa địa chỉ của họ cho chúng tôi, đừng đến chậm để cả đám lại tự sát mất, vậy thì đúng là bó tay luôn!”

Cuối cùng Tần Gia Lãng chỉ cho chúng tôi được địa chỉ nhà của hai người, bởi vì hai người đó quen biết Tần Gia Hiên từ nhỏ, bởi vậy khá thân nhau. Còn lại hai người nữa, trừ số di động ra, Tần Gia Lãng cũng không biết gì nữa.

Trước khi đi, chúng tôi gọi điện thoại liên hệ hai người kia trước, nhưng một dãy số trong đó đã xoá, một số khác từ đầu đến cuối không nghe máy, vì thế ba chúng tôi bèn đến nhà người mãi không nghe điện thoại là Đặng Tiểu Xuyên trước.

Tần Gia Lãng đã từng nói cho chúng tôi biết, địa chỉ này là nhà cha mẹ của Đặng Tiểu Xuyên, nhưng cha mẹ anh ta đã qua đời ngoài ý muốn ngay khi anh ta tốt nghiệp đại học rồi, nên bây giờ Đặng Tiểu Xuyên còn ở chỗ này hay không thì Tần Gia Lãng cũng không dám chắc.

Đó là một căn nhà trệt ở vùng ngoại thành, xung quanh đều là vài khu đang phát triển, có chút hương vị “thôn xóm nằm trong thành thị”. Tôi cảm giác Đặng Tiểu Xuyên sẽ không dễ dàng bán

chỗ này đi, trước không nói bây giờ bán đi chẳng đáng mấy tiền, chỉ xem vị trí địa lý của khu vực này, chắc chắn sớm muộn gì cũng sẽ được khai thác, đến lúc đó giá nhà này chính là nước lên thì thuyền lên.

Khi ba chúng tôi đến nhà Đặng Tiểu Xuyên ở số 3-2 ngõ Hạnh Nhi thì phát hiện cửa lớn khoá chặt, rõ ràng là trong nhà không có người.

Đinh Nhất liếc nhìn khoá cửa, sau đó hỏi chú Lê: “Có cần con mở ổ khoá ra không?”

Chú Lê vội xua tay nói: “Đừng đừng đừng… Mình không thể làm chuyện xâm nhập phi pháp này mãi được, trước xem thử rồi hẵng nói.”

Đinh Nhất gật đầu, sau đó tiếp tục nhìn ổ khóa một lát, tiếp đó nghe anh ta nói nhỏ: “Chỗ này có người ở…”

“Sao anh biết?” Tôi giật mình nói.

Lúc này Đinh Nhất chỉ vào ổ khoá trên cửa: “Giờ đã vào mùa đông, mỗi căn nhà trệt ở đây đều đốt than tổ ong nên có rất nhiều tro ở bên ngoài, cậu xem cạnh cửa sắt này, có phải có một lớp tro đen không. Nhưng trên ổ khóa này lại sạch sẽ, chứng minh thường xuyên có người mở ổ khóa này ra.”

CHƯƠNG

PHẪU THUẬT THẤT BẠI

Tôi nghe Đinh Nhất nói như vậy bèn sờ thử ổ khoá trên cửa, quả nhiên không nhiễm một hạt bụi, cho dù không phải có người thường xuyên ở đây, thì cũng là vừa có người mở ổ khoá…

Khi mấy chúng tôi đang nghiên cứu cái ổ khoá, lại nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo là giọng đàn ông vang lên sau lưng chúng tôi: "Các người làm gì đấy?"

Ba chúng tôi nghe tiếng lập tức quay đầu lại nhìn, thấy phía sau đứng người đàn ông đen gầy hơn ba mươi tuổi. Lúc này chú Lê nói với vẻ mặt bình tĩnh: "Chúng tôi là bạn của Tần Gia Lãng, đến đây để tìm bạn của em trai cậu ta là Đặng Tiểu Xuyên."

Người đàn ông nghe thế thì sửng sốt, sau đó hơi căng thẳng nói: "Tôi chính là Đặng Tiểu Xuyên, nhưng hình như chúng ta không quen biết nhỉ?"

Chú Lê lập tức cười và nói: "Đúng thật là trước đây chúng ta không quen nhau, hôm nay tới tìm cậu cũng là vì chuyện của Tần Gia Hiên."

Chú Lê vừa dứt lời, sắc mặt của Đặng Tiểu Xuyên đã thay đổi, lập tức xoay người muốn đi, nhưng Đinh Nhất lại nhanh hơn anh ta một bước chặn đường lại…

Đặng Tiểu Xuyên thấy thế thì kinh hoảng kêu lên với Đinh Nhất: “Rốt cuộc các người muốn làm gì? Tôi không biết gì đâu!”

Chú Lê thấy thằng nhóc này không hợp tác cho lắm, bèn lạnh lùng nói phía sau anh ta: “Chúng tôi tới là để cứu cậu, nếu cậu không cảm kích thì thôi, nhưng đến lúc đó kết cục của cậu sẽ giống như Tần Gia Hiên, lúc đó đừng hối hận nhé!!”

Đặng Tiểu Xuyên nghe chú Lê nói thế thì người cứng đờ, đứng ngẩn ra tại chỗ…

Sau khi vào nhà Đặng Tiểu Xuyên, tôi phát hiện ở đây chắc là rất lâu không có người ở thường xuyên, trong sân cỏ dại mọc khắp nơi, mặt đất còn vứt toàn là những túi đồ ăn nhanh, đây hẳn là một chỗ tránh nạn tạm thời của Đặng Tiểu Xuyên.

Sau khi anh ta mời chúng tôi vào phòng, nói với vẻ mặt xấu hổ: “Thật ngại quá, phòng hơi bừa bộn, nhưng tôi cũng không có lòng dạ nào để thu dọn, nói không chừng ngày nào đó tôi sẽ giống như Tần Gia Hiên, chịu không nổi mà tự sát mất!”

Tôi thấy sự tiêu cực trên mặt Đặng Tiểu Xuyên, nhưng trên thực tế lại rất sợ chết, nên nghi ngờ hỏi anh ta: “Lúc trước sau khi các anh bán trang web đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao bây giờ lại khó tìm các anh như vậy?”

Đặng Tiểu Xuyên cười lạnh: “Khó tìm ư? Bây giờ tôi cũng không biết có phải mình là người cuối cùng sống sót hay không nữa!”

Chú Lê nghe thế thì trầm giọng nói: “Nói thử xem, giữa các cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…”

Đặng Tiểu Xuyên ảo não, dùng sức xoa mặt: “Lúc trước… Khi chúng tôi thành lập trang web, thật không ngờ sẽ có một ngày như vậy, nếu không… Chúng tôi có chết cũng không làm thế!”

Hoá ra khi web livestream còn chưa nổi lên, công ty của bọn họ

đã từng công khai tuyển streamer trên mạng, nhóm Đặng Tiểu Xuyên chọn ra ba mươi người trong mấy trăm người ứng tuyển đưa vào đấu bán kết.

Trong ba mươi người này có nam có nữ, đương nhiên cũng có Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan Lan, chỉ là lúc ấy các cô ấy còn chưa mang cái tên này. Tuy nhiên trải qua một vòng đấu bán kết, nhóm Đặng Tiểu Xuyên phát hiện tuy trong những người này có người có thể hát có thể nhảy, nhưng đều là ngoại hình bình thường, thật sự không có chỗ nào quá xuất sắc.

Cuối cùng mấy người bọn họ tuyển tới tuyển lui, chọn ra mười chàng trai cô gái trở thành streamer được ký hợp đồng, nhưng trong đó có ba cô gái ngoại hình thật sự bình thường, cho dù là trang điểm lên cũng không cảm thấy có gì nổi bật.

Nhưng cũng may là chất giọng của họ ngọt ngào, cũng coi như là tài năng có thể đào tạo, vì thế sau đó công ty bỏ tiền ra cho ba cô đi chỉnh hình, chuẩn bị đào tạo thành mỹ nữ thịnh hành nổi tiếng nhất trên mạng đương thời.

Tuy nhiên trong ba người này có cô gái tên Lương Tuệ lại không muốn cho lắm, không phải cô ấy không muốn làm mình trở nên xinh đẹp, mà là lo lắng nguy hiểm khi chỉnh hình quá lớn, chỉnh đẹp thì thôi, nhưng lỡ như nếu chỉnh hỏng rồi, đến lúc đó sẽ không thể khôi phục lại hình dạng ban đầu.

Đặng Tiểu Xuyên thấy Lương Tuệ băn khoăn thì thuyết phục cô ấy, lại còn hứa hẹn với cô rất nhiều triển vọng vô cùng tốt đẹp. Tai của Lương Tuệ vốn không cứng rắn, lại thêm nhóm Đặng Tiểu Xuyên vừa dỗ dành vừa hù dọa: Nếu không đồng ý đi chỉnh hình, thế thì công ty đành phải ký với người khác!

Cuối cùng Lương Tuệ đồng ý cùng Vương Tiểu Mỹ, Tô Lan Lan đến một viện phẫu thuật thẩm mỹ tên “Thời Thượng Mùa Xuân”

để chỉnh hình khuôn mặt. Lúc mới đầu, nhóm Đặng Tiểu Xuyên cũng hoàn toàn không biết rằng "Thời Thượng Mùa Xuân" là một cơ sở phẫu thuật thẩm mỹ chưa đủ tiêu chuẩn.

Kết quả là sau khi ba cô hoàn thành một loạt phẫu thuật thẩm mỹ ở Thời Thượng Mùa Xuân, chuyện không ngờ tới lại xảy ra… Mặt của Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan Lan vẫn tốt, đã chỉnh thành khuôn mặt tiêu chuẩn được ưa chuộng trên mạng. Nhưng còn mặt của Lương Tuệ… lại trở nên kỳ cục lạ thường khi phù nề từ từ biến mất!

Ban đầu bác sĩ của "Thời Thượng Mùa Xuân" còn thoái thác bảo đây chỉ là do phù nề trên mặt chưa mất hết, chờ thêm một khoảng thời gian sẽ trở thành khuôn mặt vô cùng hoàn mỹ. Nhưng Lương Tuệ thấy Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan Lan đã có thể livestream trên trang web rồi, mà mặt của mình lại ngày càng khó coi hơn!

Mắt to mắt nhỏ không nói, cả cái miệng trước đây đang yên lành giờ cũng không khép lại được! Cuối cùng nhóm Đặng Tiểu Xuyên thật sự giận không chịu được, bèn tìm tới ông chủ của "Thời Thượng Mùa Xuân" đòi công bằng.

Nhưng lần này ông chủ của "Thời Thượng Mùa Xuân" lại nói thẳng không kiêng kỵ: "Đúng là lần chỉnh hình của Ms. Lương đã thất bại, nếu muốn chỉnh lại mặt của cô ấy về hình dạng mỹ nữ, phải phẫu thuật lại một lần nữa, lần này chúng tôi làm hoàn toàn miễn phí."

Lúc ấy mấy người nhóm Đặng Tiểu Xuyên chỉ coi trọng lợi ích, căn bản không bận tâm đến cảm nhận cá nhân và lợi ích thiết thân của Lương Tuệ, lập tức đồng ý phẫu thuật lần thứ hai. Tuy Lương Tuệ rất sợ phẫu thuật lại lần nữa, nhưng cô ấy cũng không còn cách nào, nếu không phẫu thuật, vậy mặt của mình sẽ mãi mãi mang hình dạng như thế này!

Tuy nhiên ai cũng không ngờ tới, sau khi trải qua lần phẫu thuật thứ hai, mặt của Lương Tuệ lại thay đổi hoàn toàn… Đừng nói là làm livestream, mà cả chính cô soi gương cũng thấy sợ nữa là!

Cuối cùng “Thời Thượng Mùa Xuân” thấy mặt của Lương Tuệ thật sự không cứu được nữa, nên đồng ý trả lại tất cả chi phí phẫu thuật, sau đó bồi thường cho Lương Tuệ hai mươi vạn nhân dân tệ. Mà khi Lương Tuệ cầm hai mươi vạn này chạy khắp các viện phẫu thuật thẩm mỹ lớn nhỏ cả nước, họ đều nói với cô ấy, đừng nói là hai mươi vạn, dù là hai trăm vạn cũng rất khó khôi phục khuôn mặt của cô lại bình thường!

Từ đây Lương Tuệ biến thành người không dám ra đường, tuy rằng cô và trang web đã ký hợp đồng, nhưng với bộ dạng bây giờ, dù cho có mở livestream thì ai mà vào xem chứ?

Khi cô ấy tìm đến nhóm Đặng Tiểu Xuyên, muốn công ty chịu trách nhiệm với tình trạng hiện tại của mình, Đặng Tiểu Xuyên lại lấy ra tất cả giấy tờ lúc ấy Lương Tuệ ký trước khi lên bàn mổ, trên đó giấy trắng mực đen đều ký tên của cô ấy, không liên quan gì đến người khác.

Lương Tuệ nhất thời tức giận nên lấy ra bản hợp đồng của mình ký với trang web nói: “Nếu các người nói như vậy, vậy hãy thực hiện hợp đồng này đi, tôi muốn làm livestream trên trang web.”

CHƯƠNG

GẶP LẠI LƯƠNG TUỆ

Mới đầu Lương Tuệ chỉ nói lời giận dỗi vậy thôi, nhưng Tần Gia Hiên trong nhóm cổ đông lại cảm thấy ngẫu nhiên làm một kênh livestream "lạ lùng", có lẽ cũng sẽ có người thích xem đấy! Vì thế họ đồng ý với yêu cầu của Lương Tuệ, để cô ta mở kênh livestream, hơn nữa còn để Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan Lan thông báo trước một chút với fan của mình lúc livestream.

Lúc ấy Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan Lan vừa mới làm livestream, cực kỳ nổi bật, khó tránh khỏi có hơi tự kiêu, hơn nữa Lương Tuệ của hiện tại tuy là cùng đi phẫu thuật thẩm mỹ với mình, nhưng dáng vẻ bây giờ của cô ta quả đúng là xấu đến không thể xấu hơn được nữa, cho nên trong lòng hai người khó tránh khỏi có tâm lý "nâng cao đạp thấp".

Tuy rằng lúc làm livestream, hai người các cô cũng có đề cử cho kênh livestream của Lương Tuệ, nhưng trong lời nói lại đầy ý trào phúng, chẳng hề có tí lòng đồng cảm nào. Quả nhiên, ngay từ khi Lương Tuệ vừa mới livestream, đã có rất nhiều fan của hai người qua chế giễu, còn có người nói rất nhiều lời vừa khó nghe vừa ác độc.

Đó là lần đầu tiên Lương Tuệ livestream, cũng là lần cuối cùng

của cô ấy, tuy rằng cô ấy kiên trì làm xong lần livestream đó, nhưng từ đấy cũng biến mất không thấy đâu nữa. Nhóm Đặng Tiểu Xuyên khó lắm mới quăng đi được một cục nợ như vậy, nên cũng không chủ động đi tìm cô.

Nửa năm nhanh chóng trôi qua, đột nhiên có một ngày, hai cảnh sát tìm tới cửa, hỏi họ một số chuyện về Lương Tuệ. Nhóm Đặng Tiểu Xuyên lập tức nói đúng sự thật, hơn nữa còn khó hiểu hỏi cảnh sát, có phải Lương Tuệ xảy ra chuyện gì hay không?

Hỏi ra mới biết, mấy ngày trước, có một người đàn ông đến cục cảnh sát báo án, nói căn nhà trệt cho thuê của ông ta ở vùng ngoại thành có một xác chết. Cảnh sát đến xem, phát hiện đó là một căn nhà trệt sắp phải dỡ bỏ trong mảnh đất quy hoạch của toà thị chính, hàng xóm hai bên đã dọn đi từ lâu rồi.

Nhưng dựa theo yêu cầu của toà thị chính, căn nhà trệt này sẽ tiến hành dỡ bỏ vào tháng sáu năm sau, vì thế chủ nhà này tham lam bất chợt cho Lương Tuệ thuê làm phòng trọ.

Giờ mới vừa vào đầu xuân, chủ nhà thấy sắp sửa đến thời hạn rồi nên tới tìm Lương Tuệ lấy lại nhà. Ai ngờ ông ta gõ cửa cả buổi nhưng vẫn không có người đáp, hơn nữa ông ta còn lờ mờ ngửi thấy trong phòng bay ra mùi thối, vì thế ông ta đập vỡ cửa kính để mở cửa vào nhà.

Kết quả khi ông ta đi vào thấy, đậu má, hay ghê!! Một cái xác đã biến thành màu đen treo trên quạt trần ở phòng khách, suýt chút nữa thì doạ cho chủ nhà té dập mông xuống đất. Chờ ông ta hiểu ở đây xảy ra án mạng thì bò lăn bò toài chạy tới cục cảnh sát báo án.

Cảnh sát tới hiện trường xem xét, phát hiện trong nhà trừ dấu chân của chủ nhà mới vừa giẫm lên ra thì những dấu vết khác đều không có, hơn nữa trên mặt đất đã có một lớp bụi rất dày, chứng tỏ người đã chết được một khoảng thời gian rồi.

Sau đó pháp y làm kiểm tra sơ bộ trên thi thể, suy đoán ra người chết hẳn là đã chết vào đầu mùa đông năm ngoái, hơn nữa trong phòng không có thiết bị sưởi ấm gì cả, cho nên lúc ấy hiện trường vừa khô vừa lạnh, bởi vậy đến bây giờ thi thể mới bắt đầu thối rữa và biến thành màu đen.

Cảnh sát căn cứ vào giấy tờ nhận dạng để lại ở hiện trường, nghi ngờ người chết chính là Lương Tuệ đã mất liên lạc nửa năm nay. Lúc sau cảnh sát nhanh chóng liên hệ được với người nhà của Lương Tuệ, để họ lập tức đến làm đối chiếu ADN.

Tuy nhiên người đến gặp cảnh sát cũng không phải cha mẹ của Lương Tuệ, mà là anh của cô ấy. Hoá ra cha mẹ của Lương Tuệ đã qua đời khi cô còn nhỏ, từ nhỏ cô được người anh trai lớn hơn mình mười tuổi nuôi lớn.

Nhưng sau khi Lương Tuệ trưởng thành, cả ngày cứ mơ mộng mấy chuyện không thực tế, luôn muốn làm siêu sao gì gì đó, vì thế hai anh em họ còn cãi nhau to một trận. Cuối cùng Lương Tuệ trốn nhà đi, từ đấy không hề qua lại với anh trai nữa. Bởi vậy anh trai Lương Tuệ cũng không biết mấy năm gần đây cô ấy đã xảy ra chuyện gì, càng không biết tại sao cô ấy lại chết ở trong nhà thuê của mình.

Sau khi đối chiếu ADN và đặc điểm khung xương mặt của Lương Tuệ trước đây, trên cơ bản cảnh sát đã xác nhận người chết chính là Lương Tuệ, còn nguyên nhân chết của cô ấy cũng không có điểm gì đáng ngờ, chính là thắt cổ tự vẫn mà chết.

Khi anh trai của Lương Tuệ biết được trước khi chết em gái của mình phẫu thuật thẩm mỹ thất bại, khuôn mặt thay đổi hoàn toàn thì lòng càng hối hận không thôi. Anh ta nói, nếu như mình không tranh cãi với cô ấy, lúc đó có lẽ cô ấy sẽ không bất lực như vậy, cũng không đến mức luẩn quẩn trong lòng mà tự sát!

Biết được chuyện này, mấy người Đặng Tiểu Xuyên cũng đều hoảng sợ, dù thế nào họ cũng không ngờ chuyện sẽ đi đến kết quả này, tuy rằng cả đám đều là thương nhân đặt tiền tài lên hàng đầu, nhưng đây là một mạng người mà! Nói lúc ấy trong lòng họ không áy náy một chút nào là không có khả năng.

Sau đó họ cũng không còn tâm tư kinh doanh trang web nữa, vì thế mới chuyển nhượng trang web đi với một cái giá kha khá, nhưng tất cả mọi chuyện lại bắt đầu từ sau khi bọn họ bán trang web đi…

Sau khi mấy người nhóm Đặng Tiểu Xuyên bán trang web, trong tay có một khoản vốn khởi nghiệp đáng kể, mọi người thương lượng vốn định phát triển một trò chơi di động, kết quả là khi họ vừa mới bắt đầu muốn dốc sức vào làm thì Tần Gia Hiên lại là người đầu tiên xảy ra chuyện.

Tối hôm đó, mọi người ở công ty họp đến tận khuya giống như bình thường, khi mọi người đang nói hăng say, lại đột nhiên thấy Tần Gia Hiên nhìn ra cửa với sắc mặt trắng bệch, cả buổi cũng nói không nên lời.

Lúc ấy Đặng Tiểu Xuyên ngồi ở bên cạnh, thấy biểu cảm của anh ta là lạ, bèn hỏi: “Gia Hiên! Cậu làm sao vậy?”

Khóe miệng Tần Gia Hiên co giật mãi, mới run rẩy nâng ngón tay lên chỉ ra cửa phòng họp nói: “Các cậu không nhìn thấy à?”

Mấy người khác đều sửng sốt khi bị anh ta hỏi, ào ào nhìn về phía cửa, lại phát hiện ở đó vốn chẳng có cái gì cả mà?

Bởi vì lúc ấy trò chơi di động mà bọn họ phát triển là trò chạy trốn khỏi phòng chứa bí mật, hơn nữa có nhiều yếu tố kinh dị bên trong, nên ban đầu mọi người còn tưởng rằng Tần Gia Hiên đang đùa.

Nhưng một lát sau, họ thấy mồ hôi lạnh đổ đầy mặt Tần Gia

Hiên, lúc này mới cảm thấy là anh ta không giả vờ, là thật sự bị thứ gì đó dọa! Đặng Tiểu Xuyên lập tức đẩy mạnh Tần Gia Hiên, muốn cho anh ta tỉnh táo lại một chút: “Gia Hiên! Rốt cuộc cậu nhìn thấy cái gì? Đừng làm chúng tôi sợ được không?”

Môi Tần Gia Hiên tím tái cả đi: “Tôi… Tôi nhìn thấy Lương Tuệ…”

Từ sau khi mấy người bọn họ biết được Lương Tuệ tự sát, cái tên này đã trở thành điều cấm kị trong lòng mọi người, tuy mỗi người đều biết sao lại thế, nhưng cũng không ai chịu nhắc tới.

Nhưng bây giờ Tần Gia Hiên lại nói bản thân nhìn thấy Lương Tuệ ở cửa phòng họp của công ty, mọi người nghe thế đều cực kỳ hoảng sợ. Đỗ Tư Viễn luôn luôn không tin quỷ thần lạnh giọng quát anh ta: “Đừng có mẹ nó nói hươu nói vượn? Có phải cậu hoa mắt hay không?”

Đặng Tiểu Xuyên nghe thế cũng phụ họa nói: “Đúng vậy, đúng vậy, hôm nay mọi người đều mệt mỏi quá rồi, giờ này cũng đã hơn nửa đêm, chắc là Gia Hiên hoa mắt rồi, chúng ta tan họp đi, về nhà nghỉ ngơi cho khoẻ…”

Cuối cùng là Đặng Tiểu Xuyên đưa Tần Gia Hiên về nhà, lúc gần đi còn không quên dặn dò anh ta: “Chuyện hôm nay chắc chắn là cậu nhìn lầm rồi, mấy ngày nay thời gian cậu ngủ quá ít, khó tránh khỏi sẽ hoa mắt nhìn lầm, hai ngày này nghỉ ngơi cho khoẻ một chút, chuyện buổi tối hôm nay, các anh em coi như chưa từng xảy ra, sau này cũng đừng nhắc lại nữa, biết chưa?”

CHƯƠNG

PHÁT ĐIÊN TẬP THỂ

Tần Gia Hiên hoang mang gật đầu, sau đó đi lên lầu một mình. Đặng Tiểu Xuyên vốn tưởng chuyện này coi như đã qua, nhưng không ngờ bắt đầu từ đó, Tần Gia Hiên đã trở nên không bình thường.

Không nói đến việc anh ta không tham gia chuyện công ty, chỉ cần Đặng Tiểu Xuyên gọi điện tới thì anh ta sẽ buồn vui thất thường nói: “Lương Tuệ về rồi! Lương Tuệ về rồi!”

Những người khác bị Tần Gia Hiên quấy nhiễu mất tập trung, nên không muốn để anh ta tham gia phát triển khai thác game điện thoại nữa, thậm chí có người còn muốn anh ta rời đi. Trong bọn họ chỉ mỗi Đặng Tiểu Xuyên có quan hệ tốt với Tần Gia Hiên nhất, anh ta không muốn quan hệ giữa mọi người trở nên như thế này, đành cố gắng thuyết phục những người khác, mong họ cho Tần Gia Hiên thêm chút thời gian.

Nhưng cuối cùng mọi chuyện đều không được như mong muốn, Tần Gia Hiên ngày càng không bình thường, càng thất thường hơn trrước kia, Đặng Tiểu Xuyên đến thăm anh ta mấy lần, thấy Tần Gia Hiên chỉ gặp anh ta mới chủ động nói mấy câu, còn bình thường gần như không nói gì.

Người nhà đã đưa anh ta đi khám, anh ta bị chẩn đoán là mắc chứng trầm cảm, Đặng Tiểu Xuyên không tin một người từng cởi mở như vậy mà lại bị trầm cảm nghiêm trọng? Điểm quan trọng nhất chính là, khi gặp Đặng Tiểu Xuyên, Tần Gia Hiên cứ liên tục nói: "Lương Tuệ về rồi, cô ta tới tìm chúng ta báo thù, sau khi tôi chết sẽ đến lượt các cậu!"

Đặng Tiểu Xuyên sợ nhất là nghe những lời này của Tần Gia Hiên, bởi vì trong lòng anh ta cũng có nỗi hổ thẹn, nhưng lại không dám đối mặt, cuối cùng ngay cả anh ta cũng không đến thăm Tần Gia Hiên nữa…

Lúc họ nhận được tin về Tần Gia Hiên là sau khi anh ta tự sát được một tuần. Khi đó họ đều giật mình, vội vàng chạy đến nhà tang lễ mới biết đây là sự thật, Tần Gia Hiên đã thực sự tự sát.

Cũng từ hôm đó, mấy người Đặng Tiểu Xuyên liên tục gặp ác mộng…

Hôm tang lễ của Tần Gia Hiên có rất nhiều anh em bạn bè, anh trai Tần Gia Hiên thấy họ thì chủ động đến nói chuyện, đồng thời muốn hỏi bọn họ có biết chuyện của Tần Gia Hiên hay không.

Nhưng Tần Gia Lãng mới hỏi được hai câu, họ đã vội nói mình rất lâu rồi không liên lạc với Tần Gia Hiên nên không biết anh ta có chuyện gì mà nghĩ quẩn như thế.

Không ngờ, trong lúc mấy người đang cùng nói chuyện với Tần Gia Lãng, Đặng Tiểu Xuyên đột nhiên nhìn thấy bên cạnh quan tài của Tần Gia Hiên có một cô gái rất quen mắt. Lúc này cô gái kia quay lưng về phía họ, nên anh ta không nhìn rõ mặt.

"Cô gái kia là ai? Trông rất quen?" Đặng Tiểu Xuyên nghi ngờ chỉ vào bóng lưng cô gái kia.

Mấy người kia nghe thấy đều nhìn theo hướng Đặng Tiểu Xuyên chỉ, sau đó họ đều có cảm giác giống nhau, chắc chắn họ có biết cô

gái này, nhưng bây giờ không nhìn thấy mặt nên không biết cô ta là ai?

Có lẽ lúc đó Tần Gia Lãng cho rằng họ cố ý đổi chủ đề, nên bất đắc dĩ quay đi. Nhưng anh ta không biết, mấy người này đúng là bị bóng lưng cô gái kia thu hút, tất cả đều ngây người đứng đó, chờ cô gái kia quay đầu…

Cuối cùng, trong sự mong chờ của mọi người, cô gái kia từ từ xoay người lại, đó là một gương mặt thối rữa cực kỳ xấu xí! Lòng Đặng Tiểu Xuyên nghẹn lại, cô ta… gương mặt này không thể quen thuộc hơn, mặc dù anh ta nhìn thấy không nhiều, nhưng chỉ cần là người bình thường, đã nhìn qua một lần là không quên được.

"Lương Tuệ…" Đỗ Tư Viễn bên cạnh thì thào.

Đặng Tiểu Xuyên biết ngay không phải chỉ mỗi mình nhìn thấy, những người khác cũng vậy! Anh ta nhớ Tần Gia Lãng từng nói: "Chờ sau khi tôi chết đi, sẽ đến lượt các cậu!" Chẳng lẽ anh ta nói thật?

Chuyện bây giờ đã vượt xa tưởng tượng của họ, ngay cả người luôn không tin quỷ thần như Đỗ Tư Viễn cũng bị dọa không biết phải làm thế nào… Lúc đó, mấy người Đặng Tiểu Xuyên không muốn ở lại nhà tang lễ thêm một phút nào nữa, vội vội vàng vàng quay về công ty.

Bởi vì sợ hãi quá độ, nên họ vẫn ở lại công ty không về nhà, họ nghĩ phải nhanh chóng nghĩ ra cách giải quyết, dù sao cũng chẳng ai muốn chết không rõ ràng như Tần Gia Hiên.

Nhưng bàn đi bàn lại vẫn không tìm được cách gì tốt, vì trong thế giới quan của họ, chuyện cô gái hôm nay bọn họ nhìn thấy lại là hồn ma của Lương Tuệ quá khó tin…

"Mọi người nói xem, có phải Lương Tuệ chưa chết không?" Đỗ Tư Viễn nghi ngờ nói.

Đặng Tiểu Xuyên xua tay: “Không thể nào! Chuyện như thế này cảnh sát sao có thể nhầm được? Hơn nữa, họ còn đối chiếu ADN, đã chứng thực cái xác treo cổ kia chính là Lương Tuệ!”

Lúc này một cổ đông khác tên Thẩm Nam nói: “Các anh nói trước đó Gia Hiên có thực sự nhìn thấy Lương Tuệ không? Hay lúc đó cậu ta đã bị bệnh rồi?”

“Nếu anh ta bệnh thì chúng ta cũng bệnh à? Tham gia một lễ tang cũng truyền được bệnh điên cho chúng ta?” Đặng Tiểu Xuyên tức giận nói.

Thẩm Nam vội giải thích: “Chuyện này cũng không phải không thể, dù cho không truyền bệnh điên cho chúng ta, thì đó cũng là một loại ám ảnh tâm lý tập thể, khiến chúng ta đều sinh ra ảo giác, lúc đó mới nhìn thấy Lương Tuệ! Không thì… ngày mai chúng ta cùng đến gặp bác sĩ xem sao?”

“Thế thì ngày mai chúng ta sẽ đều bị chuẩn đoán là tâm thần tập thể!” Đỗ Tư Viễn nói.

Cuối cùng họ cũng không nghĩ ra cách gì hay, cũng chỉ đành buồn bã ra về. Đặng Tiểu Xuyên về nhà một mình, trong đầu cứ lởn vởn mãi chuyện trong đám tang Tần Gia Hiên, nhìn thấy khuôn mặt không nguyên vẹn kia….

Bình thường Đặng Tiểu Xuyên gần như chỉ cần đầu chạm gối là đi ngủ, nhưng đêm hôm đó anh ta lại mất ngủ… Hay nói đúng hơn là anh ta không dám đi ngủ, sợ một khi ngủ rồi sẽ mơ thấy Lương Tuệ hoặc Tần Gia Hiên.

Đêm dài đằng đẵng, cũng không biết Đặng Tiểu Xuyên lăn lộn trên giường bao lâu, đến tận khi bị tiếng động trong phòng khách đánh thức, anh ta đột nhiên ngồi dậy, thầm nghĩ nhà có trộm à?

Nghĩ vậy, nên anh ta lấy cây côn trên đầu giường, sau đó đi từ từ về phía phòng khách… Nhưng kỳ lạ ở chỗ, tiếng động khi nãy

anh ta nghe rất rõ ràng, nhưng khi vào đến phòng khách, lại phát hiện cả phòng trống rỗng, không có ai cả.

Ngay khi Đặng Tiểu Xuyên tưởng mình nghe nhầm thì tivi trong phòng khách đột nhiên bật lên, dọa Đặng Tiểu Xuyên lùi về sau mấy bước, anh ta nhớ mình đã rút nguồn điện tivi rồi mà, sao nó lại tự bật lên được ?

Lúc này trên tivi phát bộ phim họ thích xem nhất lúc học đại học "Nhà Trọ Tình Yêu", theo ánh sáng tivi, Đặng Tiểu Xuyên nhìn thấy có một người đang ngồi trên ghế salon, tập trung xem phim trên tivi.

CHƯƠNG

NHÀ CŨ GIỮ MẠNG

"Gia Hiên?" Đặng Tiểu Xuyên không dám tin vào mắt mình, anh ta lại nhìn thấy Tần Gia Hiên mà hôm nay mình vừa đi dự tang lễ xong!

Lúc này Tần Gia Hiên quay lại đối mặt với Đặng Tiểu Xuyên, cười quái dị nói: "Tôi đã nói rồi, chỉ cần tôi chết đi, chẳng mấy chốc cũng sẽ đến lượt các anh..."

Đặng Tiểu Xuyên sợ hãi liên tiếp lùi về sau, suýt chút nữa thì ngã ngồi trên đất.

"Cậu, cậu là người hay ma..." Đặng Tiểu Xuyên lắp ba lắp bắp nói.

Nhưng Tần Gia Hiên như không nghe thấy, tự đứng dậy rồi biến mất ở cuối phòng khách. Đặng Tiểu Xuyên đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, anh ta hốt hoảng mở đèn phòng khách, nhưng lúc ánh đèn sáng lên, phòng khách lại trở về bình thường.

Đặng Tiểu Xuyên tự tát cho mình một cái thật mạnh, xem có phải nằm mơ hay không, nhưng trên mặt truyền đến cảm giác đau rát rõ ràng nói cho anh ta biết, đây đều là thật. Anh ta lập tức lấy điện thoại gọi cho Đỗ Tư Viễn, nhưng gọi rất lâu vẫn không có ai nghe máy.

Hai tiếng sau đó thực sự rất khó khăn, nhưng Đặng Tiểu Xuyên cũng không biết làm gì hơn, chỉ có thể đau khổ chờ trời sáng, vì anh ta thực sự không muốn ra khỏi nhà lúc trời còn tối… Nhưng anh ta không thể ngờ, lúc đến nhà Đỗ Tư Viễn thì phát hiện anh ta đã biến mất !?

Nhà Đỗ Tư Viễn gần công ty nên trước kia họ thường đến đây tụ tập, vậy nên họ đều biết mật mã cửa. Lúc Đặng Tiểu Xuyên mở cửa nhà Đỗ Tư Viễn, đã thấy cửa phòng mở toang, đồ đạc bừa bộn.

Mới đầu anh ta tưởng nhà có trộm, nhưng nhìn kỹ, dù trong nhà rất bừa bộn, nhưng những đồ đáng tiền đều không bị mất, laptop vẫn nằm trên bàn trà phòng khách… Nếu đúng là có trộm, sao không lấy những thứ này đi?

Đặng Tiểu Xuyên cẩn thận suy nghĩ lại, cảm thấy chỗ này giống như bị Đỗ Tư Viễn bày bừa, có lẽ anh ta hốt hoảng nhặt vội ít quần áo rồi bỏ đi, nhưng anh ta đi đâu thì không ai biết.

Cũng từ hôm đó, họ mất liên lạc với nhau hoàn toàn, Đặng Tiểu Xuyên đã từng thử liên hệ với họ, xem những người đó thế nào? Tiếc là số điện thoại của họ không phải không ai nhận, mà là đã xóa mất rồi.

Đặng Tiểu Xuyên thầm hiểu, mấy người bạn này chắc chắn sẽ không nghĩ quẩn đi tự sát như Tần Gia Hiên, bọn họ chỉ dùng cách của mình để giữ mạng mà thôi… Xem ra anh ta muốn giữ cái mạng nhỏ này cũng chỉ có thể tự dựa vào mình.

Từ đó về sau, Đặng Tiểu Xuyên và những người khác cắt đứt liên lạc, cũng đổi chỗ ở liên tục, hy vọng dùng cách này có thể tránh oan hồn dây dưa, đáng tiếc vẫn không thể thoát được… Đến cuối cùng, anh ta cũng trở nên thần kinh giống Tần Gia Hiên, chỉ cần trời tối sẽ thấy Lương Tuệ xuất hiện trước mặt mình.

Nhưng vào lúc Đặng Tiểu Xuyên nghĩ mình không chịu được nữa, định học theo cái chết của Tần Gia Hiên, thì anh ta lại vô tình phát hiện ra lúc ở nhà cũ của bố mẹ sẽ bình an vô sự, cả đêm ngủ yên… Thế nên Đặng Tiểu Xuyên mới thường xuyên ẩn nấp ở đây, chỉ cần khi trời tối, anh ta sẽ không dám ra khỏi nhà cha mẹ.

Nghe anh ta nói xong, tôi nghi ngờ: "Nói cách khác, bây giờ anh cũng không biết những người kia còn sống hay đã chết?"

Đặng Tiểu Xuyên bất đắc dĩ lắc đầu: "Tôi đã từng thử đi tìm họ, muốn bảo họ đến đây trốn, nhưng mãi vẫn không tìm được…"

Lúc này chú Lê nhìn quanh nhà cũ của nhà họ Đặng, cũng không phát hiện ngôi nhà này có gì đặc biệt, chú ấy cũng không hiểu vì sao Đặng Tiểu Xuyên ở đây lại không bị oan hồn Lương Tuệ quấy nhiễu?

Tôi thấy chú Lê rút la bàn ra xem, thầm nghĩ chẳng lẽ chỗ này có năng lực đặc biệt gì đó? Nhưng tôi thấy chú ấy đi quanh mãi, kim trên la bàn không hề động đậy, không giống như có điểm gì bất thường ?

Trong lúc chúng tôi đều đang nghi hoặc thì chú Lê nhận được điện thoại của Lữ Diệu Bách, nghe giọng kinh hoàng trong điện thoại xem ra tên này lại nhìn thấy Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan rồi! Thế là chú Lê bảo tôi và Đinh Nhất ở lại đây với Đặng Tiểu Xuyên, còn chú ấy tự đi đến chỗ Lữ Diệu Bách xem có chuyện gì.

Chú Lê bảo chúng tôi ở lại vì sợ Đặng Tiểu Xuyên có chuyện, cẩn thận vẫn hơn. Đặng Tiểu Xuyên vừa nghe nói Lữ Diệu Bách cũng gặp ma thì khó hiểu nói: "Anh ta không biết Lương Tuệ mà? Sao lại gặp ma được?"

Tôi nặng nề nói: "Người anh ta nhìn thấy là Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan…"

"Tiểu Mỹ và Lan Lan? Họ sao thế?" Đặng Tiểu Xuyên khó hiểu

hỏi.

Tôi hỏi lại: “Anh không lên mạng không xem tivi à?”

Đặng Tiểu Xuyên cười khổ nói: “Cậu thấy chỗ này có điều kiện để lên mạng hay xem tivi à? Tôi bây giờ ngày ngày có ma bám theo, mỗi ngày chỉ có buổi trưa mới dám ra ngoài mua đồ ăn về, thời gian còn lại chỉ trốn trong nhà, có dám đi đâu! Họ… chết thế nào?”

“Livestream tự sát.” Đinh Nhất lạnh lùng nói.

Đặng Tiểu Xuyên vừa nghe sắc mặt đột nhiên dị thường, miệng thì thào liên tục: “Họ cũng đã chết… Lương Tuệ không bỏ qua cho cả người đã cười nhạo cô ta, vậy tôi làm gì có đường sống?!”

Tôi vội trấn an anh ta: “Anh đừng hoảng, đã có chúng tôi ở đây, sẽ không để anh xảy ra chuyện gì. Nhưng muốn giải quyết tận gốc chuyện này, anh phải kể lại đầu đuôi mọi chuyện.”

Đặng Tiểu Xuyên gật đầu nhẹ, thần sắc trấn định hơn một chút, sau đó ngồi xuống ghế salon, tinh thần suy sụp.

Đêm đến rất nhanh, chú Lê vẫn chưa thấy về, lúc này ba chúng tôi đều đói sôi bụng. Lúc trưa Đặng Tiểu Xuyên định đi mua đồ ăn nhưng giữa đường quay về lấy tiền thì gặp chúng tôi nên cũng không đi nữa, giờ trong nhà không có gì ăn cả.

Cuối cùng tôi đói không chịu được, quay lại bảo Đinh Nhất: “Hay anh ra ngoài mua ít đồ ăn đi!”

Đinh Nhất nhìn xung quanh, lo lắng nói: “Một mình cậu ở đây có dược không?”

Tôi cực kỳ khó chịu: “Có gì mà không được? Chẳng phải anh chỉ đi có một lúc thôi sao? Đi nhanh đi!”

Đinh Nhất bất đắc dĩ gật đầu, đi ra cửa.

Vì không nghĩ đến hôm nay sẽ “Đêm không về ngủ” cho nên tôi

cũng không mang kính theo, bây giờ đã đến đêm, tôi cũng sợ mình sẽ nhìn thấy thứ gì đó không sạch sẽ.

Đang nghĩ ngợi thì thấy Đặng Tiểu Xuyên hơi buồn ngủ, nên tôi bảo anh ta: “Nếu không anh cứ về phòng ngủ một lúc đi! Chút nữa đồ ăn về tôi sẽ gọi anh dậy.”

Đặng Tiểu Xuyên mơ hồ gật đầu, sau đó đứng dậy đi vào phòng ngủ. Tôi nhìn bóng lưng anh ta lung lay, trong lòng đột nhiên hơi nghi hoặc, trời vừa tối mà sao anh ta đã như người mất hồn vậy?

CHƯƠNG

CÁI BÓNG SAU LƯNG

Bây giờ Đinh Nhất vừa đi mua cơm, Đặng Tiểu Xuyên lại đi ngủ, tôi buồn chán chẳng biết làm gì nên lấy điện thoại ra lướt mạng giết thời gian. Nhưng tín hiệu mạng ở đây quá kém, khó trách Đặng Tiểu Xuyên nói đã lâu rồi mình không lên mạng? Chẳng có gì làm, tôi đành mở game ra chơi.

Không ngờ trong lúc tôi đang chơi hăng say thì thấy Đặng Tiểu Xuyên ngủ chưa được bao lâu đi ra…

"Sao anh không ngủ…" Tôi nói được nửa câu thì sững người, trên thân hình phiêu diêu của Đặng Tiểu Xuyên có thêm một bóng người sau lưng!

Lúc đó tôi liền hiểu thứ sau lưng anh ta không phải người! Nhưng vì thứ kia dán rất chặt trên lưng Đặng Tiểu Xuyên nên tôi cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng, có điều đây chắc chắn là một ma nữ.

Giờ chú Lê không ở đây, tôi không thể tùy tiện so thiệt hơn với thứ kia được, nếu cô ta thực sự là Lương Tuệ thì chắc sẽ không làm gì tôi, dù sao giữa chúng tôi cũng không có thù hận gì.

Xem ra lúc này tôi không thể làm gì hơn là giả vờ như mình không nhìn thấy gì, nhưng không phải Đặng Tiểu Xuyên luôn nói

khi anh ta ở nhà của bố mẹ thì luôn bình an vô sự ư? Chẳng lẽ đây chính là "Bình an vô sự" mà anh ta nói ? Hoặc nên nói, cái anh ta coi là "Bình an vô sự" thực tế lại là chuyện lớn !

Đặng Tiểu Xuyên bị ma nhập dạo quanh nhà một vòng, cả đoạn đường anh ta không hề nhìn tôi một cái, sau đó lắc lư đi ra khỏi nhà.

Tôi chẳng biết làm sao, đành đi theo sau anh ta, sợ có chuyện. Cùng lúc đó, tôi vội gọi điện cho chú Lê, bảo chú ấy nhanh chóng quay lại đây, có chuyện rồi!

Tôi và Đặng Tiểu Xuyên một trước một sau đi ra khỏi sân, đúng lúc gặp Đinh Nhất đi mua cơm về. Anh ta nhìn thấy Đặng Tiểu Xuyên không bình thường thì vội đi vòng qua, đến cạnh tôi nói: "Chuyện gì thế? Anh ta mộng du à?"

Tôi lắc đầu thì thầm: "Đừng nói nữa, mộng du gì chứ? Tên này bị ma nhập rồi!"

"Ma nhập? Không phải anh ta nói khi ở nhà cha mẹ thì không có chuyện gì à?" Đinh Nhất nghi ngờ nói.

Tôi cũng chịu thua: "Chỉ sợ đó là do anh ta nghĩ như thế."

Tôi thấy Đinh Nhất xách đồ ăn thì bụng lập tức kêu ùng ục, cũng may là Đặng Tiểu Xuyên đằng trước không đi nhanh, tôi có thể vừa đi vừa ăn. May mà ban đêm ở đây không có ai, nếu không chắc chắn người ta sẽ nghĩ ba người chúng tôi bị tâm thần.

Cảnh tượng Đặng Tiểu Xuyên cứng nhắc đi đằng trước, tôi và Đinh Nhất chậm rãi ung dung đi theo sau, còn vừa đi vừa ăn mì, hình ảnh ấy nghĩ thôi đã đủ quái dị rồi…

Tôi ăn vài miếng mì, không chịu được phàn nàn: "Anh xem anh mua mì làm gì! Vừa đi vừa ăn rất tốn sức mà!"

Đinh Nhất cũng tức giận nói: "Không phải là vì tôi nghĩ nên ăn

đồ nóng à? Ai biết đến tối anh ta lại thành cái dạng kia?”

“Đúng là quái quỷ, sớm biết thế tôi đã đi mua cơm rồi!”

Hai người chúng tôi lại không nói không rằng đi theo sau Đặng Tiểu Xuyên, đến tận một khu biệt thự ở gần đó. Nhưng chờ đến khi chúng tôi đến gần mới nhận ra, khu biệt thự này còn chưa hoàn thành.

Đêm hôm khuya khoắt, hai chúng tôi lại thêm một người bị ma nhập đằng trước, đi loanh quanh ở ngôi nhà còn chưa xây hết tường, đúng là quá dọa người…

Tôi thấy Đặng Tiểu Xuyên đi vào trong, vội gửi vị trí cho chú Lê, để chú ấy tranh thủ đến đây, nếu không hai kẻ nửa vời như chúng tôi thực sự không giải quyết được! Lúc này Đinh Nhất quan sát hoàn cảnh xung quanh nói: “Khu này vẫn chưa xây dựng xong, sao lại không có bảo vệ nhỉ?”

Nghe anh ta nói vậy, tôi mới nhận ra, bình thường các khu biệt thự chưa xây xong sẽ có một hai bảo vệ, nhưng chỗ này đừng nói là bảo vệ, ngay cả ma cũng không có một bóng! Đương nhiên, ngoại trừ thứ sau lưng Đặng Tiểu Xuyên kia…

“Đây không phải là khu biệt thự bỏ hoang đấy chứ?” Tôi thấp thỏm.

Đinh Nhất nhìn quanh nói: “Có thể, nhưng nhà tốt như thế sao lại bỏ không nhỉ?”

Tôi quay lại nói với anh ta: “Có lẽ thủ tục nhà đất không đầy đủ, không làm được thủ tục hợp pháp nên đành phải tạm dừng chứ sao.”

Đinh Nhất nghe xong tiện tay chỉ một ngôi biệt thự nói: “Tôi thấy đã dừng một thời gian rồi, cậu nhìn xem cỏ trong kia đã cao bao nhiêu rồi…”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, đúng là thế thật, nhưng khi tôi quay đầu nhìn lại phía trước, phát hiện một vấn đề lớn: “Đặng Tiểu Xuyên đâu? Vừa nãy anh ta vẫn còn lắc lư trước mặt chúng ta mà, giờ đâu rồi?”

Đinh Nhất cũng biến sắc, nơi này tia sáng tia tối, chúng tôi cũng không quen thuộc địa hình, nếu thực sự mất dấu thì không dễ tìm. Đúng lúc này điện thoại của tôi vang lên, đoạn nhạc chuông này vốn nghe rất vui vẻ, nhưng trong hoàn cảnh này lại có hơi kinh dị!

Tôi nghe máy, là chú Lê gọi đến, giọng chú ấy rất sốt ruột vì mãi vẫn chưa gọi được xe.

Tôi tức giận nói: “Chú dùng ‘Tích tích’ gọi xe đi!”

Chú Lê tức hổn hển nói: “Chú dùng rồi, nhưng không ai nhận đơn cả! Vừa nãy chú có chặn một cái taxi, nhưng lái xe vừa xem vị trí cháu gửi, nói gì cũng không chịu đi, nói là khu biệt thự kia không sạch sẽ…”

Tôi nghe chú Lê nói thế thì lạnh gáy, mắng thầm, lão già này, không tới được thì thôi, còn nói chỗ này không sạch sẽ! Không phải là cố tính hù dọa tôi à?

Cúp điện thoại của chú Lê, tôi cảnh giác nhìn xung quanh, Đinh Nhất hỏi: “Sư phụ đến rồi à?”

Tôi cười khan: “Bây giờ chúng ta không dựa vào chú ấy được rồi, không thể ở đây lâu, vẫn nên tranh thủ thời gian tìm Đặng Tiểu Xuyên thôi, nghĩ cách đưa anh ta đi…”

Tuy nói vậy, nhưng bây giờ muốn lập tức tìm thấy Đặng Tiểu Xuyên cũng không dễ. Nếu anh ta là người bình thường thì không nói, cùng lắm chúng tôi gào thét mấy câu gọi là được.

Nhưng một người bị ma nhập sao có thể nghe thấy chúng tôi gọi? Hơn nữa chúng tôi cũng không quen chỗ này, nhất thời cũng

không biết đi đâu tìm anh ta!

Đúng lúc này, tôi đột nhiên nghe được có tiếng bước chân, nhìn kỹ thì đó là một người công nhân dính đầy xi măng đang đi về phía chúng tôi.

Mặt người đó đầy vẻ nghi ngờ nhìn chúng tôi: “Các anh làm gì ở đây? Không thể tự ý vào công trường!”

Tôi lập tức cười cho có nói: “Ông anh này, chúng tôi có người bạn uống say chạy vào đây, không biết anh có thấy anh ta không, anh ta mặc áo xám, quần jean màu xanh đậm.”

CHƯƠNG

KHU BIỆT THỰ ĐỔ NÁT

Người đàn ông kia nghe thế thì chỉ về góc phía Tây Bắc nói: "Vừa rồi tôi nhìn thấy một người cõng một cô gái đi về hướng kia, có thể là bạn của các anh, anh mau đưa họ về đi, trên công trường có nhiều chỗ nguy hiểm, tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện gì!"

Tôi vội đáp ứng, sau đó xoay người nói với Đinh Nhất: "Đi thôi, chắc Đặng Tiểu Xuyên ở bên kia nhỉ?"

Không ngờ vẻ mặt Đinh Nhất lại khó hiểu: "Lúc nãy cậu nói chuyện với ai thế?"

Tôi giật mình: "Còn với ai nữa? Chính là công nhân lúc nãy đó? Anh đừng nói là không nhìn thấy nha?"

Sắc mặt Đinh Nhất nặng nề nói: "Vừa rồi tôi chỉ thấy cậu đứng lầm bầm một mình…"

Nhìn vẻ mặt không giống như nói đùa của anh ta, tôi vội nhìn lại chỗ người công nhân kia vừa đứng, lại thấy ở đó đến cả bóng ma quỷ cũng không có!

"Chuyện gì thế? Chỗ này đúng là không sạch sẽ!" Tôi hoảng sợ nói.

Đinh Nhất nhìn quanh nói: "Tôi có thể cảm nhận được âm khí chỗ này rất nặng, vừa rồi người công nhân kia nói bọn họ đi

hướng nào?”

Tôi chỉ tay về phía Tây Bắc: “Người kia nói Đặng Tiểu Xuyên cõng một cô gái đi về hướng đó.”

Đinh Nhất gật đầu: “Cô gái anh ta nói chắc chắn là Lương Tuệ, có thể ở đây nhìn thấy được cô ta, trừ cậu ra… cũng chỉ có ma.”

Tôi lạnh cứng cả lưng, chuyện xưa thường nói trời tối dụ ma quỷ, nhưng trên đường đến đây chẳng những chúng tôi đi theo ma, còn hết lần này đến lần khác đi vào chỗ ma ám, đúng là không biết có bao nhiêu xui xẻo không may.

Mặc dù chúng tôi đều biết chuyện ma quỷ nói không dễ tin, thế nhưng lúc này có một hướng đấy để tìm kiếm, dù sao vẫn tốt hơn như con ruồi không đầu đi tìm lung tung nhỉ? Thế nên hai chúng tôi đi về phía Tây Bắc, hy vọng đuổi kịp Đặng Tiểu Xuyên trước khi có chuyện xảy ra với anh ta.

Không ngờ chúng tôi đi theo hướng đó chưa tới trăm mét thì nghe được có tiếng nói chuyện, nghe kỹ thì rất giống giọng Đặng Tiểu Xuyên. Thế là chúng tôi đi theo tiếng nói, đến một căn biệt thự tường gạch cỏ mọc hoang thì thấy Đặng Tiểu Xuyên.

Lúc chúng tôi đi vào, Đặng Tiểu Xuyên đang quay lưng về phía chúng tôi tự nói gì đó, vì nghĩ đến Lương Tuệ lúc này vẫn đang trên người anh ta nên chúng tôi không tùy tiện tiến thêm, mà cẩn thận nghe xem anh ta đang nói cái gì.

Đặng Tiểu Xuyên hận thù nói: “Tôi đẹp không? Có phải tôi là cô gái đẹp nhất thế giới không? Nói chuyện, nói đi!”

Cùng lúc đó, tôi nghiêng đầu nhìn về phía đối diện Đặng Tiểu Xuyên, xem anh ta đang nói chuyện với thứ gì. Nhưng khi nhìn thấy thì lòng tôi lập tức sợ hãi, góc tường đối diện Đặng Tiểu Xuyên có một người đàn ông máu me đầy người nửa sống nửa chết nằm đó, tôi có cảm giác đó là một trong những cổ đông đã

mất tích của công ty kia.

Nếu như người bình thường nhìn thấy cảnh này, có lẽ sẽ chắc chắn người đàn ông nửa sống nửa chết kia là một cái xác, nhưng tôi biết anh ta vẫn còn sống, vì hiện giờ tôi không cảm nhận được tàn hồn.

Lúc này Đinh Nhất cũng nhìn thấy người trên đất, thì thầm hỏi tôi: "Người kia còn sống hay đã chết?"

Tôi dùng khẩu hình miệng trả lời: "Sống…"

Bởi vì ánh sáng chỗ này quá mờ, nên chúng tôi không nhìn rõ hình dáng người kia, chỉ có thể mơ hồ phân biệt được đó là một người đàn ông, bị thương rất nặng, nếu không chữa trị kịp chỉ sợ cũng sắp thành xác chết rồi.

Trong lòng có tính toán, tôi liếc mắt ra hiệu cho Đinh Nhất, muốn anh ta lên trước đè Đặng Tiểu Xuyên lại, dù sao trên người tôi cũng có răng thú trừ tà, còn Đinh Nhất là một thân chính khí, đối phó với một hai oán quỷ chắc sẽ không có vấn đề gì.

Nói thật, ngay lúc đó tôi đã chủ quan khinh địch nghiêm trọng, đồng thời phán đoán sai thực lực của đối phương, kết quả tôi và Đinh Nhất vừa chuẩn bị ra tay thì Đặng Tiểu Xuyên đã đột ngột quay đầu lại nhìn chúng tôi, sau đó anh ta vung tay, tôi có cảm giác bị một lực rất lớn ép vào bức tường bên cạnh.

Va chạm này không nhẹ, trước mắt tôi đều biến thành màu đen, thiếu chút nữa thì ngất đi. Thân thủ của Đinh Nhất thì không nói, có thể dễ dàng tránh đi, nhưng cũng không thể đến gần Đặng Tiểu Xuyên.

Đặng Tiểu Xuyên dùng giọng nói lạnh băng: "Các người tốt nhất đừng hành động linh tinh, tôi và các người không thù không oán, cho nên đừng xen vào việc của người khác!"

Tôi nghe xong thì có cảm giác mình đã bị lộ từ lâu, chỉ là Lương Tuệ không coi chúng tôi là địch mà thôi, nhưng ở tình huống bây giờ, nếu chúng tôi thật sự muốn tham gia, cô ta chắc chắn sẽ không khoan hồng nữa.

Thế là tôi cười nói: "Tôi biết cô là ai, cũng biết họ đã đối xử với cô như thế nào, nhưng có giết hết bọn họ, cô cũng không sống lại được, càng không vui vẻ gì, hà tất phải như vậy?"

Lương Tuệ sau lưng Đặng Tiểu Xuyên cười thê lương thảm thiết nói: "Vui vẻ? Trong lòng tôi từ lâu đã không tồn tại từ này rồi, có lẽ báo thù không thể khiến tôi vui vẻ, nhưng có thể khiến cho những kẻ đã hại tôi phải chịu đau khổ, điều này cũng đủ với tôi rồi..."

Tôi nghĩ thầm, cô gái này oán khí ngút trời, đừng nói là tôi và Đinh Nhất, chỉ sợ cả chú Lê cũng chưa chắc đã giải quyết ngay được. Xem ra hiện tại chúng tôi chỉ có thể kéo dài thời gian, lúc nãy tôi đã lén nhìn đồng hồ, chưa tới ba tiếng nữa thì trời sẽ sáng, đến lúc đó Đặng Tiểu Xuyên hẳn là có thể khôi phục bình thường.

Thế nên tôi lại tiếp tục nói chuyện với cô ta: "Người đàn ông trên đất là ai thế?"

"Gã là Đỗ Tư Viễn, là một trong những kẻ đã hại chết tôi…" Lương Tuệ lạnh lùng nói.

"Hai người còn lại thì sao? Họ ở đâu?" Tôi hỏi.

Lương Tuệ hừ lạnh: "Nếu tôi biết hai người họ ở đâu, sớm đã đưa bọn chúng chém thành trăm mảnh rồi! Còn phải giữ lại Đỗ Tư Viễn và Đặng Tiểu Xuyên làm gì?"

Tôi nháy mắt hiểu được, vì Lương Tuệ chưa tìm được hai người còn lại, nên mới không giết Đỗ Tư Viễn và Đặng Tiểu Xuyên! Không ngờ hai người kia lại tài như vậy, có thể che giấu tung tích của mình tốt đến thế…

Lúc này tôi nhìn qua Đỗ Tư Viễn đang thoi thóp, sau đó nói với Lương Tuệ: “Nếu anh ta vẫn còn có ích thì cô không thể để anh ta chết dễ dàng thế được, bây giờ anh ta bị thương không nhẹ, nếu không cứu thì không kịp đâu.”

“Không kịp thì thôi, tôi còn có Đặng Tiểu Xuyên, không phải à?” Lương Tuệ giảo hoạt nói.

“Rất nhanh thôi cô sẽ không còn nữa!” Một giọng nói hùng hậu vang lên phía sau chúng tôi.

Lòng tôi đầy vui mừng, lão già họ Lê này đã đến rồi! Tôi vội cùng Đinh Nhất quay lại nhìn, chú Lê tay cầm la bàn mặt đầy chính khí đứng ở cửa.

CHƯƠNG

BÍ MẬT DƯỚI BỨC TRANH

Thấy chú Lê đã đến, tôi rất kích động: "Ai ui, Lê đại sư, ngài đã đến rồi!"

Chú Lê cũng bất đắc dĩ nói: "Vất vả lắm mới đón được xe đến, mấy xe taxi khác không đi! Cháu tưởng chú dễ dàng lắm à?"

"Không có dễ hay không! Mọi người đều không dễ! Chú nhìn xem bây giờ phải làm sao?" Tôi vừa nói vừa nháy mắt với chú ấy.

Chú Lê lập tức hiểu ý, lấy một tờ bùa chỉa tới "Đặng Tiểu Xuyên", lạnh lùng nói: "Lương Tuệ! Trời cao có đức hiếu sinh, tôi nể tình cô chết đáng thương, đêm nay có thể tha cho cô một mạng, còn không mau rời đi, nếu không, tôi phải khiến cô hồn phi phách tán!"

Tôi nghe chú Lê nói những lời này xúc động đến mức muốn vỗ tay, quả là có phong phạm của đại sư! Thế nhưng Lương Tuệ lại xem thường nói: "Tôi còn lưu lại trên đời này chỉ vì một chấp niệm duy nhất chính là báo thù, nếu như không thể được như ý nguyện, thì thà hồn phi phách tán còn thoải mái hơn!"

Chú Lê hừ một tiếng: "Tội đời này đời sau sẽ tương báo, cô làm hỏng trật tự, phá hỏng dương thọ của người khác, có biết địa phủ sẽ trừng phạt cô như thế nào không?"

"Trừng phạt có nặng thế nào cũng không qua được hồn phi phách tán, tôi không có vấn đề gì, chỉ cần những kẻ đã hại tôi phải chịu trừng phạt, mọi thứ đều đáng giá!" Lương Tuệ thê lương nói.

Nhưng chú Lê lại lạnh lẽo nói: "Vậy cô sai rồi, sự trừng phạt chân chính không phải hồn phi phách tán, như vậy lại quá dễ dàng rồi, trừng phạt chính là nỗi khổ luân hồi vĩnh viễn ở Địa Ngục, cô chịu được không?"

Lương Tuệ sững sờ, dường như không nghĩ đến mình sẽ có kết cục như vậy, nhất thời không phản bác lại được…

Chú Lê tranh thủ rèn sắt lúc còn nóng, tiếp tục khuyên lơn: "Trong lòng quá nhiều chấp niệm, con đường Hoàng Tuyền chắc chắn khó đi, nghe Lê tôi khuyên một câu, bỏ qua chấp niệm trong lòng, thực sự giải thoát đi…"

Lương Tuệ nghe xong, đau khổ sờ mặt mình nói: "Lúc đầu tôi không muốn đi chỉnh hình, là do bọn chúng! Là bọn chúng bắt tôi phải đi! Kết quả chỉnh thành người không ra người, ma không ra ma… Tôi tìm bọn chúng, hy vọng chúng có thể giúp đỡ, nhưng chúng lại không có chút đồng cảm nào, nói gần nói xa mỉa mai! Còn cả hai con đĩ Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan kia nữa, hai ả đó đáng chết!!!"

Nhìn thấy oan hồn của Lương Tuệ sợ là không khuyên nổi nữa, tôi nghĩ thầm chú Lê sao chỉ giơ có một tờ bùa ra làm dáng chứ! Nếu thật sự không khuyên nổi lệ quỷ này cùng chỉ có thể đánh tan cô ta mà!

Nhưng tôi thấy chú Lê trước sau chỉ khua môi nói tới nói lui, trong lòng có một loại dự cảm xấu. Chẳng lẽ chú Lê lúc này chỉ là phô trương thanh thế, chú ấy căn bản cũng không có khả năng đánh tan oan hồn Lương Tuệ?!

Nghĩ vậy lòng tôi đột nhiên thấy nặng nề, không khỏi toát mồ

hôi lạnh trước tình cảnh này của mình. Xem ra hiện tại chỉ có thể hy vọng trời nhanh sáng, tranh thủ thời gian vượt qua nguy cơ trước mắt này.

Chuyện gấp gáp trước mắt vẫn là phải cứu Đặng Tiểu Xuyên và Đỗ Tư Viễn, tránh để lâu sinh chuyện. Bây giờ giằng co không được, oan hồn Lương Tuệ lại không chịu dừng tay, chúng tôi cũng không thể ném Đặng Tiểu Xuyên và Đỗ Tư Viễn lại, vì dù sao chỉ cần còn có chú Lê ở đây, Lương Tuệ vẫn sẽ dè chừng hơn, không dễ dàng tổn thương tính mạng hai người họ.

May mà lúc này, phương Đông đã có ánh bình minh, nhìn thấy Lương Tuệ sau lưng Đặng Tiểu Xuyên chậm rãi biến mất, cuối cùng không còn thấy nữa. Cả người Đặng Tiểu Xuyên mềm nhũn ngã trên đất.

Đinh Nhất vội bước lên kiểm tra, sau đó quay lại nói với chúng tôi: “Anh ta không sao, chỉ bị ngất đi thôi.”

Tôi chạy đến xem Đỗ Tư Viễn đang nằm trên mặt đất, thấy người anh ta toàn là máu, không biết cụ thể bị thương ở đâu? Tôi thử gọi vài lần, nhưng anh ta không có phản ứng.

Chú Lê nói với tôi: “Gọi xe cứu thương đi! Sống hay chết phải dựa vào vận mệnh của anh ta.”

Sau khi cả hai người được đưa vào viện, Đặng Tiểu Xuyên nhanh chóng tỉnh lại, mơ hồ hỏi: “Tôi sao vậy? Đây là đâu?”

Chú Lê thở dài nói: “Cậu bị Lương Tuệ bám trên người, đưa chúng tôi đi tìm Đỗ Tư Viễn.”

“Tìm được Tư Viễn rồi? Anh ta đang ở đâu?” Đặng Tiểu Xuyên giật mình hỏi.

Tôi vội trấn an anh ta trước: “Đỗ Tư Viễn còn đang trong phòng cấp cứu, tình hình cụ thể thế nào cũng không ai nói trước được…”

Đặng Tiểu Xuyên không có chút ấn tượng nào với chuyện hôm qua, khi nghe chúng tôi nói đêm nào Lương Tuệ cũng bám trên người anh ta thì càng sợ hãi không nói nên lời.

Sau khi cấp cứu, mạng sống của Đỗ Tư Viễn coi như được tạm thời giữ lại, nhưng có qua được hay không còn phải chờ hết bảy mươi hai giờ nguy hiểm. Người nhà anh ta sau khi nhận được điện thoại của Đặng Tiểu Xuyên thì rất chấn kinh, vốn trước đó Đỗ Tư Viễn nói với người nhà là muốn đến Nepal bái Phật, lại đi mãi không về, bọn họ không thể ngờ, khi gặp lại thì người đã thành ra thế này.

Vì vết thương trên người Đỗ Tư Viễn phần lớn là do dao tổn thương nên bác sĩ cấp cứu cũng quyết phải báo cảnh sát. Sau khi cảnh sát đến gặp làm tường trình, ba người chúng tôi nói thật nơi phát hiện anh ta, còn những chuyện khác cũng không nói gì thêm.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Đặng Tiểu Xuyên vẫn muốn về lại nhà cha mẹ anh ta, nhưng chú Lê đã ngăn lại nói: "Tôi khuyên cậu không nên về chỗ đó nữa, chỗ đó không thường có người ở, dương khí quá ít! Không tốt lành gì. Trước kia cậu cho là mình ngủ yên, thực tế là bị Lương Tuệ ám mà không biết thôi."

Đặng Tiểu Xuyên rất sợ hãi nói: "Vậy tôi phải làm sao bây giờ? Lê đại sư, ngài phải cứu tôi!"

Chú Lê gật đầu với anh ta, sau đó lấy một lá bùa đưa cho rồi nói: "Cậu trước cứ mang theo thứ này, có thể tạm giữ bình an mấy ngày, còn về chuyện này giải quyết như thế nào, tôi cần suy nghĩ thật kỹ đã…"

Từ biệt Đặng Tiểu Xuyên, ba người chúng tôi trở lại nhà chú Lê, sau một đêm vất vả, chúng tôi thực sự là quá mệt, nhất định phải ngủ một giấc thật tốt, dù sao chúng tôi cũng là người không phải làm bằng sắt.

Kết quả ba người chúng tôi ngủ đến sáu giờ tối mới dậy, tới tận khi Tần Gia Lãng gọi điện đánh thức… Vốn trước đó anh ta có đem những bức tranh của Tần Gia Hiên cho một giáo sư tâm lý học xem, mặc dù lúc đó anh ta chỉ cảm thấy những bức tranh này của Tần Gia Hiên có cảm giác ám chỉ, nhưng cũng không nhìn ra điều khác thường.

Nhưng sau khi vị giáo sư này chụp những bức tranh cho một người bạn am hiểu hội họa xem, người kia lại nói dưới những bức tranh này có hình vẽ khác, chẳng qua là bị lớp màu đen bên ngoài che phủ.

Thế là vị giáo sư này bảo Tần Gia Lãng đem những bức tranh bị bôi đen kia đến phòng thí nghiệm trong trường đại học của họ để quét X quang, kết quả bên dưới đúng là có nhiều thứ…

CHƯƠNG

CHỈ LÀ...

Chờ đến khi chúng đến được nhà Tần Gia Lãng, anh ta đang chăm chú xem những bức tranh của Tần Gia Hiên, thấy chúng tôi đến thì như trút được gánh nặng: "Mọi người đến rồi! Tôi đang không biết nên làm thế nào với những bức tranh này của Gia Hiên."

Chú Lê nói: "Cuối cùng thì thứ gì ở dưới những bức tranh?"

Sắc mặt Tần Gia Lãng không tốt, lấy điện thoại di động ra nói: "Tôi lúc đó dùng di động chụp lại hình ảnh do máy X quang quét ra, mặc dù chỉ là đại khái hình dáng, nhưng cũng tương đối rõ ràng."

Dựa vào ảnh chụp X quang từ di động của Tần Gia Lãng, không khó để nhận ra dưới bức tranh đầu tiên của Tần Gia Hiên có bóng lưng một cô gái, mà bóng lưng này hết sức quen thuộc, chính là bóng lưng Lương Tuệ vẫn luôn kề sát sau lưng Đặng Tiểu Xuyên đêm qua.

Tấm thứ hai bên dưới vẫn là bóng lưng Lương Tuệ, có điều hơi khác so với lần trước, so sánh với bức đầu tiên bóng lưng Lương Tuệ dường như có sự thay đổi, có lẽ là hơi di chuyển sang bên cạnh một chút.

Nhìn tiếp tấm thứ ba, thứ tư, tôi đã hiểu nội dung ẩn chứa sau

những bức tranh này, đó chính là quá trình bóng lưng Lương Tuệ chậm rãi xoay người… Những bức tranh này đối với người không tận mắt nhìn thấy còn ám ảnh khủng khiếp như vậy, có thể tưởng tượng được cảm giác của Tần Gia Hiên lúc đó như thế nào.

Tôi thực sự không muốn trải nghiệm sự sợ hãi đó của Tần Gia Hiên, nên kéo ảnh đến tấm cuối cùng… Quả nhiên điều kinh khủng nhất luôn nằm ở cuối cùng! Mặc dù đây chỉ là hình ảnh đại khái gương mặt một cô gái, nhưng vẫn không khó để nhận ra khuôn mặt đó đáng sợ đến thế nào.

Đây cũng là lần đầu tiên tôi thực sự nhìn thấy mặt của Lương Tuệ, đêm qua cô ta kề sát sau lưng Đặng Tiểu Xuyên, nên không thể nhìn rõ gương mặt cô ta, bây giờ nghĩ tới thì đúng là đáng sợ…

Mặc dù chúng tôi không biết vì sao Tần Gia Hiên lại vẽ bóng lưng Lương Tuệ, sau đó còn dùng màu đen phủ lên trên, nhưng Tần Gia Lãng nói, em trai anh ta chính là đang hoàn thiện bức vẽ cuối cùng này thì chết.

Chú Lê lấy la bàn trên người đưa ra trước mấy bức tranh, kim la bàn nãy giờ không có chút phản ứng gì đột nhiên chuyển động nhanh chóng! Tất cả chúng tôi đều giật mình, hóa ra nguyên nhân nằm ở những bức tranh này!

"Khó trách thi thể Lương Tuệ đã được hỏa táng, nhưng oan hồn của cô ta lại vẫn tồn tại trên đời này, hóa ra là vì những bức tranh này!" Chú Lê hiểu ra vấn đề.

Nhưng tôi lại không hiểu nói: "Nhưng tranh này là Tần Gia Hiên vẽ, sao oan hồn Lương Tuệ có thể bám vào bức tranh chứ?"

Nghe tôi hỏi, chú Lê nhìn chằm chằm vào bức tranh suy nghĩ hồi lâu, sau đó đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tần Gia Lãng nói: "Tôi có thể phá một bức tranh này không?"

Tần Gia Lãng vội nói: "Đương nhiên có thể, những bức tranh

này đều giao cho ngài xử lý!"

Sau khi được Tần Gia Lãng cho phép, chú Lê bảo Đinh Nhất đưa dao bạc trên người anh ta cho chú, sau đó nhẹ nhàng dọc theo mép tranh ở phần màu đen chậm rãi kéo xuống…

Thủ pháp của chú Lê không nhẹ, không nặng, sau mấy lần thì lớp bên dưới dần lộ ra. Nhưng chú ấy vẫn không dừng tay, tiếp tục dùng dao bạc mài, đến tận khi cả tầng màu vẽ đầu tiên bong hết.

Sau đó chú ấy dùng lấy bột màu pha với nước sạch đưa lên mũi ngửi thử, nhướng mày nói: "Những thuốc màu này có hỗn hợp thi dầu, nếu như tôi đoán không lầm, đây chính là thi dầu trong quá trình đốt xác Lương Tuệ…"

Tôi lập tức hỏi: "Không thể nào? Thi thể Lương Tuệ không phải đã hỏa táng rồi sao?"

Nhưng chú Lê lại lắc đầu nói: "Mặt ngoài thì thi thể Lương Tuệ đã hỏa táng, thế nhưng ai thực sự thấy? Đặng Tiểu Xuyên có tận mắt nhìn thấy không? Hay Đỗ Tư Viễn nhìn thấy? Tôi nghĩ là không phải, mấy người họ cũng chỉ là nghe nói, dù sao sau khi chuyện xảy ra, bọn họ cũng không dám gặp người nhà Lương Tuệ, nên sao biết được thi thể Lương Tuệ có thực sự bị hỏa táng hay không?"

Tôi không khỏi giật mình, nếu đúng như chú Lê nói, thuốc màu này là hỗn hợp thi dầu của Lương Tuệ, vậy làm sao Tần Gia Hiên có những thuốc màu này? Vì vẽ những bức tranh này nên anh ta mới trầm cảm? Hay đã bị từ trước nên mới vẽ những bức tranh này?

Có điều bây giờ có thể khẳng định, đó chính là anh trai Lương Tuệ có vấn đề, bởi vì trên đời này có người làm chuyện đó vì Lương Tuệ, đồng thời có điều kiện để làm cũng chỉ có mình anh ta!

Tôi nói suy nghĩ của mình với chú Lê, chú ấy cũng đồng ý quan điểm đó, nhưng bây giờ Tần Gia Hiên đã chết, thi thể cũng đã hỏa táng, nên những chuyện xảy ra trên người anh ta trước kia không ai biết rõ.

Cuối cùng chúng tôi bàn bạc, cho rằng việc trước mắt cần làm ngay chính là đốt những bức tranh này đi, sau đó tìm anh trai của Lương Tuệ để anh ta thu tay lại, nếu không diệt trừ căn nguyên, tức là đốt những bức tranh này đi, có lẽ anh ta sẽ còn chiêu đằng sau chờ sẵn!

Nhưng đối với người anh trai này của Lương Tuệ, chúng tôi biết rất ít, chỉ nghe Đặng Tiểu Xuyên nói vài câu, còn cụ thể anh ta tên là gì, sống ở đâu hoàn toàn không biết. Cuối cùng chúng tôi nhất trí cho rằng vẫn phải bắt đầu tìm người từ chỗ Đặng Tiểu Xuyên.

Trời vừa sáng, chú Lê bảo Đinh Nhất đến nhà Đặng Tiểu Xuyên đón anh ta đến nhà chú, còn tôi và Tần Gia Lãng đem tất cả những bức tranh của em trai anh ta đến nhà hỏa táng.

Cũng may, Tần Gia Lãng vừa làm tang lễ cho em trai ở đó, có lẽ cũng tốn không ít kinh phí nên đối phương vừa nghe thấy chúng tôi muốn đốt thêm mấy bức tranh cũng không hỏi thêm gì, chỉ nói là thu phí như đốt vàng mã thôi.

Còn tại sao nhất định phải đưa những bức tranh này đến đây đốt, là do chú Lê yêu cầu, chú ấy nói những bức tranh này nếu bị lửa bình thường đốt khó cháy được oán khí trong đó, chỉ có lửa luyện người mới có thể đốt triệt để.

Đặc biệt khi nhân viên điều khiển vừa châm lửa, lỗ tai tôi đột nhiên nghe được một âm thanh kêu lên, cực kỳ giống tiếng một phụ nữ kêu thảm thiết từ trong vọng ra. Tiếng hét đó giống như phát ra từ trong não tôi, dù bịt tai cũng vẫn nghe thấy…

May mà chỉ có hơn mười giây đồng hồ, nếu không chắc tôi cũng

điên rồi! Có lẽ đây chính là âm thanh Tần Gia Hiên nghe thấy nên mới hóa điên!

Khi chúng tôi trở lại nhà chú Lê, thấy Đặng Tiểu Xuyên đang run rẩy ngồi trong sân, còn chú Lê đang ở bên cạnh trấn an anh ta, để anh ta ổn định lại, nhưng anh ta vẫn sợ đến nỗi môi tím bầm, một câu cũng không nói được đầy đủ.

Tôi đang nghĩ nhìn Đặng Tiểu Xuyên lúc trước cũng không đễn nỗi thế! Sao mới có một ngày đã sợ đến như thế kia? Chú Lê nói tôi mới biết, hóa ra bệnh viện vừa gọi đến báo, Đỗ Tư Viễn đã chết rồi…

CHƯƠNG

ANH TRAI LƯƠNG TUỆ

Sau khi Đặng Tiểu Xuyên biết tin Đỗ Tư Viễn chết thì sợ hãi quá độ, thân thể run rẩy… Nghĩ cũng phải thôi, bạn bè mình lần lượt từng người chết đi, bây giờ có thể nhìn thấy đã đến lượt mình, sao có thể không sợ hãi?! Trước đó anh ta vốn cho rằng mình trốn trong nhà cũ của cha mẹ có thể tránh được một kiếp, nhưng không ngờ đó lại chính là kiếp số của mình!

Tôi cũng không biết phải an ủi anh ta thế nào, chỉ đến anh vỗ vai nói: "Thật ra anh cũng đừng quá bi quan, chúng tôi đã điều tra ra được một chút, chỉ cần bây giờ có thể tìm được anh trai Lương Tuệ có lẽ mọi chuyện sẽ kết thúc."

Đặng Tiểu Xuyên không hiểu gì nói: "Nhưng trước giờ tôi chưa từng gặp anh trai của Lương Tuệ?"

"Chưa từng gặp cũng không sao, chỉ cần anh làm theo những gì chúng tôi nói, anh ta sẽ tự tìm đến…" Tôi nói đảm bảo.

Thật ra muốn tìm được anh trai Lương Tuệ không khó, mặc dù chưa có ai từng gặp anh ta, nhưng khi đến cục công an làm so sánh ADN, chắc chắn sẽ để lại số điện thoại và địa chỉ gia đình.

Chỉ cần chúng tôi có được thông tin này, tìm cảnh sát đã điều tra vụ Đặng Tiểu Xuyên, nói công ty bọn họ bây giờ muốn tìm anh

trai của Lương Tuệ, đền bù thỏa đáng cho họ, tôi tin cảnh sát chắc chắn sẽ đưa cách liên lạc cho Đặng Tiểu Xuyên.

Sau đó lại dùng danh nghĩa của Đặng Tiểu Xuyên hẹn anh ta đến, chuyện còn lại để chúng tôi lo! Tôi và chú Lê đều cảm thấy tên này chắc chắn không đơn giản, nếu cứ để mặc anh ta quyết định sống chết của người khác bằng yêu ghét bản thân, không biết còn bao nhiêu người phải chết nữa?

Đặng Tiểu Xuyên nghe xong kế hoạch của chúng tôi, sắc mặt vội vã nói: “Mọi người nắm chắc bao nhiêu phần thu phục được anh ta?”

Tôi và chú Lê nhìn nhau, không trả lời anh ta ngay. Thật ra chúng tôi cũng không chắc được mấy phần, dù sao chúng tôi còn chưa nhìn thấy anh ta, không ai biết anh ta là hạng người gì? Cho nên bây giờ chúng tôi có đảm bảo điều gì với Đặng Tiểu Xuyên cũng chỉ là nói nhảm, không bằng nghĩ xem nếu không được thì nên làm thế nào?

Đặng Tiểu Xuyên lúc này thấy chúng tôi không ai cam kết với anh ta, muốn bỏ cuộc giữa đường, chú Lê hù dọa: “Nếu cậu không muốn chủ động ra tay với Lương Phi thì chúng tôi cũng không ép, có điều chuyện này có một kết quả chắc chắn, nếu chúng ta không chủ động giải quyết, thì anh trai Lương Tuệ giải quyết cậu, cậu tự mình suy nghĩ đi!”

Sáng sớm hôm sau, Đặng Tiểu Xuyên làm theo kế hoạch của chúng tôi, đến gặp cảnh sát Từ Hải phụ trách bản án của Lương Tuệ, quả nhiên đúng như chúng tôi đoán, cảnh sát Từ rất vui vẻ đưa số điện thoại của anh trai Lương Tuệ - Lương Phi, cho anh ta.

Cầm được số điện thoại, Đặng Tiểu Xuyên thấp thỏm, anh ta không biết sau khi người bên kia nhấc máy anh ta nên nói những gì, cuối cùng tôi đành gọi điện thay.

Sau khi điện thoại kết nối, một giọng nói lạnh nhạt vang lên: “Xin chào…”

“Xin chào, xin hỏi anh có phải ngài Lương Phi không?” Tôi dùng giọng điệu khách sáo hỏi.

“Anh là?”

“Tôi là đại diện của công ty XXX, cổ đông của công ty chúng tôi là ngài Đặng Tiểu Xuyên muốn gửi tiền bồi thường cho em gái anh là Lương Tuệ? Không biết khi nào anh có thời gian, có thể cho chúng tôi xin một lịch hẹn không?”

Không ngờ, đối phương nghe xong, trầm mặc trong điện thoại hồi lâu mới ung dung nói: “Chuyện của em gái tôi đã qua, xin chuyển lời đến ngài Đặng, tôi không cần bất cứ bồi thường gì cả.”

Tôi biết là anh ta không muốn gặp mặt! Vội chuyển cách nói: “Chuyện này… nếu anh đã tự nguyện từ chối bồi thường của công ty chúng tôi, vậy chúng ta hẹn thời gian ký tên vào tuyên bố từ bỏ bồi thường được không!”

Tôi đánh chặn hai đầu, không tin anh ta có lý do khác để từ chối! Quả nhiên, Lương Phi kia cuối cùng dù không tình nguyện nhưng vẫn đồng ý đến gặp tôi. Tôi còn tưởng anh ta sẽ đưa địa chỉ gặp mặt, nhưng không ngờ anh ta lại bảo tôi chọn, thế là tôi hẹn anh ta đến quán cà phê gần công ty Đặng Tiểu Xuyên.

Lúc chúng tôi gặp Lương Phi đương nhiên sẽ không đưa Đặng Tiểu Xuyên theo, chỉ có tôi và chú Lê đại điện. Lần đầu nhìn thấy Lương Phi, anh ta hoàn toàn khác với tưởng tượng ban đầu của tôi.

Anh ta có vóc dáng trung bình, ăn mặc đơn giản, nói chuyện không nóng không lạnh, không khiến người khác có cảm giác một người như thế sẽ vì em gái mà báo thù. Thậm chí trông anh ta rất bình thường, càng không giống người biết dị thuật gì đó.

Nhưng chú Lê lại nói, nhìn người không thể nhìn bề ngoài, có không ít người nhìn qua dung mạo bình thường nhưng lại có bản lĩnh lớn. Tất nhiên chú Lê có kinh nghiệm nhiều hơn tôi, chú ấy nói người này không đơn giản thì chắc chắn là không đơn giản!

Sau khi Lương Phi ngồi xuống, tôi vẫn dùng giọng khách sáo hỏi anh ta, có phải là tự nguyện từ chối bồi thường của công ty với Lương Tuệ hay không? Lương Phi lạnh nhạt lắc đầu nói: "Người đã chết, bồi thường bao nhiêu tiền cũng không sống lại được, thật sự không cần."

Từ cách nói tôi có thể cảm nhận được Lương Phi rất thương cô em gái này, cảm giác rộng lượng của anh ta với mấy người Đặng Tiểu Xuyên không phải là giả. Nếu như không phải người này thực sự rộng lượng như vậy, thì anh ta có thể đạt giải Oscar rồi!

Chú Lê bóng gió hỏi anh ta: "Lương Tuệ an táng ở đâu thế, chúng tôi muốn đến bái tế thể hiện chút tấm lòng…"

Lương Phi cười nói: "Tâm ý của quý công ty tôi xin nhận, có điều tro cốt của em gái tôi đã an táng tại quê nhà, cách đây rất xa, tôi thấy cũng không cần thiết đâu."

Tôi thấy tên này nói chuyện không chút kẽ hở, nếu chúng tôi thực sự là đại diện công ty Đặng Tiểu Xuyên, chắc chắn sẽ tin tưởng anh ta, tiếc là chúng tôi không phải. Chú Lê cũng không nói vòng vo nữa mà huỵch toẹt ra: "Chúng tôi quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, những bức tranh của Tần Gia Hiên, chúng tôi đã đốt rồi…"

Lương Phi nghe thế vẫn lạnh nhạt nói: "Hai vị nói gì tôi không hiểu, đốt tranh của vị họ Tần kia thì liên quan gì đến tôi?"

Tôi thấy anh ta cố ý giả ngu, cũng tức giận nói: "Những bức tranh kia khi bị ném vào trong lò hỏa thiêu, lúc đó tôi còn nghe được có tiếng phụ nữ kêu thảm thiết…"

Lương Phi mỉm cười nói: “Chỉ sợ đó là ảo giác của cậu thôi? Mấy bức tranh thôi, làm sao có tiếng kêu của ai được?”

Tôi thấy biểu hiện của anh ta rất tự nhiên, cảm xúc không có chút thay đổi, chẳng lẽ chúng tôi đoán sai rồi? Nhưng trong lúc tôi vẫn đang nghi ngờ, lại thoáng nhìn xuống bàn tay đang cầm chén cà phê của anh ta, đốt ngón tay trắng bệch, rõ ràng là dùng sức quá nhiều, xem ra nội tâm của anh ta không bình tĩnh như thể hiện bên ngoài.

Lúc này chú Lê nói: “Ngài Lương, oan oan tương báo đến khi nào mới hết? Có một số chuyện lúc cần buông tay thì nên buông tay, nếu không chỉ tăng thêm phiền não. Chuyện của em gái cậu, chúng tôi đồng cảm sâu sắc, cũng hiểu được sự đau thương của cậu khi mất đi em gái, nhưng mọi người đều là người trong nghề, vạn sự đều tự có đạo lý của nó, chuyện này chắc cậu cũng hiểu…”

CHƯƠNG

ĐÀM PHÁN KHÔNG THÀNH

Sau khi chú Lê nói xong, Lương Phi chỉ cúi đầu nhìn chén cà phê trong tay, dường như nghĩ đến chuyện gì đó nên tủm tỉm cười…

Một lúc sau anh ta mới ung dung nói: "Các người biết không? Em gái tôi lúc nhỏ rất nghe lời, khi đó cha mẹ chết sớm, trong nhà chỉ còn lại hai chúng tôi, mà tôi lại lớn hơn nó mười mấy tuổi, nên nó rất dựa dẫm vào tôi… Nhưng tôi không ngờ, sau khi lớn lên Tiểu Tuệ lại trở lên ngỗ ngược như vậy, một hai đòi phải trở thành siêu sao gì đó! Lúc đó chúng tôi vì chuyện này đã cãi nhau một trận lớn, kết quả trong lúc tức giận nó bỏ nhà đi ra ngoài. Nếu như… biết trước chuyện sẽ thành như thế này, tôi chắc chắn sẽ ủng hộ giấc mơ của nó, sẽ ở bên cạnh bảo vệ nó, cũng sẽ không có kết quả như bây giờ, đúng không?"

Nghe Lương Phi hỏi lại, tôi cũng đành nói: "Thật ra anh đừng tự trách mình, vì mỗi người đều có con đường họ muốn đi, về chuyện con đường này tương lai tươi sáng hay là đầy bụi gai cũng không ai nói trước được…"

Lương Phi đầu tiên thì sắc mặt ôn hòa, gật đầu nói: "Đúng vậy, mệnh người do trời định, người bình thường khó phán đoán được may rủi, sinh tử." Nhưng sắc mặt anh ta lập tức sầm xuống:

"Nhưng điều tôi tin tưởng trong cuộc sống chính là, làm sai thì phải chịu trừng phạt."

Lúc này tôi và chú Lê đều phát hiện, Lương Phi trước mắt đã khác hẳn lúc anh ta mới vào, chỉ sợ đây mới là con người thật của anh ta?!

Chú Lê mỉm cười nói: "Không biết ngài Lương theo môn phái nào? Lại có thủ đoạn cao siêu như vậy, có thể lấy tính mạng của người khác?"

Lương Phi khẽ cười: "Lê đại sư nói gì vậy chứ, kẻ hèn này thực sự không đủ tư cách so với ngài, nào có ý khoe khoang trước mặt ngài chứ. Chỉ có điều em gái tôi chết quá thảm, nếu cơn giận này không xả được thì lòng không yên, cho nên bất kể là ai cản trở đường, tôi cũng sẽ dùng sở học cả đời đáp trả, nửa phần lực cũng không giữ lại."

Đây không phải là khiêu chiến công khai sao? Xem ra đàm phán không thành rồi. Nhưng chú Lê nghe xong cũng không vội không giận nói: "Ngài Lương hà tất phải như vậy? Nhân quả vốn tự có đạo riêng, cố gắng thay đổi chắc chắn sẽ phản phệ, đạo lý này tôi nghĩ anh cũng hiểu rõ."

"Hiểu, đương nhiên hiểu! Nhưng đây là nguyện vọng lúc lâm chung của em gái, coi như tôi liều cá chết lưới rách cũng phải thành toàn cho nó…" Lương Phi lạnh lùng nói.

"Nguyện vọng? Không phải nửa năm sau khi cô ấy tự sát anh mới biết ư? Sao lại có nguyện vọng gì?" Tôi không hiểu.

Lương Phi lạnh lẽo nhìn tôi: "Trước khi chết nó đã liên lạc với tôi, hy vọng tôi có thể báo thù cho nó…"

Tôi tức giận nói: "Nếu em gái anh đã liên hệ với anh, vậy sao anh không khuyên cô ấy phải sống thật tốt chứ?"

Lương Phi nghe tôi nói vậy, biểu cảm trở nên dữ tợn nói: “Cậu cho rằng tôi không khuyên sao? Thế nhưng nó không chịu nghe, lúc đó tôi cũng không biết nó ở đâu, nếu báo cảnh sát cũng không có nghĩa lý gì… Tôi chỉ có thể hoàn thành nguyện vọng của nó, khiến tất cả những kẻ từng làm tổn thương nó đều giết chết!”

Tôi lạnh người, Lương Phi không nói đùa, nếu như mặc kệ anh ta tiếp tục, hậu quả sẽ không tưởng tượng được. Tôi cố gắng thuyết phục: “Nhưng anh có nghĩ đến, anh cứ như thế sẽ không được chết tử tế!”

“Tôi thì chẳng có vấn đề gì! Tiểu Tuệ là người thân duy nhất trên đời này của tôi, nó không còn, tôi sống còn ý nghĩa gì đâu?”

Lương Phi nói xong, lại khôi phục khuôn mặt lạnh nhạt như cũ.

Thật ra tôi cũng rất hiểu cảm giác của Lương Phi, nếu trên đời này có người làm tổn thương Chiêu Tài, tôi cũng quyết sẽ liều chết để bảo vệ chị ấy! Nhưng báo thù thực sự có thể lấy được sự bình an sao?

Tôi không nghĩ vậy, một người lòng đầy thù hận, cho dù có giết hết kẻ thù trong lòng hắn cũng khó có được giây nào bình an. Vì lúc đó hắn sẽ hiểu rõ, cái giá mình phải trả cao thế nào…

Mặc dù bây giờ chúng tôi đã gặp Lương Phi, nhưng hoàn cảnh của anh ta thế nào chúng tôi vẫn không biết gì, còn em gái của anh ta, Lương Tuệ, bây giờ có lẽ cô gái này cũng không đơn giản như bề ngoài. Hai anh em họ rốt cuộc là ai? Lương Tuệ có thể dùng tính mạng của mình để báo thù? Đây không phải chuyện những cô gái bình thường có thể làm được.

Lúc này Lương Phi đẩy chén cà phê lên trước nói: “Tôi thấy chúng ta cũng không còn gì để nói nữa, quan điểm khác nhau, rất khó có suy nghĩ chung. Chuyện sau này đều phụ thuộc vào bản lĩnh của mình, nếu như tôi có gì mạo phạm, xin hai vị thứ lỗi…”

Lương Phi nói xong thì quay người đi, còn tôi và chú Lê vẫn đang choáng váng, cơ hội có thể điều tra ngọn nguồn đối phương sờ sờ ra thế, nhưng nửa ngày cũng không hỏi được gì.

Bây giờ chỉ có thể xác định Lương Phi là tên thật của anh ta, xem ra tôi và chú Lê còn phải tự dùng bản lĩnh đi điều tra thêm về tên Lương Phi này. Chú Lê có đạo của chú Lê, tôi có cách của tôi, tôi cũng không tin không tìm ra được thân thế thật của Lương Phi!

Sáng hôm sau tôi đến văn phòng của Bạch Kiện, anh ta vừa thấy tôi thì tức giận nói: "Cậu cũng đến chơi thường xuyên quá đấy? Đừng có nói lại có bản án khác tìm anh giúp đỡ đấy nhé?!"

Tôi vội cười nói: "Có phải thế không..."

"Có ý gì?" Bạch Kiện không hiểu hỏi.

Tôi thở dài nói: "Thật ra vẫn là vụ lần trước, đằng sau vụ án này lại dẫn theo một án mạng liên hoàn, cho nên không còn cách nào đành phải đến tìm anh."

Xem ra mấy ngày này Bạch Kiện cũng không có vụ án lớn gì, nghe tôi nói án mạng "liên hoàn" thì hai mắt sáng rực, giục tôi nhanh kể rõ chuyện. Tôi kể đại khái cho anh ta nghe đầu đuôi câu chuyện...

Bạch Kiện sau khi nghe xong thì nói: "Lương Phi không khó điều tra, nhưng anh ta thực sự có bản lĩnh lớn như thế sao? Muốn ai chết thì người đó phải chết?"

Tôi nhún vai nói: "Trước mắt mà nói thì khả năng này rất lớn, nên tụi tôi phải điều tra anh ta thật kỹ mới được!"

Bạch Kiện gật đầu nói: "Chuyện này dễ thôi, anh gọi điện thoại, dù sao lúc trước anh ta đã làm so sánh ADN, điều tra ra nội tình dễ như trở bàn tay."

Tôi biết Bạch Kiện không nói khoác, nên an tâm ngồi trong

phòng chờ. Quả nhiên, không bao lâu sau đã có một tập tài liệu liên quan đến Lương Phi được đưa đến. Nhưng không ngờ khi chúng tôi mở tài liệu ra, Lương Phi bên ngoài là một người hoàn toàn bình thường, thân phận trong sạch, nửa điểm phạm pháp hay làm loạn trật tự cũng không có.

Lương Phi nguyên quán ở Quảng Tây, cha mẹ mất từ nhỏ, sau đó hai anh em họ được một người anh họ của cha đưa về nuôi, mới đến đây sống. Lương Phi sau khi thành niên thì luôn cố gắng làm việc, bây giờ đã có một xưởng gia công thuốc màu cỡ nhỏ.

CHƯƠNG

HẬU DUỆ TỘC HẮC MIÊU

Khi biết Lương Phi kinh doanh thuốc màu, tôi liền hiểu ra, khó trách! Chỉ như vậy mới lý giải được vì sao thi dầu của Lương Tuệ lại xuất hiện trong màu vẽ của Tần Gia Hiên.

Nhưng những tài liệu này quá đơn giản, ngoại trừ một số thông tin cơ bản về Lương Phi thì không còn gì khác. Bạch Kiện cũng không tự tin như vừa nãy nữa, lúng túng nói: "Tên nhóc này xem qua… cũng rất bình thường. Cũng không có gì đặc biệt!"

Tôi tức giận nói: "Với bản lĩnh của anh ta, nếu thực sự làm chuyện gì phi pháp cũng không để cục công an các anh tra được bằng hồ sơ."

Bạch Kiện cũng đành nói: "Chuyện này cũng không trách tụi anh được! Anh ta thật sự trong sạch, người ta không phạm tội cũng không thể bắt anh tự ghi việc vào đúng không?!"

"Ai bảo anh ghi vào, nhưng tư liệu này cũng quá đơn giản rồi?" Tôi không cam lòng nói.

Bạch Kiện lại cười ha ha: "Cậu tự biết đủ đi! Nếu không phải trước đó có chuyện của em gái anh ta, thì ngay cả chút tài liệu này cũng sẽ không có đâu!"

Tôi biết mình đã nóng nảy nên gãi đầu, nghĩ xem còn cách nào

để tìm thêm được thông tin về tên Lương Phi này không? Bạch Kiện thấy tôi thực sự sốt ruột thì an ủi: “Cậu đừng có vội, anh sẽ giúp cậu nghĩ cách, xem có cách nào khác tìm hiểu được không.”

Cuối cùng Bạch Kiện gọi cho công an quản lý khu vực có xưởng chế thuốc của Lương Phi, Triệu Tinh Vũ. Người công an kia tương đối đáng tin, khi cậu ta nghe chúng tôi muốn biết thêm thông tin về Lương Phi, lập tức nói mình cũng khá hiểu chuyện của Lương Phi, chắc chắn nhiều hơn trên tư liệu kia, thế là tôi và Bạch Kiện lập tức chạy đến đồn công an chỗ Triệu Tinh Vũ.

Vừa đi vào, tôi gặp một người cảnh sát cao mét tám, đang cúi người nói chuyện với một bà lão. Bà lão này đến báo cảnh sát mình bị lạc con trai, sau khi hỏi mới biết, bà lão này bị chứng đãng trí tuổi già, con trai đã hơn năm mươi tuổi, động một chút lại đến đồn công an báo án, nói con trai mình đi lạc, bà ấy đã thành khách VIP ở đây từ lâu.

Mỗi lần đến, dù ai trong đồn tiếp, cũng phải ăn ngon uống sướng nói chuyện với bà lão một hồi, đến tận khi con trai bà vội vội vàng vàng chạy đến đón mẹ về.

Chờ người công an tiễn bà lão về, Bạch Kiện mới giới thiệu chúng tôi với nhau, anh công an cao ráo đẹp trai này chính là Triệu Tinh Vũ. Bạch Kiện nhìn cậu ta chăm chú làm việc, đối đãi với quần chúng nhân dân rất có kiên nhẫn thì khen vài câu.

Không ngờ Triệu Tinh Vũ có thế đã đỏ mặt nói: “Thật ra tôi cũng mới tham gia công tác không bao lâu, đây đều là sư phụ dạy.”

“Ừ, sư phụ cậu dạy rất tốt, cậu học cũng tốt! Đúng rồi, sư phụ cậu đâu?” Bạch Kiện hỏi.

Sắc mặt Triệu Tinh Vũ nặng nề: “Bệnh cũ của sư phụ tái phát, nằm viện mấy hôm nay rồi…”

Bạch Kiện tái mặt: “Sao không báo sớm cho tôi!”

Triệu Tinh Vũ oan ức nói: “Sư phụ nói anh rất bận, không cho tôi nói!”

Sau đó tôi mới biết, sư phụ của Triệu Tinh Vũ chính là bạn nối khố của Bạch Kiện, Trương Lỗi, lớn hơn Bạch Kiện mấy tuổi, cũng coi như một nửa sư phụ của anh ta. Năm đó lúc họ làm việc cùng nhau, Bạch Kiện vì tính vội vàng hấp tấp gặp không ít rắc rối, nhiều lần Trương Lỗi đã gánh tội thay anh ta, nếu không Bạch Kiện bây giờ cũng không mặc được bộ quần áo này nữa.

So với Bạch Kiện, tính tình Trương Lỗi trầm ổn, làm việc cẩn thận hơn, sau này bị điều đi làm một đồn trưởng nho nhỏ ở khu này. Lúc đó, Bạch Kiện còn vì chuyện này đi tìm lãnh đạo, nhưng hỏi mới biết là Trương Lỗi chủ động yêu cầu đến công tác tại cơ sở.

Lúc đó trong lòng Bạch Kiện hiểu rõ, người đủ tiêu chuẩn tham gia vào đội hình sự lúc đó nếu không phải anh ta thì là Trương Lỗi, nhưng Trương Lỗi cảm thấy Bạch Kiện dám đánh dám liều, là một hạt giống cảnh sát hình sự tốt, thế nên mới đến đây làm đồn trưởng.

Những năm này mặc dù không có nhiều việc liên quan, nhưng thỉnh thoảng hai người sẽ gặp nhau, cho nên tình trạng Trương Lỗi mấy năm nay Bạch Kiện cũng biết. Trương Lỗi vì thường xuyên thức đêm tăng ca, ăn cơm cũng là bữa no bữa đói, nên bị bệnh dạ dày nặng, năm ngoái trong một lần làm việc, Trương Lỗi tăng ca liên tiếp ba ngày, cuối cùng xuất huyết dạ dày phải nhập viện.

Nên khi Bạch Kiện nghe Triệu Tinh Vũ nói sư phụ cậu ta lại nhập viện, mới sốt ruột như thế, anh ta thực sự sợ rằng cơ thể của chiến hữu cũ không gánh được nữa mà gục ngã.

Sau đó, Bạch Kiện bàn giao cho Triệu Tinh Vũ vài câu rồi vội vàng đến bệnh viện, để tôi lại cùng tìm hiểu với Triệu Tinh Vũ.

Nghe Triệu Tinh Vũ nói, cậu ta mới đến đây làm việc chưa đến một năm, có điều mọi chuyện trong khu đã được sư phụ kể lại.

Về Lương Phi, anh ta đã mở xưởng tầm bảy tám năm trước, lúc đó em gái anh ta Lương Tuệ vẫn còn đang đi học. Lương Phi luôn tạo cho người khác cảm giác thật thà, làm ăn cũng không gian dối mánh lới, đừng thấy xưởng của anh ta nhỏ, nhưng có không ít khách hàng cũ thường xuyên đặt màu.

Em gái anh ta, bỏ nhà đi vào ba năm trước, lúc đó sư phụ còn giúp đi tìm, sau này nghe nói cô ấy đã theo học một trường nghệ thuật, nên cũng không hỏi đến nữa. Dù sao Lương Tuệ cũng đã lớn, cô ấy muốn sống thế nào không ai can thiệp được.

Đến tận khi Lương Tuệ xảy ra chuyện, Lương Phi lúc này mới biết em gái bị một công ty internet hãm hại. Lúc đó sư phụ Triệu Tinh Vũ còn đi tìm Lương Phi, hỏi anh ta có cần giúp đỡ về mặt pháp luật không. Nhưng Lương Phi lại khéo léo từ chối ý tốt của Trương Lỗi, nói chuyện này để anh ta tự giải quyết.

Về con người thì anh ta cũng không có gì đặc biệt, nếu có gì không giống người bình thường... thì là đến nay anh ta vẫn còn độc thân, hơn nữa anh ta và mẹ Lương Tuệ không phải là người Hán.

Tôi vội hỏi Triệu Tinh Vũ: "Không phải người Hán thì là người dân tộc gì?"

Triệu Tinh Vũ cau mày suy nghĩ mãi mới nói: "Tôi đã nghe sư phụ nói, nhưng không nhớ rõ lắm, không phải tộc Di thì là tộc Miêu thì phải…"

Ra khỏi đồn công an, tôi gọi điện cho Bạch Kiện đang đi thăm chiến hữu, bảo anh ấy hỏi đồn trưởng Trương giúp tôi, mẹ của Lương Phi là người dân tộc gì? Tôi nhanh chóng nhận được câu trả lời chính xác, mẹ anh ta là người tộc Miêu.

Khi tôi quay lại nhà chú Lê, thấy chú ấy ủ rũ ngồi trong sân, có lẽ không hỏi thăm được gì. Thế là tôi kể hết những chuyện tìm hiểu được cho chú ấy nghe, lúc tôi nói mẹ của anh em Lương Phi là người tộc Miêu, chú ấy lập tức sợ hãi nói: “Bọn họ không phải là hậu duệ của tộc Hắc Miêu đấy chứ!”

“Tộc Hắc Miêu là gì?” Tôi hỏi.

CHƯƠNG

LIVESTREAM HẠ CỔ

Chú Lê giải thích cho tôi: “Hắc Miêu là một nhánh của tộc Miêu, sinh hoạt lâu đời trong vùng núi sâu, không qua lại với người Hán, càng không được phép kết hôn với người Hán. Người dân Hắc Miêu dũng mãnh, nhưng cũng rất thù dai, người ngoài tộc không dám tùy tiện trêu chọc họ. Nếu như anh em Lương Phi đúng là con cháu của tộc Hắc Miêu thì phiền phức lớn rồi!”

Tôi vẫn không hiểu hỏi: “Chuyện này cũng đâu có gì? Sao chú lại phản ứng mạnh thế?”

Nhưng chú Lê lại lắc đầu nói: “Cháu thì biết cái gì? Sở dĩ người Hắc Miêu khiến người khác e ngại, chính là vì bọn họ biết hạ cổ, một khi có người gây sự với họ, kết cục sẽ rất thảm…”

“Hạ cổ? Thứ này có thật ạ? Cháu tưởng đây chỉ là truyền thuyết thôi!” Tôi giật mình nói.

Chú Lê trợn mắt nhìn tôi: “Thực tế có rất nhiều thứ còn đáng sợ hơn truyền thuyết nhiều!”

“Cứ cho là mẹ của Lương Phi đúng là người tộc Miêu đi, cũng không chắc họ đã là hậu duệ của Hắc Miêu! Không phải chú nói người Hắc Miêu không kết hôn với người Hán à?” Tôi nói.

Chú Lê cũng nghi ngờ nói: “Đúng vậy! Chú cũng không hiểu,

đáng lý ra Hắc Miêu không thể lấy người Hán được mà?"

Tôi nhún vai: "Vậy cũng không chắc chắn mà! Nếu có người làm trái thì sao?"

Chú Lê lắc đầu: "Không đâu, Hắc Miêu trừng phạt người trong tộc rất nặng, có thể nói là cửu tử nhất sinh, sẽ không có ai dám làm trái với tộc quy. Chú nhớ sư phụ đã từng kể về một người phải chịu hình phạt của tộc Hắc Miêu do vi phạm tộc quy. Đúng là lên núi đao xuống biển lửa! Cho dù người đó có còn may mắn sống sót, cũng thành tàn phế!"

Khi chú Lê nói đến "Núi đao biển lửa" tôi có nghe qua, chính là bắt người ta đi chân trần trên than lửa và lưỡi dao. Cơ thể con người đều là máu thịt, đi qua như vậy chắc chắn không còn là người nữa. Đừng nói là phụ nữ, dù là đàn ông cũng chưa chắc chịu được.

Lúc này tôi mới nhớ ra, hỏi chú Lê xem chú ấy có hỏi được đầu mối nào có ích không?

Kết quả sắc mặt chú Lê nặng nề: "Chú cũng nghe được ít chuyện, chuyện này bề ngoài không liên quan đến Lương Phi, nhưng khi biết hai người kia là hai cổ đông khác của công ty Đặng Tiểu Xuyên, chú biết chuyện này chắc chắn có liên quan đến Lương Phi!"

Lúc trước, trong "ngành" của chú Lê có một sự kiện gây chấn động cả nước, đó là có người bỏ ra một số tiền khổng lồ mời những vị "Âm dương sư" lợi hại nhất Đông Nam Á về nước bảo vệ tính mạng của hai người.

Hai người kia tên là Trình Độ và Trình Hải, là anh em họ, cũng vừa là người cộng tác, vừa là bạn của Đỗ Tư Viễn và Tần Gia Hiên, cũng chính là hai cổ đông mà oan hồn Lương Tuệ chưa tìm được.

Tôi kinh ngạc nói: “Còn tưởng hai người này chạy lung tung? Hóa ra có cao nhân hỗ trợ phía sau! Vậy theo chú thì Lương Phi có biết chuyện này không?”

Chú Lê gật đầu: “Cậu ta biết, nhưng chắc cũng kiêng dè mấy vị âm dương sư kia, nên muốn thông qua việc khống chế Đặng Tiểu Xuyên tìm hai người đó.”

Tôi biết khả năng chú Lê nói đến rất cao, làm không tốt chính là sẽ như Đỗ Tư Viễn, bị Lương Tuệ tìm được. Nhưng Trình Độ và Trình Hải thì khác, phía sau họ có cao nhân chỉ điểm, muốn hiện thân cũng không có khả năng.

Nghĩ thế tôi cao hứng nói với chú Lê: “Vậy chúng ta chỉ cần bảo vệ tốt Đặng Tiểu Xuyên là được rồi, hai người kia không cần quan tâm!”

Nhưng chú Lê lại nặng nề nói: “Cháu nghĩ quá đơn giản, cháu quên người thuê chúng ta là ai à?”

Tôi vỗ đầu nói: “Đúng! Còn Lữ Diệu Bách nữa! Tí nữa thì quên anh ta… Có điều oan hồn của Lương Tuệ bây giờ đã hồn phi phách tán, hai người Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan vẫn bám lấy Lữ Diệu Bách à?”

Chú Lê lại lắc đầu: “Ai bảo với cháu hai người đó là Lương Tuệ hại chết? Nhìn tình hình bây giờ, có lẽ người hại chết họ là Lương Phi! Cả việc sau khi chết hai người đó cứ quấn lấy Lữ Diệu Bách cũng rất khả nghi, dù sao việc Lương Tuệ và hai người đó chết đều không có liên quan trực tiếp đến Lữ Diệu Bách, vậy thì vì sao mà phải theo cậu ta?”

Tôi cũng chìm vào suy nghĩ, xem ra đã có chuyện gì đó chúng tôi không nghĩ đến, cũng là chuyện quan trọng nhất. Nếu như Lương Phi biết Trình Độ và Trình Hải được cao nhân giấu đi, anh ta lại không có cách nào tìm được họ, vậy sẽ thông qua thủ đoạn gì để

hại họ? Ví dụ như… xem livestream?

Lúc tôi nói suy nghĩ này với chú Lê, chú ấy nghi ngờ hỏi lại: “Xem livestream là thế nào?”

Tôi xoa tay chưa biết nói thế nào: “Cụ thể thì cháu không nói được, nhưng cháu có cảm giác Lương Phi để Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan quấn lấy Lữ Diệu Bách có khi nào vì kênh livestream mà anh ta quản lý không?”

Chú Lê nhướng mày: “Ý cháu là Lương Phi muốn thông qua Lữ Diệu Bách, khống chế kênh livestream, sau đó phát sóng một vài thứ gì đó để Trình Hải và Trình Độ tự ra mặt?”

Tôi gật đầu nói: “Đúng ạ, là ý này! Nhưng cụ thể anh ta làm thế nào để họ chủ động xuất hiện thì cháu không biết.”

Trăm mối vẫn không có cách giải, vì trong hiểu biết của chú ấy, nếu như không nhìn thấy đối phương là người sống thì rất khó để hạ cổ, cho nên muốn thông qua video hạ cổ thì như nói khoác!

Nhưng trong lúc ba người chúng tôi vẫn chưa nghĩ ra cách gì, đột nhiên tôi nhớ lại lúc gặp mặt Lương Phi đã từng nói: Anh ta muốn khiến tất cả những người đã từng tổn thương Lương Tuệ đều phải chết! Vậy “tất cả” có bao gồm cả Vương Tiểu Mỹ, Tô Lan và cả những người hâm mộ kia không?

Tôi nói suy nghĩ này với chú Lê, chú ấy lập tức sợ hãi nói: “Không thể nào?! Nếu thực sự nghĩ thế, vậy cậu ta sẽ giết bao nhiêu người chứ! Chỉ với một mình cậu ta ư? Chuyện này không thực tế!”

Hoàn toàn chính xác, nếu chỉ có một mình anh ta, thì đúng là không thực tế, nhưng nếu như… Có người giúp? Nghĩ đến đây tôi vội chạy đến trước máy tính trong phòng sách, cắm USB vào, cho phát lại đoạn video Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan tự sát được copy ở cục công an.

Chúng tôi xem lại video mới phát hiện, ngay lúc bắt đầu phát sóng livestream, họ đã yêu cầu fan hâm mộ trộn nước ép của mấy loại rau quả lại với nhau, sau đó vẽ một hình thù cổ quái lên cánh tay mình.

Đồng thời còn cùng tất cả fan hâm mộ niệm một đoạn chú ngữ không ai hiểu, nói đây là bùa chú chống muỗi đốt. Bây giờ xem ra, chỉ sợ những người này trong lúc mơ hồ đã bị Lương Phi hạ cổ rồi!

Sắc mặt chú Lê trắng bệch nói: "Hỏng rồi! Nếu như chú đoán không sai, chỉ cần Lương Phi thông qua kênh livestream khởi động bùa chú cổ thuật, những người có hình vẽ này trên tay khó giữ được mạng!"

CHƯƠNG

BỊ PHẢN PHỆ

Nghe cách chú Lê nói, tôi thở dài: "Vậy cũng không cần vội, dù cho bây giờ Lương Phi có phát livestream, anh ta cũng đâu chắc chắn những fan hâm mộ của Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan sẽ xem đâu? Trừ khi hai bóng ma kia tự phát livestream..." Nhưng nói được nửa câu, tôi đột nhiên nghĩ ra, chẳng lẽ Lương Phi muốn dùng tài khoản của hai người kia phát livestream!?

Chú Lê tất nhiên cũng nghĩ đến chuyện này, lập tức trầm giọng nói: "Hỏng rồi! Chú phải gọi điện ngay cho Lữ Diệu Bách!" Nhưng sau khi gọi điện thì không thấy Lữ Diệu Bách nghe máy!

Việc này nói lớn thì lớn, nói nhỏ thì nhỏ, nếu như không may Lương Phi thành công thì không biết bao nhiêu người sẽ mất mạng! Ba chúng tôi lập tức chạy đến công ty Lữ Diệu Bách tìm anh ta, nhưng thư ký của anh ta lại nói: "Hôm nay tổng giám đốc Lữ không đi làm."

Chú Lê định đến nhà anh ta tìm, nhưng tôi ngăn lại: "Chú từ từ đã, nếu như chuyện này đúng như chúng ta nghĩ, Lữ Diệu Bách phải đang ở công ty mới đúng!" Nói xong tôi quay lại hỏi thư ký kia: "Bộ phận kỹ thuật của các anh ở đâu?"

Người thư ký nói: "Ở tầng bảy, nhưng đó là nơi quan trọng của

công ty, không có sự đồng ý của tổng giám đốc Lữ, người ngoài không được vào!”

Tôi nói dối: “Cô yên tâm, chúng tôi chắc chắn tổng giám đốc Lữ sẽ đồng ý, nếu không cô gọi điện cho Lữ Ngọc Hải xem có phải ông ấy đã đồng ý không?”

Ông bố quả nhiên xử lý dễ dàng, thư ký lập tức đưa chúng tôi lên bộ phận kỹ thuật ở tầng bảy. Nhưng chúng tôi vừa đến nơi, đã thấy mấy nhân viên kỹ thuật ngây ngốc đứng ở cửa. Hỏi mới biết lúc nãy Lữ Diệu Bách bảo bọn họ đăng nhập tài khoản trực tuyến của Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan, sao đó đuổi họ ra ngoài, nói anh ta có một chương trình livestream đặc biệt…

Tôi nghĩ thầm có chuyện xấu rồi! Cố đuổi theo mà vẫn chậm một bước, hy vọng vẫn còn kịp! Nhưng đúng lúc này thì cửa phòng kỹ thuật bị khóa bên trong, ngay cả Đinh Nhất cũng không mở được.

Chú Lê nhìn qua, thì thầm: “Cửa này có thứ kỳ lạ, nếu muốn mở phải dùng máu chó đen trừ tà mới được!”

Tôi nghĩ thầm, lúc này đi đâu tìm được máu chó đen chứ! Tôi dùng sức đẩy cửa thăm dò, nhưng cửa không hề nhúc nhích… Trong lúc gấp gáp tôi đột nhiên nhìn lên bóng đèn LED trên đầu, lập tức nghĩ cắt điện là được mà?!

Tôi quay lại hỏi nhân viên công ty đứng cạnh: “Công tắc điện của tòa nhà nằm ở đâu?”

Một nhân viên đeo kính vẻ thư sinh nói: “Công tắc ở trên tầng thượng…”

Tôi vội hỏi anh ta: “Nếu bây giờ cắt điện, có phải sẽ chặn đứt được tín hiệu livestream không?”

Người đàn ông đẩy kính nói: “Đương nhiên rồi, tín hiệu trong

tòa nhà không tốt, nếu muốn phát livestream thì rất khó!”

Tôi vội bảo Đinh Nhất: “Nhanh lên tầng thượng cắt điện!”

Đinh Nhất gật đầu, sau đó nhanh chóng chạy lên cầu thang. Lúc này có một nhân viên lên tiếng: “Mau xem, bắt đầu phát livestream trên mạng rồi!”

Tôi giật điện thoại trong tay anh ta xem, thấy mặt Lữ Diệu Bách xám xanh, biểu lộ cứng ngắc trước ống kính nói: “Xin chào các fan hâm mộ của Tiểu Mỹ và Lan Lan!”

Vốn Lữ Diệu Bách đồng thời đăng nhập cả hai tài khoản của Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan, lúc này tôi nhìn số lượng người theo dõi đã lên đến hơn một vạn, mà còn không ngừng tăng lên.

Chỉ thấy Lữ Diệu Bách trước ống kính cười quỷ dị một tiếng, nói: “Các vị còn nhớ lần cuối cùng Tiểu Mỹ và Lan Lan livestream không? Các cô ấy đã dạy mọi người một chú ngữ có thể phòng muỗi đốt, hôm nay tôi ở đây giúp mọi người nhớ lại nội dung của bùa chú kia…”

Xong rồi! Nếu không ngắt điện kịp, chỉ sợ tên ngốc Lữ Diệu Bách này sẽ khởi động bùa chú, đến lúc đó dù là Đại La Chân Tiên cũng không cách nào xoay chuyển!

Trong lúc tôi đang gấp như lửa cháy, thì xung quanh bỗng nhiên tối om, xem ra Đinh Nhất đã thành công, tòa nhà này đã cắt điện.

Đột nhiên tối om, mọi người xung quanh hoảng hốt, vội lấy điện thoại ra chiếu sáng, lúc này phát hiện cửa phòng kỹ thuật lúc nãy còn đóng giờ đã mở toang!

Lúc tôi và chú Lê xông vào thấy Lữ Diệu Bách mềm oặt ngất trên đất, bên cạnh là hai chiếc điện thoại đã bị ngắt tín hiệu.

Chú Lê thở dài nói: “Xem ra người đã chạy rồi!”

Tôi vội gọi điện cho Đinh Nhất bảo anh ta mở điện lại, đồng

thời nói với anh ta là Lương Phi đã chạy rồi. Đinh Nhất nghe xong chỉ nói lại một câu: “Tôi đuổi theo gã ta.” Sau đó cúp điện thoại.

Điện sáng lại, cấp dưới của Lữ Diệu Bách ấn vào huyệt trung nhân, ép ngực anh ta mấy lần mới từ từ tỉnh lại…

Thấy anh ta tỉnh lại, tôi hỏi anh ta có nhớ chuyện gì đã xảy ra không? Kết quả vẻ mặt Lữ Diệu Bách mù tịt nói: “Tôi chỉ nhớ, đêm qua có đi ra ngoài uống rượu với bạn, nhưng sau đó đến công ty thế nào thì không nhớ gì cả.”

Chú Lê vạch mí mắt anh ta xem: “Đúng là bị ám, có điều bây giờ không còn đáng ngại.” Sau đó chú ấy dặn dò Lữ Diệu Bách vài câu, bảo anh ta buổi tối đừng ra khỏi nhà, tránh có thứ gì đó không sạch sẽ bám theo.

Không lâu sau Đinh Nhất cũng quay lại, anh ta nói mặc dù không bắt được Lương Phi nhưng trên cầu thang có thấy vết máu, có lẽ Lương Phi cũng bị thương rất nặng.

Chú Lê cũng gật đầu nói: “Nghe nói người hạ cổ một khi thất bại chắc chắn sẽ bị phản phệ. Lương Phi muốn một lần giải quyết nhiều người như vậy, hẳn là hạ cổ rất nặng, có lẽ bây giờ đến tự bảo vệ cũng khó, chắc sẽ không gây phiền phức cho người khác được nữa!”

Tôi hơi lo nói: “Chỉ hy vọng là thế…”

Chuyện đến đây coi như kết thúc, chú Lê tự đến gặp cha của Lữ Diệu Bách nói với ông ta Lữ Diệu Bách không thích hợp với nghề này. Nếu như sau này muốn đi lại bình an, thì nên để anh ta làm một ngành nào nhiều dương khí ấy!

Nhưng có một việc chúng tôi không ngờ đến, vài ngày sau cảnh sát đến bắt Đặng Tiểu Xuyên. Tội danh là cố ý hãm hại người khác dẫn đến tử vong, người bị hại chính là Đỗ Tư Viễn.

Tôi lúc đầu còn tưởng họ bắt nhầm, nhưng sau khi đến cục công an tìm hiểu mới biết, tất cả chứng cứ đều chứng minh Đặng Tiểu Xuyên đã bắt cóc Đỗ Tư Viễn.

CHƯƠNG

GẶP GỠ ĐỒNG HƯƠNG

Đến đây tôi mới hiểu rõ, nhất định có người nhìn thấy Đặng Tiểu Xuyên khi đó đang bị Lương Tuệ ám bắt cóc Đỗ Tư Viễn!

Mặc dù chúng tôi đều có thể chứng minh người thực sự bắt cóc Đỗ Tư Viễn không phải là Đặng Tiểu Xuyên, thế nhưng lời làm chứng của chúng tôi không được coi là chứng cứ, nên không giúp được anh ta…

Sau đó chúng tôi cũng có đến gặp Đặng Tiểu Xuyên, không ngờ tinh thần của anh ta lại tốt hơn, giống như không quan tâm việc mình phải ngồi tù.

Đặng Tiểu Xuyên cảm thấy mặc dù mình không cố ý làm hại Đỗ Tư Viễn, nhưng trong chuyện của Lương Tuệ, anh ta cũng không hoàn toàn vô tội, thế nên chỉ có ngồi tù lòng anh ta mới bình tĩnh lại.

Chú Lê còn nói anh ta làm vậy cũng rất thông minh, như vậy có thể bảo vệ được mạng sống của mình, cũng coi như chuộc tội chuyện của Lương Tuệ. Dù Lương Phi vẫn còn muốn báo thù cũng không thể ra tay.

Lữ Ngọc Hải theo lời chú Lê, bảo con trai bán công ty đi, đồng thời xóa tài khoản livestream của Vương Tiểu Mỹ và Tô Lan. Thật

ra, lần này coi như Lữ Diệu Bách gặp tai bay vạ gió, xem ra sau này anh ta muốn đầu tư còn phải học hỏi nhiều hơn nữa!

Nhưng đối với Lương Phi, tôi vẫn cảm thấy bất an, không biết bây giờ anh ta thế nào? Sau này tôi và Đinh Nhất có đến xưởng gia công màu của anh ta xem, nhưng không có ai.

Triệu Tinh Vũ cũng không biết tung tích của Lương Phi, chỉ nghe hàng xóm xung quanh nói, có một đêm Lương Phi đột nhiên về nhà thu dọn quần áo, nói là phải về nhà, sau đó thì không có tin gì của anh ta nữa.

Lần này mặc dù quá trình không dễ dàng, nhưng khi nhìn số tiền Lữ Ngọc Hải gửi vào tài khoản, lòng tôi lập tức cảm thấy bao nhiêu vất vả đều được bù đắp. Vì thế tôi còn gọi cả Bạch Kiện, muốn cảm ơn mấy cảnh sát đã giúp đỡ, mời họ một bữa cơm, đương nhiên cũng bao gồm cả Trương Lỗi.

Tôi và Trương Lỗi đều biết nhau, nhưng chưa có cơ hội gặp mặt, lần này nghe nói anh ấy đã khỏi bệnh được xuất viện nên tôi muốn mời họ cùng ăn cơm. Lần đầu tiên gặp Trương Lỗi, ấn tượng đầu tiên về anh ấy là người rất bình tĩnh, điểm này khác hẳn Bạch Kiện, có lẽ ở nơi làm việc lúc đầu bọn họ là đồng nghiệp bù trừ hỗ trợ lẫn nhau.

Bạch Kiện giới thiệu chúng tôi với nhau, tôi vươn tay trước: "Đồn trưởng Trương, ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Hôm nay mới được gặp mặt!"

Trương lỗi bắt tay tôi: "Đừng gọi thế, cậu là bạn của Bạch Kiện cứ gọi tôi là anh Trương được rồi!"

Tôi lập tức gọi: "Anh Trương!"

Trong bữa cơm chúng tôi nói chuyện vui vẻ, mặc dù mọi người đều biết tôi làm gì, nhưng cũng không ai vì điều đó mà mất tự nhiên. Trương Lỗi cũng nói, thật ra họ làm cảnh sát nhiều năm

như vậy, cũng không phải chưa bao giờ gặp những chuyện không thể giải thích, nhưng hầu hết đều hiểu phải giả bộ hồ đồ, không muốn truy đến cùng.

Có nhiều chuyện, trong lòng họ biết rõ là chuyện gì, nhưng trên báo cáo phải viết thế nào, không thể viết vụ án đó là do sự kiện dị linh được đúng không?

Chúng tôi cao hứng nói chuyện, Trương Lỗi đã kể một chuyện quái dị anh ấy từng gặp…

Muốn kể chuyện này, đúng là có chút liên quan đến tôi, còn nhớ lúc chúng tôi phát hiện Đỗ Tư Viễn ở khu biệt thự cũ nát kia chứ? Nghe Trương Lỗi nói, khu vực đó thật ra từ khi bắt đầu thi công đã thực hiện đầy đủ thủ tục, nhưng sau đó phải dừng lại vì xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, không thể không dừng.

Lúc đó có một công nhân trong lúc điều khiển xe trộn bê tông, không cẩn thận bị kéo vào trong thùng trộn, chết rất thảm ngay lập tức, nhưng vì lúc đó không ai phát hiện ra nên xe bê tông này vẫn được sử dụng bình thường.

Sau này, thùng trộn thường xuyên bị trục trặc, đưa đi kiểm tra sửa chữa, phát hiện một thi thể đã bị biến dạng nghiêm trọng bên trong, lúc đó mới biết có công nhân bị chết.

Mặc dù lúc đó họ cũng đã bồi thường cho gia đình người chết, nhưng xe bê tông kia cụ thể dùng cho căn biệt thự nào thì không ai biết được. Mới đầu, chủ đầu tư cũng không coi trọng chuyện này, dù sao đến lúc xây hoàn thiện rồi bán đi, người ngoài cũng không biết có chuyện như thế xảy ra, vì vậy cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Không ai biết, một thời gian ngắn sau, công trường đang thi công đột nhiên xảy ra vấn đề, mấy đội thi công đều lần lượt không chịu làm việc nữa, cho dù không lấy được tiền lương cũng không

làm tiếp, không muốn tiếp tục làm ở công trường này!

Lúc đó không phải là đầu năm, cũng không phải cuối năm, những đội thi công tốt đều đang bận làm công trình khác, cho nên đơn vị thi công tạm thời không tìm được công nhân!

Mới đầu bọn họ chỉ nghĩ những công nhân này muốn tăng lương, nên đã hẹn đội trưởng của các đội ra đàm phán. Dù sao bây giờ bọn họ bỏ đi, công trình không tiếp tục thực hiện, tổn thất của họ cũng không nhỏ! Một năm này coi như làm không công à?

Nhưng mấy đội trưởng kia chắc chắn chuyện này không phải vì tiền, mà là vì mạng, nếu làm tiếp thì sợ sẽ không giữ được cái mạng này, có nhiều tiền hơn cũng đâu có ý nghĩa gì?

Lúc này mấy người phụ trách thi công mới biết, những công nhân này sở dĩ không chịu làm việc ở công trường nữa vì ở đây trời vừa tối sẽ bắt đầu có ma…

Hóa ra, từ sau khi người công nhân bị rơi vào xe bê tông chết đi, công trường vẫn không yên ổn. Lúc đầu, có công nhân đi vệ sinh ban đêm, luôn nhìn thấy một người cả người đều là xi măng đi loanh quanh trong công trường.

Vì diện tích ở đây không nhỏ nên cùng lúc có mấy đội công nhân cùng làm việc, mọi người đều cho rằng đó là người đội khác, cũng không để ý. Nhưng đến một ngày, có một công nhân tên là Lưu Đại cũng đi vệ sinh vào đêm bị dọa ngất tại chỗ.

Lúc sáng mới có người phát hiện ra anh ta, người chỉ còn chút sức. May mà đưa đến bệnh viện kịp mới cứu được, nhưng cũng bị dọa sợ, không dám quay lại công trường làm.

Có một nhân viên tạp vụ cùng đội anh ta đến thăm, đã hỏi anh ta thấy gì mà sợ hãi như vậy? Lúc đó, Lưu Đại run rẩy nói với họ, ban đêm lúc đi tiểu anh ta gặp đồng hương.

Nhân viên tạp vụ bên cạnh buồn cười nói: “Anh đúng là! Gặp đồng hương mà cũng bị dọa ngất”

Nhưng Lưu Đại lắc đầu tiếp tục nói: “Các cậu biết cái gì? Đồng hương kia của tôi chính là người lúc trước rơi vào bồn trộn bê tông! Lúc đó cả người anh ấy đều là xi măng, còn cười với tôi…”

CHƯƠNG

HAI MẠNG NGƯỜI

Mấy nhân viên tạp vụ sau khi nghe Lưu Đại kể thì im lặng, vì họ nhớ đến buổi tối mình cũng có gặp người như thế…

Từ đó về sau, trên công trường bắt đầu lan truyền chuyện ma ám, nhiều người trước kia không biết mình gặp ma giờ biết cũng đều bị dọa sợ, ngay cả ban ngày làm việc cũng luôn xảy ra lỗi, có mấy lần thiếu chút nữa thì thành sự cố an toàn nghiêm trọng.

Mới đầu mọi người đều nghĩ đã làm hơn nửa năm rồi, cố gắng kiên trì làm việc, chờ đến cuối năm lấy lương xong rồi đi. Nhưng đôi khi, sự sợ hãi đã gieo mầm sẽ nhanh chóng phát triển, muốn ép lại cũng rất khó, lòng càng sợ thì sẽ càng hay gặp phải.

Mấy công nhân cả ngày lo lắng đề phòng làm việc, khó tránh được sơ suất, dù không liên quan đến chuyện ma quỷ thì cũng sẽ liên tưởng đến nó! Liên tiếp xảy ra nhiều sự cố nhỏ, không ít công nhân nhao nhao nói không muốn làm tiếp.

Về sau, vì công nhân không muốn làm ngày càng nhiều nên mới đến tai mấy người phụ trách thi công. Lúc đó mấy người phụ trách không tin ma quỷ, ban đêm đem theo mấy người đến công trường, bọn họ muốn xem trên thế giới này có thực sự có ma không?

Mới đầu cũng không có chuyện gì xảy ra, mấy người này còn

vui chơi đánh bài. Chờ đến hơn nửa đêm, vì họ uống bia nên đều muốn đi vệ sinh.

Không ngờ vừa ra khỏi phòng thì thấy có bóng người đi về phía họ, mấy người này đều uống rượu, nên mượn hơi rượu hỏi người đến là ở đội nào? Người kia xa xa trả lời mình tên Lưu Cương, ở đội thượng. Mấy người nghe xong cũng không có cảm giác gì, mà bọn họ còn thấy Lưu Cương này rất quen.

Nhưng đúng lúc này, một bảo vệ đột nhiên nói: "Rơi… Có phải công nhân rơi vào máy trộn bê tông cũng tên là Lưu Cương ở đội thượng không?"

Lời vừa nói ra, mấy người kia lập tức tỉnh rượu, nhìn thấy người đi đến sắc mặt trắng bệnh, cả người đều là bê tông! Mấy người này hiểu ngay, dọa đến quên cả buồn tiểu, quay người chạy vào phòng.

Không ngờ trong lúc chạy về, một giám sát không nhìn rõ đường dưới chân, cũng không biết hay do thứ gì đẩy, cả người nhào đến phía trước, đúng chỗ có mấy cây thép cắm nghiêng, bị đâm thủng…

Mấy người phụ trách không tin ma quỷ kia bị dọa đến ba hồn ném đi bảy phách, không dám quay đầu mà chạy thẳng ra khỏi công trường. Khi bọn họ chạy ra ngoài mới gọi 110 báo cảnh sát, lúc đó Trương Lỗi và một cảnh sát khác đến hiện trường, lúc bọn họ đến lập tức gọi 120, nhưng khi đưa người đến bệnh viện thì đã không cứu kịp nữa.

Mặc dù lúc đó mấy người chứng kiến đều nói bọn họ gặp ma, sau đó chạy trốn mới xảy ra chuyện, nhưng Trương Lỗi không thể viết vào báo cáo như vậy, nên đành phải viết là say rượu nên xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, lập tức kinh động đến mấy vị lãnh

đạo của công ty bất động sản, những lãnh đạo này rất tin tưởng vào phong thủy huyền học, cứ khăng khăng nói trên công trường mất hai mạng người nên phải mời một vị phong thủy đại sư lợi hại từ Hồng Kông đến.

Kết quả vị đại sư kia đến xem thì nói mảnh đất này không thể tiếp tục thi công, nếu không sẽ càng mất nhiều mạng người nữa, về sau cũng không thể để người vào ở! Nếu không được thì chuyển thành nghĩa trang đi!

Nhưng thời điểm phê duyệt nơi này là để xây thành khu dân cư, bây giờ chuyển thành nghĩa trang cũng không được! Cuối cùng nhà đầu tư tính toán tổn thất, quyết định đình công! Dù sao tiền lương của những công nhân này sẽ không được quyết toán, muốn nhận tiền thì phải làm xong đã!

Cứ thế công trường tạm dừng ở đó, không tiếp tục thi công nữa, cũng không phá hủy làm cái khác. Nghe nói chính phủ sau đó cũng có đàm phán với nhà đầu tư kia định mua mảnh đất đó xây công viên, nhưng vì không thỏa thuận được giá nên vẫn không đàm phán được…

Nhà đầu tư chắc chắn muốn kiếm tiền bù lại những tổn thất lúc trước, nhưng giá tiền này vượt quá dự toán của chính phủ, nên không thành.

Nghe Trương Lỗi kể xong, tôi nhớ kỹ lại đêm hôm đó ở khu biệt thự đổ nát kia, cũng không có cảm giác được âm khí nặng lắm, hơn nữa con ma chúng tôi gặp cũng không có ý hại người. Thật sự không hiểu được vị đại sư phong thủy Hồng Kông năm đó có phải không thần thông bằng chú Lê không?

Ăn cơm xong, tôi về nhà chú Lê, muốn kể lại chuyện lúc nãy cho chú ấy nghe. Không ngờ tôi còn chưa mở miệng, chú ấy đã ném cho tôi một tập tài liệu: “Xem đi, vụ tiếp đấy!”

Tôi mở ra xem, trùng hợp vậy sao?! Đây không phải chính là vụ khu biệt thự tôi đang định kể với chú ấy sao! Thế là tôi không nhịn được bật cười, chú Lê thấy tôi vừa đọc tư liệu vừa cười ngây ngô liền hỏi: "Cao hứng như vậy sao? Giống như tiền này đã nằm trong túi cháu không bằng!"

Tôi vội nói: "Không phải, hôm nay cháu có hẹn với bọn Bạch Kiện ăn cơm cũng nói đến chuyện này!"

Sau đó tôi kể lại chuyện đó cho chú Lê, chú nghe xong cũng líu lưỡi nói: "Đúng là vô xảo bất thành thư! Không ngờ duyên phận của chúng ta với khu biệt thự kia cũng sâu như vậy!"

Tôi gật đầu không nói gì, cúi đầu cẩn thận xem tài liệu trong tay… Chỗ khu biệt thự dở dang này tên là "Khu biệt thự cao cấp Cẩm Tú Phương Hoa", lúc đó nhà đầu tư chọn địa điểm, đã chọn nơi này vì hoàn cảnh tốt, xa khu ồn ào náo nhiệt.

Không ngờ xa chỗ ồn ào náo nhiệt, lại thành hoàn toàn tĩnh mịch. Trên tư liệu ghi rõ trên công trường này có hai người chết, người đầu tiên đương nhiên là Kỷ Tỏa Trụ - công nhân rơi vào bồn trộn bê tông.

Mặc dù lúc đó video theo dõi công trường chứng minh là do Kỷ Tỏa Trụ thao tác sai, mới dẫn đến chuyện anh ta bị rơi vào máy trộn bê tông, nhưng sau đó công ty vẫn coi như tử vong do tai nạn lao động thực hiện bồi thường.

Hậu sự của Kỷ Tỏa Trụ cũng rất thuận lợi, không để lại vấn đề gì. Mặc dù nói mạng người là vô giá, nhưng tính toán tới thu nhập lúc ấy, công ty bồi thường cho người nhà Kỷ Tỏa Trụ hơn sáu mươi vạn, đối với họ đó là một số tiền rất lớn rồi.

Theo lý thuyết bất luận là việc bồi thường kinh tế, hay lo hậu sự đều không thể khiến Kỷ Tỏa Trụ biến thành oan hồn được. Cho dù anh ta không chấp nhận được việc mình đã chết, nhưng một

chút chấp niệm đó cũng không thể khiến anh ta ở lại nhân gian hại người sống.

CHƯƠNG

HỒN PHÁCH BỊ GIAM CẦM

Nhưng sau khi chú Lê xem xong tất cả tài liệu lại nói: "Có lẽ Kỷ Tỏa Trụ không phải vì có chấp niệm nên ở lại, mà vì có thứ đã giữ hồn phách cậu ta ở đó..."

"Là thế nào ạ? Hồn phách bị giữ lại trong khu biệt thự? Phạm vi này hình như hơi rộng?" Tôi nghi ngờ hỏi.

Chú Lê cũng cảm thấy khả năng này không lớn, nên chú ấy lại đọc lại tài liệu lần nữa, cuối cùng rút ra kết luận: "Vấn đề có thể xuất hiện ở xe bê tông cuối cùng kia!"

Nghe chú Lê nói, tôi vội cầm lại tư liệu xem, thì ra phát hiện lúc Kỷ Tỏa Trụ chết, cũng không bị người ta phát hiện ngay, cho nên chiếc xe trộn bê tông kia vẫn được sử dụng bình thường, nhưng sau đó không ai nhớ chính xác xe bê tông đó đổ ở đâu, việc này khiến hồn phách Kỷ Tỏa Trụ bị giữ lại trong một căn nhà nào đó...

Lúc này tôi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: "Lần này ai thuê chúng ta ạ?"

Chú Lê cười giảo hoạt: "Mảnh đất này lại bị bán! Nhà đầu tư trước đó không đàm phán được với chính phủ, cuối cùng lấy giá cao hơn giá chính phủ đưa ra mười phần trăm, bán cho một ông chủ người Sơn Tây."

Tôi gật đầu: “A, sau đó ông chủ người Sơn Tây này đến tìm chú?”

“Ừ, chú đoán ông chủ này lúc đầu nghĩ đã mua được chỗ tốt, không ngờ cầm lên rồi mới biết đây là củ khoai bỏng tay. Nghe nói lúc trước ông ta đã từng đi mời đại sư phong thủy người Hồng Kông năm xưa đến xem, nhưng người ta vừa nghe nói là mảnh đất này thì đến cũng không chịu đến!” Chú Lê nói.

Tôi cũng thấy kỳ lạ, ba chúng tôi đã đến khu biệt thự kia, cảm giác không đáng sợ như trong tài liệu nói! Cho dù là người bình thường gặp ma thì biến sắc, nhưng vị phong thủy đại sư Hồng Kông kia hẳn cũng không phải kẻ ăn không ngồi rồi?!

Nếu ông ta thực sự là kẻ dối trá, bây giờ cứ đến một chuyến, lừa gạt chút tiền rồi về cũng đâu có vấn đề gì! Nhưng ông ta lại từ chối. Điều này chỉ rõ khu biệt thự kia thực sự có vấn đề mà ông ta không xử lý được, hơn nữa còn là vấn đề nghiêm trọng.

Xem ra lần này chú Lê cũng rất có thể bị mắc lừa, nhận một vụ phiền phức như thế, nhưng tôi lại nghĩ, bình thường chú Lê mưu trí lắm mà, chắc sẽ không nhận một vụ án bỏng tay đâu nhỉ?

Thế là tôi giả bộ không hiểu hỏi: “Chú Lê, chú chắc chắn chúng ta làm được chuyện này à? Vụ này ngay cả đại sư phong thủy người Hồng Kông cũng không dám nhận đấy?”

Chú Lê đắc ý cười: “Không sao, chúng ta chỉ đến xem trước, tìm hiểu ngọn nguồn khu đất này, về phần có giải quyết được hay không thì nói sau, cũng không phải là đi vào ‘đầm rồng hang hổ’.”

Thế là sáng hôm sau, ba chúng tôi lái xe đến khu biệt thự kia… Chúng tôi dừng ở cửa khu đợi một lúc, chú Lê nói phải chờ đến giữa trưa mới vào, lúc đó dù có tà ma gì cũng không cần lo lắng.

Đêm hôm đó chúng tôi vì một mạch đuổi theo Đặng Tiểu Xuyên nên không quá chú ý đến hoàn cảnh xung quanh, bây giờ nhìn kỹ,

nơi này đúng là khá hoang vu. Không biết vì sao trước đây nhà đầu tư lại chọn chỗ này? Đúng như người ta nói, kẻ có tiền thì thích nơi yên tĩnh à?

Đến giữa trưa, ba chúng tôi đi từ cửa chính vào, mặc dù nơi này đã nhiều năm đổ nát, nhưng nếu hoàn thành có thế dựa núi cạnh sông thì trông cũng rất tốt.

Vì bây giờ là thời điểm dương khí mạnh nhất trong ngày nên chú Lê cũng không vội lấy la bàn ra kiểm tra, chỉ đưa tôi và Đinh Nhất đi dạo quanh khu, xem địa hình nơi này thế nào.

Trong lúc chúng tôi đi quanh thì phát hiện biệt thự ba tầng Đặng Tiểu Xuyên và Đỗ Tư Viễn đã ở tối hôm đó, nên vào trong nhìn qua. Từ những dấu vết trên tường có thể thấy, lúc đó Đỗ Tư Viễn đã chịu kha khá tra tấn ở đây…

Ngoài những vết máu trên tường, tôi cũng không thấy ở đây có điểm gì khác thường, nhưng chú Lê lại cau mày nhìn xung quanh như tìm kiếm thứ gì đó.

Tôi tò mò hỏi: “Sao ạ? Ở đây có gì không đúng ạ?”

Chú Lê lắc đầu: “Trước mắt thì không có, nhưng chú không tin Lương Phi ngẫu nhiên lại chọn chỗ này, cậu ta có thể nhốt Đỗ Tư Viễn ở đây thì chắc chắn phải có nguyên nhân!”

Nghe chú Lê nói vậy, tôi cũng cảm thấy với tâm tư của Lương Phi thì chắc chắn sẽ không qua loa chỉ chọn nơi này vì nó vắng vẻ, phải có nguyên nhân gì khác.

Trong lúc tôi và chú Lê đều đang suy nghĩ vấn đề này, lại nghe thấy Đinh Nhất gọi chúng tôi lên tầng trên, nói là phía trên có thứ kỳ lạ! Lúc chúng tôi lên trên, phát hiện trên tầng hai có rất nhiều dấu vết đốt nến, dưới những dấu sáp còn có hình thù cổ quái dùng phấn vôi vẽ ra…

“Đây là thứ gì? Chẳng lẽ do Lương Phi vẽ?” Tôi hỏi

Chú Lê đi quanh hình vẽ này nhìn hồi lâu mới ung dung nói: “Chắc chắn là Lương Phi vẽ, đây là một loại trận pháp tụ âm, nhưng tại sao cậu ta lại muốn bày một trận pháp như thế này ở đây?”

Tôi thấy chú Lê cũng nghi ngờ, tôi thì càng nhìn không rõ. Lúc này tôi phát hiện trên mặt đất có một túi rác, nên ngồi xuống kiểm tra, tìm thấy một phiếu mua hàng siêu thị bên trong, ngày trên phiếu là ngày sau khi anh ta bị thương rồi biến mất!

Tôi lập tức đưa phiếu cho chú Lê xem, chú ấy nhìn, nghĩ một lúc rồi nói: “Chẳng lẽ cậu ta vẽ trận pháp tụ âm này để chữa vết thương cho mình? Chỗ này không thể là nơi vô nghĩa, chúng ta phải cẩn thận mới được!”

Cuối cùng ba chúng tôi quyết định khi nào trời tối sẽ lại đến lần nữa, có lẽ lúc đó có thể biết có điều gì không tầm thường ở đây…

Sau khi ăn cơm tối xong, ba chúng tôi quay lại khu biệt thự, lần này cảm giác rất khác lúc ban ngày, tuy không nói đến mức gió lạnh từng trận, nhưng tôi luôn cảm thấy lạnh sống lưng. Đương nhiên, đây cũng có thể là do tâm lý, vì tôi thấy chú Lê và Đinh Nhất rất bình thường, không có chút sợ hãi nào.

Lúc này chú Lê đã lấy la bàn ra từ lâu, muốn xem âm khí lúc này khác gì với ban ngày, nhưng kim la bàn không hề có phản ứng gì.

Nói cũng lạ, dù bây giờ trời đã tối đen, nhưng chúng tôi đi khắp quanh khu biệt thự vẫn không gặp được công nhân lần trước.

CHƯƠNG

GẶP LẠI LƯƠNG PHI

Chú Lê nhìn đồng hồ: "Có lẽ vẫn chưa đến lúc, lần trước các cháu gặp người kia khoảng mấy giờ?"

Tôi nghĩ nghĩ rồi quay lại hỏi Đinh Nhất: "Lúc đó có phải gần mười hai giờ không?"

Nhưng Đinh Nhất lại chắc chắn nói: "Hơn mười hai giờ rồi..."

Tôi không có trí nhớ tốt như Đinh Nhất, nếu anh ta nói vậy thì chắc chắn là hơn mười hai giờ!

Chú Lê thở dài: "Vậy được rồi, bây giờ còn chưa đến giờ, không thấy Kỷ Tỏa Trụ cũng là bình thường."

Tôi nghe thấy còn phải chờ đến mười hai giờ? Vậy phải đợi bao lâu nữa chứ? Bây giờ còn chưa đến chín giờ đấy! Chỗ này đêm hôm khuya khoắt, xung quanh toàn muỗi, nếu thật sự phải ở đây thêm mấy tiếng nữa, có khi chúng tôi đã bị hút khô máu rồi?

Chú Lê cũng cảm thấy cứ chờ đến lúc đó cũng không phải là cách hay nên định về xe ngồi nghỉ một lát, dù sao cũng tốt hơn ở đây hiến máu cho muỗi? Nhưng đúng lúc chúng tôi chuẩn bị đi ra cửa khu biệt thự lại nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau...

Tôi lập tức quay đầu, ngây người tại chỗ, là Lương Phi đã mấy ngày không gặp! Nhìn sắc mặt anh ta tiều tụy, có lẽ mấy ngày nay

sống cũng không dễ dàng gì, nhưng điều khiến chúng tôi giật mình nhất, chính là Lương Phi như không nhìn thấy chúng tôi, chậm rãi đi qua.

Ba chúng tôi nhìn nhau, không ai hiểu chuyện gì? Tôi thử gọi, Lương Phi đứng ngay lại, nhưng anh ta chỉ nhìn xung quanh một chút rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

"Chuyện gì vậy? Vừa rồi rõ ràng là anh ta có nghe thấy cháu gọi, nhưng lại giống như không nhìn thấy chúng ta?" Tôi sợ hãi nói.

Chú Lê trầm giọng: "Có lẽ, cậu ta thực sự không nhìn thấy chúng ta… Đi, đi theo cậu ta xem có chuyện gì!"

Ba người chúng tôi đi sát sau lưng Lương Phi, muốn xem anh ta đang chơi trò gì, nhưng đi mãi chúng tôi lại phát hiện, tên này chỉ đi vòng quanh khu này?

Mặc dù Lương Phi đã mấy lần đi qua cửa khu, nhưng vẫn coi như không thấy, cứ đi thẳng về phía trước. Đến cuối cùng, chúng tôi cũng lười đi theo anh ta, vì chúng tôi có đứng yên, cũng chỉ một lúc sau anh ta sẽ đi qua.

Nhìn Lương Phi từng vòng từng vòng đi lại, tôi nghi hoặc hỏi: "Tên này có phải bị điên rồi không? Coi như không báo thù được cũng không đến nỗi phát điên chứ?"

Nhưng chú Lê lại lắc đầu nói: "Cậu ta không điên… Cháu nhìn ánh mắt kiên định của cậu ta đi, không có chút mơ hồ nào, cậu ta đang liên tục muốn phá khốn cảnh, nhưng mấy lần đều thất bại."

"Có cần chúng ta thử cản anh ta xem sao không?" Tôi thử nói.

Chú Lê nghĩ nghĩ: "Không cần cháu đi, Đinh Nhất, cháu ném một viên đá vào người cậu ta xem sao?"

Đinh Nhất nhặt một hòn đá dưới chân, ném về phía bắp chân

Lương Phi, nhưng lúc chúng tôi cho rằng hòn đá sẽ đập vào bắp chân anh ta, thì trong nháy mắt hòn đá lại xuyên qua bắp chân Lương Phi…

Lúc đó chúng tôi đều trợn tròn mắt, chẳng lẽ Lương Phi đã chết rồi? Ba chúng tôi nãy giờ cứ đi theo một du hồn mò mẫm quanh khu này? Nhưng chú Lê lại cảm thấy không giống, vì la bàn của chú ấy ở cạnh Lương Phi không hề có phản ứng gì.

"Hay nó hỏng rồi?" Tôi không tin la bàn kia lắm.

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: "Lương Phi không chết, có lẽ là hồn phách rời xác… Nếu như trong thời gian ngắn không thể trở về, có lẽ cũng không cách cái chết bao xa đâu!"

Tôi giật mình nói: "Hồn rời xác? Vậy thân thể của anh ta ở đâu?"

Chú Lê nhìn tôi nói: "Cậu ta có thể đi quanh chỗ này, cơ thể cũng sẽ ở gần đây… chỉ là thân thể không hồn sợ cháu không tìm được."

"Không phải thi thể thì đương nhiên cháu không cảm nhận được rồi! Không thì chờ anh ta chết rồi lại tìm?" Tôi nửa đùa nửa thật nói.

Kết quả bị chú Lê trừng mắt nói: "Không tìm được Lương Phi còn sống, làm sao chúng ta biết khu này có vấn đề gì? Cậu ta có thể bày trận pháp tụ âm ở đây, chắc chắn là biết tình huống nơi này."

Tôi thấy cũng đúng! Xem ra vẫn phải tìm anh ta trước mới được. Nhưng chúng tôi đã đi bên ngoài khu biệt thự rất nhiều lần rồi, chắc chắn thân thể của Lương Phi không ở ngoài. Bây giờ chỉ còn khả năng duy nhất là nó ở trong những căn biệt thự chưa hoàn thiện kia…

Tôi tính giản lược, ở đây có hơn sáu mươi biệt thự ba tầng, phải tìm đến lúc nào chứ? Nên tôi đề nghị chia nhau ra tìm.

Đinh Nhất cười nói: “Được, chỉ cần cậu không sợ gặp ma là được…”

Tôi bị Đinh Nhất nói cho nghẹn lời, đành nhìn chú Lê. Nhưng chú ấy cũng lắc đầu: “Không rõ tình hình ở đây, ba chúng ta không thể tách ra được…”

Tôi nghĩ cũng đúng, khu này dù bên ngoài không có gì đặc biệt, nhưng có thể vây hãm Lương Phi thì chắc chắn là không đơn giản, chẳng may lúc chúng tôi tách ra tìm người lại bị nhốt lại thì phải làm sao đây? Nên cẩn thận vẫn hơn.

Ba người chúng tôi xuất phát từ cửa chính của khu, bắt đầu tìm từng tòa một… Nhưng tìm hơn một giờ, cũng không thấy thân thể Lương Phi đâu, vô tình nhìn từ cửa sổ biệt thự xuống, tôi vẫn thấy Lương Phi đang liên tục đi lòng vòng quanh khu biệt thự dưới bóng trăng.

Đương nhiên, chúng tôi đang tìm thân thể của Lương Phi đồng thời cũng làm một chuyện khác, đó là tìm nơi xe bê tông kia đổ vào, chú Lê tin rằng chỉ cần la bàn của mình có phản ứng, đó chắc chắn là nơi vây hãm hồn Kỷ Tỏa Trụ.

Nhưng chúng tôi vẫn không ngờ rằng, tìm khắp nơi trong khu biệt thự vẫn không thấy thứ muốn tìm. Ngay lúc chúng tôi đang đau đầu suy nghĩ, thì nghe thấy một âm thanh vang lên: “Sao cậu lại đến đây, đã nói đây là công trường, không thể tùy tiện đi vào!”

Ba chúng tôi giật mình, không ngờ chúng tôi không tìm được chỗ bê tông khóa hồn Kỷ Tỏa Trụ, lại tìm được hồn phách của anh ta!

Chú Lê là người đầu tiên lên tiếng: “Cậu là Kỷ Tỏa Trụ?”

Kỷ Tỏa Trụ sầm mặt nói: "Sao ông lại biết tôi?"

Chú Lê không trả lời vấn đề của anh ta ngay mà thuận mồm nói: "Tôi là người tổng công ty phái xuống, anh ở đây có thấy người đàn ông nào bị thương không?"

Kỷ Tỏa Trụ lắc đầu: "Không có ai hết! Ai bị thương thế? Có phải nhân viên tạp vụ chỗ tôi không?"

Tôi thầm nghĩ Kỷ Tỏa Trụ này đúng là người có lòng, mình đã chết vẫn còn lo người bị thương có phải nhân viên của mình không. Thế nên tôi xua tay nói: "Yên tâm, không phải là nhân viên tạp vụ chỗ anh, là người đàn ông từ bên ngoài chạy vào đây, anh ta đi lung tung trên công trường nên gặp chuyện ngoài ý muốn, nhưng chúng tôi không biết anh ta ở đâu nên không có cứu được."

CHƯƠNG

VONG HỒN CHỈ ĐƯỜNG

Kỷ Tỏa Trụ nghe xong thì nói với vẻ nóng nảy: "Chúng ta mau đi tìm đi! Chuyện liên quan đến mạng người đấy, đừng để quá trễ!"

Tôi nói với anh ta: "Chúng tôi vẫn đang tìm, nhưng mãi vẫn chưa tìm được nên mới nghĩ đến chuyện hỏi anh!"

Kỷ Tỏa Trụ hơi cúi đầu trầm tư, trông anh ta đột nhiên trở nên rất đau khổ, như thể vừa nhớ ra cái gì đó, anh ta nhìn người mình với vẻ mờ mịt: "Sao người tôi toàn là xi măng thế này."

Tôi định nói cho anh ta biết thực ra anh ta đã chết! Nhưng bị chú Lê dùng ánh mắt ngăn lại chắc ông ấy không muốn quá kích thích Kỷ Tỏa Trụ. Thấy tôi ngập ngừng không trả lời, Kỷ Tỏa Trụ đột nhiên ngẩng đầu nhìn chúng tôi và nói: "Tại sao ở công trường lại yên tĩnh như vậy? Vì sao tôi vẫn không tìm thấy công nhân của mình?"

Nhất thời tôi không biết phải trả lời những câu hỏi của Kỷ Tỏa Trụ như thế nào, nên tôi đành phải nói lái sang chuyện khác: "Bây giờ chúng ta phải mau chóng tìm được người bị thương kia, anh có thể giúp chúng tôi nhớ lại xem, phải đi đâu để tìm được người đó không?"

Quả nhiên, suy nghĩ của anh ta mau chóng bị tôi kéo trở về, anh

ta nhìn xung quanh rồi quay ra nói với tôi: "Cậu đã tìm hết những căn nhà này rồi à?"

Tôi gật đầu: "Tôi tìm hết rồi, cả trên tầng lẫn bên dưới đều không có…"

Kỷ Tỏa Trụ chỉ vào tầng trệt của một căn biệt thự: "Mọi người đã tìm dưới tầng hầm chưa? Mỗi căn biệt thự ở nơi đây đều có tầng hầm riêng hết."

Thì ra những căn nhà này còn có tầng hầm à? Đây đúng là chuyện mà chúng tôi không nghĩ tới, nhưng tôi nhớ lúc phát hiện cái trận pháp tụ âm kia, chúng tôi không nhìn thấy lối vào tầng hầm ở trong nhà mà?

Bỗng chú Lê vỗ lên đầu một cái rồi nói: "Chắc chắn cửa vào bị Lương Phi lấp đi rồi, có thể cậu ta vẫn còn đang ở trong tầng hầm của căn nhà kia."

Ba chúng tôi vội vã chạy về phía căn nhà phát hiện ra trận pháp tụ âm, Kỷ Tỏa Trụ cũng đi theo. Lúc đi vào cửa căn nhà kia, tôi thấy rõ Kỷ Tỏa Trụ hơi do dự, không có ý đi vào cùng.

"Sao thế? Anh không vào à? Chúng tôi không biết lối vào hầm ngầm ở đâu đâu? Anh vào chỉ cho chúng tôi đi?" Tôi thúc giục.

Nhưng mặt Kỷ Tỏa Trụ lại tái mét, anh ta nói: "Lối vào tầng hầm ở ngay bên cạnh gian phòng phía bên tay trái ấy, vì chưa xây dựng xong nên chắc nó chỉ là một cái lỗ thôi, có khi còn không có bậc thang đi xuống…"

Tôi thử hỏi anh ta: "Thế anh không vào sao?"

Kỷ Tỏa Trụ lắc đầu: "Mọi người vào đi! Tôi chờ ở bên ngoài là được rồi."

Tôi nhìn anh ta với vẻ hoài nghi, sau đó ba chúng tôi cùng đi vào trong. Vừa vào trong nhà, chú Lê nói nhỏ với tôi. "Kỷ Tỏa Trụ

là quỷ đất, cậu ta không thể vào những căn nhà này được.”

Tôi hơi giật mình: “Thế có phải xe bê tông đang chôn anh ta bị dùng để xây thứ gì đó ở ngoài những căn nhà này không?”

Chú Lê gật đầu: “Có lẽ vậy, cháu cứ nhìn cậu ta có thể đi lại lung tung trong khu nhưng không thể vào nhà thì biết. Mặc kệ chuyện đó đã, chúng ta cứ tìm được Lương Phi trước rồi nói sau! Để lâu quá là không cứu được thằng nhóc đó đâu!”

Sau đó, căn cứ vào lời Kỷ Tỏa Trụ nói, chúng tôi nhanh chóng tìm được lối vào tầng hầm bị tấm ván gỗ che lại, vì trên tấm ván này có lớp bụi trông rất bình thường, nên lúc đầu chúng tôi không phát hiện ra ở đây có một tầng hầm.

Mà theo tôi phân tích thì chắc chắn đây là do Lương Phi làm ra, vì sợ bị người ta phát hiện nên mới giấu cửa vào kĩ như vậy. Đinh Nhất cậy tấm ván gỗ ra, rồi dùng điện thoại di động chiếu sáng vào bên trong, đáng tiếc, chúng tôi không nhìn thấy Lương Phi trong phần ánh sáng của điện thoại…

Đinh Nhất nhảy xuống đầu tiên, có anh ta rồi, tôi không cần lo lắng nên cũng đi theo xuống. Chú Lê đứng ở trên để đề phòng trên đó có gì bất ngờ xảy ra.

Từ cửa tầng hầm nhảy xuống cũng phải cao khoảng hai mét, có lẽ tấm ván gỗ kia là để phòng có người nào đó không cẩn thận rơi xuống đây. Lúc tôi nhảy xuống cũng cảm thấy khá hối hận, rơi xuống thế này mà không tiếp đất cẩn thận thì chắc chắn là đập mặt luôn.

Nhưng may mà Đinh Nhất nhảy xuống trước nên đỡ được, tôi mới tiếp đất an toàn. Tôi vừa đứng vững được là lập tức dùng di động soi xung quanh, bên dưới tầng hầm này toàn là vật liệu xây dựng còn thừa như túi xi măng, gạch vỡ… Nhưng tôi nhìn quanh mà vẫn không phát hiện Lương Phi đâu.

“Hình như Lương Phi không có ở đây! Làm ông đây mất công xuống!” Tôi phàn nàn.

Vừa nghĩ tới chuyện phải xuống tầng hầm từng nhà để tìm, đúng là muốn cái mạng già của tôi mà! Bỗng dưng Đinh Nhất đưa tay lên ra hiệu bảo tôi im lặng, hình như anh ta nghe được cái gì đó. Thế là tôi vội nín thở, không dám thở mạnh.

Xung quanh trở nên yên tĩnh, tôi chỉ nghe thấy tiếng tim đập của mình và Đinh Nhất. Nhưng nghe một lúc tôi lại cảm thấy không được bình thường! Bên dưới tầng hầm yên tĩnh này rõ ràng có tiếng tim đập của ba người!

Tôi giật mình nhìn sang Đinh Nhất, còn anh ta thì chỉ tay vào một đống vải rách ở góc gần đấy: “Chỗ kia…”

Khi chúng tôi lật đống vải rách đầy bụi bẩn kia ra thì thấy bên dưới là Lương Phi đang nằm thoi thóp! Nếu không nhờ Đinh Nhất có thính lực tốt thì chúng tôi cũng chẳng thể nào phát hiện ra tên nhóc này đang trốn ở đây!

Tôi thử lấy tay đẩy Lương Phi nhưng anh ta không có phản ứng gì. Đinh Nhất nói với tôi: “Đừng phí công nữa, hồn của anh ta còn đang đi lang thang ở bên ngoài đấy, sao cậu đánh thức được?”

Tôi nghĩ thấy cũng đúng, tôi và Đinh Nhất cùng hợp sức đưa Lương Phi ra ngoài. Chú Lê thấy tôi và Đinh Nhất tìm được người thật thì vội bảo chúng tôi đưa anh ta đến chỗ đất bằng có ánh trăng.

Hơi thở của Lương Phi khá mỏng manh, thiếu sinh khí, người bình thường mà nhìn qua chắc chắn sẽ nghĩ rằng đây là một xác chết… Chú Lê đưa tay thăm dò trước mũi của anh ta: “Vẫn còn thở, cậu ta còn sống!” Nói rồi, chú Lê lấy trong người ra một tấm bùa màu vàng, vừa huơ huơ trên đầu anh ta vừa lẩm bẩm đọc cái gì đấy, sau đó lá bùa bị cháy rụi.

Khi tấm bùa trong tay chú Lê biến thành tro, mí mắt của Lương Phi đang nằm bất động dưới đất khẽ nhúc nhích, như thể sắp tỉnh lại vậy. Chú Lê thấy thế bèn lấy cái chuông đồng dẫn hồn ra, niệm chú: “Thiên linh linh, địa linh linh, hồn của Lương Phi ở đâu mau mau về vị trí cũ!”

Kể cũng lạ, chú Lê vừa dứt lời, Lương Phi mới vừa rồi còn hơi cử động mí mắt, giờ đột nhiên ngồi bật dậy, sau đó ho khan liên tục…

CHƯƠNG

VẠN TRÙNG CỔ

Tôi thấy Lương Phi tỉnh lại thì vội vỗ lưng cho anh ta thuận khí rồi nói: “Anh tỉnh rồi! Sao lại giấu cơ thể mình kín như thế hả? Nếu không nhờ Kỷ Tỏa Trụ hỗ trợ thì chắc anh có chết cũng không ai phát hiện ra!”

Lương Phi cố hít khí để thở, anh ta ngẩng đầu nhìn chúng tôi với vẻ mặt ngạc nhiên: “Tại sao lại là các người…

Tôi bất đắc dĩ nói: “Không ngờ chúng tôi sẽ cứu anh à?”

Lương Phi sững sờ nhìn chúng tôi một lúc mới thong thả nói: “Vừa rồi tôi nghe thấy có người gọi tên mình, chắc là cậu hả?”

Tôi gật đầu: “Chả tôi thì ai. Cái tên ngu ngốc nhà anh cứ đi vòng vòng quanh khu này, nếu không nhờ hôm nay chúng tôi có chuyện tới đây, thì cái mạng nhỏ này của anh khó mà giữ được rồi!”

Lương Phi ngồi dưới đất từ từ hồi phục lại sức lực một lúc mới miễn cưỡng đứng lên và nói: “Không ngờ cuối cùng lại là mấy người cứu tôi…”

Chú Lê mỉm cười: “Có một chuyện mà tôi nghĩ mãi không ra, ở đây không giống như nơi tụ tập âm khí, cậu bày trận pháp tụ âm ở chỗ này thì có tác dụng gì?”

“Sao? Các người cũng cảm thấy hứng thú với nơi này à?” Ánh

mắt Lương Phi bỗng trở nên sắc bén.

Tôi thầm nghĩ thằng nhóc này đúng là không biết phải trái, dù sao chúng tôi cũng là ân nhân vừa cứu mạng anh ta đấy, không cảm ơn thì thôi, chẳng lẽ chỗ này anh ta đến được còn chúng tôi thì không à?

Chú Lê bình tĩnh nói: “Chúng tôi tới đây tất nhiên có mục đích của mình, nhưng không phải vì cậu. Giữa chúng ta không có thù hận gì cả, lúc trước chỉ do lập trường khác biệt mà thôi! Hôm nay chúng tôi đã cứu cậu, coi như huề với chuyện lúc trước đi…”

Lương Phi xoay người nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài rồi nói: “Tôi không quan tâm các người tới đây vì mục đích gì, nhưng nể mặt vừa rồi các người đã cứu tôi, tôi cho các người một lời khuyên, mau rời khỏi đây đi, nếu không đến lúc đó hối hận cũng không kịp!”

Tôi không hiểu: “Nơi này đáng sợ như thế à? Sao tôi chẳng thấy gì cả? Ngoại trừ Kỷ Tỏa Trụ ở bên ngoài kia thì đâu còn âm hồn nào khác, hơn nữa, cũng nhờ Kỷ Tỏa Trụ mà bọn tôi mới tìm được anh đấy?”

Lương Phi biến sắc: “Cái gì? Ai đưa các người tới đây?”

“Là một công nhân xây dựng gặp tai nạn chết ở đây!” Tôi nói.

Không ngờ Lương Phi nghe xong lại đột nhiên vội vàng chạy ra cổng biệt thự rồi nhìn xung quanh, nhưng nào còn bóng dáng của Kỷ Tỏa Trụ nữa? Chúng tôi đi phía sau anh ta, không thấy Kỷ Tỏa Trụ ở bên ngoài thì cũng giật mình, không phải anh ta nói sẽ ở ngoài chờ chúng tôi à? Sao chưa nói gì đã đi đâu rồi?

“Các người không đi được rồi…” Giọng Lương Phi khá lạnh.

Tôi nghi ngờ hỏi: “Thế là có ý gì?”

Lương Phi chỉ tay ra bên ngoài và nói: “Nếu tôi đoán không

nhầm thì thứ vừa đưa các người tới đây đúng là quỷ đất ở nơi này, nhưng hắn không phải Kỷ Tỏa Trụ, mà là một thứ còn đáng sợ hơn gấp trăm lần…”

Tôi hơi tức giận: “Anh có thể nói rõ ràng một lần được không! Đừng có nói kiểu lưng chừng như thế chứ!”

Lương Phi bất đắc dĩ quay sang nhìn tôi và nói: “Tôi biết các người tới đây là muốn làm gì, nhưng nơi này không hề đơn giản như vẻ ngoài của nó đâu, người công nhân chết lúc trước chỉ là một ngòi nổ, linh hồn của anh ta chính là ngòi dẫn cho thứ đáng sợ thật sự bên trong mảnh đất này…”

Đêm hôm đó, chúng tôi nghe Lương Phi kể về một chuyện liên quan tới mảnh đất này, cũng nhờ đó mà chúng tôi đã hiểu vì sao năm đó thầy phong thủy người Hồng Kông kia có chết cũng không muốn tới đây.

Mảnh đất này trước giải phóng được người ta gọi là nghĩa địa ngàn người, tên là Tư Nghĩa, vì rất nhiều năm trước đây, nơi này đã từng có mấy ngàn người chết chôn dưới đất này. Thật ra trước kia nơi này từng có một cái thôn nhỏ, tên là thôn Mạc Gia.

Trong thôn có gần trăm nhân khẩu đều cùng mang họ Mạc, truyền thuyết nói rằng người họ Mạc đã đến đây khai hoang từ hơn hai trăm năm trước, nhưng chẳng ai biết họ đến từ nơi nào cả.

Những người họ Mạc này cần cù tài giỏi, cả nhà cùng nhau biến đất hoang thành ruộng cày, thu nhận thêm người dân địa phương, đồng thời còn thông hôn với những người dân quanh đó để kéo dài hương hỏa dòng họ.

Dù lúc đó Trung Quốc biến động, khắp nơi đều bất ổn, nhưng người nơi này vẫn sinh hoạt theo kiểu tự cung tự cấp nên không bị ảnh hưởng bởi bên ngoài! Nhưng những ngày tháng yên bình của

họ lại bị phá vỡ bởi một đám người Nhật Bản…

Hôm đó là vào một buổi chiều mùa thu, người trong thôn Mạc Gia đang ăn lương khô và muốn gấp rút thu hoạch vụ mùa năm nay. Nhưng không biết từ nơi nào có đám lính Nhật nhảy ra, nói rằng phải trưng thu lương thực trong thôn. Nếu không có những lương thực này thì người trong thôn sẽ phải chết đói, cánh đàn ông trong thôn quyết phản kháng, đuổi đám lính Nhật kia đi.

Nhưng đến đêm, thôn Mạc Gia bị một toán lính Nhật trả thù một cách dã man, chúng chẳng những cướp sạch lương thực trong thôn, mà còn đem tất cả người dân trong thôn Mạc Gia tới thung lũng phía trên để giết không còn một mống.

Lúc ấy, tộc trưởng của thôn là Mạc Phong biết cả thôn sắp bị giết sạch, vì để bảo toàn hương hỏa cho thôn Mạc Gia, ông ta đành phải sử dụng cấm thuật tổ truyền của nhà họ Mạc, vạn trùng cổ.

Thì ra người nhà họ Mạc chính là người tộc Hắc Miêu chạy trốn từ trên núi xuống, họ mai danh ẩn tích sống hòa nhập với người Hán, chỉ muốn có một cuộc sống bình thường nên mấy năm nay không ai trong thôn nuôi trùng cổ cả.

Nhưng mỗi đời tộc trưởng đều biết một bí mật liên quan tới cách dùng "Vạn trùng cổ"… Nếu có một ngày thôn gặp nạn lớn, tộc trưởng có thể sử dụng vạn trùng cổ này để bảo vệ những đứa trẻ mười ba tuổi trở xuống ở trong thôn.

Thật ra, loại vạn trùng cổ này đã được hạ trên người nhà họ Mạc ngay từ khi được sinh ra, loại cổ thuật này nếu không có bùa chú khởi động thì cả đời cũng không phát tác. Mà bùa chú để khởi động vạn trùng cổ thì chỉ có tộc trưởng đương nhiệm mới biết được và mỗi đời tộc trưởng đều chỉ truyền miệng cho tộc trưởng kế nhiệm đời sau khi sắp chết, do đó tuyệt đối không có người thứ hai biết câu chú này.

Điểm đáng sợ của vạn trùng cổ là một khi bị bùa chú khởi động, tất cả những người trên mười ba tuổi bị trúng cổ đều sẽ biến thành xác sống, chúng sẽ cắn chết tất cả những vật còn sống ở bên cạnh mình, đương nhiên, ngoại trừ những đứa trẻ khác cũng mang trong mình vạn trùng cổ.

Còn những đứa trẻ từ mười ba tuổi trở xuống, vì trùng cổ trong cơ thể vẫn chưa trưởng thành nên không bị phù chú khởi động. Như vậy có thể bảo vệ được tính mạng của những đứa trẻ này và có thể giúp thôn Mạc Gia giữ lại được nòi giống…

Về phần những xác sống, sau khi trùng cổ trong cơ thể được khởi động hai mươi tư giờ, cơ thể của chúng sẽ bị cổ trùng trong người gặm nhấm, cuối cùng hóa thành một bãi máu… Nói đúng hơn, thì đây là một thiết bị tự hủy được cài vào người nhà họ Mạc.

Khi tất cả người nhà họ Mạc bị đuổi tới thung lũng, bọn chó săn phiên dịch cho Nhật Bản bắt đầu to mồm nói: “Đế quốc Nhật Bản đang cần lương thực, đáng lẽ các người phải chủ động dâng nộp thì lại dám phản kháng, bây giờ, các người sẽ bị bắn chết hết!”

CHƯƠNG

VÙNG ĐẤT CỰC ÂM

Tộc trưởng Mạc Phong đứng trong đám người, bắt đầu lẩm nhẩm đọc chú thuật khởi động vạn trùng cổ, chỉ chốc lát sau, tất cả người nhà họ Mạc trên mười ba tuổi đều đột nhiên đứng bật dậy, sau đó họ thõng đầu xuống như ngủ thiếp đi.

Tên phiên dịch vừa rồi đang thao thao bất tuyệt, thấy những người này đột nhiên đứng dậy rồi tự dưng lăn ra ngủ, gã tức giận chĩa súng bắn vào mấy thôn dân.

Không bắn thì không sao, tiếng súng vừa vang lên, những thôn dân đang nhắm chặt mắt này bỗng nhiên đồng loạt mở mắt, đôi mắt đờ đẫn, nháy mắt liền nhào về phía đám lính Nhật đứng gần nhất mà cắn xé cổ của chúng!

Chuyện này xảy ra quá đột ngột khiến đám lính Nhật không kịp trở tay, súng cũng chưa kịp bắn đã bị đám thôn dân phát cuồng cắn chết. Trong một thời gian ngắn, trên đất rải đầy thi thể, ngoài những đứa trẻ từ mười ba tuổi trở xuống đang sợ hãi đứng co rúm thì không còn ai sống sót.

Trong những đứa trẻ đó có đứa con trai mười hai tuổi của Mạc Phong là Mạc Hải. Từ giữa trưa, sau khi đuổi đám lính Nhật đi, Mạc Phong biết thôn Mạc Gia sắp gặp phải họa lớn nên truyền lại

cách khởi động vạn trùng cổ và một quyển sách cổ cho Mạc Hải, đồng thời ông ấy cũng nói cho con trai biết, khi người trong thôn cắn chết tất cả lính Nhật, nó phải đưa những đứa trẻ còn lại rời khỏi đây ngay, mãi mãi không được quay lại nữa…

Cho đến khi thôn phụ cận nghe tin thôn Mạc Gia bị người Nhật Bản giết sạch, họ định đến để nhặt xác, nhưng khi đi vào thôn, họ lại được chứng kiến một cảnh tượng như “địa ngục Tu La”.

Trong thung lũng cơ hồ không thể tìm được một thi thể nào còn hoàn chỉnh, tất cả đều là tử thi của đám lính Nhật. Và điều khiến họ giật mình nhất là tìm khắp toàn thôn cũng không thấy được một thi thể nào của người thôn Mạc Gia.

Chuyện lúc ấy đã kinh động đến đội hiến binh Nhật Bản trong thành phố, chúng còn phái một đội trọng binh đến vây quét thôn Mạc Gia, nhưng đám lính Nhật Bản tìm khắp cả thôn, trừ những thi thể đã bốc mùi và những bãi máu trên đất thì không còn gì nữa.

Trong cơn tức giận, đám lính Nhật Bản dùng đại pháo oanh tạc, phá hủy toàn bộ thôn Mạc Gia, biến cả thôn thành đất bằng… Từ đó, nơi này bị những người dân phụ cận gọi là “Mộ ngàn người”. Vì họ tin chắc rằng, dù lúc ấy không tìm được thi thể của người thôn Mạc Gia, nhưng trong hoàn cảnh như vậy thì chắc chẳng còn ai có thể sống sót…

Thời gian trôi qua, mọi người cũng dần quên lãng cái tên này. Sau giải phóng, nơi này biến thành ruộng lúa và mấy năm trước được người ta mua lại để xây dựng khu biệt thự như bây giờ.

Trong mấy chục năm qua, mảnh đất này vẫn luôn yên tĩnh bình thường, không hề xuất hiện vong hồn nào cả. Mãi cho đến khi công nhân xây dựng kia gặp nạn tử vong… mới khiến đám oan hồn nằm ngủ say dưới mảnh đất này tỉnh lại…

Những oan hồn này chết do vạn trùng cổ nên vĩnh viễn không

được siêu sinh, họ bị trói buộc, bị giam cầm bên dưới mảnh đất này, chịu đủ loại giày vò nên đã không còn tâm tính như thời còn sống nữa, do đó, không ai có thể hóa giải được những oán khí ngút trời này.

Điều đáng mừng là, sau khi chết mất hai người, nơi này không được tiếp tục xây dựng, nếu không, chẳng biết sau này sẽ còn xảy ra chuyện đáng sợ gì nữa.

Tôi nghe Lương Phi kể về chuyện của thôn Mạc Gia xong, có điều không hiểu nên hỏi: "Sao anh biết nhiều vậy?'

Lương Phi cười gằn: "Mạc Hải là cụ ngoại của tôi…"

Tôi hiểu ra ngay, xem ra cổ thuật của Lương Phi này là tổ truyền! Tôi hỏi anh ta: "Vậy anh tới đây…"

Lương Phi nói với vẻ bất đắc dĩ: "Tôi bị cổ trùng cắn trả, bị thương rất nặng nên phải tới vùng đất cực âm để chữa thương. Nhưng dù nơi này là đất cực âm, nhưng những âm khí đều nằm sâu dưới lòng đất nên tôi phải dùng trận pháp tụ âm để dẫn âm khí lên."

Tôi nghi ngờ: "Tôi không hiểu lắm, vì sao anh đến để chữa thương mà lại thoát hồn khỏi xác, đi lung tung trong khu đất này?"

Lương Phi hơi lúng túng: "Vết thương nghiêm trọng hơn tôi nghĩ rất nhiều, lúc dùng trận pháp tụ âm, tôi không khống chế được những âm khí chui từ lòng đất ra… Khi tôi phát hiện âm khí đã mất khống chế thì muốn mau chóng rời khỏi nơi này, nhưng không ngờ thứ rời đi chỉ có hồn phách mà thôi…"

"Vậy thì anh cũng không cần giấu cơ thể của mình ở tít trong tầng hầm chứ! Làm chúng tôi tìm mãi không ra!" Tôi phàn nàn.

Lương Phi cau mày: "Tầng hầm? Các người tìm thấy cơ thể của tôi trong tầng hầm?"

Tôi nói: “Đúng vậy! Nếu không nhờ hồn phách của cái người tên Kỷ Tỏa Trụ kia chỉ ở đây còn có tầng hầm, thì chúng tôi không thể tìm ra anh đâu!”

Lương Phi nghe xong lại im lặng không nói gì, tôi thấy sắc mặt anh ta khác thường thì vội hỏi: “Sao thế? Có chỗ nào không đúng à?”

Lương Phi ngẩng đầu nhìn tôi với vẻ mặt u ám, anh ta nói: “Lúc ấy tôi đang bị thương nặng, sao có thể tự chạy xuống tầng hầm được, còn để cho âm hồn kia biết nữa?”

Tôi ngẫm thấy cũng đúng, lối vào tầng hầm không có cầu thang, người bình thường muốn nhảy xuống đúng là khó thật, huống hồ là Lương Phi đang bị thương?

Lúc này chú Lê đi đến trước mặt Lương Phi và hỏi: “Vậy bây giờ vết thương của cậu thế nào? Có thể đi được không?”

Lương Phi lắc đầu: “Nếu thật sự có thể ra ngoài thì vết thương của tôi vẫn chịu đựng được, nhưng chỉ sợ bây giờ không ai ra được đâu!”

Chú Lê thấy Lương Phi nói nơi này đáng sợ như vậy thì nghi ngờ hỏi: “Chắc cậu cũng từng dự đoán đến tình huống này rồi, vậy lúc trước cậu không nghĩ đường lui cho mình à?”

Lương Phi cười khô khốc: “Tôi quá tin vào khả năng của mình, cũng quá coi thường âm linh ở đây, nhưng giờ có nói gì cũng đều muộn rồi…”

Đúng lúc này, Đinh Nhất đột nhiên chỉ tay ra ngoài cửa và nói: “Hình như có sương lên!”

“Không thể nào! Với khí trời như thế này sao có thể nổi sương mù được?” Tôi vừa nói vừa đi ra cửa.

Lương Phi đột nhiên hét lên: “Đừng lại gần cửa! Cẩn thận bị

dính âm khí bên ngoài!"

Tôi giật mình vội lùi về phía sau, anh ta không nói thì tôi không để ý, giờ xem lại mới cảm giác khi tới gần cửa, không khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Tôi sợ hãi.

Chú Lê lấy la bàn ra xem, kim đồng hồ trên la bàn xoay tít, sắc mặt chú tái xanh, chú vội quay sang hỏi Lương Phi: "Cậu có đối sách gì không?"

Lương Phi thở dài: "Thứ ở bên ngoài không phải quỷ cũng không phải ma, tôi và các người đều là thân người phàm, ra ngoài chỉ có con đường chết…"

Tôi bỗng nhớ tới chuyện Lương Phi nói Mạc Hải là cụ ngoại của mình, bèn nói: "Người trong thôn Mạc Gia không phải là thân thích của anh à? Sao đến cả anh mà họ cũng không tha?"

Sắc mặt Lương Phi nhăn nhó: "Tôi đã nói họ đã không còn tâm tính khi còn sống nữa mà, ai thèm quan tâm tôi là ai chứ?"

"Vậy phải làm sao bây giờ? Chờ trời sáng à?" Tôi nói theo kiểu bất chấp.

CHƯƠNG

HUNG THÚ THỜI THƯỢNG CỔ

Lương Phi nghe tôi nói chờ đến trời sáng thì hừ lạnh: "Chiêu này của cậu chỉ để đối phó với oan hồn của em gái tôi thôi..."

Tôi nghe là biết anh ta còn chưa quên chuyện đó, vì vậy cũng tức giận: "Vậy anh nói xem có cách gì có ích đi!"

Chú Lê nghe chúng tôi đấu võ mồm mà phải quát lên: "Được rồi! Tỉnh táo lại hết đi, đừng tự làm rối đội hình!"

Tôi cũng chẳng có lòng dạ nào ở đây tranh cãi với anh ta nên không nói gì nữa, nhưng trong lòng thì rất khó chịu, còn hối hận vì vừa rồi đã nhảy xuống hầm cứu con sói mắt trắng vô ơn này!

Bầu không khí trong lúc nhất thời trở nên rất xấu hổ, chắc Lương Phi cũng tự cảm thấy lời vừa rồi của mình không tốt. Tuy bây giờ chúng tôi đều rơi vào cảnh nguy hiểm, nhưng nếu vừa nãy không cứu thì chắc bây giờ hồn phách của anh ta cũng không thể trở về cơ thể được, nói gì đến chuyện ngồi đây cãi nhau với chúng tôi?

"Chuyện đó... tôi rút lại những lời vừa nói..." Lương Phi tỏ ra lúng túng.

Tôi thầm nghĩ mọi người đều là đàn ông, không cần phải hẹp hòi như vậy nên nói cứng: "Tôi coi như chưa từng nghe thấy gì

cả…”

Chú Lê nhìn đồng hồ rồi nói: “Đáng lý thì khoảng nửa giờ nữa trời sẽ sáng, nhưng nhìn đám sương mù dày đặc ở bên ngoài thì dù trời có sáng cũng không thể nhìn rõ được thứ gì.”

Tôi cũng nhìn ra bên ngoài, lo lắng nói: “Sương mù này sẽ không tan đi ạ?”

Lương Phi lắc đầu: “Sương mù này là do âm khí biến thành, chứ không phải sương mù thật, chỉ có chúng ta đang bị nhốt ở đây mới nhìn thấy nó, còn những người đứng ngoài khu này nhìn vào sẽ thấy cảnh vẫn bình thường.”

Tôi nghĩ, xem ra bây giờ chỉ có thể dựa vào chính mình thôi, không thể nào chờ trời sáng để đám sương mù này tan đi được, nhưng đám sương mù phía ngoài kia có âm mưu gì mà lại nhốt chúng tôi ở đây? Nó muốn chúng tôi cũng trở thành oan hồn trong khu đất này, hay là có mục đích gì khác?

Nhìn sương mù phía bên ngoài, theo bản năng tôi lấy răng thú trước ngực ra, muốn dùng cái này để ép sợ hãi nơi đáy lòng xuống, nhưng khi tôi vừa lấy răng thú ra, Lương Phi đã chú ý tới ngay…

“Cậu lấy thứ này ở đâu ra thế?” Lương Phi giật mình hỏi tôi.

Tôi kinh ngạc giơ răng thú lên: “Anh nói vật này à?”

Lương Phi gật đầu: “Ừ, lấy ở đâu ra?”

“Là một… người bạn rất đặc biệt cho tôi, dùng để phòng thân!” Tôi không tiện nói thân phận của Trang Hà nên đành nói qua loa như vậy.

Lương Phi đến gần, cẩn thận quan sát chiếc răng thú trong tay tôi, một lúc lâu sau anh ta mới đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chòng chọc vào tôi và nói: “Đây là răng Cùng Kỳ, một vật đại hung, người thường không thể mang theo nó được… Cậu, rốt cuộc cậu là

ai?"

"Cái gì mà răng Cùng Kỳ! Đeo nó thì cả đời nghèo mạt rệp à!" Tôi cảm thấy khó hiểu.

Đinh Nhất nghe Lương Phi nói thế đến gần chúng tôi: "Anh nói cái răng thú này là răng Cùng Kỳ?"

Lương Phi khẳng định rất chắc chắn: "Không thể sai được, tôi đã từng nhìn thấy nó trong sách cổ tổ truyền, nó là vật đại hung, cổ trùng bình thường gặp phải nó đều né tránh theo bản năng. Người bình thường đừng nói đến chuyện đeo nó lên người, chỉ cần đặt thứ này ở trong nhà thôi, nhẹ thì cả đời không ngóc đầu lên được, nặng thì tan cửa nát nhà…"

Tôi căng thẳng, thầm nghĩ lão Trang Hà này muốn hại chết người à? Sao lại cho tôi một vật gây tai họa như thế để trừ tà chứ?! Tôi định tháo chiếc răng thú ra khỏi ngực mình, nhưng bị chú Lê ngăn cản: "Đừng tháo! Chưa biết chừng là bởi vì vật này nên thứ tà ma bên ngoài kia mới không dám tiến vào đây đấy?"

Lương Phi cũng nói: "Rất có thể, Cùng Kỳ là hung thú thượng cổ, thứ ma quỷ bình thường không thể sánh với nó được, có khi hôm nay chúng ta có thể còn sống mà ra ngoài hay không đều phải trông chờ vào cái răng thú này đấy!"

Tôi mừng rỡ hỏi: "Nói thế là có ý gì? Anh nói là chúng ta có cơ hội thoát ra ngoài à?"

Nhưng Lương Phi lại nói: "Là cậu có thể đi ra, người bình thường mà mang vật này trên người thì sống không quá ba ngày, nhưng hình như cậu đã đeo nó lâu lắm rồi thì phải?"

Tôi tính toán một lúc: "Đúng là lâu lắm rồi…"

"Vậy là được rồi, giờ chỉ có mình cậu có thể ra ngoài, tôi sẽ dạy cậu một trận pháp, dùng trận pháp này có thể xua đi âm khí quanh

đây, chỉ cần âm khí tản đi, chúng ta có thể ra ngoài.” Lương Phi nói chắc như đinh đóng cột.

Dù nghe anh ta nói rất có lý, nhưng tôi thật sự không tầm thường như lời anh ta nói à? Nhỡ đâu thằng nhóc này chỉ lừa để tôi ra ngoài làm bia đỡ đạn thì sao? Lương Phi thấy tôi vẫn còn nghi ngờ không tin tưởng mình, thì lấy từ trong người ra một quyển sách cổ rách nát rồi chỉ cho tôi xem: “Cậu nhìn bức vẽ trong sách này có phải rất giống chiếc răng thú trên người không?”

Tôi cẩn thận nhìn nội dung của quyển sách cổ trong tay anh ta, dù tôi không hiểu thứ chữ được viết trên đó, nhưng tôi lại thấy rõ bức tranh bên trong, đúng là rất giống với chiếc răng thú của mình.

Tiếp đấy, Lương Phi lại lật sang một trang khác và chỉ cho tôi: “Cậu thấy hình vẽ này không? Ở góc tường có một túi vôi nhỏ, sau khi rời khỏi đây, cậu phải nghĩ cách đi đến chỗ trung tâm của khu đất này, sau đó dùng vôi vẽ hình này lên đất, cuối cùng dùng máu của mình nhỏ vào mắt trận là có thể khởi động được trận pháp…”

Tôi nhìn hình vẽ này tuy không quá phức tạp, nhưng tôi lại chẳng hiểu một chữ nào trong đó, có trời mới biết cái trận pháp này dùng để làm gì? Chú Lê đi tới chỗ tôi, chú xem cẩn thận trận pháp vẽ trong sách, nhưng nhìn mãi mà vẻ mặt chú vẫn ngây ra, chắc cũng không hiểu gì.

Ôi! Tôi liếc chú Lê, cái lão già này, cứ đến lúc mấu chốt là lại không được việc gì, xem ra chỉ có thể dựa vào chính mình nhỉ? Rốt cuộc tôi có nên tin thằng nhóc Lương Phi này hay không đây? Bây giờ anh ta đang ngồi cùng thuyền với chúng tôi, nếu lừa tôi đi tìm chết cũng chẳng được lợi gì cả! Hơn nữa, chú Lê và Đinh Nhất đều đang ở đây, nếu tôi thật sự xảy ra chuyện gì thì chắc chắn họ sẽ không bỏ qua!

Lương Phi thấy tôi vẫn còn hơi do dự, định nói gì đó thì bị Đinh Nhất ngắt lời: "Chẳng phải là đến chỗ trung tâm khu đất để vẽ trận pháp sao? Để tôi đi!"

Lương Phi lắc đầu: "Không được, trên người anh không có răng thú, nếu cứ thế đi ra ngoài, không biết sẽ xảy ra hậu quả gì đâu, nhưng cậu ta thì khác, dù tôi vẫn chưa hiểu tại sao thể chất của cậu ta lại chịu được khí thế hung ác của cái răng thú này, nhưng nếu cậu ta đã có thể mang nó trên người, thì thứ ở bên ngoài kia chắc chắn sẽ kiêng kỵ…"

Tôi vừa nghe thấy Đinh Nhất nói muốn đi thì vội lắc đầu với anh ta: "Anh vẫn nên ở đây chờ đi, nhỡ tôi không giải quyết được thì còn trông cậy vào anh đi cứu tôi đấy!"

Nhưng Đinh Nhất vẫn không yên lòng, chắc anh ta cũng không tin thằng nhóc Lương Phi. Nhưng với tình hình hiện tại, nếu tôi không thử một phen thì rất có thể tất cả mọi người đều phải chết ở đây. Hơn nữa, Hắc Bạch Vô Thường đã tính tuổi thọ rồi, tôi không phải đứa chết yểu, nên cũng không tin hôm nay mình sẽ chết ở đây!

CHƯƠNG

DẤU VẾT CỦA ẢO CẢNH

Trong lòng có dự định nên tôi quay lại nói với Lương Phi: “Tôi không nhớ hình vẽ này đâu, nhỡ vẽ sai một chỗ thôi cũng coi như phí công rồi, tôi thấy anh nên đưa quyển sách này cho tôi mang theo!”

Tất nhiên Lương Phi không đời nào đồng ý: “Tuyệt đối không được, cuốn sách này là truyền thừa để lại của tổ tiên tôi, trên đời này chỉ còn lại một quyển duy nhất này thôi, nhỡ có gì xảy ra thì tôi mất nó luôn à.”

Tôi thấy Lương Phi giữ gìn cuốn sách này đến thế thì càng để ý hơn, thật ra tôi đã nhớ cái hình vẽ kia rồi, tôi nói như vậy chẳng qua là muốn chụp lại cái hình vẽ đó, chờ sau này có cơ hội sẽ tìm người xem những chữ này có nghĩa gì?

Tôi nhún vai nói: “Vậy để tôi dùng di động chụp hình lại nhé? Chủ yếu là tôi sợ mình vẽ sai thôi!”

Cuối cùng Lương Phi đành phải đồng ý để tôi chụp ảnh lại bức vẽ trận pháp kia, chụp xong, thừa dịp anh ta không để ý, tôi gửi bức ảnh cho Đinh Nhất, chú Lê và cả chú họ…

Căn cứ vào lời Lương Phi nói, thì khoảng đất trống mọc đầy cỏ dại ở giữa khu đất chính là trung tâm của khu đất này. Anh ta nói

với tôi: "Cậu cố gắng vẽ trận pháp này càng to càng tốt, vẽ xong thì cắt ngón giữa tay trái, nhỏ ba giọt máu vào mắt trận, cũng chính là cái vòng tròn ở giữa trung tâm trận pháp ấy."

Chuyện này nghe thì đơn giản, nhưng thực tế thao tác không hề dễ dàng. Dù thứ ở bên ngoài khá kiêng kị với răng thú trên người tôi, nhưng bọn chúng có thể tạo ra rất nhiều ảo cảnh để mê hoặc tôi.

Một khi tôi bị vướng vào ảo cảnh thì không thể hoàn thành được trận pháp, vậy thì mọi người sẽ bị nhốt ở đây mãi mãi.

Trước khi đi ra ngoài, Đinh Nhất đưa điện thoại của anh ta cho tôi, bảo tôi kết nối với máy của chú Lê, như thế này có thể giúp chúng tôi duy trì được liên lạc, một khi tôi gặp nguy hiểm, họ sẽ biết mà chạy tới cứu tôi ngay.

Tôi lo lắng đi vào trong màn sương mù tối om, vừa bước chân vào trong màn sương, tôi đã thấy quanh người mình lạnh lẽo, nếu là lúc bình thường thì chắc chắn tôi sẽ quay đầu chạy vào nhà mà không cần suy nghĩ. Nhưng bây giờ, nghĩ đến tình cảnh của mọi người, tôi đành phải cắn răng tiếp tục đi về phía trước…

"Thế nào? Sương mù bên ngoài vẫn dày lắm à?" Giọng nói của Đinh Nhất vang lên trong tai nghe bluetooth đeo trên tai.

Tôi nhìn xung quanh rồi nói với anh ta: "Xung quanh hai, ba mét bên ngoài không nhìn thấy rõ thứ gì cả, nhưng nhìn vào màu sắc của sương mù thì chắc ngoài trời đã sáng rồi."

"Cậu cẩn thận nhé… tôi… sẽ…." Tiếng nói của Đinh Nhất trong tai nghe bỗng đứt quãng.

Tôi vội lấy điện thoại của Đinh Nhất ra xem thì phát hiện tín hiệu chỉ có một vạch, chẳng lẽ thứ sương mù này còn có thể cắt đứt tín hiệu của điện thoại? Nhưng đúng vào lúc này, tôi đột nhiên nghe thấy trong sương mù có tiếng bước chân đến gần mình, lòng

tôi căng thẳng, lập tức rút con dao thép trong ống quần ra và nắm trong tay.

Tiếng bước chân tới gần, tôi nhìn thấy Kỷ Tỏa Trụ đi trong màn sương mù ra, tôi hơi ngạc nhiên và nghĩ thầm, đúng là chúng không để cho tôi dễ dàng đến bãi đất trống giữa trung tâm khu đất này rồi.

Kỷ Tỏa Trụ thấy tôi thì vui vẻ nói: “Mọi người tìm được người bị thương kia chưa?”

Tôi gật đầu: “Tìm được rồi… Cảm ơn anh nhé!”

Anh ta vội lắc đầu: “Không cần cám ơn, cũng chẳng phải việc to tát gì, cậu không cần khách sáo vậy đâu! Cậu đang định đi đâu à?”

Tôi mỉm cười đáp: “Không, tôi chỉ định đi dạo xung quanh thôi.”

“Cậu muốn đi đâu? Để tôi dẫn đi nhé?” Kỷ Tỏa Trụ rất nhiệt tình.

Tôi hơi lạnh giọng: “Cám ơn, không cần phiền anh đâu, tôi đã quen với đường xá ở đây rồi, anh bận việc thì cứ đi làm đi!”

Hiển nhiên Kỷ Tỏa Trụ không ngờ tôi lại nói như vậy, anh ta sững người, không biết phải nói gì. Tôi càng không cho anh ta cơ hội mà vội vàng bước nhanh về phía trước.

Kỷ Tỏa Trụ không cam lòng đi theo tôi và nói: “Cậu đi lung tung một mình ở công trường thế này rất nguy hiểm, cậu muốn đi đâu, để tôi dẫn cậu đi thì hơn!”

Lần này tôi không nhìn anh ta mà im lặng tiếp tục bước về phía trước. Mặc dù Kỷ Tỏa Trụ theo sát phía sau tôi, nhưng tôi phát hiện anh ta luôn giữ một khoảng cách nhất định với mình, không dám tới quá gần.

Lương Phi nói không sai, những thứ tà ma này đúng là kiêng kỵ răng thú trên người tôi, chỉ cần tôi không nhìn chúng thì không

khó để đến được nơi cần đến. Lúc này, Kỷ Tỏa Trụ ở phía sau tôi càng lúc càng sốt ruột, anh ta liên tục nói có chuyện cần nói với tôi.

Ấn tượng ban đầu của tôi với Kỷ Tỏa Trụ này không tệ lắm, tôi cảm thấy anh ta là một người số khổ đáng thương. Nhưng kể từ khi Lương Phi khẳng định đây không phải là Kỷ Tỏa Trụ thực sự thì tất cả những cảm tình trước đó đều biến mất, cho nên, mọi điều anh ta nói bây giờ đều không thể tin! Thật đúng là, lúc đó tôi cũng chỉ là đứa ếch ngồi đáy giếng thôi…

Tôi dựa theo trí nhớ đi đến vị trí trung tâm của khu đất, Kỷ Tỏa Trụ sau lưng không biết đã biến mất từ lúc nào, nhưng tôi biết phía trước chắc chắn vẫn còn thứ gì đó đang chờ mình, chúng sẽ không để tôi đạt được mục đích đơn giản như vậy.

Trong lúc tôi đang thấp thỏm lo sợ, không biết phía trước còn những thứ gì đang chờ, thì tôi nghe thấy tiếng nói của Đinh Nhất vang lên ở trong màn sương mù đằng trước… Lòng dạ tôi cuống lên, thầm nghĩ anh ta ra đây làm gì? Không phải đã nói phải ở trong nhà chờ tôi đấy à? Chắc là vì vừa rồi điện thoại không có tín hiệu nên anh ta cho rằng tôi gặp nguy hiểm, mới chạy ra ngoài này.

Tôi vội vàng chạy về hướng phát ra giọng nói của Đinh Nhất, nhưng chạy được mấy bước thì dừng lại, dù trong lòng tôi rất sốt ruột, nhưng tôi không gấp gáp đến mức mất đi sự phán đoán chủ quan.

Nếu Đinh Nhất thật sự tiến vào trong màn sương để đi tìm tôi, thì tiếng gọi của anh ta phải ở đằng sau tôi mới đúng?! Nhưng tiếng gọi này của Đinh Nhất lại phát ra từ phía trước, hiển nhiên là có gian trá.

Khi tôi còn đang suy nghĩ, tôi lại nghe thấy tiếng gọi vừa rồi

vang lên, lần này không giống như giọng của Đinh Nhất nữa, tôi đổ mồ hôi lạnh khắp người, may mà tôi không tiếp tục đuổi theo tiếng gọi đó, nếu không tôi không biết mình sẽ chạy đến chỗ nào nữa?

Tôi quyết định quay về con đường xi măng kia, nếu tôi nhớ không nhầm, thì chỉ cần đi về phía trước khoảng năm mươi mét nữa là sẽ đến bãi đất trống.

Khi nhìn thấy bãi đất trống kia, tôi cảm thấy mình đã thắng lợi rồi, mặc kệ ai xuất hiện trong màn sương mù đều không thể ngăn cản tôi. Nhưng khi tôi vừa dùng tay chấm vôi vẽ trận pháp thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc…

"Tiến Bảo…"

Tiếng nói này đánh thẳng vào lòng tôi, làm cái túi vôi tôi vừa lấy ra rơi luôn xuống đất, cơ thể nửa ngồi của tôi cứng đờ tại chỗ, không dám quay đầu lại nhìn…

CHƯƠNG

BỊ LỪA

“Tiến Bảo? Có phải con không chịu ăn uống tử tế không hả, sao lại gầy quá vậy?” Tiếng nói quen thuộc kia lại vang lên lần nữa.

Lần này tôi cố lấy dũng khí quay đầu nhìn lại: “Mẹ…”

Nước mắt tôi không cầm được mà chảy xuống, dù trong lòng tôi luôn có tiếng nói nhắc nhớ rằng: “Tất cả đều là giả, đây là ảo cảnh dùng để lừa mày thôi!” Nhưng tâm tình của tôi đã đến bờ biên giới sắp sụp đổ rồi.

“Con trai… đến bên mẹ này, để mẹ nhìn con thật kỹ…”

Trong một khoảnh khắc tôi đã nghĩ đến chuyện mặc kệ! Vứt con mẹ nó vùng đất cực âm đi, nếu có thể ở trong này nhìn thấy người thân đã chết thì bị nhốt ở đây cũng chẳng sao cả!

Nhưng khi tôi muốn tới gần “mẹ” thì thấy bà ấy biến sắc, cuống quít né tránh tôi và nói: “Con tháo thứ trên cổ xuống đi, có nó thì mẹ không thể tới gần con được!”

Bà ấy nói câu này làm tôi bị kéo về thực tế ngay lập tức, người “mẹ” trước mắt này diễn cũng giả quá, làm tôi phát hiện ra nhanh như vậy. Không thể giả vờ giống hơn một chút được à, để tôi cảm thụ lại cảm giác được có “mẹ” một lần…

Tôi thở dài, buồn bã quay người trở về chỗ trận pháp đang vẽ

dở, tôi nhặt túi vôi lên, tiếp tục vẽ theo ảnh chụp trong điện thoại.

Lần này dù có nghe được âm thanh gì tôi cũng không dừng lại, thế mà chúng có thể hóa thành dáng vẻ của mẹ để lừa tôi, những thứ tà ma này cũng coi như rất lợi hại, vì nó có thể nhìn thấy khát vọng thật sự sâu trong nội tâm của tôi!

Có lẽ những thứ này thấy mê hoặc không thành công, nên đến khi tôi vẽ xong trận pháp cũng không thấy "người quen" nào xuất hiện nữa. Tôi rút con dao thép trên người ra, đang chuẩn bị đâm vào ngón giữa để nhỏ ba giọt máu xuống mắt trận thì đột nhiên nghe thấy tiếng hét lớn vang lên từ trong màn sương mù: "Tiến Bảo, không thể nhỏ xuống!"

"Chú họ?" Nhưng tôi nghĩ ra ngay đây lại là ảo ảnh biến ra, sao chú họ của tôi có thể xuất hiện ở đây lúc này được? Tôi bỏ ngoài tai tất cả các loại quấy nhiễu, nhịn đau mà đâm vào ngón tay giữa, nhỏ một giọt máu xuống mắt trận.

Nhưng giọt máu này vừa rơi xuống mắt trận, tôi đột nhiên cảm giác sương mù ở xung quanh bị chấn động mạnh… như thể chúng đều có sinh mệnh. Dù tôi không biết đây có phải là phản ứng bình thường để khởi động trận pháp hay không, nhưng khi cảm giác được những chấn động này, trong lòng tôi có loại cảm giác bất an mơ hồ.

"Tiến Bảo! Mau dừng lại! Đừng tiếp tục nhỏ máu vào mắt trận nữa! Mau dừng lại…" Lần này, tiếng gọi của chú họ cách tôi gần hơn, hình như là sắp đến gần rồi.

Vừa nghĩ tới những "người quen" giả từng xuất hiện kia, tôi hạ quyết tâm dùng sức đâm vết thương thêm sâu hơn, liên tiếp có hai giọt máu được nhỏ xuống mắt trận…

Trong tích tắc, xung quanh trở nên yên tĩnh một cách dị thường, sau đó tôi nhìn thấy chú họ đẩy màn sương mù chạy ra, khi nhìn

thấy tôi, vẻ mặt chú toát lên nét sợ hãi. Ngay lúc đó tôi có cảm giác thế giới này dường như bị ấn nút tạm khóa, ngoài việc nhìn thấy chú họ đang nói cái gì đó thì tôi chẳng nghe thấy được âm thanh nào cả.

Từ khẩu hình của chú họ, tôi có thể nhận ra lời chú nói là: "Tiến Bảo, chạy mau!"

Tim tôi đập nhanh, trong nháy mắt tôi hiểu ra ngay chú họ này mới là thật! Nếu không vì sao chú ấy lại bảo tôi chạy? Đợi đến lúc tôi hiểu được thì đã muộn, tất cả sương mù bốn phía đều xoay tròn và bị hút vào mắt trận dưới chân tôi.

Có vô số vong hồn dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy đang thống khổ gào thét dưới chân tôi, dù trước đó Lương Phi đã nói trận pháp này có thể hút toàn bộ âm khí vào trong đó, nhưng lúc này tôi lại cảm giác có chỗ nào đó không được bình thường!

Nghĩ đến lời nói vừa rồi nhìn được trên môi chú họ, tôi tự hỏi không biết có phải bây giờ mình nên rời khỏi nơi này, chạy ra khỏi trận pháp thì mới an toàn? Nhưng không biết vì sao, dù trong lòng tôi nghĩ như vậy, nhưng cơ thể lại như bị bám chặt trên mặt đất, không thể động đậy…

Cơ thể của tôi giống như đã hòa làm một với trận pháp, ngoài nghe thấy tiếng gào thét của vong hồn và tiếng tim đập của mình, tôi không hề nghe thấy được âm thanh nào khác. Những vong hồn mang theo oán khí ngút trời tụ lại trong mắt trận ngày càng nhiều, trông chúng như sắp bị hút toàn bộ vào trong mắt trận.

Thoáng chốc, tôi nhìn thấy chú Lê và Đinh Nhất chạy tới đây, có lẽ sương mù ở xung quanh đã tản đi rồi, tôi có thể nhìn thấy những biệt thự hoang tàn ở xung quanh, cùng bầu trời hơi u ám trên đầu mình.

Chú họ đang nói gì đó với chú Lê, sắc mặt của hai người họ đều

rất kém, Đinh Nhất là người thuộc trường phái hành động, mấy lần anh ta định nhảy vào trận pháp để kéo tôi ra ngoài nhưng đều bị một lực lượng nào đó bắn ngược trở lại.

Chính tôi cũng đang cố tập trung tinh thần, muốn dựa vào chính sức mình để thoát khỏi mắt trận, nhưng chân tôi không thể nhấc lên nổi. Ngay tại lúc tất cả sương mù đều bị xoay tròn vào trong trận, bỗng âm khí trong mắt trận đột nhiên đảo ngược trở lại!

Tôi còn đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì thấy có một giọt máu tươi từ trong mắt trận chậm rãi dâng lên, đây chẳng phải là giọt máu tôi vừa nhỏ xuống mắt trận đấy sao?

Tôi không thể ngờ được rằng giọt máu này lại có thể theo quỹ tích nhỏ xuống lúc trước mà quay ngược trở lại cơ thể của tôi, một giọt, hai giọt, ba giọt… Nhưng theo sát phía sau nó chính là tất cả âm khí cùng vong hồn trong mắt trận, bọn chúng bị hút hết vào vết thương trên ngón tay tôi!

Trong nháy mắt, tôi cảm giác được rất rất nhiều ký ức của vong hồn xoay tròn trong đầu mình, có bi thương, phẫn nộ, tuyệt vọng, không cam lòng, oán hận, còn có cả những linh hồn u oán không đếm hết kia… Cơ thể tôi khó chịu đến mức muốn nổ tung, tôi không chịu được nữa bèn kéo quần áo của mình, muốn lôi tất cả những thứ không thuộc về tôi kia ra ngoài.

Nhưng vô ích, tôi cảm giác thế giới trước mắt đang liên tục xoay tròn, tựa như linh hồn trong cơ thể tôi bị chính vô số những oan hồn kia xâm chiếm từng bước, mà tôi thì chỉ biết trơ mắt đứng nhìn…

Hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy là chú họ chạy đến bên cạnh tôi, lấy ra cây châm bạc rồi đâm xuống huyệt vị trên đầu tôi, sau đó trước mắt tôi tối đen, không còn biết chuyện gì nữa.

Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm trong một gian phòng đất

khá đơn sơ, trong căn phòng này, ngoài chiếc giường gỗ tôi đang nằm thì chỉ có thêm một cái bàn gỗ mộc không sơn nữa mà thôi.

Đây là tình huống gì vậy? Tôi ngơ ngẩn ngồi dậy, cố gắng nhớ lại chuyện trước khi mình bị ngất đi. Tôi nhớ hình như mình bị Lương Phi gài bẫy, dùng ba giọt máu của mình để khởi động trận pháp, kết quả tôi bị âm khí trong mắt trận phản phệ, cuối cùng hình như chú họ chạy tới cứu tôi.

Chẳng lẽ đây là nhà của chú họ? Nhưng không phải quá đơn sơ à? Nó còn chẳng bằng căn nhà ở quê Đông Bắc của chú ấy. Tôi mơ mơ màng màng xuống giường, đi đến bên cửa sổ, định nhìn xem chú họ đang ở đâu.

CHƯƠNG

TỈNH DẬY Ở THÔN MẠC GIA

Nhưng khi nhìn thấy tình cảnh ngoài cửa sổ, tôi đứng ngây người ngay tại chỗ… Bên ngoài có rất nhiều người đi đi lại lại bận rộn, giống như đang thu hoạch hoa màu. Nhìn quần áo những người này mặc đều là quần áo vải thô, mang tới cảm giác khá lạc hậu.

“Cậu tỉnh rồi à!” Có tiếng nói của một người đàn ông vang lên phía sau tôi.

Tôi quay lại nhìn thì thấy một người đàn ông cũng mặc áo vải thô đang đi đến, dù tôi dám khẳng định mình chưa từng gặp người này, nhưng tôi trông anh ta khá quen mắt.

“Đây là nơi nào vậy? Còn anh à…?” Tôi hơi mờ mịt mà hỏi.

Người đàn ông kia cười nói: “Đây là thôn Mạc Gia, tôi là thôn trưởng Mạc Phong… tôi thấy cậu nằm bất tỉnh trước cửa thôn nên đưa cậu về đây…”

Thôn Mạc Gia ?! Mạc Phong?! Sau đó tôi chẳng nghe lọt người đàn ông kia nói cái gì, trong đầu liên tục lặp lại mấy từ, thôn Mạc Gia? Mạc Phong…

Khi trong lòng đang vô cùng khiếp sợ, tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng ầm ĩ, giống như có nhiều người đang xảy ra tranh chấp, Mạc Phong vừa nghe thấy tiếng này thì vội chạy ra ngoài, tôi cũng

chạy theo anh ta…

Bên ngoài có một người đàn ông đội mũ dạ, eo đeo một khẩu súng đang nói cái gì đó với mấy thôn dân, tất cả thôn dân xung quanh đều tỏ ra phẫn nộ, trông như có thể lao vào đánh nhau bất cứ lúc nào.

Sau lưng của gã đàn ông đội mũ dạ kia có một đám lính Nhật Bản đang đi tới, tôi thấy thôn dân không thể đấu được họ nên bước lên trước và nói: “Có chuyện gì từ từ nói, tất cả đều là người Trung Quốc mà, đừng làm căng quá!”

Gã đàn ông đội mũ dạ kia hơi sững lại, sau đó hắn nói với vẻ khinh miệt: “Lời này mày đi mà nói với người Nhật Bản ấy, không muốn đắc tội với người Nhật Bản thì mau ngoan ngoãn giao lương thực ra, tao còn thể đảm bảo được tính mạng của đám thôn dân chúng mày!”

Mạc Phong sầm mặt: “Giao hết lương thực cho các người thì thôn chúng tôi phải trải qua mùa đông như thế nào? Không có những lương thực này thì chúng tôi chết đói mất!”

Tôi biết kết cục của những thôn dân này, nhưng tôi thật sự không muốn tận mắt chứng kiến bi kịch đó xảy ra nên tôi xoay người lại nói với gã đàn ông đội mũ dạ kia: “Chúng tôi có thể giao bớt một ít lương thực được hay không, để cho người trong thôn còn có thể sống sót!”

Nhưng tên kia lại hừ lạnh: “Có gan thì mày tự nói với người Nhật Bản đi!”

Tôi tức giận, hận không thể xé nát con chó Hán gian này ngay lập tức! Nhưng thấy mấy tên lính Nhật Bản kia có súng, tôi biết giờ mình không thể hành động thiếu suy nghĩ được…

Tôi bình tĩnh nói với chó Hán gian: “Thế này đi, anh đợi một chút để chúng tôi thương lượng đã…”

“Mau lên! Người Nhật Bản không có kiên nhẫn đâu!” Chó Hán gian ra vẻ đắc ý.

Tôi cố kìm nén cơn tức giận, kéo Mạc Phong và đám thôn dân tập trung vào một chỗ, sau đó nói nhỏ với họ: “Trong tay chúng có súng, chúng ta không thể dùng sức mạnh với chúng được, dù sao bên mình cũng có đàn bà và trẻ em. Hay là chúng ta cứ giả vờ đồng ý cho chúng lương thực rồi sau đó tìm cơ hội cướp súng của chúng đi!”

Mạc Phong gật đầu đồng ý, sau đó anh ta bảo mấy thôn dân đi “chuẩn bị lương thực” cho người Nhật Bản, còn mình thì dẫn đàn bà phụ nữ đi làm ít đồ ăn cho đám lính Nhật đó. Có lẽ đây là lần đầu tiên lính Nhật gặp được cảnh đi thu lương thực mà không bị phản kháng, còn chiêu đãi họ ăn uống no say thì vui vẻ nói cười cái gì đó…

Nhìn chúng ăn bàn thịt rượu mà Mạc Phong chuẩn bị, tôi biết chẳng mấy chốc chúng sẽ bị ngất hết. Và quả đúng như thế, chỉ một lát sau, đám lính nhật và con chó Hán gian phiên dịch kia đều say bất tỉnh nhân sự.

Tôi xách dao tới, muốn kết thúc tính mạng của chúng, nhưng lại bị Mạc Phong ngăn cản! Anh ta kéo tôi vào trong nhà, không cho tôi nhúng tay vào chuyện này!

Tôi nói với giọng khiếp sợ: “Phải giết sạch bọn chúng, nếu không toàn thôn sẽ bị chúng giết đấy!”

Nhưng Mạc Phong lại lắc đầu rất dứt khoát: “Không thể để chết người ở đây! Mà chúng ta cũng không thể giết người được!”

Tôi nóng nảy nói: “Nhưng nếu anh không giết chúng, chúng sẽ quay lại giết các anh đấy!”

Mà không chỉ Mạc Phong, tất cả các thôn dân khác đều kiên quyết nói rằng người trong thôn này không thể giết người! Thế

nhưng nếu không giết mấy tên lính Nhật Bản này thì phải làm thế nào? Chẳng lẽ cứ nuôi chúng như vậy sao?”

“Thả bọn họ ra…” Mạc Phong nói một cách lạnh nhạt.

“Cái gì!! Thả mấy tên này ra?! Vậy bọn chúng chắc chắn sẽ mang lính đến vây quét thôn mất!” Tôi không được bình tĩnh nữa rồi.

Mạc Phong thấy tôi hơi kích động thì xoay người nói với một thôn dân gần đấy: “Cậu đi lấy ít lương khô và nước tới đây…”

Tôi nghe mà không hiểu: “Để làm gì? Anh còn muốn cho chúng lương khô và nước à? Bọn chúng đều là ác quỷ! Không thể thả hổ về rừng được!”

Nhưng Mạc Phong lại lắc đầu: “Đây là lương thực cho cậu ăn trên đường, chuyện ở thôn này không liên quan gì đến cậu cả, cậu mau đi đi!”

Tôi giật mình nhìn Mạc Phong: “Tôi không nói đùa với mọi người đâu! Nếu mọi người thật sự thả chúng ra thì chúng sẽ giết hết mọi người, không chừa một ai đâu!”

“Yên tâm đi, chúng tôi tự có cách của mình, cậu không phải người trong thôn, không cần thiết ở lại đây mạo hiểm với chúng tôi…”

Tôi biết cách mà Mạc Phong nói tới chính là vạn trùng cổ, nhưng nếu không đến bước đường cùng thì tại sao cứ quyết phải dùng cách khủng khiếp như vậy để giải quyết vấn đề?

Mạc Phong thấy tôi không muốn đi bèn thúc giục: “Cậu đi nhanh đi! Nói thật cho cậu biết, tôi đã cho người thả mấy người Nhật Bản kia đi rồi, chắc chẳng mấy chốc nữa chúng sẽ quay lại, đến lúc đó cậu muốn đi cũng không được đâu!”

“Cái cách mà anh nói chính là vạn trùng cổ à? Nếu có thể còn

sống thì tại sao cứ phải chết chứ?” Tôi bật thốt ra chuyện mình biết vạn trùng cổ.

Tất cả các thôn dân ở đây, bao gồm cả Mạc Phong đều trừng mắt nhìn tôi, chắc bọn họ đều đang rất sốc vì không biết tại sao một người ngoài như tôi lại biết bí mật của thôn họ, tất cả đều cảnh giác nhìn tôi, không còn vẻ thân thiết như vừa rồi.

Tôi thở dài: “Cho dù tôi có biết được bí mật của các người thì cũng không xấu xa như đám lính Nhật kia, tôi chỉ không muốn để mọi người chết oan uổng thôi! Mọi người nghe tôi đi mà, bây giờ đi khỏi đây vẫn còn kịp…”

Mạc Phong nghi ngờ nhìn tôi: “Rốt cuộc cậu là ai? Tại sao lại xuất hiện ở thôn Mạc Gia, còn biết bí mật của chúng tôi nữa?”

Nhất thời tôi cũng không biết phải giải thích lai lịch của mình như thế nào, chẳng lẽ tôi lại nói mình là người từ tương lai xuyên về quá khứ ư?

“Có phải anh có cậu con trai tên Mạc Hải không? Tôi và con cháu của cậu ta có quen biết với nhau, tôi có thể tới đây cũng là vì con cháu của cậu ta muốn… muốn tôi quay về cứu cả thôn của các anh!” Tôi nói lung tung.

Mọi người nghe xong đều tỏ ra rất kinh ngạc, chắc trong chốc lát họ khó mà tiêu hóa được lời tôi nói, mà bây giờ chỉ cần họ không coi tôi là thằng điên thì đã cảm ơn trời đất rồi…

CHƯƠNG

HUYẾT MẠCH CUỐI CÙNG

Mạc Phong buồn khổ hỏi tôi: “Mấy đứa trẻ trong thôn Mạc Gia chúng tôi… cuối cùng vẫn sống tiếp được?”

Tôi gật đầu: “Vẫn còn sống, nhưng hẳn là rất khó khăn để thoát ra khỏi ám ảnh từ cái chết của mọi người, cuối cùng cả đời họ vẫn đi tìm một đáp án không thể nào biết được.”

Nghe tôi nói vậy, gương mặt Mạc Phong lộ vẻ bi thương, nhưng anh ta vẫn không thay đổi dự tính ban đầu. Tôi rất không hiểu, vì sao trong thôn này không được giết người, vì sao họ thà chết chứ quyết không muốn rời đi?

Mạc Phong thấy tôi không chịu đi thì gọi con của anh ta là Mạc Hải vào nhà, sau đó lấy một quyển sách cổ giao cho thằng bé, rồi anh ta nói cho tôi biết lai lịch liên quan tới thôn Mạc Gia…

Rất nhiều năm về trước, những người trong thôn Mạc Gia mang theo cả dòng họ nhà mình đến nơi này định cư. Họ vốn là một chi của tộc Hắc Miêu trên núi, vì không thích cuộc sống máu tanh nơi quê nhà nên bỏ trốn.

Họ của những người này vốn không phải họ Mạc, vì muốn dung nhập vào với người Hán nên họ tự đặt họ Mạc cho mình, có ý nghĩa là “không hỏi lại quá khứ”. Lúc ấy, những người đầu tiên

của thôn Mạc Gia đều mang cổ trùng trong người, họ là những người có nghiệt nợ… Vì muốn đoạn tuyệt với quá khứ, họ chôn những cổ trùng mà mình nuôi ở bên dưới mảnh đất này, đồng thời hạ vạn trùng cổ cho tất cả mọi người trong tộc.

Mỗi một con cổ trùng đều có linh tính, chúng vô cùng oán giận khi bị chủ nhân bỏ rơi, dù chúng bám sâu dưới mặt đất, nhưng chỉ là tạm thời ẩn núp, một khi cảm giác được chủ nhân của mình đi xa thì sẽ phá đất lên cắn trả lại chủ, bởi vậy mà người thôn Mạc Gia đời đời kiếp kiếp không thể rời khỏi mảnh đất này được. Và nơi này cũng không thể xuất hiện oan hồn, nói cách khác thì trong thôn không thể có người đột tử, nếu không những oán khí bên dưới cũng sẽ làm cổ trùng thức tỉnh…

Lại nói đến “vạn trùng cổ”, từ đời thứ nhất mà người thôn Mạc Gia định cư ở đây thì trên người họ đã có vạn trùng cổ rồi, con cháu đời sau của họ cũng có vạn trùng cổ. Loại vạn trùng cổ này có thể thông qua đường máu mà lây nhiễm cho thế hệ sau, bởi vậy mà người trong thôn Mạc Gia chỉ có thể cưới vợ ở bên ngoài về chứ không thể gả ra ngoài.

Khi vạn trùng cổ bị phù chú khởi động, người trúng cổ sẽ chết ngay, đồng thời biến thành những xác sống cắn chết những người còn thở ở gần đó, đương nhiên là trừ những người cũng có vạn trùng cổ trong người, cũng chính là những đứa trẻ mang vạn trùng cổ chưa trưởng thành…

Lúc này, những cổ trùng dưới đất sẽ tự động sống lại, phá đất chui lên mà từng bước ăn mòn những chủ nhân đã biến thành xác sống của mình. Cổ trùng cùng sinh cùng diệt với chủ nhân, chủ nhân đã chết, cổ trùng cũng sẽ ăn mòn thi thể của chủ nhân rồi hóa thành một vũng máu… Còn những đứa trẻ kia, vì chúng còn chưa thành niên nên cổ trùng ở dưới đất không nhận làm chủ, bởi

vậy cũng không cắn trả chúng! Đây chính là mối liên hệ giữa vạn trùng cổ và thôn Mạc Gia.

Tôi nghe kể mà trong lòng thầm giật mình, bởi vì tôi phát hiện những điều Mạc Phong nói về vạn trùng cổ hơi khác với những gì mà Lương Phi nói, nếu không phải tin tức sai lầm do truyền qua nhiều thế hệ, thì có nghĩa là Lương Phi cố ý lừa gạt chúng tôi.

Theo lời của Mạc Phong thì những người trong thôn Mạc Gia hiện giờ đều có vạn trùng cổ, một khi khởi động vạn trùng cổ trong người họ, thì họ sẽ lập tức biến thành xác sống và cả những cổ trùng mà đến giờ vẫn chưa được tiêu diệt hết! Có lẽ đây chính là nguyên nhân mà Lương Phi gạt chúng tôi…

Tôi chứng kiến Mạc Phong truyền vài thứ cho con mình và nói cho thằng bé biết cách tự bảo vệ tính mạng cuối cùng, làm như thế có thể giữ lại được huyết mạch của thôn Mạc Gia. Nhưng có chuyện mà tôi nghĩ mãi cũng không ra, vì sao Mạc Phong không để những đứa trẻ này đi ngay bây giờ?

Nhưng Mạc Phong lại nói với tôi rằng: “Mặc dù những đứa trẻ này chưa trưởng thành, cổ trùng ở dưới đất sẽ không nhận chúng làm chủ, nhưng nếu bây giờ mà chúng rời khỏi thôn Mạc Gia thì những cổ trùng bên dưới sẽ lập tức coi chúng như chủ nhân mà ngoi lên cắn trả. Chỉ có chờ đến khi thi thể của những người lớn trong thôn bị cổ trùng ăn mòn sạch sẽ, tất cả cổ trùng biến thành bãi máu thì bọn trẻ mới có thể rời đi an toàn.”

Tôi thật sự không muốn nhìn thấy cảnh bi thảm đó xảy ra, nhưng lại không thể nghĩ ra cách nào để cứu họ. Có lẽ tôi chỉ là một nhân chứng của lịch sử, chỉ có thể nhìn chứ không thể thay đổi được gì, vì dù sao tất cả những chuyện này đều đã từng xảy ra rồi.

Cuối cùng, Mạc Phong vẫn đưa tôi lương khô và nước uống để

tôi rời đi, vì họ không muốn tôi ở lại mạo hiểm, dù tôi đã nói rằng mình sẽ không chết ở thôn Mạc Gia, nhưng bọn họ vẫn kiên trì bắt tôi phải đi.

Khi rời khỏi thôn Mạc Gia, tôi quay lại nhìn thật lâu, dù biết tất cả những thứ này đều chỉ là ký ức của những vong hồn trong thôn Mạc Gia mà không phải là hiện thực, nhưng tôi vẫn không kìm nén được mà cất tiếng thở dài.

Quả nhiên, khi tôi vừa rời khỏi thôn Mạc Gia không bao lâu thì thấy ở phía trước có một thôn Mạc Gia khác, xem ra không gian được bện ra từ những ký ức này cũng không lớn lắm.

Lúc này, tôi nhìn thấy mấy chục tên lính Nhật do tên chó Hán gian kia dẫn đầu, phi ngựa tiến vào thôn, chúng không nhìn thấy tôi đang đứng ở cửa thôn… Tôi thật sự không muốn nhìn thấy cảnh người ăn người nên trèo lên một cây đại thụ ở cửa thôn, ngắm nhìn thung lũng nơi xa xa…

Chẳng bao lâu, tôi nghe thấy ở trong thung lũng vang lên mấy tiếng súng, sau đó có rất nhiều người phát ra tiếng kêu thảm thiết. Tôi tin chắc những tiếng kêu này đều xuất phát từ đám lính kia, vì lúc này những người dân thôn Mạc Gia đã không còn là người sống nữa rồi.

Tiếng kêu thảm thiết tiếp tục một lúc, thời gian dần trôi qua, trong thôn bắt đầu yên tĩnh trở lại, tôi đứng trên cành cây nhìn từ xa xa chỉ có thể thấy trong thung lũng là một mảng máu đỏ tươi… Tôi chờ một lúc lâu sau mới thấy một đám trẻ dính đầy máu đi từ trong thôn ra, trong đó có cả Mạc Hải, con trai của Mạc Phong.

Tôi thấy bọn trẻ đi ra cửa thôn rồi biến mất, có lẽ trong trí nhớ của những vong hồn này, thì ký ức có liên quan tới đám trẻ kia chỉ dừng lại ở đây mà thôi. Mùi máu tươi phả ra từ hướng thung lũng làm tôi buồn nôn vô cùng, rồi cành cây dưới chân mình không còn,

tôi rơi xuống!

Cựa quậy một chút, tôi ngồi dậy từ trên giường, lúc này tôi phát hiện thân thể của mình không bị rơi xuống gốc cây mà là rơi xuống giường. Tôi nhìn xung quanh một lát và phát hiện đây là nhà của chú Lê, tôi còn có thể nghe thấy tiếng nói của chú ấy đang nói chuyện với người nào đó ở bên ngoài.

Đứng dậy, tôi đi xiêu vẹo ra ngoài, người đang nói chuyện với chú Lê chính là chú họ của tôi, hai lão này đang bàn bạc cái gì đó, còn Đinh Nhất thì đứng ở một bên với đôi lông mày cau chặt lại.

“Mọi người đang bàn bạc cái gì thế?” Tôi tò mò.

Nhưng ba người bọn họ chẳng ai để ý đến tôi cả, hoàn toàn coi tôi như không khí. Tôi cảm thấy tức giận, định lấy một cái chén trên bàn mà ném Đinh Nhất, nào ngờ cầm cái chén lên mới phát hiện tay mình không thể đụng vào được!!

CHƯƠNG

HỒN RỜI KHỎI XÁC

Chuyện gì xảy ra thế này? Chẳng lẽ tôi vẫn còn đang ở trong mơ à? Nhưng tôi nhìn ba người họ thì lại cảm thấy không giống như mình đang mơ! Bởi vì tất cả mọi thứ xung quanh đều quá chân thực, hơn nữa còn là những cảnh tượng chưa từng xảy ra…

Tôi thấy chú Lê tức giận nói: "Đừng để tôi gặp thằng nhãi Lương Phi kia lần nữa! Không ngờ nó lại lừa chúng ta như thế!"

Đinh Nhất đi đến bên cạnh chú họ: "Thật sự không có cách nào đuổi được âm khí trong người cậu ấy à?"

Chú họ tôi trầm mặc lắc đầu: "Nó dùng chính máu mình để dẫn chúng vào người, đã đi vào rồi sẽ rất khó trục xuất ra được, thứ âm khí này quá mạnh, may mà thể chất của thằng bé khá đặc biệt, nếu không đã khó giữ được tính mạng rồi!"

Tôi nghe một lúc cũng hiểu ra, cái đứa xui xẻo mà họ nói kia chắc chắn là tôi! Tôi vội chạy về căn phòng và thấy một Tiến Bảo khác đang nằm ngay ngắn im ắng trên giường, người không có một chút sinh khí nào cả.

Tôi quá mức khiếp sợ, chẳng lẽ tôi cứ thế mà chết đi à?! Làm sao có khả năng này được? Chẳng phải lão Bạch đã tính tuổi thọ cho tôi rồi sao? Chắc chắn tôi sẽ không đoản mệnh như thế, sao tôi

có thể chết được chứ!

Nhưng nhìn ba người kia cũng bó tay chịu chết thì chắc là không còn cách nào rồi? Vì sao họ không thử đưa tôi tới bệnh viện? Chưa biết chừng vào phòng cấp cứu giật điện một lúc là tôi hoàn hồn lại thì sao? Dù gì vẫn còn hơn cứ nằm ngay đơ ở trong nhà mà!

Khi tôi cũng không biết làm thế nào, thì đột nhiên tôi nhớ đến một chuyện, tình hình của tôi hiện giờ khẩn cấp như vậy thì có phải tôi có thể tìm hai lão Hắc Bạch tới được không! Nhưng tôi lập tức nghĩ không được! Nếu hai lão đó tới thì chú họ của tôi phải làm sao bây giờ?

Chắc chắn chỉ cần nhìn thoáng qua là họ cũng có thể nhận ra, chưa nói đến chuyện trước kia chú họ tôi có phải là người tốt hay không, nhưng ông ấy vẫn luôn đối xử rất tốt với người cháu họ là tôi, mấy lần tôi gặp nạn, ông ấy đều đến để giúp đỡ, dù giữa chúng tôi đã sinh ra khoảng cách, nhưng vào thời khắc quan trọng, ông ấy vẫn nghiêm túc giúp đỡ tôi.

Lần này ông ấy xuất hiện đúng lúc rất có thể là vì đã nhìn thấy bức ảnh mà tôi gửi, nên mới chạy tới, nhưng cuối cùng cũng không ngăn tôi lại được… Nhưng không thể trách chú họ được, vì ở thời khắc cuối cùng, lúc tôi nghe được tiếng gọi của ông ấy, tôi lại cho rằng đó là chú họ giả trong ảo cảnh!

Ôi, giờ có nói gì cũng muộn rồi, tôi không thể cầu cứu Hắc Bạch Vô Thường, cũng không biết làm thế nào để trở lại cơ thể mình… Lúc này, tôi thấy chú họ và chú Lê đi đến, bọn họ cùng bày bảy chén đèn dầu xung quanh giường tôi, có vẻ đây là đèn chong.

Tôi nghe chú họ nói với Đinh Nhất: “Đây là bảy ngọn đèn chong, có thể duy trì cho cơ thể Tiến Bảo một thời gian, nhưng qua một lúc sẽ tắt một ngọn, nếu trước khi bảy ngọn đèn này tắt mà chúng

ta không giúp thằng bé hồi hồn được thì dù có là thần tiên cũng khó cứu…”

Tôi nhìn bảy ngọn lửa nhỏ mà chẳng biết phải làm gì, trong lòng bỗng sinh ra cảm xúc bi thương, không ngờ tính mạng của tôi lại cần bảy ngọn đèn nhỏ này kéo dài, đúng là đời người vô thường.

Nghĩ đến “Vô thường”, lòng tôi càng nóng như lửa đốt, nếu bây giờ chú họ tôi đi khỏi thì có lẽ tôi vẫn còn cứu được, nhưng tôi phải làm cách nào để nói với họ bây giờ? Trên thực tế, Đinh Nhất biết tấm thẻ đen trong người tôi có thể gọi Hắc Bạch Vô Thường đến, nhưng lúc này anh ta có thể nhớ ra nó ư?

Nghĩ vậy nên tôi vẫn luôn đi theo phía sau Đinh Nhất, hy vọng anh ta có thể nghe thấy lời tôi nói, nhưng cho dù tôi có hét thế nào thì anh ta vẫn thờ ơ, xem ra tôi không thể truyền đạt lời mình nói cho anh ta được.

Bỗng tôi nhìn thấy trên cửa sổ thủy tinh có lớp hơi nước mờ mờ do chênh lệch nhiệt độ giữa bên ngoài và trong phòng, thế là tôi thử viết chữ trên đám hơi nước này, thử một lần mới biết, mặc dù đám hơi nước này có thể bị đầu ngón tay của tôi hấp thụ một ít, nhưng khi tôi nhấc ngón tay lên, chúng lại lập tức tản ra.

Nhưng sự chuyển động rất nhỏ này bây giờ chính là biện pháp duy nhất để họ phát hiện ra sự tồn tại của tôi, thế là tôi liên tục vẽ chữ Đinh Nhất lên cửa kính, may mà nét trong tên của anh ta ít nên trước khi những giọt nước tản ra, vẫn còn thể nhìn thấy hình thái của hai chữ “Đinh Nhất”.

Tôi đứng trước cửa sổ, chỉ cần ai trong số họ tới gần cửa sổ là tôi lại viết, nhưng cho tới tận trưa, vẫn không có người nào phát hiện ra chuyển động lạ trên cửa sổ thủy tinh, tôi thật sự nản lòng, muốn từ bỏ.

Nhưng ở lúc nghĩ rằng sẽ không có ai phát hiện ra, thì tôi thấy Đinh Nhất bỗng nhìn chằm chằm vào cửa sổ thủy tinh, tôi mừng rỡ lập tức tiếp tục viết chữ Đinh Nhất, tôi biết, lần này anh ta sẽ nhìn thấy.

Thấy Đinh Nhất đã chú ý đến cửa sổ thủy tinh, tôi vội đổi hai chữ "Đinh Nhất" thành chữ "Thẻ". Tôi tin, với những gì anh ta biết về mình thì không khó để đoán ra hồn phách đang viết chữ trên cửa sổ chính là Trương Tiến Bảo tôi.

Đúng như tôi nghĩ, Đinh Nhất chỉ dùng không đến nửa phút đã hiểu ra tôi định nói gì, anh ta nhanh chóng chạy tới bên giường rồi lục ra được tấm thẻ màu đen. Nhưng khi chú họ nhìn thấy Đinh Nhất lấy tấm thẻ đen kia ra khỏi người tôi, mặt chú hơi cứng lại.

Dựa vào nét mặt của chú ấy, tôi có thể đoán được chú ấy biết tấm thẻ đen này, chú kinh ngạc nhìn Đinh Nhất và nói: "Tấm thẻ này là của Tiến Bảo à?"

Đinh Nhất gật đầu: "Nó vẫn luôn ở trên người cậu ấy, nếu không thì… chú đi trước đi, đợi bên này có kết quả, chúng cháu sẽ liên lạc lại với chú!"

Chú họ tôi nghe vậy thì gật đầu, sau đó chú ấy quay sang dặn dò chú Lê vài câu rồi mới đi khỏi. Lúc này trời đã tối, nhưng Đinh Nhất vẫn chờ chú họ tôi đi hai giờ rồi mới đốt tấm thẻ, anh ta làm như vậy cũng coi như là cân nhắc chu toàn.

Nhìn tấm thẻ đen như pháo bông bị đốt rụi trong tay Đinh Nhất, tôi thầm thở phào. Lúc này tôi thấy hai bóng người đi vào trong phòng, bây giờ Đinh Nhất và chú Lê không mở thiên nhãn nên không thể nhìn thấy hai lão Hắc Bạch.

Hai lão vừa đến, liếc mắt một cái là thấy được linh hồn tội nghiệp của tôi đang đứng trước cửa sổ. Lão Bạch vừa nhìn thấy tôi đã sầm mặt lại: "Lão Hắc, đằng kia có u hồn kìa, chúng ta mang gã

đi đi!”

Lão Hắc chẳng nói chẳng rằng cầm dây xích tới định trói tôi lại, tôi vội la lên: “Anh em gặp nạn mà các anh lại đối xử với thằng em như vậy à! Uổng công thằng em gọi các anh là anh!”

Lão Bạch thấy tôi sợ hãi thì cười gian: “Dọa cậu chơi thôi, nhìn cậu thế này không đùa hơi phí nhỉ? Mà này, anh bảo, sao cứ hơi tí là cậu lại xảy ra chuyện vậy! Cái thẻ anh đưa cho cậu thành bùa hộ mệnh mất rồi! Thế mà chuyện các anh nhờ, cậu đã hoàn thành đâu!”

Tôi cười khổ: “Các anh giai à, chuyện này đâu thể trách em được! Tên nhân ma kia khó đối phó cỡ nào chứ! Đừng nói là em, đến chính hai anh chẳng phải cũng giằng co với hắn mấy chục năm rồi đấy à? Sao hắn có thể dễ dàng để cho em tìm được! Nhưng mà bây giờ thằng em đây sắp toi rồi đây này, em có lòng muốn giúp các anh tìm hắn thì cũng phải giữ được mạng đã chứ…”

CHƯƠNG

DẤU ẤN TỎA HỒN

Lão Hắc đến gần cơ thể tôi rồi ngửi thử, lão sầm mặt: “Sao âm khí trên người cậu nặng vậy?”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Đừng nói nữa, chuyện là như vầy…”

Sau khi giải thích mọi chuyện, sắc mặt xấu hoắc của hai tên này càng khó coi hơn!

Lão Bạch nói: “Năng lực của thằng nhóc này tăng lên nên dây vào phiền phức càng lợi hại hơn nhỉ!”

Tôi cười khổ: “Em biết làm sao được? Hai ông anh mau nghĩ cách giúp thằng em này, để em mau quay về thân thể của mình!”

Lão Hắc, lão Bạch đi xung quanh cơ thể của tôi để nghĩ cách, làm mấy ngọn đèn chong cạnh tôi cũng vì hai người họ mà lúc mờ lúc tỏ, chú Lê và Đinh Nhất thấy thế thì sợ quá chạy vào xem thử.

Dù bây giờ hai người họ không nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường, nhưng có thể cảm giác được không khí trong phòng có sự khác biệt, bởi vậy họ chỉ vào xem qua loa, xác định bảy ngọn đèn chong không bị tắt thì lập tức đi ra ngoài.

Lúc này, lão Hắc và lão Bạch cũng đã bàn bạc xong, lão Bạch chỉ vào cơ thể của tôi và nói: “Tiến Bảo à! Không phải bọn anh không muốn giúp cậu, cậu cũng biết bọn anh làm nghề gì mà, năng lực có

hạn thôi, giờ bọn anh không thể trục xuất được luồng âm khí này ra khỏi người cậu! Nhưng cậu không cần lo lắng quá, dù bọn anh không thể trừ được âm khí trong người cậu, nhưng có thể đánh hồn phách của cậu quay trở lại thân thể! Chỉ là, sau khi hồn phách nhập thể sẽ như thế nào… thì bọn anh cũng không nói trước được.”

“Cái gì gọi là sẽ như thế nào?” Tôi nghi ngờ nên hỏi.

Lão Bạch gãi đầu gãi tai: “Thế này nhé! Sở dĩ bây giờ hồn phách của cậu bị ly thể là bởi vì giờ xác của cậu quá chật chội, bây giờ bọn anh đánh hồn phách của cậu quay về nhập thể, sau đó nghĩ cách cố định cho hồn phách của cậu để không bị gạt ra nữa, chuyện còn lại phải dựa vào cậu rồi…”

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng được! Bất kể thế nào, trước tiên các anh cứ để em quay về thân thể của mình đã rồi nói sau!”

Thế là lão Hắc để linh hồn tôi đứng trước cơ thể mình, sau đó đạp một cước vào mông tôi, khiến linh hồn tôi quay trở về cơ thể, nhưng chẳng mấy chốc tôi cảm giác có thứ lực lượng gì đó muốn đẩy hồn mình ra ngoài.

Lão Bạch nháy mắt với lão Hắc, lão Hắc lập tức tới gần cơ thể của tôi và nói: “Sẽ hơi đau một chút, cậu cố chịu!” Vừa dứt lời, tôi thấy lão Bạch hà hơi vào cây gậy của lão Hắc, một đầu gậy bỗng đỏ lên giống bàn là bị nung đỏ, sau đó anh ta ấn xuống cổ của tôi…

“Xoẹt…” một tiếng, tôi ngửi thấy mùi cháy khét, nhưng vì hồn phách vừa hợp thể nên tôi có phản ứng chậm với cảm giác đau đớn, qua mấy giây sau tôi mới cảm thấy một cơn đau bùng lên.

“A…” Tôi không nhịn được phải kêu lên, chú Lê và Đinh Nhất lo lắng đẩy cửa chạy vào, thấy tôi tỉnh lại, hai người họ thở phào.

Lão Hắc và lão Bạch thấy hồn tôi đã trở về vị trí cũ thì quơ tay lên không trung, lấy một tấm thẻ đen mới đưa cho tôi: “Cho cậu thêm một tấm nữa! Nhớ đó, không có việc gì lớn gì đừng gọi bọn anh, bọn anh cũng rất bận rộn đấy!”

Tôi vội cười giả lả: “Hai ông anh yên tâm, không đến thời khắc sống còn, em chắc chắn sẽ không làm phiền hai anh!”

Lão Bạch gật đầu: “Ờ được! Bọn anh đi trước, đừng quên chuyện bọn anh đã giao cho cậu đó!”

Tôi vội gật đầu, nói: “Yên tâm, lúc nào em cũng ghi nhớ nó trong đầu!”

Sau khi hai lão kia đi, tôi mới nhìn về phía chú Lê và Đinh Nhất, chắc vừa vào cửa thấy tôi đang lầm bầm nói chuyện một mình, họ đã biết có chuyện gì xảy ra!

Tôi cố chống đỡ cơ thể ngồi dậy, nhưng có cảm giác cơ thể mình nặng hơn bình thường gấp mấy lần, đây còn là cơ thể của tôi ư? Đinh Nhất thấy tôi muốn ngồi dậy, có thể cử động nhưng rất phí sức bèn chạy tới đỡ tôi: “Cảm giác thế nào? Hắc Bạch Vô Thường đi rồi à?”

Tôi gật đầu: “Vừa đi xong, anh đợi thêm một lúc rồi hẵng gọi chú họ tôi quay về đây, dù hồn phách của tôi đã nhập thể, nhưng tôi có cảm giác rất không thoải mái…”

Đinh Nhất lấy cái gối cho tôi dựa đằng sau và nói: “Yên tâm đi, tôi biết rồi… Vừa rồi là cậu viết mấy chữ trên cửa sổ kia à?”

Tôi cười: “Không phải tôi thì là ai? May mà anh nhìn thấy.”

Chú Lê cũng đi tới hỏi tôi có cảm giác như thế nào, tôi khó khăn nói: “Không tốt lắm ạ, cháu có cảm giác rất lạ, như thể cơ thể này không hoàn toàn thuộc về mình…”

Chú Lê bắt mạch cho tôi và thấy mạch tượng của tôi đập rất

khỏe, tuyệt đối không giống một người vừa gần chết. Nhưng trong lòng tôi ngầm hiểu đây không phải là mạch thực của mình, có lẽ phải chờ chú họ tôi đến mới có thể kết luận được.

Vì lo lắng Hắc Bạch Vô Thường thình lình quay lại, tôi vẫn quyết định để sáng hôm sau mới bảo Đinh Nhất gọi cho chú họ. Chú ấy tới, kiểm tra cơ thể tôi thật cẩn thận, sau đó nhíu chặt mày, mãi vẫn không nói lời nào.

"Thế nào ạ? Chú họ, chú đừng nói cháu chỉ còn sống được mấy ngày nữa thôi nhé!" Tôi nói nửa đùa nửa thật.

Chú họ vẫn không nói gì, chú ấy đưa tay ra xem xét dấu ấn trên cổ tôi rồi từ tốn nói: "Hắc Bạch Vô Thường in dấu ấn này, chỉ sợ cho dù cháu chỉ còn là một bộ hài cốt thì hồn phách cũng không rời khỏi cơ thể được…"

Tôi giật nảy mình, vội bảo Đinh Nhất lấy gương ra, nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, tôi thấy hai gã hiểm độc kia ấy vậy mà lại in lên cổ tôi một dấu ấn đặc biệt nổi bật…

Tôi lo lắng: "Đây là cái hình gì vậy? Đây là dấu ấn được in từ cái gậy của Hắc Vô Thường đấy ạ!"

Chú họ nhìn tôi và nói: "Đây là ấn tỏa hồn, ngoài Hắc Bạch Vô Thường ra thì trên đời này không ai có thể xóa nó đi được, họ dùng cách này để ép hồn phách của cháu nhập thể, vì thế mà bây giờ cháu mới thấy thân thể mình nặng nề khó chịu như vậy."

Tôi vội truy hỏi: "Vậy có cách giải quyết không ạ?"

Chú họ tôi lại lắc đầu: "Tạm thời không có, thôi cháu cố gắng thích ứng với thể trạng bây giờ của mình đi! Dù sao vẫn tốt hơn là hồn rời khỏi xác đúng không?"

Tôi ngẫm thấy cũng đúng, có thân thể vẫn hơn, nhưng dù trước đó tôi là đứa đánh đấm kém, nhưng cũng không đến nỗi yếu như

cọng bún giống bây giờ, vì vậy mà cảm giác chênh lệch trong lòng tôi khá lớn…

Buổi trưa, tôi nhờ Đinh Nhất đỡ xuống giường để hoạt động một lúc, dù chỉ đi lại trong sân một chút nhưng cũng khiến tôi mệt vã mồ hôi!

Chú họ nói đây là hiện tượng bình thường, vì bây giờ trong thân thể tôi gánh quá nhiều linh hồn, dù hiện tại tôi đã không còn cảm giác được trí nhớ của bọn họ, nhưng không có nghĩa là họ không tồn tại.

CHƯƠNG

XUYÊN QUỐC GIA TÌM CON GÁI

May mà chú họ nói sẽ giúp tôi nghĩ cách, nếu thật sự không thể tiêu trừ hết luồng âm khí này thì chỉ có thể để tôi tự dung hợp với những âm khí này, nhưng cụ thể phải làm như thế nào thì ông ấy vẫn chưa nghĩ ra được, nên tôi phải nhẫn nại chờ đợi.

Tôi biết chú đã nói như vậy thì chắc chắn là có cách, tôi cũng cảm thấy yên tâm thoải mái làm kẻ vô dụng “không thể tự chăm lo cho cuộc sống của mình”...

Sau mấy ngày thích nghi, tôi đã dần khống chế được cái cơ thể không nghe lời này của mình, ngoài việc không thể “nhảy lên nhảy xuống” thì tôi vẫn xử lý được những sinh hoạt hàng ngày. Nhưng bởi vì trong cơ thể có âm khí quá nặng nên trông sắc mặt của tôi hơi tái nhợt, tôi đành phải nói với người ngoài là mình bị bệnh.

Chiêu Tài biết chuyện thì đi cùng lão Triệu đến thăm, lão Triệu thấy sắc mặt của tôi thì hơi lo lắng: “Em vợ, anh thấy cậu vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra đi!”

Tôi xua tay từ chối: “Không nghiêm trọng như vậy đâu, có lẽ lần trước mất máu quá nhiều nên bị thiếu máu, cứ để em ăn đồ ngon đồ bổ là được rồi!”

Hai người họ thấy tôi vẫn nói đùa được thì chắc là không sao

nên cũng yên tâm hơn. Tiếp đến là Kim Bảo, không biết có phải mùi trên người tôi thay đổi hay không mà từ lúc tôi từ nhà chú Lê về, con chó nhỏ này vẫn luôn dùng vẻ mặt nghi ngờ nhìn tôi… Nó muốn thân mật với tôi nhưng không dám đến gần, đấy, có lúc cảm giác của động vật còn nhạy cảm hơn cả con người.

Tôi chỉ còn cách dùng đồ ăn ngon dụ dỗ nó, dù cái tính tham ăn khiến nó khó lòng kháng cự được sự quyến rũ của đồ ăn, nhưng mỗi lần nó lấy được thức ăn trong tay tôi xong đều nhanh chóng chạy đi, xem ra trong khoảng thời gian này tôi không thể nào lại gần và được nó tin tưởng rồi.

Chú họ nói sẽ nghĩ cách giúp tôi, nhưng tôi chờ suốt hơn một tháng vẫn không thấy chú ấy nói năng gì. Không còn cách nào khác, tôi đành phải lê tấm thân nặng nề tiếp tục sinh hoạt và làm việc.

Nếu so sánh tình hình hiện tại của tôi với lúc trước, thì ngoài việc cơ thể hơi nặng nề ra, tôi còn đạt được một lợi thế khác, đó là việc tôi không sợ ma nữa! Chẳng biết có phải vì trong người có quá nhiều “ma” hay không, mà khi ban đêm ngẫu nhiên gặp được con ma trôi bồng bềnh qua, tôi cũng không thấy sợ hãi.

Dù không đợi được chú họ, nhưng cuộc sống của tôi vẫn phải tiếp tục. Trong thời gian này, ngoài việc chúng tôi nhận mấy việc bình thường, thì chúng tôi vẫn đang không ngừng tìm kiếm Lương Phi bỗng không thấy tăm tích ở trong khu biệt thự Cẩm Tú Phương Hoa.

Nói đến biệt thự Cẩm Tú Phương Hoa, chú Lê đã lấy được một khoản tiền lớn từ ông chủ người Sơn Tây kia, nếu không nhờ tôi dùng cơ thể mình làm vật dẫn hút đi âm khí của mảnh đất đi, thì chắc ông ta chỉ có thể đóng cửa khu biệt thự đó thôi!

Thêm nữa, Lữ Ngọc Hải cũng trả cho chúng tôi một số tiền, có

thể nói lần này chúng tôi đã kiếm được một khoản lớn. Nhưng đây là lần đầu tiên trong đời tôi nhìn thấy mình có nhiều tiền như vậy mà trong lòng lại không cảm thấy vui vẻ. Dường như tôi dần hiểu ra một đạo lý, kiếp người vô thường, dù có được gia tài bạc triệu, nhưng nếu bỗng dưng lăn quay ra chết thì còn sử dụng được cái rắm gì nữa?!

Một hôm, chú Lê nhận được một công việc mới, chú gọi điện hỏi thăm cơ thể của tôi thế nào? Tôi cười nói với chú: “Chú yên tâm đi! Chỉ cần không phải nhảy lên nhảy xuống, vật lộn cùng kẻ xấu, thì cháu không có vấn đề gì cả.”

Xế chiều hôm đó, Đinh Nhất lái xe chở tôi đến nhà chú Lê, việc lần này là một vụ án xuyên quốc gia, nhưng người ủy thác lại là người nước ngoài, ông ấy nhờ chúng tôi giúp tìm kiếm cô con gái bị chết ở Trung Quốc tên là Kim Joo Yeon.

Nghe cái tên là biết người ủy thác lần này chẳng phải người Triều Tiên thì cũng là người Hàn Quốc! Nhưng với thực lực kinh tế của người Triều Tiên thì chắc không mời nổi chú Lê, nên tôi kết luận người ủy thác lần này là một người đàn ông Hàn Quốc.

Đúng như tôi suy đoán, người ủy thác là người Hàn Quốc tên Kim Chang Sik, là một ông bác trên năm mươi tuổi. Ông ấy không phải là một ông chủ lớn của tập đoàn Hàn Quốc nào đó, mà chỉ là một ông lão về hưu người Hàn Quốc bình thường mà thôi.

Ông Kim Chang Sik đã dùng toàn bộ tiền nghỉ hưu của mình để thuê chúng tôi tìm kiếm cô con gái Kim Joo Yeon đã tử nạn khi đến Trung Quốc vào chín năm trước. Đáng lý ra, con gái qua đời, người làm cha như ông ấy phải có quyền đi tế bái mộ của con mình. Nhưng con rể của ông Kim Chang Sik là anh Ahn Dong lại không chịu nói cho bố vợ biết vợ mình được chôn ở đâu…

Dù con gái đã không còn trên đời, nhưng ông Kim Chang Sik vẫn

luôn nghi ngờ về cái chết của con gái nên đến hỏi con rể về nguyên nhân cái chết của Kim Joo Yeon, nhưng Ahn Dong từ chối đủ kiểu, không chịu nói ra chỗ chôn cất Kim Joo Yeon.

Với gia cảnh của ông Kim Chang Sik thì không thể mời luật sư ở quốc gia khác, hay tự đến Trung Quốc để tìm kiếm, nên ông ấy đành phải tạm thời gác lại chuyện này.

Mãi cho đến đầu năm nay chính thức về hưu, ông ấy mới định dùng tiền hưu của mình để sang Trung Quốc tìm kiếm hài cốt cũng như tìm hiểu nguyên nhân thực sự về cái chết của con gái. Còn chuyện vì sao ông ấy là một người Hàn Quốc mà lại tìm tới được chú Lê thì đó là một việc rất tình cờ.

Hôm đó, chú Lê đang giúp một gia đình chọn vị trí làm mộ phần thì đột nhiên thấy một ông bác cứ đứng bên cạnh để nhìn! Ban đầu chú Lê chỉ nghĩ là ông này định xem chú ấy giúp người ta chọn mộ như thế nào, nên cũng không quan tâm lắm.

Ngờ đâu sau khi chú Lê xong việc, ông bác ấy lại tới chỗ chú và dùng thứ tiếng Trung Quốc không thành thạo lắm để hỏi chú Lê có thể giúp mình được không? Nhưng do tiếng Trung Quốc của ông bác ấy quá kém nên hai bên không thể hiểu nhau được. May mà lúc ấy có một người đàn ông khoảng ba mươi chạy tới giúp họ phiên dịch.

Người đàn ông nói cho chú Lê biết, ông bác người Hàn Quốc này là bố của một bạn học của anh ta, ông ấy muốn nhờ chú Lê giúp tìm kiếm di thể của con gái mình ở Trung Quốc, cũng chính là cô Kim Joo Yeon, bạn thời đại học của anh ta.

Có phiên dịch thì tất cả đều dễ nói, sau khi hỏi thăm kỹ càng, chú Lê quyết định nhận vụ này. Và người đàn ông kia tên là Phương Bách, là bạn học chín năm trước của Kim Joo Yeon, cũng chính anh ta vẫn luôn giúp đỡ ông Kim Chang Sik tìm kiếm con gái.

Tất cả tư liệu của Ahn Dong, cũng chính là chồng của Kim Joo Yeon, đều do Phương Bách cung cấp, vì lúc trước họ là bạn học của nhau. Ahn Dong là du học sinh người Triều Tiên đến Trung Quốc du học, nhà anh ta ở vùng Cát Lâm, Đông Bắc, vì hai người nói cùng thứ ngôn ngữ nên sau khi quen biết không bao lâu đã yêu nhau.

Ban đầu tất cả đều tốt đẹp, trong mắt mọi người, Kim Joo Yeon và Ahn Dong là một cặp xứng đôi. Nhưng không ai nghĩ được rằng, sau khi họ kết hôn ở Trung Quốc không bao lâu thì Kim Joo Yeon lại gặp tai nạn chết thảm, làm mọi người ngưỡng mộ tình yêu của họ đều cảm thấy khó mà chấp nhận được sự thật.

Mà trước khi xảy ra bất trắc, Kim Joo Yeon còn từng liên lạc với Phương Bách, nói rằng mình đang gặp nguy hiểm, bảo anh ta mau tới cứu. Nhưng khi Phương Bách chạy tới địa điểm mà Kim Joo Yeon nói thì không thấy bóng dáng của cô đâu.

CHƯƠNG

MỐI NGHI NGỜ TRONG LÒNG

Phương Bách rất lo lắng cho Kim Joo Yeon nên lập tức báo cảnh sát, nhưng khi cảnh sát tới nhà tìm Kim Joo Yeon thì chồng của cô ấy là Ahn Dong lại nói là Kim Joo Yeon đã ra khỏi nhà, bây giờ không có trong nhà, mà gọi điện thoại cho Kim Joo Yeon cũng không liên lạc được!

Sau mấy ngày tìm kiếm, cuối cùng cảnh sát cũng phát hiện ra chiếc xe Honda màu trắng mà Kim Joo Yeon lái rơi vào một ao cá ở vùng ngoại thành… Và thi thể của Kim Joo Yeon cũng ở trong xe.

Không ai có thể ngờ đến kết quả này, dù trước khi xảy ra chuyện, Kim Joo Yeon đã từng cầu cứu Phương Bách, nhưng cô ấy không nói rõ nguyên nhân cụ thể cho bạn mình biết, vì thế lại khiến vụ án đi vào ngõ cụt.

Nhưng sau khi cảnh sát nghiệm thi, báo cáo lại thì xác minh Kim Joo Yeon chết do ngạt nước, trên người cô ấy không có ngoại thương nào cả. Và cảnh sát không tra ra được manh mối nào về chuyện trước đó cô ấy nhắc tới nguy hiểm trong điện thoại, cuối cùng đành phải kết luận chết do gặp tai nạn ngoài ý muốn.

Vì chuyện đột ngột xảy ra nên khi ông Kim Chang Sik biết tin dữ về con gái, ông ấy đã muốn chạy tới Trung Quốc ngay lập tức,

nhưng vì làm hộ chiếu chậm mất mấy ngày nên khi ông ấy sang Trung Quốc thì Kim Joo Yeon đã được chôn cất rồi. Nhưng đừng nói là ông Kim Chang Sik sang chậm, ngay đến cả Phương Bách đang ở Trung Quốc mà cũng không biết Kim Joo Yeon được chôn ở đâu.

Khi hai người họ đưa ra yêu cầu muốn tế bái mộ của Kim Joo Yeon thì lại bị chồng của cô ấy là Ahn Dong từ chối, mà lý do từ chối của anh ta cũng rất gượng ép, anh ta nói ở quê mình có một tập tục, là con dâu bị đột tử không thể gặp nhà mẹ đẻ, vì như vậy sẽ gây ảnh hưởng không tốt tới nhà chồng.

Sau một thời gian tranh cãi, Kim Chang Sik hết hạn hộ chiếu nên đành phải quay về nước. Nhưng trong lòng ông vẫn luôn có một mối nghi ngờ, ông nghi cái chết của con gái mình có liên quan tới Ahn Dong! Thêm cả chuyện Ahn Dong không nói ra địa điểm chôn cất Kim Joo Yeon, càng khiến ông ấy thêm nghi ngờ.

Hôm gặp được chú Lê là lúc ông ấy đang đi cùng Phương Bạch tìm kiếm mộ của Kim Joo Yeon, nhưng hai người họ tìm khắp nơi mà vẫn không tìm ra được.

Sau khi hiểu rõ tình hình, tôi hỏi chú Lê: "Ông Kim Chang Sik có đồ vật nào của con gái ông ấy không ạ?"

Chú Lê gật đầu: "Có, là một vài món đồ lúc trước Kim Joo Yeon để lại khi lên đại học, không biết có giá trị gì không. Còn một vài thứ trước đây của cô ấy ở Trung Quốc thì Ahn Dong nói là đã đốt hết rồi! Ngay cả một tấm hình cũng không để lại."

Tôi thầm nghĩ thằng cha Ahn Dong này chắc chắn có vấn đề, nếu không thì vì sao vợ mình chết rồi mà anh ta không cho cha vợ biết nơi chôn cất chứ? Xem ra bây giờ chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào những món đồ của Kim Joo Yeon ở Hàn Quốc, mong là có thứ gì đó đặc biệt với cô ấy, nếu không có đầu mối thì chẳng lẽ chúng

tôi phải mò kim đáy biển à?

Vài ngày sau, Phương Bách và ông Kim Chang Sik mang theo một thùng giấy cỡ nhỏ được gửi qua đường bưu điện từ Hàn Quốc đến nhà chú Lê, tôi mong đợi mở ra xem thì phát hiện những thứ ở bên trong đều là đồ của bé gái, chắc là không có vật gì có giá trị rồi.

Quả nhiên, tôi sờ tất cả mọi thứ trong thùng, nhưng không hề cảm nhận được một chút tàn hồn nào. Tôi nhìn những thứ này trầm tư một lát rồi nói: "Cô Kim Joo Yeon có thể bị hỏa táng không?"

Phương Bách lắc đầu: "Chắc là không, tôi nghe Ahn Dong nói, quê nhà Triều Tiên của cậu ấy không bắt buộc theo tục hỏa táng, dù gì đó cũng là dân tộc thiểu số, chắc vẫn có một vài truyền thống phải tôn trọng."

"Nếu thế thì những đồ vật này không phải!" Tôi khẳng định.

Chú Lê quay sang hỏi Phương Bách: "Những tư liệu liên quan đến Ahn Dong mà cháu đưa cho chú đều là chuyện của chín năm trước, vậy có thông tin gì gần đây của cậu ta không?"

Phương Bách nói: "Vì chuyện của Joo Yeon mà mấy năm nay chúng cháu cũng không liên lạc với nhau, lần họp lớp trước, cậu ta cũng không đến. Nhưng cháu nghe nói cậu ta tái hôn, còn mở một hiệu sách ở gần quảng trường Thanh Niên."

Chú Lê gật đầu: "Xem ra bây giờ chúng ta chỉ có thể đi tìm đầu mối từ cậu Ahn Dong này!"

Qua buổi sáng, ba chúng tôi đi tới khu vực quảng trường Thanh Niên, đi lòng vòng nửa ngày trời mới tìm được một hiệu sách nhỏ nằm ở vị trí khá khuất. Đi vào trong, ông chủ đang sắp xếp lại sách báo, thấy chúng tôi vào thì lễ phép gật đầu chào.

Trong tư liệu của Phương Bách không có ảnh của Ahn Dong và Kim Joo Yeon nên chúng tôi không biết người đàn ông trước mắt này có phải là Ahn Dong hay không. Tôi nhìn lên và thấy tờ giấy phép kinh doanh trên tường, trên đó ghi rõ pháp nhân là Ahn Dong.

Tôi và Đinh Nhất giả vờ như đang đọc sách, còn chú Lê thì lại gần hỏi han về giá phòng ở đây, nhờ thế mà bắt chuyện được với Ahn Dong. Hai người trò chuyện một lúc, chú Lê mới nắm được thông tin bảy năm trước Ahn Dong đã tái hôn, hiện giờ anh ta đã có một cô con gái đáng yêu.

Tôi nghĩ thầm, thằng cha Ahn Dong này chẳng biết phòng bị gì cả, mới nói được vài câu đã bị chú Lê lừa lôi cả chuyện trong nhà ra nói rồi. Chú Lê cũng sợ hỏi nhiều quá sẽ bị lộ tẩy nên mỗi vấn đề đều được chú cân nhắc kĩ lưỡng, chú sẽ không hỏi những vấn đề quá đột ngột.

Khi chú Lê và Ahn Dong đang trò chuyện vui vẻ thì thấy có một người phụ nữ trông có vẻ nở nang, ôm một đứa bé đi vào. Vừa vào cửa, đứa bé trong ngực người phụ nữ đã réo gọi cha liên tục, chắc đây là vợ hiện tại của Ahn Dong rồi.

Khi tôi thấy rõ mặt của người phụ nữ, tôi có một cảm giác rất kỳ lạ, không thể diễn tả được! Mà lúc cô ta nhìn thấy tôi cũng hơi nhướng mày lên…

Ra khỏi tiệm sách, chú Lê hỏi nhỏ: “Vừa rồi chú thấy cháu có biểu hiện kỳ lạ, làm sao thế? Người phụ nữ kia có vấn đề gì à?”

Tôi nói với vẻ nghi ngờ: “Chắc chắn là có vấn đề, nhưng cháu cảm giác cô ta biết cháu!”

Đinh Nhất cười trêu tôi: “Đừng bảo đó là người tình cũ của cậu nhé!”

“Cút ngay! Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ gặp người phụ nữ

này nhé… Nhưng lúc cô ta nhìn tôi, tôi có thể cảm nhận rõ ràng cô ta có biểu hiện rất lạ, dù cô ta cố gắng tỏ ra không quen biết, nhưng chắc chắn có nghi ngờ thân phận của tôi.”

Chú Lê không hiểu lắm: “Cái này thì có gì để nghi ngờ! Có thân phận gì thì không thể đến tiệm sách nhà cậu ta để mua sách à!”

“Đúng thế! Thế cho nên cháu mới nghi ngờ cô ta nhận ra mình… Nhưng cháu lại không biết cô ta?!”

Sau khi từ tiệm sách trở về, chúng tôi thay đổi sách lược, chúng tôi phân công Đinh Nhất theo dõi Ahn Dong hai mươi tư giờ, để xem hàng ngày anh ta làm những gì. Còn tôi gọi điện cho Phương Bách, bảo anh ta nghĩ cách hỏi thăm xem vợ hiện tại của Ahn Dong là ai?

Việc theo dõi của Đinh Nhất bên kia không có tiến triển gì nhiều, sinh hoạt mỗi ngày của Ahn Dong chỉ trên một đường thẳng có hai đầu, từ nhà đến tiệm sách, từ tiệm sách về nhà… Nhưng bên phía Phương Bách lại tra ra được một manh mối khá quan trọng.

Thì ra người vợ hiện tại của Ahn Dong không phải ai xa lạ, mà chính là bà chủ của công ty mà Kim Joo Yeon làm năm đó, cô Park Yoo Jin.

CHƯƠNG

TỪ BỎ TÌM KIẾM

Hai người họ chắc quen biết nhau từ lúc Ahn Dong đến công ty xử lý một vài chuyện của Kim Joo Yeon, không ngờ hai người họ lại ở bên nhau nhanh như vậy. Nghe đến đoạn này, tôi thầm nghĩ, chẳng lẽ đây là vụ án kiểu "chồng khốn nạn và nhân tình liên thủ giết vợ"?

Nhưng sau khi biết được gia cảnh của Park Yoo Jin, chúng tôi lại cảm thấy không thể có khả năng này, theo những gì Phương Bách tra ra được, thì cô Park Yoo Jin này vốn là một phú bà người Hàn Quốc, có công ty chuyên làm xuất nhập khẩu ở Trung Quốc, có rất nhiều tiền.

Mà Ahn Dong, dù năm đó cũng được coi là tuổi trẻ tài cao, nhưng cuộc sống của anh ta và Park Yoo Jin như hai đường thẳng song song, nói thẳng ra, nếu giữa hai người có gì liên quan đến nhau thì chỉ là việc Kim Joo Yeon đi làm ở công ty của Park Yoo Jin mà thôi.

Mà Kim Joo Yeon và Ahn Dong cũng chẳng có tài sản gì để phân chia, nếu Ahn Dong thực sự có gian tình gì với Park Yoo Jin thì họ có thể trực tiếp ly hôn! Cần gì phải bất chấp nguy hiểm mà giết người? Nói vậy có thấy vô lý không!

Sau khi bàn bạc tính toán, chúng tôi vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vẻ bề ngoài, dù gì những thông tin chúng tôi có khá hạn chế, không thể biết hết tình hình.

Nhưng có một chuyện có thể khẳng định, đó là Ahn Dong không cho ông Kim Chang Sik và Phương Bách đi tế bái mộ của Kim Joo Yeon, chắc chắn là có lý do gì đó không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, nếu không cẩn thận bị họ tìm được thì chắc chắn sẽ bị lộ tẩy, vì thế Ahn Dong mới không nói ra vị trí chôn cất Kim Joo Yeon.

Nhưng chúng tôi vẫn luôn thắc mắc là chuyện gì mà để khi ông Kim Chang Sik và Phương Bạch nhìn thấy mộ thì sẽ lộ tẩy? Dù gì người cũng bị chôn dưới đất rồi, phía trên cũng chỉ có khối bia đá thôi mà!

Chú Lê bỗng thủng thẳng nói: “Chẳng lẽ bia mộ của Kim Joo Yeon có vấn đề?”

Tôi không hiểu lắm: “Bia mộ thì có vấn đề gì được? Chẳng phải chỉ có mỗi cái tên với tấm ảnh chụp thôi sao…”

Ai ngờ nghe tôi nói thế, chú Lê lại hiểu ra: “Chú biết rồi, chắc chắn ảnh chụp có vấn đề!”

“Ảnh chụp? Ảnh chụp thì có thể có vấn đề gì? Chẳng lẽ trên đó không phải là ảnh của Kim Joo Yeon!” Tôi lẩm bẩm.

“Chính là nguyên nhân này!” Chú Lê tỏ ra kích động.

Nhưng tôi không quá tin tưởng vào cách nói này: “Làm sao mà thế được! Người thì đã chết rồi, vì sao còn để ảnh chụp của người khác?”

“Đúng vậy nhỉ, người cũng đã chết rồi, vì sao lại muốn để ảnh của người khác?” Chú Lê lặp lại câu hỏi của tôi, giống như muốn tìm ra vấn đề từ đó.

Nửa đêm, Đinh Nhất mới từ nhà của Ahn Dong về, nhìn nét mặt của anh ta là biết không có thu hoạch gì rồi. Gã Ahn Dong này, mặt ngoài là một người khá trung thực, cưới một cô vợ là phú bà mà chỉ mở một cửa hàng sách sống qua ngày? Đúng là không thể hiểu nổi anh ta nghĩ như thế nào.

Buổi đêm, tôi nằm ở trên giường mà ngủ không yên, cứ mãi suy nghĩ về vấn đề chú Lê đưa ra, chẳng lẽ tấm ảnh trên bia mộ thật sự không phải là của Kim Joo Yeon, vì thế mà Ahn Dong mới không cho ông Kim Chang Sik và Phương Bách đi tế mộ?

Đinh Nhất thấy tôi cứ mãi lăn lộn không ngủ được thì lo lắng: "Cậu thấy không thoải mái à? Có phải do hôm nay phải hoạt động nhiều không?"

Tôi thờ dài: "Không phải, hôm nay tôi không mệt lắm, chỉ là không ngủ được thôi, tôi đang suy nghĩ đến vấn đề vì sao Ahn Dong lại không cho ông Kim Chang Sik đi thăm mộ con gái."

Đinh Nhất nghe thế lại nói trúng một câu: "Chắc chắn là do bia mộ có vấn đề thôi, mà vấn đề này thì ông Kim Chang Sik hay Phương Bách chỉ cần nhìn qua là phát hiện ra được ngay!"

Tôi thở dài: "Xem ra chúng ta còn phải điều tra kĩ gã Ahn Dong và cái cô Park Yoo Jin này mới được…"

Sáng hôm sau, tôi gọi điện cho Phương Bách hỏi anh ta có biết một vài đồng nghiệp của Kim Joo Yeon khi còn sống không? Nhưng Phương Bách lại nói: "Tôi không biết, tôi chỉ biết việc làm ăn của công ty đó cũng không lớn lắm, chủ và nhân viên không đến mười người, hơn nữa tất cả đều là người Hàn Quốc."

"Tất cả đều là người Hàn Quốc? Vậy anh có biết công ty của Park Yoo Jin ở đâu không?" Tôi tiếp tục truy vấn.

Lần này Phương Bách lại cho tôi một đáp án chắc chắn: "Năm đó, trước khi Park Yoo Jin và Ahn Dong kết hôn đã giải tán công

ty, mấy nhân viên người Hàn kia cũng bị cô ta đưa về Hàn Quốc rồi."

Tôi không hiểu: "Một công ty đang làm ăn buôn bán tốt vì sao lại giải tán? Chẳng lẽ công ty của Park Yoo Jin gặp vấn đề gì ư?"

"Tôi cũng không rõ lắm, dù sao những người biết chuyện lúc đó hiện giờ cũng trở về Hàn Quốc hết rồi, người còn lưu lại chỉ có Joo Yeon và Park Yoo Jin thôi, Park Yoo Jin thì chắc chắn sẽ không nói cho chúng ta biết rồi." Phương Bách nói với vẻ bất đắc dĩ.

Cúp điện thoại, chẳng những tôi không cởi bỏ được nghi ngờ trong lòng mà ngược lại, còn tăng thêm nhiều vấn đề mới. Theo lý thuyết thì cô Park Yoo Jin này là nữ doanh nhân chìm nổi nhiều năm trong giới thương nghiệp, chắc hẳn cô ta không thể cam lòng chỉ ở nhà giúp một ông chủ hiệu sách nấu cơm, sinh con được!

Nhưng dựa vào những gì Đinh Nhất theo dõi được trong một ngày, không khó để nhận ra Ahn Dong và Park Yoo Jin chỉ là một đôi vợ chồng bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Hiện tại, có thể nói Park Yoo Jin là một bà nội trợ gia đình toàn chức, nhưng với kinh tế và thực lực của cô ta thì dù có lấy Ahn Dong, họ cũng có thể tiếp tục kinh doanh công ty cơ mà!

Giờ xem ra, không thể không thông qua Ahn Dong để tìm mộ của Kim Joo Yeon! Chúng tôi bèn bảo ông Kim Chang Sik hẹn Ahn Dong ra gặp mặt để nêu vấn đề, muốn đến tế bái mộ của Kim Joo Yeon.

Lần này, cả ba chúng tôi cùng đi theo Kim Chang Sik, Phương Bách đi theo làm phiên dịch. Khi gặp lại Ahn Dong, anh ta cũng ngạc nhiên khi thấy chúng tôi đi cùng Kim Chang Sik, vẻ mặt anh ta hơi lộ ra vẻ kỳ quái…

Ahn Dong nói tiếng Hàn rất lưu loát, anh ta toàn dùng tiếng Hàn để nói chuyện với Kim Chang Sik, Phương Bách thì ở bên cạnh

phiên dịch. Không ngờ lần này Ahn Dong lại rất vui vẻ đồng ý với yêu cầu của Kim Chang Sik.

Kết quả này làm chúng tôi hoàn toàn bất ngờ, nếu anh ta thật sự có thể đưa ông Kim Chang Sik đi đến mộ của Kim Joo Yeon thì tất cả vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng, chỉ cần bộ hài cốt được chôn trong mộ chính là của Kim Joo Yeon thì không khó để biết chân tướng năm đó.

Chúng tôi tưởng rằng ngay ngày hôm đó Ahn Dong sẽ đưa chúng tôi đến mộ, nhưng anh ta lại bảo hôm nay mình có một số chuyện, hẹn trưa hôm sau cùng đi. Ngay tại lúc chúng tôi nghĩ rằng ngày mai đến chỗ mộ là có thể giải được tất cả các nghi vấn, thì chạng vạng tối hôm ấy đột nhiên nhận được điện thoại của Phương Bách.

Anh ta nói, vừa rồi ông Kim Chang Sik đột nhiên gọi điện bảo với anh ta rằng mình không muốn đi tìm mộ của con gái nữa, ông ấy còn nhờ Phương Bách chuyển lời với chúng tôi rằng, tiền đã được chuyển vào tài khoản của chúng tôi rồi, chuyện này dừng ở đây thôi! Hơn nữa ông ấy còn nhờ Phương Bách mua vé máy bay cho mình quay về Hàn Quốc.

Chúng tôi đều cảm thấy khó hiểu, không hiểu ông Kim này nghĩ như thế nào? Ông ấy vì tâm nguyện này mà chờ đợi khổ sở suốt mấy năm, tiêu tốn toàn bộ tiền hưu của mình để đến Trung Quốc, đến lúc sắp tìm thấy được con gái thì đột nhiên lại từ bỏ?!

CHƯƠNG

RỜI BỎ NHÂN GIAN

Phương Bách cũng không biết tại sao ông Kim Chang Sik lại có hành động như thế, anh ta bảo chúng tôi không nên vội kết luận, chờ ngày mai tới khách sạn gặp ông Kim Chang Sik để tìm hiểu tình hình rồi sẽ tính sau.

Nhưng điều chúng tôi không nghĩ tới là, khi chúng tôi đến khách sạn tìm ông Kim Chang Sik, lại phát hiện ông ấy đã chết trong khách sạn rồi…

Trước đó, cứ đến tám giờ sáng mỗi ngày là phục vụ đưa bữa sáng đến cho ông Kim Chang Sik, nhưng sáng nay, phục vụ gõ cửa rất lâu mà lại không thấy trong phòng đáp lại. Phục vụ này thông báo cho lễ tân gọi điện thoại vào phòng của ông Kim Chang Sik để xem có phải ông ấy ngủ quên hay không.

Thế nhưng không có ai nghe điện thoại, lễ tân lo lắng khách hàng là người lớn tuổi, sẽ xảy ra chuyện trong phòng nên sau khi gọi điện thoại cho ông ấy không được, họ dùng thẻ chìa khóa vạn năng để mở cửa phòng của ông Kim Chang Sik.

Khi quản lý khách sạn mở cửa phòng ra thì thấy có một người đang nằm úp sấp trên mặt đất, nhìn quần áo của người kia thì hẳn là ông Kim Chang Sik. Quản lý vội chạy tới xem xét tình huống rồi

lập tức gọi cho 120.

Nhưng khi xe cấp cứu chạy đến thì phát hiện ông Kim Chang Sik đã tắt thở từ lâu. Sau đó khách sạn gọi điện báo cho cảnh sát, cảnh sát vừa tới đã nhanh chóng loại bỏ khả năng ông ấy bị giết hại, bên phía pháp y kiểm tra thi thể, phán đoán có thể ông ấy chết do bị nhồi máu cơ tim, nhưng nguyên nhân cụ thể của cái chết thì phải đợi kiểm tra kĩ thi thể mới biết được.

Đối với chúng tôi, cái chết của ông Kim Chang Sik xảy ra quá đột nhiên, tôi tin chắc trước khi chết, hẳn ông ấy đã gặp phải chuyện gì đó nên mới đột ngột quyết định từ bỏ việc tìm kiếm con gái, hơn nữa còn phải lập tức bay trở về Hàn Quốc.

Dù gì mọi người cũng có quen biết nhau, mà ông Kim Chang Sik cũng không có nhiều bạn bè ở Trung Quốc, nên giờ ông ấy xảy ra chuyện lớn như vậy, chúng tôi cũng phải vào Cục công an để tìm hiểu tình hình.

Vì ông Kim Chang Sik là người Hàn Quốc nên cảnh sát rất chú ý đến vụ án này, chẳng mấy chốc đã có báo cáo kiểm tra thi thể của ông Kim Chang Sik. Khi chúng tôi và cả Phương Bách biết nguyên nhân cái chết của ông Kim Chang Sik thì đều cảm thấy rất đáng tiếc.

Thì ra ông Kim Chang Sik chết do lên cơn nhồi máu cơ tim đột ngột, cảnh sát còn tìm được một số loại thuốc thường dùng để chữa bệnh tim trong hành lý của ông ấy, xem ra ông Kim Chang Sik vốn đã mắc bệnh tim từ trước.

Nhưng đồng thời tôi cũng tin rằng, cái chết của ông Kim Chang Sik không hề đơn giản, chắc chắn khi còn sống, ông ấy đã gặp phải chuyện gì đó nên bị kích thích dẫn tới phát bệnh. Chúng tôi bèn lấy thân phận bạn bè của ông Kim Chang Sik để yêu cầu được nhìn thấy di thể của ông ấy.

Ở Trung Quốc, ông Kim Chang Sik không có người thân, con rể cũ đã đoạn tuyệt từ lâu chắc chắn sẽ không đến, hơn nữa sau đó còn rất nhiều việc cần chúng tôi phải xử lý giúp, nên chúng tôi được cảnh sát đồng ý cho đi nhìn di thể của ông Kim Chang Sik.

Lúc đi, tôi thấy vẻ mặt sợ hãi của Phương Bách thì thấu hiểu và bảo anh ta đợi bên ngoài, chỉ để mình và Đinh Nhất đi vào, nói thực không phải ai cũng có thể bình tĩnh khi nhìn thấy người chết.

Khi nhìn thấy ông Kim Chang Sik tái nhợt nằm trong nhà xác, lòng tôi dâng lên một cảm giác thổn thức, thật khó mà tưởng tượng được, mới hôm qua thôi chúng tôi còn nói chuyện với nhau, vậy mà hôm nay ông ấy đã rời bỏ nhân gian rồi.

Nhưng đây không phải là chuyện làm tôi giật mình nhất, bởi vì khi tôi đưa tay ra nhẹ nhàng chạm vào di thể của ông Kim Chang Sik thì những hình ảnh trước khi chết của ông ấy lập tức xuất hiện. Nhưng cảnh tượng này khiến tôi phải kinh ngạc, vì trong ký ức của ông Kim Chang Sik, tôi thấy người vợ hiện giờ của Ahn Dong, cô Park Yoo Jin!

Lúc đó hình như là vào khoảng chín giờ tối, ông Kim Chang Sik đang chuẩn bị đi ngủ, khi ấy ông vẫn chưa gọi cho Phương Bách thông báo mình từ bỏ việc tìm con gái. Đột nhiên cửa phòng vang lên tiếng gõ, Kim Chang Sik vội vàng đứng dậy ra mở cửa…

Khi mở cửa ra, ông ấy thấy Park Yoo Jin đang đứng ở bên ngoài. Nhưng lúc này tôi lại cảm giác trái tim ông Kim Chang Sik đập mạnh, như thể gặp phải chuyện gì đó kích thích vậy.

Tôi thấy Park Yoo Jin nói vài câu tiếng Hàn, dù tôi không hiểu tiếng Hàn, nhưng ông Kim Chang Sik thì hiểu, trái tim của ông ấy càng khó chịu hơn, sau đó ông cũng nói với Park Yoo Jin mấy câu, rồi cô ta bỏ đi.

Đóng cửa phòng lại, ông Kim Chang Sik ngồi bần thần ở trên

giường một lúc, sau đó ông ấy gọi điện cho Phương Bách, nói là mình muốn từ bỏ việc tìm kiếm mộ của con gái và muốn về nước ngay. Ông Kim Chang Sik cúp điện thoại và cảm thấy trái tim của mình rất không thoải mái, đến khi ông muốn đứng dậy đi lấy thuốc thì bỗng nhiên mắt tối sầm lại, ngã xuống đất ngất xỉu.

Đây chính là toàn bộ những gì mà ông Kim Chang Sik trải qua trước khi chết, nhưng vì tôi không hiểu tiếng Hàn nên đành phải bắt chước lời họ nói cho Phương Bách nghe. Phương Bách nghe xong lại dịch như thế này: "Cha… đừng đi tìm con nữa, về nhà đi! Cái chết của con thực ra là ngoài ý muốn, đừng quấy rầy cuộc sống của người khác nữa."

Trong trí nhớ của Kim Chang Sik, rõ ràng tôi nghe thấy Park Yoo Jin nói như vậy, đúng là cô ta đã gọi ông Kim Chang Sik là cha! Tôi đã nghe từ đó rất nhiều lần trong phim Hàn rồi. Chỉ là không biết lúc đó Park Yoo Jin bị Kim Joo Yeon nhập hay có vấn đề gì khác mà lại nói với ông Kim Chang Sik những câu này?!

Còn những lời mà ông Kim Chang Sik nói được Phương Bách phiên dịch là: "Cha có lỗi với Joo Yeon, ngày mai cha sẽ đi ngay, con yên tâm!"

Như vậy thì khi đó ông Kim Chang Sik thật sự đã coi Park Yoo Jin là con gái Kim Joo Yeon của mình, trong ký ức của ông Kim Chang Sik, tôi cũng không thể nhận ra có phải Park Yoo Jin thật sự bị ma nhập hay không, nhưng với biểu hiện của ông Kim Chang Sik lúc đó thì không thể nào nhận nhầm con gái của mình được!

Vả lại, theo ý của ông thì chắc chắn trong người Park Yoo Jin có linh hồn của cô Kim Joo Yeon, cũng chính vì thế mới kích thích bệnh tim của ông Kim Chang Sik.

Nhưng có một điều chúng tôi không ngờ là, Ahn Dong lại đến đồn cảnh sát và lấy thân phận con rể của ông Kim Chang Sik để

nhận thi thể của ông ấy về, điều này làm mọi người hoàn toàn bất ngờ, vì trước đó quan hệ giữa hai người không được tốt lắm. Giờ anh ta lại nhảy ra nhận làm hậu sự cho cha vợ cũ thì đúng là không thể nào nói nổi!

Sau đó chúng tôi và Phương Bách cùng đến tìm Ahn Dong để hỏi xem anh ra định làm hậu sự cho ông Kim Chang Sik thế nào? Ahn Dong trả lời rất thành khẩn là sẽ đem ông ấy an táng cạnh Kim Joo Yeon. Chú Lê nói là mình có thể giúp ông Kim Chang Sik xử lý hậu sự, vì trước đó ông ấy đã trả tiền công cho chúng tôi rồi.

Dù Ahn Dong tỏ vẻ không tình nguyện, nhưng anh ta cũng không phản đối, hơn nữa còn chủ động hỏi xin số điện thoại của chú Lê để thuận tiện liên lạc với chúng tôi.

Tôi có thể cảm giác được ý đồ của anh ra rõ ràng là muốn hất Phương Bách ra ngoài, để trực tiếp tiếp xúc với chúng tôi. Dù tôi không biết nguyên nhân trong đó là gì, nhưng chuyện Park Yoo Jin đột nhiên xuất hiện tối qua và thái độ khác thường hiện giờ của Ahn Dong, chắc chắn là có nguyên nhân mà chúng tôi không biết.

CHƯƠNG

SỰ THẬT TRONG SỰ THẬT

Nếu Ahn Dong đã đồng ý tiếp xúc với chúng tôi thì chắc tôi sẽ có cơ hội gặp lại Park Yoo Jin và tôi có thể nhìn xem có phải cô ta bị hồn của Kim Joo Yeon nhập vào hay không! Ahn Dong đã nói như thế, Phương Bách chỉ đành ủ rũ đi về, dù sao anh ta cũng chẳng còn lý do gì để ở lại nữa.

Vì ông Kim Chang Sik không có họ hàng gì ở Hàn Quốc nên những thủ tục liên quan cũng dễ làm. Vào ngày chính thức hạ táng ông Kim Chang Sik, chúng tôi mới biết địa điểm đã chôn cô Kim Joo Yeon…

Đối với tôi, đi ra nghĩa địa hay vào nhà xác cũng đau khổ như nhau, may mà bây giờ ở thành phố thịnh hành hỏa táng nên tôi không cảm nhận được nhiều tàn hồn ở nghĩa địa. Đương nhiên cũng có những trường hợp đặc biệt, ví dụ như Kim Joo Yeon.

Khi tới gần ngôi mộ của Kim Joo Yeon, đột nhiên tôi cảm nhận được tàn hồn của một người khác! Tôi kinh ngạc nhìn mộ của cô ấy, phát hiện dù đã được chôn ở đây chín năm, nhưng bia mộ của cô ấy thoạt nhìn khá mới, không hề giống với những bia mộ trải qua chín năm mưa gió.

Chú Lê còn đang bận an táng tro cốt của ông Kim Chang Sik nên

không phát hiện thái độ khác lạ của tôi, còn tôi thì đang quá sợ hãi khi cảm nhận tàn hồn trong mộ Kim Joo Yeon, bởi vì người nằm trong này không phải là ai khác mà chính là Park Yoo Jin thật!

Thật ra Park Yoo Jin cũng không phải là người Hàn Quốc, cô ấy là người Triều Tiên, mười mấy năm trước cô ấy từ Triều Tiên đến vùng Đông Bắc Trung Quốc, sau đó dùng danh nghĩa là người làm công Hàn Quốc để sang Hàn. Đến khi trở lại Trung Quốc thì cô ấy đổi tên đổi họ, trở thành một phú bà người Hàn Quốc.

Park Yoo Jin lớn hơn Kim Joo Yeon mười mấy tuổi, năm đó khi phỏng vấn nhân viên vào làm việc, cô ấy phát hiện du học sinh "đồng hương" này có gương mặt khá giống mình.

Nếu Kim Joo Yeon ăn mặc đẹp lên một chút thì trông rất giống cô ấy thời còn trẻ, bởi vậy mà Park Yoo Jin rất cất nhắc Kim Joo Yeon, cô ấy cho Kim Joo Yeon vào làm việc, còn để Kim Joo Yeon thay thế mình đến vài nơi mà cô ấy không muốn đi.

Mặc dù bề ngoài công ty của Park Yoo Jin làm ăn khá hợp pháp, nhưng thật ra bên trong vẫn lén buôn lậu để kiếm thêm tiền lời. Bởi vậy mà có rất nhiều trường hợp cô ấy không thể tự ra mặt được, vì thế phải thường xuyên dùng đến thế thân là Kim Joo Yeon.

Về sau, vì dùng thế thân quá nhiều mà ngay cả những nhân viên vào công ty sau này cũng không biết chuyện Kim Joo Yeon chính là thế thân của Park Yoo Jin, họ đều coi Kim Joo Yeon là Park Yoo Jin thật sự, còn Park Yoo Jin thật sự là Kim Joo Yeon.

Lúc đầu, không ai biết việc hai người này làm, Kim Joo Yeon cũng ngày càng quen với việc làm thế thân cho Park Yoo Jin, nhưng có một ngày, Park Yoo Jin phát hiện Kim Joo Yeon tham ô của công ty một khoản để đầu tư cổ phiếu.

Chuyện này khiến Park Yoo Jin bắt đầu cảm thấy nguy hiểm,

hình như cô ấy đã nuôi hổ gây họa rồi. Thế là cô ấy lập tức cảnh cáo Kim Joo Yeon phải bù ngay vào số tiền bị thâm hụt, nếu không cô ấy sẽ báo cảnh sát!

Không ngờ rằng Kim Joo Yeon này không phải là dạng vừa, cô ta cũng uy hiếp Park Yoo Jin: “Nếu chị dám báo cảnh sát thì cùng lắm là cả hai cùng chết, tôi sẽ nói hết chuyện chị buôn lậu ra.”

Nhưng Park Yoo Jin là ai, cô ấy nghe thế thì cười lạnh và nói: “Những việc buôn lậu kia đều do cô làm, bà chủ là tôi đây nhiều nhất chỉ được xem là không nắm bắt tình hình thôi. Nếu không cô thử báo cảnh sát tóm những con buôn kia tới để hỏi xem, người họ biết là cô hay tôi?”

Mặt Kim Joo Yeon tái nhợt, cô ta nói với Park Yoo Jin là cho mình thời gian mấy ngày, cô ta nhất định sẽ nghĩ cách trả hết số tiền kia! Lúc ấy, Park Yoo Jin thầm nghĩ, dù sao Kim Joo Yeon cũng biết bí mật của công ty, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không thể báo cảnh sát, bởi vậy cô ấy đồng ý thư thả cho Kim Joo Yeon mấy ngày.

Vài ngày sau, Kim Joo Yeon thật sự chủ động liên hệ với Park Yoo Jin, nói là muốn đưa cô ấy đến ngân hàng để lấy tiền, nhưng điều Park Yoo Jin không ngờ tới là, khi cô ấy vừa lên xe đã bị người ta dùng vải tẩm thuốc mê bịt miệng. Đây là ký ức cuối cùng của Park Yoo Jin, cô ấy mơ hồ trở thành kẻ chết thay cho Kim Joo Yeon.

Còn chuyện của ông Kim Chang Sik vào tối hôm đó, người mà ông ấy nhìn thấy không phải là Park Yoo Jin trong mắt chúng tôi, mà chính là cô con gái Kim Joo Yeon, vì thế mà ông ấy bị kích thích dẫn đến nhồi máu cơ tim. Điều này cũng giải thích cho việc vì sao trước đó Ahn Dong vẫn luôn hờ hững với người bố vợ này, thế mà bây giờ đột nhiên lại chủ động đến đòi làm hậu sự cho ông

ấy.

Lúc này, bên chú Lê đã xử lý thỏa đáng, trong suốt quá trình, Ahn Dong luôn giữ vẻ mặt rất nghiêm túc, biểu hiện bi thương trên mặt anh ta cũng không giống giả vờ. Tôi đứng ở bên cạnh đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không phát hiện bóng dáng của Kim Joo Yeon.

Cha mình bị mình hại chết, chẳng lẽ cô ta không cảm thấy áy náy ư? Đừng nói là con gái ruột, tôi đoán đến ngay chính anh con rể Ahn Dong này cũng cảm thấy không đành lòng chứ?

Dù bây giờ tôi không nhìn thấy Kim Joo Yeon, nhưng tôi biết chắc chắn cô ta đang đứng ở trong một góc khuất nào đó để nhìn về phía này, chắc là cô ta đang chờ chúng tôi đi rồi mới xuất hiện.

Tôi bỗng nói với chú Lê: "Xong việc chưa ạ? Xong rồi thì chúng ta đi thôi, dù sao chúng ta cũng làm xong hết thảy cho ông ấy rồi..."

Chú Lê hơi kinh ngạc nhìn tôi, chắc chú ấy cũng đang không hiểu vì sao tôi lại muốn ra về gấp như vậy. Nhưng chú ấy vẫn tiếp thu được tín hiệu của tôi, chú quay sang nói với Ahn Dong: "Nghi thức chôn cất đã kết thúc, chúng tôi chỉ có thể làm đến đây thôi, tạm biệt vậy..."

Trên đường trở về, chú Lê hỏi tôi: "Vừa rồi cháu làm vậy là có ý gì?"

Tôi không trả lời chú ấy ngay mà nhìn đồng hồ, đã qua khoảng mười phút rồi, tôi bèn chộp lấy bả vai của Đinh Nhất và bảo: "Quay đầu xe trở về nghĩa trang!"

Khi chúng tôi quay trở lại mộ của ông Kim Chang Sik thì thấy bên cạnh Ahn Dong có thêm một người phụ nữ.

Chú Lê nghi ngờ hỏi: "Sao Park Yoo Jin lại tới đây?"

Tôi cười lạnh: “Cô ta không phải Park Yoo Jin đâu ạ, mà là Kim Joo Yeon…” Nói rồi, tôi bước nhanh tới chỗ họ.

Kim Joo Yeon và Ahn Dong nghe thấy tiếng bước chân thì quay lại nhìn, sắc mặt cả hai đều thay đổi, Ahn Dong cố giả vờ bình tĩnh nói: “Vợ tôi cũng muốn đến tế bái ông ấy, dù sao họ cũng là người Hàn Quốc với nhau.”

“Thật à? Anh cưới được một người vợ vừa có tiền vừa hiền lành quá nhỉ!” Tôi nói với giọng điệu trào phúng.

Kim Joo Yeon hơi bối rối, định bỏ đi thì bị tôi gọi giật lại: “Kim Joo Yeon, cô hại chết cha mình mà không thấy đau lòng à?”

Cô ta hơi khựng lại, nói với vẻ không được tự nhiên: “Tôi không hiểu cậu đang nói gì?”

“Thật không biết à? Hay là cô tự tin biết hết mọi điều về Park Yoo Jin, chẳng lẽ ở cái nước Trung Quốc này thật sự không có ai nhận ra cô ấy?”

CHƯƠNG

LẬP LỜ ĐÁNH LẬN CON ĐEN

Kim Joo Yeon bị những câu chất vấn liên tiếp của tôi dồn ép cho không có chỗ để trốn, thế nhưng đột nhiên lại quát lên với tôi bằng vẻ mặt gần như vặn vẹo: “Cậu nói hươu nói vượn cái gì đó! Tôi chính là Park Yoo Jin!”

Tôi cười lạnh và nói: “Chắc cô cảm thấy rất kỳ lạ là vì sao tôi lại biết bí mật của các người chứ gì? Nói cho cô biết nhé! Từ lần đầu tiên gặp cô… tôi đã nhìn thấy quỷ hồn của Park Yoo Jin vẫn luôn đi theo phía sau cô đấy!”

Kim Joo Yeon nghe thế thì mặt không còn chút máu, hoảng hốt quay đầu lại nhìn về phía sau, lại phát hiện phía sau cô ta không hề có cái gì.

“Cô ấy không ở phía sau cô, ở bên trái cô cơ!” Tôi tiếp tục hù dọa.

Thần kinh Kim Joo Yeon quá nhạy cảm nên lại nhìn về phía bên trái của mình, kết quả vẫn là chẳng có gì cả, nhưng biểu hiện của cô ta cũng đã có thể nói rõ trong lòng cô ta có quỷ! Ahn Dong che chắn trước người Kim Joo Yeon cả giận nói: “Các người muốn làm gì?”

Tôi thấy tư thế của anh ta như thể muốn đánh nhau thì lập tức

vọt ra sau: “Cũng đừng nói tôi không cảnh cáo anh trước, nếu ra tay chắc chắn anh sẽ chịu thiệt!”

Lúc này Đinh Nhất phía sau tôi bước một bước dài lên trước, lạnh lùng nhìn Ahn Dong, ánh mắt của Đinh Nhất khi ấy khỏi nói là lạnh lùng nghiêm nghị biết bao nhiêu, nếu ánh mắt có thể giết chết người, không biết Ahn Dong đã chết bao nhiêu lần rồi.

Có thể là anh ta cũng không ngờ chúng tôi mạnh bạo như vậy, khí thế xìu xuống hẳn: “Những việc này không liên quan gì đến vợ của tôi, đều là ý của tôi, nếu không phải tôi đầu tư cổ phiếu phải đền tiền, cô ấy cũng sẽ không tham ô tiền công quỹ của công ty!”

Kim Joo Yeon vừa nghe thế thì kéo Ahn Dong lại nói: “Chuyện này có quan hệ gì với anh chứ? Nếu không phải bị Park Yoo Jin hãm hại, sao em phải làm như vậy chứ?”

Nhìn họ diễn cảnh vợ chồng tình sâu nghĩa nặng trước mặt, tôi không nhịn nổi phải ngắt lời: “Haizz… Hai người đủ lắm rồi đấy! Nói xem chuyện là thế nào đi!”

Kim Joo Yeon thấy việc đã đến nước này, tiếp tục giấu giếm cũng không có ý nghĩa gì nữa, vì thế cô ta bất đắc dĩ kể lại cho chúng tôi về câu chuyện chín năm về trước…

Lúc ấy Kim Joo Yeon vừa mới kết hôn không lâu, một lòng muốn mua nhà ở Trung Quốc, có thể có một mái nhà nhỏ thuộc về chính mình, vì thế cô ta hy vọng bản thân có thể tìm được công việc kiếm nhiều tiền một ít.

Nhưng không có kinh nghiệm gì, tuy rằng cô ta có ưu thế biết ngôn ngữ, nhưng lại luôn gặp phải những công việc cao không được thấp không xong. Ngay lúc ấy, cô ta gặp Park Yoo Jin.

Lúc ấy Kim Joo Yeon đến ứng tuyển làm nhân viên kinh doanh của một công ty ngoại thương, tình cờ gặp “đồng hương” Park Yoo Jin. Sau nhiều lần trò chuyện, Kim Joo Yeon phát hiện tuy rằng

quy mô công ty của Park Yoo Jin không lớn, nhưng lương nhân viên thực tập lại cao hơn các công ty khác ba mươi phần trăm.

Hơn nữa một khi lên chính thức, tiền lương và đãi ngộ càng phong phú hơn, điều này đã hấp dẫn Kim Joo Yeon đúng lúc đang thiếu tiền. Mà sau khi cô ta chính thức làm việc ở công ty của Park Yoo Jin không bao lâu, đã nhanh chóng phát hiện công ty ngoại thương này cũng không đơn giản như bề ngoài, các mối làm ăn phần lớn đều là buôn lậu, làm giả hoá đơn sổ sách.

Park Yoo Jin còn mấy lần bảo Kim Joo Yeon giả bản thân đi đàm phán với đối phương, mà Park Yoo Jin thì thao túng phía sau màn. Lúc mới đầu Kim Joo Yeon cũng không cảm thấy gì, suy cho cùng người chịu trách nhiệm pháp luật của công ty là Park Yoo Jin.

Tuy nhiên qua thời gian dài, Kim Joo Yeon cũng bắt đầu không yên. Nhưng đối mặt với sự dụ dỗ từ tiền thù lao dày cộm, cuối cùng Kim Joo Yeon vẫn thỏa hiệp, hơn nữa cô ta càng giả mạo Park Yoo Jin càng thuận tay, như thể cô ta chính là Park Yoo Jin vậy.

Sau đó, nhân viên công ty liên tục thay đổi, đến cuối cùng gần như mọi người trong công ty đều cho rằng Kim Joo Yeon là Park Yoo Jin, mà Park Yoo Jin là Kim Joo Yeon.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tầy gang, khoảng thời gian đó Ahn Dong mê muội cổ phiếu, lấy hết tiền bạc trong nhà đầu tư vào thị trường chứng khoán. Lúc ấy anh ta tin chắc tin tức nội bộ mà bạn bè lộ cho mình là chính xác đáng tin cậy, một hai phải đi vay nặng lãi số tiền lớn để bù vào.

Tuy nhiên bởi vì số tiền này không nhỏ, Kim Joo Yeon tính toán và cảm thấy đi mượn vay nặng lãi chơi cổ phiếu mặc dù là kiếm được tiền, nhưng trả xong vốn và lãi vay cũng còn thừa không có

mấy. Vì thế Kim Joo Yeon quyết định bí quá hoá liều, trước hết cứ tham ô một cục tiền của công ty, cũng đợi trong khoảng thời gian ngắn thị trường chứng khoán phục hồi thu được vốn gốc rồi lập tức trả tiền lại.

Có điều chuyện trên đời này thường thường chính là như thế, những người muốn vay tiền để thắng lại tiền cờ bạc, ngược lại càng thua thảm hại hơn… Quả nhiên, cái gọi là tin tức nội bộ của bạn Ahn Dong kia cũng không hề đáng tin chút nào, vừa bắt đầu phiên giao dịch sáng sớm thứ hai, cổ phiếu Bạch Ngân mà anh ta mua đã bắt đầu rớt giá liên tiếp, đến cuối buổi chiều đóng sàn số tiền mà Ahn Dong đầu tư vào đã mất gần một nửa.

Kim Joo Yeon thấy mà lòng quýnh lên, cô ta muốn khuyên Ahn Dong ngày hôm sau mở sàn nhanh chóng bán tháo toàn bộ cổ phiếu Bạch Ngân đi, nhưng Ahn Dong lại như bị quỷ ám nói: “Bây giờ cắt thịt bỏ chạy là lựa chọn không sáng suốt nhất, chỉ cần kiên trì đến cuối cùng, ít nhất cũng có thể huề vốn!”

Tuy nhiên, không ngờ ngày hôm sau thị trường chứng khoán vừa bắt đầu phiên giao dịch, cổ phiếu mà bọn họ mua kia vẫn rớt giá liên tục, lúc này đây tiền đầu tư vào trước đó đã không còn thừa là bao.

Nhưng cùng lúc ấy, phía Park Yoo Jin cũng phát hiện chuyện Kim Joo Yeon động vào tiền của công, thậm chí cô ta còn đe dọa Kim Joo Yeon nhanh chóng trả lại tiền, nếu không đến lúc đó không chỉ Kim Joo Yeon sẽ ngồi tù, tất cả tội danh buôn lậu của công ty cũng sẽ đổ hết lên đầu cô ta.

Kim Joo Yeon hoàn toàn đờ đẫn, cô ta nghĩ bản thân chỉ mới hơn hai mươi tuổi mà phải ngồi tù mười mấy năm, đến hết hạn tù trở ra thì tiêu tùng rồi, đời mình cứ như vậy mà bị lãng phí!

Ahn Dong cũng vô cùng hối hận mình không nên để Kim Joo

Yeon đi tham ô công quỹ, anh ta lại càng không nên mê muội cổ phiếu. Nhưng giờ nói gì cũng đã muộn, họ vốn không lấy đâu ra được tiền trả lại phần thiếu hụt trong công quỹ công ty…

Ai ngờ ngay lúc bị Park Yoo Jin bức ép đến không còn đường đi, Kim Joo Yeon chợt nhớ tới tất cả chữ ký ngoài mặt hiện giờ của công ty đều là cô ta ký, ngay cả có đôi khi đến ngân hàng chuyển khoản cô ta cũng đi với thân phận của Park Yoo Jin.

Nếu ngay lúc này Park Yoo Jin biến mất… Vậy thì cô ta có thể lấy được tất cả tiền tài của Park Yoo Jin dễ như trở bàn tay. Nhưng đồng thời cô ta cũng hiểu rõ, cho dù thật sự muốn làm một người biến mất, đó cũng không thể là Park Yoo Jin biến mất, mà phải là chính cô ta Kim Joo Yeon biến mất…

Vì thế Kim Joo Yeon và Ahn Dong cùng mưu đồ bí mật lập một kế hoạch biến Park Yoo Jin thành Kim Joo Yeon, sau đó lại làm giả vụ “Kim Joo Yeon” chết ngoài ý muốn. Đầu tiên họ giả dùng danh nghĩa trả lại tiền để hẹn Park Yoo Jin ra ngoài, chờ đến khi Park Yoo Jin không đề phòng, Ahn Dong dùng thuốc mê làm cô ta ngất đi.

Sau đó Kim Joo Yeon lái ô tô của mình chở Park Yoo Jin đang hôn mê bất tỉnh đến một ao cá bỏ hoang đã tìm sẵn từ trước, sau đó cho cô ta mặc quần áo của mình, thắt đai an toàn cố định cô ta ở trên ghế tài xế.

Đương nhiên, người hôn mê không thể tự nhấn ga được, vì thế Ahn Dong ngồi ở ghế phụ tàn nhẫn nhấn chân ga, lái xe xuống ao cá. Do trước đó đã mở toàn bộ cửa sổ xe ra, sau khi xe lao xuống nước, Ahn Dong biết bơi rất giỏi nên dễ dàng bơi ra khỏi cửa sổ xe… Đây là toàn bộ quá trình của vụ lập lờ đánh lận con đen này.

CHƯƠNG

CÁCH CỦA CHÚ HỌ

Vì để có thể khiến cảnh sát chú ý chuyện này sau đó nhanh chóng tìm được chiếc xe rơi xuống ao cá, Kim Joo Yeon còn gọi một cuộc điện thoại cầu cứu cho bạn học cũ Phương Bách.

Nhưng cô ta lại không thể nói vị trí chính xác hiện giờ của mình, nếu không Phương Bách và cảnh sát cùng nhau tới đây tìm được xe, thì vừa liếc mắt sẽ nhận ra người trong xe không phải Kim Joo Yeon.

Lúc Phương Bách dẫn cảnh sát tìm đến Ahn Dong, dựa theo kịch bản mà hai người đã bàn bạc sẵn từ trước, anh ta nói Kim Joo Yeon lái xe đi chỗ khác công tác. Lúc ấy cảnh sát xét đến việc Phương Bách nhận được cuộc điện thoại kia, cả việc bây giờ di động của Kim Joo Yeon đã ở trạng thái không thể liên lạc được, cho nên vẫn lập án điều tra.

Hết thảy đều giống như kế hoạch lúc trước của bọn họ, cảnh sát tìm được chiếc xe chìm dưới ao cá bằng hệ thống định vị ô tô rất nhanh chóng. Bởi vì có đồng nghiệp ở công ty Kim Joo Yeon và chồng cô ta Ahn Dong xác nhận, hơn nữa lúc ấy trong nước lại không có người thân của Kim Joo Yeon để có thể làm đối chiếu ADN, cho nên cảnh sát đã để xảy ra sơ suất trong việc nhận dạng

danh tính.

Hơn nữa lúc khám nghiệm tử thi, pháp y chỉ xem có phải là chết chìm hay không, cũng không làm kiểm tra độc tính gì khác, cho nên cuối cùng vụ này đã được xác định là tai nạn xe cộ dẫn đến tử vong ngoài ý muốn.

Cứ như vậy, Park Yoo Jin theo lẽ thường trở thành Kim Joo Yeon, mà Kim Joo Yeon trở thành Park Yoo Jin dưới con mắt của đồng nghiệp công ty. Lỗ hổng duy nhất của chuyện này chính là không thể để người chỉ quen biết một trong hai người nhìn thấy tấm ảnh trên bia mộ, như vậy nhất định sẽ lập tức phát hiện ảnh trên bia mộ không phải Kim Joo Yeon thật.

Vì thế Ahn Dong mới không nói nơi chôn cất Kim Joo Yeon giả cho những người như vậy, đương nhiên cũng bao gồm cha của Kim Joo Yeon là Kim Chang Sik. Tuy nhiên, dù thế nào họ cũng không ngờ ông cụ này lại vô cùng chấp nhất với nguyên nhân cái chết của con gái mình, cho dù năm đó không có điều kiện tới Trung Quốc, nhưng sau khi ông ấy về hưu lại vẫn hao hết tài sản tới Trung Quốc tìm kiếm con gái.

Trên thực tế khi Kim Chang Sik mới vừa đến Trung Quốc, Kim Joo Yeon cũng đã biết chuyện này, mấy ngày nay cô ta thường xuyên lén theo dõi cha của mình, tất nhiên cũng biết chuyện Kim Chang Sik tìm đến chúng tôi, cho nên ngày đó khi chúng tôi xuất hiện ở hiệu sách nhỏ của Ahn Dong, cô ta vừa liếc mắt đã nhận ra chúng tôi rồi.

Lúc ấy tôi còn tự kiêu cho rằng Kim Joo Yeon đang nhìn mình, thật ra là cô ta đang nhìn ba chúng tôi. Sau đó lại thấy nếu còn để chúng tôi tiếp tục tìm nữa rất có thể chuyện sẽ bại lộ, cho nên Kim Joo Yeon bèn thừa dịp chúng tôi chưa nhìn thấy bia mộ giả, muốn đến khách sạn tìm Kim Chang Sik, làm ông ấy tưởng hồn phách

của con gái tới khuyên ông ấy về nước.

Nhưng kiểu gì Kim Joo Yeon cũng không ngờ trái tim của cha già lại yếu ớt như vậy, bởi vì sự xuất hiện đột ngột của cô ta mà lên cơn nhồi máu cơ tim qua đời!

Nghe đến đây lòng tôi có một mối nghi ngờ vẫn luôn nghĩ không ra, vì thế thuận miệng hỏi: “Lúc trước tại sao các người không hoả táng thi thể của Park Yoo Jin đi? Đây không phải là một tai hoạ ngầm rất lớn đối với các người hay sao?”

Sắc mặt Ahn Dong tối sầm lại nói: “Bởi vì tập tục ở quê quán của tôi là không thể hoả táng người sau khi chết, mà cha mẹ tôi lại không biết sự thật, cho nên bọn họ kiên quyết không đồng ý hoả táng…”

Tôi nghe xong thở dài nói: “Kim Joo Yeon, giờ cô có hối hận hết thảy những chuyện mình làm không? Cha cô vì cái chết của cô buồn khổ suốt chín năm; ông ấy vì cô mà từ xa xôi vạn dặm băng qua đại dương đến Trung Quốc; ông ấy vì cô mà không tiếc tiêu hết tất cả tiền tích cóp, chỉ vì muốn tìm được hài cốt của cô và nguyên nhân thật sự về cái chết của cô… Nhưng hết thảy những điều cô làm, có xứng đáng với tình yêu của cha cô không?”

Sau khi nói xong những lời này tôi xoay người bỏ đi, tôi cũng không muốn đi tố cáo Kim Joo Yeon, bởi vì tôi biết đối với cô ta mà nói, trừng phạt chân chính chỉ vừa mới bắt đầu…

Về đến nhà rồi chú Lê mới hỏi tôi: “Có phải vì đã nhận tiền của Kim Chang Sik cho nên cháu mới không đi tố cáo Kim Joo Yeon không?”

Tôi lắc đầu nói: “Đương nhiên không phải, cháu chỉ cảm thấy sự áy náy và giày vò trong lòng mới là trừng phạt chân chính đối với cô ta, hơn nữa loại trừng phạt này còn là hình phạt chung thân, đến chết mới thôi…”

Xong vụ này, tôi nghỉ ngơi vài ngày, quả nhiên bây giờ cơ thể không chịu nổi, mới hoạt động nhiều một chút là buổi tối cảm thấy nhức mỏi hết cả người. Có mấy lần tôi muốn gọi điện thoại cho chú họ, hỏi thử chú ấy đã nghĩ ra cách giải quyết chưa? Nhưng đến cuối cùng tôi cũng không gọi. Vì tôi cảm thấy với tính cách của chú họ, chỉ cần chú có cách thì chắc chắn sẽ tự động xuất hiện trước mặt tôi.

Quả nhiên, chú họ trước giờ đều không làm tôi thất vọng, luôn đi đột ngột, tới cũng đột ngột...

Buổi tối hôm nay, khó có dịp tôi và Đinh Nhất cùng nhau xuống lầu dắt chó đi dạo. Tuy nhóc Kim Bảo này vẫn không muốn thân cận quá nhiều với tôi, nhưng biết tôi là người một nhà, nên luôn đi theo tôi không xa không gần, như là sợ lạc mất tôi vậy.

Vì cơ thể của tôi nên chúng tôi đợi Kim Bảo giải quyết đại tiểu tiện xong là đi về luôn. Nhưng ai ngờ, chúng tôi mới vừa mở cửa nhà ra thì thấy Kim Bảo một giây trước còn đang yên lành đột nhiên nhe răng sủa lên như điên.

Đừng thấy ngày thường Kim Bảo mang dáng vẻ cậu nhóc dễ gần, nhưng mà sủa lên thật sự cũng rất đáng sợ! Nó đột nhiên sủa ầm như vậy đúng là dọa cho tôi bị sốc. Phản ứng đầu tiên của tôi chính là trong nhà có trộm!

Nhưng sau khi nhìn rõ tình hình trong phòng khách, tôi lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Chú họ, chú muốn hù chết ai thế ạ!"

Đinh Nhất thấy người trong phòng là chú họ của tôi thì cũng không nói gì cả, vội vỗ về Kim Bảo đang sủa như điên, sau đó dắt nó về lồng sắt. Nói thật, có thể lại nhìn thấy chú họ lần nữa, lòng tôi vẫn rất vui vẻ, bởi vì như thế chứng minh chú ấy có thể có cách giải quyết âm khí trong cơ thể tôi.

Chú họ nghe tôi oán giận thì cười nói: "Xem lá gan của cháu kìa,

sao vẫn nhỏ như vậy hả? Cái khoá cửa này của các cháu cũng chỉ có thể ngăn trộm vặt bình thường thôi!"

Tôi nghe thế bèn quay lại nhìn khoá cửa vân tay thông minh mình tốn một đống tiền mua ở trên mạng, xem ra số tiền đó của tôi coi như mất trắng! Lúc này chú họ vẫy tay bảo tôi đi qua, sau đó bóp hờ lấy cổ tay để bắt mạch cho tôi.

"Thế nào? Có cải thiện chút nào không ạ? Giờ cháu cảm thấy người đã không còn nặng nề thế nữa." Tôi hỏi mà lòng thấp thỏm.

Chú họ lại lắc đầu nói: "Vẫn như vậy, cháu cảm thấy người không còn nặng nề như trước là vì cháu đã dần dần thích ứng, cũng không phải thật sự có thay đổi..."

Tôi nghe thế thì hơi thất vọng, xem ra tôi vẫn còn nghĩ chuyện này quá đơn giản. Nhưng lại nghĩ chú họ có thể tới, chắc chắn là có cách gì đó, vì thế vội hỏi chú họ: "Hôm nay chú đến đây có phải có cách gì hay rồi không?"

Chú họ nghe xong thì nhìn tôi thẫn thờ ra vài giây rồi mới từ từ nói: "Cách thì có nghĩ đến một cách... Chẳng qua độ khó hơi lớn, hơn nữa nếu muốn được việc thì còn cần... người hỗ trợ."

CHƯƠNG

CỬU CHUYỂN ÂM DƯƠNG ĐAN

Tôi nóng vội truy hỏi: "Cách gì ạ? Phải cần ai tới giúp thế?"

Chú họ ngẫm nghĩ rồi nói: "Hiện giờ âm khí trong cơ thể cháu là gánh nặng, nhưng đồng thời cũng là một loại năng lượng, nếu bây giờ luồng âm khí này đã không thể loại bỏ khỏi cơ thể cháu, vậy chỉ có nghĩ cách dung hợp với nó thôi, như vậy sẽ không còn tiếp tục bên này giảm bên kia tăng như vậy nữa."

Tôi nghe cả buổi cũng không hiểu cách mà chú họ nói là cách gì, vì thế gấp đến khó dằn nổi: "Vậy rốt cuộc là cách gì thế ạ?"

"Tuy rằng cách này có thể dung hợp âm khí trong cơ thể cháu với bản thân cháu, nhưng mà... nó lại có một tác hại, cháu phải chuẩn bị tâm lý." Chú họ muốn nói lại thôi.

Tôi thầm nôn nóng nói: "Chú họ ơi, chú có thể nói hết một lần cho rõ được không, đừng để cháu sốt ruột thế chứ?"

Chú ấy hơi bất đắc dĩ lắc đầu bảo: "Tính của cháu thế này thì khi nào mới sửa được vậy, nếu muốn làm chuyện lớn thì cần rèn luyện khi gặp chuyện phải bình tĩnh, đặc biệt là lúc sống còn như bây giờ, càng thiếu kiên nhẫn sẽ càng đưa ra phán đoán sai lầm!"

Tôi cũng biết chú họ nói rất đúng, lúc trước nếu tôi có thể bình tĩnh hơn, có lẽ sẽ không dễ dàng bị thằng nhóc Lương Phi kia lừa

rồi! Chú họ thấy tôi im re không nói gì thì vỗ bả vai tôi bảo: "Tai hại của cách này chính là dù không thay đổi thể chất của cháu, nhưng có lẽ cháu sẽ… không có con nối dõi."

"Cái gì…" Tôi không nói nên lời, đầu óc trống rỗng. Tuy bây giờ tôi vẫn chưa có vợ gì cả, nhưng tưởng tượng về sau sẽ không có con, trong lòng vẫn không nén nổi mất mát.

Tôi im lặng trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu hỏi chú họ: "Nếu không nghĩ cách dung hợp luồng âm khí này vào cơ thể, cháu sẽ thế nào?"

"Chỉ sợ tuổi thọ của cháu khó kéo dài… Tuy bây giờ cháu chỉ cảm thấy người nặng nề, những mặt khác thì không có vấn đề gì. Tuy nhiên thời gian dài, tất cả dương khí trong cơ thể cháu sẽ bị thứ này cắn nuốt, mà chính cháu lại không thể khống chế được luồng âm khí này, đến lúc đó cháu sẽ trở thành một vật chứa sống thu âm khí, hút tất cả âm linh ở gần vào cơ thể, đến khi cháu tiêu hao hết tinh khí mà chết." Chú họ nói với vẻ vô cảm.

Tôi không nhịn được phải rùng mình, cách chết như thế này hình như cũng quá thảm rồi… Nếu so sánh với điều này, không có con nối dõi dường như cũng chẳng là gì. Vì thế tôi hỏi chú họ: "Cụ thể nên làm thế nào đây ạ? Vừa rồi không phải chú nói còn cần có một người hỗ trợ ư? Người đấy là ai thế?"

Lúc này chú họ thở dài nói: "Nếu muốn thay đổi và dung hoà âm khí trong cơ thể thì phải cho cháu ăn một viên cửu chuyển âm dương đan, đây là một loại linh dược điều hoà âm dương. Có điều thuốc này không dễ tìm, trước mắt chú chỉ biết một người có thể luyện thuốc này thôi."

"Ai ạ?" Tôi hỏi.

Chú họ dửng dưng nói: "Trang Hà…"

Đây là lần đầu tiên chú họ chủ động nhắc tới Trang Hà ở trước

mặt tôi, đối với quan hệ của họ, tôi vẫn còn một bụng nghi ngờ muốn hỏi, nhưng lại sợ hỏi mà chú họ không nói. Vì thế tôi bình tĩnh nhìn chú họ, chờ chú tự nói tiếp.

Phỏng chừng chú họ vốn tưởng rằng tôi sẽ lập tức hỏi quan hệ của chú ấy và Trang Hà, kết quả tôi lại không hỏi làm chú ấy không biết nên nói tiếp như thế nào.

Thật ra không phải tôi không tò mò về bí mật của chú họ, nhưng tôi biết nếu chú ấy không muốn nói, tôi có hỏi cũng công cốc. Tựa như lúc trước rõ ràng chú ấy biết tôi có tấm thẻ đen, nhưng cũng không hề hỏi tôi câu nào, tuy rằng trong lòng chúng tôi đều biết đây là chuyện gì.

Như thể sâu trong lòng chúng tôi đều hiểu rõ, có những sự thật không biết thì tốt hơn, như vậy quan hệ giữa chúng tôi vẫn có thể giống như trước đây. Nhưng một khi nói toạc những việc này ra, chỉ e chú cháu chúng tôi sẽ không bao giờ ngồi nói chuyện với nhau như bây giờ được nữa.

Cuối cùng vẫn là tôi đánh vỡ sự im lặng trước: "Cửu chuyển âm dương đan là cái gì? Rất khó luyện chế ạ?"

Chú họ gật đầu đáp: "Đương nhiên, cửu chuyển âm dương đan này còn được gọi là hoà hợp đan, có thể điều hoà âm dương, là loại thuốc bí mật mà người tu đạo đều mong muốn có một viên. Chỉ tiếc cách luyện chế đan này phức tạp, chín vị dược liệu cần có bây giờ cũng không dễ tìm, nên đừng nói là người thường, cho dù là nhà huyền học lớn cũng chưa chắc có thể gom đủ chín vị dược liệu này."

"Thế Trang Hà có thể tìm được chín vị dược liệu này ư?" Tôi hơi nghi ngờ nói.

Kết quả chú họ lại nói chắc chắn: "Không phải hắn có thể tìm được, mà hắn đã có chín vị dược liệu này rồi…"

“Chú nói chín vị dược liệu này như là trên trời có dưới đất không vậy, rốt cuộc đó là chín vị dược liệu nào!? Chỉ cần có tiền thì còn thứ gì mà không mua được?” Tôi khó có thể tin.

Ai ngờ chú họ lại dùng ánh mắt như nhìn đồ ngốc lườm tôi, rồi mới từ từ nói ra tên chín vị dược liệu kia.

“Chín vị dược liệu gồm có Hổ Phách, mai Toàn Quy*, vảy Chuyên Ngư*, da Chuyên Dã*, cỏ Đỗ Hành, cỏ Khổ Tân, lông chim Điệp*, xương Chu Yếm*, sừng Linh Dương*. Cháu có biết mua ở đâu không?” Chú họ hỏi tôi bằng vẻ mặt khiêu khích.

* Đây là những loài thú cổ trong truyền thuyết Sơn Hải Kinh của Trung Quốc.

Tôi nghe mà mặt đần cả ra, tuy biết chú họ đang nói tiếng Trung Quốc, nhưng sao những chữ này kết hợp với nhau tôi lại không biết có ý nghĩa gì vậy chứ.

“Đây… Đây, đây là mấy cái thứ gì vậy!” Tôi nói hơi lắp bắp.

Chú họ thở dài: “Có nói cháu cũng không biết, tóm lại nó là dược liệu mà người thường rất khó tìm ra, có lẽ ở thời cổ đại, những dược liệu đó là mấy thứ bình thường không quan trọng, nhưng bây giờ đã biến mất từ lâu rồi.”

“Chú chắc chắn Trang Hà sẽ có những thứ này à?” Tôi nghi ngờ.

Nhưng chú họ lại nói chắc nịch: “Cháu cũng biết thân phận của Trang Hà rồi đấy, hơn nữa hắn có một sở thích là sưu tầm những thứ hiếm lạ cổ quái, răng thú thượng cổ trên người cháu chính là ví dụ tốt nhất…”

“Nhưng anh ta có thể dùng những dược liệu hiếm hoi đó để luyện chế cửu chuyển âm dương đan cho cháu ư?” Tôi nói mà không chắc chắn lắm.

Chú họ mịt mờ nói: “Chú cũng không chắc về điều này, cho nên

phải xem giao tình của các cháu thế nào thôi!?”

Nói đến giao tình của tôi và Trang Hà, tôi cũng không nói rõ được tình cảm của chúng tôi có được coi là sâu đậm không, nói chúng tôi là bạn bè thì ổn không? Nhưng ngay cả cách liên hệ với anh ta mà tôi cũng không có. Nhưng nếu nói chúng tôi không phải bạn bè, anh ta lại từng ba lần bốn lượt giúp tôi…

“Cháu cũng không biết liên hệ với anh ta như thế nào…” Tôi khó xử.

Chú họ nghe thế thì xua tay nói: “Việc này không quan trọng, nếu cháu quyết định nhờ hắn giúp đỡ thì chú sẽ liên hệ với hắn giúp cháu, nhưng mà bảo hắn luyện chế cửu chuyển âm dương đan thì phải chính cháu nói mới được.”

Tôi gật đầu: “Đương nhiên, vốn dĩ ơn nghĩa này nên là cháu nợ…”

Nhưng chú họ lại bảo: “Đây không phải chuyện ai nợ ơn ai, nếu chú mở miệng, chưa chắc hắn sẽ giúp, cho nên chỉ có thể tự cháu nói với hắn thôi.”

CHƯƠNG

NỘI ĐAN LÀM THUỐC DẪN

Tuy rằng tôi không hiểu chuyện này do ai mở miệng có quan trọng đến thế sao, nhưng nếu chú họ đã nói thẳng thừng như vậy, bảo tôi nói thì để cứ tôi! Chú họ thấy tôi đồng ý, bèn đứng dậy chuẩn bị đi.

Trước khi đi, chú ấy nói với tôi: "Mấy ngày nay cháu ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, trong vòng ba ngày nữa chắc chắn Trang Hà sẽ tới tìm cháu."

Chú họ đi rồi, cả đầu tôi đều là chín vị dược liệu mà chú nói, lúc này Đinh Nhất đi tới viết tên chín vị dược liệu lên một tờ giấy rồi đưa cho tôi, tôi vừa thấy thì khâm phục từ tận đáy lòng.

"Đệt! Anh còn biết chín vị thuốc này viết như nào à? Những chữ này là chữ Trung Quốc hả? Sao tôi không quen chữ nào hết thế?"

Đinh Nhất cười nói: "Tôi đã từng đọc những thứ này trong Sơn Hải Kinh, đều là những thứ từ thời thượng cổ, trong hiện thực nào có được!?"

"Vậy cũng khó trách, bảo sao một chữ tôi cũng không quen?" Tôi lẩm bẩm.

Lúc này Đinh Nhất như suy tư gì đó nhìn ra ngoài cửa sổ và nói: "Chỉ mong con hồ ly tinh kia có thể có mấy thứ này…"

Sau đó quả nhiên như chú họ nói, sáng sớm hôm sau Trang Hà đã xuất hiện trước mặt chúng tôi. Khi Đinh Nhất nhìn thấy anh ta thì vẫn có kiểu thù địch tự nhiên, có điều anh ta cũng biết Trang Hà có ý nghĩa thế nào với tôi, nên khi nói chuyện cũng khách sáo vài phần.

Khuôn mặt xinh đẹp quá mức kia của Trang Hà vẫn không thay đổi chút nào, phảng phất như năm tháng không lưu lại trên mặt anh ta bất kỳ dấu vết gì. Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt này, tôi đều có xúc động muốn nhéo…

"Nghe nói cậu tìm tôi?" Trang Hà cười như không cười nói.

Tôi cố gắng tỏ vẻ thành khẩn nói: "Ừ, tôi có một chuyện liên quan đến tính mạng muốn cầu xin anh, đương nhiên, giúp hay không đều là do anh."

Trang Hà cười ha hả: "Nói nghe thử xem, nếu không phải chuyện gì quá khó khăn, anh đây có thể giúp cậu…"

Thấy anh ta nói nhẹ nhàng như vậy thì tôi thầm thở phào nhẹ nhõm: "Tôi muốn nhờ anh luyện chế cửu chuyển âm dương đan giúp tôi…"

Ai ngờ Trang Hà nghe xong thì vẻ tươi cười cũng cứng lại, đó là lần đầu tôi nhìn thấy anh ta lộ ra biểu cảm nghiêm túc như thế.

"Sao vậy? Thứ này rất khó luyện chế à?" Tôi thấp thỏm.

Trang Hà nhìn tôi chằm chằm một lát rồi nói: "Tôi thấy sắc mặt cậu hơi khác thường, chẳng lẽ cậu cần cửu chuyển âm dương đan này là để cho mình dùng?"

Tôi gật đầu nói: "Ừ, tôi phải dùng nó để cứu mạng."

Trang Hà nghe thế thì bắt mạch của tôi, tiếp đó nhăn mày lại nói: "Cậu gây chuyện gì vậy? Đúng là một ngày cũng không khiến người ta bớt lo được…"

Tôi bất đắc dĩ nói: “Tôi cũng biết cửu chuyển âm dương đan gì gì đó rất khó luyện chế, nếu không phải tới lúc sống còn, tôi thật sự không muốn làm phiền anh.”

Ai ngờ Trang Hà lại như không nghe thấy tôi nói gì mà ngẩng đầu hỏi: “Đã bao lâu rồi?”

Tôi nhớ lại rồi nói: “Ước chừng một tháng rưỡi rồi!” Tôi nói xong thì quay sang nhìn Đinh Nhất muốn xác nhận lại.

Anh ta gật đầu: “Ừ, một tháng lẻ mười hai ngày.”

Trang Hà nghe thế mày nhăn càng sâu, lẩm bẩm như đang tự nói: “Tình hình kiểu này đúng thật là phải cần cửu chuyển âm dương đan mới có thể giữ được mạng…” Nói xong, anh ta ngẩng lên nhìn tôi và bảo: “Các vị dược liệu để luyện chế cửu chuyển âm dương đan này thì tôi đều có đủ, nhưng cậu có biết là, nếu muốn luyện thành cửu chuyển âm dương đan còn cần một vị thuốc dẫn, không có thứ kia làm thuốc dẫn, chín vị dược liệu hi hữu này cũng rất khó dung hợp làm một thể để trở thành đan dược.”

Lòng tôi nặng trĩu, nghĩ thầm không phải chứ! Chín vị dược liệu này đã là khó tìm thấy rồi, lại còn thiếu một vị thuốc dẫn thì chẳng phải càng khó hơn ư?

“Vậy thuốc dẫn là gì? Rất khó tìm à?” Tôi hỏi.

Không ngờ lần này Trang Hà lại lắc đầu nói: “Vị thuốc dẫn này cũng không khó tìm, nhưng mà không ai sẵn lòng cho cậu…”

Tôi lấy làm khó hiểu: “Là thuốc gì mà quý báu như vậy?”

Trang Hà nhìn chăm chú vào tôi: “Là một viên nội đan…”

“Nội đan? Giống như thứ trong cơ thể Chiêu Tài à?”

Trang Hà gật đầu nói: “Đúng là nó, nội đan trong cơ thể Chiêu Tài chỉ là mượn tạm, cho nên không coi như khó kiếm, nhưng nếu muốn luyện thành cửu chuyển âm dương đan thì phải dung hợp

viên nội đan này cùng với chín vị dược liệu, thế thì cuối cùng sẽ không lấy lại được, thử hỏi ai sẽ chịu từ bỏ nội đan mình tu luyện hơn trăm ngàn năm mới thành để cho cậu đây?"

Tôi nghe thế thì lòng rét lạnh hết phân nửa, đến giờ rốt cuộc tôi đã hiểu tại sao chú họ cứ muốn để tôi tự nói với Trang Hà, đây là chú ấy bảo tôi đòi nội đan của Trang Hà đây mà!

Trước hết không nói ngàn năm đạo hạnh này của Trang Hà có được không dễ dàng cỡ nào, chỉ có điều tôi dựa vào cái gì để anh ta phải hy sinh đạo hạnh mà cứu mình chứ? Trang Hà thấy tôi cả buổi không nói lời nào, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, biết ngay là tôi đang nghĩ cái gì.

Vì thế anh ta an ủi: "Cậu đừng từ bỏ nhanh như vậy… Cậu không dùng được nội đan của tôi, với thể chất hiện giờ của cậu, một viên nội đan mấy trăm năm tu vi là đủ rồi, nếu lâu hơn thế, cửu chuyển âm dương đan luyện ra được thì cậu cũng không thể dùng."

Tôi nghe mà hơi mờ mịt: "Nhưng tôi đi đâu tìm một con yêu tinh tu luyện mấy trăm năm, đồng thời lại bằng lòng cho tôi nội đan của mình đây?"

Ai ngờ lời này của tôi vừa thốt ra, Trang Hà đã lập tức sầm mặt: "Ê ê ê! Cái gì mà yêu tinh yêu tinh hả! Cậu phải gọi là đạo hữu! Còn trông cậy vào người khác cứu cậu đấy, không biết nói lời dễ nghe hơn à?"

Tôi nghe thế thì hơi xấu hổ: "Ồ, đúng đúng đúng, tôi nói sai rồi, là đạo hữu…" Nói xong tôi lại nhăn nhúm mặt mày: "Nhưng tôi lăn đi đâu để tìm được một đạo hữu tốt bụng như vậy đây?"

Trang Hà hừ lạnh: "Trên đời này trừ quen một đạo hữu tốt bụng là tôi ra thì cậu còn có thể quen ai nữa? Yên tâm đi, viên nội đan này tôi tìm giúp cậu, nhưng mà…"

“Nhưng mà cái gì?” Tôi như người chết đuối vớ được cọng rơm cuối cùng.

Trang Hà cười hề hề nói: “Tôi tìm một con yêu… đạo hữu xin nội đan của hắn cũng không phải việc khó gì, nhưng tôi không thể đòi không đồ của người ta nhỉ? Tất nhiên là phải cho hắn mấy trăm năm tu vi để bồi thường, cứ như vậy là cậu nợ tôi mấy trăm năm tu vi, cậu nên trả lại tôi thế nào đây?”

Nghe anh ta nói vậy, tôi lại hơi ngẩn ra, Trang Hà là cái gì thì tôi hiểu, không biết cho anh ta hết tiền trong tài khoản ngân hàng của tôi có được không nhỉ? Nhưng tưởng tượng đến việc mình lập tức lại thành kẻ nghèo hèn, trong lòng khó tránh khỏi hơi tiếc nuối.

Lúc này Trang Hà thấy vẻ mặt rối rắm như táo bón của tôi thì tức giận nói: “Cậu nghĩ cái gì đấy? Ai đòi tiền trong ngân hàng của cậu! Tôi đây tùy tiện vung tay lên là có thể biến ra vạn lượng hoàng kim, tôi thèm tiền của cậu à?”

Tôi thở phào nhẹ nhõm rồi nói: “Vậy anh muốn cái gì? Giờ tôi chỉ là một kẻ mạng giẻ rách, trừ tiền ra cũng không có gì khác có thể đưa cho anh!”

Nhưng Trang Hà lại nói với tôi bằng ánh mắt gian xảo: “Đương nhiên không phải, cậu còn một thứ có thể cho tôi…”

CHƯƠNG

GIAO DỊCH LINH HỒN

Tôi thấy ánh mắt gian xảo của Trang Hà thì nghi ngờ hỏi: "Tôi còn thứ gì có thể đưa cho anh?"

Chỉ thấy Trang Hà cười nói ra đáp án tôi cần: "Linh hồn của cậu…"

Trong lúc nhất thời tôi còn chưa phản ứng được câu "linh hồn của cậu" là ý gì, nhưng đã nghe thấy Đinh Nhất vẫn đứng ở cửa sổ im lặng nãy giờ đột nhiên lạnh lùng nói: "Đừng hòng!"

Trang Hà nhún vai: "Lần này không phải tôi keo kiệt, suy cho cùng khi không bảo tôi tổn thất mấy trăm năm tu vi, dù sao cũng phải có lý do chứ! Tôi lại không phải cha ruột của cậu ha?"

Tuy Trang Hà nói qua loa, nhưng sao tôi nghe thế nào cũng cảm thấy hơi khó xử. Tuy nhiên nghĩ lại, con hồ ly già này năm nay không biết đã mấy ngàn tuổi, đừng nói so với cha tôi, mà so với ông nội thì tôi cũng chiếm phần hời rồi.

Chẳng qua con hồ ly già này chộn rộn cả buổi là muốn linh hồn của mình, tôi thầm cảm thấy không thích hợp, không có linh hồn thì không phải tôi cũng như đã chết ư? Vì thế tôi tức giận nói: "Bây giờ tôi đưa linh hồn cho anh, tôi còn cần cửu chuyển âm dương đan làm cái khỉ gì nữa!"

Nhưng Trang Hà lại lắc đầu: “Không phải bây giờ… Là sau này, sau khi cậu chết…”

Tôi chả hiểu gì cả, vì thế nghi hoặc hỏi lại: “Anh nói rõ coi, sao sau khi chết giao linh hồn của tôi cho anh được?”

Trang Hà khẽ cười nói: “Ý nghĩa rất đơn giản, chính là sau khi cậu chết, hồn phách của cậu không cần phải đến địa phủ báo danh, đi theo tôi luôn là được!”

“Đi theo anh? Anh cần hồn phách để làm cái gì? Chẳng lẽ anh muốn ăn hồn phách của tôi?” Tôi lo sợ nói.

Trang Hà nghe xong làm biểu cảm như muốn oẹ: “Cậu bớt tự mình đa tình giùm, tốt xấu gì tôi cũng là một đại yêu quái, ăn linh hồn của một tên phàm phu tục tử như cậu thì có ích lợi khỉ gió gì hả!”

“Vậy anh cần linh hồn của tôi làm gì hả?” Tôi nghi ngờ nói.

Lần này Trang Hà cũng không vòng vo mà nói thẳng: “Chuyện này cậu cũng đừng quan tâm, dù sao không phải muốn hại cậu là được rồi.”

Tôi thầm suy xét lời thằng cha này nói là thật hay giả, con hồ ly già này không phải là đào một cái hố để tôi nhảy vào đấy chứ! Đang nghĩ ngợi thì thấy Đinh Nhất nói với Trang Hà bằng vẻ mặt âm u nặng nề: “Anh muốn giúp thì giúp, không giúp thì dẹp, Tiến Bảo sẽ không làm giao dịch linh hồn gì với anh cả.”

Thật ra tôi cũng biết Đinh Nhất muốn tốt cho mình, nhưng mà chú họ cũng nói, trừ cách này ra không còn cách nào khác có thể cứu được tôi, giữa hai lựa chọn bây giờ ngoẻo luôn với đợi sau này ngoẻo rồi bán linh hồn đi, tôi cảm thấy có lẽ cái sau có lợi hơn một chút.

Đinh Nhất và Trang Hà thấy tôi do dự, một tên thì thúc giục tôi

đồng ý nhanh lên, để anh ta lập tức đi tìm thuốc dẫn, nếu chậm thì dù là tiên đan cũng vô ích. Nhưng một tên khác lại liên tục bảo tôi đừng cắn câu của con hồ ly già này, tôi nghe mà đầu muốn to gấp đôi.

Ngay lúc tôi đang do dự, lại đột nhiên nhận được điện thoại của chú họ, chú lặng lẽ nói với tôi trong điện thoại, có thể đồng ý với yêu cầu của Trang Hà, nhưng chỉ có thể cho anh ta nửa linh hồn thôi, được thì được, không được thì dẹp! Đến lúc đó chú sẽ nghĩ cách khác giúp tôi.

Tôi có cảm giác chú họ đã sớm đoán được Trang Hà sẽ đòi hồn phách của tôi! Vì thế tôi dựa theo lời chú họ, đồng ý đưa cho Trang Hà một nửa hồn phách, hỏi anh ta có chịu không…

Trang Hà nghe thế nhìn tôi như cười như không trong chốc lát, rồi mới gật đầu nói: “Bỏ đi, coi như tôi mất máu nên bán phá giá, một nửa thì một nửa, còn hơn không có gì.”

Tuy nhiên lúc ấy tôi cũng không rõ ràng cho lắm tại sao Trang Hà kiên trì lấy linh hồn của tôi, cho dù là một nửa cũng được?

Sau đó tôi và Trang Hà thoả thuận xong xuôi, anh ta muốn hạ chú khoá hồn trên người tôi, để ngăn ngừa hồn phách tự bỏ chạy mất khi tôi bị ngoẻo ngoài ý muốn.

Mà khi anh ta nhìn thấy ấn ký trên cổ tôi, thế mà lại cười ha hả nói: “Hô! Có người đã làm thay cho tôi rồi, xem ra nhóc con cậu đã từng bị hồn rời khỏi xác rồi à!”

Nhớ đến cái dấu ấn kỳ cục trên cổ kia, tôi nói với vẻ mặt ghét bỏ: “Đừng nói nữa, là hai cái đồ dở hơi kia in lên đó!”

Lúc này Trang Hà nhìn kỹ cổ của tôi và bảo: “Mặc kệ là ai in, cũng coi như bớt một việc giùm tôi. Bây giờ tôi sẽ trở về chuẩn bị cửu chuyển âm dương đan cho cậu, mấy ngày nay cậu ăn cho ngon vào, tẩm bổ cơ thể thật tốt, đừng để đến lúc đó cơ thể yếu quá mà

không qua được nhá."

Khi ấy tôi cho rằng ý của Trang Hà là sợ cơ thể của tôi không đợi được đến khi anh ta luyện thành cửu chuyển âm dương đan, nhưng xong việc tôi mới biết, khi ấy anh ta thật sự chỉ đơn thuần bảo tôi bồi bổ thể lực mà thôi…

Hiệu suất làm việc của con hồ ly già Trang Hà này vẫn là số một, chưa đến mấy ngày anh ta đã cầm một viên cửu chuyển âm dương đan nhìn giống như socola "Maltesers" đến tìm tôi. Mà khi tôi nhận viên cửu chuyển âm dương đan từ trong tay anh ta, trong lòng lại nảy lên cơn hốt hoảng không rõ ngọn nguồn.

Tôi nhìn viên cửu chuyển âm dương đan đen thui, nghĩ thầm là nuốt chửng luôn hả? Hay là nhai kỹ rồi nuốt xuống đây? Nhưng khi tôi vừa quyết định ném viên cửu chuyển âm dương đan vào trong miệng, lại bị Trang Hà giơ tay ngăn lại: "Đừng có vội! Trước tiên để tôi bắt mạch cho cậu, xem bộ xương này của cậu có thể gánh chịu giày vò được hay không đã."

Tôi không biết làm sao nên mặc anh ta bắt mạch, lòng ít nhiều gì cũng chột dạ hỏi: "Cái gì gọi là có thể gánh chịu hay không? Không phải ăn thẳng vào bụng là được à?"

Trang Hà dùng khóe mắt liếc xéo tôi rồi nói: "Theo trình tự, đúng thật cậu ăn vào là được. Nhưng sau khi cậu ăn xong cửu chuyển âm dương đan, âm khí mạnh mẽ trong cơ thể sẽ chống chọi với cửu chuyển âm dương đan, đến tận khi bị đan dược của tôi điều hòa dung nhập hết, cơ thể của cậu có thể khôi phục lại bình thường. Chẳng qua… Trong quá trình đó có thể cậu sẽ thấy khó chịu một xíu xiu thế này này, cho nên cần phải có đủ thể lực mới được."

Tôi thấy anh ta nói nhẹ nhàng thì ra sức vỗ ngực mình: "Cơ thể này của tôi đủ rắn chắc, anh cứ yên tâm đi!"

Nhưng Trang Hà lại lắc đầu nói: “Rắn chắc hay không thì không phải cậu nói là được, nếu lỡ như cậu không chịu được mà ngoẻo ngay tắp lự, không phải lãng phí cửu chuyển âm dương đan này của tôi à?”

Đinh Nhất cau mày lại nói: “Cái gì gọi là ngoẻo ngay tắp lự chứ, thứ này của anh không phải là đồ giữ mạng à? Sao còn có thể làm cậu ta ngoẻo ngay hả?”

Trang Hà nghe anh ta nói vậy, rất có kiên nhẫn giải thích cho hai chúng tôi: “Nói thế nào với hai người đây nhỉ, cái này giống như có hai luồng sức mạnh đánh nhau ở trong cơ thể của Tiến Bảo. Tuy rằng chúng ta đều biết cuối cùng cửu chuyển âm dương đan sẽ thắng, nhưng chuyện gì cũng cần phải có quá trình ấy mà! Hai luồng sức mạnh này vốn là không phải người bình thường có khả năng thừa nhận, nhưng bây giờ lại đều ở trong cơ thể của một người, anh nói người này có thể thoải mái không?”

Tôi nghe xong lập tức có suy nghĩ không bằng chết luôn cho xong, nếu thật sự giống lời Trang Hà nói, tôi ăn xong cửu chuyển âm dương đan này sẽ bị hai luồng sức mạnh vật cho ngoẻo luôn, thế chẳng phải là vừa chịu tội lại vừa không được lợi sao? Tôi đây hà tất phải vậy?

Trang Hà vừa thấy tôi nhệch miệng ra có vẻ hơi hối hận, bèn trấn an: “Yên tâm đi, có tôi ở đây sao có thể để chuyện này xảy ra chứ?” Anh ta lấy trên người ra một tờ giấy đưa cho Đinh Nhất nói: “Tìm ba loại thuốc theo đơn này về đây, sau khi cậu ta ăn xong bảo đảm khoẻ ngay như vâm!”

CHƯƠNG

NỖI KHỔ LUYỆN NGỤC

Đinh Nhất nhận đơn thuốc nhìn thoáng qua, sau đó cau mày nói: “Thuốc này có phải cho liều hơi mạnh không!?”

Nhưng Trang Hà lại xua tay nói với anh ta: “Không sao, chỉ cần cậu ta có thể chống chịu qua được thì chuyện gì cũng dễ hết, đến lúc đó cửu chuyển âm dương đan sẽ tự chữa trị tổn thương trong cơ thể cậu ta.”

Ba ngày sau đó là mỗi ngày tôi phải uống thuốc đắng, uống đến nỗi tôi vừa ngửi một tẹo mùi thuốc đông y là muốn ói. Nhưng mà để có thể giữ được mạng nhỏ, đắng hơn nữa cũng phải uống! Sớm biết quá trình gian nan như vậy, còn không bằng cho tôi một đao sảng khoái luôn còn hơn!

Chịu đựng hết ba ngày, cuối cùng cơ thể của tôi đã có thể dùng cửu chuyển âm dương đan. Nhưng trải nghiệm của một ngày đó lại là điều mà cả đời này tôi cũng không quên được, tuy nói quá trình chịu khổ sở chỉ giằng co ngắn ngủi hơn mười phút, nhưng cái loại cảm thụ sống không bằng chết này hoàn toàn là đến suốt đời khó quên…

Vài phút đầu khi mới vừa ăn xong cửu chuyển âm dương đan, tôi đã cảm thấy cơ thể khô nóng một cách kỳ lạ, nhưng khi sự khô

nóng chậm rãi tăng lên, tôi lại cảm thấy trong cơ thể như bị một ngọn lửa cháy bỏng thiêu đốt khắp mọi nơi đến mức đau đớn.

Cái đồ vô lương tâm Trang Hà nhìn thấy tôi đau đớn bắt đầu lăn lộn ở trên giường, thế mà lại lấy dây thừng đã chuẩn bị sẵn từ trước ra bảo Đinh Nhất: “Mau trói cậu ta lại, sau đó đi tìm cái khăn lông nhét vào miệng, chắc cậu ta sắp gào lên rồi!”

Lúc này tuy tôi có thể nghe thấy đối thoại của Trang Hà và Đinh Nhất, nhưng lại không còn sức để phản bác nữa, cơn đau xuyên tim làm cơ thể tôi không thể không vặn vẹo run rẩy, thậm chí muốn xé nát chính mình ra!

Tay chân của tôi nhanh chóng bị Đinh Nhất và Trang Hà cột vào bốn chân giường, mặc kệ tôi có giãy giụa cỡ nào đều là phí công, chỉ có thể để kệ cho cảm giác nóng rực trong cơ thể kia xông xồng xộc khắp mọi nơi.

Có thể là sức lực giãy giụa của tôi quá lớn, thế cho nên dây thừng cột lấy tay chân tôi đã cọ trầy hết cả da, máu chảy khắp giường. Cũng không biết có phải bởi vì da bị thương làm cho cơn nóng xồng xộc mọi nơi kia tìm thấy chỗ thoát ra hay không, thế nhưng tôi dần dần cảm thấy cơn đau đớn như bị lửa đốt bỏng cháy trong cơ thể đang chậm rãi biến mất…

Ai ngờ ngay lúc tôi cho rằng đau đớn cuối cùng đã qua, lại bị trái tim bỗng nhiên giật ngược lên làm bừng tỉnh, trong nháy mắt tôi có cảm giác máu cả người như đang chảy ngược, độ ấm cơ thể cũng bắt đầu giảm xuống nhanh chóng, từng cơn lạnh lẽo thấu xương từ sâu trong cơ thể tôi dần dần đánh úp lại!

Lạnh lẽo trong nháy mắt làm tôi hít thở cũng khó khăn, khớp hàm không ngừng run lên cũng không thể giảm bớt cái lạnh quanh người. Tôi muốn cuộn tròn người để sưởi ấm, nhưng lại phát hiện tay chân của tôi còn bị dây thừng trói ở trên giường.

Tôi cực kỳ phẫn nộ, cố sức hét to, muốn Đinh Nhất cởi bỏ dây thừng cho mình, tôi sắp đông chết bà mẹ nó rồi! Nhưng bất kể tôi gào xé họng đến thế nào cũng không có một ai tới cứu, mặc cho tôi ở đó đau đớn kêu thét, gào rú.

Rốt cuộc tôi hoàn toàn cảm nhận được cái gì gọi là lửa và băng cùng đè ép rồi, đồng thời tôi cũng biết lúc này không ai có thể giúp mình, ngoại trừ chính mình… Nhưng tất cả những chuyện này đối với tôi mà nói lại mới chỉ là vừa bắt đầu.

Cảm giác "Lửa thiêu đóng băng" mới vừa qua đi, tôi đã cảm thấy trong cơ thể mình như có vô số con sâu đang bò loạn xạ khắp nơi, lúc ấy tôi thật sự hận không thể thoát ra khỏi sợi dây thừng đang trói tay mình, sau đó tự tay xé rách da ra, xem bên dưới có phải thực sự có sâu đang bò hay không…

Mỗi giây mỗi phút tiếp theo với tôi mà nói đều rất khó khăn, nếu có thể lựa chọn một lần nữa, tôi thà chết luôn còn thoải mái hơn bây giờ nhiều. Lúc ấy tôi thật sự rất khát vọng có người cho tôi một phát súng, kết thúc hết thảy sự khổ sở của mình hiện giờ.

Tồn tại mà sống không bằng chết như vậy, còn không bằng lập tức chết quách đi cho thoải mái! Lên núi đao xuống biển lửa, đi một vòng mười tám tầng địa ngục cùng lắm cũng chỉ như vậy thôi chăng? Đến cuối cùng tôi đã cảm giác như cái thây này không còn là của mình nữa rồi, chỉ có thể để kệ cho nó run bần bật…

Lúc ấy tôi thật sự không nhớ rõ mình đã mất ý thức khi nào, bởi vì chờ khi tôi tỉnh lại lần nữa, đã là chuyện của một ngày sau.

Tôi bị cảm giác cổ họng bỏng rát như lửa thiêu đốt làm bừng tỉnh, phản ứng đầu tiên chính là tất cả những cực khổ này còn chưa kết thúc, hoặc là tôi đã rơi vào địa ngục bất tận, cho nên mới đau đớn chịu không thấu như thế?

Nhưng sau tôi lại cảm thấy có người nâng mình dậy, tiếp đó

một dòng chất lỏng mát lạnh chảy vào cổ họng mình, nháy mắt dập tắt cảm giác nóng rực trong cuống họng.

Lúc này tôi mới ý thức được, rốt cuộc tất cả đã qua rồi, bây giờ cuống họng của tôi khó chịu như vậy, chắc chắn là vì lúc trước gào thét mà nên.

"Tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào?" Tiếng của chú Lê vang lên bên tai.

Tôi dùng hết sức mới chầm chậm mở được mắt nhìn chú, phát hiện trên mặt ông già này thế mà lại có nét mỏi mệt.

"Cháu chịu đựng hết bao lâu ạ?" Giọng tôi khàn khàn.

Lúc này Đinh Nhất ngồi xuống bên cạnh nói: "Lúc ấy cậu bị chúng tôi trói lại rồi cũng chỉ giằng co chưa đến hai mươi phút là ngừng, sau đó một mực hôn mê bất tỉnh, vừa rồi tôi còn bàn với sư phụ, nếu cậu vẫn không tỉnh thì phải mau đưa đến bệnh viện đấy!"

Tôi mờ mịt nhìn hai người bọn họ nói: "Gì? Mới hai mươi phút! Sao tôi cảm giác giống như đã qua một thế kỷ vậy! Tôi hôn mê bao lâu rồi?"

"Một ngày một đêm…"

Một ngày một đêm? Giờ đến lượt tôi bất ngờ: "Trang Hà đâu? Anh ta nói thế nào?"

Đinh Nhất nghe tôi nhắc tới Trang Hà thì tức giận nói: "Cái con hồ ly tinh già đó thấy cậu yên ắng lại thì đi rồi, lúc gần đi anh ta còn nói chỉ cần để cậu ngủ hết một giấc ngon, chờ tỉnh lại là coi như không có việc gì nữa."

Tôi nghe xong muốn giãy giụa ngồi dậy, lại cảm thấy xương cốt cả người khó chịu như bị vật nặng nghiền qua, còn trên cổ tay và mắt cá chân đều quấn băng gạc, thoạt nhìn đáng sợ giống như là

người vừa mới cắt cổ tay tự sát.

Chú Lê thấy tôi sốt ruột muốn dậy, vội ngăn tôi lại và nói: “Trước hết cứ nằm đàng hoàng đi! Chú vừa bắt mạch cho cháu rồi, trừ mình mẩy hơi suy yếu ra, những chỗ khác đều bình thường hết!”

Nghe chú Lê nói như vậy, lòng tôi cuối cùng cũng được thở phào một hơi nhẹ nhõm, xem ra lúc trước chịu tội cũng không phải công toi…

Trải qua mấy ngày điều trị, sức khoẻ của tôi cũng đã dần dần khôi phục như ban đầu, tuy rằng lúc ấy tôi còn chưa biết luồng âm khí trong cơ thể mình sau khi bị dung hợp sẽ xảy ra biến hoá kiểu gì, nhưng lại luôn có cảm giác bản thân có phần khác trước.

Bởi vì sợ Chiêu Tài biết mà lo lắng, cho nên chuyện mấy ngày nay tôi sinh bệnh vẫn không nói cho chị ấy, đến khi sức khoẻ của tôi tốt hẳn mới nói lại với chị.

Vì thế Chiêu Tài còn phát cáu một trận, có một thời gian rất dài cũng chẳng thèm để ý tôi nữa. Đến khi lão Triệu nảy ra một ý là mọi người cùng nhau đi du lịch, mới xem như làm dịu lại quan hệ giữa hai chị em.

Bởi vì lão Triệu xét đến việc dù sao tôi cũng coi như là “bệnh nặng mới khỏi”, cho nên anh ấy cũng không đặt tour gì xa xôi, cả đám chúng tôi chỉ cùng đến khu thắng cảnh Lê Thụ Câu du lịch tự túc hai ngày bằng xe hơi.

CHƯƠNG

XE BUÝT DU LỊCH KỲ QUẶC

Thắng cảnh Lê Thụ Câu là một điểm du lịch mới nổi mấy năm nay, ven đường có khá nhiều trang trại và homestay, những năm gần đây rất được dân thành phố ưa thích. Để đông người náo nhiệt hơn, nên lần này chúng tôi kéo cả chú Lê cùng đi, nếu không bỏ chú ấy ở nhà một mình cũng buồn chán.

Theo kế hoạch chúng tôi đã lập ra từ trước: Ngày đầu tiên mọi người vừa ăn vừa chơi, đi đến đâu tính đến đó. Nếu có thể gặp được homestay là tốt nhất, nếu thật sự không tìm được cũng không sao, trên xe chúng tôi đều mang theo lều trại, thời tiết bây giờ cắm trại dã ngoại cũng là một lựa chọn rất tuyệt.

Khu vực trung tâm của thắng cảnh Lê Thụ Câu là một thung lũng đầy hoa lê đang nở, bởi vậy được đặt tên là Lê Thụ Câu, chúng tôi đi vào mùa này còn có thể kịp ngắm hoa nở cuối mùa, bởi vậy suốt đường đi tâm trạng của mọi người đều rất tốt, ven đường đi ngang qua một vài chỗ có phong cảnh đẹp đã đều muốn xuống xe tranh nhau chụp ảnh hoặc đi "giải quyết"…

Chú Lê cũng liên tục khen phong thuỷ của Lê Thụ Câu tuyệt vời, tổ tiên chôn ở đây chắc chắn có thể phù hộ con cháu. Tôi không nhịn nổi phải phỉ nhổ: "Mình có thể không nói mấy câu gây mất

hứng vậy không chú?"

Chú Lê cười hềnh hệch nói: "Xin lỗi hen, bệnh nghề nghiệp xíu..."

Ai ngờ khi chúng tôi đang nói chuyện tào lao câu được câu chăng, đột nhiên lại nhìn thấy một chiếc xe buýt chở đầy du khách chạy ngang qua đoạn đường núi bên cạnh chúng tôi. Lúc ấy đầu tôi ong lên một tiếng, tôi lập tức nhìn về phía đường núi.

Trong một thoáng nhìn lướt qua, tôi thấy hình như trong xe đều ngồi mấy người già, vừa nói vừa cười thoạt nhìn rất vui vẻ. Mùa này gặp được du khách ở trên đường núi là chuyện bình thường không hệ trọng gì, chỉ có điều tôi không biết vừa rồi tiếng vang trong đầu mình là từ đâu mà ra.

Nhưng khi chiếc xe buýt quẹo chỗ eo núi, đuôi xe vừa hay chĩa vào tôi, trong khoảnh khắc tôi như nhìn thấy có một người đứng trên lối đi nhỏ trong xe, mới đầu tôi cho rằng đó là hướng dẫn viên du lịch trên xe, nhưng khi nhìn thấy tư thế của người nọ, lòng không khỏi thấp thỏm!

Cổ của người nọ vặn xoắn theo tư thế lệch qua một bên, đó hoàn toàn không phải kiểu con người có thể làm được! Lúc này đã thấy xe buýt biến mất rất nhanh ở cuối con đường núi, nhưng tôi lại vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ không biết làm sao.

Chú Lê mới vừa chụp ảnh cho Chiêu Tài và lão Triệu xong, chú thấy thần sắc tôi không ổn, vội đi đến bên cạnh tôi nói: "Sao vậy? Chiếc xe buýt vừa rồi có vấn đề gì ư?"

Bởi vì chỉ là vội vàng thoáng nhìn, rốt cuộc có phải nhìn lầm hay không, tôi cũng không dám chắc, vì thế tôi lắc đầu đáp: "Không có gì, có thể là cháu nhìn lầm thôi."

Lúc sau mấy chúng tôi lên xe tiếp tục đi về phía trước, muốn tranh thủ trước khi trời tối có thể tìm được một homestay để vào

ở. Thế nhưng không biết có phải vì mùa này du khách đang đông hay không, tóm lại chúng tôi đến mấy homestay đều kín khách hết.

Kết quả mấy người chúng tôi tìm mãi cho đến tận trời tối, cuối cùng mới tìm được rồi một homestay tên là “Homestay Hoà Phong” còn phòng trống. Nhưng khi chúng tôi vừa định vào ở, lại nghe thấy một tràng tiếng còi ô tô, quay đầu nhìn lại, lại là chiếc xe buýt vừa rồi gặp ở nửa đường.

Lần này đầu tôi không vang tiếng ong ong, nhưng vẫn cảm thấy chiếc xe buýt ấy hơi khác thường, nhưng cụ thể là cái gì thì không nói ra được. Lúc này các cụ trên xe đang chuẩn bị xuống xe, trong lòng chúng tôi lập tức lạnh đi một nửa, nói vậy chủ homestay chắc sẽ dành hết số phòng còn lại cho đoàn du lịch toàn người già này chăng!

Ai ngờ vào lúc này, tôi lại thấy ông chủ homestay nhìn lướt qua du khách đang lác đác bước xuống, tiếp theo sắc mặt thay đổi đi ra khỏi quầy, hét lên với những du khách vừa xuống xe: “Đầy khách rồi đầy khách rồi! Các người đến chỗ khác xem thử đi!”

Mấy người chúng tôi nghe mà nghi hoặc, bởi vì vừa rồi rõ ràng tôi nghe thấy ông chủ homestay nói còn rất nhiều phòng, hơn nữa chúng tôi còn là lượt khách đầu tiên trong hôm nay, sao trong chốc lát đã không còn phòng chứ?!

Tuy rằng trong lòng chúng tôi đều rất nghi ngờ, nhưng cũng không tiện hỏi thẳng, đến tột cùng ai cũng không biết những phòng đó có phải đã được đặt trước rồi hay không.

Hướng dẫn viên du lịch của đoàn khách già kia nghe thế cũng mặt mày ủ rũ nói: “Mẹ nó, tôi cũng không tin hôm nay vẫn không tìm được một chỗ để ngủ! Ngày thường cũng có thấy mấy homestay này làm ăn thịnh vượng như vậy đâu?”

Mấy du khách vừa mới xuống xe lại mỏi mệt quay về xe, sau đó

xe buýt lại chở du khách đi sâu hơn vào trong núi…

Ông chủ homestay thấy mấy người chúng tôi sững sờ ra đó, không biết có nên đi hay không, bèn cười nói với chúng tôi: "Nào nào, để tôi xếp phòng cho mọi người vào ở nhé!"

Xem ra cuối cùng buổi tối hôm nay không cần phải ngủ dã ngoại rồi, tâm trạng của chúng tôi cũng tốt đẹp lên hẳn. Nhưng mọi người đã mệt mỏi cả ngày, vì thế chúng tôi ăn bữa tối đơn giản trong homestay, rồi ai về phòng người nấy nghỉ ngơi.

Nhưng đến tận nửa đêm, trừ đoàn người chúng tôi ra, tôi cũng không thấy homestay có thêm khách nào khác vào ở. Thật không biết tại sao ông chủ homestay này lại không chào đón những vị khách trên xe buýt kia? Chẳng lẽ là sợ họ không trả tiền?

Tuy lòng có nghi ngờ về chuyện này, nhưng rốt cuộc cả ngày hôm nay đã đi chơi mệt rồi, nên tôi cũng lên giường ngủ sớm, vứt chuyện này ra sau đầu.

Hôm sau dậy sớm ăn cơm, tôi phát hiện đúng là homestay chỉ có một tốp khách là chúng tôi, vì thế tôi thấy hơi kỳ quái và hỏi ông chủ homestay: "Ngày hôm qua sao ông lại không tiếp đoàn khách già kia thế! Một xe đó vào ở thì không phải phòng trống đều được lấp kín sao?"

Ông chủ homestay vừa nghe tôi hỏi chuyện đêm qua, vẻ mặt lại hơi kỳ quặc nói: "Bọn họ đều là những du khách có tuổi, tôi sợ buổi tối ở lại chỗ mình mà xảy ra chuyện gì thì quá đen đủi…"

Người sáng suốt vừa nghe là biết ông chủ homestay đang nói lung tung, đầu năm nay ai lại có thù oán với tiền hả! Chỉ cần trả tiền trọ, ai thèm quan tâm tuổi của họ cao chừng nào chứ? Chú Lê thấy ông chủ homestay không muốn nhiều lời, nên ra hiệu bằng mắt cho tôi, ý bảo tôi đừng hỏi lại nữa.

Chờ khi chúng tôi đi khỏi đó chú Lê mới nói cho tôi biết:

"Homestay và trang trại mở ở trong núi kiểu thế này đều có một vài điều cấm kỵ và kiêng dè của họ, tối hôm qua ông chủ không nhận những người khách đó đều có đạo lý của ông ta, chúng ta hỏi nhiều cũng vô nghĩa…"

Ngẫm lại cũng phải, rốt cuộc lần này là chúng tôi tới chơi, cho nên cũng không có quá nhiều lòng dạ đi tò mò chuyện của người khác, vì thế chúng tôi lại tiếp tục lên đường đi tiếp, thẳng tiến đến mục đích của chuyến này, Lê Thụ Câu.

Chúng tôi chạy tới Lê Thụ Câu đã gần giữa trưa, bụng của mọi người đều bắt đầu sôi lên ùng ục, còn may lúc ở homestay đã mua sẵn một ít thức ăn và nước uống, chúng tôi tạm chấp nhận giải quyết cơm trưa ở trên xe trước, sau đó lại đi bộ vào Lê Thụ Câu.

CHƯƠNG

BẠCH KIỆN TỚI NHÀ

Sau khi chúng tôi ăn uống no đủ, thấy đã có không ít du khách vào Lê Thụ Câu chụp ảnh trước mình một bước, nhìn hoa lê màu trắng trải khắp núi đồi, tức khắc cho người ta một loại cảm giác như tiên cảnh chốn nhân gian.

Chiêu Tài đã vội bảo lão Triệu chụp ảnh cho mình, còn tôi và Đinh Nhất dựa vào một cây lê thưởng thức cảnh đẹp nơi đây. Nhưng vào lúc này, lại nghe thấy hai người đàn ông đứng dưới một cây lê phía sau chúng tôi chưa tới năm mét nói chuyện, nhìn thẻ hành nghề đeo trước ngực bọn họ chắc là hai hướng dẫn viên du lịch.

Một người trong đó nói với người khác: “Ấy? Cậu nghe nói chưa? Buổi sáng hôm nay trong núi có một chiếc xe buýt gặp chuyện!”

“Gặp chuyện á? Chuyện gì? Ai dẫn đoàn thế?” Một người khác nói với vẻ hóng chuyện.

“Chuyện này cũng không rõ ràng lắm, có điều nghe nói là được một kiểm lâm phát hiện, tình huống cụ thể không ai biết, chỉ nghe nói có khá nhiều cảnh sát tới, động tĩnh lớn lắm đó!”

“Cảnh sát cũng tới à? Vậy không chừng là chết người rồi nhỉ?”

“Có thể, chẳng qua Lê Thụ Câu này luôn rất yên bình mà, có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Tôi và Đinh Nhất nghe xong đều nhăn mày lại, nghĩ thầm không đến mức đen đủi như vậy chứ! Khó khăn lắm mới ra ngoài chơi một lần, còn có thể gặp phải chuyện chết người á!? Xem ra chúng tôi đã là loại thể chất hút vận đen, đi đến chỗ nào thì chỗ đó sẽ có người chết rồi.

Để không ảnh hưởng đến tâm trạng du ngoạn của hai người Chiêu Tài, chúng tôi không nhắc tới chuyện này, nhưng đến khi chúng tôi kết thúc chuyến du lịch tự túc lần này và chuẩn bị về nhà, trên đường về lại gặp chiếc xe buýt du lịch kỳ quặc kia…

Chẳng qua lần này lại không giống hai lần trước, đó là khi chúng tôi đi đến một đoạn đường núi khá hẹp, phát hiện đoạn đường trước mặt lại bị chặn bởi một hàng xe tầm trăm mét, tình huống kiểu này không hay xảy ra trên đường quốc lộ trong núi, trừ khi có điều gì đó xảy ra phía trước.

Mắt thấy hàng dài kẹt xe này sẽ chẳng thông trong một chốc được, vì thế tôi bảo những người khác chờ trên xe, còn tôi và Đinh Nhất đi lên trước xem thử chuyện gì đã xảy ra.

Ai ngờ khi chúng tôi xuyên qua hàng dài ô tô kẹt cứng, lại thấy con đường núi ở phía trước đã bị rất nhiều xe cảnh sát chặn lại. Chúng tôi đang muốn đi lên tiếp nữa, nhưng bị một cậu cảnh sát đứng bên hàng rào ngăn cách ngăn lại nói: “Xin lỗi, tạm thời phía trước không thể đi qua được, mời anh về xe đợi một lát, đường núi sẽ nhanh chóng được thông thôi.”

Tôi nghe thế thì gật đầu với cậu cảnh sát, sau đó dựa người vào trước hàng rào ngăn cách, vẻ mặt tò mò hỏi: “Đằng trước bị sao vậy? Xảy ra tai nạn xe à?”

Nhưng cậu cảnh sát lại lắc đầu nói: “Tình hình cụ thể như thế

nào tôi không rõ ràng lắm, nhưng chắc chắn là không phải tai nạn xe, bây giờ đường núi bị xe cảnh sát của đội kỹ thuật chặn, đồng nghiệp của tôi đang điều phối, lập tức có thể thông xe, vì an toàn của mình, mời hai anh quay về xe trước đi thôi!"

Tôi thấy cậu cảnh sát đã nói rất rõ ràng, ý của cậu ta chính là bảo tôi nhanh về xe, đừng ở đây quấy rối! Vì thế tôi rất tự giác gật đầu với cậu ta, sau đó theo Đinh Nhất đi về xe mình.

Tuy rằng ánh mắt giống nhau, nhưng tôi tin chắc vừa rồi Đinh Nhất hẳn là đã nhìn thấy gì đó, vì thế tôi vừa đi vừa hỏi nhỏ: "Thế nào? Vừa rồi nhìn thấy cái gì?"

Đinh Nhất cau mày lại nói: "Vừa rồi cảnh sát kia không nói dối, trên đường núi đúng là chẳng có gì cả, kẹt xe chính là vì ven đường đỗ quá nhiều xe cảnh sát, chắc hẳn là có vấn đề ở khe núi ven đường…"

"Khe núi có thể có cái gì?"

"Hình như là chiếc xe buýt trước đó chúng ta gặp phải hai lần kia." Đinh Nhất nói sâu xa.

Nghe anh ta nói như vậy, trong nháy mắt tôi lại nhớ tới tình cảnh lần đầu gặp được chiếc xe buýt ngày hôm qua, còn có dáng người kỳ dị đứng trên lối đi nhỏ trong xe lúc ấy. Nghĩ đến đây tôi vội hỏi Đinh Nhất: "Là xe buýt lật xuống khe núi à?"

Nhưng Đinh Nhất lại lắc đầu nói: "Không giống lắm, cảm giác xe buýt cũng chỉ ngừng ở đó, nhưng bởi vì ở giữa có rất nhiều lá cây che mất, cho nên không thấy rõ lắm."

Tôi nghe xong cũng gật đầu: "Đúng vậy, đúng là cách quá xa, tôi cũng không cảm nhận được một tí tàn hồn nào, thật sự rất khó xác định trên xe rốt cuộc có người chết hay không…"

Sau đó chúng tôi trở lại xe chờ không bao lâu thì đường đã được

khơi thông, vì thế hai chiếc xe của chúng tôi buộc phải nối đuôi theo dòng xe trước xe sau đi tiếp không thể dừng lại.

Nhưng cũng ngay lúc vượt qua một thoáng vội này, trong chớp mắt tôi cảm nhận được một tia tử khí, vì thế lập tức xoay đầu nhìn về phía chiếc xe buýt du lịch trong rừng cây, tuy rằng đã càng lúc càng xa, nhưng tôi đã có thể khẳng định trăm phần trăm trên đó có thi thể!

Sau đó suốt đường đi, tâm trí của ba chúng tôi đều bị chiếc xe buýt xảy ra chuyện kia hấp dẫn đi mất, đặc biệt là khi tôi nhắc lại với chú Lê tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy chiếc xe buýt đó, chú ấy càng cau chặt mày lại: "Có lẽ đây là nguyên nhân chân chính khiến ông chủ nhà nghỉ kia không chịu tiếp đón xe du khách đó…"

"Chú nói là ông chủ kia đã nhận ra chiếc xe buýt đó sẽ xảy ra chuyện từ lâu ạ?" Tôi giật mình nói.

Chú Lê gật đầu đáp: "Khả năng này rất lớn, trong xã hội hiện nay, người tài ba dị sĩ như chúng ta cũng không hiếm thấy, chỉ là phần lớn họ đều ẩn mình giữa những người bình thường, sống cuộc sống của người bình thường mà thôi."

Tôi hơi khó hiểu nói: "Nếu ông ta đã nhìn ra xe buýt sắp xảy ra chuyện, vì sao không ngăn họ lại chứ? Không phải thường nói cứu một mạng người còn hơn xây bảy toà tháp sao? Sao ông chủ homestay kia có thể lạnh lùng như thế?"

Chú Lê nghe xong thì thở dài và nói: "Có một số việc cũng không đơn giản giống như nhìn bề ngoài vậy đâu, có thể cứu một mạng người đã không phải là việc nhỏ rồi, có lẽ ông chủ homestay kia nhìn ra người trên xe buýt phải chết không thể né được, kể cả bản thân mở miệng ngăn trở, cũng không cứu được bọn họ, trái lại còn gây thêm nghiệp chướng cho mình."

Tôi tưởng tượng đến những ông bà cụ trên xe kia vốn là vui vẻ

đi chơi, kết quả lại cùng nhau đi xuống hoàng tuyền, thật sự là cảm thán số mệnh vô thường, mọi chuyện khó liệu mà… Chuyện này đã vẽ một cái kết buồn cho chuyến đi đến Lê Thụ Câu của chúng tôi.

Mấy ngày sau, tôi vẫn luôn chú ý đến tin tức trên mạng, chính là muốn xem thử “sự cố” ngày đó rốt cuộc nghiêm trọng tới cỡ nào. Nhưng nói ra cũng quái, tôi lại không nhìn thấy một mẩu tin nào về xe buýt du lịch xảy ra sự cố cả.

Ai ngờ khi chúng tôi đã dần dần quên đi chuyện này, Bạch Kiện lại đưa sự kiện đó đến trước mắt chúng tôi…

Bởi tôi đã trải qua một lần “đại nạn không chết”, thế mới biết một cơ thể khoẻ mạnh quan trọng cỡ nào đối với một người đàn ông, vì thế mỗi tối tôi đều sẽ ra ngoài chạy bộ với Đinh Nhất, đương nhiên, anh ta chủ yếu là dắt chó đi dạo.

Buổi tối hôm nay chúng tôi cũng như bình thường, sau khi chạy bộ thì dắt Kim Bảo đi về, nhưng khi chúng tôi mới vừa đi đến cửa thang máy, lại thấy một bóng người đang ngồi ngủ trên nền đất trước cửa nhà.

CHƯƠNG

MỘT XE XÁC KHÔ

Tôi đến gần nhìn, phát hiện lại là Bạch Kiện ngủ ngay cửa nhà chúng tôi với vẻ mỏi mệt. Vì thế tôi bèn dùng chân nhẹ nhàng đá anh ta: "Ôi! Trưởng phòng Bạch, anh cứ như vậy mà ngủ ở cửa nhà tôi cũng không sợ bị cảm à?"

Bạch Kiện bị tôi đá cho tỉnh, ngẩng đầu vừa thấy là tôi đã trở về, ngáp dài rồi đứng dậy nói: "Đừng nói nữa, đã hai đêm anh không chợp mắt rồi, ngủ ở cửa nhà cậu một lát thì có làm sao đâu?"

Tôi vừa cười vừa mở cửa: "Với quan hệ này của chúng ta, đừng nói là ngủ ở cửa nhà, dù anh có ngủ trong nhà tụi tôi cũng không thành vấn đề mà!"

Sau khi mời Bạch Kiện vào nhà, tôi rót cho anh ta một ly cà phê xốc lại tinh thần, ông cụ non này không chừng lại đang có vụ án khó nhằn nào đó nên mới có thể tàn phá bản thân thành như vậy đây?

"Hôm nay sao mà rảnh rỗi tới thăm tôi thế?" Tôi đưa cà phê cho anh ta rồi hỏi.

Ai ngờ Bạch Kiện lại trừng mắt lườm tôi rồi nói: "Haiz thằng nhóc nhà cậu! Sao không nghe điện thoại chứ hả?"

Tôi nghe thế thì sửng sốt, sau đó vội sờ túi trên người, sau đó vỗ bộp một cái lên đầu: "Á! Vừa nãy đi chạy bộ buổi tối, ngại cầm di động vướng víu nên ném ở nhà mất! Anh gọi cho tôi à?"

"Nhảm nhí! Thằng nhãi này giỏi, anh gọi bao nhiêu cuộc! Đoán chừng giờ di động của cậu cũng hết cả pin rồi!" Bạch Kiện tức giận nói.

Lúc này tôi lấy cái điện thoại đang được sạc pin trong phòng ra nhìn, quả nhiên màn hình hiển thị có tới ba mươi bảy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là do Bạch Kiện gọi. Nhìn là biết có việc gấp thật đây mà! Vì thế tôi cười với anh ta: "Trưởng phòng Bạch tìm em có chuyện gì à? Còn gọi hơn ba mươi cuộc điện thoại? Anh có nghị lực thật đấy..."

Bạch Kiện uống một hớp cà phê nóng, sau đó sảng khoái đáp lại tôi: "Anh đang nhận một vụ khá... kỳ quặc, cho nên mới muốn nhờ cậu giúp xem thử."

Tôi nghe thế thì lập tức có hứng thú: "Nói một chút nghe xem nào? Kỳ quặc chỗ nào?"

Tiếp đó Bạch Kiện uống thêm một hớp cà phê, rồi mới nói bằng sắc mặc quái dị: "Mấy ngày trước đồn cảnh sát ở khu thắng cảnh Lê Thụ Câu nhận được báo án của một kiểm lâm, có một chiếc xe buýt du lịch xảy ra chuyện ở khu thắng cảnh. Nghe nói lúc ấy kiểm lâm kia đều bị dọa cho choáng váng, lời nói cũng không rõ ràng."

Tôi vừa nghe thấy Lê Thụ Câu, nghĩ thầm không trùng hợp vậy chứ? Chẳng lẽ chính là "sự cố xe buýt" mà chúng tôi gặp được lần đó? Vì thế tôi hào hứng thúc giục anh ta kể lại rõ ràng, đừng mỡ treo miệng mèo.

Bạch Kiện cười hô hô bảo: "Biết ngay cậu sẽ thấy hứng thú mà, chuyện lúc đó là thế này..."

Hoá ra ngay buổi sáng hôm sau khi chúng tôi đến Lê Thụ Câu

chơi, một kiểm lâm đi tuần tra như thường lệ, lúc ngang qua chỗ khe núi thì đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe buýt du lịch đã tắt máy đỗ trong rừng.

Phản ứng đầu tiên của kiểm lâm là có hướng dẫn viên du lịch tự ý đưa du khách đến cắm trại trong "khu vực không được phép cắm trại", vì thế ông ta vội đi qua đập vào thân xe buýt nói: "Ở đây không thể cắm trại! Hướng dẫn viên và tài xế đâu?"

Kết quả là, sau khi ông ta đập mấy cái lại thấy trên xe buýt chẳng có chút phản ứng gì cả? Vì thế kiểm lâm đi thẳng đến trước kính chắn gió của xe buýt, muốn nhìn vào trong xem rốt cuộc có ai không. Kết quả khi ông ta nhìn thấy rõ tình trạng trong xe thì bị dọa đến suýt nữa tiểu ra quần!

Trong xe tối tăm hình như ngồi đầy du khách, nhưng bởi vì ánh sáng lờ mờ, kiểm lâm không nhìn rõ những người này đã ngủ rồi hay đang làm gì? Dù sao họ cũng không hề nhúc nhích. Mà khi ông ta nhìn về vị trí tài xế, thình lình thấy một cái xác với làn da khô quắt đang ngồi ở đó!

Lúc ấy kiểm lâm sợ quá nên bỏ chạy, mà sau khi chạy như điên mấy chục mét, ông ta mới đột nhiên nhớ tới lúc này nên báo cảnh sát mới đúng! Đồn công an Lê Thụ Câu nhận được báo án, vội phái hai cảnh sát đến xem xét tình hình.

Bởi vì kiểm lâm cứ lắp ba lắp bắp trong điện thoại, nói chẳng rõ ràng, lúc thì nói cả xe buýt đều là khách du lịch, một hồi lại nói cả xe buýt đều là người chết! Vì để bảo đảm, trong đồn vẫn cử hai người đến xem thử trước.

Kết quả hai cảnh sát tới xem xét cũng lập tức choáng váng mặt mày, họ làm cảnh sát nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy nhiều người chết thế này! Thêm nữa là đồn công an của họ kể cả một pháp y đàng hoàng cũng không có, vì thế hai người vội gọi

điện thoại về đồn, bảo họ nhanh chóng thông báo tình hình hiện trường lên thành phố.

Sau khi nhận được điện thoại, Bạch Kiện lập tức dẫn người đến đó, hơn nữa đồng nghiệp ở đồn công an Lê Thụ Câu còn nói rất rõ ràng trong điện thoại, vì bảo vệ hiện trường, cho dù là kiểm lâm lúc ban đầu phát hiện xe buýt, hay là hai cảnh sát của đồn công an Lê Thụ Câu chạy tới hiện trường ngay từ đầu, tất cả đều chưa bước lên chiếc xe buýt bị khoá chặt kia. Đây là một tin tức cực tốt đối với nhóm Bạch Kiện, chứng minh hiện trường được bảo vệ rất hoàn hảo, không bị phá hỏng chút nào.

Bởi vì đối phương nói xe buýt gần như là ngồi không còn chỗ trống, nếu theo sức chở bình thường của xe buýt mà tính, vậy trên xe ít nhất cũng có hơn năm mươi người. Vì thế Bạch Kiện lập tức liên hệ với các chi nhánh khác để điều phối lực lượng cảnh sát, thế mới xuất hiện tình huống xe cảnh sát đỗ kẹt đường mà hôm đó chúng tôi nhìn thấy.

Mới đầu khi còn chưa tới hiện trường, nhóm Bạch Kiện gần như nghiêng về giả thuyết rằng, có thể cùng lúc chết nhiều người như vậy, chắc chắn là có sự cố ngoài ý muốn. Kết quả là, khi họ đến hiện trường vụ việc, tất cả mặt mày choáng váng.

Người đầu tiên lên xe xem xét chính là một bác sĩ pháp y họ Lãnh và Bạch Kiện, sau khi cửa xe được cạy ra, hai người từ từ bước lên. Bởi vì lúc ấy đã gần trưa, cho nên ánh sáng tốt hơn buổi sáng nhiều, sau khi lên xe, họ nhấc mắt đã nhìn thấy tài xế ngồi trên ghế lái chết nom rất dữ tợn…

Nếu chỉ đơn giản nhìn bề ngoài của thi thể, tài xế này chắc chắn không phải vừa mới chết, bởi vì làn da của thi thể đã khô quắt cực độ và co rút lại, thế cho nên tài xế há miệng rất to, giống như trước khi chết đã gào thét thê thảm ghê lắm.

Tuy nhiên pháp y Lãnh lại nói, không phải là ông ta gào thét thật, mà bởi vì làn da khô quắt co rút lại mà nên. Ngay sau đó họ lại xem xét những hành khách ngồi phía sau, cả đám hầu như đều giống như tài xế, làn da cả người đều khô quắt mất nước, ai nấy cũng đều há miệng rộng, lộ ra hàm răng trắng nhởn bên trong.

Lúc này Bạch Kiện nhìn thấy một người chết trong đó đeo một cái thẻ hướng dẫn viên du lịch, vì thế anh ta lập tức để cảnh sát của đồn công an địa phương đi điều tra hướng dẫn viên du lịch này là của công ty nào? Hồ sơ phản hồi về người hướng dẫn viên du lịch này đã được chuyển đến rất nhanh…

Hướng dẫn viên du lịch này là người của công ty du lịch Xuân Huy, tên Lý Khai. Người phụ trách công ty Xuân Huy nói, sáng hôm qua, Lý Khai tiếp một đoàn du lịch toàn người già, dẫn một xe khách du lịch già đến khu thắng cảnh Lê Thụ Câu du lịch hai ngày.

Sau cảnh sát lại truy lại camera ở các ngã tư, nhanh chóng phát hiện ra vào mười lăm tiếng đồng hồ trước, lần cuối cùng chiếc xe buýt này xuất hiện là ở trước cửa một trang trại cách hiện trường không xa.

Khi pháp y Lãnh biết hôm qua những người này có lẽ vẫn còn sống, anh ta rất kinh ngạc, bằng kinh nghiệm nhiều năm khám nghiệm tử thi của mình, không thể nào có chuyện trong mười mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi mà thi thể lại biến thành tình trạng như thế này được.

CHƯƠNG

NGUYÊN NHÂN CHẾT KHÔNG RÕ

Bởi vì thi thể của những người chết này có trạng thái rất bất thường, nhất thời rất khó xác định nguyên nhân cái chết, hơn nữa người chết quá nhiều, vụ án rất lớn, tùy tiện công bố tin tức có thể sẽ khiến một bộ phận quần chúng bị khủng hoảng! Bởi vậy cảnh sát quyết định trước hết phong tỏa tin tức, chờ sau khi vụ án có tiến triển thêm mới giải thích kỹ càng với bên ngoài.

Mà khi cảnh sát mang hết những thi thể đó về, lại phát hiện trong vụ án này càng ngày càng có thêm những nghi vấn không cách nào giải thích nổi…

Đứng mũi chịu sào chính là nguyên nhân chết của những người này, trước hết pháp y Lãnh và những đồng nghiệp pháp y khác đã giải phẫu vài xác chết tiêu biểu, nhưng lại phát hiện thi thể của những người chết này không có bất kỳ vết thương ngoài da nào, đồng thời cũng loại trừ khả năng hít thở không thông và trúng độc đến chết.

Cuối cùng sau khi loại trừ từng nguyên nhân tử vong quen thuộc ra, kết quả khám nghiệm tử thi chỉ có thể miễn cưỡng xác định những người này chết do cơ quan suy kiệt. Nhưng trừ tài xế và hướng dẫn viên du lịch ra, những người khác đều có tuổi trung

bình từ sáu mươi tuổi trở lên, cơ thể xuất hiện hiện tượng lão hoá cũng rất bình thường.

Tuy nhiên tài xế và hướng dẫn viên du lịch còn rất trẻ, hai người đều là thanh niên hơn ba mươi tuổi, nhưng các cơ quan của bọn họ lại cũng xuất hiện hiện tượng suy kiệt giống như những người già kia, điểm này cực kỳ bất thường.

Hơn nữa, toàn bộ làn da của họ đều phô ra hiện tượng mất nước và lão hoá nhanh chóng, nhưng lúc ấy trong chiếc xe kia khoá kín, bất kể là độ ấm và độ ẩm đều không thể nào khiến thi thể mới chết đi chưa đến mười lăm tiếng đồng hồ biến thành tình trạng như hiện giờ.

Bởi vì vụ án lớn nghiêm trọng, số lượng người chết lại nhiều như vậy, cho nên phía trên tạo áp lực cho Bạch Kiện, buộc anh ta phải phá được án trong thời gian quy định. Suy cho cùng đột nhiên chết nhiều người thế, muốn phong tỏa tin tức trong thời gian dài là chuyện không có khả năng.

Nhóm Bạch Kiện thấy nếu tạm thời không thể xác định nguyên nhân cái chết, vậy đành phải bắt tay điều tra từ quỹ đạo cuộc sống của những du khách này trước. Lúc ấy trên xe tổng cộng có năm mươi tư người, trừ hai hướng dẫn viên du lịch và tài xế ra, dư lại năm mươi hai cụ già đều là bạn bè quen biết lẫn nhau.

Những cụ già này thời trẻ đều đã từng xuống nông thôn tham gia đội sản xuất ở Lê Thụ Câu, bởi vậy lần này bọn họ tới chơi, chủ yếu cũng là vì muốn thăm lại mảnh đất nơi mình đã từng tưới mồ hôi xuống năm xưa.

Đây vốn là chuyện tốt, con cái trong nhà cũng rất ủng hộ, hơn nữa bọn họ đã từng tuổi này muốn đi chơi tập thể một lần cũng không dễ dàng, cho nên lúc trước đều đã liên hệ với nhau rất lâu mới chốt được, kết quả ai cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như

vậy.

Những công việc như xoa dịu con cái của những cụ già đó, Bạch Kiện đều giao cả cho nhân viên quan hệ xã hội ở đơn vị. Một mặt phải ổn định cảm xúc của bọn họ, một mặt cũng phải để họ đừng để lộ ra ngoài trước khi vụ án chưa được điều tra rõ ràng.

Tuy nhiên nhóm Bạch Kiện đã thăm hỏi điều tra mấy ngày rồi mà lại không phát hiện ra bất kỳ manh mối có ích nào, ngược lại chuyện còn bình thường đến không thể bình thường hơn. Ngoài chút vấn đề lúc buổi tối hôm xảy ra vụ án, đoàn khách già này ghé vào homestay ra, còn lại không có bất cứ điều gì khác.

Hoá ra ngày đó vì công ty du lịch sơ sẩy, khi nhận đoàn khách già này cũng không đặt sẵn homestay kịp thời cho họ. Dù sao cũng là đoàn lớn hơn năm mươi người, homestay loại nhỏ nếu không đặt trước, về cơ bản là không có nhiều phòng trống như vậy để ở.

Kết quả chờ cả xe chơi đến khi trời sắp tối, hướng dẫn viên du lịch Lý Khai mới nhận được điện thoại của công ty, nói là chưa đặt trước homestay có những cụ già này, bảo anh ta đưa các cụ đến mấy nhà xem thử, tốt nhất là có thể sắp xếp cho khách ở một homestay, nếu thật sự không ở được cùng một nhà, vậy nhiều nhất cũng chỉ có thể sắp xếp ở hai nhà.

Tài xế và Lý Khai nghe thế cũng ôm cả bụng tức, nhưng khi đó trời đã tối rồi, bảo họ đi đâu tìm homestay hay nhà trọ tạm thời có thể chứa nhiều người như vậy vào ở hả!? Nhưng bực thì bực, công việc vẫn phải làm thôi, nếu không chẳng lẽ có thể bỏ lại nhóm cụ ông cụ bà này trên núi à?

Tuy nhiên con người một khi đã xui xẻo, uống nước trắng cũng bị nghẹn. Tài xế lái xe đến mấy homestay liên tiếp đều không có quá nhiều phòng để đáp ứng được, đều chỉ còn một hai gian phòng trống.

Lý Khai suy xét đến việc trên xe đều là người già, nếu thật sự tách bọn họ ra chia vào nhiều homestay, trước hết chưa nói sáng hôm sau chỉ đi đón bọn họ thôi đã phải lãng phí thời gian một buổi sáng, chỉ nói lỡ như lại có một hai người xảy ra chuyện gì đó, vậy lần này bọn họ không chỉ làm việc uổng công, làm không tốt trái lại còn bị trừ tiền.

Nhưng sau khi công ty nhận được điện thoại của Lý Khai, nói rõ tình huống mà bọn họ đang gặp phải hiện giờ, thì không còn liên hệ được với xe khách này nữa. Bởi vì lúc ấy đã khuya, hơn nữa nhóm Lý Khai cũng không chủ động liên hệ lại với công ty nữa. Bởi vậy phía công ty cứ đinh ninh cho rằng nhóm Lý Khai đã tìm được homestay có thể ở rồi, cho nên cũng không lo lắng gì thêm.

Nhưng trên thực tế, Lý Khai dắt cả một xe khách này tìm được đến một homestay tên "Homestay Hoà Phong", nhưng vẫn không vào ở được như cũ, rồi anh ta lại đưa xe khách đến một trang trại ăn tối, sau đó chiếc xe buýt này không còn xuất hiện trong bất kỳ camera giám sát nào nữa.

Nhóm Bạch Kiện phá án sợ nhất chính là gặp phải vụ án không có đầu mối kiểu này, bề ngoài thoạt nhìn hết thảy bình thường, nhưng năm mươi tư cái xác khô lại rất không bình thường. Cuối cùng hết cách nên lúc này Bạch Kiện mới nhớ đến đi tìm tôi nhờ xem mấy thi thể đó, để biết rốt cuộc là họ chết như thế nào.

Sau khi nghe Bạch Kiện kể xong, tôi nói với anh ta, thật ra cùng ngày xe buýt xảy ra chuyện, đám chúng tôi cũng đúng lúc ở Lê Thụ Câu, cái chết của cả xe người đó chắc chắn không đơn giản…

Bạch Kiện vừa nghe nói lúc ấy tôi cũng đúng lúc có ở hiện trường thì ảo não: "Nếu sớm biết cậu cũng ở Lê Thụ Câu, anh đã bảo cậu đến thẳng hiện trường xem thử, đỡ cho anh phải chạy một chuyến thế này!"

Tôi trừng anh ta rồi nói: "Lúc ấy không phải là tôi cũng muốn đến phía trước nhìn thử xem đó sao, kết quả bị cảnh sát nhân dân các anh ngăn lại ở ngoài dải phân cách!"

Bạch Kiện nghe thế thì không nói hai lời đòi lôi tôi đi, tôi vội rút tay về nói: "Ấy ấy ấy… Làm gì thế! Anh đừng nói đêm hôm thế này bảo tôi đi xem mấy cái xác khô đó nhá!"

"Buổi tối có làm sao? Cậu đừng nói với anh là đại sư phong thuỷ như cậu đây còn sợ tối nhé!" Bạch Kiện buồn cười nói.

Nhưng tôi lại lắc đầu như trống bỏi: "Tôi cũng không phải là đại sư phong thuỷ gì, bảo tôi đi xem những cái xác khô đó của anh cũng không thành vấn đề, nhưng bây giờ không được, anh cũng đừng có gấp, gấp nữa cũng không gấp thêm được đêm nay, tôi thấy anh vẫn nên ngủ một giấc ở chỗ tôi trước, sáng ngày mai rồi nói sau!"

Ai ngờ Bạch Kiện lại khuyên cái gì cũng không nghe, cứ nói bây giờ trong cục ít người, anh ta dẫn chúng tôi quay lại đó thì không có ai biết. Tôi vừa nghe thế thì không hài lòng nói: "Hoá ra tụi tôi không thể cho người ta thấy mặt như vậy à! Thế thì thôi đi! Lỡ như để người trong cục các anh nhìn thấy, lại nói anh làm chuyện mê tín dị đoan thì không hay!"

Cuối cùng tôi thật sự không lay chuyển được Bạch Kiện, đành phải đêm hôm khuya khoắt đi theo anh ta đến nhà xác…

CHƯƠNG

TÀN HỒN BIẾN MẤT

Từ sau khi cơ thể tôi hấp thu luồng âm khí to lớn kia, đừng nói là buổi tối, cho dù là ban ngày ban mặt cũng có lúc gặp ma! Cho nên giờ này tới nhà xác, chẳng phải là đốt đèn lồng vào nhà vệ sinh à, chắc chắn là hành động đi tìm chết mà!

Có điều cũng may Cục công an này có dương khí mạnh, dù là lúc âm khí mạnh nhất trong ngày, tôi cũng không nhìn thấy nửa con lơ lửng nào. Nhưng khi đó tôi cũng không biết, không phải mình không thấy được, chỉ là không biết đối phương có phải người không thôi!

Dù sao cũng là tối khuya đến Cục công an, cho nên tôi không để Đinh Nhất đi theo. Dùng cách nói của Bạch Kiện là, anh ta bảo đảm sẽ đưa tôi về mà không thiếu một cái cọng lông tơ nào!

Vừa đi vào Cục công an, quả nhiên tôi phát hiện Bạch Kiện nói không sai, lúc này trong cục có rất ít người, ngoài mấy cảnh sát cần cù chăm chỉ trực ban ra, những nhân viên khác đều đã đi ngủ cả.

Vì để khỏi dây cà ra dây muống thêm phiền toái, Bạch Kiện đã đánh tiếng trước cho cậu cảnh sát trực ban, nên lúc qua cổng cũng không đăng ký tên của tôi, tiếp đó tôi đi theo anh ta rẽ trái rẽ phải

xuống nhà xác ở dưới tầng hầm B2.

"Haiz, tôi bảo này, anh có thể đưa ý kiến lên lãnh đạo không, chỗ để xác này vốn dĩ đã âm khí nặng, còn xếp nhà xác ở tầng hầm B2, không phải là âm càng thêm âm à?" Tôi vừa đi vừa không kiềm chế được phỉ nhổ.

Bạch Kiện lại bị tôi chọc cười: "Cậu có thôi đi không! Đều là mấy người đã chết, không để họ ở tầng hầm chẳng lẽ còn để ở bên cạnh văn phòng Cục trưởng à!"

Đang nói chuyện, tôi lại thấy một cái biển màu xanh lục đập vào mắt, ở trên viết ngay ngắn hai chữ "Nhà xác" to đùng âm u nặng nề. Tôi có cảm giác sợ hãi tự nhiên với những nơi như thế này, bất kể đã từng trải qua bao nhiêu chuyện kinh dị làm cho người ta sợ hãi cỡ nào, tôi vẫn không thể miễn dịch được với nơi này.

Lúc này Bạch Kiện quay lại liếc nhìn tôi và nói: "Cậu chờ anh ở cửa một lát đã, anh vào đánh tiếng chào hỏi trước rồi dẫn cậu vào."

Tôi gật đầu với anh ta: "Được, có điều anh nhanh lên đó! Một mình tôi đợi ở đây khiếp lắm…"

Bạch Kiện khinh thường lườm tôi rồi đẩy cửa đi vào, cũng không biết có phải tác dụng tâm lý hay không, khi Bạch Kiện biến mất khỏi tầm nhìn của mình, tôi lập tức cảm thấy không khí xung quanh lạnh đi vài phần.

Nói thật, không phải lá gan của tôi nhỏ, thử hỏi ai có thể đứng ở cửa nhà xác vào lúc hơn một giờ sáng mà lòng không hốt hoảng chứ? Khi tôi đang nghĩ động tác của cái ông Bạch Kiện này sao mà chậm như vậy, lại đột nhiên nghe thấy phía sau lưng truyền đến tiếng bước chân…

Ban đêm yên tĩnh, bất kỳ một tiếng vang bé xíu nào đều sẽ bị

phóng đại vô cùng, tôi có thể nghe thấy rõ ràng đó là tiếng của một đôi giày da phát ra. Vì thế tôi hít sâu một hơi cho mình tăng thêm can đảm sau đó quay đầu nhìn lại… Phát hiện phía sau mình có một đồng chí cảnh sát cao ráo đẹp trai đang đứng.

Tôi thả lỏng ngay tức thì, nghĩ thầm may mà không phải thây khô trong nhà xác. Lúc này thấy anh cảnh sát đẹp trai kia cau mày lại nói: “Cậu là ai thế? Đã trễ thế này còn tới đây làm gì?”

Tôi vội giải thích: “Tôi tới cùng với Bạch Kiện, tới… bàn bạc công việc.”

Cảnh sát đẹp trai nghe xong híp nửa mắt đánh giá tôi từ trên xuống dưới: “Cậu tới nhận xác à?”

Tôi nghĩ thầm: “Phì! Anh mới là tới nhận xác đấy?” Nhưng mặt lại cười nói: “Ừ, là tới… xem thi thể.”

Viên cảnh sát đẹp trai gật đầu với tôi và rồi định đi vượt qua bên cạnh tôi, nhưng ngay khi anh ta đi ngang qua tôi, lại đột nhiên quay đầu hỏi: “Cậu tên gì?”

Tôi sửng sốt, nghĩ thầm nói hay là không đây? Tuy rằng người thân thiết với Bạch Kiện đều biết tôi là ai, nhưng vừa rồi Bạch Kiện cũng nói, chuyện này để người không quen biết thì không hay.

Nhưng tôi thấy ánh mắt của viên cảnh sát đẹp trai này rất chân thành, vậy nói cho anh ta chắc là cũng không có vấn đề gì, vì thế tôi cười trả lời: “Tôi là Trương Tiến Bảo, anh cảnh sát tên gì thế?”

Viên cảnh sát đẹp trai nghe tôi cũng hỏi tên anh ta, khóe miệng nhếch lên đáp: “Tôi tên Viên Soái.”

Tôi nghe thế không khỏi âm thầm cảm thán trong lòng, người đã đẹp trai, tên cũng đặt là soái luôn! Nếu tôi có thể có vẻ ngoài đó của anh ta, đặt tên là Trương Soái cũng rất hay nhỉ. Tôi đang nghĩ

ngợi đẩu đâu thì nghe cửa phòng để xác bật mở, quay đầu nhìn lại, thấy là Bạch Kiện đã ra ngoài.

“Ôi trời, ông cố của tôi ơi! Anh chịu ra rồi! Anh quẳng tôi lại một mình ở hành lang lâu thế này cũng rất chi là không trượng nghĩa nhé! Đây là cửa nhà xác cơ mà!” Tôi không kìm nổi oán trách một thôi một hồi.

Nhưng Bạch Kiện lại cau mày nói: “Vừa rồi cậu nói chuyện với ai đấy?”

Tôi cười quay đầu lại nói: “Là…” Kết quả lại sửng sốt ngay tức khắc, nghĩ thầm tay Viên Soái này đi cũng nhanh quá chứ! Vì thế tôi hậm hực lắc đầu: “Không có gì, gặp được một viên cảnh sát, anh ta hỏi có phải tôi tới nhận xác không, tôi tùy tiện ứng phó vài câu với anh ta rồi…”

Bạch Kiện nghe xong cũng không để trong lòng, bảo tôi đi vào cùng với mình! Anh ta ở đằng trước vừa đi vừa nói chuyện: “Tủ đông của chỗ tụi anh chỉ có thể để một nửa số xác khô, số còn lại đều lưu trữ trong tủ đông ở nhà tang lễ. Lúc trước có hai vụ án sự cố giao thông vẫn chưa kết án, thi thể của hai gã kia cũng mãi vẫn chưa được người nhà nhận về. Nhưng bây giờ sau khi nhóm các ông các bà này tới, cục cũng mời hai vị kia dời đi nơi khác rồi!”

Tôi đi sau lưng anh ta, câu được câu chăng nghe Bạch Kiện dông dài, đến khi chúng tôi đi đến chỗ một cánh cửa sổ nhỏ tôi mới phát hiện, thì ra nhà xác này cũng có người trực ban buổi tối. Lúc này thấy Bạch Kiện gật đầu với người ở cửa sổ nhỏ, đối phương cũng cười phất tay với chúng tôi, ý bảo là chúng tôi cứ vào đi thôi!

Mà khi tôi đi đến trước tủ đông trữ thi thể trong nhà xác, lại lập tức trợn mắt. Bạch Kiện thấy vẻ mặt của tôi không thích hợp, vội hỏi tôi làm sao? Có phải những thi thể này có vấn đề gì hay không?

Tôi hơi mờ mịt nói với anh ta: “Chuyện này quá bất thường! Sao có thể chứ?”

Bạch Kiện cũng sốt ruột không thôi, nói: “Cái gì quá bất thường? Những xác khô này có chỗ nào không ổn ư? Cậu nói rõ đi nào!”

Nhưng tôi lại không trả lời anh ta ngay lập tức, mà mặt mày âm trầm nói: “Mở một ngăn kéo ra để tôi xem thử xác khô bên trong đi…”

Sau khi nghe thế, Bạch Kiện nhanh nhẹn kéo một ngăn tủ đông ra, tiếp theo chúng tôi cảm thấy có một luồng khí lạnh ập đến. Lúc này tôi chậm rãi kéo khóa kéo trên túi đựng xác ra nhìn, người bên trong quả nhiên giống như một con cá mặn bị mất nước nghiêm trọng khô quắt lại.

Bởi vì đã biết trước vẻ ngoài của xác khô rồi, cho nên tôi có chuẩn bị tâm lý sẵn, nhưng tuy là thế, tôi vẫn không kìm được ghê tởm. Tuy nhiên tôi cũng không quên mục đích mình tới đây chuyến này, vì thế từ từ đặt tay lên trên thi thể…

Quả nhiên… Cái gì cũng không có, trên những cái xác khô này không có một tia tàn hồn nào hết! Thực tế vừa rồi lúc ở cửa đáng lẽ tôi đã có cảm giác được chỗ không thích hợp rồi, nhưng mà lại vì đột nhiên gặp cái anh Viên Soái kia, cho nên mới làm xáo trộn suy nghĩ của tôi.

CHƯƠNG

MÙI HƯƠNG HOA LÊ

Tôi bất đắc dĩ nói cho Bạch Kiện biết: “Tôi không cảm nhận được gì cả, trên những thi thể này không có tàn hồn!”

Bạch Kiện nghe thế thì nghệt mặt ra: “Không thể nào! Đến cả cậu cũng không linh à?”

Lúc này tôi nhớ tới vừa rồi anh ta nói ở đây chỉ có một nửa số xác khô, vì thế nói với anh ta: “Nếu không anh dẫn tôi đến nhà tang lễ thành phố xem những xác khô còn lại thử xem?”

Bạch Kiện vội gật đầu: “Được, đi nhanh thôi!”

Sau đó chúng tôi lại lái xe đến nhà tang lễ, nhưng kết quả vẫn giống nhau, những thi thể còn lại cũng không có nửa cái tàn hồn nào…

Trước kia tôi từng nghe chú Lê nói, trên thi thể không có tàn hồn có thể là do đã hoá thành lệ quỷ, nhưng hơn năm mươi hồn phách cùng nhau biến thành lệ quỷ ư?! Có khả năng này ư?

Vì thế tôi vội gọi điện thoại cho chú Lê, chú ấy nghe xong cũng nói khả năng thế này không lớn, đoán là có liên quan đến nguyên nhân cái chết của bọn họ, tốt nhất vẫn là đi xem thử chiếc xe buýt xảy ra chuyện, có lẽ hồn phách của họ đều bị giam ở đó.

Tôi và Bạch Kiện lại đi suốt đêm đến bãi đỗ chiếc xe buýt xảy ra

chuyện kia, nghe Bạch Kiện nói, chiếc xe buýt này cũng rất khác thường, xe không hư, bình xăng cũng đầy, nhưng làm gì cũng không nổ máy được, cuối cùng họ chỉ có thể tìm xe tải kéo về.

Khi nhìn thấy chiếc xe buýt này lần nữa, tâm trạng của tôi nặng nề không nói nổi thành lời, nếu… Lúc ấy tôi có thể phát hiện vấn đề đúng lúc, chắc sẽ tránh cho thảm án lần này xảy ra. Đối với bóng dáng lạ lùng vội vàng thấp thoáng thấy khi đó, đến bây giờ ký ức của tôi hãy còn mới mẻ, nhưng tại sao lúc đó lại không thể xác định như vậy chứ?

Bạch Kiện mở cửa xe cho tôi lên, tôi nhìn thùng xe tối om, do dự vài giây, cuối cùng vẫn nhấc chân bước lên. Mới vừa lên xe, tôi đã ngửi thấy một mùi hương hoa lê nhàn nhạt, vì thế tôi quay lại hỏi Bạch Kiện: “Anh có ngửi thấy không? Lần đầu tiên lên xe, ở đây có mùi hương này không?”

Ai ngờ Bạch Kiện lại mang vẻ mặt mù mờ: “Mùi hương gì? Sao anh không ngửi thấy?”

Tôi nói sâu xa: “Đừng nói với tôi là chẳng một ai trong các anh ngửi thấy gì nhé, không phải nói mũi của pháp y đều rất nhạy à?”

Bạch Kiện bị tôi nói như vậy, bèn chun mũi ngửi lung tung khắp nơi, nhưng cuối cùng anh ta vẫn trưng vẻ mặt bất đắc dĩ: “Anh thật sự không ngửi thấy bất cứ cái gì cả!”

Thấy anh ta không giống như đang gạt tôi, xem ra mùi hương hoa lê này chắc là ở trên thứ gì đó trước đây đã có trên xe, hơn nữa còn là âm khí ngưng kết lại mà thành, người bình thường không thể ngửi thấy được.

Như vậy xem ra vấn đề vẫn là ở Lê Thụ Câu, nếu muốn điều tra rõ chân tướng chuyện này, chúng tôi vẫn phải đi đến Lê Thụ Câu một chuyến mới được! Vì thế tôi nói suy nghĩ của mình cho Bạch Kiện.

Anh ta nghe xong cũng đồng ý với đề xuất để tôi quay lại đó xem xét, nhưng lần này tôi đề nghị trước hết không để cảnh sát lộ mặt, chỉ là tôi cùng chú Lê và Đinh Nhất đi trước thăm dò, sau khi nắm bắt được tình huống nhất định, nếu cần đến lực lượng cảnh sát thì để nhóm Bạch Kiện ra mặt giải quyết cũng không muộn.

Nhưng mà Bạch Kiện lại lo cho sự an toàn trong chuyến đi này của chúng tôi, rốt cuộc hiện giờ vụ án chưa được sáng tỏ, nếu thật sự là do con người hại chết nhiều tính mạng như vậy, chúng tôi đây tùy tiện đi điều tra chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm nhất định.

Tôi bảo anh ta yên tâm: "Chỉ cần hung thủ không phải một đám thổ phỉ có võ trang hạng nặng, ba chúng tôi sẽ không có vấn đề gì quá lớn đâu."

Sở dĩ tôi không muốn để nhóm Bạch Kiện ra mặt trước là vì cảm thấy bên phía Lê Thụ Câu chắc chắn có rất nhiều người biết nội tình, chỉ là họ không muốn đối mặt với cảnh sát mà thôi! Ví dụ như ông chủ "Homestay Hoà Phong"…

Sáng sớm hôm sau tôi và Đinh Nhất đi tìm chú Lê, thuật lại câu chuyện một cách đơn giản, chú ấy cũng cho rằng vấn đề cốt lõi chắc hẳn là nằm ở Lê Thụ Câu, có điều cụ thể là chuyện như thế nào thì phải đi mới biết được, vì thế trưa hôm đó ba chúng tôi lại xuất phát đến khu thắng cảnh Lê Thụ Câu…

Lần này không phải tới chơi, cho nên chúng tôi cũng không ề à trên đường, đi thẳng đến homestay Hoà Phong mà tối đó ở trọ. Có lẽ là bởi vì xe buýt xảy ra chuyện, dọc đường đi chúng tôi hầu như không nhìn thấy khách du lịch nào.

Tuy nói cảnh sát đã phong tỏa tin tức truyền thông ở địa phương, nhưng dưới bầu trời này không có bức tường nào không lọt gió, đoán chừng ở Lê Thụ Câu đã sớm loan tin ồn ào huyên náo rồi. Hơn nữa Lê Thụ Câu cũng không phải danh lam thắng cảnh

cấp A của quốc gia gì, bởi vậy người tới chơi đều là những du khách ở gần quanh đây, tất nhiên là nắm được tin tức rất nhanh.

Khi ba chúng tôi cát bụi dặm trường tới được homestay Hoà Phong, ông chủ homestay thấy chúng tôi thì sửng sốt, chắc là ông ta nhận ra chúng tôi chính là khách ở lại mấy ngày trước, vì thế nhiệt tình tiếp đón: "Các vị lại tới đây chơi à?"

Chú Lê cũng cười và nói với ông ta: "Lần trước tới cảm thấy không khí ở đây rất tốt, không phải mùa hoa nở năm nay sắp qua rồi sao, cho nên lại muốn đến ngắm nữa. Đúng rồi, dọc đường đi đến đây, chúng tôi phát hiện hầu như không có mấy du khách, giờ này vẫn chưa lạnh mà đã vào mùa ế khách du lịch rồi à?"

Ông chủ xua xua tay: "Nào có! Năm rồi giờ này vẫn còn phải náo nhiệt thêm nửa tháng đấy! Nhưng mấy hôm trước không phải trong núi xảy ra chuyện đó ư? Nghe nói chuyện này gây rắc rối rất lớn, cho nên khách du lịch quanh đây cũng không dám tới!"

Chú Lê nghe xong lập tức làm bộ lộ vẻ sợ hãi nói: "Đã xảy ra chuyện à? Xảy ra chuyện gì? Sao chúng tôi không nghe nói nhỉ? Haiz… Sớm biết thế thì đã không tới nữa."

Phỏng chừng ông chủ homestay này thấy khó khăn lắm mới có một người khách, không muốn dễ dàng thả chạy mất, vì thế nói với chúng tôi: "Nếu các anh đã tới cũng không cần quá lo lắng, chỉ cần ở lại chỗ này, tôi bảo đảm các anh không sao cả!"

Tôi nghe vậy vội nói với chú Lê: "Tới cũng tới rồi, có thể có chuyện gì đây! Cháu thấy đêm nay chúng ta định ở lại thế nào thì ở thế đó đi!"

Ông chủ homestay vui vẻ: "Cậu nhóc thoải mái đó! Các vị cứ yên tâm ở lại, ngày mai tôi đề cử cho mọi người mấy chỗ, đảm bảo vừa không cần vé vào cửa, còn chơi khá an toàn."

Sau đó ba chúng tôi lấy thẻ căn cước ra làm thủ tục nhận

phòng, trong lúc đó, tôi còn hỏi thăm ông chủ homestay: “Vừa rồi ông nói mấy ngày trước ở đây đã xảy ra chuyện?! Tôi nhớ rõ lần trước tới chơi, lúc về nhìn thấy trên đường núi có một tốp xe cảnh sát, không lẽ chính là hôm đó xảy ra chuyện ư? Hình như tôi còn nhìn thấy một chiếc xe buýt du lịch dừng trong khu rừng ven đường.”

Ông chủ homestay nghe thế thì sắc mặt nặng nề, sau đó hạ thấp giọng nói: “Còn không phải sao! Thật ra các vị cũng đã từng gặp chiếc xe buýt xảy ra chuyện rồi, mọi người còn nhớ lúc mọi người vào ở trong homestay không, ngay khi ấy có một chiếc xe buýt chạy vào đó? Trong đó đều là khách du lịch.”

Tôi giả bộ vỗ bộp lên đầu: “Đúng nhỉ, tôi nhớ ra rồi, lúc ấy tôi còn thấy thắc mắc cơ mà? Chỗ ông khi ấy rõ ràng còn nhiều phòng trống như vậy, sao lại không cho họ vào ở chứ? Tôi còn tưởng là ông sợ họ ghi sổ nợ kia!

“Ghi sổ nợ cái gì! Nói ra mọi người đừng sợ nhé, hàng năm chúng tôi sinh sống ở trong núi, thường xuyên gặp phải một vài chuyện khác thường, cho nên có cách đối phó riêng của mình. Buổi tối hôm đó người trên xe mới vừa bước xuống, tôi đã nhìn ra mặt họ đầy tử khí, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện!” Ông chủ homestay e sợ kể lại.

CHƯƠNG

MẶT ĐẦY TỬ KHÍ

Chúng tôi cũng chẳng ngờ ông chủ homestay có thể nói ra cái cụm từ "mặt đầy tử khí" đó, nói vậy ông chủ này cũng không hề đơn giản…

Chú Lê cau mày nói: "Mặt đầy tử khí? Sao chúng tôi không nhìn ra nhỉ?"

Ông chủ homestay cười ha hả: "Đương nhiên các anh không nhìn ra rồi, nhưng mà tôi lại có thể nhìn ra những người đó đen đủi đầy người, hai ngọn lửa trên hai bả vai đều đã tắt ngúm, chắc chắn là họ đã mang theo thứ gì không sạch sẽ lên xe! Nếu lúc ấy thật sự để họ xuống, không chừng cái đen đủi này sẽ phải rơi vào homestay của tôi mất."

Tôi nghe ra ông chủ homestay này còn hiểu biết rất nhiều, vì thế bèn hỏi ông ta là người địa phương ở đây à? Ông chủ cười bảo mình chính là người địa phương sinh ra và lớn lên ở đây, trước khi mở homestay này thì vẫn luôn ở nhà trồng trọt. Sau đó thôn này phát triển du lịch, ông ta sửa nhà mình thành homestay như bây giờ.

Tôi lại hỏi tiếp: "Vậy bản lĩnh có thể xem bói này của ông là ai dạy thế?"

Ông chủ homestay nghe thế thì xua tay liên tục: “Tôi thật sự không biết xem bói đâu, chẳng qua là từ nhỏ sức khoẻ của tôi yếu ớt, dễ nhìn thấy mấy thứ không sạch sẽ, sau đó bác cả Cung trong thôn bốc cho tôi mấy thang thuốc bồi bổ thân thể, lúc này mới có thể giữ được cái mạng nhỏ… Nhưng bản lĩnh ngẫu nhiên có thể nhìn thấy đen đủi của kẻ khác, đến tận bây giờ vẫn còn.”

Chú Lê nói nhỏ với tôi: “Người này có con mắt Âm Dương trời sinh, cho nên mới có thể thấy mấy thứ kia…”

Tôi gật đầu với chú, sau đó lại hỏi ông chủ homestay: “Nếu ông có thể nhìn thấy mấy thứ ấy, vậy có thể kể cho chúng tôi nghe thử Lê Thụ Câu này trước đây còn có xảy ra chuyện gì đáng sợ không?”

Ông chủ homestay thấy ba chúng tôi có hứng thú với những việc này, bèn pha bình trà, sau đó nói bằng vẻ mặt thần bí: “Các cậu thích nghe kể chuyện như vậy, chỗ tôi đây có không ít đâu, cậu muốn nghe bà goá Lý đâm giếng tự sát? Hay là muốn nghe Vương Nhị Trụ bị sét đánh chết?”

Tôi nghe sao cứ có cảm giác đều là chuyện xưa đề tài diễm tình của nông thôn vậy? Vì thế vội bảo: “Mấy chuyện đó thì bỏ đi! Có chuyện gì lâu năm một chút không, chuyện mà thời đó rất chấn động ấy?”

Ông chủ homestay nghe tôi hỏi vậy thì cau mày lại: “Để tôi ngẫm lại cái… Đúng rồi, đúng là tôi từng nghe chú hai kể một chuyện như vầy, chuyện xảy ra hồi năm bảy mấy cơ, có điều câu chuyện này hơi dài, không biết các cậu có cảm thấy hứng thú không?”

Tôi vừa nghe có cửa, mặt mày vui vẻ ngay: “Được đó! Đúng lúc buổi tối cũng không có chuyện gì, chúng tôi mua mấy gói đậu phộng ở chỗ ông, thêm ít bia, chúng ta vừa ăn vừa kể chuyện ha?”

Ông chủ homestay nghe thế thì đáp ngay: “Có liền!” Sau đó

đứng dậy ra quầy cầm mấy gói đậu phộng Tửu Quỷ và một lốc bia tới.

Dùng cách nói của ông chủ homestay là, ông ta cũng khó có dịp gặp được khách như chúng tôi, hôm nay phải kể tường tận sự kiện lịch sử xảy ra ở Lê Thụ Câu năm xưa…

Theo như ông chủ homestay nói, việc này hẳn là xảy ra ở đầu thập niên bảy mươi, bởi vì lúc ấy ông ta cũng chưa sinh ra, cho nên cụ thể là năm nào cũng không rõ cho lắm, đây đều là sau này được chú hai kể lại cho nghe.

Năm đó Lê Thụ Câu là một cái thôn nhỏ trong núi, cả thôn trên dưới trừ một ông lão thầy thuốc đông y họ Cung có chữ nghĩa ra, chẳng một ai có học thức. Nhưng sau đó thanh niên trí thức lên núi xuống làng, một nhóm thanh niên trí thức đến từ thành phố đã được phân tới đại đội Lê Thụ Câu của họ.

Hồi ấy Lê Thụ Câu quá nghèo, nhà cửa nhà nào cũng vừa nhỏ vừa rách nát, căn bản là không đủ để sắp xếp cho nhiều thanh niên trí thức như vậy, vì thế thôn mới sửa chữa sơ sơ lại một cái kho hàng cũ sắp đổ nát, sau đó ngăn ở giữa, làm thành ký túc xá cho những thanh niên trí thức này.

Tuy rằng thanh niên trí thức do bên trên cử xuống, nhưng lại không phân phối đồ ăn cho họ, thế nên nếu muốn có cơm ăn, những thanh niên này phải làm ruộng với người trong thôn mới được. Mới ban đầu, những thanh niên từ thành phố tới này không biết làm, nhưng thời gian lâu rồi, cái gì cũng biết cả…

Tuy đều là đến từ thành phố, nhưng thành phần của những thanh niên trí thức lại không giống nhau, trong đó có nữ sinh tên Mã Diễm Diễm là con gái của một nhà tư bản lớn, cho nên không có địa vị trong những thanh niên trí thức đó cho lắm. Các bạn nam còn dễ nói, đặc biệt là các bạn nữ ở cùng nhau, luôn hợp nhau lại

để bắt nạt Mã Diễm Diễm.

Có một năm, Lê Thụ Câu gặp hạn hán nặng, sản lượng lương thực thu hoạch giảm, đồ ăn chia đến từng nhà đều không nhiều lắm. Dân quê ăn lương thực biết tính toán ăn dè, lúc thiếu đồ ăn thì ngày ngày chỉ húp cháo, chắp vá thế nào cũng có thể dè đến hết năm.

Tuy nhiên những thanh niên trí thức đó lại tham mồm tham miệng, chỉ lo trước mắt, một bữa lỏng cũng không chịu ăn, chẳng mấy tháng đã vét sạch tất cả đồ ăn mà đại đội chia cho. Mắt thấy chỉ còn mấy ngày là sẽ cạn kiệt lương thực, họ mới biết được đói bụng là mùi vị thế nào…

Trong đám thanh niên trí thức có một nữ sinh tên Hồ Tiểu Mai, là đội trưởng của nhóm nữ thanh niên, cô ta nghĩ thầm còn tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, vì thế bèn đi tìm bí thư chi bộ Lưu Vượng Điền của thôn lúc đó để mượn gạo.

Nhưng lần đầu tiên Hồ Tiểu Mai đi lại bị Lưu Vượng Điền đuổi về, suy cho cùng nhà ai cũng không có dư gạo! Đưa phần nhiều lương thực của thôn cho thanh niên trí thức, vậy người trong thôn sẽ có nhà phải đói bụng!

Tuy rằng Hồ Tiểu Mai tức giận nhưng cũng không có cách gì hay, ai bảo bọn họ ăn sạch lương thực của mình trước cơ chứ? Sau khi cô ta trở về thì đi tìm đội trưởng Liêu Tư Kiệt của nhóm nam thanh niên bàn bạc, xem thử còn có thể đến đâu tìm chút lương thực.

Kết quả hai người đi xin một vòng trong thôn, không moi được từ miệng ai một phần thức ăn dư nào, cuối cùng cũng chỉ đành bụng rỗng về tới Lê Thụ Câu. Ai ngờ vào buổi tối, khi tất cả thanh niên trí thức đều đói đến xanh lè cả hai mắt, kế toán của thôn Lưu Quý Điền lại đến tìm Hồ Tiểu Mai.

Kế toán Lưu nói cho Hồ Tiểu Mai biết, thật ra trong nhà bí thư chi bộ có dư nhiều lương thực, bởi vì nhà bí thư chi bộ ủ rượu, cho nên còn dự trữ một ít gạo cũ của năm rồi. Chỉ cần ông ta đồng ý lấy ra cứu nguy khẩn cấp cho nhóm thanh niên trí thức, ăn dè sẻn cũng có thể chắp vá mấy buổi.

Hồ Tiểu Mai biết kế toán Lưu sẽ không vô duyên vô cớ tìm mình ngay lúc này để nói chuyện đó, nếu hắn chịu kể chuyện trong nhà bí thư chi bộ có lương thực, chắc chắn sẽ đòi điều kiện trao đổi gì đó.

Vì thế cô ta dứt khoát hỏi thẳng kế toán Lưu, làm thế nào mới có thể khiến bí thư chi bộ cho bọn họ mượn gạo dự trữ trong nhà lão, dù sao lần đầu tiên cô ta đi mượn gạo, bí thư chi bộ đã từ chối mình rất thẳng thừng.

Kế toán Lưu cười hề hề, sau đó ghé vào tai Hồ Tiểu Mai nói nhỏ vài câu. Hồ Tiểu Mai nghe xong thì biến sắc, mặt cô ta đỏ cả lên không biết nên nói gì.

Gã kế toán Lưu nhìn thấy Hồ Tiểu Mai có phản ứng này, lại ra vẻ không hề gì: “Nếu cô không đồng ý cũng không sao, dù sao giờ chỉ có hai ta, cô nói ra cũng không có ai tin, nhưng nếu cô có thể làm được… Bí thư chi bộ nói rồi, ông ta bảo đảm đồ ăn của các người sẽ đủ ăn đến kỳ phân chia lương thực sang năm! Tự suy nghĩ cho kỹ đi!”

CHƯƠNG

CHUYỆN CŨ NĂM XƯA

Hồ Tiểu Mai nhìn kế toán Lưu chắp tay sau lưng đong đưa đi khỏi, lòng tức tối! Nhưng đồng thời cô ta cũng biết mình không thể đắc tội cán bộ thôn ở đây, bởi vì về sau bất kể là muốn vào đại học hay trở về thành phố, đều cần thông qua hai kẻ khốn nạn này!

Sau khi trở lại ký túc xá, mặt Hồ Tiểu Mai tối tăm, cô ta không biết nên giải quyết nguy cơ cạn kiệt lương thực trước mắt như thế nào, nhưng nếu đồng ý với yêu cầu của kế toán Lưu, lương tâm của mình lại thật sự không chấp nhận được…

Hoá ra kế toán Lưu và bí thư chi bộ Lưu Vượng Điền là hai anh em, trong tay bọn họ rõ ràng có gạo lại không chịu cho nhóm thanh niên trí thức mượn, là bởi vì trong lòng bọn họ đang nghẹn cơn âm ỉ. Hai gã đàn ông hơn bốn mươi tuổi lần đầu tiên nhìn thấy nhiều cô gái trẻ từ thành phố xuống như vậy, nhất thời nổi thói háo sắc, luôn muốn tìm cơ hội để nếm thử mùi vị mới mẻ… Nhưng vẫn chưa tìm được một cơ hội thích hợp, giờ tốt quá rồi, nhóm thanh niên trí thức cạn kiệt lương thực, việc thế này chỉ có hai anh em bọn chúng mới có thể giải quyết, không phải chính là cơ hội cho chúng được như nguyện sao?

Sau khi về, Hồ Tiểu Mai tìm đội trưởng Liêu Tư Kiệt của nhóm

nam bàn bạc nhưng anh ta cũng không có cách giải quyết gì hơn, tuy nhiên cũng quả quyết không đồng ý với yêu cầu hai anh em nhà họ Lưu đưa ra.

Vì thế họ nghĩ đến việc viết thư tố cáo lên huyện, nhưng không ngờ chuyện này lại bị anh em nhà họ Lưu biết trước, sai dân binh trong thôn bắt thanh niên trí thức đi đưa thư về.

Cuối cùng thật sự hết cách, các đội viên trong nhóm thanh niên trí thức tụ tập lại mở một buổi họp nhỏ, bàn xem nên làm gì bây giờ? Lúc ấy có một nữ thanh niên trí thức đề xuất, nếu thật sự phải đến bước đường kia, không bằng để Mã Diễm Diễm đi đi!

Tuy rằng người có mặt lúc ấy nghe thế đều rất khiếp sợ, nhưng lại chẳng có một ai đứng ra phản đối. Mọi người chỉ lựa chọn im lặng, đối với việc này, họ không nói đồng ý cũng không phản đối, cuối cùng phải dùng cách cam chịu để thông qua…

Đương nhiên, loại chuyện này không thể nói thẳng với Mã Diễm Diễm rằng: Vì đồ ăn cho mọi người, yêu cầu cô đi ngủ với bí thư chi bộ và kế toán! Dù có chết cô ấy cũng sẽ không đồng ý! Nhưng một khi gạo đã nấu thành cơm, sau đó mọi người lại quan tâm cô ấy nhiều hơn, khuyên giải an ủi cô ấy, lại phân tích lợi và hại trong đó, có lẽ sẽ thuận lợi bỏ qua, không làm to chuyện lên.

Vì thế ngày hôm sau, Hồ Tiểu Mai cử Mã Diễm Diễm đến nhà bí thư chi bộ mượn gạo, nói là mọi người thay phiên nhau đi thêm vài lần, nói không chừng đối phương mềm lòng sẽ đồng ý cho họ mượn một ít lương thực.

Mã Diễm Diễm đơn giản nên cũng không biết lần đi mượn gạo này, chờ đợi mình sẽ là những chuyện gì… Cô lại vẫn ngây thơ nghĩ xem mình nên nói sao mới có thể làm bí thư chi bộ ít nhiều cho mình mượn một chút lương thực, để có được chút mặt mũi trong mắt những thanh niên trí thức tốt đẹp kia.

Khi bí thư chi bộ Lưu Vượng Điền nhìn thấy Mã Diễm Diễm, biết ngay những thanh niên trí thức nhỏ nhoi kia đã cúi đầu với mình, lựa chọn thỏa hiệp, vì thế hắn nhiệt tình mời Mã Diễm Diễm vào phòng làm việc của đại đội.

Mã Diễm Diễm thấp thỏm nói mục đích mình đến đây, hy vọng thôn có thể cho bọn họ một ít lương thực, để họ chắp vá ăn qua mấy ngày trước rồi nói sau. Nhưng cô ấy không ngờ Lưu Vượng Điền lại đồng ý rất thoải mái, còn nói muốn dẫn cô ấy đến kho lúa nhà mình lấy lương thực.

Mã Diễm Diễm vui mừng khôn xiết nên cũng không nghĩ quá nhiều, rất vui vẻ đi theo Lưu Vượng Điền đến xưởng ủ rượu nhà hắn. Tới nơi thì thấy kế toán Lưu cũng ở đó, Mã Diễm Diễm còn đinh ninh cho rằng kế toán Lưu tới để ghi sổ, không hề có chút nghi ngờ nào.

Mà khi hai bọn chúng đưa Mã Diễm Diễm vào kho lúa, còn khoá trái cửa kho lúa lại. Tuy Mã Diễm Diễm đơn thuần nhưng cũng không ngốc, lúc này cũng cảm giác được có chỗ nào đó khác thường! Vì thế cô ấy hỏi bọn chúng với vẻ mặt căng thẳng, tại sao phải khóa cửa?

Đã đến lúc này, hai anh em nhà họ Lưu cũng không cần phải tiếp tục giả vờ nữa, kế toán Lưu lộ ra nụ cười dâm đãng nói: “Con nhỏ ngu ngốc, cô cho rằng lương thực này cho mượn dễ như vậy à? Cô không lấy thứ gì ra trao đổi à?”

Mã Diễm Diễm nghe thế thì lộ vẻ hoảng sợ: “Các người muốn làm gì! Không được qua đây, còn qua đây tôi sẽ kêu lên đó!”

Lưu Vượng Điền hừ lạnh: “Cô kêu đi! Xung quanh xưởng nhà tôi đều không có người ở, chỉ sợ là cô kêu rách cổ họng cũng không ai biết… Không tin thì cô cứ thử xem!”

Nhìn vẻ mặt anh em nhà họ Lưu không lo ngại gì, Mã Diễm

Diễm đã sợ hãi đến run rẩy cả người, không có tí xíu năng lực phản kháng nào. Hơn nữa một cô gái yếu ớt như cô, sao có thể là đối thủ của hai tên đàn ông trung niên thân thể to lớn này chứ?

Sau khi mặt trời xuống núi, ống khói của nhà nhà trong thôn lơ lửng bốc lên khói bếp, xem ra đều đã bắt đầu thu xếp làm cơm chiều. Nhưng chỗ của các thanh niên trí thức lại vẫn là bếp lạnh nồi lạnh không có gạo đắp vào nồi! Lúc này, một vài đội viên trong nhóm thanh niên trí thức biết chuyện đều nôn nóng chờ đợi ở cửa…

Thật ra khi Mã Diễm Diễm đi rồi, mấy người họ đều hối hận, sợ chuyện sẽ phát triển theo chiều hướng khó giải quyết nhất. Tuy rằng thành phần gia đình của Mã Diễm Diễm không tốt, nhưng người ta cũng là một cô gái trắng trong thuần khiết, lỡ như tính tình mạnh mẽ chết sống không theo, gây ra mạng người thì nên làm gì bây giờ đây?

Giữa lúc mọi người đang nôn nóng chờ đợi thì thấy một bóng người nhỏ gầy đang bước đi tập tễnh ôm nửa túi lương thực trở về, mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm, xem ra chuyện này… xong rồi.

Buổi tối hôm đó toàn thể thanh niên trí thức xem như ăn một bữa cơm no, cả đám bọn họ đều khen Mã Diễm Diễm tài giỏi, có thể mượn lương thực! Nhưng mà Mã Diễm Diễm lại không ăn một miếng cơm nào, đi ngủ từ sớm.

Đám Hồ Tiểu Mai tất nhiên thầm biết tại sao cô ấy lại như vậy, nhưng lúc này không thể khuyên cô ấy trước mặt mọi người, vì thế cũng đành phải mặc cô ấy.

Sáng ngày hôm sau, Hồ Tiểu Mai tìm lúc nhàn rỗi gọi Mã Diễm Diễm vào chỗ đất hoang ngoài thôn, hỏi cô ấy đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ngày hôm qua mượn gạo về lại có sắc mặt nặng nề vậy?

Ngay lúc đó vốn Mã Diễm Diễm không biết mấy người Hồ Tiểu Mai đã biết chuyện, cô ấy kể lại từ đầu đến cuối chuyện xảy ra ngày hôm qua ở kho lúa. Hồ Tiểu Mai nghe xong còn làm bộ tức giận, muốn đi tìm bí thư chi bộ và kế toán đòi lại công bằng!

Mã Diễm Diễm nghĩ đến chuyện này cũng không phải chuyện gì tốt, nếu lỡ như làm ầm ĩ lên, về sau làm sao mình còn làm người được nữa? Vì thế níu chặt lấy Hồ Tiểu Mai nói: "Đội trưởng! Cô đừng đi nữa! Việc này về sau coi như chưa từng xảy ra, tôi cũng cho là bị chó cắn thôi! Đừng để cho người khác biết! Tôi xin cô đấy!"

Mã Diễm Diễm nói như vậy là trúng ý Hồ Tiểu Mai, vì thế cô ta lại vờ vịt khuyên giải an ủi Mã Diễm Diễm vài câu, lúc này mới theo cô ấy trở về ký túc xá của thanh niên trí thức. Ngay lúc đó, Mã Diễm Diễm ngây thơ cho rằng chuyện này sẽ vĩnh viễn ém nhẹm trong bụng hai người. Nhưng cô nào biết đâu, đây chỉ là khởi đầu của cơn ác mộng…

Hơn phân nửa túi lương thực kia có thể cho nhiều cái miệng như vậy ăn mấy ngày? Nhóm thanh niên trí thức lại nhanh chóng hết lương thực nữa! Nhiều người không biết chuyện đều bảo Mã Diễm Diễm đi mượn tiếp, nói là chỉ có cô ấy đi mới mượn được!

CHƯƠNG

DÙNG THÂN XÁC ĐỂ ĐỔI GẠO

Mặt Mã Diễm Diễm cứng đờ, không biết nên từ chối họ như thế nào. Liêu Tư Kiệt nhìn thấy biểu cảm của Mã Diễm Diễm cũng có ít nhiều áy náy, bèn cử một bạn nam đi tìm bí thư chi bộ mượn gạo.

Nhưng dĩ nhiên kết quả không cần nói cũng biết, Lưu Vượng Điền không chiếm được chút chỗ tốt nào sao có thể cho bạn nam kia mượn lương thực dễ dàng được? Vì thế mọi người lại đặt kỳ vọng nhìn Mã Diễm Diễm…

Mã Diễm Diễm không thể nói tình hình thực tế nên không biết nên từ chối ánh mắt khát vọng của họ như thế nào, chỉ đành nhìn sang Hồ Tiểu Mai, hy vọng cô ta là "người biết chuyện" có thể giải vây giúp mình.

Nhưng không ngờ Hồ Tiểu Mai lại không liếc nhìn cô ấy lấy một cái, làm bộ có việc bỏ đi. Hết cách, Mã Diễm Diễm đành phải tự ra khỏi ký túc xá của thanh niên trí thức, đi về phía văn phòng làm việc của đại đội.

Ngày đó Mã Diễm Diễm cũng không mượn được lương thực về, vì cô ấy vốn không đi tìm bí thư chi bộ Lưu Vượng Điền. Tuy dưới sự dẫn dắt của Hồ Tiểu Mai, những người biết chuyện chưa từng

trách móc cô ấy nặng nề, nhưng những người khác lại nói ra nói vào không ít.

Hết cách, hôm sau Mã Diễm Diễm đành phải thật sự đi tìm Lưu Vượng Điền. Hưởng được một lần ngon ngọt rồi nên vừa thấy Mã Diễm Diễm lại tới tìm mình mượn lương thực, hắn lập tức hiểu ra lại có món hời để ăn.

Lần này Mã Diễm Diễm đau khổ nhờ vả, nói chuyện lần trước cô ấy sẽ không kể cho ai nghe cả, chỉ xin hắn có thể cho mọi người thêm một ít lương thực, nếu không tiếp tục như vậy cũng không được!

Lưu Vượng Điền cười ha hả nói với cô: "Diễm Diễm yêu dấu, tôi chưa nói không cho mượn mà, em làm gì mà mặt mày nhăn nhúm quá thế? Chỉ cần em tới mượn, chắc chắn tôi sẽ đưa lương thực cho em, lại nói, trước lạ sau quen mà…"

Nếu nói lần trước bị ép buộc, thì lần này chính là Mã Diễm Diễm ỡm ờ. Tuy lòng cô ấy trăm lần không muốn, nhưng lần trước mượn được lương thực về, ánh mắt các bạn nữ cùng phòng nhìn mình là đãi ngộ mà trước giờ cô ấy chưa từng được hưởng.

Khi Hồ Tiểu Mai nhìn thấy Mã Diễm Diễm lại mượn được lương thực về, cô ta biết ngay lần này là Mã Diễm Diễm tự nguyện, hơn nữa vấn đề lương thực sau này của họ cũng đã được giải quyết rồi.

Về sau cứ cách một khoảng thời gian, Mã Diễm Diễm sẽ đến nhà bí thư chi bộ Lưu Vượng Điền của thôn mượn lương thực, mấy chục thanh niên trí thức gần như đều dựa vào lương thực cô ấy mượn về để sống qua ngày. Vốn dĩ bí mật này chỉ có mấy đội viên nòng cốt kia biết, nhưng không ngờ cuối cùng chuyện vẫn bị tiết lộ ra ngoài.

Trong nhóm nam thanh niên trí thức có một nam sinh tên Hoắc

Bình, cậu ta và Mã Diễm Diễm quen nhau từ nhỏ, tuy rằng xuất thân của hai người khác biệt, nhưng Mã Diễm Diễm lại rất thích Hoắc Bình, đương nhiên, tất nhiên Hoắc Bình cũng thầm thích kiểu "bạch phú mỹ*" như Mã Diễm Diễm.

* Bạch phú mỹ: ý chỉ các cô gái xinh đẹp, trắng trẻo, nhà giàu.

Nhưng sau đó vì vấn đề thành phần của cha mẹ Mã Diễm Diễm, hai người cố ý xa lánh nhau, tuy rằng đều biết đối phương có mình, nhưng vì không muốn gây nhiều khúc chiết, hai người vẫn luôn làm bộ không quen biết nhau.

Tuy nhiên từ sau khi họ cùng nhau đến Lê Thụ Câu tham gia đội sản xuất ở nông thôn, hai người lại gặp nhau lần nữa, tuy rằng ngày thường lúc làm việc, họ đều làm bộ cũng không quá thân quen, nhưng lúc nào cũng luôn lặng lẽ chú ý đến đối phương.

Chuyện này trong mắt người bình thường thì sẽ không dễ dàng bị phát hiện, nhưng cố tình trong nhóm nữ thanh niên trí thức có một người yêu thầm Hoắc Bình, cô ta nhìn thấy hết từng cử động của hai người, hai người này rõ ràng là có tư tình.

Nữ thanh niên trí thức này không phải ai khác, chính là Đoàn Hải Quỳnh mà lúc mở họp đã đề xuất để Mã Diễm Diễm đi mượn lương thực. Khi ấy, cô ta đề xuất cho Mã Diễm Diễm đi mượn gạo cũng là mang lòng dạ ác độc, giờ Mã Diễm Diễm đã từng bước đi vào con đường mà cô ta mong muốn nhất, cô ta cảm thấy giữa mình và Hoắc Bình đã không còn trở ngại nữa.

Nhưng điều khiến cô ta không ngờ tới chính là mối quan hệ giữa Hoắc Bình và Mã Diễm Diễm lại càng ngày càng gần gũi, không hề có ý muốn tách ra. Lòng Đoàn Hải Quỳnh nảy sinh oán giận nên nói ra việc Mã Diễm Diễm dùng cách nào để mượn được lương thực.

Chuyện này nhanh chóng lan truyền trong nhóm thanh niên trí

thức, hầu như mọi người biết Mã Diễm Diễm vì mượn lương thực mà ngủ với bí thư chi bộ thôn. Tất cả những người này đều đã quên, giờ họ có thể no bụng đều là nhờ sự hy sinh của Mã Diễm Diễm, trái lại cả đám đều rất ghét bỏ cô ấy, cảm thấy cô ấy đúng là đê tiện…

Sau khi Hoắc Bình biết chân tướng, bèn đi chất vấn Mã Diễm Diễm: "Những lời đồn đãi đó đều là sự thật ư?"

Khi Mã Diễm Diễm nghe được Hoắc Bình hỏi mình như vậy, giống như sét đánh giữa trời quang, cô ấy cho rằng bí mật này vĩnh viễn sẽ không có ai biết, nhưng sao bây giờ cứ như mọi người cô quen đều đã biết cả rồi vậy?

Đáng sợ nhất chính là, không biết sao vợ của Lưu Vượng Điền cũng nghe nói, lại còn chạy đến ký túc xá của thanh niên trí thức gào mắng Mã Diễm Diễm dụ dỗ chồng mình, là đồ đê tiện thấp hèn trời sinh!

Trong khoảng thời gian ngắn Mã Diễm Diễm trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, người ta tránh cũng tránh không kịp… Không có người để kể khổ, cô ấy nghĩ tới việc đi tìm chết, nhưng lại được một người cứu. Người này không phải ai khác, chính là Hoắc Bình.

Anh ta không tin Mã Diễm Diễm mình quen biết từ nhỏ sẽ là cô gái hèn hạ như bọn họ nói, anh ta biết nhất định là Mã Diễm Diễm có nỗi khổ của mình. Đối mặt với người yêu thương, rốt cuộc Mã Diễm Diễm cũng không nhịn được, khóc nức nở kể lại toàn bộ sự việc.

Hoắc Bình suy nghĩ cẩn thận lập tức ý thức được, từ lúc bắt đầu, người nào đó trong nhóm thanh niên trí thức đã biết đến chuyện này rồi, hơn nữa còn có người treo sẵn thòng lọng cho Mã Diễm Diễm, để chính cô ấy tự chui đầu vào!

Người đầu tiên anh ta nghi ngờ chính là Hồ Tiểu Mai, mặc kệ có phải Hồ Tiểu Mai tiết lộ chuyện này ra ngoài hay không, nhưng cô ta vô duyên vô cớ bảo Mã Diễm Diễm đi mượn lương thực, chắc hẳn đã biết Lưu Vượng Điền có mang lòng xấu xa rồi.

Hoắc Bình biết Hồ Tiểu Mai và những đội viên nòng cốt khá thân nhau, anh ta nhớ rõ trước hôm Mã Diễm Diễm đi mượn gạo lần đầu tiên, mấy cô gái kia đã từng gọi đội viên nòng cốt bên nam đi họp, nói vậy chắc hẳn họ cũng đã sớm biết Mã Diễm Diễm đi mượn gạo sẽ gặp phải chuyện gì, thậm chí tệ hơn… là bọn họ cố ý để Mã Diễm Diễm nhảy vào hố lửa này.

Vì thế Hoắc Bình bèn tới tìm một bạn nam lúc ấy có đi họp tên Tôn Tử Sơn, Hoắc Bình cố ý vô tình nhắc tới Mã Diễm Diễm, muốn xem thử phản ứng của anh ta, kết quả còn chưa nói mấy câu đã bị Hoắc Bình moi ra chân tướng.

Hoắc Bình biết được sự thật thì tức đến run người, hận không thể lập tức xách dao đi làm thịt anh em nhà họ Lưu, nhưng đồng thời anh ta càng hận những kẻ thanh niên trí thức một mặt ăn lương thực mà Mã Diễm Diễm dùng thân thể đổi lấy, một mặt lại dùng lời lẽ ác độc nhất để bôi nhọ cô…

Nhưng Hoắc Bình cũng không phải người xúc động, anh ta muốn hạ mức độ tổn thương của việc này đối với Mã Diễm Diễm xuống thấp nhất, hy vọng về sau cô ấy còn có thể làm lại cuộc đời, vì thế anh ta lựa chọn xa cách cô.

Mùa đông dài dằng dặc cuối cùng đã trôi qua, vụ mùa mới cũng sắp được thu hoạch, Mã Diễm Diễm không còn phải đi mượn lương thực nữa…

Đó là một đêm mưa cuối hè đầu thu, nửa đêm Triệu Phúc nghe thấy hầm cầu nhà mình có vài tiếng vang kỳ lạ, nhưng bởi vì lúc ấy trời mưa cực to, anh ta cũng lười đi ra ngoài nhìn.

CHƯƠNG

HOẮC BÌNH BÁO THÙ

Sáng hôm sau Triệu Phúc ra nhà vệ sinh, bị cảnh tượng ở đó dọa sợ tè cả ra quần! Một người đàn ông mặt úp xuống đang nổi bềnh bềnh trong hầm phân chứa đầy nước mưa....

Triệu Phúc sợ hãi vội chạy vào thôn gọi người, lúc vớt được người chết dưới hố phân lên mới biết đó là kế toán Lưu!

Trước kia ở nông thôn có người chết, nếu không có dấu vết ngoại thương sẽ không khiến quá nhiều người nghi ngờ. Đêm qua mưa lớn đường trơn nên cái chết của kế toán Lưu được cho là: "Ngày mưa đường trơn, ngoài ý muốn trượt chân ngã vào hố phân chết đuối".

Mặc dù người trong thôn đều tin như vậy, nhưng có một người không tin, đó chính là anh trai của kế toán Lưu, bí thư chi bộ thôn - Lưu Vượng Điền. Vì mấy hôm trước, em trai hắn có vô tình nói, hai ngày nay luôn có cảm giác bị theo dõi, nhưng quay lại thì không thấy ai cả.

Lúc đó Lưu Vượng Điền còn nhắc em mình nên cẩn thận hơn, đừng đi một mình đến những chỗ vắng người. Không ngờ, mới có mấy ngày mà em trai hắn đã chết đuối trong hầm phân nhà Triệu Phúc.

Lưu Vượng Điền cũng biết bình thường hai anh em họ đắc tội với không ít người, nhưng chẳng có bao nhiêu người dám ra sát chiêu với chúng, ngoại trừ.... chuyện của Mã Diễm Diễm. Từ sau khi chuyện kia vỡ lở, dù những thanh niên trí thức kia đều im lặng, không ai dám ra mặt cho Mã Diễm Diễm, thế nhưng khó đảm bảo trong số họ sẽ không có một hai người ghi hận, muốn ra tay với chúng.

Trong lòng có đắn đo, Lưu Vượng Điền không dám tùy tiện đi một mình vào ban đêm, ngay cả ban ngày đi đến những nơi vắng vẻ cũng phải có dân binh đi cùng. Nhưng cho dù như thế, hắn vẫn luôn cảm thấy lạnh gáy, hoảng hốt không yên.

Ngay lúc đó lại truyền đến tin sẽ khôi phục thi đại học, thế nhưng thanh niên trí thức lúc đó muốn đi thi đại học thì phải có thư đề cử của thôn, thế là có không ít thanh niên trí thức lén lút đem quà đến tặng Lưu Vượng Điền, muốn dùng những thứ đó đổi lấy thư đề cử quý giá.

Lúc đó cũng có không ít cô gái bị hắn giở trò, nhưng họ cũng là tình nguyện, dù sao đó cũng là vì bản thân mình chứ không phải vì người khác, càng không bị ai lợi dụng.

Đương nhiên, đám con trai cũng tặng quà cho Lưu Vượng Điền, họ đều nghĩ cách bảo người nhà trong thành phố gửi chút hàng bán chạy đến, như đồ điện tử, xe đạp gì đó... Đáng lý ra, sau cái chết kỳ lạ của em trai, hắn cũng phải biết tự thu mình lại, nhưng không, dù có là ông trời thì hắn cũng không sợ!

Hôm đó Lưu Vượng Điền bảo Hoắc Bình về thăm người nhà trong thành phố tiện thể mua hộ mình một chiếc đồng hồ Thượng Hải, nói là tiện thể, nhưng thật ra là công khai muốn quà của Hoắc Bình. Trong mắt hắn, chỉ cần có thư đề cử thì sẽ lấy được "quyền lợi", có thể trắng trợn yêu cầu người khác.

Hoắc Bình cũng như những người khác, không nói hai lời đã đồng ý, trong mắt người khác cũng chỉ là anh ta cứ tỏ ra thanh cao, cuối cùng cũng giống người khác đi nịnh bợ Lưu Vượng Điền.

Nhưng chỉ có Mã Diễm Diễm biết Hoắc Bình không phải người như vậy, mặc dù cô ấy không biết Hoắc Bình muốn làm gì, nhưng cô ấy có thể mơ hồ cảm nhận được cái chết của kế toán Lưu có liên quan đến Hoắc Bình.

Đối với Mã Diễm Diễm lúc đó, cô ấy thế nào cũng được, nhưng chỉ hy vọng Hoắc Bình có thể thuận lợi quay về thành phố, còn những chuyện khác thì không là gì cả...

Buổi tối, Hoắc Bình hẹn Lưu Vượng Điền ra ruộng lúa, chỗ đó ban ngày thì đông người, nhưng đến đêm lại không có bất kỳ ai. Lưu Vượng Điền cũng biết mình nhận quà là không đúng, nên bình thường đều đi một mình.

Đêm hôm đó mặt trăng rất sáng, lúc Lưu Vượng Điền đi vào vựa lúa, thấy Hoắc Bình đã chờ sẵn ở đó. Lưu Vượng Điền nghĩ đến mình sắp có một chiếc đồng hồ Thượng Hải nên lòng như bay trên mây.

Hoắc Bình nghe thấy tiếng bước chân phía sau, lập tức quay lại mặt đầy ý cười nói với Lưu Vương Điện: “Bí thư chi bộ đã đến, đồ anh nhờ tôi đã mang về, anh xem đây có phải loại đồng hồ cơ Thượng Hải không?” Nói xong anh ta giơ một cái túi màu xanh quân đội, lấy một cái hộp nhung đưa cho Lưu Vượng Điền.

Lưu Vượng Điền sẵn có lòng tham nên cũng không nghĩ nhiều, vội mở ra nhìn, nhưng khi thấy đó chỉ là một hòn đá, lòng đột nhiên lạnh lẽo! Lúc hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của Hoắc Bình, tay cầm một con dao nhọn.

Lưu Vượng Điền biết không ổn, quay người định chạy, nhưng Hoắc Bình đâu để cho hắn có cơ hội ấy, đâm dao xuống trúng ngực

Lưu Vượng Điền. Đừng thấy Lưu Vượng Điền bình thường hay la lối om sòm, nhưng thực ra là một kẻ nhát chết, một dao kia đâm xuống đã khiến hắn kêu như lợn bị chọc tiết.

Nói cũng không khéo, đúng lúc này có một đội dân binh đi tuần tra cách đó không xa, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Lưu Vượng Điền nên chạy tới. Hoắc Bình thấy không chạy kịp nữa, đành phải bỏ trốn vào rừng.

Đúng là ông trời mờ mắt, Lưu Vượng Điền mạng lớn chịu một dao của Hoắc Bình mà không chết, được dân binh đưa đến bệnh viện huyện cấp cứu. Chuyện Hoắc Bình muốn giết Lưu Vượng Điền truyền ra ngoài, các dân binh đều lên núi tìm kiếm Hoắc Bình.

Nhưng tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng Hoắc Bình, không ai biết anh ta trốn ở đâu. Sau khi được xuất viện, Lưu Vượng Điền biết trong những thanh niên trí thức kia chắc chắn có người biết chỗ Hoắc Bình trốn, nếu không, không có ai đưa thức ăn cho anh ta thì anh ta cũng phải chết đói thôi?!

Thế là Lưu Vượng Điền tìm Hồ Tiểu Mai, bảo cô ta đi điều tra xem ai có quan hệ với tên tội phạm Hoắc Bình, nếu như không tìm thấy Hoắc Bình, họ đừng hòng nghĩ đến chuyện quay lại thành phố.

Sau khi Hồ Tiểu Mai trở về đã tập chung thành phần cốt cán trong nhóm thanh niên trí thức, phân tích xem ai có khả năng biết tung tích của Hoắc Bình, thế là Đoàn Hải Quỳnh đã nói Mã Diễm Diễm. Cô ta nói, mình đã quan sát Mã Diễm Diễm mấy hôm nay, phát hiện tối nào cô ấy cũng lén lút đi ra ngoài rất lâu, chắc là lên núi đưa đồ ăn cho Hoắc Bình.

Liêu Tư Kiệt nghi ngờ nói: “Bây giờ cơm nước của chúng ta đều chia theo khẩu phần, cô ấy làm gì có đồ thừa mà đưa cho Hoắc

Bình?"

Nhưng Hồ Tiểu Mai lại có cách nghĩ khác: "Xuất của một người hai người cùng ăn, tuy không no nhưng vẫn có thể duy trì mạng sống! Muốn biết Mã Diễm Diễm có vấn đề thật hay không, chúng ta huy động mọi người thay nhau giám sát cô ta là được!"

Từ hôm đó trở đi, các thanh niên trí thức thay phiên nhau giám sát nhất cử nhất động của Mã Diễm Diễm, thực ra người lén lút đưa đồ ăn cho Hoắc Bình chính là Mã Diễm Diễm.

CHƯƠNG

BÌNH TĨNH HẠI NGƯỜI

Cuối cùng, qua nhiều phiên theo dõi, bọn Hồ Tiểu Mai cũng nắm được đại khái Hoắc Bình trốn ở đâu...

Vốn sau núi có một khu mộ hoang, cũng không biết đã có từ bao giờ, người trong thôn mê tín, bình thường sẽ không tùy tiện đi vào khu mộ đó, nên lúc dân binh lục soát cũng cố ý tránh khu vực đó ra.

Hoắc Bình nắm bắt tâm lý này của người trong thôn nên trốn ở đây để không bị phát hiện, giờ bọn Hồ Tiểu Mai đã biết hành tung của Hoắc Bình nên cũng không quan tâm tình nghĩa gì cả, lập tức thông báo cho Lưu Vượng Điền! Đoàn Hải Quỳnh từng thầm mến Hoắc Bình giờ cũng vội rút lại tình cảm của mình, kiên quyết phân rõ ranh giới với hung thủ giết người.

Nhận được tin, Lưu Vượng Điền lập tức dẫn theo dân binh đi bắt người, Hoắc Bình phản kháng, vốn hắn đã ghi hận, nên sau khi dân binh nổ súng, Hoắc Bình bị bắn chết.

Khi thi thể của Hoắc Bình được đưa về, Mã Diễm Diễm vẫn đang làm việc ở ruộng! Trước đó cô ấy nhìn thấy đám dân binh vội vàng lên núi, lòng vẫn lo lắng không yên, đến trưa nhìn thấy Hoắc Bình chảy đầy máu bị khiêng về, lòng cô hoàn toàn bình tĩnh....

Lúc đó Hồ Tiểu Mai đã sắp xếp mấy nữ trí thức không kể ngày đêm giám sát Mã Diễm Diễm, vì sợ cô đi báo tin cho Hoắc Bình. Theo bọn họ nghĩ, lúc Mã Diễm Diễm nhìn thấy thi thể của Hoắc Bình, hẳn là sẽ đau lòng đứng không vững, khóc thút thít. Nhưng cô ấy lại chỉ lạnh lùng lướt nhìn, không có chút phản ứng gì.

Hoắc Bình là tội phạm giết người, cho nên trong thôn không thể tự xử lý thi thể, phải đưa đến Cục công an huyện nghiệm thân mới được. Nhưng mấy ngày nay trong thôn đang bận vụ gặt, không có thời gian đưa thi thể Hoắc Bình lên huyện, nên vẫn tạm thời bỏ trong kho hàng.

Tuy nói đã vào thu được mấy ngày, trời cũng mát mẻ hơn nhiều, nhưng thi thể chưa quá hai ngày đã bắt đầu thối rữa, làm đám dân binh trông coi cũng chạy mất.

Về phần Mã Diễm Diễm, hai ngày nay vẫn nhận sự khinh thường của tất cả đám thanh niên trí thức, họ quên rằng mình đã bán đứng Hoắc Bình, cả đám đều “Yên tâm thoải mái” xem thường Mã Diễm Diễm vô tình vô nghĩa, Hoắc Bình chết mà cô vẫn thờ ơ.

Còn Mã Diễm Diễm thì giả vờ không nghe thấy gì, sau khi kết thúc công việc ngoài đồng, việc đầu tiên cô làm là mài lưỡi liềm, mài đến sáng bóng...

Vào đêm thứ bảy Hoắc Bình chết, Lưu Vượng Điền gọi đi Mã Diễm Diễm vừa làm xong việc từ ruộng lúa về, Hồ Tiểu Mai thấy Mã Diễm Diễm ngoan ngoãn đi theo thì lộ ra vẻ khinh thường.

Vì mới từ ruộng lên nên Mã Diễm Diễm vẫn cầm liềm gặt, cô đi sau lưng Lưu Vượng Điền, đến chỗ cất rượu ở nhà hắn. Vừa vào, Lưu Vượng Điền đã đóng cửa lại nói: “Diễm Diễm, bây giờ Hoắc Bình đã chết, chuyện lúc trước coi như rõ ràng, về sau chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, muốn học đại học hay về thành phố, tôi sẽ giúp cô được không?”

Mã Diễm Diễm nghe hắn nói xong, ánh mắt bình tĩnh có hơi thay đổi, cô ngẩng đầu, khóe miệng khẽ nhếch: "Thật à? Nhưng vợ anh ghê gớm quá, em sợ..."

Lưu Vượng Điền nghe Mã Diễm Diễm muốn đồng ý, bèn vỗ ngực nói: "Em yên tâm, lần trước cô ta mắng em, sau khi về đã bị tôi dạy cho một trận, chắc chắn không dám gây chuyện nữa đâu! Diễm Diễm yêu dấu, gần đây có nhớ tôi không!" Nói xong Lưu Vượng Điền nhào đến chỗ Mã Diễm Diễm, bắt đầu xé rách quần áo cô.

Cơ thể Mã Diễm Diễm đột nhiên cứng đờ, sau đó đẩy mạnh Lưu Vượng Điền ra! Hắn vừa định nổi giận thì nghe Mã Diễm Diễm ôn nhu nói: "Nhẹ nhàng chút, đừng làm hỏng quần áo em, nếu không tí em về kiểu gì!"

Lưu Vượng Điền cười ha ha nói: "Đúng đúng đúng, anh sẽ nhẹ tay, đừng làm đau Diễm Diễm của anh. Em không cần lo lắng chuyện quần áo, mai tôi sẽ cho em mấy mảnh vải hoa để may đồ!" Sau đó Lưu Vượng Điền hai ba lần đã lột sạch quần áo trên người Mã Diễm Diễm...

Mã Diễm Diễm nhìn Lưu Vượng Điền nằm sấp trên người mình mà buồn nôn tột độ, nhưng cô vẫn chịu đựng tất cả, đến tận khi Lưu Vượng Điền yên lại, say mê nhắm mắt ngọ nguậy trên người Mã Diễm Diễm...

Đúng lúc này, Lưu Vượng Điền đột nhiên cảm thấy cổ mình mát lạnh, hắn cuống quýt mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Mã Diễm Diễm đang cầm liềm gặt lúa đặt trên cổ mình.

"Diễm Diễm... Đừng... Đừng đùa... Đem... Đem..." Lưu Vượng Điền còn chưa nói hết câu, Mã Diễm Diễm đã dùng hết sức kéo lưỡi liềm… Mấy ngày nay, lưỡi liềm được cô mài sáng bóng cắt phăng đầu Lưu Vượng Điền ngay tắp lự.

Máu Lưu Vượng Điền phụt ra tung tóe khắp người Mã Diễm Diễm, nhưng cô không hề nhúc nhích, chỉ đẩy Lưu Vượng Điền ra khỏi người mình, sau đó cầm đống rơm trong kho lau sạch vết máu trên mặt và tay mình.

Lúc đó trời tối đen, thời đó mọi người đều mặc quần áo lao động, cho nên dù có người gặp Mã Diễm Diễm cũng không ai phát hiện ra người cô dính đầy máu.

Hơn nửa đêm, người nhà phát hiện Lưu Vượng Điền bị cắt đầu, chết thảm trong kho lúa nhà mình, ngay cả thứ đồ chơi trong đũng quần cũng bị người ta cắt mất.

Đội trưởng dân binh dẫn người lục soát khắp nơi vẫn không tìm được Mã Diễm Diễm và đầu Lưu Vượng Điền đâu. Sau đó có người đề nghị đến chỗ thi thể Hoắc Bình xem xét, có lẽ Mã Diễm Diễm sẽ ở đó!

Mọi người lập tức chạy đến kho chứa xác Hoắc Bình, nhưng khi dân binh đến nơi, chẳng thấy xác Hoắc Bình đâu, chỉ có một khối nát băm là đầu của Lưu Vượng Điền!

Từ đó về sau không ai còn nhìn thấy Mã Diễm Diễm nữa, không ai biết cô ấy đưa thi thể Hoắc Bình đi đâu. Nhưng điều mọi người không thể hiểu nổi là, lúc đó Mã Diễm Diễm cũng chỉ cao có mét sáu, làm thế nào có thể đưa thi thể Hoắc Bình cao gần mét chín đi?

Sau đó trong thôn có bí thư chi bộ và kế toán mới, họ nhìn gương anh em nhà họ Lưu nên đối xử với đám thanh niên trí thức tốt hơn, rất nhanh, những thanh niên này đều lần lượt có người đi thi đại học, có người tham gia quân ngũ, cho dù không có vây cánh gì thì cuối cùng vẫn được về thành phố.

Nhưng vụ án anh em nhà họ Lưu chấn động một thời lúc đó vĩnh viễn lưu truyền ở Lê Thụ Câu, trở thành đầu đề câu chuyện được nhắc nhiều nhất lúc nông nhàn trong thôn.

Sau khi ông chủ kể xong chuyện này, vẫn không quên rót cốc bia làm trơn yết hầu, chúng tôi nghe chuyện này xong thì không khỏi cảm thấy đau lòng…

CHƯƠNG

NỬA ĐÊM GỌI HỒN

Mặc dù tôi cũng có nghe được ít nhiều về chuyện thời đó, nhưng bi thảm cỡ nào thì không phải chỉ nghe thôi là hiểu được.

Chú Lê uống một ngụm rượu, sau đó nặng nề hỏi ông chủ homestay: "Từ sau đó, mọi người ở Lê Thụ Câu chưa từng nhìn thấy Mã Diễm Diễm à?"

Ông ta lắc đầu: "Không thấy, lúc đó người trong thôn đều cảm thấy chắc là Mã Diễm Diễm đã đưa thi thể Hoắc Bình đi mai táng rồi tự sát ở đâu đó... Nhưng đến nay vẫn không tìm thấy thi thể của bà ấy nên không thể chứng thực được."

Đêm đó, sau khi về phòng, chú Lê vẫn im lặng không nói gì, tôi hỏi sao thế, chú mới thở dài nói: "Cháu cảm thấy chuyện ông chủ kia kể có bao nhiêu phần thật giả?"

Tôi cười nói: "Cháu biết đâu được! Có điều nghe ông ta kể có mắt có mũi, nếu đúng là bịa ra thì cháu nghĩ ông ta nên đổi sang nghề viết tiểu thuyết trên mạng đi là vừa."

Lúc này Đinh Nhất vừa tắm xong đi ra, nghe chúng tôi nói chuyện thì bảo: "Muốn biết thật hay giả không phải rất đơn giản sao, ngày mai đi tìm một người dân địa phương khác hỏi thăm là biết mà."

Đúng nhỉ! Có những lúc tôi và chú Lê không hiểu được chuyện nào đó, thì Đinh Nhất lại có thể nhìn từ khía cạnh khác, có lẽ đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa chúng tôi!

Sau này tôi có liên hệ với Bạch Kiện, bảo anh ta gửi chi tiết tài liệu về những người chết cho tôi, tốt nhất là bao gồm cả hồ sơ lúc còn đi làm của họ. Anh ta nghe xong thì hiểu ngay là chúng tôi có manh mối, nhanh chóng đi điều tra cặn kẽ tư liệu về những người đã chết.

Việc điều tra những người này nói thì dễ, nhưng làm thì khá phức tạp, vì những người này đều là công nhân viên chức đã về hưu, có đơn vị còn, cũng có nơi đã giải thể, cho nên muốn tra được cũng tốn khá nhiều công sức.

Đương nhiên, chỉ cần Bạch Kiện muốn tra, chắc chắn vẫn tra ra được, dù sao vụ án này cũng là do họ phụ trách, cho nên cũng phải bỏ công sức chứ. Sáng hôm sau, ông chủ homestay chỉ cho chúng tôi mấy chỗ tham quan khá ổn.

Sau khi cám ơn, chúng tôi ra khỏi homestay Hòa Phong, sau đó đến mấy trang trại khác để nghe ngóng chuyện hôm qua ông ta kể có thật không.

Nhưng chúng tôi đi một vòng mới phát hiện, mặc dù có nhiều người địa phương biết chuyện này, nhưng không ai biết rõ như ông chủ kia. Điều này khiến tôi nghi ngờ, vì sao ông chủ homestay Hòa Phong lại biết rõ như vậy, giống như đã tự trải qua?

Hai ngày sau, Bạch Kiện gửi tài liệu cặn kẽ của hơn năm mươi người kia cho tôi.

Quả nhiên đúng như ông chủ homestay nói, những người chết này đều là những thanh niên trí thức đã đến Lê Thụ Câu năm đó. Hồ Tiểu Mai, Liêu Tư Kiệt, Đoàn Hải Quỳnh đều có tên trong danh sách những người chết...

Chúng tôi không rõ danh sách những thanh niên trí thức năm đó ra sao, nhưng chuyện những người này bị vong hồn khóa mệnh... hay là do có người thay Hoắc Bình và Mã Diễm Diễm báo thù? Sự thật của việc này là gì?!

Để an toàn, chú Lê vẫn quyết định đến nơi xe buýt xảy ra chuyện xem thử, dù sao những người này đều không có hồn phách, chắc chắn phải có nguyên nhân gì đặc biệt.

Quan trọng nhất là nguyên nhân cái chết của họ, chú Lê nhìn ảnh chụp thi thể rồi nói: "Họ đã bị thứ gì đó hút đi tinh phách nên mới nhanh chóng biến thành thây khô như vậy."

Tôi nghi ngờ hỏi: "Thứ gì có thể hút người thành thây khô?"

Chú Lê nhún vai: "Có nhiều lắm, sơn tinh quỷ mị có gì mà không được! Nhưng chú thấy Lê Thụ Câu này cũng là nơi địa linh nhân kiệt, không giống nơi sơn tinh quỷ mị... Chú không cảm nhận được chút âm khí nào!"

Tôi thấy chú Lê nói cũng đúng, dù là lần trước hay lần này đến, chúng tôi đều không cảm thấy có thứ gì không sạch sẽ tồn tại ở đây, chẳng lẽ thân ảnh quỷ dị tôi nhìn thấy lúc trước không có liên quan đến Lê Thụ Câu mà là bám theo ai đó?

Nói nhiều cũng vô ích, chúng tôi vẫn quyết định đến chỗ xe buýt gặp nạn trong rừng xem thử, Bạch Kiện đã liên hệ với đồn công an, để kiểm lâm đã phát hiện ra chiếc xe buýt kia đi cùng chúng tôi.

Kiểm lâm kia họ Vương, là một người đàn ông bản địa đã hơn năm mươi, làm kiểm lâm được mười mấy năm. Ông ấy nói với chúng tôi, chuyện như chiếc xe buýt kia là lần đầu tiên mình gặp phải trong bao nhiêu năm vào rừng.

Chú Lê cũng hỏi ông ấy lúc phát hiện xe buýt có thấy chuyện gì đặc biệt không? Nhưng ông Vương lắc đầu nói: "Lúc đó tôi chỉ

thấy xe buýt đỗ ở đó, mặc dù bây giờ đã qua lúc cao điểm phòng cháy, nhưng cũng không thể tùy tiện cắm trại, nên tôi mới đến xem, nhìn thấy đúng là kinh khủng, ai u trời ơi, cả một xe toàn người chết...”

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, xe nhanh chóng đến cạnh phiến rừng đã xảy ra chuyện, theo hướng ông Vương chỉ, chúng tôi dừng xe ở ven đường, sau đó đi bộ vào rừng.

Mặc dù chuyện xảy ra đã nhiều ngày nhưng vẫn có thể thấy nhiều lùm cây bị xe buýt đè gãy, có điều ngoài những thứ này ra thì không còn gì khác nữa. Chú Lê lấy la bàn xem xung quanh, nhưng kim chỉ nam không hề nhúc nhích tí nào, cũng không cảm nhận được chút âm khí nào.

Buổi tối, chúng tôi quay lại homestay Hòa Phong, ông chủ homestay đang làm thủ tục nhận phòng cho khách, thấy chúng tôi về thì cười nói: “Thế nào? Mấy chỗ tôi nói không tệ ha! Bình thường tôi sẽ không chỉ cho người khác mấy chỗ đó đâu.”

Chú Lê khách sáo nói: “Ừ, đúng là được, đẹp hơn cảnh mấy chỗ lần trước chúng tôi đến chơi nhiều.”

Thật ra đó là chú Lê nói mò, chúng tôi có đến chỗ ông chủ homestay nói đâu, mấy ngày nay chúng tôi đều đi loanh quanh mấy homestay và trang trại nghe ngóng chuyện năm xưa.

Sau khi về phòng, chúng tôi phân tích đơn giản chuyện này lại từ đầu đến cuối, cuối cùng nhất trí rằng những người này chết ở Lê Thụ Câu thì chắc chắn có liên quan đến chuyện năm xưa.

Bôn ba một ngày, ba chúng tôi cũng rất mệt mỏi nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Không ngờ, tôi vừa ngủ chưa được bao lâu thì cảm giác có người bên cạnh gọi tên mình, thế là tôi mơ màng ngồi dậy, đi theo tiếng gọi kia...

Mặc dù lúc đó tôi đã cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cơ thể

vẫn không tự chủ được đi về phía trước, ra khỏi homestay, đến khu dã ngoại trong rừng.

CHƯƠNG

CON TRAI HOẮC BÌNH

Lúc nhìn thấy người gọi mình, tôi giật mình, ông ta có vấn đề thật? Ông chủ homestay đắc ý cười nhạt đứng trước mặt tôi.

"Là ông gọi tôi ra?" Tôi nặng nề hỏi.

Ông chủ homestay không trả lời tôi, chỉ nói sâu xa: "Cậu có biết những người trên xe buýt chết như thế nào không?"

Tôi lắc đầu, lần này tôi thực sự không biết, có điều nghe giọng điệu, xem ra việc này chắc chắn có liên quan đến ông ta.

Ông chủ homestay nhìn tôi cười lạnh, sau đó quay vào rừng huýt sáo một tiếng, rừng cây rậm rạp tối tăm có mấy cành cây lung lay, ngay sau đó, tôi ngửi thấy một trận gió tanh...

Tôi nghĩ thầm không ổn, xem ra thứ có thể khiến người biến thành thây khô đã xuất hiện rồi! Sau đó một bóng đen mang theo mùi hôi thối khó ngửi từ trong rừng đi ra... Đến lúc tôi nhìn rõ hình dạng của thứ kia, cả bụng quặn lên buồn nôn, trên đời này còn có thứ gì khiến người ta buồn nôn hơn được không. Dù có tứ chi và hình dạng giống con người, nhưng da dẻ toàn thân thứ đó đều chảy mủ nát rữa như con cóc.

May mà tối muộn tôi cũng không ăn gì nhiều, nếu không chắc đã nôn ra cả mật luôn rồi! Tôi cố nén buồn nôn hỏi ông chủ

homestay: “Ông chủ này, hai chúng ta trước đây không thù không oán, sao phải đêm hôm khuya khoắt gọi tôi đến đây, rồi gọi thứ buồn nôn kia ra dù dọa tôi thế chứ?”

Ông chủ homestay nghe tôi gọi thứ kia là buồn nôn thì sầm mặt nói: “Cậu không được nhục mạ ông ấy!”

Tôi tức giận! Đây là tôi đang nhục mạ ông ta à? Tôi chỉ trần thuật sự thật thôi! Nên tôi tức giận nói: “Tôi chỉ nói thật thôi mà? Ông phản ứng mạnh thế làm gì? Chẳng lẽ ông ta là cha ông chắc!”

Tôi thấy sắc mặt ông chủ càng khó coi, không phải tôi nói bừa lại thành ra phán trúng chứ?

Thật ra bây giờ tôi nói qua nói lại với ông ta không phải do giận thật, mà vì muốn kéo dài thời gian, lúc nãy tôi đã nhắn tin cho Đinh Nhất cầu cứu rồi.

Đừng nói là ở đây có một người một quái vật, tôi cố lắm cũng không đánh lại được ông chủ kia ấy chứ! Chờ tí nữa chịu thiệt thì không bằng gọi cứu viện cho sớm. Lúc này người quái dị đứng bên cạnh đột nhiên nhìn tôi, ánh nhìn của nó khiến lòng tôi có cảm giác nặng nề, nghĩ thầm thứ này không phải là muốn ra tay với mình rồi đấy chứ!

Tôi vội bỏ chạy, nhưng động tác của thứ kia rất nhanh nhẹn, nháy mắt đã chặn đường trốn của tôi. Nhưng Đinh Nhất như “tay chân” của tôi còn chưa xuất hiện, xem ra bây giờ chỉ đành tự lực cánh sinh thôi.

Thế là tôi lập tức ngồi xuống rút dao thép ra chém về phía người quái dị kia, từ chỗ dao chém trúng có một làn khói trắng bốc lên, xem ra thứ này quả là hung vật mà!

Người quái dị bị rạch một dao, lập tức lui về sau, dường như e ngại dao thép trong tay tôi. Thế là tôi thừa thắng xông lên, định cho thêm một dao nữa, nhưng lúc này lại nghe thấy ông chủ

homestay đằng sau lẩm bẩm, tôi quay lại thấy trong tay ông ta đang cầm một thứ giống như cái bình vừa đi về phía tôi vừa lắc lư.

Tôi đoán đây là pháp khí để chiêu hồn, tiếc là dù ông ta có cầm nó lắc lư cả ngày với tôi cũng chẳng có chỗ dụng võ. Nhìn biểu cảm của ông ta, tôi buồn cười, chỉ vào dấu tỏa hồn trên cổ nói: "Có thứ này, đừng nói là ông, đến cả phán quan âm ti cũng không chiêu được tôi đi!"

Ông ta kinh hãi nói: "Ấn tỏa hồn, khó trách không chiêu được hồn của cậu! Nếu bây giờ cậu đã có ấn ký bảo vệ hồn thì xin lỗi nhé, tôi chỉ có thể hủy thân thể của cậu thôi!"

Ông chủ homestay rút một thanh loan đao cổ quái, mới đầu tôi bị vũ khí của ông ta mê hoặc, thầm nghĩ bảo đao này đúng là khó lường, không ngờ lại có thể trông như thế này.

Nhưng khi tôi nhìn kỹ lại, đó không phải là một cây liềm sao? Đúng lúc tôi ngây người, ông ta đã nâng liềm chém về phía tôi, dao thép trong tay tôi tuy tốt, nhưng lại ngắn hơn cái liềm trong tay ông ta, đúng là một tấc ngắn một tấc hiểm!

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, một ánh sáng bạc bay từ sau lưng đến, nháy mắt đập vào tay phải ông chủ homestay, ông ta kêu thảm một tiếng rồi ném lưỡi liềm trong tay xuống.

Tôi quay lại, hóa ra Đinh Nhất đã kịp thời ném dao bạc tới cứu tôi. Chú Lê đang ở sau lưng Đinh Nhất hổn hển thở chạy đến, nhìn thấy họ, trong lòng tôi như được tiếp thêm sức mạnh.

Tôi nhìn ông chủ homestay đang bịt vết thương, hỏi ông ta: "Ông mở hắc điếm à? Đêm hôm khuya khoắt đi hại người, không sợ tôi gọi công an đến bắt ông hả?"

Không ngờ ông ta lại cứng giọng nói: "Ai thèm tài sản của các người, nếu không phải các người muốn hại tôi, sao tôi lại ra tay

với các người chứ? Đừng cho là tôi không biết các người đi rồi còn quay lại để làm gì! Hôm nay không phải các người chết thì là tôi chết!” Ông ta nói xong huýt sáo với người quái dị bên cạnh, tên kia nghe tiếng đột nhiên nhào về phía tôi.

May mà Đinh Nhất đã đứng bên cạnh, anh ta nghiêng người đạp một cú làm người quái dị kia ngã xuống đất, nhưng nó lại nhảy dựng lên cứ như không có cảm giác gì.

Lúc này chú Lê hét lên: “Thứ kia là Thi Sát, cứng đối cứng thì các cháu sẽ mệt chết đấy, Đinh Nhất! Cắn lưỡi phun máu vào nó!”

Đinh Nhất nghe thế thì lập tức cắn lưỡi nhổ máu vào tên kia. Người quái dị bị dính máu lập tức co giật ngã luôn trên đất! Chú Lê lấy một tấm bùa ra định dán lên người quái dị kia.

Nhưng lúc đó ông chủ homestay mặc dù đã bị thương vẫn cố nhào về phía người quái dị hét lên: “Đừng động vào ông ấy! Các người không được làm ông ấy bị thương!”

Tôi nghĩ quan hệ giữa bọn họ chắc chắn không tầm thường, nên lạnh lùng nói: “Muốn chúng tôi không làm tổn thương ông ta cũng được, vậy ông giải thích đi, tại sao lại hại chết những du khách lớn tuổi kia? Vì sao lại muốn hại cả chúng tôi! Còn nữa… Ông là ai? Người đó là ai?”

“Ông ta là cha tôi…” Ông chủ homestay trầm giọng nói.

Ba chúng tôi đều sững sờ, đúng là không ngờ được, chẳng lẽ ông ta lại luyện cha mình thành Thi Sát? Đó không phải là chuyện quá tàn nhẫn ư!

Có lẽ nhìn ra được sự hoài nghi của ba chúng tôi, ông ta nặng nề nói: “Từ khi tôi chưa ra đời… ông ấy đã thành như vậy rồi…”

Chú Lê biến sắc nói: “Chẳng lẽ ông ta là Hoắc Bình?”

Ông chủ homestay gật đầu: “Đúng, cha tôi chính là Hoắc Bình,

lúc tôi mười tuổi mới vào sống trong thôn, trước đó cha mẹ vẫn nuôi tôi trong núi này.”

CHƯƠNG

CHA KHÔNG PHẢI NGƯỜI

"Vậy mẹ ông là Mã Diễm Diễm đúng không? Khó trách ông biết cặn kẽ chuyện năm đó như thế! Vậy mẹ ông đâu? Bây giờ bà ấy ở đâu?" Tôi ngạc nhiên hỏi.

Ông ta thê lương nói: "Mẹ tôi đã chết bệnh lúc tôi mười tuổi rồi, nhưng cha lại không thể nuôi tôi được, nên mới bỏ tôi ở cửa thôn Lê Thụ Câu."

Chú Lê gật đầu nói: "Đây cũng là lý do vì sao, năm đó một người nhỏ bé như Mã Diễm Diễm lại có thể đưa thi thể Hoắc Bình đi, lúc đó trong lòng Hoắc Bình cũng có oán khí, đã biến thành thi từ lâu, nên họ mới có thể dễ dàng chạy thoát như vậy."

Ông chủ homestay gật đầu, kể cho chúng tôi nghe về cuộc sống của ông ta khi còn bé...

Từ khi trưởng thành, tôi đã biết cha mình không phải là người, mẹ từng kể cho tôi nghe chuyện năm xưa của họ ở Lê Thụ Câu. Khi đó không biết có phải do tôi vẫn còn nhỏ, hay do lúc đó thế giới của tôi chỉ có cha và mẹ, tóm lại mặc dù tôi biết rõ chuyện đó nhưng chưa từng có chút ý hận thù nào. Đến tận khi mẹ chết năm tôi mười tuổi...

Bây giờ nghĩ lại, mẹ tôi chết cũng là do bị hậu sản, dinh dưỡng

không đủ nên mới bệnh chết. Trên núi sinh hoạt quá kham khổ, những năm đó, vì tránh người khác nên họ cứ phải trốn trong núi sâu ít người qua lại.

Sau khi mẹ chết, cha tôi không thể nuôi dạy tôi lớn lên, nên ông ấy mới đưa tôi đến thôn Lê Thụ Câu. Khi đó vì thiếu dinh dưỡng lâu ngày nên trông tôi nhỏ hơn tuổi thật rất nhiều, tôi được một hộ không có con trong thôn nhận nuôi, đặt tên là Tôn Anh Quốc.

Nhưng khi đó cơ thể tôi quá yếu, ba ngày thì hai bữa đau ốm, cuối cùng một thầy thuốc trong thôn xem bệnh, nói với cha mẹ nuôi của tôi: "Đứa bé này toàn là âm khí, lại không biết nói chuyện, giống như một cái quan tài vậy, nếu như các người tin tưởng thì để nó làm đồ đệ của tôi, tôi đảm bảo nó sẽ trưởng thành."

Sau đó dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của sư phụ, tôi ngày càng khỏe mạnh hơn, lúc mười lăm tuổi học cũng không chênh lệch bao nhiêu so với bạn học phổ thông. Sư phụ tôi ngoài là thầy thuốc còn am hiểu phong thủy huyền học, ông ấy đã truyền hết sở học cả đời lại cho tôi.

Sau khi sống cuộc sống của người bình thường, tôi mới dần hiểu ra những năm tháng của một nhà ba người chúng tôi trong núi kia không thể coi là con người được. Cha mẹ vốn có thể sống một cuộc sống tốt, có thể sống đến đầu bạc răng long, nhưng vì tư lợi của bọn chúng mà phải chịu kết cục thê thảm như vậy, các người nói xem tôi có thể không hận ư?

Thứ hận thù này một khi đã xuất hiện thì bắt đầu mọc rễ nảy mầm trong lòng tôi, ngày càng sâu nặng. Mặc dù anh em nhà họ Lưu đều đã bị trừng phạt, nhưng còn những thanh niên trí thức năm đó ăn ở cùng cha mẹ tôi thì sao?

Tất cả bọn họ sau này đều có gia đình riêng, có tiền đồ đẹp đẽ,

bây giờ về già còn được hưởng hưu trí, nhưng cha mẹ tôi thì sao? Họ còn chưa được hưởng những thứ này thì đã chết rồi!

Nhưng biển người mênh mông, tôi biết đi đâu tìm những người đã hại chết cha mẹ mình đây? Mãi đến một ngày, có một công ty du lịch liên hệ với tôi, nói là có một đoàn các cụ về hưu muốn đến homestay của tôi. Lúc tôi nhìn tên những người này thì biết ngay họ đã trở lại…

Thế là, đầu tiên tôi giả vờ đồng ý, nhưng khi đoàn của họ đi vào thôn Lê Thụ Câu, tôi gọi điện cho công ty du lịch, lấy cớ ống nước nhà mình bị hỏng, tạm thời không thể cho họ vào ở.

Vì chuyện này xảy ra đột ngột, đoàn bọn họ lại đông nên lúc đó không thể tìm ngay một homestay khác có thể ở nhiều người như thế. Quả đúng như tôi dự liệu, lái xe và hướng dẫn viên đưa họ đi tìm đến khi trời tối cũng không tìm được nơi nào cho ở đông người như thế.

Cuối cùng hết cách, họ đành phải qua đêm trong núi, lúc đó cha tôi đã ở bên đường núi chờ sẵn. Ông hút đi tinh phách của từng người, còn tôi cũng lấy đi sinh hồn của họ, chính là để bọn họ vĩnh viễn không được siêu sinh!

…

Sau khi nghe Tôn Anh Quốc kể chuyện của mình, tôi nổi cáu: “Những người kia tất nhiên đáng hận, nhưng người lái xe và người hướng dẫn viên đâu có hận thù gì với ông? Sao ông cũng giết bọn họ?”

Ông ta hừ một tiếng: “Cha tôi trừ tôi ra thì không phân biệt được những người khác, ông ấy không phân biệt được trên xe buýt người nào là ai nên chỉ có thể giết cả xe…”

“Vậy làm sao ông biết chúng tôi đến đây để điều tra chuyện này?” Tôi hỏi tiếp.

Tôn Anh Quốc nhún vai nói: “Chuyện này quá đơn giản, trước đó mấy cảnh đẹp tôi nói với các người đều là giả, nếu như các người đi thật, thì lúc về tất nhiên sẽ nói không tìm được chỗ tôi chỉ. Nhưng sau khi các người về lại nói cảnh ở đó khá đẹp, không phải đã chứng tỏ các người vốn không đi à?”

Chú Lê gật đầu nói: “Khá lắm, suy nghĩ cũng chu toàn, tiếc là dùng sai chỗ, ông biết tự mình thay đổi vận mệnh của người khác sẽ bị trừng phạt thế nào không?”

Ông ta tỏ ra không quan tâm nói: “Tôi vốn không quan tâm đến chuyện mình sẽ chết, cùng lắm thì giống như cha tôi ở lại đời này vĩnh sinh bất tử?”

“Vĩnh sinh bất tử? Ông cũng quá ảo tưởng rồi, chỉ cần tôi muốn, trong vài phút có thể biến cha ông thành đám tro tàn, mà hồn phách của ông ta bị vây hãm trong thân thể hư thối này, một khi thân thể bị hủy, hồn phách cũng sẽ hồn phi phách tán.” Chú Lê lạnh lùng nói.

Lúc này tôi nhìn về phía Hoắc Bình đã không còn hình dạng con người, đột nhiên có một suy nghĩ khủng khiếp, vội quay sang Tôn Anh Quốc: “Chuyện ông nói với chúng tôi đều là thật ư? Có chút nào giả dối không?”

Sắc mặt ông ta khó coi nói: “Đương nhiên không có, đó đều là chuyện khi còn sống mẹ kể cho tôi nghe, bà ấy lừa tôi làm gì?”

Tôi hừ lạnh, trên đời này tâm tư của phụ nữ còn ngoan độc hơn đàn ông nhiều, bây giờ tôi mới hiểu sự trừng phạt của Mã Diễm Diễm dành cho Lưu Vượng Điền còn lâu mới kết thúc, nếu không ai nói rõ ra, có lẽ sẽ còn kéo dài mãi…

“Ý cậu là gì? Mẹ tôi sẽ không lừa tôi! Năm đó những người này làm đủ trò xấu xa, bọn họ chết cũng chưa hết tội!” Ông ta bị nét mặt của tôi chọc tức.

Chú Lê thấy tôi như biết được điều gì đó, thì thầm: “Sao? Có chuyện gì?”

Tôi nói nhỏ mấy câu vào tai chú ấy, chú Lê nghe xong cũng giật mình: “Cháu nói như vậy, đúng là có khả năng này!”

Tôn Anh Quốc thấy chúng tôi thì thầm tức giận nói: “Lời tốt không nói sau lưng người khác! Nói sau lưng người khác thì không có gì tốt đẹp!”

CHƯƠNG

NGŨ LÔI ĐÁNH THI

Lời của Tôn Anh Quốc khiến tôi buồn cười: "Những lời này đúng là chúng tôi không muốn để ông nghe được, có điều đây là vì tốt cho ông, nếu ông biết sự thật, chỉ sợ sẽ không còn mục đích để sống tiếp."

"Có ý gì?" Ông ta cảnh giác hỏi.

Tôi đành nói: "Ông thực sự muốn biết? Nhưng tôi sợ ông biết rồi sẽ hối hận?"

"Nói rõ ràng ra, đừng có kiểu úp mở như thế!" Tôn Anh Quốc tức giận nói.

Tôi hừ lạnh: "Lúc còn nhỏ ông không ra khỏi núi, nên có một số việc không nghĩ ra, nhưng bây giờ ông đã là người trưởng thành, chẳng lẽ cho đến giờ vẫn chưa từng hoài nghi thân thế của mình sao?"

Tôn Anh Quốc nghe tôi nói vậy thì mắt trợn ngược. Tôi biết ông ta đã từng nghi ngờ, chỉ là không muốn tin thôi, theo như Tôn Anh Quốc kể, người có quan hệ với Mã Diễm Diễm chỉ có hai anh em họ Lưu. Lúc bà ấy trốn vào núi cùng Hoắc Bình, Hoắc Bình đã là người chết, làm sao có thể khiến Mã Diễm Diễm mang thai được?

Thật ra vấn đề này nghĩ một chút là có thể hiểu, thật ra năm đó

khi Mã Diễm Diễm và thi thể của Hoắc Bình trốn vào rừng sâu, hoặc có thể cả trước khi Hoắc Bình chết, bà ấy đã biết mình mang thai. Sự hận thù sâu đậm đã khiến bà ấy muốn sinh đứa bé này ra, để báo thù cho mình và Hoắc Bình…

Lòng dạ đàn bà sâu như biển… Hận thù cỡ nào mới có thể khiến một người phụ nữ biến cốt nhục mình hoài thai mười tháng thành công cụ báo thù? Tôi tin rằng khi Tôn Anh Quốc dần lớn lên, ông ta đã hiểu rõ dụng ý của mẹ mình năm đó, có điều ông ta chọn không tin sự thật, nếu không sẽ không còn ý nghĩa gì để tiếp tục sống nữa.

Bây giờ lời nên nói cũng đã nói, tiền căn hậu quả chúng tôi cũng nói rõ rồi, không nói pháp luật có thể xử phạt Tôn Anh Quốc hay không, nhưng Thi Sát này thì chúng tôi phải xử lý, nếu để thứ đó tiếp tục tồn tại, chỉ sợ sẽ là một mối họa lớn.

Chú Lê nháy mắt với Đinh Nhất, để anh ta khống chế Tôn Anh Quốc, sau đó lấy một tấm bùa màu đỏ ra. Trước đó tôi đã từng nhìn thấy tấm bùa này nhưng chưa thấy chú Lê dùng lần nào, chú ấy có nói với tôi đây là bùa ngũ lôi, có thể kéo năm tia sét tới đập tan tà ma.

Nhưng chú Lê xưa nay không tùy tiện sử dụng bùa này, vì thứ này quá độc ác, nếu như không phải gặp thứ quá nguy hiểm thì không thể sử dụng tùy tiện. Nhưng Hoắc Bình đã hại mấy chục mạng người, nếu không xử lý, chỉ sợ một khi thực lực tăng lên thì sẽ không còn ai có thể xử lý được nữa.

Theo bùa ngũ lôi chú Lê ném ra, chân trời lập tức truyền đến từng trận sấm rền… Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy chú Lê trổ tài, trước kia tôi luôn cho rằng chú ấy chỉ là dùng mồm mép lừa người, nhưng bây giờ khi thấy tiếng sấm đánh đì đùng trên đỉnh đầu, tôi quả là phải rửa mắt nhìn lại!

Lúc này Tôn Anh Quốc thấy chúng tôi thực sự muốn làm tới thì lập tức che chở cho Hoắc Bình, giống như đó là người thân duy nhất trên đời của mình. Mặc dù ông ta đến chết cũng sẽ không biết cha mình thực sự là ai, nhưng người cha trên danh nghĩa này cũng là người mà ông ta đã gửi gắm toàn bộ tình cảm!

Đinh Nhất đứng cạnh tất nhiên không phải để làm cảnh, chỉ hai ba nhát đã nhấc Tôn Anh Quốc đang che cho Hoắc Bình ném sang một bên, đúng lúc một tiếng sấm nổ vang, chú ngũ lôi đã chính thức bắt đầu.

Đây là lần đầu tiên tôi tận mắt nhìn thấy cảnh sét đánh, tia sét đầu tiên đánh vào thi thể đã mục nát của Hoắc Bình, lập tức có ánh lửa cháy lên, nháy mắt đốt cháy đen làn da vốn đã hư thối.

Tôn Anh Quốc ở bên kia thấy thế vội nhào tới, lại bị Đinh Nhất ấn xuống, ông ta tức đến nỗi nhổ một ngụm máu đen ra. Nhưng tôi biết lần này Đinh Nhất đang cứu ông ta, nếu lúc này ông ta đến gần Thi Sát thì chắc chắn sẽ bị chú ngũ lôi đánh trúng, thứ này không phải thứ người sống có thể chịu được, nó sẽ khiến ông ta lập tức tan thành mây khói…

Ngay sau đó tia sét thứ hai đánh xuống, thân thể thối nát của Thi Sát đã nhìn thấy tận xương, mặc dù đau khổ muôn phần nhưng lại không hét một tiếng. Còn Tôn Anh Quốc ở bên cạnh cố gắng cầu xin chú Lê dừng tay, giữ lại một hồn phách cho cha mình.

Nhưng chú Lê lạnh lùng nói: “Đã gọi chú ngũ lôi thì không có cách nào dừng lại cả, tôi khuyên ông nên từ bỏ di! Chờ lát nữa chú ngũ lôi kết thúc, sẽ còn nắm tro tàn để ông an táng!”

Chú Lê vừa dứt lời, tia sét thứ ba, thứ tư đã đánh đến, thiêu xác thối phát ra mùi khó chịu, khiến tôi liên tục lùi bước. Lúc này mắt thấy tia sét cuối cùng sắp đánh xuống, cũng sắp kết thúc chú ngũ

lôi, đột nhiên một bóng đen nhảy vọt vào che cho Thi Sát.

Bóng đen đột nhiên xuất hiện khiến chúng tôi đều bất ngờ, đến khi nhìn rõ lại, tia sét thứ năm đã đánh xuống, bóng đen và Thi Sát đều bị đánh thành bột phấn.

"Vừa rồi là thứ gì?" Chú Lê sợ hãi nói.

Sắc mặt tôi nặng nề: "Đó là oan hồn của Mã Diễm Diễm…"

Đến lúc này tôi mới hiểu, lúc đầu thân ảnh quái dị tôi nhìn thấy trên xe buýt kia chính là Mã Diễm Diễm, là bà ấy khống chế người tài xế lái xe vào trong rừng, cũng là bà ấy đã mở cửa xe, để Hoắc Bình đã thành Thi Sát lên xe.

Khi tất cả tan thành mây khói, tôi mới phát hiện, vừa rồi Mã Diễm Diễm nhảy vào che cho Hoắc Bình đã bảo vệ được một tia tàn hồn, lúc này ông ấy nhìn tôi chằm chằm, như có lời muốn nói.

Tôi nhìn mấy người kia, phát hiện ở đây trừ mình ra không ai có thể nhìn thấy Hoắc Bình, nên tôi khẽ gật đầu nói: "Ông được giải thoát rồi, đến nơi ông nên đến đi thôi!"

Hoắc Bình cười gật đầu với tôi, sau đó từ từ nhìn về phía Tôn Anh Quốc nói: "Nó vô tội, người lớn làm sai không thể để một đứa trẻ còn chưa ra đời phải chịu…"

Tôi hiểu, xem ra Tôn Anh Quốc chắc chắn là con của một trong hai anh em nhà họ Lưu rồi! Sự thật này đối với ông ta mặc dù quá tàn khốc, nhưng sự thật thường là như vậy, nên người ta không muốn xét đến cùng.

Hồn phách của Hoắc Bình từ từ mờ dần, có lẽ có quỷ sai ở gần đây bắt đi, có lẽ với ông ta đây chính là cách giải thoát tốt nhất…

Sau đó tôi gọi điện cho Bạch Kiện, kể kỹ càng mọi chuyện cho anh ta nghe, về chuyện Tôn Anh Quốc bị trừng phạt thế nào? Chúng tôi cũng không biết.

Có điều, sau đó chúng tôi không nghe truyền thông đưa bất cứ thông tin gì về vụ án này, có lẽ đã bị công an tỉnh nhẹm đi, chả lẽ lúc công bố chuyện này, lại bảo là mãnh quỷ báo thù sao?

Về chuyện cảnh sát giải thích với gia đình người chết như thế nào là chuyện của bên Bạch Kiện, dù sao chúng tôi đã giúp họ chuyện khó nhất rồi, những chuyện còn lại phải tự xử lý thôi. Hơn nữa tôi tin vào khả năng nói dối không tầm thường của Bạch Kiện, chắc chắn anh ta sẽ có cách giải quyết.

CHƯƠNG

TRẢI QUA ĐÊM GIAO THỪA ĐAU THƯƠNG

Lúc đầu, tôi nghĩ chuyện này thế là xong rồi, sắp tới chắc sẽ không gặp lại Bạch Kiện nữa, dù sao không phải lúc nào cũng có những vụ án quái dị như thế? Không ngờ mới được mấy ngày, tôi đã lại bị trưởng phòng Bạch mời đến phòng làm việc…

Từ sáng sớm anh ta đã ba lần gọi điện giục tôi mau đến, vừa vào phòng đã thấy chồng tài liệu cao ngang đầu. Tôi cười nói: "Sao thế trưởng phòng Bạch, mới ngày đầu tiên của năm mới đã vất vả thế này à?"

Bạch Kiện đang cúi đầu đọc tài liệu, nghe tiếng của tôi mới ngẩng đầu lên nhìn, vội bỏ tài liệu xuống, sau đó đi ra đóng cửa lại. Tôi thấy anh ta vội vàng như thế thì hỏi làm sao? Làm như có chuyện gì đặc biệt thế?

Kết quả anh ta lại nói khẽ: "Ai… đừng nói nữa, đêm qua trong cục của anh xảy ra một chuyện lớn, bây giờ vẫn đang giữ tuyệt mật với bên ngoài, nhưng bây giờ anh không nghĩ ra cách nào cả, nên đành gọi cậu đến!"

Tôi hiếu kỳ: "Trong cục các anh xảy ra chuyện lớn gì?"

Bạch Kiện nặng nề nói: "Lúc đầu, hôm qua cũng không có vụ án lớn gì, mặc dù tất cả nhân viên đều tăng ca, nhưng đó là vì để dự

phòng có sự kiện bất ngờ phát sinh dịp Tết Nguyên Đán. Không ai ngờ, lúc chín giờ hơn, đúng lúc anh và mấy anh em đang ăn đêm, thì đột nhiên nghe thấy trên tầng có ba tiếng súng nổ!”

“Không phải chứ? Có người chết không? Tôi nói này, ai dám đem vũ khí đến Cục công an gây rối vậy?” Tôi kinh ngạc nói.

Bạch Kiện thấy tôi hỏi vậy, ném tư liệu trong tay cho tôi: “Cậu tự xem đi, chính là cậu ta! Ba phát súng đó đều nhằm vào một vị lãnh đạo, mặc dù đã nhanh chóng đưa đi cấp cứu, nhưng bây giờ có thể sống được hay không thì cũng chưa biết!”

Tôi nhận tài liệu, thấy đây là hồ sơ của một người mới tham gia lực lượng cảnh sát. Tên nhóc này tên là Trương Khải Lượng, vừa mới tốt nghiệp trường cảnh sát, nhìn ảnh chụp có vẻ rất nhanh nhẹn, còn trên hồ sơ cũng chỉ rõ thân thế tương đối trong sạch. Cha có nhà máy, mẹ làm giáo viên, cũng đều đang đi làm.

Tôi nghi ngờ chỉ vào hồ sơ của Trương Khải Lượng: “Anh nói người đêm qua nổ súng giết người chính là tên nhóc này?”

Bạch Kiện nghiêm túc nói: “Chính là cậu ta…”

Sau đó, anh ta kể cho tôi nghe chuyện tối qua, vì lúc đó cả cục đều tăng ca ở đơn vị, cho nên cục trưởng cho phép họ gọi đồ ăn về. Tuy nói mọi người đều tăng ca, nhưng thực tế, cũng không ai có án gì gấp nên tất cả chỉ là ở đơn vị chuẩn bị thôi.

Năm mới, nên tâm trạng mọi người đều khá tốt, vừa cười vừa nói, nhưng lúc chín giờ bốn lăm phút hôm đó, đột nhiên mọi người nghe thấy tiếng súng rõ ràng vang lên từ tầng trên Cục công an.

Mọi người đều giật mình, lập tức cảnh giác chạy về văn phòng mình kiểm tra, cuối cùng mọi người phát hiện Trương Khải Lượng đang giơ súng trong văn phòng chính ủy Tôn Ái Huy.

Lúc mọi người giành lại được súng từ tay Trương Khải Lượng,

chính ủy Tôn Ái Huy đã trúng cả ba phát súng, bất tỉnh nhân sự.

Trương Khải Lượng mới được phân đến cục của họ, súng cũng mới được phát. Không ai ngờ, chỉ còn vài tiếng nữa sẽ đến năm mới, ngay trong Cục công an lại xảy ra vụ án cảnh sát dùng súng giết đồng nghiệp!

Chính ủy Tôn lập tức được đưa đến cấp cứu ở bệnh viện gần đó, có điều nghe đồng nghiệp đi cùng đến bệnh viện nói, ba phát súng đó đều trúng vào ngực nên cơ hội sống rất thấp.

Còn Bạch Kiện cũng cả đêm thẩm vấn Trương Khải Lượng, muốn biết cậu ta có thù oán gì với Chính ủy Tôn đến mức nhất định phải nổ súng khi chỉ còn có vài tiếng nữa là sang năm mới?!

Nhưng nói cũng kỳ lạ, sau khi Trương Khải Lượng bị còng tay đưa vào phòng thẩm vấn, từ đầu đến cuối không nói câu gì, mặc kệ người thẩm vấn hỏi thế nào, cậu ta vẫn không hé môi.

Đến tận khi mọi người không còn cách nào khác, đành bảo Bạch Kiện đang ở ngoài xem video theo dõi vào thẩm vấn. Có điều, Bạch Kiện vừa đi vào, Trương Khải Lượng quả thật có phản ứng. Đầu tiên cậu ta nhìn chằm chằm Bạch Kiện không chớp mắt, sau đó nói: “Lão đại, có thể cho tôi điếu thuốc không? Lan Châu là được.”

Bạch Kiện thầm hồi hộp, vì đã từng có một đồng nghiệp thường xuyên nói câu này với anh, chẳng qua khi người đó nói, anh không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng đến khi người đồng nghiệp đó hy sinh, anh nghĩ sẽ không bao giờ còn có cơ hội nghe lại câu đó nữa.

Cho nên khi nghe câu tương tự phát ra từ miệng Trương Khải Lượng, anh đã rất khiếp sợ! Giọng điệu kia, thần thái đó, giống hệt đồng đội đã hy sinh kia của anh!

“Cậu…?” Bạch Kiện đã thành lão làng trong chuyện thẩm vấn, vẫn cảm thấy không biết nên nói gì.

Còn Trương Khải Lượng không hề ngạc nhiên, chỉ cười nhẹ với Bạch Kiện nói: “Một nghìn năm trăm hai mươi bảy ngày, tôi thực sự rất nhớ mọi người!”

Câu này vừa nói ra, tâm trạng Bạch Kiện không thể dùng từ chấn kinh để hình dung nữa, lúc lấy thuốc, tay anh cũng run run! Chuyện người đồng nghiệp kia chết cũng đả kích rất lớn đến Bạch Kiện, hoặc nên nói Bạch Kiện luôn tự trách rất nhiều về chuyện này.

Một nghìn năm trăm hai mươi bảy ngày, cũng là hơn bốn năm trước, Bạch Kiện phái một cảnh sát trẻ đi làm rõ thân phận của một cảnh sát phạm tội, bị sát hại tàn nhẫn. Lúc đó anh ta mới hai mươi tư tuổi, cũng vừa mới tham gia công tác không lâu.

Là Bạch Kiện đích thân chọn anh ta đi chấp hành nhiệm vụ lần này, thứ nhất là vì anh ta ưu tú trên tất cả các phương diện, nguyên nhân khác vì anh ta là người mới, vẫn còn lạ mặt nên sẽ không dễ bị lộ thân phận.

Lúc đó Bạch Kiện cho rằng, nhiệm vụ đó tuyệt đối sẽ không xảy ra sai sót, nhưng kết quả lại khiến một cảnh sát hy sinh, đây là chuyện anh chưa từng nghĩ đến.

Mặc dù nói làm cảnh sát lúc nào cũng phải chuẩn bị tâm lý cho chuyện như vậy, nhưng cho đến bây giờ, Bạch Kiện vẫn không hiểu được tại sao người đó lại bị bại lộ thân phận!? Lúc thi thể của anh ta được tìm thấy, ngoài vết thương trên ngực, cơ thể không còn vết thương chí mạng nào khác, một phát bắn mất mạng.

Lúc đó Bạch Kiện là người chỉnh lại cho thi thể, tự mặc đồng phục cảnh sát vào cho người đó. Vì Bạch Kiện không muốn để người nhà anh ta nhìn thấy thi thể lạnh giá của con mình với vết thương trên ngực…

Mặc dù người đó đã hy sinh được một nghìn năm trăm hai mươi

bảy ngày, thế nhưng Bạch Kiện mỗi giờ mỗi phút đều không nghĩ ra được tại sao anh ta lại bị lộ? Và hy sinh như thế nào? Vì trong lòng Bạch Kiện luôn tin rằng phán đoán của mình không sai, anh ta là một cảnh sát ưu tú, hoàn toàn có thể hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi quay về đội ngũ!

Sau khi Bạch Kiện run run châm điếu thuốc Lan Châu cho Trương Khải Lượng, cậu ta hít một hơi sâu rồi nói: “Lão đại… sau này nhớ bảo trọng.”

CHƯƠNG

LỆ QUỶ NHẬP VÀO NGƯỜI

Trương Khải Lượng nói xong, cửa sổ phòng thẩm vấn có tia nắng chiếu vào, trời đã sáng... Sau đó cơ thể cậu ta đổ gục xuống, ngất đi. Đến khi tỉnh lại, mơ hồ hỏi mọi người, sao lại bắt mình đến phòng thẩm vấn?

Về chuyện tối hôm qua, Trương Khải Lượng không nhớ chút gì, cậu ta chỉ nhớ hôm qua người khó chịu, đầu lúc nào cũng u mê. Cậu ta vốn định xin lãnh đạo cho nghỉ, về ký túc xá ngủ một chút.

Nhưng sau khi cậu ta vừa vào phòng chính ủy Tôn thì không nhớ gì nữa, đến khi tỉnh lại hai tay đã bị còng ngồi trong phòng thẩm vấn.

Bạch Kiện nhìn vẻ mặt sợ hãi của Trương Khải Lượng, cảm thấy cậu ta không nói dối, dù sao cậu ta cũng mới biết chính ủy Tôn chưa tới một tuần, cũng không có hận thù sâu nặng gì đến mức nhất định phải dồn đối phương vào chỗ chết?

Nhưng khi bọn Bạch Kiện kiểm tra lại video giám sát hành lang, thấy rõ ràng sau khi Trương Khải Lượng vào phòng chính ủy Tôn, không đến ba giây sau thì có tiếng súng vang lên. Nói cách khác, Trương Khải Lượng bước vào phòng đã lập tức nổ súng, không chút chần chờ.

Bây giờ tâm trạng của mọi người đều treo cao, chỉ mong bệnh viện sẽ truyền đến tin tốt, nếu như người không chết, chuyện gì cũng dễ nói. Nhưng thường thì sợ cái gì cái đó sẽ xảy ra, đúng lúc Bạch Kiện kể xong mọi chuyện cho tôi nghe, thì anh ta vẫn nhận được một tin dữ từ bệnh viện truyền đến, chính ủy Tôn Ái Huy vì cấp cứu không thành đã tử vong nửa giờ trước.

Theo cái chết của Tôn Ái Huy, tính chất vụ án lại nâng lên một bậc, đến cùng trong căn phòng đó xảy ra chuyện gì? Thực sự không có ai biết.

Nghe Bạch Kiện nói xong, tôi suy nghĩ một lát, sau đó ngẩng đầu nói với anh ta: “Cho em gặp Trương Khải Lượng trước đã, bây giờ có ngồi đây đoán cũng không ra chuyện gì.”

Thế là Bạch Kiện dẫn tôi đến gặo Trương Khải Lượng đang bị biệt giam, lần đầu tiên nhìn thấy tên nhóc đó, tôi biết cậu ta không phải kẻ giết người, ít nhất thì bây giờ không thể giết người.

Bởi vì ánh mắt cậu ta quá sạch sẽ, với tâm trí và từng trải của cậu ta hiện tại sẽ không giết người được. Đừng nói là giết lãnh đạo của mình, dù để cậu ta cầm súng bắn chết kẻ xấu tội ác tày trời cũng chưa chắc đã ra tay được, huống chi là ba giây đã giết được một người.

Trương Khải Lượng thấy Bạch Kiện đưa theo tôi vào, dùng khuôn mặt đau khổ nói với anh ta: “Trưởng phòng Bạch, tôi thật sự không giết người! Tôi và chính ủy Tôn biết nhau còn chưa đến một tuần, sao tôi phải giết ông ấy chứ?”

Bạch Kiện nặng nề gật đầu: “Tiểu Trương, cậu đừng sợ, cố gắng nhớ lại xem hôm qua cậu đã làm những gì…”

Trương Khải Lượng không biết phải làm sao, ôm đầu nói: “Tôi thật sự không nhớ được gì cả! Tôi chỉ nhớ rõ, lúc đó tôi muốn đi tìm chính ủy Tôn định xin nghỉ, về ký túc xá ngủ một chút! Sau đó

chuyện gì cũng không biết nữa. Sớm biết thế này, lúc đó tôi đã không mang theo súng rồi! Nếu không mang sẽ không xảy ra chuyện gì!”

Tôi nhìn cậu ta càng nói càng kích động, vội nháy mắt với Bạch Kiện, trấn an cậu ta một chút, chờ Trương Khải Lượng bình tĩnh hơn, tôi muốn lại gần nhìn dưới mí mắt của cậu ta xem sao…

Bạch Kiện ôn hòa nói với Trương Khải Lượng: “Tiểu Trương, cậu đừng vội, trước hết cậu phải tin chúng tôi, chỉ cần cậu không làm, chúng tôi chắc chắn sẽ không để cậu bị oan. Cho nên trước khi mọi chuyện được điều tra rõ ràng, cậu cần phải tích cực phối hợp với chúng tôi… được không?”

Trương Khải Lượng liều mạng gật đầu: “Trưởng phòng Bạch yên tâm, tôi chắc chắn sẽ phối hợp điều tra!”

Tôi nhìn Trương Khải Lượng đã ổn định cảm xúc, từ từ lại gần cậu ta nói: “Đồng chí Tiểu Trương, tôi là người ngoài Trưởng phòng Bạch mời đến, tôi sẽ kiểm tra cậu một chút, cậu không cần lo lắng!”

Mặc dù Trương Khải Lượng không hiểu, cũng không biết tại sao Cục công an lại muốn nhờ người ngoài? Nhưng cậu ta vẫn thành thật phối hợp với tôi. Thật ra tôi muốn kiểm tra dưới mí mắt của Trương Khải Lượng, vì chú Lê đã từng nói, người bị ma nhập dưới mí mắt sẽ có một đường màu đen nhàn nhạt. Nhưng theo vật u ám rời đi, đường màu đen này sẽ dần biến mất.

Nhưng khi tôi vạch mí mắt Trương Khải Lượng, bị dọa giật mình không nhẹ, ông trời ơi! Dưới mí mắt cậu ta đâu phải chỉ có một đường màu đen nhạt, mà là đen kịt một màu!

Tôi hoảng hốt lùi về sau, nhìn thoáng qua đồng hồ, may mà bây giờ còn cách lúc trời tối mấy tiếng nữa, xem ra trước khi tối hẳn tôi phải chuẩn bị sẵn sàng.

Nghĩ vậy, tôi quay lại thì thầm với Bạch Kiện: "Anh còng hai tay cậu ta cẩn thận đấy, tôi nói cho anh biết, tên nhóc này lúc trời tối có thể sẽ gây chuyện tiếp, thứ kia vẫn ở trên người cậu ta!"

Bạch Kiện nghe vậy cũng biến sắc: "Ý cậu nói là đồng đội đã hy sinh kia của tôi thực sự bám trên người cậu ta ư? Nhưng cho dù cậu ta chết không nhắm mắt, vì sao lại muốn giết Tôn Quang Huy?"

Tôi lắc đầu: "Bây giờ cũng không nói rõ được, đáp án phải đợi đến đêm mới biết, tôi phải gọi điện hỏi ý kiến chú Lê một chút, mấy chuyện ma quỷ này không phải sở trường của tôi!"

Sau đó tôi gọi điện cho chú Lê, kể sơ qua mọi chuyện, khi chú ấy nghe nói dưới mí mắt tên nhóc kia đen sì, lập tức nặng nề nói: "Cậu ta bị lệ quỷ nhập vào người, còn chưa bỏ đi à? Cháu phải thật cẩn thận, để chú bảo Đinh Nhất qua giúp cháu!"

Vừa nghe thấy Đinh Nhất sẽ đến, tôi như được tiếp thêm sức mạnh, có anh ta là được rồi, lỡ như Trương Khải Lượng nổi điên ít nhất cũng có người có thể khống chế cậu ta lại.

Bạch Kiện nghe tôi nói khi trời tối Trương Khải Lượng sẽ có chuyện, không dám cho cậu ta về phòng giam nữa mà giữ lại phòng thẩm vấn, cho người theo dõi thường xuyên.

Từng giây từng phút trôi qua, sắc trời dần tối đen. Bạch Kiện thấy tôi và Đinh Nhất cũng vất vả nên gọi cho chúng tôi hai phần đồ ăn xa xỉ.

Nhưng Trương Khải Lượng trong phòng thẩm vấn từ đêm qua đến giờ cũng chưa ăn gì, ban ngày mọi người cũng đưa cơm cho cậu ta hai lần, nhưng cậu ta đều nói không ăn nổi. Cũng đúng thôi, với kinh nghiệm sống của cậu ta, đột nhiên gặp một biến cố lớn như thế, không có tâm trạng ăn cơm cũng là bình thường.

Nhưng cậu ta càng không ăn, càng không có sức chống cự, đến

lúc đó muốn ép thứ trong người cậu ta ra càng khó hơn, nghĩ vậy tôi bê một hộp cơm đi vào.

Trương Khải Lượng đang cúi đầu, nghe thấy có tiếng động ngẩng đầu lên nhìn thấy hộp cơm trong tay rôi buồn rầu nói: “Tôi thực sự không nuốt trôi…”

Tôi thở dài đi đến trước mặt cậu ta: “Tôi tin cậu không phải kẻ giết người…”

Trương Khải Lượng nghe thấy câu này mắt sáng lên, nhưng tôi tiếp tục nói: “Nhưng ông ta đúng là bị cơ thể cậu giết chết!”

CHƯƠNG

THẨM VẤN OAN HỒN VÀO ĐÊM

Trương Khải Lượng hoang mang: “Tôi không hiểu anh đang nói gì?”

“Ý tôi là… lúc vụ án xảy ra, cơ thể của cậu đang bị linh hồn khác khống chế, cho nên lúc đó cơ thể đang làm gì thì cậu cũng không nhớ được!”

Trương Khải Lượng nghe tôi nói thế thì hoảng sợ tột độ, tôi biết lời này của mình đã làm thế giới quan hơn hai mươi năm qua của cậu ta sụp đổ.

“Chuyện này… không thể nào?” Trương Khải Lượng lẩm bẩm.

Thật ra tôi cũng hiểu, có nhiều người dù đã tự trải qua chuyện này cũng khó mà chấp nhận ngay được, nhưng cho dù ngoài mặt không thừa nhận thì thâm tâm họ cũng đã tin hơn phân nửa rồi.

“Ăn chút gì đi! Tối nay cậu còn một cửa nữa phải trải qua, cơ thể cậu cần sức.” Tôi kiên nhẫn dỗ cậu ta ăn.

Cuối cùng, dưới sự khuyên nhủ của tôi, Trương Khải Lượng cũng chịu ăn vài miếng, tôi biết cậu ta đang ép mình phải cố nuốt. Nhìn cậu ta ăn mà như đang nhai sáp khiến tôi cũng cảm thấy những món ăn này thật sự rất tệ.

Sau khi Trương Khải Lượng ăn cơm xong một lúc, tôi cảm giác

ánh mắt của cậu ta có thay đổi rõ ràng, xem ra thứ đó đã xuất hiện rồi…

Trong phòng thẩm vấn lúc này chỉ có mình tôi, dù sao bây giờ tay của Trương Khải Lượng cũng đang bị còng, trừ khi gã kia giống như Hulk, nếu không sẽ chẳng thể phá được còng tay.

Bạch Kiện và Đinh Nhất đứng ở ngoài quan sát, Bạch Kiện cũng điều những người khác ra ngoài, chuyện kiểu này càng ít người biết thì càng tốt. Nếu không, một khi truyền ra ngoài, chẳng biết sẽ có bao nhiêu dị bản nữa.

Bầu không khí trong phòng thẩm vấn càng lúc càng căng thẳng, tôi bắt đầu cảm nhận được âm khí dần ngưng tụ quanh người Trương Khải Lượng, có lẽ bây giờ cậu ta đã không còn là Trương Khải Lượng đơn thuần kia nữa.

"Anh là ai?" Tôi lạnh lùng hỏi.

Trương Khải Lượng đang gục đầu nghe thấy tôi hỏi thì khựng lại, sau đó từ từ ngẩng đầu lên, cười quái dị với tôi: "Trương Tiến Bảo? Xem ra chúng ta cũng có duyên thật đấy!"

Giọng nói này, hình như trước đây tôi đã từng nghe thấy ở đâu đó rồi? Đừng nói là gã, ngay cả Trương Khải Lượng thực sự cũng không biết tên họ của tôi là gì? Nhưng gã vừa nói lại có thể gọi chính xác tên họ tôi!?

Lúc này, giọng của Trương Khải Lượng đã thay đổi, tôi nghe thấy khá quen, chỉ là nhất thời không nhớ ra được đã nghe thấy ở đâu, thế nên tôi khó hiểu hỏi: "Chúng ta… đã từng gặp nhau rồi à?"

Trương Khải Lượng gật đầu nói: "Chúng ta từng gặp nhau một lần, có điều lúc đó cậu không biết thân phận của tôi, đội trưởng… anh ấy không kể chuyện của tôi cho cậu biết à?"

Tôi hiểu rồi, chắc chắn âm hồn này chính là cảnh sát trẻ đã hy sinh vào bốn năm trước. Tôi gật đầu với anh ta: “Đương nhiên, đây là bậc thang không thể nào bước qua được trong lòng anh ấy, vụ án năm đó có quá nhiều điểm mờ ám, đặc biệt là cái chết của anh…”

Trương Khải Lượng nghe vậy nhìn về phía thiết bị giám sát: “Đội trưởng, có thể cho em một điếu thuốc được không, Lan Châu là được.”

Vài giây sau, Bạch Kiện u ám đi vào, tự châm thuốc cho Trương Khải Lượng. Tuy họ không nói với nhau câu nào, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra ánh mắt của họ vẫn có sự giao lưu.

Bạch Kiện châm thuốc cho Trương Khải Lượng xong rồi cũng đốt cho mình một điếu, đứng dựa vào vách tường, không có ý đi ra. Nhưng anh ta lại không nói gì, chỉ đứng đó nhìn chằm chằm Trương Khải Lượng.

Hết cách rồi, xem ra có một số chuyện vẫn phải để tôi là người hỏi thôi, tôi nói tiếp: “Đêm dài đằng đẵng, tối nay, anh có chuyện gì muốn nói thì nói hết đi… Đầu tiên, nói xem tại sao anh lại giết chính ủy Tôn Ái Huy?”

Trương Khải Lượng hừ một tiếng: “Tại sao tôi lại muốn giết lão? Đó là vì lão đáng chết! Lúc trước, nếu không phải tại lão, nhiệm vụ nội ứng của tôi sao có thể thất bại? Sao tôi phải chết?!”

Sau đó “Trương Khải Lượng” kể cho chúng tôi nghe, chân tướng của vụ án bốn năm trước…

Lần nội ứng đó, đội trưởng bố trí rất tốt, tôi cũng thành công lấy được tín nhiệm của gã thủ lĩnh, đồng thời còn tra ra được lý do vì sao trước đó chỉ cần trong cục có chút động tĩnh thì sẽ thất bại, đó là bởi vì nội bộ cục chúng tôi có một lãnh đạo cao cấp cung cấp thông tin cho bọn chúng.

Sau khi biết chuyện này, tôi lập tức dùng cách liên lạc trong tình huống khẩn cấp với bên mình, gửi một lá thư chuyển phát nhanh, kể rõ ràng mọi chuyện trong đó.

Hôm sau, tôi nhận được hồi âm của lão đại, nói là muốn hẹn ra ngoài gặp mặt, chỉ là lần này thay đổi nơi gặp mặt, tới một vùng ngoại ô.

Ban đêm, tôi đến điểm hẹn đúng giờ, nhưng người ở đó lại không phải là lão đại, mà là chính ủy Tôn Ái Huy. Lúc đó tôi đã cảm thấy chuyện này có vẻ kỳ lạ…

Vì lần nội ứng này của chúng tôi rất bí mật, chỉ có tôi và lão đại trực tiếp liên hệ với nhau, nếu anh ấy không thể đến gặp tôi thì sẽ nghĩ cách báo hủy cuộc hẹn.

Nhưng chính ủy Tôn Ái Huy lại nói, lão đại vì tạm bận vụ án khác nên mới để ông ta đến thay. Tôi quá hiểu lão đại, lúc đó, vụ án chúng tôi đang điều tra là vụ án anh ấy rất coi trọng, vì chúng tôi đã đầu tư rất nhiều nhân lực và vật lực vào đó, anh ấy chắc chắn sẽ không vì vụ án khác mà thay đổi kế hoạch!

Sau khi hiểu ra chuyện này, tôi báo cáo một số tình hình không mấy quan trọng rồi định bỏ đi, vì giác quan thứ sáu cho hay, rất có thể tôi đã bị lộ. Nhưng lúc đó dù có thế nào thì tôi cũng không ngờ, nội ứng trong cục lại chính là Tôn Ái Huy! Hơn nữa, ông ta còn muốn giết tôi!

Khi bị ông ta bắn, tôi biết lãnh đạo đã bán tin kia chính là lão. Thật ra lúc đó tôi cũng không biết nội ứng là ai, nhưng ông ta lại vội đến mức muốn giết người diệt khẩu, tự làm mình bại lộ.

Mặc dù tôi đã rút súng, nhưng ông ta lại nổ súng trước, lúc đó tôi trúng đạn nhưng chưa chết ngay, nhưng lão lại cầm điện thoại của tôi, nên tôi không thể cầu cứu được. Nơi hoang dã đó cũng không có người qua lại, nên chẳng ai phát hiện ra tôi.

Trước khi chết, tôi đã nói với lão: "Tôn Ái Huy, tôi chắc chắn phải tự tay giết ông…"

Bây giờ tôi đã nói được làm được, cũng coi như không có gì phải tiếc nuối.

…

Bạch Kiện đứng bên cạnh nghe, hai mắt đỏ lừ, nắm chặt tay, gằn giọng nói: "Tôi không nhận được chuyển phát nhanh ngày đó… Nếu có thể nhận được, chuyện đã không xảy ra như thế này!"

CHƯƠNG

CẢ NGƯỜI NGẬP MÙI TỬ KHÍ

Thấy Bạch Kiện tự trách mình, tôi không đành lòng nên an ủi anh ta: "Anh không nhận được là vì chuyển phát nhanh đó đã bị Tôn Ái Huy lấy mất, lão đã cố ý muốn lấy thì anh có thể đoán được à?"

Trương Khải Lượng cũng nói: "Lão đại, em không trách anh, từ ngày đầu tiên làm cảnh sát, em đã chuẩn bị tâm lý rồi, bây giờ nguyện vọng của em đã hoàn thành, sau khi trời sáng em sẽ rời đi."

Tôi nhìn vẻ mặt xám trắng của Trương Khải Lượng nói: "Tâm nguyện của anh đã hoàn thành, nhưng anh có nghĩ đến chủ nhân của thân thể này không? Cậu ta là người mới nhập ngũ, bây giờ anh dùng cơ thể của cậu ta giết người, không phải là hủy mất tiền đồ và cuộc sống của cậu ta sao?"

Tôi biết Bạch Kiện không nói những lời này được, nên tôi phải nói thay, nếu không sẽ chẳng công bằng với Trương Khải Lượng chút nào.

Bạch Kiện cũng khó xử nói: "Trương Khải Lượng cũng là một tên nhóc rất khá, bây giờ Tôn Ái Huy chết rồi, cậu ta muốn trắng án cũng hết cách."

Bầu không khí chợt đông cứng, tôi biết thật ra âm hồn này cũng hiền lành, trước đó anh ta chỉ là bị lửa giận muốn báo thù che hết

đầu óc thôi, nhưng bây giờ khi tỉnh táo lại, anh ta cũng sẽ thấy áy náy.

Thấy hai người họ đều không nói gì, tôi đành chuyển hướng vấn đề: “Có một chuyện từ đầu đến giờ tôi vẫn không hiểu, chuyện này đã hơn bốn năm rồi, tại sao đến bây giờ anh mới nghĩ tới chuyện ám người khác để giết Tôn Ái Huy?”

Trương Khải Lượng cũng bất đắc dĩ nói: “Mấy năm nay tôi vẫn luôn du đãng quanh cục nhưng không có ai nhìn thấy hết… trừ cậu và chủ nhân của thân thể này.”

“Tôi? Vậy vì sao anh không chọn tôi?” Tôi vẫn không hiểu được.

Trương Khải Lượng nhún vai nói: “Lúc đó tôi cảm nhận được trong cơ thể của cậu có một luồng âm khí rất mạnh, nếu tôi tùy tiện ám cậu, chỉ sợ là sẽ bị luồng âm khí đó cắn nuốt mất. Còn chủ nhân của thân thể này, sở dĩ cậu ta có thể nhìn thấy tôi, là vì cây súng cậu ta cầm… đó chính là cây súng trước kia của tôi.”

Khó trách, Trương Khải Lượng xui xẻo là do đã nhận súng của một cảnh sát hy sinh vì nhiệm vụ, thế nên mới dẫn đến những chuyện sau đó. Nhưng vấn đề bây giờ là cả cục đều nhìn thấy Trương Khải Lượng dùng súng bắn chết Tôn Ái Huy, điều này không thể nghi ngờ được, cho dù là kết quả tốt nhất thì cũng phải từ bỏ bộ cảnh phục này vĩnh viễn.

Cuối cùng, tôi và Bạch Kiện bàn bạc rất lâu mới miễn cưỡng nghĩ ra một cách, đó chính là để Trương Khải Lượng đi làm giám định thần kinh, hy vọng là có thể dùng lý do tâm thần phân liệt để chối bỏ trách nhiệm.

Nhưng cứ như vậy, âm hồn trong cơ thể cậu ta tạm thời cũng không thể rời đi được, mặc dù tôi biết, để lệ quỷ bám theo cơ thể người sống thời gian dài sẽ không tốt, nhưng nếu không làm vậy, rất khó để Trương Khải Lượng được giám định là tâm thần phân

liệt.

Với Trương Khải Lượng mà tôi nhìn thấy ban ngày, bảo cậu ta giả điên thì chắc chắn là không được rồi! Thế nên việc này phải giao cho âm hồn nhập vào cậu ta mới được, đây cũng là chuyện duy nhất anh ta có thể làm cho Trương Khải Lượng.

Cuối cùng, Trương Khải Lượng cũng có được kết luận bị tâm thần phân liệt, cậu ta có hai nhân cách, bởi vậy hành vi giết Tôn Ái Huy không bị truy cứu trách nhiệm hình sự. Nhưng cậu ta cũng không thể tiếp tục làm cảnh sát được nữa, chỉ có thể từ chức về nhà chữa bệnh. Dù sao nổ súng giết người trong Cục công an cũng không phải là chuyện nhỏ, chắc chắn phải cho người bị hại một lời giải thích mới được.

Oan hồn trên người Trương Khải Lượng cuối cùng được chú Lê tiễn đi, chuyện này cũng không phức tạp, chú Lê niệm một đoạn chú Vãng Sinh, để anh ta không còn vương vấn gì nhân thế nữa.

Tôi liên tiếp giúp Bạch Kiện xử lý hai vụ giết người, bây giờ vừa thấy Bạch Kiện là lại đau đầu, nhưng lão này lại cứ muốn mời cơm, nói là phải cảm ơn chúng tôi đã giúp đỡ.

Tất nhiên là chú Lê không khách sáo rồi, dù làm việc nhà nước không được nhận tiền công, nhưng nhận chút báo ân cũng được, nếu không thì còn ai chịu làm không công chứ! Trong bữa ăn, tôi có hỏi anh ta chuyện của Trương Khải Lượng.

Bạch Kiện cho hạt lạc vào miệng, thở dài nói: “Thật ra Trương Khải Lượng là người có khả năng kế nhiệm tốt, bồi dưỡng thêm cũng không kém tên nhóc năm kia là bao, đáng tiếc! Tuy nói không cần chịu trách nhiệm hình sự, nhưng sau này muốn ăn cơm nhà nước thì chắc chắn cũng không được! Có điều, tôi nghe nói cha mẹ cậu ta đều là dân kinh doanh có nhà máy riêng, cậu ta có thể quay về giúp quản lý công ty!”

Tôi nghe xong cảm thấy Trương Khải Lượng này cũng là một phú nhị đại (con nhà giàu), như thế cũng tốt, có lẽ người nhà cũng không muốn con trai làm cảnh sát! Vừa hay có chuyện này đưa cậu ta về làm trong công ty.

Nhìn người ta xem, trải qua chuyện lớn như thế, nhưng kết quả tệ nhất chính là quay về làm phú nhị đại?! Đúng là cùng làm người nhưng số mệnh lại khác nhau!

Lúc này, tôi đột nhiên muốn xem ảnh của cảnh sát đã hy sinh kia! Nhưng khi Bạch Kiện đưa ảnh chụp của anh ta ra, thoáng chốc tôi cứng đờ cả người…

"Cậu là ai? Đã trễ thế này còn tới đây làm gì?

"Tôi tới cùng Bạch Kiện, tới… bàn bạc công việc."

"Cậu tới nhận xác à?"

"Ừ, là tới… xem thi thể."

"Cậu tên gì?"

"Tôi là Trương Tiến Bảo, anh cảnh sát tên gì thế?"

"Tôi tên Viên Soái."

Cảnh tượng trong nhà xác lại xuất hiện trong đầu, vốn khi đó tôi cũng ngờ ngợ anh cảnh sát Viên Soái kia chính là đồng đội đã hy sinh khi còn trẻ của Bạch Kiện rồi, khó trách anh ta nói đã từng gặp tôi ở trong cục.

Tôi đã nói rồi mà, đêm hôm khuya khoắt đứng ở cổng nhà xác, đúng là chẳng có chuyện gì tốt lành!!

Sau khi cơm nước no nê, chúng tôi ai về nhà nấy, nói thật, hôm nay nói chuyện với Bạch Kiện rất vui vẻ, cho nên tôi cũng uống hơi nhiều. Không ngờ Đinh Nhất vừa đỡ tôi vào thang máy thì chợt nghe thấy giọng đàn ông vang lên: "Chờ chút…"

Đinh Nhất vô thức ấn nút mở cửa, là anh Lý ở tầng dưới chạy

vào thang máy, thấy chúng tôi mở cửa thì khách sáo nói: “Cảm ơn! Vừa rồi tôi đang lo không còn tay ấn nút thang máy nữa.”

Tôi cười với anh ta: “Không có gì, chúng ta ở tầng trên tầng dưới, không cần phải khách sáo như thế.”

Dù Đinh Nhất không nói chuyện, nhưng cũng chủ động ấn phím tầng anh ta ở. Nhưng khi anh Lý đến gần, tôi mới giật mình, ấn đường của anh ta biến thành màu đen, trên người còn có mùi tử khí nồng đậm…

Nhìn anh Lý lúc đi ra còn gật đầu với chúng tôi, tôi đành mỉm cười đáp lời. Cửa thang máy vừa đóng lại, tôi và Đinh Nhất nhìn nhau, xem ra không phải là tôi say rượu nên nhìn nhầm, Đinh Nhất cũng phát hiện điểm lạ thường của anh ta.

CHƯƠNG

BÀ LÝ

Về phòng rồi, tôi đi tắm trước để tỉnh táo hơn chút, sau đó mới thảo luận chuyện vừa rồi với Đinh Nhất.

Tôi nói: “Sao anh Lý này lại có mùi người chết? Tôi thấy sắc mặt anh ta không giống người chết! Nhưng mùi đó là thế nào?”

Giọng Đinh Nhất nặng nề: “Nếu như anh ta là người sống, vậy chắc chắn trong nhà anh ta có người chết…”

“Người chết? Ai chết? Ai lại để xác chết trong nhà? Chẳng lẽ anh ta giết người rồi đem xác về giấu trong nhà mình?” Tôi nghi ngờ nói.

Đinh Nhất lắc đầu: “Bây giờ tôi cũng không rõ, chỉ có thể để mai sang nhà anh ta xem thử thế nào.”

Nghe anh ta nói thế, tôi nhớ ra một chuyện, nhà anh Lý này ở cùng tầng với Viên Phỉ Nhi, không thì sáng mai chúng tôi đến hỏi thăm chị ấy trước, phụ nữ ấy mà, lúc nào tin tức cũng nhanh nhạy hơn chúng tôi.

Sáng sớm hôm sau, tôi và Đinh Nhất cùng đến tiệm ăn sáng, thường thì giờ này sẽ gặp Viên Phỉ Nhi. Quả nhiên, chúng tôi vừa bước vào tiệm ăn sáng của khu chung cư, thì đã thấy Viên Phỉ Nhi ngồi trong góc phòng ăn chính.

Thế là tôi để Đinh Nhất đi mua bữa sáng, nhanh chân đi tới chỗ bàn Viên Phỉ Nhi. Chị ấy cảm thấy có người đứng trước mặt mình nên ngẩng đầu nhìn thử, sau đó vui vẻ nói: "Ai kia? Đúng là hiếm khi gặp được hai người ở đây! Dạo này có bận không?"

Đinh Nhất cầm bữa sáng đến, tôi vội lấy đồ trong tay anh ta, sau đó cười nói với Viên Phỉ Nhi: "Mấy hôm nay cũng không có việc gì nên muốn ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày. Dạo này chị thế nào? Chồng đang nghỉ phép à?"

Viên Phỉ Nhi u oán nói: "Nghỉ thì có nghỉ, nhưng về được nửa tháng thì lại đi rồi! Nhà mình mà cứ như nhà nghỉ vậy."

Tôi cười nói: "Chị cũng không cần lo lắng vớ cẩn, chỉ cần tháng nào anh ấy cũng nộp tiền lương đầy đủ là ổn rồi, chị cũng không sợ anh ta sẽ ra ngoài linh tinh!"

Viên Phỉ Nhi cũng cười ha ha nói: "Đúng rồi, bây giờ không có tiền mà muốn ra ngoài tìm gái à? Còn khó hơn mặt trời mọc hướng Tây nữa!"

Lúc này, tôi như vô ý nói đến chuyện của anh Lý: "Đúng rồi, đêm qua tôi có gặp anh Lý cùng tầng với chị, thấy sắc mặt anh ấy không tốt lắm, có phải nhà anh ấy có chuyện gì không?"

Viên Phỉ Nhi khó hiểu nói: "Không có! Tôi cũng thường gặp vợ chồng họ, không nghe nói trong nhà có chuyện gì mà?"

Tôi gật đầu nói: "Chắc do em nghĩ nhiều, đúng rồi, trong nhà trừ hai vợ chồng anh ấy thì còn có ai nữa không?"

Viên Phỉ Nhi uống một hớp đậu nành rồi nói: "Nhà anh ấy còn có một con trai năm nay học lớp sáu, còn một mẹ già hơn bảy mươi tuổi, là mẹ của anh Lý."

"Chị có hay gặp vợ chồng họ không?" Tôi hỏi tiếp.

Viên Phỉ Nhi cũng không để ý sao tôi lại hỏi nhiều như thế,

chẳng mảy may nghi ngờ nói: “Con trai họ thì tôi cũng gặp thường xuyên, nhưng bà cụ thì đã lâu rồi mà không thấy ra khỏi cửa. Mới đầu tôi tưởng bà ấy về quê, về sau nghe chị Lý nói chuyện mới biết, dạo gần đây sức khỏe bà cụ không tốt nên thường nằm trong phòng.”

Tôi và Đinh Nhất liếc nhau, xem ra vấn đề chính là bà lão này…

Lúc này Viên Phỉ Nhi đột nhiên dè dặt nói: “Đúng rồi, mấy ngày nay hai người dắt chó đi dạo cũng phải cẩn thận đấy, trong khu chung cư đã mất hơn mười con rồi, đều mất buổi tối cả, chắc là có bọn trộm chó đến chỗ chúng ta!”

Tôi nghe thế thì dọa chị ấy: “Vậy chị cũng phải cẩn thận đấy, nhà chị cũng nuôi chó mà!”

“Đương nhiên rồi, bây giờ buổi tối tôi đâu dám đưa nó đi dạo, cứ để nó loanh quanh trong nhà thôi, qua thời gian này đã! Tôi nghe mấy người chủ bị mất chó nói, mấy con chó đó không hề có phản ứng gì, mặc kệ là chó ngoan đến thế nào thì gọi cũng không có phản ứng! Cậu nói xem sao bọn trộm chó này lại lợi hại đến thế chứ!” Viên Phỉ Nhi khoa trương nói.

Ăn sáng xong, chúng tôi tìm một cơ hội đến nhà anh Lý, muốn nhìn xem bà lão nhà họ có phải đúng như chúng tôi nghĩ, đã chết trong nhà hay không?

Kết quả, chúng tôi vừa ra khỏi thang máy thì đã thấy chị Lý rời khỏi nhà. Vì bình thường chúng tôi không hay nói chuyện, cho nên cũng không quá quen. Nhưng chị ấy vẫn biết chúng tôi ở tầng trên, nghi ngờ hỏi: “Các cậu… có chuyện gì không?”

Vì anh Lý là công nhân điện nên tôi lấy bừa một cái cớ: “À, điện trong nhà tôi có chút vấn đề, muốn mượn ít đồ của anh Lý về kiểm tra xem sao.”

Chị Lý cũng không nghĩ nhiều, để chúng tôi vào nhà rồi nói:

“Anh ấy đang đi làm nên không có ở nhà, tôi lấy thùng dụng cụ ra, các cậu xem dùng được cái nào thì lấy, tôi cũng không hiểu mấy thứ này lắm.”

Tôi vội vàng cảm ơn, sau đó quan sát xung quanh. Nhà bọn họ cũng khá sáng sủa, không giống vẻ có tà ma ẩn thân lâu ngày.

Mà sắc mặt chị Lý lại hồng nhuận, cũng không thấy có gì dị thường, nhưng tử khí trên người anh Lý từ đâu mà có? Lúc này chị Lý xách thùng dụng cụ ra, thế nên tôi cũng vờ vừa tìm đồ vừa nói chuyện phiếm với chị ấy: “Tôi nghe nói mẹ anh Lý cũng ở đây, một mình chị lo cho cả nhà chắc cũng không dễ dàng gì.”

Chị Lý cười nói: “Quen rồi là được, lúc đầu chưa quen, trên có già dưới có trẻ, ở giữa còn phải phục vụ anh ấy, nhưng về sau nghĩ lại, đây cũng là bổn phận của phụ nữ, cũng không quá khó khăn.”

Tôi nghe thấy lời chị Lý có chút ý oán trách, nhưng người già đến ở mà không phục vụ cũng không được.

Lúc này tôi giả bộ ngại ngùng nói: “Ai u, bà cụ đang nghỉ ngơi trong phòng ạ? Chúng ta nói chuyện có ảnh hưởng đến bà không!”

Không ngờ, mặt chị Lý lại tối sầm lại, sau đó xua tay nói: “Không sao, không sao, bình thường ban ngày bà ấy ngủ rất say, nói chuyện bình thường sẽ không đánh thức bà ấy.”

Lúc này tôi cũng hỏi nhiều rồi, nên tùy tiện cầm mấy thứ, đứng dậy nói với chị Lý: “Chúng tôi mượn tạm mấy thứ này trước, dùng xong sẽ trả lại anh chị.”

Chị Lý khách sáo nói: “Không cần vội, các cậu cứ dùng đi, lúc nào tiện đường xuống thì trả cũng được.”

Sau khi ra khỏi nhà họ Lý, tôi và Đinh Nhất nhìn nhau, anh ta hỏi tôi: “Thế nào? Cậu cảm nhận được gì không?”

CHƯƠNG

GƯƠNG CỔ CHIÊU HỒN

Nghe Đinh Nhất hỏi thế, tôi lắc đầu: "Tạm thời thì không, có điều chắc chắn là bà Lý có vấn đề, vì tôi có thể mơ hồ nhìn thấy khí đen lởn vởn ở cửa phòng bà ta."

Đinh Nhất cũng gật đầu nói: "Mặc dù tôi không nhìn thấy âm khí, nhưng có ngửi được mùi lạ, giống như mùi formalin dùng bảo quản xác trong bệnh viện, có thể là để che dấu mùi xác chết trong phòng."

Tôi mạnh dạn đưa ra giả thiết: "Ý của anh là vợ chồng họ Lý không muốn nuôi mẹ già nên đã giết bà ta rồi giấu xác trong nhà?"

Đinh Nhất lắc đầu: "Chắc không phải, vì trong nhà trừ hai người đó thì còn có một đứa bé học tiểu học nữa."

Tôi nghĩ cũng đúng, đứa trẻ tầm tuổi đấy rất hay tò mò, nếu họ thực sự giết bà lão thì sao nó lại không biết được? Tâm tư của trẻ con có thể sâu bao nhiêu chứ? Một khi nó biết, chỉ cần người khác dọa một tí là đã nói hết ra rồi, chuyện này quá nguy hiểm mà lại không hợp lý, cho nên khả năng không cao.

Hơn nữa, nếu như họ đã giết bà lão rồi giấu trong nhà, sao lúc nãy chị Lý lại cho hai người hàng xóm không thân quen như chúng tôi vào nhà chứ? Nếu thật thì chị ấy cũng quá bình tĩnh rồi?

Xem ra nếu muốn làm rõ chuyện này thì chúng tôi phải tìm cơ hội khi nào nhà không có ai để vào đó kiểm tra xem. Theo lý thuyết, bình thường nhà họ chỉ có chị Lý và bà Lý ở nhà, cho nên chỉ cần chúng tôi thừa dịp chị ấy đi chợ rồi lẻn vào thì sẽ không bị ai phát hiện.

Sáng hôm sau, Đinh Nhất dắt chó đi thám thính trước, vẫn ở dưới lầu theo dõi, anh ta thấy anh Lý và con trai đều ra ngoài vào buổi sáng. Sau khoảng mười giờ rưỡi, chị Lý cũng cầm giỏ đi chợ.

Để an toàn, tôi dắt Kim Bảo đứng dưới lầu, đề phòng người nhà họ Lý đột ngột quay về, tôi sẽ lập tức báo tin cho Đinh Nhất. Chắc Kim Bảo cũng thấy lạ, bình thường lúc nào cũng đưa nó về sớm, sao hôm nay lại thay phiên nhau đưa nó đi chơi thế kia?!

Chẳng biết có phải vì lo cho bà cụ trong nhà hay không mà chị Lý về sớm hơn tôi nghĩ, tôi vội gọi cho Đinh Nhất bảo anh ta ra ngoài, nhưng điện thoại không thể gọi được.

Lòng tôi cuống lên, thầm nghĩ sao Đinh Nhất lại bất cẩn như thế, chẳng lẽ có nguy hiểm gì? Nghĩ vậy, tôi kéo Kim Bảo chạy vội vào thang bộ, vì sợ nếu đi thang máy sẽ gặp chị Lý, nên đành phải leo thang bộ.

Kim Bảo tuy nhỏ thế nhưng thể lực tốt hơn tôi nhiều, nó còn tưởng tôi đang thi chạy nên hưng phấn kéo tôi chạy lên trên, khiến tôi suýt nữa thì hộc máu tại chỗ!

May là cuối cùng tôi cũng kịp chạy đến cửa nhà họ Lý trước, lúc tôi mở cửa thì thấy Đinh Nhất nhắm hai mắt ngồi trong phòng khách nhà họ?! Tôi cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ, vội ném dây dắt chó cho Kim Bảo tự ngậm lấy, sau đó dùng hết sức đỡ Đinh Nhất trốn đi.

Đúng lúc ba chúng tôi lách vào được thang bộ thì cửa thang máy mở ra, tim tôi bị dọa cho đập bùm bụp không thôi… Ra khỏi nhà

họ Lý, tôi mới tỉnh táo hơn một chút, vội dìu Đinh Nhất lên rồi mới vào thang máy về.

Về đến nhà, tôi để Đinh Nhất xuống ghế salon, Kim Bảo thấy Đinh Nhất không giống bình thường cũng vội vàng chạy quanh người chúng tôi. Tôi thử vỗ vỗ mặt Đinh Nhất, không thấy anh ta có phản ứng gì, giống như gặp ác mộng mà không tỉnh lại được.

Sau đó tôi thử nhiều cách khác cũng không gọi được Đinh Nhất dậy, cuối cùng đành phải gọi cho chú Lê. Lúc chú Lê nhận được điện thoại, không nói gì đã vội chạy đến nhà tôi, vì trong trí nhớ của chú, Đinh Nhất chưa từng gặp phải tình huống như thế này.

Sau khi chú Lê đến, nghe kể sơ lược về chuyện chúng tôi trải qua ở nhà họ Lý rồi, chú ấy mới đi kiểm tra Đinh Nhất. Theo như chú ấy nói, chỉ có hiểu nguyên nhân thì mới có thể biết được vì sao Đinh Nhất lại thành ra như thế này? Cuối cùng chú ấy kết luận, rất có thể Đinh Nhất đã mất một hồn một phách ở nhà họ Lý…

Tôi khiếp sợ nói: “Bà Lý lợi hại như thế ạ?”

Chú Lê gật đầu nói: “Nếu đúng như những lời cháu nói, thì bây giờ bà lão này không được tính là người sống, nhưng cũng không phải kẻ đã chết…”

“Là sao ạ?”

Chú Lê thấy tôi không hiểu thì giải thích kỹ: “Nếu bà ta đã chết, thì khi cháu vào nhà họ Lý chắc chắn sẽ cảm nhận được, nhưng cháu không thấy gì, ngoại trừ cảm giác âm khí nồng đậm thì không còn gì khác. Nhưng nếu còn sống thì tử khí trên người con trai bà ta từ đâu mà ra? Điều này nói lên, thân thể bà Lý đã chết, nhưng hồn phách của bà ta vẫn còn lưu lại ở đó, tiếp tục cuộc sống.”

“Chuyện này cũng không thể nào? Nếu nhà họ có xác sống, sao chị Lý và con trai lại không biết? Nhưng cháu thấy ánh mắt họ vẫn

bình thường, người cũng không có âm khí!” Tôi nói

Chú Lê lắc đầu: “Có lẽ… chắc chỉ có con trai của bà ta tiếp xúc với mẹ mình thôi? Điều này có thể giải thích vì sao chỉ mỗi cậu ta có mùi tử khí.”

Tôi vội hỏi: “Xác sống có thể bắt mất một hồn một phách của Đinh Nhất ạ?”

“Chỉ là xác sống thì không, nhưng là xác sống có ăn thịt uống máu thì có thể, gần đây trong cư xá các cháu có chuyện gì đặc biệt không?” Chú Lê hỏi.

Nghe chú ấy hỏi, tôi mới sực nhớ ra, Viên Phỉ Nhi từng nói trong khu chung cư gần đây thường bị mất chó, không phải là có liên quan đến họ đấy chứ? Tôi nói nghi ngờ của mình với chú Lê, chú ấy gật đầu: “Đúng rồi, chắc chắn là thứ kia làm, may mà các cháu phát hiện kịp thời, nếu không đợi bà ta chán ăn máu thịt chó, chỉ sợ sẽ chuyển sang ra tay với con người!”

“Nhưng bây giờ chúng ta lấy lại hồn phách bị mất của Đinh Nhất thế nào ạ? Hay lại đến nhà họ Lý lần nữa?” tôi hỏi.

Chú Lê xua tay nói: “Không cần, tối nay chú có cách đưa hồn phách Đinh Nhất về, chú tin thứ kia chưa có khả năng lớn đến mức giam giữ được một hồn một phách của Đinh Nhất, chú đoán có lẽ vì bị Đinh Nhất phát hiện nên bà ta mới làm thế trong lúc cấp bách.”

Sau đó chú Lê về nhà lấy mấy thứ, đợi đến tối sẽ làm đàn chiêu hồn…

Tôi thấy trước đây chú Lê chiêu hồn cho người ta đều dùng gà trống, nhưng thứ lần này chú ấy dùng lại khiến tôi rất kinh ngạc, không ngờ lần này chú Lê lại dùng một chiếc gương cổ để gọi một hồn một phách của Đinh Nhất về.

CHƯƠNG

CHỦ QUAN KHINH ĐỊCH

Sau khi trời bắt đầu tối, tôi lấy những thứ chú ấy đã bảo mình chuẩn bị ra, chú ấy nói: "Đưa ngón tay đây!"

Tôi không hiểu chú ấy định làm gì, nhưng vẫn đưa tay ra. Kết quả chú ấy cắt một nhát rồi nặn một lố máu ra, làm tôi đau đến nhe răng nhe lợi.

Chờ đến khi tôi hiểu ra chú ấy định làm gì, thì đã thấy chú ấy dùng máu của tôi viết xong tên của Đinh Nhất lên tấm gương cổ rồi. Chú Lê nói, nếu chiêu hồn người bình thường thì chỉ cần ngày sinh tháng đẻ là được rồi. Nhưng không biết chính xác ngày sinh tháng đẻ của Đinh Nhất, nên không dùng được cách đó. May mà chú Lê có một tấm gương cổ, nghe nói là pháp khí của đại thiên sư Lưu Bá Ôn từ thời Minh để lại, có thể chiêu hồn cho người bị mất hồn phách.

Lúc này, chú bấm độn, đốt cách không một tấm bùa màu vàng, không ngờ hai chữ "Đinh Nhất" bằng máu trên tấm gương kia lại phát ra ánh sáng hồng nhạt. Sau đó chú Lê đứng đối diện với gương cổ thầm niệm chú: "Đinh Nhất mau quay về, Đinh Nhất mau quay về…"

Cơ thể của Đinh Nhất nằm trên ghế salon đột nhiên run rẩy liên

tục, giống như muốn tỉnh lại, nhưng lúc tôi đến bên cạnh vẫn không thấy anh ta có động tĩnh gì.

Tôi nhìn sắc mặt chú Lê không còn nhẹ nhàng như lúc trước, trán cũng toát đầy mồ hôi…

“Sao rồi ạ? Không chiêu được hả chú?” Tôi lo lắng hỏi.

Chú Lê lắc đầu: “Thứ kia rất khó đối phó… Có điều kính cổ này của chú cũng không phải để làm màu, chú nghĩ bà ta cũng chưa luyện được bao lâu đâu.”

Chú ấy nói xong, tôi thấy trong gương cổ như có phản chiếu ra chút hình ảnh… Đó là một ánh mắt rất ngoan độc, đang nhìn chằm chằm vào chúng tôi. Đồng thời, tôi nghe thấy Đinh Nhất trên ghế salon ho sù sụ một trận, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Chú Lê thấy vậy thì dùng chu sa bôi lên tấm vải đỏ rồi phủ gương lại, trong nháy mắt, tôi mơ hồ nghe thấy tiếng kêu thê lương thảm thiết trong gương truyền ra, lông tơ cả người dựng đứng hết lên.

Sau khi tỉnh lại, đầu óc Đinh Nhất vẫn còn mơ hồ, anh ta nghỉ một lát rồi mới kể lại cho chúng tôi nghe chuyện xảy ra trong nhà họ Lý.

… Lúc đó Đinh Nhất trúng chiêu cũng là do khinh địch, trước đó chúng tôi nào ngờ đến chuyện bà ta có thể làm chuyện quỷ quái gì đó? Nhưng đôi khi càng không chú ý, lại càng không lường trước năng lực của thứ đó.

Lúc đấy Đinh Nhất biết không có nhiều thời gian nên anh ta nhanh chóng phá cửa vào nhà họ Lý, nhưng khi bước vào, anh ta phát hiện lần này khác với lần trước…

Mặc dù mặt trời bên ngoài vẫn chói lọi, nhưng trong phòng giống như có một màn âm khí mỏng ngăn cách căn phòng với thế

giới ngoài kia. Ánh sáng trong phòng lờ mờ, Đinh Nhất từ từ nhẹ nhàng đến trước phòng ngủ của bà Lý, định mở cửa ra xem, không ngờ lại nghe thấy tiếng ho khan phát ra trong phòng.

Phản ứng đầu tiên của Đinh Nhất là mình đã bị phát hiện, anh ta lập tức quay ra. Nhưng lúc này, lại có một giọng nói khô cứng già nua vang lên: "Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi à, đâu có dễ thế?"

Đinh Nhất cười lạnh: "Thứ không dám bước ra ngoài ánh sáng cũng dám to gan như thế à?"

"Ha ha… Ta có phải thứ có thể bước ra ánh sáng hay không cũng không phải do mi nói là được!"

Tiếng vừa dứt, một trận gió âm thổi thẳng đến mặt Đinh Nhất, may là anh ta nhanh nhẹn nên tránh được, nhưng cùng lúc đó, anh ta cũng nghe thấy một tiếng than cổ quái. Đinh Nhất biết là có chuyện nên lập tức chạy đi, nhưng đúng lúc đó hai mắt lại dần mơ hồ.

Chú Lê nghe đến đây thì hỏi Đinh Nhất: "Lúc hồn phách con bị giữ ở nhà họ Lý, có từng nhìn thấy bà lão đó mang theo pháp khí gì không?"

Đinh Nhất lắc đầu: "Lúc đó suy nghĩ của con rất hỗn loạn, không nhìn rõ thứ gì cả, chỉ có thể cảm nhận được cả người bà lão đó đều là tử khí, nhưng xem bản lĩnh này, hẳn bà ta không phải là một bà lão bình thường."

Chú Lê gật đầu: "Xem ra bà lão này cũng không phải Thi Sát, cũng không hoàn toàn là Hoạt Thi, có lẽ là dựa vào đạo hạnh của mình để ép hồn phách ở lại cơ thể. Nhưng tuy hồn phách đã ở lại, nhưng cũng không thể ngăn cản cơ thể đã chết bắt đầu thối rữa."

"Xem ra chúng ta phải hẹn anh Lý ra nói chuyện rồi…" Tôi nói nặng nề.

Đinh Nhất nghe thế thì nói: "Cậu nghĩ anh ta không biết bây giờ mẹ mình không phải là người à?"

Tôi lắc đầu: "Chuyện này thì tôi không rõ, nhưng nhìn tử khí thì anh ta là người tiếp xúc với bà lão nhiều nhất. Cho dù anh ta không biết sự thật, thì cũng phải biết mẹ mình có điều bất thường chứ?"

Sáng hôm sau, chúng tôi lấy cớ mạch điện trong nhà vẫn có vấn đề nên mời anh Lý đến nhà kiểm tra lại. Nhưng dựa vào vẻ mặt, chúng tôi không khó nhận ra anh ta đã biết chúng tôi gọi đến là có mục đích gì.

Sau khi anh Lý vào nhà, tôi pha một bình trà, sau đó cười với anh ta: "Anh xem, chúng ta chỉ là lầu trên lầu dưới thôi mà hôm nay lại là lần đầu anh đến nhà em nhỉ? Lần trước em đến nhà anh mượn dụng cụ, chị nhà có nói chờ anh về thì hỏi. Thật ra… đều là hàng xóm láng giềng, nếu thực sự gặp khó khăn gì, chúng ta cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau."

Anh Lý không nói lời nào, chỉ uống chén trà đang cầm… Bầu không khí chợt trở nên gượng gạo. Cách nói chuyện như thế này là đáng sợ nhất, đối phương không nói gì, anh ta không đáp lời, bạn cũng không biết nên tiếp tục thế nào.

Cũng may là chú Lê nháy mắt, tôi lập tức hiểu ý nói với anh Lý: "Đúng rồi! Anh xem em này, quên không giới thiệu với anh, đây là Lê đại sư, rất nổi tiếng trong giới huyền học, bình thường hay xem phong thủy, dịch kinh bát quái, xem cát tránh hung, trừ quỷ hàng ma, không gì là không thể!"

Nghe tôi nói đến thế, anh Lý cũng có chút phản ứng, chậm rãi ngẩng lên nhìn chú Lê: "Đại sư, ngài nói xem, sau khi chết con người sẽ biến thành ma ư?"

Chú Lê nghe anh ta hỏi vậy, biết là có hy vọng nên gật đầu nói:

“Dĩ nhiên không phải, chuyện này còn phải xem lúc còn sống, người chết có tâm nguyện gì chưa thực hiện được không, hay có người nào đó hoặc chuyện nào đó mà người ấy không thể buông xuống được, điều này có thể khiến hồn phách muốn ở lại mà không chịu rời đi.”

Anh Lý như đang suy nghĩ gì đó, nói: “Nếu thành ma thì có gây tổn thương đến người nhà không?”

Chú Lê lắc đầu nói: “Thời gian ngắn thì sẽ không có vấn đề gì, nhưng nếu lâu thì chưa chắc! Âm khí nhập trạch lâu ngày sẽ khiến vận của chủ nhà kém đi nhiều, thậm chí sẽ sinh bệnh khó chữa. Đối với trẻ em chưa thành niên lại càng không tốt, cho nên bất luận là có lý do gì, cũng không thể để âm hồn ở lâu tại dương gian. Bởi vì sau này, những âm hồn này sẽ sinh lòng oán hận, đừng nói là người ngoài, ngay cả người thân của mình cũng sẽ làm hại, ví dụ như… mẹ cậu.”

CHƯƠNG

ĐỘT TỬ ĐÊM KHUYA

Anh Lý nghe xong thì trở nên kinh hãi, anh ta há mồm định giải thích gì đó, nhưng lại nhất thời không biết nên nói thế nào.

Tôi vỗ vai anh ta: "Anh không phải lo lắng, tụi em cũng là có lòng tốt, anh xem trong nhà anh còn có con trai chưa trưởng thành, anh không sợ sẽ làm thằng bé bị thương sao?"

"Không đâu, mẹ tôi thương Tiểu Cường nhất!" Anh Lý kích động nói.

Chú Lê lại hừ lạnh: "Thương? Cậu có biết tại sao bao nhiêu bà mẹ sau khi chết đi lại biến thành lệ quỷ không, chính là vì không từ bỏ được con mình, cảm thấy mình chưa đủ tốt với nó, để nó ở nhân gian chịu khổ, không bằng đưa nó đi theo mình…"

Sắc mặt của anh Lý đã trở nên rất xấu rồi, xem ra trong lòng anh ta cũng lo cho con mình, dù sao mẹ mình cũng không phải người sống, cứ để bà ấy ở trong nhà thực sự không có chuyện gì ư?

Tôi thấy anh ta do dự thì rèn sắt khi còn nóng: "Em nghĩ chắc anh cũng biết chuyện khu chung cư chúng ta bị mất trộm chó, anh cũng tin đó là do bọn trộm chó bắt đi à? Chưa chắc đâu! Bây giờ làm gì còn bọn trộm nào to gan như thế? Trộm tới quen tay?! Anh

nghĩ kỹ đi, nhỡ đâu sau này đến trẻ em thì sao?"

"Không đâu! Sẽ không đâu, mẹ tôi nói chỉ cần bà ấy ăn máu thịt động vật thì có thể sống tiếp!" Anh Lý nói xong mới biết mình lỡ miệng, mặt lúc trắng lúc xanh.

"Anh có thể chắc chắn chuyện này ư? Chỉ sợ đến khi xảy ra chuyện rồi, anh có hối cũng không kịp! Em mong anh thừa lúc bây giờ vẫn còn kịp, nói cho tụi em biết chuyện gì đã xảy ra, có lẽ vẫn có thể giúp được anh!" Tôi vội nói.

Cuối cùng anh Lý bị tôi ép cho hết cách, đành phải nói rõ đầu đuôi mọi chuyện, chúng tôi cũng hiểu vì sao mọi chuyện lại thành như bây giờ?!

Vốn trước đây bà Lý để tang chồng, những năm trước vẫn một mình nuôi anh Lý lớn lên, bà ấy ở quê vẫn luôn sống cảnh "kiếm cơm của người âm". Sau này anh Lý thi vào đại học, rời quê, chỉ còn mình bà Lý sống ở quê.

Tốt nghiệp đại học, anh Lý không muốn quay về vùng quê xa xôi lạc hậu nên đã tìm một công việc ở công ty điện lực trong thành phố, cũng khá ổn định. Lúc đầu, anh cũng nhiều lần nghĩ đến chuyện đón mẹ lên thành phố ở cùng.

Nhưng lúc đó bà Lý không nỡ xa quê hương, hơn nữa bà ấy cũng không thích sống ở thành phố, cảm thấy lúc nào cũng ồn ào. Anh Lý biết tính mẹ mình cố chấp, bà ấy không muốn đi ai nói gì cũng vô dụng, nên cũng không nói nữa.

Sau này anh Lý lấy vợ sinh con trong thành phố, xây dựng gia đình riêng, dần dần không còn muốn mẹ lên thành phố ở cùng mình nữa. Cũng không phải do anh Lý lấy vợ quên mẹ, mà vì anh biết tính mẹ mình, ở cùng nhau nếu không hòa hợp sẽ quậy cho gà bay chó chạy, cả nhà không được bình an!

Thế nên anh cũng không nhắc đến chuyện đưa mẹ vào thành

phố sống nữa… Nhưng nửa năm trước, bà Lý đang tiếp khách thì thấy cổ họng ngòn ngọt, bà cố chịu đựng tiễn khách về trước, sau đó phun một búng máu trên đất.

Bà Lý biết mình bị bệnh nặng nên đến bệnh viện huyện kiểm tra, lúc đó bác sĩ xem kết quả của bà Lý rồi chỉ nói: “Bà à, bệnh của bà rất nghiêm trọng, tôi nghĩ bà nên để con cháu đưa vào bệnh viện lớn trong thành phố kiểm tra lại đi!”

Cuối cùng hết cách, bà Lý đành gọi cho con trai. Anh Lý nghe tin mẹ mình bị bệnh nên vội đi cả ngày lẫn đêm về quê, khi nhìn thấy kết quả khám ở bệnh viện, anh cũng choáng váng không biết nên làm gì.

Vốn bệnh viện đã chẩn đoán bà Lý bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối, bệnh này cố chữa cũng chỉ hao tiền tốn của mà thôi, thế nên mới để bà đến bệnh viện lớn kiểm tra xem sao, biết đâu lại có hy vọng sống.

Thế là anh Lý đưa mẹ vào thành phố kiểm tra, họ đi hai ba bệnh viện nhưng kết quả đều giống nhau, đều nói đã không còn hy vọng gì để chữa trị, bây giờ chuyện có thể làm chính là để những ngày cuối đời của bà ấy được sống vui vẻ an nhàn hơn.

Vạn bất đắc dĩ, anh Lý đành đưa mẹ về nhà, hầu hạ ăn ngon uống sướng, còn để con mình thường xuyên nói chuyện, chơi với bà, để trước khi bà đi thì có thể cảm nhận được một gia đình ấm áp.

Bà Lý bị bệnh nặng về đây sống cùng, dù ngoài mặt thì chị Lý không nói gì, nhưng trong lòng cũng không vui. Dù sao từ khi kết hôn đến giờ, người mẹ này chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của mình, giờ đột nhiên sống cùng nhau, khó tránh khỏi chưa kịp làm quen.

Mà tính tình bà Lý cổ quái, cũng bằng mặt không bằng lòng với

con dâu, nên mọi người sống chung trong bầu không khí căng thẳng, chẳng còn vui vẻ thoải mái như trước.

Có điều dù chị Lý không thích mẹ chồng, nhưng cũng không muốn để bà chờ chết ở nhà, chị ấy muốn anh Lý đưa bà Lý đến một bệnh viện nào đó, dù trị liệu có kết quả hay không cũng không quan trọng. Nhưng nếu không thử mà đã từ bỏ… lòng chị cũng không dễ chịu gì.

Thế nhưng bà Lý lại quyết không chịu nằm viện, còn nói với chị ấy: "Tiền viện phí đắt đỏ không nói, tôi mà để họ giày vò thì chết còn nhanh hơn!"

Thật ra chị Lý muốn bà Lý ở viện cũng có lý do riêng của mình, chị sợ nếu bà Lý chết trong nhà sẽ là điềm xấu, nhưng cuối cùng hai vợ chồng vẫn không thuyết phục được bà Lý, đành để bà ấy tiếp tục ở lại nhà.

Ngày ngày trôi qua, bà Lý vẫn ăn được ngủ được, buổi tối còn xuống tầng đi tản bộ. Ngay lúc mọi người cho rằng bệnh tình của bà đang chuyển biến tốt thì trong một đêm, bà ấy đột nhiên qua đời.

Bà Lý chết rất đột ngột, đêm đó chị Lý đi vệ sinh, lúc đi qua phòng bà ngủ thì nghe thấy có tiếng động, chị bèn đến gần nghe xem sao, hình như bà Lý đang thở hổn hển.

Thế là chị vội vàng về đánh thức anh Lý đang ngủ say, bảo anh đi sang phòng xem bà thế nào? Sao nghe tiếng thở có vẻ không bình thường? Đợi đến khi anh Lý mặc xong quần áo rời giường để chạy đến phòng bà Lý, thì phát hiện mẹ mình đã chết mất rồi.

CHƯƠNG

SỐNG LẠI

Lúc đó anh Lý cũng rất sợ hãi, mặc dù người chết là mẹ mình, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên trong đời anh nhìn thấy người chết. Lúc đó anh ta nhìn đồng hồ, thấy mới hơn hai giờ sáng, nếu gọi nhà tang lễ thì cả nhà cũng không ngủ được nữa.

Lại nghĩ đến chuyện ngày mai con trai còn phải đi thi nên anh cắn răng quay về phòng, nói với vợ: "Mẹ không sao, ngủ đi!"

Cứ như vậy, đêm đó anh Lý cũng không nói cho vợ con biết chuyện mẹ đã qua đời, nhưng không ngờ, sáng hôm sau lúc anh định liên lạc với nhà tang lễ thì nghe thấy tiếng bà Lý ho khan trong phòng, anh Lý bị dọa mém chút nữa thì đái ra quần.

Lúc đó, chị Lý còn nói với anh ta: "Chồng à, anh bê đồ ăn vào cho mẹ đi! Để mẹ ăn lúc còn nóng!"

Anh Lý nơm nớp lo sợ bê đồ ăn vào phòng, phát hiện mẹ mình hôm qua đã tắt thở giờ lại ngồi dựa vào đầu giường!

"Mẹ! Mẹ, không sao chứ?" Giọng anh Lý thấp thỏm.

Bà Lý xua tay nói: "Không sao, con cứ để đồ ăn ở đấy, mẹ chưa muốn ăn..."

Mặc dù khi bà Lý nói cũng có cử động, nhưng mặt bà ấy đã xám xanh, khó giấu được việc bà đã không còn sống. Mặc dù anh Lý sợ

hãi, nhưng nghĩ dù sao đây cũng là mẹ ruột mình, anh có thể làm sao được chứ? Thế nên anh đành phải nói với vợ, sau này ngoài mình ra thì không ai được vào phòng bà Lý, tránh để họ bị lây bệnh.

Vốn chị Lý đã không muốn phục vụ mẹ chồng bệnh tật nên cũng không hỏi gì nhiều, mặc cho anh Lý một mình chăm lo ăn ngủ nghỉ của bà.

Về sau, anh Lý phát hiện mấy ngày liền mẹ mình không ăn cơm, nhưng trừ sắc mặt xám xanh thì cơ thể không có gì khác thường. Chỉ là thời gian dài, cơ thể bà Lý bắt đầu có mùi hôi thối, vì để giấu mùi này đi, anh Lý đành thuê người đưa một ít formalin đến. Nhưng chuyện tưởng như không có gì này lại bị một chuyện đáng sợ khác phá vỡ...

Có một đêm, sau khi anh Lý tan ca về nhà, nhìn thấy hai người ở tầng khác đi quanh chung cư tìm chó, nói là chó nhà mình bị mất tích đêm qua. Anh Lý không phải người yêu chó, nên lúc đó cũng không để ý chuyện này.

Nhưng khi anh về đến nhà, định vào phòng mẹ xem thử thì thấy trong phòng bà ấy ngập mùi máu tanh... Quá hoảng sợ, anh Lý chạy sang phòng mình xem vợ con thế nào thì thấy họ vẫn đang ngủ say. Anh mới thở phào, vội quay lại tìm trong phòng mẹ xem thứ gì tỏa ra mùi máu tanh nồng như vậy? Rốt cuộc, anh tìm tới tìm lui thì thấy, trong thùng rác có một con chó chỉ còn lại cái đầu lông màu cà phê...

Anh cố chịu cơn buồn nôn nhìn mẹ mình ở sau lưng: "Mẹ... thứ này, sao lại ở trong thùng rác..."

"Vứt đi! Mẹ ăn bữa này có thể được vài ngày!" Giọng bà Lý lạnh lẽo.

Anh Lý giống như bị dội một xô nước đá, lạnh từ đầu đến

chân... Chuyện anh ta sợ nhất đã xảy ra, người mẹ người không ra người, quỷ không ra quỷ của mình đã bắt đầu ăn vật sống.

Bởi vì từ nhỏ lớn lên cùng mẹ nên anh Lý cũng có biết ít nhiều về chuyện này, nhưng cùng lắm là thấy người bị ma nhập, còn "sống lại" như mẹ mình thì chưa từng gặp bao giờ.

Anh không dám hỏi mẹ mình xem giờ bà có chuyện gì? Cho nên cũng chỉ thừa dịp người nhà không để ý, ném những đồ mẹ mình ăn thừa ra ngoài.

Nhưng chó trong khu chung cư mất ngày càng nhiều, khẩu vị của bà Lý cũng ngày càng lớn, lúc đầu chỉ là những con chó nhỏ, sau này ngay cả những loại lớn như Husky mà bà ấy cũng ăn!

Trong thời gian đó, anh Lý cả ngày lo sợ, sợ đến một ngày mẹ mình thay đổi khẩu vị! Đến lúc đó những người trong nhà sẽ thực sự nguy hiểm.

Đêm hôm trước tan làm về nhà, mẹ đột nhiên gọi anh vào phòng, nói ban ngày có hai người trẻ tuổi đến nhà, hình như đã biết chút chuyện gì rồi. Có điều bà ấy nói anh Lý không cần quá lo lắng, bà ấy đã có cách đối phó với hai người kia.

Chuyện sau đó thì không cần kể nữa, Đinh Nhất vừa vào đến cửa thì đã bị bà Lý rút mất một hồn một phách, nếu không phải tôi đến kịp, có lẽ bà Lý đã định ăn thử xem thịt Đinh Nhất non mềm ra sao rồi!

Nghe anh Lý kể xong, tôi cũng có hơi đồng tình, dù sao đó cũng là mẹ ruột của mình, cũng không thể dứt bỏ dễ dàng được, tôi đành khuyên anh ta: "Bà Lý bây giờ không còn là bà Lý trước đây nữa, có lẽ bà ấy vẫn còn chút nhân tính, nhưng ở lại nhân gian càng lâu thì chút nhân tính này sẽ dần dần biến mất theo. Đến lúc đó... chỉ sợ đến người thân bà ấy cũng không nhận nữa."

"Vậy phải làm sao bây giờ? Hay tôi báo cảnh sát có được

không?" Anh Lý thấp thỏm nói.

Tôi thầm buồn cười, nếu cảnh sát có thể quản được chuyện này thì Bạch Kiện đã không cần nhờ tôi giúp đỡ.

Lúc này chú Lê vỗ vai anh ta nói: "Cậu đừng lo lắng, có chúng tôi ở đây, cậu và người nhà sẽ không sao hết. Chỉ có điều, đến lúc đó cậu đừng mềm lòng, vì chỉ cần cậu động lòng trắc ẩn, sợ là sẽ khó thu phục được bà ấy!"

Anh Lý gật mạnh: "Lê đại sư yên tâm, tôi đã chịu đủ cảm giác lo lắng đề phòng này rồi, chỉ cần người nhà không bị tổn thương thì làm sao cũng được!"

Chú Lê nghe thế thì nói: "Vậy thì tốt, bây giờ cậu phải làm theo đúng lời tôi dặn không được sai một câu, thế thì chuyện này mới thành được. Đầu tiên, cậu về nhà lấy một lý do nào đó hợp lý để đưa vợ con ra ngoài, tạm thời đừng về nhà mấy ngày này, hiểu ý tôi không?"

Anh Lý gật đầu nói: "Tôi hiểu, họ không ở nhà tôi cũng yên tâm hơn."

Chú Lê nói tiếp: "Đây là một tờ bùa chú và một bình máu chó đen, sau khi vợ và con trai ra khỏi nhà, cậu dán lá bùa này lên trên cửa phòng mẹ mình, bôi máu chó đen lên bốn phía cửa, như vậy có thể giữ bà ta trong phòng! Đến lúc đó, chúng tôi sẽ đến để nghĩ cách cho bà ấy an tâm rời đi..."

Sau khi đã chuẩn bị xong, ba chúng tôi ở trong nhà chờ tin của anh Lý. Đến tận khi trời sắp tối, qua cửa sổ tôi thấy chị Lý vội vội vàng vàng lên taxi cùng con trai, nhanh chóng rời khỏi khu chung cư.

CHƯƠNG

BÀ CỤ NGOÀI CỬA SỔ

Thấy mẹ con chị Lý đi rồi, tôi biết ngay bên chỗ anh Lý cũng sắp xong việc! Đúng như tôi nghĩ, chưa đầy một lát sau, tôi nhận được tin nhắn do anh Lý gửi tới, trong tin chỉ có hai chữ: “Hoàn thành”.

Thế là ba chúng tôi nhanh chóng đi thang máy xuống tầng, nhưng khi đến trước cửa nhà anh Lý, tôi thấy cửa nhà họ khóa chặt. Tôi thử ấn chuông cửa vài lần nhưng trong nhà không có động tĩnh gì cả.

Sau đó, tôi bấm số gọi cho anh Lý thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong nhà vang lên, nhưng không ai bắt máy cả… Sắc mặt của ba chúng tôi đều thay đổi, không hay rồi! Chỉ sợ anh Lý đã gặp nguy hiểm!

Chú Lê vội bảo Đinh Nhất: “Mau! Mau mở cửa đi! Mong là không có chuyện gì xảy ra!”

Đinh Nhất lập tức phát huy tài năng mở khóa của mình, chỉ xoay hai ba lần là đã mở được cửa…

Tiếng “Két két” khi cánh cửa mở vang lên, không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không mà tôi có cảm giác không khí bên trong căn hộ khá kỳ lạ, không giống như những gì chúng tôi đoán.

“Anh Lý…” Tôi gọi khẽ một tiếng, nhưng trong nhà vẫn rất yên

tĩnh.

Ba chúng tôi lần lượt đi vào trong, chỉ liếc mắt, tôi đã thấy trên cửa phòng của bà cụ Lý có dán một tấm bùa vàng: “Lạ thật đấy! Anh Lý đi đâu thế nhỉ? Anh ta đâu thể tự nhốt mình ở trong phòng chứ?” Tôi nói lên nghi ngờ của mình.

Nhưng vào lúc này, chú Lê lại nhặt một cái bình nhỏ ở trên mặt đất, đây chính là chiếc bình đựng máu chó đen mà chú Lê đã đưa cho anh Lý. Nhưng bây giờ chiếc bình này ở đây, chứng tỏ anh Lý còn chưa kịp bôi máu chó đen lên cửa thì đã xảy ra chuyện rồi.

Khi đang tìm anh Lý ở khắp nơi, tôi bỗng cảm giác có một ánh mắt oán độc nhìn từ cửa sổ vào. Tôi ngẩng đầu lên, thình lình thấy một bà cụ gầy còm đang đứng ngoài cửa sổ nhìn chúng tôi đầy dò xét…

Căn hộ này ở tầng mười mấy đó! Xem ra bà cụ này đã thành tinh rồi, có thể trực tiếp leo ra ngoài cửa sổ? Tôi vội huých chú Lê để chú ấy chú ý ngoài cửa sổ, chú ấy nhìn sang cũng phải giật mình thốt lên, chắc là không ngờ bên ngoài lại có cái đầu nhô lên?

Có lẽ thấy chúng tôi đều nhìn về phía cửa sổ nên bà Lý rụt cổ lại, biến mất trong đêm tối!

Tôi thì thầm hỏi chú Lê: “Bà ta chạy ra ngoài bằng cách nào vậy?”

Chú Lê nhìn tấm bùa vàng dán trên cửa và nói với tôi: “Chắc bà ta phát hiện không đi bằng cửa chính được nên mới bò từ cửa sổ phòng ngủ ra, nhưng con trai bà ta đâu?”

Tôi vội nhìn quanh một lượt những cửa sổ trong phòng khách nên không chú ý dưới chân, khi đến gần ghế salon mới bị vấp chân vào thứ gì đó.

Tôi vội vịn vào thành ghế rồi cúi xuống nhìn, phát hiện thứ vừa

làm mình vấp chân lại chính là anh Lý. Lúc này hai mắt anh ta nhắm nghiền, bất tỉnh nhân sự!

Tôi gọi to: "Anh Lý? Anh tỉnh dậy đi!"

Chú Lê đi tới kiểm tra, sau đó ra hiệu im lặng, rồi dùng khẩu âm nói với tôi: "Hồn phách của cậu ta không có trong cơ thể, cháu có gọi nữa cũng không được đâu."

Tôi nghĩ thầm: "Bà cụ Lý này mất hết nhân tính rồi, đến ngay cả con mình cũng không tha! May mà chúng tôi phát hiện kịp thời, nếu không chẳng biết bà ta còn gây ra bao nhiêu sóng gió trong khu chung cư này nữa?"

Nhưng khi ba chúng tôi đang nghĩ cách lôi bà cụ già này về lại trong phòng, thì đột nhiên nghe thấy từng đợt tiếng rên nhẹ. Đinh Nhất biến sắc: "Chính là âm thanh này, sau khi nghe thấy tiếng này, con mới bị rút mất hồn!"

Chú Lê cười lạnh: "Trò vặt vãnh!" Nói rồi, chú ấy lấy bảo bối chuông dẫn hồn của mình ra, nhẹ nhàng lắc chuông, từng tiếng chuông thanh thúy triệt tiêu tiếng rên rỉ kỳ quái kia.

Khi tiếng rên kia biến mất hẳn, tôi mới thấy an tâm, nhưng lòng vẫn còn lo lắng bất an, tôi nói với chú Lê: "Sao bà cụ Lý chỉ có mỗi một chiêu này vậy?"

Chú Lê bảo với tôi: "Chắc khi còn sống, bà ta hay chiêu hồn bằng âm thanh này, nhưng chẳng phải cũng chỉ có mỗi một chiêu này thôi sao?" Nói rồi ông ấy nói to ra ngoài cửa sổ: "Bà chị vào đi! Đừng có treo leo mãi ở bên ngoài như thế, cẩn thận bị gió thổi bay xuống dưới đấy. Tuy có bị rơi xuống thì cũng chỉ làm cái thân thể mục rữa này của chị thêm nát bét, nhưng dọa người qua đường ở dưới sợ là không hay đâu!"

Chú Lê vừa dứt lời thì thấy có một bà cụ bẩn thỉu từ từ nhô đầu lên ở ngoài cửa sổ, sau đó bà ta chỉ tay vào trong, lúc này tôi mới

phát hiện tất cả các cửa sổ trong nhà đều đang bị khóa, thảo nào bà ta không vào được?

Chú Lê ra hiệu cho Đinh Nhất mở cửa sổ ra, tôi hơi sợ hãi nói: “Chúng ta cứ cho bà ta vào như thế à?”

Chú Lê nói với vẻ bất đắc dĩ: “Cháu không cho bà ta vào nhà, bà ta lại bò đến nhà người khác thì làm sao bây giờ? Không được làm cho người khác bị dọa sợ!”

Tôi nghĩ thấy cũng đúng, tự dưng ở đâu ra bà cụ mặc áo liệm bò từ cửa sổ vào, chắc chắn sẽ dọa người ta sợ chết khiếp! Tôi nhìn mặt của bà cụ Lý, trên mặt bà ta đã có nhiều nốt thối rữa.

Đinh Nhất mở cửa sổ xong, bà cụ Lý nhanh nhẹn chui qua ô cửa sổ không quá lớn. Sau khi an toàn chui vào trong nhà, bà ta nhìn chúng tôi rồi nói với vẻ hậm hực: “Này, ba đứa chúng bây, sao cứ luôn gây khó khăn cho bà cụ già như ta thế hả?”

Tôi tức giận nói: “Nếu bà mà là cụ già bình thường thì chúng tôi rỗi hơi để ý tới làm gì? Nhưng bà là cái gì thì chính bà cũng tự biết đấy thôi? Còn để yên nữa thì chó ở khu chung cư này sẽ bị bà ăn hết mất!”

Bà cụ Lý nghe thế thì cười quái dị và nói: “Thằng nhóc này nói thế thì không đúng rồi, ta không ăn chó thì ăn cái gì đây? Chẳng lẽ bảo ta đi ăn đám trẻ con chạy đầy sân dưới kia à?”

Chú Lê thấy tôi nói không lại bà già này thì chen lời: “Bà chị à, nghe thằng em này khuyên đi, chị thật là… phải biết chấp nhận số mệnh chứ, Diêm Vương bảo chị chết lúc nào thì chết thôi, chị cần gì phải cố ở lại nhân gian?”

Bà cụ Lý nghe chú Lê nói thế thì chỉ biết thở dài: “Cả đời này tôi đã tiết lộ quá nhiều thiên cơ, chỉ sợ xuống Địa Phủ cũng chẳng được tốt đẹp, thế thì thà ở lại nhân gian làm du hồn còn hơn?!”

Chú Lê phản bác ngay: “Chị thế này mà gọi là du hồn à? Chẳng phải chị đang ỷ lại vào thân xác của mình mà không chịu đi ư? Chị xem, chị chỉ có một đứa con trai thôi, chẳng lẽ chị không suy nghĩ cho cậu ta à?”

Chẳng biết những lời của chú Lê đã chạm vào cái nọc nào, mà bà ta đột nhiên tức giận nói: “Cả đời tôi đều suy nghĩ cho nó, nhưng đến khi về già lại chẳng được ai chào đón.”

CHƯƠNG

TANG LỄ CÔ ĐỘC

Tôi nghe là biết bà già này đang bực dọc rồi, thế là vội nói: “Nếu anh Lý không muốn hiếu thuận với bà thì sao còn đưa bà về thành phố ở cùng? Lúc anh ấy muốn đón bà về thành phố thì bà không đồng ý! Giờ sao lại trách anh ấy?”

Bà cụ Lý nói với vẻ giận dữ: “Lúc đó là vì ta suy nghĩ cho nó nên mới không muốn vào thành phố làm nó liên lụy. Nhưng không ngờ rằng nó lấy vợ xong là quên luôn mẹ, sau khi kết hôn, nó chẳng đưa cháu trai về thăm ta lần nào! Còn con vợ kia của nó nữa! Ngoài miệng thì nói dễ nghe lắm, nhưng ai biết trong lòng nó nghĩ gì?!”

Tôi nghe mà thấy bà cụ này cũng quá khắc nghiệt rồi! Với cái tính này của bà ta… có được cô con dâu tốt tính như chị Lý đúng mà may mắn! Giờ khác với trước kia, mấy con dâu thường có khoảng cách với bà mẹ chồng, nếu ở chung hòa thuận được với nhau thì đúng là phải thắp hương cầu nguyện ơn trời rồi! Lại còn muốn con dâu coi bà như mẹ ruột mà cung phụng nữa à? Muốn vậy thì bà cũng phải coi con gái người ta như con ruột của mình trước đã chứ!

Bà cụ Lý này thời trẻ thủ tiết để tang chồng, một thân một mình

nuôi dưỡng con trai, chắc chắn là khi ở nhà, bà ta coi con trai mình còn cao hơn trời, chẳng ai bằng anh ta cả. Nếu là thời xưa thì kiểu suy nghĩ này chẳng có vấn đề gì cả, nhưng đặt ở xã hội hiện đại bây giờ thì không được.

Lại nhắc đến chị Lý kia, tuy nhìn bề ngoài thì tốt tính thật đấy, nhưng chắc chắn bên trong cũng giả vờ giả vịt không kém, sao chị ta có thể không nhận ra mẹ chồng đối xử lạnh nhạt với mình chứ, thế thì làm sao chị ta có thể đối xử chân thành với bà cụ Lý được?

Chú Lê lại khuyên bà cụ Lý: "Bà chị à, cho dù chị thấy uất ức nhưng cũng không thể hại chính con mình được! Trước kia chị cũng làm nghề này, chẳng lẽ còn không biết nếu cứ tiếp tục thì sẽ gây hậu quả gì à? Hay là bây giờ chị đã bị mất bản tính nên không còn quan tâm đến thằng bé nữa rồi?"

"Đương nhiên là không phải! Nó từng là cả thế giới của tôi, chỉ là bây giờ tôi không phải cả thế giới của nó mà thôi..." Bà cụ Lý nói với vẻ xót xa.

Tôi thấy bà già này cũng là một người đáng thương, chỉ trách bà ta không đến sống cùng con trai mình từ sớm để trở thành một phần trong cuộc sống của anh ta, cứ sống một mình như thế, để đến mức biến mình thành kẻ độc địa, cuối cùng ngay cả con trai ruột cũng không thể sống nổi với mẹ.

Tuy bà ta có chỗ đáng thương, nhưng người đáng thương tất có chỗ đáng giận và những oán hận này không thể trở thành lý do để bà ta níu kéo cuộc sống ở nhân gian được! Người chết rồi thì phải về với lòng đất, với cái kiểu nửa sống nửa chết này của bà ta là làm trái với ý trời.

Tôi nghe chú Lê hạ giọng: "Bà chị, buông bỏ đi, dù cho chị có giãy giụa thế nào thì kết quả cũng giống nhau thôi, chẳng bằng thừa dịp bây giờ chị vẫn chưa tạo nhiều sát nghiệp mà thu tay lại,

như thế khi xuống dưới sẽ ít chịu khổ hơn. Còn nữa, chẳng lẽ chị không ngẫm lại vì con mình sao? Nếu còn tiếp tục như vậy thì dù chị không tự tay hại chết nó, thì nó cũng sẽ xui xẻo vì bị âm khí quấn thân! Nhẹ thì sự nghiệp không thuận, nặng thì khó mà giữ được mạng sống!"

Bà cụ Lý vẫn cúi đầu không nói lời nào, như đang do dự, tôi bèn tiếp tục khuyên: "Nếu bà lo lắng xuống dưới kia phải chịu khổ thì có thể tìm bạn của cháu, chỉ cần bà nói tên cháu ra, có thể họ sẽ nể tình mà giúp bà được dễ chịu hơn…"

Bà cụ Lý từ từ ngẩng đầu lên hỏi: "Bạn của cậu là ai mà có bản lĩnh lớn vậy?"

"Là Hắc Bạch Vô Thường!" Thật ra tôi cũng không chắc sau khi bà cụ Lý báo tên tôi ra, hai lão kia có thể "giảm hình phạt" cho bà ta hay không, nhưng chẳng phải có còn hơn không à?

Bà cụ Lý nghe tôi nói thế thì hơi híp mắt lại, có vẻ không tin tưởng mấy, tôi có hơi tức giận: "Chúng ta đều là đồng nghiệp cùng nghề cả, nếu bà còn sống thì có lẽ cháu sẽ lừa bà đấy, nhưng bà đã thành hồn ma rồi, cháu còn lừa bà làm gì! Nhưng cháu nói trước, nếu bà nhận được ơn của cháu, đến khi cháu xuống địa phủ thì bà phải trả nợ đấy!"

Chú Lê nhìn tôi với ánh mắt bất đắc dĩ, chắc ông ấy cảm thấy vào lúc này mà tôi còn cò kè mặc cả với một hồn ma thì được cái tích sự gì? Thực chất tôi nói như vậy chỉ là để bà ta bớt lo lắng, đừng dây dưa ở lại đây nữa mà thôi.

Cuối cùng bà cụ Lý vẫn bị chúng tôi thuyết phục, đồng ý đi cùng âm sai. Trước kia bà ta sống lại được là vì đặt một lá bùa tự tạo vào người mình, lá bùa đó có tác dụng giống ấn tỏa hồn nhưng không phức tạp bằng, ngoài việc giữ hồn phách lại trong cơ thể, thì nó còn dùng để tránh né âm sai.

Tôi thấy bà cụ Lý lấy tấm bùa trên người mình ra và ném vào một bát nước, chỉ trong nháy mắt, cơ thể bà ta ngã xuống, hồn rời khỏi xác. Vì để âm sai mau đến, chú Lê còn đốt một tấm bùa gọi âm sai.

Tất nhiên, lần này chỉ gọi âm sai bình thường đang ở gần đấy đến, chắc chắn là không cao cấp bằng Hắc Bạch Vô Thường rồi. Trước lúc đi, bà cụ Lý còn không quên niệm chú thả hồn phách con trai mình ra, chẳng mấy chốc anh Lý cũng tỉnh lại.

Khi nhìn thấy thi thể của mẹ nằm trên đất, trong lòng anh ta cũng cảm thấy khó chịu, liên tục nói mình bất hiếu, vẫn chưa báo hiếu được cho mẹ. Thực chất, nguyên do trong chuyện này vẫn là vì bà cụ Lý nghĩ sai lệch mà ra, thử nghĩ mà xem, nếu trong khoảng thời gian này, bà ta được ở chung với con cháu, hưởng niềm vui gia đình lúc cuối đời thì không phải sẽ có được một khoảng hồi ức đẹp đẽ sao?

Vài ngày sau, chúng tôi được mời đến dự tang lễ của bà cụ Lý, anh Lý nói vì khi còn sống, mẹ không thân quen với ai cả, mà chúng tôi cũng tạm được coi như có quen biết với bà ấy. Nhưng khi đến lễ tang, chúng tôi phát hiện anh Lý cũng không có nhiều bạn bè, phần lớn đều là đồng nghiệp làm cùng công ty, họ đến chỉ vì nghĩa vụ, không một ai là bạn thân đặc biệt đến để giúp đỡ.

Xem ra tính cách của ông anh này cũng giống bà cụ Lý, nếu không phải cần tiếp xúc với đồng nghiệp trong công việc thì chưa biết chừng cũng chẳng có mấy người này đến đây ấy chứ? Thực lòng mà nói, đôi khi con người sống trên cõi đời này cũng phải có một vài người bạn thân thiết qua lại, nếu không, đến lúc gặp phải chuyện như thế này thì sẽ cảm thấy rất cô đơn.

Thật ra tôi cũng không có tư cách đi nói người khác, vì từ khi làm cái nghề này, tôi cũng dần dần không giữ được những bạn bè

lúc trước nữa, bạn bè thân thiết bây giờ đều là những người quen biết sau này.

Sau đó tôi có hỏi chú Lê: “Chú nói xem, chúng ta làm những chuyện này có được tính là tích đức hành thiện không?”

Chú Lê cười gian: “Cứ coi như thế đi, nhưng nếu so sánh với những người thân mang nghiệp chướng như chúng ta, thì những việc này chỉ như muối bỏ bể thôi nhỉ?”

Tôi nghe chú nói thế mà cảm thấy không phục: “Sao cháu lại là thân mang nghiệp chướng được? Cháu cướp vợ người ta à, hay là ném con người ta xuống giếng?”

Chú Lê lắc đầu, nói với tôi: “Nếu cháu làm như thế thật thì không phải thân mang nghiệp chướng nữa, mà là thân mang nghiệp nợ mất rồi! Nghiệp chướng và nghiệp nợ khác nhau về bản chất, nghiệp chướng là tích tụ lại từ mấy đời, không liên quan đến những gì cháu làm trong kiếp này, nếu không cháu nói thử xem, vì sao ông trời lại chọn chúng ta, bắt chúng ta làm cái nghề này chứ?”

CHƯƠNG

SỰ KIỆN CẮT DÂY THỪNG TRÊN TÒA NHÀ CAO TẦNG

Tôi nghe chú Lê nói mà thấy khá hoang mang, vừa hiểu vừa không. Thôi được rồi, quan tâm nó là nghiệp chướng hay nghiệp nợ làm gì? Tôi đang sống thế nào thì cứ sống thế ấy đi! Nên làm gì thì cứ làm việc đó! Không thì lấy đâu ra tiền để hưởng thụ cuộc sống chứ?

Hôm ấy, chú Lê nhận được một vụ làm ăn, là ông chủ của tòa cao ốc nào đó ủy thác, nhờ chúng tôi điều tra vụ có ba người bị ngã từ trên cao xuống. Thì ra trong những tòa cao ốc do công ty này quản lý, có một tòa gần đây liên tiếp xảy ra chuyện, hơn nữa còn là những vụ "tương tự nhau".

Vào hai tháng trước, lần lượt có ba công nhân làm việc trên cao, khi đang trong thời gian làm việc thì bị người ta cắt đứt dây bảo hộ an toàn và rơi từ trên cao xuống. Trong đó có hai người may mắn hơn, một người rơi từ tầng hai xuống, một người bị rơi xuống cây nên không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng người thứ ba không được may mắn như vậy, rơi trực tiếp từ tầng mười lăm xuống, đầu nát bét!

Cảnh sát điều tra ba vụ trên và phát hiện, cả ba công nhân rơi từ trên cao xuống đều do bị người ta cắt đứt dây bảo hộ. Nhưng

chuyện làm người ta cảm thấy kỳ quặc là, cả ba vụ giết người này lại do ba người khác nhau gây ra và họ đều là những người dân bình thường, vốn không hề quen biết những công nhân gặp nạn.

Ba người này lần lượt là hai nam, một nữ, trong hai người nam thì có một người là nhân viên đang làm việc trong một công ty, người còn lại là ông chủ của một công ty nhỏ, còn người nữ cuối cùng là cô giáo nhà trẻ.

Đáng lý ra, cả ba đều là những người trưởng thành được ăn học đàng hoàng, hoàn toàn biết hậu quả của việc cắt đứt dây bảo hộ là như thế nào, vì thế nên hành vi của họ hoàn toàn không hợp với lẽ thường.

Cả ba người này đều đang được tại ngoại, nhưng những lý do mà họ đưa ra đều giống nhau, họ đều cảm thấy quyền lợi của mình bị xâm phạm, thế nên mới nhất thời xúc động cắt đứt dây bảo hộ, thậm chí cho đến giờ, họ cũng không nhớ mặt của những công nhân bị rơi xuống kia…

Bình thường những bản án như thế này đều là hình sự kèm theo dân sự, đặc biệt là người gây ra cái chết của công nhân cuối cùng kia, chắc chắn sẽ phải ngồi tù và bồi thường tiền, bởi vậy mà mọi người đều không thể hiểu nổi, lúc ấy ba người này nghĩ thế nào mà lại làm như vậy, đầu óc có vấn đề à?

Bây giờ, không một nhân viên của công ty làm vệ sinh nào đồng ý nhận lau tường ngoài của tòa nhà này nữa, vì họ biết người ở đây mắc bệnh thần kinh thích cắt dây bảo hộ, chỉ số nguy hiểm quá lớn!

Nếu chỉ xảy ra một vụ thì coi như ngẫu nhiên, nhưng trong hai tháng đã liên tục phát sinh ba vụ thì không còn là bình thường nữa rồi! Cuối cùng, giám đốc quản lý tòa nhà này đến tìm chú Lê, muốn chú ấy đến xem thử có phải phong thủy của tòa nhà không tốt chỗ

nào nên mới liên tiếp xảy ra chuyện không?

Nhưng chú Lê nói, phong thủy có vấn đề có thể dẫn đến việc con người bị thay đổi tính tình, nhưng không có khả năng khiến người ta đột nhiên làm ra những việc trái với lẽ thường như vậy được! Nếu muốn biết tình hình chỗ kia như thế nào thì phải qua đó xem mới biết được.

Thế là người của công ty dẫn chúng tôi đến nhà của ba người đã cắt dây thừng để tìm hiểu lý do, xem xem có phải họ bị tà ma nhập vào người không. Chúng tôi đến nhà của người nữ trước, cũng là người gây ra vụ chết người duy nhất trong ba vụ.

Người nữ này tên Phương Như, là một cô giáo dạy tiếng Anh cho nhà trẻ tư nhân. Mẹ của cô ấy mở cửa cho chúng tôi, sau khi giải thích lý do khi đến đây, bà ấy cho chúng tôi vào nhà.

Bầu không khí trong nhà không được tốt lắm, lần này Phương Như gây ra họa lớn, đây chắc chắn không phải là chuyện mà một gia đình bình thường có thể chịu đựng được. Đầu tiên, tôi nhìn quanh nhà, phát hiện ngoài mẹ của Phương Như thì không thấy cô ấy đâu.

Tôi bèn hỏi bác ấy: “Con gái cô đâu rồi ạ? Có một số việc chúng cháu phải gặp cô ấy trực tiếp để tìm hiểu.”

Mặt mẹ Phương Như tối sầm lại, bà ấy nói: “Kể từ khi xảy ra chuyện, nó vẫn cứ tự nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài, cô cũng không biết nó có đồng ý ra gặp mọi người hay không nữa.”

Tôi gật đầu: “Lúc xảy ra chuyện, hai người có ở trong nhà không ạ?”

Mẹ của Phương Như nói với vẻ đau khổ: “Lúc ấy cô và một người bạn đang làm cơm trưa trong bếp, còn Tiểu Như thì ngủ trong phòng nó. Nhưng khi bọn cô sắp làm xong cơm thì nó đột

nhiên đi vào bếp, sau đó rút một con dao cán dài ít khi dùng ở trên kệ xuống. Lúc đó cô tưởng nó định dùng con dao ấy để mở gói đồ được chuyển phát nhanh tới, còn dặn dò nó phải cẩn thận một chút. Nào ngờ nó lại đi thẳng đến trước cửa sổ rồi cắt phăng một sợi dây thừng to bản ở ngoài! Chờ đến khi bọn cô kịp nhận ra cái dây kia được dùng để làm gì thì đã muộn rồi, một công nhân làm vệ sinh tường ngoài đã rơi xuống. Đến giờ bọn cô vẫn còn rất hối hận, nếu lúc ấy mà biết nó cầm dao để đi cắt dây thừng thì sống chết gì cũng phải giữ chặt nó lại!"

Tôi nghe mẹ của Phương Như kể xong thì hỏi: "Vậy sau khi cắt đứt dây bảo hộ, cô ấy có nói lý do vì sao mình lại làm như thế không ạ?"

Mẹ của Phương Như lắc đầu: "Sau khi cắt dây xong, nó để con dao lại chỗ cũ rồi đi về phòng mình."

Nhìn vẻ mặt của mẹ Phương Như không giống như đang nói dối, nhưng quá trình xảy ra chuyện này lại cực kỳ vô lý, phải là nguyên nhân gì mới dẫn đến chuyện Phương Như đang ngủ lại đột nhiên đi vào bếp, rồi cầm dao cắt đứt dây an toàn ngoài cửa sổ đây?

Sau đó mẹ Phương Như có thử nói chuyện với con gái mấy lần, xem thử cô ấy có chịu ra ngoài gặp chúng tôi không, nhưng đều không thành công. Cuối cùng đành phải để tôi một mình đi vào phòng ngủ, thử xem có thể hỏi được ít thông tin gì của cô ấy hay không.

Khi vào phòng ngủ, tôi thấy Phương Như đang nấp trong góc giường, sắc mặt cô ấy tái nhợt, hai mắt nhìn chằm chằm vào một nơi nào đó, hồn vía như bay tận đẩu đâu.

Tôi cố gắng dùng giọng nhẹ nhàng nhất để nói: "Phương Như… tôi là cố vấn đặc biệt do bên quản lý tòa nhà mời tới, tôi muốn hỏi

cô một số chuyện về ngày hôm đó…"

Ban đầu Phương Như không có phản ứng gì, vẫn nhìn chằm chằm vào cái ga giường mà không nói một lời, nhưng khi tôi sắp từ bỏ thì lại nghe thấy cô ấy nói: "Tôi cũng không muốn cắt, nhưng lúc ấy tôi không cắt thì không được…"

"Vì sao lại không cắt không được? Có ai bắt cô làm à?" Tôi truy hỏi.

Phương Như đột nhiên ngẩng đầu nhìn tôi: "Tôi không cố ý hại chết công nhân kia đâu, nhưng nếu lúc ấy tôi không cắt đứt cái dây thừng kia… Tôi, tôi sẽ không chịu nổi! Tôi có thể nghe thấy tiếng ma sát của sợi dây đó ở ngay bên tai mình… Ma sát lúc lên lúc xuống, thứ âm thanh đó làm tôi không chịu nổi, có cảm giác… khiến tôi không kiềm chế được mà muốn cắt đứt nó…"

CHƯƠNG

ĐỨA TRẺ Ở SAU LƯNG

Tôi nghe Phương Như nói mấy câu đứt quãng nhưng vẫn không hiểu rõ cảm giác lúc đó của cô ấy là gì, tôi lại thử hỏi tiếp: "Trước kia cô đã từng xuất hiện loại cảm giác này chưa? Ở trong nhà… hay là ở những nơi khác?"

Phương Như lắc đầu tỏ vẻ mờ mịt: "Chưa từng có… từ trước tới nay tôi chưa bao giờ có cảm giác này…"

Rời khỏi nhà Phương Như, chúng tôi đi đến một nhà khác, người này là ông chủ của một công ty sửa chữa nội thất nhỏ, tên Đoàn Cương, khoảng hơn bốn mươi tuổi. Khi tới gõ cửa, chính ông ấy đã ra mở cửa cho chúng tôi.

So với Phương Như thì Đoàn Cương tỉnh táo hơn nhiều, có lẽ là do chuyện ông ta cắt đứt sợi dây bảo hộ không dẫn đến hậu quả quá nghiêm trọng, lúc ấy công nhân đang làm việc ở tầng hai, nên khi rơi xuống chỉ bị ngã gãy chân.

Tình huống như thế có thể nói là may mắn với Đoàn Cương và công nhân bị thương kia. Khi Đoàn Cương được bảo lãnh ra khỏi đồn cảnh sát, ông ta đến bệnh viện thăm công nhân kia ngay, cũng xin lỗi người đó rất thành khẩn, đồng thời xin gánh chịu toàn bộ chi phí chữa trị và tiền mất thu nhập của người kia.

Với trường hợp của ông ta, nếu được người bị hại tha thứ thì không cần gánh quá nhiều trách nhiệm hình sự. Nhưng Phương Như thì khác, bất kể động cơ cắt dây thừng của cô ấy là gì thì người bị hại cũng đã chết rồi. Bây giờ chỉ cần không chết người thì chuyện gì cũng dễ nói, nhưng một khi xảy ra án mạng lại là phiền phức lớn.

Đoàn Cương nhớ khá rõ chuyện xảy ra ngày hôm đó, ông ta nói: "Tôi cũng không biết tại sao lúc ấy mình cứ phải cắt đứt sợi dây thừng đang lắc lư ở trước cửa sổ nhà mình mới được nữa!"

Thì ra, hôm đó Đoàn Cương về nhà để lấy bản vẽ trang trí nội thất, lúc ở dưới tầng một, ông ta còn ngẩng lên thấy công nhân đang làm việc ở phía trên, lúc đó trong lòng ông ta không có cảm giác lạ nào cả.

Nhưng khi vào nhà lấy bản vẽ, lúc chuẩn bị ra ngoài thì đột nhiên cảm thấy lòng bực bội khó chịu, giống như bên tai có tiếng ma sát của dây thừng. Dù lúc đó còn có việc vội nhưng ông ta vẫn tới chỗ hộp đồ nghề của mình để tìm ra một con dao găm sắc bén, sau đó cắt đứt sợi dây thừng bảo hộ của công nhân đang làm việc bên ngoài cửa sổ.

Đợi đến khi hoàn hồn lại, ông ta biết mình vừa gây ra họa lớn nên vội chạy xuống nhà xem thử, nhìn thấy một công nhân đang nằm đau đớn trên mặt đất. Ông ta nói với tôi: "Thật ra lúc nhìn thấy công nhân bị thương kia, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm, liên tục tự nhủ không chết là tốt, không chết là may rồi! May mà người ta không chết, chỉ bị thương thôi!"

Nghe Đoàn Cương kể lại tình huống khá giống với Phương Như, đều là đột nhiên cảm giác lòng dạ bực bội bứt rứt, phải cắt đứt sợi dây thừng đang giữ mạng sống của người ta kia mới được.

Nhưng khi chúng tôi đến nhà thứ ba của anh Lâm Đào thì được

hàng xóm báo, Lâm Đào đã dọn đi rồi! Tôi cảm thấy kỳ lạ, ba người này đang hưởng án treo ở đồn cảnh sát, sao có thể tùy tiện dọn đi chỗ khác được?

Bỗng Đinh Nhất phát hiện ra một điểm kỳ lạ, thì ra ba hộ gia đình này vừa khéo ở tầng trên và tầng dưới của nhau. Phương Như ở phòng 1201 tầng 12, Đoàn Cương ở phòng 1101 tầng 11, còn người tên Lâm Đào vừa dọn đi này vừa khéo ở phòng 1001 tầng 10.

Đây chỉ là sự trùng hợp thôi? Hay ba căn hộ này có mối liên hệ nào đó mà chúng tôi vẫn chưa tìm ra? Người đầu tiên là Lâm Đào, lúc anh ta cắt sợi dây bảo hộ kia, công nhân ở dưới may mắn ngã vào cành cây nên chỉ bị thương ngoài da.

Ngay sau đó khoảng mấy ngày là đến lượt Đoàn Cương, lúc ông ta cắt sợi dây thừng bảo hiểm, công nhân bên dưới cũng coi như may mắn, vì lúc ấy anh ta đã xuống tới tầng hai rồi nên chỉ ngã gãy chân. Nhưng công nhân thứ ba thì không được may mắn như thế, anh ta rơi thẳng từ tầng mười lăm xuống, đầu nát bét như dưa hấu. Có lẽ là may mắn một lần, hai lần, chứ không thể cứ liên tục may mắn mãi được!

Nhưng tại sao Lâm Đào lại muốn dọn đi? Vì trốn tránh trách nhiệm? Nhưng anh ta đã bị lập hồ sơ trong Cục công an rồi, nếu vì loại chuyện này mà bỏ trốn thì không phải là lựa chọn sáng suốt. Tôi nghe nói anh ta là nhân viên của một công ty nào đó, nếu bị đưa vào diện án hình sự thì e rằng khó mà giữ được công việc.

Trải qua mấy cuộc thăm viếng đến trưa, ngoài nhà của Lâm Đào là không vào được vì anh ta đã dọn đi, thì hai nhà khác cũng không phát hiện ra điểm gì khác thường. Vì đi cùng nhân viên quản lý tòa nhà nên tôi không thể bảo Đinh Nhất mở khóa cửa nhà Lâm Đào để vào thăm dò được, đành phải chờ đến tối quay lại đây một lần

nữa.

Vì không muốn làm phiền đến hàng xóm, tới nửa đêm chúng tôi mới quay lại. Lão cáo già không đi cùng chúng tôi, ông ấy nói mấy ngày nay mình ngủ không được ngon giấc, nếu hôm nay đi ngủ muộn thì sẽ mất ngủ. Nhưng ông ấy cũng nói, nếu gặp chuyện gì thì vẫn có thể gọi, ông ấy chắc chắn sẽ bắt xe tới cứu chúng tôi!

Tôi thầm nghĩ lão già này không thể trông mong chúng tôi làm việc thuận lợi được à? Đâu phải chúng tôi vào đầm rồng hang hổ đâu, chỉ là đến nhà Lâm Đào nhìn xem có vấn đề gì không thôi mà?

Tuy nghĩ như thế, nhưng trước khi tiến vào nhà, tôi vẫn lấy răng thú đeo trước ngực mình ra, chuẩn bị cho bất kì tình huống nào… Đinh Nhất ra tay rất nhanh, chẳng mấy chốc đã mở được cửa căn hộ.

Hai chúng tôi rón rén đi vào, sợ làm ảnh hưởng đến hàng xóm hai bên nên lách mình vào rồi nhanh chóng đóng cửa lại, sau đó bắt đầu quan sát căn phòng.

Kết cấu của căn hộ này tương tự như của nhà Phương Như và Đoàn Cương, chỉ có cách bài trí trong nhà là khác nhau. Nhìn tình hình trong căn hộ này có thể thấy, hẳn là Lâm Đào đi rất vội vàng, vì có rất nhiều đồ anh ta không mang theo.

Tôi nghĩ, chẳng lẽ tên này chạy trốn thật? Nhưng có cần phải làm thế không? Sao không giống như ông Đoàn Cương đi xin lỗi rồi bồi thường cho người ta, mà phải biến mình thành tội phạm truy nã làm gì chứ?

Tôi đi xung quanh căn hộ, lòng có cảm giác trong căn phòng này có thứ đặc thù nào đó tồn tại, nhưng khi vừa đi vào giữa phòng khách, đột nhiên khóe mắt tôi nhìn thấy hình như có một đứa bé đang đứng sau lưng Đinh Nhất?!!

Tôi giật mình nhìn kỹ lại thì không còn thấy gì nữa, Đinh Nhất

thấy vẻ mặt sợ hãi của tôi thì vội hỏi làm sao? Tôi ra dấu cho anh ta im lặng, sau đó thì thầm: “Trong căn phòng này có một con quỷ nhỏ…”

Lúc đầu Đinh Nhất không tin lắm, tự tin rằng nếu trong căn hộ này có thứ gì không sạch sẽ thì sao anh ta không thể nhận ra được, nhưng từ lúc chúng tôi bước chân vào căn hộ này đến giờ, anh ta chẳng cảm giác được chút âm khí nào cả!

Tôi biết Đinh Nhất nói đúng, chính xác là tôi cũng không cảm giác được có âm khí, nhưng tôi chắc chắn vừa rồi mình không nhìn nhầm, có lẽ con quỷ nhỏ này có phần khác với những âm linh bình thường mà chúng tôi thường gặp chăng?

CHƯƠNG

QUỶ NHỎ KHÓ CHƠI

Sau khi biết trong căn hộ của Lâm Đào có quỷ nhỏ, chúng tôi bèn đi kiểm tra hết các phòng, xem có tìm được thứ gì đặc biệt không. Ngay tại lúc tôi đẩy cửa một căn phòng có vẻ như là phòng làm việc, thì thình lình nhìn thấy bên trong có một cái điện thờ nhỏ!

Tôi quay sang nói với Đinh Nhất đang lúi húi kiểm tra cái tủ tivi trong phòng khách: “Anh thử tới đây xem thứ này là gì?”

Nhưng Đinh Nhất không để ý gì tới, mới đầu tôi còn tưởng anh ta không nghe thấy nên nói lại, nhưng anh ta vẫn làm chuyện của mình không hề có vẻ gì là nghe thấy tôi nói cả!

Thấy cảnh này, tim tôi nặng trịch, không phải Đinh Nhất bị trúng chiêu rồi đấy chứ? Nhưng thấy anh ta ngồi ở đó để kiểm tra thì cũng không giống lắm, chẳng lẽ là… tôi bị trúng chiêu?

Nghĩ tới đây, tôi bèn vội co cẳng chạy tới chỗ Đinh Nhất, nhưng chưa chạy được hai bước thì cánh cửa phòng làm việc đột nhiên đóng sầm lại! Tôi thầm than có biến rồi lập tức rút con dao thép ở ống quần ra, sau đó cảnh giác nhìn xung quanh…

Đột nhiên, một giọng cười lảnh lót của trẻ con vang lên phía sau, nếu bây giờ đang đứng trong khu vui chơi đèn đuốc sáng trưng mà nghe được tiếng cười này thì cũng không có gì lạ…

Nhưng bây giờ tôi lại đang đứng trong một căn phòng yên tĩnh, ánh sáng lờ mờ và không có ai cả, tiếng cười kia gây cảm giác quá đáng sợ!!!

Tôi cả gan nói: "Tên quỷ nhỏ kia! Mi ở đâu? Mau ra đây để anh nhìn xem nào!"

Một lát sau, tiếng cười vừa nãy lại vang lên lần nữa, tôi thấy nó vừa cười vừa nói: "Anh trai, anh chơi với em đi! Chỉ cần anh chơi với em thì em sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh…"

Tôi đi đến trước cái bàn thờ nhỏ kia để kiểm tra, phát hiện thứ được thờ cúng phía trên là một con búp bê nhỏ bằng đất?! Chẳng lẽ đây chính là con quỷ nhỏ mà Lâm Đào nuôi?

Có vẻ như Lâm Đào vội vàng bỏ đi mà không mang theo đồ để thờ tên quỷ nhỏ này rồi, vậy nguyên nhân anh ta bỏ đi chắc chắn là có liên quan tới con quỷ nhỏ quái gở này. Nghĩ vậy nên tôi lại nói với: "Không phải anh không muốn chơi với mi, mà là mi đã có chủ nhân rồi, anh ta sẽ không đồng ý để mi chơi với anh đâu."

Tôi nghe thấy tên quỷ nhỏ kia nói với giọng tức giận: "Cha không cần em nữa rồi! Em muốn tìm một cha mới cho mình!"

Tôi nghe là biết thứ này đúng do tên Lâm Đào kia nuôi, giờ anh ta đã bỏ của chạy lấy người mất! May mà hôm nay chúng tôi tới rồi phát hiện ra, nếu để tên quỷ nhỏ này lêu lổng ở đây một thời gian dài, chỉ sợ nó sẽ còn gây ra nhiều chuyện lớn hơn nữa.

Tôi đành kiên nhẫn nói với nó: "Vì sao cha bỏ rơi mi?"

Con quỷ nhỏ hơi tủi thân: "Bởi vì ông ấy không yêu em, ông ấy phải có đứa con khác!"

Tiếng nói của con quỷ búp bê này vang vọng xung quanh khiến trái tim tôi liên tục run rẩy, thầm nghĩ sao tên Đinh Nhất kia còn chưa xông vào đây? Chẳng lẽ anh ta không hề nghe thấy tiếng

đóng cửa rất lớn vừa rồi à?

Nhưng điều khiến tôi sợ hãi hơn là, tôi có thể cảm giác được con quỷ búp bê này đang đi tới chỗ mình, dù tạm thời không nhìn thấy nó ở đâu, nhưng tôi có thể cảm giác rõ ràng có một luồng khí lạnh đang chậm rãi tiến tới từ bốn phương tám hướng.

“Anh trai à, anh chơi với em nhé?”

Tôi chỉ biết cười khổ, thầm nghĩ ai rỗi hơi mà muốn chơi với tên quỷ nhỏ như mi chứ! Nhưng ngoài miệng lại nói: “Mi ở đâu vậy? Vì sao anh lại không nhìn thấy mi?”

“Ha ha… Không nhìn thấy mới chơi được chứ!” Con quỷ nhỏ nói với giọng hưng phấn.

Tôi biết con quỷ nhỏ này không phải là âm hồn bình thường, nếu không tôi đã nhìn thấy nó từ lâu rồi. Thật không biết tên Lâm Đào kia tìm đâu ra được thứ cục cưng quý báu như vậy?!

Trong lòng tôi nảy ra chủ ý, tôi hỏi con quỷ nhỏ kia: “Có phải mấy ngày trước là mi cắt đứt dây thừng ngoài cửa sổ không?”

Con quỷ nhỏ vui vẻ nói: “Đúng vậy! Em ghét nghe tiếng ma sát của sợi dây kia, cha về nhà cũng không chơi cùng nên em cắt sợi dây thừng kia, làm như thế thì sẽ có bạn mới chơi cùng em rồi!”

Tôi thầm giật mình: “Bạn mới? Bạn mới nào?”

“Anh ta đứng ngay sau lưng anh đó!”

Tôi vội quay đầu nhìn lại, thì thấy một chàng trai mặc đồ công nhân, sắc mặt xanh lét xám ngoét đứng ngay sau lưng đang nhìn trừng trừng vào mình, có lẽ tên này chính là công nhân làm vệ sinh xui xẻo kia!

Nhưng vì sao vừa rồi khi tôi tiến vào căn phòng này lại không nhìn thấy hắn? Chẳng lẽ con quỷ nhỏ này không những có thể giấu linh thể của mình, mà còn có thể giấu linh thể của các âm hồn

khác? Người xưa thường nói: Diêm Vương dễ chọc, quỷ nhỏ khó chơi. Xem ra câu nói này không phải là không có lý!

Con quỷ nhỏ này thâm sâu khó lường, khi chưa biết rõ thực lực của đối phương, tốt nhất tôi vẫn nên chuồn là thượng sách, đến lúc đó lại đưa chú Lê tới đây đối phó với nó sau. Nghĩ vậy nên tôi từ từ nhích tới gần cửa phòng, muốn nhân cơ hội này chạy trốn.

Nhưng con quỷ nhỏ phát hiện ra ý đồ của tôi nên tức giận nói: "Không cho đi! Không ai được đi cả, tất cả phải ở lại đây với tôi!!"

Tiếng của nó vừa dứt, tôi lập tức cảm giác được một luồng âm khí lạnh lẽo đánh về phía mình, tôi gồng mình lên theo bản năng, định cố gắng chống đỡ đòn này. Nhưng không ngờ, âm khí của tên quỷ nhỏ kia vừa mới tới gần thì đột nhiên tôi nghe thấy nó hét lên đau đớn thảm thiết… Chớp mắt sau, xung quanh đều khôi phục lại như bình thường, ngay cả hồn ma của công nhân kia cũng biến mất không thấy đâu.

Lúc này, cửa phòng làm việc bị Đinh Nhất đá ra, anh ta thấy tôi đang sợ hãi đứng đấy thì hỏi: "Cậu không sao chứ!"

Tôi đờ mặt lắc đầu: "Chắc là… không sao."

Thì ra vừa rồi Đinh Nhất tìm thấy một quyển nhật ký của Lâm Đào ở trong ngăn tủ, đang định đưa cho tôi xem thì khi ngẩng đầu lên đã không thấy tôi đâu rồi. Anh ta vội vàng đi tìm tôi, phát hiện cửa phòng làm việc vừa rồi còn mở giờ đã bị khóa cứng.

Mới đầu anh ta nghĩ chỉ một cái khóa cửa đơn giản chắc sẽ không khó mở, nhưng lúc anh ta tràn đầy tự tin đi nạy khóa thì phát hiện không thể mở được. Lúc anh ta đang gấp gáp muốn đạp thì bỗng cánh cửa tự mở ra!!

Tôi giật mình hỏi: "Không phải cửa bị anh đạp ra à?"

Đinh Nhất nhún vai: "Tôi cũng định đạp cửa, nhưng chưa kịp

đụng vào thì nó đã tự mở ra rồi.”

Tôi nhìn cuốn nhật ký anh ta cầm, sau đó hạ giọng nói: “Đi, chúng ta về nhà trước đã, nơi này không nên ở lâu.”

Về nhà rồi, tôi mở nhật ký của Lâm Đào ra thì thấy chữ của tên này khá đẹp. Đáng lý ra, anh ta là nhân viên làm ở công ty, sẽ chẳng hơi đâu mà đi nuôi quỷ nhỏ làm gì! Giờ thì hay rồi, vừa hại chết người khác, lại còn rước họa vào thân!

Tôi lật giở vài tờ thì thấy, phần lớn trong nhật ký của Lâm Đào đều là những tâm sự về việc anh ta cảm thấy bực tức như thế nào trong cuộc sống và công việc, thế này rất dễ khiến người ta nảy sinh cảm xúc tiêu cực. Từ những dòng nhật ký này, không khó để nhận ra Lâm Đào có tính cách phản xã hội, anh ta không thèm quan tâm tới những phê bình của người khác, cũng không nhìn thấy mặt tốt ở người ta.

CHƯƠNG

BÚP BÊ ĐẤT MỘC MỘC

Trong nhật ký của Lâm Đào, anh ta luôn nghĩ mình là người đúng, còn những đồng nghiệp đưa ý kiến khác đều đang cố ý gây khó khăn cho mình.

Con quỷ nhỏ này được anh ta mời về từ nửa năm trước, khi công ty tổ chức cho nhân viên đi du lịch Thái Lan, trong nhật ký, anh ta cũng ghi chép khá kỹ càng quá trình mình mời nó về. Lúc ấy, anh ta đang đi dạo trong một chợ bán đồ cũ thì bắt gặp một ông lão cổ quái và Lâm Đào đã mua con búp bê đất kia của ông lão này…

Vì vấn đề về tính cách nên Lâm Đào luôn không thích ở chung với người khác, bởi vậy nên khi người ta hẹn nhau đi ăn cơm, thì anh ta lại thui thủi ra ngoài đi dạo. Nhưng chưa đi được bao xa, anh ta tìm được một cái chợ bán đồ cũ khá náo nhiệt ở gần khách sạn.

Lúc còn đi học, Lâm Đào đã có niềm yêu thích với các kiểu chợ bán đồ cũ của các quốc gia rồi, anh ta cảm thấy mỗi một món đồ cũ đều có câu chuyện của riêng nó, nên anh ta cũng bước vào không chút do dự.

Nhưng đi dạo một lúc, anh ta cảm thấy thất vọng, vì có cảm

giác chợ bán đồ cũ ở đây chẳng khác gì quê mình, chỉ bán một vài thứ đặc sản địa phương.

Ngờ đâu, khi anh ta đang ngán ngẩm định bỏ đi, thì đột nhiên lại chú ý tới một ông lão kỳ lạ ngồi trong góc hẻo lánh…

So với mấy người cố gào chào hàng ở bên cạnh, ông lão này lại rất yên tĩnh, tạo thành sự tương phản rõ rệt với hoàn cảnh xung quanh và những món đồ mà ông lão đó bán ra cũng khá đặc biệt, chúng là những con búp bê bằng đất được nặn khá thô.

Lâm Đào tò mò tới chỗ ông lão hỏi những con búp bê đất này dùng để làm gì, tiếc rằng ông lão không hiểu tiếng Anh, mà Lâm Đào lại không biết tiếng Thái, cuối cùng Lâm Đào đành dùng chương trình phiên dịch trong di động, vất vả lắm mới giao lưu được với ông ấy.

Ông lão nói với Lâm Đào rằng mấy con búp bê đất này dùng để thờ cúng, chỉ cần thành tâm cúng bái thì sẽ đạt được những điều mình mong muốn. Nhưng khi Lâm Đào đang cảm thấy tò mò với những món đồ này, thì đột nhiên nghe thấy có người gọi mình. Anh ta quay lại, phát hiện người gọi mình chính là cậu hướng dẫn viên du lịch người Trung Quốc, tên Tiểu Hoàng, phụ trách tiếp đón đoàn của họ trong chuyến du lịch lần này.

Lâm Đào thấy Tiểu Hoàng tỏ vẻ sốt ruột thì vội hỏi cậu ta bị làm sao? Tiểu Hoàng không nói ngay mà kéo anh ta rời khỏi chợ bán đồ cũ rất nhanh, sau khi ra khỏi đó, cậu ta mới nói nhỏ cho anh ta biết: “Đừng mua thứ kia! Anh đâu biết nó là cái gì!”

Nghe Tiểu Hoàng nói vậy, Lâm Đào càng tò mò hơn, anh ta quyết hỏi thứ đó dùng để làm gì? Tiểu Hoàng thấy Lâm Đào cứ gặng hỏi thì đành phải nói thật: “Cái thứ kia, mỗi vùng lại có cách gọi khác nhau, có nơi gọi là Kuman Thong, có nơi gọi là nuôi quỷ nhỏ, không phải là thứ tốt lành gì, nó có âm khí rất nặng, tôi

khuyên sau này anh gặp thứ này thì nên tránh xa nó ra, một khi dính vào thì không dễ tiễn nó đi đâu!”

Thấy Tiểu Hoàng nghiêm túc, Lâm Đào chẳng những không sợ hãi mà ngược lại càng thêm tò mò. Đến tối, anh ta quay trở về khách sạn và bắt đầu lên mạng nghiên cứu về Kuman Thong, phát hiện nó có lịch sử khá lâu đời ở Thái Lan.

Đại đa số những thông tin trên mạng đều đánh giá khá tích cực về Kuman Thong chứ không hề đáng sợ như trong phim ma, đặc biệt trên mạng còn nói, chỉ cần thành tâm thờ cúng Kuman Thong thì nó sẽ mang lại may mắn cho người thờ phụng nó, sự nghiệp và công việc sẽ xuôi chèo mát mái.

Lâm Đào đặc biệt cảm thấy hứng thú với điểm này, anh ta cảm thấy mấy năm nay mình làm việc trong công ty không được thuận lợi cho lắm, những đồng nghiệp vào cùng thời đều đã lên chức hết cả rồi! Anh ta cảm thấy không phải do mình không có năng lực, mà chỉ là thiếu một ít vận may thôi!

Anh ta nằm trằn trọc suốt đêm trong khách sạn, cuối cùng quyết định sẽ đi rước một Kuman Thong về nhà! Thế là sáng sớm hôm sau, anh ta đi vào khu chợ bán đồ cũ ngày hôm qua, nhưng tìm một vòng mà vẫn không thấy ông lão ngày hôm qua đâu.

Lúc ấy Lâm Đào rất thất vọng, càng thấy hối hận vì hôm qua mình không nên bỏ lỡ cơ hội, xem ra cơ duyên chỉ đến một lần, đã bỏ lỡ thì không lấy lại được… Khi anh ta đang uể oải thì đột nhiên nhìn thấy phía trước có bóng người rất giống ông lão ngồi bán Kuman Thong ngày hôm qua.

Lâm Đào vội nhanh chân đuổi theo, quả nhiên khi đuổi đến gần, anh ta thấy đây chính là ông lão ngày hôm qua. Anh ta vội kéo tay ông lão, dùng chương trình phiên dịch trong di động để nói chuyện với ông lão rằng mình muốn mời một Kuman Thong về nhà.

Ông lão nghe xong thì bình tĩnh nhìn anh ta một lúc, sau đó ra hiệu cho Lâm Đào đi cùng mình. Lâm Đào vui mừng đi theo, lòng còn thầm cảm thán hôm nay mình may mắn quá!

Lâm Đào đi theo ông lão vào một ngõ nhỏ vắng vẻ, ông lão có một cửa hàng đơn sơ ở trong đó, bên trong bày biện đủ loại búp bê đất. Dù những thứ này được làm thủ công khá thô, nhưng thần thái đều rất thật.

Ông lão kia biết Lâm Đào không hiểu tiếng Thái nên viết một vài điều cấm kỵ khi thờ phụng vào một tờ giấy, rồi bảo anh ta về tìm người dịch ra là được. Sau đó, ông ấy bảo Lâm Đào chọn một con búp bê đất mà mình thấy thích nhất, rồi chọc một lỗ nhỏ trên ngón tay của anh ta và nhỏ giọt máu lên con búp bê, vậy là con búp bê Kuman Thong này đã là của anh ta rồi.

Lâm Đào trả tiền, ông lão kia còn nói, giọt máu của anh ta đã được nhỏ lên một búp bê nam đáng yêu. Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, mà khi giọt máu của anh ta nhỏ lên thân búp bê, anh ta mơ hồ nghe thấy giọng cười của một bé trai.

Sau khi về nước, Lâm Đào tìm một sinh viên từng du học ở Thái, nhờ dịch những điều cấm kỵ mà ông lão kia thành tiếng Trung, nội dung đại khái là: Cách mấy ngày, Lâm Đào phải dùng máu của mình để cung cấp nuôi dưỡng cho Kuman Thong, còn phải chuẩn bị cho nó một ít đồ ăn vặt, đồ chơi mà trẻ con thích và phải cho nó một nơi thờ cúng yên tĩnh, không được để ở chỗ quá ồn ào… Tóm lại, Lâm Đào dựa theo cách mà ông lão nói, bắt đầu thành tâm thờ phụng con búp bê đất kia trong nhà và còn đặt cho nó một cái tên là Mộc Mộc.

Ban đầu, Lâm Đào cảm thấy con búp bê đất này trông chẳng khác gì những con búp bê đất bình thường khác, dù mỗi ngày tan tầm về nhà, anh ta luôn nói chuyện với nó, nhưng nó vẫn là búp bê

làm bằng đất, không biết cười, không biết khóc.

Nhưng vào lúc Lâm Đào cho rằng mình bị lừa thì anh ta lại phát hiện, mỗi lần tan tầm về nhà, trong nhà sẽ có một ít thay đổi nhỏ. Ví dụ như vị trí bày đồ chơi, tuy nó vẫn ở chỗ cũ, nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy có dấu vết bị đụng vào.

Vì để nghiệm chứng xem mình có bị lừa thật hay không, Lâm Đào lắp một cái camera giám sát hai mươi tư giờ, lúc nào cũng có thể lên mạng để theo dõi, kết quả anh ta thật sự nhìn thấy một số hiện tượng lạ.

Lâm Đào phát hiện, mỗi ngày sau khi đi làm, búp bê đất trong phòng thờ với một ít đồ chơi và đồ ăn vặt sẽ bay lên không trung… Hiện tượng này kéo dài khoảng hơn một tiếng, sau đó những thứ bay lơ lửng trên không trung kia sẽ từ từ quay trở về chỗ cũ.

CHƯƠNG

BÀO THAI TRONG BỤNG

Từ đó về sau, Lâm Đào biết Kuman Thong mà mình đang thờ phụng trong nhà là có thật, cũng từ lúc đó mà Lâm Đào càng thêm để ý đến chuyện này. Thời gian dần trôi qua, Lâm Đào ngạc nhiên khi phát hiện rằng, một cấp trên lúc trước không thích mình lại đột nhiên bị tổng công ty sa thải! Cả đồng nghiệp không hợp với anh ta cũng bỗng từ chức vì gặp tai nạn.

Tóm lại, mọi thứ đều giống như anh ta mong đợi, cấp trên mới tới đánh giá cao anh ta, cũng được những nhân viên mới vào công ty tôn trọng. Trong một thời gian ngắn, cuộc sống của Lâm Đào trở nên xuôi chèo mát mái, ngay cả mối quan hệ với cô gái mà anh ta thích cũng có sự nhảy vọt về chất.

Theo Lâm Đào thấy thì tất cả những thứ này đều do mình thờ phụng Kuman Thong mà thành, nó chính là thần may mắn của anh ta. Về sau, Lâm Đào còn vì Kuman Thong này mà đổi nhà mấy lần, cuối cùng tới khu nhà có môi trường sống và các tiện ích khá tốt này.

Lúc đầu tất cả đều rất tốt đẹp, sự nghiệp và tình yêu của Lâm Đào cũng dần dần đi vào quỹ đạo, nhưng trong một đêm ân ái, bạn gái anh ta lại mang thai ngoài ý muốn.

Lâm Đào nghĩ mình cũng trưởng thành rồi, giờ cũng coi như có điều kiện kinh tế, nên anh ta bàn bạc với bạn gái rồi cả hai đi đăng ký kết hôn. Đương nhiên, Lâm Đào không phải là kẻ bị lóa mắt vì hạnh phúc, anh ta nhớ trong những điều cấm kỵ mà lúc trước ông lão người Thái Lan đã viết, có một điều là trong nhà chỉ có thể có một mình Kuman Thong, không thể có thêm đứa trẻ nào khác, nếu không nó sẽ sinh lòng ghen tị.

Thế là Lâm Đào đành đi vay tiền, mua một căn hộ nhỏ khác làm nhà tân hôn, còn căn nhà ở phía bên này chỉ thỉnh thoảng mới tới, dần dần không còn để ý như trước nữa.

Thời gian dài, số lần Lâm Đào đến thăm Kuman Thong ngày càng ít đi thì lòng anh ta càng sợ hãi thứ này. Trước kia lúc ở chung với nó, anh ta không cảm giác gì, nhưng từ sau khi tách ra, mỗi lần trở về, anh ta đều có thể cảm giác được thứ này đang không hài lòng.

Lúc trước Lâm Đào mua đồ chơi cho nó, nó chơi xong đều trả về chỗ cũ. Nhưng bây giờ mỗi lần Lâm Đào tới đều thấy những món đồ chơi lần trước mình mang đến bị chia năm xẻ bảy vung vãi trên đất! Nó đang cảnh cáo Lâm Đào, Mộc Mộc rất tức giận!

Lúc đó Lâm Đào cảm thấy sự nghiệp và cuộc sống của mình vừa khá lên, chưa thể để mất Kuman Thong được, thế là anh ta bàn bạc với vợ xem có thể mỗi cuối tuần về đây hai ngày để ở cùng Mộc Mộc được không.

Nhưng vì vợ của Lâm Đào đang mang thai nên cô ấy không thích những thứ như thế này, tuy không phản đối cuối tuần Lâm Đào trở về bên kia, nhưng cô ấy cũng kiên quyết không tới ở cùng.

Cứ kéo dài một thời gian như vậy, vì cuối tuần có Lâm Đào đến làm bạn nên Mộc Mộc không còn quậy phá nữa. Nhưng bụng của vợ Lâm Đào ngày càng lớn, anh ta cũng dần đặt sự chú ý cả vào vợ

con mình, có lúc vì phải đưa vợ đi khám thai mà cuối tuần anh ta không đến chỗ Mộc Mộc nữa.

Hôm xảy ra chuyện, ban đầu Lâm Đào trở về là để lấy một số quần áo theo mùa, thuận tiện mang cho Mộc Mộc một ít đồ ăn vặt và đồ chơi, nhưng anh ta quên mất mình đã không tới đây một tháng rồi!

Khi vào nhà, anh ta phát hiện dưới đất đầy các mảnh nhỏ của đồ chơi, đây là những thứ mà anh ta đã mua cho Mộc Mộc lần trước. Lúc ấy Lâm Đào rất tức giận, thầm nghĩ mình không thể tiếp tục thờ phụng thứ này được nữa, chắc chắn phải nghĩ cách tống nó đi.

Cũng chính vào lúc này, anh ta đột nhiên nhìn thấy ngoài cửa sổ có một công nhân đang làm vệ sinh tường ngoài, không hiểu sao trong lòng anh ta đột nhiên nổi lên cơn lửa giận vô danh, chẳng nghĩ ngợi gì mà đã đi vào bếp, lấy ra một con dao róc xương rất sắc, mở cửa sổ rồi cứa đứt sợi dây thừng bảo hộ của công nhân vệ sinh kia.

Khi anh ta nghe thấy bên dưới có người hét lên thì mới sực tỉnh lại, nghĩ tới hành vi vừa rồi của mình, anh ta sợ đến mức đổ đầy mồ hôi lạnh, anh ta biết lần này mình gây ra họa lớn rồi.

Nhật ký của Lâm Đào dừng ở đây, sau đó không còn bất kỳ ghi chép nào nữa, xem ra nếu muốn biết tại sao tên này lại vội vàng dọn đi, chúng tôi phải tìm ra anh ta thì mới biết rõ được.

Sáng hôm sau, tôi và Đinh Nhất đến nhà chú Lê, tôi nói cho chú ấy biết sơ lược về nội dung cuốn nhật ký của Lâm Đào. Chú Lê nghe xong thì nói: “Muốn tìm Lâm Đào không khó, từ nội dung cậu ta viết trong nhật ký có thể nhìn ra, hẳn là cậu ta đã chuyển về nhà mới ở bên kia, chỉ cần hỏi quản lý tòa nhà là có thể tìm được cách liên lạc với cậu ta thôi.”

Đúng như chú Lê nói, sau khi chú ấy liên hệ với người ủy thác lần này ở bên quản lý tòa nhà, chẳng mấy chốc chúng tôi đã có được cách liên lạc với Lâm Đào. Nguồn gốc vấn đề đã nằm ở chỗ anh ta, chúng tôi cũng không vòng vo trong điện thoại mà nói thẳng ra ý đồ của mình.

Lâm Đào cũng không phải là kẻ ngốc, vừa nghe thấy thân phận của chú Lê, anh ta mời chúng tôi tới nhà mới của mình ngay. Ý định ban đầu của chúng tôi chủ yếu là muốn đến chỗ Lâm Đào để tìm hiểu tình hình, xem phải xử lý con quỷ nhỏ kia như thế nào. Nhưng khi chúng tôi tới nhà và nhìn thấy cô vợ sắp sinh của anh ta, chúng tôi đều trợn mắt ngạc nhiên.

Tôi nhìn thấy trong cái bụng to của vợ Lâm Đào có một luồng khí đen, chắc chắn đây không phải là cái thai bình thường! Lâm Đào thấy cả ba chúng tôi đều nhìn chằm chằm vào bụng vợ mình thì lòng nặng trĩu…

Lâm Đào lo lắng, hỏi: “Mấy vị cao nhân, không biết cái thai này của vợ tôi có vấn đề gì không?”

Chú Lê không trả lời ngay mà hỏi ngược lại: “Có thể để tôi bắt mạch cho vợ cậu được không?”

Lâm Đào vội gật đầu: “Đương nhiên là được ạ!”

Vừa đặt tay vào mạch của vợ Lâm Đào, sắc mặt chú Lê đã trầm xuống. Từ cái nhíu chặt mày của chú, tôi biết thứ trong bụng vợ Lâm Đào chắc chắn không phải vật gì tốt lành!

Mặt chú Lê khá nghiêm trọng, chú hỏi vợ Lâm Đào: “Mấy ngày nay cháu có cảm thấy bụng mình khác thường ở điểm nào không?”

Vợ Lâm Đào suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cháu không có cảm giác gì ạ, nhưng số lần máy thai khá ít, hôm nay còn chưa thấy nó động đậy lần nào.”

Chú Lê nghe xong thì gật đầu, sau đó quay ra nháy mắt với Lâm Đào, ra hiệu cho anh ta đưa vợ vào phòng nghỉ ngơi đã! Thấy vợ Lâm Đào đã đi vào phòng, tôi mới thì thầm hỏi chú Lê: “Đứa bé trong bụng cô ấy có vấn đề gì không ạ?”

Chú Lê dùng sắc mặt nặng nề nói với tôi: “Chưa đến bảy ngày nữa, đứa bé kia sẽ chết non!”

Tôi giật mình: “A! Tại sao lại như vậy ạ? Chẳng lẽ là có liên quan đến Kuman Thong kia?”

Chú Lê gật đầu: “Trước mắt khả năng này rất lớn, nếu không con bé đó đã không mang thai nhanh như vậy!”

CHƯƠNG

THÂN THẾ CỦA MỘC MỘC

Tôi nghe chú Lê nói mà không hiểu lắm: "Là sao ạ?"

Đúng lúc Lâm Đào đi từ trong phòng ra, anh ta cũng lo lắng hỏi chú Lê: "Vợ cháu không sao chứ ạ?"

Chú Lê đành phải thở dài nói: "Hiện giờ tôi có hai vấn đề muốn hỏi, cậu phải nói thật."

Lâm Đào vội gật đầu: "Lê đại sư yên tâm, có gì thì cháu sẽ nói đó."

"Được, vậy tôi hỏi cậu, cái lần mà cậu với vợ quan hệ dẫn đến mang thai… có phải trong căn phòng ở nhà bên kia không?"

Lâm Đào đỏ mặt nói: "Vâng… đúng vậy ạ, lúc ấy chúng cháu vẫn chỉ là người yêu, còn căn hộ này được mua sau khi đã kết hôn."

Chú Lê bèn hỏi tiếp: "Vậy sau khi kết hôn, hai người ở trong căn hộ kia bao lâu?"

Lâm Đào suy nghĩ: "Chắc khoảng ba tháng! Cháu thấy bụng vợ mình ngày càng lớn, nghĩ nếu cứ tiếp tục ở cùng Mộc Mộc thì không tốt, hơn nữa thứ đó rất hay ghen tị, cháu sợ đến lúc bụng cô ấy lộ rõ thì sẽ gặp nguy hiểm, thế nên mới mua căn hộ này và chuyển tới ở."

Chú Lê nghe Lâm Đào nói xong cũng hiểu đại khái tại sao chuyện lại như bây giờ, xem ra tên quỷ nhỏ kia muốn đầu thai nên mới can thiệp để Lâm Đào và vợ anh ta mang thai. Nhưng không ngờ rằng họ lại rời khỏi căn hộ kia, nên mới khiến cái thai trong bụng vợ Lâm Đào thành thai chết không có hồn phách.

Lâm Đào vừa nghe nói đứa trẻ trong bụng vợ mình có vấn đề thì mặt mày xám ngoét, anh ta nghĩ nếu biết chuyện thành như thế này thì đã chẳng làm. Nếu không phải do lúc ấy anh ta thiếu hiểu biết, thì sao lại xảy ra nhiều chuyện như ngày hôm nay?

Chú Lê an ủi Lâm Đào: “Cậu cũng đừng bi quan quá như thế, chúng tôi còn chưa biết lai lịch của con quỷ nhỏ mà cậu nuôi, tình hình chưa chắc đã không xoay chuyển được đâu!”

Lâm Đào nghe chú Lê nói vậy thì như bắt được cọng rơm cứu mạng, anh ta vội nắm thật chặt tay chú Lê và nói: “Lê đại sư, van xin chú, chú phải cứu con cháu!”

Chú Lê thở dài: “Ông trời có đức hiếu sinh, nếu có thể cứu thì tất nhiên tôi sẽ làm hết sức…”

Sau đó, chúng tôi hỏi lại rõ ràng tình hình hôm xảy ra chuyện, xem thử những chuyện anh ta đã trải qua có khác gì với Đoàn Cương và Phương Như không.

Theo như Lâm Đào nói, hôm đó anh ta trở về lấy vài bộ quần áo mặc theo mùa, nhưng khi vừa vào nhà, anh ta thấy đồ đạc bị vứt lung tung hết cả, cũng biết ngay đây là do Mộc Mộc phát cáu gây ra nên không muốn ở lại lâu thêm nữa, định cầm đồ rồi đi luôn.

Nhưng ngay lúc này, anh ta chợt nhìn thấy công nhân đang làm việc bên ngoài cửa sổ, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên cảm giác bực bội, thế là anh ta không khống chế được mình, lấy dao cắt đứt sợi dây bảo hộ của công nhân kia! Đợi đến khi anh ta tỉnh lại thì đã xảy ra chuyện rồi.

May là lúc ấy người công nhân kia không treo ở tầng cao lắm, lại được nhánh cây bên dưới đỡ nên chỉ bị thương ngoài da. Sau khi từ đồn cảnh sát về, Lâm Đào suy nghĩ mấy ngày cũng không nghĩ ra được cách gì tốt để tống Mộc Mộc đi, cuối cùng anh ta đành phải trả lại căn hộ này, không bao giờ trở về đây nữa.

Vì để phòng ngừa Mộc Mộc nhận ra mình có ý dọn nhà, nên lúc đi, Lâm Đào chỉ cầm theo một vài thứ, cũng để lại hết những vật dụng thường ngày.

Nhưng trước lúc đi, anh ta lại đột nhiên nghe thấy tiếng khóc của một đứa trẻ! Đây cũng là lần đầu tiên anh ta nghe thấy tiếng của Mộc Mộc trong thời gian dài thờ phụng nó, nhưng lúc này trong lòng Lâm Đào chỉ còn sự sợ hãi.

Vì có thể tranh thủ thời gian thoát thân, Lâm Đào dùng giọng điệu dỗ dành nói với Mộc Mộc: "Hôm nay cha có việc, không thể ở lại lâu với con được, để hôm nào… hôm nào cha sẽ mang bạn mới đến chơi với con nhé! Con nhớ ngoan ngoãn…"

Lâm Đào nghĩ mình không tiếp tục ở trong căn hộ kia nữa thì sẽ không sao, đến lúc có khách thuê mới vào thì họ sẽ ném hết những "đồ vật" ở trong nhà đi. Nhưng khi anh ta nghe được tin ở tòa nhà đó lại liên tiếp xảy ra thêm hai vụ ngã từ trên cao xuống, trong đó còn có một vụ gây chết người! Anh ta biết ngay chuyện này chắc chắn có liên quan đến Mộc Mộc, vì nó đã từng làm như vậy một lần rồi...

Nghe Lâm Đào nói, tôi lại nhớ tới lần trước gặp con quỷ nhỏ kia, cũng hiểu vì sao nó lại nói hồn ma của công nhân là bạn mới của nó, thì ra chuyện là như vậy! Tên Lâm Đào này đúng là tự làm tự chịu, anh ta muốn thoát thân nhưng lại hại chết một sinh mệnh khác.

Chúng tôi họp nhau lại để bàn bạc, nhất trí phải quay trở lại căn

hộ kia để xử lý con quỷ nhỏ đó! Còn cái thai trong bụng vợ Lâm Đào, nếu cứ để mặc cho nó phát triển tiếp thì một là sẽ trở thành thai nhi không có hồn phách, hai là sinh ra thai chết, hoặc có sống thì cũng trở nên đần độn, dù kết quả nào cũng không tốt lành gì.

Đến tối, chúng tôi quay lại căn hộ cũ của Lâm Đào, lần này chú Lê và Lâm Đào cũng đi theo cùng. Dù gì việc này cũng do anh ta gây nên, anh ta không thể bỏ mặc được. Chú Lê có ý để chúng tôi tìm hiểu lai lịch của con quỷ nhỏ này trước, xem có thể hóa giải oán khí của nó hay không rồi mới tính đến chuyện xử lý.

Lần này có chú Lê đi cùng nên tôi cũng tự tin hơn nhiều, chú ấy cũng nói với tôi rằng, búp bê đất kia không hề đơn giản, nếu nó là Kuman Thong chính hiệu của Thái Lan thì phải vào chùa miếu mời về, sao có thể đem bày bán ở ven đường được? Chắc chắn lúc đó ông lão người Thái kia đã lừa Lâm Đào, thứ này không phải là Kuman Thong thật, mà chỉ là một con quỷ nhỏ đã được lão luyện hóa!

Khi chúng tôi mở cửa phòng làm việc ra, nháy mắt tôi cảm nhận được một luồng oán khí nồng đậm, xem ra con quỷ nhỏ Mộc Mộc này đang rất tức giận. Lúc trước nó còn có tâm trạng chơi trốn tìm với tôi, lần này lại trực tiếp tỏa hết oán khí trong lòng mình ra.

Tên ăn hại Lâm Đào bị dọa cho sợ gần chết, anh ta run rẩy trốn sau lưng chú Lê mà không dám đi tới, tôi thầm nghĩ tên ăn hại này nhát gan như vậy, sao lại dám học người ta đi nuôi quỷ chứ? Chính anh ta gặp xui xẻo thì thôi đi, lại còn con mẹ nó hại mình hại cả người khác!

Không biết có phải do đột nhiên có nhiều người đến hay không mà con quỷ nhỏ kia cũng sợ hãi, dù ba chúng tôi đều có thể cảm nhận được âm khí trong phòng rất nặng, nhưng không còn nghe thấy tiếng của nó như lần trước.

Chú Lê đến trước cái tượng đất kia và nói: “Trong này có cái gì đó… Tiến Bảo, cháu đến đây sờ thử xem.”

Tôi hiểu ngay ý của chú Lê nên đi tới, cẩn thận nhìn con búp bê đất này một chút rồi mới chạm nhẹ vào nó… Quả nhiên, bên trong con búp bê đất này có một xác thai nhi nhỏ nhỏ!

Đây là một bé trai chưa đủ tháng, mẹ của nó là một người đàn bà điên hay đứng đầu đường ở Bangkok, chỉ cần cho bà ta thứ gì ăn được thì muốn làm gì thì làm, vì thế mà không ai biết cha của đứa trẻ này là ai.

CHƯƠNG

NHẠC CHÚ ĐẠI BI DƯỠNG THAI

Dù ký ức của anh linh có hạn, nhưng anh linh này lại khác biệt với các anh linh bình thường, bởi vì nó chết trong bụng mẹ. Không biết có phải vì liên quan đến chuyện mà mẹ nó gặp phải hay không, tóm lại đứa trẻ này còn chưa đủ tháng đã chết ngay trong bụng mẹ rồi.

Nhưng việc làm người ta thấy lạnh gáy là mẹ của nó lại mang cái thai chết này suốt mấy năm trời, mãi cho đến khi gặp một thầy Âm Dương chuyên luyện hóa quỷ nhỏ ở Thái Lan, cũng chính là ông lão kỳ lạ mà Lâm Đào đã gặp ở Thái Lan kia…

Trong một lần vô tình, lão thầy Âm Dương gặp mẹ Mộc Mộc trên đường, chỉ cần liếc nhìn là lão ta biết ngay trong bụng người phụ nữ ấy có một cái thai chết, đối với lão thì đây là anh linh tốt rất hiếm gặp, thế là lão dùng đồ ăn để dụ dỗ mẹ của Mộc Mộc đi theo mình.

Không cần phải nói cũng có thể đoán ra được kết quả của người phụ nữ ấy, lão thầy Âm Dương độc ác kia đương nhiên sẽ không màng đến chuyện sống chết của người mẹ, lão trực tiếp mổ bụng lấy Mộc Mộc đã bị vôi hóa ra ngoài.

Quá trình luyện hóa quỷ nhỏ cũng rất tàn nhẫn, dù Mộc Mộc đã

chết, nhưng nếu muốn luyện thành một con quỷ nhỏ thì phải đem thi thể của đứa trẻ nung trên lửa đỏ, làm nó khô quắt lại…

Khi tôi kể lại chuyện mà mình cảm nhận được từ con búp bê đất này cho chú Lê biết, sắc mặt chú ấy lập tức xấu đi, chú ấy thở dài nói: “Không ổn rồi, xem ra lệ khí của con quỷ nhỏ này rất nặng, không phải một chốc một lát là có thể tiêu trừ được oán khí trong lòng nó đâu.”

Tôi nói nhỏ, hỏi chú Lê: “Vậy bây giờ phải làm sao? Đánh tan nó được không ạ?”

Chú Lê trừng: “Giờ mà đánh tan nó thì chắc chắn không giữ được đứa bé trong bụng vợ Lâm Đào, đã để già tháng như vậy rồi, làm không tốt sẽ thành một xác hai mạng đấy!”

Lâm Đào ở bên cạnh nghe thế suýt thì quỳ xuống, xin chúng tôi nghĩ cách giữ lại đứa bé này! Tôi bất đắc dĩ nhìn anh ta, dù anh ta không đáng để người khác đồng tình nhưng vợ anh ta vô tội, nếu giờ mà để cô ấy mất con thì có khác gì giết chết cô ấy đâu?

Tôi chỉ biết thở dài, nói với chú Lê: “Vậy phải làm sao bây giờ ạ?”

Lúc này chú Lê lấy một tấm vải vàng trông rất kỳ lạ ra, tôi thấy trên đó thêu rất nhiều chữ Phạn mà tôi không hiểu. Chú Lê trùm tấm vải vàng lên con búp bê bằng đất, sau đó liên tục lầm bầm trong miệng. Sau khi niệm xong, chú lại dùng một sợi dây đỏ đã ngâm chu sa buộc chặt tấm vải vàng với con búp bê lại.

Sau khi làm xong những nghi thức này, chú quay ra nói với Lâm Đào: “Bây giờ cách ngày dự kiến sinh của vợ cậu bao lâu?”

Lâm Đào hơi ngạc nhiên, sau đó vội nói: “Còn chưa đến một tháng ạ…”

Chú Lê gật đầu, nói tiếp: “Được, từ giờ trở đi, nếu hai người

muốn đứa bé này có thể sinh ra thuận lợi thì lúc nào cũng phải cho nó nghe nhạc dưỡng thai."

Lâm Đào không hiểu nên hỏi: "Nghe loại nhạc nào để dưỡng thai ạ?"

Chú Lê nhìn chằm chằm vào anh ta và nói: "Chú Đại Bi."

Thực ra, cách này của chú Lê là cách ngu ngốc nhất, nhưng cũng là cách duy nhất hiện giờ. Tên quỷ nhỏ Mộc Mộc này để vợ Lâm Đào mang thai là có ý muốn đầu thai chuyển thế, nhưng nó có lệ khí quá nặng, rồi thêm oán niệm, nên cho dù hai vợ chồng Lâm Đào không dọn ra ngoài thì cái thai này của họ cũng khó mà giữ được.

Giờ chú Lê câu âm hồn của con quỷ nhỏ này vào bụng vợ Lâm Đào, sau đó mỗi ngày cho nó nghe kinh Chú Đại Bi, hi vọng nó có thể phối hợp mà tiêu bớt oán khí trong lòng. Nhưng cùng lúc đó, vì oán khí đối lập với kinh Chú Đại Bi của Phật pháp nên trong vòng một tháng này, chắc chắn vợ của Lâm Đào sẽ không cảm thấy dễ chịu.

Nhưng dù là vậy thì khi sinh ra, lệ khí của đứa trẻ chưa chắc đã biến mất hoàn toàn. Đứa trẻ này cần phải thành tâm nghe kinh Phật trước lúc đi ngủ tới năm tuổi thì mới tốt lên được. Chú Lê nói cho Lâm Đào biết mọi ưu khuyết điểm của chuyện này để anh ta trở về bàn bạc với vợ, giúp vợ mình chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Sau đó, trong một tháng này, Lâm Đào nghe lời chú Lê, lúc nào cũng cho vợ mình nghe Chú Đại Bi. Từ lúc bắt đầu nghe kinh Phật, vợ anh ta có phản ứng khá dữ dội, cả ngày bị giày vò, vất vả lắm mới đến ngày sinh dự kiến.

Còn về phần ông chủ của tòa nhà, vừa nghe thấy chú Lê nói mọi chuyện phiền phức đã được giải quyết, ông ta lại đi tìm công nhân làm vệ sinh tường ngoài đến tiếp tục làm việc. Đương nhiên, chú

Lê cũng bắt ông ta phải trả tiền công cắt cổ, tiện thể còn làm lễ cầu siêu cho công nhân đã chết kia.

Tối hôm đó, chúng tôi đột nhiên nhận được điện thoại của Lâm Đào, báo là vợ anh ta đã được đưa vào phòng sinh, vì trước đó chú Lê đã từng dặn: "Khi nào vợ cậu sinh thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ đến bệnh viện xem tình hình của đứa bé kia."

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi bước vào phòng sinh, nghe thấy từng tiếng kêu thảm thiết trong phòng sinh, ai không biết còn tưởng mình đang tới phòng thẩm vấn phạm nhân nữa đấy! Tôi nghe mà lông tơ đều dựng đứng cả lên.

Nhưng nói ra cũng kỳ lạ, Lâm Đào nói bây giờ trong phòng sinh có tất cả ba bà đẻ, hai người khác kêu rất to, chỉ mỗi vợ anh ta là không thấy kêu la tiếng nào, điều này làm anh ta khá lo lắng.

Chú Lê vỗ vai anh ta và nói: "Tôi có thể hiểu tâm trạng lần đầu làm cha của cậu, nhưng cái thai trong bụng vợ cậu khá đặc biệt, tất nhiên không thể giống với những người khác được."

Tuy nói là vậy nhưng Lâm Đào vẫn rất sốt ruột, có lẽ người đàn ông nào cũng có tâm trạng như thế này trước lúc sinh đứa con đầu lòng! Sau đó chú Lê bảo Lâm Đào dùng tiền mua chuộc bác sĩ và y tá trong phòng sinh, để vợ mình tiếp tục nghe Chú Đại Bi.

Chắc hai bà đẻ khác trong phòng nghe thấy kinh Phật thì cũng không chịu nổi, vì sau khi mở Chú Đại Bi được một lúc thì cả hai đều thuận lợi sinh xong, chắc họ muốn nhanh chóng rời khỏi phòng sinh có bật kinh Phật này…

Nhưng vợ của Lâm Đào không được tốt như vậy, cô ấy chịu đựng cơn đau ở trong đó mấy giờ liền mới sinh được một thằng bé người ngợm xanh lét. Trong lúc cô ấy sinh, có mấy lần Lâm Đào định đi tìm bác sĩ để bảo họ mổ đứa trẻ ra, nhưng bị chú Lê ngăn lại.

Chú Lê nói: “Nếu thật sự cần mổ để lấy đứa trẻ ra thì các bác sĩ sẽ tự động đi tìm cậu, nếu không thì vẫn nên để đứa trẻ kia tự mình muốn ra mới tốt.”

Cuối cùng chúng tôi cũng nghe thấy tiếng khóc yếu ớt trong phòng sinh, lúc này mọi người mới thở phào, thầm nghĩ cuối cùng đứa trẻ này cũng được sinh ra rồi! Vợ của Lâm Đào bị đứa trẻ này hành hạ tơi bời, nhưng tốt xấu gì nó cũng không bị dị tật, ngoại trừ việc màu da của nó hơi tái xanh.

Đối với Lâm Đào thì coi như đã vượt qua được cửa đầu tiên rồi…

CHƯƠNG

HÀNH KHÁCH MẤT TÍCH

Khi y tá bế đứa trẻ ra cho Lâm Đào nhìn, chú Lê để anh ta dùng dây đỏ đã ngâm chu sa buộc lên chân đứa trẻ, dùng để trấn hồn khu tà.

Quay trở lại phòng bệnh, tôi nhìn đứa trẻ vừa mới ra đời kia, thấy nó rất xấu, nhưng đồng thời lại cảm thấy nó rất đáng yêu, nhỏ xíu, mặt mũi toàn nếp nhăn và đương nhiên, trên đầu nó còn có luồng khí đen nữa…

Tôi thấy chú Lê nói với Lâm Đào: "Nhớ đấy, đây mới chỉ là cửa đầu tiên mà gia đình cậu vượt qua thôi, nếu sau này lại có chuyện gì thì phải nhanh chóng đem đứa trẻ đến tìm tôi. Còn nữa… trước khi đứa trẻ này được năm tuổi thì không thể có đứa thứ hai."

Lâm Đào cười khổ: "Một đứa đã hành hạ vợ cháu thế này, sao chúng cháu còn muốn đứa thứ hai nữa, chỉ cần Mộc Mộc có thể khỏe mạnh trưởng thành là được rồi."

Rời khỏi bệnh viện, tôi khá bận tâm đến chuyện này nên ngập ngừng hỏi chú Lê: "Đứa trẻ này thật sự có thể trưởng thành ạ? Cháu nhìn thấy… nó… có thứ kia trên đầu."

Chú Lê hỏi ngược lại tôi: "Cháu nói đến khí đen trên đầu nó?"

Tôi gật đầu: "Chú cũng nhìn thấy ạ, như thế là bình thường à?"

Chú Lê cười ầm lên: "Cháu bảo một đứa trẻ vừa sinh mà trên đầu có khí đen thì bình thường được à? Tất nhiên là nó không bình thường rồi! Nếu cái này có trên những đứa trẻ khác thì chắc chắn không bình thường! Nhưng ở trên người đứa trẻ này thì lại là bình thường, điều đó chứng minh tên quỷ nhỏ Mộc Mộc kia đã thành công đầu thai chuyển thế, nếu hôm nay chúng ta nhìn thấy một đứa trẻ trắng trẻo hồng hào thì hỏng chuyện rồi! Như thế có nghĩa là tên quỷ nhỏ kia không biến thành cái thai đó. Một đứa trẻ không có hồn phách thì dù có thể sống sót, cũng mãi chỉ là một đứa đần độn mà thôi…"

Tôi hỏi: "Tức là có khí đen mới tốt ạ!"

Chú Lê gật đầu: "Chú đã ra tay mà lại."

Tôi vẫn còn thắc mắc: "Nhưng vì sao chú lại bảo hai người họ không được có đứa con thứ hai trong vòng năm năm?"

Chú Lê giải thích: "Lệ khí của con quỷ nhỏ kia vẫn chưa được hóa giải hết, tuy nó đã chuyển thế làm người nhưng trong lòng vẫn còn tính cách của quỷ nhỏ, nếu trong khoảng thời gian ngắn mà trong nhà lại xuất hiện một đứa trẻ khác, chỉ sợ sẽ khiến nó ghen tị và làm ra những chuyện mà người lớn không ngờ được."

Tôi nghe chú nói thế thì chỉ biết thổn thức: "Vậy thì đứa con trai này của Lâm Đào cũng không dễ nuôi rồi!"

Chú Lê cũng bất lực: "Đương nhiên rồi, thiếu nợ thì chỉ có thể tự trả, nói trắng ra thì đứa con trai này chính là quỷ đòi nợ của Lâm Đào. Nhưng nếu không cho nó sinh ra thì chỉ sợ nó sẽ tiếp tục dây dưa với Lâm Đào đến chết mới thôi…"

Cứ như vậy, chú Lê lại có thêm một khách hàng lâu dài và ổn định, lão cáo già này tính toán tốt thật đấy!

Không biết có phải sắp đến cuối năm rồi hay không mà khoảng thời gian này luôn không được yên ổn, sự cố xảy ra liên tiếp ở các

nơi, tuần này tôi đã theo chú Lê chạy đi làm phép cho mấy cái tang lễ rồi.

Thật ra trước kia tôi rất lười làm mấy việc nhỏ này, nhưng mỗi lần chú Lê làm phép thì phải có học trò Đinh Nhất đi cùng, tôi ở nhà một mình cũng buồn nên sau này đi theo anh ta luôn.

Trưa hôm nay chú Lê đột nhiên gọi cho tôi, nói là vừa nhận việc, bảo tôi và Đinh Nhất nhanh chóng tới chỗ chú ấy. Ban đầu tôi tưởng lại theo chú ấy đi làm phép, nhưng khi đến nơi mới biết hóa ra là để tôi tìm xác.

Cuối cùng cũng có đất dụng võ nên tôi khá hưng phấn, nhưng sau khi nghe chú Lê nói sơ về tình hình, tôi lại thấy không thoải mái lắm. Chuyện lạ khoảng năm giờ sáng hôm qua, có một chiếc xe khách chở đầy hành khách bị trượt bánh vì đường tuyết quá trơn, cả chiếc xe bị lật xuống dưới cầu.

Dù đã gần tới thời điểm lạnh nhất trong năm, nhưng dòng sông bên dưới mới chỉ đóng một lớp băng mỏng khoảng mấy centimet, bị một chiếc xe khách chở đầy người nện xuống, chắc chắn băng sẽ bị vỡ và chìm xuống nước.

May mà ngay lúc ấy có một chiếc xe con đi qua phát hiện, lập tức báo cảnh sát. Nhưng nước bên dưới khá sâu, lại chảy xiết, nên người gọi điện báo cảnh sát cũng không dám tùy tiện xuống nước cứu người! Đợi đến khi đội cứu hộ chạy đến thì hầu như đã không còn nhìn thấy trần xe đâu nữa.

Vì lúc ấy xe khách đụng vào thành cầu trước rồi mới bị lật xuống, nên trước khi rơi xuống nước, kính chắn gió phía trước đã vỡ nát hết. Đợi đến khi nhân viên cứu hộ xuống cứu người thì đã có một số hành khách ngoi trên mặt nước rồi.

Kết quả cuối cùng của tai nạn này là có rất nhiều người bị thương nhẹ, chết mười hai người, sáu người bị thương nặng, và

một người mất tích… Nhưng vấn đề lại nằm ở người bị mất tích này. Căn cứ vào ghi chép của xe khách lúc xuất trạm, trên xe lúc ấy có cả thảy năm mươi lăm người, bao gồm cả tài xế và người soát vé, nhưng tìm đi tìm lại vẫn thiếu mất một người!

Về sau thẩm tra đối chiếu thông tin vé xe mới phát hiện, người mất tích là một hành khách nữ tên Trịnh Tiểu Lệ, năm nay hai mươi tám tuổi, làm kế toán. Lần này cô gái về nhà thăm cha mẹ, không ngờ lại gặp phải tai nạn nghiêm trọng, đến giờ vẫn chưa tìm thấy người.

Nghe nói cha mẹ của cô gái khóc ngất trên bờ sông, gặp ai cũng hỏi có thấy con gái Trịnh Tiểu Lệ của họ không…

Nhưng chuyện này cũng quá kì lạ, lúc ấy xe khách đã được vớt ra khỏi sông, nhưng mãi mà vẫn không tìm thấy Trịnh Tiểu Lệ đâu. Có người đưa ra giả thiết, hay là cô ấy đã bị dòng nước xiết dưới sông kéo trôi đi rồi?!

Lòng dạ những nhân viên cứu hộ ở hiện trường đều nặng trĩu, nếu thật sự như vậy thì rất phiền phức! Bởi vì hạ nguồn của con sông này nối liền với ba thành phố, giờ trên mặt sông còn có một lớp băng mỏng, nếu thi thể của cô gái bị dòng nước cuốn xuống hạ nguồn thì có trời mới biết sẽ bị đưa đến nơi nào?!

Không ai muốn xảy ra những sự cố tai nạn giao thông như thế này, nhưng một khi đã xảy ra rồi thì phải có cách giải quyết, bồi thường cho các nạn nhân và xử lý người đã gây ra tai nạn, nhưng sợ nhất là những tình huống dây dưa kiểu thế này. Nếu vẫn mãi không tìm thấy thi thể thì chuyện này sẽ không chấm dứt được.

Mặc dù chiếc xe khách xảy ra tai nạn trực thuộc công ty vận tải hành khách, nhưng nó lại là một chiếc xe thuộc sở hữu của một công ty tư nhân, cho nên bên công ty bảo hiểm chỉ chịu bồi thường một phần, phần còn lại do chủ xe là ông Lam Ngũ gánh chịu.

Người ủy thác công việc lần này cho chúng tôi chính là ông Lam Ngũ này, ông Lam Ngũ cũng không phải người bình thường, trước kia ông ấy là người thuộc băng đảng, về sau rửa tay gác kiếm không làm nữa mà mua hai chiếc xe khách nhỏ về chạy vận chuyển hành khách. Sau này việc làm ăn tốt lên, đến bây giờ trong công ty của ông ta đã có hơn hai mươi chiếc xe lớn nhỏ chuyên chạy theo tuyến.

Vụ tai nạn lần này vừa có người chết, người bị thương, lại có cả người mất tích, xem ra năm nay ông Lam Ngũ gặp xui xẻo rồi! Nhưng chú Lê nói lão già này nhiều tiền lắm, chưa đến mức vì sự cố lần này mà sạt nghiệp, mỗi tội cô gái bị mất tích Trịnh Tiểu Lệ này lại khiến ông ta phải đau đầu.

CHƯƠNG

CHIẾC ÁO KHOÁC MÀU ĐỎ

Ông Lam Ngũ cũng phải hỏi han nghe ngóng một thời gian mới tìm được chú Lê, ông ta hy vọng chúng tôi có thể nhanh chóng giúp tìm được thi thể của Trịnh Tiểu Lệ, đừng để chuyện này kéo dài khiến vận xui cũng theo sang năm sau.

Ông Lam Ngũ này cũng là một người có tiền nên tất nhiên chú Lê ra giá không thấp, thế mà ông ta chẳng thèm nháy mắt cái nào: "Lê đại sư, chuyện này đành phải trông cậy vào ông, chỉ cần tìm được người thì tiền không thành vấn đề!"

Chiều muộn hôm đó, chúng tôi lái xe đến hiện trường xảy ra tai nạn, lúc này trên mặt sông đã đóng một lớp băng mỏng mới, nhân viên của đội cứu hộ cũng rút đi từ lâu, chỉ còn lại vài người của ông Lam Ngũ ở trên bờ tiếp tục tìm kiếm.

Đúng lúc này trời lại đổ tuyết, làm mặt băng vốn đã khó quan sát, nay lại đắp thêm một tầng tuyết trắng mỏng, nếu cứ tiếp tục tìm như thế này thì đừng nói đến họ, ngay cả chính tôi cũng chỉ là mò kim đáy bể, nhờ vào vận may mà thôi!

Thời tiết ngoài trời đang rất lạnh, ba chúng tôi run rẩy đi dọc theo bờ sông xuống hạ nguồn, tôi vừa đi vừa phàn nàn: "Chú Lê, tìm như thế này không phải là cách hay! Chúng ta nên trở về lái xe

đi đi!"

Chú Lê trợn mắt với tôi: "Cháu có thể đảm bảo ngồi trong xe mà vẫn cảm nhận được thi thể ở dưới băng à?"

Tôi ngây người, cái này thì đúng là khó nói thật. Ngoài trời đang rất lạnh, thi thể lại ở dưới lớp băng, nếu không quan sát bằng mắt mà thi thể lại bị trôi sang bờ bên kia… Chưa biết chừng chúng tôi sẽ bỏ qua nó thật.

Hết cách, ba chúng tôi đành phải tiếp tục đi về phía hạ nguồn, hy vọng có thể nhanh chóng tìm được thi thể của Trịnh Tiểu Lệ. Kể cũng lạ, hôm đó chúng tôi tìm tới tận khi trời tối mà cũng không cảm giác được chút ký ức nào của thi thể dưới sông.

Đến đêm, ba chúng tôi chật vật quay trở về nhà, uống liền một lúc ba bát canh gừng to mới xua được khí lạnh ở trên người. Chú Lê ngồi bên cạnh còn vừa uống vừa quở: "Tiến Bảo, có phải cháu không tập trung cảm nhận Trịnh Tiểu Lệ không! Chưa biết chừng có thể chúng ta đã bỏ qua ở chỗ nào rồi?!"

Tôi lắc đầu liên tục: "Không thể nào, chỉ cần thi thể nằm ở dưới nước thì chắc chắn cháu sẽ cảm giác được, cháu đoán có thể xác của cô gái đó đã bị nước sông cuốn đi quá xa rồi!"

Thu người tiền tài phải giúp người tiêu tai, nên sáng sớm hôm sau, ba chúng tôi lại tiếp tục đi đến chỗ tìm kiếm cuối cùng của ngày hôm qua, bắt đầu hành trình tìm xuống hạ nguồn.

Hôm nay là một ngày nắng khá hiếm hoi, mặt trời chiếu vào mặt sông phủ đầy tuyết trắng trông rất chói mắt. Lão cáo già chú Lê nói mình bị cảm nhẹ nên bảo Đinh Nhất lái xe đi chầm chậm ở phía sau tôi, cuối cùng chỉ còn một mình tôi đau khổ đi tìm kiếm ở ven bờ, nhưng tìm kiếm cả một buổi sáng cũng vẫn không thu hoạch được gì.

Buổi trưa, ba người chúng tôi đến quán ăn bình dân gần đấy ăn

mì thịt bò, nhưng tôi chẳng có lòng dạ nào để ăn trưa cả, nếu cứ tiếp tục tìm kiếm như thế này cũng không phải là cách hay, chẳng lẽ lại bắt tôi phải tìm mấy lần ở tất cả các nhánh sông dưới hạ lưu ư? Thế thì biết phải tìm tới năm tháng nào mới xong!

Tôi quay sang hỏi chú Lê: “Chú có thể dùng phép chiêu hồn Trịnh Tiểu Lệ lên hỏi được không, nếu chúng ta cứ tiếp tục tìm kiếm như thế này chẳng phải là mệt chết à?”

Chú Lê nói với vẻ bất đắc dĩ: “Cháu không hiểu nguyên lý chiêu hồn trong nước rồi, bây giờ thi thể của Trịnh Tiểu Lệ đang nằm ở dưới băng, chú có muốn chiêu cũng không được! Nhưng đáng lý ra, chúng ta đã tìm ở ven sông lâu như vậy, nếu thi thể thật sự bị trôi xuống hạ nguồn thì cũng nên tìm thấy rồi mới phải.”

Trong chốc lát, cả ba chúng tôi đều rơi vào trầm tư, nhất định là có chỗ nào đó có vấn đề… Lúc này tôi đột nhiên nghĩ đến một giả thiết khó có thể xảy ra, tôi ngẩng phắt đầu lên nói với chú Lê: “Chú bảo xem có khi nào thi thể của Trịnh Tiểu Lệ không bị trôi xuống hạ nguồn mà là trôi lên thượng nguồn không?”

Đầu tiên chú Lê hơi sững sờ, sau đó cũng tự lẩm bẩm: “Chẳng lẽ là người chết đi ngược dòng…”

Tôi cũng giật mình: “A! Thật sự là thi thể có thể đi ngược dòng lên thượng nguồn ạ?”

Chú Lê gật đầu: “Tình huống kiểu như thế rất hiếm gặp, nếu không phải có người cố ý điều khiển thì hẳn là trong lòng người chết có oán niệm rất sâu, thế mới có thể xuất hiện tình trạng xác chết lội ngược dòng.”

Tôi nói: “Vậy lát nữa chúng ta thử đi về thượng nguồn tìm xem sao?”

Chú Lê gật đầu: “Cũng được, dù sao chúng ta đã tìm kiếm dưới hạ nguồn lâu như vậy rồi, chưa biết chừng thật sự thi thể đang ở

thượng nguồn thì sao?”

Sau đi ăn trưa xong, ba chúng tôi lái xe trở về nơi xảy ra tai nạn và bắt đầu đi từ đó lên thượng nguồn. Thật ra vừa rồi tôi chỉ là đột nhiên nghĩ lung tung mà thôi, chẳng có căn cứ vào cái gì cả, nhưng nó cứ như một lời nhắc nhở cho chú Lê vậy, vì có những lúc thường là những chuyện không thể xảy ra thì càng dễ gặp hơn.

Lúc quay trở về nơi xuất phát thì đã là hơn bốn giờ chiều, sắc trời chập choạng tối, nhưng tầm mắt lại tốt hơn nhiều buổi sáng chói chang ánh nắng mặt trời nhiều. Tôi ngắm nhìn nơi xảy ra tai nạn ở phía xa nhưng không cảm giác được chút tàn hồn nào, có lẽ những người chết kia đều đã đi sang thế giới khác cả rồi.

Sau đó tôi tiếp tục đi tìm kiếm một mình, chú Lê vẫn bắt Đinh Nhất lái xe đi theo sau tôi. Đi được một lúc, tôi cảm giác trong lòng sông phía trước mặt hình như có thứ gì đó…

Vì để có thể cảm giác được rõ ràng hơn, tôi đi gần tới mép sông, đúng lúc này, tôi đột nhiên nhìn thấy ở dưới băng phía bờ sông bên kia dường như có một thứ gì đó màu đỏ, trông giống một cái áo khoác nhung cừu màu đỏ.

Tôi vội quay lại ngoắc tay ra hiệu cho chú Lê và Đinh Nhất, để họ xuống xe nhìn thử xem có phải thứ màu đỏ dưới mặt băng ở bờ bên kia là một cái áo khoác của nữ không? Chú Lê mắt mờ nên không nhìn thấy được gì, nhưng Đinh Nhất chỉ cần nhìn thoáng qua là đã nói: “Phía dưới lớp băng kia hẳn là người chết!”

Vì chỗ này cách bờ bên kia ít cũng phải hơn hai mươi mét nên tôi khó lòng cảm nhận được tình huống ở bên ấy, thế là ba chúng tôi vội vàng lên xe, lái trở về nơi xảy ra tai nạn rồi đi qua chiếc cầu sang phía đối diện, sau đó lái xe về nơi phát hiện ra chiếc áo khoác màu đỏ.

Khi Đinh Nhất dừng xe, tôi đã có thể cảm giác rõ ràng thứ ở

phía dưới mặt băng kia chính là thi thể, đó là một cô gái khá duyên dáng và cũng chính là Trịnh Tiểu Lệ bị mất tích mà các nhân viên cứu hộ tìm mãi không thấy.

Chắc những nhân viên cứu hộ kia cũng không thể ngờ được rằng, thi thể của Trịnh Tiểu Lệ ấy vậy mà lại ở thượng nguồn, cách nơi xảy ra tai nạn ba cây số… Đừng nói là họ, đến chính chúng tôi lúc đầu cũng không nghĩ ra được.

Trịnh Tiểu Lệ nằm úp mặt xuống lớp băng, bởi vì cô ấy ngồi ở vị trí gần lái xe, lại không thắt dây an toàn nên khi xe buýt rơi xuống nước, cơ thể của cô ấy bay thẳng ra ngoài, nhưng đấy không phải là nguyên nhân mà thi thể của cô ấy lại xuất hiện ở thượng nguồn cách đó ba cây số…

Tôi chầm chậm tới gần mặt băng, Đinh Nhất thấy thế thì dặn tôi cẩn thận, giờ lớp băng trên mặt sông còn chưa đủ dày để có thể chịu đựng được sức nặng của tôi, tôi gật đầu và nói: “Không sao đâu, tôi chắc chắn mà…” Sau đó tôi quay lại hỏi chú Lê: “Đúng rồi chú Lê, ông Lam Ngũ kia có nói với chú về việc ông ấy quen Trịnh Tiểu Lệ không?”

CHƯƠNG

QUAN HỆ TÌNH NHÂN

Chú Lê nghe tôi nói vậy thì giật mình: "Không phải chứ? Ông ta không nói cho chú biết điều này, họ có quan hệ như thế nào?"

Tôi cười lạnh: "Vậy thì cái lão ông chủ Lam này quá không tử tế rồi, tình nhân nhỏ của mình xảy ra chuyện lớn như vậy mà chỉ coi cô ấy như một hành khách gặp nạn bình thường, đúng là không thể nào nói nổi!"

Chú Lê hỏi với vẻ nghi ngờ: "Cháu nói Trịnh Tiểu Lệ là tình nhân của Lam Ngũ?"

Tôi gật đầu, sau đó quay trở về chỗ họ: "Chú báo cảnh sát đi! Nhiệm vụ của chúng ta coi như hoàn thành rồi!"

Nhưng chú Lê lại sầm mặt, nhìn thi thể của Trần Tiểu Lệ rồi lắc đầu nói: "E rằng chuyện này không đơn giản như vậy, thi thể của Trịnh Tiểu Lệ sẽ không tự nhiên đi ngược dòng đến ba cây số, chắc chắn là có nguyên nhân gì đó mới khiến thi thể của cô ấy xảy ra hiện tượng khác thường như thế, cháu nói rõ cho chú nghe cháu nhìn thấy gì trong ký ức của cô gái này?"

Tôi thở dài, nói cho chú Lê nghe về chuyện của Trịnh Tiểu Lệ và ông Lam Ngũ…

Nhắc tới Trịnh Tiểu Lệ thì cũng thật đáng tiếc, lúc đầu cô ấy

cũng là một cô gái tốt trong sạch, nhưng lại bị lão Lam Ngũ khốn kiếp biến thành kết cục như bây giờ.

Trịnh Tiểu Lệ vốn là kế toán trong công ty của lão Lam Ngũ, cô có gương mặt ưa nhìn, thông minh, là nữ thần của đám đàn ông độc thân trong công ty. Theo lý mà nói, Trịnh Tiểu Lệ hẳn nên quen một đồng nghiệp cùng độ tuổi với mình, nhưng cô ấy lại yêu một người lớn hơn mình tận hai mươi tuổi, chính là lão Lam Ngũ!

So sánh thì đám thanh niên kém lão Lam Ngũ này ở điểm nào? Ngoài việc có nhiều tiền thì chính lão cũng rất có sức quyến rũ. Đối với những cô gái trẻ mới tiếp xúc với xã hội như Trịnh Tiểu Lệ, đám thanh niên choai choai tất nhiên không thể so sánh được với loại đàn ông trưởng thành như lão Lam Ngũ!

Lão Lam Ngũ thành thục, nhà lại giàu có, khi gặp chuyện cũng không bao giờ tỏ ra sợ hãi, những thứ này đều khiến Trịnh Tiểu Lệ say đắm. Nhưng lão đã có vợ, vợ của lão là Tôn Quyên, đã cùng lão xây dựng sự nghiệp từ lúc còn hai bàn tay trắng, bà sinh cho lão ba người con. Một cô gái không có gì như Trịnh Tiểu Lệ chắc chắn không thể nào lay chuyển được địa vị của bà ấy.

Nhưng có ai lại không thích một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như thế chứ? Lão Lam Ngũ gần như không hề có sức đề kháng với kiểu gái trẻ tự sà vào lòng mình như Trịnh Tiểu Lệ, trường hợp của họ khá phổ biến trong xã hội, nếu cô đã không quan tâm tôi có vợ có con thì tôi còn sợ cái gì nữa? Thế là Trịnh Tiểu Lệ và lão Lam Ngũ nhanh chóng quấn lấy nhau.

Vợ của lão Lam Ngũ biết chuyện của họ, nhưng bà ấy không đến công ty lão làm loạn, cũng không tìm đến tận cửa để gây gổ với Trịnh Tiểu Lệ. Thái độ của bà ấy làm Trịnh Tiểu Lệ hiểu sai, cho rằng vợ của lão Lam Ngũ chỉ là một người đàn bà yếu đuối dễ bị bắt nạt.

Bởi vậy mà Trịnh Tiểu Lệ càng thêm không kiêng nể ai, thường xuyên dính lấy lão Lam Ngũ, nghiễm nhiên coi mình mới là bà chủ của công ty. Nhưng cô ấy nào biết được sự lợi hại của Tôn Quyên, trong lòng vẫn còn mơ mộng mình sẽ được làm bà chủ!

Thực ra lão Lam Ngũ không có khả năng ly hôn với Tôn Quyên, bởi thuở ban đầu khi cùng lập nghiệp, họ đã ký một thỏa thuận, nếu hai người ly hôn, lão sẽ không lấy được một xu cổ phần nào của công ty, mà cổ phần sẽ được chia đều cho ba cô con gái.

Lão Lam Ngũ thích Trịnh Tiểu Lệ thật đấy, nhưng lão không yêu cô đến mức có thể vì cô mà vứt bỏ hết mọi thứ. Hơn nữa, nếu không có tiền thì dù lão có thành thục thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ chẳng lọt nổi vào mắt của Trịnh Tiểu Lệ, vì chẳng ai muốn sau này già rồi lại có thêm một người cha nữa để cung phụng cả!

Nhưng Trịnh Tiểu Lệ không nhận ra được điều ấy mà mỗi ngày đều bắt lão Lam Ngũ phải ly hôn, một thời gian dài sau đó, lão Lam Ngũ chịu không nổi nữa nên ngả bài đòi chia tay với Trịnh Tiểu Lệ. Đương nhiên là cô không chịu, còn khóc lóc làm um sùm lên, nhưng lão Lam Ngũ vẫn rất kiên quyết.

Đến sau này lão cũng không thèm ra mặt, toàn phải do Tôn Quyên đứng ra đối phó với Trịnh Tiểu Lệ cố tình đến gây sự. Trước lúc xảy ra tai nạn, Tôn Quyên đã từng hẹn gặp Trịnh Tiểu Lệ một lần. Vốn Trịnh Tiểu Lệ tưởng bà ấy sẽ công khai tuyên bố chủ quyền với mình, nhưng không ngờ Tôn Quyên lại chỉ nhẹ nhàng tâm sự với cô.

Đầu tiên Tôn Quyên bày tỏ mình cảm thấy không đáng thay Trịnh Tiểu Lệ, cô đang ở độ tuổi thanh xuân quý báu thì hẳn nên gặp được một người tốt hơn, chứ không phải cặp kè với một lão già lớn hơn mình gần hai mươi tuổi. Bà ấy còn khuyên Trịnh Tiểu Lệ rằng: “Đợi đến khi em bằng tuổi này của chị, nhìn lại lão Lam

Ngũ bây giờ này sẽ thấy lão là một kẻ dối trá, ích kỷ, tính cách con buôn, xấu xí… Hoàn toàn không phải là một người đàn ông tốt để có thể gửi gắm cả đời.”

Lúc ấy Trịnh Tiểu Lệ còn tức giận nói: “Nếu chị đã thấy anh ấy xấu xa như vậy thì cần gì cứ giữ khư khư mà không chịu buông tay, vì sao chị không để anh ấy theo đuổi hạnh phúc của mình?”

Tôn Quyên cười lạnh: “Cô gái ngốc, đến tận bây giờ em vẫn nghĩ là do chị không thả lão ta ra, cứ mãi chiếm lấy lão mà không chịu ly hôn ư?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Trịnh Tiểu Lệ nói rất ngây thơ.

Tôn Quyên lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Chị và lão Lam Ngũ có ba người con, tất cả tài sản trong nhà đều đứng tên chung của chị và lão, lâu nay, giữa bọn chị đã là một khối chung nhau về lợi ích rồi. Ngoài quan hệ vợ chồng thì bọn chị còn là cha mẹ của ba đứa con, là chủ sở hữu chung của tất cả tài sản. Với sự khôn khéo của lão Lam Ngũ, em thấy lão sẽ rời khỏi chị, một người vợ mãi mãi không phản bội lão để đến với một cô gái trẻ nhỏ hơn mình gần hai mươi tuổi như em ư? Em gái à, nói thật cho em biết, em không phải là người đầu tiên đứng trước mặt chị để ngả bài và chắc chắn cũng không phải là người cuối cùng. Nghe một lời khuyên của chị đi, nhân lúc còn trẻ, hãy tranh thủ thời gian đi tìm một người đàn tốt cho mình!”

Kể từ sau lần gặp mặt Tôn Quyên, Trịnh Tiểu Lệ đã chịu một cú sốc lớn, cô cảm thấy mình cứ như một đứa trẻ ngây thơ khi đứng ở trước mặt bà ấy. Cô càng hận lão Lam Ngũ vô sỉ hơn, vì thậm chí đến cả việc chia tay với tình nhân mà lão cũng phải để cho vợ mình ra mặt.

Cuối cùng không còn cách nào khác, Trịnh Tiểu Lệ đành phải nhận hai trăm nghìn tệ tiền chia tay của lão Lam Ngũ, nộp đơn xin

từ chức rồi rời khỏi công ty. Hôm xảy ra tai nạn là đúng vào ngày cô lên tuyến xe khách của công ty để về nhà ăn Tết.

Chú Lê nghe tôi kể hết mọi chuyện xong cũng phải thổn thức: “Khó trách, thì ra trước khi chết, Trịnh Tiểu Lệ đã mang nỗi uất ức trong lòng rồi. Haiz… tuổi cô ấy còn quá trẻ, sao cứ phải khổ như vậy chứ?”

Sau đó chú Lê gọi điện cho lão Lam Ngũ, nói rằng đã tìm được thi thể của Trịnh Tiểu Lệ, để lão nhanh chóng gọi người đến vớt! Lão Lam Ngũ liên tục cảm ơn chú Lê trong điện thoại, còn nói cuối cùng mình cũng an tâm qua năm mới rồi.

Nhưng tôi thì thầm nghĩ, lão Lam Ngũ này có thể an tâm sang năm mới thật à? Chẳng lẽ lão không sợ nửa đêm Trịnh Tiểu Lệ chui vào giấc mơ tìm lão ôn lại chuyện cũ hả?

Lúc ấy chúng tôi đều nghĩ là đợi người của lão Lam Ngũ đến vớt thi thể xong, chúng tôi cũng có thể kết thúc công việc để về nhà rồi, nhưng không ngờ, đến lúc vớt thi thể thì lại xảy ra vấn đề…

CHƯƠNG

BÀO THAI TRONG BỤNG

Người mà lão Lam Ngũ gọi đến không phải là người vớt xác chuyên nghiệp, những người này đến nơi thấy thi thể của Trịnh Tiểu Lệ bị đông cứng trong băng thì cho rằng nên đập vỡ băng ở xung quanh rồi mới vớt thi thể lên.

Nhưng khi bọn họ đập vỡ băng xung quanh và vớt thi thể lên thì lại phát hiện, dưới lớp băng kia chỉ còn chiếc áo khoác màu đỏ! Thi thể đã bị nước sông cuốn trôi đi từ lúc nào rồi!

May mà lúc ấy ba chúng tôi vẫn chưa đi, thế nên đội trưởng của họ hớt hải chạy tới để nói rõ tình huống. Chú Lê nghe xong thì nhíu mày nói: "Sao có thể như vậy được? Cái áo choàng đó được mặc vào người thi thể, mấy người vừa đập vỡ băng mà thi thể đã tự trôi tuột ra khỏi áo à?"

Tay đội trưởng kia cũng chỉ biết nhăn nhó: "Đúng vậy ạ, chuyện này cũng quá kỳ lạ, vừa rồi rõ ràng tôi còn nhìn thấy thi thể ở ngay dưới lớp băng mà!"

Ba chúng tôi đành phải đi tới bờ sông một lần nữa, khi nhìn thấy chiếc áo đỏ được vớt ra từ trong lớp băng, tất cả cùng ngạc nhiên choáng váng, sao có thể như thế này được! Rõ ràng vừa rồi chiếc áo vẫn còn mặc trên người Trịnh Tiểu Lệ mà!

Chú Lê nghĩ mãi cũng không hiểu, chẳng lẽ thi thể này lại tiếp tục làm “xác chết lội ngược dòng”! Tôi vội xua tay với chú: “Không đúng, cháu vẫn cảm giác được thi thể đang ở dưới lớp băng này, chắc chắn là vẫn chưa bị trôi đi xa…”

Chú Lê lẩm bẩm: “Chuyện này đúng là lạ, chẳng lẽ Trịnh Tiểu Lệ vẫn còn điều gì luyến tiếc à? Không lẽ cô ấy muốn gặp lão Lam Ngũ một lần?”

Tôi gật đầu: “Có khi đúng là như vậy thật đấy ạ!”

Chú Lê gọi ngay cho lão Lam Ngũ, bảo lão đến đây ngay lập tức. Dù sao đây cũng là chuyện của công ty, cho dù lão có sợ hãi thì vẫn phải tự vác xác đến. Lúc lão đến nơi thì sắc trời đã dần tối, đội vớt xác phải dùng mấy ngọn đèn lớn để chiếu lên mặt sông.

Lão Lam Ngũ thấy chú Lê thì run rẩy nói: “Lê đại sư, thật ra tôi và Trịnh Tiểu Lệ này…”

Chú Lê xua tay: “Tôi đã biết chuyện giữa hai người rồi, nếu không tôi đã không bảo anh tự tới đây. Bây giờ Trịnh Tiểu Lệ không chịu rời sông, e là do cô ấy có oán niệm quá sâu, thế nên tôi mới gọi anh tới đây để nói vài lời xin lỗi chân thành với cô ấy, để cô ấy an tâm lên đường!”

Lão Lam Ngũ nghe vậy thì liên tục gật đầu: “Không có vấn đề gì, không có vấn đề gì! Tôi chắc chắn sẽ xin lỗi cô ấy đàng hoàng tử tế, nhưng mà… nhỡ cô ấy không đồng ý thì phải làm sao?”

Chú Lê nói: “Anh cứ yên tâm, có chúng tôi ở đây thì tất nhiên sẽ không để anh xảy ra chuyện, nhưng anh phải dùng thái độ thành khẩn nhất, đừng để chuyện gì xảy ra nữa.”

Sau đó lão Lam Ngũ run rẩy đi ra đứng ở bờ sông, nói với mặt sông rằng: “Tiểu Lệ à! Là anh có lỗi với em… Em đừng hận anh nữa! Em yên tâm đi, anh chắc chắn sẽ chăm sóc bố mẹ em giúp em, dù đời này chúng ta không thể thành vợ chồng, nhưng anh sẽ

thay em hiếu kính với họ, em cứ an tâm lên đường đi!"

Lão Lam Ngũ nói những lời này xong, nhưng trên mặt sông chẳng có phản ứng gì cả, mấy người thợ đứng xung quanh đều nhìn lão với vẻ mặt kỳ dị khiến bầu không khí khá xấu hổ…

Chú Lê bảo tôi thử cảm giác lại xem thi thể Trịnh Tiểu Lệ có còn ở gần đây hay không? Tôi đi đến bên cạnh lão Lam Ngũ, cẩn thận cảm nhận mặt sông. Nhưng đúng vào lúc này, một cái đèn pha vô tình chiếu sang hướng bờ sông đối diện, tôi nhìn thấy một người phụ nữ tóc tai bù xù thình lình đứng ở bờ bên kia!!

Tôi chưa kịp chuẩn bị tâm lý nên giật nảy mình! Xem ra âm hồn của Trịnh Tiểu Lệ vẫn còn ở ngay đây, nhưng vì sao cô ấy không chịu rời sông? Thế là tôi lại nhắm mắt để cảm giác thêm…

Bỗng nhiên, dường như tôi cảm nhận được một âm hồn khác ở trong tàn hồn của Trịnh Tiểu Lệ, mặc dù nó rất yếu ớt nhưng lại là một linh thể độc lập, chẳng lẽ ở dưới mặt sông này còn một thi thể khác?

Nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị tôi gạt đi, bởi vì nếu dưới sông còn thi thể khác thì tại sao tôi chỉ cảm nhận được một chút xíu sự tồn tại của nó mà không thấy ký ức tàn hồn? Thế thì linh thể yếu ớt này chắc chắn có quan hệ với Trịnh Tiểu Lệ, hẳn nó cũng là nguyên nhân khiến thi thể của cô ấy không chịu rời sông.

Rốt cuộc nó là cái gì? Chẳng lẽ lúc lên xe, Trịnh Tiểu Lệ có mang theo một vật sống như chó mèo gì đấy à? Nhưng trong ký ức của cô ấy chưa từng xuất hiện chi tiết này! Tôi quay sang hỏi lão Lam Ngũ: "Trịnh Tiểu Lệ có nuôi thú cưng gì không?"

Lão Lam Ngũ lắc đầu: "Không, Tiểu Lệ rất sợ chó mèo nên chưa bao giờ nuôi!"

Tôi nghe lão nói thế thì càng cảm thấy kì quái hơn, vậy thì cái linh thể mà tôi cảm nhận được kia là từ cái gì? Chẳng lẽ… chẳng

lẽ Trịnh Tiểu Lệ đang mang thai mà chính cô ấy cũng không biết?!

Tôi vội vàng nói suy nghĩ của mình cho chú Lê, ông ấy nghe xong cũng lắc đầu liên tục: "Nếu thế thật thì rất phiền phức, đầu tiên là Trịnh Tiểu Lệ không cam lòng trước khi chết, lại thêm cái thai nhi chưa thành hình này nữa, khó trách trước đó sẽ xảy ra tình huống xác chết lội ngược dòng!"

Chú Lê quay sang hỏi lão Lam Ngũ: "Trước khi đi, Trịnh Tiểu Lệ có nói với anh về chuyện cô ấy đang mang thai không?"

Lão Lam Ngũ nghe chú Lê nói thế thì cũng giật mình: "Không thể nào! Nếu cô ấy có con thì sao tôi lại để cô ấy đi chứ? Nhà họ Lam chúng tôi rất hiếm con trai, chỉ cần có giọt máu của mình thì chắc chắn phải sinh ra! Nhưng Tiểu Lệ không hề nói với tôi về chuyện cô ấy đang mang thai!"

Chú Lê thở dài: "Có lẽ đến chính cô ấy cũng không biết mình đang mang thai rồi, giờ mẫu thể có oán khí, cộng thêm oán khí của thai nhi chết yểu… Ài… ông chủ Lam à, anh đến bờ sông nói lại một lần nữa đi, lần này nói theo tôi."

Mặt mũi lão Lam Ngũ mờ mịt: "Nói cái gì cơ?"

"Một lát nữa anh nói thế này: Anh sẽ lập một bài vị cho đứa con chưa thành hình này ở điện thờ trong nhà, ngày ngày thờ cúng, sẽ không để nó trở thành cô hồn dã quỷ. Anh còn phải nói là mình không biết đến sự tồn tại của nó, nếu biết anh chắc chắn sẽ không để mẹ con cô ấy rời đi."

Lão Lam Ngũ nhớ từng câu của chú Lê rồi lặp lại những lời nói đó một lần nữa. Kể cũng lạ, sau khi lão nói xong những lời này, ngay ở chỗ mặt băng vừa rồi bị đập nát ra đột nhiên xuất hiện một nhúm tóc của phụ nữ… cuối cùng Trịnh Tiểu Lệ cũng chịu rời sông.

Vì nhiệt độ bây giờ khá thấp nên thi thể của Trịnh Tiểu Lệ

không thay đổi gì mấy, chỉ hơi phù hơn khi còn sống. Tôi nhìn gương mặt bị ngâm nước của cô gái ấy thì nghĩ, chắc hẳn khi còn sống, cô ấy cũng là người thích chưng diện, nhưng bây giờ lại rơi vào kết cục như thế này, đúng là khiến người ta phải tiếc nuối thay!

CHƯƠNG

LÃO TRIỆU BỊ THƯƠNG

Tôi đi chậm tới trước mặt thi thể của Trịnh Tiểu Lệ, sau đó ngồi xổm xuống và khẽ đặt tay lên bụng cô ấy, lần này tôi có thể cảm nhận rõ ràng cái linh thể độc lập kia, đúng là Trịnh Tiểu Lệ đang mang thai thật.

Về sau tôi nghe chú Lê nói, lão Lam Ngũ thật sự thực hiện lời mà mình đã hứa, lão còn tự bỏ tiền ra tiến hành xây mộ an táng cho Trịnh Tiểu Lệ. Nhưng tôi biết trong lòng lão chỉ cảm thấy áy náy với đứa con không thể ra đời của mình, chứ không phải là với Trịnh Tiểu Lệ.

Việc Trịnh Tiểu Lệ làm người thứ ba tất nhiên là đáng trách, nhưng lão Lam Ngũ vô sỉ, bỉ ổi, cùng bà vợ Tôn Quyên của lão vì muốn giữ gìn cuộc hôn nhân chỉ còn trên danh nghĩa mà lựa chọn dung túng cho lão cũng không thể tha thứ được! Thế giới này không phải đen thì tức là trắng, trong câu chuyện của bọn họ không có ai là sai hẳn, cũng càng không có người nào đúng hẳn… Người duy nhất vô tội chính là đứa trẻ chưa từng được sinh ra kia.

Những công việc sau đó đều do chú Lê giúp lão Lam Ngũ thực hiện, tất nhiên chú ấy cũng làm thịt lão một khoản kha khá, nhưng tôi nghĩ lão cũng cam tâm tình nguyện lắm, vì nếu không tốn tiền

mua sự an tâm này thì lão khó mà ngủ yên được hằng đêm ấy chứ.

Xong công việc lần này, chúng tôi bước vào khoảng thời gian nhàn hạ, tôi và Đinh Nhất cả ngày không có việc gì làm nên đến ăn nhờ ở đậu nhà chú Lê. Bỗng đâu trưa hôm nay, tôi đột nhiên nhận được điện thoại của Chiêu Tài, nói là lão Triệu xảy ra chuyện!

Lòng tôi trùng xuống, lão Triệu là ông anh rể yêu quý duy nhất của tôi, nếu anh ấy xảy ra chuyện thì Chiêu Tài phải làm sao bây giờ! Đến khi tôi và Đinh Nhất lo lắng chạy tới bệnh viện thì phát hiện anh ấy chỉ bị trầy da ở cùi chỏ mà thôi. Nhưng sau khi nghe Chiêu Tài kể chuyện đã xảy ra, tôi cũng phải cảm thấy hãi hùng!

Chuyện là, lúc lão Triệu đang ngồi khám bệnh như bình thường thì đột nhiên có một bệnh nhân không xếp hàng mà chạy thẳng vào trong. Cô y tá bên cạnh anh ấy nói với bệnh nhân kia rằng: “Những người chưa được gọi số xin chờ ở bên ngoài, đến khi được gọi số mới được vào trong!”

Nhưng tên kia không thèm nghe mà đẩy một bà cụ đang ngồi khám bệnh ra, hắn bảo: “Gọi số cái gì, người ông mày đang khó chịu đây, không thể chờ nổi phút nào nữa!”

Lão Triệu thấy thế thì vội đỡ bà cụ bị hắn đẩy ngã, rất tức giận: “Nếu anh sốt ruột thì xin mời đến phòng cấp cứu, ở chỗ tôi khám bệnh phải xếp hàng, mời ra ngoài!”

Đừng nói là lão Triệu, bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy tên kia đẩy bà cụ ngã ra đất như thế đều sẽ phát cáu, nhưng chuyện xảy ra sau đấy lại khiến mọi người đều bất ngờ.

Tên kia như đã chuẩn bị từ trước, hắn móc trong túi ra một con dao găm Thụy Sĩ, sau đó đâm lão Triệu. Vì sợ bà cụ đứng gần mình bị thương nên lão Triệu đẩy bà ấy ra sau, do đó mới không tránh được và bị tên kia đâm vào cùi chỏ.

Thấy trên áo blouse trắng của lão Triệu thấm máu, bà cụ kia sợ

quá hôn mê bất tỉnh tại chỗ. Y tá thì hét ầm lên làm bảo vệ phải chạy vào, thế là lão Triệu và bảo vệ cùng hợp lực khống chế tên kia.

Lão Triệu thấy tôi tới thì tỏ vẻ chuyện không có gì quan trọng: “Có chút chuyện nhỏ ấy mà, còn phải làm phiền cậu em vợ bận rộn của anh đến thăm bệnh thế này!”

Tôi cười: “Em nào dám không đến, Chiêu Tài nói cứ như anh hy sinh vì nhiệm vụ ấy, anh là anh rể duy nhất của em, sao em lại để anh xảy ra chuyện được, có phải không?”

Chiêu Tài đánh tôi mấy cái: “Có em mới hy sinh vì nhiệm vụ ấy!”

Sau đó tôi đến đồn công an để tìm hiểu tình hình lúc ấy, chẳng ngờ lại gặp được người quen cũ, chính là cảnh sát lần trước đã giúp xử lý vụ án của hai anh em Lương Phi, Lương Tuệ - Triệu Tinh Vũ.

“Tiến Bảo? Sao cậu lại chạy tới đây?” Triệu Tinh Vũ cũng giật mình khi thấy tôi.

Cũng phải thôi, đồn công an đâu giống như siêu thị, nếu không có việc thì ai lại muốn đến làm gì! Tôi cười giả lả với anh ta và nói: “Tôi có người họ hàng bị người ta đâm bị thương hôm qua, đến xem vụ án đó đã xử lý như thế nào rồi. Đúng rồi, sao anh lại chạy tới khu này?”

Triệu Tinh Vũ nghe tôi hỏi vậy thì gãi đầu cười ngốc nghếch: “Tôi vừa được điều tới đây, cấp trên thăng chức.”

Tôi vỗ lên vai anh ta một cái: “Được đó! Chúc mừng nhé, lát nữa tan tầm tôi mời anh ăn cơm, chúng ta cùng đi ăn mừng…”

Sau đó tôi nói sơ qua tình hình của lão Triệu, anh ta đưa tôi đi gặp người đồng nghiệp hôm qua nhận vụ án này. Vì vụ án không

tạo ra hậu quả quá nghiêm trọng, mà lão Triệu cũng không muốn truy cứu nên được xử lý theo diện cố tình gây rối, cuối cùng chỉ cần nộp tiền phạt là xong việc.

Nhưng người phụ trách vụ án này lại nói với tôi rằng, thái độ nhận tội của kẻ gây rối kia không tốt lắm, rất qua loa, nhưng người bị hại là lão Triệu lại không muốn truy cứu nên anh cảnh sát này cũng chỉ có thể xử lý như thế. Anh ta còn nói, nếu tôi đã là bạn của Triệu Tinh Vũ thì nên trở về nhắc nhở lão Triệu, thời gian tới phải cẩn thận một chút, nếu gặp chuyện gì lạ thì phải nhanh chóng báo cảnh sát.

Sau khi cám ơn anh cảnh sát đó, tôi và Triệu Tinh Vũ rời khỏi đồn công an, vừa đúng lúc hôm nay anh ta phải trực ca tối nên chúng tôi tìm một tiệm cơm gần đấy vừa ăn vừa nói chuyện. Đầu tiên tôi hỏi thăm sức khỏe thầy Trương Lỗi của anh ta thế nào rồi?

Triệu Tinh Vũ cười nói: “Thầy ấy khỏe lắm, thời gian trước còn đòi kỳ nghỉ đông để đi du lịch chơi cơ, sau khi trở về thì tinh thần tốt hơn rất nhiều.”

Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện khá vui vẻ, Triệu Tinh Vũ cũng lén đưa cho tôi tư liệu cá nhân của tên đã tập kích lão Triệu, để bên tôi đi dò la xem có phải lão Triệu có ân oán gì với gã này hay không.

Về đến nhà, tôi nghiên cứu cẩn thận hồ sơ cá nhân của tên kia, với loại người bình thường không có tiền án tiền sự nào như thế này, đồn công an không có nhiều dữ liệu trong hồ sơ lắm.

Tôi mở ra xem, cũng chỉ là một trang giấy khá mỏng, gã này tên Triệu Tranh, năm nay hai mươi chín tuổi, là một nhân viên IT, nguyên quán Hà Nam, sau khi tốt nghiệp đại học thì ở lại làm việc trong thành phố này.

Qua hồ sơ, tên này có vẻ là một người có lý lịch trong sạch, hôm

xảy ra chuyện là lúc hắn đến bệnh viện để tái khám, vốn hắn không thuộc phòng khám của lão Triệu, nhưng không hiểu vì sao lại như phát điên chạy đến phòng anh ấy gây sự.

Nghe nói là ông chủ của công ty hắn tự đến đồn cảnh sát để bảo lãnh, ông ấy còn liên tục nói rằng chắc chắn tên này bỗng dưng bị hâm nên mới làm như vậy, vì bình thường hắn là một người nổi tiếng thật thà, nếu nói hắn đi gây sự với người ta, gây ra chuyện lớn thì chắc đồng nghiệp cả công ty chẳng ai tin cả.

Chuyện khác thường tất có vấn đề, phải có lý do thì Triệu Tranh mới có hành vi và thái độ không được bình thường như vậy, nhìn từ thái độ không chút hối hận nào thì chắc chắn hắn không tìm lầm người, lúc ấy đúng là hắn muốn gây sự với lão Triệu!

Đến tối, tôi và Đinh Nhất tới nhà lão Triệu ăn cơm, sau đó tôi đưa cho anh ấy xem tư liệu của Triệu Tranh, để anh ấy nhớ lại xem trước kia đã từng gặp người này hay chưa?

CHƯƠNG

KẺ THÙ XA LẠ

Lão Triệu nhận tờ tư liệu trong tay tôi xem một lúc lâu, sau đó anh ấy nói với giọng chắc chắn: "Anh dám chắc chắn trăm phần trăm, lúc ở phòng khám là lần đầu tiên gặp tên này."

Tôi tin lão Triệu không nói dối, tôi càng tin tưởng vào trí nhớ của anh ấy, chắc chắn anh ấy không nhớ nhầm. Xem ra nếu muốn biết nguyên do trong đó thì chúng tôi phải đến gặp tên Triệu Tranh này một lần.

Dù gì mấy ngày nay tôi và Đinh Nhất cũng khá rảnh rỗi, thế nên tôi muốn theo dõi tên này hai ngày, để xem bình thường hắn làm gì và có còn lòng dạ xấu xa muốn đến gây sự với lão Triệu nữa hay không…

Chúng tôi đi theo dõi Triệu Tranh hai ngày nhưng không phát hiện ra có gì đặc biệt, mỗi ngày hắn chỉ đến công ty rồi về nhà, từ nhà lại đến công ty, thỉnh thoảng hắn cũng đến quán cơm bình dân gần nhà để ăn cơm, ngoài những nơi đó ra thì không đi đâu nữa cả.

Nhưng khi chúng tôi đi theo hắn đến ngày thứ tư thì phát hiện hắn đột nhiên xin công ty nghỉ phép, sau đó lén lảng vảng bên ngoài bệnh viện chờ lão Triệu! Đây đúng là phát hiện quan trọng!

Tên này đúng là có vấn đề.

Hôm nay lão Triệu làm ca sáng, Triệu Tranh vẫn chờ chực ở ngoài bệnh viện. Hình như lần này đã có kinh nghiệm, hắn không ra tay trong bệnh viện như lần trước mà kiên nhẫn chờ đợi anh ấy tan làm…

Cuối cùng ba chúng tôi cũng chờ được đến khi lão Triệu lê tấm thân mỏi mệt ra khỏi bệnh viện, đi tới khu đỗ xe. Vì tin tưởng vào thân thủ của Đinh Nhất nên tôi không gọi điện báo trước cho lão Triệu, tránh làm anh ấy lo lắng.

Quả nhiên, gã Triệu Tranh lẻn ra sau lưng lão Triệu rồi đột nhiên rút một con dao găm ra, chạy tới định đâm vào lưng anh ấy! Giờ nghĩ lại mà tôi vẫn thấy sợ, nếu lúc ấy chúng tôi không có ở đấy thì chắc lão Triệu đã lành ít dữ nhiều rồi.

Đinh Nhất nhảy vọt tới, đá bay con dao găm trong tay Triệu Tranh. Triệu Tranh giật mình, khi lão Triệu thấy rõ đồ trong tay Triệu Tranh, mặt anh ấy trắng bệch.

Triệu Tranh bị Đinh Nhất ép sát trên mặt đất, không thể cử động được. Tôi đi từ từ đến rồi ngồi xổm trước mặt hắn, nói: "Có phải mày có vấn đề gì không vậy? Mày quen anh ấy à? Sao cứ đến gây thù với anh ấy mãi thế?"

Triệu Tranh trừng đôi mắt đỏ ngầu nhìn tôi, nếu không phải đang bị Đinh Nhất đè chặt cứng thì chắc hắn phang cũng cho tôi một dao rồi. Tôi thấy hắn tức giận như vậy thì tát cho một cái: "Làm sao? Còn không phục à?"

Nhưng Triệu Tranh lại cắn răng nghiến lợi nói: "Ít nói con mẹ nó nhảm thôi, hoặc là giao tao cho cảnh sát, hoặc thả tao ra!"

Tôi tức đến mức lại muốn đánh hắn: "Ha?! Nóng nảy quá nhỉ! Đến lúc này rồi mà mày vẫn còn to mồm thế cơ à! Ha?! Mày dựa vào cái gì mà ngang ngược như vậy?!"

Lão Triệu giữ chặt lấy tôi: "Thôi được rồi, cậu thả hắn đi đi, có báo cảnh sát cũng chỉ cảnh cáo được mấy câu, chẳng có ích gì cả." Nói rồi anh ấy cũng ngồi xuống, bực mình hỏi Triệu Tranh: "Chúng ta có quen nhau à? Sao tôi không có ấn tượng gì với cậu cả thế? Nếu lúc trước tôi có làm gì sai với cậu thì cho tôi xin lỗi nhé, cậu đã tới tìm tôi gây sự hai lần rồi, không thể cứ tiếp tục làm như vậy nữa, cậu có nhìn thấy hai người bạn này của tôi không? Nếu hôm nay không nhờ tôi cản họ thì… cậu thảm rồi đấy! Có đưa cậu đến đồn công an cũng chỉ lợi cho cậu thôi! Mau đi đi!"

Tôi ra hiệu cho Đinh Nhất thả hắn ra! Đinh Nhất vừa thả lỏng tay là thằng oắt con này đã bật dậy như thỏ, sau đó chạy biến đi mất như một làn khói. Nhưng vừa rồi từ trong ánh mắt hắn, tôi có thể nhìn ra chuyện này vẫn chưa xong đâu!

Tôi nhìn vẻ mặt mỏi mệt của lão Triệu thì lên xe đèo anh ấy về nhà, trước lúc đi còn đặc biệt dặn dò anh ấy: "Mấy ngày này anh nên cẩn thận lúc tan làm, chắc chắn thằng oắt kia còn tới tìm anh nữa đấy."

Nhưng lão Triệu lại tỏ vẻ xem thường: "Không sao đâu… Chắc chắn là cậu ta nhận nhầm người, anh cũng không phải kẻ thù giết cha cậu ta, chắc không đến mức cậu ta lại tìm tới anh gây chuyện nữa!"

Tôi thấy lão Triệu không để ý tới chuyện này thì hơi lo lắng, còn tên Triệu Tranh kia nữa, sống chết cũng không nói tại sao hắn lại muốn gây phiền phức cho lão Triệu.

Xem ra chỉ còn cách là chúng tôi phải đi điều tra thêm về tên Triệu Tranh này thôi, chắc chắn chuyện này không đơn giản như vậy… Sáng hôm sau, hai chúng tôi theo chân Triệu Tranh tới công ty của hắn, sau đó nhanh chóng quay trở về nhà hắn, định đột nhập vào trong xem gã Triệu Tranh này có vấn đề gì.

Kỹ xảo mở khóa của Đinh Nhất không tầm thường, chỉ cần chúng tôi không lật tung nhà của Triệu Tranh lên thì chắc chắn hắn rất khó đoán được đã có người vào nhà mình! Mở cửa nhà hắn xong, chúng tôi đi vào xem xét, phát hiện bên trong khá ngăn nắp, thế này không giống tác phong của một người sống độc thân!

Nếu trong nhà Triệu Tranh khá bừa bộn thì chúng tôi sẽ có rất nhiều chỗ để bắt đầu tìm kiếm, nhưng ở đây lại quá sạch sẽ, nên chúng tôi không tìm ra được đầu mối nào có ích cả.

Tìm mãi, cuối cùng tôi tìm thấy một hồ sơ bệnh án ở dưới bàn uống trà, đây chính là nguyên nhân mà Triệu Tranh phải đi tái khám. Lúc ấy tôi còn nghĩ rằng, chẳng lẽ thằng oắt này bị bệnh trĩ nên mới phải đi khám lại? Nhưng khi lật hồ sơ bệnh án của hắn ra, tôi cảm thấy hơi choáng váng…

Đinh Nhất thấy tôi ngẩn người cầm bệnh án của Triệu Tranh thì cười hỏi: “Thế nào? Triệu Tranh bị bệnh gì? Không phải là bị chứng vọng tưởng đấy chứ?”

Tôi đưa bệnh án cho anh ta: “Anh tự xem đi, thằng oắt này đúng là đồ dị tật, ngay cả bệnh mà cũng khác thường.”

Đinh Nhất vừa xem thì nhướng mày: “Điện giật?”

Tôi tức giận nói: “Tôi thấy thằng oắt này chắc bị điện giật dở hơi nên mới làm những chuyện khác thường như vậy.”

Trong bệnh án ghi chép, lúc ấy Triệu Tranh chỉ bị giật nhẹ, hẳn là không nghiêm trọng lắm. Nhưng bác sĩ vẫn bảo hắn ta tới khám lại thì chứng tỏ vết thương của Triệu Tranh lúc ấy có vẻ khá nghiêm trọng.

Tôi nhớ kỹ tên bác sĩ chẩn trị cho hắn lúc đó là nữ bác sĩ Lý Mai, định khi nào về sẽ gọi điện bảo lão Triệu hỏi thăm cô ấy một chút, xem tình hình của Triệu Tranh lúc đó như thế nào. Đáng lý ra, bác sĩ không thể tùy tiện tiết lộ tư liệu bệnh án của bệnh nhân

cho người ngoài, nhưng trong bệnh viện ai cũng biết chuyện lão Triệu bị hắn tập kích, nên nếu giúp đỡ nói một hai câu thì chắc không thành vấn đề gì.

Bác sĩ Lý Mai là một người phụ nữ trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, bà ấy khá thích lão Triệu, nên khi nghe lão Triệu nói muốn nhờ giúp đỡ bà ấy đồng ý ngay.

Vừa đúng lúc lão Triệu đang phải khám cho bệnh nhân nên anh ấy giới thiệu chúng tôi qua chỗ bà ấy. Dù gì chuyện muốn nói cũng liên quan đến việc riêng của bệnh nhân, chúng tôi bèn hẹn bác sĩ Lý lên sân thượng của bệnh viện.

CHƯƠNG

ĐIỆN GIẬT NGOÀI Ý MUỐN

Bác sĩ Lý nói cho chúng tôi biết, lúc Triệu Tranh được đưa đến cấp cứu đúng là rất đáng sợ, quần áo trên người đều thiêu trụi sạch sẽ, cả người trên dưới cũng bị cháy đen. Theo lời kể của người đưa hắn đến đây, nói là thằng nhóc này đi câu cá với đồng nghiệp, kết quả lúc quăng cần câu đụng phải đường dây điện cao thế.

Bình thường dưới tình huống dùng vật dẫn điện chạm vào đường dây điện cao thế, chắc chắn không có khả năng sống sót. Tuy nhiên khi các bác sĩ làm kiểm tra cho Triệu Tranh lại phát hiện, tuy rằng da của hắn đen thì có đen một tí, nhưng tình trạng lại không nghiêm trọng như bề ngoài.

Chờ sau khi loại bỏ hết tất cả quần áo bị thiêu cháy trên người hắn đi mới phát hiện, Triệu Tranh chỉ bị một vết bỏng rất nhỏ ở lòng bàn chân, những chỗ khác đều không có thương tích gì. Chẳng qua mặc dù lúc ấy hắn cũng không bị thương nặng, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.

Đến tận tối hôm sau Triệu Tranh mới từ từ tỉnh lại, sau đó nhóm của bác sĩ Lý làm kiểm tra toàn thân, phát hiện các chức năng cơ thể của hắn đều rất bình thường, có thể xuất viện được rồi. Có điều xét thấy tình huống của hắn khá đặc biệt nên bác sĩ Lý

đề nghị hai tuần sau quay lại tái khám.

Sau khi chào tạm biệt bác sĩ Lý, chúng tôi lại đi tìm lão Triệu, hỏi anh ấy có ấn tượng gì với bệnh nhân bị điện giật phải cấp cứu trước đó hay không. Lão Triệu lắc đầu nói: “Đùa gì vậy, một ngày phòng cấp cứu tiếp nhiều người bệnh như vậy, anh nào có nhớ rõ hết được! Thêm nữa, anh lại không phải bác sĩ cấp cứu, bệnh nhân của mình mà anh còn không nhớ nổi đây, làm sao có thời gian đi nhớ của phòng khác!”

Tôi thầm nghĩ cũng phải ha! Nhưng tại sao Triệu Tranh này lại cứ tới tìm lão Triệu dây dưa không dứt nhỉ? Chẳng lẽ là thật sự bị điện giật đến ngớ ngẩn rồi? Nhưng khoảng thời gian này thấy anh ta đi làm đúng giờ, cũng chẳng giống lắm!

Cuối cùng tôi nghĩ đến đau cả đầu mà vẫn không nghĩ ra lý do, cân nhắc qua lại mù mờ thế này cũng không có kết quả, không phải thằng nhóc này không chịu nói à? Chúng tôi đây tới tận cửa hỏi, tôi cũng không tin là không cạy được miệng hắn!

Tối hôm đó chúng tôi đến nhà Triệu Tranh, có lẽ hắn cũng không ngờ chúng tôi sẽ tìm tới tận cửa, sau khi mở cửa biểu cảm của Triệu Tranh rõ ràng rất chi là căng thẳng. Tôi thấy hắn thấp thỏm thì cười và nói: “Anh không cần phải sợ, hôm nay chúng tôi không phải tới đánh anh, chỉ muốn tâm sự đàng hoàng chút thôi…”

Tôi cũng không cần hắn mời vào, khẽ va vào vai hắn rồi tự đi vào phòng. Triệu Tranh hết cách, cuối cùng cũng chỉ đành đi theo sau tôi nói: “Các anh muốn làm gì? Nếu muốn làm bậy làm bạ thì tôi sẽ báo cảnh sát đó!”

Tôi lạnh lùng cười và bảo: “Anh lại còn biết tìm cảnh sát à? Anh cũng đừng quên gần đây những việc anh làm đều là những chuyện không dám đến gặp cảnh sát nha.”

Tuy rằng biểu cảm của Triệu Tranh rất lo sợ, nhưng hắn vẫn mạnh miệng: “Tôi sợ gì cảnh sát chứ! Nên phạt tiền thì cũng đã phạt rồi, cho dù có gặp cảnh sát thì tôi cũng không có gì phải sợ nữa.”

Tôi nghe hắn nói vậy thì móc di động ra, sau đó cho hắn xem đoạn video quay cảnh hắn định tấn công lão Triệu ở bãi đỗ xe bệnh viện. Thật ra lúc ấy vì tôi sợ thằng nhóc này xong việc sẽ chối bay chối biến, nên mới quay lại trước.

Triệu Tranh xem video xong, lập tức không còn khí thế như vừa rồi, sắc mặt xanh mét đứng ở đó. Thật ra tôi rất tò mò rốt cuộc giữa hắn và lão Triệu có quan hệ gì? Không phải là quan hệ cùng cha khác mẹ máu chó trong phim truyền hình lúc mười giờ rưỡi đấy chứ?

Nhưng tôi suy đi rồi nghĩ lại, cha mẹ ruột của lão Triệu đã mất sớm từ lâu, cho nên cái màn kịch này không thể xảy ra được. Vì thế tôi tức giận nói: “Sao nào? Đây là cách tiếp khách của anh đấy à? Cả ly trà cũng không có?”

Triệu Tranh nghe thế thì đỏ mặt lấy trong tủ lạnh ra hai chai Coca cho chúng tôi: “Ngại quá, tôi chưa từng uống trà, cho nên trong nhà chỉ có thứ này…”

Tôi thấy lúc này giọng điệu của hắn đã lễ phép hơn nhiều, cũng không muốn hù doạ nữa. Vì thế tôi đi đến ghế sô pha rồi chậm rãi ngồi xuống, sau đó bình tĩnh hoà nhã nói: “Anh xem lại mình đi, tốt nghiệp đại học, cũng coi như từng được nhận nền giáo dục cao. Còn có một công việc tuy rằng rất cực nhưng thu nhập cũng không tệ lắm, anh rảnh rỗi không có việc gì à, sao cứ tìm bác sĩ Triệu gây phiền phức chi vậy hả?”

Lúc này Triệu Tranh nghe thế lại mờ mịt hỏi tôi: “Anh ta cũng họ Triệu à?”

Tôi lập tức hết chỗ nói luôn, tóm lại cả tên lão Triệu là gì mà thằng nhóc này cũng không biết, thế mà lại tới quấy rối anh ấy? Đầu óc hắn chắc chắn là có bệnh không nhẹ đâu! Tôi nhìn vẻ mặt hắn không có nhiều mưu mẹo, nên rất bất đắc dĩ nói: “Nào, kể cho tôi nghe xem, rốt cuộc anh và anh ấy có khúc mắc gì? Đều là đàn ông lớn cả rồi, có thù hận gì mà không thể gỡ bỏ hả! Chẳng lẽ anh ấy cướp bạn gái của anh? Nhưng chuyện này cũng không đúng! Bây giờ vợ của anh ấy chính là chị của tôi mà!”

Bị tôi nã pháo liền một tràng, Triệu Tranh lại đau khổ ôm đầu: “Tôi nói các anh cũng sẽ không tin, chắc chắn sẽ cho rằng tôi bị điên rồi!”

Tôi nhún vai độp lại: “Trên đời này còn có chuyện gì chúng tôi không thể tin đây, chỉ cần hợp tình hợp lý là được.”

Vừa nghe tôi nói vậy, Triệu Tranh đột ngột ngẩng đầu, trợn đôi mắt đỏ hoe lên nhìn chằm chằm vào tôi: “Tôi và anh ta có thù oán! Hận thù chồng chất!”

Tôi bị ánh mắt của hắn làm cho hoảng sợ, lòng không khỏi nặng nề, nhìn dáng vẻ hắn không giống như đang nói dối, xem ra chuyện này nghiêm trọng hơn tôi tưởng nhiều! Sau đó Triệu Tranh dùng vẻ mặt đau khổ kể lại chuyện xảy ra sau lần mình bị điện giật.

Vốn dĩ trước đó, Triệu Tranh thật sự là một anh chàng cực kỳ đơn thuần, tuy đã ra đời làm việc mấy năm, nhưng vì tính chất công việc nên người hắn có thể tiếp xúc được cũng chỉ có mấy đồng nghiệp mà thôi, bởi vậy cũng không cần quá nhiều tính toán thủ đoạn.

Thành tích của nhóm họ cũng rất tốt, mỗi dịp cuối năm còn được chia hoa hồng, tuy rằng ngày thường thức đêm tăng ca mệt chết đi sống lại, nhưng thu nhập thực sự cao hơn nhân viên văn

phòng bình thường gấp mấy lần, còn mua được nhà ở đây từ khá sớm.

Triệu Tranh cũng là một người biết chừng mực, hắn không có yêu cầu quá cao trong cuộc sống, chỉ hy vọng mình có thể tìm được một cô gái vừa ý rồi kết hôn sinh con, cho cuộc đời bình thường của mình có thêm một niềm hạnh phúc mà thôi.

Nhưng vào tháng trước lại xảy ra một việc làm thay đổi hoàn toàn suy nghĩ của hắn…

Ngày đó công ty cho nghỉ, ông chủ dẫn họ đến một khu đầm lầy ở ngoại thành để câu cá. Đó là một vùng đầm lầy tự nhiên không có ai quản lý, cũng là do ông chủ của họ tình cờ phát hiện.

Lúc đầu mọi người đều chơi rất vui vẻ, đây là lần đầu tiên Triệu Tranh câu cá nên không có kinh nghiệm, dù đồng nghiệp biết câu cá đã dạy hắn cả buổi, nhưng khả năng nắm bắt không mạnh nên hắn cũng học cái biết cái không.

Ai biết đâu trong khi những người khác đang bận rộn nhóm lửa nướng thịt, thì trong lúc vô tình, Triệu Tranh lại quăng dây câu móc lên một đường dây điện cao thế…

Chỉ nghe một tiếng “bùng”, người Triệu Tranh bị đốt cháy ngay lập tức, đồng nghiệp có kinh nghiệm vội đeo găng tay cao su, cầm một cây gậy gỗ đẩy cần câu cá trong tay hắn ra. Nhưng lúc này Triệu Tranh đã sớm cháy đen thui, không còn chút hình người nào.

CHƯƠNG

MƠ VỀ SƠN TÂY

Lúc ấy mọi người ở đó đều cho rằng lần này Triệu Tranh chết chắc rồi! Kết quả lúc đưa hắn đến bệnh viện cấp cứu thì lại chỉ bị vết bỏng rất nhỏ, những mặt khác cũng không đáng lo ngại. Nhưng dù vậy, hắn vẫn hôn mê thời gian khá dài mới tỉnh lại.

Triệu Tranh chết đi sống lại, trong mắt người khác thì không có gì thay đổi, nhưng chỉ có chính hắn biết, sau khi bị điện giật, hắn đã trải qua chuyện gì… Hết thảy những điều này giống như đang nằm mơ, nhưng trong mộng, Triệu Tranh lại không phải là Triệu Tranh, mà là một người tên Lữ Diệu Tổ.

Lữ Diệu Tổ này là con trai út của một thương nhân lớn ở Sơn Tây, vừa đi du học từ Nhật Bản về, trên cậu ta còn một anh trai là Lữ Diệu Tông, nhưng lúc nhỏ anh ta từng bị thổ phỉ bắt cóc tống tiền, tuy sau này được chuộc về nhưng lại vì sợ hãi quá độ mà bệnh không dậy nổi, sức khoẻ ngày sau không bằng ngày trước.

Ông Lữ thấy con trai cả không kế thừa gia nghiệp được nên vội đưa con trai út ra nước ngoài học, hy vọng cậu ta học hành thành tài, trở về có thể kế thừa sản nghiệp to lớn này của mình. Sau khi Lữ Diệu Tổ về nước, ông Lữ nhanh chóng thu xếp cho cậu ta một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối, hy vọng cậu ta có thể sớm đâm

nhánh để cành cho nhà họ Lữ.

Hết thảy những việc này vốn là chuyện hợp lẽ thường, nước chảy thành sông, nhưng trăm triệu lần không ngờ, ngay trước khi kiệu hoa vào cửa, cô dâu mới và tất cả lễ hỏi đều bị một tên thổ phỉ tên Tôn Đại Hải cướp đi.

Đối với người nhà họ Lữ mà nói, chuyện này đúng là giống như sét đánh giữa trời quang, trước không nói có thể cứu người về được hay không, nhưng một cô gái trẻ chưa chồng đang yên lành rơi vào tay thổ phỉ, ai cũng không dám chắc điều gì, không chừng đến cuối cùng lại mất cả người lẫn của!

Bởi vậy sau khi nhận được thư bọn bắt cóc gửi, trên dưới nhà họ Lữ có hai ý kiến khác nhau: Bà cụ nhà họ Lữ, cũng chính là bà nội của Lữ Diệu Tổ cho rằng cô cháu dâu này vẫn chưa vào cửa, cũng chưa được xem như người nhà họ Lữ của họ, nên đưa thư mà thổ phỉ gửi tới về cho nhà mẹ đẻ của cô ấy đi!

Thực tế, bà cụ Lữ cảm thấy cô dâu rơi vào tay thổ phỉ rồi thì dù cứu ra được cũng phải trả về, nhà họ Lữ của họ không thể cưới một cô gái không còn trong sạch vào cửa.

Tuy nhiên Lữ Diệu Tổ là người đi du học, đã được tiếp thu tư tưởng mới giáo dục mới, cậu ta kiên quyết phản đối quyết định này của gia đình. Tuy ngay từ đầu cậu ta cũng không đồng ý cuộc hôn nhân này lắm, nhưng nếu đã bị buộc vào cuộc hôn nhân này rồi, vậy cậu ta cũng đành chấp nhận.

Bây giờ cô dâu mới đã xảy ra chuyện, làm chồng chưa cưới mà lại không cứu, đúng là quá vô tình vô nghĩa. Một khi chuyện này lan truyền ra ngoài, phỏng chừng sau này sẽ không còn nhà ai dám gả con gái vào nhà họ Lữ nữa.

Ông Lữ nghe thế cũng cảm thấy con trai nói có đạo lý, việc hôn nhân này cũng không phải ông ấy tuỳ tiện chọn, đối phương chính

là nhà buôn vải lớn nhất nhì trên tỉnh, nếu vì chuyện này mà có xích mích, vậy thì chuyện phiền phức sau này còn nhiều lắm!

Tuy nhiên bà cụ Lữ lại vẫn cứ nói kiểu gì cũng không được, kiên quyết không đồng ý cho cô dâu mới này vào cửa nữa! Cuối cùng Lữ Diệu Tổ đưa ra cách giải quyết, cho dù là nhà họ Lữ của họ không cần cô dâu mới này nữa, nhưng tốt xấu gì cũng phải chi tiền chuộc người về, coi như là hao tài miễn tai!

Lữ Diệu Tổ vốn muốn tự mang tiền đến chỗ Tôn Đại Hải chuộc người, nhưng nhà họ Lữ sợ cục cưng bảo bối này đi sẽ bị bắt luôn, vì thế mới để người dưới mang tiền chuộc và một bức thư từ hôn đến trại thổ phỉ, bảo chúng nhận tiền xong thì giao người cho nhà gái đưa về.

Ngay lúc đó Lữ Diệu Tổ còn không biết cô dâu mà mình chưa từng gặp mặt này trông như thế nào, chỉ biết là cô ấy tên Trần Tố Mai. Cùng lúc đó, bên phía nhà họ Trần cũng nhận được tin tức, sau khi họ biết chuyện nhà họ Lữ muốn từ hôn thì đã phái người đến trại thổ phỉ đón người ngay trong đêm.

Nhà họ Lữ vốn tưởng chuyện này thế là coi như qua, tuy nói hai nhà Lữ Trần không thành thông gia, nhưng cũng không đến nỗi bởi vậy mà thành thù. Chỉ là không thể ngờ, khi những người hầu nhà họ Trần đi đón tiểu thư quay về, chẳng ngờ lại không đón được Trần đại tiểu thư.

Hoá ra sau khi Trần Tố Mai biết được mình bị nhà họ Lữ từ hôn, lúc rời khỏi trại thổ phỉ đi ngang qua một vách núi, nhất thời bi phẫn khó nhịn nên nhảy vực tự sát. Những người hầu đến đón tìm kiếm dưới vách núi ba ngày ba đêm, nhưng không tài nào tìm được thi thể của Trần đại tiểu thư, cuối cùng cũng chỉ có thể cho rằng thi thể đã bị thú hoang trong núi ăn mất.

Sau khi nhà họ Trần biết được sự thật, hối hận chẳng kịp, vì sao

phải hứa gả con gái cưng của mình cho gia đình thiếu đạo đức như nhà họ Lữ chứ!? Trần Tố Mai chính là cô con gái út mà ông Trần thương yêu nhất, từ nhỏ đã là hòn ngọc quý trên tay cả nhà.

Nào ngờ đâu con gái mình yêu thương như châu báu, cứ vậy mà chết một cách không rõ ràng. Hơn nữa trước khi chết, Trần Tố Mai còn để lại cho cha mình một bức di thư, trong thư cô ấy nói mình cũng không bị thổ phỉ làm ô uế, ngược lại là nhà họ Lữ vì mặt mũi của mình mà gặp cũng chưa gặp, đã trực tiếp đưa tiền chuộc kèm giấy từ hôn tới cùng nhau, đây là nỗi nhục nhã lớn nhất đối với cô ấy, đúng là còn đáng giận hơn cả thổ phỉ!

Kể từ đó, hai nhà Lữ Trần kết thù. Trên Trần Tố Mai có ba người anh trai, đặc biệt là anh hai cô ấy - Trần Tố Sơn còn đảm nhiệm chức vị quan trọng trong Quốc dân Đảng. Sau khi anh ta biết em gái mình chết thảm đã ba lần bốn lượt gây phiền phức cho nhà họ Lữ, nhưng nhà họ Lữ tự biết mình đuối lý, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hai năm sau, thù hận của hai nhà cũng phai nhạt phần nào, nhà họ Lữ làm ăn cũng cố tình né tránh nhà họ Trần, để hai nhà không nảy sinh thêm xung đột gì đó. Về sau Lữ Diệu Tổ lại cưới một cô gái tâm đầu ý hợp với mình làm vợ, vốn định cứ sống một đời bình lặng như vậy, ai ngờ mới cưới không bao lâu, một đám thổ phỉ lại ghé thăm nhà họ Lữ…

Lúc này thổ phỉ cướp cô dâu mới Trịnh Bách Hợp của Lữ Diệu Tổ, nhưng lần này khác với lần trước, Trịnh Bách Hợp là cô dâu đã vào cửa của nhà họ Lữ, lại là người yêu của Lữ Diệu Tổ, cậu ta nói dù gì cũng phải mang tiền đi chuộc về.

Tuy bà cụ nhà họ Lữ vẫn duy trì suy nghĩ cổ trước giờ của mình, cô gái đã mất trinh tiết không thể bước vào cửa nhà họ Lữ, nhưng bà cũng không ngăn được tâm trạng vội muốn cứu vợ yêu

về của Lữ Diệu Tổ.

Ai ngờ khi Lữ Diệu Tổ chuẩn bị xong tiền chuộc, định đi cứu người, thì thổ phỉ lại đưa Trịnh Bách Hợp trở về. Lúc ấy mợ trẻ của nhà họ Lữ này trừ tóc tai hơi rối ra thì các mặt khác đều vẫn khỏe mạnh.

Theo lời cô nói, thổ phỉ trói cô ở sau núi, cũng không làm gì với cô mà chỉ nhốt suốt cả đêm. Sáng sớm hôm sau, một cô gái xuất hiện nói với cô vài câu kỳ lạ khó hiểu, rồi sai người đưa cô về.

Lữ Diệu Tổ nghe thế thì hỏi cô ấy: "Cô gái kia đã nói gì?"

Vì thế Trịnh Bách Hợp cẩn thận nhớ lại tình hình lúc đó…

Lúc ấy, cô gái kia đi vào rồi nhìn cô với vẻ mặt thương hại, nhưng giọng điệu lại lạnh như băng tuyết: "Lúc này tôi muốn xem thử nhà họ Lữ sẽ đối xử như thế nào với cô con dâu đã vào cửa như cô… Em gái à, em đừng trách chị đây tàn nhẫn, ai bảo em gả vào nhà họ Lữ chứ? Đây là số mệnh của em rồi!"

CHƯƠNG

NỬA CHÉN CANH MẠNH BÀ

Khi Lữ Diệu Tổ nghe Trịnh Bách Hợp kể trong trại thổ phỉ có một cô gái trẻ tuổi, còn nói với cô mấy câu như vậy thì lập tức hiểu ra, chắc chắn năm đó Trần Tố Mai vẫn chưa chết! Chẳng những cô ấy không chết, mà lại còn trở thành áp trại phu nhân của thổ phỉ…

Lần này cô ấy bắt cóc Trịnh Bách Hợp không phải vì đòi tiền chuộc, mà chỉ muốn xem thử nhà họ Lữ sẽ đối xử như thế nào với cô dâu mới thoát ra khỏi trại thổ phỉ này… Quả nhiên, sau khi Trịnh Bách Hợp trở lại nhà họ Lữ thì tất cả đều thay đổi, tuy rằng cô nói với mọi người là thổ phỉ không làm gì mình, nhưng không có ai chịu tin cả. Bà cụ Lữ còn tự ra lệnh, nhốt Trịnh Bách Hợp vào từ đường.

Tuy Lữ Diệu Tổ tin tưởng Trịnh Bách Hợp không bị thổ phỉ làm bẩn, nhưng cậu ta lại không lay chuyển được bà nội của mình, đành phải cam chịu tạm thời nhốt Trịnh Bách Hợp vào từ đường trước… Nhưng Trịnh Bách Hợp là một cô gái tri thức đã được tiếp thu tư tưởng mới, cô không thể hiểu được tại sao nhà họ Lữ lại đối xử với mình như vậy.

Ngay cả người chồng bình thường yêu thương cô mọi bề kia, thế nhưng cũng để mặc người khác nhốt mình vào từ đường, cứ

như cô đã thật sự làm chuyện gì trái với đạo đức vậy…

Ba ngày sau, các bề trên của nhà họ Lữ đưa ra kết luận, họ cho Trịnh Bách Hợp hai con đường để lựa chọn, một là tự sát ở từ đường, đến lúc đó họ sẽ lập một bài vị trinh tiết liệt phụ trong từ đường gia tộc họ Lữ cho cô; hai là để Lữ Diệu Tổ bỏ cô, từ đây không còn là người nhà họ Lữ nữa, ra ngoài tự sinh tự diệt.

Sau khi nghe thấy kết luận này, Trịnh Bách Hợp rất khiếp sợ, cô không tài nào hiểu được đây là một gia đình phong kiến lớn cỡ nào, mới đưa ra quyết định không có tình người như vậy? Chẳng lẽ sống chết của một cô gái lại bị phán quyết dễ dàng như vậy ư?

Giữa lúc đó, Lữ Diệu Tổ đã không ít lần đi cầu xin bà nội của mình, nhưng đầu óc phong kiến của bà cụ Lữ vẫn không đồng ý cho cậu ta và Trịnh Bách Hợp tiếp tục ở bên nhau. Mà cùng lúc đó, Trịnh Bách Hợp cũng vẫn luôn hy vọng Lữ Diệu Tổ có thể đến thăm mình, bởi vì cô còn có một chuyện quan trọng muốn nói với cậu ta.

Tuy nhiên thật đáng tiếc, bởi vì Lữ Diệu Tổ không dám đối mặt với Trịnh Bách Hợp, cho nên vẫn không hề xuất hiện. Trịnh Bách Hợp tuyệt vọng đã biết ý của chồng, cậu ta không tới gặp mình thì cũng chứng minh được hết thảy, cô còn ngu ngốc chờ cái gì nữa đây?

Mọi hy vọng trở thành cát bụi, Trịnh Bách Hợp ở từ đường suy nghĩ cả đêm, cô liên tục tự hỏi bản thân, người yêu thương nhất đối xử với mình như vậy, cô sống còn có ý nghĩa gì nữa… Cuối cùng Trịnh Bách Hợp đưa ra lựa chọn, treo cổ ở từ đường họ Lữ.

Chờ đến hôm sau được phát hiện, người đã sớm lạnh cứng lại rồi, nhưng dưới chân cô lại đặt một bức di thư viết riêng cho Lữ Diệu Tổ. Trong di thư cô nói cho Lữ Diệu Tổ biết, mình đã mang thai ba tháng rồi, cô vẫn luôn đợi cậu ta tới từ đường mới nói tin

này, nhưng từ đầu đến cuối cậu ta lại không hề xuất hiện…

Cuối thư, Trịnh Bách Hợp nguyền rủa Lữ Diệu Tổ cả đời cơ cực, dòng họ Lữ đoạn tử tuyệt tôn!

Sau khi bà cụ Lữ biết Trịnh Bách Hợp đã mang thai ba tháng, nhất thời lửa giận công tâm, phun ra máu ngay tại chỗ, không quá mấy tháng cũng buông tay nhân gian.

Cũng từ sau đó, Lữ Diệu Tổ bị gán cái tiếng khắc vợ, không còn ai chịu gả con gái vào nhà họ Lữ nữa. Bởi vì lựa chọn năm đó mà nhà họ Lữ tổn thất liên tiếp ba mạng người, điều này khiến Lữ Diệu Tổ cũng không chấp nhận được, vì thế cậu ta đặt toàn bộ thù hận vào bọn thổ phỉ trên núi.

Lữ Diệu Tổ bỏ tiền ra giúp đỡ đại đội cảnh sát của huyện lên núi tiêu diệt thổ phỉ, nhưng lũ người biết ăn mà không biết làm này tuy đã đi nhiều lần, nhưng mỗi lần đều chỉ quét được mấy tên binh tôm tướng cua, còn trùm thổ phỉ Tôn Đại Hải vẫn không biết đang ở nơi nào.

Hết cách, Lữ Diệu Tổ đành phải tự thành lập một đội dân binh chuyên diệt phỉ, tự lên núi tiêu diệt đám thổ phỉ Tôn Đại Hải này. Tuy nhiên qua nhiều lần đối đầu, người của Lữ Diệu Tổ vẫn không chiếm được lợi thế gì, hơn nữa mỗi lần tổn thất đều rất lớn.

Làm đi làm lại như vậy mấy năm, gốc gác của nhà họ Lữ cũng sắp bị Lữ Diệu Tổ tiêu phá hết, nhưng bầy thổ phỉ Tôn Đại Hải kia lại vẫn không tiêu diệt được sạch sẽ.

Vào giao thừa một năm đó, Lữ Diệu Tổ đột nhiên nhận được tin báo, nói là có người biết nơi đặt chân của bầy thổ phỉ Tôn Đại Hải ở đâu, vì thế Lữ Diệu Tổ dẫn tất cả đội ngũ đến địa điểm đó.

Nhưng chờ đến khi họ hùng hùng hổ hổ chạy tới thì phát hiện nơi này đã là vườn không nhà trống rồi, trong trại thổ phỉ không có một bóng người. Lữ Diệu Tổ thầm kêu không ổn, chắc chắn là

mình đã bị lừa!

Kết quả khi Lữ Diệu Tổ mang người quay về nhà chính của nhà họ Lữ thì nhà cậu ta đã bị thổ phỉ cướp sạch không còn gì từ lâu, hơn nữa còn trói cha già của cậu ta là ông Lữ vào cái cây to trong sân, khiến ông tức chết ngay tại chỗ!

Đến tận lúc này, nhà họ Lữ cũng chỉ còn dư lại Lữ Diệu Tổ và người anh trai bệnh tật kia. Hận thù chồng chất làm Lữ Diệu Tổ sắp phát điên rồi, thậm chí cậu ta không tiếc tiêu số tiền lớn mua cái mạng của Tôn Đại Hải.

Giữa trưa hôm đó, Lữ Diệu Tổ từ bên ngoài trở về đã nhìn thấy anh trai mình đang ngồi phòng sách chờ, vì thế cậu ta giật mình hỏi sao anh ta lại ngồi dậy? Giờ thời tiết lạnh, đừng để bị nhiễm bệnh.

Tuy nhiên anh trai cậu ta lại lắc đầu nói mình không sao, sở dĩ anh ta tới phòng sách chờ Lữ Diệu Tổ là muốn khuyên nhủ, đừng quá chấp nhất những thù hận đó nữa, nhiều khi chuyện trở nên như vậy đều là kết quả từ sự lựa chọn của chính chúng ta, không liên quan gì tới người khác.

Lữ Diệu Tổ nghe xong thì giận dữ vặc lại: “Em dâu của anh, cháu trai của anh, còn cả bà nội và cha, họ đều vì tên thổ phỉ Tôn Đại Hải kia mà chết, bây giờ anh bảo em buông bỏ mối hận trong lòng ư? Anh nói quá nhẹ nhàng rồi đó!”

Lữ Diệu Tông thấy mình không khuyên được em trai thì trở về phòng với vẻ mặt cô đơn, giữa trưa cũng không ra ăn cơm. Lữ Diệu Tổ bức bối trong lòng nên uống rượu giải sầu, lấy đó xả bớt căm hận trong lòng.

Ai ngờ mới hai ly rượu vào bụng, cậu ta lại đột nhiên cảm thấy đầu óc nặng nề, Lữ Diệu Tổ cố sức lắc lắc đầu, lại cảm thấy càng thêm mơ hồ. Lúc này ngoài cửa có một người đi vào, cậu ta tập

trung nhìn kĩ, là anh em cấp dưới của mình tên Ngô Lão Bát.

Nhưng lúc này Ngô Lão Bát lại có một con dao găm, hung tợn đâm vào ngực Lữ Diệu Tổ. Lữ Diệu Tổ lập tức cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, trong nháy mắt khi cậu ta sắp ngã xuống đất, lại nhìn thấy người đứng phía sau Ngô Lão Bát là anh trai ruột của mình, Lữ Diệu Tông.

Lữ Diệu Tổ ôm căm hờn ngập trời rời khỏi thế gian, khi linh hồn của cậu ta bay tới địa phủ, lại bởi vì hận thù sâu đậm trong lòng mà không chịu quên những chuyện cũ năm xưa, vì thế khi cậu ta uống canh Mạnh Bà đã lén đổ ra ngoài mất nửa chén.

Nghe Triệu Tranh kể tới đây, tôi mới hiểu được, hoá ra bởi vì lúc trước thằng nhóc này uống bớt nửa chén canh Mạnh Bà nên lúc này mới có ký ức của kiếp trước. Đương nhiên, sau cùng hắn cũng uống nửa chén, cho nên trước khi bị điện giật, hắn không hề có chút ấn tượng nào về những ký ức kiếp trước đó.

CHƯƠNG

ANH TA LÀ ANH TRAI TÔI!

Tôi nghe tới đây thì mới hiểu, hóa ra kiếp trước lão Triệu là thổ phỉ cơ đấy! Đúng là không ngờ được đó! Bạn xem ngày thường anh ấy nhã nhặn như thế, đúng là không thể nào hình dung ra được dáng vẻ làm thổ phỉ của anh ấy ở kiếp trước.

Nghĩ vậy nên tôi khuyên Triệu Tranh: "Dù nói thế nào thì đây cũng là ân oán của hai người ở kiếp trước, đời này giữa hai người cũng không có ân oán gì, hà tất vì thù của kiếp trước mà huỷ hoại cuộc sống của kiếp này chứ? Còn nữa, kiếp trước anh ấy là thổ phỉ Tôn Đại Hải, nhưng kiếp này lại thành bác sĩ Triệu, đây không phải là để trả nợ cho những tội lỗi mà anh ấy gây ra ở kiếp trước ư?"

Không ngờ vừa nghe tôi nói như vậy thì Triệu Tranh lại đột nhiên kích động: "Ai nói là tên thổ phỉ Tôn Đại Hải, anh ta là anh của tôi! Anh ta là anh trai ruột thịt cuối cùng đã giết chết tôi, Lữ Diệu Tông!"

"Ớ…?" Nghe Triệu Tranh nói như vậy, tôi kinh ngạc nói không nên lời. Tôi còn tưởng hắn nói hận thù chồng chất là với cái gã thổ phỉ Tôn Đại Hải kia chứ? Kết quả lại là người cuối cùng mới xuất hiện trong câu chuyện này, Lữ Diệu Tông.

Nhất thời, tôi cũng không biết nên khuyên hắn như thế nào, dù sao chuyện bị người thân của mình giết cũng không phải trải nghiệm vui vẻ gì. Nhưng vấn đề bây giờ là, Triệu Tranh nhớ rõ ân oán của kiếp trước, nhưng lão Triệu lại không nhớ gì cả!

Vì thế tôi hắng hắng giọng rồi nói: "Có lẽ... Có lẽ năm đó anh trai của anh có nỗi khổ thì sao? Nói không chừng anh ấy cũng bị người ta ép buộc thì sao? Tôi nhớ lúc nãy anh cũng kể, anh ấy vẫn luôn là một con ma ốm mà!"

Triệu Tranh nghe xong thì nói rất thê lương: "Tôi cũng từng nghĩ như vậy, để chứng thực cho suy đoán của mình, mấy ngày trước tôi còn đến tận Sơn Tây, muốn điều tra thử năm đó rốt cuộc chuyện của nhà họ Lữ là như thế nào. Sau đó tôi lại tìm được trong một cuốn lịch sử ở huyện, người đứng đầu nhà họ Lữ sau này chính là anh trai tôi Lữ Diệu Tông, về kết cục của em trai anh ta Lữ Diệu Tổ, lại chỉ có bốn chữ ngắn ngủn, uống rượu chết bất đắc kỳ tử."

Lúc này tôi cũng khá đồng tình với Lữ Diệu Tổ năm đó, hắn sinh ra trong một gia đình có lễ giáo phong kiến nghiêm trọng như vậy, không thể phản đối cuộc hôn nhân đầu tiên của mình, chỉ có thể chấp nhận. Trong cuộc hôn nhân lần thứ hai, lại không thể cứu được người vợ âu yếm của mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ấy chết đi.

Hắn không thể trách cha và bà nội của mình, chỉ có thể chuyển thù hận sang đám thổ phỉ, dốc hết tâm huyết tiêu diệt chúng, cuối cùng lại còn chết ở trong tay chính anh trai ruột của mình... Xem ra cả đời Lữ Diệu Tổ đều đã định sẵn là một bi kịch rồi.

Có lẽ... lời nguyền rủa của Trịnh Bách Hợp trước khi chết thật sự đã linh nghiệm cũng không biết chừng! Tuy nhiên dù thế nào tôi cũng không ngờ, lão Triệu lại là anh trai của Triệu Tranh ở kiếp

trước, nói cũng khéo, đời này bọn họ vẫn mang họ Triệu giống nhau.

Tôi nhìn vẻ mặt đau khổ của Triệu Tranh, không biết nên nói cái gì cho hay, bảo hắn bỏ qua thù hận sống như bình thường ư? Nhưng những ký ức đó vẫn ở trong đầu hắn, phảng phất như chỉ vừa mới xảy ra hôm qua thôi.

Giờ tôi đã biết vì sao lúc chuyển thế người ta phải uống canh Mạnh Bà rồi, chính là để quên đi những đau khổ của kiếp trước, sống lại một lần nữa… Nhưng gã Lữ Diệu Tổ cố chấp này lại làm càn làm bậy uống bớt đi nửa chén, nếu không thì đâu ra nhiều chuyện như bây giờ chứ?

“Các anh có tin những lời tôi nói không? Có phải cho rằng tôi là kẻ điên không?” Triệu Tranh hỏi với vẻ mặt tuyệt vọng.

Tôi an ủi hắn: “Tôi tin lời anh nói đều là sự thật, nhưng anh cũng không thể bởi vì những ký ức đó mà đi tìm bác sĩ Triệu để báo thù chứ? Sao anh lại chắc chắn bác sĩ Triệu chính là anh trai Lữ Diệu Tông của mình như vậy?”

“Ngoại hình của anh ta không thay đổi, người lớn lên cùng tôi… cùng Lữ Diệu Tổ từ nhỏ sao tôi lại nhận lầm được?” Triệu Tranh lẩm bẩm.

Tôi bèn thở dài nói: “Anh có thể vừa nhìn là đã nhận ra anh ấy, nhưng anh có nghĩ tới hay không, anh có được những ký ức đó nên anh hận anh ấy, nhưng anh ấy lại chẳng biết gì cả! Anh muốn đi tìm anh ấy báo thù, thế này có công bằng với anh ấy không? Còn cả chuyện năm đó nữa, có đúng như anh nghĩ vậy không? Những điều đó anh cũng đều không thể xác định mà! Chẳng lẽ cũng chỉ dựa vào cảnh cuối cùng anh nhìn thấy trước khi chết mà kết luận như vậy ư? Lỡ đâu sự thật không phải như vậy thì sao?”

Triệu Tranh đau khổ vò đầu: “Nếu bộ não của con người có thể

giống như máy tính thì tốt quá, tôi có thể xoá đi đoạn ký ức đời trước kia cho rồi, chỉ làm một Triệu Tranh bình thường thôi không được sao?”

Tôi bất đắc dĩ nhìn hắn, giờ đây tôi đã biết đầu đuôi ngọn ngành, càng không thể mặc kệ thằng nhóc này. Nếu không chưa biết chừng lúc nào đó đầu óc hắn rối lên, lại đi tìm lão Triệu nữa…

Cuối cùng tôi gọi cho chú Lê, kể lại đơn giản tình hình của thằng nhóc này cho chú. Chú ấy nghe xong lại cảm thấy rất hứng thú với cái người chỉ uống nửa chén canh Mạnh Bà này, một hai bảo chúng tôi phải đưa Triệu Tranh đến nhà mình ngay bây giờ. Tôi thấy cũng đúng, mang tên này này qua cho chú Lê xem thử, biết đâu sẽ có cách giúp được hắn thì sao.

Tới nhà chú rồi, chú Lê bắt mạch cho Triệu Tranh trước, sau đó lại ngắm nghía trên đầu hắn, cuối cùng chú Lê rút ra kết luận là cái thóp đầu* của Triệu Tranh không khép kín hoàn toàn, bởi vậy sau khi bị điện giật mới nhớ ra một số ký ức của kiếp trước.

* Ngay khi chào đời, xương sọ chưa nối liền với nhau mà giữa chúng có những khoảng không, gọi là khớp nối. Những điểm trũng giữa những khớp nối gọi là thóp đầu. Thóp là điểm mềm trên đầu của bé. Thóp giúp xương sọ được mềm dẻo trong quá trình sinh nở và phù hợp với sự phát triển của xương sọ khi bé lớn dần lên.

Tôi hỏi chú Lê: “Vậy có thể xóa những ký ức đó được không ạ?”

Chú Lê hài hước nhìn tôi và đáp: “Đây là não người, có phải máy tính đâu mà đòi xoá?! Những ký ức đó đến chết cậu ta cũng không thể quên được, ai bảo cậu Lữ Diệu Tổ xui xẻo kia chỉ uống nửa chén canh Mạnh Bà chứ?”

Tôi vừa nghe thế thì sốt ruột: “Vậy là thằng nhóc kia cứ phải quấn lấy lão Triệu nhà chúng ta không bỏ thế à!”

Chú Lê thấy tôi nóng nảy thì cười hề hề nói: “Cũng không hẳn

thế, nếu đây là ký ức kiếp trước của họ, vậy thì nên khơi lại ký ức kiếp trước của bác sĩ Triệu luôn, để họ đối chất với nhau, có ân oán gì thì giải quyết luôn một lần."

Tôi vội hỏi: "Cái này có ảnh hưởng gì đối với cơ thể của lão Triệu không ạ?"

Chú Lê nhún vai trả lời: "Nói không có chút ảnh hưởng nào là không thể rồi, suy cho cùng thì đây là ép buộc đánh thức ký ức của kiếp trước, chẳng qua cũng may thóp đầu của người bình thường đã khép kín, cho nên đánh thức kiểu này sẽ có thời hạn, hết thời gian là cậu ấy vẫn sẽ quên đi."

Sau đó tôi và Đinh Nhất cùng đến nhà lão Triệu, thuật lại nguyên nhân vì sao Triệu Tranh cứ tìm anh ấy gây phiền toái không dứt. Nếu là trước kia, chắc chắn lão Triệu sẽ không tin cái gì mà kiếp trước kiếp sau. Nhưng sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng không có gì mà anh ấy không thể tin nữa.

Vì thế vào buổi tối cùng ngày, lão Triệu cùng đến nhà chú Lê với chúng tôi. Còn về Chiêu Tài, bởi vì sợ chị ấy lo lắng, cho nên trước khi xong việc không nói cho chị ấy biết.

Khi lão Triệu và người anh em đời trước Triệu Tranh gặp lại nhau, bầu không khí khá xấu hổ… Lão Triệu không có ký ức của kiếp trước, tất nhiên là không có cảm giác gì hết, nhưng mà Triệu Tranh thì đã sớm đỏ bừng hai mắt.

Cuối cùng chú Lê lấy một tấm bùa màu vàng, sau đó hỏi Triệu Tranh ngày giờ sinh của anh trai mình ở kiếp trước, sau đó viết lên trên, chuẩn bị lập đàn làm phép gọi về kiếp trước Lữ Diệu Tông của lão Triệu.

CHƯƠNG

ANH EM GIẢNG HÒA

Đầu tiên chú Lê đốt một nén nhang thơm trên bàn thờ, tiếp đó chú cầm chuông đồng gọi hồn xoay quanh người lão Triệu. Qua vài tiếng chuông vang, lão Triệu từ từ nhắm hai mắt lại. Bởi vì lúc trước chú Lê nói làm như vậy ít nhiều sẽ có chút ảnh hưởng với lão Triệu, nên lúc này tôi thật sự hơi hốt hoảng…

Tôi nhìn thấy ông thầy đồng Lê múa may nhảy nhót xung quanh lão Triệu, miệng còn lẩm bẩm thì thầm gì đấy… Cuối cùng đột nhiên nghe chú ấy hét lên: "Lữ Diệu Tông ra đi!"

Vừa rồi mắt lão Triệu còn đang nhắm giờ lại đột nhiên mở bừng ra, sau đó tôi nhìn thấy một ánh mắt hoàn toàn xa lạ. Đầu tiên, anh ấy mờ mịt nhìn xung quanh, sau đó nhìn thấy Triệu Tranh đứng bên cạnh tôi.

"Chú hai? Em chưa chết ư?" Lão Triệu kích động nói.

Tuy nhiên Triệu Tranh lại hờ hững: "Sao thế? Tôi chưa chết nên anh thấy bất ngờ à?"

Lão Triệu như không nghe hiểu ý của hắn cho lắm, chỉ kích động đi tới trước mặt Triệu Tranh, đánh giá từ trên xuống dưới: "Không chết là tốt rồi, không chết là tốt rồi! Năm đó em bị tên Ngô Lão Bát kia giết, mà anh trai lại không có khả năng báo thù cho em,

đây là tiếc nuối của cả đời anh!”

“Ngô Lão Bát không phải người của anh à?” Triệu Tranh lạnh lùng nói.

Lão Triệu mờ mịt: “Em nói cái gì thế? Sao hắn lại là người của anh chứ? Hắn không phải thuộc hạ của em à?”

Triệu Tranh hừ lạnh và nói: “Nếu hắn là thuộc hạ của tôi, tại sao lại muốn giết chết tôi chứ? Không phải anh sai hắn làm ư?”

Lão Triệu vừa nghe thế thì đỏ cả mặt lên: “Chú hai! Sao em có thể nghĩ anh như vậy hả? Lúc ấy anh qua đến nơi thì em đã bị Ngô Lão Bát giết rồi! Hắn nói không muốn đi theo em tiêu diệt thổ phỉ mù quáng nữa, hắn cũng đã sống quá đủ những ngày tháng liếm máu trên lưỡi dao rồi! Hắn đã nói với em đừng tiếp tục đưa các anh em đi liều mạng nhiều lần, nhưng em vẫn không nghe! Về sau cậu hai nhà họ Trần chi một số tiền cực lớn mua mạng của em, lúc này hắn mới bí quá hoá liều mà giết em! Hắn còn nói cho anh biết, chỉ cần anh ngậm miệng không nói gì, thì sau này mối thù giữa nhà họ Trần và nhà họ Lữ sẽ được thanh toán xong xuôi! Lúc này anh mới đành phải tuyên bố với người ngoài là em uống rượu đến chết bất đắc kỳ tử. Em… Em làm sao có thể nghĩ anh bảo hắn làm thế chứ??!”

Tôi nghe Lữ Diệu Tông nói, xem ra chuyện năm đó đúng là có hiểu lầm. Chắc chắn là khi tên Ngô Lão Bát kia thọc Lữ Diệu Tổ, đúng lúc Lữ Diệu Tông đuổi theo vào cửa, lúc này mới làm thằng em vẫn mãi hiểu lầm là anh trai hại chết mình.

Hơn nữa tôi cũng tin Lữ Diệu Tông đã chết nhiều năm này không cần phải nói dối làm gì. Dù sao anh ta cũng đã chết mấy chục năm rồi, chuyện cũ năm xưa đều là mây bay, giờ lại đi lừa người khác cũng không có ý nghĩa nữa.

Tôi vốn tưởng rằng hai người sẽ trình diễn tiết mục anh em ôm

nhau khóc rống, hoà thuận trở lại. Kết quả lại là vào thời khắc mấu chốt, tôi nghe thấy chú Lê nói: “Nhang thơm cháy hết, thời gian đã đến, Lữ Diệu Tông trở về vị trí cũ!”

Tiếng chú Lê vừa thốt ra, lão Triệu lập tức sụp hai mắt lại, ngã xuống đất. Lúc này thái độ của Triệu Tranh khác hẳn vừa rồi, chạy lại đỡ lão Triệu đang ngã dưới đất dậy với tôi.

Thấy anh ấy vẫn chậm chạp chưa tỉnh lại, tôi không khỏi hơi hoang mang. Đừng có xảy ra chuyện gì đấy! Nếu không tôi không có cách nào ăn nói với Chiêu Tài đâu. Ngay lúc tôi đang miên man suy nghĩ, thì nghe lão Triệu ho một tràng rồi tỉnh lại.

Tôi lập tức vui mừng giúp anh ấy vuốt xuôi và nói: “Không sao chứ! Anh cảm thấy thế nào?”

Lão Triệu bình phục cảm xúc một lúc rồi hỏi tôi bằng vẻ nghi hoặc: “Cậu là ai? Đây là đâu?”

Lòng tôi không khỏi nặng nề, vội gọi chú Lê: “Chú mau tới đây xem xem, lão Triệu làm sao vậy? Sao anh ấy lại không quen cháu?!”

Chú Lê vừa nghe thế thì nhanh chóng chạy tới xem thử, phát hiện ánh mắt lão Triệu nhìn chúng tôi vẫn xa lạ như vậy, không có cảm giác quen thuộc ngày xưa…

“Xong rồi… Lần này thì hỏng rồi, vừa nãy lúc thu hồi ký ức kiếp trước của cậu ấy, hình như chú thu hơi nhiều một chút.” Sắc mặt chú Lê khó coi.

Tôi sốt ruột nói: “Hả! Vậy sao mà được! Anh ấy quên cháu cũng không quan trọng, nhưng anh ấy mà quên Chiêu Tài thì sao được chứ! Đó là vợ anh ấy mà! Tiêu rồi, thể nào Chiêu Tài cũng phải tìm cháu liều mạng cho bằng được…”

Chú Lê thấy tôi sốt ruột nên vội an ủi: “Cháu cũng đừng quá lo

lắng, tình huống kiểu này cũng có thể là tạm thời thôi, qua vài tiếng, những ký ức mất đi đó có thể sẽ từ từ quay về…”

“Thật ạ? Chú đừng nói dối cháu đó!” Tôi không tin cho lắm.

Chú Lê nhún vai đáp: “Nếu… Chú nói là nếu thật sự không quay về được, vậy cháu nghĩ cách làm cho họ yêu nhau lần nữa là được thôi!”

Tôi nghe mà gần như sắp sụp đổ: “Nói đơn giản thế! Chú tưởng là trò chơi con nít đấy à!”

Lúc chúng tôi đang không biết nên làm gì bây giờ thì lão Triệu lại hôn mê tiếp. Cũng may được Triệu Tranh bên cạnh đỡ lấy, nếu không đã suýt nữa làm khuôn mặt góc cạnh của anh ấy đập thẳng xuống đất.

Thấy lão Triệu lại té xỉu, tôi càng không biết làm sao, bèn đề xuất nếu không được thì đưa đến bệnh viện đi, kéo dài như vậy cũng không phải là cách! Nhưng chú Lê lại nói: “Cháu đừng có gấp, quan tâm quá sẽ bị rối, chờ một chút… Với kinh nghiệm của chú, chờ cậu ấy tỉnh lại thì sẽ không sao nữa rồi.”

Vì thế chúng tôi ôm tâm trạng thấp thỏm không yên, chờ cho lão Triệu tỉnh lại… Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Chiêu Tài đã gọi cho tôi hai lần hỏi sao lão Triệu không nghe điện thoại của chị ấy.

Lần đầu tiên tôi nói dối anh ấy ở trong toilet, không cầm điện thoại theo. Lần thứ hai đành phải nói anh ấy uống say nên ngủ mất rồi, tôi phải bảo đảm đi bảo đảm lại là ngày mai sẽ trả lại cho chị một ông chồng tung tăng nhảy nhót.

Lúc ấy tôi thật sự sợ mình nói được mà làm không được mất! Chẳng qua may mắn thay, cuối cùng lão Triệu hôn mê hơn hai giờ sau thì từ từ tỉnh lại. Lần này tôi không vội vã hỏi anh ấy cảm thấy thế nào, mà chờ anh ấy hỏi tôi.

Lão Triệu vươn vai duỗi eo, sau đó cười và hỏi tôi: “Sao anh lại ngủ mất rồi, chuyện kia giải quyết xong chưa?”

Tôi không chắc chắn lắm nên hỏi anh ấy: “Anh biết em là ai không?”

Lão Triệu nghe thế thì sờ trán tôi: “Sao vậy? Sốt à? Dù em hóa thành tro thì anh cũng nhận ra em nhé, anh lại còn có thể không biết em là ai ư?”

Nghe anh ấy nói như vậy, trái tim tôi xem như được đặt về chỗ cũ. Sau đó lão Triệu nói với tôi, anh ấy không có một chút ấn tượng nào về chuyện trước đấy, chỉ cảm thấy giống như mình bị nhốt trong một không gian rất tối không ra được.

Về sau tôi hỏi chú Lê chuyện đó là thế nào, chú ấy nói trong bộ não mỗi người đều có một không gian dùng để chứa đựng ký ức của kiếp trước, khi ký ức kiếp trước của một người bình thường bị ép gọi ra, ký ức kiếp này của anh ta sẽ phải đổi vị trí, tạm thời chứa trong đó.

Còn về Triệu Tranh, hắn là một trường hợp đặc biệt, chắc hẳn vì không uống nửa chén canh Mạnh Bà kia nên mới khiến thóp đầu không khép kín lại được, dẫn đến việc có ký ức của cả hai kiếp. Nhưng cuối cùng chú Lê cũng nói, người như vậy vì hao phí tinh lực quá nhiều, cho nên thông thường sẽ không sống thọ.

CHƯƠNG

BẠN GÁI MẤT TÍCH

Tôi nghe chú Lê nói vậy thì không khỏi thấy tiếc cho thằng nhóc này, vì những ân oán kiếp trước mà khiến kiếp này đoản mệnh… Đúng là không đáng giá. Sau này Triệu Tranh và lão Triệu vẫn duy trì liên hệ đều đều, nhưng quan hệ anh em ở kiếp trước của bọn họ rất vi diệu, tuy rằng đôi bên đều rất xa lạ, nhưng lại giống như cực kỳ quen thuộc.

Qua việc này, tôi còn nói đùa với chú Lê: "Nếu không chú cũng gọi cho cháu thử xem, có lẽ kiếp trước cháu là hoàng đế cũng không biết chừng đó!"

Kết quả lúc ấy chú Lê lại nhìn sang Đinh Nhất đang cho cá ăn bên ngoài, sau đó nghiêm túc nói với tôi: "Thứ này cũng không phải để đùa giỡn, thật ra hồi xưa chú từng gọi cho Đinh Nhất…"

Tôi lập tức trưng ra vẻ mặt hưng phấn: "Kiếp trước anh ta là ai ạ?"

Ai ngờ biểu cảm của chú Lê lại rất kỳ lạ: "Bỏ đi, vẫn không nên nói với cháu, bây giờ mỗi ngày cháu ở cùng nó, biết rồi thì cháu sẽ sợ đấy."

Tôi nghe thế là biết chú Lê cố ý treo mỡ trước miệng mèo, vì thế tôi buồn cười nói: "Sao thế ạ? Kiếp trước anh ta còn có thể là

tên quỷ giết người à!"

Kết quả chú Lê lại giật mình bảo: "Quỷ giết người cái gì? Vua giết người nào?"

Tôi nhún vai đáp: "Cháu có biết quỷ giết người nào đâu chứ, không phải chú gọi à? Chú còn hỏi cháu?"

Chú Lê không nói nữa, tìm chuyện khác để dời đề tài đi. Tôi lập tức nghi ngờ, coi bộ không phải chú ấy muốn trêu tôi, mà là thật sự không muốn nói cho.

Chẳng lẽ kiếp trước của Đinh Nhất đúng thật là nhân vật khó lường gì đó ư? Thấy chú Lê không muốn nói, tôi cũng không hỏi tiếp. Rất nhiều năm về sau tôi mới hiểu, vẻ mặt kỳ dị kia của chú Lê lúc ấy rốt cuộc là có ý gì.

Chiều nọ, tôi và Đinh Nhất ở nhà xem phim, kết quả đang lúc đến cảnh gay cấn, di động của tôi lại đột nhiên vang lên. Tôi cầm lên nhìn, là của Triệu Tinh Vũ, anh ta nói đã lâu rồi không gặp, muốn hẹn tôi ra ngoài ngồi chơi.

Ngay từ đầu tôi cho rằng mọi người đều đi, ai ngờ lúc sau hỏi sư phụ anh ta và Bạch Kiện có đi không, anh ta lại ấp a ấp úng: "Chỉ hai ta thôi…"

Tôi nghe thế là hiểu thằng nhóc này có việc đây mà! Vì thế cười và trả lời anh ta: "Được, anh gửi địa chỉ cho tôi, tôi sẽ đến đúng giờ."

Buổi tối khi tôi đến nơi, Triệu Tinh Vũ đã chờ ở đó từ sớm. Tuy thằng nhóc này cũng đã đi làm mấy năm, nhưng mà cảm giác lọc lõi già đời vẫn chưa có, dễ qua lại hơn Bạch Kiện nhiều.

Tuy tôi và anh ta không thân cho lắm, có điều bằng tình cảm qua lại của sư phụ và Bạch Kiện, anh ta cũng biết đại khái tình trạng của tôi. Vì thế tôi cũng không vòng vo nữa, sau khi uống hết

một ly bia, tôi bèn khoác vai anh ta hỏi: “Sao nào? Hôm nay gọi tôi ra đây có phải có chuyện gì không?”

Triệu Tinh Vũ nghe vậy thì mặt hơi đỏ lên, sau đó ấp úng nói: “Tôi nghe anh Bạch nói, nói cậu… rất có tài, nên có chuyện muốn xin nhờ cậu giúp đỡ… không biết… không biết…”

Tôi thấy anh ta nói mà mất sức đến vậy, biết ngay là trong lòng có nỗi niềm khó nói, vì thế vỗ bả vai anh ta rồi tiếp lời: “Tuy nói chúng ta chỉ vừa quen biết không lâu, nhưng tôi rất thích người anh em như anh. Hôm nay có việc mà nhớ tới tìm tôi, tôi rất vui, vậy chứng minh anh không coi tôi là người ngoài. Nói đi, có thể giúp thì tôi chắc chắn sẽ giúp! Cho dù coi như tôi không có khả năng giúp anh thì cũng sẽ nghĩ cách tìm người khác giúp! Được chưa?”

Triệu Tinh Vũ lập tức cầm ly rượu lên nói: “Được, cậu Trương, có câu này của cậu là tôi yên tâm rồi, sau này cậu chính là anh em tốt nhất của Triệu Tinh Vũ tôi!”

Cũng không biết có phải anh ta cần ly rượu này để tiếp thêm can đảm hay không, tóm lại sau khi uống hết ly rượu này, anh ta mới chậm rãi mở máy hát…

Hồi vào đại học, Triệu Tinh Vũ có một cô bạn gái nhỏ tên Lương Sảng, là một cô bé xinh xắn đáng yêu, hai người đã mắt đi mày lại từ thời cấp ba, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không đâm thủng tầng ngăn cách mỏng manh kia.

Đương nhiên việc này cũng không trách Lương Sảng được, chủ yếu là vì Triệu Tinh Vũ quá ngu ngốc, anh ta mãi vẫn không hiểu được tâm tư của Lương Sảng, cho nên không dám ra tay. Sau đó khi hai người vào đại học, trời xui đất khiến thế nào lại thi vào cùng một thành phố, cứ như vậy, Triệu Tinh Vũ mới xem như dám cưa Lương Sảng.

Năm đầu tiên học đại học của Triệu Tinh Vũ vừa vội vã vừa mới mẻ, hơn nữa có tình yêu tươi mát, thời gian phảng phất trôi qua như bay. Tuy nhiên vào tháng mười một của năm thứ hai, nhà Lương Sảng xảy ra chút chuyện, bà nội của cô bị bệnh nặng, muốn gặp mặt cháu gái lần cuối cùng, vì thế Lương Sảng xin trường học cho nghỉ về thăm nhà.

Vì còn cách kỳ nghỉ đông một khoảng thời gian, hơn nữa Triệu Tinh Vũ lại học ngành cảnh sát, không thể xin nghỉ dễ dàng được, nên đành phải để Lương Sảng về một mình. Lúc đi, Triệu Tinh Vũ hơi không yên tâm, còn dặn đi dặn lại Lương Sảng phải cẩn thận một chút.

May mắn là Lương Sảng thuận lợi về đến nhà, gặp mặt bà nội lần cuối, sau đó lại giúp đỡ cha mẹ xử lý tang lễ của bà nội xong, rồi nhanh chóng đón xe lửa quay về trường học. Phải nói đó cũng là chuyện của bảy tám năm trước rồi, lúc ấy vì để vơi bớt nỗi khổ tương tư của hai người, nên Triệu Tinh Vũ có tặng cho Lương Sảng một chiếc điện thoại Nokia.

Trước khi lên xe lửa Lương Sảng còn dùng di động báo tin bình an cho anh, nói mình đã lên xe an toàn. Lúc ấy chuyến xe lửa đó là chuyến xuất phát từ Trịnh Châu, để tiết kiệm pin cho di động, hai người hẹn nhau buổi tối trước khi ngủ Lương Sảng sẽ tắt máy, chờ buổi sáng ngày hôm sau thức dậy lại khởi động máy. Như vậy đến khi Triệu Tinh Vũ đến đón Lương Sảng, họ vẫn có thể dùng di động để liên hệ.

Lúc ấy cả hai đang ở đúng vào lúc tình yêu cuồng nhiệt, tuy đêm qua đã gửi bao nhiêu là tin nhắn ngọt ngào, nhưng đến sáng Triệu Tinh Vũ vẫn gấp không chờ nổi Lương Sảng khởi động máy.

Nhưng anh ta chờ mãi chờ mãi lại không thấy Lương Sảng khởi động máy lại, thấy xe lửa sắp đến trạm, Triệu Tinh Vũ vẫn không

liên hệ được với Lương Sảng. Vì nôn nóng muôn phần nên anh ta đành phải đến chờ trước cửa ra rào, sợ bỏ lỡ Lương Sảng xuống xe lửa.

Ai ngờ đến tận khi tất cả hành khách trên xe đều đã xuống hết, Triệu Tinh Vũ lại vẫn không nhìn thấy người bạn gái mình nhung nhớ ở lối ra, một dự cảm xấu dần dần nảy sinh từ đáy lòng…

Triệu Tinh Vũ học điều tra hình sự, sự nhạy cảm nghề nghiệp làm anh ta nghĩ ngay đến khả năng Lương Sảng gặp phải lừa đảo trên xe lửa. Giờ lừa đảo có rất nhiều hình thức, Lương Sảng thiếu kinh nghiệm sống có tính cảnh giác thấp, rất có thể sẽ dễ dàng bị mắc mưu.

Vì nôn nóng nên anh ta lập tức tìm đến đồn công an đường sắt, giải thích rõ ràng tường tận tình huống của Lương Sảng. Bởi vì lúc ấy vừa mới đưa vào hoạt động hệ thống mua vé xe lửa bằng tên thật không lâu, nên cảnh sát đường sắt nhanh chóng kiểm tra thông qua cục đường sắt Trịnh Châu, tra ra đúng là Lương Sảng cầm vé giường nằm lên xe ở trạm Trịnh Châu.

Tuy nhiên ngay khi vé xe của cô sắp đến trạm, khi người tiếp viên phụ trách toa xe đi tìm cô để đổi phiếu, lại phát hiện Lương Sảng cũng không có ở chỗ của mình, vì tiếp viên sợ cô ngồi quá trạm nên còn gọi tên cô ấy trên loa phát thanh.

CHƯƠNG

MỘT ĐI KHÔNG TRỞ LẠI

Nhưng đến khi đoàn tàu chạy đến trạm cuối, Lương Sảng cũng không xuất hiện trở lại, hành lý xách tay cô mang theo cũng vẫn còn ở trên xe. Vì Triệu Tinh Vũ báo cảnh sát, nên phía cha mẹ Lương Sảng cũng nhanh chóng biết tin con gái mất tích.

Họ gần như chạy khắp các nhà ga mà xe lửa dừng, rà soát tất cả hành khách ra vào xe lửa ở từng trạm trong video, nhưng làm thế nào cũng không tìm ra bóng dáng của Lương Sảng.

Vì chuyện đó mà Triệu Tinh Vũ còn xin trường học cho nghỉ, tự đi tìm những hành khách lúc ấy ở cùng toa với Lương Sảng. Đáng tiếc manh mối anh ta tìm được cũng không nhiều, chỉ có một chị gái không ngủ say lắm mơ hồ nhớ rằng, hình như chị ta nhìn thấy nửa đêm lúc ba giờ, Lương Sảng có dậy đi WC, sau đó không còn gặp cô nữa.

Nếu chị gái này không nhớ lầm, vậy cũng có nghĩa là trước ba giờ sáng Lương Sảng vẫn còn ở trên giường của mình, nhưng sau đó cô ấy đã đi đâu? Các nhà ga còn lại đều không có ghi chép về việc cô ấy xuống xe, một người sống sờ sờ sao có thể tan biến vào không khí được?

Lúc ấy là mùa đông, hơn nữa xe lửa Lương Sảng ngồi là toa xe

điều hòa kín mít, nên cửa sổ không mở ra được, bởi vậy cũng không tồn tại khả năng nửa đường nhảy xuống xe.

Khi Triệu Tinh Vũ kiểm tra hành lý Lương Sảng để lại trên xe lửa, ngoài ý muốn phát hiện điện thoại Nokia mình đưa cho cô ấy không thấy đâu, chứng minh lúc Lương Sảng mất tích, cô có mang theo chiếc điện thoại kia.

Vì thế Triệu Tinh Vũ liên tục gọi đến số di động kia, hy vọng có một ngày kỳ tích sẽ xuất hiện, nhưng từ đầu đến cuối di động đều ở trạng thái tắt máy. Đáng tiếc lúc ấy anh ta chỉ là một sinh viên vừa mới vào học chưa đến một năm, kinh nghiệm điều tra không đủ nên không thể tìm ra manh mối có giá trị trong đó.

Tuy chuyện này đã trôi qua nhiều năm như vậy, nhưng nó vẫn là một vết sẹo vĩnh viễn sẽ không thể khép lại trong lòng Triệu Tinh Vũ. Cho tới giờ anh ta vẫn luôn nộp phí duy trì cho số di động kia, hy vọng có một ngày sẽ tìm được Lương Sảng bằng số điện thoại đó…

Tôi không ngờ Triệu Tinh Vũ còn là một người si tình như vậy, nhưng Lương Sảng đã mất tích nhiều năm, rất có khả năng đã bị bọn buôn người bắt đi bán vào trong núi sâu. Những năm đó thường xuyên xuất hiện tin tức, nữ sinh viên tốt nghiệp trường cao đẳng nào đó bị bọn buôn người lừa bán.

Lúc ấy tôi còn nghĩ không ra, bạn nói một cô gái được nhận nền giáo dục đại học, sao lại để bị bọn buôn người không có văn hóa gì đó bắt cóc chứ? Đây đúng là chuyện không thể tưởng tượng được!

Giờ sau khi đã biết chuyện của bạn gái Triệu Tinh Vũ, tôi mới hiểu hoá ra trên đời này, không có chuyện gì là không thể xảy ra. Nhưng vấn đề bây giờ tôi chỉ là một người tìm xác, nếu bạn gái của anh ta còn sống sờ sờ ở khe suối lạc hậu nào đó, tôi biết chạy đi đâu tìm chứ?

Khi tôi nói ra băn khoăn của mình, Triệu Tinh Vũ lại chắc chắn: "Lương Sảng… chắc là đã không còn nữa. Vì cô ấy là một cô gái rất thông minh, nếu còn sống, sao nhiều năm tới giờ vẫn luôn bặt vô âm tín chứ?"

Tôi thấy trong mắt Triệu Tinh Vũ đong đầy thương cảm, có lẽ anh ta thật sự tin rằng bạn gái mình đã chết rồi… Hoặc là anh ta cũng chỉ muốn chấm một dấu lặng cho phần tình cảm này của mình, không muốn tiếp tục hy vọng mải miết nữa.

Vì thế tôi suy nghĩ rồi nói: "Cha mẹ của Lương Sảng giờ đang ở đâu?"

"Họ còn ở Trịnh Châu, năm trước hai vợ chồng già mới về hưu, mấy năm nay chúng tôi vẫn luôn duy trì liên lạc, chúng tôi đều cảm thấy Lương Sảng có thể sẽ trở về… Nhưng tôi nghĩ chuyện cuối cùng cũng phải có một kết quả, mặc kệ cô ấy còn sống hay đã chết, chúng tôi vẫn phải biết kết quả!" Triệu Tinh Vũ có vẻ khá kích động.

Tôi vỗ bả vai anh ta và nói: "Tôi biết rồi, anh yên tâm, mặc kệ có thể giúp anh tìm được cô ấy hay không, tôi đều sẽ cố hết sức thử xem."

Triệu Tinh Vũ nghe thế thì vô vàn cảm kích nhìn tôi: "Cậu cần gì thì cứ nói với tôi, tôi sẽ làm ngay!!"

Tôi cười bảo: "Cần cái gì thì tạm thời bây giờ chưa nói được, có điều cần anh xin nghỉ là chắc rồi, chúng ta đến Trịnh Châu một chuyến trước, thăm cha mẹ của Lương Sảng rồi nói tiếp."

Trưa hôm sau, ba người gồm tôi, Đinh Nhất còn cả Triệu Tinh Vũ ngồi máy bay bay đến Trịnh Châu. Tôi không biết giờ này khắc này tâm trạng của Triệu Tinh Vũ như thế nào, nhưng khi gặp lại cha mẹ Lương Sảng, hẳn trong lòng ba người họ rất khó chịu nhỉ.

Chỉ có điều tôi không ngờ tới là, cha mẹ của Lương Sảng kiên

cường hơn tôi tưởng rất nhiều, nhìn thấy bạn trai ngày xưa của con gái, họ không ôm đầu khóc lóc, cũng không trốn tránh không gặp, ngược lại là nhiệt tình tiếp đón anh ta như người thân nhiều năm không gặp.

Đặc biệt là khi chúng tôi nói ra mục đích của chuyến đi này, hai vợ chồng già bọn họ không nói hai lời đã bày tất cả đồ dùng trước đây của con gái ra. Nhìn đống đồ vật cao như một ngọn núi nhỏ trước mắt, tôi ngơ ngác ngay tại trận.

Xem ra họ rất yêu thương cô con gái một này, thế cho nên dù Lương Sảng đã mất tích nhiều năm như vậy, họ vẫn còn giữ lại tất cả đồ đạc của cô ấy không thiếu món nào.

Nhìn mấy thứ này, đúng thật là lịch sử trưởng thành của một cô gái, từ búp bê chơi khi còn nhỏ mới vài tuổi, đến poster của ngôi sao yêu thích khi học cấp hai… Nhưng tôi cẩn thận xem xét kỹ lưỡng cũng không thấy chúng là thứ quá đặc biệt, tuy đều là đồ Lương Sảng từng thích nhất, nhưng đa phần chỉ thích một thời gian rồi sẽ dần dần phai nhạt.

Tuy lần này gặp cha mẹ Lương Sảng cũng không tìm được manh mối gì có ích, nhưng mọi người lại có thể ngồi xuống cùng nhau kiểm tra lại chuyện năm đó một lần nữa. Đối với tình hình sau khi chuyện năm đó xảy ra, họ gần như có thể kể lại rành mạch từng chi tiết một.

Cha Lương còn tự sắp xếp vụ án thành một bộ hồ sơ, bên trong ghi chép rõ ràng thời gian đoàn tàu đến từng trạm, thời gian dừng tàu và tất cả video giám sát ở lối ra.

Chúng tôi giả thiết lời kể của chị gái nằm giường đối diện Lương Sảng là thật, vậy có thể cô ấy đã rời giường đi WC sau ba giờ sáng. Nhưng căn cứ vào ghi chép của cha Lương, năm đó từ ba giờ sáng đến bốn giờ, đoàn tàu này chỉ có một trạm ngừng, đó

chính là một trạm nhỏ tên là huyện Thanh Sơn.

Nhưng trong video ở lối ra nhà ga huyện Thanh Sơn mà cha Lương lấy về, thì rạng sáng cùng ngày từ ba giờ năm mươi hai phút, chúng tôi xem đi xem lại mấy lần, lại vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Lương Sảng đâu. Nói cách khác, cô ấy không thể xuống tàu ở trạm này! Hơn nữa còn xuống tàu trong tình trạng không đem theo hành lý gì cả.

Đương nhiên, cũng rất có thể Lương Sảng xuống tàu ở trạm khác sau huyện Thanh Sơn… Nhưng căn cứ vào hồ sơ mà cha Lương sắp xếp ghi lại, trạm tiếp theo sau trạm huyện Thanh Sơn phải tới sáu giờ hai mươi phút sáng mới đến. Giữa khoảng thời gian này, Lương Sảng không thể nào vẫn ở mãi trong WC không ra! Theo lẽ thường, hẳn là cô ấy phải nhanh chóng trở về giường nằm của mình rồi.

CHƯƠNG

THÔN PHÁO TRÚC

Nhưng hiển nhiên là Lương Sảng không trở lại giường của mình, hơn nữa theo lời tiếp viên trực ban nói, giường dưới của Lương Sảng xuống xe ở huyện Thanh Sơn, khi bà ấy đi tìm vị hành khách kia để đổi vé, Lương Sảng đã không còn ở trên giường mình nữa.

Vậy tính ra, thời gian mất tích của Lương Sảng chỉ có thể là giữa khoảng ba giờ sáng đến ba giờ năm mươi hai phút. Nhưng một người sống sờ sờ làm sao lại biến mất khỏi một chiếc xe lửa đang chạy được chứ? Nếu không thể tìm được Lương Sảng, đây sẽ mãi mãi là một câu đố không có lời giải…

Trước đó đã nói qua, xe lửa là xe điều hoà kín mít, hành khách căn bản không thể nào nhảy ra từ cửa sổ. Còn về cửa mỗi toa xe, hành khách bình thường càng không thể tự mình mở ra được.

Triệu Tinh Vũ cũng từng nghi ngờ, có phải có ai đó gây mê Lương Sảng rồi bỏ vào trong một rương hành lý lớn, sau đó mang ra khỏi nhà ga hay không? Nhưng khi chúng tôi xem lại tình hình ở lối ra lúc hành khách xuống trạm Thanh Sơn vào lúc ba giờ năm mươi hai phút, cũng không thấy có ai đem theo rương hành lý đủ lớn để giấu một cô gái cả!

Hơn nữa, lúc mất tích, Lương Sảng cao một mét bảy mươi,

nặng sáu mươi ký, nếu một người đàn ông trưởng thành bình thường kéo một rương hành lý có khối lượng cỡ đó thì đi sẽ rất tốn sức, cũng rất dễ bị phát hiện. Nhưng mà không chỉ huyện Thanh Sơn, mà trong camera ở lối ra của những nhà ga sau cũng không phát hiện có kẻ như vậy xuất hiện.

Cuối cùng dưới tình huống không có đầu mối, tôi đề xuất lái xe đến đoạn đường mà chuyến xe lửa kia đã đi qua lúc ba giờ đến ba giờ năm mươi hai phút để xem thử một lần nữa.

Triệu Tinh Vũ nghe thế thì nói: “Đã qua nhiều năm như vậy, quay lại con đường kia còn có thể tìm ra manh mối gì ư?”

Tôi cười bảo với anh ta: “Không thử thì sao biết được? Năm đó mọi người đều đã tìm khắp những nơi có thể tìm rồi, nhưng chỉ mỗi đoạn đường này là chưa tìm. Có lẽ… vấn đề nằm ở chỗ đó cũng không chừng!”.

Triệu Tinh Vũ nghe thế cũng gật gù, không nói gì nữa… Có lẽ đây đã là hy vọng cuối cùng của anh ta. Vì thế sáng sớm hôm sau, chúng tôi thuê một chiếc xe việt dã ở địa phương lái đến đoạn đường kia, muốn men theo đường sắt đi lại đoạn đường trong khoảng thời gian đó.

Trước khi tới, tôi đã từng nói chuyện rất thấu đáo với Triệu Tinh Vũ. Tôi nói thẳng cho anh ta biết rằng mình cũng không nắm chắc được mấy phần có thể tìm thấy Lương Sảng, dù sao chuyện này cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi.

Cho dù tôi có tham gia vào, nhưng cuối cùng cũng chỉ có ba kết quả, một là tìm được thi thể của Lương Sảng, xác nhận cô ấy đã chết. Hai là tìm được Lương Sảng còn sống, nhưng chắc chắn đã là cảnh còn người mất từ lâu. Ba chính là cái gì cũng không tìm thấy, sau đó tự lừa mình dối người cho rằng cô ấy vẫn sống.

Tôi biết bất kể là cái nào trong ba kết quả này, đều định sẵn sẽ

là một bi kịch, bởi vậy tôi hy vọng Triệu Tinh Vũ có thể chuẩn bị sẵn tâm lý. Anh ta nghe xong thì gật đầu đáp lại tôi: “Cậu yên tâm, việc chuẩn bị tâm lý này tôi đã làm rất nhiều năm rồi, bây giờ chỉ thiếu một kết quả thôi.”

Đây là lần đầu tiên ba chúng tôi đi con đường này, cho nên cũng không biết có gì khác năm đó. Còn việc tại sao Lương Sảng có thể biến mất ở đây, lại càng là một bí ẩn khiến người ta nghĩ nát óc cũng không ra.

Ba chúng tôi lái xe đi được một lát, phát hiện đôi khi quốc lộ sẽ đi vòng một đoạn cách xa đường sắt, cho nên cuối cùng chúng tôi quyết định xuống xe đi bộ men theo đường sắt, để tránh bỏ sót cái gì đó.

Giờ đang là giữa mùa đông, gần giống với thời tiết lúc trước Lương Sảng mất tích, nếu lúc ấy đúng là Lương Sảng xuống tàu đột ngột, vậy chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó mà cô ấy không thể khống chế được. Hơn nữa Triệu Tinh Vũ còn kể lại với tôi, thực ra không chỉ là hành lý xách tay, mà ngay cả áo khoác cô ấy mặc cũng bị bỏ lại trên giường nằm.

Tôi thầm nghĩ, xem ra rất có khả năng Lương Sảng gặp chuyện vào lúc nửa đêm đi đến WC, hơn nữa lại xảy ra rất đột ngột, hẳn là nó diễn ra một cách im hơi lặng tiếng, bởi vậy mới không kinh động đến những người khác trên xe lửa.

Nhưng một cô gái lớn như thế sao lại biến mất khỏi chuyến xe lửa đang lao nhanh đây? Nếu không giải thích được điểm này, thì vĩnh viễn cũng sẽ không biết được hướng đi của Lương Sảng. Theo lý mà nói, WC của xe lửa cũng không lớn đến mức có thể để một người chui lọt xuống! Còn cả cửa sổ của WC nữa, tuy nói là có thể mở, nhưng bên ngoài đều có lắp vòng bảo vệ, đừng nói người trưởng thành, ngay cả một đứa bé cũng không chui qua được! Cho

nên chắc chắn không phải Lương Sảng xuống tàu từ mấy cái chỗ mà lẽ thường có thể nghĩ đến…

Lúc này ba người chúng tôi đã đi dọc theo đường sắt sắp được một tiếng rồi, tuy khí hậu bên này không quá lạnh, nhưng lúc này cả đám chúng tôi cũng đã lạnh cóng thấu tim gan rồi. Triệu Tinh Vũ hơi ngượng ngùng nói: “Nếu không chúng ta tìm chỗ nào ấm áp ngồi nghỉ trước đi!”

Tôi gật đầu rồi nhìn về hướng cách đó không xa, phát hiện hình như ở phía Tây đường sắt có một cái thôn, vì thế chúng tôi nhanh chân đi theo hướng đó. Thôn này cũng không quá lớn, nhưng nhìn những thùng giấy chất đống trước cửa, hẳn là mỗi hộ ở đây đều là một phân xưởng sản xuất pháo hoa gia đình.

Suy cho cùng, chúng tôi chỉ đi muốn tìm tạm một chỗ để làm ấm người, cho nên cũng không đi vào trong thôn, chỉ ngồi một lúc ở quán cơm nhỏ đầu thôn. Ông chủ quán cơm còn rất nhiệt tình, vừa vào cửa đã bê cho ba người chúng tôi một bình trà nóng. Tuy chỉ là một bình trà hoa nhài bình thường, nhưng đối với những kẻ đã lạnh cóng như chúng tôi mà nói, cũng đủ để xem như cực phẩm nhân gian rồi.

Tôi thấy cũng gần tới giờ cơm nên gọi vài món ăn, giải quyết bữa trưa ở đây luôn! Trong bụng có đồ lót dạ, một hồi ra ngoài cũng không lạnh như vậy nữa.

Quán cơm này không lớn lắm, tổng cộng chỉ có bốn cái bàn, ông chủ nói có thể tới đây ăn cơm đều là vài tài xế đi ngang qua, nên mấy cái bàn như vậy là đủ rồi. Nhưng khi bê đồ ăn lên, tôi lại nhìn thấy trên tay ông ta đầy những vết sẹo dữ tợn, thoạt nhìn rất đáng sợ!

Tuy rằng tôi đã cố hết sức tỏ ra vẻ bình tĩnh, nhìn mãi vết sẹo của người ta là hành vi rất vô lễ, nhưng tôi vẫn ngây ngẩn ra theo

bản năng, sau đó mới dời tầm mắt đi chỗ khác.

Không ngờ ông chủ lại là một người rất lạc quan, ông ấy cười và nói với chúng tôi: “Có phải tay của tôi dọa mọi người sợ hay không!”

Tôi nghe thế thì vội nói với vẻ xấu hổ: “Không không không, là tôi không phải phép mới đúng.”

Ông chủ xua xua tay: “Không sao, trước kia tôi cũng giống người trong thôn, cũng ở nhà tự sản xuất pháo hoa, nhưng sau vì thao tác sai nên xảy ra vụ nổ, đôi tay này của tôi bị thương vào lúc ấy.”

Tôi thấy làn da trên bàn tay của ông ta đã không còn nhìn ra màu sắc ban đầu nữa: “Xem bàn tay này của ông, chắc lúc ấy bị thương rất nặng.”

Ông chủ gật đầu đáp: “Đúng là rất nặng, suýt chút nữa là bị phế rồi, nên sau này tôi mới đổi nghề, lại còn dọn nhà từ trong thôn ra cửa thôn, như vậy mới yên tâm hơn. Nhưng vết thương của tôi coi như cũng nhẹ hơn những người khác trong thôn nhiều.”

CHƯƠNG

TÌM ĐƯỢC DI ĐỘNG

Nghe ông chủ quán cơm nói vậy, tôi hơi giật mình: "Trong thôn lại còn có người bỏng nghiêm trọng hơn ông ư?"

"Đương nhiên, tôi bị nhẹ hơn họ nhiều! Tuy lúc ấy tay của tôi suýt chút nữa tàn phế, nhưng bảo vệ được khuôn mặt, sau này cưới vợ chắc chắn là không thành vấn đề. Nhưng có không ít người da toàn thân đều để lại sẹo, như vậy mới là thật sự đáng sợ kìa!" Ông chủ nói với vẻ nghĩ lại mà ghê.

Tôi khó hiểu hỏi: "Nếu nguy hiểm như vậy, tại sao người trong thôn còn muốn sản xuất những loại pháo hoa pháo trúc đó chứ?"

Ông chủ nghe thế thì thở dài: "Kiếm tiền mà! Thôn chúng tôi sản xuất những pháo hoa pháo trúc đó xong chỉ cần dán địa chỉ xưởng là sông Lưu Dương ở Hồ Nam thì doanh số bán ra tốt không tưởng, nguồn thu của việc này tốt hơn trồng trọt nhiều, cho nên mọi người đều chấp nhận rủi ro để gia công pháo trúc…"

Tôi nghe vậy cũng khó trách, dù sao cũng có ích lợi cực lớn ở mặt sau, cho dù thường xuyên xảy ra sự cố nặng nề, nhưng mọi người vẫn có tâm lý may mắn, cảm thấy chuyện xấu sẽ không đến lượt mình. Tuy nhiên, một khi đến hạn thật thì hối hận không kịp.

Sau khi ăn cơm xong, chúng tôi lại tán gẫu với ông chủ trong

chốc lát, hỏi thăm ông ta xem mấy năm nay gần đường sắt có chuyện lạ gì xảy ra hay không?

Ông chủ nghĩ ngợi rồi lắc đầu: “Mấy chuyện đó tôi chưa từng nghe nói, nào còn chỗ nào có nhiều chuyện bằng trong thôn chúng tôi đây! Ai không biết tình hình mà vào thôn chúng tôi thì sẽ bị dọa cho hết hồn!

Tôi tò mò hỏi: “Tại sao ạ?”

Ông ta thở dài đáp: “Vì người làm pháo bị bỏng trong thôn rất nhiều, phần lớn đều bị thiêu đến mức biến dạng hoàn toàn, có người ngay cả mạng cũng không còn.”

Tôi nghe thế thì cười hỏi ông ta: “Vậy sao ông lại nhanh trí như vậy, nói không làm là không làm luôn thế?”

Ông chủ cười khan: “Tôi còn trẻ, không muốn chết quá sớm…”

“Sao thế được? Không phải người xưa thường nói đại nạn không chết tất có phúc cuối đời à?” Tôi nói đùa.

Không ngờ ông chủ quán cơm lại bày ra sắc mặt khó coi: “Những lời này không linh ở chỗ chúng tôi đâu, vì hễ là người lần đầu may mắn không chết mà chỉ bị bỏng, nếu lại xảy ra chuyện nữa… vậy thì phải chết không thể nghi ngờ! Giống như là cụ Tôn và cháu gái ông ấy ở đầu thôn Tây ấy, sau lần đầu tiên bị bỏng, nợ rất nhiều tiền khám bệnh, cuối cùng họ đành phải tiếp tục gia công pháo hoa để trả nợ, kết quả sau này bởi vì một ngọn lửa lớn mà cả hai người đều bị thiêu chết trong phân xưởng nhà mình.”

Tôi không kìm nổi cơn thổn thức tận đáy lòng: “Nếu tỉ lệ xảy ra sự cố cao như vậy, chẳng lẽ không có lãnh đạo ra mặt quản lý ư?

Ông chủ hừ lạnh: “Đúng là bên trên có người xuống tra xét vài lần, nhưng có ích lợi gì đâu? Người trong thôn trừ trồng trọt ra cũng chỉ biết kiếm tiền bằng nghề này. Anh bảo không cho họ làm,

nhưng lại không cho được giải pháp khác có thể kiếm tiền, sao những người trong thôn kia lại nghe theo chứ?”

Ngẫm lại cũng phải, muốn họ từ bỏ cách kiếm tiền nhiều năm như vậy, nhưng lại không có sự thay thế tốt hơn, cho dù lãnh đạo có tới nhiều đi chăng nữa, đối với họ cũng chẳng có ích lợi khỉ gì.

Sau đó chúng tôi thấy đã làm ấm người đủ rồi nên chào tạm biệt ông chủ, định tiếp tục đi men theo đường sắt thêm một đoạn nữa. Giữa chừng, Triệu Tinh Vũ lại thử gọi đến số di động trong chiếc Nokia mấy năm nay vẫn không mở máy kia của Lương Sảng.

Tôi và Đinh Nhất đều nhìn anh ta, hy vọng kỳ tích có thể xuất hiện, nhưng cuối cùng anh ta vẫn cười khổ cúp điện thoại: “Tôi đúng thật là quá ngốc, sao vẫn luôn nghĩ một ngày nào đó có thể gọi được cho số này cơ chứ?”

Tôi vỗ vỗ lên vai của anh ta, không nói gì nữa. Ai ngờ khi chúng tôi chuẩn bị rời khỏi cái thôn chỉ biết sản xuất pháo hoa pháo trúc này, lại đột nhiên nhìn thấy mấy đứa bé đang chơi trò đóng vai gia đình, trong đó có một cô bé cầm một chiếc di động Nokia 5300 rất cũ kĩ, hấp dẫn sự chú ý của Triệu Tinh Vũ.

Tôi thấy anh ta nhìn chằm chằm di động của đứa bé nhà người ta, cho rằng có phải thần kinh anh ta hơi quá nhạy cảm rồi không, cũng không thể vừa thấy một chiếc Nokia cũ thì nghĩ là di động của Lương Sảng chứ!

Nhưng Triệu Tinh Vũ lại thong thả chậm bước về phía bé gái kia, sau đó lấy một trăm đồng ra nói với cô bé: “Em gái nhỏ, anh lấy một trăm tệ để mua chiếc di động của em được không.”

Đó là một bé gái tầm sáu bảy tuổi, chắc đã tới tuổi biết nhận tiền, cô bé nhìn tiền của Triệu Tinh Vũ, sau đó lại nhìn sang chiếc di động hỏng của mình, lập tức không hề do dự đưa điện thoại cho Triệu Tinh Vũ.

Tôi thấy thằng nhóc này có phải choáng váng rồi hay không! Nếu cứ thấy điện thoại Nokia là bỏ tiền ra mua lại, thể nào anh ta cũng phải có ngày phá sản…

Anh ta nhận lấy di động rồi lật ra sau nhìn, đột nhiên sắc mặt anh ta thay đổi, sau đó ngồi xuống ven đường bật khóc. Tôi thấy tình hình này không ổn cho lắm, vội cùng Đinh Nhất đi qua đó.

"Tinh Vũ… Anh có ổn không?" Tôi thử hỏi anh ta.

Triệu Tinh Vũ quẹt lung tung nước mắt trên mặt: "Cậu Trương, đây là di động của Tiểu Sảng!"

Tôi không tin tưởng cho lắm: "Điện thoại Nokia như vậy năm đó có rất nhiều người dùng, anh dựa vào đâu mà nói đây là của Lương Sảng?"

Anh ta ổn định lại cảm xúc, sau đó lật mặt sau điện thoại di động ra cho tôi xem: "Vì hai ký tự ở mặt sau này là do chính tay tôi khắc lên."

Lúc này tôi mới phát hiện mặt sau của chiếc di động Nokia 5300 này có khắc hai ký tự ZL, vì thế tôi nhận lấy nó. Ngay sau đó, một đoạn ký ức ngắn thuộc về Lương Sảng mạnh mẽ tràn vào trong đầu tôi… Xem ra cô gái này đã không còn trên đời nữa.

Ban đầu hình ảnh đều là một vài ký ức giữa cô ấy và Triệu Tinh Vũ, xem ra trước khi Lương Sảng chết, thứ yêu quý nhất lại là chiếc di động Nokia Triệu Tinh Vũ đưa cho mình.

Đối với sự mất tích của Lương Sảng, chúng tôi đã từng có vô số giả thiết, nhưng dù thế nào tôi cũng không ngờ đêm đó trên xe lửa lại xảy ra chuyện như vậy…

Lúc này tôi nhìn về phía Triệu Tinh Vũ, không biết nên nói sự thật mà mình nhìn thấy cho anh ta như thế nào. Bởi vì sự thật quá tàn khốc, cả tôi cũng không biết nên mở miệng ra sao. Dường như

anh ta nhận ra sau khi tôi cầm lấy di động thì hơi khác thường, bèn túm chặt lấy cánh tay tôi: “Cậu Trương, có phải cậu biết gì rồi không?! Cậu nói cho tôi biết đi! Tôi chịu được mà.”

Tôi hít sâu một hơi rồi nói: “Được, nhưng chúng ta phải quay về quán cơm vừa rồi xác nhận một việc trước đã.”

Triệu Tinh Vũ vội gật đầu: “Được, vậy chúng ta nhanh chóng quay lại đi!”

Lúc lại nhìn thấy chúng tôi lần nữa, ông chủ quán cơm cũng khá giật mình, có lẽ khách qua đường như chúng tôi rất ít ai quay trở lại. Vì thế ông ta chào mời chúng tôi ngồi xuống và hỏi: “Sao các vị đã quay lại rồi, có phải không bắt được xe hay không?”

Tôi lắc đầu đáp: “Ông chủ, ban nãy tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện nên muốn hỏi thăm ông một chút.”

Lúc này trong quán cũng không có khách, ông ta nghe tôi nói vậy thì ngừng công việc đang làm, sau đó mời chúng tôi ngồi xuống: “Các vị muốn nghe chuyện gì?”

“Vừa rồi tôi có nghe ông nhắc đến chuyện của ông Tôn và cháu gái ở đầu thôn Tây…” Tôi nói.

CHƯƠNG

XE LỬA ĂN THỊT NGƯỜI

Ông chủ sửng sốt, sau đó hỏi với vẻ khó hiểu: "Cậu muốn hỏi thăm họ làm gì? Họ đã chết ba bốn năm rồi."

Tôi cười đáp: "Cũng không có gì, chỉ là tôi có một người em gái thân thích đã đi lạc rất nhiều năm, cho nên mới muốn hỏi thăm ông một chút, cô cháu gái của ông cụ Tôn kia đã sống trong thôn từ nhỏ rồi à?"

Ông chủ quán cơm nghe tôi hỏi vậy thì nhíu mày: "Khỏi phải nói nữa, cô bé kia đúng thật là không phải người trong thôn chúng tôi, chắc là tầm sáu, bảy năm trước đã tới đây, có điều chắc cô bé kia không phải thân thích mà cậu muốn tìm đâu."

Triệu Tinh Vũ lập tức truy hỏi: "Vì sao?!"

"Bởi vì cô ấy là một người tàn tật, hồi mới đến nhà cụ Tôn còn bị bệnh rất nặng, vẫn nằm trong phòng mãi, không thể ra ngoài gặp ai." Ông chủ nói.

Tôi gật đầu: "Vậy cô ấy bị tật cái gì thế?"

Ông chủ ngẫm nghĩ rồi đáp: "Cô bé đó… là người què, lại còn bị câm, đáng sợ nhất chính là… mặt của cô ấy! Mặt cô ấy rất đáng sợ, còn đáng sợ hơn mặt mũi huỷ hoại sau khi bị thương của những người trong thôn chúng tôi nữa!"

Tôi nghe mà lòng không khỏi nặng nề, có lẽ… đây là nguyên nhân khiến Lương Sảng vẫn luôn bặt vô âm tín! Triệu Tinh Vũ nghe tôi hỏi thăm ông chủ quán cơm mãi về cô gái tàn tật đã chết mấy năm kia, sắc mặt bắt đầu trở nên càng lúc càng xấu đi.

Sau cùng tôi hỏi ông chủ một vấn đề cuối: “Vậy ông có biết cụ Tôn và cháu gái ông ấy được chôn ở đâu không?”

Dưới chỉ dẫn của ông chủ quán cơm, chúng tôi đi tới một cánh đồng đã hoang phế từ lâu ở phía sau thôn. Ở đó có hai nấm mồ hoang đã mọc đầy cỏ dại, ông chủ nói cho chúng tôi biết, hai phần mộ này là của ông cụ Tôn và cháu gái ông ấy.

Thực ra không cần ông ta nói, tôi cũng đã biết họ là ai. Chỉ là người được chôn trong nấm mồ đó không phải cháu gái của ông cụ Tôn, mà là Lương Sảng đã mất tích hơn bảy năm…

Triệu Tinh Vũ như đã hiểu ra gì đó, anh ta ngơ ngác nhìn mộ hoang rồi hỏi tôi: “Cái nào là…”

Mặt tôi nặng nề, chỉ vào mộ hoang bên phải: “Đây chính là… Lương Sảng.”

Triệu Tinh Vũ cứng còng đi đến gần, lẩm bẩm tự nói: “Không thể nào… Tiểu Sảng của tôi là một cô gái cao cao gầy gầy xinh đẹp, sao lại là một cô gái nông thôn vừa què vừa câm lại còn bị hủy hoại dung nhan chứ!” Tiếp theo anh ta đột nhiên quay phắt đầu lại, kích động nói với tôi: “Cậu Trương! Chắc chắn là cậu lầm rồi! Người chôn ở đây không phải là Tiểu Sảng của tôi! Không phải! Chắc chắn không phải!”

Tôi biết nhất thời anh ta khó mà chấp nhận được, nhưng sự thật luôn rất tàn khốc, cho dù bạn có không muốn chấp nhận như thế nào đi nữa thì vẫn là sự thật…

Ông chủ quán cơm thấy thế là biết chúng tôi quen cô gái dưới mồ này, nhất thời cũng sững sờ ra đó, không biết nên nói gì cho

phải.

Cuối cùng bốn chúng tôi lại quay về quán cơm ở đầu thôn, ông chủ thấy giờ này cũng không làm ăn được gì, nên treo biển đóng cửa, để chúng tôi ở trong quán ổn định lại cảm xúc một chút. Đương nhiên, tôi cũng hỏi ông chủ quán cơm một cách tỉ mỉ kỹ càng về toàn bộ tình hình của cô cháu gái ông cụ Tôn.

Ông chủ quán cơm kể, ông cụ Tôn này là một ông lão độc thân không có con cái, tính tình kỳ cục, ngày thường chỉ qua lại với hàng xóm bên nhà. Nhưng vào bảy năm trước, nhà ông ấy đột nhiên có thêm một cô cháu gái bị bệnh rất nặng.

Mấy tháng đầu khi cô gái kia mới vào thôn, người trong thôn gần như chưa ai gặp cô ấy, bởi vì cô ấy luôn nằm trong phòng, chỉ có cụ Tôn thường xuyên đến trạm xá để lấy một ít thuốc và băng gạc linh tinh.

Sau đó khoảng chừng hơn nửa năm, cuối cùng có người nhìn thấy cô bé này ra ngoài làm việc với cụ Tôn, nhưng vì hai chân bị què nên cô ấy cũng chỉ có thể làm một số việc nhỏ như cuốn pháo đốt.

Không ai biết cô gái kia tên gì, chỉ là thường xuyên nghe ông cụ Tôn gọi cô ấy là “Tiểu Song”. Sau khi trong nhà có thêm một người, cụ Tôn bắt đầu nhận nhiều việc hơn, muốn kiếm chút tiền đưa Tiểu Song đi khám bệnh.

Đáng tiếc ngày vui chẳng tày gang, có một hôm vì sai lầm của cụ Tôn, ông bất cẩn làm rơi tàn thuốc vào trong thuốc nổ của cuộn pháo, kết quả là gây ra hoả hoạn. Còn may được hàng xóm phát hiện đúng lúc, vậy mới tránh được một lần tai nạn.

Tuy nhiên cụ Tôn và Tiểu Song cũng bị bỏng nặng, số tiền trước kia tích cóp được cũng đều dùng để chữa trị vết thương, vì thế họ còn nợ một khoản nợ bên ngoài. Để có thể nhanh chóng trả hết nợ,

sau khi vết thương khỏi họ lại bắt đầu làm pháo tiếp…

Nhưng sau cùng may mắn không còn màng tới họ nữa, vì muốn kiếm nhiều tiền trả nợ nên cụ Tôn trữ nhiều thuốc nổ trong nhà hơn bình thường rất nhiều, kết quả là một buổi tối nhà bốc cháy, thiêu chết cả hai người.

Không ai biết tai nạn xảy ra như thế nào, vì đúng vào buổi tối nên hàng xóm đều đang ngủ cả. Chờ đến khi mọi người phát hiện nhà họ Tôn bốc lửa thì nháo nhào chạy tới cứu hoả, nhưng chờ người trong thôn dập tắt được ngọn lửa lớn thì cụ Tôn và Tiểu Song đã bị thiêu chết trong phòng từ lâu… Cuối cùng mọi người quyên góp chút tiền để chôn hai người ở mảnh đất của cụ Tôn.

Lúc này tôi mới quay sang nói với Triệu Tinh Vũ: “Tinh Vũ, đây là những chuyện trong khoảng thời gian cuối cùng mà Lương Sảng trải qua. Tuy rằng lúc đó cô ấy sống rất khổ sở, nhưng cụ Tôn cứu cô ấy là người rất tốt, nếu không phải đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn… chắc hẳn cô ấy đã sớm quay về rồi.”

Anh ta nghe xong thì cứng đờ: “Vì sao Tiểu Sảng lại thành như vậy, năm đó rốt cuộc cô ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi thở dài nặng nề, sau đó từ từ nói ra hết thảy việc nhìn thấy trong ký ức của Lương Sảng…

Vào buổi tối bảy năm trước đó, Lương Sảng tắt máy đi ngủ, nửa đêm đột nhiên cảm thấy bụng hơi khó chịu, vì thế cô ấy ngồi dậy định đi WC. Nhưng vì sợ di động bị trộm, nên cô ấy thuận tay cầm di động đã tắt máy nhét vào túi quần.

Ai ngờ khi cô ấy đi vào WC thì thấy trong WC đã có người, bụng Lương Sảng đau quặn lên nên thực sự không đợi nổi, vì thế cô ấy thử đẩy cửa toa xe bên cạnh, phát hiện cửa không khoá, cô ấy vội nên mới đến WC của toa xe kia.

Sau khi giải quyết xong vấn đề, Lương Sảng muốn nhanh chóng

trở lại giường đi ngủ. Kết quả khi cô ấy vừa ra khỏi WC lại mất phương hướng, không biết nghĩ làm sao lại đi theo hướng ngược lại.

Lúc đó toa giường nằm tắt đèn, chỉ có một bóng đèn nhỏ dưới chân có ánh sáng lờ mờ, cho nên đến khi cô ấy đi đến tận cửa bên kia mới phát hiện mình đi ngược hướng, vì thế lại quay đầu trở về…

Tuy nhiên ngay lúc này, cô ấy đột nhiên cảm thấy sàn nhà dưới chân hẫng mất, tiếp đó đã rơi ra khỏi toa xe. Chuyện diễn ra quá nhanh, thế nên Lương Sảng còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì người cũng đã mất ý thức rồi.

CHƯƠNG

CẢNH CÒN NGƯỜI MẤT

Chờ đến khi Lương Sảng tỉnh lại, cô cảm thấy cả người đau đớn kịch liệt, đặc biệt là khuôn mặt, gần như sắp thành máu đông vón cục dán lên nhau. Lúc ấy trong đầu Lương Sảng trống rỗng, không biết mình là ai, cũng không biết mình đang ở đâu.

Đau đớn quá mức làm cô ấy không nhịn nổi phải kêu lên thảm thiết, nhưng cô ấy không nhìn rõ được gì giữa đêm đen đặc quánh. Sau đó Lương Sảng dựa vào cảm giác, từ từ bò tới, vì theo bản năng, cô ấy biết vị trí mình nằm bây giờ cũng không an toàn.

Ham muốn được sống mạnh mẽ chống đỡ cho Lương Sảng, cô cắn răng lăn sang bãi đá vụn ở bên cạnh, ngay lúc này, cô ấy đột nhiên cảm thấy mặt đất rung động như có một con quái vật khổng lồ đang từ xa cắn nuốt tới.

Lúc ấy tuy cô không nhớ mình là ai, nhưng vẫn nhận ra cảnh vật trước mắt, cô ấy phát hiện mình đang nằm ở bãi đá sỏi ven đường ray, mà cách đó không xa đang có một chiếc xe lửa gầm thét lao nhanh tới…

Lương Sảng biết nếu lúc này mình không cách xa đường ray, rất có thể sẽ lại bị xe lửa đang lao đến cuốn vào gầm tàu! Vì thế cô cố nén cơn đau nhức khắp người, bò từng chút ra.

Chính vào lúc cô ấy vừa bò đến bên vệ đường, xe lửa vọt mạnh qua, cơ thể của Lương Sảng cũng bị luồng khí dữ dội ấy cuốn đi, lăn xuống dưới nền đường, cơn đau tê tái lại làm cô ấy ngất đi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lương Sảng cảm thấy hình như trời bắt đầu có tuyết rơi, cô không biết lúc ấy mình bị thương nặng bao nhiêu, chỉ cảm thấy chân đã không còn cảm giác gì nữa.

Giữa lúc hoảng hốt, Lương Sảng nhìn thấy một cái bóng đang từ từ đi về phía mình. Cô ấy cố gắng dùng hết chút sức lực cuối cùng, kêu lên "cứu mạng", tiếp đó mắt tối sầm lại bất tỉnh nhân sự.

Khi tỉnh dậy, cô cảm thấy xung quanh ấm áp hơn, nhưng trên người và trên mặt vẫn đau đớn thấu tim. Lúc này, một ông cụ bước đến và hỏi: "Cô gái, cháu là ai? Nhà cháu ở đâu? Sao lại bị thương thành như vậy?"

Lương Sảng bị ông cụ hỏi mấy vấn đề liên tiếp nên ngớ ra, cũng chẳng biết có phải vì mất máu quá nhiều hay không mà ngay lúc đó Lương Sảng cũng không nhớ nổi điều gì cả. Cô ấy không nhớ mình là ai, càng không nhớ vì sao mình lại trở nên như vậy.

Vết thương của cô ấy rất nặng, cũng không rõ có phải bị thương đến xương sống hay không, tóm lại là nửa người dưới không có chút cảm giác nào. Còn cả mặt của cô nữa, nó vẫn luôn đau đớn như lửa đốt, nhưng khi đó Lương Sảng còn chưa biết mặt mình đã bị thương thành hình dạng gì!

Ông Tôn không được học hành, cả đời chỉ sống ở cái thôn nhỏ này, bị bệnh cũng chỉ đến trạm xá trong thôn lấy ít thuốc về uống. Tuy ông cũng biết trên thị trấn có bệnh viện lớn hơn, nhưng ông cụ không biết đi như thế nào, càng không biết đưa đến bệnh viện lớn sẽ tốn hết bao nhiêu tiền.

Vì thế ông ấy đến trạm xá trong thôn lấy ít thuốc giảm đau và băng gạc băng vết thương, thuốc cầm máu về cho Lương Sảng.

Nhưng những trị liệu đơn giản này căn bản không thể giảm bớt cảm giác đau đớn của Lương Sảng, thậm chí một lần nọ, cô còn có suy nghĩ không muốn sống nữa.

Về sau ông Tôn thấy Lương Sảng đau quá mức nên lấy trong tủ một khối gì đen sì, cạo ra một ít rồi hoà tan với nước sôi, cho Lương Sảng uống.

Khỏi phải nói, thứ kia đúng thật là có tác dụng, mạnh hơn thuốc giảm đau cụ Tôn lấy về từ trạm xá nhiều. Vì thế, Lương Sảng dựa vào cái cục đen đen chỉ lớn bằng nắm tay đó để gắng gượng sống sót.

Sau đó Lương Sảng mới biết được, thứ kia chính là một khối “cao đại yên*”! Đó là do ông cụ Tôn lén trồng được hồi trẻ, là để lúc cơ thể không thoải mái thì dùng một chút, có thể giảm bớt khó chịu.

* Cách gọi cũ của thuốc phiện/nha phiến, hàm lượng heroin khá thấp.

Ông cụ cũng biết thời nay thứ này là trái pháp luật nên cũng mãi không dám dùng, chỉ cần thuốc giảm đau trong trạm xá cho còn dùng được, ông cụ quyết sẽ không lấy thứ này ra làm thuốc uống.

Tuy nhiên bây giờ Lương Sảng quá đau đớn, gần như mỗi lần cô ấy phải uống mười viên thuốc giảm đau, nhưng lại vẫn không giảm bớt được đau đớn như cũ. Cuối cùng ông cụ Tôn thật sự không còn cách nào khác, mới nhớ tới thứ đồ giấu tận đáy hòm kia của mình.

Có thứ này, ngày qua ngày của Lương Sảng cuối cùng đỡ hơn, vết thương trên mặt cô ấy cũng dần dần khép lại, chỉ là chân của cô ấy vẫn không có tri giác gì.

Trong khoảng thời gian này, cụ Tôn vẫn không cho cô ấy soi

gương, tuy rằng Lương Sảng cũng thầm biết là mặt mình bị thương rất nặng, nhưng cô ấy lại không ngờ vết thương sẽ nghiêm trọng đến như vậy! Có một lần lúc uống nước, cô ấy vô tình nhìn thấy mặt mình từ hình ảnh phản chiếu trong nước, sợ tới mức suýt chút nữa là ngất xỉu.

Đó nào phải là mặt người đâu! Thật sự là đúng với câu nói kia, "mũi không ra mũi, mắt không ra mắt!" Tuy Lương Sảng không nhớ bề ngoài trước đây của mình thế nào, nhưng khuôn mặt hiện giờ nào có giống hình người! Nó chẳng khác nào là do một đứa trẻ ba tuổi lấy bùn nặn ra!

Theo thời gian trôi, Lương Sảng cũng từ từ khôi phục một vài ký ức, cô ấy nhớ lại tên của mình, biết cha mẹ mình là ai, cũng nhớ lại mình còn có một người bạn trai đang học cảnh sát.

Tuy nhiên, song song với việc càng ngày càng nhớ lại nhiều chuyện, thì Lương Sảng cũng càng ngày càng đau khổ, bởi vì cô ấy biết bây giờ mình đã không phải Lương Sảng trước đây nữa, đừng nói là Triệu Tinh Vũ, dù là cha mẹ cũng chưa chắc có thể nhận ra cô…

Cụ Tôn thấy mỗi ngày Lương Sảng đều rất đau khổ, nên nghĩ có thể thử liên hệ với gia đình cô ấy hay không, để người thân tới đón cô ấy đi bệnh viện ở thành phố lớn khám bệnh, có lẽ có thể chữa khỏi thì sao!

Nhưng Lương Sảng biết, những thương tích trên người cô đều là vết thương do ngoại lực gây ra, đặc biệt là chân và mặt, chỉ sợ cho dù có thể chữa khỏi thì cũng rất khác với mình trước đây. Hơn nữa cô ấy vẫn không thể nhớ nổi nhà mình ở chỗ nào, càng không nhớ ra số điện thoại của người thân bạn bè, di động cũng đã bị va đập nên hỏng từ lâu rồi, bây giờ cô ấy cũng không liên hệ được với gia đình.

Cuối cùng cụ Tôn an ủi cô, rằng chờ ông cụ gom góp được một ít tiền sẽ đưa cô đến bệnh viện trên thị trấn khám bệnh, hoặc nghĩ cách tìm được người nhà của cô ấy. Kết quả không bao lâu, nhà họ Tôn bị cháy, Lương Sảng chỉ mới đỡ hơn chút đỉnh lại bị bỏng.

Tuy lửa lớn đã bị hàng xóm dập tắt đúng lúc, nhưng Lương Sảng và cụ Tôn vẫn bị bỏng khá nặng. Hàng xóm đưa họ đến bệnh viện chữa trị, lại ứng trước chi phí điều trị cho bọn họ…

Thực ra Lương Sảng vẫn có thể nói, chỉ là vì sau khi bị thương, tạm thời không thể chấp nhận được nên cảm xúc quá mức suy sụt. Ông Tôn sợ hàng xóm hai bên hỏi Đông hỏi Tây, nên vẫn nói với người ta rằng cô cháu gái này bị câm.

Lúc ấy ông Tôn cũng luyến tiếc để Lương Sảng đi, dù sao mấy năm nay một mình ông vẫn cô đơn mãi, bây giờ đột nhiên có một người bầu bạn tất nhiên là rất vui vẻ… Nhưng ông cụ cũng không ép giữ cô ấy lại, vẫn đồng ý giúp cô tìm kiếm người nhà.

CHƯƠNG

BÀI HỌC ĐẪM MÁU

Sau khi xuất viện, ông cụ Tôn lấy tất cả tiền dành dụm của mình ra trả tiền thuốc men mà hàng xóm ứng cho nhưng vẫn còn thiếu một ít, vì thế sau khi vết thương khỏi, họ lại tiếp tục cuốn pháo đốt để kiếm tiền.

Vốn ông cụ Tôn nghĩ, gom góp thêm một ít tiền, sau đó đưa Lương Sảng đến bệnh viện huyện khám chân, thuận tiện cũng nghĩ cách liên hệ thử với người nhà cô ấy. Thật ra Lương Sảng đã nhớ lại hết, nhưng vì dáng vẻ hiện giờ của mình thế này, cô ấy bắt đầu sợ về nhà…

Cô cảm thấy nếu để người nhà biết bây giờ mình thê thảm như vậy, còn không bằng coi như mình đã chết cho rồi! Nếu không trị khỏi cho bản thân, trở về cũng làm liên luỵ đến cha mẹ, quan trọng nhất chính là… cô ấy không muốn để Triệu Tinh Vũ nhìn thấy tình trạng hiện giờ của mình!

Tuy nhiên Lương Sảng lại không sao ngờ tới, khi cô ấy còn chưa nghĩ ra nên lựa chọn thế nào, thì một trận lửa lớn bất ngờ xảy ra, huỷ diệt hết thảy, cũng kết thúc cuộc đời trẻ tuổi thê thảm của cô ấy.

Khi tôi kể lại hết mọi chuyện Lương Sảng trải qua sau khi mất

tích, Triệu Tinh Vũ đã khóc đẫm nước mắt từ lâu. Anh ta không tin người yêu mình tìm bảy năm trời, cuối cùng lại chỉ còn một nấm mộ mọc đầy cỏ hoang…

“Cậu Trương, năm đó tại sao Tiểu Sảng lại rơi từ trong xe lửa ra ngoài?” Triệu Tinh Vũ kích động hỏi tôi.

Thành thật mà nói tôi cũng không rõ lắm, lúc ấy chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt, đừng nói tôi chỉ có thể nhìn thấy qua ký ức của Lương Sảng, thậm chí ngay cả chính Lương Sảng cũng không hiểu sao mình lại mơ mơ màng màng đến nỗi thành ra thế này?!

Sau đó tôi cẩn thận nhớ lại ký ức của Lương Sảng, cô ấy rớt khỏi toa xe trong tình huống cảm thấy dưới chân bị hẫng, như vậy là loại trừ khả năng bị người ta hại. Giờ khả năng lớn nhất chính là xe lửa có vấn đề, nên mới khiến Lương Sảng rớt xuống khỏi toa xe lửa đang lao nhanh.

Nghe phân tích của tôi xong, Triệu Tinh Vũ lục trong di động ra số tàu và số toa xe giường nằm mà năm đó Lương Sảng đi, bởi vậy chúng tôi có thể suy đoán ra, chỗ lúc ấy Lương Sảng ngã xuống chắc là khúc giữa của toa xe số 10.

“Xe lửa đang dùng ngon, sao người lại rơi từ bên trong ra được chứ?” Ông chủ quán cơm tỏ vẻ khó hiểu.

Tôi thở dài đáp: “Nếu là xe lửa ngon lành, chắc chắn người sẽ không rơi ra ngoài, chỉ sợ là xe lửa kia có vấn đề…” Sau khi nói xong, đột nhiên tôi lại nghĩ đến một khả năng, vì thế lấy di động lên mạng tìm kiếm, muốn xem thử trước và sau khi Lương Sảng xảy ra chuyện mấy năm, có từng xảy ra chuyện giống như vậy hay không? Bởi vì nếu đúng là vấn đề ở xe lửa, vậy thì không thể nào chỉ có một nạn nhân là Lương Sảng!

Kết quả kiểm tra ra đúng là có một người nữa! Ngay sau khi Lương Sảng xảy ra chuyện chưa đến nửa năm, có một hành khách

nữ rơi khỏi toa xe từ một chuyến xe lửa đang chạy. Lúc ấy hành khách nữ đó đi ra ngoài du lịch cùng chồng và con trai, kết quả trên đường trở về đã xảy ra sự cố.

Chị ấy gặp chuyện rất giống với Lương Sảng, cũng là ở toa giường nằm, nửa đêm đi WC về đột nhiên biến mất, quan trọng nhất là hai người đi trên cùng một mã tàu!

May mắn là lúc ấy vị hành khách nữ này có mang điện thoại theo, nó cũng không bị va đập hỏng, nên sau khi chị ấy tỉnh lại trong cơn đau đã gọi cho chồng. Nhưng dù vậy, ngay thời điểm rơi xuống chị ấy vẫn bị xe lửa nghiến đứt một bên tay và chân…

Sau đó trải qua điều tra, xe lửa xảy ra chuyện là chiếc xe lửa bị hỏng được tân trang lại, mà toa xe ăn thịt người kia có một khúc sàn bị lỏng, nếu không cẩn thận giẫm vào một đầu tấm ván sàn bị lỏng đó, người ta sẽ lập tức rớt xuống đáy xe, mà một đầu khác sẽ nhếch lên cao… Đáng sợ nhất chính là, sau khi người ngã xuống, tấm sàn lỏng lẻo này sẽ trở lại trạng thái như ban đầu, không nhìn ra chút dấu vết nào… Đây là nguyên nhân năm đó Lương Sảng đột nhiên biến mất khỏi chiếc xe lửa đang lao nhanh!

Tất nhiên, cùng với việc hành khách nữ kia gặp phải được phơi ra ánh sáng, xe lửa ăn thịt người chắc cũng đã bị thay đổi từ lâu, nhưng bài học này lại là dùng máu thịt của người khác để đổi lấy. Chẳng lẽ lúc trước, những lãnh đạo của cơ quan đường sắt vì tiết kiệm tiền mà dùng xe lửa bị hỏng tân trang để tái sử dụng… cũng không thấy áy náy một chút nào sao??

Trên mạng nói cuối cùng chị gái kia nhận được một khoản bồi thường, nhưng tôi cảm thấy chị ấy thà dùng món tiền ấy đổi về cơ thể lành lặn cho mình còn hơn. Tôi đưa tin tức này cho Triệu Tinh Vũ xem, việc tôi có thể làm chỉ là tìm ra sự thật năm đó giùm anh ta, nhưng còn sau đó nên làm gì, còn cần anh ta bàn bạc kỹ lưỡng

lại với cha mẹ của Lương Sảng.

Chẳng hay sau khi cha mẹ của Lương Sảng biết sự thật sẽ đau lòng đến nhường nào, con gái duy nhất của mình lại đột nhiên gặp tai hoạ lớn vào độ tuổi tươi đẹp như hoa, mà nguyên nhân dẫn đến hết thảy việc này lại là vì lòng tham của ai đó…

Tôi là người tin tưởng thiên lý tuần hoàn, có người làm chuyện xấu, tuy rằng tạm thời pháp luật không thể nào trừng phạt hắn, nhưng người làm trời nhìn… Cuối cùng sớm muộn gì cũng có một ngày phải trả giá.

Tôi biết đối với Triệu Tinh Vũ và cha mẹ của Lương Sảng mà nói, con đường lấy lại công bằng cho Lương Sảng sẽ càng khó đi hơn, nhưng đồng thời tôi cũng tin tưởng họ sẽ không từ bỏ, tuy rằng người đã qua đời, nhưng lẽ phải tự ở lòng người…

Sau khi trở về, tâm trạng của tôi ít nhiều gì cũng sa sút đi, bởi vì cũng không giúp được gì tiếp theo nên chúng tôi cũng không chủ động liên hệ lại với Triệu Tinh Vũ. Có điều tôi tin tưởng chỉ cần chuyện này có kết quả, anh ta vẫn sẽ báo cho tôi biết một tiếng.

Tối hôm nay chúng tôi từ nhà chú Lê về, xe vừa mới vào đến khu chung cư đã nhìn thấy cạnh vành đai xanh của khu có một đám người vây quanh, tôi tò mò đi tới muốn xem chuyện gì đã xảy ra…

Kết quả đẩy đám người ra xem thì thấy mẹ Đậu Đậu cũng ở trong đó, chị ấy đang nhìn thứ dưới đất bằng vẻ mặt đau lòng. Tôi cúi đầu nhìn, phát hiện trên đất có một con Teddy màu đen đang nửa chết nửa sống.

“Chuyện này là sao?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Mẹ Đậu Đậu ngẩng đầu thấy là tôi, nói với vẻ mặt căm hận: “Không biết là cái đồ thiếu đạo đức nào nhăm nhe quăng bả độc, con cún nhỏ này ăn nhầm giăm bông có bả nên trúng độc chết rồi.”

Tôi nghe thế thì ngồi xuống kiểm tra nó thử, đúng là không cứu được nữa. Vài người vây xem bên cạnh đều chửi mắng người ném bả chó kia thiếu đạo đức, lỡ như để trẻ con ăn phải thì làm sao? Còn chủ của con cún đang ngồi bên cạnh khóc rấm rứt.

Chuyện thế này không phải chưa từng xảy ra, dù báo cảnh sát thì cuối cùng cũng không giải quyết được gì, càng có rất nhiều người cảm thấy không cần thiết vì một con chó mà lãng phí lực lượng của cảnh sát.

Nếu là trước kia, có lẽ tôi cũng sẽ nghĩ như vậy, bản thân không nuôi chó, cho nên sẽ không biết chó mình nuôi bị người ta đầu độc chết sẽ có tâm trạng như thế nào. Nhưng bây giờ tôi nhìn thấy loại chuyện này, trong lòng sẽ không kiềm được cơn giận. Bởi vì bất kể bạn không thích người ta nuôi chó cỡ nào, thì cũng không có quyền giết hại một sinh mạng.

CHƯƠNG

SÓNG GIÓ CỦA VỤ ĐẦU ĐỘC CHÓ

Có người sẽ nói, heo dê bò cũng là sinh mạng mà! Không phải mỗi ngày mọi người đều ăn thịt của chúng nó sao? Nhưng để tay lên ngực tự hỏi chúng nó thật sự có thể so sánh với thú cưng mình nuôi dưỡng hay sao? Đáp án chắc chắn là không thể, bởi vì không có ai lại đi tương tác với đồ ăn của mình cả.

Sau khi bạn và một động vật có tương tác thì sẽ sinh ra tình cảm với nó, mặc kệ nó là heo dê bò hay là gà vịt ngỗng… Đây là nguyên nhân vì sao ở nước ngoài có rất nhiều người nuôi heo, vịt làm thú cưng, bởi vì đây là tính người.

Lúc này tôi nhắc nhở chủ của con Teddy đang ngồi dưới đất: "Đừng đau lòng nữa, nếu không chúng ta đưa nó đến cửa hàng thú cưng ở cửa khu chung cư đi, ở đó có thể xử lý… có thể làm hậu sự tốt cho nó."

Mẹ Đậu Đậu cũng khuyên cô ấy đừng đau lòng nữa, chuyện đã xảy ra rồi, đau khổ nữa cũng vô ích. Cuối cùng, dưới sự khuyên bảo của mọi người, chủ của con Teddy ôm chú cún đã chết đau lòng rời đi.

Tôi vốn cho rằng chuyện này coi như xong, kết quả chưa được mấy ngày, một con chó Corgi khác trong khu cũng bị đánh bả chết!

Điều này đã hoàn toàn chọc giận những hộ gia đình nuôi chó ở đây, họ tự lập nên một “Uỷ ban bảo vệ chó”, mỗi ngày thay phiên nhau tuần tra trong khu chung cư, để ngăn ngừa có người khả nghi thả bả độc ở trong khu.

Tuy rằng tôi không muốn tham gia cho lắm, nhưng lại ngại từ chối mẹ Đậu Đậu, vì thế đành phải đi theo mấy người anh em một cách ngớ ngẩn, cứ tối tối lại lòng vòng trong địa phận khu chung cư. Ngay từ đầu gần như không có kết quả gì, đều chỉ bắt được vài tên đi quảng cáo dạo. Nhưng tối hôm nay, đúng thật là để chúng tôi gặp được một kẻ có hành tung đáng ngờ…

Lúc ấy đã qua mười hai giờ, tôi và mấy anh em nuôi chó vừa mới đi hết một vòng trong khu chung cư, đang nghĩ không có chuyện gì thì về thôi, đột nhiên lại thấy một bóng đen đang vừa đi vừa ném thứ gì ra khắp nơi…

Tôi lập tức đưa mắt ra hiệu cho người đồng hành là ba của “Bảo Lai” - Vương Tiểu Xuyên, anh ta lập tức hiểu ý và bọc đánh phía trước cùng với hai người nuôi chó khác, định bắt ngay tại trận! Tên kia cũng không ngu ngốc, vừa thấy tình hình không ổn thì định bỏ chạy, kết quả vẫn bị bốn năm người chúng tôi cùng nhau đè xuống đất.

Lúc đó sắc trời đã tối, cũng không biết ai ra tay ác độc, đá một cước vào mặt tên kia, đá hắn cả mặt đầy hoa! Tôi thấy những người chủ nuôi chó khác đều dùng sức hết mình như vậy rồi nên cũng không góp phần nữa, mà nhặt được dưới đất “chứng cứ phạm tội” mà hắn đánh rơi.

Đó là một cái túi McDonald's, bên trong có mấy miếng giăm bông cắt nhỏ. Tôi đổ ra tay xem kỹ, phát hiện giữa mỗi miếng giăm bông đều nhét một hạt gạo màu sắc kỳ lạ.

Lúc này Vương Tiểu Xuyên nghiêng đầu lại đây xem, cả giận

nói: “Thằng chó này nhét thuốc diệt chuột vào trong đó!”

Mấy người khác nghe thế càng thêm xúc động, nhao nhao muốn lao lên đánh hắn ta! Tôi thấy không thể tiếp tục như vậy được, đừng anh một đấm tôi một đá rồi lại xảy ra chuyện, vì thế ngăn cản bọn họ: “Báo cảnh sát đi! Để các anh cảnh sát tới điều tra, xem xem cái gã này là ai?”

Những lời này của tôi nhắc nhở mọi người, vì thế có người gọi điện thoại báo cảnh sát, có người thông báo cho những người chủ nuôi chó khác. Mọi người vừa nghe nói tên đánh bả chó bị bắt rồi, ai nấy ào ào tỏ vẻ muốn cùng đến đồn công an.

Tôi không có lòng dạ đi cùng bọn họ nên nói với mẹ Đậu Đậu: “Mọi người đi đi, em về ngủ trước, ngày mai trời sáng em còn phải ra quét dọn những bả độc kia nữa. Bây giờ trời tối quá, tìm cũng vô ích!”

Mọi người nghe thế, lập tức quyết định để lại vài người chủ nuôi chó cẩn thận cùng quét dọn bả độc trong khu chung cư với tôi vào sáng mai…

Giày vò cả đêm nay, tôi buồn ngủ không chịu nổi, bây giờ xem như có thể về nhà ngủ rồi. Đinh Nhất thấy tôi về thì cười nhạo: “Ái chà, đội săn lùng nhí đã trở lại rồi!”

Tôi tức giận lườm anh ta: “Anh không giúp thì thôi, còn ở đó mà nói mát, sáng sớm ngày mai phải đi quét dọn bả độc trong khu chung cư với tôi đó!”

Đinh Nhất vui vẻ nói: “Đúng thật là để các cậu bắt được rồi à?”

Tôi bĩu môi đáp: “Đương nhiên, bắt trực tiếp tại trận, người đã bị đưa đến đồn công an rồi.”

“Bắt được thật á!? Tên kia là người trong khu chung cư à?” Đinh Nhất hỏi.

Tôi lắc đầu nói: “Cái này thì không rõ lắm, lúc ấy ánh sáng rất tối, tôi cũng không nhìn kỹ, nhưng cảm thấy người kia khá quen…”

Hôm sau mới mờ sáng, tôi đã lôi Đinh Nhất đi quét dọn những bả độc mà đêm qua tên kia quăng ra, đừng để con chó hoang đói meo nào ăn phải thật thì hỏng rồi.

Đầu tiên chúng tôi bắt đầu tìm từ chỗ tóm được gã kia tìm trở về, hy vọng có thể mau chóng dọn sạch sẽ tất cả bả độc ven đường. Khỏi phải nói… Suốt một đường đúng là tìm ra không ít, phỏng chừng tối hôm qua thằng nhóc kia mang theo đầy một túi bả độc ra ngoài, khi chúng tôi bắt được hắn, trong túi cũng chỉ còn thừa lại mấy miếng.

Lúc này những người chủ nuôi chó đêm qua không đến đồn công an giống tôi cũng đều xuống lầu, họ cầm dụng cụ quét rác đi đến trước mặt chúng tôi, tôi bèn hỏi: “Chuyện tối hôm qua thế nào rồi?”

Trong đó có một anh béo trả lời tôi: “Còn có thể thế nào nữa, nhiều nhất là tạm giam phạt tiền thôi, loại người đốn mạt này giao cho cảnh sát là lời cho hắn!”

Tiếp theo có người tiết lộ rằng, tên kia chính là gã ăn bám nổi tiếng ở tầng số bốn mươi lăm, tên là Lưu Tiểu Lỗi! Tôi nghe thế thì khó trách đêm qua lại thấy hắn ta khá quen, trước đây thằng nhãi này từng có xung đột với mẹ Đậu Đậu, chỉ kém ra tay đánh cô ấy nữa thôi. Khi ấy đúng lúc tôi đi ngang nên đã đuổi hắn đi, nhưng không ngờ người mấy ngày nay đánh bả chó lại là hắn!

Sau khi chúng tôi rà quét sạch sẽ bả độc trong ngoài khu chung cư xong, tôi và Đinh Nhất vào cửa hàng đồ ăn sáng ăn cơm. Đi vào đúng lúc đụng phải mẹ Đậu Đậu mang cặp mắt gấu trúc, hỏi ra mới biết được, mấy người họ canh chừng cả đêm qua ở đồn công

an!

Tôi buồn cười nói: “Mọi người có nghị lực thật đấy! Canh cả đêm thế canh được kết quả gì?”

Mẹ Đậu Đậu giận đến trợn trừng mắt: “Đừng nói nữa, buổi sáng bọn tôi vào hỏi mới biết, đêm qua ông già nhà gã tới nộp tiền phạt, người đã được dẫn đi từ cửa sau rồi!”

Tôi nghe thế thì khuyên: “Được rồi, cô cũng đừng tức giận nữa, bây giờ mọi người đều biết chuyện này là gã ta làm, tôi nghĩ sau này chắc chắn gã sẽ không dám làm lại chuyện thiếu đạo đức như thế này nữa đâu!”

Mẹ Đậu Đậu cũng thở dài một hơi và nói: “Chỉ mong vậy đi…”

Tôi vốn tưởng việc này như thế là xong, chủ của chó đã trút giận được, Lưu Tiểu Lỗi cũng đã chịu chế tài của pháp luật, vấn đề này có thể cứ thế lắng xuống. Tuy nhiên chẳng ngờ, buổi sáng ngày hôm sau lại xảy ra chuyện…

Lúc ấy tôi và Đinh Nhất vẫn như ngày thường, anh ta dắt chó đi dạo, tôi đi mua bữa sáng. Kết quả trên đường trở về, tôi lại phát hiện vành đai xanh của khu chung cư có tiếng sủa của mấy con chó hoang.

CHƯƠNG

SÓNG GIÓ CHƯA YÊN

Tôi nghe tiếng đi qua, muốn xem thử có phải lại có kẻ nào thiếu đạo đức đang bắt nạt chó hoang hay không… Kết quả khi tôi lò dò nhìn về phía sau bụi cây, một đôi chân người thình lình xuất hiện trước mặt tôi!

Đúng lúc này, đột nhiên một bóng đen từ lùm cây vụt ra, chạy mất dạng nhanh như chớp, trông giống như một con mèo đen nhỏ. Tôi bị thứ kia xô ra làm khựng lại một chút, lúc này mới nhớ tới còn có một người nằm ở bên kia lùm cây, không khéo lại là ông cụ nào ra ngoài tập thể dục phát bệnh cấp tính đột ngột.

Vì thế tôi không nghĩ ngợi nhiều, nhảy vọt qua bụi cây, muốn xem thử người thế nào rồi? Kết quả khi tôi đi đến đằng trước người nọ, không khỏi cảm thấy trong lòng lạnh lẽo… Người này lại chính là Lưu Tiểu Lỗi hôm trước bị mọi người gô cổ đưa đến đồn công an!

Mới đầu tôi tưởng là người chủ nuôi chó nào bất bình trong lòng gặp được hắn, nhất thời thầm khó chịu nên đánh hắn bị thương cơ. Nhưng khi tôi nhìn đến mặt của hắn, lập tức cả kinh! Thằng nhãi này nào còn là người sống nữa đâu! Rõ ràng chính là một cái xác đã cứng đờ rồi!

Da hắn xanh đen, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt đau đớn, khoé miệng còn sùi bọt và máu, trước khi chết chắc hẳn đã giãy giụa khốn khổ một trận. Lúc này tôi phát hiện cạnh chân hắn ta quăng một cái túi nilon quen mắt, chẳng phải là cái túi McDonald's mà tối hôm trước hắn dùng để đựng bả độc đây sao?

Nhưng điều khiến tôi cảm thấy kỳ quặc nhất chính là, tôi lại không cảm nhận được chút tàn hồn nào cả, bằng không vừa rồi vừa tới gần là phải biết Lưu Tiểu Lỗi đã chết mới đúng!

Tuy có nghi ngờ, nhưng tôi vẫn báo cảnh sát trước tiên, suy cho cùng buổi tối hôm trước tôi cũng tham gia hành động "bắt giữ" đó, để không gây thêm phiền phức không cần thiết, tôi cũng không đụng chạm vào thi thể của Lưu Tiểu Lỗi.

Bởi vì đồn công an cách khu chung cư của chúng tôi rất gần, cho nên cảnh sát chạy đến đây rất nhanh. Khi họ nhìn thấy người chết là Lưu Tiểu Lỗi thì cũng rất kinh ngạc, buổi tối hôm trước hắn ta còn tung tăng nhảy nhót cơ mà, sao hôm nay đột nhiên lại chết rồi thế này?

Lúc này Đinh Nhất dắt Kim Bảo trở về, đúng lúc nhìn thấy tôi đang nói chuyện với cảnh sát thì vội chạy tới hỏi xem đã xảy ra chuyện gì. Khi anh ta nhìn thấy Lưu Tiểu Lỗi trên đất thì cũng cau mày lại, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

Tôi cho lời khai với cảnh sát xong, họ lưu lại thông tin liên hệ của tôi, nói nếu còn cần tìm hiểu tình huống gì đó sẽ gọi điện thoại lại. Sau khi về đến nhà, tôi mới kinh hãi nói cho Đinh Nhất: "Tôi không cảm nhận được chút tàn hồn nào của Lưu Tiểu Lỗi cả!"

Đinh Nhất cũng mang sắc mặt âm trầm: "Nhìn trạng thái khi chết của thằng nhóc kia, giống như trúng độc."

"Trúng độc? Ai có thể độc chết hắn? Hắn lại không phải chó hoang, tùy tiện ăn bả độc mà người khác cho chắc?" Tôi khó hiểu.

Đinh Nhất lắc đầu nói: “Cái này thì không rõ lắm, có điều chắc chắn không phải thằng nhóc này tự sát chết là được.”

Tin Lưu Tiểu Lỗi chết lan truyền trong khu chung cư rất nhanh, có người nói hắn chết cũng đáng, cũng có người càng nghi ngờ là hắn bị người chủ nuôi chó nào đó trong lòng còn ôm thù hận giết chết.

Nhưng tình hình cụ thể như thế nào, còn phải xem kết quả điều tra của cơ quan công an. Nhưng chuyện Lưu Tiểu Lỗi không có tàn hồn lại làm tôi có nỗi bất an mơ hồ, chỉ sợ vụ này không đơn giản như vẻ bề ngoài…

Vài ngày sau, cảnh sát phụ trách chính của vụ án này gọi mấy chủ nuôi cho có tham gia “bắt giữ” hôm đó đến đồn công an để tìm hiểu tình hình, dĩ nhiên tôi cũng nằm trong đó. Đinh Nhất nói không sao, đúng là Lưu Tiểu Lỗi trúng độc mà chết, hơn nữa căn cứ vào kết quả khám nghiệm tử thi, nguồn gốc của chất độc chính là những bả độc mà hắn ta quăng trong khu chung cư để đầu độc chó.

Lưu Tiểu Lỗi là con trai một trong nhà, hai vợ chồng già nhà họ Lưu hơn bốn mươi tuổi mới có một cục cưng bảo bối như vậy, cho nên cưng chiều đến nỗi khiến hắn chẳng ra gì. Hiện giờ cục cưng bảo bối này chết rồi, chắc chắn họ chịu đả kích rất lớn, mấy ngày nay cứ tới đồn công an khóc lóc làm loạn, một hai bắt cảnh sát phải đưa ra một câu trả lời thỏa đáng.

Dù sao cũng là vụ án dính tới mạng người, đương nhiên cảnh sát sẽ lập hồ sơ điều tra, nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện, những giăm bông nhét thuốc diệt chuột đó đều là do Lưu Tiểu Lỗi tự đi siêu thị mua về làm ra.

Điểm chết người nhất là, cảnh sát kiểm tra video giám sát vào cùng ngày, phát hiện không biết là sợi dây thần kinh nào của thằng

này bị nối sai, khi đi ra khỏi cửa sau của toà nhà thì vừa đi vừa ăn những miếng giăm bông nhét thuốc diệt chuột đó, đây không phải tự tìm chết à?

Tất nhiên hai vợ chồng già nhà họ Lưu không thể chấp nhận kết luận là con trai tự sát, nhưng trong video lại đúng là Lưu Tiểu Lỗi tự ăn số bả độc đó. Hôm nay cảnh sát tìm chúng tôi tới là muốn hỏi một vài tình huống vào ngày bắt giữ hắn ta.

Thực ra vấn đề này cũng không khó nói, bởi vì đêm đó lúc báo án, mấy người chủ nuôi chó cũng đã nói rất rõ ràng rồi. Nhưng nếu cảnh sát người ta đã mời đến, thì chúng tôi cũng đành phải kể lại sự việc đã trải qua thêm lần nữa. Đương nhiên, chắc chắn lời khai không có gì khác ngày báo án cả.

Thêm nữa mấy chủ nuôi chó chúng tôi chỉ đơn giản là giúp đỡ mà thôi, bởi vì chó của chúng tôi chưa từng ăn bả độc mà Lưu Tiểu Lỗi thả, vậy nên chúng tôi nhanh chóng được cởi bỏ hiềm nghi.

Ra khỏi đồn công an, tôi đi thẳng đến nhà chú Lê, kể chuyện Lưu Tiểu Lỗi không có tàn hồn cho chú ấy. Chú bày ra vẻ mặt âm trầm: "Chắc chắn thằng nhóc này đã đụng thứ gì không nên trêu vào rồi, đây cũng coi như là tự hắn gây ra, không trách được ai…"

Cũng phải… Ở nhà không làm việc thiện, ra cửa bị mưa to xối đầu! Đây là chúng tôi biết có hai con chó bị hắn ta đánh bả chết, nhưng những con chưa biết thì sao? Thằng nhãi này làm những bả độc đó rất có kinh nghiệm, chỉ sợ chắc chắn không phải lần đầu tiên hắn ta làm như vậy.

Bạn nói xem đang yên đang lành lại đi làm mấy việc thiếu đạo đức đấy làm chi? Có sức đó còn không bằng tìm một công việc đàng hoàng cho rồi! Nghe nói gã Lưu Tiểu Lỗi này đã hơn ba mươi tuổi mà vẫn chẳng làm nên trò trống gì, mỗi ngày ngửa tay đòi tiền

cha mẹ để tiêu xài.

Hai vợ chồng già nhà họ Lưu giờ đều đã hơn bảy mươi tuổi rồi, mà còn phải nuôi một đứa con trai không nên thân như vậy. Bây giờ thì hay rồi, tự gây tội lại làm khổ cha mẹ, bạn nói những ngày tháng tiếp theo, họ phải sống thế nào đây?!

Sau đó những nhà trong khu chung cư thấy hai vợ chồng già này đáng thương nên sôi nổi quyên góp một ít tiền cho bọn họ, hy vọng ngày tháng sau này của hai vợ chồng già có thể tốt hơn chút đỉnh. Vụ án của Lưu Tiểu Lỗi cuối cùng được xác định là tự sát, sóng gió của vụ thả bả chó trong khu chung cư chúng tôi cũng coi như hoàn toàn qua đi.

Tuy nhiên ai cũng không ngờ, mới yên ổn hơn một tháng, gần khu chung cư chúng tôi lại xuất hiện một "Băng đập đầu", chuyên dùng gạch đánh người vào ban đêm, nghe nói có một thằng nhóc bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh ở bệnh viện.

Tôi không ngờ mới đầu năm lại có nhiều chuyện như vậy, bây giờ cảnh sát cũng quá bất lực rồi! Kết quả tôi mới oán trách xong, cùng ngày đã nhận được điện thoại của đồng chí Bạch Kiện, nói là có việc bảo tôi đến cục tìm anh ta, xem ra đúng là không thể nói xấu sau lưng người ta mà…

CHƯƠNG

"BĂNG ĐẬP ĐẦU" TÀN SÁT BỪA BÃI

Tôi vừa thấy lão Bạch Kiện gọi tới là biết chẳng có chuyện gì tốt, nhưng rốt cuộc giao tình còn đó, nên đi thì vẫn phải đi. Khi tôi và Đinh Nhất đến nơi, phát hiện lần này Bạch Kiện lại dẫn thẳng tôi đến phòng họp của họ.

Tôi chợt cảm thấy khá e dè, suy cho cùng những lần trước lúc tới giúp Bạch Kiện thì ít nhiều đều sẽ kiêng dè chút chút, không ngờ lần này anh ta lại công khai đưa chúng tôi đến gặp cấp dưới của mình như vậy.

Trái lại Bạch Kiện chẳng hề gì cả, sau khi vào phòng, anh ta nói với một cậu cảnh sát bên cạnh: "Phát video đi!"

Cậu cảnh sát kia nghe thế thì vội mày mò trên máy tính trong chốc lát, tiếp theo trên màn hình lớn bắt đầu chiếu một đoạn video quay ở một ngã tư nào đó, chắc là được quay vào buổi tối. Bởi vì ánh sáng không đủ nên hình ảnh trong video khá mờ, nhưng vẫn có thể thấy có một người đàn ông mặc đồ đen vừa rời khỏi con hẻm nhỏ.

Tiếp theo đã xảy ra cảnh khiến người ta sợ hãi, một người đàn ông mặc áo khoác màu hồng xen trắng đột nhiên đi nhanh đến sau lưng người mặc đồ đen, dùng một cục gạch đập mạnh vào phần

đầu người đàn ông đồ đen kia.

Dù sao đầu người cũng không cứng bằng gạch, nào chịu được cú đập mạnh như vậy, người đàn ông đồ đen lập tức ngã xuống đất không dậy nổi… Gã mặc áo khoác màu hồng xen trắng thấy thế, lập tức xoay người chạy trốn.

Tôi nhìn ra đây chẳng phải "Băng đập đầu" mấy ngày nay rất lộng hành ở ngoài khu chung cư của chúng tôi đây sao? Nhưng có một điều tôi không rõ, "Băng đập đầu" này đánh người xong là bỏ chạy, mà không định cướp bóc tiền tài gì đó? Vậy hắn không có việc gì đi đánh vào đầu người ta làm chi? Chẳng lẽ chỉ vì muốn đánh vào đầu nên đi thôi? Sao thời buổi bây giờ biến thái lại nhiều như vậy hả?

Tôi thấy video phát xong rồi thì nhìn về phía Bạch Kiện, nghĩ thầm anh ta gọi tôi tới xem cái này làm gì? Chẳng lẽ tên xui xẻo bị người ta đánh vào đầu này ngoẻo rồi? Kết quả Bạch Kiện lại nói với cậu cảnh sát hồi nãy: "Phát đoạn tiếp theo!"

Được đấy, còn nữa à! Vì thế tôi đành phải chịu đựng tiếp tục xem. Hình ảnh chuyển đổi, lần này ít ra có nhiều ánh sáng hơn một chút, có điều nhìn sắc trời vẫn là buổi tối.

Màn hình nhanh chóng xuất hiện một người phụ nữ, chắc là mới vừa tan làm về nhà. Nhưng khi chị ta đi qua một đầu hẻm, đột nhiên có một người đàn ông mặc áo khoác hồng xen trắng vụt ra đằng trước, đập điên cuồng lên đầu người phụ nữ, ra tay khá hung ác!

Tuy cách một màn hình, nhưng tôi có thể nhìn thấy quần áo của người phụ nữ đã bị máu trên đầu nhuộm đỏ. Vẫn giống như lần trước, gã đàn ông đập đầu vừa thấy người phụ nữ ngã xuống đất thì lập tức ném gạch đi, rồi biến mất trong đêm tối.

Sau khi xem liên tục hai đoạn video, tôi vẫn chưa rõ Bạch Kiện

gọi tôi tới để giúp việc gì, đối phó loại biến thái này dù sao cũng đâu tới lượt tôi ra tay nhỉ! Kết quả khi Bạch Kiện lại bảo cậu cảnh sát phát đoạn video thứ ba, tôi hoàn toàn sợ đến đần cả người.

Thực tế nội dung của đoạn video thứ ba này cũng là của đoạn video thứ hai, chẳng qua là quay ở góc độ khác. Lần này góc quay rất thấp, cho nên quay được rõ ràng hình dạng của người đàn ông áo khoác hồng kia.

“Sao lại có thể là gã ta!?” Tôi rất khiếp sợ.

Bạch Kiện cũng gật đầu nói: “Cậu cũng cảm thấy không có khả năng nhỉ! Cả cậu cũng giật mình, huống chi là chúng tôi.”

Tuy tôi chỉ thấy khuôn mặt kia hai lần, nhưng đến nay ký ức hãy còn mới mẻ, dám chắc sẽ không nhận lầm. Nhưng đồng thời tôi cũng không tin nổi chủ nhân của khuôn mặt này sẽ xuất hiện trong video… Bởi vì hắn ta đã chết hơn một tháng trước rồi!

Bạch Kiện cầm lấy một tệp hồ sơ trên bàn, mở ra rồi đọc nội dung bên trong: “Lưu Tiểu Lỗi, nam, ba mươi mốt tuổi, mùng chín tháng trước chết ở vành đai xanh trong khu chung cư mình sống. Pháp y kiểm tra và đưa ra kết luận, nguyên nhân chết là vì ngộ độc Warfarin, còn được gọi là ngộ độc thuốc chuột. Sau khi điều tra và xác minh, đã loại trừ khả năng anh ta bị giết, là tự tử mà chết.”

Anh ta đọc xong thì nhìn tôi: “Tiến Bảo, cậu cảm thấy nguyên nhân gì có thể khiến cho một kẻ đã chết hơn một tháng còn có thể đánh vỡ đầu người ta trên đường đây?”

Bị anh ta hỏi như vậy, tôi cũng hơi ngơ ngẩn, tôi nào biết đâu! Nhưng lúc này có quá nhiều người, tất nhiên tôi không thể trả lời anh ta đốp chát như bình thường chỉ có hai chúng tôi được, vì thế tôi suy nghĩ rồi nói: “Trừ mấy đoạn video này ra, còn có cái nào khác quay được cảnh Lưu Tiểu Lỗi chạy trốn sau đó không?”

Bạch Kiện thở dài nói: “Đây cũng là một chỗ kỳ quái khác,

người của chúng tôi xem đi xem lại video của hai camera giám sát ở chỗ khác, nhưng trừ đoạn video thứ ba quay được ở cửa siêu thị ra, các video giám sát khác đều không phát hiện thấy bóng dáng của Lưu Tiểu Lỗi đâu.”

Tôi nghe thế cũng im lặng không nói, nếu theo quỹ đạo hoạt động của một người bình thường, không thể nào chỉ có một camera mới quay được hắn ta. Nhưng tình huống hiện giờ rõ ràng là, sau khi Lưu Tiểu Lỗi bị camera giám sát quay được cảnh hành hung thì lập tức biến mất không thấy nữa, đây cũng là lời giải thích duy nhất.

Nhưng động cơ của việc đánh vào đầu này là cái gì chứ? Cho dù là quỷ hồn của Lưu Tiểu Lỗi báo thù, vì sao hắn lại muốn tìm những người này để đánh vào đầu đây? Nghĩ vậy nên tôi hỏi Bạch Kiện: “Những nạn nhân đó lúc còn sống có liên quan gì với Lưu Tiểu Lỗi hay không?”

Nhưng Bạch Kiện lại lắc đầu nói: “Một chút quan hệ cũng không có, tôi đã cho bọn họ xem ảnh của Lưu Tiểu Lỗi, họ đều nói chưa từng gặp thằng nhóc này.”

“Thi thể của Lưu Tiểu Lỗi được hoả táng rồi ư?” Tôi tiếp tục hỏi.

Bạch Kiện gật đầu trả lời: “Đã hỏa táng lâu rồi! Xác định được bản chất vụ án là đã cho người nhà nhận thi thể về rồi, không hỏa táng, chẳng lẽ còn giữ lại ăn Tết chắc!”

Nhưng tôi lại lắc đầu và nói: “Vẫn nên cho người đi xác nhận lại thử đi, Lưu Tiểu Lỗi này là con trai độc nhất của gia đình, không khéo hai vợ chồng già này nhất thời luẩn quẩn, thật sự không hỏa táng thi thể của con trai cũng không biết chừng đó!”

Bạch Kiện nghe thế cũng cảm thấy vẫn nên kiểm tra lại cho yên tâm, vì thế để hai cấp dưới của anh ta đi tìm cha mẹ của Lưu Tiểu

Lỗi, hỏi thăm tình hình ngay bây giờ. Lúc này đột nhiên tôi lại nghĩ đến một vấn đề khác, vì thế quay đầu hỏi Bạch Kiện: “Trước khi bị tấn công, những nạn nhân đã từng làm gì, các anh có điều tra không?”

Bạch Kiện nghe xong sửng sốt, sau đó hậm hực nói: “Cái này thì không điều tra, nhưng trong lời khai của họ đều có ghi lại.”

Tôi lắc đầu bảo: “Đó đều do họ nói, ai có thể bảo đảm nạn nhân không nói dối chứ?”

Bạch Kiện nghe tôi nói như vậy thì có vẻ xấu hổ, xem ra trong số họ không ai nghĩ đến điểm này. Vì thế, anh ta lập tức bảo cậu cảnh sát vừa rồi tiếp tục lục lại những hình ảnh giám sát của hai nạn nhân bị tập kích trước đó.

May thay hiện giờ cơ quan công an và hệ thống camera lúc nào cũng có kết nối, mà cậu cảnh sát bên cạnh Bạch Kiện nhìn đã biết là một cao thủ máy tính. Không mất bao lâu, cậu ta đã lấy ra được những đoạn video giám sát mà hai nạn nhân đã từng xuất hiện trước khi bị tấn công.

CHƯƠNG

SỨ GIẢ CHÍNH NGHĨA

Ban đầu hành vi của hai người kia đều rất bình thường, không có điểm gì kỳ lạ, mãi đến trước khi gặp sự cố, họ đối với mấy động vật nhỏ lang thang...

Có điều hành vi của hai người này sau đó lại khiến người khác rất chán ghét.

Đặc biệt là người nữ, lúc cô ta nhìn thấy đám mèo hoang thì đã nhặt cành cây ven đường đánh chúng! Có lẽ cô ta không có nơi nào để phát tiết uất ức của mình, mà những động vật nhỏ kia lại yếu hơn nên trở thành đối tượng để cô ta xả giận.

Còn người đàn ông kia cũng không kém hơn, lúc đi vào trong ngõ, thấy con chó nhỏ đang tìm đồ ăn, hắn đã đá nó một cái rồi nghênh ngang rời đi!

Nhìn thấy cảnh này, Bạch Kiện lập tức nói với cảnh sát kia: "Xem tiếp, nhìn xem những người bị hại khác trước đó có hành vi ngược đãi động vật không?"

Tất nhiên, kết quả này khiến tôi bất ngờ, tôi vốn nghĩ Lưu Tiểu Lỗi cảm thấy mình chết oan, nên đã quay lại báo thù. Nhưng bây giờ xem ra, hắn giống như biến thành "Sứ giả chính nghĩa", bắt đầu trừng phạt giúp những con vật nhỏ dễ bị bắt nạt kia??

Bạch Kiện điều tra xong hết, sau đó đưa chúng tôi đến phòng làm việc của mình, khó chịu nói: “Vụ án này có ảnh hưởng quá lớn, mong là đến cuối cùng không phải tra ra một vụ linh dị!”

Chỗ này không có người khác, tôi cũng tức giận nói: “Nếu không phải tà môn, anh tìm bọn tôi làm gì?”

Bạch Kiện cười gượng nói: “Được rồi… Tiến Bảo, cậu cảm thấy chuyện này thế nào?”

Tôi nhún vai nói: “Bây giờ tôi cũng không nói được, có điều cái chết của Lưu Tiểu Lỗi rất kỳ lạ, thật ra lúc trước tụi tôi cũng không tin gã sẽ tự sát, nhưng video giám sát của khu chung cư đã ghi rõ cảnh gã tự ăn những mồi độc kia, cho nên cuối cùng vụ án mới khẳng định là gã tự sát.”

“Sao gã lại không thể tự sát? Cậu có biết thời bây giờ không dễ đụng đến ai nhất không? Chính là mấy con sen đó đó, có khi Lưu Tiểu Lỗi đã bị họ cho người ta điều tra cặn kẽ! Đôi khi còn lợi hại hơn cả bên công an ấy. Có thể Lưu Tiểu Lỗi kia chịu áp lực quá lớn sau khi bị bọn họ rêu rao ra ngoài nên mới tự sát cũng nên.” Bạch Kiện nói.

Tôi chỉ lắc đầu: “Người khác có lẽ sẽ thế, nhưng với Lưu Tiểu Lỗi thì chắc chắn là không, nếu gã có liêm sỉ thì sẽ không ở nhà ăn bám hơn ba mươi năm… Gã ở chỗ khu tôi nổi danh là kẻ ăn bám không cần mặt mũi mà.”

Bạch Kiện bực bội nói: “Thật là, sắp sang năm mới rồi, có thể đừng đen đủi thế này không! Lúc nào cũng gặp mấy vụ khó phá!”

Tôi cười ha ha nói: “Anh còn kêu ca gì, nếu không có những vụ khó thế này, anh có thể tiến nhanh vậy à?”

Bạch Kiện hậm hực cười nói: “Cũng đúng…”

Người Bạch Kiện phái đi nhanh chóng truyền tin về, đầu tiên

hai cảnh sát đến nhà họ Lưu gọi điện báo về, xác nhận thi thể Lưu Tiểu Lỗi đã bị hỏa táng, họ đã đến nhà tang lễ xác minh.

Hai cảnh sát đến bệnh viện hỏi những người bị hại, họ cũng nói trước đó đã từng có hành động đánh đập với đám chó mèo lang thang. Nhưng đa phần đều nói mình không có ác ý, chỉ là định trêu chọc chúng mà thôi.

Tôi cười lạnh nói: "Có ác ý hay không chỉ có bọn họ biết, vì không ai biết trong lòng người khác nghĩ gì… Những người đi ngược đãi chó mèo kia, có mấy kẻ không làm ra vẻ đạo mạo ngụy quân tử đây?"

Bạch Kiện đau khổ nói: "Vậy lưu Tiểu Lỗi cuối cùng là người hay ma! Chẳng lẽ anh lại dán thông báo, cảnh báo người đi đường không được đánh chó mèo hoang, tránh bị trừng trị?"

Cuối cùng, tôi tự biết đạo hạnh của mình quá nông cạn trong phương diện đối phó yêu ma, những chuyện này nếu không mời chú Lê ra tay thì chắc chắn không giải quyết được. Nên tôi và Đinh Nhất đến nhà tìm chú Lê trước, xem ông ấy có cách gì tốt hơn không.

Lúc đến nhà chú Lê thì trời đã tối, sau khi tôi kể mọi chuyện cho chú ấy nghe, chú ấy quyết định ngay đêm đó sẽ theo chúng tôi đi kiểm tra xung quanh vùng phát sinh vụ án, có lẽ có thể gặp được Lưu Tiểu Lỗi cũng nên.

Tôi nghe xong hỏi chú ấy: "Vậy cuối cùng Lưu Tiểu Lỗi là thứ gì? Thi thể của gã đã bị hỏa táng, nhưng hồn phách của gã sao vẫn du đãng bên ngoài khu chung cư của chúng cháu được ạ?"

Chú Lê nghe xong lắc đầu nói: "Không nhìn thấy tận mắt thì chú cũng không nói rõ được, có điều chú nhớ trước đó cháu có nói, trên thi thể của gã không có một chút tàn hồn nào,:"

Tôi gật đầu: "Cũng không hẳn, lúc đó cháu cảm thấy chuyện

này có gì đó là lạ.”

“Vậy được rồi! Hồn phách của gã chắc chắn đã bị thứ gì đó câu đi mất.” Chú Lê nói.

Đêm hôm đó, ba chúng tôi ở bên ngoài khu chung cư chờ một lúc, phát hiện nơi này ít người qua lại hơn bình thường khá nhiều, có lẽ vì biết đến đây có khi sẽ vô duyên vô cớ bị “Vỗ đầu”.

Ba chúng tôi thấy bên ngoài lạnh quá, nên tránh trong xe lén lút quan sát tình huống bên ngoài, nhưng chờ đến nửa đêm cũng không phát hiện chuyện gì bất thường. Tôi thấy có đợi nữa cũng không được gì, nên thì thầm với chú Lê, có nên ra ngoài dụ linh hồn kia không?

Chú Lê nghe xong gật đầu nói: “Đó cũng là ý hay, có điều chỉ có thể là cháu đi thôi.”

Tôi lập tức thấy không cam tâm: “Vì sao?”

“Theo cháu thì vì sao? Sát khí trên người Đinh Nhất quá nặng, còn chú thì dương khí quá vượng, cho nên chỉ có cháu âm khí nặng, cháu không đi thì ai đi?” Chú Lê trợn mắt nói.

Hả!? Tôi đúng là tự đào hố chôn mình mà! Được, tôi đi! Tôi lấy ít đồ phía sau xe rồi đẩy cửa xe, từ từ đi vào bóng tối…

Tôi đi lòng vòng quanh khu chung cư mấy vòng cũng không cảm nhận được xung quanh có linh thể xuất hiện. Cuối cùng tôi không thể làm gì khác đành ra đòn cuối cùng, chuẩn bị bắt một con vật lang thang nào đó dụ tên kia ra.

Thế là tôi lấy hộp thức ăn cho chó đã chuẩn bị từ trước, đương nhiên, đây là lấy trộm khẩu phần của Kim Bảo. Tuy tôi không định hại mấy con vật lang thang đó thật, nhưng khiến chúng nó sợ hãi thì chắc chắn phải làm, cho nên mấy hộp đồ ăn này coi như để bồi thường cho chúng.

Cuối cùng, lúc tôi đi đến vòng thứ năm, thì thấy một con chó nhỏ đang bới đồ ăn cạnh thùng rác. Đừng thấy mấy con vật nhỏ này nhìn ngốc ngốc, nhưng chúng lại rất cảnh giác, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu nhìn người đi đường, sợ có người sẽ đuổi nó đi.

CHƯƠNG

THI THỂ CHẠY TRỐN

Tôi nhẹ nhàng lại gần con chó nhỏ, vì nếu có tiếng động sẽ dọa nó sợ chạy mất. Nhưng tai chó rất thính, cho dù bước chân của tôi đã cố nhẹ rất nhiều nhưng cuối cùng vẫn bị nó phát hiện.

Lúc chúng tôi bốn mắt giao nhau, nó cảnh giác nhìn tôi. Tôi vội chuyển ánh mắt hiền lành, sau đó từ từ lấy hộp đồ ăn cho chó mở ra cho nó nhìn. Con vật này dùng mũi ngửi ngửi trước, vừa ngửi thì nước bọt đã chảy ra.

Tôi thấy con chó này thèm nhỏ dãi ra rồi, có thể dụ nó ra ngoài, nên từ từ mở hộp đồ ăn để trên mặt đất, rồi từ từ lùi về phía sau hơn một mét. Tôi vốn nghĩ nó sẽ chạy đến ăn ngay, nhưng nó lại đứng im chảy nước miếng nhìn tôi.

Tôi lập tức hiểu ra, nó đang thấy tôi ở gần quá, nên không có cảm giác an toàn. Thế là tôi đành lùi về sau thêm một mét nữa, lúc đó nó mới chạy đến ăn như thuồng luồng.

Lúc này, tôi rút một cái túi vải bạt bên hông đã chuẩn bị trước, từ từ… từ từ đến gần con chó, sau đó… chụp nhanh tay, đem cả con chó nhỏ và thịt hộp cho vào trong túi.

Con chó nhỏ đang hưởng thụ đồ ăn, đột nhiên bị tôi bắt vào túi, nó sợ hãi giãy dụa, miệng phát ra tiếng kêu thê lương. Tôi nghĩ

thầm nó sao thế? Kêu thảm thiết như vậy, tôi có đánh mắng gì nó đâu chứ!

Tiếng con chó nhỏ kêu thảm thiết trong đêm rất khó nghe, tôi chạy vội về xe, đúng lúc này tôi cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi đến sau gáy mình.

Tôi theo bản năng nhìn sang bên cạnh, thấy một cục gạch đang ném thẳng đến đầu mình… Nếu như bị nó đập mạnh vào đầu thì không biết sẽ thế nào đây, may là lúc này dao bạc của Đinh Nhất đã bay đến, đập vỡ viên gạch kia ngay lập tức!

Lúc tôi quay đầu nhìn lại, quả nhiên chính là thanh gỗ mục Lưu Tiểu Lỗi. Có điều lúc này hai mắt hắn trống rỗng, ánh mắt đờ đẫn, trên mặt còn mơ hồ xuất hiện thi ban…

Không đúng! Tên này không phải là linh thể, mà thực sự là thi thể!

Cũng đúng, sao hồn phách lại có thể nhấc được cục gạch nặng như thế đi ném người chứ! Nhưng không phải thi thể của hắn đã bị hỏa táng rồi à?!

Tôi mặc dù tránh được đòn trí mạng của Lưu Tiểu Lỗi, nhưng hắn như không quan tâm đến chuyện trong tay không có vũ khí, vẫn tiếp tục vẫy tay cảm giác giống như đang biểu diễn vậy.

Chú Lê bước xuống xe, tay cầm bùa hô lên một tiếng rồi dán vào mặt Lưu Tiểu Lỗi, tên này lập tức đứng yên không nhúc nhích.

Tôi thấy Lưu Tiểu Lỗi đã bị chú Lê khống chế thì thở phào, sau đó đi quanh tên này ba vòng. Liên tục mắng Bạch Kiện ngu ngốc, không phải anh ta nói thi thể đã bị hỏa táng rồi à?

Chú Lê cẩn thận xem xét thi thể Lưu Tiểu Lỗi, sau đó cau mày nói: “Đây là một thi thể bị dùng thuật hành thi, mau gọi điện cho Bạch Kiện, bảo anh ta gọi đến nhà tang lễ, lập tức cho xe đến chở

thi, thứ này phải hỏa táng ngay!"

Lúc Bạch Kiện nhận được điện thoại của tôi cũng giật mình, đáng lý ra hai đồng nghiệp của anh ta đã trực tiếp đến nhà tang lễ xác minh, không thể nào phạm sai lầm?! Nhưng trên đời không có nhiều "có lẽ" như thế!

Lúc này tôi nhìn con chó trong túi vải, nó đã bị dọa sợ đến không dám kêu tiếng nào. Tôi vội đổ túi ra, hộp đồ ăn lúc nãy bị hốt vào với nó, bây giờ đã đổ ra khắp mình mẩy.

Thấy con vật nhỏ bị kinh sợ, tôi cũng áy náy nên đổ hết thịt vụn trong túi ra, cho nó ăn. Nhưng có lẽ nó không dám tin tôi nữa, chỉ ăn hai ba miếng rồi quay đầu chạy thẳng, biến mất trong bóng đêm…

Tôi chẳng biết làm gì nhìn theo hướng con chó chạy đi, có lẽ sau này danh dự của tôi trong lòng mấy con chó lang thang sẽ chẳng phải người tốt gì.

Cuối cùng, Bạch Kiện mắng hai đồng nghiệp đến nhà xác kia một trận, sau đó tự liên hệ với nhà tang lễ, để bọn họ cho xe đến chỗ chúng tôi đưa thi thể Lưu Tiểu Lỗi đi.

Vì không yên tâm, ba chúng tôi cũng đi theo. Sau khi về đến nhà tang lễ, tôi thấy Bạch Kiện và hai cấp dưới người đầy bụi cũng chờ sẵn ở đấy. Sau đó bọn họ tìm hai người công nhân phụ trách đốt thi thể dọa một trận, bọn họ mới nói ra sự thật, trong đêm hỏa táng, thi thể Lưu Tiểu Lỗi cũng mất đi!

Hai người này sợ bị người nhà đòi bồi thường, nên trong lúc quét lò đã lấy chút tro cốt của người khác bù vào cho đủ, lừa cha mẹ Lưu Tiểu Lỗi, nói thi thể con họ đã được hỏa táng. Ông bà Lưu đã tám mươi tuổi, mặc dù không được nhìn thấy con lần cuối, nhưng cũng không nghĩ nhiều, nhận "Tro cốt" của con trai.

Về sau Bạch Kiện lấy video giám sát tối hôm đó để kiểm tra,

phát hiện ba giờ sáng hôm đó, có một bóng đen đột nhiên đến chỗ đặt thi thể Lưu Tiểu Lỗi. Sau đó từ tủ lạnh ở phía Tây nhà xác, một ngăn kéo được kéo ra từ từ, đôi tay màu xám đen từ bên trong thò ra…

Cũng may khi xem đoạn video này, Bạch Kiện đã đuổi hết người ra ngoài, nếu để những người nhát gan nhìn thấy cảnh này, chắc không ai dám làm việc ở nhà tang lễ nữa.

Sau đó, trong video, chỉ thấy Lưu Tiểu Lỗi đã chết lại giống như sống lại, tự bước ra khỏi tủ lạnh, sau đó theo bóng đen dưới chân bước về phía trước, nhanh chóng ra khỏi nhà tang lễ.

Lúc này Bạch Kiện không cần tôi nói, đã cho người lấy video giám sát ven đường tiếp tục theo dấu Lưu Tiểu Lỗi, tên này đi thẳng về nội thành sau đó đến ngoài khu chung cư chúng tôi.

Những hình ảnh này cũng giải thích vì sao Lưu Tiểu Lỗi có thể biến mất bí mật… Vốn tên này bình thường trốn ở dưới một cống thoát nước chỗ vắng vẻ, khi hắn cảm thấy gần đó có động vật bị ngược đãi, hắn sẽ lập tức đẩy nắp cống chạy ra, nhanh chóng tìm mục tiêu hắn muốn công kích.

Lần hỏa táng thi thể Lưu Tiểu Lỗi này, chú Lê tự giám sát. Đương nhiên, trước đó tôi cũng từng chạm vào thi thể, nhưng vẫn không cảm nhận được chút tàn hồn nào trên đó, có trời mới biết cái bóng đen dẫn thi thể kia ra đến cùng là thứ gì?

CHƯƠNG

ĐẾN CHẾT CŨNG KHÔNG ĐỔI

Sau đó nhân viên nhà tang lễ hỏi chúng tôi muốn xử lý tro cốt của Lưu Tiểu Lỗi thế nào? Bạch Kiện tức giận nói: “Còn thế nào? Trả lại cho người nhà anh ta! Nhận lỗi với họ chứ thế nào nữa!”

Sau khi ra khỏi nhà tang lễ, tôi nói với Bạch Kiện: “Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, sau này gã sẽ không xuất hiện đập đầu nữa, có điều nếu không tìm thấy nguyên nhân thì sẽ không dừng lại đâu!”

Bạch Kiện nghi ngờ hỏi: “Ý cậu nói đến cái bóng đen kia hả?”

Tôi gật đầu: “Đúng, nó có lẽ là một loài động vật nhỏ nào đó, tối mai chúng ta phải đi quanh khu chung cư xem lại.”

Chú Lê cũng nói, với tốc độ đó chỉ có thể là mèo đen. Nhưng tôi không thấy trong khu này có ai nuôi mèo đen cả?!

Sau khi về nhà, trong đầu tôi toàn là cảnh Lưu Tiểu Lỗi bị bóng đen nhỏ kia dẫn từ nhà tang lễ ra. Tuy thi thể Lưu Tiểu Lỗi đã bị hỏa táng, nhưng hắn chẳng qua chỉ là một con rối, với đạo hạnh của kẻ kia, muốn tìm một “Lưu Tiểu Lỗi” khác cũng không khó, việc này chỉ sợ chưa dừng lại ở đây.

Nghĩ qua nghĩ lại, tôi mơ màng ngủ thiếp đi trên ghế salon, không biết được bao lâu, đột nhiên cảm thấy quanh người có gió

lạnh ập đến, tôi lập tức thanh tỉnh nhìn qua, phát hiện xung quanh tối đen…

Tôi giật mình ngồi dậy, sau đó định với lấy điện thoại để chiếu sáng. Bỗng nhiên, một đôi mắt xanh lơ xuất hiện trong bóng tối, thỉnh thoảng lại chứa hàn ý….

Nhìn cặp mắt kia, tôi cảm thấy thân thể mình bị khống chế, không thể cử động, tôi thầm biết không ổn rồi, sợ là cái bóng kia tìm đến tôi gây chuyện!

Nhưng tôi nhớ ra, Đinh Nhất đâu? Trước khi tôi ngủ thì anh ta đang tắm! Nhưng lúc này cả phòng tối đen, một chút ánh sáng cũng không có? Còn cả Kim Bảo đâu? Đột nhiên có người vào nhà, nó sao không có phản ứng gì chứ?

Nghĩ vậy, tôi lập tức hiểu thực ra mình không tỉnh, có lẽ vẫn đang ở trong mơ… Đáng lý ra, với tình huống hiện tại, tà ma không thể vào trong nhà tôi đươc chứ? Hơn nữa, trên người tôi còn có răng thú hộ thể, bách tà bất xâm.

Trừ phi… thứ này không phải tà ma?! Nhưng nó vừa giết người vừa điều khiển thi thể, không phải là tà ma thì cũng không phải thứ tốt đẹp gì. Tôi bạo gan nói: “Mi muốn làm gì? Muốn bắt hồn phách tao đi à?”

Con mắt xanh lơ kia khẽ nháy rồi chậm rãi đi về phía tôi, chờ đến khi tôi nhìn thấy nó mới sững sờ. Lúc đầu tưởng nó là một con mèo đen tà mị, nhưng khi nó đến gần, hóa ra nó là một con Teddy nhỏ màu đen…

Nhưng từ trong mắt nó tia sáng xanh chiếu ra, nó không giống với những con Teddy trong khu này. Nó đầu tiên là trừng trừng nhìn tôi, sau đó đi đến bên cạnh chân tôi dụi dụi!

Chuyện gì thế này? Không phải thứ này đi tìm người nuôi đấy chứ? Nhưng sau khi nó cọ mấy lần, tôi lập tức hiểu ra con chó nhỏ

này có ý gì. Dù con Teddy màu đen này vẫn có thể chạy nhảy, nhưng nó cũng không phải vật sống, mà chỉ là thi thể một con chó đã chết một thời gian rồi thôi.

Trong khoảnh khắc tôi chạm vào nó, tôi nhìn được ký ức của nó, nó vốn chính là con chó nhỏ bị Lưu Tiểu Lỗi hạ độc, chủ nhân của nó là một cô gái mười sáu tuổi tên là Chu Tuyết Thảo.

Tôi nhớ hôm đó đã nhìn thấy Chu Tuyết Thảo đau lòng ôm xác con chó đi, còn tưởng cô bé sẽ đưa nó đến cửa hàng thú cưng để xử lý, không ngờ cô bé lại ôm nó về nhà.

Thật ra, Chu Tuyết Thảo cũng rất đáng thương, cha mẹ đã ly dị, cô bé do bà nội nuôi lớn, nhưng hai năm trước, bà nội đột ngột bị bệnh qua đời.

Lúc đó cô bé còn chưa trưởng thành, đáng lý ra sẽ đến sống cùng bố hoặc mẹ. Nhưng lúc đó bố mẹ cô bé đều đã có gia đình mới, không ai tình nguyện đón cô bé về cả. Cuối cùng họ thương lượng, quyết định vẫn để Chu Tuyết Thảo ở lại nhà bà nội, hàng tháng sẽ gửi tiền sinh hoạt cho cô bé.

Trong phút chốc, Chu Tuyết Thảo trở thành đứa trẻ không ai muốn nhận nuôi, mặc dù cha mẹ không để cô bé thiếu ăn thiếu mặc, nhưng vẫn không quan tâm cô như trước.

Con chó Teddy này là cô bé thấy ở cửa hàng thú nuôi, ông chủ cửa hàng nói chủ nhân cũ của con chó mang thai nên không muốn nuôi nữa. Nhưng con chó này đã trưởng thành, nhiều người nuôi thú cưng đều muốn nuôi chúng từ nhỏ nên không ai nhận nó.

Chu Tuyết Thảo nhìn con chó, lại nghĩ đến mình, không phải cô bé cũng không có ai muốn nhận nuôi sao? Thế nên cô bé bỏ tiền mua con chó, đặt tên nó là Đa Đa.

Từ sau đó, Chu Tuyết Thảo cảm thấy mình không còn cô đơn như trước nữa, ngay cả đi ngủ một mình cũng không phải sợ. Cứ

như vậy, Chu Tuyết Thảo có thêm một người bạn ở cạnh hơn hai năm, cho đến khi nó bị tên điên Lưu Tiểu Lỗi hạ độc chết.

Sau khi Chu Tuyết Thảo ôm xác con chó về nhà, đã suy nghĩ rất nhiều, cô bé cảm thấy mình không còn lý do gì để sống tiếp trên đời. Trước đây cô bé vẫn cảm thấy có người cần cô bé, nhưng bây giờ, đến con chó nhỏ cũng không còn, cô bé cảm thấy tất cả đều không còn ý nghĩa gì nữa.

Động vật cũng có linh hồn, hơn nữa vì chủ nhân Chu Tuyết Thảo luôn tưởng nhớ đến nó, nên hồn phách của nó không rời đi, vẫn ở bên cạnh cô bé. Khi nó phát hiện chủ nhân không còn ý muốn sống tiếp, nó rất sốt ruột, nhưng không biết làm thế nào để giúp cô bé. Ai ngờ đúng lúc này, hồn phách của nó lại thần kỳ nhập về cơ thể, kịp thời ngăn Chu Tuyết Thảo tự sát.

Có những lúc chấp niệm của người thân chính là thứ giam giữ vong linh, mạnh hơn chính là như thế… Không biết tại sao mình lại sống lại, nhưng nó hiểu mình không giống trước kia nữa.

Mỗi khi trời tối, mọi người đã ngủ yên nó sẽ đi quanh khu chung cư một mình, tìm Lưu Tiểu Lỗi đã giết mình, mặc dù nó không biết mình có thể làm gì không… Kết quả đêm hôm đó, đúng lúc nó gặp được tên Lưu Tiểu Lỗi đến chết cũng không đổi, thấy hắn đang ném mồi độc vào khu chung cư!

Nó tức giận nhìn chòng chọc Lưu Tiểu Lỗi, hy vọng tên đó sẽ tự mình ăn hết những mồi độc kia… Sau đó một cảnh quỷ dị xảy ra, Lưu Tiểu Lỗi thực sự tự cầm từng miếng mồi độc lên ăn hết.

Nhìn thấy Lưu Tiểu Lỗi đau khổ giãy giụa đổ người vào hàng cây bên cạnh, trong lòng nó rất vui vẻ, thế là nó nhảy lên người Lưu Tiểu Lỗi! Đột nhiên, nó cảm giác được, trong thân thể Lưu Tiểu Lỗi có thứ gì đó thu hút nó, thế là nó khẽ hút thử, hút thứ kia từ trong người Lưu Tiểu Lỗi ra…

CHƯƠNG

CHÚ CHÓ ĐA ĐA

Đó chính là hồn phách của Lưu Tiểu Lỗi, Đa Đa ăn hồn phách của hắn, khống chế thi thể hắn, điều khiển hắn đi tập kích những kẻ bất thiện, thích ngược đãi động vật.

"Tiến Bảo?!"

Giọng Đinh Nhất đột nhiên vang lên sau lưng tôi, tôi giật mình tỉnh lại, thấy mình đang mặc áo mỏng đứng dưới tầng..

"A… Hắt xì! Hắt xì!" Tôi bị lạnh hắt hơi hai cái.

Đinh Nhất vội đưa áo khoác cho tôi: "Cậu làm sau thế? Mặc ít vậy mà chạy ra ngoài."

Tôi hít nước mũi nói: "Nói ra chắc anh không tin, tôi bị một con Teddy dẫn đến đây!"

Vốn lúc nãy Đinh Nhất đang tắm trong phòng, đột nhiên thấy Kim Bảo sủa lớn, vội chạy ra xem, thì thấy tôi đã đóng cửa đi ra ngoài. Anh ta ra cửa gọi tôi mấy câu cũng không thấy phản ứng mà cứ đi thẳng vào thang máy.

Đinh Nhất vội chạy về nhà mặc quần áo rồi cầm áo khoác của tôi đuổi theo. Lúc anh ta đuổi kịp tôi, trên người tôi chỉ mặc một chiếc áo mỏng, sau đó ngờ nghệch đứng ở cạnh chỗ nghỉ trong khu chung cư.

Tôi vội hỏi: "Lúc anh đến có thấy con Teddy nhỏ màu đen cạnh tôi không?"

Đinh Nhất lắc đầu: "Không có, chỉ có mình cậu…"

Thế là tôi kể lại chuyện kinh dị vừa rồi cho anh ta nghe, Đinh Nhất nghe xong thì đi tìm xung quanh, nhưng không thấy có con chó nào cả. Sau khi về đến nhà, tôi gọi điện cho chú Lê, hỏi xem chuyện như vậy là như thế nào?

Chú ấy nghe xong thì nói, linh thể của động vật nếu ở lại trần gian quá lâu sẽ dần dần mất đi bản tính, nguy hiểm rất lớn. Bây giờ vấn đề chắc chắn xuất phát từ chủ nhân của con chó, chỉ có cô bé chịu từ bỏ chấp niệm, hồn phách con chó mới có thể rời đi.

Sáng sớm hôm sau, tôi và Đinh Nhất đến gõ cửa phòng Chu Tuyết Thảo, ra mở cửa cho chúng tôi là người giúp việc, một phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi. Bà ấy cảnh giác nhìn chúng tôi: "Các anh tìm ai?"

Tôi mỉm cười, lễ phép nói: "Xin hỏi Chu Tuyết Thảo có nhà không? Chúng tôi… là thành viên trong hội bảo vệ chó của cư xá, hôm nay đến xem nó đã khỏe chưa?"

Bà giúp việc sắc mặt hoà hoãn hơn chút, sau đó tức giận nói: "Nghe nói thằng điên kia chết rồi?! Thật đáng đời, hại Đa Đa đến giờ vẫn chưa khỏe lại!"

Tôi nghe giọng tức giận của bà ấy, chắc vẫn chưa biết Đa Đa đã chết. Lúc này một giọng nói nhẹ nhàng ở trong nhà vọng ra: "Dì Vương? Ai đến thế?"

Người giúp việc tên dì Vương mở cửa cho chúng tôi vào nhà, sao đó nói vọng vào trong: "Tiểu Thảo, đây là thành viên của hội bảo vệ chó, bọn họ đến thăm cháu."

Chu Tuyết Thảo sau khi nghe vậy thì cứng đờ, lập tức nói với

người giúp việc: “Dì Vương, trưa nay cháu muốn ăn sườn kho, dì đi mua đi!” Người giúp việc vội mặc áo bông đi ra ngoài.

Sau khi Chu Tuyết Thảo thấy người giúp việc rời đi thì thần sắc thả lỏng hơn, sau đó lạnh lùng nhìn chúng tôi nói: “Tâm trạng của tôi rất tốt, cảm ơn các anh quan tâm.”

Tôi nhìn thái độ của cô nhóc này, không hề có chút ý định giữ chúng tôi lại! Thế là tôi cười nói: “Đa Đa thế nào rồi?”

Sắc mặt Chu Tuyết Thảo biến đổi ngay, tức giận nói: “Đa Đa gì chứ? Nó đã chết rồi! Các người thôi đi! Tôi không muốn nhìn thấy các người!”

Tôi cố gắng kìm tức giận trong lòng, kiên nhẫn nói: “Cô bé, nói thật cho em biết, Đa Đa đã tìm đến chúng tôi! Nó muốn em từ bỏ chấp niệm, để nó rời đi, nếu không thời gian càng lâu, sẽ xảy ra những chuyện mà em không thể khống chế được! Giống như Lưu Tiểu Lỗi…”

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!” Chu Tuyết thảo tức giận hét.

Tôi thấy cô bé này từ nhỏ được bà nội nuôi lớn nên tính tình cũng không hề dễ gần, khó trách cha mẹ cô bé không ai vui vẻ đón người về! Có lẽ vì người nhà cô cũng hổ thẹn với cô, nên mới nuông chiều cô như thế, nhưng tôi thì không…

Tôi trừng mắt, tức giận nói: “Chúng tôi đã đến thì tất nhiên biết rõ chuyện gì đã xảy ra, nếu em vẫn tiếp tục bốc đồng giữ Đa Đa ở lại, đến lúc đó sẽ hại chết nhiều người hơn!”

Chu Tuyết Thảo tức giận nói: “Đó cũng là do chúng đáng chết!”

Tôi nhìn biểu cảm lạnh lùng trên gương mặt vẫn còn ngây thơ kia, lòng không khỏi lạnh lão, xem ra nếu không ngăn lại, không biết chuyện này còn phát triển đến đâu!

Tôi lạnh lùng nói tiếp: “Em nghĩ kỹ đi, nếu như em không để Đa

Đa đi, thì chúng tôi cũng có cách khiến nó biến mất, đến lúc đó nó sẽ thực sự biến mất mãi mãi…”

Có lẽ sự ương bướng vừa rồi của Chu Tuyết Thảo chỉ là giả vờ, khi cô bé nghe tôi nói vậy thì ngồi thụp xuống gào khóc. Tôi sợ nhất là nhìn thấy con gái khóc, nếu như cô bé vẫn ngang ngược như vừa nãy thì còn dễ ra tay, nhưng nhìn bộ dáng khóc như mưa trút kia, tôi lại mềm lòng.

Đợi khi cô bé khóc đã, tôi dùng giọng nhẹ nhàng nói: “Tiểu Thảo, anh biết đó là người bạn duy nhất của em, nhưng tuổi thọ của chó ngắn hơn tuổi thọ của con người, dù không có chuyện này, nhiều nhất cũng chỉ sống được hơn mười năm, đến lúc đó em vẫn phải đối mặt với việc nó rời đi…”

Chu Tuyết thảo nghẹn ngào nói: “Các anh thì biết cái gì, Đa Đa là người bạn duy nhất tự nguyện ở bên cạnh em, không có nó thì em thực sự không sống nổi, thế giới này rất cô đơn!”

Tôi thở dài đi đến cạnh cô bé nói: “Em còn quá trẻ, trên đời không có ai vĩnh viễn không rời đi cả, bất luận là người nhà, bạn bè, một ngày nào đó họ cũng sẽ rời khỏi em. Cho nên em phải học cách một mình, đối diện với cô độc, đó chính là cuộc sống…”

Chu Tuyết Thảo hít mũi một cái nói: “Đa Đa phải bỏ em đi ư?”

Tôi gật đầu: “Nó đã sống cùng em hai năm, bây giờ nó thay đổi thế nào thì em hiểu rõ nhất, nó không còn là Đa Đa trước kia nữa.”

“Em biết… Từ sau khi nó tỉnh lại, em không còn nghe thấy nó sủa nữa, lông của nó cũng không còn đen nhánh tỏa sáng như trước, nhưng em nghĩ, chỉ cần nó còn ở bên cạnh, em cũng không quan tâm nó biến thành thế nào.” Chu Tuyết Thảo đau lòng nói.

Tôi thở dài: “Nếu em nghĩ như vậy, là em chưa thực sự yêu thương nó, chỉ muốn chiếm hữu nó mà thôi. Vì em chưa từng nghĩ đến chuyện Đa Đa sống như bây giờ có đau khổ hay không? Yêu

không phải là chiếm hữu, mà là thực lòng muốn nó được tốt hơn, đó mới thực sự là yêu nó, em hiểu không?”

Chu Tuyết Thảo ngẩn ra, sau đó mặt đầy nước mắt hỏi tôi: “Nó thực sự rất đau khổ ư?”

CHƯƠNG

VÔ CỚ BỊ BẮT CÓC

Tôi gật đầu với cô bé: "Đương nhiên, nó không thể ăn uống, tất cả những điều nó yêu thích trước đây đều không còn ý nghĩa nữa. Thời gian càng lâu, nội tâm của nó sẽ ngày càng đau khổ, ngày càng cực đoan... Có lẽ cuối cùng đến ngay cả sự yêu thương của em, nó cũng sẽ quên đi, biến thành một con quái vật không có tình cảm."

Chu Tuyết Thảo ảm đạm nói: "Em không muốn Đa Đa biến thành quái vật."

Cuối cùng, dưới sự thuyết phục của tôi, Chu Tuyết Thảo cũng quyết định để hồn phách của Đa Đa rời đi, mặc dù điều này rất khó với cô bé, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý. Sau đó chúng tôi mời chú Lê đến làm một pháp sự siêu độ cho Đa Đa, tiễn đưa chú chó nhỏ Đa Đa suýt trở thành ma...

Buổi sáng một tuần sau, tôi và Đinh Nhất lại đến nhà Chu Tuyết Thảo. Người mở cửa vẫn là người giúp việc dì Vương, khi nhìn thấy thứ trong tay chúng tôi, bà ấy vui vẻ gọi Chu Tuyết Thảo ra.

Tôi và Đinh Nhất đã phải đi sáu bảy cửa tiệm thú cưng mới mua được một con chó Teddy nhỏ đen tuyền, khi Chu Tuyết Thảo nhìn thấy chúng tôi mang theo con chó đến, cô bé khóc như mưa...

Rời khỏi nhà Chu Tuyết Thảo, trong lòng tôi cũng thấy nhẹ nhõm, trước đó tôi luôn lo lắng, sợ sau khi tiễn Đa Đa đi, cô nhóc này sẽ nghĩ quẩn. Bây giờ thì tốt rồi, con chó mới đó sẽ là người bạn mới của cô bé.

Mặc dù vụ án của Bạch Kiện không có đoạn kết, nhưng cũng coi như kịp thời chặn lại những tổn hại về sau, không còn người bị "Vỗ đầu" nữa.

Sắp đến Tết, chú Lê cũng không được rảnh rỗi nữa, hôm nay chúng tôi cùng ăn cơm, nói chuyện về thu nhập năm nay, tính ra cũng không tệ. Đầu xuân ngày mai tôi phải nhờ chú Lê xem cho tôi một chút, xem chỗ nào có căn nhà ma nào có thể mua được không.

Trên đường về nhà, tôi rất đắc ý, nhìn cảnh đường phố xẹt qua cửa kính, tôi hỏi Đinh Nhất: "Năm sau chúng ta lại mua một biệt thự đi?"

Đinh Nhất nghe xong nghiêm túc nói: "Nhà ma kiểu đó không dễ tìm đâu."

Tôi gật đầu: "Cũng đúng, căn biệt thự có vụ thảm án giết cả nhà lần trước chú Lê không đồng ý, nếu không chắc cũng rất rẻ."

Đang nói chuyện, đột nhiên tôi nhớ ra đồ ăn vặt trong nhà đã hết nên bảo Đinh Nhất dừng ở cổng siêu thị, tôi vào đó mua ít đồ. Lúc này cũng không dễ tìm chỗ đỗ xe nên tôi bảo anh ta đừng tắt máy, cứ ở trên xe chờ tôi ra ngay.

Lúc vào siêu thị, tôi phát hiện ra khách ở đây không hề đông đúc mà lại rất vắng vẻ. Đáng lý ra, lúc này sắp đến Tết thì siêu thị phải rất đông người mới đúng chứ!

Tôi nhìn qua đồng hồ, gần chín giờ, cũng sắp đến giờ đóng cửa rồi. Để không ảnh hưởng đến việc người ta sắp đóng cửa, tôi phải nhanh lên mới được. Thế là tôi nhanh chóng chọn một đống đồ ăn vặt, chuẩn bị đi tính tiền.

Nhưng đúng lúc này, tôi cảm giác có người đập vào đầu vai tôi một cái, tôi theo bản năng quay lại, thấy gương mặt kia hơi quen, nhưng chưa nghĩ ra là ai.

Còn đang suy nghĩ, lại đột nhiên thấy cổ đau nhói… khi tôi kịp nhận ra có chuyện thì mắt tối sầm, người mất đi tri giác.

Lúc đó trong lòng tôi cả ngàn suy nghĩ xuất hiện! Tôi mà cũng có ngày bị người ta bắt cóc tống tiền à!? Với số tiền trong tài khoản của tôi lúc này, đương nhiên, cũng đáng để bị bắt một lần. Nhưng bình thường tôi rất ít khi để lộ ra, ai có thể biết trong tài khoản ngân hàng của tôi có tiền chứ? Đúng là đầu năm không may, sao lúc nãy tôi không nhờ chú Lê xem cho tôi một quẻ chứ?

Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi cảm giác có người đỡ tôi lên xe, có lẽ bọn chúng đưa tôi đi từ cửa sau, nếu không đã bị Đinh Nhất đứng ở cửa trước phát hiện ra.

Lúc này tôi thực sự hối hận, sao lúc nãy không bảo Đinh Nhất cùng đi vào chứ? Bây giờ thì hay rồi, có lẽ phải một lúc nữa Đinh Nhất mới phát hiện tôi mất tích.

Nhớ lại lúc nãy, khi bước vào siêu thị tôi đã có cảm giác không đúng. Cho dù siêu thị sắp đóng cửa, cũng không thể chỉ có một mình tôi là khách? Đều tại kinh nghiệm sống của tôi còn quá ít.

Không biết bọn cướp lái xe đi bao xa, nhưng đến khi tôi tỉnh lại vẫn thấy xe đang chạy! Mặc dù lúc đó tôi đã tỉnh, nhưng vẫn không dám hành động gì, dù sao bây giờ cũng không rõ đối phương như thế nào, nếu tùy tiện hành động có khi người chịu thiệt chính là tôi.

Tôi hơi hé mắt, nhìn trộm xem có bao nhiêu người, nhưng trước mắt vẫn là một mảng đen kịt. Nghĩ một lúc tôi mới hiểu ra, bọn chúng đã chụp vải đen lên đầu tôi.

Tôi càng buồn bực hơn, không nhịn được nhấc nhấc đầu, ai ngờ

tôi vừa khẽ động đã có cảm giác một thứ sắc lạnh kề vào cổ, sau đó một giọng nam trầm thấp vang lên: “Đừng lộn xộn…”

Mặc dù chỉ có ba chữ, cũng đủ để dọa tôi sợ hãi không dám làm gì. Vì tôi có thể cảm nhận rõ ràng, thứ sắc lạnh kia là một con dao. Tôi bây giờ chỉ có thể yên lặng cầu nguyện, hi vọng Đinh Nhất nhanh chóng phát hiện ra tôi có chuyện.

Không biết xe của bọn cướp đi đến đâu, cứ chạy mãi như thế, chắc sẽ ra khỏi thành phố. Đột nhiên tôi giật mình, chẳng lẽ bọn chúng định đưa tôi ra ngoài?

Có thể đưa tôi đi xa như thế, hoặc không phải vì tiền, hoặc là định sau khi lấy được tiền sẽ giết con tin! Tôi sẽ không đen đủi đến mức sẽ gặp loại thứ hai chứ? Bây giờ bảo tôi đối phó với âm hồn còn được, nhưng đối phó với người sống, thì chắc chắn là thua rồi.

Đang lúc trong lòng tôi đang liên tục đấu tranh, rốt cuộc xe cũng dừng lại. Sau khi cửa xe mở ra, tôi lại bị hai người đàn ông cường tráng kéo ra.

Cũng kỳ lạ, cả đường đi ngoài ba chữ kẻ kia nói thì thời gian còn lại bọn chúng vẫn không nói gì, nên tôi không biết có bao nhiêu người đã bắt mình.

Tôi bị hai tên kia kéo đi rất lâu, đi lên cầu thang rồi vào thang máy, trong lúc tôi đang nghĩ không biết đi bao lâu nữa mới đến đích, thì túi vải trên đầu bị kéo xuống.

Ánh sáng đột ngột khiến tôi không thể mở mắt, mới đầu tôi còn tưởng do bị trùm kín trong một thời gian dài nên mắt chưa thích ứng kịp! Nhưng qua mấy giây sau tôi mới nhận ra, người ta đang dùng đèn chiếu lúc thẩm vấn tội phạm chiếu vào mắt tôi.

CHƯƠNG

GẶP LẠI CỐ NHÂN

Thua người không thua trận, lúc đó cho dù tôi rất sợ hãi, nhưng vẫn không thể chịu thua. Tôi không nhịn được nói: "Có chuyện gì thì nói, quay cái đèn này ra chỗ khác đi, đau hết cả mắt!"

Một giọng nói trầm thấp vang lên: "Xin lỗi cậu Trương Tiến Bảo, tôi chỉ muốn xác nhận cậu và người trên ảnh là cùng một người thôi."

Tôi nghe xong càng chắc chắn đây là một vụ bắt cóc, còn có cả ảnh của tôi nữa. Thế là tôi cười nói: "Thế nào? Tôi ở ngoài đẹp trai hơn hay trong ảnh đẹp trai hơn!"

Đối phương cười ha ha: "Đương nhiên là bên ngoài nhìn sáng sủa hơn nhiều."

Tôi cũng không nhiều lời với hắn, trực tiếp hỏi: "Nói đi, bắt tôi đến làm gì? Đòi tiền? Vậy thì phải khiến các người thất vọng rồi, tiền của tôi đều là mồ hôi nước mắt, chỉ sợ các người có cầm cũng không có mạng mà tiêu!"

Vì ánh sáng mạnh nên tôi chỉ nhìn được từ cổ người kia trở xuống, hắn mặc một bộ vest màu đen, áo sơ mi màu xanh đậm. Nghe giọng có vẻ là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, nhưng thân hình của hắn ta cũng khá, hẳn là bọn cướp có IQ

cao.

Người kia nghe tôi nói vậy thì xua tay: “Cậu Trương, cậu hiểu lầm rồi, tôi lần này mời cậu đến là có chuyện nhỏ muốn nhờ cậu giúp.”

Tôi cười lạnh: “Lần đầu tiên tôi nghe nói có người muốn nhờ người khác giúp lại mời kiểu này đấy.”

Đối phương im lặng một lúc, sau đó phất tay cho người mang đèn cường quang đi, lúc này tôi mới thực sự nhìn rõ mặt đối phương, đó là một khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, đôi mắt sâu thẳm không biết cất giấu bao nhiêu bí mật.

Nhưng điều khiến tôi khiếp sợ không phải gương mặt của người đàn ông này, mà là bên cạnh hắn ta còn có một nam một nữ. Người đàn ông kia chính là tên trông quen quen mà tôi nhìn thấy trong siêu thị, còn người nữ… chính là Hàn Cẩn đã lâu không gặp.

Tôi lập tức hiểu ra, chuyện này chắc chắn có quan hệ đến tập đoàn Thái Long, khó trách bọn chúng không để lộ sơ hở! mặc dù tôi nhận ra Hàn Cẩn, nhưng lúc trước thấy cô ta tỉnh lại mà không nhận ra chúng tôi nên tôi cũng không nói gì, làm như không quen biết.

Tôi chỉ tò mò người đàn ông này là ai? Nhìn quan hệ giữa bọn họ, tên này chắc chắn có địa vị cao hơn hai người Hàn Cẩn, chẳng lẽ hắn chính là ông chủ của tập đoàn Thái Long? Nếu như hắn biết trong tay tôi đang giữ bí mật quan trọng của tập đoàn Thái Long thi có lập tức xử lý tôi không?

Người đàn ông kia thấy tôi im lặng, thì cười nói: “Cậu Trương, cậu yên tâm, lần này chúng tôi mời cậu đến là để giúp đỡ, không có ý đồ gì khác.”

Tôi chỉ gật đầu, không lên tiếng, chờ câu tiếp theo của hắn.

Gã đàn ông kia không thấy tôi nói gì lại nói tiếp: "Được, chúng ta quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, bản lĩnh của cậu thế nào chúng tôi cũng đã biết rồi, tôi hy vọng cậu có thể tìm lại em trai của tôi, Hồ Vũ, đã mất tích mười năm trước."

Nói đến đây, tôi thấy gương mặt hắn có vẻ bi thương.

Sau đó người này nói với tôi, hắn tên là Hồ Phàm, em trai hắn Hồ Vũ, mười năm trước đã đến một hòn đảo tư nhân nhỏ ở Đông Nam Á rồi mất tích. Hơn mười năm nay hắn phái không ít người đi tìm kiếm, nhưng vẫn không có chút manh mối gì.

Nghe Hồ Phàm nói vài câu, tôi biết chuyện năm đó không thể đơn giản như thế, chủ nhân của đảo nhỏ là ai? Họ đi đến đảo đó để làm gì? Tại sao em trai hắn lại mất tích?

Những vấn đề này Hồ Phàm đều cố ý không nói rõ. Mặc dù hắn không nói mình là người của tập đoàn Thái Long, nhưng từ địa vị của hai người đứng cạnh, không khó để đoán hắn là một nhân vật quan trọng trong tập đoàn kia.

Tình huống hiện tại đã rõ, tên này không muốn nói với tôi chân tướng sự việc, lại muốn tôi lên đảo giúp tìm thi thể em trai hắn, chuyện này với tôi mà nói đơn giản là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Thấy tôi mãi không nói gì, Hồ Phàm cười nói: "Thế nào, cậu Trương, chuyện này chắc chỉ như ăn một bữa sáng với cậu thôi mà?"

Tôi hơi tức giận gượng cười: "Ông Hồ, nghề của tôi là tìm xác, không biết có phải ông đã chắc chắn em trai ông đã qua đời không?"

Ánh mắt Hồ Phàm tối lại: "Mặc dù tôi không hy vọng như thế, nhưng có một sự thật, khả năng Hồ Vũ còn sống gần như bằng không."

Tôi gật đầu, hai tay đan vào nhau nói: “Ông có đồ gì mà em ông yêu thích không?”

Hồ Phàm lạnh nhạt nhìn tôi: “Không có…”

Tôi tức giận! Anh không có gì còn bắt tôi đi tìm cho anh, đây không phải là nói chuyện tào lao à? Tuy trong lòng nghĩ như thế, nhưng trên mặt vẫn duy trì mỉm cười: “Nếu như thế, thì khả năng không cao, không thua gì mò kim đáy biển…”

Hồ Phàm cười ha ha nói: “Thế mới phải nhờ đến cậu Trương chứ!”

Tôi nghĩ thầm tên này quấn lấy tôi như thế, xem ra nếu bây giờ tôi nói chắc chắn không tìm được có khi hắn sẽ xử luôn cái mạng tôi, nên trước mắt cứ đồng ý đã, tranh thủ chút thời gian cho chú Lê và Đinh Nhất.

Suy tính xong, tôi cười với Hồ Phàm: “Được, tôi sẽ thử một lần… cũng không biết hòn đảo này cụ thể ở đâu?”

Hồ Phàm mỉm cười, sau đó thần bí nói: “Chuyện này không cần cậu quan tâm, thuộc hạ của tôi tự sẽ đưa cậu bình yên đến đảo.”

Tên này cái gì cũng không nói, sự lo lắng trong lòng tôi càng lớn, nếu như là lúc trước, dựa vào chút giao tình với Hàn Cẩn, có lẽ sau khi lên đảo cô ta sẽ đối với tôi hạ thủ lưu tình. Nhưng Hàn Cẩn bây giờ… tôi không chắc chắn chút nào.

Cuộc đối thoại của tôi với Hồ Phàm nhanh chóng kết thúc, tôi đã từng thử thuyết phục hắn để tôi về nhà lấy hộ chiếu, nếu ra nước ngoài mà không có hộ chiếu thì sẽ rất khó. Nhưng lại bị từ chối ngay, nói là vì lần này chúng tôi không đi đường bình thường.

Lòng tôi chùng xuống, xem ra bọn chúng muốn vượt biên! Không xong rồi, Đinh Nhất có bản lĩnh thế nào cũng không tìm được tôi, vì ngay chính tôi cũng không biết sẽ bị bọn chúng đưa đi

đâu.

Sau đó tôi lại bị chúng trùm túi đen lên đầu rồi nhét vào xe, xe đi cả đêm về hướng tôi không biết…

Theo tốc độ cùng số lần dừng xe, cả đêm này chúng đều chạy trên đường cao tốc, ngay từ đầu tôi định sẽ cố không ngủ, có lẽ đi qua một trạm thu phí nào đó có thể gặp cảnh sát kiểm tra, may ra còn có cơ hội sống sót!

Nhưng đúng là đen đủi! Cả đường đều bình an vô sự, cmn, ngay cả kiểm tra nồng độ cồn cũng không có. Mãi đến sau nửa đêm, tôi buồn ngủ quá không chịu được nữa, nên dựa vào người bên cạnh ngủ thiếp đi.

CHƯƠNG

HÒN ĐẢO NHỎ TRONG SƯƠNG

Căn cứ vào độ mềm mại của người tôi dựa vào, chắc đó là Hàn Cẩn. Thật không biết bây giờ cô ta có còn nhớ chút chuyện nào trước đây không? Có điều, cho dù có, với cái kiểu của cô ta cũng sẽ không biểu hiện ra.

Vì đầu bị chụp túi vải, cho nên mọi cảm nhận với bên ngoài của tôi đều phải dùng thính giác. Nhưng người trên xe dường như rất ăn ý, không ai nói câu nào.

Dọc đường xe chạy cả ngày lẫn đêm, ngay cả ăn ngủ cũng ở trên xe luôn. Đương nhiên, đi vệ sinh thì không được, nên mỗi lần tôi cần đi vệ sinh, chúng đều ra khỏi đường cao tốc, sau đó kéo tôi đến chỗ đất hoang để giải quyết.

Hành trình đau khổ này đến đêm thứ hai cuối cùng cũng kết thúc, lúc bị chúng xách xuống xe, tôi ngửi thấy mùi tanh mặn trong gió, nếu như đây không phải chợ hải sản thì chắc chắn trước mặt tôi là đại dương…

Tôi bị người ta kéo thất tha thất thểu xuống xe, chân tôi sớm đã tê dại! Nên tôi không chịu được nói: "Nhẹ tay một chút đi, chân tôi sắp chảy máu rồi đây này?!"

Giọng nói lúc trước lại vang lên: "Xong ngay đây."

Lúc đó tôi không hiểu câu "Xong ngay đây" là có ý gì, đến tận khi cảm thấy nơi đặt chân chênh vênh, tôi mới ý thức được mình đã bị đưa lên thuyền.

Cùng lúc chiếc túi vải bị kéo xuống, tôi nghe thấy giọng của Hồ Phàm: "Cậu Trương, cậu vất vả rồi!"

Tôi hơi híp mắt lại để thích ứng với ánh sáng trên thuyền, thấy mình đang đứng trên đại dương rộng lớn. Bây giờ tôi thực sự hối hận, sao trên người mình không có một cái GPS định vị chứ, nếu có thì may ra chú Lê có thể nhanh chóng tìm được tôi. Nhưng bây giờ, trên biển rộng mênh mông… có trời mới biết chúng muốn đưa tôi đi đâu.

Lúc này có một người đàn ông vạm vỡ lấy hai cái ghế ra, một cho Hồ Phàm, cái còn lại đương nhiên là cho tôi. Hai tay tôi vẫn bị trói, cho nên chỉ đành kệ chúng kéo mình ngồi xuống.

Tôi cười nói với Hồ Phàm: "Ông đi cùng chúng tôi đến đây à?"

Hồ Phàm nhún vai nói: "Tôi ngồi máy bay."

Bà nội mày, tôi lập tức chửi mười tám đời tổ tông của Hồ Phàm! Nhưng mặt lại không hề thay đổi nói: "Thật ra ngồi xe cũng khá thoải mái."

Lúc này, một gã đàn ông da ngăm đen lùn mập đến hỏi Hồ Phàm khi nào xuất phát, Hồ Phàm phất tay: "Xuất phát đi…"

Sau khi gã kia rời đi, tôi nhanh chóng cảm nhận được chiếc thuyền từ từ chuyển động. Lúc này tôi mới cẩn thận quan sát chiếc thuyền, đây là một thuyền hàng rất lớn, xem ra hành trình lần này của chúng tôi không hề ngắn.

Có lẽ vì đã lênh đênh trên biển, nên chúng thấy dù tôi có nhảy xuống biển chạy trốn thì cũng bị chết đuối thôi, vì thế mới tháo dây buộc ra, để kệ tôi tự do hoạt động trong tầm mắt chúng.

Đây là một chiếc thuyền hàng cao lớn, đứng trên boong tàu có thể phóng tầm nhìn rất rộng, thỉnh thoảng còn có ánh đèn của các thuyền đánh cá xung quanh, mơ hồ có thể thấy trên chiếc thuyền đánh cá có viết “Kim Môn”. Chẳng lẽ đây là vùng biển Phúc Kiến? Xem ra bây giờ tôi lại vượt biên rồi.

Lúc này tôi phát hiện trên boong tàu này trống trơn, không thấy những container như trên tivi.

Hồ Phàm thấy tôi thắc mắc nhìn thuyền hàng thì cười nói: “Đây là thuyền vận chuyển dầu thôi, hàng đều ở phía dưới.”

Tôi gật đầu với hắn nhưng không lên tiếng, vì tôi biết nếu hắn muốn sẽ tự nói, nếu hắn không muốn thì tôi có hỏi hắn cũng không trả lời, nên hỏi cũng như không.

Lúc đi ngủ, tôi bị xếp vào một khoang rất nhỏ hẹp, không gian chỉ đủ cho một người nằm.

Thật ra tôi có chút chứng sợ hãi bị giam cầm, cho nên luôn cảm thấy người khó chịu. Mặc dù căn phòng này có một cửa sổ nhỏ, có thể nhìn ra ngoài, nhưng giờ đang là đêm, bên ngoài đều là một mảng đen kịt.

Nằm trong không gian này, một ngày cứ như một năm, khó chịu như thế không bằng lên boong tàu hít thở không khí còn hơn! Tôi vừa mở cửa, đã thấy gã quen mặt kia đứng ở đấy.

“Đi vệ sinh?” Giọng nam trầm cất lên.

Tôi lắc đầu, thành thật nói: “Chắc tôi bị say sóng, cảm thấy hơi khó thở.”

Gã kia gật đầu, tránh đường, ra hiệu tôi có thể lên boong tàu hít thở. Tôi như được đại xá khỏi không gian chật hẹp kia, nhanh chân bước lên phía boong tàu.

Được gió biển đêm thổi qua, trong lòng tôi dễ chịu hơn chút,

nhưng nhìn bức màn đen kịt dưới biển, tâm trạng lại rơi vào vực thẳm… Cái gọi là "lên trời không đường, xuống đất không cửa", hôm nay tôi đã được lĩnh ngộ sâu sắc, không biết khi lên đến hòn đảo kia sẽ có nguy hiểm gì đang chờ mình không.

Sáng sớm hôm sau, lúc tôi vẫn đang hoa mắt chóng mặt thì bị Hàn Cẩn đánh thức, cô ta đến gọi tôi ra ăn sáng, nhưng khi nhìn thấy hộp đồ đơn sắc kia thì một chút khẩu vị cũng không có.

Hồ Phàm thấy tôi không muốn ăn thì an ủi: "Cậu Trương, cậu cố gắng một chút, chờ chúng ta lên đảo sẽ không phải ăn những thứ này nữa."

Cuối cùng tôi đành phải nhai mẩu bánh mì, coi như là bữa sáng, nếu như cứ bắt phải ăn hết cái hộp kia, chắc tôi sẽ nôn ra hết mất. May mà chúng cũng không ép tôi ăn, cũng coi như có chút tiếp đãi.

Trong lúc tôi cho rằng sẽ ngồi chiếc thuyền này đi đến đích, thì đột nhiên chiều hôm sau, chúng tôi đổi sang một chiếc du thuyền cỡ trung giữa biển, nó đã chờ sẵn ở đó từ trước.

Sau khi lên du thuyền, tôi nghe thấy Hàn Cẩn gọi gã quen mặt kia là "lão Lục", còn hơn chục người khác trừ Hồ Phàm, hẳn đều có thân phận thấp hơn hai người họ, nhưng đều là những kẻ luyện võ lâu năm. Với loại trình độ cặn bã như tôi, đừng nói là đối phó cả đám, một người thôi cũng đủ khó rồi.

Sau đó chúng tôi lại chạy trên biển một đêm, đến hừng đông hôm sau, tôi lờ mờ nhìn thấy một hòn đảo nhỏ trong sương mù ở phía trước…

Hòn đảo kia có hình dáng kỳ lạ, có hai ngọn núi lớn nhỏ, mặc dù tôi không biết đây là đâu, nhưng với khí hậu và thực vật trên đảo thì đây chắc chắn là hòn đảo ở một nước Đông Nam Á nào đó.

CHƯƠNG

GÃ ĐÀN ÔNG KHÔ GẦY

Trong lúc du thuyền chậm rãi đến gần hòn đảo, tôi phát hiện mặc dù hòn đảo này có nhiều hòn đá kỳ lạ, nhưng nước biển lại rất trong xanh, cực kỳ xinh đẹp. Nhớ ra đây là một hòn đảo tư nhân, tôi thầm nghĩ, nếu có một ngày mình cũng mua được hòn đảo nhỏ như thế này thì quá tuyệt vời!

Nhưng sau khi chúng tôi lên đảo mới phát hiện ra, dù hòn đảo này rất đẹp, nhưng lại là một đảo hoang không bóng người.

Tuy trên đảo cũng có bến tàu, nhưng là kiểu cũ, lại còn rất hoang tàn, giống như đã xây dựng vài thập kỷ trước. Đặc biệt bên trên còn có biển quảng cáo, giống tiếng Anh nhưng không phải là tiếng Anh, nếu tôi đoán không nhầm thì đó là tiếng Đức…

Nhìn độ hoang tàn của nơi này, chắc hẳn là mới xây dựng vào khoảng chiến tranh thế giới thứ hai. Đối với lịch sử chiến tranh thế giới thứ hai, tôi không biết nhiều, nhưng trong ấn tượng của tôi, hình như Đức không động đến mấy nước ở Đông Nam Á, vậy những kiến trúc này là ở đâu?

Mặc dù nghi ngờ, nhưng tôi vẫn im lặng đi theo bọn Hồ Phàm, đến khi trước mặt xuất hiện mấy người mặc đồ giống bọn Hàn Cẩn.

Khi lại gần, người đứng đầu là một gã gầy đét mặt xanh xám. Hắn khách sáo bắt tay với Hồ Phàm, hai người thì thầm gì đó, thỉnh thoảng lại nhìn về phía tôi. Khi bốn mắt giao nhau với gã đàn ông khô đét kia, tôi lại có cảm giác rùng mình…

Người này chắc chắn không phải hạng người bình thường, nếu như lão Lục trước kia cạnh tôi cả người đều là sát khí, thì người này lại toàn thân có tà khí. Mặc dù tôi chỉ nhìn hắn một cái, nhưng có thể nhận ra hắn nhất định là người trong huyền môn, bản sự cũng không thấp hơn chú Lê.

Sau khi hai nhóm người hợp lại, có một chiếc xe buýt cũ nát chờ sẵn ở trước, trông có khi còn lớn tuổi hơn cả tôi, không biết bọn chúng tìm được ở đâu.

Chờ sau khi tất cả lên xe, xe chạy tới sâu trong núi. Một điều khác khiến tôi giật mình là, dọc theo con đường này, ngoại trừ bến tàu và mấy tòa nhà thì cả đường không còn gì khác.

Nhìn hướng đi, chúng tôi đang đi đến một ngọn núi nhỏ, không biết trong khu rừng nhiệt đới này sẽ có thứ gì đang chờ mình?

Lúc lên xe, tôi cố ý ngồi cách xa gã khô gầy kia, vì lúc nãy tôi cảm thấy ánh mắt hắn nhìn tôi rất không tốt. Lúc này tôi đang như cá nằm trên thớt, mặc người chém giết… Nếu không cẩn thận, có khi chết thế nào cũng chẳng biết.

Xe buýt đi nhanh theo đường cái vào sâu trong rừng, một công trình u ám xuất hiện. Đó là một tòa nhà sáu tầng màu xám trắng, dù chưa đi đến gần nhưng tôi đã cảm nhận được áp lực không diễn tả được.

Kỳ lạ nhất là, trên đường chúng tôi đến đây, thực vật hai bên đường đều sinh trưởng bừa bãi, nhưng chỉ có ở đây, cứ như ngay cả dây leo cũng không muốn mọc lên…

Bản năng của tôi đối với nơi này có một loại cảm giác e ngại gì

đó, dường như nơi này nhiều năm trước đã phát sinh một loại chuyện đáng sợ. Hồ Phàm thấy sắc mặt tôi nghiêm trọng, liền cười hỏi: “Thế nào? Cậu Trương cảm nhận được gì rồi?”

Tôi lắc đầu: “Tạm thời không có cảm giác gì, có điều… nơi này khiến tôi không thoải mái.”

Tôi cẩn thận quan sát tòa nhà này, phát hiện ở một chỗ khuất tầm mắt có treo một hình chữ thập đỏ không rõ màu sắc, chẳng lẽ ở đây từng là bệnh viện?

Tôi biết bọn Hồ Phàm biết chuyện gì đã xảy ra, có điều họ không muốn nói mà thôi, nhưng họ càng không muốn nói thì tôi lại càng muốn biết. Cũng không phải do tính hiếu kỳ nổi lên, mà người bình thường sẽ thấy sợ hãi những chuyện mình không rõ ràng. Bởi vì càng không hiểu rõ thì càng không thể kiểm soát được.

Hồ Phàm thấy tôi nhíu chặt mày thì chỉ về phía khu nhà màu trắng xám nói: “Những năm 30 của thế kỷ trước, đây đã từng là một bệnh viện tâm thần do người Đức xây dựng. Sau khi chiến tranh thế giới thứ hai xảy ra không lâu, bệnh viện tâm thần này xảy ra một vụ thảm án, bệnh nhân đánh bệnh nhân, khiến tất cả bảy mươi lăm bệnh nhân lúc đó và ba mươi sáu nhân viên y tế đều gặp nạn. Từ đó về sau chính phủ phong tỏa nơi này, hòn đảo này cũng trở thành cấm địa với ngư dân quanh đây, vì họ đều tin rằng những bệnh nhân tâm thần chết đi đều biến thành ma quỷ ẩn hiện ở đây… Cho nên, dù gặp phải sóng gió thế nào, ngư dân cũng không dám lên đảo tị nạn, vì họ biết nếu lên đảo, chắc chắn sẽ có đi mà không có về…”

Nghe Hồ Phàm kể xong sự cố kinh hoàng đó, tôi thầm nghĩ không biết chuyện hắn nói có bao nhiêu phần là sự thật. Hắn thấy tôi vẫn không nói gì, thì quay người sang nói với lão Tứ và Hàn Cẩn: “Hai người đưa cậu Trương đi quanh đây, chuyện chính đến

đêm sẽ xử lý."

Tôi vừa nghe họ muốn đưa tôi vào trong thì không khỏi run lên, trên mặt cũng lộ ra nét sợ hãi. Đột nhiên, tôi cảm giác như có ánh mắt như có như không nhìn mình chằm chằm, tôi đột ngột ngẩng đầu lên, vừa hay bắt gặp một đôi mắt dài nhỏ nhìn mình, trong đó đều là sự trào phúng.

Lại là gã gầy còm kia, tôi sợ thì sao chứ? Tôi cũng không phải nhân vật lợi hại gì, sợ thì có làm sao? Bị hắn nhìn chằm chằm như thế, trên mặt tôi cũng không chịu được! Thế là tôi trừng hắn, sau đó dẫn đầu đi về phía tòa nhà, lão Tứ và Hàn Cẩn thấy tôi đi trước cũng đuổi theo.

Vừa đi vào, nhiệt độ không khí xung quanh đột nhiên giảm xuống, giống như trong này có điều hòa vậy. Dù sao tôi cũng lăn lộn với chú Lê nhiều năm, nên biết đây là âm khí. Dù cho bên ngoài trời nắng chói chang, nhưng nơi này cứ như là một thế giới khác.

Nhìn những vết nâu đậm trên tường, tưởng tượng năm đấy máu của những người kia bắn tung tóe lên đó. Nếu Hồ Phàm nói thật, thì nơi này có khác gì luyện ngục đâu, nếu không thì sao hơn trăm mạng người lại chết chỉ trong một đêm?

Tôi quay sang hỏi Hàn Cẩn: "Các người có ảnh của Hồ Vũ không? Không có cái gì thì tôi biết tìm thế nào?!"

Kết quả Hàn Cẩn lại lắc đầu nói: "Không có, căn cứ theo như tư liệu của cậu, cậu có thể nhìn thấy ký ức của người chết, cho nên có ảnh hay không cũng không quan trọng, chỉ cần cậu có thể tìm thấy thi thể Hồ Vũ thì sẽ biết anh ta là ai." Cô ta nói vậy rồi dừng lại, cười nhạo nói: "Không phải à?"

Đột nhiên bị cô ta hỏi thế, tôi cũng không biết nên trả lời thế nào, đành gãi đầu không nói gì. Lúc này ba chúng tôi đi qua đại

sảnh tầng một, đến một hành lang dài.

CHƯƠNG

OAN GIA ĐỒNG HÀNH

Hai bên hành lang có nhiều phòng bệnh, nhưng tôi cũng không định đi xem từng phòng, vì biết chắc những nơi này Hồ Phàm đã tìm rồi.

Nên tôi chỉ nhìn thoáng qua, sau đó đi tới phía cầu thang, định lên tầng hai xem xét. Hàn Cẩn và lão Tứ không có ý kiến gì, chỉ đi theo sau tôi.

Bố cục của tầng hai và tầng một không khác nhau, chỉ khác là trên tường ở sảnh tầng hai treo rất nhiều ảnh của các nhân viên y tế. Có nhiều bức ảnh đã không nhìn ra ảnh trên đó nữa, thế nhưng lờ mờ có thể nhìn ra những người này đều là người châu Âu mắt to mũi cao.

Càng lên cao, âm khí càng nặng, đặc biệt là sân thượng, ở đó có một tấm gương rất lớn, mặc dù bên trên đã có nhiều vết nứt, nhưng tấm gương vẫn đứng đó, không thực sự vỡ ra.

Trên bề mặt tấm gương, chúng tôi nhìn thấy rất nhiều hình ảnh phản chiếu của mình, giống như có nhiều người cùng đứng trước gương. Loại cảm giác này khiến tôi rùng mình, không muốn nhìn thêm phút nào nữa.

Có lẽ Hàn Cẩn và lão Tứ cũng không thích nơi này, cho nên khi

tôi hỏi có thể ra ngoài chưa, họ lập tức đồng ý. Khi chúng tôi ra ngoài, Hồ Phàm vẫn ở bên ngoài chờ.

“Thế nào? Trong đó có gì đặc biệt không?” Hồ Phàm vẫn giữ thái độ ung dung chân thành hỏi tôi.

Tôi lắc đầu: “Tạm thời chưa phát hiện được gì…”

Hồ Phàm như đã sớm biết sẽ có kết quả này, cũng không nói gì, chỉ dặn dò đám Hàn Cẩn đưa tôi về phía doanh trại. Tôi nghe thấy chỗ này còn nơi nghỉ chân thì thầm may mắn, ban đêm không phải ở đây rồi.

Thế nhưng khi đi ngang qua gã khô gầy kia, hắn đột nhiên lạnh lùng nói: “Không bị dọa vãi đái ra quần đấy chứ?”

Tôi nổi giận, nhưng vì cục diện trước mắt nên đành hít một hơi thật sâu, sau đó giả như không nghe thấy gì mà đi qua hắn.

Doanh địa mà Hồ Phàm nhắc đến nằm ở một bãi đất trống cách đây không xa, trước đó có lẽ ở đây là khu rừng rậm, sau đó bị chặt hết cây đi. Nhìn những vết cắt trên gốc cây, có lẽ đã bị chặt mấy năm rồi, xem ra đúng như Hồ Phàm nói, họ thường đến đây để tìm kiếm.

Ở doanh địa này, trừ một ngôi nhà gỗ ba gian thì còn lại đều là lều quân dụng dựng tạm. Tôi nhìn ba gian nhà gỗ tối đen như mực kia, cảm thấy ở lều quân dụng vẫn tốt hơn.

Buổi trưa, lão Tứ dẫn người lên núi bắt mấy con gà rừng về nướng ăn, mùi vị cũng không tệ. Từ lúc lên thuyền tôi chưa ăn được gì tử tế, nên ăn một mình gần hết nửa con.

Lão Tứ như rất hài lòng với việc khẩu vị tôi tốt hơn, nhìn đống xương kia còn hỏi tôi có ăn nữa không. Tôi vội xua tay: “Thôi, vừa rồi đói quá nên ăn vội, giờ không ăn được nữa.”

Lúc này, Hồ Phàm và gã khô gầy kia đứng cách không xa nói

chuyện với nhau, họ vừa nói vừa thỉnh thoảng nhìn về phía tôi. Tôi bị họ nhìn đến phát sợ, không nhịn được hỏi Hàn Cẩn bên cạnh: “Người có mặt như xác chết kia là ai?”

Hàn Cẩn không động mí mắt nói: “Hắn tên Mao Khả Ngọc, giống như cậu, là một thần côn.”

Tôi tức giận nói: “Hừ! Sao lời cô nói lại khó nghe thế chứ? Ai là thần côn! Hắn là hắn! Tôi là tôi! Tôi là người có tài thật, nếu không các người bắt tôi đến đây làm gì?”

Hàn Cẩn nhếch miệng, không nói nữa, tập trung ăn miếng gà của mình.

Mặt trời lặn về Tây, tôi mới biết trong rừng nhiệt đới lại nhiều muỗi như thế, có điều nói cũng lạ, mấy con muỗi bay ong ong quanh tôi nhưng không một con nào cắn cả.

Đến cả Hàn Cẩn và lão Tứ cũng phải dùng thuốc chống muỗi xịt hết người kia mà. Nhìn đám người lúc nào cũng ra vẻ lạnh lùng đó, giờ bị mấy con muỗi làm cho chật vật như thế, tôi thực sự không nhịn được cười.

Đêm chóng đến, chúng tôi lại quay về tòa nhà kia, tôi biết cuộc chiến bây giờ mới chính thức bắt đầu. Nếu như là bình thường, có đánh chết tôi cũng sẽ không đến nơi cực âm có hơn trăm người chết này. Nhưng bây giờ là tình thế bắt buộc, dù sợ hãi thế nào cũng phải cố gắng.

Lần này trừ Hàn Cẩn và lão Tứ, Mao Khả Ngọc cũng đi vào cùng. Nhìn tên nặng nề quỷ khí kia cầm la bàn đi đằng trước, trong lòng tôi tức giận không có chỗ để phát tiết.

Chẳng lẽ lại nói trắng ra là oan gia đồng hành? Từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy tôi là đã không có hảo cảm rồi. Đương nhiên, tôi cũng không chào đón hắn, giống như giữa hai chúng tôi có một cảm giác địch ý trời sinh vậy.

Khi quay lại tòa nhà, cảm giác lúc này khác hẳn ban ngày, lần đầu đi dù cũng có cảm giác đáng sợ, nhưng so với cảm giác hiện tại thì chỉ như hạt bụi.

Tôi cẩn thận đi sau lưng Mao Khả Ngọc, còn Hàn Cẩn và lão Tứ đi sau lưng tôi. Mặc dù với đội hình như bây giờ, vị trí của tôi là an toàn nhất, nhưng ai biết được khi gặp nguy hiểm, tên Mao Khả Ngọc này có lôi tôi ra làm bia đỡ không.

Trước kia khi đi cùng chú Lê và Đinh Nhất, trong lòng tôi luôn yên tâm, vì tôi biết dù có nguy hiểm gì thì họ cũng sẽ lấy sự an toàn của tôi lên làm đầu.

Còn bây giờ, nếu tôi không còn giá trị lợi dụng thì chẳng biết lúc nào sẽ bị lôi ra làm bia đỡ đạn, nên tôi cũng phải suy tính cho mình một chút. Nơi này dị thường cổ quái, nếu thực sự có chuyện xảy ra, tôi chắc chắn không ứng phó nổi.

Nghĩ vậy, tôi không kìm được lấy răng thú trước ngực ra, Mao Khả Ngọc lập tức tỏ vẻ khinh bỉ: “Hóa ra mệnh của mày dài như thế là do có thứ này che chở.”

Tôi không để ý đến hắn, vì tôi không muốn đấu khẩu với hắn ở đây. Lúc này tôi cũng cảnh giác nhìn xung quanh, dù sao bây giờ trong tay tôi trừ cái đèn pin thì không còn vũ khí nào khác.

Đương nhiên, trong ống quần tôi còn con dao thép. Lúc bọn chúng bắt, chắc cảm thấy tôi không có khả năng chiến đấu gì, trên người cũng không thể có vũ khí nên không lục soát cẩn thận. Bây giờ không thể tùy tiện bại lộ con dao thép này được, phải để đến khi thật cần thiết mới đem ra dùng.

Mao Khả Ngọc đang đi tới đi lui trước mặt tôi bỗng nhiên dừng lại, tôi thấy la bàn trong tay hắn có dị động. Tôi đến gần nhìn, thấy kim la bàn đang xoay như chong chóng, xem ra gần đây nhất định có oán linh xuất hiện…

CHƯƠNG

KHÔNG THUỘC VỀ NƠI NÀY

Lúc tôi nhìn thấy la bàn của Mao Khả Ngọc xoay chuyển là biết có chuyện không ổn rồi, thế nhưng bây giờ chú Lê không ở cạnh, tôi cũng không biết phải làm gì. Đúng lúc này, tôi đột nhiên cảm thấy tai ù đi, giống như có vô số lệ quỷ đang gào khóc.

Tôi không chịu được, ôm lấy đầu quỳ trên đất.

Hàn Cẩn vừa định đi đến đỡ tôi thì bị Mao Khả Ngọc quát: "Đừng đến gần cậu ta, âm khí của cậu ta quá nặng, đang thu hút lệ quỷ trong tòa nhà này đến."

Bây giờ tôi cũng không bận tâm xem hắn nói gì, mặc dù những oán khí này không thể nhập thân, thế nhưng vẫn có tác động lớn với tôi, loại âm thanh oán quỷ kia vang lên khiến đầu tôi đau muốn nứt ra…

Cùng lúc đó, Mao Khả Ngọc cắn lưỡi phun ra một ngụm máu, mới ngăn được những oán quỷ kia cùng nhau gào khóc. Còn tôi quỳ trên mặt đất hồi lâu mới đỡ, đến khi ngẩng đầu nhìn Mao Khả Ngọc, tôi thấy sắc mặt hắn trắng hơn lúc trước.

Lúc lão Tứ đỡ tôi dậy, có một giọt chất lỏng ấm rơi xuống tay, cúi đầu nhìn mới biết là máu. Tôi xoa mũi theo bản năng! Không ngờ lại khiến tôi chảy máu mũi…

Vừa nhìn thấy máu thì lòng tôi đã hoảng loạn, nhưng vẫn giả bộ trấn định lấy tay áo lau đi: “Đúng là xui xẻo, không ngờ oán khí ở đây lại nặng như thế.”

Hàn Cẩn đi đến cạnh đưa tôi tờ giấy: “Trên tai cũng có.”

Tôi giật mình, vội đưa tay lên sờ, quả nhiên tai cũng chảy máu. Tôi cố gắng lau lỗ tai thật chậm, che giấu nội tâm hoảng loạn của mình.

“Không chết được đâu, tiếp tục đi…” Mao Khả Ngọc lạnh lùng nói.

Tôi thầm nén lửa giận trong lòng, không nói gì mà chỉ tiếp tục đi theo sau hắn. Tôi thầm tự hỏi, còn tiếp tục như thế này cũng không phải cách hay, nơi này đối với người bình thường có thể không sao, thế nhưng âm khí trong cơ thể tôi quá nặng, nếu chuyện như vừa rồi lại tiếp tục lặp lại, cơ thể tôi không biết còn chịu được bao lâu.

Tôi vừa đi vừa nghĩ, đã lên đến tầng hai, Mao Khả Ngọc đi phía trước cua vào hành lang tầng hai. Thật ra có một vấn đề từ đầu đến cuối tôi vẫn chưa rõ, đó chính là tại sao họ vẫn muốn đi vào trong này, không phải họ đã sớm tìm từng ngóc ngách tòa nhà này rồi sao?

Hay là… thứ bọn chúng tìm không chỉ có thi thể của Hồ Vũ mà còn cả thứ khác nữa? Tập đoàn Thái Long không thấy lợi thì không làm, tên Hồ Phàm kia càng khẩu phật tâm xà hơn, nên chuyện chắc chắn sẽ không đơn giản như hắn nói, mà tôi cũng chỉ là tên ngốc bị bọn chúng bắt đến dò đường mà thôi.

Đêm nay trăng rất sáng, đáng tiếc là bị dãy phòng hai bên ngăn cản, ánh trăng không chiếu vào được hành lang tối đen. Tôi cẩn thận đi sau Mao Khả Ngọc, cảnh giác với động tĩnh xung quanh, sợ lại xuất hiện tình cảnh như vừa rồi.

Lúc này căn nhà rất u ám, tôi cũng không tin ở chỗ này có thể tìm được thi thể Hồ Vũ, nhưng không còn cách nào khác, dù sao trong mấy người ở đây, tôi cũng không có quyền quyết định, cũng chỉ có thể phí công đi theo họ từng tầng từng tầng.

Cuối cùng… chúng tôi lại đến trước tấm gương lớn kia, khi đèn pin trong tay chúng tôi đều cùng chiếu vào tấm gương đã vỡ vụn, lập tức trong gương như có vô số bóng người nhốn nháo.

Trong nháy mắt tôi bị ánh đèn pin trong tay chiếu vào chói mắt, tôi nhắm mắt lại theo bản năng… nhưng khi mở mắt ra, những bóng người trong đó lại không phải bọn Hàn Cẩn!

Nhìn những gương mặt trắng bệch lạ lẫm, tôi lập tức nhận ra đó chính là những nhân viên y tế đã chết vì có ảnh treo trên tường... Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đột nhiên có nhiều ma quỷ xuất hiện như vậy, khiến tôi trở tay không kịp, đành ném đèn pin về phía tâm gương kia.

Tấm gương lớn trước mặt bị vỡ toang thành trăm mảnh vụn, như hoa tuyết lao tới, tôi lập tức giơ tay lên che mặt… Nhưng chờ mãi, vẫn không có cảm giác đau đớn do mảnh kính cứa vào, tôi từ từ hạ tay xuống…

Hoàn cảnh trước mặt tôi lúc này giống như đang quay về quá khứ, những người mặc quần áo bệnh nhân đang đi qua đi lại bên cạnh tôi. Những bệnh nhân này phần lớn đều là người da vàng châu Á, nhưng tôi có thể chắc chắn họ không phải là người Trung Quốc.

Thỉnh thoảng sẽ xuất hiện mấy nhân viên y tế người Đức mắt to mũi cao đi ngang qua, nơi này giống như một bệnh viện bình thường. Nhưng tôi biết mình không xuyên về quá khứ, chẳng qua tấm gương kỳ lạ kia khiến tôi nhìn thấy những chuyện đã xảy ra trong vài thập niên trước mà thôi.

Nhập gia tùy tục, tôi kiểm tra qua cơ thể mình, quả nhiên không bị những mảnh vỡ kia làm bị thương, thế là tôi xuyên qua những bác sĩ và người bệnh kia, họ cứ như không hề nhìn thấy tôi.

Lúc đầu tôi cho rằng nơi này không khác gì những bệnh viện tâm thần khác, nhưng khi một bác sĩ người Đức cởi blouse trắng ra, tôi thấy bên dưới là quân phục của Đức?! Chẳng lẽ đây là bệnh viện do quân đội Đức xây dựng?

Mặc dù tôi không biết lúc đó chiến tranh thế giới thứ hai đã nổ ra hay chưa, nhưng việc người Đức bí mật xây dựng một bệnh viện tâm thần ở đây chắc chắn không phải chuyện gì tốt lành.

Đang nghĩ ngợi, tôi chợt thấy hai người đàn ông Đức kéo một người châu Á đang cố giãy giụa đi về phía tôi, người châu Á kia hoảng sợ và đau khổ, giống như biết trước mình sẽ xảy ra chuyện gì.

Tôi vốn định đi theo xem chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng giữa đường đột nhiên bị một thứ khác hấp dẫn. Đó là một người châu Á trẻ tuổi, dáng người cao gầy, màu da sáng hơn những người châu Á khác ở đây, nhưng lại vàng hơn những người Đức.

Quần áo anh ta mặc cũng giống như tôi, không giống ở thời không này. Nếu như tôi đoán không lầm, anh ta là một người Trung Quốc. Không ngờ tôi lại nhìn thấy anh ta, anh ta cũng nhìn thấy tôi? Điều này khiến tôi giật mình, chẳng lẽ anh ta cũng không thuộc về thời gian này giống tôi?

Chúng tôi phát hiện ra sự tồn tại của đối phương, nên từ từ đi về phía người kia.

“Anh cũng không thuộc về nơi này, anh là ai?” Đối phương mở lời trước.

CHƯƠNG

HÀN CẨN HÔN MÊ

Tôi không trả lời anh ta ngay, mà hỏi ngược lại: "Đây là bệnh viện tâm thần à?"

Người trẻ tuổi kia lắc đầu nói: "Ngoài mặt là bệnh viện tâm thần, nhưng chuyện đằng sau thì không ai tưởng tượng ra được."

Tôi thấy người trẻ tuổi này có thể xuất hiện ở đây, chắc chắn cũng là người trong cuộc, nên hỏi anh ta: "Anh cũng là do Hồ Phàm phái đến?"

Người kia sững sờ, sau đó gật đầu nói: "Tôi cũng là do anh ta cử đến, anh cũng vậy à? Lúc đó không phải anh ta nói sẽ đích thân tới đón tôi ư?"

Tôi nghe anh ta hỏi mà không hiểu gì, đành thuận miệng nói: "Ông ta đến rồi, đang ở bên ngoài.. có điều hiện giờ chúng ta đang bị giữ ở thời điểm vài thập niên trước."

Người trẻ tuổi kia nghe xong thì sắc mặt nặng nề, cảm giác như lời nói của tôi đã kích thích chỗ nào đó. Lúc này anh ta đột nhiên hỏi: "Đã tìm được vật kia chưa?"

Vật kia? Cái kia có thể xem như đồ vật không? Đương nhiên, nếu dùng từ "Đồ vật" để nói đến thi thể Hồ Vũ cũng không phải không được, nên tôi thuận miệng nói: "Chưa..."

Người trẻ tuổi gật đầu, không nói gì nữa. Nhưng tôi không muốn tiếp tục ở đây, nếu không chỉ sợ sẽ vĩnh viễn bị giam lại mất. Nghĩ đi nghĩ lại tình huống này xuất hiện khi tôi đứng trước tấm gương ở tầng sáu, nên tôi nói với người trẻ tuổi kia: "Đi lên tầng sáu, có lẽ sẽ rời khỏi đây được."

Nhưng anh ta lại lắc đầu nói: "Bây giờ chưa đi được, chúng ta phải tìm thứ kia đã…"

Tôi thấy anh ta cũng quá trung thành, có điều nghĩ lại, dù sao nơi này trừ tôi ra, những người khác đều là tự nguyện đến. Nhưng vấn đề là nếu bây giờ không ra, cứ ở lại trong ảo cảnh do vong hồn tạo dựng từ vài thập niên trước, sao có thể tìm được Hồ Vũ đã mất tích mười năm trước chứ?

Mặc dù tôi chưa hiểu tên này định làm gì, nhưng vẫn đi theo anh ta lên tầng trên, anh ta quen thuộc đi đến tầng cao nhất, nhưng ở đó có mấy tên lính gác đang đứng.

May mà chúng tôi không hề tồn tại trong mắt họ, nên cũng tự do đi lại. Nhưng vấn đề là bệnh viện này có gì bí mật mà ba bước lại có một trạm kiểm soát nghiêm ngặt? Có phải là làm hơi quá không?

Sau khi lên đến tầng sáu, tôi nhận thấy những bác sĩ người Đức này không còn dáng vẻ như ở dưới kia nữa, tất cả đều hành xử như quân nhân, có lẽ đây chính là nơi cất giấu bí mật của bệnh viện này.

Nghe những người Đức này huyên thuyên, tôi không hiểu câu nào, nhưng nhìn sắc mặt của người trẻ tuổi kia thì dường như anh ta hiểu. Chỉ thấy sắc mặt anh ta nghiêm trọng nhìn một điện báo của người Đức, sau đó sĩ quan chỉ huy kia cầm một xấp tài liệu và một cái đồng hồ bỏ túi, cho vào két sắt sau bức tranh trên tường.

Hai chúng tôi nhìn chằm chằm vào két sắt, ghi nhớ mật khẩu.

Đúng lúc này, dưới tầng vang lên tiếng hét sợ hãi, giống như có chuyện gì đó kinh khủng đang xảy ra.

Tên sĩ quan người Đức vội đóng két sắt lại, sau đó nhanh chóng ra ngoài xem có chuyện gì. Tôi và người trẻ tuổi kia liếc nhau, cảm thấy chắc chắn đồ trong tủ rất quan trọng, nhưng giờ chúng tôi không thể chạm vào bất cứ thứ gì, nên cũng không biết cụ thể nội dung những tài liệu kia.

Sau tiếng hét chói tai kinh dị đó, tình hình dưới lầu hình như càng nghiêm trọng hơn, thỉnh thoảng lại có tiếng súng vang lên. Chúng tôi vội chạy xuống tầng dưới, xem có chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng khi đi ngang qua tấm gương, trước mắt lại đột ngột sáng chói, tôi không chịu được phải nhắm mắt lại. Chờ đến khi ánh sáng kia biến mất, xung quanh lại là một mảng đen kịt.

Xem ra đã quay lại rồi, tôi cố gắng thích ứng với bóng tối, từ từ nhìn rõ từng thứ. Tôi vẫn đang đứng trước tấm gương vỡ, chỉ là bọn Hàn Cẩn vẫn không ở cạnh tôi?

"Hàn Cẩn?" Tôi thì thầm gọi, nghĩ thầm không phải họ bỏ tôi lại đây chứ! Thế nhưng tôi gọi vài lần vẫn không có ai trả lời, không thể làm gì hơn là cúi xuống đất mò tìm đèn pin tôi đã ném đi.

Không ngờ lúc tôi vất vả tìm được đèn pin, bật sáng lên, thì sau lưng tôi có một đôi chân không tiếng động xuất hiện… Bây giờ tôi rất mẫn cảm với bầu không khí xung quanh, nên lập tức quay đầu nhìn.

Kết quả tôi vừa quay đầu đã cảm giác có một gọng kìm túm chặt cổ áo, lôi tôi từ tầng sáu xuống tầng năm. Tôi có ý định phản kháng, nhưng lại bị những mảnh kính vỡ trên đất liên tiếp đâm vào tay để lại mấy vệt máu dài.

"Anh là ai? Thả tôi ra!" Tôi vừa gào vừa đập vào tay tên kia,

nhưng một chút sức cũng không có… Tôi còn tưởng tên này định ném tôi từ trên tầng xuống cơ đấy.

Không ngờ hắn lại xách tôi lên, sau đó ép lên tường tầng năm, lúc này dưới ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, tôi mới nhìn thấy người kéo mình là Mao Khả Ngọc!

“Mao Khả Ngọc, tên điên nhà mày! Mày muốn làm gì?” Tôi hổn hển nói.

Nhưng hắn không thèm để ý đến tôi, bóp cổ tôi ấn vào tường. Tôi không thở được, liên tục đẩy tay hắn ra, nhưng tay hắn như giọng kìm sắt móc chặt lấy cổ tôi.

Lúc này hắn đẩy mặt tôi nghiêng sang một bên, sau đó dùng tay kia xé rách áo tôi. Tôi giật mình, không phải là gặp phải kẻ biến thái đấy chứ! Chẳng lẽ hắn nhìn tôi với con mắt khác, thật ra là thèm thuồng nhan sắc của tôi?!

Trong lúc tôi sợ hãi đến không dám cử động, thì thấy Mao Khả Ngọc mỉa mai nói: “Thì ra là thế… bảo sao mày không có việc gì? Hóa ra vì trên cổ có ấn tỏa hồn!”

Hắn nói xong thì thả tay ra, chân tôi mềm nhũn ngã ngồi trên đất. Tôi cố gắng hít từng ngụm không khí, thầm mắng mười tám đời tổ tông nhà Mao Khả Ngọc.

Nhưng hắn không thèm nhìn tôi mà âm thầm đi đến chỗ tối, dường như kéo thứ gì đó ra. Chờ đến khi tôi nhìn rõ thì hắn đã ném Hàn Cẩn sang rồi nói: “Vừa may có thêm mày, để mày vác đứa nhẹ.”

Tôi nhìn Hàn Cẩn nhắm nghiền mắt, bất tỉnh nhân sự, lập tức hiểu rõ vừa rồi chúng tôi bị trúng chiêu, Mao Khả Ngọc hai tay không đánh lại bốn tay, đành phải đánh họ ngất xỉu.

CHƯƠNG

NỬA ĐÊM BỎ TRỐN

Cuối cùng tôi và Mao Khả Ngọc mỗi người cõng một người, tập tễnh ra khỏi tòa nhà. Mặc dù tôi không biết lúc nãy ba người kia đã đối mặt với chuyện gì, nhưng nhìn nét mặt như muốn ăn thịt người của Mao Khả Ngọc, chắc đó cũng không phải chuyện vui vẻ gì.

Thể lực tôi cũng không tốt, lại thêm vừa nãy bị Mao Khả Ngọc bóp cổ nên bây giờ có thể cõng Hàn Cẩn ra khỏi đây đã coi như là kỳ tích rồi. Thấy có người đến đón, tôi lập tức nằm co người trên đất.

Sau khi về doanh địa, Mao Khả Ngọc kể lại cho Hồ Phàm chuyện đã xảy ra khi chúng tôi ở trong tòa nhà. Hàn Cẩn và lão Tứ đều bị âm hồn bám vào người, liên tục đánh hắn, còn tôi… giống như đồ ngốc cứ trợn mắt đứng trước gương không nhúc nhích.

Tôi nhìn hai bàn tay đầy vết thương, lòng rất khó chịu, không muốn nói gì. Khi Hồ Phàm nghe đoạn tôi đứng trợn mắt trước gương, thì hỏi tôi đã nhìn thấy gì.

Tôi vẫn tức giận, nên lạnh lùng nói: "Chắc là cũng thấy gì đó… nhưng tôi vừa hoàn hồn đã bị Mao đại sư ném từ tầng trên xuống, bây giờ đầu óc hỗn loạn, không nhớ được gì hết."

Hồ Phàm nghe hiểu ý bên trong, hắn lập tức cho bác sĩ tùy thân đến khám cho tôi, xem có ảnh hưởng gì đến đầu không. Mao Khả Ngọc đổ thêm dầu vào lửa: “Không phải mệnh mày rất lớn à? Chỉ mấy vết thương nhỏ này đã muốn sống muốn chết?”

Tôi ngước mắt nhìn hắn: “Mày là ai? Tao quen mày à? Đừng nói kiểu như hai chúng ta rất thân với nhau vậy, tao mệnh lớn cũng không liên quan đến mày!”

Hồ Phàm thấy tôi giận thật thì vội điều đình: “Gặp nhau là hữu duyên, Mao đại sư không có ý gì, cậu Trương hiểu lầm rồi!”

Tôi vừa định nói, lại cảm giác trên tay đau nhói, cúi xuống, hóa ra bác sĩ đang xử lý mấy mảnh thủy tinh trên tay tôi. Lúc này Hàn Cẩn và lão Tứ cũng dần tỉnh lại, nhưng không có chút ấn tượng gì với chuyện nhìn thấy chiếc gương.

Trải qua chuyện vừa rồi, tôi cảm thấy cả người đau nhức, nhưng đây mới chỉ là bắt đầu thôi! Nếu còn tiếp tục thế này, kiểu gì tôi cũng bỏ mạng ở đây! Quay lại lều vải, khó ngủ lăn qua lăn lại, tai cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài…

Đến khoảng ba giờ sáng, tôi từ từ ngồi dậy, sau đó im lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng lầm bầm từ lều khác.

Trước đó tôi đã quan sát kỹ vị trí lều vải này, đằng sau chỉ có lều của Hàn Cẩn, sau đó nữa là rừng rậm.

Nếu như bây giờ tôi có thể im hơi lặng tiếng đi qua được lều của Hàn Cẩn, chạy vào trong rừng, đến lúc đó bọn chúng có muốn tìm tôi cũng không dễ.

Tất nhiên, một mình tôi trốn trong rừng chắc chắn cũng không dễ dàng, nhưng so với bị bọn chúng lợi dụng rồi giết người diệt khẩu thì còn tốt hơn! Hơn nữa, chỉ cần tôi kiên trì đến khi chúng rời đảo, tôi có thể tìm kiếm cơ hội cầu cứu thuyền đánh cá đi

ngang qua, đến lúc đó rời khỏi đây cũng không phải chuyện không thể.

Tính kỹ rồi, tôi chậm rãi đi đến cửa lều, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài, xung quanh đều là tiếng hít thở, hầu hết mọi người đều đã đi ngủ.

Tôi lặng lẽ rút huyền thiết đao ở ống quần ra, sau đó đi ra đằng sau lều vải, nhẹ nhàng rạch một đường… Cái gọi là sắc đến "Thổi tóc tóc đứt" hôm nay tôi mới thực sự được tận mắt nhìn thấy! Không ngờ con dao thép này lại sắc thế, vải bạt phủ lều dày như thế mà nó rạch một đường ngọt lịm.

Để tránh gây tiếng động, tôi cố gắng nín thở chui từ lỗ hổng kia ra ngoài. Nhưng lúc đi ngang qua lều Hàn Cẩn, nghe cô ta ho lên, ba hồn bảy phách của tôi cũng bị dọa bay đi mất.

Tôi có cảm giác cô ta đã tỉnh dậy, nếu lúc này cô ta mà đi ra ngoài, chắc chắn sẽ trông thấy một kẻ rất ngốc, tay cầm dao găm đứng trước cái lều bị cắt một mảng lớn…

Thời gian như ngừng tại đó, tôi nhìn chòng chọc vào lều Hàn Cẩn, sợ chỉ một giây sau cô ta sẽ lao ra khống chế tôi. Nhưng tôi chờ mãi cũng không có chuyện gì xảy ra, đêm vẫn yên lặng như cũ, có mấy tiếng lầm bầm trong lều khác, cũng vẫn vui vẻ như thế.

Tôi cố gắng trấn tĩnh mình, sau đó chậm rãi… từng bước… đi ra khỏi ranh giới doanh địa, đến khi vào sâu trong rừng, tôi bắt đầu chạy như điên, hận không thể chạy đến bên kia trái đất, cách xa cái doanh trại này.

Hôm đó tôi cũng không biết mình đã chạy bao lâu trong rừng, đến khi cả người đầy mồ hôi, cái lạnh thấm vào cơ thể, hai chân không còn chút sức nào, tôi mới tìm một tảng đá khá khô ráo nằm ngủ thiếp đi.

Tôi nằm mơ, hầu hết đều là bị mấy con quái vật kỳ lạ truy sát,

chạy trốn chật vật, mấy lần suýt chết. Có lẽ vì đã quá mệt mỏi, lại ngủ trên tảng đá cứng nên mới liên tục gặp ác mộng…

Lăn qua lăn lại một chút, tôi rơi từ cục đá xuống, lập tức cảm giác đầu óc quay cuồng, không biết mình đang ở đâu… mất một lúc mới ngồi dậy được.

Trời đã sáng, mới sớm mà nơi này đã đọng rất nhiều sương, quần áo trên người tôi đã ướt đẫm từ lâu. May mà ở đây không lạnh, có khi còn hơi oi bức, khó chịu.

Tôi cúi đầu, thấy trong tay mình vẫn dao thép, có lẽ nó là thứ duy nhất mang lại cảm giác an toàn lúc này cho tôi. May mà đêm qua cũng không có mấy loại rắn rết côn trùng chuột kiến gì đó cắn, hoặc do âm khí trong người tôi khiến chúng không dám đến gần.

Tôi đứng lên thấy cả người cứng ngắc, nếu như cứ chờ đợi trong tình trạng ướt sũng này, tôi không bị cảm mới lạ. Nhưng bây giờ tôi không thể liên hệ với chú Lê, cũng chỉ đành đi được đến đâu hay đến đó.

"Òng ọc… òng ọc…" Bụng tôi reo lên, xem ra vấn đề trước mắt bây giờ là phải giải quyết chuyện này đã, nếu không đợi đến khi họ tìm được thì tôi đã chết đói rồi. Nhưng tôi lại không có tài như lão Tứ, có thể bắt được gà rừng, chỉ đành tìm trong rừng xem có hoa quả gì ăn được không.

Đi về phía trước một lúc, tôi đột nhiên ngửi thấy mùi thối khó chịu, tôi bị dọa đứng im tại chỗ, không phải là phía trước có xác động vật gì đó đang phân hủy chứ? Nhưng ngửi kỹ, thì đây không giống mùi thịt thối, mà giống mùi chuối tiêu bị hỏng hơn!

Nghĩ vậy tôi lại đi tiếp, quả nhiên, cả một mảnh rừng chuối hoang đang ở trước mắt tôi!

CHƯƠNG

DÊ VÀO MIỆNG CỌP

Nhìn thấy rừng chuối tiêu, tôi lập tức cảm thấy mình có hy vọng sống rồi, chuối tiêu thì chuối tiêu, dù sao có ăn là được! Cũng may những cây chuối này không quá cao, tôi hơi kiễng chân là hái được.

Nhưng khi nhìn những quả chuối xanh, lại hơi lúng túng, những quả này vẫn còn xanh, vẫn chưa ăn được!

Tôi nhìn trên mặt đất, phát hiện mùi thối kia chính là do những quả chuối chín rơi xuống gây ra, tôi tìm trong đó những quả chuối chín chưa bị hỏng ăn tạm.

Trên đất đúng là có rất nhiều, tôi vội vàng cầm lên lột vỏ bỏ vào miệng. Nhưng những quả chuối này sao lại có hạt! Cái này không giống với chuối bình thường tôi hay ăn! Nhưng sau khi bỏ hạt, thì vẫn là vị chuối tiêu… chẳng lẽ chuối dại vốn có hạt?

Sau đó tôi cẩn thận dùng huyền thiết đao bỏ hạt đi rồi mới ăn. Đến khi ăn no, dưới chân tôi đã đầy vỏ chuối.

Sau khi no nê ợ lên, tôi nhặt thêm ít chuối chín trên đất, rồi lấy lá chuối gói lại, sau đó cắt ít dây leo gần đó buộc chắc lại để đeo lên lưng. Nếu không tìm được thứ khác, mấy quả chuối này cũng giúp tôi đỡ đói.

Thật không ngờ Trương Tiến Bảo tôi lại có ngày này, giống như khỉ trong vườn thú phải ăn chuối cho no bụng. Bây giờ trên người tôi trừ dao thép thì chỉ có bộ quần áo bẩn trên người, muốn thuận lợi rời khỏi đây cũng không dễ.

Nhưng thế này cũng tốt hơn mạo hiểm theo bọn Hồ Phàm, vừa nghĩ đến mấy chuyện của tập đoàn Thái Long lúc trước, thủ đoạn của chúng không phải chỉ là nói khoác. Cho nên tôi thà mạo hiểm trở thành người rừng mấy ngày, cũng không muốn bị chúng tiếp tục lợi dụng.

Hơn nữa, dù nơi này lớn, cũng chỉ nằm trên đảo thôi, cho nên chắc chắn sẽ có điểm cuối cùng. Chỉ cần tôi tôi đi theo một hướng, dù là hướng nào, cuối cùng cũng sẽ ra rìa đảo. Đến lúc đó chỉ cần đi về phía bờ biển, sẽ gặp được thuyền đánh cá gần đây.

Quyết định như thế, tôi tiếp tục đi về phía rừng rậm, chỉ là không biết sau khi bọn Hồ Phàm phát hiện tôi bỏ trốn, có lập tức truy tìm tôi không? Hay tiếp tục ở gần tòa nhà kia tìm "thứ" đó?

Thật ra, cho đến bây giờ, bọn Hồ Phàm như rất chắc chắn việc Hồ Vũ mất tích trong tòa nhà kia. Điều này cho thấy chúng biết một số chuyện liên quan đến việc Hồ Vũ mất tích, nhưng vì mục đích nào đó mà không thể nói cho "người ngoài" như tôi biết, dù tôi có khả năng giúp chúng tìm được.

Cảm giác bị bọn chúng dắt mũi, không biết gì rất không thoải mái, làm không tốt có khi mình chết thế nào cũng không biết, nên tôi phải chạy trốn thôi!

Một khi đã có mục tiêu thì cho dù đường phía trước khó khăn đến đâu, cũng không ngăn được bước chân tôi. Tôi không thể chết ở đây, đây chính là tín niệm duy nhất hiện nay trong lòng tôi…

Sau đó, tôi cũng không biết mình đã đi trong khu rừng ẩm ướt này được bao lâu, nhưng khí hậu ở đây khiến người phương Bắc

như tôi không chịu được, vừa buồn chán vừa nóng bức không nói, lại còn dính dính khó chịu.

Tôi ăn chỗ chuối tiêu sau lưng rất tiết kiệm, nếu không thấy đói thì tôi sẽ không ăn. Đồ ăn thì dễ rồi, nhưng vấn đề là bây giờ tôi không tìm được nước ngọt, đây mới là vấn đề khó khăn nhất.

Từ lúc bỏ trốn đêm qua đến giờ, tôi chưa uống giọt nước nào, tuy nói chuối tiêu cũng có ít nước, nhưng dù sao cũng rất ít, lại thêm khí hậu nóng ẩm trong rừng, tôi lại liên tục đổ mồ hôi, bây giờ cả người tôi bên ngoài thì ướt nhưng bên trong thì khô ran.

Tuy dọc đường có nhiều vũng nước nhỏ, nhưng tôi sợ không sạch sẽ nên không dám uống, nếu uống phải nước mất vệ sinh, bị tiêu chảy thì lúc đó còn phiền phức hơn! Cho nên cuối cùng tôi vẫn đành phải nhịn, không dám tùy tiện uống bừa.

Đột nhiên, tôi dường như nghe được tiếng nước chảy từng đợt rất lớn, giống với thác nước đổ, tôi vội chạy đến phía có âm thanh…

Quả nhiên, chạy được một lúc, phía bên kia sườn đồi có một thác nước lớn đang chảy xuống, phía dưới nó là một đầm nước sâu rộng bằng nửa sân bóng rổ. Tôi đến cạnh đầm nước kiểm tra, thấy từng đàn cá đang bơi tung tăng trong đó.

Thấy trong nước có cá, tôi không nghĩ gì nữa, đâm đầu lao vào trong đầm nước uống điên cuồng. Lúc đó tôi âm thầm thề, nếu có thể bình an trở về, tôi chắc chắn sẽ không lãng phí một giọt nước nào nữa!

Đó là thứ nước ngon nhất tôi từng uống trong đời, mát lạnh sảng khoái, ngon ngọt, thật là so với nước băng sơn, nước suối núi không biết còn ngon hơn bao nhiêu lần! Ai ngờ trong lúc tôi đang uống nước vui vẻ lâm ly, lại đột nhiên cảm thấy sau gáy có thứ gì đó thúc vào, kèm theo đó là một giọng nam giới vang lên: “Don’t

move.”

Lúc đầu tôi không hiểu hắn nói gì, nhưng cảm giác thứ chạm vào gáy tôi không phải đồ chơi, nên tôi giơ cao tay, sau đó chậm rãi xoay người lại.

Khi tôi nhìn thấy tình huống sau lưng, lập tức đứng người, mấy người nước ngoài đang cảnh giác nhìn mình. Lúc này tôi mới hiểu lúc nãy chúng dùng tiếng Anh nói chuyện: “Đứng im.”

Nhưng khẩu âm của người kia nghe rất lạ, tiếng Anh chắc chắn không phải tiếng mẹ đẻ của chúng. Liên hệ với bệnh viện tâm thần của người Đức kia... chẳng lẽ bọn họ là người Đức?

Mấy người này tiếng Anh không tốt lắm, nhưng vẫn hơn tiếng Đức một câu tôi cũng không hiểu, gã to con cầm đầu dùng ngữ âm tiếng Anh kỳ lạ hỏi tôi là ai?

Tuy tôi không hiểu tiếng Anh, nhưng nói mấy câu đơn giản thì vẫn hiểu được, nhưng nếu bên kia nói một tràng thì chắc chắn là không hiểu. Tôi nghĩ nghĩ, sau đó dùng tiếng Anh nói: “Tôi là du khách.”

Ai ngờ bọn chúng đều cười mỉa mai, hiển nhiên không tin lời tôi. Tôi lạnh mặt nhìn chúng, thầm nghĩ muốn tin hay không thì tùy! Tôi là du khách đó, sao nào!? Ai quy định du khách không được chật vật như thế này chứ?

Nhưng bây giờ bọn họ có súng, nên tôi cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hơn nữa đôi bên cũng không hiểu ngôn ngữ của nhau đâu, vạn nhất để bọn chúng cảm thấy tôi có sự uy hiếp với chúng, cho tôi một phát súng thì làm sao?

Lúc này gã to con cầm súng chĩa vào tôi, đột nhiên liếc mắt ra hiệu cho một tên tóc vàng mắt xanh bên cạnh.

CHƯƠNG

CHIẾC ĐỒNG HỒ BỎ TÚI MÀU VÀNG

Tên kia nhận ý của gã to con, túm cổ nhấc tôi lên, sau đó cười xấu xa nói bằng tiếng Anh với tôi: “Mày là du khách?”

Tôi giả vờ vô tội gật đầu: “Đúng thế.”

Tên kia cho tôi một đòn vào mạn sườn, đau đến nổ đom đóm mắt.

Tên này ít gì cũng phải cao đến một mét chín, hai nắm đấm như hai cái bình trà. Vừa rồi cả nắm đấm rắn chắc của gã đánh vào xương sườn làm tôi đau đến mức co quắp cả người.

Sau đó hắn dùng thứ tiếng Anh không lưu loát hỏi tôi: “Nghĩ kỹ rồi trả lời, mày là du khách à?”

Tôi cố gắng đứng thẳng, sau đó thở một hơi dài để giảm bớt cơn đau ở xương sườn, rồi nói bằng tiếng Anh với hắn: “Tôi bị người ta bắt cóc đến đây làm du khách.”

Tên kia lại định cho tôi một đấm thì bị gã to con ngăn hại, sau đó hắn ra hiệu thả tôi ra!

Dưới sườn đau nhức, hắn vừa buông tay thì tôi đã ngã ngồi trên đất.

Tôi đoán cú đấm của hắn đã khiến xương sườn bị gãy rồi, tôi vừa cố nhịn đau đớn, vừa hỏi thăm mẹ hắn!!

Những người này là ai? Bọn chúng đến hòn đảo này với mục đích gì? Có phải cũng giống như Hồ Phàm, đến đây tìm thứ kia không?

Tôi nghe chúng nói chuyện, hình như là tiếng Đức, mặc dù không hiểu gì lắm, có lẽ chính vì thế nên chúng mới nói năng không hề cố kỵ…

Chỉ thấy chúng đang huyên thuyên gì đó, có lúc còn cãi nhau, xem ra là bất đồng ý kiến. Tôi mãi mới tìm được cơ hội trốn đi, sao vừa ra khỏi ổ sói đã vào phải miệng cọp rồi?

Tuy không hiểu chúng nói gì, nhưng nhìn biểu cảm thì giống như đang bàn bạc về tôi… Không phải là đang bàn xem có nên xử tôi tại chỗ hay không đấy chứ?!

Cái cảm giác mạng sống của mình nằm trong tay kẻ khác không hề dễ chịu gì, xem ra hòn đảo này không hợp với bát tự với tôi rồi. Nếu còn có thể sống để rời khỏi đây, chắc chắn tôi sẽ không quay lại nơi quỷ quái này nữa.

Lúc này, hình như mấy người Đức kia đã thảo luận xong, chúng nhanh chóng quay lại chỗ tôi. Trong đám người đó có một kẻ dùng tiếng Anh hỏi tôi, ai đã bắt cóc tôi đến đây? Đương nhiên tôi không thể nói thật là tập đoàn Thái Long được! Thế nên tôi chỉ có thể thành khẩn miêu tả cho chúng ngoại hình của đám Hồ Phàm.

Không ngờ mấy tên đó nghe xong đều nhướng mày, xem ra chúng biết tôi đang nói đến Hồ Phàm.

Sau đó chúng không nói gì mà trói gô tôi lên, có lẽ trong mắt chúng, Hồ Phàm đã bắt cóc tôi thì nhất định tôi sẽ có tác dụng.

Tôi thầm buồn bực! Nếu biết chúng cũng tìm nước ở đó, tôi thà chịu khát thêm một lúc để chờ chúng đi rồi mới tính tiếp.

Tôi nhanh chóng bị chúng đưa tới rừng cây gần chỗ cắm trại,

nếu so sánh với đám Hồ Phàm thì mấy tên người Đức này bủn xỉn hơn nhiều, bốn năm gã to con chen chúc trong một cái lều quân dụng, đừng nói là giường xếp, đến túi ngủ cũng không có một cái.

Về phần "khách" như tôi bị chúng mời về thì khỏi phải nói, bị treo thẳng lên cây!! Lúc trước ở cùng đám Hồ Phàm, tôi còn được chọn mấy thứ đồ hộp này nọ, còn ở đây thì tôi chỉ có thể nhìn chúng ăn mà thôi.

Sắc trời tối dần, mấy kẻ này còn vui vẻ giải trí, còn kẻ bị treo trên cành cây là tôi đây lại bị hành hạ. Bụng đói đến dán vào lưng không nói, hai tay cũng tê dại đến mất cảm giác.

Trong lúc đó, tôi thấy tên người Đức cầm đầu lấy một cái đồng hồ bỏ túi màu vàng ra cẩn thận vuốt vuốt, tôi thấy chiếc đồng hồ đó rất quen mắt, nhưng không nghĩ ngay ra được đã thấy ở đâu.

Dường như gã cầm đầu kia rất coi trọng chiếc đồng hồ này, gã quan sát kỹ lưỡng, có lúc còn đưa cho người bên cạnh xem, nhưng kẻ kia cũng chỉ cầm một chốc rồi trả lại.

Đột nhiên, có một tia sáng lóe lên, tôi đã nhớ ra mình nhìn thấy chiếc đồng hồ này ở đâu rồi! Đó không phải là chiếc đồng hồ được sĩ quan người Đức cất trong két sắt mà tôi và người trẻ tuổi kia đã nhìn thấy ở ảo cảnh trong gương à?

Nói vậy thì đây là một chiếc đồng hồ cổ, khó trách hắn lại coi nó như bảo bối, nhưng nếu đã là đồ cổ quý báu thì sao còn đem đến hòn đảo hoang này? Chẳng lẽ thứ này có liên quan đến bí mật năm đó?

Nghĩ lại cũng có thể, lúc trước tên chỉ huy người Đức kia cũng rất coi trọng thứ này, cất nó trong két sắt mà. Nếu như nó chỉ là một chiếc đồng hồ bỏ túi bình thường thì dù cho quý giá, hắn cũng sẽ đeo trên người chứ không phải cất nó trong két sắt.

Nghĩ vậy, tôi càng cảm thấy hứng thú với cái đồng hồ kia hơn,

gã người Đức này và chỉ huy kia có quan hệ thế nào, sao hắn lại có thứ này chứ?

Những tên người Đức này ăn uống no nê xong thì lăn ra ngủ, chẳng tên nào thèm gác đêm, dường như không hề có chút lo lắng đề phòng nào với tôi.

May mà âm khí trên người tôi đủ nặng, không có con muỗi nào dám đốt, nếu không, tôi bị treo cả đêm như thế, thể nào sáng hôm sau cũng sẽ bị hút thành thây khô.

Nhưng trong lúc tôi khó chịu không ngủ được, lại cảm nhận được có người đang lại gần mình. Mới đầu tôi tưởng là bọn Hồ Phàm, nhưng khi cẩn thận lắng nghe, lại phát hiện chỉ có một người thôi. Bước chân của người này rất nhẹ, hơi thở ổn định, hẳn không phải người bình thường.

Chẳng lẽ Hồ Phàm sai Mao Khả Ngọc đến một mình? Nếu hắn đến thật thì tôi thảm rồi, có lẽ bị bắt về cũng thảm không kém ở đây, lúc tôi đang lo lắng thì bóng đen đã chạy đến gần.

Người kia vung thứ gì đó giống bột về phía lều vải của đám người Đức trước, nương theo ánh trăng, tôi nhìn kỹ lại mới thấy rõ, vui mừng: “Chú họ!!”

Chú họ quay lại làm dấu im lặng với tôi, sau đó rút dao găm chặt đứt dây thừng đang treo tôi lơ lửng.

“Nói nhỏ chút, phải một lúc nữa phấn mê mới có tác dụng, chú thả cháu xuống trước đã.” Chú họ thì thầm với tôi.

Thấy chú họ xuất hiện, lòng tôi biết bao cảm xúc hỗn loạn, nghĩ lại từ lúc lên đảo đến giờ cũng không gặp ai tốt cả! Bây giờ chú họ đã đến, tôi cuối cùng cũng không phải chiến đấu một mình nữa rồi.

Tôi cắn răng để chú họ lôi từ trên cây xuống, nhìn thấy biểu

cảm đau đớn của tôi, chú họ hỏi tôi bị thương ở đâu? Tôi thử hoạt động cánh tay rồi nói: “Có một tên đấm vào mạn sườn của cháu, bây giờ vẫn hơi đau.”

Chú họ vội kiểm tra, sau đó thở phào: “Yên tâm đi, không bị gãy xương sườn, nếu không thì giờ cháu chẳng động đậy nổi đâu.” Chú họ nói xong thì đỡ tôi rời khỏi chỗ này.

CHƯƠNG

KHÔNG PHẢI ANH EM

Tôi thấy chú họ định dìu mình đi thì vội giữ chú ấy lại: “Chú chờ cháu chút, chúng vẫn đang cầm dao thép của cháu!”

Chú họ nhìn đồng hồ, sau đó nói: “Cháu vào tìm đi! Chắc phấn mê có tác dụng rồi.”

Tôi to gan đi vào, thấy mấy gã to con người Đức đang ngủ say thì vội đến gần tên cầm đầu lục lọi, dù không tìm thấy dao thép nhưng lại thấy chiếc đồng hồ bỏ túi kia.

Lúc tôi sờ vào chiếc đồng hồ thì thấy lòng nặng trĩu, trên này có bám tàn hồn. Nhưng nơi này quá nguy hiểm, tôi không nghĩ được nhiều nên vội lục soát mấy tên còn lại.

Cuối cùng tôi cũng tìm được dao thép trên người kẻ đã đánh mình, nhớ tới cú đấm ấy lại hận không thể cho hắn một dao, nhưng tôi nhanh chóng kiềm chế suy nghĩ đó, dù sao tùy ý giết người cũng không phải cách hành xử của tôi.

Sau khi ra khỏi trại, tôi và chú họ chạy về hướng rừng sâu, trên đường đi chú họ nói cho tôi biết, chú Lê, Đinh Nhất và cả anh bạn cảnh sát của tôi sẽ đến sau, bây giờ chúng tôi phải tìm một nơi an toàn, sau đó dùng điện thoại vệ tinh liên hệ với họ.

Tôi cảm động đến suýt khóc, không ngờ vào lúc nguy hiểm,

Bạch Kiện cũng có thể ra nước ngoài để cứu tôi! Nhưng tôi không hiểu, sao chú họ lại đến tìm tôi trước?

Sau này chú họ mới kể, lúc Đinh Nhất gọi báo tôi bị bắt cóc, chú ấy cũng chưa biết phải tìm tôi như thế nào.

Nhưng sau đó chú nghĩ đến Trang Hà, vì Trang Hà từng nói răng thú trên người tôi ngoài việc có thể trừ tà ma, còn có một tác dụng khác ít người biết, đó là Trang Hà có thể cảm nhận được vị trí của người giữ nó. Nhưng vì Trang Hà không thích ra biển, cho nên anh ta nói cho chú họ tôi biết cách, bảo chú ấy đi tìm tôi trước.

Tôi tò mò hỏi: “Vậy chú dùng cách gì tìm được cháu ạ?”

Chú họ cười nói: “Giống kiểu lên đồng viết chữ, nói cháu cũng không hiểu đâu, dù sao tìm được cháu là tốt rồi.”

Tôi thấy chú ấy không muốn nói nhiều nên cũng không hỏi nữa, sau đó, chú họ đưa tôi tìm được một sơn động nhỏ để trốn. Vì bây giờ chúng tôi đều không thể liều mạng với bất kỳ thế lực nào trong hai nhóm người ở đây, cho nên chỉ có thể chờ viện quân đến.

Sau khi gọi được cho Bạch Kiện, chú họ báo địa chỉ của tôi cho anh ta. Nói đến vị trí của hòn đảo, đến giờ tôi cũng không biết mình đang ở đâu nữa!

Chú nói, đây là một hòn đảo vô danh thuộc quần đảo Philippines, ngư dân quanh đây dựa vào hình dạng nên gọi nó là “Đảo Song Phong”. Vì muốn lên đảo, chú ấy đã phải bỏ ra rất nhiều tiền, vì dân địa phương không dám lên đảo, nói là nơi này có ác quỷ.

Về sau chú họ nói cho tôi biết, hôm đó Đinh Nhất chờ tôi gần một tiếng trước cửa siêu thị, sau đó gọi điện lại không thấy tôi nghe máy, Đinh Nhất mới cảm thấy có chuyện không ổn.

Nhưng khi anh ta chạy vào siêu thị tìm thì lại thấy tất cả nhân

viên siêu thị đã bị trói vào một góc rồi!

Đinh Nhất lập tức hiểu ra chúng đã có âm mưu từ trước, thế nên anh ta gọi ngay cho Bạch Kiện. Nhưng khi bọn Bạch Kiện đến thì mới biết, từ sẩm tối, nhân viên siêu thị đã bị một nhóm người khống chế rồi! Nhóm người này không cướp bóc, cũng không vơ vét tài sản, chỉ lấy quần áo nhân viên của họ, sau đó tiếp tục làm việc bình thường. Đến hơn chín giờ, tôi mới ngu ngốc xuất hiện…

Bạch Kiện lấy video theo dõi ở cửa hàng, phát hiện lúc xảy ra chuyện, tất cả các camera đều bị tắt hết, nên tôi bị bắt đi thế nào, ai bắt đi cũng không tra ra.

Có điều Đinh Nhất cũng nói, lúc đó trước cửa siêu thị không có chiếc xe nào đậu, chắc chắn chúng đã đưa tôi đi từ cửa sau. Bạch Kiện lập tức cho cấp dưới đi lấy video theo dõi ở phía sau cửa hàng, chúng tắt được camera theo dõi ở trong siêu thị, nhưng không tắt được ở bên ngoài.

Quả nhiên, từ lúc tôi đi vào siêu thị đến khi Đinh Nhất phát hiện ra vấn đề, chỉ có một chiếc xe chở hàng màu đen dừng lại trong giây lát ở cửa sau siêu thị, chính là lúc tôi bị ném vào trong xe.

Nhưng khi bọn Bạch Kiện truy lùng chiếc xe kia trên các giao lộ, thì nó đã biến mất lâu rồi! Từ đó cũng không có bất cứ tin gì của tôi…

Đến sáng hôm sau, Đinh Nhất và chú Lê cũng không nhận được điện thoại đòi tiền của bọn cướp, Bạch Kiện phân tích những kẻ này bắt cóc tôi không phải vì tiền.

Sắc mặt chú Lê xấu đi, nói: “Vậy thì hỏng rồi, nếu thế thì Tiến Bảo có thể bị chúng bắt đến bất kỳ đâu.”

Bạch Kiện cũng gật đầu nói: “Những tên này hành động chuyên nghiệp, chắc chắn không phải bọn cướp thông thường. Hơn nữa, khi chúng bắt được người thì chạy thẳng ra khỏi tỉnh… Có khi bọn

chúng đã đưa Tiến Bảo ra nước ngoài cũng nên!”

Cuối cùng, không còn cách nào, Đinh Nhất đành gọi điện cho chú họ, nói chuyện họ gặp phải. Thế nên sau đó mới có chuyện chú họ nhờ Trang Hà giúp đỡ, rồi mới một mình lên đảo cứu tôi.

Đến giờ tôi vẫn không thực sự hiểu mối quan hệ giữa chú họ và Trang Hà, nhưng bây giờ nó không phải chuyện cấp bách, phải nghĩ cách về nước rồi nói sau.

Còn Bạch Kiện thì chắc chắn không thể lén lút đi cứu tôi rồi, chờ họ sang đây hợp pháp chắc cũng mất tới mấy hôm, nên chú họ mới đến đây trước.

Lúc này chú họ đưa lương khô tới, tôi đã đói đến mức có thể ăn hết cả con hổ rồi, cũng không quan tâm là ngon hay dở, có ăn là tốt rồi!

Bây giờ nghĩ lại, tôi thực sự hối hận vì lúc trên thuyền đã không ăn hộp cơm bọn Hồ Phàm đưa, bây giờ mà có thể có hộp cơm thịt đó, chắc tôi phải liếm sạch cả hộp mất. Sau khi ăn no, tôi nói với chú họ những việc mình đã trải qua, cả mục đích bọn Hồ Phàm bắt tôi đến đây.

Khi tôi nhắc đến Mao Khả Ngọc, mặt của chú họ cứng lại, không ngờ chú họ và Mao Khả Ngọc lại có quen biết, nhưng cụ thể là gì thì chú họ không nói, tôi cũng không hỏi.

Sáng hôm sau, chú họ ra ngoài tìm đồ ăn, trước khi đi, chú họ đã dặn không có việc gì khẩn cấp thì không được ra khỏi động. Tất nhiên là tôi gật đầu đồng ý rồi, mấy ngày nay trải qua nhiều chuyện như vậy, dù có cho thì tôi cũng không muốn ra.

Sau khi chú họ đi, tôi lấy chiếc đồng hồ ra chạm hờ lên nó, cẩn thận cảm nhận tàn hồn trên đó. Tôi không ngờ, lại nhìn thấy người trẻ tuổi mình đã gặp trong ảo cảnh, Hồ Vũ.

CHƯƠNG

BÍ MẬT CỦA CHIẾC ĐỒNG HỒ BỎ TÚI

Lúc Hồ Phàm hơn ba mươi tuổi, Hồ Vũ mới khoảng hai mươi, hai người coi nhau như anh em, cùng vào Nam ra Bắc làm nghề lừa đảo.

Họ chơi cờ bạc bịp, chuyên tạo ra những ván bài khó để hấp dẫn những kẻ tham tiền mắc bẫy, mấy năm qua cũng gây dựng được chút tiếng tăm trong giới cờ bạc bịp.

Đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, trong một lần lừa đảo, Hồ Vũ không may bị bắt, Hồ Phàm đành phải mạo hiểm đi cứu anh ta.

Nhưng đối thủ của họ lại là một đại ca xã hội đen có thế lực lớn ở địa phương, chúng không những đánh cả hai gần chết mà còn cắt đứt gân tay phải của Hồ Phàm.

Sau đó, khi hai anh em sắp bị băng nhóm xã hội đen ném xuống biển cho cá ăn, thì đột nhiên được một nhóm người bí ẩn cứu đi.

Nhóm người bí ẩn này chính là người của tập đoàn Thái Long rất nổi tiếng, lúc đó Hồ Phàm và Hồ Vũ hoàn toàn không biết gì về tập đoàn Thái Long cả, lại càng không hiểu vì sao họ lại cứu mình.

Dù sau này được nối lại gân tay, nhưng tay phải của Hồ Phàm đã không còn cử động linh hoạt được như trước, đây là điều làm hắn tiếc nuối cả đời, cũng là sự náy trong lòng Hồ Vũ.

Trải qua một thời gian tìm hiểu, hai anh em biết bề ngoài tập đoàn Thái Long là một công ty kinh doanh quốc tế, nhưng sau lưng lại làm một số giao dịch phi pháp để kiếm tiền.

Buôn lậu súng ống đạn dược, ma túy, buôn bán nội tạng kiếm lời, họ còn kinh doanh rất nhiều sòng bạc hợp pháp và sòng bạc ngầm ở khắp nơi trên thế giới, chiếc vòi bạch tuộc của tập đoàn Thái Long có thể duỗi đến mọi nơi, kể cả những địa phương không ai nghĩ đến.

Lần này tập đoàn Thái Long cứu Hồ Phàm và Hồ Vũ là vì chú ý đến năng lực của họ, muốn sử dụng năng lực đấy. Hai anh em họ lúc trước là dân giang hồ nên làm cho ai cũng được, miễn là kiếm được tiền.

Sau khi bỏ công sức trong vài năm, hai anh em họ Hồ leo lên được chức quản lý tầm trung của tập đoàn Thái Long, công việc càng dính đến nhiều bí mật hơn, trong đó có một dự án dược phẩm công nghệ sinh học rất quan trọng.

Vì dự án này, tập đoàn Thái Long đã đầu tư rất nhiều tiền bạc và công sức, nhưng vẫn bị vướng mắc ở vấn đề mấu chốt, rất khó có bước đột phá.

Nhưng khoảng mười năm trước, tổ chức tình báo do tập đoàn Thái Long lập ra có được một tin tức quan trọng, nói rằng trong những năm 1930, Đức Quốc Xã đã bí mật thực hiện một dự án thử nghiệm trên con người tại một hòn đảo nhỏ thuộc một quốc gia nào đó ở Đông Nam Á.

Lúc đó Đức Quốc Xã lấy danh nghĩa xây dựng một bệnh viện tâm thần để ngụy trang, nhận một số người bị tâm thần vào làm thí nghiệm trên cơ thể con người.

Họ tiêm vào cơ thể người bệnh một loại thuốc mới được nghiên cứu, tác dụng của thuốc có thể nhanh chóng tăng cường thể lực

trong một thời gian ngắn, từ đó họ sáng tạo ra một loại chiến binh siêu cấp không có cảm giác đau và không sợ chết.

Đáng tiếc, ngay khi dự án đang vào lúc quan trọng có bước đột phá thì các đối tượng thí nghiệm ở bệnh viện tâm thần đột nhiên phát cuồng, mất khống chế, họ tấn công những người sống, khiến tất cả nhân viên trong bệnh viện lúc bấy giờ không còn ai sống sót.

Sau khi nhận được tin, chính phủ phái quân đội lên đảo để đàn áp, nhưng họ phát hiện những bệnh nhân phát cuồng tấn công nhân viên y tế kia, sau khi hao hết thể lực cũng nhanh chóng chết đi vì kiệt sức.

Chính quyền địa phương lập tức đem thi thể của các bệnh nhân đi hỏa táng, còn những nhân viên y tế người Đức được an táng ngay tại chỗ.

Sau khi chiến tranh thế giới thứ hai kết thúc, nước Đức thành quốc gia thua trận, vì thế không ai còn nhắc đến chuyện này nữa.

Mặc dù các bệnh nhân trong thí nghiệm năm đó đều bị thiêu hủy, nhưng tất cả tài liệu về các siêu chiến binh vẫn còn trên đảo, nó trở thành nguồn tài nguyên quý giá mà nhiều thế lực muốn tranh đoạt.

Theo tin tức quan trọng mà tổ chức tình báo của tập đoàn Thái Long thu được, chỉ huy cao nhất của quân đội Đức trong bệnh viện năm đó là Thượng tá Leo.

Trước khi chết, ông ta đã đặt tất cả những ghi chép về số liệu báo cáo có liên quan mật thiết với dự án và một chiếc đồng hồ bỏ túi vào két sắt trong bệnh viện.

Tập đoàn Thái Long phái Hồ Phàm và Hồ Vũ đến hòn đảo nhỏ kia để tìm kiếm tất cả tài liệu liên quan tới dự án “Siêu chiến binh”.

Nhưng đúng vào lúc này, lại có một tin tức tình báo mới được chuyển đến, nói rằng có một lực lượng cánh hữu của nước Đức đã đi đến hòn đảo trước và lấy được phần báo cáo kia rồi, do đó hai anh em họ Hồ phải nghĩ cách để đoạt lấy báo cáo trong tay bọn họ.

Giờ đã đến lúc phát huy năng lực của hai người này. Đầu tiên, Hồ Phàm để Hồ Vũ giả thành một cậu ấm con nhà giàu của một tập đoàn nào đó ở Hồng Kông, Hồ Vũ sẽ dùng thân phận này để tiếp xúc với lực lượng cánh hữu của nước Đức ở trên đảo, đồng thời lấy danh nghĩa hợp tác để thành công lên đảo.

Ngoài ngón lừa ngoạn mục, Hồ Vũ còn có một kỹ năng đặc biệt, cũng giống như tôi, anh ta có thể thông qua thi thể để biết được ký ức của người đó khi còn sống.

Chẳng trách lần đầu tiên nhìn thấy anh ta trong ảo cảnh, tôi lại có loại cảm giác cùng chung chí hướng, vì hóa ra anh ta cũng có năng lực giống tôi! Đáng tiếc anh ta đã chết từ mười năm trước rồi, nếu không, chắc chắn tôi sẽ cùng nghiên cứu thảo luận về điểm chung giữa chúng tôi với anh ta.

Sau khi lên đảo, Hồ Vũ tỏ ý muốn ra giá cao mua lại những tài liệu liên quan đến dự án “Siêu chiến binh” của đám người Đức, nhưng đối phương lại lần lữa không đồng ý. Về sau họ mới nói cho Hồ Vũ biết, thì ra chính họ cũng chưa tìm được bản báo cáo thí nghiệm kia.

Đám người Đức đào phần mộ của Thượng tá Leo lên, muốn xem trên thi thể của ông ta có để lại manh mối nào không.

Lúc ấy Hồ Vũ cũng ở bên cạnh, nhờ vào dị năng của mình, anh ta nhìn thấy những ký ức trước khi chết của Thượng tá Leo, ông ta đã từng bỏ một xấp tài liệu thí nghiệm và một chiếc đồng hồ bỏ túi vào chiếc két sắt trong văn phòng của ông ta, đồng thời anh ta còn nhìn thấy cả mật mã của két sắt.

Quan trọng nhất là, trong trí nhớ của Leo, Hồ Vũ còn phát hiện ra một bí mật quan trọng khác có liên quan tới chiếc đồng hồ xấu xí kia.

Khi mở chiếc đồng hồ đó ra, nếu quan sát cẩn thận sẽ phát hiện trên nắp của chiếc đồng hồ có một số hoa văn rất nhỏ.

Dùng mắt thường để nhìn những hình vẽ này sẽ thấy không có gì đặc biệt, thoạt nhìn nó chỉ giống như những vết khắc bình thường.

Nhưng nếu soi lên kính hiển vi sẽ hiện ra công thức hóa học cực kỳ phức tạp, đây mới chính là công thức chế tạo thuốc “Siêu chiến binh”.

Còn những tài liệu trong tủ chỉ là một ít số liệu thí nghiệm, nếu so sánh với phương trình hóa học trên chiếc đồng hồ bỏ túi, thì tác dụng của những số liệu này chẳng là gì cả.

Hồ Vũ thừa dịp đám người Đức kia không để ý bèn lẻn vào phòng làm việc năm đó của Leo, tìm được chiếc két sắt bị giấu sau bức tranh.

Hồ Vũ muốn mang cả chiếc đồng hồ lẫn tài liệu ở trong két sắt đi, nhưng khi mở két sắt ra, anh ta giật mình phát hiện xấp tài liệu đã mục nát hết.

Có lẽ do khí hậu trên đảo quá ẩm ướt nên tất cả tài liệu giấy tờ trong bệnh viện đều bị mục nát, chỉ còn lại mỗi chiếc đồng hồ bỏ túi màu vàng kia là còn sáng như mới.

Hồ Vũ cầm chiếc đồng hồ lên ước lượng, anh ta phát hiện đây chính là một chiếc đồng hồ bằng vàng, chẳng trách thời gian không thể làm nó bị ố đi!

CHƯƠNG

HỒ VŨ CHẾT

Hồ Vũ đã tìm được thứ mình cần nên liên hệ ngay với Hồ Phàm, để Hồ Phàm nghĩ cách lên đảo đón mình.

Ban đầu, Hồ Phàm mang theo mười mấy tên thuộc hạ lên đảo, định âm thầm đưa Hồ Vũ đi, ngờ đâu đến phút cuối lại bị đám người Đức phát hiện!

Hai bên giao chiến, đám thuộc hạ của Hồ Phàm chết sạch, Hồ Vũ cũng bị đạn bắn trúng chân.

Hai người họ phải trốn vào rừng sâu, Hồ Vũ nói bí mật của chiếc đồng hồ cho Hồ Phàm biết, Hồ Phàm vui mừng dùng điện thoại vệ tinh liên lạc với tập đoàn, bảo họ mau chóng phái máy bay trực thăng tới đón người đi.

Lúc đầu tất cả đều rất thuận lợi, hai người tới địa điểm được chỉ định để chờ máy bay trực thăng đến cứu viện, ai ngờ khi vừa mới chuẩn bị lên máy bay thì đám người Đức kia đuổi tới…

Người điều khiển trực thăng thấy tình hình không ổn bèn điều khiển máy bay cất cánh, sau đó thả thang dây xuống cho họ leo lên.

Đúng lúc này, đám người Đức bắn đạn xối xả tới, nếu máy bay không lập tức rời đi thì mọi người đều phải chết ở đây mất.

Hồ Phàm đã bắt được thang dây, nhưng Hồ Vũ ở phía sau không kịp nắm lấy. Ở thời khắc mấu chốt, Hồ Phàm bám một tay vào thang dây, tay còn lại nắm lấy Hồ Vũ.

Thế chưa phải là hết, Hồ Vũ bị trúng đạn sau lưng, anh ta không thể tự trèo lên thang dây để bò lên trực thăng được nữa.

Hồ Vũ biết nếu còn tiếp tục như vậy thì cả hai đều không thể sống sót trở về, bây giờ anh ta đã bị thương, không biết có qua khỏi được hay không, nếu cả hai cùng chết thì thà rằng để một người còn sống! Anh ta nói với Hồ Phàm: "Anh, thả tay ra!"

Nhưng Hồ Phàm không nói tiếng nào, chỉ nắm chặt lấy Hồ Vũ, không hề có ý định buông ra. Ngờ đâu đúng vào lúc này, một viên đạn đột nhiên bắn trúng vào cánh tay phải của Hồ Phàm, hắn ta bị đau nên cơ thể trượt xuống một đoạn.

Ở thời khắc cuối cùng… Hồ Vũ buông tay Hồ Phàm, để mặc cho mình ngã vào trong biển, còn Hồ Phàm lại gào tên Hồ Vũ!

Đám người Đức ở trên bờ thấy tình hình này thì nhảy xuống biển vớt Hồ Vũ đang bị thương lên bờ, sau đó dùng mọi cách tra tấn bắt anh ta nói ra mục đích lên đảo.

Hồ Vũ biết dù mình có nói hay không cũng sẽ bị giết, nếu đã thế, anh ta sẽ cắn chặt răng không hé một lời nào.

Sau khi bị tra tấn dã man, đám người Đức không thu được tin tức gì từ miệng của Hồ Vũ, nhưng lại tìm thấy chiếc đồng hồ vàng bỏ túi ở trên người anh ta.

Không thu hoạch được gì, cuối cùng đám người Đức đành phải giao chiếc đồng hồ cho tổ chức của bọn chúng. Về phần Hồ Vũ… chúng nhốt anh ta vào một nhà tù dưới lòng đất ở bệnh viện, để mặc tự sinh tự diệt.

Ký ức của Hồ Vũ đến đây là kết thúc, tôi dùng ngón tay nhẹ

nhàng vuốt ve những hình khắc trên cái nắp, thầm nghĩ đây chính là món đồ đáng giá đến mức để cho nhiều người vì nó mà đánh cược cả tính mạng ư?

Khi tôi đang cầm chiếc đồng hồ với ngổn ngang suy nghĩ, thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài động có tiếng bước chân.

Mới đầu tôi tưởng chú họ tìm được thức ăn về, nhưng tiếng bước chân càng gần, tôi nghe ra được đây là tiếng bước chân của hai người.

Tôi hoảng hốt, vội gói chiếc đồng hồ và con dao thép vào lá chuối rồi nhét nó xuống dưới một khối đá bình thường, tôi vừa nấp đi thì hai tên kia đã đi vào động.

Lúc họ tới gần, lòng tôi nặng trĩu, mẹ nó chứ, lại là Mao Khả Ngọc và lão Tứ!

Thằng khốn Mao Khả Ngọc chẳng nói chẳng rằng, đi tới đá vào người tôi, xương sườn của tôi đã rất đau đớn, giờ bị hắn đá một cái càng không đứng lên nổi.

Lão Tứ phải ngăn hắn lại: “Đem nó về rồi đánh, đại ca còn muốn hỏi nó vài câu đã!”

Mao Khả Ngọc tái mặt nhìn tôi: “Trở về mày chết chắc!”

Tôi bật cười: “Thật à? Tao lại không cho là như vậy đâu? Chẳng lẽ đại ca của chúng mày không muốn tìm Hồ Vũ nữa?”

Mao Khả Ngọc không nói tiếp, hắn đi tới nhấc cổ áo tôi, lôi lên rồi ném tôi cho lão Tứ, nói: “Trông cho kỹ vào, lần này đừng để nó chạy nữa đấy!”

Sau đó tôi bị lão Tứ lôi về chỗ của Hồ Phàm, dù mặt tôi tái nhợt không còn chút máu, nhưng vừa nhìn thấy Hồ Phàm, tôi vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười với hắn: “Ngại quá… lại gây thêm phiền phức cho ông rồi.”

Tất nhiên Hồ Phàm không còn vẻ thân thiện hòa nhã như lúc trước, nhưng hắn cũng không tỏ ra gay gắt với tôi như Mao Khả Ngọc. Hắn lịch sự nói với tôi: "Cậu Trương, mặc dù chuyện chúng ta hợp tác không phải do hai bên cùng tự nguyện, nhưng tôi tự thấy từ đầu đến giờ vẫn khá tôn trọng cậu, không biết tại sao cậu lại phải chạy trốn?"

Xương sườn của tôi bị Mao Khả Ngọc đạp thật sự rất đau, mồ hôi chảy ròng ròng, tôi đành cắn răng nói lời xin lỗi: "Ông Hồ, không phải tôi chạy trốn mà là tôi bị mấy người Đức bắt đi."

"Không thể nào! Nếu có người ngoài tới đây, tao sẽ biết ngay!" Mao Khả Ngọc nói với vẻ không tin.

Tôi chẳng thèm để ý tới thằng ất ơ đó mà cố gắng chịu đựng nói với Hồ Phàm: "Ông Hồ, nếu ông không… không tin, tôi cũng chẳng còn cách nào khác. Lúc đang ngủ trong lều vải, tôi cảm giác mình bị bắt đi, tôi cũng không biết họ làm như thế nào nữa. Tôi… chính họ đã đá vào xương sườn của tôi, có lẽ bị gãy xương sườn rồi. Còn nữa… tôi còn chứng kiến mấy gã người Đức kia có cầm một chiếc đồng hồ vàng bỏ túi, hình như thứ đó rất quan trọng, chúng vừa cầm nó vừa nói cái gì đó, nhưng tôi không biết tiếng Đức nên không hiểu…"

Hồ Phàm vừa nghe thấy tôi nói đám người Đức có chiếc đồng hồ vàng thì thay đổi sắc mặt ngay, hắn tóm lấy vai tôi và nói: "Cái gì? Cậu lặp lại lần nữa, chúng có thứ gì?"

Tôi nhịn đau nói với hắn: "Một chiếc đồng hồ bỏ túi bằng vàng, trông có vẻ khá quan trọng…"

Từ đầu tới giờ, Hồ Phàm vẫn luôn giữ vẻ mặt bình tĩnh, nhưng bây giờ sắc mặt hắn tái nhợt, thái độ kích động, dường như tôi đã khiến hắn nhớ tới chuyện cũ…

Một lát sau hắn mới để ý thấy mặt tôi nhăn nhó vì đau đớn, vội

gọi bác sĩ đến kiểm tra cho tôi.

Bác sĩ làm kiểm tra đơn giản cho tôi và đánh giá sơ bộ rằng tôi có thể bị nứt xương nhẹ, do đó mới cảm thấy đau đến mức thở cũng đau.

Nhưng điều kiện chữa bệnh trên đảo có hạn, bác sĩ đành phải dùng băng gạc cố định lại phần ngực và bụng của tôi, làm thế này có thể giúp tôi giảm bớt cơn đau.

Ông ta lại cho tôi uống một loại thuốc giảm đau mà tôi chưa từng nghe thấy, nhưng hiệu quả của nó rất tốt, chỉ một lát sau đã cảm thấy hết đau.

Nhờ việc tôi nói ra thông tin về chiếc đồng hồ bỏ túi bằng vàng mà tôi không có khả năng biết đến, nên Hồ Phàm tạm thời tin tưởng lời tôi nói.

Nếu tôi không đoán nhầm, thì hẳn sau khi mấy gã người Đức kia phát hiện tôi đang cầm chiếc đồng hồ của bọn chúng, chẳng mấy chốc chúng sẽ tìm đến.

Sau đó Hàn Cẩn đưa cho tôi một hộp thịt hộp để ăn trưa, lại được nếm vị thịt khiến lòng tôi rất cảm động, chắc trong một khoảng thời gian rất dài nữa, tôi sẽ không ăn chuối tiêu mất.

CHƯƠNG

CỬA VÀO NHÀ TÙ DƯỚI LÒNG ĐẤT

Hồ Phàm thấy tôi đã ăn uống xong thì bảo muốn tôi vào trong bệnh viện tìm Hồ Vũ một lần nữa, tôi bèn hỏi hắn ta: "Ông Hồ, tôi muốn biết vì sao ông lại khẳng định thi thể của Hồ Vũ đang nằm trong bệnh viện đó?"

Vẻ mặt Hồ Phàm hơi ngẩn ra, hắn buồn bã nói: "Rất nhiều năm trước, tôi tìm được một tên đã từng gặp Tiểu Vũ, hắn nói cho tôi biết thi thể của Tiểu Vũ đang ở trong tòa nhà bệnh viện tâm thần, nhưng vì lúc đó hắn đang bị thương nặng nên chưa kịp nói vị trí cụ thể cho tôi thì đã chết rồi."

Tôi hiểu ngay cái người mà Hồ Phàm nói chắc chắn là một trong những tên người Đức năm đó đã từng tra tấn Hồ Vũ, có lẽ Hồ Phàm cũng giở một chút thủ đoạn, tên kia không chịu nổi mới phải nói ra tin tức Hồ Vũ chết trong bệnh viện tâm thần.

Nghe chừng nếu muốn tìm được thi thể của Hồ Vũ thì còn phải cần tôi ra tay mới được. Vừa nghĩ đến cái người có năng lực giống tôi nhưng lại bị rơi vào kết quả bi thảm như vậy, lòng tôi cũng cảm thấy khó chịu.

Chuẩn bị xong hết mọi thứ, Hàn Cẩn và lão Tứ đi cùng với tôi vào bệnh viện. Lần này chính tôi đưa ra yêu cầu với Hồ Phàm, tôi

không đồng ý cho Mao Khả Ngọc tiếp tục đi cùng, nếu không hắn ta tự vào mà tìm!

Hồ Phàm hơi do dự một chút rồi nói: “Thật ra để Mao đại sư đi theo cũng là vì an toàn của cậu, tránh xảy ra nguy hiểm như lần trước.”

Tôi xua tay với hắn: “Lần trước, lúc xảy ra chuyện là vào ban đêm, giờ đang là ban ngày, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện nguy hiểm như thế nữa. Vả lại, lần trước có Mao Khả Ngọc đi theo nhưng tôi có cảm thấy an toàn hơn tí nào đâu.”

Hồ Phàm thấy tôi cứng rắn như vậy cũng đành không cho Mao Khả Ngọc đi theo vào, dù gì hiện giờ hắn cũng đang cần tôi, chỉ không biết một lát nữa tìm được thi thể của Hồ Vũ rồi, họ sẽ xử lý tôi như thế nào đây?

Nhưng căn cứ vào tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, tôi vẫn giúp họ đi tìm. Trước khi chết, Hồ Vũ bị tra tấn khá dã man, nhưng anh ta vẫn cắn chặt răng không chịu nói ra bí mật của chiếc đồng hồ bỏ túi. Tuy tập đoàn Thái Long muốn thứ này không phải để làm việc công ích, nhưng Hồ Vũ có thể dùng tính mạng của mình để bảo vệ thứ kia cũng đáng để tôi phải kính nể.

Sở dĩ tôi có thể gặp được Hồ Vũ ở trong ảo cảnh, có lẽ là vì trong tiềm thức của anh ta vẫn hy vọng Hồ Phàm tới tìm mình.

Từ nhỏ Hồ Vũ đã là trẻ mồ côi, không có người thân, trước khi gặp được Hồ Phàm, anh ta vẫn lang thang đầu đường xó chợ kiếm miếng ăn. Tuy sau khi gặp được Hồ Phàm, anh ta không cần phải ăn cắp ăn trộm nữa, nhưng cũng chẳng làm chuyện gì tốt đẹp, vẫn làm mấy việc lừa đảo. Nhưng có một người anh trai lớn hơn mình mười tuổi chăm sóc, anh ta cũng không còn cảm giác quá cô đơn nữa, vì thế mà ở trước mặt người khác, anh ta vẫn luôn nói Hồ Phàm chính là anh ruột của mình.

Tuy tôi không biết mục đích chính của Hồ Phàm khi lên đảo là để tìm thi thể của Hồ Vũ hay tìm chiếc đồng hồ kia… Nhưng đối với Hồ Vũ mà nói, đây có lẽ là cơ hội duy nhất để hồn phách của anh ta thoát ra khỏi nơi này.

Khi lại vào trong bệnh viện, tâm trạng của tôi có sự khác biệt so với hai lần trước. Trước đó tôi bị động, bị bọn họ bắt đi vào để tìm kiếm thi thể, nhưng lần này tôi thật lòng muốn tìm được Hồ Vũ.

Trong ký ức của Hồ Vũ, anh ta bị nhốt trong một nhà tù lớn ở dưới lòng đất, lối vào của nhà tù hẳn là một nơi nào đó ở tầng một…

Cả hai lần vào lúc trước tôi đều không để ý đến tầng một, bởi vì tôi cho rằng hẳn là nhóm Hồ Phàm đã tìm hết ở tầng một rồi! Nhưng điều tôi không nghĩ tới là, thì ra phía bên dưới tầng một vẫn còn một tầng nữa.

Năm đó, khi Hồ Vũ bị giam ở trong nhà tù dưới lòng đất, anh ta đã bị thương rất nặng, đến chính anh ta cũng không biết vị trí cụ thể của cửa vào. Giờ ba chúng tôi cùng vào tìm kiếm, trước hết tôi phải thông báo cho họ biết mới được.

Tôi quay lại hỏi Hàn Cẩn và lão Tứ: “Hai người có phát hiện ra một nơi nào rất đặc biệt ở tầng một này không?”

Hàn Cẩn tỏ vẻ nghi ngờ: “Cậu có ý gì?”

Tôi nghiêm túc, nói: “Ý là năm đó ở đây có một nhà tù dưới lòng đất, bây giờ chúng ta cần tìm lối vào của nó.”

Hai người nghe xong đều sững sỡ, lão Tứ hiểu ngay: “Chẳng trách chúng tôi đã đi tìm hết từ trong ra ngoài nhưng vẫn không tìm thấy thi thể, hóa ra là vì ở dưới có nhà tù!”

Tôi gật đầu: “Cho nên bây giờ chúng ta cần phải tìm ra cửa vào, nhưng nếu các người đã tìm đi tìm lại mấy lần mà vẫn không phát

hiện thì chứng tỏ cánh cửa kia đã bị người ta lấp kín rồi."

Hàn Cẩn cũng đồng ý với quan điểm của tôi, cô ta nói: "Đúng là rất dễ có khả năng này, năm đó, nơi này đã bị chính quyền địa phương coi là khu bị dịch bệnh, rất có thể nhà tù dưới lòng đất kia bị liệt vào khu vực nguy hiểm, nên khả năng nó bị lấp kín rất lớn."

Ba người chúng tôi bèn chia nhau ra đi tìm kiếm ở tầng một, để xem có chỗ nào ở trên mặt tường hay khu vực gần đấy có khác biệt hay không. Tìm mãi, cuối cùng chúng tôi tìm thấy một chỗ trông như chốt cửa ở phía dưới một đống đồ ngổn ngang.

Lão Tứ kéo nó lên, sau đó lắc đầu nói với chúng tôi: "Chắc trước kia nó là cửa xuống lòng đất, nhưng bây giờ không thể nhúc nhích được cái tay cầm này, chứng tỏ nó đã bị lấp kín bằng xi măng rồi."

Tôi bảo họ đẩy hết mấy thứ đồ linh tinh ở xung quanh ra, sau đó cúi người dán mặt vào cánh cửa kia, nhắm mắt cẩn thận cảm nhận không khí ở phía dưới.

Vốn tôi muốn thử cảm giác xem Hồ Vũ có ở gần cánh cửa không, nhưng không ngờ tôi lại phát hiện phía dưới này có mùi tử khí nồng đậm! Xem chừng bên dưới không chỉ nhốt mỗi vong hồn của Hồ Vũ thôi…

Tôi bèn bò dậy, vỗ bụi đất trên người, dù tôi cũng chẳng sạch sẽ là bao.

"Sao rồi?" Hàn Cẩn truy hỏi.

Tôi xua tay: "Đúng là ở phía dưới đó, nhưng bây giờ không thể mở ra ngay được, nơi này còn có những thứ khác nữa…"

Sắc mặt Hàn Cẩn và lão Tứ đều biến đổi khi nghe thấy tôi nói vậy, có lẽ họ vẫn còn rất sợ hãi chuyện đêm hôm đó. Tôi đột nhiên nghĩ đến Mao Khả Ngọc, những tử khí nồng đậm phía dưới này chắc không làm khó được Mao đại sư đâu nhỉ, hay là cứ để hắn

xuống trước xem sao.

Tôi vẫy tay với hai người Hàn Cẩn: “Đi thôi, ra ngoài trước rồi nói tiếp! Nếu không có công cụ phá dỡ chuyên nghiệp thì chúng ta không mở được chỗ này đâu.”

Rời khỏi tòa nhà bệnh viện, tôi nói chuyện phát hiện được cửa vào xuống nhà tù dưới lòng đất cho Hồ Phàm biết, đồng thời tôi cũng nói với hắn ta rằng, bên dưới bị lấp kín một thời gian quá dài, nếu muốn mọi người có thể thuận lợi xuống dưới thì còn cần Mao đại sư đi trước mở đường mới được. Khả năng của tôi có hạn, chỉ dùng được ở lúc mấu chốt thôi.

Hồ Phàm cũng không phải kẻ ngốc, hắn hiểu ngay ý định của tôi, nếu giờ anh muốn tôi xuống dưới thì cũng được thôi! Nhưng nếu tôi có mệnh hệ gì, đến lúc đó có tìm được Hồ Vũ hay không thì tôi không chắc, tự anh xem rồi xử lý đi!

Hắn là kẻ khôn ngoan đến mức nào chứ? Hắn sẽ tận dụng hết mỗi người ở đây, sao hắn có thể đồng ý để tôi còn chưa đến lúc phát huy tác dụng thì đã ngỏm củ tỏi rồi? Thế thì quá lãng phí.

CHƯƠNG

ÂM MƯU PHÍA SAU

Cuối cùng Hồ Phàm vẫn đồng ý để Mao Khả Ngọc đi cùng mấy người nữa vào bệnh viện để phá dỡ cánh cửa kia, tôi là đối tượng quan trọng cần được bảo vệ nên chỉ ở bên ngoài chỉ đạo, đợi sau khi họ dọn dẹp sạch sẽ ở phía dưới xong, tôi mới đi xuống.

Thật ra tôi biết thứ ở dưới chắc chắn là vong hồn của những người xui xẻo năm đó bị lừa đến đây làm vật thí nghiệm.

Tôi không biết năng lực của Mao Khả Ngọc đến đâu, nhưng có thể làm cho chú họ của tôi phải cau mày, vậy chắc chắn tên này chẳng phải loại lương thiện gì!

Vì công cụ có hạn, đám người Mao Khả Ngọc phải mất sức gõ đập hơn nửa ngày tới tạo ra được lỗ hổng đủ để ra vào ở cánh cửa, nếu muốn mở hẳn ra chắc chắn phải phí rất nhiều công sức mới làm được.

Tôi chỉ làm kẻ chỉ đạo ở đằng sau nên sung sướng hơn nhiều, vừa ăn gà rừng nướng của lão Tứ, vừa thỉnh thoảng vào trong tòa nhà để xem tiến độ.

Một tiếng động trầm đục vang lên, một tên chạy tới nói cho Hồ Phàm biết đã mở được lối vào nhà tù dưới lòng đất rồi.

Tôi lập tức chạy vào thăm dò tình hình, vừa đúng lúc nhìn thấy

Mao khả Ngọc chuẩn bị nhảy xuống, hắn còn không quên nhìn tôi một cái đầy khinh bỉ, ý nói tôi không phải là đàn ông.

Nhưng tôi có một đặc tính rất hay, đó là càng gặp phải loại người xem thường mình, tôi càng không thấy tức giận, có câu hát như thế này: "Chúng ta không giống nhau!"

Lúc này, đến ngay cả Hồ Phàm cũng không kiên nhẫn được nữa, hắn ta chủ động đi vào bệnh viện. Từ đầu tới giờ, tôi có thể nhận ra Hồ Phàm rất không thích phải đi vào bệnh viện này.

Nhưng bây giờ hắn lại đi tới lối vào nhà tù dưới lòng đất, xem ra hắn vẫn rất hy vọng có thể tìm được thi thể của Hồ Vũ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đám người Mao Khả Ngọc đã xuống dưới một lúc rồi nhưng không hề có động tĩnh gì cả, điều này khiến những người chờ đợi ở trên như chúng tôi càng thêm lo lắng.

Cuối cùng Hồ Phàm cũng không nhịn được nữa phải hỏi tôi: "Chắc phía dưới không còn nguy hiểm gì khác nữa rồi?"

Tôi thành thật nói với hắn: "Ông Hồ, không nói dối gì ông, bản lĩnh của tôi chỉ có thể tìm được thi thể thôi, tôi không làm được những chuyện giống như Mao đại sư, nếu không vừa rồi tôi đã tự xuống rồi, còn cần hắn ta xuống trước làm gì?"

Hồ Phàm gật đầu, không nói thêm gì nữa, nhưng sắc mặt bắt đầu trở nên nghiêm trọng. Thật ra đâu phải chỉ mỗi mình họ lo lắng, tôi cũng đang cồn cào cả ruột gan đây…

Không thấy đám người Đức phát hiện tôi đâu, tôi còn đang cầm chiếc đồng hồ bỏ túi của chúng, tất nhiên chúng phải lùng sục tôi khắp nơi rồi. Còn cả chú họ nữa, lúc quay trở lại hang động mà không nhìn thấy tôi, chắc chắn chú ấy có thể đoán được tôi đã bị ai đó mang đi mất rồi, nhưng chú ấy sẽ tìm đến đám người Đức kia, hay là tới tìm Hồ Phàm trước?

Khi tôi còn đang nghĩ ngợi thì nghe thấy ở cửa lối vào khu nhà tù dưới lòng đất đột nhiên truyền đến cơn rung động tần số thấp kỳ lạ, mọi người giật mình nhanh chóng lùi về đằng sau.

Tôi nghĩ không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Nhưng tên Mao Khả Ngọc kia lúc bình thường vênh váo lắm cơ mà, chẳng lẽ một chút chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được?

Khi tôi còn đang suy nghĩ lung tung thì đột nhiên có một đám khí màu đen xông ra cửa, biến mất nhanh chóng trong không khí. Xem chừng vừa rồi Mao Khả Ngọc đã siêu độ tất cả vong hồn ở bên trong, chỉ không biết hắn có siêu độ luôn cả Hồ Vũ hay không thôi.

Bỗng có một gã lúc trước cùng đi xuống dưới với Mao Khả Ngọc, người đầy bụi đất đi ra và nói: "Mao đại sư bảo gọi Trương Tiến Bảo xuống."

Tôi hỏi gã: "Tình hình bên trong thế nào rồi?"

Gã kia hơi do dự nhìn về phía Hồ Phàm, thấy Hồ Phàm gật đầu, gã mới nói với tôi: "Vừa rồi Mao đại sư đã siêu độ một số vong hồn ở dưới, giờ ở dưới rất sạch sẽ."

Tôi nghe là biết thằng cha này không nói thật, chắc vì sợ tôi không chịu xuống dưới, tôi bèn cười khẽ: "Nếu đã rất sạch sẽ thì cứ để hắn tiếp tục ở dưới đấy tìm đi, thi thể của Hồ Vũ đang ở bên dưới đấy."

Tên kia hơi xấu hổ, không biết phải nói gì nữa, lúc này Hồ Phàm mới ra mặt hòa giải: "Cậu Trương, mời cậu xuống xem một chút, có lẽ Mao đại sư đã gặp phải chuyện gì đó khó xử... cần cậu giúp đỡ thì sao."

Thật ra trong lòng tôi cũng biết mình chắc chắn phải xuống dưới đó rồi, tôi nói như vậy chẳng qua chỉ là muốn chọc giận Mao Khả Ngọc thôi. Tôi bèn cười nói với Hồ Phàm: "Ông Hồ yên tâm,

tôi đã đồng ý giúp ông tìm Hồ Vũ thì nói được làm được, nhưng tôi cũng hy vọng ông Hồ đây cũng có thể nói được làm được... Khi xong việc sẽ đưa tôi về nước an toàn."

Hồ Phàm vội nói: "Đương nhiên, về chuyện này thì cậu Trương cứ yên tâm."

Tôi khẽ gật đầu, không nói gì nữa mà đi theo người kia vào trong nhà tù... Đường đi xuống dễ đi hơn tôi nghĩ nhiều, ngoại trừ ở lối ra vào có ít xi măng gạch vụn vương vãi lúc phá cửa, thì bên trong là một cầu thang thẳng tắp sạch sẽ.

Đi xuống cầu thang, một cái hành lang lờ mờ lặng lẽ xuất hiện trong tầm mắt của tôi. Nhà tù này còn lớn hơn trong ký ức của Hồ Vũ, hai bên hành lang, cứ mỗi hai mét lại có một ngọn đèn điện phát ra ánh sáng chập chờn, chắc đám người Mao Khả Ngọc tìm thấy máy phát điện mà năm đó đám người Đức kia đã từng dùng.

Gã kia đưa tôi đến cuối hàng lang, rồi rẽ sang phải, tôi thấy ngay một đám khoảng bảy, tám người vừa rồi đi theo Mao Khả Ngọc xuống dưới đang nằm bất động trên đất.

Thấy cảnh này, lòng tôi giật thót, thầm phân tích đủ loại khả năng.

Cho đến khi tôi nhìn thấy Mao Khả Ngọc, chỉ trong nháy mắt đã hiểu ngay, thì ra vừa rồi không phải hắn đang siêu độ vong hồn, mà là đang luyện hồn!

Nghĩ vậy, tôi ngồi xổm xuống sờ lên động mạch cổ của những người nằm dưới đất, sống lưng tôi lạnh buốt... Tất cả đều đã chết cả rồi!

Ngờ đâu khi tôi vừa ngồi xuống xem xét thì đột nhiên cảm giác sau gáy mình đau đớn, mắt tôi tối sầm lại, không còn biết gì nữa.

Đến khi tỉnh lại, tôi thấy mình bị trói gô và bị ném vào trong

một trận đồ cổ quái.

Mao Khả Ngọc nhìn tôi và nói với vẻ đắc ý: “Ơ! Tỉnh rồi à? Tốt! Vậy chúng ta bắt đầu thôi!”

“Mày muốn làm gì?” Tôi cắn răng hỏi hắn.

Mao Khả Ngọc cười phá lên: “Mày đúng là ngu nhỉ! Đến tận lúc này rồi mà còn không biết… bọn tao muốn làm cái gì?”

Tôi nghe hắn nói vậy thì nhìn sang bên cạnh, thấy Hồ Phàm đang đứng bên cạnh trận đồ… Quả nhiên là có âm mưu, uổng công tôi vừa rồi còn thật lòng muốn giúp hắn tìm Hồ Vũ!

“Ông Hồ, không biết ông đang giở trò gì đây?” Tôi nói bằng chất giọng lạnh lẽo.

Hồ Phàm vẫn dùng vẻ mặt tươi cười hiền hòa mà nói với tôi: “Cậu Trương, thật có lỗi với cậu, sở dĩ tôi làm như vậy là vì muốn em trai Hồ Vũ của tôi được sống lại. Tuy làm thế này rất không công bằng với cậu, nhưng thế giới này làm gì có sự công bằng, phải không?”

Tôi nghe hắn ta nói mà suýt tức nổ phổi, xem ra thằng cha này vẫn luôn có ý định này! Tôi rất muốn chửi ầm lên, nhưng lại cảm thấy làm thế chỉ tổ tốn sức vô ích.

CHƯƠNG

KẾ HOẠCH THẤT BẠI

Loay hoay nửa ngày trời, cuối cùng mục đích của Hồ Phàm bắt tôi tới đây lại là muốn đoạt cơ thể để Hồ Vũ phục sinh! Thế mà tôi vẫn luôn ngây thơ tự nghĩ không biết hắn thực sự muốn tìm Hồ Vũ hay là tìm bí mật của chiếc đồng hồ bỏ túi kia chứ!

Vậy còn cái tên Mao Khả Ngọc này đóng vai trò là nhân vật như thế nào? Tại sao hắn lại có sự thù địch mạnh mẽ với tôi như vậy, chẳng lẽ là bởi vì chúng tôi không hợp mệnh nhau? Hay chúng tôi là kẻ thù?

Tôi cười lạnh: “Mao Khả Ngọc, mày định làm thế nào? Thật ra có một chuyện mà tao nghĩ mãi vẫn không thông, tao từng ngủ với vợ của mày à, hay tao ném con mày xuống giếng, tại sao mày cứ luôn muốn giết tao thế?”

Mao Khả Ngọc cười khẩy: “Tao nghĩ thế nào thì mặc kệ tao, nhưng mày là đứa có cơ thể rất thích hợp cho Hồ Vũ hồi sinh mà tao phải vất vả lắm mới chọn được. Giờ chỉ cần tao phá hỏng ấn tỏa hồn trên cổ mày là có thể lập tức khởi động được trận pháp chiêu hồn.”

Vừa nghe thấy hắn nói muốn hủy ấn tỏa hồn trên cổ tôi, tôi lập tức an tâm! Ấn ký này của tôi là do cây gậy của Hắc Vô Thường in

lên, bằng vào năng lực của Mao Khả Ngọc mà cũng muốn hủy nó đi à? Đúng là mơ mộng hão huyền!

Lúc này Mao Khả Ngọc cầm một con dao ngắn, hắn nhìn tôi với ánh mắt hung ác rồi chậm rãi bước tới, tôi cũng không chịu yếu thế mà trừng lại hắn, để xem hắn có bản lĩnh hủy được ấn tỏa hồn trên cổ tôi hay không!

Tay trái hắn đột nhiên nắm chặt vạt áo của tôi, sau đó niệm chú và lấy con dao ngắn bên tay phải từ từ quẹt ngang qua cổ tôi… Tôi cảm giác trên cổ hơi mát lạnh, một dòng máu tươi ấm nóng chảy ra.

Dù lúc đó con dao của Mao Khả Ngọc đã cứa lên cổ tôi, ấy vậy mà tôi lại chẳng hề có cảm giác sợ hãi, không phải tôi gan dạ, mà là tôi vẫn luôn rất tự tin với cái ấn tỏa hồn của hai lão Hắc Bạch trên cổ mình.

Đúng như tôi nghĩ, chẳng mấy chốc đã thấy ánh mắt nghi ngờ của Mao Khả Ngọc… Cuối cùng hắn dần dần lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Mao Khả Ngọc nhăn nhó: “Không thể nào! Không thể có khả năng này được!!”

Tôi cười lạnh: “Chuyện không thể nào có nhiều trên đời này lắm, mày đang nói đến cái nào vậy!”

Mao Khả Ngọc đột nhiên bóp cổ tôi: “Tao chẳng quan tâm mày có ấn tỏa hồn hay không! Hôm nay tao phải giết chết mày!”

Nhưng tôi lại không nhúc nhích mà nói với hắn: “Vậy mày phải suy nghĩ cho kỹ, dù tao có chết thì hồn phách cũng không thể rời khỏi cơ thể được, đến lúc đó mày vẫn không chiếm được cái thể xác này đâu…”

Hồ Phàm đứng bên ngoài, hỏi với vẻ lo lắng: “Mao đại sư, làm

sao bây giờ? Chẳng phải lúc đó ngài đã nói là có thể để Tiểu Vũ hồi sinh ư?”

Lúc này, Mao Khả Ngọc đã đổ mồ hôi đầy đầu, hai con ngươi trong mắt hắn đảo một vòng, sát tâm nổi lên. Tôi biết nếu lúc này mà không thể tự cứu mình, chỉ sợ đợi chú họ chạy đến thì đã muộn. Thế là tôi quát: “Mày nghĩ cho kỹ đi, mày thật sự muốn làm như vậy à? Mày có biết vì sao mày không giải được ấn tỏa hồn trên cổ tao không? Không phải năng lực của tao mạnh hơn mày, mà bởi vì cái ấn này được một nhân vật mà mày không thể ngờ nổi in dấu lên. Một khi tao chết, không những hồn của tao không thể rời khỏi thể xác, mà e rằng nó sẽ lập tức đưa hai vị đó tới đây, đến lúc đấy tao đảm bảo mày không chịu nổi đâu!”

Nghe tôi nói chắc như đinh đóng cột, Mao Khả Ngọc cũng hơi chần chừ. Tôi lập tức rèn sắt khi còn nóng, quay sang nói với Hồ Phàm: “Còn cả ông nữa, ông Hồ, chẳng lẽ ông không muốn tìm thấy thi thể của em trai ông à?”

Hồ Phàm tỏ vẻ không quan trọng: “Chẳng phải cậu đã nói nó đang ở trong nhà tù này…”

“À… Thế thì, từ lúc ông đi vào đây đã từng nhìn thấy cái thi thể nào chưa?” Tôi nói với vẻ lạnh lùng.

Hồ Phàm nghe thế thì mặt biến sắc, vội nhìn xung quanh, tôi bèn cười với hắn ta: “Không cần tìm đâu, chỗ này lớn như vậy, ông thật sự cho rằng nó giống một cái nhà tù à?”

Hồ Phàm giận dữ: “Cậu Trương? Không phải cậu nói ở đây là nhà tù dưới lòng đất à?”

Tôi cười phá lên: “Ông cũng có nói lời nào là thật đâu, cần gì trông mong tôi cũng nói thật nhỉ?!”

Hồ Phàm nổi giận quát lên: “Cậu!”

Lúc này đến lượt tôi nhìn hắn ta với vẻ không mấy quan trọng: “Làm sao? Thế này mà đã tức giận rồi à, mấy người bắt tay nhau lừa tôi thì được, chẳng lẽ không cho tôi lừa lại?”

Mao Khả Ngọc nghe thế thì nói với Hồ Phàm: “Ông đừng nghe nó, chúng ta không thể giết nó nhưng có thể đánh gãy tay chân của nó, chuyện tìm Hồ Vũ, tôi sẽ giúp ông!”

Tôi cười khẩy: “Hồ Phàm, ông vẫn còn tin lời thằng này nói à? Ông có thể bảo nó thử xem, nhưng tôi đảm bảo ông chắc chắn sẽ hối hận…”

Mao Khả Ngọc không muốn cho tôi cơ hội tiếp tục nói chuyện, hắn cầm dao định đâm vào đùi tôi. Lòng tôi trùng xuống, xong rồi, nói mãi nãy giờ mà vẫn không dọa được chúng, xem ra cái tên Mao Khả Ngọc này còn khó chơi hơn cả Hồ Phàm!

Lúc ấy, trong nội tâm của tôi thật sự sinh ra một luồng sát ý, đây là lần đầu tiên tôi có ý nghĩ muốn lấy mạng của một người thật sự… Và kẻ này chính là Mao Khả Ngọc.

Ngay tại lúc Mao Khả Ngọc sắp đâm vào đùi tôi, đột nhiên Hồ Phàm hô lên: “Dừng tay, chuyện tìm Tiểu Vũ vẫn còn cần đến cậu ta, tôi không muốn mạo hiểm nữa.”

Sắc mặt Mao Khả Ngọc rất khó chịu, lời của Hồ Phàm thể hiện rất rõ, hắn đã không còn tin tưởng Mao Khả Ngọc nữa. Tôi nằm dưới đất cười ầm lên: “Mao đại sư, mau giúp tao cởi trói đi! Hay là mày cứ thử đi tìm trước, nhìn xem mày có thể tìm ra hay không rồi hẵng nói tiếp…”

Mao Khả Ngọc nghiến răng nghiến lợi nhìn tôi, nhưng hắn không phản bác lại được, bởi vì hắn cũng không tìm được vị trí cụ thể của Hồ Vũ, nếu không lúc trước chúng đã không bắt tôi vào bệnh viện để tìm.

Nếu tôi không đoán nhầm thì khu vực này chỉ dùng để che đậy

lối vào nhà tù mà thôi, cánh cửa thực sự hẳn là đang ở một nơi bí ẩn nào đó gần đây.

Dù rất không muốn, nhưng Mao Khả Ngọc vẫn dùng dao cắt đứt dây thừng đang trói tôi. Hồ Phàm đi đến cạnh tôi và nói: “Cậu Trương, mặc kệ lúc trước tôi lừa cậu hay cậu lừa tôi, chúng ta xóa bỏ chuyện đấy được không? Bây giờ chỉ cần cậu có thể giúp tôi tìm được Tiểu Vũ, thì chúng ta có thể thương lượng.”

Tôi gật đầu: “Thật ra có một chuyện tôi vẫn không nói cho ông biết, đêm hôm đó, khi chúng tôi bị trúng chiêu ở trước cái gương lớn ở tầng sáu, tôi đã từng nhìn thấy Hồ Vũ ở trong ảo cảnh, hồn phách của anh ta vẫn luôn bị nhốt trong ảo cảnh. Tôi thấy có vẻ như anh ta cũng không biết rõ mình đã chết rồi, vẫn còn đang đợi ông tới đón.”

Mặt Hồ Phàm tối sầm: “Có phải khi tìm được thi thể của Tiểu Vũ thì hồn phách của nó cũng sẽ được giải thoát không?”

Tôi nghiêm nghị gật đầu với hắn ta: “Hẳn là vậy, tối thiểu thì giải thoát vẫn còn tốt hơn chuyện ông tìm cho anh ta một cơ thể để sống lại.”

CHƯƠNG

ĐOẠT XÁC HOÀN HỒN

Tôi cử động cổ tay cổ chân tê cứng, sau đó đi lung tung xung quanh… Cùng lúc đó tôi cũng thầm cầu nguyện ông chú yêu quý của mình mau tới đây! Nếu trước lúc tôi tìm thấy thi thể Hồ Vũ mà chú ấy còn chưa tới, rất có thể tôi sẽ bị Hồ Phàm giết chết.

Lúc tôi vừa xuống đây, chưa kịp nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh thì đã bị tên khốn Mao Khả Ngọc đánh cho bất tỉnh, giờ quan sát cẩn thận mới phát hiện, không gian của nơi này rất rộng lớn, nhưng nó hoàn toàn trống trải, không biết trước kia được dùng để làm gì.

Suy nghĩ về điều này xong, tôi dựa vách tường đi một vòng, sau đó cẩn thận nhớ lại ký ức của Hồ Vũ… Năm ấy anh ta bị hai người Đức kéo vào đây, vì vết thương lúc đó rất nặng nên nửa tỉnh nửa mê, không nhìn thấy rõ địa hình xung quanh.

Nhưng có một chuyện anh ta nhìn thấy rất rõ… Đó là anh ta bị chúng lôi vào một cái cửa có thể xoay được, hoặc có thể nói cánh cửa kia một mặt là tường, nhưng có cơ quan điều khiển có thể xoay các mặt.

Thành thật mà nói, nơi này quá thiếu ánh sáng, tôi không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì trên tường, chỉ có thể sờ soạng thử, nhưng

ngoại trừ một ít rỉ sắt của chụp đèn thì chẳng có gì cả. Đáng lý ra, xác của Hồ Vũ phải ở gần đây, nhưng tôi đã đi hai vòng rồi mà vẫn không cảm giác được gì.

Mao Khả Ngọc đi ngay đằng sau tôi, ánh mắt hắn ngày càng hết kiên nhẫn, đột nhiên tôi có cảm giác hụt chân, theo bản năng tôi tóm lấy một cái đèn sắt trên tường.

Ai ngờ cái đèn này trở nên lỏng lẻo, bị tôi nắm lấy thì nghiêng sang một bên, cơ thể tôi mất trọng tâm ngã thẳng vào bức tường phía trước. Nhưng lạ thay, tôi không bị đập đầu vào tường mà lại xuyên qua tường sang phía bên kia…

Chuyện xảy ra quá nhanh, ngay khi tôi còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì tôi đã ngã vào một đống bụi làm bụi bặm văng tung tóe…

Tôi hắt hơi liên tục mấy cái mới ngồi dậy quan sát xung quanh, nhìn thấy ở hai bên lối đi phía trước là từng chiếc lồng hẹp! Có vẻ đây chính là nhà giam dưới lòng đất mà chúng tôi vẫn đang tìm kiếm.

Có thể nơi này bị bỏ hoang quá lâu, lâu đến mức chỉ còn vài ngọn đèn chập chờn lúc sáng lúc tối, các thiết bị cung cấp điện ở đây chắc cũng giống như bên ngoài, được bật lên khi đám người Mao Khả Ngọc bật công tắc.

Chắc lúc này Mao Khả Ngọc và Hồ Phàm đang phát điên, vừa rồi một người còn sống sờ sờ ở bên cạnh mà thoắt cái đã biến mất. Nhưng tôi đã vào đây trước và cũng không quan tâm được nhiều như vậy. Khi nào vào đây, có thể vào được hay không, tất cả đều phải xem khả năng của họ thôi.

Nghĩ vậy, một mình tôi chậm rãi tiến sâu vào bên trong, càng đi vào trong, cảm giác xác của Hồ Vũ càng rõ ràng, nó hẳn là ở một trong những cái lồng này…

Tôi đi qua một cái lồng giam rất kinh khủng, bên trong có một ít vật chất màu đen giống bông, trông rất buồn nôn, nhưng tôi chắc chắn nó không phải xác người, nhìn trông nó giống mảnh da lột của con quái vật nào đó.

Khi đi đến cái lồng giam trong cùng, một bộ xương người xuất hiện, tôi biết đây chính là Hồ Vũ, người mà tôi muốn tìm kiếm.

Qua ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn, tôi thấy xương vai của Hồ Vũ bị xích sắt xuyên qua, mười đầu ngón tay của anh ta đều có những vết rạn nứt, hẳn là do đám người Đức đó bẻ gãy.

Miệng của anh ta há rất to như đang la hét, hoặc giống như đang thở dốc… Có lẽ trước khi chết, anh ta đã phải trải qua một quá trình đau đớn kéo dài. Cho dù là người kiên cường đến mấy, ở vào hoàn cảnh chết dần chết mòn như vậy… đến người bình thường cũng khó có thể tưởng tượng được cái loại đau đớn và giày vò đó.

Trong lúc đang phân tâm nhìn chằm chằm xác Hồ Vũ, đột nhiên tôi nghe thấy có tiếng vách tường ma sát. Tôi vội quay lại nhìn thì thấy Mao Khả Ngọc với khuôn mặt xanh lét đang đi về phía mình.

Hồ Phàm cũng theo sát phía sau, nhìn thấy hắn ta, tôi chỉ vào cái lồng giam trước mặt mình và nói: “Hồ Vũ ở đây…”

Họ nghe vậy thì chạy đến bên cạnh và nhìn vào cái lồng giam mà tôi chỉ, gương mặt lập tức biến sắc. Đặc biệt là Hồ Phàm, hắn sợ hãi lùi về sau. Cũng đúng thôi, với người bình thường thì kiểu xác chết như thế này cũng khá đáng sợ thật.

Chỉ riêng Mao Khả Ngọc nhanh chóng bình tĩnh lại và nói: “Thi thể biến thành như thế này, mày nói hắn là ai mà chẳng được!”

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu: “Lúc trước Hồ Vũ từng trúng hai phát súng, cho đến tận khi anh ta chết, hai viên đạn này vẫn chưa được lấy ra. Lát nữa mày có thể vào xem thử phía dưới bộ xương kia có

hai đầu đạn đó hay không?"

Lần này Mao Khả Ngọc câm miệng, hắn chỉ lạnh lùng nhìn thi thể trong lồng giam. Ngược lại là Hồ Phàm đột nhiên trở nên rất kích động, hắn đẩy hai chúng tôi ra rồi kéo cửa sắt trên cái lồng, muốn đi vào nghiệm chứng xem lời của tôi là đúng hay sai.

Nhưng thật không may là khóa sắt trên cửa đã rỉ sét từ lâu, giờ nếu mà có chìa cũng rất khó mở ra được chứ nói gì đến chúng tôi chẳng có một công cụ mở khóa nào cả.

Hồ Phàm mất công thử mấy lần, cuối cùng đành phải từ bỏ, hắn bần thần đứng sang một bên. Cuối cùng Mao Khả Ngọc phải ra ngoài gọi người vào dùng dụng cụ phá khóa.

"Nó chết có đau đớn lắm không?" Hồ Phàm thành thật hỏi tôi.

"Ừ thì… cũng tạm tạm." Tôi chẳng biết phải nói với hắn thế nào, cái này mà còn phải hỏi tôi à? Chỉ cần nhìn bộ xương của Hồ Vũ là biết ngay những gì anh ta trải qua trước khi chết chẳng vui sướng chút nào.

Nhưng con người của tôi lại hay mềm lòng, đối với người vừa nãy còn muốn giết mình mà cũng không nhẫn tâm nói những lời tàn nhẫn được, cho dù hắn là người xấu, nhưng tình cảm anh em mà hắn dành cho Hồ Vũ thì chẳng ai có thể bắt bẻ nổi.

"Cảm ơn… Thật ra ngay từ đầu tôi tìm cậu là vì Mao Khả Ngọc nói hắn có cách giúp Hồ Vũ sống lại, chỉ cần tôi có thể tìm được một người có thể chất giống như Hồ Vũ, thì có thể để nó đoạt xác sống lại."

Hồ Phàm nói với tôi mỗi câu mỗi từ, tôi nghe như sấm sét bên tai, nếu bây giờ trên cổ tôi không có ấn tỏa hồn được lão Hắc Bạch in vào, có khi giờ đây tôi đã không còn là chính mình nữa rồi.

Nhưng bây giờ đã tìm thấy Hồ Vũ, đương nhiên Hồ Phàm cũng

biết tôi có thể nhìn thấy ký ức của Hồ Vũ khi còn sống, như thế chẳng khác nào với việc tôi cũng biết cái bí mật “Siêu chiến binh” mà bọn họ đi tìm mười năm trước, không biết hắn có giết tôi để diệt khẩu hay không?

CHƯƠNG

LỰA CHỌN GIỮA SỐNG VÀ CHẾT

Chính tôi cũng không chắc chắn tiếp theo Hồ Phàm sẽ làm gì với mình, Mao Khả Ngọc đưa người vào trong, là Hàn Cẩn, lão Tứ và hai tên thuộc hạ cao to.

Tôi không ngờ lão Tứ vậy mà cũng là một tay mở khóa siêu hạng, anh ta chỉ nạy mấy cái là đã mở được cái khóa sắt hoen rỉ chẳng còn hình dáng gì nữa. Tay bác sĩ trước đó khám cho tôi cũng đi vào, trông hành động của anh ta rất giống một pháp y chuyên khám nghiệm tử thi.

Giống như lời tôi đã nói trước đó, tay bác sĩ tìm thấy hai đầu đạn nằm dưới bộ hài cốt, mặc dù nó đã bị rỉ đến mức không còn hình dạng ban đầu. Gã kiểm tra xác của Hồ Vũ xong thì cẩn thận bọc nó vào trong túi đựng xác, chuẩn bị mang ra ngoài.

Giờ đã tìm được xác của Hồ Vũ, tôi chẳng muốn ở chỗ này thêm một phút nào nữa. Tòa nhà này chứa đầy oán khí, không biết năm đó nơi đây đã từng có biết bao oan hồn chết oan uổng.

Chúng tôi đi theo đường cũ trở lại mặt đất, cái cơ quan trên tường đã bị lão Tứ dùng đá kẹp lại. Chờ đến khi chúng tôi "quay về nhân gian" thì sắc trời bên ngoài đã sẩm tối, tôi nhìn quanh, lo lắng cho tình hình của chú họ.

Đương lúc tôi đang sầu lo nhìn về phía bóng tối đằng xa, một họng súng đen ngòm đã chĩa ngay trước mặt mình. Tôi biết ngay cảnh này sẽ xảy ra mà, lừa lọc và giết chóc vốn là phong cách nhất quán trước sau như một của tập đoàn Thái Long, sao Hồ Phàm có thể ngoại lệ chứ?

Tôi nói với vẻ hờ hững: "Sao nào? Ông Hồ, nhanh như vậy mà ông đã lật lọng muốn giết tôi rồi?"

Hồ Phàm mỉm cười: "Không, cậu hiểu lầm rồi, thật ra là tôi muốn cậu đưa ra lựa chọn."

Tôi cười khẩy: "Ồ? Nói nghe thử xem…"

Hồ Phàm gật đầu: "Giờ chúng ta đã tìm được Hồ Vũ, tất nhiên tôi phải thực hiện hứa hẹn lúc trước, đưa cậu về nước an toàn. Nhưng vấn đề bây giờ là cậu đã biết chuyện năm đó rồi và đối với chúng tôi thì nó là một tai họa ngầm rất lớn. Nếu thả cậu về, rất có thể sẽ gây ra những thiệt hại không lường trước được."

Tôi lạnh lùng hừ: "Chẳng lẽ đến bây giờ ông mới nhận ra vấn đề này à? Hay là lúc mời tôi đến giúp đỡ thì ông chưa từng nghĩ tới? Tôi nghĩ hẳn là đều không phải, mà là ngay từ đầu ông đã nghĩ bước tiếp theo nên làm như thế nào rồi phải không?"

Hồ Phàm nhún vai: "Cũng có thể nói như vậy! Nhưng tôi vẫn có thể cho cậu một cơ hội để lựa chọn, đó là gia nhập với chúng tôi, trở thành một thành viên của tổ chức chúng tôi, đến lúc đó bí mật này sẽ không còn là bí mật nữa."

Tôi không trả lời ngay mà nhìn quanh một lượt những người có mặt ở đây, họ đều là những cao thủ có bản lĩnh, chẳng lẽ họ cũng đã từng giống như tôi, bị buộc phải lựa chọn giữa sự sống và cái chết à?

Hay vốn chẳng có gì để lựa chọn cả, bởi vì đại đa số con người khi đối mặt với lựa chọn này đều sẽ không do dự mà chọn gia

nhập, vì nếu có thể còn sống thì chẳng ai muốn chết cả!

Nhưng tôi không muốn gia nhập tập đoàn Thái Long khỉ gió này, dù cuộc sống của tôi không phải là kiểu “năm tháng yên bình” gì, nhưng tôi cũng không muốn biến nó thành “sóng to gió lớn” đâu!

Nhưng nếu giờ mà từ chối Hồ Phàm thì chắc tôi cũng chẳng còn cuộc sống sau này nữa, do đó tôi rất thành khẩn nói với Hồ Phàm rằng: “Ông có thể để tôi cân nhắc một lúc không?”

Hồ Phàm gật đầu, phất tay để lão Tứ đưa tôi về lều vải, sau đó phái người canh giữ chặt chẽ ngoài cửa lều. Thật ra tôi nói muốn cân nhắc một lúc cũng chỉ là để kéo dài thời gian, vì nếu giờ mà đồng ý ngay thì lại hơi giả quá.”

Ngay lúc tôi đang vò đầu bứt tai trong lều thì đột nhiên bên ngoài vang lên mấy tiếng súng! Tôi muốn ra ngoài xem thử chuyện gì xảy ra nhưng bị lão Tứ cản lại, anh ta nói: “Đám người Đức mà cậu nói vừa đến đây, bên ngoài nguy hiểm lắm, cậu vẫn nên ở lại lều đi!”

Tôi thầm nghĩ song phương đang đọ súng rồi, chẳng lẽ tôi ở lại trong lều vải thì sẽ an toàn à? Lừa trẻ con chắc? Nhưng nếu bây giờ cứ nhất quyết muốn đi ra thì cũng không thực tế, thế là tôi đành phải hậm hực quay về lều vải và ngồi xuống.

Tiếng động bên ngoài ngày càng ồn ào, lòng tôi cũng ngày càng hoảng loạn, không biết lần này có thể vượt qua được hay không. Nếu hai nhóm người này dừng lại nói chuyện với nhau một lần, sẽ phát hiện đã có người từng cứu tôi từ đám người Đức kia đi, còn trộm cả chiếc đồng hồ bỏ túi của chúng nữa, đến lúc đó tôi sẽ rơi vào tình cảnh hoàn toàn vô vọng.

Đương lúc trái tim tôi đang lo lắng, đột nhiên tôi nghe thấy có tiếng động kỳ quái phát ra phía sau lều vải, tôi quay đầu nhìn lại

thì thấy có một mũi dao đột nhiên đâm từ ngoài lều vào. Lòng tôi nảy lên, tôi nhận ra ngay đây chính là con dao thép của mình!

Chú họ luôn xuất hiện ở giây phút quan trọng nhất, điều này khiến lòng tôi có thứ cảm động khó hiểu. Tôi thấy chú ấy đưa tay lên ra hiệu im lặng, sau đó lại ra hiệu cho tôi từ từ chui ra từ cái lỗ hổng chú ấy vừa mở ra.

Đây đã là lần thứ hai tôi chạy trốn khỏi Hồ Phàm, không biết sau khi họ phát hiện thì có tức đến mức nổ tung không nhỉ? Đằng trước vẫn đang rất hỗn loạn, tôi và chú họ thừa dịp đánh ngã hai thuộc hạ canh gác ở phía sau, rồi lại lại trốn vào trong rừng sâu.

Nhưng lần này hiển nhiên không còn may mắn như lần trước, chúng tôi vừa trốn đi không lâu thì loáng thoáng nghe thấy đằng sau có tiếng người đuổi theo. Nếu giờ chỉ có một mình chú họ thì chắc chắn chúng sẽ không dễ dàng đuổi kịp chú ấy.

Nhưng bây giờ đang có kẻ vướng víu là tôi nên muốn thoát cũng không dễ dàng. Cơn đau phần xương sườn khiến tôi chạy quá chậm, nếu còn tiếp tục như thế này, chẳng chóng thì chày chúng tôi sẽ bị đuổi kịp. Không còn cách nào khác, chú họ đành phải đưa tôi chạy vào cái hang động lần trước bị Mao Khả Ngọc tìm được.

Cũng chính bởi vì lúc trước nơi này bị Mao Khả Ngọc phát hiện, cho nên hắn không nghĩ ra chúng tôi sẽ quay trở lại đây! Cái này có thể gọi là "nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất". Vào hang động, chú họ bảo tôi ở đây và nấp đi, chú ấy sẽ ra ngoài nghĩ cách dụ đám truy binh kia đi…

Nhìn bóng lưng chú họ rời đi lần nữa, trong tim tôi bỗng nhảy ra một câu hỏi, vì sao ông "chú họ" này lại cứu tôi hết lần này đến lần khác? Nếu như trước kia chú ấy vẫn luôn ở bên cạnh thím họ là vì muốn che giấu thân phận, thế thì chú ấy cần gì phải đối xử tốt với tôi như thế?

Đây là vấn đề mà tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, có lẽ chỉ có chú ấy mới có thể cho tôi một đáp án chính xác… Ngay tại lúc tôi đang suy nghĩ chuyện của mình thì mấy tiếng súng vang lên khiến tôi sực tỉnh, hỏng bét! Chú họ gặp nguy hiểm!

Lúc ấy tôi đột nhiên kinh ngạc và phát hiện, có phải tôi đã đặt kỳ vọng quá cao vào chú họ không, chú ấy không phải siêu nhân, càng chẳng phải là thần tiên! Lúc đối mặt với súng đạn thật sự cũng sẽ bị thương… thậm chí là chết!

CHƯƠNG

THÂN PHẬN CỦA CHÚ HỌ

Tôi càng nghĩ càng thấy kinh hãi, suýt mấy lần định xông ra ngoài xem có phải chú họ bị thương rồi hay không, thậm chí tôi còn nghĩ cùng lắm thì mình gia nhập vào tập đoàn Thái Long, nếu phải so sánh giữa mong muốn và tính mạng thì mong muốn chẳng là gì cả, đúng không?

Khi tôi chờ đợi lo lắng ở bên trong động, một bóng người nhanh chóng lách vào bên trong. Vừa thấy rõ người đi vào, lòng tôi thầm thở phào. Cuối cùng chú họ cũng bình an trở về, nhưng nhìn sắc mặt chú ấy hình như không được tốt lắm…

Tôi giật mình! Sắc mặt chú tái nhợt, bước chân cũng không vững vàng như lúc vừa rồi chạy ra ngoài. Tôi vội chạy tới đỡ chú, bỗng tôi cảm giác tay mình bị ướt nhẹp, cúi đầu nhìn mới thấy bàn tay toàn là máu. Tôi hoảng hốt gọi: "Chú? Chú…"

Chú họ xua tay: "Chú không sao, chúng đã đi nơi khác tìm rồi, giờ chúng ta tạm thời an toàn. Nhưng nếu muốn hoàn toàn thoát khỏi chúng thì chỉ có thể chờ các bạn của cháu tới, giờ chắc họ cũng đã đến đây rồi."

Tôi đỡ chú họ chầm chậm ngồi xuống, sau đó cẩn thận kiểm tra vết thương sau lưng chú, tôi phát hiện vết thương còn nghiêm

trọng hơn tôi nghĩ. Xương bả vai bên trái của chú họ bị trúng đạn, không biết đạn găm sâu bao nhiêu, nhưng nhìn vào vị trí thì phía trước vừa đúng vào vị trí của trái tim…

Vành mắt tôi đỏ lên, vừa rồi tôi còn xoắn xuýt chuyện vì sao chú họ phải giúp tôi như thế? Nhưng giờ nhìn thấy chú họ vì tôi mà bị thương, tôi không tài nào hỏi ra vấn đề kia được…

“Chú, vết thương của chú không nhẹ đâu, hay chú tự đi trước đi!”

Chú họ mỉm cười: “Yên tâm đi! Chú họ của cháu không phải người bình thường, sao có thể chết dễ dàng như thế được?”

Tôi không hiểu chú đang nói đùa hay nói thật… Nhưng nghĩ tới chuyện chú họ vừa cứu tôi mà bị thương, tôi khổ sở nói với chú ấy: “Chú, thật ra cháu…”

Ai ngờ tôi chưa nói hết câu đã bị chú họ chặn lại, chú nói: “Tiến Bảo, cháu không cần nói gì cả, chú biết cháu đã biết rồi… Chắc cháu rất nghi ngờ vì sao chú lại đối xử tốt với cháu và thím của cháu như vậy phải không?”

Tôi không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ nhìn thẳng vào chú họ và chờ đợi…

Chú họ thở dài: “Chú và ông ấy từng có thỏa thuận quân tử, phải chăm sóc tốt cho cháu và thím của cháu. Lúc đầu chú cũng cảm thấy mình làm như vậy là vì đang thực hiện thỏa thuận… Nhưng thời gian dần trôi qua, chú phát hiện mình không chỉ có được cơ thể này, mà đồng thời còn có được tình cảm của ông ấy nữa. Cho nên Tiến Bảo à, cháu có thể yên tâm, dù bây giờ thím của cháu không còn nữa, nhưng chú không có mục đích gì khác với cháu cả, chú chỉ hy vọng cháu có thể sống thật khỏe mạnh…”

Tôi nghe chú họ nói những lời này xong thì mặt cũng đầy nước mắt, những nghi vấn trong lòng bấy lâu nay đã được giải tỏa. Cảm

xúc của tôi lẫn lộn, bởi vì đến chính tôi đã không còn cách nào phân biệt được người chú trong trí nhớ và người chú đang ở trước mặt mình bây giờ. Có lẽ linh hồn trong cơ thể chú ấy thay đổi, nhưng tình cảm chú cháu giữa chúng tôi thủy chung vẫn vẹn nguyên…

“Ông ấy tự nguyện ạ?” Cuối cùng tôi vẫn hỏi câu mà tôi muốn biết đáp án nhất.

“Đúng vậy, nếu muốn một hồn phách dung hợp hoàn toàn với một cơ thể khác, thì hồn phách trước đó phải cam tâm tình nguyện mới được.” Chú trả lời rất thẳng thắn.

Tôi lại hỏi: “Vậy hai người… làm sao lại quen biết nhau?”

Chú họ do dự vài giây, cuối cùng vẫn kể cho tôi nghe về câu chuyện năm đó…

“Chuyện xảy ra khoảng mười hai năm trước, lúc đó chú đã đoạt xác lần thứ ba rồi, vì mấy lần trước đều là cưỡng ép đoạt xác nên hồn phách và thân thể không dung hợp tốt với nhau.

Chú vừa lo lắng cơ thể mới sẽ nhanh chóng suy kiệt, lại vừa lo người nhà của cơ thể này sẽ nhận ra sự khác lạ. Trong một lần tình cờ, chú đi tới làng mà chú họ của cháu đang sống.

Lúc ấy chú dùng tên giả là Tiêu Cường, thuê ngay phòng trống trong nhà chú họ của cháu. Chú và chú họ cháu rất hợp ý nhau, thế nên chú cũng không nghĩ đến chuyện đoạt xác của ông ấy. Nhưng trong quá trình sống cùng nhau, chú họ cháu nhận ra chú là một cao nhân lánh đời, thế nên ông ấy thường cùng chú thảo luận về vấn đề làm thế nào để giúp người ta kéo dài tính mạng.

Chú biết ông ấy tính được tuổi thọ của thím không còn dài nên muốn nghịch thiên cải mệnh cho bà ấy. Nhưng chuyện đó sao có thể dễ dàng như vậy được? Nếu muốn nghịch thiên cải mệnh thì phải có người chuyển số tuổi thọ của mình cho bà ấy mới được.

Thật ra chú họ của cháu cũng biết chuyện này, nếu có thể đổi mệnh thì tất nhiên ông ấy sẽ cam tâm tình nguyện đem mạng mình đổi cho thím của cháu. Nhưng tiếc rằng ông ấy lại là người có mệnh ngũ tệ tam khuyết, vốn cũng không sống được lâu. Thứ hai, nếu ông ấy chết thì chỉ còn một mình thím họ cháu sống trên đời này, bà ấy cũng không được vui vẻ. Cuối cùng chúng ta bàn tới bàn lui, nghĩ ra được một cách có thể điều hòa hết tất cả.

Chú họ của cháu đã nhận ra chú là người đoạt xác trùng sinh từ lâu, ông ấy thấy cơ thể chú yếu ớt bệnh tật nên đoán thân thể này cũng không kiên trì được thêm mấy năm nữa. Nếu đã thế thì chi bằng ông ấy dùng mạng của mình đổi lấy thêm vài năm được sống bình an cho thím của cháu, còn cơ thể của ông ấy thì để lại cho chú... Với điều kiện là chú sẽ thay thế ông ấy chăm sóc cho thím cháu, để thím cháu được tận hưởng cuộc sống thêm mấy năm nữa.

Ban đầu chú cũng hơi do dự, vì giữa chú và chú họ cháu có tình cảm bạn bè thân thiết, chú thực sự không muốn ông ấy phải xuống Địa Phủ sớm như vậy. Nhưng chú họ của cháu rất kiên quyết, vì để thể hiện quyết tâm của mình, ông ấy còn trở về nhà và đốt bài vị thờ phụng gia tiên trong nhà.

Trước đó, chú họ cháu có thờ phụng Chồn vàng, chúng đã hứa sẽ bảo vệ gia đình ông ấy trong ba thế hệ, vì thế nên chúng không muốn rời đi, chúng còn tìm tới chỗ chú làm loạn ba ngày ba đêm, cuối cùng bị bà Hồ tiên nhà chú đuổi đi.

Chú biết chúng không muốn đi, chắc chắn sau này sẽ còn quay về gây phiền phức cho chú nữa. Đúng như chú dự đoán, chẳng bao lâu sau, đám Chồn vàng ấy lại quay trở lại tìm chú báo thù, may mà lúc ấy bà Hồ tiên đã mời Trang Hà xuống núi để nghênh chiến.

Về sau, hai tiên Hồ - Hoàng cùng thương lượng với nhau, Trang Hà phải dùng tới sức mạnh để khuyên đám tiên Hoàng kia về núi

tiếp tục tu luyện, vì thế mà chú nợ Trang Hà một ân huệ lớn lao. Trang Hà là một con hồ ly biết lý lẽ nên hắn đưa ra một yêu cầu với chú.

Thì ra từ nhiều năm trước hắn đã từng gặp cháu một lần, biết cháu có tài năng đặc biệt nên hắn muốn để chú giao đám Hồ tiên của hắn cho cháu làm thần giữ nhà. Nhưng khi đó cháu mới lên đại học, chú cũng không thể đột nhiên lại giao đám Hồ tiên để cháu thờ phụng được, vì thế mà chuyện này tạm thời bị gác lại. Nhưng chú cũng phải cam đoan với hắn rằng, chỉ cần thời cơ tới, chú sẽ nghĩ cách giao đám Hồ tiên cho cháu."

Chú họ nói đến đây thì đột nhiên ngẩng đầu nhìn tôi, chú nói với vẻ nghiêm túc. "Chú không ép cháu làm chuyện này, thân thế của Trang Hà rất bí ẩn, hắn không phải là Hồ tiên bình thường, nếu hắn đã tìm đến cháu thì chắc chắn là có nguyên nhân, do đó, chuyện này phụ thuộc hoàn toàn vào sự tự nguyện của cháu."

CHƯƠNG

ÔNG TỔ VÀ CHÁU CỐ

Tôi biết chú họ rất tôn trọng suy nghĩ của mình, bèn gật đầu với chú và nói: "Trang Hà đúng là không phải Hồ tiên bình thường, cháu sẽ suy nghĩ chuyện này thật cẩn thận, dù gì lúc trước anh ta cũng đã cứu cháu nhiều lần."

Tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện, tôi kéo cổ áo mình ra cho chú nhìn: "Thứ này là do Hắc Bạch Vô Thường in dấu lên cho cháu, trong một lần tình cờ cháu có quen biết với họ, họ đang bảo cháu tìm kiếm một nhân ma trên dương thế?"

Chú họ thản nhiên: "Người bọn họ tìm chính là chú."

Tôi thấy chú ấy đã thành thật với mình như vậy, mình cũng không cần thiết che giấu nữa, thế là tôi nói với chú ấy rằng: "Cho dù như thế nào đi chăng nữa, cũng chẳng cần biết chú là ai, cháu không hy vọng chú bị họ bắt đi… Vì thế sau này tự chú phải cẩn thận nhiều hơn đấy."

Chú ấy gật đầu: "Yên tâm đi, chú sống nhiều năm như vậy đâu phải để uổng phí, chú có cách đối phó với họ…"

Trong lúc tôi và chú họ đang thẳng thắn trò chuyện với nhau, tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng huýt dài chói tai, chú họ vui mừng nói: "Họ tới rồi, lúc trước bọn chú có hẹn nhau, chú lên đảo tìm

cháu trước, sau khi tới nơi, họ sẽ bắn đạn tín hiệu, Tiến Bảo, mau dìu chú…”

Tôi vội đỡ chú họ bị thương ra ngoài động, ở giữa bầu trời đêm đen có một cột pháo sáng đang bay chầm chậm lên cao, cuối cùng nó nổ tung tóe ra những tia pháo hoa đẹp mắt ở giữa không trung.

Chú họ thều thào: “Đi về hướng Tây Bắc, chắc chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ gặp họ.”

Thấy tình hình của chú còn tệ hơn vừa rồi, tôi bèn nói: “Nếu không lần này chú ở trong động chờ đi, cháu sẽ đến chỗ họ rồi quay về đón chú.”

Nhưng chú họ lại lắc đầu: “Cháu đừng xem thường con đường chạy tới chỗ họ, nếu gặp phải người của một trong hai nhóm kia, một mình cháu không thể nào thoát thân được, cùng đi thôi, đến lúc đó còn có thể phối hợp lẫn nhau.”

Tôi biết chú họ nói đúng, đừng nói là gặp được cả đám người, chỉ cần gặp mỗi Mao Khả Ngọc thôi, tôi cũng chỉ còn nước chờ chết rồi. Thằng khốn đó từ đầu đã không có ý tốt gì, lúc nào cũng muốn mạng của tôi, nếu gặp phải hắn thì chắc tôi khó mà chạy thoát.

Nghĩ đến Mao Khả Ngọc, tôi hỏi chú họ: “Chú, trước kia chú đã từng nghe nói tới người nào tên là Mao Khả Ngọc chưa?”

Sắc mặt chú họ tôi hơi nghiêm lại: “Từ lúc nó còn chưa ra đời, chú đã biết cái tên này rồi.”

“Là sao ạ?” Tôi không hiểu.

Chú thở dài: “Nghe cháu nói thằng nhóc đấy rất có năng lực, là một cao thủ huyền học, lại thêm tên của nó nữa, chú đoán rất có thể nó là một trong những đứa cháu của một thân thể đã từng bị chú đoạt xác.”

Tôi giật mình: "A! Nói thế chẳng phải hắn là cháu cố của chú à?"

Nhưng chú họ lại nói có sự khác biệt, thực tế, lúc người kia bốn mươi tuổi bị bệnh nặng, chú ấy mới đoạt thân thể của người ta, sau đó giả vờ mình giác ngộ huyền học và lên núi làm đạo sĩ.

Vì trong lòng có áy náy nên năm đó chú mang người cháu trưởng trên danh nghĩa đi theo mình, và dạy anh này bí thuật huyền học. Chú còn nhớ người cháu kia họ Mao, gia phả trong nhà cũng có viết, cái tên Mao Khả Ngọc vừa đúng là tên cháu đời thứ tư của người cháu trưởng kia.

Tôi nghe xong mà cũng phải cảm khái trí nhớ của chú tốt thật, chuyện của hơn sáu mươi năm trước mà còn có thể nhớ rõ như thế, thử nghĩ mà xem, giờ trong đầu chú ấy đồng thời có được ký ức mấy đời liền, mệt mỏi đến thế nào chứ!

Tôi đành hỏi chú ấy: "Vậy bây giờ chú có thể nói được tên cháu cố này không?"

Chú họ nhún vai: "Thử nghĩ lúc chú cháu mình gặp lại nó, nếu chú nói thẳng cho nó biết chú đã từng là ông tổ của nó thì cháu thấy nó sẽ có phản ứng gì?"

Tôi ngượng ngùng, nói: "Chắc hẳn lập tức cho chú một dao!"

"Thế thì không được rồi! Những cái khác thì chú không sợ, chỉ không biết đám cháu chắt đó có phát triển mạnh mẽ những thứ năm ấy chú truyền lại hay không!" Chú họ nói với vẻ hơi lo lắng.

Tôi vội an ủi: "Không đâu ạ, dù nói thế nào thì cháu cố cũng không thể đánh lại được ông tổ đâu… đúng không?"

Chú họ trợn mắt với tôi nhưng không nói tiếp, bây giờ chúng tôi chỉ hy vọng có thể nhanh chóng tụ hợp được với bọn Đinh Nhất, được thế thì đỡ hơn nhiều. Thật ra trong người chú họ tôi cũng có

một khẩu súng phát sáng, nhưng trong tình huống hiện tại mà chúng tôi dùng nó, chỉ sợ không đợi được Đinh Nhất đến nơi thì đã bị hai nhóm kia tìm được trước rồi.

Thế là chúng tôi đành phải đi rất cẩn thận trong rừng, đồng thời lúc nào cũng quan sát tình huống xung quanh, nếu có phát hiện gì bất thường thì sẽ lập tức trốn đi. Vì không để cho đám Hồ Phàm và đám người Đức phát hiện, chúng tôi còn không dám dùng cả đèn pin, chỉ có thể mò mẫm trong bóng đêm, đi dần dần về phía Tây Bắc…

Đúng lúc này tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện, tôi bèn thì thầm hỏi chú họ: "Đúng rồi, sao chú phát hiện ra cháu giấu đồ ở dưới tảng đá?"

Chú họ cười khẽ: "Với năng lực giấu đồ của cháu, cũng chỉ có thằng nhóc Mao Khả Ngọc kia mới không phát hiện ra thôi! Lúc ấy chú trở về không thấy cháu đâu nữa, chú biết ngay có thể cháu đã bị một trong hai nhóm người kia phát hiện. Đồng thời chú phát hiện cái lá chuối cháu ném ở bên cạnh đã được gói lại và để phía dưới tảng đá, chú đoán cháu đã giấu thứ gì đó ở bên dưới. Sau đó chú lần theo dấu vết của cháu và tìm được doanh trại của Mao Khả Ngọc, nhưng lúc đó cháu đã đi vào trong tòa nhà kia rồi."

Tôi gật đầu: "Vâng, lúc ấy cháu đang ở nhà tù trong lòng đất để giúp bọn họ tìm xác của Hồ Vũ, tay Hồ Vũ này có năng lực giống cháu, trước khi chết còn bị hành hạ nên cháu cũng hy vọng có thể tìm được xác của anh ta."

Ai ngờ khi chúng tôi đang vừa đi vừa nói chuyện, đột nhiên cơ thể chú họ tôi cứng đờ, sau đó chú đẩy tôi sang một bên, tôi bất ngờ nên bị "ngã sấp mặt"!

Cùng lúc đó, tôi cảm giác có tiếng gió quét qua bên tai mình, rồi đánh vào mặt một cây khô đằng trước! Cái đệch! Ai vậy, chưa nói

câu nào mà đã nổ súng rồi!

Tôi bò dậy thì thấy chú họ đang núp sau một cái cây to, tôi cũng vội vàng lăn sang và tìm được một khối đá lớn che chắn cho mình.

Lúc này tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên: "Trương Tiến Bảo! Núp sau tảng đá đâu được gọi là anh hùng!"

Tôi nghe là giọng của Mao Khả Ngọc, bèn mỉa mai lại: "Bắn lén sau lưng người khác cũng không phải là hành vi của anh hùng nhỉ!"

Mao Khả Ngọc đáp trả lại một cách vô lại: "Chẳng phải vì khoảng cách quá xa nên tao không thấy rõ mày à?"

Tôi thấy thằng khốn này không dám tới thẳng đây thì đoán chắc bên tôi cũng đang có người giúp đỡ, nên hắn mới muốn bắn lén sau lưng để giải quyết từng người một. Nhớ đến những hành vi lúc trước của Mao Khả Ngọc, tôi thật sự hận hắn đến ngứa răng.

Tôi to giọng nói với hắn: "Chủ nhân của mày đâu rồi!"

Đối phương im lặng một lúc, sau đó hắn cất giọng âm trầm, hỏi: "Đồng hồ bỏ túi đâu?"

CHƯƠNG

PHÁ HỦY CHIẾC ĐỒNG HỒ BỎ TÚI

Tôi cười ầm lên: "Bảo chủ của mày tới đây, tao sẽ nói cho hắn biết đồng hồ đang ở đâu!"

Dù bây giờ không nhìn thấy sắc mặt của Mao Khả Ngọc, nhưng tôi biết chắc hắn đã bị mình làm cho tức điên. Thằng khốn này luôn tự đề cao mình, hắn có thể gia nhập tập đoàn Thái Long thì chứng tỏ cũng có bản lĩnh riêng, giờ lại bị tôi chế nhạo như vậy, chắc cũng sắp tức đến nổ phổi rồi!

Nếu tôi lại nói cho hắn biết thật ra ông tổ của hắn chính là chú họ tôi, hắn phải gọi tôi là ông trẻ, thì không biết hắn có thể nổ tung luôn không nhỉ! Nếu không phải sợ lộ thân phận của chú họ thì tôi thật sự muốn nhìn thấy vẻ mặt của hắn sau khi biết điều này.

Trong lúc tôi đang sung sướng định thò đầu ra nhìn thử sắc mặt của Mao Khả Ngọc, hắn đột nhiên bắn về phía tôi mấy phát, may mà tôi phản ứng nhanh nên những phát đạn này đều dính vào tảng đá, làm bụi đá văng tung tóe.

"Cái thằng khốn này! Nói không lại nên nổ súng à? Mày chỉ có tí năng lực thế thôi hả? Tao chẳng biết lúc trước chủ của mày nhìn trúng cái gì ở mày nữa?" Tôi tiếp tục trốn sau tảng đá mỉa mai

hắn.

Tôi ở đây hấp dẫn sự chú ý của Mao Khả Ngọc, còn chú họ lấy súng bắn đạn tín hiệu ra và bắn lên không trung. Pháo tín hiệu này giống hệt cái lúc nãy, nó trượt một đường thẳng xinh đẹp trên bầu trời rồi nổ tung. Dù gì chúng tôi cũng đã bị phát hiện, chi bằng lập tức thả đạn tín hiệu ra kêu gọi đám Đinh Nhất tới chi viện còn hơn.

Mao Khả Ngọc sợ hãi khi nhìn thấy đạn tín hiệu của bên tôi, hắn cả giận nói: “Trương Tiến Bảo, thì ra đúng là mày có người giúp đỡ! Vừa rồi đám người Đức kia nói mày được người ta cứu đi, Hồ Phàm còn không tin! Giờ xem ra tụi tao đều bị mày lừa cả!”

Tôi nhún vai: “Đâu thể trách tao được! Là chúng mày ép tao tới đây, mà còn không cho phép tao dự mưu lại à? Chẳng lẽ chúng mày nghĩ, người khác ở trước mặt chúng mày đều là đồ đần hết?”

Mao Khả Ngọc vừa định phản bác, thì bỗng chú họ tôi vẫn luôn núp sau cái cây lại đột nhiên nói: “Mao Khả Ngọc, Mao Nhạc Tiêu là gì của cậu?”

Mao Khả Ngọc sững người, có lẽ hắn không ngờ vào lúc này lại có người bấu víu quan hệ với mình. Nhưng hắn vẫn nói với giọng điệu tôn trọng: “Ông ấy là ông cố nội của tôi.”

Chú họ nghe thế thì gật đầu: “Tốt, nếu Mao Nhạc Tiêu đã là ông cố của cậu, vậy những kỹ năng cậu có bây giờ đều do hắn dạy ra, đáng lý ra, những người trong môn phái huyền học đều có khí phách riêng, nhưng sao cậu lại thành tay sai của người khác?”

Ngữ điệu của chú họ rất nghiêm khắc, như một người lớn tuổi đang dạy dỗ con cháu trong nhà, lại thêm việc ông ấy nói ra tên họ ông cố Mao Khả Ngọc, nên nhất thời Mao Khả Ngọc không dám làm ra hành động gì khác.

Mao Khả Ngọc dùng giọng điệu cung kính, nói: “Không biết tiền

bối có quen biết thế nào với ông cố của tôi?”

Chú họ nghĩ một lúc rồi nói với hắn: “Mao Nhạc Tiêu là… sư huynh của tôi, chúng tôi là đồng môn.”

“Ồ? Không biết tên họ của tiền bối là gì, tôi cũng có nghe nói về mấy người sư đệ của ông cố, không biết ngài là…?” Mao Khả Ngọc tiếp tục truy vấn.

Có lẽ chú họ không muốn dây dưa quá nhiều với thằng này nên nói mình là đệ tử bên ngoài của tiên sư, chỉ có vài lần có duyên phận được gặp mặt sư huynh Mao Nhạc Tiêu và trong một lần tình cờ biết được sư huynh Mao Nhạc Tiêu có một người cháu trưởng tên là Mao Khả Ngọc, nên mới hỏi câu lúc nãy.

Mao Khả Ngọc nửa tin nửa ngờ nhìn chú họ tôi, hắn không nói mình tin, cũng không nói là mình không tin, trong lúc nhất thời, bầu không khí hai bên bỗng trở nên khá xấu hổ. Nhưng đúng vào lúc này, đám người Đức kia cũng chạy tới, chắc vì chúng đã thấy được tín hiệu của chúng tôi.

Mẹ nó chứ! Giờ hai bên thế lực đều đã đến, nếu chúng bắt tay đối phó với hai người chúng tôi thì tôi và chú họ chết chắc. Tôi bèn gào lên với Mao Khả Ngọc: “Tiểu Mao, dẫu gì chúng ta cũng là người Trung Quốc, đồng hồ đang ở trong tay tao, mày qua đây lấy đi!” Tôi còn vừa nói vừa giơ chiếc đồng hồ mình cầm lên đỉnh đầu quơ một vòng.

Đám người Đức bên kia vừa nhìn thấy chiếc đồng hồ trong tay tôi thì lập tức muốn chạy tới cướp, nhưng Mao Khả Ngọc làm sao có thể để chúng nẫng tay trên được? Trong nháy mắt, song phương nổ ra trận chiến ác liệt.

Cả hai bên đều có ý đồ xấu trong lòng, nên tất nhiên không thể để chiếc đồng hồ rơi vào tay đối phương, trận chiến khốc liệt này là điều tất yếu phải xảy ra. Nhờ thế mà tôi và chú họ mới có cơ

hội thở lấy hơi. Tôi thầm cầu nguyện cho Bạch Kiện và Đinh Nhất mau đến đây! Ngay cả đám người Đức cũng đến rồi mà sao còn chưa thấy họ đâu thế?

Bỗng tôi nghe thấy giọng Mao Khả Ngọc dùng tiếng Đức để đàm phán với đám người Đức kia, nghe chừng bọn chúng sắp đạt được sự đồng thuận, đến lúc đó tôi và chú họ sẽ biến thành kẻ địch chung của chúng, mà chuyện đó thì không hề tốt đẹp.

Lòng tôi vô cùng gấp gáp, đột nhiên có hai luồng sáng rất mạnh chiếu từ hướng Tây Bắc về phía này, sau đó có một người đàn ông dùng loa công suất lớn nói thứ tiếng Anh sứt sẹo với chúng tôi, nội dung là, bọn họ là cảnh sát Philippines, bảo chúng tôi lập tức buông vũ khí đầu hàng.

Tôi thầm thở phào, may mà vẫn tới dù hơi trễ một chút và may là họ đến đúng lúc quan trọng nhất. Chỉ là bây giờ chúng tôi đang bị kẹt ở giữa các phương, bên cảnh sát Philippines chắc chắn không dễ dàng nổ súng trước, điều này sẽ giúp cho đám Mao Khả Ngọc và đám người Đức có cơ hội chạy trốn.

Tôi nhìn chiếc đồng hồ bỏ túi trong tay mình, thầm nghĩ cái này chính là thứ gây họa, tôi phải nghĩ cách hủy nó đi mới được. Tôi suy tính vài giây rồi ném chiếc đồng hồ vào khoảng đất trống ở phía trước, cách đấy không đến hai mét, sau đó tôi nói với Mao Khả Ngọc: “Thứ mày muốn đang ở trên mặt đất, có bản lĩnh thì tự tới lấy đi! Tao không muốn giữ nó giúp người khác nữa.”

Mao Khả Ngọc thấy chiếc đồng hồ bị tôi ném đi xa, hai mắt hắn đỏ lên chạy đến đoạt lấy, đám người Đức ở bên kia cũng không chịu yếu thế, lập tức dùng súng bắn phá. Không ngờ đúng lúc có một viên đạn bắn trúng vào chiếc đồng hồ khiến nó bị hủy ngay lập tức, các bộ phận rải rác khắp nơi.

Tôi đoán chắc Hồ Phàm cũng không nói bí mật của chiếc đồng

hồ cho Mao Khả Ngọc biết, nên khi thấy chiếc đồng hồ đã bị hủy, hắn cũng không tiếp tục cướp đoạt nữa mà chạy về hướng ngược lại.

Về phần đám người Đức lại càng không biết, suy nghĩ trong đầu chúng bây giờ cũng giống như Mao Khả Ngọc, là phải làm thế nào để thoát thân khỏi hòn đảo nhỏ này. Thấy hai thế lực đều đã chạy trốn, tôi bèn vẫy tay theo hướng ánh sáng và nói: “Tôi ở đây!”

Người đầu tiên chạy đến chỗ tôi là hai anh cảnh sát Philippines đen thui, sau đấy tôi thấy Bạch Kiện và Đinh Nhất chạy về hướng mình… Trong khoảnh khắc đó, tôi bỗng có cảm giác đã tìm thấy được người thân của mình…

Thời điểm chúng tôi lên thuyền rời khỏi hòn đảo, bình minh đang chậm rãi dâng lên, chiếu sáng cả hòn đảo nhỏ bằng ánh nắng vàng son lộng lẫy… Nhưng ai có thể tưởng tượng được rằng, một hòn đảo xinh đẹp thế này đã từng là Địa Ngục trần gian chứ…

CHƯƠNG

XÁC ĐỨA TRẺ TRÊN SÔNG BĂNG

Nhìn hòn đảo nhỏ ở phía sau cách chúng tôi càng lúc càng xa, tôi chậm rãi lấy cái nắp của chiếc đồng hồ bỏ túi mà lúc trước mình đã bẻ gãy ra, yên lặng ném vào biển... Thứ này vốn không nên để nhân loại lợi dụng, tốt nhất cứ để nó vĩnh viễn biến mất trong biển rộng này đi.

"Chú biết ngay cháu sẽ chơi thủ đoạn mà!" Chú họ bỗng xuất hiện sau lưng tôi, chú khoác một cái áo.

Tôi quay lại nhìn chú và nói với giọng không vui: "Chú đang bị thương, không nằm nghỉ ngơi mà chạy ra đây làm gì?"

Chú họ cười khẽ, nhìn tôi mà không nói gì, tôi lúng túng, cuối cùng đành phải nói: "Bí mật mà Hồ Phàm biết ở trên cái nắp đó, dù cho lúc ấy Mao Khả Ngọc không biết và không chủ tâm tìm cái nắp kia thì sau này chúng cũng sẽ quay lại tìm thôi. Sức mạnh của thứ có trên cái nắp đó quá tà ác, một khi bị con người nắm giữ, khó đảm bảo sẽ không xảy ra chiến tranh thế giới lần thứ ba, vì thế cháu bắt buộc phải hủy nó đi."

Chú họ bị thương khá nặng, chúng tôi phải đưa chú ấy tới một bệnh viện có điều kiện chữa bệnh tốt ở Manila, các bác sĩ ở đó lấy ra một viên đạn kẹt lại trong khe xương ở trên bả vai của chú ấy,

lão già này đúng là phúc dày thật đấy!

Lần này, người ra nước ngoài cứu tôi ngoài Bạch Kiện và Đinh Nhất thì còn có vài đồng nghiệp của Bạch Kiện nữa, hai người kia nói với họ đây là một vụ án bắt cóc xuyên quốc gia. Tuy cuối cùng không bắt được bọn cướp, nhưng có thể giải cứu thành công con tin là tôi đây thì cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Tôi đi chụp X quang ở bệnh viện Manila, cái xương sườn thứ ba ở bên trái hơi nứt xương, cũng may là không quá nghiêm trọng, về nhà nghỉ ngơi phục hồi một thời gian là không sao.

Bạch Kiện còn nói đùa với tôi: "Thằng nhóc cậu phúc lớn mạng lớn thật đấy! Cậu có biết là lần này chúng tôi đều tưởng cậu chết chắc rồi không!"

Đinh Nhất ở bên cạnh chẳng nể mặt mũi anh ta mà nói: "Có à? Chẳng phải trước khi đến đây anh còn nói là chắc chắn sẽ cứu Tiến Bảo về đấy à?"

Bạch Kiện cười ngượng ngùng, không biết phải đáp lại thế nào. Tôi lắc đầu cười với vẻ bất đắc dĩ, không biết hai người này đi với nhau suốt cả quãng đường như thế nào nữa. Nhưng nói thật, lần này tôi có thể bình yên vô sự, ngoài công lao của chú họ thì cũng may là có Bạch Kiện hết sức giúp đỡ. Đinh Nhất thì không cần phải nói tới rồi, dù gì anh ta cũng là anh em tốt với tôi nên không cần phải khách sáo như thế.

Bây giờ nghĩ ra mới thấy tôi thật thiệt thòi, người khác ra nước ngoài thì đi du lịch hay được nghỉ phép, sao đến tôi lại thành chuyện xấu chứ?? Tôi đúng là số khổ mà!

Sau khi về nước, tôi hy vọng chú họ có thể ở lại nhà tôi ăn Tết, sau đó ở lại thêm một thời gian nữa để điều dưỡng thân thể cho tốt đã, thế nhưng chú ấy lại nói: "Tốt nhất chú vẫn nên ít xuất hiện ở bên cạnh cháu thì hơn, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ có

ngày đụng phải hai tên ôn thần kia."

Tôi suy nghĩ cũng cảm thấy chú ấy nói có lý nên không ép buộc nữa, tôi chỉ hy vọng sau này chúng tôi có thể liên lạc thường xuyên hơn, để lỡ sau này ai có gặp phải chuyện gì thì cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau. Tất nhiên, với thực lực của tôi hiện giờ thì chắc là chú ấy phải giúp tôi nhiều hơn rồi.

Chiêu Tài thấy tôi ôm thương tích về nước, nhất định bắt tôi phải vào bệnh viện của lão Triệu kiểm tra sức khỏe tổng quát. Mặc dù kiểm tra xong đều bình thường hết, nhưng chị ấy vẫn lẩm nhẩm mãi không ngừng… Tôi biết chị ấy đang lo lắng cho mình, vì dù sao tính chất công việc của tôi sẽ thường xuyên phải mất liên lạc trong một khoảng thời gian, điều này khó tránh khỏi khiến người nhà lo lắng. Thế là tôi đành phải hứa với chị ấy rằng, sau này tôi sẽ không bao giờ nhận làm những công việc có hệ số nguy hiểm cao nữa!

Nhưng có một số chuyện không ai có thể nói trước được phải không? Thường có những lúc dù bạn không tìm tới nguy hiểm thì nguy hiểm cũng sẽ tìm tới bạn, lần này chẳng phải là một ví dụ sống sờ sờ đấy à?

Mẹ nó chứ, tôi đang đi dạo siêu thị bình thường mà cũng có thể bị người ta bắt cóc cho được?! Thế tôi phải tìm ai để nói lí lẽ đây? Bây giờ tôi chỉ hy vọng chuyện này có thể dừng ở đây, đừng có bất kỳ liên quan nào tới tập đoàn Thái Long nữa! Trừ khi tôi ngại mạng mình quá dài.

Qua mấy ngày nữa là đến Tết, ba gã chưa vợ chúng tôi cũng không mua đồ sắm Tết gì cả, chỉ mua đầy đồ để Tết ăn uống thả cửa. Người độc thân có cách sống của người độc thân, gia đình nhà người ta quây quần bên nhau vui mừng đón Tết, ba gã độc thân chúng tôi cùng nâng ly cạn chén, ngồi nói chuyện năm sau

làm sao kiếm được nhiều tiền hơn, cũng coi như là ăn Tết rồi…

Ngày 24 tháng 12, bên ngoài lạnh vô cùng, buổi sáng tôi mới xem tin tức thấy đài nói sẽ có luồng không khí lạnh từ Tây Bắc thổi đến, nhiệt độ thấp nhất có thể sẽ xuống âm hai mươi độ, mùa đông năm nay là lạnh nhất trong mấy năm gần đây.

Đêm ba mươi phải qua nhà chú Lê đón giao thừa nên tôi và Đinh Nhất không mua quá nhiều đồ ăn. Nhưng vì chưa mua câu đối dán lên cửa nên tôi và Đinh Nhất bèn đi đến một siêu thị chuyên bán đồ Tết ở ngoại thành.

Mặc dù thời tiết hôm nay rất lạnh nhưng cũng không thể ngăn cản nổi sự nhiệt tình muốn đến siêu thị mua sắm của mọi người. Tôi và Đinh Nhất mua hai câu đối, thêm mấy chiếc đèn lồng đỏ rất đẹp, những vật trang trí màu đỏ luôn mang theo không khí của ngày Tết. Nhưng trên đường trở về lại xảy ra một chuyện tôi không ngờ tới…

Cái siêu thị lớn này nằm ở trong một thị trấn, cách nội thành chưa đến ba mươi cây, con đường từ thành phố đến siêu thị này phải đi ngang qua một dòng sông nhỏ. Lúc đi, chúng tôi chẳng gặp phải chuyện gì cả, nhưng khi chúng tôi trên đường quay trở về, lúc đi qua con sông nhỏ kia, đột nhiên tôi nghe thấy tiếng khóc của một đứa trẻ.

Tiếng khóc kia rất yếu ớt, đứt quãng, giống như tiếng kêu của mèo con vậy, nghe rất đáng thương. Nhưng tôi biết đây chắc chắn là một đứa trẻ! Tôi bảo Đinh Nhất dừng xe ở ven đường, sau đó tôi xuống xe và cẩn thận nghe xem tiếng khóc kia phát ra từ đâu.

Đột nhiên tôi chú ý tới một túi giấy màu trắng ở trên dòng sông bị đóng băng. Tôi cuống quýt chạy xuống, thử bước lên mặt sông kết băng, thấy mặt băng rất chắc, hẳn là có thể chịu được sức nặng của tôi, thế là tôi bèn chạy về phía cái túi giấy màu trắng.

Càng đến gần, tiếng khóc kia càng rõ ràng hơn… Cho đến khi tôi tới chỗ chiếc túi giấy, hốt hoảng mở nó ra xem, lòng tôi nặng trĩu.

Bên trong túi giấy màu trắng có rất nhiều giấy vệ sinh, phía trên đám giấy còn có vài vết máu. Tôi nhẹ nhàng đẩy đám giấy vệ sinh đó ra và thấy ngay thứ ở bên trong.

Đó là một đứa bé sơ sinh toàn thân tím ngắt, mắt nó đóng chặt, tay siết lại, trên bụng nó vẫn còn mang theo cuống rốn chưa khô vết máu. Tôi duỗi ngón tay ra khẽ chạm vào mặt, phát hiện cơ thể nó đã đông cứng từ lâu. Tôi thật sự rất tức giận, là bố mẹ nào mà lại độc ác đến thế? Đang tâm vứt bỏ một sinh mệnh nhỏ bé ở ngoài trời tuyết lạnh như thế này…

CHƯƠNG

TIẾNG CHUÔNG GIÓ LENG KENG

Bên tai tôi vẫn còn vang lên tiếng khóc líu ríu, tôi biết tiếng khóc là của anh linh này, vì tôi cũng không biết nó đã bị ném ở đây bao lâu rồi! Muốn chuyển kiếp làm người cũng không dễ dàng gì, vì sao họ không chịu cho nó một cơ hội để làm người chứ? Có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân vì sao oán khí của anh linh luôn nặng nhất.

Đinh Nhất đã chạy xuống hỏi tôi làm sao thế? Tôi đành nói với anh ta: "Anh gọi điện báo cảnh sát đi! Ở đây có một đứa trẻ bị vứt bỏ đông cứng tới chết ở trên mặt băng."

Đinh Nhất nghe thấy thế thì đi tới chỗ cái túi giấy màu trắng, anh ta nhìn thoáng qua tình hình ở bên trong, sau đó thở dài: "Người ta thường nói hổ dữ không ăn thịt con, nhưng bản chất của con người vẫn thường rất phức tạp và ích kỷ, không phải chỉ dùng một câu đơn giản là có thể khái quát được hết tất cả."

Nói xong, anh ta yên lặng niệm một đoạn kinh siêu độ cho đứa bé này, hy vọng lần sau nó sẽ được đầu thai vào nhà người tốt, đừng tiếp tục sống quá ngắn ngủi như thế này. Sau đó Đinh Nhất hỏi tôi có nhìn thấy hình dáng cha mẹ đứa bé này trong trí nhớ của nó không.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu: "Thị lực của trẻ sơ sinh rất yếu, huống

chi đứa bé này chỉ vừa mới được sinh xong, có thể nói, đứa bé này còn chưa được nhìn thấy thế giới thì đã bị… bố mẹ nó đang tâm bóp chết rồi.”

Cảnh sát 110 nhanh chóng chạy tới, sau khi nhìn thấy thi thể nhỏ bé kia, họ cũng kinh ngạc. Một cảnh sát tức giận nói: “Mấy năm nay làm sao vậy nhỉ, càng ngày càng nhiều vụ vứt bỏ trẻ sơ sinh như thế này, chẳng lẽ cha mẹ của đứa trẻ này không có một tí kiến thức phổ thông nào à? Trời lạnh như vậy, đừng nói là một đứa trẻ vừa mới ra đời, ngay cả người lớn ở trên mặt băng như thế cũng phải chết cóng!”

Tôi cũng lắc đầu liên tục: “Trung Quốc chúng ta vốn chú trọng lễ giáo, từ lúc tiểu học học truyền thống văn hóa đều ca tụng cha mẹ yêu thương con cái như thế nào. Chẳng phải tục ngữ thường có câu cha mẹ là cả thế giới đấy à, nhưng câu nói này không còn thích hợp với xã hội bây giờ nữa! Vì đây là một lời khen đẹp mà người xưa dành cho các bậc cha mẹ. Câu nói bản chất con người phức tạp rất đúng, không phải chỉ dùng một hai câu tục ngữ là có thể khái quát toàn bộ được. Thế giới này có chuyện con hy sinh cha mẹ, thì tất nhiên cũng có những chuyện cha mẹ vì ích kỉ mà vứt bỏ, thậm chí giết chết con mình. Mọi thứ đều có âm có dương, có tốt có xấu, bất luận lịch sử có thay đổi thế nào thì đây cũng là định luật không thay đổi được.”

Sau khi về đến nhà, tim tôi vẫn cảm thấy khó chịu, trong đầu không ngừng nhớ lại hình ảnh thi thể bé nhỏ tím xanh kia, đây cũng là thi thể nhỏ nhất mà tôi tìm được từ trước tới giờ.

Tôi rất may mắn vì có bố mẹ yêu thương mình, vì nếu một người từ nhỏ đến lớn không biết cảm giác được yêu thì chắc chắn người đó cũng sẽ không yêu được người khác. Vừa rồi, trước lúc đi về, tôi còn để số điện thoại lại cho hai người cảnh sát, ngỏ ý

nếu vụ án có gì tiến triển thì nhớ gọi báo cho tôi biết. Tôi thật sự muốn biết là dạng cha mẹ gì mới có thể làm ra được chuyện ác độc như vậy.

Đến tối, chuyện này được lên trang tin tức ở trên mạng, dân tình bàn tán xôn xao, đám cư dân mạng nhao nhao lên nói loại cha mẹ này không xứng có con nữa. Dư luận còn thiên về một phía chỉ trích cảnh sát không có năng lực điều tra, vì sao vẫn chưa tra ra hai tên cha mẹ cầm thú kia là ai?

Tôi thầm kêu oan thay cho cảnh sát, manh mối quá ít, ngoại trừ cái túi giấy màu trắng chứa xác đứa trẻ ra thì chẳng có đầu mối gì nữa cả. Nếu tôi nhớ không nhầm thì cái túi giấy màu trắng kia là túi đựng hàng của một nhãn hiệu bán đồ thể thao nào đó, mà riêng trong nội thành đã có ba cửa hàng rất to của nhãn hiệu đó rồi, mỗi cửa hàng đều có lượng khách ra vào mỗi ngày rất lớn, với manh mối ấy thì chẳng khác nào mò kim đáy biển cả.

Nếu tôi là cảnh sát, nhiều nhất cũng chỉ có thể kiểm tra mấy cái camera giao thông ở gần sông băng thôi, may mắn thì có lẽ sẽ nhìn thấy người đã từng cầm cái túi màu trắng đó. Nhưng khu vực kia là ở vùng ngoại thành, gần đấy chắc chắn có rất ít camera giám sát, cho nên hy vọng này cũng khá xa vời…

Vốn sắp đến cuối năm, mỗi nhà đều vui mừng đón Tết, nhưng vì có chuyện này lại khiến tâm trạng của mọi người không được thoải mái. Chú Lê cũng tính toán khoảng thời gian xảy ra chuyện này lại đúng vào thời khắc âm khí nặng nhất trong ngày, chỉ sợ oán khí của anh linh này sẽ không dễ dàng lắng xuống như vậy.

Trời về xế chiều, tôi và Đinh Nhất cùng đến ngôi nhà ở ngoại thành lúc trước tôi mua để dán câu đối. Vì căn nhà đó có ma nên mãi vẫn không cho thuê được. Nhưng chú Lê lại nhiều lần cam đoan với tôi rằng, không tới ba năm nữa, khu vực đó chắc chắn sẽ

được dỡ bỏ, nếu ông ấy đã nói vậy thì tôi cũng chẳng lo lắng làm gì.

Hôm nay chúng tôi đến đó dán câu đối cũng là do chú Lê dặn đi dặn lại, ông ấy nói, dù căn nhà đó lâu nay không có người ở, nhưng đến ngày lễ ngày tết vẫn phải có không khí mừng lễ, nếu không những cô hồn dã quỷ đi ngang qua sẽ biết nơi này không có người ở, nhỡ bị mấy thứ bẩn thỉu đi vào thì khó mà mời ra được.

Thực ra tôi cũng khá kiêng kỵ nơi này, nên tôi và Đinh Nhất chỉ vào trong nhà dán chữ Phúc và câu đối lên tất cả các cửa sổ rồi đi ngay, dù sao chỗ này lúc trước cũng từng chết rất nhiều người. Nhưng chú Lê đã nói, hiện giờ nơi này đã được dọn sạch đến mức không thể sạch hơn được nữa.

Trên đường về nhà, tôi bảo Đinh Nhất lái xe dạo quanh một vòng ở hiện trường phát hiện thi thể của đứa trẻ sơ sinh kia, tôi muốn xem hồn phách của nó đã được siêu sinh hay chưa. Chúng tôi đi vài vòng ở gần chỗ con sông nhưng chẳng phát hiện được gì cả.

Ban đầu tôi còn tưởng rằng nó đã được chú vãng sinh giúp siêu độ rồi, ai ngờ đến tối khi chúng tôi về đến nhà thì lại xảy ra chuyện…

Từ căn nhà ở ngoại thành trở về, chúng tôi rẽ vào siêu thị mua một ít đồ chuẩn bị ăn Tết, tiện mua thêm thức ăn và đồ hộp dành cho Kim Bảo. Gần đến Tết rồi nên rất nhiều siêu thị đều ngừng kinh doanh, nếu để đến Tết mà hết thức ăn cho con chó nhỏ này thì không được.

Tôi cầm bọc lớn bọc nhỏ về nhà, cứ nghĩ mở cửa ra thì Kim Bảo sẽ chạy tới đón chúng tôi, nhưng nó lại sợ hãi tránh đi thật xa!

Lúc ấy trong lòng tôi hơi nghi ngờ, nhưng vì đồ đạc trong tay quá nặng nên cũng không nghĩ nhiều, vào nhà xong, tôi đem tất cả

đồ vừa mua vào trong bếp. Nhưng đúng vào lúc này, chiếc chuông gió mà chú Lê đưa cho chúng tôi để trấn trạch bỗng vang lên…

Tôi và Đinh Nhất đều sững sờ quay sang nhìn nhau. Cái chuông gió này có tác dụng trấn trạch, lúc trước nó vẫn luôn được treo trong ngôi nhà ở ngoại thành.

CHƯƠNG

LÒNG THƯƠNG HẠI

Vì chú Lê nói ngôi nhà đã được dọn dẹp sạch sẽ nên tôi cầm nó về và treo trong phòng. Tuy nói thứ này được dùng để trấn trạch, nhưng lâu lắm rồi tôi chưa từng nghe thấy nó kêu lần nào, cho dù là giữa trời mùa hè mở cửa sổ thoáng mát…

Nhưng bây giờ đang là mùa đông giá rét, chúng tôi chỉ muốn dùng băng dính dán chặt các khe hở vào chứ mở cửa sổ làm gì, thế thì phòng này lấy đâu ra gió? Chuông gió kêu khi không có gió, lại thêm biểu hiện sợ hãi vừa rồi của Kim Bảo, e rằng đã có thứ gì đó đi theo chúng tôi vào nhà rồi.

Còn một khoảng thời gian nữa mới đến trời tối, với năng lực của tôi và Đinh Nhất thì chưa thể nhìn ra được thứ gì đi theo, tôi bèn gọi điện cho chú Lê và nói rõ tình huống hiện giờ của mình.

Chú Lê bảo tôi đừng nên làm gì cả, chú ấy sẽ lập tức bắt xe đến kiểm tra. Vừa nghe thấy chú nói muốn đích thân tới đây là tôi an tâm ngay. Đúng ra, với tình hình hiện tại của tôi và Đinh Nhất thì không có mấy thứ tà ma nào dám theo chúng tôi về nhà. Nhưng nếu đã có thì chắc chắn đây là một thứ rất lợi hại…

Chú Lê tới nhưng chú cũng không mặc áo đạo sĩ, tay cầm kiếm gỗ đào như trong tưởng tượng của tôi, ngược lại chú đứng ở cửa

lấm lét nhìn vào trong, mặt đầy vẻ cảnh giác.

Tôi nghĩ thầm, đây chính là Lê đại sư cao thâm bí hiểm trong mắt người ngoài đấy à? Tôi nín cười nói với ông ấy: “Chú Lê, chú có vào nhà không đây!”

Chú Lê cười ngượng ngùng: “Trước tiên chú phải thấy rõ thứ ở trong nhà là gì đã…”

Tôi cười toe toét: “Thế bây giờ chú đã thấy rõ ràng chưa?”

Chú Lê nhìn tôi với vẻ khó xử. “Xem chừng không phải thứ lợi hại gì, còn vì sao nó lại theo cháu về nhà, thì chắc là vì các cháu có lòng trắc ẩn với nó.”

“Là sao ạ?” Tôi không hiểu.

Chú Lê đi vào bên trong, đóng cửa lại rồi nói: “Chú thấy âm khí ở trong nhà cháu không nặng, nhưng lại có phần oán khí không chịu tan đi, hôm nay các cháu đi qua chỗ hung địa nào à?”

Tôi hơi giật mình: “Còn có thể là cái hung địa nào nữa ngoài căn nhà ở vùng ngoại thành? Chẳng phải chú nói nơi đó đã sạch sẽ rồi sao ạ?”

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: “Không đúng, chỗ kia làm gì còn vấn đề gì nữa? Chắc chắn các cháu còn đi qua một hung địa khác…”

Đinh Nhất bỗng nói: “Lúc từ căn nhà ở ngoại thành về, chúng con còn đi một vòng ở chỗ dòng sông nhỏ kia.”

Chú Lê vỗ tay: “Thế thì đúng rồi! Nhất định là hai đứa đã đưa anh linh kia về đây rồi. Chắc chắn đứa bé đó cảm giác được cháu có sự thương hại nó nên mới theo cháu về nhà. Nếu không phải trong tiềm thức của cháu đồng ý cho nó đi theo thì loại quỷ nhỏ cấp thấp này không thể nào vào nhà cháu được.”

Tôi vội vàng nhìn xung quanh nhà, thầm nghĩ đúng là tôi có lòng trắc ẩn với đứa bé kia thật, nhưng nó đi theo tôi thì có ích lợi

gì đâu? Tôi chẳng có năng lực tìm được cha mẹ nó, càng không thể giúp nó sống lại.

Thấy vẻ mặt tôi vẫn còn chưa hiểu lắm, chú Lê lắc đầu: “Chú nói Tiến Bảo này, sau này ít động lòng trắc ẩn kiểu này đi, chẳng phải chú đã nói với cháu rồi à? Càng có người lo lắng thì quỷ hồn càng khó rời khỏi nhân thế. Vốn ban đầu bố mẹ của anh linh này không lo lắng cho nó, nhưng nó lại gặp được một thằng nhóc có lòng trắc ẩn tràn lan như cháu, bảo sao nó lại chẳng đi theo?”

Tôi vội hỏi chú Lê: “Vậy bây giờ phải làm sao ạ? Có biện pháp gì siêu độ được nó không?”

Chú Lê nhăn nhó: “Với loại anh linh chết yểu không họ không tên này, nếu muốn đầu thai làm người thì phải đợi thêm một giáp, nếu trong lòng nó có oán hận thì sao có thể dễ dàng bị siêu độ được?”

Tôi trợn tròn mắt không tin nổi: “Vậy phải chờ đến sáu mươi năm?! Chẳng lẽ không có cách khác để nó sớm đi đầu thai ạ?”

Chú Lê lắc đầu, sau đó chú bỗng vỗ tay và nói: “Còn có cách khác để con quỷ nhỏ này không cần chờ đến một giáp…”

Tôi nóng lòng truy hỏi: “Cách gì ạ?”

Chú Lê nói: “Tìm bố mẹ của nó rồi bảo họ đặt tên cho nó, có tên thì xem như đã trưởng thành một lần, hồn phách xuống âm ti chắc chẳng mấy chốc sẽ lại được đi đầu thai.”

Tôi nghe xong mà cảm thấy đau đầu hơn, sao mà dễ tìm bố mẹ nó như vậy chứ? Đừng nói là chúng tôi, đến ngay cả cảnh sát bây giờ cũng không tìm thấy hai cái đứa ngu ngốc kia nữa kìa! Chẳng còn cách nào khác, chúng tôi cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào các đồng chí cảnh sát thôi.

Ngay sáng hôm sau, tôi và Đinh Nhất cùng đi đến đồn cảnh sát

cầu Tứ Đạo để tìm hiểu tình hình, vì chúng tôi là người báo án nên cũng không có gì lạ khi chúng tôi hỏi về tình tiết vụ án có tiến triển hay không.

Nhưng kết quả thật đáng thất vọng, họ đã kiểm tra tất cả các camera giám sát có thể sử dụng được ở dọc theo con sông nhỏ đó, nhưng không hề nhìn thấy ai cầm theo một cái túi màu trắng như vậy. Ở gần đấy có mấy cái thôn lớn nhỏ, tổng số nhân khẩu cũng không quá ba mươi nghìn người, còn có cả một số nhân khẩu không đăng kí tạm trú nên sẽ rất khó khăn nếu làm phương pháp loại trừ.

Tuy bên phía cảnh sát có thu thập được mấy dấu vân tay trên chiếc túi, nhưng nếu người cầm chiếc túi chưa từng có thông tin phạm tội, đồng thời không làm ghi chép vân tay ở cơ quan công an, thì muốn tìm ra chẳng khác nào mò kim đáy biển. Nhưng cũng không thể nói những dấu vân tay này hoàn toàn vô tác dụng, ít ra sau khi có đối tượng hoài nghi, có thể đưa tới để so sánh vân tay.

Giờ tôi cũng đang rất chán nản! Nếu anh linh này có một chút xíu ký ức thôi thì tôi cũng có thể thông qua trí nhớ của nó để tìm hai tên cha mẹ ngu ngốc kia rồi. Nhưng từ lúc thằng nhóc này được sinh ra cho đến lúc chết chắc chưa đến hơn năm tiếng đồng hồ, nó làm sao có thể có ký ức gì được!

Bây giờ chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải theo Đinh Nhất đi tìm chú Lê để tiếp tục nghĩ biện pháp. Lão già này vừa nghe nói bên phía cảnh sát cũng không có manh mối thì cau mày: “Nếu không tìm thấy cha mẹ của anh linh này thì thật sự không còn cách nào khác…”

Tôi vội nịnh nọt chú Lê: “Lê đại sư, cháu biết chú rất thông minh, chú thử suy nghĩ thêm những cách khác đi, xem xem có thể tìm được cha mẹ của đứa bé này không!”

Chú Lê hơi trầm tư một lúc, sau đó vỗ gáy và nói: "Có! Chúng ta không tìm thấy cha mẹ của anh linh này, nhưng hẳn là chính nó có thể tìm ra được."

Tôi lắc đầu: "Ôi… không phải cháu đã nói rồi sao ạ, nó không có ký ức…"

Nhưng chú Lê lại nói: "Cháu thì biết cái gì? Dù cho khi còn sống, anh linh không có trí nhớ của riêng nó, nhưng nó có máu mủ tình thâm, trên người nó chảy dòng máu của cha mẹ nó, chỉ cần cháu lấy được một ít máu trong thi thể của đứa bé kia là chú có cách tìm được cha mẹ của nó."

Tôi lắc đầu quầy quậy: "Cháu đào đâu ra được! Giờ cháu còn chẳng biết thi thể của đứa bé đang ở đâu thì làm sao lấy được máu của nó cho chú!"

CHƯƠNG

TIỂU HẮC VÀO NHÀ

Chú Lê xòe hai tay ra tỏ ý bất lực: "Vậy chú cũng chẳng còn cách nào khác, có bao nhiêu cách chú nói hết cho cháu rồi, có làm được hay không phải xem khả năng của cháu thôi, dù sao người hiện giờ bị quỷ nhỏ quấn thân là cháu chứ không phải là chú..."

Tôi lườm chú Lê muốn cháy mặt! Thật ra nếu muốn lấy một ít máu của đứa trẻ kia chắc cũng không khó, nhưng với điều kiện tiên quyết là thi thể của nó chưa bị xử lý.

Tôi vội gọi điện cho Triệu Tinh Vũ, hỏi anh ta xem có người quen ở đồn công an cầu Tứ Đạo không? Anh ta hỏi có phải tôi đã xảy ra chuyện gì rồi không, có cần anh ta tới đó để làm bảo lãnh cho tôi không.

Tôi buồn cười quá, đành nói: "Tôi... tôi chẳng xảy ra chuyện gì cả, anh đến bảo lãnh cái gì. Chuyện là thế này..." Tôi nói rõ ràng cho anh ta nghe chuyện mình cần nhờ.

Nghe xong, Triệu Tinh Vũ rút ra một kết luận: "Ý của cậu bây giờ là muốn đi xem thi thể của đứa bé kia hả."

Tôi gật đầu: "Đúng thế, chỉ có thấy được thi thể của đứa bé kia, tôi mới có cách tìm được đôi cha mẹ thất đức của nó."

Dưới sự trợ giúp của Triệu Tinh Vũ, tôi và Đinh Nhất lại đến

đồn công an cầu Tứ Đạo. Triệu Tinh Vũ có một cô em khóa dưới mới được phân đến đồn công an kia, chúng tôi thông qua quan hệ của cô ấy để tìm được thi thể của đứa trẻ.

Đàn em khóa dưới của Triệu Tinh Vũ cũng mới vừa tham gia công tác không bao lâu nên vẫn chưa quen nhìn thi thể, vì thế Triệu Tinh Vũ bảo cô ấy chờ ở ngoài cửa. Cô gái này không vào cũng tốt, dù gì cô ấy cũng không nên nhìn thấy chuyện mà tôi sắp làm.

Khi nhìn thấy thi thể nhỏ bé kia một lần nữa, tôi thấy hai tay của nó đã thả ra, vì vụ án này mới xảy ra gần đây, lại không tìm được cha mẹ ruột của đứa trẻ nên cảnh sát không làm khám nghiệm tử thi. Hơn nữa, chỉ cần có một ít kinh nghiệm pháp y thì nhìn cũng biết đứa trẻ này chết vì bị đông lạnh.

Tôi lấy ra một cái kim tiêm đã chuẩn bị từ trước, cách lấy máu này là do chú Lê nói cho tôi biết. Vì người vừa chết xong, máu trong cơ thể sẽ ngừng hoạt động, đồng thời nhanh chóng đông lại, nên bây giờ khó mà rút máu ra được.

Chú Lê bảo với tôi là chỉ cần dùng một cây kim có khe hở ở giữa đâm vào trong thi thể là có thể lấy được một ít máu đông bị giữ lại trong phần khe hở đó, chỉ thế thôi cũng đủ cho chú ấy dùng để tìm kiếm cha mẹ của đứa trẻ rồi.

Lúc ấy tôi thật sự không nỡ xuống tay, nhưng nghĩ đến chuyện đứa trẻ này còn phải chờ thêm sáu mươi năm nữa mới được đầu thai, tôi đành cắn răng đâm kim tiêm xuống chân của nó. Động tác của tôi vừa nhanh vừa chuẩn, không để cho Triệu Tinh Vũ nhìn thấy.

Dẫu sao người ta cũng là cảnh sát, không thể để chuyện gì cũng bắt người ta phải mạo hiểm vì mình được, nếu không cho anh ta biết chuyện này thì có thể coi như nó chưa từng xảy ra. Hơn nữa,

chỉ cần tìm ra cha mẹ của đứa trẻ thì vấn đề sẽ được giải quyết.

Tôi thừa dịp Triệu Tinh Vũ không chú ý tới bèn lén nhét cây kim tiêm kia vào trong túi, sau đó nói với anh ta: "Xong rồi, tôi cũng thấy được hòm hòm, chúng ta đi thôi!"

Ra khỏi đồn công an, anh ta vẫn còn bán tín bán nghi hỏi tôi: "Chỉ như thế này là có thể tìm được bố mẹ của đứa trẻ kia ạ?"

Tôi vỗ vai anh ta: "Anh cứ chờ tin tốt thôi!"

Quay trở lại nhà chú Lê, tôi đưa cây kim có dính máu của xác đứa trẻ cho chú ấy, chú ấy nhận lấy rồi đưa lên mũi ngửi thử, sau đó gật đầu: "Chắc là không có vấn đề gì đâu."

Tôi tưởng chú Lê sẽ mở đàn cúng, hay làm phép gì đó, nào ngờ chú ấy búng tay một cái, con mèo Tiểu Hắc nhà chú liền lười biếng nhảy từ chỗ máy sưởi xuống, nó duỗi người một cái cho đỡ mỏi lưng rồi uể oải đi đến chân chú Lê, nó đưa cái mũi ra ngửi ngửi kim tiêm của chú ấy.

Đây là hành động gì vậy! Chẳng lẽ cái con Tiểu Hắc thoạt nhìn giống con mèo ăn nhờ ở đậu này mà cũng có khả năng khác thường à? Nếu đúng là như vậy thì trước nay tôi đã quá xem thường nó rồi!

Tiểu Hắc ngửi ngửi cái kim tiêm kia xong thì kêu lên hai tiếng meo meo. Chú Lê ôm nó lên và nói với chúng tôi: "Đi, đi đến chỗ lúc trước hai đứa đã phát hiện ra thi thể của đứa bé kia."

Tôi nhìn sắc trời bên ngoài: "Ngay bây giờ ạ?"

Chú Lê nghiêm mặt, gật đầu: "Đúng, ngay bây giờ."

Thế là ba chúng tôi cùng một con mèo lái xe tới chỗ con sông nhỏ đã phát hiện ra thi thể của đứa bé.

Khi đến nơi, sắc trời đã tối đen, xe vừa mới dừng hẳn, chú Lê ôm Tiểu Hắc xuống xe.

Sau khi xuống xe, Tiểu Hắc nhảy từ trong ngực chú xuống đất… Trong bóng tối, ánh mắt nó hiện lên thứ màu lục u ám sắc lạnh, nếu không phải đã biết nó mấy năm rồi thì chắc bây giờ tôi cũng không nhận ra nó.

Đầu tiên, Tiểu Hắc nhảy lên mặt băng dạo quanh một vòng, sau đó nó quay về phía chú Lê kêu meo rồi chạy về phía một cái thôn ở bên kia bờ sông. Chú Lê nói với hai chúng tôi: "Hai đứa đuổi theo đi! Chú tay chân yếu cả rồi không theo kịp tốc độ của nó, chú lên xe chờ hai đứa!"

Tôi và Đinh Nhất vội chạy theo Tiểu Hắc, tốc độ của con mèo này nhanh như gió! May mà tốc độ của Đinh Nhất không chậm, nhưng tôi thì mệt bở hơi tai, thở hổn hển nói với anh ta: "Anh đuổi theo nó trước đi, sau đó gọi điện thoại cho tôi… Tôi, tôi thực sự chạy không nổi nữa rồi…"

Đinh Nhất gật đầu rồi cùng biến mất với Tiểu Hắc ở trong đêm tối… Còn tôi ở lại phía sau thở hổn hển, vừa đi tôi vừa quan sát cái thôn này. Tôi phát hiện đèn đuốc nhà nào trong thôn cũng sáng trưng, nhìn qua thì thấy khá sung túc.

Tôi còn đang nghĩ ngợi thì tiếng điện thoại chợt vang lên, là Đinh Nhất gọi tới. Tôi thầm nghĩ tìm được nhanh thế à? Quả nhiên, anh ta nói với tôi rằng Tiểu Hắc đi đến trước cánh cửa màu xanh lam của một ngôi nhà ở đầu thôn phía Tây, trên cánh cửa còn dán hình hai vị thần giữ cửa.

Căn cứ vào lời miêu tả của Đinh Nhất, tôi nhanh chóng đến được chỗ anh ta. Tôi phát hiện, ánh đèn trong căn nhà này tối nhất, trong nhà chỉ có một ngọn đèn nhỏ u ám.

Tôi hỏi: "Tiểu Hắc đi vào bao lâu rồi?"

Đinh Nhất nói: "Khoảng ba phút."

Đúng lúc này, tôi thấy một bóng đen nhảy từ bờ tường của căn

nhà ra bên ngoài, nhìn kỹ thì thấy chính là Tiểu Hắc, nhưng trong miệng nó đang ngậm một thứ gì đó.

Con mèo nhỏ này lại còn đi ăn trộm nữa, thế mà sau khi ra ngoài nó chẳng thèm liếc chúng tôi lấy một cái, quay đầu chạy thẳng, hai đứa lớn đầu chúng tôi lại phải chạy theo nó trở về.

Đợi khi chúng tôi… chủ yếu là tôi, thở hổn hển chạy về chỗ dừng xe, Tiểu Hắc đã nhảy vào trong lòng chú Lê từ lúc nào rồi, và chú Lê đang xem xét cẩn thận thứ đồ mà Tiểu Hắc trộm về.

“Tiểu Hắc… Tiểu Hắc ăn trộm thứ gì về thế ạ?” Tôi thở không ra hơi.

Chú Lê cười gian trá: “Về rồi nói sau, mùa đông năm nay lạnh quá đi mất!”

CHƯƠNG

SỰ THẬT ĐẰNG SAU

Sau khi về đến nhà, chú Lê ném vật kia cho tôi, tôi tiếp lấy nó và nhìn thử, vừa nhìn tôi đã thấy buồn nôn, đó là một miếng vải rách thấm máu.

Tôi nói móc: “Khẩu vị của Tiểu Hắc nặng quá nhỉ?”

Chú Lê trợn mắt với tôi. “Bảo cháu non cháu còn không chịu nhận, chẳng biết cái gì cả, máu trên mảnh vải này là máu của phụ nữ lúc sinh nở.”

Tôi trợn tròn mắt: “Chú nói đây là vết máu khi mẹ của đứa bé kia sinh nó ra dính vào?”

Chú Lê gật đầu: “Ừm, chắc chắn trong căn nhà kia có một người phụ nữ vừa mới sinh xong, chỉ là không biết tại sao họ lại muốn ném đứa bé này đi?”

Đúng vậy! Đây cũng là chuyện mà tôi nghĩ mãi không ra, đứa trẻ kia vừa mới chào đời, nhìn qua thân thể nó vẫn bình thường, hơn nữa còn là bé trai, với điều kiện đó thì không phù hợp với những lý do mà những đứa trẻ thường bị bỏ rơi.

Nếu loại bỏ nguyên nhân do thân thể nó bị dị tật hay những nguyên nhân khác mà bị vứt bỏ, thì chỉ còn một khả năng, có lẽ bản thân đứa trẻ này không thể xuất hiện được, ví dụ như chưa

lấy chồng đã sinh con…

Cho dù là một cô gái trẻ sinh con cũng không thể nhẫn tâm ném đứa trẻ ở trên mặt băng, mặc kệ cho nó chết cóng được! Thời tiết mùa đông năm nay quá khắc nghiệt, mà đứa bé kia lại còn nhỏ như vậy thì chỉ chưa đến một giờ đã không thể cứu nổi rồi.

Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có người mẹ nhẫn tâm như vậy? Dù tôi thường nói bản chất con người phức tạp, nhưng nội tâm tôi vẫn không thể lý giải được người ta đã nghĩ như thế nào mà làm vậy.

Giờ đã có manh mối, chúng tôi có thể tiếp tục điều tra. Vì chúng tôi không phải là cảnh sát nên không thể gióng trống khua chiêng đi điều tra được, mà chúng tôi cũng không có chứng cứ gì xác thực cả nên cũng không thể cung cấp đầu mối cho cảnh sát. Chúng tôi đâu thể nói với họ là do con mèo nhà chúng tôi tìm thấy chứ?

Sáng hôm sau, tôi và Đinh Nhất lại đến cái thôn kia tìm hiểu tình hình. Lúc tối hôm qua chúng tôi không phát hiện ra gì cả, nhưng buổi sáng hôm nay, vừa đến nơi tôi đã ngửi thấy trong thôn có thứ mùi gay mũi của phế liệu nhựa bị đốt.

Vì hôm qua trời tối quá nên tôi không để ý, hóa ra nhà nào trong thôn này cũng là xưởng sản xuất hạt nhựa, chẳng trách trong không khí lại có mùi khó chịu như vậy!

Lúc này, người trong thôn thấy xe của chúng tôi dừng lại ở cửa thôn thì đi tới hỏi có phải chúng tôi đến thu mua hạt nhựa hay không? Tôi bèn mượn chuyện này để nói: “Vâng, chúng tôi tới đây để xem qua hàng ở đây làm thế nào, và muốn cầm một ít hàng mẫu về để xem.”

Người kia khách sáo mời chúng tôi vào thôn, sau đó đưa chúng tôi đến xưởng nhà anh ta để nhìn nguyên liệu. Người này tự xưng là bí thư trong thôn, anh ta hô hào toàn thôn cùng thành lập một

công ty nhỏ chuyên sản xuất hạt nhựa tái chế, anh ta phụ trách phần tiêu thụ, còn các nhà trong thôn phụ trách sản xuất.

Tôi bảo anh ta đưa mình vào một xưởng ngẫu nhiên nào đó để xem họ sản xuất ở bên trong, nhà xưởng ở nơi này xử lý một số loại nhựa phế thải, sau đó tái chế chúng thành những hạt nhựa tròn đủ màu sắc. Loại xưởng sản xuất nhỏ như thế này, mặc dù có lợi nhuận khá tốt nhưng ô nhiễm rất nghiêm trọng… Từ lúc đặt chân vào đây, tôi toàn phải bịt mũi đi cùng bí thư thôn đến mấy xưởng.

Tất nhiên chúng tôi không phải thật sự muốn tới đây tìm nguyên liệu, mục đích cuối cùng vẫn là đến gia đình ở đầu phía Tây để kiểm tra tình hình. Nhưng khi chúng tôi đi đến chỗ cánh cửa lớn màu xanh lam thì bí thư thôn lại ngăn chúng tôi lại và nói: “Nhà này không cần nhìn đâu, nhà họ không làm sản xuất hạt nhựa…”

Tôi hơi thắc mắc: “Không phải anh nói nhà nào trong thôn cũng là nghề này à?”

Bí thư thôn lắc đầu: “Nhà của ông Thịnh là ngoại lệ, mấy năm trước con trai ông ấy bị tai nạn chết, vợ của con trai ông ta không muốn mình còn trẻ đã phải thủ tiết nên sau này tái giá với người khác. Giờ trong nhà chỉ còn lại một ông và một cháu gái, một già một trẻ sống vất vả lắm.”

Lòng tôi hơi giật thót, ông nội và cháu gái… Không thể nào? Thế là tôi lại tiếp tục truy hỏi: “Cô cháu gái kia bao nhiêu tuổi vậy ạ? Nếu khó sống quá thì sao họ không đến xưởng nhà khác làm thuê.”

Nhưng bí thư thôn lại xua tay, nói: “Con bé kia mới mười ba, giờ có ai dám dùng lao động trẻ vị thành niên đâu!”

“Mới mười ba…” Tôi nói với vẻ đăm chiêu.

“Ừ, Thu Hồng mới mười ba thôi, chẳng biết có phải nó bị kích thích lúc bố nó chết hay không mà mấy năm nay nó luôn buồn bã, chẳng chịu nói chuyện với ai cả, còn chưa học hết cấp hai đã bỏ học rồi.” Bí thư thôn nói với vẻ đáng tiếc.

Rời khỏi thôn, chúng tôi đã thăm dò được tình huống cơ bản của gia đình kia. Bố qua đời, mẹ tái giá, trong nhà chỉ còn lại ông nội và đứa cháu gái sống cùng nhau. Tôi không hy vọng chuyện mình nghĩ trong đầu là thật, nếu không tôi phải nhìn lại sự phức tạp của bản chất con người một lần nữa.

Trở về nhà chú Lê, tôi kể cho chú ấy nghe những điều tôi tìm hiểu được, chú nghe xong cũng nhăn mặt, nói: “Không thể nào có khả năng ấy được?”

Tôi cũng cau mày: “Chỉ mong là chúng ta nghĩ sai…”

Mới vừa rồi khi rời khỏi thôn, trong lúc vô tình tôi ngẩng đầu lên và nhìn thấy ở mấy đoạn ngã tư trong thôn có lắp đặt camera giám sát, nhưng tôi tin chắc cảnh sát sẽ không bỏ qua video giám sát ở nơi này.

Tôi bèn gọi điện thoại cho Triệu Tinh Vũ và nhờ anh ta nói thông tin quan trọng này cho cô em khóa dưới kia biết, để cô ấy dùng cách của mình hướng những đồng nghiệp đang điều tra vụ án này sang kiểm tra camera giám sát trong mấy thôn gần đấy.

Tất nhiên, chủ yếu là kiểm tra cái thôn sản xuất hạt nhựa tái chế kia. Tôi tin chắc chẳng bao lâu nữa sẽ lộ ra chân tướng sự việc…

Hai ngày sau, tôi nhận được điện thoại của đồn công an cầu Tứ Đạo, họ nói rằng vụ án đã có những đột phá lớn, mà chúng tôi là những nhân chứng quan trọng phát hiện ra thi thể và báo án nên phải đến đồn công an ký tên vào tờ làm chứng nữa.

Tôi và Đinh Nhất lập tức lái xe tới đó, tôi muốn nhìn thử sự thật

của câu chuyện này là gì…

Nhưng khi chúng tôi chạy tới đồn cảnh sát thì phát hiện ở đó còn có hai cô bé đang mặc bộ đồ thể thao của nhãn hiệu nào đấy. Hỏi ra mới biết, hai cô bé này được gọi tới làm chứng vì trong đoạn video theo dõi của cửa hàng, họ phát hiện kẻ bị tình nghi đã từng đến đấy mua một chiếc áo khoác nữ mùa xuân kiểu mới.

Cảnh sát tìm thấy kẻ tình nghi trong khi kiểm tra camera giám sát ở cửa thôn của họ, cũng chính là ông nội của cô bé Thịnh Thu Hồng - Thịnh Hữu Điền, vào buổi sáng hôm sự việc phát sinh, cô bé đã mang theo một chiếc túi xách màu trắng xuất hiện ở cửa thôn.

Sau khi nhân viên của cửa hàng bán đồ thể thao xác nhận, vài ngày trước, Thịnh Thu Hồng đến cửa hàng của họ để mua chiếc áo khoác nữ kia và chiếc túi mà họ cung cấp chính là chiếc túi màu trắng dùng để đựng thi thể của đứa bé kia.

CHƯƠNG

BẰNG CHỨNG NHƯ NÚI

Năm nay Thịnh Hữu Điền này đã bảy mươi ba tuổi, khi lão bị cảnh sát đưa về thì vẫn còn luôn miệng nói, bắt mình làm gì? Lão chưa từng làm việc gì phạm pháp cả?

Tôi thầm cười lạnh, lão ném một đứa trẻ vừa mới sinh ra mặt băng, khiến nó đang sống sờ sờ lại bị đông chết, chẳng lẽ đây không phải là phạm pháp à? Còn có cháu gái của lão năm nay mới mười ba tuổi,vậy cha của đứa trẻ này rốt cuộc là ai? Như vậy cũng đã cấu thành tội ấu dâm, mà lão cứ vẫn luôn giấu giếm sự thật này.

Hiện giờ Thịnh Thu Hồng đã được hai cảnh sát nữ đưa tới bệnh viện làm kiểm tra toàn thân rồi, có phải vừa mới sinh con hay không chắc sẽ có đáp án rất nhanh thôi, đến lúc đó chỉ e lão súc vật này không dễ dàng chống chế như vậy được nữa.

Quả nhiên, tin tức được báo về từ bệnh viện rất nhanh, bác sĩ đã chứng minh Thịnh Thu Hồng vừa mới sinh con. Một cô bé chỉ có mười ba tuổi, mấy ngày trước vừa mới sinh xong, đứa trẻ ở đâu? Cha đứa trẻ là ai? Tuy rằng chúng tôi gần như đã có thể xác định sinh mệnh nhỏ vô tội trên sông băng kia chính là do Thịnh Thu Hồng sinh, nhưng sự thật rốt cuộc là thế nào đây?

Trên đường đến bệnh viện Thịnh Thu Hồng vẫn khóc mãi, bất kể cảnh sát nữ hỏi cô bé cái gì, cô bé cũng không chịu nói. Chuyện đến nước này, cho dù lúc trước có phải cô bé tự nguyện hay không, tổn thương của chuyện này đối với cô bé cũng đã đến mức không cách nào bù đắp nổi rồi. Hiện giờ việc mà cảnh sát có thể làm, cũng chỉ là khôi phục lại sự thật, bắt kẻ xấu chịu trừng phạt, bất kể hắn là ai…

Hai nhân viên trong cửa hàng thể thao nhận người xong thì tự động ra về, nhưng tôi và Đinh Nhất vẫn không đi, bởi vì chúng tôi phải đợi kết quả thẩm vấn Thịnh Hữu Điền. Đừng thấy lão già này đã già đến lọm khọm, nhưng mắt vẫn còn sáng rõ, bất kể cảnh sát có hỏi thế nào, lão đều nói mình cũng là người bị hại, không biết cháu gái bị ai ức hiếp mới có con.

Còn về việc vì sao lão ném đứa trẻ đi, lý do thoái thác của lão là sợ cháu gái chưa thành niên đã sinh con, truyền ra ngoài quá mất mặt, nên muốn vứt đi cho xong, nhưng lão không ngờ đứa trẻ sẽ bị chết cóng!

Cảnh sát phụ trách thẩm vấn nghe thế thì quát: “Rác rưởi! Vứt ông nằm trên mặt băng một tiếng xem thử có đông chết ông hay không nhé?” Thịnh Hữu Điền lập tức không nói nữa, nhắm hai mắt lại, tỏ vẻ thích làm gì thì làm.

Xem ra lão già này khó đối phó hơn chúng tôi tưởng nhiều, lão ỷ vào tuổi tác của mình lớn, hỏi mười câu đáp một câu, đôi khi dứt khoát một câu cũng không đáp. Đối với phạm nhân như vậy các cảnh sát cũng khá khó khăn, lỡ như hỏi quá dữ, lão súc vật này lại xảy ra chuyện gì, đến lúc đó người trong đồn cũng ăn quả đắng theo luôn.

Nhất thời mấy anh cảnh sát phụ trách vụ này cũng mặt ủ mày chau, vốn tưởng rằng có đột phá to lớn như vậy, chắc hẳn có thể

kết án một cách nhanh chóng, kết quả ai cũng không ngờ lại gặp phải một lão già khú đế khó gặm như vậy.

Tôi thấy kéo dài như vậy cũng không phải cách, vì thế hỏi nhỏ anh cảnh sát phụ trách vụ án: "Không thể xét nghiệm ADN trước à? Có lẽ nên làm rõ lão già này có phải người gây tội hay không trước nhỉ?

"Đã thu thập ADN xong rồi, nhưng không ra kết quả nhanh như vậy được, dù thế nào cũng phải chờ đến thứ hai mới có." Cảnh sát nói.

Tôi giật mình: "Không phải chứ? Phải đợi lâu như vậy à? Bây giờ xét nghiệm ADN không phải là việc rất đơn giản à?"

Cậu cảnh sát kia bĩu môi đáp: "Trong các cơ quan của chúng tôi, hễ có yêu cầu xét nghiệm ADN, đầu tiên đều là lấy mẫu vật do chính chúng tôi thu thập, rồi đưa đến phòng xét nghiệm của văn phòng tỉnh để làm. Nhưng người ta có vụ án lớn và cần kíp, chắc chắn phải có thứ tự trước sau, phân biệt nặng nhẹ."

Tôi nghe thấy cũng phải, mỗi ngày nhóm Bạch Kiện có không biết bao nhiêu vụ án đang chờ phá kia mà, xếp hàng cũng là bình thường. Nhưng tôi không thể kéo dài như vậy được! Đây là công việc của họ, làm từng bước từng bước thì không có vấn đề gì, nhưng mà cuốn cả tôi vào thì không phải lãng phí thời gian của tôi sao?

Nghĩ vậy nên tôi bèn gọi cho Bạch Kiện, vừa nối máy, anh ta thấy là tôi thì còn trêu người bận rộn như tôi sao có thời gian gọi điện thoại cho anh ta vậy. Tôi thấy tâm trạng của lão này rất tốt, xem ra nhất định là vừa phá được vụ án lớn nào đó, cho nên lúc này mới đắc ý đến mức không biết mình họ gì.

Vì thế tôi cũng không nói lời vô nghĩa với anh ta, hỏi luôn có một vụ cần chen ngang xét nghiệm ADN. Bạch Kiện nghe thế thì

hỏi tôi: “Sao vậy? Người bị hại là thân thích nhà cậu à?”

“Tầm bậy! Người bị hại là thân thích nhà anh thì có!”

“Vậy cậu gấp thế làm gì nào! Chỉ cần đưa đến chỗ chúng tôi, kết quả sớm muộn gì cũng có mà! Nóng vội không ăn được đậu hủ nóng đâu biết không?” Bạch Kiện cười hì hì nói.

Tôi thở dài: “Haiz, đừng nói nữa… Anh coi như lần này anh em xen vào việc người khác có được hay không?”

“Cậu nói cậu vác tù và hàng tổng còn ít hả? Vụ án nhỏ như vậy còn phải tìm tôi để đi cửa sau…”

Tuy rằng ngoài miệng Bạch Kiện nói như vậy, nhưng cuối cùng anh ta vẫn giúp tôi chen ngang, kết quả đối chiếu ADN có rất nhanh. Khi bên đồn công an cầu Tứ Đạo cầm được báo cáo ADN thì kinh ngạc không nói nên lời, liên tục nói: “Sao lần này nhanh thế? Xem ra mấy ngày nay văn phòng tỉnh không có vụ án gì nhỉ!”

Tôi nghe thế thì thầm hừ lạnh, nếu không phải ông đây giúp các anh đi cửa sau, các anh có thể phá án nhanh như vậy chắc!

Kết quả đối chiếu cũng không xuất hiện tình huống đảo chiều gì, những tin xấu mà mọi người suy đoán trước đó đều trở thành sự thật, cha ruột của đứa trẻ này chính là lão già súc sinh Thịnh Hữu Điền! Tuy nhiên mọi người cũng không ngờ là, đối mặt với báo cáo xét nghiệm bày ra trước mắt, Thịnh Hữu Điền vẫn không rên một tiếng, ra vẻ dù sao ông đây cũng lớn tuổi vậy rồi, các người có thể làm gì ông. Tôi thấy mà giận đến ngứa răng, nếu không phải đây là đồn công an, tôi không phi lên đánh lão một trận là không xong!

Sau đó không những lão già súc sinh này không nói gì cả, mà chỉ cần cảnh sát vừa hỏi đến vấn đề mấu chốt, lão lại lập tức ồn ào bảo mình đau ngực. Suy cho cùng lão súc vật này cũng đã hơn bảy mươi, lỡ như đùng một cái chết ra đấy, không ai gánh nổi trách

nhiệm này. Vì thế cảnh sát trong đồn lại nhanh chóng đưa lão đến bệnh viện làm kiểm tra toàn thân, kết quả sức khoẻ của lão súc vật này còn khoẻ hơn cả tôi kìa!

Tôi tức quá nên nói với cảnh sát: “Bây giờ bằng chứng như núi, không thể kết án không cần khẩu cung sao?”

Cảnh sát phá án cũng rất bất đắc dĩ: “Thật ra hiện giờ chứng cứ đã rất xác thực, đáng lẽ có thể kết án không cần khẩu cung rồi. Nhưng bởi vì mấy năm nay xảy ra không ít vụ án oan sai từ nhiều năm trước, cho nên bây giờ bên trên không còn cho phép kết án không khẩu cung nữa. Hơn nữa bây giờ thân là người bị hại Thịnh Thu Hồng lại không hé nửa lời, anh nói vụ án đã rõ rành rành ra đấy, nhưng nghi phạm không nhận, người bị hại lại không nói lời nào, thật không biết hồ sơ vụ án này nên viết làm sao đây!”

Chúng tôi đang nói chuyện, đồn công an Tứ Đạo Kiều đột nhiên nhận được điện thoại của bên trên, bảo bọn họ nộp vụ “Đứa trẻ bị vứt ở sông băng” lên…

CHƯƠNG

CHA CHẾT MẸ GẢ CHỒNG

Hoá ra bởi vì Bạch Kiện cho tôi đi cửa sau, khiến văn phòng tỉnh của họ nảy sinh hứng thú với vụ này. Tuy rằng vụ án này không xem như án lớn gì cả, nhưng mà đúng lúc ngày tết ngày nhất xảy ra một chuyện như vậy, ảnh hưởng xã hội vẫn khá lớn.

Hơn nữa cái chính là, nhóm Bạch Kiện biết vụ này sự thật rõ ràng, chứng cứ xác thực, nhưng lại không có cách nào kết án. Vì thế bọn họ bèn nhận về, muốn kết án trước khi hết năm, cho quần chúng nhân dân một lời giải thích, để mọi người đều có thể yên tâm đón năm mới.

Bạch Kiện ra tay, tất nhiên là dễ như trở bàn tay…

Không phải lão già súc sinh này giả bệnh không nói sao, được, vậy chỉ cần làm Thịnh Thu Hồng mở miệng thôi. Tuy nhiên bây giờ cô bé này chống đối cảnh sát, hỏi cái gì cũng không nói. Cuối cùng nhóm Bạch Kiện đành phải tìm tới một nhân vật có tính mấu chốt, có sự xuất hiện của bà ta, cuối cùng đã khiến Thịnh Thu Hồng mở miệng nói ra sự thật.

Người này không phải ai khác, chính là mẹ ruột của Thịnh Thu Hồng, Giản Phương. Cũng bởi vì sự xuất hiện của bà ta, rốt cuộc đã xé ra một lỗ hổng cho vụ án đang rơi vào góc chết… Giản

Phương là người ngoài tỉnh, rất nhiều năm trước tới vùng này làm công với anh họ, rồi quen biết cha của Thu Hồng là Thịnh Vi Quốc.

Nhà Giản Phương rất nghèo, anh chị em cũng nhiều, bà ta vẫn muốn gả chồng sớm một chút, hòng thay đổi vận mệnh của bản thân. Khi ấy đúng lúc nhà Thịnh Vi Quốc đang tuyển người làm, Giản Phương được anh họ giới thiệu, vào nhà họ Thịnh làm công.

Cứ thường xuyên qua lại như vậy, hai người cũng quen thuộc hơn. Lúc ấy nhà họ Thịnh cũng chỉ có hai người Thịnh Hữu Điền và Thịnh Vi Quốc, hơn nữa Thịnh Vi Quốc chất phác, làm người cũng rất thành thật, Giản Phương cho rằng sau khi mình gả vào đó, chắc chắn có thể nắm quyền làm chủ trong cái nhà này.

Nhưng sau khi bà ta và Thịnh Vi Quốc kết hôn mới biết được, hoá ra chuyện hoàn toàn không phải như vậy, người chân chính làm chủ ở nhà họ Thịnh lại là cha chồng của bà ta - Thịnh Hữu Điền… Hơn nữa sau khi bà ta chính thức gả vào nhà họ Thịnh, bà ta còn phát hiện một bí mật, hoá ra Thịnh Vi Quốc cũng không phải con trai ruột của Thịnh Hữu Điền!

Lúc trước nhà cha chồng Thịnh Hữu Điền của bà ta nghèo cực kỳ, lại xấu xí, cho nên con gái ở làng trên xóm dưới quanh đó không có một ai bằng lòng gả cho lão. Sau này đến khi lão hơn bốn mươi tuổi, trên thôn tổ chức gia công hạt nhựa, như vậy mới từ từ giàu lên.

Điều kiện trong nhà tốt rồi, tất nhiên lão cũng muốn tìm một người phụ nữ cùng sinh sống, nhưng với số tuổi này của lão mà muốn tìm gái trẻ chắc chắn là không thể nào, vì thế có người giới thiệu cho một bà goá có con trai, cũng chính là mẹ ruột của Thịnh Vi Quốc, Lưu Quế Chi.

Kết quả hai người kết hôn chưa đến hai năm, Lưu Quế Chi lại nhiễm bệnh chết… Sau đó Thịnh Hữu Điền cũng không còn lòng

dạ tìm vợ nữa, nên coi đứa con trai Lưu Quế Chi để lại như ruột thịt của mình mà nuôi dưỡng, dù sao giờ đây hai người bọn họ cũng không còn thân thích nào trên đời này nữa.

Bởi vì năm đó khi mẹ của Thịnh Vi Quốc mang con gả đến đây, ông ta đã sáu, bảy tuổi, cho nên dĩ nhiên biết Thịnh Hữu Điền không phải là cha ruột mình. Tuy nhiên qua nhiều năm như vậy, Thịnh Hữu Điền đối với mình giống như con trai ruột, cho nên trong mắt ông ta, Thịnh Hữu Điền chính là cha ruột của mình.

Từ khi Giản Phương vào cửa, bà ta phát hiện người cha chồng này của mình có một tật xấu không tốt, đó là thích động tay động chân với mình. Mới đầu bà ta kể chuyện này cho chồng mình là Thịnh Vi Quốc nghe, kết quả lại bị ông ta đánh một trận, nói mình xằng bậy nói láo nói toét.

Giản Phương thấy người đàn ông của mình cũng không tin mình, bà ta cũng không nói gì nữa, về sau ở trong cái nhà này, chỉ cần cha chồng không làm quá mức, bà ta cũng coi như chưa có gì xảy ra, chỉ là trong lòng thầm nguyền rủa lão súc vật này nhanh chóng về trời đi.

Ngày tháng nhoang nhoáng, lại qua mấy năm, Giản Phương cũng sinh cho Thịnh Vi Quốc một cô con gái, lợi nhuận của nhà máy cũng rất tốt, mắt thấy cuộc sống này một tốt đẹp hơn. Ai ngờ ngay lúc hai vợ chồng bọn họ bàn bạc muốn có thêm đứa con thứ hai, Thịnh Vi Quốc lại xảy ra chuyện…

Khi ông ta đến giúp việc ở ao cá của người bạn, không cẩn thận đào trúng cáp điện ngầm, kết quả bị điện giật chết tại chỗ, một gia đình đang êm đẹp nháy mắt tan hoang. Trong nhà không có trụ cột, xưởng cũng làm không nổi nữa, cuối cùng Giản Phương chỉ có thể dựa vào ít đất đai trong nhà để duy trì kế sinh nhai.

Tuy nhiên dù thế nào bà ta cũng không ngờ là, vào ngay lúc này

cha chồng Thịnh Hữu Điền lại dính vào bệnh cũ, quấy rối Giản Phương càng trầm trọng hơn, có một lần lại còn nói ra câu "Về sau chúng ta sống cùng nhau cho rồi".

Giản Phương biết rõ mình không thể tiếp tục ở lại cái nhà này thêm nữa, giờ bà ta còn trẻ, nếu vẫn còn dằng dai tiếp ở cái nhà này chỉ sợ sẽ thật sự phải sống như vậy cả đời.

Vì thế bà ta bảo anh họ mình bắt đầu thu xếp cho bà ta xem mắt khắp nơi, nhưng đã tìm mấy đối tượng xem mắt rồi, tuy người ta đều coi trọng Giản Phương vừa giỏi giang lại thông minh, nhưng họ đều không đồng ý bà ta dẫn theo con chồng trước gả qua đó.

Sau đó Giản Phương hạ quyết tâm, bỏ lại con gái Thịnh Thu Hồng lúc ấy còn chưa đến mười tuổi, tái giá tới nơi khác. Một năm đầu, bà ta còn biết lâu lâu gọi cuộc điện thoại cho con gái, hỏi một chút tình hình gần đây thế nào. Đến khi bà ta sinh một đứa con cho gia đình kia thì không còn liên hệ với bên này nữa.

Lần này sở dĩ bà ta trở về, là bởi vì Bạch Kiện điều tra được hộ khẩu hiện tại của Giản Phương thông qua các đồng nghiệp ở phòng đăng ký hộ tịch, hơn nữa lấy được cách liên hệ với bà ta. Khi bà ta biết được con gái gặp chuyện thế này, trong lòng cũng áy náy, nếu lúc trước không phải chính bà ta quá ích kỷ, có lẽ chuyện hôm nay sẽ không xảy ra.

Đầu tiên Bạch Kiện sắp xếp cho mẹ con hai người gặp mặt, nhưng ban đầu Thịnh Thu Hồng vẫn rất cẩn thận, sau khi Giản Phương nói rất nhiều câu xin lỗi với cô bé, lúc này mới xoa dịu lại mối quan hệ của mẹ con, cuối cùng Thu Hồng cũng nói ra những việc xảy ra trên người mình.

Có lời làm chứng của bé Thu Hồng, Thịnh Hữu Điền nhanh chóng thú nhận sự thật về tội lỗi của mình, từ sau khi con dâu

Giản Phương tái giá, lão bắt đầu xâm hại cháu gái của mình hơn ba năm.

Lúc mới đầu vì tuổi của Thu Hồng còn nhỏ, cho nên không biết việc ông nội làm là không đúng. Nhưng sau này khi cô bé từ từ lớn thêm một chút, cô bé hiểu được vài chuyện, vì thế bắt đầu càng ngày càng tự ti, về sau cả đi học cũng không muốn đi nữa.

Vào tháng tám, đột nhiên bé Thu Hồng phát hiện mình càng ngày càng béo ra, cô bé rất sợ, cảm thấy có thể là mình giống như phim chiếu trong tivi… mang thai rồi! Vì thế cô bé nói chuyện này với Thịnh Hữu Điền.

Đầu tiên Thịnh Hữu Điền đưa bé Thu Hồng đến một phòng khám tư nhân nhỏ trên huyện, muốn bỏ đứa trẻ này đi. Kết quả nhận được đáp án là, số tháng của thai nhi quá lớn, chỗ họ không làm được phẫu thuật như vậy, nếu muốn bỏ đứa trẻ, cũng chỉ có thể đến bệnh viện chính quy để phá thai.

Tuy Thịnh Hữu Điền già, nhưng lão lại không ngốc, bé Thu Hồng chưa tròn mười bốn tuổi, cả chứng minh thư cũng chưa có, nếu là đến bệnh viện chính quy để phá thai, tất nhiên sẽ khiến bác sĩ nghi ngờ. Vì thế lão đưa bé Thu Hồng trở về, không phá bỏ đứa trẻ này nữa.

CHƯƠNG

CÓ TÊN CÓ HỌ

Bởi vì ngày thường bé Thu Hồng cũng không hay ra ngoài, hơn nữa giờ là mùa đông, ăn mặc cũng có thể ra dáng hơi mập mạp, cho nên ngẫu nhiên hàng xóm nhìn thấy bé Thu Hồng cũng đều cho rằng đứa trẻ này béo lên! Bởi vì không ai có thể ngờ một cô bé con mười ba tuổi lại mang thai?!

Đến tận mấy ngày trước, lúc nửa đêm bé Thu Hồng sinh ra một bé trai, Thịnh Hữu Điền nhìn đứa trẻ vừa mới sinh, đấu tranh rất lâu… Đây là cốt nhục duy nhất trên đời này của lão, sau này cũng không thể có lại nữa, nhưng nếu lão giữ lại đứa trẻ này, như vậy ngày sau sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta khám phá ra nội tình, đến lúc đó lão không thể nào làm người trong cái thôn này nữa.

Vì thế lão cắn răng hạ quyết tâm, quấn đứa trẻ còn đang duỗi chân kia bằng giấy vệ sinh đã dùng để lau máu cho Thu Hồng, sau đó giấu vào một cái túi xách màu trắng đựng quần áo mà mấy ngày trước lão mới mua tặng cho bé Thu Hồng, rời khỏi nhà.

Khi ấy trời vừa chớm sáng, Thịnh Hữu Điền sợ bị người quen nhìn thấy nên đem đứa trẻ đi thẳng ra khỏi thôn, đến ven con sông nhỏ gần đó, bởi vì lúc này ở đó gần như không có ai đi lại.

Dọc theo đường đi, Thịnh Hữu Điền cũng do dự, lão suy nghĩ có

cần ném đứa trẻ ở chỗ có người hay không, như vậy có lẽ nó còn có thể sống sót, nhà họ Thịnh của họ cũng không đến mức tuyệt hậu.

Nhưng vào lúc này, ông Vương cùng thôn với họ dậy sớm đi họp chợ, đúng lúc cũng đi về phía bên này. Trong lòng Thịnh Hữu Điền hoảng hốt nên vội núp vào ven đường. Đợi sau khi ông Vương đi qua, lão càng nghĩ càng sợ hãi, vì thế ném đứa trẻ lên mặt sông băng rồi bỏ chạy về.

Cũng không biết đứa bé đó là bị đông cứng từ trên đường đi, hay là vì chưa được bú miếng sữa nào nên đói, tóm lại từ khi Thịnh Hữu Điền ra khỏi cửa đến khi lão đặt đứa trẻ ở nơi trời băng đất tuyết rồi bỏ đi, nó cũng chẳng khóc một tiếng nào…

Thịnh Hữu Điền về đến nhà nhìn thấy Thu Hồng đang khóc, vì thế lão bèn dỗ cô bé vài câu: “Thằng nhóc này tới để đòi nợ, không thể giữ lại trong nhà được.”

Thịnh Thu Hồng nghe thế thì ngẩng đầu nói: “Ông ném nó đi đâu rồi? Vì sao cháu vẫn luôn nghe thấy tiếng nó đang khóc thế?”

Tức khắc lòng Thịnh Hữu Điền lộp bộp, cuống quít nhìn lại, nhưng lúc này sắc trời bên ngoài đã sáng rồi, nào còn có tiếng trẻ con khóc đâu?

Sau khi mọi người nghe Thịnh Hữu Điền khai nhận hết về những việc đã xảy ra, trong lòng họ như bị lửa giận thiêu đốt rừng rực, đồng thời càng thương hại cho bé Thu Hồng trẻ người non dạ phải trải qua chuyện này.

Giản Phương biết được toàn bộ chân tướng của việc này, càng hối hận đến muốn đánh bản thân mình, bà ta nói đều do năm đó mình quá ích kỷ, nếu bà ta có thể suy nghĩ cho con gái một chút, không rời khỏi cái nhà này, có lẽ chuyện sẽ không xảy ra.

Tôi hừ lạnh, nếu? Trên đời này nào có nhiều nếu như vậy chứ?

Nếu bản thân không đi… Nếu cha của đứa trẻ không chết? Nếu ông nội của con là người tốt… Tất cả đều là lời thối tha!! Mỗi một bi kịch xảy ra, đều là bởi vì các nhân tố ở nhiều mặt tạo thành, nhưng xét đến cùng lại đều là vì sự ích kỷ của con người cả!

Sau khi được cảnh sát đồng ý, trưa hôm đó chúng tôi đến khách sạn tìm Giản Phương. Khi tôi nhìn thấy người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, sắc mặt u ám này, trên mặt tôi thật sự không nặn ra được nụ cười nào.

Ban đầu Giản Phương cho rằng tôi và Đinh Nhất cũng là cảnh sát, nhưng khi bà ta nghe rõ ràng ý đồ đến đây của chúng tôi, lại kinh ngạc nói không ra lời.

Vì thế tôi thừa cơ hù doạ bà ta: "Bà tin nhân quả báo ứng không? Bây giờ Thịnh Hữu Điền đã nhận báo ứng lão nên chịu, tôi đoán chắc hẳn lão sẽ chết già trong ngục giam. Nhưng bà thì sao? Bà sẽ gặp phải báo ứng gì đây?"

Giản Phương nghe tôi nói như vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng kéo ống tay áo của tôi và nói: "Đại sư, cậu phải giúp tôi với… Tôi biết là tôi không tốt, tôi không đúng, nhưng bây giờ tôi còn phải lo cho Tiểu Hồng và đứa con khác của mình nữa, tôi không thể xảy ra chuyện được!"

Tôi vỗ vai bà ta: "Bà cũng không cần sợ hãi như vậy, nếu tôi đã tới tìm bà thì đã là muốn đến giúp các người. Nhưng bây giờ vấn đề là linh hồn đứa trẻ này không thể chuyển thế đầu thai, cho nên âm hồn mới không tiêu tan mà cứ dây dưa mãi với mọi người."

"Vậy làm sao đây?" Giản Phương vô cùng sợ hãi hỏi lại.

"Thật ra muốn cho nó chuyển thế cũng không khó, chỉ cần mẹ ruột đặt một cái tên cho nó là được." Tôi nói.

"Chỉ đơn giản như vậy ư?" Bà ta không tin tưởng cho lắm nên hỏi tôi.

Lòng tôi thầm nghĩ, đơn giản? Không biết ông đây đã phí bao nhiêu trắc trở mới tìm được ai là mẹ đứa bé đó! Còn đơn giản? Vì thế tôi tức giận nói với bà ta: "Nếu bà nói đơn giản thì dễ rồi, bây giờ bà bảo con gái bà đặt tên cho đứa trẻ đi, cái gì cũng được, nhưng phải có tên có họ."

Cuối cùng Thịnh Thu Hồng đặt cho đứa bé cái tên "Thịnh Tiểu Bảo", tôi thì biết ngay đây là thuận miệng đặt ra, nhưng anh bảo một đứa con nít chưa học cấp hai nghĩ ra cái tên có ý nghĩa sâu xa cũng không thực tế lắm!

Có tên thì mọi chuyện cũng dễ nói hơn, ban đêm, ba chúng tôi đi đến ven con sông nhỏ xảy ra vụ án. Lần này chú Lê đến là để dựng đàn làm phép một cách đứng đắn, siêu độ con quỷ nhỏ kia. Lúc ấy gió lạnh nổi lên xung quanh, ba người chúng tôi lại đều đứng ở bờ sông, cả đám lạnh run như cầy sấy.

Khi đàn làm phép của chú Lê sắp sửa kết thúc, đột nhiên tôi nhìn thấy hai bóng người từ nơi xa lướt nhẹ tới giữa sông băng, tiếp đó thấy một điểm sáng bé xíu bay lên từ dưới mặt đất, sau đó từ từ rời khỏi cùng với hai bóng người kia, đến cuối cùng biến mất trong bóng tối vô tận.

"Quỷ sai đã đón nó đi rồi…" Tôi nói sâu xa.

Chú Lê gật đầu nói: "Ừ, có tên rồi tất nhiên sẽ cam tâm tình nguyện cùng đi với quỷ sai, tuy không chắc có thể chuyển thế ngay lập tức, nhưng cũng không cần phải chờ hẳn một giáp như vậy nữa."

Sau khi ba chúng tôi về đến nhà, cả đám đều lạnh cóng nước mũi chảy ròng ròng, chú Lê càng tỏ vẻ oán trách: "Sắp ăn Tết đến nơi rồi, ba chúng ta đừng có bị lạnh đến mức cảm hết cả lũ đấy nhé!"

Tôi biết trong lòng chú Lê so đo lần này đã làm không công còn

phải chịu giá lạnh, vì thế tôi bèn cười bảo: “Chú yên tâm đi, ba chúng ta làm việc thiện mà, chắc chắn sẽ không cảm lạnh đâu! Không phải chú cũng thường nói đó ư, cái nghề của chúng ta, không có việc gì thì phải làm chút việc thiện, tích nhiều âm đức mới được…”

Chú Lê bĩu môi, không nói gì nữa.

Nhưng tôi không ngờ người làm việc thiện thế mà cũng bị cảm lạnh, trong ba người chúng tôi, trừ Đinh Nhất không làm sao ra, tôi và chú Lê đều bị cảm hết lượt, không có ngoại lệ, lúc ấy tôi nghĩ không ra, đều là làm việc thiện như nhau, sao lại có khác biệt lớn đến vậy chứ?

Hôm hai mươi chín Tết, tôi và Đinh Nhất cùng đi đến nhà Chiêu Tài ăn cơm, ba mươi Tết năm nay hai người họ muốn ở nhà đón giao thừa, mà tôi và Đinh Nhất muốn đến nhà chú Lê, cho nên hôm nay cùng nhau ăn tất niên trước.

CHƯƠNG

KHÁCH KHÔNG MỜI MÀ ĐẾN

Tôi thấy gần đây sắc mặt của Chiêu Tài càng ngày càng tốt, nhưng nghĩ đến tất cả mọi việc được như bây giờ đều nhờ vào viên nội đan hồ ly kia chống đỡ, trong lòng tôi không khỏi hơi lo lắng trùng trùng. Còn một việc tuy chị chưa nói ra miệng, nhưng tôi biết chị ấy vẫn luôn muốn có một đứa con với lão Triệu…

Mỗi khi nghĩ đến đây, tôi thật sự không biết có nên nói cho chị ấy biết khả năng của việc này là bằng không hay không. Xong việc tôi cũng từng nói với lão Triệu một lần, nhưng ý của anh ấy lại là hy vọng chúng tôi đừng nói ra, suy cho cùng có tồn tại ít hy vọng, cũng tốt hơn tuyệt vọng vì biết sự thật nhiều.

Ăn xong cơm tối, tôi thừa dịp Chiêu Tài đang thu dọn phòng bếp, bèn kéo lão Triệu lại hỏi việc này, nhưng anh ấy lại cười và nói với tôi: “Gia đình không con không tốt sao? Mãi mãi là thế giới hai người, muốn đi ra ngoài chơi thì ra ngoài chơi, muốn mua cái gì thì mua cái đó.”

Tôi nhìn vẻ mặt của anh ấy, không giống như đang nói dối, vì thế tôi vỗ bờ vai của anh ấy và nói: “Đời này chị của em có thể gặp được anh, đáng giá!”

Nhưng lão Triệu lại cười ha hả: “Người anh em, cậu nói ngược

rồi.”

Ra khỏi nhà lão Triệu, tôi vẫn rầu rĩ không vui đi đằng trước, Đinh Nhất nhận ra vì sao tôi không vui, nên đuổi theo, sau đó vỗ lên vai tôi nói: “Đừng nhọc lòng một cách mù quáng nữa, chuyện nên làm cậu cũng đã làm rồi, chuyện về sau phải xem tạo hoá của họ thôi. Lại nói, mỗi người đều có số mạng của chính mình… Cậu không phải thần tiên, không thay đổi được số mạng của người khác, cũng không thay đổi được số mạng của bản thân mình.”

Tôi đột nhiên phát hiện ra tuy rằng Đinh Nhất không hay nói nhiều lắm, nhưng dường như mỗi câu đều rất có tính triết lý. Vì thế tôi cười và nói với anh ta: “Biết rồi, đại triết học gia của tôi ơi!”

Tuy ngoài lời nói vậy, nhưng tôi vẫn không đành lòng nhìn thấy Chiêu Tài và lão Triệu không có con cái. Chờ về sau có cơ hội gặp lại Trang Hà, tôi lại hỏi thăm anh ta một chút, xem thử có thể nghĩ cách giúp hai vợ chồng họ hay không.

Sáng sớm hôm sau, tôi và Đinh Nhất đến nhà chú Lê từ sớm để giúp việc, vừa dán câu đối, vừa đốt pháo, cảm giác đúng là hơi giống hương vị ăn Tết ở nhà. Chú Lê chủ yếu phụ trách thức ăn hôm nay của chúng tôi, cơm chú ấy nấu là ngon số một.

Nhưng tôi không ngờ là, đêm ba mươi Tết mà còn có hai vị khách không mời mà đến… Chuyến ghé thăm của hai vị này đúng thật là làm chúng tôi khá bất ngờ. Hơn nữa bởi vì chuyện của chú họ, thế cho nên giờ mà tôi nhìn thấy họ, trong lòng ít nhiều hơi chột dạ.

Lúc ấy tôi và Đinh Nhất đang làm sủi cảo, chú Lê còn ở trong phòng bếp nấu cơm tất niên của chú ấy, đột nhiên tôi rùng mình một cái không rõ ngọn nguồn, sau đó không tự giác nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Vừa nhìn ra, lòng lập tức nặng nề, nghĩ thầm sao hai oan gia này lại tới đây? Vì thế tôi vội vàng bỏ sủi cảo trên tay xuống, sau đó cho Đinh Nhất một ánh mắt rồi đi ra ngoài.

Khi tôi đi đến ngoài cửa thì thấy lão Hắc và lão Bạch đang đứng trước cửa sổ chờ tôi với vẻ mặt tươi cười xấu xa, tôi vội đi đến gần họ, sau đó chắp tay nói: "Hai anh năm mới vui vẻ nhé!"

Lão Bạch nghe thế thì cười hì hì: "Hôm nay năm mới, quỷ sai của âm ti chúng tôi trừ mấy người trực ban ra, tất cả đều được nghỉ một ngày, cho nên hai anh đây muốn tới chỗ này của cậu kiếm ly rượu uống…"

Tôi biết mê rượu là lão Hắc, nhưng anh ta lại không bỏ được mặt mũi tự mình nói ra, cho nên đành phải để lão Bạch mở miệng. Thật ra đây cũng không phải việc gì khó, nhưng mà tết nhất còn ăn cơm cùng với hai quỷ sai, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy quái quái. Nhưng nếu bây giờ người ta đã tới rồi, tôi đây cũng chẳng dám nói gì, vì thế bèn khách sáo mời hai con quỷ này vào trong nhà.

Đinh Nhất và chú Lê không mở thiên nhãn, dĩ nhiên là không nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường, vì thế tôi nhỏ giọng thì thầm vài câu bên tai chú Lê, chú ấy nghe xong thì lập tức đứng dậy đi ra ngoài, cầm thêm hai bộ chén đũa vào.

Đó là bữa cơm tất niên xấu hổ nhất mà tôi từng ăn, bởi vì chú Lê và Đinh Nhất đều không nhìn thấy bọn họ, cho nên cũng chỉ có thể dựa vào mình tôi giữ thể diện ở trên bàn. Tuy rằng tôi đã nghĩ kỹ, nếu họ hỏi chuyện nhân ma, tôi sẽ nói với họ là mình vẫn chưa gặp được người nào như vậy. Suy cho cùng biển người mênh mông, nào có dễ tìm thấy như thế chứ?

Mà khi bọn họ hỏi tới thật, lòng tôi vẫn không khỏi căng thẳng, nhưng trên mặt vẫn rất bình tĩnh nói với họ: "Hai anh yên tâm, em

vẫn luôn tìm mà, chỉ cần để em gặp được, chắc chắn sẽ thông báo cho các anh trước tiên.”

Lão Bạch nghe thế thì gật đầu: “Vậy đành nhờ chú em rồi, đến cùng chúng tôi là quỷ sai, nếu lúc không làm việc, muốn đi lại ở nhân gian cũng không tiện lắm. Nhưng nếu không nhanh chóng tìm được người này, tương lai phía trên điều tra ra, đến lúc đó hai anh em chúng tôi có thể phải chịu xử phạt không nhẹ.”

Tôi lại không muốn tiếp tục đề tài này nữa, vì thế cười nhấc ly rượu lên: “Chuyện này em đây hiểu rõ, nào, hôm nay năm mới, mình không nói những chuyện phiền nhiễu bực mình đó nữa, hai anh phải uống nhiều vào nhé!”

Lão Hắc vừa nghe thế thì lập tức cầm ly lên cụng với tôi, sau đó uống một hơi cạn sạch. Tôi vội rót đầy rượu lại cho họ, sau đó cười nịnh nọt: “Hôm nay là ba mươi Tết, hai anh phải ăn uống thỏa thuê, cái khác em không dám nói, nhưng rượu và thức ăn chắc chắn có đủ.”

Cuối cùng hai con hàng này đều không cần tôi rót rượu cho, tự rót tự uống thoải mái không thôi, chờ bọn họ uống thỏa thuê, tiết mục giao thừa cũng diễn được một nửa rồi. Nhìn Hắc Bạch Vô Thường xiêu vẹo đi khỏi, tôi hơi ngượng ngùng nói với chú Lê: “Chậc, uổng phí cả một bàn đồ ăn ngon.”

Chú Lê cũng lắc đầu liên tục: “Còn không phải à, thứ quỷ đã ăn rồi thì người phàm không thể đụng vào nữa, chậc, gói lại ném hết cả đi!”

Tôi thèm thuồng nhìn từng món ăn ngon bị đổ vào thùng rác, nén giận trong lòng. Chẳng qua cũng may chú Lê biết họ tới, nên chừa lại cho chúng tôi một phần, có rất nhiều đồ ăn ngon vẫn chưa nấu.

Vì thế chú Lê đeo tạp dề lên với vẻ khổ sở, xoay người đi vào

phòng bếp…

Đến khi ba chúng tôi chính thức được ăn cơm, tiết mục giao thừa cũng gần kết thúc, đầu tiên chú Lê uống một hớp rượu trắng, sau đó nói với vẻ thích ý: “Được rồi, ăn thì ăn đi, nhưng bữa cơm này của mình cũng không thể cho họ ăn chùa, chờ tới một ngày chú xuống đó, cháu hãy đánh tiếng chào hỏi với họ, kiếm cho chú một cái chức quan gì đấy!”

Tôi nghe thế thì luôn mồm nói: “Phì phì phì! Đang tết nhất chú nói cái gì thế?”

Không ngờ chú Lê lại nghiêm trang nói: “Hê? Tuổi còn trẻ mà mê tín hơn cả chú.”

Tôi thật sự không nhịn được cười: “Chú Lê, chú mới uống một hớp rượu đã say rồi, hai ta một người là thầy bói già, một người là thầy bói trẻ, chú nói ai mê tín hơn ai hả?”

Chú Lê bật cười ha ha: “Được, đến đây nào hai thầy bói trẻ, chúng ta cụng ly cái nào, cầu cho năm nay chúng ta bình an, tài lộc cuồn cuộn!”

CHƯƠNG

THIÊN CƠ KHÔNG THỂ TIẾT LỘ

Một ly rượu trắng xuống bụng, tôi có cảm giác một mồi lửa chạy thẳng một đường từ cổ họng đến rốn. Nói thật vừa rồi lúc ngồi với lão Hắc và lão Bạch tôi cũng chưa uống ngụm nào, may mà bọn họ cũng không phải kiểu tôi uống anh phải uống, chỉ cần có rượu uống là được rồi.

Nói thật lòng, tí tửu lượng này của tôi uống ít còn được, nhưng hết cỡ cũng chỉ ba ly là gục. Còn như chú Lê hết ly này tới ly khác, uống rất chi là thoả mãn. Chẳng qua con người ấy mà, ít nhiều đều có ít thứ yêu thích, bất kể là hút thuốc hay là uống rượu, chỉ cần không phạm pháp thì không coi là cái gì.

Bởi vì nếu một người mà không có thứ gì yêu thích cả, vậy đó không phải người rồi! Ví dụ như nói Đinh Nhất đi, tôi mãi vẫn chưa phát hiện ra thằng nhãi này cảm thấy hứng thú với bất kỳ chuyện gì, ăn cũng vậy mà uống cũng vậy, giống như đều chẳng hề gì cả, luôn có cảm giác vô dục vô cầu…

Sau khi cơm no rượu say, chú Lê với vẻ mặt say khướt kéo lấy hai người chúng tôi nói: “Nào, hôm nay tâm trạng chú của cháu tốt, gieo một quẻ cho hai thằng nhóc các cháu, xem thử số phận năm nay thế nào?”

Tôi và Đinh Nhất nghe là biết lão già này uống say rồi, bởi vì ngày thường nếu không có chuyện gì đặc biệt, chú Lê sẽ không dễ dàng xem bói cho chúng tôi, vì theo chính chú nói, tiết lộ thiên cơ quá nhiều sẽ đoản mạng. Nhưng hôm nay tôi thấy hứng thú của chú ấy rất cao, cho nên chúng tôi cũng không từ chối làm gì.

Đầu tiên chú Lê trở về phòng sách của mình, lục tung lên tìm được một cái "mai rùa" thoạt nhìn rất cổ xưa, sau đó lấy ra mấy đồng tiền lớn bảo bối, nhét từng đồng từng đồng vào.

Lúc này mắt chú Lê mờ hơi men lắc lắc mai rùa trong tay, sau đó nói với tôi bằng vẻ mặt thần bí: "Chú tính thử cho cháu trước… Không chuẩn không lấy tiền luôn!"

Nói xong chú nghiêng mai rùa đổ lên mặt bàn, mấy đồng tiền lớn lập tức lăn lạch cạch ra ngoài. Nói thật, đối với mấy thứ này, tôi chẳng có chút năng lực hiểu biết nào, thật sự không mò được từ những đồng tiền sấp sấp ngửa ngửa đó có thể nhìn ra được lề lối gì.

Nhưng chú Lê lại làm vẻ mặt như thật nhìn đi nhìn lại mấy cái đồng tiền lớn này, sau đó bắt đầu bấm đốt ngón tay trái không ngừng, cứ như lập tức xé mở thiên cơ ra vậy.

Lúc tôi sắp không nhịn được muốn mở miệng trêu chọc chú ấy, lại thấy tay chú đột nhiên dừng lại, sau đó cau mày nhìn tôi rồi nói: "Tại sao lại như vậy nhỉ? Tại sao lại xuất hiện quẻ tượng như thế này?"

Mới đầu tôi còn tưởng chú đang đùa với tôi kia, vì thế tôi bèn truy hỏi chú: "Xuất hiện quẻ tượng gì ạ? Nói cháu nghe chút nào?"

Không ngờ đột nhiên chú Lê lại phủi mấy đồng tiền lớn trên bàn đi: "Không tính, lại lần nữa!"

Tôi vội nhìn về phía Đinh Nhất hỏi: "Cái này còn có thể lại lần nữa hả?"

Đinh Nhất cũng mang vẻ mặt mờ mịt lắc đầu đáp: “Tôi chưa từng thấy chú ấy tính quẻ cho ai hai lần liên tiếp bao giờ.”

Hai chúng tôi đang nói, thì nghe thấy quẻ thứ hai của chú Lê cũng đã mở, lại thấy mấy cái đồng tiền lớn kia hình như cũng không có vẻ khác gì so với vừa rồi, tôi vừa định hỏi chú Lê quẻ tượng này nói cái gì, nhưng lại thấy chú Lê giơ tay phủi cho loạn đi lần nữa, sau đó miệng còn lẩm bẩm: “Không tính! Không tính! Chuyện này không thể nào!”

Tôi thấy ông già trẻ con này nhất định là rượu bốc lên đầu rồi, vì thế đẩy chú ấy về phòng: “Nhanh về ngủ đi thôi!”

Nhưng khi tôi vừa quay đầu lại, thì thấy sắc mặt Đinh Nhất ngưng trọng… Tôi nhìn anh ta mà thấy hơi kỳ lạ: “Sao vậy? Chẳng lẽ anh còn muốn chú ấy đoán một quẻ cho anh?”

Đinh Nhất lắc đầu: “Sư phụ tôi trước nay không xem bói cho tôi.”

“Vậy anh đần mặt ra làm gì?”

Lúc này anh ta ngẩng đầu nói với tôi một cách rất nghiêm túc: “Tiến Bảo, vừa rồi cậu có thấy hai lần quẻ tượng kia không?”

Tôi mờ mịt đáp: “Thấy chứ, nhưng nhìn thấy tôi cũng không hiểu, thấy thì có ích gì, chẳng lẽ anh hiểu à?”

Nhưng Đinh Nhất lại vẫn lắc đầu: “Đương nhiên tôi cũng không hiểu quẻ tượng kia có ý gì, nhưng tôi lại nhìn thấy rõ ràng trong hai lần gieo quẻ, vị trí và mặt sấp ngửa của các đồng tiền lớn đều giống y như nhau.”

Nghe anh ta nói như vậy, lòng tôi lộp bộp, tức thì rượu tỉnh hơn nửa, nếu không phải Đinh Nhất nhắc nhở, đúng thật là tôi không nghĩ đến mặt đó, giờ nghĩ lại, hình như hai lần gieo quẻ đúng là giống nhau như đúc!

“Quẻ tượng giống nhau có phải có nghĩa là chú Lê cũng không tính sai không, quẻ tượng chú ấy muốn tính cho tôi vốn là như thế, cho nên mới nói cho dù chú ấy gieo quẻ hai lần, quẻ tượng có được vẫn giống nhau?” Tôi có phần giật mình.

Đinh Nhất gật đầu nói: “Chắc là như vậy, chỉ không biết rốt cuộc sư phụ tôi nhìn ra huyền cơ gì trên quẻ tượng của cậu…”

Tôi nghe thế thì vỗ bộp vào ót: “Lão già Lê này nhất định là vừa rồi giả say không muốn nói, anh xem nhé, sáng ngày mai tôi mà hỏi chú ấy, chắc chắn chú ấy sẽ nói mình chẳng nhớ gì cả.”

Lúc trong lòng tôi còn ứ đọng, canh cánh về hai quẻ vừa rồi, Đinh Nhất đã quay về phòng sách mò mẫm một lúc, sau đó ra ngoài đưa cho tôi một tờ giấy. Tôi nhận lấy xem, thấy lại là một bức vẽ tay hai lần gieo quẻ tượng vừa rồi.

Trong lòng tôi lập tức vui vẻ, vì thế vỗ vai anh ta nói: “Được đó! Suýt nữa đã quên anh có bản lĩnh nhìn qua là nhớ! Giờ để xem sáng ngày mai chú Lê chống chế như thế nào.”

Nhưng không ngờ Đinh Nhất lại lắc đầu bảo: “Tôi khuyên cậu tạm thời vẫn đừng hỏi chú ấy chuyện này, bằng tính tình của chú ấy, nếu thật sự không muốn nói, đến lúc đó không khéo sẽ nói nhăng nói cuội để qua loa lấy lệ cậu.”

Tôi nghe cũng phải, vì thế gấp gọn tờ giấy kia lại, bỏ vào trong túi, nghĩ về sau gặp lại chú họ hỏi thẳng chú ấy cho nhanh.

Sáng ngày hôm sau, tôi thấy chú Lê tỉnh rượu, bèn thử dò hỏi chú ấy chuyện gieo quẻ tối qua. Kết quả ông già này đúng là chối phắt đi thật, nói tối hôm qua mình uống xỉn quắc cần câu, không nhớ có tính quẻ cho tôi.

Lúc ấy tôi cũng không có lòng tiếp tục truy hỏi, nếu chú ấy không muốn nói thì tôi cũng không miễn cưỡng chú. Có điều tôi đoán trên quẻ tượng này cũng không phải chuyện gì lớn liên quan

đến tính mạng, nếu không với giao tình của tôi và chú Lê, chắc chắn chú ấy sẽ nói cho tôi biết. Chuyện có thể làm chú ấy nhìn thấu rồi lại không chịu nói ra, chỉ sợ là có quan hệ với mệnh cách của tôi, chú ấy không muốn nói thì thôi, về sau có cơ hội đi hỏi lại chú họ.

Hôm nay mùng năm Tết, chúng tôi nhận được vụ làm ăn đầu tiên trong năm. Người uỷ thác của chúng tôi là ông chủ của một xưởng làm giấy, năm trước trong xưởng của ông ấy có một công nhân tên Ngô Vận Phong vô duyên vô cớ mất tích.

Vì lúc ấy đúng vào thời gian nghỉ Tết, cho nên mọi người đều cho là thằng nhóc này về quê ăn Tết cơ. Ai ngờ mùng bốn Tết, người nhà dưới quê của thằng nhóc kia tìm đến đây, nói con trai của bọn họ đã mất liên lạc rất nhiều ngày rồi.

Ông chủ Lưu của xưởng làm giấy vừa nghe nói Ngô Vận Phong đã mất tích từ năm trước thì âm thầm có một loại dự cảm không tốt lắm, vì thế ông ta lập tức báo cảnh sát. Cảnh sát tìm khắp các nơi mà bình thường thằng nhóc này hay đi và nhà mà cậu ta thuê, nhưng đều không phát hiện ra manh mối gì cả.

CHƯƠNG

CHỈ CÓ VÀO KHÔNG CÓ RA

Có điều, cảnh sát cũng đồng thời phát hiện hành lý đã xếp gọn của Ngô Vận Phong ở trong căn phòng mà cậu ta thuê, lúc ấy chắc hẳn là cậu ta đã chuẩn bị xong xuôi để về quê rồi.

Vì thế cảnh sát lại tìm ra được lịch sử mua vé của Ngô Vận Phong qua hệ thống đường sắt, phát hiện đúng thật là cậu ta đã mua vé xe lửa về quê vào sáng 29 tháng Chạp, nhưng cuối cùng người lại không lên xe.

Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy cậu Ngô Vận Phong này chỉ sợ là dữ nhiều lành ít, nhưng rốt cuộc cậu ta đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ đang ở đâu? Một chút manh mối đều không có. Theo phản ánh của đồng nghiệp trong nhà máy, bình thường Ngô Vận Phong rất thật thà, giao tiếp với ai cũng đều cười hì hì, cho nên chắc không tồn tại khả năng nảy sinh mâu thuẫn với ai dẫn tới trả thù.

Lại nghe ông chủ Lưu nói, tiền công Ngô Vận Phong kiếm được năm nay đều đã gửi về tài khoản của cha mẹ ở quê từ sớm rồi, cho nên chắc hẳn cũng sẽ không phải vì tiền tài mà trêu chọc mầm tai hoạ.

Cuối cùng cảnh sát hỏi mấy đồng nghiệp của Ngô Vận Phong trong xưởng, họ đều nói lần cuối cùng nhìn thấy Ngô Vận Phong là

vào giữa trưa hôm 28 tháng Chạp, sau đó dường như không ai còn gặp lại cậu ta nữa.

Vì thế cảnh sát lại lấy băng ghi hình giám sát bên ngoài nhà máy, nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện, sáng ngày 28 tháng Chạp, Ngô Vận Phong đi vào trong xưởng, sau đó không hề có hình ảnh cậu ta đi ra.

Sau đó họ hỏi han công nhân trong xưởng, mọi người đều nói nhà máy này chỉ có một cửa chính, nếu muốn rời khỏi nhà máy, chắc chắn phải đi ra ngoài từ cửa chính này. Nhưng vấn đề bây giờ là bên trong nhà máy lại không có camera giám sát, cho nên về hành tung quỹ đạo cụ thể của Ngô Vận Phong ở trong xưởng thì không thể biết được.

Sau khi tôi nghe chú Lê kể xong, rất chi là nghi ngờ: "Họ cứ như vậy mà khẳng định hiện giờ người còn ở trong xưởng ư? Lỡ như thằng nhóc này trèo tường chạy trốn ở góc nào khác, chúng ta còn vào xưởng tìm mãi chắc? Thế sao mà tìm được người chứ?"

Chú Lê lắc đầu bảo: "Cháu không biết môi trường trong xưởng của họ, cũng không phải như cháu nghĩ vừa liếc qua là thấy hết, có hàng đống giấy thải chồng chất như núi bên trong, nói thẳng ra là một cái xưởng gia công giấy phế thải."

Nghe chú ấy nói vậy thì tôi đã hiểu, phỏng chừng nhà máy này thu gom giấy phế thải về, sau đó nấu lại lần nữa thành bột giấy để chế tạo giấy, khu xưởng đó chắc chắn là giấy thải chất chồng.

"Nhưng dù vậy, cũng không đến mức khiến một người sống sờ sờ đi lạc ở đó chứ!" Tôi nói.

Chú Lê chỉ chìa hai tay ra trả lời: "Tình huống cụ thể chú cũng không biết, trước hết chỉ có đến xem xét kỹ hẵng nói, dù sao họ cũng đã trả tiền rồi, đi xem đi! Có thể giúp đỡ tìm được là tốt nhất, rốt cuộc tết nhất thế này, nhà ai mất người cũng đều không hay."

Vì thế trưa hôm đó, ba chúng tôi đi đến xưởng làm giấy ở vùng ngoại thành kia. Bởi vì giờ đang ăn Tết, cho nên công nhân trong xưởng đều nghỉ, bởi vậy ông chủ Lưu tự mình tới mở cửa cho chúng tôi.

Dùng cách nói của ông ta là, đây đúng là trời giáng tai hoạ mà! Thử nói một người đang yên đang lành sao nói mất tích là mất tích? Tôi nghe thế bèn hỏi ông ta: “Ông chủ Lưu, ông cảm thấy Ngô Vận Phong này có thể ở đâu được?”

Ông ta nghe thế thì lắc đầu nguầy nguậy: “Việc này tôi nào có biết đâu?! Có điều tôi nghi ngờ… Có thể nào cậu ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở một góc nào đó trong xưởng không, tôi lại nghe nói thằng nhóc đó kêu ca mãi mấy tháng nay là tim khó chịu.”

Tôi nghe thế thì thấy kỳ quái: “Ngô Vận Phong không phải là một cậu trai trẻ sao, đâu ra mà tim không khoẻ thế!”

“Cậu không biết chứ, Ngô Vận Phong này rất béo, mới đầu vào xưởng làm tôi cũng không dám nhận. Tuy nhiên thằng nhóc này béo thì béo, nhưng lại rất nhanh nhạy, còn rất tháo vát, cho nên tôi mới giữ cậu ta lại.” Ông chủ Lưu nói xong thì mở một tấm ảnh chụp Ngô Vận Phong trong điện thoại ra cho chúng tôi xem.

Tôi thấy đúng thật là rất béo, vì thế gật đầu với ông ta: “Được! Trước tiên chúng ta cứ vào trong xưởng đi một vòng thử!”

Tiếp đó ông chủ Lưu tự đưa ba chúng tôi vào nhà máy xem xét… Mà khi tôi bước qua cửa nhà máy, lông mày lập tức nhíu lại, nơi này tuyệt đối là một biển giấy phế thải mà! Hơn nữa ở đây giấy gì cũng có, thỉnh thoảng còn có mùi gay mũi truyền tới.

Bảo đây là một bãi rác thì hơi quá, bởi vì toàn bộ chỗ này chỉ có giấy phế thải thuần một màu. Nhưng đồng thời từng đống giấy phế thải này lại mang đầy tính chất đặc biệt của bãi rác, khiến tôi thật sự không thể tập trung suy nghĩ được.

Lúc này chú Lê hỏi tôi có cảm nhận được gì trong đống giấy phế thải chồng chất như núi ở đây hay không? Tôi lắc đầu: "Trước mắt cũng chưa cảm nhận được gì cả, thử đi sâu vào bên trong xem đã." Sau khi nói xong, một mình tôi bước nhanh lên phía trước.

Mà khi chúng tôi dạo hết một vòng quanh nhà máy sáu bảy trăm mét vuông này xong mới phát hiện, căn bản ở đây đều không có cái gì cả, rất sạch sẽ… Ngô Vận Phong hoặc là còn sống, hoặc là hiện giờ thi thể của cậu ta không ở chỗ này.

Lấy được đáp án phủ định từ tôi, chú Lê bèn hỏi ông chủ Lưu: "Cảnh sát đã tìm kiếm ở trong nhà máy rồi à?"

Ông chủ Lưu lắc đầu trả lời: "Họ chỉ đi vào nhìn thử, cũng không tra xét cẩn thận, vì họ cho rằng trước mắt vẫn chưa có chứng cứ cho thấy Ngô Vận Phong đã chết."

Chú Lê nghe thế thì có vẻ khó hiểu: "Vậy vì sao ông lại nghi ngờ cậu ta đã chết chứ?"

Sắc mặt của ông chủ Lưu hơi ngưng trọng: "Ngô Vận Phong đã ở chỗ tôi làm hơn hai năm, tính cách của cậu ta và tình hình trong nhà chúng tôi đều biết, cậu ta là một đứa con hiếu thảo, không thể nào năm mới không trở về được. Còn nữa là, camera ngoài cửa chính chỉ quay được hình ảnh cậu ta đi vào nhà máy, nhưng không có hình ảnh cậu ta ra khỏi đấy, nếu cậu ta tan làm bình thường, vậy cũng không thể trèo tường đi ra ngoài chứ?"

Tôi nghe xong cũng gật gù: "Hai điểm ông nói đúng là hơi khác thường, video ở ngoài cửa nhà máy có còn không? Tôi muốn xem thử…"

Ông chủ Lưu vội gật đầu đáp: "Còn còn còn! Các cậu đi tới văn phòng cùng tôi đi."

Sau đó ông ta lấy video giám sát bên ngoài khu xưởng vào ngày 28 tháng Chạp đó ra cho chúng tôi, căn cứ vào video ghi nhận, Ngô

Vận Phong và những công nhân khác lục tục đi vào khu xưởng lúc 8 giờ 26 phút sáng, bởi vì thời gian vào làm của bọn họ là 8 giờ 30 sáng, cho nên thời gian này Ngô Vận Phong xuất hiện là rất bình thường.

Tiếp theo ông chủ Lưu tua nhanh video, tua tới khoảng gần đến giữa trưa, thì nhìn thấy có rất nhiều công nhân lác đác đi ra khỏi cửa nhà máy. Ông chủ Lưu nói cho chúng tôi biết, những công nhân đó đi ra ngoài ăn cơm. Vốn dĩ trong nhà máy của bọn họ có nhà ăn, nhưng bởi vì bác đầu bếp ở nhà ăn về Đông Bắc ăn Tết rồi, cho nên mấy ngày cuối năm nhà ăn không nổi lửa, tất cả mọi người đều đi ra ngoài ăn cơm ở tiệm cơm nhỏ gần đó.

Mấy người chúng tôi tìm đi tìm lại trong đợt công nhân đi ra ngoài ăn cơm này, nhưng đều không phát hiện bóng dáng của Ngô Vận Phong, nói cách khác khoảng thời gian này có lẽ anh ta còn ở trong xưởng.

CHƯƠNG

MÁY NGHIỀN BỘT GIẤY THỊT NGƯỜI

Đáng lý ra vào thời gian này, Ngô Vận Phong cũng đi với đoàn người cùng ra khỏi nhà máy ăn cơm rồi, nhưng đến khi nhóm công nhân đi ra ngoài ăn cơm lúc trước đều đã trở lại hết, cậu Ngô Vận Phong này vẫn không xuất hiện ở cổng lớn của khu xưởng.

Bởi vì hôm đó là ngày đi làm cuối cùng của năm, cho nên sau khi ông chủ Lưu chuyển đi chuyến xe chở bã giấy cuối cùng vào buổi chiều, cũng cho nhóm công nhân tan làm về nhà sớm, nhưng lúc này lại không có một ai chú ý tới Ngô Vận Phong đã mất tích.

Tuy rằng sau đó tôi lại đảo thêm vài vòng trong nhà máy sản xuất giấy, nhưng vẫn như cũ không cảm nhận được chút tàn hồn thuộc về Ngô Vận Phong, chẳng lẽ nói một người sống sờ sờ ra đấy còn có thể biến mất vào không khí ư? Chuyện này không khoa học mà!

Vì thế tôi hồi tưởng lại trong đầu toàn bộ nội dung video ngày đó, xem tình hình ra vào ở cổng chính, trừ một nhóm công nhân tự mình đi ra ngoài, chỉ còn lại có một cái xe chở rác vận chuyển bã giấy thôi.

Nghĩ vậy nên tôi xoay người hỏi ông chủ Lưu: “Ông đã hỏi tài xế lái xe tải ra khỏi nhà máy chiều hôm đó chưa? Ngô Vận Phong

có ngồi xe anh ta đi ra ngoài không?”

Ông chủ Lưu nghe vậy thì xua tay: “Tôi hỏi đầu tiên rồi, nhưng tài xế lại nói cậu ta ở đó cả ngày đều không nhìn thấy Ngô Vận Phong.”

Tôi ngờ vực nói: “Vậy có thể là Ngô Vận Phong trốn trong xe rồi ra khỏi nhà máy thì sao?”

Ông chủ Lưu càng lắc đầu liên tục: “Sao có thể? Nhà máy chúng tôi đâu phải đơn vị bảo vệ văn hoá gì, Ngô Vận Phong ra khỏi nhà máy có gì đáng phải bí mật như vậy chứ? Còn nữa, một người béo mập như vậy, sao có thể giấu được đây?”

Tôi thầm nghĩ cũng đúng, ông chủ Lưu nói không phải không có lý, nhưng một người sống sờ sờ sao lại biến mất trong nhà máy được? Chẳng lẽ anh ta biết độn thổ? Lúc này vừa hay chúng tôi đi đến chỗ chiếc xe rác từng xuất hiện trong video, vì thế tôi từ từ bước ra sau đuôi xe, rồi vươn tay chống lên thân xe.

Mà khi tay tôi vừa mới đụng tới thân xe, một cảm giác như có như không sinh ra dưới đáy lòng, giống như tàn hồn, nhưng lại quá ít, ký ức gì cũng không có. Để có thể có thêm nhiều thông tin hơn, tôi xoay người nói với Đinh Nhất: “Đỡ tôi với, tôi muốn đi lên xem thử.”

Đinh Nhất không nói hai lời, nhấc chân nhảy vào thùng xe, sau đó kéo cả tôi lên theo. Vừa đứng trong thùng xe, tôi đã bị mùi gay mũi ở trong đây bao trùm muốn ói, vì thế tôi không kiềm được phỉ nhổ: “Mẹ kiếp! Trong đây chứa cái gì vậy? Sao khó ngửi thế?”

Ông chủ Lưu đứng dưới vội nói: “Cái này dùng để chứa bã cặn, là những phần giấy phế thải không thể làm thành bột giấy được, sau đó gom lại rồi đưa đến bãi chôn rác được chỉ định của chúng tôi.”

Tôi tiếp tục cúi đầu tìm kiếm trên xe, muốn xem thử vì sao trên

xe rác chở bã giấy này lại có một tia tàn hồn như có như không? Đột nhiên, một món đồ quen mắt hấp dẫn sự chú ý của tôi, đó là một thứ thoạt nhìn như bằng nhựa, nhưng màu sắc của nó lại khiến tôi thấy rất quen thuộc, đây chắc hẳn là… một góc của chứng minh thư!

Nhìn ra rồi tôi lập tức nhặt miếng góc nhỏ kia lên, sau đó lật ra sau xem, quả nhiên, đây là góc phải bên dưới của chứng minh thư, bên trên rõ ràng còn có mấy con số đuôi của chứng minh thư.

Vì thế tôi vội nhảy xuống xe, sau đó đến bên cạnh ông chủ Lưu: "Ông nhìn xem mấy con số phía sau này, có phải là mấy số đuôi trên chứng minh thư của Ngô Vận Phong hay không?"

Ông chủ Lưu nhận lấy thứ đó cẩn thận nhìn một lúc rồi nói: "Có hơi giống… Nhưng rốt cuộc có phải hay không tôi phải về kiểm tra xem đã."

Tiếp theo chúng tôi được xem hồ sơ cá nhân của Ngô Vận Phong trong văn phòng của ông chủ Lưu, phần góc phải bên dưới của cái chứng minh thư trong tay tôi trùng khớp hoàn toàn với bản copy trong hồ sơ.

Nhìn mảnh chứng minh thư rách nát này, mấy người chúng tôi đều sững sờ, thứ này đáng lẽ phải ở trên người Ngô Vận Phong, sao bây giờ nó biến thành thế này, vậy tình huống của Ngô Vận Phong… chắc hẳn có thể tưởng tượng ra được.

Sắc mặt của ông chủ Lưu trắng bệch đến đáng sợ, dường như ông ta cũng nghĩ giống chúng tôi, rất có thể Ngô Vận Phong đã rơi vào máy nghiền bột giấy rồi! Nhưng đồng thời ông ta cũng không muốn tin đây là sự thật, nên luôn miệng nói: "Sao có thể? Chuyện này không thể nào?! Nhà máy của chúng tôi rất coi trọng sự an toàn của công nhân."

Tôi không rảnh ở đây nghe ông ta biện bạch, vội vàng bảo ông

ta nhanh chóng dẫn chúng tôi đến chỗ đặt máy nghiền bột giấy xem thử. Lúc này ông chủ Lưu mới khôi phục tinh thần lại, vội vội vàng vàng dẫn đường cho chúng tôi chạy tới hướng phân xưởng nghiền bột giấy.

Khi chúng tôi đến phân xưởng nghiền bột giấy xem thử, nói chỗ này là phân xưởng thì thật sự là hơi đề cao nó, nói thẳng ra đây là một cái lán có thể che mưa bằng thép màu, xung quanh đều chất đầy đủ loại nguyên liệu giấy phế thải, mặt đất vừa dơ vừa bừa bộn…

Giấy phế thải từ một băng chuyền đưa vào máy nghiền bột giấy, sau khi được cắt nát, sẽ có một phần bã thải không thể làm thành bột giấy đẩy vào hầm bã thải, sau đó công nhân lấy bã thải từ trong hầm ra thu gom rồi đưa đến bãi chôn rác để xử lý.

Tôi kêu ông chủ Lưu lấy tới một cái đèn pin siêu sáng, sau đó đi đến bên cạnh hầm bã thải cúi xuống xem, bên trong tối om đến nỗi chẳng nhìn ra được cái gì, chiếu đèn pin xuống, khu vực có thể thấy rõ cũng rất có hạn.

Lúc này mới nghe ông chủ Lưu cẩn thận từng li từng tí nói với tôi: “Trước khi ăn Tết, hầm bã thải cũng đã được dọn sạch toàn bộ rồi, cho nên… bên trong này chắc là cũng chẳng còn cái gì nữa.”

Tôi nghe thế thì hơi bất đắc dĩ nhìn ông ta: “Vậy thì phiền phức rồi, chỉ e là cậu Ngô Vận Phong này không tìm về được.”

Sắc mặt ông chủ Lưu xanh mét: “Ý của cậu là… cậu ta không còn nữa?”

Tôi lắc đầu nói: “Tôi thấy ông vẫn nên nhanh chóng gọi điện thoại cho cảnh sát nói rõ tình hình đi, rất có khả năng thi thể của Ngô Vận Phong đã bị máy nghiền bột giấy cắt nát, rồi đẩy vào hầm bã thải, sau đó lại bị đưa đến bãi chôn rác cùng với tất cả bã thải rồi.”

Tuy nói đây là chuyện mọi người không hy vọng xảy ra nhất, nhưng cho tới bây giờ, đây cũng là điều có khả năng xảy ra nhất.

Sau khi cảnh sát nhận được điện thoại của ông chủ Lưu, lập tức tiến hành tra xét toàn diện hầm bã thải và bãi rác, hầm bã thải còn dễ làm, nhưng bãi chôn rác thì thật sự là có độ khó khi lục soát quá lớn.

Muốn tìm được từng phần thân thể người bị cắt nát trong đống rác ùn ùn áp đảo kia, đúng thật là mò kim đáy biển mà! Có điều còn may nhà máy sản xuất giấy của họ có một khu vực chuyên môn cho họ đổ bã thải, cho nên cảnh sát cũng không cần lật tung toàn bộ bãi chôn rác lên.

Vốn dĩ chúng tôi đã không cần phải đi theo đến bãi chôn rác nữa, nhưng tưởng tượng đến cha mẹ của Ngô Vận Phong còn đang ở khách sạn đau khổ chờ tin tức của con trai, tôi thật sự không đành lòng buông tay mặc kệ, cho nên lại đi cùng ông chủ Lưu đến địa điểm đổ bã thải được chỉ định của nhà máy bọn họ.

Khi chúng tôi tới nơi, cảnh sát đã tới hiện trường trước rồi, không ngờ hiệu suất của họ vẫn rất nhanh. Tổng cộng tới hai xe cảnh sát, từng người đều cực khổ lật tìm trong từng đống từng đống rác rưởi.

CHƯƠNG

SỐNG TRONG KHOẢNH KHẮC

Thấy cảnh như vậy, lòng tôi vẫn rất cảm động, tuy bây giờ trên mạng có rất nhiều tin tức tiêu cực về cảnh sát, nhưng có một số việc bọn họ vẫn luôn làm trong thầm lặng…

Cảnh sát cũng là người, là người thì sẽ phạm sai lầm, nhưng chúng ta không thể vì hành vi sai lầm của một cá thể mà phủ định hoàn toàn một tập thể. Ngẫm lại khi chúng ta còn nhỏ, các chú cảnh sát là tồn tại thần thánh cỡ nào trong lòng chúng ta! Đó là bên vĩnh viễn đại diện cho chính nghĩa.

Tuy nhiên khi chúng ta lớn lên dần dần, càng ngày ta càng thấy được nhiều tin tức tiêu cực về cảnh sát, vì thế đều lật đổ hình tượng của tất cả cảnh sát trong lòng ta. Nhưng chúng ta đã quên mất, trong khi chúng ta yên tâm thoải mái hưởng thụ sự yên ổn mà xã hội hiện giờ mang đến, thì đồng thời họ đang phải âm thầm trả giá cho điều đó.

Có lẽ có người sẽ nói, đây là công việc của họ, cũng là chức trách của họ. Nhưng nếu trong lòng một người cảnh sát nhân dân không có một chút tinh thần tự nguyện dâng hiến, cũng không có chút tôn trọng đối với lẽ phải, chỉ cần hoàn thành chức trách cơ bản đối với nghề nghiệp của họ, vậy họ cần gì phải lựa chọn cái

nghề cảnh sát có độ nguy hiểm cao này làm gì?

Đối với một vài nghề nghiệp, ngày nay người ta có rất nhiều tranh cãi, hiểu lầm, thậm chí là đầy thù địch. Ví dụ như bác sĩ, giáo viên, cảnh sát… Nhưng nếu không có những nghề nghiệp đó, cuộc sống của chúng ta sẽ như thế nào đây?

Trong mỗi một ngành nghề đều sẽ có những kẻ ngồi không ăn bám, việc này rất bình thường, giống như trên một cây đại thụ che trời cũng sẽ có vài con sâu vậy thôi. Điều chúng ta có thể làm không phải là vì một hai con sâu mọt mà chặt bỏ cả cây đại thụ, điều chúng ta cần là có chim gõ kiến tới bắt sâu mọt ra, trả lại cho đại thụ một thân cây khỏe mạnh.

Lúc trong lòng tôi đang tràn đầy cảm xúc, bỗng nhiên lại nghe thấy một anh cảnh sát la to lên là mình có phát hiện, mọi người nghe thế đều chạy về phía anh ta, hoá ra anh cảnh sát kia tìm được một mảnh nhỏ chứng minh thư, mặt trước vừa hay là nửa khuôn mặt của Ngô Vận Phong.

Có thu hoạch này, tất cả cảnh sát đều càng dốc sức tìm kiếm. Tôi có lòng đến giúp đỡ, nhưng lại ngại có cảnh sát ở đây, có lẽ họ sẽ không đồng ý cho tôi vào khu vực họ tìm kiếm đâu.

Vì thế chúng tôi đành phải ở vòng ngoài chờ tin tức, có điều lúc này tôi thật sự bắt đầu hơi hoài niệm không khí trong nhà máy sản xuất giấy, so sánh với mùi ở đây, trong nhà máy sản xuất giấy của ông chủ Lưu quả thực chính là thiên đường trần gian.

Tiếp theo đó bắt đầu có cảnh sát lục tục phát hiện một số mảnh nghi ngờ là phần cơ thể người, cụ thể là cái gì thì còn phải về xét nghiệm rồi mới biết được. Chẳng qua khi họ cầm từng túi “mẫu vật” kia đi ngang qua tôi, tôi đã có thể khẳng định, những thứ như thịt nát đó chính là một phần của Ngô Vận Phong.

Bởi vì thi thể bị huỷ hoại quá mức nghiêm trọng, cho nên ký ức

mà Ngô Vận Phong lưu lại trên những phần cơ thể nát vụn này rất ít ỏi, từ vài đoạn ngắn linh tinh có thể thấy được, cái chết của Ngô Vận Phong chắc hẳn là ngoài ý muốn, có lẽ vì nguyên nhân sức khoẻ nên cậu ta té xỉu trên băng chuyền… Nếu lúc ấy bên cạnh cậu ta có có thể có một hai công nhân ở đó, có lẽ bi kịch cũng đã không xảy ra, nhưng hiển nhiên lúc ấy bên cạnh cậu ta chẳng có một ai cả.

Lúc này cha mẹ Ngô Vận Phong cũng chạy đến đây, tuy rằng khi tình hình vụ án còn chưa được điều tra rõ ràng, cảnh sát sẽ không nói quá nhiều với hai vợ chồng già bọn họ, nhưng bọn họ đã đoán ra được từ trên nét mặt của mọi người ở đây, con trai của mình sợ là lành ít dữ nhiều.

Nhìn hai vợ chồng già khóc khổ sở như thế, trong lòng tôi cũng rất khó chịu, tết nhất mà phải người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, tuyệt đối được coi là một bi kịch chốn nhân gian. Lúc này có hai cảnh sát lại đây an ủi họ vài câu, nhưng hình như cũng không có tác dụng, rốt cuộc nỗi đau mất con không phải nói mấy câu là có thể xoa dịu xuống được.

Cùng lúc đó sắc mặt của ông chủ Lưu cũng khó coi cực kỳ, đoán chừng lúc này ông ta đang tính toán trong lòng xem chuyện này mình cần gánh vác bao nhiêu trách nhiệm đây. Xét đến cùng, người đã chết ở nhà máy của ông ta, hơn nữa hoàn cảnh làm việc trong nhà máy sản xuất giấy cũng thật sự là không dám khen tặng, không hề có một tí an toàn sản xuất nào đáng nói.

Hơn nữa loại công việc giống thế này, đáng lẽ là vài người cùng làm một lúc mới đúng, chỉ một người làm việc ở cạnh băng chuyền chắc chắn là không phù hợp quy định an toàn sản xuất rồi. Chỉ là hiện giờ không ai biết, tại sao lúc ấy chỉ có một mình Ngô Vận Phong làm việc, mà những người khác đều đi ăn cơm hết cả.

Sau khi về đến nhà, ba chúng tôi nhìn thoáng qua nhau, vụ làm ăn mở đầu năm mới này coi như hoàn thành rồi. Nghề này của chúng tôi là một ngành nghề vô cùng đặc biệt, anh xem những ngành khác, khi vụ làm ăn đầu tiên trong năm thành công, đều gọi là năm mới đại cát. Nhưng mà nghề của chúng tôi đây là ăn cơm của người chết, người ta đều là người chết rồi, anh ở đây nói năm mới đại cát có phù hợp không?

Cho nên mỗi khi vào lúc này, ba chúng tôi đều rất ăn ý không nói gì cả, trong lòng tự biết tiền bỏ túi rồi, có thể giúp người khác cũng đã giúp xong, vậy cũng được rồi.

Mấy ngày sau bên phía cảnh sát có tin tức, họ đã tìm được trong bãi chôn rác những mẫu vật nghi là bộ phận cơ thể người, sau khi trải qua xét nghiệm và đối chiếu có thể xác định chính là các phần hài cốt của Ngô Vận Phong.

Tuy rằng bây giờ vụ án đã xác định là do ngoài ý muốn, nhưng về vấn đề đền bù, vẫn phải truy cứu theo luật dân sự như thường. Thực tế trong chuyện này ông chủ Lưu cũng rất xui xẻo, nhưng nếu xem xét một cách nghiêm túc, chắc chắn ông ta vẫn phải đền tiền.

Cái khác trước tiên không nói, thế nhưng những công nhân trong nhà máy này lại đều không có bảo hiểm gì cả! Điều này rõ ràng chính là tính toán chưa đủ đối với sự cố ngoài ý muốn, hơn nữa cũng không suy xét đến an toàn cá nhân của công nhân. Một số công việc dường như ngoài mặt không có gì nguy hiểm, nhưng mối nguy hiểm thực sự lại là cái bạn vốn không thể tưởng tượng được.

Căn cứ vào kinh nghiệm mấy năm nay của tôi mà xem, không có chỗ nào không có chuyện ngoài ý muốn, nhưng mà đa phần vẫn là do bản thân sơ sẩy mà gây ra. Có rất nhiều người vào một giây

trước còn đang lên kế hoạch cho cuộc đời, nhưng giây tiếp theo cũng đã đến địa phủ báo tên rồi! Vẫn là câu nói kia: "Đường đến hoàng tuyền không phân già trẻ…"

Mười hai tháng Giêng trời đổ tuyết rất lớn, tôi ở trên lầu nhìn xuống, ngoài trời như có người đang rắc lông ngỗng xuống. Trong bản tin càng nói trận tuyết lớn như vậy, có thể nói là từ lúc thành lập đất nước đến nay cũng chưa có mấy lần. Tôi vốn nghĩ sang năm mới nhiệt độ không khí có thể tăng lên cơ, kết quả là ngược lại cho tôi tiết lạnh mùa xuân.

Thời tiết đổ tuyết kiểu này, thích hợp nhất là không ra khỏi cửa, làm ổ trong nhà ăn lẩu, chắc chắn là chuyện tốt đẹp nhất đời người! Con người dù ở đâu cũng phải sống ở hiện tại, không thể mãi suy nghĩ ngày mai ta như thế nào và ra làm sao, sau này ta ra làm sao và như thế nào. Con người không thể để mọi chuyện đến ngày mai mới làm, bởi vì mỗi người đều đang sống ở "ngày hôm nay".

Câu châm ngôn cuộc sống của tôi bây giờ chính là sống ở hiện tại, hưởng thụ cuộc sống. Đồng thời tôi cũng hy vọng mọi người, còn cha mẹ ở bên cạnh thì hãy tỏ lòng hiếu thảo với cha mẹ nhiều hơn, có con thì nên ở bên con nhiều hơn, nếu mọi việc đều đợi đến ngày mai, chuyện đó tất sẽ để lại rất nhiều tiếc nuối.

CHƯƠNG

TRANG HÀ GẶP NẠN

Bởi vì tôi là một ví dụ sống sờ sờ, nếu năm đó tôi biết cha mẹ sẽ rời xa mình sớm như vậy, thì tôi sẽ ở bên họ mỗi ngày, một bước cũng không rời! Nhưng đời người thường không có nếu như…

Nhìn tuyết trắng đầy trời bên ngoài, tôi chợt muốn hẹn chú Lê và nhà Chiêu Tài tới nhà ăn lẩu, kết quả hẹn một lượt nhưng lại không một ai tới! Vợ chồng Chiêu Tài người ta muốn sống thế giới của hai người, mà hôm nay một người họ hàng xa ở quê của chú Lê có cháu trai làm lễ đầy tháng nên chú ấy về ăn cỗ rồi.

Hê?! Tôi đã chuẩn bị đồ sẵn sàng hết cả rồi, cho họ tới ăn sẵn luôn mà cũng không tới! Được, không tới thì để đó, tôi và Đinh Nhất tự ăn! Vì thế chúng tôi bật bếp bắc nồi, bắt đầu ăn lẩu dê nhúng nóng hôi hổi.

Ai ngờ vào lúc này, tôi đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa, tôi cười bảo Đinh Nhất: “Anh xem đi, có thịt ăn mà không tới à! Không biết là ai hối hận, lúc này lại mò tới nữa.”

Kết quả khi tôi vui vẻ phấn khởi mở cửa ra thì thấy ngoài cửa lại là một cô gái xa lạ đang đứng. Gương mặt của cô gái này bình thường, nhưng đôi mắt lại quyến rũ động lòng, làm người nhìn qua một lần sẽ không kìm nổi bị nó hấp dẫn.

"Cô… tìm ai?" Tôi dẫn đầu mở miệng.

Cô gái cười khẽ: "Tôi tìm cậu…"

Lúc này Đinh Nhất nghe tiếng thì đi theo ra tới, khi anh ta nhìn thấy cô gái ở ngoài cửa thì nhăn mày nói: "Cái mùi khai chết tiệt…"

Tôi xấu hổ nhìn cô gái đó, không biết nên nói cái gì cho hay, nghĩ thầm Đinh Nhất bị làm sao vậy? Phải, đúng là mắt cô gái này trông đưa tình, không giống như là con gái gia đình đứng đắn gì, nhưng anh ta cũng không thể vừa lên sàn đã bóc trần người ta ngay chứ?

Ai ngờ cô gái này cũng không tức giận chút nào, còn mặt không đổi sắc nói: "Người anh em này sao nói chuyện thẳng thắn vậy?"

Tôi nghe khẩu âm này là của người Đông Bắc, vì thế khách sáo hỏi cô ta: "Cô có chuyện gì không?"

Cô gái nghe thế thì nói với tôi: "Tôi họ Hồ."

Tôi gật đầu: "Xin chào cô Hồ, cô có chuyện gì không?"

Cô gái thấy tôi vẫn không biết mình là ai, sắc mặt bắt đầu hơi cứng đờ ra: "Trương Tiến Bảo, tôi nói tôi họ Hồ!"

Hê?! Tôi thầm thấy rất chi là kỳ quặc! Cô họ Hồ thì họ Hồ thôi, họ Hồ thì có gì đặc biệt hơn người! Cô lại chả phải họ Ái Tân Giác La… Còn họ Hồ… Họ Hồ?! Khi tôi phản ứng lại việc cô ta mang họ "Hồ", lập tức hiểu ra oan gia tìm tới cửa rồi.

Sau đó tôi mời cô gái vào nhà, pha cho cô ta một bình trà nóng, nói rất khách sáo: "Gần đây sức khoẻ của bà nội Hồ vẫn tốt nhỉ!"

Cô gái từ từ uống một ngụm trà nóng rồi nói: "Bà ấy vẫn khoẻ, cậu cũng đừng lo lắng, bà nói cho cậu mượn nội đan hồ ly ba mươi năm thì sẽ giữ lời, chưa đến ngày sẽ không lấy lại đâu."

Tôi thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười nói với cô ta: "Chúng

tôi đang ăn lẩu, cô có muốn cùng ăn một chút không?"

Cô gái hít mũi ngửi thử, sau đó nhíu mày: "Tanh chết đi được! Ai mà ăn cái món thịt dê nát đó…"

Tôi nghe mà thầm bực bội! Thịt dê nát? Hơn ba mươi tệ nửa ký đấy! Tôi phải đến chỗ người dân tộc Hồi chính tông mua về, vậy mà dám bảo là thịt dê nát?! Nhưng trên mặt tôi vẫn ung dung thản nhiên: "Không biết hôm nay cô tới tìm tôi… có chuyện gì không?"

Cô gái đặt ly trà trong tay xuống: "Tôi cũng thay người truyền tin thôi, Trang Hà gặp nạn, chờ cậu đi cứu mạng đó."

Nhưng tôi nghe rồi lại chẳng lo lắng chút nào: "Cô nói đùa với tôi à? Con hồ ly già kia có thể gặp nạn ư? Ai có thể làm khó được anh ta thế?"

Nghe tôi nói vậy, mắt cô gái kia khẽ co lại, tôi biết ngay là mình nói sai rồi. Trang Hà là hồ ly, còn cô gái trước mắt đây không phải à?

Quả nhiên, sắc mặt cô gái kia nặng nề: "Có đi hay không thì tùy cậu, dù sao tôi cũng đã truyền đạt rồi. Nếu cậu đến muộn, để anh ta bị người ta làm thành khăn choàng hồ ly thì cũng đừng hối hận!"

Xem vẻ mặt của cô gái này không giống là giả, suy cho cùng Trang Hà cũng đã giúp tôi vài lần, nếu lần này anh ta gặp nạn thật mà tôi không đến giúp thì có vẻ không có nghĩa khí rồi, vì thế tôi bảo cô gái này kể lại tình hình mà cô ta biết một cách tỉ mỉ cho tôi nghe.

Hoá ra lúc trước tôi bị trói đưa ra nước ngoài, sau khi Trang Hà báo cho chú họ biết cách tìm được tôi thì đi một mình đến Cát Lâm, anh ta nghe nói ở khu vực núi Trường Bạch có một trang trại nuôi gà rừng trong núi rất nổi tiếng.

Bản tính của hồ ly thích ăn gà, đặc biệt là Trang Hà, cho nên khi anh ta nghe nói thịt gà rừng ở đó rất tươi ngon, hơn nữa còn đúng vào mùa của các món thú rừng, lập tức chạy tới không chút nghĩ ngợi gì.

Bằng đạo hạnh hiện giờ của Trang Hà, dĩ nhiên là anh ta dùng hình người đến trang trại đó rồi. Nhưng khi anh ta ăn uống no say, lúc muốn đi thì lại phát hiện nơi đó không đơn giản như anh ta nghĩ…

Có lẽ vì danh tiếng ở đó quá lớn nên dù đã gần tết nhưng khách tới ăn vẫn nối liền không dứt. Trang Hà cũng thích náo nhiệt, thú vui lớn nhất của anh ta chính là ẩn mình giữa loài người, hưởng thụ cuộc sống của loài người.

Anh ta ăn uống ở chỗ đó mấy ngày liền, đến lúc thỏa lòng thỏa dạ định đi thì phát hiện anh ta đi vào được mà ra không được.

Lúc ấy cũng trách do anh ta lơ là, lúc đến lại không để ý trang trại này có chỗ nào khác thường, mà khi anh ta định rời khỏi mới phát hiện, hoá ra ở vài chỗ không đáng chú ý trong trang trại có bày mấy cục đá quái lạ.

Những cục đá đó hợp thành một trận pháp kỳ dị, nhốt Trang Hà ở trong đó. Hơn nữa tức nhất là khi anh ta bước vào thì trận pháp này chưa bị khởi động, nhưng khi muốn đi ra lại đột nhiên va phải mắt trận, khiến mình bị nhốt bên trong.

Cũng không biết trận pháp này do cao nhân nào sáng lập ra, vô cùng huyền diệu, cả con hồ ly tinh già không biết đã sống bao nhiêu năm như Trang Hà cũng bị nó giam cầm thì thôi, thế mà còn khiến anh ta mất hoàn toàn pháp lực, bị đánh về nguyên hình.

Cuối cùng Trang Hà dùng một chút xíu linh lực còn lại của mình biến ra một con ruồi, đậu lên người một du khách, lúc này mới được đưa ra ngoài trận. Anh ta báo tin cho một con hồ ly con tu vi

không cao lắm ở gần đấy, bảo nó phải phải nghĩ cách tìm được tôi đến cứu, nếu chậm, anh ta thật sự có thể sẽ bị người ta làm thành khăn choàng hồ ly mất.

Con hồ ly nhỏ vừa có chút tu vi, vốn đạo hạnh không cao, căn bản không biết tôi là ai! Giữa đường không biết đã vấp bao nhiêu trắc trở mới tìm được một nhánh tiên gia của nhà bà nội Hồ, thế nên mới có chuyện ngày hôm nay.

Trước khi đi, cô gái kia cho tôi một địa chỉ, bảo tôi mau chạy đến cứu Trang Hà, nếu đến chậm, cũng không thể trách họ được! Dù sao họ đã truyền lời rồi.

Tôi nghe là biết chắc giữa đường đã chậm trễ một ít thời gian rồi, mặc kệ là sai lầm của ai, chỉ sợ bây giờ Trang Hà đã sắp gặp hạn lớn rồi, tôi phải lập tức lên đường đến đó, chỉ mong là còn kịp…

CHƯƠNG

TRĨ KÊ VIÊN

Tôi và Đinh Nhất bàn bạc, quyết định nên đặt vé máy bay chuyến sớm nhất qua đó, giữa lúc đó tôi cũng gọi điện thoại cho chú Lê, nhưng chú ấy vừa mới nhận một vụ khai trương cho công trường, tạm thời không dứt ra để đi được.

Vì thế ngày hôm sau tôi và Đinh Nhất bay đến Thẩm Dương trước, sau đó lại ngồi xe lửa đến huyện Phủ Tùng, Cát Lâm. Dọc đường đi có rất nhiều người! Bởi vì trùng hợp chúng tôi đi cùng với loạt người quay về sau kỳ nghỉ xuân, hơn nữa chúng tôi lại đi rất vội, không kịp đặt vé trước, nên bắt đầu từ Thẩm Dương phải chịu đứng suốt.

Từ khi lên xe lửa, tôi đã bắt đầu thầm chửi Trang Hà, nếu như đến lúc ông đây trăm cay nghìn đắng chạy tới mà anh đã bị người ta làm thành khăn choàng cổ hồ ly rồi, ông sẽ mua cái khăn choàng đó về để mang hàng ngày!

Cả đường tàu xe mệt nhọc, cuối cùng chúng tôi cũng đến được huyện Phủ Tùng trong thời gian ngắn nhất. Sau khi nghe ngóng khắp nơi trong huyện, chúng tôi tìm ra địa chỉ mà chị gái họ Hồ nói ở gần lâm trường cũ, là một trang trại rất có tiếng của vùng này, tên là Trĩ Kê Viên.

Bởi vì không quen thuộc đường đi, bản đồ trên di động lại không tìm thấy chỗ đó, cuối cùng chúng tôi đành phải thuê một chiếc taxi qua đó. Dọc đường đi, miệng anh tài xế xe taxi nói không ngừng, tôi cũng câu được câu chăng trò chuyện với anh ta, đương nhiên chủ yếu là để hỏi thăm tình hình nơi đó một chút trước.

Nghe tài xế này nói, Trĩ Kê Viên đã nổi tiếng gần xa, ông chủ họ Tôn, nghe nói bản lĩnh nuôi gà rừng này là tổ truyền của ông ta, còn bàn tiệc gà rừng của ông ta thì chỉ cần ăn một lần, dù về có ăn thịt phượng hoàng cũng không còn vị gì nữa!

Tôi nghe mà hơi khó tin: "Có thật là ăn ngon như vậy không?"

Tài xế thấy tôi hỏi như vậy, hớn hở đáp: "Đương nhiên, bây giờ tôi nói nó ăn ngon cỡ nào chắc chắn là cậu không tin, chờ khi cậu đến ăn rồi sẽ biết lời tôi nói không phải giả."

Vì thế tôi gật đầu: "Được, tôi phải đến nếm thử xem thịt gà rừng ăn ngon hơn cả thịt phượng hoàng này có mùi vị gì."

Tài xế nói tiếp: "Trĩ Kê Viên này cái gì cũng tốt, nhưng mà đường khó đi quá, một lát còn phải rẽ vào một đoạn đường đất. Giờ là mùa đông còn dễ đi, nếu là đến vào dịp hè, cậu cho bao nhiêu tiền tôi cũng không đi. Con đường đó khỏi phải nói khó đi cỡ nào, đi không khéo là xe lún bùn ngay."

Đang nói chuyện, xe của chúng tôi đã rẽ từ đường nhựa vào một con đường đất rất hẹp, nếu đối diện có xe đi đến, hai chiếc xe cũng chỉ có thể miễn cưỡng qua lọt. Hơn nữa tuy trông con đường này rất bằng phẳng, nhưng đi lên rồi mới thấy cả đường đều là ổ gà, khó trách tài xế nói mùa hè anh ta sẽ không đi. Chắc chỉ cần vừa đổ mưa thì ở đây sẽ đào hết hố này tới hố khác.

Đi hết con đường xóc nảy, cuối cùng chúng tôi cũng đến Trĩ Kê Viên trước khi trời tối. Chỗ này lớn hơn tôi nghĩ nhiều, tài xế nói ở

đây "trước cửa hàng sau trang trại", nghĩa là tiệm cơm và nhà nghỉ đằng trước, đằng sau chính là trại nuôi gà.

Trả tiền xe xong, tôi để taxi đi về, trước khi đi tôi còn hỏi số điện thoại của anh ta, nói là nếu lúc về không có xe sẽ gọi cho anh ta. Có thể là thấy tôi ra tay rộng rãi, cho nên anh tài xế xe taxi này đồng ý rất sảng khoái.

Khi chúng tôi đi đến cổng Trĩ Kê Viên, thấy bên ngoài đang đỗ hơn mười chiếc xe riêng, đều là biển số ngoại tỉnh, chắc là một ít thực khách nghe tiếng mà tới.

Lúc trước tôi đã giao việc sẵn cho Đinh Nhất, lúc vào cửa nhớ chú ý mấy cục đá quái lạ mà Trang Hà nhắc tới kia, cho nên khi chúng tôi vừa đi vào sân đã quan sát khắp nơi xem mấy thứ kia ở chỗ nào.

Đáng tiếc là chúng tôi tìm cả buổi cũng không phát hiện ra cái gì, tuy nói ở đây có không ít đá, nhưng thật tình không nhìn ra được cục nào mới là cục đá vây hãm Trang Hà. Lúc này có một người đàn ông ục ịch đi từ bên trong ra, vừa nhìn thấy chúng tôi thì nhiệt tình tiếp đón: "Hai cậu đến ăn hay là muốn ở trọ?"

Tôi cười đáp: "Ăn trước rồi ở lại sau ha!"

"Được! Mời sang bên đó, nghe khẩu âm của hai cậu không phải người địa phương nhỉ?" Người đàn ông tươi cười hỏi.

"Chúng tôi tới đây chơi, nghe bạn bè nói gà rừng ở đây rất ngon nên đến nếm thử." Tôi cười trả lời.

Người đàn ông ục ịch nhanh nhẹn dẫn chúng tôi đến ngồi ở một cái bàn cạnh cửa sổ trong đại sảnh, sau đó đưa một bình trà nóng rồi nói: "Hai cậu tới đúng là quá trùng hợp, hôm nay trong tiệm chúng tôi có tiết mục biểu diễn, còn có đấu giá, bây giờ chỉ còn có một phòng trống, nếu các cậu đến muộn chút nữa, có lẽ không còn phòng rồi."

Tôi nghe thế vội nói với anh ta: "Vậy cho chúng tôi vào ở trước đi! Hôm nay đã tối rồi, không có phòng thì chúng tôi thật sự không trở về được."

Người đàn ông hỏi lại chúng tôi: "Hai cậu lái xe đến đây à? Có mang theo hành lý gì không?"

Tôi lắc đầu: "Chỗ các anh khó tìm quá, chúng tôi đành phải bắt xe taxi đến đây, cũng không mang theo hành lý gì hết."

Người đàn ông nghe thế thì lấy từ trong quầy ra một cuốn sổ: "Vậy được, tôi đưa hai cậu đi xem phòng trước nhé?" Vì thế chúng tôi đi theo anh ta ra sân sau, ở đó có từng dãy phòng bằng gạch đỏ, rất có vẻ đặc sắc của vùng nông thôn Đông Bắc.

Anh ta vừa đi vừa nói với chúng tôi: "Chỗ đặc sắc ở đây chính là sân vườn nhà nông kiểu Đông Bắc, buổi tối trong phòng rất ấm áp, đều là cùng một đường hầm sưởi, các cậu từng ngủ trên giường đất chưa?"

"Có ngủ một hai lần, ngủ không quen lắm, đầu giường đất quá nóng, đuôi giường ở xa lò sưởi lại quá lạnh." Tôi nói.

Người đàn ông kia nghe thế thì cười ha ha: "Tôi nói cho các cậu nghe nhé! Ở chỗ chúng tôi, đa số người tinh ý đều ngủ ở giữa đấy."

Chúng tôi vừa nói vừa cười đi tới một căn phòng ở trong cùng, người đàn ông lấy chìa khóa mở cửa ra, có một luồng nhiệt phả từ bên trong ra. Xem ra anh chàng này nói không ngoa, quả nhiên trong phòng được đốt rất ấm.

Tôi và Đinh Nhất đi vào nhìn sơ qua rồi lại đi ra, giày vò suốt đường đi làm chúng tôi đã đói đến mức bụng dán vào lưng rồi, cho nên trước hết vẫn phải ăn chút gì đó đã rồi nói sau.

Chờ ba chúng tôi trở lại đại sảnh để ăn uống đằng trước, bên

trong đã có vài bàn đang gọi món ăn. Người đàn ông ục ịch lấy thực đơn trên quầy đưa cho chúng tôi và nói: “Các cậu xem xem muốn ăn món gì, một lát tôi lại qua đây cho hai người gọi món.” Anh ta nói xong thì đi tiếp đón những khách khác.

Lúc này tôi cầm lấy thực đơn nhìn thử, thấy các món ăn trong thực đơn cũng không có gì đặc biệt, đơn giản chỉ là vài kiểu nấu nướng gà phổ biến thôi. Thật ra lúc này chúng tôi đói thì đói, nhưng cũng không để bụng dạ vào việc ăn cơm. Vừa rồi tôi và Đinh Nhất đi hết một vòng, đã nhìn hết lượt cái Trĩ Kê Viên này rồi, thật tình là không nhìn ra bây giờ Trang Hà có thể trốn ở chỗ nào?

Chẳng lẽ nói con hồ ly già này giờ đang núp ở trại gà phía sau? Nếu tôi đoán trúng thật thì hỏng rồi, con hồ ly già này đang ở nguyên hình, lỡ như lúc ăn trộm gà bị người ta bắt được thì phiền phức đây!

CHƯƠNG

AI RA GIÁ CAO THÌ ĐƯỢC

Lúc tôi đang lo lắng sốt ruột thì nghe mấy người đàn ông ngồi bàn sát bên nói: "Hôm nay chúng ta tới rất đúng dịp, nghe nói hôm nay ông chủ có đồ tốt muốn bán đấu giá!"

Một cô gái ngồi cùng bàn tò mò hỏi: "Đồ tốt gì thế? Không phải là vua gà rừng chứ!"

Những người khác cười vang: "Nếu đúng là vua gà rừng thì hôm nay chúng ta phải lấy bằng được nó..."

Lúc này người đàn ông ục ịch đã vòng trở lại, hỏi chúng tôi định ăn món gì. Tôi tiện tay chọn vài món ăn đặc sắc của họ và nói: "Chúng tôi chỉ có hai người, đưa lên vài món đặc trưng của chỗ các anh là được rồi."

"Dạ được!" Anh ta đáp lại rồi đi vào sau bếp.

Phục vụ lục tục bê đồ ăn lên, đại sảnh dần dần trở nên ồn ào, đàn ông Đông Bắc lúc ăn cơm uống rượu đều to tiếng, cho nên chung quanh chúng tôi trở nên rất náo nhiệt...

Sau khi đồ ăn lên đủ, tôi tùy tiện ăn vài miếng, cảm thấy hương vị cũng rất ngon, nhưng giờ trong lòng tôi có việc, ăn cũng không yên tâm nổi! Cũng không biết con hồ ly già Trang Hà này đang bị nhốt ở đâu đây, tôi lại không thể gặp ai cũng hỏi người ta, anh có

nhìn thấy một con hồ ly già không?

Khi tôi đang chẳng có lòng dạ nào để ăn cơm, thì nghe thấy trên sân khấu nhỏ trong đại sảnh có một nam một nữ bắt đầu diễn Nhị Nhân Chuyển*. Trước đây tôi đã từng xem kha khá đĩa CD Nhị Nhân Chuyển, nhưng nghe người thật diễn trực tiếp vẫn là lần đầu tiên, vì thế tôi không tự chủ được quay lại…

* Nhị Nhân Chuyển (xưa gọi là múa Ương Ca đôi) là một thể loại hát múa dân gian địa phương ở vùng Đông Bắc Trung Quốc. Thường là có hai người biểu diễn, một nam và một nữ. Họ hát và nhảy, sử dụng quạt gấp hoặc khăn tay hình vuông màu đỏ để xoay tròn trong suốt màn biểu diễn.

Đây chắc là tiết mục biểu diễn giúp vui mà chủ trang trại mời đến, lúc này tôi mới nhớ tới, vừa rồi người đàn ông ục ịch kia có nói, tối hôm nay có tiết mục biểu diễn, còn có bán đấu giá. Chẳng lẽ chỗ này giống như săn bắt ở hồ Chagan, còn muốn bán đấu giá con gà rừng lớn nhất trong trại hay sao?

Cùng lúc tôi đang ngờ vực, đã thấy mấy người đàn ông đang cố hết sức khiêng một cái lồng sắt lớn được bọc kín mít bằng vải đỏ ra. Nếu như nói trong đó giấu một con gà rừng, vậy thì phải lớn đến chừng nào hả?

Hứng thú của hai ba mươi người ở đây đều bị thứ dưới tấm vải đỏ này hấp dẫn, sôi nổi đứng lên khỏi chỗ ngồi, muốn nhìn rõ trong lồng sắt rốt cuộc là cái gì.

Lúc này có một người đàn ông trung niên hơi còng, mặt mũi đáng khinh đi ra từ phía sau, nói với mọi người bằng vẻ đắc ý: "Hôm nay các vị thật là tốt phúc mà! Thứ bên dưới lồng sắt này của tôi tuyệt đối là của báu trăm năm khó gặp, tôi có thể có được nó cũng là vận may trùng hợp, hôm nay tôi bán đấu giá ở đây, ai ra giá cao thì được…"

Nghe ông ta nói mơ hồ, trong các vị khách ăn cơm bên dưới có người ồn ào hỏi: "Ông chủ Tôn, đây là thứ gì thế? Còn che che giấu giấu, không phải là gái bán hoa đấy chứ?!"

Mọi người nghe thế đều bật cười vang, cái người được gọi là ông chủ Tôn này cũng không tức giận, vẫn nói bằng vẻ mặt thần bí: "Có phải gái bán hoa hay không một lát sẽ biết, chỉ là không biết các vị đã mang đủ tiền trong túi hay chưa đây?"

Tôi nghe giọng điệu của ông ta, giống như thứ trong lồng sắt là đồ quý báu trên trời có dưới đất không có, nếu không mua sẽ hối hận cả đời ấy! Điều này lại khiến tôi hứng thú, muốn xem thử rốt cuộc dưới đó là cái gì.

Sau khi người trong đại sảnh nghe ông chủ Tôn thổi phồng thế thì thúc giục ông ta mau lật tấm vải đỏ lên, để mọi người xem xem của báu quý hiếm này rốt cuộc là gì? Lúc này tôi thấy ông chủ Tôn kia có ý muốn công bố đáp án, vì thế không tự chủ được bước lên trước vài bước, đi tới chỗ gần lồng sắt hơn một chút.

Ai ngờ đúng lúc này, thứ trong cái lồng sắt kia dường như có thể cảm giác được tôi tới gần, đột nhiên lung lay lồng sắt. Những người vừa rồi vốn đang chen lên trước đều lập tức bị dọa lùi về sau liên tục, rung lắc đến cỡ này, chắc chắn không phải một con gà rừng có thể tạo ra được.

Một người đàn ông cách đó gần nhất hơi hoảng sợ: "Ông chủ Tôn, trong này không phải thú dữ gì đấy chứ! Xem sức mạnh cỡ đó, kích thước không nhỏ nhỉ!

Ông chủ Tôn nghe thế thì cười ha hả: "Yên tâm, không phải hổ báo sư tử gì đâu, chỉ là con thú nhỏ thôi, có điều lại rất hiếm có."

Giờ này trong lòng tôi đã có một dự cảm cực kỳ không tốt, thầm nghĩ trăm ngàn lần đừng để tôi đoán trúng nhé! Nếu không ở trước mắt bao nhiêu người thế này, tôi cũng không có cách gì hay đâu.

Đang nghĩ ngợi, đã thấy ông chủ Tôn đánh mắt ra hiệu cho phục vụ bên cạnh, sau đó anh chàng kia lập tức đi qua lật tấm vải đỏ trên lồng sắt lên, tuy rằng lúc này tôi đứng ở bên hông lồng sắt, nhưng vẫn thấy rành mạch thứ ở bên trong.

Trong nháy mắt, tim tôi chìm xuống tận đáy vực Mariana, đúng là sợ cái gì thì tới cái đó, trong cái lồng sắt lớn kia nhốt một con hồ ly to đỏ như lửa, bốn chân trắng như tuyết…

Các thực khách ở đây nhìn thấy thế đều ồ lên, có khách nữ còn lập tức thét lên đòi người đàn ông bên cạnh mua cho mình để làm cổ áo lông hồ ly. Tôi lạnh lùng nhìn đám thực khách nam nữ đang kích động kia, đâu có ai ngờ sinh linh trông như xinh đẹp này lại đang suy nghĩ nên giết chết các người như thế nào kia kìa.

Lúc này ông chủ Tôn bắt đầu bán đấu giá, ông ta ra giá khởi điểm là hai vạn nhân dân tệ. Tôi vừa nghe thế thì nghĩ thầm con hồ ly tinh này cũng rất đáng giá, giá khởi điểm đã là hai vạn, không biết lát nữa giá bán cuối cùng sẽ cao đến mức nào đây?

Sau một trận ồn ào, mọi người bắt đầu ra giá, nhưng tôi lại không có lòng dạ nghe xem cuối cùng ai trong bọn họ mua được Trang Hà, mà từ từ đi tới mặt sau của lồng sắt, muốn coi thử bây giờ anh ta có tỉnh táo hay không.

Khi thấy rõ mặt, tôi biết con hồ ly già này chẳng những rất tỉnh táo mà còn rất tức giận nữa, anh ta trừng mắt liếc xéo tôi, như thể tức giận vì sao tôi không ra giá vậy.

Đồng thời tôi cũng trừng lại anh ta, trừng tôi có ích gì? Trên người ông đây một vạn đồng cũng không có, nào có tự tin đi ra giá hả! Ai bảo chính anh tham ăn chứ? Nếu không sao lại xảy ra nhiều chuyện như bây giờ?!

Khi hai chúng tôi đang dùng ánh mắt cãi nhau, giá bán con hồ ly này đã bị nâng lên tới mười lăm vạn, nhưng mọi người vẫn còn

không ngừng tăng giá để có được nó. Đúng là điên rồi, không phải chỉ là da của một con hồ ly lửa à? Tranh giành đến mức điên cuồng như vậy cơ á?

Buồn cười nhất chính là có hai bàn khách vì tranh nhau tăng giá mà xung đột, chắc cũng sắp động tay động chân rồi. Tôi đoán tình huống trước mắt cũng làm ông chủ Tôn bất ngờ, ông ta vừa lo lắng buổi bán đấu giá sẽ xôi hỏng bỏng không, vừa lo hai bên đánh nhau thật lại dây tới cảnh sát, đến lúc đó vấn đề về con hồ ly này cũng khó nói, suy cho cùng hồ ly cũng là động vật hoang dã mà.

Tôi thấy thời cơ lúc này cũng đến, bèn hét lên với hai tốp người đang cãi nhau liên hồi: "Đừng cãi nữa! Con hồ ly này không phải của ông chủ Tôn, ông ta không có quyền bán đấu giá ở đây!"

Nghe tôi hét như vậy, mọi người đều ngẩn hết ra, sau đó ào ào nhìn sang ông chủ Tôn trên sân khấu, chờ ông ta cho mọi người một lời giải thích hợp lý.

CHƯƠNG

LINH HỒ NHẬN CHỦ

Sắc mặt ông chủ Tôn khó coi: "Chú em, lời không thể nói bậy, cậu dựa vào cái gì mà nói con hồ ly này không phải của tôi? Phải, tôi thừa nhận nó là thú hoang dã bị tôi bắt được. Nếu do tôi bắt được, vậy thì tất nhiên nó chính là của tôi rồi."

Tôi thở dài đi lên sân khấu, sau đó cười lạnh và nói với ông ta: "Ai nói với ông nó là thú hoang?"

Ông chủ Tôn bị lời tôi nói làm cho tức cười: "Chú em, cậu đừng pha trò nữa được không? Không phải hoang dã chẳng lẽ còn có chủ hay sao?"

"Ừ! Đúng là nó có chủ, hơn nữa chủ của nó chính là tôi..." Tôi nghiêm túc nói.

Mọi người ở đây nghe xong lập tức cười vang, chắc có kẻ cho rằng tôi là kẻ nghèo hèn không muốn xì ra đồng tiền nào mà muốn lừa được bộ lông hồ ly. Tôi lạnh mặt nhìn họ nói: "Con hồ ly này tôi nuôi từ khi còn bé xíu, khoảng thời gian trước vì ham chơi nên nó chạy ra ngoài, tôi cho rằng không tìm thấy được nữa, không ngờ hoá ra nó chạy đến đây ăn trộm gà rồi bị ông chủ Tôn bắt."

Ông chủ Tôn lập tức sầm mặt xuống: "Anh bạn này, nói đùa phải có giới hạn, thứ này không phải chó, cậu nói của cậu thì là

của cậu à? Có chứng cứ gì không? Khua môi múa mép nói bậy nói bạ là không thể được.”

Tôi hừ lạnh: “Tôi dám nói con hồ ly này là của tôi thì tất nhiên có thể lấy ra chứng cứ. Nhưng nếu tôi giao được chứng cứ ra, hôm nay ông phải trả lại con hồ ly này cho tôi. Đương nhiên, ông đã tìm được nó giúp tôi, chắc chắn tôi sẽ gửi tiền thù lao nhất định để cảm ơn ông, nếu không chịu thì tôi đành phải báo cảnh sát thôi!”

Hai bàn khách vừa rồi kêu gào hăng hái nhất vừa nghe vậy thì tất cả đều vây quanh tôi, dáng vẻ như xem kịch vui. Có người còn tỏ ra khí thế dào dạt nói với tôi: “Được, hôm nay nếu cậu có thể chứng minh con hồ ly này là cậu nuôi, chúng tôi sẽ làm chứng cho cậu, để ông chủ Tôn trả hồ ly lại cho cậu. Nhưng nếu cậu không thể chứng minh… mà chỉ tới phá đám, mấy anh đây sẽ đánh cho cậu răng rơi đầy đất!”

Tôi lạnh lùng cười với anh chàng phô trương thanh thế đó, cũng không tiếp lời anh ta, mà lập tức đi tới cạnh lồng sắt sờ con hồ ly lửa bên trong, lúc này có người đứng bên nói to: “Dám sờ nó thì không tính đâu!”

Tôi nói với người nọ: “Nếu không anh cũng tới sờ thử xem…” Tôi vừa dứt lời, hồ ly lửa đã nhe răng với người đàn ông đó, vẻ mặt hung tợn, còn tôi vẫn thờ ơ vuốt ve bộ lông rực rỡ của nó.

Tôi thấy người ở đây đều không nói lời nào, nên nhìn về phía ông chủ Tôn: “Ông chủ Tôn, ông được xem như đã nuôi nó mấy ngày rồi, chắc cũng coi như quen thuộc lẫn nhau, nếu không ông tới sờ thử xem?”

Ông chủ Tôn vẫn đeo bộ mặt nặng như chì: “Cậu thanh niên, điều này cũng không thể chứng minh gì cả, đừng tưởng trò mèo như vậy là có thể lừa lấy con hồ ly hơn mười vạn này!”

Tôi nghĩ thầm ông đúng là không biết chết sống mà, nếu không

phải cái trại nuôi gà rừng rách nát này của ông có thứ gì đó vây hãm Trang Hà, chỉ sợ bây giờ ông chết như thế nào cũng không biết đâu.

"Được, nếu ông vẫn chưa tin, vậy ông mở lồng sắt ra đi, tôi có thể cho ông thấy Tiểu Trang nhà tôi nhận chủ như thế nào. Ồ đúng rồi, nó tên là Tiểu Trang." Tôi đắc ý nói.

Lúc này phục vụ bên cạnh ông chủ Tôn nói: "Mở lồng sắt ra nó chạy thì làm sao?"

Tôi nhún vai đáp: "Nó chạy thì không phải còn có tôi à? Nếu như chạy thật tôi sẽ đền cho ông mười lăm vạn, dù sao tôi cũng không chạy được."

Người bên cạnh nghe thế thì có người ồn ào nói: "Đúng vậy, hoà thượng chạy chứ miếu không chạy được, thả ra thử một lần là biết cậu ta nói thật hay giả thôi."

Cuối cùng ông chủ Tôn cực kỳ không tình nguyện tháo khóa dây xích trên lồng sắt, nhưng con hồ ly lửa trong lồng sắt cũng không động đậy, vẫn thành thật nằm bên trong. Vì thế tôi bước qua mở cửa lồng ra, sau đó vẫy tay với nó…

Tuy rằng tôi đã sớm thấy sự khinh thường sâu sắc trong mắt Trang Hà, nhưng lúc này ở đây, chúng tôi mới là người đứng cùng một phe, nếu giờ anh ta muốn ra ngoài thì cần phải phản ứng lại mỗi một động tác của tôi.

Anh ta mang vẻ mặt thối hoắc đi ra khỏi lồng sắt, đương nhiên, những người khác cũng không thể nhìn ra sắc mặt của con hồ ly này rất thối. Nhìn thấy nó ngoan ngoãn đi đến bên cạnh mình, tôi làm như bình thường hay đối xử với Kim Bảo, nhè nhẹ vỗ đầu nó.

Mọi người lập tức choáng váng mặt mày, ai cũng không thốt lên được nửa câu con hồ ly này không phải của tôi nữa. Vì thế tôi cười và nói với ông chủ Tôn: "Rất cám ơn ông giúp tôi bắt được

nó, chờ khi tính tiền, tôi sẽ trả ông năm nghìn tệ tiền thù lao. Tôi tin như thế này dù sao cũng tốt hơn tôi báo cảnh sát tới giải quyết chuyện này chứ nhỉ?”

Sắc mặt của ông chủ Tôn giờ đã thành màu gan heo, ông ta cực không cam lòng để cho chúng tôi mang hồ ly lửa đi như vậy, nhưng lại không nói nổi lời nào để phản bác lại tôi.

Tôi thấy người ở đây cũng đều không có ai dị nghị thêm gì nữa, nên nói với phục vụ bên cạnh: “Đóng gói những thức ăn này lại giùm, chúng tôi muốn về phòng ăn.”

Vì vậy chúng tôi cứ thế nghênh ngang trở về căn phòng đã đặt trước đó. Đáng lý ra, chúng tôi đã lừa bịp được con hồ ly tinh này tới tay rồi thì giờ nên lập tức bỏ chạy lấy người mới đúng, nhưng vấn đề bây giờ là Trang Hà không ra được, chúng tôi còn phải tìm nguyên nhân vì sao anh ta bị nhốt ở đây mới xong.

Sau khi trở lại phòng, lòng bàn tay của tôi đều đã ướt đẫm, vừa rồi tôi thật sự sợ là không lừa được họ. Tuy nói bây giờ cuối cùng tôi đã lãnh được Trang Hà về, nhưng ai có thể bảo đảm tối đến họ không nổi lòng gian trá đây?

Rốt cuộc nơi này quá xa xôi, lỡ ông chủ Tôn này nảy lòng tham, nhào tới “giết người cướp của” cũng không phải không có khả năng đâu! Nhưng có Đinh Nhất ở đây nên tất nhiên là tôi không sợ ông ta làm như vậy.

Có điều bất kể về sau có lật mặt hẳn với người ở đây hay không thì vẫn chẳng thể thay đổi sự thật là Trang Hà bị nhốt, cho nên chúng tôi vẫn phải tìm ra nguyên nhân anh ta bị nhốt trong thời gian ngắn nhất, hơn nữa giải quyết dứt điểm hoàn toàn nguyên nhân này.

Khi tôi và Đinh Nhất đang bàn bạc kế tiếp nên làm gì, vừa quay đầu lại thì thấy con hồ ly Trang Hà chết giẫm này thế mà đã ăn

sạch những đồ ăn mới vừa đóng gói về rồi! Tôi lập tức nổi giận: “Còn ăn! Tôi thấy anh sớm muộn gì cũng chết vì cái thói tham ăn này thôi.”

Trang Hà ăn no rồi, đầu tiên là liếm móng vuốt, sau đó liếc xéo tôi. Tôi và anh ta đấu mắt chừng ba phút, cuối cùng vẫn là tôi bại trận trước, thỏa hiệp: “Được được được, anh lớn nhất được chưa! Anh xem bây giờ anh nói cũng không nói được, làm sao chúng tôi biết rốt cuộc là thứ gì vây hãm anh đây hả!”

Anh ta nghe xong, dường như còn liếc tôi một cách rất không kiên nhẫn, sau đó dùng hai cái chân trước múa may cả buổi, kết quả tôi vẫn không hiểu một câu nào cả. Cuối cùng là Đinh Nhất ở một bên chầm chậm nói: “Ý của anh ta là những cục đá quái lạ kia nằm rải rác ở khắp nơi bên ngoài khu vườn…”

CHƯƠNG

CỤC ĐÁ MÀU ĐEN

Tôi không ngờ tới lúc này, người hiểu Trang Hà nhất lại là Đinh Nhất! Vì thế tôi vừa cởi quần áo leo lên giường, vừa nói với hai bọn họ: "Vậy bây giờ đi ngủ đi! Sau nửa đêm chúng ta ra ngoài thăm dò tình huống rồi nói."

Nhưng tưởng tượng đến nhiệt độ không khí bên ngoài bây giờ chỉ có âm hai mươi mấy độ, tôi không thể không thầm rùng mình.

Sau nửa đêm, tôi bị một cái móng vuốt lông lá đẩy cho tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thì thấy Trang Hà đang híp đôi mắt hồ ly nhìn chằm chằm tôi. Tối khuya bị người ta đánh thức khỏi ổ chăn ấm áp đúng là chuyện rất đau khổ. Nhưng tôi nhìn thấy hồ ly và Đinh Nhất đều mặt mũi hăm hở, chẳng lẽ chỉ có một mình tôi là buồn ngủ quá chừng à?

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, tổ hành động "hai người một hồ" chúng tôi từ từ rời khỏi phòng. Lúc này tất cả các phòng trong khu vườn đều đã tắt đèn, chỉ có một cái đèn nhỏ mờ mờ ở trên đầu cửa sân sau là còn sáng.

Trước đó tôi đã quan sát hết chỗ này, cũng không phát hiện có camera giám sát gì cả, điều này mang lại thuận lợi rất lớn cho hành động hiện giờ của chúng tôi. Chỉ là mẹ kiếp, bây giờ nhiệt độ

không khí bên ngoài lạnh quá, cho dù chúng tôi có mặc ấm áp bao nhiêu, chỉ cần ở ngoài chưa đến ba phút thì sẽ bị đông lạnh thấu tim gan…

Được Trang Hà dẫn đường, chúng tôi vòng qua mấy dãy phòng nghỉ ở sân sau, đi tới một chỗ rất không thu hút trong khu vườn. Ở đó đích thực có một cục đá nửa chôn dưới tuyết, tạm thời tôi vẫn chưa nhìn ra tảng đá này có gì khác biệt cả.

Lúc này Trang Hà lấy miệng ngậm ống quần của tôi, ý bảo tôi đến gần cục đá hơn, vì thế tôi nửa ngồi xổm xuống và bắt đầu quan sát cẩn thận tảng đá. Đáng tiếc lúc này ánh sáng quá mờ, ngay cả tảng đá này có màu sắc gì tôi cũng nhìn không rõ lắm.

Vì thế tôi đành phải vươn bàn tay nhỏ đã đông cứng ra, muốn sờ thử này tảng đá xem cảm giác như thế nào… Nhưng vừa chạm vào lại cảm thấy trong lòng có sự khác thường ập đến, cảm giác này hơi quen thuộc, giống như trước đây đã từng thấy cục đá như vậy ở nơi nào đó.

Chỉ tiếc kích cỡ tảng đá này quá lớn, bằng không tôi chắc chắn sẽ đem nó về phòng nghiên cứu một cách cẩn thận. Sau đó chúng tôi lại đi theo Trang Hà đến vài chỗ nữa, những chỗ khác đều có cục đá quái lạ kiểu này, xem ra chắc chắn là có người cố ý bày ra đây.

Sau khi về phòng, lạnh cóng đến mức tôi nhanh chóng chui tọt vào túi ngủ. Nhưng trong khoảnh khắc lòng tôi lại nghĩ thế nào cũng không rõ, đây rốt cuộc là trận pháp gì? Những thứ này vốn không phải thế mạnh của tôi, hơn nữa chú Lê và chú họ đều không ở bên cạnh mình, thật sự là gấp muốn chết rồi!

Đáng lý ra Trang Hà cũng đã sống nhiều năm như vậy rồi, hẳn anh ta cũng biết rốt cuộc thứ gì vây hãm mình nhỉ? Nhưng không biết có phải sau khi pháp lực biến mất, đồng thời trí lực của anh ta

cũng biến mất luôn rồi không? Tóm lại anh ta cũng không nói ra được lai lịch cụ thể của những cục đá đó là gì.

Hết thảy mọi việc tối nay vẫn coi như là yên ổn, phía ông chủ Tôn cũng không có hành động lạ gì, nhưng ngày mai thì sao, ngày kia thì sao… Ai cũng không đoán được về sau sẽ xảy ra chuyện gì. Nếu muốn hoàn toàn bình yên vô sự, cách cuối cùng chỉ có thể là mau chóng rời khỏi đây.

Sáng hôm sau, tôi và Đinh Nhất không đến đại sảnh ăn sáng. Thứ nhất là không yên tâm để một mình Trang Hà ở lại phòng, thứ hai là chúng tôi cũng không muốn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Cuối cùng chúng tôi đành phải suy bại tới mức ở trong phòng ăn mì gói, nhưng con hồ ly già Trang Hà còn cực kém vui, nó ngửi mùi mì gói, biểu cảm như ăn phải phân!

"Có ăn là tốt lắm rồi! Đã đến nước này, anh còn muốn đi ra ngoài ăn gà chắc?" Tôi tức giận.

Trang Hà không để ý tới tôi, tự nhảy đến đầu giường, cuộn tròn lại ngủ ngon lành. Đương nhiên tôi cũng không có lòng dạ nào đối phó với anh ta, bởi vì bây giờ toàn bộ đầu óc tôi đều đang suy nghĩ, rốt cuộc là trước đây đã thấy cục đá như vậy ở chỗ nào chứ?

Đêm qua ánh sáng quá mờ, tôi căn bản nhìn không rõ lắm đến cùng là cục đá đó có hình dạng gì. Vì thế ăn mì gói xong, tôi nói với Đinh Nhất: "Anh và anh ta đợi ở trong phòng, tôi quay lại chỗ mấy tảng đá đêm qua xem thử."

Đinh Nhất bảo tôi đi nhanh về nhanh, suy cho cùng đi một mình ở đây quá lâu cũng không phải là chuyện tốt gì. Tôi gật đầu với anh ta, sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Lúc này bên ngoài có khách mới tới, cũng có khách chuẩn bị trả phòng, nhất thời hơi lộn xộn, vì thế tôi thừa dịp lặng lẽ đi đến chỗ nhìn thấy cục đá đêm qua.

Lúc này đây tôi thấy rõ ràng, màu sắc của cục đá kia là màu đen. Điều này khiến tôi liên tưởng đến thành cổ màu đen ở sa mạc Tân Cương năm đó, chẳng lẽ những cục đá này cũng là thiên thạch ư.

Khi tôi đang tập trung tinh thần quan sát cục đá, đột nhiên nghe thấy một loạt tiếng bước chân từ phía sau truyền tới, tôi quay lại nhìn, phát hiện là người đàn ông ục ịch ngày hôm qua đưa chúng tôi đi xem phòng.

“Chào buổi sáng.” Chàng trai lễ phép nói.

Tôi cũng cười gật đầu lại với anh ta: “Chào buổi sáng! Đúng rồi, hôm qua ông chủ Tôn của các anh không nổi giận chứ?”

Chàng trai khẽ lắc đầu đáp: “Nào có thể chứ! Con hồ ly đó vốn dĩ cũng là chúng tôi bắt được trong trại gà, nếu nó là hồ ly của cậu, theo lý nên trả lại cho cậu mà. Chỉ là không biết… Cậu biết nó ở đây nên mới tìm tới à? Hay là trùng hợp gặp được thế?”

Tôi khẽ mỉm cười: “Các anh cứ cho là trùng hợp đi…”

Chàng trai gật đầu: “Con hồ ly đó rất có linh tính, lúc bắt nó tôi đã cảnh báo ông chủ của chúng tôi rồi, nhưng mà ông ấy không tin tà ma kiểu này.”

Tôi không biết người đàn ông này và ông chủ Tôn có phải cùng một giuộc hay không, cho nên tôi chỉ có thể thả vài câu thăm dò thử. Anh chàng này nói mình tên Tôn Hưng, là cháu họ của ông chủ Tôn, mấy năm trước ở dưới quê đến đây cậy nhờ người chú họ này, sau đó vẫn làm việc ở đây đến bây giờ.

Anh ta còn nói cho tôi biết, tính tình của chú họ kỳ cục, là một thần giữ của điển hình, đã đến tuổi này mà vẫn chưa có vợ con. Tôi nghe ra ý ở ngoài lời trong câu chuyện của Tôn Hưng, có lẽ anh ta rất có thành kiến với chú họ của mình. Vừa rồi nghe anh ta kể chú họ mình không vợ không con, xem ra Tôn Hưng muốn làm

con trai thừa tự của chú họ mình đây mà. Vì thế tôi tiếp tục tán gẫu với anh ta, đồng thời hỏi thăm anh ta khu vườn này đã xây được bao nhiêu năm rồi?

Nghe Tôn Hưng nói, ông chủ đời trước của khu vườn này chính là sư phụ của chú họ anh ta - lão Kiều, cũng là một ông già độc thân không vợ không con! Sau khi ông ta chết bệnh, khu vườn rộng lớn này đều được ông chủ Tôn thừa kế.

Ông chủ Tôn học được từ sư phụ mình một ngón nghề tuyệt vời, đó là cách nuôi dưỡng gà rừng. Nghe nói ông ta nuôi gà rừng, cũng không nhốt vào lồng sắt mà đều nuôi thả trong trại gà.

Những người khác nuôi loại gà rừng này đều phải giăng lưới cao xung quanh, để ngăn ngừa gà rừng chạy mất. Nhưng ông chủ Tôn nuôi gà rừng, giống như có một tấm lưới vô hình vây trại gà vào giữa, không có con nào bay loạn ra ngoài…

CHƯƠNG

KHÔNG MỘT BÓNG NGƯỜI

Nghe Tôn Hưng nói tới đây, tôi đột nhiên nhớ tới những cục đá đen quái lạ đó. Có lẽ trừ việc có thể vây hãm Trang Hà ra, nó còn có thể vây những con gà rừng đó cũng không biết chừng! Lúc này có một người phục vụ lại đây gọi Tôn Hưng đi, nói là có khách muốn đến trại gà bắt gà.

Tôi nghe thế thì nói với anh ta: "Tôi cũng muốn đến trại gà tự bắt một con về ăn!"

Tôn Hưng gật đầu: "Không thành vấn đề! Có điều những con gà rừng đó không dễ bắt đâu, chúng không giống gà nhà khù khờ!"

Tôi cười bảo: "Cái này không quan trọng, tôi chỉ muốn xem người ta bắt gà như thế nào thôi, cảm giác chắc là rất thú vị."

Vì thế sau đó tôi đi cùng Tôn Hưng, thêm cả những người khách khác cùng theo đến trại gà. Mà khi tôi nhìn thấy từng bầy gà rừng, lại có cảm giác như hơi khang khác với gà rừng tôi từng nhìn thấy trước đây, nhưng nhất thời lại không thể nói ra là lạ thường chỗ nào.

Quả nhiên thứ này không dễ bắt, vị khách trước mặt tôi phí sức chín trâu hai hổ cũng không bắt được một con gà rừng nào. Khi họ đang rảnh rang bắt gà, tôi phát hiện ra ngay cả bên ngoài trại gà

cũng có không ít cục đá màu đen như vậy.

Đột nhiên, một con gà rừng bị thực khách đuổi không còn đường trốn, trong lúc hoảng hốt sợ hãi lại nhằm thẳng đến phía tôi. Nếu tự mi đưa xác tới cửa, vậy thì đừng trách ta không khách khí nhá! Đầu tiên tôi đón được con gà rừng bay tới trước mặt, tiếp đó làm bộ không tóm chặt được, ném mạnh gà rừng ra bên ngoài cục đá.

Chuyện xảy ra tiếp theo lại làm cho tất cả mọi người chả hiểu ra làm sao, chỉ thấy con gà rừng vốn dĩ có thể bay ra ngoài, thế mà đang bay được một nửa, cứ như bị thứ gì đó chặn lại, đột nhiên đổi hướng bay ngược về.

Tôi không ngờ những cục đá đó cũng có thể nhốt cả gà rừng, thứ này rốt cuộc có lai lịch gì đây? Nếu di chuyển một trong những cục đá đó, có thể phá được trận pháp này hay không nhỉ? Còn có ông chủ Tôn kia, ông ta có biết bí mật của những cục đá này hay không đây?

Lúc này những người khách khác thấy gà rừng vẫn chạy mất khỏi tay tôi, đều nhìn tôi bằng vẻ mặt đáng tiếc, cuối cùng vẫn nhờ Tôn Hưng bắt cùng, mới giúp mỗi người chúng tôi bắt được một con.

Sau khi trở lại tiệm cơm, tôi giao con gà rừng trong tay của mình cho Tôn Hưng: “Bữa trưa chúng tôi không ăn ở đại sảnh, sau khi anh làm gà xong xuôi, đưa thẳng đến trong phòng tôi là được rồi.”

Lúc Tôn Hưng nhận con gà, đột nhiên lại hỏi tôi một vấn đề: “Anh Trương, anh thuần dưỡng hồ ly như thế nào vậy? Con vật đó rất tinh ranh mà?”

Tôi nói nửa đùa nửa thật: “Có thể huấn luyện thế nào nữa, giống như huấn luyện chó ấy…”

Trở về phòng, tôi kể lại tình huống mình trông thấy ở trại gà cho Đinh Nhất, anh ta nghe xong lặng im suy nghĩ trong chốc lát rồi mới nói: “Có lẽ trận pháp này chỉ có thể nhốt động vật… chứ không nhốt được con người.”

Tôi gật gù: “Tôi nghe cháu họ của ông chủ Tôn kể, chú anh ta thừa kế khu vườn này từ sư phụ lão Kiều của ông ta, hơn nữa hai thầy trò bọn họ đều cả đời góa bụa, không vợ không con.”

Đinh Nhất nghe xong thì bảo: “Chỉ sợ ông chủ Tôn này cũng không đơn giản như bề ngoài vậy đâu, trước khi chưa rời khỏi đây, hai chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút, để tránh trúng chiêu.”

Tôi biết lo lắng của Đinh Nhất không phải không có lý, có lẽ… từ lúc đầu ông chủ Tôn này đã biết Trang Hà cũng không phải một con hồ ly bình thường, hoặc sự tồn tại của nơi này chính là để bắt con hồ ly già Trang Hà cũng không biết chừng!

Bây giờ ông ta dễ dàng đưa Trang Hà cho chúng tôi, chính là bởi vì ông ta rõ rất rõ ràng, chúng tôi có thể đi ra ngoài, nhưng Trang Hà lại không ra được, cho nên lúc này mới không sốt ruột xuống tay với chúng tôi. Có điều đây cũng là chuyện sớm hay muộn thôi, hơn nữa chỉ sợ thời gian còn lại cho chúng tôi cũng không nhiều.

Đêm đến, trong vườn lại có một nhóm khách lục tục rời khỏi, lập tức có cảm giác quạnh quẽ hơn không ít so với lúc chúng tôi đến. Đây cũng không phải là dấu hiệu tốt gì cả, bởi vì trong khu vườn này, di động của chúng tôi không có nửa vạch sóng nào. Một khi thật sự xảy ra chuyện gì, bên cạnh lại không có người có thể xin giúp đỡ, tôi và Đinh Nhất đúng là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay.

Cuối cùng hai chúng tôi bàn bạc, không bằng buổi tối lẻn ra ngoài nghĩ cách cạy một trong những tảng đá đen đó lên, có lẽ như

vậy có thể phá hỏng trận pháp cũng không chừng! Thực tế có rất nhiều thuật kỳ môn độn giáp khó phá là bởi người bình thường không thể nhìn thấu sự huyền bí trong đó, nhưng một khi bị người ta nhìn thấu, có lẽ phá giải là một việc rất đơn giản.

Lúc này tôi nhìn sang Trang Hà vẫn làm tổ trên giường đất, muốn xem thử anh ta có giải thích gì khác hay không. Nhưng tôi lại phát hiện ánh mắt của con hàng này bắt đầu càng ngày càng không tỉnh táo nữa, chỉ sợ là anh ta biến thành chân thân thời gian càng dài, tốc độ trí khôn giảm xuống sẽ càng nhanh!

Sau khi đêm xuống, quả nhiên trong vườn quạnh quẽ hơn đêm qua rất nhiều, giống như ở đây chỉ còn lại tôi và Đinh Nhất vậy. Cho tới giờ ông chủ Tôn cũng không đối đầu trực diện với chúng tôi, có lẽ là đang chờ những người khách khác trong trang trại đi hết.

Lúc này một mình Đinh Nhất đứng ở trước cửa sổ, quan sát cặn kẽ động tĩnh bên ngoài, giờ đây trong sân yên tĩnh lạ thường, giống như là bình yên trước bão táp…

“Vô lý!” Đinh Nhất đột nhiên nói một cách nặng nề.

Tôi vội hỏi anh ta: “Có vấn đề gì sao?”

Đinh Nhất tiện tay chỉ ra bên ngoài: “Hôm nay khách khứa đi gần hết, quạnh quẽ một ít cũng là bình thường, nhưng mà quạnh quẽ đến mức thế này thì rất không bình thường nhỉ?”

Tôi nghe thế vội bước xuống giường đất, đi đến bên cạnh Đinh Nhất nhìn ra ngoài, quả nhiên, bây giờ ở bên ngoài dù là tiệm cơm đằng trước hay là nhà nghỉ ở sân sau, dường như đều không có một ai cả.

“Cũng không thể không có cả một nhân viên chứ?” Lòng tôi tràn đầy nghi ngờ.

Đinh Nhất cũng lắc đầu: “Tình hình bên ngoài không rõ, cậu ở trong phòng đợi trước, tôi ra ngoài thăm dò thử tình hình rồi nói tiếp…”

Tôi nhìn Đinh Nhất đi ra ngoài, lòng không khỏi hơi căng thẳng. Lúc này tôi quay đầu lại nhìn lướt qua Trang Hà giờ không hề có năng lực chiến đấu, cũng chỉ đành cam chịu số phận rút con dao thép trong ống quần ra.

May là Đinh Nhất ra ngoài dạo một vòng rồi trở về rất nhanh, tình hình bên ngoài rất bi quan, điều khiến người ta cảm thấy kinh dị nhất chính là, hiện giờ ở trong ngoài “Trĩ Kê Viên” này, không có một bóng người nào.

“Sao có thể? Lúc ban ngày còn có người cơ mà? Cho dù là tất cả khách khứa đều đi hết thì kiểu gì cũng phải có đầu bếp và phục vụ linh tinh chứ?” Tôi không thể tin được.

Đinh Nhất lắc đầu đáp: “Bất thường nhất chính là điểm này, họ cứ như đã lặng lẽ rời đi không một tiếng động, hơn nữa vừa nãy tôi xem rồi, tất cả đường dây điện thoại ở chỗ này đều đã bị người ta cắt đứt, rõ ràng là sợ chúng ta cầu cứu bên ngoài.”

CHƯƠNG

BẪY TRANG HÀ

Tôi lập tức móc di động ra nhìn, quả nhiên là nửa vạch sóng cũng không có, xem ra họ đã chuẩn bị sẵn, muốn nhốt chúng tôi ở đây. Thực tế, bây giờ chúng tôi muốn đi chắc hẳn là vẫn có thể đi được, chỉ là chúng tôi không thể bỏ mặc Trang Hà như vậy.

Hơn nữa căn cứ vào phán đoán của Đinh Nhất, những cục đá bên ngoài khu vườn kia rất có thể tạo thành một trận pháp bát quái, nếu chúng tôi có thể tìm được cửa sinh trong trận, có lẽ sẽ có thể đưa Trang Hà ra ngoài cũng không biết chừng!

Bây giờ Trang Hà càng ngày càng ngốc, chỉ sợ trận pháp này ngoại trừ có thể vây hãm anh ta ra, còn hút đi tất cả tu vi trên người anh ta, nếu còn tiếp tục ở đây, chỉ sợ sớm muộn gì anh ta cũng sẽ biến thành một con hồ ly hoang bình thường.

Tình trạng bây giờ là đi cũng không được, ở cũng không xong, dường như chúng tôi đã rơi vào bế tắc, không thể thoát ra… Lúc trước muốn cạy một tảng đá trong đó lên để phá trận pháp này, hiện giờ xem ra, đây quả thực chính là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Cuối cùng tôi và Đinh Nhất vẫn quyết định thử đưa Trang Hà ra ngoài trước, lỡ như trận pháp này có đường sống nào đó thì sao? Đúng là lúc cần đến mới hận sao mình học ít! Sớm biết có ngày

hôm nay, tôi nên học hỏi hai ông già chú họ với cả chú Lê thêm chút kiến thức về mặt này, kiểu gì cũng đỡ hơn so với việc bất ngờ luống cuống như hiện giờ.

Tuy nói Đinh Nhất là học trò của chú Lê, anh ta cũng hiểu chút ít về thuật số ngũ hành, nhưng đó chỉ là hiểu biết sơ sài mà thôi, một khi gặp được cao thủ chân chính thì rất khó chống lại.

Tuy rằng lúc này Trang Hà hơi ngốc, nhưng vẫn còn có thể nghe hiểu lời của chúng tôi, sau khi đánh thức anh ta dậy, tôi nói với anh ta chúng tôi chuẩn bị mang anh ta ra ngoài xem thử có thể tìm được một cửa sinh để thoát ra hay không.

Khi tôi đẩy cửa đi ra, vẫn không kiềm được cơn rùng mình, tối hôm nay lạnh hơn tối hôm qua một chút, nếu như phải ở bên ngoài cả đêm, thể nào cũng bị cóng chết người, giờ đột nhiên tôi hơi hối hận, không nên ra ngoài tìm đường sống vào buổi tối.

Đinh Nhất dẫn đầu nhảy lên một nóc nhà cao nhất trong vườn, xem xét khắp nơi, muốn tính toán đại khái thử cửa sinh của trận bát quái này sẽ ở hướng nào, nhưng tính cả buổi anh ta mới phát hiện, trận pháp này rất lợi hại, sẽ theo sự biến hóa của thời gian mà thay đổi các phương hướng trước đó.

Nói thẳng ra là, bây giờ anh tính được chỗ đó là cửa sinh, nhưng khi chúng tôi đi đến cửa sinh, có lẽ chỗ đó đã biến thành cửa tử rồi… Khó trách đạo hạnh cao như Trang Hà cũng bị trúng chiêu, kẻ có thể bày ra trận này chắc chắn không phải là người phàm.

Bây giờ nói gì cũng không có ích nữa, chỉ có thể xem vận may của chúng tôi như thế nào thôi, vì thế đầu tiên chúng tôi tìm khắp trong ngoài vườn một lượt, xác định ở đây thật sự không có một người sống nào, nên muốn thử mang Trang Hà ra ngoài từ cửa chính xem sao.

Mà khi chúng tôi vừa mới đi đến trước cửa chính, Trang Hà đã ngồi bệt xuống đất, nói gì cũng không đi nữa.

“Anh thử bước lên trước hai bước tôi xem nào… Chỉ đi hai bước là không chừng chúng ta có thể đi ra ngoài rồi.” Tôi vừa dỗ dành vừa lừa gạt Trang Hà.

Ai ngờ mặc kệ tôi có nói thế nào, con hồ ly già này đều không nghe, một bước cũng không đi. Cuối cùng chúng tôi thật sự không còn cách nào khác, đành phải trở lại trại gà bắt mấy con gà về làm thí nghiệm.

Khi Đinh Nhất tóm một con gà rừng ném ra khỏi cửa chính, thì nhìn thấy xung quanh cửa chính vốn dĩ trống không chẳng có gì, đột nhiên xuất hiện một tấm lưới lớn màu vàng, bên trong còn có rất nhiều phù văn mà tôi nhìn không hiểu.

Con gà rừng kia chỉ nháy mắt đã bị lưới vàng bắn trở lại, sau đó rơi xuống mặt đất, không bao lâu đã chết thẳng cẳng, tấm lưới vàng kia chợt lóe rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Ta nói bảo sao con hồ ly tinh già này dù nói gì cũng không chịu đi lên trước? Hoá ra thứ này lợi hại như vậy. Xem ra chỉ có mắt động vật mới có thể nhìn thấy tấm lưới vàng vô hình này, mà con người cũng chỉ có thể nhìn thấy khi có động vật kích thích mắt trận sau khi mặt trời xuống núi thôi.

Sau đó tôi lại đi tới đi lui vài lần ở vị trí vừa xuất hiện lưới vàng, đều không nhìn thấy tấm lưới vàng kia xuất hiện thêm lần nữa.

“Đừng uổng sức nữa, ở trong khu vườn này của tôi, bất kỳ con vật sống nào, chỉ cần vào trong trận rồi cũng đừng hòng đi ra ngoài.” Giọng nói lạnh lùng khô khan cất lên.

Tôi và Đinh Nhất đột nhiên nghe thấy giọng nói này, lập tức thầm giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại liền thấy ông chủ Tôn

vẫn mãi không xuất hiện, giờ này đang đứng phía sau chúng tôi.

Vừa rồi sao chúng tôi lại không phát hiện ra phía sau có người chứ? Với thính giác của Đinh Nhất, đừng nói là một người đi đến, dù là một con muỗi bay qua anh ta cũng đều có thể nghe rành mạch.

Nhưng người này lại im hơi lặng tiếng đi đến phía sau chúng tôi, càng đáng sợ hơn là chúng tôi căn bản không biết ông ta đã đứng phía sau chúng tôi bao nhiêu lâu rồi!

"Rốt cuộc ông là ai?" Tôi lạnh lùng hỏi.

Ông chủ Tôn khẽ mỉm cười nói: "Tôi? Tôi không phải là tôi à."

"Một ông chủ trại nuôi gà rừng có thể có bản lĩnh giam chúng tôi ư?" Tôi lạnh giọng chất vấn ông ta.

Ông chủ Tôn lắc đầu: "Cậu nói không đúng, trước giờ tôi không hề muốn giam hai vị, các người có thể rời khỏi đây bất kỳ lúc nào, chỉ là… Con hồ ly này cần phải ở lại."

Tôi nghe ra quả nhiên là ông ta nhằm vào Trang Hà, vì thế tôi nhẹ nhàng sờ đầu Trang Hà và nói: "Ông chủ Tôn, không phải chỉ là một con hồ ly thôi sao? Nếu như ông thích, tôi có thể đưa thêm cho ông mấy con, nhưng con này tôi đã nuôi quen từ lâu rồi, cho ông thật sự là rất tiếc. Như vậy đi, bây giờ ông thả chúng tôi ra ngoài, ngày mai tôi sẽ chuyển khoản cho ông mười lăm vạn, đừng nói là mua một con hồ ly, dù là mở một trang trại nuôi hồ ly cũng không có vấn đề gì."

Ông chủ Tôn cười ha hả nói: "Mười lăm vạn? Ồ đúng rồi, ngày hôm qua đúng là có người muốn ra giá mười lăm vạn. Có điều thật đáng tiếc, mười lăm vạn chỉ có thể mua được một con hồ ly chết từ chỗ tôi thôi, muốn mang đi đồ sống… Một trăm năm mươi vạn cũng không được."

Tôi nghe thế thì lên cơn tức! Cả giận nói: “Quân khốn kiếp nhà ông cũng tham lam quá rồi đó! Còn một trăm năm mươi vạn?! Cho ông mười lăm vạn không biết anh đây đã đau lòng thế nào rồi? Có phải ông muốn tiền muốn đến điên rồi không? Ông biết hồ ly này là ai không? Nếu ông dám lột da rút gân nó làm khăn choàng hồ ly, tôi bảo đảm tất cả đời sau của ông đều sẽ không được chết già!”

Lúc này Trang Hà ở dưới đất cho tôi một ánh mắt khen ngợi, xem ra tôi đã nói trúng nội tâm của anh ta rồi đây! Chẳng qua đáng tiếc là ông chủ Tôn này rõ ràng không phải kẻ mà tôi nói mấy câu là có thể hù dọa được.

Chỉ thấy mặt ông ta không đổi sắc: “Anh ta? Đương nhiên tôi biết anh ta là ai rồi. Tôi đã ở đây chờ đợi một cách đau khổ nhiều năm như vậy, là để chờ anh ta xuất hiện. Trang Hà… Không ngờ mi cũng có ngày hôm nay!”

Tôi nghĩ thầm chuyến này xong rồi! Cái lão này có thể công khai gọi đích danh tên họ của Trang Hà, chỉ sợ là có thù oán với con hồ ly tinh này đây! Nếu không cũng không đến mức tốn nhiều công sức như vậy, còn cố tình xây dựng một trại gà rừng để bẫy anh ta.

CHƯƠNG

MỘT TIA PHÁCH BIẾN THÀNH

Đột nhiên tôi nhớ đến Tôn Hưng, anh ta nói ông chủ trước của chỗ này họ Kiều, cả đời không có con cái, sau khi chết thì truyền nơi này cho chú họ anh ta, cũng là ông chủ hiện nay ở đây - ông chủ Tôn.

Vừa rồi nghe giọng điệu của ông chủ Tôn, thù hằn giữa họ chắc là từ rất lâu rồi, còn từ trước khi xây khu vườn này. Vậy thì người có thù với Trang Hà phải là ông chủ Kiều kia mới đúng! Nhưng nếu thực sự là lão Kiều và Trang Hà có thù hận, vậy vì sao họ Tôn kia lại bán mạng báo thù Trang Hà cho một kẻ vô thân vô cố như vậy? Bây giờ đã là thời đại nào rồi, có lẽ không còn kiểu báo thù sư môn ngu đần gì đó nữa, trừ phi….

Một giả thiết khác xuất hiện trong đầu khiến tôi vô cùng kinh hãi, chẳng lẽ bọn họ là cùng một người? Hay nên nói lão Kiều và ông chủ Tôn này cũng giống chú họ tôi, trùng sinh vào người khác?!

Tôn Hưng đúng là đồ đầu đất! Anh ta còn định chờ ông chủ Tôn chết để kế thừa sản nghiệp này, cũng không biết chú anh ta mơ ước thân thể trẻ trung của anh ta bao nhiêu…

"Ông là lão Kiều? Trước đó còn là ai nữa? Nhiều năm như vậy

mà vẫn ở đây chờ Trang Hà xuất hiện, chắc không dễ chịu gì.” Tôi lạnh lùng nói.

Ông chủ Tôn nhún vai nói: “Quen rồi là được, thương hải tang điền còn chờ được, mấy chục năm này tính là gì đâu?”

Tôi nghe giọng điệu của ông ta thấy cũng khá là lâu rồi? Còn thương hải tang điền? Lần này thì xong rồi, không biết lão già này đã sống bao nhiêu năm, bây giờ Trang Hà chỉ là con hồ ly yếu đuối, có tính cả tôi và Đinh Nhất cũng không đấu lại ông ta! Thừa dịp bây giờ còn chưa động thủ, tôi đang tự tính làm thế nào mới khiến ông ta nghe chúng tôi nói lý?

Thế là tôi giở giọng hòa hoãn: “Nghe ý cũng không biết ông hơn chúng tôi bao nhiêu tuổi, tôi vẫn nên gọi ông một tiếng tiền bối. Tôi không biết ông và Trang Hà có quan hệ gì, có thể khiến ông hao phí tâm huyết nhiều năm như thế ở đây chờ anh ta?”

Ông chủ Tôn nghe tôi hỏi vậy, cũng nghiêm túc nói: “Tôi và Trang Hà cũng không có oán thù gì…”

Tôi nghĩ thầm, vậy ông ăn nhiều rảnh việc à! Có năng lực như thế đủ để tu thành tiên rồi? Nhưng ngoài miệng vẫn khách khí nói: “Đã không thù không oán, tiền bối cần gì phải cố chấp như vậy? Nếu không bây giờ thả chúng tôi đi trước đi.”

Nhưng ông chủ Tôn lại lắc đầu nói: “Mặc dù tôi không có ân oán với con hồ ly đó, nhưng chủ nhân của tôi và hắn thì có…. Tôi là một tinh phách của chủ nhân biến thành, chỉ để chấm dứt một đoạn nghiệt duyên trong quá khứ.”

Tôi nhìn về phía Trang Hà: “Đến cùng là trước đây anh đã làm chuyện thất đức gì thế, để người ta phải đuổi theo đến mấy nghìn năm không chịu buông?”

Trang Hà mơ hồ nhìn tôi, dường như đang nhớ lại chuyện gì đó, nhưng với trí lực hiện tại, trí nhớ bị hạn chế… chắc không nhớ

ngay lại được.

Tôi ngẩng đầu nói với ông chủ Tôn: “Tiền bối, ông xem Trang Hà đã thành dạng này, ông bây giờ có tính sổ với anh ta cũng chẳng được gì! Không bằng ông để thần trí của anh ta khôi phục lại một chút, để anh ta có thể hiểu được mình đã làm sai gì?”

Ông chủ Tôn nhấc mí mắt: “Không cần, chỉ cần lột da rút gân hắn là được.”

Nghe là biết lão già này khó chơi đây, một sợi tinh phách biến thành đúng là đầu óc cứng nhắc, nhưng tôi cũng không thể cứ mù mờ để mặc ông ta biến Trang Hà thành cổ áo choàng được?

Tôi cố gắng nhẫn nại nói: “Tiền bối, ông xem lại một chút, tôi và hồ ly tinh này có chút giao tình, trước đây anh ta đã cứu tôi mấy lần, cho nên tôi cũng không thể trơ mắt nhìn anh ta chết mà không rõ nguyên nhân! Ngài xem, ngài có thể nói cho tôi biết một chút, con hồ ly già này đã đắc tội chủ nhân ngài như thế nào không?”

Không ngờ sắc mặt ông chủ Tôn nặng nề: “Cái này không liên quan đến các người, bây giờ tôi cho các người hai lựa chọn, một là lập tức rời khỏi đây, tôi có thể coi như không gặp các người, hai là các người ở lại cũng được, nhưng nếu thế thì cùng chết với hắn.”

Tôi nghe xong vội nói: “À! Sao ngài lại nói thế được, chúng tôi với ngài không thù không oán, tùy tiện giết người không sợ đến lúc xuống địa phủ báo danh sẽ có người tính toán với ngài à?”

Ông chủ Tôn tỏ ra không quan trọng nói: “Tôi chỉ là một sợi tinh phách biến ra, sau khi hoàn thành tâm nguyện của chủ nhân sẽ tự động hóa thành bụi phấn, nào có âm tào địa phủ nào chờ tôi để định tội?”

Nghe ông ta nói thế, tôi đột nhiên nghĩ được một cách có thể cứu nguy tình huống này, chỉ là biện pháp này hơi thất đức. Thế

nên tôi thử thăm dò: "Cũng đúng! Mạng của hai chúng tôi thì tính là gì? Những năm này ông vì trùng sinh mà không biết đã chiếm thân thể của bao nhiêu người? Hai chúng tôi có khi còn chỉ là số lẻ thôi! Nhưng sao không có oan hồn nào đến địa phủ kiện ông chứ?!"

Tôi vừa dứt lời, khóe miệng ông ta giật giật, xem ra bị tôi nói trúng chỗ hiểm, sợ rằng hồn phách của những người kia sớm đã bị ông ta đánh cho hồn phi phách tán rồi, làm sao đến được địa phủ mà kêu oan đây?

Xem ra ông chủ Tôn bị tôi nói đúng chỗ đau, hơi mất kiên nhẫn nói: "Đừng ở đây kéo dài thời gian nữa, hôm nay Trang Hà phải chết, hoặc là hai người rời đi bây giờ, hoặc ở lại cùng chết với hắn…"

Tôi thở dài: "Vậy được rồi, chúng tôi chọn ở lại cùng anh ta, làm người phải có đạo đức, vứt anh ta chết ở đây thì tôi không làm được. Thế nhưng chúng tôi muốn chết được rõ ràng? Đến cùng thì Trang Hà đã làm chuyện gì trái với lương tâm? Nếu anh ta thực sự làm chuyện gì đó thương thiên hại lý, chúng tôi sẽ không cùng chết với anh ta! Ông nói đúng không?"

Ông chủ Tôn không trả lời ngay, mà âm trầm nhìn tôi chằm chằm, hồi lâu sau mới xa xôi nói: "Từ thủa thiên địa sơ khai, chủ nhân tôi vì cảm nhận được Hồng Mông Tử Khí đắc đạo thành tiên, sau đó được phong làm Thủy thần trấn thủ một phương. Lúc Đại Vũ trị thủy, hắn phái con hồ ly kia dùng gian kế trộm Thủy Thần Châu của chủ nhân tôi, khiến ngài bị thiên địa trách oan, rút đi tiên căn. Tôi chính là một sợi tinh phách do ngài ấy biến thành trước khi chết, tôi trốn vào phàm trần, tìm tên hồ ly vong ân bội nghĩa kia, chính vì muốn lột da rút gân hắn, báo thù này!"

Tôi nghe ông chủ Tôn nói đơn giản, nhưng trong đó chắc chắn

còn nhiều chi tiết mà chúng tôi không cách nào biết rõ. Dù tôi biết Trang Hà rất thần bí, tính cách cực kỳ tự phụ nhưng cũng không giống loại người thất đức làm mấy chuyện “Hại người lợi mình”.

Ông chủ Tôn đã dùng từ “Vong ân phụ nghĩa”, chứng tỏ năm đó Trang Hà và chủ nhân của ông cũng có giao tình sâu... Nếu không thế nào là ân, thế nào là nghĩa?

CHƯƠNG

TRẬN BÁT QUÁI PHỤC LINH

Tôi nghe ông ta nói hận thù được kết từ khi Đại Vũ trị thủy, thầm nghĩ con hồ ly già này đã sống bao nhiêu năm rồi chứ? Có lẽ bây giờ Trang Hà chết cũng không tiếc! Có khi anh ta đã sống mấy ngàn năm rồi ấy nhỉ!?

Nhưng vấn đề là anh ta không thể chết vô cớ như vậy! Nếu bây giờ Trang Hà mạnh khỏe tỉnh táo, ít nhất anh ta có thể tự biện minh vài câu. Thế nhưng giờ anh ta mê man như thế này, chuyện đúng sai chỉ do đối phương nhận định, không công bằng với anh ta.

Hơn nữa, tôi cũng có nghe về truyền thuyết Đại Vũ trị thủy, đây chính là một đại công đức ghi danh thiên thu, là chuyện tạo phúc hiếm có, tại sao lại khiến Trang Hà tạo ra nghiệt nợ chứ?

Ai đúng ai sai không thể chỉ dựa trên lời nói của một mình ông chủ Tôn được, vì lập trường khác biệt, cho nên mỗi người sẽ có suy nghĩ riêng của mình. Ví dụ như tôi, vì không biết toàn bộ sự thật, tôi không tin Trang Hà là người có bản chất như thế.

Cho nên tôi mới hy vọng ông chủ Tôn này có thể kể thêm chút chuyện năm đó, đáng tiếc lão già này không chịu nói thêm một chữ nào. Không còn cách nào, tôi đành đổi chủ đề, hỏi chuyện liên

quan đến những tảng đá bày trận này.

Đối với vấn đề này, ông ta cũng không hề giấu giếm, ông ta nói với tôi, những hòn đá này đều là do những cục đá vụn năm đó Nữ Oa vá trời còn sót lại, trải qua nhiều năm ông ta rèn luyện, mới có thể thành trận "Bát Quái Phục Linh" có thể vây khốn linh thú như hiện nay. Trận này huyền diệu ở chỗ, miễn là động vật có linh tính, một khi tiến vào trận này sẽ không ra được, giống như chim trĩ bị coi là gà rừng trong vườn này, vĩnh viễn bị nhốt trong trận, biến thành ngu ngu ngốc ngốc.

Tôi không hiểu hỏi: "Gà rừng cũng có linh tính à?"

Ông chủ Tôn lắc đầu nói: "Những con chim trĩ này không phải chim bình thường, mà là một giống chim thời thượng cổ, gọi là Hải Điểu, là một giống chim do chính chủ nhân ta tạo ra, chất thịt rất ngon, trên đời này thứ có thể khiến Trang Hà rơi vào bẫy chỉ có thể là Hải Điểu."

Tôi nghe xong chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Trang Hà, con hồ ly tinh già này thực sự có tu vi cao thế à? Không phải là giả vờ chứ? Từ lần đầu tiên gặp, anh ta đang đi uống trộm rượu, bây giờ lại chỉ vì miếng thịt gà mà gặp nạn, chẳng lẽ sống mấy ngàn năm, cuối cùng chỉ vì chạy theo miếng ăn thôi hả?!

"Cứ phải giết anh ta à?" Tôi khó khăn nhìn ông chủ Tôn.

Đối phương gật gật đầu, kiên định trả lời: "Hắn phải chết…"

"Nhưng sau khi ông giết anh ta, trận Phục Linh gì đó phải làm sao đây? Sau này lỡ có linh vật nào đó chạy nhầm vào thì biết phải làm sao? Những sinh linh không liên quan đến chuyện này cũng bị giữ lại thì đâu có công bằng?" Tôi nghi ngờ nói.

Không ngờ ông chủ Tôn lại lắc đầu nói: "Cái này cậu có thể yên tâm, chỉ cần Trang Hà chết, tôi sẽ biến mất, mà tôi là trung tâm của trận pháp này, không có tôi, những viên đá này không khác gì

đá bình thường.”

Tôi nói: “Vậy tôi yên tâm rồi, nói cách khác chỉ cần ông chết, trận pháp này sẽ tự sụp đổ.”

Ông ta nghe tôi nói như thế, sắc mặt hơi biến đổi, nhưng lập tức khôi phục lại vẻ bình thường: “Cậu vốn không có năng lực giết tôi, cần gì phải cố chấp như thế?”

Tôi quay lại nhìn Đinh Nhất, ánh mắt anh ta rất kiên định, không có chút ý định lùi bước, đây chính là điều khiến tôi khâm phục nhất. Chúng tôi cùng nhau bước đi, mặc kệ là gặp đối thủ mạnh đến mức nào, tôi chưa bao giờ nhìn thấy sự e ngại trong mắt anh ta, cho dù là kẻ chúng tôi không có khả năng thắng được… Nhưng hôm nay, tôi sẽ không để anh ta phải mạo hiểm với mình, vì tôi đã nghĩ ra cách đối phó với “Cái rễ” này.

Tôi cười cười nói với ông chủ Tôn: “Mặc dù rất thông cảm với ông và chủ nhân của ông, nhưng tôi… cũng có nguyên tắc của mình. Tôi chọn tin bạn tôi, tin rằng chuyện năm đó còn có nội tình khác, cho nên tôi không thể để ông biến anh ta thành cổ áo choàng được…”

Mí mắt ông chủ Tôn cau lại, giống như không coi những lời tôi nói ra gì, vì tôi và Đinh Nhất trước mặt ông ta chỉ yếu đuối như một đứa trẻ lên ba, ông ta cũng không nghĩ ra bây giờ tôi có thể dùng cách gì để đưa Trang Hà đi.

Thật ra tôi vẫn hơi áy náy với ông chủ Tôn này, dù sao mượn tay người khác đối phó với ông ta cũng không tử tế lắm, nhưng trong tình huống anh sống tôi chết này, tôi cũng không tử tế nổi.

Thế là tôi vỗ vỗ đầu Trang Hà: “Tiểu Hà! Hôm nay ông đây liều mạng cứu anh, sau này phải báo đáp tôi cho tốt đấy!” Nói rồi, tôi lấy một cái thẻ màu đen “Âm khí cực nhiều” ra…

Lão Hắc Bạch không phải yêu cầu tôi tìm kẻ đoạt xác trùng sinh

ư? Ông chủ Tôn trước mắt không phải cũng là kẻ như vậy à? Về chuyện ông ta có phải người mà Hắc Bạch Vô Thường tìm hay không… tôi cũng không quan tâm nhiều như thế.

Lúc đầu ông chủ Tôn cũng không hiểu tôi lấy tấm thẻ đen đó ra để làm gì, mặc dù ông ta cũng cảm nhận được tấm thẻ này không thuộc về nhân gian, nhưng cùng lắm chỉ coi là một pháp khí bảo mệnh của tôi.

Tấm thẻ đen này đúng là có thể cứu mạng, nhưng nó không phải pháp khí gì cả, mà là bùa lấy mạng ông chủ Tôn hôm nay… Mặc dù tôi cũng không biết lão Hắc, lão Bạch và người trước mặt ai lợi hại hơn ai, nhưng hai người kia đã theo âm ti nhiều năm, tôi tin rằng không có chuyện gì là họ chưa trải qua, tự sẽ có cách ứng phó…

Đinh Nhất thấy tôi lấy thẻ ra, lập tức hiểu ý, nhanh chóng lấy bật lửa đốt tấm thẻ, tấm thẻ nhanh chóng tạo ra một vòng ánh sáng hoa mỹ… sau đó biến mất trong không khí.

Lúc ông chủ Tôn nhìn thấy cảnh này nghi ngờ nói: “Các người đốt thứ gì đấy?”

Tôi nhún nhún vai nói: “Ừm…. Nói thế nào nhỉ? Tóm lại cái này có tác dụng tốt hơn cả GPS định vị toàn cầu, nhưng lại không dùng linh tinh được, phải trong tình huống đặc biệt mới được dùng, ví dụ như… ông?”

Trong lúc ông ta còn đang suy nghĩ điều tôi nói, gió âm đột nhiên nổi lên khiến tôi không nhịn được rùng mình, thầm nghĩ hai con hàng này đến cũng nhanh lắm! Lúc này ông chủ Tôn mới hiểu tấm thẻ đen tôi vừa đốt dùng để làm gì, nhưng có nhận ra thì cũng đã muộn.

Lúc này có hai bóng người từ xa bồng bềnh đi đến, tôi lập tức gọi to: “Hai anh của em ơi! May mà hai anh đến rồi!”

Lão Hắc và lão Bạch vừa định mắng tôi có phải lại báo sai tình hình không, lại lập tức chú ý đến sự tồn tại của ông chủ Tôn, vì tôi là người phàm nên không thấy khí tức của ông ta, nhưng muốn trốn khỏi ánh mắt của Hắc Bạch Vô Thường là tuyệt đối không thể!

CHƯƠNG

CỬU VĨ LINH HỒ

“Là hắn à?” Lão Bạch nghi ngờ hỏi lão Hắc. Lão Hắc lắc đầu nói: “Khó nói có phải không, nhưng chắc chắn là kẻ chạy trốn, điểm ấy không thể sai.”

Lão Bạch gật đầu nói: “Ai quan tâm có phải hắn hay không? Chúng ta lập được công lớn rồi!”

Tôi thấy lão Hắc, lão Bạch kích động như thế, coi như mình đã đi đúng hướng, tiếp theo chỉ có thể ngồi nhìn xem ba lão không phải người kia đấu với nhau thôi. Thế là tôi lén lút nháy mắt với Đinh Nhất ra hiệu với anh ta, chúng tôi vẫn nên tránh sang một bên kẻo chút nữa bị ba vị quan lớn này ngộ sát.

Không ngờ vừa định chạy, thì lão Bạch đột nhiên hít hít mũi nói: “Lão Hắc, anh có ngửi thấy mùi gì không.”

Lão Hắc ngửi ngửi: “Mùi rượu.”

Lão Bạch trợn mắt liếc anh ta một cái: “Anh chỉ ngửi thấy mùi rượu! Chẳng lẽ không ngửi thấy ở đây có mùi thịt rất thơm à?”

Lão Hắc cũng cẩn thận ngửi lại: “Đúng, vừa hay có thể nhắm rượu.”

Tôi chết lặng, đến lúc nào rồi, họ còn ở đó bình luận xem ở đây có đồ gì để nhắm à? Xem ra là họ có thể dễ dàng thu phục ông chủ

Tôn rồi!

Sau đó, ba người kia không nói thêm gì, lao vào đánh nhau, hai đánh một thì đương nhiên cục diện sẽ nghiêng về Hắc Bạch Vô Thường, thế nhưng ông chủ Tôn cũng không phải cây đèn cạn dầu. Chúng tôi ở ngoài nhìn rõ, may mà vừa rồi không ra tay với ông ta, nếu không có chết thế nào chắc tôi cũng không biết.

Mặc dù Hắc Bạch Vô Thường "hai đánh một" cũng không công bằng lắm, nhưng tình huống này cũng giống như cảnh sát đi bắt kẻ trộm, không thể vì có hai cảnh sát đi bắt một tên trộm mà từng người một lên bắt nhỉ?

Hơn nữa, dù ông chủ Tôn này dù không có pháp khí gì, nhưng lại có thể điều khiển trận Bát Quái Phục Linh, mấy lần thoát được đòn trí mạng của Hắc Bạch Vô Thường.

Thật ra chỉ cần ông ta chịu trói, tôi tin lão Hắc, lão Bạch sẽ không ra sát chiêu với ông ta, dù sao chức trách của họ là đưa hồn phách về nộp cho địa phủ chứ không phải hành pháp.

Nhưng bọn họ mỗi người đều có sứ mạng của riêng mình, đó là Hắc Bạch Vô Thường, ông chủ Tôn cũng vậy, tôi tin rằng ông ta chỉ có thể đấu đến cùng với Hắc Bạch Vô Thường, bởi ông ta vì điều này mà tồn tại.

Sau khi giao đấu, ông chủ Tôn ngày càng yếu thế, mắt thấy sắp không chịu nổi nữa, nhưng ông cũng không có ý định buông tay. Hai bên tiếp tục giằng co, Hắc Bạch Vô Thường chắc chắn sẽ không hạ thủ lưu tình, đến lúc đó ông chủ Tôn sẽ lành ít dữ nhiều.

Đúng lúc này, gậy của lão Hắc đột nhiên đánh thẳng vào tim ông chủ Tôn, ông ta lập tức phun ra một ngụm máu, có thể thấy ông ta không trụ được bao lâu nữa. Ngồi ngoài xem, tôi không khỏi rùng mình, nếu như tương lai có một ngày họ gặp chú họ, chỉ sợ cũng sẽ là kết quả như ngày hôm nay…

Lão Bạch thấy đã đến thời cơ thì lấy dây xích tỏa hồn ra bao vây ông chủ Tôn, muốn kéo sinh hồn của ông ta ra ngoài, nhưng sau khi kéo ra lại phát hiện đó chỉ là một quả cầu ánh sáng nhỏ, sau khi thứ kia rời thân thể ông chủ Tôn thì lao nhanh quanh chỗ đó rồi lao thẳng đến kẻ gần nhất là tôi!

Tôi chưa kịp chuẩn bị gì, khi bị quả cầu nhỏ đánh trúng thì cảm thấy có một luồng khí lạnh cố gắng nhập vào thân thể! Thứ này… lại là một sợi tàn hồn?! Cùng lúc đó trận Bát Quái Phục Linh tan rã, lưới vàng vô hình lập tức tiêu tán trong không khí.

Sau đó tôi thấy hoa mắt, thần trí dần mơ hồ. Nhưng ở thời điểm cuối cùng, tôi dường như nhìn thấy Trang Hà đã khôi phục hình người…

Đó là tàn hồn của một tiên nhân, nó ở trong thân thể tôi du đãng quanh quẩn, đây là trải nghiệm đầu tiên của tôi, có lẽ đây chính là sự khác nhau giữa tàn hồn của thần tiên và người phàm.

Tôi cố gắng muốn cảm nhận nó, khống chế nó, tôi thậm chí sợ rằng mình sẽ bị nó đoạt xác giống như ông chủ Tôn. Nhưng ký ức bên trong tia tinh phách này quá nặng, đến mức tôi hoàn toàn mê man trong đó, không thể nào thoát ra được…

Trong ký ức mấy ngàn năm trước, tôi nhìn thấy Trang Hà. Mặc dù dung mạo của anh ta chưa từng thay đổi, nhưng ánh mắt Trang Hà năm đó không có nhiều sự đau lòng, bất đắc dĩ và tâm tư không ai hiểu như bây giờ. Nói thẳng ra, năm đó Trang Hà đơn thuần hơn rất nhiều.

Chủ nhân trong lời ông chủ Tôn là Thủy thần trấn thủ một phương tên là Mộng Tịch Dao. Chức trách của bà là nghe theo lệnh của thiên địa, chưởng quản nước bốn phương. Khi đó dưới trần gian, phàm nhân giết chóc lẫn nhau, liên tục chinh chiến nhiều năm. Chúng thần vì trừng phạt người trần, ra lệnh Mộng Tịch Dao

tạo ra lũ lụt trừng trị sinh linh vạn vật thế gian.

Chạng vạng ngày nọ, khi Tịch Mộng Dao từ ngũ hồ tứ hải mình trấn thủ trở về, trên đường gặp một con Linh Hồ bị thương. Thủy thần Tịch Mộng Dao thấy con Linh Hồ kia đáng thương đã động lòng trắc ẩn đưa nó về phủ của mình.

Con Linh Hồ này là hồ ly lửa, vẻ ngoài rất xinh đẹp, lông toàn thân màu đỏ như lửa, bốn chân lại trắng như tuyết, đỏ trắng rõ ràng khiến Tích Mộng Dao vô cùng yêu thích. Bà chẳng những dốc lòng trị thương cho nó bằng những dược liệu tốt nhất, còn vì muốn giữ nó lại bên mình, đã dựa theo khẩu vị của Linh Hồ tạo ra một giống chim gọi là "Hải Điểu", đây là thứ hồ ly lửa thích ăn nhất.

Mỗi ngày qua đi, Tịch Mộng Dao trừ thực hiện chức trách của mình, thì dành thời gian dưỡng thương cho hồ ly lửa…

Một ngày như bình thường, sau khi Tịch Mộng Dao về nhà, tự bưng một con Hải Điểu hấp đến cho hồ ly lửa, không ngờ lại thấy một thanh niên tuấn tú ngủ say trên giường mình.

Mới đầu Tịch Mộng Dao còn sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy đuôi cáo thỉnh thoảng động đậy trong chăn thì hiểu ngay thanh niên tuấn tú này chính là hồ ly lửa biến thành.

Tịch Mộng Dao bình thường hiếm khi tiếp xúc với người khác phái, những sinh linh giống đực bên cạnh bà phần lớn đều là các sơn tinh thủy quái xấu xí, nên khi nhìn thấy hồ ly lửa thành hình người đã lập tức động phàm tâm…

Lúc này hồ ly lửa biến thành hình người cũng không có tên gọi, thế là Tịch Mộng Dao đã đặt tên cho nó là Trang Hà, vì thế hồ ly lửa bà phát hiện mang tên Trang Hà. Trang Hà là yêu, Tịch Mộng Dao là tiên, bà vì muốn có thể ở bên Trang Hà nên đã dạy cho hắn rất nhiều đạo tu tiên.

Thật ra chuyện này lúc đó là không được phép, giống như người chấm thi đã gian lận vậy, người khác tu tiên đều phải chăm chỉ, thật thà, không được đi đường tắt. Nhưng Trang Hà vì có Tịch Mộng Dao chỉ điểm, nhanh chóng tu luyện từ một con hồ ly lửa thông thường thành cửu vĩ linh hồ.

Cửu vĩ linh hồ trong truyền thuyết chỉ cách thành tiên một chút, đó chính là tu luyện ra cái đuôi thứ mười. Đúng vào thời khắc mấu chốt này, trần gian xuất hiện một người tên là Đại Vũ, quyết định dẫn dắt phàm nhân khống chế lũ lụt không ngừng nghỉ này.

CHƯƠNG

TRỘM CHÂU TRONG MẬT THẤT

Chúng thần thiên địa sau khi biết được tin này, lập tức hiệu lệnh Tịch Mộng Dao nghĩ cách ngăn cản. Nhưng tên Đại Vũ này tự có cách xử lý của riêng mình, khiến Tịch Mộng Dao rất bận rộn, tạm thời đặt chuyện của Trang Hà sang một bên…

Có một ngày, Tịch Mộng Dao trở về sau một ngày bận rộn, kéo thân mệt mỏi về phủ Thủy thần, lại thấy khắp nơi đều là xác chết, trong lòng hốt hoảng, lập tức lật những cái xác kia ra tìm Trang Hà .

Đến tận khi Tịch Mộng Dao lật đến cái xác cuối cùng, mới thở phào, trong đó không thấy thi thể Trang Hà, chứng tỏ hắn vẫn bình yên vô sự, nhưng bà lại lo lắng Trang Hà bị người ta bắt đi.

Tìm xung quanh không có kết quả, Tịch Mộng Dao càng lo lắng, bây giờ Trang Hà chỉ cách thành tiên một bước, nếu sai lầm thì tất cả sẽ thành vô ích. Cho dù bà phát động thuộc hạ Thủy tộc tìm kiếm như thế nào cũng không thấy tung tích.

Đúng lúc này, một thủy tộc đến báo, nói Đại Vũ đã khai thông toàn bộ lũ lụt hôm nay Tịch Mộng Dao tạo ra, không trở thành trận lụt quá lớn. Tịch Mộng Dao kinh hãi, thầm nghĩ Đại Vũ chỉ là người phàm sao lại có thần lực như thế, khai thông lũ lụt chỉ trong

một ngày?

Nhưng sau khi nghe được chuyện sau đó, lòng bà lạnh lẽo… Hóa ra sở dĩ Đại Vũ có thể khai thông hồng thủy trong một ngày vì hắn có "Định Thủy Thần Châu"!

Nhưng trong trời đất này, viên Định Thủy Thần Châu duy nhất đang nằm trong tay bà! Thế là bà chạy vội về mật thất trong phòng, phát hiện viên châu đã biến mất.

Tịch Mộng Dao thấy cửa lớn rộng mở, hiển nhiên đã có người khởi động cơ quan bí mật mở nó, Nhưng cửa để mở cơ quan này ngoài Tịch Mộng Dao chỉ có Trang Hà biết, vì bình thường họ đều ở trong mật thất giúp Trang Hà tu tiên.

Lúc đó, Tịch Mộng Dao có một thủy tướng tên là Tịch Phong rất trung thành với mình, khi hắn nhìn thấy tình cảnh trong mật thất thì khẳng định Trang Hà đã lấy cắp viên Định Thủy Thần Châu. Mặc dù Tịch Mộng Dao biết tất cả những thứ trước mắt đều là thật, nhưng bà cũng không muốn tin người cùng mình sớm chiều ở chung, ân ái đủ kiểu lại có thể làm ra chuyện như vậy?

Lúc này thủ hạ Thủy tộc đến báo, chúng thần thiên địa đã biết việc này, họ đều cho rằng Tịch Mộng Dao cấu kết với Đại Vũ mới khiến cục diện như hiện nay, phải bắt Tịch Mộng Dao về xét xử.

Tịch Mộng Dao chấn động, lập tức suy tính, hóa thành mây khói bay đi. Tịch Phong biết Tịch Mộng Dao muốn đi tìm Trang Hà hỏi lý, cũng vội đi theo. Hắn biết nếu như lúc này có thể giao Trang Hà ra, có thể bảo vệ được Tịch Mộng Dao.

Tịch Mộng Dao lúc này vẫn còn là tiên, không nơi nào ở phàm thế có thể cản được, nên bà đi thẳng đến hành dinh của Đại Vũ tìm, vì bà biết Trang Hà đang ở đó.

Quả nhiên, Tịch Mộng Dao tìm thấy Trang Hà đang bàn luận với Đại Vũ trong trướng của hắn. Thấy Tịch Mộng Dao đến tìm mình,

Trang Hà không hề bất ngờ. Chỉ là lúc này hai người nhìn nhau, đôi bên đã không còn chút dịu dàng nào của ngày xưa.

Ban đầu Tịch Mộng Dao không nói câu nào, chỉ bi thương nhìn Trang Hà, bà hy vọng Trang Hà có thể cho mình một lời giải thích… nhưng hắn không có. Tịch Phong sau đó chạy đến, giận dữ mắng Trang Hà: “Súc sinh chính là súc sinh, chủ nhân ta thật lòng đối xử với ngươi, sao ngươi lại như thế? Phẩm tính như vậy mà còn vọng tưởng thành tiên?!”

Đối mặt với sự chỉ trích của Tịch Phong, Trang Hà không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn chủ tớ họ.

Đại Vũ bên cạnh biết Tịch Mộng Dao là Thủy thần, thi lễ với bà: “Thủy thần nương nương, việc này là tôi phái Trang Hà đi làm, vì tôi đã từng có ơn với hắn nên hắn hứa sẽ giúp tôi nghĩ cách xử lý lũ lụt trong nhân gian. Thủy thần nương nương, ngài là thần tiên cao không thể chạm, đương nhiên không biết khó khăn nhân thế. Sinh linh thế gian phải trải qua sinh lão bệnh tử, Lục Đạo Luân Hồi, chịu bao nhiêu đau khổ như vậy, vì sao còn muốn đuổi cùng giết tận chúng tôi?”

“Ta nhổ vào! Sinh linh trần gian các ngươi tự tư, tàn bạo, tham lam, nhu nhược, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, vong ân phụ nghĩa, thiên địa chúng thần trừng phạt như thế vẫn còn nhẹ!” Tịch Phong chợt quát.

Đại Vũ nghe vậy cũng không giận, vẫn nho nhã lễ độ nói với Tịch Mộng Dao: “Thủy thần nương nương, tôi biết chuyện này là chúng tôi không đúng, có điều xin ngài yên tâm, chỉ cần tôi trị thủy thành công, Định Thủy Thần Châu này sẽ trả lại cho ngài.”

Tịch Mộng Dao vốn không hề để ý Đại Vũ nói gì, bà cố chấp nhìn Trang Hà, đến cuối cùng mới nói một câu: “Chàng sẽ hối hận…”

Trang Hà vẫn không đổi nét mặt: “Quyết không hối hận…”

Tịch Mộng Dao khẽ gật đầu, bước ra khỏi đại trướng.

Lúc bà trở về, thiên tướng đã đuổi đến, ngoài dự tính, Tịch Mộng Dao gánh chịu tất cả trách nhiệm, thừa nhận mình đã động lòng phàm với sinh linh thế gian, nên mới giao Định Thủy Thần Châu cho Đại Vũ trị thủy.

Thiên địa tức giận, rút hết tiên căn của Tịch Mộng Dao, đẩy bà vào luân hồi, vĩnh viễn nhận hết bảy nỗi khổ* của nhân gian, không bao giờ được bước vào tiên ban nữa! Tịch Phong nhìn thấy thì phẫn hận, trong lúc tiên thể Tịch Mộng Dao chưa chết, hắn lén trộm đi một tia tinh phách của bà, dùng tu vi cả đời của mình đưa nó bước vào trần gian… để nó tìm Trang Hà báo thù.

* Theo Phật giáo, bảy nỗi khổ của con người là: sinh, lão, bệnh, tử, oán tằng hội (ở cùng một chỗ với người mình ghét cay ghét đắng), ái biệt ly (yêu mà phải biệt ly), cầu bất đắc (cầu mà không được).

Lúc tôi thoát ra khỏi ký ức nặng nề của Tịch Mộng Dao, phát hiện mình đang bị Trang Hà ôm vào lòng, miệng anh ta liên tục lẩm bẩm: “Ta hối hận... ta hối hận… ta rất hối hận…”

Tôi chưa từng nhìn thấy Trang Hà như thế, đôi mắt xinh đẹp chứa đầy thâm tình và hối hận nhìn tôi… Mặc dù tôi chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng hiển nhiên trong mắt anh ta, lúc này tôi là Tịch Mộng Dao.

“Khụ… khụ…” Tôi lúng túng ho hai tiếng, vì tôi thực sự không muốn bị anh ta ôm nữa.

Lúc này Đinh Nhất cũng đi đến nói: “Bà ấy đi rồi…”

Trang Hà nghe câu này mới khôi phục tinh thần, sau khi được thả xuống, tôi vội vàng ngồi dậy. Trong lòng tôi chỉ muốn chửi thề,

dù sao cũng đã cứu anh, coi như không phải người anh yêu quý cũng đừng vứt thẳng xuống đất thế chứ!

Đinh Nhất thấy vậy nên đỡ tôi dậy, tôi xoa xoa cái mông bị đau hỏi anh ta: “Chuyện gì thế? Lão Hắc, lão Bạch đâu?”

Anh ta nhún vai nói: “Đi bắt gà, nói là loại Hải Điểu kia không nên tồn tại trên đời này, phải bắt hết về địa phủ.”

Tôi tức giận nói: “Muốn ăn thì cứ nói là muốn ăn, lấy việc công làm việc tư…”

CHƯƠNG

HOÀN TOÀN TUYỆT VỌNG

Sau đó Đinh Nhất kể lại cho tôi, khi tinh phách kia chui vào cơ thể, tôi như biến thành người khác, mở miệng câu đầu tiên là hỏi Trang Hà đã hóa thành người: "Chàng có hối hận không..."

Trang Hà lúc đó như mơ ảo, hai mắt đỏ lên nói với tôi: "Ta hối hận, năm đó Đại Vũ có ân cứu mạng, ta phải trả ân tình này cho hắn... Ta cho rằng mình sẽ không hối hận, nhưng sau khi nàng chết.... lòng ta bắt đầu thay đổi kỳ lạ, lúc đó ta không biết đó là cảm giác gì, vì trước đó ta chưa từng biết đến thứ cảm xúc như vậy! Nhưng đến khi hiểu ra đó là gì, thì đã muộn... Ta, ta hối hận."

Sau khi "tôi" nghe những lời này thì cơ thể rung lên rồi cười thảm: "Chàng hối hận đã quá muộn rồi, nếu lúc đó chàng nói với ta là chàng hối hận, ta... ta sẽ từ bỏ tất cả, cũng sẽ tạo ra một tương lai vì chàng và ta. Nhưng chàng... nhưng chàng lại nói là sẽ quyết không hối hận..."

Trang Hà run lên, mấy lần suýt thì không đứng vững, anh ta định chạm về phía "tôi" nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ. Có lẽ anh ta quá hối hận, đến mức bây giờ không còn lời nào để nói nữa.

Cuối cùng Trang Hà chậm rãi quỳ gối trước mặt "tôi" nói:

“Trước khi gặp được nàng, ta không có mộng tưởng gì, ngày qua ngày chỉ sống cuộc sống của một tiểu hồ yêu. Dù cho sau này muốn đền đáp ơn cứu mạng của Đại Vũ cũng chỉ vì muốn an tâm, không muốn còn ràng buộc gì với hắn, một lòng nghĩ có thể được tiêu diêu tự tại… Nhưng đến khi gặp nàng, nàng xinh đẹp như vậy, lương thiện như vậy, khiến ta có một cảm giác rõ ràng, đó chính là muốn vĩnh viễn ở cùng nàng… Thế nhưng lúc đó ta không hiểu những chuyện này, đến mức cuối cùng mới học được bài học lớn. Có thể… có thể cho ta một cơ hội không? Một cơ hội thôi… được không?”

“Tôi” ngẩng đầu nhìn trời, nước mắt liên tục chảy xuống, cho dù ai cũng không nhìn ra “tôi” vui vẻ hay khổ sở, lúc sau “tôi” mới chậm rãi nói: “Đừng lãng phí tu vi của mình nữa, ta không muốn tiếp tục ở lại thế gian này chịu khổ, càng không muốn gặp chàng nữa… Giữa chúng ta từ đây coi như hết… để ta đi đi…”

Lúc này Trang Hà không nhịn được ôm chặt lấy “tôi” nói: “A Dao, ta hối hận, thực sự hối hận, cầu xin nàng cho ta một cơ hội đi, chúng ta bắt đầu lại từ đầu…. Xin nàng… van nàng…”

Lúc này “tôi” không có phản ứng gì, để mặc Trang Hà ôm chặt “tôi” vào lòng… Sau đó, đột nhiên có một luồng sáng đánh vào phía sau tôi, quả cầu nhỏ vừa lao vào cơ thể tôi lại xuất hiện. Nó theo tia sáng, chậm rãi bay lên trời, đến khi tiêu hao hết linh lực, rốt cuộc tan biến giữa đất trời…

Thế nhưng Trang Hà chưa phát hiện ra cảnh này, vẫn ôm chặt lấy tôi, đến khi tôi không chịu được nữa ho đánh động. Trước kia tôi thấy Trang Hà hay nói nhảm, nhưng bây giờ sau khi anh ta ném tôi xuống đất thì lại ngồi một mình trong hành lang im lặng, dường như đang nhớ lại gì đó.

Nhìn hình dáng đó, tôi thực sự không nhẫn tâm nói thêm điều gì

nên bảo Đinh Nhất qua xem anh ta thế nào, đừng để anh ta lại chạy lung tung, tôi còn phải đuổi lão Hắc và lão Bạch đi.

Khi tôi đến trại gà, hai lão kia vẫn đang khí thế ngất trời, lão Bạch thấy tôi đi đến còn liên tục nói: “Tiến Bảo, đi tìm xem có cái bao lớn nào không!”

Tôi thầm trợn mắt, nhưng dù sao cũng là do tôi gọi họ đến, nên đành im lặng đi tìm cho bọn họ. Tôi tìm được trong bếp được năm cái túi đan lớn, mới chứa hết chỗ Hải Điểu kia.

“Hai anh ơi, nhiều chim như vậy, hai người mang đi thế nào?” Tôi ngạc nhiên hỏi

Lão Bạch cười hắc hắc: “Có thể đưa đi hay không là việc của chúng tôi, chuyện này không cần cậu quan tâm, tóm lại, loài chim này bây giờ một con cũng không được để lại đây.”

Tôi không hiểu hỏi lại: “Tại sao vậy? Thứ này đã ở đây nhiều năm rồi mà!”

Lão Bạch lắc đầu nói: “Cậu thì biết cái gì? Trước đây những Hải Điểu này đều bị vây trong vườn, dù cho các thực khách mang ra ngoài thì cũng đã chết mất. Bây giờ khu vườn này đã không còn nhốt được chúng nữa, một khi bọn chúng ra ngoài sẽ nhanh chóng sinh sôi.”

Tôi càng nghe càng không hiểu: “Nhiều lên thì nhiều lên, có con gà nào mà không đẻ trứng chứ?”

Lão Bạch tức giận nói: “Ý là trong chuỗi sinh vật ở thế gian, nếu có nó tất sẽ có một loại bị nó cạnh tranh, thậm chí là tuyệt chủng. Hiệu ứng cánh bướm có hiểu không? Ở thời viễn cổ giẫm chết một con bướm vốn nên sống tiếp có thể sẽ dẫn đến những thay đổi nghiêm trọng trong lịch sử. Bây giờ nếu để loài Hải Điểu vốn không nên tồn tại này sống, lại khiến một loài khác đang sống trên đời đột nhiên tuyệt chủng... hậu quả rất khó tưởng tượng!”

Tôi bị lão Bạch làm ngạc nhiên, không ngờ một quỷ sai âm phủ lại có thể thảo luận chuỗi sinh vật và hiệu ứng cánh bướm với tôi. Cuối cùng họ rời đi trong ánh mắt sùng bái của tôi. Đương nhiên! Trước khi đi vẫn không quên để lại cho tôi một tấm thẻ đen.

Sau khi tiễn lão Hắc và lão Bạch, tôi vội vàng quay lại sân trước, thấy Đinh Nhất và Trang Hà đang đờ đẫn ngồi ở đó với nhau, không khác gì hai kẻ ngốc đang đờ đẫn nhìn chằm chằm phía trước.

Tôi an ủi Trang Hà vài câu, có điều có vẻ không có ý nghĩa gì, tiếp đó tôi nói với Đinh Nhất: "Chúng ta phải nhanh chóng đưa anh ta rời khỏi đây, giờ ông chủ và cả đám gà rừng đều biến mất, nếu có người hỏi, chúng ta cũng không giải thích rõ ràng được."

May mà tài xế kia rất giữ lời, sau khi nhận điện thoại của chúng tôi thì chưa đến một giờ sau đã chạy tới. Nhưng đến lúc này, Trang Hà vẫn không nói một lời… giống như từ nay về sau sẽ không còn chuyện gì có liên quan đến anh ta nữa.

Tôi mặc dù không biết trăm ngàn năm nay, Trang Hà đã dùng cách gì để vượt qua. Nhưng nhìn tình huống bây giờ, có lẽ đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

CHƯƠNG

ĐUÔI CÁO ĐAN KÉO DÀI TÍNH MẠNG

Tôi cũng không biết nên khuyên Trang Hà thế nào, có lẽ để anh ta kể lại cảnh mấy ngàn năm nay mình đã sống thế nào, không chừng có thể khiến anh ta mở lòng lần nữa. Nhưng khi chúng tôi về đến khách sạn trong huyện, mặc kệ tôi hỏi anh ta thế nào, anh ta vẫn không nói gì, chỉ ngu si sững sờ như thế…

Cũng may là tôi đã chuẩn bị trước, vì trong ký ức của Mộng Tịch Dao, Trang Hà rất thích ăn Hải Điểu do bà làm. Trước đó, chúng tôi cũng đã nếm qua vị của Hải Điểu, dù lúc ấy tưởng là gà rừng, nhưng mùi vị vẫn rất ngon!

Cho nên trước đó, khi giúp Hắc Bạch Vô Thường tìm túi, tôi đã tìm một cái túi cất đống thịt chim đông lạnh ở trong bếp. Sau đó tôi đưa một túi thịt cho nhà bếp bảo họ hấp lên.

Lúc tôi bê Hải Điểu hấp đặt trước mặt Trang Hà, ánh mắt anh ta có hơi thay đổi, có lẽ bị mùi vị quen thuộc này hấp dẫn….

“Đây chính là con cuối cùng trên đời, nếu anh không ăn thì sau này đừng nghĩ đến nữa, muốn ăn thì đến âm phủ tìm Hắc Bạch Vô Thường!” Tôi nhẫn nại nói với anh ta.

Cổ họng Trang Hà có chút nhúc nhích, biểu hiện anh ta nuốt nước bọt, nhưng trên mặt vẫn là một mảnh tĩnh mịch. Có lẽ lần

này anh ta quá tuyệt vọng, cho dù mình có cố gắng bù đắp thế nào cũng không cứu vãn nổi sai lầm năm đó.

Tôi thấy anh ta đã có chút phản ứng nên ho khẽ nói: "Có một số việc không cách nào thay đổi được, không bằng từ bỏ đi…"

"Cảm giác không giống như năm đó nàng làm…" Trang Hà rốt cuộc cũng lên tiếng.

Tôi lập tức thở dài, nghĩ thầm anh ta đã chịu nói chuyện vậy thì dễ rồi! Thế là tôi tiếp tục nói: "Làm sao mà giống được? Đầu bếp của quán trọ nhỏ sao có thể so với tay nghề của bà ấy?"

Trang Hà gật đầu nói: "Khi đó tôi còn nhỏ vô tri, không hiểu tình yêu là gì, một lòng muốn trả ân để trốn xa trần thế, tiêu diêu tự tại… Nhưng sau khi làm xong chuyện mình coi là quan trọng nhất, đột nhiên lòng trống rỗng, giống như tim đã bị móc đi mất."

"Vậy sau đó, anh không nghĩ cách đi cứu bà ấy à?" Tôi thận trọng hỏi.

Trang Hà thở dài, kể tôi nghe chuyện xảy ra sau khi tiên thể Mộng Tịch Dao chết đi…

"Sau khi biết nàng ấy ôm hết trách nhiệm về mình, tôi đã hiểu tâm ý của nàng ấy. Cho dù tôi đã phản bội nàng trước, nàng cũng không bằng lòng nhìn tôi bị thiên địa không tha.

Lúc tôi nghe tin chạy đến nơi từng là phủ của nàng, phát hiện nơi đó đã bị mười ba đạo thiên lôi san bằng, từ nay trên đời không còn Thủy thần Tịch Mộng Dao nữa. Tôi cũng đến địa phủ, hy vọng có thể tra được nơi nàng luân hồi trên thế gian.

Có điều tiếc là, phán quan khi đó nói với tôi, những hồn phách của tiên như Tịch Mộng Dao, họ không có quyền ghi vào sổ Sinh Tử, cho nên họ cũng không biết Tịch Mộng Dao chuyển thế ở đâu.

Đồng thời, hắn còn có lòng tốt nói tôi không cần đi tìm nữa, vì

với sai lầm của Tịch Mộng Dao, chỉ sợ hoàn cảnh của nàng không khá gì mấy, cho dù tôi có tìm được thì cũng không thay đổi được gì.

Nhưng tôi không cam tâm, tôi phải tìm được nàng! Mặc dù nàng bây giờ không có tiên căn, nhưng chỉ cần tôi có thể tìm được, có thể giúp nàng tu luyện lại từ đầu. Không thể thành tiên thì sao? Cho dù là thành yêu, tôi cũng muốn nàng thoát khỏi nỗi khổ của Lục Đạo Luân Hồi!

Trời cao không phụ người có lòng, cuối cùng ba trăm năm sau tôi biết được Tịch Mộng Dao ở đâu qua miệng của một tiểu thần tiên chuyên viết tiên tịch. Nhưng tôi không ngờ rằng, lúc thực sự gặp được, nàng lại là một kẻ đần không có nguyên thần.

Hóa ra, năm đó khi nàng bị rút đi tiên căn, đã tự mình đánh tan tất cả tinh phách nguyên thần, nàng thà làm một kẻ đần không hiểu gì, cũng không muốn nhớ đến chuyện của chúng tôi trước đây.

Lúc đó tôi rất choáng váng, mất nhiều thời gian công sức để tìm nàng, lại có kết quả như vậy… Thế nhưng, tôi vẫn nghĩ rằng mệnh của mình không do trời, không có nguyên thần tinh phách thì sao? Tôi sẽ nghĩ cách tìm từng chút về, tôi sẽ không để nàng tiếp tục làm phàm nhân, trải qua hết bảy nỗi khổ của đời người!

Thế nhưng, mọi chuyện không đơn giản như tôi nghĩ, tôi đi tìm khắp tứ hồ ngũ hải nàng từng chưởng quản khi còn sống, cũng không tìm được nửa điểm tinh phách thuộc về nàng. Tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng cứ thế trải qua một hồi sinh lão bệnh tử, mà tôi không thể cùng nàng trải qua oán, căm, hận, yêu, biệt, ly, cầu…

Tôi vốn muốn cùng nàng trải qua “Thất tình” này.

Sau này tôi nghĩ thông, đã không cách nào thay đổi được, vậy thì cứ đời đời kiếp kiếp ở cạnh nàng, cùng nàng trải qua tất cả...

Nhưng tuổi thọ của con người quá ngắn ngủi, dù tôi có dụng tâm thế nào để nàng ngây ngốc nhớ đến tôi, đến cuối cùng vẫn không đấu lại thời gian, vẫn phải làm lại từ đầu.

Mà điều khiến tôi đau lòng nhất, đó là kiếp nào A Dao kết thúc cũng là do bệnh hiểm nghèo quấn thân, nhận hết mọi đau khổ, mỗi lần nhìn nàng khó khăn chết đi như thế, lòng tôi khó chịu giống như có vạn con trùng gặm nhấm.

Cuối cùng, tôi đã nghĩ ra một cách, đó chính là dùng đuôi cáo nấu thành đan, làm bạn nàng đi hết một đoạn thế gian này. Thế nhưng đuôi cáo của tôi có hạn, lúc nàng chết đi kiếp trước, tôi đã dùng hết tám cái rồi."

Tôi vốn định đợi A Dao chuyển thế lần nữa, sẽ dùng chiếc đuôi cuối cùng theo nàng đi, không ngờ lại bị Hải Điểu dụ đến đây, còn bị nhốt…

Nghe Trang Hà nói đến đây, tôi nghi ngờ hỏi anh ta: "Nếu anh dùng nốt cái đuôi cuối cùng thì sẽ thế nào?"

Anh ta nhìn tôi, cười đau khổ nói: "Đến lúc đó tôi sẽ biến thành bộ dạng cậu đã thấy, chết đi trong hình hài một con hồ ly."

Tôi không nhịn được thầm cảm thán, không ngờ Trang Hà lại là một con hồ ly si tình như thế, xem ra dù thông minh đến đâu cũng không chạy thoát được chữ tình! Thế là tôi nhẹ nhàng nói: "Thôi… Tịch Mộng Dao đã không còn nữa, tinh phách cuối cùng của bà ấy đã tan biến. Anh có từng nghĩ bà ấy làm thế cũng vì muốn anh có thể sống tốt trên cõi đời này không?"

Trang Hà đột nhiên hỏi tôi: "Ý cậu là… nàng ấy tha thứ cho tôi?"

Tôi không đành lòng nhìn anh ta nói: "Xem ra si tình đã hạn chế IQ của anh rồi!"

CHƯƠNG

NGHI PHẠM

Tôi trợn mắt mắng Trang Hà: "Anh là đồ đầu đất! Năm đó bà ấy ôm tất cả tội lỗi về mình là vì cái gì chứ? Không phải là không muốn nhìn thấy anh chịu khổ à?! Nếu kết quả cuối cùng lại để anh hao tổn hết tu vi cả đời rồi chết đi, những chuyện trước đây bà ấy làm còn có ý nghĩa gì nữa? Còn không bằng để một tia sét đánh chết anh đi? Nghe tôi, từ bỏ đi…"

Trang Hà cứng đờ, nửa ngày không nói lên lời, cuối cùng anh ta chậm rãi bê đĩa Hải Điểu nói: "Ăn lần cuối, tôi cũng sắp quên mất mùi vị từng ghi vào xương cốt kia."

Đó là tướng ăn đáng sợ nhất tôi từng thấy trong đời, thực sự là ăn đến xương cốt cũng không còn, quả thực là không kém gì Kim Bảo nhà chúng tôi, có lẽ nếu tôi không ngăn lại, đến đĩa anh ta cũng ăn luôn.

Lúc đầu tôi còn lo lắng Trang Hà có khi nào sẽ muốn sống muốn chết không? Kết quả sau khi ăn đĩa Hải Điểu kia, anh ta nằm trong nhà trọ ngủ mấy ngày mấy đêm liền!

Chờ đến khi anh ta tỉnh lại, lại là Trang Hà trước đây. Chỉ là từ nay về sau, chuyện liên quan đến Tịch Mộng Dao, chỉ cần anh ta không đề cập đến… chúng tôi cũng vĩnh viễn không nhắc lại

chuyện này. Bởi vì dù nhìn anh ta bây giờ thì bình thường như thế, nhưng tôi có thể nhận ra, đây chẳng qua là vui vẻ bề ngoài mà thôi! Mặc dù anh ta luôn ngụy trang rất tốt…

Tôi cũng từng đề nghị anh ta chuyển về sống với chúng tôi, nhưng anh ta đã từ chối, anh ta nói mình sẽ tiếp tục sống thật tốt, mặc dù rất cô đơn, nhưng đây là sự trừng phạt cho sai lầm mà anh ta đã phạm phải, anh ta phải chịu.

Sau khi tạm biệt Trang Hà, chúng tôi nhanh chóng về nhà, vì mấy ngày nay chúng tôi cố gắng liên hệ với chú Lê mà không thể liên lạc được, di động của chú ấy lúc nào cũng tắt máy.

Chuyện này quả là khác thường, khiến chúng tôi rất lo lắng. Nhưng lúc chúng tôi lo lắng quay về lại thấy cửa nhà chú Lê đang khóa chặt, lão già này không nói không rằng đi đâu thế không biết?

Trong lúc hai chúng tôi đang đứng sững trước cửa nhà chú Lê, suy đoán xem chú ấy có thể đi đâu mà tắt điện thoại, thì nghe được tiếng mèo kêu…

“Tiểu Hắc? Tiểu Hắc!” Tôi gọi vọng vào trong nhà.

Chỉ thấy một khối đen nhảy lên đầu tường, chúng tôi nhìn kỹ mới ra Tiểu Hắc. Có điều trong miệng nó ngậm cái gì vậy? Tôi nhìn kỹ, là một chùm chìa khóa.

Đinh Nhất lập tức cầm chìa, sau đó mở cửa đi vào sân, tôi không khỏi giật mình hỏi Đinh Nhất: “Tiểu Hắc nhà anh thành tinh rồi à!”

Đinh Nhất cười nói: “Trước kia tôi quên mang chìa khóa, nó đều vào nhà lấy cho tôi.”

Sau khi vào nhà, Đinh Nhất sờ tay lên lớp bụi trên bàn, xem ra đã mấy ngày rồi chú Lê không về nhà. Lại nhìn Tiểu Hắc, sau khi chúng tôi về nhà vẫn réo lên meo meo không ngừng.

Đinh Nhất nghe xong đi vào trong tủ lấy ra bát đồ ăn cho mèo để dưới đất, con vật nhỏ ăn như hổ đói, không biết đã đói bao nhiêu ngày rồi. Tôi lại gọi cho chú Lê, nhưng vẫn là trạng thái tắt máy như cũ.

“Gần đây sao thế? Chuyện gì cũng không thuận! Năm trước năm sau không có chuyện gì tốt! Vừa xử lý xong chuyện của Trang Hà, chú Lê đã lại không thấy đâu!” Tôi phàn nàn.

Đinh Nhất đi vào phòng chú Lê kiểm tra, phát hiện lịch bàn của chú ấy không được lật từ năm ngày trước, với thói quen của chú ấy, chắc chú ấy đã đi khỏi nhà được năm hôm rồi. Mà nhìn nhà cửa, lúc đi chắc chú ấy tự khóa cửa…

Nhưng nhìn tướng ăn của Tiểu Hắc, chắc nó đã nhịn năm ngày rồi. Điều này chứng minh có chuyện gì đó đột ngột xảy ra, khiến chú Lê không thể quay về nhà, nếu không chú ấy đã chuẩn bị tốt cho Tiểu Hắc.

Vừa nghĩ thế, chúng tôi lại lo lắng hơn, cuối cùng lão già này chạy đi đâu? Đột nhiên, tôi nhớ đến cuộc điện thoại trước đó chúng tôi nói chuyện với chú Lê, tôi vỗ đùi nói: “Đúng rồi, trước khi chúng ta đi chú ấy từng nói qua điện thoại là chú ấy đi xem phong thủy cho một tòa nhà! Có khi nào đã xảy ra chuyện ở đó không?”

Đinh Nhất nghe xong nhướng mày nói: “Cũng có thể!” Nói xong anh ta đi xem lịch bàn của chú Lê, thỉnh thoảng chú ấy sẽ ghi lại lịch công việc của mình trên đó.

Tìm nửa ngày, thấy trong một tờ có hàng chữ nhỏ “Khai trương khu chung cư cao cấp hồ Nhật Nguyệt”. Tôi lập tức lên mạng tìm kiếm khu chung cư hồ Nhật Nguyệt, trên mạng thấy ghi tin tức, nói mấy ngày trước, khi khu chung cư cao cấp hồ Nhật Nguyệt chưa khai trương đã xảy ra một vụ án mạng, kẻ tình nghi đã bị

bắt!

Tôi và Đinh Nhất nhìn nhau, mặc dù ảnh của kẻ tình nghi đã bị làm mờ, nhưng chúng tôi vẫn có thể nhận ra, không phải đó là chú Lê à!?

Lúc này điện thoại của tôi vang lên, là Triệu Tinh Vũ. Thằng nhóc này vừa nối máy đã nói: “Cậu Trương, sao mấy hôm nay điện thoại của cậu không gọi được vậy?”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Tôi có chuyện phải đi Cát Lâm một chuyến, ở đó không có tín hiệu điện thoại.”

“Cậu biết Lê Chấn Hải không?” Triệu Tinh Vũ đột nhiên hỏi.

Tôi sững sờ, mất một lúc mới nhớ ra đây là tên chú Lê, mấy năm nay toàn nghe người ta gọi chú ấy là Lê đại sư, Lê đại sư, chút nữa thì quên cả tên chú ấy. Thế là tôi vội nói: “Có quen, chú ấy thế nào?”

Triệu Tinh Vũ hơi ngừng lại, sau đó lại nói: “Ông ấy thực sự là người quen của cậu à?!”

Tôi hơi bực: “Biết! Mau, nói xem chú ấy làm sao?”

Triệu Tinh Vũ nghe xong thở dài nói: “Hiện giờ ông ấy đang dính đến vụ mưu sát một chủ biệt thự đến tìm chủ đầu tư trả nhà.”

“Cái gì?! Không thể nào! Chú Lê chỉ là thầy phong thủy, chú ấy với ông chủ kia không thù không oán, giết người ta làm gì?” Tôi khiếp sợ nói.

Lúc chúng tôi đến đồn công an, Triệu Tinh Vũ đã chờ ở cửa, nhưng anh ta nói, bây giờ chúng tôi không được vào thăm chú Lê, vì bản án vẫn đang điều tra.

Tôi vội vàng nói: “Được! Tôi không thăm chú ấy, vậy anh nói xem chuyện gì đã xảy ra? Hoặc cảnh sát các anh dựa vào chứng cứ

nào để xác định chú ấy là hung thủ?"

Triệu Tinh Vũ nghe xong khó khăn nhìn tôi: "Bây giờ tôi cũng không nói được, chúng tôi có nguyên tắc."

Tôi tức giận, nhưng lý trí nói cho tôi biết, Triệu Tinh Vũ nói đúng, nếu thực sự muốn đi cửa sau tìm hiểu rõ tình tiết vụ án thì cũng không thể quang minh chính đại đứng ở ngoài sân như thế này.

CHƯƠNG

KHÍ ĐEN MÙ TRỜI

Thế là tôi lôi kéo Triệu Tinh Vũ: "Mấy giờ anh tan làm, chúng ta kiếm chỗ ngồi một chút?"

Triệu Tinh Vũ nhìn đồng hồ, sau đó gật đầu nói: "Còn một tiếng nữa, các cậu đến quán trà Xuân Lai chờ tôi."

Tôi nghe Triệu Tinh Vũ hẹn, biết sau đó còn chuyện, nên cũng không nói gì nữa, đi cùng Đinh Nhất rời đồn công an đến quán trà Xuân Lai. Dọc đường tôi nghĩ đi nghĩ lại, nếu Triệu Tinh Vũ không giúp được, chắc phải đi tìm Bạch Kiện rồi.

Nhưng vấn đề bây giờ là, chúng tôi không biết chuyện cụ thể ra sao! Điều này khiến người ta rất sốt ruột, nhưng tôi có thể chắc chắn trăm phần trăm là chú Lê không thể giết người được!

Sau đó chúng tôi đến quán trà Xuân Lai chờ đến khi Triệu Tinh Vũ tan làm, nhìn mặt anh ta buồn thiu đẩy cửa phòng riêng, tôi biết là chuyện không dễ!

Trước đó tôi đã gọi một bình trà hoa cúc, để mọi người bình tâm lại chút, sau đó để anh ta kể kỹ càng, sao chú Lê lại biến thành tình nghi giết người?

Thật ra muốn nói rõ cũng khó, cảnh sát cũng không có nhiều chứng cứ. Ngày xảy ra vụ án, đồn cảnh sát được bên 110 chuyển

đến một vụ án, nói xảy ra án mạng tại khu chung cư cao cấp hồ Nhật Nguyệt ở ngoại ô thành phố mới mở bán.

Lúc bọn Triệu Tinh Vũ đến nơi, chú Lê đã bị 110 bắt lên xe. Hỏi thì được biết, chủ công ty bị người ta dùng thủ đoạn tàn nhẫn sát hại, mà hiện trường lúc đó chỉ có một mình chú Lê.

Theo người làm chứng nói, lúc đó người bị hại và chú Lê lần lượt đi vào một căn biệt thự chưa hoàn thành, lúc bọn họ nghe được tiếng kêu cứu chạy vào thấy người bị hại đã bị giết. Còn chú Lê thì khắp người đầy máu đứng ở hiện trường gây án… Nói chú ấy không phải thủ phạm, những người chứng kiến ở hiện trường không tin.

Tôi vội hỏi Triệu Tinh Vũ: “Người kia chết thế nào? Hiện trường rất kinh khủng sao?”

Triệu Tinh Vũ gật đầu nói: “Hiện trường đâu chỉ khủng khiếp! Mà là rất tàn nhẫn! Người bị hại bị người ta dùng xẻng chặt đứt đầu và tứ chi… Không phải, còn lại cánh tay phải!”

Tôi nghe mà đầu óc mơ hồ, bị người ta chặt đầu và ba chi? Thù oán phải lớn đến thế nào chứ! Đừng nói là chú Lê, đến tội phạm bình thường cũng không làm được như thế? Làm gì cũng phải có động cơ chứ?

Tôi hỏi tiếp Triệu Tinh Vũ: “Thế chú Lê nói sao?”

Triệu Tinh Vũ lắc đầu nói: “Từ khi bị bắt, ông ấy vẫn không nói gì về chuyện xảy ra lúc đó, chỉ bảo chúng tôi gọi điện thoại cho cậu, bảo chúng tôi nói với cậu lo hộ con mèo trong nhà.”

Cho mèo ăn? Đây đúng là cái cớ hay để nói với chúng tôi chú ấy có chuyện, nhưng bây giờ không gặp được chú ấy, không biết được đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Bằng sự hiểu biết của tôi về chú Lê, chú ấy đã không nói, chứng

minh chuyện này chú ấy cũng không nói rõ ràng được. Chuyện có thể khiến chú ấy không nói rõ được, chắc chắn không phải do người làm!

Nghĩ thế tôi lại hỏi Triệu Tinh Vũ: "Vậy đã tìm được hung khí chưa?"

Triệu Tinh Vũ gật đầu: "Tìm được rồi, bị ném ngay tại hiện trường vụ án."

Tôi vội hỏi: "Trên hung khí có dấu vân tay của chú Lê không?"

Triệu Tinh Vũ nhún vai nói: "Bây giờ còn đang xét nghiệm, có điều cho dù không có cũng không thể nói rõ điều gì, dấu vân tay có thể đã bị ông ấy lau sạch đi!"

Tôi vò đầu bứt tóc, xem ra chuyện này đúng là rất khó giải quyết, nghe ý tứ của Triệu Tinh Vũ những tình tiết mà anh ta nói đã là giới hạn lớn nhất rồi, xem ra vẫn phải đi tìm Bạch Kiện mới được.

Đột nhiên tôi nghĩ đến một chuyện, nên hỏi Triệu Tinh Vũ: "Thi thể người chết đâu? Chưa bị người nhà đưa đi chứ?"

Triệu Tinh Vũ nói: "Tạm thời thì chưa, có điều cũng sắp rồi, vì nguyên nhân cái chết không có điểm gì bất thường, mấy vết thương chí mạng trên người đều do cái xẻng kia tạo nên."

"Vậy cái xẻng kia từ đâu mà có? Các anh có xem camera giám sát ở khu chung cư không? Lúc chú Lê đi vào có cầm hung khí không?" Tôi hỏi

Triệu Tinh Vũ nghĩ nghĩ nói: "Chúng tôi đã xem video giám sát, lúc đi vào đúng là tay ông ấy không cầm thứ gì, nhưng điều này cũng không loại trừ việc ông ấy có thể tìm được hung khí ở hiện trường gây án?"

Hiện tại tất cả đầu mối đều bất lợi với chú Lê, có câu nói thế

nào nhỉ? "Bùn đất rơi ở đũng quần, không phải phân thì cũng là phân!" Nếu tìm Bạch Kiện thì cũng không gặp được chú Lê, vậy chỉ có thể tìm cách khác, đi xem thi thể người bị hại.

Thế là tôi gọi điện cho Bạch Kiện, kể đơn giản chuyện này cho anh ta nghe. Đáng tiếc Bạch Kiện lúc này đang có một vụ án ở ngoại tỉnh, nên anh ta lại gọi điện cho sư phụ của Triệu Tinh Vũ, Trương Lỗi.

Trải qua mấy lần, mới tìm cho tôi được thân phận "Điều tra viên đặc biệt" thẩm vấn chú Lê. Tôi biết đây là quyền lớn nhất mà họ có thể dùng rồi! Vì dù sao chứng cứ của vụ này rất rõ ràng, họ cũng chỉ có thể giúp tôi đến mức này.

Thế là buổi tối, tôi tham gia cuộc thẩm vấn chú Lê, may mà người chủ trì thẩm vấn là Triệu Tinh Vũ, như vậy cũng thuận lợi cho tôi. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy chú Lê sau khi xảy ra chuyện, chú ấy hơi hốc hác, có lẽ mấy ngày nay cũng không ăn uống được.

Sau khi chú Lê nhìn thấy tôi, có lẽ trong lòng cảm thấy có sức lực, thay đổi tác phong trước đây, rốt cuộc mở miệng nói chuyện!

Tôi viết mấy vấn đề mình muốn hỏi ra tờ giấy đưa cho Triệu Tinh Vũ, anh ta nhìn thoáng qua, sau đó trực tiếp hỏi vấn đề tôi muốn hỏi: "Kể lại hết những chuyện đã xảy ra tại hiện trường vụ án thật kỹ lưỡng."

Chú Lê thở dài, sau đó kể cho chúng tôi nghe, chuyện xảy ra sau khi chú ấy đi vào tòa nhà hôm đó…

Lúc đó chú ấy được ông chủ kia mời đến, định làm lễ chiêu tài trong khu chung cư. Nhưng chú ấy vừa đi vào, đã cảm giác tòa nhà chưa hoàn thành này có bầu không khí lạ thường.

Thế là chú ấy và ông chủ tòa nhà nói chuyện đơn giản vài câu, định đi dạo xung quanh tòa nhà, nhìn xem vấn đề xuất phát ở đâu?

Kết quả không ngờ lại phát hiện trong khu chung cư có một ngôi biệt thự mây đen mù trời… Theo bản năng nghề nghiệp, chú Lê không nghĩ nhiều đã đi vào. Thật ra bây giờ nghĩ lại, chú ấy lúc đó không nên tùy tiện như thế, vì chuyện xảy ra sau đó khiến chú ấy không kịp trở tay.

Sau khi vào căn biệt thự, chú Lê nhanh chóng phát hiện ra khí đen vây quanh tòa nhà xuất phát từ tầng hầm. Lúc đó ý nghĩ đầu tiên của chú ấy là, mảnh đất này từ trước khi xây biệt thự đã có vấn đề.

CHƯƠNG

TỰ MÌNH CHÉM MÌNH

Không ngờ lúc chú Lê định vào trong kiểm tra, lại thấy một người đàn ông nổi giận đùng đùng đi đến. Chú Lê thấy ấn đường người đàn ông kia biến thành màu đen, ở gần tất có họa sát thân, sợ là sẽ tổn hại tính mạng nên khuyên bảo anh ta, hỏi vì sao lại tức giận như thế?

Người đàn ông kia tưởng chú Lê cũng đến xem nhà, nên giọng bực tức kể: “Tôi nói cho ông biết, nhà ở khu này không nên mua! Chất lượng quá kém, bỏ một dầm bê tông ở giữa sàn!”

Nói xong ông ta cầm một cái xẻng trên đất lên, chọc mạnh vào trần tầng một. Quả nhiên, soạt soạt mấy tiếng đã có một mảng bê tông rơi xuống.

Người đàn ông kia nổi giận nói: “Mẹ nó tôi bỏ ra mấy trăm vạn mua nhà ở đây, chất lượng lại như thế này! Tôi hôm nay phải bắt chủ đầu tư trả lại tiền nhà!”

Trong lúc chú Lê định khuyên bảo vài câu, dù sao bây giờ anh ta xúc động như thế, chắc chắn không dùng lý trí để xử lý sự việc được. Không ngờ, sau khi người kia cầm xẻng đâm linh tinh một lúc, lại đi thẳng xuống tầng hầm của biệt thự.

Chú Lê giật mình, phía dưới có khí đen quanh quẩn, ấn đường

người đàn ông này lại biến thành màu đen, đây chính là thời điểm vận may kém nhất, nếu hôm nay anh ta xuống dưới đó, chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt cả.

Tuy lúc đó chú Lê có lòng muốn giữ anh ta lại, nhưng động tác của anh ta quá nhanh, chỉ hai bước đã đi xuống tầng hầm. Đề phòng xảy ra chuyện, chú Lê cũng đi theo.

Sau khi xuống dưới, người kia vẫn dùng xẻng đâm linh tinh, dường như hận không thể chọc thủng hết đám bê tông kia ra, chú Lê vẫn ở sau khuyên bảo, còn phải liên tục tránh mấy mảng bê tông rơi xuống.

Nhưng đúng lúc này, người đàn ông kia đột nhiên cầm xẻng đứng im, giống như bị người khác điểm huyệt. Lòng chú Lê nặng nề, sợ là chuyện cần đến đã đến rồi…

Chú Lê nhìn thấy khí đen từ từ tụ tập quanh người đàn ông kia, vội sờ trên người, tiếc là hôm nay chú ấy đến làm lễ chiêu tài, nên không mang theo bùa đuổi ma.

Lúc này người đàn ông kia đột nhiên xoay người, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào chú Lê. Chú ấy biết chỗ này không thể ở thêm, vội xoay người chạy lên tầng một, nhưng người đàn ông kia cũng đuổi theo…

Với bản lĩnh của chú Lê, giữ mạng vào lúc mấu chốt không phải là vấn đề, chú ấy cắn đầu lưỡi nhổ một ngụm máu thuần dương. Máu nhổ đến đâu, hắc khí lập tức tản ra bốn phía trốn tránh.

Chú Lê tạm thời chỉ có thể núp trong vòng tròn máu thuần dương này… nhưng tà ma kia cũng không biết đến từ đâu, tà khí dị thường, nó thấy không thể đột phá được vòng máu thuần dương kia thì phẫn nộ gầm thét.

Chú Lê tính thời gian, còn hơi mười phút nữa là buổi trưa, đây là lúc dương khí nặng nhất trong ngày, đến lúc đó tà ma hẳn sẽ tự

lui về nơi ẩn nấp trong tầng hầm.

Nhưng chú Lê không ngờ lúc tà ma kia không đến gần được, nó đã tự cầm xẻng chặt đứt tay trái của mình. Lúc đó dù chú Lê muốn ngăn cản, nhưng trên người không có pháp khí gì để trừ tà, mạng còn miễn cưỡng giữ được, chứ đi cứu người thì không nổi.

Bởi vì khoảng cách quá gần, máu trên người đàn ông kia phun ra bắn tung tóe lên người chú Lê. Mặc dù tay người đàn ông kia liên tục tự chém lên người mình, nhưng miệng vẫn phát ra tiếng kêu thảm thiết rùng rợn.

Đến khi có người nghe được tiếng kêu chạy đến, thời điểm đã đến chính ngọ, khí đen kia theo tường chạy xuống tầng hầm. Còn người đàn ông kia đã tự chém hết ba chi và đầu của mình, còn chú Lê đứng bên cạnh đã bị máu của anh ta nhuộm đỏ…

Người chạy đến nhìn thấy thi thể, lập tức bị dọa sợ cho mặt trắng bệch, có người vội vàng gọi 110. Chú Lê biết lúc này mình có nói gì cũng vô nghĩa, cho dù là ai thì cũng không tin có người có thể tự chặt đầu, tay trái và hai chân của mình!?

Sau khi chú Lê nói xong, Triệu Tinh Vũ bán tín bán nghi nhìn tôi, tôi biết nếu không có tôi ở đây, có lẽ anh ta đã quát chú Lê nói hươu nói vượn rồi! Tôi cũng bất đắc dĩ nhìn anh ta, sau đó ra hiệu đừng hỏi thêm gì nữa, chú Lê cũng chỉ biết có vậy.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, tôi và Triệu Tinh Vũ đến sân trong đồn công an ngồi hút thuốc, trong phòng nhiều người khó giữ được bí mật, chúng tôi nói chuyện không tiện lắm. Đối với chuyện chú Lê vừa kể, hai chúng tôi đều cần thời gian để tiêu hóa. Đặc biệt là Triệu Tinh Vũ, anh ta hút một hơi thật sâu, sau đó nói: “Cậu Trương, cậu tin lời ông ấy nói sao?”

Tôi nhìn chằm chằm anh ta: “Anh có tin lời tôi nói không?”

Triệu Tinh Vũ không nghĩ ngợi gật đầu: “Đương nhiên!”

Tôi nghe xong cười nói: “Tôi tin chú ấy, giống như anh tin tôi vậy.”

Anh ta không nói thêm gì nữa, chợt cả hai chúng tôi đều chìm vào suy tư… Chuyện này lúc đó không có người thứ ba biết, cho nên chú Lê trăm miệng cũng không chứng minh được người đó không phải do mình giết.

Với kỹ thuật kiểm tra pháp y hiện tại, không khó để phát hiện ra người chết bị chặt đầu trước, sau đó mới chém đứt tay chân. Có lẽ không có pháp y nào có thể chấp nhận chuyện một người đã rơi đầu vẫn còn có thể tiếp tục tự chém đứt tay chân mình?!

Hơn nữa may đây là chú Lê, nếu là người bình thường, nhìn thấy cảnh đó không bị dọa điên cũng dọa sợ. Xem ra muốn chú Lê thoát khỏi hiềm nghi, nhất định phải điều tra rõ tiền căn hậu quả của chuyện này.

Lúc đó điều đầu tiên tôi nghĩ đến là đi xem thi thể kia, nhưng lại cảm thấy tác dụng cũng không nhiều, một người trước khi chết bị ác linh ám, cũng đâu biết gì nữa?

Thế là tôi bảo Triệu Tinh Vũ giúp đỡ, giúp tôi điều tra mảnh đất kia khi còn trống được dùng làm gì. Còn tôi và Đinh Nhất sẽ đến hiện trường, xem “khí đen” mà chú Lê nói còn ở trong khu đất kia không.

Thật ra lúc đó tôi đã tính đến trường hợp xấu nhất, nếu đến cùng vẫn không thể điều tra rõ ràng mọi chuyện chứng minh chú Lê vô tội, chỉ có thể dùng biện pháp khác, ví dụ như giám định thần kinh… đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Chuyện quan trọng trước mắt, vẫn là điều tra rõ ràng chuyện gì đã xảy ra?! Người kia chết thảm như thế, là ác linh báo thù hay muốn giết chóc? Nếu là cái trước, như vậy con ma này sau khi báo thù nếu oán khí vẫn lắng lại hẳn sẽ xảy ra thêm nhiều chuyện.

CHƯƠNG

MẶT NGƯỜI

Nhưng nếu là giết chóc không phân biệt, thì rất phiền phức, nếu không nghĩ cách xử lý, chỉ sợ sẽ còn nhiều người chết nữa. Theo lời chú Lê nói, người đàn ông kia sau khi vào biệt thự mấy phút vẫn bình thường. Đến khi xuống tầng hầm mới bị trúng tà, cho nên khả năng ác linh muốn giết người báo thù không lớn.

Ban đêm, tôi và Đinh Nhất lẻn vào trong khu biệt thự kia, vì đã gọi điện trước cho chủ đầu tư, ngoại trừ người giữ cổng thì tất cả công nhân đều đã tạm thời rút đi.

Bởi vì tà ma không thể bám lên chúng tôi, cho nên chúng tôi đã cố ý đợi đến đêm âm khí nặng nhất mới đi vào ngôi biệt thự, chính là muốn xem thứ được che giấu là gì?

Lúc này bên ngoài biệt thự vẫn có dây cảnh giới vây quanh, tạm thời không để những người khác đi vào. Chúng tôi vừa đi vào, quả nhiên thấy một luồng khí đen trong biệt thự bay lên, nó như rất muốn rời khỏi đây, nhưng không biết bị thứ gì trói buộc không thể ra được.

Tôi và Đinh Nhất đột nhiên xuất hiện, khí đen có lẽ cảm thấy có hy vọng, thế nhưng lúc nó định đến gần chúng tôi lại phát hiện không thể nào bám lên người chúng tôi.

“Khí đen kia là một cỗ oán khí cực nặng biến thành, nhưng bây giờ không có sư phụ ở đây, tôi cũng không biết làm thế nào để đối phó với nó.” Đinh Nhất cau mày nói.

Tôi cũng bất đắc dĩ nói: “Bây giờ muốn chờ chú Lê xử lý thì không được rồi, thứ này khác với âm hồn thông thường, hẳn là không có ký ức khi còn sống, nó dùng oán khí chống đỡ, không có chút lý trí nào.”

Lúc này Đinh Nhất hỏi tôi, khi đến gần nhà này có cảm thấy có thi cốt gì không.

Tôi nghe xong chỉ lắc đầu nói: “Chắc không có, tôi không cảm nhận được gì.”

Trong lúc nhất thời hai chúng tôi đều không nghĩ ra thứ gì khả thi, thật ra đối phó với những thứ thế này, chúng tôi chỉ là người ngoài nghề, bây giờ không có chú Lê ở đây, nếu là âm hồn bình thường thì dễ nói, nhưng thứ này có vẻ khó chơi, với hai chúng tôi mà muốn thành công thì cũng quá khó.

Nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng tôi và Đinh Nhất rời khỏi biệt thự, chúng tôi đành phải chờ xem thế nào, xem Triệu Tinh Vũ có điều tra được thứ gì không. Vì phòng ngừa lại bị trúng tà, tôi dặn đi dặn lại tổng giám đốc kia, phải canh chừng căn biệt thự này cho kỹ, lần sau chúng tôi lại đến, không được để người khác đi vào.

Sáng hôm sau chúng tôi lại đến đồn công an, Triệu Tinh Vũ đang tiếp đón gia đình người bị hại, nhìn anh ta tiễn hai người phụ nữ một già một trẻ khóc sướt mướt, trong lòng tôi cũng không thoải mái.

Bây giờ nghĩ lại người đó đúng là xui xẻo, mua một căn nhà chất lượng có vấn đề không nói, lại còn là căn nhà bị ma ám. Khó trách chú Lê nhìn thấy ấn đường anh ta có màu đen thì tất có họa sát thân!

Có điều tôi nghĩ từ đầu đến cuối vẫn không hiểu, nếu căn biệt thự kia bị ma ám, những công nhân trước đây làm việc ở đó vì sao không có việc gì? Ngược lại chủ nhà không thường xuyên đến lại bị ám?

Lúc này Triệu Tinh Vũ đã tiễn xong mẹ chồng nàng dâu kia về, vẻ mặt buồn thiu nói: "Thế nào? Trong căn nhà kia thực sự có thứ tà môn sao?"

Tôi gật đầu nói: "Không những có, còn là loại đặc biệt. Đúng rồi, chuyện tôi bảo anh điều tra thế nào? Có tra ra được gì không?"

Triệu Tinh Vũ đưa tôi và Đinh Nhất về phòng làm việc của anh ta, sau đó lấy trong ngăn kéo ra một tập tài liệu đưa cho tôi nói: "Mảnh đất này trước đây trồng cây ăn quả, sau khi thành phố quy hoạch mới lấy lại khu này, hiện tại xây dựng thành khu chung cư."

Tôi xem tập tài liệu, hơi nghi ngờ hỏi: "Rừng cây ăn quả?! Lúc đó có phát hiện mồ mả tổ tiên vô chủ gì không?"

Triệu Tinh Vũ nói: "Không có, lúc đó mảnh rừng kia thuộc về một chủ xí nghiệp quốc doanh bản địa trồng rừng. Cho nên công nhân viên chức và quản lý trồng rừng đều là người của xí nghiệp, vì thế không có mồ mả tổ tiên gì."

Tôi nghe xong lập tức cảm thấy có điều gì đó không ổn, nếu như trước đó nơi ấy không có mồ mả tổ tiên gì, mà căn biệt thự đêm qua tôi đến, trong ngoài nhà cũng không có thi cốt tồn tại, vậy hắc khí đó từ đâu mà có?

Tôi gọi điện cho chủ đầu tư, ông ta thề với trời, trên công trường đó, ngoài người mua nhà kia, chưa từng có ai chết ở đó.

Điều này quả thật khó lý giải! Theo thông thường, nhà bị ma ám, hoặc là vấn đề xuất hiện ở mảnh đất, hoặc là từng có người chết. Nhưng hôm nay cả hai chuyện đều không có, chẳng lẽ còn có khả năng thứ ba khiến nhà kia có ma nháo?

Không còn cách nào, tôi không làm được gì hơn là bảo Triệu Tinh Vũ đưa tôi đi xem thi thể kia, tạm thời chỉ đành hy vọng ở đầu mối này…

Triệu Tinh Vũ nhân lúc giữa trưa mọi người đều đi ăn cơm mới đưa chúng tôi đi. Trước khi đi, anh ta còn bảo tôi chuẩn bị tâm lý cho tốt, vì thi thể đó thực sự rất dọa người.

Lúc đó tôi còn rất bình tĩnh nói với anh ta: “Yên tâm đi, tôi đây có dạng tử thi nào chưa nhìn qua chứ!”

Kết quả… lúc anh ta kéo bọc chứa thi thể người bị hại ra, trong lòng tôi lập tức “lộp bộp”! Chưa nói đến tay chân bị khâu lại, chỉ nét mặt của anh ta thôi cũng đủ khiến tôi luống cuống rồi.

Đây chắc chắn là do trước khi chết anh ta đã phải trải qua chuyện cực kỳ kinh khủng mới có biểu lộ sợ hãi như thế. Vì để che giấu sự kinh ngạc và sợ hãi, tôi quay sang hỏi Triệu Tinh Vũ: “Người này đã chết lâu như thế, sao vẻ mặt vẫn còn… quá chân thực như thế?”

Triệu Tinh Vũ nhún vai nói: “Không biết nữa, có thể là vì giữ trong tủ lạnh đông cứng chăng?”

Tôi bất đắc dĩ nhìn anh ta, biết hỏi cũng như không, tên này vẫn còn quá non. Lúc này tôi chạm nhẹ vào thi thể, chút ký ức khi còn sống của người chết tràn vào óc tôi.

Cũng không biết có phải vì trước khi chết phải chịu kích thích quá lớn hay không, ký ức trong tàn hồn của người chết rất ít, thậm chí ký ức của việc tại sao anh ta đến chỗ đó cũng không có, chỉ có ký ức ngắn ngủi về lúc anh ta đi vào biệt thự là rõ ràng.

Người chết tên Thang Lỗi, những ký ức cuối cùng của anh ta cũng không khác nhiều với lời chú Lê kể, duy chỉ có một điểm khác biệt, đó là khi anh ta quay lưng về phía chú Lê, đã nhìn thấy một khuôn mặt hiện ra trước mắt.

CHƯƠNG

MỘT ĐOẠN XƯƠNG NGÓN ÚT

Thật ra đối với người bình thường mà nói, cho dù trong biệt thự hắc khí nặng hơn nữa bọn họ cũng không thấy được, cho nên khi khuôn mặt kia xuất hiện trước mặt Thang Lỗi, anh ta bị dọa cứng đờ người, cơ thể không nhúc nhích được.

Đó là khuôn mặt một người đàn ông, hai má xám xanh, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt oán độc nhìn chằm chằm Thang Lỗi. Cùng lúc đó anh ta phát hiện thân thể không nghe theo mình, lúc đó trong lòng cực kỳ hoảng loạn.

Lúc này cơ thể của anh ta chậm rãi quay lại phía chú Lê, trong đầu có một giọng nói không ngừng lặp đi lặp lại: "Giết ông ta… giết ông ta…"

Thang Lỗi sợ hãi, muốn đuổi ác niệm kia đi, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ thể mình bị thứ kia điều khiển từ từ đi về phía chú Lê, may mà lúc đó chú Lê đã phun máu thuần dương mới ngăn cản được anh ta.

Thang Lỗi có thể cảm nhận được cảm giác nóng rực đập vào mặt. Theo bản năng, cơ thể của anh ta lùi về phía sau, nhưng ác niệm trong lòng lại nổi cơn giận dữ, không chỗ nào phát tiết…

Lúc Thang Lỗi nhìn thấy tay phải giơ xẻng định chặt đầu mình,

trong lòng anh ta hoàn toàn tuyệt vọng. Trong một nháy mắt anh ta đã nhìn về phía chú Lê, cầu xin người lạ lần đầu gặp này có thể đến cứu mình.

Thế nhưng anh ta không biết, ngay lúc đó chú Lê tự bảo vệ mình đã khó rồi…

Cảnh tượng trơ mắt nhìn mình bị chặt đầu không phải chuyện người bình thường có thể tiếp nhận, đáng sợ hơn nữa lại là tự mình chặt xuống.

Sau khi ra khỏi nhà xác, tâm trạng của tôi hơi nặng nề, mọi chuyện cũng không khác tôi dự đoán là bao, duy chỉ có thêm một đầu mối là khuôn mặt kia. Hắn hẳn là trung tâm của oán khí, có lẽ chỉ có người bị hắn ám mới có thể nhìn thấy.

Nhưng vấn đề là tại sao luồng oán khí đó lại xuất hiện ở đó? Tôi không tin nó vô duyên vô cớ xuất hiện, chắc chắn mọi chuyện đều có nhân quả, nếu như không tìm được nguyên nhân, chú Lê lần này gặp phải phiền phức lớn rồi.

Bây giờ không tìm được nhiều manh mối từ thi thể Thang Lỗi, xem ra tôi và Đinh Nhất phải quay lại biệt thự kia xem lại, may ra có thể phát hiện được điều gì đó mà lần trước chúng tôi đã bỏ qua.

Lúc trước đi vào ban đêm, tối như bưng không nhìn thấy gì. Lần này chúng tôi chọn đi vào ban ngày, dù sao lúc phát sinh vụ án cũng là ban ngày.

Lúc chúng tôi đi vào biệt thự, thấy xi măng trên đất từng mảng đều dính máu, bây giờ đi vào nhìn thấy thật đáng sợ, có thể tưởng tượng ra tình hình lúc đó. Có lẽ vì thời gian không đúng, cho nên hắc khí kia vẫn trốn ở tầng hầm chưa ra.

Vì muốn tìm nhiều manh mối hơn, tôi và Đinh Nhất còn dựng lại hiện trường ngày hôm đó, anh ta đóng vai chú Lê, tôi đóng vai kẻ xui xẻo Thang Lỗi, chúng tôi lặp lại tất cả hành động của hai

người họ ở hiện trường. Cuối cùng chúng tôi có một kết luận, đó chính là chuyện xảy ra do Thang Lỗi đâm linh tinh dưới tầng hầm! Thế là chúng tôi đặt trọng tâm vào tầng hầm của căn biệt thự.

Xuống dưới kiểm tra, phát hiện đám hắc khí kia đang núp ở nơi hẻo lánh ánh sáng không chiếu đến, đang ngo ngoe muốn động, chúng tôi cẩn thận quan sát xung quanh, nhanh chóng phát hiện trên mặt đất rơi đầy mảng tường và bột phấn bê tông. Cảnh này không khó để tưởng tượng, có lẽ mặt mũi của chú Lê và Thang Lỗi đều là những thứ này…

Vừa nghĩ vậy trong lòng tôi rung động, chẳng lẽ là đất? Đúng! Thang Lỗi dùng xẻng đâm loạn khiến đất rơi xuống, sau đó bị ác linh ám!

Tôi nói suy nghĩ này cho Đinh Nhất, anh ta vội ngồi xổm xuống, sau đó bốc một nắm bột phấn dưới đất lên ngửi ngửi… Tiếp đó sắc mặt anh ta trầm xuống, lập tức cẩn thận tìm kiếm dưới đất, anh ta lôi một khối đá nhỏ trong đống đổ nát ra.

Tôi nghi ngờ hỏi: “Khối đá này có vấn đề gì à?”

Đinh Nhất lắc đầu nói: “Cái này không phải khối đất đá gì, đây là xương người…”

“Cái gì? Vậy… sao tôi không cảm nhận được?” Tôi hết sức giật mình.

Đinh Nhất nhún vai nói: “Có lẽ vì nó quá nhỏ!”

Thế là tôi cầm khối xương người kia từ trong tay anh ta, sau đó cẩn thận cảm nhận, nhưng vẫn bất đắc dĩ nói: “Thực sự là không cảm nhận được điều gì, anh có thể biết đây là vị trí nào trên cơ thể người không?”

Đinh Nhất xem kỹ rồi nói: “Khó mà nói, có điều có vẻ giống xương ngón út.”

Sau đó tôi lấy điện thoại gọi cho chủ đầu tư, bảo họ phải điều tra xem bê tông đổ căn nhà này được mua ở đâu? Vấn đề có thể xuất hiện trong đám bê tông.

Chủ đầu tư kia nói chắc chắn sẽ có câu trả lời nhanh nhất, dù sao ông ta cũng không muốn chuyện này kéo dài mãi không dứt, hơn nữa tôi còn dọa: "Nếu không may, có khi cả những căn khác cũng có vấn đề, cho nên phải nhanh chóng tìm ra nguyên nhân."

Theo địa chỉ chủ đầu tư đưa cho, chúng tôi tìm được một công ty trộn bê tông Xuân Huy, vì chủ đầu tư đã thông báo trước, nên lúc chúng tôi đến ông chủ rất nhiệt tình đón tiếp.

Nhưng lúc chúng tôi nói muốn đi xem đất cát pha bê tông, ông ta lại có chút giấu giếm nói những thứ này đều được mua từ xưởng cát, tôi nói cứ cho chúng tôi địa chỉ bãi cát là được.

Nhưng ông ta ấp úng nửa ngày vẫn không nói bãi cát kia ở đâu, tôi vừa nhìn là biết ông ta đang nói dối, nên dọa: "Bê tông của ông có vấn đề! Bây giờ vì chuyện này mà có người chết! Nếu sau này ông còn muốn bán được bê tông, thì nhanh chóng nói cho tôi biết, ông mua cát ở đâu?!"

Cuối cùng dưới sự uy hiếp của chúng tôi, rốt cuộc ông chủ cũng nói ra vị trí lấy trộm cát. Vốn ông chủ này muốn tiết kiệm tiền nên đã ra một lòng sông cạn lấy trộm cát!

Sau khi biết vị trí cụ thể, tôi và Đinh Nhất vội lái xe đến đó. Lúc đến kiểm tra, nói đây là sông cạn không bằng nói nơi này bây giờ là một bãi rác!

Ngoại trừ công ty kia lấy cát, còn không ít người đổ rác vào những hố cát kia. Không biết quản lý nơi này để mắt ở đâu! Chuyện phá hoại môi trường thế này mà cũng không ai để ý?!

Tôi có nghe nhắc tới nơi này, nghe nói lòng sông này từ trước giải phóng đã không có nước, mấy ngôi làng gần đây vì nơi này

không có nguồn nước đành phải di chuyển đến nơi khác. Còn vì sao sông này không còn nước, thì chuyện đã quá lâu nên cũng không ai biết.

CHƯƠNG

PHÁ TIỂU ĐỰNG XƯƠNG

Tôi đứng trên lòng sông hoang vu, thả rộng tầm mắt, cũng không biết có bao nhiêu công ty giống ông chủ tham tiền kia đã lén lấy cát ở đây, may mà giờ đang là mùa xuân, không có mưa. Nếu không mấy cái hố to này không biết sẽ chứa bao nhiêu nước đây?

Con người! Đâu đâu cũng trục lợi đầu cơ, có người trộm cát đào hố, sẽ có người đổ rác vào hố…

Sau đó tôi cẩn thận đi quanh những hố này tìm kiếm, nếu như may mắn, có lẽ có thể tìm được những bộ phận khác của ngón út kia.

Ngày hôm đó, tôi và Đinh Nhất tìm từ sáng đến xế chiều mặt trời khuất núi, gần như đã tìm tất cả các hố, nhưng vẫn không tìm được gì.

Theo lý thuyết nếu trong này thực sự có hài cốt gì đó, tôi hẳn là đã cảm nhận được mới đúng!

Trong lúc chúng tôi định từ bỏ, tôi đột nhiên cảm giác có người đang nhìn chằm chằm mình từ phía sau. Loại cảm giác này đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn rất mạnh mẽ.

Tôi theo bản năng quay đầu lại nhìn, nhưng sau lưng tôi ngoài từng núi rác rưởi thì chẳng có ai! Đinh Nhất thấy tôi quay đầu lại,

hỏi tôi sao thế, có phải đã phát hiện điều gì hay không?

Tôi lắc đầu nói: “Tôi luôn cảm giác sau lưng có người đang nhìn chúng ta…”

Đinh Nhất cảnh giác nhìn xung quanh, nhưng vẫn không phát hiện điều gì.

“Có lẽ do trời sắp tối rồi! Nơi này trước đây là khúc rẽ của sông, nghe sư phụ nói, những nơi này thường hay có người chết trôi dạt vào.” Đinh Nhất âm trầm nói.

Tôi dùng sức đẩy anh ta: “Ai? Sao anh có thể như thế chứ? Biết tôi nhát gan còn dọa tôi!”

Đinh Nhất bị tôi đẩy một cái, không nhịn được cười nói: “Tôi nhìn cậu vội vàng như thế, nên muốn điều tiết không khí một tí. Có điều tôi nói là thật, cho nên sau khi trời tối, cậu phải để ý hơn!”

Tôi gật đầu, sau đó nghiêm túc nói: “Tôi cũng không đùa với anh đâu, tôi vừa nãy thực sự cảm giác có người… hoặc cái gì đó lén lút nhìn chúng ta.”

Lúc này mặt trời đã hoàn toàn biến mất ở đường chân trời, Đinh Nhất lập tức lấy đèn pin ra. Vì khi ánh sáng biến mất, màn đêm sẽ xuất hiện…

Đột nhiên, một tia sắc lạnh đâm vào lưng khiến tôi rùng mình…

“Là lạ! Hướng kia hình như có thứ gì đó…” Tôi chỉ tay về phía sau.

Đinh Nhất nghe xong cũng nhìn về phía tôi chỉ, muốn xem bên đó có phải có manh mối quan trọng gì không?

Nơi này chúng tôi cũng đã tìm qua, ngoài ít rác rưởi, gần đường biên giới con sông còn có mấy cây hòe.

Đinh Nhất vừa nhìn thấy mấy cây hòe, nhướng mày nói: “Ở đây còn có cả cây hòe, đúng là còn sợ chưa đủ quái dị mà!”

Tôi biết Đinh Nhất có ý gì, vì cây hòe tính âm, thích nhất là chiêu âm hồn ngưng tụ. Nhưng tôi thấy mấy cây hòe này hẳn là đã nhiều năm tuổi, không biết lúc trước ai lại đi trồng hòe ở cạnh bờ sông?!

Đang nghĩ, tôi trông thấy giữa mấy cây hòe hình như có đồ gì đó… tôi chỉ cho Đinh Nhất: “Anh xem giữa mấy cây hòe hình như có thứ gì đó?”

Đinh Nhất chiếu đèn pin đến đó, ánh đèn pin vừa chiếu đến, một đoạn xương tay trắng hếu trong cái tiểu duỗi ra!! Tôi lúc đó chưa chuẩn bị tâm lý, bị dọa đến dựng hết lông tóc lên.

“Tại sao lại có người đem thi cốt chôn ở nơi thế này chứ?” Tôi chưa hoàn hồn nói.

Đinh Nhất tiến về phía trước mấy bước nhìn kỹ nói: “Đây là phương thức mai táng và bảo quản linh cữu cực kỳ ác độc… Chính là khiến người chết vĩnh viễn không được siêu sinh.”

Tôi nghe Đinh Nhất nói thế, cũng đi lên xem, nhưng bị anh ta chặn lại: “Đừng lên, không biết thứ này bị chôn ở đây bao lâu rồi, chắc chắn đã bị mấy người trộm cát đào lên.”

“Ý anh là đoạn xương ngón tay kia rơi từ chỗ này ra?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Anh ta gật đầu nói: “Nhìn mức độ tổn hại của cái hũ này, chắc chắn không chỉ có đoạn xương út kia bị lấy đi cùng đám cát.”

“Nhưng vì sao lúc nãy tôi không cảm nhận được ở đây có thi cốt? Ngoại trừ cảm giác bị nhìn chằm chằm kia, thậm chí đến oán khí tôi cũng không cảm giác được.” Tôi không hiểu hỏi.

Đinh Nhất lắc đầu nói: “Tôi cũng không rõ chuyện này như thế nào… chúng ta vẫn nên chờ đến khi trời sáng rồi nói! Sư phụ bây giờ không ở đây, nếu như tùy tiện động vào thứ này lúc buổi tối,

hậu quả không ai đoán trước được.”

Tôi biết Đinh Nhất nói đúng, nhưng tôi cũng không muốn mất công đi đi lại lại, nên nhìn đồng hồ rồi nói với anh ta: “Chúng ta về xe ngủ tạm một đêm! Nếu không cứ đi lại cũng mệt.”

Sau đó hai chúng tôi quay lại xe, may mà mấy hôm nay nhiệt độ đã tăng lên, trên xe chỉ cần mở thông gió cũng không bị lạnh. Chỉ là cả đêm tôi ngủ không ngon, giống như ngủ lại không phải ngủ, gặp mấy ác mộng.

Đến sáng cổ vẫn còn đau nhức, xem ra tôi vẫn thích nằm giường hơn. Nhưng khi tôi quay người, lại không thấy Đinh Nhất đâu!

Tôi vội xuống xe tìm anh ta, xa xa đã thấy anh ta đứng dưới mấy cây hòe, không biết vì sao trong lòng tôi rất hoảng hốt, nên bước nhanh đến, kéo anh ta lại nói: “Sau anh lại một mình chạy ra đây?”

Nhưng khi Đinh Nhất quay người về phía tôi, tôi mới nhận ra người đó không phải là Đinh Nhất, đó là một người đàn ông ngoại hình nhã nhặn, anh ta nhìn thấy tôi, mặt u buồn nói: “Anh là ai…”

Tôi thầm nghĩ thằng cha này sao đột nhiên lại nói chuyện với tôi! Thế nên vội lui về phía sau nói: “Anh là ai?”

Đây vốn là một vấn đề vô cùng đơn giản, nhưng người kia nghe thấy lại đột nhiên đau khổ dị thường, bắt đầu nói: “Tôi là ai? Tôi là ai?”

Biển hiện của anh ta không ngừng biến đổi, tôi đột nhiên nhận ra, người này không phải chính là kẻ đã xuất hiện trong trí nhớ của Thang Lỗi sao? Thế là tôi theo bản năng lùi về phía sau, muốn quay lại tìm Đinh Nhất.

Không ngờ vừa quay đầu, lại thấy tên kia đứng sau tôi, mắt anh

ta đỏ bừng bóp cổ tôi nói: “Tôi là ai! Nói cho tôi biết! Tôi là ai!”

Bị anh ta vừa bóp cổ vừa lẩm bẩm, tôi không thở được, nhưng tay anh ta giống như kìm sắt, mặc tôi giãy giụa thế nào cũng không tách ra được! Mắt tôi dần mơ hồ…

Theo bản năng, tôi liều mạng gọi tên Đinh Nhất, hy vọng anh ta có thể nghe được sẽ đến cứu tôi, tôi không muốn bị một con ma bóp cổ chết!

CHƯƠNG

LÉN ĐỊNH CHUNG THÂN

"Tiến Bảo! Tỉnh lại đi… Tiến Bảo?" Giọng Đinh Nhất vang lên bên tai tôi.

Tôi giật mình ngồi bật dậy trên ghế, đến khi tôi nhận thức rõ mọi thứ xung quanh, Đinh Nhất vẫn đang ngồi bên cạnh tôi, lúc đó tôi mới hiểu mình vừa gặp ác mộng!

Đúng là hù chết ông rồi! Tôi xấu hổ nhìn Đinh Nhất nói: "Tôi… tôi vừa gặp một người rất đáng sợ trong mơ."

Đinh Nhất nghe xong bình tĩnh nói: "Ừ, tôi biết rồi. Có phải cậu mơ thấy mình bị ma giết, sau đó gào lên gọi tôi cứu cậu không?"

Tôi giật mình: "Sao anh biết? Chẳng lẽ anh cũng mơ thấy giấc mơ đó?"

Kết quả Đinh Nhất khinh bỉ nhìn tôi nói: "Tất nhiên không phải, có điều bộ dạng cậu vừa rồi liên tục gào tên tôi, còn cả dáng vẻ sợ đến sắp đái ra quần nữa…"

Cái mặt mo của tôi đỏ ửng, thực sự không biết nên nói gì để che giấu sự xấu hổ trong lòng, thế là tôi vội đẩy cửa xe, đi về phía cây hòe…

Lúc nhìn thấy cái tiểu kia, tôi cảm thấy không đáng sợ như đêm qua, mặc dù bộ xương bên trong vẫn đang lộ ra nguyên xi.

Tôi tìm trong đống rác bên cạnh một đoạn thép, sau đó gẩy gẩy cái tiểu, thấy bên trong cũng không còn nhiều hài cốt.

"Thế nào? Hài cốt bên trong còn nhiều hay ít?" Đinh Nhất theo sát sau tôi hỏi.

Tôi thở dài: "Hầu hết là không còn, chỉ còn lại một cái đầu lâu với chút xương cốt."

Đinh Nhất nghe xong ngồi xổm xuống cùng tôi xem xét, sau đó thấy anh ta lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ hắn chém đứt đầu, tay trái và hai chân của Thang Lỗi là để tìm lại những bộ phận đã mất của mình?"

Nghe anh ta nói thế, tôi nghĩ cũng đúng, kiểm tra lại số xương trong tiểu thấy những thứ thiếu đi đúng là những thứ Thang Lỗi đã chém đi… Nghĩ thế, trong lòng tôi chợt thấy rét lạnh. Cỗ hài cốt này đã trải qua chuyện gì, lại khiến oán khí của anh ta sâu nặng đến thế?

Mang theo những nghi vấn này, tôi chậm rãi chạm vào chỗ xương cốt kia. Đinh Nhất định ngăn cản, nhưng đã chậm… lúc tay tôi chạm vào xương cốt, một cỗ oán khí chạy dọc theo ngón tay lao thẳng vào tim tôi….

Thời gian dường như ngừng lại một giây, sự đau thương trong lòng tôi dày đặc đến mức không tản ra nổi… Những ký ức thuộc về bộ hài cốt này mang theo thời gian lắng đọng đang chiếu lại trong lòng tôi.

Bộ xương trong tiểu này tên là Liễu Mộng Sinh, trước khi chết là một nhạc công trong gánh hát, trước thời dân quốc, anh ta theo gánh hát lên phía Bắc, đúng lúc ở đây có nhà họ Uông tổ chức mừng đại thọ cho lão thái gia, cho nên mời gánh hát ở lại hát kịch mấy hôm.

Lúc đó nhà họ Uông có một vị tiểu thư chưa lấy chồng tên là

Uông Nhược Mai, nhà họ Uông vẫn luôn tìm nhạc công vào phủ dạy đàn cho vị đại tiểu thư này. Nhưng tính tính Uông Nhược Mai cổ quái, trong nhà đã tìm cho cô mấy nhạc công, cuối cùng đều bị cô đuổi đi.

Vừa hay mấy ngày này gánh hát vào phủ, Uông lão gia dò hỏi ông chủ gánh hát, trong đoàn bọn họ có nhạc công nào giỏi không, nếu như có, ông ta muốn bỏ tiền thuê người đó vào phủ dạy đàn.

Ông chủ gánh hát cũng nghĩ đến chuyện thường trú ở đây, nên đồng ý với Uông lão gia: "Xin Uông lão gia yên tâm, gánh hát của chúng tôi có nhạc công Liễu Mộng Sinh là người trung thực, cầm kỹ đệ nhất, đảm bảo có thể khiến đại tiểu thư hài lòng."

Cứ như vậy, ba ngày sau Liễu Mộng Sinh vào phủ chuyên môn dạy Uông Nhược Mai đánh đàn. Mới đầu Uông Nhược Mai nghe nói người nhà lại tìm cho cô một nhạc công, trong lòng rất không vui. Vốn nhà họ Uông bọn họ là dòng dõi thư hương, cô lại là con gái duy nhất của nhà họ Uông, phải thông tuệ cầm, kỳ, thi, họa mới được.

Ba thứ kia Uông Nhược Mai đều có thể, nhưng hết lần này đến lần khác đều không hiểu được âm luật, cho nên cô rất bất mãn với việc học đàn, bởi vậy mới đuổi mấy nhạc công trước đây đi.

Nhưng không ngờ Liễu Mộng Sinh lại khác với những nhạc công kia, vì ngoại hình anh ta thanh tú, môi hồng răng trắng. Sau khi Uông tiểu thư gặp Liễu Mộng Sinh, thái độ khác thường, kiên nhẫn học từ khúc.

Nhưng Uông Nhược Mai thực sự không hiểu âm luật, Liễu Mộng Sinh dạy cô hơn một tháng, ngay cả nửa chi khúc cũng không học được. Đối với chuyện này, nhà họ Uông cũng không coi trọng, dù sao chỉ cần con gái hiểu chuyện, có thể nghiêm túc học như bây giờ là tốt rồi!

Hơn nữa, tiểu thư khuê các như Uông Nhược Mai không cần đi biểu diễn, chỉ cần biết làm dáng như vậy là được rồi. Thế là Liễu Mộng Sinh ở lại nhà họ Uông lâu dài, buổi sáng hằng ngày đúng giờ dạy Uông đại tiểu thư luyện đàn.

Không ngờ thời gian dài qua, hai người dần nảy sinh tình cảm, dù sao cả hai cũng đều còn trẻ. Nhưng vì địa vị và thân phận cách xa, cho nên ban đầu mặc dù Liễu Mộng Sinh có ý với Uông Nhược Mai, cũng không dám thể hiện ra, ngày nào cũng đúng theo quy củ tiếp tục dạy đàn. Nhưng loại tình cảm này một khi đã xuất hiện, muốn giấu cũng không giấu được. Liễu Mộng Sinh hiểu mình không xứng với Uông Nhược Mai, cho nên mấy lần đều làm như mình không nhìn thấy Uông Nhược Mai đầu mày cuối mắt đưa tình với mình. Nhưng Uông Nhược Mai là một cô gái cố chấp, Liễu Mộng Sinh càng cố ý né tránh, cô càng toàn tâm toàn ý đối tốt với anh ta.

Lòng người ngày ngày bị tác động, một cô gái xinh đẹp cao quý như thế, đột nhiên lại đối tốt với mình như vậy, nói không động lòng là giả. Rốt cuộc trong một đêm mưa, Liễu Mộng Sinh và Uông Nhược Mai ở hậu hoa viên trong lương đình, cùng nhau tâm sự…

Từ đó về sau, cầm kỹ của Uông Nhược Mai bắt đầu nhanh chóng tăng lên, dưới sự dốc lòng dạy bảo của Liễu Mộng Sinh, cô đã có thể đánh được mấy khúc. Người nhà họ Uông thấy Uông Nhược Mai tiến bộ cũng rất vui vẻ, cảm giác con gái mình cuối cùng có thể xứng với bốn chữ “Cầm kỳ thi họa”.

Trong lúc hai người vẫn chìm đắm trong tình đầu hoàn mỹ, thì tin dữ đến, Uông gia đã sắp xếp cho Uông Nhược Mai một mối hôn sự môn đăng hộ đối, chuẩn bị đầu xuân năm sau sẽ cưới.

Liễu Mộng Sinh hiểu, người nhà Uông Nhược Mai sẽ không bao giờ đồng ý để con gái gả cho một nhạc công nghèo như mình, nếu

họ muốn ở cùng nhau thì chỉ có cách cùng bỏ trốn. Bởi vì chỉ có thoát khỏi nơi này, họ mới có thể chân chính ở bên nhau.

Uông Nhược Mai nhất thời bị tình yêu mù quáng, một lòng muốn cùng người thương ở bên nhau, không nghĩ ngợi nhiều đã thu thập vàng bạc trang sức chuẩn bị bỏ trốn cùng Liễu Mộng Sinh.

Nhưng Liễu Mộng Sinh là người đã trải qua khổ cực, anh ta biết Uông Nhược Mai bình thường sinh hoạt rất xa xỉ, nếu bỏ trốn cùng mình, anh ta không thể cho Uông Nhược Mai cuộc sống giàu sang như trước đây.

Vì không muốn sau này người thương hối hận, Liễu Mộng Sinh đã nói rõ những khó khăn hai người sẽ phải đối mặt cho Uông Nhược Mai biết, hy vọng cô sẽ suy nghĩ kỹ, không phải nhất thời xúc động mà quyết định.

CHƯƠNG

TÌNH YÊU VÀ SỰ PHẢN BỘI

Thế nhưng, Uông Nhược Mai lại không nghĩ xa như vậy, cô cảm thấy số tiền mình có đủ để bọn họ có thể tìm được một nơi không ai biết mình sống một cuộc sống thoải mái. Còn sau khi hết số tiền đó thì làm gì? Uông Nhược Mai không hề nghĩ đến, chỉ một lòng muốn ở bên người thương là được.

Người nhà họ Uông không bao giờ nghĩ đến chuyện Uông Nhược Mai sẽ bỏ trốn cùng nhạc công kia, cho nên đến tận khi hai người bỏ trốn được hai ngày mới biết. Nhưng cũng không biết sao, mặc dù Liễu Mộng Sinh cả đường đều kinh sợ, nhưng lại không nghe được tin gì liên quan đến việc Uông Nhược Mai bỏ trốn cùng người khác.

Cuối cùng hai người dừng chân ở một thôn nhỏ trong núi, thời gian đầu vẫn tốt đẹp, dù sao những thứ Uông Nhược Mai mang theo cũng đều là vàng ròng, bạc trắng.

Thế nhưng Uông Nhược Mai một lòng hướng đến tình yêu, lại không biết tính toán sinh hoạt dầu muối tương dấm. Liễu Mộng Sinh là nhạc công của gánh hát, cuộc sống trong sơn thôn cũng không hòa nhập được, tay không nâng được, vai không khiêng nổi, nơi này lại không có gánh hát, càng không có nhà giàu nào cần mời

người dạy đàn.

Không được bao lâu, số tiền trong tay Uông Nhược Mai đã tiêu hết. Lại thêm bình thường Uông Nhược Mai quen cách sống xa hoa, cũng không biết tính toán tỉ mỉ, cho nên tiêu tiền nhanh như nước chảy.

Qua hơn nửa năm, đột nhiên có một ngày, Uông Nhược Mai nhận được thư nhà gửi đến, trong thư nói họ đã biết cô cùng Liễu Mộng Sinh sống ở đây từ lâu, nhưng vì đó là lựa chọn của Uông Nhược Mai nên họ vẫn không đến đây tìm. Nhưng bây giờ mẹ của Uông Nhược Mai bệnh nặng, muốn gặp con gái lần cuối, cho nên viết thư cho Uông Nhược Mai, nói mấy ngày nữa sẽ cho xe ngựa đến đón cô về thăm mẹ.

Mới đầu Liễu Mộng Sinh trong lòng rất nghi ngờ, trước giờ họ vẫn không có liên lạc với nhà họ Uông, sao đột nhiên lại tìm đến đây? Thế nhưng Uông Nhược Mai nghe nói mẹ mình bị bệnh nặng, lòng nóng như lửa đốt, anh ta không thể ngăn không cho cô về.

Nhưng không biết tại sao, trong lòng Liễu Mộng Sinh cảm thấy chuyện này có điều kỳ lạ, nên muốn cùng cô về thăm nhạc mẫu, nhưng Uông Nhược Mai lại đưa thư cho Liễu Mộng Sinh xem…

Trong thư nói rõ, mặc dù bây giờ nhà họ Uông đồng ý gả cô cho Liễu Mộng Sinh, nhưng không muốn nhìn thấy kẻ đã bắt cóc con gái họ, cho nên nhiều lần nhắc đi nhắc lại không muốn thấy Liễu Mộng Sinh trở về cùng Uông Nhược Mai.

Không còn cách nào, Liễu Mộng Sinh đành để Uông Nhược Mai trở về một mình. Trước khi đi, Uông Nhược Mai còn trấn an Liễu Mộng Sinh nói, mình đi không đến một tháng sẽ quay về, nhưng không ai biết Uông Nhược Mai đi chuyến này như sông hòa vào biển, từ đó bặt vô âm tín…

Giữa tháng, Liễu Mộng Sinh từng viết thư cho Uông Nhược Mai,

ân cần hỏi thăm sức khỏe nhạc mẫu thế nào? Thế nhưng đến cuối tháng cũng không nhận được bất kỳ hồi âm nào. Dù Liễu Mộng Sinh thương nhớ, thế nhưng vẫn nhớ kỹ lời nhà họ Uông nói trong thư, cho nên đành tiếp tục ở nhà chờ.

Lúc đầu nói một tháng sẽ về, nhưng sắp qua ba tháng rồi, đến một phong thư mà Uông Nhược Mai cũng không nhờ người gửi về, Liễu Mộng Sinh không chờ được nữa nên đi suốt đêm đến nhà họ Uông trong huyện.

Không ngờ, khi anh ta đến nhà họ Uông, lại thấy cửa chính nhộn nhịp, lại gần hỏi thăm mới biết hôm nay nhà họ Uông gả con gái. Liễu Mộng Sinh như bị sét đánh, anh ta ở nhà họ Uông nửa năm, ngoài Uông Nhược Mai ra, nhà họ Uông đâu còn con gái nào khác?

Trong tình thế cấp bách, Liễu Mộng Sinh muốn vào nhà họ Uông hỏi cho rõ ràng, nhưng hạ nhân ngoài cửa đã chặn lại! Cuối cùng những người kia còn ném cho anh ta một phong thư Uông Nhược Mai tự tay viết và mười đồng bạc.

Liễu Mộng Sinh mở ra xem, bên trong quả đúng là nét chữ của Uông Nhược Mai mà mình ngày đêm mong nhớ. Nhưng cô nói rõ trong thư, tất cả những chuyện trước đây đều do cô còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, qua thời gian sống chung, cuối cùng cô đã hiểu ra một số chuyện.

Cuộc sống cơm cà cháo hoa không phù hợp với cô, mà Liễu Mộng Sinh lại không thể cho cô cuộc sống tốt hơn, cho nên tất cả "quá khứ" đều coi như gió thoảng đi thôi. Cuối cùng còn đưa thêm mười đồng bạc để Liễu Mộng Sinh mua ít ruộng đất sống tốt qua ngày.

Sau khi Liễu Mộng Sinh đọc xong, phun ra một ngụm máu lên bức thư, anh ta không tin đây là do Uông Nhược Mai đã cùng mình

tình nồng ý mật viết ra, nhưng nét chữ này rõ ràng nói cho anh ta biết, thư này là do Uông Nhược Mai tự tay viết.

Trong lòng còn chút hy vọng, Liễu Mộng Sinh nghe ngóng xung quanh xem Uông đại tiểu thư gả cho ai, anh ta muốn tìm cô, hỏi rõ những thứ viết trong thư có phải suy nghĩ của cô không!?

Sau khi nghe ngóng, Liễu Mộng Sinh rốt cuộc biết được vị hôn phu của Uông đại tiểu thư là nhà họ Tôn ở huyện bên, chuyên kinh doanh tơ lụa, nhà họ Tôn chẳng những là nhà giàu lắm tiền, con trai lớn còn làm quan trong tỉnh, đây là người mà Liễu Mộng Sinh không chọc nổi.

Thế nhưng Liễu Mộng Sinh không quan tâm, anh ta chỉ muốn đến nhà họ Tôn gặp Uông Nhược Mai một lần, anh ta nhất định phải hỏi rõ trước mặt cô, những điều viết trong thư là suy nghĩ thực sự của cô ư?! So với người nhà họ Uông, nhà họ Tôn khách sáo hơn nhiều, chẳng những mời anh ta vào nhà, còn pha trà đãi khách.

Liễu Mộng Sinh lúc đầu không nghĩ rằng có thể gặp Uông Nhược Mai đơn giản như thế, nhưng không ngờ, Uông Nhược Mai lại cùng hai người hầu đến gặp Liễu Mộng Sinh…

Mặc dù hai người mới không gặp nhau mấy tháng, nhưng Liễu Mộng Sinh có thể cảm thấy rõ ràng biểu cảm của Uông Nhược Mai rất kỳ lạ, lúc này không cần cô nói thêm điều gì, Liễu Mộng Sinh đã hoàn toàn hiểu rõ.

Sau khi rời khỏi nhà họ Tôn, Liễu Mộng Sinh dùng mười đồng bạc trắng kia thuê một viện ở gần đó, ngày ngày ở trong nhà đánh đàn, cơm nước không ăn… cuối cùng chết trong đau khổ buồn phiền.

Khi tôi tỉnh lại, Đinh Nhất đang ở bên cạnh đỡ tôi, tôi mờ mịt nhìn về bộ hài cốt không trọn vẹn trong cái tiểu, xem ra anh ta

cũng chỉ là một kẻ si tình ngu ngốc mà thôi. Lúc này tôi đột nhiên cảm thấy trên mặt ướt ướt, đưa tay sờ mới biết mặt đầy nước mắt.

“Cậu nhìn thấy cái gì? Sao lại khóc đến thế này?” Đinh Nhất nghi ngờ hỏi.

Tôi vội dùng mu bàn tay xoa xoa nước mắt trên mặt: “Còn có thể là cái gì, tình yêu bị phản bội thôi, đây là sự bi thương trăm ngàn năm qua không thay đổi…”

Tôi kể lại những gì đã thấy trong tàn hồn của Liễu Mộng Sinh cho Đinh Nhất nghe. Anh ta nghe xong trầm tư một lát rồi nói: “Nếu anh ta chết bệnh, sao thi cốt lại bị an táng âm độc như thế dưới mấy gốc hòe này?”

Tôi cũng không hiểu nói: “Ai biết được! Có thể đối xử với anh ta như thế, không phải là nhà họ Uông thì cũng là nhà họ Tôn?! Nhưng nếu Liễu Mộng Sinh cứ thế chết đi rồi, hai nhà bọn họ cũng sẽ không xảy ra thêm chuyện gì nữa, lẽ ra nên mặc kệ anh ta không phải sao?”

CHƯƠNG

LỆ QUỶ KHÓA MỆNH

Đinh Nhất nghe tôi nói thế, liền lắc đầu nói: "Không đúng, sau khi Liễu Mộng Sinh chết đã xảy ra chuyện gì đó, mới khiến oán khí của anh ta sâu nặng như thế."

Tôi nghĩ nghĩ nói: "Cũng không biết những chuyện đã xảy ra từ hồi đầu dân quốc, cảnh sát có thể tra ra được không?"

Đinh Nhất nghe xong nhún vai nói: "Cái này còn phải hỏi à? Tôi nghĩ là không thể! Dù sao đã quá lâu rồi…"

"Vậy thì không dễ rồi, nếu như chúng ta có thể tra ra nhà họ Uông và nhà họ Tôn từng xảy ra chuyện gì, có lẽ có thể giải thích tại sao Liễu Mộng Sinh lại bị người ta bí ẩn an táng ở đây." Tôi bất đắc dĩ nói.

Cuối cùng Đinh Nhất đề nghị chúng tôi tìm ra địa điểm huyện thành kia trước, có khi có thể tìm được chuyện gì đó liên quan đến hai gia đình Uông, Tôn kia? Nói là làm, hai chúng tôi đi đến thư viện thành phố.

Không ngờ, chuyện lại thuận lợi hơn chúng tôi nghĩ, dưới sự giúp đỡ của nhân viên quản lý, chúng tôi tìm được mấy quyển địa chí đã sửa đổi. Tiếc là những tài liệu ghi chép có liên quan đến hai nhà Uông, Tôn không nhiều, nhưng có một tin quan trọng đó chính

là con trai trưởng nhà họ Tôn sau này bị chính phủ nhân dân xử bắn.

Đáng lý ra hiện tại hai nhà chắc chắn đều có con cháu, có điều thời gian đã quá lâu, không biết đời sau của hai gia đình này đã chuyển khỏi đây chưa, nếu như đã chuyển rồi… Biển người mênh mông, biết đi đâu để tìm?

Mà chú Lê thì không chờ mãi được, nếu theo như bình thường, vụ án này chứng cứ đã đầy đủ, hiện tại chưa kết án là do chưa tìm được động cơ giết người của chú Lê mà thôi.

Triệu Tinh Vũ còn quá trẻ, có một số việc anh ta không thể làm được, nhưng bây giờ Bạch Kiện không có trong tỉnh, không thể làm gì khác hơn là mặt dày gọi điện cho Trương Lỗi. Dù sao anh ta cũng làm việc nhiều năm ở đó, nhất định có kinh nghiệm phong phú.

Tôi vốn nghĩ chuyện này rất khó xử lý, dù sao cũng là chuyện từ thời dân quốc, cảnh sát cũng không phải thần tiên, đâu phải chuyện gì cũng biết? Ai ngờ Trương Lỗi nghe xong lại đồng ý với tôi: “Việc này cậu đừng vội, tôi sẽ nghe ngóng giúp cậu, theo như cậu nói lúc đó nhà họ Uông và nhà họ Tôn đều là nhà giàu, nếu như con cháu họ không rời đi, sẽ không quá khó tìm.”

Nghe anh ta nói vậy trong lòng tôi không khỏi thở dài. Sau đó tôi lại nhận được điện thoại của Triệu Tinh Vũ, hỏi tôi điều tra thế nào rồi? Gia đình Thang Lỗi ngày nào cũng đến đồn cảnh sát hỏi tình hình điều tra, bọn họ sắp không kéo dài được nữa rồi.

Tôi thở dài, thật ra tôi có thể hiểu tâm trạng của họ, người thân của mình chết thảm như vậy? Có ai không muốn thủ phạm nhanh chóng chịu trừng phạt? Nếu không trong lòng sẽ cảm thấy thế nào chứ!

Nhưng mấu chốt của vụ án này ở chỗ, mặc dù tất cả các chứng

cứ đều cho thấy chú Lê là nghi phạm lớn nhất, nhưng chính chú ấy lại không thừa nhận, mà cảnh sát cũng không tìm được động cơ giết người hợp lý, hơn nữa không có ai tận mắt nhìn thấy chú Lê giết người, cho nên cảnh sát cũng không thể tùy tiện khẳng định chú ấy là hung thủ.

Bây giờ đã khác trước, việc phá án ngoài điều tra quá trình còn phải điều tra cả chứng cứ, chỉ cần một mắt xích trong đó không khớp cảnh sát cũng không dám kết luận tùy tiện. Hơn nữa bây giờ còn có một chứng cứ xem như có lợi cho chú Lê, đó chính là kết quả xét nghiệm hung khí, ngoại trừ vân tay của người chết thì chỉ có vân tay của công nhân xây dựng.

Điều này phù hợp với điều chú Lê vẫn nói từ đầu "Từ đầu đến cuối chú ấy không hề chạm vào chiếc xẻng kia". Còn người công nhân kia, từ mấy hôm trước vì trong nhà có việc đã về nhà, cho nên lúc vụ án xảy ra cũng không có ở hiện trường, điều này cảnh sát đã xác minh.

Tôi vì chuyện này đã gọi điện cho luật sư chuyên về án hình sự xin ý kiến, xem chú Lê có thể thoát tội hay không? Tiếc là vị luật sư kia lại nói: "Cái này không được tính, vì theo góc độ cảnh sát cũng có thể cho rằng chú Lê đeo găng tay!"

Nghe vị đó nói chút hy vọng nhỏ nhoi trong lòng tôi bị dập tắt trong nháy mắt. Mặc dù trước đó tôi cũng nghĩ qua, thực sự không được thì sử dụng biện pháp kiểm tra tâm thần, nhưng bây giờ nghĩ lại cũng không được.

Vì khi bản án được định theo hướng này, chú Lê ít nhất cũng phải ở một đến hai năm trong bệnh viện tâm thần mới được. Đó không phải nơi người bình thường có thể ở lại! Ở đó có khi bị tâm thần thật thì hỏng luôn!

May là… trong lúc chúng tôi không biết phải làm sao, thì

Trương Lỗi gọi điện thoại đến, anh ta thực sự đã tìm được giúp chúng tôi con cháu của nhà họ Tôn năm đó, Vương Bân. Thật ra, Vương Bân này cũng không được tính là con cháu thực sự của nhà họ Tôn. Bà của anh ta là cháu họ của nhà họ Tôn, cùng lắm cũng được coi như họ hàng xa của nhà họ Tôn thôi.

Vương Bân thích sưu tầm các cổ vật văn hóa, cho nên đối với chuyện trước đây của gia đình rất quan tâm. Còn chuyện nhà họ Tôn và nhà họ Uông năm đó, theo anh ta nói, đã nghe chính miệng cha mình kể lại trong một lần say rượu.

Buổi tối, Trương Lỗi đưa tôi và Đinh Nhất đến nhà Vương Bân, anh ta vừa biết chúng tôi muốn hỏi thăm chuyện nhà họ Tôn và nhà họ Uông năm đó, rất nhiệt tình pha trà rót nước cho chúng tôi, sau đó kể cho chúng tôi nghe chuyện năm ấy.

Trong ấn tượng của anh ta, nhà họ Tôn và nhà họ Uông đều là gia tộc lớn rất thần bí. Từ nhỏ anh ta đã nghe các trưởng bối nói lại chuyện năm đó trong lúc trà dư tửu hậu. Anh ta nói sở dĩ mình gọi đó là chuyện xưa, vì bản thân chuyện này có quá nhiều sắc thái thần bí.

Vốn năm đó nhà họ Uông đã gả con gái của mình là Uông Nhược Mai cho nhà họ Tôn, sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ trong vòng mấy năm nam đinh trong nhà đều chết hết.

Lúc đó hai nhà Tôn - Uông là thông gia, cho nên khi nhà họ Uông gặp đại nạn, người nhà họ Tôn rất khó hiểu. Về sau khi giúp nhà họ Uông xử lý hậu sự, họ đã mời một thầy phong thủy vô cùng nổi danh vào phủ xem tướng trạch.

Kết quả nhìn ra khí đen quanh quẩn trong nhà họ Uông, chính là do lệ quỷ đến đây khóa mệnh. Mà vị đại sư phong thủy này còn nói với người nhà họ Tôn, lệ quỷ này có chút lai lịch, chờ hắn khắc chết hết người nhà họ Uông, sẽ đến lượt nhà họ Tôn.

Tôn lão gia nghe vậy kinh hãi, thầm nghĩ xem có người nào liên quan đến cả hai nhà chết oan khuất? Nghĩ tới nghĩ lui liền nghĩ đến một người đàn ông chết mấy năm trước tên là Liễu Mộng Sinh.

Nhà họ Tôn lúc đó gia sản giàu có, biết nguyên nhân thì chắc chắn không để oán quỷ tìm đến cửa khóa mệnh, cho nên họ bỏ ra nhất nhiều tiền nhờ vị phong thủy đại sư kia nghĩ cách, hóa giải kiếp nạn này cho nhà họ Tôn.

Vị phong thủy đại sư này cũng nghiêm túc, lập tức tìm được nơi chôn xương của Liễu Mộng Sinh, đào hài cốt của anh ta ở dưới mồ lên, dùng vải vàng tràn ngập kinh văn bọc lại. Tiếp đó tìm một nơi thuần âm, bọc túi vải vàng lại cho vào một cái tiểu, chôn sâu dưới đất, sau đó còn để nam đinh của nhà họ Tôn trồng mấy cây hòe tụ âm khí ở đó.

CHƯƠNG

BÀ CỤ TRĂM TUỔI

Cách chôn cất kỳ quặc này là vì để linh hồn của Liễu Mộng Sinh bị mắc kẹt ở đây đời đời kiếp kiếp, không được đầu thai, càng không thể đi tìm nhà họ Tôn trả thù.

Kể cũng kỳ lạ, từ khi hài cốt của Liễu Mộng Sinh bị chôn ở đây, vận rủi của nhà họ Uông cũng kết thúc, còn sót lại một người cháu cuối cùng cũng trưởng thành mà không ốm đau bệnh tật gì.

Còn nhà họ Tôn được xuôi chèo mát mái đến tận sau này giải phóng, sau đó vì con trai cả của nhà họ Tôn - Tôn Kiến Thành làm Hán gian trong thời kì kháng Nhật nên bị chính phủ xử bắn.

Sau khi nghe Vương Bân kể xong, tôi bèn hỏi anh ta: "Vậy anh có biết chuyện gì đã xảy ra với Uông Nhược Mai vào năm đó không?"

Vương Bân cười: "Cậu nói bà ta à! Bà già đó đúng là truyền kỳ đấy, giờ chắc cũng gần trăm tuổi rồi thì phải?!"

Tôi giật mình: "Anh nói là bà ấy còn sống?"

"Đương nhiên là còn sống!"

"Vậy giờ bà ấy đang ở đâu?"

Vương Bân suy nghĩ một lúc: "Bà cô họ đó của tôi cả đời không con, giờ bà ấy đang ở cùng con nuôi. Nhưng họ không sống ở quê

mà sống ở Thanh Đảo…”

Tôi vội truy hỏi: “Vậy anh có cách liên lạc với bà ấy không?”

Lần này Vương Bân lại lắc đầu: “Tôi không có, bà ấy cũng sắp trăm tuổi rồi còn dùng điện thoại làm gì! Nhưng tôi có địa chỉ của họ, cứ hàng năm đến Tết là nhà chúng tôi lại đến chỗ bà ấy chúc Tết.”

Tôi vui vẻ vỗ đùi: “Quá tốt rồi!”

Vương Bân tò mò hỏi: “Cậu em là họ hàng thân thích với bà cô họ của tôi à?”

Tôi lắc đầu: “Không, em chỉ biết một người bạn của bà ấy…”

Sau khi nói chuyện với Triệu Tinh Vũ xong, tôi và Đinh Nhất vội bay tới Thanh Đảo. Dựa theo địa chỉ Vương Bân cho, chúng tôi tìm được một căn nhà có kiến trúc xưa cũ và tìm được bà Uông Nhược Mai đã gần trăm tuổi.

Trong trí nhớ của Liễu Mộng Sinh, Uông Nhược Mai là một người con gái rất xinh đẹp. Nhưng bà cụ trước mắt này tóc bạc da mồi, chẳng còn dấu vết gì của dáng vẻ xinh đẹp xưa kia nữa, đừng nói là tôi, ngay đến cả Liễu Mộng Sinh cũng chưa chắc đã nhận ra được.

Trước khi đi gặp bà cụ, tôi đã cân nhắc rất lâu, bà ấy đã lớn tuổi rồi, nếu tôi lại nói đến chuyện cũ năm đó thì không biết bà ấy có bị kích thích gì không… Nhỡ đâu lại “tạch” một cái? Thế chẳng phải tôi bị tội tày đình à!

Nhưng đến khi thực sự nhìn thấy bà cụ Uông, tôi chẳng còn thấy lo lắng gì nữa, vì tinh thần của bà cụ rất tốt, còn hay nói. Bà ấy không hề tránh né chuyện năm xưa, chẳng qua mỗi khi nhắc đến cái tên Liễu Mộng Sinh, vẻ mặt bà ấy lại trở nên ưu thương.

Ngày hôm đó, chúng tôi được bà cụ Uông kể cho nghe một sự

thật khác, là sự thật mà Liễu Mộng Sinh vĩnh viễn không biết được…

Thì ra năm đó bà Uông Nhược Mai bị người trong nhà lừa trở về, mẹ của bà ấy không bị bệnh, chẳng qua là bởi vì lúc trước nhà họ Uông đã tính chuyện hôn sự với nhà họ Tôn, họ không muốn đến lúc cần gả đi lại không có cô dâu, như vậy chuyện bà ấy và Liễu Mộng Sinh bỏ trốn sẽ bị vỡ lở.

Lúc ấy Uông Nhược Mai thà chết cũng không theo, trong lòng bà, Liễu Mộng Sinh dù có nghèo cũng là chồng mình, bà nhiều lần chạy trốn khỏi nhà. Nhưng đã có vết xe đổ từ trước đó, nên lần này nhà họ Uông canh giữ bà rất chặt chẽ.

Lần chạy trốn trước còn có Liễu Mộng Sinh trợ giúp, giờ chỉ có một mình bà, bà không thể trốn thoát khỏi cái lồng sắt của nhà họ Uông. Thế là ba tháng sau, bà bị cha và anh cả của mình nhét vào trong kiệu hoa của nhà họ Tôn.

Ngày xuất giá, ông Uông còn cảnh báo Uông Nhược Mai, nếu bà đến nhà họ Tôn mà còn không bỏ ý định chạy trốn, thì Liễu Mộng Sinh sẽ chết rất thê thảm. Uông Nhược Mai đã nghe danh của nhà họ Tôn từ trước, người bà phải gả cho là Nhị thiếu gia của nhà họ Tôn nổi tiếng ăn chơi trác táng, còn đại thiếu gia nhà họ là một nhân vật hung ác, làm việc không từ thủ đoạn. Hiện anh ta đang đảm nhiệm chức vị quan trọng trong chính phủ Dân Quốc, nhưng nghe đồn anh ta còn có quan hệ với bên quân đội nữa.

Lúc Liễu Mộng Sinh tới tìm Uông Nhược Mai, bà ấy đã bị người nhà trói và ném vào trong kiệu hoa rồi, bà phải trơ mắt nhìn Liễu Mộng Sinh bị bọn hạ nhân đánh đập, vì bà bị bịt kín miệng nên không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Anh trai của Uông Nhược Mai uy hiếp, nếu bà không viết một lá thư ly hôn Liễu Mộng Sinh, họ sẽ đánh chết ông ấy! Đến lúc đó chỉ

cần nhờ nhà họ Tôn hỗ trợ giải quyết chuyện này là được.

Vì không muốn Liễu Mộng Sinh tiếp tục chịu tội, cuối cùng Uông Nhược Mai vẫn viết bức thư chia tay với Liễu Mộng Sinh. Còn mười đồng bạc kia thật sự là do Uông Nhược Mai nhờ anh trai bà đưa cho Liễu Mộng Sinh, vì bà biết hiện giờ ông ấy không có tiền, chắc có lẽ trên đường tìm đến chỗ bà, ông ấy đã tiêu hết tiền rồi.

Thời gian làm dâu của Uông Nhược Mai ở nhà họ Tôn cũng không dễ chịu, đêm động phòng, người chồng Tôn Kiến Nghiệp phát hiện bà không còn là xử nữ thì từ đấy không bao giờ chạm vào bà nữa. Nhưng họ vẫn để bà ở trong nhà, coi như một cái bình hoa trưng bày.

Khi Liễu Mộng Sinh tới nhà họ Tôn tìm bà, Tôn Kiến Nghiệp sầm mặt nói với bà: "Ra ngoài nói rõ ràng với thằng con hoang kia, sau này không được phép xuất hiện trước mặt của cô nữa, nếu không tôi sẽ khiến nó chết không có chỗ chôn!"

Uông Nhược Mai biết Tôn Kiến Nghiệp nói được làm được, vì ngay sau hôm động phòng, có bà mụ đi xem giường hỉ biết Uông Nhược Mai không phải là trinh nữ đã bị Tôn Kiến Nghiệp tìm lý do đánh chết tươi, chính là để bí mật này vĩnh viễn trở thành bí mật.

Ở nhà họ Tôn, đánh chết một hạ nhân là chuyện rất bình thường, chỉ cần nói với bên ngoài là bị bệnh chết là được. Cho dù người nhà của người hạ nhân kia có tìm đến, cũng chỉ đưa cho ít tiền là xong. Nếu còn không hài lòng, vậy thì xin lỗi nhé, người chết rồi nói gì cũng vô ích, cũng không có một xu nào đâu.

Do đó Uông Nhược Mai biết tình cảnh hiện tại của Liễu Mộng Sinh nguy hiểm đến mức nào, vì để ông ấy có thể an toàn rời khỏi nhà họ Tôn, khi gặp mặt, bà chẳng nói một câu nào cả, chỉ nhìn ông bằng ánh mắt lạnh lùng.

Liễu Mộng Sinh không biết nội tình, cứ nghĩ Uông Nhược Mai đã muốn dứt tình với mình nên buồn bã rời khỏi nhà họ Tôn… Nhưng Uông Nhược Mai không ngờ rằng, sau khi trở về, Liễu Mộng Sinh vì quá đau buồn mà chết.

Khi Uông Nhược Mai biết tin Liễu Mộng Sinh đã chết, bà rất hối hận, nếu biết trước kết quả sẽ như thế này thì chẳng thà có phải liều chết bà cũng sẽ nói rõ sự thật cho ông biết, cùng lắm thì hai người họ sẽ cùng chết chung với nhau!

Giờ Liễu Mộng Sinh đã chết, bà cũng không muốn mình sống khổ sở như vậy nữa, nhưng bà lại sợ nhà họ Tôn sẽ vì cái chết của mình mà trả thù nhà họ Uông, vì thế bà đành phải ăn chay niệm Phật mỗi ngày cho đến cuối đời…

Nhưng không ngờ chỉ vài năm sau, con trai nhà họ Uông chết liên tục, dù người nhà họ Uông đều cho rằng đây là do oan hồn của Liễu Mộng Sinh về trả thù, nhưng Uông Nhược Mai hoàn toàn không tin…

CHƯƠNG

NĂM CÂY HÒE TRẤN QUỶ

Bà hiểu rõ tính cách của Liễu Mộng Sinh, ông ấy là một người đàn ông hiền lành, đừng nói là không có oán khí, mà cho dù thật sự có đi nữa thì người ông ấy oán phải là bà chứ không phải là nhà họ Uông. Vì dù sao chính bà là người đã viết bức thư tuyệt tình kia mới khiến ông ấy buồn bã chán nản mà chết!

Nhưng vận rủi của nhà họ Uông không hề dừng lại, anh cả của bà, anh hai và cả mấy đứa cháu trai đều lần lượt chết, nếu không phải chết vì bệnh thì cũng chết vì tai nạn, cứ thế này nhà họ Uông sẽ tuyệt hậu.

Về sau, trong một lần vô tình, Uông Nhược Mai nghe lén được câu chuyện giữa bố chồng và người chồng trên danh nghĩa hiện nay của bà là Tôn Kiến Nghiệp… Thế bà mới biết thì ra chuyện mấy năm nay nhà họ Uông gặp phải tai vạ bất ngờ không phải do oan hồn của Liễu Mộng Sinh quay về trả thù, mà là cha con nhà họ Tôn đã nghi ngờ chuyện Uông Nhược Mai bỏ trốn cùng người khác trước ngày thành hôn, họ luôn cảm thấy người nhà họ Uông đã lừa mình.

Chỉ là khi đó các gia tộc lớn đều cảm thấy mặt mũi còn quan trọng hơn cả ông trời, một khi con dâu đã bước qua cửa thì không

thể để lộ ra tất cả quá khứ trước đó, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, bởi vì chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra bên ngoài được.

Thế là nhà họ Tôn bỏ ra rất nhiều tiền tìm một đại sư phong thủy và mời ông này giúp mình xả cơn giận. Sau đó, vị đại sư phong thủy kia thừa dịp một lần nhà họ Uông muốn sửa chữa lại căn nhà cổ, để một gã thợ mộc vào và đóng một cây đinh quan tài trong nhà chính của họ!

Vật này là một thứ cực kì lợi hại, một khi bị đính vào nhà người nào thì nếu chưa "tan cửa nát nhà" thì chưa xong!

Sau khi biết rõ chân tướng sự thật, Uông Nhược Mai cảm thấy tuyệt vọng vô cùng, cha mẹ đã tìm một nhà thông gia tốt thật đấy! Cuối cùng bà đành phải lấy cái chết để bức nhà họ Tôn buông tha cho nhà mẹ đẻ của mình, để nhà họ Uông có thể giữ lại huyết mạch cuối cùng.

Chuyện cho tới nước này, người nhà họ Tôn đã hả giận, mà họ còn chưa muốn để Uông Nhược Mai chết sớm, nên khi nhà họ Uông chỉ còn lại một đứa cháu trai cuối cùng, họ mới bảo vị đại sư phong thủy kia lấy cớ vào nhà họ Uông và rút chiếc đinh đóng quan tài kia đi.

Còn tất cả những vận rủi mà nhà họ Uông gặp phải trong mấy năm qua đều bị đổ cho Liễu Mộng Sinh, cứ như vậy, nhà họ Uông chỉ còn lại mấy người đàn bà đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng, vì ngay từ đầu là do nhà họ Uông đã nợ nhà họ Tôn.

Sau đó, vị đại sư phong thủy kia đào hài cốt của Liễu Mộng Sinh lên, thiết lập cách chôn cất dùng năm cây hòe trấn quỷ, nhưng cũng chỉ làm bộ thế thôi, coi như để giải thích với người bên ngoài…

Nghe bà cụ Uông kể xong chuyện năm đó, tôi không đành lòng

nói cho bà ấy biết, chuyện “năm cây hòe trấn quỷ” năm đó đã khiến Liễu Mộng Sinh chịu khổ cho đến tận bây giờ… Có lẽ, phải chịu nhiều năm bị tra tấn như vậy đã khiến người đàn ông hiền lành không còn tâm tính như trước kia nữa, giờ ông ấy chỉ còn lại lệ khí hung tàn.

Biết đâu bây giờ để hồn phách của Liễu Mộng Sinh gặp lại bà Uông Nhược Mai một lần và giải thích rõ những hiểu lầm năm đó sẽ có thể hóa giải tất cả oán khí trong lòng ông ấy. Nếu để ông ấy biết năm đó không phải bà Uông Nhược Mai phản bội ông ấy và tất cả những kỳ vọng về tình yêu trong trái tim ông ấy đều chính xác và đáng giá…

Nhưng vấn đề là bây giờ bà Uông Nhược Mai đã chín mươi tám tuổi, với số tuổi hiện tại, nếu để bà ấy vào trong khu chung cư hồ Nhật Nguyệt gặp Liễu Mộng Sinh không còn nhân tính kia thì đúng là không thực tế!

Tính đi tính lại vẫn không ổn, đột nhiên tôi bỗng nghĩ ra một ý, tôi nói sơ qua tình hình cho người con nuôi của bà Uông biết, nhờ ông ấy liệu có thể cho bà cụ Uông vào một thời điểm nhất định gọi điện thoại video cho chúng tôi trong một thời gian ngắn không?

Con nuôi của bà cụ Uông năm nay cũng hơn năm mươi rồi, dù ông ấy không hiểu vì sao chúng tôi muốn gọi điện thoại video với bà cụ Uông, nhưng ông ấy thấy vừa rồi mẹ mình nói chuyện với chúng tôi rất vui vẻ, nên cũng đồng ý.

Tất nhiên, trước đó chúng tôi đã trao đổi với bà Uông rồi, tôi nói là chúng tôi đã tìm được chỗ chôn cất ông Liễu Mộng Sinh và muốn siêu độ cho ông ấy, hy vọng đến lúc đó bà ấy có thể thông qua cuộc gọi video để nói với ông Liễu Mộng Sinh mấy câu, xem như an ủi linh hồn của ông ấy.

Ban đầu, khi bà cụ Uông nghe thấy chúng tôi nói đã tìm được di

cốt của ông Liễu Mộng Sinh thì nhất quyết muốn đi cùng chúng tôi. Nhưng nhờ chúng tôi kiên nhẫn an ủi, nói hết nước hết cái bà ấy mới đồng ý không tự đi nữa, nhưng bà ấy dặn dò đi dặn dò lại chúng tôi phải bật cuộc gọi video để cho bà ấy xem.

Chuẩn bị xong ở đầu này, tôi cùng Đinh Nhất cấp tốc quay trở về, chúng tôi lập tức liên hệ với bên phía chủ đầu tư của khu chung cư hồ Nhật Nguyệt, bảo họ nhanh chóng chuẩn bị, chúng tôi sẽ giúp họ thanh lý âm hồn bên trong khu biệt thự kia.

Mấy ngày nay, chuyện “khu chung cư hồ Nhật Nguyệt có ma” đã lan truyền đi khắp nơi, bên phía chủ đầu tư đang rất lo lắng nếu không có chú Lê thì phải làm sao bây giờ? Nên khi nhận được điện thoại của tôi, ông ta rất sốt sắng làm theo như lời tôi nói.

Đầu tiên, chúng tôi vẫn quay về chỗ cái tiểu bị vỡ ở trên lòng sông đã cạn kia, vì chúng tôi cần phải nhặt hết các bộ phận hài cốt còn lại của Liễu Mộng Sinh về, nếu hài cốt không hoàn chỉnh, Liễu Mộng Sinh sẽ không thể nói chuyện với Uông Nhược Mai được.

Tôi chọn thời gian gọi điện thoại video vào nửa đêm, vì đó là lúc dương khí yếu nhất, chưa biết chừng lại có thể gọi về được một ít thần trí của Liễu Mộng Sinh?! Mọi chuyện cần thiết đã được chuẩn bị xong, đến đêm, chúng tôi lại đi vào hiện trường vụ án một lần nữa…

Vì có thể gọi được video tốt và đảm bảo giữa chừng không bị mất tín hiệu, bên phía chủ đầu tư còn cho một chiếc xe phát tín hiệu di động tới, để đảm bảo toàn bộ quá trình gọi video được thuận lợi. Hành động này khiến tôi phải thốt lên: “Có tiền đúng là tốt con mẹ nó thật đấy!”

Ngoại trừ tôi và Đinh Nhất, tất cả các nhân viên đều phải ra ngoài, không ai được phép đi vào bên trong biệt thự, họ phải ở ngoài chờ lệnh và phòng ngừa tín hiệu bị gián đoạn.

Khi chúng tôi bước vào tầng hầm tối đen một lần nữa, trong nháy mắt, luồng khí đen kia gào thét và vây xung quanh chúng tôi. Dù nó không thể đến gần cơ thể của chúng tôi, nhưng vẫn đem cảm xúc phẫn nộ và không cam lòng truyền tới.

Tôi đột nhiên gào lên với đoàn khí đen kia: “Liễu Mộng Sinh!”

Có lẽ đã quá lâu rồi không có người nào gọi cái tên này, nên khi tôi vừa mới hô ba chữ “Liều Mộng Sinh”, luồng khí đen kia như bị đứng hình tại chỗ.

Tôi tiếp tục hỏi: “Ông là Liễu Mộng Sinh?”

Luồng khí đen dao động rất mạnh, dường như đang muốn đáp lại câu hỏi của tôi. Tôi thấy vậy thì thở dài, nghĩ sao mình lại quên mất chuyện này?! Hiện giờ hài cốt của Liễu Mộng Sinh không được đầy đủ, ông ấy chỉ có thể giữ hình thái là một luồng khí đen.

Tôi quay ra bảo Đinh Nhất lấy chỗ xương người mà chúng tôi nhặt được trong chiếc tiểu vỡ và bày dưới mặt đất, nháy mắt luồng khí đen kia bám vào bên trong những cái xương đó… Thời gian dần trôi qua, đám khí đen dần ngưng kết lại thành một bóng người.

Tôi hỏi dò: “Ông Liễu Mộng Sinh?”

Sau đó tôi nghe thấy có âm thanh hư ảo phát ra từ đám khí đen kia: “Cậu… đang gọi… tôi à?”

CHƯƠNG

TRĂM NĂM CÔ ĐỘC

Tôi gật đầu: “Cháu đang gọi ông đó, ông Liễu Mộng Sinh! Ông hãy cố gắng nhớ lại chuyện năm đó, bà Uông Nhược Mai nói ông là một người đàn ông hiền lành, không giết người vô tội!”

Bóng người trong luồng khí đen hơi dừng lại, dường như đang cố nhớ lại theo lời tôi nói, hoặc đang nhớ lại những chuyện cũ khi ông ấy còn sống…

Tôi thấy đã đến lúc, bèn vội vàng dùng thiết bị đã chuẩn bị sẵn từ trước, bắt đầu gọi điện thoại video với bà cụ Uông. Tích… tích… tiếng tín hiệu vang lên, đầu bên kia nhanh chóng tiếp cuộc gọi, tôi nhìn thấy bà cụ Uông mặc một chiếc sườn xám bằng nhung rất tao nhã đang ngồi trước màn hình.

“Mộng Sinh…” Dù tiếng nói của bà đã già nua, nhưng giọng lại rất dịu dàng.

Bóng người trong luồng khí đen nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc đang gọi tên mình, ấy vậy mà đám khí đen xung quanh bắt đầu trở nên nhạt đi và khuôn mặt của người đàn ông đã từng xuất hiện trong giấc mơ của tôi dần hiện ra rõ ràng lần nữa.

Cái tên điên muốn bóp chết tôi ở trong mộng chính là Liễu Mộng Sinh! Chỉ là lúc này, vì một tiếng gọi “Mộng Sinh” của bà

Uông Nhược Mai mà vẻ mặt ông ấy trở nên hòa nhã hơn rất nhiều, như thể ông ấy cũng muốn tìm về người đàn ông hiền lành dịu dàng lúc trước ở trong lòng bà Uông Nhược Mai.

"Mộng Sinh… Em là Nhược Mai!" Bà cụ Uông đã khóc.

Nhưng người đàn ông trong luồng khí đen lại không hề lên tiếng, ông ta dùng ánh mắt mờ mịt nhìn bà lão xuất hiện trên màn hình màu trắng. Thật ra, bà cụ Uông không nhìn thấy ông Liễu Mộng Sinh, vì tôi đã nói với bà ấy rằng, chỗ này là nơi chôn xương của ông Liễu Mộng Sinh, cho nên bây giờ bà ấy chỉ đang nói những lời tưởng niệm với người yêu quá cố của mình thôi.

Lúc này, bà cụ Uông buồn bã nói: "Mộng Sinh… nếu biết trước kết quả năm đó là như thế này, thì dù có chết em cũng sẽ chết cùng với anh, vốn em cứ nghĩ rằng có thể giữ lại mạng cho anh, để anh sống thật khỏe mạnh! Nhưng không ngờ anh lại… Em thật sự rất hối hận! Sau khi anh chết, lòng em cũng đã đi theo anh rồi, em có thể còn sống cho đến tận bây giờ cũng là vì không còn mặt mũi nào đối diện với anh nữa… Chỉ có thể sống cô độc như thế này suốt mấy chục năm."

Bà cụ Uông nói càng nhiều, bóng người đàn ông trong luồng khí đen càng rõ ràng, đám khí đen quanh quẩn mãi không tan kia cũng chậm rãi nhạt dần. Dù từ đầu đến cuối Liễu Mộng Sinh không nói một câu nào, nhưng từ trên nét mặt của ông ấy, tôi có thể nhìn thấy oán khí đang từ từ tiêu tan.

Đúng lúc đó, bà cụ Uông trong video càng nói càng kích động, có vẻ sắp ngất đi tới nơi. Người con nuôi của bà thấy tình thế không ổn bèn đưa ra yêu cầu cắt đứt cuộc gọi, cân nhắc đến tuổi của bà Uông, chúng tôi cũng chỉ đành dừng ở đây.

Ai ngờ khi cuộc gọi video vừa kết thúc, ông Liễu Mộng Sinh vừa rồi còn rất bình tĩnh, nay bỗng dưng hung dữ nói: "Nhược… Mai?

Nhược… Mai… Em quay lại đi!"

Tôi thấy tình hình sắp không kiểm soát được, bèn hô lên: "Cháu biết bà Nhược Mai ở đâu!"

Ông Liễu Mộng Sinh nghe tôi nhắc đến hai chữ "Nhược Mai" thì lập tức dùng gương mặt oán độc nhìn tôi, giống như tôi chính là kẻ đã nhốt ông ấy ở trong trận pháp năm cây hòe kia vậy?! Xem ra oan hồn của ông Liễu Mộng Sinh vẫn chưa thực sự khôi phục lại tâm trí, vừa rồi chỉ là do bà cụ Uông gọi một tiếng "Mộng Sinh" mà xuất hiện trạng thái bình thường tạm thời mà thôi.

Đinh Nhất vừa thấy Liễu Mộng Sinh lại muốn phát điên, vội vàng kéo tôi ra và nói: "Cẩn thận một chút, giờ tất cả xương cốt của tên này đều đang ở đây đấy! Sức mạnh trước đó của hắn đã không thể khinh thường, mà giờ hắn còn mạnh hơn so với lúc trước."

Tôi biết Đinh Nhất nói có lý, bèn lui về sau: "Ông Liễu Mộng Sinh, cháu biết bà Uông Nhược Mai ở chỗ nào. Nhưng chẳng lẽ ông muốn dùng hình dạng hiện tại để đi gặp bà ấy sao? Nếu ông thật sự còn muốn nhìn thấy bà Uông Nhược Mai thì phải cố gắng khắc chế bản thân. Nếu không, dù ông có thể nhìn thấy bà ấy, cũng khó đảm bảo sẽ không làm chuyện gì gây tổn thương cho bà ấy!"

Có lẽ lời nói của tôi có tác dụng, cũng có lẽ do trong lòng Liễu Mộng Sinh chỉ nghĩ đến bà Uông Nhược Mai, không muốn tổn thương bà ấy, dù rằng trong trí nhớ của mình, bà ấy là người đã từ bỏ ông trước.

Thấy luồng khí đen kia dần ổn định trở lại, tôi bèn nhẫn nại kể lại chuyện năm đó một lần nữa cho ông ấy nghe. Có lẽ dù đã biết rõ sự thật trong lòng ông ấy vẫn còn oán hận, nhưng khi nghĩ tới tình cảm của bà Uông Nhược Mai với mình là thật, thì những cái

khác cũng không còn quan trọng nữa.

"Tôi… muốn… rời… khỏi nơi này…, vẫn… luôn… muốn…" Liễu Mộng Sinh lắp bắp.

Nghe ông ấy nói vậy, lúc này tôi mới đột nhiên nhớ ra: "Đúng rồi! Suýt nữa thì quên béng mất! Có một bộ phận hài cốt của ông Liễu Mộng Sinh bị đóng cùng bê tông trong căn nhà này, nếu muốn đưa ông ấy đi đúng là chuyện không dễ dàng gì!"

Đinh Nhất nhìn Liễu Mộng Sinh trong luồng khí đen và nói: "Cái này cũng dễ thôi, nhưng phải có người chịu bỏ chút tiền ra mới được!"

"Ý anh là sao?" Tôi không hiểu.

Đinh Nhất nói: "Đi mua một miếng đất trống ở trên Thanh Đảo, rồi xây một ngôi nhà trên đó, đương nhiên, móng của ngôi nhà đó phải đào thật sâu, sau đó bê cả ngôi biệt thự này chôn vào trong đó, không thể giữ lại một hạt cát nào! Sau đó đem hài cốt còn lại của Liễu Mộng Sinh thả nốt vào, như vậy, bà Uông Nhược Mai có thể sống ở phía trên căn nhà, còn Liễu Mộng Sinh cũng có thể ở phía dưới bên cạnh bà ấy mãi mãi."

Tôi nghe mà giật mình: "Thế phải dùng biết bao nhiêu tiền?!"

Thấy bộ mặt tiếc tiền của tôi, Đinh Nhất cười lớn: "Nhìn dáng vẻ vắt cổ chày ra nước của cậu kìa, yên tâm đi, có tiêu bao nhiêu tiền cũng không tới lượt cậu bỏ ra đâu!"

Thì ra chuyện Đinh Nhất nói phải bỏ tiền ra là để bên phía chủ đầu tư phải bỏ tiền, dù sao cái biệt thự xảy ra chuyện này nằm trong khu nhà của ông ta, nếu vấn đề của căn nhà không được giải quyết triệt để thì đừng nói một căn biệt thự này, tôi dám cam đoan rằng, ông ta sẽ chẳng bán được một căn nào trong khu này hết.

Khi tôi nói đề nghị này cho chủ đầu tư, trông ông ta không được

tình nguyện lắm, nhưng vừa nghĩ đến anh chàng Thang Lỗi bị chết thảm kia, ông ta cũng không dám nói chữ “không” nữa.

Hơn nữa, vốn chất lượng xây dựng của căn biệt thự kia cũng có vấn đề, giờ Thang Lỗi đã chết, họ xây lại một căn khác cho người nhà họ Thang cũng không có gì là không được! Suy nghĩ mà xem, có lẽ việc căn biệt thự kia bị rơi bê tông cũng là do có lẫn cả hài cốt của Liễu Mộng Sinh ở trong đó! Mà chú Lê cũng đen đủi, khi không lại xuất hiện cùng một lúc với Thang Lỗi ở đó…

Chuyện liên quan tới Liễu Mộng Sinh coi như cũng hòm hòm, về phần chuyện mua đất bên Thanh Đảo cũng không phải ngày một ngày hai là có thể xong, đành chờ bên chủ đầu tư chuẩn bị xong, chúng tôi sẽ tới giúp ông ta đem di cốt của Liễu Mộng Sinh mang sang bên kia.

Xong việc, hai chúng tôi lại vội vàng chạy về tìm Triệu Tinh Vũ, muốn hỏi xem vụ án của chú Lê hiện giờ thế nào rồi? Với những chứng cứ mà cảnh sát đang có được, có phải vì không đủ chứng cứ nên không thể khởi tố không?

CHƯƠNG

ĐOẠN PHIM ĐẪM MÁU

Khi tôi và Đinh Nhất chạy tới đồn công an, bắt gặp Triệu Tinh Vũ đang dẫn hai cha con ra khỏi phòng làm việc của anh ta, trong đó cậu con trai khoảng mười mấy tuổi, không biết họ vừa nói gì ở bên trong mà sắc mặt cậu nhỏ tái nhợt.

Triệu Tinh Vũ thấy chúng tôi tới liền ra hiệu cho chúng tôi đi vào phòng của anh ta chờ, sau đó anh ta quay lại nói thêm vài câu với cậu bé kia. Thấy Triệu Tinh Vũ đưa hai cha con nhà nọ ra khỏi đồn công an, tôi hơi nghi ngờ nói với Đinh Nhất: "Thằng nhóc kia mới bao nhiêu tuổi đâu mà đã phải vào đồn cảnh sát?"

Đinh Nhất nhún vai: "Nhìn nó có vẻ nhát gan, không giống vì phạm tội mà phải vào đây đâu."

Đang nói tới đây thì Triệu Tinh Vũ hứng khởi đi đến và nói với tôi: "Chú Lê của cậu được cứu rồi!"

Tôi lập tức tỉnh táo tinh thần: "Thật à? Anh mau nói có chuyện gì xảy ra vậy?"

Thì ra, cậu bé vừa rồi đi cùng cha mình đến đồn công an là để giao nộp một đoạn phim quay bằng điện thoại di động và nội dung của đoạn phim này chính là quay lại cảnh vụ án xảy ra trong căn biệt thự vào ngày đó.

Chuyện là ngày hôm đó, cậu bé kia vì ham chơi nên chạy vào khu nhà chưa xây xong để chơi, chơi xong thấy hơi mệt nên cậu bé đi vào trong một căn biệt thự để ngồi nghỉ… Nhưng vô tình, căn biệt thự mà cậu bé đi vào chính là căn mà Thang Lỗi đã mua.

Đúng lúc chú Lê đi đến, cậu bé hoảng hốt chạy lên tầng hai trốn, ngay sau đó Thang Lỗi cũng đến. Mới đầu cậu bé còn tưởng hai người này sẽ đánh nhau! Thế là cậu lấy điện thoại di động ra quay lén mọi chuyện từ tầng hai… Ai ngờ cậu bé ấy lại quay được một đoạn phim đẫm máu.

Cậu bé sợ quá không dám chạy ra từ cửa chính mà vội vội vàng vàng bò ra ngoài từ cửa sổ tầng hai, sau đó nhảy xuống một đống cát ở phía sau biệt thự rồi chạy mất.

Sau khi về đến nhà, cậu bé bắt đầu bị sốt, người lớn cứ nghĩ cậu bị cảm nên đưa cậu tới bệnh viện. Cơn sốt hạ, nhưng tinh thần của cậu bé lại rất mệt mỏi.

Sau nhiều lần bị người lớn truy hỏi, cậu bé mới đưa đoạn phim mình quay được trong điện thoại cho cha mẹ xem. Nội dung trong đoạn phim ấy, đừng nói là một đứa trẻ con, ngay đến cả người trưởng thành sau khi xem xong cũng sợ nữa là!

Vậy nên mới có cảnh vừa rồi, cha con cậu bé cùng đến đồn công an giao nộp đoạn phim kia, từ đây họ cũng có thể an tâm hơn!

Triệu Tinh Vũ nhìn tôi cười vui vẻ: “Cậu có muốn xem thử nội dung của đoạn phim không?”

Suýt nữa tôi đã nói: “Được!”

Nhưng Đinh Nhất lại cướp lời trước: “Không cần! Chỉ cần nội dung trong đoạn phim có thể chứng minh chú Lê vô tội là được rồi.”

Về sau tôi có hỏi Đinh Nhất vì sao không cho tôi xem đoạn phim

kia? Anh ta nhìn tôi với vẻ đầy khinh bỉ: "Với cái lá gan của cậu á? Cậu không nghe thấy Triệu Tinh Vũ nói cậu bé kia nhìn thấy xong bị sợ quá mà sốt mấy ngày đấy à. Cứ cho là cậu không sợ đến mức thành như thế đi, nhưng cậu cũng chẳng khá hơn bao nhiêu đâu… Cần gì phải tự chuốc khổ vào thân như thế?"

Dù Đinh Nhất nói rất có lý, nhưng sao tôi nghe cứ thấy lạ lạ thế nào… Ai sợ cơ?! Có mà cả nhà anh mới sợ ấy!!!

Sáng hôm sau, chú Lê đến đồn cảnh sát với luật sư để làm nốt tất cả các thủ tục có liên quan, sau đó được thả ra khỏi trại tạm giam. Dù đã có Triệu Tinh Vũ để ý, ở trong trại chú ấy cũng không phải chịu thiệt thòi gì, nhưng mấy ngày lo lắng hãi hùng cũng đủ cho chú ấy chịu đủ.

Vừa nhìn thấy tôi và Đinh Nhất, hai mắt của chú Lê đỏ ửng lên, nửa ngày sau cũng không nói được ra lời. Tôi thở dài, vỗ vai chú và nói: "Không sao hết, không có việc gì rồi ạ, ra được ngoài là tốt rồi!"

Chúng tôi đưa chú Lê đến một phòng tắm hơi có tên là "Canh đàn ông", muốn để ông ấy tẩy rửa hết xúi quẩy trên người, sau đó chọn một thợ đấm bóp giúp ông ấy thả lỏng gân cốt.

Ai ngờ chú Lê lại không gần nữ sắc, mà thợ đấm bóp ở trong "Canh đàn ông" toàn là mấy cô gái trẻ, cuối cùng tôi đành tìm một thợ đấm bóp mù về xử lý cho chú.

Chú Lê vừa nằm hưởng thụ thư giãn xương cốt, vừa nghe tôi kể chuyện xảy ra mấy ngày qua. Nghe xong, chú thở dài và nói: "Đúng là tai bay vạ gió! Có lẽ năm nay chúng ta làm gì cũng phải khiêm tốn lại một tí. Đúng rồi! Đã lấy được tiền của bên chủ đầu tư kia chưa?"

Tôi cười trộm: "Có cháu ở đây sao có thể để cho ông ta hưởng lợi được? Phải rồi, đợi mấy ngày nữa chúng ta còn phải đi giải

quyết nốt vụ này nữa cơ ạ.”

Chú Lê gật đầu: “Chuyện đó là đương nhiên, khi nào bên Thanh Đảo đào móng xong, chúng ta sẽ đem di cốt của Liễu Mộng Sinh và cả căn biệt thự kia chuyển qua đó.”

Chúng tôi định bụng để tối nay chú Lê được nghỉ ngơi một đêm, kết quả vừa về đến nhà chú ấy thì đã thấy có hai người phụ nữ, một già một trẻ đang chờ sẵn ở ngoài cổng.

Tôi nhìn kỹ lại thì phát hiện hai người này chính là mẹ và vợ của Thang Lỗi mà lúc trước chúng tôi đã gặp ở trong đồn cảnh sát. Tôi thầm nghĩ, chẳng lẽ mấy người này không tin chuyện Thang Lỗi chết không có liên quan gì đến chú Lê nên đến đây ăn vạ?

Khi chúng tôi đi đến trước mặt họ, mẹ của Thang Lỗi bỗng quỳ xuống trước mặt chú Lê mà khóc lóc: “Đại sư, tôi biết những ngày qua đã oan uổng ông, nhưng con trai tôi bị chết oan, từ lúc xảy ra chuyện đến giờ, hai mẹ con tôi ngày nào cũng mơ thấy thằng bé, ngài có thể giúp chúng tôi một chút…”

Chú Lê vội vươn tay ra đỡ mẹ của Thang Lỗi dậy: “Ôi! Bà chị làm cái gì vậy! Lúc đó tôi vào căn biệt thự kia là do trùng hợp tôi cũng đang ở đấy, chứ đâu phải do các người làm hại! Nhắc đến chuyện này tôi cũng cảm thấy xấu hổ, lúc ấy chuyện xảy ra quá đột ngột khiến tôi không kịp trở tay, miễn cưỡng mới tự bảo vệ được mình, nếu không tôi làm sao có thể trơ mắt nhìn cậu ấy gặp nạn.”

Mẹ Thang Lỗi khóc lóc: “Lúc trước tôi không đồng ý bán căn biệt thự kia, kết quả về sau còn phát hiện chất lượng của nó không tốt, chúng tôi cũng phải chịu thôi, nhưng tôi không ngờ bởi vì căn nhà đó mà… con trai tôi ra đi!”

Chú Lê vội an ủi và đưa hai người vào nhà. Thật ra tất cả chúng tôi đều biết, trong vụ này Thang Lỗi là người oan uổng nhất! Dù

chú Lê cũng bị oan, nhưng ít ra chú ấy vẫn còn mạng! Nhưng anh chàng Thang Lỗi này trên có mẹ già, dưới có vợ trẻ, lại đang ở trong độ tuổi tươi đẹp nhất của đời người, thế mà cứ thế bị chết một cách mơ hồ, đúng là quá oan uổng cho anh ta.

Mà đáng thương nhất là đến cuối cùng vẫn không có ai phải đứng ra chịu trách nhiệm về vụ án này, bạn đâu thể bắt một con ma ra đền lại mạng được? Chuyện duy nhất mà hiện giờ chúng tôi có thể làm là để bên chủ đầu tư xây lại căn biệt thự của họ ở trong khu hồ Nhật Nguyệt, nếu không sẽ chẳng có ai dám ở trong căn nhà đấy cả, mà chính hai mẹ con nhà họ Thang cũng không thể an tâm vào ở.

Cuối cùng, chú Lê phải đồng ý với mẹ của Thang Lỗi, đợi sau khi bàn giao căn nhà đó xong, chú ấy sẽ tới làm lễ siêu độ cho anh ta…

CHƯƠNG

CHIÊU TÀI MẤT TÍCH

Nhưng cả ba chúng tôi đều biết làm như thế cốt cũng chỉ để an ủi người còn sống mà thôi, bởi vì hồn phách của Thang Lỗi có lẽ đã bị âm sai mang đi từ lâu rồi. Còn chuyện mẹ của Thang Lỗi nói bà ấy thường xuyên mơ thấy con trai, chẳng qua cũng chỉ là do "ngày suy nghĩ nhiều đến chuyện gì thì đêm sẽ mơ về chuyện đó" thôi, chứ không phải là Thang Lỗi chết không nhắm mắt... Nhưng nếu chúng tôi có thể giúp đỡ họ được một chút cho họ an tâm thì cũng chẳng phải chuyện gì xấu.

Vài ngày sau, bên Thanh Đảo có tin tức thông báo những chuyện cần thiết đều đã được làm thỏa đáng, chỉ chờ chúng tôi đến giúp họ chuyển căn biệt thự và di cốt của Liễu Mộng Sinh sang là được. Di cốt còn dễ, nhưng căn biệt thự này đúng là rất khó vận chuyển.

Chúng tôi bèn để họ phá dỡ căn biệt thự trước, sau đó cho tất cả gạch đá vào ba chiếc container dài để vận chuyển về Thanh Đảo. Trước khi đi, chú Lê còn dán bùa niêm phong cửa của ba chiếc container, đồng thời dặn dò lái xe nhất định không được phép mở cửa container ra và mỗi ngày chỉ có thể bắt đầu đi vào giờ Tý, sau giờ Mão phải dừng xe lại nghỉ ngơi.

Cứ như vậy, lộ trình một ngày phải kéo dài tận ba ngày. Còn những di cốt còn lại của ông Liễu Mộng Sinh sẽ do chúng tôi tự lái xe đưa đến Thanh Đảo. Lần này có chú Lê chuẩn bị nên tôi cũng thảnh thơi hơn nhiều, vì có rất nhiều chuyện tôi và Đinh Nhất đều không biết cách làm.

Mảnh đất bên chủ đầu tư chọn khá xa xôi, nhưng cũng có mặt hướng về phía biển, là một nơi tốt xuân về hoa nở… Tôi nghĩ chắc ông Liễu Mộng Sinh và bà Uông Nhược Mai sẽ thích nơi này.

Khi tất cả các “đồ vật” đều được chôn hết xuống đất, chú Lê làm một trận pháp an hồn, sau đó mới tiếp tục xây nhà ở trên. Đêm xuống, chúng tôi để tất cả các công nhân tạm thời cách xa nơi này, vì chúng tôi muốn xác nhận lại tình huống hiện tại của ông Liễu Mộng Sinh như thế nào.

Khi gặp lại ông Liễu Mộng Sinh, tôi phát hiện quanh người ông ấy đã không còn đám khí đen kia, người đàn ông này đã khôi phục lại vẻ ôn tồn lễ độ khi còn sống. Ông ấy lễ phép nói với chúng tôi: “Ân tình của ba vị… kiếp này tại hạ khó quên.”

Chú Lê khẽ gật đầu: “Sau khi xây xong, chỗ này sẽ là một tòa điện thờ, chờ đến khi bà cụ Uông mất đi, chúng tôi sẽ chôn cất bà ấy ở đây, đến lúc đó hai người có thể vĩnh viễn ở bên nhau.”

Sau này tôi hỏi chú Lê tại sao chú có thể khẳng định bọn họ sẽ vĩnh viễn ở đây? Giờ tấc đất tấc vàng, chưa biết chừng ngày nào đó nơi này bị khai phá, bọn họ lại phải dọn nhà đi ấy chứ!

Chú Lê bèn cười, nói: “Yên tâm đi! Sau khi bà cụ Uông trăm tuổi mất đi, nơi này sẽ trở thành từ đường cho mọi người vào thăm quan, chú sẽ bảo công nhân tạo một bộ tranh vẽ trên tường ở phòng chính, kể lại chuyện tình của hai người họ. Đồng thời chú cũng sẽ loan tin, nếu người tới đây mà có lòng vô lễ thì sẽ phải chịu bị nguyền rủa… Cho nên, dù mấy chục năm sau có người

muốn động vào nơi này cũng sẽ phải tìm một cao nhân phong thủy tới để xử lý, chứ họ không dám động chạm linh tinh đâu.”

Tôi giật mình: “A! Có nguyền rủa thật ạ!”

Chú Lê trợn mắt với tôi: “Đương nhiên là giả! Chú có rảnh đâu mà hạ lời nguyền ở đây!”

Từ Thanh Đảo trở về, chú Lê không nhận mấy vụ làm ăn lớn, tôi không hiểu nên hỏi chú ấy từ sau khi ra khỏi đồn cảnh sát đã đổi tính à? Nhưng chú Lê nói với tôi rằng: “Trăng tròn rồi sẽ khuyết, nước đầy sẽ bị tràn… Chúng ta cũng nên dừng lại.”

Tuy tôi cũng hiểu đạo lý này, nhưng vừa nghĩ tới việc không thể kiếm tiền, tôi lại cảm thấy hơi ngứa ngáy khó chịu. Đinh Nhất còn cười nhạo nói tôi là đồ bần hàn, cả đời số lao lực.

Không biết có phải vì tuổi ngày càng lớn, người thân bên cạnh lại ít đi, nên tôi luôn cảm thấy phải có tiền mới an tâm được. Dù hiện giờ cha mẹ không còn, nhưng tôi vẫn còn có Chiêu Tài mà!

Vợ chồng nhà đấy chỉ có lão Triệu đi làm kiếm tiền, dù lương lậu của bác sĩ khá cao nhưng cũng chỉ là số tiền cố định, không thể làm giàu được! Nên người làm em trai như tôi vẫn nên chuẩn bị một chút cho họ, thế vẫn còn hơn những người đến khi gặp chuyện mới giúp được một ít.

Xét cho cùng, có lúc bạn bè giúp mình cũng là vì tình cảm, không giúp cũng không phải là bổn phận của họ, bạn không thể vì người ta không có khả năng giúp được mình mà lại đi trách người ta được, tiền đâu phải tự dưng mà có, ai mà chẳng có công việc, cuộc sống riêng của mình?!

Cho nên nguyên tắc của tôi là, ở phương diện tiền bạc, nếu có thể dựa vào chính mình thì quyết không thể dựa vào người khác được! Còn những chuyện khác thì… Ha ha vẫn cứ ra ngoài mà nhờ vả bạn bè thôi.

Mấy ngày nay nhìn mọi người đi đi lại lại ở trong nhà mà khó chịu, thế là tôi nghĩ đến chuyện sao chúng tôi không đi ra ngoài du lịch nhỉ? Nhưng lão già keo kiệt chú Lê lại nói: "Du lịch phải cần dùng tiền, mà giờ thì làm gì có thu nhập…"

Tôi bĩu môi: "Không có khoản thu vào phải trách ai ạ! Chẳng phải hôm qua có công việc tốt nhưng chú không nhận đấy à?!"

Ai ngờ chú Lê lại nói: "Chuyện kia cũng chẳng liên quan đến tính mạng, bọn họ không mời được chú thì cũng sẽ đi tìm người khác thôi! Giờ chú phải nghỉ ngơi thật khỏe đã, dưỡng thần cho tốt lên rồi nói sau."

Tôi trợn mắt nhìn chú Lê nhưng không nói gì, tôi cũng chẳng có lòng dạ nào ở lại nhìn cái dáng vẻ âm u sầu thảm của lão già này nên lôi kéo Đinh Nhất về nhà. Ở đây nhìn ông ấy làm bộ làm tịch thì thà về nhà đưa Kim Bảo đi chơi còn hơn.

Buổi sáng ngó vào Blog, tôi thấy có khá nhiều dân mạng phàn nàn rằng bây giờ chi phí ăn tiêu cho dịp Tết quá cao, chỉ cho bọn trẻ con lì xì thôi mà cũng sắp phá sản đến nơi rồi. Không hiểu sao tôi lại thấy hâm mộ, vì họ còn được bỏ ra nhiều bao lì xì, có nghĩa là có rất nhiều họ hàng người thân trong nhà! Không giống tôi… có muốn cho cũng không có người thân nào mà cho.

Buổi trưa tôi nhận được điện thoại của Chiêu Tài bảo tôi và Đinh Nhất tối sang ăn cơm, tôi không nhịn được phải dặn trước: "Nếu là thịt cá thì em không ăn đâu nhé!"

Chiêu Tài cười ầm lên: "Yên tâm, tối nay chúng ta ăn lẩu bò, đúng món em thích nhất!"

Tôi cười gian: "Thế còn tạm được… Chị bảo lão Triệu khi nào tan làm thì gọi cho em!"

Đến tối, tôi thấy sắp đến giờ ăn nên định gọi điện cho Chiêu Tài hỏi xem còn thiếu nguyên liệu gì không, chúng tôi sẽ đi mua luôn

cho, nhưng không hiểu sao gọi mãi mà không thấy Chiêu Tài bắt máy.

Lúc đầu tôi cũng không nghĩ nhiều, tưởng rằng bà chị này đang vội làm đồ ăn nên không nghe thấy. Nhưng một lát sau tôi gọi lại mà vẫn không có ai nghe máy… lúc này lòng tôi có cảm giác không ổn.

Vì tôi không có chìa khóa nhà của Chiêu Tài, nên khi tới cửa nhà, tôi chỉ có thể nhấn chuông cửa để chị ấy ra mở, nhưng chúng tôi đứng ấn chuông một lúc lâu mà vẫn không thấy gì cả.

Cuối cùng tôi đành phải gọi điện cho lão Triệu để anh ấy mau về nhà! May mà lúc ấy lão Triệu đã ở dưới lầu nên chẳng bao lâu đã chạy lên trên mở cửa cho chúng tôi.

CHƯƠNG

RƯỚC BỨC TRANH MA VÀO NHÀ

Khi ba người chúng tôi mở cửa vào nhà, phát hiện trong phòng không có đầy khí gas hay bị trộm đột nhập như tôi đã tưởng tượng…

Tivi vẫn mở và đang phát chương trình cuối năm, đồng thời tôi cũng nhìn thấy điện thoại của Chiêu Tài đang để ở trên bàn trà, trong điện thoại có mười cuộc gọi nhỡ của tôi.

Mà chuyện khiến người khác nghi ngờ nhất là đồ ăn trong phòng bếp đang được rửa dở, vòi nước vẫn còn mở, may là dưới bồn không có gì nên nước trong bồn dâng lên rồi chảy vào ống thoát nước, không thì phòng bếp đã ngập nước từ lâu rồi.

Lão Triệu tìm khắp mọi nơi trong nhà nhưng vẫn không thấy bóng dáng Chiêu Tài đâu. Dù bình thường chị ấy cũng thích trêu anh nhưng đây là lần đầu tiên chị ấy hoàn toàn tàng hình như thế này…

“Chiêu Tài? Chiêu Tài!” Sắc mặt lão Triệu hơi nhăn lại, giọng điệu cũng sốt ruột hơn rất nhiều.

Lúc này ngoài trời đã tối đen, trong nhà ngoài ánh sáng từ tivi đang bật ra thì những chỗ khác đều không bật đèn. Bởi vậy có thể chắc chắn Chiêu Tài đã biến mất trước lúc trời tối, nếu không thì

với cái tính nhát gan của chị ấy, sao có thể không bật đèn được?

Tôi và lão Triệu đang ngẩn ra không biết phải làm gì thì đột nhiên Đinh Nhất lên tiếng: "Không khí trong căn nhà này không đúng lắm, có phải gần đây trong nhà mua thêm thứ gì đặc biệt không? Còn hơi cổ nữa?"

Lão Triệu cau mày nghĩ một lúc mới nói: "Lúc Tết vợ chồng anh có đi mua mấy thứ đồ điện gia dụng, nhưng đều còn mới cả! Nếu nói có thứ gì hơi cổ thì mấy ngày trước có một bệnh nhân đưa cho anh một bức tranh, không biết có được tính không?"

Tôi và Đinh Nhất vội bảo anh ấy đưa đi xem bức tranh kia, lão Triệu nhanh chóng dẫn chúng tôi tới phòng làm việc... Lần đầu tiên nhìn thấy bức tranh kia, tim tôi có một loại cảm giác khó nói nên lời, nói chung là hơi khó chịu.

Ở mặt này, Đinh Nhất còn nhạy cảm hơn cả tôi, vì thế mà khi vừa bước chân vào nhà, anh ta đã cảm nhận được sự tồn tại của bức tranh này. Đây là một bức tranh cổ trông khá lộn xộn, nó miêu tả lại một phiên chợ vào cuối triều đại nhà Thanh.

Thoạt nhìn bức tranh này trông khá cũ kỹ, nhưng từ nội dung bức vẽ có thể thấy nó chỉ khoảng từ tám mươi đến một trăm năm tuổi, không được tính là tranh cổ, chính vì thế mà lão Triệu mới dám nhận nó.

Thực lòng, tôi không biết tí gì về mấy thể loại tranh cổ này nên cũng không biết lai lịch và xuất xứ của nó, nhưng nghe lão Triệu nói, nội dung của bức tranh miêu tả cảnh mọi người đang hối hả mua sắm Tết ở cuối đời nhà Thanh.

Đinh Nhất đang nhìn chằm chằm vào bức tranh bỗng chỉ tay vào một nơi không đáng chú ý và nói: "Cậu xem, quần áo của người này có phải hơi khác với những người bên cạnh không?"

Nghe Đinh Nhất nói thế, tôi lập tức chạy đến gần để nhìn cẩn

thận hơn, tôi phát hiện đúng là người kia ăn mặc không giống những người khác thật, khi nhìn kỹ lại, tôi giật mình thốt lên: “Đệch! Hình như thứ người này cầm trong tay chính là một chiếc máy ảnh DSLR!!”

Lão Triệu không tin, cũng tìm trên bàn làm việc ra một cái kính lúp rồi đặt vào chỗ mà tôi và Đinh Nhất phát hiện ra có vấn đề. Nhưng nhờ vậy mà chúng tôi phát hiện ở trong đám người đông đúc trên bức tranh có khá nhiều người cả nam lẫn nữ mặc quần áo thời hiện đại.

Lão Triệu lẩm bẩm: “Có khả năng đây là một bức tranh giả, họa sĩ cố ý vẽ như vậy để gây sự thú vị!”

Nhưng Đinh Nhất lại lắc đầu: “Không đúng, nếu thật là như thế thì tại sao Chiêu Tài cũng bị vẽ trong này?!”

Anh ta vừa nói câu này xong, sắc mặt của tôi và lão Triệu đều tối sầm, Chiêu Tài cũng ở trong bức tranh? Sao có thể như thế được?! Đừng nói là lão Triệu, đến chính tôi cũng không tin! Nhưng khi tôi nhìn thấy chỗ vẽ Chiêu Tài do Đinh Nhất chỉ, tôi lập tức cảm giác đầu mình choáng váng…

Người trong bức tranh kia đang mặc tạp dề, tay còn cầm một cây cải bó xôi, vẻ mặt kinh hoảng, như thể không biết mình đang ở đâu. Tôi quay lại hét lên với lão Triệu: “Anh lấy đâu ra bức tranh quỷ quái này vậy?”

Lão Triệu bị tôi hét cũng hơi choáng váng, nghĩ một lúc mới nói: “Là do một bệnh nhân trước đây của anh tặng… Cũng có thể nói là anh bỏ tiền ra mua.”

Thì ra trước đây lão Triệu có một bệnh nhân mở một cửa tiệm bán đồ lưu niệm, chuyên bán những thứ đồ cổ không đắt mấy. Mấy ngày trước, lão Triệu và Chiêu Tài đi dạo phố, trùng hợp nhìn thấy cửa hàng kia nên cả hai vào trong xem thử.

Sau đó Chiêu Tài chọn trúng bức tranh có tên “Họp chợ phiên” này, ông chủ tiệm thấy là hai vợ chồng lão Triệu nên không chịu lấy tiền, quyết muốn tặng cho họ.

Lão Triệu cũng có nghiên cứu một chút về những thứ như thế này, tuy bức tranh này không phải là thứ đồ cổ quá đắt tiền gì, nhưng kiểu tranh dân gian Trung Quốc này vẫn có giá trị sưu tầm, nên anh ấy không chịu nhận không. Hai bên đẩy qua đẩy lại, cuối cùng ông chủ đành lấy giá gốc, ông ấy mua bao nhiêu tiền thì bán lại cho anh ấy với giá bấy nhiêu.

Tôi nhìn chằm chằm vào bức tranh một lúc lâu, suy nghĩ tại sao một người đang sống sờ sờ như thế mà lại bị hút vào trong bức tranh này được? Tôi biết hiện giờ mình không thể mất bình tĩnh, vì càng hoảng, mạch suy nghĩ của tôi càng rối.

Bây giờ, nếu muốn cứu Chiêu Tài ra thì phải hiểu rõ lai lịch của bức tranh này. Nghĩ vậy nên tôi bảo với Đinh Nhất và lão Triệu: “Đi, chúng ta mang bức tranh này đi tìm chú Lê.” Giờ tôi cũng chỉ đành gửi gắm hy vọng ở lão thầy bói đang nghỉ ngơi này thôi, mong rằng chú ấy có thể có cách cứu được Chiêu Tài…

Khi chúng tôi cầm bức tranh đến nhà chú Lê, chú cũng giật mình ngạc nhiên, vội đeo kính lão lên quan sát thật cẩn thận, sau đó chú lắc đầu liên tục và nói: “Bức tranh này không đơn giản…”

Tôi vội hỏi không đơn giản ở chỗ nào? Chú Lê lấy la bàn ra và hướng về phía bức tranh, chiếc kim đồng hồ trên la bàn nhanh chóng chuyển động không ngừng. Tôi xanh mặt nói với chú Lê: “Chú Lê, chú đừng làm cháu sợ! Chị của cháu còn đang ở trong bức tranh này đấy!”

Lông mày chú Lê lập tức vặn lại như bánh quai chèo, chú nói: “Lúc còn trẻ chú đã từng thấy bức tranh này một lần, lúc ấy chú đi cùng sư huynh và sư phụ đến một nhà xem phong thủy cho họ,

bọn chú nhìn thấy bức tranh này đang được treo trong phòng khách nhà họ. Sư phụ chú thấy bức tranh này có vấn đề nên có tâm nhắc nhở nhà kia rằng bức tranh này không thích hợp treo trong nhà.”

Thấy chú Lê nói đến đây thì dừng lại, tôi vội truy hỏi: “Vậy sau đó thì thế nào ạ? Nhà kia có nghe theo không?”

Chú Lê lắc đầu: “Về sau bọn họ có gỡ bức tranh xuống hay không thì bọn chú không biết, bởi vì vài ngày sau, toàn bộ người trong gia đình kia đều bị mất tích. Hồi ấy, người ta nói gia đình đó là đặc vụ ẩn nấp, giờ đã hoàn thành nhiệm vụ nên cả nhà đã trốn đi rồi. Nhưng bây giờ xem ra hẳn là do họ không nghe lời khuyên tháo bức tranh kia xuống của sư phụ chú…”

CHƯƠNG

MẤT TÍCH BẢY NĂM

Tôi nóng nảy hỏi: "Vậy giờ nên làm gì ạ?". Chú Lê vỗ vai tôi và nói: "Một chữ thôi, chờ…"

Theo ý của chú Lê là, chúng tôi cùng vây quanh bức tranh này, chờ đến nửa đêm xem nó có gì thay đổi không. Ai ngờ chúng tôi chờ mãi cho đến rạng sáng hôm sau mà bức tranh này không hề có động tĩnh gì cả, chẳng lẽ chúng tôi đã nghĩ sai, bí ẩn của bức tranh này không nhất định phải xuất hiện vào buổi tối?

Suy nghĩ kỹ mới nhớ, lúc Chiêu Tài mất tích trời cũng chưa tối thì phải?! Nếu đúng như chú Lê nói đây là một bức tranh cổ có thể ăn người, thì Chiêu Tài ở trong bức tranh càng lâu, sẽ càng nguy hiểm!

Tôi phân chia Đinh Nhất và chú Lê ở nhà nhìn chằm chằm vào bức tranh này, đề phòng nó lại xuất hiện biến cố gì, còn tôi và lão Triệu đi tìm chủ tiệm bán đồ lưu niệm lúc trước để tìm hiểu lai lịch của bức tranh.

Bệnh nhân cũ kia của lão Triệu họ La, ông ta mở cửa tiệm bán hàng lưu niệm ở ngay trên con phố nổi tiếng chuyên bán đồ lưu niệm, cửa tiệm này tên là Tụy Hiên Các. Khi tôi và lão Triệu đẩy cửa bước vào, ông chủ La đang giới thiệu một lọ thuốc hít thời

cuối Thanh cho khách hàng.

Thấy lão Triệu và tôi đi tới, ông ta cười ra hiệu cho chúng tôi ngồi chờ một chút, bên phía ông ta cũng sắp xong việc rồi. Những người làm nghề này như ông chủ La đều có cái miệng rất dẻo, bạn cho ông ấy một cái bô vỡ, ông ấy cũng có thể thổi phồng nó thành đồ vật đã từng được Hòa Thân dùng qua.

Đúng như tôi nghĩ, chỉ một loáng sau, người khách kia đã vui vẻ bỏ tiền ra mua cái lọ thuốc hít nho nhỏ kia về. Ông chủ La pha một bình trà hoa nhài mời chúng tôi, ông ấy cười, nói chuyện với lão Triệu: “Bác sĩ Triệu, hôm nay được nghỉ à?”

Vì trước khi đến đây, tôi đã dặn lão Triệu là phải nhìn ánh mắt của tôi để làm việc, nên anh ấy không nói thẳng ý đồ của chuyến viếng thăm lần này mà vứt lại cho tôi, để tôi tự hỏi. Lão Triệu giới thiệu tôi với ông chủ La: “Đây là em vợ của tôi, chú ấy khá thích mấy thứ đồ chơi văn hóa này, hôm nay chú ấy đến nhà tôi ăn cơm, đột nhiên lại thích bức tranh ‘Họp chợ phiên’ kia, cứ đòi tôi bán lại cho chú ấy, nhưng tôi cũng thích bức tranh đó nên mới dẫn chú ấy đến chỗ của anh để xem chú ấy còn thích những thứ khác không.”

Lão Triệu nói xong, tôi bèn giả vờ tức giận: “Thôi đi, em thật sự thích bức tranh kia, nhưng ông anh rể này chẳng chịu tặng cho em. Không cho thì thôi, em là người quân tử, không cướp đoạt đồ ưa thích của người khác, nhưng em rất tò mò về lai lịch và xuất xứ của bức tranh kia đấy.”

Nghe tôi nói vậy, ông chủ La tỏ vẻ đắc ý: “Bức tranh kia là do tôi mua lại từ tên Vua đồng nát, lúc ấy chỉ liếc mắt một cái tôi đã nhìn ra nó là thứ tốt nên mua về.”

Tôi ngạc nhiên: “Vua đồng nát? Ngày nay, đến cả việc thu mua đồng nát cũng có cái tên hoành tráng thế cơ à?”

Ông chủ La cười ầm lên: “Đấy là biệt danh mà người trong nghề

gọi anh ta thôi, người này không phải làm nghề thu mua đồng nát đâu, anh ta cũng là người buôn bán đồ cổ, kiếm ít tiền chênh như chúng tôi thôi.”

Tôi gật đầu rồi hỏi tiếp: “Vậy cái anh Vua đồng nát này thu mua đồ cổ ở đâu vậy ạ, chắc không phải đều do tự các anh đi tìm chứ?”

Ông chủ La lắc đầu: “Anh ta có mối riêng của mình, ví dụ như bức tranh kia! Nghe nói trong lúc anh ấy giúp dọn nhà cho một ông lão sống một mình đã qua đời mà có được.”

Tôi ngạc nhiên: “Giúp dọn dẹp nhà của người khác mà còn có thể lấy đồ của người ta đi được ạ?”

Ông chủ La kiên nhẫn giải thích cho tôi: “Cậu không hiểu, kiểu dọn dẹp nhà cửa này không đơn thuần chỉ là quét dọn vệ sinh thôi đâu, mà là giúp cố chủ thanh lý sạch sẽ toàn bộ cả căn nhà, để họ còn đem nhà đi bán. Còn tiền công cho việc dọn nhà chính là tất cả mọi thứ ở bên trong căn nhà ấy đều thuộc về Vua đồng nát.”

Tôi nghe là biết ông chủ La này cũng là một con buôn chính hiệu, nếu muốn biết nhiều hơn về bức tranh, chúng tôi chỉ còn cách đến tìm cái người có biệt danh Vua đồng nát kia! Tôi ra hiệu cho lão Triệu hỏi số điện thoại và di động của Vua đồng nát, sau đó chúng tôi gấp gáp lái xe chạy đi.

Vua đồng nát mà ông chủ La nói là một người đàn ông họ Lương, tạm thời chúng ta gọi ông ta là lão Lương đi! Nhà của lão Lương ở trong khu nhà thấp tầng ở ngoại ô thành phố, ngay gần đấy là thành phố phồn hoa, mà nhà của ông ta lại là khu nhà trệt rách nát cũ kĩ.

Căn cứ vào địa chỉ do ông chủ La cho, chúng tôi phải lòng vòng một lúc lâu mới tìm được căn nhà của lão Lương trong con hẻm nhỏ của khu nhà trông giống hệt nhau này. Trước đó chúng tôi đã thử gọi điện cho lão Lương, định bụng liên lạc sớm với ông ta,

nhưng ông ta lại không nghe máy.

Tôi và lão Triệu rất sốt ruột, gọi cửa không ai nghe, chúng tôi phải phá cửa mà xông vào mất. Gõ cửa một lúc, chúng tôi mới nghe thấy ở bên trong nhà vọng ra một giọng nói khô khốc: “Tìm ai đấy?!”

Tôi hô to với người bên trong: “Đây là nhà của ông Lương ạ? Chúng tôi là bạn của ông chủ La, muốn tìm ông Lương để tìm hiểu ít chuyện.”

Tôi vừa dứt lời thì cửa kêu “Két két” rồi mở ra, một khuôn mặt đen nhẻm của người đàn ông trung niên thò ra ngoài nhìn chúng tôi từ đầu đến chân, cuối cùng ông ta mới ung dung mở cửa và nói: “Nếu lão La đã để hai người tới tìm tôi thì chắc quan hệ cũng không tầm thường nhỉ!”

Tôi cười với ông ấy: “Ông Lương, lần này chúng tôi tới tìm ông là muốn hỏi thăm một chút về bức tranh ‘Họp chợ phiên’ mà ông chủ La đã mua của ông.”

Lão Lương nhướng mày: “Làm sao? Bức tranh kia bán cho các người rồi à?”

Lão Triệu chen lời: “Không tính là mua, ông chủ La để lại giá gốc cho chúng tôi, chúng tôi muốn đến hỏi thăm ông một chút xem lúc trước ông đã mua bức tranh đó ở đâu?”

Lão Lương nghĩ một lúc rồi nói cho chúng tôi biết: “Bức tranh đó tôi lấy về được gần nửa năm rồi, nếu nhớ không nhầm thì tôi lấy được nó ở trong nhà của một ông cụ họ Ngụy. Đúng! Chính là nhà của cái ông họ Ngụy đấy.”

“Vậy ông có biết chuyện gì liên quan đến ông cụ Ngụy kia không?” Tôi tiếp tục truy hỏi.

Lão Lương ra vẻ thần bí: “Ôi dào, đúng là tôi có biết một ít

chuyện về lão già ấy đấy."

Sau đó lão Lương kể cho chúng tôi biết, ông lão họ Ngụy kia không phải qua đời một cách bình thường, mà ông ấy đã mất tích từ bảy năm trước. Tuy gia đình ông ấy không ngừng tiếp tục việc tìm kiếm, nhưng bao nhiêu năm vẫn không có tin tức gì.

Giờ đã qua bảy năm rồi, lúc ông lão mất tích cũng đã chín mươi sáu tuổi, cho dù hồi ấy ông cụ không mất tích thì chắc cũng chẳng sống được đến bây giờ, nên cuối cùng người nhà cũng từ bỏ việc tìm kiếm.

Vợ của ông cụ Ngụy đã qua đời, để lại bốn đứa con cho ông. Ông cụ một thân một mình nuôi đám con cái trưởng thành, hiện giờ họ đã ra nước ngoài định cư hết rồi, cho nên khi bên công an xác nhận ông cụ Ngụy đã qua đời, họ tìm người đến thanh lý thu dọn mọi đồ đạc trong nhà, định bán căn nhà này đi.

Tôi nghi ngờ hỏi lại: "Một ông lão chín mươi sáu tuổi bị mất tích bảy năm không tìm được?"

CHƯƠNG

CĂN NHÀ CŨ CÓ MA

Lão Lương gật đầu. “Còn không phải thế à! Cậu thử nghĩ mà xem, nếu như là đứa trẻ con hay cô gái mới lớn thì còn có khả năng bị bọn buôn người bắt cóc đi. Nhưng một ông cụ sắp trăm tuổi đến nơi rồi, còn ai muốn bắt cóc nữa! Bọn lừa đảo buôn người còn phải cách xa ấy chứ! Nhưng mà ông ấy đang sống sờ sờ lại bị mất tích! Cậu nói xem thế có lạ không cơ chứ?”

Tôi hỏi: “Vậy không biết họ đã bán căn nhà kia chưa? Mấy năm nay tôi đang làm công việc buôn bán bất động sản, nếu họ còn chưa bán thì tôi muốn đi xem…”

Lão Lương lắc đầu: “Vậy thì tôi không biết, nhưng tôi có số điện thoại liên lạc của họ, cậu có thể tự gọi điện hỏi thử xem.”

Rời khỏi nhà của lão Lương, tôi và lão Triệu đều thấy hơi chán nản, có cảm giác như khi chúng tôi tưởng là cách chân tướng gần đến nơi rồi, nhưng thực ra là ngày càng xa xôi, chúng tôi thật sự hy vọng gia đình họ Ngụy này là điểm tìm kiếm cuối cùng…

Đến tối, tôi gọi theo số điện thoại mà lão Lương đưa cho, người bắt máy là giọng nữ, tự xưng là con gái cả của ông cụ Ngụy, may phước là bây giờ bà ấy đang ở trong nước. Bà ấy nói lần này về nước là vì muốn giải quyết hết các công việc có liên quan đến căn

nhà của bố.

Nói chuyện một lúc tôi mới biết, căn nhà này đã được bọn họ đăng tin trong chỗ môi giới nhà đất lâu rồi, nhưng không hiểu vì sao mà không có ai hỏi cả. Cuối cùng bốn chị em nhà họ Ngụy phải bàn bạc với nhau, quyết định để một người đại diện quay về kiểm tra, nếu có chuyện gì thì họ còn biết mà giải quyết.

Người chị cả đang nhàn rỗi ở nhà xung phong nhận việc về nước để xử lý chuyện bán căn nhà này. Con gái cả nhà họ Ngụy tên là Ngụy Mỹ Phân, năm nay hơn năm mươi tuổi, đang sống ở Canada, bà ấy có hai người con đều đã lên đại học, nên đang là người nhàn rỗi nhất trong số các chị em.

Tôi giả vờ nói muốn xem qua căn nhà của bọn họ, Ngụy Mỹ Phân đồng ý ngay. Căn nhà cũ của nhà họ Ngụy nằm trong một khu nhà cũ ở trung tâm thành phố, vị trí địa lý có thể nói là khá tốt, nhưng kỳ lạ thay, một căn nhà tốt như vậy sao lại không bán được?

Ngụy Mỹ Phân là một người phụ nữ ưa nói, bà ấy cho chúng tôi biết, lúc trước mình theo chồng sang Canada đầu tiên, sau đó mới đưa các em sang đấy, chỉ riêng có bố là nói mãi cũng không chịu rời Trung Quốc. Ông cụ nói rằng tuổi mình đã lớn mà còn phải thích ứng với cuộc sống nước ngoài thì có khác gì muốn cái mạng già này? Chẳng còn cách nào khác, con của cụ đành phải để cụ ở trong nước một mình, hàng năm về thăm.

Ngụy Mỹ Phân vừa nói vừa mở cửa căn nhà cho chúng tôi vào, cửa vừa mở ra, một mùi ẩm mốc đập vào mặt chúng tôi… Bà ấy cười xấu hổ, bảo: "Căn nhà đã quá lâu không có người ở nên hơi mùi một chút, nhưng không sao đâu, dọn dẹp sạch sẽ là lại tốt ngay."

Tôi hỏi: "Từ sau khi bác nhà xảy ra chuyện, căn nhà này vẫn

luôn để trống ạ?"

Ngụy Mỹ Phân đi mở tất cả cửa sổ ra, thấy tôi hỏi thế, bà ấy mới quay lại nói với tôi: "Đúng vậy! Mấy năm đầu anh chị em chúng tôi còn nghĩ chắc chắn bố sẽ về thôi, tính tình cụ nhà tôi khá quái gở, không thích có người ngoài ở trong nhà mình, nên chúng tôi vẫn giữ nguyên nơi này như lúc ông ấy bị mất tích... Mãi cho đến bảy năm qua đi, chúng tôi đều biết chắc chắn bố sẽ không về được nữa."

Tôi gật đầu rồi đưa mắt nhìn xung quanh, diện tích nơi này khá to, nhìn là biết lúc ông cụ Ngụy về hưu có cấp bậc không hề thấp! Ít nhất căn nhà này cũng phải hơn một trăm năm mươi mét vuông.

Tôi trầm trồ: "Vị trí chỗ này không tệ, chắc là đắt đỏ lắm nhỉ!"

Ngụy Mỹ Phân tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Đây cũng chính là điều mà chị em chúng tôi nghĩ mãi không ra đấy, cả bốn chúng tôi đã không sống ở trong nước vài chục năm rồi, chúng tôi thực sự không biết tình hình hiện tại trong nước như thế nào, vì sao một căn nhà tốt như vậy mà không có ai muốn mua?!"

Tôi hỏi Ngụy Mỹ Phân giá của căn nhà này, bà ấy nghĩ một lúc rồi báo cho tôi một cái giá thấp hơn với giá đặt bên môi giới, bà ấy nói: "Vì cậu tự tìm đến nên tôi mới bớt giá xuống một chút cho hợp lý, coi như chúng tôi đã giảm bớt tiền hoa hồng rồi!"

Tôi biết cái giá mà bà ấy đưa ra không cao, tính cả vị trí hay diện tích của căn nhà này, đó đã là cái giá rất hợp lý rồi, vậy thì vì sao không ai muốn mua?

Không có Đinh Nhất ở đây nên tôi tạm thời không nhìn ra căn nhà này có vấn đề gì không, nhưng những căn nhà cũ quá hai mươi năm như thế này đều sẽ tự sinh ra âm khí, đây cũng là điều rất bình thường!

Tôi đi thăm quan một lượt tất cả các phòng trong nhà, phát hiện

nơi này ngoài việc hơi nhiều bụi, trang trí cũng hơi cổ ra thì những thứ khác đều còn rất tốt. Được sự đồng ý của Ngụy Mỹ Phân, chúng tôi chụp lại vài kiểu ảnh của căn nhà để mang về cho chú Lê xem.

Ra khỏi căn nhà của nhà họ Ngụy, tôi và lão Triệu đi lòng vòng quanh khu này, sau đó đến một công ty môi giới bất động sản ở ngoài khu nhà. Chúng tôi phát hiện, giá nhà ở nơi này đều cao hơn cái giá mà Ngụy Mỹ Phân đưa ra rất nhiều, vậy thì vì sao bà ấy mãi không bán được căn nhà?

Chúng tôi đành cất nghi vấn trong lòng, đi gõ cửa nhà hàng xóm của nhà họ Ngụy. Người mở cửa là một bà chị trung tuổi, tôi nở cười và nói: "Chào chị, chúng em vừa đến xem căn nhà sát vách nhà chị, nên muốn tới hỏi thăm xem chất lượng nhà ở nơi này thế nào? Và công ty quản lý có tốt hay không?"

Bà chị trung tuổi hơi híp mắt lại nhìn hai chúng tôi một lúc rồi mới nói với giọng lạnh nhạt: "Trong hai cậu, ai là người muốn mua căn nhà đó!"

Tôi vội nói: "Là em! Đây là anh rể của em, anh ấy đi theo giúp em xem nhà."

Bà chị này nghe thế thì gật đầu: "Hai người làm công việc gì vậy?"

Tôi thấy hơi khó chịu rồi! Bà muốn nói gì nói mẹ nó luôn đi, còn không thì dẹp, bỗng dưng đứng đây tra hộ khẩu của tôi làm gì? Nhưng vì Chiêu Tài, tôi vẫn cố nén cơn khó chịu trong lòng xuống, giả vờ ngây thơ nói: "Anh của em là bác sĩ ngoại khoa, còn em là… dân làm ăn."

Không biết có phải vì nghe thấy lão Triệu là bác sĩ nên bà chị này lập tức thay đổi thái độ, tươi cười mời chúng tôi vào nhà, không ngừng hỏi thăm xem lão Triệu đang làm ở bệnh viện nào.

Tối hôm ấy, chúng tôi biết khá nhiều thông tin từ bà chị kia, sở dĩ căn nhà của nhà họ Ngụy không bán được là bởi vì có một nguyên nhân mà mọi người ở gần đây đều biết, chỉ riêng các con nhà đấy không biết, đó chính là căn nhà của nhà họ Ngụy có ma!!

Trong bảy năm ông cụ Ngụy bị mất tích, căn nhà này đã trở thành nhà ma có tiếng ở khu vực này, ngay cả căn nhà sát vách của bà chị hàng xóm cũng bị nó liên lụy khiến giá nhà bị hạ thấp.

Thì ra trong bảy năm này, thỉnh thoảng có người nhìn thấy vào lúc nửa đêm, đèn đuốc trong nhà họ Ngụy sáng trưng, bên trong ồn ào náo nhiệt! Ban đầu các hàng xóm đều tưởng hay là nhà họ Ngụy đã cho thuê nhà? Nhưng mỗi khi đi qua nhà họ Ngụy, họ luôn thấy trên cánh cửa có lớp bụi rất dày, nhìn là biết đã rất lâu rồi không được mở ra.

CHƯƠNG

THẾ GIỚI TRONG TRANH

Sau đó, thỉnh thoảng mấy người con của ông cụ Ngụy lại về nước để xem có tin tức gì của bố họ không, các hàng xóm hỏi họ có phải đã cho thuê căn nhà rồi hay không? Nhưng họ đều đáp là không.

Nhưng những tiếng ồn ào vào lúc nửa đêm kia vẫn thường xuất hiện, có lúc, thậm chí hàng xóm còn nghe thấy cả tiếng rao hàng. Người không biết chuyện còn tưởng rằng trong nhà đang xem bộ phim nói về thời cũ, nhưng những hàng xóm xung quanh đây đều biết, trong nhà này làm gì có ai!

Nhưng hình như nửa năm nay không hề nghe thấy âm thanh kỳ quái gì nữa, không biết có phải bởi vì căn nhà này sắp bị bán đi nên những "thứ bẩn thỉu" ở trong đó đã đi tìm căn nhà trống khác rồi không.

Nghe bà chị này nói, thì hình như thời gian căn nhà của nhà họ Ngụy không tiếp tục có ma nữa, vừa vặn trùng khớp với thời gian mà lão Lương đem bức tranh đi, nói cách khác, vấn đề là ở bức tranh kia! Tranh vừa rời đi, tình trạng ma ám trong nhà lập tức biến mất.

Sau một ngày ra ngoài, khi tôi và lão Triệu quay trở lại nhà chú Lê thì được báo, bức tranh kia không hề có phản ứng gì cả. Cũng

có thể là bởi vì chú Lê và Đinh Nhất có mệnh cách đặc biệt nên bức tranh này mới không dám làm gì ở trước mặt họ.

Tôi kể toàn bộ những tin tức mà mình thu thập được trong cả ngày hôm nay cho chú Lê nghe, chú ấy thở dài: "Rốt cuộc thì bức tranh này có lai lịch gì nhỉ? Cũng không biết trong những năm qua nó đã nuốt bao nhiêu linh hồn rồi!"

Tôi cắn răng: "Cháu mặc kệ trước kia nó nuốt bao nhiêu người, nhưng nó phải nhả Chiêu Tài nhà cháu ra!"

Đinh Nhất cố xoa dịu tôi: "Cậu bình tĩnh đã, tôi tin chắc sẽ có biện pháp đưa Chiêu Tài ra ngoài!"

Lão Triệu cũng lo lắng: "Hy vọng thời gian đừng quá dài, nếu không mấy ngày liền không được ăn gì, cơ thể cô ấy không chịu nổi đâu…"

Nghĩ đến chuyện từ hôm qua đến giờ chị ấy vẫn chưa được ăn gì mà bị nhốt trong tranh, lòng tôi nóng như lửa đốt. Tuy người bình thường có nhịn đói một, hai ngày cũng không sao, nhưng nếu thời gian quá dài thì không được rồi…

Tâm trạng của lão Triệu cũng giống như tôi, cả hai chúng tôi đều tràn đầy sức lực, nhưng lại không biết phải dùng như thế nào. Nghe chú Lê nói, bức tranh này có số tuổi lớn hơn mọi người ở đây cộng lại, nên không ai biết nó có lai lịch gì mà có thể hút được người sống vào bên trong?!

Lúc này tôi đột nhiên nghĩ đến, nếu nói về chuyện sống lâu nhất thì có lẽ không ai địch được với chú họ của tôi, biết đâu chú ấy sẽ biết cái gì đó? Nghĩ vậy nên tôi vội lấy điện thoại ra bấm gọi cho chú họ.

May mà chú ấy bắt máy rất nhanh, lòng tôi thầm thở phào nhẹ nhõm. Tôi kể lại chuyện cho chú ấy biết, chú ấy bảo với tôi, nếu muốn cứu Chiêu Tài ra khỏi bức tranh kia thì tôi phải vào đó một

chuyến mới được!

Tôi ngây người, đúng là tôi không nghĩ đến cách này, nhưng vấn đề bây giờ là làm sao để tôi có thể vào trong đó? Tôi đâu thể đâm đầu vào bức tranh được? Chú họ bèn nói với tôi, trong chúng tôi thì chỉ có mình tôi mới có thể đi vào trong tranh.

Chú Lê và Đinh Nhất đều là mệnh thuần dương, tương khắc với bức tranh kia, họ không thể vào được. Lão Triệu là một người bình thường, nếu để anh ấy đi vào bức tranh thì e rằng số người chúng tôi phải cứu lại tăng thêm, cho nên cuối cùng chỉ có mình tôi mệnh thuần âm mới thích hợp để đi vào.

Mà chú họ còn nói, nếu tôi muốn tiến vào trong bức tranh quỷ quái này thì trên người không thể có bất kỳ vật trừ tà nào, ví dụ như răng thú hay con dao thép. Nhưng chú ấy cũng dặn dò tôi rằng, chú ấy không biết rõ tình huống bên trong bức tranh kia, nên khi tôi đi vào bên trong, chuyện đầu tiên phải làm là mau chóng đi tìm Chiêu Tài, sau đó đưa chị ấy ra ngoài bằng cửa sinh trong bức tranh nhanh chóng.

Tôi nghe không hiểu lắm: “Cửa sinh của bức tranh? Là ở chỗ nào cơ ạ?”

“Cửa sinh không nằm ở một nơi cố định, muốn tìm được nó thì phải nhờ hoàn toàn vào tuệ căn và ngộ tính của cháu!” Chú họ nói với vẻ bất đắc dĩ.

Tôi trợn tròn mắt ngạc nhiên, vội hỏi chú: “Cái gì gọi là dựa vào tuệ căn để tìm, ít nhất cũng phải có manh mối chứ ạ?”

Sau đó đúng là chú họ có tôi một manh mối thật, đó chính là “cửa sinh” là một cánh cửa... Tôi nghe mà thấy trước mắt mình biến thành màu đen, sao tôi lại có loại cảm giác một đi không trở lại thế này.

Sau khi cúp điện thoại, lòng tôi cứ thấp thỏm không yên, Đinh

Nhất vừa nghe tôi nói tôi phải vào bên trong bức tranh thì cũng muốn đi cùng. Tôi cũng muốn lắm chứ, nhưng Đinh Nhất có mệnh thuần dương, chắc chắn anh ta không thể vào bức tranh được.

Cuối cùng, tôi đành phải bỏ răng thú và con dao thép ra, tạm thời giao cho Đinh Nhất giữ hộ, sau đó tôi đi đến trước bức tranh kia, chờ đợi giây phút "xuất hiện kỳ tích". Nhưng đúng lúc này, chú họ lại gọi điện thoại tới và nói: "Tiến Bảo, nhớ rõ, một khi tìm được cửa sinh thì ngoài Chiêu Tài, cháu không được đưa bất kỳ ai ra nữa!"

Lúc ấy vì trong lòng quá sốt ruột nên tôi nghe không hiểu ý chú họ nói, tôi nghĩ thầm, trong bức tranh kia ngoài Chiêu Tài ra thì còn có ai nữa chứ? Nhưng tôi không ngờ rằng, câu nói này của chú lại thành sấm…

Trong lòng tôi thật sự không chắc chắn mình có thể đi vào bức tranh hay không, hoặc nếu vào được thì có thể đi ra không, tất cả đều là ẩn số. Dù gì tôi cũng biết bản lĩnh của mình đến đâu, nên trước khi tiến vào bức tranh, tôi quay sang nói với mọi người rằng, nếu tôi vào đó mà hai mươi tư giờ sau vẫn chưa đi ra, thì mọi người lập tức liên hệ với chú họ, để chú ấy mau chóng qua đây cứu chị em tôi!

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, tôi đi tới trước mặt bức tranh "Họp chợ phiên", không biết có phải do tác dụng của tâm lý hay không mà khi đến gần bức tranh, tôi cảm giác có một luồng khí đang hút mình vào bên trong.

Tôi hơi e dè, quay đầu nhìn mấy người Đinh Nhất, thấy họ cũng thấy không chắc chắn như mình, xem chừng thực lực của tôi thật sự rõ như ban ngày! Ài… Mặc kệ đi! Chết thì chết!

Nghĩ vậy nên tôi nhắm hai mắt lại, bất chấp khó khăn sờ vào bức tranh kia, sờ một lúc nhưng không có cảm giác sờ được cái gì

cả… Tôi vội mở mắt ra xem, da đầu tôi căng chặt lại, ông trời của tôi ơi! Tôi đã thực sự đi vào bên trong bức tranh đó rồi!

Tôi đang thực sự đứng ở một khu chợ lớn phương Bắc ở thời kỳ Dân Quốc, những người bán hàng xung quanh đang ra sức hò hét rao bán món đồ trên sạp hàng của mình. Chuyện kỳ lạ nhất là, tôi đột nhiên xuất hiện, nhưng không hề khiến những người này chú ý, như thể họ không hề nhìn thấy tôi vậy.

Tôi vội vàng nhìn quanh để tìm kiếm Chiêu Tài, nhưng người ở khu chợ này quá nhiều, nhốn nháo bận bịu, đến ngay cả người ở phía xa mặc áo gì tôi cũng không nhìn thấy.

"Chiêu Tài? Chiêu Tài?!" Tôi vội gào to, không biết cái bà này chạy đi đâu rồi?

Con đường được vẽ trên bức tranh không lớn, nhưng sau khi đi vào, tôi phát hiện nơi này chính là một thế giới khác! Tôi có thể thấy nhiều cảnh hơn từ những góc độ khác nhau.

Khi tôi đang vừa chạy vừa gào khắp nơi, đột nhiên tôi nghe thấy phía sau có giọng nói vang lên: "Cậu đang tìm một cô gái mặc tạp dề à?"

CHƯƠNG

TÌM KIẾM CỬA SINH

Tôi vội nhìn lại, ôi đệch! Đây chẳng phải là cái gã cầm máy ảnh DSLR kia à? Lúc ấy tôi cũng ngạc nhiên đến mức ngẩn người ra, không ngờ ngoài Chiêu Tài ra, bên trong này thật sự còn có những người khác!

Tôi gật đầu: "Đúng, anh có thấy cô ấy ở đâu không?"

Người kia chỉ tay về hướng Tây Bắc: "Cô ấy đang ở trong khu nhà nghỉ đằng kia kìa! Mấy người bị nhốt ở trong này như chúng ta đều sẽ đến tụ họp ở đó."

Tôi ngạc nhiên khi nghe gã nói từ "chúng ta" nên hỏi: "Anh… chúng ta?"

Gã đàn ông cầm máy ảnh DSLR gật đầu: "Ừ, chính là chúng ta."

"Các người có bao nhiêu người vậy?" Tôi hỏi.

Gã nói từ tốn: "Nếu không tính cậu và cô gái vừa mới tới kia, thì tất cả chúng tôi có mười tám người."

Sau đó gã đưa tôi đến khu nhà nghỉ, đi vào trong, đúng là tôi nhìn thấy mười mấy người ăn mặc đồ hiện đại đang ngồi ở đây, Chiêu Tài cũng có mặt trong số đó.

Chiêu Tài vừa thấy tôi là suýt khóc ầm lên, chắc đây là lần đầu tiên chị ấy cảm thấy nhớ tôi như vậy đấy nhỉ: "Sao bây giờ em mới

đến! Rốt cuộc đây là đâu vậy?!”

Tôi biết chị ấy bị dọa sợ, vì chúng tôi vẫn luôn cố gắng không cho chị ấy biết những gì mà chúng tôi đã từng trải qua. Nhưng không ngờ bà chị này suốt ngày ru rú ở trong nhà mà cũng bị họa từ trên trời rơi xuống đầu.

Có lẽ do thấy tôi tới nên sắc mặt Chiêu Tài đỡ hơn nhiều, nhưng chị ấy vẫn nắm chặt góc áo của tôi và nói: “Đây là đâu vậy? Làm sao chúng ta ra khỏi đây được?”

Tôi bất đắc dĩ đành lắc đầu nói: “Chị đừng gấp, nếu chúng ta có thể đi vào được thì cũng sẽ ra được.”

Gã cầm máy ảnh DSLR vừa rồi đưa tôi tới đây bỗng nói xen vào: “Chúng tôi đều vào đây rất lâu rồi, ban đầu những người mới tới đều cảm thấy mình có thể nhanh chóng ra ngoài thôi, nhưng cuối cùng đều giống như chúng tôi, vĩnh viễn bị nhốt lại.”

Nghe gã nói vậy, tôi mới quay đầu nhìn một lượt tất cả những người ở đây và phát hiện, quần áo họ mặc trên người đúng là thời kỳ nào cũng có, trong đó còn có cả một người đàn ông mặc quân phục của Quốc Dân Đảng.

Tôi gật đầu với họ, rồi lo lắng hỏi Chiêu Tài: “Chị thế nào rồi? Có bị thương ở đâu không?”

Chiêu Tài lắc đầu: “Không có, chị chỉ hơi sợ hãi thôi…”

Tôi bám lấy vai Chiêu Tài, cố an ủi: “Không có gì đâu, có em ở đây rồi! Nói cho em biết, làm sao mà chị vào được trong này?”

Chiêu Tài kể lại cho tôi nghe, chiều tối hôm qua chị ấy hẹn chúng tôi tới ăn lẩu, sau đó ở nhà một mình chuẩn bị nguyên liệu để nấu lẩu, bỗng đúng lúc này chị ấy đột nhiên nghe thấy có tiếng động phát ra từ phòng làm việc của lão Triệu…

Vì mấy ngày trước đã từng có một con chim bồ câu bay từ cửa

sổ vào làm loạn hết cả phòng làm việc lên, nên Chiêu Tài vội chạy vào để xem tình hình.

Nhưng khi chị ấy vào phòng làm việc của lão Triệu thì thấy bức tranh “Họp chợ phiên” treo trên tường có gì đó hơi kỳ lạ, thế là chị ấy từ từ đi đến trước bức tranh để nhìn cho kỹ hơn. Đúng lúc này, trước mắt chị ấy đột nhiên xuất hiện một quầng sáng, chưa kịp có phản ứng gì thì Chiêu Tài đã bị hút vào thế giới này rồi.

Lúc Chiêu Tài vừa vào đây thật sự rất sợ hãi, mọi người ở đây đều không nhìn thấy chị ấy, cho dù chị ấy có la lên to đến mức nào, họ cũng không hề có phản ứng. Mãi cho đến khi chị ấy bước chân vào nhà nghỉ này, mới gặp được một đám người cũng bị tình trạng giống như mình.

Dựa vào lời họ nói thì bọn họ đến từ những thời kỳ khác nhau và đều bị bức tranh này hút vào, từ sau khi vào đây, họ chưa từng thấy ai có thể ra ngoài được. Lúc này tôi đột nhiên nhớ tới lời dặn sau cùng của chú họ, chẳng lẽ ý của chú ấy là không muốn đám người này ra ngoài?

Nếu đúng như những gì họ nói, thì người đầu tiên tiến vào đã chờ đợi ở đây đến mấy chục năm rồi, vậy bây giờ họ là cái gì? Có thể ra ngoài sao? Mà cho dù họ có ra ngoài đi chăng nữa thì sẽ biến thành dáng vẻ như thế nào?

Khi chưa có đáp án cho những vấn đề này, tôi chắc chắn sẽ không để họ biết tôi có cách đi ra ngoài, nếu không nhiều người như vậy muốn theo… Tôi cũng không thể nào ngăn cản được!

Nghĩ tới đây, tôi bèn cười và nói với Chiêu Tài: “Không ngờ bức tranh này lại thần kỳ như vậy! Sau khi đi vào, chị có đi dạo xung quanh chỗ này không? Cảnh vật ở đây là thời kỳ cuối Thanh đấy! Sau này mà ra ngoài là không có dịp được nhìn thấy nữa đâu.”

Chiêu Tài nhìn tôi bằng ánh mắt không hiểu, tôi đoán chị ấy

đang nghĩ có phải tôi bị hâm rồi không?! Lúc này không nghĩ đến chuyện đi ra ngoài mà còn muốn đi ngắm phong cảnh? Nhưng chúng tôi là chị em nhiều năm rồi, vẫn có sự ăn ý với nhau, mặc dù chị ấy không hiểu rõ ý đồ của tôi, nhưng vẫn lo lắng phối hợp với tôi: “Lúc vào đây chị cũng không có tâm tình nào đi dạo… Vậy chúng ta thử đi xem xung quanh.”

Gã cầm máy ảnh DSLR và tên sĩ quan thời Dân Quốc thấy thế thì rất nhiệt tình muốn làm người dẫn đường cho chúng tôi. Tôi cũng không từ chối, chủ yếu là sợ làm quá lộ liễu sẽ phản tác dụng.

Ra khỏi khu nhà nghỉ, tôi hỏi gã cầm máy ảnh DSLR kia vào đây bằng cách nào? Gã nói: “Khoảng chín năm trước, tôi đến thăm quan một bảo tàng tư nhân, trong lúc vô tình bị bức tranh này hút vào. Thật ra ở đây không có khái niệm thời gian, cho nên chúng tôi cũng không biết bây giờ ở bên ngoài là thời gian nào. Bình thường đều nhờ lúc có người mới đi vào, chúng tôi mới có thể biết hiện tại bên ngoài đến năm tháng nào rồi.”

Tôi quay sang sĩ quan: “Vậy còn anh? Anh vào đây bằng cách nào?”

Tên kia hơi mất tự nhiên, nói: “Tôi là do lúc đi đánh cướp ở Sơn Đông thì phát hiện bức tranh này, lúc ấy tôi vốn định tặng nó cho lữ đoàn trưởng để mừng sinh nhật… Nhưng có một đêm, tôi định bụng mở bức tranh ra nhìn xem thử, kết quả… không biết tại sao lại đi tới đây.”

Tôi thầm nghĩ, nghe chừng tất cả mọi người đều bị hút vào tranh ở lúc vô tình tiếp xúc với nó. Chắc chắn lai lịch của bức tranh này không tầm thường, nếu không nó làm điều ác nhiều năm như vậy mà sao không bị ai phát hiện ra chứ?

Lúc này, gã cầm máy ảnh DSLR vừa đi vừa chỉ cho tôi một vài

kiến trúc cổ, gã nói với giọng hồ hởi: “Thẻ nhớ trong máy ảnh của tôi đều đã đầy hết rồi, vì để một ngày nào đó, sau khi rời khỏi đây, tôi sẽ công bố những bức hình này ra, nơi này có rất nhiều kiến trúc cổ đã biến mất trong thời hiện đại!”

Tôi giả vờ hăng hái nhìn lung tung theo ngón tay của gã, vì tôi muốn tìm ra cửa sinh mà chú họ đã nói tới. Trong lúc này, chỉ cần nhìn thấy nơi nào có cửa là tôi lại kéo Chiêu Tài tới xem xét.

Ban đầu, gã cầm máy ảnh và tên sĩ quan Quốc Dân Đảng còn đi theo sát chúng tôi, nhưng nhìn nhiều quá lại đâm lười, họ đứng ở ngoài đường chờ chúng tôi. Tôi nghĩ, các người cứ lười như vậy đi, nếu thật sự tìm thấy được cửa sinh, tôi sẽ lập tức cùng Chiêu Tài đi ra ngoài.

CHƯƠNG

ĐÁNH RƠI NỘI ĐAN

Đáng tiếc tôi tìm trên phố hết một vòng, cũng đã đi qua cơ man nào là cửa gỗ, cửa đá, cửa sắt lớn, kết quả không có cánh cửa nào là cửa sinh mà tôi muốn tìm, điều này thực sự làm trong lòng tôi nóng nảy.

Giờ này rõ ràng Chiêu Tài đã mệt không chịu nổi, vì thế tôi bèn tìm một quán trà lạnh ở ven đường ngồi xuống, nhìn người đến người đi trên đường cái, hất đầu về phía họ nói: “Khi nào thì những người này có thể tan đi?”

Gã cầm máy ảnh DSLR nhún vai đáp: “Vĩnh viễn sẽ không tan, bọn họ sẽ mãi lắc lư ở đây như vậy, vòng đi vòng lại…”

Tôi nghe thế thì thầm nghĩ, những người trên đường này không biết có phải người hư cấu trong tranh vẽ hay không, nhưng hai người ngồi đối diện tôi đây đều đã từng là người, có phải tôi nên đưa luôn cả bọn họ ra ngoài hay không?

Khi trong lòng tôi còn đang đấu tranh tư tưởng không ngừng, thì thấy một ông cụ chống gậy đi về phía chúng tôi. Lúc này nghe thấy gã cầm máy ảnh DSLR nói với ông cụ: “Ôi chu cha! Tôi nói này ông Nguỵ, sao ông cũng ra đây rồi! Ngần ấy năm, ông vẫn còn chưa vòng vèo đủ ở đây cơ à!”

Tôi vừa nghe nói ông cụ này họ Ngụy, thì biết nhất định ông ấy chính là ông Nguỵ sắp một trăm tuổi đi lạc vào bảy năm trước! Dường như ông ta mắt điếc tai ngơ với lời của gã cầm máy ảnh DSLR, chỉ chăm chú vào việc đi đường của mình.

Gã cầm máy ảnh DSLR nói với vẻ mặt châm chọc: “Có phải ông già này vẫn còn nghĩ khi nào được ra ngoài hay không, để sống thêm mười năm, tám năm chắc!”

Tôi không có lòng dạ ở đây nghe gã đàn ông miệng rộng lải nhải, một lòng muốn tìm cửa sinh mà chú họ nói tới. Chỉ là bây giờ tí xíu nhắc nhở mà chú cho ít đến đáng thương, năng lực của tôi lại có hạn, việc này tôi phải làm sao mới được đây!

Lúc này tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, phát hiện mặt trời vẫn mãi treo trên cao tít, không có nửa điểm thay đổi nào, tuy nói thế giới này là hư ảo, nhưng mà ánh sáng mặt trời chiếu lên người vẫn có cảm giác nóng bức.

Vì thế tôi định kéo Chiêu Tài đến một hiệu cầm đồ gần đó để tránh cho mát, nhưng ai ngờ đúng lúc này, trong lúc vô ý tôi nhìn thoáng qua mặt đất và phát hiện ra một vấn đề.

Trong những người ở đây, trừ tôi và Chiêu Tài ra, hai người khác đều không có bóng!! Thấy tình trạng như vậy, trong lòng tôi không khỏi nặng nề, xem ra trong thế giới này, trừ tôi và Chiêu Tài ra thì không còn người sống nữa…

Nếu những người này đều đã không phải người sống, vậy chắc chắn họ không có bụng dạ tốt đẹp khỉ gì, nếu không cũng sẽ không liên tục truyền bá cho chúng tôi suy nghĩ cuối cùng sẽ không ra được. Với hiểu biết của Chiêu Tài về tôi, chị ấy đã đoán ra trong lòng tôi sớm có tính toán, nhưng bởi vì ngại có người khác ở đây, cho nên chị vẫn luôn không hỏi tôi.

Vì thế Chiêu Tài bèn cho tôi một ánh mắt, sau đó kéo ống tay áo

tôi và nói: "Chúng ta đến hiệu cầm đồ xem thử có cái gì thú vị không đi."

Tôi đáp lại, cũng không quay đầu lại mà đi theo chị vào cửa hàng đang mở. Hai người phía sau muốn âm thầm đi theo, lại thấy hai chúng tôi không nhìn họ, vì thế xấu hổ đứng ở cửa chờ.

Lúc này trong hiệu cầm đồ có một vài người đảm nhiệm vai "Người trong tranh", giữa lúc ra ra vào vào vừa vặn chặn tầm mắt của bọn họ, vì thế tôi có thời gian ngắn ngủi trao đổi với Chiêu Tài.

Tôi thì thầm nói cho chị biết: "Mọi người ở đây trừ chị và em ra đều không phải người sống! Một lát nữa hãy theo sát em, đồng thời phải coi chừng họ!"

Chiêu Tài nghe xong thì gật đầu, sau đó nói với tôi: "Yên tâm đi, chỉ là em có thật sự chắc chắn có thể cùng chị cùng đi ra ngoài không?"

Tôi hơi chột dạ cười cười: "Không chắc cũng không quan trọng, nhóm chú Lê và Đinh Nhất đều ở bên ngoài kia mà! Trước khi em vào đã dặn họ rồi, thật sự không được thì liên hệ với chú họ của mình!!"

Chiêu Tài nghe xong thì tức giận cho tôi hai đấm: "Có phải em có bệnh hay không hả? Không dám chắc mà em đi vào làm gì? Còn mua một tặng một nữa!!"

Tôi bèn cười và nói với chị: "Chị cứ yên tâm một trăm hai mươi phần trăm đi! Nhất định em có thể cứu chị ra, lão Triệu nhà chị còn chờ chị ra ngoài sinh chó con với anh ấy kìa!"

Chiêu Tài nghe thế thì gương mặt già đỏ lên, giơ tay lại cho tôi hai đấm nữa. Ở trong mắt những người khác, tôi và Chiêu Tài đang vừa nói vừa cười đùa, trên mặt cũng không có nửa phần hoang mang nào…

Chỉ là họ nào biết đâu rằng, đó là do tôi giả bộ giỏi, bây giờ trong lòng tôi đã gấp muốn chết, hận không thể kéo ra một cánh cửa là đúng phải cửa sinh! Dễ dàng mang Chiêu Tài nhanh chóng rời khỏi cái không gian quỷ dị này.

Giờ đây tôi phát hiện ra trong hiệu cầm đồ này còn có khá nhiều đồ chơi hay ho, nếu có thể lấy ra một hai món ra ngoài đời thực, vậy thì phất to rồi! Đột nhiên, tôi nhìn thấy trên chỗ bàn thờ của hiệu cầm đồ, có dán một tờ giấy đỏ, còn viết ngay hàng thẳng lối hai chữ to: “Cửa sinh”.

Sau khi nhìn thấy hai chữ này, trong lòng tôi lập tức thoải mái không ít. Vì thế không chút nghĩ ngợi kéo Chiêu Tài đi về phía bàn thờ. Ai ngờ càng tới gần bàn thờ, sắc mặt của Chiêu Tài càng khó coi. Tôi lập tức kinh ngạc hỏi chị: “Chị làm sao vậy?”

Vẻ mặt Chiêu Tài mờ mịt nói với tôi: “Chị cũng không biết, nhưng mà càng tới gần bàn thờ kia, cơ thể của chị càng mất hết sức.”

Tôi nghe mà thầm kinh hãi, lập tức hỏi chị sau khi vào đây còn xảy ra chuyện gì đặc biệt không? Chiêu Tài suy nghĩ rồi trả lời: “Đúng rồi! Sau khi đi vào hình như trên người chị có rơi ra một thứ, là một quả bóng nhỏ sáng lấp lánh.”

Tôi vừa nghe là biết hỏng rồi! Đó là nội đan bảo mệnh của Chiêu Tài, hoá ra bức tranh quỷ quái này để ý tới nội đan của chị. Vì thế tôi vội hỏi Chiêu Tài: “Bây giờ quả cầu nhỏ lấp lánh ánh vàng kia ở đâu rồi?”

Chị nhớ lại rồi nói: “Hình như là bị một đứa trẻ nhặt đi rồi.”

Tâm trạng của tôi lập tức rơi xuống đáy vực, xem ra trước khi tìm được nội đan, tôi và Chiêu Tài vẫn chưa thể đi ra ngoài được, nếu không chỉ sợ vừa ra khỏi thế giới hư ảo này, Chiêu Tài sẽ lập tức bỏ mạng ở lại đây…

“Chị biết đứa trẻ kia giờ ở chỗ nào không?” Tôi sốt ruột hỏi.

Chiêu Tài nghĩ ngợi rồi nói với tôi: “Chắc là nó vẫn còn ở lầu Nghênh Tân!”

Tôi lập tức lôi Chiêu Tài ra khỏi hiệu cầm đồ, sau đó nói với gã cầm máy ảnh DSLR và tên quan quân của Quốc Dân Đảng: “Đi thôi, chúng ta cũng đi dạo đủ rồi, về lầu Nghênh Tân trước rồi nói sau!”

Sau khi trở lại lầu Nghênh Tân, những người trước đó vẫn còn ngồi nhàn rỗi ở trong lầu. Lúc này tôi mới cẩn thận quan sát những người này, phát hiện từ Dân Quốc đến hiện đại, nam nữ già trẻ tất cả đều có… Những người này ngồi ở lầu Nghênh Tân, trò chuyện trên trời dưới đất với nhau, kể ra bản thân mình đi vào như thế nào.

Tôi cẩn thận tìm kiếm đứa bé mà Chiêu Tài nói, quả nhiên thấy nó ở một chỗ không bắt mắt lắm. Đó là một đứa bé trai tầm sáu bảy tuổi, người mặc quần áo rách nát, cực kỳ giống nhóc ăn mày xin cơm ngoài đầu đường trong xã hội cũ.

Bề ngoài thằng bé làm như là ngồi ở đó nghe người khác nói chuyện, nhưng tay phải của nó vẫn đều ôm lấy túi tiền trên áo, như là ở trong đó có một thứ vô cùng quan trọng…

CHƯƠNG

CHIÊU TÀI THOÁT KHỎI NGUY HIỂM

Sau khi phát hiện sự khác thường ở thằng bé, tôi bèn đi đến bên cạnh thằng bé, chầm chậm ngồi xổm xuống và nói: “Nè! Cháu đi vào đây từ khi nào?”

Thằng bé không ngờ tôi sẽ đột ngột hỏi nó, nên lấy tay trái lau nước mũi trên mặt đáp: “Khi cháu lẻn vào một nhà giàu ăn vụng, đi nhầm chỗ, bị lạc đường. Lúc ấy bức tranh này treo ở trong một căn phòng cực lớn, cháu cho rằng trong đó có thể có đồ ăn nên đi vào, kết quả không tìm được cái ăn, lại bị hút vào tranh.”

Tôi gật đầu, sau đó tiếp tục hỏi nó: “Cháu đi vào rồi gặp được những ai?”

Thằng bé lắc đầu: “Chẳng gặp được ai, cháu là người đầu tiên vào đây…”

Tôi nghe mà thầm cả kinh, không ngờ thằng nhóc này lại là người có lai lịch già nhất?! Nhưng tôi thấy ánh mắt của nó cực kỳ gian xảo, tuy rằng nó đã cố hết sức giả vờ là trẻ con ngây thơ chất phác, nhưng đôi mắt lại bán đứng, đứa trẻ này không đơn giản! Xem ra tôi vẫn phải thăm dò thử nó kĩ mới được.

Vì thế tôi tiếp tục tán gẫu với nó: “Vậy cháu tới đây bao nhiêu năm rồi?”

Thằng bé lộ ra ánh mắt "ngây thơ" đáp: "Không nhớ rõ nữa… Tóm lại rất lâu rồi."

Tôi nhân cơ hội xích đến gần nó một chút, muốn xác nhận rốt cuộc thứ trong túi nó có phải nội đan của Chiêu Tài hay không. Nhưng thằng bé lại len lén xê dịch ra sau, dường như vẫn luôn muốn duy trì khoảng cách nhất định với tôi, như thế trái lại khiến tôi khẳng định nội đan đang ở trên người nó!

Xem ra cần phải mau chóng lấy nội đan về mới được, như vậy mới có thể mang Chiêu Tài bình an ra khỏi chỗ này. Nghĩ như vậy, tôi đột nhiên bày vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía cửa, tất cả mọi người cho rằng phía sau có thứ gì xuất hiện, nên đều quay đầu nhìn lại…

Tôi thừa dịp lúc này, giơ tay đập vào cánh tay phải của thằng bé, tay phải của nó rời ra khỏi túi tiền ngay. Trong chớp nhoáng, tôi nhìn thấy một viên nội đan vàng óng cùng lúc rơi trên mặt đất.

Tôi đã sớm có chuẩn bị, lập tức nhào qua nhặt nội đan lên, sau đó nhanh chóng kéo Chiêu Tài bỏ chạy ra bên ngoài! Lúc này liền nghe thấy thằng nhóc ở phía sau oà lên khóc to, sau đó đau khổ tột cùng nói: "Họ cướp đồ của cháu!!"

Lúc này tôi chẳng có thời gian quay lại nhìn phản ứng của những người khác, kéo Chiêu Tài chạy về hiệu cầm đồ vừa nãy phát hiện ra cửa sinh. Tuy rằng Chiêu Tài không rõ nội tình, nhưng vẫn mang vẻ mặt ngơ ngác chạy như điên theo tôi.

Mặc dù không quay đầu lại, nhưng tôi lại có thể cảm nhận được rõ ràng có không ít người đang đuổi theo phía sau mình, đám người kia đều giấu giếm khôn ngoan giả bộ hồ đồ, trong lòng bọn họ không biết còn đang nuôi ý tưởng gì đây!

Ngay lúc này, đột nhiên tôi nhìn thấy một bóng người chắn trước mặt chúng tôi, chăm chú nhìn kỹ, phát hiện lại là ông Nguỵ.

Lão già này xuất hiện ở đây, đúng lúc chặn đường phía trước của chúng tôi, lòng tôi không khỏi nôn nóng.

Tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, những kẻ đó đoán chừng sẽ đuổi đến rất nhanh, vì thế tôi vội nhét nội đan trong tay vào miệng Chiêu Tài và nói: “Mau nuốt xuống đi.” Chiêu Tài hơi đờ ra nhưng vẫn nuốt viên nội đan kia xuống.

Tôi nhìn ông già trước mặt đang chắn đường đi của chúng tôi, trong lòng thầm nghĩ, ở đây chơi trò ăn vạ với cậu đây cũng không ích lợi gì, tôi cũng mặc kệ giờ ông có số tuổi bao nhiêu, ở trong mắt tôi chỉ là một con quỷ già!

Vì thế tôi không cần suy nghĩ mà đá cho ông Nguỵ một cú làm ông ta văng sang một bên! Tôi thấy thế thì tranh thủ thời gian lôi Chiêu Tài chạy vào trong hiệu cầm đồ, sau đó đẩy Chiêu Tài vẫn còn mang vẻ mặt ngẩn ngơ từ bàn thờ “Cửa sinh” ra ngoài.

Nhìn thấy Chiêu Tài biến mất vào trong bàn thờ, trái tim tôi lập tức yên ổn lại, chỉ cần Chiêu Tài rời khỏi chỗ này, tôi cũng không còn gì để kiêng dè nữa! Mấy cái đồ ma quỷ phía sau dù lợi hại hơn nữa, nhưng bọn họ có tranh giành ở đây cùng lắm cũng chỉ có vài hồn phách nặng lòng thôi, mà tôi bây giờ chính là một người sống sờ sờ!

Nghĩ vậy nên tôi quay đầu nhìn về những kẻ đã đuổi đến phía sau, lúc này đôi mắt của cả đám bọn họ đều gấp đến đỏ lên, trợn trừng lên ép hỏi tôi, Chiêu Tài đi đâu rồi?!

Tôi lại bày vẻ mặt rõ bình tĩnh nhìn bọn họ: “Chị ấy đi ra ngoài rồi!”

“Không thể nào!” Gã cầm máy ảnh DSLR tỏ vẻ không tin.

Tôi thầm nghĩ các người tin hay không thì tùy, dù sao Chiêu Tài cũng đã ra ngoài rồi.

Lúc này người khác lập tức chạy vào hiệu cầm đồ tìm người, nhưng bọn họ tìm hơn nửa ngày, lại đều lộ ra vẻ mặt giật mình. Lúc này tôi phát hiện ra một vấn đề, những người này chắc là đều không nhìn thấy tờ giấy đỏ viết hai chữ "Cửa sinh" kia trên bàn thờ, thảo nào họ vẫn bị nhốt mãi ở chỗ này trước sau không ra được.

Nhưng tại sao tôi có thể nhìn thấy mà họ lại không nhìn thấy đây? Chẳng lẽ vì bây giờ tôi vẫn còn là người sống sao? Cũng không biết vừa rồi lão già Nguỵ bị tôi đá sang một bên có nhìn thấy Chiêu Tài rời khỏi như thế nào hay không, nếu không lão mô phỏng đúng cách, muốn đi ra ngoài thì cũng không phải việc gì khó.

Vì thế tôi liếc nhìn về phía lão già Nguỵ, phát hiện lão vẫn còn nằm dưới đất không nhúc nhích… Lúc này một phụ nữ trang điểm nổi bật chửi ầm lên với tôi: "Anh có phải con người hay không hả! Lớn tuổi như vậy còn ra tay với thằng bé?!"

Tôi cười lạnh nói: "Tôi có phải người hay không tự tôi biết, nhưng các người có phải người hay không, trong lòng không phải tự hiểu mà giả bộ hồ đồ sao?"

Tôi vừa dứt lời, sắc mặt mọi người đều thay đổi, sau đó ào ào nhìn thằng nhóc cuối cùng đã đuổi tới nơi. Nhưng lúc này khí chất của nó đã hoàn toàn không giống vừa rồi nữa, cảm giác y hệt như một đại ca xã hội đen… Người ở đây nhanh chóng nhường ra một con đường.

"Không ngờ nhỉ! Thật đúng là để mày đưa người đẹp kia ra ngoài mất rồi!" Thằng nhóc mở miệng, nhưng lại phát ra giọng nói của một người đàn ông trưởng thành.

Tôi nhìn nó từ trên xuống dưới: "Rốt cuộc mày là thứ gì? Yêu tinh? Hay là lệ quỷ?"

Thằng nhỏ cười ha ha đáp: "Bây giờ mày đừng quan tâm tao là cái gì, tao khuyên mày vẫn nên lo cho chính mình đi đã! Mày thả nội đan bọn tao muốn chạy mất rồi, chỉ e là vĩnh viễn cũng đừng hòng đi ra ngoài!"

Tôi bày ra vẻ mặt không hề gì: "Không sao! Cho dù tao không ra được, thì cũng sẽ có người tới cứu tao… Chỉ sợ đến lúc đó lũ yêu ma quỷ quái các người sẽ gặp xúi quẩy!"

Bọn người kia vừa nghe thế, lại đều nóng nảy không yên như hận không thể lập tức xông lên xé tôi ra… Gã cầm máy ảnh DSLR cũng mang vẻ mặt hung ác nói: "Thiên đường có lối mày không đi, địa ngục không cửa mày cứ nhất định đòi tới, nếu đã thả nội đan của bọn tao chạy mất, vậy đành phải dùng mày làm thế thân vậy. Có điều tao thấy âm khí trên người mày ngưng tụ, không khéo còn tốt hơn cô gái chạy mất vừa rồi!"

Thực tế lúc ấy phía sau lưng tôi đều đã đổ đầy mồ hôi lạnh rồi, chẳng qua là trên mặt còn phải cố giả bộ bình tĩnh, nếu không chỉ cần lộ ra sợ hãi, chỉ sợ bọn họ sẽ lập tức ùa lên…

CHƯƠNG

BỨC TRANH MƯỜI TÁM ÁC QUỶ

Lúc này tôi hơi căng thẳng nên không tự chủ sờ soạng trong túi quần, đột nhiên phát hiện trong túi lại có một cái bật lửa dùng một lần, cái này chắc là Đinh Nhất nhét vào lúc tôi không để ý.

Không gian ở đây đều là thế giới trong tranh, tranh chắc hẳn phải sợ lửa mới đúng! Nghĩ vậy nên tôi bèn móc cái bật lửa dùng một lần ra, ấn nhẹ, một ngọn lửa sáng ngời bùng lên.

Những kẻ đó vừa thấy lửa, cả đám liền lui về sau theo bản năng, nếu ở tình huống bình thường, trong tay tôi cũng không có thùng xăng, lấy ra một cái bật lửa thì có thể làm được gì? Nhưng nhìn từ biểu cảm của bọn họ, sự sợ hãi đối với lửa của bọn họ đúng là vượt qua tưởng tượng của tôi!

“Chúng mày nói xem nếu như tao lấy lửa đốt thì những thứ trong không gian này sẽ như thế nào nhỉ?” Tôi vừa nói vừa đi về phía bọn họ, những kẻ đó lại lập tức ào ào lùi về sau mấy bước nữa.

Thằng bé kia nghe thế thì lạnh lùng nói: “Mày đừng quên, mày cũng ở trong bức tranh này đó…”

Tôi nhún vai tỏ vẻ chẳng hề gì: “Vậy thì sao? Anh đây luôn luôn làm việc theo tâm trạng! Nếu chúng mày làm tâm trạng tao khó

chịu, tao cũng không dám bảo đảm mình có thể làm ra cái gì đâu! Tất cả lui ra ngoài cho tao!”

Dưới sự cưỡng ép của tôi, đúng là họ vẫn lùi ra ngoài hiệu cầm đồ, nhưng họ vẫn giương đôi mắt dính chặt vào tôi. Tôi không có cách nào đi ra ngoài từ cửa sinh mà không để cho bọn họ phát hiện.

Vì thế tôi thầm cắn răng, giơ tay châm lửa vào một tấm màn trong hiệu cầm đồ, nói ra cũng quái, tấm màn kia mới vừa chạm đến bật lửa trong tay tôi, lập tức bị đốt cháy giống như một tờ giấy.

Trong nháy mắt lửa bùng lên, tôi nhanh chóng lùi lại phía sau, mà những kẻ ở ngoài cửa kia thì lại nhao nhao lùi ra chỗ xa hơn. Lửa bao trùm toàn bộ hiệu cầm đồ rất nhanh, khói lửa mù mịt ngập tràn, tôi nhân cơ hội bịt mũi nhắm về phía cửa sinh trên bàn thờ.

Cảm giác từ bức tranh đi ra rất kỳ quái, giống như có một luồng điện mỏng manh xuyên qua người. Mà khi tôi thấy rõ thế giới bên ngoài bức tranh, lập tức mặt mày choáng váng. Đây nào phải nhà chú Lê đâu, đây rõ ràng là mảnh đất hoang vu mà!

“Tiến Bảo!” Lúc này một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau tôi, tôi quay đầu nhìn lại, phát hiện nhóm Đinh Nhất và chú Lê đều đứng cách tôi hơn mấy mét. Cùng lúc đó tôi còn thấy được chú họ, không ngờ chú ấy cũng tới!

“Tiến Bảo mau tới đây!” Vẻ mặt của chú họ hơi sốt ruột.

Tôi lập tức hiểu ra là bức tranh kia xảy ra vấn đề, vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bức “Họp chợ phiên” bị treo trên một tán cây nhô ra, lúc này từ một góc bức tranh đang bắt đầu có ngọn lửa từ trong đốt lan ra phía ngoài.

Nhưng kỳ quái chính là, ngọn lửa đó cũng không thiêu hủy hết

bức tranh, mà lại gần như chỉ thiêu hủy một lớp bên trên. Chờ tôi nhìn rõ bức tranh sau khi được lửa liếm qua, cả người tức thì đổ mồ hôi lạnh.

Hoá ra bên dưới bức "Họp chợ phiên" này còn có một bức tranh nữa, thực chất là dùng một bức tranh dân gian bình thường che đậy tranh gốc. Chất giấy của bức tranh kia xám vàng, nhìn không ra là của thời kỳ nào, do ai vẽ ra, chỉ là nội dung trong tranh làm người nhìn không khỏi cảm thấy sợ hãi…

Đó là mười tám con ác quỷ với tạo hình khác nhau, tướng mạo xấu xí, cả đám bọn chúng mặt mũi hung tợn trợn trừng đôi mắt đỏ như máu, tựa hồ lúc nào cũng có thể xông ra khỏi tranh ăn thịt người…

"Tiến Bảo!" Lúc này Đinh Nhất xuất hiện đúng lúc kéo tôi cách xa bức tranh tà ma quái quỷ kia.

"Cả đám này là thứ gì vậy?" Tôi vô cùng khiếp sợ hỏi.

Lúc này chú họ cau mày nhìn chằm chằm bức tranh tà ma kia và đáp: "Ấn Thiên Sư bị phá rồi, bức tranh dương khí bên trên cũng bị đốt sạch, chỉ sợ tranh này không nhốt được chúng nữa rồi…"

Trong lúc nhất thời tôi không hiểu lời chú họ nói là có ý gì, nhưng đột nhiên lại nhìn thấy xung quanh bức tranh kia bắt đầu có dòng khí đang xoay tròn, hình như là có thứ gì muốn chui ra khỏi tranh!

"Trốn ra sau chú hết đi, những thứ kia sắp ra ngoài rồi!" Chú họ trầm giọng nói.

"Thứ… Thứ gì ạ?" Giọng điệu của tôi hoang mang hỏi.

Lúc này chú họ quay đầu lại liếc nhìn tôi: "Mười tám ác quỷ…" Chỉ thấy sau khi chú nói xong thì lấy ra một dải băng dài hình cái túi vải đen, mặt trên có thêu chữ Phạn bằng chỉ vàng.

Chú họ từ từ mở cái túi vải đen ra, một thanh đao ngắn khí đen ngập tràn xuất hiện trước mắt tôi. Ngay sau đó tôi có cảm giác tai mình vang lên một tràng tiếng hí vang, đầu lập tức nhói đau…

“Thiên Nhân Trảm?!” Chú Lê giật mình nói.

Nhưng mà chú họ lại lắc đầu: “Cái này nhiều nhất là Bách Nhân Trảm, cách Thiên Nhân Trảm còn xa lắm! Tuy nó không bằng Thiên Nhân Trảm nhưng có thể trên chém phán quan, dưới chém quỷ sai, chắc đối phó với mười mấy ác quỷ này cũng không thành vấn đề.”

Tôi vừa nghe chú họ nói thanh đao ngắn này là thứ đã giết trên trăm mạng người, tức thì hiểu ngay vì sao bây giờ đầu tôi đau như muốn nứt ra! Là bởi vì tàn hồn bám vào trên nó quá nhiều…

Lúc này thì thấy một góc bức tranh mười tám ác quỷ kia đột nhiên rách ra một miếng, tiếp theo từ chỗ rách kia bắt đầu chảy ra bên ngoài một ít chất lỏng sền sệt giống như dầu đen, tuy rằng chúng tôi ở khoảng cách xa đến mấy mét, nhưng vẫn có thể ngửi thấy được mùi tanh hôi!

Tôi vốn nghĩ mười tám tên ác quỷ này sẽ xuất hiện giống với dáng vẻ trước đó tôi gặp được ở trong tranh, kết quả khi cả đám bọn chúng bò từ trong tranh ra, trong lòng tôi lập tức dâng lên ghê tởm, thế này nào còn có nửa phần hình người?

Cả đám bọn chúng tuy đều có bốn chi và đầu người, nhưng da quanh người lại đều khô quắt tàn tạ, quả thực chính là một bộ khung xương khoác một tấm da người lóc thịt… Làm người nhìn không nhịn được tê dại, bảo đảm anh nhìn một lần chắc chắn sẽ không muốn nhìn lại lần thứ hai.

Chiêu Tài đằng sau tôi lập tức bị dọa hét lên rồi chết ngất, tôi thấy thế bảo lão Triệu nhanh đưa chị ấy về nhà, chuyện ở đây thì giao cho chúng tôi, chờ bên này xong việc rồi chúng tôi lại đi tìm

anh ấy.

Lão Triệu biết lúc này ở lại cũng không giúp được cái gì, rời khỏi sớm một chút trái lại sẽ giảm bớt lo ngại cho chúng tôi. Vì thế anh ấy không nói hai lời, bế Chiêu Tài lên chạy khỏi nơi đây…

Thấy lão Triệu và Chiêu Tài rời khỏi rồi, tôi thở phào, tự để tinh thần của mình ổn định một chút. Tuy rằng vừa rồi chú họ nói thanh “Bách Nhân Trảm” chú đem theo này dư dả để đối phó những con quỷ xấu xí ghê tởm đó, nhưng tôi biết đây sẽ là một trận chiến ác liệt, suy cho cùng số lượng của đối phương quá nhiều.

Lúc này mười tám con ác quỷ kia đã lục tục bò hết từ trong tranh ra, cầm đầu chính là một con nhìn giống khỉ.

Đầu tiên nó vươn đầu lưỡi thật dài khẽ liếm khóe miệng, sau đó mặt cười gian nhìn tôi và nói: “Nhãi con! Cảm ơn mày thả bọn tao ra ngoài… Năm đó lão già lai căng kia muốn dùng cái ấn Thiên Sư này nhốt bọn tao, đáng tiếc hắn lại không dự đoán được ấn Thiên Sư kia bị nứt một góc. Đáng giận chính là lão già này lại còn trùm lên mặt trên một bức tranh dương khí, thế mới nhốt được bọn tao ở trong đó. Mày phóng hỏa đúng lúc đốt đi bức tranh kia, rốt cuộc bọn tao đã có thể thấy ánh mặt trời lại rồi.”

CHƯƠNG

LỆ KHÍ KHÓ TIÊU

Tôi nghe mà thầm cảm thấy buồn cười, mấy con ác quỷ lại còn muốn thấy ánh mặt trời ư? Nghĩ vậy nên tôi nói với Đinh Nhất: "Đưa dao thép cho tôi, tôi đã từng đánh nhau với bọn nó trong tranh, bản lãnh cũng thường thường thôi."

Nhưng chú họ vẫn luôn che phía trước chúng tôi lại quay đầu bảo: "Yên phận đứng đó đi! Những con quỷ này không đơn giản như cháu tưởng đâu, lúc bọn chúng bị nhốt trong tranh thì bản lĩnh bình thường, nhưng một khi ra ngoài..."

Lời chú họ còn chưa nói dứt, mười mấy con quỷ kia cũng đã lao thẳng đến chỗ chúng tôi! Chú ấy lập tức quay đầu lại vung đao lên với đàn quỷ dữ, một luồng ánh sáng lạnh lóe lên chặt đứt một bên cánh tay của con ác quỷ chạy trên cùng...

Tôi nhìn mà vô cùng khiếp sợ, không ngờ thanh đao này quả nhiên rất lợi hại, gần như chỉ cần đao khí là có thể giết quỷ trong vô hình! Không biết tương lai nếu có một ngày để chú họ thật sự luyện thành "Thiên Nhân Trảm", đến lúc đó lão Hắc và lão Bạch sẽ thế nào?!

Lúc này chú họ huơ vài cái bổ một nữ quỷ thành hai, nữ quỷ kia tức thì gào lên thảm thiết rồi biến thành một đống xương khô! Khi

ấy tôi mới khôi phục tinh thần lại, việc cấp bách bây giờ là tiêu diệt mười mấy con ác quỷ này cái đã, còn về gút mắt giữa chú họ và lão Hắc, lão Bạch, trước hết cứ quăng đó để nói sau!

Tuy hồi trước tôi biết chú họ rất lợi hại, nhưng lần này mới xem như thấy được bản lĩnh của chú. So sánh với chú họ, chú Lê đúng thật chỉ là một ông thầy bói thường thôi. Giờ này chú ấy đang há miệng trừng mắt, nhìn từng chiêu từng thức của chú họ, ánh mắt đó quả thực giống như nhìn thấy được thần tượng của mình ấy.

Rất nhanh… chú họ chỉ nhấc tay vung đao là đã giết sạch mười bảy con ác quỷ, bây giờ chỉ còn lại một mình con quái vật nhìn giống khỉ kia thôi. Tuy nhiên cuộc chiến cũng bắt đầu trở nên rất đáng lo, con cuối cùng nhất định là con lợi hại nhất trong bọn chúng, nhưng lúc này rõ ràng chú họ cũng đã thở hổn hển rồi.

Suy cho cùng vừa rồi chú đã vung tay mạnh mẽ xử lý mười bảy con ác quỷ, nói không mệt là giả, mà con ác quỷ giống con khỉ kia từ lúc bắt đầu vẫn luôn giữ thực lực, chính là vì đang đợi mười bảy con ác quỷ đằng trước hao hết thể lực của chú họ.

Tôi thầm sốt ruột, muốn cầm dao thép qua đó giúp chú họ, nhưng mà lại bị Đinh Nhất cản lại: “Cậu vẫn đừng nên đi qua, nếu làm không khéo còn gây thêm phiền phức cho chú ấy…”

Tôi vừa dâng lên muôn trượng hùng tâm thì đã bị một chậu nước lạnh của Đinh Nhất dập tắt. Có điều tôi cũng biết anh ta nói có lý, vì thế đành phải tiếp tục hậm hực đứng ở chỗ xa quan sát.

Tôi nhìn từng đống xương trắng cách đó không xa, xem ra những hài cốt đó chắc là những người bị hút vào trong tranh trước đây, nếu không những con ác quỷ đó làm sao có được thực thể chứ?

Bây giờ còn lại một con ác quỷ cuối cùng này, coi bộ chính là

con ác quỷ đội lốt thằng bé kia rồi! Tưởng tượng đến có nhiều tánh mạng vô tội bị bức tranh tà ma này hại chết như vậy, tôi chỉ hận vì sao nó không bị chúng tôi bắt gặp sớm một chút chứ?!

Lúc này chú họ đã dùng hết toàn lực, nhưng con ác quỷ cuối cùng này gian xảo lạ thường, mấy lần đều tránh thoát đòn công kích trí mạng của chú họ. Tôi thấy nếu còn tiếp tục như vậy cũng không phải cách, đến lúc đó thể lực của chú họ sớm muộn gì sẽ bị nó tiêu hao hết.

Vì thế tôi vội vàng quay đầu lại hỏi chú Lê: “Bây giờ chúng ta có thể làm gì đó để giúp chú họ đây?”

Chú Lê suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Cách của chú họ cháu khác hẳn với người thường, nếu chúng ta không rõ nội tình, tùy tiện giúp đỡ, chỉ sợ trái lại sẽ phá hoại đó.”

Tôi nghe thế thì rối đến vò đầu bứt tai, đột nhiên tôi nghĩ tới chiếc răng thú kia của mình, nên lập tức xoay người hỏi Đinh Nhất: “Răng thú của tôi đâu?”

Đinh Nhất duỗi tay móc răng thú từ trong lòng ra: “Ở đây này!”

Tôi nhìn thấy rồi, vội vàng nói với anh ta: “Anh có thể đâm cái răng thú này vào giữa thân thể con ác quỷ kia hay không?”

Đinh Nhất cầm răng thú cân nhắc hai giây rồi nói với tôi: “Chắc hẳn không phải là vấn đề lớn!”

“Được! Thứ này là vật đại hung, đâm nó vào trong thân thể của ác quỷ kia, chắc chắn sẽ có hiệu quả!” Tôi nói.

Sau đó Đinh Nhất dựa theo lời tôi, thừa dịp chỗ chú họ một người một quỷ đang giao chiến lẫn nhau một cách hăng say, ném chiếc răng thú nhắm ngay ngực ác quỷ. Kỹ thuật của Đinh Nhất thì chắc chắn khỏi phải nói, tuyệt đối là trăm phát trăm trúng, cổ tay anh ta nhẹ nhàng hất lên, đâm chiếc răng thú vào thân thể của ác

quỷ.

Sau khi răng thú cắm vào người, thân hình con ác quỷ kia chấn động, tiếp đó cả người không tự chủ được run lên… Chú họ nhân cơ hội tốt, một đao chém đứt đầu ác quỷ!!

Cuối cùng… Toàn bộ mười tám con ác quỷ đã bị chú họ tự tay đâm chết, thật sự là khiến lòng người sung sướng. Mà khi chúng tôi nhìn lại xương trắng đầy đất, trong lòng không khỏi lại thấy hơi lúng túng.

Nhiều hài cốt như vậy, báo cảnh sát hay không báo cảnh sát đây? Có vết xe đổ của chú Lê lúc trước, bây giờ tôi đúng thật là không dám dễ dàng động tới cảnh sát nữa. Suy cho cùng tự nhiên xuất hiện nhiều xương trắng như vậy, làm sao chúng tôi có thể nói cho rõ ràng chúng từ đâu ra chứ!?

Cuối cùng vẫn là chú họ có cách, trước hết chú bảo chúng tôi thu gom hết xương trắng trên mặt đất lại chất thành đống. Tiếp theo thì thấy chú lấy trên người ra một cái túi giấy nhỏ, mở ra xem, bên trong là một ít bột phấn màu vàng nhạt.

Tay chú ấy bấm quyết, sau đó rắc bột phấn màu vàng xuống đống xương trắng... Đây là chuyện không thể tưởng tượng nhất mà tôi từng thấy, không ngờ những bộ xương người cứng rắn đó, trước bột phấn màu vàng này chẳng là cái thá gì, trong nháy mắt đã hoá thành một đống tro tàn...

Chú Lê khoan thai nói bên tai tôi: “Xem ra đây là phấn hoá xác đã tuyệt tích từ lâu.”

Hôm đó chúng tôi vẫn chờ mãi đến khi tro tàn trên mặt đất bị gió thổi tan hết, rồi dùng một mồi lửa đốt trụi bức tranh vẽ ác quỷ đã không còn ác quỷ ấy. Cuối cùng tôi tìm thấy chiếc răng thú cực kỳ cứng rắn kia trên mặt đất, tuy rằng nó bị đốt đến hơi xám đi, nhưng tôi chỉ vừa lau nhẹ thì đã khôi phục như lúc ban đầu.

Ngày hôm đó chú họ thật sự mệt ghê gớm, sau khi tôi đưa chú về nhà, ước chừng chú ngủ cả một ngày một đêm mới hoàn toàn khôi phục sức lực, sau đó chú mới kể cho tôi về lai lịch chân chính của bức tranh này…

Tên bức tranh này là “Mười tám ác quỷ”, là vị sư phụ đầu tiên của chú họ, cũng là chưởng môn của Thiên Sư Đạo hồi ấy - Trương thiên sư vẽ nên.

Mười tám con ác quỷ này đời trước đều là người tội ác tày trời, sau khi chết xuống âm ty, bọn chúng vẫn như thế không biết hối cải. Trái lại còn gây rối khiến lệ khí của địa phủ nặng nề, thế cho nên những tiểu quỷ khác bị việc này ảnh hưởng, khó có thể quản thúc được. Vì thế phán quan đang giữ chức lúc ấy bèn xin Trương thiên sư của Thiên Sư Đạo giúp đỡ, hy vọng ông ấy có thể nghĩ cách loại bỏ lệ khí của mười tám con ác quỷ này.

Cuối cùng Trương thiên sư nghĩ tới một cách, đó chính là dùng một miếng da dê già mười năm trở lên làm vải vẽ tranh, ra lệnh quỷ sai hút mười tám con ác quỷ vào trong đó, rồi ông ấy lại đóng ấn Thiên Sư của mình lên, thế là có thể nhốt mười tám con ác quỷ này vào trong đó.

Tiếp theo ông ấy lại vẽ lên mặt trên bức mười tám ác quỷ một lớp “tranh dương khí” biển người tấp nập, sau đó đưa đến nhân gian, để nó hấp thu sự yên ổn của dương gian, hòng hóa giải lệ khí trên người mười tám con ác quỷ.

CHƯƠNG

THẦN BẢO HỘ VÀO NHÀ

Nhưng ai ngờ Trương thiên sư ngàn tính vạn tính, lại không tính đến một chuyện. Đó chính là trong đông đảo đệ tử của ông ấy, có một đồ đệ nhỏ xấu xa thành thói. Người đồ đệ nhỏ này tuy rằng trời sinh thông minh, lại tâm tính không vững, cả ngày chỉ nghĩ muốn thừa dịp lúc không có sư phụ, muốn thử nhìn trộm ấn Thiên Sư của ông ấy.

Ngày đó Trương Thiên sư mang theo mấy đồ đệ tuổi tác lớn hơn ra ngoài làm việc, đồ đệ nhỏ kia bèn nhân cơ hội trộm ấn Thiên Sư ra chơi đùa, kết quả lúc hắn đang chơi vui vẻ thì lại đột nhiên nghe có người gọi: “Sư phụ đã về rồi!”

Trong lòng hắn hoảng hốt, ấn Thiên Sư trượt khỏi tay, rơi xuống đất… Tuy sau đó đồ đệ nhỏ đã cuống quýt trả lại ấn Thiên Sư về chỗ cũ, nhưng mà không ai phát hiện bên dưới góc phải của ấn Thiên Sư đã xuất hiện một vết rạn nho nhỏ.

Về sau, Trương thiên sư vẫn không phát hiện ra, dưới tình huống đó dùng ấn Thiên Sư có vết rạn đóng lên bên dưới bức mười tám ác quỷ… Tới lúc này mới để cho mười tám con ác quỷ này tuy bị nhốt ở trong tranh, nhưng lại có thể hút người xem tranh vào trong luôn…

Nói vậy nhưng mười tám con ác quỷ này cũng sợ hút vào quá nhiều mạng người sẽ có một ngày bị phát hiện, cho nên những năm gần đây bọn chúng chỉ hút vào mười tám người, để một ngày ra khỏi được bức tranh, có thể có hình dạng con người, đi lại trong thế gian.

Còn về việc bọn chúng hút Chiêu Tài vào, tất cả đều là nội đan gây họa. Chắc là chúng phát hiện ra nội đan từ ngàn năm tu vi biến thành lại ở trên thân một người phàm, vì thế nên nổi lòng tham!

Nghe chú họ kể xong lai lịch của bức mười tám ác quỷ này, tôi hơi nổi giận: "Cậu nhóc đồ đệ kia cũng đáng bị sư phụ hắn đét mông!"

Lúc này thì thấy sắc mặt của chú họ âm u nói: "Đồ đệ kia chính là chú…"

Tôi vừa nghe lập tức ngoan ngoãn câm miệng, sau đó xấu hổ cười cười… Chẳng qua đồng thời tôi cũng thầm nghĩ trong lòng, xem ra mọi việc có nhân tất có quả, tuy rằng đó là món nợ mà chú họ thiếu từ mấy đời trước, nhưng mà vòng đi vòng lại nhiều năm như thế, cuối cùng vẫn là do chú ấy tự tay chấm dứt việc này…

Sau khi chú họ nghỉ ngơi hồi phục sức khỏe, lại biến mất khỏi cuộc sống của tôi, chú ấy luôn như vậy, tới cũng vội vàng, đi cũng vội vàng… Nhưng mỗi lần đều sẽ xuất hiện ở thời điểm tôi khó khăn nhất, tuy rằng bây giờ chúng tôi đều tự biết đối phương không phải là người thân chân chính của nhau, nhưng tình cảm giữa chúng tôi lại thân hơn so với người thân.

Cho nên đối với gút mắt giữa chú và lão Hắc, lão Bạch, tôi cần phải dùng cách của mình để giúp chú. Tuy rằng nhìn tư thế chú giết chết mười tám con ác quỷ, xem ra chú cũng không sợ Hắc Bạch Vô Thường, nhưng thực lực của hai con hàng kia cũng không

thể khinh thường, nếu không chú họ cũng sẽ không ngược xuôi Nam Bắc để luyện thanh "Thiên Nhân Trảm" kia.

Nói đến thanh "Thiên Nhân Trảm", lòng tôi cũng không khỏi âm ỉ lo lắng, dù sao tôi cũng là kẻ giúp lẽ phải chứ không giúp người thân, đối với chuyện khác của chú họ, tôi cũng không nói gì, nhưng duy nhất chỉ có thanh "Thiên Nhân Trảm" này!

Nếu đúng như lời chú Lê nói là phải giết chết một ngàn mạng người mới có thể luyện thành, vậy đối với một ngàn mạng sống sờ sờ này, thật sự quá không công bằng! Vả lại, dùng một ngàn mạng người để luyện hóa, cho dù ngày sau thật sự luyện thành, vậy báo ứng tội lỗi mà chú họ phải chịu có phải cũng sẽ rất nặng không?

Nếu đã như vậy, thà rằng vào địa phủ để đầu thai sớm cho xong…

Ai ngờ vài ngày sau, chú họ lại quay về, chỉ là lần này chú muốn đặt thần bảo hộ trước đây mình thờ phụng trong nhà Chiêu Tài. Có lẽ là vì đã có bài học đầu tiên, khiến chúng tôi đều cảm thấy trước kia hơi xem nhẹ Chiêu Tài khi trong người có mang nội đan hồ ly, lúc này mới để những kẻ tà ma lòng dạ khó lường lợi dụng sơ hở.

Bây giờ chú họ đặt thần bảo hộ bà nội Hồ ở chỗ Chiêu Tài, một là có thể bảo vệ cả nhà chị ấy bình an; hai là cũng vì giờ đây chú bôn ba khắp nơi, không còn rảnh để thờ phụng đàng hoàng nữa.

Mới đầu tôi cho rằng lão Triệu sẽ không chấp nhận được, dù sao anh cũng là một bác sĩ tin tưởng khoa học, thờ phụng thần bảo hộ ở nhà, nói ra không khỏi làm người ta cười đến rụng răng à?!

Nhưng không ngờ lão Triệu lại nói với vẻ thản nhiên: "Cháu biết ngày tháng yên bình của cháu và Chiêu Tài làm sao mà có, cho nên thờ phụng thần bảo hộ ở chỗ cháu cũng là theo lẽ thường. Chỉ là trước đây cháu không có kinh nghiệm ở mặt này, sợ có những kiêng kị mình không biết, đến lúc đó lại khiến thần bảo hộ không

vui."

Chú họ nghe thế thì cười và nói: "Cái này không lo, cháu chỉ cần thu xếp một căn phòng trống, thờ phụng thần bảo hộ ở đấy. Sau này mỗi ngày mùng một và mười lăm, tết nhất lễ lạc, cúng một ít hoa quả và một cái đùi gà là được…"

"Chỉ đơn giản như vậy ạ?" Lão Triệu hơi giật mình.

Chú họ gật đầu: "Chỉ đơn giản như vậy thôi, cháu chỉ cần nhớ, đây là thần linh bảo vệ nhà mình, cần thành khẩn thờ phụng, vậy thì không có gì vấn đề gì."

Từ đấy về sau, phía trước phòng sách của nhà lão Triệu có thêm một bàn thờ nhỏ bình thường hay dùng vải đỏ che lại, bởi vì chú họ có nói, thần bảo hộ thích yên tĩnh, cho nên chỗ này trở thành nơi yên tĩnh nhất trong nhà.

Có đôi khi tôi sợ Chiêu Tài quên mất, cho nên mỗi khi tới mùng một mười lăm tôi đều sẽ mang theo ít hoa quả đến thăm nhà anh chị, nhưng sau này tôi dần dần phát hiện, đồ hai vợ chồng họ mua còn tốt hơn tôi mua rất nhiều.

Trước khi chú họ đi, tôi vẫn không kìm được hỏi chú về chuyện thanh "Thiên Nhân Trảm", xét cho cùng tình cảm là tình cảm, đạo đức là đạo đức! Chú họ nghe rõ ý tôi rồi nhìn tôi chằm chằm với vẻ mặt nghiêm túc hết mấy giây, trong lòng tôi lập tức nặng nề, sợ chú sẽ nói ra câu gì khủng khiếp gây sốc lắm.

Kết quả chú nhìn tôi một lát rồi cười ha ha bảo: "Xem ra đã dọa cháu rồi, dù thế nào chú cũng sống lâu hơn cháu hơn một trăm năm đấy! Ăn muối còn nhiều hơn cháu ăn cơm, có một số việc tất nhiên là chú hiểu rõ. Cháu cũng không cần lo lắng không đâu, chú có thể nói cho cháu biết thế này nhé, hễ là vong hồn chết dưới đao của chú đều là người đúng ra phải chết, hơn nữa đều không phải tự chú ra tay…"

“Là sao ạ?” Tôi tỏ vẻ ngờ vực.

“Có nghĩa là, chú có thể tính ra người nào có hung tinh chiếu mạng, hắn sẽ giết chết một người vào một thời gian cụ thể nào đó. Việc mà chú phải làm, chỉ là cung cấp hung khí giết người mà thôi. Mặc dù họ không cần đao của chú thì cũng sẽ dùng đao khác, bởi vì bất kể là kẻ giết người hay là kẻ bị giết, đều là số mạng định sẵn của họ, không thể thay đổi.” Chú họ nói.

Tuy rằng lời chú họ nói có một phần tôi không hiểu, nhưng mà tôi lại nhớ kỹ một điểm, đó chính là cái chết của những người này… Nó xảy ra trong tình huống không có sự can thiệp của chú họ, biết được điểm này đối với tôi cũng đã đủ rồi.

Tối nay, tôi và Đinh Nhất ăn cơm ở nhà chú Lê, ba chúng tôi đều không hài lòng cho lắm với tình trạng làm việc gần đây, đó là quá nhàn! Cũng đã lâu không có khoản thu nhập nào…

Thật ra sau chuyện bức tranh ác quỷ lần trước, tôi vẫn luôn nhớ thương căn nhà cổ của ông Ngụy, không phải tôi thổi phồng căn hộ đó, chứ trừ tôi ra thì thực sự không ai dám lấy! Người thường chỉ cần hơi hỏi thăm một chút là đã không dám mua rồi! Nhưng thực tế chúng tôi đều biết, từ sau khi bức tranh mười tám ác quỷ rời khỏi đó, căn hộ kia đã sạch sẽ từ lâu rồi.

CHƯƠNG

CHUYẾN ĐI VÂN NAM

Chú Lê vừa nghe tôi muốn lấy căn hộ kia, cũng gật đầu: “Khỏi nói, vị trí và diện tích của căn hộ đó đều rất tốt, nhưng mà nếu coi là nhà có ma mà mua, giá cả họ ra có hơi cao.”

Tôi nghe xong thì nói với chú: “Cái này dễ nói mà, cháu cảm thấy đến lúc đó còn có thể ép giá xuống thêm chút nữa, nhưng cũng đừng ép quá ác, suy cho cùng bây giờ căn hộ của người ta cũng đã sạch sẽ rồi.”

Ai ngờ ngay lúc ba chúng tôi đang nói chuyện phiếm hăng say, còn định một hai ngày nữa sẽ đi xem thử căn hộ của nhà họ Ngụy đã rao bán hay chưa, lại ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Bạch Kiện. Thằng cha này trước đó vẫn đi phá án ở tỉnh khác, lúc này sao lại đột nhiên nhớ tới việc gọi điện thoại cho tôi? Chẳng lẽ anh ta đã trở về?

Mà khi tôi bắt máy, lòng không khỏi nặng nề…

Điện thoại do đồng nghiệp của Bạch Kiện gọi từ Vân Nam về, nói giờ này Bạch Kiện đang được cấp cứu trong phòng chăm sóc đặc biệt. Trước khi hôn mê, anh ta đã dặn dò cấp dưới, phải nghĩ cách liên hệ với tôi, bảo tôi gấp rút đến Vân Nam một chuyến.

Hai ngày sau, ba chúng tôi ngồi taxi đến cao tốc Côn Ma ở

Sipsong Panna, vì cuộc điện thoại từ đồng nghiệp của Bạch Kiện, bây giờ chúng tôi đang trên đường đến một thị trấn nhỏ ở biên giới Vân Nam, huyện Mãnh Lạp.

Mấy ngày trước, lúc Bạch Kiện chấp hành nhiệm vụ ở đây thì bị thương nặng, hiện giờ còn đang hôn mê bất tỉnh trong phòng ICU. Trước đó Bạch Kiện và những người trong tổ mà anh ta mang theo đã chuẩn bị rất chặt chẽ cho lần hành động này, nhưng cuối cùng kết quả lại là cái giá đau đớn thê thảm "hai chết một bị thương nặng"…

Từ trong giọng nói kinh hoàng của đồng nghiệp Bạch Kiện, tôi có thể tưởng tượng ra tình huống lúc đó nguy hiểm biết bao nhiêu, nhưng đối với những chiến sĩ công an cảnh sát quanh năm phấn đấu ở tiền tuyến như họ mà nói, đây chỉ là một lần làm nhiệm vụ, tuy rằng nguy hiểm nhưng lại bình thường thôi chứ!? Sao lại trở thành kết quả như thế này chứ?

Trong điện thoại, người nọ chỉ nhấn mạnh trước khi Bạch Kiện hôn mê đã từng muốn tôi nhanh chóng đến đó, nhưng đối với việc vì sao tình hình bây giờ lại phát triển đến nông nỗi này thì không đề cập đến nửa chữ?! Nhưng vừa nghe cậu ta nói Bạch Kiện cũng phải vào nằm trong ICU, tôi cũng chỉ đành vội vã chạy đến đây cùng chú Lê và Đinh Nhất bằng tốc độ nhanh nhất.

Chờ khi chúng tôi tới bệnh viện nhân dân huyện Mãnh Lạp, trước cửa đỗ rất nhiều xe cảnh sát. Bởi vì tôi đã gọi trước cho số điện thoại di động của Bạch Kiện, nên lúc này đã có một người cảnh sát dáng vóc hơi mập chờ chúng tôi ở cửa bệnh viện.

Tôi đã nhìn thấy, nên đưa tay ra trước bắt tay với cậu cảnh sát kia, sau đó nói bằng vẻ nôn nóng: "Tình hình của Bạch Kiện bây giờ thế nào?"

Cậu ta nghe thế thì sắc mặt âm trầm: "Không tốt lắm, đã hôn

mê gần ba ngày rồi! Bác sĩ nói nếu vẫn còn chưa tỉnh lại, chỉ sợ không thể ước đoán được tổn thương đối với não bộ, đến lúc đó mặc dù có thể tỉnh… nhưng cũng sẽ để lại một ít di chứng.”

“Chẳng lẽ không thể chuyển viện sao? Cảnh sát nhân dân vì chấp hành nhiệm vụ mà bị thương nặng, không thể dùng máy bay trực thăng chuyển viện à? Thật sự không được thì tôi tự bỏ tiền! Chuyển đến bệnh viện lớn gần nhất! Vẫn tốt hơn là ở lại thị trấn nhỏ này!”

Có lẽ là vì biểu cảm của tôi ngay lúc đó quá khó coi nên cậu cảnh sát béo nhìn thấy thế thì khẽ sửng sốt, sau đó vẻ mặt uất ức nói: “Chúng tôi cũng muốn cho sếp chuyển viện, tuy nhiên bây giờ vết thương của anh ấy quá nặng, nếu tùy tiện chuyển viện, chỉ sợ… chỉ sợ sẽ…”

Tôi thấy cậu ta hơi nghẹn ngào thì hiểu ngay, xem ra lần này Bạch Kiện gặp phải cái hố sâu rồi! Vì thế tôi cố giữ giọng điệu bình tĩnh hỏi cậu ta: “Rốt cuộc sao anh ấy lại bị thương nặng như vậy? Là súng bắn bị thương?”

Cảnh sát béo lắc đầu đáp: “Không phải, anh ấy bị người ném từ tầng năm xuống!”

“Cái gì!?” Tôi nghe thế trong lòng vừa sợ vừa giận, bây giờ còn có phần tử tội phạm càn rỡ như vậy sao? Chống lại lệnh bắt còn chưa tính, còn dám ném cảnh sát từ trên lầu xuống!

Chúng tôi vừa nói vừa đi tới phòng ICU trên lầu, lúc này ngoài cửa có mấy cảnh sát canh chừng, có người ngồi trên đất, có người dựa nghiêng vào tường, trên mặt họ đều phủ đầy sự tối tăm. Tôi thấy mấy người này rất quen, chắc họ đều là cấp dưới do một tay Bạch Kiện dạy dỗ ra. Họ thấy tôi thì tới chào hỏi, xem ra họ đều đã biết tôi chính là “trợ giúp bí mật” của Bạch Kiện.

Cảnh sát béo kia tên Lưu Mẫn, đàn ông mà lấy tên Mẫn đúng là

không nhiều lắm, chính là cậu ta kể lại ngọn nguồn câu chuyện cho chúng tôi một lượt. Sau khi nghe xong tôi cũng vô cùng khiếp sợ, không ngờ nhóm Bạch Kiện chỉ phá vụ án liên tỉnh bình thường, thế mà lại gặp phải loại chuyện này! Khó trách trước khi anh ta hôn mê, nhất định phải tìm tôi đến đây.

Hoá ra vào hai tháng trước, nhóm Bạch Kiện phá tan một vụ buôn lậu thuốc phiện cực lớn, thu được năm mươi ký ma túy, bắt giữ tại trận bảy tên tình nghi. Sau đó, khi cảnh sát thẩm vấn thành viên chủ chốt của băng thuốc phiện thì có được một manh mối quan trọng. Đó chính là cửa trên của bọn chúng là một tên trùm ma tuý tên “Đà Gia”, tên Đà Gia này vẫn luôn hoạt động ở mấy thị trấn nhỏ của Sipsong Panna ở gần biên giới, có một mạng lưới buôn lậu thuốc phiện khổng lồ.

Một trong số những kẻ tình nghi còn thú nhận, chúng đã hẹn sẵn với tên Đà Gia, chờ giao hết đợt hàng này, chúng sẽ đến Vân Nam tìm hắn để mua hàng tiếp, số lượng là gấp ba hiện giờ. Nhóm Bạch Kiện nghe thấy, đây chính là một manh mối đặc biệt quan trọng đấy! Vì thế lập tức liên hệ đồng nghiệp ở Sipsong Panna, thiết kế lần hành động chung này.

Để lần hành động này được thuận lợi, thậm chí nhóm Bạch Kiện đã đến Vân Nam từ hai tháng trước, bố trí sẵn tất cả những tình huống xảy ra có thể nghĩ đến được, vì có thể một lần tiêu diệt gọn mạng lưới buôn lậu thuốc phiện vẫn luôn chiếm đóng ở biên giới.

Mấy ngày trước, nhóm Bạch Kiện để kẻ tình nghi bị bắt lúc trước là lão Phí chủ động liên hệ với Đà Gia, hẹn địa điểm và thời gian giao dịch, còn cả số lượng giao dịch. Bởi vì là lần hợp tác thứ hai nên đối phương cũng không nổi lòng nghi ngờ gì, xác định xong thời gian cụ thể, địa điểm và số lượng giao dịch lần này rất nhanh.

Nhưng không ngờ tên Đà Gia này lại yêu cầu phải thanh toán bằng tiền mặt, bởi vì tuy bây giờ chuyển khoản ngân hàng rất thuận tiện, nhưng điều đó cũng mang lại sự tiện lợi cho cảnh sát khi truy xét tiền tham ô, cho nên không có tiền mặt thì không bàn gì cả.

Nhưng căn cứ vào mức giá mà Đà Gia đưa ra, lô hàng này cần chuẩn bị ít nhất mười triệu tiền mặt! Cuối cùng nhóm Bạch Kiện và cảnh sát địa phương vay mượn khắp nơi cũng gom được hai mươi vạn tiền mặt, phần còn lại thì đều dùng tiền giả của ngân hàng để thay thế, dù sao cũng giấu ở phía dưới, không nhìn kỹ sẽ không nhìn ra.

Bởi vì trước khi nhóm Bạch Kiện bắt giữ kẻ tình nghi thì lão Phí và Đà Gia cũng chưa gặp mặt nhau, lần trước đều là do một người địa phương tên Chước Tử làm trung gian giới thiệu. Hiện giờ tên Chước Tử đã bị cảnh sát Sipsong Panna khống chế, toàn bộ quá trình hắn sẽ phối hợp với hành động của nhóm Bạch Kiện, hơn nữa để Bạch Kiện giả mạo lão Phí tiến hành hoạt động giao dịch với Đà Gia.

Vào ngày hành động, tổng cộng có bốn người đi tham gia giao dịch, người trung gian Chước Tử, Bạch Kiện sắm vai lão Phí, còn có hai cảnh sát chống ma tuý có tài giỏi sắm vai tay sai của lão Phí, trong đó có một cảnh sát là người địa phương Sipsong Panna, vì để phòng ngừa Chước Tử dùng tiếng bản địa trao đổi qua lại với Đà Gia, phản bội trước trận.

CHƯƠNG

MỘT ĐIÊN MỘT BỊ THƯƠNG NẶNG

Địa điểm giao dịch được hẹn ở một tòa nhà chưa xây xong, để không rút dây động rừng, lúc ấy tất cả lực lượng cảnh sát cũng không tới quá gần địa điểm giao dịch, dù sao đối phương cũng là bọn rắn độc ở bản địa, có một chút xíu gió thổi cỏ lay thì sẽ bị phát hiện ngay.

Cuối cùng dùng tín hiệu trên người Bạch Kiện làm hiệu lệnh, chỉ cần anh ta phát ra tín hiệu, cảnh sát đặc nhiệm mai phục ở gần đó sẽ từ từ bao vây địa điểm giao dịch, để bọn chúng một tên cũng đừng hòng chạy thoát.

Vốn dĩ những chuyện này đều tiến hành dựa theo kế hoạch, cảnh sát đặc nhiệm đợi ở ngoài chỉ chờ Bạch Kiện phát tín hiệu mà thôi! Nhưng ai ngờ cuối cùng họ chờ được lại không phải tín hiệu của Bạch Kiện, mà là một tiếng "rầm" rất lớn…

Bạch Kiện bị ném từ tầng năm xuống, ngã thật mạnh lên một đống cát ở dưới lầu. Tất cả cảnh sát mai phục ở bên ngoài đều phát ngốc, họ cũng không đợi tín hiệu gì nữa hét lên rồi ào ào xông vào, người đi xem tình trạng của Bạch Kiện, người thì rút súng xông lên lầu.

Kết quả khi cảnh sát đặc nhiệm đến nơi giao dịch trên lầu, lại

thấy được một cảnh khiến người ta khiếp sợ… thậm chí có mấy cậu cảnh sát trẻ còn nôn ra ngay tại chỗ. Trên nền xi-măng của tầng năm, nơi nơi đều là bộ phận cơ thể người, quả thực là máu me giống như một lò sát sinh.

Qua những mảnh quần áo rách nát của người chết, phát hiện đó chính là hai cảnh sát chống ma tuý đi cùng với Bạch Kiện! Trong lòng những người ở đây, trừ căm hận, kinh ngạc, càng nhiều hơn là sợ hãi…

Cuối cùng bọn họ phát hiện Chước Tử ở trong một góc khe kiến trúc đổ nát đã bị dọa đến ngớ ngẩn từ lúc nào, thằng nhãi này lúc thì khóc lúc thì cười, căn bản nói không rõ vừa rồi bên trên này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mà cái túi dệt màu đỏ trắng xanh chứa hai mươi vạn tiền thật và chín trăm tám mươi vạn tiền giả lại cũng biến mất không thấy đâu!

Dưới lầu, đồng nghiệp cấp cứu cho Bạch Kiện nhanh chóng gọi 120, nhưng xem tình trạng của anh ta, không ai dám tuỳ tiện động vào, bởi vì không biết lúc ấy rốt cuộc Bạch Kiện bị thương nặng đến mức nào.

Điều duy nhất đáng mừng là lúc ấy Bạch Kiện vẫn còn tỉnh táo, anh ta nói với đồng nghiệp gần nhất một cách đứt quãng: “Lấy… lấy di động của tôi… gọi cho… Tiến Bảo…, bảo… bảo cậu ta… lập tức… đến… đến đây…”

Sau khi nói xong câu đó, Bạch Kiện hoàn toàn hôn mê, lúc ấy đồng nghiệp ở đây không một ai hiểu lời này của sếp là có ý gì, nhưng khi đó cứu người quan trọng nhất, cho nên cũng không có ai lập tức gọi điện thoại cho tôi.

Sau đó pháp y của địa phương tìm được ở hiện trường toàn bộ thi thể của hai cảnh sát đã hy sinh, chỉ là nó đã rách nát đến không thể ghép nối họ lại hoàn chỉnh, việc này khiến cho lãnh đạo của

hai tỉnh coi trọng cao độ, ra lệnh thẩm vấn Chước Tử suốt đêm, quyết phải làm hắn khai lúc ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…

Tuy nhiên cảnh sát liên tiếp thẩm vấn hai đêm, nhưng thằng nhóc này vẫn đần độn si ngốc, cái gì cũng không hỏi ra được! Hết cách, cảnh sát phải tìm một bác sĩ khoa thần kinh tới kiểm tra cho Chước Tử, nhưng nhận được kết luận lại là người bị hoảng sợ quá độ khiến tinh thần gặp chướng ngại, có lẽ sẽ khôi phục được, hoặc có lẽ sẽ mãi bị như vậy.

Lần này mọi người trợn tròn mắt, hai người duy nhất biết chân tướng, lại là một điên một bị thương nặng, ai cũng không thể lập tức nói ra sự thật. Cuối cùng họ sực nhớ ra lời của Bạch Kiện trước khi hôn mê, vì thế lúc này mới gọi điện thoại cho tôi.

Ba chúng tôi nghe Lưu Mẫn kể xong, lông mày cả đám đều nhăn tít lại, tự hỏi trong lòng, là sức mạnh kiểu gì mới xé nát được hai cảnh sát trẻ trung khỏe mạnh? Lại ném Bạch Kiện bản lĩnh cao cường từ tầng năm xuống? Còn dọa cho kẻ trung gian Chước Tử hoàn toàn đần độn?

Nếu vào giây phút cuối cùng trước khi hôn mê, Bạch Kiện còn không quên bảo đồng nghiệp của anh ta thông báo cho tôi đến đây, vậy chứng minh chuyện này không phải do con người làm! Nếu không, Bạch Kiện cũng sẽ không gọi tôi tới! Bởi vì thời gian gấp rút nên chúng tôi phải lập tức tìm ra chân tướng của vụ việc.

Nhìn những đồng nghiệp của Bạch Kiện, cả đám đều ngập tràn đau đớn và giận dữ, lại không biết nên đi đâu bắt hung thủ. Vì thế tôi nói rất nghiêm túc với bọn họ: “Tôi biết các anh rất phẫn nộ! Tôi cũng vậy! Nếu Bạch Kiện tìm chúng tôi tới, thì chúng tôi phải tìm ra chân tướng sự thật, đến lúc đó sẽ có cơ hội để các anh báo thù cho Bạch Kiện và đồng đội đã hy sinh! Nhưng bây giờ tôi hy vọng các anh có thể dốc hết sức phối hợp với tôi, tôi đứng đây

cảm ơn mọi người trước!”

Kết thúc động viên trước cuộc chiến, ba chúng tôi chia binh ba hướng, một cảnh sát đưa chú Lê đi xem xét Chước Tử phát điên ra làm sao, nếu như là bị dọa mất hồn, vậy thì dễ rồi, chú Lê đều có cách gọi hồn về.

Mà Đinh Nhất theo một cảnh sát khác đến hiện trường vụ việc xem xét, có lẽ anh ta có thể tìm ra vài thứ tồn tại mà cảnh sát nhìn không thấu. Còn tôi ấy à, thì nhanh chân đến xem thi thể của hai cảnh sát đã hy sinh, tuy đã không còn hình người, nhưng tôi vẫn muốn thông qua ký ức trong tàn hồn của họ để xem tình hình lúc đó.

Khi được Lưu Mẫn dẫn vào phòng giữ xác của nhà tang lễ huyện, tôi vẫn hơi lo lắng, bởi vì lát nữa thi thể phải xem rất đặc thù, không biết tôi có thể chịu đựng được tác động thị giác mạnh mẽ như vậy không.

Lưu Mẫn vừa đi vừa nói với tôi: “Chúng tôi sẽ tổ chức một buổi lễ truy điệu liệt sĩ ở đây vào thứ tư tới, hy vọng đến lúc đó có thể cho họ một lời giải thích thỏa đáng, thực sự không hy vọng đồng đội của chúng tôi chết không rõ ràng như thế này!”

Tôi hiểu tâm trạng hiện giờ của họ, dẫu sao tổ chức lễ truy điệu là để lưu giữ tên tuổi! Bây giờ vụ án chưa rõ, đến lúc đó cả bài từ truy điệu cũng không dễ viết! Vì thế tôi vỗ lên bờ vai của cậu ta và nói: “Yên tâm đi! Tôi tin tưởng bằng những nỗ lực chung của chúng ta, chắc chắn sẽ cho họ một lời giải thích thỏa đáng!”

Lúc này một nhân viên công vụ của nhà tang lễ đã đi tới, mở ngăn kéo tủ đông có chứa di thể của hai vị liệt sĩ cho chúng tôi. Khi anh ta từ từ kéo ra khóa kéo của một chiếc túi bọc xác trong đó, mùi máu tươi lập tức xộc vào mũi tôi.

Tôi không thể không nhíu mày lại, nghĩ thầm cũng đã đông lạnh

nhiều ngày thế rồi mà thi thể vẫn còn có mùi máu đậm như vậy, sự thảm thiết ở hiện trường lúc ấy hẳn là không khó tưởng tượng ra. Đáng tiếc với khoảng cách hiện giờ tôi đứng lại không cảm nhận được một chút tàn hồn nào tồn tại, đây cũng không phải là hiện tượng tốt gì.

Tuy rằng trong lòng tôi thật sự không dám đụng chạm đến di thể của liệt sĩ, nhưng dưới tình huống như vậy, tôi cũng không có lựa chọn khác. Tôi nhìn một lát, cuối cùng vẫn chạm vào một cánh tay của thi thể, bởi vì đó đã là nơi tương đối hoàn chỉnh trên cả thân thể rồi.

Tuy nhiên dù tôi có ép mình đặt tay lên, nhưng lại vẫn như cũ, cái gì cũng không cảm nhận được. Lúc sau tôi lại thử một thi thể khác, nhưng kết quả vẫn giống nhau, nửa tia tàn hồn cũng không tồn tại!

Có lẽ là bởi vì bọn họ chết quá thảm, cho nên hồn bay phách tán? Điểm này tôi vẫn phải về hỏi chú Lê thử mới được. Xem ra trước mắt chỗ tôi là không tìm thấy bất kỳ manh mối có ích gì, giờ cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng ở hai người bên kia!

CHƯƠNG

GỌI SẢNG LINH* VỀ

**Đạo gia cho rằng con người có ba hồn: Một là thai quang, hai là sảng linh, ba là u tinh.*

Khi hai người nhóm chú Lê và Đinh Nhất còn chưa trở về, tôi đến bệnh viện thăm Bạch Kiện trước, nhưng tình trạng hiện giờ của anh ta vẫn không mấy lạc quan. Trước đó lúc được đưa đến bệnh viện, cơ thể anh ta bị gãy xương nhiều chỗ, một cái xương sườn còn đâm xuyên qua lá lách gây xuất huyết nghiêm trọng.

Nhưng đây cũng không phải phần nặng nhất, ngoại thương trên cơ thể hiện giờ cơ bản đều đã có xu hướng ổn định, nhưng đầu của anh ta lại bị thương nghiêm trọng. Trước đó chụp X-quang cho thấy, sở dĩ lý do tại sao đến bây giờ anh ta còn hôn mê bất tỉnh là vì có một cục máu đông ở phần đầu đã đè lên dây thần kinh.

Mà vị trí của cục máu đông kia lại rất đặc biệt, hiện giờ đừng nói là bệnh viện ở cái thị trấn nhỏ này, cho dù là bệnh viện nổi tiếng nhất cả nước về ngoại khoa não cũng không dám tuỳ tiện thực hiện phẫu thuật.

Giờ đây đối với Bạch Kiện mà nói, kết quả tốt nhất chính là tự anh ta tỉnh lại, sau đó chờ đến khi các vết thương khác trên người đều ổn định, mới có thể chuyển viện để tiến hành phẫu thuật não.

Bởi vì tôi là người trước khi Bạch Kiện hôn mê đã chỉ tên muốn gặp, cho nên dù bây giờ anh ta còn đang hôn mê, tôi vẫn được cho phép vào ICU thăm mười phút. Thay quần áo vô trùng xong, tôi được y tá dẫn vào.

Nhìn Bạch Kiện bị băng kín như một cái xác ướp, trong lòng tôi chua xót. Trước khi đi, anh ta còn ăn cơm với chúng tôi, không ngờ khi gặp lại thì đã thành ra thế này…

Tuy tôi cũng không biết anh ta có thể nghe thấy lời tôi nói hay không, nhưng tôi vẫn nhẹ nhàng nói: "Người anh em, tôi tới rồi… Những chuyện tiếp theo anh không cần lo lắng nữa, tôi phải điều tra cho ra rốt cuộc là con rùa khốn kiếp nào ném anh từ trên lầu xuống?! Còn nữa nhé, anh nhất định phải bình an… Nhanh chóng tỉnh lại cho tôi! Bằng không ai trả lại tiền vé máy bay qua lại của tụi tôi đây?!"

Sau cùng Bạch Kiện cũng không có phản ứng gì, nhưng cô bé y tá bên cạnh nghe xong lại không nhịn được phải bật cười. Thật ra là tôi không muốn làm không khí quá mức áp lực, vì dù sao cuộc sống cũng phải có chút hy vọng, ngày tháng mới có thể tiếp tục được…

Ra khỏi phòng ICU, tôi nói cảm ơn với y tá vừa dẫn mình vào: "Mấy ngày nay vất vả cho các cô rồi, bình thường sức khỏe người anh em này của tôi cực kỳ tốt, không ngờ… không ngờ vừa bị thương là vào hẳn ICU! Tuy rằng tôi biết chắc chắn không qua mấy ngày là anh ấy sẽ tỉnh lại, nhưng tôi vẫn muốn nhờ các cô mấy ngày nay chăm sóc anh ấy tử tế một chút…"

Cô y tá nghe thế mặt hơi đỏ lên: "Cảnh sát Bạch là vì bắt giữ tội phạm mà bị thương, anh yên tâm đi, chúng tôi nhất định sẽ chăm sóc anh ấy tử tế, đồng thời cũng hy vọng anh ấy sớm ngày tỉnh lại, đừng ngủ tiếp trong ICU nữa!"

Lúc này di động của tôi vang lên, tôi lấy ra xem, phát hiện là Đinh Nhất gọi, bây giờ anh ta đang trên đường trở về, còn hỏi bên này của tôi có phát hiện gì không?

Tôi hơi bất đắc dĩ nói: “Trên thi thể của hai cảnh sát đã hy sinh kia chẳng có tàn hồn gì cả, chẳng biết có phải vì thi thể bị phá hỏng quá nghiêm trọng hay không nữa.”

Đinh Nhất nghe rồi lập tức đè nặng giọng nói: “Chắc chắn không phải, bởi vì ở hiện trường tôi đã phát hiện một manh mối quan trọng, rất có thể có liên quan đến việc thi thể của họ không có tàn hồn, cụ thể chờ gặp rồi nói sau!”

Phải nói trong ba nhánh đường này, tốn thời gian nhất là phía chú Lê, bởi vì đến giờ tôi cũng chưa nhận được điện thoại của chú ấy, như vậy cho thấy việc chiêu hồn ở bên kia vẫn chưa kết thúc.

Sau khi tụ họp lại với Đinh Nhất, anh ta kể lại hiện trường vụ việc là ở một tòa khách sạn bảy tầng xây cách đây vài năm chưa hoàn thành, mà vị trí xảy ra chuyện lại là khu vực rộng rãi nhất ở giữa tầng năm. Tuy rằng hiện trường đã không còn bất kỳ bộ phận thi thể nào, nhưng từ việc trong không khí vẫn dày đặc mùi máu tươi thì có thể phán đoán, tình huống ngay lúc đó cực kỳ thảm thiết.

Tuy nhiên mặc dù mùi máu tươi ở hiện trường có đậm nữa, lại vẫn không che giấu được một loại mùi đặc thù khác. Nếu là người khác chắc chắn không ngửi thấy, nhưng mũi của Đinh Nhất còn thính hơn cả chó cảnh sát, anh ta vừa lên đến tầng năm là đã ngửi ra rồi.

Đó là một loại mùi thối rữa chỉ có thi thể mới bốc ra, hơn nữa còn là loại mùi sinh ra sau khi tiến hành xử lý chống phân huỷ thi thể, tuy rằng không quá rõ ràng, những vẫn không trốn khỏi cái mũi của Đinh Nhất.

“Mùi của thi thể? Sao hiện trường lại có thi thể chứ? Lại còn không bị cảnh sát phát hiện?” Tôi hơi giật mình.

Đinh Nhất lắc đầu nói: “Cái này thì không biết, có điều tôi chắc chắn không ngửi nhầm, đó chính là mùi xác chết bốc ra sau khi trải qua xử lý chống phân huỷ…”

Cuối cùng hai chúng tôi cùng nhau đi theo Lưu Mẫn tìm chú Lê đang “chữa bệnh” cho Chước Tử, kết quả khi chúng tôi đi vào phòng thẩm vấn, lại phát hiện chú Lê đang ở phòng điều khiển bên cạnh uống trà chơi di động cơ!

Thấy chú nhàn nhã như thế, xem ra chắc là bên này của chú có thành quả lớn nhất! Chú Lê vừa thấy chúng tôi đã trở lại, bèn vội hỏi chúng tôi có phát hiện gì. Tôi tất nhiên là mang vẻ mặt bất đắc dĩ nói cái gì cũng không cảm nhận được, còn Đinh Nhất kể lại phát hiện của mình cho chú Lê.

Chú Lê nghe xong thì trầm tư trong chốc lát rồi nói: “Xem ra lúc này chúng ta gặp phải gốc rạ cứng rồi! Cái gã tên Chước Tử này bị doạ rơi mất sảng linh trong ba hồn, cũng chính là nhân hồn. Tuy rằng vừa rồi chú đã gọi nhân hồn của hắn về, nhưng lúc nhân hồn chưa ổn định, trước đừng vội bắt hắn nhớ lại chuyện ngày hôm đó. Chuyện có thể dọa sảng linh của người này rơi mất, chắc chắn là to lớn vượt quá mức độ mà tinh thần của hắn có thể thừa nhận, cho nên sảng linh mới rời khỏi cơ thể, đây cũng coi như là một loại cơ chế tự bảo vệ mình của hồn phách! Nếu không hôm đó không khéo hắn đã bị dọa vỡ gan mà chết rồi!”

Tôi nghe thế thì hơi giật mình: “Con người thật sự có thể bị hù chết khi đang sống sờ sờ ạ?!”

“Đương nhiên rồi! Cho nên người ta thường nói ai đó chịu kích thích bị dọa phát điên rồi, đây là một kiểu tự bảo vệ mình của hồn phách, không điên thì chết, hai đường đều có hại, dĩ nhiên là chọn

cái nhẹ hơn!” Chú Lê nghiêm trang nói.

“Vậy bây giờ người này thế nào?” Tôi hỏi.

Chú Lê chỉ vào màn hình giám sát bên cạnh nói: “Chú đã dặn dò hết rồi, cho người theo dõi chặt chẽ từ phòng giám sát, khi nào người này ngủ đến lúc tự tỉnh lại, đến lúc đó coi như là hoàn toàn khỏi, giữa lúc đó tuyệt đối không thể quấy rầy hắn!”

Tôi đi tới trước màn hình giám sát nhìn, quả nhiên thấy một gã đang dựa vào ghế thẩm vấn ngủ say khò khò! Vì thế tôi quay đầu hỏi chú Lê: “Thằng cha này phải ngủ tới khi nào đây ạ!?”

Chú Lê lắc đầu nói: “Ai biết được! Chờ xem! Bởi vì bây giờ tất cả suy luận đều cần phải chờ tới sau khi cái gã Chước Tử này tỉnh lại mới có thể chứng thực từng cái một.”

“Suy luận gì ạ? Còn cả câu vừa rồi chú nói lần này chúng ta gặp phải gốc rạ cứng là có ý gì?” Tôi hỏi chú với vẻ khó hiểu.

Đầu tiên chú Lê nhìn Lưu Mẫn bên cạnh chúng tôi, không biết có nên nói hay không. Lưu Mẫn cũng là người thông minh, vội đưa đẩy nói mọi người đều mệt mỏi cả ngày rồi, giờ cậu ta đi gọi cơm hộp, để chúng tôi ở lại đây nghỉ ngơi trước đã.

CHƯƠNG

NGƯỜI ĐÃ CHẾT

Thấy Lưu Mẫn đi rồi, tôi vội hỏi chú Lê: "Bây giờ có thể nói rồi chứ! Đối phương là gốc rạ cứng cỡ nào ạ! Chú còn ra vẻ thần bí như vậy?"

Chú Lê cười hề hề nói: "Ý chú muốn ba người chúng ta bàn bạc trước một chút về các khả năng của chuyện này đã, sau đó chờ gã Chước Tử kia tỉnh lại để xác minh, rồi mới nói với cảnh sát bọn họ, không phải sao."

Sau đó, chú Lê nói cho tôi biết, từ mùi xác thối rữa còn lưu lại ở hiện trường và mức độ bị tàn phá của thi thể hai anh cảnh sát, xem ra kẻ gọi là "Đà Gia" này chỉ sợ là một chuyên gia dựa vào xác chết để vận chuyển ma tuý.

Mới đầu tôi nghe xong cảm thấy cực kỳ không tưởng tượng được, vội hỏi chú Lê: "Điều này không phải có hơi quá vô lý ư?!"

Nhưng chú Lê lại nói với tôi: "Cháu biết cái gì! Nơi này giáp sông giáp núi với Lào và Myanmar, càng gần Thái Lan và Việt Nam, những quốc gia Đông Nam Á đó luôn có trình độ nghiên cứu phi thường đối với thuật khống chế xác chết, cho nên dùng xác chết để vận chuyển ma tuý cũng không phải là chuyện gì không có khả năng."

Bây giờ tôi đã hiểu tại sao chú Lê vẫn không muốn nói những kết luận đó của chúng tôi cho đám Lưu Mẫn, suy cho cùng những người này ăn cơm nhà nước, bọn họ đối với những việc này vẫn nửa tin nửa ngờ, nếu chúng tôi không bày rõ sự thật trước mặt họ, phỏng chừng chúng tôi có nói họ cũng sẽ không tin.

Cho nên chúng tôi còn phải đợi gã trung gian tên Chước Tử kia nhanh chóng tỉnh táo lại, chỉ có thông qua miệng hắn nói ra, sau đó chúng tôi lại ở một bên giải thích cho bọn họ, có lẽ, trong tình huống Bạch Kiện không có ở đây, phải như vậy mới có thể khiến những cấp dưới đó của anh ta tin tưởng lời chúng tôi.

Gã Chước Tử kia tỉnh lại muộn hơi so với chúng tôi dự đoán một chút, đến tận sau nửa đêm, người này mới kêu lên sợ hãi và tỉnh lại từ trong mơ… Đầu tiên hắn nhìn xung quanh với vẻ mặt mờ mịt, có cảm giác như không biết người ở nơi nao.

Nhưng rất nhanh, hắn đã nhớ lại tại sao bản thân lại ở chỗ này. Đám Lưu Mẫn đã phát hiện Chước Tử tỉnh lại trước tiên qua màn hình giám sát, hơn nữa thần trí rõ ràng bình thường hơn nhiều so với lúc trước.

Mấy chúng tôi và nhóm Lưu Mẫn cùng nhau vào phòng thẩm vấn, tên kia sau khi thấy cảnh sát thì tỏ vẻ hoảng sợ nói: “Quỷ! Không, là cương thi! Không… cũng không phải, tóm lại không phải là người! Người đàn ông đó không phải người sống, hắn còn… còn…”

Chú Lê thấy biểu cảm của hắn bắt đầu trở nên vặn vẹo, vội xoa dịu hắn: “Trước hết cậu đừng có gấp, cứ từ từ kể lại những việc đã xảy ra từ đầu cho chúng tôi nghe, chúng tôi đều tin những thứ cậu nhìn thấy mà.”

Có mấy câu này của chú Lê, Chước Tử hơi bình tĩnh hơn một ít, hắn há miệng thở dốc, nhưng lại không biết nên bắt đầu nói từ

chỗ nào. Cuối cùng Lưu Mẫn rót cho hắn ly nước ấm, sau đó nói bằng giọng điệu bình thản: “Bắt đầu kể từ sau khi anh và nhóm cảnh sát Bạch cùng đi vào toà nhà chưa xây xong đi.”

Chước Tử nghe xong gật đầu, bắt đầu chậm rãi kể lại chuyện hôm đó sau khi bốn người bọn họ đi vào toà nhà kia…

…

Lúc ấy tôi và cảnh sát Bạch đi đằng trước, còn hai cảnh sát sắm vai tay sai thì ở đằng sau bê một túi tiền lớn. Khi chúng tôi mới vừa lên đến tầng năm, thì đã nhìn thấy một người đàn ông mặc toàn đồ đen đứng đưa lưng về phía chúng tôi, bên chân anh ta đặt một cái túi du lịch màu đen.

Bởi vì lúc trước chúng tôi đã hẹn trước với Đà Gia trong điện thoại, hắn dùng túi du lịch màu đen để chứa hàng, chúng tôi dùng túi dệt đỏ trắng xanh để đựng tiền, cho nên chúng tôi vừa liếc mắt là có thể khẳng định người đàn ông kia là người của Đà Gia.

Mà khi người đàn ông kia xoay người nhìn về phía chúng tôi, lúc ấy tôi lập tức bị doạ choáng váng! Người này tôi biết, một năm trước hắn là một tay đánh thuê hàng đầu bên cạnh Đà Gia, nhưng có một lần không biết làm sao mà đắc tội với Đà Gia, đã bị giải quyết từ lâu rồi.

Nếu là người khác, có thể tôi sẽ nhận nhầm. Nhưng tôi tiếp xúc với gã này không phải chỉ một hai lần, cho nên trăm phần trăm không nhận nhầm được! Đây rõ ràng chính là một người chết mà!

Lúc ấy cảnh sát Bạch cũng nhìn ra sắc mặt xanh đen lạ thường của tên kia, nên hơi nghi ngờ nhìn về phía tôi: “Hắn là người của Đà Gia à?”

Tôi nói với vẻ hoảng sợ, “Phải thì phải… Nhưng… Nhưng hắn đã chết từ lâu rồi!!”

Cảnh sát Bạch nghe xong lại tỏ vẻ không tin, tưởng tôi đang chơi chiêu trò gì, xoay người mỉm cười đi về phía gã kia. Tôi thầm biết hẳn là chuyện xấu rồi đây, nên muốn gọi anh ta đứng lại, nhưng mà lại sợ ở gần đó sẽ có người của Đà Gia, vì thế đành phải nơm nớp lo sợ đi theo phía sau cảnh sát Bạch qua đó.

Tuy nhiên chuyện xảy ra tiếp theo lại làm tôi bất ngờ, sau khi con quỷ kia thấy cảnh sát Bạch đi qua, tự nhiên duỗi hai tay ra, lập tức xốc ngang cảnh sát Bạch lên, sau đó ném anh ta lên trên tường như ném bao tải, lúc ấy đã ném cho cảnh sát Bạch đờ ra.

Hai vị cảnh sát phía sau tôi thấy thế lập tức rút súng vọt lên, tôi thấy tình hình không ổn, vội vã trốn vào phía sau một đống rác, nhưng đợi một lúc lâu lại không nghe thấy tiếng súng như dự kiến…

Kết quả… Khi tôi vươn cổ nhìn ra, lại… lại nhìn thấy con quỷ kia đã… đã xé nát hai anh cảnh sát đang sống sờ sờ rồi!! Lúc ấy tôi thật sự bị dọa không chịu nổi! Vì thế lập tức che miệng không cho mình phát ra một chút âm thanh nào…

Lúc này cảnh sát Bạch nằm dưới đất đã tỉnh lại, khi anh ta nhìn thấy một màn trước mắt thì muốn rút súng ra bắn, nhưng ai ngờ động tác của gã kia nhanh một cách kỳ lạ, trong nháy mắt đã tới trước mặt cảnh sát Bạch, thẳng thừng bẻ gãy cánh tay phải của anh ta.

Dưới cơn đau đớn, súng trong tay cảnh sát Bạch cũng rơi xuống đất, anh ta đành phải nghiến răng đá mạnh vào chân gã kia. Tuy nhiên sau cú đá này, gã kia lại không hề phản ứng, còn vung hai tay lên đánh cảnh sát Bạch đập vào tường, sau đó lại ném thật mạnh xuống nền.

Lúc ấy vị trí của hai người bọn họ xích tới gần cửa sổ, tôi cũng không thấy rõ cuối cùng cảnh sát Bạch làm sao lại rơi xuống dưới

lầu, sau đó tên kia lại mau chóng đi về phía tôi.

Tôi nghe được tiếng bước chân nặng nề của gã kia, từng bước một đi về phía mình!! Lúc ấy tôi quá sợ hãi, nhưng lại không dám đi ra ngoài, cho rằng lần này mình chết chắc rồi kia!

…

Chước Tử nói tới đây thì tạm dừng lại, Lưu Mẫn liền truy hỏi hắn: “Sau đó thì sao?”

Chước Tử tỏ vẻ nghĩ lại mà sợ: “Sau đó lúc tôi cảm giác thấy tay hắn sắp chạm đến mình… thì tôi sợ đến hôn mê.”

Nhóm mấy người cảnh sát Lưu Mẫn nghe xong, đầu tiên là cả đám đều im lặng không nói, một lát sau, Lưu Mẫn mới chậm rãi hỏi chú Lê: “Nếu lúc ấy thực sự có một… một người chết như vậy xuất hiện, vậy hắn làm sao mang đi được hơn một trăm ký tiền, còn cả mấy chục ký thuốc phiện chứ? Lúc ấy toà nhà đó đã bị chúng tôi bao vây kín đến ruồi cũng không bay lọt rồi.”

Chú Lê đáp lời cậu ta: “Nếu là một người bình thường, trên người mang theo gần hai trăm ký đồ, sau đó lại trèo xuống năm tầng lầu mà thần không biết quỷ không hay, điều này chắc chắn là không thể nào làm được. Nhưng nếu đúng như lời Chước Tử kể, hắn đã là người chết rồi, vậy hết thảy đều không phải việc khó gì cả.”

Sắc mặt Lưu Mẫn rất khó coi, rõ ràng bọn họ đều không muốn tin chuyện này lại có liên quan với cương thi gì đó…

CHƯƠNG

KHÁCH SẠN NHỎ CỦA A PHÁT

Tuy nhiên di thể của hai cảnh sát đã hy sinh còn đang để ở phòng giữ xác của nhà tang lễ kia kìa, ai có thể dùng tay xé xác người sống chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủn? Còn có dụng ý khi Bạch Kiện bảo tôi đến đây, lúc này xem ra đã rõ ràng mười mươi rồi!

Lúc anh ta nhìn thấy đồng đội của mình đầu thân hai nơi, đã biết rõ chỗ không bình thường rồi! Tuy lúc ấy Chước Tử không nhìn thấy Bạch Kiện rơi xuống lầu như thế nào, nhưng giờ tôi lại nghi ngờ là anh ta tự nhảy xuống…

Bởi vì vào giây phút nguy hiểm thế này, nếu không mạo hiểm nhảy lầu để tìm đường sống, chỉ sợ bây giờ anh ta cũng giống như hai cảnh sát đã hy sinh kia, thành một cái xác cụt chân cụt tay rồi.

Tưởng tượng đến việc rất có thể là Bạch Kiện tự nhảy từ tầng năm xuống, tôi thực sự khâm phục sự dũng cảm và ý chí của anh ta từ tận đáy lòng. Nếu là người bình thường, phỏng chừng đã sớm bị dọa đến nhũn cả chân, còn có thể nghĩ đến mạo hiểm nhảy lầu để tìm đường sống ư?

“Bây giờ làm sao đây? Chúng tôi cũng đâu thể báo cáo lên các sếp rằng chuyện này là do cương thi làm?” Lưu Mẫn hơi xấu hổ hỏi tôi.

Tôi lắc đầu nói với cậu ta: "Tất nhiên là không thể nói như vậy, cho nên việc cấp bách hiện giờ của các cậu vẫn là phải bắt được tên Đà Gia kia, chỉ cần có thể bắt được hắn, phá được vụ buôn lậu thuốc phiện này, vậy thì trước đó rốt cuộc là thứ gì giết cảnh sát, đánh Bạch Kiện bị thương cũng không quan trọng nữa! Bởi vì kết quả cuối cùng đều sẽ tính lên đầu Đà Gia. Cho dù hắn nguỵ biện nói hai cảnh sát không phải là do hắn giết, tiền hàng cũng không phải hắn cướp, nhưng vậy cũng vô dụng, bởi vì trong mắt mọi người, đây chỉ là hắn đang cứng đầu chống đối thôi."

Lưu Mẫn hiểu ý tôi, họ cũng muốn nhanh chóng bắt được tên Đà Gia này, nhưng vấn đề hiện giờ là, ngay cả cọng lông của Đà Gia họ cũng chưa nhìn thấy mà đã "hai chết một bị thương" rồi! Giờ còn muốn bắt được người thật, đúng là chuyện nghìn lẻ một đêm mà!

Hơn nữa căn cứ vào tình huống lúc ấy mà Chước Tử miêu tả, mục đích của cái gã không phải người không phải quỷ kia rất rõ ràng, chính là cướp tiền giết người. Tôi đã từng hỏi Chước Tử, có phải lúc người của chúng tôi đi vào đã để lộ sơ hở gì hay không, để bọn chúng nhìn ra mấy người Bạch Kiện là cảnh sát?

Chước Tử nghĩ ngợi rồi nói: "Chắc hẳn là không đâu, bởi vì chúng tôi đi vào còn chưa nói chuyện gì cả, tên kia đã bắt đầu ra tay rồi!"

Nghe Chước Tử nói như vậy, tôi càng thêm khẳng định suy luận trước đó, xem ra lần đầu tiên tên Đà Gia này giao dịch với lão Phí chỉ là một cái mồi câu, chính là để một lần câu trúng hắn, sau đó đen ăn đen cướp tiền giết người!!

Lòng dạ tên Đà Gia này cũng tàn nhẫn thật! Nếu không phải lúc ấy ngoài toà nhà có cảnh sát đặc nhiệm mai phục, tôi đoán người của Đà Gia sẽ đến thu dọn hiện trường nhanh chóng, đến lúc đó

cùng lắm là mấy tay buôn ma tuý biến mất trên đời một cách thần không biết quỷ không hay mà thôi…

Suy cho cùng, làm gì có tay buôn ma túy nào trước khi đi giao dịch còn oang oang khắp nơi, báo mình muốn đi buôn lậu thuốc phiện đâu. Cho nên mặc dù là chết rồi bị người ta chôn, cũng không ai có thể tìm ra chúng. Chỉ là đám Đà Gia nào ngờ, lần này lại chọc tới cảnh sát…

Lúc ấy tôi bèn hỏi Chước Tử kia: "Anh còn quen Đũa hay Nĩa* linh tinh nào làm người trung gian giống anh không?"

** Chước Tử có nghĩa là cái muỗng, bởi vậy Tiến Bảo mới hỏi Muỗng có quen Đũa hay Nĩa nào không.*

Ban đầu Chước Tử không hiểu, cho đến khi Lưu Mẫn nhịn cười bảo: "Trừ anh ra, còn có ai từng làm người trung gian cho Đà Gia không?"

Lúc này Chước Tử mới hiểu ra tôi đang chế nhạo hắn, vì thế vội vàng suy nghĩ và nói: "Tôi quen một người tên A Phát, lúc trước hắn cũng từng làm trung gian cho Đà Gia, nhưng mấy năm trước hắn hoàn lương không làm nữa, tự mở khách sạn nhỏ."

Tôi nghe thế thì gật đầu, sau đó quay lại rút ra một tờ giấy A4 từ trên bàn đặt trước mặt Chước Tử: "Viết tất cả thông tin anh biết về A Phát…"

Sau đó chúng tôi bàn bạc với nhóm Lưu Mẫn, lần này ba chúng tôi giả mạo thành nhà buôn lớn ở phương Bắc đi tiếp xúc với Đà Gia. Nếu hắn biết thuật khống chế xác chết, vậy tất nhiên sẽ có bản lĩnh nhìn ra hoàng khí của cảnh sát, cho nên để ba gương mặt của người trong nghề tiếp xúc, chúng cũng không dám tùy tiện làm hành động ngáng chân gì đó với chúng tôi.

Nếu không, để nhóm Lưu Mẫn đi, khó bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện gì nữa, xét đến cùng thì tên Đà Gia này là một tay độc ác

tàn nhẫn, thời điểm mấu chốt chắc hẳn hắn sẽ chẳng để ý việc giết thêm mấy cảnh sát nữa.

Căn cứ vào tư liệu Chước Tử cung cấp, hôm sau ba chúng tôi tìm tới khách sạn nhỏ mà A Phát mở. Tuy ở vị trí hẻo lánh, nhưng có thể thấy khách khứa ghé vào đúng là không ít.

Sau khi chúng tôi vào trong, đầu tiên là hỏi thử có phòng ba người hay không, một người đàn ông trung niên sau quầy nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn chúng tôi nói: “Còn một phòng, chín mươi tám tệ một ngày.”

Tôi gần như có thể lập tức khẳng định, người đàn ông này chính là A Phát mà Chước Tử nói. Bởi vì trong tư liệu mà hắn viết có ghi rõ, bên má trái của A Phát có một vết sẹo do dao rạch từ góc lông mày đến khóe miệng. Nếu không phải trước đó có chuẩn bị tâm lý, đúng thật là tôi sẽ bị khuôn mặt thẹo này dọa cho nhảy dựng lên!

Có lẽ là nghe ra khẩu âm của chúng tôi là từ nơi khác, vì thế A Phát cười nói với chúng tôi: “Các vị tới chơi à?”

Tôi nghe thế thì tỏ vẻ kín đáo đáp: “Theo ông chủ chúng tôi đến đây làm chút chuyện thôi, lấy một phòng ba người cho chúng tôi đi! Đúng rồi! Buổi tối chỗ anh đây có cớm kiểm tra phòng không hả?”

A Phát cười hì hì nói: “Cái khác tôi không dám nói, chuyện này thì ba vị cứ yên tâm đi! Chúng tôi đều là khách sạn kinh doanh hợp pháp, cảnh sát không có việc gì thì tới kiểm tra phòng làm chi chứ?”

Tôi gật đầu, rồi lấy chứng minh thư ra làm thủ tục nhận phòng…

Hiện giờ ba người chúng tôi hoá trang, chia thành chú Lê là ông chủ mang vẻ mặt cao thâm khó đoán, Đinh Nhất là tay đánh thuê

vẻ mặt sát khí, mà tôi cũng chỉ đành làm một tên tay sai chạy ngược chạy xuôi, còn phải đi theo sau mông chú Lê xách túi, rót nước, mở cửa xe…

Căn cứ theo lời Chước Tử, tuy khách sạn nhỏ này của A Phát thoạt nhìn không thu hút, nhưng thực tế lại là nơi tập kết “đại lý hàng” từ Nam chí Bắc. Bằng không loại thân phận trung gian như A Phát mà muốn chậu vàng rửa tay, khả năng rất nhỏ!

Bởi vì loại người này đã biết được quá nhiều, cho nên thông thường khi trung gian rút lui không làm nữa sẽ đi xa xứ tha hương, nếu không muốn chết thì phải đi được bao xa thì đi… Như A Phát được ở lại bản địa mà còn có thể sống đàng hoàng, đúng là một trường hợp đặc biệt.

Cho nên chúng tôi đều nghi ngờ hắn hoàn lương cùng lắm chỉ là mặt ngoài thôi, còn trên thực tế lại là lợi dụng cái khách sạn nhỏ này làm căn cứ, thay Đà Gia hỏi thăm thêm nhiều tin tức về các đại lý buôn ma túy nước ngoài đến đây để nhận hàng.

Tác phong xử sự của ba chúng tôi đều có vẻ kín đáo, bởi vì nhà buôn chân chính tới thu mua hàng đều như thế, hơn nữa càng là buôn lớn thì càng bí ẩn. Chúng tôi càng không chủ động tiếp cận A Phát, chính là vì cố ý khơi dậy lòng hiếu kỳ của hắn.

Quả nhiên, vào buổi trưa khi chúng tôi ra ăn cơm, hắn đã chủ động tiếp cận, hỏi chúng tôi có muốn thuê xe hay không? Trong tay hắn có mấy tài xế taxi thành thật biết việc ở địa phương.

CHƯƠNG

QUÁN BAR LAM HỒ

Chú Lê nghe A Phát nói như vậy thì quay lại nhìn tôi, thế là tôi vội vàng cười với A Phát nói: “Cảm ơn, chúng tôi quen tự lái xe rồi...”

Câu trả lời này của tôi coi như là lễ phép từ chối, nhưng ý cũng rất rõ ràng, chính là chuyện của chúng tôi không cần anh quan tâm. A Phát cũng hiểu, không nói gì nữa, nhưng tôi có thể nhận ra hắn có hứng thú với chúng tôi nhiều hơn là giới thiệu taxi...

Sau bữa ăn, ba người chúng tôi lượn một vòng quanh huyện, làm quen với địa hình nơi này, sau đó mới làm bộ như vừa làm xong việc, mệt mỏi về lại nhà nghỉ của A Phát.

Vừa vào cửa đã thấy A Phát và mấy người địa phương đang thì thầm nói chuyện gì đó, thấy chúng tôi đi vào, hắn nhiệt tình nói: “Mọi người về rồi, ăn cơm tối chưa?”

Tôi cười nói: “Chúng tôi chưa kịp ăn! Anh làm mấy món đơn giản đưa lên phòng nhé, muộn rồi chúng tôi cũng ngại ra ngoài!”

A Phát nói một câu “Không vấn đề gì”, sau đó đuổi mấy người kia về, một mình vào bếp. Rất nhanh, chúng tôi mới lên phòng được một lát thì A Phát đã bưng bốn món xào và một âu cơm đi vào.

Thấy sau khi để đồ ăn xuống, A Phát định đi ra ngoài, Đinh

Nhất nhìn tôi ra hiệu, anh ta vẫn còn ở ngoài cửa, chưa đi hẳn. Tôi cố ý thấp giọng nói: “Ông chủ, lượng hàng lần này nhiều quá, không còn mấy nhà có nhiều hàng như vậy, hay chúng ta gom hết lại đi!”

Chú Lê đi đi lại lại mấy bước trong phòng, sau đó u sầu nói: “Không được, như thế quá nguy hiểm, làm không tốt sẽ bị cớm để ý.”

“Chúng ta chưa quen chỗ này, gấp như vậy thì làm sao tìm được người có nhiều hàng chứ?” Tôi dùng giọng gấp gáp nói.

Chú Lê không trả lời tôi ngay, ông ấy suy nghĩ một lúc mới ung dung nói: “Chiều nay tôi nghe một nhà buôn bản địa nói, chủ hàng lớn nhất ở đây là Đà Gia, hàng của hắn nhiều mà hàm lượng tinh khiết lại cao, chỉ là nghe nói trung gian của hắn gần đây đã bị cảnh sát bắt, nên hiện nay Đà Gia sẽ không có động tĩnh gì lớn.”

Lúc này Đinh Nhất lặng lẽ đi ra cạnh cửa, nghe ngóng, sau đó lắc đầu nói: “Đi rồi…”

Tôi và chú Lê nhìn nhau cười, nếu A Phát thực sự là tay trong của Đà Gia, tôi tin là chẳng mấy chốc nữa sẽ có người chủ động liên hệ với chúng tôi.

Sau đó chúng tôi phân tích cách làm ăn của Đà Gia, nếu là mấy tiểu thương mua hàng nhỏ lẻ, chúng sẽ giao dịch bình thường. Nhưng nếu đối phương muốn mua nhiều hàng, thì khi giao dịch sẽ cầm theo một lượng tiền mặt lớn, lúc đó chúng sẽ bày trò giết người cướp tiền, thần không biết quỷ không hay.

Chúng tôi vốn cho rằng phải ở đây vài ngày mới câu được con cá lớn Đà Gia này, không ngờ sáng sớm hôm sau, đã có một tờ giấy được nhét vào khe cửa, trên đó viết: “Muốn hàng, tối nay gặp ở quán bar Lam Hồ! - Đà Gia.”

Trong giai đoạn này, chúng tôi với hắn vẫn chưa tin tưởng

nhau, cho nên chuyến đi này chỉ có thể là tôi và Đinh Nhất đến xem tình hình thực tế thế nào, hoặc là không đi.

Cuối cùng cân nhắc lợi hại, quyết định vẫn để tôi và Đinh Nhất đến đó, tất nhiên, dù hai chúng tôi cùng đi nhưng sẽ có một người trong tối một người ngoài sáng, đề phòng xảy ra chuyện.

Về phần Lưu Mẫn, họ tự sẽ toàn lực phối hợp với chúng tôi, quét sạch mấy nhà buôn nhỏ ở đây có quan hệ với Đà Gia. Để không khiến Đà Gia nghi ngờ, họ vẫn sẽ để lại mấy người mua giả giả thật thật ở những nơi khác, nhưng đều có cảnh sát mật giám sát, chỉ sợ bọn chúng không dám liên lạc với kẻ truyền tin của Đà Gia, nếu không một khi liên lạc, có thể sẽ bị truy ngược lại.

Đêm đó, ở quán bar Lam Hồ.

Một mình tôi ngồi trong góc, theo dõi tình huống trong quán bar, còn Đinh Nhất phụ trách đảm bảo an toàn cho tôi trốn ở đâu thì không biết.

Có lẽ còn sớm, lúc này người đến quán rượu không nhiều lắm, thỉnh thoảng có mấy đám thanh niên nam nữ tốp năm tốp ba đến nhưng đều uống rượu cầm chừng, rất ít người uống thả cửa sau vụ nhặt xác kia.

Trong lúc đó cũng có không ít người đẹp đến bắt chuyện với tôi, đã từng nghe danh đến Vân Nam sẽ gặp được gái đẹp, nhưng tiếc là diễm ngộ này không đúng lúc nên tôi dành khéo léo từ chối.

Đột nhiên, có một người đàn ông đen gầy đẩy cửa đi vào, dù sao người đến đây một mình như tôi cũng rất hiếm, cho nên tên này vừa xuất hiện thì tôi lập tức cảnh giác.

Gã này sắc mặt xanh đen, có cảm giác bệnh tật. Đầu tiên hắn đi đến chỗ quầy bar thì thầm mấy câu với bartender, sau đó bắt đầu vô tình nhìn sang tôi.

Khí chất của người đàn ông này hoàn toàn đúng với từ "người trong ngành", cho dù hắn là người sẽ gặp chúng tôi tối nay thì cũng chỉ là một kẻ lâu la của Đà Gia mà thôi, xem ra cả hai bên đều không tin tưởng nhau.

Làm nghề này, ai cũng đề phòng cao độ, đừng nói là người lạ như chúng tôi, ngay cả người thân bên cạnh cũng không hoàn toàn tin được, nếu không chỉ cần không chú ý thì có khi chết thế nào cũng không hay.

Cứ như vậy, chúng tôi thỉnh thoảng lại để ý nhau đến tới hơn nửa đêm, tên kia mới bưng hai chén rượu đến trước mặt tôi nói: "Người anh em, đi một mình à?"

Tôi gật đầu, ra hiệu mời hắn ngồi xuống nói chuyện...

Mới đầu chúng tôi chỉ nói chuyện phiếm, về sau hắn đi thẳng vào vấn đề, nói mình tên Từ Bính, là đàn em của Đà Gia, hỏi chúng tôi có phải là muốn mua hàng không?

Tôi cười nói: "Cái gì hàng với không hàng, chúng tôi là người làm ăn bình thường, có phải lão đại của anh hiểu lầm gì không?"

Từ Bính thông minh cười nói: "Người anh em, cẩn thận một chút cũng không sai, nhưng đừng cẩn thận quá, nếu không sẽ bỏ lỡ cơ hội kiếm tiền tốt! Nói thật cho cậu biết vậy! Hiện nay trong tay Đà Gia hiện nay vừa hay có một lượng hàng lớn chờ xuất đi, chỉ cần các cậu có tiền mặt, mua nhiều, Đà Gia có thể hạ hai giá!"

Tôi nghe giật mình: "Hai giá?! Độ tinh khiết thế nào?"

Từ Bính nghe xong liền đưa một bọc "hàng mẫu" nhét vào tay tôi nói: "Thuần hay không thuần cậu thử một chút sẽ biết! Tuyệt đối khó tìm được đồ tốt hơn..."

"Vậy số lượng..."

"Ít nhất là năm mươi ký!" Từ Bính thì thầm.

Tôi gật đầu nói: “Chuyện nhỏ, chúng tôi cần gấp hai ba lần số đấy! Chỉ là hàng này có được hay không, tôi còn phải về để ông chủ quyết định, anh để lại cách liên lạc, đến lúc đó, chúng tôi sẽ liên lạc lại.”

CHƯƠNG

GIAO DỊCH Ở NGHĨA ĐỊA

Đêm hôm đó sau khi quay về khách sạn, tôi để gói hàng kia trên bàn trà, ba chúng tôi đều nhìn thứ này như đồ ma quỷ, trầm mặc thật lâu.

Cuối cùng vẫn là tôi nói trước: "Những thứ gây nghiện này mặc dù đã có từ xưa, nhưng bây giờ đã biết tác hại của chúng! Vì sao vẫn buôn bán!?"

Chú Lê thở dài nói: "Đó là vì lòng tham không ngừng nghỉ của con người... có kẻ khát khao khoái cảm cực độ, có kẻ khát khao tiền tài vô tận, hai thứ đó giống như hai thỏi nam châm trái dấu hút nhau."

Tôi biết chú Lê nói không sai, đây chính là nhân tính, cho dù có trải qua bao nhiêu năm tháng, bao nhiêu thời đại thì chỉ cần có người muốn những thứ biết rõ là hại người này, thì sẽ có người cung ứng...

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi ở trong phòng gọi đồ ăn bên ngoài, người đưa đồ ăn đến là Lưu Mẫn cải trang thành, anh ta cầm gói hàng về kiểm tra độ tinh khiết.

Đà Gia có thể hoành hành nhiều năm như vậy ở Sipsong Panna, tất nhiên có điểm đặc biệt của riêng hắn. Gói hàng này có thể chỉ

là đồ để hắn thử chúng tôi, nếu chẳng may đây là hàng giả, mà chúng tôi vẫn còn muốn giao dịch với hắn, thì chẳng phải chứng minh chúng tôi cũng là giả sao?

Chúng tôi trước đó đã giao hẹn với Lưu Mẫn, trong thời gian này không thể dùng cách liên hệ thông thường để liên lạc, ai biết bọn chúng có những cách gì để giám sát chúng tôi? Dù sao Đà Gia đến xác chết còn có thể điều khiển được mà.

Cho nên sau khi vào khách sạn A Phát, chúng tôi đã dùng mấy số điện thoại khác nhau để liên lạc với bọn Lưu Mẫn, trong số những cách liên hệ này có một số là gọi đồ ăn, vì như thế sẽ tiện trao đổi đồ với nhau.

Sau khi Lưu Mẫn cầm gói hàng được một tiếng, anh ta lại ngồi xe giao hàng đi qua khách sạn. Đây cũng là thỏa thuận trước đó của chúng tôi, nếu là đồ thật, anh ta sẽ xuất hiện dưới lầu trong khoảng thời gian quy định.

Lúc đó tôi cảm thấy mình ngày càng giống mấy mật thám thời xưa, làm gì cũng phải chú ý cẩn thận, từng bước thực hiện kế hoạch, xem ra công việc cảnh sát mật này cũng khó làm lắm!

Sau khi có được đáp án, chúng tôi chủ động liên hệ với Từ Bính, nói với hắn là ông chủ của chúng tôi rất hài lòng loại hàng này, nếu chúng tôi muốn lấy nhiều hơn, có thể không dùng tiền mặt mà chuyển tiền vào tài khoản được không?

Từ Bính từ chối nói: “Đà Gia chúng tôi có quy tắc, đó chính là chỉ giao dịch tiền mặt, trước đó tôi đã nói với cậu rồi, không có tiền mặt thì không phải bàn gì nữa...”

Cuối cùng tôi chắc chắn nói với Từ Bính, hiện giờ chúng tôi không có lượng tiền mặt lớn đến thế, cần thêm thời gian để thu xếp. Hơn nữa khoảng thời gian này cớm kiểm tra nghiêm ngặt, họ phải nghĩ cách ổn thỏa để chúng tôi an toàn rời khỏi đây với hàng.

Nói thẳng ra là, muốn có tiền mặt cũng được, nhưng đường lui của chúng tôi, các người cũng phải thu xếp cho tốt. Các anh đâu thể cầm được tiền rồi thì mặc kệ không quan tâm nữa đúng không?! Mặc dù chúng tôi là nhà buôn giả, nhưng mỗi chi tiết đều phải yêu cầu như thật.

Theo như chúng tôi phân tích, nếu Đà Gia có chủ ý “Giết người cướp tiền”, cho dù chúng tôi đưa ra yêu cầu khó đến cỡ nào thì hắn cũng sẽ đồng ý. Quả nhiên, Từ Bính nhanh chóng đảm bảo với chúng tôi, sau khi giao dịch xong, họ sẽ sắp xếp để chúng tôi an toàn rời khỏi Sipsong Panna.

Cá lớn cuối cùng cũng mắc câu! Bạch Kiện, anh phải mau tỉnh lại! Anh em sẽ báo thù cho anh.

Thống nhất thời gian giao dịch là ba ngày sau, về vị trí cụ thể thì đến lúc đó nhắn vị trí cho chúng tôi. Có lẽ vì bài học lần trước, nên lần này chúng cẩn thận hơn rất nhiều.

Cứ như vậy, chúng tôi đành phải bố trí trước người ở hiện trường, điều này gây không ít khó khăn cho kế hoạch. Có điều chuyện này cũng không làm khó được cảnh sát nhân dân chúng ta, kế hoạch vốn chính là để phá vỡ mà, tôi tin rằng họ đã chuẩn bị kế hoạch B sẵn sàng đối phó với bất kỳ tình huống nào rồi.

Điện thoại của ba chúng tôi vẫn luôn được bọn Lưu Mẫn định vị cẩn thận, cho nên, dù chúng tôi ở đâu thì họ cũng nắm được. Kế hoạch có sự thay đổi, lúc chúng tôi ra ngoài uống trà sẽ truyền tin cho Lưu Mẫn. Tôi tin rằng, giao dịch ba ngày sau sẽ cho Đà Gia một đòn đau!

Đúng lúc này, Đinh Nhất phát hiện có mấy người lạ mặt theo dõi chúng tôi, xem ra Đà Gia là một con cáo già! Trước khi hoàn thành giao dịch, chúng tôi không có một giây nào được nới lỏng cảnh giác.

Như vậy cũng tốt, chúng theo dõi chúng tôi sát sao như vậy, chứng tỏ là đã mắc câu rồi! Bây giờ việc chúng tôi có thể làm là ở yên trong khách sạn chờ ba ngày, sau đó đến vị trí bọn chúng gửi hoàn thành giao dịch.

Đương nhiên, trong thời gian này cũng sẽ có thuộc hạ của Bạch Kiện đóng vai đàn em đến giao tiền cho chúng tôi, dù sao một giao dịch lớn như thế, nếu chúng tôi chỉ đi có ba người thì quá đáng ngờ.

Vì Lưu Mẫn đã từng xuất hiện nên người đến đưa tiền là một gương mặt lạ, cảnh sát địa phương không thể dùng được, vì có nguy cơ bị nhận ra, rất nguy hiểm. Cuối cùng người đến là một cảnh sát trẻ tuổi, đến khách sạn đưa "tiền hàng" cho chúng tôi,

Hành động lần trước đã tổn thất hai mươi vạn tiền mặt, lần này cảnh sát cũng không chi ra được nhiều tiền mặt như thế, đành mỗi xấp chỉ có tờ trên cùng và dưới cùng là tiền thật.

Nhưng chúng tôi nghĩ người bọn chúng phái đến giao dịch cũng không xem tiền là thật hay giả, nếu không lần trước cũng đã không cầm cả tiền thật và tiền giả đi.

Đến ngày giao dịch, tôi nhận được địa điểm Từ Bính chuyển đến, lập tức gửi cho Lưu Mẫn. Sau đó chúng tôi và bốn cảnh sát đi hai chiếc xe đến điểm giao dịch.

Đó là một nghĩa trang mới xây dựng ở huyện bên, bây giờ còn chưa hoàn thành, hơn nửa đêm chọn chỗ này giao dịch đúng là đủ dọa người! Sau khi chú Lê thấy địa điểm giao dịch thì nhíu mày nói: "Chút nữa không được tùy tiện hành động, tất cả phải nhìn ánh mắt chú."

Trước khi đi, chú Lê đã dùng chu sa vẽ đầy phù chú lên người bốn cảnh sát, thứ này đến lúc quan trọng có thể bảo mệnh. Còn tôi và Đinh Nhất thì không cần, tôi có răng thú, còn Đinh Nhất thì

nhuốm đầy sát khí.

Xe nhanh chóng đi đến vị trí Từ Bính gửi, vì nơi này chưa xây xong, lại là ban đêm, nên đừng nói là người, ngay cả một bóng ma cũng không có.

Sau khi xuống xe, chú Lê lấy la bàn ra xem xét, phát hiện dù nơi này chí âm, nhưng vì còn chưa an táng người chết, nên âm khí cũng không quá nặng.

CHƯƠNG

BA XÁC SỐNG

Tôi giúp bốn cảnh sát kia bê hai túi "Tiền hàng" lớn từ cốp sau xe ra, mặc dù trong này đều là tiền giả, nhưng đã tính toán đủ cân nặng. Lúc đó tôi thầm nghĩ, may mà tôi không phải đóng vai người vác tiền, không ngờ mấy vạn này lại nặng như thế!

Sau đó mấy người chúng tôi đến góc Tây Bắc của nghĩa trang, nhưng không thấy người giao dịch xuất hiện. Tôi nhìn xung quanh, bấm điện thoại gọi nhưng tên kia không nhận.

Tôi lo lắng nhìn chú Lê, chú lắc đầu nói: "Đừng hoảng, chờ xem sao..."

Đúng lúc này, cách đó không xa có hai vệt sáng đèn xe, một người đàn ông đen gầy đứng phía trước đèn, tôi nhìn kỹ, đó không phải chính là Từ Bính ư? Tôi định đi qua, lại bị chú Lê giữ lại: "Đừng qua đó, tên kia có gì đó là lạ!"

Tôi sững người, sau đó híp mắt nhìn Từ Bình trước ánh đèn rồi hét lớn: "Người anh em, sao tôi gọi mà anh không nghe máy?"

Từ Bính không trả lời, cơ thể thoáng chuyển động về phía chúng tôi, nhưng sau đó vẫn đứng im trước đèn xe. Vì ngược sáng nên chúng tôi không nhìn rõ mặt hắn, không biết hắn định làm gì?

Trong lúc hai bên vẫn chưa hành động, lại có thêm hai bóng

người từ phía sau xe đi lên, có điều động tác của chúng đều cứng nhắc.

“Không thể nào... có đến hai cái?!” Tôi giật mình. Mặc dù trước đó đã chuẩn bị tâm lý, biết chúng tôi có thể gặp phải thứ gì, nhưng trong lúc chúng tôi chỉ nghĩ đến việc đối phó với một cái xác sống, thì lại xuất hiện thêm một cái nữa, lòng tôi hốt hoảng.

Không ngờ lời tiếp theo của chú Lê càng khiến tôi hoảng hơn, giọng chú ấy nặng nề nói: “Không phải hai... mà là ba cái...”

“Ba... ba cái?! Không thể nào! Lúc cháu gặp Từ Bính vẫn còn sống sờ sờ mà!” Tôi khiếp sợ nhìn Từ Bính.

Chú Lê lắc đầu nói: “Từ Bính lúc trước có phải người sống hay không thì chú không biết, nhưng thứ trước mặt trăm phần trăm là người chết...”

Tôi biết chú Lê không nói đùa trong tình huống này, thế nên tôi hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ rút dao thép trong ống quần ra. Có đến ba xác sống, không phải là tầm thường đâu!

Nghĩ lại lần trước chỉ có một xác sống đã có thể khiến đám Bạch Kiện thành ra như vậy, bây giờ có đến ba tên... Nghĩ vậy, tôi không khỏi nhìn lại bốn cảnh sát sau lưng, thấy sắc mặt họ đều rất nhợt nhạt!

Dù sao hai đồng nghiệp trước đó đã chết quá thảm, nói không sợ thì là giả. Đừng nói họ là “Dân thường” lần đầu nhìn thấy, ngay như tôi... một chút tự tin cũng không có!

Tôi nhìn chú Lê, thấy trán chú ấy cũng đổ đầy mồ hôi, xem ra chuyện này đã vượt quá phạm vi năng lực của lão già này rồi. Tôi thì thầm vào tai chú ấy: “Làm sao bây giờ?”

Chú Lê cũng nói nhỏ vào tai tôi: “Có câu này cháu từng nghe chưa?”

Tôi lắc đầu nói: “Câu gì ạ?”

“Địch không động, ta không động!”

Tôi lập tức cho chú ấy một cái lườm sắc lẹm, trong tình huống này mà chú ấy còn muốn phô trương thanh thế cơ à! Xem ra trong đám chúng tôi bây giờ, chỉ mỗi Đinh Nhất là bình tĩnh nhất, cứ như không thèm đặt ba cái xác sống kia vào mắt, có khi còn muốn xông lên đánh với chúng một trận.

Không biết qua bao lâu, bốn vị đại ca sau lưng tôi bị muỗi cắn không chịu được, nhưng trừ việc dùng tay xua đi cũng không dám phát ra âm thanh nào. Tôi biết cứ tiếp tục như thế này cũng không phải cách hay, thế nên mới nhặt một cục đá ném tới chỗ ba xác sống kia.

Không ngờ Từ Bính đứng đầu vung nhẹ tay đã bắt được cục đá, sau đó bóp nó vỡ nát... Tôi kinh hãi há to miệng, không biết nên nói gì! Lực lớn như thế chắc chắn không phải người bình thường có thể làm được. Tôi vội quay lại nhìn Đinh Nhất, sau đó liên tục lắc đầu với anh ta, ý bảo anh ta cẩn thận, lát nữa không được manh động, dùng sức mạnh thì không địch lại được chúng đâu.

Lúc này chú Lê cứ như đã phát hiện ra châu lục mới, chú học theo cách của tôi, nhặt một hòn đá rồi ném về bên phải ba cái xác kia, ba cái xác nghe thấy âm thanh lập tức di chuyển theo hướng hòn đá rơi xuống...

“Thấy không, chúng phân biệt phương hướng bằng âm thanh, nếu vừa rồi tùy tiện đến gần, chúng sẽ tự động tấn công chúng ta...” Chú Lê nói khẽ.

Bây giờ đã biết đặc tính của ba tên kia, như vậy cũng dễ hành sự hơn! Đầu tiên, tôi quay lại phân phó bốn người anh em sau lưng: “Chút nữa có đánh nhau thì tìm chỗ tránh đi, tuyệt đối không được lên tiếng!”

Trong ba chúng tôi, Đinh Nhất di chuyển nhẹ nhất, muốn khắc chế cả ba cái cương thi thì phải có cách, cứng đối cứng là ngu! Chú Lê lấy một bình sứ nhỏ ra, trong đó đựng máu chó đen trộn với chu sa, là vật cực dương!

Bây giờ điều cần làm là để Đinh Nhất im hơi lặng tiếng đem vật cực dương này bôi lên mi tâm của ba cái xác sống kia, như vậy mới có thể tạm thời trấn trụ bọn chúng. Sau đó chú Lê lại nghĩ cách giải tỏa thi khí, chúng sẽ lại trở thành xác chết bình thường, không đi được cũng không nhảy được.

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, Đinh Nhất cầm bình máu chó đen, ba bước đi hai bước nhảy về phía ba cái xác kia. Quả thật là tôi không nói điêu, cái gì mà chuồn chuồn đạp nước, cái gì Lăng Ba Vi Bộ chứ, cũng chẳng bằng mấy bước chân này của Đinh Nhất.

Không biết anh ta có theo học Tiểu Hắc không mà lại giống như một con mèo, động tác nhẹ nhàng, chạm đất im ắng, trong lúc chúng tôi còn chưa kịp phản ứng thì anh ta đã bôi chu sa trộn máu chó đen lên mi tâm ba cái xác kia.

Tôi thấy bốn người anh em kia thiếu chút nữa thì vỗ tay hoan hô, nhưng nhớ đến lúc nãy tôi dặn là không được phát ra tiếng, thế là hai tay đều dừng trước ngực, không đập cũng không thả xuống.

Chờ Đinh Nhất quay lại, chú Lê nhặt một viên đá ném thẳng tới chỗ Từ Bính, nhưng lần này Từ Bính không có phản ứng gì, mặc cho tảng đá đập lên người hắn rồi lại rơi xuống đất.

"Xong rồi!" Chú Lê thở phào một hơi.

Tôi vui vẻ nói: "Bây giờ chúng ta có thể qua đó rồi à?"

"Đừng vội, chờ chú qua đó giải tỏa thi khí đã." Chú Lê nói xong thì đi một mình đến chỗ ba xác sống đang đứng bất động kia, sau đó lấy một ống trúc nhỏ ra.

CHƯƠNG

CÁI CHẾT CỦA TỪ BÍNH

Ống trúc nhỏ của chú Lê trông rất tinh xảo, bên ngoài có túi đựng bằng vải điều, có lẽ đã lâu năm. Chú ấy châm lửa một lá bùa sau đó nhét vào trong ống trúc, một tay mở miệng Từ Bính, một tay nhét ống trúc lên trên.

Lúc này tôi mới phát hiện, hóa ra dưới đáy ống trúc có lỗ thủng nhỏ, luồng khí từ đáy ống trúc thoát ra, cơ thể Từ Bính mềm nhũn, ngã xuống đất ngay.

Hai cái xác sau đó cũng như vậy, nhanh chóng biến thành hai xác chết bình thường. Xong việc, chú ấy vẫy tay với chúng tôi: "Được rồi, đến đây..."

Lúc tôi đến trước ba cái xác, ký ức khi còn sống của họ nhanh chóng ùa vào đầu tôi. Từ Bính lúc gặp tôi ở quán bar Lam Hồ vẫn còn sống, nhưng sau đó đã bị Đà Gia xử lý rồi biến thành xác sống.

Trong ba cái xác này, chỉ có Từ Bính là mới chết, còn hai tên kia đã chết rất lâu rồi. Chúng cũng từng là thuộc hạ của Đà Gia, nhưng vì trộm hàng, cuối cùng bị Đà Gia xử tử.

Tôi thấy Đà Gia qua ký ức của Từ Bính, đó là một người đàn ông chưa đến bốn mươi tuổi, tôi vẫn nghĩ một kẻ tâm ngoan thủ lạt như thế ít nhất cũng phải gần năm mươi mới đúng chứ?

Chú Lê giục tôi: “Mau tranh thủ thời gian, chút nữa người của Đà Gia sẽ đến thu dọn hiện trường.”

Tôi gật đầu, sau đó nhanh chóng tìm kiếm đầu mối có ích trong ký ức của hắn. Bọn Lưu Mẫn cũng nhanh chóng chạy đến, sau đó chúng tôi chia quân thành hai hướng, một đội chờ bắt đám tay chân đến dọn hiện trường, những người còn lại cùng chúng tôi đi tìm hang ổ của Đà Gia...

Trong mắt bọn tay chân như Từ Bính, Đà Gia là một kẻ rất thần bí, không ai biết thân thế và lai lịch của hắn. Thế nhưng ai cũng kiêng kị thủ đoạn của hắn, vì người đối nghịch với hắn nếu không phải chết oan uổng, thì cũng là mất tích không dấu vết.

Từ Bính mới đi theo Đà Gia được hai năm, lúc đó hắn đánh bạc thua đến táng gia bại sản, cuối cùng không còn cách nào khác nên phải bước vào con đường không thể quay lại này. Lúc hắn gia nhập, Đà Gia chỉ có một yêu cầu, chính là nếu muốn theo Đà Gia kiếm cơm thì không được động vào ma túy, nếu không nhất định sẽ chết rất thê thảm.

Chuyện này nghe có chút buồn cười, đường đường là một tay buôn ma túy lớn, lại yêu cầu thuộc hạ của mình không được động vào ma túy?! Xem ra ngay cả dạng người như Đà Gia cũng biết, một khi động vào ma túy, thì không còn đáng tin tưởng nữa.

Sau khi Từ Bính đi theo Đà Gia thì cai không đánh bạc nữa, nhưng đã là dân cờ bạc trời sinh sẽ có tính thích kích thích cao... Có một lần trong lúc vận chuyển hàng cho Đà Gia, hắn nhìn mấy túi hàng trắng, thầm nghĩ thử một chút xem thế nào?

Cuối cùng lòng hiếu kỳ chiến thắng, Từ Bính thử một lần. Mới đầu hắn cho rằng chỉ hít một chút sẽ không bị nghiện, kết quả càng hút càng nhiều càng nghiện nặng, đến cuối cùng không tự thoát ra được...

Một khi đã nghiện, trong nhà có bao nhiêu cũng sẽ bị rút sạch, đến mức toàn bộ tiền Từ Bính kiếm được từ Đà Gia đều bị dùng hết cho thứ này, nhưng có nhiều lúc tiền vẫn không đủ dùng.

Cuối cùng hắn dòm ngó đến hàng của Đà Gia, dù Từ Bính biết thủ đoạn của Đà Gia với kẻ phản bội mình rất độc ác, nhưng hắn vẫn mang tâm lý cầu may, cho rằng mình trộm mấy túi nhỏ sẽ không ai phát hiện ra.

Thế nhưng dục vọng con người sẽ không ngừng lớn lên, mới đầu hắn chỉ trộm mấy túi nhỏ, về sau trộm càng nhiều hơn, còn bán cho cả mấy tay buôn bản địa nhỏ. Từ Bính cho rằng việc mình làm thần không biết quỷ không hay, thế nhưng lại không ngờ những việc hắn làm đều vào mắt Đà Gia hết, hắn không ra tay với Từ Bính là vì còn việc cuối cùng cần Từ Bính hoàn thành.

Từ Bính đến lúc sắp chết mới biết Đà Gia đáng sợ thế nào, trước đó hắn chỉ giúp Đà Gia vận chuyển hàng từ nước ngoài về, còn sau khi về nước chỗ hàng đó chuyển đi đâu, trước giờ Đà Gia không để cho thuộc hạ biết.

Mặc dù cũng có mấy tay buôn bản địa có hàng của Đà Gia, nhưng đó chỉ là phần rất nhỏ, mỗi lần Đà Gia xuất kho hàng luôn là mấy chục ký, sau đó cầm những bó tiền lớn quay về.

Hơn nữa, có những lúc hàng vẫn còn nguyên quay về, nhưng tiền hàng lại không thiếu một phần! Điều này khiến Tử Bình đỏ mắt không thôi, nhưng đến tận khi chết, hắn mới thực sự hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Khi nhìn thấy một tên thuộc hạ đã chết một năm trước vẫn đi theo Đà Gia, hắn rất sợ hãi, không cách nào ngăn được.

Đà Gia nói cho hắn biết, thật ra tiền làm ăn mấy năm nay hắn kiếm được đều dựa vào đen ăn đen. Mà sở dĩ hắn không sợ thứ gì, là bởi vì hắn có thuật “điều khiển xác”. Những thi thể bị hắn điều

khiển có thể dễ dàng xé nát thân thể kẻ khác...

Từ Bính vội quỳ xuống trước mặt Đà Gia nói: “Đà Gia... cầu xin anh, tha cho em lần này! Sau này em sẽ làm trâu làm ngựa cho anh! Sẽ báo đáp anh thật tốt!”

Đà Gia cười lạnh nói: “Biết vì sao tao không cho phép những đứa đi theo tao động vào thứ kia không?”

Từ Bính không hiểu lắc đầu hỏi: “Vì sao?”

Đà Gia thấy hắn ngu dốt như thế thì thở phào nói: “Đó là vì một khi mày đụng vào nó, cho dù là việc gì, cũng làm không có điểm mấu chốt, vì thứ này mày có thể bán đứng người khác bất cứ lúc nào, kể cả là người thân yêu nhất của mày... Huống chi tao chỉ là một ông chủ không thân không thích?”

Từ Bính liên tục cầu xin: “Đà Gia, Đà Gia! Cầu xin anh thả em đi! Em nhất định sẽ báo đáp! Sau này sẽ bán mạng cho anh mà!”

“Không cần chờ đến sau này, bây giờ mày cũng có thể bán mạng cho tao...” Mặt Đà Gia không thay đổi nói.

Cuối cùng Từ Bính chỉ có thể trơ mắt nhìn Đà Gia đâm một cây ngân châm thật sâu vào đỉnh đầu mình, sau đó hai mắt hắn tối sầm lại, không biết gì nữa.

Tuy Từ Bính chết cũng oan uổng, thế nhưng có thể trách ai được? Đường dưới chân mỗi người đều do kẻ đó chọn, nếu như ngay từ đầu hắn chọn làm một công việc đàng hoàng, không dính đến cờ bạc, không dính đến ma túy, thì đâu có kết cục như ngày hôm nay?!

Rạng sáng ngày hôm sau, chúng tôi và Lưu Mẫn dẫn theo hơn chục cảnh sát phòng chống ma túy và đội phòng chống ma túy tỉnh Vân Nam cũng cử đến hơn hai mươi đặc công, lặng lẽ mò đến hang ổ của Đà Gia.

Bên ngoài nơi đó là nhà máy chế biến thức ăn gia súc, lúc chúng tôi đi vào thì thấy đèn đuốc sáng trưng, chúng đang vội vàng chuyển từng bao thức ăn gia súc lên mấy chiếc xe hàng! Lúc này cảnh sát đặc nhiệm như thần binh từ trên trời rơi xuống, vây tất cả đám tội phạm lại.

CHƯƠNG

NHỚ LẠI GƯƠNG ANH HÙNG

Những tên lâu la vây quanh xe thức ăn gia súc ngồi xuống đất ôm đầu, Lưu Mẫn xé túi đồ ăn, một gói bột trắng rơi ra...

Nhưng sau khi cảnh sát lục soát toàn bộ nhà máy chế biến thức ăn gia súc, vẫn không thấy bóng dáng Đà Gia đâu, sau khi thẩm vấn mới biết, trước khi chúng tôi đến một giờ, Đà Gia đã đưa hai thân tín rời đi rồi. Lúc gần đi còn bảo chúng chuyển hết hàng lên xe, sau đó nghĩ cách đưa ra nước ngoài.

Không bắt được Đà Gia làm mọi người bất ngờ, số lượng ma túy thu được lần này rất lớn, nhưng mấy người cảnh sát đều không thoải mái. Đừng nói là họ, đến tôi cũng thấy khó chịu, không ngờ Đà Gia lại trốn nhanh như vậy!

Sau khi về đồn cảnh sát mới biết, đội chờ ở nghĩa trang cũng bắt được nhóm người đến đó thu dọn hiện trường...

Mặc dù lần này chúng tôi không bắt được gã tội phạm Đà Gia, nhưng cũng coi như đã phá tan được tổ chức tội phạm chiếm cứ Sipsong Panna nhiều năm. Chúng tôi phân tích Đà Gia có thể có nguồn cung lớn như vậy, nhất định hắn phải có đối tác ở nước ngoài. Đường lui duy nhất của hắn hiện nay cũng là xuất cảnh, tìm đến đối tác, cho nên Lưu Mẫn lập tức xin cấp trên ra lệnh truy nã

cấp A, truy nã Đà Gia trên cả nước.

Tiếc là cảnh sát không có ảnh chụp chân dung của Đà Gia cũng không biết tên thật của hắn, điều này khiến độ khó của việc này càng cao hơn. Cuối cùng, căn cứ vào miêu tả của mấy tên đàn em, chuyên gia phác họa của cảnh sát cũng phác thảo được chân dung giống đến chín phần với Đà Gia, dùng làm ảnh truy nã.

Mặc dù nói hiện tại khả năng bắt được Đà Gia cực kỳ nhỏ bé, nhưng tôi luôn có một loại dự cảm, chúng tôi nhất định có một ngày trực tiếp đối mặt nhau!

Lúc này bệnh viện cũng có tin tốt, Bạch Kiện đã tỉnh! Chúng tôi lập tức đến bệnh viện huyện, lúc này Bạch Kiện đã được chuyển ra khỏi ICU vào phòng bệnh bình thường. Lúc tôi nhìn thấy anh ta, cục đá trong lòng mới được bỏ đi.

Bạch Kiện nhìn tôi bằng đôi mắt vẫn còn sưng, cố gắng nở nụ cười: "Làm phiền cậu rồi, bắt cậu phải đi một chuyến xa như vậy..."

Tôi nói lại: "Anh còn mặt mũi để nói, tụi tôi đến tận đây mà anh thì chỉ mải ngủ, chờ đến khi xong việc mới dậy!"

Bạch Kiện cười ha ha nói: "Người giỏi đúng là lúc nào cũng có nhiều việc để làm... Đúng rồi, thế nào? Bắt được người không?"

Nghe anh ta hỏi, sắc mặt mọi người đều tối sầm lại, cuối cùng vẫn là tôi không đành lòng nói: "Những kẻ khác thì bắt được, hàng và tiền mặt cũng thu được, nhưng Đà Gia... trốn thoát."

Bạch Kiện cũng sầm mặt xuống, một lúc lâu sau mới từ tốn nói: "Lần hành động này có thương vong không?"

Tôi tự tin nói: "Không có, có tôi ở đây, sao người của anh xảy ra chuyện được!"

Bạch Kiện gật đầu nói: "Vậy là tốt rồi, lễ truy điệu Tiểu Ngũ và

Tiểu Lý... bao giờ tổ chức?"

Lưu Mẫn đứng sau tôi bước lên nói: "Mười một giờ sáng ngày mai, trong nhà tang lễ huyện."

Bạch Kiện quay lại nói với tôi: "Hiện giờ tôi không tham gia được, ngày mai cậu thay mặt tôi đến đó! Đang là tuổi thanh niên như vậy, không nói câu nào đã đi, ai mà chẳng đau lòng!"

Tôi biết trong lòng Bạch Kiện cũng không dễ chịu gì, dù sao cũng là người cùng mình hành động. Thế nên tôi nháy mắt ra hiệu cho bọn họ ra ngoài trước, để mình tôi nói chuyện với anh ta...

Họ nhanh chóng hiểu ý, từng người yên lặng ra khỏi phòng. Lúc đầu tôi định đốt cho Bạch Kiện một điếu thuốc, nhưng nhìn anh ta đã bị gói thành cái bánh chưng thế này, vẫn thôi đi!

Tôi hắng giọng nói: "Hôm đó... là anh tự nhảy xuống?"

Sắc mặt Bạch Kiện cứng đờ, sau đó gật đầu nói: "Lúc bị thứ kia ném lên bức tường, tôi ngất đi luôn, đến khi tỉnh lại... Tiểu Ngũ và Tiểu Lý đã... Lúc đó tôi rất bối rối, nghĩ ngay đến việc dùng súng bắn. Không ngờ, vừa tháo bao bảo hiểm thì thứ kia đã nhoáng đến trước mặt bẻ gãy cánh tay tôi ngay lập tức. Sức lực đó quá mạnh, trong tình huống đó, tôi chỉ đành đánh cược một phen."

Tôi nghe Bạch Kiện nói đến đây thì giọng có chút nghẹn ngào, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay anh ta: "Anh thế là rất đáng gờm rồi, nếu là tôi lúc đó chắc đã mềm nhũn người, sao nghĩ được đến việc nhảy lầu tìm đường sống chứ?!"

Bạch Kiện thở dài: "Tôi còn sống, nhưng Tiểu Ngũ và Tiểu Lý thì... là do tôi không chăm sóc họ được tốt."

Tôi tức giận nói: "Anh nói gì vậy? Anh cho rằng anh là ai? Là thần tiên chắc? Trong tình huống đó, đừng nói là anh, dù có là ai thì cũng không có kết quả tốt hơn! Để nỗi oán trách đó khiến anh

điên lên, không bằng thanh thản đối mặt. Nếu như hôm đó người chết là anh, anh có hối hận vì đã làm cảnh sát không?"

Lần này Bạch Kiện kiên định nói: "Không, nếu có một ngày anh hy sinh vì nhiệm vụ, tiếc nuối thì có, nhưng hối hận thì không!"

"Chẳng phải thế sao! Tiểu Ngũ và Tiểu Lý lựa chọn trở thành cảnh sát, tôi tin rằng họ cũng sẽ không hối hận!" Tôi nói.

Hôm đó tôi và Bạch Kiện nói chuyện rất lâu, thiếu chút nữa là tôi giảng giải về ý nghĩa của cuộc sống, cuối cùng mới giải được u uất trong lòng anh ta. Cuối cùng hai chúng tôi còn giao ước, nếu như sau này anh ta có cơ hội bắt được Đà Gia, ba chúng tôi nhất định sẽ giúp anh ta một tay...

Mười một giờ sáng hôm sau, lễ tuyên dương anh hùng trong nhà tang lễ huyện cử hành đúng giờ, vì di thể của hai cảnh sát đều bị tổn hại nghiêm trọng, nên đã được hỏa táng từ lâu, giảm bớt đoạn nhìn mặt lần cuối.

Tiểu Ngũ là do Bạch Kiện đưa đến nên không có người thân ở địa phương. Nhưng Tiểu Lý thì trừ cha mẹ ra, còn có một người vợ sắp cưới. Mẹ Tiểu Lý khóc đến hôn mê bất tỉnh mấy lần, bọn Lưu Mẫn đi bên cạnh cũng khóc như mưa. Vợ sắp cưới của Tiểu Lý không hề khóc, nhưng lại ôm chặt di ảnh của Tiểu Lý không buông.

Khi tôi nhìn cảnh sinh ly tử biệt này, nghĩ đến cảnh cha mẹ Tiểu Lý người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, tôi lại nhớ đến cha mẹ mình. Mối liên hệ giữa cha mẹ và con cái là sâu nặng nhất, cho dù chết đi cũng không cắt đứt được...

Lúc tôi cầm cành cúc trắng đứng trước di ảnh của Tiểu Lý và Tiểu Ngũ, tôi không đành lòng nhìn vào đôi mắt của hai người lớn tuổi kia, vì đó là ánh mắt đau thương nhất trên đời này.

CHƯƠNG

THIẾU NỮ PHẢN NGHỊCH

Tôi vội vàng vái ba vái, nhanh chóng rời khỏi bầu không khí này, tôi cũng thực sự không muốn nói câu "Bớt đau lòng", vì nó vốn chẳng có tác dụng gì cả... Đối với người mất con như họ, không lời nói nào có thể an ủi được.

Lúc bọn Lưu Mẫn góp tiền cho Tiểu Lý, tôi cũng đóng góp, xem như có chút lòng! Mặc dù họ nhiều lần nói chúng tôi không cần đóng góp, việc chúng tôi hỗ trợ đã là đóng góp lớn nhất với họ rồi, sao lại để chúng tôi phải góp thêm tiền chứ?

Tôi ấn tiền xuống: "Cậu ấy hy sinh vì nhiệm vụ, đây là một phần tâm ý của chúng tôi, nhận lấy đi..."

Mấy ngày sau chúng tôi theo Bạch Kiện rời khỏi huyện Mãnh Lạp, cuối cùng anh ta có thể về bệnh viện tuyến đầu để điều trị. Lúc trước tôi vẫn lo lắng về cục máu trong đầu anh ta, nhưng sau khi về bệnh viện đã đặc biệt tìm một bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng kiểm tra lại cho anh ta, không ngờ cục máu kia đã tan rồi.

Xem ra Bạch Kiện đúng là mạng lớn! Lá lách dập nát, gãy xương nhiều chỗ, trong đầu còn có cục máu đông chèn ép dây thần kinh... nhiều tổn thương nghiêm trọng như vậy, cuối cùng vẫn có thể bình phục hoàn toàn!

Lúc anh ta tập luyện hồi phục chức năng, tôi có đến thăm, nói thật nếu là người khác có lẽ đã sớm từ bỏ rồi! Nhưng anh ta vì để tay phải của mình khôi phục như lúc ban đầu mà luôn luôn một mình ngày đêm tập luyện.

Có nhiều thứ không thể trách ông trời không công bằng, sao người khác lại thế này mình lại không được như vậy... Đó là do bạn chưa nhìn thấy người ta đã cố gắng thế nào để đạt được như thế.

Làm người đều cần có nghị lực, cho dù là chuyện gì, chỉ cần bạn chăm chỉ, muốn làm, cuối cùng sẽ có ngày làm được...

Sau khi từ Vân Nam trở về, chúng tôi không nhàn rỗi được mấy ngày, chú Lê đã nhận việc tìm một cô gái mất tích. Tôi nghe chú Lê nói, chán nản: "Chúng ta có thể ít nhận mấy vụ đám thiếu nữ phản nghịch bỏ nhà đi như thế này không ạ?"

Chú Lê cười hì hì: "Kiếm được tiền là được, cháu quan tâm tìm người sống hay người chết làm gì?"

Tôi nghĩ lại cũng đúng, chúng tôi cũng không thể cứ hy vọng mỗi vị khách đều là tráng niên mất sớm được? Nhưng sau khi xem tài liệu về vụ án này, tôi vẫn không có chút hứng thú nào. Có lẽ đây là khách hàng cũ của chú Lê giới thiệu, không tiện từ chối nên mới phải nhận.

Cô gái bỏ nhà ra đi tên là Ngụy Tử Huyên, năm nay mười lăm tuổi, đang trong thời kỳ nổi loạn. Nửa tháng trước, vì vấn đề thành tích học tập đã cãi nhau ầm ĩ một trận với cha mẹ, sau đó mang theo tất cả tiền mừng tuổi bỏ đi.

Lúc cha mẹ Ngụy Tử Huyên phát hiện lập tức báo cảnh sát, đồng thời nhờ tất cả bạn bè người thân đi tìm. Cảnh sát lúc đầu nghe trình báo cô bé đã là học sinh trung học mười lăm tuổi thì bảo họ đừng lo lắng, cảnh sát sẽ thông báo đồng nghiệp ở các bến

xe và nhà ga để ý thêm, xem có cô gái nào một mình đi ra đó không.

Nhưng vì Ngụy Tử Huyên mất tích chưa được hai mươi tư giờ, hơn nữa mấy chuyện đám thanh niên mới lớn bỏ nhà đi cũng nhiều, đại đa số đều để gia đình tìm loạn đến gà bay chó chạy, mới hùng hổ từ nhà bạn học nào đó hớn hở đi về!

Cho nên cũng không thể trách cảnh sát không quan tâm, mấu chốt là những đứa trẻ này đều đã có chính kiến, hiểu rõ mọi chuyện, biết hết mọi việc, nhưng vẫn thích đối đầu cùng người lớn...

Đương nhiên, tuổi dậy thì thường sẽ có nổi loạn, lúc này thường người lớn trong nhà sẽ kiên nhẫn và cố gắng giải thích, đại đa số gia đình đều bình an trải qua.

Nhưng cha mẹ Ngụy Tử Huyên lại không như vậy, hai người này đều là người làm ăn, một người mở tiệm quần áo, một người mở cửa hàng 4S, công việc rất bận rộn. Từ khi Ngụy Tử Huyên còn nhỏ, họ đã không có thời gian quan tâm chăm sóc, cô bé lúc thì ở nhà bà nội vài ngày rồi lại sang nhà bà ngoại vài hôm, giống như một đứa con hoang không có chỗ ở cố định.

Trong lúc họ vẫn chưa hiểu con gái bao nhiêu năm nay sống thế nào thì đột nhiên phát hiện con gái đã lớn, mà lúc này bà nội và bà ngoại không còn quản cô bé được nữa.

Đến lúc này họ mới nhận ra, nhà có con gái lớn, họ cần quan tâm nhiều hơn. Thế nhưng Ngụy Tử Huyên vừa bắt đầu bước vào thời kỳ nổi loạn, một người luôn thiếu thốn tình thương cha mẹ đột nhiên được quan tâm khiến cô bé chưa kịp thích ứng. Cho nên ba người trong nhà mới vì chút chuyện nhỏ mà nảy sinh xung đột lớn.

Đặc biệt là chuyện chơi game, cha mẹ Ngụy Tử Huyên đều phản

đối, vì thế họ lấy thành tích học tập giảm sút làm lý do, tịch thu điện thoại của con gái, cuối cùng mới khiến Ngụy Tử Huyên bỏ nhà đi.

Lúc đầu bọn họ chỉ nghĩ Ngụy Tử Huyên giận dỗi đi ra ngoài, chỉ cần cô bé tiêu hết tiền thì sẽ tự động quay về. Nhưng không nghĩ đến, hơn nửa tháng sau vẫn không có tin tức gì của Ngụy Tử Huyên.

Cảnh sát cũng yêu cầu cha mẹ Ngụy Tử Huyên liệt kê danh sách những nơi mà cô bé có thể đến, tìm kiếm một lượt, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Ngụy Tử Huyên đâu.

"Theo cháu thấy, việc tìm kiếm mấy cô bé mất tích này, cảnh sát có kinh nghiệm nhiều hơn chúng ta, cũng dễ tìm hơn không phải ạ?" Tôi bất đắc dĩ nói.

Nhưng chú Lê lại nói, cha mẹ Ngụy Tử Huyên sẽ đến chỗ chúng tôi, vì đêm hôm trước họ nhìn thấy Ngụy Tử Huyên trong nhà...

Tôi giật mình: "Cô bé đã về rồi sao, vì sao lại để nó đi? Đã về rồi, thì phải khóa cô bé trong nhà chứ!"

Chú Lê lắc đầu nói: "Chuyện không phải như cháu nghĩ..."

"Có ý gì ạ?"

Sau đó chú Lê kể cho tôi nghe, đêm hôm đó cha mẹ Ngụy Tử Huyên tìm bên ngoài cả ngày nhưng vẫn không có chút manh mối nào. Sau đó, khi hai người về nhà đều rất mệt mỏi, ngồi trên ghế salon trong phòng khách nghỉ ngơi, một lúc sau thì thiếp đi.

Chuyện lạ xảy ra sau khi bọn họ ngủ quên trên ghế...

Đầu tiên là mẹ Ngụy Tử Huyên cảm thấy cả người rét lạnh, sau đó giật mình mơ màng tỉnh lại, bà ấy nhìn cả phòng tối đen nên dậy bật điện.

Nhưng đúng lúc đó, bà ấy đột nhiên phát hiện ngoài cửa sát đất

ở phòng khách có bóng một người! Bà ấy dựa theo ánh trăng yếu ớt, nhận ra đó là con gái mình Ngụy Tử Huyên!

"Huyên Huyên?!" Mẹ Ngụy Tử Huyên gọi lớn, đồng thời cũng gọi chồng mình dậy.

Cha Ngụy Tử Huyên lúc đó cũng quá mệt mỏi, thấy vợ mình đi về phía cửa sổ, không kiên nhẫn nói: "Sao vậy? Em thấy gì thế!"

CHƯƠNG

TRỜI SINH MỘT ĐÔI

Ngón tay mẹ Ngụy Tử Huyên run rẩy chỉ về phía cửa sổ sát đất ở phòng khách nói: "Huyên Huyên...."

Cha Ngụy Tử Huyên biến sắc, lập tức nhìn theo ngón tay vợ, nhưng trừ ánh trăng lạnh lẽo hoang vu thì không còn gì nữa! Nhưng nhìn ánh mắt kinh hoàng của vợ, cũng không giống đang nói đùa!

Thế là ông ấy đứng dậy bật đèn phòng khách lên, ánh sáng chiếu khắp phòng, lúc này mẹ Ngụy Tử Huyên nhìn lại phía cửa sổ thì không thấy bóng dáng con gái đâu nữa.

Cha Ngụy Tử Huyên giải thích chuyện ban đêm là do vợ mình thương nhớ con quá nên mới sinh ra ảo giác. Thế nhưng mẹ Ngụy Tử Huyên lại không nghĩ vậy, bà ấy tin chắc đêm đó mình đã thấy Ngụy Tử Huyên! Bởi vậy bọn họ mới tìm đến chú Lê nhờ giúp đỡ...

Con người tôi lúc nào cũng nghĩ đến chuyện tốt trước, nên tôi cảm thấy có lẽ đúng là người mẹ vì quá lo lắng cho con gái đã sinh ra ảo giác. Thế nhưng chú Lê lại nghĩ khác, chú ấy cảm thấy trạng thái lúc đó của ông Ngụy và bà Ngụy đều rất mệt mỏi, mà dương khí trên người của nữ giới lại yếu hơn nam giới, cho nên bà Ngụy mới nhìn thấy những thứ không nên thấy kia.

Nghe chú ấy nói thế, lòng tôi không khỏi trầm xuống, nếu thực sự là như vậy thì sợ Ngụy Tử Huyên lành ít dữ nhiều rồi!!

"Không thể nào? Cô bé kia chỉ là giận dỗi bỏ nhà đi? Sao có thể nghiêm trọng như thế được?" Tôi giật mình nói.

Chú Lê cũng không hiểu thế nào: "Tình huống cụ thể chỉ có thể đến nhà Ngụy Tử Huyên mới biết được."

Sáng hôm sau ba chúng tôi đến nhà của Ngụy Tử Huyên trong khu biệt thự Phỉ Thúy Ngọc Viên, cha mẹ cô bé đã chờ sẵn ở đó. Lúc ấy người mở cửa cho chúng tôi là người giúp việc, vừa nghe chúng tôi đến, người giúp việc đã vội vàng chạy đi gọi ông bà chủ.

Điều kiện của nhà họ Ngụy thực sự rất tốt, hai vợ chồng đều là dân kinh doanh, tất nhiên sẽ khiến cuộc sống của mình thoải mái nhất có thể. Nhưng không biết vì sao, vừa bước vào, tôi đã cảm thấy căn nhà này bên trong được trang hoàng quá sang trọng, cảm giác không giống như nhà.

Đối với chuyện xảy ra đêm hôm đó, ký ức của mẹ Ngụy Tử Huyên vẫn còn như mới, bà ấy có thể miêu tả rõ ràng Ngụy Tử Huyên mặc đồ gì, mà theo lời bà ấy thì đồ cô bé mặc lúc đó không giống đồ hôm cô bé bỏ đi.

Cha của Ngụy Tử Huyên nói với chúng tôi: "Thật ra lúc đầu tôi chỉ coi đây là ảo giác của bà ấy, nhưng lúc bà ấy miêu tả quần áo con gái mặc trên người, tôi nhận ra kiểu quần áo đó con gái chưa bao giờ mặc, nếu như đây thực sự là ảo giác của bà ấy, thì bà ấy phải nhìn thấy dáng vẻ bình thường của nó mới đúng!"

Chú Lê quay lại nói với bà Ngụy: "Chị có thể miêu tả lại một lần nữa, lúc đó người Ngụy Tử Huyên có chỗ nào rất bẩn hoặc lộn xộn không?"

Bà Ngụy nghĩ nghĩ nói: "Không có, lúc đó nó đứng im ngoài cửa nhìn tôi, mặt không có biểu cảm gì. Mặc dù tôi chưa từng nhìn

thấy quần áo trên người nó, nhưng từ đầu đến chân đều rất sạch sẽ, ngay cả tóc cũng chải rất chỉnh tề.”

Chú Lê nghe vậy càng nhíu mày chặt hơn, thế là tôi thì thầm: “Những điểm này có vấn đề gì ạ?”

Chú ấy thở dài: “Cái này chắc chắn không phải là ảo giác của bà Ngụy, chỉ sợ Ngụy Tử Huyên không được tốt…”

Bà Ngụy khóc nấc lên, liên tục tự trách mình, nếu như không phải mình tịch thu điện thoại của con gái, thì con gái cũng sẽ không bỏ nhà đi, cũng sẽ không xảy ra chuyện!

Tôi biết lúc này có tự trách cũng không có ý nghĩa gì, nên tôi cố ý nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, trước đó các vị có đi hỏi bạn học của cô bé xem chúng có biết Ngụy Tử Huyên ở đâu không?”

Tôi vừa nói xong biểu cảm của cha mẹ Ngụy Tử Huyên dường như có chỗ khó xử. Tôi thầm nghĩ đây là vấn đề khó vậy sao? Vì sao hai người họ lại có thái độ như vậy?

Sau đó họ mới nói, vì bình thường công việc quá bận rộn nên họ chưa từng để ý nhiều đến cuộc sống của Ngụy Tử Huyên, vì vậy cũng không biết con gái có bạn bè thế nào, bây giờ đến lúc có chuyện muốn biết thì đã muộn rồi.

Tôi thở dài, sau đó mượn bà Ngụy điện thoại của Ngụy Tử Huyên, tôi muốn xem nội tâm của cô bé này thế nào? Điều tôi không ngờ đến là khi mở điện thoại của Ngụy Tử Huyên, lại có phát hiện kinh ngạc, trong danh bạ điện thoại không có số của bất cứ người bạn nào?!

Tôi giật mình hỏi cha mẹ Ngụy Tử Huyên: “Hai người đã xóa hết danh bạ điện thoại à?”

Bọn họ lắc đầu nói: “Sau khi tịch thu điện thoại, chúng tôi vẫn khóa trong tủ, cũng không xem qua!”

Tôi thầm nghĩ, thật kỳ lạ... một đứa trẻ lớn như vậy sao đến một người bạn cũng không có chứ? Thế là tôi mở mấy mạng xã hội ra xem, nhưng cũng không có nội dung gì nhiều.

Wechat của Ngụy Tử Huyên trừ mấy người bạn cùng lớp thì không có thêm người bạn nào khác, điều này nói lên, cô bé không có quan hệ thân thiết với bạn bè trong lớp...

Tôi không ngờ một cô học sinh có thể như thế... sạch sẽ, ngay cả Blog cũng không có gì. Đến tận khi tôi vào app trò chơi, mới biết vì sao Ngụy Tử Huyên cô độc như vậy

Đó là một game điện thoại tên là “Trời sinh một đôi”, tôi dùng Wechat của Ngụy Tử Huyên đăng nhập, bên trong có tất cả hội thoại của Ngụy Tử Huyên với nhân vật trong game. Cô gái nhỏ cô độc này thông qua game điện thoại nói chuyện yêu đương với nhân vật ảo trong đó.

Trong trò chơi này, Ngụy Tử Huyên thích một nhân vật tên là Thâm Nam, mẫu nhân vật có khí chất u buồn, có lẽ chính điều này đã thu hút người cũng u sầu như Ngụy Tử Huyên.

Nhưng kỳ lạ là, khi tôi lấy thân phận Ngụy Tử Huyên nói chuyện, Thâm Nam lúc trước tình nồng ý đậm với Ngụy Tử Huyên không có chút phản ứng nào, điều này rất kỳ lạ?! Chẳng lẽ game này có vấn đề?

Không có cách nào, cậu ta không để ý đến tôi, tôi đành phải mò lại ghi chép những lần nói chuyện trước, xem có khi nào Ngụy Tử Huyên sẽ nói với bạn trai giả lập sau khi mình rời nhà thì sẽ đến đâu không?!

Khi xem lại ghi chép hội thoại giữa Ngụy Tử Huyên và Thâm Nam, tôi càng hoảng sợ! Những câu chuyện được ghi lại khiến tôi có cảm giác Ngụy Tử Huyên không phải đối thoại với nhân vật trong game, mà giống như đang nói chuyện với một người có ý

thức thực sự!

CHƯƠNG

KHU PHÁ DỠ

Giống như mấy game điện thoại yêu đương mà mấy nữ sinh này thích, dù rất linh hoạt đa dạng, nhưng vẫn có những lối mòn trong đó, vì dù sao cũng không phải người thật. Nhưng nhân vật Thâm Nam này lại khác, từng câu chữ cậu ta nói dường như đều khiến tôi cảm nhận được một người đàn ông học rộng tài cao u buồn.

Điều này khiến tôi càng có hứng thú với đoạn hội thoại của họ, nên tiếp tục đọc. Trong mấy tháng gần đây, hai người này nói rất nhiều chuyện, có liên quan đến cuộc sống, tình yêu thậm chí cả tình thân...

Thử hỏi trong thị trường game điện thoại hiện nay có game nào có thể làm được như thế chứ? Nếu có thật, tôi cũng muốn tham gia, giả lập một bạn gái để tâm sự.

Trong đoạn hội thoại của Thâm Nam và Ngụy Tử Huyên, bạn trai giả lập này liên tục hướng dẫn Ngụy Tử Huyên cách trốn nhà đi. Vì cậu ta luôn tạo ra một thế giới hoàn mỹ của người trưởng thành, chỉ cần rời khỏi cha mẹ thì có thể thực sự trưởng thành...

Ngụy Tử Huyên đang trong thời kỳ dễ bị lừa gạt nhất, chỉ cần cho cô bé chút quan tâm, đối phương nói gì thì sẽ làm đó. Nhưng có một chuyện tôi vẫn không hiểu được, game điện thoại này vì

sao có chức năng hoàn hảo đến thế? Đừng nói là Ngụy Tử Huyên mới chỉ là một cô bé mười mấy tuổi, cho dù là một cô gái trưởng thành cũng không trách được bị Thâm Nam dắt mũi.

Trong lúc tôi đang xem điện thoại của Ngụy Tử Huyên, chú Lê hỏi thăm những chuyện liên quan đến Ngụy Tử Huyên, có điều tiếc là hai người này cũng không biết được bao nhiêu...

Trong lúc tôi đang xem ghi chép, vô tình phát hiện trước khi bỏ nhà đi mấy hôm, Ngụy Tử Huyên có một đoạn hội thoại với Thâm Nam. Thâm Nam nói tên thật của mình là Khúc Lãng, đang là học sinh cấp ba. Cậu ta còn nói với Ngụy Tử Huyên, nếu như cô bé thực sự cảm thấy ở nhà không vui thì lúc nào cũng có thể tìm cậu ta, đồng thời còn đưa địa chỉ chi tiết cho Ngụy Tử Huyên.

Lúc thấy địa chỉ này, trong lòng tôi rất vui mừng, xem ra Ngụy Tử Huyên đã đến địa chỉ kia tìm "Khúc Lãng"! Sau khi tôi nói chuyện này với cha mẹ Ngụy Tử Huyên, họ rất kinh ngạc, một trò chơi có thể rủ con họ bỏ nhà đi?

Điểm này tôi cũng không hiểu, tôi từng download game này về điện thoại của mình, nhưng căn cứ theo giới thiệu trong trò chơi, đây là một trò chơi giả lập nhân vật hỗ trợ tự động Tool Software, tất cả nhân vật trong đó đều là giả lập, thậm chí còn có thể dựa vào lựa chọn của người chơi để tạo ra một người yêu hoàn mỹ trong lòng.

Trừ bản thân người chơi, trong trò chơi sẽ không xuất hiện người thật nào khác! Nhưng tên Khúc Lãng này xuất hiện từ đâu?

Cuối cùng chúng tôi dưới sự ủy quyền của cha mẹ Ngụy Tử Huyên, mang theo đủ loại nghi vấn trong lòng đến địa chỉ của người gọi là Khúc Lãng kia...

Nó cũng không ở trong thành phố, mà ở một huyện rất nổi tiếng là quê hương của Trạng Nguyên.

Nơi này sở dĩ nổi tiếng như vậy, vì năm nào huyện này cũng có một hai Trạng Nguyên đứng đầu kỳ thi đại học toàn tỉnh, hằng năm tỷ lệ trúng tuyển đại học trọng điểm cũng luôn xếp hạng tốp đầu cả nước.

“Không ngờ người không thích học như Ngụy Tử Huyên, lúc bỏ nhà đi lại chọn đến nơi chuyên đào tạo ra Trạng Nguyên thế này!” Tôi ngồi ghế cạnh tài xế, giọng hơi châm chọc.

Chú Lê ngồi sau thở dài nói: “Có lẽ trong lòng cô bé cũng rất mong mình có thể trở thành học sinh tốt, nhưng cô bé không biết làm thế nào để đạt được điều đó…”

Tôi gật đầu: “Vâng, có thể như vậy, vì trong hội thoại của cô bé với Thâm Nam, Ngụy Tử Huyên từng hỏi Khúc Lãng, cậu ta làm thế nào để trở thành học sinh giỏi.”

Chú Lê tò mò hỏi: “Cậu ta trả lời Ngụy Tử Huyên thế nào?”

Tôi lắc đầu: “Đây cũng là điều khiến cháu hoài nghi Khúc Lãng có thực sự là học giỏi không? Những điều cậu ta nói với Ngụy Tử Huyên không đều có tác dụng thực sự...”

Xe của chúng tôi nhanh chóng chạy đến đường cao tốc hướng đến quê hương của Trạng Nguyên, tôi đã từng gọi điện cho công ty phát hành trò chơi “Trời sinh một đôi” hỏi thăm, sau khi download trò chơi về có khi nào sẽ xuất hiện hai người chơi cùng tương tác với nhau hay không? Nhưng công ty phát hành trò chơi đã khẳng định là không thể.

Họ nói đó không phải là phần mềm tương tác, nên không cách nào có thể khiến người chơi có tương tác với nhau. Tôi thầm nghĩ, nếu quả thật như vậy, vấn đề hẳn là xuất hiện ở phía Ngụy Tử Huyên chứ không phải ở trò chơi...

Đi theo địa chỉ Thâm Nam cho Ngụy Tử Huyên trong trò chơi, chúng tôi tìm đến một ký túc xá cũ kỹ, xung quanh đều bị phá dỡ

ngổn ngang. Chúng tôi vừa định vào, thì có một người đội nón bảo hộ chạy ra cản chúng tôi lại.

"Ai ai ai! Đây là khu đang phá dỡ, người ngoài không được vào!" Người đến hống hách nói.

Ba người chúng tôi đều ngạc nhiên, khu phá dỡ?! Anh ta nói chúng tôi mới để ý nơi này đúng là đã lâu rồi không có người ở! Thế là tôi khách sáo hỏi: "Làm phiền anh, cho hỏi nơi này phá dỡ lâu chưa? Người thân tôi ở gần đây! Chưa hề nghe nói nơi này đang phá?"

Người kia nói: "Người ở đây đều thành nhà giàu mới nổi trong thành phố, có tiền thì đi đâu cũng được tung hô mà, không phải là người thân không có tiền đến vay đấy chứ!"

Tôi nghe ra giọng châm biếm, lập tức sầm mặt nói: "Có phải người thân nghèo khó đến vay tiền hay không thì liên quan gì đến anh? Anh chỉ là bảo vệ công trường mà nói nhiều thế làm gì?"

Tên kia vừa định to tiếng với tôi, bị ánh mắt của Đinh Nhất dọa tụt lại, chỉ thấy anh ta ngượng ngùng nói: "Tôi... tôi chỉ tùy tiện nói mấy câu thôi mà, có điều trong này thực sự không vào được!"

Lúc này vẻ mặt của tôi cũng hòa hoãn hơn chút ít, dù sao chúng tôi cũng đến đây để nghe ngóng, gây sự với anh ta cũng không ích gì, thế nên tôi móc một điếu thuốc đưa cho anh ta: "Người anh em, chúng tôi đến đây thực sự có chuyện, vừa rồi sốt ruột nên ngữ điệu không tốt, anh đừng để ý!"

Tên kia lúng túng nhận điếu thuốc nói: "Tôi cũng một mình ở đây trông coi, thực sự đã sớm không còn ai nữa, nhưng ông chủ vẫn không cho rời đi. Anh nói xem, chỗ này vừa bẩn vừa vắng, đường lại không dễ đi, đến cả người đưa đồ ăn nghe thấy địa chỉ này cũng không vui vẻ đến!!"

Tôi nhìn xung quanh, quả nhiên hoang vu một mảng, lại tiếp tục

hỏi: “Trong khu này đến một hộ gia đình cũng không có à?”

CHƯƠNG

NHẢY NGƯỜI LÊN

Anh ta vội vàng gật đầu: "Mấy tháng trước đã không có người ở rồi, nơi này bị nhà nước thu hồi xây công trình công cộng, được đền bù rất hậu hĩnh nên không có gia đình nào chống đối. Có điều, mặc dù các hộ gia đình đều đã rời đi, nhưng vì một vài thủ tục có vấn đề nên nơi này vẫn chưa dỡ bỏ được."

Tôi nghe vậy thầm nghĩ trong lòng, vậy thì không đúng, nếu như mấy tháng trước đã không có người ở, thì tại sao Khúc Lãng nửa tháng trước vẫn bảo Ngụy Tử Huyên đến đây tìm cậu ta?

Thế nên tôi hỏi tiếp: "Tháng này anh vẫn trông ở đây à?"

Anh ta u sầu nói: "Đâu chỉ mình tháng này, từ trước Tết tôi đã phải ở đây rồi!"

"Vậy anh có thấy cô bé nào tầm mười lăm mười sáu tuổi chạy đến đây tìm người không?"

Anh ta lắc đầu nói: "Chắc chắn không có! Chỗ này vừa bẩn vừa hỗn loạn, người thường chẳng ai đến đây, cho dù thỉnh thoảng có mấy người nhặt phế liệu đến cũng bị tôi đuổi đi. Vì ông chủ chúng tôi đã dặn kỹ, bây giờ những tòa nhà này không an toàn, không được để người ngoài vào, nếu không lỡ xảy ra chuyện thì phiền phức lớn."

Lúc này tôi và chú Lê nhìn nhau, xem ra bây giờ chúng tôi không vào được, có lẽ phải chờ đến tối rồi vào. Nhưng nếu không có ai ở đây, thì tại sao Khúc Lãng lại cho Ngụy Tử Huyên địa chỉ này? Còn cậu ta bây giờ đang ở đâu?

Đáng lý ra, ba chúng tôi tìm một người chỉ biết tên ở một nơi xa lạ không khác gì mò kim đáy biển. Nhưng không phải có hệ thống công an quản lý dân cư ư? Tôi nghĩ tra hồ sơ hộ tịch chắc có thể tìm được...

Tôi cân nhắc một chút, Bạch Kiện vẫn đang tập phục hồi, cứ gọi cho Triệu Tinh Vũ trước đã. Sau khi tôi giải thích đơn giản chuyện này, anh ta cho tôi một số điện thoại, nói là bạn học cũ cùng khóa tên là Trâu Khải, đang làm công an hộ tịch, có việc gì cứ gọi anh ta là được.

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng tôi vui vẻ, đúng là quen người trong nghề thì dễ làm việc! Nếu không, muốn điều tra chuyện như thế này, người bình thường chạy đến gãy chân cũng không biết có tìm hiểu được hay không!

Chiều hôm đó, chúng tôi đến phòng hộ tịch Cục cảnh sát, trực tiếp đi gặp Trâu Khải. Vì Triệu Tinh Vũ đã nói trước nên anh ta nhiệt tình đón tiếp chúng tôi.

Mặc dù chúng tôi chỉ có một cái tên, nhưng cộng thêm địa chỉ cậu ta đã cho Ngụy Tử Huyên cũng không quá khó khăn. Khi Trâu Khải đặt tư liệu anh ta tra được về Khúc Lãng trên bàn, cả ba chúng tôi đều choáng váng...

Khúc Lãng cũng không phải là sinh viên, cậu ta mới chỉ là học sinh cấp ba. Nhưng đây không phải điều đáng sợ nhất! Căn cứ theo tư liệu Trâu Khải tra được, Khúc Lãng đã bị gạch tên trên sổ hộ khẩu hai năm trước! Nguyên nhân gạch bỏ là “Đã chết”!!

Một người đã chết hai năm trước, lại có thể lấy thân phận bạn

trai nói chuyện với Ngụy Tử Huyên hơn nửa năm?! Cuối cùng còn bắt cóc Ngụy Tử Huyên! Càng nghĩ càng khiến người ta rét lạnh...

Sau đó tôi có bảo Trâu Khải điều tra thêm xem Khúc Lãng còn người thân nào ở đây không? Nhưng tra rồi mới biết, sau khi Khúc Lãng qua đời không đến nửa năm, mẹ của cậu ta là Tưởng Tú Lan cũng qua đời! Về phần cha của cậu ta là Khúc Hưng Hoa đã đi đâu thì không ai biết.

Tôi thầm than không may, trong thời gian ngắn như thế xảy ra hai biến cố lớn, có lẽ ông ta không còn sống ở đây nữa, lại thêm khoản bồi thường thu hồi, chắc đã sớm tìm về một nơi xuân về hoa nở mới sinh sống rồi.

Trong lúc chúng tôi vẫn không biết phải đi đâu tìm Khúc Hưng Hoa, đúng lúc gặp một nữ cảnh sát trung niên đi đến, trong lúc vô tình, bà ấy nhìn thấy tư liệu chúng tôi cầm, giật mình nói: “Các cậu muốn tìm Khúc Hưng Hoa?”

Tôi đoán người phụ nữ này biết chuyện gì đó, vội gật đầu: “Đúng thế! Chị biết anh ta ở đâu sao?”

Nữ cảnh sát trung niên cười nói: “Anh ta là con trai thầy dạy Văn ngày xưa của tôi, sau khi con trai và vợ anh ta chết thì anh ta trở nên mất hồn mất vía, nghe nói khi nhận được tiền bồi thường, anh ta đã quyên góp hết số tiền đó, sau đó lên chùa xuất gia ở một ngôi chùa của chúng tôi rồi!”

“A! Xuất gia!” Tôi ngạc nhiên.

Sau đó chị này kể lại cho chúng tôi nghe chuyện Khúc Lãng năm đó...

Chuyện xảy ra lúc Khúc Lãng chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học, không biết vì chuyện gì, Khúc Lãng và mẹ là Tưởng Tú Lan cãi nhau một trận rất to, có lẽ là vì chuyện học hành.

Kết quả Khúc Lãng cũng không biết suy nghĩ thế nào mà thừa dịp mẹ cậu ta không để ý, nhảy từ ban công nhà họ xuống... Mẹ cậu ta hoảng sợ, hơn nửa ngày mới gào khóc chạy xuống tầng hô hào.

Nhà bọn họ ở tầng bảy, người rơi xuống đập vào trên cục nóng điều hòa treo ở tầng ba trước, sau đó mới rơi xuống đất. Mặc dù nửa đường có điều hòa cản lại, nhưng đầu Khúc Lãng vẫn đập thẳng xuống đất.

Đợi đến khi Khúc Hưng Hoa biết được tin chạy đến bệnh viện thì tim con trai đã ngừng đập, kết quả thế này chắc chắn không cha mẹ nào có thể chấp nhận được! Hai người này đều là giáo viên, có thể nói họ kỳ vọng rất cao vào đứa con này. Nhưng bây giờ ngay cả mạng cũng không còn, nói gì đến thi đậu vào trường đại học trọng điểm!

Về sau nghe nói lúc trong bệnh viện, Khúc Hưng Hoa vì xúc động nhất thời đã oán trách vợ Tưởng Tú Lan mấy câu. Lúc đó Tưởng Tú Lan cũng không biện bạch gì, con trai chết rồi, người làm mẹ như bà ấy chắc chắn sẽ khó vượt qua hơn bất cứ ai...

Nhưng không ai ngờ, sau khi lo xong hậu sự cho Khúc Lãng, Khúc Hưng Hoa cảm thấy vợ mình có gì đó không đúng lắm! Bà ấy ở trong nhà không nói câu nào, nếu như Khúc Hưng Hoa không bê cơm đến thì bà ấy cũng không nghĩ đến chuyện ăn cơm.

Đợi đến khi Khúc Hưng Hoa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, định đưa vợ đến khoa Tâm thần khám thì không ngờ, khi ông vừa nghĩ đến chuyện này, còn chưa kịp sắp xếp thời gian để đi, thì có một đêm Tưởng Tú Lan cũng nhảy lầu đúng chỗ Khúc Lãng đã nhảy xuống...

Sau đó Khúc Hưng Hoa cứ hối hận ngày đó trong bệnh viện mình đã oán trách vợ mấy câu, con trai là vợ mình mang nặng đẻ

đau mười tháng, nếu nói đau lòng, ai có thể đau lòng hơn bà ấy đây?

Trải qua hai lần đả kích lớn, Khúc Hưng Hoa không gượng dậy nổi, ông bắt đầu nghĩ lại, có phải vì cách giáo dục của mình có vấn đề nên mới khiến Khúc Lãng chịu áp lực kém như vậy không?! Vì một chút chuyện nhỏ mà chọn tự sát?

CHƯƠNG

ĐIỆN THOẠI DI ĐỘNG

Khúc Hưng Hoa quyên góp toàn bộ số tiền bồi thường vào trại trẻ mồ côi, sau đó lên chùa xuất gia tu hành. Theo như ông nói, mặc dù vẫn có chuyện chưa nghĩ thông, nhưng ông sẽ không chọn tự sát như vợ và con trai, nếu thế, không bằng ông xuất gia, thanh đăng cổ phật cả đời này.

Thật không ngờ, từ một vụ thiếu nữ bỏ nhà đi, lại dẫn đến một bi kịch gia đình khác. Khúc Lãng cũng đúng là quá nông nổi! Chỉ cãi nhau với mẹ mà cũng có thể tự sát được?

Đây là mẹ ruột cậu ta, nếu như ở trường bị giáo viên nói vài câu, hay cãi nhau với bạn học bên ngoài, cậu ta nhất thời tự sát, nói không chừng còn liên lụy đến đối phương ấy chứ?

Bây giờ giới trẻ đều như thế sao? Động một chút là tự sát, bỏ nhà đi?! Chẳng lẽ tình yêu của cha mẹ trong mắt chúng lại rẻ mạt như thế? Nói bỏ là bỏ ngay được?

Hay là do cách giáo dục của cha mẹ có vấn đề, khiến chúng trở nên ích kỷ, không suy nghĩ đến cảm nhận của người khác. Ở trường học không chịu được chút xíu khó khăn, càng không chấp nhận chuyện người khác phê bình.

Nghĩ lại mấy năm nay có không ít học sinh tự sát, có đủ loại lý

do, có người vì công việc không hoàn thành, có người vì bị giáo viên phê bình trên lớp; cũng có sinh viên vì không hoàn thành được luận văn mà tự sát?!

Họ dùng cái chết để uy hiếp và trừng phạt người thân cận nhất, mà tôi tin rằng thực ra họ không hiểu thế nào là chết đi, nếu không họ cũng không lựa chọn cái chết dễ dàng như thế!

Nhưng vấn đề bây giờ là Ngụy Tử Huyên ở đâu? Trước đó mẹ Ngụy Tử Huyên nhìn thấy là cô bé hồi hồn sau khi chết? Hơn nữa, bây giờ chúng tôi đã biết Khúc Lãng đã chết được một thời gian, nói cách khác Ngụy Tử Huyên không có cách nào tìm được Khúc Lãng...

Buổi tối, ba chúng tôi lại đến nhà Khúc Lãng lần nữa, vì không muốn động đến người gặp lúc sáng, chúng tôi lặng lẽ lẻn vào từ cửa sau.

Nơi đó vốn có một cái cửa nhỏ, để thuận tiện cho các hộ dân ra vào, về sau người phụ trách phá dỡ thấy có hai cái cửa sẽ khó quản lý, nên đã khóa cửa sau lại.

Có điều mấy cái ổ khóa đó, ổ nào có thể ngăn được chúng tôi? Mấy loại ổ khóa này, Đinh Nhất không cần đến mười giây đã phá xong...

Đi vào trong khu chung cư, xung quanh đen kịt, ánh sáng duy nhất là từ chiếc đèn ngoài cửa. Ba chúng tôi rón rén đi xuyên qua khu chung cư đầy rác rưởi, đến bên dưới nhà Khúc Lãng.

Vì nơi này không còn gia đình nào nên bên trong đã cắt điện và nước, nhưng vì không muốn gây động đến người gác cổng, chúng tôi đành lần mò trong bóng tối đi lên tầng bảy.

Cũng may cầu thang ở đây vẫn còn sạch sẽ, không chất đống đồ linh tinh, cho nên chúng tôi mò đi trong bóng đêm cũng không quá tốn sức. Không ngờ lúc chúng tôi leo đến tầng ba, đột nhiên xuất

hiện một đôi mắt màu xanh thẫm lóe sáng! Tôi bị doạ thiếu chút nữa thì hét ầm lên…

"Meo…" Con mèo kêu lên một tiếng, mới khiến tôi nuốt câu định hét lên xuống, bà nội mày, hóa ra là con mèo hoang?! Tí nữa thì dọa chết ông đây rồi.

Đinh Nhất đi sau cùng, lúc này cười đi lên trước nói: "Để tôi đi trước đi, chú ý dưới chân, ở đây ánh sáng yếu quá, đừng để bị trượt chân."

May mà lúc đó ánh sáng không tốt, nên họ không nhìn thấy tôi đỏ mặt… sau đó chúng tôi đến cửa phòng 702 nhà Khúc Lãng, có lẽ vì để tiện sau này thi công nên cửa các nhà đều mở ra.

Đinh Nhất đi trước nhẹ nhàng đẩy cửa nhà Khúc Lãng, khi cửa phòng mở ra bụi đất bay lên tới tấp… Ba chúng tôi vội vàng che mũi, nhưng vẫn hít phải một ít, cố gắng kiềm chế để không ho lên.

Nhìn hoàn cảnh nơi này, tôi không tin một cô bé lớn lên trong nhung lụa có thể đợi ở đây hơn nửa tháng. Chẳng lẽ ngay từ đầu chúng tôi đã chọn sai hướng rồi, Ngụy Tử Huyên vốn chưa từng đến đây, càng không đi tìm Khúc Lãng?!

Nhưng trong lúc chúng tôi cho rằng Ngụy Tử Huyên sẽ không đến đây, đột nhiên lại cảm thấy sau lưng có bóng người!

"Ai!" Đinh Nhất hét lớn đuổi theo, nhưng khi đuổi đến cửa phòng, thấy bóng người kia chạy vào trong hành lang nháy mắt không thấy đâu nữa…

Nhìn thấy Đinh Nhất quay lại sắc mặt u ám, tôi liền hỏi: "Có nhìn ra là ai không?"

Anh ấy lắc đầu: "Không thấy rõ, nhưng dáng người không cao, giống phụ nữ."

Tôi lập tức quay lại hỏi chú Lê: "Có phải là Ngụy Tử Huyên

không?”

“Khó nói được, nhưng nếu thực sự là Ngụy Tử Huyên thì tốc độ của cô bé cũng quá nhanh rồi, lập tức biến mất mà không thấy gì nữa? Ngay cả Đinh Nhất cũng không đuổi kịp?!” Chú Lê nghi ngờ nói.

Tôi hiểu ý chú Lê là gì, đừng nói là một cô bé mười mấy tuổi đầu như Ngụy Tử Huyên, ngay cả một người đàn ông trưởng thành cũng không có mấy ai mà Đinh Nhất không đuổi kịp. Trừ phi... thứ kia không phải người!

Chú Lê lấy la bàn ra kiểm tra xung quanh, nhưng kim la bàn không hề có phản ứng, nơi này không có âm khí?! Không ngờ trong lúc chúng tôi đang nghi ngờ, có phải chúng tôi đã điều tra sai hướng không, thì tôi phát hiện dưới chân có gì đó.

Tôi nhặt lên, là kiểu dáng smartphone từng bán chạy hai ba năm trước, vẻ ngoài nhìn đã rất cũ nát. Nhưng sau khi tôi tiện tay chạm vào nút mở máy, không ngờ màn hình lại sáng lên...

“Cái này... đây cũng quá đáng sợ! Một chiếc điện thoại cũ nát thế này vẫn còn pin sao?” Tôi sợ hãi nói.

Chú Lê quay sang nhìn: “Không mở được, có mật khẩu...”

Trước đó điện thoại của Ngụy Tử Huyên không có mật mã, lúc tôi đăng nhập vào trò chơi “Trời sinh một đôi” là dùng nick Wechat của cô bé. Nhưng thiết bị này muốn khởi động cần có mật mã, nên chúng tôi cũng không biết trong điện thoại có nội dung gì.

Sau khi đi ra khỏi tòa nhà, trong lòng ba người chúng tôi đều có chút uể oải, không ngờ nửa đêm đến thăm dò căn nhà cũ của Khúc Lãng lại không có chút thu hoạch gì...

Đương nhiên, cũng không phải không có thứ gì, tốt xấu gì chúng tôi cũng nhặt được một cái điện thoại cũ! Chỉ là không biết

điện thoại này cùng Khúc Lãng thần bí và Ngụy Tử Huyên mất tích có liên hệ thế nào.

CHƯƠNG

KHOẢNG CÁCH GIỮA CHA VÀ CON

Sau khi quay lại xe, chúng tôi bàn bạc quyết định ngày mai sẽ đến chùa tìm Khúc Hưng Hoa, nếu chiếc điện thoại cũ này là của Khúc Lãng, có khi Khúc Hưng Hoa sẽ biết mật mã.

Thế là ba chúng tôi tìm tạm một nhà trọ ngủ qua đêm, sáng hôm sau đi thẳng đến Đại Phật Tự ở thành Tây.

Hôm chúng tôi đến đúng vào cuối tuần, cho nên trong chùa có không ít du khách đến thắp hương bái Phật. Lúc chúng tôi hỏi thăm một chú tiểu trong chùa về Khúc Hưng Hoa, trông anh ta có vẻ ngạc nhiên, xem ra bình thường không có ai đến đây tìm Khúc Hưng Hoa.

Khi Khúc Hưng Hoa xuất hiện, nhìn một đầu tóc bạc ấy, trông ông như già hơn so với tuổi rất nhiều. Người trung niên này chịu tang vợ tang con... Có lẽ chỉ có quy y cửa Phật mới có thể tìm thấy ý nghĩa sống tiếp.

Khúc Hưng Hoa nói, hiện nay ông vẫn để tóc tu hành, vì đại sư trụ trì nói duyên trần của ông chưa hết, cho nên tạm thời không quy y...

Lúc chúng tôi đưa chiếc điện thoại nhặt được trong nhà ông ta ra, Khúc Hưng Hoa ngạc nhiên nó: "Sao chiếc điện thoại này lại ở

trong tay các anh?"

Tôi thở dài: "Chuyện này rất dài dòng..." Tôi giải thích sơ qua mục đích chuyến đi này của chúng tôi.

Ông ta nghe xong không hiểu gì nói: "Ý các anh muốn nói có một cô bé chơi game 'Trời sinh một đôi' gặp một người tự xưng là Tiểu Lãng, con trai tôi? Chuyện này... sao có thể chứ?"

Tôi không ngờ Khúc Hưng Hoa mở miệng lại nói ra tên của trò chơi kia, xem ra trong chuyện này có nhiều điều chúng tôi không biết... thế là tôi đành nói: "Liên quan đến chuyện này, chúng tôi cũng rất kinh ngạc, cho nên hôm nay chúng tôi đến đây là muốn tìm hiểu chuyện của Khúc Lãng năm đó..."

Đối với chuyện năm đó, đến giờ Khúc Hưng Hoa vẫn còn nhớ rõ mồn một, mặc dù ông đã vào cửa Phật, nhưng giờ vẫn không hiểu tại sao chuyện lại phát triển như hiện nay…

Chuyện xảy ra khi Khúc Lãng học lớp mười hai, chuẩn bị thi vào đại học. Thằng bé này từ nhỏ đã học rất tốt, luôn là học sinh ngoan trong mắt gia đình nhà giáo họ Khúc, Khúc Hưng Hoa và vợ Tưởng Tú Lan đặt kỳ vọng rất cao vào nó, cho rằng con trai có thể thi đậu vào đại học Thanh Hoa.

Nhưng mấy ngày trước khi xảy ra chuyện, Tưởng Tú Lan kiểm tra điện thoại di động của con trai, đột nhiên phát hiện nó download một trò chơi tên là "Trời sinh một đôi". Lúc bà đăng nhập vào kiểm tra, tức giận đến bốc khói trên đầu!

Bà không ngờ được Khúc Lãng luôn luôn cố gắng chịu khó, một lòng muốn thi đậu Thanh Hoa lại download một trò chơi "Sa đọa" như thế?! Nên Tưởng Tú Lan đã tức giận mắng mỏ con trai, sau đó còn tịch thu điện thoại của nó.

Cũng từ lúc đó, cảm xúc của Khúc Lãng bắt đầu thay đổi, tinh thần ngày càng mất tập trung, thậm chí có nhiều lúc còn xuất hiện

dấu hiệu trầm cảm nhẹ...

Vì thế Khúc Hưng Hoa đã nói chuyện với vợ, có khi nào họ đã quản lý con trai quá nghiêm không! Dù sao Khúc Lãng cũng đã mười bảy, mười tám tuổi rồi, nó có suy nghĩ đến chuyện yêu đương cũng là rất bình thường, nếu như lúc này chèn ép quá, có khi nào sẽ dẫn đến phản kháng không?

Nhưng Tưởng Tú Lan không đồng ý với suy nghĩ của Khúc Hưng Hoa, bà ấy cho rằng bây giờ là thời điểm mấu chốt, không thể có chút xao lãng, chỉ cần nó đậu vào Thanh Hoa, đến lúc đó chuyện yêu đương sẽ tự nhiên đến như nước chảy thành sông thôi?!

Vì vợ kiên quyết, hơn nữa Khúc Hưng Hoa cũng cảm thấy lời vợ nói có ý đúng, bây giờ chỉ còn ba tháng nữa là thi tốt nghiệp trung học, nếu có chuyện gì làm xao lãng, thì không thể bù đắp được.

Nhưng sau khi xảy ra chuyện, đã khiến Khúc Hưng Hoa hối hận không thôi, nếu như lúc đó ông có thể ngồi nói chuyện với con trai, có lẽ kết quả cũng không như hiện tại. Thật ra, lúc đó vì áp lực thi đại học quá lớn, Khúc Lãng đã xuất hiện bệnh tâm lý nghiêm trọng.

Nếu như lúc đó cha mẹ phát hiện kịp thời, giải thích cho nó hiểu đúng, Khúc Lãng cũng sẽ không làm chuyện cực đoan như thế. Nhưng khi đó Tưởng Tú Lan lại ngang ngược tịch thu điện thoại của nó, cho rằng không có điện thoại chơi thì sẽ không có thứ gì quấy nhiễu việc học của Khúc Lãng nữa. Thế nhưng họ lại không nghĩ đến, chuyện này như cọng cỏ cuối cùng đặt lên lưng con lừa...

Hôm xảy ra chuyện, Khúc Hưng Hoa đang dạy lớp muộn ở trường, ông nhận được điện thoại của vợ, báo con trai đang ở trong phòng cấp cứu của bệnh viện. Khúc Hưng Hoa vừa nghe tin con trai phải vào phòng cấp cứu, giống như bị dội nước đá lên

đầu, lạnh buốt từ đầu đến chân.

Một dự cảm không lành xuất hiện trong lòng ông... Mặc dù lúc đó không kịp hỏi đã xảy ra chuyện gì trong điện thoại, nhưng ông cảm giác được nguyên nhân sâu xa của chuyện này chắc chắn có liên quan đến chuyện tịch thu chiếc điện thoại kia.

Khi Khúc Hưng Hoa đến bệnh viện, đã có giấy xác nhận tử vong từ phòng cấp cứu, Khúc Lãng chết do tổn thương não nghiêm trọng... Lúc Khúc Hưng Hoa biết con trai nhảy lầu tự tử, đã kích động bóp chặt tay vợ chất vấn: "Có phải em lại mắng nó không?! Từ trước anh đã thấy cảm xúc của con có vấn đề, vì sao em không kiềm chế một chút!! Vì sao? Vì sao hả!!"

Mặc dù lúc đó ông cũng cảm thấy mình phản ứng thái quá, dù sao vợ đau lòng cũng không ít hơn mình là bao, nhưng khi con người đau thương quá mức thì không thể khống chế được tốt tâm trạng của mình.

Sau đó Khúc Hưng Hoa cũng thấy vợ mình không bình thường, nhưng vì mải lo hậu sự cho con trai nên không để ý tính nghiêm trọng của vấn đề, vì vậy cho đến bây giờ… ông cũng không thể tha thứ việc mình đã làm tổn thương vợ lúc đó.

Khúc Hưng Hoa đã từng nghĩ lại, xem mình đã phải là người chồng tốt một người cha tốt chưa, vì sao mình đã hết lòng yêu thương họ mà kết quả lại thành nhà tan cửa nát như thế này?

Thật ra, tôi cũng thông cảm với Khúc Hưng Hoa, tôi tin rằng dù đối với con trai hay tình yêu với vợ đều là chân thành, nhưng có lẽ do tình yêu quá nặng, khiến hai vợ chồng đã dạy con sai cách, cuối cùng mới dẫn đến bi kịch này.

Về mật mã của điện thoại, Khúc Hưng Hoa nói ông cũng không biết, nhưng ông cho chúng tôi ngày sinh của ba người trong nhà, bảo tôi thử xem, nếu vẫn không mở được thì ông cũng không còn

cách nào.

Vì dù sao ông và con trai vẫn có một khoảng cách không vượt qua được, họ là cha con cũng không hiểu nhau, có lẽ đây chính là cái gọi là cha không hiểu con, con không hiểu cha...

CHƯƠNG

LINH HỒN TRONG TẦNG HẦM

Trên đường rời khỏi chùa Đại Phật, tôi thử nhập ba ngày sinh vào điện thoại, đáng tiếc là không có cái nào chính xác, xem ra muốn tìm manh mối của Ngụy Tử Huyên từ chiếc điện thoại này có vẻ khá khó khăn.

Sau khi trao đổi ý kiến trên xe, ba chúng tôi đều nhất trí rằng oan hồn của Khúc Lãng trong game đã dụ dỗ Ngụy Tử Huyên. Có lẽ nào trong ý thức của Khúc Lãng, rời khỏi cha mẹ là có thể rời khỏi tất cả nỗi khổ?

Tôi hỏi một câu về vấn đề mà mọi người đều không muốn đối mặt: "Mọi người nói xem, hiện giờ Ngụy Tử Huyên có còn sống không?"

Chú Lê nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói: "Khả năng này cực kỳ thấp, nếu phán đoán của chúng ta chính xác, vậy bây giờ cách lúc xảy ra chuyện đã hơn nửa tháng, cháu cảm thấy cô bé đó có thể còn sống được không?"

Tôi thở dài một hơi rồi nói: "Hy vọng chúng ta đều đoán sai…"

Đêm đến, chúng tôi lại đến căn nhà cũ của nhà họ Khúc, dựa theo lời của Khúc Hưng Hoa, lúc trước ngoài trường và nhà, thì Khúc Lãng không bao giờ đi đâu cả.

Xét thấy Khúc Lãng đã nhảy từ ban công nhà mình xuống, Chú Lê cho rằng nếu Ngụy Tử Huyên đã đến tìm Khúc Lãng thật thì chắc chắn cô bé phải đến khu nhà sắp bị dỡ bỏ này, đồng thời vào trong nhà họ Khúc. Nhưng vấn đề là căn nhà này chỉ lớn có như vậy thôi, nếu Ngụy Tử Huyên thật sự ở trong đó thì sao lần trước chúng tôi lại không tìm thấy?

Có kinh nghiệm từ lần trước, lần này chúng tôi không gấp gáp tìm kiếm ở tầng bảy, mà cẩn thận kiểm tra phía sau khu nhà trước. Chúng tôi muốn xem thử có phải Ngụy Tử Huyên bị giấu ở đâu đó bên ngoài tòa nhà hay không, tiếc là tìm cả nửa ngày mà không thấy gì hết.

Ngay khi chúng tôi muốn dừng tìm kiếm thì bóng đen lần trước lại xuất hiện… Lần này cả ba chúng tôi đều nhìn rõ, bóng đen đó đi vào hành lang trong tầng hầm.

Đến lúc này chúng tôi mới phát hiện, thì ra phía dưới khu nhà có một tầng hầm. Nói thật lòng, nhìn tầng hầm tối om thế này, tôi chẳng muốn vào chút nào.

Thế nhưng vừa rồi chúng tôi đều nhìn thấy bóng đen kia chui vào đây, nhỡ đâu Ngụy Tử Huyên đang ở dưới thì làm sao bây giờ?

Nghĩ tới đây, tôi đành mở đèn pin trên điện thoại lên, sau đó lấy hết can đảm định đi xuống kiểm tra xem thế nào.

Đinh Nhất thấy tôi hơi sợ hãi thì bất đắc dĩ cầm lấy đèn pin rồi nói với tôi: “Tôi đi trước, cậu đi theo tôi…”

Tôi lập tức thở phào, thế là tôi đi theo Đinh Nhất xuống dưới kiểm tra xem sao, chú Lê thì đứng canh chừng ở trên.

Chúng tôi đi xuống hai đoạn cầu thang là tiến vào tầng hầm, ở đây có tất cả mười bốn căn phòng, trên cửa mỗi phòng đều có đánh số tương ứng với mỗi hộ gia đình, số 702 là căn trong cùng.

Nhưng cũng đúng lúc này, tự nhiên tôi bị một cơn ù tai, sau đó là cảm giác hoảng hốt trong lòng… Đinh Nhất đi trước thấy sắc mặt tôi là lạ thì quay lại hỏi: “Sao vậy? Ở đây có vấn đề gì không? Hay là cậu không khỏe chỗ nào?”

Mặt tôi tái nhợt, cố nói với anh ta: “Tôi không sao, anh mau chạy lên gọi chú Lê xuống đây, dưới này có rất nhiều xác chết…”

Đinh Nhất định đi lên nhưng lại không biết có nên để tôi đứng một mình ở đây không, anh ta có vẻ bận tâm nhìn tôi nói: “Một mình cậu ở đây có được không?”

“Tôi không sao, anh mau lên gọi chú ấy xuống đây đi!” Tôi cố lấy can đảm cười, nói với anh ta.

Chúng tôi đều không ngờ tới tình hình lại nghiêm trọng đến như thế, lúc trước chúng tôi cũng chỉ muốn tìm cô bé Ngụy Tử Huyên vì chống đối cha mẹ mà bỏ nhà ra đi. Bất kể cuối cùng cô bé đó là sống hay chết, chỉ cần có thể tìm được thì coi như đã cho bố mẹ cô bé một câu trả lời thỏa đáng! Nhưng ai mà biết được chúng tôi lần này tìm được một lúc đến sáu cái xác chứ…

Trong lúc Đinh Nhất và chú Lê còn chưa xuống đến nơi, tôi không nhịn được từ từ tiến về phần hầm sâu nhất ở trong, vì có sáu sinh mệnh đã lần lượt kết thúc sự sống của mình ở nơi đó.

Khi tôi đẩy cánh cửa tầng hầm nhà Khúc Lãng, thứ mùi hôi thối bốc ra, dù không chiếu điện thoại vào trong nhưng tôi cũng đã tưởng tượng ra được cảnh tượng ra sao.

Lúc trước, khi chúng tôi vòng qua vòng lại ở bên ngoài tòa nhà, nhưng đến nửa điểm khí tức của xác chết cũng không cảm giác được, chẳng lẽ chỉ dựa vào cánh cửa này, là có thể đem bên ngoài cửa và bên trong cửa ngăn thành hai thế giới?

Kết quả này thực sự làm tôi khó mà tiếp thu được, những người trẻ tuổi này… không nên đi đến cuối cuộc đời sớm như vậy. Có lẽ

họ đã từng bế tắc, nhưng những ý nghĩ đó cũng là vào lúc đặc biệt mới xuất hiện mà thôi.

Tôi tin nếu có người đứng tại ngã rẽ cuộc đời kéo lại, có lẽ cuộc sống của họ sẽ thăng hoa rực rỡ, sẽ không giống như bây giờ, chỉ là những cái xác lạnh lẽo nằm đây…

Đúng lúc này, Đinh Nhất và chú Lê cũng đi xuống đến nơi, chú Lê vừa đi đến cửa, lập tức lấy một tay bịt mũi rồi nói: "Chuyện này là thế nào? Tại sao lại như vậy… Trong này có Ngụy Tử Huyên không?"

Tôi nghe chú Lê hỏi vậy mới giật mình phát hiện, trong số những người chết thế mà không có Ngụy Tử Huyên!

"Ở đây không có?! Bên trong là sáu người xa lạ, trước mắt cháu không thấy được quan hệ giữa họ và Khúc Lãng là gì." Tôi nói.

Chú Lê ngạc nhiên hỏi tôi: "Họ chết kiểu gì?"

"Tự tử… Tất cả đều là tự tử mà chết…" Tôi lẩm bẩm nói.

Những đứa trẻ này không tới đây rồi tự tử tập thể, mà là từng người lần lượt đến. Nếu nói giữa họ có điểm gì giống nhau, đó là trước khi chết tất cả đều đã từng chơi "Trời sinh một đôi" trên điện thoại.

Dù chúng tôi không tìm thấy xác của Ngụy Tử Huyên, thế nhưng tình huống của cô bé cũng không mấy lạc quan, bởi vì những đứa trẻ kia có tình trạng giống với cô bé, toàn là mâu thuẫn với gia đình, bực tức bố mẹ nên bỏ nhà ra đi.

Ký ức trong hồn phách mấy đứa trẻ kia rất không hoàn chỉnh, thế nên tôi tạm thời không thể xác định được có phải họ cũng giống Ngụy Tử Huyên không, đều là bị Khúc Lãng ở trong game mê hoặc mà đến. Nhưng có một điều tôi có thể chắc chắn, chính là sau khi người trong tòa nhà dọn đi hết, sáu người này mới tới đây tự

tử.

Trong một lúc lại tìm được nhiều xác chết như thế, chúng tôi chỉ có thể lựa chọn báo cảnh sát, thật không biết nếu bố mẹ của họ nhìn thấy xác con mình thế này, trong lòng có bao nhiêu đau đớn! Vì còn chưa tìm được Ngụy Tử Huyên nên chúng tôi tạm thời không đem chuyện nơi này nói cho cha mẹ cô bé, tránh làm họ lo lắng.

Nếu phải báo cảnh sát thì gọi cho Trâu Khải, vì lúc trước anh ta biết chúng tôi sẽ tới đây tìm một cô bé bỏ nhà ra đi tên Ngụy Tử Huyên, cho nên gọi trước cho anh ta một cuộc điện thoại là an toàn nhất.

CHƯƠNG

SỰ KIỆN TỰ SÁT TẬP THỂ

Khi Trâu Khải nghe nói chúng tôi tìm thấy sáu thi thể của trẻ vị thành niên trong tầng hầm của tòa nhà này, anh ta sợ hãi đến mức không nói được câu nào. Đây là lần đầu tiên từ thời xây dựng đất nước đến nay, "Quê hương Trạng Nguyên" của họ xảy ra sự kiện tự sát tập thể như thế này.

Tiếc rằng, mặc dù cuối cùng chúng tôi đã tra ra được cái chết của những đứa trẻ này là do bị mê hoặc, nhưng thứ mê hoặc chúng rất khó phải chịu xử lý của pháp luật, nên cái chết của những đứa trẻ này chỉ có thể được coi là tự sát mà thôi...

Sau khi nhận được cuộc gọi của Trâu Khải, đội trưởng Ngô của đội cảnh sát hình sự huyện lập tức dẫn người chạy đến, vì họ đã biết nơi này có sáu thi thể, nên huy động mấy chiếc xe cảnh sát tới.

Khi những chiếc xe cảnh sát với ánh đèn pha sáng trưng lái vào khu vực công trường, người phụ trách trông coi công trường ngạc nhiên đến mức trợn tròn cả mắt...

Cảnh sát tìm được sáu thi thể có độ thối rữa khác nhau dưới tầng hầm nhà Khúc Lãng, sau khi bên pháp y khám nghiệm, họ cho một phán đoán sơ bộ, là vào mùa đông nhiệt độ trong tầng hầm

cao hơn bên ngoài nên tốc độ phân hủy xác nhanh hơn, vì vậy, thời gian tử vong của những thi thể này hẳn không quá nửa năm. Như vậy, thời gian đó cũng không khác nhiều so với thời gian tự sát mà tôi thấy trong ký ức tàn hồn của bọn chúng.

Bảo vệ công trường sợ xanh mặt khi thấy có nhiều xác chết được khiêng ra như vậy, anh ta liên tục phân bua với đội trưởng Ngô: "Tôi không biết gì hết, tôi chẳng biết gì cả!"

Tất nhiên chúng tôi biết anh ta không biết gì về chuyện này, nhưng vì là "người giám hộ" duy nhất ở đây, anh ta vẫn bị mời về cục điều tra.

Vụ án này nhanh chóng biến thành vụ án gây chấn động lớn một thời ở khu vực đó và vì vẫn chưa tìm ra được người có khả năng sống sót nhất là Ngụy Tử Huyên, nên vụ án vẫn được bên phía cảnh sát địa phương hết sức quan tâm.

Dù chúng tôi muốn tạm thời không nói cho cha mẹ Ngụy Tử Huyên biết chuyện xảy ra ở đây, nhưng bên đội trưởng Ngô đã chủ động liên lạc với cha mẹ cô ấy. Mỗi bên có một lập trường khác nhau, làm cảnh sát, họ muốn trước tiên tìm tới gia đình người bị hại cũng không có gì đáng trách, chúng tôi có thể hiểu được.

Khi nhìn thấy cha mẹ của Ngụy Tử Huyên ở Cục cảnh sát huyện, tôi thấy sắc mặt họ u ám đến mức đáng sợ, xem ra họ đã cho rằng Ngụy Tử Huyên không có khả năng sống sót nữa. Đây cũng chính là lý do vì sao tôi không muốn nói cho họ biết chuyện này sớm, vì đến chính chúng tôi bây giờ cũng không dám nói chắc việc Ngụy Tử Huyên có còn sống hay không…

Có cảnh sát tham gia nên một số việc dễ làm hơn nhiều. Đầu tiên chúng tôi giao cho đội trưởng Ngô chiếc điện thoại đã tìm thấy trong gia đình nhà họ Khúc, để anh ta tìm cách phá mật khẩu trong máy, biết đâu trong chiếc điện thoại đó chứa manh mối có

lợi cho vụ án này.

Còn về phần cái bóng đen dẫn chúng tôi đến tầng hầm kia, chúng tôi vẫn không biết người đó là ai?! Đinh Nhất bảo với tôi nhìn bóng dáng đó trông giống một người phụ nữ. Nhưng nếu đó thật sự là một hồn phách không có thực thể, thì Đinh Nhất căn cứ vào đâu để phân biệt được người đó là nam hay nữ?

Khi cảnh sát khiêng những thi thể ở trong tầng hầm ra, tôi đã từng cẩn thận cảm giác thử trí nhớ của họ, nhưng tiếc rằng, ngoài giây phút cuối cùng trước lúc chết, ký ức còn lại của những đứa trẻ này đều rất mơ hồ…

Cục cảnh sát huyện phát thông báo đến nhận thi thể trên toàn tỉnh, chẳng mấy chốc có người căn cứ vào nội dung thông báo mà lần lượt tìm tới. Phần lớn những đứa trẻ này chỉ khoảng mười mấy tuổi, và bố mẹ chúng cũng trong độ tuổi từ bốn mươi đến năm mươi.

Ở tuổi này mà mất con chính là cú sốc rất lớn trong cuộc đời họ, vì có muốn sinh thêm một đứa con nữa cũng không có cơ hội. Dù cũng có vài người ở độ tuổi năm mươi, sáu mươi sau khi mất con thì lựa chọn tìm mọi cách để sinh thêm một đứa nữa, nhưng những tình huống như vậy chỉ là số ít, đại đa số mọi người đều chọn yên lặng tiếp nhận nỗi đau, sống cô độc suốt quãng đời còn lại.

Trước kia tôi đã từng đọc một quyển sách tâm lý học, trong sách có một câu nói như thế này: “Chịu đựng nỗi đau thường dễ dàng hơn việc giải quyết nỗi đau…”, điều đó nói lên đại đa số những người cha mẹ cô độc thà rằng chịu đựng nỗi đau bị mất con, chứ không có can đảm để làm lại một lần nữa.

Vì đến bây giờ vẫn chưa tìm ra được Ngụy Tử Huyên, nên vợ chồng ông Ngụy vẫn muốn ở lại để chờ tin tức. Quá trình này thật

sự rất giày vò, vì vậy họ đến tìm chúng tôi, muốn được nghe nhiều hơn về hình huống của con gái mình. Chúng tôi cũng không biết làm cách nào để an ủi vợ chồng họ, vì chúng tôi không muốn vừa mới cho họ hy vọng, sau đó nó lại tan vỡ!

May mà bên phía đội trưởng Ngô có tin tức rất nhanh, cảnh sát đã phá được mật khẩu của chiếc điện thoại cũ mà chúng tôi nhặt được, đây là điện thoại Khúc Lãng đã dùng lúc còn sống, nhưng ngoại trừ một số ghi chép về các cuộc gọi từ hai năm trước, cũng chỉ có thêm trò chơi "Trời sinh một đôi".

Đáng tiếc, nội dung trong trò chơi chỉ là những đoạn đối thoại giữa Khúc Lãng và một nhân vật giả lập tên "Thâm Lan", cậu ta kể cho Thâm Lan tất cả những nỗi khổ trong lòng mình, bao gồm cả áp lực học tập và chuyện bố mẹ không hiểu mình. Trừ những cái đó ra, không có bất kỳ manh mối nào liên quan tới chuyện những đứa trẻ tự sát, đương nhiên, cũng không liên quan tới Ngụy Tử Huyên.

Như chúng tôi nghĩ, vụ án này nhanh chóng trở thành sự kiện vì quá say mê trò chơi trên di động dẫn đến chuyện tự sát tập thể. Chỉ có một chuyện đáng ăn mừng duy nhất, là dưới sự điều tra chặt chẽ của đám đội trưởng Ngô, bên phía cảnh sát đã tìm ra được một chút hành tung của Ngụy Tử Huyên! Đây rõ ràng là tin tức nhen nhóm lên một tia hy vọng cho hai người làm cha mẹ đã tuyệt vọng kia…

Thì ra đội trưởng Ngô lấy khu nhà đang bị phá dỡ đã bị lật tung khắp nơi làm trung tâm, rồi tìm kiếm tất cả các camera giám sát xung quanh trong bán kính hai cây số, cuối cùng họ cũng tìm ra được một cô bé có dáng dấp giống Ngụy Tử Huyên.

Điều đáng ngạc nhiên là, cái cô gái trông giống Ngụy Tử Huyên này vẫn đang trốn ở trong khu nhà bị phá dỡ, nhưng cô ấy chỉ ra

ngoài vào ban đêm, nên lúc trước chúng tôi đã đi vào đó mấy lần nhưng đều không gặp được.

Vì tất cả các camera giám sát trong khu nhà đều đã bị dỡ bỏ nên không ai biết ban ngày cô bé trốn ở đâu trong khu nhà này và buổi tối cô ấy ra ngoài làm gì.

Sau khi xác định được hành tung của Ngụy Tử Huyên, nhóm đội trưởng Ngô lập tức tới nằm vùng ở bên ngoài khu nhà, hy vọng chờ đến trời tối có thể chặn được Ngụy Tử Huyên đi từ bên trong ra. Thế nhưng tôi lại có một ý nghĩ táo bạo là: Biết đâu vào ban ngày, cô bé này vẫn luôn trốn ở trong tầng hầm của nhà họ Khúc?

Khi tôi đem suy nghĩ này nói với đội trưởng Ngô, anh ta làm ra vẻ mặt kinh khủng và nói: "Không thể nào! Sao một cô bé mười mấy tuổi dám ở cùng sáu cái xác trong hơn nửa tháng chứ?"

Đúng là khó có khả năng này, nhưng có đúng hay không… thì phải qua đó thử vào ban ngày mới biết được!

CHƯƠNG

MÊ HOẶC TÂM THẦN

Để phòng ngừa chuyện lúc chúng tôi vào tìm người, Ngụy Tử Huyên lại chạy ra từ lối khác, đội trưởng Ngô cho người canh giữ ở bên ngoài khu nhà, nếu thấy Ngụy Tử Huyên, cứ bắt lại đã rồi nói sau!

Chúng tôi đi cùng đội trưởng Ngô vào tầng hầm nhà họ Khúc, trong mắt anh ta, chúng tôi là thám tử do cha mẹ Ngụy Tử Huyên mời tới, chuyên phụ trách tìm người mất tích.

Anh ta đã nghĩ như vậy, chúng tôi cũng không tiện giải thích quá nhiều, chỉ cần anh ta không xem chúng tôi như kẻ bị tình nghi là được rồi, dù gì chúng tôi cũng đã giao tất cả các manh mối đã tìm được trong mấy ngày nay cho cảnh sát.

Tuy ông Ngụy và bà Ngụy đã mạnh mẽ yêu cầu, hy vọng chúng tôi sẽ đại diện toàn quyền cho vợ chồng họ để tham gia vào toàn bộ quá trình tìm kiếm Ngụy Tử Huyên, nhưng đội trưởng Ngô chỉ đồng ý cho chúng tôi đi theo mà không được can thiệp vào việc phá án của họ.

Do lúc trước phát hiện ra thi thể trong tầng hầm này nên cảnh sát đã dùng giải dây cảnh giới che lại miệng hầm, nhưng khi chúng tôi đến trước cửa lối vào tầng hầm thì thấy dây cảnh giới mới dán

đêm qua đã bị ai đó xé đứt rồi.

Đội trưởng Ngô nháy mắt, ý bảo chúng tôi chờ ở đây, để một mình anh ta xuống trước xem thử… Không còn cách nào khác, ba chúng tôi đành phải đứng ở trên chờ anh ta, cho dù bây giờ Ngụy Tử Huyên có ở phía dưới, một mình đội trưởng Ngô cũng có thể đối phó được.

Ai ngờ, sau khi đội trưởng Ngô xuống được một lúc, chúng tôi bỗng nghe thấy tiếng súng nổ?? Tôi ngây người, dại ra quay sang hỏi Đinh Nhất: “Vừa rồi là tiếng gì vậy?”

Đinh Nhất cảnh giác lấy con dao phòng thân ra và nói với tôi: “Tiếng súng…”

Chuyện xảy ra quá đột ngột, không kịp chờ cảnh sát ở phía bên ngoài vào chi viện, tôi và Đinh Nhất đành phải đi xuống trước xem thế nào, còn chú Lê chạy ra ngoài gọi cảnh sát tới.

Tôi cầm con dao thép trong tay, cẩn thận đi sau lưng Đinh Nhất, dù bây giờ là ban ngày, nhưng ánh sáng trong tầng hầm vẫn rất mờ nhạt.

“Đội trưởng Ngô…” Tôi gọi vào chỗ sâu nhất trong tầng hầm.

Chẳng nhận được lời đáp nào, xung quanh yên tĩnh đáng sợ. Vừa rồi chắc chắn tôi đã nghe thấy tiếng súng phát ra từ tầng hầm, hẳn là đội trưởng Ngô đã gặp phải tình huống khẩn cấp gì đó nên mới nổ súng, nhưng vì sao sau khi tiếng súng vang lên, phía dưới lại lập tức yên tĩnh như thế?

Khi chúng tôi thận trọng đi xuống cánh cửa tầng hầm cuối cùng, tôi đột nhiên nhìn thấy một cái chân người thò ra ngoài, nhìn màu sắc của chiếc quần và giày thì hình như là đội trưởng Ngô…

Đinh Nhất vội chạy tới đẩy cánh cửa sắt, đội trưởng Ngô đang lấy tay che cổ, cơ thể co giật, và khẩu súng lục của anh ta đang

nằm ngay bên cạnh.

Máu tươi chảy ào ạt từ cổ đội trưởng Ngô, xem ra tiếng súng vừa rồi nhắm vào anh ta. Tôi vội vàng muốn dùng tay giúp anh ta che vết thương, hy vọng có thể làm giảm lượng máu chảy ra. Nhưng đúng lúc đó, tôi đột nhiên nghe thấy trên đầu mình vang lên âm thanh lọc xọc… lọc xọc…

Tôi ngẩng đầu lên nhìn theo bản năng… thình lình bắt gặp một người đang treo ngược đầu trên trần tầng hầm!! Người đó dùng đôi mắt vằn vện tia máu nhìn chòng chọc vào tôi.

Trong nháy mắt đó, tôi cảm giác tim mình tràn ngập bi thương, cảm thấy sống trên đời này chẳng còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa. Bố mẹ không còn, Chiêu Tài cũng chỉ có thể dựa vào nội đan hồ ly để kéo dài tính mạng, đợi sau khi chị ấy chết đi, cũng chỉ còn một mình tôi cô đơn sống trên cõi đời này, nếu sống mà đau khổ như vậy thì thà sớm kết thúc cho rồi…

Nghĩ vậy nên ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi cầm con dao thép lên đâm thẳng vào lồng ngực của mình!! Tôi dùng lực khá mạnh, chắc lần này phải chết thật rồi.

Nhưng đợi một lúc chỉ cảm thấy trên người mình hơi đau một chút, tôi nhấc mắt lên nhìn thì phát hiện Đinh Nhất đang dùng tay giữ chặt lưỡi dao, nhờ thế mới bảo vệ được cái mạng nhỏ của tôi. Nhưng chuyện vừa rồi xảy ra quá đột ngột, cho dù tốc độ của anh ta rất nhanh, nhưng mũi dao vẫn đâm xuyên qua quần áo và làm rách da ở ngực tôi.

Lúc này tôi không thể phân biệt được máu trên tay Đinh Nhất là máu của anh ta hay của mình, tóm lại, tôi lập tức tỉnh lại sau khi nhìn thấy máu chảy ra, những cảm xúc bi quan chán đời vừa nãy đã biến mất sạch!!

Thấy tay Đinh Nhất bị thương, tôi vội lấy giấy ăn ra đưa cho

anh ta cầm máu, tôi biết vừa rồi mình dùng rất nhiều sức, chắc chắn tay Đinh Nhất bị thương không nhẹ! Nhưng vào lúc này, trên đầu của chúng tôi lại vang lên những tiếng lọc xọc lọc xọc…

Tôi giật mình, vội che mắt Đinh Nhất và nói: “Đừng nhìn lên trên, phía trên có thứ có thể mê hoặc lòng người…”

Đinh Nhất cười lạnh, anh ta dùng bàn tay bị thương hất mạnh lên đầu… Thứ kia lập tức phát ra một tiếng rít chói tai, sau đó nó nhanh chóng co vào góc trong cùng.

Tôi cầm máu cho Đinh Nhất trước, sau đó vội vàng ngồi xuống xem xét vết thương của đội trưởng Ngô, phát súng kia bắn trúng vào cổ của anh ta, nhưng nhìn lượng máu chảy ra thì có vẻ không bị đụng vào động mạch cổ.

Tôi vội rút chỗ giấy ăn còn lại ra cầm máu, dùng một tay ghì chặt vào chỗ vết thương, tay còn lại lấy điện thoại định gọi cho chú Lê để bảo chú mau cho cảnh sát bên ngoài vào cứu người!

Đinh Nhất vẫn trợn mắt nhìn chằm chằm vào thứ đang ở trong góc khuất nhất, chỉ cần nó dám tiến tới một bước, Đinh Nhất sẽ ra vẻ muốn vung máu về phía nó. Máu của Đinh Nhất thuần dương, thứ kia sợ hãi máu của anh ta như vậy thì chắc chắn nó là do thứ âm tà nào đó biến thành.

Vì hai tay tôi lúc ấy đều là máu nên cầm điện thoại dễ bị trượt, vất vả lắm mới bấm được số của chú Lê, sau khi nghe tôi nói xong, chú ấy lập tức dẫn cảnh sát ở bên ngoài chạy vào trong.

Nếu không có thứ tà ma kia ở bên trong, tôi và Đinh Nhất hoàn toàn có thể khiêng đội trưởng Ngô ra ngoài trước rồi lại quay vào, nhưng giờ có thứ này ở đây, Đinh Nhất không thể lùi một bước nào, mà một mình tôi cũng chẳng vác nổi đội trưởng Ngô.

Không lâu sau, các đồng nghiệp của đội trưởng Ngô chạy tới, tôi để họ đưa đội trưởng Ngô đến bệnh viện trước vì anh ta chảy quá

nhiều máu, nếu chậm thêm chút nữa chắc sẽ không kịp.

Sau khi đội trưởng Ngô được các đồng nghiệp khiêng đi, ba chúng tôi bắt đầu chuyên tâm xử lý thứ có thể mê hoặc lòng người trước mắt. Thứ kia e ngại máu của Đinh Nhất nên vẫn luôn trốn ở trong góc tối mà không dám ra.

CHƯƠNG

KHÔNG CÒN GÌ VƯỚNG BẬN

Tôi mở đèn pin của điện thoại, định nhìn xem thứ kia là cái gì?! Khi chiếu ánh sáng về phía góc đó, cả ba chúng tôi đều cùng sững sờ, thì ra cái thứ giống ác quỷ Địa Ngục vừa rồi lại chính là Ngụy Tử Huyên đã mất tích hơn nửa tháng nay!!

Trông cô bé rất bẩn thỉu, hai má hóp sâu, sắc mặt tiều tụy, cô bé bị ánh sáng trong điện thoại của tôi chiếu vào nên phát ra những tiếng lọc xọc lọc xọc…

Chú Lê ở phía sau nói, giọng trầm hẳn xuống: “Con bé bị thứ gì ám rồi.”

Tôi giật mình: “Chú nói cô bé vẫn còn sống ạ??”

Chú Lê gật đầu: “Dù trông khá giống xác chết, nhưng cháu có thể cảm giác được ký ức tàn hồn của con bé không?”

Nghe chú nói thế, tôi vội quan sát cẩn thận hơn, đúng là Ngụy Tử Huyên người không ra người quỷ không ra quỷ đối diện tôi vẫn là người sống thật… Tuy dáng vẻ của cô bé bây giờ không giống một người sống, nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy, cánh mũi của cô bé hơi co rúm lại, đây là phản ứng bản năng của con người do quá sợ hãi mà sinh ra.

Tôi thì thầm hỏi chú Lê: “Làm sao bây giờ?”

Chú Lê suy nghĩ một lúc rồi lấy từ trong người ra một bó dây màu đỏ, sau khi trải qua "chuyện Thang Lỗi" lần trước, đây chính là thần khí ngự quỷ mà lúc nào chú Lê cũng mang theo người! Cách làm nó là ngâm dây trong chu sa và máu chó đen, đem hong khô rồi có thể tạm thời bện thành một tấm lưới mà đám "tà ma" đều e ngại.

Chú Lê nhanh chóng bện bó dây đỏ thành một cái lưới đơn giản, chú để cho tôi và Đinh Nhất kéo hai đầu, trùm Ngụy Tử Huyên ở trong đó…

Khi hai người chúng tôi cầm lưới chậm rãi tới gần Ngụy Tử Huyên, miệng cô bé phát ra tiếng gầm chói tai, đặc biệt là khi tay chạm phải tấm lưới dây đỏ, cô bé cứ như vừa chạm vào lưới điện cao thế, phải rụt trở về.

Có hai cảnh sát vừa rồi khiêng đội trưởng Ngô đi quay lại, vì họ đột nhiên nhớ ra một chuyện rất quan trọng, là khẩu súng của đội trưởng Ngô vẫn còn đang nằm dưới đất! Nhưng ba chúng tôi đâu còn tâm trạng để ý đến khẩu súng kia! Có lẽ trong mắt họ, khẩu súng ấy rất nguy hiểm, nhưng đối với chúng tôi, Ngụy Tử Huyên ở trước mắt này mới là thứ nguy hiểm nhất…

Có lẽ vừa rồi khi vào cứu đội trưởng Ngô, hai người này không kịp nhìn kỹ, bây giờ quay trở lại nhìn tình huống ở hiện trường mới sợ mất mật! Một trong hai người lắp ba lắp bắp hỏi: "Cái này… cái này, đây là chuyện gì vậy?!"

Chú Lê quay về phía anh ta, giơ tay ra hiệu im lặng, sau đó chú bấm ngón tay bắt quyết, cùng chúng tôi đi về phía Ngụy Tử Huyên đang gầm gừ ở góc trong cùng…

Bắt con bé này mất khá nhiều sức! Tôi cứ nghĩ dùng bảo bối của chú Lê là có thể bắt được Ngụy Tử Huyên ngay?! Ai ngờ lại kích thích nó, nó bị tấm lưới đốt cho bị đau nên liều mạng tránh

thoát, nhào tới chỗ hai cảnh sát đang trợn mắt há hốc mồm đứng ở cửa.

Dưới tình thế cấp bách, chú Lê hô lên với bọn họ: “Bắt lấy con bé! Đừng nổ súng vội!!”

May mà ở thời khắc mấu chốt, hai anh cảnh sát này phản ứng cũng khá nhanh, dù lúc đó sức lực của Ngụy Tử Huyên lớn đến kinh người, nhưng hai cảnh sát đã có kinh nghiệm trong việc bắt người chống đối nên cả hai cùng vật lộn với Ngụy Tử Huyên.

Nói là vật lộn, thật ra hai người bọn họ đứng ở cửa cố ngăn cản Ngụy Tử Huyên, còn chúng tôi ở phía sau giữ thật chặt lấy nó. Lúc ấy cả năm người chúng tôi phải dùng hết sức lực mới ghì được một cô bé con mười mấy tuổi xuống đất!

Chờ đến khi có thêm cảnh sát chạy đến, năm chúng tôi cũng đã mệt lử rồi, ấy thế mà Ngụy Tử Huyên vẫn còn rất nhiều sức, liên tục giãy giụa.

Đội trưởng Ngô ở bệnh viện bên kia đã được cứu, may mà lúc ấy viên đạn đi chệch, chỉ gây ra một vết rách sâu ở trên cổ của anh ta. Có lẽ ở thời khắc cuối cùng khi nổ súng, lòng anh ta thoáng do dự nên lệch tay, nhờ thế mới cứu được mạng mình.

Nếu lúc ấy viên đạn kia không bị bắn chệch thì đừng nói là đưa vào bệnh viện, kể cả có thần tiên đến cũng không cứu nổi, e rằng anh ta chỉ có thể đi báo cáo với lão Hắc, lão Bạch thôi. Tay đội trưởng Ngô này đúng là phúc lớn mạng lớn!!

Chúng tôi không biết phải nói thế nào về việc lúc ấy đội trưởng Ngô tự nổ súng bắn mình, vì lúc chúng tôi chạy đến nơi thì anh ta đã ngã xuống đất rồi, bây giờ đành phải chờ anh ta tỉnh dậy rồi tự báo cáo lại thôi.

Nhưng căn cứ vào phân tích của chúng tôi, khi ấy đội trưởng Ngô có hành động giống với sáu người bị hại trước đó, đều bị thứ

đang nhập vào người Ngụy Tử Huyên mê hoặc nên mới nổ súng tự sát. Đương nhiên đội trưởng Ngô không thể viết những lời này vào trong báo cáo của mình được, muốn giải thích thế nào phải chờ chính anh ta rồi.

Nhưng vấn đề là phải làm sao với con bé Ngụy Tử Huyên này bây giờ? Sau khi bắt nó về, xét thấy trạng thái tinh thần của nó lúc đó không được tốt, cảnh sát chỉ có thể tạm thời đưa nó đến bệnh viện tâm thần.

Nhưng chúng tôi đều biết Ngụy Tử Huyên không hề bị bệnh tâm thần, nếu muốn con bé hồi phục lại như bình thường thì phải nghĩ cách tiêu diệt thứ tà ma trên người nó…

Tuy đã tìm được con gái, nhưng cha mẹ Ngụy Tử Huyên không hề vui mừng, đặc biệt là bà Ngụy, vừa nhìn thấy chú Lê, bà ấy cứ khóc mãi không ngừng, dù chúng tôi có khuyên thế nào cũng không được.

Cuối cùng chú Lê đành phải đảm bảo với họ là sẽ làm Ngụy Tử Huyên trở lại như bình thường, thế mới khiến bà ấy dần ngừng khóc. Nhưng còn làm thế nào để Ngụy Tử Huyên hồi phục như bình thường thì ba người chúng tôi phải tính toán một phen mới được.

Nếu thứ ám trên người Ngụy Tử Huyên thực sự là Khúc Lãng, vậy thì cậu ta bây giờ cũng đã trở thành oán quỷ không có ý thức, chỉ dùng oán khí trong lòng, muốn tất cả những đứa trẻ có hoàn cảnh giống mình chết đi. Với những oán quỷ như thế này, chỉ cần có thể hóa giải oán khí trong lòng cậu ta, để cậu rời khỏi người của Ngụy Tử Huyên là được.

Khúc Lãng hận nhất là việc cha mẹ không hiểu mình, bây giờ chỉ cần có thể để cậu ta gặp lại cha mẹ một lần, hai bên cảm thông cho nhau là xong việc. Nhưng vấn đề bây giờ là mẹ của Khúc Lãng

đã mất, nên chúng tôi chỉ có thể tìm đến cha của cậu ta là Khúc Hưng Hoa.

Khi gặp lại Khúc Hưng Hoa, ông ta hơi giật mình, có lẽ ông ta không nghĩ rằng chúng tôi sẽ tới đây tìm ông ta lần nữa. Khúc Hưng Hoa cũng nói, từ khi mình quy y cửa phật, hầu như không còn ai đến đây thăm ông ta nữa, có lẽ nhờ thế mà trái tim của ông ta mới thực sự được yên bình.

Chú Lê trầm giọng nói với ông ta: “Không ai có thể có được sự yên bình thật sự cả, trừ khi trong lòng họ thật sự không còn gì vướng bận…”

CHƯƠNG

MẸ BỊ BỎ RƠI

Khi chú Lê nói cho Khúc Hưng Hoa biết hồn phách của Khúc Lãng vẫn luôn không được yên bình, ông ta sợ hãi nói: "Mỗi ngày tôi đều niệm kinh siêu độ cho nó, vậy mà nó... vẫn không được yên bình sao..."

Tôi thực sự không muốn đả kích ông ta, đành thở dài: "Vì trong lòng cậu ta chất chứa oán hận quá sâu mà không được giải, lần này chúng tôi tới đây tìm là muốn nhờ ông đi hóa giải những oán khí trong lòng cậu ấy, để cha con hai người đạt được sự yên bình thực sự."

Thế là trưa hôm đó, Khúc Hưng Hoa đi cùng chúng tôi về thành phố, muốn nghĩ cách siêu độ oán linh con trai Khúc Lãng của ông ta...

Chúng tôi đã nói chuyện trước với cha mẹ của Ngụy Tử Huyên, họ tới bệnh viện và tạm thời đưa con gái ra ngoài. Tất nhiên cả ba chúng tôi cùng đi theo họ, nhỡ đâu giữa đường cô bé này lại làm việc nguy hiểm nào đó, chắc chắn vợ chồng ông bà Ngụy không thể ứng phó nổi.

Khi chúng tôi cùng đi với cha mẹ Ngụy Tử Huyên vào bệnh viện, cô bé vừa được tiêm một mũi an thần, y tá nói nếu không

tiêm thuốc an thần cho cô bé, nó sẽ không tài nào yên tĩnh được.

Nhìn hốc mắt đen sì của cô bé, tôi cũng cảm thấy không đành lòng, nếu suốt ngày bị tiêm thuốc an thần như thế này thì dù có là người bình thường cũng thành bị điên ấy chứ, đây không thể là cách lâu dài được.

Bác sĩ chữa trị cho Ngụy Tử Huyên nghe nói chúng tôi muốn đưa cô bé đi thì phản đối ngay: “Cô bé này đang không thích hợp gián đoạn trị liệu, nếu không, muốn hồi phục lại càng khó khăn hơn.”

Nhưng cha mẹ của Ngụy Tử Huyên nói rất kiên quyết: “Con gái chúng tôi không bị điên, chúng tôi muốn đưa nó đi là vì muốn nghĩ cách để nó hồi phục lại thần trí! Nếu cứ ở đây mãi, sớm muộn gì cũng có ngày nó bị điên thật mất!!”

Bác sĩ thấy cha mẹ Ngụy Tử Huyên nhất quyết phải làm như thế thì cũng chỉ biết tiếc nuối, vì nơi này là bệnh viện chứ không phải nhà giam, nếu người giám hộ của bệnh nhân không đồng ý tiếp tục trị liệu, họ cũng chỉ có thể để bệnh nhân xuất viện, dù gì tiền chữa bệnh tâm thần cũng không rẻ, nếu người nhà bệnh nhân không chịu bỏ tiền ra thì họ cũng chẳng thể làm gì được.

Vì được tiêm thuốc an thần, dù Ngụy Tử Huyên vẫn có thể đi lại, ngồi được, nhưng muốn làm những việc khác phải có người giúp đỡ. Như thế cũng tốt, nếu cô bé còn chống cự ác liệt như trước đó thì chúng tôi lại phải phí sức đè cô bé lại.

Mọi thứ đều có điểm bắt đầu của nó, nếu Ngụy Tử Huyên xảy ra vấn đề trong tầng hầm nhà họ Khúc, vậy thì chúng tôi phải quay lại nơi đó để giải quyết triệt để vấn đề. Lúc trước chúng tôi đã nói chuyện với Khúc Hưng Hoa, nên khi đến nơi, ông ta đã chờ sẵn ở đó.

Thấy chúng tôi đỡ Ngụy Tử Huyên xuống xe, ông ta hơi bối rối:

“Đây chính là đứa trẻ bị Tiểu Lãng ám à?”

Chú Lê gật đầu: “Chính là nó, chúng ta nên thừa dịp trời còn chưa tối, tranh thủ thời gian vào tầng hầm bố trí một chút, một lúc nữa trời tối, cô bé sẽ không lành như bây giờ đâu.”

Mọi người cùng xuống tầng hầm, nhưng chú Lê lại ngăn cản cha mẹ của Ngụy Tử Huyên: “Chuyện sau đó cứ giao lại cho chúng tôi, trục quỷ khá đau đớn, tôi sợ hai người nhìn thấy sẽ không chịu nổi mà làm gián đoạn công việc. Một khi nghi thức trục quỷ bắt đầu thì không thể bị ngắt ngang, nếu không sẽ không tìm được hồn phách của cô bé về đâu.”

Cha mẹ Ngụy Tử Huyên hơi do dự, nhưng nghĩ mình có ở đấy cũng không giúp được gì, đành bất đắc dĩ rời đi. Trước kia tôi đã từng chứng kiến quá trình trục quỷ của chú Lê, tôi biết làm thế cũng rất nguy hiểm, nên để họ đi là lựa chọn chính xác.

Tôi thoáng nhìn thời gian, cảm giác tác dụng thuốc an thần trong người Ngụy Tử Huyên sắp hết, tôi vội nói với chú Lê: “Làm sao bây giờ? Cô bé này sắp tỉnh lại rồi!”

Chú Lê bảo: “Trước hết đưa cô bé xuống dưới, sau đó dùng dây thừng trói chặt lại, chú không tin lát nữa nó tỉnh lại mà có thể kéo đứt được dây thừng?!”

Đinh Nhất chạy về xe lấy một bó dây thừng, sau đó cùng tôi đỡ Ngụy Tử Huyên xuống tầng hầm rồi trói cô bé lại. Có bài học lúc trước, lần này chúng tôi không thể coi thường được, sức lực của cô bé này phải bằng một con trâu ấy.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, sắc trời bên ngoài cũng dần tối đen, chú Lê đốt một tấm bùa chiêu hồn, định dùng ngày sinh tháng đẻ của Khúc Lãng để gọi ra hồn phách của cậu ta, cho hai cha con họ gặp mặt nhau.

Nhưng đốt hết lá bùa rồi mà Ngụy Tử Huyên bị trói ở phía

trước vẫn không có phản ứng gì. Tôi dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn chú Lê, tiện thể hỏi thăm bằng ánh mắt: Có được không đấy ạ? Chú đừng bị tuột xích ở thời điểm mấu chốt này nhé!

Chú Lê cũng không hiểu làm sao, chú nói với giọng nghi ngờ: "Trước kia trăm phát trăm trúng mà? Chẳng lẽ không phải ngày sinh tháng đẻ này?" Chú quay sang hỏi Khúc Hưng Hoa: "Không phải anh đưa cho tôi ngày sinh tháng đẻ sai đấy chứ?"

Khúc Hưng Hoa lắc đầu: "Sao tôi có thể nhớ nhầm sinh nhật của con trai mình được?"

Khi bọn họ còn đang nói chuyện, Ngụy Tử Huyên vừa rồi không động đậy gì đột nhiên co quắp cả người, sau đó cô bé đột nhiên dương cổ lên, làn da trên mặt và trên cổ xuất hiện đầy gân xanh…

Thấy cảnh này, theo bản năng chúng tôi lùi về phía sau, bỗng chú Lê nói: "Nó không phải là Khúc Lãng…"

Khúc Hưng Hoa sững sờ, ông ta nói với vẻ không tin: "Sao… tại sao lại không phải là Khúc Lãng?"

Trong một lúc tôi cũng bối rối, tôi vội hỏi chú Lê: "Nếu nó không phải Khúc Lãng thì là ai? Nó dùng danh nghĩa của Khúc Lãng để lừa những đứa trẻ này đến đây, sau đó hướng dẫn chúng tự sát, đây không phải là hành vi của Khúc Lãng thì do ai làm?"

Chú Lê không trả lời tôi ngay mà ngược lại, chú ấy nhìn chằm chằm vào mắt Khúc Hưng Hoa: "Anh cảm thấy thế nào? Còn ai sẽ có khả năng làm như vậy?"

Biểu cảm trên gương mặt Khúc Hưng Hoa cứng đờ, hiển nhiên trong lòng ông ta đã có đáp án, nhưng dường như ông ta không hề muốn tin đó là sự thật. Ông ấy dùng gương mặt không thể tin nhìn Ngụy Tử Huyên và nói: "Tú Lan? Là em ư…"

Ngụy Tử Huyên một giây trước còn liên tục giãy giụa, vừa nghe

Khúc Hưng Hoa nói câu này, cơ thể cô bé chợt yên tĩnh trở lại… Tôi sợ đến ngây người! Đến giờ chúng tôi vẫn tưởng rằng vì hồn phách của Khúc Lãng không cam lòng nên mới hại chết nhiều đứa trẻ như vậy, nhưng không thể ngờ rằng, người có oán khí sâu nhất lại là mẹ của Khúc Lãng, bà Tưởng Tú Lan?!

Xem ra chuyện Khúc Lãng tự sát không phải do nguyên nhân một sớm một chiều mà thành, Khúc Lãng có vấn đề về tâm lý, ít nhiều cũng do mẹ của cậu ta có vấn đề về tâm lý mà tạo thành.

Từ lúc đầu chúng tôi đều đặt sự chú ý lên Khúc Lãng mà không để ý đến mẹ của cậu ta là Tưởng Tú Lan. Cũng giống như Khúc Hưng Hoa năm đó, ông ta vẫn luôn đặt tâm trí lên Khúc Lãng mà không quan tâm đến người vợ cũng đóng một vai trò quan trọng…

CHƯƠNG

XIỀNG XÍCH TÌNH YÊU CỦA NGƯỜI MẸ

Im lặng một lúc lâu, Ngụy Tử Huyên đột nhiên phát ra một tràng cười lạnh, tiếng cười kia nghe rất giống tiếng cú… Nếu không phải chính tai nghe thấy, tôi cũng không tin tiếng cười kia xuất phát từ một cô bé mới mười mấy tuổi.

Lúc này, Khúc Hưng Hoa vẫn đứng sau lưng chúng tôi từ từ đi lên phía trước, ông ta nói: "Tú Lan? Thật là em à?"

Ngụy Tử Huyên hơi híp mắt lại, dùng vẻ mặt u oán nhìn Khúc Hưng Hoa: "Anh đã đến…"

Khúc Hưng Hoa nhận ra ngay đây là giọng nói của người vợ đã chết của mình, ông ta khóc không thành tiếng: "Tú Lan… Là do anh không tốt… Em không nên nghĩ quẩn như vậy! Tiểu Lãng… Tiểu Lãng đã rời xa anh, cả em cũng đi nữa, anh sống còn có ý nghĩa gì…"

Nhưng Tưởng Tú Lan không hề nhúc nhích, bà ta lạnh lùng nói: "Anh nói đúng, là tôi hại chết Tiểu Lãng, tất cả đều là lỗi của tôi, Tiểu Lãng chết rồi, tôi cũng không sống nổi nữa, thay vì suốt ngày phải đối mặt với sự chỉ trích của anh, thì chi bằng chết đi cho nhẹ nhõm…"

"Không! Là do anh hồ đồ nên mới nói ra những lời đó, nếu biết

em sẽ nghĩ quẩn như vậy thì có đánh chết anh cũng sẽ không nói! Tú Lan... Anh sai rồi... Là anh có lỗi với em...” Gương mặt Khúc Hưng Hoa tràn đầy nước mắt.

Dù gì họ cũng là vợ chồng nhiều năm, cho dù oán khí của Tưởng Tú Lan có nặng hơn nữa, lúc này khóe mắt của bà ta vẫn chảy xuống một giọt nước mắt. Tôi thấy thời gian đã đến, bèn nhẹ nhàng đẩy lưng Khúc Hưng Hoa một cái, ra hiệu cho ông ta nhanh chóng khuyên vợ mình rời khỏi cơ thể con gái nhà người ta!

Mặc dù lúc này Khúc Hưng Hoa còn khổ sở, nhưng ông ta vẫn không quên hôm nay chúng tôi tới đây để làm gì, ông ta vội lau nước mắt và nói: “Tú Lan, em rời khỏi cơ thể của đứa bé này đi! Em thử nghĩ xem, nếu cô bé chết rồi, vậy cha mẹ của nó cũng sẽ đau lòng như chúng ta lúc trước, chúng ta đều là những người làm cha làm mẹ, nỗi đau đớn ấy em rõ ràng hơn ai hết mà...”

Ai ngờ Khúc Hưng Hoa vừa dứt lời, trước đó Tưởng Tú Lan còn mấy phần tỉnh táo lại đột nhiên nổi giận: “Là do những đứa trẻ này không hiểu được sinh mạng đáng quý thế nào! Chúng muốn chết thì cứ để cho chúng chết đi! Vì sao tôi phải buông tha cho chúng! Vậy lúc trước ai buông tha cho Tiểu Lãng của chúng ta!!”

Tôi nghe là biết bà ta không muốn nói lý lẽ rồi! Nghĩ cũng đúng, lúc trước khi bà ta còn sống, Khúc Hưng Hoa cũng đã không khuyên được bà ta rồi chứ đừng nói gì là con lệ quỷ người đầy oán khí như hiện tại!

Tôi bèn tiến đến bên cạnh chú Lê và nói nhỏ: “Nếu thực sự không khuyên được thì phải làm sao bây giờ?”

Chú Lê nói mà mặt không đổi sắc: “Vậy thì đành phải cưỡng ép trục quỷ, đánh tan hồn phách...”

Xem ra nếu Tưởng Tú Lan thật sự không chịu đi, chúng tôi cũng đành phải dùng tới cách kia, cô bé Ngụy Tử Huyên là người vô tội,

nhìn tình trạng cơ thể hiện tại của cô bé chắc chẳng kiên trì được mấy ngày nữa.

Khúc Hưng Hoa còn đang vất vả khuyên Tưởng Tú Lan, nhưng khi còn sống bà ta đã là người rất cố chấp, giờ thành lệ quỷ, muốn tiêu trừ những oán hận chất chứa trong lòng bà ta, nói thì dễ… Khi hai bên còn đang giằng co, tôi đột nhiên cảm thấy sau lưng mát lạnh, một luồng khí lạnh lẽo từ lối vào tầng hầm chậm rãi tới gần nơi này.

Tôi quay đầu nhìn lại thì thấy bóng đen lúc trước đã từng hai lần giúp chúng tôi bỗng xuất hiện, nhưng lần này mấy người chúng tôi đều nhìn thấy rõ, người này không phải con gái, mà là một cậu thiếu niên có vóc người mảnh khảnh…

Khúc Hưng Hoa đứng cạnh đấy đột nhiên kích động hô lên: “Tiểu Lãng!”

Hóa ra người vẫn luôn giúp chúng tôi mới thật sự là Khúc Lãng… Nhưng nếu cậu ta không muốn nhìn thấy mẹ mình tiếp tục hại người nữa thì vì sao trước kia không ra mặt ngăn cản bà ta?

Hình như Tưởng Tú Lan cũng cảm thấy sự bất thường phía sau chúng tôi, bà ta dùng sức muốn tránh thoát dây thừng trói buộc. Khúc Hưng Hoa thì kích động muốn xông đến ôm con trai mình, nhưng đột nhiên Khúc Lãng hét lên: “Đừng tới đây!”

Khúc Hưng Hoa sững người, ông ta nói với vẻ thương tâm: “Tiểu Lãng, có phải con vẫn còn trách bố không hiểu con, tạo cho con áp lực quá lớn không?!”

Khúc Lãng lắc đầu: “Bố, cho tới bây giờ con vẫn chưa từng trách bố, nhưng người và ma có sự khác biệt… con không muốn bố tới quá gần con.”

Khúc Hưng Hoa kích động: “Con nói gì vậy?! Dù con biến thành cái gì thì con vẫn là con của bố!”

Tưởng Tú Lan nhăn nhó hô lên: “Tiểu Lãng! Mẹ ở đây! Tiểu Lãng! Mẹ ở đây này…”

Chúng tôi lập tức nhường đường cho Khúc Lãng, để mẹ con họ có thể thấy rõ nhau, nhưng Khúc Lãng tỏ ra rất do dự, dường như cậu ta cũng không muốn tới gần Tưởng Tú Lan, mặc dù hình thái hiện giờ của họ giống nhau.

“Tiểu Lãng? Vì sao con không đến đây? Đến chỗ mẹ này?” Tưởng Tú Lan cố gắng hạ nhẹ giọng xuống, hy vọng con trai có thể đến gần mình hơn một chút.

Nhưng Khúc Lãng lại kiên quyết lắc đầu: “Mẹ! Dừng lại đi, thả cô bé này ra, mẹ không thể tiếp tục hại người nữa!”

Tưởng Tú Lan sững sờ, bà ta ngây ra mà nói: “Con vẫn luôn ở… Thì ra con vẫn luôn ở đây… Vậy vì sao con không đến thăm mẹ? Vì sao? Tiểu Lãng, con hận mẹ ư?”

Khúc Lãng không thừa nhận cũng không phủ nhận, cậu ta chỉ dùng nét mặt ưu thương nhìn mẹ mình: “Mẹ… tình yêu của mẹ quá nặng nề, loại yêu này đối với con, ngoài sự trói buộc và ràng buộc thì chẳng còn gì khác! Trong cuộc đời ngắn ngủi của con, con chưa bao giờ thấy thực sự vui vẻ, cũng không cảm thấy hạnh phúc, thậm chí còn không biết sống để làm gì? Từ lúc con nhận thức được đến nay, con chính là công cụ khoe khoang của mẹ ở trước mặt những người khác, mẹ thường nói với họ, con là tác phẩm tốt nhất đời này của mẹ. Nhưng mẹ à, con là con người, con có suy nghĩ riêng của mình, có cuộc sống của mình, con chịu đủ chuyện mẹ lấy danh nghĩa tình yêu để bác bỏ mọi ý kiến của con, tự tiện quyết định kế hoạch cho cuộc đời con… Con biết, mẹ coi thường bố, mẹ cảm thấy ông ấy chỉ là một giáo viên trung thực bình thường, không có chí tiến thủ, cho nên mẹ mới muốn chế tạo con thành một người đàn ông hoàn mỹ mà mẹ muốn. Nhưng con

không phải là bố! Con có cuộc sống của con, chứ không phải là thứ công cụ để mẹ đền bù sự tiếc nuối! Cho tới giờ, mẹ chưa từng suy nghĩ cho cảm nhận của con, thậm chí còn cảm thấy chuyện đó không quan trọng. Con biết mọi người đều cho là con trầm mê trong trò chơi điện thoại mới tự sát, mẹ cũng cho là thế phải không? Dù trước đó chúng ta đã ầm ĩ một trận với nhau về vấn đề này, nhưng nó chỉ là giọt nước cuối cùng làm tràn ly thôi…”

Những lời nói của Khúc Lãng khiến mọi người ở đây bị sốc, đặc biệt là Khúc Hưng Hoa. Ông ta không nghĩ rằng con trai mình lại phải trải qua những dằn vặt đau khổ như vậy trong cuộc sống ngắn ngủi của nó, thế mà ông ta lại chẳng hề hay biết gì. Có lẽ Tưởng Tú Lan nói đúng, ông ta thật sự quá vô dụng, vậy mà lại không hề biết quan hệ giữa hai mẹ con đã chuyển biến xấu đến độ này, con trai ông ta dù đã chết cũng không muốn gặp lại mẹ mình.

CHƯƠNG

BẠCH KIỆN XUẤT VIỆN

Tưởng Tú Lan nghe Khúc Lãng nói xong thì nổi điên, bà ta liên tục nói: "Mẹ đã làm gì sai chứ? Mẹ yêu con nhiều như thế mà? Mẹ làm tất cả cũng chỉ là vì tương lai của con thôi! Mẹ hy vọng con có thể có một tương lai tươi sáng, có thể rời khỏi nơi nhỏ bé này, đến sống ở thành phố lớn! Tất cả những điều này cũng là vì tốt cho con, vì sao con lại không hiểu chứ?"

Đến lúc này, chú Lê đã nghe không nổi nữa, chú quay ra nói với Tưởng Tú Lan bằng giọng bực dọc: "Người không hiểu chính là bà đấy! Cậu ta là con trai bà, không phải là đồ vật được sở hữu riêng, cậu ta có cuộc sống của mình chứ không phải sống một cuộc sống đã được vạch sẵn! Bà có biết không hả?"

"Vì sao lại thế này? Đây không phải điều mà tôi muốn… Tôi không nghĩ rằng con trai lại hận tôi như thế… Tôi không muốn mọi chuyện lại thành thế này…" Có thể thấy Tưởng Tú Lan đã sắp đi đến bờ vực của sự sụp đổ.

Vì để tình hình không phát triển đến mức không thể khống chế được, chú Lê đành phải từ từ rút pháp khí ra, định đánh tan hồn phách của Tưởng Tú Lan… Nhưng cũng đúng lúc này, cho dù vừa rồi còn liệt kê những điều mà mình không thể chịu đựng được từ

mẹ, nhưng Khúc Lãng lại đứng chắn trước Tưởng Tú Lan rồi nói: “Tha cho mẹ cháu đi, cháu sẽ khuyên mẹ rời đi, để chú cứu cô bé…”

“Con yêu…” Tưởng Tú Lan thấy tại thời khắc quyết định mà Khúc Lãng vẫn quan tâm đến mình, nước mắt của bà ta chảy xuống, vô cùng hối hận: “Con ơi… Là mẹ sai! Là mẹ đã làm hại con…”

Sau khi Tưởng Tú Lan được con trai mình là Khúc Lãng tha thứ, oán khí trên người tiêu tan và rời khỏi người Ngụy Tử Huyên. Sau đó một nhà ba người có một thời gian ngắn ngủi đoàn tụ với nhau, thẳng đến khi tiếng gà gáy sáng vang lên… Tưởng Tú Lan và Khúc Lãng mới từ từ biến mất.

Cuối cùng chú Lê cũng hoàn thành lời hứa với bố mẹ Ngụy Tử Huyên, trả lại cho bọn họ một cô con gái hoàn toàn tỉnh táo. Tôi tin sau này cô bé sẽ hiểu chuyện hơn một chút, dù sao không phải ai cũng có thể trải qua… một khoảng thời gian kinh hoàng như thế.

Sau khi trải qua chuyện như vậy, tôi hiểu ra, trong một gia đình, nếu cha mẹ có vấn đề thì còn nhức đầu hơn con cái có vấn đề nhiều.

Trước khi đi, chúng tôi còn cùng Trâu Khải vào bệnh viện thăm đội trưởng Ngô đang nằm dưỡng thương. Chúng tôi không rõ anh ta viết trong báo cáo thế nào về “Sự kiện nổ súng tự sát” hôm đó, dù sao ba chúng tôi vẫn nói năng thận trọng, đều trả lời chắc chắn là không biết gì cả.

Đương nhiên, đội trưởng Ngô cũng tỏ lòng cảm ơn với chúng tôi, bởi vì nếu không có chúng tôi ở đó, chờ đến khi đồng nghiệp của anh ta phát hiện đã có chuyện xảy ra, chỉ sợ lúc này anh ta đã không qua khỏi.

Tôi nghe xong thì cười và nói với anh ta: “Người với người gặp được nhau là do duyên phận, chúng tôi có thể cứu được anh có lẽ đều là do số trời đã định, anh không cần để trong lòng.”

Sau cùng chúng tôi nói chuyện vài câu nữa rồi tạm biệt đội trưởng Ngô, lúc gần đi, anh ta nói nếu có rảnh thì lại đến đây chơi, tới lúc đó anh ta sẽ chiêu đãi chúng tôi thật tốt. Tôi nghe xong thì nghĩ, nếu như không phải có việc của Ngụy Tử Huyên, sợ rằng mãi mãi chúng tôi cũng sẽ không đến quê hương Trạng Nguyên này…

Sau khi về đến nhà, chúng tôi nghỉ ngơi mấy ngày cho khỏe, dù sao khoảng thời gian này cũng có hơi vất vả.

Dù tay của Đinh Nhất không bị thương đến gân, nhưng để vết thương khép lại vẫn cần một khoảng thời gian.

Nghĩ lại ngày đó, nếu không phải anh ta dùng tay tóm lấy đao, chỉ sợ bây giờ tôi còn thảm hơn đội trưởng Ngô nhiều… Cho nên trong khoảng thời gian này, tôi vẫn cung phụng anh ta như cháu hầu ông, ai bảo tay của anh ta bị thương, không thể đụng vào nước chứ!

Hôm nay khi đến nhà chú Lê ăn cơm, vừa vào cửa đã thấy chú rất vui vẻ, hỏi ra mới biết cha của Ngụy Tử Huyên cho chúng tôi một bao lì xì lớn để cảm ơn chúng tôi đã cứu mạng con gái ông ta.

Chắc chắn là chú Lê sẽ giả vờ khiêm tốn trước, sau đó lại “miễn cưỡng” nhận lấy tấm lòng của họ. Tôi hiểu con cáo già này rõ quá mà, vừa nhắc đến tiền thì thông minh hơn cả khỉ.

Vài ngày sau tôi nhận được điện thoại của Bạch Kiện, nói rằng anh ta đã xuất viện, tôi tức giận nói: “Lúc ra viện sao không nói với tôi một tiếng, tôi qua đón anh!”

Anh ta cười nói: “Đón cái gì mà đón, anh có phải trẻ con đâu!”

Tôi thở dài: “Anh mà là trẻ con thật thì còn làm tôi bớt lo hơn

đấy!”

Sau đó anh ta hẹn ba chúng tôi đến quán Tùng Nhạc ăn cơm, một là mừng anh ta xuất viện, hai là cảm ơn trước đó chúng tôi đã cứu mạng anh ta. Tôi lúc đó cười và nói đùa: “A, thế anh làm sao để cảm ơn đây, lấy thân báo đáp nhé!”

Bạch Kiện nghe xong cười ha hả nói: “Không phải đã hứa để cho cậu từ lâu rồi à?”

Tối hôm đó ba chúng tôi đúng giờ đến quán Tùng Nhạc, vừa vào phòng đã thấy Triệu Tinh Vũ và sư phụ của anh ta là Trương Lỗi cũng ở đó. Đều là người quen cả nên không ai khách sáo, cùng ngồi xuống vừa ăn uống vừa trò chuyện.

Nghĩ lại thì duyên phận giữa người với người đúng là kỳ diệu, từ khi tôi làm mấy chuyện này thì lại làm quen với khá nhiều cảnh sát, nhưng để chính thức trở thành bạn bè thân thiết… thì cũng không nhiều.

Tôi cũng đã quên mất tại sao mình lại quen được Bạch Kiện, tóm lại có cảm giác đã quen anh ta từ rất lâu rồi, lâu đến chính tôi cũng không nhớ ra. Nghĩ lại những chuyện mà cả hai đã trải qua, Bạch Kiện đã giúp tôi không ít lần, cho nên lần trước chúng tôi đi cứu anh ta là chuyện tất nhiên, dù sao quan hệ của hai bên cũng đã rất thân thiết!

Trong lúc ăn, chúng tôi nói chuyện về tên trùm buôn ma túy “Đà Gia”, tới giờ Bạch Kiện vẫn còn hận đến nghiến răng. Thế nhưng cũng lạ, bất kể cảnh sát phát ra bao nhiêu lệnh truy nã, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của Đà Gia, giống như hắn ta đã biến mất trên cõi đời này vậy.

Cuối cùng tôi cũng khuyên anh ta, chuyện này không gấp được, nếu thực sự không tìm thấy người này, vậy chứng tỏ hắn đã lén vượt biên rồi! Tôi nói để anh ta thả lỏng tâm trạng, bây giờ không

bắt được cũng không có nghĩa là sau này không bắt được, kẻ gây tội nhiều sẽ có ngày bị quả báo….

Hôm đó ngoại trừ chú Lê muốn về, lấy lý do là phải đi ngủ đúng mười giờ nên đã đi từ sớm, còn lại mọi người đều ngồi lại uống bét nhè, say đến không biết trời đất đâu nữa

Buồn cười nhất là, sau khi uống say thì Bạch Kiện gọi điện cho đồng nghiệp, để cậu ta lái xe đến đón mọi người. Chắc người này là lính mới, không ngờ lại lái xe cảnh sát đến đón! Làm chủ quán cơm còn tưởng có người báo cảnh sát, liên tục nói xin lỗi chúng tôi, phân trần rằng không phải người trong quán cơm gọi điện báo!

Chuyện sau đó tôi không thể nhớ nổi nữa, tôi vốn không uống được nhiều rượu, ngày đó hứng lên cũng chả quan tâm gì, rượu hay bia cứ thế mà trút, uống nhiều đến mức mà sáng hôm sau tỉnh lại, đầu đau như muốn nổ tung.

Lại nhìn Đinh Nhất, trông vẫn rất phơi phới, chắc chắn hôm qua anh ta chưa say! Xem ra sau này lúc rảnh rỗi, tôi phải tìm chú Lê để luyện khả năng uống rượu mới được…

CHƯƠNG

ĐỨA BÉ BỊ MA NHẬP

Sáng hôm sau hai chúng tôi xuống dưới nhà ăn cơm, đi đến đâu cũng có cảm giác có người nhìn mình cười, lúc đầu tôi tưởng mình nhầm, có khi mọi người đang cười chuyện gì khác.

Kết quả càng đi càng thấy lạ!

Một người hai người coi như cũng thôi đi, làm sao mà từ sáng tới giờ gặp ai cũng thấy cười vậy? Thế là tôi buồn bực nói với Đinh Nhất: "Không đúng! Chắc chắn là họ đang cười tôi! Anh nhìn xem hôm nay quần áo của tôi có vấn đề gì không?"

Nghe tôi nói thế, Đinh Nhất lại không nhịn được cười, nụ cười của anh ta làm tôi nổi da gà khắp người, lập tức kéo lấy hỏi: "Đêm qua có chuyện gì xảy ra à?"

Đinh nhất cố nén cười, giả vờ nghiêm túc nói: "Không có gì đâu! Đêm qua cậu về nhà đi ngủ thôi."

Tôi nhìn nét mặt là biết anh ta đang nói dối, thế nhưng bình thường nếu anh ta không muốn nói, cho dù có hỏi kiểu gì, anh ta sống chết cũng sẽ không nói. Thế là tôi hừ bảo: "Không nói thì thôi! Ông đây không cần! Anh cũng đừng có nhịn không được rồi lại tự nói ra đấy!"

Đang nói đến đây, bỗng nhiên lại gặp mẹ Đậu Đậu đi chợ về

sớm, cô ấy nhìn thấy tôi từ xa thì cười nói: “Tiến bảo! Tối qua cậu leo cao nhỉ?”

Tôi bị cô ấy hỏi mà không hiểu chuyện gì, bèn kéo người qua rồi hỏi: “Tối hôm qua cô gặp tôi à? Sao tôi không nhớ gì cả?”

Mẹ của Đậu Đậu cố nín cười nói: “Đương nhiên là cậu không có ấn tượng gì rồi, vì lúc đấy cậu đang bận ngồi đếm sao trên cột đèn đường ...”

Sau đó tôi mới biết, tình hình tối hôm đó cực kỳ xấu hổ! Tự nhiên mình lại trở thành người nổi tiếng trong khu chung cư! Chuyện này muốn nói thì lỗi vẫn là tại tôi, không uống được mà lại còn muốn thể hiện, uống say rồi lại không cho đồng nghiệp của Bạch Kiện đưa về nhà.

Đương nhiên, tuy rằng lúc đó tôi đã say, vẫn biết nếu để cảnh sát đưa về nhà thì không được tốt cho lắm, thế là sống chết phải kéo Đinh Nhất xuống xe ở đầu khu chung cư. Kết quả là vừa xuống xe thì tự nghiêng nghiêng ngả ngả đi trước, không cho Đinh Nhất đỡ.

Lúc ấy trong khu chung cư vẫn còn rất nhiều người đi tản bộ hoặc dắt chó đi dạo, nhưng tôi cứ làm như không thấy, quyết phải leo lên cột đèn đường ngồi đếm sao. Đinh Nhất cũng không kéo tôi lại, tôi thật sự leo tuốt lên trên luôn! Thực ra lúc đấy không phải tôi đang đếm sao, rõ ràng là tôi chỉ đếm từng chiếc đèn trong khu nhà mà thôi!

Sau khi biết chuyện, vài ngày sau tôi không dám ra đường, cho dù có việc bắt buộc phải ra ngoài, cũng là trùm kín quần áo, đầu không dám ngẩng lên khi đi đường… Vì chuyện này, tôi còn trách cứ Đinh Nhất rất lâu tại sao không kéo tôi lại?

Kết quả là cứ mỗi lần như vậy anh ta lại làm vẻ mặt ngây thơ vô tội và nói: “Tôi kéo rồi! Nhưng cậu uống say rồi quá khỏe, tôi

không thể kéo nổi."

Tôi nghĩ thầm, chắc chắn cái tên này lúc đấy quá xấu hổ, có khi còn chuồn ra xa làm bộ như không quen biết ấy chứ! Trải qua một vụ lần này, tôi quyết định sau này nhất định sẽ... uống ít rượu! Bởi vì tôi đối với vụ uống rượu này, hoàn toàn chẳng có năng khiếu gì.

Tối hôm đó, tôi và Đinh Nhất vừa ăn cơm tối xong, đang định dắt Kim Bảo ra ngoài đi dạo một vòng, lại đột nhiên nhận được điện thoại của lão Triệu, nói là mình có một đồng nghiệp gặp chút chuyện, muốn nhờ tôi qua xem thử

Tôi nghe xong tò mò hỏi: "Chuyện gì mà phải đi gấp giữa đêm hôm khuya khoắt thế này?"

Lão Triệu thở dài và nói: "Anh có một đồng nghiệp cùng khoa, hôm trước có mấy ngày nghỉ đông thì mang vợ và con đi ra ngoài chơi, kết quả lúc trở về thì con trai lại đột nhiên bị bệnh."

Tôi nghe xong lại càng không hiểu: "Anh ta là đồng nghiệp của anh, chẳng phải cũng là bác sĩ à? Con trai của bác sĩ bị bệnh thì em giúp được gì chứ?"

"Ái chà! Chuyện này nói qua điện thoại không nói rõ hết được, tóm lại bây giờ anh qua đó đón cậu... Để gặp mặt rồi nói!" Lão Triệu nói với giọng lo lắng.

Chờ tới khi anh đến đón, tôi cứ tưởng sẽ đến ngay bệnh viện, vậy mà lão Triệu lại chở tôi và Đinh Nhất đến thẳng nhà người đồng nghiệp kia!

Đồng nghiệp của lão Triệu tên là Tôn Hàn Đình, vài ngày trước, sau khi nhà họ đi du lịch về, con trai sáu tuổi của anh ta là Tôn Hàm đột nhiên sốt nhẹ. Vì Tôn Hàn Đình và vợ đều làm ngành y nên mới đầu chỉ nghĩ con trai bị cảm lạnh, lại thêm mấy hôm nay đi chơi quá mệt mỏi nên mới bị bệnh, chắc chỉ cần nghỉ ngơi cho

khỏe vài ngày thì sẽ không có chuyện gì.

Ai mà ngờ được chuyện không đơn giản như họ vẫn nghĩ, sau khi về nhà Tôn Hàm chẳng những không hạ sốt, ngược lại cứ ngủ mê man không tỉnh. Cuối cùng Tôn Hàn Đình thấy cứ tiếp tục như vậy thì không được, vội vàng cho con vào bệnh viện.

Hôm đó sau khi anh ta cho Tôn Hàm kiểm tra tổng quát xong lại phát hiện con trai mình chẳng có bệnh gì, nhưng sốt nhẹ vẫn không giảm, cứ mơ mơ màng màng. Có lúc sẽ mở mắt ra gọi mẹ, sau đó lại tiếp tục lăn ra ngủ, tới giờ đã ngủ một ngày một đêm rồi.

Tôi giật mình nói: “Tình hình như thế mà còn mang đứa bé về nhà! Phải để nó ở lại bệnh viện theo dõi mới đúng chứ!”

Lão Triệu vội nói với tôi: “Cậu đừng vội, anh còn chưa nói xong mà! Hai gia đình bọn anh chơi cũng khá thân với nhau, Chiêu Tài bình thường vẫn rất quý đứa bé Tôn Hàm này, nên hôm qua anh dẫn cô ấy đi bệnh viện thăm nó. Nhưng khi Chiêu Tài nhìn thấy Tôn Hàm nằm trên giường, cô ấy lại nói đứa bé này có gì đó khác lạ!”

“Khác lạ? Khác ở điểm nào?” Tôi nghi ngờ nói.

Lão Triệu tiếp tục nói: “Đúng vậy! Anh cũng hỏi Chiêu Tài như thế, anh hỏi đứa bé này có chỗ nào khác lạ! Vậy mà cô ấy nói với anh, trong người đứa bé này có bóng ma…”

“Có bóng ma?” Tôi nghĩ thầm, từ lúc nào mà Chiêu Tài cũng có khả năng này?

“Đúng thế, là có bóng ma! Anh biết Chiêu Tài sẽ không đem chuyện này ra để đùa, thế là anh nghĩ có phải lúc họ ra ngoài chơi đã gặp phải mấy thứ bẩn thỉu hay không?” Lão Triệu nói với khuôn mặt hoang mang.

Tôi nghe xong thì muốn cười và nói: “Ở đâu ra mà nhiều thứ bẩn thỉu thế! Sau đó anh bảo đồng nghiệp của anh cho đứa bé về nhà à?”

“Đúng vậy! Anh nghĩ là ở nhà, sẽ tiện cho các cậu hơn phải không?” Lão Triệu gật đầu rồi nói.

Tôi nhìn vị bác sĩ trước đây không hề tin chuyện ma quỷ này, giờ thì có việc gì cũng nghĩ ngay đến chuyện đó, thật không biết đây là tốt hay xấu nữa?

Thế là tôi có hơi bất đắc dĩ: “Được rồi! Cũng đã đến rồi, vậy thì nhìn xem thế nào. Nhưng mà em nói trước, nếu như không phải liên quan đến ma quỷ, anh phải bảo đồng nghiệp của anh đưa con vào bệnh viện ngay nhé! Có khi nó bị lây nhiễm con virus nào đó thì sao? Đừng để chậm trễ chuyện khám bệnh!”

Chúng tôi vừa nói chuyện vừa vào thang máy để đi lên trên, nhà Tôn Hàn Đình ở tầng mười một, khi chúng tôi ra khỏi thang máy, anh ta đã đợi ở cửa từ sớm. Xem ra quan hệ giữa anh ta và lão Triệu không phải bình thường, nếu chỉ là quan hệ đồng nghiệp thông thường, lão Triệu nói chưa chắc người ta đã tin!

CHƯƠNG

HỒN VÍA BỊ MẤT

Tất nhiên, gia đình của Tôn Hàn Đình cũng không tin tưởng hoàn toàn, vừa vào cửa, tôi đã trông thấy một người phụ nữ sầm mặt ngồi trên ghế salon, khi chúng tôi tiến vào cũng không nói gì, thái độ rõ ràng là không chào đón. Tôi nhìn lại thấy bực mình! Đã không tin thì còn mời bọn tôi đến làm gì?

Lúc này Tôn Hàn Đình vội rót nước mời chúng tôi, giọng điệu rất khách sáo: "Xin lỗi vì đã làm phiền! Đêm hôm khuya khoắt thế này còn phải phiền mấy cậu đến đây, thế nhưng hai ngày nay con trai tôi đã không ăn uống gì, tôi sợ nếu cứ tiếp tục như vậy thằng bé sẽ sinh bệnh mất."

Tôi ngăn anh ta lại rồi nói: "Đi thôi! Anh cũng đừng khách sáo thế, để chúng tôi kiểm tra đứa bé đã, nếu không liên quan đến mấy chuyện kia thì anh hãy cho con đến ngay bệnh viện đi."

Người phụ nữ ngồi yên lặng nãy giờ trên ghế salon nghe thấy tôi nói thế thì sắc mặt nhẹ nhàng hơn một chút, hóa ra cô ta coi chúng tôi như mấy tên thầy cúng đi lừa tiền, nhưng khi nghe tôi nói như thế, lại khiến cô ta nghĩ có khi là mình lầm?

Tôi không rảnh để ý đến sắc mặt của cô ta mà để Tôn Hàn Đình dẫn đường, cứ xem tình hình đứa bé kia thế nào đã…

Khi tôi và Đinh Nhất đi vào phòng của Tôn Hàm, thì thấy một bé trai đáng yêu hai mắt nhắm nghiền đang nằm ở trên giường. Hô hấp của đứa bé bình thường, nếu không phải biết thằng nhóc có vấn đề, tôi còn tưởng nó đang ngủ.

Tôi cẩn thận nhìn từ đầu đến chân đứa bé, làm gì có con gì nhập vào! Chiêu Tài đúng là biết cách dọa người. Bất ngờ lúc này Đinh Nhất đang đứng cạnh tôi lại bước lên, thoáng vạch hai mí mắt đứa bé ra nhìn, sau đó nhướng mày nói: "Thằng bé này bị lạc mất hồn vía!"

Tôi giật mình, bước lên để kiểm tra, phát hiện dưới mắt Tôn Hàm có màu xanh xám. Tôi nhớ chú Lê đã từng nói, người bị thiếu hồn vía sẽ giống như thế này, sống không ra sống, chết không ra chết, cả ngày chỉ có ngủ mê man.

Nhớ ra điều này tôi quay lại hỏi Đinh Nhất: "Có thể gọi hồn vía quay về không?"

Đinh Nhất nghe xong xoè tay nói: "Có thể gọi, nhưng tôi không làm được, nên bế về nhà sư phụ thôi!"

Khi chúng tôi đi ra khỏi phòng đứa bé, Tôn Hàn Đình lo lắng vội hỏi: "Thế nào rồi?"

Tôi nói với giọng nghiêm trọng: "Vấn đề của đứa trẻ này không lớn, chắc là lạc mất hồn phách, hai vợ chồng thương lượng chút đi, nếu đồng ý thì mang con đi theo chúng tôi, tình huống này không xử lý ở đây được."

Không ngờ Tôn Hàn Đình không nói hai lời đã đi luôn vào phòng ôm con ra và nói: "Không cần thương lượng, đi ngay bây giờ đi!"

Tôi ngần ngại nhìn sang vợ của Tôn Hàn Đình, phát hiện sắc mặt cô ta cực kì khó coi. Đối với chuyện của hai vợ chồng họ, chúng tôi là người ngoài cũng không tiện xen vào, nếu Tôn Hàn Đình đã nói như thế, chúng tôi cũng đành ngại ngùng cùng anh ta

ra ngoài.

Lúc đầu tôi cứ nghĩ vợ của Tôn Hàn Đình sẽ không đi cùng, vậy mà lúc xuống nhà, thấy cô ta vừa mặc áo khoác vừa đi theo. Tôn Hàn Đình nhìn vợ không nói gì, tôi thì vội vàng mở cửa xe giúp cô ta.

Trên đường đi, không khí trong xe có hơi xấu hổ, Đinh Nhất nhanh trí ngồi ngay đằng trước, để tôi ngồi kẹp giữa hai vợ chồng họ, thưởng thức bầu không khí căng thẳng… Tôi đoán trước khi bọn tôi đến, họ đã "thương lượng" với nhau về vấn đề này, nhưng hiển nhiên là kết quả đều không làm cả hai thỏa mãn.

Lúc chúng tôi đến nhà chú Lê, ông già này đang muốn đi ngủ, nhưng khi nhìn thấy chúng tôi bế một đứa trẻ đang ngủ mê man tới thì cũng không nói gì, mở cửa để chúng tôi vào.

Chú ấy bảo chúng tôi đặt đứa bé nằm trên salon, sau đó cẩn thận kiểm tra một lượt, cho ra kết luận chính là thiếu mất hồn vía, thế nhưng có thể gọi hồn trở về hay không thì chú Lê cũng không nói trước được.

Tôi nghe xong nghi ngờ hỏi: "Tại sao lại thế? Cháu thấy lần trước chú gọi hồn sảng linh rất lợi hại mà?"

Chú Lê trợn mắt kêu: "Cháu thì biết cái gì? Lần trước gọi hồn dù người ngây ngây ngốc ngốc nhưng vẫn tỉnh dậy được. Nhưng đứa bé này cứ luôn mê man, không có chút phản ứng gì, chứng tỏ trừ lạc mất hồn, quan trọng nhất là nó cũng mất một vía rồi, nên mới ra thế này."

"Vía bị mất thì không tìm về được à?" Tôi hỏi.

Chú Lê lắc đầu nói: "Hồn bị lạc thì tìm về dễ dàng, vì bình thường hồn sẽ không rời xác quá xa, thế nhưng vía thì lại khác, thứ này thường sẽ tụ lại ở chỗ bị lạc lúc đầu…"

Tôi nóng nảy nói: “Vậy nếu không biết chỗ bị lạc thì sao?”

Chú Lê cũng bất đắc dĩ nói: “Thế nên chú mới nói không thể đảm bảo chắc chắn có thể gọi một hồn một vía của đứa bé này về!”

Tôi không nghĩ tới đơn giản là đứa bé bị lạc mất hồn vía mà tình huống lại phức tạp đến thế, tôi vội hỏi Tôn Hàn Đình: “Con của anh xuất hiện tình trạng như thế này lúc nào? Là sau khi về nhà, hay là đã bị thế này từ trên đường!”

Tôn Hàn Đình nhăn mặt nói: “Trên đường về con tôi đã có biểu hiện lạ, thật ra lần này chúng tôi về sớm hơn dự định, cũng bởi vì thằng bé mệt rã rời, còn sốt nhẹ nên tranh thủ thời gian quay về.”

Chú Lê gật đầu: “Đứa trẻ này mất một vía Phục Thỉ quan trọng nhất trong bảy vía, nên khi cơ thể cách Phục Thỉ càng xa thì ý thức của nó càng không rõ ràng, cuối cùng chỉ có thể ngủ mê man như thế này.”

Bây giờ nếu muốn tìm về một hồn một vía của Tôn Hàm, cần phải biết nó mất ở đâu. Tôi bảo Tôn Hàn Đình nhớ kỹ lại, lần này họ ra ngoài chơi đã đi qua những đâu? Đặc biệt có chỗ nào âm khí nặng nề không.

Theo trí nhớ của Tôn Hàn Đình, lần này họ khởi hành từ Giá Du, lúc đầu là muốn đi một vòng tới tận Tân Cương, thế nhưng khi đến Tây An, hai vợ chồng muốn ở lại một ngày để tham quan nội thành Tây An, cung Thanh Hoa và tượng binh mã.

Thế nên họ cho xe dừng trong nội thành, sau đó đăng ký một đoàn du lịch nhỏ trong một ngày, định một nhà ba người đi Tần Lăng chơi một ngày. Bé Tôn Hàm nghe nói sẽ đi xem tượng binh mã cũng rất cao hứng.

Ai ngờ khi hơn một giờ chiều lúc đến bảo tàng tượng binh mã, Tôn Hàm đi vào lại nói mình sợ hãi. Lúc ấy Tôn Hàn Đình không

để ý, còn trấn an con trai: “Đàn ông con trai làm gì mà nhìn mấy cái tượng cũng sợ, cái này có gì mà sợ? Bố nói cho con biết, mấy cái này đều làm bằng bùn, chả có gì phải sợ cả.”

Đêm hôm đó sau khi trở lại quán trọ, Tôn Hàm có gì đó rất lạ, lúc đầu chỉ cảm giác nó không có tinh thần, sau đó là lúc tỉnh lúc mơ. Đêm đó do mọi người đều mệt mỏi, họ cảm thấy con mình đi chơi một ngày mệt quá nên về là ngủ luôn cũng bình thường.

Thế nhưng đến sáng hôm sau, Tôn Hàn Đình làm sao cũng không thể gọi được con trai dậy. Dù có quát tháo, đứa bé cũng chỉ miễn cưỡng mở mắt trả lời một tiếng rồi lại nhắm mắt ngủ.

CHƯƠNG

NƠI QUAN TRỌNG CỦA HOÀNG LĂNG

Vợ của Tôn Hàn Đình thấy tình trạng đó, vội lấy nhiệt kế ra đo thử nhiệt độ cơ thể cho con trai, kết quả phát hiện đứa trẻ hơi sốt nhẹ. Họ cũng không còn tâm trạng đi chơi tiếp nữa, lập tức đưa con quay về ngay trong ngày.

Nhưng suốt dọc đường đi, nhóc Tôn Hàm vẫn ngủ li bì, đôi khi gọi tên thì nó cũng đáp lại, nhưng miệng cứ mãi nói mệt, chỉ muốn ngủ. Sau khi về đến nhà, họ phát hiện con trai đã tới tình trạng gọi thế nào cũng không tỉnh, lúc này mới vội vàng đưa nó đến bệnh viện.

Sau khi nghe Tôn Hàn Đình kể xong, sắc mặt của mấy người chúng tôi đều hơi nghiêm trọng, theo phân tích của chúng tôi, chắc chắn sau khi đi xem tượng binh mã xong đứa bé mới xảy ra vấn đề. Sau đó chú Lê lại nói cho tôi biết, loại lăng tẩm của hoàng đế cổ đại này có âm khí rất nặng, tuy rằng bây giờ có nhiều du khách nên đã trở nên sung túc dương khí rồi, nhưng trẻ con sức khoẻ yếu ớt vẫn nên hạn chế đi.

Sau đó chúng tôi nói đơn giản tình hình của nhóc Tôn Hàm cho hai vợ chồng Tôn Hàn Đình, tôi đoán một hồn một phách của bé đã đánh rơi ở Tây An, nếu muốn đứa trẻ khôi phục lại bình thường

thì phải quay lại Tây An một chuyến, tìm lại một hồn một phách của Tôn Hàm về.

Tuy nhiên Tôn Hàn Đình vừa nghe thế lại lộ vẻ khó xử nói: “Tình trạng của Tiểu Hàm như bây giờ còn có thể đi Tây An lần nữa à?”

Chú Lê xua tay bảo: “Không phải để bé đi, mà là chúng tôi đi…”

Tôn Hàn Đình nghe thế thì lập tức tỏ ra cảm kích nói: “Vậy thì tốt quá! Về mặt chi phí các anh không cần phải lo, chỉ cần có thể chữa khỏi cho con trai tôi là được!”

Không ngờ lần này chú Lê lại nghiêm mặt nói: “Cái này về rồi nói sau, bây giờ chúng tôi phải đến đó ngay trong đêm, cố gắng trở về trước tối ngày mai, vì nếu thời gian hồn phách rời khỏi cơ thể quá dài, thì sẽ có tổn thương rất lớn đối với nguyên thần của cậu bé!”

Tôn Hàn Đình liên tục cảm ơn chúng tôi: “May là… may là bác sĩ Triệu quen các anh, bằng không chúng tôi thật sự không biết nên làm gì bây giờ!”

Vì thế ngay trong tối đó, Đinh Nhất lái xe xuyên màn đêm chở chúng tôi đi thẳng đến Thiểm Tây, Tây An. Trên thực tế, suốt đường đi tôi và chú Lê đều ngủ cả, bản lĩnh thức đêm của Đinh Nhất rất lợi hại, bắt anh ta thức ba ngày ba đêm, anh ta cũng sẽ không mệt mỏi mà gây tai nạn giao thông, nên tôi và chú Lê ngủ rất ngon lành!

Chờ chúng tôi ngủ đã giấc thì xe đã chạy qua thành phố Vị Nam, sắp sửa đến Tây An rồi. Bởi vì đích đến lần này là bảo tàng tượng binh mã của Tần Thủy Hoàng, nên xe chúng tôi cũng không định vào nội thành Tây An.

Lúc này tôi thoáng nhìn qua Đinh Nhất đã lái xe cả đêm, thấy tinh thần của anh ta cũng không tệ lắm, thế mà một cái quầng

thâm mắt cũng không có, quả nhiên là một nhân vật có khả năng thức đêm lợi hại.

Vì nhà Tôn Hàn Đình đã đi khắp bảo tàng tượng binh mã nên chúng tôi cũng không thể xác định được một hồn một phách của Tôn Hàm đã mất ở đâu, bởi vậy mỗi người chúng tôi phải mua một tấm vé vào cửa bình thường nhất, định tìm vòng quanh hết hố số một, hai, ba một lượt.

Trong lúc đó có không ít người đeo thẻ đến gần hỏi chúng tôi có cần người hướng dẫn không, ba người một trăm tệ. Tiếc là không phải chúng tôi tới đây chơi, nên đối với lịch sử nơi này chẳng có chút hứng thú nào. Sau khi từ chối hai người như vậy thì không còn người hướng dẫn nào chào hàng với chúng tôi nữa.

Ai ngờ khi chúng tôi đi vào hố thứ nhất, tôi lại không tự chủ được khẽ rùng mình, tuy rằng hiện giờ xung quanh tôi du khách thành đàn, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được âm khí ở đây rất nhiều.

Nhìn những tượng đất nung đã được chôn dưới mặt đất hàng nghìn năm, trong lòng tôi có một nỗi sợ hãi nói không nên lời, như thể năm đó họ đều là những sinh mạng sống động, lại vì vương quyền chí cao vô thượng mà cam tâm chôn cùng…

Chú Lê thấy tôi ngẩn ra nhìn chằm chằm vào từng tượng đất nung trong hố, bèn khẽ đẩy tôi và nói: “Thất thần gì thế? Đừng để chưa tìm được một hồn một phách của đứa bé thì cháu lại đánh rơi hồn của mình nhé.”

Tôi nghe thế thì cười đáp: “Chú quên ấn khoá hồn trên cổ cháu rồi à, ba hồn bảy phách của cháu, trừ Hắc Bạch Vô Thường ra thì ai cũng đừng hòng lấy đi!”

Chúng tôi vừa nói vừa đi vào phía trong, càng đi vào sâu, nhiệt độ xung quanh bắt đầu giảm xuống rõ ràng. Mặc dù nhiệt độ

không khí bên ngoài bây giờ hơn hai mươi độ, nhưng tôi lại cảm thấy ở đây chỉ khoảng mười độ thôi…

Lúc này tôi lại không kìm được cơn rùng mình: “Sao ở đây lạnh thế nhỉ!”

Chú Lê lắc đầu nói: “Chú cảm thấy vẫn ổn mà, xem ra là bây giờ cảm giác của cháu với âm khí mẫn cảm hơn trước kia rất nhiều, cho nên mới cảm thấy ở đây lạnh.”

Nghe chú ấy nói như vậy, tôi đột nhiên nhớ tới trước đó Chiêu Tài nhìn ra nhóc Tôn Hàm có bóng ma, bèn vội hỏi chú ấy chuyện này là làm sao? Chẳng lẽ bây giờ Chiêu Tài cũng có bản lĩnh này?

Chú Lê nghe được thì cau mày lại nói: “Cháu nói con bé có thể nhìn ra trên người đứa bé kia có bóng ma ư?!”

Tôi thấy vẻ mặt của chú không đúng thì hơi lo lắng đáp: “Đúng vậy! Là chị ấy nhìn ra đứa trẻ kia có bóng ma trước, vậy nên mới tìm đến chúng ta... Không phải cơ thể Chiêu Tài có vấn đề gì chứ?”

Chú Lê lắc đầu: “Khó mà nói, tóm lại chắc chắn không phải hiện tượng tốt gì, ít nhất nói lên rằng dương khí của Chiêu Tài đã rất thấp rồi, nếu không người bình thường vốn không nhìn thấy người bị mất hồn phách có bóng ma, đừng nói là cô ấy, ngay cả thể chất có âm khí nặng như cháu bây giờ cũng không nhìn ra được mà?”

Chú ấy nói như vậy, lòng tôi bắt đầu không yên, đáng lý ra bây giờ Chiêu Tài có nội đan hồ ly, trong nhà lại có thần bảo hộ của chú họ, đáng lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì nữa chứ?! Chẳng lẽ là lần trước sau khi chị ấy bị bức tranh mười tám ác quỷ kia hút vào, sinh ra di chứng không tốt gì đó ư?!

Chú Lê thấy tôi lo âu thì an ủi: “Trước hết đừng suy nghĩ lung tung, đến cùng là chuyện thế nào, chờ chúng ta trở về sẽ biết. Bây giờ ưu tiên hàng đầu là tìm được một hồn một phách của đứa trẻ kia về! Lát nữa các cháu phải quan sát cẩn thận một chút, hồn

phách của trẻ con ham chơi, không chừng sẽ chạy rông ở đâu đấy!"

Kết quả chúng tôi đã tìm hết lượt hố số một và số hai, cũng không nhìn thấy một hồn một phách của nhóc Tôn Hàm đâu.

"Một hồn một phách của đứa bé này rốt cuộc đã chạy đi đâu rồi? Đừng nói không phải nó thất lạc linh hồn ở đây chứ?!" Tôi hơi nôn nóng.

Nhưng chú Lê lại nói với vẻ chắc chắn: "Không đâu, nếu Tôn Hàn Đình không nói dối, con của cậu ta chỉ có thể lạc mất hồn ở đây thôi, có điều giờ là ban ngày ban mặt, có lẽ mắt thường của chúng ta không thể nhìn thấy được một hồn một phách của đứa bé kia."

Tôi vừa nghe thế thì giật mình: "Không phải chú nảy ra ý gì chứ? Đừng nói chú muốn buổi tối lại đến đây nhé, trước không nói chúng ta có thể đi vào hay không, cũng không nói vào được rồi có thể bị bắt được hay không, không phải tối hôm qua chú đã hứa với Tôn Hàn Đình là tối nay sẽ trở về à?"

CHƯƠNG

MỘT HỒN MỘT PHÁCH

Lần này chú Lê cũng hơi nhức đầu, xem ra chú ấy cũng không biết có nên để đến tối rồi quay lại đây hay không. Lúc này tôi bèn đề nghị: "Không bằng bây giờ dùng ngày tháng năm sinh của Tôn Hàm để gọi hồn đi?"

Chú Lê nói với sắc mặt quái dị: "Gọi hồn ở mộ cổ? Cháu cũng dám nghĩ ra..."

Tôi lại không cho là đúng: "Không phải nói đây là một ngôi mộ giả ư, vốn không có chủ mộ mà?!"

Nhưng chú Lê lại nói: "Chuyện hơn một ngàn năm trước ai có thể đoán chính xác được đây? Cháu cho rằng đây mới là sự thật, nhưng thực tế sự thật lại mang một dáng dấp khác…".

Tôi cũng biết chú Lê nói có đạo lý, nhưng mà vấn đề bây giờ là chúng tôi đã tìm khắp hố số một và hố số hai rồi, nếu như hố số ba vẫn không tìm thấy, chỉ e tối nay chúng tôi thật sự không quay về được.

Ai ngờ khi ba chúng tôi đi vào hố số ba, lại nghe thấy một người đàn ông đang mắng một cậu bé bốn năm tuổi, bởi vì giọng quá lớn, nên thu hút sự chú ý của không ít người.

Chúng tôi đến gần xem, hoá ra là cậu bé này một mực đòi phải

xuống hố cưỡi ngựa, ban đầu cha của nó còn kiên nhẫn dỗ dành: “Bên dưới đó đều là quốc bảo, không thể cho du khách tùy tiện xuống chơi được.”

Kết quả cậu bé kia lại vùng vằng không nghe: “Vậy vì sao anh trai kia có thể xuống chơi, anh ấy còn đang cưỡi ngựa kìa!”

Cha của đứa trẻ kia nhìn thoáng qua dưới hố, nào có anh trai nhỏ nào đang chơi đâu, vì thế anh ta trách mắng con trai: “Sao con còn nhỏ mà lại nói dối thế! Không thể vì mình muốn đi xuống chơi mà tuỳ tiện dối lừa người lớn nhé!”

Bé trai nghe thế thì òa khóc, vừa khóc còn vừa nói: “Cha không nói lý lẽ! Cha là người xấu...”

Trong nhất thời hiện trường không khí rất xấu hổ, mặc dù mẹ của đứa trẻ vội lấy đồ ăn ra dỗ nó, nhưng đứa bé này lại càng khóc càng đau lòng, uất ức nhìn cha của mình.

Lúc này ba chúng tôi liếc nhìn nhau, xem ra chắc là bé trai kia đã nhìn thấy thứ gì đó mà người lớn chúng tôi nhìn không thấy rồi. Vì thế tôi vội lấy ảnh của nhóc Tôn Hàm chụp lúc tới đây chơi trong điện thoại ra, sau đó đi đến trước mặt bé trai còn đang nức nở hỏi: “Cậu bạn nhỏ, người cháu nhìn thấy có phải anh trai nhỏ này hay không?!”

Cậu bé cố nức nở vài cái, giương mắt nhìn về phía di động của tôi, tiếp theo nó lập tức nói to: “Chính là anh ấy! Anh ấy đang chơi ở dưới kìa! Vì sao anh ấy có thể đi xuống mà cháu không thể chứ!”

Tôi bèn nhẫn nại giải thích cho nó: “Bởi vì cậu ấy là trẻ hư, không nghe lời cha mẹ nên chạy lung tung! Cháu cũng muốn làm trẻ hư à?”

Cậu bé nhìn tôi cái hiểu cái không, sau đó rụt rè nói: “Không muốn...”

Tôi tươi cười xoa đầu nó: “Vậy là đúng rồi! Chú cũng tin cháu là đứa trẻ ngoan...”

Lúc này mẹ của cậu bé thấy tôi chỉ dăm ba câu đã khiến cho con mình nín khóc, thế là tỏ vẻ cảm kích nói với tôi: “Cám ơn cậu! Không ngờ cậu còn trẻ như vậy mà rất biết cách dỗ trẻ con.”

Tôi hơi xấu hổ cười nhẹ: “Không có gì, bình thường tôi khá thích trẻ con.” Nói xong câu nói trái lương tâm này, tôi lập tức thoát khỏi hiện trường, chạy nhanh về chỗ nhóm chú Lê.

Cơ bản có thể khẳng định cậu nhóc Tôn Hàm ở hố số ba này, chỉ là ba chúng tôi tạm thời không nhìn thấy nên không biết phải đi đâu để tóm lấy một hồn một phách của thằng nhóc này về.

Ai ngờ đúng lúc này chú Lê lại lấy từ trong người ra một cái bình sứ nhỏ, quơ quơ ở trước mặt chúng tôi nói: “Biết nó ở gần đây thì dễ rồi, cũng may chú đã chuẩn bị trước …”

Tôi nghi ngờ nhìn bình sứ nhỏ trong tay chú: “Trong này là thứ gì? Không phải lại là chu sa trộn máu chó gì đó chứ!”

Chú Lê nghe xong lập tức lườm tôi: “Khỉ ấy! Trong đây là nước mắt trâu…”

Tôi cầm lấy mở ra ngửi thử, sau đó cau mày nói: “Hôi rình...”

Chú Lê vội vàng cướp về: “Đừng làm đổ! Ở đây chỉ có chút xíu, cũng chỉ đủ ba chúng ta bôi lên mí mắt thôi.”

Tôi nghe thế thì cười hỏi chú: “Vậy tại sao vừa rồi chú không lấy ra?!”

“Nói nhảm! Bôi sớm thì chưa tìm được hồn phách của đứa trẻ kia, nước mắt trâu đã bay hết rồi! Thứ này chỉ có chút xíu vậy thôi...” Chú Lê nói như bảo bối.

Tôi nghe thế thì ra vẻ chế nhạo: “Xem cái bộ dạng keo kiệt của chú kìa! Không phải chỉ là nước mắt trâu thôi ư? Quý giá đến vậy

cơ à?”

Không ngờ chú Lê cứng cổ nói: “Đâu chỉ quý giá! Đây quả thực là ngàn vàng không đổi, chỉ chút xíu này là lần trước chú đòi sư huynh đấy, bằng không chú cho cháu một vạn nhân dân tệ, cháu đi thương lượng với trâu thử, bảo nó khóc ra cho cháu một ít...”

Tôi bĩu môi: “Được được được, bảo bối của chú quý giá nhất được rồi chứ! Mau bôi lên cho bọn cháu đi, không lát nữa một hồn một phách của đứa bé kia lại chạy rông đến đâu không biết.”

Chú Lê bật cười ha hả: “Việc này cháu khỏi lo, nếu nó đã xuất hiện ở đây, chứng tỏ đứa trẻ kia đánh rơi linh hồn ở đây, một hồn một phách đó chắc hẳn sẽ không chạy đi chỗ khác được, chẳng qua lúc này du khách hơi nhiều, chúng ta phải chờ thêm một chút...”

Sau đó chúng tôi chờ đến khi du khách ở đây hơi vãn, lúc này mới nhanh chóng bôi của quý nước mắt trâu của chú Lê lên mí mắt, lúc mới bôi lên cũng không cảm thấy có thay đổi gì quá lớn.

Nhưng khi tôi nhìn lại xuống hố lần nữa, quả nhiên thấy một bé trai mặc đồ thể thao màu xanh da trời, đang chơi rất vui vẻ ở dưới! Vì vậy tôi bèn đi đến bên cạnh hố, sau đó nói nhỏ với thằng nhóc kia: “Này! Ai cho cháu đi xuống dưới chơi hả?!”

Đầu tiên thằng bé dưới hố sửng sốt, sau đó nhìn tôi bằng vẻ mặt vô tội và nói: “Đâu ai nói là không thể xuống dưới chơi đâu ạ!”

Tôi nghe thế thì thầm nghĩ, đó là vì không ai nhìn thấy cháu, cho nên tất nhiên không ai quản cháu rồi! Thằng nhóc nhà cháu còn chơi rõ hăng, không biết cha mẹ mình đều sốt ruột đến điên rồi à?

Lúc này tôi trầm mặt, nói với nó bằng giọng điệu nghiêm túc: “Tôn Hàm, có phải cháu nên về nhà rồi không?”

Thằng bé đột nhiên nghe tôi gọi tên của nó, lập tức tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc: “Sao chú biết tên của cháu ạ?!”

“Là bởi vì… Là bố mẹ cháu bảo bọn chú tới đón cháu về nhà!” Tôi nói mà thầm thấy buồn cười.

Nó nửa tin nửa ngờ trèo lên khỏi hố, sau đó chạy đến bên cạnh tôi và hỏi: “Vậy vì sao họ không tự tới đón cháu ạ?”

Tôi thấy vấn đề của thằng nhỏ này đúng là nhiều thật, vì thế kiên nhẫn nói với nó: “Đó là vì bố mẹ cháu phải đi làm mà! Cháu cũng chơi ở đây rất lâu rồi, chơi đã rồi chứ! Nếu mà còn không trở về, có thể họ sẽ thật sự nổi giận đấy.”

CHƯƠNG

ÂM BINH CỦA LĂNG MỘ TẦN VƯƠNG

Nhóc Tôn Hàm chần chừ cúi đầu nói: "Dạ được... Nhưng mà nếu lúc cháu về họ đã giận rồi thì làm sao đây ạ?"

Tôi tự vỗ ngực: "Cái này để chú bảo đảm, chú sẽ xin bố mẹ giúp cháu! Chú bảo đảm họ sẽ không mắng cháu."

"Thật ạ?!"

"Thật!"

Sau đó chú Lê lấy từ ba lô ra một cây dù nhỏ viết ngày giờ sinh của nhóc Tôn Hàm, rồi nói to với cậu nhóc: "Tôn Hàm, về nhà thôi!"

Nhóc Tôn Hàm chỉ đáp lại một tiếng, rồi lập tức bị hút vào trong cây dù nhỏ. Tôi thấy thứ này rất chi là thần kỳ! Vậy nên muốn xáp qua chỗ chú Lê để xem thử, nào ngờ chú ấy lập tức bỏ vào lòng: "Cháu đừng bảo chú lấy ra! Trở về rồi cho cháu xem..."

Đang nói, tôi lại đột nhiên cảm thấy hơi thở xung quanh hơi không thích hợp, tôi quay đầu nhìn lại theo bản năng, kết quả nhìn thấy lối vào có bốn người đàn ông mặc áo giáp ở lối vào đang đi về phía mình.

Khi ấy tôi còn hơi khó hiểu, chẳng lẽ đây là tiết mục gì của nhân viên bảo tàng hay sao?! Kết quả lại nghe thấy Đinh Nhất bên

cạnh trầm giọng nói: “Âm binh của lăng mộ Tần Vương...”

Nghe anh ta nói như vậy, tôi mới phát hiện hoá ra chỉ có mấy chúng tôi có thể nhìn thấy được bốn người đàn ông kia, vài du khách bên cạnh lại không có chút phản ứng gì.

Vì thế tôi khẽ giật mình nói: “Không phải chứ! Sao đang yên đang lành đột nhiên lại chạy ra bốn tên âm binh thế?”

Chú Lê lúc này cau mày nói: “Chắc là vừa rồi thu lại một hồn một phách của Tôn Hàm đánh động đến bọn họ.”

Tôi thầm chột dạ hỏi bọn họ: “Vậy làm sao đây? Hai người có thể đánh lại bốn tên bọn chúng không?”

Kết quả hai người chú Lê và Đinh Nhất đồng thời trừng mắt lườm tôi: “Cháu nói xem…”

Tôi nghe bọn họ nói như vậy, bèn nghĩ thầm xong rồi, nếu bây giờ có bốn Đinh Nhất chắc còn khả thi nổi, đáng tiếc chúng tôi cũng chỉ có một Đinh Nhất, nếu chú Lê không dùng pháp khí, đoán chừng lực chiến đấu còn không bằng tôi đâu?!

Mắt thấy bốn tên kia sắp đến trước mặt chúng tôi rồi, ai ngờ đúng lúc này lại đột nhiên có một hướng dẫn viên dẫn theo một nhóm du khách đi đến chỗ giữa chúng tôi và âm binh, bắt đầu giới thiệu một ít tượng gốm bên dưới hố.

Thế là bốn tên đó vừa rồi còn có mục tiêu rõ ràng, giờ đột nhiên trở nên hơi mù mờ, dường như muốn tóm ba chúng tôi từ trong những du khách này, nhưng lại không thể nào ra tay.

Chú Lê thấy thế, lập tức nói nhỏ với hai chúng tôi: “Mau trà trộn vào nhóm du khách này đi ra ngoài, chắc mấy tên âm binh này không nhìn được, chúng định vị dựa vào hơi thở của chúng ta. Bây giờ đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, trong chốc lát chúng vẫn không phân biệt ra được vị trí cụ thể đâu.”

Sau đó ba chúng tôi theo đoàn du khách này, chầm chậm đi ra ngoài. Khi tôi nhìn thấy ánh mặt trời bên ngoài, lúc này mới nhớ ra lau nước mắt trâu trên mí mắt đi, xem ra bôi thứ đó ở nơi thế này quá nguy hiểm!

Lúc này người hướng dẫn viên dẫn đoàn vừa rồi đi đến trước mặt chúng tôi định nói gì đó, tôi lập tức lấy ra hai trăm tệ: "Cậu xem xem, vừa rồi lúc chúng tôi vào vẫn cảm thấy không cần nghe thuyết minh cơ! Kết quả đúng lúc gặp được cậu, thuyết minh hay ghê, đây là phí nghe thuyết minh của chúng tôi."

Tên kia vừa thấy lấy được tiền, vẻ mặt lập tức thay đổi, cũng không nói thêm gì nữa. Tôi cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó quay đầu nói với nhóm chú Lê: "Đi, nhanh ra bãi đỗ xe thôi..."

Sau khi lên xe tôi vẫn nghĩ đến mà sợ, liên tục nói: "Vừa rồi đáng lẽ nên lau nước mắt trâu ở trong đó! Cừ thật, suýt chút nữa làm âm binh giữ chúng ta lại bên trong..."

Chú Lê vỗ cây dù nhỏ trong túi mình và nói: "Khả năng chúng muốn giữ chúng ta lại không lớn, có lẽ là bởi vì một hồn một phách của thằng nhóc này đã ở đây một thời gian dài, mấy tên âm binh kia coi nó là âm hồn vốn có trong mộ, nên lúc này mới hiện thân ngăn cản chúng ta đưa nó đi."

Cứ như vậy, ba chúng tôi mang theo một hồn một phách của nhóc Tôn Hàm chạy suốt đêm trở về, chúng tôi còn dễ nói, tuy rằng ngủ trên xe không thoải mái lắm, nhưng cũng coi như có ngủ, còn Đinh Nhất cũng đã một ngày một đêm không chợp mắt rồi.

Lúc ấy tôi còn sợ anh ta lái xe ngủ gật, nên gắng gượng nói chuyện phiếm với anh ta, kết quả về sau câu có câu không lại làm tôi ngủ mất. Chờ khi tôi tỉnh lại, xe chúng tôi đã tới dưới lầu nhà Tôn Hàn Đình rồi...

Chú Lê nhìn thời gian, đã hơn nửa đêm rồi, có điều tốt xấu gì

chúng tôi cũng đã trở về kịp vào buổi tối. Tôn Hàn Đình mang đôi mắt gấu trúc mở cửa cho chúng tôi, tôi đoán từ sau khi chúng tôi đi, họ cũng không ngủ được.

Chuyện tiếp theo đơn giản hơn nhiều, chú Lê dùng bùa chú định hồn để đưa một hồn một phách về lại cơ thể thằng nhóc. Vì thuật cố định linh hồn không thể hiệu quả ngay lập tức, nên chúng tôi vẫn ngồi ở phòng khách nhà họ Tôn đến hừng đông.

Tận lúc sáng sớm chúng tôi nghe thấy nhóc Tôn Hàm tỉnh lại, nói với mẹ là mình muốn ăn gà viên của KFC, khi ấy tim chúng tôi mới đặt về lại ngực, xem ra thằng nhóc đã không sao nữa rồi.

Tôn Hàn Đình tỏ vẻ cảm kích nói với chúng tôi: “Lần này rất cảm ơn các anh! Nói ra không sợ các anh chê cười, trước khi các anh đến, hai chúng tôi còn cãi nhau to một trận! Lão Triệu và tôi có quan hệ rất tốt, cho nên tôi vẫn tin lời anh ấy nói. Nhưng mà vợ tôi khá bướng bỉnh, chuyện không chính mắt nhìn thấy thì nói gì cũng không tin.”

Giờ thấy mặt của vợ Tôn Hàn Đình hơi ửng đỏ đi từ trong phòng ra nói: “Đều là chuyện quá khứ rồi, anh còn nói cái gì hả! Nhanh mặc quần áo vào, chúng ta mời Lê đại sư đi ăn sáng trước đã, đã giày vò một ngày hai đêm! Chắc chắn là họ mệt muốn chết rồi.”

Tôi thấy thái độ này rõ ràng là khác hẳn! Bỏ đi, so đo với phụ nữ làm gì? Dù sao chúng tôi cũng đói bụng thật, vì thế bèn đến KFC ăn sáng với hai người họ và nhóc Tôn Hàm.

Lúc ăn cơm nhóc Tôn Hàm còn khoa tay múa chân kể đêm qua nó nằm mơ, mơ thấy mình cưỡi ngựa lớn ở tượng binh mã của Tây An! Hai vợ chồng Tôn Hàn Đình mang sắc mặt khẩn trương hỏi chú Lê, sau này có thể có ảnh hưởng gì với đứa trẻ hay không?

Chú Lê lắc đầu đáp: “Không sao đâu, nhớ rõ là trước khi bé đủ

mười ba tuổi, tốt nhất nên ít đi đêm, càng đừng đến những nơi có âm khí nặng như lăng mộ Tần Thuỷ Hoàng. Linh hồn của thằng bé không ổn định, nếu lại xuất hiện tình trạng tinh thần uể oải không phấn chấn thì nhanh chóng đến tìm chúng tôi."

Tôn Hàn Đình nghe thế càng nói cảm ơn liên tục, sau đó anh ta còn trả cho chúng tôi một bao lì xì để tỏ lòng cảm tạ. Bây giờ cuối cùng tôi đã biết tại sao chú Lê có nhiều khách quen cũ như vậy, ra là lời nói của con cáo già này luôn luôn để lại một cái đuôi, làm anh cảm thấy thời điểm mấu chốt phải đến tìm ông ấy mới được...

CHƯƠNG

CHÓ ĂN THỊT NGƯỜI

Về đến nhà rồi, Đinh Nhất ngủ suốt hai ngày hai đêm, giữa chừng tôi từng muốn gọi anh ta dậy ăn gì đó, nhưng thằng cha này lại cũng như đánh rơi mất một phần hồn, gọi thế nào cũng không tỉnh. Tôi bị doạ nên vội gọi cho chú Lê hỏi có phải Đinh Nhất cũng làm rớt mất một phần hồn ở Tây An rồi hay không?

Chú Lê cười đáp: "Nếu nó ném mất một phần hồn ở Tây An thì quỷ lái xe chở cháu về à!"

"Vậy anh ta ngủ đến khi nào đây ạ?" Tôi hơi lo lắng.

"Ngủ đến khi nó tỉnh mới thôi, đừng có lo lắng không đâu, đâu phải là ngày đầu tiên cháu biết nó! Để nó ngủ đi, đừng đánh thức nó giữa chừng! Nếu không chẳng biết nó còn muốn ngủ tới khi khi nào nữa." Chú Lê dặn dò tôi.

Cuối cùng thằng nhãi này ngủ đến ngày thứ ba mới tỉnh lại, lúc ấy tôi nghĩ thầm, nếu anh còn không tỉnh, chắc tôi phải gọi 120 kêu xe cứu thương rồi.

Vài ngày sau, rốt cuộc chúng tôi cũng đã quay lại nhịp sống và nghỉ ngơi bình thường. Sáng và tối mỗi ngày tôi và Đinh Nhất sẽ dắt Kim Bảo đi ra ngoài dạo quanh, cuộc sống cũng coi như thanh nhàn. Nhưng nếu còn sống tiếp mấy ngày thanh nhàn nữa, tôi và

chú Lê lại e không kiếm được tiền, cuộc sống mà, giờ phút nào cũng tràn ngập mâu thuẫn...

Tối nay chúng tôi dắt chó ra ngoài đi dạo thì đúng lúc gặp mẹ Đậu Đậu, tôi thấy cô ấy đang cầm một túi thức ăn cho chó to, chuẩn bị đi ra ngoài khu chung cư, vì thế tôi vội đi qua xách giúp một ít.

Hỏi ra mới biết, gần đây cô ấy tham gia một hội cứu trợ động vật nhỏ, làm tình nguyện viên cứu trợ động vật, giờ cô ấy chuẩn bị mang chỗ thức ăn cho chó này ra bên ngoài khu chung cư cho chó hoang ăn.

Tôi thấy cô ấy xách nhiều thức ăn chó như vậy nên để Đinh Nhất đưa Kim Bảo đi đại tiện trước, tôi giúp mẹ Đậu Đậu đi cho chó hoang ăn. Đinh Nhất nghe thế thì lườm tôi, sau đó dắt Kim Bảo đi.

Theo mẹ Đậu Đậu kể, bên ngoài khu chung cư của chúng tôi có một "bang chó dữ", đương nhiên, đây đều là gọi cho vui, bởi vì bọn chúng là một đám chó hoang bị chủ nhân vứt bỏ.

Tuy rằng trong số bọn chúng cũng có những con chó đã từng được "Ba ngàn yêu dấu dồn riêng một người", nhưng mà một khi bị chủ nhân biếm vào lãnh cung thì trước đây dù có bao nhiêu yêu thích thì bây giờ cũng có bấy nhiêu chán ghét, bị vứt bỏ cũng là kết quả tất nhiên.

Mỗi lần tôi dắt Kim Bảo đi ra gặp phải chúng, tôi đều có thể cảm nhận được sự hâm mộ rõ ràng trong ánh mắt chúng… Thật ra tôi không muốn chỉ trích những người vứt bỏ thú cưng đó, tôi chỉ hy vọng trước khi họ lựa chọn nuôi chúng thì phải suy xét rõ ràng kỹ lưỡng.

Đây là một sinh mạng, không phải món đồ chơi nhất thời hứng lên thì mua, nếu không phải thật lòng yêu thương, khuyên mọi

người đừng dễ dàng chọn nuôi. Ví dụ như tôi đi, lúc trước chẳng có chút xíu ý định muốn nuôi chó nào, bởi vì tôi biết một khi mình nuôi thì sẽ phải phụ trách cả đời cho nó.

Kim Bảo có thể đến nhà chúng tôi chỉ do tình cờ, nhưng nếu nó đã tới, thì đây là duyên phận của ba chúng tôi, cho nên tôi phải thật quý trọng đoạn duyên phận này…

Đang mải mê suy nghĩ, mẹ Đậu Đậu ở bên cạnh hơi đẩy tôi: "Nghĩ gì đấy? Đăm chiêu vậy? Mau giúp tôi chia chỗ thức ăn cho chó này ra, lát nữa chúng nó sẽ tới..."

Tôi lập tức lấy lại tinh thần, mở túi thức ăn cho chó ra... Nhưng lúc này, tôi lại đột nhiên cảm thấy xung quanh có một luồng âm khí rất dày đặc đang tới gần chúng tôi, tôi lập tức cảnh giác nhìn.

Lúc này sắc trời đã rất muộn rồi, khu vực này lại không có đèn đường, cho nên quanh vành đai xanh đều tối thui. Tôi thật đúng là nể lá gan của mẹ Đậu Đậu, tối đêm tối hôm cũng dám một mình đi đến chỗ tối như vậy, còn mạnh mẽ hơn cả trai già như tôi!

Mới đầu tôi còn tưởng rằng có thể là âm hồn nào đó qua đường ở gần đây?! Tuy nhiên rất nhanh tôi đã cảm thấy không thích hợp, bởi vì những âm khí đó đang tới gần chúng tôi từ bốn phương tám hướng, rõ ràng mục tiêu chính là chỗ chúng tôi đây. Lúc này tôi nhìn thoáng qua mẹ Đậu Đậu đang làm luôn tay, phát hiện cô ấy chẳng cảm thấy cái gì cả.

Đột nhiên, lùm cây xung quanh hơi động đậy, bây giờ không có Đinh Nhất bên cạnh, nếu thật sự gặp phải thằng cha nào lợi hại, tôi cũng chỉ có thể lôi mẹ Đậu Đậu nhanh chân bỏ chạy thôi!

Kết quả khi cơ bắp cả người tôi căng chặt, sắp sửa rút dao thép ra đến nơi, một con chó núi Đài Loan nhỏ mọc râu đầy mặt nhanh nhẹn chui từ lùm cây ra, sau đó mau chóng đi đến trước mặt chúng tôi, bắt đầu ăn chỗ thức ăn cho chó mà chúng tôi đã mở ra sẵn

trước đó.

Tôi thấy thế lập tức thở phào nhẹ nhõm, hoá ra là một con chó nhỏ à! Vừa rồi suýt nữa hù chết ông lớn đây rồi! Nhưng khi càng ngày càng nhiều chó hoang chạy từ bụi cây ra ăn thức ăn, trái tim của tôi lại không tự chủ được vọt lên tới cổ họng.

Đôi mắt của những con chó hoang này hình như hơi có vấn đề, có vẻ đều lờ mờ lộ ra ánh đỏ, với cả âm khí trên người chúng cũng không giống với chó hoang bình thường...

“Chị có cảm thấy những con chó hoang này có gì đó khác thường không?” Tôi nói với mẹ Đậu Đậu ở bên cạnh.

Cô ấy lắc đầu, sau đó hơi nghi ngờ đáp lại tôi: “Không phải chúng chỉ là chó hoang bình thường à? Có gì khác đâu? Sao tôi không nhìn ra?!”

Tôi không nói gì nữa, xem ra mẹ Đậu Đậu không nhìn thấy ánh đỏ trong mắt những con chó hoang này, nói nhiều trái lại sẽ dọa cô ấy.

Trưa hôm sau lúc tới nhà chú Lê ăn cơm, tôi bèn kể lại chuyện tối qua gặp được lũ chó hoang kỳ quái kia cho chú, không ngờ chú ấy nghe xong thì sắc mặt lại thay đổi: “Cháu xác định là mắt của những con chó đó nhiễm màu đỏ, trên người còn có âm khí rất dày ư?!”

Tôi gật đầu rất chắc chắn: “Không sai đâu! Lúc ấy còn dọa cho cháu nhảy dựng lên kìa! Cháu còn tưởng là gặp phải thứ gì lợi hại chứ? Kết quả lại là một đám chó hoang!”

Chú Lê nghe xong thì buông chén đũa trong tay nói: “Thời trẻ chú từng nghe sư phụ nói, hồi năm 1942 ở Hà Nam xảy ra nạn đói lớn, những con chó hoang ăn thịt người chết thì hai mắt nhiễm màu đỏ hồng, âm khí bám cả người…”

Nghe đến đây, tôi lẳng lặng thả lại miếng thịt kho tàu mới vừa gắp lên xuống mâm: “Ăn thịt người chết?! Không có khả năng lắm đâu! Hiện giờ cũng không có xác chết đói khắp nơi như năm xưa!”

Chú Lê cũng lắc đầu bảo: “Đúng vậy! Đáng lý ra, bây giờ khả năng chó hoang ăn phải thịt người chết gần như bằng không, nhưng nghe cháu kể đặc điểm của những con chó đó lại rất khớp với chó hoang đã ăn thịt người chết... Như vậy đi, sau khi trời tối, chúng ta đến chỗ ngày hôm qua cháu cho chó ăn xem thử sẽ biết.”

Đêm đó, ba chúng tôi lại đi tới chỗ hôm qua cùng cho chó ăn với mẹ Đậu Đậu. Trước đó đã nghe cô ấy nói, khu vực này của chúng tôi tổng cộng có hơn năm mươi tình nguyện viên, cho nên hơn năm mươi ngày mới đến phiên cô ấy một lần.

Bởi vậy khi chúng tôi đến đây thì từ xa xa đã nhìn thấy có một người đàn ông dáng người trung bình đang chia thức ăn ra. Sau khi tên kia thấy chúng tôi tới thì hình như sắc mặt hơi căng thẳng, nhưng ngay sau đó lại khôi phục bình thường rất nhanh, anh ta đổ hết đồ ăn mang đến ra xong thì lập tức đứng dậy vội vàng bỏ đi.

CHƯƠNG

THỊT VIÊN KỲ QUÁI

Ai ngờ khi tôi từ từ đến gần chỗ người đàn ông kia đứng lúc nãy, đột nhiên lại cảm nhận được một tia tàn hồn, chẳng lẽ gần đây có thi thể??

Tôi lập tức quay đầu, không dám tin nhìn về phía chú Lê: "Gần đây hình như... có thi thể?"

Chú Lê nghe xong cả kinh, vội nói với tôi: "Biết là ai không?"

Tôi lắc đầu hơi bất đắc dĩ: "Không biết, thông tin của tàn hồn quá ít, là nam hay nữ cũng không biết..."

Lúc này tôi cúi đầu nhìn về phía chỗ đồ ăn vừa rồi cái tên kia bỏ đi vội vàng để lại, phát hiện không phải là thức ăn chó, mà là mấy thứ thoạt nhìn giống như thịt viên…

"Cho ăn cái gì đây?! Người gì kinh tởm..." Tôi chịu đựng cơn buồn nôn nói.

Chú Lê khom lưng nhặt một cái chén giấy dùng một lần lên, sau đó để trước mũi ngửi thử: "Đây là thịt viên... Chỉ là thịt viên này được nấu lên rồi."

Lúc này Đinh Nhất nhận lấy chén giấy của chú Lê cẩn thận ngửi, lông mày lập tức cau lại và nói: "Thịt này có vấn đề... Không phải bất kỳ loại thịt viên nào chúng ta thường ăn!"

Tôi nghe vậy giật mình: “Á! Không phải là thịt người đấy chứ?!”

“Khó mà nói được...” Đinh Nhất đáp lờ mờ.

Chú Lê nghe thế thì làm vẻ mặt ghê tởm xoa xoa người: “Chắc chắn người đàn ông vừa rồi có vấn đề, thảo nào vừa thấy chúng ta là lập tức chạy lấy người!”

Lúc này tôi đột nhiên cảm thấy âm khí xung quanh đang tụ tập lại, cảm giác giống y như buổi tối hôm trước...

“Đến rồi... Nhưng con chó lang thang cả người đầy âm khí đang tới gần chúng ta!” Tôi căng thẳng.

Quả nhiên, tôi vừa dứt lời, mấy con chó nhỏ cả người dơ hầy chui ra khỏi bụi cây, đi tới trước mặt chúng tôi không hề sợ hãi chút nào, ăn ngấu nghiến chỗ thịt viên trong những chén giấy đó.

Trong lúc nhất thời ba chúng tôi đều sững sờ tại chỗ, không biết có nên ngăn cản những con thú nhỏ đói khát này hay không, nhưng lại không thể trơ mắt nhìn chúng ăn sạch toàn bộ chỗ thịt không biết là thịt gì đó.

Vì thế tôi vội “nhanh tay lẹ mắt” cướp lại một chén từ miệng một con chó nhỏ màu xám, con chó xám nhỏ bị lấy mất đồ ăn phát ra tiếng kêu nức nở, giống như tôi vừa mới đánh nó.

Tôi vốn tưởng rằng con chó xám nhỏ này bé nên dễ bắt nạt hơn, kết quả tiếng kêu của nó lập tức gây chú ý của những con chó lang thang khác đang ăn, có thế thôi mà bọn chúng đều vây quanh chúng tôi như hổ rình mồi.

Tôi thấy bọn nhãi này không có ý tốt, bèn nhanh chóng trốn ra sau Đinh Nhất: “Sao mà nhỏ mọn vậy hả! Tối qua tao còn tới cho chúng mày ăn mà!”

Những con chó này vừa nhìn thấy Đinh Nhất chắn trước người tôi, lập tức sợ sệt lũ lượt lùi về phía sau, sau đó oẳng oẳng mấy

tiếng rồi chạy biến! Xem ra vẫn là khí thế của Đinh Nhất lợi hại, cả người lẫn vật chớ tới gần…

“Bây giờ làm sao đây? Chúng ta cũng không có chứng cứ chứng minh đây là thịt người.” Tôi hơi bất đắc dĩ.

Chú Lê cau mày nhìn những chén giấy dưới đất, sau đó trầm giọng: “Như vậy đi, chúng ta gom những thứ này lại trước, sau đó tìm cách điều tra thử người đàn ông vừa rồi có lai lịch gì...”

Tôi ngờ vực nói: “Cái này phải đi đâu tra? Vừa rồi chỉ nhìn lướt được mặt thôi mà.”

Chú Lê cười bảo tôi: “Không phải nói cô hàng xóm xinh đẹp kia của các cháu tham gia một cái hội cứu trợ động vật nhỏ gì đó ư? Đi hỏi cô ấy thử đi, có quen biết người đàn ông nào như vậy hay không.”

Tôi thấy thế cũng phải, sao lại quên khuấy mất vụ này nhỉ, mẹ Đậu Đậu có nói rồi, khu vực này tổng cộng có hơn năm mươi tình nguyện viên, phạm vi này không được xem là lớn, chắc là có thể tìm được người đàn ông kia rất nhanh.

Nhưng vấn đề bây giờ là làm gì với chỗ “thịt người” này đây? Dù sao cũng đừng hòng cấp đông trong tủ lạnh nhà chúng tôi! Cuối cùng vẫn là chú Lê mang về nhà, bởi vì nhà chú ấy có một tủ đông chuyên để đông lạnh vài thứ kỳ quái.

Buổi sáng ngày hôm sau, chúng tôi cố ý “tình cờ” gặp mẹ Đậu Đậu lúc đi ăn sáng, sau đó tôi bèn hỏi thăm xem cô ấy có quen biết những tình nguyện viên khác hay không.

Cô ấy lắc đầu đáp: “Không thân lắm, lịch xoay vòng của bọn tôi đều do trưởng nhóm của khu vực này thông báo trước mấy ngày, cho nên bình thường sẽ không gặp được các tình nguyện viên khác.”

Tôi nghe xong thì hơi thất vọng nói: “À?! Chẳng lẽ hơn năm mươi người các cô cũng không có ai quen biết nhau ư?”

“Cũng không phải, chúng tôi có một nhóm chat của tình nguyện viên trong khu chung cư… Người phụ trách của tổ tôi chính là quản trị viên.” Mẹ Đậu Đậu nói.

Trong lòng tôi lại bốc cháy lên hy vọng lần nữa, sau đó lập tức nói với cô ấy: “Vậy có thể thêm tôi vào nhóm được không? Để tôi cũng tham gia vào tổ chức công ích nhỏ này của mọi người!”

Kết quả mẹ Đậu Đậu lại bày vẻ mặt không tin nói: “Không phải chứ! Bình thường cậu bận như vậy, đôi khi cả Kim Bảo cũng phải gửi nuôi ở nhà tôi, nào có thời gian đi cho chó hoang ăn đây!”

Tôi ngượng ngùng cười: “Vậy thì thừa lúc tôi không bận thôi, chỉ cần muốn làm thì luôn dành thời gian được mà…”

Cuối cùng dưới sự năn nỉ ỉ ôi của tôi, mẹ Đậu Đậu cũng thêm tôi vào nhóm chat, kết quả vào đó mới thấy, hình đại diện những tình nguyện viên này đều là chó do mình nuôi, chẳng có tấm nào là người thật của họ cả.

Buổi tối lúc về tôi bèn thêm bạn WeChat mười mấy người giới tính nam trong nhóm, kết quả chỉ có năm người đồng ý thêm tôi làm bạn. Bây giờ ai cũng cẩn thận như vậy, sợ mình bị lừa…

Tôi sàng lọc vòng bạn bè của năm người này, phát hiện họ đều không phải người đàn ông dáng người trung bình mà chúng tôi muốn tìm, xem ra cái gã kia chắc hẳn là nằm trong mười người còn lại.

Bởi vì tôi mới gia nhập, nên quản trị viên giới thiệu đơn giản cho tôi về một vài chế độ của hội, ví dụ như nếu tôi tạm thời có việc không thể đi cho chó ăn thì phải xin nghỉ trước, nếu không thì phải nhờ người khác đến cho ăn hộ, tóm lại không bỏ ngang là được.

Tôi lập tức bảo đảm với cô ấy sẽ kiên trì cho ăn, lại nói, năm mươi ngày cho ăn một lần, chắc là độ khó không lớn lắm...

Đương nhiên, lúc trò chuyện riêng với quản trị viên, tôi còn giả bộ vô tình hỏi tình nguyện viên được xếp sau mẹ Đậu Đậu là ai? Sao thấy anh ta hơi lạ mặt, không giống người ở trong khu chung cư chúng ta thế?

Sau đó quản trị viên nói cho tôi biết, người kia đúng thật là một chủ nhà trong khu chung cư, ở tòa nhà 52, chẳng qua trước kia anh ta luôn cho thuê phòng, không biết sao khoảng thời gian này đột nhiên dọn về ở.

Tôi thầm vui vẻ, xem ra phạm vi chúng tôi phải tìm kiếm đã thu nhỏ lại còn toà nhà 52... Còn về theo dõi bám đuôi ấy à, tất nhiên đây là thế mạnh của Đinh Nhất rồi, cho nên tôi bảo anh ta đến tòa nhà 52 canh trước, nhanh chóng tra ra người đàn ông kia tên họ là gì, với lại địa chỉ chính xác của hắn là ở phòng số mấy, lầu mấy.

Kết quả Đinh Nhất đi không bao lâu đã lấy được hết những tin tức đó!

CHƯƠNG

DỊCH VỤ TẬN NHÀ

Lúc ấy tôi còn giật mình hỏi Đinh Nhất làm sao lấy được? Kết quả anh ta lại nói với vẻ mặt nhẹ nhàng: “Khi tôi đến đúng lúc thấy hắn đang cầm một gói đồ chuyển phát nhanh trong tay, vì thế tôi giả vờ không cẩn thận đụng phải, sau đó giúp anh ta nhặt gói đồ rơi trên mặt đất lên, địa chỉ và tên họ ở bên trên nhìn là thấy ngay!”

Tôi nghe xong bèn vỗ vai anh ta nói: “Được đó! Anh đúng là chọn sai nghề rồi! Nếu ở quá khứ, làm đặc công bí mật gì đó chắc chắn sẽ không thành vấn đề.”

Căn cứ vào thông tin Đinh Nhất nhìn lén được từ gói đồ kia, người đàn ông đó tên Tống Bằng Vũ, nhà ở căn hộ 1102, lầu hai, toà nhà 52, ngay cả số di động của hắn, Đinh Nhất cũng lướt qua và ghi nhớ lại.

Kế tiếp do tôi và Đinh Nhất giả làm nhân viên công ty gas đến bảo trì tận nhà, như vậy là có thể trà trộn vào nhà họ, dễ dàng xem bên trong còn có nhiều “thịt viên” hơn không.

Để không rút dây động rừng, trước tiên chúng tôi vẫn gõ cửa nhà hàng xóm của Tống Bằng Vũ trước. Mở cửa cho chúng tôi là một bà cụ đầu tóc bạc trắng, khi chúng tôi nói ra mục đích đến

đây, bà ấy bèn nhiệt tình cho chúng tôi vào nhà.

Bà cụ này rất hay nói, chắc bình thường trong nhà cũng không có ai nói chuyện với bà. Chúng tôi vốn định giả bộ kiểm tra vòi gas trong nhà hàng xóm Tống Bằng Vũ một chút, sau đó lại hỏi thăm bà ấy tình hình của Tống Bằng Vũ này, sau đó mới đến nhà Tống Bằng Vũ.

Kết quả không ngờ khi tôi đi vào phòng bếp nhà bà cụ lại thật sự ngửi thấy mùi gas nồng nặc... Lúc ấy tôi thầm cả kinh, vội vã với tay vặn kín van gas chính trong phòng bếp.

Lúc này Đinh Nhất thấy tôi luống cuống tay chân vừa đóng van gas vừa mở cửa sổ, vội hỏi tôi làm sao vậy, kết quả anh ta vừa đi vào phòng bếp cũng lập tức ngửi được mùi gas trong phòng.

“Nguy hiểm thật! Còn may mà hôm nay chúng ta tới, bằng không chỉ sợ xảy ra chuyện lớn thật.” Tôi nghĩ lại mà còn sợ.

Bà cụ mới vừa pha trà cho chúng tôi xong, nhìn sắc mặt của hai người chúng tôi khó coi, bèn vội hỏi sao thế? Có phải ống dẫn gas nhà bà có vấn đề gì không? Tôi thấy sắc mặt bà cụ căng thẳng không thôi, nên cố gắng nói với bà bằng vẻ mặt bình thường: “Chuyện đó... Ống dẫn rất tốt, nhưng mà vòi hơi cũ quá rồi, lát nữa chúng cháu sẽ thay miễn phí cho bà một cái mới.”

Bà cụ lập tức tươi cười: “Thật à, vậy cám ơn cậu thanh niên nhé, cậu xem mấy đứa con trai tôi, thường ngày đều bận hết, bọn nó cũng không có thời gian về kiểm tra, không ngờ bây giờ dịch vụ của công ty gas các cậu lại tốt như vậy.”

Tôi nghe thế thì lập tức lửa giận bốc cao trong lòng, ra là bà cụ còn có “mấy đứa con trai” cơ đấy! Ấy thế nhưng không có một đứa nào biết về kiểm tra vòi gas ở nhà cho mẹ già. Vì thế tôi hỏi bà cụ số điện thoại của một trong những đứa con trai của bà, nói là để về sau có chuyện gì thì tiện liên hệ.

Tuy rằng bà cụ không hiểu vì sao tôi cần số điện thoại của con trai bà ấy nhưng vẫn cho số cả hai, nói là nếu không gọi được cho người này thì gọi một người kia... May mà vì để giả cho giống, chúng tôi có mang theo người mấy cái vòi gas, bằng không bà cụ cũng không thể nào nấu bữa trưa được.

Lúc này Đinh Nhất vừa thay vòi gas vừa ra hiệu bằng mắt cho tôi, ý bảo tôi đừng quên mục đích chúng tôi tới đây hôm nay… Tôi nhận được ánh mắt đó bèn thuận miệng hỏi; “Bà ơi, bà ở đây bao lâu rồi ạ?”

Bà cụ cười nói cho tôi biết: “Cũng đến năm, sáu năm rồi đấy! Căn hộ này là mấy đứa con trai góp tiền với nhau mua cho bà, bình thường bọn nó rất hiếu thảo, nhưng mà cả đám đều bận quá! Tuy nhiên thời nay nếu không bận rộn thì làm sao có cuộc sống tốt được chứ?”

Tôi thấy giọng điệu của bà cụ rất bất đắc dĩ, bèn nghĩ thầm trong lòng, ai ai cũng hiểu đạo lý, nhưng mà đối với người mẹ, sự hiếu thảo tốt nhất chính là ở bên bà, cho dù anh mua cho mẹ cả một tòa cung điện, nhưng để mẹ ở một mình trong đó, bà cũng sẽ không thật sự vui vẻ...

Tôi lại hỏi tiếp bà cụ: “Đúng rồi, nhà bên cạnh ban ngày có người không ạ?”

Bà cụ nghĩ ngợi rồi lắc đầu đáp: “Trước kia nhà họ vẫn cho thuê, đợt trước lại dọn về ở, nghe nói Tiểu Tống là quản lý cấp cao của công ty gì đó, vợ cũng làm việc ở ngân hàng. Hai người này bình thường rất bận, mỗi ngày đều ra ngoài từ sáng sớm, buổi tối chưa đến mười giờ thì chưa về đâu. Người trẻ tuổi bây giờ ấy, không kể công việc tốt xấu, cả đám đều không dễ dàng mà!”

Ra khỏi nhà bà cụ rồi, Đinh Nhất bảo tôi xuống lầu dưới trông chừng, bây giờ nhà của Tống Bằng Vũ không có ai, đúng lúc cho

anh ta đi vào thăm dò thực hư trước. Tôi gật đầu đi thang máy xuống dưới lầu trước, trong lúc này tôi còn gọi điện thoại cho con trai của bà cụ.

Tôi hung dữ mắng anh ta một trận trong điện thoại, mới đầu anh ta còn tức giận hỏi tôi là ai, quản gì chuyện nhà bọn họ? Nhưng sau khi nghe tôi kể lại chuyện phòng bếp nhà bà cụ bị xì gas thì héo xuống ngay, không nói không rằng gì nữa.

Sau khi cúp điện thoại, cục tức của tôi cuối cùng đã xuôi xuống, vì thế muốn đến đại sảnh ở lầu một, tiếp tục hỏi thăm nhân viên bất động sản ở cửa ít chuyện về Tống Bằng Vũ.

Kết quả tôi mới vừa đi ra khỏi thang máy thì nhìn thấy nhân viên bất động sản Tiểu Vương tới thay ca với đồng nghiệp, trước mặt cô ta nên tôi không thể giả vờ mình là người của công ty gas được, bởi vì lúc trước tôi đi nộp phí bất động sản đã từng gặp cô ta.

"Anh Trương?! Sao anh lại đến toà nhà 52 này thế?" Tiểu Vương ngờ vực hỏi.

Tôi mỉm cười với cô ta: "Tôi có một người bạn muốn thuê nhà trong khu chung cư chúng ta, tôi nghe nói nhà 1102 trên lầu vẫn cho bên ngoài thuê nên tới đây xem thử, kết quả là nhà họ lại không có ai."

Tiểu Vương nghe xong thì lắc đầu nói: "Nhà 1102 giờ không cho thuê, chủ nhà đã dọn về ở rồi."

"Không cho thuê à? Haiz... Hại tôi uổng công đi một chuyến, tôi nghe nói nhà Tống Bằng Vũ có mấy căn hộ cơ mà? Sao lại dọn về đây rồi thế?" Tôi nói với vẻ thất vọng.

Tiểu Vương cười nói: "Chuyện này chúng tôi cũng không biết, có điều nghe nói họ đã bán căn nhà lúc trước rồi, nên giờ mới dọn về bên này ở."

Lúc này Đinh Nhất đi từ trong thang máy ra, tôi lập tức giả bộ thất vọng nói với anh ta: “Tiểu Vương bảo căn hộ nhà Tống Bằng Vũ không cho thuê nữa rồi.”

Đinh Nhất lập tức hiểu ý tôi, sau đó bày ra vẻ mặt không sao cả: “Vậy thôi đi, chúng ta lại đến chỗ khác trong khu chung cư tìm thử xem.”

Ra khỏi toà nhà 52 rồi, tôi vội hỏi Đinh Nhất có phát hiện ra cái gì trong nhà Tống Bằng Vũ không?

Đinh Nhất làm vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Cái gì cũng không có, trong nhà sạch sẽ, tủ lạnh trống không, còn có rất nhiều thùng đồ chuyển nhà vẫn chưa mở ra nữa.”

Tôi hơi ngờ vực: “Xem ra trước đó bọn họ dọn nhà rất vội vàng nhỉ! Đến bây giờ còn chưa sắp xếp lại xong đồ đạc trong nhà nữa!”

Đinh Nhất cũng nói: “Đâu chỉ không có sắp xếp lại, tôi đoán họ chỉ tới đây ngủ, thời gian còn lại cũng không ở nhà, trong phòng bếp không có dấu vết nổi lửa nấu cơm...”

CHƯƠNG

TÌNH NHÂN BÍ MẬT

Tôi và Đinh Nhất vừa đi vừa tán dóc, định về nhà trước rồi nói sau, kết quả lúc ấy lại nghe thấy ở quảng trường nhỏ đằng trước vang lên tiếng gào thê lương thảm thiết… Hai chúng tôi liếc mắt nhìn nhau, cảm giác tiếng gào này không thích hợp cho lắm, chắc hẳn là đã xảy ra chuyện, vì thế chúng tôi vội nhanh chóng chạy qua.

Quảng trường nhỏ nằm chính giữa khu chung cư của chúng tôi, trên quảng trường có một ít thiết bị tập thể dục ngoài trời, bình thường có không ít ông cụ bà cụ vận động ở đây. Nhưng thời gian này là lúc sắp nấu bữa trưa, đáng lẽ bây giờ người ở đó không nhiều lắm.

Chờ hai chúng tôi chạy tới nơi, nhìn thấy một chị gái trung niên mặt cắt không còn giọt máu ngã ra đất. Lúc này tôi cũng không có thời gian suy xét vấn đề "đỡ hay không đỡ", vội vàng đi qua đỡ chị ta dậy và nói: "Sao vậy? Có phải không khoẻ chỗ nào không?"

Đầu tiên chị gái xua tay với tôi, sau đó lại chỉ cái túi nhỏ trên tay mình, tôi đoán chị ta mắc bệnh gì đó, vì thế vội mở túi chị ta ra tìm kiếm, quả nhiên tìm ra ở bên trong một lọ thuốc trợ tim hiệu quả nhanh.

Tôi lập tức đổ ra một viên nhét vào trong miệng chị gái, sau đó không ngừng vỗ bộp bộp phía sau lưng chị ta: “Chị gái à, tôi gọi 120 cho chị nhé!”

Lúc này sắc mặt của chị gái ít nhiều hơi dịu lại, chị ta lắc đầu nói: “Không cần, tôi không có chuyện gì lớn, mau! Cậu trai, mau đến chỗ vành đai xanh tìm thử, hình như tôi nhìn thấy một con chó hoang ngậm một khúc xương người chạy vào đó…”

Tôi và Đinh Nhất nghe được đều cả kinh! Vội hỏi: “Xương người ư? Không thể nào!”

Chị gái vừa thở xuôi vừa nói với tôi: “Thật đấy, chắc chắn tôi không nhìn lầm, còn không đuổi theo thì không biết bị chó ngậm đi đâu mất!”

Cuối cùng, dưới sự thúc giục mãi của chị gái này, tôi và Đinh Nhất bèn đuổi theo hướng chị ta nói... Quả nhiên, không đuổi bao xa thì nhìn thấy một con chó nhỏ mập mạp đang ngậm một thứ chạy tung tăng đằng trước chúng tôi.

Để không làm nó sợ, tôi bảo Đinh Nhất lặng lẽ đi lên đằng trước chặn đầu, còn tôi thì cẩn thận đi theo phía sau, chặn kín đường lui của nó. Nhưng lỗ tai của chó rất nhanh nhạy cho dù là bước chân có nhẹ hơn nữa cũng rất khó để không bị nó phát hiện.

Kết quả chỉ chốc lát, con vật nhỏ kia đã quay đầu lại phát hiện ra tôi. Có lẽ nó còn tưởng là tôi muốn cướp khúc xương của nó chăng? Sợ quá vội tăng tốc chạy lên trước...

Nhưng ngay lúc nó quay đầu lại nhìn tôi, tôi nhìn thấy rõ ràng trong miệng nó ngậm một khúc xương tay người. Nếu không phải thứ này ở trong miệng nó, tôi chắc chắn sẽ cho rằng đây là linh kiện của mô hình bộ xương người. Nhưng bây giờ nó lại bị một con chó ngậm, thế thì tất nhiên đó chính là một khúc xương người thật...

Tôi thấy con chó kia đột nhiên tăng tốc, cũng chỉ đành chạy đuổi theo, nhưng tôi càng đuổi, nó chạy càng nhanh, kết quả đụng đầu vào Đinh Nhất bỗng nhiên chặn đầu từ phía trước.

Đinh Nhất ra tay cực nhanh, giằng ngay lấy khúc xương tay trong miệng con chó nhỏ. Phỏng chừng con vật nhỏ này cũng không ngờ được sẽ bị hai người đàn ông cướp mất xương, nhất thời cáu đến sủa ầm lên, nhưng lại không dám tới gần Đinh Nhất đang cầm khúc xương tay để cướp về.

Tôi nhận khúc xương tay từ tay Đinh Nhất, phát hiện bên trên không có một tí máu thịt nào, sạch sẽ như đã bị nấu lên rồi. Khi tay của tôi chạm vào nó, lập tức cảm nhận được đây là bàn tay của một phụ nữ, nhưng trừ cái đó ra thì không có gì khác nữa...

Đinh Nhất thấy tôi cầm khúc xương tay ngẩn người, bèn vội hỏi tôi cảm nhận được gì không? Tôi lắc đầu đáp với anh ta: "Chỉ có một khúc xương bàn tay, ký ức tàn hồn có thể cảm nhận được quá ít, bây giờ điều duy nhất có thể xác nhận chính là, đây là tay của một người phụ nữ."

Lúc này một hồi còi hụ cảnh sát vang lên từ cổng chính của khu chung cư, tôi liếc nhìn Đinh Nhất nói: "Xem ra chị gái vừa nãy đã báo cảnh sát rồi, chúng ta vẫn nên đưa khúc xương tay qua đó đi…"

Khi cảnh sát 110 nhìn thấy khúc xương tay chúng tôi giằng được từ miệng chó, cũng kinh ngạc không nói thành lời, bởi vì với kinh nghiệm thường ngày của họ mà xem, báo án kiểu này kết quả cuối cùng đều là sợ bóng sợ gió một hồi thôi, nhưng mà hôm nay rõ ràng là không phải.

Ở khu dân cư phát hiện xương người chính là vụ án lớn, cho nên hai cảnh sát tiếp nhận vụ án lập tức xin chỉ thị của cấp trên, điều thêm nhiều cảnh sát đến đây tìm kiếm xem gần đó có còn

phần xương tay xương chân nào khác hay không.

Tuy nhiên kiểu tìm kiếm này thật sự là vừa lãng phí thời gian vừa lãng phí nhân lực, hơn nữa đôi khi hiệu quả lại không rõ ràng. Cuối cùng vẫn là nhờ chị gái vừa rồi phát hiện xương tay ra sức tuyên truyền, không ít hộ gia đình trong khu chung cư cũng ra cùng tìm giúp.

Sự thật chứng minh, lực lượng của quần chúng rất mạnh mẽ, họ nhanh chóng tìm ra không ít khúc xương bị nghi là xương người từ khắp nơi trong khu chung cư, hơn nữa có rất nhiều phần là cướp được từ trong miệng của chó hoang.

Nhưng cuối cùng hầu hết đều bị pháp y đến sau đó giám định là xương lợn và xương bò, cho đến khi một ông cụ tìm thấy một túi rác đen bị chó hoang cào ra ở bên ngoài rừng cây nhỏ của khu chung cư, trong đó có một ít xương cốt hơi không bình thường…

Bởi vì lúc đầu chúng tôi là người báo án phát hiện ra xương người, cho nên vẫn luôn ở gần xe cảnh sát ghi lời khai. Khi tôi nhìn thấy hai cảnh sát xách một cái túi rác màu đen đi qua bên cạnh mình, một ít ký ức tàn hồn của người chết ùa vào đầu tôi trong nháy mắt.

Nhưng vì họ đi rất nhanh nên có rất nhiều đoạn tôi vẫn chưa kịp thấy rõ ràng, hai cảnh sát kia đã mang những hài cốt đó rời khỏi hiện trường rồi. Lúc này Đinh Nhất dùng mắt dò hỏi tôi có phải phát hiện ra cái gì rồi không, tôi lại lắc đầu, ý bảo quay về rồi nói.

Cuộc tìm kiếm mở rộng trong ngoài khu chung cư rốt cuộc đã kết thúc, không ít người xem náo nhiệt cũng đều tản đi hết. Trước khi đi, cảnh sát còn lưu lại số điện thoại của chúng tôi, nói là nếu còn có gì cần chúng tôi thì sẽ liên hệ lại.

Sau khi về đến nhà, Đinh Nhất lật đật hỏi tôi: “Vừa rồi có phải

cậu nhìn thấy gì không?”

Tôi thở dài đáp: “Suy đoán lúc đầu của chúng ta không sai, người chết đúng là có quan hệ với Tống Bằng Vũ... Cô ta là tình nhân của Tống Bằng Vũ, Đỗ Tiểu Lôi.”

Người chết tên Đỗ Tiểu Lôi, trước khi chết đã từng là cấp dưới của Tống Bằng Vũ. Đỗ Tiểu Lôi này vẫn luôn đi theo Tống Bằng Vũ từ năm năm trước khi mới tốt nghiệp đại học, có thể nói là do một tay hắn đào tạo.

Thậm chí Tống Bằng Vũ đã nhìn cô ta từ một người ngây thơ nơi công sở không hiểu gì, một đường leo lên cao, sau này trở thành tinh anh của giới kinh doanh có thể đảm đương một phía. Đương nhiên trong đó không thể thiếu sự quan tâm của Tống Bằng Vũ, nếu không thì sao mối quan hệ tình nhân giữa họ có thể duy trì mãi suốt năm năm dài chứ?!

Tuy rằng ngay từ lúc bắt đầu mối quan hệ này, hai bên đã nói rõ cho nhau, cuối cùng sẽ không có kết quả gì, nhưng Đỗ Tiểu Lôi vừa mới vào ngành vẫn một mực nhào vào lòng Tống Bằng Vũ. Nói là cô ta muốn tìm cây to để dựa lưng cũng được, hoặc là bị sức cuốn hút của người đàn ông chín chắn như Tống Bằng Vũ chinh phục cũng thế, tóm lại là càng không thể cứu vãn…

CHƯƠNG

LỜI KHUYÊN CỦA VỢ

Mấy năm đầu, tính tình Đỗ Tiểu Lôi mềm yếu, trong công việc hay tình cảm đều là Tống Bằng Vũ nói gì nghe nấy. Nhưng dần dần cô ta trưởng thành hơn, đã biết rõ nếu mình còn tiếp tục như vậy, không nói đến việc tiêu hao hết tuổi trẻ, cuối cùng cũng sẽ không chiếm được cái gì hết.

Cho nên vào một năm trước, Đỗ Tiểu Lôi luôn luôn mềm yếu đột nhiên bắt đầu trở nên mạnh dạn, chưa nói đến biểu hiện của cô ta trong công việc, chèn ép Tống Bằng Vũ khắp nơi, mà trên mặt tình cảm cũng đề xuất với Tống Bằng Vũ, bảo anh ta ly hôn để ở bên mình.

Cô ta điên cuồng tạo “cảm giác tồn tại” như vậy là muốn để Tống Bằng Vũ cảm thấy, bất kể về tuổi tác hay sự nghiệp, cô ta đều mạnh hơn vợ anh ta là Hồ Lệ Bình. Anh ta có thể lựa chọn ly hôn với Hồ Lệ Bình, sau đó cùng xây dựng gia đình lại với mình.

Tuy nhiên Đỗ Tiểu Lôi không ngờ tới, Tống Bằng Vũ lại từ chối cô ta thẳng thừng, lý do là hiện giờ đang đúng vào thời cơ quan trọng để anh ta mở rộng sự nghiệp, lúc này ly hôn chính là tự gây khó khăn cho mình…

Tuy rằng Đỗ Tiểu Lôi cũng biết Tống Bằng Vũ không hề muốn ly

hôn, nhưng cô ta vẫn chưa từ bỏ ý định: “Em còn trẻ, em có thể sinh con cho anh mà, Hồ Lệ Bình không thể sinh, khuyết điểm lớn như vậy mà anh cũng làm như không thấy sao?”

Tống Bằng Vũ cười lạnh và nói: “Chính bởi vì cô ấy không thể sinh nên anh mới càng không thể rời bỏ cô ấy, chỉ có như vậy, ở trong mắt người khác anh sẽ là một người đàn ông tốt trọng tình trọng nghĩa.”

Con người thường là như vậy, thứ càng không chiếm được thì càng muốn có, thậm chí còn đến nước điên cuồng… Tuy Tống Bằng Vũ đã nói rất rõ ràng với Đỗ Tiểu Lôi rằng mình sẽ không ly hôn, nếu cô ta thật sự không chấp nhận được thì quan hệ của hai người họ cũng chỉ có thể đến đây thôi.

Nhưng Đỗ Tiểu Lôi vẫn không chịu buông tha thứ tình cảm không được chúc phúc này. Thế vẫn chưa xong, cô ta còn thường xuyên đi tìm Hồ Lệ Bình nói những lời khó nghe, hy vọng Hồ Lệ Bình có thể chủ động đề xuất ly hôn với Tống Bằng Vũ.

Kết quả Hồ Lệ Bình này cứ như một đống bông, mặc kệ Đỗ Tiểu Lôi ra sức như thế nào cũng vẫn không tiếp chiêu, chỉ bày một tư thế người vợ tào khang không thể bỏ. Thậm chí Hồ Lệ Bình còn từng chủ động hẹn Đỗ Tiểu Lôi, nhưng lại không phải để khởi binh hỏi tội, trái lại còn tận tình khuyên bảo Đỗ Tiểu Lôi, vì người đàn ông như Tống Bằng Vũ thật sự không đáng, năm tháng tốt đẹp thế kia, đáng lẽ cô ta nên tìm một người đàn ông trẻ tuổi hơn, chân thành hơn, chứ không phải tên đàn ông dối trá giống như Tống Bằng Vũ này, rõ ràng đã có gia đình lại còn trêu ghẹo con gái bên ngoài…

Đỗ Tiểu Lôi nghe xong thì châm biếm: “Nếu người đàn ông này quá quắt như thế, vậy vì sao chị còn không chịu buông tay, cho anh ấy tự do chứ?”

Hồ Lệ Bình thở dài nói: “Nếu tôi có tuổi trẻ và sự xinh đẹp của cô, tất nhiên tôi sẽ chọn rời khỏi anh ta, bắt đầu lại đời mình một lần nữa... Nhưng tôi không có, nếu bảo cô dùng năm tháng đẹp nhất của cô đổi lấy tôi của hiện giờ, cô có đồng ý không?”

Đỗ Tiểu Lôi sửng sốt, cô ta không ngờ Hồ Lệ Bình sẽ hỏi mình một vấn đề như vậy, vì thế cô ta hơi do dự, rồi nói bằng vẻ mặt quả quyết: “Đương nhiên là tôi đồng ý rồi, bởi vì tôi yêu Bằng Vũ thật lòng…”

Hồ Lệ Bình nghe vậy, ấy thế nhưng lại lộ ra một nụ cười rất hài lòng. Tuy ngay lúc đó Đỗ Tiểu Lôi cũng không phát hiện cô ta không thích hợp chỗ nào, nhưng tôi lại mơ hồ cảm thấy bất an, bởi vì đó không phải là nụ cười có ý tốt.

Hồ Lệ Bình này chắc hẳn không đơn giản như bề ngoài, tôi càng không tin lời Tống Bằng Vũ, bởi vì hắn cũng không phải là người tốt gì... Nếu ngay lúc đó Đỗ Tiểu Lôi có thể dứt ra đúng lúc, có lẽ sẽ không rơi vào kết cục như hiện giờ.

Vì thời gian tôi ở gần những phần xương cốt đó quá ngắn, nên tàn hồn thuộc về Đỗ Tiểu Lôi mà tôi có thể nhìn thấy thật sự có hạn, chỉ biết là trước khi cô ta chết đã từng đi tìm Tống Bằng Vũ để ngả bài, bây giờ xem ra kết quả ngả bài cũng không tốt đẹp.

Đáng lý ra hiện giờ cảnh sát đã tìm được xương cốt của Đỗ Tiểu Lôi, muốn xác nhận thân phận của cô ta cũng là chuyện sớm hay muộn thôi, nhưng không ngờ lại khó khăn hơn nhiều so với chúng tôi tưởng.

Đến giờ đừng nói là tìm được hung thủ, cho dù là tên Tống Bằng Vũ có hiềm nghi lớn nhất này, ấy vậy mà cũng không rơi vào tầm ngắm của cảnh sát. Lúc ấy tôi còn rất bực kia, hiệu suất phá án của cảnh sát hiện giờ sao có thể thấp như vậy được!

Kết quả sau đó tôi mới biết, hoá ra chuyện này có điều bí ẩn...

Tuy rằng đối với chúng tôi mà nói, vụ án này không có bất kỳ lợi ích kinh tế gì cả, nhưng tôi và Đinh Nhất vẫn luôn lặng lẽ chú ý, suy cho cùng trong tủ lạnh của chú Lê còn đang đông lạnh một ít "nhân sủi cảo thịt người" kia kìa.

Tuy nhiên đợi vài ngày sau, lại nghe "Trạm tuyên truyền tin đồn" trong khu chung cư nói, cảnh sát vẫn còn chưa xác nhận được thân phận của bộ xương! Tôi và Đinh Nhất nghe vậy đều cảm thấy chuyện này là không thể nào?!

Chẳng lẽ ngay cả người nhà, bạn bè, đồng nghiệp linh tinh, Đỗ Tiểu Lôi cũng không có ư? Vẫn phải có người phát hiện ra vấn đề khi cô ta mất tích chứ? Một người đang yên lành, nói biến mất là biến mất, giống như bốc hơi khỏi nhân gian, chẳng lẽ không có ai báo cảnh sát sao?

Tôi biết ban đầu khi điều tra thi thể, đầu tiên cảnh sát sẽ nghĩ đến cư dân mất tích trong vùng, cho nên chỉ cần người nhà Đỗ Tiểu Lôi hay bạn bè cũng được, chỉ cần họ đến Cục cảnh sát báo án, tất nhiên có thể tra ra cô ta.

Trừ khi ngoài Tống Bằng Vũ, Đỗ Tiểu Lôi chưa bao giờ qua lại cùng những người khác? Nhưng thế cũng không đúng, cô ta cũng phải có người nhà chứ? Kể cả là người nhà không hay liên hệ, nhưng đồng nghiệp ở đơn vị cũng phải gặp nhau mỗi ngày chứ? Chẳng lẽ thật sự không có một ai để ý sự sống chết, quan tâm rốt cuộc bây giờ cô ta ở đâu ư?

Vụ án gây nên tiếng vang không nhỏ trong khu chung cư của chúng tôi, nhưng lại chậm chạp không có kết quả, ít nhiều làm lòng người của các chủ hộ trong khu chung cư hoảng sợ. Còn có lời đồn nói đây là một băng nhóm tội phạm chuyên giết người lấy nội tạng, chuyên tìm người độc thân sống một mình để ra tay.

Cuối cùng tôi thật sự không nhịn nổi, bèn gọi cho Bạch Kiện,

muốn nhờ hỏi thăm giúp tôi xem tiến triển của vụ án này thế nào rồi? Thằng cha này vừa đi làm lại sau khi hồi phục, nghe tôi kể xong thì trêu chọc: “Cái cậu này sao đen đủi như vậy hả! Đi đến đâu cũng có người chết thế?!”

Tôi cũng hơi bất đắc dĩ nói: “Đâu có cách nào, cho nên tôi chỉ có thể làm cái nghề này thôi.”

Bởi vì lý do sức khỏe, tạm thời Bạch Kiện vẫn còn chưa làm vụ án nào, nên trước mắt anh ta là người rảnh rỗi trong đơn vị. Sau khi biết chuyện trong khu chung cư nhà tôi phát hiện xương người, anh ta lập tức gọi điện thoại cho phân cục bên dưới, muốn xem thử vụ án này giờ đã tiến triển đến bước nào rồi. Kết quả hỏi ra mới được biết, một chút manh mối cũng không có!

Những khúc xương người bị thu hồi đó đã cực kỳ không hoàn chỉnh, có không ít cái còn bị chó hoang gặm cắn đến không còn hình dạng, tuy pháp y vất vả lắm mới ghép được chúng lại với nhau, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể thông qua xương chậu bị hư hại để đoán ra người chết là phái nữ thôi.

CHƯƠNG

KHÁC NHAU NHƯ HAI NGƯỜI

Hơn nữa điều đáng sợ nhất là, những xương cốt này còn từng bị nấu ở nhiệt độ cao nên đã phá hoại nghiêm trọng hầu hết ADN trong xương, muốn thông qua so sánh ADN để tìm kiếm nguồn gốc của xác chết là rất khó thực hiện.

Còn về việc dựng lại khuôn mặt bằng hộp sọ cũng rất khó khăn, bởi vì hộp sọ của người chết từng bị vật cùn phá hỏng nặng nề, sau lại bị chó hoang gặm cắn, cho nên khung xương mặt đã mất hết.

Tóm lại chỉ một câu thôi, chính là mẹ ruột của cô ta tới cũng không nhận ra bộ hài cốt này rốt cuộc là ai!!!

Bởi vì có tôi hỏi khiến người rảnh rỗi như Bạch Kiện có hứng thú cực kỳ lớn với vụ án xương trắng này, do đó anh ta chuyển vụ án từ phân cục bên dưới lên chỗ mình.

Chỉ cần vụ án tới tay anh ta, vậy chuyện cũng dễ làm rồi. Thằng cha này cũng không vòng vo với tôi, gọi điện thoại hỏi thẳng tôi có phải đã biết thân phận của người chết hay không? Tôi gật đầu bảo: "Biết thì biết, nhưng mà lại không có chứng cứ trực tiếp để chứng minh! Không có chứng cứ thì anh có thể kết án ư?"

"Chuyện đó là đương nhiên không thể! Không có chứng cứ thì

tìm thôi! Với kinh nghiệm nhiều năm phá án của anh, trên đời này không có tội phạm nào hoàn hảo cả, chỉ cần đã làm thì sẽ để lại manh mối, chỉ là chúng ta vẫn chưa phát hiện ra nó thôi...” Giọng điệu của Bạch Kiện rất tự tin.

“Vậy cũng hợp lý! Nói thật cho anh biết nhé, thực ra người phụ nữ đã chết này là tình nhân của một chủ hộ trong khu chung cư bọn tôi, cô ta bị người ta nấu chín cho chó ăn!”

“Ô... Khẩu vị nặng thế à?! Vậy cậu có thể xác định hung thủ là tình nhân của người chết, chủ hộ đó trong khu chung cư của các cậu ư?” Bạch Kiện hơi giật mình.

“Không chắc lắm, nhưng chắc chắn anh ta không thoát khỏi liên can. Vì thi thể cũng không hoàn chỉnh, hơn nữa lúc ấy hai cảnh sát kia chỉ đưa thi thể đi ngang qua nên tàn hồn mà tôi có thể cảm nhận được rất ít. Trước mắt chỉ biết người chết tên Đỗ Tiểu Lôi, là tình nhân của Tống Bằng Vũ, lãnh đạo cấp trung trong công ty nào đó, chính cô ta cũng làm việc ở công ty đó...” Tôi kể lại tình hình mà mình nhìn thấy từ tàn hồn của Đỗ Tiểu Lôi theo đúng sự thật cho Bạch Kiện.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Kiện bảo tôi lập tức đến cục xem lại thi thể, bởi vì anh ta chuẩn bị đóng gói chỗ xương vụn này đưa đến Viện Khoa học Đời sống, ở đó có một nhóm nghiên cứu chuyên về kỹ thuật chiết xuất ADN cho nhiều loại xương cốt xưa cũ.

Hy vọng các giáo sư chuyên gia ở đó có thể trích xuất thành công ADN để có thể tiến hành đối chiếu danh tính. Bởi vì trong vụ án này, việc xác định danh tính là tiền đề của tất cả các cuộc điều tra, nên cần phải qua được cửa này.

Khi tôi và Đinh Nhất đến văn phòng của Bạch Kiện, anh ta đang thảo luận vụ án với một đồng nghiệp, thấy tôi tới rồi thì tự đưa tôi đến phòng pháp y. Pháp y ở đó đã sắp xếp các phần xương vỡ của

Đỗ Tiểu Lôi thành hình dạng xương người, như vậy có thể nhận ra bộ xương người này rốt cuộc là khuyết thiếu chỗ nào.

Nữ pháp y thấy Bạch Kiện dẫn tôi vào, ấy thế nhưng cũng không hỏi gì, mà là trực tiếp chỉ vào bộ xương trên bàn giải phẫu nói với anh ta: “Bộ xương này đã bị hỏng một cách nghiêm trọng, trước đó chắc hẳn đã từng bị nấu ở nhiệt độ cao, cho nên làm tổ chức mặt ngoài của xương không còn bất kỳ cơ bắp, mỡ, da gì cả… Còn có một vài chỗ có thể là vì lúc nấu không thuận tiện, cho nên có tình trạng bị đồ vật cùn đập gãy. Đặc biệt là hộp sọ, khuyết thiếu cực kỳ nghiêm trọng. Nhưng cũng không phải không hề để lại manh mối gì, đầu tiên từ kích cỡ xương chậu có thể biết người chết là phái nữ, căn cứ vào bề mặt xương mu suy đoán ra tuổi của người chết ở vào khoảng hai mươi lăm đến ba mươi lăm tuổi. Ngoài ra có vài chỗ trên mảnh sọ biến thành màu đen, đó chắc là do lúc còn sống người chết bị ngoại lực làm xuất huyết dưới da, sau khi được nấu lên ở nhiệt độ cao thì kết tủa đọng lại trong mô xương.”

Sau khi Bạch Kiện nghe nữ pháp y nói xong thì trầm giọng: “Ý của cô là người chết có khả năng chết vì phần đầu bị thương?”

Nữ pháp y lắc đầu nói: “Bây giờ vẫn chưa thể khẳng định đây là nguyên nhân tử vong của cô ta.”

Trong khi Bạch Kiện và nữ pháp y trao đổi, từ đầu đến cuối họ đều không nói với tôi một câu nào, dường như tôi không tồn tại, tôi biết đây là sự ăn ý giữa Bạch Kiện và nữ pháp y, vì thế bèn tranh thủ thời gian cảm nhận tàn hồn của Đỗ Tiểu Lôi.

Có điều rất tiếc là tôi cũng không nhìn thấy nhiều hình ảnh hơn so với trước, ngay cả cuối cùng cô ta chết như thế nào cũng không biết. Ra khỏi phòng pháp y, tôi bất đắc dĩ lắc đầu nói với Bạch Kiện: “Thi thể hư hỏng quá nghiêm trọng, thông tin trong tàn hồn

quá ít, căn bản nhìn không ra hình ảnh trước khi cô ta chết.”

Bạch Kiện nghe thế thì thở dài: “Vậy chỉ có thể lén điều tra thử về Đỗ Tiểu Lôi và Tống Bằng Vũ trước.”

Bởi vì bây giờ cảnh sát vẫn chưa có bất kỳ chứng cứ ngoài mặt nào nói rõ người chết chính là Đỗ Tiểu Lôi, cho nên nhóm Bạch Kiện vẫn không thể ra mặt đến công ty của cô ta điều tra. Bởi vậy khi còn chưa có kết quả trích xuất được ADN từ phía phòng thí nghiệm của trường đại học, vẫn đành phải do tôi và Đinh Nhất lén đi điều tra trước.

Không ngờ vòng một vòng như vậy, cuối cùng vẫn là hai anh đây ra mặt điều tra! Đương nhiên, bây giờ có một số việc có thể bảo Bạch Kiện tạo điều kiện ít nhiều cho chúng tôi.

Ví dụ như tôi muốn tra thử nhật ký điện thoại của Tống Bằng Vũ, đó chỉ là chuyện trong một nốt nhạc! Còn có tư liệu cơ bản của Tống Bằng Vũ, tuy rằng rất khuôn sáo, nhưng có còn hơn không.

Đầu tiên tôi và Đinh Nhất chia binh làm hai đường, anh ta phụ trách đi theo Tống Bằng Vũ, xem bây giờ mỗi ngày hắn đều làm những gì, từ đầu đến cuối tôi vẫn nghi ngờ hắn còn có một ít “thịt viên” chưa xử lý xong.

Còn tôi thì phụ trách đi theo vợ của hắn là Hồ Lệ Bình, thật sự không biết người phụ nữ thoạt nhìn “mềm yếu” này, rốt cuộc đảm nhận vai trò gì trong cái chết của Đỗ Tiểu Lôi? Là bị che mắt chẳng hay biết gì hay là biết chuyện mà không báo đây? Từ việc cô ta mặc kệ sinh hoạt cá nhân của chồng mấy năm nay ra, cho dù đã biết Tống Bằng Vũ giết người, cô ta cũng sẽ lựa chọn im lặng không nói.

Lần trước nghe bà cụ cạnh nhà bọn họ nói, ngày thường hai vợ chồng này luôn đi sớm về trễ, bởi vậy tôi và Đinh Nhất còn cố ý

chờ bọn họ ở dưới lầu từ lúc trời chưa sáng. Quả nhiên còn chưa đến bảy giờ, đã thấy cảnh hai vợ chồng Tống Bằng Vũ vội vàng đi ra.

Tống Bằng Vũ còn đỡ, tuy là trông hơi khẩn trương, nhưng bề ngoài vẫn coi như bình thường. Nhưng còn vợ hắn Hồ Lệ Bình… cũng chỉ có thể dùng từ kỳ cục để hình dung. Bây giờ nhiệt độ không khí đã rất cao, tuy buổi sáng hơi lạnh chút, nhưng cũng không đến mức che kín mít như vậy chứ?!

Lúc này đã thấy hai vợ chồng bọn họ lên xe rồi lập tức nhanh chóng rời khỏi khu chung cư, tôi và Đinh Nhất thấy tạm thời họ không tách ra, nên cũng lái xe bám theo sau đuôi họ. Mới đầu chúng tôi còn tưởng rằng Tống Bằng Vũ sẽ lái xe đưa vợ đi làm trước, nhưng lại thấy hắn chạy thẳng đến dưới lầu công ty mình.

“Chẳng lẽ là vợ anh ta đưa anh ta đi làm, sau đó tự mình lại lái xe đi?” Tôi hơi ngờ vực.

Kết quả một màn diễn ra kế tiếp lại làm hai người chúng tôi đều rơi cằm… Không ngờ hai vợ chồng lại cùng nhau bước xuống ô tô!! Chỉ là lúc này Hồ Lệ Bình và người ra khỏi cửa buổi sáng đã khác nhau như hai người.

CHƯƠNG

NGƯỜI CHẾT RỐT CUỘC LÀ AI

Hồ Lệ Bình lúc này đã tháo tấm khăn lụa bọc kín mít trên đầu ra, mái tóc đen nhánh đẹp đẽ rũ xuống phía sau lưng cô ta. Tôi thầm nghi ngờ, buổi sáng khi Hồ Lệ Bình ra ngoài bọc kín mít như vậy, chẳng lẽ là do chưa chải đầu trang điểm ư? Tuy nhiên sau khi chị ta xuống xe, lúc vô ý quay đầu lại khiến tôi kinh ngạc đến cả buổi cũng nói không nên lời…

Đinh Nhất thấy vẻ mặt tôi khiếp sợ, bèn vội hỏi: "Sao vậy?"

"Người đó… Người phụ nữ đó không phải Hồ Lệ Bình!!" Tôi kinh ngạc đến nói chuyện cũng hơi lắp bắp.

Trong trí nhớ của Đỗ Tiểu Lôi, tôi đã từng thấy Hồ Lệ Bình, đó là một người đàn bà trung niên mang khí chất hoàn toàn bình thường, nhưng trước mắt, người phụ nữ từ trên xe bước xuống này rõ ràng là một cô gái trẻ hơn hai mươi tuổi mà!

Đinh Nhất nghe thế thì cau mày lại nói: "Cô ta không phải Hồ Lệ Bình? Vậy cô ta là ai?"

"Cô ta… sao lại là Đỗ Tiểu Lôi chứ?!!" Tôi lẩm bẩm tự nói.

Ngay cả Đinh Nhất luôn luôn bình tĩnh mà sau khi nghe thế cũng lộ vẻ ngạc nhiên, tôi thì càng khỏi phải nói, trái tim như phải chịu mười nghìn điểm bạo kích! Sao có thể? Sao có thể chứ!! Tôi

rõ ràng cảm nhận được ký ức tàn hồn của Đỗ Tiểu Lôi trong đống xương cốt kia mà? Chuyện này chắc chắn không sai sót được!

Tuy nhiên ngay trước mắt, Đỗ Tiểu Lôi vẫn sống sờ sờ bước xuống ô tô của Tống Bằng Vũ, khoẻ đến không thể khoẻ hơn! Vậy người phụ nữ trước kia bị nấu chín cho chó ăn là ai? Vô số nghi ngờ xoay quanh trong lòng nhưng tôi vẫn không tìm ra rốt cuộc là có vấn đề ở đâu?! Cuối cùng chúng tôi chỉ có thể nhìn Tống Bằng Vũ và Đỗ Tiểu Lôi cùng nhau đi vào tòa nhà của công ty họ…

Tôi và Đinh Nhất ngồi trong xe im lặng rất lâu, cuối cùng vẫn là anh ta mở miệng nói trước: "Trước hết khoan hãy nghi ngờ bản thân, tôi tin ký ức tàn hồn mà cậu cảm nhận được sẽ không hề sai, vấn đề hẳn là ở cái cô Đỗ Tiểu Lôi còn sống hiện giờ."

Nghe anh ta nói như vậy, tôi đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: "Đúng vậy! Nếu nói người cùng Tống Bằng Vũ ra vào có đôi là Đỗ Tiểu Lôi, vậy bây giờ Hồ Lệ Bình đã đi đâu?!"

Nghĩ đến đây, tôi lập tức lật tư liệu của Tống Bằng Vũ trong tay ra, trên đó cũng có tóm tắt về Hồ Lệ Bình, cô ta làm việc ở một ngân hàng trên đường Thanh Niên, vì thế tôi quay sang nói với Đinh Nhất: "Đi, đến cơ quan của Hồ Lệ Bình…"

Bởi vì trên tư liệu nói Hồ Lệ Bình là nhân viên quản lý của ngân hàng này, cho nên sau khi đến, chúng tôi chỉ đích danh muốn tìm Hồ Lệ Bình để xử lý nghiệp vụ. Kết quả nhân viên ngân hàng lại nói cho chúng tôi biết, nửa năm trước Hồ Lệ Bình đã từ chức rồi, còn về việc tại sao chị ta từ chức thì nghe nói là vì nguyên nhân sức khoẻ…

Cuối cùng chúng tôi lấy lý do là trước đó có nghiệp vụ do chị ta phụ trách, hỏi ngân hàng số điện thoại mà Hồ Lệ Bình để lại trước khi từ chức. Nhưng gọi đi mới biết, số đã ngừng hoạt động.

Lúc này tôi mới kinh ngạc phát hiện, hoá ra cho tới nay, người

mất tích ấy lại là Hồ Lệ Bình, mà không phải Đỗ Tiểu Lôi... Nhưng Đỗ Tiểu Lôi lại đã chết một trăm phần trăm rồi!! Nếu không thì tàn hồn từ đâu ra chứ? Nhưng Đỗ Tiểu Lôi bên cạnh Tống Bằng Vũ là thế nào đây?

Chẳng lẽ là Hồ Lệ Bình phẫu thuật chỉnh hình thành Đỗ Tiểu Lôi? Không đúng! Cho dù là phẫu thuật chỉnh hình cũng không thể chỉnh giống nhau như đúc được, lại nói, có người phụ nữ nào đi chỉnh hình còn nhất định phải chỉnh thành dáng vẻ của tình địch mình không hả?

Lúc tôi nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ ra nổi, Đinh Nhất lại nhắc nhở tôi: "Có cần đi hỏi sư phụ tôi thử không? Có lẽ ông ấy sẽ nghĩ ra được một khả năng hợp lý."

Vì thế chúng tôi lập tức lái xe đến nhà chú Lê, kết quả mới vừa vào cửa đã nhìn thấy chú Lê đang bận rộn trong phòng bếp, chú ấy thấy chúng tôi tới thì cười ha hả: "Mũi thính thật đấy! Chú vừa định gọi mà mấy đứa đã tự mình nghe mùi mò tới rồi à?"

Bây giờ tôi chẳng có lòng dạ ăn cơm, vì thế đi vào nói luôn với chú ấy: "Vụ nhân bánh bao có kết quả rồi!!"

Chú ấy vừa nghe thì vội đặt thứ trong tay xuống, sau đó lau tay rồi rời khỏi nhà bếp hỏi: "Chuyện là thế nào?"

Vì thế tôi kể lại một lượt toàn bộ tình hình vụ án đến bây giờ cho chú Lê, chú ấy nghe xong cũng im lặng hồi lâu, cuối cùng mới nói sâu xa: "Theo như lời cháu nói, tàn hồn trên xương trắng chắc chắn là của Đỗ Tiểu Lôi, nhưng bây giờ cô ta lại vẫn sống sờ sờ?"

Tôi gật đầu: "Chính là vậy! Cháu nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra rốt cuộc chuyện này là thế nào?!"

"Nếu trước đó bọn họ đã trao đổi cơ thể thì sao?" Chú Lê đột nhiên bật ra một câu như vậy.

“Đổi cơ thể? Đổi như thế nào? Thứ này còn có thể đổi như đổi sim di động ư?” Tôi tỏ vẻ không tin.

Tuy nhiên không ngờ chú Lê lại gật đầu nói: “Ý nghĩa không khác cho lắm! Nếu thật là như vậy, phía sau bọn họ tất có cao nhân chỉ điểm.”

Nếu dựa theo suy nghĩ của chú Lê, vậy thì mọi chuyện có thể thông suốt rồi, sở dĩ bọn họ xử lý thi thể như vậy, có lẽ chính là bởi vì nguyên nhân này…

Nhưng trong lòng tôi vẫn còn có một nghi vấn, vì thế tôi bèn hỏi chú Lê: “Cơ thể mà còn có thể cưỡng ép trao đổi ư? Trao đổi linh hồn của một người với một người khác?”

Chú Lê nghe xong lắc đầu: “Chắc chắn là cưỡng ép không được! Chú từng nghe sư phụ nói về cách này lúc trẻ, lúc làm phép cần cả hai bên đều cam tâm tình nguyện mới có thể hoàn thành, giữa lúc đó mà hai bên có phần do dự cũng sẽ không thành công.”

Lúc này tôi đột nhiên nhớ tới trong ký ức của Đỗ Tiểu Lôi, Hồ Lệ Bình đã từng hỏi cô ta, nếu hai người các cô trao đổi, cô ta có bằng lòng hay không? Lúc ấy tuy Đỗ Tiểu Lôi hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói cô ta đồng ý, miễn là có thể có được Tống Bằng Vũ, bởi vì cô ta thật lòng yêu người đàn ông này.

Bây giờ xem ra, có lẽ từ lúc ấy trở đi, Hồ Lệ Bình cũng đã bắt đầu nuôi ý tưởng này. Lúc trước chúng tôi còn mãi cho rằng chủ mưu giết người là Tống Bằng Vũ, hiện giờ xem ra, không khéo hắn chỉ là đồng loã thôi...

“Nếu đúng là như vậy, người chết nên coi là ai đây? Rốt cuộc là thân thể của Hồ Lệ Bình hay là linh hồn của Đỗ Tiểu Lôi?” Tôi nói với vẻ mặt ngờ vực.

Chú Lê cũng lắc đầu bảo: “Cái này chú cũng không nói được, nhưng người bị hại trong đó chắc chắn là Đỗ Tiểu Lôi, bởi vì một

khi cháu cảm nhận được tàn hồn của cô ta, chứng tỏ cô ta đã chết. Tuy nhiên về mặt pháp luật, người chết lại là Hồ Lệ Bình…"

Lúc này di động của tôi vang lên, tôi lấy ra xem, thấy là Bạch Kiện gọi tới. Sau khi bắt máy, anh ta trực tiếp hỏi tôi tình hình bên này thế nào? Tôi hơi bất đắc dĩ nói: "Vụ án phức tạp hơn chúng ta tưởng, thi thể chắc không phải là của Đỗ Tiểu Lôi đã nói trước kia."

"Cái gì? Đó không phải Đỗ Tiểu Lôi thì là ai? Cũng không thể là Hồ Lệ Bình chứ!" Bạch Kiện thuận miệng nói.

"Đúng thật là cô ta…"

"Sao lại biến thành cô ta? Vậy Đỗ Tiểu Lôi đâu? Bây giờ cô ta ở đâu?" Bạch Kiện hỏi.

Tôi đành phải thở dài nói: "Một hai câu qua điện thoại cũng nói không rõ được, như vậy đi, trước tiên anh giúp tôi điều tra tư liệu về Hồ Lệ Bình, càng kỹ càng tỉ mỉ càng tốt, tốt nhất là tổ tiên ba đời đều tra một lần! Đúng rồi, cả Đỗ Tiểu Lôi cũng tra thử luôn."

CHƯƠNG

BỨC VẼ NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Bạch Kiện nghĩ một chút rồi nói: “Được, để anh điều tra thêm đã, dù sao cũng chưa có tin từ viện khoa học, có điều nghe nói chỉ là vấn đề thời gian thôi, vì họ đã phát hiện được một đoạn xương ngón tay bị đốt trong thời gian ngắn, hy vọng có thể lấy được ADN để đối chiếu.”

Sau khi cúp điện thoại của Bạch Kiện, tôi quay lại nói với Đinh Nhất: “Chắc chúng ta vẫn phải theo dõi Đỗ Tiểu Lôi, cho dù bây giờ cô ta là ai thì cũng không tránh được tội giết người.”

Buổi chiều, tôi và Đinh Nhất quay lại công ty của Tống Bằng Vũ, vừa vặn đến giờ tan tầm của họ. Nhưng nghe bà lão cạnh nhà họ nói, sau mười giờ họ mới về nhà, vậy thì trong khoảng thời gian đó họ làm gì ở đâu?

Đang suy nghĩ, tôi nhìn thấy Tống Bằng Vũ và “Đỗ Tiểu Lôi” vừa nói vừa cười rời khỏi công ty, xem ra tình cảm của họ rất tốt, không biết Tống Bằng Vũ có biết “Đỗ Tiểu Lôi” trước mặt mình chính là người vợ từ thuở nghèo hèn của hắn không?

Chúng tôi đi theo Tống Bằng Vũ đến một ngôi biệt thự ở ngoại thành, hai người kia ôm nhau xuống xe. Nhìn căn biệt thự sang trọng trước mặt, tôi lại càng nghi ngờ hơn.

Họ có nhà tốt như thế này, tại sao cứ phải về căn phòng cũ kia ở? Nếu là vì căn phòng kia tiện đường hơn, thì vì sao tối nào cũng về đây trước, sau đó lại quay lại nhà kia để ngủ?

Hành vi của hai người này quá kỳ lạ, bây giờ tôi cũng chưa hiểu ra, có lẽ chờ sau khi họ đi rồi, chúng tôi quay vào đó xem xét mới hiểu được. Vì sợ họ phát hiện nên chúng tôi dừng xe ở rất xa biệt thự, sau đó đi vào rừng cây xung quanh, quan sát căn biệt thự đó.

Không lâu sau, hai người kia thay đồ thể thao, cầm theo túi nhựa đi ra, tôi lập tức hiểu ra họ muốn làm gì!

“Họ muốn mang thức ăn đến cho lũ chó hoang...” Tôi thì thầm với Đinh Nhất.

Anh ta gật đầu: “Rất có khả năng, thứ họ để trong túi.... hẳn là bánh bao nhân thịt.”

Tôi thì thầm: “Xem ra bọn họ biết là không thể vứt cho lũ chó trong khu chung cư ăn nữa, nên mới đi tìm nơi khác để vứt đống thịt viên này...”

Sau đó hai chúng tôi cẩn thận bám theo, quả nhiên, Tống Bằng Vũ và “Đỗ Tiểu Lôi” đi thẳng đến một công viên gần đó, rồi thả từng cái bánh trong túi ra đất.

Không lâu sau, rất nhiều mèo hoang quanh đó chạy đến, chúng nhìn thấy thịt trên đất thì lập tức ăn điên cuồng, có mấy con tới chậm còn lao vào tranh giành.

Nhìn đám mèo hoang như hổ đói xâu xé chỗ “Thịt viên” kia, lòng tôi không khỏi buồn nôn, không ngờ Hồ Lệ Bình lại độc ác với mình như thế, nếu suy đoán của chú Lê là thật, vậy tốt xấu gì thì đây cũng là cơ thể trước kia của cô ta! Băm vụn thì không nói, còn nấu lên? Cô ta thực sự có thể ra tay...

Còn cả những con mèo đang đói kia nữa, chúng ăn say sưa ngon

lành, không biết chúng có ngửi ra mùi vị thịt người trong đó không? Lúc này Tống Bằng Vũ thấy đống thịt viên đã bị bọn mèo ăn gần hết, nên cùng "Đỗ Tiểu Lôi" quay đi.

Hóa ra, họ dùng khoảng thời gian này để xử lý "Thịt viên", xem ra trong ngôi biệt thự kia có thứ chúng tôi muốn tìm... Sau đó tôi và Đinh Nhất lái xe đi theo bọn họ quay lại khu chung cư, đỗ dưới lầu đến tận khi nhìn thấy phòng họ tắt đèn đi ngủ, chúng tôi mới lái xe quay lại căn biệt thự kia.

Vì chú Lê đã từng nói, sau lưng Hồ Tiểu Bình có cao nhân chỉ điểm, cho nên trước khi đi vào căn biệt thự, Đinh Nhất bảo tôi ở ngoài, để anh ta vào trước xem sao, nếu thực sự có chuyện gì, một mình anh ta có thể dễ dàng thoát được.

Tôi nhìn xung quanh căn biệt thự, trong khoảng thời gian này, xung quanh ngay cả bóng ma cũng không có, yên tĩnh đến dọa người. Thế nên tôi lắc đầu như trống bỏi: "Không, tôi vẫn cảm thấy ở cạnh anh là an toàn nhất..."

Đinh Nhất nghĩ nghĩ, đành nói: "Được rồi... sau khi vào trong thì phải nhanh nhẹn lên!"

Tôi gật đầu, lặng lẽ rút dao thép trong ống quần ra...

Cửa biệt thự cao cấp đều dùng khóa vân tay, nhưng cũng không ngăn nổi Đinh Nhất chỉ một hai lần thử đã mở được, mà chiếc khóa kia còn không hề bị hư hỏng gì, giống như chưa từng có ai cạy nó ra. Lúc đó tôi rất muốn kéo Đinh Nhất đi cướp ngân hàng, không vì gì khác, chỉ vì muốn nhìn thấy tiền vàng đầy đất, nhìn đã thì thôi.

Sau khi tôi và Đinh Nhất đi vào trong, phát hiện căn biệt thự này được trang trí hết sức sang trọng, rất không phù hợp với thu nhập của Tống Bằng Vũ! Cho dù hiện nay anh ta là quản lý cấp cao trong công ty, nhưng quản lý cấp cao thì vẫn không phải ông chủ,

hắn lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để sống cuộc sống xa xỉ thế này chứ? Không nói những thứ khác, riêng dàn âm thanh ở phòng khách cũng phải đến mấy chục vạn rồi.

Lúc tôi đang nghĩ linh tinh thì thấy Đinh Nhất đi trước dừng lại, lòng hơi run, không phải có thứ gì đó chặn đường chứ? Thế là tôi bước tới, nhìn phía trước Đinh Nhất...

Sau khi nhìn thấy tôi cũng sững người, trên tường ở vị trí chính giữa phòng khách, có treo một bức tranh cổ, trong bức tranh là một người đàn ông áo trắng tung bay, khuôn mặt như bạch ngọc.

Điều tôi không ngờ được chính là, chúng tôi biết người trong bức tranh này! Nhìn khuôn mặt và thần thái trong bức tranh kia... Mẹ nó, đó không phải Trang Hà à? Tôi và Đinh Nhất nhìn nhau, không biết nên nói thế nào, chẳng lẽ cao nhân đứng sau Hồ Lệ Bình lại là Trang Hà?!

Nhưng tôi cảm thấy chuyện này không đúng lắm, với sự hiểu biết của chúng tôi về Trang Hà, anh ta đã sống bao nhiêu năm như thế, tuy đầu óc hơi tưng tửng, chanh chua, cách sống phóng đãng không thích trói buộc, nhưng chắc chắn sẽ không làm ra chuyện hại người này!?

Hơn nữa, từ sau lần "Vì tình mà bị tổn thương" kia, anh ta càng thêm rộng lượng hơn trước kia, sao lại đi chen vào loại quan hệ "tình tay ba" như thế này chứ? Bao nhiêu nghi vấn không thể giải thích được, tôi từ từ đi đến trước bức tranh, cẩn thận quan sát, nó thực sự là một bức tranh cổ đã có nhiều năm.

Tôi nhìn Trang Hà trong tranh, nét vẽ sống động như thế, nếu không phải người từng gặp anh ta ngoài đời vẽ ra thì chắc chắn sẽ không thể vẽ giống như vậy được...

CHƯƠNG

ĐỜI VỢ ĐẦU

Bỗng nhiên tôi cảm thấy đau đầu, lúc đầu còn nghĩ không biết cao nhân sau lưng Hồ Lệ Bình là dạng nhân vật nguy hiểm thế nào, không ngờ lại là lão hồ ly Trang Hà này...

Bây giờ cũng không quản được nhiều chuyện như thế, dù sao bây giờ tôi có nghĩ lung tung cũng không được gì, không bằng xem trong căn nhà này có còn mẩuthịt viênnào không, đây mới là chuyện quan trọng.

Sau khi tìm kiếm, cuối cùng Đinh Nhất cũng tìm được một tủ lạnh dưới tầng hầm biệt thự có một phần nhỏ bánh bao thịt, xem ra bọn Tống Bằng Vũ định chia nhỏ đám bánh này rồi lần lượt vứt ra ngoài.

Nhìn sốthịt viêntrong tủ lạnh, trong lòng tôi thầm nghĩ, cách đáng sợ như thế này cũng là do Trang Hà chỉ cho họ? Nếu đúng, thì tôi thực sự đã nhìn nhầm Trang Hà rồi.

“Bây giờ báo cảnh sát à?” Đinh Nhất quay lại nói.

Tôi lắc đầu: “Chưa báo được, chúng ta đang tự ý xông vào nhà người khác... Nhìn số bánh trong tủ này so với lượng bánh ném đi mỗi ngày, có lẽ phải một thời gian nữa họ mới vứt hết đi được, thời gian vẫn còn.”

Rơi khỏi biệt thự, trong đầu tôi toàn nghĩ về bức tranh Trang Hà kia, lão yêu tinh ngàn năm kia không thích dính líu đến người thường! Bức tranh này có thể xuất hiện ở đây, chắc chắn là có ẩn tình chúng tôi không hiểu.

Đinh Nhất thấy tôi ngẩn người thì đẩy một cái: "Đừng nghĩ linh tinh, chờ sau khi gặp lão hồ ly tinh kia thì hỏi xem. Mặc dù bình thường anh ta sống không đứng đắn, nhưng tôi cảm thấy anh ta sẽ không làm những loại chuyện thế này..."

Tôi không ngờ trong tình huống này mà Đinh Nhất lại chọn tin Trang Hà, xem ra giao tình giữa hai người bọn họ còn sâu hơn tôi biết nhiều?!

Sau khi về đến nhà, Bạch Kiện đã gửi hồ sơ chi tiết về Hồ Lệ Bình và Đỗ Tiểu Lôi đến, sau khi xem xong, tôi phát hiện thật ra Hồ Lệ Bình không già như thế, năm nay cô ta cũng mới ngoài ba mươi tuổi, có lẽ vì bình thường không thích trang điểm nên nhìn mới già dặn như thế.

Nhưng khi xem tài liệu, tôi phát hiện ra, hai người này có điểm giống nhau, đó là cả hai đều là trẻ mồ côi! Hơn nữa đều lớn lên ở cô nhi viện, không hề có người thân thích.

Tôi thở dài: "Đều là những đứa trẻ mệnh khổ, vì sao còn làm tổn thương lẫn nhau?"

Đinh Nhất đang xem hồ sơ của Hồ Lệ Bình, nghe tôi nói vậy thì nhướng mày nói: "Hồ Lệ Bình cũng không phải vợ đầu của Tống Bằng Vũ, trước Hồ Lệ Bình, Tống Bằng Vũ còn một người vợ tên là Biên Hải Lan, nhưng cô ta đã mất vì bệnh nhiều năm trước."

"Tống Bằng Vũ còn một đời vợ nữa ư?" Tôi giật mình.

Đinh Nhất đưa tài liệu cho tôi: "Ừ, trên tài liệu viết như thế, có thể vì đã quá lâu nên không có ảnh chụp Biên Hải Lan."

Tôi cầm lấy xem kỹ, thầm nghĩ, Tống Bằng Vũ này quả là có diễm phúc! Cưới hết người này đến người khác... Nhưng khi tôi đọc thông tin ít ỏi về Biên Hải Lan, phát hiện cô ta là người dân tộc thiểu số.

Tôi lập tức vui vẻ: “Quá tốt rồi, nếu Biên Hải Lan là dân tộc thiểu số, cho dù cô ta chết vì bệnh thì thi thể cũng sẽ được chôn cất trực tiếp chứ không hỏa táng.”

Đinh Nhất hỏi lại: “Cậu muốn đến mộ Biên Hải Lan à? Cho dù cậu có thể cảm nhận ký ức khi còn sống của Biên Hải Lan cũng chưa chắc đã liên quan đến vụ án này?”

Tôi gật đầu: “Tôi biết, chỉ là tôi cảm thấy trong thời gian vài chục năm ngắn ngủi Tống Bằng Vũ đã lấy ba đời vợ, chắc chắn là có vấn đề.”

Nghĩ thế, tôi gọi cho Bạch Kiện, bảo anh ta điều tra vị trí chôn cất vợ đầu của Tống Bằng Vũ, có khi đây lại là điểm để đột phá vụ án!

Dù Bạch Kiện không hiểu vì sao tôi muốn tìm kiếm thông tin này, nhưng anh ta vẫn nhanh chóng điều tra ra Biên Hải Lan được an táng ở một nghĩa trang bản địa của dân tộc thiểu số, dù không biết vị trí cụ thể, nhưng cũng không khó tìm lắm, thế là tôi và Đinh Nhất nhanh chóng lái xe đến đó...

Đối với tôi, việc đến nghĩa trang thực sự là một sự hành hạ, ngay như lúc này, xe chúng tôi mới dừng bên ngoài nghĩa trang, đầu tôi đã muốn nổ tung. Đinh Nhất bảo tôi chờ trong xe, để anh ta đi vào trong tìm mộ Biên Hải Lan, sau đó sẽ gọi tôi vào.

Tôi nghĩ như vậy cũng tốt, dù sao tôi đi loanh quanh trong nghĩa trang tìm, đến lúc tìm được mộ Biên Hải Lan có khi cũng chết vì mệt rồi.

Đinh Nhất đi vào trong không lâu thì gọi điện cho tôi, mộ Biên

Hải Lan ở góc Đông Bắc nghĩa trang, anh ta bảo tôi đi theo đường lớn, đừng đi đường tắt đến đó.

Thế là tôi đi theo hướng Đinh Nhất chỉ, nhanh chóng đi vào đường lớn trong nghĩa trang, lúc tôi đi đến đường nhánh ra phía Đông Bắc đã thấy Đinh Nhất đứng chờ sẵn ở đó.

Mặc dù dọc đường tôi đã cố gắng tránh đi gần mộ, nhưng vẫn không tránh được ký ức của tàn hồn từ bốn phương tám hướng tràn vào đầu...

Loại cảm giác này quá khó tiếp thu, đầu tôi tựa như có vô số tần số điện tín tràn vào, lại không có nút nào để đóng bớt ngăn những tín hiệu này chui vào, chỉ có thể mặc kệ những ký ức đó liên tục ập vào đầu.

Vất vả lắm mới đến được trước mộ Biên Hải Lan, tôi đặt mông ngồi xuống đất, sau đó dựa lưng vào bia mộ cô ta nghỉ ngơi. Đinh Nhất định kéo tôi đứng dậy, nhưng tôi khoát tay: "Để tôi nghỉ chút đã..."

Lớp bụi trên bia mộ rất dày, đã không nhìn ra tên viết trên đó, chứng tỏ đã nhiều năm không có người đến bái tế, Đinh Nhất có thể tìm nhanh như thế quả khiến tôi giật mình.

Tôi mặc kệ mình có thể làm được không, nhắm chặt mắt cố gắng tập trung tinh thần, gạt hết những ký ức của tàn hồn xung quanh, tập trung cảm nhận tàn hồn của Biên Hải Lan khi còn sống... Nhưng tôi tìm mãi, lại phát hiện tàn hồn trong ngôi mộ này không phải của Biên Hải Lan, mà là một người mà chúng tôi không thể tưởng tượng được!!

Trước đó, tôi chỉ biết Đỗ Tiểu Lôi không phải là Đỗ Tiểu Lôi thật, nhưng bây giờ xem ra, Hồ Lệ Bình cũng không phải là Hồ Lệ Bình, vì Hồ Lệ Bình thực sự đang nằm dưới ngôi mộ này.

Năm đó, Hồ Lệ Bình vì công việc nên có quen biết Tống Bằng

Vũ, khi cô ta nghe nói vợ Tống Bằng Vũ là Biên Hải Lan đã bệnh nặng nhiều năm, nhưng hắn không hề bỏ rơi vợ, vẫn thật lòng chăm sóc.

Có lẽ bị thâm tình của Tống Bằng Vũ thu hút, lúc đó Hồ Lệ Bình đã yêu Tống Bằng Vũ sâu đậm, không thể từ bỏ.

CHƯƠNG

TRÁO ĐỔI LINH HỒN

Nhưng dù sao Tống Bằng Vũ cũng là người đang có vợ, cho nên mặc dù Hồ Lệ Bình đã nhiều lần chủ động tỏ tình, hắn vẫn thể hiện như không biết. Nhưng Hồ Lệ Bình lại luôn cảm thấy Tống Bằng Vũ thích mình, chỉ là hắn không bỏ rơi được người vợ bệnh tật kia.

Một người đàn ông tốt như thế, nếu mình bỏ qua, chỉ sợ sẽ không gặp được nữa, thế nên cô ta đã bạo gan đến tìm Biên Hải Lan vẫn luôn tĩnh dưỡng ở nhà.

Hồ Lệ Bình tuổi trẻ nóng vội, cô ta cảm thấy chỉ có mình mới xứng với Tống Bằng Vũ, còn Biên Hải Lan bệnh tật thế này chỉ làm liên lụy, không thể giúp đỡ hắn phát triển sự nghiệp...

Không ngờ khi Hồ Lệ Bình to gan đến gặp Biên Hải Lan, thái độ của Biên Hải Lan lại rất dịu dàng: “Tôi biết Tống Bằng Vũ thích cô, nhưng cô cũng biết anh ấy là người nặng trách nhiệm, chắc chắn sẽ không bỏ tôi. Thật ra, tình cảm vợ chồng tôi sớm đã nhạt như chén nước, chỉ là với thân thể này của tôi nếu rời khỏi anh ấy thì phải sống thế nào đây? Tôi không giống cô, còn trẻ như vậy, nếu có thể khỏe mạnh như thế, nếu có thể đổi với cô, tôi tình nguyện dùng tình yêu của Bằng Vũ đổi lấy một thân thể khỏe mạnh. Như

vậy, chúng ta đều có được hạnh phúc mà mình muốn.”

Hồ Lệ Bình ngây thơ nói: “So với một thân thể khỏe mạnh, tôi càng khao khát có được tình yêu của Bằng Vũ hơn, từ nhỏ tôi đã là trẻ mồ côi, tôi thực sự muốn được như chị, có một người đàn ông yêu thương chăm sóc mình cả đời…”

Biên Hải Lan mỉm cười: “Nếu chúng ta tráo đổi linh hồn, cô có được tình yêu cô muốn, tôi có được thân thể khỏe mạnh, cô có bằng lòng không?!”

Hồ Lệ Bình sững sờ, sau đó lập tức nói: “Đương nhiên là tôi đồng ý, nhưng trên đời này làm gì có loại pháp thuật như thế, có thể khiến hai chúng ta tráo đổi linh hồn chứ?”

Không ngờ, Biên Hải Lan lại nghiêm túc nói: “Chỉ cần cô đồng ý, tôi có thể làm được, thế nào? Như vậy cô sẽ có được toàn bộ tình yêu của Bằng Vũ… Cô có đồng ý không?”

Cũng không biết vì sao, ma xui quỷ khiến thế nào lại khiến Hồ Lệ Bình tin lời Biên Hải Lan, đồng ý trao đổi linh hồn với cô ta. Sau đó Biên Hải Lan cho Hồ Lệ Bình uống một chén chất lỏng màu đỏ, tiếp đó trước mặt Hồ Lệ Bình tối sầm, ngất đi không biết gì nữa.

Đến khi cô ta tỉnh lại, cảm thấy cả người như nhũn ra, chân tay vô lực. Cô ta mơ hồ nhìn xung quanh, đúng lúc thấy Tống Bằng Vũ đi đến. Không ngờ, Tống Bằng Vũ thay đổi thái độ lạnh lùng thường ngày, rất quan tâm đến cô ta, không ngừng hỏi thăm.

Trong lòng Hồ Lệ Bình tràn đầy hạnh phúc đến khi nhìn thấy khuôn mặt mình phản chiếu trong chén nước, không ngờ lại là khuôn mặt của Biên Hải Lan! Khó trách vừa rồi cô ta cảm thấy không đúng! Không ngờ trên đời này thực sự có pháp thuật đổi hồn.

Có lẽ vì chưa thích ứng được với thân thể bệnh tật này, Hồ Lệ Bình cảm thấy hơi hối hận, nhưng khi nhìn thấy Tống Bằng Vũ

chăm sóc cho mình từng li từng tí, cô ta lại cảm thấy tất cả đều đáng giá, cái giá phải trả lớn đến đâu cũng đáng giá.

Cứ như vậy, Hồ Lệ Bình trong thể xác Biên Hải Lan sống cạnh Tống Bằng Vũ hơn một năm, trong một năm này, Tống Bằng Vũ đối xử với cô ta rất tốt, cô ta chưa từng được trải qua thứ cảm giác tốt đẹp đó.

Mặc dù thỉnh thoảng Hồ Lệ Bình sẽ làm như vô tình hỏi thăm Tống Bằng Vũ chuyện của Biên Hải Lan sau khi trở thành mình, nhưng lần nào Tống Bằng Vũ cũng dùng vẻ mặt mơ hồ nghĩ ngợi mãi mới nói: “Em đang nói đến cô gái làm ở ngân hàng à! Đã lâu lắm rồi không liên lạc! Sao anh biết được!”

Chỉ nghe Tống Bằng Vũ nói vậy, Hồ Lệ Bình đã cảm thấy rất an tâm, cô ta cho rằng Biên Hải Lan đã dùng cơ thể trẻ trung của mình đi tìm một người đàn ông khác.

Đáng tiếc, tiệc vui chóng tàn, cơ thể Biên Hải Lan để lại cho Hồ Lệ Bình quá yếu, mặc dù Tống Bằng Vũ chăm sóc cẩn thận nhưng nó vẫn ngày càng sa sút.... Không đến nửa năm đã qua đời.

Hồ Lệ Bình ngây thơ trước khi chết vẫn hết sức thỏa mãn nói với Tống Bằng Vũ: “Có thể cùng anh sống một năm rưỡi này, đã là chuyện hạnh phúc nhất trong đời em.”

Bây giờ nhìn lại, có lẽ tất cả đều là âm mưu của Biên Hải Lan, vì từ đầu cô ta đã có chủ ý lấy đi cơ thể khỏe mạnh của Hồ Lệ Bình. Có điều không biết ngay lúc đó Tống Bằng Vũ có biết không, nếu anh ta thực sự không biết thì vì sao sau này lại sống cùng “Hồ Lệ Bình”?

Đến lúc tôi lấy lại tinh thần thì cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, tôi vội nói với Đinh Nhất: “Nhanh lên, dìu tôi ra khỏi đây...”

Đinh Nhất lái xe đi hơn mười phút, đầu tôi mới dịu lại. Lúc này

tôi đột nhiên cảm thấy mặt ướt ướt, cúi đầu xuống lại thấy một giọt máu nhỏ lên mu bàn tay.

Tôi sờ thử theo bản năng, hóa ra là bị chảy máu mũi. Đinh Nhất thấy vậy thì lập tức tấp xe vào vệ đường, giúp tôi cầm máu. Đây không phải lần đầu tiên tôi bị chảy máu mũi sau khi cảm nhận nhiều tàn hồn như vậy, thật không biết nếu còn ở đó thêm lúc nữa, đầu tôi có bị nổ không đây?!

Thấy sắc mặt Đinh Nhất không tốt, tôi cười với anh ta: "Tôi không sao, nghỉ ngơi một lúc là được. Đúng rồi, người trong mộ không phải Biên Hải Lan mà là...."

"Hồ Lệ Bình!" Đinh Nhất hừ lạnh.

Tôi cười trừ: "Ừ! Anh biết rồi à!"

Đinh Nhất lườm tôi, tức giận nói: "Cái này có gì khó đoán? Đừng nói nữa, nghỉ đi! Còn nói nữa cậu sẽ thành người đầu tiên trên đời chết vì chảy máu mũi đấy!"

Tôi cười ngây ngô: "Yên tâm, tôi cũng không phải người tốt, chắc chắn sẽ sống lâu."

Cũng không trách Đinh Nhất nổi giận được, đêm hôm đó máu mũi của tôi không chịu ngừng chảy, cuối cùng Đinh Nhất phải dừng trước một siêu thị, mua túi đá để tôi đặt lên mũi mới tạm ngừng. Xem ra sau này khi vào nghĩa trang cần phải chú ý cẩn thận hơn mới được, nếu không tôi thực sự có khả năng bị chảy máu mũi mà chết!

Cũng không biết có phải do mất máu quá nhiều không, đêm hôm đó về nhà tôi vẫn mơ mơ màng màng, ngủ thiếp đi trên ghế salon... Chú Lê từng nói, hiện giờ âm khí trong cơ thể tôi sẽ khiến tôi có cảm giác cả người rất nặng nề.

Lúc đó tôi cho rằng không quan trọng, chỉ cần thời gian qua lâu

sẽ thành thói quen. Kết quả đêm đó ngủ, tôi lại cảm giác không khí quanh mình âm u, phảng phất như mãi mãi không tỉnh lại...

Trong lúc mơ màng, tôi cảm giác có người vỗ mặt mình, tôi giơ tay cản lại nhưng người kia vẫn không ngừng vỗ, hơn nữa còn ngày càng mạnh. Tôi bỗng giật mình tỉnh lại, hóa ra Đinh Nhất đang vỗ mặt tôi:

"Làm gì thế?!" Tôi nóng nảy nói.

"Đừng ngủ nữa, sắp tối rồi!" Đinh Nhất nói.

CHƯƠNG

TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Tối? Chẳng lẽ tôi ngủ lâu như thế mà trời còn chưa tối? Tôi ngồi dậy, thấy mình đã về giường.

"Tôi chỉ mới ngủ một lúc, trời còn chưa tối mà đã gọi tôi dậy..." Tôi phàn nàn.

Đinh Nhất trợn mắt nói: "Cậu ngủ một ngày một đêm rồi, còn không tỉnh nữa tôi sẽ đưa cậu đến bệnh viện đấy!"

Tôi giật mình: "Một ngày một đêm? Không phải chứ?"

Đinh Nhất nhìn sắc mặt tôi khó coi, tức giận nói: "Bây giờ thì biết sợ rồi? Hôm qua tôi thấy cậu còn tự tin lắm mà!"

Tôi ngượng ngùng cười: "Lúc đó tôi đánh giá mình hơi cao... Nhưng phải nói thủ đoạn của Biên Hải Lan cao minh như vậy sao, đổi hồn liên tục, nếu như lần này không phải đụng trúng chúng ta, không biết sau này cô ta còn làm như vậy bao nhiêu lần nữa?"

Nói đến chuyện đổi hồn, tôi nghĩ đến chú họ, nên gọi điện cho chú ấy, sau khi nghe được giọng nói quen thuộc ở đầu dây bên kia, tôi yên tâm hơn nhiều.

Lúc tôi nói chuyện với chú ấy về Biên Hải Lan có phải cũng là một dạng đoạt xác không, chú ấy nói: "Đây không phải là đoạt xác, sau khi áp dụng thuật đổi, hai người trao đổi linh hồn với nhau sẽ

sống theo cuộc sống của đối phương. Nếu như mệnh của thân thể đó sống trăm tuổi, thì người đó sẽ sống trăm tuổi, ngược lại nếu gặp phải người đoản mệnh thì sẽ chẳng sống được bao lâu.”

“Sau khi áp dụng thuật đổi hồn, có thể đổi lại linh hồn nữa không ạ?” Tôi hỏi.

Chú họ nghĩ một lúc mới nói: “Nếu như một bên chết đi, thì không thể đổi lại được nữa, vì hồn phách đã chết kia sẽ đến trình diện ở Địa Phủ.”

Tôi không hiểu hỏi: “Chẳng lẽ âm sai không nhìn ra người này đã từng đổi hồn sao?”

Chú họ cười lạnh nói: “Những tên đó chỉ cần có hồn phách giao nộp, ai quan tâm những hồn phách đó nói gì, vì lúc nào cũng có những hồn phách cảm thấy mình không đáng chết, cho rằng âm sai câu nhầm hồn, cho nên dần dần bọn họ cũng không tin chuyện những hồn phách đó nói nữa.”

Sau khi chú họ cúp máy, lòng tôi lạnh lẽo, không nói đến Hồ Lệ Bình, dù sao trước khi chết, cô ta cũng không có oán hận gì, Nhưng Đỗ Tiểu Lôi thì khác, bị đổi cơ thể trẻ trung chưa nói, lại còn chết thảm như thế, chắc chắn lòng oán hận rất sâu.

Bây giờ đã không thể đổi lại được nữa, chẳng lẽ cứ để Tống Bằng Vũ kia phụ trách xử lý thi thể của những kẻ bị Biên Hải Lan chiếm lấy sao… Không biết Tống Bằng Vũ đóng vai gì trong chuyện này, đồng lõa? Hay là kẻ bị Biên Hải Lan lợi dụng?

Nhưng có một điều có thể chắc chắn, đó chính là tình cảm của họ vẫn rất tốt, vì cho dù Biên Hải Lan trở thành hình dạng thế nào, cuối cùng họ vẫn ở cùng nhau.

Chẳng lẽ đây chính là thứ gọi là tình yêu đích thực?! Nhưng sao tình yêu đích thực của họ lại dùng tính mạng người khác để đổi lấy, đặc biệt là đối với Hồ Lệ Bình và Đặng Tiểu Lôi, chẳng lẽ họ

không yêu Tống Bằng Vũ ư? Chẳng qua chỉ là sai cách mà thôi...

Phía Bạch Kiện cuối cùng cũng có kết quả ADN, viện khoa học rốt cuộc cũng lấy được ADN từ ngón tay chưa bị phân hủy nghiêm trọng bởi nhiệt độ kia.

Vì lúc trước Hồ Lệ Bình từng tham gia hiến máu nên cảnh sát có thể lấy được mẫu máu của Hồ Lệ Bình ở trung tâm hiến máu, so sánh thành công.

Kết hợp với việc chúng tôi từng nhìn thấy Tống Bằng Vũ ném thịt viên cho chó hoang ở khu chung cư ăn, quan trọng nhất là những thịt viên còn lại vẫn đang trong tủ lạnh nhà chú Lê, chúng tôi đều giao cho cảnh sát.

Với những chứng cứ đó, Bạch Kiện có thể xin giấy lục soát bất động sản của Tống Bằng Vũ. Theo đó, vụ này chính thức được lập án, điều tra Tống Bằng Vũ. Đầu tiên, cảnh sát lục soát thấy số thịt viên còn lại ở căn biệt thự xa hoa kia, sau đó tìm được vết máu có ADN của Hồ Lệ Bình ở căn hộ mà Tống Bằng Vũ đã bán đi.

Dựa trên những chứng cứ cảnh sát đang có, căn hộ kia chính là hiện trường vụ án sát hại Hồ Lệ Bình, cho nên Tống Bằng Vũ mới vội vàng bán nó đi. Không biết gia đình mua căn hộ đó giờ đang cảm thấy thế nào...

Lúc đầu tôi cho rằng với nhiều chứng cứ như thế, chuyện tiếp theo sẽ dễ làm, nhưng bọn Bạch Kiện lại không lấy được khẩu cung của Tống Bằng Vũ.

Sau khi bị gọi đến, Tống Bằng Vũ vẫn không nói lời nào, còn "Đỗ Tiểu Lôi" kia càng hỏi càng nói không biết gì, kiên quyết nói mình không biết thịt để làm bánh bao trong tủ là thịt người.

Có lẽ Tống Bằng Vũ biết lần này mình không thoát được, cho nên mới làm ra vẻ lợn chết không sợ nước sôi, mặc kệ bọn Bạch Kiện hỏi gì, hắn cũng không trả lời!!

Dù sao theo pháp luật, người chết Hồ Lệ Bình là vợ của hắn, nhưng sau khi vợ mất tích, thân làm chồng như hắn lại không hề báo cảnh sát, còn cùng nhân tình lấy danh nghĩa vợ chồng ra vào khu chung cư?! Riêng điểm này hắn đã không thể giải thích rõ ràng được.

Hai ngày nay, cơ thể tôi vẫn nặng nề, không muốn vận động. Thế nhưng khi nghe nói bọn Bạch Kiện tiến hành thẩm vấn thì vẫn cố cùng Đinh Nhất đến, tôi muốn xem hai người này là yêu nghiệt phương nào.

Lúc tôi nhìn thấy Tống Bằng Vũ trong phòng thẩm vấn, trên mặt hắn không hề có chút hoảng loạn, thậm chí còn rất lạnh nhạt. Nhìn kỹ thì người đàn ông này đúng là khí chất không tầm thường, khó trách lại khiến cho Hồ Lệ Bình và Đỗ Tiểu Lôi yêu đến sống chết.

Nhưng bây giờ tôi không có tâm trạng đến gặp hắn, vì mấu chốt vấn đề không nằm ở người này. Tôi nói với Bạch Kiện: “Lát nữa tôi muốn gặp Đỗ Tiểu Lôi, lúc đó anh cho dừng hết máy quay lại nhé.”

Bạch Kiện không hỏi gì mà đi thu xếp...

Lúc Đỗ Tiểu Lôi thấy tôi đi vào phòng thẩm vấn thì hơi ngạc nhiên, xem ra người phụ nữ thông minh này đã nhận ra tôi không phải là cảnh sát.

“Anh là ai?” Đỗ Tiểu Lôi cảnh giác hỏi.

Tôi cười cười, sau đó chậm rãi ngồi vào vị trí người thẩm vấn: “Tôi có thể ngồi ở đây, cô cho rằng tôi là ai?”

Đỗ Tiểu Lôi cười lạnh nói: “Bây giờ cảnh sát muốn điều tra vụ án đều tìm người ngoài đến giúp đỡ à? Anh có tin tôi sẽ kiện các anh không!”

Tôi thở dài, thực sự chán nản với giọng điệu nói chuyện của Đỗ

Tiểu Lôi, tức giận nói: "Ồ? Xin mời cô kiện đi! Nếu cô còn có thể tự đi ra khỏi Cục cảnh sát."

"Có ý gì?! Tôi không biết Hồ Lệ Bình chết thế nào, các người đừng nghĩ đến chuyện vu khống cho tôi!" Đỗ Tiểu Lôi làm bộ ngây thơ nói.

CHƯƠNG

BỨC TRANH LỤA

Tôi thực sự bó tay, chỉ vào thiết bị giám sát nói: "Nói thật cho cô biết, thiết bị giám sát đã bị tắt rồi, cô không cần phải vất vả giả vờ như thế, cả đời bắt chước người khác không mệt à?"

Đỗ Tiểu Lôi sững người, không nói gì, chỉ thấy ánh mắt cô ta lấp lóe, giống như đang nghĩ xem lời nói của tôi có hàm nghĩa gì. Có lẽ trong mắt cô ta, cảnh sát vĩnh viễn không biết điều cốt lõi của bí mật là gì.

Vì không liên hệ được với Trang Hà, nên tôi vẫn không biết người phụ nữ này có lai lịch thế nào? Còn cả việc vì sao trong nhà cô ta lại có tranh chân dung của Trang Hà? Những điều này hiện giờ vẫn chưa có đáp án. Có lẽ chuyện không phức tạp như tôi nghĩ, nhưng trước mắt tôi chỉ quan tâm vì sao người phụ nữ này có thể biết được thuật đổi hồn.

"Có thể nói cho tôi biết vì sao cô biết thuật đổi hồn không?" Tôi hỏi dò.

Nghe tôi hỏi vậy, cô ta không còn bình tĩnh như trước, mặt trắng bệnh nói: "Anh là ai?"

Tôi cười ha ha nói: "Đây chính là câu tôi muốn hỏi cô, cô thực sự là ai? Là Hồ Lệ Bình? Hay vẫn là Biên Hải Lan?"

Mặt cô ta cứng đờ, sau đó co quắp trên ghế, khuôn mặt tuyệt vọng...

"Làm sao? Không ngờ sẽ có người biết bí mật của cô à? Tôi nói cho cô biết, tôi không phải là cảnh sát, nhưng tôi biết bí mật của cô, chỉ riêng điểm này đã là trí mạng với cô rồi..." Tôi lạnh lùng nói.

"Rốt cuộc anh là ai?!!" Cảm xúc của Đỗ Tiểu Lôi đột nhiên thay đổi, kích động nói.

Tôi biết lúc này cô ta càng kích động thì tôi càng phải bình tĩnh, như thế mới có thể triệt để công phá. Tôi lạnh lùng nói: "Thật ra tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, vì sao cô lại tham lam như thế? Làm Hồ Lệ Bình không tốt ư? Tại sao phải đổi thân thể trẻ hơn?"

Thân thể Đỗ Tiểu Lôi cứng đờ, sau đó lẩm bẩm: "Anh... sao có thể... biết tất cả mọi chuyện?!"

Tôi cười ha ha nói: "Người làm trời nhìn, đừng tưởng rằng cô biết những bí thuật không thể lộ ra kia là có thể che trời lấp biển, mọi thứ đều có nhân quả, cô gây ác bây giờ thì tương lai sẽ gặp quả báo..."

"Tôi vốn chỉ muốn cùng anh ấy mãi mãi bên nhau... Nếu thực sự có nhân quả, tại sao lúc đầu tôi không làm gì xấu, nghiệp báo lại rơi vào người tôi??" Đỗ Tiểu Lôi đau thương nói.

Sau đó dưới tình huống không có camera giám sát, Biên Hải Lan kể cho tôi nghe về cuộc đời của cô ta...

Cha mẹ Biên Hải Lan chết sớm, là ông nội đã nuôi cô ra lớn lên. Trước khi ông nội qua đời đã truyền lại một bức tranh cổ cho cô ta, nói đây là bảo bối truyền đời của nhà họ Biên, cho dù có vào thời hỗn loạn, dòng họ vẫn luôn bảo quản nó rất tốt.

Lúc đó, Biên Hải Lan không biết giá trị của bức tranh cổ này,

nhưng lại biết chuyện này rất có ý nghĩa với gia tộc mình. Hóa ra trong quá khứ, gia đình họ đã nhiều đời là họa sĩ cung đình, từng có một thời hiển hách.

Nhưng sau này hoàng tộc xuống dốc, lịch sử biến thiên, nhà họ Biên cũng không còn hào quang như trước, đặc biệt là trong hơn mười năm kiến quốc kia, chiến loạn khắp nơi, cơ ngơi tổ tiên nhà họ Biên để lại biến mất toàn bộ, thế nhưng bức tranh kia vẫn được các thế hệ nhà họ Biên truyền nhau lưu giữ.

Mới đầu, Biên Hải Lan không biết người trong bức tranh kia là ai, chẳng qua chỉ cảm thán trên đời sao lại có một người đàn ông đẹp như vậy?! Thế nhưng sau này trong một lần dọn nhà, cô ta không cẩn thận làm hỏng phần gỗ cuộn, phát hiện ra bên trong trục này có một mảnh lụa.

Trên mảnh lụa viết lít nhít rất nhiều chữ rất nhỏ, nội dung viết về chuyện tổ tiên nhà họ Biên bọn họ đã gặp người trong bức tranh như thế nào. Mà phần ly kỳ nhất chính là, trong mảnh lụa này còn ghi chép một loại bí thuật, đó chính là thuật tráo đổi hồn phách con người...

Hóa ra, năm đó tổ tiên nhà họ Biên đã có cơ duyên tình cờ giúp đỡ vị cao nhân trong tranh, vị cao nhân này nói mình chưa từng thiếu nợ ân tình của người khác, đồng ý giúp tổ tiên cô ta một nguyện vọng.

Thật ra khi đó tổ tiên Biên gia không phải họ Biên, ông ta vốn họ Vương tên Trác, từ nhỏ đã thích vẽ tranh, nhưng vì xuất thân không tốt nên đường làm quan trắc trở, không tài nào tiến thân vào hàng ngũ họa sĩ ngự dụng*.

* Họa sĩ chuyên vẽ chân dung trong cung đình.

Lúc đó ông ta có một người bạn họ Biên, xuất thân từ dòng họ thư họa, có thể nói là tiền đồ vô lượng. Đáng tiếc, người này lại

không có hứng thú với việc vẽ tranh, dù trong nhà đã cho ông ta học vẽ từ nhỏ, nhưng với ông ta, cuộc sống như vậy rất khổ sở, bởi vậy ông ta rất muốn thoát khỏi gánh nặng gia tộc.

Kết quả Vương Trác đã xin vị cao nhân kia, có thể giúp ông ta và bạn mình trao đổi thân phận, như thế cả hai đều có thể thực hiện mộng ước của mình. Cao nhân kia đã dạy cho Vương Trác một bí thuật và nhiều lần cảnh báo ông ta bí thuật này chỉ được dùng một lần, nếu không sẽ gặp phải thiên kiếp...

Vương Trác liên tục khấu tạ cao nhân, sau đó vui vẻ đi tìm người bạn kia, tiếp đó hai người trao đổi thân xác. Từ đó Vương Trác trở thành truyền nhân của dòng họ họa sĩ ngự dụng nổi tiếng kia, lại thêm tài hoa vốn đã bất phàm, đường làm quan bằng phẳng.

Cuối cùng trước khi nhắm mắt buông xuôi, ông ta cảm thấy bí thuật này chắc chắn không phải do người phàm có thể tạo ra, chắc chắn vị cao nhân áo trắng kia là thần tiên phương nào đó, nếu ông ta mang theo bí thuật này xuống quan tài thì quá đáng tiếc! Thế nên ông ta đã viết tất cả lên một mảnh lụa, sau đó giấu trong bức tranh ông ta tự tay vẽ cao nhân kia, truyền lại cho các thế hệ sau.

Mới đầu Biên Hải Lan cũng bán tín bán nghi, không nghĩ nhiều, nhưng đến khi cô ta gặp Tống Bằng Vũ... Hai người là bạn học thời đại học, sau khi quen biết mến nhau thì tình cảm luôn rất tốt, tốt nghiệp không lâu thì kết hôn.

Biên Hải Lan vốn cho rằng mình cả đời sẽ giống như bây giờ, cùng Tống Bằng Vũ yên bình đi đến hết đời, không ngờ năm thứ ba sau khi cô ta kết hôn với Tống Bằng Vũ thì phát hiện mình bị ung thư....

Chuyện ấy như sấm giữa trời quang, cuộc sống tốt đẹp bỗng tàn lụi.

Cô ta không nỡ rời xa Tống Bằng Vũ, càng không nỡ rời xa mái nhà ấm áp của mình… thế là cô ta nhớ đến mảnh lụa trong bức tranh kia.

Sau khi Biên Hải Lan nói cho Tống Bằng Vũ nghe, mặc dù mới đầu hắn cũng cảm thấy thuật đổi hồn quá hoang đường, nhưng vì có thể cứu mạng vợ mình, thử một lần cũng không sao.

Đầu tiên, bọn họ cần phải tìm một người phụ nữ tự nguyện đổi thân xác với Biên Hải Lan, đây là điểm mấu chốt nhất! Cũng là điểm khó khăn nhất! Thử hỏi ai sẽ nguyện ý cùng một kẻ hấp hối sắp chết trao đổi cơ thể chứ?

Vì có thể tìm được người như vậy, Biên Hải Lan khổ sở chịu đựng mấy năm, đến khi Hồ Lệ Bình xuất hiện…

CHƯƠNG

BIẾN MẤT VĨNH VIỄN

Hồ Lệ Bình biết Tống Bằng Vũ đã có vợ mà vẫn cố tình ve vãn hắn, điều này khiến Biên Hải Lan tức giận, trong lòng nảy sinh suy nghĩ độc ác....

Lúc trao đổi thân thể với Hồ Lệ Bình, Biên Hải Lan không nói cho Tống Bằng Vũ biết, nên đến khi hắn biết thì đã muộn rồi.

Bây giờ chuyện đã thành như vậy, Tống Bằng Vũ cũng không có cách nào, đành phải tạm thời chăm sóc Hồ Lệ Bình trong thân xác Biên Hải Lan. Còn Biên Hải Lan sau khi được tái sinh vào thân thể Hồ Lệ Bình cũng bắt đầu cuộc sống mới.

Trong thời gian đó, Biên Hải Lan vẫn liên lạc với Tống Bằng Vũ, vì cô ta vẫn yêu hắn tha thiết. Nhưng để không khiến người khác dị nghị, họ luôn lén lút gặp nhau.

Có lẽ vì có cơ thể mới, cách nhìn của cô ta với cuộc sống cũng thay đổi. Cô ta cảm thấy cách sống trước đây của mình quá phí hoài, không hưởng thụ được thời kỳ đẹp nhất của tuổi trẻ.

Sau này bị bệnh thì càng không nói đến cuộc sống thế nào, thế là cô ta mượn tiện lợi của việc Hồ Lệ Bình làm ở ngân hàng, lén lút lấy tiền cho người khác vay, sau đó kiếm lời. Có lẽ trong tiềm thức của cô ta, cơ thể này cũng không phải của mình, cho dù dùng nó

để gây nên tội gì, cô ta cũng chẳng sao cả.

Hơn một năm nhanh chóng qua đi, Biên Hải Lan tìm được cuộc sống mới trắng trợn vơ vét của cải, chuẩn bị tất cả, muốn bắt đầu lại một cuộc sống tốt đẹp hơn với Tống Bằng Vũ.

Thời gian này, cô ta không chỉ một lần lén đến bệnh viện xem Hồ Lệ Bình thay mình trở thành người bệnh. Thấy chồng mình chăm sóc từng li từng tí cho người phụ nữ khác, trong lòng cô ta cũng không thoải mái.

Nhưng Tống Bằng Vũ đã cảnh cáo cô ta, nếu muốn cuộc sống sau này của hai người bình an vô sự thì phải đưa tiễn "Biên Hải Lan" hiện tại thật tốt. Đương nhiên cô ta hiểu chuyện này, nhưng cô ta vẫn luôn cảm thấy dường như Tống Bằng Vũ áy náy với "người vợ" này...

Cuối cùng, "Biên Hải Lan" không chống đỡ được bao lâu thì qua đời, hai người có thể danh chính ngôn thuận ở bên nhau. Thật ra ngay lúc đó cô ta đã nghĩ, có thể giành lấy cuộc sống mới này đã rất tốt rồi, cô ta nên trân quý những thứ hiện có.

Nhưng cô ta và Tống Bằng Vũ không ngờ, cơ thể mới này lại không hoàn hảo. Vốn bọn họ đã lên kế hoạch sinh một đứa con, trong lúc làm kiểm tra trước khi mang thai lại phát hiện thân thể này bẩm sinh không có buồng trứng.

Chuyện này khiến "Hồ Lệ Bình" bị đả kích lớn, cô ta không hiểu vì sao cuộc sống của mình không thể thập toàn thập mỹ được? Vì sao phải có nhiều khiếm khuyết như vậy?!

Nhưng cô ta đâu hiểu, trên đời làm gì có cuộc sống của ai là hoàn mỹ, lúc nào cũng sẽ có khuyết điểm này kia. Vì con người luôn tham lam, thứ mình không có được thì càng muốn có, cho nên nếu cô ta không thể nghĩ thoáng ra, thì không thể nào tồn tại cuộc đời hoàn mỹ được.

Khát vọng sinh con khiến "Hồ Lệ Bình" lại nghĩ đến việc đổi cơ thể, nhưng khi cô ta nói suy nghĩ này cho Tống Bằng Vũ, Tống Bằng Vũ đã phản đối kịch liệt.

Mặc dù hắn cũng rất buồn vì không có con, nhưng việc này không giống như lần trước, dù sao cũng không phải là chuyện sống chết! Họ không thể vì muốn có con lại đi hại một mạng người nữa!

Thế nhưng Hồ Lệ Bình không nghĩ như vậy, cô ta cảm thấy nếu hai người không có con thì sẽ luôn có thiếu sót gì đó. Lỡ như đến một ngày cô ta già đi, có một người phụ nữ khác sinh con cho Tống Bằng Vũ, đến lúc đó chẳng phải cô ta chỉ có thể tròn mắt nhìn thôi ư?

Vì chuyện này mà hai người cãi nhau không ít lần, thời gian đó, tình cảm của họ rất lạnh nhạt, Tống Bằng Vũ thường xuyên lấy cớ ở công ty tăng ca để không về nhà. Cũng chính trong thời gian này, Đỗ Tiểu Lôi xuất hiện....

Cũng không biết có phải vì ngoại hình của Đỗ Tiểu Lôi rất giống với Hồ Lệ Bình hay không, đến mức khi Tống Bằng Vũ phỏng vấn đã quyết định nhận ngay cô ta vào công ty.

Cô ta là trẻ mồ côi không nhà không quê, cũng đều khát vọng có một người đàn ông như Tống Bằng Vũ chăm sóc bảo vệ mình. Có lẽ vì sự áy náy với Hồ Lệ Bình trước kia, Tống Bằng Vũ luôn vô tình cố ý quan tâm đến Đỗ Tiểu Lôi trong công việc.

Thời gian lâu dần, Tống Bằng Vũ giấu vợ phát sinh một vài chuyện với Đỗ Tiểu Lôi. Lúc đầu hắn cho rằng chuyện vẫn trong sự khống chế của mình, hắn cũng sẽ không bao giờ vì Đỗ Tiểu Lôi mà ly hôn vợ.

Nhưng không ngờ hành động ngây thơ của Đỗ Tiểu Lôi đã khiến vợ hắn biết được sự tồn tại của cô ta, đồng thời khiến Biên Hải Lan lên kế đổi hồn, tráo đổi thân xác với Đỗ Tiểu Lôi. Hắn hiểu vợ

mình, từ sau lần sống lại kia, cô ta đã không từ thủ đoạn nào nữa. Từ chuyện lợi dụng công việc trắng trợn vơ vét tiền bạc đã có thể nói nên, người phụ nữ này đã không còn là Biên Hải Lan đơn thuần trước kia nữa.

Điều khiến Tống Bằng Vũ không ngờ tới chính là, chờ đến khi hắn phát hiện ra hai người phụ nữ kia đổi hồn phách, Đỗ Tiểu Lôi đã bị vợ mình dùng gậy bóng chày đánh chết rồi! Lần này khác với lần trước, vô duyên vô cớ có người chết trong nhà, lại là dùng gậy đập chết, để người ngoài biết thì ai sẽ tin chuyện này không liên quan gì đến hắn chứ.

Tống Bằng Vũ cũng muốn đến đồn công an tự thú, nhưng thứ nhất là sợ cảnh sát không tin lời mình, thứ hai hắn cũng không muốn vợ mình phải ngồi tù. Dù sao cũng là vợ chồng nhiều năm như vậy, mặc dù mấy năm nay tình cảm có phai nhạt, nhưng để vợ bị cảnh sát bắt đi, hắn vẫn không đành lòng!

Cuối cùng, Tống Bằng Vũ đành phải nghĩ cách bí mật xử lý thi thể kia…

Trước đây Biên Hải Lan là y tá trong phòng cấp cứu, cho nên cô ta cũng biết chút kiến thức. Cô ta nói với Tống Bằng Vũ rằng mình biết cách tiêu hủy thi thể, để “Hồ Lệ Bình” này vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian.

Mới đầu Tống Bằng Vũ cũng không tin lời vợ, nhưng sau khi cô ta nói với Tống Bằng Vũ, chỉ cần đem thi thể chia thành nhiều phần nhỏ, sau đó cho vào nồi nước hầm kỹ, chờ đến lúc xương thịt rời ra, đem thịt và xương tách ra. Thịt dùng cối xay xay nhuyễn, xương dùng chày đập nát, phần còn lại thì ném cho chó mèo ăn. Chỉ cần đống xương thịt đó bị lũ chó mèo hoang ăn thì không còn ai biết đến sự tồn tại của cái xác này nữa.

Mặc dù cách này nói thì đơn giản, thế nhưng khi bắt tay vào

làm lại rất khó khăn. Đầu tiên, Tống Bằng Vũ không sao vượt qua được tâm lý hoảng sợ, dù sao cũng là người sống cùng mình một thời gian, bây giờ phải tự tay băm nhỏ cơ thể của cô ta, Tống Bằng Vũ không ra tay được.

Cuối cùng "Đỗ Tiểu Lôi" đem thi thể kia đến bồn tắm trong phòng vệ sinh, sau đó cắt đứt tứ chi mạch máu, để máu trong thi thể chảy hết ra ngoài. Tiếp theo cô ta dùng cưa điện, bắt đầu cắt rời từng phần thi thể...

CHƯƠNG

SẴN SÀNG ĐI CHƠI

Có lẽ ngoài sự áy náy và sợ hãi trong lòng, Tống Bằng Vũ cũng không muốn ra tay trong căn nhà này, thế nên họ đem những "Đồ ăn cho mèo, thức ăn cho chó" đã sơ chế chuyển đến ngôi biệt thự ở ngoại thành, còn mình thì chuyển về phòng thuê trước kia.

Nghe cô ta kể xong chuyện đời dài dằng dặc của mình, tôi thở dài nói: "Có lẽ đến cuối cùng cô mới hiểu, thứ mà cô cứ khăng khăng theo đuổi không phải thứ cô thực sự muốn. Đã làm thì nên chịu trách nhiệm, chỉ hi vọng sau này cô không hối hận..."

Không ngờ cô ta bỗng đứng bật dậy, kích động nói: "Người là do tôi giết, không liên quan gì đến Tống Bằng Vũ cả!!"

"Có liên quan hay không cũng không phải do cô nói, chuyện phải do cảnh sát quyết định." Tôi lạnh lùng nói.

Lúc này cửa phòng thẩm vấn mở ra, Bạch Kiện đi vào: "Tống Bằng Vũ khai rồi!"

Tôi nhướng mày: "Cô ta cũng đã khai..."

Điều khiến tôi không ngờ tới chính là Tống Bằng Vũ cũng nhận người là do hắn giết, không liên quan đến Đỗ Tiểu Lôi! Tôi thầm nghĩ sao họ đã đến nước này rồi mà vẫn tình sâu nghĩa nặng thế?

Được rồi, chuyện đã rõ ràng, vụ án này giao lại cho bên Bạch

Kiện thẩm vấn! Nên nói thế nào đây, rõ ràng Đỗ Tiểu Lôi mới là người bị hại, nhưng bây giờ là cơ thể của cô ta tự giết mình rồi ngồi tù... kết quả như vậy nên oán trách ai đây?

Trước khi đi, tôi phàn nàn với Bạch Kiện: "Phá án nhanh như thế đúng là mệt chết tôi rồi, bây giờ án đã phá xong, có phải được lợi cho anh quá không? Vừa mới hồi phục đã được một vụ đẹp mặt rồi!"

Bạch Kiện cười hắc hắc: "Chúng ta còn tính ai với ai! Chờ sau khi tôi giải quyết xong mọi chuyện, sẽ mời các cậu bữa cơm, khao các cậu!"

Sau khi ra khỏi đồn công an, tôi duỗi lưng mệt mỏi: "Đúng vậy! Chúng ta mau về nhà nghỉ ngơi hai ngày đi! Hai ngày này tự nhiên bị hành hạ! À? Hay là chúng ta ra ngoài chơi một chuyến giải sầu được không..."

Đinh Nhất nhìn tôi kỳ quái: "Cậu sốt à? Sao lại nói mê sảng thế?!"

Tôi sờ trán: "Không có! Mệt mỏi thì có mệt mỏi, nhưng đâu có bị bệnh!"

Đinh Nhất cười xấu xa nói: "Kẻ vắt cổ chày ra nước như cậu lại chịu bỏ tiền, không phải sốt thì là gì!"

"Ai... ai vắt cổ chày ra nước!" Tôi lập tức phản bác.

Sáng hôm sau, hai chúng tôi đến nhà chú Lê, bàn xem nên đi chơi ở đâu, không để giống mấy lần trước, mang tiếng ra ngoài đi chơi mà toàn đi làm việc, kết quả khi trở về mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần.

Chú Lê cũng đồng ý: "Nên ra ngoài đi dạo, từ cuối năm trước chú đã thấy người mệt mỏi, ra ngoài giải sầu một chút cũng tốt..."

Cuối cùng, chúng tôi chọn đi chọn lại, quyết định chọn một

hành trình hấp dẫn, đại khái là leo núi, bái Phật, ngắm biển...

Vì gần đây chúng tôi đã mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, nên lần này chúng tôi chọn đi theo tour, không tự mình đi nữa.

Tối đó tôi còn gọi cho Chiêu Tài, hỏi hai người có muốn đi không? Chiêu Tài hào hứng nói: "Mấy hôm nay lão Triệu cũng đang sắp xếp xin nghỉ đông! Bọn chị còn đang bàn xem nên đi đâu đây. Giờ thì tốt rồi, mọi người muốn đi chơi, để chị bảo anh ấy xin cấp trên!"

"Nói đi! Nhanh lên! Ngày mai em phải đi tìm công ty du lịch đăng ký tour!" Tôi vui vẻ nói.

Sau khi về đến nhà, tôi và Đinh Nhất đi tìm đồ, tôi còn lôi ra được một cái máy ảnh DSLR ở dưới đáy hòm, lần này có thể đi chơi thoải mái, thư giãn tinh thần rồi. Sau đó tôi còn lên mạng mua hai bộ đồ leo núi, mặc vào oai biết bao nhiêu!

Đinh Nhất không hưng phấn giống tôi, nhưng tôi biết anh ta là đồ mặt lạnh, cho dù trong lòng có vui thế nào thì cũng sẽ không thể hiện ra. Nhưng thấy anh ta tích cực chuẩn bị đồ hằng ngày cho Kim Bảo thì biết anh ta cũng muốn ra ngoài chơi.

Lần lượt chuẩn bị từng thứ, chúng tôi cũng chuẩn bị xong để xuất phát, có điều tôi không sao ngờ được, sự bắt đầu tốt đẹp lại không tốt đẹp được đến cùng...

Tour du lịch chúng tôi tham gia là một tour dài ba ngày, ngoài việc có thể leo núi lội nước, còn đến Happy Valley mà mấy người trẻ tuổi thích. Chúng tôi vui chơi ở Happy Valley ngày đầu tiên, chú Lê đã lớn tuổi xương cốt yếu nên không đi tham gia.

Có thể vì chơi quá mệt, nên từ khi rời khỏi Happy Valley, tôi vừa lên xe là đã ngủ mất.

Hướng dẫn viên nói phải mất khoảng nửa tiếng để quay lại

khách sạn, nên Đinh Nhất không đánh thức tôi. Lúc đó đầu tôi dựa vào kính xe, đung đưa theo nhịp lắc lư của chiếc xe, cảm giác còn ngon giấc hơn ngủ trên giường. Nhưng đúng lúc này, tiếng thắng xe chói tai làm tôi bừng tỉnh.

Vì chưa ngủ đủ nên tôi hơi bực bội, muốn nhìn xem phía trước xảy ra chuyện gì...

Trước mặt tôi cũng có mấy du khách đứng lên xem có chuyện gì, vừa hay che mất tầm nhìn của tôi.

Thế là tôi định đi lên trước xem thế nào nhưng bị Đinh Nhất kéo lại: "Không có gì hay đâu, đâm chết một con quạ..."

"Quạ đen?! Thứ đó lao ra giữa đường làm gì?" Tôi giật mình.

Lúc này lái xe vừa xuống dưới kiểm tra xong đi lên nói: "Xui xẻo! Sao lại đâm phải thứ đó chứ?"

Sau đó ông ta khởi động xe, cố ý lùi về sau, lách qua xác con quạ vừa bị chèn nát...

Lúc xe chậm rãi rời đi, tôi liếc nhìn đám xương thịt nát nhừ của con quạ đen kia, tự dưng thấy run rẩy...

Lúc này không biết từ đâu bay ra mấy con quạ đen nữa, tranh nhau lao đến xâu xé thịt đồng loại, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng kêu "Quát... quát..." rợn người.

Mấy du khách có tuổi trên xe bắt đầu xôn xao lo lắng, lúc này tôi cố ý nhìn sang chú Lê, thấy sắc mặt chú ấy cũng không tốt lắm. Tôi vội hỏi: "Sao thế ạ? Đâm phải quạ đen là điềm xấu ư?"

Chú Lê im lặng một lúc, sau đó lắc đầu nói: "Có gì không tốt đâu, đừng tự dọa chính mình..."

Nghe chú ấy nói thế, tôi cũng không để ý chuyện này nữa, định quay lại chỗ ngồi ngủ tiếp. Không ngờ lúc định quay lại chỗ của mình, tôi đột nhiên thấy sắt mặt hai vị khách ngồi bên phải chúng

tôi xám xanh, khóe miệng có máu, giống như mặt xác chết!!

Tôi bị dọa lắc lắc đầu, có lẽ do chưa tỉnh ngủ nên hoa mắt! Khi tôi nhìn lại, sắc mặt họ cũng bình thường.

CHƯƠNG

CỐT THÉP NHUỐM MÁU

Tôi khó chịu day day thái dương, xem ra hôm nay chơi nhiều quá nên mệt mỏi, sinh ra ảo giác.

Đinh Nhất thấy tôi liên tục lắc đầu thì quan tâm hỏi có làm sao không? Có phải không thoải mái ở đâu không?! Tôi xua tay: “Không sao, chỉ là hơi hoa mắt thôi...”

Anh ta nghe thế chế giễu tôi: “Hoa mắt cái gì? Không phải là bị hư thận đấy chứ?!”

“Hả?! Anh mới hỏng thận! Cả nhà anh đều hỏng thận!” Tôi cười mắng.

Mặc dù bên ngoài cười với Đinh Nhất, nhưng không hiểu sao trong lòng tôi vẫn có sự bất an mơ hồ nào đó, cảm giác có gì đó bất thường...

Không lâu sau, chúng tôi lái xe đến khu phục vụ trên đường cao tốc, lúc này hướng dẫn viên nói: “Ai muốn đi vệ sinh thì tranh thủ xuống xe nhé!”

Tôi vội vàng đứng dậy, vì lúc nãy rời khỏi Happy Valley khát quá nên uống khá nhiều nước, giờ mới mót đi vệ sinh.

Đinh Nhất và chú Lê thấy tôi muốn đi thì cũng đứng dậy theo, cả Chiêu Tài cũng xuống xe, chỉ có lão Triệu ở lại trông đồ.

Sau khi xuống, chúng tôi mới thấy cả xe chỉ có bốn chúng tôi đi xuống, thế là hướng dẫn viên nói: “Xe buýt sẽ chờ mọi người ở trước, nhớ kỹ biển số xe, mọi người đừng lên nhầm xe nhé!”

Lúc đó tôi còn chỉ vào lão Triệu nói: “Không đâu, chúng tôi vẫn còn một con tin trên xe...”

Lúc chúng tôi đi qua mấy cái xe buýt thì sắc trời đã tối, Chiêu Tài còn vẫy tay với lão Triệu, tôi thấy vậy thì kéo chị ấy lại: “Làm gì mà khó tách ra một lúc thế, đi nhanh thì về nhanh thôi!”

Chiêu Tài nghe thế thì quay lại nói tôi: “Tên độc thân như em thì biết cái gì?!”

Với tính tình hằng ngày, chắc chắn tôi sẽ trêu chị ấy thêm vài câu, nhưng lúc này tôi lại không nhịn được nhìn về phía xe buýt, thoáng chốc lại thấy nhiều người trong xe quay cuồng!!

Tôi giật mình chạy vội tới đó, nhưng có thể vì ánh sáng nên khi đến chỗ sáng hơn, tôi lại thấy trong xe vẫn bình thường.

Đinh Nhất thấy tôi chạy trở lại thì hỏi tôi làm sao? Tôi lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là thấy có gì đó không đúng lắm...”

Đinh Nhất nghi ngờ nhìn tôi nói: “Cậu bị sao thế? Từ lúc rời khỏi Happy Valley tôi thấy cậu lạ rồi.”

Tôi đành nói: “Có lẽ là hôm nay mệt mỏi quá.”

Dù ban ngày hơn hai mươi độ nhưng buổi tối vẫn hơi lạnh, áo khoác của chúng tôi đều để trên xe, nên khi từ nhà vệ sinh ra đều bước nhanh, muốn nhanh chóng quay lại xe.

Nhưng đúng lúc này, tôi cảm thấy lỗ chân lông toàn thân nở ra, thứ cảm giác chưa từng có khiến tôi chùn bước. Ba người họ đều đi sau, thấy tôi đứng lại cũng dừng lại hỏi tôi làm sao?

Đúng vậy? Tôi sao thế? Vì sao lại thấy bất an như vậy? Vì sao luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ? Đúng lúc tôi không hiểu sao nhìn ba

người bọn họ, đột nhiên có một tiếng động cơ nặng nề vang lên, gào thét sau lưng tôi....

Tôi quay lại nhìn, thấy một chiếc xe chở thép đang dùng tốc độ cao nhất lao thẳng tới xe buýt của chúng tôi!! Ngay lúc chúng tôi chưa kịp hoàn hồn, đầu xe tải đã đâm nghiêng vào thân xe buýt! Lực đâm mạnh đến nỗi đẩy xe buýt lao thẳng đến cửa hàng tiện lợi.

Tốc độ xe tải quá nhanh nên khiến những thanh thép theo chiều của xe đâm thẳng vào thân xe buýt… Chuyện diễn ra quá nhanh, lúc đó đầu tôi trống rỗng, không biết nên phản ứng thế nào.

Lúc này chú Lê đột nhiên hét lớn: "Chiêu Tài?! Chiêu Tài?!"

Tôi quay đầu lại, thấy Chiêu Tài mặt cắt không còn chút máu ngã trên đất. Bây giờ đừng nói là chị ấy, ngay cả hai chân tôi cũng đang nhũn ra rồi!

Đột nhiên... tôi nhớ ra lão Triệu vẫn còn trên xe!

Tôi lập tức lao đến chỗ tai nạn hét lên: "Lão Triệu... lão Triệu!!"

Đinh Nhất thấy tôi chạy như điên, thì quay lại nói với chú Lê: "Sư phụ, người để ý Chiêu Tài, con qua kia xem sao..." Mới đi được mấy bước, anh ta đã quay lại nói: "Để ý Chiêu Tài, đừng để cô ấy qua đó."

Chú Lê không nói gì, chỉ nặng nề gật đầu với anh ta.

Lúc tôi chạy đến chỗ xe buýt, nó đã bị đâm nát rất nghiêm trọng, lòng tôi vụn vỡ... Hơn một nửa đống sắt thép trên xe tải đã đâm vào xe buýt, máu tuôn xối xả trên những thanh sắt...

Lúc này, những người còn sống trong cửa hàng tiện lợi gọi điện báo cảnh sát, nhưng tôi vẫn mơ hồ đứng im trước xe buýt mà không biết nên làm gì. Mặc dù tôi không biết chính xác tình huống trong xe thế nào, nhưng nhìn những thanh thép nhỏ máu kia, tình

huống trong đó chắc chắn rất thê thảm.

Sau đó Đinh Nhất chạy đến, đầu tiên là kiểm tra tình trạng xe buýt, anh ta nhanh chóng phát hiện nếu không phá cửa thì không thể vào trong. Nhưng tôi vừa nghĩ đến chuyện lão Triệu đang gặp nguy thì không thể bình tĩnh được.

Đúng lúc này, Đinh Nhất phát hiện toàn bộ cửa kính xe đã vỡ vụn, thế là anh ta nhảy lên, sau đó chống hai tay trên ô cửa đã không còn mảnh thủy tinh nào, quan sát bên trong.

Tôi thấy Đinh Nhất tìm được cửa vào thì vội chạy đến nói: "Tình hình bên trong thế nào? Có thấy lão Triệu không?"

Đinh Nhất không trả lời tôi, bật người lộn vào trong chiếc xe đã bị ép nát nghiêm trọng. Tôi cũng làm theo động tác của Đinh Nhất, tiếc là lực nhảy yếu, tay không những không với đến cửa kính còn bị mấy mảnh thủy tinh cắt bị thương.

Nhưng lúc này tôi sao còn để ý được tay mình có bị chảy máu hay không, vội hét lên với Đinh Nhất: "Bên trong thế nào! Kéo tôi vào với!"

Đinh Nhất thò đầu ra, mặt nghiêm trọng nói: "Tôi khuyên cậu đừng nên vào..."

Nhưng trong tình huống này, không vào làm sao tôi yên tâm được chứ? Cuối cùng Đinh Nhất không lay chuyển được tôi, đành đưa tay kéo tôi lên. Lúc nhìn thấy tình hình trong xe, tôi lạnh cả người...

Mấy người ở đầu xe vì va chạm quá mạnh nên bị văng lên rồi rơi mạnh xuống. Mặc dù không nhìn rõ họ bị thương thế nào, nhưng chúng tôi cũng không dám tùy tiện di chuyển người.

CHƯƠNG

MỊ ẢNH TRONG XE

Đáng sợ nhất là khu vực giữa xe, một nửa lượng cốt thép đâm sang khiến xe nghiêng hẳn đi, hành khách ngồi ở đó dường như không ai may mắn thoát khỏi. Mấy phút trước vẫn còn là những sinh mệnh sống, lúc này đã bị thép và khung xe chèn ép đến biến dạng hoàn toàn!!

"Lão Triệu! Lão Triệu? Anh có nghe thấy em gọi không?" Tôi vật lộn đi qua đống sắt thép, nhưng không có tiếng trả lời.

Lúc này ký ức của người chết như thủy triều tràn vào đầu, lòng tôi rơi xuống đáy vực, nhìn khoảng cách hiện tại, chỗ lão Triệu ngồi lúc nãy chỉ sợ cũng không tránh được đống cốt thép kia.

Lúc đó đầu óc tôi đã không thể suy nghĩ được gì nữa, chỉ muốn tìm xem có khe hở nào để chui vào hay không, muốn xem lão Triệu thế nào.

Nhưng tôi vừa định trèo vào đã bị Đinh Nhất kéo lại: "Cậu không muốn sống nữa à! Đống cốt thép này lỏng lẻo như vậy, chỉ cần chấn động một chút thôi thì chúng sẽ tiếp tục rơi xuống, càng là những lúc thế này thì cậu càng phải tỉnh táo!"

"Anh muốn tôi phải tỉnh táo thế nào đây! Nếu lão Triệu chết mất thì tôi giải thích được với chị ấy ra sao? Chị ấy sống thế nào

được?” Tôi gần như hét lên với Đinh Nhất.

Đinh Nhất tát cho tôi một cái thật mạnh! Tức giận nói: “Nếu lão Triệu chết rồi, cậu vì cứu anh ta mà cũng chết theo, đến lúc đó Chiêu Tài mới thực sự không sống nổi!”

Cái tát này của Đinh Nhất vừa nhanh vừa mạnh, tôi cảm nhận được sự bỏng rát trên mặt. Thế nhưng nhờ có cái tát này mà tôi mới bình tĩnh lại, anh ta nói không sai, nếu lão Triệu không còn nữa thì tôi là chỗ dựa duy nhất của Chiêu Tài, tôi không thể xảy ra chuyện được.

Tôi cố gắng điều chỉnh hơi thở, sau đó chui người qua những khe hở cẩn thận xem xét vị trí của lão Triệu, tình huống trong đó hết sức thảm thương, có người bị mấy thanh thép đâm xuyên qua...

Đột nhiên, tôi nhìn thấy chiếc áo thun màu lam nhạt quen mắt, đó chính là bộ quần áo mà lão Triệu mặc hôm nay, tiếc là góc nhìn không tốt nên chỉ thấy một bên bả vai của anh ấy, nhưng nhìn làn da của cánh tay lộ ra ngoài, chắc là... chắc là chảy rất nhiều máu.

Dù lý trí bảo rằng lão Triệu sẽ không sống nổi, nhưng tôi lại cố gắng an ủi bản thân là không có việc gì, có thể anh ấy chỉ bị thương nặng thôi, chỉ cần người chưa chết thì mọi chuyện đều có thể xử lý được.

Lúc này tôi nghe thấy bên ngoài xe có tiếng xe cứu thương và còi xe cảnh sát, người cứu viện đã đến, hi vọng là vẫn chưa quá muộn... Nhìn những cảnh sát phòng cháy nhanh chóng xuống xe, chạy nhanh tới chỗ xe buýt, thế giới xung quanh tôi như tĩnh lặng đến lạ thường, ngoại trừ tiếng hít thở thì không còn gì khác.

Tôi nhìn chằm chằm vào lão Triệu, tập trung tinh thần loại bỏ tạp niệm, tìm kiếm trong những tàn hồn đang len lỏi trong đầu mình... đến khi tìm thấy thứ tôi muốn tìm.

Những hình ảnh từ khi tôi và lão Triệu quen biết như những thước phim quay chậm, nước mắt tôi không cầm được rơi xuống, vì tôi biết những ký ức này không phải của mình, mà là ký ức trong tâm hồn của lão Triệu...

Chân tôi mềm nhũn khuỵu xuống đất, giờ khắc này tim tôi như vỡ tan! Tôi phải nói với Chiêu Tài thế nào đây? Đinh Nhất kéo tôi dậy: “Đứng lên! Sau đây còn nhiều chuyện phải làm, cậu cứ thế này thì Chiêu Tài phải làm sao?”

Tôi tự lẩm bẩm: “Đúng! Tôi không thể thế này, Chiêu Tài còn chưa biết! Tôi không thể...” Nói xong tôi cắn răng bò dậy, sau đó tiếp tục tìm kiếm những người còn sống trong đống sắt thép.

Cùng lúc đó, thành viên đội cứu hỏa bắt đầu phá xe, khi họ vào trong lại tưởng hai chúng tôi là hành khác bị thương nên định dìu xuống xe.

Tôi vội xua tay: “Chúng tôi là người cứu viện từ ngoài vào, hai đầu xe có nhiều người bị thương, tình hình ở giữa là nghiêm trọng nhất....”

Sau khi đội chữa cháy nghe chúng tôi miêu tả chi tiết tình huống thì vẫn yêu cầu xuống xe, vì họ cảm thấy hiện trường không an toàn. Dù tôi không muốn rời khỏi chỗ này, nhưng so về cứu người, đương nhiên là họ quen hơn tôi rồi.

Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy bước chân nặng nề như thế, dù cho trước kia phải chịu đựng trăm ngàn âm hồn cũng không nặng nề đến thế... Lúc tôi đi qua chiếc xe tải, tài xế đã tắt thở.

Hình ảnh trước khi chết của tài xế xuất hiện trong đầu tôi, kẻ gây ra cái chết của nhiều người như vậy, nguyên nhân chỉ vì lái xe quá mệt mỏi nên đạp nhầm chân phanh thành chân ga...

Bởi vì sai lầm của anh ta mà không chỉ hại chết mình, còn hại chết những người trên chuyến xe kia! Thật ra lúc rẽ vào khu nghỉ,

anh ta đã lái xe liên tục mười bốn, mười lăm tiếng đồng hồ. Lúc đầu anh ta định lái xe vào khu phục vụ để ngủ một lúc, kết quả trời xui quỷ khiến thế nào lại đạp nhầm chân phanh thành chân ga.

Bây giờ tôi không biết phải đối mặt với Chiêu Tài thế nào, vì tôi sợ chị ấy sẽ hỏi lão Triệu đâu. Thế nên tôi chỉ đành đứng mơ hồ ở gần chiếc xe bị tai nạn, thầm nghi ngờ tại sao tài xế có hơn mười năm kinh nghiệm lại phạm sai lầm cơ bản như vậy?

Đột nhiên có một bóng đen chui ra từ ghế điều khiển của xe tải, thứ kia lúc ẩn lúc hiện, như có như không... Tôi lập tức chỉ cho Đinh Nhất: "Mau nhìn xem, đó là gì vậy?"

Đinh Nhất ngẩng đầu nhìn theo hướng tôi chỉ, nhưng lại không thấy gì, hỏi lại: "Cậu nhìn thấy thứ gì?"

Tôi miêu tả hình dáng của thứ đó cho anh ta nghe, anh ta nhướng mày nói: "Chắc chắn thứ kia là Mị, Mị xuất hiện ở đây là do vong hồn đã chết trong tai nạn giao thông trước đó biến thành."

Lòng tôi run lên: "Chẳng lẽ vụ tai nạn lần này có liên quan đến thứ đó?"

Đinh Nhất nhìn chằm chằm vào vị trí tôi vừa chỉ: "Rất có khả năng, loại Mị địa phương này rất mạnh, bình thường nó sẽ bị trói buộc ở quanh nơi xảy ra chuyện, nếu muốn chuyển thế thì nó phải tìm Mị kế tiếp thay chỗ của mình."

"Thứ này nguy hiểm như vậy sao? Có thể tùy tiện hại chết người qua đường à?" Tôi giật mình.

Nhưng Đinh Nhất lại lắc đầu nói: "Dĩ nhiên là không phải, người bị nó hại chết phải có chú kiếp trong kiếp này."

"Không thể nào! Chuyện này không công bằng, lão Triệu là bác sĩ, anh ấy vẫn luôn cứu người, anh ấy chưa từng làm chuyện tổn

thương đến người khác, sao lại chết ở đây chứ!!” Tôi không kiềm được hét lên.

CHƯƠNG

TRÔNG XÁC ĐÊM MƯA

“Ai chết rồi...” Một giọng nói yếu ớt vang lên sau lưng, tôi đờ người, sau đó từ từ quay lại, chú Lê đang đỡ Chiêu Tài tái nhợt đứng sau lưng tôi.

“Chị... sao lại đến đây! Chỗ này chưa an toàn, mau tránh ra...” Tôi chột dạ nói.

Nhưng Chiêu Tài lại cố chấp hỏi lại tôi: “Em vừa nói ai chết...”

“Em... vừa nãy...” Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt chị ấy, sợ chị ấy sẽ hỏi vì sao tôi không cứu lão Triệu.

Lúc này, những người bị thương đang lần lượt được đưa ra khỏi xe, họ đều ngồi ở hai đầu xe, còn người ở giữa vẫn chưa thể cứu ra được.

Đội cứu hộ đang phải cưa đứt những thanh thép cắm vào thân xe rồi mới nghĩ được cách cứu người, nếu không, một khi những thanh thép bên trên lại rơi xuống, không chỉ gây thêm thương tổn lần hai, mà những thành viên trong đội cứu hộ cũng gặp nguy hiểm.

Chiêu Tài thấy những người bị thương được khiêng xuống thì chạy đến kiểm tra, hi vọng có thể nhìn thấy lão Triệu. Nhưng trong lòng tôi hiểu rõ, chị ấy không thể tìm được lão Triệu trong những

người này, tôi vội đỡ chị ấy nói: “Chị và chú Lê đến chỗ an toàn đợi, bọn em sẽ ở đây tìm lão Triệu! Tin em, em sẽ tìm được anh ấy…”

Không ngờ Chiêu Tài luôn yếu đuối lại đột nhiên hất tay tôi ra nói: “Tránh ra! Chị sẽ tự tìm!”

Chú Lê bất đắc dĩ nhìn tôi, đây chính là nguyên nhân chú không khuyên nổi chị ấy. Tôi hiểu tính cách của chị mình, từ nhỏ đã cá tính hơn tôi, chỉ cần là việc chị ấy quyết thì có ai nói cũng vô dụng.

Sau khi nhìn thấy mấy người bị thương, động tác của chị cũng chậm hơn nhiều, tôi biết chị cũng đang sợ hãi, sợ nhìn thấy thi thể của lão Triệu. Lúc này, nhân viên cứu hộ bắt đầu dùng dụng cụ cưa những thanh thép, rất nhanh… từng thi thể được đưa ra ngoài.

Tôi không đành lòng để chị ấy nhìn tiếp, định kéo chị ấy đi, nhưng đúng lúc này, một thi thể mặc áo thun màu lam được đội chữa cháy đưa ra ngoài, lòng tôi nặng nề, đây là điều tôi không muốn nhìn thấy nhất…

Đột nhiên Chiêu Tài dừng lại, mặc dù lúc đó chị ấy quay lưng lại làm tôi không nhìn thấy nét mặt, nhưng tôi rất đau lòng. Tôi bước lên vài bước, che tầm mắt chị ấy lại, sau đó đỡ người chị quay đi: “Chỗ này giao cho em! Chị… chị ở đây cũng không giúp được gì, nghe lời…”

Tôi còn chưa nói hết câu, Chiêu Tài đã ngất đi trong ngực tôi…

“Chiêu Tài!? Chiêu Tài! Chị!”

Nhân viên cấp cứu bên cạnh thấy thế thì vội đỡ chị ấy lên xe cứu thương, định đưa đi cùng những người sống sót. Tôi không thể đi trong tình huống này được, nên chú Lê theo xe đến bệnh viện, đồng thời nếu có chuyện gì thì chú ấy sẽ báo cho tôi.

Nhìn xe cứu thương chạy ra khỏi hiện trường, tôi không rõ lòng mình có cảm giác gì nữa... Lúc này tôi quay lại nhìn thi thể lão Triệu, đội cứu hộ đã đặt thi thể anh ấy và hai người khác cạnh nhau.

Tôi sững người trong chốc lát, cuối cùng vẫn từ từ đi về phía anh ấy... Để tỏ lòng tôn trọng với người chết, những thi thể được xác nhận đã tử vong đều có một tấm vải trắng che mặt, nhưng những tấm vải này quá đơn bạc, mấy vết thương trên người lão Triệu nhanh chóng nhuộm đỏ tấm vải trắng kia.

"Không phải sau khi người ta chết đi thì máu sẽ không chảy nữa sao?" Tôi thất thần nói.

Đinh Nhất bên cạnh nặng nề nói: "Chắc là lúc rút thanh sắt ra làm chảy máu."

Tôi không chống đỡ được, ngồi xuống cạnh thi thể lão Triệu nói: "Không biết lúc anh ấy đi… có đau đớn không?"

Đinh Nhất đứng sau lưng tôi, đặt nhẹ tay lên vai tôi: "Chuyện xảy ra đột ngột, lão Triệu… chắc không có đau đớn gì đâu."

Tôi gật đầu: "Không đau đớn… không có thì tốt rồi." Sau khi nói xong, tôi đưa tay định kéo tấm vải trắng ra, nhưng bị Đinh Nhất níu lại: "Phải nhìn sao?"

Tôi quyết tuyệt nhìn anh ta: "Chiêu Tài đã để tôi đưa tiễn anh ấy, nếu tôi không nhìn lão Triệu… đến lúc đó Chiêu Tài hỏi trông anh ấy thế nào, tôi biết nói sao đây? Chẳng lẽ nói với chị ấy, tôi cũng không dám nhìn ư…"

Đinh Nhất nghe xong, từ từ buông lỏng tay tôi, không nói nữa. Tôi biết anh ta muốn tốt cho tôi, sợ sau khi nhìn thấy thi thể lão Triệu, tôi sẽ không chịu nổi. Nhưng tôi phải thay Chiêu Tài tiễn lão Triệu đoạn đường cuối này, nếu không sau này tôi sẽ không vượt qua được khúc mắc này…

Vải trắng xốc lên, khuôn mặt tái nhợt của lão Triệu xuất hiện trước mắt tôi, anh ấy vẫn đẹp trai như thế, giống như chỉ đang ngủ thiếp đi. Đến giờ tôi vẫn nhớ rõ lần đầu tiên gặp anh ấy, dưới ánh nắng, bác sĩ Triệu tuấn tú sau này đã trở thành anh rể tôi.

Chúng tôi cùng nhau trải qua nhiều chuyện như thế, tôi cũng đã nghĩ đến kết cục của mỗi người, nhưng không thể ngờ được anh ấy lại ra đi như thế này?! Nếu sớm biết sẽ thành như vậy, tôi sẽ không đề nghị đi du lịch, nếu không ra ngoài, bây giờ anh ấy vẫn đang yên lành ở nhà với Chiêu Tài!

Nỗi hối hận dâng đầy lòng tôi, tôi không hiểu nổi tại sao chuyện lại biến thành thế này?! Sau này Chiêu Tài phải làm thế nào? Tôi sẽ phải đối mặt với chị ấy sao đây…

Nghĩ vậy, tôi đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, nếu nói kiếp người vô thường, vậy thì chúng ta cố gắng vùng vẫy sống từng ngày có ý nghĩa gì? Người như lão Triệu cũng kết thúc không yên lành thì chúng tôi sẽ thế nào đây?

Lúc này trời bắt đầu mưa nhỏ, tôi thấy trên người lão Triệu chỉ mặc chiếc áo thun cộc tay, vừa định cởi áo đắp cho anh ấy thì phát hiện mình cũng chỉ mặc một chiếc áo mỏng.

“Ba lô?! Túi xách của chúng ta đâu?!” Tôi vừa nói vừa chạy về phía xe buýt, muốn tìm cho anh ấy cái áo khoác, tôi không muốn anh ấy rời đi trong lạnh lẽo như vậy.

Cuối cùng Đinh Nhất lôi trong đống hành lý ra ba lô của lão Triệu, tôi vội vàng lấy áo khoác, sau đó loạng choạng chạy về mặc cho lão Triệu. Dù cơ thể của anh ấy vẫn còn mềm, nhưng cảm giác lạnh buốt kia nhắc nhở tôi rằng… anh ấy đã chết.

“Anh rể…. trước giờ em chưa từng nghiêm túc gọi anh một tiếng anh rể, bây giờ em gọi anh là anh rể… Anh không cần lo lắng cho chị… em…. Em sẽ thay anh chăm sóc chị ấy, anh, anh yên lòng

ra đi…” Tôi vừa khóc vừa nói.

Đêm hôm đó tôi vẫn luôn ở bên cạnh thi thể lão Triệu, nói lải nhải không ngừng, giống như người bị tâm thần. Đinh Nhất vẫn im lặng đứng sau lưng tôi, cùng tôi nói chuyện với lão Triệu trong mưa.

CHƯƠNG

THẾ GIỚI CỦA CÔ ẤY

Tôi vừa khóc vừa cười nhớ lại chuyện cũ của lão Triệu và Chiêu Tài, không biết là nói cho lão Triệu nghe hay nói cho chính mình nghe nữa. Ngày trước tôi luôn luôn sợ hãi khi nhìn thấy ma, thế nhưng đêm đó ở bên cạnh lão Triệu cả đêm lại vẫn không thể nhìn thấy anh ấy…

Trong lúc này, tôi lại thấy Mị xuất hiện, nó lượn lờ trên những xác chết… trừ lão Triệu. Bởi vì mỗi lần nó định tiến đến gần lão Triệu thì sẽ bị con dao thép trong tay tôi đuổi đi.

Sự cố tai nạn giao thông nghiêm trọng này gây thiệt hại nặng nề, năm người bị thương nhẹ, chín người thương nặng, tính cả tài xế là mười một người thiệt mạng. Tôi nhìn mười một thi thể lạnh lẽo bao gồm cả lão Triệu trong đó, thật không biết kèm theo nó là bao nhiêu gia đình tan nát.

Đến rạng sáng, hiện trường tai nạn đã được dọn dẹp xong, đội cảnh sát giao thông cũng đã liên hệ nhà tang lễ gần đó để di chuyển thi thể về, chờ gia đình đến nhận.

Vì chúng tôi có mặt ở tại hiện trường, nên tính danh của lão Triệu được xác định ngay, thế là tôi và Đinh Nhất ngồi cùng một xe đến nhà tang lễ. Trên đường đi, chú Lê có gọi điện một lần để

hỏi thăm tình hình, sau đó chú ấy nói với tôi, tình huống Chiêu Tài rất xấu, mặc dù vừa rồi có tỉnh lại một lần, thế nhưng chị ấy không nhớ gì cả, hành vi rất khác thường.

Đây là điều tôi sợ nhất, vị trí của lão Triệu rất đặc biệt trong lòng chị ấy, dù chúng tôi đều trải qua nỗi đau khi mất cha mẹ, thế nhưng cú sốc lần này đối với chị ấy còn lớn hơn tôi nhiều.

Lão Triệu với tôi là bạn bè, là anh em, là ruột thịt… Nhưng đối với Chiêu Tài lại là toàn bộ cuộc sống, tôi rất sợ chị ấy mất đi ý nghĩa để tiếp tục sống.

Đối với tình huống hiện giờ, nhất thời tôi cũng không có cách nào, cuối cùng tôi đành dặn dò chú Lê để ý chị ấy, chờ chúng tôi xử lý xong chuyện hậu sự của lão Triệu rồi tính…

Vì có người nhà đi theo nên thân phận lão Triệu xác định ngay, vừa đến nhà tang lễ, tôi thuê cho anh ấy ngăn lạnh, sau đó lại mời người nhập liệm chỉnh lý khuôn mặt.

Tôi ghét bộ áo liệm của nhà tang lễ vì quá xấu, lúc còn sống, lão Triệu rất để ý đến cách ăn mặc của bản thân, tôi cũng không thể để anh mặc quần áo khó coi như vậy mà đi, nếu làm không tốt, e rằng anh ấy sẽ vì chuyện này mà về tìm tôi. Thế là tôi và Đinh Nhất đến cửa hàng ở thị trấn gần đó, mua cho anh một bộ quần áo mà tôi nghĩ là đẹp nhất.

Trách nhiệm của tai nạn lần này rất rõ ràng, thế nên chỉ cần gia đình người chết đến nhận xác, bên nhà tang lễ sẽ sắp xếp dịch vụ hỏa táng. Nhưng khi nhân viên tang lễ hỏi tôi có hỏa táng không, vậy mà tôi lại chần chờ…..

Nếu cứ thế hỏa táng lão Triệu, sau đó tôi lại mang hũ tro cốt về cho Chiêu Tài ư? Chị ấy có thể trách tôi không cho chị nhìn mặt anh ấy lần cuối không? Đinh Nhất thấy tôi do dự thì tự làm chủ, gửi di thể của lão Triệu ở nhà tang lễ, chờ cảm xúc của Chiêu Tài

ổn định rồi tính.

Nhân viên nhà tang lễ vừa nghe nói chúng tôi muốn tạm thời không hỏa táng, thì khó khăn nói: “Hiện giờ ngăn lạnh hết chỗ, phí lưu trữ một ngày cũng không rẻ! Hay là mấy anh nghĩ kỹ đi đã?”

Đinh Nhất sầm mặt nói: “Chuyện này không cần cậu quan tâm, chúng tôi sẽ chi trước một vạn, trong vòng ba tháng sẽ hỏa táng.”

Người kia nghe có tiền thì không nói gì nữa. Tôi chỉ đứng ở một bên nhìn, hóa ra cho dù chết đi, làm ma có tiền vẫn sướng! Xem ra tôi phải để lão Triệu làm ma có tiền rồi…

Sau khi thu xếp xong cho thi thể của lão Triệu, chúng tôi lập tức chạy tới bệnh viện, tôi cứ nghĩ Chiêu Tài đang mê man, nhưng khi vừa vào phòng bệnh, tôi lại thấy chị ấy đang vừa cười vừa nói chuyện với chú Lê.

Mặc dù không nhìn ra điều gì khác lạ trên nét mặt của Chiêu Tài, thế nhưng chú Lê lại trông là lạ. Chú thấy chúng tôi trở về thì thở phào, sau đó kéo tôi ra ngoài phòng bệnh mà nói: “Cuối cùng thì cháu cũng về, Chiêu Tài có vấn đề rồi!”

Lòng tôi trầm xuống, vội hỏi: “Có chuyện gì xảy ra hả chú?”

Chú Lê thở dài nói: “Vừa rồi sau khi tỉnh lại, nó giống như không có chuyện gì xảy ra, hỏi gì đáp đấy, trông thì như đều bình thường… Thế nhưng rất nhanh chú phát hiện thỉnh thoảng nó sẽ nói chuyện một mình. Đầu tiên chú còn tưởng mình nghĩ nhiều, nhưng bây giờ nhớ lại, giống như nó đang nói chuyện với cậu Triệu.”

“Nói chuyện với lão Triệu? Sao có thể như thế được? Nếu như hồn phách lão Triệu ở đây, tại sao cháu lại không thấy?” Tôi giật mình nói.

Chú Lê trả lời: “Chắc chắn hồn phách cậu Triệu không ở đây,

chú vừa cầm la bàn nhìn một vòng, xung quanh Chiêu Tài không có tý âm khí nào…”

Tôi hoảng hốt, vội hỏi: “Ý của chú là, tự Chiêu Tài xảy ra vấn đề ư?”

Chú Lê có vẻ bất đắc dĩ nói: “Vừa rồi chú cũng có hỏi bác sĩ, anh ta nói nếu bệnh nhân nhận một cú sốc lớn sẽ dẫn đến rối loạn thần kinh, nếu không được điều trị kịp thời sẽ dẫn đến hậu quả có thể bệnh suốt đời.”

Tôi nghe mà tim như bị dao cắt, quả nhiên chuyện vẫn diễn biến theo chiều hướng xấu nhất, tôi phải làm thế nào mới có thể giúp Chiêu Tài vượt qua cú sốc này đây?

Nhưng tôi nghĩ thật lâu… lại cũng chẳng nghĩ ra được cách nào.

Khi tôi đẩy cửa vào phòng bệnh, Chiêu Tài nhìn thấy tôi thì lập tức mở miệng cười nói: “Lúc nào chúng ta về nhà! Chị và lão Triệu đều không muốn tiếp tục đợi ở đây nữa đâu.”

Tôi mờ mịt nhìn phía đối diện chị ấy, ngoài cái ghế trống ra thì làm gì có ai, nhưng vì phối hợp Chiêu Tài, tôi vẫn cố mỉm cười nói: “Được rồi, chúng ta cùng về nhà…”

Sau đó tôi làm thủ tục xuất viện cho Chiêu Tài, kể cả muốn trị bệnh cũng không thể ở bệnh viện của thị trấn nhỏ này, phải đưa chị ấy về nhà trước đã. Đinh Nhất vội quay về lấy xe, với tình hình hiện tại của Chiêu Tài thì không thể ngồi giao thông công cộng để trở về.

Trên đường trở về, Chiêu Tài vẫn luôn nói chuyện với ghế trống bên cạnh, cả ba chúng tôi đều không xen vào, để chị ấy chìm đắm trong thế giới riêng của mình…

Với tình hình của Chiêu Tài bây giờ, sau khi về đến nhà, tôi ngay lập tức cho chị ấy nhập viện điều trị. Bệnh viện cũng biết

tình huống của lão Triệu, họ đang tích cực liên hệ với một chuyên gia nổi tiếng từ Thượng Hải để đến chẩn đoán cho Chiêu Tài, phải tìm ra được cách điều trị trước khi tình hình trở nên xấu đi.

Thế nhưng sau đó vài ngày, vị chuyên gia đến từ Thượng Hải lại cho ra chẩn đoán bệnh không phải rất lạc quan, khả năng Chiêu Tài muốn khôi phục bình thường cơ hồ là bằng không. Hoặc nói cách khác, là Chiêu Tài muốn chìm đắm trong thế giới tưởng tượng của mình, không chịu thoát ra.

Sau khi biết kết quả này, lòng tôi nóng như lửa đốt, nhưng lại không biết phải làm thế nào mới có thể giúp Chiêu Tài!

Cuối cùng Đinh Nhất khuyên tôi: “Có lẽ chỉ sống kiểu này, cô ấy mới vui vẻ được…”

CHƯƠNG

TRỞ LẠI QUÁ KHỨ

Đinh Nhất vừa nói xong thì tôi ngây ngẩn cả người, anh ta nói có lý, có lẽ chỉ có kiểu này… Chiêu Tài mới có thể dũng cảm mà tiếp tục sống. Nếu cứng rắn ép chị ấy tỉnh mộng, nhìn thẳng vào sự thật là lão Triệu đã chết, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện còn đáng sợ hơn!

Trong lúc tôi đang phân vân không biết nên điều trị cho Chiêu Tài, hay để cho chị ấy vẫn vui vẻ sống trong thế giới của chính mình, thì thấy chú họ mệt mỏi bơ phờ do vừa từ nơi xa chạy đến. Hóa ra trước đó Đinh Nhất đã liên lạc với chú, nói cho chú biết tình huống hiện giờ của Chiêu Tài.

Sau khi chú họ kiểm tra tình huống của Chiêu Tài, cũng không thể làm gì mà lắc đầu: “Cháu phải nghĩ kỹ, chữa khỏi có thể khiến con bé sống cả một đời đau khổ, nhưng nếu không chữa được, thì nó cũng sống điên khùng như vậy cả một đời…”

Tôi thở dài, đúng là một vấn đề khó mà lựa chọn, chẳng lẽ không có lựa chọn thứ ba sao? Thế nhưng trên đời này, chuyện như vậy vẫn thường xảy ra, hai lựa chọn, hai con đường, nhưng chẳng có con đường nào tốt cả.

Đêm khuya sau khi về nhà, tôi cố ý mở một chai rượu uống với chú họ mấy chén, bây giờ tôi đã biết vì sao lại có nhiều người

thích mượn rượu để quên đi nỗi buồn đến thế. Mặc dù ai cũng biết sau khi tỉnh rượu vào ngày hôm sau thì chuyện buồn vẫn còn đó, thế nhưng chỉ cần phút giây ngắn ngủi quên nó đi cũng tốt rồi.

Đinh Nhất thấy trạng thái của tôi không ổn, bèn khuyên tôi uống ít một chút, nếu không sáng hôm sau lại không khỏe. Tôi cười khổ: "Bây giờ khó chịu và buổi sáng khó chịu, với tôi mà nói cũng chẳng có khác biệt gì."

Lúc này chú họ lại đè chặt chén rượu của tôi lại: "Từ từ hẵng uống hai chén này, cháu nói cho chú biết chuyện cháu thấy Mị là thế nào?"

Thấy chú họ hỏi chuyện này, tôi kể hết một năm một mười những gì mình thấy, nghe xong, chú ấy nhướng mày: "Thật đúng là Mị rồi! Vậy chứng tỏ cái tai nạn xe này cũng không đơn giản…"

"Chú nói thế là ý gì?" Tôi hỏi.

Sau đó chú họ nói với tôi, trường hợp Mị hại chết người không phải chưa từng xảy ra, chúng thường thích gây ra các tai nạn chết nhiều người, sau đó hấp thu oán khí của những người chết, để hồn phách của họ dừng ở nơi đó rồi tạo thành Mị mới, còn Mị cũ có thể chuyển thế đầu thai.

"Nó hại chết nhiều người như thế, đến Địa Phủ còn có thể chuyển thế đầu thai làm người à?" Tôi giật mình hỏi.

Chú họ cười lạnh trả lời: "Đúng là tuổi trẻ, cháu vẫn còn non lắm, sự cố ngoài ý muốn này xảy ra mỗi ngày, chẳng nhẽ cháu nói bọn họ chết đều là đúng người đúng tội ư? Dĩ nhiên là không phải! Đây chỉ là vấn đề về xác suất, người chết oan ngày nào cũng có, những người này trước khi chết cũng không có tên trên danh sách của Địa Phủ, nhưng vì sao họ lại chết?"

"Vì sao?" Tôi ngây ngốc hỏi.

"Bởi vì chỉ có họ chết đi, âm hồn của Địa Phủ mới có thể thay đổi, mới xuất hiện, cũ chuyển thế đầu thai, vòng đi vòng lại… hiểu chưa?" Chú họ bất đắc dĩ nhìn tôi trả lời.

Tôi đột nhiên hiểu ra: "Ý của chú là nói những Mị này là được ngầm đồng ý để làm những chuyện này? Người bị hại cũng là ngẫu nhiên? Có thể là chiếc xe buýt này của chúng ta, cũng có thể là chiếc xe khác?"

"Đúng thế! Thằng nhóc này cuối cùng cũng có tý thông minh!" Chú họ vừa vỗ vỗ vai của tôi vừa nói.

"Vậy nếu lúc đó cháu có thể phát hiện Mị, sau đó giết nó, có phải chuyện này sẽ không xảy ra không?" Tôi tiếp tục hỏi chú.

Nhưng chú họ nghe tôi hỏi xong lại lắc đầu nói: "Cháu nói nghe thì đơn giản, sao Mị có thể giết dễ như thế? Nhưng nếu có thể phát hiện kịp thời, có lẽ có thể thay đổi kết quả này."

Nghe xong câu này, tôi lại thấy có chút hi vọng, thế là tôi nắm chặt lấy cánh tay chú họ và hỏi: "Chú họ, chú nói thật cho cháu biết, có thể cứu được lão Triệu không?"

Chú họ nghe xong sững sờ, lúc đầu còn tưởng tôi nói mơ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của tôi, biết tôi rất nghiêm túc, chú cười nói: "Thật ra chú vẫn luôn tin vào câu nói mệnh của ta, do ta không do trời! Cho nên từ trước đến nay chú vẫn luôn đi ngược lại số mệnh."

Tôi hưng phấn hỏi: "Vậy tức là có cách?"

Chú họ thở dài, sau đó nâng chén rượu uống cạn một hơi rồi mới nói: "Nếu hôm nay người xảy ra chuyện là cháu, hoặc Đinh Nhất và kể cả Chiêu Tài, chú đều sẽ giúp mọi người thay đổi số mệnh. Thế nhưng cậu Triệu thì không được…"

"Vì sao?" Tôi hỏi có chút không hiểu.

"Cháu nhìn chú thì biết, cháu cảm thấy nếu để cho cậu ta sống giống như chú bây giờ, cậu ta sẽ vui ư? Cậu ta đã sẵn sàng cho cuộc sống đó sao?"

Tôi sững sờ, hoàn toàn chính xác, lão Triệu là một bác sĩ kiêu ngạo, nếu để anh ấy phải trải qua cuộc sống trốn đông trốn tây mỗi ngày, có khi đến cuối cùng anh ấy sẽ hận tôi. Nhưng trừ cách này của chú họ, còn có cách nào để thay đổi chuyện đã xảy ra chứ?

Đột nhiên, tôi nhớ đến một vật! Lần trước khi đi hồ Thiên Đảo, chúng tôi từng mang về một khối "thiên thạch", vật kia có thể trở lại quá khứ. Lúc đó tôi còn nảy ra suy nghĩ muốn trở lại quá khứ cứu cha mẹ mình, thế nhưng cuối cùng lại từ bỏ…

Nghĩ tới đây tôi nói với chú họ về chuyện khối "thiên thạch", tôi hỏi chú có thể dùng tảng đá đó trở lại trước khi chuyện xảy ra, để ngăn cản tất cả những chuyện đó hay không? Chú họ chấn động, nhưng suy nghĩ một lúc lại đề nghị tôi đừng làm như thế!

"Vì sao?"

Chú họ bình tĩnh nhìn tôi một lúc, sau đó kiên nhẫn giải thích: "Tình huống của chú chắc cháu cũng hiểu rồi, những việc chú làm có thể tính là dối trên lừa dưới, chỉ có Hắc Bạch Vô Thường ở giữa mới biết. Vì để không bị phạt, họ sẽ tự bao che chuyện này. Thế nhưng cách của cháu lại khác, chú lo lắng một khi cháu làm như thế, không có ai có thể che giấu chuyện này, đến lúc đó nếu xuất hiện phản phệ, chỉ sợ cháu sẽ bị trời phạt…"

Tôi nghe chú nói sẽ có trời phạt thì cười khổ nói: "Tình huống hiện giờ của cháu cũng không tốt hơn trời phạt chút nào! Họ còn muốn phạt thế nào, cùng lắm lấy mạng cháu thôi!"

Chú họ thở dài nói: "Chú cũng không nói trước được cháu sẽ gặp trời phạt kiểu gì, nên tốt nhất cháu nên suy nghĩ kỹ, ngoài ra

chú cũng rất nghi ngờ việc 'thiên thạch' có thể giúp cháu trở lại quá khứ được hay không."

Tôi cũng biết chú là muốn tốt cho tôi, nhưng mặc kệ mọi chuyện, tôi phải thử một lần, bởi vì tôi không đành lòng nhìn Chiêu Tài trở thành như vậy. Sau khi hạ quyết tâm, tôi bắt đầu uống rượu cùng chú họ, dù sao đây là trong nhà mình, uống say cũng không sợ mất mặt.

Đêm hôm đó, tôi cứ nghĩ mình sẽ uống say mèm, không ngờ đầu óc của tôi lại tỉnh táo dị thường, tôi suy nghĩ cẩn thận nếu có thể dùng "thiên thạch" trở lại đêm hôm đó lúc xảy ra chuyện, tôi phải làm thế nào mới có thể đem thiệt hại giảm xuống thấp nhất.

Ví dụ như hủy bỏ kế hoạch du lịch lần này? Hay là tạo ra chuyện gì đó để xe buýt chậm trễ hoặc sớm đến khu phục vụ?

CHƯƠNG

THAY TRỜI ĐỔI ĐẤT

Nhưng sau đó tất cả những phương án đều bị tôi bỏ qua, bởi vì nếu lúc đó xuất hiện hai người giống hệt nhau sẽ làm mọi người khó mà tin nổi. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi quyết định ra tay từ tài xế, bởi vì tôi thấy rõ toàn bộ ký ức của anh ta qua tàn hồn, biết tất cả các tuyến đường anh ta đã đi trong ngày…

Xem ra hiện giờ chỉ có cách tìm được anh ta, sau đó ảnh hưởng đến anh ta vào lúc mấu chốt để đuổi Mị đi, như vậy bi kịch này sẽ không xảy ra, cũng có thể cứu những người trên xe buýt.

Sau khi hạ quyết tâm, tôi gọi chú họ và Đinh Nhất còn đang ngủ say dậy, nói lại một lượt kế hoạch của mình, không ngờ vậy mà hai người đều cùng phản đối!

Tôi biết bọn họ lo lắng cái gì, nhưng đây là cách duy nhất để quay lại! Tôi không muốn nhìn lão Triệu chết thảm mà lại không có cách nào cứu giúp, tôi càng không muốn để Chiêu Tài cứ sống như vậy đến hết quãng đời còn lại…

Lúc này Đinh Nhất u ám nói: “Suy nghĩ này của cậu quá điên cuồng! Làm sao cậu biết tảng đá vụn đó có thể đưa cậu về đêm hôm xảy ra chuyện chứ? Tất cả chỉ là cậu đoán, chỉ cần một chút sai lầm, có trời mới biết sẽ quay lại lúc nào?”

Tôi nghe một cách thờ ơ và trả lời: “Khối đá đó đã từng đưa tôi về quá khứ hai lần, một lần là ở một chỗ với anh và chú Lê, một lần khác là ở trong phòng khách nhà chú Lê. Tuy hai lần này không chính xác được đúng thời điểm muốn trở về, thế nhưng không phải cuối cùng đều an toàn quay lại hay sao? Nếu như một lần không được thì hai lần, tôi tin chắc chắn sẽ quay trở lại đúng lúc chuyện xảy ra!”

Chú họ thấy không khuyên được tôi thì có vẻ tức giận nói: “Cháu đây là đang uống rượu độc giải khát à! Coi như cháu có thể ngăn cản việc đêm hôm đó, không để tai nạn xảy ra, nhưng cháu phải biết coi như chiếc xe buýt cháu ngồi không bị gì, vậy sẽ có chiếc xe buýt khác xảy ra chuyện. Bởi vì Mị ở đó để tạo ra tai nạn! Cháu cứu được người trên xe này thì có công bằng với người trên chiếc xe khác không?”

Không phải là tôi không nghĩ tới điều mà chú họ nói, nhưng tôi kiên quyết nói với chú: “Cho nên cháu phải giết nó…”

Đinh Nhất và chú họ nghe xong thì sửng sốt, họ không ngờ tôi về quá khứ trừ việc muốn ngăn cản tai nạn xe cộ thì lại còn có ý định này, nhất thời hai người đều yên lặng.

Qua một lúc lâu… chú họ mới e dè nói: “Cháu cho rằng Mị dễ giết như vậy à? Cứ coi như cháu may mắn thành công, nhưng cháu có nghĩ đến người đáng lẽ ra phải chết lại không chết, vậy nghiệp chướng họ phải chịu sẽ chuyển đến trên người cháu không! Đến lúc đó cháu sẽ ra sao thì không ai biết cả. Một khi số mệnh được thay đổi, không thể chỉ dựa vào quen biết hai quỷ sai Địa Phủ là có thể giải quyết được, hiểu chưa?”

Tôi biết chú họ khuyên mình tận tình như thế cũng chỉ vì muốn tôi từ bỏ ý nghĩ ngốc nghếch muốn chui đầu vào lưới này, nhưng ý tôi đã quyết, cho dù có ai nói gì thì nói cũng không thể thay đổi.

Cuối cùng chú họ thấy tôi kiên quyết như thế cũng chỉ đành nói: “Mị đó cũng không đơn giản, nó là do tất cả những oan hồn đã chết vì tai nạn giao thông trên đoạn đường đó biến thành, có thể nói là oán khí xông lên tận trời. Nếu muốn giết chết thì phải bắt được nó trước.

Tôi lập tức hứng thú hỏi: “Làm thế nào mới có thể bắt nó ạ?”

“Giả vờ tạo ra một hiện trường tai nạn xe cộ, sau đó dùng máu Thuần Dương vây nhốt nó…” Chú họ trả lời.

“Chế tạo hiện trường tai nạn xe giả?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Chú họ gật gật đầu: “Đúng, giả! Chỉ cần hấp dẫn nó tới là được.”

Sau đó chú họ nói cách cụ thể, chỉ cần tôi làm theo lời chú thì sẽ bắt được Mị.

Tôi nghe xong cách này, bèn hỏi chú: “Máu Thuần Dương là gì hả chú? Máu chó đen dùng được không?

Chú họ lắc đầu trả lời: “Không được, phải là người có máu Thuần Dương mới được.”

“Cái gì? Còn muốn máu người!”

Điều này khiến tôi lúng túng, coi như tôi có thể thành công trở về đêm đó lúc chuyện xảy ra, đồng thời tìm được chiếc xe tải kia, nhưng tôi biết đi đâu tìm người có máu Thuần Dương đây?

Mà chú họ vừa nói cách, muốn vây nhốt Mị thì phải dùng máu Thuần Dương vẽ một vòng tròn vây Mị ở trong đó, kiểu này chắc phải 400CC máu mới đủ.

Ngay khi tôi gặp khó thì Đinh Nhất nói: “Tôi sẽ về cùng với cậu, cậu quên tôi có máu Thuần Dương à?”

Tôi suýt chút nữa thì đồng ý, nhưng ngay lập tức phản đối: “Không được, thêm một người sẽ thêm một phần nguy hiểm, tôi

không muốn anh cũng bị dính vào.”

“Tôi không đi cùng cậu, cậu đi đâu tìm gấp máu Thuần Dương bây giờ?” Đinh Nhất lặng lẽ nói.

Nhưng tôi vẫn kiên quyết phản đối: “Như thế cũng không được! Tôi sẽ nghĩ cách khác… Tóm lại chỉ có thể để mình tôi trở về!”

Đinh Nhất thấy không thể thuyết phục tôi, lập tức xanh cả mặt, chạy đến góc ban công giận dỗi. Đương nhiên tôi biết hai người cùng đi sẽ tốt hơn, thế nhưng nghĩ tới chú họ nhắc tới trời phạt, kiểu gì tôi cũng không để Đinh Nhất dính vào.

Lúc này chú họ lấy từ trên lưng xuống thanh “Thiên Nhân Trảm” được bọc trong bao vải ghi đầy tiếng Phạn, sau đó đặt nó lên bàn và nói: “Cháu cầm đi, sau khi vây được Mị thì lập tức dùng thanh đao này giết nó! Chỉ là âm khí bên trong thanh đao này và âm khí trong người cháu sẽ tác động lẫn nhau, mặc dù lúc đó sức mạnh của nó tăng lên nhưng cơ thể cháu cũng phải chịu đau đớn gấp nhiều lần…”

Đương nhiên tôi biết tình huống mà chú họ nói, lần trước chú cầm thanh “Thiên Nhân Trảm”, chỉ cần bỏ mảnh vải bọc ra, đầu của tôi đã đau muốn nứt ra, mà giờ tôi còn phải cầm nó trên tay, chuyện gì xảy ra thì không cần nói cũng biết.

Nhưng cho dù là vậy, tôi cũng tin tưởng mình có thể cầm nó, chỉ cần trong khoảng thời gian ngắn giết chết Mị, chắc sẽ không gây tổn thương quá lớn cho cơ thể…

Đúng vào lúc này, tôi đột nhiên nghe được tiếng đóng cửa, ngoái lại nhìn, thấy Đinh Nhất nửa đêm đi một mình ra ngoài. Lòng tôi trầm xuống, thầm nghĩ không ổn rồi, tên này muốn đến nhà chú Lê để cầm viên đá đi chăng? Nghĩ tới đây, tôi lập tức nói với chú họ mấy câu, sau đó cầm thanh “Thiên Nhân Trảm” đã được bọc kín rồi chạy ra khỏi nhà.

Tốc độ của Đinh Nhất nhanh kinh người, lúc tôi chạy đến dưới sân, anh ta đã lái xe ra khỏi khu nhà rồi. Tôi thầm bực mình! Nếu anh ta quyết phải trở về, nhưng không cầm thanh Thiên Nhân Trảm này thì lấy cái gì mà giết Mị?

Thế là tôi vừa ra ven đường bắt taxi, vừa gọi cho chú Lê, muốn chú ấy mau vào phòng giấu viên đá đi, tuyệt đối không để Đinh Nhất tìm được.

Không biết xảy ra chuyện gì mà chú Lê không nghe máy, tôi nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ, chắc chú ấy đã ngủ từ sớm rồi.

CHƯƠNG

NỬA ĐÊM TRUY TÌM ĐINH NHẤT

Tôi xem lại mà thấy không ổn, cả tôi và Đinh Nhất đều có chìa khóa nhà chú Lê, kể cả khi không gọi chú Lê, anh ta cũng có thể lấy được khối thiên thạch đó. Thế là tôi ra sức đuổi theo, thậm chí còn dúi thêm tiền để lái xe vượt hai lần đèn đỏ, nhưng khi tôi chạy tới nhà chú Lê lại phát hiện mình đã chậm một bước!

Chắc chú Lê thấy cửa nhà mình hết đóng lại mở thì tưởng nhà có trộm, khi chú đi vào phòng khách, lại thấy tôi đang đứng ngẩn người ở bên trong…

“Có chuyện gì thế? Hai đứa đi ra đi vào làm cái gì thế?” Chú Lê thấy khó hiểu bèn hỏi tôi.

Nhưng lúc này tôi đã không có thời gian để giải thích, vội chạy ra khỏi nhà, ngăn chiếc xe taxi vừa định chuyển bánh, sau đó lấy ra bản đồ trên điện thoại rồi nói với lái xe: “Đến chỗ này!”

“A! Đêm hôm khuya khoắt, cậu đùa tôi phải không?” Lái xe hỏi với vẻ không tin tưởng.

Tôi cũng không nói lời nào thừa thãi, chỉ nhanh chóng rút trong ví ra một ngàn đồng cho lái xe, sau đó ngồi vào nói: “Lái xe!”

Tài xế kia cũng nhanh nhẹn, đạp ngay chân ga tiến thẳng tới địa chỉ mà tôi bảo. Trên đường đi, tôi liên tục gọi điện thoại cho Đinh

Nhất, vậy mà anh ta sống chết không nghe máy, tôi bực đến mức suýt ném điện thoại.

Ai ngờ tài xế thấy như vậy thì trêu chọc: "Lại là bạn gái tức giận bỏ đi! Đúng là tuổi trẻ, tình yêu là phải thông cảm lẫn nhau, bình thường thì dỗ dành đối phương nhiều một chút, đừng để đến lúc người ta không để ý đến thì mới sốt ruột…"

Tôi nghe xong thì im lặng, nếu thực sự là bạn gái bỏ đi thì đơn giản rồi, tôi cần gì phải gấp như thế, bực mình kiểu này sao? Nhưng tôi không có hứng giải thích với lái xe, chỉ ngồi gửi tin nhắn cho Đinh Nhất: "Anh không thể đi một mình, vì anh không có Thiên Nhân Trảm, chú họ nói chỉ có thứ này mới giết được Mị! Chờ tôi… Đừng có mà xúc động đấy!"

Tôi gửi liên tục mấy cái tin nhắn mà Đinh Nhất chẳng phản ứng gì, nhưng tôi nhận ra là Đinh Nhất không biết đường đi của chiếc xe tải, cho nên ngoài trở lại khu phục vụ nơi xảy ra chuyện thì cũng không có nơi nào khác để đi.

Hai giờ sau, khi chiếc taxi chở tôi phóng như bay đến khu phục vụ lúc chuyện xảy ra hôm đó, phía Đông trời đã bắt đầu bừng sáng. Lái xe còn tốt bụng hỏi tôi có trở về không. Nếu có thì anh ta sẽ đợi. Tôi từ chối khéo ý tốt rồi để anh ta đi, vì tôi cũng không biết mình sẽ ở đây bao lâu, cho nên trước tiên cứ để anh ta đi trước!

Lúc này khu phục vụ rất yên tĩnh, cửa hàng tiện lợi trước đó bị đâm hỏng cũng đã được sửa chữa tốt, hiện giờ đã bán hàng lại bình thường. Tôi nhìn xung quanh một vòng trước, cuối cùng cũng nhìn thấy xe của Đinh Nhất.

Tôi thở dài, sau đó bất đắc dĩ đi đến bên xe của anh ta, khi tôi nhìn vào, vậy mà trong xe không có ai hết! Tôi vội nhìn về phía cửa hàng tiện lợi, thầm nghĩ chẳng nhẽ tên này đã bắt đầu hành

động rồi!

Nghĩ tới đây, tôi tranh thủ thời gian chạy vào cửa hàng tiện lợi, muốn hỏi một chút người ở bên trong có thấy Đinh Nhất hay không. Vậy mà vừa đi vào cửa hàng, thấy ngay Đinh Nhất đang ngồi ăn mì tôm ở bên trong!

Thấy anh ta đang ngồi ăn mỳ tôm, tôi thở dài một hơi, tôi cứ sợ anh ta đã dùng khối thiên thạch để trở về, nếu vậy tôi chỉ có thể giương mắt nhìn.

Đinh Nhất vừa nghe tiếng mở cửa, ngẩng đầu lên nhìn tôi, sau đó lại cúi đầu ăn mì tôm. Tôi bực đến nghiến răng, nhưng cuối cùng đành bất đắc dĩ quay ra bảo nhân viên phục vụ: “Cho tôi một bát mì tôm, thêm một quả trứng và một cái xúc xích…”

Khi nhân viên phục vụ làm xong, tôi bưng bát mì tới ngồi cạnh Đinh Nhất rồi nói: “Sao anh bướng bỉnh vậy? Tôi còn chưa nói hết lời!”

Đinh Nhất nghe xong chẳng để ý đến tôi, chỉ khẽ “hừ”, sau đó lại cúi đầu tiếp tục ăn mì tôm.

Nghe anh ta húp xì xụp bát mì thơm lừng, tôi cũng không kịp đợi mà vội mở bát mì nóng hổi của mình ra rồi bắt đầu ăn. Mặc dù mì tôm giá rẻ lại không có dinh dưỡng gì, nhưng nó vĩnh viễn chiếm một vị trí quan trọng trong lòng tôi…

Nghĩ lại, vào buổi sáng lạnh giá, chạy một đêm trên xe, cả người đang lạnh run thì đi vào cửa hàng tiện lợi, sau đó được ăn một bát mì tôm nóng hổi để xua đi cái lạnh, đây cũng là một niềm an ủi cho cuộc sống chết tiệt này.

Ăn được nửa bát, tôi lấy bao vải chứa “Thiên Nhân Trảm” ra để lên bàn và nói: “Chú họ nói thứ này có thể giết được Mị, nhưng chỉ có tôi cầm mới thể phát huy được sức mạnh lớn nhất. Anh cũng biết mình chính là người có mệnh Thuần Dương, anh khắc với thứ

này, đến lúc đó sức mạnh của nó giảm đi, đừng nói làm thịt Mị, không tốt còn làm bị thương chính anh… Cho nên làm việc này chỉ có tôi thôi.”

Đinh Nhất liếc nhìn Thiên Nhân Trảm một chút, vẫn không nói gì, sau đó húp sạch nước mì. Tôi không nhịn được bèn chế giễu: “Nếu chưa no tôi lại gọi cho anh thêm một bát, tôi cũng không ăn sạch được như thế!”

Đinh Nhất nghe xong thì đặt bát mỳ lên bàn và nói: “Ai bảo bát mì của tôi không có trứng muối và xúc xích!”

Tôi cười mắng một câu, sau đó gắp trứng muối và xúc xích cho anh ta…

Sau khi ăn uống no nê, hai chúng tôi trở về trong xe, cẩn thận nghiên cứu nên chặn đường chiếc xe tải đó ở đâu. Chắc chắn khu phục vụ này không được, bởi vì khi tiến vào đây, tài xế đã bị Mị mê hoặc rồi.

Đinh Nhất cũng đồng ý quan điểm của tôi, thế là anh ta lấy một tấm bản đồ cao tốc toàn quốc vừa mua trong cửa hàng tiện lợi ra. Anh ta yêu cầu tôi đánh dấu tuyến đường xe tải sẽ chạy qua, đặc biệt là phải chính xác thời gian.

Vì vậy tôi nhắm mắt lại, cố hết sức nhớ lại ký ức của tài xế xe tải trước khi chết, sau đó đánh dấu thật kỹ trên bản đồ của Đinh Nhất. Khi có kết quả, tôi và Đinh Nhất quyết định sẽ chặn lái xe tải ở khu phục vụ phía trước!

Tài xế xe tải này cũng thật vất vả, trước khi xảy ra chuyện, anh ta đã lái xe liên tục mười mấy tiếng đồng hồ! Con người trong lúc đặc biệt mệt mỏi, sẽ bị một chút ma quỷ để mắt tới, hơn nữa còn rất dễ thành công.

Căn cứ theo trí nhớ của anh ta, tôi và Đinh Nhất hướng đến khu phục vụ trước đó khi lái xe nghỉ lại, tôi ước lượng khoảng cách. Ôi

trời! Thêm tý nữa là đến Thiểm Tây! Nhưng chúng tôi cũng không có cách nào khác, bởi vì trên đoạn đường này, ông ta không hề dừng lại.

Trước đó chúng tôi định chặn anh ta ở trạm thu phí, nhưng nghĩ lại thì không ổn, không chừng anh ta sẽ coi chúng tôi như người xấu, bị dọa không dám dừng xe thì sao?

CHƯƠNG

TRỞ LẠI QUÁ KHỨ

Chẳng còn cách nào khác, sau khi sửa soạn đồ đạc xong, chúng tôi lái xe đến khu phục vụ mà lái xe tải nghỉ trước đó, định trở về quá khứ ở chỗ đấy…

Khi tôi và Đinh Nhất lái xe đến khu phục vụ, trong lòng hai chúng tôi tràn ngập lo lắng, dù sao không ai có thể đảm bảo khối thiên thạch này sẽ đưa chúng tôi trở lại khoảng thời gian nào.

"Tôi cảm thấy hay là anh đừng đi trước, nếu không nhỡ hai chúng ta không ai về được, đến lúc đó người trở về báo tin cũng không có..." Tôi do dự nói.

Đinh Nhất nghe xong trừng mắt với tôi: "Cậu không cần lo, tôi gọi điện thoại cho sư phụ bây giờ, nếu trong khoảng thời gian ngắn mà chúng ta chưa về thì sư phụ sẽ đến ngay nhà chú họ của cậu, tôi tin họ sẽ có cách cứu chúng ta…"

Tôi im lặng nhìn anh ta, thật không biết anh ta dựa vào đâu mà tự tin như vậy, cảm thấy nếu chúng tôi không về được, hai ông già kia sẽ có cách cứu chúng tôi ư? Tôi đoán anh ta cũng chỉ trấn an tôi mà thôi, để tôi bỏ đi ý nghĩ muốn trở về một mình.

Nếu đã quyết định rồi, suy nghĩ nhiều cũng vô ích, tôi bảo Đinh Nhất lấy viên đá vỡ trong hộp gỗ ra, sau đó đặt vào tay mình…

Cảm giác cầm thứ này rất kì lạ, không phải đá cũng không phải sắt, lạnh buốt thấu xương.

Tôi nắm chặt nó, sau đó nghĩ đến thời điểm muốn trở về… Thật ra tôi không rõ cách dùng cái này thế nào, cho nên nó có thể mang chúng tôi về đúng thời điểm hay không, vẫn là một ẩn số.

Nhưng tôi nắm nó trong một thời gian dài, mà xung quanh vẫn không có chút thay đổi nào, Đinh Nhất nhìn thôi như một tên ngốc: "Sao tôi thấy cái này chẳng có chút tác dụng nào vậy?"

Tôi cười cười xấu hổ nói: "Hay là… do tôi không tập trung?"

Sau đó chúng tôi ngốc nghếch ngồi trong xe nhìn nhau thêm mấy phút, chẳng thấy có tí biến hóa nào, tôi đành cất thiên thạch vào lại tay Đinh Nhất, sau đó nói với anh ta: "Mấy lần trước trở về quá khứ chắc chỉ là ảo giác của tôi…"

"Vậy phải làm thế nào bây giờ? Đi về trước hay ở lại chờ đến tối rồi thử lần nữa?" Đinh Nhất hỏi tôi với vẻ bất đắc dĩ.

Tôi mờ mịt lắc đầu rồi trả lời: "Giờ thì tôi cũng không biết…" Nói xong tôi liếc mắt nhìn đồng hồ, thấy đã hơn ba giờ chiều. Lúc này tôi mới nhớ ra từ trưa đến giờ hai chúng tôi chưa ăn gì, bèn bảo Đinh Nhất xuống xe: "Đi thôi, qua cửa hàng tiện lợi bên trong mua gì đó để ăn rồi nói tiếp."

Bởi vì sáng nay ăn mì tôm, cho nên bây giờ cả hai chúng tôi đều không muốn ăn mì nữa, nên mua một chút bánh mì xúc xích cho đỡ đói. Vậy mà khi đứng tính tiền tại quầy thu ngân, tôi nhìn lướt qua đồng hồ điện tử treo trên tường, thấy thời gian hiển thị bên dưới là một tuần trước.

Lúc đó lòng tôi run lên, sau đó giả vờ bâng quơ hỏi thăm nhân viên thu ngân một câu: "Hôm nay là ngày bao nhiêu nhỉ? Lịch vạn niên trên đồng hồ của em có chính xác không thế?"

Nhân viên thu ngân nghe vậy quay đầu nhìn, sau đó cười nói: “Đương nhiên là chuẩn ạ! Ông chủ của em còn dặn dò, lúc nào cũng phải đảm bảo lịch vạn niên trên đồng hồ chính xác.”

Tôi lập tức quay đầu hưng phấn nói với Đinh Nhất: “Thành công?”

Anh ta nghi hoặc nhìn phía bên ngoài rồi nói: “Có lẽ thế, đi ra ngoài xem một chút đã…”

Lúc chúng tôi đi ra ngoài cửa hàng tiện lợi, thấy số ô tô đỗ bên ngoài so với thời điểm chúng tôi đến có sự khác nhau. Chỉ vì bây giờ là ban ngày, cho nên dù thực sự trở về quá khứ, nhất thời chúng tôi cũng không phát hiện được sự thay đổi xung quanh.

Để không mất thì giờ, thế là tôi trở lại trong cửa hàng tiện lợi, điều chỉnh giờ trên đồng hồ đeo tay theo thời gian hiện tại. Nhưng nhìn lại thời gian mới có hơn bốn giờ chiều, hóa ra chúng tôi đến sớm hơn so với lái xe tải tận bảy, tám tiếng.

Đinh Nhất thấy tôi có vẻ chán nản thì an ủi: “Đến sớm dù sao tốt hơn muộn, ít gì chúng ta cũng có mấy tiếng để nghỉ ngơi, cậu đừng quên ngoài việc ngăn cản tài xế, chúng ta còn phải tiêu diệt Mị, đây mới là chuyện khó khăn nhất…”

Tôi gật gật đầu, sau đó bắt đầu ăn bánh mì, thứ chúng tôi cần bây giờ là một giấc ngủ ngon, nghỉ ngơi dưỡng sức. Nếu không thể tránh khỏi một trận chiến ác liệt, thì cơ thể được nghỉ ngơi khỏe mạnh là điều không thể thiếu.

Mặc dù ngủ kiểu này cũng không thoải mái, nhưng hai chúng tôi đã quá buồn ngủ rồi, nằm trên xe làm một giấc thẳng đến khi trời tối. Cuối cùng vẫn là Đinh Nhất tỉnh lại trước, sau đó đánh thức tôi, bởi vì anh ta phát hiện chiếc xe tải gây tai nạn đã tiến vào khu phục vụ…

“Tại sao chiếc xe lại tới sớm hơn trong ký ức?” Tôi hỏi trong

cơn buồn ngủ.

Đinh Nhất nhìn chằm chằm vào tài xế xe tải, thấy anh ta xuống xe tiến vào cửa hàng tiện lợi, sau đó quay đầu nói với tôi: “Có thể vì chúng ta xuất hiện, nên có một số việc đang lặng lẽ thay đổi!”

Tôi nghe xong mà thấy lòng nặng trịch, không biết sự thay đổi này đối với kế hoạch của chúng tôi là tốt hay xấu. Đúng lúc này, tài xế xe tải đi từ cửa hàng tiện lợi ra với một túi thức ăn, tôi xuống xe chạy đến trước anh ta và nói: “Chào anh, cho em hỏi từ đây đi đến thành phố Hà Gian tỉnh Hà Bắc còn bao nhiêu cây số nữa?”

Lái xe tải nghe tôi hỏi như thế, nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Cũng phải năm, sáu trăm cây số đấy! Các cậu muốn đi Hà Gian à?”

Tôi gật đầu, sau đó thở dài nói: “Ài… Đừng nói nữa, bọn em thuê xe ở công ty cho thuê, muốn đến thành phố Hà Gian, kết quả là đi được nửa đường thì xe hỏng. Em vừa gọi cho công ty cho thuê xe, họ nói sẽ cho người tới sửa, bảo bọn em đi đến trạm thuê xe kế tiếp của công ty sẽ có xe dùng. Nhưng trạm thuê xe của công ty họ phân bố quá ít, cách chỗ này gần nhất cũng phải gần Hà Gian. Cho nên bọn em hỏi thăm anh tuyến đường rồi định bắt nhờ chiếc xe nào đấy, gửi người ta một ít tiền xăng cũng được.”

Lái xe tải nghe thấy thế thì đảo mắt nói: “Vừa hay tôi cũng đi Hà Gian, hay là các cậu ngồi xe của tôi đi! Tôi cũng có thể tiết kiệm được ít tiền xăng…”

Tô lập tức vui vẻ hỏi: “Thật sao? Vậy thì quá tốt, để bọn em đưa tiền thuê xe cho anh! Bọn em cũng không cần đi gấp! Đúng rồi, lúc nào anh đi thế?”

Lái xe tải nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: “Mấy cậu cứ về xe ngủ đi! Sáng mai bốn giờ tôi đi, đến trước khi đi tôi sẽ gọi!”

Tôi liên tục cảm ơn anh ta, còn đưa trước một trăm đồng làm

tiền cọc, sau đó trở lại xe với vẻ mặt đắc ý nói với Đinh Nhất: “Xong rồi! Đợi đến sáng mai khi xuất phát, anh ta sẽ gọi chúng ta đi cùng, giờ lại có thể ngủ thêm chút nữa.”

CHƯƠNG

HIỆN TRƯỜNG TAI NẠN XE CỘ

Tuy là nói như vậy, nhưng Đinh Nhất không yên tâm đi ngủ, sợ nhỡ đâu lại xuất hiện biến cố gì, cho nên anh ta cứ quan sát chiếc xe tải kia... Tôi thì mới đầu cũng không ngủ được, dù sao cũng chỉ vừa mới tỉnh dậy.

Sau đó, khi tôi lấy điện thoại ra chơi thì thấy cơn buồn ngủ ập tới, chẳng biết thiếp đi từ lúc nào. Đến tận ba giờ sáng, tôi bị Đinh Nhất gọi tỉnh: "Đừng ngủ nữa, tên kia xuống xe!"

Tôi nghe thấy thế giật mình ngồi dậy, bởi vì bật dậy gấp, nên trong lúc nhất thời đầu óc có chút choáng váng... Tôi lắc nhẹ đầu, cho đầu óc tỉnh táo, lúc này lái xe tải đã tới gõ cửa kính xe.

Đây là lần đầu tiên tôi nằm trong phòng điều khiển xe tải, không ngờ là phía sau rất rộng rãi, hóa ra trừ chỗ cho lái phụ, đằng sau còn có chỗ cho một người lớn nằm! Lúc đầu Đinh Nhất muốn ngồi ghế phụ, để tôi nằm đằng sau. Nhưng sau khi nghĩ lại, Đinh Nhất không thể nhìn thấy Mị, cho nên tôi quyết phải ngồi phía trước.

Sau khi xe chính thức nổ máy, lái xe tải tự giới thiệu anh ta họ Hậu, để trên đường chúng tôi gọi anh Hậu là được. Tôi thấy anh ta là người nói khá nhiều, nên ngồi buôn chuyện với anh ta...

Tôi hỏi anh Hậu chạy xa như thế, trên đường đều ngủ trên xe hay sao?

Anh ta cười một cái rồi trả lời: "Bình thường bọn anh là hai người lái, xe chạy xuyên ngày đêm. Nhưng lần này trước khi xuất phát một người lái xe khác trong nhà đột nhiên có việc, cho nên chỉ còn một mình anh lái. Ông chủ cũng cho tiền khách sạn, nhưng anh nghĩ có thể ngủ ở sau xe, vậy dùng số tiền đó làm gì? Tiết kiệm chi tiêu một chút, là có thể để dôi ra một khoản tiền…"

Nghe hết câu nói mới thấy anh Hậu làm người cũng rất thực tế, sau đó tiếp tục hỏi thăm chuyện nhà của anh ta. Anh Hậu nói mình có hai đứa con còn đang đi học, không cố kiếm thêm chút tiền là không được! Mà cả hai đứa đều là con trai, bây giờ giá nhà quá đắt, nếu muốn sau này cả hai đứa có thể cưới vợ, phải có chút tiền cưới nữa!

Tôi gật đầu nói: "Đúng đấy, con gái bây giờ rất thực tế, đồng ý ở nhà thuê đã là một cô gái rất tốt rồi!"

"Chính thế! Nên anh phải tranh thủ lúc còn sức khỏe, cố tích lũy ít tiền, đến lúc nào đó không làm được nữa, cũng có một chút cho mấy đứa con…"

Nghe anh Hậu nói thế, trong lòng tôi cũng có chút day dứt, nếu như tôi có thể ngăn vụ tai nạn lần này thì còn tốt, nếu không… Đừng nói là tích lũy tiền, dù có bán nhà bán cửa cũng không có tiền mà đền!

Trên đường đi, tôi không ngừng nói chuyện với anh Hậu, vừa nói chuyện tôi vừa quan sát xung quanh, xem con Mị đó có xuất hiện không, nhưng mà có chút quái lạ, đến giờ cũng chưa thấy nó xuất hiện.

Ngay khi tôi đang nghi hoặc, thì thấy anh Hậu rẽ vào một khu phục vụ và nói: "Anh đi vệ sinh một tý, các cậu cũng xuống xe

hoạt động tý đi…”

Tôi và Đinh Nhất nghe xong quay ra nhìn nhau, tại sao anh ta lại dừng xe ở chỗ này? Lúc trước không phải như thế này! Thế là tôi thuận miệng hỏi một câu: “Nếu anh mót quá mà chưa đến khu phục vụ thì anh làm thế nào?”

Anh Hậu nghe thế cười hì hì: “Trên xe anh có cái thùng nhựa nhỏ, nếu như không phải có các cậu ngồi đây, anh đã tự giải quyết luôn trên đó rồi.”

Tôi nghe xong lập tức hiểu ra, chỉ cần chúng tôi trở về quá khứ, sẽ làm cho lịch sử bị thay đổi. Xem ra hiện giờ xe tải của anh Hậu sẽ không đến cùng lúc với chiếc xe buýt du lịch hôm đó… Thế nhưng con Mị kia vẫn còn, khó mà đảm bảo nó sẽ không ra tay với tài xế khác.

Nghĩ tới đây tôi nhớ tới lời của chú họ, muốn bắt được Mị phải tạo ra một hiện trường tai nạn xe cộ giả, thế là tôi nháy mắt với Đinh Nhất, gọi anh ta sang một bên, sau đó nói nhỏ: “Lát nữa chúng ta cứ làm như thế… Làm như thế…”

Sau khi anh Hậu trở lại, chúng tôi lại leo lên xe đi tiếp, đi không được bao lâu thì bỗng nghe anh Hậu phàn nàn: “Úi trời! Cái gì phía trước vậy? Một đám đen nghịt!”

Tôi nghe xong thì thò đầu ra xem, hóa ra là xác con quạ đen bị xe buýt du lịch cán chết ngày xảy ra tai nạn, đang có một đám quạ đen vây xung quanh giành ăn thi thể…

Bởi vì anh Hậu lúc này đang lái với tốc độ tối đa, cho nên chiếc xe không thể giảm tốc độ. Nhưng là tài xế lâu năm có khác, anh Hậu cứ bình tĩnh cho xe tiến tới…Nháy mắt, tôi cảm thấy như có máu và thịt vẩy ra dưới bánh xe.

Mặc dù sắc mặt anh Hậu lúc này cũng không được khá lắm, nhưng vẫn quay ra an ủi tôi: “Đừng sợ! Tình huống như thế này

chỉ cần không chẹt qua người, anh cũng sẽ không phanh xe khẩn cấp. Cậu thấy đồ phía sau xe không? Đây là đầy một xe thép ống, nếu như vừa rồi anh phanh gấp lại, vậy ba chúng ta cũng bị xuyên thành xiên kẹo mất!"

Nghe xong tôi thấy anh Hậu thật có rất nhiều kinh nghiệm! Nếu như không phải bị Mị mê hoặc, với kinh nghiệm của anh ta ngày hôm đó thì không thể để xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng đến vậy. Cho nên bất kể có chuyện gì, tôi cũng muốn loại trừ con Mị đó…

Hiện giờ xe tải của anh Hậu cùng xe buýt du lịch cùng chẹt qua xác con quạ đen giống nhau, cái này cũng có thể là điềm báo, hai cái xe này sẽ xảy ra chuyện, nếu chúng tôi muốn ngăn cản tất cả những chuyện này xảy ra thì cũng chỉ có thể tranh thủ lúc này!

Tôi nhìn thoáng qua đồng hồ, trời sắp tối đến nơi, con Mị đó cũng sắp xuất hiện, thế là tôi che miệng bảo anh Hậu: "Không được rồi! Em buồn nôn! Tranh thủ thời gian tìm chỗ dừng xe… em sắp… Không nhịn được… Không được!"

Anh Hậu nghe xong vội vàng nói: "Đừng đừng đừng! Phía trước có làn khẩn cấp, sắp rồi sắp rồi!"

Sau khi anh Hậu dừng xe ở làn khẩn cấp, tôi không chờ được vội vàng xuống xe giả vờ nôn ọe… Anh ta cũng không xuống xe mà thò người ra bên tay lái phụ, đưa đầu ra nhìn tình huống của tôi.

Đinh Nhất ở phía sau anh ta đợi chính là lúc này, chỉ thấy Đinh Nhất lặng lẽ đưa tay ra sau gáy anh Hậu dùng sức bóp, nháy mắt anh Hậu đã ngất đi. Tiếp đó Đinh Nhất lôi anh ta đến ghế sau, rồi đưa tay ra trước nháy hai phát đèn xe.

Ở bên dưới tôi thấy xe tải nháy đèn, biết ngay Đinh Nhất đã thành công, thế là móc trong túi ra chai nước sốt cà chua mua ở cửa hàng tiện lợi, mở chai rồi bôi lên trên mặt… Lúc đó tôi không

soi gương, nhưng nghĩ chắc rất dọa người, màu đỏ đầy đầu và mặt!

Bôi xong nước sốt tôi nằm ở bánh trước bên phải của xe tải, các xe đi qua đi lại trên đường cũng không thể nhìn thấy có người đang nằm dưới đáy xe! Thật ra nằm trên đất giả chết cũng cần kỹ thuật, nếu là người khác chắc không được, con Mị đó có thể cảm giác được dương khí trên cơ thể người sống. Nhưng tôi thì lại khác, toàn thân là âm khí, giống người chết còn hơn cả người chết!

CHƯƠNG

CẢ HAI CÙNG HÔN MÊ

Tôi cứ tưởng mình sẽ phải nằm lâu trên mặt đất, không ngờ mới được hơn năm phút, chỉ thấy một bóng đen chậm rãi bò lên mặt đường hướng đến tôi… Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, thế nhưng khi nhìn thấy nó từng chút từng chút một bò đến gần, trong lòng tôi vẫn có chút run rẩy, lo lắng không nói nên lời.

Trước đó tôi đã bàn với Đinh Nhất, chỉ cần vật kia đến gần, tôi sẽ cử động ngón tay trỏ, sau đó anh ta sẽ nhảy từ xe tải xuống, nhanh chóng dùng máu thuần dương vẽ một vòng tròn xung quanh.

Bước này thành công hay thất bại đều ở một chữ “Nhanh”! Phải ở lúc vật kia còn chưa phát hiện có biến vẽ xong vòng tròn. Nếu là người khác thì không biết, nhưng tôi tin Đinh Nhất có thể làm được.

Tôi thấy vật kia từ từ tới gần, trái tim đập nhanh dồn dập, nếu không phải đang ngậm miệng, có khi văng cả tim ra ngoài rồi! Mặc dù đang khẩn trương muốn chết, nhưng trên mặt thì tôi vẫn phải giả vờ là xác chết, nếu không hết thảy đều phí công.

Cuối cùng, con Mị đó cũng bò tới trên người tôi, mặc dù luôn nhắm mắt, nhưng tôi có thể rõ ràng cảm giác được âm khí phát ra

từ nó. Có thể thứ này cũng rất hứng thú đối với tôi, bên trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng lộc cộc lộc cộc…

Đúng lúc này, tôi giật nhẹ ngón tay trỏ, Đinh Nhất đang nấp ở trên xe tải vội nhảy xuống, ngay sau đó tôi ngửi thấy mùi máu tanh, thế là tôi mở ngay mắt, nhìn thấy Đinh Nhất đã vẽ xong vòng tròn máu! Tôi vội nhảy ra khỏi vòng tròn bằng máu Thuần Dương này.

Con Mị kia thấy tôi đột nhiên sống lại thì biết không ổn, nó muốn chạy trốn nhưng bị máu Thuần Dương của Đinh Nhất vây nhốt không buông. Con Mị giống như bị thứ gì đó làm bỏng, nhanh chóng lùi về chỗ cũ…

“Tiến Bảo! Nhanh, lúc này!” Đinh Nhất vừa bịt vết thương trên cổ tay vừa nói.

Tôi thấy vết thương trên cổ tay anh ta không nhỏ, cho dù đã nắm chặt mà vẫn có máu từ khe hở chảy ra, chắc là đã tổn thương tới động mạch chủ. Tôi nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh mới được, thế là ngay lập tức tôi rút thanh “Bách Nhân Trảm” được bọc trong bao vải đầy chữ Phạn ra.

Trong nháy mắt khi tôi vừa rút ra, trong tai tôi kêu ầm lên, ngay sau đó tôi cảm thấy luồng âm khí cực mạnh trong cơ thể lại bắt đầu kích động. Mà cùng lúc đó, âm khí bên trong thanh Bách Nhân Trảm này như đang chậm rãi xông từ tay phải vào trong người.

Con Mị đang ở trong vòng máu Thuần Dương nhìn thấy điều này, dường như biết giờ chết của mình sắp đến, nó kêu lên một tiếng chói tai, làm thanh Bách Nhân Trảm tôi đang cầm suýt nữa tuột khỏi tay.

Tôi biết lúc này không thể có một giây do dự, phải ra tay ngay lập tức, nếu không chưa nói thứ này có thể bí quá hóa liều mà chạy ra khỏi vòng tròn, chỉ sợ tôi cũng sắp không cầm được thanh

Bách Nhân Trảm này!

Thế là tôi lập tức chém xuống, một đao bổ con Mị ra làm đôi… Ngay lúc thanh Bách Nhân Trảm trong tay tôi bổ nó, vậy mà có cảm giác rất kỳ quái, con Mị này giống như có thân thể thực sự, nhưng thân thể này lại giống một quả bóng hơi, đụng vào một cái là vỡ…

Trong giây phút ngắn ngủi đó… Tôi thấy được rất nhiều khuôn mặt đau khổ hiện lên, chắc đó là oan hồn của những người chết trên tuyến đường này, thật không biết tôi làm thế này là giúp họ giải thoát hay lại rơi càng sâu vào địa ngục.

Nhưng vì để cứu lão Triệu, anh Hậu, còn có những du khách vô tội kia… Tôi phải làm như thế! Nếu thật có nghiệp chướng, vậy tất cả hãy tính lên đầu một mình tôi.

Mặc dù Mị đã chết, nhưng không hiểu sao, tay của tôi giống như dính chặt vào thanh Bách Nhân Trảm, làm cách nào cũng không thả ra được… Cùng lúc này tôi cảm giác trong cơ thể mình có một luồng âm khí chạy loạn, đầu đau như muốn nổ tung.

Đinh Nhất thấy tôi vẫn cầm thanh Bách Nhân Trảm không buông thì chẳng màng đến cổ tay còn đang chảy máu của mình, đi đến giật mạnh tay của tôi, giống như cướp thanh Bách Nhân Trảm trong tay tôi vậy.

Bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ, nếu lúc ấy không có Đinh Nhất bên cạnh, trời mới biết tôi lúc ấy có chết ở đó hay không. Dù vậy, tôi vẫn thấy hoa mắt, sau đó hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

Đột nhiên tôi thấy trong miệng mặn mặn, giơ tay gạt đi thì phát hiện hóa ra toàn là máu… Tôi quay ra nhìn Đinh Nhất, lại thấy mặt anh ta tái xanh mà nhìn tôi, sau đó tôi thấy trời đất quay cuồng, tiếp đến cái gì cũng không biết.

Chờ đến khi tôi tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm phía sau xe

tải, bên tay lái phụ anh Hậu đang ngồi với vẻ mặt ngơ ngác, mà xe tải lại đang chạy bình thường, tôi ngồi lên nhìn, hóa ra là Đinh Nhất đang lái xe.

Anh Hậu thấy tôi tỉnh dậy, lập tức vui vẻ nói: “Cậu tỉnh rồi! Vừa rồi làm tôi sợ muốn chết!”

Đầu óc tôi có hơi choáng váng hỏi: “Chuyện gì xảy ra với tôi vậy?”

Anh Hậu nói với sắc mặt khó coi: “Đừng nói nữa, lúc cậu xuống xe nôn tôi muốn nhìn một chút tình hình, chả hiểu thế nào hai mắt tối sầm hôn mê bất tỉnh. Cũng may lúc đấy không phải đang lái xe, nếu không chắc chắn sẽ có chuyện. Chờ đến lúc tôi tỉnh lại, vậy mà thấy cậu cũng ngất xỉu, cậu còn trẻ như vậy, sao sức khỏe yếu thế?”

Tôi cười cười có chút chột dạ, trời mới biết Đinh Nhất giải thích với anh Hậu thế nào, thế là tôi đành nói dối: “Chắc là do ngộ độc thức ăn! Đúng rồi, chúng ta làm gì bây giờ?”

Lúc này Đinh Nhất nói xen vào: “Đầu tiên chắc tôi lái xe rời cao tốc, đến thị trấn đằng trước tìm bệnh viện, cho hai người khám qua một chút rồi tính tiếp.”

Anh Hậu nghe xong lập tức nói với tôi: “Đúng đúng đúng, tôi phải kiểm tra kỹ một chút, chắc là trong người có chỗ nào đó có vấn đề, đến lúc đó cậu cũng nên bảo bác sĩ kê đơn thuốc cho.”

Tôi nghe xong gật nhẹ đầu, sau đó đột nhiên nghĩ đến một xe toàn thép ống của anh Hậu, vội hỏi: “Vậy có sợ trễ hẹn giao hàng của anh không?”

Anh Hậu nghe xong xua xua tay nói: “Không có chuyện gì đâu, anh vừa gọi cho ông chủ, ông ấy nghe anh bị ngất cũng bị dọa một trận, bảo anh tranh thủ thời gian đến bệnh viện kiểm tra, về rồi ông ấy sẽ thanh toán…”

Nghe anh ta nói vậy tôi thở phào một hơi, sau đó lại nằm xuống. Nhưng bất chợt nhớ tới cổ tay của Đinh Nhất, lại lập tức ngồi dậy nhìn xem, trong thời tiết nóng bức như thế này, vậy mà ống tay áo màu đen bên trái của anh ta vẫn trùm đến tận cổ tay, xem ra tay anh ta vẫn đang chảy máu.

Tôi bèn hỏi thăm Đinh Nhất: “Đúng rồi, không phải tay trái của anh bị thương không còn sức à? Lái xe tải nặng như thế này… Có được hay không vậy?”

Đinh Nhất nghe xong thì trả lời: “Không sao cả, trong thời gian ngắn thì vẫn ổn, cậu cứ nằm xuống đi! Một chút nữa là đến rồi.”

CHƯƠNG

VỀ ĐẾN HIỆN TẠI

Sau khi đến bệnh viện của thị trấn, chúng tôi đưa tiền xe cho anh Hậu, sau đó chào tạm biệt anh ta, bởi vì tôi rất sốt ruột muốn kiểm tra cổ tay cho Đinh Nhất. Đến lúc chúng tôi yêu cầu khám gấp, bác sĩ kiểm tra tay cho Đinh Nhất cũng giật mình, liên tục hỏi tay anh ta gặp phải chuyện gì, vậy mà thủng một lỗ lớn như thế.

Nhưng Đinh Nhất nói với vẻ lạnh nhạt: "Bị xe đâm…"

Sau khi khám bác sĩ nói với Đinh Nhất: "Tay cậu đã bị thương tới tĩnh mạch, phải giải phẫu, còn phải tiêm mấy mũi tránh nhiễm trùng…"

Vậy là cổ tay Đinh Nhất có thêm chín mũi khâu, tạo thành một vết sẹo khó coi…

Đợi bác xử lý xong cổ tay của Đinh Nhất, tôi nghĩ chúng tôi phải nhanh chóng trở lại khu phục vụ mà mình đã đến lúc đầu, dù sao chúng tôi bây giờ vẫn đang ở quá khứ.

Thế nhưng Đinh Nhất lại muốn tôi ở trong bệnh viện kiểm tra, tôi nghe xong ngạc nhiên hỏi: "Tôi thì cần gì kiểm tra! Tôi có bị gì đâu?"

Đinh Nhất trợn mắt nhìn tôi nói: "Cậu mà không bị gì? Đó là bởi vì tôi đã lau sạch máu trên mặt rồi, nếu không sẽ dọa ngất lái xe

tải luôn đó!”

Hóa ra trước lúc tôi bị ngất, sắc mặt Đinh Nhất khó coi như thế là vì lúc đó trong mũi, mắt, lỗ tai của tôi đều chảy máu, lại cộng với sốt cà chua trên mặt, cảnh tượng đó thật là kinh hoàng.

Trước kia tôi đã trải qua tình huống tương tự như thế này, nhưng cùng lắm chỉ là chảy máu mũi, đây là lần đầu tiên tôi bị chảy máu thất khiếu, chẳng trách Đinh Nhất yêu cầu tôi cũng phải kiểm tra!

Nhưng tôi làm gì có tâm trạng đi kiểm tra chứ! Việc cần nhất bây giờ là phải trở về hiện tại xem kết quả thế nào, phải biết được chuyện này thành công hay thất bại, nếu không thì dù cúc hoa của tôi có chảy máu cũng chỉ là phí công!

Đinh Nhất biết không khuyên được tôi, đành bắt tôi cam đoan sau khi trở về sẽ đến bệnh viện khám toàn thân… Tôi vội nói: “Được được! Tốt nhất là để lão Triệu kiểm tra cho tôi!”

Khi hai người quay trở lại khu phục vụ lúc đầu, xe của chúng tôi vẫn yên lặng đỗ ở đó. Sau khi lên xe, tôi vội vàng bảo Đinh Nhất lấy khối thiên thạch ra, sau đó hồi hộp nắm chặt nó trong tay…

Bên ngoài trời đã tối đen, nếu xuyên về đúng thời điểm hiện tại, trời đêm phía bên ngoài sẽ biến thành ban ngày. Nhưng hai người chúng tôi đều cảm thấy lo lắng bồn chồn vì ko biết có thể trở về đúng thời điểm hay không.

Nhưng đợi nửa ngày, bên ngoài trời vẫn đen nhánh, tôi hơi khẩn trương: “Anh nói có phải chúng ta không thể trở về được hay không?”

Đinh Nhất lắc đầu: “Sẽ không… Không thể tồn tại hai Trương Tiến Bảo và Đinh Nhất trong cùng một thời không được.”

Mặc dù tôi biết anh ta nói có lý, nhưng vì sao đến giờ chúng tôi vẫn không trở lại ban ngày? Ai ngờ đúng lúc chúng tôi đang trừng mắt nhìn nhau thì điện thoại của tôi lại đột ngột đổ chuông.

Tôi lấy ra xem, hóa ra là chú Lê gọi, tôi bèn nói: "Chú Lê hôm nay là ngày bao nhiêu ạ?"

Chú Lê hơi ngẩn ra, ngập ngừng một lúc mới hỏi lại: "Sao lại hỏi ngày bao nhiêu? Mà sao điện thoại của cháu và Đinh Nhất gọi mãi không được vậy, vừa rồi hai đứa chạy đi đâu thế?"

Nghe chú nói, tôi biết ngay là chúng tôi đã trở về rồi, vậy tại sao trời bên ngoài vẫn tối đen nhỉ? Tôi vừa nói chuyện với chú Lê, vừa xuống xe xem xét tình hình.

Thật ra tôi cũng không thể phân biệt hiện giờ là quá khứ hay hiện tại… Sau khi cúp máy, tôi đi vào cửa hàng tiện lợi mà trước đó chúng tôi đã ngồi ăn mì tôm.

Ánh mắt nhân viên thu ngân nhìn tôi có chút nghi hoặc, đây là ánh mắt của người đang tự hỏi, hẳn là cô ấy đã từng gặp tôi. Lúc này chúng tôi cũng đang đói bụng, nên tôi lại gọi hai bát mì tôm để nhét đầy cái dạ dày.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu vẫn là muốn nhìn kĩ lịch ở đồng hồ điện tử treo trên tường, lúc này thời gian đã khớp với thời gian trên đồng hồ của tôi. Nhưng tôi vẫn không dám xác định, đành hỏi nhân viên thu ngân: "Đồng hồ treo tường của em chính xác chứ?

Nhân viên thu ngân nghiêng đầu nói: "Tại sao em có cảm giác anh đã từng hỏi em câu này rồi nhỉ?"

Tôi nín cười, trêu em ý: "Hỏi hay không chẳng nhẽ em không biết?"

Cô gái lắc đầu nói: "Trong một ngày có quá nhiều người, em

đâu nhớ hết được! Nhưng lúc anh mới đi vào em thấy anh quen quen, mấy ngày gần đây anh có đi qua đây hả?

Tôi nói với vẻ mặt chân thành: “Chắc em nhớ nhầm, hôm nay là lần đầu tiên bọn anh đến khu phục vụ này…”

Ra khỏi cửa hàng tiện lợi, tay tôi run run bấm số lão Triệu, tôi nghĩ rằng sẽ được nghe giọng nói quen thuộc thì lại có một giọng nữ lạ nghe điện thoại: “Xin chào…”

Trong nhất thời tôi hơi choáng váng, không biết nói gì, đến tận khi bên kia chào lại một lần nữa, tôi mới lắp bắp hỏi: “À… à, tôi tìm bác sĩ Triệu…”

Đối phương yên lặng mất mấy giây rồi mới nói: “Bác sĩ Triệu đang bận làm phẫu thuật, hiện giờ không thể nghe máy, nếu anh…”

Sau đó cô gái kia nói thêm những gì nữa nhưng tôi hoàn toàn không nghe được, bởi vì tôi đã được biết đáp án mà mình cần! Tôi kích động ném di động cho Đinh Nhất và nói: “Lão Triệu không sao! Lão Triệu thật sự không sao! Tốt quá! Ha ha ha! Tốt quá!”

Nhưng Đinh Nhất lại không biểu hiện mừng rỡ như điên giống tôi, ngược lại anh ta lo lắng nói: “Nếu quá khứ đã bị thay đổi, vậy hiện tại cũng sẽ khác, tôi khuyên cậu nên chuẩn bị tâm lý, sẽ có chuyện cậu không ngờ tới xảy ra…”

Mặc dù tôi biết anh ta nói đúng, nhưng tôi vẫn không thể ức chế được sự vui sướng trong lòng, dù sao xử lí chuyện này cũng không mất mấy ngày, tôi không nghĩ trong thời gian này sẽ có chuyện lớn gì xảy ra.

Sau khi về đến nhà, chú họ cũng không ở đó, lúc này tôi sờ thanh Bách Nhân Trảm trên người, phát hiện không biết từ lúc nào nó không cánh mà bay. Tôi lập tức gọi điện cho chú họ, lại phát hiện trong ký ức của chú không hề có việc tới gặp tôi.

Cũng đúng, nếu lão Triệu không xảy ra chuyện, Đinh Nhất sẽ không liên hệ với chú họ, dĩ nhiên chú ấy cũng sẽ không đến tìm tôi. Nhìn lại mọi chuyện, cũng chỉ có ký ức của tôi và Đinh Nhất là không bị thay đổi.

Mà ký ức của tất cả những người còn lại khác với hai chúng tôi, giờ chúng tôi còn chưa thấy những thay đổi quá lớn, chỉ mong đừng xảy ra chuyện gì đó không tốt.

Vài ngày sau, tôi mời hai vợ chồng lão Triệu và Chiêu Tài đến nhà ăn cơm, trong bữa tiệc, tôi có nhắc lại lần đi chơi đó, đáp án lại làm cho tôi và Đinh Nhất hết sức bất ngờ…

CHƯƠNG

CÔ BÉ BÊN CỬA SỔ

Hoá ra hôm đó sau khi chúng tôi ra khỏi Happy Valley, lão Triệu nhận được điện thoại của bệnh viện, gọi anh ấy chạy về ngay lập tức. Nói là có một ca bệnh khẩn cấp từ Tây Tạng tới cần anh ấy trở về làm phẫu thuật, vì thế chuyến đi của chúng tôi cứ thế mà kết thúc sớm.

Bởi vì vậy nên lão Triệu rất áy náy, liên tục nói có cơ hội sẽ hẹn lại. Tôi nghe thế thì lắc đầu nguầy nguậy: “Đừng… Đừng… Hôm nay em trịnh trọng tuyên bố ở đây nhé! Sau này em sẽ không bao giờ đi du lịch nữa!”

Từ đó về sau, chuyện này trở thành bí mật của tôi và Đinh Nhất, không phải chúng tôi không muốn nói cho người khác, chỉ là không biết phải nói như thế nào thì người ta mới có thể tin. Còn thanh “Bách Nhân Trảm” không cánh mà bay kia, dường như nó chưa bao giờ rời khỏi chú họ.

Sau đó được Đinh Nhất thúc giục, tôi vẫn đến bệnh viện của lão Triệu làm kiểm tra toàn thân, trên kết quả báo cáo kiểm tra sức khoẻ lại nói tôi bị mất cân đối nội tiết!! Tôi lập tức cảm thấy có một vạn con ngựa chạy qua đầu…

Có điều tình huống không có bệnh thật giống như tôi, đoán

chừng đến bệnh viện kiểm tra cũng uổng phí, cái khỉ gì cũng không kiểm tra ra!! Từ nay về sau Đinh Nhất cũng dẹp luôn suy nghĩ bắt tôi không có gì cũng đến bệnh viện kiểm tra sức khoẻ.

Trong khoảng thời gian này việc làm ăn vắng vẻ, chú Lê cũng chỉ nhận mấy việc khai trương cửa hàng nho nhỏ, tuy rằng cũng không đến mức treo nồi treo niêu, nhưng chỉ cần một khoảng thời gian không có tiền chảy vào tài khoản, trong lòng tôi sẽ hơi hốt hoảng. Thật ra có một khách hàng cũ của chú Lê vừa liên hệ với chú nói rằng, gần đây ông ta mua một miếng đất thổ cư, muốn nhờ chú Lê qua đó xem thử có vấn đề lớn gì hay không.

Tôi nghe được thì buồn cười bảo: "Mua cũng mua rồi, bây giờ mới nhớ ra mà hỏi chú, cháu đoán chỉ muốn chú đi ngang sân khấu, cho bản thân yên tâm một phần thôi... Chắc chẳng cho được ba cọc ba đồng."

Chú Lê nghe thế thì cười hì hì bảo: "Muỗi cũng là thịt mà! Không ăn bỏ lại phí, dù sao hai đứa các cháu cũng không có việc gì, buổi chiều đi cùng chú đi!"

Cuối cùng không còn cách nào, tôi và Đinh Nhất đều bị chú Lê kéo đi xem miếng đất mà khách hàng cũ của chú ấy mua ở vùng ngoại thành kia... Trước khi đi, chúng tôi vốn cho rằng đó chỉ là một miếng đất thổ cư thôi cơ! Kết quả đi rồi mới biết, hoá ra trên đất thổ cư còn có công trình nữa!

Đó là một dãy nhà trệt ba hàng liền nhau, không khó nhìn ra từ biểu ngữ rách nát tan hoang phía trên, chắc trước đây chỗ này là một nhà máy, chỉ không biết là đã trải qua bao nhiêu năm rồi thôi.

"Đoán chừng khách hàng của chú chẳng tốn bao nhiêu tiền để mua chỗ này nhỉ! Chắc chắn ông ta thấy chỗ này có giá hời quá mức nên xem cũng chưa xem nó ra sao mà đã mua luôn, nếu không thì chẳng thể nào có chuyện bên trên có kiến trúc hay không mà

ông ta cũng không biết.” Tôi vừa nhìn vừa lắc đầu.

Chú Lê cũng nhíu chặt máy nói: “Đúng là có khả năng này, nếu không trước đó ông chủ Tống không thể không đề cập tới chuyện còn có ba dãy nhà trệt liền nhau này…”

“Con thấy chỗ này cũng có tuổi rồi, ít ra nhà ở cũng phải từ bốn, năm mươi năm trước rồi.” Đinh Nhất ở bên cạnh chen miệng vào.

Tôi gật đầu bảo: “Đúng là cỡ đó... Trước hết đi vào xem thử đi, nếu không có vấn đề gì thì mau chóng rút thôi! Buổi tối chúng ta mua mấy món về ăn lẩu thế nào?”

Tôi vừa nói vừa đi lên trước, nhưng ngay lúc này, trong lúc vô ý tôi lại liếc nhìn sang một khung cửa sổ rách nát, đột nhiên lại nhìn thấy một cô bé đứng ở đó.

Bởi vì đang là ban ngày ban mặt, cho nên tôi cũng không thể xác định có phải tôi nhìn thấy là con cái nhà ai ở gần đây không, vì thế tôi bèn chỉ vào khung cửa sổ xập xệ kia nói: “Hai người xem, ở đó có một cô bé!”

Đinh Nhất và chú Lê nghe vậy đều nhìn về phía ngón tay tôi chỉ, kết quả hai người bọn họ lại đều không nhìn thấy gì cả.

“Rõ ràng ở ngay đó mà!” Tôi rất ngạc nhiên nói, ai ngờ khi tôi nhìn lại, đâu còn có bóng dáng của cô bé nào.

“Chắc chắn cháu không bị hoa mắt!” Tôi tỏ ra thề son thề sắt.

Chú Lê cau mày lại nói: “Vậy thì xong đời! Miếng đất này của ông chủ Tống có vấn đề...”

Tôi vừa nghe thế lập tức làm vẻ mặt đau khổ: “Sẽ không xui xẻo vậy chứ! Vừa rồi có lẽ đúng là cháu nhìn lầm rồi thì sao? Nếu không chúng ta vào xem kỹ rồi hãy nói đi.”

Nhưng chú Lê lại cản tôi lại: “Từ từ trước đã, lúc chưa rõ tình

hình không thể tùy tiện đi vào, đừng để bị mắc mưu giống chú lần trước...”

Chú ấy nói xong thì lấy la bàn luôn mang theo người ra, từ từ đến gần ba dãy nhà trệt, kết quả còn chưa đợi chú ấy đến gần, kim la bàn đã xoay nhanh rồi. Chú Lê thấy tình trạng này thì lập tức sầm mặt xuống, sau đó chú ấy gọi điện thoại ngay cho ông chủ Tống, hỏi kỹ càng tỉ mỉ tình hình của miếng đất này. Hoá ra miếng đất này là do một người bạn hợp tác làm ăn của ông ta gán cho để trừ nợ, giá cực hời.

Quan hệ của ông chủ Tống và người bạn hợp tác làm ăn kia vẫn rất tốt, mấy năm nay vận may của đối phương không tốt, làm cái gì đền cái đó, đến cuối cùng cả khoản công trình bên phía ông chủ Tống cũng không giải quyết được.

Cuối cùng thật sự không có cách nào nữa, ông ta bèn lấy một miếng đất trong tay ra để trừ nợ. Lúc đầu ông chủ Tống còn không đồng ý, nhưng sau đó vừa nghe nói miếng đất này lên đến hơn mười ngàn mét vuông thì chẳng nói hai lời đã đồng ý luôn.

Căn cứ vào tư liệu người bạn làm ăn kia của ông ta cung cấp, lúc trước miếng đất này là một nhà máy sản xuất giày da của nhà nước, về sau xưởng giày đóng cửa, vì để thu xếp cho công nhân trong xưởng nên bán nơi này cho tư nhân.

Nhưng nói cũng kỳ quái, từ đó về sau, miếng đất này chưa từng được sử dụng lại, vẫn luôn để không như thế. Những năm gần đây cứ chuyền từ tay ông chủ này sang tay ông chủ ka, lại không có một ai chịu phát triển thử.

Ông chủ Tống vốn định nếu chú Lê thấy không có vấn đề gì, ông ta sẽ mở một nhà máy sản xuất vật liệu cách nhiệt. Nhưng mà bây giờ xem ra, vài người trước đây không phát triển nơi này chắc chắn là có lý do gì đó không thể nói ra.

Sau khi cúp điện thoại của ông chủ Tống, chú Lê quay đầu lại nói với tôi: “Đi tiếp thôi! Bây giờ tình hình nơi này đúng là khó nói, miệng lưỡi của mấy ông chủ này toàn bốc phét, không có một câu nào là nói thật, nếu muốn biết tình hình cụ thể trong này, chúng ta vẫn phải tự mình điều tra.”

Tôi biết ý của chú Lê, suy cho cùng những người này đều là người làm buôn bán, ai cũng không muốn miếng đất này cuối cùng thất bại trong tay mình, cho nên dù là biết chút gì thật, cũng sẽ không nói với người khác.

Trên thực tế, miếng đất này cũng đã có tuổi, nếu thật sự muốn điều tra sâu xa, chắc là cũng không khó lắm, vì thế buổi tối lúc về nhà, tôi gọi một cuộc cho Triệu Tinh Vũ, bảo anh ta tra thử giúp tôi trên miếng đất đó rốt cuộc đã từng xảy ra chuyện gì.

Còn về cô bé thoáng nhìn thấy kia, bây giờ ngẫm lại, quần áo mặc trên người cô bé hình như hơi kỳ quặc, không giống như kiểu dáng quần áo bình thường của trẻ con bây giờ hay mặc. Nhưng bởi vì lúc ấy cũng chỉ nhìn lướt qua, cho nên tôi cũng không thấy rõ ràng lắm.

CHƯƠNG

NHÀ MÁY GIÀY DA VS NHÀ THỜ THÁNH ANH

Ông chủ Tống vừa nghe nói miếng đất này của mình có vấn đề đã bị dọa đến mức tới tìm chú Lê cố vấn ngay trong đêm. Chú Lê cũng không hù doạ gì ông ta, chỉ nói với ông ta miếng đất này vẫn chưa từng được khai phá, chắc chắn là có vấn đề nào đó.

Chú bảo ông ta thử liên hệ với những người trước đây từng sang tay miếng đất này, nghĩ cách hỏi thăm xem rốt cuộc miếng đất này có vấn đề gì. Suy cho cùng, chỉ có tìm ra nguồn cơn vấn đề mới có thể chân chính giải quyết triệt để.

Ông chủ Tống cảm ơn chú Lê liên tiếp, sau đó mặt mày tối tăm rời khỏi đây. Tôi đoán chắc là ông ta đi tìm người bạn hợp tác kia tính sổ rồi! Có điều đáng lý ra, người làm ăn giống như ông ta nên nhận ra miếng đất này chắc hẳn không đơn giản như thế! Chẳng lẽ thứ chính mình tốn bao nhiêu tiền để mua, trong lòng không tính toán chút gì sao?

Vài ngày sau, phía Triệu Tinh Vũ truyền đến tin tức nói, anh ta đã tra được một ít tình huống về miếng đất có nhà máy giày da kia, nhưng đều là vài tư liệu bên chính phủ, không có vấn đề gì rõ ràng.

Căn cứ vào tư liệu Triệu Tinh Vũ tra được, kiến trúc trên miếng

đất này đúng là hơi có tuổi, đừng xem thường ba dãy nhà trệt liền nhau này, lịch sử của nó có thể dài hơn tưởng tượng của chúng tôi nhiều, thậm chí phải ngược dòng tuốt đến trước giải phóng.

Trên thực tế, trước nhà máy giày da, nơi này cũng đã bị để không nhiều năm, nguyên nhân cụ thể từ lâu vẫn chưa được xác minh. Còn về mục đích sử dụng ban đầu của nơi này, hóa ra lại là một trại trẻ mồ côi được gọi là "Nhà thờ Thánh Anh".

Vào thời điểm đó, Trung Quốc chiến loạn nhiều năm, nơi này đã thu nhận rất nhiều trẻ mồ côi không nhà để về và một số sản phụ chuẩn bị lâm bồn. Tuy nhiên sau giải phóng, lúc chính phủ phái người tới tìm hiểu tình hình lại phát hiện, nơi này đã là vườn không nhà trống từ lâu.

Có vài người biết tình hình nói, từ những năm 45 bọn quỷ Nhật đầu hàng thì nó đã bị bỏ không rồi, nhưng không có ai biết những đứa trẻ và sản phụ đó đi đâu cả.

Thời kỳ đầu giải phóng cũng từng có lãnh đạo nào đó muốn bắt đầu sử dụng nhà ở đây, nhưng sau đó đều bởi vì cách khu thành thị quá xa, không có một đơn vị nào muốn tới nơi này. Cuối cùng suy xét đến tình huống thực tế, cũng chỉ tạm thời để đó không dùng tới.

Tuy nhiên không ngờ lại để không đến hai mươi mấy năm, sau đến những năm 70, thành phố đặt kế hoạch xây dựng nhà máy giày da, bởi vì mùi của nhà máy giày quá nặng, xây nhà máy ở trong thành phố làm ảnh hưởng đến quần chúng xung quanh, nên cuối cùng chỉ định đặt nhà máy ở mảnh đất để không kia.

Tuy nhà ở đó lâu đời, nhưng toàn thể kiến trúc vẫn rất kiên cố, do vậy, nhà máy sản xuất giày da cũng chỉ tân trang đơn giản lại ba dãy nhà liền nhau vốn có, cũng không sửa chữa cái gì quá lớn.

Nhưng bởi vì nơi này cách khu thành thị quá xa, lúc đầu lãnh

đạo nhà máy có ý xây thêm mấy ký túc xá cho công nhân viên ở. Tuy nhiên cuối cùng cũng không biết vì lý do gì, nhà máy lại không có ký túc xá, mà ngược lại đổi thành dùng xe đưa đón công nhân viên đến nhà máy.

Về sau tới những năm 90, nhà máy sản xuất giày đóng cửa vì kinh doanh không tốt, lúc này mới chuyển nhượng miếng đất đó cho tư nhân. Tư liệu phía chính phủ cũng chỉ có nhiêu đó, không khó nhận ra qua những hàng chữ này, miếng đất kia bị bỏ không thời gian dài chắc chắn là có nguyên nhân đặc thù của nó. Có điều dù là hiện tại hay quá khứ, những thứ này đều sẽ không xuất hiện trong tư liệu của phía chính phủ.

Để tìm tòi cho ra nhẽ, cuối cùng ba chúng tôi quyết định, vẫn phải đi vào ba dãy nhà trệt liền nhau kia xem thử rồi nói. Đương nhiên, chúng tôi sẽ không đi tay không, phải chuẩn bị vẹn toàn mới được.

Ngày hôm sau, ba chúng tôi chọn một giờ dương khí thịnh nhất trong ngày để vào căn nhà trệt ngày hôm qua nhìn thấy cô bé kia... Bây giờ ngẫm lại, có thể là vì hôm qua lúc chúng tôi tới đã là sau giờ ngọ, canh giờ hơi không đúng, nên la bàn mới có thể cảm nhận được âm khí mãnh liệt như vậy.

Lần này trước khi chuẩn bị đi vào, tôi nhìn về phía chỗ hôm qua trông thấy cô bé ấy, nhưng trừ cửa sổ rách nát ra thì cái gì cũng không có. Chẳng lẽ lần trước là do tôi hoa mắt thật, hay đó là một cô bé ở thôn gần đây chạy tới chơi?

Nhưng tôi vừa thấy hoàn cảnh ở đây, có thể nói là vừa bẩn vừa nát, nếu nói là bé trai chạy đến chơi còn có thể, một bé gái thì khả năng không lớn lắm.

Lúc này tôi quay đầu nói với chú Lê: "Đáng lý ra, từ những năm 70 đến 90, ở đây vẫn là nhà máy sản xuất giày, sẽ không tập trung

âm khí quá nặng!”

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: “Không nhất định thế, có lẽ vấn đề xảy ra sớm hơn thì sao? Cháu đừng quên trước giải phóng, đây là trại trẻ mồ côi.”

“Trại trẻ mồ côi đâu nhất thiết sẽ có âm khí nặng đâu?” Tôi nói.

Chú Lê có vẻ mặt tối tăm: “Trại trẻ mồ côi bây giờ thì chắc chắn không, nhưng ở xã hội cũ thì khác, lúc ấy điều kiện chữa bệnh kém, trong trại trẻ mồ côi lại thường xuyên thiếu thầy thiếu thuốc, cho nên khó tránh khỏi sẽ có vài đứa trẻ vô tội chết uổng.”

“Nhưng nếu thực sự có vấn đề, vậy sao nhà máy sản xuất giày có thể hoạt động ở đây vài chục năm chứ?” Tôi nói.

Chú Lê cũng lắc đầu bảo: “Vậy thì không biết được, cho nên lát nữa đi vào phải cẩn thận, không được thì mình rút ngay, biết chưa?”

Tôi nghe thế lập tức trêu chọc chú: “Được! Vậy sau khi vào, cháu căn cứ vào nguyên tắc đánh không lại thì chạy, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện!”

Tuy rằng cửa ở đây đều có khoá, nhưng vì đã quá lâu năm nên gần như vừa chạm vào là rớt luôn xuống đất, cho nên kỹ thuật mở khoá cao siêu của Đinh Nhất không có đất dụng võ ở đây.

Sau khi vào, ba người chúng tôi đều không thể không lập tức bịt kín mũi miệng, bởi vì tro bụi ở đây thực sự quá dày, thế cho nên chúng tôi vừa đi vào là bụi mù lên một mảng. Nhưng như thế cũng dễ dàng nhìn ra, nơi này đã rất lâu không có ai tới, vì trên mặt đất cũng chẳng có dấu chân nào.

“Ở đây không thể nào có trẻ con lân cận chạy vào chơi...” Đinh Nhất nhìn lớp bụi thật dày trên mặt đất và nói.

Tôi gật gù: “Đúng vậy thật... Bụi dưới đất dày như vậy, đừng

nói là trẻ con, cả con chuột cũng để lại dấu chân ấy!"

Nói đến chuột, tôi phát hiện tuy bụi ở đây rất dày, nhưng cả một cái mạng nhện cũng không có, càng miễn bàn đến chuột, quả thực là lặng như tờ...

Chú Lê cũng phát hiện vấn đề này, vì thế chú nói với tôi: "Đôi khi âm khí ở một nơi quá nặng thì sẽ xuất hiện tình huống thế này, đừng nói là loài động vật nhỏ nhạy bén như chuột, kể cả là nhện, kiến linh tinh cũng sẽ trốn rất xa..."

Tôi kinh ngạc nói: "Vậy ạ? Thảo nào cháu không bị muỗi chích, hoá ra là bởi vì âm khí trên người cháu nặng à!"

Đinh Nhất nghe xong thì tỏ vẻ cạn lời bảo: "Cậu cũng chỉ còn lại có chút ưu thế đó thôi…"

Nghe anh ta nói vậy, tôi cũng cảm thấy bản thân thật đáng buồn, vì thế vừa cảm khái vừa bước lên trước, đi tới một chỗ chắc là phân xưởng sản xuất. Không gian chỗ này rộng rãi hơn chỗ vừa mới vào rất nhiều, chỉ có điều là ngửi thấy một mùi hơi khó chịu.

CHƯƠNG

MỤC SƯ MẶC ĐỒ ĐEN

"Trong này có mùi gì vậy?" Tôi nhăn mũi hỏi.

Chú Lê cẩn thận ngửi thử: "Đây là mùi da thuộc, không ngờ qua nhiều năm vậy rồi mà vẫn còn mùi hôi của da này."

Tôi vội xem xét khắp nơi một vòng, phát hiện trong một góc ở phía Tây còn chất đống một ít da thuộc đã mục nát, thảo nào mùi nồng như vậy.

Có lẽ là do bụi ở đây thật sự quá dày nên khiến Đinh Nhất vẫn luôn thờ ơ bình tĩnh lại hắt xì liên tiếp, vì thế tôi bèn lấy khăn giấy ướt bình thường hay dùng để lau giày da ra, "tốt bụng" đưa cho anh ta: "Nè, dùng cái này che miệng và mũi lại sẽ khá hơn..."

Tôi nhìn kết cấu của phòng ốc ở đây, cảm khái: "Căn nhà này cũng chắc chắn quá chứ, đã mấy chục năm mà vẫn còn tốt như vậy..."

Chú Lê nghe thế thì nói với tôi: "Mấy chục năm tính là cái gì? Cố Cung còn vài trăm năm kìa!"

Tôi phản bác ngay: "Đâu có giống nhau, viện bảo tàng Cố Cung có nhân viên chuyên nghiệp tu sửa, chỗ này chắc chắn không có đãi ngộ đó."

"Vậy cũng không đúng..." Chú Lê nói: "Cháu quên lúc thành lập

nhà máy sản xuất giày đã từng tu sửa rồi à, chẳng qua bây giờ nhìn lại, chắc chỉ là quét vôi lên tường linh tinh thôi, phần cốt lõi của công trình chắc chắn chưa động vào...”

“Trâu bò vậy! Những kiến trúc sư bây giờ đúng là nên học tập thợ thủ công ngày xưa một chút.” Tôi nói với cảm xúc vô hạn.

Sau đó chúng tôi đi hết một lượt trong phân xưởng này, nhưng trừ từng đống từng đống phế liệu để lại của nhà máy giày năm xưa ra, tạm thời cũng không phát hiện có chỗ nào đặc biệt. Giữa chừng chú Lê lấy la bàn ra xem một lần, kim la bàn vẫn quay rất nhanh.

“Không phải ở đây có từ trường gì đó chứ?” Tôi nghi ngờ.

Chú Lê lắc đầu đáp: “Cháu xem nhiều tiểu thuyết thám hiểm rồi đó, chỗ chúng ta đây là khu vực đồng bằng, đâu ra nhiều từ trường thế hả!”

Tôi ngẫm lại cũng đúng, vì thế định tiếp tục đi vào hai dãy nhà trệt phía sau xem tình hình, nhưng ngay lúc này, tôi lại nhìn thấy trên mặt đất đầy bụi bặm phía trước, một cái kẹp tóc của bé gái mang đang lẳng lặng nằm đó...

Đó là một cái kẹp tóc hình nơ bướm màu hồng nhạt, tuy kiểu dáng hơi cũ, nhưng trong không gian đầy tro đen trước mắt, nó lại lộ rõ màu sắc nổi bật.

Tôi bước lên mấy bước nhặt cái kẹp tóc này lên, sau đó quay đầu lại nói với họ: “Sao ở đây lại có một cái kẹp tóc hồng nhạt thế này? Đây không phải là...” Tôi nói được một nửa thì ngẩn người ra, sau lưng tôi nào còn có bóng dáng của chú Lê và Đinh Nhất nữa!

“Đinh Nhất? Chú Lê! Hai người đi ra ngoài rồi à?!” Tôi hơi mờ mịt hét to lên với con đường đã đi qua, nhưng lại phát hiện trên con đường chúng tôi đi vào lại không có nửa dấu chân nào!! Sao có

thể? Chẳng lẽ vừa rồi ba chúng tôi đều bay vào sao?

Lý trí nói cho tôi biết, những thứ tôi nhìn thấy bây giờ đều không phải là thật, có lẽ Đinh Nhất và chú Lê ở ngay gần tôi, chỉ là trong lúc nhất thời tôi không giải được câu đố trước mắt thôi…

Lúc này tôi cúi đầu nhìn xuống chiếc kẹp tóc hồng nhạt trong tay mình, vấn đề chắc hẳn là nằm trong này, tuy tôi có thể mơ hồ cảm thấy bên trên có âm khí lưu chuyển, nhưng lại không tồn tại bất kỳ ký ức nào của tàn hồn.

Khi tôi đang do dự có nên ném cái kẹp tóc trong tay xuống, xem thử hai người chú Lê có thể xuất hiện hay không, đột nhiên lại nghe thấy phía sau truyền đến tiếng một đám trẻ con. Tôi quay đầu lại nhìn, lập tức thầm cả kinh...

Không gian phía sau đã thay đổi trong lúc tôi xoay người, phân xưởng trước đó rách nát đã biến mất không thấy nữa, thay vào đó lại là trại trẻ mồ côi có màu sắc ấm áp.

Một đám trẻ con tầm khoảng hơn mười tuổi đang xếp hàng ngồi sẵn, chờ dì xới cơm cho chúng ăn. Hình ảnh này thoạt nhìn rất ấm áp, trên mặt bọn trẻ cũng treo nụ cười mỉm hạnh phúc. Cũng không biết vì sao, tôi luôn cảm thấy có vấn đề chỗ nào đó, dường như tất cả mọi thứ đều tốt đẹp đến mức hơi giả tạo... Đặc biệt là những người dì xới cơm cho bọn trẻ kia.

Lúc này đột nhiên một bé gái xinh đẹp chạy ra từ một căn phòng khác tới, cạnh cô bé có một người đàn ông trung niên đi theo. Ai ngờ bọn trẻ mới nãy còn vừa nói vừa cười, sau khi thấy bé gái và người đàn ông đi đến, sắc mặt lập tức trở nên hơi sợ hãi.

Trẻ con không biết ngụy trang, tôi có thể nhìn ra từ nét mặt của chúng, hiện giờ trong lòng cả đám đều rất sợ hãi, nhưng lại không dám thể hiện quá mức rõ ràng. Tôi tò mò nhìn một lớn một nhỏ đi vào từ phía sau, rốt cuộc là ai trong số họ đã làm gì mà khiến lũ trẻ

sợ hãi như thế đây?

Lúc này mới thấy bé gái kia dường như rất vui vẻ khi thấy những đứa trẻ lớn bằng tuổi mình, cô bé còn lấy một ít kẹo ra chia cho chúng. Còn về người đàn ông phía sau, cả người mặc đồ đen, mặt không có chút tươi cười nào.

Cùng lúc đó tôi phát hiện không chỉ những đứa trẻ kia, ngay cả những dì xới cơm cho lũ trẻ giờ cũng trở nên rất căng thẳng. Hiện tại xem ra, chắc hẳn là bọn họ sợ người đàn ông mặc đồ đen này, nhìn quần áo của ông ta, hình như hơi giống một... mục sư?

Nếu tôi không đoán lầm, hình ảnh tôi đang nhìn thấy bây giờ chính là trại trẻ mồ côi từ trước giải phóng tên là “Nhà thờ Thánh Anh” đó. Tuy vừa nghe đến bốn chữ “Nhà thờ Thánh Anh” này thì có thể đoán được đây là một trại trẻ mồ côi do giáo hội mở, chỉ có điều tôi không ngờ, vào thời đại đó, chỗ này lại có một mục sư người Trung Quốc.

Lúc này mục sư mặc đồ đen kia vẫy tay với bé gái xinh đẹp, cô bé lập tức nhảy nhót chạy về. Nhưng ngay khi cô bé quay đầu chạy về phía mục sư mặc đồ đen, khi ấy tôi mới thấy rõ mặt mũi của bé gái và chiếc kẹp tóc màu hồng nhạt cô bé mang trên đầu...

Hoá ra là cô bé!! Đây không phải là bé gái ngày hôm qua tôi nhìn thấy ở trước khung cửa sổ hỏng sao? Trước đó cảm thấy quần áo của cô bé kỳ quặc, giờ xem ra, đây không phải là kimono mà chỉ con gái Nhật Bản mới mặc đó ư? Chẳng lẽ cô bé là người Nhật Bản...?

Tôi nhìn lại chiếc kẹp tóc trong tay, giống như đúc với chiếc mang trên đầu bé gái, xem ra cô bé chính là chủ nhân của chiếc kẹp tóc màu hồng nhạt này, nhưng tại sao cái kẹp tóc này lại chỉ dẫn cho tôi nhìn thấy hết thảy những thứ này chứ?”

Khi bé gái mặc kimono và mục sư mặc đồ đen cùng nhau rời

khỏi, trên mặt mọi người rõ ràng nhẹ nhàng đi rất nhiều, đặc biệt là lũ trẻ kia, ngay lập tức khôi phục lại cảnh nói cười trước đó.

Xem ra điểm quan trọng không phải là những người trước mắt này, mà là một lớn một nhỏ đã rời khỏi kia, vì thế tôi không thể không đi theo hướng mà họ rời đi, muốn xem thử rốt cuộc họ là người thế nào.

Tuy bây giờ hoàn cảnh mà tôi nhìn thấy đều vừa sạch sẽ vừa an toàn, nhưng tôi biết tất cả mọi thứ này đều là giả tưởng, tôi ở hiện tại đang đi trong phân xưởng rách nát đầy bụi bặm, cho nên mỗi một bước đi tôi đều rất cẩn thận, sợ đụng vào cái gì mình không nhìn thấy.

CHƯƠNG

PHÒNG THÍ NGHIỆM NGẦM

Tuy nhiên, cũng may là đường không gập ghềnh như tôi tưởng, tôi đi qua hành lang tới một căn phòng khác rất thuận lợi. Lúc này thấy mục sư mặc đồ đen vừa rồi đang rầm rầm rì rì nói gì đó với bé gái, khi tôi đến gần cẩn thận nghe ngóng, phát hiện mục sư này cũng là một người Nhật Bản!!

Tuy tôi chẳng nghe hiểu câu tiếng Nhật nào, nhưng nhìn biểu cảm của hai người, chắc là cha con, nếu không sao địa vị của bé gái này lại cao hơn những đứa trẻ mồ côi bên ngoài chứ?

Vốn dĩ mặt mũi của người đàn ông này đã lạnh lẽo âm u, lại thêm hắn là người Nhật Bản, lập tức làm tôi không còn nửa phần cảm tình nào. Còn bé gái chừng bảy, tám tuổi này, đúng vào khoảng thời gian ngây thơ hồn nhiên, lại trông rất đáng yêu, nếu không thể trưởng thành, vậy thực sự khá đáng tiếc...

Nhưng có một điểm trước sau tôi không nghĩ ra, một người Nhật Bản như hắn tại sao lại chạy đến Trung Quốc làm mục sư chứ? Tôi không tin những con quỷ Nhật năm xưa lại có lòng yêu thương như vậy, vì thế tôi bèn tiếp tục quan sát hắn, phát hiện sau khi người này dỗ bé gái ngủ liền trút bỏ bộ đồ màu đen đi, thay vào một chiếc áo khoác trắng giống kiểu của bác sĩ mặc.

Người đàn ông thay xong áo khoác trắng thì không còn vẻ hiền lành như khi nói chuyện với bé gái lúc nãy, hắn mang vẻ mặt âm trầm quay lại phòng ăn vừa rồi. Những đứa trẻ kia đang trả lại chén đũa của mình cho các dì một cách rất trật tự, mà khi chúng nhìn thấy người đàn ông trung niên đã đi rồi quay lại, cả đám lập tức bị dọa.

Có mấy đứa trẻ nhỏ tuổi hơn đã òa khóc thành tiếng, hình như những đứa trẻ đó biết sắp sửa xảy ra chuyện gì, bởi vậy dường như chúng đều cầu khẩn trong lòng người kia đừng chọn trúng mình...

Đầu tiên, hắn quét mắt nhìn đám trẻ một vòng, sau đó chọn một cô bé mười một, mười hai tuổi. Vẻ mặt của những đứa trẻ khác rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm, còn cô bé bị chọn kia mặt lại xám như tro tàn.

Tuy tôi không biết tại sao chúng sợ hãi, nhưng vẻ mặt này hoàn toàn không nên có ở trẻ con tuổi này. Vì để tìm tòi đến cùng, tôi nhanh chóng đuổi theo bước chân của người đàn ông trung niên kia, thấy hắn đưa cô bé đó ra khỏi nhà, đi vào một dãy nhà trệt khác.

Nhìn từ bên ngoài, dãy nhà trệt này chắc là phòng bếp và nhà kho, nhưng càng tới gần, cô bé bị chọn kia càng run mạnh hơn. Lúc ấy tôi thật sự rất tò mò, tên này rốt cuộc muốn mang cô bé đi đâu? Chẳng lẽ hắn có ý đồ quấy rối cô bé?!

Nhưng đến khi đi theo họ tới cửa ra vào tầng hầm, lòng tôi không khỏi lạnh đi, xem ra chân tướng của chuyện này còn nghiêm trọng vượt xa mưu đồ quấy rối cô bé kia nhiều!!

Tên kia đưa cô bé vào một phòng thí nghiệm bí mật dưới đất, ở đó đã có mấy tên ăn mặc giống hắn chờ sẵn.

Bây giờ tôi đã biết tại sao những đứa trẻ đó sợ hãi như vậy, bởi

vì phòng thí nghiệm ngầm này quả thực chính là địa ngục trần gian, mười tám tầng địa ngục cùng lắm cũng chỉ như thế thôi chăng?

Tôi nhìn một loạt bình thuỷ tinh đựng phôi thai trẻ em ở những giai đoạn khác nhau, lòng nổi gai ốc, những tên súc sinh này rốt cuộc đã nghiên cứu thứ đáng sợ gì ở đây, mà nhất định phải lấy từng bào thai chưa thành hình ra khỏi cơ thể mẹ chứ?

Giờ rốt cuộc tôi đã biết vì sao những đứa trẻ và sản phụ đó đều không rõ tung tích rồi, xem ra họ đều bị làm thành tiêu bản ngâm trong formalin.

Lúc này họ tiêm vào cho cô bé bị chọn kia một loại thuốc màu xanh dương, nháy mắt, vẻ mặt của cô bé trở nên rất đau đớn... Tiếp theo một cảnh làm cho người ta sợ hãi đã xảy ra, mạch máu cả người cô bé kia đột nhiên gồ lên, mạch máu màu xanh biển bò đầy toàn thân cô bé giống như có sinh mệnh.

Khi đôi mắt của cô bé từ từ biến thành màu đỏ, một thanh niên mặc áo choàng trắng không biết lấy đâu ra một con thỏ trắng còn sống ném cho cô bé. Cô bé vừa rồi còn ngoan ngoãn lanh lợi, ấy thế mà lúc này lại vặn đứt cổ thỏ trắng, sau đó uống từng ngụm từng ngụm máu tươi chảy ra từ chỗ rách.

Nhìn thấy cảnh này, lòng tôi lập tức gõ vang chuông cảnh báo, mẹ kiếp đây không phải hình thức ban đầu của cái gọi là “Chiến sĩ siêu cấp” kia ư? Những tên Nhật Bản này cũng quá biến thái rồi, để có thể đạt được mục đích, chuyện táng tận lương tâm gì cũng đều dám làm, chẳng lẽ chúng thật sự không tin có nhân quả báo ứng ư?

Khi trạng thái của cô bé trở nên càng thêm điên cuồng, mấy kẻ mặc đồ trắng giống nhau kia cầm sổ ghi chép không ngừng... Nhưng rất nhanh, cô bé giống như một ngọn cỏ cực thịnh ắt suy,

sinh mạng khô héo ngay tắp lự.

Xem đến đây, tôi giận đến run người, chỉ tiếc những cảnh tượng này đều đã xảy ra ở quá khứ, nếu không tôi hận không thể bảo Đinh Nhất tử hình những gã đó tại chỗ!

Lúc này cô bé đã nằm im trên đất, mắt không còn chút ánh sáng nào, rõ ràng là không còn dấu hiệu gì của sự sống nữa. Tôi vốn tưởng rằng tất cả cuối cùng cũng kết thúc, nhưng không ngờ đây gần như chỉ mới là bắt đầu...

Tiếp theo, những kẻ súc sinh mặc đồ trắng này còn nâng cô bé lên bàn phẫu thuật, bắt đầu tiến hành giải phẫu thực nghiệm. Tuy cô bé đã không còn khả năng cứu sống nữa, nhưng lúc ấy thần kinh của cô bé vẫn chưa chết hẳn, tôi có thể nhìn thấy rõ tay chân cô bé vẫn đang liên tục run rẩy.

Không biết năm đó đã có bao nhiêu sinh mạng vô tội chết thảm như vậy trong tay những kẻ súc sinh này, nếu ông trời thật sự có mắt, tôi tin sau khi chết xuống địa ngục, chúng sẽ phải chịu sự trừng phạt gấp trăm ngàn lần!!

Tôi nhìn chúng lấy từng phần nội tạng của cô bé ra, sau đó bỏ vào trong bình thủy tinh, sắp xếp, phân loại. Có lẽ trong mắt chúng, những đứa trẻ này giống như chuột bạch của phòng thí nghiệm, có thể mặc cho chúng mổ xẻ!

Lúc này máu huyết trong lòng tôi cuồn cuộn, không tự chủ được nắm thật chặt kẹp tóc trong tay, đến khi bị góc nhọn của nó cắt vào lòng bàn tay... Cơn đau trên tay làm tôi giật nảy cả người, chờ khi nhìn lại mới phát hiện mình đã quay về hiện thực.

Quả nhiên như tôi đoán, chú Lê và Đinh Nhất đã ở ngay bên cạnh rồi, họ vẫn luôn cẩn thận đi theo tôi, nhìn tôi đi từ dãy nhà trệt này qua dãy nhà trệt khác.

“Vừa rồi cháu bị sao vậy?” Tôi mờ mịt hỏi hai người họ.

Chú Lê nói với tôi: “Cũng không biết vừa rồi cháu nhìn thấy gì, đột nhiên đi lên trước hai bước, sau đó nhặt gì đó ở dưới đất. Sau đó cháu bắt đầu trở nên kỳ lạ, không chỉ hai mắt không có tiêu cự, mà còn đi qua đi lại không ngừng.”

“Vì thế hai người vẫn cứ để vậy mà đi theo cháu tới đây à?” Tôi hỏi.

Đinh Nhất gật đầu nói: “Đúng vậy! Vừa rồi vốn dĩ tôi muốn gọi cậu tỉnh lại, nhưng sư phụ nói chắc là cậu nhìn thấy gì đó nên bảo tôi từ từ đã.”

CHƯƠNG

ĐÀO ĐƯỢC CÂY PHẬT THỦ

Tôi mở bàn tay ra, cho họ xem chiếc kẹp tóc hồng nhạt đã bị máu của mình nhuộm đỏ. Đinh Nhất nhìn thấy thì cầm lên ngửi kỹ: “Âm khí trên thứ này rất nặng…”

Sau đó tôi kể lại chuyện vừa rồi mình nhìn thấy cho hai người họ một lượt, chú Lê nghe xong thì liên tục lắc đầu nói: “Chú đã nói cái nhà thờ Thánh Anh đó có vấn đề mà! Nhưng không ngờ nó lại là phòng thí nghiệm bí mật của quỷ Nhật Bản năm ấy!”

Lúc này tôi cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh, phát hiện bố cục ở đây đã thay đổi rất lớn so với nhà thờ Thánh Anh năm đó, chắc hẳn lúc xây dựng nhà máy giày, nó đã từng được xây lại, cho nên nhất thời tôi cũng không nhận ra tầng hầm năm xưa rốt cuộc ở hướng nào.

Chú Lê thấy tôi tìm kiếm cửa vào tầng hầm khắp nơi, bèn hỏi: “Cháu nghi ngờ năm đó phòng thí nghiệm ngầm có vấn đề gì à?”

Tôi gật đầu đáp: “Những bào thai còn chưa hoàn toàn thành hình, với cả những trẻ mồ côi bị giải phẫu cơ thể sống đó, chúng đều bị làm thành tiêu bản ngâm trong formalin, oán khí trong đó chắc chắn rất sâu nặng.”

Chú Lê cũng đồng ý với quan điểm này, chỉ là trước mắt, bất kể

tôi có cố cảm nhận ra sao thì cũng không thấy chút xíu tàn hồn nào, cho nên rất khó để tìm được cửa vào phòng thí nghiệm ngầm kia.

Trời dần trở sắc, chú Lê suy xét đến việc trước khi chuyện rõ ràng hơn, chúng tôi vẫn không nên ở lại đây quá lâu, vì thế ba chúng tôi vội vàng ra ngoài.

Sau khi trở về nhà, chúng tôi thương lượng đơn giản, đều cảm thấy phải tìm lại những nhân viên cũ của nhà máy sản xuất giày để tìm hiểu tình hình thử xem. Hồi đó thành lập nhà máy là những năm 70, tôi tin chắc hẳn vẫn có rất nhiều nhân viên còn sống. Nếu có thể tìm được họ để hỏi thăm chút chuyện năm xưa, chắc sẽ có ích cho việc tìm cửa vào tầng hầm.

Mặt khác, chúng tôi cũng sẽ để ông chủ Tống nhờ người đi tìm bản vẽ mặt phẳng của nhà máy giày, tất nhiên, tốt nhất là có thể tìm được bản vẽ trước khi sửa chữa…

Còn về những công nhân cũ trong nhà máy giày, cũng không tính là khó tìm, vì thế tôi bèn nhờ Triệu Tinh Vũ hỏi thăm giúp mình xem, trong số những người già ở độ tuổi từ sáu mươi đến hơn bảy mươi tuổi ở địa phương, có ai từng làm việc trong nhà máy giày năm đó không.

Khỏi phải nói, giờ nhóc Triệu làm việc càng ngày càng ổn thỏa, chưa tới hai ngày, anh ta đã giúp tôi nghe ngóng được, có một nhóm nhảy tập thể tên là “Những con người sáu mươi, bảy mươi trẻ tuổi”. Nghe nói trong nhóm này phần đông đều từng là công nhân của nhà máy giày kia, họ đã về hưu nhiều năm nay rồi, không có việc gì thì tập hợp các đồng nghiệp cũ trước đây lại, vận động, nhảy múa tập thể gì đó.

Khi chúng tôi đến địa điểm mà ngày thường họ hay tập thể dục, thì thấy mười mấy ông cụ bà cụ đầu tóc bạc phơ, ai ai cũng mặc

quần áo màu sắc sặc sỡ, nhảy múa vui vẻ, sức sống bừng lên lan tỏa!

Có đôi khi tôi thật sự rất hâm mộ những ông bà cụ này, dường như họ có sức lực dùng mãi không cạn, vĩnh viễn sức sống bừng bừng! Điểm này mạnh hơn người trẻ tuổi chúng tôi nhiều, so sánh với họ, thật không biết ai là người già, ai là người trẻ nữa.

Vì họ đang nhảy hăng say nên ba chúng tôi cũng ngại cắt ngang, vì thế đành đứng mãi bên cạnh yên lặng xem. Đến tận khi một cụ ông dáng người thẳng tắp đi tới nói: “Các cậu có chuyện gì không?”

Chú Lê lập tức trưng ra khuôn mặt tươi cười nói rõ ý đồ đến đây, cụ ông kia mời chúng tôi đi vào đình hóng gió bên cạnh để ngồi nói chuyện. Hoá ra cụ ông này chính là đội trưởng của nhóm nhảy “Những con người sáu mươi, bảy mươi trẻ tuổi”, mọi người đều gọi ông là cụ đội trưởng Vương.

Cụ đội trưởng Vương nói cho chúng tôi biết, đúng thật là trước đây đa số người trong nhóm nhảy này đều là nhân viên cũ của nhà máy giày, nhưng tuổi tác của mọi người đã cao, khó tránh khỏi có bệnh tật gì đó, vì thế dần dần có không ít nhân viên cũ rời nhóm.

Tất nhiên, cũng không phải không còn một ai, ví dụ như ông ấy, còn có người bạn già đang nhảy tích cực ở quảng trường, họ đều đã từng là nhân viên cũ của nhà máy giày.

Khi chú Lê hỏi chuyện năm xưa lúc ban đầu nhà máy giày mới thành lập, có từng xảy ra chuyện gì đặc biệt hay không, sắc mặt cụ đội trưởng Vương trở nên khá kỳ lạ. Tôi vừa thấy là biết có chuyện đây rồi! Vì thế lập tức chạy đi mua cho ông ấy bình trà xanh nhuận họng đỡ khát, kể lại đàng hoàng cho chúng tôi về chuyện năm đó.

Theo lời tự thuật của cụ đội trưởng Vương, chuyện này chính là

cấm kỵ trong nhà máy năm đó, lãnh đạo nhà máy đã từng nhiều lần ra lệnh bắt nhân viên của nhà máy sau khi rời khỏi đây thì không thể nói bậy, đặc biệt là những người biết ngọn ngành! Trong số đó có cả cụ.

Trên thực tế, năm đó lãnh đạo của nhà máy giày muốn xây dựng ký túc xá cho nhân viên ở nhà máy, suy cho cùng diện tích của khu nhà máy lớn như vậy, mà chỉ xây có ba tòa kiến trúc đúng là khá lãng phí. Nhưng khi chuẩn bị khởi công xây dựng, lại xảy ra một việc làm chuyện xây ký túc xá cho nhân viên trở nên vô vọng.

Vốn lúc ấy đã mời cả đội thi công tới luôn rồi, hơn nữa nhà máy còn mời các đồng chí của Cục nhà ở và Xây dựng thành phố thiết kế bản vẽ thi công của ký túc xá, vị trí định đặt ở phân xưởng phía Nam. Chỗ đó có địa hình bằng phẳng, bên cạnh còn có một bãi cỏ xanh, đấy là nơi rất thích hợp để xây dựng ký túc xá cho nhân viên.

Nhưng ai ngờ tới ngày động thổ, ấy thế mà lại đào ra được một khúc gỗ điêu khắc kỳ lạ, tuy nó đã hơi mục nát, nhưng bề ngoài thì lại được tạo thành hình một cây phật thủ tinh xảo…

Lúc ấy việc khai quật được cây phật thủ vẫn chưa khiến mọi người chú ý, càng không có ai biết nguồn gốc của cây phật thủ này. Kết quả là vào đêm, nhóm công nhân ở lại khu nhà máy trực đêm nghe thấy âm thanh giống như tiếng khóc của trẻ con.

Mấy công nhân trẻ to gan mới tìm kiếm khắp nơi xung quanh khu nhà máy, kết quả cũng không tìm được gì cả, cuối cùng họ đều cảm thấy đó là mèo đang gọi tình chứ không phải tiếng khóc trẻ con gì hết, nhưng chỉ có ông cụ Trương lúc ấy gác cửa chính của nhà máy không cho là vậy.

Khi ấy cụ Trương này cũng đã sắp sáu mươi, giờ chắc chắn đã chẳng còn trên đời này nữa, hồi những năm 50, ông ta tham gia

chống Mỹ giúp Triều Tiên, bị ném bom mất một cánh tay, sau đó chuyển nghề về nhà làm nông. Đến khi con trai thi đậu vào thành phố làm việc, lúc này ông ta mới đi theo con. Về sau để giảm bớt gánh nặng cho con trai, ông ta mới tới làm bảo vệ cho nhà máy giày.

Nhưng tính ông cụ Trương này rất kỳ quặc, sau khi tới, ông ta bèn đưa ra một yêu cầu với lãnh đạo nhà máy, đó chính là gác cửa thì không thành vấn đề, nhưng mà buổi tối ông ta sẽ không đến khu nhà máy tuần tra.

Vì lúc ấy chỗ này cách nội thành quá xa, trong nhà máy lại không chịu dùng hai nhân viên để làm bảo vệ, cho nên bảo vệ phải canh gác ở cửa suốt hai mươi tư giờ, điều này khiến các ông cụ khác đều không muốn tới, bởi vậy khi cụ Trương đưa ra yêu cầu này, lãnh đạo nhà máy không nói hai lời đã đồng ý luôn!

CHƯƠNG

ĐÊM KHUYA ĐUỔI MÈO

Suy cho cùng một cái nhà máy lớn như vậy, nếu buổi tối để cho một ông cụ hơn sáu mươi tuổi đi tuần tra thì cũng không thực tế, lại thêm mỗi tối trong xưởng đều có công nhân thay phiên trực ca đêm, nên buổi tối ông ấy có vào nhà máy tuần tra hay không cũng không sao cả! Chỉ cần ban ngày ông vệ sinh sạch sẽ cửa chính nhà máy, nhận thư từ các thứ thì cũng không còn chuyện gì khác nữa.

Lúc ấy bị âm thanh như tiếng khóc của trẻ con này giày vò mấy buổi tối, mỗi khi đến lúc này ông cụ Trương đều lắc đầu nói với vẻ mặt tối tăm: “Sắp xảy ra chuyện rồi... Sắp xảy ra chuyện lớn rồi...”

Đôi khi, ông cũng sẽ cảnh cáo đám thanh niên trực ca đêm ở trong xưởng, bảo họ mấy ngày nay đến tối thì đừng đi lung tung trong nhà máy, nhưng mà không ai nghe lời ông ta.

Lúc ấy cụ đội trưởng Vương là nòng cốt của tổ thanh niên, vì để biểu hiện tích cực hơn một chút, càng không thể thiếu chuyện đi trực ca đêm thay cho các đồng nghiệp không thể trực được, nhưng sau khi xảy ra sự kiện đó, ông ấy không bao giờ tùy tiện trực ca đêm thay người ta nữa.

Đó là buổi tối thứ tư sau hôm đào cây phật thủ, đúng vào hôm

đội cụ trưởng Vương trực ca đêm. Trước đó ông ấy cũng từng nghe các đồng nghiệp khác nói, mấy ngày nay buổi tối gần nhà máy có mèo quậy, nên khi lần đầu tiên ông ấy nghe thấy thứ tiếng này thì cũng không để ý lắm.

Đến sau nửa đêm, cụ đội trưởng Vương càng nghe càng thấy không thích hợp! Nghe kiểu gì ông ấy cũng cảm thấy đây là tiếng trẻ con khóc. Bởi vì ông ấy không giống với những người khác, vợ vừa sinh cho ông ấy một cô con gái, mấy ngày nay mới đầy tháng, cho nên ông ấy nghe thế nào cũng cảm thấy tiếng mèo đó chính là tiếng khóc của một đứa trẻ vừa đầy tháng.

Tiếng khóc kia khắc khoải, bởi vậy người mới làm cha như ông thật sự không chịu nổi nữa, muốn đi vòng quanh gần khu nhà máy, xem thử có phải ai đó ném trẻ con ở gần đấy không.

Kết quả ông ấy vừa đi đến cửa chính của nhà máy thì thấy ông cụ Trương đang đi ra ngoài giải quyết, hai người chào hỏi xong, ông cụ Trương bèn hỏi là đã quá nửa đêm rồi, ông ấy còn muốn đi đâu?

Cụ đội trưởng Vương mới thuận miệng đáp: “Cháu ra gần đây nhìn xem, có phải có người ném trẻ con ở quanh nhà máy của chúng ta hay không!”

Ông cụ Trương nghe thế thì mặt đổi sắc: “Đã trễ thế này còn đi lung tung cái gì!! Không phải tôi đã nói với các anh rồi sao, buổi tối đừng có đi lại lung tung trong nhà máy, mau chóng về phòng trực ban ngủ đi!!”

Lúc ấy cụ đội trưởng Vương mới hơn hai mươi tuổi, bị một người già còn lớn tuổi hơn cha mình dạy dỗ nên cũng không dám nói gì, đành phải quay đầu về. Nhưng tiếng khóc oe oe ở bên ngoài vẫn không ngừng lại, làm người ta không thể nào ngủ nổi.

Kết quả khi cụ đội trưởng Vương đi về phòng trực ban thì thấy

mấy công nhân trong đội thi công đang cầm đèn pin đi ra, vì thế ông ấy vội qua đó hỏi làm sao thế? Hóa ra là họ cũng bị âm thanh này làm ồn mất ngủ nên cầm đồ theo, muốn ra ngoài đuổi lũ mèo hoang đó đi.

Đội trưởng Vương nghi ngờ: “Sao tôi nghe thế nào cũng không giống tiếng mèo gọi tình vậy? Giống tiếng khóc của trẻ con hơn!”

Mấy người kia chê cười ông ấy là người thành phố nên không biết, nói vào mùa này vừa đến tối là mèo sẽ kêu không ngừng như vậy, cũng không có gì ghê gớm, họ qua đó đuổi đi là được.

Lúc ấy cụ đội trưởng Vương cũng không để ý, về phòng trực ban đi ngủ. Kết quả là sáng ngày hôm sau, ông ấy bị tiếng kêu gọi inh ỏi bên ngoài đánh thức, ra ngoài xem thử mới phát hiện là bên chỗ đội thi công xảy ra vấn đề.

Qua đó hỏi mới biết, mấy công nhân đêm qua ra ngoài đuổi mèo đến giờ cũng chưa trở về, đội thi công đang chia người đi tìm khắp nơi! Cụ đội trưởng Vương nghe thế thì trong lòng nặng nề, vì quanh đây vốn không có người ở, trước không có thôn xóm, sau không có cửa hàng, mấy người đó có thể đi đâu được chứ? Vì thế ông ấy lập tức chạy đến chỗ ông cụ Trương canh cửa hỏi thăm, mấy công nhân mất tích kia đêm qua có ra khỏi cổng chính của nhà máy không?

Ông cụ Trương thở dài thườn thượt: “Đã nói không cho các anh đi lung tung rồi mà lại không nghe, bây giờ đã xảy ra chuyện rồi đó! Tối hôm qua không có ai đi ra khỏi nhà máy hết, chắc chắn mấy người kia còn ở trong khuôn viên nhà máy đấy! Mau tìm đi, chậm nữa có lẽ không kịp mất.”

Cụ đội trưởng Vương nghe xong lập tức chạy về lại nhà máy, đi tìm khắp nơi trong nhà máy với đội thi công, cuối cùng quả nhiên tìm thấy họ bên cạnh một đống vật liệu xây dựng giữa dãy nhà

xưởng thứ hai và thứ ba.

Chỉ là khi tìm được thì người cũng đã tắt thở, đèn pin họ cầm theo bị ném dưới đất, vẫn còn đang bật sáng... Người của Cục Công an tới xem, cũng không nói là chết làm sao, đưa người đi thẳng luôn.

Nhưng những người còn lại của đội thi công thì không thể làm việc được nữa, một hai đòi lãnh đạo nhà máy phải có lời giải thích, không thể để chết người không rõ ràng như vậy! Bây giờ xảy ra chuyện lớn thế này, giám đốc và bí thư của nhà máy giày đều ngái ngủ chạy đến đây.

Nhưng nếu ép phải cho một lời giải thích thì họ cũng thật sự không đưa ra được! Vì thế lãnh đạo nhà máy bèn gọi cụ đội trưởng Vương tối qua trực đêm vào văn phòng, muốn tìm hiểu thử rốt cuộc là chuyện ra làm sao. Không còn cách nào, cụ đội trưởng Vương đành phải kể lại chuyện đêm qua một năm một mười cho các lãnh đạo của nhà máy.

Nhưng bất kể là ai cũng không thể tin nổi, mấy người lớn đùng vì ra ngoài đuổi mèo mà chết ở ngoài đó! Hơn nữa tuy cụ đội trưởng Vương không phải pháp y, cũng không hiểu y học thường thức gì đó, nhưng ông ấy cũng có thể nhận ra mấy người này bị hù chết! Vì đến khi được phát hiện, cả đám vẫn trợn trừng mắt, vẻ mặt kinh hoàng...

Nhưng cụ đội trưởng Vương không thể nói những lời này được, bạn nói xem mấy người lớn trưởng thành cùng ra ngoài thì có thể bị thứ gì hù chết hết ngay lập tức chứ? Ấy vậy mà còn chưa kịp thả cái rắm nào đã chết lặng yên không một tiếng động?!

Giờ cho dù có người thầm nghĩ đến khía cạnh quỷ thần, nhưng cũng không ai dám đề cập đến nó. Còn về ông cụ Trương canh cửa, ông ta lại thẳng thừng tìm đến giám đốc nhà máy nói: “Không

thể xây ký túc xá, không thể có người ở buổi tối trong khuôn viên nhà máy được, nếu không sẽ còn mất mạng người nữa!"

Giám đốc nhà máy biết tính của cụ Trương này kỳ quặc, nên nhẫn nại nói: "Ông Trương, ông nói thế là có ý gì?"

Cụ Trương mất kiên nhẫn bảo: "Mấy người kia bị hù chết, lúc các người động thổ đã đào cây phật thủ phong ấn chỗ này lên, phá mất trận pháp cao nhân bố trí trước đây, bây giờ những thứ kia lại ra ngoài, nếu buổi tối còn có người ở đây, chắc chắn sẽ còn mất mạng người! Dù sao lời tôi có thể nói cũng chỉ có nhiêu đó, anh tin hay không thì tùy!"

Sau khi nói xong, ông ta hùng hổ đi ra ngoài, để lại giám đốc và bí thư ngơ ngác...

Mấy ngày sau, bên phía Cục Công an gửi tin đến báo, mấy công nhân kia chết do nhồi máu cơ tim cấp tính. Nhưng mà người trưởng thành đang yên lành sao có thể cùng lúc bị "nhồi máu cơ tim cấp tính" chứ? Điều này nói ra chẳng ai tin cả!

Vì thế chuyện này nhanh chóng bị đồn đãi trong xưởng, càng ngày càng thái quá, rất nhiều nhân viên đều sợ hãi mà muốn tìm mối quan hệ, xin điều đi nhà máy khác làm việc...

CHƯƠNG

BÉ GÁI SAU LƯNG

Cuối cùng chẳng còn cách nào, giám đốc nhà máy bèn cầm hai bình rượu đi tìm ông cụ Trương, muốn xin ông ta chỉ bảo xem rốt cuộc chuyện ở đây là thế nào?

Ông cụ Trương cũng không ngốc, thời ấy chắc chắn không thể làm chuyện phong kiến mê tín được, vì thế ông ta cảnh cáo trước: "Việc này nói ở đâu thì biết ở đó thôi nhé! Anh đi ra ngoài cũng đừng bảo là tôi nói với anh."

Cuối cùng ông cụ Trương nói với giám đốc nhà máy, ngày đầu tiên ông ta đi làm đã phát hiện chỗ này không thích hợp rồi! Lúc ấy có không ít công nhân đang dọn dẹp đồ linh tinh trong ba dãy nhà trệt đó, nhưng nói ra cũng kỳ lạ, loại nhà ở để không hai ba mươi năm thế này, sao lại có thể không có rắn rết chuột kiến gì chứ??

Nhưng ở đây lại không có! Vì thế ông cụ Trương còn cố ý đi hết cả khu nhà trệt, phát hiện trừ bụi bặm ra thì không có một sinh vật sống nào, ông ta biết ngay ở đây có vấn đề. Nhưng ông ta cũng không phải cao nhân gì, chỉ vì đã sống lâu năm, trải qua nhiều chuyện nên mới biết chỗ này không bình thường.

Đến mấy ngày trước khi máy đào đất đào cây phật thủ kia lên,

lúc này ông ta mới chắc chắn trước đây nơi này đã từng xảy ra chuyện gì đáng sợ, sau đó bị cao nhân nào đó bày trận trấn áp. Nhưng bây giờ cây phật thủ đã bị khai quật lên, e là đã phá mất trận pháp của vị cao nhân kia rồi.

Giám đốc nghe cụ Trương nói xong thì nửa tin nửa ngờ, nhưng trước khi xảy ra chuyện, việc buổi tối có thể nghe thấy tiếng trẻ con khóc đã lan truyền xôn xao từ lâu rồi, muốn bảo không tin cũng là giả.

Vì thế ông ta bèn thành khẩn xin ý kiến cụ Trương: "Ông Trương, ông nói xem bây giờ nên làm gì tiếp theo đây?"

Ông cụ Trương cũng lắc đầu nói: "Giờ nên làm gì tôi cũng không hiểu, có điều cây phật thủ trước đó đào ra còn không? Hay là lại chôn về vị trí cũ… chắc là sẽ có tác dụng."

Nhưng giám đốc nhà máy lại bày ra vẻ ngượng nghịu nói: "Sau khi khai quật, tôi cũng không biết đã ném nó đi đâu rồi… Không biết có thể tìm lại được hay không nữa!"

"Vậy tôi chẳng còn cách nào khác đâu!" Cụ Trương xòe tay ra nói.

Cuối cùng giám đốc nhà máy bèn gọi điện thoại cho chủ nhiệm phân xưởng từ phòng thường trực, bảo ông ta mau dẫn công nhân đi tìm thử ở mọi nơi trong nhà máy, nhất định phải tìm ra được khúc gỗ điêu khắc cây phật thủ ngày đó khai quật!!

Nếu là "lãnh đạo hàng đầu" của nhà máy đã ra lệnh, chủ nhiệm của phân xưởng đành phải dẫn công nhân trong nhà máy bắt đầu công cuộc tìm kiếm. Cuối cùng trời cao không phụ lòng người khốn khổ, xem như tìm lại được khúc gỗ khắc cây phật thủ kia.

Đáng tiếc vì thứ đó vốn cũng đã hơi mục nát rồi, hơn nữa đã khai quật lên mấy ngày nay, dãi nắng dầm mưa, gần như đến tình trạng vừa chạm vào là nát vụn, cuối cùng mọi người đành phải

dùng một mảnh vải dầu bọc khúc gỗ khắc hình phật thủ kia.

Ông cụ Trương thấy tình cảnh này cũng lắc đầu liên tục và nói: “Tiêu rồi tiêu rồi, đây nào còn là cây phật thủ gì nữa, đây không phải là một đống bột gỗ mục sao?”

Cuối cùng thật sự không có cách khác, đành phải xem ngựa chết như ngựa sống để chữa, cứ chôn nguyên đống bột gỗ mục này về lại chỗ lúc trước đào ra. Nói cũng kỳ, tối hôm vừa chôn xong, quả nhiên trong nhà máy không nghe thấy tiếng trẻ con khóc đến rợn người kia nữa.

Nhưng vị trí của ký túc xá lúc trước đã chọn sẵn giờ không thể động vào, mà đào chỗ khác lại sợ tìm thấy thứ gì “khó lường”, vì thế nhà máy bèn quyết định không xây ký túc xá cho công nhân viên chức nữa, đổi lại dùng xe đưa đón công nhân nhà máy đi làm.

Tuy rằng như vậy đã giải quyết được vấn đề buổi tối nhà máy không thể có người ở, nhưng nhà máy giày khó tránh khỏi có lúc nhận đơn hàng gấp cần tăng ca đêm, cho nên vẫn sẽ có lúc công nhân ra vào nhà máy giày vào buổi tối.

Dần dần... có công nhân tới tăng ca buổi tối phát hiện từ xa xa sẽ có một bé gái chơi trên khu đất trống của nhà máy. Mới đầu họ đều nghĩ đứa bé này là con của công nhân nào trong nhà máy, có thể là vì lúc tăng ca trong nhà không có ai, nên mới đưa tới nhà máy.

Tuy nhiên trong lúc nói chuyện, họ nhanh chóng phát hiện ra không có ai mang con tới chỗ làm cả?! Thế là có người nhiều chuyện đi hỏi thử cô bé kia, xem nó là con cái nhà ai.

Hôm đó đúng lúc cụ đội trưởng Vương tăng ca đêm, lúc đang nghỉ ngơi, xa xa mọi người đều thấy cô bé kia quỳ trên mảnh đất trống của nhà máy chơi đùa. Dù sao cũng là buổi tối, tuy trong xưởng đèn đuốc sáng trưng, nhưng ánh sáng ở chỗ của bé gái vẫn

rất tối.

Vì thế Đại Lưu làm cùng tổ với cụ đội trưởng Vương bèn đứng dậy vỗ bụi trên người rồi nói với mọi người: “Tôi đi ra chọc cô bé kia một chút, xem thử nó là con cái nhà ai!”

Lúc này có người nói đùa: “Ấy dà Đại Lưu, tôi nói cho cậu biết nhé! Không chừng đứa trẻ đó là con gái của vị lãnh đạo nào đấy, cậu đừng dọa người ta, nếu không cuối tháng trừ tiền thưởng của cậu nhé!”

Lúc này Đại Lưu lại ra vẻ chẳng hề gì: “Tôi đi dỗ con cho người ta mà, người ta phải thưởng thêm chút tiền cho tôi mới đúng đấy!”

Vì thế Đại Lưu đi về phía bé gái ở phía xa trong tiếng cười vang của mọi người... Nhưng khi Đại Lưu càng lúc càng đến gần, cụ đội trưởng Vương ở phía xa lại cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ lạ!

Tuy Đại Lưu đã đi tới trước mặt bé gái rồi, nhưng lại giống như không nhìn thấy cô bé? Mà cảnh tượng xảy ra tiếp theo khiến mọi người đều sợ hãi! Lúc này, cô bé vừa rồi còn chơi trên mặt đất lại sử dụng cả tứ chi để bò dọc theo chân của Đại Lưu lên tới sau lưng anh ta, nhưng động tác của đứa trẻ kia quái lạ, chẳng giống con người chút nào cả.

Đại Lưu mờ mịt quay đầu lại nhìn về phía đám người cụ đội trưởng Vương, lại thấy cả đám mặt mày kinh hãi, liên tục vẫy tay bảo anh ta nhìn ra sau mình. Đại Lưu thầm thấy kỳ quái, bèn quay đầu nhìn ra sau lưng…

Ngày đó không ai biết Đại Lưu quay đầu lại nhìn thấy gì, vì anh ta chỉ quay đầu lại nhìn thoáng qua thì đã lập tức hôn mê bất tỉnh, bé gái sau lưng anh ta cũng biến mất luôn. Đám đội trưởng Vương ở chỗ xa bị dọa cho phát đần giờ mới nhớ ra phải nhanh chóng đưa Đại Lưu trở về.

Tuy nhiên tưởng tượng đến cảnh cô bé vừa rồi bò lên lưng Đại

Lưu thì không ai dám ra cứu người cả, cuối cùng vẫn là chủ nhiệm phân xưởng dẫn mấy phần tử tích cực trong nhà máy chạy tới đỡ Đại Lưu về.

Chuyện xảy ra buổi tối hôm đó hãy còn mới mẻ trong ký ức của cụ Vương, vì khi đến đỡ Đại Lưu, họ đều ngửi thấy một thứ mùi rất gay mũi trên người anh ta, rất giống mùi khi tháo dỡ máy móc mới vừa đưa đến nhà máy, nhưng lại khó ngửi hơn gấp nhiều lần.

Nhiều năm về sau, trong một lần ngẫu nhiên, cụ Vương mới biết đó chính là mùi formalin…

Lúc Đại Lưu được đỡ về, mặt mày xanh mét, miệng sùi bọt mép, vẫn bất tỉnh nhân sự. Chủ nhiệm của phân xưởng sợ lại xảy ra mạng người nên vội lái xe tải của nhà máy đưa người đến bệnh viện.

CHƯƠNG

TRẬN TIỂU TỨ TƯỢNG*

** Tứ Tượng là bốn thánh thú trong các chòm sao Trung Hoa cổ đại: Thanh Long của phương Đông, Bạch Hổ của phương Tây, Chu Tước của phương Nam, Huyền Vũ của phương Bắc.*

Mặc dù người đã được cứu, nhưng kể từ đó Đại Lưu trở nên điên điên khùng khùng, chưa từng khá lên…

Cho nên rốt cuộc lúc ấy Đại Lưu nhìn thấy cái gì đã trở thành bí ẩn vĩnh viễn trong lòng mọi người, nhưng đám người cụ đội trưởng Vương đều nhìn thấy bé gái kia bò lên lưng Đại Lưu.

Từ sau khi Đại Lưu xảy ra chuyện, nhân viên trong nhà máy đều không muốn tăng ca buổi tối nữa, cuối cùng hết cách, giám đốc lại đi tìm ông cụ Trương bàn bạc, muốn hỏi thử ông ta bây giờ nên làm gì đây?!

Nhưng ông cụ Trương cũng không biết nhiều lắm, cuối cùng ông ta đành phải bảo giám đốc nhà máy đi tìm một người tên là Ngô Tứ Đại để hỏi thử, có lẽ sẽ có cách gì hay. Theo lời ông cụ Trương nói, thời trẻ người ngày là thầy phong thuỷ trong thôn họ, sau khi bắt đầu cuộc "Vận động", ông ta đã bị điều đi cải tạo ở nông trường lao động, bây giờ tình trạng thế nào cũng không rõ.

Giám đốc nghe thế, nghĩ bụng cũng không đáng tin cậy gì nhỉ?!

Năm đó bị điều xuống nông trường cải tạo, bây giờ người thành cái dạng gì thì ai mà biết được! Nhưng trước mắt lại không có cách nào khác, vì thế ông ta đành phải nhờ người đến nông trường lao động cải tạo mà ông cụ Trương nói tìm thử xem.

Khỏi phải nói, đúng là ông ta đã tìm được Ngô Tứ Đại rồi, nhưng lúc ấy ông già cũng sắp tám mươi, già đến sắp ra bã rồi! Thật không biết đưa ông ta qua có ích gì không đây? Hơn nữa chuyện này còn không thể làm quang minh chính đại, chỉ có thể dùng danh nghĩa đi khám bệnh để đưa người đi trước rồi nói.

Đoán chừng Ngô Tứ Đại cũng không ngờ sẽ có người lái xe con đến đón mình rời khỏi nông trường lao động cải tạo, thế nên dọc đường đi, ông ta vẫn nơm nớp lo sợ, sợ mình nói sai cái gì.

Chờ ông ta tới nhà máy giày, gặp lại cụ Trương mới biết vì sao mình được đưa ra khỏi nông trường lao động cải tạo. Lúc đầu ông ta còn chết sống không chịu, bởi chính vì chuyện này ông ta mới bị đưa đến nông trường lao động cải tạo. Về sau vẫn là nhờ cụ Trương nước miếng tung bay khuyên ông ta hơn hai tiếng đồng hồ, lúc này ông ta mới đồng ý có thể xem thử trước, nhưng lại không thể bảo đảm nhất định có thể giải quyết vấn đề.

Kết quả khi Ngô Tứ Đại đi một vòng nhà máy giày về, sắc mặt trở nên khó coi lạ thường… Theo lời của ông ta là, trước đây mảnh đất này đã chết quá nhiều anh linh nên oán khí rất nặng.

Tuy nói trước đó đúng là có cao nhân bày một trận pháp ở đây, trấn áp toàn bộ oán khí của anh linh, nhưng đó cũng là trị ngọn không trị gốc, một khi trận pháp bị tổn hại, oán khí của những anh linh đó sẽ lại bị thả ra.

Giám đốc và bí thư vừa nghe nói xưa kia ở đây đã chết rất nhiều trẻ con, lập tức nhớ ra trước giải phóng chỗ này đúng là một trại trẻ mồ côi, xem ra Ngô Tứ Đại thực sự có chút bản lĩnh!

Sau đó Ngô Tứ Đại mới nói với đám người giám đốc nhà máy, cao nhân trước đây đã bố trí một trận pháp Tứ Tượng ở đây, mà vị trí họ đào được cây phật thủ chính là mắt trận. Bây giờ mắt trận đã hủy, tất nhiên trận Tứ Tượng không còn sức mạnh như trước.

Ông cụ Trương hỏi ông ta: "Vậy trận Tứ Tượng này còn có thể bày lại lần nữa không?"

Ngô Tứ Đại nghe thế thì xua tay liên tục: "Sao có thể! Cao nhân trước kia chính là người có bản lĩnh lớn, thầy âm dương ở nông thôn như tôi vốn không so được với người ta! Nếu tôi không đoán lầm, ở bốn phía của khu đất này, chắc chắn còn có bốn khối gỗ điêu khắc thành hình Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ vẫn chưa được khai quật."

Cụ Trương cũng sốt ruột nói: "Vậy làm sao đây! Tôi đã nói với lãnh đạo là ông làm được, chẳng lẽ ông đã đến tuổi này rồi còn phải về lại nông trường lao động cải tạo à?"

Ngô Tứ Đại tức giận hỏi: "Tôi giải quyết được chuyện này thì không cần trở về chắc?"

Lúc này cụ Trương nhìn về phía giám đốc nhà máy, ý bảo ông mau thể hiện thái độ đi! Cuối cùng giám đốc chỉ đành đồng ý, chỉ cần Ngô Tứ Đại xử lý được chuyện của nhà máy thì sẽ điều ông ta đến nhà máy giày làm công nhân thời vụ, vừa lao động vừa cải tạo.

Có thể tới đây tất nhiên đãi ngộ sẽ khác hẳn, trước đó ông ta làm việc ở nông trường lao động cải tạo chẳng khác nào làm trâu làm ngựa, bộ xương già này nếu còn chịu tiếp như vậy đoán chừng cách ngày chết cũng chẳng còn xa.

Cuối cùng Ngô Tứ Đại đã nghĩ ra một cách, đó chính là dùng một trận pháp Tiểu Tứ Tượng để bù lại cho trận Tứ Tượng bị thiếu mắt trận. Cái gọi là trận pháp Tiểu Tứ Tượng chính là tìm

bốn người đàn ông cầm tinh rồng, hổ, gà, rắn, chia nhau đứng ở vị trí của Tứ Tượng cũ.

Chờ tới thời gian đã định, Ngô Tứ Đại sẽ để bốn người này nhỏ ba giọt máu của mình lên một miếng vải màu vàng, sau đó cắt một lọn tóc của mình và dùng miếng vải vàng dính máu vừa rồi gói kỹ lại, chôn xuống vị trí ngay dưới chân từng người, vậy là trận Tiểu Tứ Tượng coi như thành.

Đồng thời, ông ta còn trồng một cây đào ngay chỗ mắt trận chôn cây phật thủ. Chắc hẳn trước đó khối gỗ hình cây phật thủ cũng điêu khắc từ gỗ đào mà thành, bây giờ họ cấp cứu tạm thời, đành phải trồng cây đào xuống.

Những việc khác đều dễ làm, nhưng chỉ có việc tìm bốn người cầm tinh này thì không dễ. Đáng lý ra nhà máy giày trên dưới một trăm người, tìm bốn người cầm tinh rồng, hổ, gà, rắn cũng không khó.

Nhưng khó là sau khi xong việc bốn người này không thể nói chuyện này với người ngoài, nếu không lỡ mà truyền đi, nói lãnh đạo nhà máy giày đi đầu mê tín phong kiến, đến lúc đó bên trên hỏi xuống thì không gánh nổi hậu quả.

Bạn nói là bạn vì tốt cho nhà máy, nhưng nói ra ai mà tin đây? Cuối cùng giám đốc tìm tới tìm lui, mới tìm ra được bốn nhân viên tích cực có biểu hiện tốt, bao gồm cả đội trưởng Vương.

Hơn nữa giám đốc còn cảnh cáo trước: “Nếu chuyện này thành công, bốn người các cậu chính là công thần của nhà máy, sau này trong nhà máy có chuyện tốt gì, chắc chắn tôi và bí thư sẽ nghĩ đến các cậu đầu tiên. Nhưng chuyện này phải có điều kiện tiên quyết, đó là sau này không thể nói ra, bất kể là đồng nghiệp cùng nhà máy hay người bên ngoài, coi như cái gì cũng chưa xảy ra, biết chưa?”

Tuy mấy người cụ Vương đều chẳng hiểu ra sao, nhưng lãnh đạo bảo làm thế nào thì họ làm như thế. Tuy nhiên sau đó ông cụ Trương vẫn nói lại chuyện này cho họ, còn dặn dò lần nữa, chuyện này không thể kể với người ngoài, nếu không sẽ mang lại phiền phức lớn cho bản thân.

Buổi tối hai ngày sau, Ngô Tứ Đại đưa bốn người cụ đội trưởng Vương tới khu đất trống của nhà máy, sau đó phân chia bố trí cho bốn người ở những hướng khác nhau, cuối cùng ông ta đi tới vị trí mắt trận chỉ huy họ…

Thật ra việc thực hiện chuyện này không có gì khó khăn, chỉ là tối đêm tối hôm làm loại chuyện này, khó tránh khỏi sợ hãi. Đừng thấy mấy gã to xác này ngày thường khoác lác rất lợi hại, nhưng đến thời điểm mấu chốt vẫn khá nhút nhát. Chẳng qua cho dù lòng họ sợ hãi thế nào, nhưng tốt xấu chuyện này vẫn phải làm xong xuôi!

CHƯƠNG

VẬN RỦI KHÔNG NGỪNG

Họ làm từng bước một theo lời Ngô Tứ Đại, cắt ngón tay của mình, nhỏ ba giọt máu lên miếng vải vàng, sau đó cắt một lọn tóc của từng người, cuối cùng dùng vải vàng gói kỹ, chôn xuống dưới chân mình.

Sau khi xong xuôi, Ngô Tứ Đại cho các lãnh đạo của nhà máy hai lời khuyên, một là sau này không được đào đất trong nhà máy lên bất kể thế nào, cho dù là trồng cây cũng không được. Hai là buổi tối có thể tăng ca, nhưng không thể quá nửa đêm, nếu không ông ta cũng không thể bảo đảm còn có chuyện gì xảy ra không.

Sau đó nhà máy làm đúng lời dặn của Ngô Tứ Đại, hơn nữa lãnh đạo nhà máy còn sắp xếp cho ông ta đến nhà máy cùng làm người gõ mõ cầm canh với ông cụ Trương, để phòng ngừa trong nhà máy lại xảy ra biến cố gì, ông ta cũng có thể giải quyết được sớm.

Khi mọi thứ đều làm xong xuôi, chuyện này làm sóng gió nhanh chóng lắng xuống. Vài năm sau Ngô Tứ Đại bị bệnh qua đời, bởi vì cả đời ông ta không có con cái, cuối cùng vẫn là nhà máy bỏ tiền góp sức làm hậu sự cho.

Cụ đội trưởng Vương kể đến đây thì xúc động vô vàn: “Thật ra chúng tôi đều rất nhớ những ngày tháng đi làm ở nhà máy giày, dù

khá mệt mỏi nhưng nhiệt tình với cuộc sống vẫn rất lớn. Sau này lợi nhuận và hiệu quả của nhà máy không tốt, thực sự không trả nổi tiền lương, cuối cùng chỉ có thể chuyển nhượng cả nhà xưởng và đất cho tư nhân, tranh thủ cho chúng tôi một khoản phí bồi thường nghỉ việc.

Chú Lê tiếp tục hỏi: “Vậy sau đó ông có từng nghe thêm tin tức gì liên quan đến miếng đất kia không?”

Cụ đội trưởng Vương mờ mịt lắc đầu: “Chỉ nghe nói miếng đất đó vẫn luôn bỏ không, chuyện khác thì không nghe nói gì cả.”

Sau khi tạm biệt cụ đội trưởng Vương, chú Lê nhận được điện thoại của ông chủ Tống, nói giờ ông ta đang ở cửa nhà chú Lê, có chuyện quan trọng muốn nói với chú, nghe giọng điệu ông ta qua điện thoại chắc là rất sốt ruột.

Đến khi chúng tôi lái xe về tới cửa nhà chú Lê thì thấy ông chủ Tống đang đứng đó với sắc mặt xanh mét. Chú Lê không nói hai lời, mời người vào phòng, sau đó pha cho ông ta bình trà nóng rồi nói: “Uống miếng trà để xuôi xuôi trước đã, đừng gấp, từ từ nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Tôi thấy sắc mặt ông chủ Tống khó coi như vậy, hẳn là bị chuyện có liên quan đến miếng đất kia hù dọa. Đầu tiên, ông chủ Tống nhận trà của chú Lê rồi uống một hơi cạn sạch, sau đó lấy bản vẽ mặt phẳng của nhà máy giày trước đây do ông ta nhờ mối quan hệ mà tìm được ra.

Bản vẽ mặt phẳng tổng cộng có hai tờ, một tờ là trước khi xây lại, một tờ khác là sau khi xây dựng lại. Tôi thấy bản vẽ đã hơi ố vàng, phát hiện thời gian bên dưới bản vẽ lại là ở đầu thập niên 70, xem ra số tuổi của hai tấm bản vẽ này còn lớn hơn cả tôi.

Sau đó ông chủ Tống mới kể cho chúng tôi chuyện mình nghe được về miếng đất kia...

Ông chủ Tống bảo trước đó ông ta cũng sơ suất, chỉ thấy miếng đất này hời quá nên không nghĩ nhiều đã mua, kết quả câu chuyện đằng sau nó đúng thật là không nhỏ! Sớm biết sẽ như vậy, kể cả là cho không, ông ta cũng chẳng lấy miếng đất này.

Hoá ra mảnh đất này đã được một ông chủ họ Chu mua hồi những năm chín mươi, sở dĩ ông ta nhìn trúng nơi này, cũng là suy xét đến vị trí chỗ này cách xa nội thành, cho nên ông ta định làm một trại chăn nuôi tự động hoá, ai ngờ từ lúc vừa mới bắt đầu thi công, ông ta gặp vận rủi không ngừng…

Lúc ban đầu là có công nhân đào dưới đất vài đoạn gỗ mục, tuy rằng đã không biết nó dùng để làm gì, nhưng bên trên hình như có điêu khắc phù chú gì đó. Lúc ấy vừa mới mở cửa cải cách, đã có không ít người biết đồ cổ đào ra dưới đất rất có giá trị, vì thế có người suy đoán, e là dưới này có mộ cổ gì đó chăng!

Vì thế ông chủ Chu tham tiền bèn bảo đội thi công dừng lại, ông ta phải nghiên cứu kỹ mấy khúc gỗ mục này xem có lai lịch gì, vì thế ông ta còn cố ý mời người bạn chuyên chơi sưu tầm của mình tới nhìn hộ.

Kết quả sau khi người bạn của ông chủ Chu tới, cẩn thận quan sát vài đoạn gỗ mục này rồi lại lắc đầu nói: “Thứ này không có giá trị sưu tầm gì cả, hơn nữa đã mục đến tình trạng này, giá trị trang trí cũng không có! Ông đào từ đâu ra vậy?”

Vì thế ông chủ Chu nói vị trí cụ thể đã đào được đoạn gỗ mục này cho người bạn nghe, người nọ lập tức thay đổi sắc mặt: “Không phải trước đây thứ này là pháp khí trấn áp thứ gì đó chứ!”

Ông chủ Chu nghe mà ù ù cạc cạc nói: “Trấn áp cái gì?”

Người bạn kia của ông ta nói với vẻ mặt lúng túng: “Tôi cũng không hiểu lắm, nói không rõ được, có điều thấy các vị trí mà bọn họ đào lên, chắc chắn có liên quan đến Thái Cực Bát Quái, tôi

khuyên ông đừng vội khởi công, điều tra rõ ràng đã rồi nói sau!”

Người bạn kia của ông chủ Chu đi rồi, lòng ông ta cũng hơi bồn chồn, vì thế bèn nghĩ có cần mời đại sư phong thuỷ đến đây xem thử hay không? Kết quả khi ông ta mới vừa có suy nghĩ này, trong nhà lại đột nhiên xảy ra chuyện.

Con trai ông ta bị thầy giáo trong trường nói vài câu, liền nhảy từ lầu ba xuống. Tuy cứu được người, nhưng lại ngã gãy cột sống, sau này rất khó đi lại. Ông chủ Chu bị chuyện của con mình làm sứt đầu mẻ trán, nên gác chuyện mảnh đất đó lại.

Tuy nhiên không ngờ, từ đó về sau, ông chủ Chu gặp vận đen không ngừng, vừa mới xử lý ổn chuyện của con trai, khi kiểm tra sức khoẻ bản thân ông ta lại phát hiện ra thận có vấn đề, nếu không ghép thận thì sẽ không còn sống được bao lâu nữa.

Cuối cùng ông chủ Chu đổi hết tài sản cố định trong tay thành tiền mặt, dùng để chữa bệnh cho chính mình! Đương nhiên, trong đó bao gồm cả miếng đất có nhà máy giày kia…

Từ đó trở đi, bất kể là mảnh đất này tới tay ai, người đó sẽ bắt đầu đen từ đầu tới chân, muốn xui xẻo bao nhiêu thì xui xẻo bấy nhiêu. Tốt số thì sang tay sớm một chút, còn có thể ngăn tổn thất đúng lúc, nếu không sẽ bị nó khắc đến cửa nát nhà tan.

Người bạn đã đưa đất cho ông chủ Tống để trừ nợ chính là như thế, vốn dĩ việc làm ăn của ông ta đang hô mưa gọi gió, nhưng vì tham của hời mua mảnh đất này về, nên bắt đầu gặp vận đen không ngừng, chưa nói việc làm ăn táng gia bại sản, giờ còn kiểm tra ra một đống bệnh trên người.

Tôi nghĩ bụng thảo nào sắc mặt ông chủ Tống lại khó coi như vậy! Quả thực đây chính là củ khoai nóng phỏng tay! Nếu là trước đây, mảnh đất này có lẽ để giá hời chút cũng có thể sang tay. Nhưng giờ đã nhiều lần đổi chủ, chuyện ông chủ Tống có thể nghe

được, người khác cũng có thể nghe được, muốn sang tay là khó càng thêm khó. Còn nữa, họ làm ăn buôn bán vốn dĩ đã hết lòng tin vào vận may, làm hỏng vận may của họ còn đòi mạng hơn cả cướp tiền của họ đi!!

Cuối cùng chú Lê mở miệng an ủi ông ta vài câu, bảo trước hết ông ta đừng lo lắng quá, nếu bây giờ đã biết chân tướng sự thật, muốn giải quyết dứt điểm cũng không phải không có cách!

Ông chủ Tống nghe thế thì kéo lấy tay chú Lê nói: “Lê đại sư ơi! Tình nghĩa của chúng ta đã nhiều năm như vậy, lần này ông phải cứu tôi nhé!”

CHƯƠNG

BÚP BÊ SỨ TRONG HÒM THUỶ TINH

Chú Lê để ông chủ Tống về nhà nghỉ ngơi mấy ngày trước, trong thời gian này đừng làm những giao dịch lớn và quyết định quan trọng, mọi việc đều phải chờ vấn đề của mảnh đất này giải quyết xong rồi nói.

Ông chủ Tống lúc đi cảm ơn chú Lê rối rít, hứa hẹn thêm lần nữa, tiền không thành vấn đề, chỉ cần giúp ông ta qua được cửa này, nhất định ông ta sẽ đáp ơn chúng tôi thật hậu. Tôi mừng thầm trong bụng, nghĩ thầm tôi đang chờ những lời này của ông đấy...

Sau khi chú Lê tiễn ông chủ Tống đi, ba người chúng tôi bắt đầu cẩn thận nghiên cứu hai bản vẽ ông ta cầm tới. Kết hợp hai bản vẽ, thêm vào khung cảnh tôi đã thấy trong trại trẻ mồ côi trước đó, chắc chắn không khó tìm ra cửa vào của cái gọi là "phòng thí nghiệm ngầm bí mật" kia.

Căn cứ vào cảnh tôi nhìn thấy lúc trước, cửa vào chắc là ở chỗ nào đó trong dãy nhà trệt thứ hai. Vào thời đó khi xây dựng phòng ốc, có người sẽ thiết kế hầm trú ẩn dưới lòng đất để phòng ngừa linh tinh, tôi đoán ban đầu mục đích sử dụng của chỗ đó là như thế, chỉ không biết sau này sao lại bị người Nhật Bản làm thành phòng thí nghiệm thực nghiệm trên cơ thể người?

Giữa trưa ngày hôm sau, ba chúng tôi mang sẵn dụng cụ quay lại đấy lần nữa. Tôi căn cứ vào đối chiếu hai bản vẽ, phát hiện dãy nhà xưởng thứ hai hình như nền đất có vấn đề.

Bởi vì ở bản vẽ thứ nhất, chỗ đó được đánh dấu chấm hỏi, chắc là có nghi vấn về cái hầm này, còn ở bản vẽ thứ hai thì chỗ đó được thiết kế thành phòng truyền tải điện, hơn nữa mặt đất còn bị tráng thêm xi măng dày lên.

Khi chúng tôi đi vào phòng truyền tải điện, lập tức cảm thấy đầu to ra gấp đôi... Nền xi măng dày như vậy ư? Chỉ với hai chiếc máy khoan nhỏ trong tay chúng tôi sao mà khoan thủng được?!

"Giờ làm sao đây? Dụng cụ của chúng ta quá yếu!" Tôi không nói nên lời.

Chú Lê nghĩ ngợi rồi lấy di động ra gọi cho ông chủ Tống, sau khi chú nói rõ tình hình, đối phương lập tức hứa sẽ gửi nhân viên phá dỡ chuyên nghiệp đến giúp chúng tôi khoan mặt đất.

Quả nhiên sau một lúc, một chiếc xe ô tô màu trắng chạy vào sân nhà máy, tiếp theo bốn người đàn ông khỏe mạnh bước xuống, nói họ do ông chủ Tống cử đến đây.

Chú Lê lập tức vui mừng đưa họ tới phòng truyền tải điện, chỉ xuống đất nói: "Bên dưới này chắc chắn rỗng, nhưng xi măng ở giữa hơi dày, các cậu xem có thể đục thủng lớp xi măng này được không?"

Một người đàn ông trong đó quỳ xuống lấy tay sờ mặt đất, sau đó tự tin nói: "Kiến trúc cũ kiểu này đều dùng xi măng có chỉ số kỹ thuật chuẩn không cao, mật độ thấp, chắc chắn không thành vấn đề!"

Do đó họ nói là làm, lấy máy khoan tác động lớn chuyên dụng trên xe ra bắt đầu khoan "rồ rồ" trên mặt đất... Mọi thứ lúc đầu diễn ra suôn sẻ, vì bọn họ làm bụi đá mù mịt, vì thế chúng tôi đều

bị sặc phải ra ngoài.

Không bao lâu sau, tôi nghe tiếng khoan cắt bên trong ngừng lại, vì thế tôi và Đinh Nhất vội đi vào xem xét, phát hiện mấy người bọn họ đang ngồi quỳ xuống nghiên cứu gì đó.

“Sao vậy?” Tôi đi đến sau lưng họ và hỏi.

Người đàn ông vừa rồi đứng lên nói với tôi: “Tầng xi măng bên trên đều đã đập vỡ rồi, nhưng bên dưới lại là một sàn bê tông cũ rất nặng, không biết được tráng vào năm nào, hơn nữa chỉ số kỹ thuật chuẩn cực kỳ cao, hơi khó khăn đấy!”

Tôi bèn vỗ bả vai anh ta: “Nghĩ cách đi! Làm được tôi sẽ bảo ông chủ Tống trả thêm tiền cho các anh!!”

Có tiền cổ vũ, dường như bọn họ không hề do dự, tiếp tục đổi mũi khoan tiếp tục khoan rồ rồ... Lần này rõ ràng mất nhiều thời gian hơn trước rất nhiều, đến khi chúng tôi chờ sắp hết cả kiên nhẫn mới nghe người bên trong nói vọng ra: “Thông rồi! Hử? Bên dưới này là chỗ nào thế?!”

Tôi và chú Lê liếc nhìn nhau, sau đó bước nhanh vào. Trên mặt đất đã xuất hiện một cái lỗ to đen thui, khi dùng đèn pin rọi xuống, có thể nhìn thấy có một cầu thang nối thẳng xuống dưới.

Lúc này chú Lê nói với mấy công nhân: “Mấy anh em vất vả rồi, nếu ở đây đã thông thì các cậu cứ về tìm ông chủ Tống thanh toán đi! Tôi sẽ bảo ông ta cho các cậu tiền công gấp đôi!” Mấy người đó nghe thế thì biết điều thu dọn dụng cụ rời đi.

Chú Lê nhanh chóng bảo họ đi như vậy cũng vì không muốn họ bị thứ âm tà dưới này gây tổn thương, suy cho cùng thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Vì đề phòng trường hợp ngộ nhỡ, chú Lê còn bảo Đinh Nhất ra khóa kỹ cửa chính lại, bởi vì lát nữa không rõ tình hình cụ thể khi đi xuống, cho nên không thể để người khác ngoài chúng tôi vào đây được.

Bởi vì trong cái hang đó quá tối nên Đinh Nhất về xe lấy một cái đèn pin cỡ lớn, anh ta xung phong đi xuống đầu tiên. Vốn ý tôi là để chú Lê ở lại, hai chúng tôi đi xuống trước xem tình hình rồi nói. Nhưng chú Lê lại lo chúng tôi gặp phải chuyện không xử lý được, nên vẫn khăng khăng đi theo.

Cầu thang này sâu và dài hơn tôi tưởng, vừa đi vào là có thể cảm thấy một cơn ớn lạnh thấu xương ập đến từ bên dưới... Chú Lê cầm la bàn đi ở cuối cùng: "Âm khí ở đây rất nặng, hai đứa phải cẩn thận một chút!"

Lúc trước tôi còn nghi ngờ đây là một hầm trú ẩn dưới lòng đất, nhưng bây giờ xem ra, có vẻ như mục đích xây dựng ban đầu chắc chắn không đơn giản như vậy! Chỉ sợ ngay từ đầu, những tên người Nhật này đã lấy trại trẻ mồ côi làm vỏ bọc, thật ra là đang làm những thí nghiệm độc ác trên cơ thể người.

Xuống hết cầu thang, ba chúng tôi đi đến một không gian tối tăm, lúc này Đinh Nhất soi đèn pin khắp nơi, từng bình từng bình thuỷ tinh làm người ta khiếp sợ lập tức lọt vào tầm mắt...

"Chính là nơi này..." Tôi từ từ nói.

Đinh Nhất soi đèn pin một vòng, phát hiện ở trong góc có một máy phát điện quân dụng Nhật Bản, vì thế anh ta đi qua xem xét thử, thấy vẫn còn có thể sử dụng bình thường!

Khi máy phát điện hoạt động, từng bóng đèn chân không mờ mờ bật sáng, để chúng tôi thấy rõ hoàn toàn nơi này... Những bào thai trẻ con chưa thành hình bị ngâm trong formalin lại xuất hiện trước mặt tôi.

Những sinh mạng nhỏ bé chưa có cơ hội đến với thế giới này đã bị chấm dứt mạng sống một cách tàn nhẫn. Còn có những đứa trẻ mồ côi bị giải phẫu rồi làm thành tiêu bản người, có lẽ vì chúng không cha không mẹ, cho nên dù chúng có biến mất thì cũng không

ai quan tâm.

Ngay lúc chú Lê và Đinh Nhất cũng đều cảm thấy khiếp đảm vì mọi thứ trước mắt, tôi lại đột nhiên cảm nhận được ký ức của hồn phách, vì thế tôi đi tới trước theo cảm giác, nhìn thấy bé gái như búp bê sứ trong một cái hòm thuỷ tinh rất lớn, cô bé cứ thế lẳng lặng trôi nổi trong dung dịch formalin...

CHƯƠNG

MỘT ĐÁM QUÁI VẬT NHỎ

Là cô bé ấy!? Xem ra cuối cùng cô bé vẫn chết ở đây…" Tôi hơi thất vọng nói.

Bé gái trong hòm thuỷ tinh chính là chủ nhân của cái kẹp tóc kia, cô con gái nhỏ của mục sư người Nhật Bản. Cô bé bình thản bồng bềnh bên trong, giống như chỉ đang ngủ thôi. Trong ký ức, cô bé là một đứa trẻ lương thiện vui vẻ, tuy không biết tại sao cha phải tới Trung Quốc, nhưng cô bé vẫn thích tất cả mọi thứ ở đây.

Bé gái tên Akiyama Natsuki, cha của cô bé là Akiyama Toshio, mẹ của bé Natsuki đã bị bệnh qua đời năm cô bé ba tuổi, cho nên cô bé và cha vẫn luôn sống nương tựa vào nhau. Trong ký ức của mình, cô bé cũng không biết thân phận thật của cha là gì, chỉ biết cha là một mục sư.

Năm đầu tiên mới tới Trung Quốc, Natsuki rất thích những đứa trẻ trong trại trẻ mồ côi, muốn làm bạn với chúng. Nhưng dần dần cô bé phát hiện, những đứa trẻ này vẫn luôn rất sợ mình, hoặc nói một cách chính xác là rất sợ cha mình.

Ngay từ đầu, Natsuki vẫn chưa rõ tại sao, chỉ đơn thuần cảm thấy có thể bởi vì mình là người Nhật Bản, nên cô bé luôn cố gắng muốn làm bạn với chúng. Tuy nhiên đến một ngày, cô bé phát hiện

một vấn đề... Đó chính là qua một khoảng thời gian, cha cô bé sẽ chọn ra một đứa trẻ trong trại mồ côi để đưa đi, sau đó đứa trẻ này sẽ không bao giờ trở lại nữa...

Cuối cùng cô bé đã hiểu vì sao những đứa trẻ đó lại sợ cha mình như vậy!! Nhưng cô bé lại không biết những đứa trẻ đó bị đưa đến đâu? Vì thế có một lần, Natsuki lén đi theo cha, đi đến cái tầng hầm dưới đất đáng sợ kia, lúc này cô bé mới phát hiện bí mật mà cha vẫn luôn che giấu...

Bởi vì Akiyama Toshio cũng không biết con gái đi theo mình vào phòng thí nghiệm, cho nên khi hắn rời khỏi thì tiện tay khoá luôn cửa phòng thí nghiệm lại. Một mình Natsuki trốn trong phòng thí nghiệm tối thui khóc không ngừng, bởi vì lúc ấy cô bé quá sợ hãi nên không cẩn thận đánh đổ một bình đựng nuôi cấy vi khuẩn…

Chờ đến khi Akiyama Toshio phát hiện con gái mất tích, hắn tìm khắp cả trại trẻ mồ côi, nhưng cũng không thể nào tìm thấy bóng dáng của cô bé. Lúc này linh cảm không hay nảy sinh, chẳng lẽ Natsuki đã đi theo hắn vào phòng thí nghiệm rồi?!

Kết quả khi hắn chạy đến phòng thí nghiệm, phát hiện Natsuki đã lây nhiễm siêu virus mà mình mới nuôi cấy được… Mặc dù virus này do hắn nghiên cứu phát minh ra, nhưng hắn lại không biết phải chữa nó như thế nào. Akiyama Toshio chỉ có thể tuyệt vọng nhìn con gái mình từ từ chết đi…

Cuối cùng bởi vì thật sự quá luyến tiếc, Akiyama Toshio bèn bảo tồn xác của Natsuki trong phòng thí nghiệm, nhưng hắn không biết, bởi vậy mà hồn phách của Natsuki cũng vĩnh viễn bị nhốt ở đây.

Mỗi ngày cô bé nhìn cha và đồng nghiệp giống như ác ma đối xử tàn nhẫn với những đứa trẻ mồ côi đó, vì thế nỗi oán hận trong lòng cô bé trở nên càng ngày càng nặng thêm... Thật ra khi Nhật

Bản tuyên bố đầu hàng vô điều kiện, thủ trưởng của Akiyama Toshio đã ra lệnh cho hắn phá huỷ tất cả thành quả nghiên cứu ở đây, không giữ lại bất kỳ chứng cứ gì cho người Trung Quốc.

Nhưng vì hắn quá luyến tiếc khi để xác của con gái cứ thế biến mất, cho nên hắn không chấp hành mệnh lệnh của thủ trưởng mà ra lệnh bịt kín cửa vào phòng thí nghiệm bí mật dưới đất, chờ sau này có cơ hội, hắn sẽ quay lại lấy xác của Natsuki đi.

Natsuki chỉ là một cô bé đã chứng kiến hành vi độc ác của cha mình và cũng vì thế mà chết thảm, đáng lẽ cô bé nên quên đi nỗi đau của đời này, an tâm rời đi, nhưng vì một quyết định ích kỷ của cha mình lại làm cô bé bị mắc kẹt ở đây vĩnh viễn.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô bé, tôi có thể cảm thấy rõ ràng là cô bé không muốn biến thành lệ quỷ, nhưng trong dòng thời gian đợi chờ dài đằng đẵng, cô bé dần dần bị lạc lối, đã không còn phân biệt được cái gì là thiện, cái gì là ác nữa rồi.

Tôi nhìn Natsuki trong hòm thuỷ tinh, thầm bóp tay thở dài... Cô bé đáng yêu biết bao nhiêu, nụ hoa còn chưa kịp chớm nở thì đã chết yểu vì tội ác của người lớn.

Ngay khi ba chúng tôi không biết phải làm gì với xác chết của đứa trẻ này, đèn chân không xung quanh đột nhiên bắt đầu chớp tắt lúc sáng lúc tối, Đinh Nhất ở bên cạnh bất ngờ căng cứng cả người và nói: “Có thứ gì đó đang đến...”

Theo từng bóng đèn chân không chớp tắt, từ các góc tối tăm ở bốn phương tám hướng bò ra rất nhiều quái vật nhỏ hình thù kỳ quái... Trên người chúng đều tản ra thứ mùi gay mũi, xộc lên làm tôi không thể không bịt kín miệng mũi lại.

“Những thứ này là gì thế!! Sao có mùi cay xè mắt như vậy??” Tôi hơi giật mình.

Chú Lê thở dài nói: “Chắc chúng là do những oán khí của tất cả

những đứa trẻ đã chết ở đây hoá thành, mùi này chắc là formalin…”

Người ta đều nói quỷ nhỏ khó chơi, nói gì lần này lại có nhiều quỷ nhỏ như vậy, đúng là làm chúng tôi trở tay không kịp. Cái ông thầy bói chú Lê này còn coi như bình tĩnh, chú ấy lấy trong người ra một cái túi giấy, mở ra rồi rắc bột phấn màu vàng xuống xung quanh chúng tôi, vẽ thành một vòng bảo vệ tạm thời.

Đám quái vật nhỏ này ngay cả mắt cũng không có, vừa đụng tới bột phấn màu vàng trên mặt đất là đau đến ré loạn lên. Có mấy con còn phát ra tiếng khóc nỉ non của trẻ con, nghe mà khiến lòng tôi khắc khoải.

“Những con quỷ nhỏ này chưa thành người, căn bản không thể kết nối với chúng, nếu thật sự không được thì cũng chỉ có thể đánh tan hết hồn phách của chúng thôi!” Chú Lê nói với vẻ mặt khó coi.

Tôi nghe thế thì không đành lòng: “Chúng cũng chỉ là những đứa trẻ đáng thương, có cách gì đưa tiễn được hết chúng không?”

Lúc này quỷ nhỏ chung quanh đã tụ tập càng ngày càng nhiều, mắt thấy vòng bảo vệ này sắp không trụ nổi nữa. Chú Lê đột nhiên nhìn về phía tôi và nói: “Chú có cách có thể một lần đưa tiễn hết chúng, còn về việc chúng có thể chuyển thế làm người hay không thì phải xem tạo hoá của chúng thôi!”

“Cách gì ạ?” Tôi sốt ruột hỏi.

Mắt chú Lê hấp háy nhìn tôi: “Đốt tấm thẻ đen của cháu đi! Gọi Hắc Bạch Vô Thường lại đây, một lần thu được nhiều hồn phách như vậy, chắc họ sẽ không dị nghị gì đâu.”

Tôi thầm chột dạ: “Lần trước bọn họ đã bảo, không có chuyện quan trọng thì không được đốt thẻ đen lung tung!”

Chú Lê khuyên tôi: “Chỉ cần liên quan đến sống chết của cháu thì đều là chuyện lớn, quan tâm họ nói gì chứ!!”

Tôi nghĩ bụng cũng đúng! Vì thế vội lấy tấm thẻ đen trong người ra, sau đó lấy bật lửa từ chỗ Đinh Nhất đốt nó. Tấm thẻ đen kia bén lửa rồi biến mất trong không trung như pháo hoa, tiếp theo đó là hai bóng người lập tức xuất hiện ở lối vào phòng thí nghiệm ngầm.

Chỉ nghe lão Bạch tức tối với tôi: “Tiến Bảo, có phải cậu lại đốt lung tung rồi hay không…” Nhưng anh ta mới nói được một nửa thì nhìn thấy quái vật nhỏ khắp mặt đất, vì thế anh ta lại giật mình nói: “Ôi chu choa! Nhiều quỷ nhỏ thế! Đây đúng là việc lớn nha!”

CHƯƠNG

CƠ SỞ GIÁO DỤC LÒNG YÊU NƯỚC

Tôi liên tục vẫy tay với họ: “Hai ông anh mau cứu em với! Nếu em không đốt thẻ đen cầu cứu, chỉ sợ đám quỷ nhỏ này xé xác em chết tươi đấy!”

Lão Hắc lướt nhìn những con quỷ nhỏ trên mặt đất, cũng không khách sáo, trực tiếp lấy ra một cái túi đen, sau đó bỏ hết đám quỷ nhỏ dưới đất vào trong cái túi đen này. Lũ quỷ nhỏ vừa rồi còn nghiến răng nghiến lời, lúc này cũng đã không còn lệ khí, ngoan ngoãn bị lão Hắc bỏ vào túi.

Nguy cơ trước mắt được hóa giải ngay tắp lự, xem ra lão Hắc và lão Bạch lợi hại thật sự!! Chỉ là không biết sau khi xong việc, họ có quay sang trách tôi lại đốt thẻ đen lung tung không?”

Lúc này lão Hắc còn đang nhặt quái vật nhỏ đầy trên mặt đất, lại nghe thấy lão Bạch đột nhiên “Ý” lên một tiếng… Anh ta lập tức dừng động tác, nhìn về phía lão Bạch một cách kỳ quặc, muốn hỏi anh ta đã phát hiện ra cái gì??

Lão Bạch cau mày đi tới trước chiếc hòm thuỷ tinh nói: “Con quỷ nhỏ này khá thú vị nhỉ?!”

Tôi thấy anh ta nói đến Natsuki, vội đi qua hỏi anh ta,: “Cô bé có chỗ nào đặc biệt ư?”

Lão Bạch vừa lắc đầu vừa líu lưỡi nói: “Cơ thể của con búp bê quỷ này không bị mục nát, lại là con có đầy đủ hồn phách nhất ở đây, nếu lại qua thêm tám đến mười năm nữa, chỉ e là có thể làm nó thành khí hầu rồi!”.

“Thành khí hầu gì cơ?” Tôi khó hiểu hỏi.

Lão Bạch không e dè gì gõ đầu tôi nói: “Đồ ngốc! Chính là biến thành cái kiểu nhân vật mà cả hai ông anh đây đều không giải quyết được đấy! Lại nói nữa, sao cậu lại đốt thẻ đen lung tung nữa hả! Có phải cậu coi lời nói của hai anh đây như gió thoảng qua tai không!!”

Tôi thấy con hàng này muốn thu hoạch xong thì tính sổ đây, bèn vội xoa tay nói với anh ta: “Ôi chao ơi ông anh à, anh bảo đã đến mức sống chết ngay trước mắt, em không cầu cứu các anh mà được à?”

“Shit! Không phải bên cạnh cậu có cao nhân đó ư? Hoàn toàn có thể đánh lũ quỷ nhỏ này hồn bay phách lạc mà!” Lão Bạch bĩu môi nói.

Tôi cười hề hề: “Chẳng phải là tôi nghĩ ra, những con quỷ nhỏ này để các anh mang về có thể tăng thêm điểm thành tích không phải à…”

“Chó má! Mẹ nó, toàn là hồn phách không được đầy đủ! Mang về cũng đâu có dùng được cái củ cải gì!! Chỉ được có con búp bê nhỏ kia còn hơi có giá trị…” Lão Bạch bực bội nói.

Tôi vừa nghe anh ta nhắc tới Natsuki, bèn vội hỏi: “Cô bé này rất đáng thương, không biết cô bé còn có thể đầu thai chuyển thế hay không?”

Lão Bạch nghe xong lườm tôi một cái: “Mâm nào cũng có dấu răng của cậu! Đây là chuyện cậu cần bận tâm ư? Cậu thấy con bé nhìn phúc hậu và vô hại, nhưng cậu có biết bao nhiêu mạng người

đã mất trong tay con bé không? Sau này lúc lòng từ bi lại lan tràn nữa, thì tự mình vả vào miệng mình đi!!”

Tôi bị lão Bạch dạy đời cho không nói thành lời, tất nhiên, chủ yếu cũng là vì đuối lý nên cũng không dám lên tiếng nữa. Lúc này lão Hắc đã nhặt hết lũ quái vật nhỏ bỏ vào túi, xem ra giờ họ muốn thu hồn phách của Natsuki.

Lão Bạch quăng xích sắt trên tay về phía hòm thuỷ tinh, quấn chặt lấy Natsuki ở bên trong. Tiếp theo thấy anh ta hơi dùng một chút sức, bé Natsuki nho nhỏ yếu ớt đã bị anh ta lôi từ hòm thuỷ tinh ra.

Nói cũng kỳ quái, xác của Natsuki ngâm ngập trong formalin, vừa rồi còn sinh động như thật, lúc này lại hóa đen ngay lập tức, cơ bắp héo rút. Mặc dù bây giờ thi thể cũng không có tình trạng thối rữa nhưng cũng ghê tởm giống như một tảng thịt muối để lâu.

Lão Bạch trói chặt hồn phách của Natsuki xong, quay đầu ném cho tôi một tấm thẻ đen và nói: “Không có việc gì thì đừng dùng lung tung nhá ~! Còn nữa, đừng có quên chuyện chúng tôi đã giao cho cậu!!”

Tôi hơi chột dạ gật đầu nói: “Biết… biết rồi, yên tâm đi!!”

Lúc này thấy Natsuki bị xích sắt trói chặt lưu luyến mỗi bước chân nhìn về phía tôi, trong mắt dường như có phần cảm kích… Vì thế tôi vẫy tay với cô bé, để cô bé yên tâm đi đi! Tốt xấu gì cũng không còn bị nhốt trong tầng hầm vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời này nữa.

Lão Hắc, lão Bạch mang cả bao âm hồn đi rồi, không khí chỗ này lập tức trở nên không còn khí lạnh ngập tràn nữa. Nhìn căn phòng toàn là chai lọ vại bình, trong lúc nhất thời chúng tôi cũng hơi khó xử, không biết là nên báo cảnh sát, hay là nên bí mật xử lý hết mấy thứ này đi?

Nhưng dù sao nơi này cũng là minh chứng cho giai đoạn lịch sử năm đó, tôi cảm thấy chắc hẳn chúng tôi nên có nghĩa vụ đưa chúng ra ánh sáng, để mọi người biết cuộc đời khổ ải mà những đứa trẻ đáng thương đó đã từng phải chịu...

Cuối cùng sau khi có được sự đồng ý của ông chủ Tống, chúng tôi chọn báo cảnh sát. Đương nhiên, trước đó chúng tôi cũng đã thống nhất lời nói với ông chủ Tống, nói là khi chuẩn bị dỡ bỏ kiến trúc ở đây mới phát hiện phòng thí nghiệm bí mật này.

Sau khi cảnh sát tới, mang đi tổng cộng hơn hai trăm bình thủy tinh lớn lớn bé bé đựng bộ phận cơ thể người, tất nhiên trong đó cũng bao gồm xác của Natsuki…

Câu chuyện bị phủ bụi năm xưa giờ đã được công chúng nhìn thấy, điều này lại vẽ thêm một nét bút đậm lên cuốn sách ô nhục của những tội nhân chiến tranh kia. Bây giờ tôi chỉ hy vọng những sinh linh nhỏ bé đã tạ thế đó có thể an giấc ngàn thu, quên đi tất cả khổ sở khi còn sống, có thể có cơ hội nếm thử cuộc sống hạnh phúc hiện tại.

Sau này miếng đất kia được chính phủ lấy giá thị trường mua lại từ tay ông chủ Tống, sau đó xây một bảo tàng lịch sử loại nhỏ ở bên trên, lại còn phục hồi nguyên trạng trại trẻ mồ côi năm xưa, từ đó nơi này trở thành cơ sở giáo dục lòng yêu nước cho người dân tham quan miễn phí.

Để cảm ơn chúng tôi, quả nhiên ông chủ Tống đã thực hiện lời hứa lúc trước, cho chúng tôi một khoản thù lao phong phú. Khi chú Lê nhìn thấy tin nhắn báo tiền vào thẻ trên di động, càng vui đến không khép miệng được, liên tục nói chúng tôi đã nửa năm rồi không khai trương, khai trương là ăn nửa năm!!

Tối hôm đó chú Lê mua một đống đồ ăn ngon, mở bữa tiệc lớn cho tôi và Đinh Nhất, chú cũng mở một chai rượu ngon, nhất định

phải lôi kéo tôi uống hai ly. Trong tiệc, tôi đột nhiên nghĩ tới Natsuki nên hơi lo âu hỏi chú Lê: “Natsuki và những hồn phách anh linh không được đầy đủ đó sau này sẽ thế nào?”

Chú Lê nhấp một ngụm rượu trong ly rồi nói: “Bé Natsuki thì chú không nói được, nhưng còn những con quỷ nhỏ hồn phách không được đầy đủ đó… Chú đoán khả năng được chuyển thế thành người không lớn! Chắc cuối cùng sẽ bị quăng vào đường súc sinh thôi.”

“Nhưng lúc còn sống chúng đã rất thê thảm, tại sao sau khi chết còn không thể có đãi ngộ công bằng chứ?” Tôi hơi khó hiểu.

Chú Lê nhìn tôi với vẻ bất đắc dĩ: “Thằng nhóc ngốc! Hai chữ công bằng không đơn giản như vậy, có lúc sự công bằng ở trong lòng số đông không nhất thiết phải là công bằng thật sự, bởi vì lòng người đều sẽ nghiêng về phía kẻ yếu hơn, hiểu không?”

Tôi lắc đầu nói: “Không hiểu…”

Chú Lê thở hắt ra: “Nói một cách khác, nếu cháu xếp hàng mua vé xe, phía trước cháu đột nhiên có một người tàn tật muốn chen ngang, cháu có đồng ý không?”

CHƯƠNG

CÔ GÁI TRẺ BỊ BẮT CÓC

Tôi đáp lại mà không cần suy nghĩ: "Tất nhiên là đồng ý rồi!"

Kết quả chú Lê lại hỏi thêm: "Vậy cháu có xét đến lợi ích của những người xếp hàng phía sau cháu sẽ bị tổn hại không? Nếu là vì phía trước có người chen vào, làm một người phía sau cháu không mua được vé xe thì sao?"

Tôi im lặng không đáp, chú Lê thấy tôi không trả lời nên nói tiếp: "Lại ví dụ như cháu mua được một vé ngồi, còn cạnh cháu có một người già đứng, ông ta không mua được vé ngồi, chỉ có thể đứng... Cháu có nhường chỗ ngồi cho ông ta không?"

"Có chứ..." Tôi vẫn trả lời không do dự.

Chú Lê gật đầu: "Vậy nếu chuyến đi lần này của cháu đến mười mấy tiếng thì sao? Cháu sẽ cam tâm tình nguyện nhường chỗ cho một người xa lạ, sau đó để mình đứng mười mấy tiếng ư? Nếu mà như thế, còn không bằng ngay từ đầu cháu mua luôn vé đứng cho rồi!"

"Nói thật, nếu cháu gặp phải tình huống thế này chắc chắn cháu sẽ hơi do dự." Tôi nói.

Chú Lê lại cầm ly rượu lên uống một ngụm: "Cho nên ấy! Tuy lúc sống, những con quỷ nhỏ kia rất đáng thương, nhưng hồn

phách của chúng không đầy đủ, nếu cố chấp muốn cho chúng chuyển thế đầu thai, kiếp sau của chúng cũng chỉ phải tàn tật thiếu thốn. Như vậy không những chúng không hạnh phúc, ngược lại còn chiếm mất danh ngạch được chuyển thế của hồn phách bình thường khác...”

Tôi nghe thế thì cảm thấy chú Lê nói cũng đúng! Chúng ta vẫn luôn suy xét đến việc phải công bằng với kẻ yếu, nhưng lại xem nhẹ những người bình thường khác cũng nên được hưởng sự công bằng giống vậy. Nếu có người chịu hy sinh lợi ích của mình để giúp đỡ kẻ yếu, tất nhiên hành động này sẽ được ca ngợi. Nhưng nếu không muốn thì cũng không nên trách móc nặng nề, bởi vì mỗi người đều đáng được đối xử công bằng…

Tối hôm đó tôi uống hơi nhiều, có lẽ vì trong lòng có nỗi niềm khó giải chăng! Cuối cùng tôi gục hẳn. Chờ đến khi tôi tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau, người cũng đã về nhà rồi...

Tôi mơ mơ màng màng ngồi dậy, ngửi thấy trong phòng có mùi chua chua, dạ dày lập tức ghê tởm muốn nôn ra. Lúc này Đinh Nhất dắt Kim Bảo đi ra ngoài về, tên nhóc kia thấy tôi đi về phía nó thì lại tỏ vẻ ghét bỏ, chạy về ổ của mình.

“Nhóc con này, cả ngày ăn của tao uống của tao, nhìn thấy ông đây thì lại chẳng thèm chào đón!!” Tôi nổi giận nói.

Đinh Nhất nhịn cười bảo: “Cậu đừng nói nữa, cũng không trách được Kim Bảo ghét bỏ, cậu không cảm thấy mùi trong nhà gớm thế nào à?”

Tôi nghe thế thì phàn nàn: “Đúng vậy!! Mùi này là mùi gì vậy? Hôi quá!”

“Tự cậu nôn ra còn chê hôi?!” Đinh Nhất hết chỗ nói rồi.

“Ơ...”

Hoá ra tối hôm qua vừa về đến nhà, tôi đã nôn tháo nôn thốc khắp nhà, hun cho Kim Bảo trợn trừng mắt, mùi bay khắp phòng cả đêm rồi mà vẫn không tan đi nổi!! Bảo sao lúc mới dậy tôi lại thấy mồm miệng không có khẩu vị gì chứ?

"Có đói không?" Đinh Nhất bày bữa sáng ra bàn rồi nói với tôi.

Tôi trả lời rất thành thực: "Đói... Cứ như mấy ngày rồi chưa ăn cơm ấy..."

Ăn xong bữa sáng, tôi đang muốn về lại giường ngủ bù, kết quả lại nhận được điện thoại của chú Lê, bảo chúng tôi qua đó một chuyến ngay. Nghe giọng điệu này của chú ấy, chắc chắn là đã nhận việc gì rồi, vì thế tôi vội đi qua đó với Đinh Nhất.

Khi chúng tôi đẩy cửa vào sân nhà chú Lê thì nhìn thấy một cặp vợ chồng trung niên tầm hơn bốn mươi tuổi đang ngồi ở ghế trúc trong sân, nói chuyện gì đó với chú Lê. Chú Lê thấy chúng tôi tới thì giới thiệu: "Đây là ông Lý và bà Lý… Họ muốn chúng ta tìm con gái đã mất tích giúp."

Tôi lễ phép gật đầu với họ: "Xin chào..."

Chờ chúng tôi ngồi xuống, ông Lý kể lại cho chúng tôi về chuyện con gái ông ấy là Lý Y Đồng mất tích. Nếu nói một cách chính xác, Lý Y Đồng cũng không được coi như mất tích, bởi vì cô ấy bị người ta bắt cóc…

Vào ba tháng trước, ông Lý đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại xa lạ, nói con gái Lý Y Đồng của họ bị bắt cóc, bảo người nhà chuẩn bị một trăm vạn tiền mặt không có seri liền nhau, nếu không sẽ giết cô bé.

Nhà họ Lý vốn giàu có, nhưng mấy năm trước Lý Y Đồng đột nhiên ngã bệnh nặng nên gần như đã tiêu hao hết tiền bạc trong nhà. Bây giờ bảo họ gom nhiều tiền mặt như vậy, đúng là hơi khó khăn.

Mới đầu ông Lý và bà Lý thật sự muốn gom đủ tiền rồi lại nói, nhưng mượn bạn bè họ hàng hết lượt, cuối cùng chỉ mượn được năm mươi vạn, cộng thêm trong tay họ có hai mươi vạn, cũng miễn cưỡng có gần bảy mươi vạn.

Khi bọn bắt cóc gọi đến lần thứ hai, ông Lý đã từng năn nỉ bọn bắt cóc kia, nói họ thật sự chỉ có thể gom được bảy mươi vạn! Kết quả đối phương lại nói rất cứng rắn, nếu không nhìn thấy một trăm vạn thì cứ chờ nhặt xác cho con gái đi!

Cuối cùng dưới tình huống thật sự không kiếm đâu ra được ba mươi vạn kia, ông Lý đành phải chọn cách báo cảnh sát. Sau khi cảnh sát hiểu rõ tình hình thì lập tức thành lập tổ chuyên án, hơn nữa lúc bọn bắt cóc gọi tới còn bảo ông Lý xoa dịu đối phương, nói đã gom đủ tiền rồi.

Quả nhiên không lâu sau, bọn bắt cóc lại gọi điện thoại tới, ông Lý cũng nói theo nội dung điều tra viên đã dạy, hy vọng có thể nhanh chóng giao dịch, chuộc con gái về.

Dựa theo kế hoạch của cảnh sát, vào lúc ông Lý giao tiền chuộc, họ sẽ nhân cơ hội đó bắt giữ bọn bắt cóc đến lấy tiền, sau đó lại lần theo manh mối để tìm con tin Lý Y Đồng và bắt giữ những kẻ tình nghi còn lại.

Nhưng lúc đầu, bọn bắt cóc đã bảo ông Lý đưa tiền đến một khu phục vụ đường cao tốc do hắn chỉ định, kết quả khi ông Lý đến nơi, bọn bắt cóc lại tạm thời đổi ý, bảo ông ấy ném tiền xuống một cây cầu không xa trước mặt.

Tuy bọn bắt cóc tạm thời đổi ý làm cảnh sát rất bị động, nhưng họ vẫn bắt được tên tình nghi kia khi hắn tới lấy tiền, mới đầu thằng nhãi này còn muốn làm hảo hán, chết cũng không khai.

Cuối cùng điều tra viên phải hù dọa hắn: “Cậu không khai cũng được, vậy tội danh bắt cóc tống tiền này cũng chỉ có một mình cậu

gánh, nhưng cậu có nghĩ tới chưa, tống tiền một trăm vạn sẽ bị phán bao nhiêu năm? Tôi thấy chờ khi cậu được thả ra thì cũng đã già đến rụng răng rồi!!”

Thằng nhãi này lập tức héo ngay, không mạnh miệng giống như vừa rồi nữa, hắn nhanh chóng khai ra bọn chúng tổng cộng có sáu người, năm tên còn lại và con tin đều trốn trong một nhà máy hóa chất đã đóng cửa ở vùng ngoại thành.

Đã biết số lượng của bọn bắt cóc và vị trí hiện tại của chúng, vậy cách việc giải cứu con tin không còn xa nữa. Vì thế cảnh sát lập tức điều động lực lượng cảnh sát khá đông, còn bố trí rất cẩn thận chặt chẽ, nhất định phải bảo đảm con tin không xảy ra vấn đề gì.

Để xoa dịu những tên bắt cóc còn lại, nhân viên phá án yêu cầu thằng nhóc đã bị bắt gọi cho chúng, nói là đã lấy được tiền, bây giờ sẽ quay lại.

CHƯƠNG

KHÔNG BIẾT TUNG TÍCH

Nhưng không biết giữa chừng đã xảy ra chuyện gì, những tên bắt cóc còn lại nhất quyết không nhận điện thoại. Mới đầu cảnh sát còn tưởng có phải lúc họ bắt kẻ tình nghi đã làm muộn thời gian, thế nên năm tên còn lại kia bị đánh động, sau đó mang theo con tin bỏ chạy rồi hay không!

Nhưng ngay sau đó họ suy nghĩ kỹ, lại cảm thấy khả năng xảy ra tình huống như thế không lớn, bởi vì từ khi họ bắt được tên tình nghi này cho đến khi hắn cung khai cũng không đến một tiếng đồng hồ, địa điểm lấy tiền chuộc cách nhà máy hóa chất này cũng không gần, trì hoãn một tiếng cũng là bình thường.

Lại nói, giữa chừng chúng cũng không gọi một cuộc điện thoại nào cho đồng lõa, sao có thể xác định kẻ lấy tiền đã xảy ra chuyện được chứ? Có điều nếu bây giờ đã biết địa điểm giấu con tin, cảnh sát cũng không thể trì hoãn thêm một phút đồng đồ nào nữa, phải lập tức đến cứu người.

Ai ngờ khi cảnh sát đuổi tới nhà máy hóa chất kia thì phát hiện nơi đó hoàn toàn yên ắng, mặc dù trời đã tối nhưng còn lâu mới tới thời gian đi ngủ, không đến mức mới giờ này mà một ngọn đèn cũng không bật chứ!?

Mới đầu nhân viên phá án cho rằng là do mấy tên bắt cóc quá cẩn thận, sợ bị người khác phát hiện chúng trốn ở đây, thế nên trời tối cũng không dám bật đèn. Vì thế cảnh sát bèn theo kế hoạch đã lập ra từ trước, bao vây xung quanh, từ từ tiến vào sân nhà máy hóa chất.

Tuy nhiên, những nhân viên phá án đi vào trước nhanh chóng phát hiện ra rằng tình hình bên trong có gì đó kỳ lạ, dường như không gian quá mức yên tĩnh!! Căn cứ theo lời khai của nghi can bị bắt trước đó, con tin Lý Y Đồng bị nhốt trong phòng lò hơi ở phía Tây nhà máy.

Vì thế cảnh sát tìm đến đó trước, dự định cứu con tin ra trước rồi nói, nhưng khi mở cánh cửa phòng lò hơi ra, họ lại không tìm thấy bóng dáng con tin bên trong đâu…

Lúc ấy mấy nhân viên phá án có linh cảm không lành, chỉ sợ hành động lần này đã xảy ra sự cố!! Quả nhiên, khi bọn họ đẩy cánh cửa gian xưởng lớn nhất của nhà máy hóa chất ra, lập tức bị cảnh bên trong gây sốc!

Trong kế hoạch trước đó, cảnh sát đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng tình huống trước mắt lại là điều họ không ngờ tới. Trong nhà xưởng trống trải có mấy người nằm tứ tung ngang dọc, mặt đất có vết máu rất lớn, hiện trường cực kỳ thê thảm.

Nhân viên phá án đi kiểm tra những người trên mặt đất trước, phát hiện họ đã không còn bất kỳ dấu hiệu sống nào, hơn nữa dấu vết đánh nhau ở hiện trường rất rõ ràng, hiển nhiên là trước khi chết, những người này đã trải qua một vụ chém giết rất kịch liệt.

Nhưng một điểm khác khiến mọi người cảm thấy lạ lùng là con tin Lý Y Đồng lại không ở đó, dù là sau đấy cảnh sát đã lật tung cả nhà máy hóa chất lên, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của con tin.

Hết cách, cảnh sát đành phải lại thẩm vấn kẻ tình nghi tới lấy tiền chuộc lúc trước suốt đêm, nhưng khi hắn nghe nói đồng lõa của mình đều đã chết hết, lại tỏ vẻ ngạc nhiên nói: “Sao có thể thế?? Lúc tôi đi họ vẫn đều khoẻ mạnh mà! Là ai giết họ? Chuyện này không thể nào!! Không thể nào?!”

Tuy nghi phạm của vụ bắt cóc này đã sa lưới hết, nhưng con tin vẫn không rõ tung tích. Còn về nguyên nhân cái chết của những tên bắt cóc, đều là bị vũ khí sắc bén đâm bị thương đến chết, hơn nữa dựa vào dấu vết ở hiện trường vụ án có thể suy đoán là nội bộ của chúng đã xảy ra xích mích, thế nên mới có thể tạo nên kết cục chết thảm sau cùng.

Vụ án phát triển đến bước này là điều mọi người không ngờ tới, tuy rằng tiếp sau cảnh sát cũng từng tìm kiếm tung tích của Lý Y Đồng ở nhiều nơi, nhưng vẫn không có kết quả. Cũng có người đoán có phải có ai đó ở hiện trường đưa Lý Y Đồng đi không, nhưng vẫn không có chứng cứ thuyết phục để duy trì luận điểm này.

Hiện giờ vụ án đã trôi qua mấy tháng rồi mà cảnh sát vẫn không tìm được bất kỳ manh mối gì về Lý Y Đồng, ông Lý và bà Lý cũng chỉ có thể chờ đợi bất lực suốt như vậy…

Nghe hai vợ chồng họ kể xong ngọn nguồn câu chuyện, tôi bèn liếc chú Lê ra hiệu, để chú ấy nói rõ ràng tính chất của chúng tôi cho người ta, dẫu sao chúng tôi chỉ tìm “Xác” chứ không tìm người!!

Nhưng chú Lê lại không thèm liếc tôi một cái, tiếp tục dò hỏi hai vợ chồng họ một số chuyện về Lý Y Đồng. Đến sau khi chú Lê tiễn người về, tôi mới nghi ngờ nói: “Con gái của họ bị người ta bắt cóc, chúng ta lại không phải thám tử tư, đi đâu tìm cho họ chứ!!”

Chú Lê nghe tôi nói vậy thì trừng mắt lườm tôi: “Có phải cháu bị ngốc không đấy hả? Nếu như tự họ tìm tới, tất nhiên là biết chi tiết về chúng ta, còn nữa, người đã bị bắt đi ba tháng mà chưa tìm được, bọn bắt cóc không bị tóm thì cũng đã chết, cháu cảm thấy có lũ bắt cóc nào nuôi con tin suốt ba tháng không? Có mấy lời cần gì một hai phải nói thẳng ra? Chẳng lẽ cứ phải nói với họ, con gái của anh chị đã chết rồi ư? Chết rồi chúng tôi mới có thể tìm giúp anh chị nha!”

Tôi lập tức bị mấy lời của chú ấy chặn họng, cuối cùng chỉ đành cười khan vài tiếng: “Cũng đúng ha... Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?”

Chú Lê ngẫm nghĩ rồi nói: “Như vậy đi, ngày mai chúng ta đến nhà họ xem tình hình trước rồi nói…”

Giữa trưa ngày hôm sau, chúng tôi gõ cửa nhà họ Lý, ông Lý và bà Lý đã ở nhà chờ chúng tôi từ lâu. Tôi vào trong nhìn ngắm khắp nơi, phát hiện trong phòng Lý Y Đồng có một cỗ máy rất kỳ lạ.

Ông Lý thấy tôi nhìn về cỗ máy kia bèn giải thích: “Y Đồng bị bệnh thận, mỗi tuần đều phải chạy thận hai lần...”

Tôi ngớ ra, nói vậy chắc chắn Lý Y Đồng không còn khả năng sống trên đời nữa, bởi vì không có lũ bắt cóc nào còn giúp người ta chạy thận cả. Bây giờ tôi lại thấy rất may mắn vì trước đó không nói ra suy nghĩ của mình, nếu không thì làm tổn thương người ta quá.

Nghĩ đến đây là thứ ngày thường cứu mạng Lý Y Đồng, có lẽ cô ấy sẽ có tình cảm đặc biệt gì với nó không chừng thì sao? Vì thế nên tôi khẽ đặt tay lên cái máy chạy thận đó, kết quả cảm nhận cả buổi mà tới cái rắm cũng không có… Xem ra cô gái mắc bệnh mãn tính không có tình cảm gì với thứ này.

Tiếp theo, tôi lại dời mắt về phía những chỗ thực tế trong

phòng, muốn tìm ra đồ mà Lý Y Đồng yêu tha thiết lúc còn sống. Nhưng chủng loại đồ đạc trong phòng khá phức tạp, thật sự rất khó nhìn ra thứ gì quan trọng nhất đối với cô ấy.

Lúc này tôi nhìn thấy trên tủ đầu giường đặt một bức ảnh, trong ảnh là một cô gái trẻ mười lăm, mười sáu tuổi, chắc đây là Lý Y Đồng mà chúng tôi cần tìm kiếm lần này. Sắc mặt cô gái này tái nhợt, nhìn là biết sức khỏe rất kém. Nhưng nụ cười của cô ấy lại rất đáng yêu, chắc là một cô bé có tính cách cởi mở.

Nhưng nghĩ đến một cô bé có cuộc đời nhiều chông gai như vậy, cuối cùng lại còn bị người ta bắt cóc, giết con tin, lòng tôi cũng ít nhiều hụt hẫng, mà việc chúng tôi có thể làm bây giờ cũng chỉ là giúp cha mẹ cô ấy tìm được xác của con gái mà thôi...

Lúc này tôi vô tình nhìn qua kệ sách trong phòng, thấy bên trên đều là một ít sách về mệnh lý Chu Dịch, ngũ hành bát quái. Nếu chỉ nhìn giá sách, ai không biết còn tưởng rằng đây là phòng của ông thầy bói chú Lê kia đấy?

CHƯƠNG

ĐÀ GIA VỀ NƯỚC

Vì thế tôi quay đầu lại hỏi ông Lý: "Chỗ sách này... Là ai đọc thế?"

Ông Lý nhún vai đáp: "Đều là của Y Đồng, mấy năm trước đột nhiên con bé say mê những cuốn sách kiểu này, nói là đọc những mệnh lý huyền học đó có thể giảm bớt một ít đau đớn mà căn bệnh của mình mang đến. Lúc ấy bệnh của Y Đồng rất nghiêm trọng, lúc nào cũng có thể mất mạng, cho nên tôi đành sưu tập không ít sách loại này cho con bé, hy vọng nó có thể vui vẻ hơn."

Tôi nghe thế thì lòng càng thấy kỳ lạ, đừng nói là một cô bé con chỉ hơn mười tuổi, kể cả thanh niên tốt nghiệp đại học đầy hứa hẹn với xã hội như tôi đây cũng không chắc có thể xem hiểu hết nhé? Cô gái này đúng là đặc biệt đây!!

Nếu Lý Y Đồng đã từng rất thích những cuốn sách này, thế thì bên trên có thể có tàn hồn của cô ấy hay không? Nghĩ đến đây tôi bèn tiện tay rút ra một quyển sách cũ tên "Mai Hoa Dịch Số".

Tuy nhiên vừa cầm cuốn này lên, tôi đã biết không phải nó, vì chút xíu tàn hồn cũng không có. Thế là tôi tiện tay lật vài tờ, kết quả lại phát hiện mình biết hết các mặt chữ trong này, nhưng ghép lại với nhau thì chẳng hiểu quái gì cả! Tôi thực sự rất nghi ngờ mình có còn là người Trung Quốc hay không?

Sau đó tôi sờ toàn bộ sách trên kệ một lượt, nhưng đáng tiếc là không có cái nào là thứ mà tôi muốn tìm. Chú Lê thấy tôi liên tục đánh vật với những cuốn sách đó, bèn đi đến cạnh tôi bảo: "Những cuốn sách này..." Kết quả chú ấy nói một nửa cũng ngẩn người ra, đoán chừng là chú ấy cũng không ngờ giống như tôi, cô bé trẻ măng chỉ có hơn mười tuổi lại xem loại sách này.

"Sao thế? Cô bé và chú cùng một thuyền nhỉ?" Tôi nói hơi mang trêu chọc.

Nhưng chú Lê lại nhíu mày nói: "So với sách chú đọc, những sách này còn phức tạp, huyền bí hơn..."

Hôm đó ba chúng tôi không tìm được tí xíu manh mối nào ở nhà họ Lý, nếu không phải không tìm đúng đồ vật, vậy chỉ có thể là Lý Y Đồng chưa chết. Tuy nhiên khả năng sau thật sự quá nhỏ, một cô bé mỗi tuần cần được chạy thận hai lần mà liên tục ba tháng lại không đi chạy thận, có kết quả gì hẳn cũng đã rõ ràng.

Sau khi trở lại nhà chú Lê, cảm xúc của cả ba chúng tôi đều khá sa sút, đều suy nghĩ xem còn có thể tìm được manh mối về Lý Y Đồng mất tích ở chỗ nào đây? Lúc này tôi đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, vì thế để chú Lê gọi điện thoại cho ông Lý, bảo ông ấy tìm cảnh sát đã điều tra và giải quyết vụ án bắt cóc này tìm hiểu thử xem, thi thể của mấy tên bắt cóc đã chết kia có còn không??

Nhưng kết quả lại làm tôi thất vọng lần nữa, bởi vì ông Lý nhận được câu trả lời là, sau khi xảy ra vụ án một tháng, người nhà của năm tên nghi phạm đã nhận thi thể của bọn chúng về tự chôn cất rồi.

"Xem ra lần này chúng ta không tìm thấy thi thể của Lý Y Đồng rồi…" Tôi hơi bất đắc dĩ nói với chú Lê.

Chú Lê im lặng hơn nửa ngày mới từ từ nói: "Các cháu có từng nghĩ đến việc tại sao không tìm thấy thi thể của Lý Y Đồng

không?”

Tôi nhún vai đáp: “Bị người ta giấu đi rồi.”

“Bị ai giấu? Vì sao lại phải giấu đi chứ?” Chú Lê hỏi lại tôi.

Tôi nghe xong cũng vô cùng khó hiểu: “Đúng vậy! Vì sao phải giấu thi thể của Lý Y Đồng đi? Còn nữa, năm tên bắt cóc kia cũng chết rất kỳ quặc, theo lý mà nói, còn chưa có lấy được tiền chuộc, chúng giết hại lẫn nhau thì có ý nghĩa gì chứ?”

Chú Lê cũng lắc đầu nói: “Điểm này chú cũng nghĩ không ra, nhưng bây giờ tình tiết vụ án mà ông Lý nắm được cũng rất hạn chế, chú dám chắc có vài chi tiết cảnh sát cũng không nói cho ông ấy biết…”

Tôi vừa nghe thì cười nói: “Cái này dễ xử thôi, thật sự không được thì cháu đi tìm Bạch Kiện, nhờ anh ta hỏi thăm giúp một chút.”

Sáng ngày hôm sau, tôi xuất hiện ở cửa văn phòng của Bạch Kiện, anh ta vừa thấy tôi tới thì mặt mày hớn hở: “Hê? Hai anh em chúng ta đúng là có thần giao cách cảm nhé! Anh vừa định lát nữa gọi điện thoại cho cậu, hẹn cậu tối nay ra ngoài ăn cơm đấy!”

Tôi thấy mặt mày anh ta rạng rỡ thì cười bảo: “Khí sắc của trưởng phòng Bạch tốt nhỉ! Có phải được thăng chức không hả?”

Bạch Kiện nghe thế thì xua xua tay: “Cái đó thì không phải, chẳng qua là tụi anh có tin tức của Đà Gia!”

Tôi lập tức vui vẻ nói: “Bắt được người rồi à?”

Nhưng Bạch Kiện lại lắc đầu: “Vẫn chưa… Có điều đã có tin tức xác thực chứng minh, hắn đã nhập cảnh về nước rồi!”

“Xuỳ! Làm tôi uổng công vui vẻ, còn tưởng đã bắt được người rồi cơ!”

Nhưng Bạch Kiện lại nói với vẻ mặt tự tin: “Việc này thì cậu cứ

yên tâm! Chỉ cần tên này trở lại, anh dám đảm bảo hắn sẽ không đi được nữa!!"

Sau đó Bạch Kiện và tôi chuyện phiếm về vụ của Đà Gia, tôi còn nhắc nhở anh ta lần này phải cẩn thận một chút, gã Đà Gia này còn dám trở về thì chắc chắn là có giữ lại lối thoát cho mình. Không thể không rút ra bài học từ lần trước!

Bạch Kiện sầm mặt nói: "Vì những đồng đội đã hy sinh, lần này tụi anh phải bắt bằng được gã... Đúng rồi, hôm nay cậu tới tìm anh có việc à?"

Tôi cười hì hì nói: "Ừ, đúng là có chút chuyện..."

Vì thế tôi kể lại tình hình cụ thể của vụ án bắt cóc Lý Y Đồng cho Bạch Kiện, sau khi anh ta nghe xong thì bảo cấp dưới đến phân cục lấy hồ sơ vụ án tới. Kết quả anh ta xem xong cũng liên tục líu lưỡi nói: "Vụ án bắt cóc này khá thú vị đây! Sáu tên bắt cóc đã chết mất năm tên, con tin vẫn chưa được tìm thấy... Đây lại là khách hàng của cậu à?!"

Tôi cười gật đầu: "Đúng vậy, cô bé này bị bệnh thận rất nghiêm trọng, mỗi tuần đều phải chạy thận hai lần, giờ đã qua ba tháng mà không tìm thấy người, cha mẹ người ta tới tìm tụi tôi cầu cứu cũng là bình thường mà!"

Bạch Kiện nghe thế thì lại cẩn thận lật hồ sơ xem: "Đúng là điểm đáng ngờ của vụ án này có rất nhiều... Từ dấu vết ở hiện trường, năm tên nghi phạm kia được khẳng định là đánh nhau cho đến chết, hung khí cũng đã được tìm thấy ở hiện trường. Tuy nhiên, theo điều tra sau này, trong năm tên thì ba tên có quan hệ họ hàng, trong đó hai gã là anh em ruột, một gã khác là anh em họ, theo lý mà nói, giữa bọn chúng đáng lẽ ra cũng không có thù hận gì lớn!"

Tôi nghe vậy thì hỏi anh ta: "Vậy có thể có khả năng ba người

họ hàng này là một phe, hai người còn lại là một phe, hai đám người bọn chúng giết nhau thì sao?”

Nhưng Bạch Kiện lại lắc đầu: “Không đâu, căn cứ vào báo cáo khám nghiệm tử thi, kết hợp với dấu vết chứng cứ ở hiện trường, là chúng đánh lẫn nhau, không tồn tại khả năng ai với ai là một phe.”

Tôi lại nói: “Nhưng việc này rất vô lý! Nếu bảo là vì chia lợi ích không đều dẫn đến nội chiến, thì cũng phải đợi tiền tới tay rồi mới nói chứ! Tiền chuộc còn chưa lấy được mà chúng đã tự giết nhau đến chết rồi ư??”

Bạch Kiện cũng gật đầu đồng ý với quan điểm của tôi: “Việc này không hợp với lẽ thường lắm... Còn nữa là về tung tích của con tin, căn cứ theo hồ sơ ghi lại, từ khi nhân viên phá án bắt được nghi phạm đầu tiên đến khi họ tìm được nhà máy hóa chất ở vùng ngoại thành, tổng cộng chưa tới hai tiếng đồng hồ. Trong khoảng thời gian này, mấy gã kia lại giấu con tin đi rồi giết hại lẫn nhau ư?! Thời gian quá eo hẹp! Điều này không phải là vô lý lắm à?”

CHƯƠNG

NỬA ĐÊM ĐIỀU TRA NHÀ MÁY HÓA CHẤT

Tôi gật đầu: "Đúng là hơi căng, có lẽ chúng ta phải đến hiện trường vụ án xem kỹ mới biết được..."

Nhưng Bạch Kiện lại không đồng ý với đề nghị của chúng tôi, vì anh ta tin rằng cảnh sát đã lục soát kỹ nơi đó, thi thể con tin chắc chắn không ở đấy.

Mặc dù nói vậy, nhưng nếu không tự đi xem thì tôi sẽ không hết hy vọng. Thế là tối hôm đó, sau khi về nhà, tôi gọi điện bàn bạc với chú Lê, hỏi chú ấy ngày mai đến hiện trường vụ án ở nhà máy hóa chất xem thử xem có được không?

Nhưng chú Lê lại nói: "Muốn đi thì giờ đi luôn, có lẽ cháu còn cảm nhận được những thứ khác thì sao?"

Tôi nhìn sắc trời đã tối đen, sao chú Lê còn muốn tìm đường chết hơn cả tôi thế! Cứ phải đêm hôm khuya khoắt đến hiện trường phát hiện năm xác người, chú ấy cũng bạo gan thật. Nhưng cuối cùng, tôi và Đinh Nhất vẫn lái xe đến nhà chú Lê, chuẩn bị nửa đêm đi điều tra nhà máy hóa chất...

Nhà máy hóa chất kia dễ tìm hơn chúng tôi nghĩ, nhưng lúc đứng ngoài cổng chính nhà máy, chúng tôi vẫn hơi do dự, vì lúc này trên cửa đang dán giấy niêm phong.

Chú Lê giảo hoạt nhìn tôi nói: "Chúng ta vào xem chắc cũng không sao đâu, nếu thực sự có chuyện, không phải cháu quen người làm quan à?"

Tôi biết là chú ấy đang lừa phỉnh mình nên tức giận nói: "Đến cũng đến rồi, còn sợ cái cửa à?" Sau đó tôi đẩy cửa đi vào.

Hôm nay là mười sáu âm lịch, ánh trăng sáng ngời, đến mức chúng tôi đi vào không dùng đèn pin... vẫn có thể nhìn thấy nét phấn vẽ năm hình người, là vị trí và tư thế cuối cùng của người chết.

Ba chúng tôi đi qua đó, cố gắng không giẫm vào những vết nâu đậm trên sàn, không cần nghĩ cũng biết đó là gì... chú Lê lấy la bàn ra, nhưng kim đồng hồ không hề có phản ứng.

"Nơi này bây giờ rất sạch sẽ... cháu có cảm nhận được gì không?" Chú Lê quay sang hỏi tôi.

Tôi đi xung quanh, lắc đầu nói với chú ấy: "Tạm thời không có gì ạ... chỉ là cảm thấy nơi này có gì đó không hợp lý."

"Lạ ở đâu?" Chú Lê nghi ngờ hỏi.

Tôi nhìn xung quanh: "Cháu không nói rõ được ạ, có điều chú không cảm thấy năm người kia chết hơi kỳ quặc sao? Ở đây có đến năm người chết một lúc, nhưng lại không có chút âm khí nào, không phải rất bất thường sao ạ?"

Nghe tôi nói thế, chú Lê bắt đầu lo lắng, bấm ngón tay thử, sau đó kêu lên: "Hỏng rồi! Sao ta lại quên chứ?"

"Sao thế ạ? Chú đừng giật mình kinh hãi thế được không?" Tôi cũng bị chú ấy dọa giật mình theo.

Chú Lê nói với tôi và Đinh Nhất: "Đi nhanh lên, hôm nay không chọn đúng lúc! Mau rời khỏi đây, nếu chậm thì chỉ sợ..."

Không ngờ chú ấy còn chưa nói hết, trong lúc ba người chúng

tôi đang ngẩn người thì thấy trong nhà kho trống vắng vốn chỉ có ba chúng tôi đã xuất hiện thêm năm người đàn ông nữa.

Sắc mặt năm người này tái nhợt, biểu cảm nhăn nhó, trong mắt không có con ngươi, từng thi thể cứng nhắc bắt đầu bước ra khỏi vạch phấn.

Tôi thì thầm với chú Lê: "Không phải chú vừa nói ở đây rất sạch sẽ sao? Vậy năm thứ kia là cái gì vậy?"

Chú Lê cũng tức giận nói: "Lúc nãy cháu cũng thấy kim la bàn rồi đấy, rõ ràng là không có âm khí, chẳng qua hôm nay chúng ta đến không đúng lúc, thời điểm này rất đặc biệt..."

"Ngày gì ạ?" Tôi thì thầm.

Chú Lê giải thích: "Tối hôm nay có nguyệt thực, cháu xem có phải bây giờ mặt trăng đã bắt đầu khuyết rồi không!"

Tôi vội ngó ra ngoài cửa sổ, phát hiện mặt trăng đã không tròn như lúc nãy. Đinh Nhất nhíu mày nói: "Tôi có thể cảm nhận được trong này âm khí đang bắt đầu tụ tập lại, không nên ở lại đây."

Chú Lê nói với tôi: "Ừ, đi nhanh lên, nhất là cháu đấy, âm khí trên người nặng như thế, chút nữa không khéo sẽ xảy ra chuyện!"

Đang nói, đột nhiên tôi thấy mấy tên kia bắt đầu chuyển động, họ cùng chỉ về một hướng, nhưng chúng tôi nhìn sang thì thấy chỗ đó vẫn trống không, không có gì cả?!

"Sao họ đều chỉ về chỗ kia?" Tôi nghi ngờ hỏi.

Chú Lê khẩn trương đi về phía trước, muốn nhìn rõ xem năm âm hồn này chỉ cái gì, nhưng nơi họ chỉ không có ai cả.

Tôi không hiểu ý, chú Lê kiên nhẫn giải thích: "Khi xảy ra chuyện, chắc chắn ở đó có người rất đặc biệt đứng, có thể là Lý Y Đồng, cũng có thể là người mang theo Lý Y Đồng..."

Tôi định đi qua kết nối với mấy hồn phách kia, nhưng bị chú Lê

giữ lại: “Đừng phí sức, bây giờ họ còn chưa phải là tàn hồn, hôm nay có nguyệt thực, âm khí tụ tập cho nên mới giúp bọn họ tập trung được chút tinh phách, nhưng những tinh phách này không có ý thức, chúng ta không thể hiểu họ muốn diễn đạt điều gì…”

“Nếu đã không có ý thức, sao họ lại chỉ cùng về một hướng?” Tôi không hiểu.

“Đó là một loại bản năng vô thức…” Chú Lê âm trầm nói: “Cái chết của họ không phải chết bình thường, cho nên tinh phách của bọn họ lưu lại nơi này, muốn dựa vào bản năng gợi ý cho chúng ta, chỉ là chút gợi ý này không rõ ràng.”

Trên trời trăng khuyết ngày càng nhiều, ánh sáng cũng mờ đi xung quanh dần tối hơn, giống như nơi này sẽ nhanh chóng bị bóng tối bao phủ. Kim la bàn trong tay chú Lê lúc này quay tít, âm khí ngày càng nặng thêm.

“Đi nhanh lên!” Giọng chú Lê đầy lo lắng.

Không ngờ khi chúng tôi muốn chạy đi, lại thấy năm âm hồn kia di chuyển đến trước chặn cửa lại. Lòng tôi cảm thấy nặng nề, mấy người này có ý gì? Chẳng lẽ còn muốn giữ chúng tôi ở lại ăn khuya?!

Lúc này Đinh Nhất hừ lạnh, sau đó rút con dao bạc ra cắt đầu ngón tay, lấy máu thuần dương của anh ta bắn vào năm âm hồn kia, mấy âm hồn vừa dính máu thuần dương của Đinh Nhất liền phát ra tiếng “Xì…”, sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

Đinh Nhất nhanh chóng tận dụng cơ hội chạy ra mở cửa nhà máy, hét lên với chúng tôi: “Đi nhanh!”

Đến khi lên được xe, tôi và chú Lê đã thở không ra hơi, tôi liên tục phàn nàn nói: “Xem ngày lành chú chọn kìa, còn cứ phải đi buổi tối, thiếu chút nữa thì dọa chết cháu rồi!”

CHƯƠNG

THIẾU NIÊN TUẤN TÚ

Chú Lê ngồi im lắng nghe, sau mới nói: "Cháu làm ăn bằng nghề này cũng mấy năm rồi, lại còn nhát gan như thế, ra ngoài đừng nói là quen chú, chú không biết người như thế!"

Tôi vẫn không phục nói: "Được rồi! Ai làm ai mất mặt còn chưa biết đâu!"

Sau khi ba chúng tôi ổn định được nhịp thở, tôi hỏi lại chú Lê: "Lúc nãy chú xác định là ở đó không có thứ gì à?"

Chú Lê gật đầu: "Bây giờ chắc chắn là không có, không biết trước khi họ chết thì ai đứng ở đó?"

Sáng hôm sau, tôi nhận được điện thoại của Bạch Kiện, sáng nay anh ta đến hiện trường vụ Lý Y Đồng bị bắt cóc, thấy giấy niêm phong ở cửa bị xé rách, nên gọi hỏi xem có phải chúng tôi làm không?!

Tôi lúng túng nói: "Làm chuyện phạm pháp không ngờ lại bị anh phát hiện nhanh thế."

Bạch Kiện tức giận nói: "Tôi biết ngay là cậu làm mà! Tôi không phải đã nói với cậu, nơi đó không thể có thi thể con tin rồi à?"

"Nói thì nói thế, nhưng nếu không thấy tận mắt thì chúng tôi không yên tâm..." Tôi thành thật nói.

Bạch Kiện bất đắc dĩ hỏi: "Vậy cậu có phát hiện gì không?"

Nghe anh ta hỏi, tôi kể lại chuyện đêm hôm qua cho anh ta nghe, nghe xong anh ta im lặng một lúc mới trầm giọng hỏi: "Ý cậu là ngoại trừ sáu nghi phạm kia, thì còn có người khác ở đó? Có chứng cứ không?"

Tôi thở dài: "Nếu có chứng cứ đêm qua tôi đã gọi cho anh rồi! Đây chỉ là suy đoán của tụi tôi, có điều khả năng này tương đối lớn! Lúc đó phải có người khác đưa Lý Y Đồng đi, đồng thời dễ dàng giải quyết cả năm người kia."

Bạch Kiện hiếu kỳ hỏi: "Ý của cậu là có người thao túng chúng tự hại lẫn nhau?"

"Có lẽ thế, dù sao cũng không phải họ tự nghĩ ra rồi làm thế." Tôi nói.

Bạch Kiện lại hỏi: "Vậy cậu có điều khiển được ý thức của người khác không?"

Tôi lập tức cười khan: "Đó là tà đạo, tôi là nhân sĩ chính đạo nhé!"

Anh ta cười mắng trong điện thoại: "Ồ, cậu là nhân sĩ chính đạo! Vậy tôi cảnh cáo nhân sĩ chính đạo như cậu, lần sau đừng làm mấy chuyện như này nữa! Nếu không tôi không đi lau đít cho cậu nữa đâu! Đúng rồi, nói cho cậu biết! Trong năm người kia còn có một người chưa hỏa táng!"

"Thật sao!" Tôi hưng phấn nói.

"Ừ, anh vừa điều tra được, trong mấy người đó có một người tên là Lưu Hằng, năm nay mới mười bảy tuổi, cho nên người nhà không tin nó tham gia vụ bắt cóc này, vẫn đi khắp nơi kêu oan, vì vậy thi thể Lưu Hằng vẫn chưa hỏa táng..." Bạch Kiện nói.

Tôi lập tức nói với anh ta: "Vậy anh mau cho tôi địa chỉ nhà Lưu

Hằng đi!”

“Cho thì được, nhưng không được nói là anh cho!”

Tôi cười hì hì: “Cái này còn cần anh dặn à, đánh chết tôi cũng không liên lụy đến trưởng phòng Bạch...”

Đây đúng là trời không tuyệt đường người! Không ngờ vẫn còn lưu lại cho tôi một cỗ thi thể, xế chiều hôm đó, ba chúng tôi dựa vào địa chỉ Bạch Kiện cho đến nhà Lưu Hằng.

Lúc chúng tôi gõ cửa, một người đàn ông mặt mũi tang thương ra mở cửa, sau khi hỏi thăm mới biết đây chính là cha của Lưu Hằng. Lúc chú Lê nói rõ mục đích chuyến thăm, ông ta mời chúng tôi vào nhà.

Lúc này một người phụ nữ trung niên từ trong bếp đi ra, thấy chúng tôi thì hơi ngạc nhiên. Nét mặt bà ấy u ám, nhìn là biết đó là mẹ của Lưu Hằng. Chú Lê dễ nói chuyện với mấy người cùng tuổi hơn, nên để chú ấy tiếp họ.

Sau khi nói chuyện mới biết, Lưu Hằng là con trai độc nhất của họ, mặc dù gia cảnh không tốt, nhưng họ rất yêu thương đứa con trai này. Có lẽ vì quá yêu chiều nên Lưu Hằng mới thành kẻ vô tích sự như thế.

Trong lúc chú Lê đang nói chuyện với vợ chồng họ, tôi nhìn về phía gian phòng của Lưu Hằng, trên tường dán rất nhiều ảnh ngôi sao bóng rổ NBA mà tôi không biết tên, vừa nhìn là biết Lưu Hằng vẫn chỉ là thiếu niên choai choai, không hiểu sao cậu ta lại bị cuốn vào vụ án này.

Cha Lưu Hằng kích động nói: “Từ sau khi nó đi theo cái thằng tên Triệu Ba kia, học thì không học, nhà cũng không về, tất cả đều tại tên khốn khiếp Triệu Ba kia hại, nếu không sao Tiểu Hằng lại chết chứ!!”

Chú Lê hỏi ông ta: “Vậy bây giờ tên Triệu Ba đó đâu...?”

“Chết hết rồi! Hai anh em họ Triệu đều đã chết! Cảnh sát nói lúc đó Tiểu Hằng đánh nhau với bọn chúng, mất máu quá nhiều nên mới chết, nhưng Tiểu Hằng bình thường ở nhà đến gà cũng không dám giết, sao có thể giết người khác chứ?!” Mẹ Lưu Hằng ngồi cạnh vừa khóc vừa nói.

Sự thật chứng minh chú Lê sẽ dễ nói chuyện với những người cùng thế hệ hơn, bọn họ không những đồng ý đưa chúng tôi đến nhà tang lễ nhìn thi thể của Lưu Hằng, mà chuyện hậu sự của con họ đều giao cho chú Lê xử lý. Chú ấy nói mặc dù nhà bọn họ không có tiền, nhưng mất đi đứa con duy nhất, bọn họ phải để nó nở mày nở mặt rời đi.

Lúc chúng tôi đi vào nhà tang lễ, nhân viên ở đó vừa nhìn thấy cha Lưu Hằng, liền nói tiền bọn họ nộp đã hết, nếu muốn tiếp tục giữ thi thể của Lưu Hằng thì phải nộp thêm phí.

Cha Lưu Hằng tối tăm mặt mày lấy một xấp tiền một trăm đồng, đi đến nơi nộp phí. Thi thể của Lưu Hằng đã giữ ở đây hơn hai tháng rồi, số tiền này cũng không phải nhỏ! Bọn họ chấp nhất như vậy làm gì chứ?

Cho dù cuối cùng có chứng minh được Lưu Hằng bị Triệu Ba dụ dỗ làm chuyện phạm pháp, thì kết quả sẽ thế nào? Người không nên chịu vẫn phải chịu, người thực sự chịu trách nhiệm cũng đã chết hết rồi, kết quả cuối cùng vẫn chỉ là đau thương...

Sau đó, nhân viên đưa chúng tôi đến phòng lạnh giữ thi thể Lưu Hằng... sau khi đi vào tôi cảm nhận được rất nhiều ký ức tàn hồn, có vui vẻ, có bi thương, còn có sự hãi cực độ.

Đặc biệt là khi thi thể Lưu Hằng được kéo ra, tôi thực sự bị giật mình, không ngờ cậu ta lại là một thiếu niên tuấn tú như thế, khó trách cha mẹ cậu ta quyết không chịu tin con mình sẽ tham gia vào

việc bắt cóc này.

CHƯƠNG

CON TIN YẾU ĐUỐI

Người ta thường nói tướng từ tâm, câu nói này mặc dù không phải lúc nào cũng chuẩn xác, nhưng với đại đa số mọi người thì đều đúng. Nhìn mặt Lưu Hằng, có thể nhận ra cậu ta chỉ là thiếu niên chưa hiểu đời, lứa tuổi như cậu ta nên ở trường học tập chứ không phải lăn lộn ngoài xã hội.

Bởi vì trường đời phức tạp hơn cậu ta nghĩ rất nhiều, một đứa trẻ mười mấy tuổi, mặc dù ngoại hình cao lớn, nhưng tâm trí chưa trưởng thành, rất dễ bị kẻ khác lợi dụng, làm những việc bản thân không gánh nổi hậu quả.

Nhưng cho dù thế nào, chỉ cần còn sống thì đều có thể làm lại từ đầu. Nhưng Lưu Hằng lại không có cơ hội này, cậu ta chỉ có thể để cha mẹ chịu cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh...

Lúc chạm tay vào thi thể Lưu Hằng, tôi cảm nhận được sự sợ hãi của cậu ta trước khi chết, có lẽ chỉ đến khi đối mặt với sinh tử, cậu ta mới biết mình đã sai lầm thế nào.

Thực ra Lưu Hằng cũng không phải là trẻ hư, cậu ta chỉ muốn chứng minh mình không phải là đứa "Chẳng làm nên trò trống gì" trong mắt bố mẹ, nhưng cậu ta đã chọn sai cách, bước lên con đường không quay đầu lại được nữa.

Lưu Hằng nhát gan từ nhỏ đã "ức hiếp người nhà", trước mặt cha mẹ thì tỏ ra ghê gớm, nhưng ra ngoài thì yếu xìu, ai cũng có thể bắt nạt.

Hôm Lưu Hằng quen Triệu Ba là hôm nó bị bạn cùng lớp bắt nạt, đúng lúc Triệu Ba đi ngang qua, thấy tên nhóc kia quá phách lối đã dừng lại dạy dỗ một trận.

Từ đó về sau, Lưu Hằng coi Triệu Ba như thần tượng trong lòng mình, cảm thấy hắn là một người rất lợi hại, mình đi theo sẽ không sợ bị bắt nạt nữa. Mới đầu, Triệu Ba cũng không thích Lưu Hằng, cảm thấy tên nhóc đó quá non, dắt theo cũng không làm được gì.

Đến một lần Triệu Ba đánh nhau với một bang lưu manh khác, Lưu Hằng chỉ đứng bên cạnh xem đột nhiên phát hiện có cảnh sát đến, cậu ta hét lên với Triệu Ba: "Anh Ba! Có người báo cảnh sát! Cảnh sát đến!"

Triệu Ba vội chạy đi, cuối cùng cảnh sát chỉ bắt được nhóm người kia, còn bọn chúng thì không sao. Cũng từ sau lần đó, Triệu Ba cảm thấy tên nhóc này cũng không phải không có tác dụng gì, nên đồng ý cho nó nhập bọn.

Nhưng điều kiện tiên quyết là Lưu Hằng phải nghỉ học, nên Triệu Ba bảo Lưu Hằng về nhà suy nghĩ cho kỹ rồi hẵng trả lời. Kết quả Lưu Hằng không nghĩ ngợi gì đã đồng ý luôn, hôm sau không đi học nữa.

Cứ thế, Lưu Hằng đi theo Triệu Ba lăn lộn, dù cậu ta bị cha mẹ đánh mắng rất nhiều vì chuyện này, bắt cậu ta về đi học, nhưng cậu ta sống chết không nghe, thế nào cũng không chịu quay về.

Triệu Ba cũng không có công việc nào ổn định, tất nhiên không có thu nhập ổn định, thỉnh thoảng giúp người khác đòi nợ kiếm được chút tiền, một đám người ở một chỗ tiêu xài không bao lâu

đã hết.

Tiền trong tay dần hết, đầu óc Triệu Ba bắt đầu nảy ra suy nghĩ không đứng đắn, hắn cảm thấy mình suốt ngày dắt theo đám đệ tử làm mấy trò trẻ con cũng không kiếm ra được bao nhiêu đồng, không bằng làm lớn một lần, đến lúc đó trong tay có vốn thì có thể nghĩ cách làm ăn.

Thế là hắn ta nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy bắt cóc tống tiền là ít nguy hiểm nhất, chỉ cần tìm một nhà nào đó nhát gan không dám báo cảnh sát thì lúc đó chúng sẽ dễ dàng lấy được tiền chuộc.

Sở dĩ hắn chọn Lý Y Đồng là do Lưu Hằng đề nghị, Lưu Hằng và Lý Y Đồng học cùng trường như khác khóa, mặc dù hai người không biết nhau, nhưng vì tình huống của Lý Y Đồng đặc biệt, nên Lưu Hằng cũng biết chút thông tin về cô bé.

Đầu tiên, cậu ta biết Lý Y Đồng bị bệnh thận, tuần nào cũng phải lọc máu hai lần, vì cả trường chỉ có mình cô bé mỗi tuần được nghỉ phép hai lần. Tiếp theo là điều kiện gia đình Lý Y Đồng không tệ, nếu không sẽ không có khả năng thanh toán được chi phí điều trị đắt đỏ của bệnh đó. Hơn nữa, cậu ta còn nghe nói, một khi có thận thích hợp, cha mẹ Lý Y Đồng sẽ làm phẫu thuật thay thận cho cô.

Khi Lưu Hằng nói tình huống của Lý Y Đồng với Triệu Ba, Triệu Ba lập tức quyết định bắt cóc Lý Y Đồng… Đầu tiên, hắn bảo Lưu Hằng theo dõi thời gian biểu của Lý Y Đồng, sau đó sẽ tìm cơ hội ra tay.

Nhưng sau vài ngày theo dõi, chúng phát hiện ra muốn bắt cóc trên đường đi học là không thể, vì hằng ngày cha mẹ Lý Y Đồng sẽ thay nhau đưa đón cô bé, cũng không thể bắt trước mặt họ được đúng không? Trong lúc Triệu Ba định đổi đối tượng, thì đột nhiên cơ hội xuất hiện, Lý Y Đồng một mình đi ra ngoài...

Hóa ra, thứ sáu hằng tuần, ông Lý sẽ đưa Lý Y Đồng đi học dương cầm, đến lúc tan học sẽ đến đón. Nhưng cuối tuần này, vì trong nhà giáo viên dương cầm có việc, nên tan lớp sớm hơn một tiếng.

Lý Y Đồng lẽ ra phải gọi cha mình đến đón, nhưng đột nhiên cô bé lại muốn ra ngoài đi chơi, nên đã cõng đàn đi dạo trên con đường bình thường cô bé không có cơ hội đi.

Sau nhiều ngày theo dõi, bọn Triệu Ba biết đây là cơ hội, nếu không ra tay chỉ sợ sau này sẽ không có cơ hội nữa. Thế là hắn thuê một chiếc minibus, chậm rãi đi theo sau Lý Y Đồng.

Theo lý thuyết, bây giờ trên đường đầy camera theo dõi, cho dù không có ai nhìn thấy Lý Y Đồng bị bắt đi, thì ít nhất cũng không khó tìm được đoạn video ghi lại cảnh cô bé bị bắt lên chiếc xe màu trắng kia. Nhưng không biết vì sao ngày hôm đó mấy camera ở khu vực kia đều bị trục trặc, không ghi lại được cảnh đó.

Lý Y Đồng bị bắt lên xe vì quá sợ hãi nên đã ngất đi, Lưu Hằng lúc đó rất sợ, cậu ta biết bệnh của Lý Y Đồng rất nặng, không cẩn thận sẽ chết người, cho nên cậu ta nhắc nhở Triệu Ba mấy lần là không được làm cô bé bị thương, vì thể chất của cô bé rất yếu.

Triệu Ba cũng không phải kẻ ngu, đương nhiên hắn biết không thể để chết người, nếu không người nhà Lý Y Đồng sẽ báo cảnh sát. Thế là hắn lập tức liên lạc với cha Lý Y Đồng, bảo ông ta chuẩn bị một trăm vạn nhân dân tệ tiền mặt không cùng seri, nếu như họ còn muốn con gái quay về, thì phải tranh thủ thời gian chuẩn bị tiền, tuyệt đối không được báo cảnh sát!

Người nhà họ Lý vì lo lắng cho con gái nên chọn cách thỏa hiệp với bọn bắt cóc, hy vọng chúng có thể thả Lý Y Đồng an toàn về nhà.

Nhưng nhà họ Lý thực sự không gom đủ một trăm vạn tiền mặt,

mà Triệu Ba lúc đó lại không đồng ý giảm xuống bảy mươi vạn, mới ép cho cha mẹ Lý Y Đồng báo cảnh sát. Tôi tin rằng nếu lúc đó Triệu Ba đồng ý nhận bảy mươi vạn đồng tiền chuộc, có lẽ cha mẹ Lý Y Đồng sẽ không báo cảnh sát.

CHƯƠNG

MÙI HƯƠNG KỲ QUÁI

Triệu Ba đưa Lý Y Đồng đến một nhà máy hóa chất bỏ hoang ở ngoại thành, bình thường ở đó không có người qua lại, Triệu Ba cũng quen với mấy trò phá khóa, nên việc mở cửa dễ như trở bàn tay, bọn chúng chọn nhà máy kia làm điểm dừng chân.

Theo yêu cầu của cảnh sát, ông Lý lừa Triệu Ba là mình đã gom đủ tiền, hy vong hắn có thể nhanh chóng hoàn thành giao dịch, thế là Triệu Ba để một tên đàn em đã lăn lộn nhiều năm với mình là lão Ngũ đi lấy tiền chuộc.

Tên giảo hoạt Triệu Ba còn dặn dò lão Ngũ lúc nhận tiền chuộc phải đổi địa điểm, như vậy dù có cảnh sát thì cũng trở tay kịp. Sau khi lão Ngũ đi, Triệu Ba và mấy tên còn lại ở trong nhà máy hóa chất, chờ tin tốt của hắn.

Vì lo thân thể của Lý Y Đồng không chống đỡ được, nên Lưu Hằng cầm nước và đồ ăn đến chỗ giam giữ cô bé, dù sao chúng cũng chỉ cần tiền, chứ không thực sự muốn hại chết người khác. Nhưng khi cậu ta vào trong phòng, thấy Lý Y Đồng đổ mồ hôi lạnh đầy trán, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt vô cùng đau đớn… Lưu Hằng vội đến gần xem sao.

Lúc này cậu ta thấy Lý Y Đồng không ngừng lẩm bẩm gì đó,

nhưng vì cô bé nói quá nhỏ nên cậu ta không nghe rõ. Thế là cậu ta cúi người xuống cố gắng nghe xem Lý Y Đồng nói gì, không ngờ đúng lúc đó cậu ta lại ngửi được một mùi hương kỳ quái, đầu óc choáng váng…

Chuyện sau đó không nằm trong phạm vi khống chế của Lưu Hằng nữa, đầu tiên cậu ta mơ mơ hồ hồ tháo dây trói cho Lý Y Đồng, sau đó đưa cô bé đi đến chỗ bọn Triệu Ba.

Triệu Ba nhìn thấy Lưu Hằng đưa Lý Y Đồng ra ngoài, tức giận nói: "Sau mày lại thả nó ra! Nếu nó chạy trốn thì phải làm sao?!"

Lưu Hằng rất muốn trả lời, nhưng thân thể cậu ta lúc đó không nghe theo sự điều khiển của bản thân. Trong mắt Triệu Ba, Lưu Hằng chỉ là một thằng nhóc muốn chứng minh bản thân, nhưng hắn không sao nghĩ được, tên nhóc đó lại dùng dao đâm mình.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, đến mức khi con dao đâm vào người mình Triệu Ba vẫn còn sửng sốt… một lúc sau mới đạp Lưu Hằng ra. Chuyện sau đó càng lộn xộn hơn, năm người bọn chúng không thể khống chế được mà cầm dao tự đâm lẫn nhau…

Mãi cho đến cuối cùng, trong trí nhớ của Lưu Hằng, cậu ta vẫn ngửi thấy mùi hương kỳ lạ kia tràn ngập khắp nơi… mặc dù thân thể mấy người đó vẫn không ngừng đánh nhau, nhưng ánh mắt bọn chúng vẫn luôn nhìn về phía Lý Y Đồng.

Sau khi rời khỏi ký ức của Lưu Hằng, tôi không thể tin được nhìn chú Lê: "Bọn chúng nhìn Lý Y Đồng!"

"Cái gì? Thực sự là cô bé?!" Chú Lê cũng giật mình.

Tôi gật đầu nói: "Lý Y Đồng này quả thực là có vấn đề, cô ta không đơn giản như bề ngoài… chúng ta đã tìm sai hướng ngay từ đầu."

Tôi vốn tưởng chỉ cần nhìn được ký ức của Lưu Hằng sẽ dễ

dàng tìm được thi thể của Lý Y Đồng, không ngờ chuyện lại phức tạp hơn, hẳn là Lý Y Đồng đã dùng thủ đoạn nào đó để khống chế Lưu Hằng và mấy tên kia tự "tàn sát lẫn nhau".

Sau đó, chú Lê bảo tôi cẩn thận nhớ lại, mùi hương kỳ lạ trong ký ức của Lưu Hằng là thứ gì? Nhưng tôi nghĩ mãi, vẫn không cách nào diễn đạt chính xác bằng ngôn ngữ được, bởi vì tôi chỉ cảm nhận được trí nhớ chứ không trải nghiệm các giác quan của cậu ta lúc đó.

"Bảo sao cô ta thích đọc mấy quyển sách cổ như thế? Không ngờ cô ta đúng là nhân vật lợi hại..." Chú Lê lẩm bẩm.

Tôi không hiểu hỏi lại: "Nhưng cô ta chỉ là cô bé mười mấy tuổi! Chú không nhớ ông Lý có nói sao, Lý Y Đồng cũng mới chỉ đọc những sách này có mấy năm, chẳng lẽ có thể lợi hại hơn người đã dùng nửa đời để nghiên cứu như chú sao?"

Chú Lê lắc đầu: "Chuyện này không nhất định, có người ngộ tính rất cao, những người này có thể dùng vài năm đã ngộ ra đại đạo, mà người bình thường dùng cả đời cũng không ngộ ra được..."

"Vậy làm sao bây giờ? Có thể Lý Y Đồng vẫn chưa chết!" Tôi bất đắc dĩ nói.

Chú Lê hừ lạnh: "Cô ta không chết, nhưng lại hại chết năm người, mặc dù mấy tên này cũng không có gì đáng thương, nhưng người tu đạo chân chính sẽ không lạm sát kẻ vô tội. Chỉ sợ cô nhóc này đã đi lệch hướng rồi!"

"Đọc những điển tịch kia cũng có thể ngộ sai sao?" Tôi không tin hỏi.

Chú Lê nói: "Vạn vật thế gian đều có định luật có thể tìm ra, vạn sự vạn vật có âm ắt sẽ có dương, có tốt sẽ có xấu, không có gì là vĩnh hằng bất biến. Ví dụ như chú họ cháu, chú tin rằng ban

đầu ông ấy một lòng hướng đến chính đạo, nhưng bây giờ hướng ông ấy đi là đạo gì? Trong mắt cháu ông ấy là người tốt, nhưng trong mắt Hắc Bạch Vô Thường thì chưa chắc! Nhớ kỹ, hành tẩu trong xã hội, hết thảy mọi chuyện đều có thể tùy cơ biến hóa, nhưng phải giữ vững tâm của mình.”

Tôi cái hiểu cái không nhìn chú Lê: “Ý chú là Lý Y Đồng có thể giống như chú họ cháu?”

Chú Lê lập tức im lặng: “Ngộ tính quá kém! Ý của ta là, có nhiều người ban đầu có thể là tu chính đạo, nhưng vì bản thân không kiên định, dục vọng quá lớn, đến cuối cùng không giữ được tín niệm ban đầu, đi theo ngã rẽ khác. Cháu cho rằng có bao nhiêu người có thể giống ta, ai làm việc gì cũng giữ được nguyên tắc của mình ư?”

Tôi thấy không phải lão già này lại nói để tự khen mình đấy sao? Thế nên tức giận nói: “Cháu biết cháu ngộ tính kém, sau này chú nói gì người bình thường dễ hiểu ấy!”

Cuối cùng chúng tôi bàn bạc, cảm thấy khả năng Lý Y Đồng còn sống rất cao, dù cô ta có phải đoạt xác trọng sinh hay không, cũng không thể cứ thế biến mất được!

“Lý Y Đồng bây giờ còn chưa trưởng thành, hơn nữa mỗi tuần phải lọc máu hai lần, cho dù cô ta thoát thân thế nào, cũng phải về nhà chứ!” Tôi nghi ngờ nói.

Đinh Nhất nghe xong trầm giọng nói: “Trừ khi cô ta muốn thoát khỏi thân phận Lý Y Đồng hoặc là... có người khác đang giúp cô ta.”

Chú Lê vỗ mạnh vào đùi: “Ai? Đúng nha, còn có khả năng này!”

Tôi lắc đầu nói: “Nếu người như thế thực sự tồn tại, vậy thì người đó có thể là ai? Nghe ông Lý nói, vì nguyên nhân thể chất nên Lý Y Đồng bình thường không có bạn bè, ngoài hai vợ chồng

họ thì không tiếp xúc với người khác!”

Nhất thời, chúng tôi đều rơi vào trầm mặc, đây thực sự là một vụ án khiến người ta phải đau đầu, sớm biết mất nhiều sức như thế thì từ đầu đã không nhận! Nhưng vấn đề bây giờ là chúng tôi phải đi đâu tìm Lý Y Đồng chứ?

CHƯƠNG

NHÀ VỆ SINH CÔNG CỘNG KINH HỒN

Tối đó, chúng tôi định quay lại nhà máy hóa chất kia một lần nữa, lần này chú Lê vỗ ngực cam đoan sẽ không xảy ra chuyện như lần trước, nhưng tôi cũng không tin lắm vào lời hứa của chú ấy.

Lần này chúng tôi vẫn đi vào từ cổng chính, giấy niêm phong lần trước chúng tôi bóc ra đã được dán lại. Vì lần trước Bạch Kiện đã cảnh cáo, nên lần này chúng tôi quyết định nhảy tường vào trong. Nhưng nếu làm thế, chú Lê phải ở lại trong xe, dù sao đôi chân tay già nua của chú ấy cũng không chịu được.

Không có âm khí tụ lại do nguyệt thực, tối nay cảm giác không ghê rợn như lần trước. Mấy vết phấn vẽ hình người trên mặt đất vẫn còn nguyên rõ ràng, chỉ có mấy âm hồn kia là không thấy đâu nữa.

Tôi cố gắng nhớ lại ký ức của Lưu Hằng, vị trí mấy âm hồn kia chỉ là nơi Lý Y Đồng đứng. Lúc đó trong miệng cô ta đang lẩm bẩm gì đó, có lẽ là đang đọc chú ngữ.

Mấy người Triệu Ba cũng quá xui xẻo, vốn cho rằng mình bắt được một cô gái yếu đuối bệnh tật, kết quả lại đưa về một bà cô tiễn họ "Lên đường"!

Tôi nói với Đinh Nhất: "Anh ngửi kỹ xem chỗ này có mùi gì đặc

biệt không?”

Đinh Nhất nhắm mắt lại ngửi ngửi, sau đó trầm giọng nói: “Nơi này có năm người chết cùng lúc, trên đất toàn là máu. Trong không khí bây giờ vẫn còn mùi máu tươi. Có điều... ngoài mùi máu ra, dường như còn một loại mùi hương nào đó, có lẽ đây chính là mùi thơm Lưu Hằng đã ngửi được trước khi chết.”

Tôi vội hỏi anh ta: “Vậy anh có ngửi ra đây là mùi gì không?”

Đinh Nhất lắc đầu nói: “Khó nói rõ được, có điều đây là mùi thảo dược...”

Trên phương diện giác quan, tôi không bằng Đinh Nhất, mặc dù tôi cũng ngửi nhưng vẫn không ngửi ra mùi gì, xem ra thu hoạch tối nay của chúng tôi cũng không tốt lắm.

Ra khỏi nhà máy hóa chất, Đinh Nhất miêu tả mùi hương kia cho chú Lê. Chú ấy nói đây có thể là một loại thảo dược có khả năng khống chế thần kinh, có điều chắc chắn không phải một loại mà là do nhiều loại thảo dược kết hợp thành.

Tôi giật mình nói: “Lợi hại như vậy sao! Nếu biết được kỹ thuật này, không phải có thể muốn giết ai thì giết à?!”

Chú Lê lắc đầu nói: “Chuyện này đâu dễ như thế! Cháu cho rằng điều khiển tâm trí là chuyện đơn giản sao? Chuyện này rất cao thâm, càng nói kỹ thì cháu càng không hiểu...”

Trên đường về, chúng tôi thảo luận về những đầu mối có trong tay... Đúng lúc này, tôi đột nhiên buồn tiểu nên vội bảo Đinh Nhất dừng ở một nhà vệ sinh gần đó, tôi phải giải quyết vấn đề.

Đinh Nhất còn chế giễu tôi: “Nơi này tối như thế, chỗ nào chẳng tiểu được!”

Nói vậy nhưng anh ta vẫn dừng ở một nhà vệ sinh công cộng, tôi vội vàng chạy xuống xe, lao thẳng vào nhà vệ sinh. Mặc dù bình

thường tôi cũng không phải người câu nệ tiểu tiết, nhưng vẫn là một công dân tốt.

Kết quả lúc tôi chuẩn bị cởi quần, đột nhiên nghe được có tiếng trẻ con khóc yếu ớt... lúc này đã qua nửa đêm, đây lại là một nhà vệ sinh công cộng vừa cũ vừa bẩn, sao lại có tiếng trẻ con khóc chứ?!

Lông tơ trên người tôi dựng đứng hết lên, sau lưng lạnh buốt. Tôi nghĩ đến tiếng khóc trẻ con trong xưởng giầy da lần trước, chẳng lẽ còn sót quái vật nào đó đuổi theo mình à?

Tôi nuốt nước miếng, cố gắng trấn tĩnh, dù sao chú Lê và Đinh Nhất cũng ở ngoài, chỉ cần tôi hét lên một tiếng, bọn họ sẽ lập tức chạy vào cứu tôi.

Nhưng vấn đề là âm thanh này như có như không, đừng nói là mèo động đực nhé, nếu tôi mà làm ầm lên sẽ thành trò cười cho bọn họ. Thế nên tôi cẩn thận lắng nghe, phát hiện tiếng khóc của đứa bé này dường như... phát ra từ trong lòng đất.

Âm thanh kia vừa nhỏ vừa yếu, khi có khi không, càng khiến cho người ta lo lắng. Lúc này, tôi quên hết sợ hãi trong lòng, thầm nghĩ nếu như âm thanh đó là của một anh linh, vậy thì để chú Lê giúp nó siêu thoát, dù sao như thế cũng tốt hơn trở thành cô hồn dã quỷ.

Thế là tôi đi theo hướng âm thanh đi sâu vào trong nhà vệ sinh... Nhưng dù tôi nghe thế nào cũng có cảm giác âm thanh đó cách tường phát ra. Đến khi tôi đi vào tận bức tường trong cùng của nhà vệ sinh, phát hiện ra âm thanh đó đúng là phát ra từ phía bên kia bức tường. Nếu tôi đoán không sai, đầu tường bên kia là nhà vệ sinh nữ.

Vì muốn xác định, tôi dán lỗ tai lên tường cẩn thận lắng nghe, đúng lúc này, một ngón tay thon dài chậm rãi chạm vào đầu vai

tôi, sau đó đập nhẹ tôi một cái...

"A!" Tôi dựng hết tóc gáy, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Hóa ra là Đinh Nhất tìm tôi, tôi ôm ngực nói: "Má nó, may mà tôi không bị bệnh tim, nếu không cũng bị anh dọa chết rồi!"

"Làm cái gì thế?! Không phải định nghe trộm bên nhà vệ sinh nữ chứ!" Đinh Nhất cũng bị tôi làm giật mình.

"Anh mới đi nghe lén nhà vệ sinh nữ? Cả nhà anh đều nghe lén!" Tôi nói xong làm động tác ý bảo anh ta nghe thật kỹ...

Đinh Nhất nghe một lúc, nhướng mày nói: "Có tiếng trẻ con khóc..."

"Anh cũng nghe thấy rồi chứ, có phải có con quái vật nhỏ nào lần trước bỏ sót giờ đuổi theo chúng ta không?" Tôi thì thầm.

Đinh Nhất nhịn cười nói: "Đi theo cậu vào nhà vệ sinh?"

"Anh... anh nghiêm túc một chút được không? Tôi nói thật đấy!" Tôi tức giận nói.

Đinh Nhất đành lắc đầu nói: "Nếu muốn biết có phải hay không thì sang đấy xem mới biết được..."

"Sang nhà vệ sinh nữ?!" Lời vừa nói xong, mặt tôi đã đỏ lên.

Đinh Nhất buồn cười nhìn tôi: "Cậu vội vàng như thế làm gì, giờ này bên đấy làm gì có ai!"

Tôi lúng túng nói: "Không ai thì có thể thoải mái đi vào à? Tôi lớn thế này mà chưa từng vào nhà vệ sinh nữ đâu! Nếu bị người khác coi là kẻ biến thái thì sao?!"

Đinh Nhất cũng không nói nhiều với tôi, quay người đi ra ngoài, tôi vội đuổi theo: "Anh định đi thật à?"

Đinh Nhất nói: "Không mau xem, chỉ sợ đứa bé kia sẽ thành anh linh thật đấy!"

“Có ý gì?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Anh ta thấy tôi nghe không hiểu, nên đứng hẳn lại, quay đầu nói với tôi: “Trong nhà vệ sinh nữ có đứa trẻ bị bỏ rơi…”

CHƯƠNG

ĐỨA TRẺ BỊ VỨT TRONG NHÀ VỆ SINH

Lúc chúng tôi chạy sang nhà vệ sinh nữ, quả nhiên nghe thấy tiếng khóc phát ra từ buồng vệ sinh thứ hai! Tôi lập tức thấy buồn nôn, không biết kẻ đáng bị chém ngàn đao nào lại đem vứt một đứa bé trong nhà vệ sinh chứ!”

Đinh Nhất đoán vị trí của đứa bé kia, ngẩng đầu nói với tôi: “Báo cảnh sát đi! Vị trí này chúng ta không cứu được!”

“Vì sao?” Tôi hỏi một câu không đầu không cuối.

Đinh Nhất nhìn tôi như nhìn thằng ngốc: “Nếu cậu định chui xuống dưới thì tôi cũng không có ý kiến, có điều bồn cầu này quá nhỏ, cho dù cậu muốn cũng không chui xuống được...”

Tôi nghe xong vội bấm gọi 110, nhân viên trực vừa nghe báo có đứa bé bị vứt trong nhà vệ sinh cũng kinh hãi, anh ta bảo chúng tôi đừng vội, sẽ lập tức gọi đội phòng cháy và cứu hộ đến.

Thế trận hôm đó cũng tương đối lớn, chú Lê vẫn ngồi trong xe chờ chúng tôi cũng bị dọa một trận, chú ấy không hiểu hai chúng tôi chỉ đi vệ sinh thôi sao lại gọi tới cả 110, còn cả phòng cháy rồi xe cứu thương nữa?

Nói thật, tôi không ngờ đứa bé kia lại rơi xuống dưới, ngay cả Đinh Nhất cũng chỉ có thể dùng thính lực để đoán đại khái vị trí

của nó. Không biết có phải do có quá nhiều người đến dọa nó sợ hay không, nó khóc ngày càng nhỏ, tiếng khóc yếu ớt dần biến mất...

Nhân viên cấp cứu dựa vào tiếng khóc để phán đoán, có lẽ đây là một đứa trẻ mới sinh, nếu không nhanh chóng cứu nó ra khỏi cống ngầm, có thể nó sẽ bị nhiễm trùng dẫn đến ung thư máu, bệnh này có khả năng tử vong rất cao.

Nhưng bây giờ không còn tiếng khóc, kết cấu bên dưới nhà vệ sinh lại không rõ, cũng không thể đào hết cả chỗ này lên được? Như thế quá lãng phí thời gian, có thể bỏ qua thời gian cấp cứu tốt nhất.

Tôi và Đinh Nhất đứng cạnh lo lắng cũng không biết làm sao, mắt nhìn thời gian trôi qua, nếu không cứu được đứa bé ra, chỉ sợ nó sẽ bị sặc trong đống chất thải đó!

Đúng lúc này, Đinh Nhất nói thầm với tôi: "Nếu nơi này yên tĩnh lại, tôi có thể đoán được vị trí của đứa bé."

Tôi vội chạy ra chỗ nhân viên cứu hộ, bàn bạc với họ: "Bạn của tôi lúc đầu đã nghe được tiếng khóc của đứa trẻ, có thể đại khái đoán được vị trí của nó, nếu có thể, mọi người cố gắng im lặng một phút, để anh ấy nghe lại..."

Nhân viên cứu hộ bán tín bán nghi hỏi lại: "Các anh có chắc không?"

Tôi chắc chắn nói: "Có!"

Cuối cùng họ cũng đồng ý để chúng tôi thử, nếu không cứ mù quáng tìm lung tung cũng rất tốn thời gian. Nhân viên hiện trường rút đi một phần, chỉ để lại mấy nhân viên phá dỡ ở lại với chúng tôi.

Mấy đội viên phòng cháy này cũng nói mình có thể nín thở ba

phút trở lên, để Đinh Nhất lắng nghe thật kỹ. Đinh Nhất nghe xong liền gật đầu, sau đó bắt đầu chuẩn bị... Nháy mắt tất cả mọi người đều nín thở.

Mặc dù tôi không có khả năng nín thở lâu như thế, nhưng một phút thì không có vấn đề gì. Tôi cũng nín thở, cẩn thận cảm nhận âm thanh dưới mặt đất. So với tôi, Đinh Nhất chuyên nghiệp hơn, anh ta cúi người xuống, áp tai lên đất, chậm rãi nhắm mắt lại.

Một phút qua đi rất nhanh, tôi sắp không chịu được nữa. Lúc này tôi phát hiện một vấn đề nữa, đó là người càng nhịn thở, nhịp tim càng tăng nhanh, tôi cảm thấy như vậy sẽ ảnh hưởng đến Đinh Nhất.

Đúng lúc tôi không nhịn được nữa, thì thấy Đinh Nhất thì thầm hưng phấn nói: “Tìm được rồi!”

Hóa ra đứa bé kia bị mắc lại ở khúc ngoặt dưới bồn cầu thứ hai, nhưng vì khoảng cách quá dài, ống lại quá hẹp, nên thành viên đội chữa cháy phải dùng dụng cụ phá bồn cầu thứ hai và đường cống mới đưa được đứa bé đã tím xanh ra ngoài.

Đó là một bé gái mới sinh, trên bụng vẫn còn cuống rốn. Có điều lúc cô bé được cứu lên đã không còn phản ứng nào nữa, tim mọi người đều chậm lại.

Thiết bị trên xe cứu thương chỉ là thiết bị cấp cứu đơn giản, muốn cứu sống được đứa bé này phải đưa nó đến bệnh viện. May mà giờ này không có tắc đường, nên sẽ nhanh chóng đến được bệnh viện, có điều không biết đứa bé có chờ được đến lúc đó hay không?

Ra khỏi nhà vệ sinh, chú Lê đang cùng một đám người đứng xem náo nhiệt, thấy chúng tôi di ra, hiếu kỳ hỏi: “Có người sinh con trong đó à?”

Tôi lắc đầu: “Cái gì chứ? Là một bà mẹ vô tâm vứt con mình

trong bồn cầu.”

Đinh Nhất nói thêm: “Có lẽ là sinh ở nhà vệ sinh rồi bỏ lại luôn.”

Lòng tôi lạnh lẽo, đến cùng là dạng phụ nữ thế nào mới có thể sinh cốt nhục của mình trong nhà vệ sinh, rồi bỏ mặc không quan tâm đến? Theo như chú Lê phân tích, người mẹ này có thể là tâm trí không tỉnh táo hoặc là một cô gái còn trẻ.

Đêm đó tôi và Đinh Nhất đầy mùi xú uế, nhưng nếu so với những thành viên đội cấp cứu kia thì vẫn sạch sẽ hơn nhiều! Đôi khi tôi rất khâm phục những thành viên đội cứu hỏa kia, vì cứu người.... công việc cực khổ, bẩn thỉu thế nào cũng làm được.

Cả đêm hôm đó tôi ngủ không ngon, hết suy nghĩ về Lý Y Đồng lại đến bé gái trong nhà vệ sinh. Đến khi trời gần sáng, tôi mới chìm vào giấc mộng nửa mê nửa tỉnh.

Đầu tiên là Lý Y Đồng lạnh mặt nói với tôi đừng tìm cô ta, tiếp đó có y tá chạy đến nói với tôi: “Vợ anh sinh rồi! Con gái 3 ký 3!” Tôi vội vàng chạy đến xem đứa bé, lại thấy đó chính là đứa bé xanh tím được đội cứu hỏa đưa lên trong nhà vệ sinh!

Tôi bị giấc mơ đáng sợ đó đánh thức, sau khi vuốt mồ hôi lạnh trên trán, thầm cảm thấy may mắn vì đây chỉ là giấc mơ, tôi đến bạn gái còn không có? Ở đâu ra vợ với con chứ!

Ngày hôm sau, tôi nhận được điện thoại của chú Lê, chú ấy nói hôm nay muốn làm một chuyện khác, dù sao vụ án của Lý Y Đồng cũng không có manh mối, nên tạm thời không để ý đến nó nữa, chú ấy bảo chúng tôi nghỉ một ngày. Thật tuyệt, tôi có thể quay về giường ngủ bù.

Đúng lúc đó Đinh Nhất dắt Kim Bảo về, vừa vào cửa anh ta đã nói, chuyện đứa bé bị bỏ ở nhà vệ sinh công cộng đã truyền đi trong khu chung cư, nghe nói đã cứu sống được đứa bé kia, chỉ là

bây giờ vẫn chưa tìm được cha mẹ của nó.

CHƯƠNG

VỤ ÁM SÁT Ở KHU CHUNG CƯ

Tôi nghe xong thì không thấy buồn ngủ nữa, ăn vài miếng điểm tâm, sau đó kéo Đinh Nhất đến bệnh viện thăm đứa bé đáng thương kia...

Lúc chúng tôi đến bệnh viện, có hai cảnh sát canh chừng ở đó, họ nhận ra chúng tôi nên chủ động chào hỏi. Nghe họ nói may mà đứa bé kia được cứu kịp, bây giờ các chỉ số đều bình thường, có thể coi là một bé gái khỏe mạnh.

Tôi bảo họ đưa chúng tôi đến thăm đứa bé, dù sao may là lúc đó tôi buồn tiểu, nếu lúc đó tôi không vào nhà vệ sinh kia, hoặc nếu tôi không để ý đến tiếng khóc kia thì đứa bé đó chết chắc.

Nhìn đứa bé trong lồng ấp, lòng tôi mềm nhũn, màu da trên người cô bé đã không còn tím xanh nữa, hơi có chút hồng hồng.

Đúng lúc này có một y tá đi đến, nhìn thấy chúng tôi thì giật mình nói: "Đây là người nhà đứa bé à?"

Cảnh sát lắc đầu: "Đây là người đã giúp chúng tôi cứu đứa bé ra, có trời mới biết hai kẻ làm cha mẹ không dám chịu trách nhiệm kia ở đâu!"

Y tá cũng thất vọng nói: "Đứa bé này trừ việc bị cảm lạnh một chút, thì không bị bệnh gì, sao cha mẹ con bé có thể nhẫn tâm như

thế chứ?”

Cảnh sát cũng không biết nói thế nào: “Không phải vì nó là con gái nên bị vứt bỏ đấy chứ?”

“Ai mà biết được?!” Y tá cảm thán nói.

Tôi nhìn thấy trên lồng ấp có ghi tên của cô bé là Mãn Mãn, thầm nghĩ không biết ai đã đặt tên! Y tá thấy tôi nhìn chằm chằm vào thẻ tên thì cười nói: “Đây là chúng tôi đặt tên cho cô bé, hy vọng cuộc sống sau này của cô bé sẽ có hạnh phúc tràn đầy.”

Tôi gật đầu: “Cái tên rất hay, mặc dù cô bé vừa ra đời đã gặp đại nạn, nhưng đại nạn không chết ắt sẽ có phúc về sau.”

Bỗng nhiên, điện thoại của một cảnh sát vang lên, sau khi nghe máy, lập tức hưng phấn nói: “Thật à? Tìm được rồi, quá tốt! A...”

Sau khi cúp điện thoại, anh ta buồn rầu nói: “Cảnh sát xem video giám sát trong và ngoài nhà vệ sinh đã tìm được mẹ của đứa bé! Là một học sinh cấp hai chưa đến mười lăm tuổi!”

“A! Không thể nào?!” Tôi giật mình.

Y tá cũng lắc đầu nói: “Làm sao đây, bây giờ không biết sao lại vậy, đột nhiên xuất hiện rất nhiều người trẻ tuổi đã làm cha làm mẹ, bản thân chúng vẫn còn là đứa trẻ mà đã sinh con!”

“Vậy cha mẹ chúng không quan tâm sao?” Tôi không thể tin nói.

Y tá thở dài: “Gia đình hạnh phúc thì giống nhau, gia đình bất hạnh thì mỗi nhà mỗi khác, nhưng nói thế nào đi nữa cũng đều là do cha mẹ giáo dục con cái không tốt.”

Tôi nhìn bé gái đáng thương, cảm thấy đau lòng, nếu không phải lúc đó tôi buồn tiểu, không biết đứa bé này sẽ thế nào? Nghĩ đến đây, tôi lấy một ngàn đồng đưa cho y tá, nhờ cô ấy mua cho đứa bé ít vật dụng.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Đinh Nhất thấy tôi vẫn rầu rĩ không

vui thì cười nói: “Đã tìm được mẹ của đứa bé đó rồi, cậu còn lo làm gì!”

Tôi thở dài: “Có tìm được mẹ của đứa bé kia thì cũng như không! Nếu như người nhà cô gái kia đồng ý nuôi đứa bé đó thì tốt, nếu không đồng ý... chắc sẽ bị đưa đến trại trẻ mồ côi!”

Đinh Nhất bĩu môi nói: “Cậu đừng ở đó lo chuyện bao đồng! Mỗi người đều có vận mệnh của riêng mình, đứa bé đó cũng vậy, có lẽ rời khỏi người mẹ không đáng tin kia, sẽ có một gia đình tốt hơn nhận nuôi nó thì sao?”

Tôi không nói tiếp nữa, chỉ mong mọi chuyện sẽ được như Đinh Nhất nói...

Buổi trưa, tôi gọi điện cho Bạch Kiện, muốn hỏi xem anh ta có tin gì của Đà Gia hay không? Không ngờ anh ta lại nói, tuyến tình báo thường gửi tin về Đà Gia cho anh ta, không biết sao mấy ngày nay đã biến mất.

Lòng tôi chìm xuống, một dự cảm xấu dần xuất hiện, Đà Gia cũng không phải đèn cạn dầu, lần trước lúc giao chiến với Bạch Kiện đã giết chết hai cảnh sát, lần này hy vọng không xảy ra chuyện gì.

Đang nghĩ ngợi, Đinh Nhất đã dừng xe dưới khu chung cư, hai chúng tôi đang định mở cửa xuống xe để về nhà nấu cơm. Đúng lúc đó, tôi ngửi thấy mùi tử thi nồng nặc, Đinh Nhất bên cạnh nhanh chóng ấn đầu tôi xuống dưới.

Sau đó tôi nghe được tiếng nổ giòn tan, cửa sổ xe bị phá nát... phản ứng đầu tiên của tôi là: chẳng thể ngờ là lại có người nổ súng vào mình!

Chuyện quái gì thế? Giữa thanh thiên bạch nhật, mặt trời tươi sáng! Đây là xã hội hòa bình, sao lại có người nổ súng vào chúng tôi chứ?! Mặc dù lúc đó tôi rất kinh ngạc, nhưng vẫn biết là không

thể chịu thiệt!

Hai chúng tôi ngồi xổm xuống, lấy xe ô tô làm vật chắn, tôi vội gọi điện báo cho Bạch Kiện! Vì chuyện xảy ra đột ngột, nếu lúc đó gọi cho 110 báo có người dùng súng bắn tôi, có lẽ nhân viên trực tổng đài sẽ tưởng tôi là kẻ rỗi hơi đi trêu cảnh sát.

Bạch Kiện cũng ngạc nhiên, anh ta dặn tôi nấp thật kỹ, sẽ lập tức báo cho đơn vị gần chúng tôi nhất đến chi viện... Nói thật, mặc dù đây không phải lần đầu tiên tôi bị người khác chĩa súng vào người, nhưng lần này đối phương thực sự muốn giết tôi.

Theo mùi tử thi ngày càng gần, tôi cảm nhận được gần đây có thi thể. Nhưng không biết vì sao, tôi cảm nhận được thi thể lại không tìm thấy tàn hồn của thứ đó?!

Thật ra tôi không quá lo lắng đến an toàn của mình và Đinh Nhất, dù sao với thân thủ của Đinh Nhất thì cũng có thể kéo dài thêm chút thời gian. Thế nhưng giờ đang là ban ngày, trong khu chung cư có rất nhiều người qua lại, tôi sợ sẽ có người bị ngộ thương.

Tôi thì thầm với Đinh Nhất: “Mục tiêu của tên kia là chúng ta, hay chúng ta dẫn hắn đến chỗ ít người hơn đi?”

Nhưng Đinh Nhất lắc đầu nói: “Bây giờ đang là lúc tan tầm, dù đi hướng nào cũng sẽ gặp dòng người đông đúc, làm thế sẽ càng thêm nguy hiểm, một động không bằng một tĩnh... Cậu tranh thủ ngồi thấp xuống đi! Chút nữa nếu hắn đến đây, không phải vẫn còn tôi à! Nếu không được thì cậu chui xuống gầm xe đi..”

Có câu nói này của Đinh Nhất khiến tôi yên tâm, nhưng đúng lúc này, tôi nhìn dưới gầm xe thấy một đôi giày trắng đang đi từng bước về phía chúng tôi, tôi dường như có thể khẳng định đây chính là kẻ muốn giết mình!

Nhìn bước đi của hắn cứng nhắc, động tác máy móc, tôi lập tức

hiểu ra tên này không phải là người sống! Tôi lần tìm trong đầu mình những kẻ có thể điều khiển thi thể giết người, kết quả chỉ có một - Đà Gia.

CHƯƠNG

NGƯỜI ĐƯA TIN MẤT TÍCH

Không ngờ lão Đà Gia này lại muốn giết tôi? Cũng phải, lần trước tôi giúp Bạch Kiện phá hoại chuyện tốt của hắn, dù chúng tôi chưa bao giờ thực sự đối mặt, nhưng tôi tin đôi bên đều biết rõ sự tồn tại của đối phương.

Chẳng lẽ lần này hắn về nước là muốn xử lý tôi? Nhưng tôi nghĩ lại lại cảm thấy khả năng này không cao, cùng lắm thì hắn có chuyện gì đó không thể không về nước, tiện đường xử lý chuyện của tôi.

Đinh Nhất vung tay, con dao bạc bay ra ngoài, vừa vặn đâm vào người tên kia, nhưng hắn dường như không có phản ứng gì. Đinh Nhất thấy dao bạc của mình không có tác dụng thì định đứng dậy lao vào đánh chính diện.

Nhưng Đà Gia hành thi lợi hại thế nào, chúng tôi đã được lĩnh giáo, lần trước có thể tiêu diệt ba bộ hành thi kia là vì chúng tôi đã có chuẩn bị trước. Nhưng bây giờ trong tay chúng tôi chẳng có gì, từ máu chó đen, chu sa, đến cả chú Lê, mấy pháp bảo này đều không có! Điểm mấu chốt là hắn còn có súng nữa?!

Thế nên tôi kéo Đinh Nhất lại, lắc đầu với anh ta: "Đừng đi vội! Hắn có súng!"

Xem ra Đà Gia đã chuẩn bị kỹ rồi mới đến, có lẽ hắn đã biết việc chúng tôi có cách để khắc chế việc hành thi của hắn nên hiện giờ mới dùng đến súng, người lợi hại đến thế nào cũng không thể đao thương bất nhập!

Thật ra Đà Gia đã đánh giá tôi quá cao, trong tình huống hiện giờ, cho dù tên kia không có súng, chúng tôi cũng không phải đối thủ của hắn, dù sao đây chính là loại người thực sự có thể "Dùng tay xé xác người khác".

Đúng lúc mấu chốt, tôi nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát: "Cảnh sát đây! Không được nhúc nhích!"

Lời thoại quen thuộc! Nhưng ở thời điểm này lại cảm thấy rất dễ nghe, tôi cảm động muốn khóc, tôi vội vàng đứng dậy hét lớn: "Anh cảnh sát, trong tay tên kia có..."

Tôi còn chưa nói hết câu, cỗ hành thi kia đã bắn "đoàng" một phát súng tới, viên đạn bay sượt qua da đầu tôi rồi găm vào cành cây phía sau lưng.

Điều đáng mừng chính là khả năng bắn súng của tên này lúc còn sống chả đâu vào đâu, nếu không với phát bắn lúc nãy tôi đã sớm không giữ được cái mạng nhỏ này rồi. Trong tình huống này, cảnh sát cũng không nhiều lời với tên kia, thậm chí ngay cả nổ súng cảnh cáo cũng không làm, bắn trực tiếp vào hắn.

Nếu là người bình thường, chỉ một nhát súng đó cũng đủ khiến hắn không thể đứng vững, nhưng hắn giống như không có việc gì, vẫn đi vòng qua ô tô tìm chúng tôi. Mỗi một cử động của hắn đều khiến tôi sợ muốn tè ra quần, hắn đi vòng qua thì chúng tôi cũng vòng sang bên kia, chúng tôi "Hai người một xác" cứ thế đi vòng quanh chiếc xe ô tô.

Đi vòng mãi, cuối cùng Đinh Nhất lùi khỏi vòng, nhảy sang bên cạnh nhìn tôi. Lúc này chúng tôi mới phát hiện ra, hóa ra tên này

chỉ muốn giết tôi! Hắn coi như không nhìn thấy Đinh Nhất, nhưng đối với tôi thì như sói ngửi thấy mùi máu, kiên quyết không từ bỏ.

Đương nhiên, Đinh Nhất lùi ra ngoài không phải để chạy trốn, mà là chạy đến cạnh cảnh sát tuần tra bị dọa đến ngây người kia, hỏi xem anh ta có dây thừng chắc chắn không? Cảnh sát tuần tra nghĩ một lúc, mới chạy đến xe bán tải tìm dây thừng kéo xe: “Cái này được không?”

Đinh Nhất nhìn qua: “Chắc là được!”

Tôi lúc đó vẫn đau khổ chạy vòng quanh chiếc xe, vừa nhìn thấy Đinh Nhất cầm dây thừng trong tay thì hiểu anh ta định làm gì. Nhưng đó cũng không phải kế lâu dài, muốn áp chế triệt để hành thi này, nhất định phải gọi chú Lê tới mới được.

Thế là tôi vừa tránh họng súng của tên kia, vừa móc điện thoại ra gọi cho chú Lê. Kết quả lão già kia vừa nhận điện thoại đã hét lên: “Không phải cháu nói với chú hôm nay không làm gì à?”

Tôi cũng không để chú ấy có cơ hội tiếp tục càu nhàu, hét lên trong điện thoại: “Chú nhanh đến chỗ cháu đi, cháu đang bị hành thi dùng súng đuổi giết!”

Có lẽ chú Lê cũng không ngờ chuyện lại nghiêm trọng như thế, đầu tiên là sửng sốt hai giây, sau đó mới nói một câu: “Đến ngay đây...” rồi cúp điện thoại.

Lúc này Đinh Nhất hét lên với tôi: “Chạy sang đây!”

Tôi nhìn lên, hóa ra anh ta đã chỉ huy bốn cảnh sát tuần tra cùng với anh ta kéo dây thừng thành một cái võng trùm đơn giản, anh ta bảo tôi chạy về hướng đó dẫn dụ hành thi theo.

Với tốc độ và nhân phẩm hiện tại của tôi, nếu như nhân phẩm không tốt thì rất có thể sẽ ăn đạn. May mắn là nhân phẩm của tôi không tệ lắm, hơn nữa khả năng bắn súng của tên kia cũng không

tốt, hai phát súng đều trúng vào nền xi măng dưới chân tôi, nhưng tôi cũng bị dọa không nhẹ.

Thi thể này cũng coi như lợi hại, nhưng dù sao hắn cũng không phải là người nên không có tư duy của con người. Lúc tôi chạy đến chỗ bọn Đinh Nhất thì đã giăng sẵn lưới, tôi như một con mèo uốn éo chui ra khỏi lưới.

Nhưng tên kia không được như tôi, nên bị lưới trùm lấy, Đinh Nhất thấy hắn đã sa lưới thì vội kêu mấy cảnh sát kia kéo lưới lại, tạm thời khống chế tên kia, anh ta nhanh chóng lao vào đá bay súng trong tay hắn.

Súng bị mất, nhưng tay hắn vẫn làm động tác như đang cầm súng, không ngừng bóp cò về phía tôi. Tôi nhìn khẩu súng rơi trên đất, cuối cùng cũng nhặt được tim về, cứ thế này chỉ cần tôi đứng xa xa thì tên đó sẽ không làm gì được tôi.

Nhưng thi thể này có sức lực lớn đến kinh người, bốn cảnh sát tuần tra cộng thêm cả Đinh Nhất cũng không thể giữ chặt hắn, giống như đang đánh cờ có tiến có lùi.

Đúng lúc này Bạch Kiện đưa thêm người đến, khi anh ta nhìn thấy cái võng đang giữ hành thi kia thì mặt cũng biến sắc. Mấy cảnh sát khác chạy đến giúp kéo chặt lưới, chỉ còn Bạch Kiện nặng nề đứng đó nhìn, tôi có thể cảm nhận được lửa giận đang bùng cháy trong lòng anh ta!

Tôi đi đến bên cạnh anh ta, nhỏ giọng nói: “Anh biết anh ta à?”

Bạch Kiện nặng nề gật đầu: “Anh ta chính là tuyến dưới mất tích của tôi... chính anh ta đã cung cấp cho tôi thông tin Đà Gia về nước.”

Tôi tức giận nói: “Tên Đà Gia này đúng là không có nhân tính, nếu như không diệt trừ hắn, không biết sẽ có bao nhiêu người nữa chết trong tay hắn.”

Vì không dám tiếp cận quá gần, cho nên cảnh sát chỉ có thể dùng cái võng kia khống chế hành thi trong đó, đến lúc chú Lê vội vàng lao từ trên xe taxi xuống… Chú ấy làm giống như lần trước, dùng máu chó đen trộn với chu sa, theo cách giải khống chế thi, mới khiến người đưa tin của Bạch Kiện trở lại làm một thi thể bình thường.

Vừa rồi lúc bọn Bạch Kiện đến, đã thực hiện sơ tán người dân tập trung xem náo nhiệt xung quanh, nên vụ án này cuối cùng được định thành: Bệnh nhân tâm thần dùng súng gây thương tích, cuối cùng bị cảnh sát bắn hạ tại chỗ.

CHƯƠNG

LẤY TRỘM THẬN NGƯỜI

Trên thực tế, người đưa tin của Bạch Kiện cũng thật sự chết bởi vết thương do đạn bắn, có điều vết đạn đó không phải do cảnh sát gây ra.

Tôi vẫn chưa hoàn hồn, trở thành người bị hại được cảnh sát đưa về đồn lấy lời khai, thực ra là Bạch Kiện đưa tôi về để bàn xem tiếp theo nên làm thế nào.

Trong văn phòng của Bạch Kiện, tôi đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, vội hỏi anh ta: "Anh mau phái người đến tòa nhà của chúng tôi, xem chuyện lúc đó có bị ai ghi lại rồi phát tán lên mạng không, gây ra khủng hoảng xã hội là chuyện nhỏ, phá hoại hình ảnh của tôi mới là chuyện lớn!"

Bạch Kiện nghe xong cũng lập tức cầm điện thoại lên phân phó xuống dưới, có điều hiện tại anh ta cũng không có tâm trạng quản lý chuyện này, trong đầu anh ta hiện giờ chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để bắt được Đà Gia.

Không ngờ tôi đã đoán đúng, có hai tên nhóc dùng điện thoại ghi lại được cảnh tượng đó.

May là hai tên này chỉ muốn khoe khoang với bạn bè nên đã định chờ đến tối mới tải lên mạng, vì vậy chuyện này mới chưa bị

phát tán lên internet.

Bây giờ khả năng ghi hình của điện thoại smartphone rất tốt, hình ảnh rất rõ ràng. Nếu video này bị phát tán lên mạng, có lẽ sẽ khiến bọn Bạch Kiện đau đầu không ít.

Có điều bây giờ chuyện khiến anh ta đau đầy nhất không chỉ có chuyện này, đặc biệt là tên Đà Gia thủ đoạn tàn nhẫn kia, đây chính là vì ...

Không biết lần này hắn không giết được tôi, lần sau sẽ nghĩ ra thủ đoạn tàn nhẫn gì để đối phó với tôi nữa... Nếu nói tôi kết oán với hắn thì cũng không hẳn, nhưng đúng là chuyện này tôi cũng có phần, chưa nói đến quan hệ của tôi và Bạch Kiện không tầm thường, cho dù là một cảnh sát không quen biết đến tìm tôi nhờ giúp đỡ, tôi vẫn sẽ làm.

Nhưng vấn đề bây giờ là chúng tôi ở ngoài sáng, Đà Gia ở trong tối, lúc nào hắn cũng có thể tìm đến chúng tôi gây chuyện, khiến chúng tôi khó lòng phòng bị. Để đề phòng tôi lại gặp nguy hiểm, Bạch Kiện phái cấp dưới của anh ta thay phiên nhau đi theo tôi 24/24.

Tôi nghe vậy thì liên tục xua tay nói: “Không cần như vậy đâu, anh cũng tiếp xúc với những thứ lợi hại đó rồi, đừng khiến đồng nghiệp của anh gặp nguy hiểm, nếu tôi thực sự có chuyện gì thì sẽ gọi cho anh trước.”

Bạch Kiện nghĩ một lúc, vẫn quyết định cho người canh chừng ngoài nhà tôi, một khi phát hiện kẻ nào khả nghi thì sẽ lập tức thông báo cho anh ta để điều động thêm người đến.

Thật ra tôi biết Bạch Kiện muốn thông qua tôi tìm Đà Gia, nhưng tôi cảm thấy khả năng này không cao, vì dù Đà Gia muốn giết tôi, hắn cũng sẽ không tự mình ra tay.

Vì lý do an toàn, buổi tối tôi và Đinh Nhất ngủ ở nhà chú Lê.

Trong nhà của chú ấy không hề tầm thường, âm vật bình thường không thể đến gần, cho nên chúng tôi ở đây sẽ tạm thời an toàn.

Việc cứ rối tung cả lên, thiếu chút nữa chúng tôi quên mất sự việc của ông Lý trước đó, ông Lý vừa gọi điện tới, bị chú Lê nói qua loa đối phó mấy câu.

Thực ra không phải chúng tôi không muốn giúp ông ấy tìm con gái, chỉ là hiện tại ngay cả mình mà chúng tôi còn chưa lo xong, không có thời gian đâu mà giúp người ta.

Ai ngờ lúc xem tin tức vào sáng ngày hôm sau, không hiểu sao chúng tôi đều nghĩ ngay sự việc có liên quan đến Lý Y Đồng.

Lúc đó chúng tôi đang ăn sáng, vì vậy chú Lê mở tivi muốn xem tin tức, kết quả là bị một tin tức địa phương thu hút.

Đó là tin về hiện trường một vụ án hình sự, bản tin nói có một người đàn ông bị phát hiện đã chết ở phòng trọ, hơn nữa, từ vết thương trên thi thể có thể thấy, anh ta đã bị lấy mất thận.

Sau khi xem tin tức này, ba người không hẹn mà cùng nghĩ đến Lý Y Đồng, cái ý tưởng rằng cô ta có thể giết bất kỳ ai lấy thận để mình được sống cứ thế nảy sinh trong lòng.

Nghĩ vậy tôi gọi cho Bạch Kiện để hỏi cặn kẽ về vụ án. Thì ra anh ta đang ở hiện trường để điều tra, bởi vụ án có tính chất nguy hiểm, cho nên tỉnh đã đề nghị họ tới điều tra.

Nghe Bạch Kiện nói, thật ra tin tức mới đưa này rất vắn tắt, hiện trường vụ án có phát hiện điểm làm người ta kinh ngạc...

Người phát hiện ra thi thể là hàng xóm, vì mấy ngày qua nhiệt độ không khí rất cao, hơn nữa phòng trọ thông gió không tốt, nên ở đây có mùi lạ sẽ rất dễ bị phát hiện.

Theo như người hàng xóm này thì người chết là một nhà văn viết tiểu thuyết, cả ngày không ra khỏi cửa, bình thường sẽ không

thấy mặt anh ta.

Có thể do phòng thuê, cách âm kém, nên lúc nạn nhân đánh máy, mỗi đêm người hàng xóm đều nghe thấy.

Người hàng xóm cảm thấy rất lạ khi cuối tuần này không thấy nạn nhân đánh máy nữa.

Lúc đầu hàng xóm tưởng nạn nhân chuyển nhà, nhưng sau đó lại thấy có bưu phẩm của nạn nhân được gửi đến, nếu nạn nhân thực sự chuyển nhà thì nhân viên chuyển phát phải đưa đến địa chỉ mới chứ.

Tuy hàng xóm rất tò mò, nhưng dù sao cũng không phải chuyện của mình, cho nên cũng không quá để ý. Nhưng hai ngày trước, anh ta và bạn gái ngửi thấy thứ mùi như là mùi thối thoang thoảng.

Lúc đầu họ còn nghĩ rằng có chuột chết, nhưng tìm tới tìm lui lại phát hiện mùi thối là từ phòng bên cạnh của nạn nhân phát ra.

Nếu mùi thối vài ngày là hết thì họ sẽ không để ý nữa, nhưng không ngờ mùi này càng ngày càng nồng nặc, cuối cùng không thể chịu được nữa, họ mới nghĩ đến việc báo cảnh sát.

Sau khi cảnh sát 110 đến, việc đầu tiên họ làm là gọi chủ phòng trọ, bảo ông ta dùng chìa khóa mở cửa. Khi cửa mở, vừa nhìn thấy bên trong có vài người đã nôn tại chỗ...

Trong căn phòng bốn mươi mét vuông của nạn nhân, có một cái thùng lớn lót nilon màu đỏ, trong thùng là chất lỏng màu xanh đen, đã tràn đầy chảy ra bên ngoài.

Làm mọi người hoảng sợ không phải là chất lỏng màu xanh đen mà là thứ ở trong nước... một thi thể đàn ông đang thối rữa.

Trên thi thể thỉnh thoáng thấy có mấy thứ trắng trắng di động, nhìn kĩ thì thấy đó là những con giòi đang ngọ nguậy.

Hình ảnh này tác động mạnh đến thị giác, khiến một người cảnh sát hình sự lâu năm như Bạch Kiện cũng không chịu đựng nổi.

Theo như báo cáo của bên pháp y và khám nghiệm hiện trường, suy đoán là nạn nhân bị ngâm trong thùng nước sau khi bị đâm chết, thi thể bị phân hủy bắt đầu trương lên, nên nước trong thùng mới bị đẩy ra ngoài.

Bởi vì thi thể bị phân hủy quá nghiêm trọng, nên pháp y phải chở cả thùng nước về.

Trước đây khi phát hiện án mạng, cho dù có đáng sợ thế nào thì xác chết cũng sẽ được cất vào bọc đựng xác rồi chở về, chở cả thùng chứa xác về như lần này là lần đầu tiên.

CHƯƠNG

CẶN BÃ TRONG NHỮNG KẺ CẶN BÃ

Bởi vì thi thể nạn nhân đã quá bốc mùi nên nhân viên phụ trách vận chuyển thi thể phải mang mặt nạ phòng độc trong suốt quá trình vận chuyển, làm mọi người có cảm giác chớ nên lại gần.

Sau khi nghe Bạch Kiện nói, tôi cảm thấy phải nhanh chóng đến xem thi thể kia, chỉ mong những điều chúng tôi suy đoán không phải là sự thật...

Khi chúng tôi đến phòng giải phẫu thi thể của tỉnh thì thấy Bạch Kiện đang giải phẫu thi thể bị trương lên với hai nhân viên pháp y.

Dựa theo kết quả kiểm nghiệm sơ bộ của nhân viên nghiệm thi, nạn nhân chết do bị cắt mất hai quả thận. Căn cứ vào tuổi của giòi trên thi thể, thì thời điểm nạn nhân tử vong là buổi tối năm ngày trước.

Trước đó chắc cái thùng được đổ đầy nước đá, mặc dù nước đá có thể làm hoãn tốc độ phân hủy của thi thể, nhưng mấy ngày nay nhiệt độ không khí lên đến hơn ba mươi độ, cho nên thi thể bị phân hủy rất nhanh.

Vừa vào đến phòng giải phẫu, mùi hôi nặng nề xộc vào mũi làm tôi gần như không thở được. May mà Bạch Kiện đưa cho tôi một

cái mặt nạ phòng độc, lúc này mới có thể hô hấp lại bình thường.

Mặc dù tôi đã xem qua vô số thi thể, nhưng vẫn chưa từng thấy thi thể nào to lớn như bộ để trên bàn giải phẫu lúc này, thị giác vẫn bị kích thích mạnh.

Thị giác và khứu giác cùng bị kích thích mạnh làm tôi không thể tập trung tinh thần để cảm nhận tàn hồn trên thi thể được...

Nữ nhân viên pháp y trẻ tuổi thấy tôi bị mùi hôi làm cho khó chịu, không làm việc được, vì vậy lấy trong ngăn kéo ra một nhánh cỏ màu xanh đưa cho tôi rồi nói: "Đưa cái này lên mũi ngửi, có thể giảm cảm giác buồn nôn..."

Tôi cầm lấy nhìn xem thì thấy nó giống mấy cây rau cải, tôi bỏ mấy nhánh rau lên mũi ngửi, đúng là cảm thấy khá hơn nhiều.

So với tôi thì Đinh Nhất bình tĩnh hơn, trông anh ta như không có chuyện gì, gương mặt thản nhiên, mũi anh ta còn thính hơn cả mũi chó, thật không hiểu vì sao mà anh ta chịu được.

Khi tôi có thể tập trung tinh thần trở lại, phần ký ức thuộc về người chết như thủy triều lên ùa vào trong tâm trí tôi...

Nạn nhân tên Ngụy Vĩ, là một tên chuyên viết chuyện khiêu dâm trên mạng, vì để có thể có được linh cảm, hắn thường hay lên mạng để dụ dỗ các cô gái trẻ tuổi vị thành niên qua lại với mình, đây đúng là ký ức của tên cặn bã này!

Năm ngày trước, hắn lên mạng gặp được một nickname tên là "Thiếu nữ mười lăm tuổi thành thục bất cần", nói chuyện với đối phương vài câu thì biết cô gái tên Lý Y Đồng, năm nay mười bốn tuổi rưỡi.

Ngụy Vĩ lập tức lừa gạt cô gái nói mình có truyện do TF ký tặng, nếu cô gái đến nhà mình thì hắn có thể cho cô ấy.

Đây là mánh khóe hắn vẫn thường dùng, trăm lần hiệu quả cả

trăm! Dĩ nhiên, lần này cũng không ngoại lệ, cô gái nghe vậy thì đồng ý luôn.

Nhưng Ngụy Vĩ không ngờ rằng "Thiếu nữ mười lăm tuổi thành thục bất cần" này không đến một mình, mà còn mang theo một cô bé đi cùng.

Lúc đầu Ngụy Vĩ rất vui vẻ, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện cô bé mà Lý Y Đồng mang theo có chút vấn đề...

Cô bé kia khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, hẳn là đang ở độ tuổi hoa, nhưng cô bé lại cư xử rất khô khan, không nói không cười, sau khi vào cửa thì cả ngồi cũng không ngồi.

Ngụy Vĩ tò mò hỏi Lý Y Đồng là cô bé bị sao vậy? Lý Y Đồng cười nói: "Không sao, cậu ấy chỉ xấu hổ thôi..."

Lúc đó Ngụy Vĩ đang có những suy nghĩ dung tục nên cũng không nghĩ nhiều gì về việc này, nhưng ngay khi hắn định lừa Lý Y Đồng chụp một vài bức ảnh dung tục, thì đột nhiên ngửi thấy một mùi kì quái. Sau đó, Ngụy Vĩ cảm thấy mơ màng, hắn cảm thấy cơ thể dần mất khống chế, làm theo những gì Lý Y Đồng yêu cầu.

Điều hắn không ngờ tới là cô bé cổ quái lúc trước lại có sức mạnh lớn đến đáng sợ, nắm một cái đã vật hắn ngã sấp xuống, ngay sau đó, hắn cảm thấy ngang lưng truyền đến cảm giác đau nhức rồi không biết gì nữa.

Hiển nhiên là Lý Y Đồng và cô bé cổ quái kia cùng trộm hai quả thận của Ngụy Vĩ...

Lý Y Đồng hành động rất tàn nhẫn, một quả thận cũng không để lại cho Ngụy Vĩ, xem ra từ đầu đã không có ý định để cho nạn nhân sống.

Tôi không bao giờ nghĩ tới việc Lý Y Đồng lại là người như vậy, trước kia chỉ nghĩ rằng Lý Y Đồng là người biết khống chế hồn,

nhưng bé gái không rõ lai lịch cùng đi với cô ta tới nhà Ngụy Vĩ nếu không phải là người sống thì có thể cô ta cũng biết khống chế thi thể như Đà Gia.

Thật là họa vô đơn chí, trong cùng một lúc lại gặp phải hai nhân vật lợi hại như vậy, Đà Gia còn chưa đối phó xong, nay lại thêm Lý Y Đồng thì biết tính thế nào đây?

Khi tôi nói cho Bạch Kiện việc Ngụy Vĩ vì lừa gạt trẻ vị thành niên nên bị Lý Y Đồng lừa lại, trộm thận hại chết mình thì Bạch Kiện không thể tin được, một cô gái đau ốm như vậy sao có thể giết một gã đàn ông chứ?

Nói thật, lúc đầu tôi cũng không thể tin nổi, nhưng xem tình hình hiện tại thì chúng tôi chưa biết hết bản lĩnh của Lý Y Đồng rồi, chỉ sợ cô ta còn trên cơ cả chú Lê.

Sau khi ra khỏi phòng giải phẫu, Bạch Kiện rất u sầu, vụ án Đà Gia còn chưa có kết quả, giờ lại có thêm vụ án trộm thận.

Tuy tôi có thể biết người gây án là ai, nhưng đừng nói là có thể bắt được Lý Y Đồng, ngay cả tìm được cô ta cũng khó.

Trong nhất thời, cả hai chúng tôi đều không biết nên nói gì, cũng không biết vì sao nhưng sâu xa chúng tôi cảm thấy cả hai vụ án này dường như có quan hệ với nhau...

Buổi tối, sau khi trở lại nhà chú Lê, chú ấy hỏi vụ án trộm thận như thế nào rồi? Tôi thật lấy làm tiếc khi phải nói với chú ấy: “Thật đúng như những gì chúng ta suy đoán, chính là Lý Y Đồng làm”.

Chú Lê nghe xong trầm mặc một lúc rồi nói: “Nhỏ tuổi như vậy mà có thể giết người, trộm thận, thật đúng là không tin nổi”.

Tôi nghe vậy liền lắc đầu nói: “Có gì mà không tin, cháu đã trông thấy tàn hồn của Ngụy Vĩ, thời điểm Lý Y Đồng giết Ngụy Vĩ

còn mang theo một cô bé không rõ lai lịch, nếu cháu không lầm thì cô bé kia không phải người sống”.

“Cháu có ý gì?” Chú Lê không hiểu hỏi.

“Cháu cảm thấy cô bé đó như một cỗ thi thể bị điều khiển...” Tôi thấp giọng nói.

Chú Lê nghe xong biến sắc nói: “Thật trùng hợp! Cùng lúc có hai vụ án giết người đều có hành thi xuất hiện?”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy... chỉ mong giữa hai vụ án không có quan hệ gì”.

Đêm đó, ba người chúng tôi đều ngủ rất muộn, vẫn luôn mải suy nghĩ đối sách vụ án, sau đó thực sự buồn ngủ, đã ngủ gục luôn trên salon nhà chú Lê...

Ai ngờ mới ngủ một lát, liền nghe được tiếng kêu chói tai của Tiểu Hắc, tôi hoảng sợ bật dậy từ salon. Tôi vừa định hỏi xảy ra chuyện gì thì phát hiện bốn phía một màu đen kịt, chú Lê cùng Đinh Nhất đều không thấy bóng dáng...

Thấy một màn như vậy, tâm trạng tôi nhất thời trầm xuống, một loại cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có nảy sinh trong lòng. Vì vậy theo bản năng, tôi lấy con dao thép từ ống quần ra, dựa theo trí nhớ lần ra tới cửa.

CHƯƠNG

ĐÀ GIA TỚI CỬA

Lúc tôi đang muốn đứng dậy từ salon, lại đột nhiên thấy một đôi mắt xanh biếc đang yên lặng không một tiếng động đến gần mình...

Nhất thời trong lòng tôi căng thẳng, thân thể không tự chủ mà lùi về phía sau, đến khi nghe thấy tiếng mèo kêu, trái tim tôi mới thả lỏng, thì ra là Tiểu Hắc! Lúc Tiểu Hắc đi đến gần tôi, tôi ngửi thấy trên người nó một mùi hôi thối nồng nặc.

"Tiểu Hắc? Chú Lê và Đinh Nhất đâu?" Tôi hỏi một cách hết sức ngu ngốc, tôi thế mà lại đi mong một con mèo có thể trả lời mình.

Tiểu Hắc nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của tôi sau đó xoay người đi về hướng phòng sách của chú Lê, xem ánh mắt của nó hình như bảo tôi đi theo. Vì vậy tôi từ từ đi theo sau nó đến phòng sách. Đi vào trong phòng, tôi liền thấy chú Lê và Đinh Nhất đang bày một trận pháp cổ quái.

Chú Lê nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu nhìn lên thấy đó là tôi, vì vậy liền làm động tác ra hiệu cho tôi đừng lên tiếng, mà đi từ từ đến bên người chú ấy. Nhìn dáng vẻ như lâm đại địch của chú ấy, trong lòng tôi không khỏi khẩn trương, vì vậy nhỏ giọng hỏi: "Tình huống gì vậy ạ?"

“Bên ngoài có cao nhân đang bày binh bố trận, muốn phá thế cục phong thủy trong này của ta.” Chú Lê hạ giọng nói.

Tôi nghe vậy liền hỏi: “Làm sao chú biết?”

Chú Lê chỉ Tiểu Hắc bên chân mình nói: “Cháu xem nó đi chẳng phải là biết sao, cả người tử khí, nhất định là đã đánh một trận ở bên ngoài cùng thứ gì đó”.

“Vậy chú có thể nhìn ra được là Tiểu Hắc thắng hay thua không?” Tôi nói.

Chú Lê nghe xong cười hắc hắc nói: “Tiểu Hắc nhà chúng ta cho tới bây giờ đánh lộn chưa từng bại”.

“Có thể biết là ai làm không ạ?” Tôi hỏi tiếp.

Chú Lê nghe xong liền đảo mắt nói với tôi: “Chính cháu đi trêu chọc ai, trong lòng không nghĩ ra sao?”

Tôi vừa nghe liền bất đắc dĩ đỡ trán nói: “Thật sự cháu không chủ động trêu chọc bọn họ, hành tẩu giang hồ, luôn có nhiều điều bất đắc dĩ mà.”

“Đừng ở đó nhiều lời, mau tới đây giúp chú một tay đi.” Chú Lê tức giận nói.

Sau đó mấy người chúng tôi bố trí vài cái pháp khí trấn trạch ở những hướng khác nhau, hy vọng dùng cái này có thể chống đỡ được những cao thủ bên ngoài kia. Trong lúc bất chợt, tôi nghĩ đến người của Bạch Kiện vẫn còn ở bên ngoài, cũng không biết có xảy ra chuyện gì không.

Nghĩ vậy, tôi liền vội vàng gọi điện thoại cho Bạch Kiện, nhưng anh ta vẫn không nhận điện, trong lòng tôi lúc đó liền nảy sinh một dự cảm xấu, sợ là đã có chuyện xảy ra rồi...

“Chú Lê, cháu ra ngoài xem một chút…”

Chú Lê nghe xong tức giận nói: “Cháu điên rồi, bên ngoài xảy ra

chuyện gì cháu cũng không rõ, bây giờ mà ra ngoài khác gì chịu chết! Chú nói cho cháu biết, phía ngoài cũng không phải chỉ là chủ nhân của mấy cỗ thi thể không có đầu óc, ta đoán còn có cả bạn bè của gã Đà Gia kia cũng tới đó!”

Tôi nghe vậy liền nói với chú ấy: “Cháu cũng biết bên ngoài nguy hiểm, nhưng người của Bạch Kiện còn đang ở bên ngoài, cháu sợ bọn họ xảy ra chuyện như vậy thì sự việc hỏng bét.”

Chú Lê vừa nghe cũng trầm mặc, mạng người quan trọng, chúng tôi cũng không thể thấy chết không cứu được. Hơn nữa khó giải thích nhất là bây giờ còn chưa liên lạc được với Bạch Kiện, vạn nhất anh ta chưa có chuẩn bị gì mà gặp phải Đà Gia, vậy thì sẽ gặp nhiều thua thiệt. Vì vậy mấy người chúng tôi bàn bạc một chút liền quyết định, Đinh Nhất ra ngoài xem tình hình một chút rồi về bàn tiếp, dù sao trong mấy người chúng tôi, thân thủ anh ta là tốt nhất.

Đinh Nhất vừa rời khỏi, chú Lê liền lấy trên người xuống một cái khăn, đem Tiểu Hắc đang nằm trên sàn lau sạch. Lúc này tôi mới phát hiện, toàn thân Tiểu Hắc bị máu đen thấm ướt.

Thấy nó cả người máu đen, tôi băn khoăn hỏi: “Tiểu Hắc bị thương sao?”

Chú Lê lắc đầu nói: “Không có, tất cả đều là máu của những cỗ thi thể kia… mấy thứ này tuy khí lực lớn kinh người, nhưng động tác lại rất chậm chạp, cho nên bọn họ căn bản không thể thương tổn được Tiểu Hắc nửa phần”.

Tôi nghe vậy liền thở dài trong lòng, không nghĩ tới mình lại không bằng cả một con mèo.

Một lát sau thì Đinh Nhất đã từ bên ngoài trở về, xem ánh mắt anh ta thì tình huống bên ngoài cũng không quá lạc quan. Quả nhiên như lời chú Lê nói, có mấy cỗ thi thể cứ lượn lờ xung quanh

nhà chú Lê, tựa như muốn tìm ra sơ hở trong bố trí phong thủy của chú ấy.

“Tình hình người của Bạch Kiện sao rồi?” Tôi lo lắng hỏi.

Đinh Nhất vừa nghe liền lắc đầu nói: “Xe của bọn họ vẫn đậu ở chỗ này, nhưng căn bản không nhìn được tình hình bên trong.”

Tôi nghe xong trong lòng cảm thấy nặng nề, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.

Bởi tôi thực sự lo lắng, cuối cùng chúng tôi quyết định ra xem bọn họ thế nào mới có thể yên tâm, nếu như người của Bạch Kiện còn ở bên trong thì nghĩ biện pháp để đưa bọn họ vào trong này. Trong nhà chú Lê dù sao cũng an toàn hơn bên ngoài. Vừa ra đến cửa, chú Lê đưa cho chúng tôi mỗi người một chai máu chó đen trộn chu sa, nếu như gặp hành thi, đây chính là thứ tốt nhất dùng để bảo toàn tính mạng.

Lúc ba người chúng tôi ra đến cửa nhà, phía ngoài đêm tối yên tĩnh đến dọa người, xe đồng nghiệp của Bạch Kiện đỗ ở cách chúng tôi không đến năm mươi mét. Ba người chúng tôi nhanh chóng đi về phía bọn họ, nhưng khi chúng tôi tới gần thì phát hiện hai người gục trên xe không nhúc nhích.

Xem bộ dạng bọn họ thì hiển nhiên không phải đang ngủ, bởi vì chúng tôi ra sức gõ cửa xe mà bọn họ không có bất kì phản ứng gì. Đinh Nhất đang định cạy cửa xe để kéo bọn họ ra liền nghe thấy một loạt tiếng bước chân truyền đến cách đó không xa... Thanh âm kia từ xa đế gần, tựa như thẳng chỗ chúng tôi mà đi.

Tuy là tôi chỉ biết hình dáng của Đà Gia qua mảnh tàn hồn của hành thi lúc trước, nhưng giờ khắc này, tôi có thể cảm nhận rõ ràng được người đang đi về phía chúng tôi chính là Đà Gia! Nghĩ đến đây, đáy lòng tôi không khỏi lạnh toát, xem ra “nên đến” thì chắc chắn sẽ đến.

Lúc này chợt nghe thấy một âm thanh lạnh như băng vang lên cách đó không xa: “Trương Tiến Bảo, chúng ta rốt cuộc gặp nhau rồi…”

Tôi nghe rồi cười khan vài tiếng nói: “Ông là ai? Nói thì có vẻ chúng ta rất thân thuộc vậy.”

Hắn nghe tôi nói vậy, liền ngoan độc nói: “Mày lần trước làm hỏng việc lớn của tao, làm hại tao chỉ có thể trốn ra nước ngoài, nếu như không phải mày, tao không đến mức giống như chó nhà có tang, chạy trốn khắp nơi như vậy.”

Tôi nghe hắn nói vậy liền tức giận nói: “Chúng ta có thể nói lý lẽ không đây, ông giết người, buôn lậu thuốc phiện lại còn lý sự. Cảnh sát bắt ông là lẽ đương nhiên, tôi giúp cảnh sát bắt ông là việc nghĩa phải làm”

Đà Gia nghe xong liền cười điên cuồng nói: “Tốt lắm, tao xem hôm nay mày nói lời đại nghĩa rất hiên ngang, một lúc nữa chết chớ có cầu xin tao tha cho mày.”

Kỳ thực tôi bây giờ không có tâm trạng ở đây cãi nhau với hắn, nhưng không thể thua khí thế hắn được, không thì hắn sẽ càng thêm ngông nghênh, không cố kị với chúng tôi. Không ngờ ngay lúc này, đột nhiên tôi cảm giác được từ bốn phương tám hướng có rất nhiều cỗ hành thi đang hướng tới đây, trong chớp mắt, chúng tôi dường như đã bị bao vây.

CHƯƠNG

KHỐNG THI VÀ KHỐNG HỒN

Sự sợ hãi lan tỏa trong lòng làm cho hai chân tôi nhũn cả ra, tôi thấy chú Lê và Đinh Nhất đều có vẻ mặt bình tĩnh thì bản thân cũng đành lên dây cót tinh thần, từ ống quần rút ra con dao thép. Những hành thi này và những hành thi trước đây Đà Gia thao túng có những điểm bất đồng, trên người của bọn họ thế mà không có một chút tàn hồn nào, điều này không phải phong cách trước nay của Đà Gia. Chẳng lẽ vì có tôi có thể nhìn thấy tàn hồn của họ, nên Đà Gia đem hồn phách của họ xử lý hết rồi ư?

Đang nghĩ ngợi, thì những hành thi dưới sự thao túng của Đà Già đã bắt đầu hướng về phía chúng tôi mà đến. Tới lúc chúng tôi nhìn thấy rõ những hành thi này thì phát hiện quần áo bọn chúng mặc bị rách, đoán chừng chính là bọn chúng vừa giao đấu với Tiểu Hắc lúc trước. Lúc này chú Lê liếc Đinh Nhất một cái, Đinh Nhất hiểu ý lập tức lấy máu chó đen trộn chu sa ra, động tác nhanh chóng chạy tới giữa đám hành thi, điểm vào trán chúng.

Chứng kiến những động tác nhanh như chớp của Đinh Nhất, tôi đã hiểu tại sao Tiểu Hắc có thể thoát khỏi những hành thi này, còn có thể cào nát khuôn mặt của chúng. Những hành thi sau khi bị Đinh Nhất điểm máu chó đen thì ngay lập tức không thể cử động được nữa. Nếu là lúc khác, gặp tình huống này, chú Lê đi giải trừ

thi khí trên người bọn chúng là xong. Nhưng bây giờ, Đà Gia đang ở gần đây, chúng tôi chỉ có thể làm cho bọn chúng đứng im, không thể triệt để biến chúng thành những cỗ thi thể thông thường được. Thừa dịp tình thế trước mắt, tôi và chú Lê mở cửa xe, muốn đánh thức hai cảnh sát đang ngủ mê man, nhưng chú Lê phát hiện hai người bọn họ đã bị đoạt hồn rồi.

Rơi vào đường cùng, chúng tôi không thể làm gì khác hơn là đem họ đưa về nhà chú Lê. Nhưng những người bị đoạt hồn với người chết không khác nhau lắm, đều rất nặng. Tôi và chú Lê cùng nhau kéo cũng chỉ có thể di chuyển một người, còn lại một người giao cho Đinh Nhất. Ai ngờ chúng tôi vừa mới đỡ hai viên cảnh sát đi được vài bước thì những hành thi đã bị điểm máu chó đen lại bắt đầu cử động.

“Đây là tình huống gì vậy? Máu chó đen sao lại không linh nghiệm?” Tôi kinh ngạc hỏi chú Lê.

Chú Lê lúc này cũng trầm sắc mặt nói: “Chỉ sợ là những hành thi này hiện tại có hồn phách, bọn họ đang bị người ta khống hồn.”

Nghe chú ấy nói như vậy, tôi cũng lập tức cảm giác được những ký ức của phần hồn phách trên người bọn họ, tôi thật không ngờ Đà Gia hiện tại không những biết khống thi mà còn biết khống hồn. Nhưng lúc này, nghe Đinh Nhất bên cạnh nói: “Khống hồn là do người khác làm, không phải do Đà Gia làm.”

Chú Lê nghe xong cũng gật đầu nói: “Đinh Nhất nói đúng đấy, khống thi thuật và khống hồn thuật là hai thái cực, một cái cực âm, một cái cực dương, cho nên hai loại pháp thuật này không thể do cùng một người làm được, vì vậy khống hồn chắc chắn do người khác làm…”

Đúng lúc này, những hành thi lại hướng mấy người chúng tối áp sát tới, xem ra chúng tôi không còn thời gian nghiên cứ xem ai

là người khống hồn, bởi vì chúng tôi phải trở về nhà chú Lê ngay lập tức mới được. Ai biết được lúc chúng tôi sắp đến được cửa nhà chú Lê thì những hành thi này liền đuổi theo... Xem ra là những hành thi có hồn phách, động tác của chúng so với lúc trước nhanh hơn rất nhiều.

“Không có thời gian rồi! Đi mau!” Đinh Nhất dùng chân đạp cửa ra, đem hai cảnh sát bị đoạt hồn ném vào trong sân.

Sau đó chú Lê liền cầm trong tay chai máu chó đen trộn chu sa tạt vào trước cửa, hy vọng có thể chống đỡ được một chút đám hành thi đang xông đến. Nhưng lần này máu chó đen không có tác dụng, đám hành thi chỉ hơi dừng lại rồi tiếp tục tiến về phía chúng tôi.

“Trương Tiến Bảo, tao sẽ biến mày thành cỗ hành thi tốt nhất, mày thấy thế nào?” Đà Gia lần nữa lên tiếng.

Tôi vừa nghe hắn nói lập tức mắng to: “Tôi nhổ vào! Chỉ bằng ông ư? Nói thật cho ông biết, người có thể giết chết tôi còn chưa được sinh ra đâu.”

Tuy miệng tôi nói vậy, nhưng trong lòng đã không còn được tự tin như thế, nếu quả thực liều mạng, chúng tôi thực sự không phải đối thủ của những người này. Vì vậy tôi liền hướng về bốn phía hô lớn: “Đà Gia, sao ông cứ rụt đầu rụt cổ như vậy, còn là anh hùng hảo hán gì chứ? Sao đến bây giờ vẫn không dám ra gặp tôi?”

Đoán chừng Đà Gia cũng hiểu được chúng tôi lần này không thoát được, cho nên cũng không cần che giấu trước mặt chúng tôi nữa, hắn chầm chậm từ trong góc tối bước ra. Chúng tôi rốt cuộc cũng được gặp Đà Gia thật, hình dáng hắn không khác biệt nhiều so với hình ảnh trong trí nhớ của tàn hồn mà tôi đã thấy, chỉ là người thật nhìn khôi ngô hơn một chút.

“Trương Tiến Bảo, chúng ta rốt cuộc cũng gặp mặt rồi...” Đà Gia

lạnh lùng nói.

Tôi nghe vậy cũng lạnh giọng nói: "Đúng vậy! Rốt cuộc cũng gặp mặt, kỳ thực tôi vẫn luôn không nghĩ ra, tại sao ông phải trở về?"

"Mỗi người đều có đường mà mình phải đi, cho dù con đường này có đầy chông gai đi chăng nữa... Mày có di ngôn gì muốn nói không? Chờ mày trở thành hành thi tốt nhất của tao rồi, có thể tao sẽ giúp mày thực hiện thì sao." Đà Gia nói mà mặt không có chút biểu cảm gì.

Tôi nghe vậy chỉ lắc đầu nói: "Việc này không cần ông quan tâm, người cần lưu di ngôn không nhất định là tôi đâu." Tác phong của tôi luôn là có thể thua trận nhưng không thể thua chí khí.

Đà Gia nghe xong liền cười lạnh một tiếng, sau đó mới chuẩn bị giơ tay lên, liền nghe thấy trong đêm tối vang lên một tiếng "pằng", ba người chúng tôi nghe xong đều sửng sốt, đây hiển nhiên là tiếng súng nổ. Nhưng trong tình huống này, Đà Gia đâu cần đến súng mới có thể giết chết chúng tôi? Trong lòng tôi nảy sinh nghi ngờ, đồng thời phát hiện Đà Gia với khuôn mặt kinh ngạc nhìn xuống trước ngực hắn.

Lúc này tôi mới phát hiện, vải gấm trắng trước ngực hắn đang có một đóa hoa đỏ tươi lan ra, cực kỳ xinh đẹp. Có thể thấy, bông hoa nhỏ nở trước ngực hắn là một viên đạn bắn vào ngực tràn ra thành hoa máu... Tất cả sự việc phát sinh quá nhanh, ở đêm tối có thể bắn chính xác với cự ly xa như vậy, xem ra là bọn Bạch Kiện đã tới. Cũng có thể bọn họ đã sớm có mai phục từ xa, chính là để đợi kẻ lâu nay không dám thò đầu ra là Đà Gia xuất hiện.

E rằng Đà Gia chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ chết, cái biểu tình khiếp sợ lúc hắn chết vẫn còn đong đầy trong ánh mắt. Chứng kiến cái chết của Đà Gia, tâm trạng tôi rất hưng phấn, nhưng chú Lê

vẫn giữ vẻ mặt thâm trầm nói: "Nổ súng hơi sớm... Chỉ sợ là kẻ khống hồn kia có thể chạy thoát!"

Sau đó tôi thấy Bạch Kiện mang theo mấy người với vẻ mặt hưng phấn từ đằng xa đi tới, thì ra là bọn họ đã bố trí tay súng bắn tỉa từ xa. Thực ra bọn họ vẫn luôn mai phục ở gần đây, vừa rồi tôi gọi điện cho anh ta, anh ta không nhận là vì sợ đánh rắn động cỏ.

Theo lý thuyết, khống thi cùng khống hồn thực sự là hai người, thì cho dù hiện tại Đà Gia đã chết, thì người khống hồn vẫn có thể tiếp tục thao túng thi thể mới đúng. Nhưng bây giờ những thi thể này lại trong nháy mắt thay đổi, không nhúc nhích, sau đó chú Lê rất dễ dàng giải trừ thi khí trên người bọn họ.

CHƯƠNG

TÀN HỒN CỦA ĐÀ GIA

Khi tôi nói với chú Lê ý nghĩ của mình, chú ấy nói với tôi, chính vì khống thi và khống hồn là hai người, nên những thi thể này hiện tại chỉ có thể xử lý như thế, bởi vì thuật khống hồn không thể thao túng ở cự ly xa, vì vậy khi kẻ khống hồn chạy rồi, những thi thể này sẽ biến thành những con rối đứt dây thông thường... khôi phục như lúc ban đầu.

Sau đó tôi thấy Bạch Kiện đứng bên cạnh một người đàn ông cả người sát khí, không khó nhận ra cậu ta cầm trên tay súng ngắm, hẳn là người phụ trách việc bắn tỉa từ xa.

Có lẽ bởi vì do yêu cầu nghề nghiệp, trên mặt cậu ta mang theo mặt nạ chống khủng bố màu đen, nhưng cho dù như vậy, tôi vẫn có thể cảm nhận được sát khí từ người cậu ta, xem ra cậu ta đã từng bắn rất nhiều người tội ác chồng chất giống như Đà Gia...

Có lẽ bị tôi nhìn một lúc lâu, người nọ chợt ngẩng đầu nhìn về phía tôi, cặp mắt sắc bén làm người ta theo bản năng tránh ánh mắt đó. Sau đó tôi có chút buồn bực thầm nghĩ, tôi sợ gì chứ, tôi cũng đâu phải phần tử tội phạm? Thật là...

Tuy là nghĩ vậy, nhưng sau đó tôi vẫn không có dũng khí nhìn vào mắt người đó.

Nhìn thấy thi thể Đà Gia từng chút lạnh đi, lòng tôi lại dâng lên cảm giác thổn thức... Người có năng lực lớn như vậy, tại sao lại không muốn làm người tốt? Lúc này, nhân viên y tế xác nhận đã tử vong, để pháp y đem thi thể cho vào túi đựng xác, chuẩn bị để lát nữa mang về phòng giải phẫu.

Nhưng lúc này chú Lê đột nhiên quay đầu nói với Bạch Kiện: "Chú thấy nên lập tức hỏa táng những thi thể này..."

Bạch Kiện nghe xong nghi ngờ hỏi: "Sao vậy? Những thi thể này có vẫn đề gì ư?"

Chú Lê lắc đầu nói: "Chú cũng không thể xác định, chỉ là lo lắng sẽ phát sinh biến cố."

Kỳ thực tôi hiểu rõ ý của chú Lê, bởi hiện tại còn chưa tìm được kẻ khống hồn kia, tên đó có bản lĩnh quỷ thần khó lường, có trời mới biết về sau có thể phát sinh chuyện gì hay không.

Bạch Kiện khổ sở mặt mày nói: "Lập tức hỏa táng thi thể thì không hợp quy tắc... khi chưa kết án thì không thể hỏa táng được, đặc biệt là thi thể Đà Gia, mặc dù hắn là hung phạm, nhưng hắn đã chết, chúng ta phải có nghĩa vụ báo cho người nhà tới nhận thi thể về an táng".

Tôi nghe vậy liên than thở: "Vậy các anh có thể tìm được người nhà của Đà Gia sao?"

Bạch Kiện có chút bất đắc dĩ nói: "Đừng nói là người nhà của hắn, chính hắn tên là gì cũng không biết... tôi sẽ xin với cấp trên, để sớm được hỏa táng hắn."

Tôi nghe vậy liền gật đầu, dù sao Bạch Kiện bọn họ có trình tự tư pháp của họ, quá trái quy tắc cũng không được. Lúc này tôi đột nhiên nghĩ tới một việc, vì vậy liền nói với Bạch Kiện: "Để chúng tôi với thi thể Đà Gia ngồi cùng một xe trở về cục làm biên bản, tôi muốn nhìn một chút tàn hồn của hắn."

Bạch Kiện nghe xong gật đầu, sau đó xoay người rỉ tai với đồng nghiệp vài câu rồi để người đồng nghiệp ấy cho chúng tôi lên xe. Tôi muốn trước khi Đà Gia được hỏa táng, làm rõ lai lịch của hắn.

Chúng tôi lên xe được một lúc thì hai đồng nghiệp của Bạch Kiện đem thi thể Đà Gia lên xe, đoán chừng họ nghĩ tôi và Đinh Nhất không bình thường, xe cảnh sát không ngồi lại muốn ngồi cùng xe với một xác chết.

Lúc bọn họ đóng cửa xe, tôi đã cảm nhận được tàn hồn của Đà Gia rồi. Trong đó, lượng tin tức lớn đến kinh người, điều này đối với chúng tôi mà nói rất quan trọng, thật tốt là tôi có thể nhìn thấy ký ức lúc hắn còn sống, bằng không về sau sẽ rất bị động.

Đà Gia tên thật là Thẩm Mộng Nam, nguyên quán Giang Tây. Bạch Kiện sở dĩ không tra ra được thân phận Đà Gia bởi vì thực ra Thẩm Mộng Nam năm nay đã hơn một trăm tuổi, trời mới biết thân thể này của hắn là thân phận gì...

Thẩm Mộng Nam mồ côi từ nhỏ, người trong họ đều nói hắn mệnh quá cứng rắn, cho nên mới khắc chết cha mẹ. Tuy toàn thôn đều cùng một họ, nhưng không có một ai là họ hàng gần của Thẩm Mộng Nam, vì vậy người trong thôn quyết định đem hắn đuổi khỏi làng.

Năm đó Thẩm Mộng Nam mới chín tuổi, nhưng hắn nhớ rõ ràng sắc mặt của từng người trong thôn. Vì vậy hắn thề ở trong lòng, một ngày nào đó sẽ trở về làm cho những người này phải hối hận vì năm đó đã đuổi hắn...

Sau đó Thẩm Mộng Nam liền đi về phía Bắc, dựa vào việc ăn xin dọc đường mà sống, tuy rằng không có một mái nhà che mưa chắn gió, nhưng cũng có thể miễn cưỡng sống qua ngày, cuộc sống cứ như vậy đến năm hắn mười ba tuổi.

Khi đó, Thẩm Mộng Nam đã là thủ lĩnh của hội ăn xin nhỏ, để

kiếm sống, hắn bắt những ăn xin nhỏ khác đi trộm vặt, móc túi. Trưa hôm đó, hắn thấy một cặp cha con, bé gái quần áo chỉnh tề, vừa nhìn là biết nhà có tiền. Vì vậy Thẩm Mộng Nam liền bám theo sau họ, muốn tìm cơ hội trộm tiền trên người họ. Lúc đó bản lĩnh trộm đồ của hắn rất thành thạo, nếu không cũng không thể trở thành thủ lĩnh của một đám ăn xin nhỏ kia. Nhưng không ngờ, khi hắn quen mánh lới cũ đi trộm túi tiền của người đàn ông kia, lại bị đối phương bắt được. Tay của người kia so với tay của đứa trẻ thì lớn hơn rất nhiều, lại khỏe như kìm sắt, nắm chặt cổ tay Thẩm Mộng Nam, hắn giãy thế nào cũng không thoát ra được.

Cuối cùng, hắn không thể làm gì khác hơn là cầu xin người kia tha thứ, hắn nói: "Xin ông lớn thương xót, con chỉ vì đói bụng, muốn trộm mấy đồng tiền mua màn thầu, cầu xin ngài từ bi không chấp kẻ tiểu nhân như con, tha cho con ạ".

Dĩ nhiên, đây cũng là chiêu trò của Thẩm Mộng Nam, dù cho kỹ năng của hắn có thành thạo cũng khó đảm bảo không có chẳng may, mỗi khi như vậy hắn sẽ nói những lời kia, thông thường thì sẽ bị đánh một trận.

Hắn không ngờ khi hắn đang âm thầm kêu hôm nay thật xui xẻo, không có tiền ăn còn bị đánh một trận thì đã thấy cô bé kia đột nhiên lấy cái bọc bột ngô từ phía sau ra đưa cho hắn nói: "Ăn đi, về sau đừng làm loại chuyện trộm gà trộm chó này nữa."

Thẩm Mộng Nam sửng sốt, hắn từ nhỏ đến lớn, trừ cha mẹ đã mất ra không có ai chủ động cho hắn ăn, còn nói với hắn như vậy. Bấy giờ hắn mới cẩn thận quan sát đôi cha con này, phát hiện người cha mặt mày nghiêm nghị, tuy bắt được hắn trộm tiền nhưng mặt không có nửa phần khinh bỉ. Còn cô bé kia cũng tầm bảy tám tuổi, gương mặt ngây thơ rực rỡ, dáng dấp khả ái.

Thẩm Mộng Nam tiếp nhận bánh bột ngô, sau đó ngẩn ra nói

tiếng: “Cảm ơn.”

Người cha nghe xong liền thở dài nói: “Hiện tại thế đạo này, sống cũng không dễ dàng, tuổi cậu cũng không còn nhỏ nữa, lúc nào cũng lăn lộn ngoài đường thế này cũng không phải kế lâu dài, ta khuyên cậu nên tìm một sư phụ, làm học đồ, có thể sống cũng có thể học một nghề để sống tạm.”

CHƯƠNG

TUẪN TÁNG NGƯỜI SỐNG

Giọng nói của người cha tao nhã, không nặng không nhẹ, tuy nhiên những lời này lại đánh thẳng vào lòng Thẩm Mộng Nam. Hắn nhìn bánh bột ngô trong tay mình, lại nhìn hai cha con đang đi xa dần, lòng dạ có chút không yên nên đi theo họ.

Hai cha con không định dừng chân trong thành phố mà đi thẳng ra ngoại thành, đến miếu Quan Công. Thẩm Mộng Nam thấy vậy thì thắc mắc, xem cách ăn mặc của bọn họ hẳn không phải người nghèo khổ gì, nhưng lại ăn bánh bột ngô, buổi tối thì ngủ lại miếu Quan Công.

Nhưng Thẩm Mộng Nam nhanh chóng nhận ra, hai cha con không phải đi đến miếu Quan Công ở ngoại thành, mà là đi thẳng đến nhà họ Lưu ở thị trấn phía Tây miếu Quan Công. Hắn thầm kinh ngạc, vì mấy ngày qua xin cơm trên đường, hắn từng nghe người ta nói nhà họ Lưu ở thị trấn kia gặp phải chuyện lạ, chết rất nhiều người, nên ai nấy đều đồn đại chuyện thôn ma quái.

Thẩm Mộng Nam cảm thấy hai cha con này có ơn cho mình bánh, nên không thể làm như không thấy nhìn họ đi vào thôn ma được. Vì vậy hắn đuổi theo họ nói: “Thôn họ Lưu là nơi không thể đến được, ở đó đã xảy ra nhiều chuyện ma quái.”

Người cha nghe vậy mỉm cười nói: "Không sao cả, chúng ta là đến để giải quyết chuyện này. Ở đây âm khí quá nặng, mệnh của cậu nhẹ, không nên đi cùng chúng ta để tránh gặp phải nguy hiểm."

Thẩm Mộng Nam nghe thấy vậy thì càng thêm khó hiểu, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, dù sao bây giờ thế sự hỗn loạn, nhiều thêm một chuyện cũng không bằng bớt một chuyện, vì vậy hắn vòng trở về. Nhưng đi không được bao lâu thì lại cảm thấy không yên tâm, luôn có cảm giác mình cần phải trở về để trông chừng họ, vì vậy hắn lại lén quay trở lại thôn họ Lưu.

Lúc hắn đến thôn họ Lưu thì sắc trời đã tối đen, mấy năm nay Thẩm Mộng Nam vẫn luôn sống nhờ bằng việc ăn xin bên ngoài, không có bản lĩnh gì khác, duy chỉ có lòng can đảm là lớn đến kì lạ, đặc biệt là buổi tối, vì vậy hắn càng chẳng sợ gì.

Khi đó ở nông thôn chỉ cần trời tối là gần như mọi nhà đều tắt đèn đi ngủ, không còn ai đốt đèn làm việc gì, cho nên lúc này ở thôn họ Lưu không có nửa phần ánh sáng...

Đương nhiên cũng có một nơi ngoại lệ, hắn thấy ở phía Đông thôn có một đại viện đèn đuốc sáng choang. Thẩm Mộng Nam vừa đi vào vừa nhìn, phát hiện đây là một nhà giàu có đang làm đám tang, hắn lập tức nhớ đến tin đồn đã nghe về thôn họ Lưu mấy ngày trước. Có người nói tộc trưởng họ Lưu của thôn này có người con trai bị bệnh, từ nhỏ đã ốm yếu, nhưng anh ta là độc đinh của nhà họ Lưu giàu có, sau này sẽ kế thừa hàng vạn khoảnh đất đai của gia tộc nên vẫn luôn được cưng chiều.

Tuy người con này bệnh tật, thân thể yếu ớt, nhưng luôn được tộc trưởng Lưu cẩn thận che chở, rốt cuộc cũng đến lúc con trai mười tám tuổi. Nhưng đúng ngày đầu năm mới, đứa con này lại bị bệnh nặng, khó mà qua được. Tộc trưởng Lưu thương tiếc con trai,

vì vậy đi tìm cao nhân giúp anh ta kéo dài tính mạng. Sau khi vị cao nhân kia đến thì cho nhà họ Lưu một ý kiến, đó là cho con trai ông ta cưới vợ để xung hỉ, hẳn là còn có thể có cơ chuyển biến. Vì vậy tộc trưởng Lưu bỏ nhiều tiền để mua một cô gái mười sáu tuổi từ tỉnh ngoài về. Tại sao phải mua từ bên ngoài, bởi vì ở trong thôn không có ai muốn đẩy con gái nhà mình vào hố lửa, có trời mới biết đứa con này của nhà họ Lưu còn sống được bao lâu nữa?

Cô gái được mua về tên Tịch Mai, cũng là một người số khổ, sau khi cha mẹ mất đã bị anh trai và chị dâu bán vào kỹ viện. Nhưng tính tình Tịch Mai cương liệt, liều chết không theo, thiếu chút nữa là bị tú bà trong kỹ viện đánh chết.

Đúng lúc đó, tộc trưởng Lưu tình cờ đi qua đó bốc thuốc cho con trai, đúng dịp thấy kỹ viện đánh đập Tịch Mai, ông ta mới tới hỏi xem có chuyện gì. Vì vậy tộc trưởng Lưu chọn luôn Tịch Mai về. Tuy rằng xuất thân cô ấy không tốt, nhưng dù sao cũng là cô gái xinh xắn, vì vậy ông ta đã bỏ tiền ra chuộc thân cho cô rồi mang về nhà.

Nhà tộc trưởng Lưu có một bà vợ rất hung dữ, bà ta vừa thấy chồng mình mang một cô gái như hoa như ngọc ở bên ngoài về thì khó chịu cực kỳ.

Vì vậy bà ta nhào vào vừa gào vừa khóc, sau đó tộc trưởng Lưu mới giải thích hơn nửa buổi, bà ta mới chịu tin là tộc trưởng Lưu mua vợ cho con trai.

Giờ đã có cô dâu rồi, vì vậy tộc trưởng Lưu muốn tổ chức hôn lễ cho con trai, để anh ta xung hỉ, hy vọng có thể qua được cửa ải này. Nhà họ Lưu là một gia đình giàu có nên tổ chức tiệc cưới linh đình đến tận ba ngày, thôn họ Lưu lúc đó vô cùng náo nhiệt.

Ai ngờ ngày vui ngắn chẳng tày gang, bọn họ cưới chưa được mười ngày thì con trai tộc trưởng Lưu cũng nhắm mắt xuôi tay. Hỉ

sự chợt biến thành tang sự làm tộc trưởng Lưu đau lòng vô hạn, vì vậy ông ta tìm cao nhân hiến kế trước kia, nói chuyện con trai ông ta xung hỉ chưa đến mười ngày đã đi rồi.

Vị cao nhân nọ bấm ngón tay tính toán rồi nói: "Ai nha! Ông tìm vợ cho con trai từ đâu vậy?"

Tộc trưởng Lưu nghe ông ta hỏi vậy thì kể lại chuyện mua Tịch Mai, đối phương nghe xong thì làm bộ vô cùng đau đớn nói: "Ông mua một tai tinh vào cửa, như vậy là vận xui, làm sao việc xung hỉ có tác dụng nữa?"

Tộc trưởng Lưu kinh hãi hỏi: "Ngài nói vậy thì hết thảy mọi chuyện đều do Tịch Mai ư?"

Lúc này cao nhân nọ bất đắc dĩ gật đầu nói: "Ai... Người cũng đã chết rồi, bây giờ có nói gì thì cũng đã muộn, trở về an táng cho lệnh lang đi thôi."

Tộc trưởng Lưu sau khi về đến nhà thì kể lại những lời vị cao nhân nói cho vợ của mình nghe, kết quả bà ta giận tím mặt nói: "Tôi đã nói mà, cái con phóng đãng đó mệnh không tốt, nhưng ông lại không tin, ở kỹ viện ra thì có thể tốt đẹp gì. Giờ thì hay rồi, ôi, cục cưng quý giá của tôi, ông bồi thường cho tôi, trả con cho tôi đi."

Từ đó về sau, Tịch Mai ở nhà họ Lưu chẳng dễ chịu gì, mẹ chồng vốn đã không thích cô, giờ vừa nghe cô khắc chết con trai mình thì càng động một chút là đánh, là mắng.

Cuộc sống dù có khốn khổ hơn nhưng Tịch Mai vẫn cắn răng chịu đựng, bởi cô thấy dù sao thì ở đây vẫn tốt hơn ở kỹ viện gấp trăm lần. Nhưng cô đâu có ngờ đến bà Lưu lại thương lượng với tộc trưởng Lưu cho Tịch Mai tuẫn táng theo con trai mình...

Khi đó dù thế sự đang loạn nhưng dù sao cũng đã là thời Dân Quốc, đừng nói nhà họ Lưu chỉ là một địa chủ bình thường, đến

ngay cả tổng thống Dân Quốc cũng không dám làm cái chuyện chôn sống một cô gái theo người chết. Nhưng tâm địa vợ tộc trưởng Lưu độc ác, bà ta rắp tâm muốn Tịch Mai xuống dưới đó theo đứa con quý báu của mình.

Không chỉ vậy, bà ta cũng sợ giữ cô gái họa thủy này trong nhà sẽ là tai họa, dù sao giờ bà ta cũng đã là hoa tàn ít bướm, lỡ như tộc trưởng Lưu nổi máu dê, đến lúc đó cô gái kia lại sinh được một đứa con thì địa vị của bà ta khó mà giữ được.

CHƯƠNG

GIỖ ĐẦU BẢY NGÀY

Vợ tộc trưởng Lưu vì lợi ích của mình nên cố thuyết phục lão chồng già nghĩ cách cho Tịch Mai chôn cùng con trai của họ, để con họ có chết cũng không cô đơn.

Ban đầu tộc trưởng Lưu vẫn hơi e dè, nhưng ông ta không thể chịu được cảnh vợ mình suốt ngày lải nhải bên tai. Thêm nữa, ông ta cũng muốn con trai mình ở dưới suối vàng được sống tốt hơn, nên quyết tâm liều mạng, nghĩ ra một mưu kế xấu xa…

Mấy ngày nay Tịch Mai đột nhiên phát hiện thái độ của mẹ chồng đối với mình có thay đổi rất lớn, bà ta không lạnh nhạt như trước đó, còn tự cắt hai mảnh vải cho cô may quần áo mới. Tịch Mai chỉ nghĩ đơn thuần là cuối cùng mẹ chồng cũng đồng ý thực lòng tiếp nhận nàng dâu này. Nhưng sao cô biết được vợ tộc trưởng Lưu làm như thế chỉ là để người ngoài nhìn mà thôi.

Tộc trưởng Lưu muốn tạo cho mọi người cảm giác hai vợ chồng bọn họ đối xử rất tốt với cô con dâu mới này. Mặt khác, họ tìm một thầy lang ở nơi khác kê một đơn "Thuốc bổ" hại cô ấy…

Theo như lời của thầy lang này, uống hết thuốc theo phương thuốc của ông ta, cam đoan người uống không có chút biểu hiện nào của trúng độc, nhìn bề ngoài cực giống như bị bệnh chết, cho

dù là ai thì cũng không tra ra được nguyên nhân chính của cái chết.

Sau khi có được đơn thuốc này, tộc trưởng Lưu để vợ tự xuống bếp nấu cho Tịch Mai một nồi canh gà, sau đó giả vờ quan tâm bưng đến trước mặt cô và nói: “Tịch Mai à! Thời gian này con vất vả quá, đây là canh gà tự tay mẹ chồng con nấu, con tranh thủ uống lúc còn nóng đi! Sau này chỉ còn chúng ta sống nương tựa lẫn nhau thôi.”

Tịch Mai nghe bố chồng nói rất chân thành, cũng không nghĩ ngợi nhiều, bưng bát canh gà lên định uống, nhưng khi cô đưa nó lên bên miệng lại ngửi thấy canh gà có mùi là lạ, khác với những bát canh khác đã từng uống.

Tộc trưởng Lưu thấy Tịch Mai có chút do dự, bèn nói dối cô: “Mẹ chồng con có bỏ thêm khá nhiều thuốc bổ quý giá, con phải cố uống hết nhé!”

Từ nhỏ Tịch Mai đã chịu khổ, số lần được uống canh gà chỉ đếm trên đầu ngón tay, thuốc bổ càng chưa được uống bao giờ, cô đâu biết thuốc bổ có mùi vị thế nào? Cô chỉ nghĩ đây là ý tốt của mẹ chồng nên bưng bát uống hết.

Uống xong canh gà mẹ chồng nấu, Tịch Mai trở về phòng đi ngủ. Nhưng đến nửa đêm, cô lại đột nhiên đau bụng không chịu nổi, đi ngoài liên tiếp mấy lần, nhưng vẫn không thấy đỡ.

Sáng sớm hôm sau, Tịch Mai đi ngoài liên tục, ăn cái gì thì nôn ra cái đấy… Tộc trưởng Lưu nghe nói Tịch Mai bị bệnh, vội vàng bảo người làm đi mời thầy lang gần đó đến khám bệnh.

Tộc trưởng Lưu mời liên tiếp mấy thầy thuốc có tiếng trong vòng trăm cây số trong vùng đến, nhưng họ nhìn Tịch Mai xong đều lắc đầu liên tục: “Con dâu ông bị bệnh dịch, uống thuốc cũng vô ích, mau mau chuẩn bị hậu sự đi!”

Quả nhiên, sau ba ngày đau đớn, trong một buổi tối đầy sấm sét, Tịch Mai đã trút hơi thở cuối cùng. Nhưng bà già giúp khâm liệm cho Tịch Mai lại phát hiện cô chết với cặp mắt trợn ngược với vẻ không cam lòng.

Sau đó nhà họ Lưu tuyên bố với bên ngoài, con dâu nhà mình bị bệnh đột ngột qua đời, họ sẽ chôn thi thể cô cùng mộ với con trai nhà họ đã ốm chết từ trước đó. Những người làm công cho nhà họ Lưu đều nghĩ chuyện đến đây là kết thúc, vậy mà không ai ngờ, ngay tại giỗ đầu bảy ngày của Tịch Mai, trong nhà họ Lưu lại xảy ra chuyện…

Bởi vì liên tiếp chết hai người, cho nên chiếc đèn lồng viết chữ "Điện" ở cửa nhà họ Lưu vẫn chưa kịp gỡ xuống. Thế nhưng tập tục tang lễ ở chỗ này là, chỉ chờ đến quá giỗ đầu bảy ngày, người trong nhà sẽ gỡ hết lụa trắng trên cửa, cùng với chiếc đèn lồng có chữ "Điện" đó.

Thế nhưng đã quá bảy ngày đến tận trưa hôm sau, người trong thôn vẫn không thấy nhà họ Lưu gỡ những thứ này xuống. Lúc đầu mọi người còn tự hỏi, tộc trưởng Lưu là người rất coi trọng tập tục, chẳng lẽ cứ để treo mấy thứ này trên cửa à?

Sau đó người trong thôn gặp người làm nhà họ Lưu, bèn hỏi họ tộc trưởng Lưu đến hôm nay vẫn không định gỡ mấy thứ này xuống à? Người làm nhà họ Lưu cũng buồn bực trả lời: "Lúc trước ông chủ muốn hôm nay sẽ gỡ xuống, thế nhưng hôm nay ông ấy và vợ lại không ra khỏi phòng, mấy người làm chúng tôi cũng không thể vào quấy rầy được!"

Mọi người nghe xong đều cảm thấy nghi hoặc, tộc trưởng Lưu bình thường là một người chăm chỉ, chưa từng thấy ông ta ngủ đến tận lúc mặt trời lên quá ba ngọn tre. Có thể họ vừa mới mất con nên tinh thần uể oải cũng là bình thường.

Nhưng tận đến lúc ăn cơm tối mà trong nhà vẫn không thấy động tĩnh gì, lúc này người làm nhà họ Lưu cũng đứng ngồi không yên, cho nên họ vào nhà trong, gõ cửa phòng của tộc trưởng Lưu và vợ.

Mặc kệ họ có gõ kiểu gì thì bên trong vẫn chẳng có chút phản ứng nào, cuối cùng phải để một người khỏe mạnh phá cửa phòng. Nhưng cảnh tượng bên trong lại làm cho mọi người bị dọa gần chết!

Mọi người thấy tộc trưởng Lưu và vợ cùng treo cổ trên xà nhà, mắt cả hai trợn ngược, đầu lưỡi duỗi dài ra…

Người làm nhà họ Lưu nhìn thấy thế thì vội chạy ra ngoài kêu hô: "Bớ người ta! Có người chết! Tộc trưởng và vợ treo cổ chết rồi!"

Một số người lớn tuổi nhà họ Lưu sau đó được mời đến nhà tộc trưởng, khi bọn họ nhìn thấy cái chết thảm của hai vợ chồng đều bị dọa sợ không nói ra lời, mấy người nhát gan càng bị dọa khóc.

Vì người chết là tộc trưởng nên mấy người già bàn bạc rồi ra quyết định, đến đồn công an ở thị trấn gần đấy báo án. Họ sai hai người giúp việc nhanh nhẹn chạy đến thị trấn báo án, mà những người còn lại trước khi cảnh sát đến cũng không dám tùy tiện gỡ thi thể xuống.

Khi cảnh sát chạy tới kiểm tra thì bực mình: "Đây rõ ràng là tự tử, tự mình muốn chết thì gọi cảnh sát làm gì! Mau gỡ người xuống rồi lo hậu sự đi!"

Những người khác thấy cũng đúng, có lẽ hai vợ chồng tộc trưởng vì con trai và con dâu lần lượt qua đời nên nhất thời nghĩ quẩn mới tự sát. Thế nhưng bà già đã từng khâm liệm cho Tịch Mai nhìn thấy thi thể của trưởng họ và vợ thì bị dọa xanh cả mặt: "Tịch Mai lúc chết cũng trợn mắt lên như thế này, chết không

nhắm mắt!”

Đám người nghe thấy thế thì xôn xao, Tịch Mai không phải chết bệnh hay sao? Sao lại chết không nhắm mắt! Lúc này có người nghi ngờ: “Tịch Mai còn trẻ như thế, trước đó chưa từng nghe nói cô ấy có bệnh tật gì, sao vừa bảo chết là chết liền?”

CHƯƠNG

QUAN TÀI Ở NHÀ TRONG

"Đúng thế nhỉ! Chẳng nhẽ Tịch Mai chết oan nên giỗ đầu bảy ngày trở về báo thù đòi mạng?" Mấy người làm bên cạnh thi nhau nói.

Thế là nhà họ Lưu từ trên xuống dưới thay nhau đồn đại về chuyện này, những người từng thấy Tịch Mai chết cũng cảm thấy có thể có vấn đề…

Thế nhưng xã hội trong thời đại này hỗn loạn, quan chức tới ốc còn không mang nổi mình ốc, thời giờ đâu mà quan tâm tới dân chúng chết do tự sát hay bị giết! Thế là tất cả đất đai tài sản của nhà họ Lưu đều được một người cháu tên Lưu Phú thừa kế.

Trước đó Lưu Phú không được người chú này yêu thích, bởi hắn ta là một kẻ ham chơi lười làm, bao nhiêu tài sản tổ tiên để lại đều bị hắn phá sạch! Không ngờ bây giờ hắn ta lại trở nên giàu có, được thừa kế toàn bộ gia tài bạc triệu của ông chú.

Vì được thừa kế gia sản của ông chú, Lưu Phú muốn báo hiếu giống con trai nên cùng khiêng quan tài của ông ta. Để thể hiện mình hiếu thảo, Lưu Phú còn cố ý làm hậu sự cho cả hai vợ chồng tộc trưởng.

Ai ngờ ngay đêm đầu tiên ngồi canh quan tài, hắn ta đột nhiên mắc một loại bệnh lạ, đầu lưỡi mọc ra một cái mụn độc làm Lưu

Phú đau đến không ăn không uống gì được…

Cái mụn độc này rất khó chữa, mấy thầy thuốc gần đó cũng không chữa được, tuy không thể chết người ngay, nhưng giờ Lưu Phú rất giàu nên hắn cũng sợ chết.

Hai ngày tiếp đó, Lưu Phú không ăn uống được gì, nếu không chữa khỏi cái mụn độc này, hắn sẽ chết đói! Đúng lúc này, có người làm nêu ý kiến: “Trước kia tộc trưởng có biết một thầy thuốc chuyên chữa các loại bệnh lạ, hay mời ông ấy đến đây?”

Lưu Phú như bắt được phao cứu mạng, vội bảo người làm đem nhiều tiền đi mời thầy thuốc kia về. Thầy thuốc này chẳng phải ai khác mà chính là người đã chế thuốc độc cho ông tộc trưởng.

Thầy thuốc thấy tiền sáng mắt, chỉ cần có tiền, đừng bảo muốn cứu người hay hại người, ông ta đều đảm bảo “Thuốc đến bệnh trừ”! Lập tức đi theo người làm nhà họ Lưu đến đồn điền của họ.

Thầy thuốc kiểm tra đầu lưỡi của Lưu Phú, đưa ra kết luận vì mấy hôm nay cuộc sống thay đổi quá lớn nên trong cơ thể sinh ra một luồng khí nóng mới mọc một cái mụn độc to trên đầu lưỡi. Đơn thuốc thông thường để chữa trị nóng trong người là trị ngọn không trị gốc, đầu tiên phải loại bỏ máu độc trong mụn, sau đó mới uống thuốc trị nóng.

Lưu Phú nghe thầy thuốc nói bệnh mình có thể chữa được thì rối rít cảm ơn thầy thuốc, liên tục nói: “Chỉ cần chữa khỏi đầu lưỡi, tôi sẽ hậu tạ!”

Đêm hôm đó, thầy thuốc mang theo bình lấy máu độc một mình đi vào phòng của Lưu Phú, bởi vì khi thầy thuốc chữa bệnh thì không thể có người ngoài đứng nhìn, cho nên tất cả người làm của nhà họ Lưu đều ngồi chờ ở phòng ngoài.

Cả đám người làm ngồi chờ bên ngoài, chỉ đợi bên trong gọi đi lấy thuốc và nấu. Nhưng ai ngờ sau khi thầy thuốc và Lưu Phú đi

vào được một lúc, bên trong truyền ra một vài tiếng động cổ quái, âm thanh không lớn nhưng nghe giống có người đang rên rỉ.

Đám người bên ngoài nghe thấy thế thì khẽ nói chuyện với nhau, chắc đây là tiếng của ông chủ khi được thầy thuốc trừ bỏ máu độc, cho nên ai cũng không vội, đợi đến lúc xong việc thì vào dọn dẹp.

Sau đó trong phòng im ắng lạ thường, cả đám đợi hơn nửa ngày cũng không thấy thầy thuốc và Lưu Phú ra. Đến tận khi không chờ nổi nữa, bèn để một bà giúp việc già đi gọi cửa, thế nhưng gõ cả nửa ngày bên trong vẫn yên ắng, không có chút động tĩnh nào.

Đến khi đám người làm bên ngoài đẩy cửa vào xem thì bị cảnh tượng trước mặt dọa ngây người! Chỉ thấy mắt Lưu Phú và thầy thuốc trợn ngược, hai tay bóp cổ đối phương, đã tắt thở từ lâu…

Biết được chuyện xảy ra, đồn điền của nhà họ Lưu lập tức sôi sùng sục, mọi người sôi nổi đoán chắc là Tịch Mai chết oan nên trở về báo thù, chẳng những bắt hồn của hai vợ chồng tộc trưởng, mà còn cùng lúc giết người kế thừa sản nghiệp của họ là Lưu Phú và thầy thuốc đến khám bệnh!

Người trong thôn đều sợ hãi nhớ lại lúc Tịch Mai còn sống có mâu thuẫn gì không, đừng có thuận tiện cũng bắt luôn cả mình! Nhất thời đồn điền nhà họ Lưu ai nấy đều thấy bất an, đừng nói là buổi tối, ngay cả ban ngày ban mặt mà nhà ai cũng đóng cửa, sợ tai họa tìm đến.

Dù Thẩm Mộng Nam không tận mắt thấy hai cha con kia đi vào nhà họ Lưu, nhưng lúc này cả đồn điền của nhà họ Lưu cũng chỉ có căn nhà này là đèn đuốc sáng trưng, không phải nơi này thì còn đi đâu được nữa? Dù sao trông Thẩm Mộng Nam cũng giống như ăn mày, chắc chắn không thể đi vào từ cửa chính được.

Thế là hắn đi một vòng quanh nhà họ Lưu, phát hiện ở cửa sau

có một lỗ chó không lớn lắm. Lúc đó Thẩm Mộng Nam mới có mười ba tuổi nên dáng người nhỏ gầy, dễ dàng chui qua lỗ chó. Nhưng vừa chui vào nhà trong, hắn bất ngờ thấy ba chiếc quan tài sơn đỏ chót nằm đấy.

Dù chỉ là một đứa trẻ đầu đường xó chợ, nhưng Thẩm Mộng Nam cũng từng đi qua rất nhiều nhà giàu để xin ăn, tất nhiên hắn biết bàn thờ và quan tài cúng người chết không thể để trong sân được, nên việc ba chiếc quan tài để ở đây chắc chắn là có vấn đề gì đấy. Hắn bèn nép sát người vào chân tường để bò đi vì không muốn đến quá gần những chiếc quan tài kia, nhỡ dính phải cái gì xui xẻo thì sao.

Nhưng ngay khi hắn muốn đi ra ngoài xem tình hình, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền tới một loạt tiếng bước chân… Thế là Thẩm Mộng Nam trốn vào đằng sau vại nước theo bản năng.

Nghe tiếng bước chân thì chắc có khoảng bốn đến năm người, sau khi những người này tiến vào nhà trong thì chợt nghe thấy một giọng nói già nua: “Đây là quan tài của hai vợ chồng tộc trưởng và Lưu Phú, chúng tôi cũng không biết có nên đem chôn hay không, chỉ đành để tạm ở đây.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên: “Không sao, tối nay lúc tôi làm phép thu hồn thì mọi người phải tránh ra ngoài! Những người khác trong thôn cũng không được đi lại lung tung, phải đợi đến khi trời sáng mới ra ngoài, biết không…”

Giọng nói già nua lập tức đồng ý: “Vâng vâng, đại sư yên tâm, tôi sẽ sắp xếp ngay, chúng tôi có thể đi ngay bây giờ chứ?”

“Ừ…”

Một loạt tiếng bước chân hoảng loạn từ từ đi xa, trong nhà yên lặng trở lại. Lúc này, một giọng nói non nớt vang lên: “Cha, đêm nay ma nữ đó có đến không?”

Giọng nói trầm ổn nói: “Có, lát nữa con phải cẩn thận, ma nữ này có oán hận rất lớn, không dễ dàng tiêu diệt được đâu! Nhớ kỹ hiệu lệnh của cha, vào lúc mấu chốt thì đừng hoảng, chuyện gì cũng đã có cha ở đây…”

CHƯƠNG

MA NỮ ÁO ĐỎ

Thẩm Mộng Nam trốn đằng sau vại nước nghi ngờ, chẳng lẽ hai cha con này đến bắt ma! Hắn hiếu kì thò đầu ra nhìn, chân vô tình đá phải hai viên gạch vỡ.

"Ai ở đó!" Người đàn ông bực mình quát.

Thẩm Mộng Nam biết mình muốn tránh cũng không được, đành từ từ đi ra từ đằng sau vại nước. Người đàn ông hơi giật mình khi thấy là Thẩm Mộng Nam, ông ta vội quay ra bảo bé gái: "Tiểu Như, mau đưa cậu ta ra ngoài!"

Nhưng vừa dứt lời, một trận gió lạnh thổi đến, bé gái biến sắc mặt nói: "Cha! Ma nữ đến rồi! Chỉ sợ không đưa anh ấy ra được…"

Người đàn ông thở dài, rồi nói với Thẩm Mộng Nam: "Nhóc, mau tìm một chỗ trốn đi, lát nữa dù nghe được âm thanh gì cũng không được đi ra đâu đấy! Biết chưa?"

Thẩm Mộng Nam sững sờ gật đầu, tiếp tục trốn vào sau vại nước. Ngay sau đó nhiệt độ không khí xung quanh bỗng nhiên giảm xuống, làm cho Thẩm Mộng Nam mặc mỗi chiếc áo mỏng lạnh đến phát run.

Nhiệt độ không khí càng lúc càng thấp, miệng Thẩm Mộng Nam

đã có thể thở ra khí trắng! Nếu không tận mắt nhìn thấy, hắn không thể nào tin được thời tiết tháng tám đầu mùa hè có thể lạnh đến mức này.

Mặc dù Thẩm Mộng Nam thấy có chút sợ hãi, thế nhưng lòng hiếu kỳ mãnh liệt đã khiến hắn không nhịn được mà nhìn ra giữa sân nhà…

Chỉ thấy trong sân nhà có một trận gió lạnh thổi qua làm những cành liễu bay phấp phới, xung quanh xuất hiện một lớp sương mù mỏng manh. Khi sương mù bị gió thổi tan, xuất hiện một người phụ nữ mặc áo tang màu đỏ từ từ đi đến.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Mộng Nam gặp ma, mặc dù đã lăn lộn ngoài đường từ bé, tự cho là mình gan lớn, nhưng khi hắn nhìn thấy ma nữ áo đỏ thì bị dọa đến không thể động đậy…

Ma nữ oán độc nhìn hai cha con nói: “Các người cũng không phải là người nhà họ Lưu, tội gì phải lội vào vũng nước đục này chứ?”

Người đàn ông nghiêm mặt nói với ma nữ: “Tôi biết cô bị oan mà chết, người đã chết thì không thể sống lại, những người hại cô tự có Âm Phủ định tội, oan hồn tự báo thù, cô có từng nghĩ tới hậu quả không?”

Ma nữ áo đỏ nghe thế thì hừ lạnh: “Hậu quả? Người cũng đã chết còn cân nhắc hậu quả gì chứ?”

Ông ta thở dài trả lời: “Khi còn sống, dù cả đời cô đau khổ, đến cuối đời còn bị kẻ gian làm hại, tuổi còn trẻ mà đã chết oan… Nhưng khi cô còn sống cũng chưa từng làm ác, kiếp sau chuyển thế chắc chắn sẽ có cuộc sống tốt. Nhưng bây giờ giết bốn người chưa hết tuổi thọ, chỉ sợ muốn đầu thai làm người thì khả năng không lớn!”

Ma nữ cười lạnh nói: “Tôi giết bốn kẻ ác, sao ông trời lại bất

công như thế? Kẻ ác giết tôi có thể chết già, tôi giết người thì lại biến thành động vật?”

“Mỗi người sau khi chết, phán quan Âm Phủ sẽ tính toán tội nghiệt đã trải qua trong cuộc đời, cho dù lúc người đó còn sống chưa bị trừng phạt, nhưng sau khi chết sẽ trả giá đắt cho chuyện ác mà mình làm, cô tội gì mà phải nóng vội như thế?” Người đàn ông nói với vẻ bất đắc dĩ.

Ma nữ áo đỏ cười thê lương: “Xã hội này là người ăn thịt người, ngay từ bé địa vị của tôi đã không bằng anh trai. Nhưng cho dù là thế, khi cha mẹ còn sống tôi cũng không đến mức không có một viên ngói che đầu. Ai ngờ sau khi cha mẹ chết, anh trai nhẫn tâm bán tôi vào kỹ viện! Thật vất vả mới có người chuộc thân ra khỏi hố lửa, cứ nghĩ rằng có thể gả vào nhà đàng hoàng có cuộc sống tốt, vậy mà chồng tôi lại mắc bệnh lao. Nhưng tôi không ngại những thứ này, tôi chỉ muốn chăm sóc tốt cho chồng, sinh cho anh ta một đứa con… Thế nhưng ông trời cũng không cho tôi cơ hội này. Gả chưa đến mười ngày thì chồng chết, sao số mệnh của tôi lại khổ như vậy? Khi còn sống, tôi vẫn luôn tin vào số mệnh và chấp nhận nó, cho dù chồng đã chết, tôi vẫn đồng ý chăm sóc cha mẹ chồng, tận đến khi bọn họ chết già. Nhưng vì sao họ không thể chấp nhận tôi, cứ phải đẩy tôi vào chỗ chết?

Người đàn ông bèn khuyên bảo: “Số mệnh con người là trời định, trước khi cô sinh ra đã định sẵn rồi, cô việc gì phải chấp nhất chứ? Không bằng buông bỏ gánh nặng trong lòng để xuống Âm Phủ nghe định tội, cố gắng có khi lại được đầu thai làm người cũng chưa biết chừng.”

Bất kể người đàn ông khuyên bảo thế nào, ma nữ áo đỏ đều không nghe, muốn cô ta rời đi nơi đây là không thể! Cuối cùng ông ta đành móc ra một chiếc gương Bát Quái, bực mình quát ma nữ:

“Uổng công tôi khuyên bảo nãy giờ nhưng cô lại không nghe, vậy đừng trách tôi ra tay tàn nhẫn.”

Người đàn ông chiếu gương Bát Quái về phía ma nữ, một luồng ánh sáng bắn ra từ trong gương, chiếu vào trên người ma nữ.

Ma nữ hét lên thảm thiết, trong nháy mắt cô ta hóa thành một làn khói xanh rồi biến mất… Nhưng sương mù xung quanh vẫn chưa tan, chứng tỏ ma nữ áo đỏ vẫn chưa đi xa!

Không ngờ khi người đàn ông nhìn xung quanh, một cơn gió nhẹ lại lặng lẽ thổi về phía bé gái… Sau đó một bóng dáng màu đỏ xuất hiện bên cạnh cô bé.

Nhưng lúc này người đàn ông đang quay lưng về phía đó, không thể phát hiện chuyện xảy ra, một đôi móng vuốt sắp chạm vào bả vai cô bé…

Đúng lúc này, Thẩm Mộng Nam vẫn trốn đằng sau vại nước đột nhiên quát to: “Cẩn thận phía sau!”

Người đàn ông nghe thấy tiếng kêu thì vội quay đầu lại, thấy ma nữ vừa rồi biến mất bất ngờ đứng đằng sau con gái mình, nhưng ông ta không hề hoảng hốt, mà còn nháy mắt với cô bé.

Cô bé hiểu ý, nhẹ nhàng tháo một chuỗi vòng hạt ở trên tay ra kéo đứt nó, rồi cầm hạt châu ném ra đằng sau.

Ma nữ kêu thảm muốn né tránh những hạt châu này, nhưng hạt châu mà cô bé ném bị phân tán, cho nên mặc kệ ma nữ trốn hướng nào cũng sẽ bị hạt châu đánh trúng.

Bởi vì Thẩm Mộng Nam kêu lên làm ma nữ phát hiện ở đây vẫn còn có một đứa bé trai nữa, thế là sau khi đánh một đòn không trúng cô bé, ma nữ quay người lao thẳng về phía Thẩm Mộng Nam!

Lúc này Thẩm Mộng Nam bị dọa sợ, hắn muốn đứng dậy chạy

về phía sau, nhưng tốc độ ma nữ nhanh kinh người, trong nháy mắt đã đến trước mặt…

Ma nữ thò ra năm móng tay sắc nhọn, tóm lấy cổ Thẩm Mộng Nam rồi từ từ nâng hắn lên, hắn bị bóp cổ đến không nói ra lời.

Trong lúc nguy cấp này, Thẩm Mộng Nam không thể phản kháng, hắn sắp bị ma nữ bóp chết, cô bé cách bọn họ gần nhất đột nhiên lấy ra một lá bùa màu vàng chạy tới dán vào sau đầu ma nữ.

CHƯƠNG

NHẬN ĐỆ TỬ

Bị dán bùa vàng, đầu ma nữ bốc lên một làn khói trắng, nó kêu la thảm thiết thả bàn tay đang nắm cổ Thẩm Mộng Nam ra làm hắn rơi bịch xuống đất. Thẩm Mộng Nam thấy mình đã thoát hiểm nên vội chạy sang một bên…

Người đàn ông chạy tới đỡ Thẩm Mộng Nam: "Sao rồi? Không sao chứ?"

Thẩm Mộng Nam vẫn chưa hoàn hồn lắc đầu, hắn vừa muốn nói thì thấy ma nữ áo đỏ tấn công bé gái. Cô bé không ngờ ma nữ lại chuyển sang tấn công mình nhanh như thế nên hơi bối rối, sờ lên người thì phát hiện chiếc túi nhỏ đựng bùa bị rơi cách đó không xa…

Nói thì chậm mà xảy ra rất nhanh, ma nữ áo đỏ sắp đến trước mặt cô bé, người đàn ông lúc này muốn cứu cũng không kịp, thế là ông ta vội ném gương Bát Quái vào người ma nữ, trúng ngay đầu vai cô ta.

Ma nữ áo đỏ bị đánh trúng hét lên thảm thiết nhưng không dừng lại, cô ta cố nén đau đớn lao thẳng đến bé gái… Thẩm Mộng Nam đứng đằng sau người đàn ông bị dọa sợ chết khiếp, hắn nghĩ tới cảnh cô bé bị ma nữ bắt được nên sợ đến mức nhắm chặt mắt

lại.

Ai ngờ nhắm mắt đợi cả nửa ngày cũng không nghe thấy âm thanh của bé gái đâu, ngược lại nghe thấy tiếng ma nữ kêu la thảm thiết. Chờ hắn mở mắt ra đã thấy cô bé cầm một thanh kiếm gỗ nhỏ đâm vào trán ma nữ...

Tiếng kêu của ma nữ áo đỏ ngày càng nhỏ hơn, mà cơ thể cũng càng ngày càng nhạt, đến tận khi hoàn toàn biến mất trong không khí. Người đàn ông thở phào rồi đi đến xem tình hình con gái mình.

Cô bé không tỏ ra kinh hoảng như lúc nãy, mà bình tĩnh cười: "Vừa rồi may mà cha dùng gương Bát Quái đánh ma nữ, nếu không con cũng không nhớ ra thanh kiếm gỗ đào trên người!"

Người đàn ông thương yêu sờ đầu con gái: "Tiểu Như giỏi lắm, mấy năm nữa là bằng mẹ rồi!"

Cô bé thấy bố nhắc đến mẹ, hai mắt sáng lên hỏi: "Mẹ của con rất mạnh đúng không? Mẹ cũng rất xinh đẹp nữa?"

Người đàn ông cười trả lời: "Mẹ con tất nhiên là giỏi rồi và cũng rất đẹp…"

Thẩm Mộng Nam thấy hai cha con vừa nói vừa cười nên cũng không tiện quấy rầy, thế là yên lặng tìm kiếm những hạt gỗ từ chiếc vòng vừa bị giật đứt của cô bé.

Đến khi hắn nhặt hết những hạt gỗ, mới rụt rè đi đến bên người bé gái: "Tôi chỉ tìm được bằng này, không biết có thiếu viên nào không."

Cô bé cầm lấy số hạt gỗ trong tay Thẩm Mộng Nam rồi thở dài nói: "Lúc trước cha em bảo anh đừng đi theo mà anh không nghe, cứ phải đi vào căn nhà có ma này, sau đó cha em bảo anh trốn kỹ đừng đi ra, anh cũng vẫn không nghe, cứ phải kêu thật to, anh có

biết vừa rồi nguy hiểm đến thế nào không? Suýt chút nữa ma nữ đã giết chết anh rồi!"

Thẩm Mộng Nam đỏ cả mặt không biết nói gì, nhịn cả nửa ngày, đành phải cúi người nói: "Ừ… Xin lỗi."

Bé gái lại bật cười: "Nhưng vừa rồi cũng may có anh kêu lên nhắc nhở, em phải cảm ơn anh mới đúng."

Thấy cô bé nói thế, Thẩm Mộng Nam càng không biết phải nói gì, liên tục xua tay: "Không cần cảm ơn… Là tôi kiếm thêm phiền phức cho mọi người…"

Người đàn ông thấy còn một lúc nữa trời mới sáng, ông ta dẫn hai đứa bé về phòng, sau đó lấy lương khô ra cho họ ăn. Lúc này mọi người trong đồn điền nhà họ Lưu đã bị dọa núp trong nhà không dám ra, nên có chuyện gì chắc phải chờ đến trời sáng rồi lại nói.

Lúc này người đàn ông hỏi kỹ thân thế của Thẩm Mộng Nam, Thẩm Mộng Nam cũng không giấu giếm, một năm một mười nói cho ông ta nghe.

Có lẽ người đàn ông thấy Thẩm Mộng Nam dũng cảm, là đứa trẻ có tố chất để trở thành "Âm Dương Sư", ông ta cười hỏi: "Cậu có sợ ma không?"

Thẩm Mộng Nam lắc đầu: "Không sợ! Nhưng cháu không biết cách để giết ma…"

Ông ta cười ha hả: "Không giết chết ma được, bởi vì chúng đã chết rồi…"

Sau đó người đàn ông giới thiệu cho Thẩm Mộng Nam biết mình họ Mã, tên là Mã Bộ Vân, gia tộc họ Mã nhiều thế hệ đều là "Âm Dương Sư" chuyên bắt ma quỷ, mà bí truyền của nhà họ Mã chỉ truyền cho nam, không truyền cho nữ.

Nhưng mấy năm trước vợ ông ta bất chợt qua đời, chỉ để lại con gái Tiểu Như, vì không thể quên được người vợ đã mất nên ông ta không định tái giá.

Mã Bộ Vân kể đến đây, liền hỏi Thẩm Mộng Nam có đồng ý trở thành đệ tử theo ông ta học phép bắt quỷ đuổi ma của nhà họ Mã không.

Thẩm Mộng Nam nghe thế thì lập tức quỳ xuống dập đầu: “Sư phụ, xin nhận một lạy của đệ tử Thẩm Mộng Nam!”

Từ đó về sau, Thẩm Mộng Nam trở thành đệ tử của Mã Bộ Vân, mà Mã Bộ Vân cũng truyền toàn bộ tay nghề cho Thẩm Mộng Nam.

Thoáng cái đã mười năm trôi qua, đứa bé gầy yếu năm nào đã trở thành một thanh niên cường tráng, mái đầu Mã Bộ Vân cũng đã có tóc bạc, ngay cả cô bé đáng yêu Mã Tiểu Như cũng đã trổ mã thành một thiếu nữ duyên dáng…

Ban đầu mọi chuyện đều tốt đẹp, Thẩm Mộng Nam cũng có xu thế trò giỏi hơn thầy, thế nhưng khi Thẩm Mộng Nam càng ngày càng mạnh, Mã Bộ Vân lại phát hiện đứa bé này lại có lòng ghi hận rất mạnh mẽ.

Dù hắn đối xử với Mã Bộ Vân và Mã Tiểu Như rất tốt, nhưng đối với những người khác, đặc biệt là người đã từng đắc tội với mình thì hắn khá nhẫn tâm. Vài lần Mã Bộ Vân khuyên đệ tử nên đối xử khoan dung và độ lượng, thế nhưng Thẩm Mộng Nam luôn tìm lí do để phản bác sư phụ.

Không phải Thẩm Mộng Nam không tôn trọng sư phụ mà vì những gì đã trải qua khi còn bé đã cho hắn biết, cuộc đời này nhiều hiểm ác, có lúc để lại hy vọng sống cho người khác cũng là giữ lại một tai họa ngầm cho chính mình…

Ban đầu Mã Bộ Vân cũng không trách móc gì Thẩm Mộng Nam quá nhiều, ông ta cảm thấy có mình quản thúc, chắc đồ đệ cũng

không làm ra chuyện gì lớn. Nhưng đến một lần ông ta cho Thẩm Mộng Nam một mình ra ngoài làm việc, kết quả Thẩm Mộng Nam lại làm một chuyện mà ông ta không thể nào tin nổi!

Khi đó Mã Bộ Vân bảo Thẩm Mộng Nam cầm một phong thư ông ta viết cho sư huynh ở Giang Tây, muốn mời sư huynh Trung Thu năm nay đến nhà chơi. Nhưng trên đường đi qua một thôn nhỏ, Thẩm Mộng Nam lại phát hiện chỗ này chính là quê hương của mình.

CHƯƠNG

CON ĐƯỜNG TRẢ THÙ

Cảnh tượng năm đó bị đuổi ra ngoài lại hiện ra trong đầu, không cần nghĩ ngợi nhiều, hắn đi thẳng vào thôn…

Người trong thôn lúc này không ai nhận ra Thẩm Mộng Nam là cậu bé bị họ đuổi đi năm xưa. Năm đó lúc bị đuổi đi, hắn cũng đã từng nghĩ mình là ngôi sao tai họa, chính hắn đã khắc chết người nhà.

Nhưng từ sau khi học tập phong thủy cùng sư phụ, trải qua nhiều năm khổ tâm nghiên cứu, hắn biết những lời lúc trước bọn họ nói đều là nói láo, họ nói những lời như thế chẳng qua là vì muốn chiếm tài sản mà cha mẹ hắn để lại mà thôi.

Trở lại nhà mình năm đó, Thẩm Mộng Nam cứ mãi bùi ngùi… Mà lúc này tòa nhà đó đã có người khác ở. Gõ cửa hỏi thăm, lại thấy người mở cửa chính là họ hàng xa năm đó nói mình là ngôi sao tai họa.

Người mở cửa thấy đứng ngoài là một người trẻ tuổi, nhất thời không nhận ra hắn là Thẩm Mộng Nam, khó hiểu hỏi: "Cậu tìm ai?"

"Xin hỏi đây là nhà của Thẩm Liên Thành đúng không?" Thẩm Mộng Nam khẽ nói tên cha mình.

Đối phương cứng đờ người, nhưng ngay lập tức khôi phục bình thường: “Thẩm Liên Thành đã qua đời từ nhiều năm trước rồi!”

Thẩm Mộng Nam tiếp tục hỏi: “Vậy ông ấy có còn người thân nào trên đời không?”

Người họ hàng xa không kiên nhẫn trả lời: “Không có, cả nhà họ chết hết rồi!”

Thẩm Mộng Nam gật đầu, sau đó thắc mắc: “Vậy thì anh… có quan hệ thế nào với họ? Tại sao lại ở đây?”

Người họ hàng xa cố tỏ ra cứng rắn: “Ngôi nhà này là tôi mua! Làm sao?”

Thẩm Mộng Nam nghe vậy bèn rút ra một ít tiền nhét vào tay đối phương rồi nói: “Tôi cũng là được người ta nhờ đến tìm Thẩm Liên Thành, nếu ông ta đã không còn, phiền anh dẫn tôi đến thăm mộ ông ta, lúc về còn dễ ăn dễ nói.”

Đúng là tiền có thể ma xui quỷ khiến, nhìn thấy có thể kiếm tiền, người họ hàng xa ngay lập tức mặt mày hớn hở: “Không có vấn đề, cậu chờ chút, tôi mặc thêm cái áo…”

Thẩm Mộng Nam nhớ rất rõ chuyện năm đó, nhưng mộ cha mẹ ở đâu thì hắn lại không nhớ được, cho nên phải để tên này dẫn đường.

Mặc dù Thẩm Mộng Nam đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc nhìn thấy mộ bia cha mẹ tan hoang, trong lòng vẫn nặng nề, hiển nhiên bao năm qua cũng không có ai tới đây thắp hương tế bái…

Người họ hàng xa chỉ bia mộ trên mặt đất nói: “Nhìn đi, tôi đâu có lừa cậu chứ, đây chính là hai ngôi mộ nhà Thẩm Liên Thành.”

Thẩm Mộng Nam gật đầu, sau đó xoay người đưa cho người đó ít tiền: “Phiền ông mua giúp tôi mấy nén hương, tiền vàng và đồ cúng, số dư ông cầm lấy mà uống trà.”

Người họ hàng xa vui sướng cầm tiền, chạy đi mua ngay mấy thứ đó. Thẩm Mộng Nam nhìn ông ta dần dần đi xa, âm trầm nói với mộ bia: "Cha, mẹ, đứa con Mộng Nam bất hiếu đã trở về, những năm qua cha mẹ đã chịu khổ, hôm nay con sẽ khiến những người lấy đồ của nhà ta phải trả lại gấp trăm lần..."

Sau hôm đó, trong thôn phát sinh một chuyện nghe rợn cả người, mười bảy hộ họ Thẩm của thôn trong vòng một đêm đều chết tại nhà. Chuyện này được truyền đi rất nhanh, dẫn tới chấn động không nhỏ.

Nhưng khi Cục cảnh sát trên huyện phái người xuống xem, lại phát hiện những người này đều là tự sát mà chết, treo cổ, nhảy giếng, ăn thuốc diệt chuột, tự dùng dao phay cắt cổ... Kiểu chết gì cũng có.

Người ngoài nghề đương nhiên không phát hiện được gì, nhưng người trong nghề có thể nhìn ra những người này là bị người cao tay điều khiển hồn phách tự sát mà chết. Lúc đó biết cách điều khiển hồn chỉ có Mã Bộ Vân và sư huynh của ông ta mà thôi.

Xảy ra chuyện lớn như thế, Thẩm Mộng Nam còn chưa về đến nhà Mã Bộ Vân đã nhận được tin tức. Ông ta cáu kỉnh quát hỏi đồ đệ: "Có phải con làm không?"

Thẩm Mộng Nam không hề phủ nhận, trực tiếp nói với sư phụ: "Những người này đều có thù với con, con rơi vào cảnh ăn xin ngoài đường cũng là do họ, cho nên tất cả đều là chết chưa hết tội..."

Mã Bộ Vân thấy Thẩm Mộng Nam nói năng hùng hồn, không hề có ý hối cải! Trong cơn tức giận, ông ta trục xuất hắn ra khỏi sư môn, đồng thời bắt Thẩm Mộng Nam thề không sử dụng thuật điều khiển hồn.

Mã Tiểu Như thấy cha nổi giận thì quỳ xuống cầu xin Mã Bộ

Vân, hy vọng cha có thể cho Thẩm Mộng Nam một cơ hội đừng đuổi hắn đi. Thật ra trong lòng Mã Bộ Vân cũng không nỡ, thế nhưng Thẩm Mộng Nam không hề cúi đầu nhận sai, cuối cùng ông ta cũng đành quyết tâm tàn nhẫn đuổi Thẩm Mộng Nam ra khỏi cửa.

Nhưng lúc đó Mã Tiểu Như và Thẩm Mộng Nam đã nảy sinh tình cảm từ lâu, chỉ là con gái hay thẹn thùng nên họ chưa đến với nhau, nếu bây giờ Thẩm Mộng Nam bị đuổi khỏi sư môn, họ làm sao có thể tiến triển được.

Thẩm Mộng Nam có tính cách quật cường, hắn không hiểu mình báo thù cho cha mẹ thì sai chỗ nào? Mà Mã Bộ Vân lại một lòng hướng đạo, hy vọng đồ đệ của mình là một người chính nghĩa, ông ta không bao giờ chấp nhận được việc giết người vô tội.

Từ đó Thẩm Mộng Nam rời khỏi nhà họ Mã, với khả năng của mình, hoàn toàn có thể nuôi sống bản thân, nhưng hắn luôn lo lắng cho sư phụ và Mã Tiểu Như, vì thế mà hắn không đến nơi khác.

Ai ngờ chưa được hai năm, Mã Bộ Vân vì không muốn giúp một tên quân phiệt gây hại một vùng mà dẫn tới họa sát thân. Khi Thẩm Mộng Nam nhận được tin chạy về nhà họ Mã thì đã quá muộn rồi…

Mã Bộ Vân vì bảo vệ con gái nên cho vạn quỷ nhập vào người, cuối cùng rơi vào cảnh hồn phách tan vỡ, Mã Tiểu Như vì không muốn bị quân phiệt làm nhục nên dùng thanh kiếm gỗ đào gãy tự sát.

Thẩm Mộng Nam rất đau lòng, hắn dùng hết khả năng mới gọi được ba hồn bảy vía của Mã Tiểu Như về, quyết định đi ngược ý trời vì người mình yêu, để Mã Tiểu Như sống lại…

Nhưng chuyện để một người đã chết sống lại nói nghe thì dễ,

nhưng làm rất khó, huống chi xác của Mã Tiểu Như đã bị hủy từ lâu, nếu muốn cô ấy sống lại thì phải tìm được một cơ thể phù hợp.

Mệnh cách của Mã Tiểu Như lại rất kì lạ, trong khoảng thời gian ngắn không thể tìm được người thích hợp. Cuối cùng không còn cách nào khác, Thẩm Mộng Nam đành phải giữ hồn phách của Mã Tiểu Như vào trong miếng ngọc bội đeo trên người, sau đó lại từ từ tìm kiếm thân thể phù hợp.

Đương nhiên lúc này Thẩm Mộng Nam cũng không nhàn rỗi, hắn tìm được tên quân phiệt đã hại chết sư phụ, nghĩ cách lấy được sự tin tưởng của hắn, sau đó lừa gạt nói mình đã tìm được một ngôi mộ cổ chứa đầy châu báu, nhưng một mình thì không thể đào được, phải có quân đội giúp sức mới được.

CHƯƠNG

THÙ SÂU NHƯ BIỂN

Thẩm Mộng Nam hứa với tên quân phiệt đó rằng mình không cần chia phần châu báu trong mộ, chỉ cần lấy một thứ mà thôi. Tên quân phiệt tham lam tin là thật, kết quả bị Thẩm Mộng Nam đưa vào cửa tử ở một ngôi mộ cổ, đội quân của hắn chết thảm trong mộ. Làm sao hắn ta biết thứ Thẩm Mộng Nam muốn lấy chính là mạng chó của hắn chứ…

Sau khi báo thù cho sư phụ, Thẩm Mộng Nam mang theo hồn phách Mã Tiểu Như phiêu bạt bốn phương, muốn tìm cho cô ấy một cơ thể phù hợp. Nhưng thời đó không có nhiều phương tiện thông tin như bây giờ, đi tìm toàn bằng vận may, nên thoáng cái đã mấy chục năm trôi qua, Thẩm Mộng Nam vẫn không thể tìm được người đó.

Thẩm Mộng Nam càng lúc càng già nua, hắn biết cơ thể mình không còn nhiều thời gian, nếu muốn cứu Tiểu Như thì phải cứu mình trước… Thế là hắn nhớ tới một loại cấm thuật mà sư phụ đã từng nói.

Năm đó khi hắn trở lại nhà họ Mã thì căn nhà đã bị hủy hoàn toàn, cũng may hắn tìm được dưới đống đổ nát tất cả bí kíp tu luyện của nhà họ Mã, trong đó có một số bí thuật bị cấm tu luyện,

bao gồm cách làm thế nào để đoạt thân thể người khác và hồi sinh vong hồn.

Mặc dù Mã Bộ Vân đã từng khuyên bảo đồ đệ không được tu luyện những bí thuật này, nhưng Thẩm Mộng Nam lại có suy nghĩ khác, hắn cho rằng có tồn tại tức là hợp lý, nếu như không thể tu luyện, tại sao các vị tổ tiên của môn phái lại muốn sáng tạo ra chúng chứ?

Thẩm Mộng Nam không nghe lọt lời dặn của sư phụ, nhưng vì đã thề trước mặt sư phụ là sẽ không dùng thuật điều khiển hồn, nên hắn phải thực hiện, vì đó là lời hứa với sư phụ. Không điều khiển hồn thì điều khiển thân thể, muốn sống sót trong thời loạn lạc này, Thẩm Mộng Nam phải có cách của mình.

Mặc dù Thẩm Mộng Nam vẫn chưa tìm được cơ thể thích hợp cho Mã Tiểu Như, thế nhưng thân thể thích hợp cho hắn cướp đoạt lại không khó tìm. Trong vài chục năm sau đó, hắn tìm kiếm cơ thể trẻ trung và cường tráng, liên tục cướp đoạt thân thể để sống lại.

Nhưng điều làm hắn buồn phiền là, bất kể quá khứ hay hiện tại, hắn vẫn không tìm được cơ thể thích hợp cho Tiểu Như, mãi đến khi Lý Y Đồng xuất hiện…

Ai ngờ được thân thể mà Thẩm Mộng Nam đau khổ tìm cả gần trăm năm lại có một khuyết điểm trí mạng, đó là cơ thể này có bệnh, thận bị suy kiệt nghiêm trọng, nếu không thể thay thận thì sẽ không sống được quá mấy năm.

Nhưng cho dù như thế, cơ thể này cũng rất quý giá, nếu như bỏ lỡ thì không biết lại phải tìm đến khi nào! Thế là Thẩm Mộng Nam đổi hồn Mã Tiểu Như với hồn Lý Y Đồng. Cũng từ lúc đó, Lý Y Đồng bắt đầu thích đọc những quyển sách siêu tưởng mà người bình thường đọc không hiểu…

Mấy chục năm làm âm hồn, Mã Tiểu Như cũng không còn là cô gái ngây thơ năm nào, cô tin tưởng những gì Thẩm Mộng Nam nói năm đó là đúng, làm người tốt chỉ chịu thiệt thòi, cuối cùng còn hại chết mình.

Từ khi Mã Tiểu Như đổi hồn thành Lý Y Đồng, cô không thể liên lạc thường xuyên với Thẩm Mộng Nam. Bởi vì họ đều đợi một cơ hội, đó là tìm được quả thận phù hợp với Lý Y Đồng.

Thẩm Mộng Nam dùng tên giả là "Đà Gia" điên cuồng kiếm tiền ở Vân Nam, hắn muốn sau khi Lý Y Đồng thay thận sẽ có thể cho cô một cuộc sống sung túc. Nhưng điều hắn không ngờ được là, cứ ngỡ không ai có thể phát hiện kế hoạch "đen ăn đen" kia, thì lại bị cảnh sát ma túy làm rối loạn.

Càng không thể tưởng tượng là, những xác sống của hắn bị chúng tôi phá từng cái một, hết cách, hắn đành tạm thời trốn ra nước ngoài để tránh sự truy nã của cảnh sát. Nhưng một thời gian ngắn sau, hắn lại nhận được tin "Lý Y Đồng" bị bắt cóc…

Thật ra từ trước tới giờ, Đà Gia đều dùng tên giả Thẩm Nam ngầm giúp đỡ Lý Y Đồng chữa bệnh, hắn thường xuyên liên lạc với ông Lý qua mạng, nên khi Lý Y Đồng bị bắt cóc, hắn đã nhận được tin ngay.

Nhưng lúc đó vì đang ở nước ngoài nên hắn không thể chuyển tiền qua con đường hợp pháp cho ông Lý được! Hắn không biết phải làm thế nào, Thẩm Mộng Nam biết bây giờ "Lý Y Đồng" không thể có chút sơ xuất nào, nếu không tất cả những cố gắng trước đó đều đổ sông đổ biển! Hắn bèn mạo hiểm lén quay về nước, sử dụng thuật thông linh để tìm được "Lý Y Đồng" vừa giết mấy tên cướp và trốn ra ngoài.

Thẩm Mộng Nam biết lúc này không thể để Tiểu Như trở lại thành Lý Y Đồng, thế là mang cô đi trốn, vừa duy trì tình trạng cơ

thể, vừa đi tìm cơ thể có quả thận có thể thay thế.

Mặc dù rất khó để tìm quả thận thích hợp thông qua con đường chính quy, nhưng nếu không quan tâm thân thể cung cấp sống hay chết, thì lại rất dễ... Cuối cùng Thẩm Mộng Nam tìm thấy tư liệu của Ngụy Vĩ trong danh sách của một công ty buôn bán nội tạng ngầm.

Chuyện còn lại trở nên đơn giản, đầu tiên Mã Tiểu Như "mượn" một bộ thi thể cô bé vừa tự sát, sau đó giả vờ là "Một cô gái trưởng thành chưa đến mười lăm tuổi", dụ dỗ Ngụy Vĩ cắn câu.

Ngụy Vĩ mắc bẫy cũng là đáng đời, nếu như không phải hắn ta có ý đồ xấu với cô gái này, cũng không rơi vào cảnh bị lấy mất hai quả thận mà chết thảm. Thật ra người lấy chính là một bác sĩ đã bị Mã Tiểu Như điều khiển hồn, trong tình trạng không tỉnh táo, anh ta đã giúp Mã Tiểu Như lấy mất quả thận của Ngụy Vĩ.

Còn Thẩm Mộng Nam, hay còn gọi là "Đà Gia" vì sao nhất định phải giết tôi, đó là vì chúng tôi cũng đang điều tra việc Lý Y Đồng mất tích, hắn vì bảo vệ Mã Tiểu Như sống lại nên mới phải giết tôi bằng mọi giá.

Khi tỉnh lại từ tàn hồn của Đà Gia, tôi chửi thầm trong lòng, vì sao Thẩm Mộng Nam chỉ để ý đến tôi thôi chứ?

Phải rồi, lúc giúp Bạch Kiện quả thực là tôi dẫn đầu, thế nhưng sau đó bất kể là lúc xử lý xác sống hay đánh nhau, đều là chú Lê và Đinh Nhất xông lên trước mà! Tại sao Thẩm Mộng Nam tự động bỏ qua họ mà nhắm vào đứa yếu như sên là tôi đây vậy? Mẹ! Đây không phải là tìm quả hồng mềm mà bóp hay sao?

Đinh Nhất thấy tôi tức giận thì hỏi thăm, thế là tôi nói hết lý do ra, vậy mà nghe xong anh ta còn không nhịn được bật cười.

Sau khi chúng tôi giải quyết xong mọi chuyện, Bạch Kiện gọi cả hai vào phòng làm việc. Tôi nói hết mọi chuyện từ đầu đến cuối

cho anh ta, mọi vấn đề chính là như thế, giải quyết ra sao để cho họ tự xử lý.

Điều duy nhất làm tôi lo lắng chính là để cho Mã Tiểu Như chạy thoát, với tình cảm cô ta dành cho Thẩm Mộng Nam, chắc là chúng tôi đã kết xuống "mối thù sâu như biển"!

Nhưng tôi có cách nào khác sao? Thẩm Mộng Nam cứ cắn chết tôi không thả! Nếu như lòng dạ hắn rộng rãi hơn một chút, có lẽ chuyện cũng không đến nông nỗi này.

CHƯƠNG

TAY SÚNG BẮN TỈA

Thật ra mỗi người đều có suy nghĩ và lập trường riêng của mình, ví dụ như đối với tôi, giúp đỡ Bạch Kiện và cứu những người vô tội đó là chuyện tất nhiên, nếu như vì thế mà làm rối loạn kế hoạch của Thẩm Mộng Nam, vậy cũng chứng minh kế hoạch của họ vốn đã là sai lầm.

Thật ra năm đó những gì Mã Bộ Vân dạy Thẩm Mộng Nam đều là chính xác, chỉ là ngay từ đầu, Thẩm Mộng Nam đã bị thù hận che mờ mắt, vốn không nghe lọt tai điều gì…

Đối với Mã Tiểu Như, cô ta trong trí nhớ Thẩm Mộng Nam vốn là cô gái đáng yêu và tốt bụng, nhưng sau khi cô ta sống lại thì đã thay đổi rất lớn. Một âm hồn ở lại thế gian bao nhiêu năm qua, cứ coi như cô ta từng có một tâm hồn hiền lành như Đức Mẹ, nhưng không sớm thì muộn cũng sẽ trở thành ác ma.

Mệt mỏi cả một đêm, bên ngoài trời đã sắp sáng, Bạch Kiện vẫn ngồi xem tư liệu Lý Y Đồng trên máy tính. Đột nhiên anh ta ngẩng đầu nói với tôi: "Theo cậu, Lý Y Đồng… Hay còn gọi là Mã Tiểu Như có thể lại đến tìm cậu để trả thù không?"

Tôi tức giận trả lời: "Vì sao phải tìm tôi để báo thù? Tôi cũng đâu có giết sư huynh của cô ta đâu!"

Câu nói này của tôi lại nhắc nhở mọi người ở đây, Mã Tiểu Như có thể đi tìm người phụ trách ám sát bắn tỉa! Bạch Kiện vội gọi cho tay súng bắn tỉa, thế nhưng làm mọi cách vẫn không thể liên lạc được.

Tôi thấy mặt Bạch Kiện nhăn nhó, vội hỏi anh ta tình hình thế nào?

“Không gọi được cho Tiểu Lâm Tử… Điện thoại cứ báo không liên lạc được.” Bạch Kiện lo lắng nói.

“Tiểu Lâm Tử? Chính là tay súng bắn tỉa lúc nãy hả?”

Bạch Kiện gật đầu: “Ừ, cậu ta là bảo bối mượn được từ đội đặc công trên tỉnh, nếu có sơ xuất gì, tôi làm sao trả lời với đội người ta đây!”

Tôi thấy Bạch Kiện rất sốt ruột, bèn vỗ vỗ vai anh ta: “Đừng gấp, có lẽ chuyện không nghiêm trọng đến thế đâu, anh hỏi đồng nghiệp thử xem có ai biết Tiểu Lâm Tử đang ở đâu không, tôi và Đinh Nhất sẽ qua đó tìm cậu ta.”

Sau khi Bạch Kiện gọi mấy cuộc điện thoại, mới biết được sau khi rút quân, Tiểu Lâm Tử đã nhận được cuộc gọi bảo cậu ta về đại đội ngay. Thế nhưng Bạch Kiện vừa gọi đến đại đội đặc công, phát hiện Tiểu Lâm Tử vẫn chưa về.

Để đề phòng Tiểu Lâm Tử có chuyện xảy ra, Bạch Kiện cho người kiểm tra lại camera giám sát dọc con đường, rất nhanh đã tìm được chiếc xe của cậu ta. Ai ngờ sau khi qua một chỗ góc chết của camera giám sát, chiếc xe lại đột nhiên biến mất!

Sau đó Bạch Kiện lại xem từng hướng đi ra từ góc chết đó, thế nhưng vẫn không phát hiện chiếc xe Mazda màu lam của Tiểu Lâm Tử…

“Thật quái đản! Một người sống sờ sờ sao có thể tự nhiên biến

mất không thấy đâu?” Bạch Kiện thốt lên với vẻ không thể tin được.

Tôi khuyên anh ta đừng gấp, tôi và Đinh Nhất sẽ chạy qua đó tìm, nếu quả thật có tình huống gì bất ngờ, sẽ gọi điện về cho anh ấy.

Bạch Kiện gật đầu: “Được rồi! Vậy mấy cậu đi qua đó xem tình hình, có chuyện gì xảy ra phải gọi ngay cho anh, biết không?”

Tôi đồng ý với anh ta rồi theo Đinh Nhất rời khỏi đồn công an, sau đó lái xe về phía góc chết của camera giám sát nơi Tiểu Lâm Tử biến mất… Khu vực đó cũng không rộng, sở dĩ có góc chết camera là rừng cây hai bên đường ở đó quá rậm rạp, bên cạnh lại có một ít cây cối cao tầm nửa người nên rất khó quan sát.

Khi xe của chúng tôi đi vào khu vực đó, nhìn thấy phía xa có một chiếc Mazda màu lam đỗ ở bên cạnh đường… Thấy cảnh này trong lòng tôi nặng nề.

Đinh Nhất vội dừng xe bên cạnh, sau đó xuống xe kiểm tra với tôi, ai ngờ lại thấy có mấy người đứng bên phải cạnh con sông đào. Đúng lúc này có tiếng xe cứu thương từ xa truyền đến, tôi nghe thấy thế, sợ là mình đã đến chậm một bước! Nhớ đến ánh mắt đầy sát khí kia, lòng tôi thầm thương tiếc…

Vậy mà khi chúng tôi đi đến bên cạnh đám người, lại thấy một người thanh niên ướt sũng người đang làm hô hấp nhân tạo cho một cô bé. Lúc này xe cứu thương đã chạy đến nơi, nhân viên y tế đặt cô bé lên xe cứu thương, mà người thanh niên cũng vừa vặn quay đầu nhìn về phía chúng tôi.

Đó là một khuôn mặt với góc cạnh rõ ràng, trông tầm hơn hai mươi tuổi, khi cậu ta nhìn thấy tôi và Đinh Nhất thì cũng rất ngạc nhiên… Mặc dù đây là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, thế nhưng tôi lại nhận ra ánh mắt đó, tôi bèn thở phào một cái.

“Cậu là Tiểu Lâm Tử à? Sao điện thoại của cậu cứ không liên lạc được thế?”

Nghe tôi hỏi như vậy, cậu ta chợt nhớ ra, tranh thủ sờ tay vào túi quần, lấy chiếc điện thoại đã bị ngâm nước ướt sũng ra.

Tôi thở dài nói: “Bảo sao Bạch Kiện không thể gọi được cho cậu.” Tôi bèn dùng điện thoại của mình gọi cho Bạch Kiện, sau đó đưa di động cho Tiểu lâm Tử. “Cậu nói với anh ta một câu đi, vừa rồi gọi mãi không được, anh ta sắp điên rồi!”

Tiểu Lâm Tử cầm điện thoại đi sang một bên nói chuyện với Bạch Kiện, nhìn vẻ mặt nghi ngờ của cậu ta, giống như không tin những gì Bạch Kiện nói. Nhưng cũng không thể trách cậu ta, nhìn sát khí trên người kia, cũng không biết cậu ta đã bắn chết bao nhiêu tội phạm rồi, dạng người này sao có thể tin tưởng quỷ thần chứ?

Cậu ta đưa lại điện thoại cho tôi: “Đội trưởng Bạch muốn nói chuyện với anh…”

Tôi cầm điện thoại nói với Bạch Kiện: “Đã tìm được người rồi, anh không cần lo nữa nhé.”

Vậy mà anh ta lại nói một câu không đầu không cuối: “Nhờ cậu một chuyện!”

Tôi bỗng nhiên sững sờ, với quan hệ hiện tại giữa tôi và anh ta, đã rất ít khi dùng từ “Nhờ”. Thế là tôi cười hì hì nói: “Ây da! Đội trưởng Bạch trở nên khách sáo như vậy từ khi nào thế? Làm tôi không quen đấy…”

Bạch Kiện cười hà hà trong điện thoại: “Cái tên này, lúc nào cũng không nghiêm chỉnh, cậu giúp anh đi theo Tiểu Lâm Tử vài ngày, anh không yên tâm về cậu ta cho lắm.”

Tôi giật mình nói: “Hả, không phải chứ? Anh đừng quên trước

đó “Đà Gia” một lòng muốn giết tôi, nếu để cậu ta đi cùng chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?”

Bạch Kiện lại trả lời: “Có cậu đi cùng, nếu gặp chuyện gì bất thường còn biết nên ứng phó thế nào. Thêm nữa, mọi người ở cùng nhau thì bọn anh bảo vệ càng dễ.”

Sau khi ngắt điện thoại, tôi bèn thở dài, nếu Bạch Kiện đã nói như thế thì chúng tôi cũng chỉ đành phải đi theo Tiểu Lâm Tử vài ngày.

CHƯƠNG

BẢO VỆ THEO SÁT

Ai ngờ khi tôi giương mắt nhìn lên thì thấy thằng nhóc này trông khá khó chịu, vì thế tôi bất đắc dĩ đi đến phía trước cậu ta và nói: “Cả người cậu đều ướt đẫm rồi, về nhà thay một bộ quần áo khô đi!”

Tiểu Lâm Tử nghe thế thì gật đầu với vẻ mặt rầu rĩ, rồi quay sang bước lên chiếc Mazda màu xanh của mình. Tôi và Đinh Nhất cũng trở lại xe, đi theo xe Tiểu Lâm Tử về nhà.

Kết quả là chúng tôi đi theo xe thằng nhóc này đến thẳng trước ký túc xá của đội cảnh sát đặc nhiệm. Khi chúng tôi và cậu ta cùng đi vào ký túc xá, tôi nhìn thấy mấy đồng nghiệp cùng phòng của cậu ta ai nấy đều cao to, còn cao hơn cả Tiểu Lâm Tử một mét tám nhiều. Đệch! Cảnh sát đặc nhiệm đúng không phải nói quá, thật sự làm người ta rất có cảm giác an toàn.

Lúc này có một cảnh sát đặc nhiệm có gương mặt trẻ con cười nói với Tiểu Lâm Tử: “Hai người này là bạn của cậu à?”

Vẻ mặt Tiểu Lâm Tử ủ rũ nói: “Ừ, trưởng phòng Bạch cử đến đây bảo vệ tôi.”

Mấy người trong phòng nghe thế đều lập tức tò mò nhìn sang tôi và Đinh Nhất, ánh mắt kia giống như là một đám sư tử với hổ

nhìn linh dương và ngựa vằn…

Nhất thời mặt già của tôi hơi đỏ lên, nhưng lúc nhìn sang Đinh Nhất thì lại thấy anh ta thờ ơ, rất có tư thế Thái Sơn sập cũng không đổi sắc, quả nhiên là trâu bò hơn cả tôi!!

Vì thế tôi cũng khôi phục lại tự tin ngay, cười cười nói với họ: "Cảnh sát Lâm vừa bắn chết một phạm nhân rất hung ác, trưởng phòng Bạch sợ cậu ấy bị đồng lõa của tên tội phạm trả thù nên mới cử chúng tôi tới theo dõi, nếu có gió thổi cỏ lay gì thì phía họ cũng có thể bắt người kịp thời."

Họ nghe xong thì cũng không nói gì nữa, chỉ vỗ vai Tiểu Lâm Tử, tỏ vẻ chúc cậu may mắn rồi đi ra ngoài, vì thế Tiểu Lâm Tử đành cam chịu, vừa thở dài vừa thay quần áo ướt trên người ra.

Tôi thấy thế thì tức giận nghĩ thầm, cậu còn dám thở dài à? Ông đây tới bảo vệ cậu mới gọi là xui xẻo thật đấy! Tôi còn chưa thở dài đâu! Dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng tôi vẫn cố gắng nói bằng giọng điệu bình thản: "Cảnh sát Tiểu Lâm, không biết lát nữa cậu còn có nhiệm vụ gì không?"

Tiểu Lâm Tử bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Đội trưởng đã thông báo cho tôi nghỉ phép ba ngày, nói là ba ngày này có thể để tôi tự do hoạt động."

Tôi nghe là biết Bạch Kiện muốn để Tiểu Lâm Tử làm mồi nhử, đoán chừng chỉ cần chúng tôi vừa rời khỏi ký túc xá của đội cảnh sát đặc nhiệm, không biết sẽ có bao nhiêu cảnh sát mặc thường phục ở gần đây đi theo.

Đã biết Bạch Kiện tính toán làm gì, tôi bèn cười bảo Tiểu Lâm Tử: "Cảnh sát Tiểu Lâm, cậu nói ba người đàn ông ở mãi trong ký túc xá cũng chẳng ra sao, hiếm khi hôm nay cậu được nghỉ, không muốn đi đâu dạo à?"

Tiểu Lâm Tử nhăn mày lại nói: "Đã nửa tháng rồi tôi chưa về

nhà, hay là các anh về thăm cha mẹ với tôi đi?"

Tôi lập tức lắc đầu: "Tình hình hiện giờ của cậu tốt nhất vẫn đừng nên về thăm chú và dì thì tốt hơn..."

Cậu ta nghe nói như vậy thì lập tức hiểu tôi có ý gì, mặc dù từ đầu tới cuối cậu ta vẫn không tin là sẽ có người tới tìm cậu ta báo thù, nhưng lúc này làm liên luỵ đến cha mẹ thì cũng không ổn.

Nhưng ba chúng tôi cũng không thể ở mãi trong ký túc xá cảnh sát đặc nhiệm được! Cứ như vậy kế hoạch của Bạch Kiện sẽ không thể tiếp tục, vì thế cuối cùng ba thằng ngu ngốc chúng tôi đi vào rạp chiếu phim trong nội thành xem phim.

Ai ngờ đáng giận nhất là giờ này lại chỉ chiếu có hai bộ phim tình cảm, nếu muốn xem phim khác thì phải chờ hai tiếng nữa. Vì thế ba chúng tôi bèn ôm mỗi người một hộp bắp rang, xem một bộ phim tình cảm một tiếng rưỡi, đến cuối cả ba gần như ngủ gục mất...

Lúc ra khỏi rạp chiếu phim, ba đứa đều thấy xấu hổ, không biết nên làm gì tiếp theo. Cuối cùng vẫn là tôi phá vỡ bầu không khí này, chỉ vào một quán bar cách đó không xa và nói với họ: "Đi, tôi mời hai người vào uống hai ly nhé."

Tiểu Lâm Tử nhíu mày nói: "Chúng tôi phải trực chiến hai mươi tư giờ, không thể uống rượu..."

Tôi ngắt lời cậu ta: "Cậu quên bây giờ cậu đang nghỉ phép ba ngày à, còn trực chiến cái gì nữa! Đi đi đi! Đi vào uống hai ly thả lỏng một chút, có việc gì thì tôi nói đỡ với Bạch Kiện giúp cậu, không sao cả!"

Vì thế tôi vừa dụ dỗ vừa lừa gạt lôi Tiểu Lâm Tử vào quán bar tên "Huyết sắc thanh xuân". Có lẽ là do giờ này còn sớm quá, nên quán bar chẳng có mấy khách.

Tôi kêu ông chủ và gọi ba ly Margarita nồng độ cồn không cao, muốn để ba chúng tôi tỉnh táo lại từ bộ phim tình cảm mơ màng buồn ngủ kia. Tiểu Lâm Tử uống một ngụm rượu xong thì lại thích thú ra mặt, xem ra bình thường cậu ta cũng là người thích uống rượu, chỉ vì vướng công việc nên không thể uống thường xuyên thôi.

Đàn ông ấy mà, cho dù trước đó không thân, uống vài ly vào là cũng có thể tìm được đề tài để hàn huyên. Tiểu Lâm Tử cũng không còn cứng nhắc như vừa rồi, cậu ta cười hỏi chúng tôi: "Cái gã trước đó bị tôi bắn gục rốt cuộc có địa vị gì thế, tại sao mọi người đều căng thẳng vậy??"

Tôi cười ngượng ngập đáp: "Nên nói thế nào với cậu đây nhỉ? Như vậy đi, cậu trả lời tôi một vấn đề trước, cậu tin trên đời này có chuyện ma quỷ không?"

Tiểu Lâm Tử lắc đầu chắc nịch: "Nghề nghiệp này làm tôi rất khó tin tưởng mấy thứ đó..."

Tôi thấy cậu ta nói vậy, cũng không nói sâu thêm, chỉ nói tránh đi rằng Đà Gia là một trùm buôn thuốc phiện rất lợi hại, bây giờ cậu ta đã bắn chết nhân vật như vậy, có người trả thù cậu ta cũng rất bình thường.

Nhưng Tiểu Lâm Tử cũng không phải đồ ngốc, nếu thật sự đơn giản như vậy, tại sao Bạch Kiện không cử cấp dưới của anh ta tới, trái lại để "dân chúng bình thường" như tôi và Đinh Nhất tới bảo vệ chứ??

Sau đó tôi đổi đề tài sang chuyện khác, hỏi thử tình trạng riêng tư của Tiểu Lâm Tử, hỏi rồi mới biết, hoá ra năm nay thằng nhóc này mới hai mươi tư. Vì thế tôi đặc biệt hỏi thăm, từ sau khi cậu ta làm tay súng bắn tỉa, tổng cộng đã từng xử lý bao nhiêu kẻ phạm tội.

Kết quả tôi mới vừa hỏi ra miệng, đã thấy vẻ mặt của Tiểu Lâm Tử khác thường rõ rệt, lòng tôi không khỏi khẽ lộp bộp, chẳng lẽ đây là cấm kỵ trong nghề của cậu ta? Không thể tùy tiện hỏi?

Cũng phải, tuy chúng tôi đã thấy rất nhiều người chết, nhưng suy cho cùng họ đều là người thường, cho dù cần nổ súng giết người vì sứ mạng, nhưng điều này không có nghĩa trong lòng họ không có gợn sóng gì.

Vì thế mà bầu không khí thân thiện vừa mới xây dựng được lại lần nữa bị tôi phá vỡ, không khí lúng túng xuất hiện trở lại. Không còn cách nào, tôi đành tiếp tục tìm chuyện để hỏi cậu ta, mấy câu vô nghĩa linh tinh như cậu có bạn gái chưa...

Vất vả lắm mới kéo đến bữa trưa, vì thế tôi dành dắt cậu ta đi ăn nhẹ, kết quả là thằng nhóc này lại một hai phải về đội cảnh sát đặc nhiệm ăn, còn nói cái gì mà trưa hôm nay nhà ăn nấu xương hầm Đông Bắc.

CHƯƠNG

NỐT RUỒI SON NƠI KHOÉ MẮT

Hết cách, tôi chỉ đành thỏa hiệp, dù sao chúng tôi cũng chỉ phải bảo vệ chứ không có quyền hạn chế sự tự do của cậu ta, cho nên cậu ta muốn đi đâu cũng được cả, hơn nữa chúng tôi còn phải đi theo cậu ta kìa...

Khi quay lại đội cảnh sát đặc nhiệm, đúng lúc gặp mấy cảnh sát đặc nhiệm đi làm nhiệm vụ về bước xuống xe, nhìn họ mang toàn trang bị phong cách, tôi lập tức dâng lên niềm hâm mộ.

Đinh Nhất thấy thế thì buồn cười nói: "Nếu không thì chờ khi nào rảnh rỗi, chúng ta tìm một chỗ đánh trận giả chơi thử nhé?"

Tinh thần tôi lập tức tỉnh táo, vui vẻ nói: "Được đấy! Không nói thì thôi, sao tôi lại không nghĩ ra cái này nhỉ? Đến lúc đó cũng cho tôi sờ thử súng để đỡ ghiền."

Đang nói thì mấy cảnh sát đặc nhiệm đi tới chào hỏi Tiểu Lâm Tử, sau đó cùng chúng tôi vào nhà ăn. Vừa đi vào, quả nhiên tôi đã ngửi thấy mùi thơm của xương hầm Đông Bắc, xem ra Tiểu Lâm Tử này cũng rất sành ăn đây!

Vì đang ở địa bàn của Tiểu Lâm Tử nên chúng tôi không cần phải mời khách, cậu ta lấy cho chúng tôi mỗi người một phần thịt xương hầm đầy tràn. Nghe cậu ta nói đầu bếp ở đây là người Đông

Bắc, làm đồ ăn Đông Bắc không hề thua tiệm cơm nào ở ngoài…

Ăn cơm xong rồi, ba chúng tôi lại đi bộ xung quanh ký túc xá cảnh sát vài vòng cho tiêu cơm. Nhưng tiếp theo chúng tôi đều phát hiện, buổi tối đi ngủ là cả một vấn đề. Đáng lý ra chúng tôi phải đi theo Tiểu Lâm Tử, đặc biệt là vào buổi tối.

Tuy nhiên vừa nãy tôi cũng thấy rồi, ký túc xá của cậu ta ở là một khu tập thể, mấy người một phòng, sao chúng tôi lại không biết xấu hổ chen chúc với những anh chàng đó chứ? Vì thế tôi đành gọi cho Bạch Kiện, hỏi anh ta buổi tối ngủ làm sao đây?

Kết quả Bạch Kiện trả lời tôi không chút suy nghĩ: "Đến khách sạn thuê một phòng ba người, anh sẽ trả tiền thuê phòng cho Tiểu Lâm Tử…"

Tôi nghe anh ta nói vậy thì cũng không tiện ý kiến gì thêm, vì thế quay sang nói với Tiểu Lâm Tử: "Trưởng phòng Bạch của cậu nói, cho chúng ta đến khách sạn thuê phòng ngủ…"

Khóe miệng Tiểu Lâm Tử giật giật, không biết nên nói cái gì cho phải, đoán chừng cậu ta đang cảm thấy chúng tôi làm lãng phí thời gian của mình. Ai nói không phải chứ, tôi cũng cảm thấy vậy đấy, nhưng mà đã nhận sự nhờ vả của người ta thì phải dốc hết sức mình, nếu đã đồng ý với Bạch Kiện thì tôi phải nói được làm được.

Haizz... Nhưng con người tôi có một tật xấu, đó là lạ giường, hơn nữa còn phải ngủ cùng một phòng với người xa lạ nên không hề dễ ngủ chút nào. Tôi đoán Tiểu Lâm Tử cũng nghĩ thế, cho nên dù ba chúng tôi đều nằm trên giường giả bộ ngủ, nhưng nghe tiếng hít thở là biết chẳng ai ngủ thật cả.

Cũng không biết qua bao lâu, giữa lúc mơ mơ màng màng, tôi đột nhiên cảm thấy trong phòng có một luồng khí lạnh bức người, cảm giác này quá quen thuộc, vì thế tôi giật mình tỉnh lại ngay...

Mặc dù lúc ấy ánh sáng trong phòng rất tối, nhưng ánh trăng

ngoài cửa sổ trong như nước, nương theo nó, tôi vẫn có thể nhìn thấy ít nhiều đồ vật trong phòng. Một người phụ nữ có mái tóc dài bồng bềnh, mặc đồ bằng vải bố đang lẳng lặng đứng ở đầu giường chỗ Tiểu Lâm Tử, nhìn chằm chằm cậu ta bằng ánh mắt thù hằn.

Lúc ấy lòng tôi cả kinh, vừa định dậy bật đèn thì bị một bàn tay giữ chặt, còn may là định lực của tôi vững, không kinh hoàng quá mức, quay đầu nhìn lại, hoá ra là Đinh Nhất không biết đã dậy từ khi nào.

Đầu tiên, anh ta ra dấu im lặng với tôi, sau đó tiếp tục ngồi yên trên giường, nhìn từng động tác của người phụ nữ kia… Đầu tiên, tôi có thể khẳng định người phụ nữ này hoàn toàn không phải người, luồng âm khí phát ra trên người cô ta khá dày đặc.

Nhưng lại có một điều khiến tôi nghĩ không ra, nhân vật mang cả người sát khí như Tiểu Lâm Tử, sao lại trêu chọc vào ma nữ như vậy chứ? Việc này rất khó hiểu! Với cả người sát khí kia, đáng lẽ ra vật âm bình thường đều trốn tránh cậu ta chứ! Chẳng lẽ đây là do Lý Y Đồng phái tới?

Nhưng tôi nhìn một lát thì phát hiện, ma nữ này rõ ràng không thể tới gần người Tiểu Lâm Tử, nhưng xem ánh mắt nhìn cậu ta, đó tuyệt đối là thù sâu như biển, nếu không làm sao lại có ánh mắt như thế…

Vì Đinh Nhất không để tôi lên tiếng nên chúng tôi bất đắc dĩ cứ phải nhìn chằm chằm ma nữ kia, còn cô ta lại nhìn chằm chằm vào Tiểu Lâm Tử… đến tận hừng đông. Khi ánh mặt trời đầu tiên của bình minh lọt vào phòng, hình bóng của ma nữ bắt đầu phai dần dần cho đến khi biến mất.

“Cô ta không phải do Lý Y Đồng phái tới...” Tôi nói một cách sâu xa.

Đinh Nhất cũng gật đầu: “Chắc là không phải, thật ra hôm qua

lúc ban ngày tôi đã cảm thấy không khí quanh cảnh sát Lâm không đúng, nhưng vì sát khí trên người cậu ta quá nặng nên nhất thời tôi không nghĩ tới đó là khí của âm hồn.”

Cũng không biết là tiếng chúng tôi nói chuyện đánh thức Tiểu Lâm Tử, hay là vốn dĩ ngày nào cậu ta cũng dậy sớm như vậy, tóm lại là thằng nhóc này đột nhiên lật người bật dậy khỏi giường.

Khi cậu ta nhìn thấy chúng tôi, đầu tiên là nghi ngờ, nhưng ngay sau đó lại nhớ tới chuyện ngày hôm qua, rồi dụi mắt nói: “Các anh cũng dậy sớm chạy bộ mỗi ngày à?”

Tôi nghe thế thì cười khổ đáp: “Tôi không có sở thích đó, cơ bản là tôi không ngủ được...”

Tiểu Lâm Tử nghe thế thì ngáp một cái rồi nói: “Anh cũng lạ giường không ngủ được à?”

Tôi gật đầu, sau đó nghiêm mặt nói với cậu ta: “Cảnh sát Lâm, tôi hỏi cậu một vấn đề, cậu phải nghĩ kỹ rồi hãy trả lời.”

Có thể là biểu cảm của tôi quá mức nghiêm túc, cậu ta nghe xong thì vỗ vỗ lên mặt để mình tỉnh táo lên một chút, sau đó đáp lại tôi: “Được, anh hỏi đi.”

“Trong ấn tượng của cậu, có từng gặp một người phụ nữ tóc dài đến eo, người quấn mấy miếng vải bố không...”

Đinh Nhất nghe tôi miêu tả ma nữ kia thì trợn trắng mắt rồi bổ sung: “Quần áo của cô ta hơi giống kiểu con gái dân tộc thiểu số ở Vân Nam hoặc Sipsong Panna hay mặc... Da hơi ngăm, dáng người rất mảnh mai, khoé mắt bên trái của cô ta có một nốt ruồi son.”

Miêu tả của Đinh Nhất đúng trọng tâm hơn tôi nhiều, nếu Tiểu Lâm Tử thật sự từng gặp người phụ nữ này, ít nhiều gì cậu ta cũng sẽ có chút ấn tượng. Quả nhiên, khi cậu ta nghe Đinh Nhất nói xong thì sắc mặt bắt đầu trở nên hơi khó coi, như nhớ lại điều

gì đó.

Sau đó, Tiểu Lâm Tử giật mình hỏi: “Có... có phải trên đầu cô ấy cài một đóa hoa nhỏ màu hồng phấn không?”

Tôi và Đinh Nhất cùng lúc gật đầu với cậu ta: “Phải...”

Chỉ thấy vẻ mặt của Tiểu Lâm Tử cứng đờ ra trong nháy mắt, cậu ta lẩm bẩm nói: “Các anh gặp được cô ấy như thế nào?”

Nếu bây giờ tôi nói cho cậu ta biết, lúc cậu ta ngủ thì bị người phụ nữ kia nhìn chằm chằm cả đêm, có khi nào cậu ta nghĩ hai chúng tôi là đồ điên không? Đối với người không tin quỷ thần, cách tốt nhất chính là nói chuyện dựa theo sự thật.

Vì thế tôi bèn tiếp tục hỏi cậu ta: “Cậu trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã, người phụ nữ kia là ai? Cô ấy chết như thế nào?”

CHƯƠNG

NGƯỜI PHỤ NỮ CÂM ĐIẾC

Hai tay Tiểu Lâm Tử ôm đầu, vẻ mặt hơi thương cảm: "Đó là tội phạm đầu tiên bị tôi giết sau khi tôi trở thành tay súng bắn tỉa."

Tôi nghe thế thì nói với cậu ta bằng giọng điệu bình tĩnh: "Kể lại tình hình lúc đó cho tôi đi..."

Đầu tiên Tiểu Lâm Tử thở dài, sau đó bắt đầu kể lại cho chúng tôi về nhiệm vụ đầu tiên cậu ta thực hiện sau khi trở thành tay súng bắn tỉa…

"Lúc ấy đội của chúng tôi được điều đến Vân Nam, phối hợp với cảnh sát vũ trang biên phòng thực hiện nhiệm vụ chống ma tuý. Tôi nhớ trong lần hành động đó, mấy tay buôn ma túy ngoài biên giới muốn thừa dịp ban đêm lén lút nhập cảnh, kết quả lại bị chiến sĩ cảnh sát vũ trang bên ta phát hiện đúng lúc, hai bên lập tức triển khai trận đấu súng ác liệt.

Bởi vì lúc ấy đang ở biên giới, nên khi tay buôn ma túy trốn ra khỏi đường biên giới, nhân viên bên ta không thể tiếp tục đuổi bắt nữa. Nhưng khi chúng tôi cho rằng hành động đã kết thúc, đột nhiên ở đường biên giới xuất hiện một người phụ nữ cột thuốc nổ trên người.

Trước kia đã từng có trường hợp tay buôn ma túy để phụ nữ

mang thuốc nổ đánh sâu vào trạm kiểm soát, ngay lúc đó chiến sĩ biên phòng cho rằng người phụ nữ ấy đang ôm đứa trẻ, thế nên không nổ súng ngăn cản đúng lúc, cuối cùng mới khiến những chiến sĩ lúc ấy hy sinh toàn bộ.

Bài học bằng máu này cho chúng tôi biết, một khi phán đoán sai lầm sẽ khiến chúng tôi trả giá đắt đến thế nào… Bởi vậy khi người phụ nữ này xuất hiện, chúng tôi đều lập tức nghi ngờ có phải cô ta lại là kẻ đánh bom liều chết không??

Bầu trời đêm đó không trăng, ánh sáng rất tối tăm, các nhân viên chúng tôi ở đây đều không thể xác định người phụ nữ kia có buộc thêm thứ gì hay không. Sau đó, một chỉ huy phi đội của cảnh sát biên giới lấy thiết bị nhìn ban đêm ra, sau một vài xác nhận, chúng tôi có thể khẳng định người phụ nữ kia có buộc một vòng thuốc nổ tự chế trên người.

Khi ấy, cảnh sát vũ trang tại trạm kiểm soát đã bắc loa cảnh báo cô ta đừng đi tiếp nữa, nếu không sẽ bị nhân viên của bên ta bắn gục ngay lập tức! Nhưng người phụ nữ kia giống như không nghe thấy gì, vẫn nhanh chóng chạy về phía trạm kiểm soát bên ta.

Lúc này thấy người phụ nữ kia sắp vọt vào trạm kiểm soát rồi, vì thế ngay tại thời khắc nguy hiểm ấy, lãnh đạo cấp trên quyết định ban hành mệnh lệnh nổ súng bắn gục người phụ nữ kia, giảm thương vong đến mức nhỏ nhất.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của cấp trên, tôi nhanh chóng bóp cò bắn chết người phụ nữ kia, sau đó các cảnh sát vũ trang biên phòng đuổi tới, quả nhiên đã gỡ bỏ một chùm thuốc nổ tự chế có uy lực cực lớn trên người cô ta ra.

Mặc dù nhiệm vụ lần đó rất thành công, nhưng sau này chúng tôi lại biết một tin cực kỳ không hay… Người phụ nữ bị tôi bắn gục là người Trung Quốc, hơn nữa còn là một người câm điếc.

Nửa năm trước, cô ta bị lừa bán ra ngoài biên giới, người nhà vẫn luôn cố gắng tìm kiếm.

Tôi vừa nghe nói đó là một người câm điếc thì hiểu ngay tại sao cô ta không hề phản ứng lại với cảnh cáo nổ súng của cảnh sát vũ trang biên phòng, vì cô ta vốn không thể nghe thấy!! Lúc ấy tôi mới nghi ngờ có phải người phụ nữ câm điếc này không hề biết mình đang làm gì không? Có phải cô ta hoàn toàn bị những tay buôn ma tuý ngoài biên giới lợi dụng không?!

Suy nghĩ này vẫn cứ quấy nhiễu tôi mải miết, khoảng thời gian đó thật sự làm tôi suýt nữa đã từ bỏ công việc này! Sau này vẫn là đại đội trưởng - cũng là sư phụ luôn nâng đỡ và phát hiện ra vấn đề của tôi đúng lúc, sau đó gỡ rối tâm lý cho tôi, lúc này mới khiến tôi thoát khỏi bóng ma của nhiệm vụ lần đó…

Sau khi nghe Tiểu Lâm Tử kể xong những điều đó, rốt cuộc tôi đã hiểu việc nổ súng giết người này cũng không hề dễ làm, nó yêu cầu tố chất tâm lý cực mạnh mới có thể khiến bản thân không sụp đổ.

Trước không nói chết dưới súng của bạn là người tốt hay là kẻ xấu, nhưng dù sao đó cũng là một mạng sống sờ sờ ra! Khi ngón tay bạn bóp cò, trong thời gian chưa đến một giây đồng hồ đã kết thúc một sinh mạng, đây hoàn toàn không phải là điều mà người bình thường có thể làm được.

Khó trách Tiểu Lâm Tử còn trẻ mà lại chín chắn như thế, phỏng chừng nếu không có tố chất đó thì đúng là không thể làm được nghề này. Nhưng vấn đề bây giờ là không biết ma nữ kia đã theo cậu ta bao lâu rồi, tuy sát khí của Tiểu Lâm Tử bức người, nhưng mỗi khi cậu ta bắn chết một kẻ xấu, ma nữ này sẽ hút đi âm sát khí trên người chết. Cứ thế mãi, chỉ sợ đến lúc đó ma nữ này sẽ mạnh tới mức không ai trị được.

Nghĩ vậy, tôi bèn đánh mắt ra hiệu cho Đinh Nhất, ý bảo anh ta mau liên lạc với chú Lê, hỏi chú ấy thử tình hình bên này nên làm gì đây? Thằng nhóc này lại còn không tin quỷ thần, vì thế tôi mới nghĩ… có nên bôi chút nước mắt trâu cho cậu ta để mở thiên nhãn gì gì đó không?

Nhưng tôi đã quẳng suy nghĩ này đi ngay, một là nước mắt trâu không dễ tìm, hai là nếu để Tiểu Lâm Tử thật sự gặp được ma nữ kia, có thể nào sẽ khiến thế giới quan của cậu ta thay đổi từ bây giờ không? Có lẽ sẽ bởi vậy mà ảnh hưởng đến nghề nghiệp sinh sống của cậu ta nữa... Thế thì gây nghiệp chướng quá! Hoàn toàn không được!

Xem ra chúng tôi chỉ có thể giải quyết chuyện ma nữ này một cách im hơi lặng tiếng mà thôi. Tuy rằng sau đó cậu ta còn truy hỏi tôi mãi là đã gặp người phụ nữ kia ở đâu? Nhưng cuối cùng đều bị tôi nói mấy câu qua loa lấy lệ cho qua…

Sau khi chú Lê nhận được điện thoại của Đinh Nhất thì đồng ý sẽ đến khách sạn chúng tôi ở trước trời tối, chú ấy bảo ban ngày chúng tôi cố gắng làm tiêu hao thể lực của thằng nhóc này nhiều vào, đến buổi tối mới càng dễ thao túng hơn.

Tuy không hiểu lời của chú Lê có ý gì, có điều tôi vẫn làm theo lời chú, đầu tiên là nài ép lôi kéo Tiểu Lâm Tử đi tập thể hình với chúng tôi, tiếp theo lại không biết sống chết một hai phải đi leo núi, tóm lại là cái gì mệt thì làm cái đó.

Kết quả cuối cùng cậu ta thì chẳng sao, nhưng tôi lại mệt phờ râu ra, lúc này tôi mới suy ngẫm lại, đề nghị này của chú Lê có phải hơi không đáng tin cho lắm hay không?!

Buổi tối trở lại khách sạn, Tiểu Lâm Tử chẳng những không mỏi mệt mà tinh thần lại phừng phừng sức sống! Hỏi ra mới biết, hoá ra bình thường mỗi ngày cậu ta đều phải huấn luyện dưới cường

độ cao, chút xíu hôm nay chẳng thấm vào đâu! Cả một ngày hôm qua không huấn luyện, cậu ta đã nhàn đến nỗi muốn mọc rêu rồi!

Trong lòng tôi có một vạn con ngựa chạy qua như điên! Chú Lê đưa ra biện pháp tồi tàn gì đây hả! Tiểu Lâm Tử thì chẳng làm sao, lại khiến chúng tôi mệt chết khiếp! Khi tôi còn đang mệt đến mức ngón chân cũng không muốn động thì chú Lê lại tới gõ cửa phòng.

Tiểu Lâm Tử thấy chúng tôi mỏi mệt thì chủ động ra mở cửa, kết quả khi cậu ta nhìn thấy chú Lê thì sửng sốt! Chắc là cậu ta cũng không ngờ tối đêm tối hôm thế này, lại có một ông già tới gõ cửa phòng mình!

Tôi thấy chú Lê tới, nên vội nói với Tiểu Lâm Tử: “Cảnh sát Lâm, đây là bạn của chúng tôi, tối nay tôi nhờ chú ấy đến đây giúp.”

Tiểu Lâm Tử nghe thế thì đầu đầy vạch đen hỏi tôi: “Giúp? Giúp cái gì chứ?”

CHƯƠNG

A HƯƠNG

Tôi nghe Tiểu Lâm Tử hỏi như vậy thì mang tâm lý trêu ghẹo bảo: "Không có gì, không liên quan đến cậu, chú ấy tới giúp tôi, tôi có chút chuyện riêng tư cần xử lý nhưng bây giờ lại không thể rời khỏi cậu, nên nhờ chú ấy tới khách sạn một chuyến."

Tiểu Lâm Tử vừa nghe tôi nói là việc riêng thì cũng không hỏi nhiều, một mình nằm trên giường mở game trong di động ra chơi, vì thế ba chúng tôi bèn quay lưng lại với Tiểu Lâm Tử bắt đầu lén lút mày mò…

Đầu tiên chú Lê cho mỗi người chúng tôi một viên thuốc nhỏ màu đen, tôi nhận lấy định ăn nhưng lại bị Đinh Nhất đập cho một cái, sau đó thì thầm: "Đồ thiểu não nhà cậu, cái này để bôi lên mũi!"

Tôi lập tức đáp lại anh ta một ánh mắt "Sao anh không nói sớm", sau đó cọ cái thứ giống cục phân thỏ kia vào lỗ mũi. Tức khắc, một mùi thuốc đông y đậm đặc chui vào mũi tôi, hơn nữa còn là thứ mùi rất khó ngửi, suýt chút nữa thì hun cho tôi ngã lăn xuống giường.

Tiếp đó chú Lê lấy một cái hộp sắt nhỏ, đó là loại hộp thuốc lá kiểu cũ thời xưa. Tôi thấy chú Lê thành thạo cuốn cho mình một

điếu thuốc lá sợi, sau đó rất tùy ý đốt lên hút.

Tuy rằng một loạt động tác của chú Lê đều làm bộ rất tùy ý, nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra chú ấy hút điếu thuốc này là có mục đích gì đó, bởi vì tôi biết trước nay chú Lê không hút loại thuốc lá sợi giá rẻ thế này!

Kết quả ông già trẻ con này còn ra sức mà hút, hít mây nhả khói, chẳng mấy chốc trong phòng đã sương khói vấn vít. Mới đầu tôi cũng không cảm thấy gì, chỉ cảm thấy mùi thuốc lá sợi này hơi nồng. Nhưng dần dần, tôi có cảm giác mơ màng sắp ngủ, nếu không phải vừa rồi tôi bôi cục phân thỏ lên mũi thì chắc bây giờ cũng không chống đỡ được.

Ai ngờ khi “khói” ở trong phòng nhiều đến sắp không nhìn rõ mặt nhau thì nghe thấy phía Tiểu Lâm Tử truyền đến tiếng “lạch cạch”. Tôi nghe tiếng thì vội đi qua xem xét, phát hiện Tiểu Lâm Tử đã ngoẹo đầu ngủ mất rồi, di động cũng rơi xuống đất.

Tôi tiện tay nhặt di động dưới đất đặt ở đầu giường, sau đó xoay người nói với chú Lê: “Thuốc lá này của chú làm từ cái gì thế? Thuốc mê ạ?”

Chú Lê cười thần bí: “Thiên cơ không thể tiết lộ, mở cửa sổ ra, đừng để chốc nữa khói mù trong phòng kích hoạt chuông báo cháy thì hỏng đấy!”

Tôi và Đinh Nhất vừa nghe thế thì vội vàng chạy đi mở hết tất cả cửa sổ trong phòng ra, cửa sổ vừa mở, gió lạnh đã ùa vào thổi tan khói dày đặc trong phòng, cảm giác mơ màng sắp ngủ vừa rồi lập tức biến mất.

Lúc này chú Lê chỉ huy Đinh Nhất đặt Tiểu Lâm Tử nằm thẳng ra, sau đó dùng chu sa vẽ một ít phù chú mà tôi xem không hiểu lên ót và vai cậu ta. Tôi thầm nghĩ bụng, nếu Tiểu Lâm Tử biết mình bị chúng tôi chơi như vậy, có khi nào sẽ lập tức tan vỡ tâm

hồn hay không nhỉ?!

“Chú Lê, chú vẽ cậu ta thành như vậy thì có tác dụng gì?” Tôi buồn cười hỏi.

Chú Lê vừa vẽ vừa nói với tôi: “Cháu thì biết cái gì! Cả người thằng nhóc này đầy sát khí, đúng ra có thể đuổi quỷ trừ tà, theo lý mà nói, cho dù những tội phạm bị cậu ta nổ súng bắn chết hóa thành ác quỷ cũng sẽ không dám xuất hiện ở trước mặt cậu ta như thế. Tuy nhiên ma nữ các cháu nhìn thấy lại không giống thế, chắc là bởi vì thằng nhóc này có lòng thương hại với cô ta, xuất phát từ sự áy náy nên mãi vẫn không quên được chuyện này, nhờ vậy mà ma nữ này mới có thể bám theo cậu ta… Lát nữa lúc cô ta xuất hiện, có thể khuyên thì khuyên, nếu không nghe khuyên bảo cũng chỉ có thể đánh tan hồn phách của cô ta thôi, nếu không còn để thời gian dài nữa, phỏng chừng sẽ làm hại cậu cảnh sát này thật.”

Tôi gật đầu, nhưng lại đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, vì thế tôi nói với chú Lê: “Trước khi ma nữ đó chết là một người câm điếc, không thể giao lưu thì làm sao khuyên được ạ?”

Chú Lê tỏ vẻ mặt không sao cả đáp lại tôi: “Việc này thì cháu khỏi lo, bởi vì chú của cháu đây… biết ngôn ngữ của người câm điếc.”

Lúc ấy tôi cực kỳ khiếp sợ, không ngờ củ cải trắng già khú như chú Lê ấy thế mà còn biết một “ngoại ngữ” khác, đúng là nhân tài mà! Vì thế tôi nhìn chú ấy bằng một ánh mắt sùng bái và nói: “Trừ ngôn ngữ của người câm điếc, chú còn biết ngôn ngữ nào khác không?”

Kết quả chú Lê nghiêm túc trả lời tôi: “Chú còn biết quốc ngữ…”

Tôi tức khắc cạn lời, cũng không có lòng dạ ở đây nói nhảm với chú ấy nữa, vì thế ngồi yên ở một bên, kiên nhẫn chờ ma nữ xuất

hiện… Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mắt tôi dần dần lờ đờ đi.

Nói thật đã hai ngày liên tiếp không được ngủ ngon rồi, nên giờ dù có lạ giường thì mí trên đã đánh nhau với mí dưới rồi. Đoán chừng nếu không phải vì lúc trước có bôi cục phân thỏ, giờ có thể tôi đã ngủ từ đời tám hoánh nào mất.

Trái lại Tiểu Lâm Tử thì ngủ rất yên ổn, trước sau vẫn không nhúc nhích. Tôi thì lẳng lặng cầu nguyện mong sao ma nữ kia nhanh nhanh đến đi, ông lớn đây buồn ngủ sắp chết rồi… Kết quả là đêm đó tôi phải đau đớn khổ sở gắng cầm cự đến hơn ba giờ sáng, ma nữ oán khí đầy người kia mới từ từ xuất hiện.

Ma nữ chầm chậm hiện ra bóng dáng yểu điệu của mình, mang theo cả người đầy oán khí, độ ấm trong phòng lập tức giảm xuống. Sau này chú Lê phân tích, xuất hiện đúng vào giờ này là vì cô ta bị Tiểu Lâm Tử bắn chết vào lúc hơn ba giờ sáng...

Tôi gật đầu nói: “Chắc là thế rồi, cháu nhớ Tiểu Lâm Tử từng nói, tối đó ánh sáng rất mờ, trời không có trăng… Cho nên lúc chuyện xảy ra chắc chắn là vào ban đêm.”

Bởi vì chú Lê đã vẽ phù chú trên người Tiểu Lâm Tử từ trước, thế nên sau khi ma nữ xuất hiện sẽ không nhìn thấy Tiểu Lâm Tử. Đầu tiên cô ta hoảng hốt nhìn quanh quất mọi nơi, trong ánh mắt đầy mờ mịt và khó hiểu, đoán chừng mỗi ngày cô ta vừa xuất hiện là có thể nhìn thấy Tiểu Lâm Tử đang ngủ, cho nên trong ấn tượng của cô ta, chắc tình huống như hôm nay vẫn là lần đầu tiên.

Chú Lê nhân cơ hội này đốt một tấm bùa màu vàng, sau đó đốt ba cây nhang. Sau khi ma nữ kia ngửi được mùi nhang thì nhìn sang phía chúng tôi, lúc ấy tôi mới nhìn thấy rõ rành giữa hàng mày của cô ta có một lỗ đạn. Kỹ thuật bắn súng của Tiểu Lâm Tử đúng là rất chuẩn, trong điều kiện tối tăm như vậy mà còn có thể

bắn một phát đoạt mạng!!

Chú Lê nhìn thấy ma nữ đã chuyển hướng về phía mình thì từ từ tới gần cô ta, bắt đầu ra dấu bằng ngôn ngữ của người câm điếc, ma nữ thấy thế cũng dùng ngôn ngữ của người câm điếc trả lời chú. Tuy họ dùng ngôn ngữ của người câm điếc, tôi xem lại chẳng hiểu cái gì cả, nhưng nhìn vẻ mặt của hai người, chắc là đang có cuộc gặp gỡ rất thân thiện đây…

Sau đó chú Lê nói cho chúng tôi biết, người phụ nữ này tên A Hương, từ nhỏ đã vừa câm vừa điếc, còn không biết chữ, nhưng cô ấy một lòng muốn cải thiện hoàn cảnh của gia đình nên luôn muốn ra ngoài làm công.

Trước khi xảy ra chuyện, một người họ hàng nói với cô rằng ở thôn trên có một ông chủ, ông ta muốn tuyển một ít công nhân nữ đến nhà máy của mình làm việc vặt. A Hương nghe thế thì hơi động lòng, vì thế nhờ người họ hàng kia hỏi thăm thử nhà máy của ông chủ này làm gì.

CHƯƠNG

NGƯỜI ĐÁNH BOM LIỀU CHẾT

Người họ hàng kia của A Hương nghe ngóng được rất nhanh, ông chủ này mở xưởng quần áo, cho nên ông ta tuyển toàn công nhân may, sau khi đào tạo xong, một tháng ít nhất có thể kiếm được hơn hai nghìn nhân dân tệ.

Hai nghìn nhân dân tệ chính là số tiền khổng lồ đối với A Hương, cô ấy muốn kiếm ít tiền để em gái có thể đi học. Vì thế, sau đó cô ấy và mấy cô gái ở chung thôn cùng được ông chủ kia đưa tới Miến Điện.

Lúc mới đầu ông chủ đối xử với các cô cũng không tệ lắm, nhưng lại chậm chạp không đưa họ đến xưởng để đào tạo, càng khả nghi nữa là mấy cô gái chung thôn đi cùng với A Hương lại lần lượt biến mất hết từ người này đến người khác.

A Hương là một người câm điếc, lại chưa từng đi học, lần đầu tiên xa nhà, cô càng chẳng hiểu chuyện gì cả. Tuy rằng trong lòng ngờ vực, nhưng cô ấy cũng không biết có nên đi tìm người hỏi thử hay không.

Trong các cấp dưới của ông chủ có một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, mọi người đều gọi ông ta là chú Dát, chỉ một mình ông ta biết thủ ngữ, cho nên trước giờ đều là ông ta giao tiếp với A

Hương, sai cô ấy làm vài việc.

Ngày xảy ra chuyện, chú Dát báo cho A Hương, nói là ông chủ muốn cô mang một túi đồ cho những lính đứng gác ở biên giới. A Hương cũng không biết ông chủ bảo mình mang thứ đồ gì, cô ấy chỉ nhớ ông chủ đã dặn dò cô phải giao tận tay cho mấy anh lính, vì thế mới có chuyện sau đó A Hương buộc thuốc nổ tấn công vào trạm kiểm soát.

Bởi vì bị điếc nên A Hương không thể nghe thấy tiếng nổ súng cảnh cáo của cảnh sát vũ trang biên phòng, cô ấy chỉ muốn đến trạm kiểm soát nhanh hơn, hoàn thành việc ông chủ giao cho mình… Bởi vậy đến lúc chết, cô ấy cũng không hiểu tại sao Tiểu Lâm Tử lại phải nổ súng bắn chết mình?!

Sau khi chú Lê và A Hương ra dấu trao đổi xong, chú ấy dùng thủ ngữ khuyên A Hương buông oán hận trong lòng, bởi vì cái chết của cô ấy không liên quan đến Tiểu Lâm Tử, cô ấy đã bị kẻ gọi là ông chủ và chú Dát lừa, là vì muốn cô ấy làm kẻ đánh bom liều chết tấn công vào trạm kiểm soát biên phòng!!

Sau khi hồn phách của A Hương hiểu rõ thì sửng sốt, vẻ mặt vô cùng mờ mịt, xem ra chắc hẳn cô ấy rất tin tưởng ông chú Dát kia, rốt cuộc đây là người duy nhất mà cô ấy có thể trao đổi được từ sau khi rời nhà. Kết quả người này lại lừa cô, lại còn lừa đến thê thảm như vậy…

Thực ra trong lòng tôi rất thương hại cô gái này, vừa câm vừa điếc đã đủ thê thảm rồi, lại còn bị người mình tin tưởng hại chết. Người cô ấy vẫn luôn cho rằng đã giúp đỡ mình lại là người chân chính hại chết mình.

Đồng thời tôi cũng tin, cho dù lúc ấy Tiểu Lâm Tử không nổ súng, thì bên phía tay buôn ma túy kia cũng sẽ đợi lúc A Hương đến trạm kiểm soát rồi bấm nút kích nổ thuốc nổ trên người cô ấy,

cho nên phát súng đó của Tiểu Lâm Tử là cách duy nhất lúc ấy có thể giảm thương vong xuống thấp nhất.

Tiểu Lâm Tử không sai, cấp trên của cậu ta cũng không sai, sai là tay buôn ma túy phát rồ kia, thế mà lại lợi dụng người câm điếc để đánh bom cảm tử. Trong mắt những tay buôn ma túy đó, mạng của người khác đều không đáng giá, cho nên chúng vốn chẳng để ý đến sự sống chết của cô gái như A Hương.

A Hương là bởi vì muốn cải thiện hoàn cảnh gia đình, hơn nữa con người cô ấy đơn thuần, lại bị tàn tật, cho nên mới bị người lòng dạ khó lường lợi dụng. Thực tế có nhiều cô gái có cuộc sống tốt đẹp hơn cô ấy nhiều, nhưng vẫn sẽ bị người ta dễ dàng lợi dụng, làm ra chuyện vi phạm pháp luật.

Khoảng thời gian trước tôi còn thấy ở trên mạng có mấy cô gái trẻ lại đi giúp người gọi là bạn trai nước ngoài mang ma tuý nhập cảnh, không có kiến thức đến nhường nào mới có thể làm ra chuyện như vậy đây?

Tôi thực sự muốn nói với các cô ấy, cô gái à! Tin tôi đi, trong xã hội hiện giờ không có bất kỳ một mối tình nào xứng đáng để cô vì nó mà làm ra chuyện vi phạm pháp luật cả! Nếu cô thật sự gặp tình yêu như vậy, tôi có thể đảm bảo với cô, đây nhất định không phải mối duyên tốt đẹp gì hết, người cô gặp được chắc chắn cũng không phải người tốt!

Tuyệt đối đừng để đến khi chuyện tới nước không thể nào cứu vãn được mới biết tỉnh ngộ triệt để… Bất kể là buôn lậu thuốc phiện ở trong nước hay là nước ngoài đều là tội nặng, bởi vì nhất thời bị tình yêu làm lu mờ đầu óc, mà trả giá bằng sự đau đớn cả đời, có thực sự đáng không?”

Lúc này A Hương nhìn chú Lê với vẻ mặt đáng thương, trong mắt tràn đầy bất lực, chú Lê thấy thế thở dài, sau đó bắt đầu niệm

Chú Đại Bi cho cô ấy, hy vọng có thể mượn thứ này để giải trừ oán khí trong lòng cô ấy…

Mãi đến khi ánh mặt trời dần dần sáng lên, chú Lê đã niệm nước miếng tung bay, miệng sùi bọt mép rồi. Lúc này trên người A Hương đã không còn luồng khí âm u lạnh lẽo bao phủ như lần đầu tiên chúng tôi nhìn thấy nữa, xem ra oán khí của cô ấy đã tiêu tan, chắc là sẽ yên tâm rời đi.

Lại là một đêm không ngủ, tôi đeo hai con mắt gấu trúc cực to chờ Tiểu Lâm Tử tỉnh lại. Đương nhiên là trước đó tôi đã lau sạch tất cả phù chú bằng chu sa trên người cậu ta rồi, bảo đảm cậu ta không nhìn ra cái gì cả. Chú Lê thấy bên này không còn chuyện gì nữa, bảo Đinh Nhất đưa chú ấy về trước, tôi thì ở lại canh Tiểu Lâm Tử hãy còn ngủ say.

Thằng nhóc này vẫn giống như buổi sáng hôm qua, bật người ngồi dậy khỏi giường, sau đó vẫn nhìn tôi một chốc với vẻ mặt mờ mịt... Trong lòng tôi rất bất lực mà! Mẹ nó chứ đều đã ngủ cùng phòng hai tối rồi, sao giờ thằng nhóc này vẫn còn phải tốn chút thời gian ngẫm nghĩ tôi là ai hả?

Tôi đúng là cạn lời trong vô vọng, hai hàng lệ rơi mà, ông đây rầu thúi ruột vì cậu, nhưng con hàng này lại chẳng biết cái gì cả, tôi còn không thể nói cho cậu ta! Đây đúng là… Làm tôi rất chi là hạn hán lời! Xem ra món nợ này về sau đều tính lên đầu Bạch Kiện, ngày nào đó tôi phải hung hăng gõ anh ta một trận mới được.

Lúc này Tiểu Lâm Tử thấy mặt mày tôi mỏi mệt nhìn chằm chằm cậu ta, thì trêu chọc tôi: “Không phải cả đêm anh lại không ngủ chứ! Nếu thật sự không được hay là tôi gọi điện thoại cho trưởng phòng Bạch nhé, anh xem cũng đã qua hai ngày rồi, nào có ai trả thù tôi đâu! Hay là các anh về nhà nghỉ ngơi đi!”

Cậu ta nói như vậy đã nhắc nhở tôi, đúng vậy! Đều đã qua hai ngày rồi, bên Lý Y Đồng vẫn không có chút phản ứng nào, có phải nhóm Bạch Kiện suy nghĩ nhiều hay không?

Tôi cảm thấy cho dù thật sự muốn trả thù, khả năng chọn tôi vẫn tương đối lớn hơn, lỡ như Tiểu Lâm Tử ở cùng với chúng tôi, trái lại gây thêm nguy hiểm cho cậu ta thì sao? Nghĩ đến đây, tôi bèn lấy di động ra gọi đến số của Bạch Kiện.

Trong điện thoại nhanh chóng truyền đến giọng nói ngái ngủ của Bạch Kiện: "Gọi sớm vậy? Có phải đã xảy ra chuyện rồi không?"

Tôi thầm cảm thấy buồn cười: "Đến giờ chưa xảy ra việc gì cả, có điều nếu còn tiếp tục như vậy nữa, tôi sẽ xảy ra chuyện đấy!"

Bạch Kiện lập tức hơi căng thẳng hỏi: "Sao vậy? Người của chúng tôi vẫn luôn ở bên ngoài khách sạn! Bây giờ tôi lập tức cho bọn họ vào!"

Tôi vừa nghe thế vội vàng bảo anh ta: "Đừng đừng đừng! Bên chỗ tôi không sao đâu, chỉ là hai ngày liên tiếp tôi không được ngủ ngon, cho nên giờ mới gọi điện thoại quấy rầy anh một chút."

Bạch Kiện lập tức thở phào nhẹ nhõm và nói với tôi: "Anh em, tôi cũng biết cậu rất vất vả, kiên trì thêm chút nữa, bây giờ cậu và Tiểu Lâm Tử đều không thể xảy ra chuyện được, tuyệt đối đừng thiếu cảnh giác!"

Tôi nghe xong bèn cười bảo: "Được thôi, thế thì lại kiên trì thêm một ngày nữa thử xem, nếu vẫn không có chuyện gì, vậy ai về nhà nấy, ai tìm mẹ người ấy thôi!"

CHƯƠNG

NGƯỜI ĐÀN ÔNG BỊ BẮN CHẾT

Thật ra tôi cũng biết nhóm Bạch Kiện cũng ngủ không được ngon, đoán là lúc này mấy anh em bên ngoài khách sạn cũng buồn ngủ lắm rồi, xem ra công việc cảnh sát này đúng thật là không oai phong như diễn trên phim truyền hình mà!

Sau khi cúp điện thoại, Đinh Nhất vừa lúc mở cửa đi vào, tôi thấy anh ta đã trở lại thì ngả đầu nằm ra giường ngủ bù...

Thời gian nhanh chóng đến giữa trưa, tôi thật lòng chẳng muốn đi ra ngoài chút nào, nhưng Bạch Kiện lại điện thoại tới, bảo chúng tôi đưa Tiểu Lâm Tử đi dạo, không thể làm tổ mãi ở trong khách sạn được, như vậy Lý Y Đồng sẽ không có cơ hội ra tay.

Tôi nghĩ bụng, nhóm Bạch Kiện đúng là đã quá xem thường bản lĩnh của Lý Y Đồng rồi, nếu cô ta thật sự muốn tới, kể cả chúng tôi có trốn trong khách sạn thì dù có rắm cũng không chống nổi!

Tuy rằng tôi nghĩ thầm như vậy, nhưng sau đó vẫn đưa Tiểu Lâm Tử ra khỏi khách sạn. Đầu tiên là ăn bữa trưa ở ngoài, tiếp theo sẽ đi dạo một lát, cuối cùng thật sự không nghĩ ra chỗ nào có thể đi nữa thì đành phải về lại khách sạn.

Ba ngày khổ sở rốt cuộc cũng qua, coi như tôi đã hoàn thành việc mà Bạch Kiện nhờ vả, xem ra chúng tôi đều không tính đúng

rồi, không ngờ Lý Y Đồng này từ đó về sau tựa như bốc hơi khỏi trần đời, biến mất không dấu vết.

Tuy rằng sau này ông Lý lại đến tìm chú Lê mấy lần, nhưng bất đắc dĩ là chúng tôi không phải thám tử tư, thật sự không thể giúp ông ấy tìm được một người sống sờ sờ. Nếu tìm chúng tôi, còn không bằng thuê thám tử tìm người còn nhanh hơn.

Tuy mãi đến giờ Lý Y Đồng cũng không hề xuất hiện lại, nhưng cô ta đã trở thành một cái gai cắm sâu trong lòng tôi và Bạch Kiện, trước sau vẫn khiến lòng dạ không yên…

Nghỉ ngơi vài ngày, tôi cũng coi như bù lại sự mất ngủ trước đó, cảm thấy tinh thần sảng khoái, giống như có sức lực dùng mãi không hết. Nhưng gần đây chúng tôi lại không có việc gì, cho nên thời gian này lại nhàn rỗi đến sắp mọc rêu rồi, vì thế tôi bèn hẹn Bạch Kiện cùng đi đánh trận giả.

Có thể nói là tôi dốt đặc cán mai với mấy thể loại này, cho nên sân bãi gì đó đều là do Bạch Kiện chọn. Đánh trận giả thì đương nhiên là chơi càng nhiều càng vui, vì thế tôi bảo anh ta gọi Triệu Tinh Vũ, còn tôi thì gọi lão Triệu và Chiêu Tài tới.

Kết quả khi đoàn người chúng tôi tập hợp, lại thấy anh ta dẫn cả Tiểu Lâm Tử đến, tôi giật mình nói: “Anh dẫn cậu ấy tới chơi, đây không phải gian lận rõ ràng à?”

Bạch Kiện cười hì hì bảo: “Yên tâm, anh để cậu ấy và cậu cùng đội là được chứ gì?!”

Lần này Tiểu Lâm Tử gặp lại chúng tôi rõ ràng là nhiệt tình hơn lần trước rất nhiều, dù sao cũng là người quen cũ “từng ngủ cùng nhau”.

Vì Bạch Kiện là khách quen nên anh ta và huấn luyện viên ở chỗ này rất thân, để gom đủ số người, anh ta lại gọi ba huấn luyện viên tới cùng tham gia. Cứ như vậy là có thể chia làm hai đội, mỗi

đội năm người.

Vì lúc trước đã nói Tiểu Lâm Tử cùng đội với tôi, nên để công bằng, tôi bèn ôm đồm Chiêu Tài về đội mình. Còn lại hai thành viên khác trong đội thì lần lượt là Đinh Nhất và một huấn luyện viên của căn cứ CS. Về đội của bên Bạch Kiện lần lượt là lão Triệu, Triệu Tinh Vũ và hai huấn luyện viên khác.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, tôi thấy mình mặc trang bị kín người đúng là rất ra dáng. Có điều tôi cũng biết mấy thứ này trong mắt cao thủ như Tiểu Lâm Tử cũng chỉ là trò chơi của con nít thôi, nhưng đối với loại người dân bình thường như tôi mà nói cũng đã là rất cao vời rồi!

Khi bắt đầu quyết đấu, Tiểu Lâm Tử lập tức chiếm lấy một vị trí cao, như vậy vừa có thể ngăn chặn đối phương một cách hiệu quả, vừa có thể bảo vệ cờ đội của phe mình. Chiến thuật ban đầu của chúng tôi là Tiểu Lâm Tử phụ trách canh ở tầm cao để đánh lén, Chiêu Tài phụ trách ẩn nấp, còn tôi và Đinh Nhất cùng một huấn luyện viên khác thì phụ trách đi cướp cờ.

Tuy rằng phe tôi có con át chủ bài Tiểu Lâm Tử là tay súng bắn tỉa, nhưng mà phe của nhóm Bạch Kiện cũng không phải gà ốm đâu! Đặc biệt là chúng tôi còn có một Chiêu Tài kéo chân sau, cho nên nhất thời hai bên quyết đấu khá kịch liệt.

Ai ngờ khi hai phe đang chiến đấu dữ dội, đột nhiên tôi lại cảm thấy hơi khác thường... Loại cảm giác này rất quen thuộc, tôi lập tức mù mờ nhìn quanh quất, vẻ mặt không thể tưởng tượng được.

“Gần đây có thi thể...” Tôi nói với Đinh Nhất đang đúng lúc khom lưng chạy đến cạnh mình.

Anh ta cũng sửng sốt, sau đó đứng thẳng người lên, kết quả ngay trong nháy mắt này lại bị Bạch Kiện bắn trúng, ngực lập tức dính một mảng xanh, quang vinh hy sinh. Nhưng lúc này tôi đã

sớm không còn lòng dạ chơi trò chơi tiếp nữa, mà mang vẻ mặt mù mờ tìm kiếm khắp nơi.

Bạch Kiện vừa thấy tôi đứng hẳn lên khỏi chiến hào nhìn lung tung liền biết là có thể đã xảy ra chuyện, vì thế anh ta lập tức ra dấu tạm dừng, sau đó chạy đến bên cạnh tôi hỏi: “Sao vậy?”

Tôi mờ mịt nhìn anh ta đáp: “Tôi cảm nhận được gần đây có thi thể...”

Bạch Kiện biến sắc: “Không phải chứ! Khó khăn lắm mới ra ngoài chơi một lần, cậu có thể đừng cảm ra cái gì xấu xa giùm anh không hả!”

Tôi bất đắc dĩ cười khổ nói: “Thật sự không phải tôi muốn cảm ra chuyện xấu đâu, vì cho dù tôi có mặt hay không thì cái xác kia vẫn ở đó mà...”

Cuối cùng khi tôi tập trung tinh thần cảm nhận, quả nhiên phát hiện thi thể một người đàn ông ở khu vực hẻo lánh trong căn cứ. Người chết mặc áo khoác chiến đấu của căn cứ CS, trên đầu còn đội mũ bảo hộ có logo của căn cứ này. Mà điều khiến nhóm Bạch Kiện giật mình nhất chính là, người đàn ông này lại bị bắn chết!!

Tuy là chúng tôi ở căn cứ CS, nhưng súng trong tay mỗi người chúng tôi cầm đều là đồ giả cả, cái tay xui xẻo kia sao lại có thể bị súng thật bắn chết chứ? Lúc này Bạch Kiện lập tức gọi điện thoại về cục, bảo mọi người nhanh chóng cử tổ kỹ thuật đến.

Để không phá hỏng hiện trường, Bạch Kiện cho người phong tỏa căn cứ, sau đó tạm thời khống chế tất cả nhân viên trong căn cứ, chờ lát nữa nhân viên điều tra tới lấy lời khai từng người.

Khi tôi tới gần cái xác mới biết tên này đã chết từ hôm qua rồi, cho nên khả năng những người có mặt ở hiện trường bây giờ là hung thủ không lớn. Tiểu Lâm Tử cũng lại đây xem xét vết đạn trên người người chết, sau đó nghi ngờ nói với tôi: “Nhìn lỗ đạn

này không giống như bị bắn chết ở cự ly gần...”

Tôi gật đầu, sau đó thừa lúc pháp y còn chưa tới, cẩn thận cảm nhận tàn hồn của người chết, muốn tìm ra một ít dấu vết để lại. Có điều rất đáng tiếc là vì người này chết rất đột ngột, cho nên chính gã ta cũng không nhận ra rốt cuộc là ai nổ súng bắn chết mình.

Người chết tên Diệp Phi, là giám sát nhỏ của một công ty hậu cần, hôm qua công ty của họ được nghỉ nên nhóm đồng nghiệp hẹn nhau đến đây để chơi đánh trận giả. Bình thường trong công ty, Diệp Phi này là loại người khắc nghiệt, đặc biệt là đối với cấp dưới, một khi bắt đầu mắng chửi họ thì ba ngày ba đêm cũng không mệt.

CHƯƠNG

ÔNG CHỦ CHÂN ĐẾN NHÀ

Diệp Phi cũng biết tính tình của mình như vậy sẽ gây thù chuốc oán rất nhiều trong công ty, nhưng mà tính cách của gã ta chính là như thế, hơn nữa gã ta và ông chủ là bạn thời đại học, bởi vậy cho dù là có nhiều người không thích đi chăng nữa thì cũng không thể làm gì gã ta cả.

Nhưng đây vẫn chưa phải tật xấu lớn nhất của Diệp Phi, gã ta đối xử khắc nghiệt với đồng nghiệp thì thôi, mà lại còn háo sắc thành tính, đặc biệt thích động tay động chân với những cô gái mới vào làm trong công ty. Nhưng dù sao gã ta cũng là nguyên lão trong công ty, cho nên đối với điều này, có rất nhiều người đều giận mà không dám nói gì…

Hôm qua lúc chơi ở đây, chỉ bởi vì Diệp Phi động tay động chân với một cô gái trong công ty tên Tôn Đình, bị một đồng nghiệp nam khác có quan hệ tốt với cô ấy nhìn thấy, vì thế bèn đứng ra cho gã ta một đấm. Lúc ấy Diệp Phi mất hết mặt mũi không leo xuống được, nhưng lại không muốn làm lớn chuyện này lên, vì thế nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Vốn dĩ Diệp Phi cho rằng đồng nghiệp trong công ty kiểu gì cũng sẽ có mấy người chủ động níu kéo gã ta một chút, kết quả

khi gã ta một thân một mình đi đến rìa của căn cứ thì vẫn không có một đồng nghiệp nào gọi lại.

Vì thế gã ta càng đi càng tức, nhanh chóng đến một khu rừng nhỏ trong căn cứ. Lúc này gã ta đứng dưới tàng cây, muốn rít điếu thuốc để làm mình xuôi cơn giận, nhưng ngay lúc gã ta vừa mới chuẩn bị châm thuốc thì đột nhiên cảm thấy một cơn đau nhói ở ngực...

Diệp Phi cúi đầu xuống theo bản năng, lại thấy máu đang từ từ thấm từ ngực mình, gã ta lập tức dùng tay lau đi, muốn cầm máu cho mình, nhưng ngay sau đó trước mắt biến thành màu đen, ngã oặt xuống đất.

Đây chính là toàn bộ quá trình tử vong của Diệp Phi, nhưng bởi vì hoàn cảnh ở hiện trường rất ầm ĩ, nên trước khi Diệp Phi chết cũng không rõ rốt cuộc mình chết như thế nào.

Sau khi pháp y tới hiện trường, nhanh chóng xác định được nguyên nhân Diệp Phi chết, gã ta bị một viên đạn bắn trúng phía tim trái, mất mạng ngay lập tức, kỹ thuật sạch sẽ gọn gàng.

Tiểu Lâm Tử cũng nói: “Kỹ thuật này rất giống do tay súng bắn tỉa làm.”

Lúc này Bạch Kiện nhìn về phía tôi, hy vọng tôi có thể cho anh ta một chút manh mối, nhưng tôi lại bất đắc dĩ lắc đầu: “Chết quá đột ngột, chính gã ta cũng không biết mình chết như thế nào, có điều trước khi chết gã ta có mâu thuẫn với đồng nghiệp đi cùng.”

Bạch Kiện lập tức gọi điện thoại cho đồng nghiệp của anh ta, bảo họ đến công ty của Diệp Phi điều tra, đồng thời anh ta cũng gọi cho ông chủ ở đây, muốn hỏi xem hôm qua Diệp Phi đến đây vào lúc nào, giữa chừng có xảy ra chuyện gì không bình thường không.

Ông chủ là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, người toàn

cơ bắp, làn da ngăm đen tỏa ra sự khỏe mạnh sáng bóng, nhìn thì biết là vận động viên trường kỳ. Lúc này ông ta đang cầm một cuốn sổ, nghe nói là ghi chép lại lịch sử tất cả những người tới căn cứ chơi trong tháng này.

Theo trí nhớ và ghi chép trên sổ, hôm qua cũng chỉ có nhóm người của công ty Diệp Phi tới đây chơi, tổng cộng có ba mươi bảy người. Lúc mới bắt đầu chơi vẫn rất vui vẻ, sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì không vui lắm nên chương trình huấn luyện mở rộng buổi chiều cũng huỷ bỏ.

Bạch Kiện nghi ngờ hỏi lại: “Vậy lúc họ trả lại trang bị, ông không phát hiện thiếu một người sao?”

Ông chủ gật đầu đáp: “Có phát hiện, chẳng qua lúc ấy họ nói có một người tạm thời có việc về rồi, có lẽ mấy ngày nữa mới trả lại quần áo cho chúng tôi, lúc ấy tôi cũng chỉ đành giữ lại phần tiền cọc trang phục, sau đó để họ đi.”

Bạch Kiện cầm lấy cuốn sổ ông chủ mang đến xem xét, phát hiện trong đó có ghi “Có một người chưa trả lại tiền cọc trang phục”. Vì thế anh ta tiếp tục hỏi: “Buổi tối các ông không kiểm tra xem trong căn cứ có khách nào chưa về hay không à?”

Ông ta bày ra vẻ mặt ngượng nghịu nói: “Cậu cũng biết tình hình ở đây đấy, diện tích chỗ này rộng, xung quanh toàn là đất hoang, cho nên muốn kiểm tra thì hơi khó. Hơn nữa mỗi ngày chỉ cần đăng ký rõ trạng thái khách hàng trả lại trang bị, đến lúc đó nhìn vào là biết bên trong căn cứ có còn khách hay không, cho nên vốn không cần kiểm tra lại lần nữa…”

Bạch Kiện thấy cũng phải, vì thế anh ta lại hỏi vài tình hình cơ bản của nhân viên làm việc ở đây, thật ra không hỏi thì anh ta cũng biết, bởi vì trước đây anh ta là khách quen của chỗ này, cho nên cơ bản đều rất quen thuộc với các huấn luyện viên ở đây.

Nếu Bạch Kiện không nhớ lầm, những huấn luyện viên này hầu như đều là quân nhân xuất ngũ, trong đó một người tên Lưu Vũ còn từng là bộ đội đặc chủng, nếu Diệp Phi đúng là bị bắn lén từ cự ly xa thì những người này đều bị tình nghi rất lớn.

Nhưng động cơ thì sao? Dù sao giết người cũng phải có động cơ chứ? Trên đời này không có tình yêu nào vô duyên vô cớ, tất nhiên cũng không có mối hận vào vô duyên vô cớ, đặc biệt là loại thù hận có thể làm người ta giết chết đối phương, đó cũng không phải là thù hận bình thường đâu!

Vốn dĩ là một ngày đang yên đang lành, tự nhiên lại kết thúc mất hứng như thế, tuy rằng ông chủ tỏ vẻ rất có lỗi với chúng tôi, nhưng tôi biết ông ta cũng đủ xui xẻo lắm rồi, bây giờ xảy ra án mạng, đoán chừng trong khoảng thời gian này căn cứ CS cũng sẽ không có ai tới chơi nữa.

Nếu đây là một vụ án hình sự bình thường thì chúng tôi cũng không tiện tham dự vào quá nhiều, do đó chúng tôi bèn trả lại tất cả trang bị rồi cụt hứng rời đi.

Mặc dù không thể đánh trận giả, nhưng lại không có nghĩa là không thể cùng đi ăn thịt xiên, vì thế trừ Bạch Kiện và Triệu Tinh Vũ ra, mấy người còn lại chúng tôi kéo nhau đến một khu ẩm thực thịt xiên mới mở.

Nhưng khiến tôi giật mình là, Tiểu Lâm Tử ấy thế mà lại cũng cùng đi theo tới, tôi vốn cho rằng cậu ta sẽ từ chối lời mời của tôi kia! Kết quả cậu ta lại chỉ đáp một tiếng nhẹ nhàng: “Ừ…”

Bữa cơm đó ăn rất vui vẻ, lão Triệu kể mấy câu chuyện hài thô tục sở trường của anh ấy, còn Tiểu Lâm Tử cũng kể mấy câu chuyện cười lạnh không hài hước gì cho lắm, khi ăn được một nửa, mọi người dần dần đã trở nên thân quen hơn.

Điều khiến tôi không ngờ chính là, lão Triệu và Tiểu Lâm Tử ấy

thế mà lại rất hợp rơ, một người là bác sĩ, một người là tay súng bắn tỉa của đội cảnh sát đặc nhiệm, hai ngành nghề này gặp gỡ lại có thể cọ ra tia lửa, tôi cũng choáng thật rồi.

Đối với chúng tôi, chuyện của Diệp Phi chẳng qua chỉ là một nốt nhạc đệm, dù sao đây cũng chỉ là một vụ án bình thường, cho nên tôi cũng không để bụng quá mức. Nhưng không ngờ vài ngày sau, chuyện này lại tự tìm tới chúng tôi…

Lúc ấy có một ông chủ họ Chân tìm đến chú Lê, nói mấy ngày nay công ty họ không yên ổn, buổi tối lúc nhân viên tăng ca luôn gặp phải thứ không sạch sẽ, cho nên anh ta hy vọng chú Lê có thể qua xem thử, có phải phong thuỷ của công ty mình xảy ra vấn đề gì hay không.

Đây vốn là việc nhỏ, chú Lê cũng không định để tôi đi nên chỉ gọi Đinh Nhất, bảo anh ta lái xe đưa mình qua đó. Nhưng một mình tôi ở nhà rảnh rỗi cũng chán nên cũng đi theo hóng hớt.

Mới đầu tôi thật sự chỉ muốn hóng tí thôi, coi chú Lê đuổi ma quỷ như thế nào, kết quả khi tôi nhìn thấy "thứ đồ dơ bẩn" trong công ty kia, phát hiện ấy thế mà còn là một "người quen"!

CHƯƠNG

BÓNG MA TRONG VĂN PHÒNG

Công ty của ông chủ Chân là một công ty hậu cần cỡ trung, trên dưới công ty cũng chưa đến trăm người, nhưng vì ông chủ Chân này khá giỏi nên doanh thu mấy năm nay đều tốt.

Trước đây công ty họ vẫn đặt văn phòng trong khu công nghiệp ở vùng ngoại thành, sau này doanh thu của công ty tốt lên rồi, ông chủ Chân bèn dời văn phòng công ty đến tòa nhà văn phòng mười sáu tầng trong khu thương mại này.

Lúc đầu mới vừa dọn đến đây, mọi thứ đều tốt đẹp, công nhân đi làm tan làm, buổi tối tăng ca cũng chưa từng xảy ra chuyện gì, hơn nữa toà nhà văn phòng này có bảo vệ tuần tra 24/24, cho nên an ninh trật tự gì đó vẫn luôn tốt cả.

Tuy nhiên, vào một buổi tối mấy ngày trước, lúc mấy đồng nghiệp phòng Kế toán của công ty tăng ca làm tiền lương, đột nhiên lại gặp phải một chuyện đáng sợ…

Lúc ấy có tổng cộng bốn người tăng ca, ba nữ một nam, sau khi mọi người ăn xong cơm hộp đều cúi đầu chăm chú làm việc của mình… Ai ngờ vào hơn mười giờ tối, mọi người lại đột nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vững vàng.

Mấy người nghe được âm thanh này thì liếc mắt nhìn nhau, sau

đó cả đám đều nghi ngờ, nghĩ thầm giờ này thì ai đến công ty nữa? Cũng đâu nghe nói tối nay có người của phòng ban khác phải đến tăng ca đâu! Hơn nữa nghe tiếng bước chân còn giống như là đàn ông...

Lúc đầu mọi người đều cảm thấy có thể nào là bảo vệ của toà nhà hay không? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thông thường bảo vệ tuần tra đều ở ngoài cửa công ty, nào có chuyện đi vào trong công ty chứ! Vì thế chàng trai duy nhất trong bốn người là Tiểu Vương bèn để việc trên tay xuống, muốn đi ra xem thử.

Kết quả khi anh ta đi ra khỏi văn phòng thì thấy bên ngoài nào có người nào đâu? Khu làm việc tối đen, một mảnh tĩnh mịch… Lúc ấy Tiểu Vương không khỏi hơi căng thẳng, nghĩ bụng không phải là có trộm vào đấy chứ?

Nghĩ đến đây, anh ta mới nhanh chân đi đến cạnh công tắc nguồn điện, bật tất cả đèn chiếu sáng trong công ty lên. Nhưng đèn sáng rồi Tiểu Vương cũng không nhìn thấy có chỗ nào đáng ngờ, chẳng lẽ vừa rồi họ nghe nhầm? Đó thật sự chỉ là tiếng của bảo vệ đi ngang qua cửa công ty bọn họ ư?

Ngay khi Tiểu Vương đang thầm nghi ngờ thì đúng lúc có hai bảo vệ đi vào cửa công ty tới chào hỏi, Tiểu Vương thấy thế thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, xem ra vừa rồi chắc là tiếng của hai anh bảo vệ này đi qua.

Vì thế sau khi kiểm tra kỹ càng xem cửa công ty khóa kỹ hay chưa, anh ta xoay người trở lại phòng Kế toán. Ba đồng nghiệp nữ kia vừa thấy Tiểu Vương quay lại thì đều lo lắng hỏi anh ta, vừa rồi bên ngoài là ai thế?

Tiểu Vương tỏ vẻ không sao cả và nói: “Phụ nữ các cô đúng là nhát gan, có tôi ở đây thì các cô sợ cái gì hả! Vừa rồi chẳng qua là bảo vệ ở dưới lầu đi ngang qua, xem ra đã hù dọa các cô rồi… Lại

nói nữa, cửa chính của công ty chúng ta vẫn luôn khóa trái mà…”

Ai ngờ anh ta còn chưa nói xong, tiếng bước chân ngoài cửa lại vang lên lần nữa, lần này họ đều nghe rõ ràng, âm thanh kia nghe như thể đi qua đi lại bên ngoài cửa phòng Kế toán.

Lần này mọi người đều không bình tĩnh nổi nữa, đặc biệt là Tiểu Vương, cũng không còn biểu hiện khoe khoang như vừa rồi, xanh cả mặt nói: “Có thể nào là hai bảo vệ kia… lại quay lại hay không?”

Âm thanh đó gần như thế, nghe thế nào cũng không giống như truyền từ cửa chính công ty cách xa mấy chục mét. Nhưng vừa rồi Tiểu Vương còn cố ý kiểm tra thử cửa chính của công ty rồi, đúng là khóa trái từ bên trong, người bên ngoài vốn không vào được.

Mấy đồng nghiệp nữ lại xúi Tiểu Vương đi ra ngoài xem thử là ai? Lần này Tiểu Vương đã lý trí hơn, không chịu đi ra ngoài một mình, vì thế anh ta bèn nói với mọi người: “Vừa rồi tôi đã đi ra ngoài xem rồi, thật sự không có ai khác, nếu các cô không tin thì cả đám cùng nhau ra ngoài nhìn xem…”

Tuy rằng trong lòng mấy cô gái đều hơi sợ, nhưng mà suy cho cùng bây giờ họ có đến bốn người, không bằng ra ngoài xem thử rốt cuộc là ai đang phá rối, tốt hơn so với tự mình dọa mình như thế này nhiều.

Nhưng kỳ lạ là, tiếng bước chân vừa rồi còn nghe rõ ràng, khi họ vừa mở cửa lại đột ngột im bặt… Khu vực làm việc trống rỗng vẫn không có một ai, ngoại trừ… phòng làm việc của cựu giám sát.

Sở dĩ nói là phòng làm việc của cựu giám sát, bởi vì giám sát văn phòng đã qua đời ngoài ý muốn vào mấy ngày trước rồi. Chuyện xảy ra quá đột ngột, bên trên vẫn chưa cử giám sát mới tới nhận chức, cho nên người trong công ty đều biết văn phòng đó vẫn luôn để trống. Nhưng lúc này trong phòng làm việc đó lại lọt ra

ánh đèn lờ mờ, mơ hồ có bóng người đang đi lại.

Mấy người nhìn thấy cảnh này lập tức ngẩn ngơ, đặc biệt là ba đồng nghiệp nữ kia, mặt lúc đó tái mét. Tiểu Vương vẫn coi như bình tĩnh, đầu tiên anh ta nghĩ đến là, có thể là quản lý cấp cao nào đó của công ty vào văn phòng của cựu giám sát lấy thứ gì hay không? Nhưng ngay sau đó anh ta nghĩ đến việc vừa rồi mình đã khoá trái cửa chính của công ty, cho dù là có chìa khóa cũng không thể mở ra được từ bên ngoài.

Mà lúc này mấy người lại nhìn bóng người đi qua đi lại kia, càng nhìn càng thấy giống cựu giám sát văn phòng đã chết, chẳng lẽ là hồn phách của gã ta đã trở lại?! Họ càng nghĩ càng sợ hãi, ai cũng không dám tiếp tục ở lại công ty tăng ca nữa, bốn người lập tức chạy ra khỏi công ty không dám ngoái đầu lại.

Hôm sau chuyện họ nhìn thấy ma ở công ty đã lan rộng, mới đầu mọi người đều không tin, nói họ tự mình dọa mình, hơn nữa cựu giám sát kia lại không phải chết ở công ty, đâu ra nhiều ma như vậy đây? Nhưng có người không tin, thì có người sẽ tin, một vài nhân viên nhát gan cũng không dám đến công ty tăng ca vào buổi tối nữa.

Vốn dĩ đây cũng không phải chuyện lớn gì, cũng không gây ra ảnh hưởng xấu, nhiều nhất chỉ là lan truyền chuyện ma quái giữa các nhân viên thôi, nhưng đến khi một thư ký riêng của ông chủ Chân là Tôn Đình xảy ra chuyện, sau đó, ông chủ Chân mới bắt đầu ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Buổi tối hôm đó anh ta bảo Tôn Đình quay lại công ty lấy giúp mình một bộ hồ sơ, kết quả đợi rất lâu mà không thấy cô ấy trở về, vì thế anh ta bèn gọi đến di động của Tôn Đình, phát hiện có gọi thế nào cũng không kết nối được.

Nhưng sáng sớm hôm sau khi anh ta tới công ty mới biết, thư ký

riêng của mình đã vào bệnh viện... Lần này cô thư ký không may mắn như mấy người của phòng Kế toán trước đây, bởi vì lần này chỉ có một mình cô ấy quay lại.

Tôn Đình là thư ký riêng của ông chủ Chân, tính tình dịu dàng, tự nhiên hào phóng, vẫn luôn được ông chủ Chân "yêu thích". Hơn nữa tình huống buổi tối quay lại công ty lấy hồ sơ giùm ông chủ thế này cũng là chuyện thường thấy thôi, cho nên cô ấy cũng không cảm thấy một mình quay lại công ty sẽ có chuyện gì được.

Kết quả khi cô ấy lấy hồ sơ rồi định rời đi, lại đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông đang từ một phòng làm việc đi ra. Tối đêm tối hôm thế này, Tôn Đình không ngờ trong công ty còn có người khác trừ mình, vì thế cô ấy mới muốn xem thử người nọ là ai, bởi vì tấm lưng kia thoạt nhìn rất quen thuộc, nhưng cô lại không nhớ ra nổi.

CHƯƠNG

MÓN ĐỒ QUAN TRỌNG

Lúc ấy Tôn Đình thấy bực mình, ai vậy nhỉ! Tối hôm tối khuya không về nhà mà lảng vảng ở công ty. Nhưng cô lại thấy không đúng lắm, lúc nãy là cô mở cửa chính của công ty kia mà, người kia từ đâu ra?

Vì thế Tôn Đình từ từ tới gần người nọ, hỏi khẽ: “Anh…”

Ai ngờ cô ấy còn chưa kịp cất lời, người đàn ông kia đột nhiên quay đầu lại, lúc này cuối cùng Tôn Đình cũng biết người đàn ông là ai, tức thì trợn mắt, bị dọa hôn mê bất tỉnh.

Mãi đến sáng ngày hôm sau có người tới công ty đi làm mới phát hiện Tôn Đình bất tỉnh nhân sự, vì thế vội đưa cô ấy đến bệnh viện. Được bác sĩ cấp cứu, Tôn Đình nhanh chóng tỉnh lại, nhưng sau đó cô ấy lập tức nộp đơn từ chức cho ông chủ Chân, nói thế nào cũng không chịu ở lại công ty làm nữa!

Điều này không thể không khiến các cấp cao của công ty coi trọng, xem ra tin đồn có ma phá mấy ngày nay không giống như chuyện không có căn cứ. Bởi vậy ông chủ Chân mới tìm tới chú Lê, muốn nhờ chú qua xem giúp là thực sự có hồn ma quấy phá, hay phong thuỷ xảy ra vấn đề.

Phải nói đây cũng không phải việc khó gì cho cam, đơn giản chỉ

là hồn phách của một cựu giám sát đã chết ngưng tụ ở nơi làm việc không chịu tan biến thôi, đối với chú Lê mà nói đây chẳng phải là Trương Phi ăn giá đỗ, chỉ một bữa sáng thôi sao?

Vì thế vào ban đêm, ba chúng tôi tới địa chỉ văn phòng của ông chủ Chân, ở một tòa nhà văn phòng mười sáu tầng trong khu thương mại, vì ông chủ Chân đã dặn dò trước với bảo vệ nên ba chúng tôi được đi thang máy lên thẳng công ty ở tầng tám.

Vừa ra khỏi thang máy, chú Lê đã lấy la bàn luôn mang theo người ra xem xét mọi nơi, nhưng kim la bàn lại không hề động đậy, dường như không có gì khác thường. Nhưng chúng tôi vẫn không dám mất cảnh giác, suy cho cùng tạm thời vẫn chưa rõ tình huống bên này là gì…

Trước tiên Đinh Nhất dùng chìa khóa mở cửa chính, đẩy cửa vào xem, bên trong tối thui, vì thế anh ta bật đèn pin soi thử vào trong, nhưng thoạt nhìn trong công ty vẫn rất bình thường, dường như không có gì lạ cả, tiếp theo chú Lê và Đinh Nhất dẫn đầu đi vào.

Tôi không thể so với bọn họ, sức chiến đấu quá yếu không nói, âm khí trên người lại nặng, vì thế tôi bèn lấy răng thú trước ngực ra để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào…

Công ty hậu cần của ông chủ Chân rộng khoảng hơn một ngàn mét vuông, ở trong trừ năm phòng làm việc ra, còn lại đều là từng bàn từng bàn công tác quây lại thành một khu vực làm việc. Trước đó đã nghe ông chủ Chân tả qua, phòng tận cùng bên trong chính là nơi mà người giám sát đã chết kia sử dụng lúc còn sống, cũng là nơi phát hiện chuyện ma quấy phá ban đầu.

Lúc này chú Lê bấm đốt ngón tay tính thử canh giờ, sau đó nói với Đinh Nhất: “Thời gian còn sớm, chắc âm hồn kia sẽ không xuất hiện nhanh vậy đâu, trước hết cháu đi tìm công tắc nguồn điện,

mở tất cả đèn ở đây lên rồi nói.”

Đinh Nhất gật đầu, sau đó xoay người đi tìm công tắc nguồn điện. Không lâu sau, đèn trên đầu chúng tôi bật lên, xung quanh lập tức trở nên sáng choang.

Thật ra ở sâu trong nội tâm con người đều sợ hãi bóng tối, bởi vì không ai biết trong bóng tối mà bạn không nhìn thấy đó sẽ có thứ gì tồn tại. Tôi cũng không ngoại lệ, đêm đen vừa rồi đối lập với sự sáng ngời hiện giờ, tôi lập tức trở nên không còn căng thẳng như thế nữa.

Lúc này tôi cẩn thận quan sát trong công ty, phát hiện trên mỗi bàn làm việc ở đây trừ một ít đồ dùng để làm việc bình thường ra, ấy thế mà còn có thêm vài thứ nhìn như có thể tránh quỷ trừ tà.

Ví dụ như kính bát quái này, kiếm gỗ đào nhỏ này, khôi hài nhất chính là tôi còn thấy trên một cái bàn còn có một một tượng Quan Công nhỏ cực kỳ cute... Xem ra đám nhân viên này đúng là bị hù dọa hết hồn, đã tới nông nỗi không bệnh mà chữa lung tung rồi.

Chú Lê vẫn còn cầm la bàn dạo loanh quanh, nhưng từ vẻ mặt của chú không khó nhận ra là vẫn chẳng thu hoạch được gì, chẳng lẽ âm linh kia nhìn thấy chúng tôi tới nên không dám ra?

Ai ngờ đúng lúc này, đèn huỳnh quang trên đầu đột nhiên lúc chớp lúc tắt, dường như trong nháy mắt, dòng điện trở nên cực kỳ không ổn định, biểu hiện này thông thường là do có linh thể lui tới, vì thế tôi lập tức nhìn xung quanh, chợt thấy bóng một người đàn ông mờ mờ xuất hiện ở trước máy nước nóng lạnh.

Chỉ thấy bóng người kia lúc ẩn lúc hiện trong ánh đèn chớp tắt, giống như là tín hiệu không tốt khi có khi không. Nhưng dù vậy vẫn có thể thấy rõ động tác của người đàn ông kia, hình như gã ta khom lưng tìm gì đó ở sau máy nóng lạnh. Lúc này la bàn trên tay

chú Lê cũng có sự thay đổi, cây kim ở bên trên xoay tròn rất nhanh…

Chú Lê thấy rốt cuộc âm hồn này cũng đã xuất hiện, vì thế ra hiệu cho hai chúng tôi đừng hành động thiếu suy nghĩ, sau đó dửng dưng quan sát từng động tác của âm hồn kia.

Nhưng âm hồn của người đàn ông kia giống như không nhìn thấy chúng tôi, vẫn cứ cúi đầu quay lưng lại tìm kiếm gì đó… Ai ngờ khi gã ta xoay người lại đi ngang qua, tôi lại lập tức ngây ngẩn cả người!

“Không phải là Diệp Phi đây ư?” Tôi cực kỳ giật mình nói.

Đinh Nhất cũng nhăn mày lại: “Đúng là gã ta, nhưng không phải gã ta chết ở căn cứ CS ư? Sao âm hồn lại chạy tới đây?”

Chú Lê vừa nghe hai chúng tôi quen người này, bèn nghi ngờ nói: “Gã ta chính là người chết mà hai đứa gặp được mấy ngày trước lúc đi đánh dã chiến à?”

“Chính là người đó đó!” Tôi gật đầu.

Chú Lê gãi cằm trầm tư một chốc rồi nói: “Thú vị đấy! Một con ma chết ở chỗ khác, hồn phách lại quay về nơi làm việc lúc còn sống, gã ta đúng thật là yêu nghề kính nghiệp nhỉ!”

Tôi nghe thế thì không kìm được phỉ nhổ: “Cóc khô ấy! Cháu thấy tàn hồn của tên đó rồi, trong ký ức của gã ta chẳng có bao nhiêu chuyện có liên quan đến công việc cả, một kẻ lúc còn sống không quan tâm mấy đến công việc, sau khi chết còn có thể đổi tính chắc.”

Vào lúc chúng tôi đang nói chuyện, hồn phách của Diệp Phi lại bay tới nơi khác, mặt mày sốt ruột tìm lung tung khắp nơi… Lúc này tôi và chú Lê đều không hẹn mà cùng đồng thanh: “Gã ta lưu luyến một món đồ!”

Như vậy thì có thể hiểu được, bởi vì thông thường nếu sau khi chết mà hồn phách của con người không rời đi, hoặc vẫn luôn quanh quẩn suốt năm suốt tháng ở nơi mình chết; hoặc là đi theo bên cạnh người nào anh ta yêu hoặc hận; còn có một tình huống, chính là bám vào trên một món đồ mình yêu tha thiết lúc còn sống, đây cũng chính là lý do vì sao tôi cảm nhận được tàn hồn của người chết trên đồ vật nào đó.

Thế nhưng âm hồn cố chấp giống như Diệp Phi thì vẫn là lần đầu tiên tôi nhìn thấy, thông thường cho dù người chết có yêu thích thứ này như thế nào, cũng đơn giản là bám một ít tàn hồn trên đó thôi, nhưng say mê tìm kiếm như thế thật đúng là không thấy nhiều lắm.

Chúng tôi nhìn cả buổi cũng không biết rốt cuộc Diệp Phi đang tìm cái gì, nhưng thấy chấp niệm của gã ta sâu như thế, chắc hẳn là một thứ rất quan trọng đây! Vì thế tôi bèn quay đầu hỏi chú Lê: "Vậy bây giờ làm sao đây? Đuổi gã ta đi ư?"

CHƯƠNG

ĐỘNG CƠ KHÔNG RÕ

Chú Lê nghe thế thì lắc đầu nói: “Trước đừng vội, người này chết đột ngột, gã ta cố chấp như thế không khéo là còn chưa biết mình đã chết. Bây giờ trong lòng gã ta không có chút oán khí nào, nhưng một khi cho gã ta biết mình đã chết, lại còn chết không rõ ràng, đoán chừng lập tức sẽ biến thành lệ quỷ mang đầy oán khí.”

“Vậy phải làm sao đây? Cứ để gã ta tiếp tục tìm như thế ư?” Tôi hỏi.

Kết quả chú Lê vẫn lắc đầu: “Thế cũng không được, chấp niệm của gã ta sâu như thế, vừa đến tối là xuất hiện tìm đồ, gã ta thì không biết sợ đâu, nhưng mà lại dọa người khác sợ chết khiếp. Hơn nữa cứ thế mãi cũng sẽ thay đổi không khí ở đây, phá hỏng bố cục thu gió hút tài của nơi này.”

Tôi nghe thế này cũng không được mà thế kia cũng không xong, đúng là làm người ta đau đầu mà. Nhưng chuyện gì cũng phải có cách giải quyết, vì thế chú Lê trầm tư trong chốc lát rồi nói với tôi: “Nếu muốn siêu độ hoàn toàn hồn phách của Diệp Phi thì phải biết thứ gã ta muốn tìm là cái gì, như vậy mới có thể trừ bỏ chấp niệm trong lòng gã ta, hôm nay chỉ tới đây thôi, ngày mai cháu liên hệ với Bạch Kiện thử, hỏi thăm xem vụ án của Diệp Phi có tiến triển

gì chưa? Nói không chừng họ sẽ điều tra được manh mối gì đó có ích cho chúng ta!"

Sau đó chú Lê dùng bùa tạm thời nhốt Diệp Phi trong phòng làm việc của gã ta lúc còn sống, còn dặn dò ông chủ Chân sắp tới đừng dùng lại văn phòng này, khóa kỹ cửa, chờ sau khi giải quyết xong chuyện này mới lại mở ra.

Sáng hôm sau tôi xuất hiện ở cửa văn phòng của Bạch Kiện, anh ta vừa thấy tôi tới thì hơi giật mình: "Sao cậu lại có thời gian tới đây thế?"

Tôi cười hì hì nói: "Tôi đến xem vụ án lúc trước ở căn cứ CS có chỗ nào cần giúp hay không ấy mà."

Bạch Kiện làm vẻ mặt nghi ngờ nhìn tôi, cũng không nói câu nào. Tôi bị anh ta nhìn đến phát ngượng, vì thế mặt già đỏ lên: "Chủ yếu là cũng đúng lúc nhận vụ án này nên mới muốn tìm anh hỏi thăm tình hình…"

Bạch Kiện vừa nghe thế thì cười khùng khục bảo: "Anh biết ngay là cậu không có việc thì lên điện tam bảo làm gì. Nói xem nào! Muốn anh giúp cậu cái gì hả?"

Tôi cười hề hề: "Cũng không phải chuyện gì phiền phức lắm, tôi chỉ hỏi thăm vụ án của Diệp Phi tiến triển thế nào rồi?"

Sau Bạch Kiện nói cho tôi biết, vụ án khó điều tra hơn họ nghĩ nhiều, có thể nói là một chút xíu manh mối cũng không có, Diệp Phi này đúng là chết một cách khó hiểu!

Theo lý mà nói, một giám sát nhỏ của công ty hậu cần như gã ta, cũng không có bất kỳ tranh chấp kinh tế gì, cho dù nhân duyên không tốt thì cũng không xem như thù hận lớn lao, vẫn chưa tới nông nỗi một hai phải đòi mạng người như thế này.

Hơn nữa việc khiến người ta không thể tưởng tượng nổi là, dù

gì Diệp Phi cũng coi như là lãnh đạo cấp trung trong công ty, tài khoản ngân hàng không có tiền gửi tiết kiệm thì không nói, gã ta đã sắp sửa bốn mươi rồi mà vẫn một thân một mình, cả bạn gái cũng không có! Nếu không phải tôi nhìn thấy trong ký ức của Diệp Phi, phát hiện nhân duyên là một gã háo sắc, đúng thật là tôi sẽ nghi ngờ có phải thằng cha này bất thường ở đâu không?

Thêm nữa, nhân vật có thể sử dụng súng ngắm giết người kia tuyệt đối không phải người bình thường, từ đầu đạn lấy ra trong cơ thể của Diệp Phi, đó là viên đạn bắn ra từ một khẩu súng trường ngắm bắn tầm xa, có tầm bắn hơn 2 cây số.

Mà căn cứ CS kia có diện tích hơn ba ngàn mét vuông, bên trong rải rác công sự che chắn và chiến hào, hơn nữa khi người chết ngã xuống đất đã thay đổi tư thế cơ thể, cho nên vốn không biết rốt cuộc viên đạn được bắn từ hướng nào đến.

Nghe Bạch Kiện nói tới đây, tôi lại cung cấp cho anh ta một chút manh mối, nếu tôi nhớ không lầm, lúc ấy Diệp Phi đi đến dưới bóng cây, mặt phía Đông lưng quay về phía Tây, chắc hẳn viên đạn xuyên từ trước ngực gã ta, cho nên vị trí của tay súng bắn tỉa là ở phía Đông…

Sau khi tôi kể lại tình hình cho Bạch Kiện, anh ta lập tức lấy bản đồ căn cứ CS ra xem xét, phát hiện phía Đông vừa hay chính là sân chơi trận giả của công ty, nhưng lúc ấy trong tay những người đó đều cầm súng giả cơ mà?

Bạch Kiện trầm tư một lát rồi nói với tôi: “Nếu viên đạn bay từ phía Đông tới, vậy có nghĩa tên hung thủ này cũng chỉ có thể ở trong khu vực bãi phía Đông, bởi vì xa hơn thì sẽ ngoài tầm bắn.”

Tôi quay sang nhìn bản vẽ mặt phẳng rồi nói: “Vào thời gian Diệp Phi tử vong, trong khu vực kia có những ai?”

Bạch Kiện nhớ lại: “Tất cả đồng nghiệp tham gia hoạt động

trong công ty hậu cần, còn có mấy huấn luyện viên của căn cứ.”

“Vậy chắc chắn hung thủ nằm trong những người đó…” Tôi nói sâu xa.

Bạch Kiện gật đầu, sau đó lại lấy báo cáo điều tra về những người này ra: “Anh đã bảo đồng nghiệp sàng lọc tất cả những người trong công ty hậu cần một lượt, trước mắt vẫn chưa có chứng cứ cho thấy trong số họ có ai yêu thích bắn súng hoặc đã từng có kinh nghiệm bắn súng.”

Tôi vội hỏi anh ta: “Vậy những huấn luyện viên trong căn cứ thì sao?”

“Họ đều là quân nhân xuất ngũ, tuy rằng kinh nghiệm bắn súng phong phú, nhưng từ sau khi xuất ngũ tới giờ lại chưa từng đụng đến súng thật!” Bạch Kiện nói.

Quả thật súng là một vấn đề lớn, theo lẽ thường, những người này không thể có đồ thật được, nhưng cũng không loại trừ có người mua bằng con đường phi pháp, cho nên vòng tới vòng lui vẫn nên tìm tòi ở manh mối là ai biết dùng súng ngắm.

Đầu tiên, Bạch Kiện và tôi dùng phương pháp loại trừ để loại ra những người không có kinh nghiệm bắn súng trong công ty, cứ như vậy người trong công ty hậu cần gần như đều bị loại trừ hết, chỉ còn dư lại vài huấn luyện viên của căn cứ.

Bỏ đi người không có đủ điều kiện gây án, trong những người còn lại, chỉ cần tìm được điểm giao thoa giữa họ và Diệp Phi, cũng chính là động cơ giết người thì OK.

Nhưng với những chứng cứ trước mắt, Diệp Phi này có thân phận bình thường, cũng không tồn tại tình huống nắm giữ cái gì bí mật cả, cho nên khả năng bị người ta diệt khẩu không lớn, bởi vậy sẽ có khả năng là do báo thù.

Tuy nhiên xem ghi chép điều tra về những huấn luyện viên của căn cứ, họ đều khai là lần đầu tiên gặp Diệp Phi, trước đó không hề quen biết, đương nhiên, cũng không loại trừ việc có người nói dối, hoặc có thể là thuê người giết.

Tóm lại là nếu muốn làm rõ Diệp Phi này đến cùng đã đắc tội với ai, còn tới mức nhất định phải giết gã ta mới thôi, thì phải điều tra rành mạch trong ngoài của Diệp Phi thật cẩn thận mới được.

Có điều với tình hình của Diệp Phi mà tôi thấy trong ký ức của tàn hồn, đạo đức của người này thật sự là chẳng ra gì, kiêu căng ngạo mạn, làm người khắc nghiệt, EQ cũng không cao, còn thích dâm dê phụ nữ…

Một kẻ như vậy muốn không đắc tội ai cũng khó, nhưng vì vậy mà phải giết gã ta… có phải là không đáng lắm không? Tuy nhiên suy cho cùng ký ức trong tàn hồn của gã ta cũng có hạn, cho nên có một số việc vẫn phải dựa vào nhóm Bạch Kiện đi điều tra mới được.

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên nhớ ra một việc, đó chính là trong ký ức của Diệp Phi, gã ta và ông chủ Chân kia hình như là bạn học đại học… Vì thế tôi để Bạch Kiện đến tìm ông chủ Chân hỏi thăm tình hình thử rồi nói.

CHƯƠNG

CÁI CHẾT CỦA HOA KHÔI GIẢNG ĐƯỜNG

Sau đó tôi lại nhờ Bạch Kiện đưa tôi đi xem thử thi thể của Diệp Phi, có lẽ qua đó còn có thể cảm nhận được manh mối có ích nào khác cũng không chừng!! Tôi không so được với Bạch Kiện, tuy rằng tôi có thể nhìn thi thể, nhưng mà lại không xem nổi thi thể đang giải phẫu, cho nên tôi cố ý bảo Bạch Kiện đợi sau khi pháp y khâu thi thể lại xong hết mới đưa tôi đi xem.

Khi tôi nhìn thấy thi thể của Diệp Phi một lần nữa, ngực của gã ta đã có thêm một vết khâu hình chữ Y, tưởng tượng đến hồn phách của gã ta vẫn còn vất vưởng ở trong công ty, tôi lại rất tò mò rốt cuộc là gã ta đang tìm kiếm thứ gì?

Mới đầu ký ức tàn hồn mà tôi cảm nhận được gần như giống với lần trước, không có khác biệt gì quá lớn, đến cuối cùng, đột nhiên lại xuất hiện một đoạn quá khứ lúc Diệp Phi lên đại học…

Lúc ấy Diệp Phi rất ngây ngô, mặt toàn mụn trứng cá, còn đeo một cặp kính gọng đen to đùng. Tuy rằng ngoại hình hơi ngớ ngẩn, nhưng tính cách của gã ta lại không khác gì nhiều so với hiện tại.

Năm đó gã ta và Chân Huy, cũng chính là ông chủ Chân là bạn giường trên giường dưới cùng một ký túc xá, tình bạn giữa bọn họ cũng có từ đoạn năm tháng xanh mướt đó. Có điều hồi đó tính

cách của Diệp Phi cứng nhắc, gần như không có bạn bè gì, cho dù là mấy người ở cùng một ký túc xá cũng chỉ có quan hệ với gã ta rất bình thường.

Tuy nhiên đến khi một cô gái xuất hiện, mới làm gã ta ít nhiều có chút thay đổi… Cô gái đó tên Ngô Lệ Nhã, là hoa khôi của khoa họ, cũng là nữ thần được công nhận trong trường. Khi lần đầu tiên Diệp Phi nhìn thấy cô ấy đã không thể tự khống chế được mà phải lòng.

Vì có thể theo đuổi được Ngô Lệ Nhã, Diệp Phi quả thực giống như thay đổi thành một người khác. Nhưng mặc dù như vậy, Ngô Lệ Nhã vẫn không hề liếc mắt nhìn gã ta một cái. Tính cách Diệp Phi cực đoan nên không hiểu tình yêu là không thể miễn cưỡng, gã ta còn cố chấp cho rằng Ngô Lệ Nhã không thích mình là do ghét bỏ điều kiện gia đình mình không tốt! Nhận định Ngô Lệ Nhã chính là một cô gái hám lợi.

Tuy rằng tôi không nhìn thấy trong trí nhớ của Diệp Phi chuyện sau đó phát triển như thế nào, nhưng xem gã ta bây giờ vẫn là người cô đơn thì biết, “mối tình đầu” hoặc phải nói là “yêu đơn phương” kia của gã ta chắc hẳn cũng kết thúc bằng cách cực kỳ không tốt đẹp.

Tính cách của Diệp Phi có khuyết điểm trí mạng, điều này có lẽ có liên quan đến những việc gã ta đã trải qua thời thơ ấu, nhưng trong trí nhớ hiện giờ của tàn hồn lại không có chút gì về quãng thời gian đó.

Sau đó tôi nói cái tên Ngô Lệ Nhã này cho Bạch Kiện, để anh ta nghĩ cách điều tra thử xem tình hình gần đây của Ngô Lệ Nhã như thế nào…

Buổi tối khi về nhà chú Lê ăn cơm, tôi mới kể lại đơn giản tình huống bên phía Bạch Kiện cho chú ấy nghe, chú ấy cũng thở dài

nói: “Tay Diệp Phi này cũng đúng là một nhân tài mà! Cháu nói xem, với tính cách của gã ta làm sao mà sống được trong xã hội thế?”

Tôi cũng cười đáp: “Còn không phải sao, chỉ cần một điểm này thôi cháu đã thấy không thể không nể phục ông chủ Chân kia đấy! Một tên có tính cách quái đản như vậy mà có thể làm bạn với gã ta suốt mười mấy năm... Đây có lẽ chính là lý do tại sao người ta có thể trở thành ông chủ, mà có người cả đời lại phải đi làm thuê cho người khác.”

Bây giờ xem ra, chuyện công ty của ông chủ Chân có ma quấy phá đúng là phải chờ đến sau khi bên phía nhóm Bạch Kiện có nhiều manh mối hơn, mới có thể có cách giải quyết. Nhưng có một điểm tôi lại cảm thấy hơi nghi ngờ, đó chính là hình như ông chủ Chân này rất ít đề cập đến Diệp Phi trước mặt chúng tôi, quan hệ giữa bọn họ có đúng là tốt như Diệp Phi nghĩ vậy không?

Sáng sớm ngày hôm sau, điện thoại của Bạch Kiện đã đánh thức tôi, mẹ nó, tôi nhìn đồng hồ thì thấy mới sáu giờ rưỡi, vì thế tức giận nói: “Anh hai, tôi và anh có thù oán gì hả! Mới sớm tinh mơ anh đã gọi tôi dậy rồi!!”

Tiếp đó trong điện thoại truyền đến giọng nói vui mừng của Bạch Kiện: “Lát nữa đến đây tìm anh! Anh có phát hiện quan trọng!!”

Hết cách, tôi đành phải mơ mơ màng màng bò dậy rửa mặt qua loa, rồi cùng Đinh Nhất lái xe thẳng đến chỗ Bạch Kiện…

Khi chúng tôi tới nơi thì thấy Bạch Kiện đang họp bàn vụ án với mấy đồng nghiệp, anh ta nhìn thấy tôi tới thì ra hiệu bảo tôi tìm chỗ ngồi xuống nghe trước đi, vì thế tôi và Đinh Nhất tìm một một góc ngồi xuống.

Lúc ấy một đồng nghiệp của Bạch Kiện đang trình bày một số

tình hình mà họ tìm hiểu được từ ông chủ Chân ngày hôm qua. Theo như ông chủ Chân kể, anh ta và Diệp Phi là bạn học đại học, bởi vì nguyên nhân tính cách nên họ cũng không phải quá thân thiết, nhưng anh ta nói trong khía cạnh quản lý thì Diệp Phi có phong cách rất riêng, cho nên lúc ấy anh ta mới tuyển người bạn học cũ này vào công ty mình làm giám sát văn phòng.

Nói thẳng ra, Diệp Phi đóng vai mặt đỏ trong công ty, hơn nữa tính cách của Diệp Phi vốn không ra làm sao, cho nên toàn công ty trên dưới hầu như không ai thích gã ta. Nhưng mặc dù như vậy, nhân viên của công ty lại vì kiêng kị tình bạn giữa gã ta và ông chủ Chân nên không dám nói gì cả.

Đồng thời ông chủ Chân cũng nói, anh ta không tin bất kỳ nhân viên nào trong công ty sẽ là hung thủ, bởi vì anh ta cho rằng chỉ mỗi việc vặt lục đục với nhau trong công việc thế này thật sự không nghiêm trọng đến mức phải giết người.

Lúc này một nhân viên điều tra khác lấy ra hồ sơ về Ngô Lệ Nhã đưa cho Bạch Kiện, anh ta mở ra xem vài lần, sau đó bắt đầu trình bày tình huống cơ bản của Ngô Lệ Nhã. Tuy nhiên điều khiến tôi không thể nào ngờ đến là, cô Ngô Lệ Nhã này cũng đã chết vào hơn mười năm trước rồi!!

Theo kết luận của cảnh sát vào thời điểm đó là Ngô Lệ Nhã chết do tự sát, hơn nữa đã loại trừ khả năng bị giết, nhưng còn tại sao cô ấy lại tự sát thì vẫn không tìm ra được nguyên nhân trong đó.

Dựa vào thời gian Ngô Lệ Nhã tự sát ghi trên hồ sơ, đúng vào năm cô ấy lên năm hai đại học, đó chắc là lúc Diệp Phi đang điên cuồng theo đuổi cô ấy. Với trình độ theo đuổi Ngô Lệ Nhã điên cuồng của Diệp Phi lúc ấy, thật sự rất khó làm người ta không liên tưởng đến cái chết của Ngô Lệ Nhã có thể có quan hệ với Diệp Phi.

Tiếp đó Bạch Kiện lại nói đến một nhân vật mấu chốt, người

này chính là anh trai của Ngô Lệ Nhã, Ngô Lập Phong. Khi người tên Ngô Lập Phong này lọt vào tầm nhìn đã lập tức khiến mọi người kích thích. Bởi vì ông ta không phải ai khác, chính là ông chủ của căn cứ CS nơi xảy ra chuyện!! Điều này không khỏi hơi quá trùng hợp chăng?

Tuy nhiên mọi việc đều phải cần chứng cứ, không thể vì trùng hợp thì nói Ngô Lập Phong chính là hung thủ bắn chết Diệp Phi được. Hơn nữa nhìn tư liệu cá nhân của Ngô Lập Phong, lúc Ngô Lệ Nhã xảy ra chuyện, ông ta đang đi lính trong quân đội, nếu Diệp Phi chỉ là người theo đuổi em gái của ông ta, vậy chắc chắn giữa họ sẽ không có giao thoa gì cả.

Cho nên vấn đề bây giờ nằm ở chỗ chân tướng cái chết của Ngô Lệ Nhã năm đó rốt cuộc là gì? Cô ấy thật sự tự sát ư? Có thể nào sau khi anh trai xuất ngũ phát hiện cái chết của em gái hơi kỳ quặc, cho nên bằng vào sự khôn ngoan của mình tìm ra hung thủ thật sự, sau đó giết chết gã?? Nhưng tất cả những điều này đều chỉ là suy đoán, không ai biết sự thật năm đó là gì cả…

Sau đó Bạch Kiện chuyển hồ sơ vụ tự sát của Ngô Lệ Nhã dưới phân cục lên, năm đó vụ này đã gây nên tiếng vang không nhỏ, suy cho cùng Ngô Lệ Nhã đang đúng vào độ tuổi xuân tươi đẹp nhất, vì chuyện gì mà lại đột nhiên kết thúc sinh mạng của mình chứ?

CHƯƠNG

NGHI NGỜ TRÚNG ĐỘC

Nhưng dù sao chuyện Ngô Lệ Nhã tự sát và Diệp Phi bị giết chết cũng không liên quan trực tiếp gì đến nhau, cho nên nhóm Bạch Kiện không thể tới tìm Ngô Lập Phong để điều tra được, nghĩ tới nghĩ lui còn không bằng đi tìm bạn học chung năm đó của ba người Ngô Lệ Nhã, Diệp Phi, Chân Huy tìm hiểu thử tình huống rồi hẵng nói.

Trải qua nhiều lần tìm kiếm, nhóm Bạch Kiện nhanh chóng tìm thấy vài người bạn học đại học của Ngô Lệ Nhã năm xưa đang làm việc ở thành phố kế bên. Thật ra không phải ở địa phương không có ai, chẳng qua Bạch Kiện suy xét đến nếu bọn họ đều ở cùng một thành phố, vậy khó tránh khỏi ít nhiều sẽ có quan hệ qua lại, không chừng sẽ bao che lẫn nhau gì đó, cho nên vẫn nên tìm mấy người bình thường ít quan hệ một chút thì ổn thỏa hơn.

Đầu tiên nhân viên điều tra tìm được một cô gái tên Tôn Mạc, hiện giờ cô ta đang mở chuỗi cửa hàng mỹ phẩm của riêng mình ở thành phố kế bên, cuộc sống cũng coi như khấm khá. Tôn Mạc này và Ngô Lệ Nhã năm xưa nằm cùng giường tầng trong ký túc xá, nghe nói quan hệ cũng không tệ lắm.

Đối với chuyện năm đó, Tôn Mạc vẫn có ấn tượng sâu sắc, theo

lời của cô ta thì đó là lần đầu tiên cô ta biết cái gì gọi là cái chết. Năm đó quan hệ của cô ta và Ngô Lệ Nhã không tệ lắm, cho nên đến nay cô ta cũng nghĩ không ra tại sao Tiểu Nhã lại muốn tự sát.

Cô ta nhớ hôm xảy ra chuyện là cuối tuần, các cô và mấy chị em tốt ở cùng ký túc xá đều có hoàn cảnh gia đình rất bình thường, cho nên hầu như đều vừa học vừa làm, mà khi các cô trở về ký túc xá lại thấy một cảnh không tưởng được …

Ngô Lệ Nhã luôn luôn vui tươi lại mang vẻ mặt ủ rũ ngồi một mình trong ký túc xá, mấy người cùng ký túc xá đều hỏi cô ấy bị làm sao vậy? Nhưng Ngô Lệ Nhã lại giống như một kẻ ngốc không nói một câu nào, miệng còn liên tục thì thầm cái gì đó.

Mấy người thấy thế đều hơi sợ hãi, các cô cảm thấy tình trạng của Ngô Lệ Nhã quá khác thường, vì thế lập tức tìm giáo viên hướng dẫn là Lý Mai. Kết quả chờ khi Lý Mai tới, trạng thái của Ngô Lệ Nhã càng xấu hơn, đã xuất hiện tình trạng hôn mê rồi.

Lý Mai thấy tình hình không ổn, bèn vội vàng tìm người đưa Ngô Lệ Nhã đến bệnh viện, ai ngờ tới bệnh viện kiểm tra, bác sĩ lại nói Ngô Lệ Nhã bị nghi ngờ trúng độc, nhưng mà nhất thời lại không kiểm tra ra được là trúng độc gì. Tiếp tới Tôn Mạc không đi bệnh viện lại phát hiện dưới gối đầu của Ngô Lệ Nhã có một lá thư tuyệt mệnh, sau đó tìm thấy một nửa chai thuốc trừ sâu nhỏ dưới gầm giường.

Phía bệnh viện nhanh chóng thông báo, nói Ngô Lệ Nhã bởi vì cấp cứu không kịp thời nên đã chết lúc 23 giờ 30 phút, cuối cùng lá thư tuyệt mệnh bên dưới gối đầu của Ngô Lệ Nhã đã xác định cái chết của cô ấy là tự sát.

Đương nhiên, ngay lúc đó cảnh sát cũng không phải dựa hoàn toàn vào một lá thư tuyệt mệnh mà xác định vụ án này, sau đó họ còn tìm tới nhân ở trạm nông nghiệp đã bán thuốc trừ sâu cho Ngô

Lệ Nhã, chứng thực vào sáng ngày hôm đó, Ngô Lệ Nhã có mua ở chỗ họ một chai thuốc trừ sâu.

Còn lá thư tuyệt mệnh kia cũng không có nói cụ thể là vì chuyện gì mà luẩn quẩn trong lòng, chỉ viết một ít cảm xúc của cô ấy ngay lúc đó, đại khái chính là mấy câu mất đi hy vọng đối với cuộc sống, không ngờ lòng người có thể hiểm ác như thế vân vân…

Tiếp đó nhân viên điều tra lại hỏi Tôn Mạc mấy ngày trước khi xảy ra chuyện đã từng phát hiện Ngô Lệ Nhã có tình huống gì khác thường hay không? Nhưng Tôn Mạc lại lắc đầu nói: “Không có, mọi chuyện đều rất bình thường…”

Nếu nói mấy ngày trước khi tự sát, Ngô Lệ Nhã đều rất bình thường, vậy rõ ràng là sau đó đã đột ngột xảy ra một chuyện khá nghiêm trọng, vậy mới có thể làm cho cô ấy tự sát.

Sau đó đồng nghiệp của Bạch Kiện lại tìm những bạn học nữ khác cùng ký túc xá với Ngô Lệ Nhã, đáp án nhận được gần như đều không khác gì Tôn Mạc nói, xem ra chỉ có cách gỡ bỏ sự mơ hồ trong việc Ngô Lệ Nhã tự sát năm đó, mới có thể phán đoán ra Ngô Lập Phong đến cùng có liên quan gì đến cái chết của Diệp Phi hay không.

Nhưng dù đây đã là chuyện từ mười mấy năm về trước, những người đã trải qua vụ việc cũng không thể nhớ rõ ràng mọi chuyện, khó tránh khỏi sẽ xem nhẹ một ít chi tiết quan trọng, là điều chúng ta rất khó phát hiện.

Hiện giờ nhóm Bạch Kiện tìm tới tìm lui cũng chỉ tìm được những sinh viên giống như Ngô Lệ Nhã năm đó, vì thế anh ta quyết định nhảy ra khỏi cái vòng luẩn quẩn này, tìm giảng viên hướng dẫn Lý Mai năm đó đã đưa Ngô Lệ Nhã đến bệnh viện để hỏi thăm tình hình thử, suy cho cùng thân phận và cái nhìn khác nhau, xem

xét vấn đề cũng khác, có lẽ sẽ tìm được manh mối gì quan trọng thì sao.

Tiếp theo nhân viên điều tra bèn đưa tình hình mà cậu ta tìm hiểu được từ chỗ Lý Mai đến cho Bạch Kiện…

Hiện giờ Lý Mai đã là chủ nhiệm phòng giáo vụ của một trường đại học, đối với chuyện năm xưa, ký ức của bà hãy còn mới mẻ, cũng cảm thấy tiếc hận rất sâu sắc cho Ngô Lệ Nhã. Theo lời của bà, Ngô Lệ Nhã là một cô gái xinh đẹp và cởi mở, tuổi còn trẻ mà đã tự sát chết thì thật đáng tiếc.

Lúc sau bà cố nhớ lại kỹ càng tỉ mỉ một chút, chuyện năm xưa mình bị mấy sinh viên Tôn Mạc gọi đến ký túc xá nữ sinh…

"Đó là lúc hơn chín giờ tối, tôi đột nhiên nhận được điện thoại của Tôn Mạc gọi tới, nói là Ngô Lệ Nhã trong ký túc xá của các em ấy không khỏe, nhờ tôi qua liền để xem thử… Lúc ấy tôi không ngờ chuyện sẽ nghiêm trọng như vậy, còn tưởng rằng chỉ là bệnh nhỏ cảm cúm sốt linh tinh, thế nên mang theo một ít thuốc thường dùng đến ký túc xá.

Kết quả khi tôi chạy tới nơi, nhìn thấy Ngô Lệ Nhã trên giường thì lòng nặng nề, lúc ấy sắc mặt Ngô Lệ Nhã trắng bệch nửa dựa trên đầu giường, mấy người nhóm Tôn Mạc cứ muốn đánh thức em ấy, nhưng mà dường như ý thức của em ấy đã mơ hồ.

Tuy nhiên bề ngoài Ngô Lệ Nhã không hề có bất kỳ vết thương nào, hơn nữa bình thường cơ thể Ngô Lệ Nhã cũng không có bệnh tật gì nghiêm trọng, cho nên nhất thời tôi cũng không rõ ràng lắm rốt cuộc là em ấy bị làm sao.

Khi ấy tôi đã từng thử ấn huyệt Nhân Trung của em ấy, hy vọng làm em ấy tỉnh lại bằng cách này, nhưng mà tôi nhanh chóng phát hiện cách này không những không dùng được, trái lại còn khiến cơ bắp của em ấy co giật.

Hồi đó tôi cũng chỉ hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, kinh nghiệm cuộc sống cũng không nhiều lắm, cho nên lúc đầu không thể đoán ra được rốt cuộc Ngô Lệ Nhã bị làm sao? Vì thế tôi lập tức gọi điện thoại cho phòng bảo vệ của trường học, bảo họ nhanh chóng tìm một chiếc xe đưa Ngô Lệ Nhã đến bệnh viện.

Sau khi chúng tôi đưa người đến bệnh viện, ngay lúc đó bác sĩ trực ban đã làm kiểm tra cho em ấy, nhưng tiếp theo bác sĩ lại nghiêm mặt nói với tôi: "Trước đó người bệnh đã ăn cái gì? Tình trạng hiện tại của cô ấy bị nghi ngờ là trúng độc."

Lúc ấy tôi nghe xong thì hơi ngẩn ra, một sinh viên nữ ở ký túc xá có thể trúng độc gì chứ hả! Bác sĩ kia thấy vẻ mặt tôi mịt mờ thì thúc giục: "Cô nhanh trở về tìm xem, rốt cuộc là lúc trước cô ấy đã ăn thứ gì, dưới tình huống không biết cô ấy trúng độc gì, chúng tôi không thể giải độc được! Phải mau lên, nếu không để muộn thêm sẽ không kịp!"

Tôi lập tức gọi một cuộc điện thoại cho nhóm Tôn Mạc, bảo các em ấy ở ký túc xá cẩn thận tìm thử, xem xem có thứ thuốc độc linh tinh gì đó hay không. Nếu không tìm được thì đi hỏi thử các bạn học khác, xem có ai biết hôm nay Ngô Lệ Nhã đã đi đến những chỗ nào, đã ăn những gì không!

CHƯƠNG

KHÓ PHÂN THẬT GIẢ

Sau khi giao xong những việc đó, tôi lo lắng không yên chạy về trường, để trưởng phòng Trương của phòng bảo vệ ở lại canh bệnh viện. Khi trở lại ký túc xá của Ngô Lệ Nhã, nhóm Tôn Mạc đã phát hiện lá thư tuyệt mệnh kia dưới gối đầu của cô ấy, nhưng trừ cái đó ra lại không tìm được gì nữa.

Vì thế tôi xốc hết tất cả đồ đạc của Ngô Lệ Nhã xuống đất, sợ các em ấy bỏ lỡ góc nhỏ nào đó. Ai ngờ ngay lúc này, Tôn Mạc cúi xuống nhặt lại chăn đệm dưới đất lên, vô tình nhìn thấy dưới gầm giường có một cái bình thuỷ tinh màu nâu đen nằm lộn ngược, bên trong còn gần một phần tư chất lỏng.

Khi tôi cầm cái bình thuỷ tinh màu nâu đen từ tay Tôn Mạc xem thử, thấy bên trên viết dòng chữ to: "Dimethoate"!! Kể cả tôi không có kiến thức chuyên khoa cũng biết đây là một loại thuốc trừ sâu nông dân hay dùng, có độc tính cao, vì thế tôi lập tức vừa gọi cho trưởng phòng Trương, vừa chân không chạm đất chạy vội đến bệnh viện.

Kết quả khi tôi chạy trở lại được bệnh viện, Ngô Lệ Nhã cũng được bác sĩ tuyên bố đã chết. Sau đó hiệu trưởng, chủ nhiệm phòng giáo vụ, cả đồng chí Cục Công an, tất cả đều chạy tới bệnh

viện.”

Lý Mai miêu tả vụ tự sát của Ngô Lệ Nhã năm đó kỹ càng tỉ mỉ hơn nhóm Tôn Mạc rất nhiều, suy cho cùng lúc đó bà ấy đã tham gia công tác mấy năm, cho nên lúc gặp phải chuyện này cũng bình tĩnh hơn đôi chút.

Tiếp đó, nhân viên điều tra còn hỏi bà ấy một số chuyện sau khi Ngô Lệ Nhã qua đời, ví dụ như đối với cái chết của Ngô Lệ Nhã, có ai phản ứng bất thường hay không, hoặc là nói cực kỳ khác thường?

Lý Mai ngẫm nghĩ và nói: “Lúc ấy lễ truy điệu Ngô Lệ Nhã tổ chức ở trường học, cha mẹ cô ấy cũng được chúng tôi mời từ quê đến đây, dù sao cũng không ai muốn xảy ra chuyện như vậy, cho nên nhà trường không trốn tránh trách nhiệm trong chuyện của Ngô Lệ Nhã, trái lại còn tích cực giúp cha mẹ cô ấy xử lý một ít thủ tục khá công bằng. Nếu buộc phải nói có cái gì khác thường, vậy chắc là phải kể đến Diệp Phi và Chân Huy!”

Khi nhân viên điều tra nghe Lý Mai nói ra hai cái tên Diệp Phi và Chân Huy này, lập tức mắt sáng ngời: “Họ có những biểu hiện gì khác thường?”

“Lúc trước Diệp Phi đã từng nhiệt tình theo đuổi Ngô Lệ Nhã, nhưng sau khi cô ấy chết, Diệp Phi lại thể hiện rất lạnh nhạt, cả lễ truy điệu cũng không tham gia. Ngược lại là Chân Huy, lúc trước cũng không phát hiện cậu ta và Ngô Lệ Nhã có quan hệ tốt bao nhiêu, nhưng từ sau khi xảy ra chuyện, một số chuyện hậu sự của Ngô Lệ Nhã gần như đều do cậu ta lo liệu, hơn nữa hình như cậu ta rất đau lòng về cái chết của Ngô Lệ Nhã... Kiểu đau lòng này xuất phát từ tận đáy lòng, không giả bộ ra được, còn nữa, cậu ta cũng không cần phải giả bộ!” Lý Mai nói.

Nhân viên điều tra nghe đến đó thì tiếp tục truy hỏi: “Vậy về

sau còn có ai đưa ra lời dị nghị đối với cái chết của Ngô Lệ Nhã không?”

“Có!” Lý Mai đáp rất chắc chắn: “Nếu tôi nhớ không lầm thì đó là vào hai năm sau, một người đàn ông tự xưng là anh trai của Ngô Lệ Nhã tới tìm tôi, dò hỏi kỹ càng tỉ mỉ về chi tiết việc Ngô Lệ Nhã tự sát, lúc ấy tôi có thể nhận ra, hình như anh ta rất nghi ngờ về cái chết bị xác định là tự sát của Ngô Lệ Nhã.”

Xem ra, hai người trong vụ án Diệp Phi bị bắn chết đều đã từng xuất hiện trong sự kiện Ngô Lệ Nhã tự sát, tuy rằng năm xưa bọn họ hầu như không có giao thoa gì, nhưng mười mấy năm sau lại đồng thời xuất hiện trong một vụ án khác, đây không phải là quá mức trùng hợp rồi ư?

Trên đời này nào có nhiều chỗ “không khéo không thành sách” như vậy, trong mắt nhóm người Bạch Kiện, vụ án Diệp Phi bị bắn chết và sự kiện Ngô Lệ Nhã tự sát năm đó chắc chắn có quan hệ dây mơ rễ má với nhau… Có lẽ nhóm Bạch Kiện nên trực tiếp hỏi ông chủ Chân xem cái nhìn về việc Ngô Lệ Nhã tự sát năm xưa ra sao.

Bởi vì tôi không tiện xuất hiện trước mặt Chân Huy nên sau đó Bạch Kiện cho tôi xem đoạn video do máy quay chấp pháp gắn trên người nhân viên điều tra ghi lại. Có lẽ ông chủ Chân chưa từng nghĩ tới việc cảnh sát sẽ vì chuyện mười mấy năm trước mà tìm mình hỏi thăm tình hình, cho nên trông anh ta có hơi kinh ngạc.

Đối với chuyện năm đó, Chân Huy cũng không muốn nhiều lời, sau đó nhân viên điều tra nói cho anh ta biết, điều này có thể có quan hệ với vụ án Diệp Phi bị giết, cho nên hy vọng anh ta có thể phối hợp cảnh sát điều tra.

Chân Huy lộ vẻ thương cảm và nói: “Đối với cái chết của Lệ Nhã… đến bây giờ tôi vẫn không thể ngừng nghĩ tới được, bởi vì

đến giờ tôi cũng không hiểu tại sao cô ấy lại tự sát? Lệ Nhã là một cô gái lạc quan và cũng rất lương thiện, không có suy nghĩ xấu về ai cả, nếu không phải đột nhiên qua đời, chắc chắn tôi sẽ chủ động theo đuổi cô ấy."

Chân Huy nói tới đây, vành mắt đỏ hoe, tôi biết đó là biểu hiện của chân tình phát ra từ tận đáy lòng, có điều đồng thời tôi cũng rất tò mò, tại sao lúc Ngô Lệ Nhã còn sống, anh ta lại không thể hiện tình cảm của mình chứ?

Rất nhanh, nhân viên điều tra đã hỏi ra ngờ vực trong lòng tôi, đối với vấn đề này Chân Huy lại giải thích rằng: "Lúc ấy Diệp Phi bắt đầu theo đuổi Lệ Nhã trước, làm bạn bè và anh em, tôi không thể lại theo đuổi cô ấy ngay lúc này được. Sau đó khi biết Lệ Nhã từ chối Diệp Phi, trong lòng tôi vẫn hơi mâu thuẫn. Một mặt là vui vẻ cho mình, nhưng mặt khác cũng thấy buồn cho Diệp Phi. Nhưng lúc tôi muốn chờ sau khi chuyện này lắng xuống rồi mới bắt đầu theo đuổi Lệ Nhã, cô ấy lại tự sát chết…"

"Anh cũng tin Ngô Lệ Nhã tự sát chết ư?" Nhân viên điều tra hỏi.

Đúng lúc này, tôi nhìn thấy đôi mắt của Chân Huy trong video rõ ràng hơi lập loè, điều này chứng minh lúc ấy anh ta có vẻ do dự, cũng khiến cho cảm giác chân thật trong những lời tiếp theo của anh ta đối với tôi suy giảm mạnh.

"Mặc dù tôi không biết tại sao Lệ Nhã lại tự sát, nhưng mà thuốc trừ sâu do cô ấy tự mua, tôi cũng đọc lá thư tuyệt mệnh kia rồi, đó cũng là cô ấy tự tay viết, hơn nữa lúc ấy cảnh sát đã xác định là cô ấy tự sát chết, tôi thật sự nghĩ không ra lý do khác để phủ định kết luận này." Chân Huy nói.

Nhân viên điều tra gật gật đầu: "Tự sát thì chắc chắn là tự sát rồi, nhưng nguyên nhân vẫn rất mơ hồ. Đúng rồi, hậu sự của Ngô

Lệ Nhã cũng là anh giúp đỡ lo liệu à?"

Chân Huy ừ nói: "Lúc ấy cha mẹ Lệ Nhã đã lớn tuổi, hơn nữa sức khoẻ của họ cũng không tốt, cho nên tôi mới giúp họ làm chút chuyện này. Tôi nghe nói cô ấy còn có một anh trai đi lính ở quân đội, nhưng trong thời gian ngắn không thể về được, bởi vậy tôi mới chủ động đề nghị giúp, dù sao đây là chuyện cuối cùng tôi có thể làm vì Lệ Nhã… Lúc ấy tôi thật sự rất hối hận, tại sao lại không thổ lộ với Lệ Nhã sớm một chút chứ? Nếu cô ấy có thể đón nhận tôi, có lẽ giữa chúng tôi sẽ không để lại nhiều tiếc nuối như vậy. Hơn nữa tôi tin tưởng nếu có tôi ở bên cạnh Lệ Nhã, bất kể cô ấy có xảy ra chuyện gì, gặp điều gì gập ghềnh, tôi đều sẽ giúp cô ấy vượt qua hết, sẽ không để cô ấy rơi vào con đường cụt này…"

Nghe được những lời cuối cùng Chân Huy nói, tôi tin tình cảm của anh ta đối với Ngô Lệ Nhã không phải giả, nhưng chắc chắn trong đó cũng cất giấu một vài thứ nửa thật nửa giả, chỉ là tôi và nhóm Bạch Kiện tạm thời đều không thể phân biệt được thôi.

CHƯƠNG

ÁN TRONG ÁN

Từ lời của Chân Huy, có thể nghe ra hình như anh ta không có bất kỳ ấn tượng gì với Ngô Lập Phong, ý mà anh ta thể hiện với nhân viên điều tra là mình vốn chưa từng gặp Ngô Lập Phong.

Nhưng tôi nghi ngờ một cách sâu sắc về điều này, bởi Lý Mai đã từng nói, hai năm sau khi em gái qua đời, Ngô Lập Phong đã từng tìm đến bà ấy để hỏi thăm tình hình, tôi không tin Ngô Lập Phong chỉ tìm Lý Mai mà không đi tìm Chân Huy đã giúp đỡ em gái xử lý hậu sự để hỏi thăm.

Tuy hiện giờ vụ án khó bề phân biệt, cứ đà này là nhiều khi chết không đối chứng, nhưng tôi tin chắc sẽ có người biết chân tướng năm đó, nếu không phải người này không muốn nói, thì chính là chúng tôi chưa tìm đúng người.

Tôi nói lại suy nghĩ của mình với Bạch Kiện, anh ta suy ngẫm một lát rồi nói: “Ừm, chắc chắn là có, anh đã phân công người đi điều tra những chuyện Ngô Lập Phong và Chân Huy đã trải qua mười mấy năm nay, xem thử có thể phát hiện manh mối gì có ích hay không.”

Tôi nói ngay với anh ta: “Đúng! Đặc biệt là Ngô Lập Phong này, càng rõ ràng tỉ mỉ càng tốt, nếu cái chết năm đó của Ngô Lệ Nhã

thật sự có liên quan đến Diệp Phi, vậy chắc chắn Diệp Phi là do Ngô Lập Phong giết, bởi vì chỉ mỗi ông ta mới có khả năng này…”

Vài ngày sau, tôi nhận được điện thoại của Bạch Kiện, anh ta bảo tôi tới gặp, nói là anh ta đã có tư liệu của Ngô Lập Phong từ lúc ông ta nhập ngũ tới giờ, tôi lập tức cùng Đinh Nhất lái xe chạy qua đó.

Khi nhìn thấy hồ sơ của Ngô Lập Phong, tôi có phần kinh ngạc không thốt nên lời, không ngờ ông ta lại là nhân vật trâu bò như vậy, quân công lớn nhỏ nhiều không đếm xuể, quả thực chính là vua bộ đội đặc chủng mà!

Đáng tiếc hai năm sau khi Ngô Lệ Nhã qua đời, ông ta đột nhiên nộp báo cáo chuyển nghề, quay về địa phương, càng trùng hợp hơn là ông ta lại đi thẳng đến thành phố của Đại học Sư phạm mà Ngô Lệ Nhã theo học, làm nhân viên chuyển phát nhanh khiêm tốn.

Không ngờ ông ta vừa làm là làm thẳng bảy năm, giữa khoảng thời gian đó cũng không chuyển sang công việc nào khác, một mực thành thật kiên trì đưa hàng chuyển phát nhanh. Nhưng khi mọi người đều cho rằng cả đời này ông ta cứ như vậy thôi thì ông ta lại đột nhiên từ chức chuyển tới thành phố này, mở căn cứ CS, tự làm ông chủ, hơn nữa cũng làm suốt đến bây giờ.

Còn về Chân Huy, sau khi tốt nghiệp đại học cũng vẫn ở lại thành phố mà anh ta học đại học gây dựng sự nghiệp, vài năm sau, anh ta kiếm được món tiền đầu tiên trong đời, sau đó mở một công ty nhỏ, tiếp theo phát triển từ nhỏ đến lớn, cuối cùng thì tới thành phố này mở công ty hậu cần.

Mà trùng hợp chính là thời gian Chân Huy đến thành phố này lại cùng năm với Ngô Lập Phong… Tuy nhiên dù nhìn thế nào, hai người lại không giống như là có quan hệ với nhau. Bất kể là trong sinh hoạt và công việc đều không có cơ hội chạm mặt, ngay cả lần

này nhân viên của công ty Chân Huy đến căn cứ CS của Ngô Lập Phong để đánh dã chiến luyện tập mở rộng, cũng là do thư ký Tôn Đình của Chân Huy liên hệ, anh ta và Ngô Lập Phong có thể nói là mặt cũng chưa từng chạm.

Xem xong tư liệu của hai người, tôi cau mày không nói lời nào, từ mặt ngoài nhìn vào, quan hệ của hai người này không có chút liên quan nào, nhưng nhìn từ quỹ đạo cuộc sống thì lại cực kỳ trùng hợp.

Bạch Kiện thấy tôi không nói gì, cười thần bí: “Thật ra khi tụi anh đang điều tra Ngô Lập Phong và Chân Huy còn phát hiện một vụ án treo lâu năm khác… Giác quan thứ sáu nói cho anh biết, chắc hẳn là có chút liên quan tới vụ án Diệp Phi này.”

Tôi thấy Bạch Kiện còn ở đây thừa nước đục thả câu thì tức giận nói: “Mau nói đi! Đừng có úp mở với tôi.”

Sau đó Bạch Kiện kể cho tôi một vụ án treo đến nay vẫn chưa phá được ở Đại học Sư phạm mà Diệp Phi, Ngô Lệ Nhã và Chân Huy cùng theo học…

Sở dĩ nói đó là án treo, vì từ khi xảy ra vụ án đến nay, có thể nói cảnh sát không hề có chút manh mối nào! Nói thế này đi, trừ thân phận của người chết có thể xác định, còn lại chẳng có một phát hiện gì hết.

Phải nói người chết này và ba người Diệp Phi, Ngô Lệ Nhã và Chân Huy còn có quan hệ sâu xa, bởi vì Tống Vĩ Dân chính là giảng viên dạy môn “Kinh tế chính trị Marx”.

Tống Vĩ Dân bị người ta phát hiện chết trong một buồng vệ sinh ở trường vào năm thứ chín sau khi Ngô Lệ Nhã qua đời. Là trong lúc lao công quét dọn nhà vệ sinh thì phát hiện có một buồng bị khóa trái rất lâu, vì thế bà ấy gõ cửa, muốn hỏi thử xem có phải người bên trong gặp vấn đề gì không.

Kết quả bà lao công kia đập cửa cả buổi, bên trong cũng không có động tĩnh gì. Vì thế bà mới nghĩ không phải sinh viên nào đùa dai, khoá trái cửa buồng vệ sinh ở bên trong, sau đó nhảy từ vách ngăn ra ngoài đi mất rồi chứ? Trước kia không phải chưa từng xảy ra tình huống thế này, cho nên bà quỳ rạp xuống đất nhìn vào trong xem có người không…

Ai ngờ bà chỉ nhìn thoáng qua thôi thì lập tức bị dọa cho ngã ngồi ra đất. Một người đàn ông trợn trừng mắt đang ngã sõng soài ở bên trong, trông như đã chết. Bà lao công bị dọa sợ lập tức hoảng sợ bò ra ngoài gọi người, tiếp theo nhân viên của trường học lại đây xem, nhận ra người chết chính là Tống Vĩ Dân.

Sau khi cảnh sát tới mở cửa buồng vệ sinh bị khoá trái ra, phát hiện phần đầu của Tống Vĩ Dân có hai vết thương rõ ràng, trên vách ngăn bên phải cũng có một vệt máu bắn lên, vết thương cực kỳ giống như bị người ta bắn một phát vỡ đầu!!

Tiếp đó cảnh sát điều tra tất cả quan hệ xã hội của Tống Vĩ Dân, nhưng đều không phát hiện có điểm nào khả nghi, càng không tìm ra một chút động cơ giết người nào. Cuối cùng qua pháp y giám định, đúng là Tống Vĩ Dân chết do súng, nhưng vì bị bắn ở cự ly gần nên đầu đạn xuyên từ phần đầu bên trái sang bên phải, lại còn làm thủng cả vách ngăn của buồng vệ sinh.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy kỳ quái chính là, cảnh sát không tìm thấy đầu đạn đã lấy mạng của Tống Vĩ Dân ở hiện trường. Theo nhân viên phá án lúc ấy điều tra phân tích được, nếu không phải đầu đạn đã bị văng xuống cống thoát nước, thì là đã bị hung thủ lấy mất.

Khi đó camera giám sát trong trường học vẫn còn rất hạn chế, chỉ ở những lối ra vào quan trọng mới trang bị, nên trước cửa vào nhà vệ sinh nam ở lầu ba thế này không có camera giám sát, bởi

vậy trong khoảng thời gian Tống Vĩ Dân bị bắn chết, không biết đã có những ai từng ra vào nhà vệ sinh này.

Bởi vì vụ án mãi vẫn không tìm thấy điểm đột phá, hơn nữa trong trường đại học xảy ra vụ án bắn chết người gây ảnh hưởng quá xấu, vì thế lãnh đạo trường hy vọng cơ quan công an phong tỏa tin tức trước khi vụ án được phá.

Còn may là khi phát hiện ra xác chết, cửa nhà vệ sinh khoá trái từ bên trong, cho nên trừ cảnh sát ra, không ai biết nguyên nhân chết thật sự của Tống Vĩ Dân. Vì thế trường tạm thời tuyên bố với bên ngoài là thầy Tống Vĩ Dân vì phát bệnh cấp tính đột ngột nên chết trong nhà vệ sinh.

Sau khi nghe Bạch Kiện kể lại vụ án của Tống Vĩ Dân xong, tôi lập tức cầm tờ giấy trắng trên bàn anh ta ghi tên Ngô Lệ Nhã, Tống Vĩ Dân, Diệp Phi, Ngô Lập Phong, Chân Huy ra, rồi lại viết thời gian chết của ba người trước và quỹ đạo cuộc sống mấy năm nay của hai người sau.

CHƯƠNG

KẾ HOẠCH BÁO THÙ

Viết xong, tôi đẩy tờ giấy đến trước mặt Bạch Kiện nói: "Anh có thể nhìn ra giữa họ có liên hệ gì không?"

Bạch Kiện nhận lấy xem lướt qua, sau đó gật đầu nói với tôi: "Ngày 19 tháng 5 năm 2002, Ngô Lệ Nhã tự sát… Hai năm sau, cũng chính là tháng 5 năm 2004, Ngô Lập Phong đến thành phố của Đại học Sư phạm làm chuyển phát nhanh… Bảy năm sau, đến ngày 19 tháng 5 năm 2011, Tống Vĩ Dân bị giết… Tháng 10 cùng năm, Ngô Lập Phong, Chân Huy trước sau rời khỏi thành phố của Đại học Sư phạm đến thành phố này gây dựng sự nghiệp… Lại bảy năm sau, cũng chính là ngày 19 tháng 5 năm nay, Diệp Phi bị giết…"

Tôi nói tiếp: "Trừ người đầu tiên Ngô Lệ Nhã chết do tự sát, còn lại Tống Vĩ Dân và Diệp Phi đều là bị bắn chết, hơn nữa họ đều chết vào ngày 19 tháng 5, không đời nào có chuyện trùng hợp như vậy được, rõ ràng là có người đang báo thù cho Ngô Lệ Nhã chết đầu tiên!"

Tuy Bạch Kiện cũng đồng ý với quan điểm của tôi, nhưng anh ta vẫn là nhăn mày lại nói: "Vấn đề là động cơ giết người đâu? Chứng cứ đâu? Kể cả chúng ta đều biết điểm đáng ngờ trong đó,

nhưng cũng không thể bởi vì sự trùng hợp về thời gian thì nhận định Ngô Lập Phong và Chân Huy là hung thủ được?!"

Tôi biết Bạch Kiện nói đúng, nhưng nếu tất cả suy đoán của chúng tôi đều là thật, thì đây là một kế hoạch báo thù kéo dài hơn mười năm. Nhưng trước không nói trong tay nhóm Bạch Kiện có chứng cứ gì có thể chứng minh suy luận này hay không, hiện giờ ngay cả động cơ báo thù là gì cũng còn chưa rõ ràng lắm.

Thêm nữa, rốt cuộc hung thủ là Ngô Lập Phong hay là Chân Huy đây? Hoặc cả hai đều tham gia thì sao? Nghĩ đến đây tôi bèn tiện tay cầm lấy tư liệu của hai người lên xem lại, kết quả phát hiện sau khi họ đến thành phố này, tuy rằng sự nghiệp hô mưa gọi gió nhưng vấn đề cá nhân vẫn mãi không chịu giải quyết, nói thẳng ra là đến nay họ vẫn còn độc thân…

Nếu nói họ tới đây là vì tìm Diệp Phi báo thù, vậy không lấy vợ cũng là chuyện bình thường, dù sao có gia đình cũng sẽ có vướng bận. Giết người cũng không phải chuyện đùa, cho dù là bạn có lý do của mình như thế nào thì cũng không thể quyết định sự sống chết của người khác, bởi vì ở xã hội hiện giờ, trừ pháp luật ra, không ai có quyền làm người xét xử cả.

Tôi nghĩ Ngô Lập Phong và Chân Huy đều không ngốc, chắc chắn là họ biết đạo lý này nên không lập gia đình, cũng là vì không muốn liên lụy đến người khác. Nhìn theo hướng như vậy khiến tôi càng thêm chắc chắn, hai người họ đã hợp tác báo thù cho Ngô Lệ Nhã đã tự sát năm đó!

Đồng thời cũng đã nói lên cái chết năm đó của Ngô Lệ Nhã không thoát được liên quan với hai kẻ Diệp Phi và Tống Vĩ Dân, chắc chắn là họ đã làm chuyện gì mới dẫn đến việc Ngô Lệ Nhã đang tuổi hoa đẹp nhất ôm hận mà chết.

Nhưng rốt cuộc họ đã làm chuyện gì chứ? Vấn đề này vẫn luôn

quanh quẩn trong lòng tôi và Bạch Kiện, nghĩ thế nào cũng vẫn không nghĩ ra được. Đinh Nhất ở bên cạnh vẫn không lên tiếng đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: "Lòng người hiểm ác, hai người đàn ông có thể làm gì đối với một cô gái đây?!"

Giọng điệu của Đinh Nhất như đang tự hỏi chính mình, rồi lại như đang hỏi chúng tôi, cũng mặc kệ là thế nào cũng vẫn khiến tôi và Bạch Kiện lập tức bắt được một tia sáng từ trong khốn đốn, chẳng lẽ năm đó hai người này kết phường cưỡng bức Ngô Lệ Nhã?

Không phải là không có khả năng này, bởi vì tôi nhớ trong thư tuyệt mệnh, Ngô Lệ Nhã đã từng viết mấy câu "Lòng người hiểm ác" linh tinh, nhưng có một điều tôi lại nghĩ không ra, đó chính là tại sao mỗi người đều phải cách nhau bảy năm mới bị giết chứ?

Tôi nói nghi ngờ của mình cho Bạch Kiện, anh ta trầm tư một lát rồi nói: "Ngô Lập Phong từng là bộ đội đặc chủng, từ việc bình thường ông ta kinh doanh căn cứ CS là có thể nhìn ra, ông ta là một kẻ làm việc có kế hoạch và rất nghiêm khắc, ông ta phải mất bảy năm để tìm ra hung thủ hại chết Ngô Lệ Nhã, sau đó tạo ra kế hoạch này, cuối cùng thực hiện nó một cách hoàn hảo."

Tôi hơi ngờ vực: "Nếu đúng là như thế thì chắc chắn Ngô Lập Phong sẽ không giết người bằng suy đoán, hẳn ông ta đã tìm được bằng chứng xác thực để chứng minh họ chính là đầu sỏ gây tội. Nhưng nếu ông ta đã có bằng chứng, tại sao lại không để pháp luật xử phạt hai kẻ này, mà ngược lại mạo hiểm giết người chứ?"

Bạch Kiện lắc đầu nói: "Vậy chỉ có bản thân hung thủ mới biết. Có lẽ là tội ác của hai gã Diệp, Tống đối với Ngô Lệ Nhã không đủ để họ nhận được sự trừng phạt xứng đáng, cũng có lẽ là không muốn làm danh dự của Ngô Lệ Nhã đã chết mà còn bị tổn hại... Những điều đó đều có khả năng."

Như vậy xem ra, chắc chắn còn có người biết chân tướng năm đó, nếu không thì sao họ có thể khẳng định Diệp Phi và Tống Vĩ Dân có liên quan đến cái chết của Ngô Lệ Nhã như vậy chứ? Phải nói Ngô Lập Phong này không đơn giản mà! Chuyện mà năm đó cảnh sát cũng không điều tra ra, vậy mà để ông ta tra xét được, có lẽ đây là nguyên nhân ông ta nhất định phải chuyển nghề chăng…

Đột nhiên tôi lóe lên một linh cảm và nói với Bạch Kiện: “Bây giờ các anh đều đặt trọng tâm vào Ngô Lập Phong và Chân Huy, vậy tại sao không điều tra Tống Vĩ Dân xem? Tra xem lúc còn sống hắn đã từng tiếp xúc với những ai?”

Bạch Kiện nghe thế thở dài: “Việc này còn cần chúng ta điều tra sao? Năm đó cảnh sát nhận vụ này cũng không phải ăn chay, đã viết cả vào hồ sơ vụ án rồi, nhìn vào là biết.”

Nhưng tôi lại lắc đầu: “Anh đừng quên, lúc Tống Vĩ Dân chết đã là chín năm sau khi Ngô Lệ Nhã qua đời, nếu người biết chuyện kia là sinh viên, vậy hẳn anh ta đã tốt nghiệp từ lâu rồi, sao có thể bị cảnh sát chú ý tới vào lúc Tống Vĩ Dân bị giết chứ?”

Bạch Kiện vỗ bộp vào ót nói: “Đúng vậy! Sao tôi có thể quên mất điều này chứ nhỉ? Lúc đầu Ngô Lệ Nhã chết không ai nghi ngờ chuyện này có liên quan với Tống Vĩ Dân, cho nên chín năm sau Tống Vĩ Dân chết lại càng không có ai nghĩ ra là có quan hệ tới cái chết lúc trước của Ngô Lệ Nhã!! Bởi vậy cảnh sát cũng sẽ không đi điều tra việc của chín năm trước, Tống Vĩ Dân đã từng làm gì, từng tiếp xúc với ai trong trường!!”

Theo đó Bạch Kiện cho người đến Đại học Sư phạm điều tra lại năm ấy Tống Vĩ Dân đã từng tiếp xúc với ai thường xuyên, còn phải tìm mấy người nhóm Tôn Mạc, tập trung muốn tìm hiểu tình hình cụ thể của ông thầy Tống này một chút.

Nhân viên điều tra Bạch Kiện phái đi nhanh chóng gửi kết quả

họ điều tra về, quả nhiên không khác với suy đoán của chúng tôi lắm, vào năm 2000, tên Tống Vĩ Dân này từng bị phòng hành chính của trường học ghi tội một lần, nguyên nhân là hắn yêu đương với sinh viên nữ của mình.

Cô sinh viên nữ kia tên Hồ Bình, tuy rằng cô ấy cũng bị “ghi tội” một lần, nhưng cuối cùng vẫn tốt nghiệp một cách thuận lợi. Hồ Bình lớn hơn Ngô Lệ Nhã hai khoá, cho nên năm cô ấy tốt nghiệp đúng vào năm Ngô Lệ Nhã tự sát…

Trong báo cáo điều tra vụ tự sát của Ngô Lệ Nhã, đã từng nhắc tới vài người cô ấy tiếp xúc trước khi chết, có bao gồm cả Hồ Bình! Theo lý mà nói, một sinh viên đại học năm tư sao lại chơi cùng với một sinh viên đại học năm hai chứ?

CHƯƠNG

QUỶ HÁO SẮC

Tiếp theo điều tra viên tìm tới Hồ Bình, lúc đầu cô ấy không muốn nói nhiều về chuyện năm đó, cuối cùng vẫn nhờ sự kiên nhẫn khuyên bảo của điều tra viên, cô ấy mới kể lại sự thật chuyện mình đã trải qua năm đó, trong đó cũng bao gồm chân tướng việc Ngô Lệ Nhã tự sát.

Thực tế năm đó Hồ Bình và Tống Vĩ Dân cũng không phải quan hệ yêu đương gì cả, đây chỉ là vì cô ấy muốn giữ gìn học bạ nên không thể không nói như vậy thôi… Nói thẳng ra, chính Tống Vĩ Dân muốn mượn thân phận giảng viên để nhân cơ hội lợi dụng cô ấy!!

Hồ Bình là một cô gái có vẻ ngoài dịu dàng ít nói nhưng trong lòng lại có sức bùng nổ rất mạnh, cô ấy thấy mấy lần uyển chuyển cự tuyệt không thành, bèn cố ý trốn tránh Tống Vĩ Dân. Nhưng hắn lại cho rằng Hồ Bình là mềm yếu dễ bắt nạt, muốn thừa lúc không có ai đã cưỡng ép cô ấy!! Kết quả lại bị một cú đá của Hồ Bình làm cho vào bệnh viện.

Vì thế chuyện này nhanh chóng lan truyền trong trường học, mọi người đều biết, còn ầm ĩ tới tận phòng giáo vụ, lúc ấy Hồ Bình cho rằng kiểu gì trường học cũng phải xử lý kẻ cặn bã trong

đội ngũ giảng viên này.

Nhưng điều làm cô ấy không ngờ chính là, trưa hôm đó cô ấy đã bị mời tới văn phòng hiệu trưởng, hiệu trưởng nghiêm mặt đưa ra cho cô ấy hai con đường, muốn đi đường nào thì do chính cô chọn…

Nguyên văn lời hiệu trưởng lúc đó là thế này: “Bạn học Hồ Bình, bây giờ chuyện của em và thầy Tống ầm ĩ quá mức, gây ảnh hưởng rất không tốt! Em nói thầy ấy có ý định cưỡng hiếp em, nhưng thầy ấy lại nói hai người là quan hệ người yêu bình thường. Chuyện này vốn không nói được rõ ràng lắm nên nhà trường cũng không dễ xác định ai đúng ai sai, tóm lại bây giờ em có hai lựa chọn, nếu em nhất định phải truy cứu chuyện này đến cùng, vậy trường học sẽ phải xử lý sự việc này một cách công bằng, mỗi bên đều đánh một gậy! Chúng tôi sẽ huỷ bỏ hợp đồng với thầy ấy, còn về em, cũng phải bị trường học khai trừ học bạ. Đương nhiên, em vẫn có thể chọn một con đường khác, đó chính là giảm ảnh hưởng của chuyện này xuống nhỏ nhất, tôi sẽ ghi lại một lỗi nhỏ cho hai người, cứ như vậy em cũng có thể tiếp tục đi học, thầy Tống cũng có thể giữ được công việc, thế nào?”

Lúc ấy Hồ Bình nhớ đến cha mẹ ở quê vất vả kiếm tiền chính là để chu cấp cho cô đến lúc tốt nghiệp đại học, nếu bây giờ vì chuyện này mà bị đuổi học… Thật không biết họ sẽ thất vọng biết bao nhiêu đây?

Cuối cùng Hồ Bình lựa chọn thỏa hiệp, bởi vì hiện thực đã dạy cho cô ấy một bài học về đời người, dạy cho cô ấy khi gặp cường quyền thì phải cúi đầu, nếu cứ cứng đầu muốn lấy trứng chọi đá thì cuối cùng cũng chỉ có làm bản thân bị nghiền tan xương nát thịt.

Có lẽ là đã biết đến sự lợi hại của Hồ Bình, những ngày tháng

sau đó Tống Vĩ Dân cũng không trêu chọc đến cô ấy nữa. Nhưng đến học kỳ sắp tốt nghiệp, trong lúc vô tình cô lại phát hiện Tống Vĩ Dân đặc biệt ân cần với một nữ sinh năm hai tên Ngô Lệ Nhã.

Sự nhạy cảm làm Hồ Bình biết, bệnh cũ của con quỷ háo sắc Tống Vĩ Dân lại tái phát rồi. Vì thế Hồ Bình cố ý tiếp cận Ngô Lệ Nhã, muốn nhắc nhở cô ấy phải cẩn thận với đồ háo sắc Tống Vĩ Dân này.

Nhưng dù sao cũng là vừa mới quen, cho nên có vài lời Hồ Bình cũng không dám nói quá thẳng thừng, tuy rằng cô ấy luôn cố ý vô tình ám chỉ cho Ngô Lệ Nhã, nhưng cô bé ngốc kia lại quá đơn thuần, mãi vẫn không thực sự nghe hiểu được ẩn ý trong lời nói của đàn chị.

Đến tận khi Hồ Bình gần tốt nghiệp, cô ấy thật sự không muốn nhìn thấy Ngô Lệ Nhã bị hại nữa, vì thế mới nói thẳng là cẩn thận với Tống Vĩ Dân, hắn không có ý tốt với em!! Nhưng Ngô Lệ Nhã ngây thơ rất ngạc nhiên, cô không thể tin tưởng thầy Tống bình thường rất chăm lo cho mình lại là một người như vậy.

Sau đó Ngô Lệ Nhã mới nghe Tiểu Thu ở cùng ký túc xá kể lại chuyện trước đây của Hồ Bình và thầy Tống, đáng tiếc lời đồn đãi thường khác xa sự thật. Bởi vì lúc trước Hồ Bình đã lựa chọn im lặng để giữ lại học bạ, cho nên bây giờ phiên bản câu chuyện được lưu truyền giữa sinh viên đã biến thành “Hồ Bình vì yêu nên sinh hận, hãm hại thầy Tống”.

Tuy Ngô Lệ Nhã không có kinh nghiệm vào đời nên không phân biệt được rõ ràng rốt cuộc lời Hồ Bình nói là sự thật, hay là lời đồn đãi trong miệng các bạn học là sự thật, nhưng cô vẫn cố ý vô tình bắt đầu lảng tránh Tống Vĩ Dân, bởi vì cô ấy không muốn lẫn lộn vào với những gút mắt này. Hơn nữa lúc ấy Diệp Phi đang liều mạng theo đuổi cô, quấy rầy đến mức khiến cô thấy phiền không

thôi, cho nên tạm thời cô khá nhạy cảm đối với việc nam nữ.

Hồ Bình thấy dưới sự khuyên bảo của mình, Ngô Lệ Nhã rốt cuộc đã biết nên đề phòng Tống Vĩ Dân một chút, vì thế cô ấy cũng yên lòng, không lo lắng thêm về chuyện này nữa.

Ai ngờ vào buổi tối ngày 18 tháng 5 năm 2002, Ngô Lệ Nhã đột nhiên tới tìm Hồ Bình với vẻ mặt kinh hoảng. Hồ Bình thấy sắc mặt của cô bất thường, vội đưa cô về ký túc xá của mình. Lúc ấy bạn học cùng một ký túc xá với Hồ Bình đa phần đều có công ăn việc làm ở bên ngoài, cho nên đêm hôm đó cô ấy để Ngô Lệ Nhã ngủ ở ký túc xá của mình.

Được Hồ Bình kiên nhẫn khuyên bảo, Ngô Lệ Nhã mới khóc lóc nói ra chuyện đáng sợ mình vừa mới trải qua…

Bởi vì hôm đó đúng vào thứ bảy, nên phần lớn bạn học ở ký túc xá đều về rất muộn. Nhưng mấy ngày nay, bởi vì sự theo đuổi đau khổ của Diệp Phi, cho nên Ngô Lệ Nhã vốn chẳng có lòng dạ nào ra ngoài, sợ sẽ gặp phải Diệp Phi ở ngoài thì gã lại dây dưa với mình không dứt.

Tuy nhiên vào lúc này, cô đột nhiên nhận được tin nhắn của Tống Vĩ Dân, nội dung là gọi các bạn học trong lớp đang ở ký túc xá tức tốc đến giảng đường tập hợp. Tuy lúc ấy trong lòng Ngô Lệ Nhã ít nhiều nghi ngờ, nhưng cô thấy nội dung tin nhắn thể hiện là tin nhắn gửi cho tập thể, vì thế cũng không suy nghĩ nhiều.

Nhưng sau khi tới nơi rồi mới biết, tin nhắn kia vốn không phải tin nhắn gửi cho tập thể gì cả, mà là Tống Vĩ Dân chỉ gửi cho mình cô thôi! Cô lập tức nghĩ đến lời đàn chị Hồ Bình nói với mình, sau đó muốn rời đi ngay.

Ai ngờ Tống Vĩ Dân lại đột nhiên nhào tới Ngô Lệ Nhã như sói đói, tuy rằng cô cố gắng phản kháng, nhưng lúc này trong giảng đường của trường học không có một bóng người nào, vốn không

có ai cứu cô được.

Đối với Ngô Lệ Nhã mà nói, tất cả việc này chính là một cơn ác mộng, cô hy vọng biết bao sau khi tỉnh mộng sẽ phát hiện hết thảy đều chưa từng xảy ra! Nhưng hiện thực lại luôn tàn khốc, Ngô Lệ Nhã chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ bị giảng viên đại học cưỡng hiếp…

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Tống Vĩ Dân lại còn không hề sợ hãi nói với Ngô Lệ Nhã: “Sau này thầy sẽ đối xử tốt với em, chỉ cần một ngày thầy còn ở trường thì sẽ không ai dám bắt nạt em, càng không có ai dám dây dưa với em nữa…”

Vào ngày hôm đó, Ngô Lệ Nhã chạy ra khỏi giảng đường của trường như điên, nhưng khi cô bước ra lại nhìn thấy Diệp Phi có vẻ mặt kỳ quái đứng ở ngoài. Ngô Lệ Nhã vốn tưởng rằng cô có thể xin Diệp Phi giúp đỡ, kết quả Diệp Phi lại lạnh lùng nói một câu: “Không ngờ cô lại đê tiện như vậy, ở trước mặt tôi giả bộ thanh cao, nhưng sau lưng lại đi quyến rũ thầy Tống!!”

Sau khi Diệp Phi nói xong thì cũng bỏ đi luôn, để lại Ngô Lệ Nhã với vẻ mặt tuyệt vọng đứng trong gió lạnh…

Người đàn ông trước đó còn thề thốt nói yêu cô như thế nào, ấy thế mà khi cô bị người ta bắt nạt, hỏi cũng không hỏi mà đã đưa ra kết luận, chẳng lẽ đây là cái gọi là yêu trong miệng gã ta ư?

CHƯƠNG

LẠI IM LẶNG

Nỗi phẫn nộ tràn ngập khiến Ngô Lệ Nhã nghĩ tới việc báo cảnh sát, nhưng sau đó cô ấy nghĩ đến đàn chị Hồ Bình, hai năm trước Hồ Bình cũng lựa chọn phản kháng, Ngô Lệ Nhã cảm giác mình nên đi tìm cô ấy để nhờ giúp đỡ.

Sau khi Hồ Bình nghe Ngô Lệ Nhã khóc lóc kể lể, không những không cổ vũ cô ấy đi vạch trần Tống Vĩ Dân mà ngược lại bình tĩnh giúp cô phân tích, nếu Ngô Lệ Nhã làm như thế thì tình hình sẽ phát triển như thế nào...

Đầu tiên, cả trường sẽ biết Ngô Lệ Nhã bị Tống Vĩ Dân xâm hại! Loại chuyện như vậy nói thì dễ mà nghe thì khó, coi như Tống Vĩ Dân có bị trừng phạt thì cuộc đời của Ngô Lệ Nhã cũng bị hủy hoại.

Thứ hai, chắc chắn Tống Vĩ Dân sẽ cãi lại rằng Ngô Lệ Nhã tình nguyện chứ không phải bị cưỡng ép, hắn có thể bịa ra những chuyện độc ác khác để nói xấu Ngô Lệ Nhã, hòng làm mọi người tin Ngô Lệ Nhã là một nữ sinh không có liêm sỉ.

Thứ nữa chính là những lời đồn đại... Trước kia Hồ Bình còn chưa bị như Ngô Lệ Nhã bây giờ, vậy mà cũng sắp chết chìm trong nước bọt của thiên hạ rồi, thử hỏi nếu Ngô Lệ Nhã thực sự đứng

ra vạch trần Tống Vĩ Dân thì phải chuẩn bị tâm lý thế nào để đối mặt với những lời đồi đại của thiên hạ đây.

Thật ra lúc đó Hồ Bình tốt bụng nhắc nhở bởi chính cô ấy cũng từng gặp chuyện giống như Ngô Lệ Nhã, không muốn Ngô Lệ Nhã lại giẫm lên vết xe đổ của mình... Đặc biệt là tình huống của Ngô Lệ Nhã còn tệ hơn cô ấy lúc trước.

Tuy chuyện của Hồ Bình năm đó cũng bị đồn ầm lên, toàn trường cũng biết, nhưng Tống Vĩ Dân kia không chiếm được tiện nghi, còn bị cô ấy đá cho một cái phải vào bệnh viện.

Thế nhưng Ngô Lệ Nhã thì không giống thế. Chuyện cô bị Tống Vĩ Dân xâm hại là sự thật không thể chối cãi, Hồ Bình muốn đè chuyện này xuống để tổn thương mà Ngô Lệ Nhã phải chịu ở mức thấp nhất có thể.

Nhưng Ngô Lệ Nhã lại không nghĩ đến việc giữ im lặng, cô nói phải đi tố giác Tống Vĩ Dân, chắc chắn Diệp Phi đã thấy được cả quá trình đó, hơn nữa trong điện thoại của cô vẫn còn tin nhắn mà Tống Vĩ Dân gửi.

Ai ngờ Ngô Lệ Nhã đột nhiên không thấy điện thoại của mình đâu nữa, chắc vừa rồi giãy giụa đã làm rơi điện thoại trong hội trường rồi, tin nhắn trong điện thoại chính là chứng cứ xác thực nhất.

Hồ Bình nghe vậy thì khuyên Ngô Lệ Nhã đừng ngây thơ như thế, từ những lời Diệp Phi vừa nói với Ngô Lệ Nhã là có thể thấy, gã sẽ không đứng ra làm chứng cho Ngô Lệ Nhã! Ngô Lệ Nhã không tin, cô quyết định ngày mai sẽ đi gặp Diệp Phi giải quyết rõ ràng, thuyết phục gã làm chứng cho mình!

Đêm đó Ngô Lệ Nhã ngủ ở ký túc xá của Hồ Bình, không trở về ký túc xá của mình nữa. Vì là ngày cuối tuần nên cũng có nhiều sinh viên không trở về ký túc xá, không có ai phát hiện đêm đó Ngô

Lệ Nhã không ở ký túc xá của mình.

Sáng hôm sau, Ngô Lệ Nhã rời khỏi ký túc xá của Hồ Bình, tuy Hồ Bình rất lo lắng, nhưng cô ấy chỉ còn ở cùng thêm mấy ngày trước khi ra ngoài đi làm, nên mới dặn dò Ngô Lệ Nhã vài câu, để cô đừng làm chuyện điên rồ, nếu có chuyện gì thì gọi điện thoại cho mình. Nhưng Hồ Bình lại không ngờ đó chính là lần cuối cùng nhìn thấy Ngô Lệ Nhã.

Trưa hôm đó, Hồ Bình vừa mới rời khỏi nơi phỏng vấn thì nhận được cuộc gọi từ một số lạ, vừa nhận điện thoại cô ấy nhận ra là Ngô Lệ Nhã gọi tới. Hồ Bình hỏi cô đang ở đâu? Tại sao lại dùng điện thoại công cộng gọi cho mình? Sau đó chợt nghe Ngô Lệ Nhã kinh hãi nói: "Điện thoại di động của em hết pin, vừa lúc trong ví có tiền lẻ nên gọi cho chị."

Hồ Bình vội vàng khuyên Ngô Lệ Nhã về trường học trước, có chuyện gì thì gặp mặt rồi nói chuyện, Hồ Bình cũng lập tức trở về trường. Nhưng Ngô Lệ Nhã không có ý cúp điện thoại, Ngô Lệ Nhã thê lương kể lại cho Hồ Bình chuyện xảy ra sau khi rời khỏi ký túc xá...

Đầu tiên Ngô Lệ Nhã chạy tới hội trường tìm lại điện thoại mình đánh rơi, rồi thấy nó dưới đất. Nhưng khi kiểm tra lại tin nhắn mà Tống Vĩ Dân đã gửi cho mình vào hôm qua thì lại tức giận vì nó bị xóa, chỉ còn lại những tin nhắn cãi lộn giữa cô và Tống Vĩ Dân. Chắc chắn là hôm qua Tống Vĩ Dân đã lấy điện thoại của cô xóa tin nhắn đó sau khi cô rời khỏi.

Vừa vội vừa tức, Ngô Lệ Nhã đi tìm Diệp Phi, hy vọng gã có thể nói ra chân tướng sự thật, kết quả cô lại bị Diệp Phi sỉ nhục, nói cô không có tự ái nên đàn ông mới làm như vậy. Vì vậy cho dù Ngô Lệ Nhã có nói gì, giải thích thế nào thì Diệp Phi cũng đều không nghe, một mực từ chối cầu xin của cô.

Đây là những điều mà Hồ Bình đã đoán được từ trước, có vài người, một khi đã liên quan đến lợi ích của bản thân thì họ sẽ bảo vệ lợi ích của mình đầu tiên. Ngô Lệ Nhã quá ngây thơ, cô không nghĩ đến việc khi cô lao ra khỏi hội trường thì Tống Vĩ Dân ở sau cũng đã nhìn thấy Diệp Phi. Ngô Lệ Nhã suy tính cả đêm mới tìm Diệp Phi làm chứng, nhưng chắc chắn Tống Vĩ Dân đã đi trước một bước. Có thể hắn đã uy hiếp hoặc hứa hẹn lợi ích gì với Diệp Phi rồi.

Thật ra trường đại học chính là mô hình thu nhỏ của xã hội, trong đó có sự thờ ơ, dối trá, ích kỉ, hại người ích ta, cũng có những người cơ hội vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn... Những rối ren phức tạp ở trong trường cũng không thiếu.

Ngô Lệ Nhã chính là đóa hoa nhỏ được trồng trong nhà ấm, nếu không phải bị Tống Vĩ Dân để mắt tới thì e rằng cô chưa thể hiểu được xã hội đáng sợ đến thế nào.

Lúc đó qua điện thoại, Hồ Bình khuyên Ngô Lệ Nhã đừng quá xúc động, phải suy nghĩ bản thân mình... Hồ Bình đâu biết rằng lúc đó Ngô Lệ Nhã đã mua cho mình một chai thuốc sâu rồi.

Sau khi Hồ Bình dặn Ngô Lệ Nhã trở về trường thì tới ký túc xá tìm cô ấy ngay, nhưng hôm đó Hồ Bình ở ký túc xá chờ đến hơn nửa đêm cũng không thấy Ngô Lệ Nhã đâu. Trong lúc đợi, Hồ Bình cũng từng gọi cho Ngô Lệ Nhã, nhưng điện thoại của cô vẫn luôn trong tình trạng tắt máy.

Đến sáng thứ hai, lúc Hồ Bình đi ăn sáng mới biết tin Ngô Lệ Nhã đã tự sát đêm qua, Hồ Bình khiếp sợ vội đi tìm Diệp Phi, chất vấn gã tại sao lại nói những lời khó nghe để kích thích Ngô Lệ Nhã. Nhưng Diệp Phi không thừa nhận trước khi chết, Ngô Lệ Nhã đã tìm gặp mình, gã còn dùng vẻ mặt hung ác cảnh cáo Hồ Bình: “Nếu cô còn muốn thuận lợi tốt nghiệp thì giữ miệng cho tốt

vào...”

Không lâu sau khi Hồ Bình tìm Diệp Phi, thì gặp lại Tống Vĩ Dân đã lâu không thấy, ý của hắn chính là bảo Hồ Bình chớ xen vào chuyện của người khác, bằng không đến lúc không thể tốt nghiệp được thì đừng trách.

Hồ Bình có biết đến thủ đoạn của Tống Vĩ Dân, cuối cùng cô ấy không còn lựa chọn nào khác là phải lại im lặng...

CHƯƠNG

BẢY NĂM RỒI LẠI BẢY NĂM

Hồ Bình nghĩ không thể không nhận bằng tốt nghiệp được, nếu không có bằng tốt nghiệp thì sao cô ấy có thể tìm được việc làm chứ, vậy bốn năm học không phải tay trắng rồi à! Hiện thực luôn tàn khốc như vậy, cô ấy thật sự muốn giúp Ngô Lệ Nhã, nhưng không biết nên giúp thế nào...

Sau khi Hồ Bình kể lại chuyện năm đó, gương mặt cô ấy tràn đầy sự hối hận, cô ấy nói mình hối hận vì đã không tố giác Tống Vĩ Dân ngay từ đầu, vì sao cô ấy lại không kiên trì chứ? Nếu cô ấy tố giác hắn thì loại người đó đã bị đuổi ra khỏi trường học từ lâu rồi, như thế sẽ không có những việc đáng tiếc phía sau và bây giờ Ngô Lệ Nhã cũng sẽ đang sống khỏe mạnh rồi.

Hồ Bình vì sự nhu nhược nhất thời của mình mà lựa chọn im lặng, chúng tôi cũng không trách móc gì, bởi khi đó cô ấy còn quá trẻ, không phải cô ấy không kiên cường đấu tranh, mà chỉ vì lúc đó cô ấy quá nhỏ bé. Nếu chưa từng trải qua những chuyện như vậy thì bạn không thể hiểu được sự bất lực mà họ cảm nhận được, cho nên những người ngoài cuộc không có tư cách chỉ trích Hồ Bình nhu nhược, dù sao thì lúc đó cũng không ai bằng lòng đứng ra giúp cô ấy, cho nên lúc đó cô ấy chỉ còn lựa chọn im lặng mới bảo vệ được mình.

Sau đó nhân viên điều tra hỏi Hồ Bình một số vấn đề mấu chốt: "Sau đó cô có kể cho ai khác về chuyện này không?"

Hồ Bình suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu tôi nhớ không nhầm thì sau khi đi làm được hai năm, có một người tự nhận là anh trai của Ngô Lệ Nhã tìm đến, lúc đó tôi rất hổ thẹn với Ngô Lệ Nhã nên đã kể lại cho anh ta sự thật."

"Vậy sau khi anh ta nghe chuyên cô kể thì có nói thêm gì không?" Nhân viên điều tra tiếp tục hỏi.

Hồ Bình lắc đầu nói: "Không nói gì cả, ngược lại còn dặn tôi đừng kể chuyện này cho người khác biết..."

Lúc này nhân viên điều tra giả bộ tùy ý hỏi Hồ Bình: "Được rồi, Tống Vĩ Dân đã chết rồi, cô có biết không?"

Hồ Bình phẫn hận nói: "Tôi có biết, nghe nói là bệnh đột ngột qua đời, chết như vậy đúng là hời cho hắn! Nhưng cũng xem như là báo ứng của hắn rồi."

Đến lúc này, tất cả các đầu mối đều đã rõ ràng, bây giờ bọn Bạch Kiện phải liên kết các chứng cứ lại hoàn chỉnh, đặc biệt là phải tìm được khẩu súng Ngô Lập Phong gây án, vật này quá nguy hiểm. Dựa vào khả năng của Ngô Lập Phong, nếu chỉ dựa vào lời khai mà ra lệnh bắt giữ thì có thể to chuyện.

Bạch Kiện nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định tạm thời giám sát Ngô Lập Phong và Chân Huy trước, xem họ có hành động khác thường gì không. Tôi khuyên Bạch Kiện đừng uổng phí nhân lực nữa, kế hoạch này của Ngô Lập Phong đã dùng mất "hai lần" bảy năm để ấp ủ rồi.

Tôi tin rằng ông ta có thể kiên trì đợi thêm bảy năm thì sẽ không manh động đâu, dù sao Tống Vĩ Dân và Diệp Phi cũng đã chết, kế hoạch báo thù của ông ta coi như cũng hoàn thành.

Tuy Bạch Kiện cũng biết lời tôi nói có lý, nhưng anh ta vẫn cho người đi giám sát hai gã Ngô, Chân, bởi trước mắt họ cũng không có cách nào tốt hơn để tìm ra chứng cứ.

Đang lúc chưa tìm được chứng cứ vụ án, không có cách nào tìm được khâu đốt phá, tôi lại đột nhiên nghĩ đến trong ngày Diệp Phi chết, công ty hậu cần có hai, ba mươi người ở đó, chắc chắn sẽ có người dùng điện thoại di động hoặc thiết bị chuyên nghiệp quay phim, chụp lại.

Vì vậy tôi bảo Bạch Kiện xem những hình ảnh tư liệu đem về thật kĩ, dựa theo vị trí trúng đạn của Diệp Phi lúc đó, hung thủ hẳn phải ở trong sân nơi nhân viên công ty đang hoạt động mới có thể bắn được hướng đạn như vậy.

Bạch Kiện lập tức để cấp dưới đi đến công ty hậu cần, muốn xem cùng ngày hôm ấy có ai ghi video lại không.

Khi đến công ty, công ty này đã có thư ký mới, cô ấy nói người phụ trách những việc này trước kia là thư ký Tôn, nhưng nghỉ việc lại không bàn giao tài liệu, cho nên cô ấy không biết có video tư liệu này không.

Nhân viên điều tra nhanh chóng gọi điện báo tình hình này cho Bạch Kiện, tôi mới sực nhớ ra lúc Chân Huy đến tìm chú Lê đã từng nhắc tới thư ký riêng của anh ta - Tôn Đình vì chuyện gặp ma kia nên từ chức không làm nữa.

Nói như vậy, không phải trong công ty chưa từng có người gặp phải hồn ma của Diệp Phi, nhưng vì sao chỉ có mỗi Tôn Đình là phản ứng mạnh như vậy, đến nỗi phải nghỉ việc? Vì vậy tôi bảo chú Lê chủ động liên lạc với Chân Huy, hỏi anh ta cách liên lạc với Tôn Đình, nói là chúng tôi có thể giúp cô ấy bớt sợ hãi hơn. Chân Huy nghe vậy cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức cho chúng tôi số liên lạc của Tôn Đình.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy Tôn Đình, tôi thấy sắc mặt cô ấy tái nhợt như có bệnh, hỏi ra mới biết từ sau khi gặp ma ở công ty, cô ấy thường xuyên mất ngủ, có nhiều khi cả đêm cũng không ngủ ngon giấc.

Chú Lê nói: "Thật ra cháu không cần phải sợ như thế, tuy cháu gặp được hồn của Diệp Phi, nhưng nếu cháu không phải là người hại chết anh ta, thì anh ta sẽ không bám theo cháu đâu..."

Ai ngờ khi chú Lê vừa nói xong, tôi lại thấy trong ánh mắt Tôn Đình toát lên vẻ hoang mang rất rõ rệt, tựa như bị người ta nói trúng điểm gì đó... Tôi thầm thấy vui, xem ra Tôn Đình này có liên quan đến cái chết của Diệp Phi.

Vì vậy tôi tiếp tục hù dọa cô ấy: "Nhắc đến cái chết của quản lý Diệp thì đúng là có điểm kỳ lạ, thời này mà bị người ta nổ súng bắn chết! Đúng rồi, lúc đó cô ở hiện trường, có phát hiện ra ai khả nghi không?"

Lúc này Tôn Đình càng thêm hoảng sợ, tuy cô ấy đã cố gắng che giấu sự sợ hãi trong lòng, nhưng có những thứ càng muốn giấu thì càng không giấu được.

Chú Lê ở bên cạnh xem náo nhiệt còn chê chuyện không đủ lớn: "Thật ra muốn đánh đuổi âm hồn của Diệp Phi cũng không phải không được..., chỉ là hình như anh ta vẫn còn tâm nguyện chưa hoàn thành nên cứ quanh quẩn ở công ty... Cháu nói xem, có phải anh ta đang tìm hung thủ hại chết mình không?"

Có người bị dọa sẽ sợ đến độ run lên bần bật, chẳng hạn như Tôn Đình hiện giờ. Tôi thấy cô ấy nắm chặt chén nước trong tay, mà chén nước cũng đang sánh ra vì cơ thể cô ấy liên tục run rẩy.

Tôi thấy nếu cứ tiếp tục như vậy thì Tôn Đình sẽ bị dọa sợ đến hỏng việc mất, bây giờ cô ấy đã là chim sợ cành cong, chỉ cần vậy thôi cũng đủ rồi, nếu làm quá sợ thì sẽ phản tác dụng.

Vì vậy tôi cười nói với cô ấy: “Tôi thấy Diệp Phi chết không nhắm mắt là do đến giờ cảnh sát vẫn chưa bắt được hung thủ, tôi tin là nếu giúp anh ta tìm ra hung thủ, thì âm hồn cũng sẽ an tâm ra đi thôi.”

Tôi thấy ánh mắt Tôn Đình sáng lên, không biết có nghe hiểu ý của tôi hay không. Nhưng mặc kệ cô ấy hiểu hay không, sau khi gặp Tôn Đình, tôi gọi cho Bạch Kiện nói cho anh ta biết Tôn Đình là điểm đột phá có thể khai thác được.

CHƯƠNG

ẢNH CHỤP GHIM ĐẦY TƯỜNG

Quả nhiên... thư ký Tôn bị Bạch Kiện mời về cục chưa đến một giờ đã khai hết mọi chuyện. Theo lời khai của Tôn Đình, cô ấy vào làm việc sau khi Chân Huy thành lập công ty này không lâu, có thể nói là người theo công ty từ những ngày đầu. Lúc đó cô ấy chỉ mới hai mươi tư tuổi, đối với một ông chủ vừa giàu có vừa thành thục kia, cô ấy cũng có những mơ mộng và hy vọng thầm kín. Nhưng điều cô ấy không ngờ tới chính là Chân Huy đã nhiều lần lấy cô ấy ra làm bình phong để đuổi những người có ý đồ oanh yến với mình, nhưng thực ra đối với cô ấy, anh ta vẫn rất lạnh lùng.

Cô ấy từng hoài nghi, có phải ông chủ này của mình không có hứng thú với phụ nữ không? Đặc biệt là sau khi Diệp Phi vào công ty, Chân Huy lại rất quan tâm tới gã.

Khi Diệp Phi vào công ty đến năm thứ hai, gãÿ vào việc là bạn học cũ của ông chủ nên không để ai trong mắt. Trong mắt Tôn Đình, Diệp Phi là một kẻ miệng cọp gan thỏ, năng lực làm việc rất thấp, Chân Huy từng cho gã đảm nhiệm nhiều chức vụ khác nhau nhưng gã đều không làm được, cuối cùng đành phải cho gã làm giám sát văn phòng - một chức vụ nhàn tàn.

Việc Tôn Đình không chấp nhận nổi là Diệp Phi không biết thân

biết phận, rõ ràng chẳng có bản lĩnh gì mà lại cứ ngày ngày ở công ty kiêu căng tự phụ, làm cả công ty không một ai thích gã. Vài lần đều là Chân Huy che chở gã, rõ ràng chính gã làm sai, nhưng Chân Huy lại vì bao che gã mà đuổi việc người khác.

Tuy Tôn Đình rất thông minh, nhưng vẫn không hiểu vì sao Chân Huy lại tốt với Diệp Phi như vậy? Chẳng lẽ vì hai người là bạn học thời đại học ư? Hay giống như mọi người trong công ty suy đoán, hai người có gì đó...

Nhưng rồi tất cả suy đoán trước đó đều bị phủ định khi cô ấy biết lý do Chân Huy đối tốt với Diệp Phi, hóa ra vốn không phải là có ý gì với gã, mà ngược lại là vì muốn giết gã!

Một lần nọ, Chân Huy say rượu khi tiếp khách, vì vậy Tôn Đình lái xe đưa anh ta về nhà. Đó là lần đầu tiên Tôn Đình đến nhà ông chủ nên có hơi tò mò, không biết nhà của ông chủ không gần nữ sắc như thế nào?

Khi vừa mở cửa nhìn vào bên trong, cô ấy có hơi thất vọng, nhà Chân Huy rất sạch sẽ, nhưng cảm giác lại giống như ở khách sạn chứ không phải nhà.

Vì vậy sau khi đưa Chân Huy về phòng, Tôn Đình đã định đi luôn, nhưng cô ấy lại phát hiện một căn phòng để cửa mở, bên trong tối om. Mặc dù bây giờ là buổi tối, nhưng ngoài trời vẫn có chút ánh sáng, nếu kéo rèm cửa lên thì trong phòng cũng sẽ có chút tia sáng chiếu vào chứ?

Có thể Chân Huy vừa được mình đưa về hôm nay, nên căn phòng này ban ngày chưa được kéo rèm lên. Vì vậy nhất thời, Tôn Đình cảm thấy rất tò mò, không biết trong phòng này chứa gì mà Chân Huy không kéo rèm cửa lên?

Đúng là tò mò hại chết con mèo! Ngày đó, nếu Tôn Đình không quá tò mò thì bây giờ cô ấy cũng không cần phải sợ như vậy...

Tôn Đình từ từ đẩy cửa phòng ra, khung cảnh trong phòng dẫn dần hiện ra, ánh mắt Tôn Đình cũng dần hiện lên vẻ khiếp sợ, đồ vật trong phòng hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của cô ấy.

Gian phòng nhỏ chưa đến mười mét vuông dán đầy ảnh chụp của Diệp Phi, dưới mỗi tấm hình đều ghi rõ thời gian và địa điểm. Có bức ảnh là chụp gần đây, có bức chụp rất lâu trước đó, từ lúc Diệp Phi còn chưa vào công ty.

Lúc đầu Tôn Đình nghĩ những suy đoán của mình chính xác, Chân Huy đúng là có ý với Diệp Phi, nhưng cô ấy nhanh chóng phát hiện chuyện vốn không đơn giản như vậy...

Trên tường đều là hình chụp của Diệp Phi, hầu hết là từ hồi gã còn học đại học đến bây giờ, Tôn Đình phát hiện Chân Huy dõi theo từng bước chân của Diệp Phi, nói cách khác, Chân Huy đến thành phố này mở công ty cũng là vì Diệp Phi đến đây.

Tôn Đình tiếp tục nhìn xuống, phát hiện trong phòng có một bàn làm việc nhỏ, trên mặt bàn đặt một bản vẽ mà cô ấy không hiểu, trong bản vẽ hình như tính toán góc độ và khoảng cách, mà trên bản vẽ có một dấu gạch chéo lớn màu đỏ. Lúc này Tôn Đình thầm cả kinh, tuy lúc đó cô ấy chưa rõ Chân Huy làm vậy là vì điều gì, nhưng cô ấy đoán chuyện này không hề đơn giản, chắc chắn ông chủ đã lên kế hoạch tỉ mỉ gì đó...

Đến tận khi Diệp Phi bị bắn chết ở căn cứ CS vùng ngoại ô, Tôn Đình mới đột nhiên hiểu ra, tấm bản đồ có dấu gạch chéo đỏ kỳ lạ mà cô ấy nhìn thấy ở nhà Chân Huy ngày đó chẳng phải là địa điểm mà Diệp Phi bị bắn chết ư?

Nhất thời, Tôn Đình như bị người ta dội một chậu nước lạnh... Hình ảnh Chân Huy luôn đối tốt với Diệp Phi mấy năm nay như hiện ra trước mắt, chẳng lẽ anh ta đối xử tốt với Diệp Phi như vậy, thà rằng đuổi sai người cũng phải che chở cho Diệp Phi là vì

để buộc Diệp Phi ở bên cạnh, sau đó tìm cơ hội giết gã?

Không biết phải nói gì, đến cùng là vì sao, một người thành công như Chân Huy lại phải vạch ra kế hoạch tỉ mỉ nhiều năm như vậy chỉ vì để giết bạn học cũ?

Sau khi đã biết tất cả mọi việc, Tôn Đình cũng bắt đầu muốn từ chức, cô ấy không muốn tiếp tục ở lại bên cạnh Chân Huy nữa. Cô ấy cảm thấy ông chủ này rất đáng sợ, bởi không thể biết được anh ta đang suy nghĩ những gì.

Để từ chức thì cần phải tìm một cái cớ hợp tình hợp lý, nếu lỡ đột ngột xin nghỉ cũng có thể sẽ làm Chân Huy nghi ngờ, dù sao ngày đó cô ấy đã tới nhà anh ta, nên dễ dàng đoán được cô ấy đã nhìn thấy căn phòng kia.

Không ngờ Tôn Đình đang khổ sở tìm lý do để từ chức thì trong công ty bắt đầu có tin đồn về chuyện ma quỷ. Lúc đầu Tôn Đình cũng không tin, nhưng đến hôm cô ấy trở về công ty để lấy văn kiện cho Chân Huy, thì lại gặp phải...

Tôn Đình cũng không phải kẻ nhát gan, nếu đêm đó ở công ty gặp phải kẻ xấu thì cô ấy cũng có thể đối phó được, nhưng khi nhìn rõ người kia là Diệp Phi đã chết thì cảm giác sợ hãi lại tràn ngập.

Quan trọng hơn, cô ấy vẫn luôn cảm thấy mình là người giúp Chân Huy tổ chức hoạt động ở căn cứ CS, trước đó, cô ấy cũng biết Chân Huy có ý đồ với Diệp Phi nhưng không nói ra, đây cũng coi như đồng lõa với Chân Huy.

Sự tự trách trong lòng làm cô ấy càng sợ hãi đến ngất xỉu, đợi đến khi tỉnh lại, cô ấy thấy mình đã được đồng nghiệp đưa đến bệnh viện rồi.

CHƯƠNG

KHÔNG SỢ QUỶ THẦN

Tôn Đình nghĩ trong công ty có âm hồn không tan của Diệp Phi, còn có kẻ tâm cơ sâu như biển là Chân Huy, vì vậy mới mượn cơ hội này xin từ chức.

Sau đó Bạch Kiện lại hỏi tại sao cô ấy lại tổ chức hoạt động kia ở căn cứ CS của Ngô Lập Phong, là ý của Chân Huy à?

Tôn Đình lắc đầu nói: "Không phải, anh ấy đưa tư liệu về mấy căn cứ CS để tôi chọn một. Sau khi tìm hiểu qua, tôi chọn căn cứ của Ngô Lập Phong, nhưng lại không ngờ chính vì vậy mà Diệp Phi bị bắn chết..."

Thực ra việc này cũng không thể trách Tôn Đình được, bởi Bạch Kiện từng xem qua tư liệu về mấy căn cứ ở đấy, bất luận thế nào thì căn cứ của Ngô Lập Phong cũng là tốt nhất.

Mà Tôn Đình là thư ký đúng chức trách, tất nhiên sẽ chọn căn cứ của Ngô Lập Phong. Cho nên đây là sự tính toán tỉ mỉ của Chân Huy, vì từ đầu anh ta đã đưa Tôn Đình vào thế buộc phải chọn như vậy.

Có khẩu cung của Tôn Đình, cảnh sát nhanh chóng triệu tập Chân Huy, đồng thời lục soát nhà của anh ta. Nhưng tiếc là Bạch Kiện lại không tìm thấy ảnh của Diệp Phi trong căn phòng mà Tôn

Đình nói đến. Nhưng dựa vào những vết tích để lại trên tường thì không khó nhìn ra trước đây nó từng bị ghim đầy ảnh.

Ngồi trong phòng thẩm vấn, Chân Huy rất bình tĩnh, tự nhiên, không nhìn ra một chút lo lắng nào. Thật ra chúng tôi cũng suy đoán được anh ta đã tiêu hủy hết những bức ảnh kia rồi, dù sao thì Diệp Phi cũng đã chết, mục đích cũng đã đạt được, nếu giữ lại thì cảnh sát đã tìm được rồi.

Bạch Kiện cũng chẳng phải kẻ vô dụng, anh lạnh lùng nói với Chân Huy: “Tôi biết anh không phải kẻ giết người, anh không cần phải gánh vác thay kẻ khác, nghĩ lại xem, anh vừa có công ty riêng vừa có tiền, tại sao lại muốn cõng trên lưng tội danh giết người làm gì?”

Chân Huy cười nhạt nói: “Tôi tin vào pháp luật, đồng thời cũng tin tưởng cảnh sát, tôi biết cảnh sát các anh sẽ không bằng không chứng mà định tội tôi đâu, phải không nào?”

Xem ra Chân Huy đã chuẩn bị rất chu đáo, anh ta đoán chắc bây giờ cảnh sát vẫn chưa có bằng chứng xác thực nào, dù sao chỉ dựa vào khẩu cung của Tôn Đình cũng không nói lên điều gì cả.

Trong lúc Chân Huy không khai bất kì điều gì, mà cảnh sát cũng chưa có được chứng cứ xác thực, Ngô Lập Phong lại đột nhiên ra tự thú! Ông ta chủ động giao khẩu súng sát hại Diệp Phi và Tống Vĩ Dân ra, đây thực sự là việc nằm ngoài dự liệu của bọn Bạch Kiện.

Tìm thấy hai khẩu súng này làm Bạch Kiện thở phào, súng ống bị đưa ra ngoài thì đúng là một tai họa ngầm rất lớn. Nếu việc đó thực sự xảy ra, không chỉ Bạch Kiện mà toàn bộ người trong cục đều sẽ bị xử phạt.

Ngô Lập Phong đã tự thú tội bắn chết Diệp Phi và Tống Vĩ Dân, lúc Bạch Kiện hỏi vai trò của Chân Huy trong vụ án này thì Ngô

Lập Phong phủ nhận mình không hề quen Chân Huy.

Chuyện năm đó không khác gì nhiều so với suy đoán của tôi, có thể điểm khác biệt duy nhất là cha mẹ nhà họ Ngô không hề nói cho Ngô Lập Phong biết chuyện em gái qua đời, mà ông ta chỉ vô tình biết được thôi, vì vậy mới lập tức viết báo cáo chuyển ngành về nhà.

Bởi Ngô Lập Phong không tin đứa em gái hoạt bát, đáng yêu của mình tự sát, thế nên phải trở về để làm rõ chuyện. Sau khi điều tra, Ngô Lập Phong biết ban đầu em gái bị Tống Vĩ Dân xâm hại, cộng thêm sự lạnh lùng, ích kỉ của Diệp Phi đã đẩy con bé vào đường cùng. Từ đó, Ngô Lập Phong mới lập nên một kế hoạch để báo thù. Người đầu tiên ông ta giết chính là Tống Vĩ Dân, nhưng lúc định ra tay với Diệp Phi thì phát hiện tên này đã rời thành phố rồi. Vì vậy, Ngô Lập Phong đuổi theo Diệp Phi tới đây, bắt đầu thực thi phần còn lại của kế hoạch.

Nhưng chuyện chi tiết thì Ngô Lập Phong kể rất mơ hồ, cũng không phải ông ta không muốn nói tỉ mỉ, mà nếu kể tỉ mỉ thì chắc chắn sẽ có những đoạn sơ hở, mà những điều đó chính là vai trò của Chân Huy trong kế hoạch này.

Ngô Lập Phong nói, khẩu súng gây án là do ông ta mua qua một người bạn ở nước ngoài từ chợ đen, sau đó chia ra thành các phần linh kiện rồi gửi về nước qua bưu điện.

Tôi nghe mà thầm cảm thán, xem ra đối với một kẻ buôn bán chuyên nghiệp, muốn mua được một cây súng cũng không phải chuyện khó khăn gì...

Bây giờ Chân Huy và Ngô Lập Phong được thẩm vấn ở hai phòng riêng, dường như họ đã thương lượng trước với nhau nên lời khai rất ăn khớp. Tôi tin rằng Ngô Lập Phong có thể tra ra được Hồ Bình là do có sự giúp đỡ của Chân Huy. Bởi điểm nhỏ này đến

cả cảnh sát phá án năm đó cũng không biết, thì Ngô Lập Phong lúc đó không có ở đấy sao có thể chuẩn xác tìm được nhân vật then chốt là Hồ Bình chứ?

Nhưng Ngô Lập Phong không nhận là có quen biết với Chân Huy, bọn Bạch Kiện cũng không có cách gì. Kẻ ngu cũng có thể nhận ra Ngô Lập Phong đang bảo vệ Chân Huy, không muốn để anh ta dính đến vụ án này.

Nếu tôi là Ngô Lập Phong thì hẳn cũng sẽ bảo vệ Chân Huy, bởi vì trong kế hoạch báo thù này, Chân Huy cũng phải trả giá không kém gì ông ta. Từ một người không quen biết, chỉ bởi một tình yêu cuồng nhiệt thời thanh xuân mà lặng lẽ giúp ông ta thực hiện kế hoạch báo thù, không cần báo đáp, chỉ vì để báo được thù cho người mình yêu. Sự nhẫn nhịn và cố chấp này không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.

Mặc dù họ chọn nhầm cách, nhưng tôi không thể không thừa nhận rằng Chân Huy rất tốt, Ngô Lập Phong cũng không xấu, đều có thể xem là những người đàn ông chân chính.

Vụ án đến bước này rồi cũng chỉ có thể lấy việc tự thú của Ngô Lập Phong để kết thúc, dù nói ông ta là vì báo thù, nhưng bất kì thù hận nào cũng không thể đạp lên pháp luật mà sống. Bất kể là Hồ Bình hay Ngô Lệ Nhã, nếu lúc đó các cô ấy còn chút tin tưởng rằng xã hội này vẫn có công lý tồn tài, e rằng chuyện cũng sẽ không tới mức này...

Còn về du hồn của Diệp Phi trong công ty Chân Huy, chú Lê đã thi pháp để nó siêu thoát rồi. Dĩ nhiên, người ngoài nghề nhìn vào sẽ cảm thấy bản lĩnh của chú Lê thật cao siêu, nhưng thực ra chúng tôi tìm thấy một hộp giấy cũ trong phòng làm việc lúc trước của Diệp Phi, bên trong có một vài tấm ảnh chụp khi gã ta còn đi học, trong đó có một tấm chụp chung với các bạn, chúng tôi thấy

trong đó có Ngô Lệ Nhã và Chân Huy. E rằng trong nội tâm của Diệp Phi vẫn còn có một phần áy náy với Ngô Lệ Nhã, bằng không thì du hồn của gã ta cũng không tìm kiếm cái hộp đựng ảnh cũ đó ở công ty mãi.

Cuối cùng chú Lê đem ảnh chụp đến trước mộ Diệp Phi rồi đốt cho gã ta, tới lúc đó chuyện kinh dị ở công ty Chân Huy cũng hết. Không giống với Tôn Đình, Chân Huy không sợ hãi quỷ hồn của Diệp Phi, bởi trong lòng anh ta không có sự hổ thẹn nên không sợ quỷ thần...

CHƯƠNG

MỔ BỤNG TỰ SÁT

Sau đó tôi lại nghe tin Chân Huy bán lại công ty, một mình rời thành phố, có lẽ anh ta muốn bắt đầu cuộc sống mới...

Mấy ngày nay tâm trạng của tôi có hơi suy sụp, nháy mắt đã qua nửa năm, tôi như đã sống qua cả một đời người... Trời sinh mệnh cách khắc cả nhà, thế nên e rằng tôi chỉ có thể sống cô độc nốt quãng đời còn lại giống chú Lê thôi.

Nhưng trong cái mùa đầy hương vị yêu đương này, tôi lại chỉ có thể dắt chó đi dạo với tên đầu gỗ Đinh Nhất... Chắc là đời trước tôi đã làm không ít chuyện ác, nên đời này mới gặp phải báo ứng như vậy.

Đang sống những ngày buồn tẻ này, thì tôi đột nhiên nhận được điện thoại của Bạch Kiện. Vừa nhìn thấy số của Bạch Kiện thì tôi đã nhức đầu, chưa nhận điện mà tôi đã biết biết rằng sắp có chuyện chẳng tốt lành gì.

Do dự hồi lâu, cuối cùng tôi cũng nhấc máy: “Trưởng phòng Bạch, sao hôm nay rảnh rỗi điện thoại cho tôi vậy?”

Bạch Kiện cười ha hả nói: “Tối nay có việc gì không? Anh mời cậu ăn cơm nhé.”

Tôi thầm nghĩ, không có việc mà chu đáo như vậy, ắt có tật... Vì

vậy cố ý nói: “Sao thế được, công việc của anh bận rộn như vậy, hay là chờ khi nào anh rảnh rỗi rồi nói.”

Bạch Kiện nghe xong lập tức nói rằng: “Đừng, đừng, đừng! Hôm nay anh vừa hay có thời gian! Lần trước cậu giúp anh phá vụ án giết người bằng súng, anh còn chưa cảm ơn cậu thật tốt mà.”

Tôi nghe vậy thì giả bộ khách sáo nói: “Lần trước là tụi tôi tự nguyện làm vậy, với cả cũng muốn tra ra chân tướng của sự việc quái dị khác, cho nên không tính là ai giúp ai cả...”

Lúc này Bạch Kiện đã nghe ra được là tôi cố ý hiểu sai lời anh ta, nên tức giận nói: “Không sao, bạn thân mời nhau ăn cơm thôi, làm gì mà khó khăn thế? Chẳng lẽ cần phải có lý do mới được ư?”

Tôi cười nói: “Tôi sợ há miệng mắc quai...”

“Không thể có chuyện đó giữa hai anh em chúng ta được, có biết không!” Bạch Kiện khẳng khái nói.

Cuối cùng anh ta năn nỉ mãi, tôi cũng đồng ý buổi tối cùng anh ta ra ngoài ăn cơm. Cuối cùng, anh ta còn bảo nhớ rủ thêm cả Đinh Nhất và chú Lê cho đông vui.

Gọi thêm Đinh Nhất là bình thường, nhưng anh ta lại bảo thêm cả chú Lê nên làm tôi thấy có hơi kì quái, xem ra lão này có chuyện gì đó rồi. Có thể là chuyện gì được nhỉ, sao lại phải che che giấu giấu như thế? Nếu án mạng bình thường thì chắc chắn anh ta đã nói trong điện thoại rồi.

Thế là tối đó, tôi mang theo nghi vấn này, cùng với chú Lê và Đinh Nhất đi đến nơi thường hay tụ tập. Vừa đến nơi, tôi đã thấy Bạch Kiện chờ ở đó từ sớm, lão này ân cần như cậy, chỉ sợ là tôi đã đoán đúng rồi.

Bạch Kiện ra đón lúc chúng tôi đến, anh ta chủ động bắt tay chú Lê nói: “Mời ngồi, mời ngồi… Cuối cùng chú Lê cũng hết bận rộn

rồi!”

Chú Lê mỉm cười nói: “Ừ, gần đây cũng không quá bận rộn, chúng ta cùng thả lỏng một chút thôi…”

Tôi nghe chú Lê nói lời khách sáo thì giải thích với Bạch Kiện: “Ý của Lê đại sư chính là gần đây tụi tôi rảnh rỗi đến dài người ra rồi.”

Chú Lê lườm tôi, sau đó vẫy tay gọi phục vụ: “Mang cho tôi chai rượu đế.”

Bạch Kiện vừa nghe lập tức nói với cô phục vụ: “Cho chúng tôi một cái ly rượu đế thôi.”

Chú Lê tò mò nhìn Bạch Kiện, phát hiện thằng nhóc này lôi từ phía sau ra một bình mao đài. Chú Lê là người nhìn thấy rượu ngon thì không dời nổi bước chân, vừa thấy Bạch Kiện lấy rượu mao đài ra thì mắt sáng quắc lên.

Thấy vậy, tôi càng chắc chắn thêm hôm nay Bạch Kiện có việc gì đó cần tìm chú Lê nói chuyện. Vì vậy tôi tiện tay cầm cánh gà nướng trên bàn lên cắn một miếng nói: “Chú Lê à, coi chừng há miệng mắc quai nhé…”

Vì vậy chú Lê lập tức làm bộ nói: “Mấy ngày nay chú bị cao huyết áp, hay là uống trà đi…”

Bạch Kiện có hơi xấu hổ, vì vậy tôi bị anh ta đá một cái dưới gầm bàn, sau đó lườm nguýt.

Thấy vậy, tôi buồn cười lắc đầu nói: “Bạch Kiện, anh có phải có chuyện gì cần tụi tôi giúp phải không? Có chuyện gì thì cứ nói thẳng, quan hệ của chúng ta cần gì phải quanh co như vậy?”

Bạch Kiện ngượng ngùng cười nói: “Đúng là cháu đang có một vụ án rất kỳ lạ, bạn bè mà cháu quen cũng không biết về những chuyện kì quái như vậy, hơn nữa cháu là cảnh sát, cũng không thể

đi nhờ người khác giúp mình xem xét những sự việc kì quái được!”

Tôi nghe vậy thì cũng không làm khó anh ta nữa, bảo anh ta nói thẳng ra, nếu có thể giúp thì chúng tôi sẽ làm, Bạch Kiện lấy một tập hồ sơ trong balo ra đưa cho chúng tôi xem.

Tôi nhận lấy, mở ra xem thì thấy là hồ sơ của một vụ án, nhưng điều khiến người ta cảm thấy kì quái là tư thế của người chết, sao người này lại... mổ bụng tự sát.

Người chết tên Đường Lượng, là một doanh nhân rất nổi tiếng, một tuần trước nạn nhân được phát hiện chết trong biệt thự tư nhân ở ngoại ô, hơn nữa cách thức tử vong rất kì quái.

Người phát hiện thi thể của Đường Lượng là bảo mẫu Lưu, vì Đường Lượng không thường xuyên đến biệt thự này, mà dù có tới thì cũng thường là cuối tuần, thế nên chị Lưu sẽ qua đây quét dọn hằng tuần vào buổi sáng.

Tuần trước, như thường lệ, chị ấy vào biệt thự để dọn dẹp, vừa vào đến cửa lại ngửi thấy mùi máu nồng nặc, chị ấy đã từng ngửi thấy mùi này khi còn ở nhà trong lúc xem hàng xóm giết heo, quả thực rất khó ngửi.

Từ khi vào thành phố làm bảo mẫu, chị ta đã không ngửi thấy mùi thế này nữa rồi, mặc dù bình thường đi qua hàng bán thịt ở chợ cũng không ngửi thấy mùi máu nồng nặc như thế. Vì vậy, mặc dù đã ngửi thấy nó nhưng chị vẫn đi vào trong, sau khi vào, chị ấy nhìn thấy trong phòng khách có người đưa lưng về phía mình, quỳ bò trên mặt đất.

Vì lúc đó rèm cửa phòng khách chưa được kéo lên nên phòng có hơi tối, chị Lưu cũng chỉ có thể biết là có người ở đó, nhưng không nhận ra đó là ai. Vì vậy chị cuống quýt nhấn công tắc kéo rèm cửa sổ lên, khi rèm cửa được chậm rãi kéo lên, chị Lưu thét lên sợ hãi...

Chị ấy thấy Đường Lượng đang quỳ giữa phòng khách, trên bụng cắm một con dao, đầu hắn rơi trên mặt đất cách cơ thể khoảng một mét, máu từ cổ chảy ra đã nhuộm đỏ cả nửa phòng khách. Đến lúc này, chị Lưu mới phát hiện mình đang đứng giữa vũng máu.

Vì Đường Lượng là một doanh nhân, cho nên ngay sau khi cảnh sát nhận được báo án đã lập tức xin chỉ thị của lãnh đạo cục, sau đó cấp trên đã phê chuẩn giao án này cho bọn Bạch Kiện.

CHƯƠNG

GIỚI THÁC NHÂN*

** Giới thác nhân: Người sẽ chém đầu samurai đã mổ bụng sau khi người đó đã thực hiện xong nghi lễ sepukku.*

Sau khi nhận được điện thoại của lãnh đạo, Bạch Kiện nhanh chóng dẫn nhân viên pháp y giỏi và nhân viên thu thập chứng cứ hiện trường cùng đến hiện trường. Lúc nhìn thấy thi thể, họ cũng bị làm cho kinh sợ.

Mặc dù là một cảnh sát lâu năm, đã gặp qua vô số vụ án mạng lớn nhỏ, nhưng đây là lần đầu tiên Bạch Kiện chứng kiến một hiện trường như vậy. Nhân viên pháp y Tiểu Hắc kích động như chó thấy xương vì cách tử vong này quá quái dị.

Nếu chỉ nhìn hai tay của nạn nhân một cách đơn thuần thì đây giống như một vụ tự sát, bởi hai tay của Đường Lượng nắm chặt con dao ngắn, tuy thân dao vẫn lộ ra nhưng nó đã được đâm sâu vào bụng Đường Lượng, đồng thời vết cắt nằm ngang, Nhưng vấn đề là đầu nạn nhân bị chặt đứt, hơn nữa vết chặt rất gọn, hẳn hung khí phải là con dao lớn cực kì sắc bén.

Nghe Bạch Kiện nói đến đó, chú Lê lấy ảnh chụp từ trên tay tôi, cẩn thận xem rồi nói: "Cái này giống với samurai Nhật Bản mổ bụng tự sát, đầu hắn sẽ bị giới thác nhân chặt để kết thúc sinh

mạng."

"Bị giới thác nhân kết thúc sinh mạng là sao? Người tự mổ bụng không phải mổ bụng xong thì sẽ chết ngay ạ?" Tôi nghi ngờ hỏi.

Chú Lê dùng đôi đũa trong tay gõ một cái lên đầu tôi, nói: "Bình thường cháu chẳng chịu đọc sách, cái gì cũng không biết... Bởi vì trong lúc tự mổ bụng tự sát, người đó sẽ rất đau, trong lúc đau nhất thì sẽ có một người khác gọi là giới thác nhân một đao chém đứt đầu, kết thúc sự thống khổ đó."

Tôi nghe mà giật mình nói: "Đường Lượng là người Trung Quốc, lại dùng cách mổ bụng tự sát của người Nhật, không biết ai đã chỉ cho hắn nhỉ? Thật không biết phải nói gì nữa."

Bạch Kiện nghe vậy thì cầm di động của mình lên rồi nói với chúng tôi: "Cái này đã là gì, cháu cho mọi người xem, đây mới là không nói nên lời."

Nói xong, anh ta mở video trên điện thoại cho chúng tôi xem, trong hình là một người đàn ông đang quỳ trên mặt đất, hai tay nắm chặt dao, dùng sức đâm vào bụng mình, màn hình chợt lóe lên, sau đó có một người đàn ông mặc kimono xuất hiện, giơ kiếm chém đầu người kia...

Ba người chúng tôi cùng trừng to mắt, bởi vì trong video, người đàn ông Nhật Bản đó ra tay quá nhanh, khi màn hình nhấp nháy thì người đàn ông mới xuất hiện, vậy mà sau khi đầu người chết rơi xuống đất, người đó loáng cái đã biến mất.

"Ồ, Người Nhật Bản kia ở đâu ra vậy?" Tôi kinh ngạc nói.

Bạch Kiện lắc đầu: "Theo như lời chị bảo mẫu Lưu thì chị ta cũng chưa từng gặp người Nhật Bản này, cũng chưa từng nghe Đường Lượng nhắc tới là có quen biết người Nhật nào bao giờ."

Đinh Nhất nãy giờ vẫn im lặng bỗng bảo Bạch Kiện dừng video

lại nói: "Mọi người có chú ý không? Con dao này có bóng còn người lại không có bóng."

Lúc này chúng tôi mới để ý thấy thanh trường kiếm của người Nhật bản kia đúng là có bóng, như vậy cái kiếm là thật nhưng người cầm kiếm lại không có thật?

Nghĩ thế, tôi mới nói với Bạch Kiện: "Có tìm thấy thanh kiếm không?"

Bạch Kiện than thở: "Không, nhưng theo lời chị Lưu thì kiếm này là một trong những đồ cổ mà Trương Lượng giữ, đã được mười năm rồi."

"Vậy còn thi thể của nạn nhân đâu?" Tôi hy vọng nhìn thấy thi thể Đường Lượng, mong rằng tàn hồn của hắn có thể nói cho chúng tôi biết một chút chuyện.

Con cáo già kia chờ lời này của tôi từ lâu rồi, hai mắt lập tức sáng lên nói: "Sáng sớm ngày mai cậu đến tìm anh, anh dẫn cậu đi xem xem..." Tiếp đó, anh ta lấy trong cặp ra tấm ảnh của thanh kiếm Nhật đưa cho chú Lê: "Chú xem có thể biết lai lịch của thanh kiếm này không ạ?"

Chú Lê chưa nói có thể tra được lai lịch của nó hay không, chỉ yên lặng nhìn tấm ảnh, sau đó trầm giọng nói: "Chú thử một chút xem sao, nhưng có thể tra ra được hay không thì chú cũng không dám hứa đâu."

Sáng hôm sau, tôi tới văn phòng của Bạch Kiện, lúc đó anh ta đang tập trung xem một tập hồ sơ, vì vậy tôi gõ nhẹ cửa hai cái. Anh ta ngẩng đầu lên nhìn tôi, không nói gì nhiều mà dẫn tôi sang phòng giải phẫu để xem thi thể của Đường Lượng luôn.

Tôi thực sự rất khiếp sợ khi nhìn thấy thi thể của Đường Lượng, một người có thể tự đâm kiếm vào bụng mình cần phải có bao nhiêu can đảm chứ?

Đây không phải đóng phim, nói đâm là đâm. Hơn nữa, khoa trương nhất là hắn ta còn cắt ngang một kiếm, thật không biết Đường Lượng lúc đó lấy đâu ra quyết tâm tự sát, có thể xuống tay với mình độc ác như vậy! Theo như người đời nói, đàn ông có thể tàn nhẫn với mình một chút, nhưng người này thì quá độc ác rồi!

Nhân viên pháp y Tiểu Hắc thấy chúng tôi tới thì chủ động báo lại kết quả kiểm nghiệm: "Nguyên nhân gây tử vong rất rõ ràng, chính là do bị chặt đầu, còn một kiếm mổ bụng kia tuy nhìn rất dọa người, nhưng trong một thời gian ngắn sẽ không dẫn đến tử vong."

Tôi từ từ đi đến bên thi thể Đường Lượng, nhưng không phát hiện ra phần tàn hồn nào còn sót lại... Bạch Kiện nhìn thấy nét mặt kinh ngạc của tôi thì vội hỏi có chuyện gì, tôi lắc đầu nói với anh ta: "Thi thể này rất đặc biệt, tôi không cảm nhận được gì cả."

Lúc đầu Bạch Kiện còn hy vọng tôi có thể tìm ra chút manh mối nào đó từ thi thể này, nhưng giờ xem ra hy vọng của anh ta đã bay mất rồi. Sau đó, tôi và anh ta tham gia buổi phân tích tình tiết vụ án, nghe mọi người cùng tiếp thu ý kiến thảo luận về tình tiết vụ án này.

Trong buổi thảo luận, một nhân viên điều tra đưa ý kiến: "Có lẽ có kẻ muốn cướp thanh kiếm cổ nhưng đúng lúc đụng phải Đường Lượng, sau đó dùng kiếm giết chết hắn."

Lập tức có người phản bác nói: "Thế chuyện gì xảy ra trong video? Chẳng lẽ tên trộm là kẻ mặc bộ kimono như người Nhật Bản, nếu như tên trộm gặp phải Đường Lượng lúc trộm kiếm thì hai người họ cũng phải đánh nhau một phen chứ. Dầu gì cứ coi như Đường Lượng bị tên trộm một kiếm giết chết, chứ sao còn có thể xảy ra tình huống quỷ dị như trong video, quỳ xuống mổ bụng rồi bị chặt đầu?"

Tôi thầm thấy có lý, tình hình như trong video thì không thể thay đổi được, sau khi màn hình lóe lên thì có một người đàn ông Nhật Bản không biết đi ra từ đâu?

Nghĩ tới đây, tôi nói khẽ với Bạch Kiện: “Tôi nghĩ giờ các anh nên điều tra kỹ về Đường Lượng, xem hắn đã mua thanh kiếm ấy ở đâu, mua từ ai?”

Bạch Kiện nghe xong gật đầu, sau đó ra lệnh cho cấp dưới nhanh chóng đi điều tra, còn tôi thì lấy điện thoại của Bạch Kiện coi đi coi lại đoạn video...

Sau khi xem mấy lần, tôi hầu như có thể chắc chắn Đường Lượng không tự nguyện tự sát, bởi hành động mổ bụng theo tinh thần võ sĩ đạo, đó là hành động rất vinh quang, tuy tôi cũng không hiểu mổ bụng tự sát thì có gì vinh quang nữa. Nhưng trong video, có thể thấy hành động của Đường Lượng có hơi do dự, trông rất hoảng sợ, chắc chắn không phải kẻ có can đảm của một người tình nguyện liều chết.

CHƯƠNG

MỘT KIẾM CHẶT ĐẦU

Còn người đàn ông Nhật Bản kia chính là người đã xuất hiện trên video sau khi video nháy sáng, chắc chắn người Nhật Bản này là hồn ma.

Nhưng vấn đề là con ma này cầm kiếm rất chân thật, quỷ hồn mà có thể cầm vật thật như thanh kiếm thì có thể thấy hồn ma kia đã đạt tới trình độ nào rồi! Rất có thể đó là lệ quỷ!

Xem ra, muốn biết căn phòng kia có ma quỷ hay không thì chắc chúng tôi phải tự mình đi xem một chuyến mới được. Vì vậy tôi nói khẽ với Bạch Kiện: “Tụi tôi có thể đi xem hiện trường vụ án được không?”

Bạch Kiện cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Ban ngày thì không được, nhưng buổi tối thì không thành vấn đề...”

Tôi nghe anh ta nói vậy thì lườm sang! Cho tôi đến biệt thự mới xảy ra án mạng vào buổi tối, thật là đốt đèn lồng tìm trong đêm đen mà, tôi “xì” khinh thường.

Chúng tôi là ai chứ! Chúng tôi cũng không phải là người bình thường. Tôi tin là chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng, chắc là không có nguy hiểm gì lớn. Nhưng kết quả, khi tôi vừa nói với chú Lê thì chú ấy lại bảo là không muốn đi. Không phải do chú ấy sợ tới nhà ma, mà

là chú ấy không muốn làm không công cho Bạch Kiện.

Tôi cười nói với chú ấy: “Chú Lê, chú đừng quên lúc đầu là chú chủ động kết thân với Bạch Kiện, nói là dù sao có người quen sẽ dễ xử lý các công việc. Chú không thể nhờ người ta rồi lại không giúp lúc người ta cần được. Chúng ta phải hợp tác đôi bên cùng có lợi chứ.”

“Chú có biết đây là loại kiếm gì không?” Tôi hỏi chú Lê.

Chú Lê lắc đầu nói: “Hiện khó mà nói, nhưng kiếm này sắc bén, có thể chặt đứt cổ một người đàn ông thì chắc chắn là kiếm tốt rồi.”

Tôi lập tức nhớ tới đoạn video “Một nhát đứt đầu” kia, không nhịn được rùng mình. Không biết Đường Lượng đã làm chuyện gì mà rơi vào kết cục này nhỉ?

Sau đó tôi lên mạng tìm không ít hình ảnh của samurai Nhật, nhưng đều không tìm được thanh kiếm tương tự. Dĩ nhiên, cũng có thể bởi hình ảnh trong tay tôi khá mơ hồ, nếu có vật thật thì tốt biết mấy.

Đang nghĩ ngợi, Bạch Kiện gửi thư điện tử cho tôi, anh ta gửi chi tiết tài liệu vụ Đường Lượng để tôi xem trước. Còn thanh kiếm kia là do Đường Lượng cất giữ nhiều năm, muốn tra được lai lịch thì cần phải có thời gian, hy vọng chú Lê có thể mau chóng tìm ra lai lịch của nó.

Lúc này, điện thoại di động của tôi báo có thư mới. Tôi vội vàng mở ra, đúng là tài liệu chi tiết về vụ án của Đương Lượng. Trên đó nói về cuộc sống mười năm trước của Đường Lượng, trước đây hắn là một tên vô danh, bình thường còn hơn cả những kẻ bình thường.

Mười mấy năm trước, Đường Lượng chưa có tên tuổi gì, cũng không phải vì hắn không nỗ lực, mà khi đó hắn đầu tư liên tiếp

vào các hạng mục thì đều đổ bể cả. Sản nghiệp của cha mẹ bị hắn làm cho thua sạch, còn phải gánh thêm một khoản nợ lớn. Cha mẹ hắn vì không chịu nổi đả kích lớn này nên lần lượt qua đời, cuối cùng, ngay cả vợ hắn cũng ly hôn, mang theo con nhỏ về nhà mẹ đẻ.

Mặc dù thảm bại nhưng Đường Lượng vẫn cố gắng, rốt cuộc mười năm trước, hắn đã xoay chuyển được tình thế, sự nghiệp dần khởi sắc, sau đó sự nghiệp của hắn càng làm càng lớn, trở thành một xí nghiệp nổi tiếng của thành phố như bây giờ.

Nhìn nội dung tư liệu thì không phát hiện hắn có mâu thuẫn gì với ai, ngay cả những chủ nợ trước đó bây giờ cũng có quan hệ làm ăn qua lại với Đường Lượng, không có ân oán gì.

Hơn nữa Đường Lượng làm về bán lẻ, không thể có tình huống công nhân bị tai nạn rồi gây rối, nói chung hắn khá sạch sẽ, không có tiền án tiền sự liên quan đến mạng người.

Như vậy, chắc chắn vấn đề xuất phát ở thanh kiếm võ sĩ đạo... Cuối cùng, ba chúng tôi quyết định buổi tối sẽ đến biệt thự vùng ngoại ô của Đường Lượng để kiểm tra, xem có thể phát hiện được đầu mối có ích nào không?

Sau khi chúng tôi ăn tối ở nhà chú Lê xong thì lái xe đến biệt thự của Đường Lượng, cửa chính biệt thự bị dán niêm phong bằng dải cách ly của cảnh sát để cảnh báo người khác không được tới gần. Nhưng... chúng tôi đâu giống người khác, chỉ cần khi vào cẩn thận một chút, không làm đứt dải cách ly kia là được.

Không biết có phải do tác động của tâm lý hay không mà chúng tôi cũng cảm thấy nặng nề, sau khi xuống xe, chú Lê lấy la bàn ra, thấy kim la bàn không có gì bất thường, xem ra trong biệt thự vẫn an toàn.

Sau đó ba chúng tôi cùng lấy ra mỗi người một cái đèn pin, rồi

đi vào biệt thự… Thường thì Đinh Nhất sẽ đi đầu trong tình huống thế này, sau đó đến tôi và chú Lê, không phải do chúng tôi nhát gan, mà do chúng tôi không có kỹ năng mở khóa như anh ta.

Trước đây tôi từng chế giễu Đinh Nhất, nói nếu sau này chúng tôi già rồi, không làm việc này nữa, anh ta sẽ mở lớp chuyên dạy mở khóa. Đinh Nhất cười cười nói: “Kỹ thuật mở khóa? Vậy cậu bảo Bạch Kiện mau thăng chức đi, đến lúc đấy bảo anh ta cấp cho tôi giấy phép mở lớp...”

Đinh Nhất đến gần ổ khóa một lúc thì tôi nghe tiếng “răng rắc”, cửa biệt thự mở ra... Bạch Kiện từng dặn dò, lúc đến biệt thự không được phá hủy hiện trường.

Lúc đó tôi không quá để ý, cảm thấy đã một tuần trôi qua rồi, còn có thể là hiện trường gì nữa chứ? Nhưng chúng tôi vừa đẩy cửa vào thì phát hiện mấy ngày nay biệt thự vẫn không có người đến dọn, trước đây như thế nào thì bây giờ vẫn nguyên vậy.

Mùi máu tanh nồng nặc xông thẳng vào mũi làm tôi có cảm giác buồn nôn. Lúc này, Đinh Nhất đã lần đến góc phòng để mở đèn, căn phòng được thắp sáng trưng.

Tôi vội nói: “Như thế này có trắng trợn quá không?”

Đinh Nhất trưng ra bộ mặt tỉnh bơ: “Sợ gì? Nhà gần đây nhất cũng phải lái xe mười lăm phút mới đến, nếu buổi tối có người nhìn thấy biệt thự sáng đèn thì cũng không dám sang đây xem, dù sao cũng vừa có án mạng.”

Tôi thấy cũng có lý, vì vậy không lo lắng chuyện đó nữa mà nhìn phía ngoài phòng khách...

Vết máu trên đất đã sớm khô hết, tuy nhiên vẫn có thể nhìn ra cảnh tượng thảm khốc thế nào. Thi thể Đường Lượng quỳ ở phòng khách giữa những bức tranh khổ lớn, trên đất có hai vị trí không dính máu, hẳn đó là chỗ cơ thể Đường Lượng nằm và vị trí cái đầu

rơi.

Bởi Đường Lượng bị người ta chém đứt đầu lúc còn sống, nên ban đầu vết máu văng tung tóe lên cao, ngay cả bức tranh sơn dầu cách xa hai, ba mét cũng bị máu văng vào.

CHƯƠNG

THANH KIẾM RẺ TIỀN

Chú Lê ở trong phòng cũng không cảm nhận được bất kì luồng khí âm nào, e là con ma người Nhật đã biến mất sau khi đầu Trương Lượng rơi xuống. Rốt cuộc sự việc này là do đâu? Hay hắn chỉ đến vì tính mạng Đường Lượng thôi? Hoặc trong lúc vô tình, Đường Lượng đã thả âm hồn bị giam trong thanh kiếm của samurai ra? Tóm lại chuyện này vẫn chưa rõ ràng...

Tôi chợt nghe chú Lê nói: "Bây giờ bất kể là thi thể của Đường Lượng hay trong biệt thự cũng không cảm giác được hồn phách của Đường Lượng, nói không chừng, có lẽ âm hồn của Đường Lượng đã bị hút vào thứ gì đó rồi."

Tôi nghe vậy thì trầm tư một hồi: "Chẳng lẽ đã bị hút vàothanh kiếm samurai?"

Chú Lê lắc đầu nói: "Đúng vậy, dù sao bây giờ chúng ta cũng chưa tìm thấythanh kiếm kia, cho nên không biết nó chỉ là mộtthanh kiếm bình thường, hay mọi việc đều do nó gây nên."

Xem ra chuyện cũng rất rắc rồi, phải tìm ra xuất xứ củathanh kiếm kia mới được, nếu chỉ ngồi suy đoán thì chẳng có tác dụng gì. Thật may là chú Lê có vài người bạn thích sưu tầm kiếm, vậy nên không khó để tìm ra lai lịch của kiếm này.

Sau khi có tính toán như vậy, chúng tôi ung dung hơn rất nhiều, sau đó chúng tôi đi kiểm tra biệt thự của Đường Lượng, xem có thể tìm ra manh mối có ích nào không.

Chúng tôi tìm thấy một phòng trên lầu hai nhìn có vẻ giống phòng sách, có thể trước đây là nơi trưng bàythanh kiếm, trông khá đẹp! Kệ trưng bày bằng gỗ lim chạm trổ, vừa nhìn đã biết là giá trị liên thành.

Tôi không khỏi cảm thán: “Chú xem chỗ để cũng tốt như vậy, vậy thanh kiếm này trị giá bao nhiêu?”

Chú Lê làm vẻ mặt uyên tâm nói: “Cũng chưa chắc, kiếm này do Đường Lượng cất giữa từ mười năm trước, khi đó hắn còn chưa phát tài, làm sao dám chi nhiều tiền để mua một thanh kiếm samurai được, cho nên chưa chắc thanh kiếm này đã đắt.”

Tôi thấy lời chú Lê nói cũng có lý, vì vậy mới nghi ngờ nói: “Đúng vậy! Chú không nói thì cháu cũng không nghĩ ra, chú nói xem, năm đó Đường Lượng không có điều kiện tốt, vậy sao hắn ta lại muathanh kiếm này? Chẳng lẽ năm đó hắn mua nó về để tự sát?”

Tôi từ từ đặt tay lên kệ, muốn thử cảm nhận xem trên đó có chút tàn hồn nào của Đường Lượng không, nhưng vừa sờ tới thì lại cảm thấy hoảng sợ... Không phải vì phát hiện được tàn hồn của Đường Lượng, mà là tôi cảm nhận được rõ ràng thứ này mơ hồ có sát khí, xem ra đồ trên này không phải thứ bình thường.

Sau khi về đến nhà, chú Lê gọi điện cho những người bạn sưu tầm đồ cổ kia suốt đêm, đồng thời cũng gửi hình qua để họ giúp đỡ tìm hiểu xem rốt cuộc lai lịch của thanh kiếm này là như thế nào.

Thật không ngờ đáp án lại đơn giản hơn tưởng tượng của chúng tôi, mấy người bạn của chú Lê đều cho chúng tôi chung một đáp

án, đó là yêu kiếm Katana.

Nhưng họ cũng nói, tên của kiếm dọa người là vậy, nhưng thực tế nó không chỉ là kiếm thường mà còn là tượng trưng cho phẩm chất của võ sĩ đạo.

Ở Nhật Bản, Katana thường bị coi là yêu kiếm, bởi bọn họ cho rằng kiếm này không may mắn. Một là nó vô cùng sắc bén, chỉ thích hợp cho thực chiến, hay nói trắng ra là nó thích hợp nhất khi dùng để giết người. Một lý do khác là vào thời xưa, ở Nhật Bản có rất nhiều danh tướng phải chết dưới lưỡi kiếm này, nên làm người ta sợ hãi nó.

Nhưng mặc kệ nó là kiếm gì, thì nó cũng chỉ là công cụ trong tay con người, nó thiện hay ác đều do bản tâm của người sử dụng nó. Trong lòng tồn tại cái ác thì dùng nó để giết người, trong lòng tồn tại tình thương, hữu nghị thì dùng nó để chém dã thú.

Sáng hôm sau, tôi nhận được điện thoại của Bạch Kiện, anh ta nói đã tra được thời gian Đường Lượng muathanh kiếm kia. Vì vậy, tôi và Đinh Nhất lập tức chạy tới phòng làm việc của Bạch Kiện. Lúc chúng tôi đến nơi thì thấy anh ta đang nói chuyện cùng một người phụ nữ trung niên, bà ấy mặc bộ đồ đen, trên cánh tay buộc miếng vải màu đen, chắc đây là người nhà của Đường Lượng. Sau đó tôi mới được Bạch Kiện cho biết, người phụ nữ tên là Tô Dung, là vợ trước của Đường Lượng, Bạch Kiện biết được lai lịch thanh kiếm là do Tô Dung nói...

Thì ra mười năm trước, sau khi ly dị với Đường Lượng, Tô Dung dẫn con ra đi. Thực ra họ chia tay cũng là chuyện bất đắc dĩ, bởi lúc đó Đường Lượng nợ một khoản tiền lớn, nếu không ly hôn, thì ngôi nhà của họ sẽ bị siết nợ mất.

Hai người họ có một cô con gái, dù thế nào Đường Lượng cũng không thể để con gái mình phải lưu lạc đầu đường xó chợ! Vì vậy

hai người thương lượng ly hôn, bất động sản thuộc về Tô Dung, nợ nần thuộc về Đường lượng.

Ai ngờ sau khi ly hôn không lâu, sự nghiệp của Đường Lượng dần khởi sắc, cũng từ từ trả hết các khoản nợ. Khi đó Tô Dung có ý định phục hôn, nhưng bị Đường Lượng từ chối. Từ chối không phải do Đường Lượng có niềm vui mới, mà do hắn sợ có một ngày nào đó mình phá sản thì lại liên lụy vợ con, cho nên họ quyết định sống chung như thế này thôi, không phục hôn.

Điều kiện kinh tế của Đường Lượng ngày càng tốt, hắn không ngừng mua nhà đất cho Tô Dung và con gái, cứ như mất cảm giác an toàn đối với cuộc sống, rất sợ ông trời lại cướp đi hết thảy mọi thứ.

Thanh kiếm Nhật kia là do Đường Lượng mua ở chợ sau khi hai người ly hôn không bao lâu. Người bán kiếm lúc đó là một người đàn ông trung niên, ngoại hình không có gì đặc biệt cả, ông ta xách theo một cái bao vải bố rách nát ra chợ bán đồ.

Hôm đó Đường Lượng đi ngang qua, đột nhiên bị thanh kiếm màu đen trong cái túi vải bố rách nát đó hấp dẫn.

Người đàn ông trung niên ấp úng nói: “Thanh kiếm này là kiếm mà năm đó người Nhật xâm lăng Trung Quốc để lại, nghe nói là của một vị quan lớn…”

Đường Lượng muốn cười, hắn suy đoán rằng người đàn ông trung niên này không biết lai lịch cụ thể củathanh kiếm mà chỉ bịa ra để chào bán nó. Mà khi Đường Lượng rútthanh kiếm từ trong bao ra, một tia sáng lạnh lẽo ánh vào mắt làm hắn kinh sợ.

Nhìnthanh kiếm bên ngoài có vẻ cũ kỹ, nhưng bên trong thân kiếm vẫn sáng loáng, vừa nhìn là biết kiếm tốt! Đường Lượng hỏi giá, người đàn ông trung niên ra giá cũng không cao, ông ta nói chỉ cần đưa hai trăm đồng là được.

Nhưng Đường Lượng lúc đó chỉ còn gần một trăm năm mươi đồng, vì vậy hắn nhìnthanh kiếm tiếc nuối: “Thôi vậy, hôm nay tôi đi vội, chỉ mang có một trăm năm mươi đồng thôi.”

Ai ngờ người đàn ông trung niên kéo Đường Lượng lại nói: “Cậu xem lại trong người có trăm mấy, thôi thì coi như tôi mở hàng cho cậu”.

Cứ như vậy, Trương Lượng lấy ra một trăm bốn mươi lăm đồng, muathanh kiếm Nhật dài nhìn có vẻ cũ nát. Sau khi về, Tô Dung nhìn thấythanh kiếm thì oán giận nói: “Chúng ta đang ở trong tình huống này, một trăm bốn mươi lăm đồng cũng đủ cho anh ăn cả tuần rồi, vậy mà anh lại mang tiền ăn một tuần ra muathanh kiếm rách.”

CHƯƠNG

Tấm hình gia đình

Đường Lượng cười to nói: "Không sao, hơn một trăm đồng thôi, tiêu rồi cũng hết, chẳng qua mấy năm nay anh thấy vận hạn mình nặng quá nên muốn mua thanh kiếm có sát khí này về để chặt đứt vận xui thôi..."

Nói cũng lạ, từ khi Đường Lượng mua thanh kiếm về, vận của hắn liền càng ngày càng tốt... chẳng biết có phải thanh kiếm kia chém đứt vận xui thật không.

Tô Dung nhớ có lần nói đùa với Đường Lượng: "Đúng thật là sau khi mua kiếm về, số của anh càng ngày càng tốt..."

Nhưng nếu là trước kia thì Đường Lượng sẽ nói đùa với Tô Dung một phen, nhưng hôm đó, vẻ mặt của hắn lại rất kỳ lạ...

Nhoáng cái đã qua mười năm, chuyện làm ăn của Đường Lượng càng ngày càng lớn, tựa như sẽ không bao giờ trở lại quãng thời gian chán nản lúc trước. Nhưng ai ngờ được lại xảy ra chuyện. Hôm đó, Đường Lượng đột nhiên lo lắng không yên, chẳng những tìm luật sư để lại di chúc, mà còn chuyển hết cổ phần của công ty sang cho Tô Dung đứng tên.

Lúc đầu, Tô Dung lo lắng đoán Đường Lượng bị bệnh hiểm nghèo, vì vậy mới kéo hắn đến bệnh viện kiểm tra, nhưng báo cáo

khám sức khỏe cho thấy tất cả đều rất bình thường, thậm chí còn khá tốt.

Điều này làm Tô Dung hoang mang, không biết Đường Lượng bị làm sao? Dường như hắn sợ mình đột ngột qua đời, giao phó hậu sự... Sau đó Đường Lượng đem thanh kiếm đã cất giữ mười năm chuyển ra biệt thự ở ngoại ô. Sau này, Tô Dung nhận được điện thoại của cảnh sát, nói Đường Lượng đã xảy ra chuyện.

Theo lời kể của Tô Dung, không khó nhận ra, hình như Đường Lượng đã sớm biết chuyện sắp xảy đến với mình nên đã an bài hậu sự. Nếu nói sau mấy năm thành đạt, vì bị ám ảnh bởi thời gian nợ nần trước đó nên hắn không dám phục hôn thì còn có lý. Nhưng mấy năm nay, gia tài của hắn đã rất vững chắc, cho dù không được như mong muốn thì cũng không thể trở về như trước đây được. Nhưng hắn vẫn giờ giờ phút phút lo lắng, không có một chút cảm giác an toàn nào.

Mặc dù tôi và Bạch Kiện đều biết, nguyên nhân nằm ở chỗ thanh kiếm Nhật kỳ lạ kia, nhưng vấn đề là thanh kiếm này gần như đã biến mất, không thấy bóng dáng đâu.

Biệt thự của Đường Lượng từ trong ra ngoài đều có gắn camera giám sát, bọn Bạch Kiện còn xem đi xem lại video theo dõi một tuần trước khi xảy ra vụ án, bất luận trước hay sau việc của Đường Lượng, chắc chắn thanh kiếm Nhật kia không có ở biệt thự...

Vào lúc cảnh sát chưa biết nên xoay xở thế nào thì tôi lại thấy chuyện của Đường Lượng bị người ta phát tán trên mạng, trở thành một trong mười sự kiện kinh dị nhất của năm nay, cứ như vậy thì bọn Bạch Kiện lại càng đau đầu hơn rồi...

Nhưng khi tôi xem lướt qua những bình luận trên mạng, thấy một người có ID là “Gió mùa thu” nói mười năm trước, cha của

người đó cũng chết vì thanh kiếm này, đây là một thanh yêu kiếm hại người.

Sau đó có không ít người nhắn lại phía dưới bình luận của người đó, ý nói người đó đang gây chú ý… còn có người mắng người đó vì muốn lên top thì cái gì cũng dám nói. Có thể là do nhiều người vào bình luận mắng chửi, nên "Gió mùa thu" không nói thêm gì nữa.

Tuy đám người trên mạng đầy lòng căm phẫn, nhưng tôi vẫn mơ hồ nhận thấy, có thể "Gió mùa thu" thực sự biết gì đó. Bởi vì tuy vụ án của Đường Lượng được đưa lên mạng làm người khác hoảng sợ, nhưng thanh kiếm Nhật kia đã được Đường Lượng cất giữ mười năm trời, dù sao đó cũng là tin điều tra nội bộ của bọn Bạch Kiện, cho nên người ngoài không biết là chuyện bình thường.

Nếu như "Gió mùa thu" chỉ đơn thuần muốn gây chú ý, vậy tại sao lại nói được đúng mốc thời gian như vậy chứ? Thật sự chỉ là trùng khớp thôi ư? Nghĩ vậy, tôi bảo Bạch Kiện nghĩ cách điều tra thân phận của "Gió mùa thu".

Tra ID của người khác thì khó với người thường, nhưng với cảnh sát thì lại dễ như ăn cháo, vì vậy thân phận của "Gió mùa thu" nhanh chóng được Bạch Kiện tra ra được.

Bạch Thu Vũ, nữ, nick name "Gió mùa thu", năm nay hai mươi bảy tuổi, là người làm công ăn lương tại một công ty nhà nước, thu nhập ổn định, tài chính tốt, năm năm trước do công việc nên mang theo mẹ chuyển đến đây ở. Đúng như lời đã nói, cha cô ấy qua đời vào mười năm trước.

Thấy những tư liệu này về Bạch Thu Vũ, tôi càng tin rằng những lời cô ấy nói không phải là dối trá, bởi vì mười năm trước, Bạch Thu Vũ có mười bảy tuổi, đối với một cô gái mới lớn mà nói, mất cha hẳn là một đả kích rất lớn, tôi tin là cô ấy sẽ không lấy

chuyện này ra để đùa.

Tôi không muốn xuất hiện đột ngột làm Bạch Thu Vũ sợ, nên mới nhờ Bạch Kiện liên hệ với cô ấy trước, lấy tư cách cá nhân hẹn Bạch Thu Vũ ra ngoài gặp mặt ở quán cà phê.

Bạch Kiện gọi cho Bạch Thu Vũ nói về chuyện muốn điều tra việc qua đời mười năm trước của cha cô ấy, Bạch Thu Vũ lập tức đồng ý gặp mặt.

Khi nhìn thấy Bạch Thu Vũ ở quán cà phê, tôi nhận ra cô ấy là một người rất lý trí, sẽ không vì những chuyện nhỏ mà suy nghĩ lung tung, cho nên việc cô ấy bình luận bài đăng trên mạng kia hẳn cũng đã phải suy nghĩ trước sau rồi mới làm.

Sau khi Bạch Thu Vũ ngồi xuống thì lấy một tấm ảnh đã ố vàng cho chúng tôi xem: "Các anh nhìn thanh kiếm trong ảnh này..."

Tôi nhận lấy tấm ảnh rồi quan sát cẩn thận, phát hiện đó là ảnh gia đình ba người, chụp tại phòng khách, ở cái giá sau lưng có bày một thanh kiếm.

Thân kiếm trong ảnh có khắc hoa văn hình sóng lượn, thanh kiếm này giống hệt thanh kiếm đã giết chết Đường Lượng! Sau đó tôi đưa ảnh chụp cho Bạch Kiện, sau khi xem, anh ta cũng nhướng mày.

"Tôi không nhìn nhầm chứ? Thanh kiếm giết chết Đường Lượng từng thuộc về cha tôi..." Bạch Thu Vũ đau thương nói.

Tôi cẩn thận hỏi: "Cha cô qua đời... như thế nào?"

Bạch Thu Vũ uống một ngụm lớn cà phê để ổn định lại cảm xúc rồi nói: "Nói ra các anh có thể không tin, nhưng cái chết của cha tôi giống như Đường Lượng vậy."

Bạch Kiện giật mình nói: "Sao có thể như vậy? Có án mạng như vậy xảy ra, sao chúng tôi có thể không biết chứ."

Bạch Thu Vũ để ly cà phê xuống nói: “Bởi vì cha tôi không chết ở đây, mà chết ở huyện nhỏ nơi quê nhà.”

Bạch Kiện nghe vậy liền tiu nghỉu, Trung Quốc lớn như vậy, đương nhiên anh ta cũng không thể biết hết những án mạng xảy ra vào mười năm trước, cho nên anh ta lập tức im lặng, lắng nghe Bạch Thu Vũ nói...

Chín năm trước Bạch Thu Vũ thi đại học, theo mẹ rời đi nơi khác, vì quê nhà tràn đầy ký ức về cha khiến cô ấy và mẹ luôn cảm thấy rất đau khổ.

CHƯƠNG

Vết dao sâu hoắm

Cha của Bạch Thu Vũ tên là Bạch Tử Đình, mười mấy năm trước ông ấy là người giàu nhất của huyện, có thể nói là danh tiếng rất lớn. Gia đình Bạch Thu Vũ mở xí nghiệp từ khi cô ấy còn nhỏ, vì vậy điều kiện sinh hoạt vẫn luôn tốt hơn những bạn khác. Thế nhưng rất ít người biết rằng trước năm bảy tuổi, gia đình cô ấy cũng rất nghèo khó.

Khi ấy, nhà máy nơi bố mẹ Bạch Thu Vũ làm thuê vì buôn bán không thuận lợi mà phải giải thể, hai người thất nghiệp, không có thu nhập, cuộc sống trở nên khó khăn, không có tiền trang trải cuộc sống.

Họ ở huyện nhỏ nên dân cư không đông đúc lắm, mọi người đều làm việc trong các cơ quan, nhà máy, thỉnh thoảng có người làm buôn bán lẻ, hay mở quán ăn nhỏ gì đó.

Đột nhiên có một nhóm người thất nghiệp chẳng có công ăn việc làm, cho dù muốn buôn bán nhỏ cũng không có tiền, làm sao có thể kiếm tiền được?

Hơn nữa, bấy giờ cả đám người đều không có công ăn việc làm, tư tưởng lạc hậu, vốn không biết nên buôn bán cái gì? Hoặc có thể nói là không biết buôn bán thế nào? Nhưng cả hai vợ chồng Bạch

Tử Đình đều thất nghiệp, đều không có thu nhập, nếu không có cách gì thì thật sự không có cơm ăn.

Vì vậy, Bạch Tử Đình và vợ, người thì sửa xe đạp, người nhận làm đồ ăn cho ai đặt mua. Nhưng làm được một thời gian, vì thiếu kinh nghiệm nên việc làm ăn rất ảm đạm, càng ngày càng tệ.

Ký ức về khoảng thời gian đó của Bạch Thu Vũ không sâu lắm, chỉ nhớ mang máng là mình thường bị đưa đến nhà bà ngoại. Sau này cô ấy mới biết, khi đó ông bà ngoại đã về hưu nên đều có tiền lương, mặc dù không thể giúp con gái con rể việc gì to lớn, nhưng nuôi cháu ngoại thì không vấn đề gì.

Tình hình như vậy diễn ra suốt hai năm, nhóm thất nghiệp trước đó hầu hết đã có hướng đi mới, duy chỉ có vợ chồng họ Bạch là vẫn loay hoay mãi. Dần dần, vợ Bạch Tử Đình oán giận ông ấy vô dụng, cùng là người mất việc làm, tại sao nhà người ta có thể tìm được kế sinh nhai thuận lợi, nhưng ông ấy thì không?

Đang lúc gia đình lúc nào cũng nhuốm màu buồn thảm thì Bạch Tử Đình đột nhiên mang về nhà một thanh kiếm dài. Thanh kiếm kia trông rất giống kiếm của quan chỉ huy người Nhật Bản hay chiếu trên tivi. Lúc đó Bạch Thu Vũ còn nhỏ, về việc vì sao cha có thanh kiếm đó thì rất mơ hồ, nhưng mẹ cô ấy thì nhớ rất rõ.

Đó là một buổi tối, bên ngoài trời mưa to. Bởi vì hôm sau bà ấy còn phải dậy sớm mang đồ ăn đi bán nên chỉ đành đưa Bạch Thu Vũ đến nhà bà ngoại.

Lúc hai mẹ con vừa mặc xong áo mưa, chuẩn bị đi thì Bạch Tử Đình lại cả người ướt nước mưa chạy về, trong tay cầm một thứ gì đó dùng vải quấn quanh.

Bởi lúc đó hai mẹ con đang muốn nhanh chóng đến nhà bà ngoại trước khi trời tối, cho nên cũng không hỏi Bạch Tử Đình đó là vật gì mà vội vã đi luôn. Sau này, khi mẹ Bạch Thu Vũ nhớ lại

sự việc khi đó, bà nhớ mang máng, hình như Bạch Tử Đình muốn nói gì đó với bà, nhưng cuối cùng lại thôi.

Sau ngày đó, đột nhiên Bạch Tử Đình nói muốn đổi nghề, đi chạy vật liệu xây dựng cùng người khác, dù có thành công hay không, cũng không làm nghề sửa xe đạp nữa.

Vợ ông thấy ông hạ quyết tâm như vậy cũng chỉ có thể ủng hộ. Hai người hỏi mượn bạn bè thân thích tiền, cũng miễn cưỡng gom đủ vốn để gây dựng sự nghiệp.

Nói thật, lúc đó mẹ Bạch Thu Vũ thực sự không nghĩ chồng mình có thể thành công, sau một năm kinh doanh vật liệu xây dựng, Bạch Tử Đình dốc hết vốn liếng mở một nhà máy sản xuất vật liệu xây dựng, cơ nghiệp từ đó cũng càng ngày càng lớn...

Lúc đầu mọi thứ đều tốt đẹp, nhưng mười năm trước, Bạch Tử Đình chuyển tất cả tài sản thành tiền mặt, nhà xưởng cũng chuyển nhượng cho người khác, ông ấy như bị thứ gì đó kích thích, mỗi ngày đều ở nhà không ra khỏi cửa.

Khi đó Bạch Thu Vũ vừa mới lên cấp ba, phải đi học xa nhà, mỗi cuối tuần mới có thể về nhà một lần, chính vì vậy, cô ấy không biết những điều bất thường của cha mình.

Lúc cô ấy cảm nhận được ông ấy có vẻ bất thường thì Bạch Tử Đình đột nhiên tự sát! Người đầu tiên phát hiện thi thể Bạch Tử Đình chính là Bạch Thu Vũ...

Đó là một ngày cuối tuần, cô và bạn học đều về nhà sau khi tan lớp, vừa dùng chìa khóa mở cửa nhà, cô đã thấy dưới chân có chất lỏng màu đỏ như máu. Bạch Tử Đình đi theo vết máu, trông thấy cảnh tượng mà cả đời này cũng chẳng thể quên được.

Cô ấy thấy cha mình quỳ giữa phòng khách, dựa vào ghế salon, tay siết chặt con dao, mà lưỡi dao đã đâm sâu vào bụng ông ấy... Đáng sợ nhất là đầu của ông ấy đã bị chặt đứt lìa, rơi ở góc nhà

với đôi mắt trợn trừng.

Cảnh tượng như vậy đừng nói là một đứa trẻ như cô ấy, ngay cả người trưởng thành nhìn thấy cũng sợ đến “khiếp hồn táng đảm”! Sau khi Bạch Thu Vũ nhìn rõ tình huống trước mặt thì hôn mê.

Cuối cùng, Bạch Tử Đình được công an địa phương kết luận là tự sát, tuy nhiên không giải thích được ông ấy làm sao có thể vừa tự mổ bụng lại vừa có thể tự cắt đầu mình. Bạch Thu Vũ bị cái chết của cha mình đả kích không nhỏ, nên tạm thời nghỉ học nửa năm.

Đối với cái chết của cha, trước giờ Bạch Thu Vũ vẫn không tán thành nhận định khi đó của cảnh sát, cô ấy tin rằng cha mình không tự sát, bởi không có lý do gì mà cha cô ấy phải làm như vậy cả.

Một người khỏe mạnh, sự nghiệp thành công, có vợ con, sao vô duyên vô cớ lại tự sát được chứ?

Tuy lúc còn sống Bạch Thu Vũ có để lại cho hai mẹ con không ít gia sản, nhưng một người mất chồng, một người mất cha, dù có nhiều tiền thì cũng không thể bù đắp được những thiếu sót về mặt tình cảm đó...

Cho tới một hôm hai mẹ con ngồi nói chuyện, tình cờ Bạch Thu Vũ nhắc thanh kiếm kia vẫn còn ở phòng khách nhà mình, mẹ cô ấy mới nói thanh kiếm đó đã biến mất khi cha cô ấy gặp chuyện không may, đã tìm khắp nơi trong nhà cũng không thấy.

Câu này nhắc nhở Bạch Thu Vũ một chuyện, cha cô ấy bị chặt đầu bởi một thanh kiếm sắc bén, bây giờ nghĩ lại, trong nhà mình chẳng phải có một thanh kiếm rất sắc bén đó sao?

Sau khi xảy ra chuyện, hai mẹ con cô chuyển khỏi nhà cũ, nhưng thỉnh thoảng Bạch Thu Vũ vẫn trở về xem lại, có một lần

Bạch Thu Vũ ngồi rất lâu ở chỗ cha mình chết, cô ấy phát hiện trên salon chỗ tay vịn có một vết kiếm cắt rất sâu.

Bởi lúc đó ghế salon được bọc một lớp xốp dày, hơn nữa bên trên có rất nhiều vết máu, nên không phát hiện ra vết chém này.

CHƯƠNG

Yêu kiếm Katana

Lúc đó Bạch Thu Vũ chỉ là học sinh lớp mười một, nhưng vẫn có nhận thức của bản thân, cô ấy thực sự không nghĩ người tự cắt cổ mình lại có sức lớn như vậy, không những có thể chém đứt đầu mình, mà còn có thể chém một vết sâu như vậy trên tay vịn ghế.

Bí ẩn này vẫn luôn quanh quẩn trong lòng Bạch Thu Vũ mà không giải thích được, nó theo Bạch Thu Vũ suốt những năm học đại học, kể cả khi đã đi làm... cho đến hai ngày trước, đột nhiên cô ấy thấy tin tức trên mạng về Đường Lượng, mới nhận ra cái chết của Đường Lượng quá giống với cái chết của cha mình.

Những năm gần đây, cô ấy cũng bỏ không ít thời gian tìm hiểu về thanh kiếm kia, thế nên mới bình luận dưới tin đó nói về thanh yêu kiếm hại người, cha cô ấy bị chính nó giết hại.

Nghe Bạch Thu Vũ kể xong câu chuyện, tôi biết bao nhiêu năm nay cô ấy vẫn luôn canh cánh chuyện này trong lòng, dù sao nó cũng liên quan đến nguyên nhân cái chết của cha mình. Nhưng từ việc của cha Bạch Thu Vũ có thể thấy, hình như yêu kiếm Katana này cứ mười năm lại xuất hiện một lần, mà mỗi lần như vậy thì người có được nó sẽ từ bần hàn trở nên phú quý. Tuy nhiên kết cục mười năm sau không được tốt cho lắm, hiển nhiên là bị yêu

kiếm lấy mạng.

Chia tay Bạch Thu Vũ, Bạch Kiện hứa nếu có manh mối của vụ án thì sẽ liên lạc, bảo cô ấy yên tâm, lần này sẽ cho cô ấy một câu trả lời hợp lý, không để tình trạng như mười năm trước...

Trở lại nhà chú Lê, tôi kể lại chuyện của Bạch Thu Vũ cho chú ấy nghe, chú trầm tư một lát rồi nói: “Nếu thanh kiếm mà mười năm trước nhà cô ấy mất và thanh kiếm ở nhà Đường Lượng là cùng một cây, thì đúng là phiền phức rồi.”

“Ý chú là sao? Chẳng lẽ thanh kiếm này thành tinh ư? Không phải sau khi lập nước đã không cho thành tinh nữa ạ?” Tôi nhún vai nói.

Chú Lê lườm tôi nói: “Cháu thì biết cái gì, những thứ này tưởng như vô tri, nhưng nó thường lôi kéo làm lệch lạc suy nghĩ của con người. Ý chú là, nếu thanh kiếm đó thực sự cứ mười năm lại hấp thu một mạng người thì chỉ ông trời mới biết đã có bao nhiêu vong hồn chết dưới lưỡi kiếm của nó. Còn hai người vừa chết hình như biết số mình sắp tận, điều này hiển nhiên do họ đã giao dịch với yêu kiếm và lúc đến thời hạn của giao dịch, yêu kiếm sẽ lấy hồn phách của họ làm thù lao...”

Tôi nghe chú ấy nói mà không khỏi gật đầu: “Thật là! Thù lao như vậy không phải quá đắt rồi ư?”

Chú Lê cũng bất đắc dĩ nói: “Cháu có biết lúc con người bị dục vọng làm cho mờ mắt không, vì truy cầu lợi ích trước mắt mà để bản thân bị lạc lối. Chú tin dù là Bạch Tử Đình hay Đường Lượng, lúc họ sắp chết cũng đã rất hối hận.”

Tôi gật đầu nói: “Tiếp theo chúng ta nên làm gì đây ạ? Còn cơ hội tìm được thanh kiếm kia không?”

Chú Lê nghe tôi hỏi vậy thì ngượng ngùng nói: “Cái này cũng khó nói, nếu yêu kiếm không tìm được kẻ tự nguyện giao ước đổi

mạng lấy "thành công" tiếp theo, e rằng sẽ còn có chút hy vọng, còn nếu người và kiếm đã hoàn thành thỏa thuận, muốn đợi yêu kiếm xuất hiện cũng phải ít nhất mười năm nữa."

Bởi vì cả Đường Lượng và Bạch Tử Đình đều gặp thanh kiếm này ở tiệm lề đường, vậy thì cũng khó mà biết được thanh kiếm này sẽ lại xuất hiện ở chỗ nào để chờ đợi kẻ xui xẻo tiếp theo.

Vì vậy sau đó hai ngày, Bạch Kiện đã đến tất cả các tiệm đồ cũ nhỏ trong và ngoài thành phố để tìm thanh yêu kiếm Katana quái dị. Dĩ nhiên, chú Lê cũng nói cho anh ta biết mấy nơi mà bạn chú ấy hay tìm đến, bảo anh ta đừng manh động, gặp người bán kiếm thì có ra giá bao nhiêu cũng không được xen vào, cẩn thận trước, sau đó chú Lê tới rồi tính."

Nhưng mấy ngày tiếp theo, chúng tôi cũng đã xem rất nhiều thanh kiếm Nhật cũ nhưng không có thanh yêu kiếm kia. Đang lúc chúng tôi đã bắt đầu chán nản vì có khi thanh kiếm đã tìm được chủ nhân mới rồi, thì Bạch Thu Vũ đột nhiên lại gọi điện cho Bạch Kiện nói, cô ấy nhìn thấy thanh kiếm kia trong phòng làm việc của quản lý công ty mới nhận chức.

Sau khi nhận được tin này, chúng tôi đều chấn động, vậy mà lại tìm được nó rồi! Bằng không chắc phải đợi thêm mười năm nữa và cùng với đó là thêm một mạng người đã giao dịch với yêu kiếm rồi.

Để an toàn, tôi và chú Lê đến phòng làm việc của cấp trên Bạch Thu Vũ trước để xem có đúng là thanh kiếm ấy không, dù sao thì người còn có người giống nhau, thì kiếm cũng có những cái tương tự, đừng để đến lúc nhầm lẫn thì lại gặp phiền phức lớn.

Vì vậy Bạch Thu Vũ giới thiệu chú Lê với sếp của mình là Ngô Kiến Vũ, nói chú Lê là vị thầy phong thủy, đặc biệt am hiểu phong thủy trong phòng làm việc. Ngô Kiến Vũ tưởng Bạch Thu Vũ muốn

nịnh bợ sếp nên mới mời chú Lê đến, hơn nữa danh tiếng của chú Lê ở trong giới vốn không nhỏ, nên anh ta vui vẻ nhận lời.

Trước khi đi, chúng tôi tìm hiểu một số thông tin về Ngô Kiến Vũ từ Bạch Thu Vũ...

Như Bạch Thu Vũ nói, anh ta là một kẻ nịnh bợ cấp trên để thăng tiến, năng lực nghiệp vụ không có gì đặc biệt, chỉ biết nịnh hót, bợ đỡ. Vốn chức quản lý lần này không đến lượt anh ta, nhưng sếp cũ của anh ta thất bại trong tranh đấu của công ty lần này nên bị lãnh đạo đuổi khỏi công ty.

Theo lẽ thường, dưới tình huống như vậy, Ngô Kiến Vũ là người đứng cùng phía với sếp cũ thì sẽ không có quả ngon để ăn, nếu không phải cấp trên tạo cơ hội thì còn có thể bị tạm dừng công tác, hoặc sa thải.

Ai ngờ tuần trước, công ty có hội nghị thường kỳ, tổng giám đốc đột nhiên tuyên bố Ngô Kiến Vũ tiếp nhận chức quản lý, tin tức này khiến mọi người trong công ty kinh ngạc, bởi vì không ai nghĩ anh ta sẽ nhặt được món hời lớn như vậy.

Sau vài ngày nhận chức, Ngô Kiến Vũ làm bộ lên mặt tiểu nhân đắc chí, nhưng Bạch Thu Vũ cũng là một người luôn bo bo giữ mình, cô ấy không có ý định đấu đá để lên vị trí lãnh đạo, cũng không cười nhạo Ngô Kiến Vũ tiểu nhân. Nói trắng ra cô ấy là người chỉ biết dựa vào năng lực bản thân mình, không kiêu ngạo, không siểm nịnh với ai.

Vì vậy khi Ngô Kiến Vũ làm quản lý ở đó cũng đối xử Bạch Thu Vũ không tệ, dù yếu nghiệp vụ nhưng anh ta biết trong văn phòng có ai được việc.

Vì trong phòng này, ngoài những kẻ tâm cơ, thủ đoạn, thì cần phải có nhân tài làm được việc. Thế nên, Bạch Thu Vũ là người ít bị Ngô Kiến Vũ làm khó dễ sau khi lên nhận chức.

Hôm đó, đúng dịp Bạch Thu Vũ vào phòng làm việc của Ngô Kiến Vũ lấy tài liệu, vừa đi vào đã thấy Ngô Kiến Vũ dùng vải bông cẩn thận lau chùi một thanh trường kiếm.

Bạch Thu Vũ vì chuyện của cha nên rất mẫn cảm với những loại kiếm này, nên lần đầu nhìn thấy thanh kiếm của Ngô Kiến Vũ, cô ấy lập tức nhận ra đó là thanh kiếm cha mình từng giữ - yêu kiếm Katana.

CHƯƠNG

Giết chóc thành tính

Hơn nữa, thanh kiếm này cũng được bày ở nhà Bạch Thu Vũ gần mười năm, đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn rồi, cho nên chỉ liếc mắt là cô ấy đã nhận ra, vì vậy Bạch Thu Vũ bật thốt: "Kiếm này... thật đặc biệt!"

Đương nhiên Ngô Kiến Vũ không biết chuyện xảy ra với cha Bạch Thu Vũ, cho nên anh ta nghĩ Bạch Thu Vũ đang khen thanh kiếm của mình tốt, đắc ý nói: "Đây đúng là một thanh kiếm tốt, nghe nói nó đã từng là của một vị tướng Nhật Bản rất nổi danh."

Bạch Thu Vũ cười khan, không nói gì mà cầm tài liệu ra khỏi phòng làm việc. Nhưng sau đó, cô ấy lập tức liên lạc với Bạch Kiện, nói cho anh ta biết thanh kiếm kia đang ở trong phòng làm việc của cấp trên.

Chuyện xảy ra đại khái chính là như thế, vì vậy tôi và Đinh Nhất, chú Lê đến đó, trên danh nghĩa là giúp Ngô Kiến Vũ sắp xếp phong thủy phòng làm việc, nhưng mục đích chính là đi đến phòng làm việc của anh ta. Lần đầu tiên nhìn thấy Ngô Kiến Vũ, tôi thấy Bạch Thu Vũ miêu tả anh ta quá đúng, chính là một kẻ tiểu nhân đắc chí.

Tuần trước vừa gặp ai cũng tươi cười đon đả, bây giờ đã có bộ

mặt của lãnh đạo rồi. Nhưng đối với ba vị thầy phong thủy chúng tôi, anh ta rất khách sáo, liên tục tỏ vẻ tiền không thành vấn đề, chỉ cần chúng tôi giúp anh ta bày trận phong thủy phòng tiểu nhân là được.

Tôi vừa nghe vậy thầm nghĩ, đúng là trong lòng có quỷ nên thấy ai cũng là quỷ mà! Ngô Kiến Vũ là kẻ tiểu nhân nên suốt ngày cũng lo lắng đề phòng những kẻ tiểu nhân như mình, ngày ngày sống như vậy không biết mệt à.

Thật ra lúc vào phòng làm việc của anh ta, tôi cũng đã chú ý đến cái giá đặt thanh kiếm Nhật ở phía sau. Nó được đặt lặng lẽ trên kệ, thân kiếm lóe ra một tia lạnh lẽo...

Từ việc mấy ngày nay Ngô Kiến Vũ đột nhiên thăng tiến, chắc là anh ta đã ký kết giao kèo gì đó với thanh kiếm, bằng không một người đang ở thế sắp bị sa thải sao có thể chuyển biến lớn như vậy được.

Chú Lê cầm la bàn giả vờ đi tới đi lui, sau đó sầm mặt nói: “Văn phòng này còn giữ lại một ít xui xẻo từ chủ nhân trước, nếu xử lý không tốt, chỉ sợ cậu cũng sẽ bước theo con đường của người đó.”

Ngô Kiến Vũ kinh hãi nói: “Không biết đại sư có cách nào phá giải giúp không?”

Lúc này, chú Lê làm bộ bình tĩnh nói: “Hôm nay chúng ta có thể quen biết chính là hữu duyên, đương nhiên tôi sẽ không ngồi yên nhìn cậu sa chân. Như thế này đi, lát nữa tôi sẽ tìm cách thay đổi khí của nơi này, trong lúc tiến hành, không thể có người ngoài bước vào được, bây giờ cậu ra cửa chờ một lúc, đến khi chúng tôi thu pháp sẽ gọi cậu vào.”

Chuyện Ngô Kiến Vũ quan tâm nhất bây giờ chính là cái vị trí không dễ gì có được này, cho nên chú Lê nói gì cũng tin, vì vậy anh ta không nói nhiều đã ra ngoài giữ cửa văn phòng.

Thực ra chú Lê tìm cách đề đuổi Ngô Kiến Vũ đi không phải để trừ xui, mà chỉ là muốn xem thanh kiếm kia cẩn thận hơn, đặc biệt là muốn tôi thử cảm nhận xem phía trên nó có tàn hồn không?

Vì vậy, sau khi đóng cửa văn phòng của Ngô Kiến Vũ lại, tôi nhanh chóng đi tới gần thanh yêu kiếm Katana kia, tôi định chạm vào nó... Nhưng vào lúc này, tôi đột nhiên cảm nhận được một luồng âm khí lớn kì lạ trong cơ thể, tựa như tương hỗ với thanh kiếm này.

Cảm nhận được điều ấy, tôi kinh sợ ngừng tay ngay. Chú Lê thấy vẻ mặt khẩn trương của tôi thì hỏi: "Làm sao vậy?"

Tôi nghi hoặc đáp: "Âm khí trên kiếm này rất nặng, nó dẫn dắt âm khí trong cơ thể cháu trỗi dậy."

Đinh Nhất vừa nghe vậy thì lập tức kéo cánh tay tôi lại: "Cậu đừng chạm vào nó..."

Tôi biết anh ta lo lỡ như xuất hiện cục diện mà chúng tôi không giải quyết được, vậy thì sẽ rất rắc rối! Dù sao ngoài mặt là đến xem phòng thủy, vì vậy nhất thời tôi cũng có hơi do dự...

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, thấy tình hình của mình cũng không quá xấu! Dù sao cũng chỉ cảm nhận một chút thay đổi nhưng không có nhiễu loạn gì lớn, trước mắt phải xác định xem rốt cuộc thanh kiếm này có phải là thứ đã giết chết Đường Lượng và Bạch Tử Đình không.

Sau khi quyết định, tôi từ từ đặt tay lên thân kiếm, cẩn thận cảm nhận âm khí trên nó. Quả nhiên... đây chính là thanh kiếm đã giết chết Đường Lượng và Bạch Tử Đình - yêu kiếm Katana!

Bởi vì tôi cảm nhận rõ ràng hồn phách hai người ở trên thanh kiếm, hơn nữa còn là toàn bộ hồn phách chứ không phải tàn hồn. Trừ họ ra, vẫn còn vô số hồn phách bị giam trong đó đếm không xuể, họ đều từng hiến sinh hồn cho yêu kiếm và bây giờ bị nhốt lại

trong kiếm, trọn đời không thể siêu sinh.

Càng thâm nhập vào sâu hơn, tôi cảm nhận được càng nhiều những vong hồn bị nhốt trong kiếm đang gào khóc thảm thiết với mình, trong chốc lát, tôi chịu không nổi, đành thả tay ra.

Chú Lê thấy sắc mặt tôi tái nhợt thì vội vàng nói: “Sao rồi? Cảm nhận được gì không?”

Tôi nuốt nước bọt một cái, sau đó xua tay, ý bảo để tôi nghỉ một chút rồi nói. Đinh Nhất nhanh chóng đỡ tôi đến ghế salon trong phòng tiếp khách, sau đó rót cho tôi chén nước, để tôi nghỉ ngơi điều hòa lại.

Cũng khó trách âm khí trong cơ thể tôi lại phản ứng, bởi thật không ngờ trong thanh kiếm đó lại có nhiều vong hồn bị giam cầm đến vậy, chắc phải từ mấy trăm năm trước rồi.

Mặc dù thanh kiếm đã trải qua mấy trăm năm, chuôi kiếm và vỏ kiếm cũng đã thay đổi nhiều lần, nhưng bản chất của nó vẫn là thanh kiếm thích giết chóc thành tính - yêu kiếm Katana...

Thanh kiếm này đã quen giết chóc, nhưng lại phản chủ, những người chủ đầu tiên cũng bị nó hại chết. Thanh kiếm quái dị thế này vốn không nên xuất hiện ở Trung Quốc, nhưng nó lại theo người Nhật tới Trung Quốc, tham dự và chứng kiến chiến tranh khốc liệt.

Nó giống như đã biết trước ở Trung Quốc sẽ có một trận mưa máu gió tanh, bản tính khát máu khiến nó tìm chủ nhân cho mình để thuận lợi tới Trung Quốc.

Sau đó nó theo chủ nhân tham gia tất cả các chiến dịch lớn nhỏ, biết bao nhiêu người Trung Quốc đã chết dưới lưỡi kiếm này. Sau khi chủ nhân của nó chết trận ở Trung Quốc, nó lưu lạc vào dân gian.

Người mà nó chọn đều là những kẻ tàn bạo, khát máu, nhân tính vặn vẹo. Cũng bắt đầu từ đó, sát khí của thanh kiếm đạt tới đỉnh điểm. So sánh với nó thì thanh “Thiên Nhân Trảm” không là gì cả.

Sau khi Trung Quốc hòa bình, thứ vũ khí giết người như nó không có đất dụng võ, nó biến thành đồ trang trí trong nhà để trấn trạch, không gây chú ý chút nào…

CHƯƠNG

Người đàn ông Nhật Bản

Vì để có thể được giết người, vong hồn người Nhật Bản chết dưới kiếm này được hóa thành một kiếm phách, cũng chính là người đàn ông Nhật mặc kimono được nhìn thấy trong video về cái chết của Đường Lượng.

Yêu kiếm Katana biến hóa ra kiếm phách, đi mê hoặc những người giống Bạch Tử Đình, Đường Lượng, những kẻ có nội tâm tràn đầy dục vọng, chỉ cần họ có thể trả giá bằng linh hồn của mình thì nó có thể giúp người đó thực hiện nguyện vọng.

Như vậy thì chắc Ngô Kiến Vũ cũng đã hứa hẹn với nó rồi, chỉ là anh ta không biết mình phải hiến tế hồn phách như thế nào. Nếu mà biết cách hiến tế vào mười năm sau, chắc sẽ sợ đến tè ra quần mất.

Sau khi nghe tôi nói hết, chú ấy thoáng nhìn Ngô Kiến Vũ vẫn đang đứng ở cửa vừa xem di động vừa canh phòng cho chúng tôi. Hiện tại, việc vui là giao ước mười năm còn cách rất xa, chúng tôi vẫn có thời gian để cứu vãn con dê ngốc lạc đường này…

Lúc ra khỏi phòng làm việc của Ngô Kiến Vũ, anh ta lập tức cười với chú Lê: “Lê đại sư cực khổ quá! Không biết tình hình bên trong sao rồi?”

Chú Lê sầm mặt nói: “Vấn đề phong thủy bên trong không lớn, chúng tôi có một chuyện khác muốn nói với cậu, cậu xem có thể tìm một nơi khác để nói chuyện không?”

Ngô Kiến Vũ sửng sốt, lập tức đưa chúng tôi đến quán cà phê dưới công ty, sau đó khẩn trương hỏi chú Lê: “Lê đại sư, không biết có chuyện gì không thể nói trong công ty vậy? Có phải tôi có số kiếp gì lớn không?”

Chú Lê than thở: “Làm sao để nói với cậu đây? Như vậy đi, cậu trả lời tôi một vấn đề, cậu gần đây có giao dịch khế ước với thứ gì không?”

Ngô Kiến Vũ nghe chú Lê hỏi vậy, sắc mặt biến đổi phức tạp, có vẻ hoài nghi, thắc mắc và mê mang.

Chúng tôi không muốn dài dòng với anh ta, vì vậy liền cho anh ta xem vài tấm ảnh về vụ án Đường Lượng trên di động, đặc biệt là đoạn video về người đàn ông trung niên Nhật Bản mặc kimono cắt đầu kia, cái này thật sự gây chấn động mạnh với anh ta.

Tôi tin Ngô Kiến Vũ có thể nhận ra người đàn ông Nhật Bản này, bàn tay đang cầm chén cà phê của anh ta run rẩy, lắp ba lắp bắp hỏi: “Đại sư, cái này... hình này ở đâu ra? Cái này... cái này...”

Tôi thấy anh ta cứ “cái này...” cả buổi thì trấn an nói: “Anh không cần phải sợ đến thế, đây là hình ảnh của hiện trường án mạng bị chặt đầu gần đây, anh có biết người chết là ai không? Chính là Đường Lượng, tôi tin là anh cũng từng nghe qua rồi, chỉ là không biết kiếm chết như thế nào thôi.”

“Hắn... hắn ta... chết như thế nào...” Ngô Kiến Vũ hoảng sợ hỏi.

Chú Lê thở dài: “Cái chết của anh ta và thanh kiếm trong phòng làm việc của cậu có liên quan tới nhau, đó là lý do vì sao chúng ta phải nói chuyện ở ngoài công ty. Đường Lượng là ông chủ giàu có mà cũng chạy trời không khỏi nắng, cậu có thấy thế không?”

Đến lúc này Ngô Kiến Vũ run cả người, sợ đến không biết nên nói gì, đoán chừng lúc này, hình tượng của chú Lê trong lòng anh ta đã rất vĩ đại, giống như thần tiên sống vậy.

Tôi thấy cũng đã đến lúc, vì vậy mới ho nhẹ: “Đừng vì chút lợi nhỏ trước mắt mà bỏ mạng, thật không đáng, tôi khuyên anh, nên kể rõ ràng về việc vì sao anh lại có thanh kiếm đó, bằng không chúng tôi cũng lực bất tòng tâm, không có cách gì giúp anh.”

Cuối cùng, sau khi bị chúng tôi luân phiên hù dọa, Ngô Kiến Vũ kể ra nghiệt duyên với thanh kiếm kia...

Chuyện xảy ra lúc sếp cũ của anh ta vừa rời vị trí công tác, mấy ngày này anh ta sống rất khó khăn, thầm nghĩ mọi chuyện hết rồi, không ngờ lại chọn sai phe, đặt sai cửa, bây giờ bị bốn bề khó yên rồi.

Nhưng có nói gì thì cũng đã trễ, phải nhanh chóng tìm một cây cao khác để nương nhờ thì may còn kịp. Cho nên, mấy ngày này Ngô Kiến Vũ cứ ngẩn ngơ, tiền đồ của mình nhìn không thấy hy vọng.

Lúc này anh ta hối hận lúc đầu không nên đặt tất cả tâm tư lên việc đấu đá, không thì cũng không trở thành con tốt thí có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Vào lúc Ngô Kiến Vũ đang chán nản, một buổi tối tan làm về nhà, đột nhiên anh ta gặp một người bán đồ cũ ở chợ đêm ngoài khu chung cư.

Thấy người kia ngồi xổm ven đường, đằng trước bày một túi vải dệt thủ công xấu xí, bẩn thỉu, bên trên bày những đồ linh tinh, cạnh ngọn đèn có bày một ít đồ cổ.

Lúc Ngô Kiến Vũ đi ngang qua thì bị một thanh kiếm Nhật thu hút. Kiếm kia nhìn có vẻ mới, không giống đồ cổ cho lắm, nhưng thanh kiếm như có ma lực hấp dẫn Ngô Kiến Vũ không thể rời

bước.

Vì vậy Ngô Kiến Vũ đứng ở trước người nọ, cầm lấy thanh kiếm nói: “Cái này là đạo cụ đóng phim à?”

Người nọ ngẩng đầu lên nói: “Đây là thanh kiếm Nhật được chế tạo cho một danh tướng, là một thanh kiếm tốt, không phải đạo cụ đóng phim... nó đã có lịch sử mấy trăm năm đấy.”

Ngô Kiến Vũ không tin nói: “Trông như vậy mà có mấy trăm năm lịch sử ư? Ông lừa ai đó?”

Lúc này ông ta trừng mắt nói: “Chàng thanh niên, cậu không hiểu rồi, chuôi và vỏ kiếm này đã được đổi mấy lần, nhưng thân kiếm vẫn là thân kiếm cũ, ngay cả một vết cờn cũng không có, gọt xương như gọt bùn...”

Ngô Kiến Vũ nghe vậy thì không tin, không hiểu sao lại có cảm giác yêu thích thanh kiếm này. Vì vậy anh ta như bị ma xui quỷ khiến, ra giá rồi mua thanh kiếm về.

Sau khi Ngô Kiến Vũ đem thanh kiếm về nhà, anh ta vuốt ve nó cả đêm, sau đó muốn chém thứ gì đó để thử độ sắc bén của nó. Vì vậy, anh ngắm nghía bốn phía trong nhà, lập tức nhìn thấy cái giá treo áo cũ, không nghĩ ngợi nhiều, anh ta quơ kiếm lên chém...

Cái giá treo kia đã cũ kĩ lung lay sắp hỏng, Ngô Kiến Vũ vung kiếm lên chặt nó làm hai đoạn. Trong lúc anh ta đang cảm thán thanh kiếm này khá tốt, phía sau bỗng vang lên tiếng của một người đàn ông...

“Cậu nghĩ xem cậu muốn cái gì?”

Ngô Kiến Vũ sợ gần chết, anh ta lập tức nắm thanh kiếm quay lại, nhìn thấy một người đàn ông mặc kimono Nhật Bản đứng ở sau lưng. Chợt lại nghe người Nhật Bản kia nói giọng kì quái: “Cậu nghĩ xem cậu muốn cái gì?”

Lúc đầu Ngô Kiến Vũ sửng sốt, sau đó anh ta lập tức lấy lại tinh thần, lớn tiếng nói: “Ông là ai? Sao lại vào được nhà tôi? Đi nhanh lên! Nếu không... Tôi báo cảnh sát đấy...”

CHƯƠNG

Kiếm thần

Kỳ thực Ngô Kiến Vũ chỉ phô trương thanh thế, mượn việc báo cảnh sát để dọa người đàn ông này rời đi thôi. Nhưng người đàn ông kia lại cười lạnh một tiếng nói: "Ta là ai không quan trọng, quan trọng là... ta có thể giúp cậu đứng vững bất bại ở công ty, từng bước thăng chức, thế nào?"

Người này nói hai câu đã trúng ước mong của Ngô Kiến Vũ, đây đúng là mong muốn hiện tại của anh ta, làm anh ta đột nhiên có cảm giác có thể tin tưởng người này.

Dù sao bỗng xuất hiện một người đàn ông mặc kimono nói: "Ta có thể giúp cậu thực hiện nguyện vọng..."

Làm thế nào anh ta cũng cảm thấy không thực tế, vì vậy Ngô Kiến Vũ bày ra vẻ mặt nghi hoặc nói: "Tôi dựa vào cái gì mà tin ông có thể giúp tôi thực hiện nguyện vọng? Ông... rốt cuộc là ai?"

Lúc này người đó chỉ vào thanh kiếm trong tay Ngô Kiến Vũ nói: "Ta là kiếm thần, đến từ Nhật Bản, có thể giúp cậu thực hiện bất kì nguyện vọng gì, chỉ cần cậu đồng ý đem linh hồn của cậu cho ta..."

Khi nghe Ngô Kiến Vũ kể đến đó, trong lòng tôi không nhịn được cười! Không ngờ thanh yêu kiếm kia lại tự xưng là kiếm

thần, thế thì ai cũng có thể làm thần rồi.

Lời nói dối vụng về như vậy mà Ngô Kiến Vũ cũng tin, rốt cuộc tôi cũng hiểu tại sao anh ta lại trở thành con tốt thí trong cuộc tranh đấu của công ty rồi, với trí thông mình này thật không thích hợp chơi trò tranh đấu chính trị. Trong lòng tôi nghĩ vậy, nhưng vẫn không cắt lời Ngô Kiến Vũ mà tiếp tục nghe anh ta nói.

Sau đó, Ngô Kiến Vũ cũng bán tín bán nghi, yêu cầu người đàn ông mặc kimono chứng minh mình là “kiếm thần” thật. Vì vậy, người kia thể hiện một số phép thuật nhỏ hù dọa Ngô Kiến Vũ, làm cho anh ta tin lời của mình.

Nhưng Ngô Kiến Vũ không hiểu việc người kia nói đến lấy linh hồn là thế nào, còn đơn thuần nghĩ rằng đợi sau khi anh ta qua đời, linh hồn sẽ đi theo kiếm thần.

Dĩ nhiên, anh ta nghĩ vậy cũng không sai, chỉ là anh ta nghĩ quá tốt đẹp, nghĩ cây yêu kiếm này đợi đến khi anh ta già và chết đi sao? Thực sự rất ngu xuẩn.

Sau đó Ngô Kiến Vũ thầm nghĩ, tình hình của anh ta hiện tại đang rất tồi tệ rồi, không thể tệ hơn được nữa, vì vậy anh ta không suy nghĩ nhiều liền đồng ý giao dịch này. Đêm đó, tâm tình Ngô Kiến Vũ không tốt nên ở trong nhà uống rượu, vì thế hôm sau, lúc tỉnh lại, anh ta cũng không rõ chuyện tối qua rốt cuộc do mình nằm mơ hay là thực sự phát sinh nữa?

Mà khi anh ta đi tới công ty, lại xảy ra sự việc không thể tin được, tổng giám đốc trước đó còn đối với anh ta rất lạnh nhạt, vậy mà đột nhiên gọi anh ta tới phòng làm việc, ôn hòa nói: “Quản lý Vương đột nhiên nghỉ việc, bây giờ có thể tiếp nhận các công việc của ông ta cũng chỉ có cậu thôi, Tiểu Ngô à, cậu làm rất tốt, đừng phụ sự kỳ vọng của tôi đối với cậu nhé.”

Lần này thực sự Ngô Kiến Vũ cũng bối rối, khi anh ta rời khỏi

văn phòng của tổng giám đốc còn tự bấm mình một cái vào đùi, muốn xem có phải đang mơ không... Chuyện trước mắt quả nhiên giống như lời “kiếm thần” nói đêm đó, mình thực sự sẽ từng bước thăng chức!!

Sau khi Ngô Kiến Vũ kể xong, chú Lê nói với anh ta: “Thanh yêu kiếm trong phòng của cậu đúng là có khả năng giúp cậu từng bước thăng tiến, nhưng mười năm sau nó sẽ tới lấy hồn phách của cậu, đến lúc đó, kể cả cậu có bằng lòng hay không, đều phải mổ bụng tế kiếm... Đường Lượng chết khổ sở như thế nào, cậu có thể nhìn lại, chính hắn tự mổ bụng không nói, đầu còn bị yêu kiếm cắt phăng, trong tay tôi còn nhiều ảnh chụp đây, cậu có muốn xem không?”

Ngô Kiến Vũ đã bị dọa sợ đến nói không nên lời từ lâu, cũng muốn nhìn những ảnh chụp chú Lê nói, nhưng bây giờ anh ta đã rất sợ hãi, vẻ mặt vặn vẹo.

Tôi lúc này có hơi lo lắng, nếu họ đã hoàn thành giao dịch, liệu có dễ dàng cắt đứt không? Vì vậy mới hỏi nhỏ chú Lê.

Chú Lê cũng do dự nói: “Đúng vậy, chúng ta cũng chỉ có thể thử xem, bây giờ Ngô Kiến Vũ vẫn chưa hoàn toàn u mê, bằng không cậu ta sống chết cũng sẽ không đồng ý để chúng ta nhúng tay vào, nếu đến bước đó thì thần tiên cũng khó.

Cuối cùng, Ngô Kiến Vũ tích cực phối hợp, chúng tôi bảo anh ta gói yêu kiếm Katana vào một tấm vải đầy chữ Phạn, sau đó mang về nhà.

Dù sao thanh kiếm này đã hoàn thành khế ước với Ngô Kiến Vũ ở nhà anh ta, cho nên muốn giải trừ khế ước thì phải trở về nhà anh ta mới được. Nhưng Ngô Kiến Vũ đã vô cùng sợ hãi, liên tục hỏi chúng tôi xem anh ta có thể tránh đi, đến lúc chúng tôi giải xong mới quay lại được không?

Chú Lê sầm mặt nói: “Cậu không ở đây, sẽ không thể gọi kiếm phách của yêu kiếm kia ra, cậu có còn muốn cái mạng của mình không!”

Ngô Kiến Vũ run lẩy bẩy, sau đó chán nản ngồi trên ghế salon nhà mình, tôi vừa nhìn sự kinh sợ của Ngô Kiến Vũ thì biết lần này yêu kiếm tìm lầm người rồi.

Về việc này, kể cả chúng tôi hay Bạch Kiện đều có cùng quan điểm, đối với một kẻ thiếu quyết đoán như Ngô Kiến Vũ, tuy dễ dàng bị mê hoặc, nhưng sẽ không bị chìm quá sâu vào trong đó, chỉ cần có người chỉ lối, anh ta sẽ lập tức thay đổi ước nguyện ban đầu, nói trắng ra là người như thế đều không thể giữ chữ tín với bất kể là người hay ma.

Có chữ Phạn bao vây, thanh yêu kiếm không thể tạo ra sóng gió gì, nhưng dù là như thế, màn đêm vừa buông xuống, từ lớp vải nhung bọc kiếm lộ ra tầng khí đen, như đang muốn thoát khỏi trói buộc.

Đương nhiên chú Lê sẽ không để nó có cơ hội, chú ấy lập tức cầm một lá bùa màu vàng, miệng niệm những chú ngữ mà tôi không hiểu. Lúc đầu tôi cứ ngỡ chú đang nghĩ cách trấn áp kiếm phách trong thanh yêu kiếm, nhưng nhìn một lúc mới hiểu hóa ra chú ấy đang gọi nó...

Bùa vàng trong tay chú Lê không đốt mà tự cháy, một tầng khí đen từ tấm vải bọc kiếm bay ra, ngay sau đó, người đàn ông mặc kimono Nhật Bản từng xuất hiện trong video hiện ra trước mặt chúng tôi.

Người đàn ông kia thấy còn có những người khác ở đây, vậy mà mặt không đổi sắc, nói với Ngô Kiến Vũ: “Cậu Ngô, bây giờ ta chỉ có thể hoàn thành tâm nguyện của cậu thôi, nếu họ cũng muốn cầu nguyện thì phải xếp hàng.”

Tôi nghe mà suýt không nhịn được cười, thầm nghĩ ông nội đây thèm cầu nguyện với mi à? Nó tưởng mình là kiếm thần thật chắc? Vì vậy tôi quát to: “Đừng ở trước mặt ta giả dạng kiếm thần, bọn ta đã biết mi là ai rồi.”

Người kia nghe tôi nói không chút khách sáo như vậy, sắc mặt cũng trở nên ầm trầm: “Người Trung Quốc đáng ghét kia, lại dám vô lễ với bản thần như vậy!”

Tôi nghe người Nhật này mở miệng là nói “người Trung Quốc đáng ghét”, tức đến bốc khói trên đầu, lập tức quay lại nói với chú Lê: “Chú có thể nhịn nhưng cháu thì không thể, chú thu phục tên này đi.”

CHƯƠNG

Yêu kiếm nhận chủ

Chú Lê nghe xong, âm trầm nói: “Chú cũng không thể nhịn!” Nói xong thì ném một lá bùa màu vàng ra đánh lên người Nhật kia, tiếp đó chú ấy bắt quyết niệm chú, nháy mắt tên kia bị định thân, không di chuyển được.

Tiếp đó chú Lê nói với nó: “Nhóc con, mi còn không phải con người, vậy mà mở miệng ngậm miệng đều nói người Trung Quốc đáng ghét? Mi xứng nói với bọn ta ư?”

Người Nhật Bản kia vì bị chú Lê định thân, không thể di chuyển cũng không thể nói chuyện, tức đến xanh mặt...

Chú Lê lúc này mới chỉ Ngô Kiến Vũ nói: “Hôm nay gọi mi ra, chính là báo cho mi biết, khế ước giữa mi và tên nhóc này từ đây hủy bỏ, cậu ta không cần mi giúp mình thực hiện nguyện vọng nữa, mi có thể trở về thân kiếm mà sống yên đi.”

Sau khi nghe lời này, hai mắt yêu kiếm đỏ bừng, oán độc nhìn chú Lê. Do nó không thể nói chuyện, nếu không đã sớm mở miệng mắng người rồi! Cũng có thể bởi nó chưa từng gặp được ai ngang ngược như chúng tôi, nhất thời phẫn nộ lên đến đỉnh điểm, nhìn chúng tôi chằm chằm. Sau đó, yêu kiếm sau lưng nó chấn động mãnh liệt, nháy mắt đếm không hết có bao nhiêu vong hồn được

triệu hồi tới chui vào trong cơ thể nó...

“Không hay rồi! Nó đang hút hồn phách ở yêu kiếm! Nếu như hồn phách bị nó dung nạp hết, chỉ sợ bùa chú của chúng ta không trói được.” Chú Lê vội nói.

Tôi sốt ruột: “Chẳng phải yêu kiếm đã bị chú bọc trong miếng vải chữ Phạn rồi đó sao?”

Lúc này chú Lê ngượng ngùng nói: “Đây là do lần trước chú thấy chú họ cháu nhốt thanh Bách Nhân Trảm kia, nên chú sao chép lại, có thể là chú chép nhiều chỗ không đúng lắm...”

“Trời má! Sao chú không nói sớm! Nói trước cháu đã điện cho chú họ để chú ấy làm cho một cái rồi.”

Chú Lê lại nói: “Cháu nghĩ dễ dàng như vậy ư? Cháu cho rằng cái khăn kia chú họ cháu có thể làm được hay sao? Nếu chú đoán không lầm thì cái khăn đó là truyền thừa của đạo Phật, do Lạt Ma truyền lại, cho nên mới có thể nhốt những oan hồn trong thanh kiếm. Chú phỏng chế cái này đương nhiên là công hiệu không thể tương đồng rồi, tuy không thể nhốt được nó trong thời gian dài, nhưng chú đoán ít gì cũng có thể giữ nó trong một hai giờ, nhưng thật không ngờ lại nhanh như vậy...”

Lúc chúng tôi đang nói chuyện, lá bùa định thân kiếm phách đã mất tác dụng, nó tức giận vung tay lên, thanh yêu kiếm kia đã xuất hiện trong tay nó.

Nháy mắt, chúng tôi đều gặp phải nguy hiểm, tôi vẫn còn nhớ cảnh Đường Lượng chết, xem ra người này muốn dùng kiếm chém chết chúng tôi! Nhưng nghĩ lại cảm thấy không đúng, nếu kiếm phách muốn chém người thì chém, vậy nó cần gì phải giao dịch với người sống chứ? Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, trong mấy người chúng tôi, nó chỉ có thể chém chết Ngô Kiến Vũ thôi.

Đang nghĩ ngợi, quả nhiên kiếm phách đã chạy thẳng tới chỗ

Ngô Kiến Vũ, miệng hét lên câu tiếng Nhật. Ngô Kiến Vũ thấy vậy thì sợ đến mặt cắt không còn một giọt máu, không biết nên làm gì cho đúng.

Chú Lê lập tức chắn bên người anh ta, ném một lá bùa màu vàng ra, nhưng hiển nhiên tác dụng của nó không lớn, chỉ làm thanh kiếm kia của kiếm phách ngưng một chút, sau đó lập tức chĩa kiếm về phía Ngô Kiến Vũ.

Đang ở thế ngàn cân treo sợi tóc thì Đinh Nhất phi con dao bạc nhỏ tới tạo thành tiếng ma sát "leng keng" chói rít, vừa kịp lúc đánh vào thanh yêu kiếm trong tay kiếm phách, tia lửa bắn ra tứ tung.

Nói cũng lạ, kiếm phách vừa rồi còn rất hung hăng, nhưng sau khi bị Đinh Nhất chặn đường kiếm bằng một con dao như vậy thì đứng yên bất động. Chúng tôi cho rằng kiếm phách chỉ tạm thời bị chấn động mà thôi, nhưng nó đột nhiên đứng yên rồi quỳ xuống trước mặt Đinh Nhất...

Trời ạ, đây là tình huống gì vậy? Đinh Nhất khiến nó phải quỳ gối, anh ta kinh ngạc nhìn tôi và chú Lê. Hành động của kiếm phách khiến mọi người không thể tưởng tượng nổi, nó nâng yêu kiếm qua đỉnh đầu bằng hai tay, xem bộ như muốn hiến kiếm cho Đinh Nhất.

Chúng tôi vạn lần cũng không ngờ tới cảnh này, có thể khiến cho thứ yêu kiếm giết người vô số cúi đầu xưng thần, xem ra Đinh Nhất thật không đơn giản! Nhưng vấn đề bây giờ là kiếm phách đang hai tay nâng kiếm, Đinh Nhất có nên nhận nó không?

Cuối cùng ý chú Lê là bảo anh ta mặc kệ, cứ nhận kiếm rồi nói! Vì vậy Đinh Nhất chậm rãi nhận thanh yêu kiếm từ tay kiếm phách, sau đó chợt nghe nó nói một câu tiếng Nhật, rồi chui vào trong thân kiếm.

Sự việc quá nhanh, nên lúc kiếm phách đã chui lại vào kiếm, chúng tôi vẫn còn ngơ ngác nhìn yêu kiếm, không tin chuyện này chỉ đơn giản như vậy đã được giải quyết.

Ngô Kiến Vũ vẫn khiếp đảm trốn sau lưng chú Lê nói: “Cái này... cái này... có phải việc của tôi xong rồi không?”

Chú Lê tức giận nói: “Nghĩ dễ vậy! Nếu cậu muốn triệt để giải quyết chuyện này thì phải làm những việc sau, đầu tiên là vào chùa công đức tiền bạc. Ngày mai đến giờ lành, ở trong nhà làm tràng pháp sự cầu may mắn, đuổi hung tà, để đảm bảo bình an sau này. Còn nữa, sau này đối nhân xử thế làm việc nên giữ ba phần đường sống, chuyện lần này chính là một bài học, trong lòng cậu có oán hận nên mới vướng vào vận xui này, trở thành kiếp nạn trong số mệnh của cậu, nếu không phải gặp chúng tôi, chỉ sợ cậu khó mà có thể chết già được...”

Chú Lê vừa nói, Ngô Kiến Vũ vừa gật đầu ghi nhớ, thật ra tôi biết chú Lê đang hù dọa anh ta! Chúng tôi đã giúp anh ta giải quyết một phiền phức lớn như vậy, làm sao cũng phải đạp tên này một trận. Làm pháp sự cũng là ngụy trang, như vậy mới để anh ta nhớ, đã ngã một lần thì đừng bao giờ nghĩ đến chuyện bàng môn tà đạo nữa.

Chúng tôi chưa biết làm thế nào với thanh yêu kiếm trong tay Đinh Nhất. Những hành động vừa rồi của nó có phải là đã nhận Đinh Nhất làm chủ nhân rồi không? Trước mắt, ba chúng tôi cũng bối rối, chưa biết xử lý thế nào, cuối cùng quyết định tạm gói thanh kiếm lại, mang về nhà chú Lê. Nếu có cơ hội gặp chú họ, tôi sẽ hỏi chú ấy nên xử trí yêu kiếm này thế nào.

Còn những oan hồn đang khổ sở trong yêu kiếm, trong chốc lát cũng chưa biết nên xử lý thế nào. Sau tôi lại thử cảm nhận âm khí trên thanh yêu kiếm, phát hiện những vong hồn người Nhật Bản

bên trong thanh kiếm đã biến mất, chắc là họ đã hợp thành một thể với kiếm rồi.

Nhưng những vong hồn Trung Quốc bên trong vẫn còn nhiều vô số kể, có kẻ chết ở thời kì kháng Nhật, cũng có kẻ chết sau giải phóng. Tôi đã từng nói với chú Lê về chuyện nghĩ cách siêu độ cho bọn họ.

Chú Lê bất đắc dĩ nói: “Chú cũng muốn thế, nhưng chú không có khả năng cao như vậy, nếu muốn siêu độ cho nhiều vong linh như thế, cũng chỉ có cao tăng đắc đạo mới có thể làm được”.

Tôi nghe vậy, cũng đành tạm thời từ bỏ suy nghĩ này đi...

CHƯƠNG

Cha con gặp nhau

Bạch Kiện đã từng hứa với Bạch Thu Vũ, chờ điều tra ra manh mối của chuyện này sẽ nói cho cô ấy biết. Giờ lại nhờ có cô ấy giúp đỡ nên chúng tôi mới tìm được thanh yêu kiếm này, không để nó tiếp tục hại người nữa, vì thế mà chúng tôi phải giúp Bạch Thu Vũ làm việc gì đó.

Chúng tôi bảo Bạch Kiện dẫn Bạch Thu Vũ tới nhà chú Lê, để chú ấy gọi hồn Bạch Tử Đình lên cho hai cha con họ gặp nhau một lần, hóa giải nỗi ân hận trong lòng Bạch Tử Đình, cũng là đền bù tiếc nuối nhiều năm trong lòng Bạch Thu Vũ.

Quá trình gọi hồn Bạch Tử Đình đêm hôm đó thuận lợi hơn chúng tôi nghĩ, kiếm phách kia cũng không xuất hiện quấy rối. Hiện tại Bạch Thu Vũ đã lớn hơn rất nhiều, còn hồn của Bạch Tử Đình vẫn mang hình dáng của mười năm trước.

Khi cha con gặp mặt, Bạch Tử Đình thoáng bối rối, nhưng rồi ông ta nhận ra con gái ngay, hai người họ ôm nhau khóc. Bạch Tử Đình liên tục nói xin lỗi con gái, nói mình rất hối hận và có lỗi với hai mẹ con.

Chúng tôi đứng bên cạnh nghe thấy, thì ra lúc đó Bạch Tử Đình mua thanh kiếm về nhà là định cắt cổ tự tử vì quá chán chường.

Thế nên ngày đó, khi hai mẹ con Bạch Thu Vũ rời nhà đi, ông ta đã định nói nhưng rồi lại thôi, vì Bạch Tử Đình nghĩ đây là lần cuối họ gặp nhau.

Nhưng không ngờ, khi ông ta cầm kiếm định tự sát thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói của một người đàn ông: “Anh muốn cái gì?”

Bạch Tử Đình ngạc nhiên quay lại nhìn, trông thấy một người đàn ông ăn mặc rất kỳ quái. Lúc đó nhà họ rất nghèo nên ông ta không sợ có trộm, thấy người đàn ông kia xuất hiện, ông ta ủ rũ nói: “Trong nhà chẳng có gì đáng giá đâu, cả nhà đều sắp chết đói rồi, anh nên đi nhà khác đi!”

Không ngờ người đàn ông kia lại nói: “Anh muốn cái gì? Ta có thể giúp, chỉ cần anh hiến dâng linh hồn mình…”

Lúc đó Bạch Tử Đình không biết người đàn ông này là ai, lại còn hỏi ông ta muốn gì, thế là ông ta đáp ngay mà không kịp nghĩ ngợi: “Tôi muốn có tiền…”

Người đàn ông kia cười một tiếng kỳ quái, sau đó gật đầu với Bạch Tử Đình: “Ta là kiếm thần, sống bên trong thanh kiếm này, mười năm tới ta sẽ phù hộ cho anh trở nên giàu có…”

Người đàn ông nói xong thì biến mất trước mặt Bạch Tử Đình.

Bạch Tử Đình lúc này mới giật mình tỉnh lại, choáng váng nhìn thanh kiếm Nhật Bản trong tay, không biết vừa rồi là mơ hay tỉnh. Bên ngoài bỗng nhiên có một tiếng sét làm ông ta giật mình đánh rơi thanh kiếm xuống đất.

Kể từ sau ngày đó, Bạch Tử Đình như có thần trợ giúp, làm gì cũng kiếm ra tiền, càng kiếm càng nhiều, không có gì có thể ngăn nổi. Trong vài năm đầu, ông ta cũng không để trong lòng chuyện xảy ra vào đêm hôm đó, nhưng khi mười năm ước hẹn càng lúc càng gần, ông ta bắt đầu suy nghĩ cái gọi là “hiến dâng linh hồn” có ý gì.

Thời gian hạnh phúc luôn ngắn ngủi, ngay sát thời hạn mười năm, Bạch Tử Đình chợt có dự cảm lúc trước người đàn ông Nhật Bản nói "hiến dâng linh hồn" không hề đơn giản, nhưng ông ta là một người đang sống khỏe mạnh, làm sao có thể dâng linh hồn được?

Vì thế ông ta đi tìm không ít thầy tướng số cao tay, muốn nhờ họ tính toán giúp tuổi thọ của mình là bao nhiêu. Nhưng đa số thầy tướng số đều là lừa đảo, chọn toàn lời dễ nghe, không ai nói ông ta sắp gặp tai họa gì.

Đến tận một ngày Bạch Tử Đình bói một quẻ của ông già ngồi trên cầu, ông già đó mù lòa, không biết Bạch Tử Đình là ai, chỉ bói dựa trên ngày sinh tháng đẻ mà Bạch Tử Đình cung cấp.

Vậy mà ông già mù lại nói Bạch Tử Đình không còn sống lâu nữa, nếu có tâm nguyện gì thì mau làm đi, chậm là không còn cơ hội. Bạch Tử Đình rất không cam lòng, bèn hỏi ông già mù xem có cách nào hóa giải không.

Ông già mù lắc đầu: "Có một số việc khi đã đến lúc phải trả thì không ai có thể giúp được…Trở về sắp xếp nhà cửa đi!"

Bạch Tử Đình tuyệt vọng, ông ta cũng biết thời gian của mình không còn nhiều, thế là trở về đổi hết tài sản thành tiền mặt, định để lại cho vợ và con gái, sau đó trốn trong nhà đợi đến khi số trời định đoạt.

Đúng như ông già kia nói, kỳ hạn mười năm vừa đến, người đàn ông kia lại xuất hiện, muốn lấy linh hồn ông ta. Bạch Tử Đình đau khổ cầu xin, hy vọng lại cho mình thêm mười năm, để ông ta có thể chăm sóc vợ con! Những năm qua ông ta chỉ lo kiếm tiền, vốn không có thời gian ở bên cạnh họ…

Thế nhưng người đàn ông kia lại từ chối: "Con người luôn không giữ chữ tín, đã nói mười năm thì chính là mười năm! Trong

mười năm này anh đã có được thứ mình muốn, vậy còn gì để lưu luyến nữa? Dục vọng của con người là không giới hạn, đạt được cái này thì lại muốn cái kia, hôm nay ta mà cho anh thêm mười năm, mười năm tới anh vẫn lại muốn nữa… Con người luôn là một loài vật có lòng tham không đáy!”

Tiếp đó Bạch Tử Đình không thể khống chế cơ thể, giống như phát điên tìm một con dao ngắn trong nhà, quỳ gối trước mặt người đàn ông đó, đâm mạnh vào bụng mình…

Chuyện sau đó, ông ta không còn nhớ rõ nữa, chỉ nhớ mang máng hồn mình đi theo người đàn ông kia bay vào thanh kiếm, sau đó vẫn ngơ ngơ ngác ngác cho đến tận bây giờ.

Bạch Tử Đình quay ra hỏi con gái: “Những năm qua mẹ con sống thế nào, sao hôm nay không thấy bà ấy?”

Bạch Thu Vũ nói với chút thương cảm: “Hai năm nay sức khỏe của mẹ không tốt, đặc biệt là tim, con sợ mẹ không chịu được, cho nên không nói những chuyện xảy ra ở đây…”

Cuối cùng tôi đưa ra một cách, Bạch Thu Vũ trò chuyện qua video với mẹ cô ấy, mặc dù bà không thể nhìn thấy Bạch Tử Đình, thế nhưng Bạch Tử Đình lại nhìn được vợ, coi như chấm dứt tâm nguyện của ông ta.

Sau khi chuyện kết thúc, chú Lê đốt lá bùa vàng tiễn đưa hồn của Bạch Tử Đình, bởi vì oán khí trên thân kiếm đã biến mất, cho nên cũng không bị nhốt nữa, coi như lại bước lên con đường đầu thai.

Sau khi tiễn đưa Bạch Tử Đình, Bạch Thu Vũ rất cảm ơn chú Lê, khi đó tôi chợt có cảm giác những lo âu của cô gái này đã tan thành mây khói…

Vì để cảm ơn, Bạch Thu Vũ mời chúng tôi đi ăn khuya, ai ngờ Bạch Kiện không chịu để con gái người ta mời khách, nhất định

phải để anh ta mời, cuối cùng chúng tôi chọn một nhà hàng hải sản ăn buffet.

Lúc này tôi mới phát hiện có chút không đúng, sao tôi thấy Bạch Kiện cứ nhìn cô gái đó đăm đăm thế? Chẳng lẽ đã thích người ta rồi?

CHƯƠNG

Muốn chuyển trường

Tôi cười với Đinh Nhất: "Anh thấy tối hôm nay Bạch Kiện có gì khác không?"

Đinh Nhất nhìn Bạch Kiện đang lấy đồ ăn giúp Bạch Thu Vũ với vẻ khó hiểu, rồi quay ra nói với tôi: "Hình như… Anh ta đối xử với cô ấy ân cần quá thì phải."

Tôi vỗ đùi nói: "Đúng như tôi nghĩ! Ngay cả đầu gỗ như anh cũng nhìn ra được, chắc chắn tên này có ý với con gái nhà người ta!"

Chú Lê cười phá lên: "Cảnh sát Bạch là một người đàn ông bình thường, có thích phụ nữ cũng là việc rất bình thường mà, nhìn lại vẻ mặt của hai đứa đi…"

Tôi cười gian: "Ai mà chẳng là đàn ông bình thường! Hai bọn cháu đang hâm mộ anh ta đấy có được không? Chú à, chú có hâm mộ không?"

"Biến đi chỗ khác!" Chú Lê bực mình nói.

Đang ăn dở bữa cơm, thừa dịp Bạch Thu Vũ đi vệ sinh, tôi quay ra trêu chọc Bạch Kiện: "Sao thế? Thích người ta hả?"

Không ngờ cái mặt lúc nào cũng dày của Bạch Kiện lại đỏ lên, nói: "Đừng nói linh tinh! Để người ta nghe được thì không hay…"

Đúng lúc này Bạch Thu Vũ quay lại, nghe thấy nửa câu sau thì cười hỏi: "Để ai nghe được thì không hay?"

Lúc này thì mặt Bạch Kiện lại càng đỏ hơn.

Khuya về đến nhà, tôi vừa chơi game vừa hỏi Đinh Nhất: "Không phải chú Lê nói oan hồn trong thanh kiếm rất khó siêu độ hay sao? Ông ấy không phải đắc đạo cao tăng mà tôi thấy Bạch Tử Đình rất dễ được siêu độ là thế nào?"

Đinh Nhất đứng dậy lấy hai chai nước, đặt một chai trước mặt tôi rồi nói: "Bởi vì chúng ta đã tìm được người thân của Bạch Tử Đình, nhưng những oan hồn còn lại thì khác, muốn siêu độ bọn họ thì phải cần rất nhiều thời gian và tinh lực. Sư phụ nói không sai, sở dĩ phải cần đắc đạo cao tăng siêu độ, là vì ai mà nguyện ý làm không công chứ!"

Đinh Nhất nói thế thì tôi mới sực hiểu ra, cũng đúng! Muốn siêu độ những oan hồn đó, chắc cũng phải mất ít nhất tám đến mười năm, nhưng người bình thường như chúng tôi thì không làm được, cần phải có người đại từ đại bi, công đức vô lượng mới làm nổi… Thế thì cũng chỉ có những cao tăng không màng danh lợi thôi.

Còn về vụ án của Đường Lượng cũng chỉ đành tuyên bố là tự sát, dù sao có một số việc không thể đưa ra ngoài ánh sáng. Nhưng điều duy nhất đáng ăn mừng là sau khi yêu kiếm nhận chủ, nó đã không còn suy nghĩ muốn đi gây chuyện nữa.

Nhưng đến tận bây giờ tôi vẫn không rõ, thanh yêu kiếm Katana này đã có từ mấy trăm năm, rất nhiều chủ nhân từng giữ nó, nhưng tại sao nó lại coi trọng Đinh Nhất nhà chúng tôi chứ? Còn nữa, thanh kiếm này hại chủ, để nó một mực ở bên cạnh Đinh Nhất chẳng phải là hại anh ta à?

Nhưng tôi thấy chú Lê hoàn toàn không lo lắng về điều này, chẳng lẽ chú biết tại sao thanh kiếm này lại nhận Đinh Nhất làm

chủ à? Hoặc chú ấy không nói thật toàn bộ về thân thế của Đinh Nhất?

Nghĩ lại ba chúng tôi ở chung với nhau một thời gian cũng không ngắn, mọi người cũng đã biết nhau khá rõ, nhưng chỉ có thân thế của Đinh Nhất là vẫn rất bí ẩn.

Đinh Nhất đã nói chẳng còn nhớ gì về chuyện lúc nhỏ, tôi tin anh ta nói thật, bởi vì tôi tin Đinh Nhất sẽ không lừa mình. Nhưng còn chú Lê thì sao? Chẳng nhẽ chú ấy cũng chẳng biết gì? Hay là biết nhưng không muốn nói?

Đinh Nhất thấy tôi cầm điện thoại ngồi ngẩn ra, đồng đội trong trò chơi đang chửi khô cả họng mà tôi vẫn ngồi đơ như tượng, thế là anh ta đẩy nhẹ tôi một cái: "Này! Đang nghĩ gì thế? Đồng đội sắp bị cậu hại chết rồi!"

Tôi vội cúi đầu nhìn, lập tức kêu: "Thôi toi!" Sau đó tranh thủ thời gian muốn chiến đấu, nhưng lại phát hiện mình chết mất rồi.

Thật ra tôi biết mặc kệ thân phận anh ta là gì, Đinh Nhất vẫn là Đinh Nhất, quan hệ giữa chúng tôi sẽ không biến thành máu chó giống như trên phim, như là kiểu anh em cùng cha khác mẹ hay kẻ thù giết cha.

Nhưng vốn con người vẫn luôn có bản năng sợ hãi với những thứ mình không biết, vì không biết sẽ không thể khống chế được...

Từ khi ở lại nhà chú Lê, yêu kiếm khiến mọi người cảm thấy an tâm hơn nhiều, người đàn ông mặc đồ kimono Nhật kia không còn đột nhiên xuất hiện hỏi "Anh muốn cái gì?" nữa

Qua một thời gian, tôi cứ nghĩ nếu Bạch Kiện không theo đuổi được Bạch Thu Vũ, thì chắc chúng tôi sẽ không được gặp lại cô ấy nữa! Vậy mà chỉ mấy ngày sau, Bạch Thu Vũ lại chủ động tìm đến.

So với lần đầu gặp mặt, sắc mặt Bạch Thu Vũ hôm nay trông

khá hơn nhiều, bởi vì trước đó chúng tôi giúp cô ấy nên không còn cảm giác lạnh lùng như lúc đầu.

Tôi thấy cô ấy tới một mình thì cười hỏi: “Sao cô lại tới một mình, Bạch Kiện đâu?”

Bạch Thu Vũ đỏ mặt trả lời: “Chúng tôi chỉ là bạn bè, mình tôi đến là được rồi, việc gì phải có anh ấy đi cùng chứ!”

Tôi thầm mắng Bạch Kiện ngu ngốc, chắc đầu óc chỉ dùng cho phá án, tôi còn phải sốt ruột thay cho anh ta! Cô gái Bạch Thu Vũ này không tồi, dáng người đẹp, học vấn cũng cao, quan trọng nhất lại là một người con hiếu thảo. Bây giờ có đốt đèn lồng cũng không tìm được cô gái như thế, sao anh ta không biết nắm bắt cơ hội chứ?”

Lúc này chú Lê cười với Bạch Thu Vũ: “Tiểu Bạch à! Hôm nay tới có việc gì thế?”

Bạch Thu Vũ cười: “Hôm nay cháu tới đúng là có chút việc, không phải của cháu mà là công ty của một người chị xảy ra chuyện. Từ lúc quen biết đến giờ, chị ấy vẫn luôn chăm sóc cháu, nên cháu không đành lòng nhìn chị ấy nóng lòng đến phát điên…”

Tôi hiếu kỳ hỏi: “Vậy chị ấy có chuyện gì mà cô tìm chúng tôi giúp đỡ thế?”

Thế là Bạch Thu Vũ kể một năm một mười hết những việc trong nhà người chị kia…

Bà chị này tên là Từ Băng, năm nay hơn bốn mươi tuổi, là một người khá hiền lành trong công ty, bởi vì tính cách tốt nên trong công ty ai cũng quý. Chồng của Từ Băng làm bên công ty dầu mỏ, quanh năm suốt tháng đến khoan giếng dầu ở Tân Cương, bình thường ở nhà không nhiều, cho nên mọi việc trong nhà vẫn luôn do Từ Băng quán xuyến.

Hai vợ chồng có cô con gái học lớp chín, tên là Triệu Nhụy, chuyện xảy ra trên người cô gái nhỏ này…

Vì ban ngày công việc bận rộn, nên ban đêm Từ Băng tăng ca là chuyện bình thường, do đó cũng không thể quan tâm chăm sóc con gái cẩn thận. May mà Triệu Nhụy là cô bé hiểu chuyện, cũng biết cha mẹ cố gắng vì gia đình, nên bất kể là trong cuộc sống hay học tập đều không cần hai vợ chồng phải lo lắng nhiều.

Nhưng tháng trước, Triệu Nhụy vẫn luôn yên ổn tự dưng nói với Từ Băng là mình muốn chuyển trường. Thế là Từ Băng hỏi con gái vì sao lại muốn chuyển trường?

CHƯƠNG

Cô bé trước cửa siêu thị

Triệu Nhụy ấp úng một lúc lâu mới nói bạn thân của cô bé chuyển sang trường khác, nên cô bé cũng muốn chuyển trường. Từ Băng biết bạn thân của con gái tên là Tôn Kỳ Kỳ, hai đứa đã chơi thân với nhau từ lúc còn học mẫu giáo.

Tôn Kỳ Kỳ đã chuyển trường vào học kỳ trước, lý do là vì nhà cô bé chuyển đến phía Nam thành phố, cách trường cũ quá xa nên mới đổi chỗ học.

Nếu bây giờ cũng chuyển Triệu Nhụy sang trường của Tôn Kỳ Kỳ thì lại cách nhà của họ quá xa, cái này rất không thực tế! Thế là Từ Băng kiên nhẫn giải thích cho con gái, Tôn Kỳ Kỳ chuyển trường là vì dọn nhà, còn nhà mình thì ở gần trường! Gia đình mình mua được căn nhà gần trường học thế này không dễ, tùy tiện chuyển đi thì được không bù mất.

Triệu Nhụy không phải là đứa trẻ bốc đồng, sau khi nghe mẹ nói thì không nhắc lại chuyện chuyển trường nữa, thế nhưng Từ Băng vẫn cảm giác được cảm xúc của con gái có vẻ không đúng lắm.

Nhưng Triệu Nhụy đang ở tuổi dậy thì, mặc dù chị đã hỏi mấy lần, nhưng con gái không muốn nói, Từ Băng cũng không hỏi kỹ,

đoán là chắc con bé cãi nhau với bạn học, đợi mấy ngày nữa là lại bình thường!

Ai ngờ đầu tuần này, buổi tối sau khi Từ Băng tăng ca trở về, vậy mà trong nhà không có ai! Từ Băng không tin con gái mình muộn thế này còn chưa về, nhưng bữa cơm tối chị chuẩn bị cho con gái vẫn còn nguyên trong tủ lạnh, chứng tỏ sau khi tan học Triệu Nhụy cũng không về nhà…

Mặc dù lúc đó Từ Băng có chút bối rối, nhưng chị vẫn bắt buộc mình phải tỉnh táo lại, cẩn thận suy nghĩ xem con gái không về thì có thể đi đến đâu? Nghĩ đi nghĩ lại, Từ Băng phát hiện ngoài bạn thân Tôn Kỳ Kỳ thì mình chẳng biết một người bạn nào nữa của con gái.

Lúc này Từ Băng mới cảm thấy mình thật không xứng làm mẹ, vào lúc mấu chốt như vậy mà cái gì cũng không biết. Hết cách, chị cũng chỉ đành báo cảnh sát.

Hai cảnh sát đang tuần tra gần đó gõ cửa nhà Từ Băng, khi chị vừa nhìn thấy cảnh sát đến lập tức vội vàng kể hết mọi chuyện xảy ra.

Hai người cảnh sát nghe thấy Triệu Nhụy đang là học sinh lớp chín thì bảo Từ Băng đừng vội, nếu không biết số điện thoại của bạn bè cô bé thì hãy gọi cho chủ nhiệm lớp hỏi thăm một chút.

Từ Băng lúc này mới nhớ ra mình có số di động của giáo viên chủ nhiệm, hơn nữa còn có một nhóm các phụ huynh học sinh, thế là chị tranh thủ bấm số gọi cho chủ nhiệm lớp là cô giáo Lý.

Cô giáo Lý nghe thấy đến giờ Triệu Nhụy vẫn chưa về nhà cũng giật mình, bởi vì lúc hết giờ cô còn thấy Triệu Nhụy rời khỏi trường, hơn nữa còn đi về hướng nhà mình!

Sau đó cô giáo Lý nhắn một tin lên nhóm các phụ huynh để mọi người hỏi con mình, chiều nay lúc tan học có ai thấy Triệu Nhụy đi

đâu không? Vậy mà hỏi một vòng, không có học sinh nào nói sau khi tan học nhìn thấy Triệu Nhụy.

Đến lúc này, hai cảnh sát mới ý thức được việc nghiêm trọng, họ an ủi Từ Băng đừng quá sốt ruột, sau đó đưa chị tới trường học kiểm tra camera an ninh, muốn nhìn xem sau khi ra khỏi trường, Triệu Nhụy đã đi về hướng nào.

Khi họ tới trường, cô giáo Lý đã chờ ở đó, thế là cô dẫn hai cảnh sát và Từ Băng đi đến phòng quan sát. Bảo vệ trực cho họ xem video buổi chiều hôm đó khi tan học, quả nhiên thấy Triệu Nhụy đi theo đám học sinh tan học về phía nhà mình.

Sau đó bảo vệ lại lấy ra một đoạn video quay một bên khác, thấy Triệu Nhụy vẫn đi về bình thường, nhưng tiếp nữa thì đã ra ngoài phạm vi giám sát của camera nhà trường.

Không còn cách nào khác, cảnh sát phải đưa Từ Băng về đồn, sau đó tiếp tục theo dõi camera giám sát trên tuyến đường Triệu Nhụy đi về. Nhưng khốn nỗi giữa camera của cảnh sát và nhà trường có một điểm mù, chính vì điểm mù này mà cảnh sát không phát hiện bóng dáng Triệu Nhụy ở trong camera gần nhà trường. Nếu theo như tuyến đường bình thường Triệu Nhụy vẫn đi về, chắc chắn cô bé sẽ đi qua chỗ camera này, thế mà giờ chẳng hề có tăm hơi gì.

Mệt mỏi cả một đêm mà Từ Băng không hề nhận được tin tức nào của con gái, chị liên tục gọi về nhà, hy vọng con gái đã về. Nhưng cứ hy vọng, rồi lại thất vọng… Cuối cùng không còn cách nào, cảnh sát đành phải để chị về nhà chờ tin tức, họ sẽ điều thêm người đi tìm.

Từ Băng về đến nhà cũng ngồi không yên! Chị nộp đơn xin nghỉ phép cho công ty, rồi tìm kiếm trên tuyến đường con gái đã đi. Đặc biệt là chỗ điểm mù giám sát, chị phát hiện ở đó là một ngã ba,

Triệu Nhụy có thể đi sang trái hoặc sang phải.

Nhưng nghĩ mãi mà chị vẫn không hiểu, con gái tan học không về nhà thì có thể đi đâu, còn đi cả một đêm không về nhà. Điều này quá khác thường, lòng chị dần dâng lên dự cảm không lành, sợ con gái đã xảy ra chuyện…

Vạn bất đắc dĩ, người mẹ đáng thương này chỉ đành đi về bên phải của ngã ba, nhưng vừa mới đi qua đã nhìn thấy một siêu thị cỡ trung ở đó, trên bảng hiệu của siêu thị bất ngờ có một chiếc camera.

Từ Băng ôm hy vọng đi đến siêu thị, muốn xem thử camera giám sát chiều hôm trước, nhưng khi bước vào, bỗng nhiên thấy hai cảnh sát hôm qua cũng ở đó, họ cũng đang đến xem camera giám sát!

Đáng tiếc vì góc quay có vấn đề nên chủ yếu là quay cửa siêu thị, vỉa hè bên cạnh chỉ có một góc nhỏ trên màn hình, mà người đi đường cũng chỉ có thể nhìn thấy eo trở xuống.

Nhưng vấn đề ở đây là trường học của Triệu Nhụy yêu cầu toàn bộ học sinh mặc đồng phục, cho nên chỉ nhìn nửa thân dưới thì không thể biết ai là Triệu Nhụy. Nhất thời hai cảnh sát khốn đốn, không biết phải làm thế nào.

Người khác nhìn quần áo thì không thể nhận ra cô bé, nhưng Từ Băng lại có thể! Sau khi nhìn đi nhìn lại vài lần, cô nhận ra một đôi chân đi giày thể thao màu xanh trắng chính là Triệu Nhụy.

Bởi vì đó là đôi giày mà Từ Băng mới mua qua mạng cho con gái vào tháng trước, nên chắc chắn chị sẽ không nhận lầm kiểu dáng của nó. Thêm nữa là dáng đi của con gái, cho nên trăm phần trăm xác định, vào lúc 18 giờ 05 phút, trong đám học sinh đi bộ trên vỉa hè cạnh siêu thị, có con gái Triệu Nhụy của mình.

Theo khoảng cách giữa các đôi chân, chắc các cô bé đều quen

biết nhau, trông giống như cùng nhau đi đâu đó chơi…

CHƯƠNG

Con gái mất tích

Lúc này Từ Băng rất ảo não, hận mình trước giờ ít quan tâm đến con, từ sau khi Tôn Kỳ Kỳ chuyển trường, cô cũng không hỏi con gái xem có quen bạn bè mới nào không.

Bây giờ có chuyện xảy ra mà mình lại không hề biết mấy đứa bé bên cạnh là ai? Nhưng có một điều rất đáng ngờ, đó chính là hôm qua giáo viên rõ ràng đã nhắn trong nhóm phụ huynh, để họ hỏi con mình xem có ai nhìn thấy con gái chị trong lúc tan học không, nhưng tất cả đều nói không nhìn thấy.

Chẳng lẽ có người nói dối? Hay những đứa trẻ mặc đồng phục giống Triệu Nhụy này là lớp khác? Còn may là bây giờ có hướng để tìm, tiếp đó việc cảnh sát phải làm là kiểm tra camera dọc theo con đường này.

Ai ngờ khi Từ Băng và hai cảnh sát tìm một đường tới công viên vừa được khởi công xây dựng thì mất dấu Triệu Nhụy. Bởi công viên này đang xây dựng cơ sở hạ tầng, nên camera giám sát chưa được lắp.

Bên cạnh chỗ đó cũng không có cửa hàng hay cơ quan, cho nên không thể tìm thấy chiếc camera nào. Công viên này là một công trình quan trọng trong năm của thành phố, chiếm diện tích mấy

trăm mẫu, bên trong có rất nhiều cảnh quan nhân tạo rất đẹp, nhưng vì chưa hoàn thành nên không mở cửa.

Cảnh sát dẫn Từ Băng tìm đi tìm lại vài lần trong công viên, thế nhưng do công viên quá rộng, lại thêm vì quá ít người nên tìm đến cuối cũng không phát hiện được gì.

Từ Băng càng tìm thì lòng càng lạnh, con gái của mình tính cách thế nào mình quá rõ, chắc phải xảy ra chuyện gì đó đặc biệt đáng sợ nên con bé mới không về nhà.

Mặc dù Từ Băng kêu gọi bạn bè và họ hàng cùng vào công viên tìm kiếm, cảnh sát cũng tăng thêm số người, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được gì. Sau đó cảnh sát lại kiểm tra toàn bộ camera xung quanh công viên, cũng vẫn không phát hiện bóng dáng Triệu Nhụy đâu.

Từ Băng như rơi xuống vực, chị biết con gái mình sẽ không vô cớ biến mất trong công viên, chắc chắn là gặp phải người xấu! Nhưng sau đó cảnh sát lại tìm thấy trên QQ của Triệu Nhụy một số dòng tin kiểu này…

"Tôi không thoải mái, không biết sống vì cái gì…"

"Tôi đã làm điều gì sai? Vì cái gì lại đối xử với tôi như vậy?"

"Tôi sống mệt mỏi quá…"

"Tôi sợ có lỗi với cha mẹ…"

Khi Từ Băng nhìn thấy những dòng tin giật mình này trên QQ của con gái, chị mới biết tâm lý con mình xuất hiện vấn đề nghiêm trọng như thế. Nhưng trong thời gian này, chị vẫn luôn bận rộn với công việc, hầu như không để ý gì đến con bé, cho nên không thể kịp thời phát hiện những vấn đề này.

Cảnh sát dựa vào những dòng tin nhắn QQ của Triệu Nhụy để suy đoán, cô bé này có ý định tự sát rất nghiêm trọng, từ lúc mất

tích đến giờ đã gần một tuần, nếu không phải bỏ nhà ra đi thì rất có thể là đã có chuyện gì đó bất hạnh xảy ra.

Cân nhắc đến cha của đứa bé vẫn luôn làm việc ở mỏ dầu Tân Cương, cảnh sát đoán nhỡ đâu cô bé đi Tân cương tìm cha mình? Thế nhưng Từ Băng cảm thấy khả năng này cực kỳ nhỏ bé, đầu tiên là Triệu Nhụy không có nhiều tiền đến thế, ngoài ra thẻ căn cước của con gái cũng đang được làm, không có chứng minh thư thì sao mua vé được?

Tuy là nói như thế, nhưng cảnh sát vẫn hy vọng Từ Băng có thể gọi cho chồng đang làm việc ở Tân Cương, hỏi thử xem Triệu Nhụy có đến đó hay không. Thế nhưng Từ Băng cũng có chỗ khó xử của mình, bởi vì từ khi có chuyện xảy ra đến giờ, chị vẫn chưa dám nói với chồng là con gái đã mất tích…

Chuyện đã đến mức này, không nói cũng không được, Từ Băng đành gọi cho chồng đang ở tít tận Tân Cương. Biết được con gái mất tích, chồng chị cũng bối rối, lập tức muốn quay về.

Nhưng Từ Băng nghĩ nhỡ đâu con gái đi Tân Cương thật thì sao? Hay do cô bé không biết đường nên không thể nhanh chóng đến chỗ của cha? Mặc dù khả năng này rất nhỏ, nhưng chị vẫn không muốn mạo hiểm, cuối cùng vẫn khuyên chồng tạm thời ở lại Tân Cương chờ tin tức.

Hai ngày qua, Bạch Thu Vũ vẫn giúp Từ Băng tìm kiếm khắp nơi, bởi vì trước đó đã trải qua chuyện của cha mình, nên cô ấy nhớ ngay đến chú Lê, nếu Triệu Nhụy thật sự xảy ra chuyện, chúng tôi cũng có thể tìm được xác của cô bé trước.

Bạch Thu Vũ kể xong chuyện, tôi và chú Lê đều có chút khó khăn… Đầu tiên người xin giúp đỡ là Bạch Thu Vũ mà không phải Từ Băng - mẹ của cô bé đó, đây hiển nhiên là chị ấy chưa thể chấp nhận sự thật rằng con mình không còn sống. Tiếp theo, mặc dù

Bạch Thu Vũ có ý tốt, nhưng chúng tôi không thể không thông qua cha mẹ đứa bé mà tự ý đi tìm thi thể được.

Chú Lê nói ra lo lắng của chúng tôi, Bạch Thu Vũ cũng biết cô ấy có hơi đường đột, còn chưa cân nhắc kỹ, chỉ một lòng muốn giúp người chị này.

Tôi thấy Bạch Thu Vũ cũng là có ý tốt, nên chỉ cho một cách, để cô ấy đi tìm Bạch Kiện.

Bạch Thu Vũ thấy đề nghị của tôi cũng thấy mình nên thử gặp Bạch Kiện trước đã, dù sao anh ta là cảnh sát hình sự của tỉnh, khả năng tìm người mất tích chắc chắn là cao hơn cảnh sát khu vực! Mà chú Lê cũng đã nói, nếu như cuối cùng không có manh mối thì cô ấy hãy đưa Từ Băng tới tìm chúng tôi.

Bạch Thu Vũ vội vàng rời đi, tôi nhìn theo bóng lưng của cô ấy, nghĩ thầm như thế này sẽ tăng lên cơ hội tiếp xúc của hai người. Anh hai ơi, tôi cũng chỉ có thể giúp anh được đến thế thôi!

Nhưng nói đi nói lại, nếu như với khả năng của Bạch Kiện mà cũng không tìm được, đến lúc đó chắc chỉ đành để chúng tôi đi tìm thi thể mà thôi. Hy vọng chuyện không xấu đến mức đó.

Tên Bạch Kiện kia vẫn rất biết điều, ngay tối hôm đó còn nhắn cho tôi một khuôn mặt cười trên Wechat, còn nói nếu thành công, chắc chắn sẽ hậu tạ "bà mối" là tôi đây.

Tôi cũng không để chuyện này trong lòng, dù sao Bạch Kiện cũng đã ra tay, nếu Triệu Nhụy thật sự chỉ bỏ nhà ra đi, chắc là sẽ rất dễ tìm! Ai ngờ mấy ngày sau, Bạch Thu Vũ lại dẫn Từ Băng tới nhà…

Khi tôi thấy Bạch Thu Vũ mang theo một phụ nữ với khuôn mặt tiều tụy, tuổi tầm bốn mươi tới, lòng lập tức nặng nề, xem ra vẫn không tìm được cô bé đó.

Tôi có thể thấy sâu trong ánh mắt của Từ Băng là sự tự trách, chắc chắn chị rất hối hận vì đã không quan tâm đến con mình nhiều hơn. Thế nhưng sao có thể đổ hết chuyện này lên cho chị ấy? Một người phụ nữ vừa phải làm việc, vừa phải lo cho gia đình, còn phải chịu trách nhiệm giáo dục con cái… Người ta nói phụ nữ bây giờ làm bằng bê tông cốt thép, đúng là không sai tý nào!

CHƯƠNG

Không có bạn bè

Từ Băng ở độ tuổi trung niên, không già cũng không trẻ, bất kể trong cuộc sống hay công việc đều có áp lực rất lớn, chồng chị quanh năm suốt tháng đào giếng ở Tân Cương, mọi chuyện trong nhà chỉ có mình chị lo toan, thật sự rất vất vả.

Nói không chừng sau khi chồng trở về, còn trách chị ấy không trông nom con cái cẩn thận! Nhưng lúc này người đau khổ nhất là ai? Còn không phải người mẹ này hay sao?

Đôi lúc tôi cảm thấy buồn thay cho phụ nữ ở thời hiện đại, đàn ông chỉ cần nói câu “Anh nuôi em” là đã thấy hạnh phúc mỹ mãn rồi, nhưng sau khi cưới, câu nói này chỉ là một lời nói suông mà thôi.

Vô số sự thật nghiệt ngã cho chúng ta biết, đến cuối cùng chẳng những phải kiếm tiền nuôi gia đình, còn kiêm luôn cô nuôi dạy trẻ, quản lý gia đình, còn trở thành luôn đầu bếp chính!

Cho dù thật sự có đàn ông thực hiện được lời hứa “Anh nuôi em”, thế nhưng sau mấy năm sẽ thấy cô ấy chỉ rảnh rỗi ở nhà cả ngày, tách biệt với thế giới bên ngoài, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, hai vợ chồng càng lúc càng không biết nói gì.

Cho nên tôi cảm thấy phụ nữ hiện đại sống không dễ dàng, phải

cân bằng giữa công việc, cuộc sống và gia đình, chỉ cần một vế làm không tốt hoặc làm quá tốt thì sẽ lập tức bị gán cho đủ loại mác… Nào là mải mê công việc không để ý gia đình, chỉ ở nhà không biết kiếm tiền, chỉ biết kiếm tiền không lo gia đình…

Cũng vì thế mà tôi không muốn làm khổ ai, nếu như lấy vợ, chắc chắn tôi sẽ nói với cô ấy: “Em muốn làm gì anh cũng đều ủng hộ!”

Trong lúc tôi đang cảm khái, chú Lê đã rất nhiệt tình rót trà cho Từ Băng, sau đó nhẹ nhàng nói với chị: “Đừng lo, đã đến nhờ giúp đỡ thì tôi sẽ có cách.”

Không thể không thừa nhận, chú Lê quả đúng là sát thủ đối với phụ nữ trung niên, giọng nói nhẹ nhàng tựa như gió xuân làm người ta cảm thấy ấm áp! Chỉ nói vài câu mà đã khuyên được Từ Băng ngừng khóc.

Nhưng chú Lê cũng cảnh cáo trước là Từ Băng nên chuẩn bị tâm lý, chuyện đã phát triển đến khả năng xấu nhất, nếu không cũng chẳng cần chúng tôi ra tay… Sau đó chú Lê quyết định ban đêm đến nhà Từ Băng xem tình huống rồi mới tính tiếp.

Suy xét âm khí trong người tôi bây giờ đang ngưng tụ, cho nên buổi tối có thể ngẫu nhiên nhìn thấy ma, vì thế trước khi đi chú Lê có dặn, lát nữa đến nhà Từ Băng thì hãy quan sát cẩn thận, giống như trường hợp của Triệu Nhụy, những hồn ma này khi chết sẽ vô cùng nhớ nhà, không may còn bị tôi nhìn thấy.

Nhà của Từ Băng trông giống như một khu ký túc xá, mặc dù phòng đã cũ, diện tích không lớn, nhưng giá lại đắt kinh người! Theo Từ Băng nói, họ phải đóng thêm mười lăm năm nữa mới trả được hết tiền mua nhà.

Lúc trước họ mua nhà khu này đều là vì con gái, nhưng bây giờ nếu thực sự con gái xảy ra chuyện, hai người họ cũng không còn

động lực để trả nốt tiền mua. Bây giờ chồng của Từ Băng cũng đang trên đường trở về, hy vọng sau khi về, anh ta đừng trách móc người phụ nữ đáng thương này quá nặng nề.

Khi đi vào nhà Từ Băng, mọi chuyện lại không giống như dự tính, chúng tôi tìm một lượt quanh nhà, nhưng nào có chút bóng dáng Triệu Nhụy?

Tôi đi vào phòng của Triệu Nhụy, đây là một căn phòng của con gái không đến mười mét vuông, trong phòng ngoài một chiếc bàn học cũng chỉ có một cái giường đơn nho nhỏ.

Từ cách sắp xếp trong phòng có thể thấy Triệu Nhụy là một cô bé rất hiểu chuyện, cũng rất ham học, bởi vì ngoài sách vở học tập, một tấm ảnh chụp ngôi sao cũng không có.

Tôi quay ra hỏi Từ Băng: “Con gái của chị bình thường có sở thích gì không?”

Từ Băng suy nghĩ một lúc mới trả lời: “Con bé thích đọc truyện, nhưng tôi sợ ảnh hưởng đến học tập nên bỏ hết mấy quyển đó đi rồi.”

Tôi vội hỏi chị: “Mấy quyển sách đó đâu? Chị bỏ nó ở chỗ nào?

Từ Băng đi đến phòng ngủ của mình, sau đó vất vả lôi một thùng giấy dưới gầm giường ra, tôi đi qua kiểm tra, quả nhiên là mấy quyển truyện.

Tôi lấy trong thùng ra một quyển thám tử Sherlock Holmes, một tờ giấy đánh dấu trang bị rơi ra. Tôi nhặt nó lên xem, phát hiện phía trên có một dòng chữ rất đẹp: “Nước mắt của tôi rơi xuống, tưới lên mặt cỏ mềm mại, không biết sang năm, có thể còn giữ lại được những ký ức và nỗi buồn này.”

Xem ra Triệu Nhụy là một cô bé đa sầu đa cảm! Lại đang tuổi dậy thì cho nên khó tránh khỏi tâm trạng dễ xúc động. Nhưng cho

dù cô bé có đa sầu đa cảm thế nào, thì tôi vẫn không tin cô bé lại tự sát.

Nghĩ đến đây, tôi quay ra hỏi Bạch Thu Vũ: “Bên phía Bạch Kiện điều tra đến đâu rồi? Trong khoảng thời gian này trong trường học có chuyện gì xảy ra không?”

Bạch Thu Vũ lắc đầu: “Không có manh mối nào dùng được, giáo viên đều nói Triệu Nhụy là một học sinh giỏi nhiều mặt, sẵn lòng giúp đỡ mọi người, bạn bè trong lớp đều rất quý cô bé.

Tôi bỗng có cảm giác kỳ lạ, nghe cứ như mấy giáo viên đang khen theo kiểu hình thức, chứ thực chất không hẳn là như thế. Để tôi có cảm giác như vậy thì hẳn mấy giáo viên ở trường cũng chẳng nắm được tình hình của Triệu Nhụy, nên mới nói chung chung như vậy.

“Có hỏi qua bạn bè thân thiết của Triệu Nhụy không?” Tôi hỏi tiếp.

Nhưng Bạch Thu Vũ lại lắc đầu nói: “Bạn học cùng lớp đều nói, từ khi Tôn Kỳ Kỳ chuyển trường, Triệu Nhụy chẳng chơi thân với ai cả, mọi người đều chỉ là bạn học bình thường, nói gì đến bạn thân.”

Nhìn đi! Đây chẳng phải là có vấn đề ư? Một học sinh lớp chín, làm sao trong trường học chỉ có một người bạn chứ? Là do tính cách cô bé khó gần? Hay người khác cố ý cô lập không chơi?

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên nhớ tới những gì Từ Băng nhìn thấy trong camera giám sát của siêu thị, không phải lúc đó có mấy đứa bé mặc đồng phục đi cùng Triệu Nhụy hay sao?

Tôi lập tức hỏi Từ Băng: “Chị đã tìm được mấy học sinh đi cùng con gái ở cửa siêu thị chưa?”

Từ Băng thở dài trả lời: “Không có ai nhận là đã gặp Triệu Nhụy

ở cửa siêu thị, thậm chí còn nói không nhớ rõ, không có ấn tượng gì.”

Tôi nói: “Hiện giờ trẻ con bị ảnh hưởng bởi sự ích kỷ từ người lớn, chắc là sợ phiền phức nên mới nói thế.”

Bất đắc dĩ, tôi không thể làm gì khác là tiếp tục tìm các quyển sách khác trong thùng, muốn nhìn xem có quyển sách nào được Triệu Nhụy yêu thích hay không, biết đâu sẽ tìm được tàn hồn cô bé.

CHƯƠNG

Đồng phục trong bụi cỏ

Vậy mà tôi xem hết một lượt thùng sách, nhưng không hề có quyển nào có tàn hồn của Triệu Nhụy, chẳng nhẽ là đồ không đúng? Hay cô bé vẫn còn sống?

Trước đó đã có trường hợp gióng trống khua chiêng đi tìm thi thể, kết quả người ta lại còn sống, cho nên để tránh chuyện như thế xảy ra, tôi đi đến bên cạnh chú Lê: “Chú có cách nào trong thời gian ngắn nhất biết Triệu Nhụy còn sống hay chết không?”

Chú Lê bấm tay tính toán một lúc, sau đó ngẩng đầu nói với tôi: “Chú có thể nhìn thử, nếu Triệu Nhụy không có ở đây, đối với ma mới tầm tuổi này chắc chắn sẽ rất nhớ nhà, kể cả không xuất hiện ở nhà thì cũng sẽ đi loanh quanh gần đây, có thể dùng ngày sinh tháng đẻ gọi thử hồn cô bé... Nhưng không dám chắc trăm phần trăm thành công.”

Tôi vội giục chú: “Vậy chú nhanh làm đi! Đỡ cho chúng ta mất thì giờ ở đây!”

Sau khi chú Lê lấy ngày sinh tháng đẻ của cô bé thì bày một đàn tế giản dị, đốt giấy vàng gọi hồn có ghi ngày sinh tháng đẻ của Triệu Nhụy, miệng lẩm bẩm khấn gọi hồn...

Một trận gió lạnh nổi lên bốn phía, đèn trong phòng khách tự

nhiên nhấp nháy, Bạch Thu Vũ đang đứng cạnh Từ Băng thấy rùng cả mình. Mặc dù trước đó cô ấy đã gặp âm hồn của cha mình, thế nhưng cô ấy không sợ cha mình cũng không có nghĩa là không sợ nhìn thấy ma.

Trong lúc tôi quan sát bốn phía, muốn xem Triệu Nhụy có trở về hay không, đột nhiên thấy trong chiếc gương to ở phòng khách có bóng người lúc ẩn lúc hiện. Nhưng không hiểu sao, bóng người đó làm thế nào cũng không thể ngưng tụ thành hình, rất giống như tín hiệu chập chờn của di động lúc sóng yếu.

Tôi chỉ bóng người trong gương để chú Lê đi xem, chú nhìn thấy cũng kêu lên, giống như trường hợp thế này cũng là lần đầu tiên gặp phải, cũng không biết đây là chuyện gì xảy ra.

Ngay khi hai chúng tôi không biết cái bóng lúc sáng lúc tối đó có phải Triệu Nhụy hay không, tự nhiên cái bóng trong gương đó "lắc lư" một chút rồi giống như mất điện, đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Tôi và chú Lê choáng váng nhìn nhau, sao tự nhiên lại biến mất rồi? Chú Lê ngơ ngác nhìn tôi hỏi: "Cháu có thấy rõ không?"

Tôi lắc đầu trả lời: "Quá nhanh quá mơ hồ, cháu còn chưa kịp nhìn rõ thì đã biến mất rồi."

Lúc này Từ Băng đột nhiên đứng lên kích động nhìn bốn phía xung quanh: "Triệu Nhụy bé bỏng, có phải con trở về hay không? Là mẹ không tốt, vẫn không quan tâm đến con, nhưng nếu con có tâm sự thì sao không nói với mẹ? Con ở đâu hả Triệu Nhụy, mẹ rất nhớ con…"

Nghe tiếng Từ Băng gọi thảm thiết, tôi cũng thấy khó chịu trong lòng, đành bất đắc dĩ nói với chị ấy: "Vừa rồi chúng tôi gọi được một âm hồn, nhưng chưa kịp nhìn rõ thì đã biến mất, chị có thể cho chúng tôi xem ảnh của Triệu Nhụy không?"

Từ Băng vội bật điện thoại di động của mình, cho chúng tôi xem mấy bức ảnh gần nhất của Triệu Nhụy. Tôi và chú Lê híp mắt nhìn kỹ một lúc, cũng không thể nhận ra âm hồn vừa rồi có phải Triệu Nhụy hay không, nhưng nhìn thân hình lại có vẻ giống…

Chúng tôi không thể bảo Triệu Nhụy đã chết trong lúc còn chưa xác định, không còn cách nào, đành quyết định buổi tối đi đến công viên nơi Triệu Nhụy mất tích rồi tính, nếu thực sự cô bé xảy ra chuyện ở đó, chúng tôi vẫn có thể cảm giác được một chút.

Buổi đêm, lúc chúng tôi đi tới công viên còn đang được xây dựng, phát hiện diện tích chỗ đó không hề nhỏ, khắp nơi là núi giả, hồ nhân tạo, còn có một số cây cối được tạo hình rất đẹp mà tôi không biết tên.

Cũng không thể trách cảnh sát không thể tìm thấy Triệu Nhụy, trong này thực sự rất khó tìm! Bởi vì công viên chưa xây xong nên nhiều chỗ cỏ dại không có ai chăm, mọc cao đến hơn nửa người, nhìn rất hoang vắng.

Sau đó ba chúng tôi đi một vòng bên ngoài, thế nhưng chẳng cảm giác được cái gì. Ai ngờ ngay khi chúng tôi đang phân vân không biết có nên gọi hồn Triệu Nhụy một lần nữa ở chỗ này hay không, tôi lại có chút cảm giác dường như phía dưới có vật gì đó tồn tại…

Loại cảm giác này như có như không, vô cùng yếu ớt, tôi cũng chỉ ngẫu nhiên mới cảm giác được, vì để có thể bắt lấy chút cảm giác yếu ớt này, tôi đi nhanh về phía trước… Chú Lê và Đinh Nhất thấy thế cũng vội bước theo.

Chúng tôi đi rất nhanh tới một chỗ đường dẫn nước nhân tạo, nơi này thông với hồ nhân tạo cách đó không xa, ban đầu thiết kế để nước trong hồ có thể lưu thông. Chúng tôi đi dọc theo mương nước này, nhưng ngay khi tôi chưa cảm giác được vật phía trước

là gì, đột nhiên lại nhìn thấy có một thứ trắng trắng xanh xanh cách bụi cỏ trước mặt chưa đến mười mét.

Đinh Nhất đi qua dùng con dao nhỏ nhấc lên xem xét, thấy nó giống như một chiếc áo đồng phục… Sau đó tôi chụp hình chiếc áo này gửi cho Từ Băng, để chị ấy xem đây có phải là chiếc áo con gái mặc trong ngày mất tích hay không?

Từ Băng nhắn lại rất nhanh, chị ấy bảo tôi kiểm tra phía trong áo, bởi vì lúc phát đồng phục sợ bị cầm nhầm nên Từ Băng khâu vào bên trong áo con gái một chữ Nhụy.

Tôi vội bảo Đinh Nhất lật áo ra xem, quả nhiên tại vị trí mà Từ Băng nói có một chữ Nhụy được thêu bằng chỉ đỏ… Chiếc áo đồng phục này đã bẩn như giẻ lau, nhưng tôi vẫn lờ mờ thấy được chút vết máu trên ống tay áo và vạt áo.

Tôi hơi hồi hộp, sau đó lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Kiện, nói rõ tình huống ở đây, anh ta bảo chúng tôi đứng yên đó đợi, người của anh ta sẽ tới ngay lập tức.

Sau khi dập máy, tôi cũng không đứng nguyên chỗ đó chờ như anh ta nói, mà dựa vào cảm giác càng lúc càng rõ hướng về phía trước, đi dọc theo mương nước.

Lúc này trời đã tối đen nhưng tôi vẫn thấy một thân hình lờ mờ đi qua đi lại dưới thân cây liễu, tôi quay sang hỏi chú Lê và Đinh Nhất: “Mọi người có nhìn thấy gì không?”

Nhưng hai người bọn họ mờ mịt lắc đầu tỏ vẻ mình không thấy gì cả! Xem ra không sai rồi, cái bóng bên cây liễu tôi nhìn thấy chính là Triệu Nhụy đã mất tích hai tuần nay.

Chỉ là cô bé tỏ vẻ rất mờ mịt, khi chúng tôi đến cũng chẳng có chút phản ứng nào, chỉ đi loanh quanh cây liễu. Tôi nói những gì mình thấy cho hai người họ, chú Lê trầm giọng nói: “Cây liễu có thể nhốt quỷ, chỉ sợ cô bé chết ở gần đây.”

Tôi gật gật đầu, sau đó tiếp tục tiến lên mấy bước, muốn cảm giác nhiều hơn một chút, nhưng ngay lúc tôi sắp đến gần cây liễu, thân hình Triệu Nhụy vẫn luôn đi vòng vòng quanh thân cây đột nhiên dừng lại, sau đó quay đầu nhìn tôi…

CHƯƠNG

Xác chết trong mương nước

Bị Triệu Nhụy nhìn một cái, tôi lạnh ngắt từ đầu đến chân, chỉ thấy cô bé này hai mắt trống rỗng, ngoại trừ tròng trắng thì không còn gì khác, miệng đóng đóng mở mở giống như đang nói gì đó, thế nhưng răng trong miệng đều là màu đen…

Tôi không nghĩ tới cô bé đáng yêu nhìn thấy trong điện thoại của Từ Băng giờ lại biến thành bộ dáng này, lập tức bị dọa liên tiếp lùi hai bước về phía sau. Chú Lê đi ngay phía sau vội hỏi thế nào? Tôi tranh thủ thời gian tả lại bộ dáng Triệu Nhụy hiện giờ cho chú, nghe xong chú Lê trầm giọng nói: “Xem ra cô bé đã biến thành lệ quỷ rồi!”

Sau đó chú Lê và Đinh Nhất dùng nước mắt trâu để nhìn, nhưng khi chú Lê nhìn thấy thân hình Triệu Nhụy dưới bóng cây cũng hít một hơi… Tình huống Triệu Nhụy còn nghiêm trọng hơn tôi nghĩ nhiều…

Với khoảng cách của chúng tôi hiện giờ, tôi có thể cảm giác rõ ràng bên trong mương nước cạnh mấy gốc cây liễu có thi thể một cô bé, thi thể này không phải ai khác, chính là con gái Triệu Nhụy mà Từ Băng vẫn luôn đau khổ tìm kiếm.

Người của Bạch Kiện nhanh chóng chạy đến, họ thực sự tìm

được trong mương nước thi thể bị đè dưới một đống phế liệu xây dựng. Từ Băng nhận được tin cũng chạy ngay tới, khi chị nhìn thấy khuôn mặt bị biến dạng nghiêm trọng của con gái thì ngất đi luôn.

Bởi vì Triệu Nhụy đã hóa thành lệ quỷ, nên trong thi thể cô bé không hề có chút tàn hồn nào, thế nhưng khi nhân viên cảnh sát trục vớt thi thể và khám nghiệm, Triệu Nhụy đứng dưới cây liễu nhìn những cảnh này với ánh mắt vô hồn…

Bạch Kiện lái xe tới, sau khi xuống xe, đầu tiên là nhìn thoáng qua thi thể Triệu Nhụy, sau đó giơ ngón cái với tôi: “Được, vẫn nhờ có cậu, đến cả chó cảnh sát cũng không bằng, chỉ có cậu mới tìm được!”

Một cảnh sát bên cạnh sợ hãi nói: “Lần trước tới đây tìm kiếm, không biết Phích Lịch có chuyện gì, chính là sống chết không chịu đi hướng này, lúc ấy chúng tôi còn cho rằng bên này không có gì!”

Bạch Kiện tức giận dạy dỗ: “Chó cảnh sát chỉ là phụ trợ cho công việc! Nếu cứ dựa hết vào nó thì còn cần cảnh sát như cậu làm gì!”

Thực ra tôi cũng biết anh cảnh sát này rất oan, chó cảnh sát không dám tới tìm kiếm vì nó cảm nhận được lệ quỷ do Triệu Nhụy hóa thành. Đừng nhìn lúc bình thường chó cảnh sát khi huấn luyện có thể nhảy qua vòng lửa, vượt tường cao, nhưng bọn nó cũng không được huấn luyện không sợ ma! Sợ ma là một loại bản năng của chó, cần gì phải trách mắng nó?

Thi thể của Triệu Nhụy đã mục nát rất nghiêm trọng, bởi vì bị đè dưới một ít phế liệu xây dựng, lại thêm khu vực này có công trình còn chưa được xây, nên bình thường rất ít công nhân tới đây.

Nhìn thi thể của Triệu Nhụy, tôi không hề tin cô bé lại tự sát. Bởi vì mương nước này chưa hoàn thành, bên trong chưa hề có

nước. Tiếp đó, sau khi một người tự sát, còn có thể dùng từng tảng từng tảng vật liệu to bằng quả bóng lấp lên thi thể của mình hay sao?

Không cần đến pháp y kiểm tra thi thể, tôi đã có thể kết luận đây là một vụ giết người. Thật không rõ tại sao hung thủ lại tàn nhẫn giết một cô bé chỉ mới mười lăm tuổi như vậy? Xem xét quần áo trên thi thể vẫn khá hoàn chỉnh, không giống như bị cưỡng hiếp rồi giết chết.

Nhưng cũng không thể trăm phần trăm khẳng định, bởi vì có những hung thủ rất gian xảo, cho nên muốn phán đoán Triệu Nhụy có bị xâm hại hay không thì còn phải làm giải phẫu thi thể.

Khi cảnh sát thu thập xong chứng cứ hiện trường rồi mang thi thể đi thì trời cũng sắp sáng. Trong lúc này ba chúng tôi đều nhìn chằm chằm Triệu Nhụy đang đứng dưới cây liễu, mà Triệu Nhụy cũng đồng thời nhìn chằm chằm vào chúng tôi…

Việc điều tra vụ án giao cho Bạch Kiện, nhưng chỉ có chúng tôi mới giải quyết được Triệu Nhụy đang dần biến mất trước mắt này. Chú Lê nói, cô bé đáng thương này đã biến thành lệ quỷ đẳng cấp cao nhất và sắp biến thành sát quỷ.

Đáng lý ra, cô bé chết chưa được mấy ngày, không thể biến thành lệ quỷ nhanh như thế được, trừ khi lúc chết mang oán khí cực nặng mới có tình huống này xuất hiện.

Mặc dù tôi đã thấy qua rất nhiều cái chết, mà đại đa số đều thảm hơn Triệu Nhụy nhiều, nhưng tôi vẫn nhịn không được mà tiếc hận thay cô bé, bởi vì trong tim tôi, tất cả sinh mệnh đều đáng trân trọng...

Bạch Kiện thò đầu từ trong xe ra bảo: “Có xe không? Có cần anh đưa mọi người về nhà không?”

Tôi xua tay với anh ta: “Không cần đâu, xe của tụi tôi không

trâu như xe cảnh sát, nên chỉ có thể đỗ bên ngoài… À đúng rồi, anh và Bạch Thu Vũ thế nào rồi?”

Bạch Kiện nghe tôi hỏi thì cười hì hì: “Trước mắt thì cảm giác không tồi, tính cách khá hợp, không biết thời gian tới thì thế nào, dù sao công việc của anh bận rộn không phân biệt ngày đêm, sợ con gái người ta lâu dài không chịu được.”

Tôi gật đầu nói: “Cũng đúng. A? Anh chia tay người yêu cũ cũng là vì lý do này hả?”

Bạch Kiện phủ nhận ngay: “Anh làm gì có bạn gái cũ, cậu đừng có bịa chuyện nói lung tung trước mặt Thu Vũ nhé!”

Tôi chế nhạo nói: “Trông vẻ chột dạ của anh đã lộ rõ bản chất bỉ ổi, đi nhanh đi, cả đêm rồi tụi tôi chưa ngủ, giờ phải về ngủ bù đây!”

Sau khi về đến nhà, nói là muốn ngủ bù nhưng tôi không tài nào ngủ nổi, xoay trái xoay phải mà vẫn cứ thấy dáng vẻ biến thành lệ quỷ của Triệu Nhụy, còn có khuôn mặt bị nện đến biến dạng… Coi như có ngủ thì chắc cũng gặp ác mộng. Thế là tôi bò dậy, định dắt theo Kim Bảo, ra ngoài giải sầu.

Lúc ra cửa tôi ngó qua căn phòng bên cạnh, thấy Đinh Nhất đang ngủ rất say, thế là tôi từ từ đi ra, không quấy rầy giấc ngủ của anh ta. Kim Bảo thấy tôi muốn dắt nó ra ngoài chơi thì vui sướng tíu tít, dù sao trước đây chỉ có buổi tối mới được ra ngoài, buổi trưa không có ai dẫn nó đi đâu cả.

Vậy mà khi xuống đến dưới nhà, toàn là Kim Bảo kéo tôi đi, nó dẫn tôi đi theo tuyến đường hàng ngày Đinh Nhất vẫn dắt nó đi, sau đó chờ mong tôi thả ra dây thừng dắt chó.

Mặt trời chói chang chiếu xuống làm tôi có hơi hoảng hốt, mặc dù nhìn Kim Bảo đang sung sướng chạy tung tăng, nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ đến vụ án của Triệu Nhụy.

Chắc không có ai giữa trưa dắt chó đi dạo, nên mọi người xung quanh thỉnh thoảng nhìn về phía hai chúng tôi, chắc chắn đang nghĩ không phải chủ ngu thì cũng là chó ngốc! Ngay tại lúc tôi đang mơ màng muốn kéo Kim Bảo trở về thì lại nhận được điện thoại của Bạch Kiện…

"Vẫn đang ngủ à?" Giọng nói Bạch Kiện vang lên trong điện thoại.

CHƯƠNG

Nhiều người gây án

Tôi vừa nghe Bạch Kiện hỏi như vậy, hơi bực bội: “Đừng nói nữa, vụ án của Triệu Nhụy làm tôi chẳng ngủ được gì! Đúng rồi, xét nghiệm tử thi sao rồi? Có kết quả chưa?”

Bạch Kiện thở dài nói: “Có rồi, Triệu Nhụy bị đánh chết.”

Tôi nghe thế thì thầm căng thẳng, xem ra thật là để tôi đoán đúng rồi, đúng là Triệu Nhụy không phải tự sát chết… Tiếp tới Bạch Kiện nói cho tôi biết: “Căn cứ theo báo cáo xét nghiệm tử thi, Triệu Nhụy chết vì chấn thương phần đầu dẫn đến hộp sọ bị xuất huyết trong, còn tảng bê tông đập chết cô bé chính là một trong những tảng phế liệu xây dựng đè trên người.”

Tôi vội truy hỏi: “Trên bê tông có dấu vân tay không?” Thật ra tôi cũng chỉ tiện miệng hỏi thử, suy cho cùng tới lúc này rồi, khả năng có thể tìm được dấu vân tay rất nhỏ. Ai ngờ Bạch Kiện lại nói có, lại còn có rất nhiều dấu vân tay.

Tôi kinh ngạc hỏi lại: “Là nhiều người gây án ư?”

“Ít nhất là nhiều hơn một người!” Bạch Kiện đáp.

Tôi suy nghĩ và nói: “Đã tra ra những tảng bê tông đó chuyển từ đâu đến chưa?”

Bạch Kiện nghe thế thì nói bất đắc dĩ: “Vốn không cần chuyển

từ chỗ nào khác đến, anh đã tìm người phụ trách công viên để hỏi, lúc trước chỗ đó vốn dĩ cứ cách một khoảng sẽ có một đống bê tông phế liệu, là để chờ sau này xả nước vào, dựa vào tình hình mực nước cao thấp để bổ sung thêm nước vào. Nhưng hung thủ lại ném chúng vào mương, dùng nó để che giấu thi thể của Triệu Nhụy."

"Bên dưới tổng cộng có bao nhiêu tảng?"

"Đè trên thi thể của Triệu Nhuỵ có khoảng sáu bảy mươi tảng, hơn nữa bên cạnh còn rải rác một ít nữa, như vậy tính ra đống bê tông kia có khoảng trên dưới một trăm tảng. Mà một tảng bê tông ít nhất cũng nặng đến hơn mười ký, nếu muốn ném tất cả những tảng bê tông đó xuống mương thì là một việc rất tốn sức đấy!" Bạch Kiện nói.

Tôi nghe thấy cũng đúng! Hơn mười ký một tảng, lại còn có trên dưới hơn một trăm tảng như vậy, xem ra hung thủ ít nhất là hai người trở lên, nếu không thì thật là không chuyển nổi! Nhưng mà nếu hung thủ thật sự muốn dùng những tảng bê tông đó để che giấu thi thể của Triệu Nhuỵ, không phải sẽ bị người ta phát hiện rất nhanh sao?

Nếu nói số lượng hung thủ đúng là hai đến ba người, vậy họ phí từng đó sức lực và thời gian, không bằng đào một cái hố chôn người xuống còn ổn thoả hơn kia! Tốn nhiều sức như vậy, kết quả là lúc nào cũng có thể bị công nhân ở công viên phát hiện, như vậy có đáng không?"

Lúc tôi đang nghĩ nát óc mà không ra, Bạch Kiện còn nói thêm với tôi: "Trên thi thể của người chết còn có một số vết bầm cũ, chắc là khoảng thời gian trước đó từng bị người ta đánh đập."

Tôi giật mình: "Không thể nào! Ai có thể đánh đập Triệu Nhuỵ chứ?"

“Có thể là mẹ cô bé không?” Bạch Kiện phỏng đoán.

Tôi đáp rất chắc chắn: “Không đâu, Từ Băng là một phụ nữ có tri thức, nhìn tính cách của chị ấy chắc chắn là người chỉ nói lý lẽ với con, quyết không phải hạng người lớn hay thượng cẳng chân hạ cẳng tay đâu.”

“Không phải chị ta thì còn có thể là ai đây? Chẳng lẽ là bị bạn học trong trường đánh?” Bạch Kiện lầm bầm lầu bầu.

Tôi vừa nghe anh ta nói vậy lập tức nhớ tới video giám sát ở cửa siêu thị, bên cạnh Triệu Nhụy đúng là có mấy học sinh mặc đồng phục đi học giống cô bé, không khéo chuyện này đúng là có liên quan đến bạo lực học đường thật thì sao! Nghĩ vậy nên tôi bảo Bạch Kiện nhanh cho người đến trường kiểm tra thử video lúc trước Triệu Nhụy đi học, tôi tin chắc sẽ tìm được một số manh mối quan trọng.

Sau khi về đến nhà, Đinh Nhất đã dậy, anh ta thấy tôi dắt Kim Bảo về thì hỏi với vẻ mặt mờ mịt: “Cơm đâu?”

Tôi vỗ bộp lên gáy: “Đệch! Tôi toàn nghĩ đến chuyện của Triệu Nhụy, quên béng mất chuyện chúng ta chưa ăn sáng rồi!”

Đinh Nhất lập tức lừ mắt xem thường, sau đó mang cái đầu tổ quạ đi nấu mì gói. Ăn xong, hai anh giai chúng tôi bèn đến nhà chú Lê sớm, vừa vào cửa đã thấy ông thầy bói này đang chuẩn bị một ít bùa vàng để siêu độ cho Triệu Nhụy tối nay.

Tôi tò mò hỏi: “Mấy thứ này đều dùng để đối phó với Triệu Nhuỵ tối nay ạ?”

Chú Lê nghe tôi nói vậy thì bĩu môi: “Oán khí của con bé kia nặng quá, chắc chắn là vì chết oan, muốn siêu độ con bé thì phải giải hết oan tình cho nó, nếu không nào có dễ dàng như thế chứ! Những lá bùa vàng này có thể khiến tâm trí của con bé khôi phục lại vài phần, để chúng ta hỏi thử rốt cuộc là nó chết như thế nào,

không biết tình hình bên trong thì làm sao giúp con bé được!"

Tôi cũng cảm thấy đúng là lẽ đó, chỉ không biết bây giờ thần trí của Triệu Nhuỵ còn dư lại bao nhiêu, mong sao đến tối thì có thể biết được chân tướng của câu chuyện từ cô bé...

Đêm hôm đó, ba chúng tôi đến trước những cây liễu đã vây nhốt Triệu Nhụy, bởi vì còn sớm nên chú Lê bố trí đơn giản xung quanh, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Vừa qua nửa đêm, Triệu Nhuỵ đã tới đúng hạn… Cô bé vẫn có dáng vẻ ma quỷ đêm qua, thoạt nhìn sát khí còn nặng hơn hôm qua, xem ra nếu không gặp phải chúng tôi, chỉ sợ không biết cô bé sẽ biến thành cái dạng gì?

Bởi vì hiệu lực của nước mắt trâu có hạn, cho nên chỉ khi nào cảm nhận được âm khí trên người Triệu Nhụy mới bôi nó lên trên mắt. Cuối cùng dưới sự nhắc nhở của tôi, họ dùng nước mắt trâu quý giá mở mắt âm dương, sau đó đốt cháy bùa hồi hồn trong tay, để hồn phách của Triệu Nhuỵ tỉnh táo lại một thời gian ngắn.

Tôi nhìn thấy đôi mắt của Triệu Nhụy nhanh chóng từ trắng biến thành đen, sau đó nhìn ba chúng tôi với vẻ mặt sợ hãi. Tôi lập tức nói với cô bé: "Triệu Nhụy, đừng sợ, các chú là bạn của mẹ cháu, bà ấy nhờ các chú tới cứu cháu..."

Sau khi Triệu Nhụy mơ hồ một thời gian ngắn thì nói với vẻ rất hoảng sợ: "Mẹ của cháu? Các chú là bạn của mẹ ư? Cháu… Tại sao cháu lại ở đây?"

Ba chúng tôi nghe thế đều choáng váng, ý gì đây hả? Chẳng lẽ ma cũng có thể mất trí nhớ? Vì thế tôi nhìn chú Lê, muốn thử hỏi chú tình hình này là thế nào? Kết quả ông già này cũng xoè hai tay ra nói: "Đừng nhìn chú nhé!! Chú cũng không biết sao cô bé lại không nhớ gì cả đâu!"

Cuối cùng tôi thật sự không còn cách nào, đành phải dịu dàng

nói với cô bé: “Triệu Nhụy, cháu cố nhớ lại kỹ một chút, cuối tuần sau khi tan học, cháu đã đi đâu?”

Triệu Nhụy khôi phục thần trí lập tức biến thành dáng vẻ của một cô bé ngoan ngoãn, nghiêm túc cố gắng nhớ lại, nhưng vào lúc này, đột nhiên tôi lại nhìn thấy nét mặt của cô bé bắt đầu thay đổi không ngừng, chắc hẳn sẽ nhanh chóng nhớ ra gì đó.

Tuy nhiên sau đó tôi nghĩ ngay tới một vấn đề, Triệu Nhụy khôi phục lại hình dạng hồn phách bình thường, có thể nào là vì cô bé đã quên mất bản thân mình chết như thế nào hay không? Một khi cô bé nhớ ra chuyện trước khi chết, có phải sẽ biến trở lại thành lệ quỷ toàn sát khí kia không?

Khi tôi vừa định quay đầu hỏi chú Lê xem có thể có khả năng này hay không, lại nhìn thấy sát khí quanh người Triệu Nhụy đột nhiên trở nên nặng thêm, biểu cảm trên mặt cũng khi thì mơ màng khi thì tuyệt vọng…

CHƯƠNG

Sự thờ ơ xung quanh

Tôi thấy cảm xúc của Triệu Nhụy thay đổi, vội nói với cô bé: “Cháu đừng kích động, hãy nghĩ đến mẹ cháu, cháu không về nhà làm bà ấy lo lắng muốn chết! Các chú tới giúp cháu, cho nên cháu cần phải kể lại cho các chú chuyện xảy ra ngày hôm đó… Rốt cuộc là ai đã hại cháu… hại cháu thành như hiện giờ?”

Triệu Nhụy khi thì điên cuồng khi thì tỉnh táo đột nhiên trừng mắt nhìn chằm chằm chúng tôi: “Các người là đồ lừa đảo! Các người đều là một bọn với Lưu Thiến, các người đều muốn hại chết tôi!!”

Tôi bèn quay đầu hỏi chú Lê: “Lưu Thiến lại là ai nữa?”

Chú Lê bảo tôi trước tiên đừng gấp, tiếp tục nghe đi, chỉ cần bây giờ Triệu Nhụy chịu nói thì có thể kéo dài thời gian cô bé biến trở lại thành lệ quỷ. Vì thế chúng tôi nghe những lời nói đứt quãng của Triệu Nhụy, cũng hiểu ra đại khái câu chuyện…

Từ sau khi người bạn tốt từ nhỏ đến lớn của Triệu Nhụy là Tôn Kỳ Kỳ chuyển trường, tính cách của cô bé trở nên hơi quái gở, vì cô bé phát hiện trừ Tôn Kỳ Kỳ ra, cô bé không còn bạn bè nào khác.

Sức học của Triệu Nhụy ở trong lớp vẫn rất tốt, lại là một đứa

trẻ nghe lời, thầy cô bảo gì nghe nấy, cho nên luôn được thầy cô giáo khen ngợi. Kết quả không ngờ điều này lại khiến cho một đứa trong lớp tên Lưu Thiến phản cảm, cứ hở ra là gây phiền phức cho Triệu Nhụy.

Lưu Thiến học hành bình thường, có điều cha mẹ con bé kinh doanh địa ốc, để có thể cho Lưu Thiến đến trường cấp hai trọng điểm này học, họ đã quyên góp hẳn cho nhà trường một tòa nhà thí nghiệm! Cho nên dựa vào thế lực của cha mẹ, bình thường Lưu Thiến rất nghênh ngang trong đám học sinh.

Tuy nhiên Triệu Nhuỵ cũng không muốn gây chuyện thiệt hơn, cô bé chỉ muốn học tập đàng hoàng, sau đó thi vào một trường cấp ba tốt một chút, tiếp đó lại thi đậu một trường đại học càng tốt hơn nữa, như vậy sẽ có thể giảm bớt một ít gánh nặng cho cha mẹ.

Cho nên mỗi lần Lưu Thiến tới bới lông tìm vết, Triệu Nhụy đều nhịn nhục né tránh. Nhưng thời gian dài, Lưu Thiến bắt đầu ngày một thậm tệ hơn… Thường xuyên tụ tập mấy học sinh nữ thích lợi dụng, mời chúng ăn chút đồ ngon, rồi dẫn chúng chặn đường Triệu Nhụy sau khi tan học.

Những lần trước chặn đường Triệu Nhụy là muốn cô bé làm bài tập gì đó giúp, Triệu Nhụy thầm muốn từ chối, nhưng lại sợ chúng dùng dằng không dứt nên mới giúp họ vài lần. Nhưng cô bé không ngờ tới là, sau này Lưu Thiến lại bắt Triệu Nhụy giúp mình gian lận khi đi thi, lần này Triệu Nhụy từ chối thẳng thừng, kết quả lại bị Lưu Thiến tát cho một bạt tai…

Triệu Nhụy không thể nhịn được nữa nên tới tìm chủ nhiệm lớp, kể lại chuyện đã trải qua. Theo lý mà nói, học sinh trong trường gặp phải loại chuyện bắt nạt thế này thì cầu cứu thầy cô không có gì sai, nhưng không ngờ vì sợ đắc tội với cha mẹ của Lưu Thiến, chủ nhiệm lớp của Triệu Nhụy lại khuyên cô bé, không có

việc gì thì tránh mặt Lưu Thiến đi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, suy cho cùng cũng sắp sửa tốt nghiệp rồi, không cần phải làm ầm ĩ mất vui với bạn học như vậy.

Sao Triệu Nhụy có thể ngờ chủ nhiệm lớp sẽ nói như thế, cô bé hết cách cũng chỉ đành rời khỏi văn phòng giáo viên. Nhưng không ngờ chuyện Triệu Nhụy đến gặp chủ nhiệm lớp tố cáo đã nhanh chóng bị Lưu Thiến biết, tan học, con bé lập tức dẫn mấy nữ sinh chặn đường Triệu Nhụy ở cửa trường học.

Lúc này đây, chẳng những con bé tát Triệu Nhụy, mà dưới sự kích thích của con bé, mỗi nữ sinh ở đó cũng đánh Triệu Nhụy một bạt tai. Lưu Thiến còn hung tợn cảnh cáo Triệu Nhụy, nếu còn dám đi mách lẻo với giáo viên thì lần sau sẽ đánh cho mày rơi răng đầy đất!

Buổi tối hôm đó Triệu Nhụy về nhà với gương mặt sưng đỏ, nhưng đêm đó Từ Băng vẫn tăng ca ở công ty đến rất khuya nên không phát hiện ra tình trạng tệ hại của con gái. Tuy rằng Triệu Nhụy thầm muốn kể lại chuyện này với mẹ, nhưng vừa thấy mỗi ngày mẹ đều đi làm vất vả như vậy, nên cũng nhịn xuống không nói nữa.

Tuy nhiên, sự nhẫn nhịn của Triệu Nhụy lại đổi lấy việc Lưu Thiến ngày càng táo tợn hơn, mỗi ngày Triệu Nhụy phải làm bài tập giúp con bé không nói, thêm nữa là chỉ cần đến lượt đám Lưu Thiến trực nhật thì chúng đều bắt Triệu Nhụy làm.

Hơi không hài lòng là sẽ tay đấm chân đá, hơn nữa ra tay càng ngày càng nặng, dường như là đang thăm dò giới hạn chịu đựng của Triệu Nhụy rốt cuộc sâu đến đâu. Có khi càng quá đáng hơn là, giáo viên trong trường rõ ràng cũng bắt gặp cảnh Lưu Thiến đánh Triệu Nhụy, nhưng lại vòng đi đường khác. Điều này làm cho mỗi ngày của Triệu Nhụy đều sống trong tuyệt vọng, cô bé không hiểu

tại sao thầy cô lại thiên vị Lưu Thiến như vậy? Chẳng lẽ chỉ vì nhà nó có tiền?

Bởi vì trừ giúp Lưu Thiến làm bài tập và trực nhật ra, Triệu Nhụy con phải làm bài tập giúp những nữ sinh chơi chung với Lưu Thiến, cho nên thành tích học tập của Triệu Nhụy giảm xuống không ít.

Chủ nhiệm lớp lại còn từng vì thế mà gọi Triệu Nhụy lên nói chuyện, ấy thế nhưng không ngờ khi biết tất cả mọi chuyện là bởi vì lý do gì, chủ nhiệm lớp lại lạnh nhạt nói: "Cô cũng không giúp được em, hay là em chuyển trường đi!"

Bởi vậy mới có chuyện về sau Triệu Nhụy nói với mẹ muốn chuyển trường, nhưng lại bị Từ Băng gạt đi…

Hôm xảy ra chuyện, cảm xúc của Triệu Nhụy rất không tốt, cô bé cảm thấy cả thế giới đều giúp Lưu Thiến bắt nạt mình, nhưng không một ai chịu giúp đỡ mình cả. Cô bé cảm thấy sống rất mệt mỏi, không cảm nhận được chút xíu vui vẻ nào.

Nhưng dù vậy, Triệu Nhụy cũng chưa từng nghĩ muốn đi tự tử, cô bé chỉ quyết định mình không thể tiếp tục như vậy được nữa, nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác sẽ không giải quyết được bất kỳ vấn đề gì, chỉ làm chuyện càng ngày càng tệ đi. Vì thế hôm đó cô bé không làm trực nhật giúp Lưu Thiến mà đeo cặp sách đi về nhà luôn.

Nhưng Triệu Nhụy vừa bước ra khỏi phạm vi quản lý của trường học, rẽ vào ngã ba đường thì Lưu Thiến đã dắt theo năm nữ sinh có quan hệ tốt với mình đuổi theo… Con bé ôm lấy Triệu Nhụy lôi vào công viên trên con đường đó.

Lưu Thiến ôm Triệu Nhụy, động tác rất thân mật, nhưng giọng điệu lại âm u nói: "Đi, chị đưa mày đến một chỗ chơi rất vui…"

Ngày hôm đó, Triệu Nhụy bị sáu nữ sinh do Lưu Thiến cầm đầu

đưa tới công viên còn đang xây dựng kia, đám Lưu Thiến đưa Triệu Nhụy đi vòng qua những công nhân đang làm việc ở cửa, tới chỗ con mương nhân tạo hẻo lánh.

Đầu tiên, Lưu Thiến tát Triệu Nhụy mấy bạt tai liên tiếp, vừa đánh còn vừa nói: “Cho mày không làm trực nhật này! Mày nói có phải mày gợi đòn hay không hả? Mày xem cái bộ dạng đê tiện của mày ngày ngày giả bộ đáng thương kìa! Mày có cái gì đặc biệt hơn người? Cha mày không phải chỉ là một thằng quèn đi khoan dầu ở Tân Cương à? Mày biết tổng giám đốc của công ty mẹ mày là ai không? Đó là anh em kết nghĩa của cha tao đó! So với tao, mày chẳng là cái khỉ gì hết!”

Đánh đập liên tục, khoé miệng của Triệu Nhụy đã chảy máu, cô bé dùng tay áo lau đi theo bản năng, cũng chính là lúc này mà có vết máu trên cổ áo và cổ tay áo đồng phục của Triệu Nhụy.

Nhưng dường như Lưu Thiến còn chưa hết giận, lại vừa đánh vừa lột đồng phục của Triệu Nhụy, tuy rằng Triệu Nhụy cố hết sức trốn tránh nhưng cũng không đọ nổi đám đông người, chẳng mấy chốc đã bị lột ra.

Lưu Thiến ném quần áo của Triệu Nhụy xuống đất, sau đó tiếp tục đánh phủ đầu Triệu Nhụy…

CHƯƠNG

Bao che cho nhau

Triệu Nhụy thật sự không chịu đựng được nữa, cô bé dùng hết sức đẩy Lưu Thiến đang liên tục tóm lấy mình tát lấy tát để, sau đó xoay người bỏ chạy, kết quả lại bị một nữ sinh bên cạnh kéo tóc lôi lại.

Giữa lúc lôi lôi kéo kéo này, đột nhiên Triệu Nhụy bắt đầu phản kháng kịch liệt hơn, điều này làm đám Lưu Thiến rất kinh ngạc, đặc biệt là Lưu Thiến, lại còn bị Triệu Nhụy cào rách mặt, trong cơn giận dữ, con bé đẩy Triệu Nhụy thật mạnh về phía con mương nhân tạo phía sau…

Chuyện xảy ra tiếp theo bắt đầu càng ngày càng không thể khống chế được, Triệu Nhụy ngã xuống con mương nhân tạo sâu hai mét cũng không bị thương nặng gì, nhưng cô bé lại giả vờ ngất xỉu, vì muốn dọa cho đám Lưu Thiến sợ bỏ đi. Lúc ấy Lưu Thiến thật sự cho rằng Triệu Nhụy đã ngã chết rồi, vì thế con bé sợ chuyện của Triệu Nhụy sẽ chỉ tính trên đầu một mình mình, bởi vậy nghĩ ra một cách rất độc ác.

Lưu Thiến hăm dọa năm nữ sinh đã đánh Triệu Nhụy cùng với mình, bắt mỗi người đều phải bê một tảng bê tông trong đống bê tông chất đống trên mặt đất kia ném xuống Triệu Nhụy ở bên

dưới, cứ như vậy trách nhiệm sẽ chia đều cho mọi người. Hơn nữa mỗi người ở đây đều là trẻ vị thành niên, cho dù thật sự điều tra ra chúng cũng không cần phải ngồi tù.

Sợ bọn kia không chịu, Lưu Thiến còn bảo đảm nếu có chuyện, đến lúc đó tiền phạt, tiền bồi thường sẽ do một mình con bé bỏ ra, chỉ cần hôm nay mọi người tạo thành "đồng minh bao che cho nhau", sau này ổn rồi thì Lưu Thiến sẽ không xử tệ với chúng.

Để dẫn đầu, Lưu Thiến bê khối bê tông đầu tiên ném xuống, tiếp theo đó là tảng thứ hai, tảng thứ ba, vô số… Cứ như vậy, Triệu Nhụy sống sờ sờ bị sáu bạn học cùng lớp của mình dùng từng khối bê tông ném đến chết.

Nghe oan hồn của Triệu Nhụy đứt quãng kể xong hết thảy, tay tôi đã run lên vì tức giận! Tôi tin sau khi mấy đứa trẻ kia về nhà chắc chắn sẽ kể lại chuyện cho người lớn trong nhà trước tiên.

Vì bảo vệ con của mình, khi Từ Băng đã gấp đến sắp điên lên, không có một ai chịu nói cho chị biết con gái của chị đã bị chôn ở bên dưới đống phế liệu xây dựng kia…

Lưu Thiến nói rất đúng, con bé vẫn chưa thành niên, không cần phải chịu trách nhiệm pháp luật gì cả, nhiều nhất thì đền tiền là xong việc, lại thêm nhà con bé còn có tiền, sợ cái gì? Đúng là có tiền mua tiên cũng được!

Nhưng có tiền là có thể tùy tiện bắt nạt người khác ư?

Có tiền là có thể coi trời bằng vung ư?

Có tiền là có thể lấy mạng sống của người khác ra làm trò đùa ư?

Đột nhiên tôi không muốn tiêu trừ sát khí trên người Triệu Nhuỵ nữa, bởi vì tôi biết cho dù sự thật có ngày được phơi bày thì thế nào đây? Nhiều tiền hơn nữa cũng không đổi lại được mạng

sống của Triệu Nhuỵ, đám nữ sinh do Lưu Thiến cầm đầu cũng không chịu sự trừng phạt mà chúng đáng bị, chỉ vì chúng là trẻ vị thành niên!!

Tôi thật sự không dám tưởng tượng sau khi Từ Băng biết được sự thật thì sẽ thế nào? Đều là con cái của cha mẹ; cũng đều là cha mẹ của con, tại sao cha mẹ của Lưu Thiến lại nuông chiều con mình coi trời bằng vung như thế chứ?

Mấy năm gần đây, tỉ lệ trẻ vị thành niên phạm tội đang dần dần tăng cao, ngoại trừ trách nhiệm do cha mẹ "nuôi mà không dạy" ra, chẳng lẽ trường học không có một chút trách nhiệm nào sao? Nếu lúc ban đầu khi Triệu Nhụy cầu cứu với giáo viên, họ có thể giúp đỡ và bảo vệ cô bé thì chuyện sẽ phát triển tới nông nỗi không thể bù đắp lại như hôm nay sao?

Cùng với việc cha mẹ cho con cái sinh mạng, có phải cũng nên dạy chúng làm người như thế nào hay không? Cùng với việc trường học không ngừng đòi hỏi thành tích, có phải cũng nên suy xét về việc có thể dạy những thứ khác ngoài bài tập không?

Sinh ra làm người thì nên làm chuyện con người nên làm, mặc kệ là người làm cha mẹ có giàu có hay không thì phải dạy cho con cái mình giàu ở tâm hồn, chỉ có đứa trẻ giàu tâm hồn mới có thể có nhân cách toàn diện được.

Có lẽ có người sẽ nói, ngày tháng sau này của Lưu Thiến cũng sẽ không dễ sống, cả đời con bé sẽ bị lương tâm cắn rứt. Nhưng thật sự sẽ như vậy ư? Nếu nó là một cô bé có lương tâm, biết cái gì là thiện, cái gì là ác, vậy lúc trước nó sẽ nghĩ ra cách độc ác như vậy ư?

Kể cả cuối cùng con bé hoàn toàn tỉnh ngộ thật, nhưng tôi cũng cảm thấy dùng một mạng người để đổi lại cả đời con bé bị cắn rứt lương tâm, thật sự không đáng giá…

Lúc này chú Lê đã vứt một lá bùa màu vàng để trấn áp sát khí trên người Triệu Nhụy, nhưng sự áp chế mạnh mẽ lúc này lại làm Triệu Nhụy lộ ra vẻ đau đớn lạ thường, làm lòng tôi đặc biệt hụt hẫng, vì thế vội ngăn cản chú Lê tiếp tục ném lá bùa vàng lên người Triệu Nhụy.

Chú Lê thấy thế vội hỏi tôi làm gì đấy? Thật sự nếu không ngăn chặn Triệu Nhụy, chỉ sợ cô bé sẽ lập tức biến trở về hình dạng khi lần đầu tiên nhìn thấy cô bé.

Nhưng tôi lại không lập tức đáp lại chú ấy, mà chỉ vào mấy gốc cây liễu và hỏi: “Có phải những cây liễu đó có thể nhốt Triệu Nhụy không?”

Chú Lê gật đầu nói: “Đương nhiên, bằng không buổi tối hôm đó lúc chú chiêu hồn cô bé đã sớm hiện hồn về rồi. Nhưng mà bởi vì lúc cô bé chết, ở đây có mấy gốc cây liễu, lúc này mới có thể nhốt cô bé đã hoá thành lệ quỷ ở nơi đây…”

“Vậy cũng có nghĩa là không có mấy cây này, Triệu Nhụy sẽ rời khỏi đây trong nháy mắt chăng?” Tôi tiếp tục hỏi.

“Tất nhiên rồi! Không có sự trói buộc của những cây liễu này, chỉ sợ Triệu Nhụy sẽ lập tức đi tìm những con nhóc đã ra tay độc ác kia báo thù… Sao? Cháu có ý gì hả?” Chú Lê đột nhiên nghi ngờ.

Tôi nghe xong thì cười một cách xấu xa: “Vậy cứ để Triệu Nhụy bị nhốt ở đây trước đi! Chúng ta xem chuyện tiếp theo phát triển thế nào rồi lại nói.”

Chú Lê hiểu ra ý của tôi trong nháy mắt, sau đó suy nghĩ và nói: “Trước tiên làm như vậy… cũng không phải không được, dù sao chú thấy công việc này hoàn thành cũng hơi sớm, nếu không thì trước hết chú dùng một cách nhẹ nhàng để hồn phách của Triệu Nhụy bình tĩnh lại mấy ngày rồi nói.”

Chờ đến khi chú Lê sắp đặt mọi thứ xong hết, ba chúng tôi thừa

dịp trời chưa sáng ai về nhà nấy. Mới ngủ bù sơ sơ một giấc, tôi đã bị điện thoại của Bạch Kiện đánh thức.

Anh ta nói trong điện thoại, quả nhiên cảnh sát tìm thấy hình ảnh Triệu Nhụy bị bắt nạt trong video giám sát ở trường học, nhưng bởi vì những đứa trẻ kia cũng chưa thành niên, cho nên tạm thời chưa lấy lời khai của chúng.

Tôi nghe xong thì tức giận nói: “Chuyện này không liên quan gì đến thành niên hay chưa, trưởng thành không có nghĩa anh ta dám giết người, nhưng vị thành niên lại không có nghĩa chúng không dám giết người!”

Bạch Kiện nghe thấy lời của tôi có ẩn ý, vội hỏi: “Người anh em, có phải cậu biết cái gì rồi hay không hả? Nếu cậu biết gì thì nói ra đi, với anh mà giấu giếm gì hả!”

Có lẽ là do chưa tỉnh ngủ, tóm lại lúc ấy tâm trạng của tôi khá tệ, cuối cùng chỉ ném cho Bạch Kiện một câu: “Anh chỉ cần yêu cầu chủ nhiệm lớp của Triệu Nhuỵ đến cục lấy lời khai, vụ án sẽ nhanh chóng có manh mối quan trọng thôi!!” Sau đó tôi cúp điện thoại luôn.

Nghĩ đến người chủ nhiệm lớp này tôi lại giận sôi máu, nếu tôi là Triệu Nhụy, sau khi thoát khỏi trói buộc, người đầu tiên tôi đi tìm chính là bà ta!! Nhưng tôi bình tĩnh lại cảm xúc một chút rồi mới nhớ ra, vừa rồi có một vấn đề tôi quên hỏi Bạch Kiện, vì thế đành phải bấm máy gọi lại.

CHƯƠNG

Lựa chọn

Sau khi điện thoại được kết nối, tôi nói thẳng với Bạch Kiện: "Đúng rồi! Các anh đã đối chiếu dấu vân tay trên những khối bê tông đó chưa?"

Bạch Kiện đáp lại: "Đã so sánh với các công nhân làm việc trong công viên trước, kết quả không ai trùng khớp."

Tôi nghĩ thầm, có thể khớp mới là gặp quỷ ấy! Vì thế trầm giọng nói với Bạch Kiện: "Anh vẫn nên tìm giáo viên kia hỏi tình hình trước rồi nói sau, tôi tin đến lúc đó anh sẽ biết kế tiếp nên đến đâu thu thập dấu vân tay."

Người như giáo viên chủ nhiệm lớp của Triệu Nhụy, khi chuyện không liên quan đến mình thì tất nhiên là sống chết mặc bay, nhưng một khi sắp liên luỵ đến bà ta, đoán chừng cả chính cha ruột của mình cũng sẽ bán đứng, huống chi chỉ là người nhà của một học sinh có tiền?

Quả nhiên, sau khi chủ nhiệm lớp kia bị mời đến cục, lập tức sợ choáng váng, Bạch Kiện hơi hù dọa là cái gì cũng khai hết.

Trong đó còn bao gồm việc sau khi xảy ra chuyện, cha mẹ Lưu Thiến dẫn đầu mấy phụ huynh đã từng mời bà ta ăn cơm, sau đó cho bà ta một phong bì rất dày. Ý đồ của những phụ huynh đó rất

rõ ràng, chính là để bịt miệng bà ta.

Tiếp đó nhóm Bạch Kiện lần theo nguồn gốc tìm tới nhà hai học sinh không có bối cảnh gì, phân tích kỹ càng tỉ mỉ cho họ nghe, trách nhiệm của thủ phạm chính và trách nhiệm của tòng phạm trong vụ án này có sự khác biệt rất lớn.

Hơn nữa ai đã ném khối bê tông đầu tiên xuống? Điểm này cũng rất quan trọng, bởi vì khối bê tông đầu tiên đập trúng Triệu Nhụy chính là nguyên nhân chân chính dẫn đến cái chết.

Lá gan của hai cô bé kia vốn không lớn, lúc ấy cũng bị mấy người trước ép buộc nên mới ném một khối để tượng trưng.

Cho nên chúng nhanh chóng kể lại chuyện một năm một mười, hơn nữa một cô bé trong đó còn nhớ rất rõ tình hình, khối bê tông mà mình ném có số hai màu xanh lam, lúc ấy cô bé không có gan ném lên người Triệu Nhuỵ, tiện tay ném lệch sang một bên, căn bản không đập lên người Triệu Nhuỵ.

Sau khi nhóm Bạch Kiện nghe hai cô bé khai xong cũng rất khiếp sợ, mấy đứa trẻ vừa mới học lớp chín thế nhưng lại có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy, chẳng lẽ trong mắt chúng, giết người vốn không được xem là chuyện gì lớn sao?

Đối mặt với một vụ giết người tàn nhẫn nghiêm trọng như vậy, các nghi phạm lại đều là trẻ vị thành niên, nhóm Bạch Kiện vẫn cần phải cẩn thận, mọi chuyện đều phải nói bằng chứng cứ, vì thế họ đã thu thập dấu vân tay của các cô bé ngay hôm đó.

Đặc biệt là khi cảnh sát đến nhà Lưu Thiến để lấy dấu vân tay thì lại bị từ chối trực tiếp ngay ngoài cửa, thái độ khá kịch liệt, cho nên dấu vân tay của Lưu Thiến phải đợi đến sau cùng dùng cách cưỡng chế mới lấy được.

Trước đó phụ huynh đã hình thành bè phái bao che lẫn nhau cũng tan rã ngay lập tức sau khi hai nữ sinh mở miệng, họ bắt đầu

người sau tiếp nối người trước chứng minh con cái nhà mình đều bị Lưu Thiến ép buộc mới làm như vậy. Trong cùng lúc, năm gia đình đều xác nhận tình huống y như một, Lưu Thiến này cũng hoàn toàn không oan uổng.

Đừng thấy những cô bé này luôn đi theo sau mông Lưu Thiến, trông thì tình cảm rất tốt, nhưng trên thực tế tình bạn giữa chúng lại yếu ớt đến đáng thương. Tới lúc mấu chốt, nói trở mặt là trở mặt luôn, lúc cần phải quyết định số mệnh cả đời, ai còn thèm nói chuyện tình bạn với anh nữa chứ?

Vụ án nhanh chóng được điều tra ra vì sự phản cung tập thể của các nữ sinh, nhất thời gây ra sóng to gió lớn giữa tất cả các học sinh và phụ huynh ở địa phương… Không ai có thể ngờ được mấy đứa trẻ chỉ mới học lớp chín lại tàn nhẫn và độc ác như thế, còn có người chửi mắng cha mẹ của Lưu Thiến trên mạng là tự rước lấy quả đắng.

Biết được sự thật, Từ Băng và chồng cùng đến Cục công an, khi chị nhìn thấy Lưu Thiến đi ra từ phòng thẩm vấn ra thì điên cuồng lôi kéo quần áo của con bé, lạnh giọng chất vấn: "Con gái của tôi làm gì cháu mà cháu muốn giết nó? Mỗi ngày cháu bắt nạt nó còn chưa đủ sao? Cháu là do con người sinh ra ư? Tôi thấy là do súc vật sinh ra thì có? Sao chẳng hề có chút xíu tính người nào thế hả?"

Lúc này Lưu Thiến bị dọa cúi gằm mặt xuống, không dám nói câu nào, chỉ có thể mặc cho Từ Băng lôi kéo. Cuối cùng con bé vẫn phải nhờ hai cảnh sát nữ bảo vệ mới rời khỏi được hiện trường, nhưng Từ Băng ở phía sau vẫn khàn cả giọng hỏi nó: "Buổi tối cháu có thể ngủ được không?!! Đời này cháu có thể sống yên lòng được không?"

Nhưng mặc kệ Từ Băng gào thét như thế nào, Lưu Thiến cũng

bước đi không ngẩng đầu lên…

Sau khi sự thật được đưa ra ánh sáng, mọi thứ sẽ phải đi theo các thủ tục pháp lý bình thường. Nhưng cái khốn kiếp chính là tình huống tiếp theo, trong những đứa trẻ đầu gấu này, chỉ có hai kẻ đồng loã trách nhiệm không lớn đã đủ mười bốn tuổi, những kẻ còn lại bao gồm cả Lưu Thiến đều chưa tròn mười bốn tuổi.

Mặc dù tất cả đều không ai muốn nhìn thấy kết quả này, nhưng pháp luật chính là pháp luật, dùng cách nói của Bạch Kiện, kết quả cuối cùng của vụ án này chính là, nhà họ Lưu và mấy phụ huynh khác đền tiền là xong việc, còn mấy nữ sinh kia đến đồn công an đổi lại tên họ, chuyển đến ngôi trường khác, thế là lại có thể tiếp tục cuộc sống của chúng.

Nhưng còn Triệu Nhuỵ thì sao? Cô bé vĩnh viễn không còn cuộc sống tương lai nữa... Còn cả hai người cha mẹ đã luống tuổi của cô bé nữa, mất đi con gái đối với họ mà nói quả thực giống như trời sập, sự tổn thương này cho dù bất kỳ thứ gì cũng không thể đền bù được.

Bạn nói xem người ta đã đến tận tuổi này rồi, nếu muốn có con nữa thì cũng không thực tế, nhưng nếu không muốn có con thì cũng chỉ có thể mãi mãi đắm chìm trong nỗi đau khổ mất con gái.

Cuối cùng chúng tôi thông qua Bạch Thu Vũ chuyển lời cho vợ chồng Từ Băng, nói có thể để họ gặp mặt con gái một lần cuối cùng, bởi vì còn có một lựa chọn cần cả nhà ba người bọn họ cùng đưa ra quyết định.

Từ Băng vừa nghe nói còn có thể nhìn thấy con gái thì đau đớn sắp không nói nổi ra lời, nhưng mà chồng của chị ấy rõ ràng không tin tưởng chúng tôi cho lắm. Thật ra việc này cũng không trách anh ta, suy cho cùng người chưa từng thật sự trải qua chuyện ma quái, cho dù bạn có nói đến mồm mép nở hoa, anh ta cũng sẽ

không tin.

Nhưng Từ Băng lại tin, chị ấy nói với chồng của mình, chúng tôi không phải thầy bói đi lừa người, chúng tôi đều là bạn của Tiểu Vũ, còn nhờ chúng tôi mới tìm được thi thể của Triệu Nhụy… Cũng mặc kệ Từ Băng nói như thế nào, chồng của chị ấy vẫn chết sống không đi gặp con gái với chị ấy.

Trên thực tế, tôi có thể thấu hiểu được tâm trạng của cha Triệu Nhuỵ, tôi tin anh ta chỉ là không chịu nổi sự đau lòng khi gặp lại con gái… Vì thế chúng tôi cũng không muốn làm anh ta khó xử, tuy anh ta không đi, nhưng Từ Băng lại nói dù gì cũng phải đi.

Nói thật, lý do chúng tôi muốn cho họ gặp Triệu Nhụy là vì có một quyết định cần phải để ba người họ cùng nhau lựa chọn, đó chính là có nên báo thù Lưu Thiến hay không.

Đây là một lựa chọn rất khó, tuy rằng bây giờ lòng Triệu Nhụy tràn đầy thù hận, không có chút tính người nào, nhưng đó là do cô bé bị oán khí trong lòng biến thành lệ quỷ. Nhưng nếu bây giờ khôi phục tâm trí, cô bé sẽ báo thù Lưu Thiến như thế nào đây?

Đối với một đứa trẻ lương thiện, có lẽ làm tổn thương người khác là một chuyện khó khăn, chúng ta làm người đứng nhìn vừa không thể cổ vũ cô bé ấy đi báo thù, vừa không muốn ngăn cản cô bé đi báo thù, cho nên lựa chọn cuối cùng vẫn phải để người nhà họ quyết.

CHƯƠNG

Trừng phạt đáng tội

Đến tối chúng tôi lại đi đến bên mấy gốc cây liễu trong công viên kia lần nữa, vì trước đó chú Lê đã dùng bùa chú trấn áp lệ khí trong lòng Triệu Nhuỵ, cho nên lúc này ít nhiều cô bé đã hơi khôi phục tâm trí, đau thương nhìn Từ Băng đứng bên cạnh chúng tôi.

Lúc này Từ Băng vẫn chưa mở mắt âm dương, cho nên tạm thời chị ấy không nhìn thấy con gái mình, chú Lê lại xác nhận với chị ấy một lần nữa, có thật sự muốn gặp mặt con gái không? Có lẽ dáng vẻ của cô bé sẽ rất đáng sợ.

Nhưng Từ Băng cười đau khổ: “Con của mình dù biến thành hình dáng gì tôi cũng sẽ không sợ...” Sau khi chị ấy nói xong thì nhìn xung quanh: “Trước kia Tiểu Nhụy sợ tối nhất, ông xem chỗ này vừa tối vừa hoang vắng, không biết bây giờ Tiểu Nhụy có sợ hay không…”

Khi Triệu Nhụy nghe được những lời của mẹ thì mặt đã đầy nước mắt, có lẽ cô bé còn nhỏ tuổi này dù thế nào cũng không thể hiểu được sao mình lại phải chết sớm như vậy?

Đối với một cô bé vừa bước vào tuổi dậy thì, cuộc sống tươi đẹp chỉ mới bắt đầu, cô bé vốn sẽ thi đậu đại học, kết hôn sinh con, có được cuộc sống chân chính thuộc về mình, nhưng mà bây

giờ... cái gì cũng chưa đạt được.

Thật ra tôi tin rằng bây giờ không ai đau khổ hơn Từ Băng, bởi vì chị ấy biết con gái đã mất đi cuộc sống như thế nào. Chỉ bởi vì Triệu Nhuỵ chưa từng trải qua nên không biết cuộc sống tốt đẹp về sau, tất cả thù oán trong lòng cô bé đều đến từ việc người khác bắt nạt mình.

Khi chú Lê dùng nước mắt trâu mở mắt âm dương giúp Từ Băng, chị ấy vừa mở mắt ra đã nhìn thấy con gái đứng dưới cây liễu. Chỉ là bây giờ con gái không còn sức sống của ngày xưa, sắc mặt xanh xám, không hề có màu máu...

Nước mắt không ngăn được trào ra khỏi hốc mắt của Từ Băng, tuy trước đó chú Lê đã nói trước với chị ấy, nếu một lát có nhìn thấy Triệu Nhụy thì cũng đừng khóc mãi không dứt, bởi vì như vậy sẽ càng khiến cô bé thêm lưu luyến với nhân gian mà không muốn rời đi. Tuy rằng lúc trước Từ Băng đã đồng ý hết cả, nhưng lúc này lại làm thế nào cũng không ngừng được.

Cuối cùng vẫn là con gái Triệu Nhụy lên tiếng trước: "Mẹ, con rất xin lỗi… vì đã làm mẹ buồn!"

Từ Băng nghẹn ngào nói: "Mẹ biết chuyện này không thể trách con được, nhưng mà bé ngốc à, tại sao con không nói sớm cho mẹ chứ? Nếu con nói cho mẹ biết, mẹ sẽ bảo vệ con mà."

Triệu Nhụy cười chua xót: "Mẹ và cha đều rất vất vả, con không muốn tăng thêm gánh nặng cho cha mẹ, con cho rằng tự mình có thể giải quyết…"

Tôi nghe đến đó thì không kìm được thầm nghĩ, đứa trẻ này hiểu chuyện biết bao! Ông trời đúng là không có mắt!! Kẻ lòng dạ ác độc thì có thể đổi một thân phận mới bắt đầu lại từ đầu, còn cô bé đáng thương trước mặt lại phải hứng chịu mọi thứ vốn không nên xảy ra với mình chỉ vì sai lầm của những kẻ kia.

Lúc này tôi nói nhỏ với Từ Băng: “Con gái của chị giờ đã thành lệ quỷ, cô bé bị oán khí chiếm cứ, chúng tôi có thể cho chị một lựa chọn, đó chính là để con gái chị tự đi báo thù, làm như vậy có thể hóa giải mối hận trong lòng cô bé, nhờ vậy mà giảm bớt đau khổ trong lòng.”

“Báo thù? Báo như thế nào?” Từ Băng hỏi tôi với vẻ mặt nghi hoặc.

Chú Lê đứng cạnh giải thích cho chị ấy, báo thù có hai loại, một loại là văn báo, một loại là võ báo. Văn báo có nghĩa là để Triệu Nhuỵ đi câu sinh hồn của Lưu Thiến ra khỏi cơ thể, sau đó kéo nó đến âm ty cáo trạng, để phán quan của âm ty giải oan cho cô bé. Còn một loại khác là võ báo, chính là dùng cách tàn nhẫn nhất để giết chết Lưu Thiến, khiến nó cũng trải nghiệm thử cái chết đã xảy ra với Triệu Nhuỵ.”

Từ Băng đanh mặt lại, sau đó hơi căng thẳng hỏi: “Hai cách báo thù này khác nhau ở điểm nào?”

Tôi trả lời chị ấy: “Khác nhau lớn nhất chính là một cái hợp pháp, một cái phi pháp. Thật ra không cần tôi nói thì chị cũng đoán được cái nào là hợp pháp, cái nào là phi pháp rồi! Cách hợp pháp không tạo nên thương tổn lớn đối với Triệu Nhuỵ, nhưng phi pháp thì không thế, tuy như vậy có thể đạt được sự sảng khoái khi được báo thù trong nhất thời, nhưng suy cho cùng lệ quỷ cắt đứt tuổi thọ của con người là vi phạm luật trời, không hợp với lẽ thường. Cho dù con gái chị thành công, nhưng cuối cùng có thể vẫn sẽ bị phán quan của âm ty đánh vào mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh!!”

Từ Băng nghe xong lập tức nhìn về phía con gái, trong mắt tràn đầy tha thiết, dịu dàng nói với Triệu Nhụy: “Tiểu Nhụy, mẹ biết con hận những đứa kia, muốn bầm thây chúng thành trăm ngàn

mảnh, mẹ cũng muốn chúng đền mạng cho con…”

Nghe đến đây, tôi cho rằng Từ Băng muốn bảo Triệu Nhụy đi giết Lưu Thiến báo thù! Kết quả chị ấy lại đổi giọng: “Tuy nhiên mẹ không muốn con chịu khổ nữa, vì những đứa không bằng súc sinh đó mà con phải xuống mười tám tầng địa ngục chịu khổ thì không đáng… Mẹ chỉ muốn con được tốt đẹp. Tiểu Nhụy, thù hận không thể khiến người ta vui vẻ, nếu một hai phải dùng cách giống nhau để trả thù những kẻ đã làm tổn thương con, vậy thì chúng ta có khác gì bọn chúng đâu? Cho dù con ở đâu, mẹ đều hy vọng con có thể vui vẻ…”

Tuy rằng hai mẹ con không thể đến quá gần, nhưng tôi có thể cảm nhận được tấm lòng của hai người đang từng chút một tới gần nhau. Triệu Nhụy cũng biến trở lại là cô bé ngoan ngoãn hiểu chuyện trước kia, lệ khí trên người gần như không thấy nữa.

Lúc này chú Lê đứng một bên nhìn sắc trời và nói: “Thời gian không còn sớm, giờ hãy đưa ra lựa chọn của cháu đi, ta đưa cháu lên đường…”

Cách nhau một khoảng cách ngắn ngủi, tuy rằng trong mắt hai mẹ con đều mang nét không muốn buông bỏ, nhưng chia lìa cũng là kết cục đã định sẵn. Chú Lê nhanh chóng châm lửa đốt lá bùa vàng trong tay để dẫn đường cho Triệu Nhụy, trên người cô bé không có sát khí nên thoát khỏi trói buộc của cây liễu rất dễ dàng, vụt loé bay về phía Tây.

Từ Băng khổ sở hỏi chú Lê: “Đại sư, tôi còn có thể làm gì cho con gái mình không?”

Chú Lê ngẫm nghĩ rồi nói: “Cô có thể lập một bài vị ở nhà, cung phụng nhang khói ba năm, đến lúc đó chắc hẳn là cô bé có thể chuyển thế đầu thai rồi.”

Sau khi tiễn Từ Băng đi, tôi hỏi chú Lê: “Giờ Triệu Nhụy ở

đâu?”

Chú Lê cười lạnh: “Giờ này chắc là cô bé đã câu sinh hồn của Lưu Thiến ra, đi đến địa phủ cáo trạng rồi.”

“Lưu Thiến bị câu sinh hồn ra sẽ chết phải không?” Tôi nghi hoặc.

Nhưng chú Lê lại lắc đầu đáp: “Không đâu, dĩ nhiên trước khi hừng đông sẽ có quỷ sai đưa con bé quay về, có điều đưa về thì đưa về, nhưng số mạng của con bé sẽ có thay đổi từ đây, làm hại tính mạng con người là tội lớn, huống chi nó còn chưa chịu trừng phạt đúng tội, muốn sống hết đời này trót lọt mà không nhấp nhô là chuyện không thể nào rồi.”

Nghe chú Lê nói vậy, tôi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Những kẻ đã chịu sự trừng trị của pháp luật đó thì sao? Sau khi họ chết có còn bị phán xét lại lần nữa không?”

“Không... Nếu lúc sống, những kẻ này đã hứng chịu trừng phạt đáng có, thì khi hắn đến âm ty địa phủ sẽ không phải chịu thêm nữa. Mười tám tầng địa ngục cũng không phải là công viên trò chơi, hồn phách đi vào một chuyến, sau khi ra đều sẽ bị hao tổn thần hồn. Có điều tuy rằng lúc họ ở nhân thế đã chịu trừng phạt, nhưng lúc chuyển thế lần nữa cũng chỉ có thể đầu thai làm súc sinh thôi.” Chú Lê âm trầm nói.

CHƯƠNG

Chị Bạch về nước

Tôi không kìm được rùng mình, xem ra bất kể là vào thời nào, giết người cũng là tội nặng, bởi vì mạng sống vốn chính là thứ quý giá nhất trên đời này, chẳng phân biệt đắt rẻ, sang hèn, nặng nhẹ...

Chuyện của Triệu Nhụy qua đi không bao lâu, chúng tôi đã nghe nói gia đình Lưu Thiến đầu tư thất bại nên phá sản, vì thế cha mẹ Lưu Thiến cũng chỉ có thể đưa con bé rời khỏi đây. Còn mấy nữ sinh kia, cũng đều lần lượt đi theo cha mẹ đổi tên đổi họ, chuyển trường.

Vụ việc đi tới tận cùng, mỗi người đều phải trả một cái giá rất đắt, không ai là người thắng, ngay cả chủ nhiệm lớp của những đứa trẻ đó cuối cùng cũng lựa chọn từ chức, không bao giờ làm giáo viên nữa.

Tôi tin vào lúc mới sinh ra, mỗi đứa trẻ đều là một tờ giấy trắng, còn nội dung trên giấy bôi vẽ ra cuối cùng là tốt hay xấu, trừ bản thân đứa trẻ viết lên thì phụ huynh, trường học, thậm chí kể cả xã hội đều có ảnh hưởng rất sâu đối với chúng.

Cho nên một đứa trẻ như Lưu Thiến đi đến bước đường ngày hôm nay, trừ trách nhiệm của chính bản thân con bé, thì còn có cả phụ huynh và trường học... cũng phải chịu trách nhiệm khá lớn.

Bởi vì bất kể bên nào trong hai bên này, nếu có thể tạo nên giá trị quan chính xác cho đứa trẻ, có lẽ có thể tránh được rất nhiều bi kịch xảy ra...

Tối nay Bạch Kiện gọi điện thoại cho chúng tôi, nói muốn mời ba chúng tôi ăn cơm. Tôi nghe giọng điệu anh ta hớn hở, e là chuyện với Bạch Thu Vũ có hy vọng, vì thế buổi tối ba chúng tôi tới tiệm cơm mà Bạch Kiện đã đặt trước, vừa vào cửa đã thấy có Bạch Thu Vũ đầy ý cười ngồi bên trong.

Bạch Kiện thấy chúng tôi tới thì kêu gào để chú Lê gọi món ăn, nhưng ông già chết tiệt này lại bày ra phong thái đại sư đứng đắn nói: “Không sao cả, khách nghe theo chủ…”

Tôi nghe thế thì cầm thực đơn: “Khách sáo vớ vẩn làm gì chứ! Không ăn thì phí của trời, cho năm ký tôm hùm đất trước đi!!”

Trong bữa tiệc, Bạch Kiện chính thức giới thiệu quan hệ hiện giờ của anh ta và Bạch Thu Vũ cho chúng tôi biết... Thật sự là khiến người ta hâm mộ muốn chết! Bây giờ tôi rốt cuộc đã hiểu cái câu “chỉ nguyện làm uyên ương không làm tiên” là mẹ nó có ý nghĩa gì!

Đinh Nhất thấy tôi ủ xìu thì nói nhỏ với tôi bằng vẻ hơi nghiền ngẫm: “Tôi rất tò mò, cậu ghen tỵ với Bạch Thu Vũ à? Hay là đang ghen với Bạch Kiện đấy?”

Tôi nghiến răng nghiến lợi văng ra một chữ: “Cút…”

Tiếp đó tôi bèn trêu chọc Bạch Kiện: “Người anh em, anh nói hai người đều họ Bạch, sau này sinh con đặt tên là Bạch Nhị thì thế nào?”

Bạch Kiện nghe xong vẫn không giận: “Tên gì thấy ghê! Cậu mới là Bạch Nhị* đấy! Cả nhà cậu đều Bạch Nhị!!”

* Nhị (二) trong phương ngữ của dân Bắc Kinh có nghĩa là đồ

ngốc.

Giữa lúc nói nói cười cười, đống vỏ của năm ký tôm hùm trước mắt tôi càng lúc càng đầy, tôi tỏ thái độ còn chưa ăn cho anh ta nghèo thì chưa hết giận. Kết quả bi thảm chính là, không biết có phải đêm đó tôm hùm đất không tươi lắm hay không, hoặc tôi ăn thật sự hơi nhiều, tóm lại nửa đêm hôm ấy bụng sôi òng ọc, tiêu chảy khiến tôi nhũn cả chân ra, chỗ nào cũng nhũn nhèo nhèo...

Cuối cùng Đinh Nhất thấy tôi thật sự không chịu được nên đưa tôi đến bệnh viện ngay trong đêm. Tôi liên tục dặn dò Đinh Nhất: “Tuyệt đối đừng nói chuyện này ra ngoài nha! Mất mặt lắm!”

Tới phòng cấp cứu của bệnh viện khám cũng không phải chuyện lớn gì cả, chỉ là viêm ruột cấp tính, hơn nữa bị tiêu chảy nên mất nước nhẹ, cần truyền nước. Tuy tôi thật sự không thích tiêm, nhưng mà vừa thấy bộ dạng như cà héo của mình thì cũng chỉ đành cắn răng chịu đau.

Con người của tôi từ nhỏ đã có một tật xấu, đó chính là sợ tiêm, có thể là bởi vì khi còn nhỏ người yếu ớt, bị tiêm rõ nhiều, để lại bóng ma cho tâm hồn bé bỏng của mình. Cho nên mặc kệ bạn bắt tôi uống thuốc đắng bao nhiêu cũng được, nhưng mà đừng bắt tôi tiêm!!

Sau khi y tá cắm kim treo bình nước biển cho tôi xong, cũng không biết có phải bởi vì vừa rồi căng thẳng quá không, hay là bởi vì lúc ấy cơ thể yếu thật, tóm lại không bao lâu tôi đã ngủ mất rồi. Lúc này vẫn là Đinh Nhất canh giữ bên cạnh cho nên tôi ngủ rất yên ổn.

Kết quả khi tôi đánh một giấc tỉnh dậy, phát hiện bình nước biển đã truyền xong từ lâu, lại thấy chú Lê mang vẻ mặt chế nhạo ngồi ở mép giường của tôi. Thấy tôi tỉnh, chú cười ha hả: “Ôi cha! Tỉnh rồi, cảm thấy thế nào? Có cần y tá đến cắm thêm một kim

nữa không?”

Tôi nói với vẻ mặt đưa đám: “Chú Lê, chú có thể có lòng đồng tình một chút hay không hả? Chú xem cháu đã bệnh thành như vậy, cả câu an ủi cũng không có, chú là người tới thăm bệnh đấy à?”

Chú Lê vừa nghe thế thì cười hì hì xách một giỏ trái cây lên nói: “Tất nhiên rồi, cháu xem chú còn mua cho cháu một giỏ trái cây đây này?”

Nhìn cái giỏ trái cây nhỏ đến đáng thương, tôi lập tức có cảm giác đời này không còn gì luyến tiếc nữa...

Sau khi từ bệnh viện trở về, vì để bồi bổ sức lực cho tôi, chú Lê bảo Đinh Nhất lái xe đến chợ nông sản mua một con gà mái già, một hai phải nấu cho tôi món canh gà già Hoàng Kỳ gì đó. Nói thật tôi không thèm ăn, nhưng suy cho cùng cũng là ý tốt của người ta, tôi cũng chỉ đành cố mà uống.

Có điều không thể không nói, tay nghề của ông chú đúng là cao siêu, nếu không phải từ nhỏ đã vào sư môn kiếm cơm bằng món huyền học này, với tay nghề của chú ấy mà mở một nhà hàng nhỏ thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Ai ngờ khi tôi đang vừa uống canh gà chú Lê tự tay hầm, vừa nhàm chán xem di động, lại nghe thấy điện thoại nhà chú Lê vang lên…

Điện thoại nhà chú Lê không tùy tiện đổ chuông, nhưng một khi vang lên thì chắc chắn là có việc làm ăn tới cửa! Lòng tôi không khỏi ngứa ngáy, ngẫm lại gần đây chúng tôi đều làm mấy vụ nhỏ như con thỏ, đã rất lâu rồi không nhận được vụ nào kiếm bộn tiền.

Quả nhiên chú Lê nhấc máy lên nghe, hoá ra là chị Bạch lâu nay không liên hệ đã về nước rồi, chị ấy hẹn chúng tôi buổi tối đến khách sạn Tứ Quý Tiên ăn cơm, còn nói có một việc làm ăn muốn

giới thiệu.

Tôi thầm nghĩ, gần đây làm sao vậy? Mấy người họ Bạch bọn họ đều tới thành đàn à? Có điều có một điểm đáng nhắc tới, đó chính là vụ làm ăn nào chị Bạch giới thiệu cũng là vụ lớn, vậy cho nên tới nay tôi vẫn rất nhớ nhung chị ấy.

Để đón chào chị Bạch về nước, tối đó ba chúng tôi ăn mặc lộng lẫy đi tới phòng riêng “Sắc lửa ngày thu” của Tứ Quý Tiên, chị Bạch đã lâu không gặp đang tươi cười ngồi bên trong.

“Chị Bạch, chị về khi nào thế? Cũng không báo trước với tụi em một tiếng, đáng lẽ phải là tụi em mở tiệc tẩy trần cho chị mới phải chứ!” Tôi cười nói.

Chị Bạch vừa gọi người phục vụ lên đồ ăn, vừa nói với tôi: “Lần này cũng không phải về ở dài hạn, chỉ là ở nước ngoài phiền phức, cho nên muốn quay về ở một hai năm để thay đổi tâm trạng…”

Tôi nghe mà không khỏi hâm mộ, thật sự không biết tài sản ròng của chị Bạch có bao nhiêu?! Tất cả bạn bè đều là người giàu có không nói, toàn thế giới muốn đến đâu định cư, người ta nhấc chân là đi, không do dự chút nào.

Tôi đã từng hỏi chú Lê về thân phận của chị Bạch, nhưng ông già chết tiệt này lại bày ra vẻ mặt thần bí nói: “Cô ấy chính là bà trùm giàu sang ẩn dật hiếm có ở trong nước, tốc độ tích lũy tài sản khá nhanh, không phải loại người như chú và cháu có thể ngưỡng mộ nổi đâu.”

CHƯƠNG

Sống không thấy người chết không thấy xác

Chú Lê hàn huyên với chị Bạch vài câu, sau đó hỏi thẳng chị nhận vụ lớn gì cho chúng tôi thế? Chị Bạch mỉm cười, sau đó lấy từ đằng sau ra một tờ báo đưa cho chú Lê.

Tôi rướn cổ qua nhìn, thấy đó là một tờ báo từ nửa năm trước, viết về một một đoàn du lịch nước ngoài gặp tai nạn xe. Tôi vẫn còn hơi ấn tượng đối với chuyện này, nếu như tôi nhớ không nhầm, đó là một đoàn khách lớn tuổi đến Philippines du lịch thì gặp phải tai nạn xe, thương vong nghiêm trọng.

Tiếp theo chị Bạch bèn chỉ vào tờ báo này và nói: "Chuyện này lúc ấy mọi người đã từng nghe nói đến chưa?"

Chú Lê gật đầu đáp: "Hơi có ấn tượng, hình như là vì tài xế xe tải lái xe khi đang buồn ngủ nên gây ra thảm kịch."

"Đúng vậy, bao gồm tài xế địa phương và hướng dẫn viên du lịch, cả xe tổng cộng hai mươi chín người gặp nạn, một người mất tích… Cha mẹ của bạn cháu cũng ở trên xe." Chị Bạch nói.

Chú Lê hỏi chị Bạch: "Cháu nói vụ làm ăn chính là chuyện này à?"

"Đúng vậy, chính là chuyện này." Chị Bạch gật đầu.

Tôi ở bên cạnh xen vào: "Đừng nói với em là đến bây giờ cha

mẹ người bạn kia của chị vẫn chưa tìm được nha?"

Chị Bạch thở dài: "Không phải cha mẹ, là cha thôi…"

Sau đó chị Bạch kể lại một lượt chuyện mà người bạn kia của chị đã trải qua trong hơn nửa năm trời cho chúng tôi nghe…

Bạn của chị Bạch tên Chu Nhược Mai, chồng của chị ta là bạn làm ăn lâu năm với chị Bạch, điều kiện trong nhà dĩ nhiên là tốt không lời nào tả hết. Nhưng hai vợ chồng đều là người làm ăn, bình thường rất bận rộn, cho nên cũng không có mấy thời gian ở bên cha mẹ.

Xuất phát từ sự áy náy, Chu Nhược Mai thường xuyên đặt tour du lịch cho cha mẹ ra ngoài chơi, hơn nữa hai cụ cũng thích đi đây đi đó khắp nơi, cho nên mỗi năm chị ta đều sẽ đặt hai tour cho cha mẹ, nửa năm ra ngoài chơi một lần.

Thêm nữa là, những năm này sức khoẻ của hai vợ chồng già vẫn luôn rất tốt, cho nên tình trạng một năm đi ra ngoài chơi hai lần như vậy đã kéo dài mấy năm rồi. Nhưng vào năm trước, một chuyện ngoài ý muốn đã kết thúc sớm hạnh phúc lúc tuổi già của ông cụ…

Bởi vì không thiếu tiền nên Chu Nhược Mai đặt cho cha mẹ tour du lịch chỉ vui chơi thuần tuý, lần đó cũng không ngoại lệ, đặt một chuyến du lịch Philippines sáu ngày cho họ. Hai ngày đầu, hai vợ chồng già còn thỉnh thoảng gửi ảnh chụp về, có vẻ như cả hai đều chơi rất vui vẻ.

Nhưng đến ngày thứ ba, cả ngày Chu Nhược Mai cũng không nhận được ảnh chụp cha mẹ gửi qua, bởi vì hôm đó chị ta có một cuộc họp quan trọng nên không liên hệ ngay với cha mẹ.

Đến tận buổi tối về đến nhà rồi, chị ta muốn gọi điện thoại cho cha mẹ già để hỏi thử hành trình ngày mai là gì, lại phát hiện di động cha mẹ không sao gọi được, cứ ở trạng thái thuê bao không

thể kết nối.

Bởi vì không phải lần đầu tiên cha mẹ đi ra ngoài chơi, nên Chu Nhược Mai cũng không lo lắng họ có thể đi lạc hay không, có phải làm mất di động, ví tiền gì đó hay không… Bởi vì bọn họ đã sớm biết khi gặp phải những tình huống này nên xử sự như thế nào, cho nên lúc ấy chị ta cũng không lo lắng quá.

Ai ngờ trước khi đi ngủ, chị ta xem Weibo thì đột nhiên bị một tin nóng hấp dẫn tầm mắt, đó là tin một đoàn du khách Trung Quốc gặp tai nạn xe khi ngồi xe buýt ở Philippines.

Chu Nhược Mai nhìn thấy thế thì hoảng hốt, nhưng ngay sau đó chị ta nghĩ đến, những ngày này du khách Trung Quốc đến Philippines du lịch rất nhiều, sẽ không xui xẻo dính phải chính đoàn du lịch của cha mẹ mình đâu nhỉ?

Nhưng dù nói vậy, Chu Nhược Mai vẫn thấp thỏm cả đêm không ngủ ngon, suy cho cùng dù sao cũng trùng hợp lúc này lại mất liên lạc với cha mẹ. Ngay khi chị ta còn đang ôm tâm lý may mắn, nhân viên của Đại sứ quán Trung Quốc tại Philippines lại gọi điện thoại tới, hỏi tên của cha mẹ và số chứng minh thư của chị ta một cách kỹ càng tỉ mỉ.

Sau khi đối phương kiểm tra đối chiếu số chứng minh thư xong thì thương tiếc báo vào sáng hôm qua, chiếc xe buýt du lịch mà cha mẹ chị ta ngồi đã xảy ra tai nạn tại một nơi nào đó ở Philippines, cũng bảo chị ta chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng sẽ có nhân viên liên lạc để sắp xếp cho người nhà đến Philippines.

Lúc này Chu Nhược Mai giống như rơi vào hầm băng, chị ta không thể nào ngờ được cha mẹ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, sớm biết sẽ thế này, còn không bằng để họ ở lại bên cạnh mình đừng đi đâu cả!

Nhưng bây giờ có nói gì cũng đã muộn, chuyện đã xảy ra rồi,

giờ chị ta phải kiên cường lên, bởi vì còn có vài việc đang chờ chị ta qua bên kia xử lý nữa! Vì thế Chu Nhược Mai vực dậy tinh thần đến Philippines, xử lý những chuyện tiếp theo.

Tuy nhiên điều khiến chị ta không thể nào nghĩ đến chính là, sau khi tới Philippines, nhân viên phía Trung Quốc lại báo cho chị ta rằng, trong những người gặp nạn chỉ có di hài của mẹ chị ta, còn xác của cha chị ta vẫn chưa được tìm thấy.

Chu Nhược Mai đã bị sốc vào lúc đó, nghĩ thầm sao có thể như thế? Từ băng giám sát trên xe buýt, có thể nhìn thấy, cha mẹ chị ta đã thật sự cùng nhau lên xe, hơn nữa chắc chắn vẫn ngồi cùng nhau!!

Ngày đầu tiên vừa sang Philippines, Chu Nhược Mai đã thấy di hài của mẹ, không có vết thương ngoài, thoạt nhìn giống như ngủ say. Theo các nhân viên cứu hộ địa phương nói, xác của mẹ chị ta được tìm thấy ở dưới lòng đường cách xe buýt hơn mười mét, có thể là sau khi xảy ra va chạm thì bị văng ra khỏi khoang xe. Nhưng còn về xác của cha chị ta thì lại tìm thế nào cũng không thấy, đây cũng chính là người duy nhất mất tích mà báo chí đưa tin.

Cha mẹ lúc đi thì cùng nhau, cho dù thế nào Chu Nhược Mai cũng sẽ không để cho mẹ cô đơn một mình về nước. Vì thế chị ta bèn huy động tất cả mọi lực lượng có thể huy động được, đồng thời cũng tốn không ít tiền để tìm kiếm xác của cha, nhưng tiếc thay là, cho tới bây giờ vẫn không có một manh mối nào.

Sau đó bởi vì việc kinh doanh trong nước cần Chu Nhược Mai quay về để xử lý công chuyện, hơn nữa chị ta cũng không thể ở Philippines mãi, cuối cùng đành phải mang theo tro cốt của mẹ về nước trước.

Nhưng chuyện không tìm thấy xác của cha vẫn còn là một cái gai cắm trong lòng chị ta, một ngày còn chưa tìm thấy thì vẫn sẽ

đau lòng thêm một ngày. Hơn nữa điều khiến chị ta khó chịu nhất chính là, mấy ngày trước vốn là kỷ niệm ngày cưới của cha mẹ mình. Mỗi năm vào lúc này, chị ta đều dành thời gian ở bên hai vợ chồng già.

Bây giờ hai cụ đều không còn nữa, cả di hài của cha cũng không tìm thấy, làm con gái, chị ta rất áy náy, cảm thấy mình phải tìm được xác của cha già bằng bất cứ giá nào.

Đúng lúc mấy ngày trước chị Bạch về nước, hai người gặp nhau tại bữa tiệc họp mặt bạn bè, chị Bạch thấy bạn mình buồn rầu mới hỏi chị ta bị làm sao? Vì thế Chu Nhược Mai bèn kể lại chuyện mình gặp phải với chị Bạch, chị ấy nghe xong, cảm thấy chắc hẳn chúng tôi có thể làm được, cho nên an ủi Chu Nhược Mai trước đừng lo, để chị ấy nghĩ cách đã.

Sau khi nghe chị Bạch nói xong, cả ba chúng tôi đều im lặng một lúc, nếu chuyện này xảy ra ở trong nước, tất nhiên ba chúng tôi sẽ không nói hai lời mà nhận luôn. Nhưng kể từ lần trước tôi bị người ta bắt trói ra nước ngoài, chúng tôi cũng hơi băn khoăn về việc xuất ngoại tìm xác.

CHƯƠNG

Chuyến đi đến Davao

Xét cho cùng, sau khi ra nước ngoài, có rất nhiều thứ mà chúng tôi không thể kiểm soát được, không giống như ở trong nước, nếu thật sự không được thì chúng tôi có thể tìm Bạch Kiện nhờ giúp đỡ. Nhưng ra nước ngoài thì khác, đừng nói là tìm xác, không có thông dịch thì người ta nói cái gì cũng không hiểu.

Chị Bạch thấy cả đám chúng tôi đều rất do dự thì lập tức báo giá Chu Nhược Mai ra, tôi vừa nghe là đã hơi động lòng rồi!!

"Ba triệu, chỉ cần có thể tìm được xác của ông cụ, Chu Nhược Mai sẽ trả cho mọi người ba triệu! Trong trường hợp chẳng may, cuối cùng ba người không tìm được xác, cô ấy cũng sẽ trả tiền công vất vả cho mọi người là ba mươi vạn, cho nên mọi người không cần băn khoăn quá nhiều, cứ coi như đi Philippines chơi một chuyến đi!!" Chị Bạch nói với ánh mắt sáng quắc.

Cái giá này đúng là đã làm chúng tôi rất động lòng, vì vậy tôi nhìn sang chú Lê, suy cho cùng, đã rất lâu chúng tôi không nhận được một vụ lớn! Suy nghĩ của chú Lê rõ ràng giống với tôi, vừa nghe có tiền công ba triệu là hai mắt tỏa sáng lòe lòe!!

Tuy nhiên tối hôm đó chúng tôi cũng không đồng ý nhận việc này của chị Bạch ngay lập tức, chỉ nói muốn suy xét hai ngày rồi

trả lời cho chị. Chị Bạch cũng không nói gì nữa, chỉ để chúng tôi đem tư liệu về nghiên cứu kỹ càng. Lúc gần đi, chị ấy còn nhấn mạnh lần nữa, nếu như cả chúng tôi đều không tìm thấy xác của cha Chu Nhược Mai, vậy phỏng chừng không còn cơ may nào có thể tìm được nữa.

Trên đường trở về, tôi cẩn thận lật xem tư liệu chị Bạch đưa, tờ đầu tiên chính là ảnh của cha Chu Nhược Mai, Chu Đại Lâm. Đó là một ông cụ có thân hình cao lớn, tuy đã hơn sáu mươi tuổi nhưng người lại thẳng đứng, vừa nhìn là biết xuất thân quân nhân. Quả nhiên, trong tư liệu phía sau có ghi ông ấy chẳng những xuất thân là quân nhân, hơn nữa còn là một cựu cảnh sát đã về hưu nhiều năm.

Trên thực tế, việc này cũng không phải khó làm cho lắm, chỉ cần chúng tôi tìm ra thứ có tàn hồn của cha Chu Nhược Mai bám vào là được. Nhưng vấn đề là tai nạn xe cộ bình thường, cho dù thương vong có nghiêm trọng đến đâu cũng sẽ không xuất hiện tình huống mất tích mà? Hơn nữa tôi xem trên tư liệu có nói là xe tải đâm vào xe buýt, tuy rằng thân xe buýt bị hư hỏng nặng nhưng cũng không phát nổ.

Đáng lý ra cho dù là lúc va chạm, lực va đập lớn cách mấy có làm ông ấy bay ra khỏi thùng xe, nhưng người cũng đâu phải pháo cao xạ, còn có thể bắn xa mấy ngàn mét? Điều này cũng không thực tế cho lắm nhỉ?!

“Chú nói có thể nào xác đã bị thú hoang gì đó ăn rồi không?” Tôi quay lại hỏi chú Lê ngồi ở phía sau.

Chú ấy lắc đầu đáp: “Rất khó nói... Nhìn một số ảnh chụp vụ tai nạn xe trong tư liệu, hai bên đường là rừng mưa rậm rạp, khí hậu rừng mưa nhiệt đới kiểu này, ai mà biết sẽ có những thứ ăn thịt người gì chứ?!”

Nghe chú Lê nói vậy, tôi hơi muốn đánh trống lui quân rồi, nói thật tôi rất không thích kiểu khí hậu rừng mưa nhiệt đới này, suốt ngày đều có cảm giác nhớp nháp dính dính, lại còn hay gặp phải một số loại sâu bọ kỳ quái, nghĩ đến là lòng đã râm ran rồi.

Nhưng nhớ đến ba triệu kia, lòng tôi lại ngứa ngáy khó nhịn, cảm thấy có tiền mà không kiếm thì lẽ trời không dung! Vì thế tôi thử thăm dò ý của chú Lê: “Chú Lê, chú cảm thấy chúng ta có nên đi hay không đây??”

Ai ngờ ông già chết tiệt này lại bày vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười và nói: “Cháu có muốn đi hay không?! Chú thì không sao cả, nhưng mà sợ cháu có bóng ma đối với việc lần trước bị trói ra nước ngoài thôi…”

Tôi cười gượng: “Cháu thì chú không cần lo lắng, nếu cháu đã làm cái nghề này thì tất nhiên là lên núi đao xuống biển lửa cũng dám đi! Chỉ là cháu luôn có cảm giác chuyện này không dễ dàng như vậy đâu... Chú nghĩ xem! Những người trước đó Chu Nhược Mai mời cũng đâu phải toàn là ăn chay chứ? Nhưng đã tìm lâu như vậy rồi, lại không có một chút manh mối nào, chú bảo có phải ông Chu Đại Lâm kia chưa chết không?”

Chú Lê nói cực kỳ chắc chắn: “Không đâu, cháu không nghe Tiểu Bạch nói sao? Trên băng giám sát trên xe buýt du lịch không phải đã quay được ông ta và bạn già cùng nhau lên xe rồi ư? Hai vợ chồng già đều đã sáu mươi mấy rồi, lại là du lịch nước ngoài, chắc chắn đi đến đâu cũng sẽ không tách ra, cho nên ông cụ Chu này đã gặp phải vấn đề gì đó trong lúc xảy ra tai nạn xe…”

Tôi cũng cảm thấy là như vậy, nhưng thế quá kỳ quái, mặc kệ ông cụ Chu sống hay chết, cũng sẽ không tan biến vào không khí chứ? Chẳng lẽ nói ở Philippines cũng có trộm xác để làm âm hôn? Cho dù có thì cũng phải tìm người trẻ tuổi một chút chứ? Làm gì

một hai phải trộm một ông cụ đã sáu mươi mấy tuổi đầu?

Chú Lê thấy lông mày tôi lúc thì nhíu chặt, lúc thì giãn ra thì cười bảo: “Đừng suy nghĩ linh tinh, bây giờ chúng ta có nói gì cũng chỉ là đoán mò, vẫn phải chờ cháu tìm được thứ có tàn hồn bám vào rồi nói sau!”

Tôi nghe thế thì cười: “Nói như vậy chú quyết định nhận rồi à? Vậy vừa rồi chú cố ý kéo dài ở chỗ chị Bạch ư?!”

Chú Lê trợn mắt lườm tôi: “Cháu thì biết cái gì? Cháu cho rằng chuyện này dễ dàng như vậy chắc? Chú đoán chừng trong những người Chu Nhược Mai mời trước đó chắc chắn có cao thủ, đương nhiên cũng có kẻ lừa đảo! Nếu cô ta đã từng giao tiếp với nhiều người trong giới chúng ta như vậy, tất nhiên cũng sẽ có cảnh giác với chúng ta… cho dù là ai giới thiệu cháu chăng nữa cũng vô ích. Thế nên chú mới không đồng ý ngay lập tức với Tiểu Bạch, là vì để Chu Nhược Mai tự gấp gáp đến tìm chúng ta… Hiểu chưa?”

Tôi gật đầu nói: “Chú cũng tinh thật đấy! Đúng là cắm thêm cái đuôi nữa thì sẽ thành khỉ thành tinh rồi...”

“Bớt ở đây nói lảm nhảm cho chú, chú cho cháu biết, lần này chúng ta đi Philippines có thể thuận lợi tìm được xác của ông Chu hay không thì phải xem cháu có thể tìm đúng được đồ hay không đấy!”

Vài ngày sau, quả nhiên Chu Nhược Mai được chị Bạch dẫn theo, đích thân đến thăm chú Lê, vì vậy chúng tôi đành “gắng gượng” nhận vụ này. Đầu tiên tất nhiên là chúng tôi hỏi chị ta có đồ vật nào lúc trước ông cụ rất yêu thích hay không?

Sau đó Chu Nhược Mai nói cho tôi biết, nếu là đồ vật mà cha mình coi trọng nhất, chắc là những huân chương mà ông nhận được trước khi về hưu. Tuy nhiên trước mắt những thứ này đều để trong nhà ở quê! Chị ta cần phải cho người quay về lấy mới

được.

Như vậy vừa đi vừa về cũng mất đến hai ba ngày, vì thế Chu Nhược Mai để chúng tôi lên đường đi Philippines trước, sau đó chị ta lấy được đồ rồi sẽ qua đấy tụ họp với chúng tôi. Chu Nhược Mai làm việc rất chu đáo, toàn bộ chuyến đi đều phái trợ lý theo chúng tôi, đồng thời còn mời một phiên dịch kiêm hướng dẫn viên ở địa phương nữa.

Đích đến lần này của chúng tôi là thành phố mang tên Davao trên đảo Mindanao, vì không có chuyến bay thẳng đến đó nên chúng tôi và trợ lý của Chu Nhược Mai là Tiểu Tống phải đến Manila trước rồi chuyển máy bay, cứ ngồi trên máy bay chịu khổ hơn hai mươi mấy tiếng như vậy mới tới nơi được.

Đối với tôi, bay đường dài thế này khổ không nói nổi, đúng là không thoải mái bằng dùng cũng từng ấy thời gian đi xe lửa!! May mắn là Chu Nhược Mai đặt cho chúng tôi vé hạng thương gia, trên tổng thể vẫn xem như thoải mái.

CHƯƠNG

Sương mù dày đặc dưới chân

Chịu trận ngồi máy bay đỏ cả mắt, rốt cuộc chúng tôi cũng an toàn đáp xuống sân bay quốc tế Davao, người chịu trách nhiệm đón chuyến bay là hướng dẫn viên địa phương người Philippines - Triệu Dương, anh ta là một người Hoa ở Philippines. Bởi vì công ty anh ta và Chu Nhược Mai có vài giao dịch làm ăn, nên lần này mới được mời đến làm phiên dịch và hướng dẫn viên cho chúng tôi ở Philippines.

Triệu Dương là một người rất cởi mở, anh ta khiến chúng tôi dù tha hương nơi xứ người cũng có thể cảm nhận được sự nhiệt tình đến từ đồng bào. Nghe Triệu Dương nói, thật ra mấy đợt người trước mà Chu Nhược Mai phái tới cũng đều do anh ta phụ trách tiếp đãi, có điều ba chúng tôi được xem như những người bình thường nhất trong đó.

Tôi cười ha hả: "Người ta đều là nhân vật cỡ đại sư, hành vi cử chỉ khó tránh khỏi có khắt khe riêng, cái này cũng không thể chê trách mà. Đúng rồi, sau khi họ tới đều tìm kiếm như thế nào?"

Triệu Dương bày ra vẻ mặt quái lạ nói: "Tìm thế nào cũng có, có làm phép chiêu hồn, cũng có kẻ làm như mình giống Sherlock Holmes, nhưng lăn lộn tới lăn lộn lui cuối cùng đều là không bệnh

mà chết, cái gì cũng không tìm thấy.”

Tôi không khỏi tò mò hỏi: “Chẳng lẽ cảnh sát địa phương không tiếp tục tìm kiếm nữa ư?”

Triệu Dương lắc đầu đáp: “Trong vòng ba tháng sau vụ việc, cảnh sát địa phương vẫn còn tìm kiếm, nhưng sau đó lại ngừng tìm, suy cho cùng bất kỳ một chính phủ nào cũng sẽ không đi tìm mãi cho anh được.”

Tôi gật đầu và nói: “Vậy các vấn đề đền bù có liên quan đã hoàn thành rồi chứ?”

“Những nạn nhân khác đều đã chấp nhận giải quyết bồi thường, nhưng chị Chu lại cứng rắn yêu cầu chính quyền địa phương tìm bằng được xác của cha mình, cho nên hai bên vẫn giằng co không dứt...”

Tôi nghe thế thì nghĩ bụng, đây đúng là bà chủ không thiếu tiền! Có điều ngẫm lại cũng phải, cho dù là ai gặp phải chuyện này cũng đều nghĩ thế, cớ gì người thân của người khác đều có thể tìm được, còn mình thì không chứ? Nếu ông nói là chuyện này xảy ra trên biển hoặc là trên trời, vậy ít ra còn có thể hiểu được, tìm không thấy thì tìm không thấy đi! Nhưng đây là tai nạn xe xảy ra ở trên đường cái bằng phẳng đấy, cứ thế mà mất xác à? Phỏng chừng bất kể là ai cũng không nghĩ thông được.

Sau đó Triệu Dương lái xe đưa chúng tôi tới khách sạn làm thủ tục vào ở, ngồi máy bay thời gian dài như vậy, nên ngày đầu tiên tới đây, chúng tôi cũng chỉ có thể ở khách sạn nghỉ ngơi trước để hồi phục tinh thần, ngày mai đến đoạn đường xảy ra chuyện xem xét tình hình sau...

Cũng không biết có phải ông trời cố ý gây khó khăn cho chúng tôi hay không, bắt đầu từ lúc xuống máy bay, trời vẫn mưa lâm râm không dứt, tuy rằng hiện giờ Philippines cũng không phải mùa

nhiều mưa, nhưng trời mưa liên miên vẫn làm chúng tôi cảm thấy nhớp dính cả người.

Sau một ngày một đêm nghỉ ngơi, tinh thần của cả ba chúng tôi khôi phục khá tốt, may mắn là Philippines và Trung Quốc không khác biệt lắm về thời gian, cho nên cũng không tồn tại vấn đề sai lệch múi giờ.

Ăn xong bữa sáng, chúng tôi lái xe đến đoạn đường lúc trước xảy ra tai nạn. Nghe Tiểu Tống nói, khi xảy ra sự cố, nguyên nhân là do chiếc xe tải chở quá tải nghiêm trọng, cộng thêm tài xế lái xe trong tình trạng mệt mỏi nên mới gây ra tai nạn.

Mặc dù sau khi xảy ra chuyện đã lập tức xử lý khẩn cấp, nhưng vì xe tải tông vào làm xe buýt du lịch lật nghiêng, lọt vào một con mương sâu bên lề đường, cho nên trên cơ bản là không còn ai sống sót.

Tất nhiên cha của Chu Nhược Mai cũng không có cơ may còn sống, chỉ là xác của ông cụ lại chậm chạp chưa tìm được, cho nên mới không thể đặt dấu chấm hết cho chuyện này. Mặc dù các bên đều đã cố gắng rất nhiều, nhưng không tìm thấy chính là không tìm thấy…

Trong khi nói chuyện, xe chúng tôi đã đi tới đoạn đường xảy ra chuyện. Tôi bảo Triệu Dương dừng xe ở ven đường, mấy chúng tôi xuống xe xem xét trước rồi hẵng nói. Nói thật, đây là một đoạn đường có địa thế rất bằng phẳng, nếu không phải đã biết trước ở đây từng xảy ra tai nạn xe, đúng thật là tôi nhìn không ra.

Con mương bảo là sâu kia cũng không hoàn toàn ở ven đường, mà cách đường chính khoảng bảy tám mét, một số thân cây ở giữa còn có dấu vết bẻ gãy rõ ràng. Khi tôi đến bên cạnh con mương thì thấy nó bị chất thải xây dựng lấp đầy hai phần ba.

“Sao con mương này lại để cho người ta lấp kín thế?” Tôi nghi

ngờ hỏi.

Triệu Dương đi tới nhìn, cũng tỏ vẻ khó hiểu nói: “Lúc trước không có đâu, tháng trước lúc tôi đưa đại sư Tư Đồ kia tới, chỗ này còn có rất nhiều mảnh vụn của xe buýt kia!”

Lúc này chú Lê cũng đi tới, chú ấy nhìn xuống rồi nói: “Chắc là chính quyền địa phương cảm thấy chỗ này là một tai họa ngầm, không bằng lấp lại cho xong chuyện.”

Tôi nhìn con mương đã bị lấp, chợt thấy hơi đau đầu, bây giờ Chu Nhược Mai vẫn chưa đưa đồ đạc của cha tới, vốn đang nghĩ có thể cảm nhận được gì đó ở hiện trường vụ án hay không! Nhưng giờ xem ra, nơi này gần giống như chưa từng xảy ra cái gì cả.

Bất đắc dĩ, tôi đành bảo Đinh Nhất giúp mình đi xuống dưới mương, dù sao bề mặt ở đây cũng không dốc lắm, cẩn thận một chút chắc sẽ không có vấn đề gì lớn. Vì thế Đinh Nhất quay lại xe, lấy một sợi dây thừng to ra, một đầu buộc vào thân cây bên cạnh mương, một đầu khác buộc vào eo tôi, sau đó thả tôi xuống từng chút một.

Sau khi xuống mương, tôi nhìn quanh, thấy không có gì khác ngoài một ít đá vụn và chất thải xây dựng thì hơi thất vọng, tôi tiếp tục đi lên trước vài bước, định đi đến chính giữa mương để cảm nhận thử xem.

Khi đi đến chính giữa con mương, tôi từ từ nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận, muốn xem thử lúc xe buýt lật, Chu Đại Lâm có bị quăng đến nơi nào đặc biệt không? Kết quả là tôi cảm nhận cả buổi cũng không thấy gì hết, thực tình không biết Chu Đại Lâm này có thể chạy đến đâu được chứ?

Ngay lúc tôi đang ngơ ngẩn thì thấy hình như dưới chân nổi một lớp sương mù dày đặc, vì thế tôi vội vàng gào lên với Đinh

Nhất ở bên trên: “Có sương mù rồi, kéo tôi lên đi!” Tôi đợi một lúc, kết quả là không ai phản ứng lại. Điều này khiến tôi hơi ngớ ra, vì thế lại gào lên một tiếng nữa, nhưng bên trên vẫn không có động tĩnh gì...

Ban đầu tôi còn tưởng rằng có thể vì họ đi đến chỗ cách con mương hơi xa nên không nghe được tiếng la của tôi, vì thế tôi bèn nghĩ tự mình kéo dây thừng đi lên cho rồi!

Kết quả là, khi tôi quay trở lại nơi tôi vừa hạ xuống, lập tức choáng váng mặt mày... Dây thừng đâu? Sợi dây thừng vừa rồi còn treo lủng lẳng ở đó mới một chốc đã biến mất không thấy rồi ư?

Khi ấy tôi có thể chắc chắn một trăm phần trăm rằng tôi còn chưa đi lên thì Đinh Nhất sẽ không rút dây thừng lại! Nhưng nếu không phải anh ta rút dây thì chẳng lẽ dây thừng còn có thể mọc chân tự chạy mất?

Cũng may là bây giờ con mương này cũng không sâu lắm, cho dù không có sợi dây thừng vừa rồi để mượn lực thì tay không cũng có thể trèo lên được. Vì thế tôi tìm kiếm quanh hai sườn của con mương, quả nhiên tìm thấy ở mặt sườn đối diện có một chỗ khá dễ đi.

Nếu là tôi trước kia, độ dốc trước mặt có vẻ sẽ hơi khó khăn... Nhưng sau khi đã trải qua nhiều tình huống nơi hoang dã như vậy, sườn dốc nho nhỏ này đối với tôi mà nói chỉ là mưa bụi thôi.

CHƯƠNG

Người trong sương mù

Khi tôi thực sự bắt đầu trèo lên trên, lại phát hiện nhìn từ dưới lên thì độ dốc này không nhiều lắm, nhưng muốn trèo lên phải sử dụng cùng lúc cả tay và chân mới được. Cũng may lúc này cũng không có ai nhìn thấy, tôi cũng mặc kệ tư thế của mình có thanh lịch hay không.

Tôi vừa trèo vừa thầm mắng Đinh Nhất và chú Lê, hai con hàng này rốt cuộc đã chạy đi đâu? Không biết anh đây còn ở dưới mương này à? Chờ tôi tốn sức ba bò chín trâu bò từ dưới lên được, lại phát hiện trên bờ mương có sương mù dày đến đáng sợ, gần như ngoài ba mét đều không nhìn rõ được gì.

Mặc dù cảm giác phương hướng của tôi không mạnh, nhưng tôi cũng biết mình đi từ bờ mương đối diện tới, vì vậy vừa đi vừa lớn tiếng gọi nhóm Đinh Nhất và chú Lê. Nhưng cũng quái lạ, tôi đi dọc theo bờ mương về phía trước hơn mười mét, từ đầu đến cuối vẫn không nghe thấy họ đáp lại một câu.

Khi tôi cảm thấy vô cùng bực bội thì di động lại đổ chuông đúng lúc này... Tôi lấy ra xem, thấy là Đinh Nhất gọi tới, vì thế tôi vội bấm nút nghe: "Các anh chạy đi đâu cả rồi? Ném một mình tôi lại dưới mương thế hả!!"

Ai ngờ lúc này lại nghe trong di động chỉ truyền ra tiếng xẹt xẹt, tín hiệu lúc được lúc mất, vốn không nghe rõ đối phương nói cái gì. Hết cách, tôi đành phải chạy tiếp theo hướng vừa rồi đã đi xuống, nghĩ bụng họ không tới tìm mình thì mình qua tìm họ thôi.

Kết quả khi tôi vòng một vòng con mương sang bờ đối diện, lại ngạc nhiên phát hiện không thể nào tìm thấy chỗ đã đậu xe trước đây. Điều này... sao có thể thế được? Từ khi tôi xuống con mương đến bây giờ trước sau không quá nửa tiếng đồng hồ, nhóm Đinh Nhất và chú Lê không biết đã chạy đi đâu thì không nói, ấy thế lại còn lái cả xe đi rồi ư?

Không thích hợp!! Một linh cảm xấu sinh ra, lớp sương mù dày đặc này tới vừa nhanh vừa kỳ quặc, sau đó là nhóm Đinh Nhất biến mất tăm, chẳng lẽ trong sương mù này có gì đó quái lạ ư?

Ngay lúc tôi đang không biết làm sao, đột nhiên nghe thấy đằng trước truyền đến một loạt tiếng bước chân lẹt xẹt... lẹt xẹt. Tôi vừa định đi qua xem thử có phải nhóm Đinh Nhất hay không thì lập tức sững sờ...

Mặc dù nghe thì giống tiếng bước chân người, nhưng nó lại cứng đờ một cách máy móc, trăm phần trăm không phải là của nhóm chú Lê. Còn nữa, họ có bốn người cơ mà? Sao có thể chỉ có một tiếng bước chân được chứ?

Nghĩ vậy, tôi bèn trốn ra sau một thân cây to theo bản năng, muốn nhìn rõ người đang đến là ai trước rồi nói... Cẩn thận là trên hết, tôi ở chỗ lạ nước lạ cái này, lỡ như gặp phải kẻ xấu gì thì cũng thật sự không có chỗ để nói lý lẽ đâu.

Nhưng đợi một chốc, vẫn chỉ nghe thấy tiếng, không thấy bóng người, sương mù xung quanh cũng không có chút dấu hiệu nào muốn tan đi cả. Nhất thời tôi hơi hốt hoảng, không làm rõ được tình hình này là thế nào. Khi tôi vừa định rời khỏi phía sau thân

cây, lại đột nhiên nhìn thấy một bóng người dần dần đi ra giữa sương mù dày đặc...

Khi nhìn rõ ngoại hình của người nọ, tôi không thể không âm thầm rùng mình, xem cách ăn mặc và mặt mũi thì đó là người địa phương chắc rồi, chỉ có điều sắc mặt anh ta tái nhợt, cắt không còn giọt máu.

Bước chân của người nọ đi lên phía trước một cách máy móc, nhưng nhìn tư thế cứ như phải đi mãi đến trời tàn đất tận luôn ấy, không hề có mục đích, dường như đi chỉ vì cần phải đi mà thôi...

Khi anh ta đi từng bước ngang qua cạnh tôi, hình như tôi ngửi thấy một thứ mùi như có như không, mặc dù trong lúc nhất thời tôi cũng không nói ra được đây là mùi gì, nhưng mà thật tình không dễ ngửi, giống như mùi mấy trăm loại thảo dược đông y trộn lẫn với nhau toả ra.

Khi đang thấy may mắn vì cái người kỳ quái như vậy đang dần dần rời xa mình, tôi lại đột nhiên nghe thấy nhiều tiếng bước chân giống gã kia truyền đến từ đằng sau... Lòng tôi lập tức nặng nề, ngay sau đó thì thấy trong sương mù dày đặc, hết bóng người này tới bóng người khác nối tiếp nhau nện từng bước đi cứng đờ giống như gã kia về phía tôi.

Tôi nhìn thấy cảnh này thì lập tức trốn trở lại sau thân cây, không dám ho he thở mạnh. Tôi chờ đến khi đám người này tới gần, phát hiện trong số họ có già có trẻ, có nam có nữ, tuy rằng vẻ ngoài, giới tính, tuổi tác của họ không giống nhau, nhưng biểu cảm, động tác và cả cái mùi khó ngửi trên người họ kia quả thực là giống nhau như đúc...

Tôi đột nhiên ý thức được, sương mù dày đặc không rõ từ đâu có này không khéo là có liên quan với đám người này. Những người này từ đâu tới? Muốn đi đâu? Tại sao họ phải đi trong

sương mù dày đặc chứ?

Bởi vì sợ bị họ phát hiện, cho nên tôi chỉ có thể trốn sau thân cây nhìn lén, muốn chờ cho đám người này nhanh chóng đi ngang qua khỏi bên cạnh tôi. Nhưng những người này lại giống như mãi không thấy cuối, bọn họ tốp năm tốp ba, lục tục đi qua rồi theo hướng cái gã đầu tiên.

Khi tôi đang đau đầu là phải chờ tiếp đến tận giờ nào thì phát hiện lớp sương mù dày phía sau những người đó hình như đang dần dần nhạt đi. Tôi lập tức thở phào nhẹ nhõm, trước hết mặc kệ những người này là cái thứ quỷ quái gì, cuối cùng bọn họ đều đi hết cả rồi.

Theo bước chân họ dần dần đi xa, sương mù dày đặc bên cạnh tôi cũng đã tan hết hoàn toàn. Khi tôi nhìn lại con đường này, lại phát hiện dường như ở đây đã hơi thay đổi... Nhưng tôi nhìn rất lâu lại không nhận ra có chỗ nào khác lạ, đường vẫn là con đường đó, mương vẫn là con mương đó, chỉ là xe của chúng tôi và bốn người nhóm chú Lê vẫn bặt vô âm tín.

Sau đó tôi lấy di động ra định gọi điện thoại cho bọn họ, chẳng biết làm sao mà không gọi được cho một ai cả, dường như sương mù dày đặc vừa rồi đã mang đi hết sóng điện thoại rồi ấy.

Lúc này bảo không sợ hãi là giả, một người bị nhốt ở vùng rừng rú hoang vu nơi xứ người, cho dù muốn đi nhờ xe về cũng không biết phải nói với người ta như thế nào. Hết cách, tôi đành phải đi dọc theo hướng chúng tôi tới để trở về, hy vọng có thể gặp được mấy người chú Lê cũng đang tìm mình.

Mặc dù không biết là có chuyện gì, nhưng tôi tin nhóm chú Lê chắc chắn cũng đang điên cuồng tìm kiếm tôi. Theo kinh nghiệm trước kia của tôi, Đinh Nhất và chú Lê sẽ không vô cớ rời đi, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì làm họ không tìm thấy tôi, giống như

tôi không tìm thấy họ.

Nếu mọi thứ không may bị tôi đoán trúng, như vậy không phải phía tôi xảy ra vấn đề thì chính là phía họ xảy ra vấn đề! Cho nên chúng tôi mới không thể tìm thấy lẫn nhau. Để chứng minh phỏng đoán của mình, tôi quyết định đi vòng lại dọc theo con đường đã từng đi qua...

Lúc chúng tôi tới, trên đường gặp được không ít người và xe, nếu lúc đi ngược trở về tôi không gặp được một người bình thường nào, như vậy là phía tôi xảy ra vấn đề.

Sau khi đã quyết định ý tưởng, tôi sải bước đi trên đường, lúc này trời lại đổ cơn mưa nhỏ, nhưng tôi lại như không cảm thấy được gì, đi xuyên màn mưa về phía trước... Kết quả cũng không biết là do trên người ướt đẫm, hay là do dọc đường đi không gặp được một người đi đường hay một chiếc xe nào, bởi vậy càng đi lòng càng lạnh...

CHƯƠNG

Xe buýt trong mưa

Khi tôi đã xác định phía mình xảy ra vấn đề, đột nhiên lại nghe thấy phía sau có tiếng ô tô bóp còi. Tôi quay đầu nhìn lại thì thấy một chiếc xe buýt màu trắng đang chạy đến trong màn mưa.

Tôi thầm mừng rỡ, nhìn thấy xe thì tốt rồi, trước tiên không quan tâm người ta có thể cho tôi đi nhờ xe hay không, có xe đi qua là chứng minh phía tôi đều bình thường cái đã. Khi tôi đang thầm thở phào nhẹ nhõm, lại thấy chiếc xe buýt kia từ từ giảm tốc độ, sau đó ngừng lại bên đường.

Điều này cực kỳ ngoài dự kiến của tôi, không ngờ người trên xe lại chủ động vẫy tay với tôi, bảo tôi lên xe. Tôi đoán là lúc này trời mưa hơi lớn, người trên xe nhìn thấy tôi đi một mình ở ven đường cũng đáng thương quá đỗi, nên mới có lòng tốt cho tôi lên xe.

Tuy rằng lúc ấy lòng tôi cũng băn khoăn, nhưng bất đắc dĩ là trên người đã ướt đẫm, hơn nữa nếu còn đi bộ tiếp thế này, đúng thật là không biết khi nào mới có thể đến nội thành đây? Chỉ cần vào được nội thành thì chuyện gì cũng dễ nói, chỉ cần di động có tín hiệu thì mọi chuyện cũng đều giải quyết được đúng không? Vì thế tôi bèn chạy đến leo lên xe...

Mới vừa lên xe, cái người vừa rồi vẫy tay với tôi nói huyên

thuyên một câu gì đó, tôi cẩn thận nghe, không phải tiếng Anh, chắc là một loại ngôn ngữ địa phương của họ. Không có phiên dịch Triệu Dương ở đây, sao tôi nghe hiểu được, vì thế bèn nói với người nọ bằng thứ tiếng Anh không trôi chảy lắm của mình: "I'm Chinese. I want to go back downtown." (Tôi là người Trung Quốc. Tôi muốn quay về nội thành.)

Ai ngờ người nọ nghe xong thì hơi giật mình quay đầu lại nhìn những hành khách phía sau mình, sau đó nói với những hành khách đó bằng tiếng Trung không lưu loát lắm: "Đúng là trùng hợp quá, anh này lại cũng là người Trung Quốc."

Lúc này tôi mới phát hiện, hoá ra trên xe buýt toàn là du khách Trung Quốc, lúc ấy khỏi phải nói trong lòng tôi ấm áp nhường nào, giống như gặp được người thân, lập tức nói cảm ơn họ liên tục.

Lúc này có một người đứng tuổi ở hàng ghế trước cười nói với tôi: "Cậu nhóc, sao lại một mình dầm mưa đi ở đây thế?"

Tôi bất đắc dĩ nói: "Ông đừng nói nữa, cháu và bạn đến Philippines công tác, kết quả vừa rồi lúc xuống xe bị lạc mất bọn họ,di động lại không gọi đi được, cho nên đành phải dầm mưa đi vào nội thành thôi."

Người vừa rồi cho tôi lên xe chắc là hướng dẫn viên du lịch người địa phương, khi anh ta nghe tôi nói phải về nội thành, bèn nói với tôi, chỗ này cách nội thành rất xa, hơn nữa lúc này còn đổ mưa, cho nên rất khó đi nhờ xe. May mắn các ông bà cụ người Trung Quốc trên xe có lòng tốt, bằng không tôi không biết còn phải dầm mưa đi đến khi nào đâu!!

Tôi nghe thế càng cảm kích những người đồng bào này hơn! Giờ này tôi mới phát hiện du khách Trung Quốc trên xe phần lớn đều là cụ già đã qua tuổi nửa trăm, tôi không khỏi thầm nghĩ bụng, cảm giác lúc mình gặp nạn có thể có đồng bào vươn tay giúp

thật là tốt.

Vì thế tôi ngồi trên xe tán gẫu với bọn họ, những cụ già này đều có tinh thần sáng láng, điều khiến tôi nể phục là, nửa năm trước ở đây vừa xảy ra sự cố nghiêm trọng, nhưng dường như nó cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng đi chơi của họ. Có lẽ con người tới một tuổi tác nhất định, cách nhìn nhận vấn đề sẽ rộng rãi hơn chăng.

Ai ngờ đúng lúc này, ông chú ở phía sau đột nhiên gọi tôi qua, nói là di động của ông ấy không biết bị làm sao mà lại không có tín hiệu, tôi có thể xem giúp ông ấy là có chuyện gì hay không.

Lúc ấy tôi cũng không nghĩ nhiều, nên đi qua xem thử giúp ông ấy, phát hiện là di động đang bật chế độ máy bay, vì thế bèn cười và nói với ông ấy: "Không sao cả, chú bấm bật cái chỗ này lên là..."

Mà khi tôi nhìn rõ ông chú nhờ tôi giúp thì ngẩn ra. Mấy năm nay trình độ nhận diện khuôn mặt của tôi ngày càng cao, dáng vẻ của ông chú trước mắt này lại giống với ảnh của Chu Đại Lâm trong tư liệu của Chu Nhược Mai tới tám chín phần, lúc ấy tôi sợ đến ngây cả người.

Ông chú kia thấy vẻ mặt tôi kinh ngạc thì vội hỏi tôi: "Sao vậy? Cậu nhóc, có phải di động của tôi hỏng rồi không?"

Tôi nghe thế thì vội lấy lại tinh thần, sau đó cúi đầu xem ngày hiển thị trên di động, lập tức cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên người! Vì vậy tôi nhét ngay điện thoại trở lại tay của ông ấy, sau đó nhanh chóng đi đến bên cạnh tài xế, muốn bảo ông ta dừng xe lại bên đường.

Nhưng vào lúc này, đằng trước lại có một chiếc xe tải màu đen phóng thẳng đến từ đối diện chúng tôi, mặc dù tài xế đã đánh tay lái rất mạnh, muốn tránh va chạm nặng trực diện, nhưng tiếc rằng tốc độ của xe tải quá nhanh, cuối cùng vẫn đâm sầm vào...

Trong tích tắc, toàn bộ thế giới dường như đều bị bấm nút tắt tiếng, đồ đạc trong xe bay tán loạn khắp nơi, vô số mảnh kính vỡ rải rác trong không khí, vài cụ già không đeo dây an toàn đã văng ra khỏi cửa sổ, tất cả mọi thứ bị phá huỷ trong nháy mắt.

Ngay sau đó trước mắt tôi tối sầm, chờ khi tỉnh lại, phát hiện mình vẫn còn ở dưới mương… Tôi ngồi bật dậy, sau đó kiểm tra thử xem người có bị thương hay không.

Cũng may trên người tôi đều bình thường hết, nhưng nhất thời tôi lại hơi hoảng hốt, không biết những chuyện vừa rồi là ảo giác của tôi hay là một giấc mơ? Nhưng nếu là mơ thì cũng nực cười quá đi mất? Cái chỗ như thế này mà tôi cũng có thể ngủ được?

Nghĩ như vậy, tôi lập tức bò dậy đi tìm chú Lê và Đinh Nhất, nhưng mà khi tôi đi đến chỗ lúc trước xuống, phát hiện sợi dây thừng kia vẫn không có ở đó! Vì thế tôi vội xoay người chạy đến con dốc thoải vừa rồi mình bò lên, sử dụng cả tay và chân để bò lên khỏi đáy mương.

“Đinh Nhất!! Chú Lê!! Mọi người ở đâu thế?” Tôi gân cổ lên gào to, nhưng vẫn chẳng có bóng người nào.

Lúc này di động của tôi lại vang lên lần nữa, không cần nhìn tôi cũng biết là do Đinh Nhất gọi tới, bấm nút nghe, giống như đúc với vừa rồi, vẫn không rõ ràng được cái gì cả… Tiếp đó là sương mù dày đặc cuồn cuộn tràn đến, đương nhiên còn có những người nửa chết nửa sống trong sương mù kia nữa.

Tôi vẫn trốn sau thân cây kia, nhưng lòng đã không còn bình tĩnh như vừa rồi nữa, tôi biết trăm phần trăm là phía tôi xảy ra vấn đề rồi, chỉ là tôi không biết bây giờ cơ thể tôi rơi vào không gian này, hay chỉ có linh hồn rơi vào thôi.

Tất cả mọi thứ ở đây đều lặp đi lặp lại, nhưng tôi lại không dám tự tiện phá vỡ kịch bản của lần trước, cho nên chỉ có thể tiếp

tục chờ chuyện tiếp tục phát triển, Sau khi những kẻ kỳ quái đó rời khỏi, sương mù dày đặc cũng tan, mưa nhỏ cũng tới đúng lúc.

Lúc này có một suy nghĩ hoang đường nảy ra trong đầu tôi, nếu tôi thay đổi cốt truyện này thì sẽ thế nào đây? Có thể cứu được cả xe du khách Trung Quốc kia không? Nghĩ đến đây, tôi bèn đi nhanh về hướng vừa rồi gặp được xe buýt.

Cùng một thời gian, cùng một địa điểm, cùng một chiếc xe buýt, cùng là người có lòng tốt cho tôi lên xe tránh mưa... Lần này, để tiết kiệm thời gian, sau khi lên xe, tôi nói thẳng với những người trên xe: “Ai là Chu Đại Lâm?!”

Ông chú lần trước nhờ tôi xem di động giúp ngơ ngác đứng lên từ phía sau: “Tôi là Chu Đại Lâm, cậu là ai?”

CHƯƠNG

Trở lại hiện thực

Lúc nghe Chu Đại Lâm hỏi mình là ai, tôi chợt không biết nên trả lời ông ấy như thế nào. Cũng không thể nói tôi là người được con gái chú mời đến để tìm kiếm xác của chú nhỉ? Vì thế tôi bèn bịa chuyện: “Cháu là bạn của Chu Nhược Mai, chú là Chu Đại Lâm? Cha của Chu Nhược Mai ạ?”

Lúc này bà cụ bên cạnh Chu Đại Lâm cũng đứng lên, chắc bà ấy là mẹ của Chu Nhược Mai. Tuy rằng tôi cũng không biết tại sao mình lại xuất hiện trên chiếc xe buýt này, càng không biết mình có thể thay đổi chuyện đã xảy ra hay không, nhưng nếu không thử thì ai có thể dám chắc được đây, nếu lỡ như được thì sao?

Vì thế tôi bèn nói với tài xế trên xe: “Dừng xe lại bên đường đi! Đằng trước sắp xảy ra tai nạn giao thông!”

Có thể là tôi nói đột ngột quá nên tài xế không thể tin tưởng nổi, anh ta không còn thân thiện như lần trước mà hỏi tôi với vẻ đề phòng: “Rốt cuộc cậu là ai? Tại sao lại biết đằng trước sẽ xảy ra tai nạn giao thông?”

Tôi bị tài xế hỏi á khẩu, không trả lời ngay được. Đúng vậy, nên giải thích về việc vì sao tôi biết chuyện tương lai được đây? Họ thấy tôi ngơ ngác nói không nên lời thì tỏ vẻ muốn lập tức đuổi tôi

xuống xe.

Hết cách, tôi đành phải kiên nhẫn giải thích: “Xin mọi người tin tôi đi, tôi thật sự tới cứu các người mà, chỉ cần bảo bác tài dừng xe lại, chúng ta cùng xuống xe chờ một lát, như vậy mọi người đều an toàn, đằng trước thật sự sẽ xảy ra một vụ tai nạn rất nghiêm trọng!!”

Tôi nói đến khô cả nước bọt nhưng người trên xe thì chẳng ai chịu tin. Còn có người nghi ngờ tôi có phải là ăn cướp không? Chờ họ xuống xe thì đồng lõa của tôi đang nấp ở ven đường sẽ nhào ra cướp sạch!!

Lúc ấy dù tôi mọc thêm một trăm cái miệng cũng không giải thích được, bây giờ sao làm người tốt lại khó như vậy chứ? Lúc tôi đang liên tục giải thích với họ rằng mình đúng là người tốt, xin họ hãy tin tưởng tưởng, thì xe buýt lại chạy đến nơi xảy ra tai nạn...

Lúc này cuối cùng họ cũng tin lời tôi nói, nhưng giờ mới tin thì cũng muộn rồi, tôi cũng chỉ đành “lòng như tro tàn” nhìn chiếc xe tải lớn lao đến trước mặt!!

Khi lại bị tông vào, lòng tôi cứ như đang có mười ngàn con ngựa chạy qua như điên...

“Tiến Bảo?! Tỉnh lại đi...” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, tôi đột nhiên mở bừng mắt ra, nhìn thấy Đinh Nhất đang từ trên cao nhìn xuống tôi! Tôi giật mình ngồi bật dậy, sau đó tóm lấy anh ta nói: “Mọi người chạy đi đâu vậy? Anh có biết vừa nãy tôi...” Nói nửa chừng đột nhiên tôi dừng lại, bởi vì tôi phát hiện mình đã quay lại đáy con mương vừa rồi. Điều khác biệt duy nhất là, lần này Đinh Nhất ở ngay trước mắt...

“Vừa rồi cậu... đột nhiên biến mất.” Giọng Đinh Nhất vang lên sâu xa.

“Biến mất?” Tôi ngờ vực.

“Ừ, biến mất…”

Hoá ra vừa rồi sau khi tôi được Đinh Nhất thả dây thừng cho leo xuống dưới, đột nhiên xung quanh nổi lên một lớp sương mù dày đặc làm tầm nhìn bị hạn chế trong vòng ba mét. Đinh Nhất lo lắng tôi gặp nguy hiểm, nên cũng nhanh chóng xuống đáy con mương tìm tôi.

Nhưng không ngờ khi xuống tới đáy mương, anh ta lại phát hiện tôi không ở dưới này, bởi lúc đó sương mù rất dày nên anh ta đành phải vừa gọi vừa tìm khắp mọi ngóc ngách dưới mương. Tuy nhiên đã tìm hết cả mương rồi, lại kinh ngạc phát hiện ra tôi đã biến mất rồi…

Sau đó anh ta để chú Lê cũng xuống dưới đáy mương tìm cùng với mình, nhưng chú Lê xuống dưới rồi lại phát hiện, lúc ấy luồng không khí dưới mương rất hỗn loạn, kim la bàn trên tay chú ấy quay loạn xạ, còn tôi lại như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, chú Lê và Đinh Nhất đều không rõ tôi biến mất như thế nào, vì thế chú Lê bèn lên lại trên bờ mương với hai người Tiểu Tống, Triệu Dương, tìm kiếm qua lại xung quanh con mương này. Đinh Nhất vẫn ở lại dưới đáy mương chờ, vì anh ta cảm thấy từ đầu đến cuối tôi chưa từng rời khỏi nơi này.

Quả nhiên, lớp sương mù dày đặc tới mau mà đi cũng mau, theo màn sương mù dày đặc dần dần lui đi, bóng dáng của tôi lại xuất hiện ở đáy mương, chỉ là lúc đó tôi đang nhắm nghiền mắt nằm trên đất.

Đinh Nhất thấy tình trạng này thì vội chạy đến xem xét, phát hiện mặc dù tôi hôn mê bất tỉnh nhưng tròng mắt bên dưới mi mắt lại chuyển động, giống như đang nằm mơ, lại giống như đang nhắm mắt tự hỏi cái gì đó…

Vì thế Đinh Nhất bèn gọi to tên tôi, muốn đánh thức tôi dậy. Kết

quả anh ta mới kêu hai tiếng tôi đã có phản ứng, đôi mắt cũng không lộn xộn giống vừa rồi, nhanh chóng bình tĩnh lại, sau đó tôi từ từ mở mắt dậy.

Sau khi trở về xe, đầu óc tôi vẫn không tỉnh táo lắm, liên tục thầm rà soát lại chuyện vừa xảy ra, theo cách nói của Đinh Nhất, vừa rồi tôi biến mất giữa màn sương mù dày đặc, sương mù tan đi thì tôi lại xuất hiện.

Tôi kể lại với họ về những gì mình vừa trải qua, tôi tin rằng nếu lúc ấy Đinh Nhất không đánh thức mình dậy, có lẽ tôi vẫn sẽ phải lặp đi lặp lại mốc thời gian xảy ra vụ tai nạn xe kia.

Tôi bảo Tiểu Tống đưa ảnh của Chu Đại Lâm cho mình xem, quả nhiên chính là ông chú nhờ tôi sửa giúp di động đó, nhưng đám người kỳ quặc trong sương mù kia là cái gì đây? Một đám không chết cũng chẳng sống, trông nhìn còn kỳ dị lạ thường…

Sau khi trở lại khách sạn, Tiểu Tống không yên tâm lắm, quyết mời bác sĩ tới kiểm tra sơ bộ cho tôi. Tuy rằng vừa rồi tôi đã trải qua cảnh tai nạn xe rất chân thật đến hai lần, nhưng mà trên người lại không có một vết trầy xước nào.

Mặc dù chú Lê cho rằng có thể khi đó là linh hồn rời thể xác, nhưng tôi lại không nghĩ như vậy, bởi vì kể cả tôi có xuất hồn, thì khi họ xuống dưới mương cũng phải nhìn thấy cơ thể của tôi chứ?

Nhưng rõ ràng là không có, sau khi sương mù tan đi thì cơ thể của tôi mới xuất hiện, không thể nghi ngờ về điều này được, nhưng rốt cuộc tại sao tôi lại có thể trải qua vụ tai nạn xe đó hai lần được?

Chẳng lẽ là do tôi xuyên không? Nhưng nghĩ lại thì thấy khả năng cũng không lớn, kể cả là xuyên không mà còn có thể xuyên tới hai lần ư? Ngay lúc tôi nghĩ đến nát óc cũng không ra thì Tiểu Tống gõ cửa phòng, anh ta đến nói cho chúng tôi biết mình phải

đến sân bay đón Chu Nhược Mai ngay, chị ta đã mang theo thứ chúng tôi cần đến đây rồi.

Tôi thầm mừng rỡ, nếu đồ chị ta mang đến có ích, tôi sẽ có thể nhìn thấy trước lúc xảy ra chuyện thì Chu Đại Lâm đã trải qua những gì... Đương nhiên, tiền đề là thứ kia đúng là thứ Chu Đại Lâm yêu thích nhất mới được.

Chu Nhược Mai đến, công việc như có chuyển biến tốt, bởi vì chị ta mang tất cả huân chương vinh dự mà Chu Đại Lâm nhận được trước khi về hưu đến, nếu mấy thứ này còn không phải thứ Chu Đại Lâm coi trọng nhất, vậy có lẽ trên đời này cũng không có thứ gì mà ông ấy quan tâm nữa.

Quả nhiên, sau khi sờ hết tất cả huân chương vinh dự đó một lượt, một cái huân chương bằng đồng rất nặng đã xuất hiện trong tay tôi…

CHƯƠNG

Số mạng Khôi cương

Chu Đại Lâm có được huân chương này vào năm 92, khi ông cứu một chiếc xe chở học sinh tiểu học bị kẻ điên bắt cóc, lúc ấy ông vật lộn với kẻ điên kia rồi bị đâm hai nhát, phải nằm bệnh viện khoảng chừng ba tháng.

Những thông tin đó không phải Chu Nhược Mai nói, mà là tôi cảm nhận được thông qua tàn hồn của Chu Đại Lâm trên chiếc huân chương bằng đồng này… Còn về tình hình lúc xảy ra tai nạn xe, giống y như đúc với những gì tôi nhìn thấy trước đó, điểm khác biệt duy nhất là lần này tôi trông thấy bằng thị giác của Chu Đại Lâm.

Tất nhiên, sự xuất hiện của tôi ít nhiều gì cũng thay đổi vài tình tiết vốn có, đó là sau khi Chu Đại Lâm phát hiện di động của mình có vấn đề, có nhiều người cũng phát hiện di động của mình xảy ra vấn đề giống vậy.

Ngay khi họ cảm thấy khó hiểu vì di động của mọi người đồng loạt mất sóng thì tai nạn xe đã xảy ra!! Lúc ấy Chu Đại Lâm không đeo đai an toàn, lực va đập quá lớn làm ông ấy văng ra khỏi cửa sổ, bay đến bên cạnh một gốc cây to ven đường.

Sau khi rơi xuống đất, Chu Đại Lâm đã ngất xỉu trong một

khoảng ngắn ngủi rồi dần dần tỉnh lại. Lúc này, ông ấy nhìn thấy một người đang đứng trước mặt mình, do góc độ nên Chu Đại Lâm chỉ nhìn được đôi chân, vì thế ông ấy vươn tay cầu cứu người kia theo bản năng.

Tiếp đó, tôi thấy đôi chân kia bước những bước đi rất quen thuộc về phía Chu Đại Lâm, đây không phải là những kẻ không chết cũng chẳng sống kia sao? Dù tôi chẳng nhớ được mặt ai trong số họ, nhưng cách họ đi đường đúng là khiến tôi ấn tượng khó phai!!

Bởi vì nếu chỉ một người bước đi cứng đờ máy móc như vậy đi ngang qua, có lẽ bạn sẽ cho rằng bình thường người này cũng đi đường như thế. Nhưng khi cả một đám người bước đi y hệt thế về phía bạn, cảm giác sợ hãi này không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, cho nên tôi rất khó quên tư thế đi đường của họ...

Khi quái nhân kia thong thả đi đến trước mặt Chu Đại Lân, tầm nhìn của ông ấy đột nhiên tối sầm lại, tất cả ký ức đến đây là kết thúc. Trong ký ức của Chu Đại Lâm, ông ấy không biết lúc đó mình bị thương nặng bao nhiêu, có lẽ ông ấy khôi phục được ý thức cũng chỉ là hồi quang phản chiếu trong ngắn ngủi, cho nên tôi cũng không đoán được ông ấy chết vì bị thương do tai nạn xe hay là bởi vì sự xuất hiện của quái nhân kia.

Chẳng qua tôi có thể chắc chắn một điều rằng, thi thể của Chu Đại Lâm chắc chắn đã bị tên này mang đi rồi. Bởi vì lúc ấy trừ Chu Đại Lâm mất tích, tất cả hành khách, bao gồm cả tài xế và hướng dẫn viên du lịch đều đã gặp nạn hết, cho nên kẻ mang thi thể của Chu Đại Lâm đi chắc chắn chính là gã kia.

Khi tôi thuật lại tình huống nhìn thấy trong ký ức của Chu Đại Lâm cho chú Lê, chú ấy cau mày lại và nói: "Việc Chu Đại Lâm chết rồi mất tích chỉ e không phải chuyện trùng hợp, chẳng lẽ tất

cả chuyện này đều đã được sắp đặt sẵn từ trước?”

Tôi nghe mà khó hiểu: “Hại chết cả xe đầy người chỉ vì muốn giết một cảnh sát già đã về hưu ư?” Nói xong, tôi bèn quay qua hỏi Chu Nhược Mai: “Chị biết cha của mình có kẻ thù nào không?”

Chu Nhược Mai mờ mịt nhìn tôi: “Cha tôi đã về hưu năm sáu năm rồi, nếu thật sự có kẻ thù tìm ông ấy báo thù thì cũng đâu phải chờ tới tận bây giờ chứ?”

Tôi biết chị ta nói phải, đây cũng không phải lần đầu hai vợ chồng già ra nước ngoài chơi, muốn ra tay thì chắc hẳn sẽ có rất nhiều cơ hội, cho nên khả năng bị trả thù không lớn. Nhưng nếu không phải trả thù, tại sao cứ phải mang thi thể của ông cụ Chu đi chứ?

Còn cái đám người không chết cũng chẳng sống đó nữa, họ xuất hiện trong ảo ảnh của tôi hai lần, việc tôi có thể nhìn thấy ảo ảnh là do họ hay sao? Hay họ vốn đã tồn tại ở trong ảo ảnh rồi?

Cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui, tôi đành phải nói với Chu Nhược Mai: “Chị Chu, chị có thể điều tra thử tài xế gây tai nạn kia đang ở đâu không?”

Chu Nhược Mai trả lời tôi không chút nghĩ ngợi: “Anh ta đã chết ngay tại chỗ...”

Tôi lập tức mừng rỡ: “Thật tốt quá!! Vậy chị điều tra thử giúp chúng tôi tài xế kia được chôn ở đâu? Điều này rất quan trọng trong việc tìm được xác ông cụ!!”

Tuy rằng Chu Nhược Mai không hiểu tại sao phải làm như vậy, nhưng chị ta vừa nghe nói đây là điểm quan trọng để tìm ra cha già của mình thì vẫn bảo Tiểu Tống và Triệu Dương đi tìm. May mắn chuyện này chưa qua lâu lắm, hơn nữa việc vẫn chưa kết thúc, nên xác của tài xế vẫn còn để ở phòng giữ xác trong Cục cảnh sát địa phương.

Vốn dĩ với thân phận như Chu Nhược Mai, cảnh sát Philippines sẽ không cho chị ta đến xem thi thể của tài xế gây tai nạn. Nhưng chị ta ra tay hào phóng, dùng tiền mua chuộc cảnh sát phụ trách vụ án, để anh ta dẫn chúng tôi đến phòng giữ xác.

Khi chúng tôi đi vào phòng giữ xác, cảnh sát bị Chu Nhược Mai mua chuộc cho người kéo ngăn tủ lạnh đựng xác ông tài xế kia ra… Trong nháy mắt, ký ức thuộc về người tài xế kia ùa vào trong đầu tôi. Tuy nhiên, điều khiến tôi không ngờ tới chính là, trong ký ức của tài xế, sự việc đã xảy ra lại không khớp với những gì chúng tôi biết đến.

Đầu tiên, người tài xế này không phải lái xe khi đang mệt mỏi, nhưng đúng là có chở quá tải. Có điều khi chuyện xảy ra, hoàn toàn là vì sương mù dày đặc đột nhiên xuất hiện, thế mới dẫn đến việc anh ta điều khiển xe tải đâm vào xe buýt du lịch!

Nói thẳng ra là khi người tài xế kia đâm vào xe buýt du lịch, trước mắt anh ta trừ sương mù dày đặc ra thì không nhìn thấy cái gì cả. Vốn anh ta chỉ cần đạp phanh là dừng lại hẳn, nhưng vì tốc độ xe quá nhanh, hơn nữa xe chở quá tải nhiều quá, cho nên lúc này mới đụng thẳng vào xe buýt.

Khi tôi nhìn thấy sương mù dày đặc xuất hiện trong ký ức của tài xế thì gần như có thể khẳng định, chuyện này không hề đơn giản…

Sau đó tôi kể lại với chú Lê, trước khi chết, tài xế này bị sương mù dày che khuất nên mới đụng phải xe buýt, chú ấy cũng nhíu chặt mày: "Lại là sương mù dày đặc ư? Vậy xem ra tài xế này cũng chết oan, người đứng sau lớp sương mù này rốt cuộc muốn gì đây? Chẳng lẽ chỉ là vì thi thể của Chu Đại Lâm ư?"

Tôi cũng khó hiểu: "Thi thể của một ông lão hơn sáu mươi tuổi thì có thể có ích lợi gì? Nếu thật sự là luyện chế tà ma gì đó thì

cũng nên tìm người trẻ tuổi, thân thể cường tráng mới đúng chứ nhỉ!”

Nhưng một câu này lại nhắc nhở chú Lê, chú ấy gọi điện thoại ngay cho Chu Nhược Mai, bảo chị ta đọc ngày giờ sinh của cha mình, sau đó chú Lê bấm đốt ngón tay tính toán, sắc mặt nặng nề nói: “Không ngờ Chu Đại Lâm lại có mạng Khôi cương!!”

“Mạng Khôi cương là gì? Rất trâu bò ạ?” Tôi tò mò hỏi.

Chú Lê gật đầu đáp: “Người có mạng Khôi cương, vô duyên với quỷ thần, trong bát tự của người mệnh mang Khôi cương còn có sao phụ trợ, phần nhiều có số mạng cực đoan, nếu không phải nắm quyền cao thì chính là có tai ương về lao ngục. Khôi cương chính là sao Văn khôi và Võ khôi trên trời, cấp bậc rất cao! Đây là cái gọi là mệnh mang Khôi cương, không sợ quỷ thần!!”

“Đúng là rất trâu bò mà! Chẳng phải trước khi Chu Đại Lâm về hưu đã là quan lớn đó ư?” Tôi giật mình.

Chú Lê nghe thế thì dùng ánh mắt nhìn đồ ngốc nhìn tôi: “Đó chẳng phải nói lời thừa à? Cháu cho rằng Chu Nhược Mai có ngày hôm

CHƯƠNG

Lại xuống đáy mương

Sau khi trở lại khách sạn, chú Lê đột nhiên ướm hỏi thử Chu Nhược Mai, tình cảm của cha mẹ chị ta lúc còn sống thế nào?

Chu Nhược Mai hơi bất đắc dĩ: "Khi tôi còn nhỏ, tình cảm của họ không tốt lắm, thường xuyên cãi nhau. Không phải bởi vì có ai phản bội đối phương mà chỉ đơn giản là tính cách không hợp. Nhưng tuổi tác ngày càng cao thì lại ở chung ngày càng hòa hợp."

Chú Lê nghe xong gật đầu nói: "Vậy đúng rồi, cụ nhà là mạng Khôi cương, có tài lãnh đạo, sở trường mưu lược, nhưng hôn nhân không thuận lợi, thường xuyên bất hòa ý kiến giữa vợ chồng, gặp mặt thường xuyên sẽ cãi nhau, nhưng lại bên nhau đến bạc đầu, đây là cái gọi là không phải oan gia không cùng thuyền."

Chu Nhược Mai khó hiểu nói: "Đại sư, những điều ông nói đều rất chuẩn, chỉ là không biết điều này có liên quan gì đến việc cha tôi mất tích không?"

Bởi vì lúc này chú Lê cũng không chắc chắn về suy đoán của mình nên chú ấy vẫn chưa thể nói thẳng ra với Chu Nhược Mai, vì thế tùy tiện nói qua loa với chị ta, bảo là vì định thử chiêu hồn cho ông cụ nên mới cần phải phân tích bát tự kỹ càng tỉ mỉ.

Tôi không thể không cười thầm, lời này mà cũng lừa phỉnh

được Chu Nhược Mai, người hơi hiểu sơ về ngành này đều sẽ không tin đâu. Qua rồi tôi mới hỏi chú Lê, cái "số mạng Khôi cương" gì gì đó và việc xác của Chu Đại Lâm bị người ta đem đi có liên quan gì không?

Chú Lê trả lời tôi, thật ra chú ấy nghi ngờ có người muốn luyện chế thi thể của Chu Đại Lâm thành "Thi vương". Theo chú ấy nói, "Thi vương" này là có thể gặp chứ không thể cầu, cần phải tìm được mấy cái thi thể phù hợp nhiều điều kiện ngặt nghèo, mới có cơ hội luyện thành "Thi vương".

Trong đó cái quan trọng nhất, chính là số mạng kỳ lạ, đặc biệt là mạng Khôi cương này, càng hiếm hơn là đôi khi dù có biết ai mang số mạng này thì cũng không chắc chắn có thể dựa vào đó mà luyện thành Thi vương.

"Tại sao ạ?" Tôi khó hiểu.

Chú Lê kiên nhẫn giải thích cho tôi: "Bởi vì mạng Khôi cương này nếu không phải quan lớn quyền cao chức trọng, thì cũng là côn đồ liếm máu trên đầu lưỡi dao, hơn nữa họ đều không sợ quỷ thần, bởi vậy người trước và người sau đều không dễ đối phó."

Tôi gật đầu: "Nếu đúng là vậy, Chu Đại Lâm đã về hưu đúng thật là một lựa chọn rất tốt. Nhưng làm vậy cũng độc ác quá!! Chỉ vì luyện một Thi vương mà khiến nhiều người chôn cùng thế ư?!"

Chú Lê lắc đầu một cách bất đắc dĩ: "Kẻ nghiên cứu loại tà thuật này đương nhiên không phải loại trong chính đạo như chú và cháu có thể hiểu được, có điều một khi luyện được thành Thi vương, đó chính là gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật!"

"Thật sự lợi hại như vậy à?" Tôi giật mình.

"Đương nhiên, cháu đừng quên người có mạng Khôi cương là sao trời chuyển thế, một khi thành ma thành sát, tất nhiên là mạnh hơn gấp trăm lần ngàn lần người bình thường." Chú Lê nói.

Tôi không khỏi sợ hãi: “Vậy phải làm sao đây? Chuyện này cũng đã qua non nửa năm, chỉ sợ Thi vương đã luyện thành từ lâu rồi?”

Kết quả chú Lê lại lắc đầu nói: “Không dễ vậy đâu, kể cả đạo hạnh của đối phương cao đến đâu, không mất dăm ba năm thì chắc chắn không luyện thành được, cháu có thể yên tâm về điều này. Việc chúng ta có thể làm chính là hy vọng có thể tìm ra hắn trước khi đối phương luyện thành Thi vương!!”

Tôi thấy chú Lê nói đơn giản, bèn xoè hai tay ra hỏi: “Tìm? Tìm như thế nào?”

Nào biết chú Lê lại nhìn tôi bằng vẻ mặt không có ý tốt gì: “Cách thì chú có một cách, chỉ không biết cháu có dám làm hay không thôi?!”

Tôi bị chú ấy nhìn mà dựng cả lông tơ, bụng dạ biết rõ ông già này đang đào hố cho mình đây! Tôi càng không chịu sụp hố, lắc đầu đáp: “Không làm!!”

“Cháu không muốn lấy ba triệu à?” Vẫn là chú Lê hiểu tôi, đã đánh trúng điểm yếu ngay tức khắc.

Tôi ngẫm lại thì thấy cũng đúng, tới cũng lỡ tới rồi, nếu không tìm được Chu Đại Lâm, chẳng phải ba triệu kia cũng hẵng mất hay sao, thế chẳng phải là uổng phí đi chuyến này à?! Vì thế tôi bèn cắn răng nói: “Chú nói thử xem là cách gì?”

“Thực ra cách này rất đơn giản, đó chính là để cháu trở xuống đáy mương lần trước, xem thử còn xuất hiện tình huống như vậy hay không, nếu còn xuất hiện thì nhớ lần này đừng lên xe, cứ chờ ở chỗ xảy ra chuyện, đến lúc đó phải nhìn rõ rốt cuộc là ai mang thi thể của Chu Đại Lâm đi.”

Tôi cảm thấy hơi bấp bênh: “Nói rõ là dễ ăn, lỡ như hồn của cháu cũng bị họ câu đi thì sao?”

Kết quả chú Lê lại lắc đầu nói chắc như bắp: “Không đâu, cháu đừng quên trên người cháu có ấn tỏa hồn của Hắc Bạch Vô Thường, trừ khi lão già Diêm Vương tới, nếu không thì chẳng ai câu nổi hồn phách của cháu đi được…”

Đúng vậy! Sao tôi lại quên mất cái thứ đồ chơi đó nhỉ? Vậy ít nhiều gì tôi cũng yên tâm hơn chút, khỏi phải nói, cách này của chú Lê đúng là hay thật, suy cho cùng, nếu không biết đối phương là ai, thì chúng tôi tha hương nơi xứ người sẽ phải tìm lung tung khắp nơi như ruồi bọ không đầu, cuối cùng vẫn không tìm được cái gì cả.

Lúc này Đinh Nhất đề nghị muốn đi xuống đáy mương cùng tôi nhưng lại bị chú Lê phản đối, lý do của chú ấy là nếu Đinh Nhất đi theo xuống, chỉ sợ lệ khí của anh ta quá nặng, đến lúc đó có thể những thứ kia sẽ không tìm tới tôi.

“Những thứ kia á?” Tôi nghe sao mà khiếp vía thế?

Chú Lê xoa dịu tôi: “Cháu không cần phải sợ, chú đoán sở dĩ cháu nhìn thấy được những hình ảnh đó, chắc hẳn là do những linh hồn người chết khác trên xe làm, suy cho cùng họ đều chết oan, lại bởi vì thể chất của cháu đặc thù, cho nên họ muốn thông qua cháu để người đời biết được sự thật về tai nạn xe lúc trước, bởi vậy cháu vốn không cần phải sợ, ý muốn ban đầu của họ chắc chắn không phải là làm cháu bị thương…”

Tôi nghĩ thầm trong bụng, chỉ mong là vậy! Tuyệt đối đừng là chúng tôi tự mình mơ tưởng đấy nhé!! Có kế hoạch rồi, sáng hôm sau chúng tôi lại đi đến khu vực đã xảy ra chuyện trước đây.

Chú Lê nắm bắt thời gian rất chuẩn, giờ giấc đến nơi gần như không khác gì lần trước, Triệu Dương vẫn dừng xe ở vị trí lần trước, tiếp theo anh ta lấy sợi dây thừng trên xe cho Đinh Nhất...

Cùng một địa điểm, cùng một số người; cùng một sợi dây thừng,

thả tôi xuống cùng vị trí. Không hiểu sao tôi vẫn có hơi hốt hoảng, cứ như có nguy hiểm gì đó rất lớn đang chờ tôi phía trước!

Nhưng bảo tôi phải nói rõ ra rốt cuộc nguy hiểm đó ở đâu thì tôi lại không nói nên lời. Trước khi xuống, chú Lê lại dặn dò tôi: "Nhớ kỹ, lần này đừng lên xe nữa, trốn đi chờ xảy ra tai nạn xe xong rồi nhìn cho rõ rốt cuộc là ai mang Chu Đại Lâm đi!!"

Tôi đáp "Dạ", sau đó nắm sợi dây thừng leo xuống dưới mương. Bởi vì biết lát nữa sắp xảy ra điều gì, nên tất nhiên tôi không có sự bình tĩnh như lần trước, thấp thỏm đi đi lại lại khắp nơi dưới đáy mương.

Đồng thời, tôi cũng biết sương mù dày đặc là một tín hiệu, chỉ khi nó xuất hiện, tôi mới có thể trèo ra khỏi mương… Chẳng qua đôi khi có vài chuyện, khi anh không muốn nó xuất hiện thì nó lại đột nhiên xuất hiện. Nhưng khi anh thực sự chờ đợi nó xuất hiện, nó lại trở nên chậm rì rì, dây dưa kéo dài…

CHƯƠNG

Người quen

Trong lúc tôi đang nôn nóng chờ đợi, không biết sương mù dày đặc đã bắt đầu dần dần ngưng tụ dưới chân từ khi nào, cái gì nên tới thì vẫn tới... Cùng lúc đó, tôi quay đầu nhìn lại, phát hiện sợi dây thừng kia lại biến mất!!

Vì thế tôi vội vàng xoay người, nhanh chóng bò lên từ chỗ dốc thoải nhất bên kia, trốn thẳng đến dưới gốc cây chờ đám người không chết cũng chẳng sống đó đi qua chỗ này...

Sau đó, những quái nhân nện những bước chân cứng đờ chậm rãi xuất hiện cùng với sương mù dày đặc, còn tôi vẫn im lặng trốn dưới gốc cây chờ họ biến mất theo màn sương. Rồi tôi lập tức rời khỏi gốc cây, tìm được một nơi có địa hình cao, hơn nữa có tầm nhìn rõ ràng có thể nhìn thấy hết mọi chuyện để náu mình.

Không bao lâu sau, chiếc xe buýt du lịch chở Chu Đại Lâm bon bon từ xa chạy đến gần… Cùng lúc đó, một chiếc xe quá tải cũng đã xuất hiện trong tầm mắt của tôi.

Mặc dù đã đến nước này, tôi vẫn còn xúc động muốn nhào tới ngăn cản bi kịch xảy ra như cũ. Nhưng đồng thời tôi cũng biết rõ ràng, thảm kịch này là do con người tạo thành, nếu không điều tra rõ kẻ đứng sau kia muốn làm gì, sẽ còn có càng nhiều bi kịch

không thể tránh khỏi hơn.

Quả nhiên, xe buýt du lịch và xe tải tựa như đã hẹn trước, không hề giảm tốc độ mà phóng về phía đối phương. Hai chiếc xe đâm sầm vào nhau, thảm kịch xảy ra ngay lập tức, xe buýt du lịch lật nghiêng đi, lăn đến con mương sâu bên cạnh đường cái. Trong nháy mắt xảy ra sự cố, có mấy hành khách bị bay ra khỏi khoang xe theo quán tính va chạm, trong đó bao gồm cả Chu Đại Lâm.

Sau khi thấy mọi thứ kết thúc, tôi định chạy đến bên cạnh Chu Đại Lâm, xem thử rốt cuộc là ai đã mang ông ấy đi!! Nhưng vào lúc này, tôi đột ngột dừng bước… Lúc trước trong ký ức của Chu Đại Lâm, tôi nhìn thấy một đôi chân đi về phía ông ấy.

Nhưng hôm nay nhìn từ vị trí của tôi có thể thấy rõ rành rành, nào phải một đôi chân người đâu, rõ ràng là một đám người đứng trước Chu Đại Lâm mà. Có lẽ là vì lúc đó ông ấy bị thương nặng quá nên không nâng được cổ lên cao, chỉ có thể nhìn thấy một đôi chân ở gần mà thôi.

Càng kỳ quặc hơn là, những người này dường như đang chờ cho Chu Đại Lâm chết đi. Sau khi Chu Đại Lâm trút hơi thở cuối cùng, những quái nhân này từ từ đi đến bên cạnh kéo thi thể của ông ấy lên, nện từng bước cứng ngắc đi vào trong rừng sâu.

Nhìn những kẻ kỳ cục đó, đột nhiên tôi lại có một cảm giác quen thuộc. Sao bọn người kia lại giống những cái xác biết đi mà trước kia Đà Gia điều khiển thế nhỉ? Chẳng lẽ đây là “thuật khống chế xác chết Nam Dương” ư??

Tuy rằng đã nhìn thấy những quái nhân đó kéo thi thể của Chu Đại Lâm đi rồi, nhưng mà kẻ đứng sau họ lại không xuất hiện, nếu bây giờ tôi rời khỏi, vậy thì tất cả câu đố vẫn chưa có lời giải.

Vì thế tôi nhanh chóng đuổi theo những quái nhân đó, muốn xem thử rốt cuộc họ muốn mang thi thể Chu Đại Lâm đi đến đâu?

Theo sự di chuyển của đám người này, sương mù dày đặc lại dâng lên, tựa như sương mù này có sinh mạng vậy, luôn quay quanh những quái nhân đó.

Nếu chú Lê nói không sai, cảnh tượng tôi thấy bây giờ là ký ức của những oan hồn trên xe buýt, cho nên tôi không thể cảm nhận được gì ngoài việc có thể dùng đôi mắt để nhìn thấy mọi thứ, bởi vậy cũng rất khó phán đoán rốt cuộc những quái nhân đó có phải là thi thể bị người ta điều khiển hay không.

Sau đó tôi đi theo những quái nhân vào giữa rừng cây ven đường, dưới làn sương mù bao phủ, phía xa xa mơ hồ có bóng người đứng đó… Trong bầu không khí quái dị như thế, người có thể xuất hiện ở đây tất không phải kẻ lương thiện, tuy tôi đang ở trong ký ức của vong hồn, nhưng cũng không thể không cẩn thận đôi chút.

Vì vậy tôi dò từng li từng tí theo sau những quái nhân kia, sợ bị đám không phải người không phải ma này phát hiện ra. Nhưng cảnh diễn ra tiếp theo càng chắc chắn thêm phỏng đoán trước đó của chúng tôi, sau khi Chu Đại Lâm bị những quái nhân đó kéo lê vào rừng đến trước bóng người kia, không biết người nọ làm gì mà ông ấy lại rùng mình rồi đứng dậy.

Một người đã chết mà còn có thể đứng lên, đây không phải thao túng xác chết thì có thể là cái gì? Xem ra đúng thật là bị ông già chú Lê đoán trúng rồi, quả nhiên kẻ đó muốn dùng Chu Đại Lâm có mạng Khôi vương hiếm gặp này để luyện chế “Thi vương”!!

Nghĩ đến đây, tôi bèn muốn nhích lên phía trước một chút, nhìn xem kẻ điều khiển xác chết kia có hình dạng gì, dù sao bây giờ tôi cũng ở trong ký ức của những linh hồn đã chết, chắc sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn.

Tôi từ từ đến gần, khi màn sương mù dày đặc dần dần tan đi thì

nhìn thấy được dáng vẻ của người nọ… Đó là một người đàn ông có bề ngoài bình thường, nếu không phải hôm nay hắn đứng trong hoàn cảnh đặc thù một cách quái dị như vậy, tôi nghĩ mình cũng sẽ không liếc nhìn lại hắn thêm một lần.

Nhìn màu da của người nọ thì chắc là người địa phương. Sau khi hắn ra hiệu bằng tay cho tất cả quái nhân, thì tất cả đều đi ra sau lưng người đàn ông đó, đương nhiên, trong đó cũng bao gồm cả Chu Đại Lâm.

Ngay lúc tôi đang do dự có cần phải tiếp tục theo sau hay không, thì người nọ đột nhiên nhìn về phía vị trí của tôi, sau đó nở nụ cười lạnh: "Trương Tiến Bảo, cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt…"

Lòng tôi nặng trịch, người lập tức như rớt vào hầm băng, lạnh buốt từ đầu đến chân… Trong lúc nhất thời đang không biết làm sao để qua cửa, tôi lại hoàn hồn tỉnh dậy ở dưới đáy mương.

Nhưng cảnh diễn ra vừa rồi làm tôi quá sợ hãi rồi! Thế cho nên dù đã tỉnh lại, nhưng tôi vẫn trợn mắt không nhúc nhích. Đinh Nhất ở bên cạnh hơi lo lắng hỏi chú Lê: "Có phải cậu ấy còn chưa tỉnh lại không?"

Chú Lê nghe thế quỳ một chân xuống muốn day mắt tôi, kết quả lại bị tôi gạt ra và nói: "Lần này xong rồi!!" Nói xong câu đó tôi bèn bò dậy, rồi quay đầu tự tóm dây thừng leo lên.

Chú Lê và Đinh Nhất bị một câu của tôi làm cho chẳng hiểu ra sao, vội đuổi theo hỏi tôi cái gì "xong rồi"? Nói thật lúc ấy tôi thực sự hơi sợ hãi, gần như dùng cả tay và chân để trèo lên…

Đinh Nhất thấy vẻ mặt tôi không đúng nên cũng nhanh chóng trèo ra khỏi đáy mương, sau đó đuổi theo tôi hỏi: "Rốt cuộc là làm sao? Cậu cuống cái gì?!"

Lúc này, tôi thấy mình đã trở lại bên cạnh xe mới thoáng ổn

định lại tâm thần rồi nói: “Vừa rồi tôi gặp được một tên quái nhân, hắn… biết tôi là ai!!”

Tôi kể lại cảnh vừa nhìn thấy cho hai người Đinh Nhất, họ nghe xong cũng đều lặng im không nói. Có thể gọi thẳng tên của tôi thì chắc chắn là người từng quen biết, mặc kệ tôi moi móc hết từng ngóc ngách trong đầu thế nào, cũng không nhớ mình đã từng quen một con quái già nào như vậy!!

Chú Lê thấy tôi sợ thật, bèn an ủi: “Cháu đừng cuống lên, sóng to gió lớn hơn thì chúng ta cũng đã vượt qua được rồi, người ta chỉ nói một câu ‘cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt’ mà đã dọa cho cháu tè ra quần rồi ư?!”

CHƯƠNG

Bẫy

Chú Lê nói không sai, điều này không thể nào xảy ra được, chẳng qua người ta chỉ tùy tiện nói một câu mà tôi lại sợ gần chết à? Không được! Kẻ thua trận đâu thể lúc nào cũng sợ quả bóng được!

Trở lại khách sạn, tôi dần bình tĩnh hơn, mặc dù cố gắng thế nào cũng không nhớ mình đã từng quen biết nhân vật như vậy? Nhưng có điều tôi có thể chắc chắn, đó là trong mấy chục năm cuộc đời này, người biết "thuật khống thi" mà tôi quen chỉ có một người... chính là kẻ vừa mới chết cách đây không lâu - Đà Gia.

Nhưng hắn đã bị tay súng bắn tỉa Tiểu Lâm Tử bắn chết rồi! Tôi tin, dù hắn có thần thông thế nào đi nữa thì cũng không thể tìm được người tiếp theo trong nháy mắt để đoạt xác lúc hắn bị bắn chết được.

Chẳng lẽ... là Mã Tiểu Như? Hoặc phải gọi là Lý Y Đồng? Sau khi Đà Gia chết, chúng tôi cũng cho là cô ta sẽ báo thù cho sư huynh, nhưng người đàn bà này lại biến mất một cách thần bí, chẳng lẽ cô ta chờ tôi ở đây ư? Sau đó lại đoạt xác của người đàn ông Philippines kia?

Cho dù ba chúng tôi có phân tích thế nào thì đều cảm thấy không có khả năng đó. Nếu Lý Y Đồng thực sự có bản lĩnh lớn như

thế, vậy cô ta tìm chúng tôi báo thù lúc nào chẳng được, cần gì phải chờ khi chúng tôi tới Philippines chứ?

Bây giờ cứ nghĩ tới ánh mắt người đàn ông kia nhìn mình thì tôi không nhịn được mà rùng người. Ánh mắt kia của hắn làm tôi cảm thấy như mình có thù sâu như biển vậy, không phải thù giết cha thì chính là mối hận đoạt vợ.

Khả năng sau thì không thể xảy ra, chỉ còn khả năng có lẽ tôi và hắn có thù giết cha! Nếu là trường hợp sau, thật sự muốn chửi thế! Ai mà biết cha tên khốn kia là ai chứ?

Chú Lê thấy tôi bức xúc đến vò đầu bứt tai thì vỗ vai: "Thằng nhóc này, suy nghĩ bậy bạ ở đây còn không bằng binh tới tướng chặn, nước tới đất ngăn đâu! Suy nghĩ những chuyện trước giờ một chút đi, tự hỏi xem chúng ta có làm chuyện gì trái lương tâm không, nếu tên khốn kia có thù oán với chúng ta thì chắc chắn hắn không phải dạng tốt lành gì! Tin chú đi, từ xưa đến nay, chính nghĩa luôn chiến thắng!"

Nghe chú ấy nói xong, tôi chỉ nhìn chú ấy mà không nói gì, chỉ nghĩ trong đầu, chú đang dỗ ai vậy? Lại còn chính nghĩa luôn chiến thắng nữa chứ, cháu tin chú nói mới là kẻ ngốc ấy.

Chẳng qua chú ấy nói hai ba câu vừa rồi chỉ là giả bộ trước mặt tôi thôi, nhưng tôi cũng tò mò, không biết vì sao chú ấy lại tự tin vào chiến thắng như vậy chứ? Hay chú ấy còn có lá bài dự phòng gì?

Nghĩ vậy, tôi cười lấy lòng nói với chú ấy: "Chú Lê, chú nói thật với cháu đi, lần này chú tới Philippines có mang theo pháp bảo gì thế?"

Không ngờ, tôi nói vậy lại bị chú Lê đập cho một cái: "Còn pháp bảo gì chứ? Cả con dao bằng thép của cháu còn không lên được máy bay, muốn chú mang pháp bảo gì? Chú thấy cháu vừa rồi sợ

quá nên mới trấn an mấy câu thôi, nào có pháp bảo, cháu tưởng chú biến ra được pháp bảo chắc.”

Tôi nghe vậy thì xìu xuống như quả cà héo, xong rồi, xem ra nếu thực sự không được thì chỉ có thể về nước, kiếm tiền là nhỏ, mạng sống mới lớn! Vì vậy, tôi nghĩ đến việc đi tìm Chu Nhược Mai để nói, chúng tôi không làm chuyện này được, vì vậy chúng tôi sẽ trở về nước.

Nhưng tôi vừa định đi tìm Chu Nhược Mai thì bị chú Lê kéo lại nói: “Từ từ đã, trước đừng gấp, chúng ta phải xem xét kỹ lại mọi việc... Cháu nghĩ xem, nếu chúng ta đã được người ta để mắt đến, vậy cháu cảm thấy mình đi được ư?”

Tôi nghĩ lại thì thấy chú ấy nói cũng phải, nhưng tôi cũng nghĩ đến một vấn đề, đó chính là lần này chúng tôi đến Philippines là bị cho vào lồng sao? Khi tôi nói suy nghĩ này cho mọi người, họ đều im lặng, bây giờ nhìn lại thì khả năng này rất lớn.

Đến lúc mấu chốt mới thấy trọn vẹn ý nghĩa của câu “gừng càng già càng cay”, theo chú Lê phân tích, nếu kẻ khống thi nhằm về phía chúng ta, vậy chắc chắn hắn có quan hệ với Đà Gia.

Mặc dù Đà Gia đã chết, nhưng hắn đã từng lén lút xuất ngoại, trốn ở nước ngoài một thời gian. Sau đó, nếu không phải Lý Y Đồng xảy ra chuyện, hẳn là hắn sẽ không dễ dàng trở về nước.

Như vậy vấn đề là, Đà Gia lẩn trốn ở nước ngoài thì ở nước nào, ở đó có người tiếp ứng cho hắn không? Nhưng lúc đầu bọn Bạch Kiện cũng không rõ, chuyện này không giải quyết khó tránh khỏi sẽ có tai họa ngầm về sau.

Tôi thắc mắc hỏi: “Chú nói là Đà Gia có con trai ở Philippines ư? Điều này không thể xảy ra! Kẻ đoạt xác đều không con không cái.”

Chú Lê lập tức trợn mắt nhìn tôi nói: “Xời! Vậy hắn không thể nhận học trò à!”

Chú Lê nói một câu này giống như thể bầu trời chân lý chói qua tim ấy! Đúng vậy! Sao tôi lại nghĩ là Đà Gia không có con cháu chứ? Hắn tài giỏi như vậy, thu nhận một hai người học trò cũng là chuyện bình thường! Nhưng có một điều tôi vẫn không hiểu, tại sao cả Đà Gia và bây giờ là học trò của hắn đều muốn gây khó khăn với chúng tôi chứ?

Lúc này Đinh Nhất xem tư liệu, sau đó nói với chú Lê: "Không biết Chu Nhược Mai có vấn đề gì không? Còn cả Tiểu Tống và Triệu Dương, họ có biết tình hình này không?"

Đúng vậy! Câu hỏi của Đinh Nhất nói lên một điều, đó là vai trò của ba người họ trong chuyện này là gì? Họ hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, hay là họ bị uy hiếp, lợi dụng?

Chú Lê than thở: "Cứ coi như biết thì cũng là sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, đối phương lấy thi thể của Chu Đại Lâm, lợi dụng điểm đó để uy hiếp Chu Nhược Mai, nếu không, lấy thân phận và địa vị của cô ta thì không thể nào là đồng bọn của kẻ âm tà được.

Tôi gật đầu nói: "Vậy tiếp theo nên làm thế nào đây? Chúng ta trở về nước hay chờ bọn chúng ra chiêu?"

Chú Lê suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nếu bây giờ tùy tiện về nước thì chỉ sợ sẽ bứt dây động rừng, buộc hắn ra tay trước kế hoạch. Chúng ta không biết thế lực của đối phương ở đâu, cho nên tạm thời không mạo hiểm như vậy, còn với Chu Nhược Mai, chỉ cần chúng ta thử một chút là biết cô ta có biết hay không ngay."

"Thử thế nào?" Tôi hỏi.

Chú Lê suy nghĩ một chút rồi nói với tôi: "Lát nữa chúng ta đi gặp cô ta, ừ nói thẳng là cha cô ta - Chu Đại Lâm có thể chưa chết, xem cô ta phản ứng thế nào."

Tôi nói với chú Lê: "Không tồi! Đến lúc đó cháu sẽ nói, hai người ở bên cạnh quan sát cho kĩ nhé."

Sau khi có ý như vậy, ba chúng tôi lập tức tới gõ cửa phòng Chu Nhược Mai...

Cho tới giờ, dù vẫn không muốn nghĩ rằng thế giới này quá mức âm hiểm, nhưng tôi lại năm lần bảy lượt bị thực tế đánh bại. Chu Nhược Mai sau khi nghe được cha mình còn sống thì lộ ra vẻ mặt có vẻ rất kinh ngạc mà không phải là kích động hay một biểu hiện khác.

CHƯƠNG

Ai là người biết chuyện

Điều này có thể nói rõ, ít nhất là sau khi cha chết, Chu Nhược Mai đã biết, có lẽ chị ta đã biết chị Bạch quen chúng tôi từ lâu, thế nên mới cố ý không hẹn mà gặp ở nơi họp mặt...

Tôi càng tin rằng Chu Nhược Mai sẽ giúp người kia hại chúng tôi, cũng bởi đối phương có tiền cược, đó chính là thi thể của Chu Đại Lâm. Nhưng nếu ngày sinh của Chu Đại Lâm mà Chu Nhược Mai đã khai báo ở sở cảnh sát là thật, vậy tôi tin là nếu Chu Nhược Mai có thật sự giúp kẻ kia giết hết chúng tôi, thì đến cuối cùng cũng không chắc chị ta có thể nhận được di thể của cha mình! Phụ nữ đúng là quá dễ lừa gạt!

Mặc dù Chu Nhược Mai cũng vì chữ hiếu, nhưng chị ta lại chỉ vì mình mà không màng đến sống chết của người khác, điều này khiến tôi không có chút hảo cảm nào. Thế giới quan của chị ta hiển nhiên không gì quan trọng, tính mạng của người khác trong mắt chị ta không đáng giá một văn tiền.

Sau khi kết luận như vậy, ba chúng tôi rời khỏi phòng Chu Nhược Mai. Mặc dù bây giờ đã biết mục đích thực sự của chị ta, nhưng trong tình huống trước mắt, chúng tôi vẫn không thể trở mặt được, dẫu sao chúng tôi cũng đang ở nước ngoài, tốt hơn hết

là nên an phận, tránh gây thêm rắc rối. Nhưng sau này không biết chị ta đứng giữa sẽ có kết quả thế nào, cũng chỉ có thể thuận theo ý trời thôi.

Ai... Xem ra số mạng của tôi trong hai năm này không thích hợp xuất ngoại, không cần biết là đi đâu, cũng đều không tốt cả! Nếu lần này có thể bình an về nước, chắc chắn tôi sẽ không ra nước ngoài nữa...

Lúc này, tâm trạng ba chúng tôi đã khác với lúc đến, trước đó thì nghĩ nếu cuối cùng cũng không được gì, cùng lắm thì cầm ba trăm ngàn tiền vất vả về nước. Nhưng bây giờ đã biết những chuyện này chỉ là một âm mưu, mặc dù Chu Nhược Mai đúng là đi tìm cha, nhưng chị ta lại muốn dùng mạng của chúng tôi để đổi thi thể cha mình.

Mùi vị bị người khác ám hại đúng là không dễ chịu gì, chú Lê tức giận, nghiến răng nghiến lợi nói: "Người có thể tính kế ông đây còn chưa ra đời đâu! Dám nhổ răng trong miệng cọp... Hừ, lần này chú sẽ cho cô ta biết ai là người cô ta không thể chọc được."

Tôi rất ít khi thấy chú Lê nổi nóng như vậy, xem ra lần này chú ấy tức giận thật rồi! Nhưng vấn đề là chúng tôi nên làm gì để hóa giải nguy cơ trước mắt? Ở đây không thể so với trong nước, một người trợ lý hay một thông dịch viên cũng đều là người của Chu Nhược Mai cả.

Dĩ nhiên, chuyện này cũng không vinh dự gì, cá nhân tôi cảm thấy Chu Nhược Mai sẽ không nói sự thật cho hai người kia mà sẽ vòng vèo thoái thác, cho nên hẳn là chúng tôi biết những gì thì họ cũng biết vậy. Như vậy, chúng tôi có thể lợi dụng điểm này để có một đợt "phản kích tuyệt vời" chứ.

Bây giờ ở ngoài mặt, chúng tôi phải làm gì thì sẽ làm cái đó, không thể để cho Chu Nhược Mai nhận ra việc chúng tôi đã biết bí

mật của chị ta, hơn nữa nếu như tôi đoán không lầm, thì kẻ khống thi kia đã nắm được kế hoạch lịch trình tiếp theo của chúng tôi rõ như lòng bàn tay, vậy hắn muốn ra tay với chúng tôi ở đâu?

Dù cho tên kia là ai thì chắc chắn bản lĩnh của hắn cũng không thể hơn Đà Gia được, vì vậy nếu hắn muốn đối phó với chúng tôi thì chỉ có thể chọn đánh bất ngờ.

Theo chú Lê phân tích, tình huống trước đó xảy ra ở đáy mương kia, chắc chắn là đối phương đã lập trận phù ở đó, muốn câu nguyên thần hồn phách của tôi. Nhưng tiếc là hồn phách của tôi không thể bị hắn câu đi được, cho nên bất luận tôi đi bao xa trong ảo cảnh thì cuối cũng vẫn có thể bình an tỉnh lại.

Sau khi thương lượng xong, chúng tôi đều thống nhất là nếu không biết chắc chắn đối phương sẽ ra tay vào lúc nào, vậy không bằng mình tạo cơ hội cho hắn, như vậy chúng tôi cũng có thể tìm đối sách trước.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi làm theo kế hoạch, kể lại chuyện quay về đoạn đường đó kiểm tra lần nữa nói cho Chu Nhược Mai. Chị ta rất bình tĩnh, cũng không có chút vui sướng vì có thể tìm được thi thể cha mình, có lẽ trong lòng chị ta đã nhận định là không thể tìm được.

Sau khi xuất phát, tôi cẩn thận quan sát biểu hiện của Tiểu Tống và Triệu Dương, hình như cũng không có gì khác thường. Nếu như nói có thể có người biết chuyện thì người đó chắc là Tiểu Tống, bởi vì anh ta là trợ lý của Chu Nhược Mai, còn Triệu Dương chỉ là thực tập sinh mới tới.

Sau khi xe chạy tới đoạn đường lúc trước, Triệu Dương cho xe dừng lại chỗ cũ, lúc này tôi thấy Tiểu Tống có hơi lo lắng, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài xe, giống như sợ có thứ gì đó xuất hiện.

Ngay lúc chúng tôi chuẩn bị xuống xe, Tiểu Tống đã nói hôm

nay thân thể mình không thoải mái, anh ta có thể ở lại trên xe không? Tôi với chú Lê nhìn nhau, lập tức cân nhắc, sau đó nói với anh ta: "Không sao, vậy anh ở trong xe nghỉ ngơi cho khỏe đi."

Ngược lại Triệu Dương không nói gì, mở cửa xe rồi đi xuống với chúng tôi. Xem ra trong sự việc này, chỉ có anh ta là người vô tội, Chu Nhược Mai đúng là dứt khoát thật, hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của người vô tội.

Mặc dù chị ta không quan tâm, nhưng chúng tôi lại không làm như vậy được, dẫu sao chuyện này cũng là do chúng tôi nên Triệu Dương mới bị liên lụy, nếu anh ta không biết chuyện thì chúng tôi phải bảo đảm an toàn cho anh ta.

Lúc này, chú Lê lấy ra một xấp bùa hình tam giác màu vàng đưa cho Triệu Dương nói: "Đoạn đường này âm khí quá nặng, cậu đã qua lại nhiều lần nên chắc chắn bị dính không ít âm khí, thời gian dài không tốt cho cơ thể con người, cậu cứ đeo bùa này trên người, đến khi nào không còn dính đến chuyện nơi này nữa thì lúc ấy mới được lấy xuống, nhớ là không được để dính nước nhé.

Triệu Dương giật mình nhận lấy lá bùa, tôi đoán anh ta có biểu tình này bởi trước đây anh ta cũng từng dẫn đoàn khách người Trung Quốc đến đây, nhưng không có ai quan tâm đến anh ta như thế.

Quả nhiên, Triệu Dương sửng sốt mấy giây rồi lập tức gật đầu với chú Lê nói: "Cảm ơn Lê đại sư, chú khác với những đại sư trước kia, cháu cảm thấy các chú nhất định có thể tìm được di thể của ngài Chu."

Tôi thầm cười khổ, tìm được cái rắm ấy! Có thể giữ được mạng nhỏ của chúng tôi đã là tốt rồi! Chờ ông đây an toàn về nước, không thể không gõ cho Chu Nhược Mai một trận! Tôi vừa căm hận nghĩ, vừa đi tiếp.

Chú Lê cho Triệu Dương một lá bùa khóa dương, công hiệu của nó là có thể tạm thời khóa dương khí trên cơ thể người sống như Triệu Dương. Đến lúc có hành thi xuất hiện thật, như vậy chúng sẽ bỏ qua Triệu Dương, không chủ động tấn công anh ta, dẫu sao anh ta cũng không phải mục đích công kích chính của bọn hành thi.

Do biết phải đối phó với hành thi nên chú Lê sớm đã mang theo để phòng thân, từ lần bị thua thiệt lần trước, đi đâu chú ấy cùng mang theo những pháp khí cần thiết để bảo vệ tính mạng. Cũng may do lần thua thiệt đó mà chú ấy mang theo những thứ này, nếu không, bây giờ chúng tôi cũng chỉ biết “giương mắt mà nhìn”...

CHƯƠNG

Đột biến

Không ngờ rằng cái mương đã bị lấp đầy, xem ra sau sự cố lần đó, chính phủ đã phải bồi thường không ít tiền, cho nên đề phòng chuyện tương tự lại xảy ra.

Lúc này, chú Lê quay lại nói với Triệu Dương ở bên cạnh: "Tiểu Triệu, cậu chờ chúng tôi ở đây, nếu cảm thấy nơi này có gì bất thường thì lập tức lên bờ về xe chờ nhé."

Nghe vậy, Triệu Dương ngơ ngác, anh ta không biết chú Lê nói tới thứ gì, nhưng vẫn gật đầu nói: "Dạ vâng, Lê đại sư."

Ba chúng tôi đứng ở chỗ cái mương bị lấp đầy, một lúc sau vẫn không thấy sương mù dày đặc hay đám hành thi xuất hiện... Chẳng lẽ đối phương đã biết chúng tôi có chuẩn bị rồi?

Nhìn bộ dạng Tiểu Tống không dám xuống xe, không giống như là chẳng có chuyện gì xảy ra. Vào lúc chúng tôi đang do dự có nên quay về đường cũ không, thì dưới chân dâng lên một lớp sương mù dày đặc.

"Đến rồi! Mọi người cẩn thận một chút." Chú Lê Trầm giọng nói.

Chú Lê đang đứng bên cạnh Đinh Nhất nên tôi cảm thấy yên tâm hơn nhiều, bởi vì không mang theo con dao thép, nên bây giờ

tôi chỉ có thể đeo răng thú trước ngực.

Lúc này, sương mù đang chậm rãi tản ra nhiều hơn, không thể nhìn rõ quá vài mét, để đảm bảo ba chúng tôi không bị lạc nhau, cũng vì để không bị tình trạng hai mặt cùng có địch, nên ba chúng tôi tựa lưng vào nhau, mặt nhìn về ba hướng.

Sương mù càng tăng thêm, âm khí xung quanh cũng dần nặng hơn, la bàn chú Lê đang cầm đã xoay tít mù. Trong màn sương mơ hồ, chúng tôi đều cảm thấy vật gì đó đang hướng tới gần...

Tôi vừa có một chút dũng khí thì lại tan thành mây khói, vừa nghĩ việc nhìn thấy đám hành thi trong sương mù dày đặc, nếu đúng là chúng lại xuất hiện trước mặt chúng tôi, thì đoán chừng có mười Đinh Nhất cũng không gánh nổi.

Lúc này, chúng tôi lên dây cót, chuẩn bị sẵn sàng việc bọn hành thi có thể xông lên bất kì lúc nào, nhưng lại chợt thấy một bóng người đi ra từ trong sương mù, khi nhìn kỹ thì thấy đó là Chu Đại Lâm.

Mặt Chu Đại Lâm xám xanh, hai mắt vô thần, trông có vẻ không giống người sống, mà đáng sợ nhất là quanh thân ông ấy tỏa ra một vòng khí đen, trông rất khác với khí của những hành thi trước kia.

Tôi và Đinh Nhất thấy Chu Đại Lâm thì đều run lên, chú Lê lại như thở dài một hơi nói: “Đừng hoảng hốt, đối phương chỉ định dọa chúng ta một chút thôi... cái này chưa phải đại chiêu.”

Tôi không hiểu, thì thầm hỏi chú ấy: “Sao chú lại nghĩ như vậy?”

“Cháu đừng thấy người Chu Đại Lâm có khí đen bao phủ mà sợ, thực ra ông ta còn kém Thi vương thực sự rất xa! Đối phương để Chu Đại Lâm xuất hiện chỉ là bỗng dưng nhớ tới, muốn dọa chúng ta mà thôi, chú không tin hắn có thể bỏ được một thi thể hiếm có

thế này để làm vật hy sinh!" Chú Lê kiên nhẫn giải thích cho tôi.

Quả nhiên, ngay lúc chú Lê chuẩn bị để Đinh Nhất dùng một ít máu chó đen trộn chu sa để điểm trụ Chu Đại Lâm, thừa cơ hội đoạt lại thi thể ông ấy, thì thoắt một cái, cơ thể Chu Đại Lâm giống như bị triệu hồi, nhanh chóng tiến vào màn sương mù đày đặc.

Tôi sững sờ, sau đó giật mình nói: "Chu Đại Lâm đi thật rồi, chúng ta có nên đuổi theo không?"

Chú Lê lắc đầu nói: "Giặc cùng đường chớ đuổi, hắn nhử chúng ta đuổi theo, chúng ta không thể đuổi theo được."

Không hiểu sao sau khi Chu Đại Lâm chạy đi thì sương mù cũng tan dần, mới vừa rồi, cách vài mét còn không nhìn rõ, mà giờ lại có thể nhìn thấy chỗ Tiểu Tống đỗ xe.

Lúc chúng tôi trở lại xe, phát hiện Triệu Dương cũng ở trong xe, thấy chúng tôi trở lại, anh ta lập tức vui vẻ nói: "Mọi người về rồi, vừa nãy sương mù dâng lên dày đặc, cháu muốn đi qua tìm mọi người nhưng nghĩ tới lời chú Lê nói, có gì dị thường thì lên xe chờ, cho nên cháu chạy lên xe chờ mọi người trước."

Chú Lê vỗ vai anh ta nói: "Ừ, cháu làm rất đúng, sương mù này không đơn giản. Đúng rồi, vừa rồi các cậu có thấy ai ở trong sương mù không?"

Triệu Dương nghi ngờ lắc đầu nói: "Không ạ, cháu thấy sương mù dày đặc thì trở về xe, dọc đường đi hầu như là sờ lần tìm đường về, không gặp bất cứ ai cả."

Lúc này tôi cẩn thận quan sát Tiểu Tống, phát hiện anh ta có vẻ lo lắng, chắc là đã thấy gì đó lúc sương mù dày đặc, nhưng lại không dám nói ra. Vì vậy chúng tôi tiếp tục lờ đi, để Triệu Dương lái xe về khách sạn.

Dọc đường đi, mọi người đều im lặng không nói gì, bầu không khí chợt trở nên lúng túng. Chúng tôi đều nghĩ không biết sau này nên đối xử với Tiểu Tống thế nào… Đoán chừng anh ta còn có chút sợ hãi.

Còn chưa tới khách sạn mà trời đã bắt đầu tí tách mưa, nhìn thấy vậy, tôi không nhịn được cảm thấy phiền não, thầm nghĩ cái nơi quỷ quái này, mỗi ngày đều mưa tí tách.

Đang suy nghĩ thì xe của chúng tôi đã vào đến bãi đậu xe của khách sạn, tôi thấy có hơi kỳ lạ, bởi bình thường có rất nhiều xe ra vào bãi, nhưng hôm nay lại không có ai cả, bãi đậu xe trống trải làm chúng tôi cảnh giác...

Lúc này Triệu Dương thắc mắc nói: "Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à, sao bãi đậu xe lại không có lấy một chiếc ô tô vậy?"

Tôi nghe vậy thì nói ngay: "Vừa rồi, trên đường về anh có thấy các xe khác trên đường không?"

Triệu Dương sửng sốt một chút rồi lắc đầu nói: "Nghe cậu nói tôi mới để ý, đúng là dọc đường về cũng không gặp chiếc xe nào khác cả..."

Lòng tôi không kìm được nặng trĩu, sau đó có hơi lo lắng nhìn sang chú Lê nói: "Cháu cũng không thấy xe nào."

Chú Lê gật đầu nói: "Đầu tiên không nên hoảng hốt, vào khách sạn xem chút đã rồi nói sau..."

Vì vậy chúng tôi lập tức đi vào khách sạn, kết quả lúc đi ngang qua đại sảnh thì thấy hai phục vụ đang cúi đầu bận bịu gì đó trước quầy lễ tân, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Vừa mới thả lỏng một chút thì tôi lại nghe thấy chú Lê thấp giọng nói: "Hai người kia hình như có gì đó kỳ lạ..."

Nghe chú ấy nói vậy, tôi lại vội vàng ngẩng lên nhìn hai nhân

viên phục vụ kia, nhìn lại đúng là có cảm giác gì đó không đúng lắm! Mặc dù thoạt trông không thấy có gì lạ, nhưng nhìn lại lần nữa, tôi phát hiện từ nãy giờ hay người này vẫn cúi đầu.

Nếu lần đầu nhìn thấy thì rất dễ nghĩ rằng họ đang sửa lại tài liệu, nhưng nhìn lại lần hai sẽ phát hiện chẳng những họ cúi đầu mà thân thể còn không hề nhúc nhích.

Thấy vậy tôi đi lên trước mấy bước, muốn đến gần hơn để nhìn cho rõ, ai ngờ ngay lúc này, một phục vụ trên đài đột nhiên giơ móng vuốt sắc nhọn về phía tôi...

CHƯƠNG

Rơi vào ảo cảnh

May mà ông đây phản ứng nhanh, lập tức nghiêng người về sau, nhưng ngay khi đó, người nhân viên còn lại cũng như được mở công tắc, giơ vuốt nhọn hướng phía tôi.

Tôi tránh được người thứ nhất nhưng không tránh được người thứ hai, nếu đôi móng vuốt đen nhánh sắc bén đâm thẳng vào thì khuôn mặt anh tuấn của tôi sẽ bị hủy mất!

Ngay lúc tôi đang thầm kêu không tốt thì Đinh Nhất đã nhanh chóng nhặt cái thùng rác bên cạnh, chụp vào đôi móng vuốt kia, vừa kịp chắn trước mặt tôi.

Cái thùng rác làm bằng thép không gỉ bị móng nhọn cào phá kêu chói tai. Tôi thừa dịp đó vội vàng lùi lại phía sau, Đinh Nhất ném cái thùng rác đi rồi cũng nhảy về phạm vi an toàn.

Nói đến cũng thật kì quái, khi tôi và Đinh Nhất vừa cách xa quầy lễ tân, thì hai người phục vụ này lại trở nên bình thường, cúi đầu không nhúc nhích. Chú Lê nghi ngờ nhìn một lúc nói: “Chắc cái quầy bar có một kết giới, một khi có người đến gần thì sẽ kích động, những hành thi này sẽ công kích kẻ đến gần đó.”

Tôi giật mình nói: “Những người này là hành thi ư? Vậy tại sao cháu không cảm giác được?”

Chú Lê nhặt một hòn đá trong chậu hoa ở sảnh ném về phía quầy bar, vừa khéo đánh vào đầu một người phục vụ, nhưng cô ta không có chút phản ứng nào...

"Nhìn thấy chưa? Nếu là người bình thường thì đã nhảy ra mắng rồi! Cháu không cảm thấy được cô ta là người chết, có thể là vì cô ta đã bị rút mất hồn phách rồi." Chú Lê nói.

Tôi nghe vậy liền chậc chậc hai tiếng nói: "Đây là tình huống gì vậy? Sao lại có thể có hai hành thi ở đây? Hơn nữa còn những người khác trong khách sạn đâu?"

Lúc này chúng tôi mới phát hiện ở đây đúng là có chút không bình thường, vừa rồi ở trong bãi đậu xe không có bất kì chiếc xe nào, bây giờ còn có hai nhân viên phục vụ thành hành thi... chẳng lẽ bây giờ ở quán rượu, ngay cả một người bình thường cũng không có?

Nghĩ vậy, mấy người chúng tôi nhìn nhau, Tiểu Tống tỏ vẻ hoảng hốt, lấy điện thoại ra muốn gọi điện báo cảnh sát, nhưng điện thoại chỉ truyền ra những tiếng tút tút.

Tôi thấy lòng nặng nề, sau đó lập tức nhìn xung quanh, một loại dự cảm không rõ dâng lên từ đáy lòng, chẳng lẽ chúng tôi đã đi vào ảo cảnh mà mấy lần trước tôi vào vài lần ư?

Sắc mặt chú Lê lúc này cũng u ám, chú ấy bảo Đinh Nhất đi gõ cửa một phòng ở tầng một, xem bên trong có còn ai không? Anh ta định đi thì bị tôi ngăn lại nói: "Đừng đi! Vạn nhất bên trong không phải người thì sao? Chúng ta cứ đi ra đằng sau bếp xem xét một chút rồi nói sau, vào giờ này, chắc chắn sau bếp không thể không có ai được."

Sau đó chúng tôi cố gắng nhẹ nhàng đi tới bếp, chú Lê để Tiểu Tống và Triệu Dương chờ ở cửa, ba chúng tôi vào xem trước một chút, Triệu Dương gật đầu, sau đó lo lắng nói: "Mọi người cẩn

thận một chút, nếu có chuyện không hay thì chúng ta lập tức lái xe rời khỏi đây trước rồi nói sau.”

Tiểu Tống nghe vậy cũng ở bên cạnh phụ họa nói: “Đúng đúng đúng! Hay là chúng ta mau rời khỏi nơi này rồi hãy nói.”

Chú Lê lúc làm động tác tay ý nói “yên tâm, chớ nóng vội”, sau đó mang theo tôi và Đinh Nhất đi về phía bếp... Tôi biết lúc này dù có kinh hoảng mà chạy trốn cũng không có tác dụng gì, bởi vì trước hết chúng tôi phải hiểu rõ được tình hình ở đây, như vậy mới biết tiếp theo nên ứng phó thế nào.

Khi chúng tôi đến bếp thì thấy phía xa xa có mấy người mặc đồng phục đầu bếp đứng trước lò, nếu chúng tôi chỉ đi ngang qua thì chắc chắn sẽ không phát hiện họ có gì khác thường.

Nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát một lúc sẽ phát hiện ra ngay những người này luôn giữ ở một tư thế không nhúc nhích, giống như bọn họ đã bị điểm huyệt vậy. Chú Lê quan sát xung quanh rồi tìm được một cái ly nhỏ, sau đó ném vào một đầu bếp...

Ly rượu nặng nề đánh vào đầu một người trong số họ rồi vỡ vụn văng đầy đất, nhưng đầu bếp kia vẫn chẳng có phản ứng gì, cứ đứng thẳng như vậy không nhúc nhích...

Thấy như vậy, ba chúng tôi đều lui ra khỏi bếp, rất sợ lại đánh động đến những kẻ nửa sống nửa chết này.

“Làm sao bây giờ? Ở đây ngoài chúng ta ra thì không có người sống nào khác, cháu nghi...” Tôi chỉ nói một nửa thì chú Lê đã cắt ngang nói: “Chú biết cháu nghi cái gì, đây cũng là điều chú lo nhất. Nếu đây đúng là ảo cảnh trước đây chúng ta đi qua, vậy thì tình hình bây giờ của chúng ta coi như là nguy hiểm.”

Tôi nghe vậy thì có hơi sốt ruột nói: “Nếu chúng ta trở lại cái mương đã bị lấp đầy đó, có lẽ có thể trở về hiện thực.”

Nhưng chú Lê lại lắc đầu nói: “Vô dụng thôi, cháu nghĩ xem vì sao mấy lần trước lại trở về hiện thực được?”

Nghe chú ấy nói vậy, tôi mới nhớ ra, mấy lần trước đều ở lúc gặp nguy hiểm, tôi đều tỉnh lại ở dưới cái mương, nhưng mới vừa rồi chúng tôi gặp hai hành thi ở chỗ quầy lễ tân kia cũng coi như là lúc nguy hiểm, nhưng ba người chúng tôi vẫn ở đây, không có dấu hiệu gì của việc thoát khỏi nơi này cả?

Lúc này chú Lê lại than thở: “Đây là điều chú lo lắng nhất, nếu như nơi này thật sự là ảo cảnh chúng ta từng đến, vậy thì khó giải quyết rồi!”

“Ý chú là khi chúng ta đã tiến vào thì không ai có thể đánh thức ư?” Tôi hỏi.

Chú Lê gật đầu nói: “Không chỉ như thế, cháu có ấn tỏa hồn, cho nên cháu vào đây cả hồn lẫn xác, còn bọn chú chỉ sợ là thân thể còn ở hiện thực, nếu lúc này có người muốn giết bọn chú, chắc chắn là dễ như trở bàn tay.”

“Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta không thể cứ ở đây chờ chết được.” Tôi vội vàng nói.

Chú Lê trầm tư trong chốc lát rồi nói với tôi: “Bây giờ đối phương dẫn chúng ta đi lòng vòng chính là muốn dễ dàng ra tay giết chết mọi người, bây giờ người duy nhất có thể tự cứu mình chỉ có cháu thôi.”

Tôi nghe vậy thì hơi sửng sốt, sau đó lập tức nói với chú Lê: “Vậy chú nói đi, cháu nên làm gì bây giờ?”

Sau đó chú Lê nói cho tôi biết, bây giờ chỉ có một mình tôi là có thể dễ dàng thoát khỏi cái ảo cảnh này, nhưng tôi rời đi một mình cũng nguy hiểm, vì bên cạnh tôi không có ai bảo vệ nên khi linh hồn tôi hoảng sợ thì sẽ tự tỉnh lại khỏi ảo cảnh.

Nhưng vừa rồi do có chú Lê và Đinh Nhất ở cùng, nên trong lòng tôi chỉ sợ hãi thoáng qua thì biến mất, vì vậy mới không tỉnh dậy giống lần trước.

CHƯƠNG

Cơ hội duy nhất

Bây giờ tôi phải tỉnh lại, bởi vì chỉ có tôi tỉnh lại mới có thể trở lại không gian thực để đánh thức chú Lê và Đinh Nhất...

Nhưng vấn đề bây giờ là làm sao tôi có thể tỉnh lại? Đi đến trước quầy lễ tân tìm hai hành thi kia, sau đó để hai người họ cùng tấn công thì tôi tỉnh lại à? Nhưng nếu như vậy mà có thể tỉnh lại thì vừa rồi tôi cũng đã tỉnh dậy rồi chứ? Nếu không thì có thể nhảy lầu? Nhưng lỡ như không thoát khỏi ảo cảnh thì sao? Vậy có phải tôi cũng chết luôn không?

Cuối cùng, nghĩ tới nghĩ lui, chúng tôi quyết định trở lại nơi xảy ra vụ tai nạn xe, nếu chúng tôi gặp Chu Đại Lâm ở đó, vậy đồng nghĩa với việc chúng tôi tiến vào ảo cảnh sẽ không ngừng tái diễn...

Cứ như vậy thì chỉ cần tôi lên xe lần nữa, lại trải qua tai nạn xe, thì tôi sẽ có thể tỉnh dậy. Mặc dù khả năng chiến đấu của tôi không tiến bộ, nhưng tôi vẫn tin rằng mình có thể đánh thức được Đinh Nhất và chú Lê.

Đã quyết định như vậy, chúng tôi chuẩn bị lái xe đến khu vực đó, lúc này Tiểu Tống có vẻ sợ hãi nói: “Nếu không thì chúng ta trực tiếp đến đồn cảnh sát báo đi.

Tôi cười lạnh nói: “Anh không sợ đồn cảnh sát có một đám hành thi như vừa rồi chờ mình à?”

Tiểu Tống xụi lơ ngay, người run lên, xem ra anh ta biết những thứ kia là gì, hoặc có thể nói, anh còn biết nhiều hơn chúng tôi, cho nên lúc này mới sợ như thế.

Nhưng đoán chừng anh ta cũng không ngờ rằng Chu Nhược Mai lại không quan tâm đến sống chết của mình, vì vậy tôi mới hù dọa anh ta nói: “Tiểu Tống, thật ra có lúc không cần vì công việc mà liều mạng như vậy, lỡ mà ném mất mạng thì thật không đáng chút nào.”

Tiểu Tống nghe tôi nói vậy thì lắp ba lắp bắp nói: “Cậu... đây là ý gì? Tôi, tôi không... tôi không hiểu.”

Tôi thấy anh ta ở đó mà giả bộ hồ đồ thì cũng lười đáp lại.

Xe lái nhanh trên quốc lộ, mỗi chúng tôi đều có tâm sự riêng, chuyện lần này nguy hiểm hơn lần trước rất nhiều, không xong việc thì tất cả chúng tôi đều chết ở Philippines.

Mấu chốt là tôi có thể tỉnh lại từ trong ảo cảnh hay không, bây giờ không còn nhiều thời gian nữa, chú Lê và Đinh Nhất có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, tôi phải tìm được và gọi họ tỉnh lại trước đối phương.

Xe nhanh chóng chạy đến đoạn đường xảy ra tai nạn, Triệu Dương cho xe dừng ở đúng vị trí cũ, tôi thật tò mò tại sao kỹ thuật dừng xe của anh ta lại có thể điêu luyện như vậy.

Lúc đang thất thần, chú Lê đột nhiên đẩy tôi một cái rồi nói: “Hình như đằng xa có xe đi tới.”

Tôi quay đầu nhìn hai người một cái, sau đó cũng quay đầu chạy về phía có âm thanh... Lúc này trời bắt đầu đổ mưa nhỏ, quần áo của tôi nhanh chóng bị thấm ướt, chỉ mong nhìn dáng vẻ

chán nản của tôi có thể làm cho chiếc xe du lịch kia dừng lại một lần nữa.

Mặc dù lúc ấy, trong lòng tôi không chút để ý, nhưng tôi biết đây là đường ra duy nhất của mình, bất kể là có thể qua được hay không tôi đều phải dốc hết sức để thử một lần, nếu không sợ là Đinh Nhất và Chú Lê sẽ vĩnh viễn kẹt ở trong ảo cảnh này.

Chiếc xe du lịch vẫn như cũ, từ từ đậu ở bên lề đường, có hướng dẫn viên bản xứ tốt bụng vẫy tay với tôi... Sau khi nhìn thấy chiếc xe du lịch, tôi chắc chắn nơi này chính là ảo cảnh, vì vậy tôi lên xe không chút do dự.

Tình hình lại xảy ra, chẳng qua lần này tôi không định thay đổi gì như hai lần trước nữa, mà yên tĩnh ngồi chờ, chăm chú nhìn kính chắn gió phía trước, chờ chiếc xe tải chở hàng đâm về phía mình...

Không lâu sau, chiếc xe chở hàng kia xuất hiện đúng thời điểm, mọi người trên xe đều thét lên kinh hoàng, nhưng những việc họ có thể làm chỉ là hét lên mà thôi. Sau khi bị đụng xe, cơ thể tôi giống như đang ngồi xe qua núi vậy, nhanh chóng xuất hiện tình trạng mất trọng lực, tiếp đó trước mắt tôi tối sầm ...

Bồng nhiên... Tôi mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm dưới cái mương kia, tôi cảm thấy sau lưng bị đá làm cho đau đớn. Hoảng hốt mấy giây, tôi mới nhớ ra tình cảnh mà mình đang gặp phải, sau đó tôi xoay mình bò dậy.

Lúc này tôi mới phát hiện, Đinh Nhất cùng chú Lê nằm ở bên cạnh mình, lúc này dù hai mắt họ nhắm nghiền nhưng con ngươi dưới mí mắt lại không ngừng động đậy, đây chính là biểu hiện của ly hồn.

Ai ngờ tôi vừa định đánh thức bọn họ, thì đột nhiên cảm giác sau gáy có một trận gió lớn tấn công tới, tôi tránh sang một bên

theo bản năng, thấy một cánh tay màu đen đánh về phía mình... Tôi thầm căng thẳng, lập tức lăn tránh thoát một kích trí mạng sau lưng, sau đó nhanh chóng xoay lại.

Khi thấy rõ người đánh lén mình, tim tôi nảy lên, đó là một người đàn ông trung niên người nát thịt vụn, tàn hồn của ông ta chui vào trí óc tôi, đây cũng là một người bị hại, sau khi chết còn phải làm hành thi, đúng là đáng thương.

Lúc trước gặp phải hành thi, bên tôi luôn có Đinh Nhất và chú Lê, cho nên đương nhiên không cần tôi phải ra tay. Nhưng bây giờ họ đều không ở bên cạnh, liều mạng thì chắc chắn không được, nếu tôi xoay người chạy thì chú Lê và Đinh Nhất sẽ xong đời!

Nhìn hành thi sau lưng hai người, tôi cắn răng, muốn dụ nó đi rồi nói sau, nếu không mọi người đều chết ở đây mất... Vì vậy tôi nhặt một hòn đá trên mặt đất quăng về vào cổ của hành thi kia.

Loại hành thi này không có trí thông minh, chỉ biết chạy đuổi theo người sống để giết, cho nên dẫn nó đi hẳn là một chuyện dễ dàng... Thấy tôi vung vẩy chạy về phía trước, hành thi vội đuổi theo sau. Nếu lúc ấy cho tôi bấm giờ, chắc tôi cũng sắp chạy nhanh bằng Lưu Tường* rồi!

* Vận động viên điền kinh nổi tiếng của Trung Quốc.

Chạy ra ngoài phạm vi cái mương, tôi trông thấy Triệu Dương nằm vắt ngang ở ven đường. Tôi thầm kêu không tốt rồi, bởi lúc ấy tôi chạy quá nhanh, tạm thời không kịp quẹo sang hướng khác, chỉ có thể vội vàng chạy tới bên cạnh anh ta.

Tôi lo hành thi sau lưng sẽ tập kích Triệu Dương, vì vậy lập tức dừng lại, kết quả là tên hành thi kia chẳng thèm nhìn Triệu Dương mà đã chạy thẳng tới chỗ tôi... Tôi lúc này mới nhớ ra là chú Lê từng cho anh ta một lá bùa khóa dương, bây giờ chắc hành thi không thấy anh ta.

Vì vậy tôi liều mạng chạy về hướng xe, hy vọng có thể lái xe chạy xa một chút, vừa tới gần xe, tôi thấy Tiểu Tống đang hôn mê ngồi chỗ ghế lái, vì vậy tôi mở cửa bên ghế phụ, sau đó đóng chặt cửa xe.

Tôi cũng không khách sáo cho anh ta hai bạt tai, Tiểu Tống giật mình tỉnh lại... Đầu tiên anh ta mê man nhìn tôi, sau đó chợt nhớ ra cái gì thì vội nhìn hành thi ngoài cửa xe với vẻ mặt đầy sợ hãi, anh ta há mồm hét lên.

Tôi thấy vậy lập tức lấy tay bịt chặt miệng anh ta, hung dữ nói: “Muốn sống thì đừng lên tiếng”.

CHƯƠNG

Sao lại là anh ta?

Nghe tôi nói vậy, Tiểu Tống lập tức nuốt dục vọng muốn hét xuống... Thật ra thì vào lúc con người ta sợ hãi cực độ thì hét toáng lên là hành động bản năng, như vậy có thể hóa giải nỗi sợ hãi trong tâm hồn. Tôi ép Tiểu Tống ngậm miệng, mặc dù anh ta đã kiềm chế tiếng kêu của mình, nhưng cơ thể thì vẫn không ngừng run rẩy...

Lúc này, hành thi kia đã tới trước xe, có lẽ do xe rất kín, cho nên trong xe và ngoài xe giống như hai thế giới, hành thi tạm thời chưa nhìn ra tôi.

Tôi sợ nó sẽ trở về tìm chú Lê và Đinh Nhất, lúc tôi đang do dự không biết nên làm gì, thì nghe thấy giọng nói run rẩy của Tiểu Tống: "Chúng ta lái xe đi thôi..."

Tôi có hơi tức giận nói: "Bạn của tôi và Triệu Dương đều đang ở bên ngoài đấy, anh lại muốn đi như vậy à? Thế mà anh cũng nghĩ ra được!"

Không biết tại sao Tiểu Tống nghe thấy tôi nhắc đến Triệu Dương thì lại chấn động, tôi khó hiểu nhìn anh ta rồi nói: "Tiểu Tống, anh biết gì về những chuyện này? Anh có biết rằng nếu vừa rồi tôi không đánh thức anh thì anh cũng chẳng sống được

không?”

Anh ta tái nhợt nói: “Tôi biết... rồi.”

“Anh đã tỉnh lại rồi, nhưng bạn tôi vẫn còn bị vây trong ảo cảnh, tôi không thể mặc kệ họ mà rời đi được.” Tôi âm trầm nói.

Tiểu Tống nhìn về phía tôi, nhưng muốn nói lại thôi, dường như muốn nói cái gì nhưng rốt cuộc không dám nói... Tôi không có thời gian kì kèo với anh ta, dù hành thi bên ngoài đã bị tôi dẫn đi, nhưng có quỷ mới biết những hành thi khác có tìm đến chú Lê không.

Vì vậy tôi vỗ vỗ bả vai Tiểu Tống nói: “Anh nghe cho kỹ đây, nếu như anh còn muốn sống thì nhớ những lời này của tôi: Lát nữa tôi sẽ xuống xe, lén trở về, anh phải ngồi im trên xe chờ chúng tôi, chỉ cần anh không xuống xe thì tạm thời sẽ không xảy ra chuyện gì. Nếu anh lái xe đi mà không có đại sư của chúng tôi, anh chỉ có một con đường chết thôi, biết không?”

Tiểu Tống gật đầu, nhưng khi tôi vừa định xuống xe, anh ta kéo tôi lại nói: “Cậu Trương... cẩn thận với Triệu Dương đấy”.

Tôi nghe vậy thì khó hiểu nhìn sang, chờ anh ta nói tiếp. Tiểu Tống do dự một lúc, sau đó mới nói nhỏ với tôi: “Triệu Dương mới là người của tổng giám đốc Chu...”

Tôi rất kinh ngạc, sao có thể là Triệu Dương? Nếu anh ta mới chính là đối thủ của chúng tôi, vậy sao ở trong ảo cảnh tôi lại thấy người đàn ông đó? Tiểu Tống nói là thật hay giả, anh ta có gạt tôi không?

Thôi, giờ không phải lúc suy nghĩ lung tung, tôi phải nhanh chóng tìm Đinh Nhất và chú Lê, nếu không hai người họ sẽ đều gặp nguy hiểm.

Vì vậy tôi gật đầu với Tiểu Tống nói: “Được, tôi sẽ tự có tính

toán, nhớ lời tôi vừa nói, ở yên đây chờ tiếp ứng chúng tôi, nhớ là không được xuống xe một mình."

Sau khi nói xong tôi liền nhìn ra ngoài xe, phát hiện hành thi lúc nãy đã tới bên kia xe, vì vậy tôi từ từ mở cửa bằng động tác thật nhẹ nhàng rồi xuống xe, trong tình huống này, tôi không muốn đánh động nó, chạy nhanh về để đánh thức Đinh Nhất với chú Lê.

Với tình huống trước mắt, chỉ có thể đánh thức bọn họ thì khả năng chúng tôi thắng mới lớn hơn một chút. Đến lúc đó, nếu Triệu Dương thực sự là người xấu thì chúng tôi cũng không sao cả. Nhưng bây giờ Triệu Dương và bọn chú Lê cùng ở trong ảo cảnh, nếu nơi đó do Triệu Dương tạo nên, vậy chắc chắn anh ta có thể tự do ra vào, như vậy, chú Lê sẽ...

Nghĩ tới đây, tôi không quản nhiều nữa, vội vàng chạy nhanh hơn. Tôi cũng không thèm quay đầu nhìn lại, bởi không cần suy nghĩ cũng biết hành thi kia đang đuổi phía sau, bây giờ chủ yếu là xem ai nhanh hơn thôi.

Ngay lúc đi qua chỗ Triệu Dương nằm lúc trước, tôi không kìm được giật thót, không thấy bóng dáng Triệu Dương đâu nữa, vì vậy tôi lập tức liều mạng chạy về hướng chú Lê và Đinh Nhất.

Khi chạy đến cái mương, tôi cảm thấy phổi mình đã cạn không khí rồi, nếu còn chạy nữa chắc sẽ nổ phổi mất.

Ngay lúc này, tôi lại đột nhiên thấy một người đứng ở đằng trước, quay lưng về phía mình, nhìn bóng dáng chắc là Triệu Dương. Lòng tôi chợt vội như mèo cào, vì vậy tôi vừa thở hổn hển vừa nói: "Triệu Dương... khụ khụ.. Thật là anh, có phải không... Anh muốn tìm tôi à? Khụ khụ... tôi ở đây!"

Tiếng gọi của tôi đã làm anh ta chú ý, anh ta từ từ quay đầu lại, đây không phải Triệu Dương thì là ai chứ? Anh ta thấy tôi trở lại nhanh như vậy thì có hơi kinh ngạc, nhưng ngay sau đó cười lắc

đầu nói: “Trương Tiến Bảo, mày đúng là không biết sống chết.”

Lúc này, một luồng tà khí tấn công tới tôi từ phía sau, tôi biết đó là hành thi kia nên rụt cổ lại theo bản năng, trong đầu nghĩ lần này xong rồi! Không ngờ Triệu Dương nhẹ nhàng khoát tay một cái, cỗ hành thi sau lưng lập tức đứng một bên.

Tôi nhất thời thở phào nhẹ nhõm, xem ra Triệu Dương chưa muốn tôi chết! Nói chuyện cũng tốt, có thể trì hoãn chút thời gian, có lẽ chuyện còn có cơ hội biến chuyển không chừng...

Vì vậy tôi cười thản nhiên với Triệu Dương: “Triệu Dương, thật không nhận ra, không biết tại sao anh lại thiết kế những chuyện này để hại chúng tôi?”

Triệu Dương cười lạnh, sau đó nói ra sau lưng tôi: “Sư huynh, cậu ta nói không biết chúng ta kìa...”

Tôi nghe mà lòng trầm xuống, lập tức quay đầu lại nhìn, thấy người đàn ông bản xứ đã nhìn thấy trong ảo cảnh với vẻ mặt đầy thâm độc đứng sau lưng mình… trong lòng tôi thầm kêu khổ! Một người còn chưa ứng phó được, vậy mà lại tới thêm một người nữa!

Mặc dù lúc này tôi sợ đến chân đều nhũn ra, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ như thường, đây là tôi học được từ chú Lê, mọi chuyện đều không thể thua khí thế, nếu không chắc chắn là sẽ chết sớm hơn.

Vì vậy tôi khẽ mỉm cười nói: “Hai vị không tự giới thiệu một chút sao?'

Người đàn ông mặt đen sau lưng thấp giọng nói: “Sư đệ, đừng nói nhảm với gã, trực tiếp làm thịt gã thì hơn, dùng cơ thể gã để luyện Thi vương thì cực tốt, ta thấy còn mạnh hơn cả Chu Đại Lâm, lão không trẻ khỏe bằng tên này...”

Tôi nghe vậy thì mồ hôi lạnh thi nhau chảy xuống, nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì, nói với Triệu Dương: “Mặc dù tôi không biết anh, nhưng chắc là anh biết tôi, Trương Tiến Bảo chỉ có chút bản lĩnh thôi, chẳng lẽ anh còn sợ tôi lật ngược tình thế ư?”

Tôi đang nói sự thật, chắc chắn hai người kia biết rất rõ về tôi, nếu không thì sao họ có thể nhàn nhã trò chuyện với tôi ở đây chứ.

CHƯƠNG

Thù giết sư phụ

Sau khi Triệu Dương nghe tôi nói xong thì đầy tự tin nhìn người đàn ông mặt đen nói: "Sư huynh, anh em chúng ta không thể để Trương Tiến Bảo làm quỷ hồ đồ được, hôm nay dù chết cũng phải để cậu ta biết vì sao mình chết, nếu không ngày sau đến địa phủ gặp sư phụ chúng ta, ông ấy cũng không biết ai giúp mình báo thù."

Tôi lập tức có tính toán, quả nhiên hai người này là hai nghiệt đồ của Đà Gia, ai... Bạch Kiện à Bạch Kiện, anh xem chuyện anh làm đã gây bao nhiêu phiền phức cho ông đây? Hôm nay nếu may mắn không chết, xem ông đây trở về sẽ dạy dỗ lại anh thế nào.

Triệu Dương thấy tôi ngẩn ra thì cười nói: "Làm sao? Sợ rồi? Trương Tiến Bảo, mày không phải rất lợi hại ư? Việc gì cũng quản! Chẳng lẽ mày chưa nghĩ tới hậu quả hôm nay à?"

Tôi nhún vai nói: "Cái này đúng là chưa từng nghĩ, chẳng qua là không biết hai vị rốt cuộc là học trò của ai?"

Tôi đúng là biết rồi nhưng vẫn hỏi vì để trì hoãn thêm chút thời gian...

Triệu Dương hừ lạnh một tiếng nói: "Hôm nay tao sẽ cho mày biết, hai bọn tao đều là học trò của Đà Gia."

“Đà Gia...?” Mặt tôi làm vẻ như không nhớ nổi.

Triệu Dương bị biểu hiện đó của tôi chọc giận, anh ta nói một câu “Tự tìm đường chết” liền muốn để hành thi đứng cạnh sư huynh anh ta xông về phía tôi, tôi thấy vậy thì vỗ đầu một cái rồi nói: “Anh nói là Trần Mộng Nam à? Ông ta còn có học trò sao? Tôi tưởng ông ta chỉ có một sư muội chứ?”

Triệu Dương thấy tôi rốt cuộc nhớ ra sư phụ mình là ai, lúc này mới thoáng dịu lại, sau đó lạnh giọng nói: “Mày với sư phụ tao vốn nước sông không phạm nước giếng, nhưng hết lần này đến lần khác lại giúp cảnh sát Trung Quốc đối phó với ông ấy, làm hỏng đại sự của ông ấy, cuối cùng hại cả tính mạng!”

Tôi nghe vậy không kìm được thầm kêu khổ, nghe ý tứ của Triệu Dương thì sư phụ anh ta bị như vậy tất cả do tôi, thật đúng là chẳng nói lý lẽ, rõ ràng sư phụ anh ta bám theo tôi không buông, còn ba lần bốn lượt muốn giết tôi mà! Hơn nữa, cuối cùng lão ta bị cảnh sát bắn chết, liên quan gì đến tôi chứ! Sao họ lại tìm tôi báo thù! Nếu các người có bản lĩnh thì trở về mà tìm cảnh sát đi!

Triệu Dương thấy biểu hiện tâm tình bất định của tôi, thì trầm mặt nói: “Làm sao? Mày không nhận ư?”

Tôi than thở nói: “Sao có thể trách tôi được? Lúc đầu sư phụ anh buôn bán ma túy ở biên giới Trung Quốc, còn hại chết mấy cảnh sát, nếu tôi không ra mặt thì ông ta cũng không có con đường tốt! Sư phụ anh cũng đã từng chạy ra nước ngoài, lại cứ phải về nước để tìm cách giết tôi? Cuối cùng thì bị cảnh sát bắn chết! Anh nói xem sao có thể oán trách tôi chứ?”

Tôi phỏng đoán tình cảm giữa Triệu Dương và sư phụ anh ta rất sâu đậm, nghe tôi nói vậy, bắp thịt trên mặt anh ta co quắp lại, nếu không phải bây giờ tôi và anh ta đứng khá xa nhau, thì tôi chắc là anh ta đã nhào tới lấy tay xé xác tôi không biết chừng.

Nhưng điều tôi không nghĩ tới là, anh ta đột nhiên cười dữ tợn nói: “Biết tại sao tao chưa vội giết mày không?”

Tôi nghe vậy, vô tội nói: “Tôi cảm thấy anh là người biết phải trái, hẳn là do muốn nghe tôi giải thích một chút…”

“Ha ha ha ha!” Triệu Dương cười gằn một tràng, sau đó đắc ý nói: “Đó là tao muốn để mày cảm nhận một chút, người mình quan tâm chết trước mặt mà mình không thể làm gì cả có mùi vị như thế nào…”

Tôi nghe mà lòng trầm xuống, lập tức nói với Triệu Dương: “Anh cần gì nào? Có phải anh cảm thấy trên đời này không ai có thể quản được anh nữa không? Anh đừng quên rằng rồi cũng sẽ có ngày anh phải chết, chẳng lẽ anh không sợ nhân quả ư? Đừng nói anh có thể suốt đời không chết như sư phụ mình, ông ta chính là minh chứng tốt nhất cho việc không ai có thể sống mãi mà không chết.”

“Mày im miệng! Mày không xứng nói đến sư phụ tao.” Triệu Dương hoàn toàn bị tôi chọc điên lên.

Tôi thở dài nói: “Tôi không biết trong mắt anh, sư phụ anh là người thế nào, tôi chắc lúc đầu ông ta cũng là người tốt, nhưng không biết từ lúc nào, ông ta đã mang chấp niệm trong lòng mà biến thành ác ma… Chẳng lẽ anh cũng muốn bước theo sai lầm đó ư? Nghe tôi khuyên một câu, quay đầu là bờ, thừa dịp trên người anh chưa gánh tội nghiệt sâu nặng…”

Triệu Dương cười lạnh nói: “A a… Quay đầu là bờ ư? Bây giờ tôi đã không thể quay đầu lại rồi, bởi vì sau lưng tôi không có bờ…” Anh ta nói xong câu này thì đột nhiên vung tay lên, đông nghịt bóng người đi ra từ sau lưng anh ta.

Khi tôi nhìn thấy rõ những bóng người này, lập tức hít một hơi khí lạnh, không khỏi thán phục đây thực sự đúng là làm bậy! Nhìn

những người bình thường bị anh biến thành hành thi, nếu trong tay tôi có cây súng, nhất định không chút do dự mà bắn anh hai nhát!

"Anh đúng là trò giỏi hơn thầy! Bản lĩnh của anh còn hơn cả sư phụ mình đấy, bởi vì anh còn ác hơn cả ông ta..." Tôi trầm giọng nói.

Nhìn những cỗ hành thi đếm không hết đằng sau Triệu Dương, tôi tỉnh táo hơn không ít, tình cảnh bây giờ của tôi, muốn bình an thoát thân thì khả năng không lớn, nhưng phải đánh thức được Đinh Nhất và chú Lê, chúng tôi không thể chết cả ở đây được.

Nghĩ vậy, tôi lạnh giọng nói với Triệu Dương: "Tôi thật không nghĩ ra, sao chấp niệm trong lòng thầy trò các anh lại lớn như vậy? Cuộc sống tươi đẹp thế kia, sao không thể đường đường chính chính đứng dưới ánh nắng mặt trời chứ?"

Triệu Dương hừ lạnh nói: "Ánh mặt trời? Loại ánh sáng này chưa bao giờ chiếu đến tao, tao vừa sinh ra thì đã sống trong u ám, nếu như không có sư phụ, chỉ sợ tao đã chết không biết bao nhiêu lần rồi! Trong lòng tao không có cha mẹ, chỉ có sư phụ thôi, thế mà mày… mày lại hại chết ông ấy! Thứ kiêu ngạo nhất trong cuộc đời ông ấy là thuật khống thi, tao sẽ luyện mày thành Thi vương, sau đó để mày tồn tại đời đời giữ mộ cho ông ấy."

Vừa nghe anh ta muốn đem tôi luyện thành Thi vương thì tôi cười bất đắc dĩ nói: "Tôi khuyên anh bỏ ý định này đi! Bởi anh vĩnh viễn cũng không thể luyện tôi thành một Thi vương bị thao túng được."

Tôi nói xong thì kéo cổ áo cho anh ta nhìn: "Biết thứ này không?"

Triệu Dương nhìn ấn tỏa hồn trên cổ tôi, sau đó trầm mặt nói: "Đây là dấu gì? Vì sao âm khí lại nặng như vậy?"

Tôi than thở nói: “Anh chẳng lẽ không thắc mắc vì sao anh ba lần bốn lượt muốn hại chết tôi trong ảo cảnh, nhưng tôi đều lần lượt tỉnh lại à? Có lẽ anh không tin, thật ra mỗi lần tiến vào ảo cảnh, tôi đều vào cả thể xác và thần trí, không hề giống người khác, chỉ vào nguyên thần thôi.”

“Không thể nào! Mày không phải là thần, sao lại có chuyện nguyên thần không thể rời đi chứ?” Triệu Dương không tin nói.

CHƯƠNG

Bầy thi nhường đường

Tôi thấy Triệu Dương không tin, thì chỉ ấn tỏa hồn trên cổ nói: "Bởi đây là ấn tỏa hồn, là do Hắc Bạch Vô Thường tự tay ấn ký lên, cho nên trên thế gian này không ai có thể câu nguyên thần của tôi đi được. Hôm nay coi như tôi bỏ mình ở đây, hồn phách có rời thân thể thì thần hồn vẫn thanh tỉnh, nên sẽ không bị anh khống chế, anh biết không?"

Triệu Dương cười lạnh nói: "Mày cho rằng tao sẽ tùy tiện tin tưởng lời mày nói ư? Hắc Bạch Vô Thường? Tại sao mày không nói mày quen Diêm Vương luôn đi."

"Anh không tin thì tôi cũng hết cách, nhưng những điều tôi nói là thật, tôi có cam kết với Hắc Bạch Vô Thường, nếu tôi bỏ mạng trước thời hạn, chắc chắn họ sẽ điều tra rõ. Đến lúc đó, anh cho rằng bằng bản lĩnh của anh có thể an toàn thoát đi sao? Sư phụ anh chết là lỗi do tự ông ta gánh lấy, không liên quan đến người ngoài... Hôm nay, nếu không có Trương Tiến Bảo tôi, ông ta sớm muộn cũng sẽ gặp người khác đến kết thúc sinh mệnh mà thôi! Thật ra anh hiểu hơn ai hết, tại sao cứ phải giữ chấp niệm như vậy?"

Triệu Dương nghe tôi nói, mặt mê man, tựa như trong lòng

đang suy nghĩ lời tôi nói, nhưng đúng lúc này, người đàn ông da đen phía sau đột nhiên nói với Triệu Dương: "Sư đệ, đừng tin gã nói nhảm, có thể giết gã hay không, thử là biết ngay."

Tôi nghe vậy thì lòng cả kinh, vội quay đầu nhìn lại, thấy hành thi đang đứng phía sau tôi đột nhiên chộp tới, nói ra cũng thật khéo, lúc nó chộp tới ngực tôi, lại đụng trúng cái răng thú tôi đeo trước ngực...

Cỗ hành thi kia giống như bị chạm phải bàn là phải bỏng, nó lập tức hú lên kinh dị rồi nhảy ra xa.

Người đàn ông mặt đen thấy vậy thì cả kinh, sau đó nghi hoặc nói: "Trên người mày có vật gì vậy?"

Tôi dĩ nhiên sẽ không nói cho hắn biết, đó là do cái răng thú trước ngực, vì vậy tôi nói bậy: "Tôi đã sớm nói với các người rồi, trên người tôi có ấn tỏa hồn, không vật âm tà nào có thể tùy tiện đến gần, các người lại khăng khăng không tin!"

Người đàn ông mặt đen bán tín bán nghi nhìn tôi nói: "Mày đừng nghĩ đến việc đùa bỡn với bọn tao, nói thật cho mày biết, hôm nay ông trời cũng không cứu được mày. Hai anh em tao không sợ nhân quả tuần hoàn, hôm nay bất kể ai bảo bọc mày cũng đều vô ích thôi! Chờ bọn họ biết được mày đã chết, thì thi thể mày đã sớm thối nát rồi, mày có tin không? Trương Tiến Bảo, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của mày..."

Người đàn ông mặt đen nói xong, lại điều khiển hành thi bên người hắn đánh về phía tôi, cũng không biết tại sao, sau khi cỗ hành thi này bị răng thú làm cho sợ hãi thì lại cũng có chút sợ hãi với tôi.

Dưới sự thúc giục của người đàn ông mặt đen, nó lại nhào tới tôi... Thật ra trong lòng tôi biết, nếu như liều mạng, tôi khẳng định không phải đối thủ của bọn họ, trên người tôi có răng thú, có thể

tránh được một đòn trí mạng của hành thi, nhưng muốn làm lá chắn vạn năng thì đó là điều không thể.

Nếu bất đắc dĩ, tôi cũng nghĩ tới việc sẽ thiêu hủy thẻ đen, nhưng lúc này thời gian không còn kịp rồi, hành thi kia đã đến gần, xem ra số của Trương Tiến Bảo tôi hôm nay đã hết, phải chết ở nơi xứ người rồi.

Tiếc nuối duy nhất là không cứu được chú Lê và Đinh Nhất, chỉ sợ sau khi tôi chết, bọn họ cũng sẽ không tốt lành gì, đến lúc đó ba người chúng tôi chỉ có thể làm bạn trên đường xuống Hoàng Tuyền thôi...

Nhưng tôi nhắm mắt đợi nửa ngày, vậy mà không thấy hành thi kia tiến lên tấn công tôi, vì vậy có chút nghi ngờ, tôi mở mắt nhìn bốn phía, nhưng lại phát hiện ở thời khắc mấu chốt, Triệu Dương lại ngăn cản hành thi kia.

Người đàn ông mặt đen chất vấn: "Sư đệ? Chẳng lẽ còn sợ nhân quả kia sao?"

Triệu Dương lắc đầu nói: "Để cho cậu ta chết như vậy thì dễ dàng quá." Sau khi nói xong anh ta vung tay về hướng sau lưng, những hành thi kia nhường thành một con đường, sau đó Triệu Dương chỉ con đường đó nói với tôi: "Đi thôi, đi gặp bạn mày một chút, tao sợ mày lên đường một mình sẽ cô đơn..."

Tôi không nghĩ đến vào lúc này Triệu Dương có thể chơi trò đó, xem ra anh ta quá khinh thường Trương Tiến Bảo tôi. Nếu anh ta đã cho tôi cơ hội, sao tôi lại không nắm bắt cho được, vì vậy tôi giả bộ sợ hãi nói: "Tôi làm việc đó một mình, anh cần gì phải giết bọn họ chứ?"

Triệu Dương nghe vậy ngửa mặt lên trời cười dài nói: "Muốn chết một mình? Không dễ như vậy đâu, họ đều là đồng phạm hại chết sư phụ tao, coi như tao không luyện mày thành Thi vương

được, nhưng họ thì có thể chứ? Trên người họ cũng có ấn tỏa hồn à?”

Tôi nghe mà lòng căng thẳng, Triệu Dương nói đúng, đúng là khi chết, hồn tôi sẽ không rời xác, nhưng chú Lê và Đinh Nhất lại khác, cho nên tôi có liều mạng già cũng không thể để họ bị luyện thành hành thi! Vì vậy tôi nhìn Triệu Dương, sau đó sải bước đi vào trong con đường mà hành thi tạo ra...

Khi tôi đi qua không biết bao nhiêu hành thi, trong lòng không có nửa phần do dự, mặc dù bọn nó chỉ cần đưa tay ra là có thể tùy tiện xe nát tôi… Bởi tôi biết bây giờ, tôi là người duy nhất có thể cứu chú Lê và Đinh Nhất, tôi phải đánh thức bọn họ ra khỏi ảo cảnh.

Đinh Nhất và chú Lê đang nằm cuối con đường, hai mắt nhắm nghiền nhưng mắt lại không ngừng chuyển động. Mặc dù với tình hình bây giờ, nếu tôi đánh thức họ thì phần thắng cũng gần như không có, nhưng tôi không thể để họ chết mơ hồ như vậy được.

Vì vậy tôi đi tới gần họ, từ từ ngồi xổm xuống, sau đó dùng lực đẩy Đinh Nhất. Nhưng không ngờ, Đinh Nhất lại không có chút phản ứng nào. Lúc đầu tôi bị anh ta đẩy như vậy là tỉnh dậy, nhưng chẳng lẽ trừ tôi ra, những người khác không thể làm vậy ư? Vẫn phải tát thật mạnh như Tiểu Tống à?

Tôi nghe sau lưng có tiếng cười lạnh của Triệu Dương: “Tao khuyên mày chớ uổng phí sức lực, nguyên thần của họ bị kẹt trong ảo cảnh, há có thể tùy tiện lay tỉnh?”

Tôi nghe vậy, trong lòng nghĩ... không đúng, phải có cách đánh thức họ dậy, Đinh Nhất và chú Lê cũng không phải người bình thường, có thể có cách gì khác không?

Thật là đến lúc này chỉ hận rằng đã đọc sách quá ít, sớm biết vậy thì thường ngày tôi nên chăm chỉ theo chú Lê học tập, nếu

không đến bây giờ lại chẳng tìm được đối sách gì! Trong lòng ảo não, tôi quỳ xuống bên người Đinh Nhất, cúi đầu lo lắng suy nghĩ...

Đột nhiên, tôi thấy cái răng thú treo trước ngực, vật này là vật đại hung, không biết dùng nó châm một cái thì Đinh Nhất có thức dậy không? Nghĩ tới đây, tôi lấy chiếc răng thú ra đâm vào Đinh Nhất.

Tôi không ngờ Đinh Nhất sẽ phản ứng mạnh như vậy, người nhảy dựng từ dưới đất lên!

CHƯƠNG

Sư cô giá lâm

Đinh Nhất không có nửa phần chần chừ, lập tức đem máu chó đen trộn chu sa điểm vào những hành thi quanh chúng tôi. Tôi thấy vật này đúng là có tác dụng, thì đi về phía chú Lê định châm chú ấy một cái, nhưng tôi chưa kịp làm vậy thì chú ấy đã từ dưới đất ngồi dậy... Thời gian đúng là trùng hợp, tôi không nhịn được hoài nghi, có phải hai người họ đã sớm tỉnh dậy hay không!

Chú Lê tỉnh dậy thì lập tức lấy ra lá bùa màu vàng, dính lên trán mấy hành thi bị Đinh Nhất điểm kia, sau đó nhanh chóng lấy ra một ống trúc nhỏ, rồi đổ vào miệng các hành thi.

Động tác của hai người họ liền mạch, nhanh chóng đến kinh người, lúc tôi phản ứng lại thì mấy hành thi có sự uy hiếp lớn nhất với chúng tôi đã được xử lý xong... Đoán chừng phía sau, hai người bọn Triệu Dương đều không biết biến cố ấy, lại vẫn chậm rãi đi tới bên phía này.

Khi họ tới nơi, thấy ba chúng tôi đứng ở đây, còn những hành thi của mình đều đã trở thành những thi thể thông thường nằm trên đất... Triệu Dương biến sắc, lập tức vẫy tay để càng nhiều hành thi tràn về hướng chúng tôi.

Tôi chợt lạnh lòng, cho dù động tác của chú Lê và Đinh Nhất có

nhanh hơn nữa, nhưng có quá nhiều hành thi như vậy, xem ra ba người chúng tôi lành ít dữ nhiều…

Đang lúc vạn phần hung hiểm, tất cả các hành thi lùi về sau giống như thủy triều, mới đầu tôi còn tưởng Triệu Dương lại có chiêu gì, nhưng khi tôi thấy hai sư huynh đệ kia cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, thì biết không phải do họ làm.

Mặc dù chúng tôi không biết là ai làm, càng không biết đối phương là địch hay bạn, nhưng lại xuất hiện đúng thời điểm để giải cứu chúng tôi… Bầy thi dần thối lui, tôi thấy một người con gái nhỏ bé gầy gò đứng ở đằng xa, lạnh lùng nhìn chúng tôi bên này.

Ánh mắt của cô gái kia rất linh hoạt, trông có hơi quen, bất chợt tôi cũng không nhớ được là đã gặp ở đâu…

“Sao lại là bà ta?” Chú Lê bên cạnh khó hiểu nói.

Tôi nghe vậy, biết chú ấy nhớ ra cô gái kia là ai, vội hỏi chú Lê: “Con nhỏ này là ai thế?”

Chú Lê trợn mắt nhìn tôi nói: “Xem trí nhớ của cháu kìa, đó không phải là Lý Y Đồng à?”

Đúng vậy! Tôi lúc này mới nhớ ra cô gái này là Lý Y Đồng đã biến mất lúc trước. Tâm trạng vừa buông lỏng lại căng thẳng, trong đầu nghĩ, đây là sư cô của Triệu Dương mà, lúc trước chỉ hai người bọn họ mà chúng tôi đã không đối phó được rồi, giờ lại đến thêm người nữa!

Ai ngờ tôi lại nghe Đinh Nhất thấp giọng nói: “Sao bà ta lại phải cứu chúng ta?”

Đúng vậy? Sao bà ta lại cứu chúng tôi chứ? Nếu như nói về thù oán, chúng tôi còn có thù oán với bà ta hơn với Triệu Dương ấy, theo lý mà nói, người muốn chúng tôi chết nhất là cô ta mới đúng.

Nhưng tôi thấy vẻ mặt của bọn Triệu Dương, thì hiển nhiên họ cũng không biết cô gái trước mặt là sư cô của mình - Mã Tiểu Như.

Lúc này, tôi thấy Lý Y Đồng lạnh lùng nhìn bọn Triệu Dương, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng nói với họ: “Sư phụ các người vốn đã đầy tội nghiệt, cần gì tăng thêm cho ông ấy chứ?”

Triệu Dương nghe vậy, mặt mờ mịt nói: “Cô là ai? Dựa vào cái gì mà nói sư phụ tôi đầy tội nghiệt?”

Lý Y Đồng lạnh nhạt nhìn bọn họ nói: “Ta và sư phụ các người có thâm giao, không phải một câu mà nói hết được, hai người giết người vô tội, vốn đã có oan nợ quấn người... Ta nể tình các người là đồng môn, hôm nay thay sư phụ các người điểm hóa cho các người, không nên ôm mãi chấp niệm trong lòng, bỏ đao xuống mới có đường quay lại...”

Triệu Dương nghe vậy thì thay đổi sắc mặt liên tục, sư huynh mặt đen bên người anh ta như muốn nói gì nhưng bị Triệu Dương ngăn lại, sau đó anh ta ngẩng đầu nói với Lý Y Đồng: “Không biết tiền bối có phải sư cô Mã Tiểu Như?”

Lý Y Đồng không nói lời nào mà chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Sư huynh đệ bọn họ cũng không nói hai lời, đột nhiên quỳ phịch xuống đất dập đầu ba cái, sau đó đứng dậy đi luôn…

Trời! Đây là tình huống gì vậy? Mới vừa rồi chẳng phải cứ đòi giết chúng tôi à, sao bây giờ lại cứ thế mà đi rồi? Nếu không phải bọn Triệu Dương tôn sư trọng đạo thì chính là biết không đánh lại được sư cô này, còn không bằng nghe lời, làm trẻ ngoan.

Chú Lê thấy bọn Triệu Dương đã đi thì ôm quyền với Lý Y Đồng nói: “Cảm tạ ơn cứu mạng của tiền bối hôm nay.”

Một người trung niên mà đi gọi một cô gái chỉ mới mười mấy tuổi là tiền bối đúng thật là kì quái. Nhưng cơ thể của cô gái trước mắt này lại chứa đựng một ma nữ đã chết mấy mươi năm trước,

đừng nói là gọi bằng tiền bối, cho dù gọi là bà nội cũng không quá đáng!

Không ngờ Lý Y Đồng chỉ gật đầu với chú Lê, sau đó chuyển ánh mắt về phía tôi nói: “Trương Tiến Bảo, cậu vẫn cho rằng tôi sẽ giết các cậu để báo thù cho sư huynh à?”

Tôi thầm giật mình nghĩ, chẳng lẽ lão yêu quái này đuổi hai sư chất đi để tự mình ra tay ư? Nhưng sao bà ta phải làm trò trẻ con như vậy? Vì thế tôi chỉ có thể ngượng ngùng cười nói: “Nếu tiền bối thực sự muốn mạng nhỏ này của chúng tôi thì vừa nãy cũng không cần ngăn bọn Triệu Dương lại, đúng không?”

Trên thực tế, những gì tôi nghĩ cũng không thể là không có khả năng, người này đã sống không biết bao nhiêu năm rồi, đích thị là một cao nhân, tính tình cũng khác thường, nói không chừng sẽ có suy nghĩ muốn tự tay giết chúng tôi mới thỏa mãn.

Ngay lúc tôi còn đang thấp thỏm bất an chờ bà ta trả lời, bà ta đột nhiên cười với tôi nói: “Cậu có thể bình tĩnh lại một chút, tôi cách xa như vậy cũng có thể nghe thấy tim cậu đập loạn lên đấy! Yên tâm, tôi sẽ không giết các cậu. Tôi với sư huynh không giống nhau, trong lòng tôi không có chấp niệm như huynh ấy, chẳng qua là có chút nhớ nhung mà thôi...”

Lúc này tôi thấy đúng là trong mắt Lý Y Đồng có sự thâm tình rất rõ, xem ra có thể bà ta rất yêu Trần Mộng Nam, chẳng qua là không ôm hận khư khư như sư huynh, nếu không hẳn bà ta đã sớm tìm chúng tôi báo thù.

Tôi nghe bà ta nói như vậy, ngược lại có hơi ngượng ngùng nói: “Bà... chuyện của sư huynh bà, quả thực rất xin lỗi! Thật ra tôi cũng không muốn làm kẻ địch của ông ta, nếu có thể lựa chọn, tôi thật không muốn trở thành kẻ địch của ông ta chút nào.... Ông ta thực sự đã chết rồi sao?”

Thật ra thì trong lòng tôi có một vấn đề chưa rõ, dẫu sao người này cũng quá mạnh, bà ta lại đã sống một mình nhiều năm, để tìm một cơ thể giúp người mình yêu sống lại thì cũng không phải ai cũng làm được.

Lý Y Đồng nghe tôi nói xong, lấy trong ngực ra một cái túi nhỏ, tôi mơ hồ cảm nhận được khí đen quanh quẩn nó, chắc chắn đó không phải vật tầm thường...

CHƯƠNG

Tính số

Lúc này thấy Lý Y Đồng nhìn cái túi nhỏ trong tay vô cùng dịu dàng, sau đó sâu kín nói với tôi: "Ông ấy ở đây... với tội nghiệt của ông ấy, hồn xuống âm phủ tất không có kết quả tốt, tôi quả thực không đành lòng thấy ông ấy một mình chịu khổ, cho nên đã thu nguyên thần của ông ấy lại, đến lúc thân thể hiện tại của tôi biến mất, tôi có thể cùng ông ấy đi hết con đường âm dương. Đến lúc đó, bất luận có tội tình gì, chúng tôi cùng nhau gánh vác."

Tôi cảm động, tình sâu như vậy quả thực là khó có được, nếu không phải số phận trêu ngươi, có lẽ bọn họ đã là một đôi vợ chồng bình thường nhưng hạnh phúc, không phải trải qua những năm tháng khổ sở, nhưng mọi chuyện đều không thể thay đổi...

Nhưng nếu đời người có được đoạn nhân duyên thâm tình như vậy, chắc là sẽ rất đẹp đẽ. Dẫu sao bây giờ tình yêu cũng quá rẻ rúng, không chịu nổi khảo nghiệm của thực tế, cho nên tình yêu đẹp đẽ như vậy, phần lớn chỉ tồn tại trong tưởng tượng của mọi người...

Ngay sau đó, những thi thể đầy mặt đất đã biến mất cùng Lý Y Đồng giữa rừng rậm. Dĩ nhiên, dưới sự yêu cầu của chúng tôi, bà ta để lại thi thể Chu Đại Lâm. Bởi chúng tôi còn phải dùng thi thể

ông ấy để giải quyết Chu Nhược Mai, cũng để chị ta biết rằng ông trời có mấy con mắt!

Nhưng Lý Y Đồng cũng dặn chúng tôi, thi thể Chu Đại Lâm đã bị đặc chế nên phải hỏa thiêu trong vòng ba ngày, nếu không, đến lúc có kẻ khống thi sử dụng thì có thể sẽ điều khiển được xác ông ấy thành hành thi.

Còn về hai sư huynh đệ Triệu Dương, lần này do có sự xuất hiện của Lý Y Đồng nên bọn họ ngừng việc báo thù, nhưng có thể nếu có cơ hội khác, họ lại quyết một trận sống chết...

Trên đường trở về, Tiểu Tống đã sợ suốt hành trình đến nỗi không nói được câu nào, một mực run lập cập nhìn về phía sau, bởi chúng tôi đem thi thể Chu Đại Lâm đặt ở phía cuối xe...

Lúc này, tôi đột nhiên nhớ ra, lúc trước không châm chú Lê, nhưng chú ấy vẫn tỉnh lại, vì vậy mới tức giận hỏi: “Có phải chú tỉnh lại từ lâu rồi không?”

Mặt chú Lê đầy vô tội nói: “Chú cũng vừa tỉnh dậy ngay lúc đấy thôi có được không!”

Sau đó chú Lê nói với tôi, sau khi tôi rời ảo cảnh, chú và Đinh Nhất vẫn luôn suy nghĩ biện pháp tự cứu mình, nhưng sau đó bọn họ thấy Tiểu Tống và Triệu Dương cũng lần lượt rời ảo cảnh, lúc này bọn chú ấy mới biết hóa ra cả hai người này đều có vấn đề.

Phải nói chú Lê vô cùng khôn khéo, ban đầu dù thấy Tiểu Tống có vấn đề, nhưng lại cũng không yên tâm hoàn toàn với Triệu Dương, cho nên trước khi đi cho anh ta bùa khóa dương, nhưng lại động chân động tay ở trên đó.

Ngoài mặt là một lá bùa khóa dương, nhưng thực tế là lá bùa dẫn hồn mệnh, bùa này chỉ có tác dụng khi hồn Triệu Dương ra khỏi ảo cảnh. Chú Lê với Đinh Nhất lần theo dấu vết linh khí bùa này lưu lại để tìm đến bờ ảo cảnh, nên mới thành công trở lại cơ

thể mình.

Lúc này Đinh Nhất sầm sì nói: “Sao cậu không châm sư phụ tôi trước?”

Tôi thấy khóe miệng anh ta bị tôi châm đến trầy da thì cười thầm, nhưng lại tỏ vẻ vô tội nói: “Đó là bởi tôi thấy sức chiến đấu của anh cao, nên cứu anh trước tốt hơn...”

Khi Chu Nhược Mai thấy chúng tôi đã giúp đem thi thể cha chị ta về, vành mắt lập tức đỏ lên, liên tục bày tỏ sự cảm ơn với chúng tôi. Chú Lê lạnh mặt nói: “Cảm ơn thì không cần, di thể cha cô đã tìm được, cô nên chuyển thù lao theo như cam kết cho chúng tôi! Chúng tôi cùng người làm ăn luôn là trước tiểu nhân, sau quân tử...”

Chu Nhược Mai đã từng làm ăn buôn bán chìm nổi nhiều phen, dĩ nhiên lập tức nghe ra giọng chú Lê không tốt. Chị ta cũng không ngu ngốc, nếu chúng tôi có thể đem thi thể Chu Đại Lâm trở về, tức là đã biết chị ta cùng đối phương có giao dịch, vì vậy chị ta vội vàng gật đầu nói: “Đúng đúng đúng, nên như thế, Tiểu Tống? Tiểu Tống.”

Tiểu Tống bên cạnh đã hoảng hốt suốt dọc đường, vào lúc này nghe bà chủ gọi mình thì mới lấy lại tinh thần: “Tổng giám đốc Chu, tôi đây!”

Chu Nhược Mai nhìn thấy Tiểu Tống thì an tâm hơn đôi chút, sau đó nói với chúng tôi: “Cậu chuyển ngay cho Lê đại sư ba triệu nhé”

Tiểu Tống nghe vậy cầm lấy điện thoại đi ra ngoài... Sau đó mấy giây, điện thoại của chú Lê báo đã nhận được tiền. Nhưng mặt chú ấy vẫn không bởi vì nhận được tiền mà chuyển sắc, ngược lại càng âm trầm nói với Chu Nhược Mai: “Di thể cha cô bị kẻ xấu lợi dụng làm thành hành thi là việc đại hung, trong ba ngày

thi thể sẽ biến hóa, đến lúc đó chắc chắn sẽ là họa cho phúc trạch của con cháu, cô nên sớm xử lý di thể đi.”

Tôi đứng bên cạnh thầm nghĩ, chú ấy đúng là biết thêm thắt! Lại còn đe dọa cho phúc trạch của con cháu! Điều này không phải dọa chết Chu Nhược Mai sao! Quả nhiên mặt Chu Nhược Mai xanh mét, rồi lại trắng bệch, trông rõ là vui mắt…

Ai ngờ ngay lúc Chu Nhược Mai muốn mở miệng nhờ chú Lê giúp, chú Lê đã nói trước: “Chuyện của cha cô đã nói xong rồi, bây giờ chúng ta tính đến chuyện bồi thường cho công việc đi…”

Chu Nhược Mai nghe xong thì vẻ mặt vẫn như thường, sau đó giả bộ trấn định nói: “Đại sư nói vậy là có ý gì, tôi không hiểu lắm?”

Chú Lê hừ lạnh nói: “Tổng giám đốc Chu, nếu lúc đầu cô nói rõ ràng mọi chuyện cho chúng tôi biết, chúng tôi tự khắc sẽ tìm ra đối sách thích hợp, cũng sẽ đem di thể cha cô an toàn trở lại. Nhưng cô lại không màng đến an nguy của chúng tôi, dùng tính mạng của chúng tôi để trao đổi lấy di thể cha cô, chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ tới việc chúng tôi sẽ sống sót trở về ư?”

Mặt Chu Nhược Mai xanh mét, chị ta cắn chặt môi, có vẻ uất ức nói: “Tôi cũng biết lần này mình có lỗi với đại sư, nhưng tôi chỉ là một người phụ nữ, thực sự không có cách nào khác nữa, lúc họ tìm đến tôi có nói nếu tôi không nghe lời thì đừng nói đến di thể của cha tôi, ngay cả người nhà tôi cũng khó giữ! Tôi thực sự không còn cách nào cả! Nhưng tôi vẫn rất tin tưởng khả năng của các vị, tôi tin chắc rằng các vị có thể chuyển nguy thành an, hơn nữa còn giúp tôi tìm di thể cha về.”

Tôi nghe chị ta nói đúng là hay! Chỉ bằng mấy câu nói mà có thể bẻ ngoặt mọi chuyện sao? Thật sự coi chúng tôi là kẻ ngu à! Tôi tưởng chú Lê còn nói gì, nhưng chú ấy chỉ lạnh lùng nói với chị ta:

“Nếu cô đã nói vậy thì chuyện cũng không còn gì để nói nữa, cô hãy tự cầu phúc đi.” Sau khi nói xong, chú ấy dẫn chúng tôi xoay người chuẩn bị về phòng thu dọn hành lý.

Chu Nhược Mai thấy chúng tôi muốn đi thì vội gọi chú Lê lại: “Đại sư xin cứu người nhà tôi! Tôi không muốn vì chuyện này mà gây họa cho con cháu!”

Chú Lê nghe vậy cũng không quay đầu lại nói: “Cô mời cao nhân khác đi, thứ cho Lê tôi không thể ra sức...”

CHƯƠNG

Sự kiện nhát quỷ trong thôn Thành Trung

Chu Nhược Mai thấy chúng tôi thực sự muốn buông tay thì vội chạy đuổi theo: "Lê đại sư, tôi sẽ bồi thường những tổn thất lần này của các vị! Tôi cũng biết các vị là cao nhân, ngài cũng biết chúng tôi là người làm ăn, gan cũng nhỏ, cho nên thực sự rất sợ hãi chứ không phải muốn hại các vị! Đại sư, tôi cầu xin ngài, ngài phải cứu cả nhà chúng tôi, tôi không muốn cha tôi chết mà không nhắm mắt."

Tôi thầm nghĩ, chú Lê đang chờ những lời này đây, đúng như dự đoán, chú ấy dừng lại, sau đó quay sang nhìn Chu Nhược Mai, âm trầm không nói lời nào, một lúc sau mới thở dài nói: "Nể tình cô có một tấm lòng hiếu thảo, chúng tôi sẽ giúp cô một lần, nhớ lấy, sau này nên tích đức hành thiện, phúc trạch của con cháu mới dài lâu..."

Chu Nhược Mai gật đầu liên tục đồng ý nói: "Đại sư yên tâm, tôi đã biết mình nên làm gì..."

Hậu sự của Chu Đại Lâm cần phải làm gấp nên trực tiếp xử lý ở Philippines, mọi việc đều do chú Lê tự chủ trì, tôi và Đinh Nhất ở bên cạnh trợ giúp... đến khi tất cả các nghi thức kết thúc, di thể trực tiếp được đưa đi hỏa táng.

Tôi biết lần này Chu Nhược Mai đã thấy được bản lĩnh của chú Lê, sau này có chuyện gì tự nhiên sẽ cầu chú ấy giúp. Dĩ nhiên, lần này chị ta đưa tiền bồi thường cũng khá phong phú...

Lúc lên máy bay quay về, toàn bộ hành trình đều tốt đẹp, vết thương đã lành sẽ quên đi đau đớn ban đầu. Chú Lê nhìn thấy bộ dạng mê tiền của tôi thì cười nói: "Trở về lại cho các cháu mua thêm một hung trạch nữa."

Tôi thấy rất khó chịu nói: "Ông đây có tiền, sao lại phải mua hung trạch?"

Chú Lê bất đắc dĩ nhìn chúng tôi, trông có vẻ hận rèn sắt không thành thép nói: "Cháu phải nhớ rằng có tiền cũng không thể phung phí! Tiền còn phải để dành tích lũy!"

Đúng là một người mê kiếm tiền điển hình, vì vậy tôi giơ ngón tay cái lên nói: "Chú trâu bò thật! Vậy chú tìm đi, nhà càng hung hiểm càng tốt."

Thật ra lúc ấy tôi chỉ đùa với chú Lê thôi, không ngờ sau khi về nước hai tuần, chú ấy lại thực sự tìm cho tôi một hung trạch...

Ban đầu tôi không vui chút nào, tại sao chúng tôi cứ phải mua hung trạch vậy? Hơn nữa, ngôi nhà lần trước cũng vẫn còn đó, đã thấy tiền đâu?

Ai ngờ chú Lê lại gõ đầu tôi nói: "Cháu thì biết cái gì! Mệnh cách này của cháu khó mà đại phú đại quý được, cho nên không thể để quá nhiều tiền trong ngân hàng, nếu không tất có nhiều tai họa! Vậy thì thà mua một ít bất động sản, nếu gặp người có tiền thì bán sang tay luôn."

Tôi nghe vậy thì thấy cũng phải! Hung trạch thì hung trạch! Ai bảo mệnh tôi như vậy chứ? Nhỡ đâu vì có mấy cái bất động sản giá trị mà thiệt mạng thì thật không đáng giá. Khi còn sống có ngàn khoảng ruộng tốt, sau khi chết cùng lắm chỉ được một cỗ quan tài

tốt thôi, thôi… thôi...

Vì vậy sáng hôm sau, chú Lê dẫn chúng tôi đến một văn phòng môi giới. Khi trông thấy hình ảnh của các sản phẩm họ giới thiệu, tôi biết ngay đó là một căn nhà nhỏ phù hợp với mình, nó ở ngoài ngoại thành thuộc thôn Thành Trung.

Người môi giới cho chúng tôi biết, đừng xem thường căn hộ nhỏ không bắt mắt này, căn nhà nhỏ có sân cùng loại này đã được bán đến tám nghìn một mét vuông đấy. Tôi nghe giá nhà mà hoảng sợ, vội hỏi anh ta căn hộ này bây giờ giá bao nhiêu? Người môi giới nhìn chú Lê rồi giơ bốn ngón tay lên nói: “Bốn nghìn!”

“Giảm giá còn một nửa! Rất đáng giá mua! Vậy anh nói xem, căn nhà này có điềm xấu gì?” Tôi không kịp đợi, hỏi anh ta.

Chú Lê thấy tôi có hứng thú thì tỏ ý muốn nghe người môi giới nói tiếp...

Chú Lê chọn nhà này vừa vặn ở đầu Đông của thôn Thành Trung, ra khỏi thôn rồi đi thêm không tới mười mét nữa là phố ăn vặt, đừng thấy thôn này vừa nhỏ vừa đổ nát mà khinh, thế mà nó cũng có đến hơn hai vạn dân cư đấy.

Có nhiều gia đình làm việc trong thành phố đều thuê nhà ở đây, tiền thuê những căn phòng đầy đủ tiện nghi ở đây so với những phòng như vậy trong thành phố thì chỉ bằng một nửa thôi! Hơn nữa, mấy năm nay, xung quanh thôn xây dựng không ít khu công nghiệp, cho nên có rất nhiều người tới đây thuê trọ.

Có cung ắt có cầu, tiền phòng ở đây cũng theo đó mà tăng giá, mỗi ngày giá lại đổi khác rồi. Tuy tiền phòng tăng như vậy, nhưng người thuê cũng vẫn rất nhiều, thậm chí có lúc còn không còn phòng cho thuê, người thuê cũ chưa dọn đi, người mới đã đặt cọc tiền nhà rồi.

Nhà chúng tôi muốn xem cũng không ngoại lệ, chủ của căn nhà

này tên Trịnh Huy, ông ta có ba gian nhà phố ở đây, hai gian sân vườn, xem chừng cũng không cần bán, chỉ cần ngồi thu tiền thuê là được! Nhưng vào một hôm của ba tháng trước, có một chuyện xảy ra làm ông ta phải nghĩ đến chuyện bán nhà, vấn đề nằm ở một căn nhà vườn trong đó...

Để có nhiều phòng cho thuê hơn, Trịnh Huy đã tách ngôi nhà có sân vườn ra thành sáu phòng nhỏ, mỗi phòng hai mươi đến ba mươi mét vuông, sau đó cho người ta thuê với giá một nghìn đồng.

Vốn mọi chuyện đều tốt đẹp, nhưng không biết vì sao vào ba tháng trước, đột nhiên lại không có ai thuê nữa, muốn lấy lại tiền, nói sao cũng không muốn ở lại. Lúc ấy Trịnh Huy cũng không để ý lắm, dẫu sao nếu không thuê nữa thì ông ta cho người khác thuê.

Nhưng ông ta không nghĩ tới đấy chỉ mới là bắt đầu, sau đó liên tục có khách thuê trả lại phòng, còn có người ngay cả tiền thuê cũng không cần lấy lại, xách túi đi luôn.

Trịnh Huy mặc dù buồn bực, nhưng rất nhanh lại có người thuê phòng, có điều ông ta không ngờ tới là mấy ngày sau, khách trọ lại tới trả phòng!

Lần này Trịnh Huy không thể ngồi yên được nữa, ông ta biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì không phải là cách hay, vì vậy mới nói với những người muốn trả phòng: “Trả phòng thì có thể trả, thậm chí có thể trả lại tiền cho cậu, nhưng cậu phải nói nguyên nhân thật cho tôi biết, nếu không thì tôi không trả một xu tiền nào đâu.”

Cuối cùng, Trịnh Huy cũng tìm hiểu được từ mấy người thuê phòng, nguyên nhân những người này không muốn tiếp tục ở lại đây là bởi trong nhà này có ma quỷ lộng hành! Lúc đầu Trịnh Huy cũng không tin, ông ta đã sống ở đây hơn bốn mươi năm nay, cũng có thấy ma quỷ gì đâu.

Nếu như chỉ có một người khách như vậy thôi thì chắc chắn là

anh ta nói bậy! Nhưng ai cũng nói vậy thì Trịnh Huy không tin cũng khó! Vì vậy ông ta liên hệ với Tiểu Tôn - người trả phòng trước kia.

Tiểu Tôn làm ở một xưởng gần đây, là một người rất thành thật, cũng là người đầu tiên trả phòng. Lúc ấy Trịnh Huy tưởng anh ta vì chuyện gia đình nên mới trả phòng, cũng không hỏi nhiều đã đưa lại tiền phòng cho anh ta, nhưng chuyện lại không đơn giản như những gì ông ta nghĩ.

CHƯƠNG

Ma trộm vặt

Sau khi điện thoại thông, Trịnh Huy hỏi thẳng những nghi ngờ trong lòng, sau khi do dự một lúc, Tiểu Tôn mới nói nguyên nhân trả phòng... Phải nói Tiểu Tôn cũng là một người đàng hoàng, nếu không phải phòng của Trịnh Huy không thể ở được nữa thì anh ta chắc chắn sẽ không dọn đi.

Theo Tiểu Tôn kể, chính anh ta ở đây đã gần một năm trời, trước đó vẫn tốt, không có chuyện gì cả, nhưng từ hai tháng trước, anh ta phát hiện phòng mình bắt đầu xảy ra những chuyện lạ...

Có lần Tiểu Tôn mua một ít bánh bích quy, bánh mì về để làm bữa sáng, như vậy sẽ không cần dậy sớm để nấu cơm nữa. Nhưng sang hôm sau, anh ta phát hiện những thứ mình mua về bị ít đi một chút.

Bởi vì thiếu đi không nhiều nên lúc đầu Tiểu Tôn tưởng mình nhớ nhầm, cũng không để trong lòng. Có một lần, anh ta mua một ít quẩy để hôm sau ăn sáng... nhưng đến ngày hôm sau chỉ thấy còn lại một vài cái thôi! Tiểu Tôn nghĩ chắc chắn trong phòng có chuột, hơn nữa còn là chuột to, thế mới có thể tha mất quẩy! Vì vậy anh ta đặt bẫy chuột trong phòng, muốn bắt cho được kẻ trộm này.

Nhưng chuột thì không bắt được, mà đồ ăn lại liên tục biến mất, có lúc thậm chí cả nước uống cũng biến mất. Cuối cùng Tiểu Tôn hết cách, chọn một buổi tối không ngủ, muốn xem con chuột này chui ra từ đâu.

Vì vậy anh ta vẫn tắt đèn và lên giường như mọi tối, sau đó len lén núp trong chăn nhìn trộm tình hình trong phòng. Để chứng minh những thứ này không phải ảo giác, Tiểu Tôn cố ý đặt túi đồ ăn vặt ở chỗ có thể nhìn thấy rõ ràng. Nhưng anh ta không ngờ sau đó lại xảy ra chuyện kì dị như vậy...

Lúc đó đã qua nửa đêm, bình thường giờ này Tiểu Tôn đã ngủ, cho nên anh ta phải lên tinh thần vì mắt đã díp vào rồi... Nhưng đúng lúc đó, anh ta nghe thấy tiếng động rất nhẹ vang lên từ phía túi quà vặt.

Tiểu Tôn lập tức giật mình tỉnh táo lại, anh ta muốn nhìn xem kẻ nào ăn trộm túi quà vặt này! Nhưng khi anh ta vén góc chăn lên, nhìn về phía bàn để quà vặt, lập tức liền bị cảnh tượng trước mắt làm toát mồ hôi lạnh...

Anh ta không bao giờ nghĩ rằng, hơn nửa đêm lại còn có bóng người xuất hiện trong căn phòng nhỏ hẹp này! Lúc đầu anh ta nghĩ phòng mình có trộm! Nhưng nghĩ lại thì cửa phòng đã khóa, cửa sổ cũng có hàng rào bảo vệ, tên trộm kia vào bằng cách nào chứ?

Hơn nữa anh ta chỉ mới để túi quà vặt có mấy ngày, chẳng lẽ tối nào tên trộm cũng lén vào phòng mình chỉ để trộm chút đồ ăn à? Vậy mà mọi hôm anh ta vẫn ngủ ngon lành bên cạnh! Tiểu Tôn nghĩ vậy mà lạnh cả sống lưng...

Nhưng những gì diễn ra tiếp theo làm cho Tiểu Tôn ớn lạnh từ đầu đến chân! Bóng người kia cầm túi quà ăn vặt, sau đó người kia không đi tới cửa mà lại mang về phía cửa sổ.

Lúc Tiểu Tôn đang tò mò, xem người này sẽ ra ngoài bằng cách

nào, thì người nọ đã cầm túi quà vặt, đi xuyên qua hàng rào bảo vệ chỉ rộng có mười centimet. Với khoảng cách như vậy thì một đứa trẻ cũng không thể chui lọt chứ đừng nói đến người trưởng thành.

Lúc này Tiểu Tôn mới nhớ tới, vừa rồi bóng người kia không di chuyển bằng chân mà là bay lơ lửng! Suy nghĩ này vừa bật ra, Tiểu Tôn không thể ức chế sự sợ hãi trong lòng mình, gần như cả đêm không thể ngủ được.

Ngay hôm sau, trời vừa sáng, anh ta vừa thức dậy đã vội vàng kiểm tra túi quà vặt, phát hiện đúng là túi quà vặt có ít đi một số bánh bích quy và một chai sữa chua nhỏ. Sau đó anh ta lại kiểm tra cửa sổ, xác nhận người trưởng thành chắc chắn không thể chui qua hàng rào này.

Ngày hôm đó, Tiểu Tôn cứ hoảng hốt, anh ta vẫn không nghĩ ra bóng người xuất hiện trong phòng mình ngày hôm qua là cái gì? Nếu đó là ma, vậy ma ăn trộm làm gì? Ma có thể ăn đồ ăn ư? Có thể đó không phải là ma, vậy người đó đã làm cách nào để tới vô ảnh đi vô tung được?

Dẫu sao thì Tiểu Tôn vẫn an toàn, cho nên những ngày sau đó, mỗi tối anh ta sẽ để ở bàn một ít quà vặt, hơn nữa còn kiểm kê đồ ăn, sáng hôm sau kiểm tra lần nữa xem có mất đi không...

Mặc dù Tiểu Tôn đã biết chuyện lạ trong căn phòng mình thuê, nhưng anh ta vẫn không muốn chuyển đi, bởi vì đã ở đây một năm rồi, hơn nữa nơi này cũng gần nhà máy mình làm việc, nếu không thuê ở đây nữa thì tạm thời chưa biết nên thuê ở đâu cho tốt.

Vì vậy anh ta quyết định không mua quà ăn vặt buổi tối nữa, cứ như vậy thì người này sẽ không đến phòng mình nữa. Sau khi quyết định như vậy, Tiểu Tôn ăn tối ở ngoài rồi mới trở về.

Hơn nửa đêm, bóng người đó lại xuất hiện như thường lệ, nhưng lần này bóng người đó không tìm thấy đồ ăn trong phòng

nữa. Tiểu Tôn cho rằng người đó sẽ rời đi ngay, nhưng không ngờ, bóng người kia bắt đầu lật tìm khắp nơi trong phòng...

Lần này Tiểu Tôn thực sự tức giận! Anh ta thầm nghĩ, người kia ăn của mình nhiều ngày như vậy, hôm nay không tìm được đồ ăn thì nhanh đi đi! Sao lại còn ở đây lục tìm! Vì vậy anh ta ngồi bật dậy, hô to: "Đủ chưa? Không đi thì tôi báo cảnh sát đấy!"

Bóng người kia không ngờ Tiểu Tôn lại bất thình lình hét lên như thế, người đó sợ hết hồn lập tức cứng đờ ra, sau đó từ từ quay đầu nhìn lại... Lần đầu nhìn thấy rõ như vậy, Tiểu Tôn thiếu chút nữa thì sợ đến đái ra quần.

Cho tới giờ, Tiểu Tôn vẫn chưa thực sự thấy rõ hình dáng của người kia, nên vừa rồi mới chui ra khỏi chăn mà quát lên như vậy, đúng lúc đó, bóng người kia quay lại nhìn anh ta, vì vậy họ đối mặt với nhau.

Tiểu Tôn thuê căn phòng không lớn, trừ không gian để kê bàn và giường thì cũng không còn dư nhiều chỗ cho lắm, cho nên lúc ấy anh ta đứng rất gần bóng người kia và thấy rõ ràng.

Anh ta không ngờ đối phương lại là phụ nữ, cô ta có mái tóc đen rối tung, xộc xệch, dường như có dính cái gì đó đỏ đỏ, bết vào, sắc mặt tái nhợt, dưới khóe mắt có một mảng thâm đến dọa người, không có chút gì làm cho người ta nhận ra đó là người sống cả.

Tiểu Tôn bị dọa sợ đến choáng váng không thốt nên lời, cô ta thở hổn hển đi về phía Tiểu Tôn, miệng lẩm bẩm: "Tại sao không có đồ ăn... tại sao không có đồ ăn..."

CHƯƠNG

Bóng ma trùng trùng

Lúc ấy, Tiểu Tôn sợ đến nhũn cả chân, thấy ma nữ đó nhào tới chỗ mình thì hôn mê luôn...

Đến khi anh ta tỉnh dậy, trời đã sáng, vì quá sợ hãi, Tiểu Tôn mới thu dọn hành lý, sau đó tìm Trịnh Huy để trả phòng.

Khi Trịnh Huy nghe Tiểu Tôn giải thích xong thì không mấy tin tưởng, bởi vì nhà này là gia sản mà cha ông ta để lại, ông ta cũng lớn lên từ nhỏ ở đây, đừng nói là người chết, quỷ nháo, ngay cả con mèo cũng chưa từng chết ở đây.

Có khi Tiểu Tôn cũng nói dối, nhưng sao những người thuê sau Tiểu Tôn cũng lần lượt xin thôi chứ? Tiểu Tôn là người đàng hoàng, tại sao tới cả anh ta cũng nói chuyện ma quỷ chính là nguyên nhân khiến những người đó không thuê nữa?

Vì vậy, Trịnh Huy muốn kiểm chứng phòng có ma quỷ lộng hành thật hay không, nên ông ta quyết định mang chăn đệm đến ở một tối trong căn phòng kia, để chứng minh những điều này chỉ là người thuê phòng muốn hù dọa mình, ông ta còn cố ý chuẩn bị nửa cân thịt heo.

Trước nửa đêm, tất cả mọi thứ đều bình thường, có lẽ để tiếp thêm can đảm, Trịnh Huy còn uống một chai bia, ăn một chút thịt

heo. Sau đó chờ men rượu đã thấm, ông ta nằm trên giường vừa nghịch điện thoại, vừa quan sát khắp phòng…

Lúc ấy mới là đầu xuân, trong phòng hơi oi bức, hơn nữa nơi này được ngăn ra từng căn nhỏ nên thông gió không tốt. Trịnh Huy nghĩ dù sao bây giờ cũng không có ai mướn phòng, nên ông ta mở cửa các phòng để thông thoáng, như vậy cũng có thể mát hơn chút.

Nhưng khi ông ta vừa chuẩn bị đứng dậy mở cửa, thì thấy bóng người ở trong hành lang. Trịnh Huy cả kinh, còn tưởng mình hoa mắt! Vì vậy mới gọi lớn: "Ai ở đó vậy?"

Bởi vì bóng người kia chỉ thoáng qua một chút, cho nên Trịnh Huy chưa nhìn rõ, nhưng do có lời miêu tả trước của Tiểu Tôn, nên ông ta cảm giác đó chính là bóng người phụ nữ. Nghĩ vậy ông ta thấy lông trên người dựng hết cả lên…

Mới vừa rồi ông ta còn chút chếnh choáng say, bây giờ đã hoàn toàn tỉnh rượu. Ông ta vội vã bật tất cả đèn trong phòng lên, bởi vì không muốn tiếp tục đợi ở trong căn phòng tối om này nữa.

Sau khi cả phòng đã sáng đèn, toàn bộ hành lang chỉ thấy một mình ông ta, không thấy có ai khác. Sau khi đứng ở hành lang hoảng hốt một hồi, Trịnh Huy mới vội vàng quay về phòng ngủ, tiện tay khóa cửa phòng lại.

Mặc dù Trịnh Huy đã lớn lên ở nơi này, nhưng hôm nay cảm giác nó thật xa lạ, thậm chí có chút quái dị… Chưa hoàn hồn, ông ta nhìn lướt qua một lượt từng ngõ ngách trong căn phòng nhưng không phát hiện điều gì bất thường. Lúc đó mới yên tâm nằm lại giường, nhưng khi ông ta định ăn miếng thịt heo mang đến lúc trước, thì ngạc nhiên phát hiện ra thịt heo để ở đầu giường đã không còn ở đó nữa.

Trịnh Huy đứng im kinh ngạc, trước đó nghe Tiểu Tôn nói đồ ăn trong phòng bị ma quỷ trộm, ông ta còn chưa tin! Nào có ma quỷ

nào ăn đồ ăn đâu? Nhưng những gì đang xảy ra thì nên giải thích thế nào đây?

Đêm hôm đó, Trịnh Huy không dám ở lại đến sáng mà rời đi trước, đến bây giờ ông ta vẫn vui mừng vì chưa phải chạm mặt thứ không sạch sẽ kia như Tiểu Tôn, nếu không thì có khi bị hù chết khiếp thật.

Ngày hôm sau, Trịnh Huy đặt biển quảng cáo cho thuê phòng ở cửa, hạ giá phòng xuống còn một nửa trước kia, ông ta tin rằng nếu giảm giá như vậy, chắc chắn sẽ có người tới thuê phòng. Đúng như dự đoán, rất nhanh có mấy người trẻ tuổi tới thuê phòng, nhưng trước khi cho thuê Trịnh Huy nói trước với họ rằng có thể cho thuê tháng một, nhưng tiền thuê nhà đã nộp rồi thì không thể đổi ý.

Những người này không biết nội tình nên đồng ý thuê, nhưng không bao lâu thì rối rít tìm Trịnh Huy nói mình không thuê phòng nữa. Trịnh Huy cũng không hỏi nguyên nhân, nhưng ông ta nhắc lại thỏa thuận lúc trước: “Không ở nữa thì không ở, nhưng tôi không trả tiền phòng lại đâu...”

Có người vì tiếc tiền thuê phòng kia nên cắn răng ở đến hết cuối tháng, có người cũng chẳng cần tiền thuê phòng nữa mà chuyển đi luôn. Bởi vì công nhân đến và đi ở thôn Thành Trung này rất nhiều, cho nên căn nhà này của ông ta vẫn có thể tiếp tục cho thuê.

Nhưng giá cả đã hạ đến không thể thấp hơn, mà chỉ có những người từ bên ngoài mới tới thôn này mới thuê ở đây, còn những người đã ở đây thì sớm biết nhà của Trịnh Huy không sạch sẽ, cho nên dù có giảm giá đi chăng nữa thì họ cũng không thuê nhà.

Cứ như vậy, Trịnh Huy giữ lại căn nhà này cũng không làm ăn được, bởi chỉ cần nghe đến nhà ông ta thì ai cũng biết là nơi đó có

ma quỷ lộng hành! Bất đắc dĩ, Trịnh Huy mới có ý định bán chỗ này đi.

Nghe chú Lê nói xong, tôi có chút hoài nghi nói: “Trịnh Huy có thể sang tên nhà này không! Không nên để đến lúc ông ta trở mặt không chịu nhận.”

Không phải tự dưng tôi lại lo lắng, mấy năm nay có không ít người trong thành phố về nông thôn mua nhà, trước đó thì rất tốt, nhưng sau mấy năm họ lại đổi ý không chịu nhận.

Chú Lê nghe tôi hỏi vậy thì bảo không cần lo lắng vấn đề này, bởi vì nhà này của Trịnh Huy có giấy tờ đầy đủ, không phải đất tập thể chỉ có sổ địa chứng mà không có giấy tờ chủ sở hữu.

Hơn nữa trong giấy tờ sở hữu bất động sản của Trịnh Huy ghi rõ, năm năm sau có thể tự do mua bán. Mặc dù bây giờ còn chưa tới năm năm, nhưng Trịnh Huy sẽ mua nhà đi chỗ khác, bởi vì ông ta biết nơi này không sạch sẽ. Đến lúc đó, chú Lê sẽ nói với ông ta, sau khi giao nhà thì sang tên luôn, nếu không sẽ ảnh hưởng đến vận thế và tài khí của ông ta.

Mấy tháng nay Trịnh Huy bị chuyện của căn nhà này làm cho đau đầu, ông ta hận không thể lập tức phủi sạch quan hệ, không muốn dính đến chuyện xui xẻo của nó nữa! Hơn nữa, quan trọng nhất là, căn nhà này của ông ta chẳng có ai dám ở, ai muốn mua mà chẳng hỏi thăm một chút chứ!

Ai cũng biết tiếng căn nhà này của ông ta, chỉ cần hỏi thăm một chút là sẽ biết về chuyện ma quỷ lộng hành, nên vốn không có ai dám mua... Vì vậy Trịnh Huy tìm được chú Lê qua người môi giới, bởi vì chú Lê từng nhờ người môi giới, nếu gặp phải những căn “hung trạch” thì báo chú ấy một tiếng.

Tôi nghe vậy cũng thấy rõ ràng, trước tiên không nói đến có thể bán hay không, nhưng thu thập sạch sẽ rồi cho thuê cũng thu được

một khoản không nhỏ rồi! Sau khi đã quyết vậy, chúng tôi hẹn Trịnh Huy để đến xem phòng.

Chẳng qua chúng tôi đều không hiểu, đó là căn phòng này chưa bao giờ có người chết, sao đột nhiên lại biến thành hung trạch chứ? Chẳng lẽ có kẻ “giết người giấu xác” trong phòng?

CHƯƠNG

Âm dương điên đảo

Trước khi đi, chúng tôi gọi điện cho Triệu Tinh Vũ, để nhờ anh ta giúp hỏi thăm xem mấy năm nay ở thôn Thành Trung có xảy ra vụ án mạng nào không. Câu trả lời là, án mạng thì có, nhưng đều cách căn nhà này rất xa, vốn không ảnh hưởng tới được...

Bây giờ xem ra chúng tôi phải tự đến đó xem mới được, đến lúc ấy trong phòng có vấn đề gì thì sẽ sáng tỏ ngay thôi, so với việc ngồi đây đoán mò vẫn tốt hơn! Vì vậy ba chúng tôi đến nhà Trịnh Huy như đã hẹn.

Trịnh Huy nghe nói có người đến xem nhà đương nhiên là vui mừng, đã đứng ở cửa chờ từ sớm. Người này không thành thật chút nào, lúc mới đầu ông ta còn nói với chúng tôi, nhà này phong thủy rất tốt, tiền thuê phòng hằng năm cũng không dưới mấy trăm vạn, nhưng tuyệt nhiên không nhắc một chữ nào đến chuyện ma quỷ lộng hành...

Chú Lê liền lấy danh thiếp của mình đưa cho Trịnh Huy nói: "Trong phòng này của ông có thứ gì chúng tôi đã biết cả rồi, ông không cần nói gì hết. Nói thật cho ông biết, nơi này trừ chúng tôi ra, chắc chắn không ai dám mua, cho dù có người khác mua đi chăng nữa, thì trước khi ông sang tên, người đó cũng tìm tới trả

thôi, đến lúc đó, tất cả vận xui của nơi này đều tính trên đầu ông.”

Trịnh Huy nghe chú Lê nói vậy thì mặt tái xanh, im lặng một lúc lâu, cuối cùng ông ta do dự lúng túng nói: “Thì ra là Lê đại sư! Nếu mấy vị đã hiểu rõ tình hình của căn nhà này, vậy không biết có ý định mua không? Giá tiền có thể thương lượng tiếp...”

Chú Lê nghe vậy thì khẽ mỉm cười nói: “Ông cứ yên tâm về chuyện này, nếu chúng tôi đã đến xem phòng đồng nghĩa là đã chấp nhận cái giá mà ông đưa ra, chỉ còn chờ xem phòng này có hợp ý chúng tôi không nữa thôi.”

“Vậy, vậy... vậy chúng ta vào xem một chút đi! Nói thật, vị trí của căn nhà này rất tốt, đồ đạc đều đầy đủ hết, chỉ cần có người thuê thì chỉ cần xách túi vào ở là được.” Trịnh Huy vừa mở cửa vừa nói với chúng tôi.

Tôi ở bên cạnh nói: “Nhưng điều kiện tiên quyết là có người thuê mới được.”

Trịnh Huy rụt cổ lại, sau đó ngượng ngùng nói: “Tôi vẫn không thể hiểu tại sao nhà này lại có ma quỷ lộng hành được... Nếu không thì tôi cũng chẳng định bán nó đi, đây là nơi tôi đã lớn lên...”

Khi đi vào trong, phần sân đã bị san đi để xây những dãy phòng, hơn nữa nhà thiết kế cũng không được hợp lý, người ở đây chắc chắn sẽ lạnh về đông, nóng mùa hè.

Khi đi vào trong, thứ mùi mốc bốc lên làm cho người ta buồn nôn, đoán chừng đã rất lâu rồi căn phòng không được thông thoáng… Điều tồi tệ nhất chính là các phòng đều chỉ có cửa sổ nhỏ rất bí, ban ngày không thể thấy ánh nắng mặt trời.

Chú Lê từng nói, bài trí như vậy dễ kéo những thứ không sạch sẽ đến ở, bởi vì ánh sáng mặt trời chiếu không đến, âm khí sẽ rất nặng nề, dĩ nhiên đó cũng là cửa chiêu âm hồn.

Chúng tôi đi hết các căn phòng một lần trước, ngay cả nhà xí cũng có âm khí rất nặng, nhưng lại không phát hiện gì hết, vốn không có giấu xác người chết như tôi đã nghĩ.

“Đúng là tà môn, nơi này âm khí nặng nề, nhưng cháu cũng không cảm nhận được gì cả! Đừng nói là người chết, ngay cả một con chuột chết cũng không có…” Tôi buồn bực nói.

Chú Lê cũng cầm la bàn đi loanh quanh nói: “Ừ, la bàn cũng không có phản ứng gì, xem ra buổi tối tới xem lại rồi nói sau. Mặc dù bây giờ chúng ta không nhìn ra vấn đề gì, nhưng không hề nói lên việc ở đây thật sự không có.” Nói xong, chú ấy nhìn sang Trịnh Huy từ nãy giờ vẫn đứng ở cửa không dám vào: “Ông ta không phải kẻ ngu, nếu thực sự không có vấn đề gì thì ông ta sẽ không cắt thịt bán tháo như vậy đâu.”

Tôi gật đầu nói: “Từ trước đến nay… lần đầu tiên cháu nghe chuyện ma trộm đồ ăn, có khi không phải ma cũng nên.”

Chú Lê cười nói với tôi: “Nếu không phải ma thì càng tốt… đi thôi! Đừng đoán mò, buổi tối mang đồ tới xem lại chút!”

Sau đó chúng tôi hỏi mượn Trịnh Huy chìa khóa nhà, để buổi tối tới xem lại lần nữa. Khi rời đi, tôi tình cờ nhìn thấy nhà bếp của một quán cơm nằm ngay trước khu phố ăn vặt, ban đêm chắc chắn rất ồn ào. Thật ra, môi trường sống ở đây thực sự khá khủng khiếp, nếu không phải đường cùng thì thực sự không cần phải chọn nơi này làm gì…

Ăn cơm tối xong ở nhà chú Lê, chúng tôi lái xe đến nhà Trịnh Huy. Trước khi ra ngoài, chú Lê còn mang theo không ít bùa chú và pháp khí, bây giờ nguyên tắc chính của chúng tôi là “cẩn thận thì thuyền đi được vạn năm”. Đừng xem thường đây chỉ là căn nhà bị ma quỷ lộng hành, vì không ai có thể đoán trước được những thứ ta sẽ gặp trong cuộc sống, cho nên cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Lần thứ hai chúng tôi đi đến căn nhà này đã là hơn mười một giờ đêm, con phố ăn vặt gần đó vẫn ồn ào náo nhiệt, khác hẳn với sự vắng vẻ ban ngày.

“Không ngờ hoạt động về đêm ở thôn Thành Trung còn náo nhiệt hơn cả ban ngày.” Tôi có hơi giật mình.

Chú Lê nghe vậy thì nói: “Những người ở đây đều đi làm vào ban ngày, chỉ có đến tối tan làm mới có thể đi chơi đây đó, vả lại ở đây có đến hơn hai vạn dân cư...”

Đang nói chuyện, tôi ngửi thấy có một mùi thơm hấp dẫn bay đến... Mặc dù đều đã ăn cơm rồi mới tới, nhưng chúng tôi vẫn không nhịn được muốn xem xem món gì mà thơm như vậy.

Lúc này chú Lê nói với tôi: “Đi thôi, chúng ta đi mua mấy món sang bên kia ăn...”

Tôi biết chú Lê không phải thực sự muốn ăn, mà là vì chúng có thể hấp dẫn “ma tham ăn” kia. Tôi cũng muốn ăn, vì vậy dưới sự khinh bỉ mãnh liệt của Đinh Nhất, tôi mua một cân rưỡi tôm nhỏ.

Thật ra thì tôi nghĩ mãi không ra một số việc, đó là nhà này của Trịnh Huy không được mặt trời chiếu tới, âm khí nặng nề, nhưng buổi tối ở đây rất ồn ào, thật sự rất giống một cái chợ. Hơn nữa buổi tối ở đây đột nhiên có hơn hai vạn người tới, đây quả thực là âm dương đảo ngược! Như thế này thì cô hồn dã quỷ sẽ e sợ mà tránh không kịp, làm sao còn đến đây ăn trộm được nhỉ?

Tôi vừa ăn tôm, vừa nói suy nghĩ của mình cho chú Lê và Đinh Nhất nghe, chú Lê gật đầu nói: “Chú cũng đã nghĩ tới việc này, có thể mọi việc đều có ngoại lệ, không phải lúc nào cũng giống như vậy.”

Bởi vì nói không chừng trong lúc chúng tôi đang nói chuyện, cái tên “ma tham ăn” đó sẽ xuất hiện trong phòng. Vì vậy chúng tôi may mắn tìm được một căn phòng lớn thông gió tốt nhất, sau đó

bỏ một ít thức ăn lên bàn, kiên nhẫn chờ đợi.

Cửa sổ ở đây chiếu thẳng ra ngoài phố, cho nên vừa vặn có thể nhìn thấy bên ngoài có người đi lại. Lúc này Đinh Nhất tựa vào cửa sổ nhìn người đi lại trên đường, ánh mắt có chút mê man...

CHƯƠNG

Người mẹ đơn thân

Đinh Nhất rất ít khi có biểu cảm như vậy, cho nên tôi không nhịn được cầm điện thoại chụp lại, nghe thấy tiếng, anh ta quay lại trợn mắt nói: "Làm gì thế?"

Tôi cười ranh mãnh nói: "Không làm gì cả..." Kết quả là tôi chưa nói hết lời thì Đinh Nhất đã bước nhanh tới, sau đó đoạt lấy điện thoại di động của tôi, phát hiện ra tấm ảnh tôi chụp lén kia.

Tôi thấy bị phát hiện thì lúng túng nói: "Tôi tò mò một người như anh cũng có lúc mê man thôi."

Đinh Nhất không nói gì, chỉ ném trả lại điện thoại cho tôi, sau đó một mình tới bên cửa sổ, yên tĩnh ngồi đó. Lúc này tôi mở điện thoại ra xem, thấy hình vẫn còn, Đinh Nhất cũng không thèm xóa đi.

Có lẽ Đinh Nhất cũng không biết mình mê man vì điều gì, nhưng tôi cảm thấy cảm xúc đó có liên quan đến thân phận của anh ta, dẫu sao một người không có ký ức thì thật sự không vui vẻ gì, hay có thể nói là một chuyện rất đau khổ...

Rất nhanh đã đến một giờ sáng, chúng tôi trừ Đinh Nhất, đều đã bắt đầu mơ màng buồn ngủ. Nhưng ngay lúc đó, tôi đột nhiên cảm thấy rùng mình, chợt chẳng buồn ngủ nữa.

Tôi giật mình ngồi ngay ngắn, lại thấy chú Lê làm động tác suỵt nhìn mình, sau đó một bóng người lung lay chầm chậm đi tới căn phòng này. Mặc dù bóng người kia bị sương mù bao phủ, nhưng không khó để nhìn ra đó thực sự là một ma nữ...

Ma nữ đó đi vào phía phòng chúng tôi, không hề do dự chạy đến ngay chỗ thức ăn để trên bàn. Cô ta cũng không thèm nhìn chúng tôi một cái, cứ như chúng tôi đều vô hình vậy.

Vì để nghiệm chứng tin đồn về ma quỷ, chú Lê cố ý mua thêm đồ ăn, thức uống. Nhưng trong rất nhiều đồ ăn đó, ma nữ kia chỉ cầm một bọc bánh bích quy và một chai nước suối.

Tôi nghĩ thầm, khẩu vị của ma nữ này cũng thanh đạm thật, nếu là tôi, tôi sẽ cầm thịt bò khô và bia đi... Đang suy nghĩ, tôi đã thấy ma nữ cầm đồ ăn bay ra ngoài.

Ba chúng tôi không làm cô ta kinh động mà đi theo sau lưng, muốn xem rốt cuộc cô ta ăn trộm để làm gì? Lúc chúng tôi đi theo ma nữ vào sân thì thấy cô ta trôi dạt từ đầu tường đến sân cách vách.

Nhất thời, ba người chúng tôi đều ngơ ra, chẳng lẽ vấn đề không phải ở nhà Trịnh Huy mà là nhà cách vách? Đây đúng là điều mà chúng tôi không nghĩ đến, nếu thực sự nhà cách vách có vấn đề, vậy tại sao không nghe nói nhà bên cạnh có ma quỷ lộng hành?

Ngay lúc tôi đang tìm cách sang nhà bên để xem một chút thì Đinh Nhất đã nhảy lên đầu tường... Tôi nói nhỏ với anh ta: “Cẩn thận một chút, lỡ như bên đó có người ở thì sao?”

Bị tôi nói thế, chú Lê bắt đầu lo lắng, dẫu sao tự ý vào nhà dân cũng là chuyện phạm pháp, để người ta thấy thì trăm miệng cũng khó nói rõ.

Nhưng Đinh Nhất không để ý nhiều như vậy, không nói hai câu

đã nhảy vào sân nhà bên, tôi với chú Lê thấy vậy, lời muốn nói đến cổ họng lại nuốt xuống… Ai ngờ chỉ một lát sau, Đinh Nhất đã leo trở lại.

Tôi thấy sắc mặt anh ta khác thường thì vội vàng đi tới hỏi: “Anh nhìn thấy gì thế?”

Đinh Nhất lắc đầu nói: “Nhà kia hẳn là lâu không ai ở, nên có rất nhiều cỏ dại, tôi thấy âm hồn đó bay vào trong phòng, nhưng cửa phòng bị khóa trong.”

Chú Lê nói với chúng tôi: “Chúng ta đi thôi, chắc là tối nay ma nữ đó sẽ không quay lại nữa! Sáng mai chúng ta sẽ thăm dò tình huống nhà bên một chút rồi nói sau…”

Trở lại sân nhà Trịnh Huy, chúng tôi vẫn còn quay lại nhìn nhà cách vách, phát hiện đó là một căn nhà nhỏ, kề bên là một quán cơm nhỏ. Theo mô tả của Đinh Nhất, nhà cách vách rất nhỏ, chắc là một không gian nhỏ phân ra từ quán cơm.

Trên đường về, tôi luôn thắc mắc tại sao ma nữ kia lại trộm đồ ăn? Chẳng lẽ cô ta là ma chết đói? Nhưng chú Lê nói với tôi, ma chết đói không phải như thế, hơn nữa thông thường ma chết đói trộm thức ăn sẽ không mang đi, điều này thật không hợp lý.

Sau khi về nhà, tôi lại nghĩ một đêm, cảm thấy phải tìm Triệu Tinh Vũ giúp đỡ mới được, vì vậy sáng sớm tôi gọi điện cho anh ta, nhờ anh ta giúp điều tra tình huống nhà bên cạnh nhà Triệu Huy.

Chuyện này không hề khó đối với một cảnh sát, cho nên rất nhanh đã có kết quả… Theo lời anh ta nói, chủ nhà cách vách họ Hoàng, là một người đàn bà hơn bốn mươi tuổi đã ly dị. Trước đó cả nhà đó có cho một quán cơm nhỏ thuê, sau vì người muốn thuê càng ngày càng nhiều nên chị ta muốn tăng tiền thuê lên.

Nhưng ông chủ quán cơm nhỏ này không đồng ý, cuối cùng hai

bên giằng co không thôi, sau đó không thể làm gì khác là mỗi người lui một bước, đó là quán cơm nhỏ trả lại một căn phòng cho chị Hoàng, để chị ta cho người khác thuê.

Bạn đừng tưởng người ở thôn Thành Trung này rất phức tạp, thực ra sau khi người thuê vào ở, chủ nhà cũng sẽ đến đồn công an đăng ký, cho nên Triệu Tinh Vũ nhanh chóng tra ra bây giờ người đang thuê phòng là một người mẹ đơn thân tên Lý Văn Đình.

Vì vậy trong sáng đó, chúng tôi nhờ Triệu Tinh Vũ đưa đi gặp chị Hoàng để tìm hiểu thêm chút về tình huống của Lý Văn Đình, đồng thời muốn xem căn nhà kia của chị ta một chút.

Khi chị Hoàng thấy cảnh sát đưa chúng tôi tới tìm thì còn tưởng mình gây chuyện gì, sau đó nói chuyện mới biết chúng tôi muốn tìm hiểu Lý Văn Đình.

Chị ta nói với chúng tôi: “Người đàn bà này rất không đơn giản, một mình nuôi đứa con một hai tuổi, cũng không biết cô ta làm thế nào để sống qua ngày nữa? Dù sao ban ngày cô ta cũng không ra ngoài, chỉ có nửa đêm mới về nhà...”

Tôi nhìn người phụ nữ mập mạp trước mặt, tóc xoăn như sợi mì, mặt đầy vẻ khinh miệt với Lý Văn Đình, vì vậy tôi có hơi bất đắc dĩ hỏi: “Lý Văn Đình thuê phòng này bao lâu?”

“Một năm, đã nộp hết tiền thuê phòng rồi, nhưng hai tháng gần đây tôi không gặp cô ta. Nhưng cô ta đều ở trong nhà ban ngày, đêm đến mới ra ngoài, không gặp được cũng là bình thường....” Chị Hoàng liến thoắng nói.

Sau đó chúng tôi hỏi xin số điện thoại của Lý Văn Đình, nhưng số điện thoại đó lâu nay không nộp phí duy trì nên đã ngừng hoạt động.

Chị Hoàng cũng buồn bực nói: “Làm sao lại không hoạt động được? Thế thì trực tiếp qua tìm cô ta đi, dù sao bây giờ chắc là cô

ta đang ngủ trong nhà đấy.”

Chị Hoàng dẫn chúng tôi đến gõ cửa phòng trọ của Lý Văn Đình, nhưng người bên trong không hề phản ứng, trước sau vẫn chẳng trả lời.

CHƯƠNG

Tìm đường sống trong kẽ chết

Chị Hoàng nói với chúng tôi: “Có thể cô ta không có nhà thì sao! Hay là hôm khác mấy cậu lại đến!”

Tôi hỏi chị ta: “Nhỡ đâu Lý Văn Đình đã chuyển đi thì sao?”

Chị Hoàng lắc đầu: “Không đâu! Cô ta mới ở chưa đến nửa năm, tôi còn thu ba nghìn tiền cọc, chưa lấy lại tiền sao đã chuyển đi được?”

Nghe chị Hoàng nói thế, tôi chợt có dự cảm xấu, tôi vội hỏi đứa trẻ của Lý Văn Đình bao nhiêu tuổi, là trai hay gái?

Chị Hoàng nghĩ một lúc rồi trả lời: “Đứa bé là con trai, chưa đến hai tuổi! Trông nó đáng yêu lắm, nhưng nó có ít bệnh nhỏ, nghe nói chồng cô ta cũng vì chuyện này mà bỏ đi.”

Tôi hỏi ngay: “Bệnh gì vậy?”

Chị Hoàng trả lời: “Hình như là… không nói được…”

Tôi vội nhìn sang chú Lê, thấy sắc mặt chú cũng rất khó coi, xem ra hai chúng tôi đều suy nghĩ giống nhau… Chắc chắn ma không biết trộm đồ ăn, cô ta trộm mấy thứ đó cho người ăn!

Tôi quay sang nói với Triệu Tinh Vũ: “Phá cửa đi! Có khi Lý Văn Đình xảy ra chuyện rồi!”

Triệu Tinh Vũ giật mình: "Cái gì? Cậu chắc chắn chứ?"

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu: "Không biết có phải do khoảng cách xa hay không, hiện giờ tôi không cảm giác được gì cả..."

Triệu Tinh Vũ nói với vẻ khó khăn: "Ngộ nhỡ sai lầm thì làm thế nào?"

Đinh Nhất bất chợt quay đầu hỏi chị Hoàng: "Trước đây cỏ trong sân có nhiều không?"

Chị Hoàng ngạc nhiên, sau đó hoang mang trả lời: "Lý Văn Đình là một người phụ nữ rất thích sạch sẽ, không thể nào để cỏ mọc trong sân được."

Đinh Nhất không nói thêm câu nào nữa, vội đạp tung cánh cửa sắt đã hoen rỉ. Chị Hoàng vừa định mắng thì vội hoảng sợ vì cảnh tượng sau cánh cửa, vì trong khoảng sân nhỏ mọc đầy cỏ hoang cao quá đầu gối...

Chị Hoàng định đi vào nhưng bị tôi ngăn lại: "Chị chờ ở bên ngoài đi, có thể bên trong có... xác chết."

Chị Hoàng tái mặt, hốt hoảng quay ra nói với Triệu Tinh Vũ: "Cảnh sát Triệu à! Tôi không biết gì về tình hình bên trong đâu! Làm sao lại có xác chết chứ!"

Triệu Tinh Vũ bảo chị ta bình tĩnh, không cần phải sợ, có xác chết hay không thì phải kiểm tra mới biết được. Nhưng với tình hình trước mắt thì đã rất lâu rồi không có người ở, bởi vì trong sân cỏ mọc dày đặc, không có đường để đi. Chúng tôi để chị Hoàng chờ ở cửa, còn mọi người đi theo Triệu Tinh Vũ vào trong...

Lúc đi vào trong, chúng tôi mới phát hiện Lý Văn Đình thuê phòng này thật ra là thuê tầng hầm, nói thẳng ra là nhà kho ngầm dưới đất của quán cơm. Sau khi được chị Hoàng lấy lại thì bịt cánh cửa thông hướng quán cơm, mở một lối đi ở hướng ngược lại

rồi mới cho thuê.

Nhìn cửa ra vào chỉ cao cỡ nửa người, tôi không biết hai mẹ con họ làm thế nào sống được ở dưới đó… Trên thế giới này vẫn còn rất nhiều người giống Lý Văn Đình, tìm đường sống trong kẽ chết, họ vì niềm tin trong lòng nên kiên trì mà sống.

Triệu Tinh Vũ đẩy mạnh cửa phòng, phát hiện cửa phòng khóa từ bên trong, anh ta dùng sức gõ cửa và hô: “Bên trong có ai không?”

Tôi nhìn anh ta như nhìn thằng ngốc rồi bảo: “Tiếng đạp cửa lớn như thế mà còn chẳng thấy động tĩnh gì, bây giờ anh gõ cửa sẽ có người mở chắc?”

Ai ngờ ngay khi tôi vừa dứt lời, lại nghe thấy bên trong có ba tiếng “bạch bạch bạch”, mặc dù âm thanh không lớn nhưng mọi người ở đây đều nghe rõ ràng…

Ba tiếng vang làm mọi người giật mình, tôi suýt nữa thì quay người đi ra ngoài. Lúc này chú Lê chậm rãi ngồi xuống cạnh cửa, sau đó nhẹ nhàng đập cửa ba lần, tiếp đó bên trong cũng có ba tiếng đập đáp lại.

“Phá cửa đi! Bên trong có người còn sống, có khi chính là đứa bé không biết nói đó…” Chú Lê khẽ nói.

Bởi vì có Triệu Tinh Vũ ở đây nên Đinh Nhất không tiện cạy khóa cửa, nhưng Triệu Tinh Vũ cũng thật là đần, loay hoay một lúc cũng không mở được khóa, sau đó chị Hoàng nhìn không nổi nữa mới nói: “Cảnh sát Triệu đập kính trên cửa đi, thò tay vào là có thể mở khóa mà.”

Trong nháy mắt cửa mở ra, một thứ đen sì chợt lóe qua, mặc dù động tác của nó rất nhanh nhưng chúng tôi vẫn nhận ra đó là một đứa bé rất bẩn thỉu, ngay sau đó, chúng tôi ngửi thấy một mùi hôi thối gay mũi…

Tôi không ngửi nổi lấy tay bịt mũi: “Mùi quá kinh khủng! Đi vào đó chắc trúng độc mất!

Triệu Tinh Vũ cau mày nói: “Có mùi không đúng, có khi là xác chết đang phân hủy…”

Tôi gật đầu bảo: “Có hay không đi vào sẽ biết, anh tìm đứa bé trước, tôi và Đinh Nhất đi tìm người mẹ.”

Nói xong tôi cúi người chui vào phòng, hóa ra sau cửa là bậc thang, đi xuống mới là gian phòng bình thường. Khi tôi xuống căn phòng nhỏ hẹp đến mức không thở nổi này, mùi thi thể thối rữa ngày càng nồng nặc.

Tôi nhìn thấy trên mặt đất có rất nhiều túi đựng đồ ăn và một vài chai nước, chắc là ma nữ đã trộm những thứ này mang về, xem ra chuyện vẫn phát triển theo hướng xấu nhất.

Tôi và Đinh Nhất tiếp tục lần theo mùi hôi, nhanh chóng phát hiện một thi thể nữ đã biến đen trong nhà vệ sinh. Mặc dù tôi không thể cảm giác được tàn hồn của Lý Văn Đình, nhưng có thể chắc chắn thi thể này là của cô ta.

“Cậu Trương! Mau qua đây giúp tôi…” Giọng nói Triệu Tinh Vũ truyền đến từ phòng bên cạnh, tôi và Đinh Nhất chạy vội qua xem, phát hiện thấy anh ta đang chặn một bé trai trông giống một con quái vật.

Quần áo trên người đứa bé đã bẩn đến mức không nhìn ra màu sắc ban đầu, tóc dài quá vai vừa bẩn vừa rối, nếu như không phải biết trước giới tính, chắc tôi sẽ nhầm nó là bé gái mất!

Lúc này Triệu Tinh Vũ vừa mới cởi ra áo khoác trên người, đang muốn ôm đứa bé này. Nhưng đứa bé này như bị hoảng sợ, miệng liên tục phát ra từng tiếng thét chói tai.

Triệu Tinh Vũ gặp cảnh này thì đứng yên luôn tại chỗ, tiến lên

cũng không được mà lùi lại cũng không xong… Cuối cùng đành nhờ chúng tôi giúp. Tôi bảo anh ta: “Đưa áo khoác cho tôi, anh đi gọi điện thông báo cho cục đi, Lý Văn Đình chết rồi.”

Triệu Tinh Vũ nghe thế thì giật mình, tranh thủ lấy di động ra rồi đi ra ngoài gọi điện.

CHƯƠNG

Lệ quỷ bảo vệ con

Lúc này chú Lê cũng đi đến nơi, nhìn đứa bé trên mặt đất rồi lắc đầu bảo: “Nói ra chắc chẳng ai tin, đứa bé này sống một mình ở đây tới tận mấy tháng trời.”

Thật ra chúng tôi biết đây đều là do mẹ đứa bé, dù chết rồi nhưng vẫn nhớ mãi không quên tìm kiếm đồ ăn cho con mình, nhưng vì sao cô ta lại không tìm người giúp đỡ?

Nghĩ đến đây, tôi quay ra hỏi chú Lê: “Lý Văn Đình chết trong phòng vệ sinh, vậy mà cháu không cảm giác được tàn hồn cô ta… Cô ta có thể ra ngoài tìm đồ ăn cho con mình, tại sao không tìm người khác xin giúp đỡ chứ?”

Chú Lê lắc đầu: “Có thể lúc cô ta chết thì có oán khí gì đó trong lòng cho nên biến thành lệ quỷ, không còn nhớ gì nữa. Nhưng cô ta vẫn muốn tìm đồ ăn cho con, cái này đã vượt xa khỏi khả năng của lệ quỷ, điều này chỉ có thể chứng minh tình mẹ vĩ đại, cho dù đã chết thì vẫn luôn nhớ phải nuôi sống con của mình.

Đứa bé kia vì sợ, nên co quắp cả người trong góc tường, đồng thời nhe răng với chúng tôi, bộ dáng giống như các người mà tiến tới thì tôi sẽ cắn, khó trách trước đó Triệu Tinh Vũ bó tay không có cách nào.

Chú Lê lấy trong người ra một viên kẹo, ném đến trước mặt đứa bé: “Ăn đi! Đây là kẹo sữa.”

Đứa trẻ nghi ngờ nhìn cục kẹo trên sàn, nhưng nó cũng không lập tức đưa tay ra cầm, mà do dự một lúc, sau đó mới nhanh chóng cầm viên kẹo lên, xé giấy gói rồi nhét vào miệng.

Có lẽ vị ngọt của kẹo đường làm tan sự hoảng sợ trong lòng đứa bé, khiến người nó dần thả lỏng, chú Lê thừa dịp đó lại lấy ra một viên kẹo nữa, ném xuống vị trí cách mình khá gần, sau đó nhẹ nhàng bảo: “Ăn ngon không? Viên này ăn cũng ngon lắm…”

Cứ như vậy, bé trai bị chú Lê dùng kẹo sữa dụ đến dần trước mặt mình, sau đó dùng một tay bế nó lên. Nhưng chúng tôi không ngờ, mặc dù đứa bé ngồi trong lòng chú Lê cũng không giãy giụa, nhưng nó lại nhìn ra phía sau lưng chúng tôi rồi đưa tay làm ra tư thế “Ôm một cái”…

Chú Lê sầm mặt, vội vàng đưa đứa bé cho tôi: “Bế nó ra ngoài trước đi!”

Không ngờ khi tôi bế đứa bé định đi ra thì cánh cửa mới vừa rồi còn đang mở đột nhiên đóng sầm lại, ngăn cách ba chúng tôi với Triệu Tinh Vũ đang đứng gọi điện thoại bên ngoài…

Triệu Tinh Vũ đang đưa lưng về phía chúng tôi, cũng bất ngờ bị tiếng đóng cửa giật nảy mình! Chờ tới lúc kịp phản ứng mới quay lại đẩy cửa, phát hiện cánh cửa cao chưa tới nửa người này như bị hàn chặt từ bên trong, đẩy kiểu gì cũng không ra!

Cùng lúc đó, ba chúng tôi cũng cảm nhận được không khí thay đổi, nhiệt độ xung quanh như hạ xuống đến không độ, đã có thể nhìn thấy hơi thở màu trắng của mình.

“Đây là tình hình gì vậy?” Tôi vội hỏi.

Chú Lê lấy la bàn ra xem, sau đó trầm giọng trả lời: “Đây là lệ

quỷ bảo vệ con, cô ta cảm giác chúng ta muốn cướp đứa bé…"

Tôi giật mình nói: "Hả? Chúng ta đang cứu con của cô ta mà!"

"Vậy cháu đi nói chuyện với Lý Văn Đình đi, xem cô ta có nghe cháu nói hay không!" Chú Lê bất đắc dĩ nói.

Đúng vậy Lý Văn Đình bây giờ đã không còn tâm trí của người bình thường, cô ta chỉ hành động theo bản năng mà thôi… Bản năng cảm thấy trừ mình ra, tất cả mọi người đều sẽ tổn thương đứa bé.

Tôi vội quay đầu hỏi chú Lê: "Nên làm gì bây giờ?"

Chú Lê bấm tay tính toán một lúc rồi trả lời: "Âm khí ở đây quá nặng, cho dù là ban ngày thì lệ quỷ cũng có thể xuất hiện, xem ra chúng ta muốn cứu đứa bé này ra ngoài cũng không dễ chút nào!"

Chú Lê vừa dứt lời, bỗng có một cái bóng chậm rãi bò từ trong nhà vệ sinh ra, khi tôi nhìn rõ bộ dáng Lý Văn Đình hóa thành lệ quỷ, cho dù đã đối mặt với rất nhiều ma quỷ thì vẫn phải run lên.

Tóc Lý Văn Đình lúc này vừa bẩn vừa rối, phía trên còn dính một số thứ màu đỏ. Cổ cô ta nghiêng sang một bên, góc độ đó người sống hoàn toàn không thể làm được. Mặc dù đôi mắt của cô ta trống rỗng nhưng lại di chuyển nhanh như điện, cô ta há to khoang miệng đen ngòm, nhào thẳng tới ba người chúng tôi…

Bây giờ tôi đã biết vì sao Tiểu Tôn lại bị dọa cho ngất đi, với hình dáng lúc này của cô ta, đúng là người gặp người sợ, hoa thấy hoa tàn, hoàn toàn có thể khiến những nơi đi qua không còn một ngọn cỏ.

Chú Lê thấy vậy, vội nói với tôi: "Mau thả đứa bé xuống đi!"

Tôi nào dám chần chờ, tranh thủ thời gian đặt đứa bé xuống đất, sau đó cả ba cùng lui đến một góc khá an toàn.

Âm hồn Lý Văn Đình lúc này đã đi đến trước người đứa trẻ,

nhưng lại xảy ra một chuyện khiến mọi người ngạc nhiên, mới vừa rồi Lý Văn Đình còn mặt mũi hung ác, nhưng khi đến bên cạnh đứa bé thì lại lập tức biến thành hình dáng của người bình thường.

Giờ phút này trong mắt Lý Văn Đình, ba chúng tôi giống như không khí, bởi vì cô ta chỉ nhìn thấy con của mình. Sau đó, cô ta khẽ hát một bài hát thiếu nhi, nhẹ nhàng dỗ dành đứa bé, mà đứa bé dưới tiếng hát của cô ta dần dần ngủ thiếp đi…

Nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của Lý Văn Đình, chúng tôi thở phào một hơi, xem ra không phải lúc nào cô ta cũng không tỉnh táo, tối thiểu là khi ở bên cạnh con mình, cô ta sẽ biến trở về làm người mẹ hiền lành.

Nhưng ngay khi Lý Văn Đình dỗ ngủ đứa trẻ thì lại đột nhiên hóa thành lệ quỷ lao thẳng đến chúng tôi, hôm nay cuối cùng tôi cũng được chứng kiến thế nào là phụ nữ trở mặt còn nhanh hơn lật sách. Mới vừa rồi còn đang rất tốt mà, sao đã trở mặt nhanh thế?

Mặc dù chúng tôi đứng ở nơi khá an toàn, nhưng đó cũng là khi Lý Văn Đình không nổi bão, bởi vì căn phòng này cực nhỏ, với tốc độ Lý Văn Đình thì chỉ chớp mắt đã đến bên cạnh.

Lý Văn Đình lúc này đã có thể mặt đối mặt với chúng tôi, âm khí trên cơ thể cô ta cũng đã làm cho âm khí trong cơ thể tôi bắt đầu ngo ngoe muốn động.

Đúng lúc này chúng tôi đột nhiên nghe thấy từng tiếng nói nhát gừng của Lý Văn Đình: “Ăn… Cho ôi ăn… Tôi muốn ăn…”

Chú Lê ngay lập tức kịp phản ứng, chú ấy lấy ngay số kẹo sữa còn lại ném đến đầu bên kia của căn phòng, Lý Văn Đình vội bò qua đó, sau đó cẩn thận nhặt mấy viên kẹo từ dưới đất lên.

Tôi thấy sự chú ý của cô ta bị chuyển đi, đang muốn hỏi chú Lê

tiếp theo nên làm gì? Nhưng lại thấy chú ấy làm động tác im lặng, tôi đành nuốt những lời vừa định nói xuống.

CHƯƠNG

Tinh thần siêu độ

Tôi biết chú Lê thấy Lý Văn Đình bình tĩnh lại một chút, thì sợ tiếng tôi nói làm cho cô ta bị kích thích. Tôi có thể không nói lời nào, nhưng Triệu Tinh Vũ bên ngoài cửa lại không làm được!

Chỉ nghe thấy anh ta dùng hết sức gõ cửa, gào lên: "Cậu Trương! Lê đại sư? Mọi người sao rồi? Sao cánh cửa này mở mãi mà không được thế!"

Lý Văn Đình nghe được âm thanh thì lại muốn "trở mặt", cũng may chú Lê chờ đúng thời cơ, bắn một lá bùa trấn hồn màu vàng, vừa vặn dính trên trán Lý Văn Đình.

Sau đó trên đầu Lý Văn Đình bốc lên từng trận khói trắng, cô ta đau đớn kêu thảm thiết… Tôi thực sự không đành lòng nghe như vậy, vội nói với chú Lê: "Có thể để cô ta bớt đau đớn không chú!"

Chú Lê lắc đầu bảo: "Tạm thời không có cách nào cả, nếu bây giờ bỏ lá bùa vàng đi, cô ta sẽ biến ngay về hình dáng lệ quỷ!"

"Chẳng lẽ không có cách gì để cô ta khôi phục thần trí sao?" Tôi không hiểu hỏi.

Chú Lê suy nghĩ rồi nói với tôi: "Cứ bế đứa bé ra ngoài trước đã!"

Triệu Tinh Vũ lúc này ở bên ngoài cũng dùng hết sức đẩy cửa

ra, dương khí phía ngoài trong nháy mắt ùa vào làm trong phòng không có khí lạnh nữa. Lý Văn Đình cảm giác được dương khí bên ngoài, biểu hiện trên mặt càng thêm đau đớn.

Tôi thấy thế thì mau chóng tiến tới ôm đứa bé đang ngủ say, sau đó đưa cho Triệu Tinh Vũ: "Tranh thủ gọi xe cấp cứu, đưa nó đến bệnh viện kiểm tra xem có vấn đề gì không."

Triệu Tinh Vũ nhận đứa bé từ tay tôi rồi hỏi: "Vậy chuyện ở đây thì làm sao bây giờ?"

Chú Lê bảo với anh ta: "Gọi cho Bạch Kiện, để anh ta tới thu xếp, nếu như chúng tôi chưa ra thì đừng cho người của các anh vào!"

Triệu Tinh Vũ nhìn Lý Văn Đình đang la hét trên mặt đất, sau đó tái mặt ôm đứa bé chui ra ngoài. Chúng tôi thấy anh ta đã mang đứa trẻ đi thì cũng thả lòng hơn.

Thế nhưng Lý Văn Đình thấy có người ôm con của mình đi thì chợt trở nên điên cuồng, mặc dù trên đầu của cô ta đang dán bùa trấn hồn, nhưng vẫn không thể ngăn cản lệ khí càng lúc càng dày đặc quanh thân…

Tấm bùa trấn hồn càng lúc càng trở nên trong suốt, sắp sửa mất đi hiệu lực. Nhưng chú Lê là ai chứ? Đối phó với những lệ quỷ giống Lý Văn Đình thì vẫn có cách đặc biệt của mình. Không biết từ lúc nào, trong tay chú đã có một tấm lưới làm từ chỉ đỏ, càng thần kỳ hơn là trên tấm lưới đó có treo rất nhiều chuông đồng nho nhỏ.

Nháy mắt khi bùa trấn hồn mất hiệu lực, chú Lê trùm tấm lưới này lên người Lý Văn Đình, sau đó lập tức niệm kinh siêu độ, cùng lúc đó chuông đồng trên tấm lưới rung rung cộng hưởng với kinh văn…

Theo tiếng rung của chuông đồng, lệ khí của Lý Văn Đình bắt

đầu nhạt dần, mặt mũi cô ta cũng dần biến về dáng vẻ hiền lành trước đây… Nhưng khi trí óc dần phục hồi, cô ta lại không ngừng gọi tên con mình: “Tiểu Bảo… Tiểu Bảo! Con ở đâu! Mẹ ở đây này, Tiểu Bảo đừng sợ… Mẹ ở đây…”

Nghe thấy tiếng gọi của Lý Văn Đình, lòng tôi thấy chua xót, lập tức nhớ tới mẹ của mình… Tên ở nhà của tôi cũng là Tiểu Bảo, trước kia mẹ thường nói tôi là bảo bối của mình, Chiêu Tài cũng vì câu nói này mà không ít lần ghen tị… Tôi nhớ trước đây mẹ cũng thường xuyên gọi: “Tiểu Bảo, Tiểu Bảo”…

Đến lúc nghe không nổi nữa, tôi từ từ tiến đến trước mặt Lý Văn Đình nhẹ nhàng khuyên: “Cô đừng sợ, Tiểu Bảo đang rất an toàn, cô không cần phải tìm đồ ăn cho nó khắp nơi nữa, sau này đứa bé sẽ luôn được ăn no…” Nói đến đây, tôi không cầm được mà chảy xuống hai hàng nước mắt.

Lý Văn Đình có lẽ bị nước mắt của tôi làm cảm động, cô ta chậm rãi vươn tay từ trong lưới ra, sau đó nhẹ nhàng sờ đầu tôi: “Tiểu Bảo… Đừng khóc, có mẹ ở đây…”

Mặc dù tay của cô ta rất lạnh lẽo, nhưng tôi vẫn có thể cảm giác được tình thân, đó là tình cảm của người mẹ dành cho đứa con mình…

Nước mắt tôi đã âm thầm chảy ra từ lúc nào, quỳ khóc trước mặt cô ta… Mặc dù tôi biết Lý Văn Đình coi tôi là “Tiểu Bảo” của cô ta, mà tôi lại không nghĩ cô ta là “mẹ” của mình.

“Buông hết mọi chuyện đi! Cô và Tiểu Bảo… Đã không thể ở cũng nhau nữa! Cô yên tâm, cậu bé sẽ có cuộc sống riêng của mình cho nên cô… an tâm mà đi đi!” Mặc dù tôi không biết Lý Văn Đình có thể nghe hiểu được bao nhiêu, nhưng cô ta đã không đau khổ giống như vừa rồi nữa, giống như thật sự nghe hiểu được những gì tôi nói.

Tiếp đó một luồng sáng lóe lên, lưới chỉ đỏ bao quanh Lý Văn Đình rơi trên mặt đất, mà cô ta cũng biến mất không thấy đâu nữa… Đồng thời một chút ký ức trong hồn phách cũng tràn vào đầu tôi.

Chú Lê đi đến phía sau, đè tay lên vai tôi rồi nói: "Ổn rồi, Lý Văn Đình đã buông bỏ được chấp niệm trong lòng và rời đi rồi."

Tôi như trút được gánh nặng đứng dậy, sau đó lau nước mắt trên mặt, khi tôi quay đầu lại thì như những chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra…

Sau đó chú Lê nói với tôi, lúc đó chú đứng sau lưng đọc kinh văn siêu độ, bởi vì Lý Văn Đình quá yêu con trai mình nên siêu độ cô ta rất khó. Nhưng đột nhiên lúc đó tôi hóa thân thành con trai cô ta nên mới có thể thành công siêu độ.

Thật ra Lý Văn Đình cũng là một người phụ nữ rất đáng thương, hai mươi hai tuổi thì gả đi, mặc dù lúc đó sống ở nông thôn, nhưng coi như sinh hoạt ổn định, không lo ăn lo uống.

Cưới nhau chưa được hai năm, Lý Văn Đình sinh cho nhà chồng một đứa cháu trai, ông bà nội rất vui vẻ. Nhưng tiệc vui chóng tàn, Lý Văn Đình nhanh chóng phát hiện con mình khác với những đứa trẻ kia, phản ứng đối với bên ngoài cũng chậm hơn chúng rất nhiều.

Lý Văn Đình và chồng mang con đi bệnh viện huyện kiểm tra, nhưng kết quả lại làm cho gia đình hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng… Tiểu Bảo bị điếc bẩm sinh, muốn nghe được bình thường thì phải phẫu thuật gắn màng nhĩ nhân tạo.

Số tiền đó đối với cả nhà Lý Văn Đình chính là con số trên trời, mà nghe nói màng nhĩ nhân tạo sẽ thay đổi khi đứa trẻ lớn dần, bởi vậy gia đình chồng Lý Văn Đình cảm thấy đứa trẻ này là một cái hang không đáy.

Nhưng Lý Văn Đình không ngờ ông bà nội và chồng mình lại bàn nhau muốn bỏ Tiểu Bảo đi, sau đó sinh một đứa trẻ khác!

CHƯƠNG

Cái chết ngoài ý muốn

Điều này khiến Lý Văn Đình không thể chấp nhận được, cô ta nhìn Tiểu Bảo còn đang bú sữa trong ngực mình, trong lòng rất bất đắc dĩ… Kể cả Tiểu Bảo có là một đứa trẻ tàn tật, nhưng cũng là miếng thịt mình đẻ ra, sao có thể nói bỏ thì bỏ chứ?

Mặc dù chuyện này bị Lý Văn Đình phản đối kịch liệt nên không thực hiện được, thế nhưng tình cảm của chồng và cô ta lại càng ngày càng xấu đi, cuối cùng còn đề nghị ly hôn. Không còn cách nào khác, Lý Văn Đình đành phải mang theo Tiểu Bảo về nhà mẹ đẻ.

Nhưng anh chị bên đằng nhà ngoại cũng không phải người hiền lành tốt bụng, dù miễn cưỡng đồng ý cho mẹ con cô ta ở lại, thế nhưng trong lời nói đều có ý bảo cô ta cho con trai đi, mang theo một thứ vướng víu như thế sẽ rất khó tái giá.

Không còn cách nào khác, Lý Văn Đình đành mang theo Tiểu Bảo vừa mới được một tuổi đi tới nơi này, làm thuê kiếm tiền sống và chữa tai cho đứa con. Lúc bắt đầu Lý Văn Đình chỉ có thể làm một số công việc phục vụ, nhưng những công việc đó thời gian làm việc thường quá dài, mà để Tiểu Bảo ở nhà quá lâu thì cô ta không yên tâm.

Thế là Lý Văn Đình thử kiếm việc làm thêm ngoài giờ, công việc này mặc dù vất vả nhưng thu nhập cũng tạm được, so với làm phục vụ thì tốt hơn nhiều. Ai ngờ tiệc vui chóng tàn, lúc cô ta dọn dẹp vệ sinh cho một gia đình thì bị chủ nhà cưỡng bức…

Lý Văn Đình vừa giận vừa nhục nhã muốn báo cảnh sát, nhưng đối phương không chút lo sợ đưa cho cô ta một nghìn đồng rồi nói: "Cô làm việc vất vả cả tuần cũng chỉ kiếm được được nhiêu đó thôi, cầm lấy đi, coi như chuyện này chưa từng xảy ra…"

Lý Văn Đình nhìn một nghìn đồng trên bàn, nghĩ đến Tiểu Bảo ở nhà, cuối cùng đành cắn răng cầm lấy. Hôm đó cô ta mua cho Tiểu Bảo một cái bánh kem, Tiểu Bảo ăn rất vui vẻ, bởi vì cậu bé không biết trên đời này lại có món ăn ngon như thế…

Mặc dù Tiểu Bảo không biết nói chuyện, nhưng nó liên tục cười với Lý Văn Đình, thấy Tiểu Bảo vui vẻ như thế, trong lòng cô ta rất chua xót, bởi vì Tiểu Bảo đã lớn như vậy mà đây lại là lần đầu tiên được ăn bánh kem.

Sau đó Lý Văn Đình như nghĩ thoáng ra rất nhiều, cô ta không trách chồng và nhà mẹ đẻ sao lại vô tình như thế, thậm chí cô ta còn cám ơn người đàn ông đã cho mình một nghìn đồng! Bởi vì họ đã dạy cho Lý Văn Đình sống sao cho thật kiên cường, sống thế nào để Tiểu Bảo thật vui vẻ…

Từ đó Lý Văn Đình bắt đầu buôn bán chính cơ thể của mình, cô ta bỏ đi lòng tự trọng, vứt hết mặt mũi chỉ vì để con mình có một tương lai như người bình thường…

Thật ra trước lúc xảy ra chuyện, Lý Văn Đình đã tích trữ được gần đủ tiền phẫu thuật màng nhĩ cho Tiểu Bảo, vậy mà trong lúc vô tình nhận một cuộc điện thoại, cô ta bị người ta lừa sạch cả tiền.

Người đàn ông gọi điện đến tự xưng là người của hiệp hội hỗ

trợ người điếc Trung Hoa, anh ta nói hiệp hội thông qua bệnh viện mới biết trường hợp của Tiểu Bảo rất phù hợp với điều kiện tài trợ của hội, cho nên họ có thể giúp Lý Văn Đình xin ngân sách tài trợ.

Lý Văn Đình nghe đối phương nói có thể giúp Tiểu Bảo xin trợ cấp thì tin là thật, cô ta làm theo yêu cầu của người kia nộp trước một khoản tiền đặt cọc. Bởi vì đối phương nói chỉ cần ngân sách của gói hỗ trợ được thông qua, khoản đặt cọc này sẽ được trả lại nguyên vẹn.

Vì một lòng muốn chữa trị tai cho Tiểu Bảo nên Lý Văn Đình không hề nghi ngờ người này nói thật hay giả, nộp tiền thẳng vào tài khoản đối phương chỉ định. Vậy mà tiền vừa chuyển xong, người tự xưng là hiệp hội hỗ trợ người điếc Trung Hoa bỗng nhiên không liên lạc được!

Lúc này Lý Văn Đình mới biết mình bị lừa, khoản tiền đó là cô ta vất vả tích góp mãi mới được, vậy mà bị mấy cuộc điện thoại lừa mất sạch… Ruột gan nóng như lửa đốt khiến Lý Văn Đình đi đến đồn cảnh sát báo án.

Người cảnh sát phụ trách nói với cô: “Đây là hình thức lừa đảo qua điện thoại, chị cũng đã là người lớn rồi mà sao có thể dễ dàng tin người khác thế? Số tài khoản chị cung cấp này cũng không phải của tên lừa đảo. Tôi vừa gọi cho bên ngân hàng, tiền của chị vừa chuyển vào chưa đến một phút đã bị người khác chuyển đi! Hình thức lừa đảo này đều có đường dây cả, bình thường chỉ cần gửi tiền vào tài khoản chỉ định của đối phương thì sẽ nhanh chóng bị chuyển sang mười tài khoản khác, cuối cùng sẽ tập hợp ở một tài khoản nước ngoài. Trừ khi bắt được cả đội, không thì khả năng lấy lại được tiền là rất nhỏ…”

Lý Văn Đình nghe xong thì trong lòng nguội lạnh, cô ta biết số tiền này đã mất trắng rồi, thế là cô ta rời khỏi đồn công an. Nhưng

khi về nhà nhìn thấy Tiểu Bảo cười với mình, Lý Văn Đình lấy lại lòng tin, dù sao bây giờ Tiểu Bảo vẫn còn nhỏ, tiền thì có thể kiếm lại, nhưng tai của con không thể để chậm trễ nữa.

Vì kiếm tiền, Lý Văn Đình càng liều mạng hơn trước kia, rất nhiều người không nên tiếp thì cô ta đều tiếp cả, nên thường xuyên bị một số kẻ biến thái đánh đập bị thương. Thế nhưng chỉ cần về nhà nhìn thấy nụ cười của Tiểu Bảo, cô ta cảm thấy tất cả đều chẳng đáng là gì.

Cùng ngày xảy ra chuyện, Lý Văn Đình bị một kẻ biến thái hành hạ suốt một đêm, mệt mỏi về đến nhà, thấy Tiểu Bảo vẫn đang ngủ say thì muốn đi tắm, sau đó làm bữa sáng cho nó.

Nhưng khi cô ta tắm rửa xong chuẩn bị lau khô người, bi kịch đã xảy ra… Lý Văn Đình đột nhiên cảm giác choáng váng, khi cô ta còn chưa kịp vịn tay vào tường thì bỗng thấy tối sầm rồi ngã xuống. Ký ức tàn hồn Lý Văn Đình đến đây là hết, có nghĩa là lúc đó cô ta ngã xuống rồi không tỉnh lại nữa.

“Cậu Trương! Tôi có thể vào được chưa?”

Giọng nói của Triệu Tinh Vũ đánh thức tôi tỉnh lại từ ký ức của Lý Văn Đình, tôi gật đầu với chú Lê: “Cũng đến lúc rồi, để họ vào thăm dò hiện trường đi ạ.”

Chú Lê gọi Triệu Tinh Vũ vào để anh ta sắp xếp người thăm dò hiện trường. Đúng lúc này tôi thấy Bạch Kiện dẫn theo người tới! Anh ta thấy tôi thì cười ha ha muốn tiến đến chào hỏi, nhưng tôi chẳng thèm liếc mắt nhìn mà bỏ đi luôn. Bạch Kiện tẽn tò, đành vào thăm dò hiện trường bên trong.

Thông qua cảnh sát thăm dò hiện trường, có thể kết luận, Lý Văn Đình bị ngã đập đầu xuống sàn nhà mà chết. Xét theo thời gian mục nát của thi thể, cô ta chết khoảng năm tháng trước.

Khi tôi nghe kết luận sơ bộ của pháp y về thời gian tử vong của

Lý Văn Đình, tự hỏi tại sao ba tháng trước nhà của Trịnh Huy mới xuất hiện ma? Chẳng lẽ Lý Văn Đình chết hơn một tháng rồi mới đến quấy rối nhà của ông ta?

Tôi quay sang nhìn chú Lê thấy chú ấy cũng đang cau mày, xem ra cũng nghi ngờ giống tôi. Tôi nói nhỏ với chú: “Có khi nào pháp y đoán sai không?”

Chú Lê lắc đầu: “Không biết… chờ kết quả kiểm tra tỉ mỉ thi thể sẽ rõ. Nếu như Lý Văn Đình thật sự chết từ năm tháng trước, chắc chắn cô ta có cách khác để nhét đầy bụng Tiểu Bảo.

CHƯƠNG

Quan Công canh cửa

Bạch Kiện thấy hiện trường đã thu thập xong thì muốn tới nói chuyện với tôi, vậy mà tôi làm như không nhìn thấy anh ta, quay sang nói với Triệu Tinh Vũ: "Anh đưa tôi đi quán cơm bên cạnh tìm hiểu chút tình huống với."

Cuối cùng Bạch Kiện cũng hiểu là tôi cố tình tránh mặt mình, anh ta buồn bực quay ra hỏi chú Lê: "Tiến Bảo bị sao thế? Cháu làm gì có lỗi với cậu ta chứ?"

Chú Lê cười hì hì trả lời: "Hôm nay nó đang bực mình, thêm nữa mấy hôm trước tụi chú suýt nữa vì chuyện của Đà Gia mà ngỏm ở Philippines, nên Tiến Bảo mới bực mình với cậu."

Nghe chú Lê nhắc tới Đà Gia, sắc mặt Bạch Kiện nhanh chóng thay đổi: "Chuyện xảy ra khi nào? Sao không ai nói với cháu một tiếng?"

Chú Lê liền kể lại chuyện xảy ra tại Philippines, Bạch Kiện nghe xong cũng thấy sợ: "Không ngờ Đà Gia kia chết rồi mà còn mang đến nhiều phiền phức thế! Vậy mà lúc đó chẳng ai nói gì với cháu cả!"

Chú Lê bất đắc dĩ nói: "Chú cũng nghĩ nên nói với cháu một câu, nhưng Tiến Bảo thấy dù sao việc này cũng xảy ra ở nước ngoài,

nói với cháu thì cũng chẳng giải quyết được gì, lại mất công lo lắng, cho nên không nói vẫn tốt hơn.”

Bạch Kiện bực mình bảo: “Tên ngốc này! Mới vừa rồi còn giận cháu nữa chứ!” Sau khi nói xong, anh ta đi sang quán cơm tìm tôi và Triệu Tinh Vũ.

Thực ra tôi cũng biết chuyện này không thể trách Bạch Kiện, nhưng bởi vừa rồi Lý Văn Đình nói vài câu “Tiểu Bảo” làm tôi rất khó chịu trong lòng, không nhịn được bèn trút giận lên đầu anh ta.

Ông chủ quán cơm ở bên cạnh thấy có cảnh sát tìm mình thì cười nịnh hỏi: “Hai anh có cần tôi giúp gì không?”

Tôi khách sáo nói với ông ta: “Ông chủ, chúng tôi có thể xem phòng bếp của quán không?”

Dù ông chủ quán cơm không hiểu, nhưng vẫn dẫn tôi và Triệu Tinh Vũ đi tới phòng bếp ở phía sau. Khi tôi vừa đi vào, thấy ngay trong góc phòng bếp có một pho tượng Quan Công.

Tôi rất không hiểu bèn hỏi ông chủ quán: “Đây là phòng bếp rất dễ cháy, sao chú còn đặt một pho tượng Quan Công ở đây vậy?”

Ông chủ quán nghe xong thì mặt mày nhăn nhó: “Ài… Chuyện này nói ra thì rất dài dòng, mấy tháng trước trong phòng bếp xảy ra vài chuyện quái dị, cho nên tôi mới phải đặt pho tượng Quan Công ở đây. Nếu là khách hàng hỏi thì tôi sẽ không nói, nhưng hai người là cảnh sát, cũng không có gì là không thể nói cả.”

Tôi thấy ông chủ quán cũng coi mình là cảnh sát thì xua tay cười với ông ta: “Chú đừng hiểu lầm! Tôi không phải cảnh sát, chỉ là người được cảnh sát mời tới làm cố vấn thôi… Chú nói đi, cuối cùng thì trong bếp có chuyện gì xảy ra?”

Sau đó ông chủ kể cho chúng tôi chuyện quái dị xảy ra mấy tháng trước ở đây…

Trước kia khi chị Hoàng chưa lấy lại nhà kho dưới đất, thì bếp của họ cũng không lộn xộn đến thế, có nhiều nguyên liệu nấu ăn cũng không đặt trong bếp. Nhưng sau này không có nhà kho dưới đất nên đành đặt chen chúc trong này.

Lúc đầu tất cả đều bình thường, nhưng ở mấy tháng trước, trong bếp bắt đầu bị mất đồ. Đương nhiên cũng không phải cái gì đắt tiền, mà là một chút món ăn bình thường.

Khi chuyện mới xảy ra ông chủ còn tưởng rằng trong bếp có chuột! Bởi vì họ kinh doanh hàng ăn nên không thể dùng thuốc diệt chuột, chỉ có thể dùng bẫy kẹp. Nhưng sau đó chuột chẳng bắt nổi một con, mà đồ bị mất càng ngày càng lạ!

Tên trộm này chẳng những trộm lương khô thức ăn mà có lúc còn trộm cả đồ hộp dăm bông. Ông chủ quán cơm thấy chẳng giống như có chuột, thế là bắt đầu nghi ngờ chẳng lẽ nhân viên trong quán ăn trộm?

Nhưng bắt trộm phải bắt tận tay, không có chứng cứ nên ông ta cũng không tiện nói ai là người trộm, thế là ông chủ bí mật gắn một camera giám sát trong bếp. Ông chủ không tưởng tượng được là, đêm hôm đó lại quay được “Quá trình gây án” của tên trộm.

Khi ông chủ quán cơm nhìn thấy tên trộm trong video “Xuyên tường mà vào” thì sợ đến suýt chút nữa tè ra quần, coi như là gan có lớn cũng biết mình nhìn thấy ma!

Thế là ông ta vội tìm một “Cao nhân” chỉ điểm, làm thế nào mới có thể xua đuổi ma quỷ? Cuối cùng “Cao nhân” bảo ông ta rước một pho tượng Quan Công về, đồng thời dặn dò bình thường lúc nấu bếp thì dùng vải đỏ che lại tượng Quan Công, đợi đến lúc dừng hẳn nấu nướng mới bỏ tấm vải xuống.

Nói đến cũng lạ, từ sau khi đặt tượng Quan Công, phòng bếp cũng không hề xảy ra mất trộm đồ ăn nữa…

Tôi hiểu ra vấn đề, xem ra trong vòng hơn một tháng trước đó, Lý Văn Đình đều tới căn bếp này trộm đồ ăn cho Tiểu Bảo, sau đó ông chủ đặt tượng Quan Công nên cô ta buộc phải chuyển sang tìm đồ ăn ở những nhà trọ sát vách.

Nghĩ tới điều này, tôi thấy Lý Văn Đình sống quá khổ! Lúc còn sống thì vì tiền chữa bệnh cho con mà chạy ngược xuôi khắp nơi, sau khi chết cũng vì để cho con được sống mà cũng tìm đồ ăn khắp phía.

Chắc chắn âm hồn không dám tùy tiện đi bếp, bởi vì ở đó chẳng những có táo quân canh giữ, mà còn là nơi dương khí nặng nhất trong nhà. Đặc biệt là phòng bếp của quán cơm, không giống với phòng bếp gia đình, bởi vì liên tục nổi lửa xào rau, dương khí nơi đó nhiều không đếm xuể. Có thể tưởng tượng, Lý Văn Đình phải chịu đau đớn cỡ nào khi tới đây tìm đồ ăn cho con…

Lúc này Bạch Kiện cũng vác khuôn mặt lạnh đi đến, sau đó tức giận hỏi Triệu Tinh Vũ: “Chuyện giải quyết đến đâu rồi?”

Triệu Tinh Vũ mặc dù chậm tiêu nhưng cũng không ngốc, thấy sắc mặt Bạch Kiện không tốt, vội vàng nói: “Cũng đã tìm hiểu xong, tôi sẽ đến chỗ pháp y xem tình hình!” Sau khi nói xong thì quay đầu đi luôn.

Sau khi Triệu Tinh Vũ đi khỏi, ông chủ quán cơm lúng túng đứng cạnh hai chúng tôi, đành buông một câu: “Hai anh ngồi đợi một lát, tôi đi pha ấm trà…”

Ông chủ quán cơm đi rồi, chỉ còn tôi và Bạch Kiện trừng mắt nhìn nhau, cuối cùng tôi không kìm được, phụt cười thành tiếng: “Anh xem mặt anh nghiêm trọng chưa kìa, dọa chạy cả Tiểu Triệu và ông chủ quán.”

Bạch Kiện bực mình nói: “Các cậu ở Philippines gặp chuyện lớn như thế mà không nói với anh một câu! Đầu óc cậu có vấn đề à?

“Đầu óc anh có vấn đề thì có! Lúc đó tôi không thể liên lạc với anh được! Mà cho dù liên lạc được thì anh định làm thế nào? Đó là ở nước ngoài, đâu phải nơi anh cai quản…” Tôi cũng gân cổ trả lời.

Bạch Kiện mạnh miệng: “Nhưng… Anh cũng không thể không biết gì cả! Cậu có biết nếu lúc đó cậu liên lạc với anh, anh chắc chắn sẽ liên hệ ngay với sứ quán bên đó để họ nghĩ cách!”

CHƯƠNG

Nhầm giới tính

Tôi cười trừ: “Nếu chuyện phát triển đến mức bọn tôi không giải quyết được thì có gọi thêm ai cũng vô ích, không chừng còn góp nhiều mạng hơn!”

“Nhưng cũng không thể không nói với anh một câu!” Bạch Kiện đột nhiên quát, xem ra anh ta thực sự bị tôi chọc điên lên rồi.

Tôi cũng biết anh ta tức giận cũng là vì quan tâm đến mình, nên đành ngậm miệng không nói gì. Đúng lúc này ông chủ xuất hiện, rót cho hai anh em chúng tôi mỗi người một chén trà nóng, sau đó cười nói: “Hai người tiếp tục trò chuyện đi…”

Uống xong chén trà, cả hai chúng tôi đều hạ hỏa, thật ra chúng tôi đều biết sở dĩ bực mình với đối phương cũng là vì lo lắng cho nhau mà thôi, mặc dù trước đó tôi trách oan anh ta về vụ Đà Gia, nhưng cũng chỉ là nói miệng, thực tế không để trong lòng.

Vừa rồi bực mình với anh ta cũng giống như chú Lê nói, vì tôi đã đặt quá nhiều tình cảm vào khi siêu độ Lý Văn Đình, nên khi xong việc mới tích tụ trong lòng, đúng lúc Bạch Kiện tới nên mới trở thành chỗ trút giận của tôi.

Người bình thường chính là như thế, sẽ không thể hiện cảm xúc ra trước mặt người lạ, nhưng cứ như vậy lại dễ dàng làm tổn

thương đến người rất quan tâm mình.

Sau khi bình tĩnh lại, hai chúng tôi đều cười xấu hổ, vẫn là tôi lên tiếng trước: “Nếu như còn gặp phải tình huống tương tự, chắc chắn tôi sẽ liên hệ với anh đầu tiên…”

Bạch Kiện nghe thế thì cười, sau đó đấm nhẹ vào vai tôi: “Cái này còn tạm được…”

“Đúng rồi, sao hôm nay anh lại đến đây, tôi còn tưởng anh sẽ cho nhân viên tới chứ?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Bạch Kiện nói: “Mấy ngày nay anh đang rảnh, cũng lâu rồi không gặp cậu nên cố tình đến đây… Không ngờ trong khoảng thời gian này lại xảy ra nhiều chuyện như thế. Đúng rồi, sao cậu lại tới đây? Có khách ủy thác hả?”

Tôi lắc đầu: “Không, tôi muốn mua một căn nhà giá rẻ, thế là chú Lê giới thiệu căn nhà bên kia, nghe nói ở đó không sạch sẽ, cho nên chủ nhà muốn bán gấp…”

Bạch Kiện hỏi: “Cuối cùng khi đến xem, mọi người lại phát hiện vấn đề ở nhà bên cạnh hả…”

Tôi gật đầu: “Đúng thế, món hời này cũng không dễ kiếm. À, bé trai kia đã được đưa đến bệnh viện rồi, anh đi kiểm tra tình hình xem thế nào? Dù sao nó cũng bị nhốt ở trong phòng mấy tháng trời.”

Bạch Kiện vỗ đầu: “Cậu nhắc anh mới nhớ, suýt nữa quên chuyện này.” Anh ta vội lấy điện thoại ra gọi cho đồng nghiệp trong bệnh viện, ai ngờ khi gọi xong? Anh ta lại nhướng mày nhìn tôi.

Tôi thấy sắc mặt anh ta không đúng, vội hỏi xem đứa bé đó có vấn đề gì không? Bạch Kiện trợn mắt trả lời: “Sức khỏe của đứa bé bình thường, chỉ hơi suy dinh dưỡng. Không đúng! Ai nói với cậu

đứa bé đó là con trai? Rõ ràng là con gái mà!”

Tôi giật mình há hốc mồm, sao Tiểu Bảo có thể là bé gái? Nếu như chỉ có chị Hoàng nói Tiểu Bảo là bé trai thì thôi, nhưng tôi nhìn thấy trong trí nhớ của tàn hồn Lý Văn Đình thật sự là một đứa bé trai mà.

Mặc dù tôi rất khó hiểu, thật thì không thể giả, giả thì không là thật, bác sĩ trong bệnh viện cũng không thể nhầm giới tính Tiểu Bảo được, xem ra chắc có một chỗ nào đó xảy ra vấn đề, dù sao tôi chỉ nhìn thấy tàn hồn Lý Văn Đình, sự thật thế nào… thì hiện giờ chưa ai biết.

Lúc tôi và Bạch Kiện ra khỏi quán cơm, thấy chị Hoàng đang kêu gào trong sân vườn đầy cỏ dại đó! Tôi ngồi trước mặt chị ta nói nhỏ: “Chị à, tôi khuyên chị nói nhỏ một chút! Nếu để mọi người biết trong nhà của chị có người chết, còn ai dám thuê phòng này nữa?”

Chị Hoàng vừa nghe xong cứ như bị cắt cầu dao điện, im miệng ngay lập tức. Tôi nín cười nói: “Chị thấy ông mập kia không? Ông ấy chính là Lê đại sư được hàng xóm mời đến, chuyên giúp xử lý nhà có ma, chị nên tìm ông ấy giúp đỡ, tôi đảm bảo dù phòng này của chị hét giá thế nào thì cũng có người thuê.”

Chị Hoàng nghi ngờ hỏi: “Cậu nói thật chứ?”

Tôi thành thật gật đầu: “Đương nhiên, chị không nhanh lên, Lê đại sư sắp đi rồi…”

Tôi còn chưa nói hết câu, chị Hoàng đã chạy đến trước mặt chú Lê như một cơn gió, ân cần cười nói: “Lê đại sư, ngài xem căn phòng này của tôi bây giờ nên làm gì đây? Có cần làm lễ siêu độ cho Lý Văn Đình không?”

Chú Lê làm dáng nhìn xung quanh một lúc rồi nói: “Lễ cầu siêu thì không cần, nhưng nhà này của chị có âm khí quá nặng, phải

thay đổi một chút mới được, nếu không phong thủy gặp vấn đề sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện."

Chị Hoàng tái mặt nói: "Đại sư, vậy ngài phải giúp tôi một tay!"

Chú Lê đưa chị Hoàng một tấm danh thiếp: "Được rồi, ngày mai chị đến tìm tôi theo địa chỉ này, chúng ta sẽ bàn xem xử lý chỗ này thế nào. Nhưng chị phải nhớ, không được nói với người khác là nơi này đã từng có người chết, rõ chưa?"

Chị Hoàng gật đầu liên tục: "Biết rồi, tôi sẽ không nói với ai…"

Tôi đứng bên cạnh cười thầm, chắc chú Lê sợ Trịnh Huy biết vấn đề không phải xuất hiện ở nhà mình thì sẽ đổi ý nên mới dặn chị Hoàng đừng nói lung tung. Thật ra không cần chú ấy dặn dò thì chỉ cần chị Hoàng không ngốc, cũng sẽ chẳng nói chuyện này khắp nơi.

Chờ sau khi Bạch Kiện thu đội trở về, ba chúng tôi quay lại phòng của Trịnh Huy, đầu tiên là chú Lê xếp đặt một chút phong thủy đơn giản để xua tan bớt âm khí trong phòng, đồng thời cũng để cho dương khí bên ngoài tràn vào, làm thành một vòng tuần hoàn.

Dù sao hiện giờ ở đây không có người ở, nếu để trống thời gian dài thì sẽ có một vài hồn ma lang thang đến sống, cho nên phải để bên trong có chút dương khí, kiểu hồn ma này mới không ở lại.

Sau khi xử lý xong, chúng tôi gọi cho môi giới, báo với anh ta rằng mình muốn mua căn nhà này, để anh ta chuẩn bị sẵn hợp đồng rồi hẹn Trịnh Huy đến ký.

Đối phương thấy chúng tôi muốn mua phòng thì mừng rỡ nói: "Tốt quá, tôi sẽ gọi Trịnh Huy ngay, tranh thủ trong hai ngày tới thì hoàn tất thủ tục."

Buổi tối về nhà, tôi còn cố ý mua một thùng gà rán và bia, định

liên hoan một bữa với Đinh Nhất, chúng tôi sắp thăng cấp thành địa chủ cho thuê nhà rồi!

Nhưng hình như Đinh Nhất không có hứng thú gì với mấy chuyện này, có lúc tôi rất tò mò, cuộc đời này có thứ gì làm anh ta hứng thú được đây?

CHƯƠNG

Tiểu Bảo thật, Tiểu Bảo giả

Trình uống rượu của tôi không cao, lại thêm hôm nay Lý Văn Đình làm tôi nhớ đến mẹ mình, cho nên uống một lúc là bắt đầu ngà ngà, thêm một tý nữa là say tít mù.

Tận đến khi có tiếng điện thoại làm tỉnh dậy, tôi mới phát hiện trời đã sáng. Bật lên xem, hóa ra là Bạch Kiện gọi tới, anh ta bảo nếu hôm nay tôi rảnh hãy đến chỗ anh ta, bản án của Lý Văn Đình có tình tiết mới. Tôi liền hẹn với anh ta vào buổi chiều, bởi vì hiện giờ trong người khó chịu không thể đi nổi.

Đúng lúc này Đinh Nhất vừa mua điểm tâm bên ngoài trở về, thấy tôi tỉnh thì cười: "Úi chà, mèo say tỉnh rồi…"

Tôi bóp trán hỏi: "Hôm qua tôi ngủ lúc mấy giờ? Tại sao không nhớ được gì hết?"

Đinh Nhất nín cười trả lời: "Vậy chắc cậu cũng không nhớ mình ôm Kim Bảo tâm sự hả?"

"Hả! Không đến thế chứ?" Tôi nửa tin nửa ngờ hỏi.

"Vậy cậu nhìn Kim Bảo đi, xem nó có để ý đến cậu không." Đinh Nhất cười gian nói.

Tôi không tin bèn gọi thử Kim Bảo một tiếng, vậy mà khi nó vội vàng chạy tới, nhìn thấy là tôi gọi nó, ngay lập tức quay đầu về

chỗ nằm… Tôi chẳng biết nói gì nữa! Xem ra mỗi lần tôi uống say, con vật nhỏ này luôn luôn gặp xui xẻo.

Tôi nghỉ ngơi hồi phục đến tận trưa, cuối cùng cũng khỏe lại sau chầu rượu, cả người nhẹ nhàng khoan khoái xuất hiện trong văn phòng của Bạch Kiện. Hôm qua cảnh sát dưới quyền anh ta đã đi về quê Lý Văn Đình để tìm hiểu tình hình, đồng thời chứng thực con của Lý Văn Đình là nam hay nữ.

Kết quả lại làm người ta kinh ngạc, tình huống rất khác với những gì tôi nhìn thấy trong tàn hồn của Lý Văn Đình! Loại tình huống này là lần đầu tiên tôi gặp, bởi vì một người có thể nói dối, nhưng trí nhớ của cô ta sẽ nói dối sao? Sau đó khi tôi nghe Bạch Kiện kể tình huống thật sự mà cảnh sát điều tra được, tôi liền hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Hóa ra Lý Văn Đình đã có vấn đề tâm thần một thời gian trước khi rời nhà. Chính vì lý do này mà gia đình chồng Lý Văn Đình đã gửi cô ta về nhà mẹ đẻ.

Mà trong trí nhớ lúc đầu của Lý Văn Đình, những gì liên quan đến cha mẹ chồng và chồng định bỏ đứa con đi đều là thật! Cũng chính là từ lúc này, trí nhớ Lý Văn Đình xuất hiện vấn đề.

Thật ra đứa bé đó đúng là bị bà nội Lý Văn Đình vứt bỏ, đến khi Lý Văn Đình phát hiện ra thì phát điên đi đến chỗ đó tìm kiếm. Đáng tiếc là đứa bé không biết đã bị người ta nhặt, hay bị thú hoang ăn mất rồi, tóm lại không tìm thấy nó.

Lý Văn Đình vì không chịu được cú sốc này, cả ngày điên điên khùng khùng đi ra ngoài tìm con, đến cuối cùng còn ôm cái gối, nói đó chính là Tiểu Bảo con của mình.

Người chồng ích kỷ của cô ta nghe người trong thôn nói, bệnh điên có thể truyền cho đời sau, thế là quả quyết đưa Lý Văn Đình về nhà mẹ đẻ. Ý thức về pháp luật của dân ở đây vẫn khá kém,

cảm thấy nếu người phụ nữ có vấn đề, chỉ cần đưa về nhà mẹ đẻ là chấm dứt quan hệ với nhà chồng

Nhưng lúc đó nhà mẹ đẻ Lý Văn Đình ngoài anh trai và chị dâu thì không còn ai khác, chị dâu thấy em chồng đã gả ra ngoài giờ lại trở về, tự nhiên thấy khó chịu.

Mà khó chấp nhận nhất là, cô em chồng này còn điên điên khùng khùng, không làm được việc nhà, hơi một tý lại đi ra ngoài tìm con… Chỉ cần mỗi lần Lý Văn Đình phát bệnh, cả nhà đều phải đi ra ngoài tìm cô ta.

Nhưng kể cả chị dâu Lý Văn Đình không vui, cuối cùng vẫn đồng ý chứa chấp, bởi vì chị dâu cảm thấy cô ta quá đáng thương! Đứa con không còn, lại còn bị chồng ruồng bỏ.

Mặc dù nhà họ Lý đã vài lần tìm nhà chồng Lý Văn Đình nói chuyện, thậm chí còn đưa cô ta về đó một lần nhưng người chồng nhẫn tâm không cho mở cửa, tránh như tránh hủi.

Rơi vào đường cùng, người nhà họ Lý đành phải nhận Lý Văn Đình trở về, hi vọng cô ta nghỉ ngơi một thời gian ở nhà mẹ đẻ có thể khôi phục đầu óc, có tái giá cũng không thành vấn đề, dù sao Lý Văn Đình mới chỉ hơn hai mươi tuổi.

Nhưng trong thời gian này, trong thôn nhà mẹ đẻ Lý Văn Đình phát sinh một chuyện rất giống với trường hợp của cô ta. Nhà họ Triệu ở đầu thôn phía tây sinh một đứa con gái, sắp đến lúc một tuổi mới phát hiện tai đứa bé này có vấn đề, bẩm sinh bị điếc.

Người nhà bên đó suy nghĩ giống hệt với nhà chồng Lý Văn Đình, cảm thấy nuôi đứa bé đó quá phí tiền, cho nên mở lời xem trong mấy làng xung quanh, có nhà ai muốn có con gái thì họ đem cho.

Nếu bé gái này bình thường, chắc sẽ có người nhận nuôi, nhưng nó lại bị điếc bẩm sinh, cho nên gần đó không có ai đồng ý nuôi

một đứa bé tàn tật như thế.

Cho đến một buổi đêm, cha mẹ đứa bé bàn với nhau, quyết định vứt nó ra khu đất bỏ hoang, để mặc! Thế là đôi vợ chồng nhẫn tâm này tranh thủ đêm hôm ném con mình ra khu đất hoang.

Nhưng đứa bé này điếc chứ không câm, vẫn có thể kêu khóc. Cũng không hiểu tại sao lại trùng hợp như thế, được Lý Văn Đình đang điên khùng cả ngày nghe thấy.

Thế là cô ta như phát điên tìm đến chỗ tiếng khóc, thấy một bé gái trong bụi cỏ hoang bị muỗi cắn khắp người. Cũng chính từ lúc đó, đầu óc Lý Văn Đình bắt đầu trở về bình thường. Trong tiềm thức, cô ta coi đứa bé này là con của mình.

Cô ta ôm bé gái trở về, nói với anh chị của mình rằng đã tìm được Tiểu Bảo, còn nói liên tục mấy lời giống như "Trong khoảng thời gian này cảm ơn hai người chăm sóc..." Anh trai và chị dâu tiến lên xem, đâu phải là Tiểu Bảo, rõ ràng là bé gái nhà họ Triệu đầu thôn phía Tây mà.

Cho nên bọn họ kiên nhẫn khuyên Lý Văn Đình, đây đâu phải Tiểu Bảo em ơi! Đây là cháu của lão Triệu, sao em có thể ôm con gái nhà người ta về nhà được? Mặc kệ anh chị khuyên thế nào, cô ta không chịu buông đứa bé ôm trong ngực. Lại thêm lúc này trời đang tối, cuối cùng anh trai và chị dâu đành để Lý Văn Đình ôm đứa bé một đêm, sáng mai sẽ tranh thủ trả lại cho người ta.

Vậy mà đến sáng hôm sau, anh chị Lý Văn Đình phát hiện cô ta và đứa bé đã biến mất! Mặc dù họ tìm một vòng trong thôn, nhưng không thể tìm thấy bóng dáng Lý Văn Đình.

Lúc đầu họ còn tưởng cô ta mang đứa bé về bên nhà chồng! Nhưng khi qua đó xem, lại phát hiện cô ta không hề trở lại căn nhà đó.

CHƯƠNG

Người vợ mất tích

Rơi vào đường cùng, anh trai và chị dâu của Lý Văn Đình đành phải tìm đến nhà họ Triệu cùng thôn nói rõ tình hình. Người nhà đó vốn đã không muốn nuôi đứa trẻ này, vừa nghe nói đứa trẻ bị Lý Văn Đình đưa đi rồi, thế là như trút được gánh nặng: "Nếu cô ta muốn nuôi, vậy đưa cho cô ta nuôi đi!!"

Cứ như vậy, một người phụ nữ thần kinh không bình thường mang theo một đứa trẻ bị điếc cùng nhau rời khỏi cái thôn nhỏ hẻo lánh đó, từ đấy về sau họ chưa từng xuất hiện trở lại. Đến khi cảnh sát căn cứ theo địa chỉ trên chứng minh thư của Lý Văn Đình, tìm được nhà mẹ đẻ của cô ta mới hỏi thăm được tình hình thực tế lúc trước.

Nghe Bạch Kiện kể xong, trong lòng tôi thực sự cảm xúc lẫn lộn, không ngờ đứa trẻ mà Lý Văn Đình liều mạng muốn chữa khỏi tai lại không phải Tiểu Bảo!! Nhưng trong trí nhớ của cô ta, đứa trẻ này chính là Tiểu Bảo…

Còn cả bé gái đáng thương kia nữa, chỉ là không biết tương lai bé sẽ như thế nào. Mặc dù ở chỗ Lý Văn Đình, bé không thể có cuộc sống ổn định, nhưng bé cũng là vật báu trong lòng Lý Văn Đình. Tuy nhiên một khi về với cha mẹ ruột của mình, có lẽ không

còn chắc chắn…

Thực tế tôi biết ai có số phận của người đó, cho dù trong lòng chúng ta than tiếc thế nào cũng không thay đổi được cuộc đời của người khác. Đừng nói là cuộc đời của người khác, ngay cả cuộc đời của chính tôi, nhiều nhất cũng chỉ có thể nhìn hoa trước đình hết nở rồi tàn, nhìn mây trên trời cuộn rồi lại tan, mới có thể không màng hơn thua, đến đi vô tình.

Cuối cùng, tôi và Đinh Nhất vẫn mua nhà của Trịnh Huy. Nhưng bởi vì lúc trước tai tiếng của chỗ này thật sự quá nổi, khả năng có thể thuận lợi cho thuê rất nhỏ, ba chúng tôi nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng bèn đưa ra một mánh lới là cho người tới "ở miễn phí".

Đầu tiên chúng tôi phải quảng cáo cho thuê trên mạng: Nếu có người dám ở trong phòng này một đêm, vậy có thể cho anh ta tiếp tục ở miễn phí một năm, số lượng phòng có hạn, ưu tiên người đến trước!!

Cái trò này là do chú Lê nghĩ ra trước, chú ấy cho rằng chỉ cần có người dám vào ở, lời đồn trong nhà có ma sẽ tự nhiên sụp đổ. Hơn nữa có người vào nhà, tất nhiên dương khí sẽ mạnh lên, đến lúc đó kể cả có hồn ma lang thang nào đi ngang qua, cũng sẽ không dừng lại lâu bên trong đó.

Nhưng trăm triệu lần không ngờ, chẳng ai dám đến khiêu chiến hoạt động "ở miễn phí" này cả, xem ra uy lực sót lại của căn nhà này vẫn còn đó! Tôi lập tức hối hận vì đã tham gia.

Có điều chú Lê lại khuyên tôi: "Không sao đâu, chỉ cần qua một hai năm, mọi người sẽ dần dần lãng quên chuyện này đi, thế thì chắc chắn có thể cho thuê rồi. Lại nói nữa, bây giờ căn nhà đó vẫn chưa sang tên, lỡ như Trịnh Huy kia vừa thấy có người vào ở không việc gì, lại đổi ý thì sao? Trước tiên cứ để nhà không một khoảng thời gian cũng tốt..."

Tôi nghe thế thì thầm mắng trong bụng, cái ông già chết tiệt này, lúc trước cũng không nói với tôi như vậy đâu, bây giờ nhất định lại đang lừa dối tôi đây!! Haizz... Xem ra chuyện mua nhà coi như thất bại rồi, ôi cái số của tôi!!

Tôi nhìn số dư trong tài khoản ngân hàng chỉ thoắt cái đã ít đi một khoản lớn như vậy, tim tôi đau đến muốn đổ máu, về sau tôi không thể tin lời chú Lê nói nữa, tôi cảm thấy chú ấy chính là ôn thần ông trời phái xuống cạnh tôi để giúp tôi ném tiền qua cửa sổ mà...

Có lẽ là thấy mấy ngày nay tâm trạng của tôi thật sự không tốt, chú Lê gọi điện thoại bảo chúng tôi qua đó, chú ấy sẽ xuống bếp làm cho chúng tôi một bàn thức ăn ngon. Nhưng tôi vừa nhớ đến căn nhà chết tiệt lụn bại trong tay mình kia, nào có tâm trạng ăn cơm gì chứ!

Nhưng sau đó chú Lê lại nói với tôi, tối hôm nay chị Bạch cũng tới đây, chị ấy đã biết chuyện lần trước Chu Nhược Mai gài bẫy chúng tôi nên cũng bực hết sức. Đồng thời chú Lê cũng cảnh cáo chị Bạch, về sau lúc giao tiếp với người đàn bà này, bản thân phải lưu ý nhiều hơn, tuyệt đối đừng để bị chị ta tính kế.

Buổi tối chị Bạch thấy sắc mặt của tôi không tốt, còn tưởng rằng tôi trách chị ấy vì chuyện Philippines lần trước, vì thế bèn giải thích với tôi, nếu biết Chu Nhược Mai ôm ý nghĩ đó, nói thế nào chị ấy cũng sẽ không liên hệ chúng tôi giúp chị ta.

Tôi nghe thế thì liên tục xua tay bảo: “Chị à, với quan hệ của chúng ta còn cần chị phải giải thích với em sao? Chuyện đó đã sớm cho qua rồi... Tâm trạng em không tốt là bởi vì bị chú Lê lừa thôi!”

Đúng lúc này chú Lê bê thức ăn ra tới, vừa nghe tôi nói bị chú ấy lừa thì phùng mang trợn mắt: “Thằng nhóc thối, ai lừa cháu! Nói cho cháu nhé! Sau này nếu cái nhà kia của cháu kiếm ra tiền,

phải bồi thường tiền thiệt hại tinh thần cho chú!!"

Sau khi chị Bạch nghe kể xong chuyện tôi mua nhà, cũng nói là khả năng tăng giá trị của chỗ đó rất lớn, để vài năm sau chắc ăn có thể tăng gấp bội. Hơn nữa chỗ đó lại không phải khu chung cư gì gì đó, không cần phải trả phí bất động sản, chỉ cần chi trả điện nước khí sưởi, để không vài năm cũng sẽ không bị lỗ.

Nghe chị ấy nói vậy, tâm trạng của tôi trở nên tốt hơn trong nháy mắt, lúc này nhìn thấy cái gì cũng muốn ăn... Đinh Nhất ở một bên thấy thế thì cười nhạo tôi là kẻ tham tiền!

Tôi tức giận bảo: "Ai giống như anh không ăn khói lửa nhân gian!!"

Sau đó không khí trên bàn cơm bắt đầu tốt hơn một chút, mấy người chúng tôi vừa nói vừa cười tán dóc rất nhiều chuyện, chú Lê còn khư khư chung rượu nhỏ, uống đến đỏ bừng mặt. Ai ngờ lúc chúng tôi đang uống vui vẻ, di động của chị Bạch đột nhiên réo vang.

Chị ấy nghe máy một lát thì sắc mặt trở nên tối tăm, hình như đã xảy ra chuyện gì không tốt, vì thế tôi thuận miệng hỏi: "Sao vậy? Xảy ra chuyện gì ạ?"

Chị Bạch đáp hơi do dự: "Chị có một cậu em họ vừa mới được đưa vào bệnh viện, nói là cậu ấy muốn tự sát…"

"À! Vậy bây giờ chị đến bệnh viện ư?" Tôi giật mình nói.

Chị Bạch lắc đầu: "Không cần đến bệnh viện, chắc là không có vấn đề gì lớn, có thể xuất viện rất nhanh, ngày mai chị đến nhà dì chị hỏi thăm tình hình một chút là sẽ biết chuyện như thế nào thôi."

Chuyện này vốn dĩ chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ vào tối ngày hôm đó, hiện giờ người trẻ tuổi dậy thì hở ra là tự sát, cũng không

phải chuyện gì hiếm lạ! Nhưng điều khiến tôi không ngờ là, vài ngày sau chị Bạch lại dắt theo cậu em họ kia của mình tìm tới cửa…

Khi tôi nhìn thấy em họ của chị Bạch, trong lòng âm thầm kinh hãi vì cứ nghĩ em họ của chị ấy cũng chỉ là một cậu nhóc chíp hôi còn đang đi học. Kết quả hôm nay gặp, phát hiện anh ta lại là một ông lớn còn chín chắn hơn cả tôi, hơn nữa còn là kiểu nam thần quyến rũ chín chắn nhiều tiền nữa.

Tôi thật sự không nghĩ ra “người đàn ông kim cương năm tiêu chuẩn vàng” như vậy, khi không đi tự sát cái gì chứ?! Sau đó chị Bạch giới thiệu cho chúng tôi cậu em họ này của mình tên Đào Lượng, là con trai duy nhất nhà dì hai ruột của chị ấy. Lần này chị ấy dẫn anh ta tới tìm chúng tôi, là muốn nhờ chúng tôi tìm giúp người vợ bỏ trốn khỏi nhà của em họ, Lý Mạt.

Tôi nghe xong không kìm được chửi thầm: chuyện quái gì thế này! Vợ của mình chạy mất không đi tìm, trái lại nhờ chúng tôi đi tìm người giúp. Một người sống sờ sờ tự mình có chân, quỷ mới biết cô ta có thể chạy đến chỗ nào!

Còn nữa, vợ của mình đi đâu chính anh ta cũng không biết, chúng tôi lại chẳng phải thám tử tư, có thể đi đâu tìm cho anh ta đây hả?!

CHƯƠNG

Mối tình đầu đã mất mà tìm lại được

Mặc dù chú Lê ngồi bên vẫn không nói chuyện, nhưng tôi đoán chú ấy cũng có cùng suy nghĩ với tôi, đều cảm thấy loại chuyện này mà tới tìm chúng tôi giúp thì không hợp lý lắm... Chị Bạch thấy chúng tôi đều không tiếp lời câu chuyện của chị ấy nên hơi ngượng ngùng kể cho chúng tôi về việc em họ chị ấy bị suy sụp tình cảm trong khoảng thời gian này...

Đào Lượng có xuất thân là con nhà giàu điển hình, nhưng cũng ít thói ăn chơi của con nhà giàu, hơn nữa từ lúc hơn mười tuổi đã bị dượng của chị Bạch đưa qua Mỹ học để rèn luyện tính tình của anh ta, đến khi về nước có thể kế thừa sự nghiệp của nhà họ Đào.

Anh chàng này cũng coi như không chịu thua kém, sau khi nhận được bằng tốt nghiệp ở nước ngoài, liền về nước giúp ông già anh ta quản lý công ty. Có lẽ là do tính cách tạo thành, cộng thêm hoàn cảnh gia đình ưu việt từ nhỏ, cho nên Đào Lượng cũng chưa từng trải qua trở ngại gì quá lớn, sau khi về nước càng thuận buồm xuôi gió…

Nếu nói đời này Đào Lượng có làm một chuyện duy nhất khác người, chính là anh ta đã cưới một người vợ không môn đăng hộ đối, Lý Mạt. Theo lý mà nói, con nhà giàu tuổi trẻ đầy hứa hẹn

như Đào Lượng, tìm vợ chắc chắn là ngàn chọn vạn tuyển. Nhưng Đào Lượng lại không đi con đường tầm thường, một hai phải cưới một nhân viên nhỏ trong công ty của mình.

Người ngoài đều tưởng Lý Mạt này trúng xổ số độc đắc, nhưng mà chỉ có người quen mới biết, sở dĩ Đào Lượng không phải Lý Mạt không cưới, đó là bởi vì bọn họ đã quen biết nhau từ nhỏ. Lúc ấy Đào Lượng còn chưa xuất ngoại, anh ta và Lý Mạt là bạn học cùng lớp, chơi cùng nhau vô tư.

Sau khi tốt nghiệp cấp hai, Đào Lượng đã bị cha đưa ra nước ngoài học. Tuy rằng ngay từ đầu hai người vẫn có liên hệ, thường xuyên kể lể nỗi nhớ nhung lẫn nhau trên mạng, nhưng sau đó không biết sao, đột nhiên Lý Mạt lại mất liên lạc…

Con người thường là như vậy, thứ càng không chiếm được thì càng khát vọng, đối với Đào Lượng mà nói, Lý Mạt chính là mối tình đầu mà anh ta muốn quên nhưng không thể quên, bởi vậy sau khi về nước, anh ta vẫn luôn hỏi thăm tung tích của cô ta khắp nơi.

Nhưng không ai biết rốt cuộc năm đó Lý Mạt đã gặp phải chuyện gì, rất nhiều bạn học cũ thời đó đều nói cô ta đột nhiên chuyển trường, căn bản không có ai biết cô ta đi đâu.

Thời gian thấm thoát trôi qua, tới năm trước, khi Đào Lượng đã không còn ôm bất kỳ hy vọng gì đối với việc tìm được Lý Mạt nữa, nhưng trong lúc vô tình phòng nhân sự đưa tới một nhóm nhân viên mới ứng tuyển, thình lình nhìn thấy bóng dáng của Lý Mạt!! Đào Lượng vui mừng quá đỗi, lập tức bảo phòng nhân sự thông báo cho Lý Mạt, cô ta đã trúng tuyển, sáng mai tới đi làm luôn…

Về sau câu chuyện không khác gì phim ngôn tình máu chó hạng ba cho lắm, “tình cờ gặp gỡ ngoài ý muốn” trong công ty làm trong lòng hai người đều tràn ngập niềm vui bất ngờ, Lý Mạt còn duyên

dáng yêu kiều. Cô ta đã trút đi sự ngây ngô thời thiếu nữ, lại có thêm sự ý nhị của phụ nữ trưởng thành, tóm lại nháy mắt đã nắm bắt được trái tim bé nhỏ chờ đợi từ lâu của Đào Lượng.

Sau đó Đào Lượng có hỏi Lý Mạt mấy năm nay rốt cuộc đã đi đâu? Tại sao mãi không liên lạc với mình? Vẻ mặt của Lý Mạt ảm đạm nói với Đào Lượng, thật ra năm đó cô ta đột nhiên chuyển trường là bởi vì cha mẹ cô ta cùng bị kết án tham nhũng, lúc ấy Lý Mạt vừa mới lên cấp ba, chưa đến tuổi trưởng thành, cho nên đành phải chuyển trường khác, đến nhà của bác.

Lúc này Đào Lượng mới nhớ ra, cha mẹ của Lý Mạt đều đã từng là quan lớn trong chính phủ, không ngờ sau khi anh ta xuất ngoại lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Vì thế anh ta bèn an ủi Lý Mạt: "Đừng đau buồn quá, dù sao con người cũng phải nhìn về phía trước... May mắn cuối cùng chúng ta vẫn gặp lại nhau."

Từ đây Đào Lượng và Lý Mạt yêu nhau, tuy rằng lúc ấy người nhà họ Đào đều cảm thấy Lý Mạt cũng không thích hợp với thân phận và địa vị hiện tại của Đào Lượng, nhưng ngọn lửa tình yêu một khi đã bùng cháy, há có thể dễ dàng dập tắt ư? Hai người nhanh chóng bước vào lễ đường hôn nhân, trở thành một cặp đôi hoàn hảo người người hâm mộ.

Sau khi kết hôn Đào Lượng vốn muốn bảo Lý Mạt không cần đi làm, chỉ ở nhà yên tâm làm mợ Đào thôi, nhưng mà Lý Mạt lại khăng khăng muốn làm việc trong công ty. Đào Lượng thấy Lý Mạt kiên trì như vậy nên cũng không phản đối nữa, suy cho cùng công ty nhà mình vốn chính là doanh nghiệp gia đình, trong công ty có rất nhiều chức vị quan trọng đều do họ hàng nhà mình đảm nhiệm, cho nên Lý Mạt đi làm trong công ty cũng dễ hiểu.

Tuy nhiên điều khiến Đào Lượng không thể nào ngờ được là, cũng không biết có phải do nguyên tắc quản lý khác biệt hay

không, hai người bọn họ luôn cãi nhau vì chuyện của công ty. Tuy rằng bề ngoài Lý Mạt nhìn như mềm mại, nhưng bên trong lại là một người phụ nữ cứng rắn, đối với việc bản thân cho là đúng thì thường sẽ không nhường một bước!

Thời gian dài, quan hệ giữa hai người bắt đầu xuất hiện vết nứt. Đào Lượng không muốn vì chuyện công ty mà ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ, nên đề nghị Lý Mạt không cần làm việc nữa, về nhà chuẩn bị mang thai, tranh thủ năm nay sinh một đứa nhóc.

Nhưng Lý Mạt lại từ chối thẳng: "Bây giờ chúng ta nên lấy sự nghiệp làm trọng, con cái có thể để qua mấy năm nữa rồi sinh..."

Đến lúc này Đào Lượng mới phát hiện, bản thân mình căn bản là không hiểu Lý Mạt một chút nào, lúc đi học cô ta đơn thuần đáng yêu như vậy, nhưng hôm nay cô ta lại mạnh mẽ bức người, không có chút xíu bóng dáng của năm đó.

Nhưng đồng thời Đào Lượng cũng biết, đừng nói là Lý Mạt đã trải qua nhiều chuyện như vậy, ngay cả chính anh ta cũng không phải cậu thiếu niên trẻ người non dạ năm đó nữa, làm sao có thể trách cô ta được?

Vì thế Đào Lượng vẫn luôn cố gắng hàn gắn tình cảm của hai người, rốt cuộc có thể kết hôn cùng với người mình yêu thật lòng cũng không dễ dàng, trên đời có bao nhiêu đôi vợ chồng lựa chọn kết hôn hầu như chỉ là vì "thích hợp" chứ?!

Nhưng khi Đào Lượng chuẩn bị xuống nước, hàn gắn tình cảm của bọn họ, Lý Mạt lại đột nhiên mất tích, hơn nữa trước đó còn không hề có dấu hiệu gì đáng nói... Thực tế, trước khi tìm đến chúng tôi, Đào Lượng cũng đã thuê thám tử tư đi tìm, nhưng điều tra rất lâu mà lại không có một chút manh mối nào.

Chẳng lẽ một người sống sờ sờ ra đấy còn có thể bốc hơi khỏi thế gian được sao? Nhưng vào mấy ngày trước, Đào Lượng lại đột

nhiên nằm mơ, trong mơ Lý Mạt ngồi ở nhà khóc với khuôn mặt trắng bệch, sau khi anh ta tỉnh lại cảm thấy rất có thể là Lý Mạt đã dữ nhiều lành ít…

Bởi vì không chấp nhận được chuyện người yêu dấu có thể đã bị hại cho nên Đào Lượng mới uống ít rượu giải sầu, kết quả lại càng uống càng đau lòng. Anh ta vừa nghĩ đến chuyện nếu Lý Mạt không còn trên đời này, vậy một mình mình sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa, sau đó nhất thời luẩn quẩn trong lòng cắt cổ tay.

May phúc là dì giúp việc trong nhà nhanh chóng phát hiện, vì thế vội vàng gọi 120 đưa Đào Lượng vào bệnh viện cấp cứu... Ngày đó chị Bạch ăn cơm ở nhà chú Lê biết được em họ tự sát phải vào bệnh viện, vì vậy tìm đến dượng hỏi thăm tình hình, thế mới biết đầu đuôi câu chuyện.

Nếu không phải Đào Lượng nhắc tới bản thân mình đã từng mơ thấy Lý Mạt, chị Bạch sẽ không dắt anh ta tới nhờ vả chúng tôi giúp đỡ, bởi vì trước sau chị ấy vẫn tin nếu một người không phải biến mất vì đã chết, vậy thì không thể nào không tìm thấy được…

Sau khi mấy chúng tôi nghe xong toàn bộ câu chuyện, đều cảm thấy chuyện này có phần không hợp lẽ thường cho lắm, nếu không phải chị Bạch bỏ sót mất đoạn quan trọng nào đó, thì chính là Đào Lượng còn có chuyện gì giấu giếm chưa nói ra.

CHƯƠNG

Không muốn báo cảnh sát

Vậy nên tôi hỏi Đào Lượng mấy vấn đề: “Anh phát hiện vợ mình mất tích từ khi nào?”

Đào Lượng nhớ lại và nói: “Hai tuần trước, hai chúng tôi lại cãi nhau to một trận vì chuyện công việc, sau đó cô ấy tức giận rời khỏi công ty… Đến buổi tối tôi về nhà thì phát hiện cô ấy không ở nhà, sau đó mãi cho đến bây giờ vẫn chưa tìm được cô ấy.”

Tôi gật gù rồi hỏi tiếp: “Cô ấy mất tích lâu như vậy, tại sao các anh không báo cảnh sát?”

Đào Lượng hơi do dự đáp: “Ngay từ đầu tôi cảm thấy cô ấy chỉ vì giận dỗi với tôi nên mới bỏ nhà đi, nếu tùy tiện báo cảnh sát, cha mẹ tôi sẽ biết ngay, suy cho cùng từ lúc bắt đầu họ đã không thích Lý Mạt lắm.”

“Vậy bây giờ thì sao? Anh đã nghi ngờ cô ấy xảy ra chuyện, tại sao vẫn không báo cảnh sát chứ?” Tôi tiếp tục truy hỏi.

Đào Lượng đột nhiên cảm xúc kích động: “Tôi sợ cô ấy bị người xấu bắt cóc, nếu đúng là như vậy, bây giờ tôi báo cảnh sát có thể nào là hại cô ấy hay không? Thật ra chúng tôi vẫn đều đang chờ điện thoại của bọn bắt cóc…”

Tôi nghe thế thì thầm trợn trắng mắt xem thường, nếu thật sự

là bọn bắt cóc bắt Lý Mạt đi, thế bọn bắt cóc không gọi điện thoại đòi tiền chuộc liền, chẳng lẽ còn phải đợi nuôi người cho béo mới đòi à? Thật sự không biết đầu óc của "con rùa biển" kiêm cậu ấm nhà giàu này mỗi ngày đều suy nghĩ cái gì vậy nữa?

Chị Bạch thấy tôi không nói lời nào thì giải thích: "Dì hai của tôi và dượng cũng không muốn báo cảnh sát, bọn họ sợ nếu chuyện này chỉ là hiểu lầm, đến lúc đó đối ngoại sẽ có ảnh hưởng xấu."

Tôi vừa nghe thế lập tức cạn lời, xem ra cha mẹ chồng của Lý Mạt đích thực là không thích cô con dâu này, người đã mất tích hai tuần, thế mà việc nghĩ đến đầu tiên vẫn là đối nội đối ngoại có ảnh hưởng gì, mà không phải là sự an nguy của con dâu.

Vì thế tôi thở dài nói: "Vậy trước đó các anh mời thám tử tư điều tra ra được cái gì rồi?"

Chị Bạch lấy từ trong túi ra một tệp hồ sơ đưa cho tôi: "Cậu xem thử đi, đây là toàn bộ tư liệu."

Tôi nhận lấy mở ra xem, trang đầu tiên là ảnh của một người phụ nữ xinh đẹp, tôi nghĩ bụng thảo nào Đào Lượng lại nhớ mãi không quên Lý Mạt, quả nhiên là một người cực đẹp khiến người ta nhìn một lần là có thể nhớ kỹ, hơn nữa còn là kiểu trí tuệ.

Tôi lại lật ra sau, thấy đều là một vài điều tra về bối cảnh của Lý Mạt, trái ngược lại, hành tung cụ thể vào ngày cô ta mất tích lại không đề cập đến. Vì thế tôi quay đầu hỏi chị Bạch: "Không điều tra ngày hôm đó sau khi rời khỏi công ty, Lý Mạt đã đi chỗ nào ư?"

Chị Bạch lắc đầu một cách bất đắc dĩ: "Không phải không điều tra, chẳng qua lúc ấy khi Lý Mạt đi khỏi công ty cũng không lái xe mà là đi bộ, chúng tôi đã tra xét một lượt camera ở gần công ty, trừ vài camera ở cửa công ty có nhìn thấy bóng dáng của cô ấy, những chỗ khác đều không có."

"Vậy cùng ngày hôm đó cô ấy đi những đâu? Đã điều tra chưa?

Mọi người có tiếp tục điều tra theo hướng đi về nhà không, cô ấy có xuất hiện ở những camera sau không?” Tôi hỏi.

Chị Bạch thở dài nói: “Mấy cái camera sau đó có điểm mù, nếu đi tiếp nữa mà không thông qua cảnh sát thì chúng tôi không có quyền kiểm tra.”

Tôi nghe xong thì ngẫm nghĩ rồi nói: “Thế camera ở gần đó thì sao? Trong khu dân cư nhà họ chắc chắn phải có camera chứ?”

Lúc này Đào Lượng nói chen vào: “Hôm đó đúng vào ngày khu dân cư kiểm tra mạch điện, cúp điện cả ngày, camera giám sát cũng không thể sử dụng bình thường.”

Tôi nghĩ bụng thế này cũng trùng hợp quá rồi? Không phải đã xếp đặt sẵn từ trước chứ? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy khả năng này không lớn, trừ khi là một người đặc biệt quen thuộc hết tất cả mọi hoàn cảnh mới có thể làm được.

Nhưng đâu ra một người như vậy? Phải biết rằng khu dân cư sẽ cúp điện, lại phải biết rằng hai vợ chồng họ khi nào cãi nhau, còn phải biết rằng sau khi ra khỏi phạm vi camera của công ty sẽ có mấy điểm mù? Thực sự có người thần thông quảng đại như vậy sao?

Cho nên vòng tới vòng lui, vấn đề lại quay về điểm gốc, đó chính là mợ Đào này rốt cuộc là tự mình đi hay là bị người ta đưa đi? Vấn đề này rất mấu chốt, nếu không làm rõ ràng, sẽ không biết kế tiếp nên đi tìm theo hướng nào.

Thực tế nếu là người khác tìm đến chúng tôi vì loại chuyện này, chắc chắn chú Lê sẽ dùng lời lẽ uyển chuyển từ chối, bởi vì không ai biết có phải hai vợ chồng này đang chơi trò bịp bợm hay không. Nhưng Đào Lượng lại là em họ của chị Bạch, cho nên ít nhất vụ này chúng tôi không thể từ chối thẳng thừng.

Nếu lúc đầu bọn họ chọn báo cảnh sát trước, có lẽ đã sớm tìm

thấy Lý Mạt rồi cũng không chừng! Bây giờ chúng tôi tiếp nhận, cũng chỉ có thể thông qua Triệu Tinh Vũ, nhờ anh ta nghĩ cách giúp chúng tôi điều tra thử sau khi Lý Mạt xảy ra cãi vã với Đào Lượng, đã rời khỏi công ty như thế nào. Hi vọng bây giờ chúng tôi mới đi kiểm tra những vấn đề đó vẫn chưa muộn…

Vì thế vào buổi tối, tôi hẹn Triệu Tinh Vũ ra ngoài ăn cơm, dù sao cũng là lén xin người ta giúp đỡ, cho nên vẫn phải hẹn anh ta ra nói chuyện tốt hơn. Với cả chuyện lần trước cũng nhờ anh ta hỗ trợ, về tình về lý đều nên mời Triệu Tinh Vũ một bữa cho đàng hoàng mới đúng.

Triệu Tinh Vũ nghe tôi kể xong đầu đuôi câu chuyện thì đồng ý rất sảng khoái, nói cứ trông cậy vào anh ta, chỉ là anh ta không rõ tại sao chồng của Lý Mạt không báo cảnh sát trước chứ?

Tôi vỗ vai anh ta và nói: “Loại ân oán của nhà giàu này, không phải nhân vật nhỏ như anh và tôi có thể hiểu được đâu.”

Có Triệu Tinh Vũ giúp đỡ, chúng tôi nhanh chóng xem được nội dung camera giám sát bên ngoài phạm vi công ty của Đào Lượng quay được. Căn cứ vào ngày Lý Mạt mất tích mà Đào Lượng cung cấp, hôm đó sau khi cô ta ra khỏi công ty, vẻ mặt cô đơn đi một mình ở trên lề đường.

Đại khái là qua hơn mười phút, Lý Mạt một mình đi ra khỏi phạm vi camera có thể quay lại, đi vào một khu vực điểm mù. Điểm này thám tử mà Đào Lượng thuê trước đây cũng đã tra ra được, chỉ là sau đó Lý Mạt đi chỗ nào thì không biết nữa.

Tiếp theo chúng tôi lại thông qua Triệu Tinh Vũ lấy được video giám sát bên ngoài khu dân cư nhà Đào Lượng, nhưng trong khoảng thời gian Lý Mạt đi khỏi công ty đến khi Đào Lượng về đến nhà, từ đầu đến cuối đều không nhìn thấy bóng dáng của Lý Mạt. Đương nhiên, cũng không thể loại trừ khả năng cô ta ngồi xe về

nhà.

Hơn nữa khoảng cách từ công ty bọn họ về đến nhà ít ra cũng phải đến mười lăm phút chạy xe, tôi tin nếu Lý Mạt chọn về nhà trong khoảng thời gian này, nhất định sẽ không đi bộ về, nhưng bất đắc dĩ là camera trong khu dân cư lúc ấy đều ngưng hoạt động…

Trên thực tế, tôi vẫn đề nghị Đào Lượng nên lựa chọn đi báo cảnh sát ngay bây giờ, bởi vì tuy rằng chúng tôi có thể thông qua Triệu Tinh Vũ để xem xét một vài video giám sát trên con đường Lý Mạt đi về nhà, nhưng lại không thể điều tra tỉ mỉ, suy cho cùng đây không phải là cảnh sát phá án.

Nhưng nếu bọn họ báo cảnh sát thì khác, bởi vì một khi cảnh sát lập án điều tra, chúng tôi có thể danh chính ngôn thuận lợi dụng những tài nguyên tiện lợi của cảnh sát để xem xét tất cả các phương tiện giám sát trên tất cả các tuyến đường Lý Mạt có khả năng vào và ra.

Bằng vào mật độ các camera hiện giờ trong thành phố, muốn tra ra hành tung của một người chắc hẳn là không phải việc khó gì cả. Cũng không biết tại sao, đều đã đến giờ phút này mà Đào Lượng vẫn còn do dự báo hay không báo cảnh sát nữa chứ?!

CHƯƠNG

Cơ hội sống xa vời

Cuối cùng tôi đành phải kiên nhẫn nói với chị Bạch, nếu không báo cảnh sát chuyện này chúng tôi cũng chỉ có thể điều tra được đến đây, suy cho cùng bản lĩnh của chúng tôi chỉ là tìm xác, không phải tìm người. Hơn nữa nói một cách không khách sáo, nếu Lý Mạt thật sự bị người ta bắt cóc, lúc này cũng đã sớm bị giết hại rồi, bây giờ không báo cảnh sát còn chờ cái gì nữa!?

Chị Bạch bèn hỏi tôi: "Có thể lấy một ít đồ vật của Lý Mạt để cảm nhận thử không, xem cô ấy có còn sống hay không?"

Tôi gật đầu đáp: "Có thể, nhưng mà nhất định phải đúng món đồ mới được. Nếu không căn bản không cách nào xác định được cô ấy còn sống hay đã chết…"

Rơi vào đường cùng, chị Bạch đành phải khuyên bảo Đào Lượng, bảo anh ta vẫn nên báo cảnh sát đi! Bởi vì nếu còn tiếp tục như vậy, sớm hay muộn vẫn phải báo cảnh sát, đến lúc đó lại làm chậm trễ thời cơ tốt nhất để cứu người.

Bởi vì bây giờ chỉ đơn giản là người mất tích, mà Đào Lượng cũng chưa nhận được điện thoại đòi tiền chuộc linh tinh của bọn bắt cóc, cho nên tôi bảo anh ta trực tiếp đi tìm Triệu Tinh Vũ, hơn nữa tôi còn đánh tiếng trước với Triệu Tinh Vũ, bởi vậy được lập

án điều tra rất nhanh.

Có cảnh sát chính thức tham gia, hết thảy mọi chuyện đều trở nên dễ làm hơn nhiều, tuy rằng trong khu vực có điểm mù camera kia không nhìn thấy bóng dáng của Lý Mạt, nhưng sau khi chúng tôi tới xem xét thực địa, phát hiện có một chiếc siêu xe tư nhân mỗi ngày đều sẽ đỗ ở đó trong thời gian dài, nhật ký hành trình trên xe chắc là sẽ quay được phương hướng mà Lý Mạt đi khi đó.

May mắn là vào ngày Lý Mạt mất tích, chiếc siêu xe kia cũng đỗ ở chỗ cũ như bình thường. Sau đó Triệu Tinh Vũ tìm đến chủ xe lấy ra video ngày hôm ấy nhật ký hành trình của xe quay lại được, quả nhiên nhìn thấy Lý Mạt ở trong đó…

Trong video, vẻ mặt của Lý Mạt mất mát, một mình đi từ từ ở ven đường. Con đường này thẳng tắp rộng rãi, cho nên nhìn thấy rõ ràng sau đó Lý Mạt có vẫy một chiếc xe taxi màu xanh vàng, lên xe nhanh chóng rời khỏi khu vực kia.

Đây là một manh mối vô cùng quan trọng, chỉ cần chúng tôi tìm được tài xế xe taxi kia, chắc hẳn sẽ dễ dàng biết được về sau Lý Mạt đi đến chỗ nào. Nhưng mà điều khiến người ta không ngờ là, khi nhóm Triệu Tinh Vũ đến công ty cho thuê xe taxi, lại phát hiện tài xế kia đã gần nửa tháng không quay lại công ty rồi, hơn nữa tính ngày tháng, gần như là từ sau khi Lý Mạt mất tích, tài xế bắt đầu mất liên lạc.

Việc này không thể không khiến cho cảnh sát coi trọng, người ta rất dễ liên tưởng đến việc có thể nào sau khi Lý Mạt lên chiếc xe taxi kia mới mất tích hay không? Sau đó Triệu Tinh Vũ dò hỏi giám đốc công ty xe taxi: “Trong công ty có xe taxi mất tích, tại sao lại không báo cảnh sát?”

Kết quả giám đốc lại nói cho cậu ta biết, kỳ thật xe trong công ty trên cơ bản đều là xe riêng, chỉ là trực thuộc trong công ty xe

taxi và trả một khoản phí nhất định cho công ty mỗi tháng. Hơn nữa, tài xế Dương Hoài Minh của chiếc xe này, dù hiện giờ đang trong trạng thái mất liên lạc, nhưng rốt cuộc vẫn chưa tới ngày thanh toán, bởi vậy công ty bọn họ cũng không tiện nói gì.

Triệu Tinh Vũ yêu cầu giám đốc kiểm tra định vị GPS của chiếc xe taxi kia, muốn xem thử chiếc xe hiện giờ ở chỗ nào? Ai ngờ kiểm tra rồi, mọi người nhìn thấy đều choáng váng mặt mày, chiếc xe này lại cách địa phương hiện tại tận một nghìn cây số.

Sự nhạy cảm của nghề nghiệp làm Triệu Tinh Vũ cảm thấy gã Dương Hoài Minh này có vấn đề rất lớn, tuy rằng bây giờ xe của hắn vẫn còn đang hoạt động, nhưng gọi điện thoại thế nào hắn cũng không bắt máy. Vì thế Triệu Tinh Vũ kiểm tra camera giám sát ở bên ngoài khu dân cư nhà họ vào ngày Lý Mạt mất tích, quả nhiên ở trong video nhìn thấy xe taxi của Dương Hoài Minh đã từng lái vào cổng khu dân cư.

Theo lý thuyết, Lý Mạt ngồi xe Dương Hoài Minh về nhà, sau đó xe taxi của anh ta xuất hiện ở bên ngoài khu dân cư nhà Lý Mạt cũng rất bình thường, nhưng vấn đề là từ sau lúc ấy Lý Mạt liền biến mất tăm.

Căn cứ thời gian Dương Hoài Minh đi vào rồi đi ra trong video giám sát mà tính, xe của anh ta cũng chỉ dừng lại ở trước cửa nhà Lý Mạt một lát. Đáng tiếc bởi vì góc độ, camera bên ngoài khu dân cư không nhìn được trong xe lúc ấy trừ tài xế Dương Hoài Minh ra còn có người nào không, cho nên cũng không thể xác định Lý Mạt có ở trên xe hay không.

Tiếp theo Triệu Tinh Vũ lại điều tra tất cả camera giám sát dọc đường đi từ chỗ Lý Mạt lên xe taxi đến cổng khu dân cư nhà cô ta, có thể xác định giữa chừng Lý Mạt chắc chắn không xuống xe.

Hơn nữa camera quay được khi xe taxi đi ngang qua hai ngã tư

đèn xanh đèn đỏ, lúc ấy đúng là Lý Mạt ngồi ở vị trí ghế phụ. Nhưng khi trở về từ khu dân cư nhà Lý Mạt, trên ghế phụ lại trống không.

Nhưng như vậy cũng không thể loại trừ khả năng Lý Mạt ngồi ở ghế sau xe, bởi vì nếu một người ngồi trên ghế sau, trong video giám sát chắc chắn sẽ không nhìn tới được.

Căn cứ vào lộ trình lái xe của Dương Hoài Minh do công ty cho thuê cung cấp, sau khi rời khỏi khu dân cư nhà Lý Mạt, anh ta lái xe về nhà một chuyến, tiếp theo xe của anh ta nhanh chóng lái thẳng ra khỏi nội thành, sau đó chưa từng quay trở lại.

Xem ra bây giờ nếu muốn tìm được Lý Mạt, nhất định phải tìm được tài xế xe taxi Dương Hoài Minh kia trước mới được. Cảnh sát tiếp tục điều tra, phát hiện Dương Hoài Minh đã ly hôn vào năm ngoái, anh ta có một con trai năm tuổi được trao cho vợ trước nuôi, hiện giờ đang sống một mình trong căn nhà cũ của cha mẹ.

Sở dĩ vợ trước ly hôn với anh ta là vì trước đây anh ta luôn có tật xấu thích đánh bạc, không những dạy mãi không sửa, còn đem nhà cửa họ mua khi kết hôn đi thế chấp vay tiền.

Cha già của Dương Hoài Minh chịu không nổi cơn đả kích này, tức quá mà chết, qua mấy tháng mẹ già của anh ta cũng vì bệnh cấp tính mà qua đời theo. Vợ trước của anh ta thấy còn tiếp tục như vậy, không tìm một lối thoát cho bản thân và con là không được, nếu như không ly hôn, nói không chừng còn phải gánh nợ cùng với anh ta đấy! Vì thế người vợ mới nhẫn tâm mang theo con rời khỏi anh ta.

Sau khi ly hôn dường như Dương Hoài Minh hơi hối hận, anh ta không đánh bạc với đám bạn xấu lúc trước nữa. Hơn nữa vì để vợ trước nhìn thấy mình thật sự đã thay đổi, anh ta còn đi vay tiền mua một chiếc Jetta để chạy thuê.

Tuy rằng con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng, nhưng đôi khi anh bảo một con ma bài bạc không bao giờ chạm vào đánh bạc nữa, còn khó hơn cả lên trời! Cho nên cũng khó nói gã Dương Hoài Minh này có khi nào bởi vì đánh bạc mắc nợ mà nhất thời nổi lên ác ý, hại chết Lý Mạt hay không.

Nhưng căn cứ theo Đào Lượng miêu tả, ngày hôm đó trên người Lý Mạt cũng không có thứ gì quá quý giá, trừ chiếc nhẫn cưới năm cara trên tay cô ta ra cũng không có gì khác. Bởi vì lúc ấy cô ta bỏ đi sau khi xảy ra cãi vã với Đào Lượng, thậm chí cả tiền mặt cũng không mang trên người.

Tất nhiên, cũng không thể loại trừ việc Dương Hoài Minh đã ước tính sai tiền của của Lý Mạt, kết quả không những không cướp được cái gì, trái lại lỡ tay giết chết cô ta… Nhưng bất kể bây giờ có phân tích như thế nào, khả năng Lý Mạt còn sống đều đã cực kỳ xa vời.

Nếu như gã Dương Hoài Minh này không mất tích, vậy cũng có thể là có người khác đã lái xe đón Lý Mạt đi, rốt cuộc lúc ấy camera giám sát trong khu dân cư ngừng hoạt động, cho nên cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, ai cũng không nói rõ được.

CHƯƠNG

Xác chết chìm trong ao cá

Nhưng tài xế xe taxi đã từng chở Lý Mạt cố tình lại mất tích theo, vậy không thể không làm người ta nghi ngờ giữa hai người này có mối liên hệ gì đó.

Càng điều tra sâu, tính chất của vụ án bắt đầu trở nên càng ngày càng nghiêm trọng, đã từ người dân mất tích phát triển thành án hình sự rồi, bởi vậy vụ án này rất nhanh chóng được chuyển từ tay Triệu Tinh Vũ sang cho Bạch Kiện.

Điều này đối với chúng tôi cũng không có gì khác biệt, gần như chỉ là vụ án chuyển từ tay một người quen này tới tay một người quen khác thôi. Đội Bạch Kiện tất nhiên chuyên nghiệp hơn so với phía Triệu Tinh Vũ rất nhiều, vụ án vừa tới tay, bọn họ đã muốn đi làm rõ ràng hai việc đầu tiên.

Một, Dương Hoài Minh bây giờ đang ở chỗ nào.

Hai, Lý Mạt rốt cuộc còn sống hay đã chết.

Dựa theo bọn họ phân tích, chỉ cần giải quyết vấn đề thứ nhất, vấn đề thứ hai cũng sẽ được giải đáp rất nhanh.

Bạch Kiện làm việc sấm rền gió cuốn, trước tiên liên hệ cục cảnh sát nơi hiện giờ xe taxi đang ở, nhờ đối phương hỗ trợ tìm Dương Hoài Minh và xe taxi của hắn, còn người của Bạch Kiện

cũng sẽ đuổi theo qua đó.

Sau khi nhận được lời yêu cầu giúp đỡ của Bạch Kiện, cảnh sát địa phương lập tức phái người tìm kiếm, nhanh chóng tìm ra chiếc xe taxi màu xanh vàng kia ở một vùng ngoại ô.

Có điều rất đáng tiếc, trên xe không có Dương Hoài Minh, hơn nữa căn cứ vào mô tả của người dân gần đó, chiếc xe taxi mang biển kiểm soát của nơi khác đã đỗ ở đây hơn một tuần, mãi vẫn không có ai đến lái đi.

Mới đầu cảnh sát điều tra đều cho rằng có thể là Dương Hoài Minh bỏ xe chạy trốn, xét cho cùng nếu cảnh sát muốn truy lùng xe taxi này là một chuyện rất dễ dàng. Nhưng tiếp theo khi điều tra viên mở cửa sau xe lại phát hiện, vụ án vốn phức tạp hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của mọi người…

Mặc dù nhìn từ bên ngoài, chiếc xe taxi này cũng không có vấn đề gì quá lớn. Tuy nhiên cảnh sát lại phát hiện trên tấm thảm lót ở ghế sau xe và đệm dưới chân có từng mảng màu nâu sậm, qua giám định được biết những dấu vết đó đều là máu người.

Nhìn vào lượng máu chảy ra, khả năng người chảy máu còn sống rất nhỏ, bởi vì đó chắc là do động mạch chủ ở chỗ nào đó trên người bị vỡ tạo thành. Đặc biệt là cửa sổ và trần xe đều có vết máu phun tung toé, trên cửa sổ xe còn có rất nhiều dấu vết từng bị lau đi.

Sau khi người của Bạch Kiện đuổi tới, lập tức lấy mẫu máu trong xe để về làm đối chiếu ADN với Lý Mạt, xem thử người bị hại này rốt cuộc có phải cô ta hay không.

Nhưng phía Bạch Kiện cũng không có mẫu ADN của Lý Mạt, vì thế anh ta đành phải cử người đi Tân Cương tìm cha mẹ của Lý Mạt đang chịu tù tội, thu thập mẫu ADN để có thể tiến hành so sánh, nhưng cứ như vậy lại chậm trễ rất nhiều ngày.

Lý Mạt ở đâu? Dương Hoài Minh có thể ở đâu? Cảnh sát tra tới tra lui hai vấn đề này mãi vẫn không giải được, Dương Hoài Minh bỏ xe ở ngoại ô, cơ bản không tìm thấy có camera giám sát có thể dùng được, cho nên căn bản không thể xác định sau đó Dương Hoài Minh có thể trốn theo hướng nào.

Hơn nữa trước mắt cảnh sát còn chưa tìm được xác của Lý Mạt, cho nên vẫn chưa thể ra lệnh truy nã đối với Dương Hoài Minh, lỡ như nhầm lẫn thì sao? Đến lúc đó trách nhiệm này ai cũng không gánh vác nổi.

Cho nên bây giờ cho dù có gấp thế nào cũng chỉ có thể chờ, chờ đến khi có kết quả đối chiếu ADN, cảnh sát mới bố trí phương hướng điều tra kế tiếp được. Trên thực tế, kết quả hiện giờ cũng là điều chúng tôi không muốn nhìn thấy, dù sao cũng là một mạng người, cho nên chúng tôi cũng hy vọng thật sự là nhầm lẫn, hiện giờ Lý Mạt vẫn có thể còn sống…

Nhưng khi chúng tôi đang nôn nóng chờ người của Bạch Kiện đi nhà tù Tân Cương thu thập ADN của cha mẹ Lý Mạt, một tốp cảnh sát khác đã tìm thấy một thi thể nam giới vô danh trong một ao cá gần khu vực phát hiện xe taxi của Dương Hoài Minh.

“Sao lại là thi thể nam?” Sau khi nghe được tin tức, tôi và Bạch Kiện đều giật mình không thôi. Để có thể nhanh chóng cởi bỏ bí ẩn trong lòng, Bạch Kiện bảo tôi và Đinh Nhất đi cùng anh ta đến tỉnh bên cạnh ngay trong đêm.

Khi mấy người chúng tôi một nắng hai sương chạy tới, pháp y ở địa phương đã tiến hành khám nghiệm tử thi xong rồi. Bởi vì thời gian thi thể bị ngâm trong nước đã hơn một tuần, cho nên cả người trương phình lên, ngay cả mẹ ruột đến đây đoán chừng cũng không nhận ra người kia là ai!

Tuy nhiên, theo báo cáo khám nghiệm tử thi của pháp y, người

chết là bị người dùng sợi dây mảnh như dây thép siết cổ gây vỡ động mạch mà chết. Nửa cái cổ của người chết gần như đều bị dây thép mảnh sắc bén cắt đứt, chỉ còn sót lại một ít da thịt nối với phần mình.

Trong lúc nhất thời cảnh sát cũng không rõ thi thể nam giới vô danh này có liên quan gì tới vụ Lý Mạt mất tích hay không, nhưng có một điều chắc chắn, đó chính là những vết máu lớn trên ghế sau xe taxi đã được xét nghiệm, có thể xác nhận là của người đàn ông vô danh này.

Lúc này tác dụng của tôi được thể hiện rồi, bởi vì chỉ cần trên thi thể của người đàn ông bị ngâm trương lên này còn có tàn hồn, như vậy xác định thân phận của anh ta không phải việc khó khăn gì cả, hơn nữa còn nhanh hơn cảnh sát so sánh ADN rất nhiều. Vì thế ngày hôm đó Bạch Kiện dẫn tôi đi xem cái xác bị trương phình như phù trúc kia…

Bởi vì đã khám nghiệm tử thi rồi, thi thể nam giới vô danh tạm thời được đặt trong phòng giữ xác của cục cảnh sát. Khi Bạch Kiện mở ngăn kéo tủ lạnh ra, tôi nhìn thấy ngay một cái xác to mọng lạ thường, nếu không phải đã biết trước đây là vì bị trương lên, kiểu gì tôi cũng cho rằng người này là một người rất mập mạp cơ!!

May mắn là, trong nháy mắt Bạch Kiện vừa mở túi đựng xác ra, ký ức trong tàn hồn của người chết liền ùa vào trong óc tôi. Nhưng điều khiến tôi không ngờ tới là, thi thể nam giới vô danh này lại là Dương Hoài Minh!! Sao có thể là anh ta? Anh ta chết ở đây, vậy Lý Mạt đâu?

Bạch Kiện thấy biểu cảm của tôi kinh ngạc liền vội hỏi: “Thế nào? Người đàn ông này là ai? Có quan hệ gì với vụ án Lý Mạt mất tích hay không?”

Tôi chỉ vào thi thể rồi nói với Bạch Kiện bằng vẻ mặt kỳ lạ:

“Anh ta… Sao anh ta lại là Dương Hoài Minh chứ?”

“Cái gì?! Người này là Dương Hoài Minh?? Vậy Lý Mạt đâu? Cô ta ở chỗ nào?” Bạch Kiện giật mình nói.

Tôi lắc đầu bất đắc dĩ: “Không biết… Nhưng có thể khẳng định một điểm, đó chính là hình như phương hướng chúng ta truy tìm sai rồi…”

Tiếp đó tôi kể lại tình hình nhìn thấy trong ký ức tàn hồn của Dương Hoài Minh với Bạch Kiện, hoá ra vào cùng ngày Dương Hoài Minh đưa Lý Mạt về nhà, cũng không dừng lại quá lâu, mà lái thẳng ra khỏi khu dân cư.

Lúc ấy Dương Hoài Minh đã chạy xe cả đêm rồi nên muốn về nhà ngủ một giấc trước, kết quả anh ta vừa mới về đến nhà thì nhận được điện thoại từ một người tên A Khôn gọi tới. Đối phương hỏi hắn qua điện thoại là có một vụ lớn, muốn nhận hay không? Nói là chở một người khách sang tỉnh bên cạnh, đi về trong ngày, tiền xe một nghìn nhân dân tệ.

Tuy lúc đó Dương Hoài Minh đã rất mệt, nhưng anh ta vừa nghe giá tiền này thì lại lái xe ra khỏi nhà, tới địa chỉ A Khôn nói đón người, nhưng anh ta không ngờ lại có hai người đàn ông lên xe.

Bởi vì một người trong đó là A Khôn mà mình quen, cho nên lúc ấy Dương Hoài Minh cũng không nghĩ nhiều, lái xe chở hai người kia ra khỏi thành phố. Anh ta đi theo tuyến đường mà đối phương chỉ, nhanh chóng đến được gần vùng ngoại ô này…

CHƯƠNG

Hai vụ án

Lúc ấy Dương Hoài Minh thật sự buồn ngủ không chịu nổi, nên đề nghị để an toàn, trước tiên để anh ta dừng lại ven đường ngủ một lát. Đối phương đồng ý, Dương Hoài Minh bèn đỗ xe lại.

Ai ngờ anh ta vừa dừng xe, đột nhiên cảm thấy bị người siết chặt cổ từ phía sau!! Bảo anh ta không được cử động! Lúc này Dương Hoài Minh mới biết được hoá ra bọn họ muốn cướp xe!! Dao nhọn dí vào dưới sườn của anh ta, hơi động một chút là sẽ máu văng tại trận ngay, cho nên anh ta cũng không chống cự, mà làm theo lời bọn chúng nói, đưa hết tất cả tiền trên người cho đối phương.

Nhưng A Khôn lại cầm thẻ ngân hàng của Dương Hoài Minh, buộc anh ta nói ra mật mã thẻ là bao nhiêu… Lần này Dương Hoài Minh không làm theo, bởi vì thẻ ngân hàng là toàn bộ tích luỹ non nửa năm nay của anh ta, đều là tiền tiết kiệm cho con trai đi học, nói gì cũng không thể đưa cho bọn chúng.

Nhưng anh ta cũng không ngốc, nếu bây giờ làm căng không cho, chỉ sợ đối phương sẽ làm chuyện bất lợi với mình, vì thế anh ta bèn nói ra một mật mã giả. Bởi vì nếu bọn chúng đưa mình đi lấy tiền, đến lúc đó anh ta sẽ có cơ hội chạy trốn.

Cho dù vô ích đi nữa, đối phương để một người đi lấy tiền, một người ở lại trông chừng mình, anh ta cũng có thể tìm cơ hội chạy trốn. Nhưng Dương Hoài Minh lại dự đoán sai lầm thực lực của kẻ ở lại trông chừng mình...

Lúc ấy anh ta bị uy hiếp ngồi vào ghế sau, anh ta thấy người nọ không trói hai tay mình lại, nên muốn nhân cơ hội giành lấy dao trong tay đối phương.

Kết quả lúc hai bên vật lộn, anh ta lại bị người nọ dùng gì đó siết chặt cổ, bởi vì lúc giãy giụa anh ta dùng sức quá mạnh, chỉ nghe một tiếng "phực", một dòng máu bắn lên cửa kính xe.

Lúc Dương Hoài Minh phát hiện máu bắn ra từ trên người mình, đã từng muốn lấy tay moi ra dây thép mảnh siết cổ. Nhưng gã đằng sau kia lại liều mạng kéo về phía sau, mãi đến khi trước mắt Dương Hoài Minh biến thành màu đen, không biết gì nữa.

"Ý của cậu là nói Dương Hoài Minh này bị người ta cướp của giết người??" Sau khi Bạch Kiện nghe tôi kể xong, giật mình và nói.

Tôi gật đầu: "Chuyện là như vậy đấy."

Anh ta tiếp tục truy hỏi tôi: "Vậy ở đây có chuyện gì về Lý Mạt hay không?"

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu: "Hình như Dương Hoài Minh đưa Lý Mạt về nhà xong là lái xe rời đi, mà ngay lúc đó Lý Mạt chắc hẳn là đi vào cửa nhà bọn họ rồi."

Kết quả này làm tất cả mọi người không ngờ tới, đi một vòng lớn như vậy, cuối cùng lại tra ra một vụ cướp của giết người trên xe taxi, điều này cũng sai lệch quá nhiều so với phương hướng của chúng tôi lúc ban đầu rồi?

Nhưng vấn đề là Lý Mạt đâu? Nếu cô ta cũng không phải bị

Dương Hoài Minh bắt đi, vậy bây giờ cô ta đang ở chỗ nào đây? Trước đó chúng tôi vẫn luôn cho rằng Lý Mạt chưa đi vào cửa nhà đã bị Dương Hoài Minh bắt cóc, nhưng hiện giờ xem ra không những cô ta đã đi vào, hơn nữa ngay lúc đó cô ta còn rất bình thường.

Bởi vậy mới nói phổ biến camera giám sát vô cùng quan trọng! Nếu ngày hôm đó camera trong khu dân cư có thể sử dụng bình thường, bây giờ tôi và Bạch Kiện cũng sẽ không cần phải ở đây đoán mò??

Lúc trước tốt xấu gì cũng có phương hướng để điều tra, nhưng mà tình huống trước mắt là, cùng ngày đó Lý Mạt có thể ngồi trên bất cứ chiếc xe con nào chạy ra khỏi khu dân cư, mà cảnh sát căn bản không có thể điều tra tất cả từng chiếc xe một.

"Bây giờ làm sao đây?" Tôi hơi bất đắc dĩ và hỏi Bạch Kiện.

Anh ta ngẫm nghĩ rồi đáp: "Bây giờ hai vụ án này không thể nhập làm một để điều tra, bởi vì truy theo mặt ý nghĩa một cách nghiêm túc, ngoại trừ việc Lý Mạt của vụ thứ nhất từng ngồi xe của người bị hại của vụ án thứ hai ra, không có mối liên hệ nào khác. Cho nên bây giờ chúng ta chia người thành hai tổ, một tổ quay về tiếp tục điều tra vụ án mất tích của Lý Mạt, tổ còn lại ở lại điều tra vụ cướp của giết người trên xe taxi này... Suy cho cùng vụ án này đúng thật là đã chết người rồi."

Tôi cũng không ngờ điều tra vụ "Vợ người ta mất tích", lại còn có thể liên lụy ra một vụ cướp của giết người khác!! Hiện giờ xem ra Bạch Kiện đã tính toán đặt trọng điểm lên vụ án thứ hai trước, bởi vì xét đến cùng, cho tới bây giờ, cũng không ai có thể xác định rốt cuộc Lý Mạt này còn sống hay đã chết.

Cuối cùng thật sự không còn cách nào, tôi và Đinh Nhất cũng chỉ đành về trước, hi vọng có thể tìm thấy trong nhà Đào Lượng có

một thứ mà Lý Mạt yêu quý nhất, để xác nhận cô ta đã chết hay chưa.

Nhưng cơ hội thành công của biện pháp này nhỏ đến đáng thương, bởi vì không ai biết Lý Mạt còn sống hay đã chết! Mặc dù cô ta đã gặp điều không may, nhưng nếu không tìm đúng đồ vật, chúng tôi cũng không thể xác định được điều gì cả…

Khi gặp lại Đào Lượng lần nữa, tôi phát hiện cả người anh ta đều tiều tụy không ít, thoạt nhìn giống như là mấy ngày mấy đêm không ngủ. Khi tôi hỏi anh ta có biết đồ vật nào vợ mình yêu thích nhất hay không, ấy thế mà vẻ mặt anh ta mờ mịt suy nghĩ rất lâu.

Tôi không khỏi âm thầm thở dài trong lòng, xem ra Đào Lượng này quả thực chẳng hiểu vợ mình cho lắm, đồ vật vợ yêu quý là gì cũng không thể nói được. Cuối cùng anh ta đành phải dẫn mấy chúng tôi đến văn phòng của Lý Mạt, muốn tìm trong đó thử xem trước, có lẽ có thể tìm ra cái gì cũng không biết chừng!!

Nhìn xếp đặt trong văn phòng của Lý Mạt, dã tâm của người phụ nữ xinh đẹp này đúng thật là không nhỏ, còn có vài giấy tờ liên quan đến quản lý công ty. Chẳng qua đáng tiếc là, mấy thứ này rõ ràng cũng không phải thứ cô ta yêu nhất, tôi không cảm giác được bất cứ cái gì trên đó cả.

Cuối cùng có tấm ảnh chụp một nhà ba người trên bàn làm việc hấp dẫn tầm mắt của tôi, đó chắc là ảnh chụp với cha mẹ hồi Lý Mạt lên cấp hai. Lúc ấy cô ta ngây thơ hồn nhiên, tôi tin nếu không phải vì chuyện của cha mẹ, bây giờ cô ta chắc không mang dáng vẻ hiện giờ.

Hơn nữa Lý Mạt đặt khung hình ở văn phòng của cô ta mà không phải ở nhà, chứng minh trong lòng cô ta vẫn luôn rất nhớ cha mẹ của mình, đồng thời cũng chứng minh cô ta cũng không có tình cảm gia đình gì đối với ngôi nhà cùng chung sống với Đào

Lượng… Nếu không bức ảnh này sẽ không xuất hiện ở đây.

Vì thế tôi ngập tràn hi vọng đưa tay về phía bức ảnh kia… Kết quả lại chẳng cảm nhận được cái của khỉ gì!! Chẳng lẽ là tôi suy nghĩ nhiều ư? Loại chuyện này giống như đánh bạc, xác suất thắng thua không cân bằng, đúng là làm tôi cũng bất đắc dĩ mà.

Không có cách nào, nếu bây giờ trong văn phòng của Lý Mạt đều không có cái gì, vậy chỉ có thể gửi hi vọng vào trong nhà bọn họ. Sau đó tôi bèn đề nghị đi cùng Đào Lượng về nhà xem thử, anh ta nghe xong thì đưa ba chúng tôi về nhà ngay.

Khu dân cư nhà Đào Lượng tôi đã nhìn thấy trong video giám sát vô số lần, hôm nay tự mình tới đây mới phát hiện nhà ở đây thực sự rất xa hoa, nếu có thể có một căn nhà như vậy, dù tôi ngủ cũng có thể cười tỉnh... Đâu giống hai căn ở chỗ giao nhau giữa thành thị và nông thôn mà chú Lê bảo tôi mua về kia! Đúng là vận mệnh con người, số trời đã định mà!

Lúc tôi đang cảm khái dạt dào, xe đã chạy đến trước cửa căn biệt thự độc lập của nhà Đào Lượng. Sau khi xuống xe tôi phát hiện thật ra đằng trước đằng sau nhà Đào Lượng đều tự lắp đặt thêm camera giám sát, nếu không phải hôm đó khu dân cư cúp điện, chắc hẳn đã có thể quay được rành mạch từng hành động của Lý Mạt.

CHƯƠNG

Xác chết nữ trong tủ

Nhà của Đào Lượng là một toà biệt thự ba tầng, đi qua cửa chính là một phòng khách xa hoa rộng rãi, mấy người chúng tôi đi khắp nơi chung quanh… Nhưng sau đó tôi phát hiện chỗ này cho tôi có cảm giác hình như thiêu thiếu một cái gì đó.

Tôi nhìn xung quanh, cảm thấy có lẽ là bởi vì chỗ này quá mức xa hoa, cho nên thiếu một chút mùi vị gia đình, khó trách Lý Mạt lại đặt ảnh một nhà ba người bọn họ trong văn phòng của mình.

Ở đây nào có chút cảm giác gia đình nào đâu! Đập vào mắt toàn là đá cẩm thạch tự nhiên, người không biết còn tưởng mình đã tới một khách sạn năm sao cao cấp ở Dubai đấy!

Tiếp đó chúng tôi đi lên phòng ngủ ở tầng hai, phong cách trang trí tầng trên và tầng dưới đều theo một kiểu, làm người ta có cảm giác đè nén nặng nề. Thế giới của kẻ có tiền đúng là quá khó hiểu, ngôi nhà không có một chút bóng dáng của gia đình có thật sự thoải mái không?

Lúc tôi đang không kìm được chửi thầm trong bụng, đột nhiên lại cảm thấy sự khác thường… Tôi giật mình nhìn về một căn phòng phía cuối hành lang. Lúc này nghe Đào Lượng nói với tôi: “Đó là phòng ngủ của chúng tôi, từ sau khi Tiểu Mạt mất tích, tôi

gần như không bước vào trong, bởi vì cho dù đi ngủ thì đầu óc cũng tràn ngập bóng dáng của cô ấy, cho nên tôi căn bản không ngủ yên được.”

Lúc ấy tôi đã chẳng còn lòng dạ nghe Đào Lượng nói cái gì nữa, chỉ ngay lập tức đi tới trước cửa căn phòng đó, nhẹ nhàng đặt tay lên nắm cửa… Sự kinh hãi che trời lấp đất bùng nổ trong lòng tôi, tại sao lại là như vậy?!

“Sao thế? Có gì không đúng ư?” Đào Lượng tỏ vẻ nghi ngờ hỏi, biểu cảm vô cùng chân thành, nhìn không ra điều gì lạ thường.

Chú Lê thấy vẻ mặt tôi kinh ngạc nên quay đầu nhìn về phía tôi, sau đó dò hỏi bằng ánh mắt xem tôi bị làm sao?! Lúc này tôi mới cuống quýt lấy lại tinh thần, sau đó nhìn về phía Đào Lượng và nói: “Anh có thể gọi điện thoại cho cảnh sát Triệu lúc trước, hỏi thử anh ta xem vụ án tiến triển thế nào rồi không?”

Đào Lượng hơi sửng sốt, vẫn không chần chờ gì lấy di động ra gọi điện thoại cho Triệu Tinh Vũ. Tôi thừa dịp này gửi một tin nhắn cho Bạch Kiện, bảo anh ta lập tức mang người tới biệt thự nhà Đào Lượng bây giờ, đã tìm ra thi thể của Lý Mạt rồi…

Nói thật tôi cũng không ngờ sự tình lại có kết quả thế này, hoá ra chúng tôi tìm kiếm vòng đi vòng lại hơn một ngàn cây số, nhưng cuối cùng mới phát hiện người lại vẫn luôn ở trong chính nhà của mình!!

Lúc này Đào Lượng cũng đã gọi điện thoại xong, vẻ mặt anh ta tối tăm nói: “Cảnh sát Triệu nói tài xế xe taxi lúc trước nghi ngờ kia không có liên quan gì đến vụ mất tích của Tiểu Mạt, cậu ấy bảo tôi tiếp tục ở nhà chờ tin tức.”

Tôi nghe xong thì gật đầu đáp: “Vậy chúng ta lại đi chỗ khác xem thử đi…” Nói xong tôi cũng không quay đầu lại, rời khỏi căn phòng ngủ kia.

Chú Lê biết tôi nói như vậy chắc chắn là có nguyên nhân, vì thế cũng không hỏi gì nhiều, đi theo Đào Lượng lên tầng ba. Tầng ba là nhà kính trồng hoa và phòng tập thể thao, Đào Lượng nói cho chúng tôi biết, trước kia Lý Mạt thích nhất là ở một mình trong này.

Chúng tôi nghe xong thì xem xét mọi nơi, đương nhiên, tôi chỉ làm cho ra vẻ thôi, bởi vì tôi đã biết Lý Mạt bây giờ đang ở chỗ nào, cho nên cũng không có lòng dạ đi tìm đồ vật "yêu quý" gì đó nữa.

Khỏi phải nói, nơi này đúng là chỗ khiến người ta cảm thấy thoải mái nhất trong cả toà biệt thự. Đặc biệt là gian nhà kính trồng hoa kia, đáng tiếc là vì trong đó thiếu sự chăm sóc của nữ chủ nhân, có không ít cây cối đã khô héo chết mất!

Nghĩ lại lúc trước ở đây chắc hẳn là một nơi vô cùng đẹp đẽ, khắp nơi đều là hoa tươi xinh đẹp… Nhưng giờ những cây cối đó chắc là đều sẽ theo cái chết của Lý Mạt từ từ chết đi.

Khi chúng tôi đang kéo dài thời gian trong gian nhà kính trồng hoa từng rất xinh đẹp này, tiếng còi cảnh sát vang lên bên ngoài. Tôi chú ý quan sát vẻ mặt của Đào Lượng, phát hiện anh ta chỉ khẽ cau mày lại, vẫn không nhìn ra một chút hoảng sợ nào.

Nhận được tin nhắn của tôi, Bạch Kiện đang áp giải tên A Khôn vừa bắt được về, vì thế anh ta để cho một anh cảnh sát Tôn cấp dưới của mình dẫn người đến đây xem thử trước rồi nói.

Sau đó Đào Lượng mở cửa biệt thự ra không hề do dự, mời hết cảnh sát ở ngoài vào nhà. Tôi có quen anh cảnh sát Tôn cấp dưới của Bạch Kiện này, vì thế tôi bèn đi qua chào hỏi anh ta, sau đó nói nhỏ vài câu bên tai anh ta.

Cảnh sát Tôn nghe xong cũng cực kỳ kinh ngạc, nhìn tôi và nói: "Không thể nào…"

Tôi thở dài: “Anh đi lên xem thử là biết.”

Cảnh sát Tôn ngẩng đầu nhìn thoáng qua tầng trên, sau đó xoay người nói với Đào Lượng: “Phòng ngủ của hai người ở tầng hai?”

Đào Lượng gật đầu: “Vâng, căn phòng tận cùng bên trong ở tầng hai, còn lại đều là phòng cho khách, ngày thường không có ai ở.

Cảnh sát Tôn nghe xong dẫn người lên thẳng tầng hai, tôi cũng vội nối gót đi theo phía sau anh ta… Khi cửa phòng ngủ được mở ra, một mùi hôi thối mơ hồ bay ra từ trong phòng.

Nhưng đối với những sự khác thường đó, dường như Đào Lượng không hề phát hiện ra, vẫn mang vẻ mặt mờ mịt đi theo phía sau mọi người. Tôi thật sự không nhìn ra nổi anh ta có phải đang giả vờ hay không, nếu tất cả mọi thứ đều là màn biểu diễn của anh ta, tôi đây cũng muốn trao giải Oscar nam diễn viên chính xuất sắc nhất cho anh ta luôn!!

Cảnh sát hình sự như cảnh sát Tôn, chắc hẳn đã khám nghiệm vô số hiện trường vụ án rồi, cho nên anh ta chỉ cần ngửi mùi trong này là biết chuyện gì. Vì thế anh ta dẫn người đi đến trước một tủ quần áo lớn sang trọng trong phòng, rồi từ từ kéo ra cánh cửa trượt của tủ quần áo.

Ngay lập tức, mùi hôi thối kia càng rõ ràng thêm, có điều đây là mùi xác vừa bắt đầu thối rữa bốc ra, vẫn chưa đến mức làm người ta không thể chịu nổi. Mở tủ quần áo ra rồi, thì thấy bên trong treo rất nhiều quần áo của phái nữ, cảnh sát Tôn vươn tay đẩy hết quần áo bên trong sang một bên, một khuôn mặt phụ nữ vặn vẹo thình lình xuất hiện bên trong tủ quần áo…

Tiếp đó tôi nghe thấy Đào Lượng vẫn luôn đứng ở cửa đột nhiên kêu lên sợ hãi, rồi dưới chân mềm nhũn đi ngồi bệt xuống đất. Tôi nghe tiếng quay đầu nhìn lại, phát hiện sắc mặt anh ta xanh mét, khó coi không nói được thành lời.

Trên thực tế, đừng nói anh ta, kể cả mấy cảnh sát đi theo cảnh sát Tôn đứng đằng sau cũng đều bị xác chết nữ đột ngột xuất hiện này doạ sợ…

Hai mắt Lý Mạt trợn trừng, chết không nhắm mắt, hơn nữa kinh khủng nhất là, cô ta còn bị người nhét vào một cái túi chân không rất lớn, chính là loại túi chân không để đựng chăn bông vào mùa hè.

Lúc này ánh mắt phức tạp của tất cả mọi người ở đây đều nhìn về phía Đào Lượng ngồi dưới đất, còn anh ta lại như hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, miệng lẩm bẩm không ngừng: "Không thể có chuyện này… Không thể có chuyện này… Đây không phải là thật…"

Nhìn biểu cảm hoảng sợ của Đào Lượng, tôi thật sự rất khó tưởng tượng, người đàn ông tự xưng mình vô cùng yêu vợ, thế nhưng lại tự tay bóp chết người vợ mà anh ta âu yếm. Hơn nữa đồng thời tôi cũng tin, tất cả cảm xúc trước kia của anh ta đều không giống như giả vờ, dường như anh ta đã quên hết mọi chuyện xảy ra vào buổi tối ngày hôm đó…

CHƯƠNG

Hạt giống thù hận

Phiên bản câu chuyện này ít nhiều hơi khác với cái chị Bạch kể, hoặc là nói cũng không đơn giản như chị ấy nói… Nhìn từ bề ngoài, đây là câu chuyện tình yêu của một cô bé lọ lem và hoàng tử, nhưng mà sau lưng lại là phiên bản nữ của cuốn "Bá tước Monte Cristo"!!

Hoá ra năm xưa, sở dĩ cha mẹ của Lý Mạt song song bị bỏ tù lại lờ mờ có can hệ đến cha mẹ của Đào Lượng…

Lúc ấy cha mẹ của Lý Mạt đều đảm nhận chức vị quan trọng trong chính phủ, có một ít thực quyền trong tay. Đặc biệt là cha của cô ta, Lý Hạo Quân, là quan chức chuyên môn phụ trách việc phê duyệt các dự án, tất cả các ông chủ trong các doanh nghiệp đều nghĩ làm sao mới có thể nịnh bợ được vị Thần Tài này.

Nhưng lúc ấy Lý Hạo Quân vẫn là một người rất có nguyên tắc, đối với những ông chủ doanh nghiệp tư nhân có động cơ thầm kín đó, ngoài công việc ông ta đều tránh né từ xa, cho nên cũng không có một cơ hội nào cho các ông chủ kia nịnh bợ ông ta

Lúc ấy cha mẹ của Đào Lượng cũng vì một dự án mà muốn tìm Lý Hạo Quân làm việc, nhưng vừa nghe cách làm người của chủ nhiệm Lý, là biết ông ta là một kẻ dầu muối không ăn, cho nên mãi

vẫn không nói chuyện được.

Ai ngờ ở một lần trường học mở cuộc họp hội phụ huynh, cha của Đào Lượng biết được cha Lý Mạt chính là chủ nhiệm Lý, vì thế ông ta bèn lấy cớ con trai con gái là bạn học, cuối cùng đã làm quen được với Lý Hạo Quân.

Bởi vì điểm xuất phát khác nhau, hơn nữa mấy lần tiếp xúc lúc đầu, mọi người đều tán gẫu về vấn đề dạy dỗ con cái, cho nên hai nhà Đào Lý thường xuyên qua lại và dần dần trở nên thân quen...

Con người ấy mà, chính là như vậy, một khi bỏ đi sự đề phòng ban đầu, về sau ở chung sẽ không còn quá nhiều đề phòng nữa. Vì thế từ từ theo sự thân thiết tăng lên của hai nhà, chủ nhiệm Lý công chính liêm minh đã dần dần bị kéo xuống nước.

Mà chỗ khôn khéo nhất của cha mẹ Đào Lượng chính là không trực tiếp lui tới bằng lợi ích với Lý Hạo Quân, nhìn từ bề ngoài, giữa bọn họ chỉ là quan hệ bạn bè. Nhưng những ông chủ muốn nịnh bợ Lý Hạo Quân lại đều thông qua bọn họ mới nhận được phê duyệt dự án, những ông chủ lớn đó tất nhiên sẽ đưa một số dự án nhỏ cho công ty của cha mẹ Đào Lượng.

Trên thực tế tất cả tài sản của cha mẹ Đào Lượng gần như đều được tích góp từ lúc ấy, mới có cơ nghiệp to như hiện giờ. Nhưng sau đó có một dự án được Lý Hạo Quân phê duyệt xảy ra vấn đề, gây ô nhiễm nghiêm trọng môi trường sinh thái của khu bảo tồn thiên nhiên quốc gia và gây ra những ảnh hưởng vô cùng nặng.

Đoàn kiểm tra đã nhanh chóng phát hiện ra rằng trong quá trình phê duyệt dự án này đã có những hành vi vi phạm quy định nghiêm trọng, bởi vậy cha mẹ Lý Mạt đều bị điều tra toàn diện. Mà dự án này cũng không có quan hệ lợi ích trực tiếp với công ty của cha mẹ Đào Lượng, cho nên không liên luỵ đến bọn họ.

Có điều lúc ấy bọn họ vẫn đưa Đào Lượng ra nước ngoài trước,

chính là vì sợ lỡ như thật sự điều tra đến bọn họ, đến lúc đó sẽ không liên luỵ đến cậu con trai còn chưa hoàn thành xong việc học. Còn cha mẹ của Lý Mạt thì nhanh chóng bị bỏ tù vì tham ô nhận hối lộ, cô ta gần như rơi từ thiên đường vào địa ngục trong nháy mắt...

Tất cả tài sản của nhà họ đều bị toà án tịch thu, Lý Mạt chưa thành niên, vì tất cả người giám hộ đều đã ngồi tù, nên cuối cùng cô ta đành phải chuyển trường đến gần nhà của chú. Tuy nhiên lúc trước Lý Hạo Quân còn tại chức cũng chưa từng quan tâm đến người em trai này, bây giờ ông ta ngồi tù, còn ném một của nợ lớn như vậy cho mình, trong lòng chú của Lý Mạt chẳng vui vẻ một tẹo nào.

Những ngày tháng sau này của Lý Mạt ở nhà chú không cần nghĩ cũng biết không hề dễ sống. Mỗi ngày sau khi tan học, trừ việc phải phụ đạo cho em trai con nhà chú học, cô ta còn phải giặt quần áo, nấu cơm, làm việc nhà, gần như trở thành người giúp việc miễn phí cho nhà chú cô ta.

Nhưng trong lòng Lý Mạt biết, cho dù có khó khăn đến đâu cũng phải tiếp tục kiên trì, nếu không bản thân sẽ vĩnh viễn không có ngày ngẩng đầu lên được, cho nên cô ta vẫn luôn cắn răng chịu đựng đến khi tốt nghiệp cấp ba. Tuy nhiên cô ta biết chú sẽ không cho mình tiền đi học đại học, vậy nên sau khi thi đậu đại học, cô ta ngồi xe đến Tân Cương thăm cha mẹ đang ở trong tù.

Khi Lý Hạo Quân biết con gái thi đậu đại học, nhưng lại vì không có tiền nên không thể đi học thì thầm hối hận không dứt. Nếu không phải lúc ấy mình nhất thời nổi lòng tham, có lẽ con gái đã sớm ra nước ngoài du học, mấy năm nay càng không cần nín nhịn chú.

Tuy nhiên, cho dù bản thân hối hận đến thế nào, ông ta cũng

phải nghĩ cách để con gái vào đại học!! Vì thế ông ta bèn bảo Lý Mạt đến Thiên Tân tìm một chiến hữu cũ của mình năm xưa, ông ta tin người chiến hữu này của mình nhất định sẽ giúp con gái hoàn thành việc học.

Đồng thời ông ta cũng nói cho Lý Mạt biết, cẩn thận với cha mẹ của Đào Lượng, sở dĩ bản thân mình rơi vào kết cục này, tất cả đều là vì bọn họ... Từ lúc ấy, Lý Mạt mới biết toàn bộ sự thật. Cũng là từ khi đó trở đi, hạt giống thù hận bắt đầu chôn sâu trong lòng cô ta.

Người chiến hữu kia của Lý Hạo Quân đúng là rất tốt, khi Lý Mạt tìm đến ông ấy, ông ấy thực sự đã cho Lý Mạt toàn bộ tiền học phí của học kỳ đầu tiên. Đồng thời ông ấy cũng nói cho Lý Mạt biết: “Hiện giờ tình trạng của cha mẹ cháu không thể so với bình thường cho nên cháu phải cố gắng nhiều hơn người khác, như vậy lúc bọn họ tuổi già có lẽ còn có thể hưởng thụ được một ít phúc của con gái. Số tiền này cháu cầm trước, nộp học phí của học kỳ một trước đi. Nếu về sau lại gặp phải chỗ nào khó khăn thì gọi điện thoại cho bác...”

Trong lòng Lý Mạt hiểu rõ, ý của người chiến hữu cũ này của cha là: Người khác giúp cháu được một lúc nhưng không giúp được cháu cả đời, nếu muốn sau này cha mẹ lúc tuổi già có thể sống tốt, phải cố gắng thật nhiều mới được.

Từ đây thù hận trở thành động lực của Lý Mạt, cô ta chăm chỉ hơn người khác gấp mười lần, gấp trăm lần, chính là vì có thể giành được học bổng, không cần phải ngửa tay xin tiền người khác nữa. Bắt đầu từ học kỳ đầu tiên, cô ta còn vừa học vừa làm để kiếm phí sinh hoạt. Những nữ sinh khác đều phát rầu vì hôm nay đi dạo phố mua đồ trang điểm gì, nhưng cô ta lại cả ngày đều nghĩ phải làm gì để kiếm tiền ăn cho tháng sau.

Hết thảy cố gắng đều không uổng phí, chỉ cần bạn hạ quyết tâm tiếp tục kiên trì đến cùng, như vậy tất cả khó khăn trước mắt đều chỉ là tạm thời, sớm muộn gì cũng có một ngày những khó khăn đó đều sẽ không còn là khó khăn nữa.

Lý Mạt vẫn một mực tin tưởng vững chắc điểm này, từ việc suýt nữa không đi học được đại học, đến làm thêm ngoài giờ để duy trì việc học, sau khi tốt nghiệp lại bằng vào sự cố gắng của chính mình để nhận được lời mời vào làm việc ở một công ty nước ngoài nằm trong tốp 500 thế giới.

Tuy nhiên, suốt con đường tiến lên này, từ đầu đến cuối cô ta vẫn không quên đi thù hận trong lòng, hạt giống hận thù trước kia cũng đã lớn lên thành cây đại thụ che trời. Bắt đầu từ khi tốt nghiệp, cô ta vẫn luôn yên lặng chú ý sự phát triển của công ty nhà Đào Lượng.

Đồng thời Lý Mạt cũng làm lơ tất cả những tin nhắn Đào Lượng để lại cho mình ở trên mạng, bởi vì cô ta đang đợi một cơ hội, một cơ hội có thể báo thù cho cha mẹ của cô ta... Nhưng vào lúc này, Lý Mạt đã gặp một chàng trai, làm cô ta lần đầu tiên biết được sự tốt đẹp của tình yêu.

Chàng trai tên Liễu Đông, cũng là một người toàn dựa vào bản thân dốc sức mới có được ngày hôm nay, hơn nữa xuất thân của anh ta so với Lý Mạt cũng không tốt hơn là bao, bởi vì anh ta là trẻ mồ côi, từ nhỏ lớn lên ở viện phúc lợi, đến bây giờ cũng không biết cha mẹ của mình là ai.

CHƯƠNG

Sự việc bị phơi bày

Lý Mạt nghĩ đến việc trên lưng mình mang theo thù hận, quyết định không thể làm chậm trễ Liễu Đông, đêm trước khi chuẩn bị báo thù, cô ta đề nghị chia tay với Liễu Đông. Mặc dù Liễu Đông không tài nào nghĩ ra, bọn họ yêu nhau như vậy, tại sao không thể ở bên nhau? Nhưng cuối cùng vẫn tôn trọng sự lựa chọn của Lý Mạt.

Tuy Lý Mạt cũng rất đau khổ, nhưng cô ta biết bản thân mình phải làm như vậy, bởi vì cô ta vẫn luôn đợi một người về nước, chỉ có khi người này về nước, cô ta mới có thể có cơ hội báo thù thay cha mẹ... Người này không phải ai khác, chính là Đào Lượng khi ấy còn đang du học ở nước ngoài.

Thật ra Lý Mạt nhận lời mời đến làm ở công ty Đào Lượng là che giấu lý lịch thực sự của mình, vì cô ta muốn có một lần tình cờ gặp gỡ với Đào Lượng, làm cho chàng trai đã từng thích mình kia lại bị cô ta bắt làm tù binh một lần nữa.

Tuy rằng tất cả mọi thứ đều tiến hành theo kế hoạch của mình, nhưng sau khi vào công ty Đào Lượng, cô ta lại phát hiện có một biến số... Đó chính là cô ta gặp được Liễu Đông trong công ty Đào Lượng!!

Hoá ra Liễu Đông cũng vừa mới chấm dứt hợp đồng với công ty cũ, sau đó bị công ty săn đầu người tuyển vào công ty Đào Lượng làm giám đốc quản lý chi nhánh. Hai con người thật lòng yêu nhau sẽ lộ ra sơ hở trong ánh mắt lúc đối diện nhau, cho nên Lý Mạt vẫn luôn cố ý lảng tránh Liễu Đông, không muốn có tiếp xúc gần gũi gì với anh ta.

Ngay từ đầu Liễu Đông cho rằng sở dĩ Lý Mạt cư xử với mình như vậy, hoàn toàn là muốn tránh hiềm nghi, rốt cuộc cô ta đã sắp trở thành mợ Đào rồi. Nhưng sau này có một lần, anh ta phát hiện Lý Mạt lại bán giá thầu thấp nhất của một vụ đấu thầu sắp tới của công ty cho một công ty khác, lúc này anh mới bắt đầu nghi ngờ mục đích Lý Mạt gả cho Đào Lượng có lẽ không đơn giản.

Vì thế Liễu Đông ép hỏi Lý Mạt tại sao phải làm như vậy? Bởi vì anh ta không rõ một người sắp trở thành mợ Đào, tại sao phải làm ra những chuyện có thể gây hại cho lợi ích của chính mình đây?

Lý Mạt không muốn lừa gạt Liễu Đông, nên nói thẳng chuyện của cha mẹ mình cho anh ta, hơn nữa hi vọng anh ta đừng dây vào chuyện này, để tránh ngày sau bị liên lụy… Nhưng tình yêu thường mù quáng, sau khi Liễu Đông biết được mấy năm nay Lý Mạt sống không dễ dàng như vậy, bèn quyết định giúp cô ta cùng nhau hoàn thành kế hoạch này.

Cùng lúc đó trong công việc Lý Mạt luôn xung đột với Đào Lượng, cô ta luôn nhằm khi Đào Lượng làm những sách lược đúng đắn thì đề xuất vài ý kiến khác nhau, cho nên hai người thường xuyên cãi nhau túi bụi vì một quyết định của công ty.

Vài lần ngẫu nhiên Đào Lượng cũng không cảm thấy có vấn đề, nhưng thời gian dài, anh ta cảm thấy người vợ mới cưới này của mình không thích hợp cho lắm. Hơn nữa anh ta còn phát hiện, trong công ty, chỉ cần là dự án qua tay cô ta, luôn luôn gặp phải

phiền phức thế này hoặc thế khác, cuối cùng đều kết thúc bằng việc đầu tư thất bại, chẳng lẽ nói tất cả những điều này đều là trùng hợp ư?

Tuy nhiên bề ngoài lại đều không nhìn ra Lý Mạt là người trực tiếp chịu trách nhiệm, bởi vậy cũng không có ai có thể nói gì được. Nhưng mà Đào Lượng không phải đồ ngốc, sau khi trong lòng có nghi ngờ, anh ta bắt đầu chú ý đủ loại hành vi của Lý Mạt ở công ty…

Rốt cuộc có một lần bị anh ta phát hiện, Lý Mạt lại bán giá thầu thấp nhất của công ty mình cho công ty đối thủ. Suy nghĩ ban đầu của Đào Lượng và Liễu Đông gần như giống y nhau, anh ta không nghĩ ra được Lý Mạt đã là vợ của mình rồi, gây hại cho lợi ích của anh ta không phải là gây hại cho bản thân cô ta sao? Cô ta làm như vậy rốt cuộc là tại sao? Sau đó Đào Lượng bắt đầu thuê người điều tra chi tiết về Lý Mạt mấy năm nay.

Kết quả đáp án mà Đào Lượng nhận được lại làm anh ta nhất thời không biết làm sao, Lý Mạt người khác điều tra được và người vợ mà mình biết đúng là cùng một người ư? Tại sao lại khác biệt lớn như vậy?

Lúc Lý Mạt và Đào Lượng gặp lại đã từng nói, sau khi mình tốt nghiệp đại học vẫn luôn làm công việc hành chính ở một nhà máy nhỏ, sau đó vì nhà máy kia đóng cửa, lúc này cô ta mới nhận lời mời vào làm ở xí nghiệp Đào thị.

Nhưng hiện giờ Lý Mạt mà Đào Lượng điều tra được, mấy năm trước khi vào Đào thị, vẫn luôn làm việc ở một công ty nước ngoài nằm trong tốp 500 thế giới, trước khi cô ta tới Đào thị đi làm mới từ chức ở công ty nước ngoài kia.

Tuy rằng dù thế nào Đào Lượng đều không thể tin Lý Mạt kết hôn với mình là có mục đích khác, nhưng từng hành vi của cô ta

lại làm người ta khó mà không nghi ngờ, cho dù người này là mối tình đầu mình đã quen biết từ nhỏ…

Để làm rõ rốt cuộc tại sao Lý Mạt lại làm như vậy, Đào Lượng tiếp tục thuê người điều tra, lần này rốt cuộc để anh ta đào ra những ân oán năm xưa của thế hệ trước. Đào Lượng biết được chân tướng đã chịu đủ đả kích, thậm chí anh ta trực tiếp tìm đến cha mẹ của mình, chất vấn bọn họ năm xưa rốt cuộc có làm chuyện có lỗi với cha mẹ của Lý Mạt hay không?

Đương nhiên cha mẹ của Đào Lượng sẽ không thừa nhận, đồng thời bọn họ cũng cảnh cáo con trai của mình, động cơ Lý Mạt đến bên cạnh anh ta không đơn giản, tuy năm đó bọn họ cũng chưa từng hại Lý Hạo Quân, nhưng không thể loại trừ việc nhiều năm qua Lý Mạt vẫn luôn hiểu lầm họ.

Tuy nhiên nói nhiều nói lắm ra sao, Đào Lượng vẫn yêu Lý Mạt, anh ta không muốn cuộc hôn nhân giữa họ bị ân oán đời trước làm hỏng, vì thế anh ta hạ mình, muốn nói chuyện đàng hoàng với Lý Mạt. Ân oán của thế hệ trước để cho chúng qua đi thôi, sau này chờ khi cha mẹ cô ta ra tù, anh ta cũng sẽ chăm sóc họ cùng với Lý Mạt.

Nhưng Đào Lượng suy nghĩ quá đơn giản, thù hận nhiều năm như vậy tuyệt đối không phải anh ta nói mấy câu là có thể hóa giải. Cho nên sau khi anh ta nói ra suy nghĩ của mình với Lý Mạt, trừ cười lạnh, Lý Mạt cũng không muốn nói nửa câu dư thừa với anh ta.

Thậm chí cô ta còn lười giải thích vài câu cho bản thân, nếu Đào Lượng đã biết, cô ta cũng không cần giả vờ mệt mỏi như vậy!! Lại nói nữa, bây giờ Đào thị gần như cũng sắp bị cô ta và Liễu Đông đục khoét rỗng không rồi. Nếu đã như vậy, cùng lắm thì ngửa bài ra thôi.

Tiếp đó Lý Mạt lạnh lùng nói với Đào Lượng: “Thực tế trước giờ tôi chưa từng yêu anh, tôi chỉ vì muốn báo thù nhà họ Đào các người thôi!!”

Quả thực Đào Lượng không thể tin vào tai mình, anh ta chưa bao giờ ngờ Lý Mạt có thể nói ra lời nói tuyệt tình như vậy, lúc ấy anh ta ngớ cả người ra. Cuối cùng Lý Mạt chỉ ném lại một câu: “Ngày mai tôi sẽ bảo luật sư đưa thỏa thuận ly hôn đến”, sau đó rời khỏi công ty.

Sau khi ra khỏi công ty, một mình Lý Mạt mất mát đi ở ven đường. Trên thực tế trong lòng cô ta cũng biết tất cả mọi chuyện đều không liên quan gì đến Đào Lượng. Trong chuyện này, trước sau anh ta đều là người vô tội, nhưng lại không thể không trở thành vật hi sinh cho thù hận của thế hệ trước.

Lý Mạt cũng từng muốn buông tha, nhưng nghĩ đến cha mẹ đến bây giờ vẫn đang bị tù đày ở trong ngục giam, còn những năm tháng bi thảm mình từng trải qua khi học cấp ba, trong lòng cô ta nháy mắt lại bốc cháy lên ngọn lửa báo thù.

Cô ta cũng biết báo thù không thể làm bản thân mình vui vẻ, nhưng báo thù lại có thể làm cho kẻ thù đau khổ, như vậy đối với cô ta mà nói cũng đã đủ rồi, chỉ cần có thể làm cho bọn họ nếm được mùi vị khổ sở khi mất đi người thân, vậy dù mình không vui vẻ cũng đều không sao cả…

CHƯƠNG

Như mơ như thực

Bởi vì đi vội vàng, lúc ấy cả áo khoác Lý Mạt cũng chưa kịp mặc, vì thế cô ta liền vẫy một chiếc xe taxi màu xanh vàng, cũng chính là xe taxi của Dương Hoài Minh. Sau khi về đến nhà, Lý Mạt chuẩn bị thu dọn đồ đạc của mình, định dọn ra khỏi căn nhà này.

Buổi tối khi Đào Lượng về nhà nhìn thấy Lý Mạt đã thu dọn xong hành lý, hỏi cô ta với vẻ mặt tuyệt vọng, chẳng lẽ giữa bọn họ thật sự không còn cơ hội sao? Lý Mạt quyết đoán lắc đầu nói: "Trừ khi cha mẹ anh cũng bị tống vào tù, nếu không thù hận giữa chúng ta sẽ mãi mãi không có ngày được gỡ bỏ…"

Đào Lượng thấy Lý Mạt tuyệt tình như thế thì đau khổ cầu xin với cô ta, hi vọng cô ta có thể xem một phần tình nghĩa vợ chồng, đừng rời khỏi ngôi nhà này, cũng đừng rời khỏi anh ta… Nhưng mà Lý Mạt căn bản không nghe, một hai phải kéo hành lý ra đi ngay lúc ấy.

Đào Lượng thấy cô ta không đi không thôi, lập tức cảm xúc trở nên kích động, anh ta giữ chặt Lý Mạt đang chuẩn bị bước ra cửa, xin cô ta đừng rời bỏ mình. Nhưng Lý Mạt không những không đồng ý ở lại, còn trở mặt lớn tiếng kêu to, bảo Đào Lượng buông tay, nếu không cô ta sẽ liền kêu người tới.

Không ai biết lúc ấy Đào Lượng suy nghĩ như thế nào, tóm lại anh ta đột nhiên bóp lấy cổ Lý Mạt, miệng không ngừng nói: “Đừng rời bỏ anh… Cầu xin em đừng bỏ anh đi…”

Chờ khi Đào Lượng phục hồi lại tinh thần, hai mắt Lý Mạt đã sớm trợn ngược lên, tắt thở từ lâu. Còn về sau Lý Mạt bị giấu vào trong túi chân không như thế nào, quần áo của cô ta được treo trở lại từng món một như thế nào đều không biết được nữa. Tuy nhiên xem hoàn cảnh ở hiện trường, chỗ này chắc hẳn đã từng được người dọn dẹp tỉ mỉ, không có chút xíu nào giống như hiện trường vụ án.

Lúc này thấy Đào Lượng ở dưới đất đột nhiên vò đầu mình và nói: “Tôi cho rằng đó là một giấc mơ, tôi thật sự cho rằng đó là một giấc mơ!! Tôi không muốn, tôi thật sự không muốn giết chết cô ấy…”

Nhìn cảm xúc của anh ta dần dần sụp đổ, xem chừng Đào Lượng chắc đã nhớ được chính anh ta đã giết Lý Mạt, chỉ là nhất thời tôi vẫn không nhìn ra được rốt cuộc anh ta quên thật hay là giả vờ.

Bởi vì Bạch Kiện tin lời tôi nói một trăm phần trăm, cho nên anh ta bảo cảnh sát Tôn mang hẳn cả pháp y đến đây. Khi thi thể của Lý Mạt bị pháp y lấy ra khỏi túi chân không, thân xác đã từng mỹ miều kia rũ ra giống như bùn lầy, trong đó còn kèm theo một mùi đặc biệt thuộc về người chết.

Dựa theo khám nghiệm tử thi bước đầu của pháp y, xác định thời gian tử vong của Lý Mạt chắc là vào đêm Đào Lượng báo vợ bị mất tích, nói cách khác, trên thực tế ngay từ lúc đầu Lý Mạt cũng đã chết rồi.

Không ngờ tra tới tra lui, lại chính khách hàng là kẻ giết chết người anh ta muốn tìm!! Đây đúng là chuyện hoang đường nhất

trên đời mà! Nghĩ vậy nên tôi nói nhỏ với chú Lê: “Xong rồi! Xem ra lần này làm không công rồi, chúng ta điều tra sao mà khách hàng thành kẻ giết người luôn rồi.”

Chú Lê nghe thế, sắc mặt cũng trở nên rất khó coi. Nhưng việc này cũng không thể trách chúng tôi nhé! Anh nhờ chúng tôi đi tìm người, nhưng người thì giấu ở tủ quần áo trong phòng ngủ nhà anh, không phải chơi chúng tôi đấy chứ?!

Sau đó Đào Lượng bị cảnh sát dẫn đi, việc chúng tôi có thể làm cũng chỉ là báo cho chị Bạch, để chị ấy nhanh chóng mời luật sư giỏi cho em họ của chị...

Khi chị Bạch nhận được điện thoại của chúng tôi cũng vô cùng khiếp sợ, cơ bản chị không ngờ tới kết quả sẽ như hiện giờ. Hơn nữa chị ấy cũng không tin những lời trước đây của Đào Lượng đều là nói dối, nếu không anh ta không cần phải tìm người khắp cùng trời cuối đất như vậy, trực tiếp nghĩ cách lén xử lý sạch sẽ thi thể là xong rồi.

Tôi biết chị Bạch nói cũng không phải không có lý, nhưng Đào Lượng rốt cuộc bị làm sao? Chẳng lẽ đúng như anh ta nói, hoàn toàn không nhớ chuyện đã xảy ra vào buổi tối ngày hôm đó ư?

Trước kia tôi từng nghe nói có người chịu kích thích quá mạnh nên xuất hiện chuyện mất trí nhớ có tính chọn lọc, có lẽ Đào Lượng gặp phải tình trạng như vậy chăng. Tuy nhiên đồng thời tôi cũng tin, từ nay về sau Đào Lượng sẽ sống trong nỗi hối hận, bởi vì anh ta thực sự rất yêu Lý Mạt.

Có lẽ đây mới là sự trả thù cuối cùng của Lý Mạt! Chỉ có điều bây giờ cô ta thực sự vui vẻ ư? Chờ đến ngày Lý Hạo Quân ra tù, có lẽ sẽ hối hận trước kia bản thân không nên truyền lại thù hận của thế hệ trước cho con gái, để cả đời cô ta đều sống trong đau khổ, không thể giải thoát...

Từ chuyện lần này, chúng tôi tổng kết lại hai bài học, một là sau này việc không nên nhận tuyệt đối đừng nhận, thêm nữa là trước khi nhận việc nhất định phải lấy tiền trước!!

Nhưng điều khiến chúng tôi không ngờ là, chị Bạch vẫn trả tiền thù lao tìm người lần này cho chúng tôi. Theo cách nói của chị là: "Chắc chắn không thể để mọi người làm việc không công, hơn nữa sở dĩ chuyện này có kết quả ngày hôm nay, tất cả cũng đều bởi vì nhân đã gieo từ trước, không có quan hệ đến người khác."

Có điều tinh thần của Đào Lượng đích thực là hơi có vấn đề, hiện giờ nhà họ Đào bọn họ đã xin bên tư pháp giám định, nếu có thể chứng minh lúc Đào Lượng bóp chết Lý Mạt rơi vào tình huống không thể tự mình khống chế, có lẽ toà án có thể sẽ phán nhẹ... Suy cho cùng bây giờ pháp luật cũng công nhận kích động giết người và cố ý giết người có bản chất khác nhau.

Vài ngày sau, tôi đột nhiên nhận được điện thoại của Bạch Kiện, nói là nhờ tôi giúp nhận dạng nghi phạm lúc trước siết chết Dương Hoài Minh. Lúc ấy tôi cũng không nghĩ nhiều, cảm thấy nhất định là nhóm Bạch Kiện đã bắt được người rồi cơ.

Kết quả đến nơi mới biết, hoá ra bọn họ chỉ bắt được A Khôn, còn kẻ giết người thật sự đã sớm lẩn trốn. Lý do Bạch Kiện gọi tôi qua đó, đơn giản là muốn cho tôi xem người đàn ông xuất hiện trong một đoạn video có phải kẻ giết chết Dương Hoài Minh hay không.

Theo lời khai của A Khôn, thật ra hắn vốn không muốn giết người, hơn nữa trước khi hắn bị bắt, cơ bản không biết Dương Hoài Minh đã chết. Tên A Khôn này và nghi phạm Ngũ Cường quen nhau qua mạng, lúc nói chuyện phiếm biết hai bên đều là phường giá áo túi cơm, vì thế hai người bọn chúng bèn hẹn nhau làm chút chuyện nhanh ra tiền.

Mà tên A Khôn quen biết Dương Hoài Minh là vì trước đây bọn họ là bạn cờ bạc, thường xuyên đánh bạc cùng nhau. Gần đây hắn còn nghe nói Dương Hoài Minh đã bỏ bài bạc, lại còn lái xe taxi kiếm được ra tiền nhanh, lúc này hắn mới nổi tâm tư cướp Dương Hoài Minh.

Mới đầu hai người bọn chúng bàn bạc với nhau, trước hết lừa Dương Hoài Minh đến vùng ngoại ô không có camera giám sát, sau đó mới thực hiện cướp bóc. Đến lúc đó Ngũ Cường ở lại xe canh Dương Hoài Minh, còn mình thì cải trang đi đến máy ATM rút tiền trong thẻ ngân hàng của Dương Hoài Minh.

Vốn dĩ hết thảy đều tiến hành rất thuận lợi, nhưng khi hắn đến máy ATM của ngân hàng rút tiền lại phát hiện mật khẩu Dương Hoài Minh cho hắn là sai, vì thế hắn lập tức liên hệ Ngũ Cường, bảo hắn ta nhanh chóng ép hỏi Dương Hoài Minh mật khẩu thật của thẻ ngân hàng.

Kết quả lúc này Ngũ Cường lại nói qua điện thoại với hắn rằng, Dương Hoài Minh thừa dịp hắn ta chưa chuẩn bị bỏ chạy, bây giờ hắn ta sợ mình bị người phát hiện nên cũng đã bỏ xe chạy trốn rồi.

CHƯƠNG

Viên Mục Dã

A Khôn vừa nghe thế lập tức hoảng sợ, chỉ bằng hiểu biết của hắn đối với Dương Hoài Minh, chắc chắn anh ta sẽ đi báo cảnh sát trước tiên, vì thế hắn và Ngũ Cường quyết định chia nhau ra chạy, như vậy sẽ không bị cảnh sát nhận ra.

Sau đó A Khôn chạy đến nhà một người họ hàng ở nông thôn trốn được mấy ngày, nhưng hắn vẫn không nghe nói cảnh sát lùng bắt mình, vì thế lại to gan quay trở về. Nhưng hắn nào ngờ, hắn vừa mới về đến nhà không đến mấy ngày, thi thể của Dương Hoài Minh đã bị người ta vớt ra khỏi ao cá.

Hắn thấy Dương Hoài Minh đã chết, lập tức biết ngay thằng nhãi Ngũ Cường này không nói thật với mình, lúc hắn sợ hãi lại muốn chạy đã bị người của Bạch Kiện tóm được. Người không phải mình giết, tất nhiên A Khôn không thể nhận tội. Tuy nhiên hắn lại không thể khai ra tình hình cụ thể của tên Ngũ Cường, ngoại trừ biết tên Ngũ Cường tuổi tầm ba mươi ra, còn lại cái gì hắn cũng không biết.

Tiếp đó nhóm Bạch Kiện lấy camera giám sát trong quán cà phê Internet mà A Khôn và Ngũ Cường thường đến, nhưng Ngũ Cường luôn cố ý lảng tránh camera, cơ bản không quay được một hình

ảnh chính diện nào.

Sau A Khôn lại nhớ ra mình và Ngũ Cường từng cùng nhau đến một siêu thị mua đồ, vì thế cảnh sát lập tức đến siêu thị đó trích lục camera giám sát, cuối cùng lần nãy cũng đã quay được hình ảnh chính diện của Ngũ Cường, chỉ có điều là hình ảnh hơi mờ.

Khi tôi nhìn thấy hình chụp từ video giám sát của siêu thị, liếc qua là nhận ra tên Ngũ Cường đó ngay. Đó là trong lúc hắn ta vô tình nhìn thoáng qua camera nên quay được, ánh mắt đó, tuyệt đối không phải chỉ giết một người.

Sở dĩ Bạch Kiện bảo tôi tới nhận dạng Ngũ Cường, cũng chỉ là muốn xác nhận lời nói của A Khôn là thật hay giả, bây giờ cơ bản đã có thể xác định gã tên Ngũ Cường này chính là hung thủ giết chết Dương Hoài Minh.

Nhưng vấn đề hiện giờ là, trong tay cảnh sát trừ một tấm ảnh mơ hồ cộng thêm cái tên "Ngũ Cường" ra, còn lại cái gì cũng không biết, lỡ như đây lại là một cái tên giả, vậy muốn bắt gã này sẽ rất chi khó khăn đây!!

Cuối cùng nhóm Bạch Kiện vẫn là ra thông báo truy nã, liệt Ngũ Cường vào hàng nhân vật cực kỳ nguy hiểm, để nếu quần chúng nhân dân nhìn thấy người này, xin hãy liên hệ với cơ quan công an địa phương ngay lập tức.

Mặc dù đã ra thông báo truy nã, nhưng vẫn không biết được cuối cùng có thể bắt được người hay không. Có điều phần việc của tôi cuối cùng đã xong, kẻ nên bắt cũng bắt rồi, người cần tôi giúp cũng đã giúp rồi, chuyện còn lại để cho cảnh sát làm đi.

Kết quả tôi vừa định đi, lại bị Bạch Kiện giữ chặt, bảo tôi chờ anh ta một lát, anh ta sắp sửa tan sở rồi, sau đó chúng tôi cùng đi ăn một bữa cơm. Tôi cũng không từ chối, yên ổn ngồi trong văn phòng anh ta chờ anh ta tan làm.

Không ngờ sau khi anh ta tan sở lại còn gọi thêm một đồng nghiệp cùng đi ăn cơm với chúng tôi. Điều này làm tôi hơi giật mình, bởi vì nếu không phải người vô cùng quen thuộc với chúng tôi, ví dụ như bạn bè giống kiểu Triệu Tinh Vũ và Trương Lỗi, Bạch Kiện cũng sẽ không gọi người khác cùng chúng tôi ăn cơm.

Lúc này tôi quan sát kỹ lưỡng cậu cảnh sát hình sự trẻ đứng ở bên cạnh Bạch Kiện, phát hiện trên người người này có một luồng không khí âm trầm một cách mơ hồ, chắc chắn không phải một cảnh sát bình thường. Tiếp theo Bạch Kiện giới thiệu chúng tôi với nhau: "Đây là cảnh sát đặc nhiệm điều tạm từ Quảng Tây đến trong cục, Viên Mục Dã, hai người này một người là Trương Tiến Bảo, một người khác là Đinh Nhất, họ đều là bạn tốt của tôi..."

Tôi biết Bạch Kiện sẽ không tự nhiên mà giới thiệu cậu ta cho tôi, trong này nhất định là có dụng ý đặc biệt gì đó. Chỉ là bây giờ vẫn chưa tới tiệm cơm, cho nên có thể có vài lời chưa tiện nói.

Người tới là khách, vì thế tôi đề nghị hôm nay để tôi làm chủ, mời khách phương xa Tiểu Viên một bữa linh đình. Kết quả Bạch Kiện lại làm bộ tức giận nói: "Shit! Cho dù là mời khách phương xa cũng không đến lượt cậu nhé! Người trong cục chúng tôi, tôi mời khách!"

Khi tôi và Bạch Kiện tranh giành, từ đầu đến cuối Viên Mục Dã lại không nói một lời, mỉm cười nhìn hai chúng tôi đánh nhau, dường như không muốn để mình có cảm giác tồn tại. Sau khi đến tiệm cơm, Bạch Kiện gọi một bàn đồ ăn đặc sản địa phương, bảo Viên Mục Dã nhanh nhấc đũa nếm thử.

Bởi vì giờ họ đang trực chiến 24 giờ, cho nên hai người đều không thể uống rượu. Tôi thấy nếu họ đều không uống, một mình tôi uống cũng không có ý nghĩa gì! Lại nói nữa, tửu lượng của tôi cũng không cao, không uống cũng được, tốt hơn việc vừa gặp lần

đầu đã uống say nhỉ?

Vì thế tôi bèn thử hỏi Viên Mục Dã: “Quê quán của Tiểu Viên là chỗ nào ở Quảng Tây thế? Nghe nói hải sản ở Quảng Tây vừa rẻ vừa tươi…”

Viên Mục Dã khẽ mỉm cười đáp: “Quê tôi ở Phòng Thành Cảng, là một cảng quan trọng của Quảng Tây.”

Tôi gật đầu nói: “Vậy lần này cậu được điều tạm đến chỗ chúng tôi bao lâu?”

“Một năm…” Viên Mục Dã ăn một miếng đồ ăn, sau đó lờ mờ nói.

Tôi nhanh chóng phát hiện, Viên Mục Dã cũng không giỏi ăn nói, hoặc là nói cậu ta cũng không thích nói chuyện, toàn bộ quá trình gần như là tôi hỏi một câu cậu ta đáp một câu, một câu dư thừa cũng không có, càng không chủ động hỏi chúng tôi vấn đề gì cả.

Trong bữa cơm tôi đã từng dò hỏi Bạch Kiện bằng ánh mắt không chỉ một lần, gọi một thằng cha “Dầu muối không ăn” như vậy cùng tới ăn cơm là có ý gì hả? Nhưng phần lớn thời gian Bạch Kiện đều làm lơ sự dò hỏi của tôi.

Anh nói coi, trên bàn tổng cộng có bốn người, trong đó có hai người đều không thích nói chuyện, một gã thì không hề có cảm giác tồn tại, cho nên toàn bộ quá trình tôi và Bạch Kiện như cùng biểu diễn một màn kẻ tung người hứng, anh một câu tôi một câu nói chuyện tào lao.

Suy cho cùng chúng tôi và Viên Mục Dã không thân, cho nên có mấy lời bình thường có thể tuỳ tiện nói, lúc này cũng không biết nên nói hay không. Cuối cùng tôi thật sự không còn chuyện gì có thể nói nữa, đành phải hết chuyện thì tự vẽ chuyện ra hỏi Bạch Kiện: “Bây giờ Tiểu Viên đang ở chỗ nào? Ký túc xá trong cục các

anh không phải đều là tạm thời thôi sao?"

Hình như Bạch Kiện đang đợi tôi nói những lời này!! Chỉ thấy anh ta vỗ đùi nói: "Cậu không nói làm tôi suýt quên mất! Tiến Bảo, không phải cậu có hai căn nhà để trống ư?"

Tôi ngơ ngác nhìn Bạch Kiện, lại thấy anh ta liên tục chớp mắt với mình, vì thế tôi vội gật đầu nói: "Có đấy! Nhưng hai căn nhà đó có một chỗ giờ đang cho người khác thuê làm nhà kho, một căn khác không phải anh…"

Bạch Kiện lập tức ngắt lời tôi: "Đúng đúng đúng, ý tôi chính là căn nhà đó, nếu không cậu cho Tiểu Viên thuê đi! Dù sao chỗ đó cũng gần cục cảnh sát chúng tôi, thế nào?"

Tôi nghĩ thầm trong bụng, chẳng lẽ nói Bạch Kiện muốn cho thằng nhóc này thuê căn nhà kia? Kể cả giờ nhà đó đã sạch sẽ rồi, nhưng như vậy không phải bắt nạt người ta là người từ nơi khác tới cái gì cũng không biết sao?

Tuy nhiên với quan hệ của tôi và Bạch Kiện, khi chuyện chưa rõ ràng, tôi chắc chắn sẽ không phá đám anh ta, vì thế tôi hàm hồ nói: "Là… Là đang để trống, nếu Tiểu Viên muốn ở… chắc là không có vấn đề gì, chỉ là đừng nói cái gì mà thuê với không thuê, cho Tiểu Viên mượn vào ở luôn là được."

CHƯƠNG

Thăng chức thành chủ nhà cho thuê

Viên Mục Dã nghe xong vẫn nở nụ cười tiêu chuẩn nói: "Sao lại không biết xấu hổ thế được? Tiền thuê nhà vẫn phải trả, hơn nữa khoản chi phí này cục sẽ chi trả cho tôi, cho nên anh Trương thật sự đừng khách sáo với tôi."

Tôi liền quay đầu nhìn về phía Bạch Kiện, nghĩ thầm không phải anh đang nói giỡn với tôi chứ! Nhưng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh ta, thậm chí liếc mắt nhìn tôi một cái cũng không có. Trong lòng tôi thật sự buồn bực, nghĩ thầm hôm nay trong hồ lô của Bạch Kiện bán thuốc gì đấy hả?!

Sau khi ăn cơm xong, Bạch Kiện một hai phải lôi kéo Viên Mục Dã đi xem nhà với chúng tôi, đến lúc này tôi cũng không tiện nói gì thêm nữa, nghĩ thầm xem thì xem đi, chỉ là căn nhà kia đều bị ngăn ra thành từng gian phòng nhỏ, không chừng Viên Mục Dã người ta còn chướng mắt đấy?

Kết quả không ngờ là, cậu ta mới vừa đi vào sân, lập tức tỏ vẻ mình rất thích nơi này, lại còn hỏi tôi sau khi cậu ta vào ở, có thể đừng cho người khác thuê nữa hay không.

Tôi vội gật đầu nói: "Chỉ cần cậu thấy thích hợp, tôi chắc chắn sẽ không cho người khác thuê nữa, chỉ là căn nhà này bị chủ trước

ngăn ra thành từng gian phòng một, có thể ánh sáng và thông gió không tốt lắm.”

Viên Mục Dã nghe xong bày vẻ mặt không sao cả: “Những thứ này đều chẳng sao, tốt xấu cũng là nhà riêng độc lập mà, tư do hơn nhiều so với ở trong chung cư.”

Tôi thấy tay Viên Mục Dã này đúng thật là một người lập dị, có ai trẻ tuổi như cậu ta còn thích ở loại nhà mặt đất nhỏ cũ xưa như thế này chứ! Không ngờ cậu ta lại làm theo cách trái ngược, cứ thích nhà mặt đất nhỏ kiểu như vậy?!

Nếu cậu ta đã nói như vậy, tôi đây còn băn khoăn cái gì nữa! Rốt cuộc bây giờ chỗ này đã không còn tà ám gì nữa! Vì vậy lúc ấy tôi giao luôn chìa khóa cho cậu ta: “Vậy cậu tự xem khi nào thuận tiện thì dọn đến đây đi! Còn về tiền thuê nhà gì đó… dễ ấy mà, chờ cục cảnh sát các cậu phê duyệt rồi nói sau.”

Buổi tối về đến nhà, tôi lập tức gọi điện thoại cho Bạch Kiện, hỏi anh ta Viên Mục Dã này có địa vị gì? Có thể làm đường đường trưởng phòng Bạch tự mình tìm nhà cho cậu ta?

Bạch Kiện thở dài đáp: “Thằng nhãi này rất có địa vị, cậu ta là chuyên gia phá án mà cục chúng tôi đặc biệt mượn từ sở công an Quảng Tây về đấy.”

Tôi nghe thế thì buồn cười bảo: “Trong cục các anh không phải không thiếu chuyên gia phá án ư? Sao còn phải mời người từ Quảng Tây ngàn dặm xa xôi tới chứ?”

Không ngờ Bạch Kiện lại nói lấp liếm với tôi: “Cậu ta là một gã có bản lĩnh, để cậu ta ở nhà của cậu cũng chỉ là muốn thử cậu ta...”

“Có bản lĩnh… Bản lĩnh gì?” Tôi hơi khó hiểu nói.

“Giống với các cậu…” Bạch Kiện nói sâu xa.

Tôi gần như không thể tin nổi: “Anh nói cậu ta giống chúng tôi? Chẳng lẽ cảnh sát nhân dân cũng hiểu thuật số huyền học à?”

Dường như Bạch Kiện cũng không muốn giải thích quá rõ ràng qua điện thoại, vì thế anh ta nói thẳng với tôi: “Tôi cũng không biết cậu ta có hiểu thuật số huyền học gì gì đó không, nhưng tôi biết gần như không có vụ án giết người nào cậu ta không phá được!! Chỉ cần cậu ta đi đến hiện trường vụ án, bao nhiêu vụ không có manh mối cũng điều tra ra được hung thủ là ai rất nhanh!”

Tôi cũng thầm giật mình: “Lợi hại vậy à?! Vậy cục các anh coi như mượn được bảo bối rồi, nhưng anh sắp xếp cậu ta tới căn nhà có ma quấy phá kia của tôi thật sự có thích hợp không?”

Bạch Kiện cười hề hề một cách xấu xa nói: “Lợi hại hay không cũng không phải nghe là được, tôi phải chính mắt nhìn thấy mới được. Để ở nhà của cậu cũng chỉ là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, không đáng kể chút nào. Thêm nữa là trong cục chúng tôi đích thực không có phòng ký túc để cho cậu ta ở lâu dài, chỉ có thể thuê nhà bên ngoài cho cậu ta ở, kết quả nhóc này lại tự mình yêu cầu muốn ở nhà mặt đất!!”

Tôi nghe xong gật đầu nói: “Anh nói như vậy thì tôi yên tâm rồi, nếu là chính cậu ta yêu cầu ở nhà mặt đất như thế, căn nhà này của tôi đúng lúc thích hợp.”

Cúp điện thoại của Bạch Kiện, tôi ít nhiều vẫn hơi không yên tâm, vì thế lại gọi điện thoại cho Viên Mục Dã, xét đến cùng bây giờ cũng coi như có quen biết rồi, nếu không nói rõ ràng trước đây căn nhà này đã từng có vấn đề gì cho người ta, tôi luôn cảm thấy mình không đủ phúc hậu.

Vì thế sau khi điện thoại được kết nối, tôi nói đơn giản chuyện trước kia ở căn nhà này cho cậu ta một lượt, hơn nữa còn nói cho

cậu ta biết, nếu cậu ta để ý, tôi vẫn có thể tìm giúp một căn nhà mặt đất khác.

Chẳng ngờ Viên Mục Dã lại khẽ cười bảo: “Không sao đâu, cũng không phải trong nhà này từng có người chết, vừa rồi tôi đã xem trong ngoài nhà cả rồi, bên trong rất sạch sẽ, tôi rất thích sự yên tĩnh trong ồn ào của nơi này.”

Tôi thấy thằng nhóc này đúng thật là giống như Bạch Kiện kể, vì thế tôi đành phải cười khan vài tiếng và nói: “Cậu thích là được, vậy trước như thế đi.”

Những ngày sau đó, thằng nhóc này đúng là dọn vào ở thật, tôi đã từng hỏi cậu ta có cần tháo những vách ngăn trong nhà ra không, nhưng cậu ta lại nói không cần, như vậy rất tốt. Cũng không biết tại sao, thằng nhóc này luôn cho tôi một cảm giác cố tình tạo khoảng cách, dường như không muốn để lộ chính bản thân cậu ta trước mặt chúng tôi quá nhiều.

Có điều có thể cho thuê căn nhà kia là một chuyện tốt, như vậy tôi và Đinh Nhất đã chính thức thăng chức thành “chủ nhà thuê”. Tuy rằng tiền thuê nhà cho một người thuê chắc chắn không nhiều bằng cho mấy người thuê, nhưng mà bây giờ có người vào ở tôi cũng đã thắp nhang vái tạ rồi, còn cầu thêm cái gì nữa?!

Rất nhanh đã tới cuối tháng, mấy ngày nay nhiệt độ không khí hơi khác thường, lúc thì âm u, lúc thì hửng nắng... Mà ba chúng tôi cũng vì vừa trải qua hai trường hợp phiền toái, nên ai cũng đều không đủ tinh thần nhận vụ mới.

Dù lần trước cuối cùng chị Bạch vẫn trả tiền thù lao, nhưng lại cho chúng tôi cảm giác không thoải mái như trước. Hơn nữa đẩy khách hàng vào ngục giam là tối kỵ trong nghề, đoán chừng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không nhận được vụ làm ăn nào. Nhưng việc này cũng không thể trách chúng tôi mà?! Anh nói nào có ai tự

mình giết người, còn uỷ thác cho người khác đi tìm chứ?

Sau này nghe chị Bạch kể, Đào Lượng được bên tư pháp giám định, chứng thực lúc anh ta bóp chết Lý Mạt, trạng thái tinh thần đúng thật là hơi có vấn đề, bởi vậy cuối cùng toà kết án bảy năm, hưởng án treo năm năm, còn hai năm thì căn cứ vào trạng thái tinh thần của anh ta để xin phóng thích chữa trị. Nói thật đây cũng chính là vì gia đình có tiền, nếu không tình huống như của Đào Lượng, không phán tám năm mười năm thì đừng hòng ra ngoài!!

Buổi sáng hôm nay chú Lê gọi điện bảo chúng tôi qua, tôi còn tưởng lại có vụ làm ăn gì đó! Kết quả đến mới biết, hoá ra lão chết tiệt này nhàn rỗi đến sắp mọc lông rồi, nên mới gọi chúng tôi qua chơi với chú ấy.

Chú ấy thấy bộ dạng tôi lười chảy thây, bèn cười hỏi tôi: “Nghe nói căn nhà kia của cháu cho thuê rồi?!”

Tôi ừ một tiếng, sau đó yếu ớt nói: “Cho thuê rồi, hơn nữa còn là cho một cảnh sát thuê...”

Chú Lê nghe thế thì gật gù: “Cảnh sát tốt mà! Dương khí trên người cảnh sát mạnh, còn có thể làm tăng hơi người nhiều hơn cho căn nhà đó.”

CHƯƠNG

Kẻ lừa đảo tình cảm

Dương khí mạnh? Không biết tại sao, tôi rất khó liên kết từ này và Viên Mục Dã lại với nhau. Lần trước gặp mặt luôn có cảm giác trên người cậu ta có một loại âm khí như có như không, hơn nữa mặc dù khi nói chuyện với người ta, mặt cậu ta luôn mỉm cười, nhưng lại cho người ta cảm giác rất giả, giống như là mang một cái mặt nạ.

Chú Lê thấy tôi không nói chuyện, liền hỏi tôi: “Sao thế? Cảnh sát thuê nhà có vấn đề à?”

Tôi liếc nhìn chú Lê, nghĩ thầm con cáo già này đúng thật là tinh ranh, vì vậy kể lại đơn giản tình hình của Viên Mục Dã cho chú. Chú ấy nghe xong gật gù bảo: “Trên đời này núi cao còn có núi cao hơn, nếu không rõ ràng ngọn nguồn của đối phương, về sau lúc tiếp xúc với cậu ta nên cẩn thận một chút...”

Tôi nghe thế thì gật đầu, nhưng trong lòng vẫn rất tò mò về Viên Mục Dã, thằng nhóc này rốt cuộc lợi hại bao nhiêu? Có thể làm lãnh đạo của Bạch Kiện phải ngàn dặm xa xôi mượn từ Quảng Tây lại đây?!

Lúc sự tò mò trong lòng tôi sắp bùng nổ, khu trực thuộc của đội Triệu Tinh Vũ đã xảy ra một vụ án mạng ly kỳ. Kết quả khi mọi

người ở đây đang hết đường xoay xở, tay Viên Mục Dã này đi đến hiện trường xem thử, sau đó vụ án được phá luôn...

Sau đó khi Bạch Kiện nói chuyện này với tôi qua điện thoại, cũng giật mình không thôi, liên tục bảo tôi: "Đúng là trâu bò! Không phục không được!!"

Tôi không kiên nhẫn hỏi: "Ngoài trâu bò anh không thể nói chút gì khác sao? Vụ án ly kỳ thế nào hả!!"

Tiếp theo Bạch Kiện kể lại tình hình vụ án kia cho tôi, còn nói nếu là trước đây, nhất định anh ta sẽ trực tiếp tìm tôi nhờ giúp đỡ. Bây giờ tốt rồi, dưới tay anh ta cũng có người tài rồi!! Tôi hơi ghen ghét, bảo anh ta nói vào trọng điểm, trước kia lúc tôi phá án giúp anh ta sao không thấy anh ta cũng khen tôi như vậy nhỉ?

Vụ án xảy ra ở một khu chung cư cũ tên "Mười dặm gió xuân" trực thuộc khu Triệu Tinh Vũ quản lý, lúc ấy có một người tên Ngưu Đại Hải đến đồn công an báo án, nói mình bị bạn gái trên mạng lừa năm vạn nhân dân tệ.

Ngay từ đầu cảnh sát ở đồn công an cũng không nghĩ nhiều, cảm thấy chắc chắn đây lại là vụ án yêu đương qua mạng, sau đó mắc mưu bị lừa. Hiện giờ tình huống kiểu này thật sự quá nhiều, bởi vì tất cả mọi người đều thích sống trong thế giới hư cấu, ảo tưởng đối phương xinh đẹp như hoa, nhưng không ngờ trong phần lớn tình huống, người đẹp tán gẫu thân mật với anh trên mạng kia có thể cũng bình thường giống như anh thôi.

Ngưu Đại Hải này năm nay hơn bốn mươi tuổi, sau khi ly hôn vẫn luôn sống một mình, ông ta mở một siêu thị trong khu chung cư của mình, thu nhập coi như tốt. Năm trước ông ta quen một người phụ nữ ở trên mạng tên Ngô Nghiên Nghiên, đối phương nói mình hơn ba mươi tuổi, vừa ly hôn không lâu, hiện giờ đang buôn bán online.

Sau đó hai người càng nói chuyện càng thân thiết, đều cảm thấy điều kiện mọi mặt của đối phương đều tương đối thích hợp với mình, hơn nữa Ngưu Đại Hải thấy ảnh và video cô ta đăng trong vòng bạn bè trên WeChat đều khá xinh đẹp, nên có lòng muốn tìm hiểu sâu hơn về đối phương. Nhưng Ngô Nghiên Nghiên vẫn đều biểu hiện rất rụt rè, cô ta cho rằng mọi người vẫn nên để quen thuộc thêm một khoảng thời gian rồi nói sau! Bây giờ gặp mặt sớm quá.

Ngưu Đại Hải đã trải qua một lần hôn nhân thất bại nên không muốn bỏ qua người phụ nữ này, bèn bắt đầu nói chuyện như bạn bè với Ngô Nghiên Nghiên ở trên mạng. Nhưng suy cho cùng hai người chưa gặp mặt trong đời thực, cho nên Ngưu Đại Hải vẫn rất cẩn thận ở mặt tiền bạc.

Tuy nhiên Ngô Nghiên Nghiên cũng không đề cập đến tiền nong với ông ta, có một lần vẫn là Ngưu Đại Hải hỏi cô ta, tại sao không chào hàng sản phẩm bán online của mình với ông ta? Ngô Nghiên Nghiên nghe xong nói với ông ta, mấy thứ này đều là mấy thứ nhỏ nhặt ít lời, lại đều là đồ cho phụ nữ sử dụng, khi không chào hàng cho ông ta làm gì chứ?

Ngưu Đại Hải cảm thấy người phụ nữ này rất thật thà! Ít nhất không coi mình là người ngoài, vì thế ông ta càng ôm hi vọng hơn đối với đoạn tình cảm này. Tuy rằng ông ta không mua sản phẩm của Ngô Nghiên Nghiên, nhưng ông ta lại thường xuyên giúp Ngô Nghiên Nghiên đẩy mạnh tiêu thụ những sản phẩm cô ta kinh doanh online trong vòng bạn bè của mình.

Thời gian dài, vài người quen của Ngưu Đại Hải đều biết ông ta có bạn gái bán hàng online, cũng đều nhao nhao bảo khi nào đưa đến ra mắt mọi người… Lúc này Ngưu Đại Hải cũng càng ngày càng tin tưởng lời Ngô Nghiên Nghiên, đối với tình cảm giữa bọn

họ càng tin tưởng không nghi ngờ.

Ai ngờ vào mấy ngày trước, Ngô Nghiên Nghiên đột nhiên nói trên WeChat là lúc mình đi Thượng Hải lấy hàng, bởi vì đi gấp, lúc xuống cầu thang không cẩn thận té từ tầng hai xuống, giờ người đã ở bệnh viện.

Cô ta bị gãy xương chân, bây giờ phải lập tức phẫu thuật, nhưng mà tiền trong người đều đã trả tiền hàng cả, không còn thừa tiền nộp viện phí. Sau đó Ngô Nghiên Nghiên gọi một cuộc điện thoại cho Ngưu Đại Hải, nói đây là số di động của chồng trước cô ta, nhờ ông ta giúp mình liên hệ, mượn anh ta năm vạn tệ làm phí phẫu thuật trước.

Ngưu Đại Hải vừa nghe bạn gái của mình còn phải quay lại tìm chồng trước vay tiền, trong lòng lập tức hơi ghen tị, vì thế trực tiếp nói với Ngô Nghiên Nghiên: "Không cần mượn anh ta, bây giờ anh sẽ chuyển ngay năm vạn qua cho em, trước tiên em nộp viện phí đi rồi nói. Đừng sợ, em gửi địa chỉ bệnh viện cho anh, bây giờ anh sẽ mua vé máy bay qua đó…"

Trong điện thoại, Ngô Nghiên Nghiên cảm động đến muốn khóc, vì thế lập tức gửi số tài khoản và địa chỉ bệnh viện cho Ngưu Đại Hải. Lúc ấy Ngưu Đại Hải đã không có nửa phần nghi ngờ đối với người bạn gái trên mạng này rồi, lòng dạ đều tràn đầy hình ảnh một mình cô ta khổ sở nằm ở bệnh viện.

Vì thế ông ta chuyển ngay năm vạn nhân dân tệ vào tài khoản của đối phương xong, lập tức mua vé máy bay bay đi Thượng Hải. Nhưng chờ khi ông ta vô cùng lo lắng chạy tới bệnh viện ở Thượng Hải, lại không tìm thấy Ngô Nghiên Nghiên.

Trong lòng Ngưu Đại Hải nôn nóng nên lập tức gọi di động cho Ngô Nghiên Nghiên, nhưng đối phương lại tắt máy. Ngưu Đại Hải nhắn tin lại trên WeChat, đối phương cũng không trả lời. Đến lúc

này Ngưu Đại Hải mới đột nhiên phát hiện, hiểu biết của mình đối với Ngô Nghiên Nghiên chỉ giới hạn trong một số di động và một số WeChat thôi. Khi cả hai thứ này đều không liên lạc được, Ngô Nghiên Nghiên liền biến mất khỏi thế giới của mình…

Ngay từ đầu Ngưu Đại Hải vẫn không tin Ngô Nghiên Nghiên đang lừa mình, ông ta tin nhất định là bởi vì cô ta đang làm phẫu thuật, cho nên di động chắc là để ở chỗ y tá. Còn về việc tại sao bệnh viện này ở Thượng Hải không có người bệnh tên Ngô Nghiên Nghiên, cũng có khả năng là bởi vì nhất thời tình thế cấp bách, cô ta đã gửi nhầm địa chỉ!!

Vì thế trong mấy ngày sau, một mình Ngưu Đại Hải ngốc nghếch chạy khắp các bệnh viện lớn lớn bé bé ở Thượng Hải, kết quả căn bản không tìm được bóng dáng của Ngô Nghiên Nghiên. Lúc này ông ta mới bắt đầu ý thức được, có thể nào bản thân mình bị lừa rồi hay không?

Sau khi Ngưu Đại Hải từ Thượng Hải trở về, vẫn ảo tưởng Ngô Nghiên Nghiên sẽ chủ động liên hệ với mình để nói rõ tình hình, chứng minh tình cảm hơn nửa năm nay của mình không uổng phí, năm vạn tệ kia của mình lại càng không ném đá trên sông.

Nhưng theo từng ngày chờ đợi, Ngưu Đại Hải cũng từ từ nguội lạnh và tuyệt vọng, rốt cuộc ông ta đã hiểu mình bị lừa rồi, từ lúc bắt đầu Ngô Nghiên Nghiên đã là một kẻ lừa đảo, chỉ là ông ta bị tình yêu che mắt, cơ bản không phân biệt rõ thật giả.

CHƯƠNG

Thi thể thối rữa trong tủ đông

Rơi vào đường cùng, Ngưu Đại Hải mới đến đồn công an chỗ Triệu Tinh Vũ báo án, nói mình bị một người phụ nữ tên Ngô Nghiên Nghiên lừa mất năm vạn nhân dân tệ, còn cả tình cảm hơn nửa năm nay…

Cảnh sát phụ trách tiếp dân nhìn thấy bộ dạng của ông ta cũng dở khóc dở cười, nên kiên nhẫn khuyên bảo ông ta: "Trước tiên chúng tôi không truy cứu tình cảm hơn nửa năm kia của ông, bây giờ quan trọng là truy tìm năm vạn tệ này của ông về trước đã!"

Vì thế anh cảnh sát bảo Ngưu Đại Hải cẩn thận nhớ lại ngày thường lúc hai người họ nói chuyện phiếm từng nói đến những gì, có từng nhắc đến địa chỉ gia đình và nơi làm việc gì đó của đối phương hay không?

Nhưng những điều đó Ngưu Đại Hải lại hoàn toàn không biết, có điều ông ta nói Ngô Nghiên Nghiên này thường xuyên đăng tải một vài video ngắn chính mình đi tản bộ trong vòng bạn bè, bên trong ngẫu nhiên có hiện ra một vài khung cảnh trong khu dân cư nhà cô ta.

Cuối cùng cảnh sát đúng là đã thông qua cảnh quay cảnh vật đặc thù trong những video ngắn đó để thu hẹp phạm vi lại trong

một khu dân cư tên là “Trấn nhỏ Nam Hoàn”. Hơn nữa quan trọng nhất chính là, số di động và số WeChat mà Ngưu Đại Hải cung cấp kia đều là thật!! Đều được đăng ký dưới danh nghĩa một người phụ nữ tên Ngô Nghiên Nghiên.

Có tên có họ dĩ nhiên là dễ tìm hơn nhiều, tiếp đó cảnh sát điều tra theo địa chỉ Ngô Nghiên Nghiên đăng ký số di động, quả nhiên cô ta đang ở phòng 302, tầng ba, block 25 của “Trấn nhỏ Nam Hoàn”…

Mà khi cảnh sát tìm tới cửa, lại phát hiện cửa nhà Ngô Nghiên Nghiên khoá chặt, gõ cửa thế nào cũng không ai mở cửa. Hàng xóm cách vách nói Ngô Nghiên Nghiên không ở nhà cũng đến non nửa năm rồi, còn về việc cô ta đi chỗ nào thì không biết được.

Lúc này khi Ngưu Đại Hải biết được thân phận của Ngô Nghiên Nghiên tất cả đều là thật, lại cảm thấy có phải cô ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không, chứ cũng không phải có lòng lừa mình? Cảnh sát điều tra thấy thế khuyên ông ta đừng ngây thơ, nếu đúng như lời người hàng xóm kia nói, Ngô Nghiên Nghiên đã non nửa năm không ở đây, vậy những video đi tản bộ lúc trước cô ta gửi cho Ngưu Đại Hải phải giải thích như thế nào đây?

Mới đầu cảnh sát cũng nghi ngờ có phải Ngô Nghiên Nghiên còn có căn hộ khác trong khu dân cư này hay không, nhưng bọn họ điều tra bất động sản, phát hiện ở “Trấn nhỏ Nam Hoàn”, Ngô Nghiên Nghiên chỉ có một căn hộ này, hơn nữa còn là mua từ mấy năm trước.

Nhà, điện thoại, WeChat, đều là thông tin thật của Ngô Nghiên Nghiên, điều này làm cảnh sát điều tra nhất thời cũng không rõ ràng lắm chuyện là thế nào, chẳng lẽ hiện giờ kịch bản của kẻ lừa đảo đều chân thật như vậy sao?

Cuối cùng Ngưu Đại Hải đột nhiên nhớ ra, trước đó Ngô Nghiên

Nghiên đã từng cho ông ta một số di động, nói đây là số của chồng trước cô ta, nếu số này cũng là thật, vậy chứng minh có thể Ngô Nghiên Nghiên không phải kẻ lừa đảo.

Kết quả sau khi nối máy với số điện thoại này, đối phương vừa nghe đến tên Ngô Nghiên Nghiên, lập tức thừa nhận cô ta đúng là vợ trước của mình, có điều bọn họ đã ly hôn hơn hai năm, hơn nữa hai người bọn họ hầu như không hề gặp mặt từ sau khi ly hôn.

Cảnh sát và Ngưu Đại Hải đều ngu người, tất cả thông tin Ngô Nghiên Nghiên này cung cấp thế mà đều là thật, nhưng chỉ duy có người là tìm không thấy. Chẳng lẽ cô ta thật sự gặp phải cái gì ngoài ý muốn, chứ không phải kẻ lừa đảo ư?

Nhưng tất cả kịch bản trước đây của cô ta với Ngưu Đại Hải đều rất khớp với những chiêu lừa tiền qua mạng, nếu nói cô Ngô Nghiên Nghiên này không phải kẻ lừa đảo, vậy tại sao cô ta lại mất tích chứ? Hơn nữa cảnh sát truy tìm thông qua hệ thống giao thông, bất kể là máy bay, xe lửa hay là xe khách, đều không tra được lịch sử Ngô Nghiên Nghiên đi ra ngoài.

Hiện giờ ra ngoài mua vé đều sử dụng hệ thống tên thật, trừ khi cô ta đi xe riêng, nếu không chỉ cần một khi cô ta đi phương tiện giao thông nào đó, nhất định có thể tra được cô ta sắp đi tới chỗ nào.

Điều tra thêm mới phát hiện, từ sau khi ly hôn với chồng trước, cô ta hầu như không đi xa nhà gì cả. Lần gần nhất đi xa là chuyến du lịch đến Hải Nam vào đợt 11/11 năm trước, sau đó không còn bất kỳ lịch sử đi xa nào của cô ta nữa.

Tuy nhiên từ ảnh và video mà cô ta chia sẻ trên WeChat, đáng lẽ cô ta sống vô cùng tự do vui vẻ, nhưng trong hiện thực cô ta vẫn sống như một linh hồn u ám, vài người bạn quen cô ta trong đời

thực đều nói đã rất lâu mình không gặp trực tiếp Ngô Nghiên Nghiên rồi…

Cuối cùng vụ này kết thúc sau khi Ngưu Đại Hải chủ động hủy bỏ bản án, bởi vì ông ta cảm thấy có lẽ Ngô Nghiên Nghiên chỉ gặp cái gì đó khó xử, ông ta tin tưởng có lẽ không qua bao lâu, cô ta sẽ trở về tìm mình.

Ai ngờ Ngưu Đại Hải mới rút án không đến mấy ngày, hàng xóm và quản lý của khu dân cư Ngô Nghiên Nghiên cùng nhau đến đồn công an báo án, nói là từ mấy ngày nay, nhà Ngô Nghiên Nghiên bắt đầu có mùi lạ bay ra, hơn nữa càng ngày càng nồng hơn.

Cuối cùng bọn họ thật sự chịu không nổi nên tìm tới quản lý, nhưng nhân viên quản lý cũng không liên hệ được Ngô Nghiên Nghiên, cuối cùng hai bên đành phải cùng nhau tới báo cảnh sát, đến lúc đó ba bên cùng nhau mở cửa nhà Ngô Nghiên Nghiên ra xem, rốt cuộc thứ gì hôi như vậy…

Khi cảnh sát theo bọn họ đi vào tầng nhà Ngô Nghiên Nghiên, lập tức ngửi thấy một mùi tanh tưởi khó chịu, cũng khó trách hàng xóm đều không chịu nổi, đúng là quá hôi. Vì thế dưới sự chứng kiến của ba bên, cảnh sát tìm kỹ thuật viên mở khóa tới cạy cửa ra.

Kết quả là mọi người vừa đi vào xem, lập tức đã bị cảnh trong nhà gây sốc ngẩn cả người, khắp mọi nơi trên mặt đất đều là rác rưởi, chủ yếu là một ít túi đựng đồ ăn đóng gói, thậm chí trên mặt đất ở phòng khách còn có một đống phân!!

Theo lời hàng xóm ở đối diện, Ngô Nghiên Nghiên là một người phụ nữ rất thích sạch sẽ, cửa nhà cô ta cũng không chất đống rác rưởi, đôi khi cô ta nhìn thấy nhà đối diện bỏ rác ở cửa, đều sẽ nhịn không được đem vứt giúp, làm sao lại bày bừa nhà thành như

thế này chứ?

Nhưng mặc dù là thế, cũng không đến mức hôi thành dạng này! Vì thế hai cảnh sát có mặt lúc ấy bèn xem xét khắp nơi, kết quả nhanh chóng tìm ra nguồn gốc mùi hôi đến từ một cái tủ đông…

Một cậu cảnh sát cẩn thận trong đó phát hiện, hiện giờ nhà đang trong tình trạng mất điện, chắc là do đồng hồ điện không có điện, cho nên mới cắt điện. Cũng bởi vì cắt điện mất rồi nên đồ trong tủ đông mới có thể bị rã ra và bốc mùi hôi. Chỉ là không biết cái tủ đông to này rốt cuộc là đựng cái gì, kể cả là hàng đông lạnh cũng không đến mức hôi như vậy!

Kết quả khi một trong những cảnh sát đi qua mở nắp tủ đông ra xem, lập tức bị doạ sợ phải lùi lại vài bước… Mấy người hàng xóm vừa rồi còn theo vào hóng hớt, vừa nhìn thấy thứ trong tủ đông, lập tức tất cả đều rần rật chạy bay chạy biến…

Chỉ thấy trong cái tủ đông kia lại có một thi thể đã thối rữa nghiêm trọng, bởi vì da của cái xác đã trương phình lên và biến thành màu đen, cho nên trong lúc nhất thời căn bản không nhìn ra người này rốt cuộc trông như thế nào. Nhưng nhìn cách ăn mặc trên người chắc là nữ, điều này không khỏi làm người ta lập tức liên tưởng đến chủ nhà Ngô Nghiên Nghiên.

Sau khi pháp y tới, tốn không ít sức mới đưa được xác chết ra khỏi tủ đông, bởi vì trước đó tủ đông đã bị cắt điện, nên tan ra rất nhiều nước, còn cái xác lại vẫn luôn ngâm trong nước, cho nên nửa người dưới đã ở trạng thái xác chết hoá sáp (Adipocere).

CHƯƠNG

Hung thủ sa lưới

Nửa người trên của cái xác trong tủ đông không bị ngâm trong nước, nên đã bắt đầu thối rữa biến thành màu đen... Bởi vậy nửa người trên và nửa người dưới của cô ta lại hiện ra hai trạng thái hoàn toàn khác nhau. Một cái xác chia đôi lằn ranh rõ ràng như vậy, đích thực làm người xung quanh nhìn thấy rồi khó mà quên được.

Theo pháp y phán đoán sơ bộ, người chết ít nhất đã chết nửa năm trở lên rồi, bởi vì trước đó căn nhà này chắc vẫn có điện, cho nên tủ đông vẫn luôn làm lạnh, mặc dù hiệu suất của tủ đông dùng tại nhà này không thể ngăn cản thi thể thối rữa, nhưng cũng có thể làm chậm tốc độ thối rữa lại.

Sau này đồng hồ điện hết sạch điện, nên tủ đông ngưng làm lạnh, hơn nữa thời tiết bây giờ càng ngày càng nóng hơn, cho nên nửa người trên của cái xác đã nhanh chóng hiện ra tình trạng bị thối rữa...

Tiếp theo đó nhân viên điều tra hiện trường tìm thấy một chiếc ví nữ không thể nhìn ra hình dáng ban đầu trong chỗ chất dịch bên dưới cái xác, bên trong ngoại trừ một ít tiền lẻ ra, còn có một giấy chứng minh thư, nhưng giấy chứng minh thư này đã bị dịch xác

chết ăn mòn rất nghiêm trọng, cho nên phải đem về xử lý kỹ thuật mới có thể thấy rõ tên và ảnh chụp trên đó được.

Sau khi Ngưu Đại Hải biết được trong nhà Ngô Nghiên Nghiên phát hiện ra thi thể, lập tức tìm Triệu Tinh Vũ muốn xem thử người chết có phải Ngô Nghiên Nghiên hay không. Tuy nhiên ông ta lại bị hai ba câu của Triệu Tinh Vũ đuổi về, bởi vì xét theo thời gian tử vong, người trong tủ đông dù thế nào cũng sẽ không phải là “Ngô Nghiên Nghiên” yêu đương ngọt ngào với ông ta kia.

Vài ngày sau, báo cáo ADN của thi thể đã có, chứng thực người chết chính là Ngô Nghiên Nghiên. Đồng thời giấy chứng minh thư mơ hồ không rõ kia được xử lý kỹ thuật xong, cũng có thể thấy rõ tên và ảnh chụp bên trên đều là bản thân Ngô Nghiên Nghiên.

Tuy nhiên thời gian tử vong pháp y xác định lại là trước dương năm ngoái, cũng chính là giữa tháng 11 và tháng 12 năm ngoái, còn về lý do tử vong lại là bị người bịt chặt miệng mũi nên hít thở không thông mà chết. Nhưng bởi vì thời gian xảy ra vụ án đã quá lâu, mà hiện trường lại bị phá hỏng rất nghiêm trọng, cho nên trên cơ bản không có thu được manh mối nào có giá trị cả.

Điều kỳ lạ nhất là nếu Ngô Nghiên Nghiên thật đã chết, vậy Ngô Nghiên Nghiên đã hẹn hò trực tuyến với Ngưu Đại Hải là ai? Nhưng có một điểm có thể chắc chắn, đó là trăm phần trăm không phải hồn ma của Ngô Nghiên Nghiên nói chuyện yêu thương với Ngưu Đại Hải, bởi vì ma ở đâu mà lại bảo người khác chuyển tiền vào tài khoản ngân hàng cho mình hả!

Nói đến tài khoản ngân hàng, cũng là của Ngô Nghiên Nghiên thật, hơn nữa mấy tháng nay vẫn đều có người đang dùng tài khoản này rút tiền. Đặc biệt là năm vạn nhân dân tệ kia của Ngưu Đại Hải, gần như là chân trước ông ta vừa chuyển khoản qua, chân sau đã bị người rút ra ngay rồi.

Bởi vì lúc ấy đúng vào buổi tối, cho nên căn bản không ai nhìn thấy là ai đến máy ATM rút tiền, còn camera ở máy ATM quay được dáng vẻ của người đến rút tiền cũng khá mơ hồ, nhưng từ đường nét mà xem thì vô cùng giống chính Ngô Nghiên Nghiên. Nhưng lúc ấy Ngô Nghiên Nghiên sớm đã chết mấy tháng rồi, sao có thể ra máy ATM rút tiền chứ?

Không phải ma thì chắc chắn là con người đang giờ trò ma mãnh, hơn nữa người này nhất định không khỏi liên quan đến cái chết của Ngô Nghiên Nghiên. Hiện giờ đã xảy ra mạng người, vụ án cũng đã không đơn giản như án lừa đảo lúc ban đầu nữa.

Tuy nhiên, "âm hồn" vẫn luôn giả mạo Ngô Nghiên Nghiên lại là ai đây? Kẻ này quen thuộc tất cả sinh hoạt của Ngô Nghiên Nghiên như thế, có thể dùng thân phận của cô ta lừa gạt tình cảm và tiền tài của Ngưu Đại Hải dễ như trở bàn tay…

Hơn nữa điều làm cảnh sát không ngờ tới là, sau đó lại có mấy người đàn ông tự xưng là yêu đương với Ngô Nghiên Nghiên bị lừa tiền đến báo án. Thông qua miêu tả của bọn họ, cảnh sát phát hiện Ngô Nghiên Nghiên trong lời những người này và người chết đều là cùng một người.

Khó trách trước đây khi điều tra tài khoản của Ngô Nghiên Nghiên, phát hiện còn có các giao dịch khác, hoá ra người bị lừa không chỉ một mình Ngưu Đại Hải, xem ra hiện giờ ông ta chắc hẳn không cần ảo tưởng tình cảm của mình và Ngô Nghiên Nghiên là tình yêu đích thực nữa rồi.

Trong lúc nhất thời vụ án này làm nhân viên phá án bên phía cảnh sát sứt đầu mẻ trán, nếu anh nói là hồn ma làm đi, vậy cô ta lừa tiền của những người này làm gì? Chẳng lẽ ma cũng tiêu tiền của dương gian sao? Nhưng nếu có người giở trò quỷ, vậy tại sao tra tới tra lui, cũng chỉ có thể tra được Ngô Nghiên Nghiên, ngay

cả người rút tiền cũng đều cực kỳ giống chính bản thân Ngô Nghiên Nghiên.

Nhưng lúc ấy Ngô Nghiên Nghiên thật đã sớm nằm trong tủ đông nhà mình, bắt đầu có mùi thối rồi, sao lại có thể ra máy ATM rút tiền chứ? Cuối cùng trưởng nhóm điều tra nhất trí cho rằng, muốn bắt được cái gọi là "hồn ma" này, nhất định phải phá vụ án Ngô Nghiên Nghiên bị giết trước…

Bởi vì lúc ấy mặc dù Ngưu Đại Hải báo án ở đồn công an trực thuộc khu của Triệu Tinh Vũ, nhưng mà cuối cùng khu vực thi thể của Ngô Nghiên Nghiên bị phát hiện lại là một khu khác trực thuộc cảnh sát hình sự phụ trách, vì thế bọn họ bèn đề xuất muốn Bạch Kiện cho mượn Viên Mục Dã một chút.

Ngay từ đầu Bạch Kiện còn không muốn cho mượn, anh ta cảm thấy vụ án này không có gì khó khăn, vừa xem thì biết đó là một tên tội phạm lừa đảo lành nghề lấy thân phận của Ngô Nghiên Nghiên, căn bản không dính dáng gì đến mấy chuyện huyền bí.

Nhưng sau đó anh ta suy đi nghĩ lại, để thằng nhóc này đi thử coi cũng được, anh ta muốn xem tay Viên Mục Dã này rốt cuộc có thần kỳ như trong truyền thuyết hay không… Kết quả Viên Mục Dã qua đó hỗ trợ không đến 48 giờ, vụ án đã tuyên bố được phá.

Hoá ra từ sau khi ly hôn, Ngô Nghiên Nghiên vẫn luôn ở nhà làm buôn bán online, cả ngày sống ảo trên mạng internet, ở đó cô ta quen một người đàn ông tên Trương Nham. Mới đầu quan hệ giữa bọn họ cũng giống như với Ngưu Đại Hải, chỉ là nói chuyện phiếm ở trên mạng, cũng không gặp mặt thực tế với nhau.

Mỗi lần Trương Nham đề nghị muốn gặp mặt, Ngô Nghiên Nghiên đều sẽ dùng đủ loại lý do để từ chối hắn. Sau đó vì có thể gặp được Ngô Nghiên Nghiên, Trương Nham mới mua số lượng lớn sản phẩm của cô ta.

Nhưng dù vậy Ngô Nghiên Nghiên vẫn không muốn gặp mặt Trương Nham, Trương Nham bị tình cảm tương tư cấu xé nên dò theo video mà Ngô Nghiên Nghiên đăng trong vòng bạn bè, phát hiện cô ta ở "Trấn nhỏ Nam Hoàn" gần chỗ mình.

Bởi vì Ngô Nghiên Nghiên đã từng chia sẻ trong vòng bạn bè màn hình số ki-lô-mét vận động của mình, bên trên cũng sẽ hiển thị tuyến đường đi mỗi ngày của cô ta, vì thế Trương Nham bèn đợi Ngô Nghiên Nghiên ở tuyến đường mà mỗi ngày cô ta đến đi bộ. Kết quả ngày đầu tiên hắn đã chờ được rồi, vì thế hắn liền theo đuôi Ngô Nghiên Nghiên trở về nhà.

Theo Trương Nham tự khai, thật ra ngay từ đầu hắn chỉ muốn gặp mặt trò chuyện như bạn bè với Ngô Nghiên Nghiên thôi, nhưng mà Ngô Nghiên Nghiên luôn cò cưa với hắn, lại làm hắn tiêu không ít tiền mua sản phẩm, tuy nhiên cô ta lại không chịu gặp mặt mình dù chỉ một lần.

Vì thế hắn càng nghĩ càng ôm cục tức, nên thừa lúc Ngô Nghiên Nghiên về nhà mở cửa, bắt ép cô ta vào nhà. Bởi vì trước đây bọn họ đã từng thấy nhau qua video rồi, cho nên Ngô Nghiên Nghiên lập tức nhận ra Trương Nham.

Cô ta tỏ vẻ hoảng sợ nói: "Làm sao anh tìm được tới nhà tôi? Anh mau rời khỏi đây, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát!!"

Những lời này của Ngô Nghiên Nghiên hoàn toàn chọc giận Trương Nham, hắn nghĩ thầm cô lừa ông đây mua sản phẩm của cô, lại không chịu gặp mặt, không phải rõ ràng đang chơi tôi à?! Vì thế hắn càng nghĩ càng tức, túm lấy Ngô Nghiên Nghiên rồi đóng cửa phòng lại.

CHƯƠNG

Bị tình cảm che mờ mắt

Ngô Nghiên Nghiên nhìn thấy Trương Nham xông vào nhà mình, do kinh sợ quá nên cô ta liền hét lớn lên kêu cứu. Trương Nham sợ cô ta kêu như vậy hàng xóm sẽ nghe được, nên tiện tay cầm tấm đệm trên ghế salon bịt kín miệng và mũi, hy vọng cô ta không thể kêu ai nữa.

Hành động này của Trương Nham chỉ là theo bản năng, nhưng đã gây ra một thảm kịch. Chờ đến khi hắn phạt hiện Ngô Nghiên Nghiên không nhúc nhích nữa, liền buông lỏng tay ra, thì tiếc là đã quá muộn bởi Ngô Nghiên Nghiên đã bị hắn làm cho chết ngộp rồi.

Vì quá sợ hãi Trương Nham đã khóa của lại, sau đó ngồi yên bên cạnh thi thể Ngô Nghiên Nghiên suốt một ngày, cho đến khi trời tối, hắn mới chậm rãi lấy lại tinh thần, biết mình đã thực sự giết người rồi.

Dần dần tỉnh táo lại, Trương Nham bắt đầu cân nhắc xem tiếp theo nên làm gì? Tự thú? Hắn nghĩ: coi như tòa xử hắn ngộ sát, thì hắn cũng phải ngồi tù suốt đời. Vì vậy hắn không cam lòng, liền đứng dậy quan sát nhà Ngô Nghiên Nghiên.

Trương Nham phát hiện nhà cô ta có một cái tủ lạnh to chuyên dùng để đựng sản phẩm, vì vậy, hắn lập tức đem sản phẩm lấy hết

ra và bỏ Ngô Nghiên Nghiên vào đó, sau đó còn không quên điều chỉnh về nhiệt độ thấp nhất.

Mặc dù trước Trương Nham chưa từng gặp Ngô Nghiên Nghiên, nhưng qua WeChat, hắn cũng có hiểu biết về cô ta, chẳng hạn như cô ta đã ly hôn, hiện đang sống một mình, mỗi sáng đều đi bộ, công việc của cô ta là bán đồ trang điểm, hàng ngày sẽ đăng ảnh chụp sản phẩm và ảnh chụp màn hình khách đặt hàng.

Nghĩ vậy, Trương Nham dùng điện thoại di động của Ngô Nghiên Nghiền để gửi ảnh sản phẩm mới cho mọi người để làm mọi người tưởng Ngô Nghiên Nghiên vẫn còn sống. Cũng từ đó trở đi, Trương Nham liền giả dạng Ngô Nghiên Nghiên, làm những việc bình thường cô ta hay làm.

Đầu tiên, hắn ở nhà Ngô Nghiên Nghiên gửi đi video về sản phẩm mới, thậm chí dùng điện thoại di động của cô ta để đặt hàng từ nước ngoài. Mà chính bản thân hắn lại sống như một người đã chết, mỗi ngày trời chưa sáng sẽ đến nhà Ngô Nghiên Nghiên, buổi tối 12 giờ mới dám rời đi, để hàng xóm nghĩ trong nhà là Ngô Nghiên Nghiên, thỉnh thoảng hắn mở những bài hát mà Ngô Nghiên Nghiên hay hát làm như cô ta vẫn ở nhà.

Cuộc sống của hắn cứ duy trì như vậy một tháng, tiền trong điện thoại Ngô Nghiên Nghiên cũng đã dùng hết, hắn cũng không muốn ở cùng với một xác chết, vì vậy hắn rời nhà Ngô Nghiên Nghiên, không trở lại nữa.

Trước khi đi, hắn mang rác rác của khu dân cư về, sau đó vứt rác khắp nơi trong phòng để nhiễu loạn sự điều tra của cảnh sát khi phát hiện thi thể.

Cuối cùng, Trương Nham mang đi điện thoại di động và thẻ ngân hàng của Ngô Nghiên Nghiên, bởi vì hắn muốn người ta tưởng Ngô Nghiên Nghiên sống lâu hơn chút, vì vậy tiếp tục dùng

WeChat của cô ta và công cụ đổi giọng để trò chuyện cùng mọi người.

Trương Nham phát hiện trong số những bạn WeChat của Trương Nghiên, có những kẻ ngu ngốc như mình. Bọn họ vẫn thường hỗ trợ lẫn nhau, thậm chí có người còn chủ động gửi lì xì qua WeChat để làm cô ta vui.

Trương Nham nếm được ngon ngọt, liền cảm thấy sống như Ngô Nghiên Nghiên như vậy cũng không tệ, bởi vì cho dù một ngày thi thể cô ta bị phát hiện, cũng không cách nào biết được cô ta bị giết hại từ bao giờ, vì vậy hắn còn mua tóc giả, để tiếp tục giả mạo Ngô Nghiên Nghiên để đi lấy tiền.

Vì vậy ngày đó, Trương Nham dùng thân phận Ngô Nghiên Nghiên để lừa gạt tiền của những người đàn ông như Ngưu Đại Hải, có khi là ba vạn, năm vạn, có khi tận tám vạn... Cái cớ hắn sử dụng là nói mình ở ngoài xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, cần tiền giải phẫu, để những người này giúp liên hệ với chồng cũ của cô ta.

Thật ra lời nói dối như vậy rất dễ bị vạch trần, bởi chính cô ta cũng có điện thoại, cô ta hoàn toàn có thể tự liên hệ, tại sao nhất định phải nhờ họ gọi hộ? Nhưng đúng là có những người vì bị tình cảm che mắt nên căn bản không thấy được sự thật đó.

Bọn họ đều cảm thấy người phụ nữa mình thích xảy ra chuyện, dĩ nhiên bọn họ phải tự bỏ tiền ra! Trương Nham bắt được tâm lý này của đàn ông, nên mới có vờ đóng vai người bị hại.

Vì sao Viên Mục Dã phá được án này, Bạch Kiện cũng không rõ, nghe nói lúc ấy anh ta chỉ đến nhà Ngô Nghiên Nghiên quan sát chung quanh một lần, sau đó liền đem những kẻ tình nghi loại trừ, chỉ còn mình Trương Nham.

Sau đó cảnh sát điều tra sâu, phát hiện, từ một năm nay Trương Nham không làm công việc gì, nhưng bạn bè hắn đều biết hắn

không thiếu tiền.

Có lẽ do có tật giật mình, cho nên khi cảnh sát tìm được hắn, hắn liền xoay người chạy! Sau khi hắn bị bắt, cảnh sát lục soát trên người hắn có thẻ ngân hàng của Ngô Nghiên Nghiên, còn có điện thoại mà Ngô Nghiên Nghiên sử dụng khi còn sống.

Đối với việc tại sao lại tìm thấy hai thứ kia trên người mình, Trương Nham dù có biện minh thế nào cũng không thể phủi sạch quan hệ với Ngô Nghiên Nghiên được. Cuối cùng, hắn không thể làm gì khác hơn là thành thật khai báo việc mình sát hại Ngô Nghiên Nghiên như thế nào và giả mạo cô ta để lừa gạt tiền ra sao.

Những khoản tiền hắn lừa gạt được đã sớm bị hắn phung phí hết, muốn hắn bồi thường lại thì khả năng vô cùng thấp. Cuối cùng, Ngưu Đại Hải chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, ai bảo ông ta không có mắt nhìn người lúc nói chuyện qua mạng?

Nghe Bạch Kiện nói nửa ngày, tôi vẫn không biết vì sao Viên Mục Dã biết hung thủ là Trương Nham. Chẳng lẽ cậu ta tìm được dấu vết Trương Nham để lại ở hiện trường? Nhưng cái này không phải vấn đề mà? Những thứ này cảnh sát khác điều tra hiện trường đều có thể tìm được.

Tôi nghe Bạch Kiện miêu tả cảm thấy có khi Viên Mục Dã có thể nhìn thấy trí nhớ của người chết giống như tôi vậy? Nhưng vừa rồi Bạch Kiện nói Viên Mục Dã chưa từng nhìn qua thi thể của Ngô Nghiên Nghiên, cậu ta chỉ ở nhà Ngô Nghiên Nghiên một lúc, sau đó liền hướng mọi hiềm nghi đến Trương Nham.

Xem ra tôi phải tự mình đi gặp Viên Mục Dã mới được! Quyết định như vậy, buổi tối hôm đó tôi cùng Đinh Nhất đi qua nhà mà Viên Mục Dã thuê để xem một chút, dù sao cũng đang nhàn rồi.

Khi Viên Mục Dã mở cửa, thấy chúng tôi ở ngoài thì có chút kinh ngạc, nhưng sau đó vẫn lễ phép mời chúng tôi vào. Bởi vì

trước đó đã nói tiền thuê nhà có thể đợi đến khi cục phát tiền, sau đó cậu ta mới đưa, cho nên lúc chúng tôi đến cậu ta tưởng là đến thu tiền phòng.

CHƯƠNG

Trên đường đi gặp vườn nho

Viên Mục Dã lấy trong tủ lạnh ra cho chúng tôi mỗi người một chai nước, sau đó có chút lúng túng nói: "Tôi không biết hôm nay các anh tới, nếu không tôi đã đi rút tiền để gửi tiền thuê nhà cho các anh."

Tôi nghe vậy liền khoát tay nói với cậu ta: "Tiền thuê nhà lúc nào tiện cậu đưa cũng được, cậu cũng không chạy đi đâu, gấp làm gì! Chúng tôi hôm nay đến là xem cậu còn cần gì không, dẫu sao cậu cũng mới tới, ở đây sinh sống chưa quen, nếu cảm thấy trong phòng thiếu thứ gì cậu cứ nói, tôi sẽ đi mua."

Lúc này đến lượt Viên Mục Dã ngượng ngùng, cậu ta tỏ ý điều kiện ở đấy rất tốt rồi, không cần mua thêm cái gì nữa. Nhưng đúng lúc chúng tôi đang khách sáo với nhau, tôi lại đột nhiên thấy tim mình đập mạnh, sau đó quay đầu nhìn lại căn phòng sau lưng.

Đây là căn phòng rất thông thường, có một hành lang ở giữa, bất luận là ánh nắng hay thông gió đều cực kém. Đoán chừng trước đây, nó là căn phòng có giá thuê rẻ nhất.

Bởi vì trước kia đã đáp ứng với Viên Mục Dã, sẽ không đem nhà phân ra cho người khác thuê, cho nên gian phòng kia vẫn luôn để trống. Nhưng vì sao vào lúc này tôi cảm thấy có chút khác thường?

Dường như căn phòng đó có vật gì đó đang ẩn núp.

Lúc Viên Mục Dã thấy tôi nhìn chằm chằm gian phòng đó, liền nói với tôi: “Tôi thấy gian phòng kia không lớn lắm, nên đem nó thành phòng chứa đồ, bên trong bỏ ít đồ không dùng đến.”

Tôi nghe vậy gật đầu một cái, nhưng trong lòng thầm nghĩ, cậu ta là một người đàn ông độc thân vừa chuyển đến đây, ngoài hành lý ra thì không có gì cả, sao nhanh như vậy đã có đồ lặt vặt không dùng đến được?

Mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng tôi cũng không hỏi tới cùng, bởi vì tôi biết nếu Viên Mục Dã đã không muốn nói, tôi hỏi cũng vô ích thôi, cậu ta sẽ tìm các lý do để trả lời qua loa lấy lệ.

Vì vậy tôi liền đứng dậy làm như muốn cậu ta giới thiệu một chút trong nhà, mặc dù tôi căn bản không muốn biết trong phòng có gì... Tôi chỉ muốn mượn cơ hội đến gần gian phòng kia thôi, bởi đồ vật bên trong quả thực là tôi không nhịn được, muốn dò xét.

Ai ngờ ngay lúc này, tôi thấy cánh của kia hé mở một chút lộ ra một con mắt đang hung hãn nhìn chằm chằm chúng tôi... sự việc bất ngờ làm tôi giật mình.

Nhưng tôi cũng coi như trấn định, vì dù sao cũng đã từng lăn lộn nhiều tình huống ngoài xã hội, vì vậy tôi ổn định lại tinh thần, sau đó nhìn về phía Viên Mục Dã nói: “Trong phòng có khách à?”

Viên Mục Dã nghe vậy bình tĩnh nói: “Anh Trương thật biết nói đùa, tôi vừa mới tới nơi này làm việc, có thể tính là bạn bè cũng chỉ có hai anh với anh Bạch, làm gì còn bạn bè nào nữa.”

Tôi nhìn cậu ta bình thường như vậy, xem ra là biết trong phòng kia là gì, vì vậy liền nhún vai nói: “Đã như vậy... Vậy trước hết cứ như thế đi. Nếu như ở đây có gặp vấn đề gì cậu cứ gọi điện cho tôi.”

Sau khi đi khỏi đó, Đinh Nhất nghi ngờ hỏi tôi: “Vừa rồi cậu nhìn thấy gì vậy? Sao lại giật mình như thế?”

Tôi nghe thế liền quay đầu nhìn về phía cửa vừa đóng, sau đó cười lạnh nói với anh ta: “Đúng là chuyện lạ hôm nay đặc biệt nhiều! Không ngờ cảnh sát cũng nuôi tiểu quỷ!”

“Cậu không nhìn nhầm chứ? Có phải tà ma lại tới trong nhà kia?” Đinh Nhất có chút nghi hoặc hỏi.

Tôi lắc đầu nói: “Không phải là ở bên ngoài tới, bởi vì lúc tôi vừa hỏi có phải có người khác ở trong nhà không, Viên Mục Dã biểu hiện vô cùng bình thường, nếu trong phòng thật có tà ma từ bên ngoài vào, cậu ta ít nhất cũng kinh ngạc một chút, nhưng cậu ta lại không...”

Sau khi về đến nhà, tôi vẫn luôn nghĩ về chuyện Viên Mục Dã, có lẽ ban đầu tôi đã đánh giá thấp cậu ta, hoặc nói cậu ta còn lợi hại hơn nhiều so với Bạch Kiện nói. Nhưng cậu ta có lợi hại như thế nào thì cũng không liên quan đến chúng tôi, dẫu sao cũng không phải kẻ thù của chúng tôi.

Mấy ngày nay thực sự quá rảnh rỗi, ngay cả tôi lúc nào cũng lười dắt chó đi tản bộ cũng phá lệ cùng Đinh Nhất dẫn Kim Bảo ra ngoài. Nó thấy chúng tôi ra ngoài, lập tức cao hứng nhảy lên.

Tôi nhìn nó cao hứng như thế, liền hào hứng nói với Đinh Nhất: “Dù sao cũng không có chuyện gì, chúng ta lái xe chở Kim Bảo đi xa một chút đi, để cho nó biết thế nào là thiên nhiên rộng lớn.”

Đinh Nhất nghe tôi bảo vậy thì bình tĩnh nói: “Vậy thì đi thôi...”

Vì vậy chúng tôi liền lái xe, chở Kim Bảo ra ngoại thành...

Con chó nhỏ dọc đường rất hưng phấn, nước dãi tứ tung, tôi lập tức có chút hối hận khi đem nó ra ngoài, thật không nghĩ tới nó là con chó không có ý thức như vậy. Dĩ nhiên, cũng khó trách nó

hưng phấn như thế vì lớn như vậy cũng chưa được mang ra ngoại ô chơi đùa bao giờ, cho dù đi cũng là đi khám thú y hoặc đi ra đến cổng khu chung cư thôi.

Khi ra khỏi thành phố, tôi nhìn cái gì cũng tươi mát, lại thấy mình không có kiến thức giống Kim Bảo, xem ra chúng tôi đã bị mắc kẹt trong thành phố, chỗ mà chỉ có sắt thép đã quá lâu rồi, hẳn là thỉnh thoảng cũng nên đi hít thở chút không khí mới mẻ.

Thật ra chúng tôi cũng không có nơi nào đặc biệt muốn đến, chỉ đi đến chỗ nào cũng được... chẳng hạn như phía trước có một vườn nho, tôi hạ kính xe xuống xem, trong không khí có mùi gì đó... mùi thơm của bùn đất. Vì vậy tôi bảo Đinh Nhất dừng xe ven đường, xuống xe xem vườn nho đã chín chưa?

Kim Bảo đã sớm không kìm nổi, thấy xe đậu lại, nó liền lập tức vọt xuống chạy đi. Tôi nhìn thấy vườn nho rộng lớn liền say mê luôn. Nếu có ngày tôi về hưu, cũng muốn mua một mảnh vườn trồng cây ăn quả, để trải qua cuộc sống ruộng vườn một chút...

Lúc này Đinh Nhất đã đậu xe, mở cửa xuống xe, tôi nhìn anh ta một cái, trong lòng nhất thời có chút mất mát, với mệnh của tôi, điều đầu tiên về hưu có vẻ cũng khó mà làm được! Nhưng nếu Đinh Nhất còn không tìm được người nhà, vậy thì miễn cưỡng thu nhận anh ta làm nông dân cũng được.

Sau khi đi vào vườn nho, tôi thấy có một đường nhỏ quanh co dẫn vào trang trại, cảm giác như lạc vào thế ngoại đào nguyên... Vì vậy tôi liền quay đầu nói với Đinh Nhất: “Đi nào! Đi hỏi xem ông chủ ở đây có thể cho thú nuôi vào không, nếu có thể, thì tối nay chúng ta ở đây đi.”

Lúc chúng tôi đến cửa trang trại, đã thấy bên trong đỗ mấy chiếc xe, không ngờ chỗ vắng vẻ này lại làm ăn tốt như vậy! Có khi đã không còn phòng trống rồi.

Nhưng ai ngờ lúc chúng tôi đi vào, phát hiện bên trong cũng không náo nhiệt, thậm chí làm người ta có cảm giác vắng vẻ... Trước quầy, ngay cả một người để chào hỏi cũng không có.

CHƯƠNG

Mùi máu tanh kì quái

“Ông chủ ơi? Có ai không? Ông chủ có ở đây không?” Tôi cao giọng hét to.

Lúc đó liền nghe tiếng bước chân dồn dập từ phía sau truyền tới, một người phụ nữ sắc mặt tiều tụy từ trong nhà đi ra. Chị ta thấy chúng tôi thì sững sờ, sau đó lập tức nặn ra một chút ý cười với chúng tôi nói: “Hai cậu muốn ăn cơm hay muốn dừng chân?”

Tôi nhìn mấy cái xe ngoài cửa hỏi: “Còn phòng cho khách ư?”

Người phụ nữ gật đầu nói: “Vẫn còn phòng trống...” Nhưng đúng lúc đó chị ta thấy Đinh Nhất dắt Kim Bảo đi vào. Tôi thấy trong mắt chị ta rõ ràng sự sợ hãi đối với Kim Bảo, trong đầu nghĩ đoán chừng là không vui, vì vậy liền thăm dò hỏi: “Có thể cho thú cưng vào ở không? Chúng tôi đảm bảo sẽ không cho nó lên giường.”

Người phụ nữ miễn cưỡng cười một tiếng nói: “Có thể vào, chỉ cần nó không cắn người là được.”

Tôi vừa nghe lập tức thở phào nhẽ nhõm nói: “Chị yên tâm, chó này của chúng tôi là Golden Retriever, tính tình ôn hòa, chắc chắn không cắn người đâu.”

Ngươi phụ nữ nghe xong trở về quầy bar lấy cuốn sổ ghi tên,

sau đó quay sang chúng tôi hỏi thẻ căn cước để ghi danh đặt phòng. Chị ta vừa đăng ký vừa hỏi chúng tôi: “Hai cậu lái xe tới ư? Lát nữa hai cậu đem xe lái vào sân! Đỗ xe ven đường không an toàn.”

Tôi nghe vậy cảm thấy bà chủ này rất có lòng, gật đầu nói cảm ơn, sau đó bảo Đinh Nhất ra lái xe vào. Sau đó người phụ nữ từ quầy bar lấy ra chìa khóa nói: “Rẽ trái, căn thứ ba, bên trong có hai giường đơn.”

Sau khi tôi nhận chìa khóa thì mang theo Kim Bảo đi vào phòng. Ai ngờ chúng tôi vừa vào đến hành lang, con chó nhỏ liền ngửi ngửi xung quanh. Mặc dù tôi biết Kim Bảo có khứu giác rất tốt, nhưng ngửi như vậy tôi cũng thấy lần đầu.

Có thể là do đi tới một nơi hoàn toàn xa lạ nên loài chó sẽ có phản ứng như vậy! Lúc đầu tôi không quá để ý, liền mang theo nó vào căn phòng thứ ba. Bởi vì lúc đầu không định ở bên ngoài qua đêm cho nên không mang theo đồ vệ sinh cá nhân.

Không ngờ một trang trại nông thôn vắng vẻ như vậy, nhưng trong nhà vệ sinh cái gì cũng có, có kem đánh răng, bàn chải đánh răng, thậm chí có cả bao cao su. Thật đúng là chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đầy đủ.

Lúc này Đinh Nhất đã đậu xe xong, sau khi khóa xe liền đi vào. Tôi nghe người phụ nữ nói với anh ta: “Cậu vào căn phòng thứ ba nhé.”

Ai ngờ Đinh Nhất cũng dụi mũi đi tới, tôi liền hỏi anh ta sao vậy? Cả Đinh Nhất và Kim bảo đều ngửi loạn lên xung quanh.

Tôi thấy vậy buồn cười nói: “Các anh có tật xấu gì vậy? Chẳng lẽ đến chỗ lạ đều phải nhận mùi mới được ư?”

Nhưng Đinh Nhất lại sầm mặt nói với tôi: “Nơi này có mùi máu tanh rất nặng.”

Tôi nghe mà lòng trầm xuống, suy nghĩ một chút tôi thấy, nơi này là tiệm cơm, có mùi máu tanh cũng là bình thường, vì vậy liền nói với anh ta: "Cũng có thể là người ta giết gà giết vịt gì thì sao?"

Đinh Nhất lại lắc đầu nói: "Cậu ở trong phòng khách giết gà giết vịt sao?"

Tôi nghe vậy cũng có chút mất hứng nói: "Chúng ta vất vả lắm mới có một chuyến đi giải sầu, sẽ không xui xẻo như vậy chứ! Đừng tự hù dọa mình nữa."

Đinh Nhất nghe vậy cũng không nói gì nữa, chẳng qua là lặng lẽ quan sát các ngõ ngách trong phòng. Tôi mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng cũng bắt đầu bồn chồn, vì vậy liền dùng sức ngửi một cái, đáng tiếc khứu giác của tôi không tốt, không ngửi thấy gì hết...

Lúc này tôi nhìn đồng hồ một cái, liền nói với Đinh Nhất: "Đã đói chưa, chúng ta đi xem có gì để ăn không đi."

Đinh Nhất gật đầu một cái, đi theo tôi ra ngoài. Người phụ nữ thấy chúng tôi đi ra liền hỏi chúng tôi có ăn cơm ở đây không? Tôi nghe vậy liền hỏi chị ta ở đây có món đặc sản nào?

Người phụ nữ xoay người lấy một quyển thực đơn đưa tôi nói: "Đều ở đây, các cậu xem một chút..."

Tôi nhận lấy quyển thực đơn liền hỏi: "Những vị khách khác đâu? Trừ hai chúng tôi ra, sao tôi không nhìn thấy ai cả vậy?"

Người phụ nữ nghe xong, sắc mặt có chút bối rối, nhưng sau đó liền khôi phục bình thường nói: "Bọn họ đều cùng chồng tôi ra vườn hái nho, hẳn là buổi chiều mới trở về."

Thật ra tôi cũng không phải người đa nghi, chẳng qua tôi tò mò vì sao vừa rồi chị ta lại thoáng bối rối? Chẳng qua chỉ hỏi thăm những vị khách khác thôi sao? Đây không phải việc gì ghê gớm

đến nỗi phải hoảng hốt như vậy.

Đang suy nghĩ, tôi liền nghe ngoài cửa có tiếng xe ba bánh của nông dân. Tôi liền nhìn theo, thì thấy một người đàn ông bịt khẩu trang đi xuống.

Sau khi nhìn thấy chúng tôi liền nói với người phụ nữ: “Mấy người khách vẫn còn ở trong vườn hái nho. Bà đưa tôi một ít nước, bọn họ khát.”

Người phụ nữ nghe vậy từ quầy bar nhanh chóng lấy nước đưa cho người đàn ông, tôi nhìn động tác người phụ nữ rất nhanh nhẹn, nhưng không biết vì sao tôi luôn cảm thấy cả người chị ta có sự căng thẳng...

Người đàn ông đem nước đặt ở sau xe ba bánh, rồi quay đầu hỏi tôi và Đinh Nhất có muốn cũng ông ta đi hái nho ngoài vườn không? Tôi đang định mở miệng thì lại bị Đinh Nhất nói trước: “Không cần, chúng tôi định đi ăn cơm trước, chiều mới đi.”

Người đàn ông nghe vậy không nói gì nữa, liền xoay người lên xe đi. Tôi có chút nghi hoặc nhìn về phía Đinh Nhất, nhưng anh ta dùng ánh mắt ra hiệu để về nói sau...

Sau đó tôi tùy tiện gọi vài món, dặn chị chủ làm xong thì mang đến phòng cho chúng tôi, nói chúng tôi định ăn trong phòng... Đinh Nhất vừa nghe vậy liền nói mình về xe trước, lấy chút đồ ăn cho Kim Bảo.

Lúc này tôi mới nhớ ra trên xe còn một cái bánh mì kẹp chân giò hun khói và một ít quà vặt, đủ để cho con chó nhỏ ăn no. Nhưng Đinh Nhất cầm những thứ này về, nói với tôi: “Đây chính là bữa trưa của chúng ta hôm nay.”

Tôi nghe có chút giật mình nói: “Không phải anh nói cho Kim Bảo ăn sao? Vừa rồi tôi đã đặt hai món ăn rồi.”

Nhưng Đinh Nhất lắc đầu nói: “Nơi này không an toàn, tôi nghĩ hay chúng ta đừng ăn những thức ăn kia thì tốt hơn. Những đồ ăn vặt và nước suối cũng đủ cho chúng ta ăn rồi. Cậu vừa rồi không nhìn kỹ ánh mắt người đàn ông kia, tôi có cảm giác ánh mắt đó rất quen, có thể do hắn đeo khẩu trang, cho nên tôi nhất thời không nhớ ra là đã gặp ở đâu rồi...”

Nghe Đinh Nhất nói như vậy, tôi cũng cảm thấy người đàn ông có chút kì quái, thường thì một người đàn ông cần gì che mặt? Là do mặt mũi khó coi hay sợ bị bắt nắng như phụ nữ?

Có thể thấy cổ và cánh tay hắn đều rất đen, cho nên khẳng định không phải sợ bị đen, nhất định do nguyên nhân khác nên hắn mới đeo khẩu trang.

Sau đó người phụ nữ gõ cửa, đem hai đĩa thức ăn xào và một tô canh nóng đến, nhìn thức ăn màu sắc ngon mắt, vừa nhìn đã muốn ăn, trong lòng tôi không nhịn được văng ra chửi thề.

CHƯƠNG

Chồng thật chồng giả

Kim Bảo bị mùi thơm của thức ăn hấp dẫn, đưa mũi tới ngửi, nước miếng chảy đầy đất. Tôi có chút bất đắc dĩ nói với nó: "Chúng tao không thể ăn, mày cũng không ăn được, biết không, hôm nay chúng ta ăn bánh mì và thịt hun khói đi."

Nó dường như không có chuyện gì, tựa như chúng tôi cho nó ăn gì cùng là của ngon vật lạ, dẫu sao vẫn tốt hơn là ăn thức ăn cho chó. Nhìn hai đĩa thức ăn dần nguội đi, tôi cảm thấy nhai bánh mì và thịt hun khói như đang nhai sáp vậy...

Trong chốc lát, cơm đã xong chúng tôi liền nghe bên ngoài vang lên tiếng xe ba bánh, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện người đàn ông kia đã trở lại. Có thể do lúc này bên ngoài trời rất nắng nóng, người đàn ông nhìn bốn phía không người, liền đem khẩu trang tháo xuống.

Mặc dù cửa sổ chỗ chúng tôi cách hắn đứng một đoạn, nhưng tôi vẫn có thể nhìn rõ tướng mạo người đàn ông này. Chỉ là nhìn một cái tôi liền nhận ra người đó là ai. Đó chẳng phải là Ngũ Cường sao?

Đinh Nhất nhìn đến ngẩn người, liền đi gần ra phía ngoài nhìn, trí nhớ anh ta tốt tôi, tôi cũng nhận ra người này là ai chứ đừng

nói đến Đinh Nhất. Sắc mặt anh ta trầm xuống, nhẹ giọng nói: “Thì ra là hắn... Khó trách cặp mắt lại quen như vậy.”

“Tôi nói sao không tìm được thằng nhóc này! Hóa ra hắn trốn ở đây” Tôi căm hận nói.

Lúc này Đinh Nhất quay đầu nói với tôi: “Gọi điện cho Bạch Kiện, cho anh ta lập tức mang người tới.”

Sau khi nghe anh ta nói tôi liền gật đầu một cái, sau đó liền gọi cho Bạch Kiện.

Ngay lúc chúng tôi định sẽ ở trong phòng cho đến khi Bạch Kiện tới thì cửa phòng liền có người gõ. Kim Bảo luôn hiền lành đột nhiên sủa vài tiếng, tôi lập tức khẽ mắng nó: “Không kêu...”

Nghe thấy tiếng tôi, ngoài cửa tiếp tục gõ. Sau đó Đinh Nhất liền qua mở cửa, phát hiện người phụ nữ đang đứng ngoài cửa. Chị ta thấy chúng tôi mở cửa dường như có chút kinh ngạc, nhưng sau đó liền cười nói: “Hai cậu có đi hái nho ngoài vườn không?”

Lúc này tôi mới phát hiện người phụ nữ này mặc đồ rất dày. Hôm nay nhiệt độ rất cao, trên 35 độ, nhưng chị ta lại mặc chiếc áo sơ mi dài tay rất dày.

Sau đó tôi liền muốn trực tiếp từ chối chị ta, nhưng Đinh Nhất là trả lời trước: “Được, chúng tôi thu dọn một chút rồi ra.”

Người phụ nữ đi rồi, tôi nhỏ giọng hỏi Đinh Nhất: “Sao lại cùng bọn họ ra vườn, tôi không yên tâm về tên Ngũ Cường đó, anh không thấy trên sân có nhiều xe riêng như vậy, nhưng không có lấy một vị khách nào, trời nóng bức thế này, có quỷ mới tin họ ra ngoài vườn hái nho.”

Nhưng Đinh Nhất nói với tôi: “Có tôi ở đây cậu sợ cái gì? Nếu chúng ta nhất quyết không đi, chẳng phải sẽ kinh động bọn họ ư, nếu Ngũ Cường chạy mất thì coi như công toi...”

Tôi nghe vậy cũng thấy có lý, nếu có Đinh Nhất thì tôi còn sợ gì? Chẳng lẽ Ngũ Cường có ba đầu sáu tay ư?

Khi chúng tôi vào trong sân, Ngũ Cường đã đeo lại khẩu trang. Hắn xoay người chỉ chiếc xe ba bánh nói chúng tôi lên xe, hắn sẽ chở chúng tôi đến... Tôi cùng Đinh Nhất nhìn nhau rồi cùng nhau lên xe, Kim Bảo thấy chúng tôi lên cũng đi lên.

Ai ngờ sau khi lên xe, Đinh Nhất nhíu chặt mày, liếc nhìn tôi ý bảo nhìn thùng xe một chút... Lúc này Ngũ Cường đánh xe chạy về con đường đất nhỏ phía Tây.

Vì vậy tôi liền cẩn thận nhìn dưới sàn xe, phát hiện không ít ruồi vây quanh chân tôi bay tới bay lui, dường như bị mùi gì hấp dẫn mà tới. Mặc dù xe này nhìn ngoài rất sạch sẽ, có những thứ nước có thể rửa trôi, nhưng vẫn sẽ có mùi lưu lại, ví dụ như mùi máu... Bọn ruồi này rất nhạy cảm với dịch huyết, sự nhạy cảm của nó còn vượt xa tưởng tượng của chúng ta, cho nên dù đã dùng nước rửa sạch, nhưng ở trước lũ ruồi vẫn không thể giấu được...

Khi xe lái vào mảnh đất sau vườn nho, nhiệt độ chung quanh giảm xuống mấy độ, vì có gió thổi lất phất qua gò má, cảm giác vô cùng thích thú. Nếu phía trước không phải một tên tội phạm giết người thì hết thảy mọi thứ đều tốt đẹp.

Vườn nho rộng hơn tôi nghĩ rất nhiều, chúng tôi ngồi xe ba bánh, sau đó đi bộ tầm mười phút mới dừng lại ở một căn phòng di động. Tôi không nghĩ sâu trong vườn nho cũng có những nhà như thế này, vì vậy liền thuận miệng hỏi: “Những phòng ốc này dùng làm gì?”

Ngũ Cường nghe vậy liền nói: “Phòng này là để canh vườn buổi tối, vì tối hay có lợn rừng qua đây, cho nên phải có người canh.”

Tôi nghe vậy liền gật đầu, sau đó từ trên xe nhảy xuống. Lời nói của hắn không có sơ hở gì, nếu không phải chúng tôi đã nhận ra

hắn là ai, nhất định sẽ cảm thấy hắn chính là ông chủ vườn nho này.

Chúng tôi dắt Kim Bảo đi đến trước cửa gian phòng, liền đề nghị đi vào nghỉ ngơi một lúc, dẫu sao thời tiết lúc này cũng quá nóng. Ngũ Cường gật đầu với chúng tôi nói: “Hai cậu đi vào trong nghỉ ngơi trước, tôi lấy chút nho ướp lạnh cho hai cậu thử một chút.” Nói xong hắn liền xoay người đi vào một căn phòng khác.

Lúc này tôi nhìn Đinh Nhất nói: “Anh ở cửa nhìn chút, tôi vào xem trước...”

Đinh Nhất nghe vậy gật đầu nói với tôi: “Cậu cẩn thận đó...”

Đi vào phòng nhìn một lượt, bên trong bố trí rất ấm áp, không kém chút nào so với một căn nhà bình thường nhưng không giống căn nhà để canh nho buổi tối. Hơn nữa, trên tường có dấu vết đã từng treo những bức tranh, nhưng hiển nhiên tất cả đều đã được gỡ xuống.

Vì vậy tôi thừa dịp Ngũ Cường còn chưa vào, lật qua một số chỗ, bởi tôi đoán nơi này tôi có động vào thì hắn cũng không nhìn ra.

Ai ngờ tôi vừa mở tủ phát hiện bên trong có mấy khung ảnh lộn ngược. Tôi cầm xem, phát hiện đó là một tấm hình chụp chung, trong hình là người phụ nữ ở trang trại lúc nãy, nhưng người đàn ông không phải Ngũ Cường.

Xem động tác của họ rất thân mật, hẳn là vợ chồng. Tôi không nghĩ ra, nếu chị ta đã có chồng, vậy tại sao lại xưng vợ chồng với Ngũ Cường chứ?

Chẳng lẽ chị ta bị uy hiếp? Nhưng nhìn tình huống vừa rồi không giống lắm. Nếu thực sự bị uy hiếp, sao chị ta không chạy đi? Ngay tại lúc tôi đang suy tư chưa có lời giải, đột nhiên nghe được giọng ho khan một tiếng.

CHƯƠNG

Liều mạng

Tôi biết đó là Đinh Nhất báo động trước cho tôi, liền đem ảnh bỏ lại chỗ cũ, sau đó tôi làm bộ đang chơi trò chơi điện thoại di động. Đúng lúc đó Ngũ Cường đẩy cửa đi vào, hắn thấy tôi đang ngồi trên ghế nghịch điện thoại di động, liền đem một đĩa nho đặt trên bàn trước mặt tôi nói: "Cái này buổi sáng vừa hái, đem đi ướp lạnh ngay, rất ngọt, rất dễ ăn."

Tôi nghe vậy liền lấy một chùm nho trên đĩa bỏ vào miệng, nhưng khi Ngũ Cường xoay người gọi Đinh Nhất vào ăn nho, tôi nhanh chóng nhả quả nho trong miệng ra.

Tôi không phải kẻ nhát gan, chủ yếu là không thể không đề phòng kẻ hung ác này. Ngộ nhỡ trúng kế của hắn, vậy thì không biết mình chết thế nào! Lúc này Đinh Nhất đột nhiên hỏi hắn: "Những người khách khác đâu rồi? Sao không thấy ai vậy?"

Ngũ Cường nghe vậy cũng không hoảng hốt, nói: "A, bọn họ ở phòng phía sau nghỉ ngơi, bởi vì buổi sáng chơi mệt quá, tôi liền sắp xếp chỗ cho họ ngủ một lúc, sau đó buổi tối trở về trang trại ăn cơm."

Đinh Nhất vừa nghe vậy liền gật đầu một cái, không nói gì thêm nữa. Lúc này Ngũ Cường lại nói dẫn chúng tôi đi vào vườn hái

nho... Tôi nghe vậy liền đem một chùm nho vặt một quả đặt bên miệng nói: “Bây giờ nóng quá, chúng tôi quả thực không muốn nhúc nhích nữa, chờ một lát nữa rồi đi! Đợi tầm chiều rồi đi.”

Ngũ Cường nghe vậy liền chỉ đĩa nho nói: “Vậy các anh ở đây vừa ăn nho vừa nghỉ ngơi trước, có chuyện gì thì gọi tôi, tôi làm việc bên ngoài.”

Nhìn Ngũ Cường đi ra ngoài cửa, tôi liền lấy điện thoại gọi cho Bạch Kiệm: “Các anh đến đâu rồi? Không phải đâu, ở đây rất gần! Vậy các anh nhanh lên một chút! Chúng tôi đang ở vườn nho, tôi lần này mở định vị cho anh.”

Đinh Nhất thấy tôi cúp điện thoại, nhỏ giọng hỏi tôi: “Bạch Kiện thế nào?”

Tôi có chút bất đắc dĩ nói với anh ta: “Con đường chúng ta vừa đi qua bị kẹt xe, bây giờ bọn họ đang đi đường vòng để đến đây! Xem ra hai người chúng ta còn phải kiên trì một lúc nữa mới được.”

Đinh Nhất vừa nghe tôi nói vậy vừa hướng ngoài cửa sổ nói: “Tên kia ra sức muốn chúng ta đi vườn nho, xem ra hắn muốn ra tay với chúng ta ở đó, trực tiếp đem chôn! Thật không biết mấy ngày qua hắn đã chôn bao nhiêu người...”

“Anh nói xem, chúng ta đã cự tuyệt hắn hai lần, liệu có ép hắn thành chó cùng rứt giậu không?” Tôi có chút băn khoăn nói.

Đinh Nhất lắc đầu nói: “Khó mà nói được... Xem hắn có thể cắt cổ tài xế taxi một cách tàn nhẫn như vậy, thì tuyệt đối không phải người bình thường, thân thủ chưa chắc thua tôi. Lát nữa nếu đánh nhau, cậu ở bên cạnh phải cẩn thận một chút.”

Tôi nghe anh ta nói có chút không tin: “Không thể nào! Tôi lần đầu tiên nghe thấy anh có đối thủ đấy! Thật hiếm thấy!”

Đinh Nhất nói: "Không phải tôi không đối phó được hắn, mà là chúng ta có những giới hạn mà hắn lại không..."

"Anh có ý gì?" Tôi không hiểu hỏi.

"Ý tôi là, hắn giết chúng ta chắc chắn không nương tay, nhưng chúng ta không thể tùy tiện làm thịt hắn được..." Đinh Nhất lạnh lùng nói.

Tôi nghe cũng cảm thấy đúng, chúng tôi không phải cảnh sát, tùy tiện để xảy ra án mạng không phải chuyện đùa. Coi như cuối cùng Đinh Nhất là vì tự vệ, nhưng sau đó lại gặp thêm phiền phức, thật không đáng giá phải làm vậy.

Lúc này tôi đột nhiên phát hiện ra bên ngoài yên tĩnh lạ thường, không biết Ngũ Cường đã đi đâu. Vì vậy tôi nhỏ giọng nói với Đinh Nhất: "Chúng ta ra ngoài xem một chút đi, sao tôi có cảm giác Ngũ Cường có thể chạy rồi chứ?"

Đinh Nhất nghe vậy liền gật đầu một cái, sau đó dẫn đầu đi về phía cửa để ra ngoài. Tôi dắt Kim Bảo theo sau anh ta... Có Đinh Nhất đi phía trước, tôi cảm thấy không sợ hãi chút nào, hơn nữa, Bạch Kiện cũng sắp đến.

Bây giờ điều duy nhất làm tôi lo lắng là, nếu Ngũ Cường đã phát hiện ra tình thế không ổn liền bỏ chạy thì coi như hỏng! Đó thật đúng là thả hổ về rừng, hậu quả khôn cùng. Vì vậy, chúng tôi liền ra khỏi phòng, muốn nhìn một chút xem những người khác ở đâu...

Tôi nhớ Ngũ Cường vừa nói với chúng tôi, hắn làm việc ngay ở ngoài nhà chính, nhưng lúc này chúng tôi không thấy bóng dáng hắn, chẳng lẽ hắn muốn ẩn nấp đâu đó, sau đó thừa dịp chúng tôi không chuẩn bị thì tập kích?

Bởi vì sợ sơ hở mà bị tập kích, cho nên tôi theo sát sau lưng Đinh Nhất, chúng tôi đầu tiên là đi một vòng quanh các phòng,

phát hiện phòng nào cũng trống không, không có một vị khách nào ngủ trưa.

Sau đó phát hiện ra, phía sau con đường mòn còn có mấy phòng, nhìn có vẻ đây là con đường mòn mà Ngũ Cường theo đó đi sâu vào vườn nho. Tôi nhất thời lòng như lửa đốt. Nếu nói bọn Bạch Kiện không đến kịp, kẻ này có thể chạy mất cũng nên.

Vì vậy, tôi đến bên cạnh Đinh Nhất nói: "Đi, chúng ta qua nhìn một chút."

Đây là một đường mòn rộng gần một mét, hẳn là chủ nhân trước kia của vườn nho thường xuyên dùng để đẩy xe cút kít. Nhìn qua một cái, thấy hai bên đường đều là dây nho quấn quýt.

Cảnh quan của con đường mòn nhìn qua rất đẹp mắt, nhưng sự thực thì lại nguy cơ trùng trùng, bởi vì nếu Ngũ Cường núp ở một nơi trong vườn nho, rồi đột nhiên xông ra uy hiếp chúng tôi, vậy là chúng tôi không kịp phòng bị.

Nhưng Đinh Nhất là ai chứ? Là người không sợ trời cũng chẳng sợ đất, hơn nữa thính giác của anh ta rất tốt, đừng nói là người núp ở trong vườn nho, cho dù là chuột ở đó anh ta cũng có thể nghe rõ.

Nhưng theo đường đi, trước mắt chúng tôi xuất hiện một mảng đất trống, từ đất mới phía trên mặt có thể thấy, hẳn là nó vừa bị xới lên trước đó không lâu. Tôi có cảm giác ở dưới đất có chôn gì đó, trong lòng nặng trĩu... Kim Bảo bên cạnh càng hướng mảnh đất sủa điên cuồng, mặt như lâm đại địch.

Không ngờ chuyện nặng nề hơn so với trong tưởng tượng của chúng tôi, Ngũ Cường có thể man rợ đến cỡ nào, mà ác độc đến như vậy? Xem ra A Khôn kia đúng là may mắn, hoặc nói Dương Hoài Minh đã chết để cứu hắn.

Bởi tôi tin, nếu lúc đó Dương Hoài Minh nói ra mật mã, mà A

Khôn lại là người đi rút tiền, thì người chết hôm đó chắc không chỉ có mình Dương Hoài Minh. Từ thủ đoạn giết người độc ác của Ngũ Cường, có thể khẳng định Dương Hoài Minh không phải người đầu tiên hắn giết...

Đinh Nhất thấy tôi vẫn nhìn chằm chằm vào chỗ đất mới liền thấp giọng hỏi tôi: “Phía dưới có mấy người...”

Tôi nghe xong liền than thở: “Phía dưới có hai gia đình, tôi nghĩ đó là chủ của hai chiếc xe trong trang trại mà chúng ta đã thấy.”

Đinh Nhất gật đầu một cái nói: “Thật là kẻ liều mạng, đã bị truy nã mà vẫn dám gây ra vụ án lớn như vậy ở đây...”

Không ngờ trong lúc chúng tôi đang nói chuyện, Đinh Nhất đột nhiên phát hiện sau lưng có âm thanh truyền đến, anh ta quay đầu lại, liền thấy Ngũ Cường đang từ vườn nho đằng sau chui ra, mặt trầm xuống nhìn chúng tôi.

CHƯƠNG

Tội ác bị chôn vùi

Ngũ Cường từ vườn nho đi ra, giọng trầm lạnh nói với chúng tôi: "Hai người đi hái nho?"

Tôi nghe vậy cũng cười lạnh nói: "Giá nho của mày cũng đắt quá đi chứ? Bọn tao sao có thể trả nổi đây. Có phải không... Ngũ Cường?"

Ngũ Cường nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi, sau đó trầm giọng nói: "Chúng mày quả nhiên không phải du khách thông thường, không ngại nói cho chúng mày biết, ngay cả cảnh sát cũng không phải tao chưa từng giết, tao cũng không ngại giết thêm hai đứa mày..."

Tôi vừa nghe hắn tưởng chúng tôi là cảnh sát, vì vậy liền nhún vai nói với hắn: "Chắc mày nhầm rồi, bọn tao không phải cảnh sát..."

"Vậy chúng mày cắn chặt tao không buông làm gì? Muốn tiền à? Trong két sắt trang trại này đúng là có hai mươi vạn tiền mặt, chúng mày bây giờ có thể cầm rồi đi."

Tôi nghe vậy hừ lạnh nói: "Tao chỉ sợ bọn tao cầm tiền rồi mất mạng thôi..."

"Vậy cũng chớ trách tao không khách sáo..." Hắn nói xong liền

rút từ sau lưng ra một con dao nhỏ xông về phía chúng tôi.

Phỏng chừng hắn đoán ra sức chiến đấu của tôi yếu hơn trong hai người, cho nên muốn xông đến giải quyết tôi trước, sau đó sẽ đối phó với Đinh Nhất sau. Cái kẻ liều chết có sức lực vô cùng mạnh mẽ, may mà Đinh Nhất ở bên cạnh tôi, nếu không hắn đột nhiên xông đến thì tôi thật sự trúng chiêu rồi.

Đinh Nhất cũng nhanh chóng lấy ra một con dao nhỏ, động tác nhanh như chớp đâm đến dưới nách Ngũ Cường... Ngũ Cường thấy thế, theo bản năng, hắn rút dao về để chặn dao đâm tới của Đinh Nhất.

Chỉ nghe “keng” một tiếng, tia lửa văng ra bốn phía, Ngũ Cường mặc dù tiếp được dao của Đinh Nhất, nhưng cũng bị đánh lùi về phía sau mấy bước. Hắn có chút không thể tin nhìn Đinh Nhất, nhưng lại không cam lòng, xách dao xông lên lần nữa.

Đinh Nhất lắc người tránh thoát một đòn trí mạng của Ngũ Cường, tiếp đó xoay người lại, dùng dao bạc trong tay đâm về phía tay cầm dao của Ngũ Cường. Ngũ Cường cũng rất nhanh nhẹn, hắn thu dao lại, chắn trước cổ tay mình, vừa vặn tiếp được dao bạc đang định rạch tới của Đinh Nhất.

Tôi ở bên quan sát trận đánh khó phân thắng bại của hai người, bản thân mình lại không giúp được gì, vì vậy liền vội vàng gọi điện cho Bạch Kiện. Điện thoại đổ chuông mười mấy lần Bạch Kiện mới bắt máy, anh ta nói với tôi, bọn họ đã vào trang trại, nhưng bọn họ không thể lái xe vào vườn nho được, bây giờ chỉ có thể đi bộ tới.

Tôi nghe vậy sốt ruột nói: “Anh nhanh lên một chút nhé! Đinh Nhất đang giao đấu với hắn, tên kia thân thủ không kém đâu, Đinh Nhất đánh với hắn lâu như vậy mà vẫn chưa thắng được đâu! Chúng tôi lại không dám ra tay, chớ để hắn chạy mất.”

Sau khi cúp điện thoại, tôi lại nhìn về phía họ, nhìn thấy dao trong tay Ngũ Cường không biết đã rơi trên mặt đất từ lúc nào, trên tay hắn hiển nhiên mới bị Đinh Nhất rạch bị thương, đang không ngừng chảy máu.

Xem ra tôi phải thu hồi lời vừa nói, cho dù Ngũ Cường có lợi hại đi nữa cũng không bằng Đinh Nhất của chúng ta, nếu còn liều mạng nữa thì khẳng định Ngũ Cường không biết hắn chết thế nào.

Trước đó Đinh Nhất cũng đã nói, đối mặt với hung đồ, nếu quả thật muốn ra tay, thua thiệt chỉ có thể là chúng ta. Bởi vì hắn nhất định liều mạng với chúng ta, mà chúng ta có rất nhiều điều phải tránh nên không dám thương tổn đến tính mạng của hắn.

Lúc này tôi đang nhìn Ngũ Cường che cổ tay, từ từ lui về phía sau, tôi lập tức lớn tiếng nói với Đinh Nhất: "Tên này muốn chạy đấy."

Tôi vừa dứt lời, Ngũ Cường liền vèo một cái chui vào vườn nho rậm rạp! Đinh Nhất không nghĩ ngợi, liền co chân đuổi theo, anh ta vừa chạy hai bước liền quay đầu lại nói với tôi: "Cậu ở đây đợi Bạch Kiện, yên tâm, có tôi ở đây, tên kia không chạy thoát được đâu..."

Nhìn bóng lưng Đinh Nhất nhanh chóng biến mất trong vườn nho, một câu "cẩn thận một chút nhé" còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, nhưng tôi tin tưởng vào bản lĩnh của Đinh Nhất, chắc anh ta cũng không cần những lời đó.

Lúc đợi Bạch Kiện, tôi xoay người đi đến mảnh đất bên cạnh, từ từ ngồi xổm xuống... Kim Bảo bên cạnh ngửi mùi dưới đất, nó phát ra những âm thanh âu lo nho nhỏ, vì vậy tôi liền nhẹ giọng trấn an nó mấy câu.

Phía dưới đúng là có hai gia đình, một nhà ba người, một nhà bốn người, vốn đều là những người hào hứng đi du lịch, kết quả

lại gặp tên ác ma Ngũ Cường này... Trong những người đó, nhỏ tuổi nhất là mười hai tuổi, bọn họ đều bị Ngũ Cường cắt cổ bằng một dao, thủ pháp rất gọn gàng, sạch sẽ, tên kia đúng là đã quen giết người như vậy.

Nếu loại ác đồ như Ngũ Cường không bị bắt, vậy thì không bằng trực tiếp đánh gục, nếu không một khi hắn chạy trốn được, còn không biết có bao nhiêu người bị hắn hại chết nữa.

Ngay lúc tôi đang ngẩn ra, thì sau lưng truyền đến một loạt âm thanh huyên náo, trong lòng tôi kinh sợ, nghĩ không biết có phải Ngũ Cường quay lại không? Vì vậy tôi liền rút ra con dao thép dấu ở gấu quần, sau đó quay đầu nhìn về sau lưng.

Khi tôi thấy rõ người sau lưng, lòng nhất thời nhẹ nhõm, thì ra là bọn Bạch Kiện cùng các cảnh sát đang chạy tới. Tôi thấy Viên Mục Dã cũng trong đó, xem ra Bạch Kiện đã ưng cậu ta, có thể hình dung bằng từ “bảo bối”.

Bạch Kiện thấy tôi liền thở phảo nhẹ nhõm nói: “Tốt rồi, cậu không sao, Ngũ Cương thì sao?”

Tôi đưa tay chỉ hướng Ngũ Cường chạy trốn nói: “Hắn chạy bên kia, Đinh Nhất cũng đã đuổi theo.”

Bạch Kiện nghe vậy liền dặn dò những cảnh sát đặc nhiệm sau lưng mấy câu, sau đó mấy người đó liền lập tức chạy theo hướng tôi chỉ. Thấy Bạch Kiện đã tới, trong lòng tôi coi như đã vững vàng hơn, vừa định nói cho anh ta ở chỗ đất này chôn bảy người, nhưng phát hiện Viên Mục Dã đã sớm âm trầm đứng đó, tựa như đang ngắm nhìn những thi thể mới dưới đất đó.

Vì vậy tôi liền đi đến bên cậu ta nói: “Cậu có thể nhìn thấy?”

Viên Mục Dã nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn về phía tôi nói: “Tôi không nhìn thấy bằng mắt, nhưng ở trên đất có nhiều ruồi bay quanh như vậy, tôi đoán hẳn là phía dưới có mùi máu tanh cùng

thi thể đang phân hủy hấp dẫn bọn nó.”

Tôi nghe xong liền gật đầu một cái, không nói gì nữa. Trong đầu nghĩ, tên nhóc này hiển nhiên không nói thật. Không muốn nói thì thôi! Vì vậy tôi liền xoay người nói với Bạch Kiện: “Phía dưới có chôn bảy thi thể, tôi nghĩ trong vườn nho rộng lớn này chắc chắn vẫn còn những chỗ chôn thi thể khác, chuyện này quá lớn rồi!”

Bạch Kiện nghe vậy sắc mặt trầm xuống, nhưng đây thực không phải tôi muốn hù dọa anh ta, đây đúng là nơi tên tội phạm bị truy nã Ngũ Cường đang trốn, bây giờ lại xảy ra vụ án lớn như vậy, chỉ sợ là một khi chính thức xử án, bên trên sẽ tìm một người có trách nhiệm đứng ra gánh vác.

Cũng có thể người đó chính là Bạch Kiện, anh ta là cảnh sát hình sự đã nhiều năm, cho dù có chịu áp lực lớn hơn nữa, anh ta cũng không rối loạn. Bởi vì trước mắt, việc quan trọng nhất chính là bắt được Ngũ Cường. Chỉ như vậy mới khống chế được sự việc, cũng có thể giao phó với nhân dân.

CHƯƠNG

Đổi trắng thay đen

Lúc này tôi mới nhớ tới người phụ nữ ở trang trại, vì vậy liền hỏi Bạch Kiện: "Các anh có khống chế bà chủ của trang trại này không?"

Bạch Kiện nghe xong liền gật đầu một cái nói: "Có một nữ cảnh sát ở đó giám sát rồi. Chị ta nói chị ta cũng bị ép buộc."

Tôi nghe liền cười lạnh nói: "Có phải hay không, điều tra mới biết được."

Ngay lúc chúng tôi đang nói chuyện, cấp dưới của Bạch Kiện đã bắt tay đào chỗ đất kia lên, bởi vì trước kia không nghĩ tới vụ án nghiêm trọng đến như vậy, cho nên Bạch Kiện chỉ mang tới cảnh sát đặc nhiệm lại không mang nhân viên pháp y. Vì vậy anh ta không biết làm gì hơn là gọi điện thoại về tỉnh, để bọn họ cử mấy nhân viên pháp y có kinh nghiệm tới.

Mặt đất bị xới lên, từng cỗ thi thể được đào lên theo, trong không khí lập tức tràn ngập mùi máu tanh nồng đậm. Nguyên nhân cái chết đã quá rõ ràng, đều là một dao cắt cổ, nhân viên nghiệm xác đến cũng chỉ có trách nhiệm cung cấp thêm bằng chứng pháp lý để dễ dàng kết án.

Không ngờ đột nhiên tôi nghe được xa xa truyền đến hai tiếng

súng, tôi cả kinh trong lòng, sau đó nhanh chóng chạy về hướng súng nổ. Bạch Kiện thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo tôi nói: “Không có chuyện gì đâu, hẳn là cảnh sát đã bắt được Ngũ Cường.”

Tôi nghe vậy lắc đầu một cái nói: “Đinh Nhất với Ngũ Cường đang ở chung một chỗ, liệu cảnh sát có thể bắn nhầm không?”

Bạch Kiện nghe tôi hỏi vậy thì khẳng định: “Dĩ nhiên là không rồi, tôi vừa rồi đã phân phó với họ, có một chàng trai cao lớn, đẹp trai đang đuổi theo tên tội phạm này...”

Tôi nghe Bạch Kiện miêu tả về Đinh Nhất thì rất muốn cười, chưa nói là chính xác hay không, nhưng đúng là có thể giúp cảnh sát nhận biết địch ta trong hai người họ... hai tiếng súng vừa rồi làm tim tôi đập rộn ràng.

Bởi nếu Ngũ Cường đã bị Đinh Nhất bắt giữ, cảnh sát sẽ không cần nổ súng nữa. Nếu nổ súng chứng tỏ Đinh Nhất chưa bắt được Ngũ Cường, chẳng lẽ Đinh Nhất bị thương? Nghĩ tới đó tôi cũng không kìm được tăng nhanh bước chân...

Khi tôi chạy đến chỗ tiếng súng vang lên, thì thấy Đinh Nhất cùng mấy sảnh sát đang đứng ở đó, mà Ngũ Cường lúc này đang nằm dưới đất, không có một chút sinh khí. Đồng thời trí nhớ trong tàn hồn của hắn cũng nhanh chóng chui vào đầu tôi, xem ra tên tội phạm hung hãn này cuối cùng vẫn bị cảnh sát bắn chết.

Thì ra vừa rồi Đinh Nhất đã khống chế được Ngũ Cường, nhưng không ngờ, sau khi hắn thấy cảnh sát lại trở nên hết sức điên cuồng, cố gắng thoát khỏi khống chế của Đinh Nhất, điên loạn giơ dao lên đâm về phía họng súng đã sẵn sàng lên đạn của cảnh sát đặc nhiệm...

Thế thì hắn còn nguyên vẹn được à? Người cầm đầu đội cảnh sát đặc nhiệm nã một phát súng cảnh báo, nhưng biểu hiện của

Ngũ Cường không giảm xuống chút nào, hắn trợn hai mắt đỏ quạch vọt tới. Bất đắc dĩ, cảnh sát nhanh chóng nổ phát súng thứ hai ngay chính giữa trán hắn.

Tôi nhìn thấy trí nhớ trong tàn hồn của Ngũ Cường, thấy được cuộc đời tuy ngắn ngủi nhưng đầy rung động của hắn... Ngũ Cường tên thật là Ngũ Hân, xuất thân là lính đặc công, trước khi giải ngũ đi lính ở Tây Bắc.

Sau đó, do cha hắn phải nằm liệt giường, lại không có người chăm nom, hắn không thể làm gì khác hơn là chuyển nghề, về nhà chăm cha. Nhưng khi hắn về nhà mới phát hiện, thì ra cha mình bị liệt, tất cả là do nhà hàng xóm chiếm đoạt đất của nhà hắn, cha hắn đi nói lý, nhưng bị hàng xóm là anh em họ Lưu đánh.

Thực sự nổi giận, Ngũ Hân đến nhà bí thư Triệu Nhạc chất vấn chuyện này rốt cuộc xảy ra thế nào? Nhưng Triệu Nhạc lại sầm mặt nói với Ngũ Hân: “Cậu đúng là đứa trẻ không hiểu chuyện. Nhà họ Lưu là thân thích của lãnh đạo cấp cao của huyện, hắn có chiếm của nhà cậu một ít đất thì cũng thôi đi có phải tốt đẹp rồi không? Bây giờ thì tốt rồi, người cũng bị người ta đánh liệt, còn làm cho đứa bé tốt như cậu phải chuyển nghề, làm hỏng cả tiền đồ, như thế có gì tốt chứ!”

Lúc này cuối cùng Ngũ Hân cũng đã rõ, thì ra bí thư thôn giúp anh em nhà họ Lưu cùng nhau bắt nạt cha mình! Thật ra, cha của Ngũ Hân nổi danh là người đàng hoàng tử tế trong thôn, bình thường có bị chèn ép chút cũng sẽ bỏ qua.

Nếu không phải lần này bọn họ khinh người quá đáng, cha của Ngũ Hân cũng sẽ không nói gì. Nhưng lần này ông ấy lại tìm họ nói lý, còn bị đánh bị thương. Nếu không phải cha hắn bị thương quá nghiêm trọng, cả đời không thể dậy được, không thể tự lo cho mình nữa, ông ấy cũng không gọi đứa con trai trong quân đội trở

về. Sau khi biết rõ ngọn nguồn mọi chuyện, Ngũ Hân không nói gì mà rời nhà Triệu Nhạc.

Mới đầu Ngũ Hân trở lại thôn, nhà họ Lưu và Triệu Nhạc đều thực sự lo lắng, bởi vì bọn họ biết lão Ngũ có đứa con trai một rất hiếu thảo, biết cha bị người ta đả thương sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!

Nhưng bọn họ không ngờ tới, Ngũ Hân sau đó chỉ ở nhà thành thành thật thật chiếu cố người cha bị liệt, cũng không vì chuyện này mà đi tìm nhà họ Lưu và Triệu Nhạc gây phiền toái.

Cuộc sống chớp mắt đã qua mấy năm, lão Ngũ nằm trên giường cũng không trụ được nữa mà qua đời, mấy năm ông ấy nằm đấy, con trai Ngũ Hân đều chăm sóc thỏa đáng, trên người ngay cả một miếng thịt thối cũng không bị.

Nhưng trước khi chết, lão Ngũ có một chuyện vẫn không bỏ được, chính là hôn nhân của con trai. Mặc dù đã ba lần bốn lượt nói với con, để hắn nhanh tìm một nàng dâu, nhưng con trai lần nào cũng nói chuyện này không gấp.

Không ai biết rằng, Ngũ Hân không để ý chuyện này, bởi hắn một lòng nín nhịn chờ báo thù! Trước khi làm, hắn không thể kết hôn được, nếu không sẽ làm hại đời cô gái kia.

Thì ra Ngũ Hân từ nhỏ đã không có mẹ, cha hắn một mình nuôi lớn hắn. Hắn nhớ khi còn bé, có người làm mai tới cửa bảo cha hắn đi bước nữa, một người đàn ông một mình nuôi còn cũng không dễ dàng.

Nhưng lão Ngũ sợ mẹ kế đối xử không tốt với Ngũ Hân, cho nên vẫn không tái giá, mà một mình sống với con, cứ như vậy đến khi hắn mười tám tuổi. Sau đó Ngũ Hân nhập ngũ, ở trong quân ngũ hắn rất ưu tú, thường được khen thưởng, cho nên lão Ngũ rất kiêu ngạo về con trai mình.

Chờ sau khi Ngũ Hân biết cha mình bị bệnh nặng, mới có thể không chần chừ mà giải ngũ, một lòng trở về chăm sóc cha. Nhưng Ngũ Hân trở về mới biết được nguyên nhân chân chính khiến cha hắn bị bệnh nặng, lòng hắn căm hận không chịu nổi!

Ngũ Hân biết cha mình là một người đàng hoàng, không bị người khác bắt nạt đến mức đè đầu cưỡi cổ thì tuyệt đối không tìm đối phương nói lý. Nhưng không ngờ tới hai anh em họ Lưu ỷ mình trẻ khỏe, lại đánh cha hắn tới bại liệt.

Sau đó, không những bọn hắn không bồi thường một xu tiền thuốc thang nào, lại nói cha hắn bị té ngã, không liên quan đến người khác. Đáng giận hơn là bí thư Triệu trong thôn, nhìn thấy nhà họ Lưu có tiền có thế, thì khắp nơi nói giúp nhà họ Lưu, cứ thế đem trắng nói thành đen.

CHƯƠNG

Xen vào việc của người khác

Dựa vào bản lĩnh của Ngũ Hân khi đó, làm thịt bọn họ cũng dễ như chơi, nhưng hắn nghĩ, một khi mình làm như vậy, dĩ nhiên không thể tiếp tục ở lại thôn nữa. Bây giờ cha hắn chỉ có thể nằm liệt trên giường, đến lúc đó hắn phải đi, thì không có ai chăm sóc cha.

Vì vậy Ngũ Hân quyết định, an tâm ở trong thôn chăm sóc cha mấy năm, sau khi cha hắn nhắm mắt xuôi tay, hắn mới có thể rảnh tay đi làm chuyện mình muốn.

Xong xuôi hậu sự của cha, Ngũ Hân dùng vỏ đạn đại bác mình mang từ quân đội về làm một con dao sắc. Người trong thôn thấy Ngũ Hân mấy ngày không ra khỏi nhà, phần lớn đều cho rằng hắn đã rời đi.

Không ai ngờ tới, vào một buổi tối, Ngũ Hân thừa dịp đêm tối yên tĩnh, lặng lẽ vào nhà họ Lưu bên cạnh. Nhắc tới nhà họ Lưu, đúng là tự mình tìm đường chết, bắt nạt ai không được, mà lại hết lần này đến lần khác đi bắt nạt người trung thực nhất thôn là lão Ngũ.

Theo như mọi người thường nói là: "Chó không sủa mới là chó cắn người", người đàng hoàng, khi bị bắt nạt quá cũng sẽ phản

kích... Đừng thấy thường ngày nhà họ Lưu hay to mồm, nhưng gặp phải người liều mạng như Ngũ Hân tất cả đều chẳng là gì cả!

Đêm hôm đó, trong nhà họ Lưu có tổng cộng bảy người, lão Lưu cùng vợ ngủ ở phòng phía Đông, con trai cả và vợ hắn ngủ ở phòng phía Nam cùng con trai, con trai thứ và vợ ngủ ở phòng phía Bắc.

Ngũ Hân âm thầm vào sân nhà họ Lưu, sau đó đi về phía phòng ngủ của người con thứ, hai người chưa kịp lên tiếng đã bị Ngũ Hân cắt cổ. Sau đó Ngũ Hân vào phòng lão Lưu, đúng lúc lão Lưu dậy đi tiểu, đang muốn xuống giường, nhờ ánh trăng, hắn thấy một người đàn ông toàn thân đầy máu...

Lão Lưu có bệnh tim, lúc ấy sợ quá thì "ợ" một tiếng ngã xuống đất. Nhưng Ngũ Hân cũng không khách sáo, ngay lúc đi qua người lão liền giơ dao cắt cổ lão. Sau đó đi vào trong nhà cũng một dao giải quyết bà Lưu.

Người giống như Ngũ Hân, dù hắn vì cha mình mà trả thù, nhưng chưa bao giờ để xả giận mà giết người, hoặc có lẽ đến giờ hắn chỉ giết người để giết, cho nên ra tay rất dứt khoát, một dao lấy mạng... Bởi vì trong lòng hắn, thù hận dù có lớn đến thế nào thì một dao chém xuống coi như xong hết.

Sau khi giết liên tục bốn người, lúc này khắp người Ngũ Hân đều là máu, con trai cả lão Lưu vẫn ngủ ở trong phòng lúc này mới phát hiện trong sân có chuyện khác thường, vì vậy hắn thức dậy, thuận tay cầm cái then cài cửa đi ra.

Nhưng lúc hắn thấy Ngũ Hân, nhất thời sợ đến chân nhũn cả ra... Đêm đó, Ngũ Hân giống như ác quỷ trở về từ địa ngục, trong lòng hắn chỉ có một chữ, đó là "giết".

Một ý nghĩ cũng có thể thành phật mà một ý nghĩ cúng có thể thành ma, khi Ngũ Hân làm xong con dao sắc lạnh kia, lòng hắn đã

không còn hai chữ thiện ác nữa. Con cả nhà lão Lưu có đứa con trai ba tuổi, nhưng Ngũ Hân vẫn giơ tay chém xuống, kết thúc sinh mệnh của đứa trẻ kia. Có lẽ trong lòng Ngũ Hân, điều thiện duy nhất chính là giúp bọn họ chết dứt khoát, không để bọn họ phải chết mà còn chịu thêm khổ sở.

Đêm đó, sau khi Ngũ Hân giết cả nhà họ Lưu, hắn cũng không dừng tay, thừa dịp trời chưa sáng, hắn đến nhà bí thư Triệu. May mắn là con cái lão Triệu đều công tác trên huyện, cho nên buổi tối chỉ có hai vợ chồng lão Triệu ở nhà, mới tránh khỏi cảnh nhiều người bị giết hại.

Sau khi giải quyết xong ân oán trong lòng, hắn liền đốt sạch nhà họ Triệu cùng nhà họ Lưu để hủy thi diệt tích. Sau đó hắn lên đường chạy trốn, cũng không trở về quê nhà nữa.

Những năm Ngũ Hân trốn chạy, hắn đã gây ra không ít vụ án long trời lở đất, chỉ là sau khi hắn giết người liền lập tức rời đi nơi khác, do hắn gây án chủ yếu là lén lút, nên những vụ án hắn thực sự gây ra cũng không nhiều.

Lần cướp tài sản giết tài xế taxi Dương Hoài Minh là vụ án ngoài ý muốn, lúc ấy hắn đang lướt net ở một quán cà phê, số tiền trên người cũng đủ để hắn tiêu trong mấy ngày, vì vậy hắn chờ cơ hội tìm kiếm mục tiêu mới để cướp.

Kết quả là A Khôn tới bắt chuyện với hắn, trò chuyện một chút, A Khôn tâm sự mình gần đây thiếu tiền, ngỏ ý muốn kết hợp làm một món với hắn. Ngũ Hân ở chỗ này chưa sống quen, vừa nghe A Khôn nói thế, liền lập tức đồng ý.

Vì vậy mới có sự kiện cướp giết tài xế xe taxi, hắn định sau khi lấy tiền sẽ đem cả hai người giải quyết rồi cầm tiền đi nơi khác.

Nhưng Ngũ Hân không ngờ tới, Dương Hoài Minh lại cần tiền không cần mạng, lại nói dối mật khẩu thẻ ngân hàng. Vốn đã có

tiền án, Ngũ Hân sợ A Khôn sẽ bị cảnh sát theo dõi, vì vậy liền giết Dương Hoài Minh, ném thi thể vào ao cá, sau đó bỏ xe chạy trốn.

Dựa theo thói quen cũ của Ngũ Hân, nhất định sẽ lập tức rời khỏi nơi này, có thể do đã trốn chạy nhiều năm, hắn đã mệt mỏi, vì vậy hắn ở trang trại nho này làm việc lặt vặt. Trốn ở đây có thể tạm lánh mũi nhọn, tránh được sự truy đuổi của sảnh sát.

Thật ra nếu Ngũ Hân thực sự ở đây làm việc, hắn cũng không nhanh chóng bị chúng tôi phát hiện, hắn không nên hết lần này đến lần khác xía vào việc của người khác...

Chúng tôi ban đầu gặp bà chủ trang trại tên là Kỳ Mai, chị ta cùng chồng là Tống Bằng cùng nhau kinh doanh trang trại nho này. Vốn cuộc sống hai người cũng xem như tốt đẹp, nhưng Tống Bằng có một tật xấu, đó chính là thích đánh vợ.

Bình thường lúc hai người không gây gổ thì rất tốt, nhưng khi gây gổ, Tống Bằng nhặt được cái gì liền dùng cái đó đánh Kỳ Mai, có nhiều lần Kỳ Mai bị đánh đến phải vào viện. Thậm chí có lần Kỳ Mai bị đánh đến sảy thai, nhưng Tống Bằng vẫn không hối cải, muốn đánh liền đánh. Bị đánh trong thời gian dài, Kỳ Mai chưa bao giờ dám mặc quần áo ngắn tay, bởi vì sợ người khác nhìn thấy cánh tay bị bầm tím...

Sau khi biết trang trại tìm người canh nho buổi tối và cắt tỉa cành, bao ăn ở trong một trăm ngày, Ngũ Hân liền đến đây làm việc. Lúc này, Ngũ Hân liên tục thấy Kỳ Mai bị chồng hành hung, có lúc ngay cả người ngoài như hắn cũng không nhìn nổi.

Vì vậy, một lần quả thực không nhìn nổi nữa, Ngũ Hân liền lên tiếng khuyên can, để gã ta đối xử với vợ mình tốt hơn chút, đừng mãi có phúc mà không biết hưởng. Nhưng đang lúc kích động, Tống Bằng không nghe khuyên can, còn rầy Ngũ Hân nói: “Đừng có xen vào chuyện người khác! Không muốn làm việc nữa phải

không? Không muốn làm thì cút!”

Ngũ Hân nghe vậy liền thở dài, sau đó quay đầu nói với Kỳ Mai: “Người chồng như vậy mà cô cũng ở cùng được? Hôm nay tôi giúp cô giải quyết gã, sau này tất cả đều là của cô, được không?”

CHƯƠNG

Đại án động trời

Kỳ Mai là người đàn bà nhát gan, trong nhất thời nghe không hiểu ý trong lời Ngũ Hân nói, vì vậy cũng mờ mịt gật đầu một cái. Ngũ Hân nhìn thấy Kỳ Mai đã đồng ý, liền lấy từ sau lưng ra một con dao, một dao cắt qua cổ Tống Bằng.

Tống Bằng chưa kịp biết chuyện gì xảy ra đã cảm giác trước ngực ấm ấm, cúi đầu nhìn thấy trên cổ mình máu đang chảy ra như suối... Kỳ Mai bên cạnh sợ đến choáng váng, toàn thân cứng ngắc đứng đó.

Ngũ Hân nhìn Tống Bằng nằm trên đất đã chết hẳn, liền nói với Kỳ Mai: "Tôi đem gã chôn ở vườn nho làm phân bón, chuyện này cô không nói ra, tôi cũng không nói ra, thì vĩnh viễn không có ai biết chồng cô đã đi đâu..." Sau khi nói xong hắn đem thi thể Tống Bằng chôn ở sâu trong vườn nho.

Bắt đầu từ đó, hắn trở thành ông chủ vườn nho này, hắn và Kỳ Mai như hai vợ chồng sống cùng nhau vậy. Nhưng nói dối cũng chỉ là nói dối. Tống Bằng đột nhiên biến mất, cứ cho là Kỳ Mai không nói, bạn bè người thân của Tống Bằng cũng sẽ hỏi đến.

Đầu tiên, người đến trang trại chính là bố mẹ chồng của Kỳ Mai, bọn họ thường đến thăm con trai và con dâu, nhưng tới thì

thấy con trai đã ra ngoài, còn con dâu lại ở nhà cùng một người khác.

Vì vậy bọn họ lập tức gọi điện cho Tống Bằng, muốn hỏi xem đã xảy ra chuyện gì. Nhưng điện thoại của Tống Bằng sao có thể liên lạc được? Sau đó hai ông bà bắt đầu mắng con dâu, chất vấn chị ta, con trai họ rốt cuộc đã đi đâu?

Kỳ Mai không muốn giết người, chị ta chỉ muốn mời hai ông bà này rời đi thôi, vì vậy liền sầm mặt nói: “Con bảo Tống Bằng ra ngoài chính là anh ấy ra ngoài rồi, đâu có nói nhảm! Cha mẹ nhanh đi đi! Không có việc gì chớ xen vào chuyện của chúng con được không?”

Hai ông bà trước giờ chưa từng nghe con dâu nói như vậy, tức giận đến nghẹn thở, không những nói không đi, còn nói kêu người tới cùng Kỳ Mai nói lý, tại sao con dâu này lại bất hiếu như vậy!

Những lời ấy đúng lúc bị Ngũ Hân vừa trở về nghe được, vì vậy hắn lạnh lùng nói với cha mẹ Tống Bằng: “Ông chủ đang làm việc, nếu ông bà muốn gặp anh ta thì để tôi dẫn ông bà đi.”

Cha mẹ Tống Bằng vì nóng lòng muốn gặp con trai để tố cáo, không nghĩ nhiều liền theo Ngũ Hân đi ra vườn nho. Sau đó không cần nói cũng biết, cha mẹ Tống Bằng bị Ngũ Hân dẫn đến chỗ mai táng Tống Bằng, để ba người bọn họ được đoàn tụ,...

Khi Kỳ Mai thấy Ngũ Hân trở về một mình, trong lòng cũng biết cha mẹ chồng đã bị giết rồi, vì vậy cũng không dám hỏi nhiều, tiếp tục cùng Ngũ Hân kinh doanh trang trại nho.

Có thu nhập hợp pháp, Ngũ Hân bình thường sẽ không giết người, những người sau này bị hắn giết và chôn trong vườn nho đều là những người quen biết Tống Bằng, Ngũ Hân sợ họ không nhìn thấy Tống Bằng sẽ sinh lòng nghi ngờ, nên chi bằng giết hết bọn họ.

Ví dụ như cái hố chôn hai nhà này, họ chính là khách quen của nơi này, cho nên rất quen thân với Tống Bằng, vì vậy lúc đến có hỏi mấy câu, nên mới dẫn đến họa sát thân...

Khi tôi và Đinh Nhất đến, Ngũ Hân theo bản năng cũng cảm thấy nguy hiểm, vì vậy hắn hết lần này đến lần khác muốn lừa chúng tôi vào vườn nho, để ra tay với chúng tôi ở đó. Nhưng tất cả mọi việc không được như ý hắn, sau đó hắn bảo Kỳ Mai bỏ thuốc vào thức ăn của chúng tôi, nhưng rốt cuộc chúng tôi vẫn không ăn.

Thật ra Ngũ Hân vẫn luôn biết kết cục cuối cùng của mình sẽ thế nào, cho nên khi hắn nhìn thấy cảnh sát mới trở nên điên cuồng như thế, có lẽ hắn cảm thấy hắn giết nhiều người như vậy cũng đã mệt mỏi, không bằng sớm kết thúc hết thảy mọi chuyện... Sau khi tôi căn cứ theo trí nhớ của Ngũ Hân, đã đào lên được mười bảy cỗ thi thể lớn nhỏ ở vườn nho mênh mông này, ngay cả Bạch Kiện cũng phải thừa nhận, rất lâu rồi chưa từng thấy vụ án mạng nào lớn như vậy! Bây giờ suy nghĩ lại một chút liền thấy thực sự đáng sợ, Ngũ Hân cuối cùng cũng bị bắn chết, nếu hắn lại chạy thoát được vậy thì anh ta cũng không cần mặc cảnh phục nữa rồi, mà sớm bị đuổi khỏi ngành. Tôi nghe vậy liền khuyên anh ta đừng quá lo lắng, tôi tin chỉ cần anh ta còn mang trên người huy hiệu cảnh sát, thì chắc chắn anh ta sẽ giữ vững được nó.

Sau đó Kỳ Mai bị bọn Bạch Kiện đưa về cục, chúng tôi đương nhiên cũng đi theo. Trên đường, Bạch Kiện hỏi tôi, trừ những vụ án này ra, Ngũ Hân còn gây thêm vụ án nào khác không?

Tôi nhỏ giọng nói bên tai anh ta: "Nếu anh muốn vụ án này thành vụ động trời, thì tôi có thể đem vụ án trước của hắn nói một lượt."

Bạch Kiện nghe vậy thực sự hoảng sợ nói: "Nghiêm trọng như vậy à? Vậy để tôi cân nhắc một chút..."

Tôi cười một tiếng rồi không nói gì nữa... Nhưng lúc này tôi lại phát hiện, Viên Mục Dã đang cầm trong tay con dao làm từ vỏ đạn đại bác của Ngũ Hân, đây không phải là hung khí ư? Sao có thể tùy tiện để cậu ta cầm đi như vậy?

Nhưng tôi nhìn thấy Bạch Kiện không nói gì, nên tự nhiên cũng không hỏi nhiều nữa. Nhưng nếu để cho chú họ nhìn thấy con dao này, chú ấy có thể nghĩ cách đoạt về tay hay không? Con dao này chắc chắn không thua kém thanh "Thiên Nhân Trảm"! Hơn nữa còn làm từ vỏ đại bác!

Buổi tối hôm đó, chúng tôi bị Bạch Kiện giày vò đến khuya mới ghi chép xong tình tiết vụ án. Kỳ Mai có bị xem là đồng phạm hay không, phải ra tòa mới biết được...

Cũng không biết do ăn phải đồ hư, hay do ngửi thấy nhiều tử khí, mà sau khi chúng tôi về đến nhà, Kim Bảo liền bị bệnh, nó nôn hết đồ ăn ban ngày ra ngoài.

Việc này làm hai chúng tôi hoảng sợ, vì vậy liền đem nó đến phòng khám thú cưng gần đó. Đến khi bác sĩ từ nhà chạy tới, Kim Bảo đã rất khó chịu, nước mắt, nước miếng chảy ra tứ tung.

Bác sĩ nhìn thấy vậy, hoài nghi nó bị dại, nhưng hằng năm chúng tôi đều đưa nó đi tiêm phòng, cho nên không loại trừ khả năng nó bị cúm dạ dày. Dù là bệnh gì nhưng đến mức này, trước hết nên truyền nước.

Bởi Kim Bảo rất khó chịu, cho nên nó vẫn rên rỉ mãi, Đinh Nhất không ngừng an ủi nó, trên mặt anh ta biểu hiện sự dịu dàng hiếm có... Nhìn nó bị khó chịu như vậy, tôi thật hối hận khi mang nó ra ngoài chơi. Vốn muốn cho nó có một ngày vui vẻ đáng nhớ, kết quả lại thành sự việc đáng sợ đến khó quên. Không có cách nào, ai bảo nó theo hai người chủ đi đến đâu gặp phốt đến đấy như chúng tôi.

Sau đó chúng tôi về nhà cũng đã là 3 giờ sáng, Kim Bảo được truyền nước cảm thấy tốt hơn nhiều, cũng không rên rỉ nữa. Nhưng bác sĩ vẫn dặn dò chúng tôi trở về phải quan sát tốt, nếu phát hiện điểm dị thường thì phải đưa đến phòng khám ngay.

Bất đắc dĩ, tôi với Đinh Nhất thay nhau canh chừng nó, nhưng tôi chỉ nhìn một lúc, Đinh Nhất bảo tôi đi ngủ trước, buổi sáng đổi lại cho anh ta ngủ. Có thể bởi tôi lo lắng cho Kim Bảo, nên lật tới lật lui vẫn không ngủ được... Kết qua một đêm ấy cả hai chúng tôi đều chẳng ai ngủ được ngon giấc.

CHƯƠNG

Nước tiểu đồng tử

Sáng hôm sau Kim Bảo đã tốt hơn nhiều, nó đã có thể ăn uống được, so với dáng vẻ ốm yếu của tối qua thì nó như biến thành con chó khác vậy! Xem ra nó đã không sao rồi, nỗi lo lắng treo lơ lửng trong lòng chúng tôi từ tối qua cũng có thể đặt xuống.

Con chó nhỏ này cũng đã đi theo chúng tôi mấy năm, mặc dù ban đầu nuôi nó là do quan hệ với Hàn Cẩn. Nhưng bất kể là nuôi mèo hay chó gì, thì một khi đã nuôi rồi liền không nỡ bỏ nữa.

Sau đó chú Lê nói với chúng tôi, Kim Bảo ngày đó bị bệnh có lẽ do đã hít vào quá nhiều thi khí, giác quan của chó nhạy cảm hơn của con người rất nhiều, đối với chúng ta, mùi đó không hề gì, nhưng đối với nó thì đã là rất kích thích. Từ đó về sau, tôi không dám mang Kim Bảo rời nhà quá bán kính năm cây số nữa.

Sau hai tuần, Bạch Kiện mời tôi và Đinh Nhất một bữa cơm, anh ta nói, vụ án của Ngũ Hân đã kết thúc, toàn Cục cảnh sát bọn họ không bị rắc rối gì nữa, hơn nữa còn được lãnh đạo cấp trên khen ngợi.

Tôi nghe vậy buồn cười nói: “Cấp trên khen ngợi các anh, anh liền khen ngợi tôi.”

“Đó là dĩ nhiên, lần này không có cậu và Đinh Nhất hỗ trợ, hậu

quả thật đúng là không dám tưởng tượng, Ngũ Hân đúng là không phải kẻ bình thường. Bất luận thân thủ hay chỉ số thông minh đều không thể đánh giá thấp." Bạch Kiện thành thật nói.

Bởi vì Bạch Kiện tha thiết mời chúng tôi một bữa tiệc lớn, nên chúng tôi chọn đi ăn buffet ở hải sản đế vương 499 tệ một suất... đoán chừng chúng tôi ăn bữa này, Bạch Kiện phải đau lòng mất nửa năm.

Không ngờ chúng tôi chọn địa điểm ăn buffet đắt như vậy, mà Bạch Kiện còn mang cả Viên Mục Dã đi cùng, xem ra anh ta đúng là vừa ý thằng nhóc này. Nhưng Bạch Kiện lại thừa dịp thằng nhóc kia đi lấy hải sản, nhỏ giọng nói với tôi: "Anh chàng này cái gì cũng tốt, nhưng lại không hòa hợp với mọi người, cậu nhìn ngoài mặt cậu ta rất khách sáo với mọi người, nhưng lại không thích gần gũi ai! Tôi không có cách gì hơn là đưa cậu ta ra ngoài cùng."

Tôi nghe vậy liền cười nói với anh ta: "Tôi thấy anh quá quan tâm rồi, nói không chừng là người ta không thích tiếp xúc quá nhiều với người khác đấy chứ?"

Chúng tôi đang nói chuyện thì đã thấy Viên Mục Dã bưng hai con cua hoàng đế quay trở lại, xem ra khẩu vị tên nhóc này không tệ! Kết quả cậu ta đem hai con cua để trên bàn nói: "Hai con này quá nhỏ, nhưng may mà được cái tươi."

Bạch Kiện nghe vậy lập tức trợn cả mắt, tôi nghĩ anh ta đã bắt đầu hối hận, tại sao lại gọi tên nhóc này đi cùng. Tôi nín cười ăn con cua hoàng đế của mình...

Thật ra Bạch Kiện còn chưa hiểu Viên Mục Dã, nếu không nhất định sẽ không chủ động gọi tên nhóc này đi cùng. Mặc dù tôi hiện tại chưa thăm dò được tình hình của cậu ta, nhưng có thể khẳng định, cậu ta chắc chắn là một kẻ thích một mình.

Sau đó tôi và Bạch Kiện vừa ăn vừa nói chuyện, vô cùng náo

nhiệt, nhưng Đinh Nhất và Viên Mục Dã ngồi bên chỉ cắm đầu vào ăn. Sau đó tôi đột nhiên phát hiện, Viên Mục Dã thỉnh thoảng đem một vài con tôm đã bóc vỏ len lén ném xuống dưới gầm bàn.

Tôi rất tò mò, nên cố ý làm rơi đũa xuống dưới đất, sau đó cúi người xuống nhặt. Ai ngờ tôi thấy được một cái tay nhỏ từ dưới khăn trải bàn vươn tới nhặt tôm dưới đất...

Tôi âm thầm giật mình, không nghĩ tới Viên Mục Dã sẽ mang tiểu quỷ mình nuôi đi ăn cơm, cậu ta không sợ nơi này nhiều người, dương khí quá nặng sao? Nghĩ vậy tôi liền nổi lòng xấu, đem thịt tôm dính mù tạt, thừa dịp Viên Mục Dã chưa chuẩn bị, liền ném về phía Viên Mục Dã vừa nãy ném tôm.

Cánh tay tiểu quỷ kia quả nhiên không nghĩ ngợi liền đưa tay nhặt thịt tôm về, kết quả là khi tôi nhìn về phía Viên Mục Dã, thấy cậu ta đột nhiên đứng bật dậy, giống như bị người ta đá một cái thật mạnh.

Bạch Kiện bên cạnh thấy vậy, tò mò hỏi cậu ta: “Sao thế?”

Viên Mục Dã lúng túng lắc đầu: “Không... không có chuyện gì.”

Tôi nhìn chuyện xấu mình vừa làm thành công mà tâm tình tốt hẳn lên, nhất thời ngon miệng không ít, lại tiếp tục ăn thật nhiều. Nhưng tôi vạn lần không ngờ, tiểu quỷ dưới bàn lại thù dai đến vậy, bị tôi chơi một vố liền muốn báo thù tôi...

Lúc tôi đang ăn, thấy hơi buồn vệ sinh liền đứng dậy, nhưng vừa đi vào WC, tôi liền cảm thấy lạnh sau lưng. Bây giờ tôi không giống ngày xưa, một khi bên người có tà ma xuất hiện, tôi vẫn có thể cảm nhận được.

Vì vậy tôi liền giả bộ như không biết, tiếp tục tháo dây lưng, cùng lúc đó, tôi đem răng thú trước ngực lấy ra... Khi một lần nữa cảm nhận được âm vật tiến tới gần mình, tôi liền quay người, lập tức thấy một thằng bé da xanh xám đứng sau lưng, đang giương

nanh múa vuốt muốn đẩy tôi!

Thật ra lúc đó, tôi chỉ muốn dùng răng thú dọa nó, nhưng tôi quên là lúc đó tôi đang rất buồn tiểu, kết quả là khi tôi đột ngột quay người, vừa lúc tiểu đầy mặt nó... Chỉ nghe thấy tiểu quỷ đó phát ra tiếng kêu chói tai, sau đó giống như một trận gió chạy nhanh ra ngoài.

Tôi nghe nó kêu như vậy lòng cũng căng thẳng, không nghĩ tới nước tiểu đồng tử của tôi có uy lực lớn như vậy! Vì vậy tôi liền nhanh chóng thắt lại dây lưng chạy ra ngoài, kết quả là thấy mặt mày Viên Mục Dã xanh mét, đang chuẩn bị muốn đi.

Tôi thấy vậy vội vã đuổi theo nói: “Cái đó... Cậu muốn đi à?”

Viên Mục Dã nghe vậy liền sầm mặt nói: “Tôi hơi không thoải mái, thứ lỗi không tiếp nữa.”

Tôi nhìn bóng lưng vội vã của Viên Mục Dã, trong lòng cảm thấy mình hơi quá, vì vậy liền kéo Đinh Nhất nói: “Đừng ăn nữa, nhanh đi nhà chú Lê một chuyến đi...”

Bạch Kiện buồn bực, hô lớn theo hướng bóng lưng chúng tôi: “Sao các cậu đều đi hết thế, đây chính là buffet hải sản đế vương 499 một suất đấy.”

Khi chúng tôi đến nhà chú Lê, chú ấy vừa mới đi ngủ, mặt đầy khó chịu khoác áo đi ra mở cửa cho chúng tôi, trong miệng còn khẽ lầu bầu: “Buổi tối muộn như vậy, không ngủ còn chạy tới đây làm gì... Gấp đến lửa đốt mông chắc?”

Sau khi vào cửa tôi liền vội hỏi: “Nếu tiểu quỷ bị nước tiểu của đồng tử dội vào sẽ như thế nào ạ?”

Chú Lê ngáp một cái nói: “Có thể thế nào chứ, nhẹ thì chịu khổ một chút, nặng thì bị tổn thương thần hồn.”

“Có biện pháp nào cứu chữa không ạ?” Tôi tiếp tục hỏi

Chú Lê lúc này mặt đầy nghi ngờ nói: "Cháu nuôi tiểu quỷ à?"

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Không phải cháu nuôi, nhưng cháu trêu người ta, đem tiểu quỷ nhà người ta ra thử nước tiểu."

Chú Lê nghe vậy liền nín cười nói: "Ai ui! Không phải cháu là đồng tử chứ? Vậy cũng đáng đời tiểu quỷ xui xẻo kia, còn có thể gặp một đồng tử già như vậy."

Nghe chú ấy nói vậy, cái mặt mo của tôi đỏ lên: "Chú đừng nói những thứ vô dụng đó nữa, mau nghĩ biện pháp chữa trị chút đi, đừng để nó hồn phi phách tán!"

CHƯƠNG

"Quan tài tử"

Chú Lê nghe xong cười khan mấy tiếng, sau đó lắc đầu một cái nói: "Hẳn là không có chuyện gì lớn đâu, cháu đã là lão đồng tử rồi, nước tiểu cũng khác với đồng tử nhỏ tuổi... cho nên uy lực không lớn đâu, nhiều nhất chỉ có thể cho tiểu quỷ kia một bài học thôi, khẳng định lần sau không dám trêu chọc cháu nữa."

Mặc dù chú ấy đã nói vậy, nhưng trong lòng tôi vẫn không yên, vì vậy tôi bảo Đinh Nhất lái xe đưa tôi đến phòng trọ của Viên Mục Dã, nhỡ đâu có vấn đề gì liền mời chú Lê đến giúp đỡ.

Nhưng Đinh Nhất nghe vậy rất không vui, lạnh giọng nói: "Có thể nuôi tiểu quỷ thì dĩ nhiên có biện pháp xử lý chuyện này rồi, hơn nữa tiểu quỷ kia muốn hù cậu, nó đáng đời thôi..."

Tôi nghe cũng thấy hơi chột dạ nói: "Trước đó thực ra tôi đã chơi xấu tiểu quỷ đó..."

Đinh Nhất vừa lái xe đến trước nhà Viên Mục Dã, tôi không lập tức đi vào, mà đến tiệm nhỏ bên cạnh mua ít bánh mà trẻ con thích ăn. Dỗ con nít mà, mua một ít thức ăn đến so với đến tay không thì tốt hơn chút.

Bởi vì sắc mặt Đinh Nhất hơi không tình nguyện, cho nên tôi bảo anh ta chờ ở xe! Dẫu sao thì lần này tôi cũng có ý đi vào xin

lỗi, mang vị “Thần mặt đen” như anh ta vào cùng thì thật không thích hợp.

Kết quả là khi Viên Mục Dã ra mở cửa nhìn thấy tôi, sắc mặt hơi sầm xuống một chút, sau đó ngay lập tức khôi phục lại bình thường nói: “Anh Trương? Đã trễ thế này rồi, có chuyện gì sao?”

Tôi hơi lúng túng, liền cười rồi lắc túi quà vặt trong tay nói: “Cậu bảo thân thể không thoải mái mà, cho nên tôi đến xem chút, có việc gì không...”

Viên Mục Dã giương mắt nhìn Đinh Nhất phía sau, sau đó nghiêng mình qua để tôi vào. Sau khi đi vào nhà, trước hết tôi nhìn bốn phía một chút, sau đó quay đầu nói: “Cái đó... Tiểu quỷ kia không sao chứ?”

Viên Mục Dã nghe vậy thì bình tĩnh nhìn tôi một lúc lâu, sau đó sâu kín nói: “Mới vừa dỗ nó ngủ rồi, từ lúc trở về nó cứ khóc không ngừng...”

Tôi vừa nghe vậy thì càng thêm ngượng ngùng, dẫu sao tôi cũng là người lớn, bất kể nó là người hay quỷ thì đều nhỏ hơn tôi rất nhiều, bắt nạt một đứa con nít quả thực khó nói nên lời.

Vì vậy tôi liền đem quà vặt trong tay để lên bàn, cười bồi nói: “Không sao thì tốt rồi... Quả thực tôi không cố ý! Tôi ít khi tiếp xúc với những linh thể như nó, cho nên không biết làm như vậy sẽ thương tổn tới nó...”

Nhưng Viên Mục Dã lại không mặn không nhạt nói: “Không việc gì, điều này không thể trách anh, chủ yếu do nó không ngờ tới anh lại là đồng tử.”

Cậu ta vừa nói vậy, cái mặt mo của tôi cũng lập tức đỏ lên, không biết nên làm sao tiếp lời.

Sau đó tôi không biết nên nói gì nữa, vì vậy liền nói: “Tiểu quỷ

này của cậu là được gia truyền hay tự cậu nuôi…” Sau khi hỏi xong tôi cũng khinh bỉ chính mình, tiểu quỷ thì làm gì có chuyện gia truyền.

Nhưng lại thấy Viên Mục Dã vô cùng nghiêm túc trả lời tôi: “Nó là em trai tôi, lúc sáu tuổi nó bị chết yểu, bởi nó có tình cảm rất tốt với tôi nên vẫn không chịu rời đi. Vì không để nó biến thành ác linh, tôi chỉ có thể luyện nó thành như bây giờ, rồi luôn mang theo bên người…”

“Cậu ấy là Kuman Thong à?” Tôi tò mò nói

Viên Mục Dã lắc đầu một cái nói: “Cũng không khác lắm, bởi phương pháp luyện chế khác nhau, cho nên em trai tôi là một tiểu quỷ rất hiền lành.”

Tôi nghe liền thầm nghĩ, hiền lành? Có ư? Nếu tôi là người bình thường, vậy thì lúc ở nhà vệ sinh trong quán ăn vừa nãy chẳng phải đã bị hù chết rồi ư… Lúc này Viên Mục Dã như là nhìn hiểu tôi đang nghĩ gì, liền nhún vai với tôi nói: “Thật ra lúc đó nó chỉ muốn đùa dai, dù sao anh cũng chơi xấu nó trước…”

Tôi nghe cậu ta nói thế liền lúng túng cười nói: “Thật ra trong WC tôi cũng chỉ muốn đùa nó chút thôi, nhưng lúc đó đang buồn vệ sinh… nó lại xuất hiện đúng lúc đó, tôi không nhịn được… Đúng rồi, em trai cậu có chuyện gì không? Tôi nghe nói tiểu quỷ bị… có thể bị tổn thương thần hồn.”

“Đạo hạnh thấp thì có thể bị như vậy, nhưng em trai tôi không bị đâu, nhiều nhất chỉ khó chịu chút thôi…” Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Tôi nghe vậy trong lòng lại hơi không thoải mái, vì vậy liền đem túi quà vặt đến trước mặt Viên Mục Dã nói: “Ngày mai nó tỉnh lại, cậu đem những thứ này cho nó, coi như anh trai tôi đây bồi tội với nó.”

Ai ngờ Viên Mục Dã lại lộ ra ánh mắt giảo hoạt nói: “Không cần đâu, anh vẫn nên tự nói với nó đi...”

Cậu ta vừa dứt lời, tôi liền cảm thấy sau cổ chợt lạnh, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đúng là con tiểu quỷ ở WC lúc trước, bây giờ đang mặt đầy tức giận đứng sau lưng tôi, thổi khí lạnh vào cổ tôi.

Tôi xem vậy liền trợn mắt, như vậy còn hiền lành ư? Nếu không phải anh trai nó đang ở đây, tôi đã đánh nó một trận rồi... Ai ngờ ngay lúc đó, tiểu quỷ kia đột nhiên hét lên một tiếng rồi chạy biến về phòng, đóng cửa thật mạnh.

Tôi hơi bất đắc dĩ giơ cao tay nói với Viên Mục Dã: “Tôi không làm gì đâu... Tôi vô tội.”

Viên Mục Dã đầu tiên nghi ngờ nhìn tôi, sau đó liền dời mắt đến răng thú trước ngực tôi, rồi hết sức kinh ngạc nói: “Anh lại có vật này hộ thân à? Xem ra em trai tôi sau này không dám trêu đùa với anh đâu.”

Tôi cúi đầu nhìn về phía cái răng thú trước ngực, trong đầu nghĩ, nếu cậu ta có thể nhận ra vật này, vậy bản lĩnh khẳng định là cao hơn tôi, nghĩ vậy liền muốn thăm dò cậu ta chút, tôi liền mở miệng nói: “Tình huống của tôi chắc cậu biết chứ?”

Viên Mục Dã gật đầu nói: “Anh Bạch đã nói với tôi một chút, anh ấy nói anh... rất đặc biệt”.

Sau khi nghe cậu ta đánh giá, tôi liền bật thốt lên: “Thật ra thì cậu cũng rất đặc biệt...”

Mặc dù đêm đó, ban đầu chúng tôi trò chuyện không trôi chảy lắm, nhưng sau đó lại tốt đẹp, càng trò chuyện càng muốn nói nhiều hơn. Cũng từ đêm đó trở đi, tôi thay đổi cái nhìn về cậu ta, tôi thấy Viên Mục Dã cũng không phải người không thể thân cận như vẻ bề ngoài.

Theo như lời cậu ta, từ nhỏ đã là một "quan tài tử", cũng là một sao chổi. Quê cậu ta là một thôn miền núi nhỏ ở Quảng Tây, mẹ cậu ta chết khi đang sinh cậu con trai này.

Khi mọi người nghĩ là cả mẹ lẫn con đều không qua được, bắt đầu chuẩn bị hậu sự thì mẹ Viên Mục Dã lúc này đã tẩm liệm và bị đưa vào quan tài lại sinh ra một đứa bé mũm mĩm nặng đến bốn cân, cũng chính là Viên Mục Dã.

Chuyện như vậy xảy ra, những người tổ chức tang lễ đều sợ choáng váng, ngay cả cha cậu ta cũng đứng ngẩn ra trước quan tài, không biết có nên ôm con từ quan tài ra không...

CHƯƠNG

Mệnh cách đặc biệt

Nếu như dùng góc độ khoa học để giải thích chuyện này thì rất khó, nhiều lắm thì nghĩ Viên Mục Dã chưa chết trong bụng mẹ, mà chỉ không cựa quậy thôi, người nhà liền nghĩ cậu bé đã chết. Lúc đó nếu đến bệnh viện huyện để sinh đẻ, có lẽ mẹ của Viên Mục Dã cũng không chết, mà cậu ta cũng không trở thành "quan tài tử" trong mắt mọi người.

Mặc dù mọi người trong thôn đều nói Viên Mục Dã là sao chổi, hẳn nên chết cùng mẹ cậu ta lúc hạ táng nhưng bà nội của Viên Mục Dã lại phản đối, dẫu sao cũng là cháu trai ruột, lại còn là một bé trai mũm mĩm, các người nói là sao chổi thì là sao chổi chắc?

Nhưng đúng là cha Viên Mục Dã không thích cậu ta, có lẽ trong tiềm thức ông ấy luôn cảm thấy Viên Mục Dã đã hại chết vợ mình, cho nên từ nhỏ ông ấy đã không quan tâm cậu ta. Hơn nữa người trong thôn đều nói Viên Mục Dã là sao chổi, như vậy ông ấy càng không thích đứa con trai này.

Viên Mục Dã trước sáu tuổi luôn ở với bà nội, vì bà nội vẫn luôn không tin cháu trai mình là sao chổi chuyển thế. Cho nên đến khi sức khỏe bà càng ngày càng không tốt, cha Viên Mục Dã mới không thể không đón hai bà cháu về.

Nhưng lúc này trong nhà đã có mẹ và em trai mới, cũng may người mẹ mới đối với Viên Mục Dã cũng không tệ, em trai mới suốt ngày quấn lấy cậu ta gọi anh trai.... Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, năm Viên Mục Dã mười ba tuổi, nhà cậu ta xảy ra một việc lớn thay đổi hoàn toàn số mệnh cậu ta...

Năm ấy cậu ta mới lên lớp bảy, người nhà đưa cậu ta đi học ở thị trấn xa nhà một trăm cây số, mỗi lần được nghỉ, Viên Mục Dã sẽ mua một ít đồ ăn ngon về cho bà nội và em trai.

Nhớ mùa hè năm đó vô cùng oi bức, trẻ con trong thôn đều đi đến những ao lớn bên cạnh để tắm. Những cái ao này với người lớn cũng không phải quá sâu, chỉ chừng hai mét, nhưng với đứa em trai năm sáu tuổi của Viên Mục Dã thì quá sâu, cho nên Viên Mục Dã không để em trai tới đây tắm cùng những đứa trẻ khác trong thôn.

Nhưng buổi trưa hôm đó, Viên Mục Dã ở nhà làm bài tập hè, không trông chừng em một lúc... Cho nên mới tới trưa, những đứa trẻ trong thôn chạy về nhà họ nói, Viên Lỗi nhà cậu ta rơi vào vũng nước sâu rồi không lên được!

Cha cậu ta đang làm việc liền vứt lại hết, vội vàng chạy tới nơi đứa bé kia chỉ... Theo lý mà nói, cái ao này chỉ sâu hai mét, cho dù cha Viên Mục Dã không cứu được con trai, thì mình cũng không có gì nguy hiểm.

Nhưng số mệnh hết lần này đến lần khác đùa giỡn nhà họ, Viên Bảo Sơn xuống cứu con cũng không trở lại được, hai cha con cùng mất mạng ở ao nước đó.

Viên Mục Dã chạy tới sau đúng lúc thấy mọi chuyện, cậu ta liền về gọi những người lớn bơi lội giỏi trong thôn tới, nhưng khi mọi người đều tới lại thế nào cũng không thể tìm thấy Viên Bảo Sơn và Viên Lỗi.

Cuối cùng, mọi người trong thôn mượn máy bơm, hút sạch nước trong ao mới tìm được thi thể hai cha con. Nhưng điều khiến mọi người cảm thấy quái dị chính là khi toàn bộ nước đã bị hút lên, xác lão Viên lại vùi sâu dưới đáy bùn ao, con trai ông ấy thì cách đó không tới một mét trên đống bùn.

Mẹ kế Viên Mục Dã biết chuyện, liền nổi điên, chạy đến trước cái ao, sau khi nhìn thấy cảnh tượng đó, thì chân mềm nhũn rồi ngất đi... Lẽ ra đây chỉ là việc ngoài ý muốn, có trách thế nào cũng không thể đổ lên đầu Viên Mục Dã. Nhưng những người trong thôn rất mê tín, nói Viên Mục Dã khắc chết cha và em trai, còn nói nếu không đưa cái đứa "quan tài tử" này về nhà thì đã không có thảm kịch này xảy ra.

Nghe nhiều, mẹ kế Viên Mục Dã cũng tin tưởng như thế, hơn nữa cùng lúc tang chồng, tang con, đây cũng là việc khó có người bình thường nào tiếp nhận được, cho nên bà ấy dù sao cũng cần giải tỏa nỗi đau buồn trong lòng.

Vì vậy, người đàn bà vẫn luôn hiền lành này đem Viên Mục Dã đuổi ra khỏi nhà, nhưng bà nội Viên Mục Dã không đồng ý, liền làm rùm beng lên với con dâu, kết quả là bởi vì bà nội đã lớn tuổi rồi, hơn nữa cũng vừa gặp liên tiếp tang con trai và tang cháu trai, cũng rất đau buồn, liền qua đời. Lúc này thì đúng là Viên Mục Dã đã tứ cố vô thân, không còn một người thân thích nào trên đời nữa.

Bởi vì có tin đồn cậu ta là "quan tài tử", khắc chết cả cha lẫn mẹ nên ngay cả thân thích cũng không muốn nhận nuôi vì sợ xui xẻo.

Viên Mục Dã rơi vào đường cùng, đành phải trở về trường học kể lại tình hình của mình cho giáo viên. May mà Viên Mục Dã gặp được người thầy chủ nhiệm tốt, ông ấy đưa cậu ta ra cục dân

chính xin nhận trợ giúp, kiên quyết không để học sinh của mình phải lưu lạc đầu đường xó chợ.

Bởi vì lúc đó Viên Mục Dã đã mười ba tuổi, cho nên gia đình bình thường sẽ không nhận đứa con nuôi lớn như vậy, vì thế cậu ta chỉ có thể tạm thời ở trong viện mồ côi. Những năm tháng cậu ta sống ở đó đã giúp cậu ta quen với người canh cổng - ông Chu.

Vừa mới vào viện mồ côi, Viên Mục Dã không thích ứng được, tính cách ngày càng lầm lì. Mặc dù trước đó cha cậu ta không thích con trai mình, nhưng cậu ta vẫn cảm nhận được sự ấm áp của việc có người thân.

Nhưng bây giờ cậu ta là cô nhi, ở trên đời này không còn một ai thân thích nữa, từ trong nội tâm cậu ta thấy vô cùng cô đơn... cho đến khi ông Chu đột nhiên đi tới trước mặt cậu ta, nói cho Viên Mục Dã: "Cháu có biết em trai cháu vẫn luôn đi theo bên cạnh cháu không?"

Viên Mục Dã quả thực không thể tin được lời ông ấy. Em trai mình chết đuối ở trong ao, sao lại có thể đi theo mình được? Ông Chu thấy cậu ta không tin, liền lấy vật gì đó lau vào mắt cậu ta.

Đến khi Viên Mục Dã mở mắt ra, thế giới của cậu ta đã thay đổi, cậu ta nhìn thấy em trai trước kia vẫn luôn đi theo mình - Viên Lỗi. Chẳng qua là dáng vẻ bây giờ của nó hơi đáng sợ, không những toàn thân xám xanh mà còn nhỏ nước ròng ròng.

Đây đúng là người thân của Viên Mục Dã, có thể thấy lại người thân thật là một cảm giác tuyệt vời, vì vậy cậu ta không chút nghĩ ngợi liền bế em trai lên. Viên Mục Dã chưa từng nghĩ đến việc có thể gặp lại được em trai như vậy, có thể cậu ta vẫn được ông trời thương xót.

Sau đó ông Chu nói với Viên Mục Dã, ông ấy là một thầy âm dương, vì muốn lấy được tiền lương hưu nên mới làm gác cổng ở

đây. Thời điểm Viên Mục Dã mới tới viện mồ côi, ông Chu thấy mệnh của cậu ta vô cùng kỳ lạ, nhìn một cái đã biết cậu ta hợp với nghề, vì vậy lúc này mới giúp Viên Mục Dã gặp mặt em trai.

CHƯƠNG

Tin tức nặng ký

Vì em trai, cũng để thoát khỏi mệnh sao chổi, cuối cùng Viên Mục Dã đã nhận ông Chu làm thầy, theo ông ấy học thuật âm dương. Sau đó, khi Viên Mục Dã lên lớp 11, ông Chu ốm nặng qua đời, trước khi chết ông ấy đã đem sở học cả đời truyền cho Viên Mục Dã.

Lúc thi đại học, Viên Mục Dã chọn thi trường cảnh sát, bởi vì ngoài nghề đó, cậu ta không nghĩ ra ngành nghề nào khác hợp với mình. Hơn nữa cậu ta còn nói với tôi, thật ra cậu ta có thể phá án không phải cậu ta có bản lĩnh gì, chỉ đơn giản là "hỏi ma quỷ" mà thôi.

Cái cậu ta gọi là "hỏi ma quỷ" chính là thông qua những du hồn gần đó, từ miệng chúng hỏi ra chân tướng vụ án. Sau đó ma ta kết hợp với một ít đầu mối ở hiện trường, liên kết chứng cứ với quá trình gây án, từ đó phá được vụ án.

Khi Viên Mục Dã nhắc tới mệnh sao chổi của mình khắc cha, khắc mẹ, khắc người thân, tôi không khỏi nghĩ tới mình, vì vậy an ủi cậu ta nói: "Mệnh cách này không phải là thứ mà tôi với cậu có thể lựa chọn, nhưng tôi tin cậu có mệnh của cậu, những người thân đã chết của cậu có mệnh của họ, vì vậy chuyện bọn họ chết

không liên quan đến cậu. Tôi cảm thấy những thân nhân kia của cậu không trách cậu đâu, cậu hỏi em trai cậu thì biết, sau khi chết, nó nguyện ý đi theo cậu, không phải chứng minh, trong lòng nó, cậu vô cùng quan trọng đấy sao?"

Viên Mục Dã nghe vậy liền gật đầu một cái, vừa định nói chút gì, lại đột nhiên hướng mắt đến túi quà vặt trên bàn, tôi nhìn theo ánh mắt cậu ta, chỉ thấy một miếng khoai tây chiên trong túi quà vặt tự bay ra ngoài...

Tôi nhìn thấy liền biết ngay, đây là tiểu quỷ Viên Lỗi kia không chịu được cám dỗ của túi quà vặt, liền muốn thừa dịp tôi không chú ý, len lén lấy đi một miếng khoai tây chiên. Vì vậy, tôi liền vội vàng đem răng thú trước ngực nhét sâu vào, sau đó hướng vào phía trong phòng cao giọng nói: "Đừng sợ, tôi để lại chỗ cũ rồi, cậu quang minh chính đại đi ra ăn đi."

Chỉ thấy tôi vừa dứt lời, tên tiểu quỷ vừa rồi liền nhoáng cái tới trước bàn, đưa tay vào trong túi tìm thứ nó thích ăn. Cũng khó trách lần đầu tiên tôi gặp Viên Mục Dã, cảm thấy trên người cậu ta có âm khí mơ hồ, hóa ra nguyên nhân đều ở tiểu quỷ này...

Lúc ra khỏi nhà Viên Mục Dã, cậu ta cùng Viên Lỗi cũng đi ra sân tiễn tôi, tôi khoát tay với họ nói: "Trở về đi! Tôi đi trước đây..."

Sau khi lên xe, Đinh Nhất nhìn tình cảnh trong sân nói: "Thế nào rồi, tiểu quỷ kia không sao chứ?"

Tôi cười lắc đầu nói: "Không có chuyện gì, tiểu quỷ kia có chút đạo hạnh..." Sau đó tôi liền đem tình huống của Viên Mục Dã kể ngắn gọn cho Đinh Nhất nghe, xong anh ta gật đầu nói: "Khó trách cậu ta không thích tiếp xúc cùng người khác, thích ở một mình một nhà, xem ra tên tiểu quỷ em trai cậu ta là nguyên nhân. Nhưng bất kể là tiểu quỷ gì thì lòng dạ cũng hẹp hòi, mới rồi nó không

gây phiền toái gì cho cậu chứ?”

Tôi nghe vậy cười nói: “Mới vừa rồi tiểu quỷ kia bị răng thú của tôi dọa sợ hết hồn.”

Đinh Nhất nghe vậy cũng cười nói: “Ừ, bị chút dạy dỗ cũng tốt, lần sau không dám lấn lướt cậu nữa...”

Mấy ngày sau, chúng tôi sau khi trải qua khoảng thời gian “đợi việc”, cuối cùng việc cũng đến... Mặc dù không có việc gì lớn lắm, chú Lê cuối cùng cũng có những chỗ mời xem phong thủy để khai trương. Con muỗi tuy nhỏ cũng là thịt, vì vậy tôi cùng Đinh Nhất lại giúp chân chạy việc, dù gì cũng coi như có thêm thu nhập.

Khi chúng tôi cùng chú Lê đến tòa nhà mới khánh thành để xem phong thủy, liền nghe giám đốc chung cư nói một tin tức nặng ký... đó chính là nhà đại gia bất động sản nổi danh Thẩm Vạn Tuyền xảy ra chuyện! Tôi nghe danh cũng biết người này là người có tiền, ông ta cùng người giàu nhất nhà Minh là Thẩm Vạn Tam chỉ khác nhau có một chữ!

Thẩm Vạn Tuyền kinh doanh đường biển từ những năm 1990, sau đó ông ta nhìn thấy địa ốc có tiềm năng, liền dốc hết gia sản, đầu tư vào địa ốc, trải qua mấy thập niên mới có gia sản lớn như hiện tại.

Thẩm Vạn Tuyền có tiền như vậy, nhưng ông ta chỉ có một người con gái độc nhất tên Thẩm Văn Văn, từ nhỏ được nâng niu trong lòng bàn tay, đây đúng là con nhà giàu lớn lên trong hũ mật. Có thể do từ nhỏ đã được Thẩm Vạn Tuyền nâng niu chiều chuộng, cho nên tính tình Thẩm Văn Văn hết sức kiêu căng.

Nửa tháng trước là sinh nhật mười tám tuổi của Thẩm Văn Văn, vì vậy cô ta muốn ăn mừng thật lớn. Thẩm Vạn Tuyền dĩ nhiên cũng ủng hộ, dù sao cũng sinh nhật của con gái cưng, nhất định phải tổ chức thật lớn!

Cô nhóc phá gia chi tử này đòi đi đảo Bali để tổ chức mừng sinh nhật, cái này còn chưa tính, cô ta còn muốn thuê một chiếc máy bay riêng để chở khách, đưa tất cả bạn bè thân thiết của mình cùng tới Bali tham gia mừng sinh nhật.

Dựa vào tài sản của Thẩm Vạn Tuyền, chi chút tiền đó để thỏa mãn nguyện vọng trong sinh nhật mười tám tuổi của con gái cũng không phải chuyện gì to tát. Vì vậy ông ta lập tức cho nhân viên đi lo liệu mọi việc.

Vốn mọi thứ đã được lên kế hoạch hết rồi, Thẩm Văn Văn sẽ lên máy bay riêng bay đến Bali trước sinh nhật một ngày, nhưng cuối cùng đêm trước khi đi Thẩm Văn Văn đã uống rượu say nên bỏ lỡ hành trình.

Vì không để lỡ bữa tiệc sinh nhật, Thẩm Văn Văn cùng các bạn bè đã lên máy bay lúc rạng sáng ngày sinh nhật. Mọi người không ngờ rằng, chiếc máy bay vừa bay đến biên giới Indonesia thì gặp phải luồng khí xoáy, sau đó liền biến mất trên radar.

Nghe nói đội tìm kiếm cứu hộ Indonesia đã tìm kiếm ở vùng biển lân cận một tuần lễ, nhưng ngay cả mảnh vụn của chiếc máy bay cũng không tìm thấy... cũng không tìm được tín hiệu của hộp đen.

Sau đó có chuyên gia hoài nghi, chiếc máy bay phải chăng đã hạ cánh khẩn cấp xuống đảo nhỏ không người nào đó ở Indonesia? Vì vậy Thẩm Vạn Tuyền liền bỏ tiền mời đội tìm kiếm cứu hộ chuyên nghiệp nhất trong nước đến Indonesia tìm kiếm.

Nhưng Indonesia được gọi là “đất nước vạn đảo”, là quốc gia nhiều đảo nhất trên thế giới, tất cả các đảo lớn nhỏ ước chừng lên đến hơn mười bảy nghìn đảo, bây giờ lại không có tín hiệu của hộp đen, như vậy tức là không có thông tin gì, chẳng khác nào mò kim đáy biển...

Chú Lê nghe được tin tức này, ánh mắt lập tức có tính toán. Tôi vừa thấy liền muốn chú ấy bỏ đi ý định này, vì vậy liền nói: “Chú nghĩ gì vậy? Nhỡ đâu cô Thẩm kia không chết thì sao? Loại máy bay nhỏ chở khách có tỷ lệ sống sót sau tai nạn cũng lớn. Cứ coi như nếu cô ta gặp bất hạnh, vậy người ta nhất định sẽ tìm chúng ta sao? Coi như đúng là tìm chúng ta, vậy chú vẫn còn dám xuất ngoại ư?”

Bị tôi liên tục hỏi nhiều vấn đề như vậy, chú Lê chỉ bĩu môi một cái nói: “Chú chỉ tùy tiện nghĩ một chút thôi, xem cháu khẩn trương kìa...”

Tôi không tin nói: “Quỷ mới tin chú chỉ tùy tiện suy nghĩ vậy một chút!”

CHƯƠNG

Bất động sản Vạn Tuyền

Ngày đó chúng tôi nghe được chút chuyện của Thẩm Vạn Tuyền, căn bản là không nghĩ tới Thẩm Vạn Tuyền sẽ tìm đến chúng tôi nhờ hỗ trợ, dẫu sao người ta đã mời đội tìm kiếm cứu trợ giỏi nhất cả nước, làm sao lại còn tìm đến chúng tôi đây.

Nhưng vạn lần không ngờ tới, Thẩm Vạn Tuyền lại tìm đến chúng tôi thật...

Buổi sáng hôm đó, tôi đột nhiên nhận được điện thoại của chú Lê, bảo chúng tôi lập tức qua đó một chuyến. Tôi xem thời gian, lúc đó mới hơn 9 giờ sáng, trong đầu nghĩ chúng tôi không phải là thành phần tri thức đi làm, sao sớm như vậy đã gọi chúng tôi qua? Nhưng xem chú ấy hình như có chuyện gì đó.

Lúc chúng tôi đến nơi, liền thấy có một chiếc xe ô tô đen đậu ở trước cửa, trong khi bình thường thì cả một chiếc xe đạp cũng chẳng có. Tôi với Đinh Nhất nhìn nhau một cái, biết là có khách hàng lớn tới cửa, vì vậy liền vội vàng đẩy cửa đi vào.

Vừa vào sân, chúng tôi đã nhìn thấy chú Lê đang nói chuyện với một người đàn ông cao lớn trong sân, có hai vệ sĩ áo đen cung kính đứng sau lưng người đàn ông đó. Nhìn như vậy thì đây tuyệt đối là nhà phú quý.

Chú Lê thấy chúng tôi tới, liền đứng dậy giới thiệu: "Đây là Tổng giám đốc của bất động sản Vạn Tuyền - Thẩm Vạn Tuyền..."

Tôi nghe vậy trong lòng hơi giật mình, nhưng vẫn lễ phép bắt tay ông ta, nói: "Xin chào ông." Thẩm Vạn Tuyền mặt đầy tang thương, đoán chừng là bị chuyện của con gái hành hạ mấy ngày nay. Nhưng ngay lúc ông ta cầm tay tôi, tôi có thể cảm nhận được đó là một đôi tay rất có lực.

Sau đó tôi liền kéo ghế ngồi cạnh chú Lê, nghe bọn họ tiếp tục trò chuyện. Thật ra không cần nghe cũng biết Thẩm Vạn Tuyền tới làm gì, nhưng vấn đề bây giờ là Thẩm Văn Văn còn sống hay đã chết còn chưa biết, hơn nữa còn phải xuất ngoại, tôi vừa nghĩ vậy đã không có chút hứng thú nào.

Nhưng thái độ của Thẩm Vạn Tuyền rất thành khẩn, ông ta nói sở dĩ tìm chúng tôi là do một người bạn giới thiệu, cũng bởi ông ta đã sớm nghe đến danh tiếng của chú Lê.

Tôi vừa nghe ông ta nói đã thấy Thẩm Vạn Tuyền đúng là thâm sâu. Đến lúc này vẫn không quên đề cao chú Lê, đây là sợ chúng tôi không đi đây mà. Nhưng vấn đề là chúng tôi vừa mới bị thua thiệt ở nước ngoài, bây giờ thật lòng không dám tùy tiện xuất ngoại nữa. Ai biết bên ngoài có kẻ thù nào đang chờ chúng tôi không?

Nhưng Thẩm Vạn Tuyền lại nói, lần này chúng tôi ra nước ngoài không cần lo lắng về vấn đề an toàn, bởi vì ông ta đã thuê đội an ninh đứng đầu cả nước đi cùng chúng tôi, chủ yếu để phụ trách an toàn cho chúng tôi.

Còn chuyện nữa, đó là sau khi máy bay mất tích, bọn họ có gặp chút chuyện không bình thường, nếu không cũng không đến đây cầu cứu chúng tôi, sau đó Thẩm Vạn Tuyền kể cho chúng tôi một chuyện mà người ngoài không biết...

Thì ra lần này Thẩm Vạn Tuyền tổ chức lớn như vậy, một là vì

thương con gái cưng, hai là trên máy bay đó, trừ con gái ông ta ra, còn có bạn thân của con gái là con của mấy người bạn ông ta nữa.

Nếu bọn họ xảy ra chuyện, vậy coi như trong nháy mắt đã phá hủy mấy gia đình! Cho nên bất luận thế nào, ông ta cũng phải tìm được chiếc máy bay kia mới được, dù là đã tan tành, cũng phải cho cha mẹ của các nạn nhân một câu trả lời thỏa đáng, dẫu sao cũng do sinh nhật con gái mình mới xảy ra chuyện.

Nhưng ngay khi nhân viên tìm kiếm cứu hộ Indonesia và nhân viên tìm kiếm ông ta cử tới đều không tìm được gì, thì một cô gái trên máy bay hôm đó là Ngô Thiến Thiến, đột nhiên có một hôm lại điện về nhà một cú điện thoại...

Trong điện thoại Ngô Thiến Thiến một mực khóc, hơn nữa còn khóc rất thương tâm, bởi tín hiệu không tốt, cho nên chỉ nghe được tiếng đứt quãng của cô ấy: “Sớm biết... Sớm biết đã không lên máy bay... Làm sao bây giờ... Nên làm gì bây giờ...”

Đoạn nói chuyện này chỉ kéo dài bốn mươi chín giây, lúc đó mẹ cô ấy muốn hỏi cô ấy giờ đang ở đâu, nhưng cô ấy dường như không nghe được, chỉ không ngừng khóc và nói sớm biết vậy đã không lên máy bay...

Bởi vì chuyện xảy ra đột ngột, hơn nữa nghe thấy tiếng của con gái nên mẹ Ngô quá kích động, không kịp thu âm, vì vậy bây giờ không có cách gì chứng minh giọng nói trong điện thoại rốt cuộc có phải giọng Ngô Thiến Thiến không, hay là có ai đó đùa dai?

Nhưng ngày đó mẹ Ngô nhận được điện thoại hơi đặc biệt, đó là thời điểm chiếc máy bay mất tích được bảy ngày! Cho nên có người hoài nghi có phải đó là hồn Ngô Thiến Thiến về tuần đầu không? Thật ra có phải người trên máy bay đều đã chết hết rồi không?

Thẩm Vạn Tuyền là một người không tin vào ma quỷ, ông ta

nhiều năm kinh doanh địa ốc, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến việc mới thầy xem phong thủy cho mình. Nhưng lần này con gái xảy ra chuyện, ông ta liền có ý tưởng này, chỉ cần tìm được con gái cưng, cho dù là thi thể của nó... ông ta cũng sẽ hậu tạ.

Mặc dù nghe Thẩm Vạn Tuyền nói sẽ hậu tạ, tôi hơi động lòng, nhưng sau đó nhớ tới chuyến đi Phillipines, cho nên vẫn không nói đồng ý.

Chú Lê nhìn tôi đang do dự liền cười nói với Thẩm Vạn Tuyền: "Tổng giám đốc Thẩm, thực không dám giấu giếm, thật ra chúng tôi trước đó có ra nước ngoài và gặp chút chuyện, cũng vì chuyện của bạn bè, mà kết thù với mấy người ở khu vực Đông Nam Á, cho nên hiện chúng tôi không muốn đến khu vực đó. Nhưng chuyện của ông quả thực đặc thù... Như vậy, có thể để chúng tôi thương lượng một đêm, ngày mai sẽ trả lời ông nhé."

Thẩm Vạn Tuyền không nghĩ tới chú Lê lại nhìn sắc mặt tôi để làm việc, vì vậy liền nhìn tôi với cặp mắt khác. Nhưng ông ta đúng là một lão già giảo hoạt, cũng biết nếu tôi chưa nói không đi, tức là vẫn còn hi vọng. Vì vậy liền gật đầu một cái nói với chúng tôi: "Không thành vấn đề, tôi có thể đảm bảo với các vị, một khi ra nước ngoài, an toàn của các vị sẽ do tôi phụ trách đến cùng."

Thẩm Vạn Tuyền đi, chú Lê tức giận nhìn tôi nói: "Như thế nào, không động lòng chút nào à! Thẩm Vạn Tuyền trả thù lao không nhỏ đâu..."

Tôi nghe cũng rất do dự nói: "Nói đơn giản thì thù lao lớn như vậy dễ cầm ư? Đừng tưởng bây giờ ông ta nói như vậy, cái gì mà nhất định bảo đảm an toàn cho chúng ta... nhưng đối thủ của chúng ta là ai chẳng lẽ chú không biết? Coi như đội an ninh lợi hại hơn nữa cũng chưa chắc hữu dụng!"

Chú Lê nghe vậy cũng không khuyên tôi nữa, chỉ nói: "Chuyện

này cháu quyết đi, cháu nói đi thì chúng ta đi, cháu không muốn đi thì chúng ta không đi.”

Sau khi về nhà vào buổi tối, tôi lăn lộn khó ngủ, trong lòng mặc dù muốn đi, nhưng lại sợ nhỡ gặp phải hai nghiệt đồ của Đà Gia. Mặc dù một là Indonesia, một là Phillipines, nhưng quỷ mới biết họ có thể đi những đâu? Bây giờ chỉ ở trong nước là an toàn nhất...

Nhưng vừa nghĩ đến thù lao hậu hĩnh của Thẩm Vạn Tuyền, lòng tôi cũng hơi ngứa ngáy khó nhịn, có tiền không kiếm có phải có chút không thật lòng? Hơn nữa chúng tôi bây giờ cũng không có công việc nào tốt, chẳng qua là xem phong thủy cho người ta thôi, ngoài ra không có việc gì làm.

CHƯƠNG

Hành khách đặc biệt

Lúc tôi còn đang do dự thì đột nhiên lại nhận được điện thoại của Bạch Kiện, lúc đó khoảng 2 giờ sáng, muộn như vậy rồi thằng cha này không ngủ còn phát điên cái gì thế! Kết quả anh ta nói với tôi rằng, đã hai mươi tư giờ anh ta chưa ngủ.

Tôi bèn khuyên: "Cho dù vì công việc cũng không thể làm như vậy! Tôi nói cho anh biết, ở tuổi anh có không biết bao nhiêu người đã đột tử đấy, chẳng lẽ anh cũng muốn như vậy hả? Đến lúc đó tôi cũng không đến đưa tiền phúng viếng cho anh đâu!"

Bạch Kiện nghe xong tức giận lắm: "Cậu có thể nói mấy lời tốt đẹp cho tôi một chút được không! Chẳng phải do trong tay tôi đang có một vụ án đặc biệt đấy à? Nếu không giải quyết xong chuyện này thì tôi không ngủ được!"

Nghe Bạch Kiện nói vậy, trong lòng tôi cũng có phần căng thẳng: "Anh có ý gì vậy? Đêm hôm khuya khoắt gọi cho tôi không phải chỉ để kể chuyện anh đã một ngày một đêm không ngủ thôi đấy chứ?"

Bạch Kiện cười gian: "Chỉ có cậu là hiểu anh... Có phải Thẩm Vạn Tuyền đã tìm đến các cậu không?"

Tôi hơi nghi hoặc, hỏi: "Đúng, làm sao? Các anh cũng giúp nhà

giàu tìm con gái à?”

Bạch Kiện nghe vậy liền than thở: “Chó má thật! Nếu có thể chọn thì bọn anh cũng không muốn dây vào chuyện này đâu, nhưng trên chiếc máy bay đó trừ Thẩm Văn Văn và mấy cô bạn của cô ta ra, còn có một hành khách rất đặc biệt khác.”

“Hành khách đặc biệt...?”

Sau đó Bạch Kiện nói cho tôi nghe, người khách trên chuyến bay đó cũng có thể coi là bạn của Thẩm Văn Văn, tên là Tôn Nhạc Nhạc. Nhưng Tôn Nhạc Nhạc này còn có một thân phận khác, đó là tình nhân của một vị lãnh đạo cấp cao của thành phố chúng tôi.

Vị lãnh đạo này đã bị ủy ban thanh tra kỉ luật bí mật điều tra từ đầu năm, sau khi điều tra, ủy ban phát hiện trong tay vị này có một cuốn sổ ghi chép lại các vụ nhận hối lộ của ông ta, trong đó chẳng những ghi chép các khoản ông ta nhận tiền, mà còn có cả các khoản ông ta đi hối lộ nữa. Nói trắng ra cuốn sổ đó chính là một chứng cứ quan trọng để đánh ngã mấy lão chức to bên trên.

Nhưng vị quan chức kia sau khi bị tạm giữ vẫn một mực không khai đã giấu cuốn sổ ở đâu, Sau nhiều lần thẩm tra, ông ta mới nói ra cuốn sổ kia để ở chỗ tình nhân của ông ta là Tôn Nhạc Nhạc.

Nhưng thời điểm cảnh sát đến tìm Tôn Nhạc Nhạc, thì phát hiện cô ta đã lên chiếc máy bay được Thẩm Văn Văn bao trọn đi đảo Bali rồi. Hơn nữa trước khi lên máy bay, cô ta đã nhắn tin cho vị quan chức này, nói rằng cô ta mang cả vật kia tới Indonesia, nếu khi cần cô ta sẽ gửi trở lại qua đường bưu điện. Nhưng bây giờ chiếc máy bay đã mất tích ở trong lãnh thổ Indonesia, e rằng cuốn sổ kia cũng một đi không trở lại.

Ai ngờ ngay hôm nay, người của bên Bạch Kiện đột nhiên biết được tin Thẩm Vạn Tuyền vẫn luôn phái người tìm tung tích của con gái, nếu có thể tìm thấy mảnh vỡ của chiếc máy bay cỡ nhỏ

đấy, chỉ cần chiếc máy bay không bốc cháy thì khả năng tìm được cuốn sổ kia là rất lớn. Bởi vậy hiện giờ xem ra, mấu chốt của việc có thể tìm được cuốn sổ hay không nằm ở chỗ có tìm được Thẩm Văn Văn không…

Sau khi nghe Bạch Kiện nói rõ tình huống, tôi hiểu ngay lão già này là đang muốn tôi đi đây mà! Vì vậy tôi đành thành thật nói với anh ta: "Ông anh à, không phải tôi không muốn đi, nhưng lần trước chuyện đi Philippines không phải anh không biết, tôi sợ lại gặp phải hai tên đồ đệ kia của Đà Gia lắm... Vậy thì tôi chết chắc rồi."

Bạch Kiện nghe tôi nói thế thì trầm tư một lúc rồi nói: "Cậu xem như thế này được không, anh để Viên Mục Dã đi cùng cậu thì thế nào? Thêm một người biết việc là thêm một phần an toàn..."

Tôi nghe Bạch Kiện nói vậy thì biết anh ta rất muốn tìm được cuốn sổ kia, thế là tôi đành thở dài: "Thôi được rồi! Tôi có thể đi giúp anh tìm cuốn sổ đó, nhưng không thể đảm bảo là trăm phần trăm sẽ tìm được đâu đấy!"

Bạch Kiện vui vẻ nói: "Không sao không sao, cậu không cần phải tìm cuốn sổ đó, cậu chỉ cần tìm được xác máy bay, chuyện còn lại cứ để Viên Mục Dã làm."

Vì vậy ngày hôm sau chúng tôi trả lời Thẩm Vạn Tuyền rằng chúng tôi có thể đi Indonesia giúp ông ta tìm con gái, nhưng trước khi đi, chúng tôi phải đến nhà ông ta để tìm đồ của Thẩm Văn Văn.

Thẩm Vạn Tuyền nghe vậy thì hơi nghi ngờ hỏi chúng tôi muốn tìm thứ gì. Tôi lắc đầu: "Trước mắt chúng tôi cũng chưa biết là thứ gì, nhưng chắc chắn đó phải là thứ con gái ông thích nhất, hoặc là thứ cô ấy để ý nhất."

Khi chúng tôi tới căn nhà Thẩm Vạn Tuyền mua cho Thẩm Văn Văn, tôi bị những đồ vật bên trong dọa sợ ngây người, chẳng trách

lúc chúng tôi hỏi Thẩm Vạn Tuyền có biết con gái ông ta thích gì nhất không, biểu cảm của ông ta lại hơi quái dị, hóa ra những thứ mà Thẩm Văn Văn thích đúng là rất nhiều.

Đặc biệt là đồ hàng hiệu, những thứ đó làm tôi nhìn hoa cả mắt! Đầu tiên, vừa vào cửa sẽ thấy một căn phòng để quần áo hơn bốn mươi mét vuông, đúng thế, cả phòng toàn quần áo là quần áo.

Tôi đi vào căn phòng để quần áo xực nức mùi thơm dạo một vòng thì bị xông đến mức đầu óc choáng váng, đời tôi chưa từng được ngửi mùi hương phụ nữ nồng như vậy bao giờ, tôi thấy mình còn hơi dị ứng là đằng khác...

Sau khi không thu hoạch được gì, chúng tôi đi lên phòng trên lầu, nơi này còn khoa trương hơn, ba mặt tường đều là giày, nguyên một mặt là giày cao gót, một mặt giày thể thao và còn có những loại giày của nữ mà tôi không biết gọi tên là gì.

Nhưng tôi dám khẳng định, đồ có tốt đi chăng nữa, một khi có quá nhiều thì nó cũng chẳng đáng quý nữa, vì vậy nơi này chắc chắn không có thứ tôi muốn tìm. Tiếp theo chúng tôi đi đến phòng ngủ chính, trong đó có một bàn trang điểm chuyên dụng lớn, phía trên bày la liệt các loại mỹ phẩm tôi cũng không nhận ra.

Trừ một cái hộp đen lớn chứa hàng trăm thỏi son cùng nhãn hiệu mà tôi biết được dùng để làm gì ra, thì những thứ đồ còn lại đều rất đẹp, chỉ cần nhìn bao bì cũng biết chúng đều rất đắt tiền.

Tôi thấy đau lòng thay cho Thẩm Vạn Tuyền, cho dù có tiền cũng đâu cần hoang phí đến vậy? Có lẽ đây chính là cái gọi là nghèo khó hạn chế tưởng tượng chăng! Trong lúc tôi đang suy nghĩ, chú Lê kéo một cánh cửa tủ ở trong phòng ra, trong đó không có bộ quần áo nào mà chỉ có những chiếc túi xách hàng hiệu.

Tôi nói với vẻ bất đắc dĩ: “Những thứ này đều không đúng.”

Thẩm Vạn Tuyền đứng phía sau cũng lúng túng: “Trước kia

công việc của tôi rất bận rộn, cho nên Văn Văn từ nhỏ đã rất độc lập, tôi thực sự không biết trong lòng nó thích nhất cái gì...”

Tôi nghe vậy cũng không đành lòng trách cứ người cha này, dẫu sao khi người đàn ông bận rộn với công việc, không có thời gian bên cạnh con gái, có lẽ đưa tiền chính là cách biểu đạt tình cảm duy nhất. Nhưng có một chuyện khiến tôi rất tò mò, lại không tiện hỏi trực tiếp.

Đó chính là vì sao vẫn luôn chỉ có Thẩm Vạn Tuyền tiếp xúc với chúng tôi, mà không thấy mẹ của Thẩm Văn Văn? Chẳng lẽ trong nhà này không có người mẹ à? Ngay lúc tôi đang nghi ngờ, thì đột nhiên dưới chân va phải một vật.

Tôi cúi đầu nhìn, thì ra có cái gì đó để ở dưới giường. Tôi cúi xuống, đưa tay móc vật đó ra xem, phát hiện đó là một cái hộp giầy cũ...

CHƯƠNG

Hộp giày cũ nát

Chiếc hộp giày cũ nát này xuất hiện không hề hợp với hoàn cảnh nơi này, so với những món đồ đắt tiền bên cạnh, chiếc hộp này chỉ là đồ bỏ đi. Tôi cầm chiếc hộp cũ nát đó lên, thấy nó là một món đồ đã có từ rất lâu rồi, bốn góc hộp đều đã bạc phếch.

Mặc dù chiếc hộp cách một trời một vực với những món đồ hàng hiệu bên cạnh, nhưng hiển nhiên số lần sử dụng của nó phải nhiều hơn so với bất kỳ một món đồ nào trong phòng này… Thẩm Vạn Tuyền ở bên cạnh khi nhìn thấy chiếc hộp này cũng biến sắc, xem ra ông ta cũng biết nó…

Một chiếc hộp giày cũ được Thẩm Văn Văn giấu dưới gầm giường, đồng thời còn làm cho ông chủ lớn như Thẩm Vạn Tuyền biến sắc? Trong nháy mắt tôi nảy sinh hứng thú vô cùng lớn với đồ vật trong hộp.

Không chờ Thẩm Vạn Tuyền giới thiệu, tôi đã đưa tay ra mở hộp. Nhưng đồ vật xếp bên trong lại làm tôi hơi bất ngờ, chúng không phải vật quý giá gì, mà là vài tấm ảnh đã ố vàng.

Nhưng khi tôi đưa tay cầm những tấm ảnh này, trong nháy mắt, ký ức tàn hồn của Thẩm Văn Văn tràn vào đầu tôi… Tôi thương tiếc nhìn về phía Thẩm Vạn Tuyền, sự tình vẫn phát triển theo

hướng xấu nhất.

Những bức ảnh đã cũ này đều là ảnh chụp chung của một gia đình ba người. Khi đó Thẩm Vạn Tuyền còn rất trẻ, mặt ngây ngô, người phụ nữ xinh đẹp trong ảnh là vợ Thẩm Vạn Tuyền lúc đó, mẹ của Thẩm Văn Văn – Lý Như.

Điều này đã giải tỏa sự nghi ngờ lúc trước trong lòng tôi, vì sao vẫn luôn không nhìn thấy mẹ của Thẩm Văn Văn. Theo lý thuyết mà nói, con gái xảy ra chuyện, sốt ruột nhất phải là người mẹ, thế nhưng trong nhà họ Thẩm này dường như chỉ có mỗi mình cha của Thẩm Văn Văn lo liệu mọi việc.

Hóa ra mẹ ruột Thẩm Văn Văn là Lý Như đã mất vì bệnh khi cô mới sáu tuổi. Lúc đó nhà Thẩm Vạn Tuyền rất nghèo… Nghèo đến mức vợ bị bệnh, trong nhà không bỏ ra nổi năm vạn tệ tiền phẫu thuật.

Mẹ của Thẩm Văn Văn do bỏ lỡ thời điểm tốt nhất để chữa trị, nên đã qua đời từ sớm. Bởi vậy mà sau khi trở nên giàu có, Thẩm Vạn Tuyền vô cùng yêu chiều con gái của mình, vì ông ta muốn đền bù cho cô những thiệt thòi do thiếu thốn tình thương của mẹ từ nhỏ.

Đừng thấy Thẩm Vạn Tuyền có nhiều tiền như thế, nhưng nhiều năm qua ông ta vẫn không hề có suy nghĩ muốn tái giá, không phải bên cạnh không có người phụ nữ nào, mà ông ta vừa nghĩ đến người vợ đã chết cùng đứa con gái mất mẹ từ bé, là đã không muốn cho bất cứ người nào khác chiếm vị trí đó…

Thẩm Vạn Tuyền cũng được coi là một người đàn ông si tình, nhưng lại không thể xem là một người cha tốt, nếu ông ta có thể đổi lại cách yêu thương con gái, có lẽ Thẩm Văn Văn cũng sẽ không vì thích gì làm nấy mà chết.

Thật ra trước khi máy bay cất cánh, phi công đã nói với Thẩm

Văn Văn có khả năng gặp thời tiết xấu. Nhưng cô ta không nghe, còn tăng thêm gấp ba thù lao cho phi công để mạo hiểm bay đến đảo Bali…

Trong lúc Thẩm Văn Văn và mấy người bạn thân còn đang thảo luận tháng sau đi Paris mua túi xách nhãn hiệu nào, thì máy bay bắt đầu xóc nảy kịch liệt!

Đến lúc này Thẩm Văn Văn mới bắt đầu sợ hãi, mấy cô gái đều bị dọa ngồi hết về chỗ ngồi, thắt lại dây an toàn, chờ mong có thể nhanh hết xóc. Thế nhưng để các cô sợ hãi là xóc nảy chẳng những không kết thúc, mà còn ngày càng mạnh hơn…

Trong trí nhớ sau cùng của cô ta, nhìn xuyên qua cửa kính máy bay có thể thấy rất nhiều đảo nhỏ, mà máy bay của các cô cũng nhanh chóng rơi xuống một hòn đảo.

Tiếp đó là một trận xóc nảy dữ dội, đồ vật trong máy bay văng tung tóe khắp nơi, có cô bé vì không thắt chặt dây an toàn mà cả người bị quăng quật khắp nơi trong cabin, sau đó trước mặt Thẩm Văn Văn bỗng nhiên tối đen, trí nhớ của cô ta cũng dừng ở đây.

Khi tôi đem những gì mình thấy nói với Thẩm Vạn Tuyền, ông trùm bất động sản hơn năm mươi tuổi này vậy mà lại quỳ trên mặt đất bật khóc… Đây có lẽ là thời điểm đau khổ nhất trong cuộc đời ông ta, ông ta muốn đưa cả thế giới này cho con gái, nhưng không ngờ lại làm hại cô.

Chú Lê vỗ nhẹ vai ông ta, khuyên: “Cố nén bi thương… Chuyện đã xảy ra rồi, vậy chúng ta hãy nghĩ biện pháp đi đón con gái của ông về nhà.”

Thẩm Vạn Tuyền lập tức giữ chặt tay chú Lê: “Lê đại sư! Ngài nhất định phải giúp tôi đưa Văn Văn trở về, ngài cần tôi hỗ trợ cái gì, tôi sẽ cung cấp hết!!”

Chú Lê thấy cảm xúc Thẩm Vạn Tuyền hơi kích động, bèn đỡ

ông ta ngồi lên giường, sau đó nói: “Từ những gì Tiến Bảo cho chúng ta biết khi thấy ký ức sau cùng của con gái ông, máy bay chắc chắn đã rơi trên một hòn đảo nhỏ nào đó, việc cần làm hiện giờ là phải làm sao xác định được hòn đảo này, bởi vì Indonesia có rất nhiều đảo nhỏ… Sau đó chúng ta còn phải đi đến nhà của gia đình đã nhận được cuộc điện thoại của con gái kia xem thế nào, có khi tìm thêm trong trí nhớ những người khác, chúng ta càng có thể xác định rõ hơn hòn đảo đó.”

Thẩm Vạn Tuyền nghe chú Lê nói xong, ông ta từ từ lau nước mắt trên mặt rồi bảo: “Xin lỗi, để ngài chê cười rồi, tôi cũng biết bây giờ không phải là lúc đau khổ, tôi nhất định phải tìm được con gái của mình, còn cả bạn bè thân thiết của nó nữa, biết đâu có đứa vẫn sống sót? Chúng ta phải nhanh chóng tìm được hòn đảo mà máy bay bị rơi xuống.”

Những lời Thẩm Vạn Tuyền nói làm tôi phải thay đổi cái nhìn đối với ông ta, không nghĩ tới sau khi Thẩm Vạn Tuyền biết con gái mình đã chết lại có thể nghĩ đến con gái của người khác có khả năng còn sống… Có lẽ trong thương trường ông ta là một thương nhân tham lợi, nhưng bây giờ trong lòng tôi, ông ta lại là một người tốt.

Thẩm Vạn Tuyền đưa chúng tôi tới nhà Ngô Thiến Thiến, vì nhận được điện thoại của con gái trong bảy ngày đầu, nên nhà họ Ngô bắt đầu chuẩn bị hậu sự. Khi chúng tôi tới nhà họ, bà Ngô kéo tay chú Lê nhờ chú giúp đỡ gọi hồn Ngô Thiến Thiến lên, làm tất cả chúng tôi đều cảm thấy lúng túng.

Mất một lúc lâu, cuối cùng chú Lê cũng bảo được mẹ của Ngô Thiến Thiến kể lại chuyện lúc nhận điện thoại của con gái, chú còn hỏi đi hỏi lại để xác nhận giọng nói trong điện thoại có đúng là của cô bé hay không?

Mẹ Ngô Thiến Thiến vừa khóc vừa nói: “Chắc chắn là nó, tôi làm sao mà nhầm được giọng nói của con gái mình?”

Trong lúc đó tôi quan sát cẩn thận căn nhà này, tôi phát hiện nhà Ngô Thiến Thiến khá nghèo. Tôi không nghĩ ra làm sao cô bé có thể trở thành bạn thân của Thẩm Văn Văn giàu có được chứ? Đương nhiên, không phải cứ người giàu là không thể chơi thân với người nghèo, thế nhưng với tính cách kiêu căng như của Thẩm Văn Văn có thể chơi thân với Ngô Thiến Thiến thật làm tôi bất ngờ.

Sau đó chúng tôi vào phòng Ngô Thiến Thiến để tìm kiếm đồ vật yêu quý nhất của cô bé… Phòng ngủ của cô bé dễ tìm đồ hơn nhiều so với phòng của Thẩm Văn Văn, căn phòng này rộng không đến hai mươi mét vuông, nhìn một vòng là xong.

CHƯƠNG

Đảo nhỏ hình lõm

Phòng ngủ Ngô Thiến Thiến không lớn, nhưng bên trong bố trí rất nhã nhặn, xem ra Ngô Thiến Thiến cũng là một cô gái rất tinh tế. Sau đó chúng tôi tìm được một chiếc bọc được buộc rất kỹ càng dưới gầm giường cô bé này.

Mở ra xem, bên trong là chiếc túi xách hàng hiệu, giá trị hơn mười vạn tệ… Không phải tôi có mắt nhìn đồ, nhìn một cái là nhận ra ngay đây là túi xách hàng hiệu, mà phía trên nó có tàn hồn của Ngô Thiến Thiến.

Chiếc túi này là quà sinh nhật mười tám tuổi mà Thẩm Văn Văn chọn đại trong đống túi xách của mình rồi tặng cho Ngô Thiến Thiến. Quan hệ của hai người bọn họ lúc đầu cũng chỉ là bạn học cùng lớp, số lần gặp nhau trong trường chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng có một lần Thẩm Văn Văn thấy mẹ của Ngô Thiến Thiến đến trường tìm con, cô ta cực kì hâm mộ Ngô Thiến Thiến có một người mẹ yêu quý con như thế, thứ tình cảm này đối với Thẩm Văn Văn là thứ quý giá nhất mà mãi mãi cô ta không bao giờ có được.

Thế là Thẩm Văn Văn bắt đầu chủ động tiếp cận Ngô Thiến

Thiến, cả hai nhanh chóng trở thành những người bạn thân thiết. Thẩm Văn Văn rất thích đến nhà Ngô Thiến Thiến ăn cơm, sau đó nhìn hai mẹ con họ nói chuyện, trong lòng rất hâm mộ.

Xem ra, cái mà Ngô Thiến Thiến thích nhất, chính là những thứ đồ hàng hiệu chất đầy trong phòng ngủ của Thẩm Văn Văn, còn thứ Thẩm Văn Văn thích nhất chính là tình thương của mẹ mà Ngô Thiến Thiến dễ dàng có được.

Thế mới nói, trên đời này không ai có thể có được tất cả, cho dù là "Vua" nắm cả thế giới, nhưng cũng có những đồ vật ông ta không thể nào có được! Trong lòng mỗi người đều có mong muốn một điều gì đó, có lẽ là người, là vật, là một chút cảm xúc, cũng có thể chỉ là một tình yêu nho nhỏ...

Tôi nhìn thấy trong ký ức tàn hồn của Ngô Thiến Thiến, trong lúc hạ cánh khẩn cấp, phía dưới là một hòn đảo nhỏ rất kỳ quái. Ở giữa hòn đảo lõm xuống như một thung lũng, nhưng do cây cối trên đảo dày đặc, lại do tốc độ lúc hạ cánh quá nhanh, cho nên hình dáng hòn đảo đó chỉ lóe lên trước mắt Ngô Thiến Thiến, sau đó trước mắt cô ấy chỉ toàn một màu xanh.

Chú Lê thấy tôi có thể cảm giác được tàn hồn của Ngô Thiến Thiến, bèn hỏi tôi có nhìn thấy chi tiết đặc biệt nào không? Tôi liền cố gắng nhớ lại hòn đảo nhỏ xuất hiện chớp nhoáng trước mắt Ngô Thiến Thiến, nhưng sau đó tôi lại vẽ ra giấy một bản "phác thảo hòn đảo" xấu như ma...

Tôi nhìn bản phác thảo cảm thấy cũng không tệ lắm, cho là mình vẽ cũng khá tốt, nhưng những người khác nhìn vào đều há miệng rồi không biết nói gì...

Tôi tức giận nói với chú Lê đang há hốc mồm: "Biết làm sao được? Cháu đâu phải cái máy ảnh, chỉ nhìn qua mà vẽ được thế là tốt lắm rồi! Mà cháu cũng có biết vẽ đâu, cháu thấy vẽ thế này đã

giống lắm rồi!"

Chú Lê không phản bác được câu nào, cuối cùng đành lườm tôi một cái…

Thẩm Vạn Tuyền tiếp tục dẫn chúng tôi đến nhà những hành khách khác, nhưng đều không phát hiện được gì, nếu không phải tìm không đúng đồ vật, thì rất có khả năng những cô bé này vẫn còn sống.

Chỉ hi vọng khi chúng tôi tìm thấy chiếc máy bay, sẽ có người còn sống sót. Tuy nhiên, đã hơn hai tuần kể từ khi vụ việc xảy ra, theo thời gian trôi qua, những người đó ít có khả năng sống sót… Chỉ mong chúng tôi vẫn đến kịp.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, chúng tôi thành lập một đội tìm kiếm mới chuẩn bị bay đến Indonesia. Thẩm Vạn Tuyền thực hiện lời nói trước đó, mời một đội tìm kiếm trên đảo giỏi nhất nước, cộng thêm năm nhân viên an ninh đảm bảo an toàn của chúng tôi.

Khi nhìn danh sách thành viên của đội, tôi chợt nhớ ra chuyện lúc trước Bạch Kiện nói, bèn ngay lập tức yêu cầu Thẩm Vạn Tuyền cho chúng tôi bổ sung thêm một người và tên của Viên Mục Dã xuất hiện trong danh sách lên máy bay.

Chúng tôi bay từ Bắc Kinh, sau đó đến Surabaya, Indonesia. Chúng tôi nghỉ ngơi qua loa ở đó rồi tập hợp với tổ tìm kiếm, vì trong nhóm đó có vài người dẫn đường là dân bản địa.

Trải qua bảy tiếng trên máy bay, cuối cùng chúng tôi cũng tới thành phố cảng lớn thứ hai của Indonesia là Surabaya. Lúc cả đoàn xuống máy bay, đội trưởng của tổ tìm kiếm lúc trước là Wulan đã chờ sẵn ở đó. Anh ta là một nhân viên cứu hộ trên biển rất nổi tiếng ở Indonesia, anh ta còn nói tiếng Trung rất tốt.

Trong ngày đầu tiên đến Surabaya, hai nhóm chúng tôi họp hội ý ngay trong khách sạn, đội chúng tôi chủ yếu là đến thay cho

nhóm của Wulan, bởi vì bọn họ đã tìm kiếm ở đây liên tục hai tuần, kiệt sức rồi.

Giờ chúng tôi đã tới, Wulan cho các đội viên của nhóm đó nghỉ ngơi vài ngày, đương nhiên anh ta cùng mấy người quen thuộc địa hình vẫn tiếp tục tìm kiếm cùng với nhóm chúng tôi.

Thật ra nhóm của Wulan trong hai tuần này đã tìm một lượt những hòn đảo và khu vực máy bay có thể bay qua. Vì mãi vẫn không nhận được tín hiệu từ chiếc hộp đen trên máy bay, cho nên bọn họ trước tiên chỉ có thể tìm kiếm ở vùng biển gần đó, sau khi tìm kiếm không có kết quả mới chuyển hướng sang các hòn đảo xung quanh.

Nhưng số lượng hòn đảo ở Indonesia quá nhiều, có những hòn đảo còn chẳng có tên, vì thế nếu muốn tìm hết một lượt những hòn đảo này thì chẳng khác gì mò kim đáy bể. Wulan tin chắc rằng, nếu ông chủ Thẩm cứ tiếp tục tìm kiếm, hành động này sẽ còn phải kéo dài một hoặc nhiều năm nữa.

Tôi chửi thầm trong lòng, ai mà có thời gian ở đây với mấy người vài năm nữa chứ, tôi bèn lấy bản phác thảo hình dáng hòn đảo lúc trước ra rồi hỏi Wulan: “Anh có biết hòn đảo nào có hình dáng tương tự như thế này không?”

Wulan cầm lấy “Siêu tác phẩm” của tôi, ngay lập tức anh ta lộ vẻ lúng túng và nói với tôi: “Đây là hòn đảo nào? Tôi cứu hộ trên biển cũng đã vài năm, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy hòn đảo này…”

Nghe anh ta nói thế, tôi cũng không dám xác định có phải do lúc đó máy bay lộn vòng chao đảo, khiến cho góc nhìn có vấn đề nên không chính xác hay không? Tôi đành cẩn thận nhớ lại… Lúc Thẩm Văn Văn nhìn thấy hòn đảo đó trước khi chết, máy bay còn ở độ cao khá xa so với mặt đất, mà lúc Ngô Thiến Thiến nhìn thấy,

thì máy bay đã sắp rơi rồi.

Hai người họ chắc chắn cùng nhìn thấy một hòn đảo, nhưng nói thật, trong mắt tôi mấy hòn đảo này không khác nhau nhiều, ngoại trừ có một chỗ lõm vào, tôi không thấy có chỗ nào khác biệt.

Nhưng tôi cũng tin rằng bất kể là Thẩm Văn Văn hay Ngô Thiến Thiến, ký ức của hai người đều không biết nói dối, vì thế chỉ có thể giải thích là Wulan cũng không biết hòn đảo này.

CHƯƠNG

Ngư dân chỉ đường

Nhưng Wulan không biết không có nghĩa là người khác cũng thế, tôi hỏi anh ta có quen người ngư dân già nào ở trên biển vài chục năm rồi hay không. Wulan thấy tôi hỏi thì có vẻ không được tự nhiên, chắc anh ta cảm thấy tôi không tin vào kinh nghiệm nhiều năm trong nghề của mình.

Tôi đành phải kiên nhẫn giải thích, đây không phải là chất vấn tiêu chuẩn làm việc chuyên nghiệp của anh ta, mà là Indonesia có hơn mười nghìn hòn đảo, anh ta có thể cam đoan mình biết hết chúng không?

Người Trung Quốc chúng tôi có câu, "Sống đến già học đến già", hỏi thăm những người ngư dân già cũng không phải là chuyện xấu hổ gì, dù sao bọn họ sống lâu hơn chúng ta nhiều, có thể họ có những kiến thức mà chúng ta không biết thì sao?

Wulan cười nói: "Tiếng Trung của tôi học ở học viện Khổng Tử, cho nên tôi biết câu nói này, được thôi, chuyện tìm người ngư dân già để tôi lo."

Nghe anh ta nói câu đó, tôi thầm thở phào, dù gì chúng tôi cũng đang ở địa bàn của người ta, vừa đến đã làm mất lòng họ là không tốt. Vả lại, mục đích của mọi người đều giống nhau, là cùng muốn

tìm được chiếc máy bay bị mất tích, cho nên giữa cái đội nhỏ này của chúng tôi không xuất hiện mâu thuẫn gì là tốt nhất.

Sau khi đến Surabaya, khí hậu nơi này làm tôi nhớ tới chuyến đi Philippines, hi vọng lần này không trở thành cơn ác mộng giống lần trước. So sánh với chúng tôi thì Viên Mục Dã bình tĩnh hơn nhiều, tôi hỏi cậu ta trước kia đã từng tới Indonesia hay chưa? Kết quả cậu ta nói mình chưa từng đi nước ngoài, đây là lần đầu tiên.

Có lẽ do từ nhỏ đã biết mệnh cách mình kì lạ, nên từ trước đến giờ Viên Mục Dã gần như không có bạn bè, ngay cả những chuyện mà cậu ta kể với tôi, cũng chỉ mới nói với mỗi một mình ông Chu mà thôi…

Tôi hơi xúc động, tuy tôi không biết hiện giờ cậu ta có coi tôi là bạn bè hay không, nhưng tối thiểu nhất thì cậu ta cũng thấy tôi là một người đáng để tin tưởng.

Hai ngày sau đó, Wulan thực sự tìm được mấy ngư dân lớn tuổi, tôi đưa tấm bản đồ đã vẽ cho bọn họ xem, đa số họ đều không biết đây là hòn đảo nào. Nhưng trong đó có một người ngư dân sắp được trăm tuổi nói dường như đã gặp hòn đảo này ở đâu đó, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Tôi thấy ông lão này có một chút ấn tượng với hòn đảo, tức là có hi vọng, tôi bèn để Wulan tiễn những người khác về, sau đó tận tình tiếp đãi ông lão này…

Cuối cùng ông ta cũng nhớ ra, ba mươi năm trước đã từng đi qua hòn đảo này, lúc đó ông ta và con trai ra biển đánh cá, chẳng may gặp thời tiết xấu, suýt thì không về được. Với kinh nghiệm đi biển bao năm qua của mình, ông ta biết trời gió bão thế này nhất định phải tìm một hòn đảo nhỏ để tránh bão, thế là ông ta cùng con trai vội vàng trốn tới một hòn đảo không biết tên.

Bởi vì lúc đó bọn họ chỉ vào tránh bão, cho nên cũng không đi

vào giữa đảo, nhưng ông ta đã từng đứng ở chỗ cao quan sát hòn đảo đó, trên đảo thực sự có một chỗ lõm vào. Đại đa số các ngư dân không nhận ra hình vẽ hòn đảo không phải vì tôi vẽ không giống, mà vì phần lớn mọi người đều chưa chính thức đặt chân lên đảo, cho nên họ không biết nó có một chỗ lõm hình vòng khuyên…

Tôi gật đầu lia lịa, tôi biết mà, những người cao tuổi thường có những kiến thức mà chúng tôi không theo kịp! Không cần biết người ta có biết chữ hay không, có dùng smartphone không, nhưng trong những vấn đề như thế này, họ luôn có nhiều kiến thức hơn bọn trẻ chúng tôi.

Ông lão đó cũng nói tuổi tác mình lớn rồi, không thể đưa chúng tôi đi tìm hòn đảo đó. Nhưng con trai lớn của ông ta vẫn đang kiếm sống bằng nghề đi biển, chú ấy có thể dẫn chúng tôi đến đó.

Hai ngày sau, con trai cả tên là Rudy của ông lão dẫn chúng tôi ra biển tìm hòn đảo mà ba mươi năm trước họ đã đến… Chú Rudy năm nay cũng đã sáu mươi, bởi vì đánh cá trên biển lâu ngày nên thân thể vô cùng khỏe mạnh, đến giờ vẫn chưa nghỉ hưu. Đánh cá là một công việc cường độ cao và tốn thể lực, nếu thân thể không khỏe mạnh, chắc chắn không làm nổi.

Chú Rudy nói với chúng tôi, thật ra bình thường có rất ít người đi qua hòn đảo đó, bởi vì nó khá xa xôi hoang vắng, nếu như không phải ngẫu nhiên đến đó tránh bão, những ngư dân bình thường sẽ không qua đó.

Giống như những người lấy đánh cá làm nghiệp sống như chú ấy và cha mình, trong ba mươi năm cũng chỉ một lần tránh bão mà vào đó. Cho dù sau này họ không đi đến đó nữa, nhưng vẫn biết đường đi thế nào.

Dưới sự hướng dẫn của chú Rudy, vào ngày thứ năm khi đến Surabaya, chúng tôi đã đến hòn đảo trong ký ức của Thẩm Văn

Văn và Ngô Thiến Thiến… Tuy nhóm Wulan không hiểu tại sao chúng tôi có thể khẳng định chắc chắn rằng máy bay rơi trên hòn đảo này, thế nhưng so với việc tìm kiếm một cách mù quáng, thì có mục tiêu vẫn tốt hơn…

Chú Rudy nói với chúng tôi, hiện giờ bọn họ ra biển đánh cá đều phải xem trước dự báo thời tiết, không giống như trước đây toàn dựa vào kinh nghiệm để phán đoán thời tiết tốt hay xấu. Bởi vì có thể biết trước thời tiết, nên hiện giờ rất ít trường hợp phải lên đảo tránh bão.

Trong lúc chúng tôi ngồi thuyền đánh cá hướng về hòn đảo đó, đội trưởng tổ cứu viện A Quảng bàn bạc với đội trưởng đội bảo an là đội trưởng Trịnh về phương án bố trí sau khi lên đảo. Ở phương diện này lời nói của chúng tôi đều không có sức nặng, vì dù sao bọn họ mới là người chuyên nghiệp, việc chúng tôi có thể làm là giúp họ xác định vị trí đại khái…

Vì dự tính khả năng lên đảo có thể gặp phải động vật hoang dã, cho nên đội trưởng Trịnh đề nghị nếu không bị uy hiếp tính mạng, thì hết sức tránh phát sinh xung đột với động vật nơi đó.

Đáng tiếc đội trưởng Trịnh không có súng lục, đây là điểm yếu của các công ty bảo an Trung Quốc so với các công ty bảo an của phương Tây. Các công ty Trung Quốc đành chú trọng tuyển người có kỹ năng cao… Đặc biệt trong đấu tay đôi. Nhìn cơ bắp trên người đội trưởng Trịnh và nhân viên thì biết, bọn họ cũng không phải hạng người dễ chọc.

Sau khi lên đảo, trước tiên tổ tìm kiếm cắm trại trên một khoảng đất trống, bởi vì kiểu gì chúng tôi cũng phải ở đây vài ngày, cho nên tìm chỗ nghỉ rất quan trọng. Hòn đảo này mặc dù nhìn qua không lớn lắm, nhưng nếu muốn lục soát toàn bộ, cũng phải mất nhiều ngày.

Sau khi hoàn thành cắm trại, A Quảng mang theo flycam và hai đồng đội đi kiểm tra hòn đảo, nhìn xem đây có phải hòn đảo chúng tôi muốn tìm hay không. Chúng tôi trả trước tiền thuê cho chú Rudy, hẹn ông ấy nếu ở đây có kết quả, thì sẽ quay lại đón chúng tôi.

Chú Lê cầm la bàn kiểm tra vòng quanh khu trại, xem thử có thứ ma quỷ nào ở gần không. Tôi thì giống như khách du lịch, liên tục cầm máy ảnh tự sướng…

CHƯƠNG

Rừng cây sau cơn mưa

Chủ yếu là tôi cũng không có kỹ năng nào khác, ngoại trừ lúc mới hạ trại còn giúp đỡ được, giờ liên quan đến dã ngoại sinh tồn thì kinh nghiệm của tôi là con số không, chẳng bằng để mấy người chuyên nghiệp làm cho xong. Bình thường trong những trường hợp như thế này, Đinh Nhất luôn là người có cảm giác tồn tại thấp nhất, lần này thêm cả Viên Mục Dã nữa…

Sắc trời bắt đầu tối, tôi đã có thể nhìn rõ thân thể mờ mờ của Viên Lỗi đi qua đi lại trước người Viên Mục Dã. Tình cảm của hai anh em họ tốt thật đấy, khiến tôi đột nhiên cảm thấy hơi hâm mộ bọn họ. Dù hai anh em hiện giờ đã âm dương cách biệt, nhưng họ không hề rời bỏ nhau, tình cảm của họ tốt hơn nhiều so với cái đám anh em ruột trong xã hội bây giờ, cứ hơi một tí là đánh nhau để tranh giành tài sản.

Vì quá nhàn rỗi, tôi bèn từ từ đến gần sau lưng Viên Mục Dã, ai ngờ tôi vừa định nói chuyện thì thấy Viên Lỗi nhe răng với mình, chắc cậu ta vẫn ghi hận chuyện lần trước tôi trêu đùa cậu ta. Phát hiện sự khác thường của Viên Lỗi, Viên Mục Dã quay đầu nhìn về phía tôi, nhưng tôi lại thấy vẻ lo âu trong đôi mắt cậu ta…

Tôi nghi ngờ hỏi: “Sao vậy? Ở đây có chỗ nào không được bình

thường à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Không khí ở đây có vẻ quái lạ, nhưng tạm thời tôi không thể xác định nó lạ ở chỗ nào…”

Nghe cậu ta nói thế, tôi bèn nhìn về phía khu rừng dày đặc đằng trước, đúng lúc này A Quảng mang flycam trở về, từ hình ảnh anh ta chụp được, tôi có thể xác định đây chính là hòn đảo mà Thẩm Văn Văn và Ngô Thiến Thiến nhìn thấy.

Nhưng hiện giờ trời đã tối, cho nên nhìn hình ảnh cũng chỉ xác nhận được đây chính là hòn đảo chúng tôi muốn tìm, chứ không nhìn thấy có xác máy bay. Tôi tin tưởng sáng mai có thể chụp được rõ ràng hơn.

Thẩm Vạn Tuyền đúng là một ông nhà giàu, chỉ riêng thiết bị mà đội tìm kiếm mang theo đã đến vài thùng to, không kể đến chi phí ăn ở của chúng tôi. Tổ chúng tôi mỗi người đều được mặc bộ đồ đi trong rừng, trông rất oách. Chưa biết khả năng của nhóm người này thế nào, chỉ nhìn trang bị là đã thấy best of the best!

Ăn xong bữa tối, chúng tôi trở về lều quân dụng của từng người. Vì tính toán đến sự an toàn của mọi người mà đội trưởng Trịnh yêu cầu bốn người ở cùng một lều, đương nhiên bốn người chúng tôi ở cùng một chỗ. Trước khi ngủ, tôi nghe thấy chú Lê bàn bạc với Viên Mục Dã, nhưng những lời họ nói quá chuyên nghiệp, tôi cũng không hiểu để xen mồm vào nên lên giường ngủ sớm.

Nằm trên chiếc giường quân đội nhỏ này thực sự không thoải mái, nhưng như thế này đã rất tốt rồi, tối thiểu ở nơi hoang dã còn có thể ngủ trên giường! Đây đúng là mức đãi ngộ năm sao…

Tôi ngủ một mạch đến sáng, có trời mới biết chú Lê và Viên Mục Dã mấy giờ mới ngủ, hai người họ giống như tiếc nuối đến giờ mới được gặp nhau, chú Lê có vẻ còn định thu Viên Mục Dã làm đệ tử, dù sao cái tên vừa lười vừa không có tài như tôi đây đã

làm chú ấy mất đi hứng thú muốn thu đệ tử từ lâu.

Nhưng sáng hôm sau, khi rời giường lại thấy bên ngoài trời mưa to, đừng nói là đi ra ngoài tìm kiếm, ngay cả lều vải chúng tôi còn chẳng ra được. Điều này làm mọi người trở tay không kịp, bởi vì trước khi đến đây chúng tôi đã xem qua dự báo thời tiết, rõ ràng dự báo đã nói mấy ngày nay vùng biển này đều có trời nắng to.

Tôi ngồi trong lều vải, uống cốc cà phê Wulan đưa tới cho chúng tôi, mặt buồn thiu nhìn trời mưa. Wulan thấy thế thì cười: "Trung Quốc không phải có câu thành ngữ gọi là thời tiết thì không thể đoán trước được hay sao? Cậu Trương à, tôi khuyên cậu không nên lo lắng, loại mưa kiểu này sẽ không quá một ngày đâu."

Tôi im lặng thoáng nhìn Wulan, thầm nghĩ giờ này mà anh còn ngồi vờ vịt ở đây làm gì? Chắc chỉ để khoe khoang vốn tiếng Trung của mình thôi phải không, nhưng anh có nói tốt hơn nữa cũng có so được với một người Trung Quốc không?

Tôi đang suy nghĩ lung tung thì A Quảng rũ áo mưa đi vào trong lều, tay anh ta cầm một vật màu trắng, anh ta mừng rỡ nói với chúng tôi: "Xem đội viên của tôi tìm được gì này?"

Tôi đứng ngay dậy nhìn đồ vật trong tay anh ta, tôi hỏi dò: "Cái này là mảnh vỡ máy bay à?"

A Quảng gật đầu trả lời: "Đúng vậy! Đây chính là một miếng mảnh vỡ máy bay, đội viên của chúng tôi tìm được nó ở bìa rừng, cắm xiên trên mặt đất, chắc là do lúc máy bay hạ cánh khẩn cấp cánh quét phải ngọn cây, rơi mất một mảnh."

Tôi đặt tay lên trên mảnh vỡ, nhưng tiếc là chẳng cảm giác được gì. Nhưng có thể tìm thấy mảnh vỡ ở bìa rừng, điều đó chứng minh máy bay rơi ở gần đây. Chúng tôi quyết định, chỉ cần tạnh mưa là mọi người sẽ lập tức tiến vào rừng tìm kiếm…

Quả nhiên Wulan nói đúng, trận mưa rất to này đến trưa hôm

sau thì tạnh, ánh mặt trời gay gắt lập tức xua tan mây đen, thời tiết nơi này giống như một đứa trẻ ba tuổi vậy, thay đổi thất thường, vừa khóc xong đã cười được.

Ăn xong cơm trưa, ngoại trừ hai đội viên ở lại canh trại, còn toàn bộ những người khác đều đã chờ sẵn để xuất phát, chuẩn bị lục soát ở ven rừng trước tiên. Bởi vì chú Lê đã lớn tuổi, nên chú ấy ở lại canh giữ trại cùng với hai đội viên kia.

Rừng cây vừa mưa xong nên độ ẩm rất cao, làm bộ đồ đi rừng của tôi như dính trên da. Nếu như có thể, tôi thật sự muốn cởi sạch bộ đồ trên người mình xuống. Nhưng Wulan đã nói, trong rừng có rất nhiều muỗi, để hở da thịt ra ngoài quá nhiều là việc làm vô cùng không thông minh.

Trước đây tôi đã nghe người ta nói, muỗi ở Hải Nam lớn đến mức ba con là có thể xào thành một đĩa ăn, nhưng nhìn khí hậu nơi này, sao tôi có cảm giác con muỗi cũng không hề nhỏ chút nào? Cũng may Wulan là một người dẫn đường rừng rất giỏi, anh ta hiểu rất rõ nên đi thế nào trong rừng.

Ví dụ như, anh ta nói ở trong rừng nhiệt đới, nếu như không cần thiết thì tốt nhất đừng lội nước, nếu bắt buộc phải đi thì phải bó chặt ống quần lại, bởi vì trong nước có một số con vật khiến người ta nổi da gà. Nếu để bọn chúng chui vào trong quần áo thì… Ái chà, nghĩ đến thôi cũng thấy rùng mình.

Bởi vậy khi tiến vào rừng, chúng tôi hết sức tránh những vũng nước, nhưng vì trời mới mưa, có lúc mà không chú ý dưới chân, sẽ giẫm ngay vào vũng nước đọng. Người chẳng có một chút kinh nghiệm sinh tồn trong rừng nào giống như tôi, đúng là từng bước gian nan!

Lúc này tôi mới phát hiện, dường như Viên Mục Dã cũng khá quen thuộc với loại rừng nhiệt đới như thế này. Nhưng nghĩ lại thì

dù sao Quảng Tây cũng là khu vực núi cao rừng rậm khí hậu nhiệt đới, cậu ta sống ở vùng núi với bà nội từ bé, nên tự nhiên là biết nhiều hơn tôi.

Vì cây cối trong rừng quá rậm rạp, cho nên Wulan và A Quảng đi trước, dùng dao rựa mở một con đường vừa cho một người đi…

CHƯƠNG

Vách đá chặn đường

Chúng tôi đã đi trong rừng hơn một tiếng đồng hồ, thế nhưng vẫn không thấy bất kỳ dấu vết cây cối nào bị tàn phá. Tôi vô cùng nghi hoặc hỏi: “Tại sao không tìm thấy cây cối bị cánh máy bay làm gãy nhỉ?”

Wulan đang đi đằng trước nghe thấy tôi nói vậy thì tạm dừng bước, anh ta nói: “Điều này là rất bình thường, bởi vì lượng mưa ở đây rất lớn, cho nên con đường hôm nay chúng ta mở ra, chỉ cần chưa đến hai ngày sẽ bị cây cối bao phủ hết, không nhìn ra được chút dấu vết nào...”

Tôi nghe vậy thì lập tức có cảm giác chắc tìm đến tết cũng không xong, mặc dù mới chỉ đi có một tiếng, nhưng đi trong rừng rậm một tiếng tiêu hao thể lực lớn hơn nhiều so với đi bộ trong công viên.

Người ít vận động như tôi chắc có cố hết sức cũng chỉ đi được hai tiếng. A Quảng thấy tôi thở không ra hơi bèn đề nghị nghỉ ngơi tại chỗ mười phút.

Tôi như được ân xá vội tìm hòn đá ngồi lên, Wulan thấy thế vội kéo tôi lại và nói: “Đừng ngồi vội, phải xem phía dưới tảng đá có gì không đã, không phải tôi dọa cậu, mà đã có rất nhiều người đặt

mông ngồi lên con rắn khi đi vào rừng đó!"

Nghe anh ta nói vậy, đầu óc vừa bình tĩnh trở lại của tôi lập tức trở nên khẩn trương… Wulan đi kiểm tra qua, xác nhận tảng đá đó rất sạch sẽ, có thể yên tâm ngồi được rồi, nhưng lúc đặt mông lên đó, tôi vẫn cảm thấy hơi sợ hãi.

Đột nhiên tôi phát hiện thứ quả ở cái cây bên cạnh hình như là chuối tiêu? Tôi hưng phấn, vội kéo Wulan hỏi mấy quả này có phải chuối tiêu hay không?

Wulan nhìn theo hướng tay tôi chỉ, gật đầu trả lời: "Ừm, đúng thế, là chuối tiêu rừng đấy, nhưng không nên ăn…"

Tôi nghi ngờ hỏi: "Sao lại không thể ăn? Là do chưa chín nên không ăn được à?"

Wulan lắc đầu, sau đó đi đến chặt xuống mấy quả đưa cho tôi rồi nói: "Cậu cứ nếm thử thì biết."

Tôi nghi ngờ cầm một quả: "Chẳng lẽ có độc?"

Wulan vừa cười gian vừa nói: "Không có độc, cậu cứ ăn là biết."

Tôi bóc vỏ chuối ra thì thấy màu sắc bên trong rất đẹp, thế là tôi chẳng cần suy nghĩ gì nữa mà cắn một miếng, hóa ra quả chuối rừng này không giống với chuối tiêu vẫn ăn hằng ngày! Bên trong sao toàn là hạt thế này?

Tôi phun miếng chuối trong miệng ra rồi hỏi: "Đây là thứ quái gì vậy?"

Wulan cười phá lên: "Chuối dại chính là như thế này đấy, loại chuối bình thường mọi người hay ăn đều là giống đã qua cải tiến rồi."

Tôi ném miếng chuối tiêu còn lại đi, trong lòng mắng thầm Wulan, nếu biết trước khó ăn như thế, chắc chắn tôi sẽ không bao giờ đụng đến. Đinh Nhất đưa bình nước của anh ta cho tôi rồi

trêu: “Đáng đời! Xem sau này cậu còn dám cái gì cũng ăn không.”

Tôi lấy bình nước súc miệng, sau đó nói với vẻ bất cần: “Chẳng sao hết, chờ sau này tôi già như chú Lê, thì đây chính là vốn liếng để khoác lác, ngồi khoe khoang với con cháu rồi…”

Sau khi nghỉ ngơi đơn giản một lúc, toàn bộ mọi người tiếp tục đi về phía tây của rừng cây, phương hướng này không phải do nhóm A Quảng chọn bừa, mà căn cứ vào khối mảnh vỡ phát hiện buổi sáng, sau đó phân tích ra hướng để tìm kiếm.

Nhưng ai mà ngờ khi chúng tôi tiếp tục tiến về phía tây thì lại gặp phải một vách đá cao mấy chục mét, lúc này tôi mới nhớ tới chỗ núi đá lõm xuống, xem ra chúng tôi hiện giờ đang ở bên ngoài thung lũng.

Chúng tôi tiếp tục đi dọc theo vách đá một đoạn nữa, chợt nhận thấy rằng vách đá này có thể là hình vòng tròn. Nếu đúng hình dạng như thế thì thật là mệt! Nhỡ đâu thung lũng không có lối đi, vậy đoàn người chúng tôi làm sao tiến vào được?

Tôi lầm bầm: “Biết thế này bảo ông chủ Thẩm mang một chiếc máy bay trực thăng đến…”

A Quảng đang đi phía trước quay lại an ủi tôi: “Đừng lo lắng, chúng ta có mang theo công cụ leo núi, chỉ là hiện giờ đang để nó ở trong trại. Đội viên của chúng tôi đều biết leo núi, chờ ngày mai sau khi mang theo công cụ leo được lên núi, sẽ mang mọi người lên đó cùng.”

Không còn cách nào khác, chúng tôi đành phải đi theo đường cũ trở về trại. Lúc trở về chú Lê đang chuẩn bị cơm tối, thấy mặt tôi buồn thiu là chú biết ngay không có thu hoạch gì.

Chú đi tới hỏi tôi: “Không tìm được chút dấu vết nào à?” Tôi lắc đầu trả lời: “Không hẳn là như thế ạ, mọi người tìm thấy ở phía trước một vách đá hình vòng, chính là cái thung lũng lõm xuống

mà cháu đã thấy trong trí nhớ Ngô Thiến Thiến ấy.”

“Thung lũng? Vậy tìm được cửa vào không?” Chú Lê truy hỏi.

Tôi phiền muộn lắc đầu: “Tạm thời chưa tìm được, A Quảng bảo ngày mai sẽ mang theo công cụ leo núi rồi tính tiếp…”

Chú Lê nhướng mày: “Leo núi? Cháu leo được không thế?”

Tôi xấu hổ trả lời: “Chú cứ nói xem? Đương nhiên là bọn họ leo lên rồi sẽ dùng dây thừng kéo cháu lên!”

Sau khi ăn xong bữa tối, A Quảng dạy tôi một vài kiến thức đơn giản để leo núi và cách sử dụng dụng cụ. Anh ta bảo tôi không cần khẩn trương, ngày mai chắc chắn bọn họ sẽ bảo đảm an toàn cho chúng tôi và đưa chúng tôi lên vách đá dựng đứng đó.

Điều này thì tôi không hề lo lắng, vách đá đó cao khoảng hai, ba mươi mét, cỡ tầm một tòa nhà bảy tầng mà thôi, cùng lắm để bọn họ kéo tôi lên là được.

Về phần đội của Wulan, tuy không chuyên nghiệp như đội của A Quảng, nhưng leo trèo khẳng định tốt hơn tôi! Tôi bắt đầu cảm thấy hâm mộ chú Lê có thể ở nhà canh trại…

Không ngờ khi chúng tôi vừa chuẩn bị đi ngủ thì trên trời lại có mây đen cuồn cuộn… Chẳng lẽ hòn đảo này cứ trời tối là có mưa? Chúng tôi đành phải quay về lều của mình, ngồi buồn nghe tiếng mưa rơi, tôi thì lôi điện thoại ra chơi game cho đỡ chán.

Trên hòn đảo hoang này, điện thoại hiện đại cũng chỉ có thể biến thành máy chơi game và máy chụp ảnh. Đương lúc tôi đang chơi hăng say thì một tiếng sấm đột nhiên vang lên, dọa tôi sợ suýt bật dậy từ trên giường!

“Giời ạ! Lều vải của chúng ta có thiết bị chống sét không vậy! Đừng để sấm sét đánh trúng nó nhá…” Tôi nói với giọng bị dọa vỡ mật.

Chú Lê ở bên cạnh nửa đùa nửa thật trêu: “Cháu nghĩ lại xem mình có làm việc gì trái với lương tâm hay không, đừng để lúc sét đánh lại kéo theo mấy người chúng ta…”

Tôi cãi lại ngay: “Không phải, chú Lê à… Câu này của chú nghe chẳng tử tế chút nào! Nếu nói người cần suy nghĩ lại trong chúng ta thì phải là chú mới đúng! Dù sao chú ăn cơm còn nhiều hơn bọn cháu ăn muối, các cụ vẫn hay có câu, thường đi ở bờ sông, sẽ có ngày ướt giày hay sao?”

CHƯƠNG

Người dẫn đường mất tích

Chú Lê vừa muốn phản bác, lại hiểu ra ý tôi muốn nói, bèn cười mắng lại: "Nhóc con, là chú ăn muối nhiều hơn so với tụi cháu ăn cơm mới đúng! Không biết dùng từ thì đừng nói lung tung!"

Trong lúc tôi và chú Lê đang "công kích" lẫn nhau, bên ngoài lều có tiếng "xoẹt xoẹt" của một tia sét đánh xuống, chiếu sáng cả bầu trời đêm. Trong nháy mắt đó, dường như tôi thấy bên ngoài lều có bóng người…

Tôi hơi nghi ngờ bèn đi ra cửa lều nhìn ra phía ngoài, nhưng lúc này ngoài bóng tối thì chẳng thấy gì nữa. Viên Mục Dã thấy thế bèn hỏi tôi sao thế? Tôi trả lời không chắc chắn: "Hình như vừa nãy tôi thấy bên ngoài có bóng người…"

"Không thể nào! Mưa to như thế này ai mà đứng bên ngoài làm gì!" Chú Lê nói xen vào.

Đinh Nhất đang ngồi yên lặng đột nhiên lên tiếng: "Có phải người của đội trưởng Trịnh đi tuần không?"

Viên Mục Dã cũng nói theo: "Có khả năng này, dù sao trách nhiệm chính của họ là bảo đảm an toàn của chúng ta."

Tôi nghe thế liền lắc đầu, sau đó khẩn trương nói với mọi người: "Không phải là người của đội trưởng Trịnh, bởi vì quần áo

của người đó khác với chúng ta…”

Mọi người đều giật mình, nếu như bên ngoài không phải là người trong nhóm tìm kiếm, thì trên hòn đảo hoang tàn vắng vẻ này, có người nào đột nhiên sẽ xuất hiện trong mưa?

Viên Mục Dã tiến đến bên cạnh cửa sổ của lều vải, nhìn xem tình huống bên ngoài, trong bóng đêm đen kịt ở bên ngoài, dường như có đồ vật gì đó đang ngo ngoe muốn động… Xuất phát từ bản năng nghề nghiệp, Viên Mục Dã dùng bộ đàm gọi cho đội trưởng Trịnh ở lều bên cạnh, hỏi anh ta tối hôm nay có phái nhân viên tuần tra ban đêm hay không, nếu như có, thì người đó có mặc đồng phục thống nhất hay là không?

Đội trưởng Trịnh từ đầu bên kia trả lời rất nhanh, anh ta nói đúng là mình có phái người tuần tra ban đêm, nhưng đội bọn họ đều mặc áo mưa giống nhau, không có người nào mặc quần áo khác.

“Vừa rồi anh không hoa mắt chứ?” Viên Mục Dã cẩn thận hỏi lại tôi.

Tôi biết trả lời thế nào bây giờ, vừa rồi ánh sáng chỉ lóe lên, cho tôi nhìn thấy chỉ tầm một đến hai giây, mặc dù tôi không thể xác định người đó có phải đội viên hay không, nhưng chắc chắn là có người đứng trong mưa…

Viên Mục Dã đem những gì tôi nhìn thấy kể với đội trưởng Trịnh, đối phương nghe xong ngay lập tức nói với chúng tôi, buổi tối nếu không có việc gì thì không nên rời khỏi lều vải. Còn bóng người bên ngoài là ai, anh ta sẽ cùng đội viên kiểm tra một lượt xung quanh.

Sau đó đội trưởng Trịnh dùng bộ đàm gọi tới từng chiếc lều vải, hỏi vừa rồi có ai đội mưa đi ra khỏi lều của mình không, thế nhưng họ đều phủ định. Có ai bị điên đâu mà mưa to thế này lại

chạy ra ngoài đứng!

Gặp phải chuyện này khiến cho bầu không khí trong trại trở nên khác lạ, tuy đêm đó không ai nói thêm gì, nhưng trong lòng mỗi người đều có cảm giác bất an…

Sáng hôm sau, mưa đã dần nhỏ lại, trông có vẻ chỉ một lúc nữa là tạnh. Nhưng đúng lúc mọi người đi từ trong lều vải ra chuẩn bị ăn sáng, Wulan bỗng hớt hơ hớt hải chạy từ bìa rừng đến, nói là đột nhiên không thấy người dẫn đường tên Pupe đâu cả.

Cả nhóm sợ hãi, đặc biệt là đội trưởng Trịnh, anh ta vội hỏi Wulan đêm qua có thấy người dẫn đường đó không? Chính là lúc anh ta hỏi mọi người ở trong bộ đàm rằng có phải có ai đó rời khỏi lều vải lúc trời đang đổ mưa không?

Thế nhưng câu trả lời của Wulan lại làm chúng tôi vô cùng ngạc nhiên, anh ta nói mình và đồng bạn đêm hôm qua không nghe thấy những lời đội trưởng Trịnh nói qua bộ đàm… Nhưng mà lúc đó chắc Pupe vẫn còn trong lều vải, bởi vì khi Wulan tỉnh lại mới phát hiện Pupe không thấy. Khi đó mưa cũng đã ngớt, Wulan liền đi ra ngoài tìm kiếm, nhưng không tìm được.

Đội trưởng Trịnh tiến đến bên cạnh tôi rồi bảo: “Anh Trương, anh có thể nhớ lại cẩn thận xem, người hôm qua anh nhìn thấy trong mưa có phải Pupe hay không?”

Tôi lắc đầu xin lỗi: “Ánh sáng lúc đó chỉ lóe lên, tốc độ quá nhanh, tôi chỉ có thể nhìn là một bóng người. Mặc dù tôi không thấy rõ mặt người đó, nhưng có thể khẳng định một điều, quần áo không phải là bộ đồ đi rừng của chúng ta.”

Trong nhất thời, trên mặt mọi người đều phủ một tầng u ám, còn chưa bắt đầu tìm xác máy bay mà đã có chuyện xảy ra rồi, đúng là mở đầu không thuận lợi!

Viên Mục Dã đề xuất có thể đi đến lều của Wulan kiểm tra

không? Wulan đưa chúng tôi đến lều vải của anh ta, chúng tôi phát hiện trên giường của Pupe rất bừa bộn, hiển nhiên tối qua có người ngủ trên đó, điều này cũng chứng minh những gì Wulan đã nói là thật, Pupe vẫn ở trong lều trước khi mọi người ngủ.

Như vậy vấn đề là ở đâu? Sau khi đồng bạn ngủ say, Pupe đi ra ngoài làm gì? Nếu như chỉ đi vệ sinh thì sao cậu ta cả đêm không về?

Viên Mục Dã quay ra hỏi Wulan: "Anh có biết rõ về cậu Pupe này không? Hay là có lý do gì nên cậu ta rời đi nơi này?"

Wulan lắc đầu: "Mặc dù đây là lần đầu tiên tôi hợp tác với Pupe, thế nhưng cậu ta có danh tiếng rất cao trong giới nghề nghiệp của chúng tôi, cậu ta tuyệt đối là một người chuyên nghiệp, tôi không nghĩ ra lý do vì sao cậu ta bỏ lại khách hàng của mình mà rời đi. Hơn nữa, thuyền đánh cá đưa chúng ta tới cũng đi rồi, không có điện thoại vệ tinh gọi thì sẽ không quay lại, không có thuyền làm sao Pupe có thể rời đi nơi này? Cậu ta là chim bay đi chắc?"

Tôi thấy Wulan nói với giọng không vui, hình như hơi khó chịu khi Viên Mục Dã nghi ngờ Pupe tự ý rời đi. Nhưng lần này tôi lại ủng hộ tiểu Viên, bởi vì dù sao đây cũng chỉ là suy đoán, nếu như không phải Pupe tự mình đi, vậy có khả năng cậu ta đã gặp nguy hiểm gì đó…

Đúng lúc này, một người trong nhóm A Quảng chạy tới nói, lúc anh ta thu thập đồ dùng leo núi hôm nay, phát hiện thiếu mất một bộ. Mọi người nghe xong trong lòng cũng nặng nề… Một người dẫn đường và một bộ trang bị cùng một lúc biến mất, điều này khiến mọi người liên tưởng đến cùng một chỗ.

Mặc dù chúng tôi không ai nói gì, nhưng sắc mặt Wulan lúc này đã rất khó coi, cuối cùng anh ta mới hạ giọng, nói: "Nếu Pupe thật

sự mang bộ leo núi đó đi, vậy chỗ duy nhất cậu ta có thể tới là vách đá hôm qua…”

Anh ta nói đúng! Thế nhưng tại sao Pupe lại muốn một mình mang theo trang bị leo núi tiến đến đó trước? Tôi nghĩ chắc chắn không phải sốt ruột cứu người, nhưng trong nhất thời không ai nghĩ ra được đáp án…

CHƯƠNG

Phát hiện mục tiêu

Cuối cùng, chúng tôi đành phải theo kế hoạch cũ mang theo trang bị leo núi đến dưới chân vách đá hôm qua, mặc kệ là muốn tìm Pupe hay tìm kiếm máy bay, việc trèo qua vách đá là lựa chọn duy nhất…

Sau khi chuẩn bị xong, chúng tôi xuất phát tiến về phía vách đá hôm qua, đáng lẽ chú Lê và hai người đội viên phải ở lại canh trại, nhưng sau chuyện đêm qua, đội trưởng Trịnh quyết định để thêm một đội viên của họ ở lại cho thêm phần an toàn.

Bởi vì lần này có mục tiêu cố định, cho nên chúng tôi không hề dừng lại nghỉ ngơi giữa đường mà tiến thẳng đến chỗ vách đá. Kỹ năng của A Quảng cùng các đội viên trong nhóm không phải là nói khoác, chỉ thấy anh ta cùng một người đàn ông đen gầy bên cạnh dùng tay không bắt đầu leo lên vách đá.

Mỗi người trong nhóm bọn họ đều trải qua huấn luyện leo núi chuyên nghiệp, cho nên mỗi khi leo được một đoạn, họ đều sẽ tìm kiếm vị trí có thể đóng đinh trên vách đá, sau đó lắp đặt dây thừng bảo hiểm. Mặc dù tốc độ không nhanh, nhưng lại là cách an toàn nhất.

Mấy người chúng tôi chỉ có thể kiên nhẫn đợi ở bên dưới. Trong

lúc đó Đinh Nhất tập trung quan sát vách đá này, thỉnh thoảng anh ta lại dùng tay sờ sờ, như thể rất có hứng thú với chất liệu của nó.

Tôi thấy thế bèn tiến đến bên cạnh và hỏi: “Sao vậy? Trong vách đá này có vàng à?”

Đinh Nhất nhìn tôi không nói, sau đó để tôi dùng tay sờ thử, cảm giác một chút sẽ biết. Tôi cũng bắt chước dáng vẻ của anh ta mà đặt tay lên vách đá vuốt ve, nhưng sờ cả nửa ngày mà chẳng thấy có cảm giác gì!

Đinh Nhất thấy tôi không phát hiện được gì thì lắc đầu hỏi: “Cậu sờ cẩn thận xem vách đá này có giống như được con người đục đẽo ra không?

“Hả? Không phải chứ? Một vách đá lớn như thế này, nếu như không phải do sức mạnh tự nhiên tạo ra, mà là do bàn tay con người thì phải cần bao nhiêu nhân công chứ…” Tôi nói với vẻ không tin.

Đinh Nhất dùng tay liên tục dọn dẹp dây leo bám trên vách đá, sau đó cẩn thận quan sát mặt đá, “Vậy thì làm sao? Trên thế giới đâu phải không có các công trình to lớn hao phí vô số sức người sức của như Vạn Lý Trường Thành của Trung Quốc… Kim Tự Tháp ở Ai Cập, mặc dù trong mắt người hiện đại, những người thời xưa có thể xây nên những công trình hùng vĩ như vậy là không thể tin nổi, thế nhưng không có nghĩa là người ta không làm được…”

Tôi nghe Đinh Nhất từ tốn nói hết những lời này mà lập tức dùng ánh mắt sùng kính nhìn anh ta, tôi nói: “Vậy xin hỏi giáo sư Đinh, ngài thấy nơi này là do vị thần cổ đại nào làm ra?”

Nghe tôi trêu chọc, Đinh Nhất lườm tôi một cái: “Cậu hỏi tôi, tôi biết hỏi ai, dù sao cũng không phải tôi làm ra nó.”

Lúc này A Quảng đã leo đến đỉnh núi, sau đó hai đội viên khác

cũng lần lượt bò lên. Người không có chút kinh nghiệm leo núi nào giống như tôi, chỉ đành ngồi vào túi lưới mà bọn họ đã bện, sau đó để A quảng ở trên kéo, một đội viên khác ở dưới giữ dây bảo hiểm…

Tôi chẳng mất chút công sức nào cũng lên được đến đỉnh núi. Khi đến nơi, tôi lập tức sững sờ với cảnh vật trước mắt, có thể hình dung như có một thế giới khác trong thung lũng.

Giống như Đinh Nhất đã nói, khi tôi đứng trên đỉnh núi và nhìn xung quanh, tôi phát hiện vách đá nơi này có tác dụng giống như Vạn Lý Trường Thành, tạo ra một thành lũy kiên cố, bao vây lấy toàn bộ thung lũng…

Mặc dù từ góc nhìn của tôi thấy cây cối trong thung lũng vô cùng rậm rạp, thế nhưng hình như ở giữa rừng cây đó có một số công trình đổ nát. Có khi chưa biết chừng nơi này lại tồn tại một nền văn minh không biết tên nào đó!!

Trong lúc tôi bị cảnh vật trước mắt lay động tâm trí, đột nhiên A Quảng chỉ tay xuống khu rừng phía dưới: “Cậu nhìn chỗ đó là cái gì?”

Tôi cầm lấy cái ống nhòm một mắt từ tay anh ta, sau đó nhìn theo hướng ngón tay anh ta chỉ… Tôi nhìn thấy giữa khu rừng rậm rạp, hình như có vật gì đó dài dài màu trắng. Bởi vì khoảng cách quá xa cho nên chỉ có thể thấy đại khái hình dáng.

Tôi nghi ngờ hỏi: “Vật đó là máy bay à?”

A Quảng lắc đầu: “Cũng có thể, nhưng không chắc lắm… Khoảng cách xa quá.”

Tôi vội bảo: “Có thể để flycam của anh bay qua đó nhìn một chút không? Nếu đúng là xác máy bay, chúng ta sẽ đi đến đó.”

A Quảng hơi do dự: “Khoảng cách từ đây đến đó chắc phải hơn

hai mươi cây số, flycam chỉ bay được tầm bảy cây số, tôi sợ bay xa quá là không quay lại được."

"Trong phạm vi bảy cây số có thể truyền tín hiệu từ xa không?" Tôi hỏi.

A Quảng gật đầu: "Có thể."

Tôi liền bảo với anh ta: "Vậy chúng ta tiến về phía vật thể màu trắng đó, chờ đến vị trí có thể truyền tín hiệu, anh lại thả máy bay ra được không?"

A Quảng nói: "Không vấn đề gì!"

Sau khi người đội viên cuối cùng bò lên đỉnh núi, tất cả chúng tôi chỉnh đốn đơn giản lại hành trang, rồi tiếp tục xuất phát hướng về phía vật thể màu trắng.

Suốt đoạn đường này Wulan rất yên lặng, có lẽ anh ta vẫn đang suy nghĩ chuyện đồng bạn của mình là Pupe tại sao lại đột nhiên rời đi, nhưng phong cách chuyên nghiệp của anh ta không cho phép vứt bỏ ủy thác của khách hàng qua một bên…

Tôi bèn đi tới bên cạnh khuyên anh ta: "Anh đừng quá lo lắng, nếu như thật sự là Pupe rời đi thì tốt, điều đó chứng minh anh ta tạm thời an toàn. Nhưng nếu như không phải, vậy mới thực sự là phiền toái."

Wulan nghe vậy thì yên lặng một lúc mới nói: "Anh nói đúng, anh Trương, cám ơn điều đầu tiên anh nghĩ đến là sự an toàn của Pupe, anh là người tốt…"

Tôi cười với anh ta: "Không chỉ tôi là người tốt, mọi người chúng ta đều là người tốt, anh đừng quên mục đích ban đầu của chúng ta khi đến đây là gì. Tuy mỗi người là do ông chủ thuê tới, nhưng mục đích đều là để cứu người… Cho nên bất kể là đồng bạn của anh hay những người còn sống sót trên máy bay, chỉ cần

còn có khả năng, thì điều đầu tiên chúng ta nghĩ đến là sự an toàn của họ."

Nghe những lời nói này của tôi, trên mặt Wulan khẽ xuất hiện nụ cười, nhưng tôi biết lo lắng trong lòng anh ta cũng không vì thế mà giảm bớt. Đừng nói là anh ta, thực ra trong lòng mọi người ở đây ít nhiều đều có cảm giác lo lắng, dù sao bây giờ chúng tôi cũng đang ở trên một hòn đảo nhỏ không người, biết đâu gặp phải chuyện gì đó bất ngờ, làm cho tất cả đều không kịp trở tay thì sao…

CHƯƠNG

Muỗi khổng lồ đáng sợ

Khi đoàn người chúng tôi chậm rãi đi từ đỉnh núi xuống thung lũng, chúng tôi phát hiện môi trường tự nhiên ở đây có sự khác biệt rất lớn với bên ngoài, dường như nơi này đã hình thành một loại hệ sinh thái nhỏ độc lập…

Đối với người phương Bắc như tôi mà nói, những cây xanh nhiệt đới này thoạt nhìn đều rất xa lạ, nhưng nhóm của Wulan lại rất quen thuộc với chúng. Tuy nhiên từ sau khi chúng tôi bước vào thung lũng, Wulan lại nhìn thấy rất nhiều loại thực vật mà ngay đến cả anh ta cũng chưa từng gặp bao giờ, chứ đừng nói gì đến chuyện gọi được tên của chúng.

Càng vô lý hơn là, tôi còn thấy một cây nấm mọc lên cao hơn thân người, hơn nữa nó phát triển rất nhanh, trưởng thành với tốc độ chúng tôi có thể nhìn thấy bằng mắt thường, bung tán, sau đó nhanh chóng khô héo...

Tất cả chúng tôi đều sững sờ trước loại nấm kỳ lạ này, nhưng Wulan nhìn thấy cây nấm rồi lại rất bình tĩnh. Anh ta nói loại nấm này trừ phần đầu nấm hơi to, tốc độ sinh trưởng hơi nhanh một chút ra, thì còn lại chúng cũng không khác gì các loại nấm khác.

Nhưng tôi không bình tĩnh được như anh ta, lúc tôi vừa định

dùng di động chụp lại thì cây nấm đã khô héo… Đáng tiếc chúng tôi không mang theo máy quay phim, nếu không tôi nhất định phải quay lại tất cả khung cảnh ở đây.

Lúc này A Quảng đột nhiên nói với mọi người: “Tất cả mọi người cẩn thận một chút, môi trường ở đây rất đặc biệt, có lẽ sẽ có một số loài côn trùng, kiến hay rắn độc xuất hiện, tuyệt đối đừng để bị cắn.”

Nghe thế, tôi vội túm chặt cổ áo mình, sợ có thứ gì đó chui vào qua cổ áo. Theo địa hình dần dần thấp xuống, không khí cũng bắt đầu trở nên ngày càng ẩm ướt, tôi có cảm giác như chỉ cần hơi vắt nhẹ quần áo trên người là cũng có thể ra nước.

Là một thằng đàn ông phương Bắc, tôi thực sự không thích cảm giác nhớp nháp kiểu này, hơn nữa người lại đang ở giữa rừng mưa nhiệt đới xung quanh toàn là cây cối rậm rạp, đúng là có cảm giác có thể gặp phải đàn đàn lũ lũ mãnh thú bất cứ lúc nào.

Wulan nhìn ra sự căng thẳng của tôi, nên xoa dịu: “Không sao đâu, lát nữa tôi sẽ tìm cho cậu một cây thuốc của bản địa, chỉ cần bôi chất dịch của cây thuốc này lên người, đám muỗi linh tinh sẽ không đốt, nhưng mà mùi hơi hôi chút…”

Tôi cười vui vẻ, đáp: “Bây giờ trên người tôi cũng chẳng có mùi gì thơm tho, dù hôi thì có thể hôi đến đâu được nữa đây?”

Trên thực tế, lo lắng của tôi đều dư thừa, nếu tôi đoán không nhầm, âm khí trên người tôi đã là thuốc đuổi côn trùng tự nhiên rồi, đảm bảo trăm loài cũng không xâm. Chỉ là trong lòng có nỗi sợ hãi bản năng đối với những thứ đó, kiểu “con cóc không cắn người nhưng làm người ghê tởm” vậy đó.

Nhưng tôi đang nghi thần nghi quỷ nhìn quanh quất thì đột nhiên nhìn thấy trên gáy một đội viên cấp dưới của A Quảng hình như có đậu thứ gì đó? Cái thứ đó to như chim bồ câu, nhưng lại

nửa trong suốt.

Lúc ấy trong lòng tôi trầm xuống, lập tức vỗ Wulan sát bên nói: “Nhìn kia kìa!! Đó là thứ gì thế?”

Tôi gào to lên như vậy, tất cả mọi người đều nhìn về phía cổ người nọ, đó là một con muỗi cực lớn!! Lúc này cái bụng nửa trong suốt của nó đã bắt đầu từ từ biến thành đỏ, còn sắc mặt người nọ cũng tái nhợt trong nháy mắt, nhưng cậu ta lại như không có một chút cảm giác nào.

Đừng nói là tôi, ngay cả mấy người địa phương nhóm Wulan cũng đều chưa từng thấy con muỗi nào lớn như vậy, với cả tốc độ hút máu của nó cũng quá nhanh!! Thế này nào phải hút máu!! Mẹ nó đây là rút máu ra mà!!

Xem cái bụng to của con muỗi này, nếu hút đầy thì đoán chừng 800cc cũng không đủ no. Khi tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, có một tiếng “bốp”, con muỗi to đùng kia bị một hòn đá đập vỡ giống như một cái bọc máu.

Máu vừa mới hút lập tức bắn đầy người đầy mặt người nọ, lúc này chúng tôi mới phát hiện là do Viên Mục Dã dùng ná cao su bắn vỡ con muỗi to này. Chiêu đó của cậu ta đúng là quá ngầu, tuyệt đối có thể so tài với chiêu ném dao bạc của Đinh Nhất!!

Nhưng lúc này lại không có ai chú ý động tác của cậu ta ngầu cỡ nào, bởi vì người vừa bị hút máu kia đã ngã xuống đất. A Quảng bên cạnh cậu ta nhìn thấy thế lập tức đi qua dìu cậu ta, lại phát hiện cái vòi hút máu của con muỗi to kia vẫn còn cắm ở trên cổ cậu ta, ước chừng to như loại kim tiêm lớn nhất dùng để truyền nước biển ấy!

Có thể là chui đúng vào mạch máu, bởi vậy cái đoạn vòi gãy kia vẫn đang chảy máu ào ạt ra bên ngoài. May là trong đội A Quảng có bác sĩ, anh ta lập tức gọi bác sĩ tới đây kiểm tra miệng vết

thương trên cổ người nọ…

May mắn thay, sau khi nhổ cái vòi muỗi ra, máu cũng ngừng lại kịp thời, nhưng đội viên kia cũng đã vô cùng yếu vì mất máu quá nhiều. Trong trường hợp này nhất định phải phái hai người đưa cậu ta về trại nghỉ ngơi trước, tạm thời không thể tiếp tục tìm kiếm với chúng tôi nữa.

Thế này hay rồi, vốn dĩ chẳng hiểu ra sao mà thiếu một người địa phương dẫn đường, bây giờ lại có một thành viên đội tìm kiếm bị thương, cộng thêm hai đội viên đưa cậu ta về trại, đội của chúng tôi chưa chi đã ít đi bốn người, điều này khiến cho cuộc tìm kiếm vốn đã mịt mù hi vọng của chúng tôi càng thêm đã rét vì tuyết lại giá vì sương...

Trong lúc nhất thời mặt mũi mọi người đều trở nên rất tối tăm, không biết nên làm cái gì mới tốt. Bởi vì trước đó người mất tích là người của Wulan, còn bây giờ bị thương lại là người của A Quảng, cho nên biểu hiện của hai tiểu đội trưởng bọn họ đều rất nặng nề.

Tôi đành phải phát huy sở trường đặc biệt giỏi nhất của mình là làm công tác tư tưởng, trước tiên là động viên ý chí chiến đấu của bọn họ: “Mọi người vực dậy tinh thần nào! A Quảng, anh đừng quá lo lắng, cậu trai vừa rồi chỉ bị mất máu quá nhiều thôi, chỉ cần trở về trại nghỉ ngơi hai ngày là sẽ không có việc gì. Trước mắt, bây giờ ngoài đi tìm kiếm chiếc máy bay bị mất tích ra, chúng ta còn phải giúp Wulan tìm được Pupe. Tôi tin với bản lĩnh của các anh, nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này một cách vẹn toàn dưới tiền đề bảo đảm an toàn cá nhân của mọi người.”

A Quảng cùng Wulan nghe tôi nói xong, cũng đều lấy lại tinh thần. Rốt cuộc bây giờ chúng tôi đã phát hiện ra vật thể nghi ngờ là máy bay rồi, nếu thật sự có thể xác định vật thể màu trắng kia

chính là xác máy bay, nhiệm vụ của chúng tôi coi như cũng đã hoàn thành một nửa.

Tiếp theo đoàn người chúng tôi lại tiếp tục đi về hướng vật thể màu trắng, chỉ là lần này tất cả mọi người đều không ung dung như vừa rồi nữa. Mà lúc này Đinh Nhất cũng tiến đến bên cạnh tôi nói nhỏ: “Cậu có phát hiện ở đây có chỗ nào không thích hợp hay không?”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Chỗ không thích hợp quá nhiều, nấm cao bằng người, muỗi to như bồ câu, quỷ mới biết về sau còn gặp phải sinh vật quái dị gì nữa đây?”

Kết quả Đinh Nhất lại lắc đầu: “Ý tôi không phải nói cái này, cậu không phát hiện từ sau khi chúng ta đi vào thung lũng thì không hề nghe thấy tiếng chim kêu à, càng không nhìn thấy bất kỳ động vật nhỏ nào đi lại… Cho dù là động vật máu lạnh cũng thế, không có một con nào…”

Nghe anh ta nói vậy tôi mới đột nhiên phát hiện, đúng thật là như thế! Thảo nào tôi vẫn không cảm nhận được bầu không khí có hoa thơm chim hót ở đây, hoá ra là bởi vì tôi căn bản không hề nghe thấy tiếng chim kêu à?!

CHƯƠNG

Đội quân muỗi

Nghe Đinh Nhất nói vậy, tôi cũng cảm thấy ở đây đích thực quá khác thường, chẳng lẽ trong cái thung lũng to như vậy, một con chim cũng không có sao? Nói thế không thủng!

Lúc này Đinh Nhất thấy vẻ mặt tôi mịt mờ, khẽ cảnh cáo tôi: "Bản thân phải lanh lợi chút… Cái chỗ này tuyệt không đơn giản như nhìn bề ngoài vậy đâu."

Tôi nghe xong gật đầu, sau đó móc răng thú trong áo ra, mặc kệ có ích hay vô ích, cứ lấy ra trước đã rồi nói sau…

Ai ngờ đúng lúc này, trên trời đột nhiên truyền đến một tràng gầm rú thật lớn, âm thanh từ xa đến gần, dường như ở ngay trên đầu chúng tôi, nghe rất giống tiếng vật nặng gì đó từ trên trời rơi xuống… Bởi vì âm thanh quá lớn, tất cả mọi người đều bịt kín lỗ tai theo bản năng.

Âm thanh này tới đột ngột, biến mất cũng nhanh chóng, nhưng cho dù chúng tôi tìm thế nào, trên trời vẫn xanh thẳm một màu, cũng không nhìn thấy thứ gì cả. Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ khủng hoảng đối với tiếng vang không rõ nguồn cơn kia, rồi lại cũng không biết âm thanh bất thình lình đó là thế nào.

A Quảng liền nói với mọi người: "Mọi người đừng hoảng, hiện

giờ nhiệm vụ lớn nhất của chúng ta chính là tìm được xác máy bay, còn về âm thanh vừa rồi rốt cuộc là cái gì đều không liên quan gì với chúng ta, chỉ cần không nguy hiểm cho sự an toàn của chúng ta, mọi người đều không cần để ý quá…”

Nhưng tôi thấy tuy rằng A Quảng nói như vậy, nhưng vẻ mặt của anh ta lại không thoải mái. Có thể là bởi vì đội viên của mình bị thương, làm anh ta không muốn tiếp tục mạo hiểm nữa, cho nên vẫn cố hết khả năng đi tới hướng mục tiêu đã định, không quan tâm tiếng vang lớn kia là thứ gì… Hơn nữa rừng cây nơi này và mọi rừng cây nhiệt đới anh ta từng đi qua đều khác hẳn, người đi trong đó dường như có thể sinh ra một loại cảm giác lo âu không ngọn nguồn.

Tôi nghĩ có thể là bởi vì nơi này quá yên tĩnh, trừ tiếng bước chân đi đường sột soạt của chúng tôi ra, không còn âm thanh gì nữa! Hơn nữa chuyện xảy ra vừa rồi làm trong lòng ai ai cũng cảm thấy cực kỳ nặng nề, đều sợ nếu tiếp tục đi như vậy, không biết sẽ còn gặp phải nguy hiểm khó lường gì nữa đây.

Nhưng tôi cảm thấy mặc dù nhiệm vụ lần này của chúng tôi là tìm kiếm máy bay, nhưng mà trước mắt, tìm kiếm Pupe đã mất tích cũng quan trọng y như vậy. Ngay cả khi không tìm thấy chiếc máy bay rơi, chúng tôi cũng không thể mặc kệ Pupe mất tích, bởi vì giống như lời Wulan nói, cậu ta không phải chim, dưới tình huống không có thuyền tiếp ứng, cậu ta không thể nào rời đảo, cho nên nhất định cậu ta cũng đã vào thung lũng này.

Chỉ là tôi không nghĩ ra được tại sao cậu ta lại muốn giấu chúng tôi một mình vào thung lũng chứ? Không thể hiểu nổi? Cho dù cậu ta tìm được máy bay trước chúng tôi thì có thể thế nào đây? Thẩm Vạn Tuyền đâu có treo giải thưởng nói là ai tìm được máy bay trước thì cho bao nhiêu tiền thưởng đâu?! Như vậy xem ra Pupe

vào thung lũng trước nhất định không phải vì đi tìm nhóm người Thẩm Văn Văn, mà là trong thung lũng có thứ khác đang hấp dẫn cậu ta…

Để phá vỡ bầu không khí kỳ dị trong đội, tôi bắt đầu kiếm câu chuyện làm quà, muốn hỏi thử Wulan loại cây thuốc đuổi muỗi mà anh ta nói vừa rồi có hình dạng gì? Wulan nghe vậy mới nhớ ra chuyện vừa rồi mình muốn tìm cây thuốc đuổi muỗi. Đoán chừng là đã bị con muỗi to kia doạ mất hồn, vì thế anh ta bắt đầu tìm kiếm khắp nơi… Nhưng vào lúc này, phía trước chúng tôi đột nhiên xuất hiện một vũng nước lớn hơn mười mét vuông.

Bởi Wulan đã nói trước, trong rừng cây nhiệt đới, tốt nhất đừng lội xuống nước, cho nên đoàn người chúng tôi định đi vòng qua vũng nước. Ai ngờ đúng lúc này tôi lại đột nhiên nhìn thấy từ vũng nước chui ra từng con to cỡ nắm tay, tròn tròn không biết là cái gì!

Nhưng rõ ràng mấy thứ này đều còn sống, vì sau khi chui ra khỏi mặt nước, chúng cố sức rũ mạnh để rũ bỏ lớp màng nhầy trên người… Đinh Nhất tinh mắt nhất, khi anh ta thấy rõ những thứ kia là cái gì, lập tức hít sâu.

Tiếp theo không chỉ anh ta, rất nhiều đội viên đều thấy rõ thứ chui từ trong nước ra là cái gì, đó là từng con muỗi to vừa mới phá trứng thành hình!! Bọn chúng ra khỏi nước đều rung rung cánh, muốn từ trong nước bay lên, có con thậm chí đã từ từ bay khỏi mặt nước rồi.

Wulan là người phản ứng lại đầu tiên, chỉ nghe anh ta gào to: “Mau rời khỏi đây!!”

Lúc này mọi người mới hồi phục tinh thần, vội vàng vòng qua vũng nước chạy về một hướng khác… Thế nhưng không biết có phải những con muỗi vừa nở trứng đó có thể ngửi được mùi máu người hay không, chúng đuổi theo rất nhanh.

Mắt thấy chạy là chạy không được rồi, vì thế mọi người đều lấy những đồ có thể làm vũ khí trên người ra để đuổi muỗi. Đặc biệt là nhóm mấy người đội trưởng Trịnh, mỗi người một khúc côn, múa vùn vụt như gió, đám muỗi kia bay về phía bọn họ hầu như con nào con nấy đều bị đánh rớt xuống đất.

Bất đắc dĩ là muỗi càng ngày càng tụ tập nhiều chung quanh chúng tôi, cứ như thể muỗi to ở bốn phương tám hướng đều tổ chức thành đoàn tới ăn liên hoan ấy. Có người không kịp tránh vẫn bị cắn mấy nhát, còn may là đã nhanh chóng được đánh bật ra kịp thời, cho nên vẫn không đến mức mất máu quá nhiều giống người anh em vừa rồi kia…

Tuy nhiên tiếp tục như vậy cũng không phải cách, đội quân muỗi thật sự quá đông, chúng tôi chỉ có thể vừa tránh vừa chạy trốn, càng hoảng loạn càng không để ý phương hướng, không biết đã lệch khỏi quỹ đạo của con đường định sẵn bao xa rồi.

Hơn nữa không biết làm sao, ba người tôi, Đinh Nhất và cả Viên Mục Dã từ đầu đến cuối đều không bị muỗi tấn công, có lẽ lúc trước tôi nghĩ đúng, hơi thở đặc thù trên người ba chúng tôi có thể khiến trăm loại côn trùng không động đến chúng tôi.

Nhưng những người khác thì không được thế, vừa chạy vừa trốn, loạn như bầy gà… Tuy rằng cũng có người mang theo xịt đuổi muỗi, nhưng với dáng vóc của bọn muỗi này, xịt hết một lọ cũng không đuổi được mấy con.

Đúng lúc này, tôi bất chợt thấy Wulan tìm được ở trong bụi cỏ một loại thực vật có thân và lá thô chắc, sau đó cố sức chà xát rồi xoa chất dịch màu xanh biếc lên người, kế tiếp một màn thần kỳ đã xảy ra, mấy con muỗi vừa rồi còn vây vòng quanh anh ta, lúc này lại giống như không nhìn thấy anh ta nữa, lập tức bay đi. Sau đó Wulan tiếp tục tìm kiếm thêm nhiều cây này trong bụi cỏ, sau

đó chia chúng cho mấy người đồng đội bên cạnh anh ta đang bị muỗi đuổi theo sứt đầu mẻ trán.

Tôi thấy thế cũng nhanh chóng chạy đến bụi cỏ tìm giúp anh ta, phát hiện cây thuốc giống như vậy ở đây đúng là không ít, vì thế học theo động tác của anh ta ra sức vò nát cây thuốc, sau đó bôi chất dịch lên người bên cạnh...

Cuối cùng, đội quân muỗi khí thế rầm rập cũng lui lại, đoàn người chúng tôi đều hoảng hồn chưa yên nhìn lẫn nhau, đặc biệt là trên mặt mọi người đều bôi đầy chất lỏng màu xanh biếc cứ như quỷ, đúng là khổ không nói nổi mà!

Có mấy đội viên bị muỗi cắn được bác sĩ kiểm tra, cũng không có gì trở ngại, bôi ít thuốc mỡ tiêu sưng là được. Chỉ là sau cuộc chiến hỗn loạn vừa rồi, nhất thời chúng tôi cũng không biết vị trí hiện giờ của mọi người là ở hướng nào nữa rồi.

CHƯƠNG

Trong kén nhộng có người

Ở nơi quỷ quái này, cho dù đi hướng nào, cảnh vật xung quanh đều y như nhau, thật sự không dễ phân biệt phương hướng. Lúc này A Quảng lấy la bàn trên người ra, muốn tìm lại tuyến đường trước đó của chúng tôi, nhưng nhìn rồi mới phát hiện, la bàn đã bị hỏng!!

Tiếp theo anh ta vội bảo những người khác cũng thử kiểm tra lại la bàn của mình còn dùng được hay không, kết quả thấy đều có vấn đề giống vậy, kim la bàn quay loạn xạ không chịu khống chế.

Có điều dù bây giờ chúng tôi đã mất phương hướng, nhưng cũng không cần quá căng thẳng, bởi vì diện tích hòn đảo này không lớn, coi như hiện giờ tạm thời chúng tôi không phân biệt được phương hướng, nhưng chỉ cần đi mãi về cùng một hướng, nhất định có thể đi đến đối diện thung lũng, đến lúc đó kiểu gì cũng có thể đi ra ngoài.

Chỉ là lúc này bất ngờ xuất hiện muỗi khổng lồ thật sự làm người ta hơi đau đầu… Trên đời này sao lại có thể có con muỗi to như vậy? Là giống loài mới hay là lưu lại từ thời kỳ thượng cổ đây?

May là giờ chúng tôi đã tìm được loại cây thuốc có thể đuổi

muỗi này rồi, xem như có thể đối phó những con vật to đùng đó, nếu không đám người chúng tôi cũng đều bị hút thành thây khô cả thôi!! Nghĩ đến đây tôi nghi ngờ nói: “Nơi này không có động vật gì lui tới có thể nào là vì những con muỗi khổng lồ đó không?”

Wulan gật đầu: “Có khả năng, động vật gặp phải cuộc tấn công như vậy tuyệt đối là không có đường sống… Thời gian dài, trong thung lũng cũng không còn động vật cỡ lớn khác.”

Tôi tiếp lời: “Vậy nghĩa là chúng ta cũng sẽ không gặp thú dữ cỡ lớn nào nhỉ? Tôi đoán ở đây trừ sâu ra cũng cũng chẳng có con nào khác.”

Nhưng vừa nghe tôi nhắc đến sâu, vẻ mặt của Wulan hơi mất tự nhiên, anh ta nói cho chúng tôi biết: “Trong rừng nhiệt đới, thông thường sâu còn nguy hiểm hơn so với dã thú, vừa rồi chúng tôi gặp phải muỗi, rất có thể là bởi vì trong thung lũng không có thiên địch, cho nên mới tiến hoá thành kích cỡ lớn như vậy.”

Tôi biết Wulan không phải muốn làm người nghe sợ hãi, nếu như muỗi ở đây đều to như thế, vậy những côn trùng khác thì sao? Nghĩ thôi cũng đã cảm thấy da đầu râm ran rồi. Bây giờ chúng tôi còn mất phương hướng, nếu đi lung tung, có thể nào đụng phải thứ khác càng đáng sợ hơn hay không đây?

Hiện tại vấn đề đội tìm kiếm này gặp phải đã không còn đơn giản là có thể tìm thấy máy bay mất tích hay không nữa, mà vấn đề là đoàn người chúng tôi có thể an toàn rời khỏi đây hay không.

Nhưng càng là lúc này chúng tôi càng không thể hoảng, Wulan và A Quảng đều có kinh nghiệm cứu hộ dã ngoại vô cùng phong phú, cho nên dù hiện giờ chúng tôi gặp vấn đề khó nhằn vượt ngoài dự đoán, nhưng điều này cũng không có nghĩa chúng tôi nhất định không thể an toàn rời khỏi đây.

Sau đó bọn tôi bàn bạc sơ qua, theo kinh nghiệm sinh tồn ở dã

ngoại của Wulan và A Quảng, họ nhanh chóng tìm thấy phía bắc thông qua hướng phát triển của thực vật và mặt trời ở trên đầu...

Việc chúng tôi phải làm chính là quay lại đường cũ. Vì bọn muỗi vừa rồi gặp phải đã không còn được coi là vấn đề với chúng tôi nữa, như vậy xem ra, vẫn nên quay lại đường cũ thì hệ số nguy hiểm sẽ nhỏ đi một ít.

Sau đó Wulan còn gom thêm nhiều thảo dược đuổi muỗi, sau đó vắt chất dịch vào bình nước mọi người đem theo người, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào... Vì thế đoàn chúng tôi tìm được phương hướng theo phía bắc mà nhóm Wulan phân biệt ra, vòng trở lại đường cũ.

Nhưng ở trong rừng cây nhiệt đới rậm rạp này, muốn tìm được con đường nhỏ mà chúng tôi đã vạch ra thật sự quá khó khăn. Rơi vào đường cùng, chúng tôi chỉ có thể dựa vào phương hướng vạch đại ra một con đường nữa.

Vì vậy, chúng tôi lại bắt đầu đi bộ trong rừng cây một cách nhàm chán... Tay mơ như tôi vẫn luôn đi ở giữa, đằng trước có nhóm Wulan mở đường, đằng sau có nhóm đội trưởng Trịnh hộ tống, tôi chỉ cần cắm đầu cắm cổ đi là được.

Tuy nhiên, đi bộ giữa rừng cây khắp nơi đều không có tiếng động thật sự rất dễ làm người ta sinh ra lo âu, đặc biệt là vừa nãy mọi người còn mới trải qua những phút kinh hoàng... Tôi đã nghe thấy vài đồng đội của A Quảng rầm rì bàn luận, một khi ra khỏi thung lũng, bọn họ sẽ lập tức gọi thuyền đánh cá tới đón chúng tôi.

Thực ra tôi có thể hiểu được tâm trạng của họ, suy cho cùng ai cũng không có nghĩa vụ phải vì cứu người khác mà thế mạng mình vào. Hơn nữa hoàn cảnh ở đây đích thực rất kỳ quặc, không giống rừng cây nhiệt đới bình thường, dường như bất kể là từ môi

trường sinh thái hay khí hậu đều riêng một mình nó, có khác biệt rất lớn với bên ngoài thung lũng.

Hơn nữa, trước đây Đinh Nhất đã nghi ngờ thung lũng này có thể là do con người khai phá ra, điều này khiến người ta không thể không liên tưởng đến rất nhiều năm trước, có phải ở đây có nền văn minh thất lạc nào đó hay không? Hoặc là đối với người cổ đại, thung lũng này có tác dụng gì đó mà chúng tôi không tưởng tượng được thì sao?

Tại lúc tôi đang mải mê suy nghĩ thì nghe thấy Wulan ở đằng trước đột nhiên kêu lên kinh ngạc, người phía sau nghe được đều chạy lên trước, phát hiện bên trên một thân cây to trước mặt chúng tôi lại có một thứ giống như kén nhộng!!

"Thứ này sắp hoá bướm à?" Tôi giật mình nói.

Tất cả mọi người đều bị cái kén nhộng cao bằng người này doạ sợ ngây ra, sau khi gặp được muỗi khổng lồ tập kích trước đó, tôi chẳng nghi ngờ gì nếu cái này sẽ bay ra một con bướm khổng lồ đâu...

Nhưng sự việc lại không phát triển theo tình tiết mà tôi nghĩ, chỉ thấy cái kén nhộng to kia như nghe thấy tiếng của chúng tôi, khẽ đung đưa một chút. Lúc này một đàn em cao to đen hôi của A Quảng to gan bước lên trước vài bước, muốn xem thử rốt cuộc là cái gì.

"Trong kén nhộng có người..." Đinh Nhất ở một bên lờ mờ nói.

Lời anh ta vừa thốt lên lập tức dấy lên một loạt tiếng ồ, lúc này cậu trai cao to đen hôi đi đến gần kén nhộng cũng đột nhiên chạy về nói: "Thứ bị bọc bên trong đó có thể là Pupe mà hồi sáng tìm không thấy! Tôi nhìn thấy bên ngoài kén nhộng lộ một đoạn dây thừng leo núi của chúng ta..."

Cậu cao to đen hôi vừa dứt lời, cái kén nhộng như đồng ý với

lời cậu ta, lại khẽ đung đưa chút nữa! Mọi người thấy thế đều lập tức nghĩ cách cứu người, nhưng càng gấp càng dễ làm sai, đặc biệt là mấy người Wulan, còn muốn trực tiếp dùng tay kéo kén nhộng xuống.

Viên Mục Dã thấy vậy vội vàng ngăn cản bọn họ: “Mọi người đừng vội, mọi người có nghĩ tới làm sao Pupe lại biến thành như thế này hay không?”

Một câu của cậu ta lập tức nhắc nhở mọi người, thật vậy, thằng nhãi này sao lại tự làm mình thành ra như thế đây? Nhìn từ bề ngoài cái kén nhộng này, chắc hẳn là thứ gì đó phun tơ bao cậu ta thành như vậy. Có thể bao một người sống lớn đùng thành kén tằm, con sâu kia lớn đến chừng nào hả??

Lúc này Viên Mục Dã từ từ đến gần kén nhộng to, tôi thấy cậu ta còn dám đi qua, trái tim vọt lên đến tận cổ họng, nghĩ thầm tên nhóc này có mang công vụ trên người, tuyệt đối đừng tuỳ tiện mạo hiểm à! Nếu không quay về tôi làm sao giải thích với Bạch Kiện được?!

Có điều Viên Mục Dã cũng không ngốc, cậu ta chỉ nhẹ nhàng đi đến bên dưới kén nhộng, sau đó cẩn thận nhìn thứ tơ màu trắng bên ngoài, tiếp theo lập tức chạy về nói với mọi người: “Rất giống tơ nhện…”

CHƯƠNG

Pupe chết

Lúc nghe Viên Mục Dã nói có thể là tơ nhện, tôi suýt nữa kinh ngạc rơi cả cằm!! Con nhện phải lớn chừng nào mới có thể phun ra nhiều tơ như vậy hả! Quả thực là cùng có họ với lũ nhện tinh ở Động Bàn Tơ!! Cũng mặc kệ thứ nhốt Pupe là cái gì, chúng tôi đều phải mau chóng nghĩ cách cứu cậu ta ra mới được.

Bởi vì cho tới bây giờ tôi vẫn chưa cảm nhận được tàn hồn của cậu ta, nói cách khác cậu ta còn sống. Bây giờ nhân số của chúng tôi đông đảo, không thể thấy chết mà không cứu!! Vì thế mấy người chúng tôi bàn bạc xem nên lấy kén nhộng to kia từ trên cây xuống như thế nào?

Lúc này Đinh Nhất cầm con dao bầu vừa rồi A Quảng dùng để mở đường, sau đó so so giữa kén nhộng và khu vực nối với nhánh cây. Tôi biết anh ta muốn ném dao bầu để chặt đứt tơ nhện, nhưng sau khi Pupe rơi xuống thì sao?

Phía dưới cần phải có người nhanh chóng lôi Pupe đi sau khi cậu ta rơi xuống, để ngăn ngừa con vật phun tơ sống ở trên cây kia phát hiện con mồi biến mất lại đuổi theo. Cuối cùng A Quảng đề nghị bọn họ có thể đan một cái võng đơn giản bằng dây thừng bảo hộ ở phía dưới kén nhộng. Chỉ cần Đinh Nhất có thể chặt đứng tơ

nhện nối liền với cành cây, kén nhộng lớn đó sẽ rơi vào võng, sau đó bọn họ nhanh chóng kéo võng đi.

Sau khi cân nhắc đi cân nhắc lại, chiến dịch giải cứu bắt đầu ngay lập tức. Đầu tiên, Đinh Nhất ném con dao bầu cực kỳ ngầu. Động tác của Đinh Nhất có thể nói là “chắc chắn, chính xác, tàn nhẫn”, con dao bầu một nhát chém đứt sợi tơ nhện to như cổ tay trẻ con kia, sau đó cắm phập vào trên thân cây.

Cùng lúc đó, cái kén khổng lồ lập tức rơi xuống cái võng bọn A Quảng đã đan, chỉ nghe A Quảng kêu to: “Kéo!!” Mọi người ở phía xa cùng nhau ra sức kéo nhanh cái kén nhộng siêu to đó lại đây.

Mà khi chúng tôi kéo kén nhộng đến gần, tức khắc cả đám mặt mày choáng váng. Bên trong kén nhộng khổng lồ kia, dường như có một đám cục tròn lớn cỡ cái bánh bao lúc nhúc mấp mô, như thể sẽ phá kén ra bất kỳ lúc nào…

Mọi người nhìn thấy đều lập tức dạt sang một bên, không một ai dám ra tay lột tầng vỏ kén kia ra. Phải nói ở thời điểm như thế này, vẫn là Đinh Nhất to gan nhất, anh ta bảo mọi người trốn ra xa một chút trước, sau đó anh ta lấy ra con dao bạc mang theo người, nhẹ nhàng khứa lên mặt ngoài của kén nhộng, trong nháy mắt… toàn bộ thứ bên trong trào ra ngoài.

Khi mọi người thấy rõ thứ từ trong kén trào ra, đều không nhịn được sắp nôn ra. Trên người Pupe đang bám mấy chục con ấu trùng nhện lớn cỡ bánh bao. Những con vật ghê tởm này đang tham lam hút vào dịch cơ thể của Pupe.

Giờ mọi người mới phát hiện, Pupe chắc chắn là không sống nổi rồi, tuy rằng bây giờ cậu ta vẫn chưa chết, nhưng cơ thể cậu ta đã bị ấu trùng nhện hút chỉ còn hai tầng da. Đáng sợ nhất là, bên dưới da cậu ta dường như tất cả đều đã thành chất lỏng cả, thật không biết dưới tình huống như vậy, sao cậu ta còn sống được đến

giờ…

Wulan không chịu nổi cảnh trước mắt, giơ chân giẫm chết một con ấu trùng nhện lăn xuống từ trên người Pupe, nó lập tức phát ra tiếng kêu chói tai… Tôi kêu thầm không hay rồi, khi tôi nhìn lại phía cái cây to vừa rồi treo Pupe thì phát hiện thân cây đột nhiên bắt đầu rung rinh!!

Mọi người lập tức ý thức được nguy hiểm sắp tới, nhưng chúng tôi chắc chắn không mang Pupe đi được rồi, có điều giờ cậu ta nửa chết nửa sống như vậy, làm người ta thực sự không đành lòng. Tuy nhiên không ai chịu giúp cậu ta kết thúc sự thống khổ này, xét đến cùng đây là giết người, cho nên nhất thời không ai dám ra tay…

Đúng lúc này, Đinh Nhất bên cạnh tôi không muốn mọi người tiếp tục kéo dài thời gian ở đây nữa, anh ta giơ con dao bạc trong tay lên chém xuống, một dao đâm vào trái tim yếu ớt của Pupe, kết thúc mọi khổ sở của cậu ta.

Động tác của Đinh Nhất sạch sẽ gọn gàng, không do dự nửa phần, ai ai nhìn đều trợn mắt há hốc mồm. Mọi người thấy Đinh Nhất đã ra tay thay bọn họ, nên đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Tuy nhiên, lúc này bất kể thế nào đều không thể kéo dài nữa, bởi vì tôi đã có thể cảm giác rõ ràng thân cây to càng ngày càng rung động mạnh hơn, quỷ mới biết con mẹ “ghê tởm khổng lồ” của lũ “ghê tởm nhỏ” kia to con đến chừng nào! Vì thế mọi người lập tức cất bước chạy, không dám ngoái đầu dù chỉ một chút…

Mặc dù cơ thể tất cả mọi người đều đã mệt mỏi, nhưng lúc này tất cả đều lôi hết sức lực bú sữa mẹ ra chạy về trước, sợ một khi chạy chậm sẽ biến thành hình dạng như quỷ kia giống Pupe.

Còn tôi, bởi vì trong nháy mắt Pupe tắt thở, tôi đã cảm nhận

được tàn hồn của cậu ta, cho nên chậm hơn người khác một bước. Đinh Nhất thấy thế bèn lôi giật tôi chạy lên phía trước: “Còn không đi cậu sẽ phải làm chồng cho nhện tinh đấy!”

Tôi vừa định rủa lại anh ta một câu thì nhìn thấy một con nhện “Goá phụ đen” cực khổng lồ... Phải nói thứ này giống như một chiếc xe Jeep hơi lớn chút, nhưng tuyệt đối to hơn một cái bàn ăn!!

Lúc này tôi nào dám đôi co với Đinh Nhất ở đây nữa, không cần Đinh Nhất kéo thì chân đã chạy như gió lên trước. Mấy con hàng theo bên cạnh tôi, tốc độ người nào người nấy đều như bay, tôi dám cá, giờ này khắc này nhất định bọn họ không chạy chậm hơn người Jamaica đâu...

Cũng không biết nhóm người chúng tôi chạy như điên được bao xa, dù sao cả đám đều chạy đến mức không nhấc chân nổi nữa mới ngừng lại thở hổn hển. Tuy rằng chúng tôi đều không muốn thừa nhận, nhưng mà bây giờ nhóm người chúng tôi đúng là đã bị lạc bên trong thung lũng kỳ quặc này.

Wulan hít lấy mấy hơi, sau đó hổn hển nói với mấy người đồng đội của anh ta: “Nhớ kỹ, Pupe chết là ngoài ý muốn.”

Tôi biết anh ta đang nói cho chúng tôi nghe, suy cho cùng Pupe là đồng đội của họ, nhưng không có ai trong bọn họ dám xuống tay. Bây giờ Đinh Nhất giúp bọn họ việc này, bởi vậy bọn họ cũng nên tỏ rõ thái độ.

A Quảng nói thẳng với chúng tôi: “Chúng ta đều là người Trung Quốc, chuyện ở đây chúng tôi biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.”

Cuối cùng đến phiên mấy người đội trưởng Trịnh toàn bộ hành trình đều chạy theo chúng tôi, tất cả đều tỏ vẻ ở đây không phải ở trong nước, trừ việc bảo vệ an toàn của chúng tôi ra, tất cả chuyện

khác họ đều sẽ không can thiệp.

Tôi nghe đội trưởng Trịnh nói xong thì thầm rủa xả trong lòng, nói đến việc bảo vệ an toàn, hình như vừa rồi khi gặp phải “Goá phụ đen”, mấy vệ sĩ đỉnh của đỉnh kia cũng chỉ biết liều mạng tung chân chạy trốn cùng chúng tôi thôi...

Nghe xong người của ba bên tỏ thái độ, ít nhiều tôi có thể yên tâm một chút, vốn dĩ chúng tôi chỉ tới giúp đỡ, nhưng nào có ngờ đâu đến cuối cùng lại gánh vác mạng người. Lúc này tôi đột nhiên nhìn sang Viên Mục Dã vẫn một mực yên lặng đứng bên cạnh chúng tôi, sao tôi lại quên mất cậu cảnh sát này chứ?!

Trước đó tôi đã cố ý che giấu thân phận của cậu ta, cho nên những người này căn bản không biết thằng nhóc này thật ra là một cảnh sát, nếu không có lẽ bọn họ cũng không dám nói những lời vừa rồi đâu nhỉ?!

CHƯƠNG

Nhiễu từ trường

Viên Mục Dã phát hiện tôi đang nhìn cậu ta thì hơi nhún vai: "Tôi không nhìn thấy cái gì hết, cũng không nghe thấy gì hết…"

Tôi vui vẻ gật gù nói: "Coi như thằng nhóc cậu biết điều, được rồi! Nể mặt nhóc con cậu đã nói như vậy, tôi cho cậu biết một chuyện sẽ khiến cậu cảm thấy hứng thú."

Tuy rằng vừa rồi tôi chỉ vội vàng thoáng nhìn qua ký ức tàn hồn của Pupe, nhưng cuối cùng đã biết tại sao cậu ta một hai phải mạo hiểm một mình vào thung lũng. Hoá ra trước khi cậu ta tham gia đội tìm kiếm này cũng đã được người ta thuê, mục đích của cậu ta lại cũng giống với Viên Mục Dã, đó chính là cùng lúc với việc tìm kiếm máy bay bị mất tích, phải tìm ra cuốn sổ có tầm quan trọng to lớn kia. Đáng tiếc bởi vì thời gian quá ngắn, cho nên tôi cũng không có nhìn được là ai thuê cậu ta, có điều có một điểm có thể khẳng định, đó chính là người này nhất định ở trong nước…

Tôi lén nói tình huống này cho Viên Mục Dã, là để trong lòng cậu ta cảnh giác. Có lẽ trong đội này, ngoài Pupe ra, vẫn có người nào khác cũng nhằm vào cuốn sổ kia không chừng? Có lẽ bọn họ sẽ vì tiền thù lao kếch xù mà không từ thủ đoạn, cho nên sau này chúng ta nhất định phải càng thêm cẩn thận.

Bây giờ nhóm người chúng tôi trừ việc muốn tìm được máy bay ra, quan trọng nhất là phải tự cứu bản thân, trước không nói là vì mục đích gì mà Pupe mới rơi vào kết cục này, chỉ nói bây giờ chúng tôi đã có một người chết một người bị thương! Kế tiếp nếu còn gặp phải cái gì nguy hiểm, sẽ xuất hiện tình huống càng nghiêm trọng hơn, cho nên bây giờ nhóm người chúng tôi chỉ có thể nghĩ cách rời khỏi thung lũng trước rồi nói.

Ở cái chỗ quỷ quái này không đơn giản chỉ có mình la bàn bị hỏng, ngay cả các thiết bị điện tử khác cũng đều mất tác dụng, bao gồm cả đồng hồ của mỗi người, cho nên chúng tôi căn bản không biết lúc này đã là mấy giờ mấy phút rồi. Ban đầu còn muốn bảo A Quảng phóng flycam của anh ta đến chỗ cao để điều tra thử địa hình xem sao, nhưng đến lúc này chúng tôi mới phát hiện, flycam cũng đã không hoạt động.

Tuy rằng hoàn cảnh hiện giờ của chúng tôi cũng sắp tới mức "Kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay" rồi, nhưng trước đây tôi và Đinh Nhất đã từng gặp phải tình huống còn nguy hiểm hơn thế này nhiều, cho nên biểu hiện của hai chúng tôi đều khá bình tĩnh, đặc biệt là tôi!!

Cá nhân tôi cảm thấy gặp được những việc này, so với gặp phải mấy thứ tà môn chúng tôi không thể phá giải còn tốt hơn nhiều đấy!! Khi tôi đang đắc chí vì sự trưởng thành của bản thân, mặt trời trên đầu đã dần dần ngả về tây…

Nhóm A Quảng xác nhận lại phương hướng lần nữa, điều chúng tôi cần bây giờ là mau chóng đi ra khỏi thung lũng, bởi vì nếu còn bị nhốt ở đây, chỉ sợ chúng tôi sẽ phải qua đêm trong cái thung lũng quỷ quái kỳ quặc này.

Qua đêm ở nơi quỷ quái này cũng không phải chơi, ban ngày ban mặt còn dễ mất tính mạng, càng đừng nói là ban đêm!! Không

chừng đến lúc đó chính mình chết như thế nào cũng không biết… Còn may là từ lúc mới xuất phát, trên người mỗi người đều mang theo một túi bánh quy khô, tuy rằng không thể no bụng, nhưng để đỡ đói thì dư sức.

Chỉ là tôi cũng chưa bao giờ ngờ mình cũng có ngày phải chịu đói, không biết lão già chết tiệt chú Lê đang làm gì đây? Đoán chừng chú ấy đang vừa ăn thịt hộp vừa ngâm nga điệu dân ca và ngắm hoàng hôn đây.

Nhưng khổ là chúng tôi này, cả một ngày hầu như chưa được nghỉ ngơi, vẫn luôn mệt nhoài, lần này trở về phải bảo lão già chết tiệt kia chia lại bớt một phần tiền, chưa thấy ra chút sức lực nào, chỉ vác xác tới Indonesia, thế là có thể kiếm nhiều tiền như vậy!! Đúng là hời cho chú ấy quá.

Sau đó cũng không biết chúng tôi đã tiếp tục đi bao lâu, đến tận khi hoàng hôn nhuộm toàn bộ thung lũng bằng màu vàng kim, chúng tôi vẫn không tìm được vách đá lúc mình tới. Nếu nói trước đó chúng tôi đi nhầm hướng, vậy bây giờ cũng phải đúng rồi chứ? Bởi vì chắc chắn là mặt trời lặn ở phía tây mà!

Chúng tôi đã đi ngược lại hướng vách đá lúc đi xuống gần ba tiếng rồi, nhưng xung quanh trừ rừng cây vẫn là rừng cây, nếu không đi sai hướng, đáng lẽ chúng tôi đã tới từ lâu rồi

Cuối cùng mọi người thực sự không còn sức đi nữa, A Quảng để cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, ăn đồ ăn mang theo người trước, còn về nước uống, mọi người chia nhau ra uống đi! Vì trước đó có mấy đội viên đều dùng bình nước đựng nước thuốc đuổi muỗi cả rồi.

Khi đã ăn lửng dạ, mọi người đều nhớ nhung mì gói ăn bữa sáng nay, tuy không phải quá ngon, nhưng ít nhất cũng đủ đầy cơ. Xem tình hình trước mắt, chỉ e chúng tôi thật sự phải qua đêm ở

đây rồi. Bởi vì cho dù không thích thế nào, chúng tôi cũng không thể mọc cánh bay ra ngoài được.

Thừa dịp nghỉ ngơi, tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời nhỏ đến đáng thương trên đầu, cảm thấy bản thân như con ếch xanh bị ném xuống giếng, muốn nhảy lại nhảy không ra, cứ thế bị mắc kẹt dưới giếng.

Đinh Nhất thấy tôi như thằng ngớ ngẩn ngẩng đầu nhìn bầu trời, bèn lờ mờ nói với tôi: “Gần đây nhất định có từ trường, nếu không tất cả thiết bị của chúng ta chắc chắn sẽ không bị hỏng hết lượt.”

Tôi nghe thế thì rời mắt khỏi bầu trời trên đỉnh đầu, sau đó lườm một cái rách cả mắt: “Anh nói đúng quá đi, nhưng mà chẳng có ích lợi con khỉ gì. Mặc dù tôi tìm ra từ trường làm nhiễu các thiết bị điện tử của chúng ta thì thế nào đây? Thứ kia không phải máy phát điện, nhấn nút một cái là có thể bảo dừng? Không phải chúng ta vẫn bị kẹt ở đây sao?”

Đinh Nhất cũng không để ý tới lời tôi mà tiếp lời: “Vậy cậu có nghĩ tới từ trường này hình thành như thế nào không? Là thiên thạch ngoài trái đất? Hay là nơi này vốn đã có nam châm tự nhiên? Cũng mặc kệ là cái nào, dường như không hề gây nhiễu đến bên ngoài thung lũng, nếu không lúc chúng ta dựng trại đã sớm phát hiện rồi.”

Tôi nghe xong cũng gật đầu nói: “Xem ra chúng ta đi vào thung lũng này là một việc sai lầm, sở dĩ ở đây trừ sâu ra không có động vật khác, rất có thể là bởi vì từ trường đáng chết này... Nó quấy nhiễu hệ thống định hướng tự động trên người lũ chim chóc, cho nên cho dù là chim chóc từ nhỏ sống trên đảo bay ngang qua cũng sẽ bị lạc phương hướng, rơi vào trong thung lũng, cuối cùng không bay ra được... Và kết cục cuối cùng của chúng nó chính là bị sâu

khổng lồ ở đây ăn thịt."

"Đây cũng rất có thể chính là lý do vì sao mãi vẫn không nhận được tín hiệu của hộp đen máy bay…" Viên Mục Dã ở một bên nói chen vào.

Đến lúc này tôi đúng thật là không thể không nể phục Thẩm Văn Văn, lúc còn sống kiêu sa tùy hứng, đến chết cũng phải làm rầm rầm rộ rộ như vậy… Máy bay rơi chỗ nào mà không được hả? Một hai phải rơi xuống cái thung lũng chết tiệt trên hoang đảo như vậy. Giờ hay rồi, đừng nói là tìm được cô ta, cả chúng tôi cũng không ra được!!

Sau khi nghỉ ngơi xong, chúng tôi lại tiếp tục xuất phát, hi vọng có thể tìm được vách đá kia trước khi trời hoàn toàn tối, nếu không thì chúng tôi thực sự thảm rồi... Nhưng thường là sợ cái gì sẽ tới cái đó, khi tia nắng mặt trời cuối cùng biến mất dưới đường chân trời phía tây hòn đảo nhỏ, xung quanh rừng cây lập tức bị bóng tối bao phủ...

CHƯƠNG

Âm binh qua đường

Nhóm người chúng tôi đừng nói là có lều trại để ngủ, kể cả cái võng để mắc lên cây cũng không có, cho nên nếu chúng tôi muốn bình yên vượt qua buổi tối hôm nay, nhất định phải tìm được một chỗ an toàn để qua đêm.

Nhưng trong cánh rừng này một chỗ khô ráo cũng không tìm thấy, chúng tôi có thể đi đâu ngủ đây chứ? Nghĩ tới nghĩ lui, A Quảng mới hướng mắt lên trên cây...

Tôi lập tức xua tay với anh ta: "Đừng nhé! Anh quên mất con 'Goá phụ đen' kia bò từ đâu xuống à? Ở đây không có chim bay thú chạy, nhưng có sâu rắn chuột kiến, trên cây còn không an toàn bằng dưới mặt đất đâu."

Wulan cũng đồng ý với cái nhìn của tôi, anh ta đề nghị hiện giờ cần phải lập tức chặt một ít lá chuối để dựng mấy cái lều đơn giản che mưa, vì trước đó ở đây đã có hai đêm sấm chớp đầy trời rồi.

Nghe anh ta nói vậy, trái lại đã cảnh tỉnh mọi người, đúng thế! Sao lại quên mất món đặc sản này chứ? Nếu dầm mưa cả đêm... Mùi vị đó chẳng dễ chịu đâu nha!

Đang nói, trên trời đã bắt đầu cuồn cuộn sấm rền, trái tim mọi người lập tức rơi xuống đáy vực, đúng là sợ cái gì tới cái đó, xem

ra trận mưa này vẫn không thể nào né được!!

Ai ngờ đúng lúc này, trong cánh rừng xung quanh chúng tôi đột nhiên truyền đến tiếng hét hò từ bốn phương tám hướng, nghe thanh thế như chung quanh chúng tôi đột ngột nhảy ra hàng ngàn hàng vạn người vậy...

Trong khoảnh khắc, da đầu cả bọn đều căng lên, cái thung lũng hoang tàn vắng vẻ này sao lại đột nhiên nhảy ra nhiều tiếng người như thế? Hơn nữa những tiếng kêu đó đã kéo dài một phút đồng hồ rồi, nhưng chúng tôi lại chỉ nghe tiếng mà không thấy một ai...

"Không phải gặp ma chứ?" Một đồng đội của Wulan run rẩy nói, Wulan trừng mắt lườm cậu ta: "Không được nói bậy!!"

Đội trưởng Trịnh đột nhiên chỉ ra phía sau chúng tôi: "Các cậu xem!!"

Anh ta vừa dứt lời, vô số bóng người đánh úp về phía chúng tôi, xung quanh dường như biến thành chiến trường nơi hai quân giao chiến!! Tất cả mọi người đều sợ mất mật, trừ ba chúng tôi... Bởi vì ba chúng tôi có thể cảm nhận được âm khí trong những bóng người này, bất kể bọn chúng là cái gì, nhưng đều không phải là người sống!

"Âm binh qua đường…?" Viên Mục Dã cau mày nói.

Đinh Nhất gật đầu đáp: "Nơi này ở thời cổ chắc đã từng xảy ra chiến tranh với quy mô vô cùng lớn… Hơn nữa tử thương nặng nề."

Tôi khó hiểu hỏi: "Hòn đảo nhỏ này quan trọng như vậy ư? Vì chỗ này mà phải đánh giặc?!"

Viên Mục Dã đáp lại: "Không nhất định là vì tranh cướp hòn đảo nhỏ, cũng có thể vì tranh giành thứ khác..."

Tôi thấy cả đám A Quảng xanh mét mặt mày, sợ trong số họ lại

có người bị dọa vỡ mật thì phiền to, vì thế trấn an bọn họ: “Mọi người đừng sợ, cũng đừng hành động lộn xộn, tạm thời đứng yên tại chỗ trước đã...”

Lúc này những bóng dáng kia còn đang tiếp tục chém giết lẫn nhau, cùng lúc đó bầu trời cũng bắt đầu xen lẫn sấm chớp, mưa to trút xuống tầm tã trong nháy mắt... Chưa kể, cơn mưa này trút xuống người cũng không khó chịu như trong tưởng tượng, trái lại làm chúng tôi cảm thấy mát mẻ, tưới sạch sẽ trọc khí tích góp suốt một ngày trên người.

Chỉ là tôi nhìn những bóng người không ngừng chém giết chung quanh chúng tôi, cảm thấy đây cũng không phải “âm binh qua đường” thực sự, những linh hồn người chết này dường như bị nhốt trong sấm sét, bọn họ có lẽ là theo sấm sét mà đến, một lát sẽ theo sấm sét mà đi...

Đối với những người kẹp ở giữa như chúng tôi chắc là không có nguy hiểm gì, chỉ cần yên tĩnh chờ trận chiến như chiếu phim này kết thúc là được. Đáng tiếc bóng những người này vô cùng mơ hồ, giống như đĩa VCD bản lậu, dù cho tôi nhìn kỹ đến thế nào, cũng không nhìn rõ được bộ dạng của những bóng người này.

Trận chiến thượng cổ này vẫn giằng co trước mắt chúng tôi gần một tiếng đồng hồ rồi mới dần dần biến mất theo sấm chớp nhỏ đi, nhưng lúc này cả đám chúng tôi đã giống như gà rớt vào nồi canh, cảm giác mát mẻ vừa rồi đã biến thành lạnh thấu xương, làm tôi không thể không rùng mình.

Tuy sấm chớp đã đi rồi, nhưng mưa to vẫn không ngừng rơi xuống, không hề có ý ngừng lại. Chúng tôi đều biết còn tiếp tục như vậy sẽ không chịu nổi, nếu âm binh đã đi rồi, bây giờ chúng tôi cũng nên suy xét xem nên tránh mưa như thế nào.

Mỗi người trong cả bọn đều tản ra bẻ lá chuối khắp nơi, Wulan

dùng dao bầu trong tay chặt đứt mấy cành cây to cứng cáp, róc đi mấy nhánh thừa, dựng thành một cái khung đơn giản, còn chúng tôi lợp tất cả lá chuối xen kẽ nhau lên bên trên...

Trong rừng mưa nhiệt đới chỉ có điểm này là tốt, có thể dễ dàng tìm được vật dụng để dựng thành lều... Cành cây to làm xà ngang, lá chuối thành mái, còn một ít thực vật dây leo có thể dùng làm dây thừng.

Nhóm người chúng tôi lăn lộn trong mưa chừng hơn hai giờ, cuối cùng mới dựng xong ba cái lều đủ để có thể cho tất cả mọi người tránh mưa trong đó. Mặc dù núp ở bên trong vẫn cảm thấy rất lạnh, nhưng ít nhất trên đầu đã không còn nước mưa xối xuống nữa.

Để giữ lại chút hơi ấm ít đến đáng thương trên người, mọi người gần như đều dựa sát rạt vào nhau... Ba chúng tôi càng run rẩy không ngừng, dường như làm vậy là có thể sinh ra thêm một ít hơi ấm.

Thần kỳ nhất chính là, trong hoàn cảnh vừa ướt vừa lạnh như vậy mà tôi còn ngủ được... Cũng không biết qua bao lâu, trong lúc mơ mơ màng màng, tôi cảm thấy có người đặt tay lên đầu tôi sờ.

Tuy rằng lúc ấy tôi rất tỉnh táo, nhưng làm thế nào cũng không tỉnh lại được. Trong lòng tôi không khỏi nặng nề, chẳng lẽ tôi bị sốt rồi? Ngay sau đó tôi cảm thấy có người nhét thứ gì đó vào miệng mình, sau đó rót thêm ít nước vào.

Tiếp theo tôi lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, có điều khi ấy trong lòng tôi đã hiểu rõ, chắc chắn là tôi đã bị sốt, vừa rồi chắc là Đinh Nhất đút thuốc cho tôi... Bị sốt trong điều kiện khắc nghiệt như vậy cũng không phải việc nhỏ, tôi thực sự cảm thấy đáng buồn cho cái thân mình nhỏ nhoi yếu ớt này của mình. Không bao lâu sau khi uống thuốc xong, tâm trí tôi dần dần hồi phục.

Lúc này tôi phát hiện trời đã sáng, mưa cũng ngừng rơi từ lâu, tất cả mọi người đều mỏi mệt ngồi trong lều trú mưa dựng vào đêm qua. Đinh Nhất thấy tôi đã tỉnh, vội đưa bình nước của anh ta cho tôi. Khỏi nói, hiện giờ cổ họng của tôi đau như bị lửa thiêu đốt, vì thế tôi vội uống ừng ực mấy ngụm to, cuối cùng mới tạm thời dập tắt ngọn lửa trong cổ họng.

"Tôi làm sao vậy?" Giọng tôi nghèn nghẹn làm tôi suýt nữa không nhận ra đây là giọng của mình.

Đinh Nhất thở dài: "Hôm qua, sau nửa đêm cậu bắt đầu sốt cao, còn nói mê nữa."

"Không thể nào? Nói cái gì thế?" Tôi hơi ngượng ngùng hỏi anh ta, rốt cuộc ở đây còn có người ngoài, nếu để cho bọn họ nghe thấy tôi nói vài bí mật cá nhân, vậy thì không tốt lắm!

Kết quả Đinh Nhất bày vẻ mặt cười xấu xa nói: "Cậu nói cậu muốn ăn chân gà to!!"

CHƯƠNG

Từ bỏ hoặc tiếp tục

Tôi nghe là biết anh ta đang bắt nạt tôi sốt hồ đồ cái gì cũng không biết, nên bắt đầu gài bẫy tôi linh tinh. Vì vậy tôi tức giận nói: "Ừ tôi muốn ăn chân gà, chỗ anh có không?"

Kết quả Đinh Nhất lại nghiêm túc nói: "Chân gà không có, chân muỗi ăn không?"

Tôi không thừa hơi đấu võ mồm với anh ta, nên rít một chữ "cút" qua kẽ răng, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi. Lúc này tôi mới cảm thấy phía sau mình có một cơ thể nóng hổi, tôi quay đầu nhìn lại, phát hiện hoá ra mình vẫn dựa vào người Viên Mục Dã, bảo sao lại không lạnh chút nào.

Vì thế tôi hơi xấu hổ nói: "Cậu sao rồi? Có bị sốt hay không?"

Viên Mục Dã cười cười: "Không sao, sức khoẻ tôi rất tốt, lúc cảnh sát đặc nhiệm chúng tôi huấn luyện đều là ngày mùa đông ở trần huấn luyện, chút xíu mưa này chỉ như móng tay thôi…"

Tôi nghe xong lập tức không còn lời gì để nói, quả nhiên là mùa đông huấn luyện ngày lạnh nhất, mùa hè huấn luyện ngày nóng nhất! Bản thân tôi tự hổ thẹn vì không bằng... Lúc này tôi phát hiện quần áo trên người đã bị nhiệt độ cơ thể của chính mình hong khô, vì thế tôi muốn đứng lên hoạt động thân mình một chút.

Kết quả tôi đứng lên hơi mạnh bạo, trước mắt hơi biến thành màu đen, người lập tức lắc lư sắp ngã. Đinh Nhất thấy thế liền đưa tay đỡ lấy tôi, mặt tỏ vẻ không vui: "Đứng dậy nhanh như vậy làm cái gì hả!!"

Tôi khẽ lúc lắc đầu, cảm thấy đỡ hơn một chút, nên bèn cười hì hì nói với anh ta: "Không sao rồi, bây giờ tôi bị đói nhũn cả ra, cảm thấy mình có thể ăn hết một con trâu ấy..."

Những người khác nghe xong cũng đều ào ào hùa theo, đừng nói trâu, voi cũng ăn hết!! Giữa lúc nói nói cười cười, mọi người đã xua tan được nỗi hoảng sợ và lo âu đêm qua, tôi tin hôm nay dù thế nào chúng tôi đều có thể đi ra ngoài được.

Tuy rằng so với lúc mới đến, chúng tôi hơi tả tơi rơi rụng, nhưng tôi tin mười mấy người còn lại đây nhất định có thể đi ra khỏi cái thung lũng đáng chết này! Tuy nhiên trước mắt, chúng tôi cần giải quyết vấn đề cái dạ dày trước đã.

Vì thế Wulan tìm một ít chuối dại cho chúng tôi ăn, tuy rằng lần trước tôi còn chê nó khó ăn quá, nhưng mà bây giờ chúng tôi lại chỉ có thể dùng nó để lấp đầy bụng… Ngay cả đồ dùng để che mưa đêm qua cũng là tàu lá to của nó.

Tôi vừa ăn vừa phun hạt trong miệng ra: "Ở đây trừ chuối dại ra không còn thứ khác có thể ăn ư? Ví dụ như măng cụt, mít, sầu riêng vân vân..."

A Quảng đang nhồm nhoàm ăn ở bên cạnh nghe thế thì phun miếng chuối trong miệng ra bảo: "Có cái ăn đã tốt lắm rồi, còn kén cá chọn canh à!!"

Mấy người dẫn đường bản địa Indonesia nghe chẳng hiểu ra sao, không biết tại sao chúng tôi đang ăn ngon lành đột nhiên nhắc tới cá làm gì? Vì thế tôi bèn cười nói với Wulan: "Tiếng Trung không dễ học, có những chữ rõ ràng là cùng một hình dạng, nhưng

vì phát âm khác nhau nên ý nghĩa cũng một trời một vực. Có những câu rõ ràng nói đến đồ vật rất dễ hiểu, nhưng trong đó lại có hàm nghĩa khác.”

Wulan tỏ vẻ không hề gì cả: “Điều này cậu có thể yên tâm, bởi vì thầy dạy tiếng Trung của tôi là người Bắc Kinh nhen...”

Tôi nghe Wulan cố ý đọc chữ “nhen” cuối cùng ra thì cười đi toilet luôn, nghĩ bụng anh vẫn nên học lại tiếng Trung đàng hoàng với cái người Bắc Kinh của anh đi!

Ăn đầy một bụng chuối dại, mặc kệ có ngon hay không, dù sao cũng đã ăn no. Chúng tôi tiếp tục đi lên phía trước, tôi tin chỉ cần chúng tôi không bỏ cuộc, nhất định có thể đi ra ngoài được. Hòn đảo nhỏ này cũng ở tại chỗ đó thôi, tôi cũng không tin nó còn có thể giam những người ưu tú trong những kẻ ưu tú như chúng tôi?!

Nhưng bất tri bất giác chúng tôi đã đi sắp một giờ đồng hồ rồi, nhưng con đường dưới chân vẫn đầy bụi gai, địa hình càng không hề có thay đổi, chúng tôi mãi vẫn không nhìn thấy sườn dốc trước đó chúng tôi đi xuống từ trên đỉnh núi…

Ai ngờ khi chúng tôi do dự có nên thay đổi phương hướng hay không, trên đỉnh đầu lại lần nữa truyền đến âm thanh quen thuộc, âm thanh như một vật rất lớn đang rơi xuống, còn là âm thanh từ xa đến gần, phát ra tiếng vang ầm ầm khá lớn…

Lúc này đây mọi người không bị dọa phải ôm đầu nữa, mà cả đám đều tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, mau chóng có người phát hiện trong một bụi cỏ ở phía trước cách đó không xa, có một mảnh kim loại nhỏ cắm nghiêng trên mặt đất!!

Vì thế chúng tôi vội vàng chạy tới xem xét, phát hiện thứ đó quá hiện đại đối với cái nơi hoang tàn vắng vẻ này, cho nên mọi người có cùng suy đoán, đây chắc chắn là mảnh vỡ kim loại từ chiếc máy bay mất tích kia rơi xuống.

Đây đúng là điều làm chúng tôi bất ngờ, vốn đã muốn bỏ cuộc cả, bây giờ xem ra chiếc máy bay kia đã ở rất gần đây rồi. Nếu như vậy, chúng tôi nên theo mảnh vỡ kim loại này tìm tiếp về phía trước xem sao.

Nhưng lúc này trong đội cứu hộ lại bắt đầu xuất hiện ý kiến khác nhau, đặc biệt là mấy người đồng đội với A Quảng. Họ đều cảm thấy với tình huống hiện giờ không nên tiếp tục tìm kiếm nữa, mà đáng lẽ nên lập tức rút lui khỏi đây, sau khi quay về mang thêm nhiều trang bị rồi hãy trở lại tìm máy bay.

Suy cho cùng nếu máy bay rơi xuống thung lũng này thật, nó không thể nào tự mình bay mất, cho nên chờ thêm mấy ngày cũng không có vấn đề gì. Còn về hành khách trên máy bay, thật ra trong lòng mỗi người chúng tôi đều rõ ràng, khả năng các cô ấy còn sống gần như bằng không, lần tìm kiếm này của chúng tôi cũng cùng lắm chỉ là tìm xác của các cô ấy thôi...

Vì xác của người khác, thực sự đáng giá mạo hiểm tính mạng của chính mình sao? Lựa chọn này đối với chúng tôi cũng không khó, nhưng mà những người nhóm Wulan lại có ý kiến khác.

Wulan nói cho chúng tôi biết, theo quan điểm của họ, thù lao lấy được khi tìm ra máy bay mất tích lần này vô cùng quan trọng đối với họ! Trong bọn họ có người cần số tiền này đem về quê xây nhà, có người cần số tiền này để chữa bệnh cho con, tóm lại đều là nhu cầu cấp bách cần tiền nên mới có thể tham gia chuyến này.

Nếu bây giờ đã có manh mối, bọn họ sẽ không bỏ cuộc dễ dàng, nếu không lần này họ mạo hiểm xem như uổng phí. Tôi biết lời Wulan nói đều là thật, sở dĩ cậu Pupe đã chết mạo hiểm một mình đi tìm máy bay, không phải là vì có thể lấy được thù lao kếch xù của chủ thuê ở trong nước ư, vì cậu ta muốn mua cho con trai mình một chiếc xe lăn chạy bằng điện.

Mỗi người bọn họ đều có lý do bất đắc dĩ của riêng mình, bởi vậy mới có thể khiến họ xuất hiện trong đội của chúng tôi. So sánh với bọn họ, chúng tôi không có nhiều áp lực và trói buộc như vậy, cho nên mới dễ dàng nói bỏ cuộc là bỏ cuộc luôn...

Lúc này Viên Mục Dã cũng tỏ vẻ mình sẽ không bỏ cuộc, sẽ tiếp tục đi tìm cùng với nhóm Wulan. Tôi biết cậu ta vẫn là vì nhiệm vụ đặc biệt kia của mình, nếu như nhóm Wulan bỏ cuộc còn dễ nói, nhưng bây giờ thái độ của bọn họ rất kiên quyết, chắc chắn là sẽ không bỏ cuộc.

Bởi vậy Viên Mục Dã nhất định là sợ trong nhóm mấy người Wulan vẫn sẽ còn người có mục đích khác giống Pupe tồn tại… Trong trường hợp đó, một khi để bọn họ tìm được máy bay trước, "bằng chứng" quan trọng kia sau cùng có thể sẽ không tìm lại được nữa.

CHƯƠNG

Xác máy bay

Viên Mục Dã là người của Bạch Kiện, nếu cậu ta muốn tiếp tục tìm máy bay, tất nhiên chúng tôi cũng chỉ có thể đi theo, nếu không trở về chắc chắn không thể giải thích với Bạch Kiện. Còn nữa, bây giờ trong mắt những người khác, ba người chúng tôi vốn dĩ chính là một nhóm.

Đội trưởng Trịnh thấy chúng tôi kiên trì muốn ở lại, cũng chỉ đành tỏ thái độ, bọn họ là do Thẩm Vạn Tuyền mời đến bảo vệ sự an toàn của cả đội, nếu có một tổ ở lại tiếp tục tìm kiếm, họ cũng không thể về.

Cuối cùng chỉ còn lại tổ của A Quảng kiên trì muốn rút lui, nhưng nếu xem trên mặt kinh nghiệm cứu hộ, tổ của bọn họ lại quan trọng nhất, nếu không có họ, chúng tôi sẽ gặp khó khăn đáng kể trong khi tìm kiếm.

Khi cục diện đang lâm vào tình trạng hơi xấu hổ, đột nhiên tôi cảm nhận được hướng Tây Bắc hình như có gì đó, nhưng vì nó hơi xa nên rất mơ hồ, cảm giác không rõ ràng lắm.

Tôi bèn đi vài bước về hướng đó, rồi từ từ nhắm mắt lại... Đinh Nhất thấy thế lập tức ra dấu im lặng cho mọi người, lập tức tất cả đều yên tĩnh lại. Tiếp theo tôi mở mắt, rồi giơ tay chỉ về phía đó

và nói: “Máy bay chắc hẳn là ở phía trước, cách đây không đến năm cây số...”

Nhóm người Wulan nghe xong đều lộ vẻ vui mừng, nhưng A Quảng lại hơi nghi ngờ: “Cậu dựa vào cái gì mà khẳng định như vậy?”

Tôi quay đầu lại nở một nụ cười cực kỳ tỉnh và nói: “Đây là lý do tại sao tôi lại ở đây... Nếu anh không muốn từ bỏ một cách dễ dàng, thì đi theo đi.”

Do khoảng cách cho nên tôi chỉ có thể cảm nhận được phía trước có mấy cái xác của phụ nữ, có điều hai cái xác trong đó có thể xác định trăm phần trăm chính là Thẩm Văn Văn và Ngô Thiến Thiến. Hơn nữa càng tới gần tôi càng thêm khẳng định, sau khi máy bay rơi xuống không lâu, những cô bé đáng thương đó đều lần lượt tử vong rồi…

Khi những người chúng tôi trải qua trăm cay ngàn đắng, cuối cùng đã tìm ra được chiếc máy bay hành khách loại nhỏ này, mọi người vẫn bị cảnh trước mắt gây sốc mạnh. Hai cánh máy bay không biết đã văng đi đâu, thân máy bay còn bị cắt thành mấy đoạn, nói tóm lại cảnh tượng khá thảm thiết.

Điều duy nhất đáng ăn mừng là, khi máy bay rơi xuống không bắt lửa và phát nổ, bởi vậy thi thể của những nạn nhân đó được giữ nguyên hoàn chỉnh. Nhóm người Wulan vô cùng kiêng kỵ với thi thể, cho nên công việc tiếp theo là do tổ chúng tôi và A Quảng cùng nhau làm.

Khi mọi người tìm tòi trong xác máy bay, đầu tiên là tìm thấy thi thể của phi công trong phòng điều khiển. Anh ta bị một nhánh cây đâm xuyên qua vị trí quanh xương sườn, xem chừng là chết vì xuất huyết nội tạng.

Sau khi rơi xuống anh ta cũng không chết ngay lập tức, mà là bị

giày vò một khoảng thời gian rồi mới qua đời. Nếu như máy bay không rơi vào cái chỗ quỷ quái như vậy, có lẽ anh ta sẽ không phải chết...

Ngay sau đó chúng tôi tìm thấy thi thể của những hành khách còn lại trong cabin, tuy rằng đa số người trước khi chết đều đeo đai an toàn, nhưng điều đó cũng không thể giữ lại mạng sống non trẻ của các cô ấy.

Nhưng sau đó tôi cẩn thận kiểm kê số lượng người một chút thì phát hiện số thi thể trong cabin và tư liệu Thẩm Vạn Tuyền cung cấp không khớp, sao thiếu mất một người?! Hơn nữa người thiếu còn là cô tình nhân mà Viên Mục Dã và Bạch Kiện muốn tìm kia, Tôn Nhạc Nhạc.

Thế này là thế nào? Chẳng lẽ khi máy bay rơi xuống đất, Tôn Nhạc Nhạc bị văng ra ngoài? Vậy thì phiền toái đây, quỷ mới biết thi thể của cô ta có thể bị con sâu nào ăn mất hay không! Rốt cuộc trong thung lũng này toàn là mấy thứ kỳ lạ cả.

Nhóm người A Quảng vẫn rất chuyên nghiệp, trên người mỗi người bọn họ đều mang theo một cái túi bọc xác, tiếp theo bọn họ bỏ hết tất cả thi thể bên trong máy bay vào túi bọc xác. Nói thật có vài cái xác đã thê thảm đến mức không nỡ nhìn, có điều bọn họ vẫn cố hết sức duy trì sự nguyên vẹn của hài cốt.

Viên Mục Dã đã lật từng góc trong cabin lên tìm cả buổi mà cũng không tìm được cái gì, chẳng lẽ cuốn sổ kia ở trên người Tôn Nhạc Nhạc? Vậy thì xong đời! Ở đây tối nào cũng mưa, đã qua hơn hai tuần rồi, không chừng sổ sách đã rữa nát từ lâu rồi.

Tôi thấy mặt mũi cậu ta âm trầm, nhìn từng cái xác được nhóm A Quảng khiêng ra mà tần ngần, tôi cho rằng cậu ta đang lo lắng nếu không tìm thấy cuốn sổ, không hoàn thành nhiệm vụ thì nên làm gì đây? Vì thế tôi bèn khuyên cậu ta: “Loại chuyện này cũng

không phải cậu có thể lường được, cậu có thể tìm được tới đây cũng đã không dễ dàng lắm rồi, tìm không thấy thì bỏ đi thôi.”

Viên Mục Dã lắc đầu nói: “Những thi thể đó có vấn đề…”

Tôi nghe xong thầm căng thẳng, hỏi: “Vấn đề gì? Không phải là xác chết vùng dậy chứ?”

“Cái đó thì không đâu, nhưng anh không cảm thấy những thi thể đó hơi… mới quá sao?” Viên Mục Dã nói sâu xa.

Tôi nghĩ thầm đúng vậy! Giờ đã qua hơn hai tuần, khí hậu trong thung lũng này lại vừa ẩm vừa nóng, thi thể đáng lẽ phải thối rữa từ lâu rồi! Tuy nhiên những thi thể này chẳng những không có dấu hiệu thối rữa gì, lại còn hầu như cũng không có mùi lạ gì cơ... Điều này không hợp lý?

“Anh nói thời gian trong thung lũng này có thể nào đã ngừng lại hay không...” Viên Mục Dã đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

Tôi nghe câu nói của cậu ta mà ngẩn ra, khả năng này trước giờ tôi chưa từng nghĩ tới, nhưng ngay sau đó tôi gạt ngay cái ý kiến này của cậu ta: “Cậu còn nhớ đám ấu trùng mới nở thành muỗi chúng ta gặp phải trước đó không? Nếu thời gian ở đây đã ngừng lại, vậy đáng lẽ chúng vẫn phải ở trạng thái trứng sâu mãi mới đúng chứ! Không nở ra mới đúng chứ?”

Viên Mục Dã rất nghiêm túc tự hỏi lời của tôi, nhưng tiếp theo cậu ta lại nói: “Hoặc là ở đây liên tục lặp lại chuyện đã xảy ra trong một ngày…”

Tôi không thể không nể phục sức tưởng tượng to lớn của Viên Mục Dã! Điều này cậu ta cũng nghĩ đến được… Vì thế tôi nói nửa đùa nửa thật: “Nếu đúng thật như lời cậu nói, chẳng phải là bọn họ vừa mới mới chết ư? Vậy nếu chúng ta đến sớm một bước, có phải có thể cứu các cô ấy hay không?”

Kết quả Viên Mục Dã lại liếc nhìn tôi và nói: “Không đâu, dù như vậy, nhiều nhất là nhìn các cô ấy chết trước mặt anh thêm một lần thôi!”

Tôi không khỏi rùng mình, nếu thật sự như vậy, đó là chuyện đáng sợ nhường nào! Nó khác với âm hồn lặp lại khoảnh khắc bản thân gặp phải trước khi chết, đây là thực sự lặp đi lặp lại quá trình tử vong...

Tôi lập tức lắc lắc đầu, muốn xua lời của Viên Mục Dã ra khỏi óc... Sau đó tôi muốn đi dạo gần đây, xem thử có thể tìm được xác của Tôn Nhạc Nhạc hay không. Có điều rất đáng tiếc, ít nhất trong phạm vi mấy cây số quanh đây chắc chắn không có.

Cô gái này được lắm! Lúc sống không làm người ta bớt lo, chết rồi còn có thể tạo ra nhiều chuyện rắc rối như vậy... Xác của ai cũng đều đã tìm được rồi, nhưng chỉ còn một mình cô ta không thấy!! Đúng lúc này, đột nhiên trong lòng tôi lại bùng lên một suy nghĩ: “Có thể nào cô gái này chưa chết hay không?”

CHƯƠNG

Người duy nhất sống sót

Nếu không cuốn sổ kia chắc đã đặt trong túi của Tôn Nhạc Nhạc chứ không phải mang theo người! Nếu cô ta may mắn còn sống sau khi rơi máy bay, vậy nhất định là cô ta nghĩ đến tự cứu lấy mình trước tiên.

Hơn nữa, một cô gái phát hiện tất cả bạn đi cùng mình đều đã chết rồi, đoán chừng cô ta sẽ không đời nào ở lại đây cùng những thi thể này, mà chắc hẳn sẽ mang thứ quan trọng nhất nhanh chóng chạy trốn mới đúng.

Vì thế tôi lập tức nói ra suy nghĩ của mình cho Viên Mục Dã, cậu ta nghe xong cũng cảm thấy khả năng này rất lớn, nhưng đồng thời cậu ta cũng ngờ vực hỏi tôi: "Anh cảm thấy một cô gái yếu đuối có thể sống một mình ở nơi chết tiệt này bao lâu?"

Tôi trả lời cậu ta rất thành thật: "Một giây cũng có thể gục ngay…"

Tôi không nói quá chút nào, một đám đàn ông như chúng tôi, sau khi vào thung lũng gặp phải những nguy hiểm đó, không phải cũng "trầy da tróc vẩy" mới miễn cưỡng chống chọi được đến giờ sao... Đó cũng là nhờ chúng tôi đông người, nếu không cho dù là như A Quảng, khả năng một mình sống sót ở cái nơi quỷ quái này

cũng rất nhỏ, càng miễn bàn đến một cô gái cả ngày chỉ biết đi dạo phố mua sắm.

Lúc này nhóm A Quảng đã sắp xếp xong mười hai thi thể ra khỏi xác máy bay, nhưng mà vấn đề mà chúng tôi phải đối mặt hiện giờ là, phải mang mười hai thi thể này đi như thế nào đây? Nếu tất cả các thiết bị liên lạc đều bình thường, chúng tôi hoàn toàn có thể liên hệ nhân viên tìm kiếm ở địa phương, để bọn họ lái máy bay trực thăng đến thẳng đây đón chúng tôi.

Tuy nhiên bây giờ chúng tôi và nhóm chú Lê đã mất liên lạc, cho nên căn bản không liên hệ được cho nhân viên tìm kiếm ở ngoài đảo, mà mười mấy người chúng tôi cũng không thể nào mang đi nhiều thi thể như vậy trong một lần…

Cuối cùng Wulan đề xuất người của bọn họ có thể khiêng hai cái xác ra ngoài, tiền đề là một cái xác trong đó nhất thiết phải là Thẩm Văn Văn. Tôi cũng biết tại sao Wulan lại nói như vậy, suy cho cùng lần này ông chủ bỏ tiền ra là Thẩm Vạn Tuyền, anh ta nghĩ như vậy cũng không có gì sai.

Mặc dù trong đám người chúng tôi chắc chắn cũng có người nghĩ như vậy, chỉ là không ai nói thẳng thừng ra như thế, nhưng nhóm Wulan lại nói ra suy nghĩ của mình không e dè gì, bởi vì chỉ có đưa thi thể của Thẩm Văn Văn ra ngoài, chuyến đi lần này của họ cũng không coi là uổng phí.

Hơn nữa Wulan còn nói cho chúng tôi biết, dù Pupe đã chết, nhưng người nhà của cậu ta vẫn sẽ nhận được tiền thù lao cậu ta đáng được nhận. Chỉ tiếc những người như bọn họ cũng không mua bảo hiểm, nếu không chắc hẳn còn có thể để lại cho người nhà bọn họ một khoản tiền bảo hiểm lớn nữa.

Nhưng nói thật, sở dĩ Pupe chết không phải bởi vì cậu ta tự mình tách khỏi đội ư, nếu không cũng sẽ không rơi vào kết cục

như vậy… Cho nên cuối cùng Wulan còn có thể chia tiền thù lao cho người nhà của cậu ta, thật sự đã là rất tốt rồi.

Cuối cùng lúc chúng tôi đi, nhóm Wulan khiêng Thẩm Văn Văn và thi thể của Ngô Thiến Thiến. Sở dĩ chọn thi thể còn lại là Ngô Thiến Thiến, hoàn toàn là do tôi đề nghị.

Bởi vì trong số các cô gái này, cũng chỉ có gia đình của Ngô Thiến Thiến là điều kiện bình thường nhất, bất kể thế nào cha mẹ cô ấy cũng không có điều kiện tới được đây để tìm kiếm con gái, cho nên tôi nghĩ vẫn nên mang thi thể của cô ấy theo cùng đi... Mặc dù ở mặt này cũng hoàn toàn không có sự công bằng tuyệt đối gì cả.

Nhưng điều làm chúng tôi không ngờ chính là, nhóm A Quảng lại cũng đồng ý mang theo thi thể của phi công. Còn về việc bọn họ muốn mang phi công đi là xuất phát từ suy nghĩ nào, thế thì tôi không biết được… Có thể là cảm thấy người của mình kiểu gì cũng nên mang theo một thi thể mới được, mà trong những cô gái còn lại, chọn ai cũng khó, không bằng đưa người phi công xui xẻo này đi.

Nhóm Wulan lấy sáu cành cây to và một ít dây leo làm thành ba cái cáng, sau đó đoàn người chúng tôi mang theo ba thi thể tiếp tục đi về phía mà chúng tôi cho rằng là đỉnh núi...

Đương nhiên, giữa lúc đó, tất cả mọi người đều thay phiên nhau khiêng, suy cho cùng đi tay không và có khiêng nặng là khác nhau, bởi vậy tốc độ của chúng tôi khá chậm, có điều còn may đoạn đường này không gặp phải côn trùng đáng sợ gì nữa.

Cứ như vậy, chúng tôi đi rồi dừng, dừng rồi lại đi… Không biết đã đi bao lâu, đến khi tất cả mọi người cảm thấy sức cùng lực kiệt, nhấc chân không nổi nữa, Wulan lại bắt đầu tìm chuối dại chung quanh cho chúng tôi ăn.

Có cái ăn còn hơn không có! Trên thực tế, không phải dọc đường đi không thấy những trái cây khác, hơn nữa bề ngoài nhìn cũng rất ngon mắt. Nhưng những người dẫn đường địa phương nhóm Wulan cũng không biết đó là loại trái cây gì? Có thể ăn được hay không? Cho nên chúng tôi không thể mạo hiểm, lỡ như ăn vào trúng độc thì không phải là game over sao?

Tôi vừa nhai chuối dại khó ăn ngoài sức tưởng tượng, trong lòng thầm nghĩ, sau này chắc chắn không bao giờ thèm ăn chuối nữa, đồng thời tôi cũng tự giễu mình là có chịu được nghịch cảnh khó khăn nhất mới trở thành người đứng cao nhất.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên mọi người nghe thấy rừng cây bên cạnh chúng tôi truyền ra tiếng vang lao xao, như có thứ gì muốn chui từ trong ra. Sau khi bị muỗi to như chim bồ câu và nhện tinh to như cái bàn ăn săn đuổi, cả đám chúng tôi đã trở thành chim sợ cành cong, hơi có chút gió thổi cỏ lay là đã bị doạ dựng tóc gáy.

Nhưng tiếp đó, khi chúng tôi nhìn rõ kẻ chui ra khỏi rừng cây, tất cả mọi người đều hét lên kinh hãi... Đó là một cô gái, quần áo trên người hầu như đã tả tơi, khi cô ta nhìn thấy chúng tôi cũng tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng càng vui mừng nhiều hơn...

“Cứu mạng! Cứu tôi với... Máy bay của tôi rơi... rơi xuống rồi... chết hết rồi, bạn bè của tôi đều chết cả rồi! Cứu mạng!” Cô gái kích động chạy về phía chúng tôi giống như gặp được chúa cứu thế, lớp trang điểm trên mặt cô ta đã lem luốc đến thê thảm, không nỡ nhìn.

A Quảng là người đầu tiên phản ứng lại, anh ta giơ tay đỡ lấy cô gái suýt nữa là té nhào bởi vì quá kích động, sau đó dò hỏi cô ta: “Cô là Tôn Nhạc Nhạc ư?”

Cô gái nghe thấy A Quảng nói ra tên của mình, khóc càng dữ

dội hơn. Tôi và Viên Mục Dã liếc nhìn nhau, đều khá ngạc nhiên! Bởi vì mới nãy chúng tôi còn nói khả năng cô gái này sống sót một mình cực kỳ bé nhỏ… Tuy nhiên giờ cô ta vẫn sống sờ sờ đứng trước mặt chúng tôi, sao có thể không làm chúng tôi ngạc nhiên chứ?

Lúc này A Quảng gọi bác sĩ trong đội lại đây làm vài kiểm tra cơ bản cho Tôn Nhạc Nhạc, phát hiện cô ta chỉ có một ít vết trầy da, các mặt khác đều rất bình thường. Bởi vì quần áo trên người cô ta thật sự là… chẳng ra hình dạng gì nữa, vì thế A Quảng cởi áo khoác của mình ra cho cô ta mặc, bản thân chỉ mặc độc một cái áo may ô.

Bắt đầu từ khi Viên Mục Dã nhìn thấy Tôn Nhạc Nhạc, đôi mắt của cậu ta không hề rời khỏi ba lô sau lưng cô ta, thật không ngờ, trong tình huống kinh khủng như thế, cô gái này còn không quên lấy cuốn sổ kia đi, xem ra tên tình nhân làm chức cao của cô ta trước đây chắc chắn đã từng nói tầm quan trọng của thứ này với cô ta, nếu không ở thời khắc sống còn thế này, sao cô ta lại còn nhớ ra phải mang theo nó bên người chứ?!

CHƯƠNG

Gặp lại Pupe

Thế là tốt rồi, hai nhiệm vụ đến Indonesia lần này của chúng tôi cuối cùng có thể hoàn thành mỹ mãn. Trước mắt chỉ cần chúng tôi có thể an toàn rời khỏi thung lũng này là mọi chuyện đều ổn cả... Nhưng vấn đề là, cả đám chúng tôi có thể an toàn rời khỏi hay không đây?

Tôi rất tò mò, Tôn Nhạc Nhạc làm thế nào để sống sót một mình ở chỗ này lâu như vậy được, vì thế tôi chủ động đi đến gần bắt chuyện: "Bây giờ cô cảm thấy thế nào?"

Khuôn mặt nhỏ của Tôn Nhạc Nhạc trắng bệch: "Trừ sợ hãi cũng chỉ có sợ hãi… Tôi thật sự không ngờ mình còn có thể sống sót… Văn Văn họ..." Cô ta chưa nói được hai câu đã bật khóc.

Tôi vội nhẹ nhàng vỗ vai cô ta: "Được rồi, được rồi, tất cả mọi chuyện đều đã qua rồi, bây giờ cô gặp được chúng tôi coi như là được cứu rồi... Đừng nghĩ cái khác nữa."

Thực tế, trước khi tôi tận mắt gặp được Tôn Nhạc Nhạc, tôi còn rất khinh thường thân phận tình nhân quan chức cấp cao của cô ta. Nhưng nhìn dáng vẻ cô ta xinh đẹp như hoa lê đẫm mưa thế này, làm tôi không thể không thừa nhận cô nàng này đúng là đẹp thật... Mấy người con nhà giàu như Thẩm Văn Văn cũng không so

sánh được.

Viên Mục Dã thấy tôi lại đây nói chuyện với Tôn Nhạc Nhạc, thế nên cũng xáp lại bắt đầu chuyện trò với cô ta. Người không biết còn tưởng rằng hai thằng chúng tôi vừa mới giữ được mạng nhỏ, quay đầu lại đã nổi máu mê gái lên cơ! Nhưng thật ra chúng tôi đều muốn tìm tòi qua lời nói của cô ta, xem thử cuốn sổ kia có ở trên người cô ta hay không.

Viên Mục Dã và Tôn Nhạc Nhạc tán gẫu câu có câu không, mà Tôn Nhạc Nhạc vẫn tỏ vẻ cảm khái nói: “Thật không ngờ các anh đến cứu hộ nhanh như vậy, tôi còn tưởng rằng kiểu gì mình cũng phải bị kẹt ở đây mấy ngày cơ?”

Viên Mục Dã nghe xong thì tò mò hỏi cô ta mấy ngày nay trải qua như thế nào? Ai ngờ lại nghe Tôn Nhạc Nhạc nói với vẻ mặt kỳ quái: “Mấy ngày cái gì? Ở lại cái chỗ quỷ quái này một ngày là có thể làm người ta nổi điên rồi, còn mấy ngày gì chứ?”

Dường như Viên Mục Dã đã nghe thấy vấn đề trong lời nói của Tôn Nhạc Nhạc, vội liên tiếp truy hỏi cô ta: “Cô có biết máy bay của cô bị rơi lúc nào không?”

Tôn Nhạc Nhạc suy nghĩ rồi nói: “Vào lúc 7, 8 giờ sáng nay, đêm qua chúng tôi chơi muộn quá, anh trai phi công đó bảo hôm nay có thể sẽ có bão nhiệt đới, tốt nhất là đừng nên bay. Nhưng mà Văn Văn không chịu nghe, cứ nói hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của cậu ấy, phải tới đảo Bali ăn mừng, kết quả… Haiz, đây đều là cái số mà!”

Lúc này, tôi vẫn luôn đứng nghe bên cạnh đột nhiên kéo cánh tay Tôn Nhạc Nhạc lại: “Cô nói là buổi sáng nay máy bay của các cô mới bị rơi?”

Tôn Nhạc Nhạc bị tôi hỏi đột ngột như vậy nên hoảng sợ, vẻ mặt thấp thỏm đáp: “Đúng… Đúng vậy! Có gì không bình thường

sao?"

Có cái gì không bình thường à… Cái này quá bất thường đi ấy!! Không phải để cho thằng nhóc Viên Mục Dã nói trúng chứ? Vì thế tôi lại hỏi Tôn Nhạc Nhạc: "Cô biết hôm nay là ngày mấy tháng mấy không?"

Tôn Nhạc Nhạc nhìn đồng hồ, phát hiện kim đồng hồ đã ngừng, vì thế cô ta hơi tức giận vỗ vỗ lên chiếc đồng hồ đó và nói: "Đồng hồ hơn hai mươi vạn mà còn không bền như vậy à!? Bà đây còn chưa quăng hỏng mà mày đã hỏng trước rồi!" Tiếp theo cô ta lại ngẩng đầu nói với tôi: "Hôm nay ngày 22 tháng 5, sinh nhật 18 tuổi của Văn Văn, sao tôi không nhớ rõ được chứ?"

Tôi và Viên Mục Dã nghe xong lập tức không nói nên lời, không biết có nên nói với Tôn Nhạc Nhạc rằng hôm nay không phải ngày 22 tháng 5, mà là ngày 2 tháng 6 hay không, đã hơn hai tuần kể từ khi họ gặp nạn rồi!

A Quảng vẫn luôn mở đường ở phía trước thấy chúng tôi đột nhiên đứng lại không đi nữa, bèn gào lên với chúng tôi: "Mọi người đừng dừng lại, tiếp tục đi lên trước đi… Chúng ta sẽ nhanh chóng đi ra ngoài thôi."

Tôi biết anh ta đang khuyến khích mọi người, có quỷ mới biết còn phải đi tới khi nào nữa… Nhưng trước mắt chúng tôi cần phải làm rõ ràng trước, rốt cuộc là đầu óc của Tôn Nhạc Nhạc bị va đập hỏng nên không nhớ rõ, hay là phía chúng tôi xảy ra vấn đề đây?

Đinh Nhất thấy tôi và Viên Mục Dã đều nhăn mặt nhíu mày thì đẩy chúng tôi đi lên phía trước và nói: "Mặc kệ có vấn đề ở chỗ nào, cuối cùng cũng tìm được một người sống sót, có vấn đề gì vẫn đợi ra ngoài rồi hẵng nghĩ đi!"

Tôi cũng biết Đinh Nhất nói đúng, rốt cuộc ở trong này lâu hơn một phút đồng hồ sẽ thêm một phút nguy hiểm, nhưng lòng tôi lại

mơ hồ cảm thấy, nếu không hiểu rõ vấn đề này, có lẽ chúng tôi sẽ không ai ra khỏi thung lũng này được…

Đi mãi đi mãi, Wulan vẫn luôn ở đằng trước mở đường lại đột ngột đứng đờ ra đó, bởi vậy đội ngũ hình rắn lập tức dừng lại toàn bộ. Ngay sau đó, tôi nghe thấy những người phía trước phát ra tiếng la hét, ba chúng tôi nghe thế vội chạy lên trước xem xét và lập tức ngây người ra tại chỗ.

Chúng tôi lại quay về dưới cái cây to đã phát hiện con "Goá phụ đen" ngày hôm qua, điều làm người ta hoảng sợ là, trên cây vẫn còn treo một cái kén nhộng hình người khẽ lắc lư qua lại... A Quảng căng thẳng đếm số lượng đội viên của mình, rồi thở phào nhẹ nhõm nói với chúng tôi: "Mọi người nhanh đếm lại số người của mình xem, coi có thiếu ai hay không?"

Tuy nhiên sau khi chúng tôi kiểm kê lại thì phát hiện không thiếu một ai, khi mọi người ở đây đều mặt ngơ mày ngác, tôi đã từ từ lùi ra phía sau... Đinh Nhất thấy sắc mặt của tôi không đúng, vội hỏi tôi bị làm sao?

Đôi mắt tôi nhìn chằm chằm vào kén nhộng hình người kia, trầm giọng nói với anh ta: "Bảo mọi người từ từ lùi về phía sau đi, chúng ta lập tức rời khỏi đây..."

A Quảng nghe thế thì hỏi: "Người trên cây kia làm sao đây?"

Sắc mặt tôi âm u đáp lời anh ta: "Người trên cây chắc chắn không sống nổi, còn không đi 'Goá phụ đen' sẽ bò từ trên cây xuống..."

Mọi người nghe vậy vội vã lùi về sau, lúc này tôi nói nhỏ với Đinh Nhất: "Chuyện không bình thường rồi, người trên cây là Pupe!"

Đinh Nhất lập tức nhìn về phía kén nhộng hình người kia, quả nhiên thấy một sợi dây thừng bảo hộ lộ ra bên ngoài như trước...

“Không phải cậu ta đã chết rồi ư? Sao lại bị treo lên nữa?” Đinh Nhất cũng hơi kinh ngạc.

Tôi cũng không biết nên giải thích với anh ta như thế nào, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Giờ cậu ta lại sống rồi... Hay là anh lại giết cậu ta thêm lần nữa?”

Đinh Nhất nghe rồi lườm tôi một cái: “Nhảm nhí, cậu ta đâu có trả tiền, tôi cứ làm không công mãi chắc?”

Khi mọi người đã chạy được một khoảng xa, trong lòng đều vẫn còn hơi sợ hãi nhìn lại phía sau. Cậu trai cao to đen hôi ngày hôm qua phát hiện ra kén nhộng hình người là Pupe đầu tiên lúc này mới nói: “Sao tôi cảm thấy cái kén nhộng hình người này giống với cái hôm qua chúng ta thấy nhỉ? Hơn nữa tôi còn nhìn thấy dây thừng bảo hiểm quấn quanh kén nữa.”

Mọi người nghe cậu ta nói xong, trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc, một đồng đội của Wulan càng bị doạ trắng bệch cả mặt: “Có phải là Pupe chết không cam lòng, không muốn để chúng ta rời khỏi đây không!”

Wulan lạnh giọng quát lớn: “Nói bậy cái gì đó, chúng ta không quay về, người nhà của cậu ta làm sao nhận được tiền thù lao?! Đừng có suốt ngày nghi thần nghi quỷ được không?!!”

CHƯƠNG

Tôi là cảnh sát

Thực chất tôi nghe ra trong lòng Wulan cũng không dám chắc, anh ta cũng sợ là Pupe không muốn cho chúng tôi đi, cho nên lúc này mới to tiếng nói rằng sẽ mang tiền công về cho người nhà cậu ta, hi vọng nếu thật sự là hồn ma của Pupe quấy phá, có lẽ cậu ta nghe thấy sẽ thả cho chúng tôi đi.

Nhưng anh ta nghĩ sai rồi, bởi vì không phải Pupe vây nhốt chúng tôi, chỉ e chính cậu ta cũng bị nhốt ở đây, lần lượt trải qua cái chết đáng sợ kia... Còn chỗ không giống nhau duy nhất giữa chúng tôi và cậu ta là, chúng tôi còn sống, đây là sự khác biệt của chúng tôi và cậu ta, cũng là ưu thế của chúng tôi.

Mặc dù tôi không biết chúng tôi có thể đi ra khỏi đây hay không, nhưng có một điểm có thể khẳng định, đó chính là người chết chắc chắn không đi ra được... Cuối cùng cả đám chúng tôi đành phải nghỉ ngơi tại chỗ trước, bởi vì tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tiếp tục đi như vậy nữa.

Với diện tích của thung lũng này trong hiểu biết của chúng tôi, đáng lẽ phải đi ra ngoài từ lâu rồi, nhưng chúng tôi đã đi gần hai ngày nhưng đến cái bóng của vách đá cũng chưa thấy nữa! Nếu không phải chúng tôi bị một sức mạnh nào đó vây ở đây, thì chính

là vì từ trường làm chúng tôi luôn đi vòng quanh.

Lúc này A Quảng đột nhiên nhớ ra gì đó, sắc mặt chợt biến đổi: "Hỏng rồi, nếu như chỉ cần đi vào thung lũng là sẽ không ra được, vậy bọn lão Ngũ có đi ra ngoài được không?"

Tới giờ tôi mới nhớ ra thằng nhóc gọi là lão Ngũ bị muỗi khổng lồ hút máu kia, lúc ấy còn có hai đội viên cùng đưa cậu ta đi. Nếu như thật sự thung lũng này vừa vào là sẽ bị nhốt, vậy bọn họ thì sao? Đã đi ra ngoài được rồi? Hay là cũng giống chúng tôi còn đi lung tung ở trong này đây? Bây giờ tôi chỉ hi vọng họ có thể bình an đi ra ngoài, nếu không đúng thật là chúng tôi chẳng còn chút hi vọng nào.

Cuối cùng sau khi thảo luận, mọi người nhất trí quyết định vứt bỏ tất cả các cách phán đoán phương hướng trước kia, để một người có cảm giác về phương hướng tốt nhất dắt mọi người đi một đường thẳng khác. Lần này mặc kệ là đi hướng nào, chỉ cần đi một đường thẳng tắp thôi, nhất định cuối cùng chúng tôi có thể nhìn thấy vách đá hình vòng cung quanh đảo.

Đây cũng là biện pháp cuối cùng rồi, bởi vì tất cả các cách thông thường đều không thể dẫn chúng tôi ra khỏi nơi quỷ quái này, có lẽ chỉ có cách không bình thường mới được. Nhưng trong chúng tôi, ai mới là người có cảm giác phương hướng tốt nhất đây?

Nếu bảo tôi lựa chọn, chắc chắn tôi chọn Đinh Nhất, bởi vì trong lòng tôi, anh chàng này chính là một tên có tốc độ như báo, đôi mắt như chim ưng. Nếu như cảm giác phương hướng của anh ta không tốt thì người khác càng không được.

Nhưng không ngờ khi tôi đề xuất để Đinh Nhất thử xem sao, những người khác lại không ai phản đối cả. Có điều ngẫm lại cũng phải, bởi vì trước giờ đi mở đường phía trước không phải A Quảng thì là Wulan, kết quả đi mãi vẫn không ra được, bây giờ có

người khác chịu thay bọn họ thử sức, tất nhiên họ sẽ không phản đối, đây là cái gọi là chia sẻ trách nhiệm.

Nhưng tôi cũng không để ý bọn họ nghĩ như thế nào, bởi vì mặc kệ ra sao, chỉ cần có thể đi ra ngoài là được. Tôi thật sự không muốn tiếp tục ở chỗ này thêm một phút đồng hồ nào nữa!! Đương nhiên, cũng không phải bởi vì tôi đã ăn chán loại chuối hoang kia, mà là tôi luôn cảm thấy nếu còn tiếp tục thế này nữa, chỉ e sẽ còn xảy ra chuyện gì đó không hay...

Lần này để không quấy nhiễu Đinh Nhất phán đoán phương hướng, tất cả chúng tôi chỉ nhìn dưới chân, hoàn toàn dựa vào Đinh Nhất đi trước mở đường. Còn tôi đi theo phía sau Đinh Nhất, bởi vì bất kể khi nào, người duy nhất tôi thực sự có thể tin tưởng... cũng chỉ có một mình Đinh Nhất.

Còn về Viên Mục Dã và Tôn Nhạc Nhạc dĩ nhiên cũng đều đi theo phía sau tôi, từ sau khi Tôn Nhạc Nhạc xuất hiện, thằng nhóc Viên Mục Dã này vẫn luôn đi theo bên cạnh cô ta một tấc cũng không rời. Tất nhiên tôi biết lý do tại sao, nhưng những người khác không khỏi sẽ cho rằng cậu ta muốn tán tỉnh người ta!

Đột nhiên, lúc này lại nghe thằng nhóc Viên Mục Dã hỏi Tôn Nhạc Nhạc: “Ba lô của cô đựng toàn của quý gì vậy, chạy trốn cũng không quên mang đi?”

Tôn Nhạc Nhạc nghe xong, ánh mắt hơi loé lên và đáp: “Có thể có cái gì chứ! Chỉ là một ít hộ chiếu và tài liệu linh tinh thôi, tôi nghĩ lỡ như được cứu, không có hộ chiếu cũng không về nước được mà nhỉ?”

Viên Mục Dã nghe xong gật gật đầu, sau đó hỏi tiếp: “Ở trong nước cô làm nghề gì?”

“Tôi kinh doanh online.” Tôn Nhạc Nhạc trả lời rất dứt khoát, không có một chút do dự nào. Nhưng cô ta nào biết đâu rằng Viên

Mục Dã làm nghề gì? Trước khi đi thằng nhóc này đã thuộc làu làu tư liệu của Tôn Nhạc Nhạc từ sớm rồi.

Đừng nói là Viên Mục Dã, ngay cả tôi chỉ liếc sơ qua tư liệu của cô ta cũng biết, công việc duy nhất có thể gọi là làm việc của cô ta chính là đặt hàng nước ngoài giùm người ta. Chỉ là không biết tiền kiếm được có đủ cho cô ta sống sau này hay không thôi, bởi vì sau này cô ta không trông cậy vào tình nhân làm chức quan cao của mình được nữa.

Tuy nhiên hiện giờ không ai biết trừ làm tình nhân cho hắn ra, Tôn Nhạc Nhạc còn có dính líu đến những chuyện dơ bẩn trong đó hay không, nếu không sau khi về nước, chờ đón cô ta cũng chỉ có thể là tai ương tù tội.

Có lẽ là thấy Viên Mục Dã quan tâm mình quá mức, lúc này Tôn Nhạc Nhạc cũng hơi nghi ngờ nhìn cậu ta nói: “Anh đẹp trai, anh làm nghề gì thế? Cứu hộ chuyên nghiệp à?”

Không ngờ Viên Mục Dã lại trực tiếp trả lời cô ta: “Tôi là cảnh sát…”

Tôn Nhạc Nhạc nghe thế lập tức sững sờ ngay tại chỗ, có lẽ cô ta cũng lường trước được cảnh sát trong nước xuất hiện ở đây chắc chắn liên quan đến thứ quan trọng trong tay mình, vì thế cô ta không nói nữa, chỉ ghì chặt dây đeo ba lô, sau đó yên lặng đi lên phía trước.

Tôi nghĩ bụng cậu Viên Mục Dã này có phải ngốc rồi không? Vừa rồi còn tán chuyện ngon trớn, sao nói lật mặt là lật liền thế? Cậu để lộ thân phận của mình nhanh như vậy làm cái gì? Cậu ta mà tiếp tục ngọt nhạt dăm ba câu, nói không chừng cô gái nhỏ này sẽ chủ động giao cuốn sổ cho cậu ta thì sao?

Giờ hay rồi, lúc trước trải đệm sẵn uổng phí hết cả, đừng để đến lúc đó cô ta sợ hãi lại thừa lúc cậu chưa chuẩn bị ném cái thứ

kia đi mất! Cái này khó mà nói được. Đến hồi cô ta chết sống không nhận, Viên Mục Dã có thể làm gì người ta chứ?

Lúc này Tôn Nhạc Nhạc đỏ mắt đi tới bên cạnh tôi, nhất thời tôi không biết nên nói cái gì với cô ta. Nhưng không ngờ cô ta lại đột nhiên hỏi tôi: “Anh cũng là cảnh sát ư?”

Tôi lắc đầu đáp: “Cô nhìn tôi có giống không? Tôi nào có khí thế chính trực cả người thế kia…”

Tôn Nhạc Nhạc nghe xong bật cười “phụt” một tiếng, sau đó rũ mắt xuống nói với tôi: “Nếu tôi nói bạn trai cũ của tôi là một người đàn ông đã có vợ… Anh có xem thường tôi không?”

Tôi không ngờ Tôn Nhạc Nhạc lại đột nhiên ném cho tôi một vấn đề như vậy, làm tôi trong chốc lát không biết nên trả lời cô ta như thế nào, vì thế tôi im lặng một lúc rồi nói với cô ta: “Đã là bạn trai cũ, vậy thì có cái gì mà xem thường chứ? Ai chưa từng có tuổi trẻ? Ai chưa từng đi đường vòng khi còn trẻ chứ?”

CHƯƠNG

Ở lại trong thung lũng

Tôn Nhạc Nhạc nhìn tôi như suy tư gì đó, vì thế tôi bèn rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục nói: “Đi đường vòng không quan trọng, quan trọng là biết khi nào nên quay đầu, tuyệt đối đừng đi mãi một con đường đen tối, nếu không cuối cùng đến khi cô muốn quay đầu lại sẽ phát hiện, thật ra phía sau đã sớm không còn đường nữa rồi…”

Cô ta nghe xong nhìn tôi một cách cay đắng: “Anh thực sự không phải cảnh sát ư?”

Tôi lắc đầu bất đắc dĩ: “Cô cảm thấy phải là phải, không phải là không phải! Nhưng tôi thật sự đâu cần phải lừa cô đâu? Kể cả cậu cảnh sát Viên vừa rồi, tôi cảm thấy thái độ của cậu ta đối với cô vô cùng chân thành, có gì nói nấy, chưa bao giờ nghĩ đến việc muốn lừa cô...”

Trên thực tế tôi hiểu Tôn Nhạc Nhạc cũng biết thứ Viên Mục Dã cần là cái gì, chỉ không biết cô ta còn đang do dự điều gì nữa? Là muốn giúp bạn trai cũ của mình? Hay là muốn dùng thứ kia làm lợi thế cuối cùng cho mình?

Cô ta im lặng trong chốc lát, sau đó nói sâu xa: “Tôi biết cảnh sát Viên cần cái gì... Nhưng bạn trai cũ của tôi nói thứ này rất quan trọng với anh ta, nếu rơi vào tay cảnh sát, đời này của anh ta

coi như xong.”

Tôi bất đắc dĩ hết sức: “Có lẽ cô vẫn chưa biết nhỉ! Thật ra bạn trai cũ của cô đã bị điều tra rồi, đời này của anh ta đừng hòng trở mình nữa, chẳng lẽ cô còn muốn vì anh ta mà liên luỵ đến bản thân mình nữa sao?”

Có lẽ là câu nói này của tôi đã đánh trúng tận sâu trong lòng Tôn Nhạc Nhạc, cô ta xoay người sờ ba lô trên người, rồi đột nhiên quay đầu nói với Viên Mục Dã: “Cảnh sát Viên, sau khi ra ngoài tôi sẽ giao thứ trong tay mình cho anh, được không?”

Trong mắt Viên Mục Dã loé lên một chút vui sướng, tiếp đó cậu ta nói với Tôn Nhạc Nhạc bằng vẻ mặt chân thành: “Cảm ơn cô...”

Nhưng vào lúc này, Đinh Nhất vẫn luôn đi trước tôi đột nhiên đứng lại, anh ta chỉ vào đoạn địa hình dần dần lên cao đằng trước và nói với chúng tôi: “Phía trước chắc hẳn là sắp đến vách đá mà chúng ta đã leo lên khi trước rồi.”

Mọi người nghe thế đều vui vẻ hoan hô. Quả nhiên Đinh Nhất không làm chúng tôi thất vọng, cuối cùng cả đám chúng tôi cũng ra khỏi thung lũng đáng chết này rồi. Mà khi tất cả mọi người đều ra sức bước nhanh hơn, muốn nhanh chóng đi đến vách đá, đột nhiên tôi lại cảm nhận được đằng trước phía bên trái của chúng tôi hình như có thứ gì đó...

Đinh Nhất thấy tôi đột ngột thả chậm bước chân, vội hỏi tôi làm sao? Tôi chỉ về bên trái phía trước mặt nói lấp lửng: “Nhóm lão Ngũ... không thể đi ra ngoài.”

A Quảng mới nãy còn vui vẻ lạ thường, vừa nghe tôi nói vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, rồi anh ta vội vã chạy về phía ngón tay tôi chỉ... Khi mọi người đuổi theo anh ta, thì thấy ba cái xác khô nằm sấp trên mặt đất.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tôi thật sự rất khó tin được,

ba cái xác khô này chính là ba đội viên ngày hôm qua còn cùng chúng tôi đi vào thung lũng. Giờ này phút này trên người bọn họ đã không còn nửa giọt máu nào, chắc là sau khi rời khỏi đội chúng tôi thì gặp muỗi khổng lồ tấn công.

"Chắc là vì lão Ngũ bị thương nên mùi máu trên người quá nồng, cho nên mới hấp dẫn bọn muỗi khổng lồ lại đây..." Viên Mục Dã trầm giọng nói.

Sự sung sướng vì sắp được ra ngoài của mọi người đã bị cái chết của ba đội viên dập tắt trong nháy mắt. Lúc này A Quảng im lặng bỏ thi thể của ba đội viên vào túi đựng xác. Dưới tình huống như vậy, dù thế nào chúng tôi cũng không thể bỏ lại bọn họ.

Tuy rằng có thêm ba cái xác phải khiêng, nhưng không ai oán trách một câu, Wulan vẫn nhanh nhẹn làm ba cái cáng, đặt thi thể của ba người họ lên trên.

Đoạn đường về sau đều là đi lên, mang theo mấy thi thể tất nhiên tốc độ sẽ chậm lại. Nhưng đều đã đến được đây, cho dù có chậm nữa... chúng tôi cũng nhất định có thể đi ra ngoài. Nếu sớm biết là như thế này, lúc ấy không bằng cho ba người họ đi theo cả đội cho rồi, ít nhất sẽ không bỏ mạng...

Cuối cùng, vách đá hiểm yếu như một rào cản tự nhiên kia cũng xuất hiện trước mắt chúng tôi... Có thể coi như chúng tôi đã ra ngoài được rồi! Người của A Quảng cũng bắt đầu lục tục thả những thi thể xuống trước, sau đó mới là mấy tay mơ không biết leo núi chúng tôi.

Cũng không hiểu sao, tôi phát hiện càng đến gần vách đá, Tôn Nhạc Nhạc càng thêm căng thẳng, dường như là sợ gặp phải chuyện gì đó. Ban đầu tôi còn tưởng là vì cô ta tự ý giấu sổ sách chứng cứ quan trọng nên lo lắng sẽ bị liên luỵ, vì thế khẽ khàng khuyên cô ta: "Cô đừng suy nghĩ nhiều quá, cô chỉ cần kể hết mọi

chuyện cô biết cho cảnh sát là sẽ không sao đâu...”

Nhưng không ngờ Tôn Nhạc Nhạc lại đột nhiên hỏi tôi một câu rất kỳ quặc: “Người đã chết trong thung lũng có phải sẽ mãi mãi không bao giờ ra được đúng không?”

Tôi cũng không hiểu cô ta hỏi câu này là có ý gì, vì vậy thuận miệng trả lời: “Đương nhiên không phải, ít nhất thi thể của họ có thể mang ra được...”

Sau khi Tôn Nhạc Nhạc nghe xong thì sắc mặt lúc xanh lúc trắng, làm tôi cũng không biết mình nói câu đó có chỗ nào không đúng không? Lúc này A Quảng bảo chúng tôi chuẩn bị một chút, anh ta muốn lần lượt thả chúng tôi xuống.

Tôi muốn để Tôn Nhạc Nhạc đi xuống trước, suy cho cùng người ta là một cô gái, tôi vẫn hiểu nguyên tắc ưu tiên phái nữ. Nhưng mà chẳng ngờ là Tôn Nhạc Nhạc lại đột nhiên nói với tôi: “Các anh xuống trước đi, tôi biết leo núi... Tôi có thể xuống sau cùng với nhóm A Quảng.”

Tôi nghe mà thầm giật mình, nghĩ bụng con nhóc này cũng biết nhiều thứ nhỉ! Nếu cô ta đã nói như vậy, tôi còn đứng đây khiêm tốn với cô ta làm gì nữa! Vì vậy tôi cũng chẳng nghĩ nhiều, lập tức đi xuống vách đá.

Tiếp theo Đinh Nhất và đội trưởng Trịnh cũng xuống đến nơi, còn Viên Mục Dã vẫn loanh quanh luẩn quẩn không muốn xuống dưới trước. Tôi biết cậu ta không yên tâm về Tôn Nhạc Nhạc, muốn cùng đi xuống với cô ta. Nhưng cuối cùng vẫn không vặn lại được cô nàng, cũng đành để người của A Quảng thả xuống trước cô ta một bước...

Sau đó chúng tôi ở dưới đỡ từng người từng người xuống, nhưng đến khi A Quảng cũng đã xuống rồi, lại vẫn không thấy bóng dáng của Tôn Nhạc Nhạc!! Viên Mục Dã lập tức nóng nảy,

giơ tay giữ chặt A Quảng hỏi: “Tôn Nhạc Nhạc đâu?”

Kết quả thấy sắc mặt của A Quảng khó coi đáp: “Cô ta… Cô ta nói cô ta không xuống, cô ta bảo tôi đưa thứ này cho cậu…”

Viên Mục Dã nhận lấy xem thử, chính là cuốn sổ quan trọng mà cậu ta mong nhớ!

Tôi ở một bên nghe thế thì lập tức truy hỏi A Quảng: “Cô ta không xuống dưới nghĩa là sao?”

Rõ ràng A Quảng cũng sợ hãi không ít, rồi anh ta kể lại cho chúng tôi, lúc ấy bên trên cũng chỉ còn lại hai người là anh ta và Tôn Nhạc Nhạc, anh ta cũng khó hiểu cơ? Cô gái này nhìn thế nào cũng không giống một người ưa vận động mạnh, sao có thể biết leo núi?

Kết quả khi anh ta chuẩn bị để Tôn Nhạc Nhạc đi xuống trước, cô ta đột nhiên lại nói với A Quảng: “Tôi không đi xuống nữa, tôi không muốn biến thành một cái xác khô, nếu là như vậy... tôi thà ở lại đây cho rồi. Anh đưa cuốn sổ này cho Viên Mục Dã giúp tôi, đây là thứ tôi đã đồng ý đưa cho anh ta. Hãy nói với anh ta Tôn Nhạc Nhạc tôi không nuốt lời.”

CHƯƠNG

Ý nghĩa của việc còn sống

Mọi người nghe A Quảng kể xong đều ồ lên, bọn họ đều cảm thấy có phải cô gái này điên rồi không? Ở lại trong cái thung lũng quỷ quái kia có thể có kết cục gì tốt chứ! Nhưng ba người chúng tôi cũng đã hiểu ra tại sao Tôn Nhạc Nhạc làm như vậy.

Bởi vì Tôn Nhạc Nhạc đã chết, nhất định là lúc cô ta một mình đi lung tung ở trong thung lũng đã gặp nguy hiểm gì đó, cuối cùng vẫn mất đi tính mạng... Hiện giờ cô ta chẳng qua là đang không ngừng lặp lại chuyện xảy ra vào ngày rơi máy bay thôi. Có lẽ ngay từ đầu cô ta cũng không nhớ rõ mình đã chết rất nhiều lần, nhưng mà khi cô ta càng ngày càng đến gần vách đá, cô ta đã dần dần nhớ ra tất cả mọi chuyện.

Cho nên cô ta mới hỏi tôi câu kia: "Có phải người chết ở trong thung lũng sẽ vĩnh viễn không ra ngoài được không?"

Đây cũng là một lựa chọn của cô ta, tình nguyện ở trong thung lũng trải qua cái chết hết lần này đến lần khác, chứ không muốn trong chớp mắt vừa rời khỏi thung lũng đã biến thành thi thể. Mà chúng tôi chỉ có thể tôn trọng lựa chọn này của cô ta, không thể thay đổi gì khác...

Khi chú Lê và hai đội viên trực chiến nhìn thấy đám chúng tôi

mặt xám mày tro trở về từ trong rừng cũng đều giật mình không thôi. Lúc ấy bọn họ đang bàn bạc nếu thật sự không thể liên hệ được với chúng tôi, cũng chỉ có thể gọi cứu viện.

Một lần nữa ngồi trong chiếc lều có thể che mưa chắn gió, tôi vội vàng hấp tấp bảo chú Lê nhanh nấu cho tôi một tô mì gói!! Lúc này bụng tôi đã đói tới mức ói ra chỉ toàn là nước!

Chú Lê thấy tôi đói khổ đói sở đến mức này, không nói hai lời đi nấu mì ngay cho tôi. Ăn được một đũa mì gói chú Lê nấu, ba hồn bảy vía của tôi lập tức về lại thân xác, cảm giác đó giống như là bản thân từ ma biến lại thành người ấy.

Sau đó tôi kể lại cho chú Lê mọi chuyện diễn ra trong thung lũng, chú nghe xong bảo tôi, thật ra nhìn từ cách bố cục của hòn đảo này, những năm xưa chắc là có một công trình vô cùng trọng yếu, kiểu như lăng mộ loại lớn.

Còn về việc tại sao xuất hiện hiện tượng thời gian lặp lại, có lẽ có liên quan đến vách đá đầu đuôi nối liền với nhau kia. Trước đó Đinh Nhất cũng đã từng nói, bên trên có dấu vết do con người khai quật, có thể thung lũng này là một tảng núi đá lớn, bị người xưa đục đẽo thành vùng thung lũng này. Còn nguồn gốc của tảng đá lớn này có lẽ giống như một loại thiên thạch ngoài không gian nào đó, có sức mạnh bí ẩn mà bây giờ chúng tôi vẫn chưa thể lý giải được...

Tôi nghe xong thở dài nói: "Bây giờ cũng chỉ có thể giải thích như vậy, nhưng có một điểm có thể khẳng định là, không bao giờ được vào lại thung lũng này nữa! Một lát chúng ta phải bàn bạc với mọi người, sau đó thống nhất lời nói để trả lời cho Thẩm Vạn Tuyền. Nếu không nếu còn để từng nhóm người đi vào trong đấy, không biết sẽ còn chết bao nhiêu mạng người nữa đây?"

Chú Lê cũng đồng ý cách nghĩ của tôi, cũng không biết nhóm A

Quảng và Wulan nghĩ như thế nào. Kết quả suy nghĩ của bọn họ cũng không mưu mà hợp với tôi, rốt cuộc bọn họ đều có đồng đội chết ở bên trong, cho nên bọn họ cũng không muốn lại có bi kịch giống như vậy xảy ra nữa.

Lúc này tôi phát hiện Viên Mục Dã hơi thương cảm nhìn cuốn sổ trong tay, trên bìa sổ còn được Tôn Nhạc Nhạc dán lên mấy cái hình sticker đáng yêu. Tôi biết cậu ta đang nghĩ đến Tôn Nhạc Nhạc, vì thế tôi bèn đi qua khuyên cậu ta: "Đừng nghĩ nữa… Cô ta đã chết từ trước rồi. Cho dù chúng ta có thể đưa cô ta ra khỏi thung lũng, cuối cùng cô ta cũng sẽ biến thành một cái xác, ai trong chúng ta cũng không thể thay đổi chuyện đã xảy ra, cho nên không ai có thể cứu cô ta."

Viên Mục Dã nghe xong thì gật đầu nói: "Những đạo lý đó tôi đều hiểu, nhưng vẫn không chấp nhận được việc cô ta muốn lặp đi lặp lại cái chết của mình như vậy, điều này không phải hơi quá tàn nhẫn ư?"

Tôi cũng hơi bất đắc dĩ: "Đích thực là hơi tàn nhẫn… Có điều cậu cũng có thể nghĩ ngược lại, dù mỗi ngày cô ta đều phải trải qua quá trình bị rơi máy bay, bạn bè chết đi, cuối cùng bản thân cũng chết, nhưng cô ta lại có thể mãi mãi tồn tại trong một ngày này… Tôi tin sở dĩ Tôn Nhạc Nhạc chọn ở lại chính là vì nguyên nhân này."

"Như vậy có ý nghĩa ư?" Viên Mục Dã hỏi tôi với vẻ mặt mờ mịt.

Tôi không kìm được thở dài: "Ý nghĩa của mạng sống với mỗi người đều khác nhau, có người theo đuổi tình cảm mãnh liệt, cảm thấy sống với khổ đau còn không bằng chết đi một cách oanh liệt. Nhưng có người lại thà rằng kéo dài hơi tàn, cũng muốn hưởng thụ cảm giác còn sống… Có lẽ chúng ta không thể giải thích được

lựa chọn của Tôn Nhạc Nhạc, nhưng chúng ta phải chấp nhận nó."

Khi tôi đi ra khỏi lều, nhìn thấy A Quảng và Wulan đang xử lý chống phân huỷ cho thi thể. Thời gian sau khi ra khỏi thung lũng sẽ không lặp lại nữa, trong môi trường ẩm ướt thế này, tốc độ phân huỷ của những thi thể đó cũng sẽ nhanh hơn. Tôi vốn tưởng rằng chúng tôi chỉ mang về ba cái xác, nhưng mà bây giờ lại nhiều thêm ba cái nữa... Đúng là sông có khúc, người có lúc mà.

Lúc này A Quảng thấy tôi đi tới, liền nói cho cho tôi biết, anh ta đã gọi cho thuyền đánh cá lúc trước đưa chúng tôi lại đây, chắc là vào lúc chạng vạng chúng tôi sẽ rời khỏi đây.

Tôi gật đầu đáp: "Được rồi, đi sớm thì yên tâm sớm... Mặc dù lần này đội cứu hộ chúng ta tổn thất nghiêm trọng, nhưng cuối cùng cũng có cái để bàn giao."

A Quảng lại đột nhiên hỏi tôi: "Cậu nói những người chết ở trong thung lũng đó... Thật sự sẽ vĩnh viễn lặp lại cái ngày mà mình chết đi sao?"

Tôi ngẫm nghĩ rồi trả lời anh ta: "Có lẽ thế... Tôi chỉ hi vọng không bao giờ có người bước vào thung lũng kia nữa. Các anh cũng coi như toàn bộ chuyện này là một cơn ác mộng, chúng ta đã ra ngoài rồi, cũng nên tỉnh mộng thôi."

Sở dĩ tôi nói như vậy với bọn họ là bởi vì vừa rồi chú Lê nói, trên đảo này có thể còn có lăng mộ quy mô lớn, nếu hôm nay có người nào đó ở đây kể chuyện này ra cho người khác... Không chừng sẽ có cao nhân nào nhìn ra bí mật trên hòn đảo này, đến lúc đó chỉ e sẽ là một trận gió tanh mưa máu.

Lúc sắc trời ngả muộn, thuyền đánh cá xuất hiện đúng hẹn, khi chúng tôi dọn dẹp tất cả đồ vật lên thuyền, bầu trời lại bắt đầu mây đen dày đặc, sấm sét ầm ầm nổi lên... Mặt mày ông chủ tàu ngờ vực hỏi chuyện Wulan bằng tiếng địa phương cả buổi.

Sau đó Wulan nói lại cho chúng tôi biết: “Ông ta bảo hòn đảo nhỏ này rất thú vị, vừa rồi khi họ lái đến đây thì thấy bầu trời trên đảo dày đặc mây đen, nhưng bên ngoài đảo lại là trăng sáng sao thưa.”

Tôi bèn hỏi Wulan trả lời ông chủ tàu như thế nào, anh ta nhún vai đáp: “Tôi bảo với ông ta nơi này là đảo bị ma quỷ nguyền rủa... Về sau cho dù lúc đánh cá đi ngang qua cũng phải cách xa xa, nếu không sẽ bị ma quỷ trên đảo nguyền rủa.”

Tôi nghe xong thì vỗ bả vai anh ta, rồi giơ ngón tay cái với anh ta và nói: “Đỉnh đấy!!”

Khi thuyền đánh cá của chúng tôi dần dần cách xa hòn đảo, trên bầu trời đã là sấm chớp đan xen, mưa to tầm tã! Có lẽ sấm chớp này chính là tín hiệu khởi động lại tất cả, những người chết đi vào ban ngày lại lần nữa sống lại, bắt đầu một vòng tròn sinh tử mới...

Rốt cuộc đã có thể về nhà, cuối cùng tôi đã có thể thả trái tim về chỗ cũ, tuy rằng chúng tôi không thể mang về toàn bộ thi thể, nhưng tốt xấu gì cũng có thứ để ăn nói với Thẩm Vạn Tuyền.

CHƯƠNG

Hớt tay trên nửa chừng

Còn về việc trấn an người nhà của những nạn nhân khác như thế nào, đó là chuyện của Thẩm Vạn Tuyền, bởi vì chúng tôi thật sự không có bản lĩnh mang hết toàn bộ thi thể về được...

Có lẽ là bởi vì trước đó vẫn luôn căng thẳng quá mức, cho nên lúc này vừa thả lỏng là tôi cảm thấy mơ màng sắp ngủ... Vì thế tôi nằm xuống khoang thuyền, nghĩ là ngủ một giấc dậy thì có thể về đến Surabaya rồi.

Do đã liên tiếp mấy ngày không được ngủ ngon, cho nên một giấc này tôi ngủ rõ say, nếu không có người đẩy tôi, đúng thật là tôi còn chưa muốn tỉnh lại đâu. Mà vào giây phút tôi mở mắt ra, lại nhìn thấy một họng súng đen ngòm đối diện mình...

Chuyện gì thế này? Tôi đang nằm mơ ư? Tôi hơi hoảng hốt nhìn xung quanh, phát hiện chắc có lẽ tôi vẫn còn ở trên thuyền đánh cá, còn những người khác đều bị trói quặt tay ra sau lưng và chĩa súng vào đầu. Đầu óc tôi bắt đầu nhanh chóng vận hành, đây là gặp phải cướp biển à? Chưa từng nghe nói Indonesia còn có cướp biển đấy?

Tên chĩa súng vào đầu tôi nói bô bô một tràng, đáng tiếc tôi chẳng nghe hiểu một câu nào, cuối cùng vẫn là Wulan bị giải đến

đây làm phiên dịch... Hoá ra tên này đang hỏi tôi, cuốn sổ ở chỗ nào?!

Nà ní?! Đúng là nửa đường nhảy ra một tên phá đám! Thế này là có người muốn hớt tay trên đây mà! Nhưng mà cuốn sổ cũng không ở trên người tôi! Không phải nó ở... trên người Viên Mục Dã sao? Tôi đột nhiên phát hiện trong đám người bị trói cũng không có bóng dáng của Đinh Nhất và Viên Mục Dã.

Nhưng trên chiếc thuyền đánh cá tạm được coi là lớn này, bọn họ còn có thể trốn đi đâu? Tên chĩa súng vào tôi thấy vẻ mặt tôi ngơ ngác, bèn bảo người cũng trói hai tay tôi ra sau lưng, ném vào cùng một chỗ với mọi người. Lúc này một người đàn ông da đen to con người bản địa đi tới, coi bộ là người đứng đầu đám cướp biển này.

Đầu tiên hắn nói bô lô ba la một tràng với Wulan, sau đó ra hiệu bảo Wulan phiên dịch cho tôi nghe. Sau đó Wulan thuật lại với tôi, người này nói nếu chúng tôi không giao cuốn sổ ra, hắn sẽ giết sạch toàn bộ người trên thuyền.

Tôi lập tức bảo Wulan phiên dịch cho tên da đen to con kia nghe, mau nói cho hắn là chúng tôi đều có thể trả tiền chuộc, nếu giết bất kỳ một ai trong chúng tôi, hắn ta sẽ mất trắng một món tiền!!

Thật ra lúc ấy tôi cũng nói bậy nói bạ thôi, ở đâu ra người giao tiền chuộc cho chúng tôi chứ!? Chẳng qua nếu lúc ấy tôi không nói như vậy, lỡ như những kẻ này làm thịt hết toàn bộ chúng tôi, rồi ném xuống biển rộng mênh mông... Thế thì đúng thật là cho rùa biển ăn rồi.

Gã da đen to con nghe xong lập tức hứng thú, sau đó bảo Wulan hỏi tôi xem hắn phải đòi ai tiền chuộc? Vì thế tôi không hề nghĩ ngợi đọc số điện thoại của Thẩm Vạn Tuyền cho hắn.

Đồng thời tôi cũng bảo Wulan đừng hoảng hốt, một lát nếu gã da đen to con này gọi điện thoại cho Thẩm Vạn Tuyền thật, chắc chắn sẽ còn bảo anh ta phiên dịch, đến lúc đó anh ta có thể nói cho Thẩm Vạn Tuyền biết thuyền của chúng tôi bị cướp, thi thể của con gái ông ta cũng ở trên thuyền, bảo ông ta lập tức liên hệ với đại sứ quán Trung Quốc ở Indonesia!!

Đây cũng là do tôi đã hết cách rồi, cũng không thể cứ trơ mắt ra chờ chết như vậy chứ?! Nhưng tôi rất tò mò vì sao những người này có thể tìm được thuyền của chúng tôi chính xác như vậy? Có điều may mà dường như những người này cũng không chấp nhất đối với cuốn sổ, có sổ thì lấy sổ, không có sổ thì trói người, dù sao đều có thể đổi lấy tiền.

Quả nhiên, không trong chốc lát gã da đen to con kia cầm tới một chiếc điện thoại vệ tinh, bảo Wulan bấm gọi số điện thoại của Thẩm Vạn Tuyền. Giống như tôi đoán trước, sau khi Thẩm Vạn Tuyền biết được thuyền đánh cá của chúng tôi bị cướp, lập tức đồng ý yêu cầu của đối phương, thêm vào đó còn nhấn mạnh lần nữa nhất định phải bảo đảm tất cả nhân viên và hàng hóa trên thuyền an toàn.

Gọi điện thoại xong, lòng tôi thoáng thả lỏng, ít nhất bây giờ người trên thuyền đã an toàn. Nhưng rốt cuộc là ai nói với bọn người xấu tung tích của thuyền đánh cá chứ? Nếu người này không phải ông chủ tàu, vậy nhất định là một trong số chúng tôi...

Thật không ngờ sức hấp dẫn của cuốn sổ này lớn như vậy, lại còn thu hút nhiều thế lực tranh cướp. Không biết ông chủ đứng sau màn kia rốt cuộc đã ra giá bao nhiêu tiền thưởng? Nếu có thể có mấy trăm triệu, tôi dứt khoát tự mình cầm đi đổi cho rồi.

Khi tôi đang miên man suy nghĩ thì thấy ông chủ tàu đã đi tới, sau đó nói nhỏ vài câu với gã da đen to con, lúc này tôi mới biết,

đúng thật là ông chủ tàu này có vấn đề!!

Chắc là ông ta đã nói cho gã da đen to con, hàng trên thuyền này còn đáng giá hơn đám người sống chúng tôi, có điều hắn nói cũng đúng, nhưng mà ít nhiều chúng tôi cũng đáng chút tiền chứ? So với ném xuống biển làm mồi cho cá vẫn lời hơn tí mà.

Khi tất cả mọi người đều lo lắng cho vận mệnh của mình, tôi đột nhiên nhìn thấy bên cạnh boong tàu từ từ nhô lên một bàn tay, ra dấu OK với tôi. Tôi nhận ra ngay đó là tay của Đinh Nhất, hoá ra anh ta vẫn luôn treo bên ngoài mép thuyền...

Nếu Đinh Nhất trốn ở đó, vậy Viên Mục Dã chắc cũng trốn ở đó. Xem ra, hai người họ chuẩn bị chờ cơ hội nghĩ cách cứu chúng tôi, cho nên mới ra dấu OK với tôi, để tôi tạm thời đừng nóng nảy.

Sau đó gã da đen to con sai tay chân đuổi chúng tôi vào khoang thuyền dưới boong tàu, đồng thời còn chuyển toàn bộ sáu cái xác lên một chiếc thuyền khác. Đối với loại hành vi này của chúng, chúng tôi cũng không có năng lực gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn, chẳng làm được gì cả.

Sau khi bị nhốt vào khoang thuyền, tôi nghe được tiếng mô tơ, xem chừng là thuyền đánh cá đi theo phía sau. Chỉ là tôi không nghĩ ra tại sao bọn chúng phải tách chúng tôi và những thi thể ra? Vừa rồi không phải Thẩm Vạn Tuyền đã đồng ý điều kiện của chúng rồi sao?

Khi tôi đang nghĩ mãi không ra phía này có chuyện gì, đột nhiên nghe thấy ngoài khoang thuyền truyền đến tiếng kêu rên, rồi cửa khoang thuyền bị người ra mở ra... Giờ phút này trong lòng mọi người đều căng thẳng, đến khi bọn họ nhìn thấy người đi vào là Đinh Nhất, lúc này mới lập tức thở phào.

Đinh Nhất cởi trói cho tất cả chúng tôi xong, khẽ nói cho chúng tôi biết, hiện giờ trên thuyền đánh cá có năm tên mang súng, anh

ta và Viên Mục Dã không thể xử lý toàn bộ trong một lần, bởi vậy bảo chúng tôi trước hết khoan đi ra ngoài, chờ bọn họ hạ gục hết bọn người kia rồi nói.

Lúc này đội trưởng Trịnh đề nghị người của anh ta có thể hỗ trợ. Vốn dĩ, bọn họ là người bảo vệ phụ trách an toàn chuyến này của chúng tôi, chắc chắn họ có nghĩa vụ giúp đỡ Đinh Nhất cướp lại thuyền đánh cá.

Cuộc chiến sau đó khá là thuận lợi, bảy người nhóm Đinh Nhất nhanh chóng đoạt lại quyền khống chế thuyền đánh cá, nhưng để không kinh động đến thuyền phía trước, họ vẫn để ông chủ tàu tiếp tục lái thuyền đi theo chiếc thuyền kia...

Bởi vì tốc độ của thuyền đánh cá không so được với thuyền tốc hành, mà đối phương lại có trang bị vũ khí hạng nặng, nếu một khi để chúng phát hiện thuyền chúng tôi quay đầu chạy trốn, chỉ sợ bọn chúng sẽ nổ súng với chúng tôi.

Mà phía chúng tôi, trừ năm khẩu súng ngắn vừa tịch thu được thì chẳng có gì cả, thực lực hai bên thua kém quá xa, chúng tôi nhất định không thể cứng đối cứng! Chỉ có thể chờ cơ hội hành động...

CHƯƠNG

Thoát hiểm thành công

Tôi để Wulan thẩm vấn ông chủ tàu trước, hỏi xem ông ta thông đồng với gã da đen to con kia như thế nào? Ông chủ tàu vừa thấy tình hình thay đổi, cũng chỉ đành thành thật khai ra với chúng tôi, thật ra ông ta giống với Pupe, ngay từ đầu đều đi vì cuốn sổ kia, nói là có một người Trung Quốc ra giá một triệu đô la Mỹ mua cuốn sổ này.

Vì thế ông ta bèn kết phường với Pupe, sau khi thành công hai người sẽ chia nhau một triệu này, đáng tiếc cuối cùng Pupe lại chết ở trên đảo... Ai ngờ trong lúc vô tình, ông chủ tàu lại nghe nói chúng tôi không chỉ mang ra khỏi hòn đảo sáu cái xác, mà đích thực còn mang ra một cuốn sổ.

Nhưng ông chủ tàu cũng không biết hiện giờ rốt cuộc cuốn sổ này ở trên người ai, vì thế ông ta mới tìm tới gã da đen to con. Bọn họ là đồng hương, hàng năm gã da đen to con này hoạt động cướp bóc thuyền buôn ở khu vực vùng biển quốc tế, đến lúc đó bọn họ lấy được cuốn sổ rồi sẽ chia đều một triệu tiền thù lao kia.

Sở dĩ vừa rồi ông ta bảo gã da đen to con đưa thi thể lên trên thuyền là bởi vì bọn chúng không tìm ra cuốn sổ kia trên thuyền. Tuy nhiên, đồng thời ông ta cũng nhìn ra chúng tôi và thi thể đều

có giá trị riêng, cho nên lúc này ông ta mới bàn bạc với gã da đen to con, để gã da đen to con mang xác đứa con gái nhà giàu đi, còn bản thân ở lại canh chừng những người còn sống chúng tôi, bởi ông ta cảm thấy chở người chết trên thuyền không may mắn cho lắm...

Đến giờ phút này, Wulan mới biết được vì sao Pupe chết, tuy rằng anh ta cũng cảm thấy chết như vậy thật sự là không đáng, nhưng trong nhà Pupe có một đứa con trai nhiều năm nằm liệt trên giường, cậu ta luôn muốn mua cho con trai một chiếc xe lăn nhập khẩu chạy bằng điện, như vậy con trai muốn đi chỗ nào cũng sẽ không có vấn đề gì. Tuy nhiên không ngờ, cậu ta lại vì một chiếc xe lăn chạy bằng điện mà mất đi tính mạng.

Tôi thấy còn tiếp tục như vậy không phải cách, vì thế bảo Wulan nói với ông chủ tàu: "Nếu ông ta có thể giúp chúng ta cắt đuôi thuyền máy của gã da đen to con, chúng ta có thể không nói ra chuyện ông ta cấu kết với đối phương cướp chính thuyền đánh cá của mình cho bất kỳ ai."

Ông chủ tàu nửa tin nửa ngờ đối với lời nói của tôi, vì thế tôi sốt ruột bảo ông ta: "Ông thấy chúng tôi đều là người Trung Quốc, sau khi chuyện này chấm dứt chúng tôi chắc chắn phải về nước rồi, còn về nhóm Wulan lại càng không nói! Bởi vì tôi tin họ sẽ giữ bí mật này vì Pupe, nếu không đứa con trai bị liệt kia của cậu ta sẽ vĩnh viễn không ngồi vào được chiếc xe lăn điện mà cha mình dùng mạng đổi lấy."

Wulan cũng tỏ vẻ vì Pupe, mình nhất định sẽ giữ bí mật, chỉ cần bây giờ ông ta có thể đưa mọi người tới khu vực an toàn, bỏ xa chiếc thuyền máy đằng trước là được.

Ông chủ tàu ngẫm nghĩ rồi nói, ông ta biết phía trước sắp gặp được một hòn đảo nhỏ, đến lúc đó ông ta có thể thừa dịp chiếc

thuyền đằng trước chưa phát hiện, trốn vào vịnh của hòn đảo trước, chờ đến khi đối phương phát hiện không thấy thuyền của chúng tôi, trong lúc nhất thời cũng không biết là mất dấu ở đâu, như vậy hay hơn so với đột nhiên quay đầu giữa biển rộng mênh mông.

Còn mấy tên tay chân của gã da đen to con ấy à, một hồi cứ ném tạm lên đảo, Wulan nói hòn đảo đó có người, đến lúc đó tự nhiên bọn chúng sẽ tìm người cầu cứu. Tôi nghe xong thì lo lắng hỏi: “Vậy chúng sẽ không cướp bóc của người dân sống trên đảo chứ?”

Wulan lắc đầu đáp: “Không đâu, bởi vì những kẻ này chỉ cướp thuyền buôn nước ngoài, sẽ không ra tay với thuyền buôn trong nước.”

Tôi nghe vậy gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi, tuyệt đối đừng ném tai họa sang cho những người trên đảo.”

Không tới một lát sau, ông chủ tàu nói hòn đảo đã xuất hiện ở trước mắt chúng tôi, ông ta thừa lúc thuyền phía trước không chú ý, quẹo nhanh vào một cảng nhỏ, xen lẫn giữa mấy chiếc thuyền đánh cá bỏ neo trong bến tàu.

Tôi vừa nhìn là biết ông chủ tàu này nhất định là thường xuyên làm như vậy, con cáo già này lòng dạ không ngay thẳng, chúng tôi vẫn phải đề phòng ông ta một chút mới được, không khéo ông ta sẽ lại bán đứng chúng tôi lần nữa, vì thế tôi bảo Wulan luôn phải giám sát chặt chẽ ông ta, chưa đến thành phố Surabaya thì không thể thả lỏng.

Tuy rằng chúng tôi làm như vậy cuối cùng nhặt về được cái mạng nhỏ, nhưng cũng ném đi “hàng hóa” quan trọng nhất, mấy người Wulan bởi vậy mà tâm trạng cực kỳ không tốt.

Tôi an ủi bọn họ: “Không có gì đáng lo đâu, tôi sẽ nói rõ tình

hình với ông chủ Thẩm, tôi tin ông ta vẫn sẽ trả tiền công cho các anh thôi. Hơn nữa, một lát khi tới Surabaya chúng tôi sẽ báo cảnh sát, đồng thời liên hệ với đại sứ quán Trung Quốc để tạo áp lực với cảnh sát, nói không chừng còn có thể tìm về được sáu cỗ thi thể kia đấy. Còn nữa, cho dù chúng ta không tìm lại được, bọn cướp đó cũng sẽ liên hệ với ông chủ Thẩm, cho nên mặc kệ thế nào, tôi tin cuối cùng sáu thi thể kia đều sẽ được chúng tôi mang về Trung Quốc."

Nghe tôi nói như vậy nên dường như Wulan đã thấy được hi vọng, sắc mặt lập tức tốt hơn rất nhiều… Xem ra bọn họ thật sự rất coi trọng khoản tiền công này, có phải tôi nên thấy may mắn là bọn họ không đứng ở phía đối lập với chúng tôi hay không.

Vào lúc bình minh, thuyền đánh cá của chúng tôi cuối cùng đã chạy đến một bến tàu ở thành phố Surabaya, tất cả mọi người đều lên bờ an toàn. Chúng tôi cũng theo đúng giao hẹn thả cho ông chủ tàu đi, còn về sau này, cảnh sát có thể tìm đến ông ta hay không thì không liên quan gì với chúng tôi nữa.

Sau đó chúng tôi lập tức liên hệ cảnh sát địa phương và đại sứ quán nước mình, kể rõ ràng tỉ mỉ chuyện chúng tôi gặp nạn cho bọn họ, còn chú Lê cũng liên hệ với Thẩm Vạn Tuyền, thuật lại toàn bộ tình hình bên này cho ông ta.

Thẩm Vạn Tuyền vô cùng áy náy nói với chú Lê: "Xin lỗi Lê đại sư, không ngờ lần này an ninh của tôi vẫn chưa làm đúng chỗ…"

Chú Lê cũng tỏ vẻ, lần này là tình huống bất ngờ, lại nói đối phương là bọn cướp súng vác vai, đạn lên nòng, mà bảo vệ bên ta lại không thể mang súng, có thể làm được đến nước này đã không dễ dàng lắm rồi.

Tôi biết chú Lê nói sự thật, đội trưởng Trịnh cũng khó khăn, cần gì phải đạp đổ bát cơm của người ta chứ? Đội trưởng Trịnh nghe

chú Lê nói chuyện thay anh ta và các anh em của mình, mặt mày cũng tràn ngập cảm kích. Vốn dĩ, chỉ là một câu nói, đối với chúng tôi không có gì ghê gớm, nhưng mà đối với bọn họ lại là sự công nhận trong công việc.

Sau đó cảnh sát địa phương ra tay truy lùng gã da đen to con và đồng bọn của hắn khắp nơi, nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức gì về bọn chúng... Đến tận khi chúng tôi đã mua xong vé máy bay, chuẩn bị ngày hôm sau sẽ bay về nước, đột nhiên lại nhận được điện thoại của Wulan...

Anh ta nói trong điện thoại, chiếc thuyền của gã da đen to con kia đã xuất hiện, nhưng chiếc thuyền kia vẫn trôi nổi trên biển, bị ngư dân đi ngang qua phát hiện báo cảnh sát. Cảnh sát địa phương hi vọng anh ta và phía chúng tôi ra mặt đi xác nhận xem chiếc thuyền kia có phải chiếc đã cướp của chúng tôi hay không.

Chúng tôi thấy thời gian còn kịp, nên đồng ý có thể đi cùng anh ta đến nhận thuyền.

Còn nhóm đội trưởng Trịnh chủ yếu là phụ trách việc bảo vệ an toàn của chúng tôi, tất nhiên cũng phải đi theo cùng.

Mấy người chúng tôi và bốn người bên đội trưởng Trịnh cùng nhau đi đến giúp cảnh sát địa phương nhận diện thuyền... Kết quả làm mọi người không ngờ là, tình huống của chiếc thuyền kia lại phức tạp và đáng sợ hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng tôi!

CHƯƠNG

Cả thuyền chết hết

Ngẫm lại mà cảm thấy sợ, nếu như lúc ấy chúng tôi không gặp phải cướp, có lẽ kẻ phải trôi dạt ở đại dương chính là chiếc thuyền đánh cá chúng tôi ngồi...

Người đầu tiên phát hiện ra chiếc thuyền này là một chiếc thuyền đánh cá vừa ra biển trở về. Lúc ra khơi bọn họ đã gặp chiếc thuyền này, hai ngày sau trở về vẫn thấy nó nằm ở vị trí cũ. Sau đó, khi trở về cảng thấy tivi phát tin truy nã chiếc thuyền này, họ bèn báo ngay cho cảnh sát.

Khi chúng tôi ngồi thuyền cảnh sát đi tới bên cạnh chiếc thuyền đó, bỗng tôi có cảm giác đầu ong lên! Tôi lập tức bảo Wulan nói với anh cảnh sát phụ trách không nên cho thuyền đến gần thêm nữa! Trên chiếc thuyền kia có thứ vô cùng nguy hiểm!

Tuy cảnh sát không biết thứ nguy hiểm mà tôi nói là thứ gì, nhưng bọn họ vẫn cẩn thận dừng thuyền ở đằng xa... Lúc này chú Lê hỏi tôi trên thuyền có cái gì? Thấy chú hỏi, tôi bèn làm vẻ mặt ớn lạnh và nói với chú: "Trên chiếc thuyền đó không còn ai sống sót, tất cả mọi người đều chết hết rồi..."

Chú Lê giật mình hỏi lại tôi: "Chết như thế nào?"

Thì ra vào buổi tối hôm đó, gã da đen đưa sáu thi thể lên thuyền

xong cũng không phái người trông nom, vì chẳng ai nghĩ rằng trong những cái xác này có thứ còn sống... Mà đừng nói là bọn chúng, ngay đến chính chúng tôi cũng không ngờ tới!

Lúc ấy chúng tôi trốn vào bến tàu trên đảo nhỏ, chiếc thuyền trước mặt này còn không hề biết, nó vẫn phi về phía trước với tốc độ nhanh nhất. Bởi vì lúc trước gã da đen và chủ thuyền đã có giao ước, làm xong việc sẽ đến bến tàu Sà Lan tụ họp, cho nên hắn cũng không để ý chiếc thuyền đánh cá đằng sau có đi theo hay không.

Bởi vì trên thuyền chỉ có mấy cái xác nên gã da đen và thuộc hạ của hắn cũng không để ý tới, mỗi người đều làm việc riêng. Ai ngờ ngay lúc chiếc thuyền đang chạy hết tốc lực tới bến tàu điểm hẹn, thì một tên thuộc hạ của gã da đen đột nhiên nghe thấy những tiếng "Đùng đùng đùng" vỗ vào cửa khoang thuyền chứa mấy bộ thi thể.

Nhưng mọi người đều biết, trong khoang thuyền đó chỉ có mỗi mấy cái xác, đâu còn thứ gì khác, ban đầu có người còn tưởng ai đó đang đùa dai, bèn đi tới rồi bất thình lình kéo mạnh cửa, nhưng từ bên trong nhào ra một thi thể...

Tất cả đều sợ đến mức choáng váng, cứ tưởng là xác chết vùng dậy! Nhưng bọn chúng nhanh chóng phát hiện, mặc dù cái xác kia nhào ra ngoài, nhưng nó chỉ ngã trên đất và không ngừng co quắp.

Tiếp đó bọn chúng thấy từ miệng cái xác đó chui ra rất nhiều sâu trông giống những chiếc xúc xích hun khói, đám sâu này đều có cái đầu hình tròn trông rất ghê tởm... Chúng thấy người liền nhào lên cắn, chẳng mấy chốc đã có tên bị chúng phủ kín khắp người!

Mặc dù trên tay những tên cướp này đều có súng, nhưng đối mặt với một đám sâu kinh khủng như vậy, súng gì cũng vô ích, có

tên hoảng loạn nổ mấy phát súng, nhưng chẳng những không trúng vào bọn sâu dưới đất, mà còn bắn chết đồng bọn.

Lũ sâu này sau khi thấy máu càng thêm điên cuồng tấn công những người sống trên thuyền, một khi chúng đã dính vào da người sống là bắt đầu hút cạn máu của người đó...

Ngay sau đó, cái xác thứ hai, thứ ba lục tục từ trong khoang thuyền đi ra, cơ thể chúng không ngừng co quắp, nói chúng bước đi thì chẳng bằng bảo chúng giật giật ra ngoài thì đúng hơn.

Mỗi thi thể như vậy đều có vô số con sâu từ trong miệng chui ra, nhiều không đếm xuể, bọn chúng cứ thấy người là cắn, không bỏ qua bất kì người sống nào, cũng không bỏ qua một giọt máu tươi nào.

Tôi kể cho mọi người nghe những gì nhìn thấy từ tàn hồn của những tên trên chiếc thuyền kia, Wulan và đội trưởng Trịnh sợ đến mức mặt tái nhợt, họ đều đã trải qua chuyện trong thung lũng, nên hiện tại họ đều cảm thấy nhất định trong những thi thể kia có thứ trứng trùng đáng sợ.

Tôi cũng nghĩ như vậy, chẳng qua nhất thời tôi chưa nhận ra đó là loại côn trùng gì, tôi bèn nói với cảnh sát cho mượn một ít giấy bút, sau đó vẽ lại hình dạng của những con sâu kia.

Sau đó, có một vị cảnh sát địa phương chỉ vào hình tôi vừa vẽ và nói cái gì đó, Wulan dịch lại cho chúng tôi: “Anh ta nói con này giống như con bọ gậy, cũng chính là ấu trùng của muỗi, chỉ là hình như con bọ gậy do anh vẽ bị phóng đại gấp mấy chục lần...”

Tôi cười khổ: “Đâu phải tôi phóng đại nó lên đâu, vốn dĩ nó to như thế đấy!”

Vừa nhắc tới con muỗi, những người đã trải qua mấy thứ quái dị trong thung lũng kia như chúng tôi đều biến sắc. Nhưng có một chuyện tôi vẫn không hiểu, chẳng phải ấu trùng của muỗi sinh

trưởng trong nước sao? Tại sao những con muỗi khổng lồ trong thung lũng kia lại đẻ trứng trong cơ thể người?

Viên Mục Dã nghe vậy liền nói: “Có lẽ trong thung lũng không có động vật có vú, cho nên khi có con người đi vào, những con muỗi chuẩn bị đẻ trứng cảm thấy cơ thể người rất ấm áp, bên trong lại có đủ máu để cung cấp cho ấu trùng, nên chúng mới đem ấu trùng gửi vào cơ thể người.”

Tôi hoảng sợ: “Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta không thể đi lên thuyền được! Mà chưa biết chừng những ấu trùng kia đã biến thành những côn trùng biết bay rồi cũng nên?!”

Nhưng Viên Mục Dã lại lắc đầu: “Không đâu, bởi vì trên thuyền không có nước ngọt, bốn phía đều là nước biển, cho nên trước mắt những con trùng này vẫn sẽ dừng lại ở trạng trái ấu trùng, không tiến hóa thành côn trùng trưởng thành đâu.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm: “Còn may còn may, nếu không loại muỗi này mà bay đến những hòn đảo khác sinh sản ấu trùng thì nó quả là tai họa đối với các loại động vật máu nóng.”

Bây giờ chúng tôi có hai lựa chọn, một là trực tiếp phóng lửa đốt thuyền, đem mọi thứ thiêu sạch, như vậy sẽ diệt được triệt để mầm họa, cho dù những ấu trùng kia không bị thiêu chết thì khi rơi vào nước biển, chúng cũng không sống được nữa.

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện trên thuyền còn sáu thi thể người Trung Quốc, nếu như đốt hết, vậy chuyến đi này của chúng tôi coi như công toi. Vì vậy chú Lê đã nghĩ ra một biện pháp khác, đó chính là mang đến sáu cái tủ lạnh công suất lớn, sau đó bỏ sáu thi thể này vào tủ lạnh và trở đi, còn chiếc thuyền sẽ bị thiêu hủy toàn bộ.

Về phần những thi thể được trở đi, chúng tôi có thể thương lượng trước với Thẩm Vạn Tuyền là sẽ đem tro cốt của họ về hay

cho máy bay riêng đem về. Dĩ nhiên, cho dù có trở nguyên xác về thì cuối cùng cũng nhất định phải hỏa táng, nếu nhỡ mang về cả ấu trùng của đám muỗi khổng lồ đó thì xong!!

Kế hoạch này nói thì đơn giản, nhưng thực tế bắt tay vào làm lại rất khó khăn, đó là phải có người dám lên thuyền để mang những thi thể kia đi mới được...

Lúc này tôi đột nhiên nhớ đến thứ nước thảo dược xua muỗi vẫn còn trong bình mà Wulan đã làm lúc còn trên đảo, nếu thoa nó lên người, có phải cũng tránh được việc bị những con ấu trùng kia cắn không?

Lúc trước ở trong thung lũng, những con muỗi khổng lồ kia cũng không tấn công ba người chúng tôi, biết đâu mấy con ấu trùng kia cũng sẽ giống như vậy? Bôi thứ nước thảo dược này coi như chỉ là biện pháp phòng tránh tạm thời thôi.

CHƯƠNG

Bình an trở về

Nghe tôi nói không chắc chắn như vậy, bọn Wulan khẳng định không dám lên thuyền, cuối cùng chúng tôi thương lượng với mấy người cảnh sát biển, đề nghị để tôi, Đinh Nhất và Viên Mục Dã lên thuyền kiểm tra trước. Sau đó chúng tôi sẽ liên lạc với Thẩm Vạn Tuyền để hỏi ý kiến của ông ta. Thật ra có hỏi ý kiến Thẩm Vạn Tuyền thì kết quả cũng chỉ có một, đó là nhất định phải mang thi thể con gái ông ta trở về.

Vì vậy chúng tôi liền chia ra thực hiện kế hoạch thứ hai, nước thuốc chống muỗi mang về từ thung lũng có hạn, cho nên chúng tôi phải giải quyết tất cả mọi việc trên thuyền kia trong một lần, sau đó phóng hỏa đốt thuyền.

Trong lúc này không thể có chút chần chừ nào, trời mới biết tập quán của những ấu trùng này có khác với đám muỗi khổng lồ kia không, hoặc thứ thuốc chống muỗi này có tác dụng trong thời gian bao lâu? Những điều này chúng tôi đều không biết, tôi cũng không muốn làm mồi cho bọn ấu trùng giống lũ cướp kia đâu.

Khi tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, ba người chúng tôi xức thứ nước hôi kia lên khắp người. Vì sợ ấu trùng với muỗi có những điểm bất đồng, nhỡ bọn chúng chui vào khắp nơi thì sao? Cho nên

chúng tôi bôi vào tất cả những chỗ có thể nghĩ đến được...

Vừa lên thuyền, ba người chúng tôi không lập tức thấy những con sâu lớn kinh tởm kia, mà thấy một đống xác khô. Tất cả những người này đều bị đám ấu trùng kia hút thành xác khô, còn mấy bộ thi thể mang những ấu trùng ra khỏi thung lũng chính là bọn Thẩm Văn Văn.

Lúc ấy tôi nghĩ, nếu chúng tôi không mang thi thể họ ra khỏi thung lũng, vậy có phải những cái trứng này sẽ mãi ẩn nấp trong cơ thể họ và sẽ vĩnh viễn không có cơ hội nở thành ấu trùng... Nhưng chúng tôi lại đưa họ ra khỏi đó.

Thời gian bên ngoài thung lũng vẫn trôi qua như bình thường, vì vậy những trứng trong cơ thể mới nhanh chóng nở thành ấu trùng. May mắn là bây giờ mọi chuyện vẫn trong khả năng khống chế, nếu không chẳng phải chúng tôi đã mang tai họa đến cho thế giới rồi? Hoặc có thể nói, thung lũng kia vĩnh viễn là một tai họa ngầm, chỉ cần một ngày nó còn tồn tại, thì không có cách nào dự liệu được trong tương lai có ai đó lại vào thung lũng lần nữa hay không...

Còn những thi thể của bọn cướp thì chúng tôi không quan tâm, trong khoang thuyền chúng tôi tìm được thi thể ba người đồng bạn của A Quảng, vì bọn họ đã biến thành thây khô từ trước, nên vẫn còn nguyên trong túi chứa xác.

Mà mấy người Thẩm Văn Văn, mặc dù không khô đét kinh khủng như những thây khô xung quanh, nhưng cơ thể họ cũng không bình thường như lúc trước, họ giống như một quả cầu bị xì hơi, chỉ còn lại một bộ da.

Ba người chúng tôi cố gắng hoạt động nhẹ nhàng, nhưng lúc tôi nâng ba thi thể mềm oặt này lên, trong lòng vẫn không nhịn được cảm giác ớn lạnh, chỉ sợ nội tạng của họ đã sớm bị những con ấu

trùng vừa nở kia ăn sạch.

Khi chúng tôi thành công chuyển mấy bộ thi thể lên thuyền cảnh sát, đội của Wulan nhanh chóng bỏ tất cả thi thể vào tủ lạnh đã được chuẩn bị từ trước.

Sau đó chúng tôi đổ mấy thùng xăng xuống các nơi trên chiếc thuyền kia, cũng vào lúc này chúng tôi mới phát hiện, những con ấu trùng kinh tởm kia đang tụ tập vào một buồng nhỏ hẻo lánh không có ánh sáng chiếu tới trong khoang thuyền.

Tôi nhỏ giọng nói: “Những con trùng này hình như sợ ánh sáng.”

Viên Mục Dã nghe vậy thì nói: “Hoặc là bọn chúng đến chỗ gần nước nhất, bọn chúng bây giờ đang nóng lòng tìm được nước ngọt để tiến hóa, mặc dù nước biển mặn, nhưng hơi nước bốc lên lại nhạt hơn...”

Thấy chúng tôi còn có lòng dạ tán gẫu ở thời điểm này, Đinh Nhất hạ giọng thúc giục: “Nhanh đổ xăng ra đi rồi còn rút lui, đừng đánh thức bọn chúng.”

Tôi vội nhanh tay hơn, đổ hết mấy thùng xăng ra. Sau đó nhanh chóng chạy về, cố gắng đưa thuyền của chúng tôi ra càng xa càng tốt...

Cuối cùng, công việc châm lửa do một viên cảnh sát hoàn thành, anh ta giương súng bắn vào thùng dầu chúng tôi đặt trên boong tàu, trong đó còn lại chút xăng, nên phát súng này đốt lửa lên trong nháy mắt, ngọn lửa nhanh chóng lan ra khắp nơi, thiêu rụi cả chiếc thuyền.

Dù thuyền của chúng tôi đã cách một khoảng khá xa, nhưng vẫn cảm nhận được hơi nóng phả tới, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cảnh đốt thuyền trên biển, ngọn lửa càng lúc càng lớn, sau đó nghe thấy một tiếng nổ lớn! Chiếc thuyền đã bị đốt gần hết chìm xuống

nhanh chóng.

Nhìn chiếc thuyền dần chìm xuống trong biển, chuyện này cuối cùng cũng chấm dứt, chuyện tiếp theo chúng tôi cần phải làm là đem sáu thi thể này về ngay để hỏa táng, đây cũng là điều chúng tôi đang hỏi ý kiến Thẩm Vạn Tuyền. Mà chú Lê còn đảm bảo với ông ta rằng, chú ấy sẽ phụ trách toàn bộ việc hỏa táng.

Dẫu sao đây cũng là chuyện trọng đại, nhỡ đâu khi mang những thi thể này về nước để hỏa táng lại xảy ra rắc rối gì, vậy thì phiền phức lớn rồi. Hơn nữa luật pháp Trung Quốc cũng quy định, loại thi thể bị nghi ngờ nhiễm bệnh này không được phép nhập cảnh, cứ cho là Thẩm Vạn Tuyền lén mang về nước, vậy nếu lỡ có chuyện xảy ra thì ai chịu trách nhiệm? Thế thì thà hỏa táng tại đây còn hơn.

Cảnh sát địa phương đặc biệt coi trọng sự kiện lần này, họ còn phái xe chuyên dụng của cảnh sát mở đường, hộ tống chúng tôi tới nơi hỏa táng. Chuyện sau đó rất thuận lợi, gần như toàn bộ hành trình đều được bật đèn xanh, đến nơi hỏa táng đã có nhân viên mặc đồng phục chờ sẵn ở đó.

Chúng tôi biết đây là đang hỏa táng những thi thể mà con ấu trùng kia đã sinh trưởng, người không biết chắc sẽ tưởng mấy người này chết vì bệnh dịch ấy nhỉ? Tóm lại, dưới sự chú ý cẩn thận của chúng tôi, cuối cùng sáu bộ thi thể này cũng hoàn thành hỏa táng.

Chú Lê tự mình bọc tro cốt của họ lại, sau đó dùng những tấm vải đỏ bao quanh mang lên máy bay. Dĩ nhiên, máy bay chúng tôi ngồi trở về là máy bay đã được Thẩm Vạn Tuyền thuê riêng, bởi vì máy bay thông thường sẽ không cho chúng tôi lập tức mang theo nhiều tro cốt lên như vậy.

Sau mấy giờ bay, chúng tôi cũng bình an đáp xuống sân bay

trong nước, đến khi máy bay hạ cánh xuống đất, tôi mới dám thả lỏng.

Mấy lần trước tôi cũng nghĩ là bình an rồi, nhưng lại gặp phải những nguy cơ không ngờ. Nếu tổng kết chuyến bay đi Indonesia lần này, thì có thể nói là nhiều biến đổi bất ngờ, từng bước đều nguy hiểm.

Sau khi xuống máy bay, chúng tôi thấy Thẩm Vạn Tuyền tự mình tới sân bay đón, khi ông ta nhận hũ tro cốt của con gái từ trong tay chú Lê, tôi thấy dường như ông ta đang cố nén mới không để nước mắt chảy ra. Người đàn ông cứng rắn cũng có lúc yếu mềm, huống chi đây là đứa con gái mà ông ta vẫn luôn yêu thương?

Nhưng điều làm tôi bất ngờ chính là Bạch Kiện cũng xuất hiện ở đây, anh ta đang nghe điện thoại, vừa nhìn thấy tôi, anh ta liền nhe răng cười và nói: “Người anh em, nhiệm vụ lần này hoàn thành không tệ! Hôm nào tôi mời các cậu nhé.”

CHƯƠNG

Tiểu quỷ làm việc nhà

Tôi nhìn cái dáng vẻ chiếm được lợi của Bạch Kiện mà tức giận, nói: "Vì bữa cơm này của anh mà tôi phải lên trời xuống đất đấy, có phải bữa cơm này của anh hơi đắt quá không?"

Bạch Kiện nghiêm nghị nói: "Điều này đâu phải vì tôi? Đây là vì Tổ quốc đấy chứ, Tổ quốc cùng nhân dân sẽ mãi nhớ cậu."

"Cút sang một bên! Anh tới đón tôi à? Hay là tới đón tiểu Viên? Không đúng, anh cũng không phải đến đón tiểu Viên, mà đến đón quyển sổ này đúng chứ?"

Bạch Kiện vội nháy mắt liên tục với tôi, để tôi nhỏ giọng lại, tôi đành nhìn về phía Viên Mục Dã, cậu ta lấy quyển sổ được bọc mấy tầng chống nước từ trong túi xách ra, sau đó đưa cho Bạch Kiện.

Quyển sổ này vẫn luôn được Viên Mục Dã và Đinh Nhất treo ở ngoài mạn thuyền đánh cá, nó vẫn luôn bị ngâm trong nước biển, may mà Viên Mục Dã sợ có vấn đề nên đã dùng rất nhiều túi chống nước bịt kín nó lại, nếu không nó đã sớm hỏng bét rồi.

Bạch Kiện nhận lấy cuốn sổ rồi thở ra một hơi dài như trút đi được gánh nặng, anh ta nói: "Cuối cùng cũng tìm về được rồi, bây giờ có thể làm cho ủy ban thanh tra kỷ luật nợ chúng ta một ân huệ lớn..."

Tôi trợn ngược mắt lên: "Thì ra chúng tôi vào sinh ra tử tìm cái chứng cứ quan trọng này về chỉ để anh đi đổi ân tình thôi hả?"

Bạch Kiện vội càng cười cầu hòa: "Mấy ngày này các cậu cứ nghỉ ngơi cho khỏe, vài hôm nữa anh sẽ khao các cậu một bữa ra trò."

Tôi không muốn để ý tới anh ta nữa, thế là liền xoay người nhìn về phía chú Lê, phát hiện chú ấy vẫn đang nói chuyện gì đó với Thẩm Vạn Tuyền, chắc là liên quan đến việc xử lý hậu sự cho Thẩm Văn Văn. Dù thi thể đã được hỏa táng, nhưng vẫn còn phải làm tang lễ.

Hơn nữa trong máy bay có những người khác vĩnh viễn không thể mang trở về được nữa, vì vậy Thẩm Vạn Tuyền muốn liên lạc với người nhà của họ để trấn an. Mặc dù nói là toàn bộ hành khách trên chuyến bay đó đều gặp nạn, bởi vậy không có ai biết sự cố lần này là do Thẩm Văn Văn không nghe theo đề nghị của phi công, cố ý cất cánh mới ra cơ sự... Nhưng tôi tin là Thẩm Vạn Tuyền sẽ có bồi thường cho bọn họ.

Vài ngày sau, Thẩm Vạn Tuyền bỏ tiền làm lễ truy điệu tập thể cho những người gặp nạn trên chiếc máy bay đó tại hội trường của một khách sạn năm sao do ông ta sở hữu. Lễ truy điệu không có phần tạm biệt di thể lần cuối, bởi những người này không có di thể.

Gia đình của những người gặp nạn đều có mặt, trong đó có cả cha mẹ của Ngô Thiến Thiến. Tất cả mọi người đều mang tâm trạng nặng nề, dẫu sao những cô gái này cũng đều như những bông hoa đang ở độ tuổi đẹp nhất. Thậm chí các cô còn chưa kịp nở rộ đã sớm tàn lụi rồi.

Lễ truy điệu do nhân viên của công ty mai táng phụ trách, những việc còn lại đều do chú Lê tự mình lo liệu, chú ấy vẫn còn

phải ở lại sau lễ truy điệu để làm nghi thức chiêu hồn đơn giản.

Nghi lễ này chỉ có thân nhân tham dự, thực ra đây cũng không phải là chiêu hồn thực sự, cái nghi lễ này vốn chỉ để xoa dịu người thân của những người xấu số thôi, để bọn họ cảm thấy hồn của con gái họ có thể về được quê hương, không đến nỗi tha hương nơi xứ người làm cô hồn dã quỷ...

Hoàn thành tất cả những việc này xong, mọi chuyện cần thiết cũng kết thúc. Về phần an táng... Bởi vì phần lớn họ không có di thể, cho nên chú Lê bảo người nhà các cô ấy cầm một bộ quần áo của con gái tới để chôn trong mộ, chú ấy muốn làm mộ quần áo. Thẩm Vạn Tuyền còn rất chu đáo đem các cô gái này chôn chung với nhau, hi vọng họ có thể tiếp tục bầu bạn với nhau...

Nhưng tôi thì thấy đó chỉ là hành động "đốt tiền", thật ra làm như vậy phần nhiều chỉ là giúp an ủi người sống. Bọn họ cảm thấy làm như vậy là an ủi tốt nhất đối với người chết, nhưng đâu ngờ làm vậy chỉ an ủi được duy nhất lòng mình mà thôi.

Người chết đi như đèn đã tắt, linh hồn có thể an tường mà lên đường, nhưng có linh hồn trong lòng mang chấp niệm nên chọn lưu lại nhân gian, từ từ chờ hồn phi phách tán. Điều này chứng minh, có những việc cần làm khi còn sống mới có ý nghĩa, nếu không thì sau khi chết đi rồi, có làm nhiều hơn nữa cũng chỉ là để an ủi tâm mình mà thôi...

Sau khi chuyện của Thẩm Văn Văn hoàn toàn kết thúc, chú Lê trừ việc nhận được thù lao như đã thỏa thuận trước, Thẩm Vạn Tuyền còn hứa hẹn sẽ giảm 6% khi chúng tôi mua nhà trong chung cư của Vạn Tuyền.

Ưu đãi này có thể nói là rất hấp dẫn, nhưng lại bị chú Lê nhẹ nhàng từ chối. Chú ấy vẫn nói lại cái câu: "Chúng tôi không có số giàu sang, mua mấy căn hung trạch là được rồi, có nhiều hơn nữa

sợ sẽ dễ dẫn tai họa vào người."

Tôi ngẫm lại thấy chú ấy nói cũng đúng, nhà dù có nghìn mẫu ruộng tốt đi chăng nữa, sau khi chết cũng chỉ ba tấc vuông đất, có nhà cao cửa rộng hơn nữa, thì lúc ngủ cũng chỉ một cái giường mà thôi. Mong muốn càng nhiều, dục vọng càng lớn, đến lúc đó dù có cho anh cả thế giới, anh lại muốn có được cả vũ trụ! Dục vọng càng nhiều, con người ta lại càng không được sung sướng... Vì vậy tôi cũng không nghĩ ngợi nhiều về vấn đề này nữa.

Sau khi nghỉ ngơi vài ngày, tôi cảm giác mình đã đầy máu sống lại! Tất cả các tác động tiêu cực mà chúng tôi có trước đây cũng đã bị tiêu tan vì vụ của Thẩm Văn Văn, mà chú Lê còn thu hoạch được một khách hàng lớn như Thẩm Vạn Tuyền. Bây giờ suy nghĩ lại mới thấy chúng tôi cũng không thiệt thòi khi nhận vụ này… Chỉ có điều là tính mạo hiểm hơi lớn.

Để mấy người chúng tôi được nhẹ nhàng một chút, nên gần đây chú Lê đều nhận những vụ không khó khăn gì, hoặc là những vụ có hệ số nguy hiểm nhỏ. Tuy tiền thù lao của mấy vụ như thế không cao, nhưng không cần phải mạo hiểm tính mạng.

Tối hôm đó Bạch Kiện mời khách, bảo là muốn cảm ơn vụ đi Indonesia, chúng tôi đã giúp anh ta lấy được chứng cứ quan trọng. Nhưng cuối cùng chú Lê lại bận, chỉ có Đinh Nhất và tôi đi.

Trải qua chuyến đi Indonesia lần trước, quan hệ giữa chúng tôi và Viên Mục Dã dường như đã thân thiết hơn một chút. Vừa rồi tôi gọi điện thoại với Bạch Kiện mới biết, hôm nay cũng là ngày nghỉ của Viên Mục Dã, vì vậy đến xế chiều, tôi cùng Đinh Nhất lái xe qua nhà đón cậu ta.

Vào nhà Viên Mục Dã, tôi phát hiện trong nhà được cậu ta dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, có người đàn ông độc thân nào lại có căn phòng sạch sẽ như cậu ta vậy không? Thế là tôi nói đùa: "Không

ngờ đấy nhé, thì ra cậu rất có thiên phú trong chuyện làm việc nhà.”

Viên Mục Dã cười nói: “Đều do em trai tôi dọn dẹp đấy, bình thường, mỗi lúc rảnh rỗi là nó lại làm việc nhà.”

Tôi thầm giật mình, không ngờ thằng nhóc tiểu quỷ này còn có ích như vậy. Sớm biết thì tôi cũng đã nuôi một con, thế thì có phải nhà chúng tôi cũng đã sạch sẽ không có một hạt bụi nào như thế này rồi không. Lúc này tôi nhìn thấy phía trên tủ tivi trong phòng khách đặt một cái giá đỡ có hình thù kỳ lạ, bên trên còn phủ một tấm vải đỏ.

Vì biết Viên Mục Dã cũng làm nghề này, cho nên khi nhìn thấy những thứ kì quái như vậy tôi cũng sẽ không động chạm lung tung, thế là tôi chỉ vào cái thứ phủ vải đỏ đó và hỏi Viên Mục Dã: “Cái này là cái gì?”

Viên Mục Dã thấy hôi hỏi thì cười thần bí: “Anh đoán xem?”

Tôi trợn trắng mắt lên, nói: “Đoán làm sao được? Nói mau, cậu đừng thừa nước đục thả câu.”

CHƯƠNG

Sự kiện streamer kinh dị mất tích

Viên Mục Dã cười lớn: “Vật này anh cũng đã từng thấy rồi...” Nói rồi cậu ta vén tấm vải đỏ lên.

Tôi nhìn thấy dưới tấm vải là một con dao găm lạnh lẽo, hơn nữa còn trông vô cùng quen mắt: “Cái này... Con dao này chẳng phải là của Ngũ Hân sao? Đây chẳng phải là hung khí à? Sao cậu lại cầm nó?”

Viên Mục Dã lấy con dao xuống và nói: “Vụ án này đã kết thúc, dưới tình huống thông thường, hung khí nhất định sẽ được cất vào kho. Nhưng con dao này sát khí quá nặng, nếu để người bình thường cầm vào rất có thể dẫn tới nhiều rắc rối, cho nên tôi bảo anh Bạch lén đưa nó cho tôi.”

Tôi không hiểu nên hỏi: “Cậu muốn giữ nó có lợi ích gì?”

Viên Mục Dã thốt ra hai chữ. “Giết ma quỷ...”

Tôi thầm nghĩ, tên nhóc này giống chú họ tôi quá! Hai người này không có chuyện gì cũng nhớ tới giết ma quỷ. Vì thế tôi thuận miệng hỏi: “Giết ma quỷ gì? Giết thế nào?”

Viên Mục Dã cười gian: “Đây là một con dao tốt, đầu tiên là chất liệu của nó rất đặc thù, bởi vì nó được làm từ vỏ đạn đại bác, cho nên dương khí khá nhiều, nhưng Ngũ Hân lại dùng nó để giết

bao nhiêu tính mạng, bởi vậy nó lại có thêm cả âm khí. Nói thẳng ra thì con dao này có thể tiếp xúc với linh thể... Anh hiểu không?"

Tôi lắc đầu: "Không hiểu..."

Viên Mục Dã tiếp tục kiên nhẫn giải thích: "Ví dụ như trong hiện thực, những con dao không thể nào tiếp xúc với quỷ hồn, bởi vì một vật là thật mà một cái thì là hư ảo, nhưng con dao này có thể tiếp xúc được với thứ hư ảo kia."

Tôi giật mình: "Lợi hại thế ư! Nhưng sao cậu biết nó có thể tiếp xúc được với linh thể? Cậu thử với em trai cậu rồi à?"

Viên Mục Dã nghe vậy tức giận nói: "Anh nói bậy bạ gì thế? Tôi làm sao có thể dùng em trai để thí nghiệm? Nó vốn rất sợ vật này, anh đừng để nó nghe được!"

Tôi liền cười xấu xa và nói: "Thằng nhóc kia sợ vật này? Tốt, nếu sau này nó dám gây sự với tôi, tôi sẽ dùng vật này dọa nó."

Viên Mục Dã nói vơi vẻ bất đắc dĩ: "Anh thật là, để bụng với cả đứa tiểu quỷ mới mấy tuổi..."

Buổi tối, chúng tôi đến chỗ hẹn với Bạch Kiện thì phát hiện đấy là một nhà hàng thịt dê mới mở. Vừa vào liền thấy Bạch Kiện đang đứng trước quầy gọi đồ với phục vụ, lúc tôi đi tới xem mới thấy, ôi! Thằng cha này thế mà gọi một con dê nướng nguyên con nhé.

Tôi nghi ngờ hỏi: "Chỉ mấy người chúng ta ăn hết một con dê được ạ?"

Bạch Kiện khoát tay với tôi: "Không sao, anh xem rồi, con dê không lớn lắm, mà ăn không hết thì gói về! Anh cho cậu hay, đây là dê của Ninh Hạ mới chuyển về, tươi lắm đấy..."

"Thật ư? Tôi có nghe về dê Ninh Hạ thịt rất ngon, vậy hôm nay bọn tôi không khách sáo đâu đấy!" Tôi vừa nói vừa có cảm giác nước miếng của mình đang thi nhau chảy xuống.

Đi vào phòng riêng, Bạch Kiện nhìn ra cửa mấy lần và hỏi: "Lê đại sư đâu?"

Tôi cười hề hề: "Có khách hàng hẹn chú ấy, chú ấy nhờ tôi nói cảm ơn lời mời của anh, nhưng chú ấy không đến được, tôi sẽ ăn thịt dê thay phần chú ấy..."

Bạch Kiện vỗ ngực nói: "Chỉ cần cậu muốn ăn cứ nói với anh một tiếng, chúng ta lúc nào cũng có thể đi ăn..."

Hôm đó, mấy người chúng tôi ăn no căng cả bụng, khi về tôi còn không quên lấy xương dê về cho Kim Bảo. Con chó nhỏ này cứ thấy xương là mắt sáng cả lên, đuôi ngoáy tít như cánh trực thăng! Bởi vì bình thường rất ít khi chúng tôi cho nó ăn xương, cho nên hôm nay có thể coi như tết của nó.

Ngày hôm sau, tôi nói với chú Lê chuyện tối qua ăn dê nướng nguyên con, mà còn là dê tươi từ Ninh Hạ, chú ấy nghe xong thì hối hận mãi, luôn miệng nói nếu biết sớm thì đã đẩy lịch hẹn khách hàng sang tối nay rồi.

Nói đến chuyện tối qua chú ấy gặp khách hàng, chú Lê nói cho chúng tôi biết, ngày hôm qua chú ấy nhận được một vụ mới, là tìm hai người dẫn chương trình đang nổi tiếng bị mất tích. Tôi nghe đến người dẫn chương trình mất tích thì hứng thú hỏi: "Ai cơ? Người dẫn chương trình nổi tiếng nào bị mất tích ạ?"

Chú Lê nói với tôi, người hẹn gặp chú ấy ngày hôm qua là một ông chủ của một trang web, ủy thác cho chú ấy giúp tìm hai streamer nổi tiếng bị mất tích tuần trước, còn hi vọng chúng tôi có thể mang theo máy quay để tiến hành livestream tại hiện trường.

Tôi nghe xong tức giận nói: "Ông chủ của trang web này có phải muốn nổi tiếng đến điên rồi không? Người mất tích rồi còn không báo cảnh sát, lại ủy thác cho chúng ta đi tìm, lại còn phải livestream tại hiện trường? Đừng nói với cháu là chú nhận việc

này rồi nhé?"

Chú Lê nghe vậy khoát tay, nói: "Cháu đừng gấp, nghe chú nói xong đã! Đúng là chú đã nhận việc này, nhưng đã từ chối vụ livestream rồi, chúng ta chỉ giúp họ như bình thường thôi. Bởi vì bọn họ không biết hai người kia đã xảy ra chuyện gì, cho nên bất kể chúng ta có tìm được người hay không, người ta cũng sẽ đưa tiền, hơn nữa còn đưa tiền trước."

Tôi gật đầu: "Như vậy còn được, chú nói xem có chuyện gì xảy ra đi..."

Thì ra bây giờ trên mạng có một chương trình livestream rất hot gọi là "A Ngốc, A Dưa xông vào ngôi nhà ma ám", chương trình này có hai streamer đi thu thập manh mối từ cư dân mạng đang xem livestream, rồi lựa chọn căn nhà ma hot nhất, sau đó hai người họ sẽ vào "căn nhà ma" đó vào buổi tối và livestream.

Vì chương trình có mánh lới tốt, nên tỷ suất người xem rất cao, lúc cao nhất có đến cả trăm ngàn người theo dõi... Hai cậu streamer này, một người tên Lưu Minh, người còn lại là Lý Phong, trước đó một người là streamer chuyên dạy làm đẹp, còn một người là streamer vua dạ dày to.

Đáng tiếc hai loại livestream này giờ nhan nhản, nên bọn họ cũng không nổi tiếng được. Cuối cùng có người trong nghề chỉ điểm cho họ, sao không cùng hợp tác với nhau làm streamer dẫn livestream tiết mục kinh dị, chưa biết chừng lại có thể nổi tiếng?

Kết quả đúng như vị kia nói, chương trình của hai người này phát sóng không lâu, bọn họ đã nổi tiếng rồi. Vì để thỏa mãn lòng hiếu kì của người xem càng nhiều hơn, bọn họ gần như phải bay đi khắp cả nước tìm những ngôi nhà ma trong truyền thuyết.

Lúc đầu, bọn họ đi đến những căn nhà ma nổi tiếng trên mạng ở các vùng quê, ví dụ như căn nhà số 81, nhà ma Jinsong... Những

chỗ này đều rất nổi tiếng, gây được tiếng vang lớn, mỗi tội khá xa.

Nhưng biết làm sao được khi dân mạng thích xem! Thử nghĩ mà xem! Mình không cần đi, chỉ cần nằm trong chăn ăn đồ ăn vặt, nhìn người khác thay mình đi xem những nơi đó, còn là truyền hình trực tiếp nữa.

Nếu thấy ma thì cũng chỉ bị dọa giật mình, không gặp nguy hiểm gì. Dẫu sao chính mình cũng không có ở hiện trường, nếu sợ quá thì trùm chăn lên đầu là xong. Nếu mà tôi biết sớm có loại chương trình trực tiếp như vậy, thì nhất định cũng sẽ theo dõi.

Chương trình được phát càng ngày càng nhiều, họ cũng đã đi tới hầu hết các ngôi nhà ma nổi tiếng trong cả nước, vì vậy Lưu Minh và Lý Phong bắt đầu hỏi đám fan hâm mộ trên mạng xem có ai biết những căn nhà ma quái dị nhưng không nổi tiếng nào không?

CHƯƠNG

Có người sau lưng

Đến lúc đó hai người họ sẽ đi đến những ngôi nhà ma mà fan đề cử để livestream... Không ngờ lời đề nghị này lại được mọi người hưởng ứng nhiệt tình, có rất nhiều người nói ở nơi mình sống có nhà ma.

Hai người bọn họ cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, đi hết nơi này đến nơi khác... Số lượng người xem lại liên tục tăng cao! Nhưng tuần trước, bọn họ đến livestream ở một căn nhà ma do một fan hâm mộ người Đông Bắc cung cấp thông tin, vậy mà họ lại biến mất ở căn nhà kia trước hàng chục nghìn fan hâm mộ đang xem livestream.

Dĩ nhiên, người xem lúc đó rất kinh hãi, nhưng sau đó họ ồn ào bày tỏ rằng, đây nhất định là mánh lới của hai streamer muốn hù dọa mọi người. Nhưng sau đó, chương trình livestream "A Ngốc, A Dưa xông vào nhà ma" cũng không còn mở phát thêm lần nào nữa.

Sau khi ông chủ trang web phát hiện vấn đề này, lập tức liên lạc với Lưu Minh và Lý Phong, ban đầu ông ta cũng nghĩ đây chỉ là chiêu trò của hai người họ, nhưng kết quả, ông ta không thể nào liên lạc được với hai người Lưu, Lý.

Để không ảnh hưởng đến tiến độ làm chương trình, ông chủ

trang web cử người đi tìm họ khắp nơi, nhưng phát hiện Weibo, WeChat, cả số điện thoại chuyên dụng của công ty, họ đều không sử dụng từ sau ngày livestream kia.

Lúc này ông chủ trang web mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhưng ông ta cũng không dám tùy tiện báo cảnh sát, nếu mà tạo thành ảnh hưởng không tốt, thì trang web của họ cũng sẽ bị liên lụy. Vì vậy ông ta đi khắp nơi hỏi thăm, muốn tìm một vị cao nhân giúp ông ta điều tra chuyện này.

Ban đầu ông ta còn muốn chúng tôi có thể livestream quá trình đi tìm kiếm, nhưng bị chú Lê cự tuyệt, chú ấy nghiêm túc nói với ông chủ rằng: “Chuyện này không phải chuyện đùa, làm sao có thể tùy tiện đi livestream việc vào nhà ma chứ? Đừng nhìn có nhiều chỗ rất nổi tiếng, nhưng phần lớn đều chỉ là đồn đại, không có ma quỷ thật sự. Ngược lại có nhiều chỗ... tuy có ít người nói đến, hoặc căn bản đã sớm bị người ta lãng quên, nhưng những chỗ đó thường đều cực kỳ nguy hiểm...”

Ông chủ trang web nghe vậy cũng hơi do dự, nhỡ đâu hai streamer kia gặp phải chuyện gì đó thật, bồi thường là chuyện nhỏ, chỉ sợ lúc đó trang web cũng bị liên lụy. Vì vậy ông ta lập tức nhờ chú Lê nhất định hỗ trợ tìm giúp hai cậu kia.

Căn nhà ma lần này bọn họ đi là một tòa cao ốc nằm trong khu kinh tế mới ở tỉnh Liêu Ninh, tòa cao ốc này mang phong cách kiến trúc của Nga, nên người ở đây gọi nó là cao ốc Nga.

Tòa cao ốc Nga này rất thần bí, dù đã xây được hơn hai mươi năm, nhưng cửa vào vẫn luôn được khóa chặt, không mở cho người ngoài vào bao giờ, bởi vậy không ai biết bên trong cao ốc này có cái gì.

Ánh sáng duy nhất ở cao ốc này là khi trời tối, một chiếc đèn nhỏ sẽ sáng lên trong một căn phòng ở tầng một. Nghe nói đó là

nơi người gác cổng già ở. Sân trước tòa cao ốc cũng mọc đầy cỏ hoang, buổi tối gió thổi cỏ lay, trông vô cùng hoang vu.

Trong hai mươi năm nay vẫn luôn có tin đồn quanh tòa cao ốc Nga này, có người nói trước đây có một phú thương muốn cải tạo tòa cao ốc này thành hộp đêm cao cấp. Nhưng sau đó, người này bị phá sản ở thập niên 90, ông ta nhất thời nghĩ quẩn nên tự sát ở chính cao ốc này.

Còn có tin đồn nơi này trước kia là của một người đi đào vàng ở Nga, sau khi kiếm tiền trở về đầu tư xây cao ốc mang phong cách Nga, ông ta chuẩn bị mở một khách sạn cao cấp. Ai ngờ cao ốc vừa xây xong thì xảy ra chuyện có người chết, ông ta cũng không thể mở khách sạn được nữa. Lúc này mọi người mới biết, hóa ra cái người đến đầu tư này là một kẻ tay trắng, tất cả tiền xây dựng tòa cao ốc đồ sộ này cũng là đi vay của ngân hàng.

Hiện tại mặc dù tòa cao ốc đã được xây xong, nhưng bởi vì đã từng có người chết nên làm ăn không tốt, không có lãi, sau đó ngân hàng lại ráo riết đòi nợ, cuối cũng người chủ phải bỏ lại tòa cao ốc mà cao bay xa chạy .

Nhưng bởi vì ông ta nợ quá nhiều tiền của ngân hàng, cho dù có đem cao ốc bán đi để trả nợ cũng không đủ. Hơn nữa vào lúc đó, kinh tế ở địa phương rất bình thường, không có ai có đủ thực lực để mua tòa cao ốc này, mà tòa cao ốc đã xảy ra chuyện chết người, vì vậy càng không có người hỏi han đến.

Tin đồn cuối cùng chính là nơi này vốn được xây làm trường đại học, nhưng sau đó không biết vì nguyên nhân gì mà kế hoạch bị hủy bỏ, nhưng vì cao ốc này có phong cách đặc biệt, nên không thể dùng làm văn phòng của chính phủ được, cuối cùng đành phải để đấy.

Mặc kệ tin đồn là thật hay không, tòa cao ốc này cũng vẫn hiu

quạnh đứng sừng sững ở đó, chưa từng thấy có ai ra vào…

Căn cứ vào video thu lại livestream lúc ấy của Lưu Minh và Lý Phong do ông chủ trang web cung cấp, bọn họ vào trong tòa cao ốc hơn hai mươi phút mới xảy ra chuyện, mà trước kia họ vẫn dùng những cách livestream cũ.

Lúc mới bắt đầu, mọi thứ vẫn tốt, mặc dù lúc ấy ở trong tòa cao ốc rất tối, nhưng đèn đường bên ngoài vẫn sáng trưng, cho nên bên trong không tối đến nỗi đưa tay không nhìn thấy năm ngón. Hai người họ, một người thu hình, một người đi phía trước giảng giải.

Nhưng khi livestream đến phút thứ hai mươi lăm, đột nhiên có người xem nhắn liên tục trên màn hình, nói là "phía sau họ có người"…

Ban đầu mọi người cũng cho rằng đây là trò đùa của ai đó, bởi vì bình thường lúc livestream vẫn thường xuyên có người nhắn như thế, nói là có ma, sau lưng anh có một người phụ nữ áo đỏ, vì vậy họ không thấy lạ nữa.

Nhưng lần này, người nhắn rất cố chấp, không ngừng lặp đi lặp lại câu: có người sau lưng, có người sau lưng… Cũng có những dân mạng khác nói, vừa rồi lúc bọn họ đi qua một cửa phòng mở, bên trong hình như có bóng người.

Đây vốn là một người xem trên mạng có lòng tốt nhắc nhở, nhưng Lưu Minh và Lý Phong sau khi thấy, lại quay đầu về chỗ cũ, muốn xem thử chỗ kia cho rõ. Nhưng khi Lưu Minh vừa đi vào trong cánh cửa kia, còn Lý Phong cầm điện thoại di động đi theo phía sau, thì đột nhiên "Rầm" một cái, cửa nặng nề đóng lại.

Bởi Lý Phong cầm điện thoại di động ở phía sau, cho nên lúc này anh ta bị nhốt ở ngoài cửa, anh ta lớn tiếng gọi Lưu Minh ở sau cánh cửa: "Lưu Minh! Sao anh lại đóng cửa lại? Lưu Minh?"

Sau đó liền nghe được giọng nói hoảng hốt của Lưu Minh ở sau cửa: “Đừng tới đây… Cứu mạng! Đừng tới đây… Phong Tử, Phong Tử cứu tôi!”

Không biết do sợ, hay do trước đây họ đã dùng bài này trong rất nhiều lần livestream, Lý Phong còn tưởng lần này cũng giống những lần trước, thế là cậu ta giả vờ sợ hãi lui về phía sau, đồng thời đem ống kính kéo ra xa…

Nhưng không ngờ, đột nhiên điện thoại của Lý Phong lại rơi trên mặt đất, có thể do điện thoại bị rơi vỡ, tóm lại lúc đó hình ảnh bị tối đen, trừ âm thanh ra thì không thấy được gì cả.

CHƯƠNG

Cao ốc Nga

Vấn đề nằm ở những âm thanh này, lúc đó cả tòa cao ốc Nga rất yên tĩnh, trừ người gác cổng già đang ngủ ở bên ngoài ra thì chỉ có hai cậu thanh niên là Lưu Minh và Lý Phong. Nhưng trước khi điện thoại kết thúc livestream, lại truyền đến tiếng thở dài của một người phụ nữ...

Người xem trên mạng nghĩ những điều này đều là màn kịch của hai streamer, trước kia Lưu Minh và Lý Phong cũng thường xuyên làm vậy, vì thế sau khi livestream kết thúc cũng không có ai cảm thấy không ổn cả, họ còn mong chờ tập tiếp theo của “A Ngốc, A Dưa xông vào nhà ma”.

Nhưng họ nào biết, từ buổi tối hôm đó, Lưu Minh và Lý Phong đã mất liên lạc, dù là người nhà hay bạn bè đều không liên lạc được với bọn họ. Có thể do công việc của họ thường xuyên phải di chuyển khắp các nơi trên cả nước, nên nhất thời không liên lạc với người thân và bạn bè cũng là bình thường.

Nhưng không liên lạc với công ty thì lại khác thường, trừ phi bọn họ không muốn kiếm tiền nữa. Sau đó chúng tôi xem đi xem lại đoạn video mấy lần, nhưng vẫn không tìm được bóng người nào. Cuối cùng chúng tôi đành phải dừng những hình này lại, phát

từng đoạn một, mới tìm được bóng người mà đám dân mạng nói...

Đúng là ngay lúc hình ảnh quét qua cánh cửa mở hờ của căn phòng đó, nương theo ánh sáng của đèn đường bên ngoài chiếu vào đúng là thật sự có một bóng nữ mơ hồ đứng ở trong phòng... Người phụ nữ kia có mái tóc dài phất phơ, trên người chắc là mặc váy. Nhưng vì ngược sáng nên không thấy rõ khuôn mặt cô ta, hơn nữa, lúc ấy ống kính chỉ lia thoáng qua, chỉ bắt được một ảnh của cô ta.

Nhưng nhìn đi nhìn lại mấy lần, vẫn đều không chắc người phụ nữ kia là người hay ma? Cuối cùng chú Lê nói, muốn biết trong video là thứ gì, thì phải đến hiện trường xem mới biết được.

Chú Lê cũng đã cảnh báo trước với ông chủ trang web, chúng tôi không phải cảnh sát, cũng không phải thám tử tư, cho nên chúng tôi cũng chỉ có thể giúp họ tra ra chuyện kinh dị ở tòa cao ốc này thôi.

Nếu chúng tôi đi xem mà phát hiện là không phải, thì bọn họ nên sớm báo cảnh sát, bởi vì nếu không phải do ác ma làm, vậy chuyện này cũng chỉ có thể tìm cảnh sát thôi.

Đến giữa trưa hôm sau, ba chúng tôi lái xe đến khu kinh tế mới ở Liêu Ninh... Vì lần này chúng tôi đến đây để điều tra bí mật, nên không có một nhân viên nào của công ty kia đi theo cùng, vì vậy mà toàn bộ hành trình chúng tôi đều phải tự lo, chú Lê suy nghĩ và cảm thấy tự lái xe đi thì tiện hơn.

Qua bảy tiếng đi đường, chúng tôi cũng đến được khu kinh tế mới Liêu Ninh. Nơi này là một thành phố nhỏ ven biển có bến cảng. Tuy dân số không nhiều, nhưng cơ sở vật chất tương đối tốt.

Lúc chúng tôi tới đây đã hơn 7 giờ tối, nên chúng tôi tìm tạm một khách sạn tiện lợi để ở, sau đó đến tiệm cơm gần đấy ăn cơm tối.

Nói thật, mặc dù cái thành phố nhỏ này được quy hoạch đường rộng nhiều nhà cao tầng, nhưng trời vừa tối, đèn đường sáng choang mà không có mấy người đi đường. Hơn nữa, trên những tòa nhà cao tầng có nhiều ánh đèn đủ loại màu sắc, mặc dù nhìn qua trông khá lung linh, nhưng phối hợp với đường lớn vắng lặng khiến cho người ta có loại cảm giác đây như thành phố ma.

Tòa cao ốc Nga kia cũng không khó tìm, chỉ cần đánh tên trên bản đồ Baidu là nhảy ra ngay. Ba chúng tôi quyết định ăn tối xong sẽ đến tòa cao ốc ma này xem trước tình hình.

Căn cứ vào bản đồ trên điện thoại, chúng tôi chỉ cần đi qua ba con phố về hướng Tây Bắc là có thể tới được tòa cao ốc Nga không được ai hỏi thăm hơn hai mươi năm. Nhưng chúng tôi không định tự mình lái xe hay đi bộ qua đó, khi bạn đến một thành phố xa lạ, tài xế taxi chắc chắn là đối tượng dẫn đường tốt nhất.

Đúng như chúng tôi nghĩ, khi chúng tôi đứng ở ven đường gọi một chiếc taxi, nói cho lái xe biết chúng tôi muốn đến một nơi gọi là tòa cao ốc Nga, người lái xe bản địa này lập tức nhiệt tình kể cho chúng tôi nghe về các tin đồn liên quan đến tòa cao ốc này.

Tất nhiên những tin đồn này cũng không chênh lệch nhiều so với những thông tin chúng tôi biết từ trước, nhưng được nghe từ miệng người lái xe, anh ta thêm mắm dặm muối vào cũng có nhiều nội dung hơn. Cuối cùng anh ta tổng kết một câu: "Những tin đồn này toàn là nhảm nhí cả, vì không có người nào thực sự từng đi vào trong tòa cao ốc đó nên ai biết được nơi đó có gì chứ?"

Nghe ông anh lái taxi kể chuyện, tôi cũng hiểu cơ bản là nơi này là tòa cao ốc đã bị bỏ trống từ lâu, vì cho tới nay chưa ai thực sự đi vào đó, nên cũng có người bịa đặt ra một số câu chuyện hư cấu để tự hù dọa mình.

Mẹ! Nếu tôi là người có tiền, tôi sẽ mua lại tòa cao ốc này và

biến nó thành nơi thám hiểm bí ẩn, sau đó bán vé, chắc chắn là kiếm được bộn tiền!

Sau khi xuống taxi, ba người chúng tôi đi tới phụ cận tòa cao ốc Nga, từ bề ngoài của tòa cao ốc này có thể nhìn thấy một chút phong cách kiến trúc Nga. Tuy nó đã có hai mươi mấy năm lịch sử, nhưng nhìn qua cũng không thấy cũ nát lắm, ngược lại còn mang tới cảm giác có bề dày lịch sử, trông khá thần bí.

Tôi đùa: "Chẳng trách nơi này có nhiều tin đồn đáng sợ như vậy? Chỗ này mà dùng để làm phim ma thì tuyệt..."

Chú Lê lấy la bàn ra và đi vòng quanh cao ốc một vòng. Lúc này chúng tôi mới thấy diện tích nơi này thật lớn! Sân trước sân sau đều có cửa lớn, nhìn diện tích thế này, nghe chừng tin đồn năm đó xây trường đại học cũng có vẻ là thật.

Sau khi đi một vòng, la bàn trong tay chú Lê không hề có phản ứng gì, dường như không có tình huống dị thường nào vậy. Nhưng nhìn vào từng gian phòng đen ngòm của tòa cao ốc, nếu nói một tòa cao ốc đã bỏ trống hơn hai mươi năm mà không có tà ma thì không có khả năng.

Bây giờ xem ra, nếu muốn biết tòa cao ốc Nga này có vấn đề hay không, chúng tôi phải thực sự vào xem mới biết được. Nhưng nghe nói người canh gác của nơi này rất lợi hại, trong những năm qua chắc chắn không thiếu người hiếu kì muốn vào thám hiểm.

Nhưng cuối cùng đều bị ông gác cổng già đuổi đi, người bình thường chắc chắn không vào được. Từ video của hai người Lưu Minh thì thấy, bọn họ bẻ cong một cái lan can ở góc Tây Bắc mới chui vào được.

Kết quả hôm nay chúng tôi tới xem, phát hiện cái lan can đã được sửa lại, vậy thì xem ra, ông gác cổng đã biết có người vào rồi. Không biết đêm hôm đó Lưu Minh và Lý Phong có bị ông ta

đuổi đi không, hay là đúng như ông chủ trang web kia nghĩ... họ đã mất tích trong cao ốc này rồi?

Trong khoảng thời gian này, mặc dù gần tòa cao ốc Nga không có nhiều người, nhưng thỉnh thoảng vẫn có người đi qua đi lại ngoài đường, giờ mà chúng tôi muốn đi vào thì lộ liễu quá... Chúng tôi đành tiếp tục đi loanh quanh, chờ cơ hội thích hợp để đi vào.

CHƯƠNG

Phủ bụi hai mươi năm

Đến tận sau 11 giờ đêm, căn phòng ở tầng một của người gác cổng mới tắt đèn. Tôi biết đây là lúc chúng tôi có thể lẻn vào, nhưng vì căn phòng kia ở ngay cửa chính của tòa cao ốc này, nên muốn không đánh động đến người gác cổng thì hơi khó, đặc biệt là chúng tôi có tới ba người.

Cuối cùng tôi quyết định để Đinh Nhất vào trước một mình, anh chàng này đi giống như mèo vậy, im lặng không tiếng động, bản lĩnh mở khóa không ai có thể địch nổi, không bằng để anh ta vào trước, sau đó lẻn tới hành lang phía Đông cách xa phòng ngủ của người gác cổng. Đến lúc đó Đinh Nhất sẽ mở một cửa sổ từ bên trong, tôi và chú Lê sẽ nhảy vào qua cửa sổ đó.

Lên kế hoạch xong, chúng tôi tiến vào sân trước. Điều này không khó, trong ba người chúng tôi, người có thể dùng tay không bẻ cong được lan can ngoài Đinh Nhất ra thì còn ai? Thế là anh ta lại dùng sức bẻ cong hai thanh sắt lúc trước đã từng bị hai người Lưu Minh bẻ sang hai bên, đến khi tạo thành khe hở để người to béo như chú Lê cũng có thể chui vừa mới dừng lại.

Sau đó ba người chúng tôi nối đuôi nhau đi vào, nép vào bờ tường đi đến gần tòa cao ốc. Lúc này tôi phát hiện, trong sân rất

nhiều cỏ dại, có cả cỏ già khô héo lẫn cỏ tươi mới mọc, hẳn rất lâu rồi không có người cắt cỏ dại.

Để không phát ra tiếng động, chúng tôi tận lực đi nhẹ nhàng, sợ đánh thức người gác cổng và đánh động người đi đường. Dẫu sao nếu để người qua đường nhìn thấy, đêm hôm khuya khoắt, ở trong sân một ngôi nhà có tin đồn ma quỷ có người đi lại, là một chuyện rất đáng sợ...

Sau đó tôi và chú Lê đến bên một cửa sổ phía Tây chờ sẵn ở đó, chờ Đinh Nhất đột nhập thành công, sẽ đến trước cửa sổ gõ ba cái, sau đó mở cửa sổ để chúng tôi vào.

Với tài nghệ của Đinh Nhất, chúng tôi không quá lo lắng, ngay đến cả hai đứa như Lưu Minh và Lý Phong cũng có thể vào thì huống gì là Đinh Nhất? Nhưng chẳng hiểu sao chúng tôi chờ ở cửa sổ rất lâu cũng chưa thấy Đinh Nhất ra tín hiệu.

Vì vậy tôi sốt ruột nói với chú Lê: “Không phải Đinh Nhất gặp phải người canh cổng đấy chứ?”

Chú Lê lắc đầu: “Không biết nữa... Thân thủ của Đinh Nhất rất nhẹ, nếu nó không muốn cho người khác nghe thấy tiếng thì người bình thường nhất định không nghe được đâu, trừ phi người gác cổng này không phải là người bình thương...”

Nghe chú Lê nói thế, trong lòng tôi đột nhiên hơi khẩn trương, sông to biển lớn thế nào chúng tôi cũng đã từng vượt qua, sao có thể thua trong tay một người gác cổng được? Đương lúc tôi đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên tôi cảm thấy mắt mình hoa lên, đôi mắt như sói của Đinh Nhất đập vào mắt tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện cửa sổ đang từ từ mở ra từ bên trong, sau đó Đinh Nhất thò đầu ra nhìn về phía chúng tôi. Lòng tôi lập tức thở phào nhẹ nhõm, tôi đỡ chú Lê mập mạp lên trước, sau đó tôi cũng nhanh chóng chui qua bệ cửa, nhẹ nhàng

nhảy vào trong.

Bởi vì sợ phát ra tiếng bước chân, nên chúng tôi đã chuẩn bị mỗi người một đôi giày vải mềm... Khi chúng tôi đã thực sự vào trong tòa cao ốc Nga trông bề thế tráng lệ này mới phát hiện, thì ra bên trong cũng rất tráng lệ.

Tôi nhỏ giọng nói với chú Lê: “Nơi này không giống trường học nhỉ?”

Chú ấy cũng đồng ý với quan điểm của tôi: “Giống một khách sạn hơn...”

Tôi nghĩ thầm, nơi này đâu chỉ giống khách sạn, công dụng ban đầu chắc chắn là để làm hộp đêm, hay câu lạc bộ gì đó giống như những hội sở cao cấp bây giờ vậy. Hơn nữa nhìn cách trang trí bên trong, chắc chắn tại năm đó đây là một nơi khá cao cấp.

Tôi vừa đi vừa không nhịn được tặc lưỡi, thật không hiểu sao, tòa cao ốc tốt như vậy lại để không hơn hai mươi năm, thế chẳng phải quá lãng phí à? Với vị trí địa lý như tòa cao ốc này, đừng nói là một tòa cao ốc, để một mảnh đất trống không dùng đến suốt hơn hai mươi năm cũng đã tổn thất vô cùng rồi...

Chú Lê lấy la bàn ra xem, vẫn không có phản ứng gì, trước mắt thì ở đây vẫn bình thường. Nhưng Đinh Nhất đột nhiên mở nắm tay ra, trong tay anh ta có một cái điện thoại iPhone.

“Cái này ở đâu ra vậy?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

Đinh Nhất chỉ vào hành lang, nói: “Ở chỗ cạnh cửa kia, vừa rồi vì nhặt nó nên tôi mới chậm như vậy.”

Lúc này tôi mới nhớ ra vừa rồi Đinh Nhất chậm hơn so với chúng tôi nghĩ một chút, thì ra là bởi vì nguyên nhân này! Tôi lập tức cầm lấy chiếc điện thoại định xem thử, đáng tiếc nó đã hết pin.

Không biết làm gì hơn, chúng tôi đành lục soát những căn phòng gần đó một lượt trước đã, để xem nơi này ngoài một cái điện thoại di động ra, còn có gì khác không. Nhưng chúng tôi nhanh chóng phát hiện, tất cả những căn phòng này đều khóa cửa, mặc dù Đinh Nhất có thể mở khóa, nhưng mở từng căn như vậy mất rất nhiều thời gian.

Tôi tính đơn giản, nguyên một tầng có hơn hai mươi căn phòng, nếu muốn tìm một lượt cả tòa cao ốc này, thì thời gian một đêm chắc chắn không đủ, thế nên chúng tôi đi tìm căn phòng Lưu Minh bị giam trước, xem có phát hiện được đầu mối gì không.

Căn cứ vào video livestream, chúng tôi biết được đúng số phòng và nhanh chóng tìm được căn phòng lúc đó, chính là phòng 1012. Đẩy cửa một cái, tôi phát hiện căn phòng này cũng khóa, nhưng lúc Lưu Minh làm livestream, rõ ràng căn phòng này mở...

Bây giờ có suy nghĩ nhiều cũng vô ích, trước hết cứ vào xem đã, vì vậy Đinh Nhất dùng dụng cụ mở khóa mang theo người để mở khóa cửa. Chúng tôi đi vào xem thì thấy căn phòng này bẩn hơn trong hành lang rất nhiều, bụi bặm bám đầy đất, mỗi bước chúng tôi đi, bụi lại bay tung tóe... Căn phòng này chắc phải đến hai mươi năm không có người quét dọn.

Đinh Nhất vào phòng, dùng đèn pin trong tay soi xuống đất, muốn xem có dấu chân lưu lại không, kết quả phát hiện, ngoài rất nhiều dấu chân, còn có một dấu vết giống như vết tích kéo một vật. Những dấu vết này kéo dài từ dưới đất đến tường, cuối cùng tới góc phòng...

Tôi giật mình: “Đây là tình huống gì? Có người bị ma quẳng lên tường ư?”

Chú Lê nghe tôi nói, mặt cũng trầm xuống: “Tuy bây giờ nơi này trông rất bình thường, nhưng bầu không khí ở đây khá lạ, nhất

định trước đó đã xảy ra chuyện gì rồi."

Tôi dùng đèn pin trên điện thoại soi bốn phía, muốn xem xem, trừ một ít dấu vết để lại trên bụi, thì còn dấu vết gì khác không... Đột nhiên, tôi thấy một vật đen sì nằm lẳng lặng ở góc Đông Nam của căn phòng, tôi đi tới cầm lên xem thì thấy đó là một chiếc mũ bóng chày.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì đã thấy cái mũ này do Lưu Minh đội trong video livestream. Giờ cái mũ này ở đây, nhưng người thì không thấy.

Tôi đưa cái mũ cho chú Lê, chú nhận lấy và nói: "Thế nào? Cháu có cảm giác được gì không?"

Tôi lắc đầu: "Không cảm nhận được gì ạ, tối thiểu thì quanh đây không có thi thể... Hay là Lưu Minh và Lý Phong đã tự mình rời khỏi đây rồi?"

CHƯƠNG

Câu lạc bộ thủy thủ

Chú Lê nghe tôi nói vậy, mặt đầy ủ rũ nói: “Không thể nào, cứ cho là họ làm vậy để tạo tình tiết cho chương trình, nhưng không đến nỗi cả ông chủ trả lương cho họ cũng lừa gạt chứ? Xem tình huống nơi này, thì có thể thấy tối hôm đó họ đã gặp chuyện ở đây... Còn bây giờ sống hay chết thì phải xem số phận của họ.”

Lúc này, đột nhiên từ hành lang truyền đến một loạt tiếng bước chân, ba người chúng tôi nghe thấy liền biến sắc. Hỏng bét rồi! Nhất định là người gác cổng đi tuần tra! Nhưng lúc này có muốn đóng cửa lại cũng không kịp nữa, vì vậy chúng tôi chỉ có thể để tình trạng cửa phòng mở một nửa, còn chúng tôi đều tránh ở bức tường đằng sau cửa.

Lúc này tôi nghe được tiếng ông già ngâm nga khúc dân gian Nhị Nhân Chuyển. Ông ta cầm đèn pin hướng về phía chúng tôi mà đi. Nghe thấy tiếng bước chân của người canh cổng, chắc chắn là chân ông ta có vấn đề, bởi vì tiếng bước chân của ông ta phát ra âm thanh không đều nhau, bên nặng bên nhẹ.

Nhưng lúc ông ta đi qua căn phòng mở một nửa này đột nhiên sững sờ một chút, sau đó nghe ông ấy lầm bầm trong miệng: “Hôm nay còn chưa tới mười lăm đâu, tại sao lại đã náo loạn rồi? Cũng

đã qua hơn hai mươi năm rồi, cô cũng nên buông bỏ…”

Lúc này ba người chúng tôi đứng sau cánh cửa đều nghe rất rõ ràng, xem ra ông ta biết nội tình, thật ra chúng tôi lén lén lút lút thế này không bằng trực tiếp hỏi ông ta. Nhưng chuyện như hiện tại, nếu chúng tôi tùy tiện ra ngoài thế nào cũng hù chết ông ta mất, vì vậy ba chúng tôi không thể làm gì khác hơn là chờ ông ta rời đi.

Nhưng ông ta không những không đi, mà ngược lại, lại lấy đèn chiếu vào bên trong phòng, khi ông ấy thấy những dấu vết trong căn phòng này, cũng ồ lên kinh ngạc, sau đó từ từ đi vào…

Chuyện này đúng là dọa chúng tôi giật mình, bởi vì chỉ cần ông ta vừa đi vào trong sẽ rất dễ dàng phát hiện sự tồn tại của ba chúng tôi. Dĩ nhiên chúng tôi cũng không sợ ông ấy làm gì mình, chỉ sợ xự xuất hiện đột ngột của chúng tôi dọa ông ta.

Nhưng đang trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, xa xa truyền đến tiếng chuông điện thoại, hẳn là tiếng điện thoại trong phòng riêng của ông ta, người gác cổng nghe thấy tiếng chuông liền trở ra, vừa đi vừa nói: “Ai gọi lúc quá nửa đêm thế này?”

Chúng tôi thừa dịp lúc ông ấy trở về nhận điện thoại, liền lập tức theo lối cửa sổ lúc trước ra ngoài… Khi chúng tôi rời khỏi cao ốc Nga, trên đường đã không có một bóng người.

Sau khi chúng tôi trở lại khách sạn, tôi và chú Lê thương lượng một chút, quyết định sáng mai sẽ đến nói chuyện với người gác cổng, nghe ngóng xem ông ấy biết những gì. Hai người kia đã mất tích hơn một tuần lễ, nếu bây giờ họ vẫn bị nhốt trong tòa cao ốc, vậy thì có thể bọn họ đã lành ít dữ nhiều rồi.

Sáng hôm sau, sau khi ăn điểm tâm xong, chúng tôi trực tiếp lái xe đi cao ốc Nga. Chờ đến lúc người gác cổng quét sân xong, ông ta thấy chúng tôi xuống xe, liền mờ mịt hỏi: “Các anh có chuyện gì

sao?”

Đối thoại với người lớn tuổi thì đương nhiên cũng phải để người lớn tuổi rồi, vì vậy chú Lê nở nụ cười nói: “Chào ông anh, chúng tôi có một số việc muốn nói với ông anh, chúng ta có thể đi vào trong trò chuyện được không?”

Ông gác cổng già nghe thấy giọng chúng tôi là người vùng khác, liền vội vàng nói: “Các anh có phải muốn biết giá thuê tòa cao ốc này không? Nơi này không cho thuê, cũng không bán, nếu các anh đến vì việc này, tôi khuyên ba anh nên sớm quay về đi.”

Tôi nghe ông ta cảnh báo như vậy, vừa định tiếp lời liền bị chú Lê đẩy một cái, sau đó chú ấy cười lớn nói: “Không phải, chúng tôi vì chuyện của hai mươi năm trước mà tới đây…”

Người gác cổng già nghe vậy mặt biến sắc, sau đó do dự một lúc mới trầm giọng nói với chúng tôi: “Vậy thì vào trong nói?”

Chúng tôi đi vào căn phòng của người canh cổng, bên trong phòng, ngoài giường ngủ còn có một số dụng cụ làm bếp. Xem ra người gác cổng này ăn ở tại đây, không ra khỏi căn nhà này!

Chú Lê ngồi xuống rồi đưa danh thiếp của mình cho người gác cổng xem, ông ta vừa nhìn thấy chân mày liền nhíu lại. Trong đầu tôi nghĩ, không biết người gác cổng già sẽ phản ứng thế nào khi biết thân phận của chú Lê?

Đúng như dự đoán, ông gác cổng hừ một tiếng nói: “Có những người còn có danh tiếng hơn anh tôi cũng đã gặp rồi, nhưng họ đều sợ đến tè ra quần rồi đi, không biết đại sư ngài tới nơi này để làm gì?”

Chú Lê nghe thấy ông ta nói vậy cũng không tức giận, chỉ khẽ mỉm cười nói: “Ông anh à, thật ra chúng tôi tới đây là được người ta nhờ, đi tìm hai người tuần trước đến thám hiểm nơi này.

Người gác cổng nghe vậy mặt đầy mê mang, sau đó lắc đầu một cái nói: “Tôi chưa từng thấy ai đến đây thám hiểm cả, các anh nhất định là lầm rồi...”

Tôi liền lấy điện thoại di động ra, sau đó mở video về chương trình livestream của Lưu Minh và Lý Phong cho người gác cổng già xem, sau khi xem xong, sắc mặt ông ta trông thật khó coi.

Lúc này chú Lê mới tranh thủ cơ hội nói: “Thật ra việc này chúng tôi hoàn toàn có thể báo cảnh sát, nhưng điều này có thể làm cho người dân xung quanh hoang mang, nên chúng tôi mới định tới đây xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra”.

“Có thể là chuyện gì được? Nhất định là hai tên đó thừa dịp tôi ngủ đã lén vào đây... Hai hề kia đến đây lúc nào?”

Tôi liền nói cho ông ấy biết ngày livestream, vẻ mặt người gác cổng già có vẻ biến đổi nói: “Đó là ngày 15 tháng này à? Hai tên hề đó, ngày ấy sao lại vào đây chứ? Sao lại phải tới vào ngày đó, xảy ra chuyện cũng không thể trách người khác được.”

Chú Lê nghe vậy liền nói với ông ấy: “Ông anh, mạng người quan trọng, anh xem có thể kể cho chúng tôi chút chuyện nơi đây, xem chúng tôi có thể giải quyết được không, nếu không thì chúng tôi tìm người khác tới, cũng không thể để hai người trẻ tuổi bỏ mạng nơi này được, đúng không?”

Người gác cổng già nghe vậy mặt đầy do dự, hiển nhiên ông ta có chỗ khó xử, cuối cùng, sau khi cân nhắc rất lâu ông ta quyết định đem mọi chuyện nói với chúng tôi, hơn nữa cũng cảnh cáo chúng tôi không được đem chuyện nơi này nói cho người ngoài, dễ gây tai họa phiền phức...

Thì ra người gác cổng họ Lâm, năm xưa là một thủy thủ, sau đó đánh nhau với người ta, bị đánh cho què chân, không đi tàu được nữa nên mới đến đây làm người gác cổng. Nhắc tới chuyện của tòa

cao ốc này, hỏi ông ta là gõ đúng cửa, vì thời điểm cao ốc này phát triển nhất, cũng chính là thời điểm rực rỡ nhất đời ông ta.

Bây giờ nhớ lại, thì đó là vào những năm chín mươi... Khi đó ở nơi này ai là người có tiền nhất? Hoặc nói ai kiếm tiền dễ nhất? Dĩ nhiên chính là thủy thủ! Vì vậy có một ông chủ Hắc Long Giang đã tới đây, mua mảnh đất này và xây dựng tòa cao ốc này để làm một câu lạc bộ thủy thủ sang trọng.

CHƯƠNG

Đêm trăng tròn

Sau khi câu lạc bộ được xây xong, ông chủ lớn ở đây thuê không ít các cô gái Nga, câu lạc bộ mở ra để phục vụ riêng cho những người quanh năm làm việc trên biển khơi, chính là những thủy thủ trong túi có tiền nhưng chẳng có chỗ tiêu xài.

Lúc ấy, câu lạc bộ có rất nhiều trò giải trí, hầu như toàn phục vụ thú chơi đàng điếm, nói thẳng ra là đánh bạc, ma túy, gì cũng có… Đây là những nghề sống về đêm nên câu lạc bộ thường tưng bừng ca múa buổi tối, còn đến sáng thì cửa đóng im ỉm, vắng tanh vắng ngắt…

Nghe nói câu lạc bộ mở ra không tới một năm, ông chủ đã kiếm không ít tiền, nhưng cây to thường đón gió lớn, ở thời điểm cuối năm đó, câu lạc bộ xảy ra chuyện... Lúc ấy có một cô gái Nga tên Martha, là người chuyên nhảy khiêu dâm phục vụ khách, mặc dù nhảy khiêu dâm, nhưng cô ấy lại chưa bao giờ làm gì khác ngoài biểu diễn.

Lúc ấy con trai của ông chủ được mọi người gọi là cậu hai, ỷ vào nhà có tiền nên suốt ngày chẳng làm gì cả, chỉ ở lì câu lạc bộ này. Cha anh ta cũng cảm thấy mình ngày một già, sớm muộn gì cũng phải giao cơ nghiệp cho anh ta, nên để anh ta ở câu lạc bộ

học tập quản lý một chút cũng tốt, vì vậy cũng không quản đứa con trai này.

Không ngờ, một buổi tối, cậu hai và mấy thủy thủ uống với nhau quá chén, liền đến khiêu vũ ở sàn nhảy tầng hai, nhưng lúc anh ta thấy Martha trên sàn khiêu vũ thì nổi lòng háo sắc, gọi quản lý trực hôm đó tới.

Sau khi quản lý hiểu được ý tứ của cậu hai, liền tìm Martha truyền đạt ý của anh ta, nhưng bị Martha cự tuyệt. Cô ấy nói với quản lý, cô là ký hợp đồng để tới khiêu vũ, những chuyện khác cô ấy không bàn.

Thật ra lúc đó người quản lý không phải không biết, nhưng ông ta cũng biết cậu hai không dễ chọc, vì vậy liền tìm lời khuyên Martha chớ xúc động, thật ra cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là qua ngồi với cậu hai một chút là được.

Bên này cậu hai thấy quản lý mãi không dẫn Martha tới, liền kéo mấy thủy thủ say khướt tới, không nghe lời khuyên của quản lý, cưỡng ép mang Martha đi.

Quản lý sợ có chuyện không hay, liền vội vàng gọi điện cho ông chủ, nhưng khi đó ông chủ lại không có ở đây, hơn nữa ông ta cũng không coi đây là chuyện lớn gì, trong đầu nghĩ dù sao cũng chỉ là một cô ả người Nga, có thể xảy ra chuyện gì được?

Quản lý đó thấy chuyện này ông chủ không quản thì ông ta cũng không có cách nào, dẫu sao ông ta cũng không muốn vì chuyện này mà đắc tội cậu hai, nói không chừng ngày nào đó ông chủ cao hứng, liền đem nơi này cho con trai ông ta chứ?

Hơn nữa, nếu có chuyện gì thì cậu hai cho Martha ít tiền là xong, gạo đã nấu thành cơm rồi, chuyện gì cũng đã phát sinh. Nhưng ông ta vạn lần không ngờ tới, cậu hai có thể gây chuyện lớn đến vậy...

Ngày hôm sau, khi trời vừa sáng, vừa hết ca, ông ta liền thấy cậu hai mặt mày kinh hoàng, áo mũ không chỉnh tề từ một phòng bao trên tầng hai chạy xuống, ông ta nhìn cậu hai như vậy đoán chắc đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Khi đến tận phòng xem, ông ta thấy sắc mặt Martha rất ảm đạm, miệng mũi sùi bọt, người đã không biết chết từ bao giờ! Thì ra tối qua mấy tên say khướt này cưỡng ép Martha, không ngừng đổ rượu làm cho cô ấy say, sau đó vì say quá mà cô ấy nôn mửa đến không thở được, cứ thế dưới tình huống không tỉnh táo mà chết ngạt.

Sau khi cậu hai tỉnh rượu vào sáng nay, phát hiện những người khác đã đi trước từ lâu, lúc anh ta nhìn về phía Martha, phát hiện người cô ấy đã cứng... Quản lý Vương đúng là sắp bị cậu hai này làm cho tức chết, chết người là việc lớn, không dễ giải quyết.

Nếu người không chết cũng còn dễ nói chuyện, có thể bồi thường tiền để trấn an, chỉ cần đối phương không làm lớn chuyện, như vậy coi như xong. Nhưng người chết thì phải báo cảnh sát, hơn nữa còn chết một người nước ngoài, chuyện này càng phiền toái.

Ông chủ sau khi biết con trai xảy ra chuyện, lập tức chạy từ vùng khác về, lại tìm người để nhờ vả, tìm luật sư để theo kiện, cuối cùng cũng đem cái chết của Martha xử thành chết ngoài ý muốn, mà cậu hai chỉ tối đa là bồi thường tiền vì chuyện này.

Sau khi chuyện được xử lý xong, ông chủ liền đưa con trai về Hắc Long Giang mấy tháng, yêu cầu anh ta sửa chữa những thói hư tật xấu, nếu không thì đừng quay lại! Trải qua chuyện này, cậu hai cũng biết nếu tiếp tục như vậy chỉ rước họa vào thân, nên cũng biết điều hơn, giúp cha anh ta xử lý thật tốt chuyện làm ăn.

Tại câu lạc bộ thủy thủ, bởi cái chết của Martha, nên không ít

nữ tiếp viên Nga biết chân tướng câu chuyện liền rời đi. Các cô ấy không muốn có kết cục như Martha, đi đâu mà chẳng thể kiếm tiền chứ?

Vì vậy chuyện làm ăn của câu lạc bộ bị xuống dốc trầm trọng, không chỉ kém hơn ban đầu một chút thôi đâu. Sau đó cậu hai muốn đem công chuộc tội, liền chủ động xin cha anh ta cho đến đó để cứu vãn chuyện làm ăn của câu lạc bộ.

Ông chủ xem biểu hiện mấy tháng này của con trai, cảm thấy để anh ta đến rèn luyện cũng tốt, vì vậy đồng ý cho anh ta về quản lý câu lạc bộ. Cậu hai trở về mấy ngày đầu làm việc rất có bài bản, nhưng không bao lâu liền bị những trò ăn chơi trác táng của câu lạc bộ cám dỗ, lại ngựa quen đường cũ, nhanh chóng cùng đánh bè với hội thủy thủ chơi bời.

Nhưng không ngờ, ngay đêm trăng tròn tháng đầu tiên cậu hai trở về, anh ta liền ngã từ cửa sổ tầng ba xuống dưới, vỡ đầu chết. Lúc cảnh sát đến, phát hiện trong phòng còn có một tiếp viên nữ tên Phù Dung, nhưng cô ta đã bị dọa sợ đến nói không ra lời.

Sau đó, Phù Dung ở viện mấy ngày mới tỉnh táo trở lại, theo cô ấy kể, lúc hai người bọn họ đang thân thiết trong phòng ở tầng ba, không hiểu sao trong phòng đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ ngoại quốc...

Sau đó liền nghe cậu hai không ngừng nói với người phụ nữ đó: “Không phải tôi hại chết cô, là bọn họ! Là bọn họ đổ rượu cho cô, Martha tha cho tôi đi, Martha... van cô tha cho tôi đi!”

Nhưng cô gái ngoại quốc đó căn bản không nghe cậu hai nói, hơn nữa còn không ngừng tiến gần tới cậu hai. Cho nên anh ta không chịu nổi sự sợ hãi, liền nhảy từ trên tầng xuống. Lúc này Phù Dung mới nhớ trước đó, câu lạc bộ có một cô gái Nga tên Martha đã chết, mà người trước mặt này mặt mày trắng bệch,

không giống người sống, không phải Martha kia thì còn là ai chứ?

Mặc dù không bị Martha làm tổn thương, nhưng do quá sợ hãi, nên cô ấy mấy ngày không thể nói chuyện được. Sau khi Phù Dung bình phục và xuất viện, liền xin thôi việc. Hơn nữa con trai ông chủ đã chết, ông ta cũng chẳng lòng dạ nào mà xử lý chuyện ở nơi này, vì vậy ông ta giải tán nhân viên và đóng cửa câu lạc bộ.

CHƯƠNG

Không nhiễm một hạt bụi

Nhưng sau đó, những người canh gác của tòa cao ốc cũng nhanh chóng xin nghỉ, bọn họ đều nói cứ đến mười lăm hàng tháng sẽ nhìn thấy Martha đi đi lại lại trong tòa cao ốc, thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng thở dài....

Sau đó, do bảo vệ Lâm đánh nhau với người ta bị hỏng một chân, đang lúc ông ta không có chỗ mưu sinh nên nghe người ta nói, tòa cao ốc lại tìm người gác cổng, chỉ cần dũng cảm là được, tiền lương còn không thấp.

Vì vậy, bảo vệ Lâm tới đây làm người canh gác cổng, cứ như vậy đã làm hai mươi mấy năm. Thực ra cũng không phải do ông ta mệnh cứng rắn, không sợ ma quỷ... mà ông ta biết hồn ma Martha chỉ xuất hiện vào đêm trăng tròn, cho nên mỗi tháng, đến ngày đó nếu tránh được ông ta đều tránh, nhưng quả thực không tránh được, ông ta liền đốt cho Martha chút tiền vàng, khấn mấy câu, vì vậy cũng coi như là sống yên ổn vô sự cùng nhau.

Nhưng mấy năm này luôn có không ít người tò mò, muốn vào xem tòa cao ốc thần bí này có dạng gì, nhưng cuối cùng đều bị ông ta đuổi ra ngoài, ông ta cũng sợ có người ở đây xảy ra chuyện, cho nên bất kể ai tới cũng đều đuổi đi.

Tầm năm 2000, chính phủ đã từng phái người tới tìm ông chủ nơi này, nói là muốn thu mua nơi này, tận dụng hết mức. Nhưng cuối cùng bị ông chủ nơi này cự tuyệt, có lẽ do con trai ông ta chết ở chỗ này, cho nên ông ta không muốn đem bán.

Ai ngờ mấy năm trước, ông chủ nơi này đột nhiên mắc bệnh ung thư qua đời, quyền sở hữu tòa cao ốc này rơi vào tay anh trai ông ta. Nhưng người ta cũng là ông chủ lớn, làm ăn ở nước ngoài, con cháu không có thời gian đến tòa để xử lý vấn đề của tòa cao ốc, vì vậy liền bỏ trống tòa cao ốc này từ đó đến bây giờ...

Lúc ấy những chuyện về tòa cao ốc này vốn không nhiều người biết, sau đó lại càng ít người biết! Mặc dù không ít kẻ hiếu kì, nhưng do bảo vệ Lâm trông nom chặt chẽ, cho nên thỉnh thoảng có người xông vào bị ông ta đuổi ra ngoài, vì vậy tòa cao ốc này càng bị người dân địa phương đồn đại càng nhiều chuyện thần bí.

Nghe người gác cổng kể xong câu chuyện, tôi nghi ngờ nói: “Sau khi cậu hai chết, trong tòa cao ốc có chuyện gì lạ không?”

Lão Lâm gật đầu nói: “Đương nhiên là có, chuyện dọa người nhất thường xảy ra mỗi đêm trăng tròn, Martha sẽ xuất hiện ở trong tòa cao ốc Nga này. Năm đó không ít người canh gác đã gặp hồn ma của cô ấy... Vì chuyện này, lúc đó ông chủ đã tìm không ít cao nhân về bắt ma, đồng thời cũng muốn siêu độ cho cậu hai. Đáng tiếc phần lớn đều là những kẻ lừa đảo, chỉ có một người, sau khi đi vào nhìn quanh bốn phía một chút liền đi ra ngoài, sau lại không biết ông ta đã nói với ông chủ những gì, sau đó nơi này vẫn để không như vậy.

Lúc này chú Lê liền lên tiếng xin người gác cổng cùng chúng tôi vào tòa cao ốc tìm hai người mất tích, may ra tìm được bọn họ trước khi sự việc xấu nhất có thể xảy ra.

Bảo vệ Lâm do dự một lúc, liền xoay người lại sau tường lấy ra

một chuỗi chìa khóa phòng: “Hai thằng nhóc này, chẳng thể làm người bớt lo, đi đâu mà không chơi được? Sao phải tới cái nơi quỷ quái này...”

Chúng tôi thấy bảo vệ Lâm đồng ý, liền vội vàng đi theo ông ta, bắt đầu tìm từng gian từng gian phòng. Kết quả, tôi rất nhanh nhận ra tốc độ mở khóa phòng bằng chìa khóa của lão Lâm còn không nhanh bằng tốc độ mở khóa của Đinh Nhất.

Dĩ nhiên điều này không thể trách ông ta, mặc dù ông ta đã ở đây hơn hai mươi năm, nhưng trừ việc thỉnh thoảng quét dọn hành lang ra, còn lại những căn phòng này đều không dùng gì đến, nên không mở ra bao giờ.

Mở một gian phòng đã phủ bụi hơn hai mươi năm cũng không phải chuyện hay ho gì, không khí mù mịt, đầy bụi đến dọa người, ở đây đã lâu không có người vào. Huống chi chúng tôi muốn mở đến mấy chục phòng, nhớ lại thật không có gì hay ho cả.

Để tiết kiệm chút thời gian, lão Lâm giao chìa khóa cho chúng tôi, sau đó tôi với Đinh Nhất chia nhau mở các căn phòng ở tầng một, sau đó chú Lê và bảo vệ Lâm sẽ vào mỗi căn phòng để xem có chuyện gì bất thường không? Loại chuyện ăn bụi này, để hai ông lão này làm đi.

Chờ chúng tôi vất vả đem mấy chục cái chìa khóa lần mở các phòng, đến khi các căn phòng đều được mở ra thì cũng đã mất hai tiếng. Nhưng đáng tiếc, tầng một, trừ căn phòng mà lúc trước chúng tôi đã vào kia, còn lại đều phủ bụi từ lâu, từ lúc đầu được khóa lại đã không còn ai bước vào nữa.

Lúc này tôi đột nhiên nhớ tới lúc đó lão Lâm kể Martha chết ở một căn phòng trên tầng hai, có lẽ vấn đề là ở tầng hai này chứ? Vì vậy chúng tôi liền đi lên tầng hai, sau đó hỏi lão Lâm căn phòng mà cô gái Nga kia đã chết là phòng nào?

Nhưng lần nãy lão Lâm khổ sở nói: “Tôi cũng thật không biết nhiều, mặc dù lúc đó tôi hằng ngày đều tới đây chơi, nhưng lúc ấy tôi cũng không có mặt tại hiện trường, ước chừng chỉ biết là ở căn phòng nào đó ở tầng hai thôi...”

Vậy cũng hết cách, chúng tôi chỉ có thể dùng biện pháp vừa rồi để tìm ra thôi, nhưng lúc tôi dùng chìa khóa mở phòng 2025, rõ ràng có cảm giác gian phòng này khác thường.

Đây là một gian phòng bao giống như những gian phòng trước chúng tôi đã mở ra. Điểm bất đồng duy nhất là căn phòng này vô cùng sạch sẽ, đừng nói là bụi bặm, ngay cả mạng nhện cũng không có, không có chút nào giống với căn phòng đã bị bỏ không hai mươi mấy năm.

Lúc chúng tôi vào căn phòng, la bàn trong tay chú Lê nhanh chóng có phản ứng, hiển nhiên nơi này có khí tức khác biệt với các gian phòng khác. Vì vậy tôi theo vào xem một chút cách bài trí trong phòng, thấy nơi này đều là đồ cao cấp.

Salon này làm bằng da thật, đừng nói là ở thời điểm đó, ngay cả bây giờ nó cũng không phải đồ thường. Nếu như chỗ này không xảy ra chuyện, có khi nó đã trở thành một thiên đường chốn trần gian khác rồi…

“Nghe nói Martha cuối cùng chết trên salon này…” Lão Lâm cúi đầu khẽ nói.

Tôi thấy ông ta đứng ở cửa không muốn đi vào, hiển nhiên đối với nơi này hơi kiêng kỵ. Vì vậy tôi liền thuận miệng hỏi: “Năm đó, sau khi chuyện này xảy ra, lúc ấy còn có mấy thủy thủ cùng hại chết Martha đúng không ạ? Bọn họ có phải ngồi tù không?”

Lão Lâm lắc đầu nói: “Không... Thủy thủ vốn đi phiêu bạt khắp nơi, quanh năm lênh đênh trên biển, chủ yếu là làm việc trên du thuyền nước ngoài, những người đó sao dám trở lại nữa?”

Chú Lê xem đồng hồ nói: "Thừa lúc bây giờ là ban ngày, dương khí đang thịnh, chúng ta nắm bắt chút thời gian đi lên tầng ba xem một chút đi? Nếu chúng ta tìm hết một lượt các phòng đều không thấy hai người kia, vậy chắc chắn họ đã ra ngoài."

CHƯƠNG

Trận pháp câu hồn

Sau đó chúng tôi liền đi đến tầng ba, nhưng phát hiện nơi này rất âm u lạnh lẽo, lão Lâm cũng nói, tầng ba vẫn luôn như vậy, rất nặng nề, cho nên ông ta một tháng cũng chẳng lên đây lấy một lần.

Lão Lâm nói cũng đúng, nơi này thực sự âm khí nặng, nhưng Martha không phải là chết ở tầng hai sao? Tại sao tầng ba lại có âm khí nặng như thế?

Tôi hơi nghi hoặc nhìn mỗi căn phòng tầng ba, chẳng lẽ là cậu hai, sau khi bị Martha dọa sợ quá nhảy lầu thì ở đây, âm hồn không tiêu tán? Lúc này chú Lê thấy tôi mặt đầy nghi hoặc, liền nói với tôi: "Suy nghĩ nhiều vô ích, trước tiên mở cửa các phòng rồi hãy nói..."

Sau đó, tôi với Đinh Nhất không thể làm gì khác hơn là dùng chìa khóa mở cửa từng phòng, nhưng khi mở đến phòng 3018, tôi rõ ràng nghe được âm thanh chuyển động của chìa khóa, nhưng khi đẩy cửa ra, lại phát hiện cửa không nhúc nhích?

Vì vậy tôi hơi kinh ngạc "ôi" một tiếng, Đinh Nhất đang mở cửa quay lại hỏi tôi sao thế? Tôi nghe vậy nói với anh ta: "Không có chuyện gì, có thể tôi cầm nhầm chìa khóa."

Nhưng tôi nhanh chóng phát hiện, chìa khóa tôi vừa cắm vào

đúng là chìa khóa của ổ khóa đó, bởi vì những chìa khóa khác đều không vừa chứ đừng nói là có thể xoay được. Nếu chìa khóa không phải vấn đề, vậy chỉ có thể là gian phòng này có vấn đề.

Đinh Nhất thấy tôi không đẩy được cửa phòng ra, đi tới bên người tôi, sau đó rút chìa khóa ra nhìn một chút, sau đó anh ta lại cắm chìa khóa vào thử một chút, tiếp đó quay đầu nói với tôi: "Khóa phòng hẳn là bị khóa từ bên trong"

Tôi nghe vậy liền hưng phấn nói: "Liệu có phải bọn Lưu Minh và Lý Phong không?"

Đinh Nhất lắc đầu một cái nói: "Có thể không phải họ đâu, bọn họ tự khóa trái mình ở đây làm gì? Bế quan tu luyện à?"

"Ai biết được? Cứ mở cửa ra trước rồi nói" Tôi bất đắc dĩ nói.

Nhưng không ngờ tôi không mở được cửa này mà cả Đinh Nhất cũng không mở ra được! Anh ta dùng cách của mình mà cũng không mở được, cuối cùng liền định dùng chân đạp mạnh. Lão Lâm đứng sau thấy vậy liền vội ngăn lại nói: "Ấy ấy! Chàng trai trẻ ơi, cậu chớ đạp hư cửa, đây đều là cửa làm bằng gỗ thật đấy, hỏng rồi tôi không bồi thường nổi đâu..."

Tôi cũng cảm thấy có vẻ khó, vì vậy liền quay đầu nói với chú Lê: "Chú qua đây xem chút có chuyện gì xảy ra đi?"

Chú Lê lúc này mới chậm rãi đi tới, sau đó làm dấu chớ lên tiếng với chúng tôi, sau đó chú ấy áp mặt vào cánh cửa lắng nghe, rồi nhẹ giọng nói với chúng tôi: "Cháu nghe đi... Bên trong chắc chắn có người."

Đinh Nhất vừa nghe vậy liền tới dán lỗ tai lên cửa cùng chú Lê để lắng nghe: "Đúng, bên trong có tiếng hô hấp, hơn nữa còn rất lớn... chắc có người sống."

"Báo cảnh sát ngay đi chứ?!" Tôi sốt ruột nói.

Lão Lâm nghe vậy liền khoát tay lia lịa nói: “Không được, không được, chuyện chưa rõ ràng, vạn nhất không phải thì sao?”

Tôi vừa nghe ông ta nói không được thì liền tức giận nói: “Vậy thì đạp cửa! Báo cảnh sát và đạp cửa vào, dù sao cũng phải chọn một chứ? Như thế này đi, nếu cửa bị hỏng, chúng cháu sẽ bỏ tiền sửa, được không?”

Lão Lâm vừa nghe tôi bảo sẽ bỏ tiền sửa liền hơi dao động, tôi liền lập tức nói với Đinh Nhất: “Đạp cửa đi!” Tôi không muốn để ông ta có cơ hội do dự nữa.

Đinh Nhất là ai? Anh ta cũng sớm không nhịn được, nhấc chân đạp một cước, chỉ nghe “ầm” một tiếng, cửa gỗ liền bị anh ta đạp hỏng. Tôi nhìn cửa đã lộ ra một cái khe, liền lập tức muốn đẩy cửa ra, nhưng đột nhiên tôi cảm thấy bên trong có một lực lớn đẩy mạnh lại, cửa liền đóng lại lần nữa.

Lần này cả hai chúng tôi đều bị ép lại? Đây là tình huống gì? Thứ bên trong thật cố chấp, có chết cũng không mở cửa đúng không? Được, hôm nay ông đây sẽ cho mi biết thế nào là bùng nổ!

Nghĩ vậy, tôi quay đầu nói với lão Lâm: “Chú có búa ở đó không? Chùy cũng được! Hôm nay cháu không phá cửa này ra không được.”

Mặt lão Lâm biến sắc, lập tức lắc đầu nói: “Không có gì cả.”

Cuối cùng, chú Lê ngăn tôi lại nói: “Chớ phí sức lực, thứ bên trong không dám ra ngoài hẳn trong đó là chỗ nấp duy nhất của nó lúc ban ngày, cho nên trời chưa tối thì cửa này không thể mở ra được...”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tôi tức giận nói.

Chú Lê nghe vậy, mặt bình tĩnh nói: “Chờ trời tối...”

Không còn cách nào, chúng tôi cuối cùng không thể làm gì hơn

là đợi ở ngoài, trước tiên về phòng của lão Lâm ăn cơm. Theo chúng tôi phân tích, người ở tầng ba kia có đến tám chín mươi phần trăm là cậu hai bị ngã vỡ đầu kia, phỏng chừng anh ta cũng chết không cam lòng, hơn nữa anh ta cũng chết vào đêm trăng tròn...

Vì vậy chúng tôi thương lượng một chút, sau khi trời tối, bất kể cậu hai kia có lợi hại thế nào, chúng tôi cũng phải chắc chắn Lưu Minh và Lý Phong rốt cuộc có phải ở trong phòng kia không, bất kể thế nào cũng phải cứu được hai người đó.

Khi trời tối, lão Lâm nói thế nào cũng không cùng chúng tôi đi lên tầng, ông ta ném chìa khóa cho chúng tôi nói: "Buổi tối tôi chưa bao giờ lên tầng ba, tự các anh đi đi."

Tôi thấy ông ta thực sự rất sợ, cũng không làm cho người khác khó chịu, dù sao ông ta đi lên cũng không giúp được gì, lớn tuổi như vậy rồi mà lại sợ hãi nữa thì sẽ rất phiền toái... Vì vậy chúng tôi cho ông ta về chỗ ở trước, dặn ông ta nếu nghe thấy âm thanh gì cũng đừng sợ hãi, cũng chớ đi ra.

Lần nữa lên tầng ba, bầu không khí chung quanh vô cùng âm lãnh, không cần chú Lê nói chúng tôi cũng biết nơi này có ác ma oán khí ngất trời. Chẳng qua là có một chút không nghĩ tới, nếu như nói cậu hai bị hồn ma của Martha báo thù, thì sao anh ta lại có oán khí lớn như vậy? Là có người hại chết anh ta trước ư?

Tôi nói nghi vấn của mình với bọn chú Lê, bọn họ cũng cảm thấy khả năng rất nhỏ ác ma này là cậu hai, nhưng nếu như không phải cậu hai thì tại sao nó lại ở tầng ba mà không phải tầng hai?

Mặc dù từ đầu đến cuối có điểm này không giải thích được, chúng tôi sống chết gì cũng nên mở được căn phòng kia ra trước đã, nhưng cuối cùng chúng tôi hơi giật mình, đó là ban ngày chúng tôi làm thế nào cũng không mở được cánh cửa này, nhưng ban

đêm nó lại tự mở.

Đinh Nhất thấy vậy liền bảo chúng tôi đứng lại, mình anh ta qua xem trước... Tình huống trong căn phòng này lại một lần nữa nằm ngoài dự liệu, bên trong phòng lại có trận pháp được bố trí bằng dây đỏ và chuông đồng, nhìn trận pháp này chính là trận pháp câu hồn.

Chú Lê thấy vậy mặt liền biến sắc: “Nơi này do cao nhân bố trí, âm hồn bị kẹt trong trận pháp này thời gian dài sẽ biến thành ác ma, cho dù lúc còn sống anh ta là người tốt hay kẻ xấu đi nữa... Làm như vậy thực sự hơi tổn âm đức.”

“Vậy ở đây câu hồn ai?” Tôi mặt đầy băn khoăn hỏi.

CHƯƠNG

Lâm Hải là ai

Chú Lê cười lạnh một tiếng nói: "Xem một chút sẽ biết." Nói xong chú ấy liền đi vào trong trận, lấy xuống một tờ giấy vàng treo ở trận, trên đó viết ngày tháng năm sinh của một người tên Tiết Vũ, nhìn tuổi tác có lẽ thực sự là cậu hai.

"Ai sẽ câu hồn anh ta chứ? Hơn nữa còn vây ở chỗ này, không phải là muốn biến anh ta thành ác ma ư?" Tôi nghi hoặc nói.

Chú Lê nhún vai nói: "Chắc không phải do cha anh ta làm, làm như vậy nhất định là có hận ý sâu đậm với tên Tiết Vũ, nên muốn anh ta vĩnh viễn bị vây ở đây... không bao giờ siêu sinh."

Tôi nhìn trận pháp này một chút, sau đó hỏi chú Lê: "Vậy sao cái tên Tiết Vũ kia không ở trong trận pháp này chứ?"

Chú Lê đang nghiên cứu bát tự* của Tiết Vũ ở trên tay, nghe tôi hỏi vậy liền nói: "Hẳn là bị người khác phá rối... Hai đứa cẩn thận một chút, Tiết Vũ bây giờ có thể đang du đãng khắp nơi trong tòa cao ốc này cũng nên."

* Bát tự: Ngày sinh tháng đẻ.

"Vậy Lưu Minh và Lý Phong kia thì sao? Hai người đó chạy đi đâu?" Tôi hỏi.

Lúc này Đinh Nhất chỉ mặt đất chỗ góc tường nói: "Nơi này

chắc chắn trước đó có người…”

Tôi đi nhanh tới xem, phát hiện dấu vết trên đất giống như có hai người đã từng ngồi ở chỗ này, hơn nữa một trong hai còn tè dầm! Lá gan nhỏ như vậy còn làm chương trình livestream tiết mục kinh dị.

Chú Lê thấy vậy cũng than thở nói: “Đi thôi, chúng ta bỏ chút thời gian đi ra ngoài tìm chút, đoán chừng hai người kia ở ngay trong tòa cao ốc này.”

Tôi thấy trong tay chú Lê vẫn cầm bát tự của Tiết Vũ, liền hỏi chú ấy có thể đem hồn vía của Tiết Vũ gọi về trước hay không?

Nhưng chú Lê lắc đầu nói: “Cái này không được! Nhưng lát còn có chỗ dùng.”

Sau đó ba người chúng tôi liền rời khỏi căn phòng bị bày trận đó, đi ra hành lang tầng ba. Bởi vì sợ bọn người Lưu, Lý do sợ hãi mà chạy lung tung để ẩn trốn, nên tôi liền ở ngoài hành lang la lớn: “Lưu Minh! Lý Phong! Các anh ở đâu? Chúng tôi tới cứu các anh đây, nghe được thì đáp một tiếng để chúng tôi biết các anh đang ở đâu được chứ?”

Nhưng tôi gọi rất lâu, mà trong tòa cao ốc yên tĩnh không có tiếng trả lời, hai người bị dọa sợ kia không rõ đang ở đâu chứ? Ngay lúc này, tầng hai đột nhiên truyền tới tiếng hét thảm…

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau một cái, liền lập tức chạy xuống. Khi chúng tôi tới tầng hai, liền thấy trên mặt đất ngoài hành lang có một vết máu kéo dài, mới vừa nãy chắc có người bị tập kích ở đây.

Tôi liền hết sức nóng lòng, trong đầu nghĩ Lưu Minh và Lý Phong ngàn vạn lần đừng chết. Nếu không chúng tôi đi chuyến này thật công cốc. Chúng tôi theo vết máu đi tới phòng 2025, đẩy cửa nhìn liền phát hiện một người đàn ông mặc áo phông sọc nằm sấp

trên mặt sàn.

Nhìn quần áo mà người đó mặc chúng tôi đoán là Lưu Minh. Có thể thấy tình trạng bây giờ của anh ta không tốt lắm, nhưng tôi không cảm nhận được tàn hồn của anh ta, điều này chứng minh anh ta vẫn còn sống.

Vì vậy tôi nhanh chóng chạy tới xem tình hình anh ta, đem anh ta lật qua một cái, phát hiện bụng trái anh ta có một vết thương đang chảy máu. Tôi vội vàng lấy tay chặn lại, sau đó quay đầu nói với Đinh Nhất: “Mau gọi 120!”

Đinh Nhất vừa móc điện thoại di động ra, liền cảm giác sau lưng có một trận gió lạnh ùa đến, anh ta liền lách người, một chiếc chao đèn kim loại cổ điển đập vào vách tường, mới vừa rồi, nếu không phải Đinh Nhất kịp thời né tránh được, vậy thì chắc chắn vỡ đầu.

Chú Lê thấy chúng tôi bên này có chuyện xảy ra liền đi tới, nhưng cửa phòng đột nhiên đóng lại, đem chúng tôi và chú Lê tách ra hai bên cửa... Đinh Nhất thấy tình trạng này, lập tức lấy con dao bạc ra, nhìn quanh bốn phía.

Tôi một tay đỡ Lưu Minh, một tay lấy răng thú trước ngực ra, không ngờ ngay lúc đó, tôi đột nhiên cảm giác cổ bị kéo một cái, bị một lực đẩy văng tới bên tường, không thở nổi...

Đinh Nhất thấy vậy lập tức muốn qua cứu tôi, lại bị một quầng sáng trắng ngăn trở, cẩn thận nhìn một chút hóa là là một người phụ nữ Nga. Mà người đang bóp cổ tôi chính là Tiết Vũ mặt đầy sát khí, cũng chính là cậu hai mà lão Lâm đã kể.

Nhìn thấy Đinh Nhất bị ma nữ ngăn không đi qua được, trong lòng tôi trầm xuống, trong đầu nghĩ, oán quỷ này hôm nay muốn bóp chết tôi ư? Tôi với anh ta không thù không oán! Nhưng tôi một chữ cũng không kêu ra được, chỉ có thể phí công lấy tay muốn đẩy

bàn tay đang bóp cổ mình ra.

Đáng tiếc đây không phải người thật, tôi căn bản không đụng được đến anh ta, trong lúc hoảng loạn, tôi lôi răng thú ra, chỉ nghe thấy Tiết Vũ hú lên một tiếng quái dị, sau đó liền ném tôi xuống đất...

Tôi liền ho khan một lúc, mới đứng dậy được, lúc này Đinh Nhất đã tránh được ma nữ ngăn trước mặt để chạy đến chỗ tôi, anh ta lo lắng hỏi: "Cậu thế nào rồi?"

Tôi khoát tay nói: "Không có chuyện gì! Mới vừa rồi thiếu chút nữa bị cậu hai kia bóp chết..."

Hai con ma thấy tấn công không thành, đang muốn cùng nhau nhào đến thì ngay lúc này đột nhiên tôi nghe thấy những tràng tiếng Phạn lượn lờ, sau đó cửa liền bị một sức lực mạnh mẽ đẩy ra, chú Lê tay bấm quyết, miệng đọc tiếng Phạn, hoành tráng xuất hiện trước mặt chúng tôi.

Sau khi thấy chú Lê, tôi cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, lão già này hiếm thấy được một lần đáng tin như vậy! Chú ấy vừa đọc vừa đi tới bên này, trên người có kim quang thoáng hiện. Hai con ma kia thấy được lập tức lui về phía sau, không muốn bị kim quang chiếu đến.

Lúc này nghe chú Lê cáu kỉnh nói: "Đã là ma rồi, nên đi theo đường âm dương, tiến vào luân hồi, hai người sao lại ở chỗ này đả thương tính mạng con người?"

Cậu hai nghe được, mặt đầy tức giận nói: "Các người đều không phải người tốt. Tất cả đều là người mà Lâm Hải phái tới hành hạ chúng tôi! Tôi muốn các người chết hết đi!"

Mấy người chúng tôi nghe vậy, lòng tràn đầy nghi ngờ, căn bản không hiểu Tiết Vũ đang nói là ý gì, vì vậy tôi liền hỏi anh ta: "Ai là Lâm Hải? Chúng tôi không biết người này!"

“Chết tiệt! Ban ngày các người còn ở cùng một chỗ với ông ta, bây giờ lại không nhận ư?” Cậu hai ương bướng nói.

Tôi vừa nghe anh ta nói ban ngày ở chung một chỗ liền nghĩ ngay ra Lâm Hải này là lão Lâm? Vì vậy vội vàng hỏi anh ta: “Anh nói là người gác cổng ư? Hôm nay chúng tôi mới biết ông ta.”

“Ta không cần biết các người biết ông ta lúc nào! Hôm nay các người đều có đi mà không có về.”

Lúc này, Martha nãy giờ vẫn im lặng liền lên tiếng: “Đừng nói nhảm nữa, Lưu Minh sắp chết rồi, chúng ta phải cứu cậu ta...”

“Cứu... Lưu Minh?” Tôi giật mình nói

Lần này đến phiên ba người chúng tôi trợn tròn mắt, bây giờ chỗ này ai không muốn cứu người chứ? Chú Lê nhìn tình hình khẳng định còn có chuyện, vì vậy liền lập tức nói với hai con ma: “Chúng tôi tới là để cứu Lưu Minh và Lý Phong.”

CHƯƠNG

Giết người diệt khẩu

Sau khi nghe chú Lê nói vậy, Martha quay đầu nói với Tiết Vũ: “Bọn họ là kẻ lừa gạt! Không thể tin lời bọn họ được.”

Ba chúng tôi nhất thời không biết nói gì, tôi nghĩ tới Lý Phong ở ngoài không biết sống chết, nên không nhịn được nói: “Lừa gạt các người làm gì! Chúng tôi thật sự muốn cứu họ, bây giờ Lý Phong còn ở ngoài kia, tình cảnh của anh ta rất nguy hiểm!”

Martha nghe vậy liền ra lệnh cho Tiết Vũ: “Anh ra ngoài cứu Lý Phong, ba người họ cứ giao cho tôi!”

Tiết Vũ không yên lòng nói: “Tôi sợ cô không đối phó được ba người bọn họ...”

Ba chúng tôi đứng bên nghe mà dở khóc dở cười, đây là tình huống gì vây? Hai con ma kia chẳng phải là như nước với lửa à? Nhưng nhìn tình hình này lại giống như hai người họ cùng một phe thế?

Bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn, tôi đành nhịn xuống nói với Martha: “Chúng tôi đúng là đến cứu người, cô nhìn tình hình của Lưu Minh đi, nếu không gọi xe cứu thương đến thì anh ta nhất định sẽ chết!”

“Các người thật sự không phải cùng phe với Lâm Hải à?”

Martha nghi ngờ hỏi.

“Không phải...” Tôi biểu hiện vô cùng chân thành nói.

Ngay lúc này, Lưu Minh trên mặt đất đột nhiên tỉnh lại, tôi vội vàng qua đỡ anh ta ngồi dậy, sau đó hỏi anh ta thấy thế nào rồi? Sắc mặt Lưu Minh tái nhợt nhìn về phía chúng tôi nói: “Các anh là ai?”

“Chúng tôi được ông chủ anh thuê tới tìm các anh.” Tôi thành thật nói.

Lưu Minh nghe vậy, sắc mặt ít nhiều hơi hoà hoãn nói: “Ông chủ biết chúng tôi xảy ra chuyện ư?”

Tôi gật đầu một cái nói: “Các anh đã mất tích một tuần rồi... Ông ta không liên lạc được với các anh, nghi ngờ các anh đã xảy ra chuyện gì rồi, nên tìm chúng tôi đến giúp.”

Lưu Minh nghe xong, chật vật nuốt nước miếng nói: “Chúng tôi bị người gác cổng nhốt vào nhà giam tầng hầm dưới lòng đất, chính Martha cứu chúng tôi ra ngoài...”

Chúng tôi nghe xong, nhìn nhau một cái, chuyện này thật quá kịch tính rồi! Lão Lâm giả bộ là một người đàng hoàng ở cùng chúng tôi một ngày, hóa ra ông ta mới là siêu cấp đại boss phía sau tất cả ư?

Nhưng lúc này chúng tôi không còn thời gian nghe bọn họ giải thích, cứu mạng người mới quan trọng, bây giờ Lưu Minh bị thương như vậy, Lý Phong cũng không rõ tung tích, không tìm được Lý Phong thì chuyện này còn chưa xong.

Ngay lúc đó, Tiết Vũ chợt như cơn gió chạy ra ngoài, anh ta nói phải đi tìm Lâm Hải để báo thù... tôi xem tình huống lúc này, trước hết bảo Đinh Nhất gọi 120, Lưu Minh cứ tiếp tục chảy máu như vậy thì có thể sẽ chết mất.

Sau đó Martha nói với chúng tôi, người thực sự hại chết mình không phải là Tiết Vũ mà là Lâm Hải! Cũng chính là người gác cổng...

Thì ra năm đó Lâm Hải hay ra vào câu lạc bộ, ông ta đã sớm nhìn trúng Martha. Nhưng cô ấy chỉ khiêu vũ, không làm tiếp viên, cho nên cô ấy lúc nào cũng dứt khoát cự tuyệt Lâm Hải.

Nhưng ông ta vẫn chưa từ bỏ ý định, một hôm, thừa dịp cùng Tiết Vũ và mấy thủy thủ nước ngoài uống rượu say, liền cố ý nói với mấy người bọn họ là không ai có thể theo đuổi được Martha.

Lúc ấy Tiết Vũ đã say rượu nên lập tức không phục nói, anh ta có tiền, không có người đàn bà nào mà anh ta không theo đuổi được hết, vì vậy anh ta bảo quản lý gọi Martha đến bồi rượu. Chuyện về sau cũng không khác lắm so với những gì Lâm Hải kể, Martha trực tiếp từ chối quản lý.

Sau đó Lâm Hải cố ý chọc giận Tiết Vũ, nói anh ta là một người nhu nhược, ngay cả một cô ả người Nga cũng không giải quyết được! Khi đó men rượu bốc lên, Tiết Vũ liền trực tiếp dẫn người đến lôi Martha vào phòng bao uống rượu.

Nhưng uống một lúc, Tiết Vũ liền say đến bất tỉnh nhân sự, người hãm hiếp Martha là Lâm Hải và mấy thủy thủ kia. Thật ra sau khi xong chuyện, Lâm Hải đã phát hiện Martha hơi bất thường, ông ta xem hơi thở mới phát hiện cô ấy đã chết.

Sau khi biết mình gây họa, Lâm Hải thấy những người khác đều không tỉnh táo, liền thừa dịp trời còn chưa sáng đã vội vã rời khỏi câu lạc bộ thủy thủ. Tiếp đó mấy thủy thủ nước ngoài kia cũng lần lượt tỉnh lại, sau đó cũng phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng... Nhưng bọn họ đều lựa chọn im lặng rời đi.

Chỉ còn kẻ say đến hồ đồ là Tiết Vũ, trí nhớ duy nhất của anh ta là chính anh ta đã kéo Martha vào phòng, nhưng anh ta vừa mở

mắt thì đã thấy Martha chết ở bên cạnh... Đừng nói là người khác, ngay cả chính anh ta cũng nghĩ Martha bị anh ta chuốc rượu mà chết.

Vì chuyện này, cha Tiết Vũ đã tốn không ít tiền, còn đưa anh ta về quê mấy tháng. Nhưng thời điểm anh ta trở lại câu lạc bộ thủy thủ lần nữa, trong lúc vô tình gặp được Lâm Hải đi chơi về.

Thật ra lúc đó Tiết Vũ cũng không nhớ đêm đó có Lâm Hải trong phòng bao, nhưng Lâm Hải có tật giật mình, ông ta cảm thấy Tiết Vũ sớm muộn gì cũng sẽ nhớ tới ông ta...

Ông ta có chơi thân với một người phục vụ ở câu lạc bộ tên Phù Dung, ông ta bảo cô ấy hẹn Tiết Vũ đến phòng bao trên tầng ba, sau đó Lâm Hải đã bóp chết Tiết Vũ, rồi đem anh ta ném xuống từ tầng ba. Sau đó, Phù Dung nói dối là đã nhìn thấy hồn ma của Martha, nói Tiết Vũ bị hồn ma làm sợ đến nhảy lầu.

Sau khi câu lạc bộ thủy thủ đóng cửa, nơi này trở thành một tòa cao ốc hoang phế, mà hồn phách của Tiết Vũ và Martha cũng luôn bị vây khốn ở đây. Hai hồn ma du đãng kia cả ngày ở trong tòa cao ốc trống trải này, nhưng chưa từng gặp mặt, cho đến một ngày có người sống tới đây, dương khí dồi dào, lúc đó hai con ma mới phát hiện ra sự tồn tại của nhau.

Sau khi Tiết Vũ biết được sự thật liền hóa thành ác ma, dọa tất cả những người gác cổng chạy mất. Nhưng bọn họ không ngờ tới, người gác cổng cuối cùng lại là Lâm Hải. Chẳng qua lúc đó Lâm Hải đã không còn phong thái khi xưa, không những vô cùng chán nản, lại còn bị què một chân...

Thì ra sau khi Tiết Vũ chết, Lâm Hải mang theo Phù Dung rời đi nơi khác, ở bên ngoài tiêu dao mấy năm, đáng tiếc, sau đó ông ta vì đánh bạc quá độ mà bị đánh cho tàn phế một chân, từ đó không thể làm thủy thủ nữa. Phù Dung thấy Lâm Hải đã bị què, một đêm

liền cuỗm toàn bộ tiền của ông ta rồi chạy theo một người khác tới Hồng Kông.

Quả thực sống không được, Lâm Hải liền nghe nói tòa cao ốc Nga này tuyển người gác cổng, điều kiện không có gì, chỉ cần to gan là được, hơn nữa tiền lương không thấp, còn có nơi ở.

Lâm Hải suy nghĩ một chút thấy phần lớn tiền tích cóp đều tiêu tốn hết ở đây, bây giờ trở lại cũng không tệ, vì vậy liền đi tới đây làm người gác cổng. Ông ta tự cho rằng mình giết hai người kia ở đây, thì hẳn là quỷ thần cũng chẳng sợ nữa.

Nhưng ông ta không ngờ, tháng trăng tròn đầu tiền đã gặp hồn ma đã biến thành ác ma của Martha và Tiết Vũ, mặc dù đêm đó Lâm Hải may mắn tránh được một kiếp, nhưng ông ta biết chuyện này nếu không giải quyết, công việc này của mình cũng không thể làm được.

Cũng may năm xưa đi biển, ông ta có bái một thủy thủ làm sư phụ, người kia cũng thấy Lâm Hải rất hợp duyên, cho nên mấy năm bọn họ luôn đi cùng nhau.

CHƯƠNG

Sự thực phía sau chân tướng

Người thủy thủ kia có bản lĩnh hơn người, đó chính là có thể bắt ma quỷ!

Bọn họ luôn sống trên biển nên khó tránh việc thỉnh thoảng gặp một ít chuyện bất thường, chỉ cần có người thủy thù kia ở đó thì không có chuyện gì ông ta không thể giải quyết. Sau đó sức khỏe lão thủy thủ xảy ra chút vấn đề, ông ta rời biển lên bờ.

Bởi vì trên thuyền, quan hệ của hai người họ tốt nhất, lại luôn kính thầy yêu trò, cho nên Lâm Hải vẫn không cắt đứt liên lạc với lão ta. Bây giờ ông ta gặp phải chuyện ma quỷ, trừ đi tìm sư phụ ra, cũng không có người nào có thể giúp được.

Khi Lâm Hải đến nhà sư phụ thì lão ta đã không thể đi lại được nữa, vừa thấy lão ta, ông ta đã quỳ xuống bên giường. Người thủy thủ già thấy sắc mặt Lâm Hải hơi u tối, liền hỏi ông ta có phải gặp chuyện gì không.

Vì vậy ông ta liền đem chuyện làm người gác cổng lại gặp phải ma kể cho lão ta nghe, lão ta nghe xong thở dài một tiếng nói:"Tình huống của thầy bây giờ con cũng thấy rồi, đi qua giúp con là không thể, nhưng thầy có thể nói biện pháp, con trở về làm theo lời thầy sẽ không sao nữa!"

Sau đó Lâm Hải được sư phụ dạy bày trận vây khốn ác ma, mặc dù không thể hoàn toàn giải quyết vấn đề, nhưng tòa cao ốc này bình thường không người qua lại, chỉ cần ác ma bị giam cầm ở trong một căn phòng, hơn nữa không bao giờ mở cửa phòng ra thì đừng nói hai mươi năm, đến một trăm ba mươi năm cũng không thành vấn đề.

Lâm Hải sau khi trở về, cứ dựa theo biện pháp sư phụ đã giảng dạy, ở căn phòng trên tầng ba, nơi Tiết Vũ xảy ra chuyện kia bày trận câu hồn, hơn nữa, trước đó có chơi bời với anh ta, nên ông ta biết bát tự của Tiết Vũ, vì vậy không tốn chút sức đã có thể vây Tiết Vũ ở căn phòng tầng ba kia.

Đối với Martha, Lâm Hải không biết bát tự của cô ấy, cho nên chỉ có thể mặc cô ấy du đãng trong tòa cao ốc này. Nhưng lệ khí của cô ấy không nặng lắm, cũng không hóa thành ác ma, hơn nữa Lâm Hải lại đang học từ sư phụ ông ta một ít bùa chú đuổi ma quỷ, vì vậy Martha cũng không thể làm gì ông ta.

Thật ra ban đầu Lâm Hải không cố ý hại chết Martha, cho nên trong lòng ông ta vẫn hơi áy náy với cô ấy, vì vậy đã nhiều năm nay, ông ta vẫn thường xuyên quét dọn căn phòng cô ấy đã chết, để cô ấy ở trong đó được thoải mái một chút... Hơn nữa ông ta sống một mình trong tòa cao ốc này cũng cảm thấy vô cùng tịch mịch, vì vậy có chuyện hay không có chuyện cũng thỉnh thoảng đến tìm Martha nói chuyện.

Martha căn bản không làm gì ông ta.

Những năm này, có không ít người trẻ muốn vào thám hiểm tòa cao ốc này, cuối cùng đều bị Lâm Hải đuổi đi. Bởi vì không có nhiều người biết nội tình cho nên người ta càng đồn thổi nhiều câu chuyện tà ma về nơi này, nhưng lại không có truyền thuyết nào là chân tướng sự việc...

Ai ngờ một tuần trước, Lưu Minh cùng Lý Phong đột nhiên xông vào, bởi vì hai người này rất có kinh nghiệm trong việc vào các tòa nhà bỏ không, cho nên họ đã vào được tòa cao ốc mà không làm kinh động đến Lâm Hải.

Thật ra trong video, đoạn Lưu Minh và Lý Phong mất tích là giả, là do lúc Lưu Minh nhìn thấy người xem trên mạng nói trong phòng cửa mở hé hình như có một người phụ nữ, nên lúc đó họ nhất thời cố ý hù dọa người xem trên mạng.

Đầu tiên Lưu Minh tiến vào căn phòng kia, làm bộ như bị nhốt bên trong, sau đó Lý Phong giả bộ kinh hoàng thất thố như đang muốn chạy trốn... Nhưng ngay lúc Lý Phong vừa xoay người chạy, lại bị người từ phía sau đánh ngã xuống đất.

Lưu Minh vẫn luôn trốn bên trong phòng còn đang lo bố trí hiện trường, nghe được ngoài cửa có tiếng kêu rên, nhưng không dám lập tức đi ra, bởi vì anh ta không rõ có phải Lý Phong cố ý làm ra vẻ huyền bí không.

Lúc này Lưu Minh liền nhớ tới mình mở kênh livestream ra là được mà, vì vậy anh ta liền bấm mở kênh livestream, nhưng phát hiện livestream đã ngừng, lúc này Lưu Minh liền đẩy cửa ra ngoài. Nhưng anh ta không biết, Lâm Hải đã chờ anh ta ở cửa từ lâu, sau khi Lưu Minh ra ngoài liền bị Lâm Hải dùng khăn ngâm thuốc mê làm ngất...

Sau khi bị Lâm Hải làm bất tỉnh, hai người vẫn luôn bị nhốt ở tầng hầm dưới tòa cao ốc. Ban đầu nơi đây là sòng bạc dưới đất, cho nên cách âm vô cùng tốt, mặc cho họ có kêu rách cả họng, bên ngoài cũng không nghe thấy gì.

Sau khi Lý Phong bị đánh bất tỉnh, điện thoại di động cũng không biết đã rơi ở đâu, mà điện thoại di động trên người Lưu Minh tất nhiên bị Lâm Hải lấy đi, vì vậy hai người bọn họ bị kẹt

dưới tầng hầm này suốt một tuần lễ.

Mọi việc đều bị Martha nhìn thấy, mặc dù cô ấy không có cách nào rời đi, càng không thể làm gì Lâm Hải, nhưng cô ấy có thể cứu Lưu Minh và Lý Phong. Lúc đầu, khi Martha xuất hiện trước mặt bọn họ, thực sự hai người đã sợ chết khiếp.

Cho tới khi Martha mở cửa tầng hầm này ra, bọn họ cũng không dám tùy tiện ra ngoài, rất sợ Martha sẽ hại chết họ. Bất đắc dĩ, Martha không thể làm gì hơn là uy hiếp họ nói: "Bỏ qua cho các người cũng được, các người giúp tôi mở cửa một phòng ở tầng ba ra..."

Tin là thật, hai người Lưu, Lý nhân buổi tối lặng lẽ lên tầng ba, mở ra gian phòng đã vây khốn Tiết Vũ. Dựa theo dặn dò của Martha, sau khi vào đó, chỉ cần làm đứt một sợi dây màu đỏ trong những dây đó là được.

Nhưng không ngờ, vừa làm đứt một dây thì trời sáng... Mặc dù bọn họ thành công thả Tiết Vũ ra, nhưng lúc này lại nghe thấy ngoài hành lang truyền tới tiếng bước chân khập khiễng của Lâm Hải. Bị giam một tuần, tay chân hai người Lưu, Lý sớm đã nhũn ra, yếu ớt không chịu được, nếu như lúc này có liều mạng với Lâm Hải, phần thắng cũng không có.

Cuối cùng, bọn họ không thể làm gì khác hơn là tạm thời núp trong căn phòng ở tầng ba này, kiên nhẫn đợi trời tối... không ngờ, sau đó Lâm Hải dẫn chúng tôi tới, hai người Lưu, Lý trong phòng nghĩ chúng tôi cùng phe với Lâm Hải, hoảng sợ co rúc vào góc phòng.

Sau đó họ thấy cửa phòng bị chúng tôi mở ra, mà Tiết Vũ phía trong cũng cảm nhận được khí tức của chúng tôi, biết chúng tôi không phải người bình thường. Anh ta tự thấy không phải là đối thủ của chúng tôi nên chặn cửa phòng, chúng tôi ở bên ngoài mới

không sao mở ra được.

Sau khi trời tối, hai người Lưu, Lý liền thừa dịp lúc chúng tôi chưa tới, lặng lẽ núp ở tầng hai, muốn thừa dịp sau khi chúng tôi lên tầng ba thì sẽ chạy ra khỏi tòa cao ốc. Nhưng họ không ngờ rằng Lâm Hải lại không cùng chúng tôi lên tầng ba, vì vậy bọn họ đụng phải ông ta ở tầng hai...

Trong quá trình chạy trốn, Lưu Minh bị Lâm Hải đâm một dao ở bụng, té xuống đất. Lâm Hải nhìn thấy Lưu Minh đã bị ông ta đâm bị thương, vì vậy liền đuổi theo Lý Phong, Lưu Minh thấy Lâm Hải đã đuổi theo Lý Phong, liền cố nén đau, leo xuống tầng một chỗ căn phòng của Martha trước kia, sau đó liền hôn mê.

Chờ chúng tôi hiểu rõ mọi chuyện thì bên ngoài tòa cao ốc cũng vang lên tiếng xe cứu thương. Nhưng bọn họ vì sợ truyền thuyết ở nơi này nên không dám đi vào cứu người, bất đắc dĩ tôi với Đinh Nhất phải mang Lưu Minh xuống.

CHƯƠNG

Thù lớn phải báo

Bây giờ không biết Lâm Hải và Lý Phong ở đâu, mà Lý Phong sống chết khó liệu, lúc này chúng tôi chỉ có thể báo cảnh sát trước. Vì vậy chúng tôi liền chia thành hai đường, chú Lê đi cùng xe cứu thương đến bệnh viện, đồng thời chú ấy sẽ liên lạc với ông chủ của hai người Lưu, Lý để ông ta tới đây ngay.

Còn chúng tôi, trước khi cảnh sát đến thì phải vào tòa cao ốc tìm Lâm Hải và Lý Phong. Nghĩ đến trong tòa cao ốc bây giờ Tiết Vũ đang truy đuổi Lâm Hải, Lâm Hải lại đang truy đuổi Lý Phong... thật đúng là náo nhiệt.

Hơn nữa lúc này, mắt thấy trời đã sáng, đến lúc đó Martha và Tiết Vũ không thể tự do hành động, cho nên xem tình huống trước mắt, tình cảnh của Lý Phong là nguy hiểm nhất. Không hiểu sao, khi tôi và Đinh Nhất vừa đứng ở hành lang tầng một, cả tòa cao ốc yên tĩnh dị thường, không hề có cảm giác ở đây đang có hai người một ma truy đuổi nhau.

Tôi và Đinh Nhất đều chưa biết nên đi nơi nào tìm ba người, chẳng lẽ bọn họ ở tầng hầm dưới đất? Nhưng tầng hầm dưới đất ở đâu? Vì vậy chúng tôi liền hô to: “Martha, tầng hầm dưới đất vào bằng lối nào?”

Tôi vừa dứt lời, một bóng trắng thoáng hiện, chỉ một cầu thang phía dưới tấm ván nói: “Phía dưới này có một cửa ngầm, là đường đi đến cửa tầng hầm dưới đất”.

Tôi nghe vậy liền hỏi cô ấy: “Lý Phong ở đâu?”

Không ngờ Martha lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết, tôi không cảm nhận được bọn họ ở đâu cả...”

Tôi vừa nghe vậy liền nói với Đinh Nhất: “Vậy trước tiên chúng ta đi xem tầng hầm này rồi tính”.

Chúng tôi đẩy cửa tầng hầm ra, phía dưới như một thế giới khác... Nơi này được gọi là tầng hầm nhưng thực ra chính là một tầng ở phía dưới. Khắp nơi được bày bàn đánh bạc và mạt chược, giống như một sòng bạc nhỏ dưới lòng đất.

Bây giờ chỗ này rất bụi bặm, nhưng không khó nhìn ra ở thời kỳ hưng thịnh, nó đã muôn hồng nghìn tía thế nào... Tôi nhìn sang cũng không thấy Lâm Hải và Lý Phong, vì vậy liền hướng về phía mờ tối trong tầng hầm kêu lớn tên Lý Phong.

Sau khi kêu mấy tiếng, đột nhiên tôi nghe thấy chỗ sâu nhất trong tầng hầm truyền tới tiếng kêu cứu. Tôi và Đinh Nhất liền chạy qua, lại thấy Lý Phong đầy máu đang té dưới đất...

Mặc dù nhìn qua thấy Lý Phong bị thương rất nặng, nhưng khi tôi chạy tới thì phát hiện thực tế anh ta chỉ bị trầy da, cũng không nghiêm trọng như Lưu Minh. Lý Phong nhìn thấy chúng tôi, theo bản năng muốn né tránh, tôi lại phải lập tức trấn an anh ta nói: “Đừng sợ, tôi tới cứu anh, Lâm Hải đâu?”

Lý Phong chỉ ra phía sau một bàn mạt chược, nhưng rất lâu không nói nên lời... tôi lập tức nhìn sang, nhất thời lộp bộp một chút, chỉ thấy Lâm Hải tứ chi bị vặn gãy, lồng ngực bên phải bị thủng, nếu không phải là tôi không cảm giác được tàn hồn của ông ta, thì thật sự không nghĩ ông ta còn sống.

Mặc kệ ông ta là người tàn ác thế nào đi nữa, bây giờ chúng tôi cũng không thể trơ mắt nhìn ông ta chết, vì vậy lại gọi 120... Với tình hình của Lâm Hải bây giờ, chúng tôi không dám đụng vào ông ta, chỉ sợ làm người tắt thở.

Lần này, nhân viên cứu thương không thể không cùng chúng tôi vào mang người đi, bởi vì chúng tôi thực sự không dám động vào lão Lâm. Đừng nói chúng tôi, ngay cả nhân viên 120 lúc thấy ông ta cũng sửng sốt mất mấy giây mới nhanh chóng đưa người lên băng ca.

Lúc chúng tôi tới bệnh viện, cảnh sát đang trao đổi tình hình với chú Lê, sau khi bọn họ nhìn thấy lão Lâm thì tất cả đều hoảng sợ lặng im. Lão Lâm đã được cấp cứu, tính mạng vẫn giữ được, nhưng từ đây cũng đã thành người tàn phế, không bao giờ đứng lên được nữa.

Lưu Minh vì được cứu chữa kịp thời nên cũng không nguy hiểm đến tính mạng, Lý Phong cũng không có gì đáng ngại, cả người anh ta bị thương đều do cùng lão Lâm xô xát, vô tình bị mũi dao vạch vào. Thật ra, nếu không phải bọn họ đã mấy ngày không ăn cơm, cũng không đến nỗi không đánh lại được một ông lão sáu mươi tuổi.

Sau này chúng tôi đến bệnh viện thăm họ mới biết, tính ra trong một tuần kia cũng không phải bọn họ không được ăn gì, nhưng bọn họ ăn đều là socola Nga đã quá hạn được tìm thấy ở tầng hầm... Mặc dù đã cứng như đá, nhưng dẫu sao cũng giữ lại được mạng nhỏ.

Bởi vì hai người họ tố cáo, hơn nữa lão Lâm cũng thành thật khai báo tội ác năm đó, cuối cùng bí mật về tòa cao ốc Nga bị ma quỷ lộng hành hai mươi mấy năm cũng được sáng tỏ.

"A Ngốc, A Dưa xông vào nhà ma" đã hé lộ án mạng hai mươi

mấy năm về trước nên càng nổi tiếng. Mặc dù Lý Phong và Lưu Minh phải chịu nhiều sợ hãi, nhưng cũng nổi tiếng hơn trước.

Vì thế, sau khi bình phục, bọn họ tới nhà cảm ơn chú Lê, như họ nói thì công ty là công ty, bọn họ là bọn họ, nếu không có chúng tôi trượng nghĩ cứu giúp, có lẽ bọn họ đã thành ma mới của tòa cao ốc Nga.

Dĩ nhiên, bọn họ tới cũng còn có mục đích khác, đó là muốn mua của chú Lê ít bùa chú để bảo vệ tính mạng, dẫu sao họ cũng vẫn phải đi "hung trạch" để thám hiểm... Chú Lê mê tiền, thấy bọn họ muốn mua bùa chú, dĩ nhiên là rao bán cho họ một tập dày toàn "Linh phù", nhưng đồng thời cũng cảnh báo họ, sau này không nên liều lĩnh đi những nơi như vậy nữa, nếu phát hiện tình hình không ổn, phương pháp tốt nhất để bảo vệ tính mạng là chạy!

Nói đến Martha và Tiết Vũ, chúng tôi cũng làm người tốt tới cùng, từ bệnh viện về, buổi tối hôm sau liền mở đàn siêu độ cho họ, dẫu sao cũng coi như thù lớn đã báo, cho nên bọn họ cũng ra đi thoải mái...

Ngày đó chúng tôi làm phép xong thì rời đi, tôi còn quay đầu nhìn lại tòa cao ốc Nga, trong đầu nghĩ một tòa cao ốc lớn như vậy, đồng thời kiến trúc cũng cao cấp, nếu như muốn mua thì không biết có thể mua bao nhiều tiền?

Chú Lê thấy tôi quay đầu về, thèm thuồng nhìn tòa cao ốc, liền vỗ vai tôi nói: "Đừng nằm mơ giữa ban ngày, cháu biết mảnh đất này, chính quyền thành phố đã bỏ ra bao nhiêu mà vẫn không mua được không?"

Tôi nghi ngờ lắc đầu nói: "Không biết... Bao nhiêu ạ?"

Chú Lê liền giơ một ngón tay...

"Mười triệu?" Tôi dò hỏi.

Chú Lê nghe xong liền quơ ngón tay nói: “Mười lần số đó.”

“Một trăm triệu? Có nói quá không thế?” Tôi hoảng sợ không khép miệng lại được.

Chú Lê giải thích cho tôi: “Không hề nói quá. Vị trí địa lý của tòa cao ốc này ở trung tâm thành phố, ban đầu quy hoạch khu này, vị trí này vô cùng trọng yếu, liên quan đến toàn thể khu quy hoạch. Nếu cái tòa cao ốc to lớn này cứ đặt ở đây, thì bên cạnh biết thiết kế thế nào? Chẳng lẽ theo kiến trúc của nó? Không thể chứ? Tóm lại bất kể thiết kế thế nào cũng không ổn.”

“Những chuyện quy hoạch thành phố kiểu này, tư nhân không phải chỉ có thể phối hợp theo thôi ư?” Tôi không sao giải thích được.

CHƯƠNG

Vứt xác giữa không trung

Chú Lê thấy tôi nói thế liền hừ một tiếng: "Đó là đối với người bình thường như chú cháu mình thôi... Cháu có biết lúc ông chủ đó mua đất đã ký hợp đồng với chính phủ thế nào không? Đặc biệt là thời điểm những năm 90, có rất nhiều chính phủ muốn kêu gọi đầu tư để tăng chiến tích cho mình, đưa ra điều khoản hợp đồng đều vô cùng không hợp lý, rất nhiều tài sản nhà nước bị mất đi vào lúc đó, nếu như hủy hợp đồng phải bồi thường với giá trên trời. Mà nghe nói người chủ sở hữu tài sản này đã ra nước ngoài từ lâu, càng như thế chính phủ càng khó gặm khối xương cứng này."

Tôi nghe thế thì nói với giọng tiếc rẻ: "Vị trí đó đẹp như thế, lại không thể phát huy hết giá trị của nó, vứt không như thế thật đáng tiếc..."

Chú Lê lắc đầu: "Chút ít tài sản này đối với chủ của nó có lẽ chỉ là muỗi thôi, người ta không quan tâm đâu, so sánh với người ta thì hình như chú cháu mình chưa thoát nghèo nhỉ?"

Tôi không nhịn được mở tin nhắn ngân hàng gửi thông báo số dư tài khoản, cũng có đến bảy chữ số, vậy mà nói chưa thoát nghèo? Tôi thì không cho là thế, thật ra có nhiều hơn nữa, cũng chỉ

là một đống chữ số, đã mất đi giá trị của bản thân nó.

Có lẽ đây chính là lý do người càng giàu càng kêu không hạnh phúc, mà đối với những người không có tiền như chúng tôi, nghĩ vỡ cả đầu cũng không ra tại sao họ có nhiều tiền như thế còn kêu không hạnh phúc?

Tôi càng không nghĩ tới là, Lưu Minh và Lý Phong còn thuê riêng chú Lê làm cố vấn tâm linh, chuyên môn cung cấp hướng dẫn qua mạng! Nói thẳng ra là nếu như lần sau bọn họ gặp chuyện nguy hiểm, có thể gọi điện thoại cầu cứu với chú Lê…

Chú Lê lại rất hứng thú đối với kiểu trò chuyện qua mạng này, nếu như không phải chú ấy nói mình già rồi, mắt nhìn không tốt thì chắc còn phải chat với hai người cùng một lúc.

Không lâu sau đó, tôi nghe nói tòa cao ốc kia cuối cùng vẫn bị chính phủ mua lại, có lẽ người nắm quyền sở hữu tòa cao ốc cũng cảm thấy sự việc đã đến lúc kết thúc, bỏ hoang nó lừng lững hai mươi mấy năm còn không bằng tận dụng hết khả năng của nó.

Bởi vì thời gian qua hơi bận bịu, đã lâu không ngồi ăn cơm với hai vợ chồng Chiêu Tài, cho nên sáng sớm hôm nay, Chiêu Tài gọi điện cho chúng tôi, hẹn mọi người buổi tối đến nhà chị ấy ăn lẩu.

Đối với một người phụ nữ không biết nấu ăn, chiêu đãi bạn bè món ngon nhất, nhanh nhất chính là nấu lẩu, vả lại mỗi lần như thế chúng tôi đều đi chợ hải sản mua một ít hải sản xách qua đó.

Lúc chúng tôi đến nơi, thấy lão Triệu hôm nay đã về nhà từ sớm, hỏi một lúc mới biết, hóa ra ban ngày hôm nay có người gây chuyện ở bệnh viện, cho nên thủ trưởng cho anh ấy về sớm.

Tôi thấy thế liền trêu: “Cái gì? Bác sĩ Triệu đẹp trai, phong độ ngời ngời của chúng ta mà cũng có người gây chuyện à? Là ai không có mắt như vậy?”

Lão Triệu thấy tôi hỏi như thế, đành bất đắc dĩ trả lời: "Đừng nói nữa, hôm nay gặp một bệnh nhân nam không biết ở phòng nào, đang cãi nhau với y tá tại hành lang, vừa lúc anh đi qua bèn khuyên vài câu, vậy mà gã ta nổi khùng lên, cứ muốn đánh nhau với anh? Lúc đó anh thấy tâm trạng gã ta không tốt lắm, thế là lập tức gọi bảo vệ. Vậy mà đến chiều người nhà gã đó đến bệnh viện khiếu nại nói anh đánh người. Mặc dù sau đó xem lại camera giám sát, chứng minh anh cũng không có đụng đến gã ta, nhưng người nhà gã vẫn bám dai như đỉa, lại nói anh làm tổn thương đến tâm lý của người ta! Anh lúc đó liền bực mình. Sao họ không nói tên đó cũng làm tổn thương tâm lý cho y tá của bọn anh?"

Tôi thấy lão Triệu còn đang rất bực bội, thì biết anh ấy vẫn chưa nguôi giận. Thế là tôi liền khuyên: "Anh vẫn bực mình à? Chấp bệnh nhân kia làm gì? Nếu không phải đầu óc gã đó có bệnh thì đi bệnh viện làm gì? Nóng giận hại thân, anh là bác sĩ chẳng lẽ không biết điều này?"

Lão Triệu nhún vai nói: "Thật ra bọn anh là thầy thuốc, đôi khi cũng hiểu sự khó xử của người bệnh, ai vui vẻ gì khi đến bệnh viện? Đều là vì có bệnh nên mới đến, đôi khi khó mà khống chế cảm xúc. Thế nhưng sau đó về nhà bình tĩnh suy nghĩ lại mà vẫn không cảm thấy mình làm sai thì thật ít gặp… Loại người này cứ như luôn cảm thấy toàn thế giới đều thiếu nợ mình, gã ta luôn luôn đúng, có chuyện gì đều là người khác sai! Gặp mấy người bệnh kiểu này là đau đầu nhất…"

Tôi thấy lão Triệu nói thế thì cười hỏi: "Chuyện này sau đó xử lý thế nào?"

"Còn làm thế nào nữa, cấp trên chỉ có thể vừa an ủi người nhà bệnh nhân, vừa an ủi anh, biết rõ người nhà bệnh nhân gây chuyện, nhưng làm lãnh đạo thì phải hành xử theo kiểu của lãnh

đạo thôi, chỉ khuyên bảo cho qua chuyện…”

Lúc ăn cơm tôi uống với lão Triệu vài chén, để anh ấy nhìn mọi chuyện thoáng hơn chút, gặp bệnh nhân cứng đầu đừng đối xử như lần này, cuối cùng bực bội vẫn là chính mình. Uống ba chén vào bụng, tâm trạng anh ấy cũng khá lên nhiều, sự thật chứng minh không có gì mà rượu không giải quyết được, nếu chưa giải quyết được tức là chưa uống đủ.

Tối hôm đó mọi người trò chuyện rất vui, sau bữa ăn lão Triệu nói muốn đi hát karaoke, tôi thấy anh ấy hiếm khi rảnh thế này, đi karaoke thì đi thôi! Thế là một đoàn người chúng tôi đi từ trong nhà ra, chuẩn bị gọi một chiếc xe qua app rồi đi.

Đúng lúc này, tôi thấy trên trán ướt ướt, thầm nghĩ chẳng lẽ trời mưa? Ngẩng đầu lên thấy trời đầy sao. Có tiếng Chiêu Tài kêu gọi bên cạnh: “Tiến Bảo, đầu em chảy máu kìa…”

Tôi ngờ nghệch sờ tay lên đầu, đúng là có máu thật… Lão Triệu đang đứng bên cạnh vội kiểm tra cho tôi, nhưng sau khi nhìn thoáng qua thì nói: “Không có vết thương, có phải bị…” Anh ấy mới nói được nửa câu, tôi nghe thấy trên đầu có tiếng hô, có vật gì rơi xuống.

Tôi vội dùng sức đẩy lão Triệu một cái, sau đó mượn lực đẩy lui về phía sau, đúng lúc này có một vật rơi giữa chúng tôi… “Bộp” một tiếng, chất lỏng màu đỏ tung tóe đầy đất, giống như ai đó ném một miếng dưa hấu nát.

May mà chúng tôi trốn nhanh, nếu không bị cái này rơi trúng đầu, chắc cũng phải vào bệnh viện. Nhưng chúng tôi còn chưa kịp nhìn rõ nó là cái gì, thì “rầm” một tiếng vang lên bên chiếc ô tô bên cạnh, một vật rắn chắc rơi trên nóc chiếc xe Nissan, tạo thành vết lõm sâu.

Tất cả chúng tôi lúc này đều nhìn rõ, đây là nửa thân trên của

một người… Máu thịt be bét dính trên nóc chiếc Nissan, cánh tay gãy nát đang chảy đầy máu.

Chúng tôi còn chưa kịp phản ứng, bỗng nghe thấy một tiếng hét rất to của Chiêu Tài!

CHƯƠNG

Kẻ giết người trong tòa nhà

Tôi nghe thấy tiếng hét liền khẩn trương, vội xoay người lại nhìn Chiêu Tài, chỉ thấy mặt chị ấy tái xanh chỉ tay vào vật giống quả dưa hấu nát suýt rơi vào tôi và lão Triệu, tôi nhìn kỹ lại, hóa ra là một cái đầu người đang chảy máu!

Chuyện xảy ra quá đột ngột, ngay lúc chúng tôi còn chưa hiểu ra sao, trên trời đột nhiên rơi xuống mưa xác… Mấy cái này mà rơi trúng người thì cũng không phải chuyện đùa, thế là mấy người chúng tôi tranh thủ trốn vào sau một cánh cửa.

Tình huống thế này đừng nói là Chiêu Tài, ngay cả lão Triệu là bác sĩ ngoại khoa vốn đã quen nhìn mấy cảnh này sắc mặt cũng tái nhợt, lúc móc điện thoại ra gọi cảnh sát, giọng nói còn chưa ổn định.

Bên ngoài đã có người phát hiện xác vứt từ tầng trên xuống, tiếng la hét chói tai vang lên liên tiếp, cách một cánh cửa mà chúng tôi vẫn cảm giác được sự sợ hãi qua tiếng la của họ, thật sự quá kích thích…

Chờ đến lúc cảnh sát tới nơi, cơn mưa xác đã chấm dứt, xung quanh vây đầy người tò mò ra xem náo nhiệt. Đương nhiên, ở chỗ này cũng phải là người gan lớn, dù sao đây cũng toàn là thịt người

chết, cũng không phải thịt lợn.

Chuyện thế này cũng là lần đầu tôi gặp phải, bởi vì xác bị phá hoại quá nghiêm trọng, đầu một nơi, thân một nẻo, cho nên trong nhất thời tôi không thấy tàn hồn nào cả.

Sau đó cảnh sát liền phong tỏa hiện trường, họ tìm được dưới chỗ đỗ xe, dải cây xanh, thậm chí cạnh thùng rác mười mấy khối xác tả tơi. Trước đó những người hóng hớt đã được cảnh sát khuyên rời đi, nhưng bọn họ lưu lại tại hiện trường rất nhiều dấu vết, khiến cho việc thu thập bằng chứng khó hơn rất nhiều.

Các hộ gia đình trong tòa nhà cũng bị hạn chế ra vào, bởi vì các phần xác này là tầng trên ném xuống, cho nên hung thủ khẳng định ở trong tòa nhà mười sáu tầng này.

Phía sau cánh cửa ra vào, lúc này chúng tôi lại hơi lúng túng. Lão Triệu và Chiêu Tài còn dễ nói, tôi và Đinh Nhất thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngủ lại nhà hai vợ chồng Chiêu Tài?

Trong lúc tôi đang khó xử, bỗng thấy một chiếc xe việt dã màu đen phóng nhanh tới, sau đó thấy Bạch Kiện lạnh lùng bước xuống. Sau khi nhìn thấy anh ta, tôi liền đẩy cửa đi ra.

Vậy mà tôi vừa ra cửa, liền bị một cảnh sát cản lại, nói rằng nơi này là hiện trường vụ án, không thể làm hỏng dấu vết trên mặt đất… Tôi bèn lấy điện thoại di động ra gọi cho Bạch Kiện.

Khi Bạch Kiện biết tôi đang ở hiện trường cũng vô cùng kinh ngạc, vội vàng chạy đến chỗ tôi hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

Tôi nhăn nhó chỉ tay lên trên nói: “Nhà chị tôi ở đây, lúc đầu chúng tôi định ăn lẩu sau đó đi hát karaoke, vậy mà vừa ra khỏi cửa, suýt nữa bị một cái đầu người bay rơi trúng…”

Bạch Kiện thấy chúng tôi là người đầu tiên nhìn thấy xác, vội hỏi thăm một chút chi tiết. Pháp y lúc này cũng chạy đến, nói qua

tình huống xác cho anh ta.

Từ những phần xác có thể phán đoán, người chết là nam giới, tuổi tầm từ 30 đến 40 tuổi. Bởi vì không biết gan rơi xuống đâu nên không thể dùng phương pháp đo độ ấm để xác định thời gian tử vong. Dựa vào kinh nghiệm, pháp y thấy mảnh xác còn chút độ ấm, máu chảy ra cũng chưa cô đọng hoàn toàn, thời gian tử vong chắc chưa đến ba tiếng.

Tạm thời có thể đoán là người bị hại vừa mới chết thì bị xẻ xác, sau đó ném từ trên xuống, từ vị trí rơi lúc đầu của đầu người, tầng vứt xác sẽ không quá thấp, ít nhất phải từ tầng mười trở lên. Hiện giờ đã có cảnh sát kiểm tra từng tầng, dù sao vụ án nghiêm trọng thế này, hung thủ lại ngay trước mắt, nhất quyết không để hắn trốn thoát.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên phía trên, nghĩ thầm cái xác này được ném đi từ chiếc ban công nào đây? Bạch Kiện tiến đến bên cạnh tôi hỏi: “Cậu có cảm giác được cái gì không?”

Tôi nói thật với anh ta: “Bị cắt quá nát, ngoại trừ phần trên thân thể còn hơi lớn, còn lại gần như bị cắt thành từng khối, trong tình huống này, khả năng còn tàn hồn rất thấp.”

Bạch Kiện nghe thế thì đành gật đầu nói: “Vậy cũng chỉ còn cách nguyên thủy nhất, tìm kiếm từng nhà, hiện trường lớn thế này, chỗ xẻ xác chắc vô cùng kinh khủng, việc chúng ta phải làm bây giờ là phải chạy đua thời gian với hung thủ, phải tìm đến nơi trước khi hắn ta dọn sạch hiện trường… Lát nữa cậu đi với tôi lên trên đó.”

“Viên Mục Dã đâu? Loại chuyện này nên để cậu ta làm chứ?” Tôi hỏi.

Vậy mà Bạch Kiện trả lời với vẻ đen đủi: “Đừng nói nữa, tên đó bị người khác mượn rồi, nếu biết sớm có vụ án lớn thế, nói gì cũng

không để cậu ta đi."

Tôi và Đinh Nhất đi theo Bạch Kiện tìm từng tầng một, bởi vì tính đến khả năng hung thủ vẫn còn trong tòa nhà, nên trước tiên tôi sắp xếp tốt cho lão Triệu và Chiêu Tài, dặn bọn họ ngoại trừ tôi và cảnh sát, người khác đến không nên mở cửa, bởi vì hung thủ vẫn ở nơi này…

Căn cứ theo phán đoán của pháp y, tầng nhà mà hung thủ vứt xác sẽ không quá thấp, cho nên chúng tôi đi theo Bạch Kiện bắt đầu tìm từ tầng cao nhất xuống. Đồng thời cũng gọi nhân viên tòa nhà, bảo bọn họ mang đến thông tin của từng hộ gia đình để điều tra thuận lợi hơn.

Lúc chúng tôi đến tầng mười sáu, ba gia đình đã bị cảnh sát lên trước gõ cửa. Căn cứ theo tư liệu của tòa nhà, ba hộ gia đình theo thứ tự là hai ông bà già, một nhà có ba người và một cặp vợ chồng thuê nhà.

Hai vợ chồng già bị loại bỏ khả năng gây án trước tiên, bởi vì tuổi bọn họ cộng lại cũng sắp hơn 180, cho nên chắc chắn không có sức khỏe để giết người xẻ xác. Cảnh sát cũng đã đi vào trong phòng bọn họ kiểm tra, không có chỗ nào đáng nghi. Cân nhắc đến họ đã lớn tuổi, Bạch Kiện để hai người về nhà nghỉ ngơi.

Còn lại một nhà ba người, cũng rất không có khả năng, bởi vì trong nhà có một bé gái chưa đến 7 tuổi, ai có thể giết người phanh thây ngay trước mặt con mình chứ? Còn lại cặp vợ chồng thuê nhà thì càng không thể, hai người họ là từ nơi khác đến đây chữa bệnh.

Bởi vì thời gian chạy chữa quá dài, cho nên bọn họ chỉ có thể thuê nhà gần bệnh viện, nếu không cứ ở khách sạn mãi thì quá tốn tiền. Sau đó Bạch Kiện xem qua tình hình bệnh tật của người chồng, anh ta bị thận, mỗi tuần phải chạy thận hai lần, bệnh tình

khá nghiêm trọng.

Bạch Kiện nhìn thoáng qua người đàn ông mặt mũi đầy vẻ bệnh tật đó, ngay cả cửa cũng không vào, đi xuống tầng tiếp theo. Thế nhưng sau đó chúng tôi tìm liên tiếp mấy tầng, đều là những gia đình bình thường, không giống như có thể làm được việc giết người xẻ xác, vứt xác.

Đêm hôm đó chúng tôi đi theo Bạch Kiện kiểm tra từ trên xuống dưới đến gần 4 giờ sáng, trừ một chút người già yếu tàn tật, còn lại đã kiểm tra một lượt, nhưng một hộ khả nghi cũng không tìm được.

CHƯƠNG

Nhân viên chuyển phát nhanh mất tích

Sau cùng đến cả mái nhà chúng tôi đều kiểm tra một lượt, một chút vết máu đều không thấy. Quái lạ là khi chúng tôi đến kiểm tra từng nhà, cũng không có nghe nói nhà ai thiếu đi người nào, hiện giờ chưa xác định được thân phận người chết, việc điều tra không thể tiếp tục triển khai…

Hai vợ chồng Chiêu Tài vì lo lắng cho chúng tôi, cho nên cũng mất ngủ cả đêm, gọi điện thoại cho tôi vài lần. Bởi vì biết hung thủ ngay tại trong tòa nhà, cho nên tôi vẫn dặn đi dặn lại, ngoại trừ tôi và cảnh sát, không được mở cửa cho bất kì ai.

Hiện giờ đã biết rõ hung thủ ngay tại trong này, nhưng tại sao không thể tìm được hắn là ai? Hiện trường xẻ xác ở nơi nào? Trời đã sắp sáng, dân cư trong tòa nhà đến giờ phải đi làm, đi học, lúc đó lệnh cấm ra ngoài có dỡ bỏ hay không?

Trong lúc Bạch Kiện vò đầu bứt tai, bên phía pháp y thông báo, người chết là nam, tuổi từ hai mươi tám đến ba mươi lăm, cao tầm một mét bảy mươi tám, thân thể khỏe mạnh, trên mười ngón tay có vết chai rõ ràng, chắc là do lao động chân tay nhiều.

Từ tất cả những mảnh xác thu thập được, cho thấy còn thiếu một đoạn bắp chân và một ít nội tạng, nếu như vẫn không tìm

được, chứng tỏ hung thủ vẫn chưa ném xuống dưới đất.

Bạch Kiện nghe xong thì bóp trán, sau đó quay đầu hỏi một anh cảnh sát bên cạnh: “Băng ghi hình chiều hôm qua đã xem chưa? Có người lạ nào xuất hiện trong tòa nhà, hoặc là nói có ai không ở nơi này đi vào nhưng không thấy đi ra không?”

Anh cảnh sát lật sổ nhìn một chút rồi trả lời: “Tiểu Lưu đang xem trong phòng theo dõi, có điều bây giờ đã biết không phải hộ gia đình ở nơi này, ngoại trừ Trương Tiến Bảo và Đinh Nhất… chỉ còn một nhân viên chuyển phát nhanh!”

Bạch Kiện hưng phấn nói: “Liên hệ với công ty chuyển phát nhanh chưa? Nhân viên chuyển phát nhanh đó buổi chiều có về công ty hay không?”

“Đã gọi đến đó rồi, điện thoại của nhân viên chuyển phát nhanh không liên lạc được, bên công ty ấy nói điều đó là bình thường, bởi vì nhân viên buổi tối sau khi hết ca sẽ tắt máy. Nếu như muốn liên hệ được cậu ta, phải đợi đến hôm sau.” Anh cảnh sát nói.

“Không có địa chỉ nhà cậu ta sao?” Bạch Kiện vội vàng hỏi.

Anh cảnh sát lắc đầu: “Không có, bởi vì công ty chuyển phát nhanh thường xuyên thay đổi nhân viên, cho nên phần lớn chỉ lưu lại số điện thoại thôi.”

Tôi nói chen vào: “Tình hình thế này chắc chỉ có thể chờ đến sáng, cùng lắm thì lúc bỏ lệnh cấm ra ngoài, mọi người đăng ký kỹ càng, có phải là hộ gia đình thường trú ở đây không? Chuẩn bị đi đâu?”

Bạch Kiện gật đầu nói với tôi: “Cũng chỉ có thể làm như thế, các cậu đã mệt mỏi cả một đêm, đi về nghỉ ngơi đi, có tin gì anh sẽ gọi…”

Lúc tôi đi ra khỏi chung cư, ánh nắng phía ngoài làm tôi hơi lóa

mắt, lão Triệu đang đăng ký với cảnh sát bên cạnh cổng ra vào. Tôi nhìn thấy hết người này đến người khác đi làm rồi đi học, trong lòng đột nhiên lo lắng cho Chiêu Tài, dù sao người bây giờ rời đi không có nguy hiểm gì, nhưng ở lại trong chung cư thì khác.

Thế là tôi đi đến bên cạnh lão Triệu hỏi: “Chiêu Tài đâu rồi?”

Lão Triệu cười nói với tôi: “Con mèo lười đó còn đang ngủ!”

Tôi gật đầu nói với anh ấy: “Được rồi, hôm nay em sẽ đưa Chiêu Tài qua nhà em ở một ngày, lúc nào anh tan làm tới nhà em đón chị ấy nhé.”

Lão Triệu nghe thế thì nói nhỏ bên tai tôi: “Sao rồi? Vẫn chưa bắt được hung thủ à?”

Tôi gật nhẹ đầu: “Vâng, cho nên em không yên tâm khi Chiêu Tài ở nhà một mình…”

“Vậy được, anh sẽ gọi ngay cho Chiêu Tài bây giờ, để cô ấy sửa soạn một chút rồi xuống đây.” Lão Triệu nói.

Chúng tôi đứng đợi bên dưới một lúc mới thấy Chiêu Tài không vui lắm đi xuống nói: “Chị cũng đâu có ra ngoài, có thể có nguy hiểm gì chứ?”

Tôi trừng mắt nhìn chị ấy rồi nói: “Bớt nói nhiều! Trong những trường hợp này đàn ông nói mới tính, phụ nữ không có quyền lên tiếng!”

Chiêu Tài nghe thế liền lườm tôi một cái, sau đó đi thẳng tới ô tô của chúng tôi. Đinh Nhất cười nói với tôi: “Đàn ông nói mới tính? Không nghĩ tới cậu cũng là người trọng nam khinh nữ nhỉ?”

Tôi nhăn nhó đáp lại: “Chuyện khác có thể chiều chị ấy, nhưng chuyện này thì không được, nếu thực sự xảy ra chuyện gì thì hối hận cũng đã muộn! Tôi cảm giác hung thủ vẫn còn bên trong tòa nhà…”

Sau khi về đến nhà, cả ba người chúng tôi đều lăn ra ngủ bù, hiện giờ có thêm Chiêu Tài, tôi cũng chỉ đành nằm chung giường với Đinh Nhất. Vậy mà vừa ngủ đến giữa trưa tôi đã nhận được điện thoại của Bạch Kiện, nói là đã ghép xong xác, bây giờ tôi có thể đi qua xem.

Không còn cách nào khác, tôi đành bò dậy từ trên giường, sau đó đi qua phòng bên cạnh nhìn thoáng qua Chiêu Tài đang nằm ngáy o o, tôi để lại một tờ giấy, cảnh báo chị ấy không nên ra khỏi nhà. Nếu giữa trưa chúng tôi chưa về, trong tủ lạnh có đồ ăn vặt, chị ấy cứ ăn trước.

Chúng tôi vô cùng lo lắng chạy gấp tới chỗ Bạch Kiện, đến nơi thì thấy anh ta đang cùng mấy đồng nghiệp thảo luận tình tiết vụ án, hiện tại thân phận người chết tạm thời có thể xác định. Bởi vì nhân viên chuyển phát nhanh kia sáng nay không đi làm.

Sau đó, cảnh sát gọi đồng nghiệp của nhân viên chuyển phát nhanh kia tới nhận dạng xác, không có gì bất ngờ, cái xác ấy chính là nhân viên chuyển phát nhanh kia. Dù đầu cậu ta đã không còn nguyên vẹn, nhưng đồng nghiệp của cậu ta vẫn nhận ra được hình xăm trên cánh tay trái.

Nhân viên chuyển phát nhanh này tên Tả Huy, người Hồ Bắc, cậu ta mới tới đây làm việc từ đầu năm nay. Theo lời kể của những người đồng nghiệp, Tả Huy là người hiền lành, chưa bao giờ có tranh chấp với khách hàng, quan hệ với đồng nghiệp trong công ty cũng khá tốt, chưa hề nghe thấy cậu ta có kẻ thù nào.

Dựa theo ghi chép của công ty chuyển phát nhanh hôm qua, Tả Huy chuyển đến tòa nhà này tất cả là năm gói hàng, theo thứ tự là Lý Đạt Minh ở tầng mười sáu, Tôn Quyên ở tầng chín và Lưu Tiểu Lan ở tầng tám. Trong đó Lưu Tiểu Lan và Tôn Minh là hai gói, cho nên toàn bộ là năm gói hàng.

Lưu Tiểu Lan là giáo viên tiểu học, ở cùng với cha mẹ, Tôn Quyên là một nhân viên văn phòng bình thường ở một công ty, hơn nữa còn đang có bầu sáu tháng, còn Lý Đạt Minh là một người đàn ông, nhưng anh ta chính là người cần lọc thận mà chúng tôi nhìn thấy ở tầng mười sáu.

Như thế xem ra, Tả Huy sau khi đi vào tòa nhà, gặp mấy người đều không có khả năng giết người xẻ xác. Bạch Kiện cho nhân viên gọi ba người này đến, tách ra thẩm vấn, nhưng cũng không phát hiện chỗ nào khả nghi cả.

Dựa vào hình ảnh trên camera giám sát bên ngoài tòa nhà, Tả Huy hôm qua vào đây lúc 9 giờ 15 phút tối, mấy đồng nghiệp của cậu ta kể lại, hôm qua bưu phẩm nhiều lắm, mà trong đó có nhiều cái bắt buộc phải giao, cho nên bọn họ làm đến tận 9, 10 giờ mới xong.

Mà lúc chúng tôi ra khỏi nhà Chiêu Tài, chuẩn bị đi hát karaoke chắc tầm 10 giờ 20 phút, vậy Tả Huy có khả năng bị sát hại trong khoảng từ 9 giờ 15 phút đến 10 giờ 20 phút.

CHƯƠNG

Ba hộ gia đình

Nếu trừ thời gian đi thang máy lên tầng, còn thời gian đưa gói hàng đến tay ba người kia, như vậy ít nhất Tả Huy cũng phải sau 9 giờ 30 mới chết. Nhưng động cơ giết người của tên hung thủ này là gì? Vì sao sau khi giết người lại giống như trút giận, xẻ xác ra rồi ném xuống dưới?

Những vấn đề liên tiếp này làm nhóm Bạch Kiện bối rối, cho nên anh ta muốn tôi tới đây xem thử cái xác đã được pháp y chắp vá lại, biết đâu có thể cảm giác được manh mối có ích nào đó chăng?

Bạch Kiện liền dẫn tôi đi phòng pháp y, khi tôi một lần nữa nhìn thấy cái xác đó, nó đã được ghép thành hình người. Thế nhưng nó vẫn thiếu đi hai mảnh, nhìn qua rất quái lạ.

Nói thật lòng tôi cũng không muốn nhìn mấy mảnh xác này, lúc trước chẳng qua là bất đắc dĩ, còn bây giờ tôi bảo pháp y trùm lên một tấm vải trắng, nếu không có thể ảnh hưởng đến vài bữa cơm sắp tới của mình…

Vải trắng đắp kín xong xuôi, tôi thấy mình có thể suy nghĩ bình thường trở lại, thế là tôi nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay của cái xác. Tả Huy chết đột ngột, sau khi chết còn bị xẻ xác dã man, hồn

phách cậu ta còn chưa kịp rời khỏi thân thể, hung thủ tại lúc xẻ xác cũng phân luôn hồn phách cậu ta.

Chính vì thế mà mặc dù tôi rất cố gắng để cảm giác tàn hồn của Tả Huy, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn cảm giác được mấy đoạn trí nhớ ngắn ngủi mà thôi, trong những đoạn ngắn này cũng thiếu mất những thông tin quan trọng, có những lúc đến thời gian còn bị sai lệch.

Đáng tiếc nhất là, những đoạn trí nhớ này đã ngắn lại còn mơ hồ, rất khó xâu chuỗi sự việc lại với nhau… Tuy nhiên có một điều có thể khẳng định, vụ án này là ngẫu nhiên xảy ra, cũng không phải hung thủ có dự mưu từ trước.

Tả Huy vừa tới đây không bao lâu, ngoại trừ đồng nghiệp ở chỗ làm, hầu như không có bạn bè gì. Có thể nhìn thấy trong trí nhớ tàn hồn của cậu ta, Tả Huy đã gặp mặt cả ba người khách, nhưng lại phát sinh cãi lộn với một người trong số đó.

Nhưng do mảnh vỡ ký ức quá lộn xộn, cho nên nhất thời tôi rất khó xác định người phát sinh tranh chấp với Tả Huy là ai. Nhưng theo vẻ mặt của bọn họ sáng nay, cũng không thấy có chỗ nào bất thường cả.

Lưu Tiểu Lan và Tôn Quyên đều là phụ nữ, một người là giáo viên tiểu học, một người đang có thai sáu tháng, trước tiên không nói các cô có khả năng giết người xẻ xác hay không, nếu như thật sự có một người trong đó làm, cũng không thể sáng hôm sau bình tĩnh như thế mà đi ra ngoài.

Đây không phải là đóng phim, không có nhiều sát nhân biến thái mà lại biết diễn kịch như thế, đa số mọi người sau khi giết người đều khủng hoảng, muốn làm như không có gì xảy ra là rất khó!

Còn về Lý Đạt Minh, căn cứ theo ghi chép của cảnh sát, trước đó anh ta đi cùng vợ đến bệnh viện chạy thận, một người không

thể tự mình đi đến bệnh viện, đừng nói để anh ta giết người, bảo anh ta giết con gà chắc còn chẳng nổi.

Dựa theo thói quen bình thường của Tả Huy khi đưa bưu phẩm, cậu ta hay đi thang máy tới tầng cao nhất, sau đó lần lượt đi xuống dưới. Video trong thang máy đêm qua cho thấy Tả Huy cũng đã làm như vậy, thế nhưng khi cậu ta mang hàng đến nhà Lưu Tiểu Lan ở tầng 8, lại không đi thang máy nữa.

Từ camera giám sát của thang máy không khó để nhìn ra, lúc đó trong thang máy có mấy công nhân đang chuyển tủ lạnh, cho nên có thể Tả Huy thấy trong thang máy quá chật, cho nên lựa chọn đi thang bộ. Nhưng không nghĩ tới cậu ta không phải đi xuống, mà bị người ta giết sau đó ném xuống.

Rất nhiều người đã chứng kiến vụ án này, có không ít người lại còn quay video rồi đăng lên mạng. Hiện giờ smartphone có thể so với máy ảnh, quay chụp cực nét.

Mặc dù vụ án mới phát sinh chưa đến mười bảy tiếng, nhưng trên mạng đã sôi sùng sục, ngay cả động cơ giết người cảnh sát cũng chưa tra ra được nhưng trên mạng đã có đến mấy phiên bản.

Có phiên bản là người đàn ông đi làm về khuya bắt gặp vợ mình ngoại tình, trong cơn nóng giận giết chết nhân tình của vợ, để hả giận liền xẻ thành tám mảnh ném xuống dưới nhà. Có cái lại nói trong tòa nhà có kẻ tâm thần thích ăn thịt người, sau khi giết người thì cất đi những bộ phận mình thích, ném chỗ còn lại xuống đất.

Sự việc lan truyền càng lúc càng rộng, Bạch Kiện cũng càng lúc càng đau đầu, trong một buổi sáng mà cấp trên của anh ta đã gọi đến ba lần để hỏi thăm tình hình vụ án. Cơm phải ăn từng miếng, vụ án cũng phải điều tra từng bước chứ!

Còn một việc làm Bạch Kiện sứt đầu mẻ trán là những tấm ảnh

máu me được đăng trên mạng, anh ta cũng chỉ còn cách để Cục an ninh mạng thấy cái nào xóa cái đó, nếu không cứ tiếp tục như thế, vụ án sẽ bị biến thành do ma quỷ gây ra cũng nên?

Bạch Kiện thấy dựa vào tôi cũng không thể tìm được manh mối, anh ta đành tạm thời gọi Viên Mục Dã đang điều tra án ở thành phố Erenhot bên Mông Cổ trở về, vụ án bên đó cũng sắp kết án, cậu ta trở về cũng không ảnh hưởng gì.

Thật lòng tôi không muốn làm Bạch Kiện thất vọng. Đối với tình huống của vụ án này, có gọi Viên Mục Dã về cũng không có nhiều tác dụng! Bởi vì Tiểu Viên nếu muốn biết hung thủ là ai, trước hết phải tìm được hiện trường vụ án. Đương nhiên nếu như coi chỗ vứt xác cũng là hiện trường…

Buổi tối khi về nhà, tôi và Đinh Nhất cố ý vòng qua chợ mua đồ ăn, vì lão Triệu tan làm muộn, cho nên chúng tôi còn phải về nấu cơm cho bà cô Chiêu Tài ăn.

Vừa vào cửa đã thấy chị ấy đang mặt ủ mày chau xem thông tin trên mạng, thấy chúng tôi trở về liền vội hỏi: “Sao rồi? Bắt được hung thủ chưa?”

Tôi chẳng có cách nào khác đành nói: “Đừng nói là bắt được, đến là ai còn chưa biết.”

Chiêu Tài nghe vậy lập tức giống quả bóng xì hơi ngồi trở về trên ghế, tôi vội hỏi chị ấy làm sao thế? Coi như chưa bắt được hung thủ, cũng không cần gấp, tôi có thu tiền thuê nhà đâu?

Vậy mà Chiêu Tài tức giận trả lời: “Em biết cái quái gì! Nếu như cứ mãi không tìm thấy hung thủ… Mà kể cả có tìm được, nhưng các gia đình bên trong tòa nhà đều bị ảnh hưởng! Chưa nói đến trong lòng mọi người sợ hãi, bán nhà cho người khác cũng không được giá cao, em nói xem, những người tích cóp mãi mới mua được nhà như bọn chị có oan ức không chứ?”

Hóa ra là vì lý do này, tôi bèn xoa dịu chị ấy: “Bởi vì chuyện này mà chị lo lắng à? Không cần nghĩ xa đến thế đâu. Đầu tiên căn phòng này chị dùng để ở đúng không? Nếu là cho mình ở, cần gì lo nó tăng hay hạ giá, căn phong đó vẫn thế, có gì thay đổi đâu. Còn nữa, em của chị làm nghề gì chứ? Sao có thể để căn nhà đó biến thành nhà có ma được? Chờ vụ án có kết quả, em sẽ mời chú Lê qua đó kiểm tra thật kỹ, cam đoan chị ở cực yên tâm…”

CHƯƠNG

Túi rác màu đen

Chiêu Tài thấy tôi nói như thế, cũng yên tâm hơn một chút, bữa tối ăn được đến ba bát cơm to. Tôi không nhịn được bèn hỏi: “Ông chồng chị không cho chị ăn no à?”

Chiêu Tài bĩu môi: “Ăn chực bao giờ cũng ngon hơn!”

Tôi bây giờ mới biết câu nói “Con gái đi lấy chồng như tát nước đổ đi!”. Tôi có một người chị thật là vô tình.

Tối hôm đó lão Triệu về muộn hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng tôi, thấy Chiêu Tài có vẻ buồn ngủ, tôi liền khuyên chị ấy ngủ lại nơi này. Nhưng Chiêu Tài lắc đầu từ chối: “Không được, ngày mai anh ấy trực đêm, nếu tối nay không về, một ngày một đêm nữa chị mới được gặp anh ấy.”

Tôi xót xa nói: “Nhìn đi, làm vợ bác sĩ đâu dễ dàng gì? Luôn phải ngủ một mình, hay là đổi người khác đi!”

Chiêu Tài trợn mắt cười mắng: “Biến!”

Tôi nhìn đồng hồ, nếu sau khi tan làm lão Triệu mới đến đón Chiêu Tài thì quá muộn, thế là tôi quyết định cùng Đinh Nhất đưa Chiêu Tài về nhà, sau đó chúng tôi sẽ ở nhà chị ấy chờ lão Triệu. Quyết định xong chúng tôi lái xe tới tòa nhà của Chiêu Tài…

Lúc đi đến cửa khu nhà, tôi nhớ lại cảnh khủng khiếp đêm qua,

nếu như không phải tôi kịp thời đẩy một cái, không biết tôi và lão Triệu ai sẽ bị cái đầu người đó rơi trúng.

Đang suy nghĩ lung tung, Đinh Nhất lái xe qua bên cạnh một cái thùng rác, đột nhiên tôi có cảm giác là lạ, bèn kêu Đinh Nhất đỗ xe sang một bên.

Sau khi xuống xe, tôi từ từ đi đến gần thùng rác. Tôi nhìn thấy một cái túi màu đen vứt bên cạnh thùng… Mặc dù bây giờ đã rất muộn, nhưng vẫn có rất nhiều con ruồi bay xung quanh túi rác màu đen đó, giống như bên trong có đồ vật gì đó hấp dẫn bọn chúng.

Bởi vì bên cạnh thùng rác có mùi quá khó ngửi nên tôi cũng không thể nghĩ nhiều, nhưng túi rác đó lại cho tôi cảm giác không hề tầm thường. Mặc dù phía trên nó không có tàn hồn dính vào, nhưng tôi có thể khẳng định đây chính là các mảnh xác.

Sau khi nhận được điện thoại của tôi, Bạch Kiện phóng tới còn nhanh hơn thỏ, tôi cũng nhìn thấy Viên Mục Dã đi ngay sau anh ta. Bởi vì giờ là buổi đêm, nên tôi cũng nhìn thấy Viên Lỗi mờ mờ phía sau Viên Mục Dã, bóng mờ này vừa đi vừa nhìn, giống như vô cùng hào hứng với nơi này.

Pháp y vừa mở túi rác màu đen, một mùi thối khác với mùi rác lập tức lan tỏa ra xung quanh. Tuy cảnh sát đã nhanh chóng giăng dây cảnh giới, nhưng cũng đã có không ít người đứng bên ngoài xem náo nhiệt.

Bởi vì lo lắng Chiêu Tài sợ hãi, cho nên trước tiên tôi và Đinh Nhất đưa chị ấy về nhà, đồng thời dặn đi dặn lại, đừng mở cửa cho người lạ ngoại trừ chúng tôi và lão Triệu. Đưa chị ấy về xong, tôi đi đến bên cạnh Viên Mục Dã rồi hỏi thăm: “Nghe nói cậu vừa mới từ Mông Cổ về à?”

Viên Mục Dã nhăn nhó cười: “Tôi cứ nghĩ vụ án bên kia kết thúc

được nghỉ ngơi hai ngày, vậy mà còn chưa trở về, bên này đã phát sinh vụ án mới.”

Tôi nhìn ngó xung quanh rồi hỏi: “Em của cậu đâu? Vừa rồi tôi còn nhìn thấy mà?”

Viên Mục Dã nghe thế liền nhìn vào bóng tối phía sau tôi: “Tôi để nó đi hỏi thăm xung quanh một chút, để xem ai vứt túi thịt người ở chỗ này.”

Tôi nghi ngờ hỏi: “Xem camera giám sát một tý là biết được mà?”

Vậy mà Viên Mục Dã lại chỉ tay lên chiếc camera phía trên nói: “Bảo vệ nói chiếc camera này bị hỏng, bọn họ nghĩ thùng rác có cái gì mà giám sát, cho nên vẫn chưa tìm người đến sửa.”

Tôi thật hết ý kiến đành nói: “Vậy đành phải chờ xem em trai cậu có hỏi được gì không. Dù sao lần này tôi chẳng giúp được gì.”

Đang nói đến đây, pháp y đi đến bên cạnh Bạch Kiện báo cáo: “Trong túi là một chút nội tạng con người, có phải của Tả Huy hay không, còn phải về làm kiểm tra…”

Bạch Kiện trầm giọng nói: “Còn thiếu một đoạn bắp chân… Chẳng lẽ giống như trên mạng nói, bị hung thủ ăn rồi?”

Pháp y bị Bạch Kiện làm cho bật cười: “Tôi có thể cam đoan với anh, hương vị của nó không thể ngon bằng thịt dê đâu.”

Bạch Kiện nghe thế liền thấy buồn nôn: “Cậu đừng so sánh với thịt dê có được không? Tối nay tôi vừa ăn thịt dê nướng đấy!”

Mặc dù camera giám sát phía trên thùng rác đã bị hỏng, thế nhưng Bạch Kiện vẫn lấy băng ghi hình của mấy camera xung quanh đó, muốn nhìn xem tối nay, có ai mang theo túi rác màu đen xuất hiện ở gần đây không…

Viên Lỗi cũng quay lại đúng lúc này, chỉ thấy cậu ta trôi đến bên

tai Viên Mục Dã nói thầm vài câu, sau đó như một làn khói lại chạy đi chơi. Viên Mục Dã thấy bộ dáng ham chơi của em mình, cũng chỉ đành mỉm cười.

Trẻ con chính là trẻ con, năng lực nhận biết dù sao cũng có hạn, hơn nữa Viên Lỗi có khả năng hỏi cũng chỉ là một số du hồn không đáng tin cậy, cho nên manh mối có giá trị nhất mà cậu ta tìm được chính là, người ném túi rác đó là một cặp đôi nam nữ.

Sau đó chúng tôi phát hiện trong camera theo dõi, tối đó có rất nhiều cặp đôi nam nữ đi về hướng thùng rác… Dù sao sau khi ăn cơm, các cặp vợ chồng dắt nhau đi dạo là rất bình thường.

Đặc biệt là ba người đã từng tiếp xúc với Tả Huy, lúc buổi tối đều đã đi qua chỗ này, nhưng không thấy trong tay họ có xách túi rác màu đen nào.

Bạch Kiện nhìn những người đã xuất hiện trong video, cau mày nói: “Những túi rác này sẽ không tự nhiên xuất hiện, nhất định là có người vứt nó ở đây. Nhưng sẽ là ai cơ chứ?”

Lúc đi ra khỏi phòng giám sát, tôi thấy lão Triệu đã về, bởi vì trước đó tôi đã gọi điện báo cho anh ấy, sau khi tan làm thì về thẳng nhà, Chiêu Tài đang ở nhà một mình chờ anh ấy, thế là sau khi hết giờ lão Triệu lái xe về luôn.

Tôi thấy lão Triệu đang nhìn theo một nam một nữ, tôi nhìn kỹ mới phát hiện hai người đó là vợ chồng Lý Đạt Minh. Thế là tôi đi đến bên cạnh anh ấy rồi hỏi: “Sao vậy? Anh ta là bệnh nhân của anh à?”

Lão Triệu lắc đầu: “May mà không phải… Hai vợ chồng này chính là người hôm qua muốn đánh y tá trong bệnh viện bị anh ngăn lại, sau đó liên tục khiếu nại. Thật không ngờ, bọn họ lại ở cùng một tòa chung cư với anh, thế giới này thật đúng là bé.”

Tôi hơi giật mình: “Không phải chứ? Em thấy cái anh Lý Đạt

Minh kia có vẻ đang có bệnh thì phải? Trông đâu giống người ngang ngược như thế?”

Lão Triệu nói với vẻ bất đắc dĩ: “Không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài… Nhưng anh nghe nói anh ta bị bệnh rất nặng, vẫn thường xuyên đến khám ở khoa thận trong bệnh viện chỗ anh.”

“Ừm, hình như là bị suy thận, ngày nào cũng phải đi chạy thận, có phải loại bệnh này nếu không thay thận thì không có hi vọng gì phải không?” Tôi hỏi.

CHƯƠNG

Cái giá của sự xúc động

Lão Triệu gật đầu: "Cũng gần như thế! Nhưng thận hiến bây giờ rất khan hiếm, cho dù gia đình có điều kiện gánh chịu được phí phẫu thuật, nhưng nếu không có thận để ghép thì cũng vô dụng."

Khi tôi và lão Triệu đang nói chuyện thì thấy vợ chồng Lý Đạt Minh vui mừng hớn hở đi phát kẹo cho mọi người ở trong khu nhà, tôi đoán họ có chuyện vui nên đi tới chỗ họ hỏi thăm…

Vợ Lý Đạt Minh nhìn thấy tôi liền lấy kẹo từ trong túi ra dúi cho tôi và nói: "Có thận để ghép cho chồng tôi rồi!"

Tôi liên tục nói chúc mừng! Đúng là con người ta mà gặp việc vui mừng, trông tinh thần cũng thoải mái. Hôm qua hai vợ chồng này còn mặt ủ mày chau, hôm nay mặt mày đã sáng sủa rồi, ngay cả người bệnh như Lý Đạt Minh dường như cũng có tinh thần hơn rất nhiều.

Tôi cầm kẹo chạy về chỗ lão Triệu, rồi dúi vào tay anh ấy: "Cho anh, đây là kẹo mừng của người ta, bọn họ có thận để ghép rồi."

Lão Triệu ngạc nhiên: "Bọn họ may mắn thật đấy, có những người đợi đến chết cũng chưa có thận đâu?"

Sau khi lão Triệu lên tầng, tôi nhìn thấy Bạch Kiện đang dặn dò cấp dưới tiếp tục đi tìm các thùng rác trong khu xem còn có đoạn

tay chân nào không…

Vì để mau chóng tìm ra phần xác còn lại, Bạch Kiện còn điều hai con chó nghiệp vụ tới tham gia lục soát. Nhìn hai con chó săn giống Đức cao to lừng lững, tôi lại nhớ đến cái con lông vàng hết ăn lại nằm trong nhà mình… Cùng là chó mà sao khác nhau một trời một vực!

Có chó cảnh sát gia nhập, hiệu suất công việc tăng lên nhiều, cảnh sát nhanh chóng tìm thấy một bọc quần áo nhuốm đầy máu ở bên trong góc cây khá khuất. Chẳng cần làm kỹ thuật so sánh cũng có thể nhìn ra, bộ quần áo này chính là bộ mà Tả Huy đã mặc khi tiến vào tòa nhà.

Dù trên bộ quần áo có khá nhiều máu, nhưng cảnh sát không tìm thấy lỗ thủng nào trên đó, chứng tỏ nạn nhân đã nhận một vết thương trí mạng ở vị trí cổ.

Sau đó cảnh sát tìm thấy một chiếc hộp nhung đỏ nhỏ trong túi áo, trông nó giống hộp đựng nhẫn. Khi mở ra xem, bên trong quả nhiên có một chiếc nhẫn vàng.

Căn cứ vào các thông tin hiện có, ở quê Tả Huy có một cô bạn gái, đồng nghiệp của anh ta cũng thường nghe thấy anh ta nói rằng, chờ mình ổn định ở đây sẽ thuê một căn hộ tốt hơn rồi đưa bạn gái lên, xem ra chiếc nhẫn này là để tặng cho bạn gái của anh ta.

Nhìn thấy chiếc nhẫn vàng, tôi bèn bảo Bạch Kiện đưa cho mình xem thử, khi anh ta thả chiếc nhẫn vào trong tay tôi, những ký ức khi còn sống của Tả Huy lập tức tràn vào trong đầu tôi.

Không ngờ rằng hung thủ lại là anh ta? Đừng nói là tôi, ngay cả Bạch Kiện có kinh nghiệm nhiều năm cũng không thể ngờ được!! Khi tôi nói tên của hung thủ cho anh ta biết, anh ta cũng không tin thủ phạm lại là người đó…

Bạch Kiện dùng vẻ mặt nghi hoặc, nói: “Anh ta không có khả năng giết người mà?”

Tôi lắc đầu: “Tôi cũng không ngờ, nhưng thật sự là do anh ta giết đấy…”

Chuyện là, sau khi Tả Huy giao hai bưu phẩm cho Lưu Tiểu Lan ở tầng tám, chuẩn bị rời khỏi khu chung cư. Khi cậu ta đi vào trong thang máy thì phát hiện bên trong đã chật cứng người, cậu ta quyết định đi xuống bằng lối cầu thang.

Nhưng khi vừa vào khu vực cầu thang, cậu ta đột nhiên nhận được điện thoại của Lý Đạt Minh, đối phương tức giận nói bưu phẩm mà cậu ta giao có vấn đề và bắt cậu ta quay lại…

Tả Huy chạy tới nhà của Lý Đạt Minh mới biết thì ra bưu phẩm Lý Đạt Minh đặt lần này là một loại thuốc nhập khẩu đặc hiệu, giá đắt vô cùng. Nhưng vừa rồi khi Lý Đạt Minh mở bao bì thì phát hiện có mấy bình thuốc ở bên trong đã bị vỡ, thuốc cũng bị đổ ra ngoài.

Nhưng vì bưu phẩm này được đóng gói rất cẩn thận, nên dù bên trong đã ngấm đầy thuốc, bao bì đóng gói bên ngoài vẫn rất tốt, không thấy có chỗ nào bị rách hỏng cả.

Tình huống này xảy ra tất nhiên sẽ dẫn đến tranh luận hai bên, nếu Lý Đạt Minh không ký nhận trước khi phát hiện gói hàng có vấn đề thì Tả Huy còn có thể gọi về công ty để tiến hành bồi thường. Nhưng anh ta đã ký nhận rồi, vậy chứng minh gói hàng này không có vấn đề gì cả, bây giờ có nói hàng hóa bên trong bị tổn hại cũng không còn ý nghĩa gì nữa, công ty chuyển phát nhanh chắc chắn sẽ không bồi thường.

Hơn nữa thuốc này cũng không rẻ, nghe Lý Đạt Minh nói ra giá thuốc mà Tả Huy líu lưỡi, có dùng cả tháng tiền lương của cậu ta cũng không đủ đền bù. Mà từ lúc cầm gói hàng tới giờ cậu ta chưa

từng động chạm gì mạnh đến nó, nên chưa chắc nó bị vỡ đã là do cậu ta, nếu bắt cậu ta bồi thường, cậu ta cũng không đồng ý.

Tả Huy bảo Lý Đạt Minh liên hệ với người bán để cả ba bên cùng bàn bạc xem nên giải quyết thế nào? Nhưng Lý Đạt Minh không muốn, gói hàng này do Tả Huy đưa tới, xảy ra vấn đề tất nhiên phải do cậu ta bồi thường rồi.

Tả Huy cũng tức giận, rõ ràng gói hàng này không phải do mình làm hỏng mà bây giờ lại bắt mình phải bồi thường, giá tiền còn ngất ngưởng nữa. Nếu bồi thường khoản tiền này thì không biết đến bao giờ bạn gái của cậu ta mới được đoàn tụ với cậu ta!

Cuối cùng Tả Huy nói thẳng với Lý Đạt Minh rằng, anh ta đã ký tên nhận bưu phẩm nên không có cách nào chứng minh bưu phẩm đã bị hư hao trong quá trình vận chuyển, nếu Lý Đạt Minh không liên hệ người bán thì cậu ta cũng không có biện pháp nào giải quyết cả.

Nói xong, Tả Huy định đi, nhưng vợ của Lý Đạt Minh lại giữ chặt cậu ta lại và nói nếu không giải quyết vấn đề sẽ không để cho cậu ta đi. Ngay lúc này, Lý Đạt Minh đột nhiên quay người đi vào phòng bếp, lúc đi ra, trong tay anh ta đã có thêm một con dao róc xương sắc bén…

Tả Huy còn chưa kịp nhìn rõ động tác của Lý Đạt Minh thì cậu ta cảm giác cổ mình hơi mát lạnh, cúi đầu nhìn xuống, cậu ta thấy cổ họng mình đã bị cứa đứt. Máu chảy đầy đất, tiếp đó Tả Huy thấy cả người mình lạnh toát, trước mắt biến thành màu đen.

Mặc dù đã dùng tay bịt chặt vết thương trên cổ, nhưng máu vẫn không ngừng chảy qua khe hở trên bàn tay cậu ta, cho đến khi mất máu quá nhiều, cậu ta ngã xuống đất bất tỉnh…

Đây là toàn bộ ký ức trước khi chết của Tả Huy, cậu ta hẳn là nhân viên chuyển phát nhanh xui xẻo nhất trên đời này, chỉ vì một

cái bưu phẩm bị vỡ mà mất mạng. Trước đó tôi còn chưa tin gã Lý Đạt Minh này chính là cái gã muốn động tay động chân với lão Triệu, giờ xem ra tên này rất có khuynh hướng bạo lực, mà chúng tôi đều bị vẻ bề ngoài bệnh tật của gã lừa.

Chúng tôi càng hối hận lúc trước không đi vào nhà Lý Đạt Minh đầu tiên, nếu không vụ án này đã phá được luôn rồi. Sau đó Bạch Kiện dẫn người đến gõ cửa nhà Lý Đạt Minh, vợ gã ra mở cửa, sắc mặt cô ta thay đổi ngay, nhưng cô ta không hỏi nhóm người Bạch Kiện tới làm gì mà chỉ lẩm bẩm, chậm thêm mấy ngày nữa là tốt rồi… Thì ra, chỉ cần chậm thêm mấy ngày nữa là Lý Đạt Minh có thể làm phẫu thuật thay thận.

CHƯƠNG

Tâm hồn xấu xa

Cảnh sát phát hiện, dọc từ phòng khách đến nhà vệ sinh trong nhà Lý Đạt Minh có rất nhiều phản ứng với máu, chứng tỏ cách đây không lâu, nơi này từng có rất nhiều máu chảy ra…

Lý Đạt Minh thành thật nhận tội của mình, nhưng gã cũng giống như vợ gã, liên tục lặp đi lặp lại câu nói: “Muộn thêm mấy ngày nữa thì tốt rồi.”

Thì ra trước khi đổ bệnh, Lý Đạt Minh vẫn luôn bán thịt lợn ở quê, điều kiện kinh tế của gã cũng không đến nỗi nào. Nhưng mấy năm trước gã đột nhiên cảm giác cơ thể không thoải mái, người bị sưng phù.

Đi bệnh viện kiểm tra mới biết thận của gã có vấn đề, bác sĩ bảo gã nên lên bệnh viện ở thành phố lớn kiểm tra lại, có lẽ còn có hi vọng chữa khỏi. Sau đó Lý Đạt Minh đến nơi này, bắt đầu quá trình trị liệu dài ngày.

Nhưng Lý Đạt Minh không ngờ được rằng, chuyện chữa bệnh chẳng những ngốn hết toàn bộ tiền tiết kiệm những năm qua, mà còn làm sức khỏe của gã ngày một sa sút, cuối cùng bắt buộc phải thay thận.

Nhưng bệnh viện lại nói nguồn thận rất khan hiếm, nên gã chỉ

có thể xếp hàng chờ cùng những bệnh nhân đang đợi ghép thận khác. Lý Đạt Minh chờ suốt mấy năm trời, sức khỏe ngày càng xấu đi… Cuối cùng gã đã tuyệt vọng.

Trong khoảng thời gian đó, gã bắt đầu có những suy nghĩ tiêu cực, bi quan chán nản, trong lòng gã không còn chút hi vọng nào. Gã cảm thấy ông trời đối xử không công bằng với mình, gã chưa từng làm chuyện gì ác, vì sao lại gặp phải hoàn cảnh như thế này?

Vì có những suy nghĩ như vậy, gã không thể chịu đựng được việc người khác đối xử lạnh nhạt với mình, cho dù cô y tá nhìn gã, gã cũng sẽ cho rằng đối phương đang khinh thường mình, vì thế gã mới ra tay đánh y tá trong bệnh viện.

Lô thuốc bị vỡ lần này là do gã thấy một bệnh nhân cùng phòng uống, nói là hiệu quả khá tốt. Nhưng loại thuốc này không có ở Trung Quốc, phải nhờ người mua ở Hồng Kông gửi sang. Loại thuốc này đắt vô cùng, mà người mua hộ cũng lấy thêm tiền chênh lệch, chờ thuốc đến tay Lý Đạt Minh, giá thuốc đã rất cao.

Bởi vậy mà sau khi phát hiện thuốc của mình bị đổ vỡ, Lý Đạt Minh không còn giữ được bình tĩnh nữa, gã cảm thấy nếu ông trời đã không cho gã sống thì đừng hòng có ai được sống tốt!

Thế là gã đi thẳng vào phòng bếp lấy con dao róc xương, chém một nhát cắt đứt yết hầu của Tả Huy. Tả Huy đáng thương, đến chết cậu ta cũng không hiểu vì sao mình lại bị mất mạng bởi một cái bưu phẩm?

Giết người xong, Lý Đạt Minh càng tuyệt vọng hơn, gã cảm thấy mình không còn được nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa rồi, gã như phát điên kéo xác của Tả Huy vào nhà vệ sinh.

Vợ của Lý Đạt Minh trông thấy cảnh này cũng tuyệt vọng vô cùng, cô ta yên lặng giúp đỡ chồng cởi bỏ quần áo trên người Tả Huy, sau đó cùng gã chặt nhỏ xác trong nhà vệ sinh.

Nếu nói đến chuyện tâm lý xảy ra vấn đề, sao chỉ có mỗi mình Lý Đạt Minh? Vợ gã còn tiêu cực và bi quan hơn gã nhiều… Đôi vợ chồng này làm giống như lúc bán thịt trước kia, nhẹ nhàng chặt xác Tả Huy ra như chặt thịt lợn.

Còn vì sao bọn họ ném xác Tả Huy xuống dưới tầng là vì họ không muốn phải ra ngoài vứt xác, dù sao họ cũng không muốn sống nữa nên ném thẳng từ cửa sổ xuống…

Vợ của Lý Đạt Minh ném cái đầu xuống trước, điểm rơi ở chính chỗ tôi và lão Triệu đứng… Sau đó họ ném dần từng phần xác xuống dưới.

Nhưng đúng vào lúc này, điện thoại của Lý Đạt Minh đột ngột đổ chuông, bác sĩ chẩn trị của gã gọi điện thoại tới, vui mừng nói cho gã biết rằng: “Thận của anh có rồi đấy! Sáng sớm ngày mai anh mau đến bệnh viện nhé!”

Sau khi cúp điện thoại, Lý Đạt Minh nhìn những vết máu trong nhà mình mà ngây người ngồi bệt xuống đất. Chỉ có vợ gã là phản ứng nhanh nhất, cô ta vội vàng thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn và thấy mọi người ở bên dưới đã phát hiện những phần xác mà họ ném xuống.

Thấy Lý Đạt Minh vẫn còn đang ngẩn người, cô ta cấp tốc đóng cửa sổ lại, sau đó nhanh chóng bỏ những phần xác còn lại và bộ quần áo dính máu của Tả Huy vào trong tủ lạnh. Cô ta nhất định phải dọn dẹp sạch sẽ những vết máu trên mặt đất trước khi cảnh sát tới.

Người phụ nữ này cũng khá nhanh nhẹn, cô ta thực sự đã dọn dẹp xong trước khi người của Bạch Kiện tới gõ cửa. Tôi nhớ lúc ấy sắc mặt của Lý Đạt Minh tái nhợt, nhưng tôi và Bạch Kiện chỉ nghĩ là do bệnh tình của gã ta. Ai mà ngờ một bệnh nhân ngày ngày phải đi bệnh viện chạy thận lại có thể gây ra tội ác xẻ xác người?

Vụ án "Vứt xác giữa không trung" cuối cùng khép lại bằng việc Lý Đạt Minh phải đền tội, nhưng cũng vì thế mà mang đến một vấn đề khó lựa chọn, đó chính là phải xử lý thế nào với quả thận sắp được ghép của Lý Đạt Minh?

Nếu là thời trước, chẳng cần phải suy nghĩ nhiều làm gì, chắc chắn nó sẽ được chuyển cho người khác… Nhưng suy nghĩ của thời đại bây giờ không giống như ngày xưa, với một tội phạm giết người chưa được xét xử, chúng ta có quyền tước đoạn cơ hội được sống của gã hay không?

Đây là một nan đề, nó không còn đơn thuần là trên mặt pháp luật nữa, mà đã liên quan đến phương diện nhân tính và đạo đức của con người. Bệnh viện cũng biết dù có đưa ra lựa chọn thế nào, cũng đều sẽ có người đứng ra dùng ngòi bút làm vũ khí chỉ trích, cuối cùng họ đành phải đưa việc này lên mạng để công chúng tự đưa ra lựa chọn…

Kết quả là, việc này vừa được đưa lên mạng đã lập tức mang tới sóng to gió lớn, có người nói tội ác xẻ xác người của gã Lý Đạt Minh này vô cùng nghiêm trọng, cho dù bây giờ chưa có phán quyết của tòa án nhưng chắc chắn gã sẽ phải nhận mức án tử hình, đến lúc đó quả thận kia sẽ bị lãng phí một cách vô ích.

Nhưng có người lại cho rằng, chỉ cần một ngày chưa có phán quyết của tòa án thì gã có quyền lợi được sống, hơn nữa, làm gì có điều luật nào quy định được phép tước đoạt quyền lợi cấy ghép thận của gã trong tình huống như thế này?

Tóm lại, sự việc được làm ầm lên khiến bệnh viện càng không biết phải làm gì bây giờ. Cuối cùng không ai ngờ đến, Lý Đạt Minh lại chủ động từ bỏ quả thận quý giá này, gã nói muốn tặng nó cho người cần hơn gã.

Lý Đạt Minh chủ động từ bỏ mới khiến cuộc tranh luận trên

mạng kết thúc. Nhưng cũng vì thế mà người ta cảm thấy đáng tiếc thay cho gã, vì thực ra trong nội tâm mỗi con người đều có một mặt xấu xa, thỉnh thoảng nó lại nhảy ra khiến con người làm ra một vài sự việc tàn ác. Nhưng nếu Lý Đạt Minh có thể tỉnh táo đối mặt với nó, không để góc xấu xa trong con người mình xui khiến thì có lẽ cuộc đời của gã còn có thể có khởi đầu mới…

Nhưng dù gì tôi cũng không phải là Lý Đạt Minh, tôi không trải qua nỗi đau mà gã ta phải chịu đựng, cho nên tôi không thể cam đoan được rằng khi mình cũng gặp phải hoàn cảnh tương tự như gã thì có bị sự xấu xa trong nội tâm chiếm lấy hay không, bởi vậy việc chúng ta có thể làm cũng chỉ là cố gắng giữ được bản tâm của mình mà thôi.

Sự thật chứng minh lo lắng của Chiêu Tài là đúng, bởi vì ngay sau khi vụ án của Lý Đạt Minh kết thúc không lâu, hàng xóm trên dưới bắt đầu rục rịch muốn bán tháo nhà.

CHƯƠNG

Chuyến đi đến ven biển

Kết quả của việc làm này là giá của tòa nhà đó giảm đáng kể, đã giảm xuống còn hai phần ba giá ban đầu...

Có điều lão Triệu cũng chẳng lo lắng nhiều, bởi vì tôi và anh ấy có cùng một ý tưởng, đều cảm thấy rằng bất kể giá nhà tăng hay giảm, nó đều không ảnh hưởng gì đến họ, vì anh ấy mua nhà để ở chứ không phải để đầu cơ.

Sau khi vụ án được giải quyết, Bạch Kiện đương nhiên phải mời khách đi ăn cơm. Lần này anh ta vẫn gọi Viên Mục Dã đi như cũ. Để bù đắp sự khó chịu với Viên Lỗi trước đây, tôi cũng cố tình để thêm một bộ bát đũa cho con tiểu quỷ kia.

Bạch Kiện nhìn thấy thế thì buồn bực nói: "Không phải cậu nói Lê đại sư có việc không tới sao? Sao còn bảo phục vụ lấy dư một bộ bát đũa chứ?"

Tôi đáp với vẻ mặt thần bí: "Bởi vì tôi có một người anh em tốt khác cùng tới."

Bạch Kiện nghe xong khóe mắt khẽ co giật, sau đó vội quay đầu lại nhìn ngó khắp nơi và nói: "Cậu có thể đừng ngày nào cũng lải nhải quỷ thần hay không? Cho cậu biết đây là tôi đấy, đổi lại là người khác đều sẽ bị cậu doạ chạy toé khói!"

Tôi bật cười ha hả: “Chọc anh chơi thôi, xem anh căng thẳng kìa, hai bộ đồ ăn đều để tôi dùng...”

Bạch Kiện nghe xong mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ là anh ta cũng không biết, lúc này đang có một con quỷ mặt xanh đứng ở bên cạnh anh ta với đôi mắt trông mong, chờ tôi và Viên Mục Dã gắp đồ ăn vào trong cái bát dư ra kia!

Trong bữa ăn, tôi nghe thấy bình thường Viên Mục Dã đến ngày nghỉ là ở nhà với Viên Lỗi, chẳng có sở thích ngoài luồng nào cả, nên dụ dỗ cậu ta có ngày nghỉ thì đi ra ngoài chơi với chúng tôi. Con người ấy à, lúc không có việc gì thì nên xả hơi một chút, không thể cứ căng như dây đàn mãi, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày đứt gánh.

Nghe tôi nói như vậy, Bạch Kiện cười khổ nói: “Chúng tôi cũng muốn nghỉ ngơi chứ! Nhưng gần đây hết vụ án này tới vụ án khác… Cho dù thật sự không có việc gì, chúng tôi cũng không dám đi xa, sợ lúc xảy ra chuyện trở về trễ.”

Tôi đột nhiên nảy ra một ý: “Tôi nghe nói có một bãi tắm mới mở, cách đây cũng chỉ hơn một trăm cây số, lái xe hai tiếng là tới, cho dù các anh bất ngờ nhận được mệnh lệnh gì cũng kịp thời quay về đấy...”

Bạch Kiện nghe thế liền lấy di động ra tìm kiếm thử: “Đúng là không xa lắm, được! Hai ngày nữa tôi và tiểu Viên có ngày nghỉ, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, mấy người chúng ta cùng nhau ra ngoài chơi một chuyến.”

Viên Mục Dã nghe xong cũng không tỏ vẻ gì, còn Viên Lỗi thì hào hứng không thôi, xem ra bình thường Viên Mục Dã là một người rất buồn chán, cũng không có sở thích ngoài luồng. Nhưng Viên Lỗi không giống thế, dù sao cũng là tính trẻ con, mấy năm nay đi theo Viên Mục Dã chỉ sợ là đã sớm chán chết rồi, cho nên

vừa nghe nói có thể đi bờ biển chơi, quả thực là vui vẻ kinh khủng.

Chốt xong kế hoạch đi chơi, mấy người rảnh rỗi chúng tôi đếm từng ngày một, sợ trước đó bên Bạch Kiện lại nhận được vụ án gì đó, phá hỏng kế hoạch. Còn may ông trời có mắt, rốt cuộc đám chúng tôi có thể tụ tập đi chơi đàng hoàng một lần.

Vì thế nên chúng tôi lái một chiếc xe, Bạch Kiện và Viên Mục Dã lái một chiếc xe, cộng thêm Chiêu Tài và lão Triệu một hai phải đi theo góp vui cũng lái một chiếc xe. Để bảo đảm chuyến du lịch này có thể thuận lợi, trước khi ra cửa chúng tôi còn quy định cho mọi người một quy tắc "Hai mặc kệ". Đó chính là: Mặc kệ việc không liên quan và việc không liên quan mặc kệ!!

Bãi tắm này nằm ở một thị trấn nhỏ gần tỉnh bên cạnh. Mặc dù nơi này không lớn, nhưng vì gần biển nên mỗi ngày đều có không ít khách du lịch đến ăn hải sản và tắm biển...

Bởi chúng tôi dậy sớm đi, cho nên lúc đến nơi vừa vặn vào buổi trưa, nhóm chúng tôi bèn tìm một trang trại có nhà hàng hải sản để ăn trưa trước. Ăn cơm xong, chúng tôi tiếp tục đi về hướng đích đến của chuyến đi này, vịnh Thần Tiên.

Vịnh Thần Tiên, đúng như tên gọi của nó, những người sống trong đó đều là thần tiên, hi vọng lần này chúng tôi cũng có thể làm thần tiên một phen, đã ghiền một lần… Không ngờ khi chúng tôi đến nơi, lại phát hiện người đông như kiến cỏ, còn thần tiên ở đâu chứ?

Bạch Kiện thấy người đông như vậy thì oán giận nói: "Xem cậu chọn cái chỗ khỉ gió gì này, sao người lại đông vậy hả?"

Tôi nhún vai đáp: "Như vậy chứng minh phong cảnh ở đây đẹp mà…"

Chiêu Tài bĩu môi nói: "Dưới biển đầy những người là người,

cảnh đẹp con khỉ á?!"

Tôi nghe thế hơi tức giận: "Đừng đứng nói chuyện mà không đau lưng được không? Bằng không mọi người tìm một chỗ vừa có phong cảnh đẹp, vừa ít người xem?"

Khi chúng tôi nhìn vào từng tốp khách du lịch mà phát rầu, đột nhiên có một người đàn ông khá thô tục chạy đến trước mặt chúng tôi và nói: "Các vị có muốn tìm một nơi ít người và phong cảnh đẹp không? Tôi biết một chỗ, nếu các vị cảm thấy hứng thú, tôi có thể đưa mọi người đi, đến lúc đó chỉ cần mỗi người cho tôi mười tệ tiền phí dẫn đường là được."

Tôi thấy dáng vẻ thô tục của gã thì không muốn để ý đến gã cho lắm, nhưng Bạch Kiện lại quan tâm, tiện tay móc ra tờ tiền một trăm tệ nói: "Vậy đi nhanh đi!!"

Vì thế đoàn người chúng tôi đi theo người đàn ông thô tục này vào sâu hơn trong vịnh Thần Tiên… Khỏi phải nói, chúng tôi đi đến nơi, thấy đúng thật là một bãi biển phong cảnh tuyệt đẹp, du khách lại rất ít.

Ông chủ thấy mấy chiếc xe của chúng tôi chạy vào, lập tức hết sức nhiệt tình ra tiếp đón. Tuy nhiên khi chú Lê xuống xe lại cau mày nói: "Khác thường tức có quỷ, bãi tắm tốt thế tại sao không ai tới?"

Lúc này Chiêu Tài hỏi thử giá vé vào cửa, còn rất rẻ, rẻ hơn bãi biển cực đông người vừa rồi ba mươi tệ lận?! Nhưng bất kể là chú Lê hay là Viên Mục Dã cũng đều không nói ra được nơi này có cái gì không bình thường.

Vì thế tôi lớn tiếng nói với bọn họ: "Sợ cái gì chứ? Nhóm chúng ta đây có hai cảnh sát, ba đại sư phong thủy, một bác sĩ ngoại khoa cả ngày cầm dao giải phẫu… Chúng ta chính là một đám người cả quỷ thần chân chính cũng không sợ, chẳng lẽ còn sợ người sống

hay sao?"

Ông chủ bãi tắm nghe vậy liên tục nói với chúng tôi: "Các vị không cần lo lắng, chỗ chúng tôi cực kỳ an toàn, thật sự là rất an toàn!!"

Thực tế, sở dĩ tôi nói lớn tiếng như vậy là để cho ông chủ nghe, nếu đây là một hắc điếm muốn làm thịt khách hàng, vậy ông ta phải tự ước lượng xem mình có bản lĩnh hay không, có làm thịt được đám người chúng tôi đây hay không.

Nhưng nhìn biểu cảm vừa rồi của ông chủ, lại cảm thấy chắc hẳn là không có vấn đề gì, nhưng khách khứa ở đây ít như vậy nhất định là có nguyên nhân khác. Bỏ đi, như tôi nói đó, nhóm chúng tôi đây vừa có cảnh sát, vừa có đại sư, còn sợ cái gì nữa đây?

Sau đó chúng tôi mua vé vào bên trong bãi tắm, thấy bên trong cũng không phải không có người khách nào, chắc là họ cũng bị cái gã thô tục trước đó dụ lại đây! Có điều chẳng sao cả, ít nhất gã cũng không coi là lừa chúng tôi, xét đến cùng đây đúng là nơi ít người, phong cảnh đẹp...

CHƯƠNG

Cặp đôi mất tích

Rõ ràng những du khách kia cũng đi cùng nhau, khi bọn họ nhìn thấy đoàn người chúng tôi cũng xuất hiện ở đây, dường như trên mặt đều có vẻ thở phào nhẹ nhõm. Dù sao cũng là ra ngoài chơi, người ở đây lại không nhiều lắm, cho nên tôi chủ động đi qua chào hỏi họ...

Đối phương là hai cặp đôi trẻ, họ cũng giống chúng tôi, trước tiên là đến cái bãi tắm đông như kiến kia, vì thật sự không thích náo nhiệt, cho nên mới tới bãi tắm này.

Nhưng lúc họ vừa mới tới đây, trong lòng có hơi hối hận, bởi vì lúc bọn họ tới, bãi tắm không có một ai cả, điều này nhất thời làm trong lòng họ thấy hơi khiếp vía.

Có điều may mà đoàn người chúng tôi xuất hiện rất nhanh, như vậy người nhiều cũng sẽ không sợ nữa. Tôi nghe xong thì cười nói với họ, chúng tôi cũng ngại bãi tắm trước đó quá đông người, thật ra nơi này khá tốt đấy! Phong cảnh tuyệt đẹp, lại yên tĩnh... Đây mới là kiểu nghỉ ngơi nên có đấy.

Vì thế cả đám người chúng tôi vừa nói vừa cười nghịch nước ở bờ biển, ăn trái cây ướp lạnh của ông chủ bãi tắm đãi. Vốn dĩ tất cả mọi thứ đều tốt đẹp, nhóm chúng tôi cũng chơi rất hăng say,

ông chủ bãi tắm cùng chuẩn bị lửa trại và BBQ hải sản cho chúng tôi.

Nhưng thời gian vui vẻ luôn qua rất nhanh, không bao lâu sau thái dương đã biến mất dưới đường chân trời, lúc này ông chủ bãi tắm nhìn sắc trời và nói: “Buổi tối sóng gió ở đây lớn, tốt nhất các vị đừng xuống biển chơi.”

Mặc dù ngoài miệng mọi người đồng ý hết, nhưng một cặp đôi trẻ trong hai đôi kia vẫn xuống biển bơi đêm. Ngay từ đầu, hai người họ chỉ chơi ở vùng nước nông, sau đó chơi mãi lại bơi đến vùng nước sâu.

Qua một lúc lâu chúng tôi cũng không thấy cả hai người họ bơi từ vùng nước sâu về, mới đầu cặp đôi đến cùng họ còn chưa lo lắng lắm, bởi vì hai người kia đều bơi rất giỏi, nhưng đến tận khi chúng tôi đều đã nướng BBQ xong hết cũng không thấy hai người kia lên bờ...

Tôi nhìn biển rộng đen như mực, trong lòng không khỏi dâng lên nỗi lo lắng mơ hồ, cho dù là bơi giỏi nữa cũng phải lên bờ chứ, họ cũng đâu phải cá? Hơn nữa, hiện giờ bơi đêm dưới biển còn có thể nhìn thấy ư?

Lúc này ông chủ bãi tắm nghe nói có một cặp đôi xuống biển chưa trở về, dường như cũng hơi sốt ruột, ông ta không ngừng đi qua đi lại trên bãi biển, chờ mong cặp đôi kia lên bờ sớm một chút.

Nhưng đôi khi càng sợ cái gì, thông thường sẽ xảy ra cái đó, đến khi tất cả chúng tôi về phòng nghỉ ngơi lại nghe được một tin tức không tốt, cặp đôi kia đã xảy ra chuyện...

Tôi bảo lão Triệu ở trong phòng với Chiêu Tài, những người còn lại đều đi tới bờ biển xem thử có cần giúp đỡ gì không, nguyên tắc “hai mặc kệ” trước đó cũng đã vứt ra sau đầu từ lâu.

Kết quả khi chúng tôi đi đến bờ biển thì gặp người đàn ông

ngoại hình thô tục hôm nay giới thiệu chúng tôi tới đây, gã đang thương lượng gì đó với cặp đôi còn lại, xem biểu cảm của bọn họ hình như là nói không xuôi.

Vì thế nhóm chúng tôi bèn đi qua tìm hiểu tình hình, vừa hỏi mới biết, hoá ra người đàn ông thô tục này đang cò kè mặc cả với hai người họ, nói là nhà bọn họ có người biết bơi giỏi có thể xuống biển tìm người, nhưng mà tìm được người và vớt người lên cũng có bảng giá khác nhau.

Bạch Kiện nghe xong tỏ vẻ mặt nghi ngờ hỏi gã: "Có bảng giá gì?"

Lúc này người đàn ông thô tục kia dường như không khiêm tốn như lúc đầu chúng tôi gặp nữa, giọng điệu rất cứng rắn: "Tìm người là một người 5000, vớt xác là một người 10000."

Bạch Kiện gật đầu, sau đó đột nhiên hỏi lại gã: "Làm sao anh biết chắc chắn là người đã chết? Không thể là do bơi ra xa, bị kẹt ở khối đá ngầm nào đó sao?"

Lúc này sắc mặt của người đàn ông khẽ đổi, nhưng ngay sau đó lại nói thêm: "Cho nên tìm người là 5000 đó?"

Tôi nói với cặp tình nhân kia: "Nếu người đã mất tích, đáng lẽ đầu tiên các người phải nghĩ đến báo cảnh sát chứ?"

Nhưng cô gái đó vừa khóc vừa đáp: "Anh ta nói một lát nữa là thuỷ triều xuống, đến lúc đó sẽ cuốn xác của Lưu Nghiên và Phương Tổ xuống biển sâu, khi đó ai cũng đều không tìm thấy được họ…"

Tôi nghe thế thì nhìn về phía người đàn ông tục tằng kia, thấy gã lại mang vẻ mặt đắc ý, như thể các người không trả tiền thì chờ để xác cho cá ăn đi. Thực tế chúng tôi thật không muốn lo cái việc không quan hệ tới mình này, nhưng mạng người quan trọng, lỡ như cặp đôi kia chỉ bị mắc kẹt thì sao? Vì thế Bạch Kiện vừa an ủi

cặp đôi vừa bảo tôi nhanh chóng báo cảnh sát.

Khi tôi gọi điện thoại cho 110 báo cảnh sát, đối phương nghe tôi báo tên bãi tắm xong thì lẩm bẩm nhỏ trong điện thoại: “Sao bãi tắm kia lại xảy ra chuyện nữa?”

Lòng tôi không khỏi nặng nề, cái gì gọi là lại xảy ra chuyện? Chẳng lẽ chỗ này thường xuyên có du khách chết đuối sao? Vì thế tôi thừa lúc người đàn ông kia còn đang dây dưa với cặp đôi, nhanh chóng kéo ông chủ bãi tắm sang một bên, hỏi ông ta: “Trước kia chỗ này của ông có phải từng có chuyện gì hay không?”

Sắc mặt của ông chủ bãi tắm thay đổi, sau đó vội vàng phủ nhận: “Chưa... Chưa từng xảy ra chuyện gì mà? Cậu đừng nói bậy nhé, vậy sẽ ảnh hưởng tôi làm ăn đó.”

Tôi cười lạnh nói: “Chỗ này làm ăn vắng tanh như vậy là do tôi ảnh hưởng hả? Ông yên tâm, chúng tôi sẽ không bắt ông trả lại tiền, chỉ cần ông ăn ngay nói thật, hôm nay ông sẽ không sao, bằng không… Ông có tin tôi làm chỗ này của ông phải đóng cửa ngay ngày mai hay không?”

Ông chủ bãi tắm do dự một lát rồi mới ấp a ấp úng nói cho tôi biết, thật ra trước đây chỗ này đã từng xảy ra chuyện như vậy, có mấy du khách chết đuối, chẳng qua ông ta có thể bảo đảm đó đều là ngoài ý muốn.

Còn về người đàn ông tục tằng kia, gã tên Lưu Tam, vốn là một ngư dân ở thôn gần đấy, sau đó địa phương bắt đầu khai thác du lịch, gã mới bắt đầu cùng hai anh em của mình làm nghề chuyên giúp người ta vớt xác.

Tôi lạnh giọng hỏi ông ta: “Vậy gã giúp ông kiếm khách lại đây, ông trích phần trăm cho gã bao nhiêu?”

Không ngờ ông chủ bãi tắm lại lắc đầu liên tục nói mình chẳng chia một đồng tiền bo nào cho bọn họ cả, đến chính ông ta cũng

không rõ vì sao thằng nhóc này lại có lòng tốt kiếm khách giúp ông ta…

Tôi nhìn chằm chằm và mắt của ông chủ bãi tắm, phát hiện nhất định là ông ta còn có chuyện gì chưa nói, xem ra gã Lưu Tam chiếm cứ ở chỗ này không phải một ngày hai ngày, chỉ bằng mấy câu nói của khách du lịch từ ngoài đến như tôi, ông chủ bãi tắm sẽ không khai thật.

Lúc này Bạch Kiện đi tới nói với tôi: “Cặp đôi xuống biển mất tích kia, nam tên Phương Tổ, nữ tên Lưu Nghiên. Đôi trên bờ này là bạn thân của bọn họ, Lý Nhã Tư và Đồng Kiến Phi, 110 của địa phương nói thế nào?”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Bọn họ nói sẽ lập tức chạy tới, có điều họ cũng không có năng lực tìm người trên biển, cần phải liên hệ cứu hộ biển chuyên nghiệp của địa phương họ mới được…”

Bạch Kiện nhìn thoáng qua thời gian, hiện giờ đã là hơn 10 giờ tối, nếu hai người họ thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chờ đến khi nhân viên cứu hộ đến đây, xác cũng lạnh rồi.

CHƯƠNG

Người làm nghề vớt xác

Nghĩ vậy nên Bạch Kiện bèn qua đó thảo luận với Đồng Kiến Phi, thật sự không được thì để đám Lưu Tam xuống biển tìm người trước đi! Đồng Kiến Phi nghe xong cũng thẳng thắn, lập tức nói với Lưu Tam: "Giờ anh xuống biển tìm người liền đi, tìm được người rồi tôi sẽ lập tức chuyển khoản qua di động cho anh!!"

Lưu Tam nghe xong bày vẻ mặt đã đạt được ý đồ và nói: "Được rồi!! Cậu ngó chừng đi đấy!" Sau khi nói xong, gã móc di động ra gọi một cuộc điện thoại, rất nhanh có hai người đàn ông gầy gò từ xa chạy tới, nhìn mặt mũi rất giống Lưu Tam, chắc đều là anh em của gã.

Hai người kia chạy tới rồi cởi quần áo ra, chỉ mặc độc một cái quần bơi xuống biển, trên người không có thiết bị lặn xuống nước gì hết. Nhưng lúc này tôi lại nhìn thấy phía sau lưng hai anh em này đều có một hình xăm cổ quái, hình vẽ kia nửa trên giống như một con khỉ, nhưng nửa dưới lại giống như một con cá lớn, tóm lại rất chi là kỳ quặc.

Tuy rằng chúng tôi rất tò mò về hình xăm phía sau lưng của bọn họ, nhưng lại đều không nhìn ra ý nghĩa gì, nhưng Viên Mục Dã thấy hình xăm kia sau lưng bọn họ lại sửng sốt, sau đó sắc mặt lập

tức âm trầm nói với tôi: “Mấy tên này có vấn đề, tất cả mọi người đều cẩn thận một chút…”

Chúng tôi nghe thế thì gắt gao nhìn chằm chằm Lưu Tam, sợ gã sẽ lén lút làm chuyện gì đó. Nhưng chẳng được bao lâu, một trong hai anh em của Lưu Tam nhô lên khỏi mặt biển nói: “Một nam một nữ kia mắc kẹt ở đá ngầm bên kia, có kéo lên không? Kéo lên một người một vạn!!”

Tôi thầm nghĩ trong lòng, đúng là kẻ nhận tiền không nhận người. Đồng Kiến Phi nghe được cũng không do dự, vừa nhìn là biết điều kiện gia đình rất tốt, cậu ta vội nói với Lưu Tam: “Đều vớt cả hai người lên cho tôi, tôi sẽ lập tức chuyển khoản cho các người!!”

Lưu Tam lập tức vẫy tay với người anh em dưới biển, ý bảo hắn có thể bắt đầu làm việc!! Bởi vì cách quá xa, hơn nữa đối diện lại là biển rộng cuồn cuộn, cho nên trong lúc nhất thời tôi thật sự không cảm nhận được xác của Phương Tổ và Lưu Nghiên rốt cuộc ở chỗ nào…

Nhưng mà chú Lê đột nhiên bấm đốt ngón tay một lúc rồi nói: “Canh giờ bọn họ xuống biển không tốt, chỉ sợ là sẽ xảy ra chuyện.”

Nghe thế, tôi hừ lạnh: “Yên tâm đi! Những người này đều là dân vớt xác chuyên nghiệp, có thể nói là tính xác ăn tiền đấy. Nếu bọn họ dám làm nghề này, tất nhiên là có cách đối phó.”

Nhưng chú Lê lại lắc đầu nói: “Chỉ mong là chú nghĩ nhiều đi…”

Khi mọi người ở đây đều nôn nóng chờ đợi ở trên bờ, lại thấy người anh em của Lưu Tam vừa xuống nước lúc nãy đột nhiên vẻ mặt hoảng sợ bơi từ dưới biển về. Lưu Tam thấy thì mắng to: “Sao đã quay về? Không phải bảo mày vớt người lên sao?”

Chỉ thấy thằng nhóc kia bày vẻ mặt kinh hãi nói: “Anh Tam…

Chuyện không bình thường cho lắm, bọn em không kéo được xác?!"

Lưu Tam nghe mà tức muốn hộc máu, gã nói: "Tào lao! Có cái gì mà không nhúc nhích được? Có phải bị lưới đánh cá gì đó cuốn lấy hay không?" Sau khi gã nói xong thì ném một con dao trên người cho thằng nhóc kia.

Tuy rằng dưới sự thúc giục không ngừng của Lưu Tam, người anh em kia của gã vẫn quay xuống biển với vẻ mặt không tình nguyện, nhưng mỗi bước đi lại là lưu luyến. Thấy thế, chú Lê nói với Lưu Tam: "Hay bảo anh em của cậu trở về đi? Hiện tại canh giờ không tốt, đừng vì kiếm được mấy phần tiền mà ném hai mạng người."

Lưu Tam nghe xong tức giận nói: "Lo hão cái gì?! Hai anh em của tôi đều là Lãng Lí Bạch Điều, đừng nói mặt biển không sóng không gió này, trước kia dù là sóng gió dâng khắp chung quanh, cũng ra biển vớt cầu gai như thường…"

Chú Lê không ngờ ý tốt của mình lại bị bóp méo, vẻ mặt lập tức không kìm được, còn muốn cãi cọ với gã mấy câu. Tôi thấy thế liền giữ chặt chú Lê, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Nước đổ đầu vịt, bọn họ không nghe thì thôi."

Kết quả đúng thật là đen sao chú Lê lại đoán trúng, thằng nhóc vừa rồi xuống biển mãi vẫn không thấy lên, lúc này Lưu Tam ở trên bờ cũng đã gấp đến đi vòng quanh, thỉnh thoảng còn kêu gào với Đồng Kiến Phi: "Nếu hai anh em của tôi có xảy ra chuyện gì, các người phải đền tiền!!"

Đồng Kiến Phi lạnh lùng nhìn Lưu Tam, một câu cũng không nói. Thằng nhóc Đồng Kiến Phi này vừa nhìn là biết nhà có tiền, nhưng không ngu ngốc, tình huống kiểu này chỉ là thỏa thuận bằng miệng, khó mà nói là có hiệu lực pháp lý hay không, cho nên

cậu ta không cãi cọ với Lưu Tam ở đây…

Hay thật, vốn có hai người mất tích, bây giờ lại biến thành bốn người. Cũng may 110 của địa phương cũng đã đưa đội nhân viên cứu hộ biển đến đây. Những người này nhìn là biết chuyên nghiệp hơn nhiều, bọn họ đều trang bị đầy đủ hết mới xuống biển tìm người, nào giống hai anh em của Lưu Tam kia, cả người cũng chỉ có một cái quần bơi.

Nhưng sau khi nhóm người này đến nơi, trên biển lại nổi lên sóng gió. Với tình hình này, yếu tố rủi ro khi xuống biển tìm người quá lớn, hơn nữa lúc trời tối, tầm nhìn cũng hạn chế, càng gia tăng đáng kể độ khó trong việc tìm kiếm.

Cuối cùng không còn cách nào, mọi người chỉ có thể ở yên chờ đến trời sáng. Nhưng cũng quái lạ, Lưu Tam vừa rồi còn dằng dai với Đồng Kiến Phi đòi cậu ta đền tiền thì lúc này lại biến mất tiêu?

“Không phải gã tự mình xuống biển tìm anh em của gã chứ?” Tôi nói với vẻ nghi ngờ.

Chú Lê lắc đầu bảo: “Tên đó hả, mặt không đủ hai lạng thịt, nhìn là biết người bạc tình cạn nghĩa, sao có thể mạo hiểm xuống biển tìm anh em chứ? Chắc là gã nhìn thấy cảnh sát đến nên mới chạy, xem ra trong lòng tên này có gian trá! Nếu không gã thấy cảnh sát việc gì phải chạy?”

Tôi nghe xong gật gù: “Nói có lý…”

Lúc này tôi thấy cảnh sát đang lập biên bản với ông chủ bãi tắm, lời lẽ như đang trách ông ta tại sao buổi tối còn cho du khách xuống biển bơi? Ông chủ bãi tắm cũng tỏ vẻ oan uổng: “Tôi thật sự đã cảnh cáo bọn họ buổi tối đừng xuống biển rồi… Nhưng mà hai du khách kia đâu có nghe! Không tin chú có thể hỏi thử những du khách khác, tôi thật sự đã nhắc rồi mà.”

Cảnh sát nghe xong thì hỏi tiếp: “Hai người xuống biển sau đó

là thế nào? Không phải nói chỉ có hai du khách mất tích sao?”

Ông chủ bãi tắm ấp a ấp úng nói: “Hai…Hai người xuống sau là anh em của Lưu Tam…”

“Lưu Tam? Ở đây còn có chuyện gì của Lưu Tam nữa? Người đâu?” Cảnh sát lạnh giọng hỏi, xem ra gã Lưu Tam này đã là nhân vật rất có tiếng với cảnh sát rồi.

Ông chủ bãi tắm bị hỏi thì sửng sốt, sau đó vội nhìn ngó quanh quất: “Vừa rồi gã còn ở đây mà?! Sao mới chốc lát đã không thấy người đâu?”

Nếu giờ chỉ có thể chờ sóng gió bớt lại, chúng tôi cũng không chờ ở bờ biển thế này mãi nữa, vì vậy cả bọn bèn về phòng nghỉ ngơi trước. Trên đường tôi có hỏi chú Lê một lần, hai anh em của Lưu Tam kia có thể nào cũng đã xảy ra chuyện không?

Chú Lê tức giận nói: “Còn có thể hay không thể gì?! Đoán chừng đã sớm đến chỗ Diêm Vương báo tên rồi!

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, chúng tôi nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, xem chừng đã có thể xuống biển tìm kiếm rồi. Vì vậy chúng tôi cũng thức dậy, ăn tạm bữa sáng, chuẩn bị đi ra ngoài xem có cần giúp đỡ hay không...

CHƯƠNG

Kế bẩn để kiếm tiền

Tôi nghe Chiêu Tài cực kỳ khó chịu nói với lão Triệu: "Lần sau chúng ta tự mình đi chơi đi! Đi theo bọn họ chẳng ngơi nghỉ được chút nào..."

Tôi âm thầm cười khổ, cũng chẳng trách sao Chiêu Tài phàn nàn, lẽ nào là bởi vì khí chất độc đáo trên người chúng tôi cho nên mới đi đến đâu cũng gặp phải mấy chuyện kiểu này?

Khi tôi đang miên man suy nghĩ thì nghe người bên ngoài kêu to: "Tìm thấy hai người!!"

Nghe thế, chúng tôi vội vã chạy tới bờ biển, nhìn thấy mấy nhân viên cứu hộ đang khiêng hai cái xác bơi về phía bờ... Bọn họ từ từ tới gần bờ biển, tôi cũng đã cảm nhận được rõ ràng tàn hồn của một người chết trong đó.

Nhưng bọn họ cũng không phải Phương Tổ và Lưu Nghiên, mà là anh em của Lưu Tam đêm qua xuống biển đi tìm bọn họ, Lưu Mộc Căn và Lưu Mộc Khảm. Khi xác của hai người họ bị khiêng lên trên bờ, tất cả mọi người ở đây đều ồ cả lên…

Như lời nhân viên cứu hộ vừa rồi xuống biển nói, lúc ở dưới biển suýt nữa bị xác hai người đó doạ chết!! Chỉ thấy hai con hàng này đều trợn trừng mắt, bóp chặt lấy cổ đối phương, dù người đã

chết vẫn quyết không buông tay.

Vừa rồi lúc tìm thấy bọn họ dưới biển, nhân viên cứu hộ định bẻ tay bọn họ ra, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ, bởi vì tay bọn họ bấu chặt cứng! Chỉ xem tình trạng của xác, đúng là không rõ hai người họ rốt cuộc bị chết đuối, hay là bị đối phương bóp chết?

Tôi thấy đến giờ hai cái xác này vẫn ở tư thế bóp chặt cổ đối phương, trong lòng rất khó hiểu, không phải họ là anh em ư? Tại sao lại bóp cổ lẫn nhau ở dưới nước chứ?

Bởi vì xác vẫn luôn bị cảnh sát bao vậy, nhóm chúng tôi chỉ có thể bị ngăn bên ngoài, cho nên ký ức tàn hồn mà tôi cảm nhận được rất hạn chế, trừ mấy đoạn ngắn lẻ tẻ ra, không cảm nhận được gì nữa.

Nhưng dù sao bây giờ chúng tôi cũng đang ở nơi khác, tất nhiên Bạch Kiện cũng không thể bảo người ta nể mặt mũi anh ta, hơn nữa trước đó chúng tôi cũng đã nói mặc kệ chuyện không liên quan đến mình, nếu cảnh sát địa phương đã ra mặt, vậy chắc hẳn cũng không có việc của chúng tôi nữa.

Tuy nhiên chú Lê lại nói, xác của Phương Tổ và Lưu Nghiên sẽ không dễ dàng tìm được đâu, cái chết của họ hơi kỳ quặc… Không biết rõ ràng hai người họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ e rất khó tìm ra xác dưới biển.

Lúc nhóm Đồng Kiến Phi chơi với chúng tôi cũng biết thân phận của chú Lê, lúc này cậu ta nóng lòng tìm được xác của bạn, nên cậy nhờ chú Lê có thể giúp tìm kiếm hai người Phương Tổ và Lưu Nghiên giúp hay không.

Chú Lê hơi khó xử nói: “Không phải chúng tôi không muốn giúp, chỉ là bây giờ cả xác chúng tôi cũng không thể tới gần, cho nên căn bản không có cách nào giúp cậu...”

Đồng Kiến Phi nghe ra ý tứ trong lời nói của chú Lê, mắt sáng

ngời nói: “Ý của đại sư có phải là chỉ cần có thể cho các người tới gần xác, là có thể giúp tôi tìm được bạn của mình không?”

Chú Lê gật đầu đáp: “Nếu để chúng tôi xem xét kỹ xác, có lẽ sẽ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với bọn họ ở dưới biển…”

Sau đó Đồng Kiến Phi đi tìm cảnh sát phá án, đề xuất có thể để chúng tôi xem xét xác hay không? Lúc này cảnh sát địa phương đang chuẩn bị đưa xác của anh em họ Lưu đi, cho nên từ chối thẳng Đồng Kiến Phi.

Đồng Kiến Phi ngăn cản xe cảnh sát không cho đi, sốt ruột nói với cảnh sát: “Chúng tôi chỉ muốn xem xác một chút, chỉ như vậy mới có thể tìm được bạn của tôi, tôi bảo đảm chúng tôi sẽ không làm gì với xác đâu! Nhưng nếu anh không cho tôi xem, tôi sẽ đi khiếu nại các anh tới quá muộn, làm chậm trễ thời gian cứu hộ tốt nhất!!”

Trên thực tế, cảnh sát tới muộn cũng không thể trách họ, rốt cuộc đường sá ở chỗ này không thuận tiện, hơn nữa bọn họ lại không phải nhân viên cứu hộ chuyên nghiệp. Tuy nhiên lời thì nói thế thôi, nhưng nếu có người khiếu nại thì họ cũng không yên ổn, cho nên cảnh sát kia nghe Đồng Kiến Phi nói xong, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Tiếp đó anh ta đồng ý có thể cho chúng tôi mười lăm phút xem xác, nhiều hơn nữa sẽ chậm trễ thời gian trở về. Tôi nghe thế thì ra hiệu bằng mắt cho Đồng Kiến Phi, nói cho cậu ta mười lăm phút đã đủ rồi.

Khi tôi nhìn thấy Lưu Mộc Căn và Lưu Mộc Khảm một lần nữa, bọn họ vẫn còn duy trì tư thế lúc lên bờ, phỏng chừng kiểu gì cũng phải chờ cái xác hết cương cứng, hai con hàng này mới có thể buông tay nhau ra.

Cùng lúc đó, ký ức khi còn sống của Lưu Mộc Khảm ùa vào

trong đầu tôi, nhưng điều khiến tôi trăm triệu lần không ngờ tới là, ba anh em họ Lưu này lại làm ra hành động đen tối hiểm độc như vậy…

Trong trí nhớ của Lưu Mộc Khảm, thời trẻ bọn họ đều kiếm ăn dưới biển, tuy kiếm được không ít, nhưng cũng đích thực là vất vả. Sau đó, ngành du lịch địa phương lục tục bắt đầu phát triển, bọn họ đỏ mắt với những người kiếm được món tiền lớn dựa vào ngành này. Suy cho cùng, so sánh với những người kia, bản thân xuống biển bắt hải sản thật sự là quá vất vả.

Vì thế ba anh em họ cũng học người khác tự mình mở trang trại. Nhưng vì không biết cách kinh doanh, cuối cùng ném đi hết tiền đầu tư của cả ba người. Khi ba người hết đường xoay sở, đột nhiên có một bãi tắm xảy ra chuyện, một bé trai mười ba tuổi bị sóng đánh vào vùng biển sâu, nhưng vì khu vực kia sóng to gió lớn, cho nên không ai dám đi.

Cha của đứa bé đưa ra thù lao mười ngàn nhân dân tệ, chỉ cần có ai đến vùng biển sâu đưa con trai mình về là được. Vì thế đám Lưu Tam thấy tiền sáng mắt, xung phong nhận việc.

Đương nhiên ba anh em họ không chỉ biết bơi, dựa vào bản lĩnh nắm mây bắt gió dưới biển thời trẻ, họ nhanh chóng tìm được bé trai đó, nhưng vì cứu chậm nên bé trai đã chết đuối.

Cha mẹ đứa trẻ hết sức đau buồn, nhưng vẫn trả cho bọn họ mười ngàn tệ đã hứa hẹn trước đó cho Lưu Tam. Suy cho cùng, tốt xấu gì người ta cũng coi như đã tìm được xác của con trai về rồi.

Cũng bắt đầu từ khi đó, ba bọn chúng đã nhìn ra một cơ hội làm ăn, đó chính là kiếm tiền từ người chết… Như vậy nhanh có tiền, xuống biển là có thể kiếm được mười ngàn, hai mươi ngàn, không phải ngon hơn cặm cụi vật lộn nhiều sao?

Nhưng chuyện như thế sao mà mỗi ngày đều có được? Cho dù

là vào mùa du lịch cao điểm, một tháng cũng không gặp một vụ! Cuối cùng ba anh em này nghĩ ra một kế bẩn để kiếm tiền... Đó là trước tiên mai phục ở dưới biển, nhìn thấy du khách đến gần vùng biển sâu, bọn chúng kéo người xuống dìm chết dưới biển sâu, sau đó lại giấu tạm ở đá ngầm gần đó, chờ khi có người bỏ tiền ra để tìm xác, bọn họ lại đến lấy xác đi.

Về sau mỗi tháng bọn chúng đều làm như vậy một hai lần, thời gian dài, vùng biển ở khu vực này lan truyền tin đồn đáng sợ có ma da kéo chân người, thế cho nên một số khách du lịch địa phương không dám đến chơi.

Sau đó, một số bãi biển có quy mô lớn đã đầu tư dựng một lớp lưới dưới biển, có thể ngăn khách du lịch vô tình bơi ra vùng biển sâu. Bởi vậy một số hướng dẫn viên du lịch biết tình hình sẽ đưa khách du lịch đến bãi tắm như vậy để chơi, cũng chính là bãi tắm đông người mà chúng tôi tới đầu tiên.

CHƯƠNG

Chú họ xuất hiện

Khách lẻ giống như chúng tôi, lại không phải người địa phương, tất nhiên không biết chuyện này, cho nên mới bị Lưu Tam lừa tới đây. Nhờ trước đó có sự nhắc nhở của ông chủ bãi tắm, cho nên những người bơi không tốt như chúng tôi không dám xuống nước sau khi trời tối.

Tuy nhiên Phương Tổ và Lưu Nghiên đều trong đội bơi ở trường đại học, khá tự tin về khả năng bơi lội của bản thân, bởi vậy mới không nghe lời khuyên mà ra biển bơi đêm. Nhưng bọn họ nào biết đâu rằng, bên dưới làn nước tối tăm kia, đang có hai đôi mắt ác độc đang nhìn chằm chằm bọn họ, chỉ chờ sau khi họ xuống biển sẽ kéo họ xuống tận lòng biển sâu...

Kết quả khi hai người họ bơi tới vùng nước sâu, Lưu Mộc Căn và Lưu Mộc Khảm đã chờ trong nước từ sớm nhìn thấy họ bơi lại, lập tức lặng lẽ tới gần họ từ dưới nước... Cho dù hai người Phương, Lưu có bơi giỏi cũng không qua được anh em nhà họ Lưu từ nhỏ đã kiếm ăn dưới biển.

Phát hiện có người kéo chân mình, hai người đã giãy giụa một khoảng thời gian ngắn, nhưng con người vào lúc hoảng loạn thường không thể đưa ra phán đoán chính xác! Tối lửa tắt đèn thế

này, đột nhiên có người kéo chân của mình dưới biển... Kể cả người không tin quỷ thần cũng sẽ cho rằng đây là ma da kéo mình.

Vì thế hai người họ nhanh chóng bị anh em nhà họ Lưu dìm chết trong nước, rồi đem xác Phương Tổ và Lưu Nghiên giấu ở một chỗ đá ngầm mà chúng thường giấu xác, sau đó lén lút lên bờ, chờ anh Tam của chúng gọi điện thoại.

Khi nhận được điện thoại của Lưu Tam, bọn chúng cũng vừa mới lên bờ không lâu, nhưng vì lúc ấy sắc trời rất tối, cho nên chúng tôi đều không nhìn ra đầu tóc chúng vẫn còn ướt. Tiếp đó, Lưu Mộc Căn và Lưu Mộc Khảm làm bộ đã tìm được xác hai người Phương, Lưu, rồi lại xuống nước lần nữa đến chỗ đá ngầm giấu xác trước đó, nhưng chúng phát hiện hai cái xác bị đặt trên đó không thấy đâu!!

Hai anh em nhà họ Lưu tìm vài vòng quanh đá ngầm, nhưng vẫn không thấy xác của hai người Phương, Lưu. Tuy nhiên, khi đó sóng biển vẫn chưa đủ để cuốn được xác trên đá ngầm đi, chẳng lẽ là bị người khác hớt tay trên?

Nhưng ở vùng này, trừ ba anh em họ ra, không có ai khác kiếm bát cơm bằng nghề này, không thể nào có người hớt tay trên được?! Hay là được người khác cứu đi rồi? Nhưng như vậy cũng không có khả năng, người đều đã chết hẳn, còn có thể được ai cứu đi chứ?

Khi cả hai nghĩ nát óc cũng không ra, Lưu Mộc Căn đột nhiên nhìn thấy trên một tảng đá ngầm dưới nước hình như có cái gì đó… Vì thế bèn lặn xuống nước kiểm tra tình hình. Tuy nhiên vào lúc này, Lưu Mộc Khảm đứng trên tảng đá ngầm trên biển, đột nhiên nhìn thấy thứ ở dưới nước hình như đang di chuyển.

Lưu Mộc Căn lặn xuống thì phát hiện, xác của hai người Phương, Lưu bị dựng thẳng đứng bên cạnh đá ngầm, hắn bơi một

vòng quanh xác hai người, không thấy có thứ gì trói buộc bọn họ, nhưng mà mặc cho sóng biển mạnh như thế nào, xác vẫn ở trong nước không chút di động…

Lúc này Lưu Mộc Khảm ở bên trên cảm thấy hơi khác thường, nên bảo anh Tư của hắn đi lên trước, hắn phải về bờ tìm anh Tam thương lượng cái đã, xem thử tình hình này nên làm gì bây giờ?

Kết quả khi Lưu Mộc Khảm bơi về bờ, lại thấy chúng tôi cũng ở đó, cho nên cũng không nói ra miệng. Lúc này Lưu Tam lại thúc giục bọn chúng nhanh lên, vì thế hắn cắn răng quay về dưới biển, nghĩ thầm mặc kệ bình thường hay không bình thường, trước cứ vớt xác lên rồi nói sau!

Nhưng chờ Lưu Mộc Khảm bơi trở lại, nhìn thấy dưới nước chỉ còn lại có một mình Lưu Mộc Căn, vì thế hắn vội lặn xuống muốn xem thử là chuyện như thế nào. Tuy nhiên vào ngay lúc này, Lưu Mộc Căn đột nhiên duỗi tay bóp chặt lấy cổ Lưu Mộc Khảm, đến khi bóp chết hắn ở dưới nước.

Cũng không biết tại sao, mặc dù xác của Lưu Mộc Căn và Lưu Mộc Khảm đều đã được vớt lên, nhưng tôi lại chỉ có thể cảm nhận được tàn hồn của Lưu Mộc Khảm, còn Lưu Mộc Căn không biết đã chạy đi chỗ nào rồi.

Mười lăm phút qua rất nhanh, xác của hai anh em nhà họ Lưu đã bị kéo đi. Khi tôi kể lại tình hình mình thấy cho chú Lê, chỉ thấy chú ấy nhíu chặt mày nói: “Có một người không có tàn hồn?”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy, chỉ có của Lưu Mộc Khảm, không có của Lưu Mộc Căn.”

“Vậy chỉ e là phiền phức rồi, trước đó chú đã nói ngày hôm qua không ổn, bây giờ xem ra, Phương Tổ và Lưu Nghiên kia chết oan, hơn nữa hai người lại là một cặp đôi, chỉ sợ đã hóa thành sống mái song sát!”

Tôi nghe xong thì không nhịn được muốn cười: “Sống mái song sát? Chú nói đến Mai Siêu Phong sao?”

“Cút đi! Ai nói đùa với cháu!” Chú Lê tức giận nói, tiếp theo chú ấy giảng cho tôi biết sống mái song sát rốt cuộc là cái thứ gì… Hóa ra sống mái song sát này chính là sát do một nam một nữ cùng chết hóa thành, bởi vì tâm ý của họ tương thông, hơn nữa oán khí sau khi chết oan sâu đậm, thực sự là vô cùng hung hãn!

Tôi hỏi lại chú Lê: “Chẳng lẽ không có cách nào phá giải sao?”

Chú Lê lắc đầu đáp: “Dù sao nếu gặp phải tình huống này, tuyệt đối không thể cứng đối cứng, nếu chú nói trúng thật, chỉ sợ về sau vùng này đừng hòng được yên ổn...”

“Không nghiêm trọng như vậy chứ? Lúc trước ở đây không phải cũng đã ồn ào vụ ma da sao? Nhưng mọi người vẫn tới như thường, chỉ cần không đến chỗ nào ít người, hoặc là sau khi trời tối không xuống biển là được rồi ư?” Tôi nhún vai nói.

Nhưng chú Lê lại nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Trước kia là giả, cháu cũng nói đó là đám Lưu Tam giả ma da kéo người trong biển... Nhưng bây giờ khác, nếu chúng ta mặc kệ, không biết sẽ còn chết bao nhiêu người nữa đây?”

Tôi cũng rất bất đắc dĩ, muốn lo thì không đủ lực, mặc kệ lại sợ sẽ hại chết người vô tội, nên làm thế nào đây? Chú Lê thấy tôi vò đầu bứt tai, bèn nói nhỏ vào tai tôi: “Nếu không gọi chú họ cháu đến?!”

Tôi vừa nghe thế lập tức lắc đầu: “Chú cũng dám nghĩ đến hả, chú ấy là rồng thần thấy đầu không thấy đuôi. Nếu không phải cháu xảy ra chuyện gì, khó mà mời được chú ấy.”

Chú Lê nghe thế cũng không nói nữa, chỉ thấy chú khoanh tay suy nghĩ một lát, đột nhiên nhìn thoáng qua Viên Mục Dã với ánh mắt không có ý tốt, nhìn đến mức tiểu Viên dựng tóc gáy...

Cuối cùng tôi không đứng xem được nữa, bèn hỏi chú Lê: "Chú nhìn cậu ta làm gì hả? Chú có ý gì cứ nói ra xem?"

Chú Lê cười ha hả đáp: "Nếu cháu nói với chú họ cháu, chỗ chúng ta có một con dao vô cùng lợi hại, tuyệt đối có thể so sánh với thanh 'Thiên Nhân Trảm' còn chưa luyện thành của ông ấy, cháu nói ông ấy có tới hay không?"

Lúc này tôi mới bừng tỉnh, hóa ra chú Lê nhắm vào hung khí giết người lần trước Viên Mục Dã lấy về, cũng chính là con dao găm giết người của Ngũ Hân làm từ vỏ đạn đại bác kia!

Lúc này tôi nhìn về phía Viên Mục Dã và nói: "Con dao găm kia của cậu còn đó chứ?"

Viên Mục Dã đáp mà hơi không rõ nguyên do: "Còn chứ. Đang để ở nhà, bây giờ âm khí trên món đồ đó vẫn còn rất nặng, tôi đang dùng bùa để trấn đấy."

Tôi nghe xong gật đầu hỏi cậu ta: "Vậy cậu rất thích con dao găm đó hả?"

CHƯƠNG

Tà thần phụ thể

Viên Mục Dã thành khẩn lắc đầu: "Không thích đâu, sát khí nặng lắm. Chẳng qua tôi sợ sát khí của nó nặng quá, ảnh hưởng đến người khác nên mới bảo anh Bạch cho cầm về. Bản thân tôi cũng không thích mấy thứ này."

Nghe thế, tôi cười với cậu ta: "Vậy là được rồi. Vậy nếu tôi tìm được một chốn tốt, không để trở thành vũ khí hại người, cậu có đồng ý đưa tôi không?"

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút: "Đương nhiên đồng ý rồi. Nếu vậy thì tốt quá. Thật chẳng giấu gì, sát khí trên dao găm và âm khí trên người Tiểu Lỗi không hợp nhau, làm Tiểu Lỗi thỉnh thoảng phát điên. Tôi đang đau đầu không biết phải cho con dao này đi đâu đây! Nếu anh nói tìm được nơi cho nó thật, tôi đương nhiên sẵn lòng đưa rồi."

Tôi vỗ đùi đen đét: "Vậy tốt quá! Có con dao găm này dụ dỗ, chắc chắn chú họ sẽ đến!!!"

"Chú họ anh có thể trấn được sát khí của con dao găm đó à?" Viên Mục Dã ngờ vực hỏi.

Tôi gật đầu: "Đương nhiên rồi. Chú ấy là cao thủ, bình thường khó mời lắm…"

“So với chú Lê thì sao?” Viên Mục Dã hạ giọng hỏi.

Tôi cười hềnh hệch: “Không cùng một cấp bậc nhé…”

Chú họ cũng bất ngờ khi nhận điện thoại của tôi. Ban đầu, chú còn tưởng tôi gặp nguy hiểm. Khi nghe tôi nói đi chơi ở biển gặp một đôi yêu nhau hóa thành sống mái song sát, chú cảnh cáo tôi đừng lo chuyện bao đồng, thứ kia rất ghê gớm…

Tôi vờ đề cập đến con dao găm của Viên Mục Dã. Chú họ nghe xong rất hứng thú, hỏi chi tiết về con dao. Tôi tranh thủ rèn sắt khi còn nóng: “Hay chú đến đây xem đi? Tiện thể giúp cháu xử lý đôi sống mái song sát kia!”

Chú họ tức giận: “Thằng nhóc này định lừa chú đấy à?! Dao găm có thật hay không đấy?”

Tôi cười hề hề: “Đương nhiên có thật rồi. Có điều dao ở chỗ nhà bạn của cháu. Giờ chú đến giúp bọn cháu giải quyết hai con ma da, sau đó chúng ta lái xe về lấy dao, OK?”

Chú họ suy nghĩ một chút rồi nói: “Được rồi, tầm chiều là chú có thể…”

Tôi hào hứng: “Tốt quá! Chú đến rồi cháu mời chú ăn hải sản no nê!!!”

Chú họ đến được làm tôi thấy yên tâm, coi như chúng tôi chính thức nhận mối làm ăn này. Người ủy thác đã thay đổi từ Đồng Kiến Phi thành cha mẹ của Phương Tổ và Lưu Nghiên.

Do chuyện đêm qua, Đồng Kiến Phi gọi điện thoại cho cha mẹ hai người bạn để bọn họ đến nhanh! Đến giờ, nhân viên tìm kiếm vẫn chỉ tìm được xác anh em nhà họ Lưu, còn chưa thấy của Phương Tổ và Lưu Nghiên.

Sáng sớm hôm nay, cha mẹ Phương Tổ và Lưu Nghiên đến, nghe Đồng Kiến Phi kể lại cặn kẽ mọi chi tiết. Nghe nói có chú Lê là đại

sư ở hiện trường, bọn họ lập tức gõ cửa phòng chúng tôi.

Chú Lê gặp bốn người bọn họ thì khách sáo vài câu rồi nói thật: "Cái chết của hai cháu hơi bất thường, nhất là khi xảy ra chuyện, không ai trong chúng tôi nghĩ rằng họ gặp nạn. Sau đó có một gã tên Lưu Tam xuất hiện, nói mình có thể giúp tìm xác. Vì vậy mới dẫn đến chuyện hai anh em họ Lưu chết đuối..."

Cha Phương Tổ suy nghĩ một chút: "Ý ông nói là gã Lưu Tam đó có liên quan đến cái chết của hai cháu?"

Chú Lê gật đầu: "Chúng tôi cũng chỉ nghi ngờ thôi, nhưng từ lúc xảy ra chuyện đến giờ, Lưu Tam vẫn mất tích, không đoái hoài đến hai người em đã chết của mình. Thế có phải là gã có vấn đề gì không?"

Cha Phương Tổ bức xúc: "Tại sao cảnh sát không bắt tên Lưu Tam đó?"

Chú Lê nhăn nhó: "Chỉ là chúng tôi đoán thôi. Cảnh sát không tin đâu, trừ phi tìm được xác hai cháu, may ra họ tìm được dấu vết gì..."

Mẹ của Phương Tổ và Lưu Nghiên cùng òa khóc. Ai lại không thương con mình? Không những thế, chưa tìm được xác, lại còn có thể bị người hại chết!!! Nào ai chịu nổi cơ chứ?

Chú Lê an ủi bọn họ vài câu, hứa hẹn nhất định sẽ tìm được xác hai người... Nhưng giờ điều chúng tôi có thể làm chỉ là đợi chú họ đến. Tối qua, Viên Mục Dã đã để Viên Lỗi đi loanh quanh hỏi thăm du hồn, nhưng bọn họ đều nói họ không phải ma da nên không biết chuyện dưới biển.

Chúng tôi vẫn nhớ hình xăm kỳ lạ sau lưng Lưu Mộc Căn và Lưu Mộc Khảm. Trong trí nhớ của Lưu Mộc Khảm có nhắc đến nguồn gốc hình xăm, nhưng chỉ nói rằng Lưu Tam gọi đi xăm để đảm bảo bình an, còn xăm gì hắn cũng không rõ.

Có điều Viên Mục Dã lại nói hình xăm đó là tà thần Nam Dương nào đấy, không hề đảm bảo bình an, gọi là chiêu họa thì may ra. Không biết Lưu Tam nghe ai nói nữa.

Chú Lê cũng nói đó là thứ tà môn, nhưng Lưu Tam tìm đâu ra người vẽ tà thần? Thứ này rất ít được chú ý, không phải người hiểu biết thì không vẽ được.

Xem ra có vài vấn đề phải gặp Lưu Tam mới giải thích được, nhưng giờ gã chắc chắn không dám thò đầu ra. Phải làm gã tự thò đầu ra mới tìm được.

Cuối cùng, chú Lê gợi ý một cách cho cha mẹ Phương Tổ và Lưu Nghiên: tung tin tức, nói mình muốn bồi thường cho anh em nhà họ Lưu đã định cứu con mình. Lưu Tam mờ mắt vì tiền chắc sẽ xuất hiện.

Nhìn hai nhà này là biết không thiếu tiền. Bọn họ truyền tin đồn, nói muốn bồi thường cho anh em nhà họ lưu năm mươi vạn tệ! Tôi không tin tên Lưu Tam không động lòng.

Sẩm tối, chú họ đến nơi. Nhìn chú mệt mỏi đẩy cửa vào, tôi thấy hơi ngại ngần. Không phải tôi không biết tình hình của chú, tôi không giúp được gì còn làm chú loạn thêm.

Tôi bảo ông chủ bãi tắm chuẩn bị một bữa tiệc hải sản phong phú để chào đón chú họ, đồng thời thuật lại chi tiết tình hình cho chú. Khi nghe tả đến hình xăm sau lưng Lưu Mộc Căn và Lưu Mộc Khảm, chú họ nhíu mày: “Sao bọn họ lại biết tà thần này?”

Tôi nhún vai: “Cháu chịu thôi. Trong trí nhớ của Lưu Mộc Khảm, Lưu Tam bảo bọn họ đi xăm, cho nên Lưu Tam sẽ biết nguồn gốc.”

CHƯƠNG

Quỷ ở bờ biển

Sau khi no nê, chú họ hỏi Viên Mục Dã: “Tiểu quỷ này là gì của cậu?”

Người trong nghề cả, Viên Mục Dã không ngại ngần kể cho chú họ đây là em trai mình, chết lúc sáu tuổi. Vì tình cảm hai anh em tốt đẹp nên cậu ta giữ cậu em bên người.

Mỗi nhà mỗi cảnh, chú họ nghe xong không hỏi thêm, đổi chủ đề: “Con dao ở chỗ cậu?”

Viên Mục Dã thành thật: “Vâng. Con dao kia nặng tà tính, cháu sợ đặt nó ở phòng vật chứng sẽ có chuyện nên cầm về nhà trấn bằng phù. Dù vậy, em trai cháu vẫn bị nó ảnh hưởng, tính tình trở nên thô bạo…”

Chú họ có vẻ hưng phấn: “Không sao không sao, tôi thích thu phục những thứ như thế. Chuyện ở đây xong, tôi về lấy dao găm chỗ cậu.”

Trước đó tôi đã nói trước với Viên Mục Dã nên cậu ta cũng thoải mái để chú họ lấy dao, vui vẻ đồng ý. Chú họ bấm đốt ngón tay, quay sang nói với chú Lê: “Cũng đến lúc rồi, ra bờ biển nhìn xem sao!”

Sau 12 giờ đêm, chúng tôi ra bãi biển xảy ra chuyện. Chú họ

đứng một lúc, sau đó lấy nhang và vàng mã đã chuẩn bị sẵn đốt bên bờ biển. Vàng mã cháy rụi cũng là lúc gió lạnh bắt đầu thổi ù ù.

Âm khí xung quanh càng lúc càng nặng. Tôi thấy những cái bóng bước từ dưới biển lên… Đó hẳn là oan hồn những người bị ba anh em Lưu Tam hại chết nhiều năm nay.

Những oan hồn lững lờ bay lên bờ nhưng không thể thoát khỏi nước biển dưới chân. Tất cả dập dờn theo sóng biển, ra sức hít hà mùi hương trong không khí.

Có người nói trong các loại hồn ma, ma da là khổ nhất, ma da chết giữa biển lại là loại thảm nhất! Bọn họ cả ngày phải lang thang giữa biển cả mênh mang, ban ngày phơi nắng chịu gió, không có nổi một nơi trú thân, cả ngày chịu đựng giày vò.

Những vong hồn bị chết đuối trên biển cũng khó tìm thế thân nên họ cũng đành chịu đựng khổ sở trên biển khơi, sau đó tiêu vong theo thời gian.

Họ cũng không thể hưởng nhang đèn cúng bái nên khi chú họ đốt đồ, có lẽ tất cả các du hồn trong biển quanh đây đều xuất hiện.

Chúng tôi không thấy Phương Tổ và Lưu Nghiên trong những du hồn này. Loại ma mới như bọn họ đáng ra mới dễ triệu hồi! Bọn họ mới chỉ chết trong thời gian ngắn, thậm chí có lẽ còn chưa biết mình đã chết.

Viên Lỗi thấy một đám vong hồn đột nhiên xuất hiện, từ từ lại gần… So với đám ma quỷ mặt mày nhợt nhạt, thân thể trương phình, Viên Lỗi nhìn vẫn còn đáng yêu chán.

Vì cùng là vong hồn chết dưới nước, Viên Lỗi cũng đồng cảm với nỗi khổ của bọn họ. Nhờ mệnh cách đặc biệt của Viên Mục Dã mà cậu ta không bị giữ trong nước, không thì sẽ phải chịu khổ dưới nước như bọn họ, cuối cùng biến mất…

Tôi thấy Viên Lỗi nói chuyện với bọn họ. Tiếng sóng biển quá to, chúng tôi chỉ có thể thấy miệng họ mở ra khép vào dưới ánh trăng. Còn nội dung câu chuyện thì phải chờ Viên Lỗi quay lại mới biết.

Gió biển ào ào, hương tàn chóng tắt. Những du hồn phiêu đãng cũng dần dần chìm vào biển khơi. Lúc này, Viên Lỗi chạy về cạnh anh trai: “Hình như bọn họ rất sợ. Họ nói quanh đây có hai thứ lợi hại, không giống bọn họ lắm…”

Nghe tiểu quỷ nói, mọi người cảm thấy nặng nề hẳn. Du hồn đã chết rồi còn phải sợ gì chứ? Chẳng nhẽ đúng như chú Lê nói, Phương Tổ và Lưu Nghiên đã thành sát?

Đúng lúc này, giữa đám vong hồn, một bóng hình quen thuộc xuất hiện. Hắn trốn sau đám ma quỷ, lén lút hít khói hương. Khi các con ma khác đi, chúng tôi mới thấy hắn.

Tôi đưa tay chỉ: “Kia chẳng phải Lưu Mộc Khảm sao?”

Chú họ muốn câu hồn của Lưu Mộc Khảm nhưng thử mãi không được, cuối cùng đành chịu: “Hồn phách người này không hoàn thiện. Hiện giờ chúng ta chỉ thấy được một hồn một phách của hắn, còn lại chắc bị ăn mất rồi…”

“Sát có thể ăn quỷ hồn?” Tôi giật mình

Chú họ lắc đầu: “Sát lâu năm có thể ăn được du hồn, nhưng Phương Tổ và Lưu Nghiên mới chết trong thời gian ngắn đã hóa sát thì hiếm thấy. Giờ chú cũng không dám chắc họ đã hóa thành gì.”

Chú họ nhìn mặt biển đen như mực, im lặng trong chốc lát rồi đột nhiên quay lại nói với Viên Mục Dã và Bạch Kiện: “Sáng mai tôi muốn xem hai cái xác chết chìm kia…”

Bạch Kiện cảm thấy hơi khó nhưng vẫn gật đầu: “Được… Mai

cháu hỏi cảnh sát địa phương thử xem.”

Sáng sớm hôm sau, tôi đưa lão Triệu và Chiêu Tài vào bãi tắm để họ ăn chơi nhưng vẫn dặn không được xuống nước. Mấy người chúng tôi lái xe hơn hai mươi cây số đến trụ sở công an địa phương để xem xác Lưu Mộc Căn và Lưu Mộc Khảm…

Thật ra Bạch Kiện không quen ai ở đây cả nhưng may mà anh ta vẫn mang theo giấy tờ tùy thân, cũng nói rõ chúng tôi là người chứng kiến hiện trường vụ án hôm đó. Cảnh sát địa phương chưa từng gặp Bạch Kiện nhưng đã từng nghe tên. Dù sao đây cũng là nhân vật lợi hại nổi danh toàn tỉnh, đột nhiên xuất hiện ở nơi nhỏ nhoi này giúp họ phá án, họ cầu còn chẳng được.

Bạch Kiện không đòi hỏi gì nhiều, chỉ nói muốn xem hai xác chết và kết quả khám nghiệm tử thi. Đây không phải là địa bàn của Bạch Kiện, chúng tôi không thể vào theo anh ta.

Cuối cùng, Viên Mục Dã và Bạch Kiện dẫn chú họ vào phòng pháp y. Đang đúng lúc kiểm tra xác chết của Lưu Mộc Khảm nên khi bọn họ đi ra, nhìn vẻ mặt rất tươi tỉnh.

Viên Mục Dã nói với chúng tôi: “Xác của anh em nhà họ Lưu có vấn đề, hơi khác lúc dưới biển…”

Tôi nghi ngờ hỏi: “Khác chỗ nào? Ngâm nước nên bị phù?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Trước khi vớt lên bờ, chúng ta vẫn luôn chú ý vào tư thế của họ nên không để ý người. Vừa rồi tôi vào xem, thấy hình xăm sau lưng họ biến mất rồi.”

CHƯƠNG

Mồi được Lưu Tam

“Sao lại như thế? Đó là hình xăm khắc hẳn vào da, đâu phải xăm dán mà ngâm nước xong đã biến mất?” Tôi giật mình.

Bạch Kiện và chú họ cũng xác nhận lời của Viên Mục Dã. Bạch Kiện nói: “Chúng tôi không biết chuyện này là thế nào, nhưng giờ đúng là sau lưng họ không có hình nào cả. Vừa rồi tôi còn hỏi pháp y rằng hình xăm có thể biến mất vì ngâm nước quá dài không? Pháp y cũng bảo rằng không thể.”

Tôi không hiểu: “Chẳng nhẽ chúng lại tự bò đi được?”

Không ngờ chú họ lại gật đầu: “Đừng nói không, chúng có thể tự bò đi thật đấy… Tuy chú chưa từng thấy hình xăm đó nhưng nghe mọi người miêu tả, đó hẳn là loại tà thần mà ngư dân Nam Dương ngày xưa thờ phụng.”

Chú họ cũng nói rằng loại tà thần này không phân biệt tốt xấu. Năm đó, ở Nam Dương, có vài ngư dân e sợ tà thần này. Để không bị hại, họ đã sử dụng những kẻ phạm tội để làm vật tế sống.

Phương thức tế sống của họ chính là xăm hình tà thần lên lưng những người này, sau đó cho họ lên thuyền ba lá vào buổi tối, chèo ra giữa biển. Hôm sau, khi thuyền trôi lại về bờ, người trên thuyền đã chết từ lâu, vết xăm tà thần trên lưng cũng biến mất…

Làm như vậy, ngư dân sẽ biết là hồn phách đã bị ăn mất, chứng tỏ tà thần tiếp nhận vật hiến tế của bọn họ, không quay lại quấy rầy đám người đánh cá nữa.

Sau này khoa học kỹ thuật hiện đại phát triển, kỹ thuật đánh cá của ngư dân cũng không còn lạc hậu như trước, thực hiện cơ giới hóa. Không còn ai theo tập tục tế sống người cho tà thần trên biển.

Nghe chú họ nói xong, tôi chợt hiểu ra: “Nói cách khác, ai xăm hình này người đó chết?”

“Nói chính xác thì, xăm hình này mà xuống biển buổi tối mới chết…” Chú họ u ám nói.

Tôi lại không hiểu: “Nếu nguyên nhân chết của họ là hình xăm tà thần sau lưng, tại sao bây giờ vẫn chưa tìm thấy xác của Phương Tổ và Lưu Nghiên?”

Chú Lê than thở: “Chắc lâu lắm rồi không có ai tế loại tà thần này nên một khi chúng nó được mời ra thì sẽ không muốn lại trở về biển đâu. Xác Phương Tổ và Lưu Nghiên lại vừa khéo là nơi chúng nó ở nhờ… Muốn tìm họ không dễ, trừ phi triệu hoán tà thần.”

Tôi lắc đầu quầy quậy: “Sao mà thế được? Không nói đến việc chúng ta không nắm rõ hình ảnh bức vẽ tà thần, mà có biết thì ai lại là người đi triệu hoán?”

Chú họ nghĩ một lúc: “Lưu Tam… Nếu chú đoán không nhầm, ba anh em họ nhất định bị người ta tính kế. Dù là ai thì chờ Lưu Tam xuất hiện mới biết được.”

Chú họ nói đúng. Trong trí nhớ của Lưu Mộc Khảm, Lưu Tam dẫn họ đi xăm, hơn nữa chính Lưu Tam cũng xăm. Đương nhiên Lưu Tam không biết đây là cái gì, chắc chắn có người đã lừa họ rằng hình xăm này có thể bảo đảm bình an… Người như thế có thể là ai?

Khi chúng tôi đang nghi ngờ không biết ai lừa Lưu Tam để xăm tà thần lên lưng ba anh em họ, cha mẹ người chết gọi đến báo Lưu Tam xuất hiện.

Tôi thầm nghĩ: hay lắm! Đúng là cần tiền không cần mạng! Chẳng qua nếu nhìn từ phía Lưu Tam, chắc chắn gã không ngờ chúng tôi đã biết chuyện xấu xa ba anh em gã làm.

Chúng tôi lái xe ra bãi tắm đúng lúc thấy Lưu Tam đang phàn nàn rằng mình gặp khó khăn thế nào, hai người thân duy nhất trên đời này đã chết hết.

Cha mẹ Phương Tổ và Lưu Nghiên sớm biết đây là kẻ hại chết con mình nên chỉ lạnh lùng nhìn gã diễn trò. Tôi thật sự khâm phục sự kiên nhẫn của họ. Nếu đó là tôi, hẳn tôi đã xé xác gã.

Lưu Tam thấy chúng tôi ở đó thì sầm mặt. Tôi cũng chẳng vui vẻ gì: "Ôi, sao anh lại quay lại? Khi hai anh em của anh có chuyện, anh bỏ chạy cơ mà?"

Mặt Lưu Tam lúc trắng lúc xanh, nhưng gã vẫn già mồm cãi láo: "Tôi… tôi đi gọi người cứu bọn họ! Chính là thế, tôi là về gọi người!"

Tôi tức giận nói: "Anh quay về tìm người cứu mất một ngày một đêm? Anh em của anh đã chết thì đừng bắt nhà người ta phải bồi thường. Đây rõ ràng là trách nhiệm của anh mà!"

Lưu Tam vừa thấy tôi không muốn để gã nhận tiền bồi thường, lập tức trở nên đùng đùng sát khí: "Này cậu! Trẻ con đừng xen vào việc người khác! Chưa từng nghe chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng hả?"

Tôi cười gằn: "Mấy chuyện bẩn thỉu ba anh em anh làm còn tưởng người khác không biết à? Có điều tôi không nghĩ ra, về lý mà nói, ba người các anh làm chuyện giết người cướp của thì chẳng sợ quỷ thần! Thế sao lại đi xăm hình tà thần lên lưng?"

Lưu Tam biến sắc, định bỏ chạy. Bạch Kiện và Viên Mục Dã không phải kẻ vô dụng, hạ gã đo đất không cục cựa được. Lưu Tam vừa bắt đầu gào khóc kêu cứu mạng thì tôi trợn mắt dọa: “Kêu nữa đi, ném anh vào biển, để anh ăn bữa cơm đoàn viên khó kiếm với Lưu Mộc Căn, Lưu Mộc Khảm!”

Tôi vừa nói, Lưu Tam lập tức ngậm miệng… Đúng là đối phó với lũ này không thể nói đạo lý!!! Chú họ thấy Lưu Tam im mồm thì ra kéo áo gã lên. Lưng Lưu Tam có hình một con quái vật mặt xanh nanh vàng.

Lần trước nhìn hình xăm trên lưng hai người em kia, trời đang tối nên không rõ lắm. Lúc này thấy hình trên lưng Lưu Tam y hệt quỷ dạ xoa đáng sợ từ địa ngục ra, không nghĩ nổi vì sao Lưu Tam lại dễ dàng tin rằng thứ này sẽ đảm bảo bình an cho mình?

Lúc này, chú Lê chợt hạ giọng nói với gã: “Biết vì sao hai anh em của cậu chết không? Bọn họ bị thứ sau lưng này ăn hồn phách nên chết…”

“Không thể nào… không thể nào!!! Đại tiên nói đây là vị thần bảo vệ bình an cho chúng tôi! Đại tiên nói xăm thứ này thì không sợ ác quỷ nữa!” Lưu Tam hốt hoảng nói.

CHƯƠNG

Đại tiên chỉ đường

Chú Lê nghe xong buồn cười nói: "Chú em moi đại tiên từ xó nào ra đấy? Nói cho chú em biết, chú em không nói thật thì sớm muộn gì cũng có kết cục như hai thằng kia thôi!"

Nhưng Lưu Tam lại nhiều tội quá! Gã biết mình phạm tội chết, cứ thế nói thật thì sẽ bị tử hình. Dù sao cũng là chết, cắn răng không nói vẫn hơn!

Chú họ thấy lời chú Lê không có ích thì hạ giọng nói thầm bên tai gã mấy câu. Lưu Tam sầm mặt, cứ như cha vừa chết.

Chú họ bảo chú chỉ bảo Lưu Tam rằng nếu gã có liên quan đến cái chết của Lưu Mộc Căn và Lưu Mộc Khảm, hai con ma chết oan này sẽ tìm gã báo thù. Đến lúc đó, gã sẽ kẹt mãi mãi ngoài biển, vĩnh viễn không được siêu sinh…

Nếu Lưu Tam tìm đến đại tiên để bảo đảm bình an, chứng tỏ gã rất tin vào quỷ thần. Dáng vẻ hai anh em bóp cổ nhau khi chết đã khắc sâu vào lòng gã, không sợ mới là lạ.

Sau đó, Lưu Tam kể cho chúng tôi rằng gã đã bị kẻ xưng đại tiên kia lừa dối, xăm hình tà thần lên lưng như thế nào… Thì ra đến nay, Lưu Tam làm chuyện trái lương tâm nhiều, liên tục gặp ác mộng, đã gần một năm ngủ không yên giấc.

Ai biết một buổi tối nọ, khi ra khỏi quán massage, gã bị một ông già gọi lại. Gã quay sang nhìn thì thấy một ông già mở sạp xem bói ven đường.

Ông già hỏi Lưu Tam: “Chàng trai này, có phải anh kiếm ăn trên biển quanh năm không?”

Lưu Tam thấy ông già này có vẻ có năng lực thật thì hào hứng xem ông ta bói quẻ, trò chuyện câu được câu mất. Nói chuyện không lâu nhưng Lưu Tam cũng thấy ông già này không bình thường đâu!

Ông ta hỏi gã: “Có phải anh hay mất ngủ không? Anh có biết nguyên nhân không? Ngoài mất ngủ có cả thấy người rất nặng nề không? Đấy là anh bị âm khí đè người, oán linh quấy phá, sợ rằng sẽ không sống được lâu nữa!”

Lưu Tam nghe mà giật mình. Đừng nói là người ngoài, thậm chí gã cũng không kể chuyện này với hai anh em mình. Thế mà ông già trước mặt lại nói toạc ra, đúng là có bản lĩnh đấy.

Lưu Tam lập tức hạ mình: “Vị đại tiên này, ông có cách nào phá giải không?”

Ông già tỏ vẻ bí hiểm: “Biện pháp thì không phải không có, quan trọng là cậu có dám hay không?!”

Lưu Tam nghe không hiểu: “Ý ông là gì?”

Ông già nói với Lưu Tam rằng năm xưa, các ngư dân truyền tai nhau vị đại thần có thể trừ tà, chỉ cần xăm hình vị đại thần đó lên người thì tà ma ngoại đạo sẽ không dám lại gần nữa…

Lưu Tam bị ác mộng quấy nhiễu, phiền không chịu nổi, bản thân còn chột dạ. Gã giết bao nhiêu người như thế, chắc chắn có sợ hãi. Hơn nữa, từ khi gã bắt đầu mơ ác mộng là không tự tay kéo người chết đuối nữa, ngộ nhỡ bị báo ứng thật thì hỏng bét.

Lưu Tam tin ông già nên cầm bức tranh ố vàng ông ta đưa cho, tìm tiệm xăm. Lúc thợ xăm thấy bức tranh cũng nhướn mày: “Đây là cái gì thế? Cũng hơi… đáng sợ đấy!?”

Lưu Tam cụt hứng: “Nói linh tinh? Đây là đại thần! Bớt có nói linh tinh đi!!!”

Thật ra thợ xăm không thể không tò mò. Người ta toàn muốn xăm Quan Nhị gia hoặc Thanh Long Bạch Hổ, riêng Lưu Tam lại muốn xăm cái thứ này.

Suy nghĩ một lúc, Lưu Tam cũng biết hình xăm này không thể để ở chỗ nổi bật quá nên bảo thợ xăm vào sau lưng. Không biết có phải tác dụng của hình xăm hay không mà từ đó về sau, gã không gặp ác mộng nữa.

Vì thế, gã cũng dẫn hai anh em mình đến xăm, để họ “làm việc” dưới biển không phải sợ nữa! Lưu Tam không ngờ rằng chính hình xăm này trở thành thứ hại chết hai người anh em của mình…

Thật ra gã cũng hơi nghi ngờ với chuyện này, chẳng phải nói xăm lên là bình an sao? Vì sao không được bình an, lại còn chết? Nếu không phải Lưu Tam nghe ngóng được tin cha mẹ Phương Tổ và Lưu Nghiên sẽ bồi thường cái chết của hai anh em mình, gã có chết cũng không về.

Cuối cùng, chú họ nói với Lưu Tam rằng hình xăm sau lưng không phải đại thần bảo đảm bình an, mà là tà thần khóa mệnh!!! Nếu muốn giữ được mạng sống thì phải nghe lời chúng tôi, không thì hồn phách cũng sẽ bị thứ sau lưng ăn mất. Đến lúc đó, gã sẽ chịu kết cục như Lưu Mộc Căn và Lưu Mộc Khẩm!

Vừa nghĩ đến số phận của hai người anh em, Lưu Tam tự nhiên run rẩy. Dù gã sợ luật pháp, nhưng so với việc bị ra tòa phán quyết, hắn sợ cái chết không yên lành hơn…

Vì thế, Lưu Tam nghe lời chú họ, khi mặt trời lặn thì tới chỗ

xảy ra chuyện. Lúc này, đội cứu hộ vẫn đang miệt mài làm việc, tìm kiếm hai xác chết còn lại. Dù sao cũng là du khách gặp nạn, việc họ không tìm được xác sẽ làm ảnh hưởng đến ngành du lịch địa phương.

Chúng tôi chờ ở trên bờ, chờ đội cứu hộ rời đi. Nếu chúng tôi triệu hoán ra hai xác chết bị tà thần giữ, người bình thường chắc chắn sẽ sợ mất mật. Tốt nhất là thực hiện lúc càng ít người càng tốt.

Đến 10 giờ, mặt biển dậy sóng, không phù hợp cho công việc vớt xác nên các nhân viên đang làm việc trên vùng biển tai nạn phải lui về.

Bọn chúng tôi đang chờ thời khắc này. Chú họ điểm chu sa lên trán Lưu Tam, bảo gã cởi áo đang mặc, đi về phía biển. Lưu Tam đương nhiên chỉ là con mồi nên không thể đi xuống quá sâu. Chú họ còn buộc dây đỏ vào cổ tay Lưu Tam, nếu gã gặp chuyện thì vẫn có thể kéo về. Dù sao chúng tôi cũng không thể nhìn gã bị thứ dưới biển kéo đi.

Ban đầu Lưu Tam còn sợ hãi lẩy bẩy không bước nổi, thế mà hai chân vừa dính nước thì toàn thân gã cứng đờ, cứ thế bước xuống đáy biển sâu…

CHƯƠNG

Hai con đường chết

May mà chú họ nhanh tay lẹ mắt, kéo căng dây đỏ khiến Lưu Tam không thể bước tiếp… Đúng lúc này, từ dưới đáy biển đen ngòm, tiếng trẻ con khóc nỉ non vang lên từ xa rồi dần lại gần.

Tiếng khóc vang lên trong màn đêm mù mịt, tiếng sóng vỗ hỗn loạn, nghe quỷ quái đáng sợ lạ thường. Giờ tôi đang đứng cùng nhiều người, bằng không chắc chắn sẽ nổi hết da gà.

Đúng lúc đó, Lưu Tam dưới biển điên lên định lao về phía âm thanh phía biển. Sợi dây buộc ở cổ tay gã tuy mảnh nhỏ nhưng lại chắc chắn như dây thép, giữ chặt gã lại, không cho nhúc nhích thêm một bước…

Đang lúc Lưu Tam giãy giụa điên cuồng, một trận gió tanh đột nhiên nổi lên ở biển, quỷ thần khóc gào. Người nhát gan chắc chắn sẽ sợ tè ra quần! Chúng tôi thấy hai bóng hình từ sâu dưới biển tiến từ từ về phía mình.

Chắc chắn tôi không nói quá. Bóng hình đó nhìn rất giống như vừa bước từ dưới biển lên, hoặc có lẽ là hai bọn họ trôi nổi trên mặt biển… Ánh trăng đêm nay sáng rực, soi rõ hai người đang đến là Phương Tổ và Lưu Nghiên.

Giờ bọn họ khép hờ mắt, tóc ướt nhẹp dính lên mặt, da hơi tái

nhợt chút còn lại không có gì khác lạ. Nếu không có bầu không khí quái dị, tôi sẽ nghĩ họ vừa đi bơi về.

Lúc này, Lưu Tam vẫn đang liều mạng giãy giụa, muốn đến hội họp với họ nhưng không thể thoát được sợi dây đỏ buộc chặt của chú họ, đành cứ vươn một tay về phía trước…

Nếu không phải thấy tận mắt, tôi thật sự khó tin rằng sợi dây đỏ nhỏ bé như thế có thể giữ chặt một tên cao to như Lưu Tam! Lưu Tam cứ định giằng ra là chú họ cong ngón tay lại, Lưu Tam sẽ bị kéo trở về.

Phương Tổ và Lưu Nghiên dưới biển đột nhiên há to miệng, phát ra tiếng kêu khóc của trẻ con lúc nãy. Lông tơ tôi dựng đứng cả lên… Dù âm thanh này sắc nhọn chói tai, tôi vẫn thấy được cảm giác lo âu trong đó.

Dường như thứ ký sinh trên người Phương Tổ và Lưu Nghiên đang vội vàng gọi Lưu Tam nhưng gã lại bị chú họ giữ chặt, không thể tiến đến.

Tiếng kêu khóc càng lúc càng nhanh càng vội vã, tốc độ đi của những kẻ đó cũng nhanh hơn, vài bước nữa là chạm đến Lưu Tam. Chú họ đột nhiên lùi lại một bước, đồng thời kéo Lưu Tam lùi lại…

Gã bị chú họ kéo thì cũng lùi lại, bước lên bờ cát. Phượng Tổ và Lưu Nghiên rõ ràng không muốn bước lên trước nhưng lại không muốn buông tha cho Lưu Tam. Hai người họ chợt ngẩng đầu, phát ra tiếng kêu rít chói tai hơn.

Cùng lúc đó, hai đôi mắt vốn khép hờ đột nhiên mở to. Giờ mọi người mới thấy mắt họ bị phủ một lớp trắng mờ mờ, mí mắt nhìn y hệt động vật lưỡng cư. May mà cha mẹ của họ không đi cùng, chứ nhìn thấy con thành thế này, chắc chắn sẽ ngất xỉu tại chỗ.

Chú họ thấy thời cơ đến rồi. Dù Phương Tổ và Lưu Nghiên vẫn

còn hai chân trong nước nhưng nước biển cũng chỉ cao đến mắt cá chân họ. Chú nháy mắt với chú Lê và Viên Mục Dã, hai người họ lập tức lấy dây đỏ đã bện chắc tròng vào đầu Phương Tổ và Lưu Nghiên.

Hai người này đã bị dây đỏ tròng đầu thì không thô bạo như lúc nãy nhưng sức mạnh thì kinh người. Chú Lê và Viên Mục Dã kéo giữ cũng hơi khó khăn. Cuối cùng, ba chúng tôi chạy đến giúp mới có thể kéo được cả hai người đó lên bờ.

Tà thần biển lên bờ cũng như hổ xuống đồng bằng, không làm được gì to tát. Chú họ thấy cá đã lên bờ thì giật ngay mồi lên bờ cát.

Nói cũng lạ, Lưu Tam vừa tách khỏi biển là tỉnh táo trở lại! Gã xanh mặt nhìn Phương Tổ và Lưu Nghiên đang lăn lộn trên đất, không nói nên lời…

“Nhìn đi! Thứ trên lưng bọn họ bây giờ chính là tà thần đại nhân mà mấy anh em nhà anh từng xăm đấy! Anh bị người ta lừa gạt, đưa cả anh em hiến tế cho tà thần.” Chú họ hầm hừ nói.

Lưu Tam lắp bắp: “Chuyện này… sao lại thế? Tôi không biết ông già đó, sao ông ta… lại muốn hại tôi?”

Chú họ lạnh lùng nói: “Anh có biết kẻ anh đã hại chết không? Có biết cặp đôi trước mắt không? Anh và bọn họ không thù không oán, sao lại hại chết họ? Anh có biết vì sao hai thứ này ăn hồn phách của hai anh em anh xong chưa chịu đi không? Vì còn thiếu một cái! Thiện ác đến cùng tất có báo ứng. Lưu Tam… Báo ứng của anh đến rồi.”

Chú họ lúc này nhìn y hệt quỷ sai từ địa ngục lên, đừng nói là Lưu Tam, cả tôi cũng suýt bị hù. Quả nhiên Lưu Tam hoảng sợ, lập tức quỳ xuống bên chú họ: “Đại sư, cứu tôi với… Tôi không muốn chết… Cứu tôi với!!!”

Chú họ chỉ lạnh lùng: “Tự thú đi!!! Dương khí trong tù mạnh, nước độc không thể lại gần… Thật ra giờ anh cũng có thể chọn một trong hai con đường, hoặc chết thoải mái, hoặc…” Chú họ tự nhiên bẻ cổ Lưu Tam nhìn về phía biển, lạnh lùng nói: “Tựa như những người mà anh hại chết ở đây, mãi mãi mắc kẹt chốn này!”

Lúc này tôi mới phát hiện ra chẳng rõ từ lúc nào, các du hồn đã tụ tập lại đây. Da bọn họ phồng lên, mặt xanh lét, đáng sợ nhất là tất cả cứ nhìn Lưu Tam chòng chọc, tựa như sẵn sàng cắn chết gã bất cứ lúc nào!!!

“A…” Lưu Tam hét chói tai, đũng quần ướt sũng… Trước đây tôi hay nói mình bị dọa tè ra quần, nhưng lần đầu tiên được chứng kiến trường hợp thực tế!

Đúng lúc thấy chú họ đã hù được Lưu Tam, tôi chợt phát hiện ra nước biển đang từ từ dâng lên, chẳng bao lâu sẽ chạm đến chân Phương Tổ và Lưu Nghiên. Tôi vội nhắc chú: “Thủy triều lên kìa…”

Chú họ cúi đầu nhìn, sầm mặt: “Không phải triều dâng…” Sau đó, sóng biển dâng cuồn cuộn, tựa như sắp trở trời.

CHƯƠNG

Một nắm muối

Dù thời tiết trên biển hay thay đổi thất thường thì thế này cũng hơi nhanh quá rồi?! Mới vừa trăng sáng sao thưa, thoắt cái sao đã biến mất hết?

Chú họ chợt nói: "Hai thứ này đang gọi nước biển. Không ngờ chúng cũng có bản lĩnh hô mưa gọi gió, đã đánh giá thấp chúng rồi. Tiếp tục thế này không phải cách hay. Phải đuổi chúng về biển sâu mới được..."

"Đuổi về biển sâu? Đuổi kiểu gì ạ?" Tôi nhìn Phương Tổ và Lưu Nghiên đang lăn lộn trên mặt đất, lên tiếng hỏi.

Chú họ ra sức đè người Phương Tổ xuống, sau đó lật áo lên. Sau lưng cậu ta đúng là có hình xăm tà thần giống hệt hình xăm sau lưng Lưu Tam...

Tôi không nhịn được lẩm bẩm: "Đúng là leo lên người bọn họ..."

Chú họ vẫn tì gối lên Phương Tổ đang giãy: "Có ai mang muối không?"

Tất cả mọi người đều ngỡ ngàng. Nào có ai mang muối? May mà Bạch Kiện nhanh nhẹn, nghĩ ra khu đồ nướng của bãi tắm có, vội vàng chạy về lấy.

Có lẽ vội vàng quá nên khi Bạch Kiện quay lại, anh ta cầm tất cả các hộp gia vị! Hay lắm, người nào không biết còn tưởng chúng tôi định mở tiệc BBQ đấy?!

Tôi vội vàng mở từng hộp gia vị ra, nào thì là Ai Cập, nào ớt, gì cũng có… Cuối cùng cũng lấy được muối đưa cho chú họ. Chú ấy không tự lấy, mà bảo tôi rắc muối lên chỗ hình xăm trên lưng Phương Tổ…

Không ngờ chỗ bị muối rơi xuống phát ra tiếng sủi, cứ như axit ăn mòn. Mùi khét lẹt nồng nặc. Phương Tổ kêu lên thảm thiết, sau đó mềm nhũn nằm sõng soài trên đất…

Tôi chưa từng nghĩ muối lại có sức mạnh như vậy, định nghịch đổ hết muối trong tay ra thì chú họ cản lại: “Cháu vừa vừa thôi, cháu đổ hết muối vào thì xác Phương Tổ không còn nhận dạng nổi đâu. Lúc đó cháu làm sao giải thích được cho nhà Phương Tổ là người ta chết chìm nhưng lưng lại có vết như bị tạt axit?”

Tôi vội vàng thu tay. Phương Tổ nằm không còn nhúc nhích, tôi nhẹ nhàng đá chân: “Đã chết rồi à?”

Chú Lê tức giận: “Chết từ lâu rồi, cháu chỉ rắc muối đuổi thứ ký sinh trên người thôi.”

Chú họ gật đầu: “Nhớ nhé. Những tai ương từ biển sợ nhất là muối.”

Tôi biết chú họ có lòng dạy mình nên âm thầm ghi tạc trong lòng. Lưu Nghiên phía kia thấy đồng bọn bị đuổi khỏi xác Phương Tổ thì cười khành khạch rất âm hiểm khiến đầu tôi thấy tê dại.

Đinh Nhất và Viên Mục Dã hợp lực định lật người cô ta lại thì nghe thấy Lưu Nghiên cất tiếng, có điều âm thanh đó khô khan, chói tai, cứ như radio cũ lâu ngày không hoạt động.

“Trương Tiến Bảo… Trương Tiến Bảo…”

Tôi giật mình vội vàng hỏi chú họ: “Thế này là sao? Sao cô ta lại biết tên cháu?”

Chú họ cũng tái mặt, vội vàng hợp lực với đám Đinh Nhất lật Lưu Nghiên lại, nói to: “Đừng ngẩn ra nữa, rắc muối đi.”

Tôi bị biến cố bất ngờ này làm cho hoảng sợ, đến khi nghe chú họ gọi mới tỉnh táo lại, vội vàng rắc hết chỗ muối trong tay vào lưng của Lưu Nghiên.

Lưu Nghiên vừa rên la thảm thiết vừa hùng hổ nói: “Trương Tiến Bảo, tốt nhất mày… mãi mãi không bao giờ lại gần nước biển… Trương Tiến Bảo… Tốt nhất… đừng bao giờ… lại gần nước biển… ha ha… ha ha…”

Âm thanh đó nhỏ dần, Lưu Nghiên cũng nằm trên mặt đất không nhúc nhích giống Phương Tổ. Tất cả mọi người đều đang ngẩn người, đặc biệt là tôi.

Tôi nghĩ mãi không hiểu. Vì sao nhiều người cùng nhau tấn công hai kẻ đó, tại sao hai con hàng đó chỉ nhắm vào tôi? Tôi chỉ vẩy một nắm muối thôi mà?

Đinh Nhất sốt ruột hỏi chú họ: “Nó nói thế là ý gì?”

Chú họ thở dài, đứng lên từ chỗ Lưu Nghiên: “Thứ kia ghi tội kẻ khiến nó phải về biển cho Tiến Bảo…”

Tôi cảm thấy lạnh lòng, vẻ mặt cầu xin hướng về biển khơi giận dữ hét: “Tại sao lại thế?! Mi quay lại đây… hai chúng ta nói chuyện cho rõ ràng!!!”

Chú Lê lắc đầu: “Thôi chuyện đằng nào cũng đã rồi, coi như xong…”

“Xong gì mà xong? Cháu có bắt chúng nó lại đây đâu? Tại sao lại tính hết cho cháu?” Tôi bất bình

Viên Mục Dã vỗ vai tôi: “Nhưng anh là người đuổi chúng về!

Không sao đâu, sau này anh đừng lại gần nước biển là được.”

Tôi cảm thấy muốn phát điên phát rồ! Sao lúc nào tôi cũng là người xui xẻo? Ở đây có nhiều người thế mà? Tại sao lại ghi thù cho tôi? Chẳng lẽ tai họa cũng thích nhè kẻ yếu mà rơi?!

Lúc này, điều duy nhất đáng mừng là đã tìm được xác Phương Tổ và Lưu Nghiên, dù sau lưng... thê thảm quá. Có điều có xác là tốt rồi, cũng không phải loại trương nước nhìn ghê ghê.

Bạch Kiện gọi điện thoại cho cảnh sát địa phương, nói rằng đã tìm được xác. Chú Lê cũng gọi cha mẹ hai người kia đến nhận xác con.

Chuyện sau đó thì đơn giản. Lưu Tam chủ động đi đầu thú ở đồn công an, kể hết lại chuyện ác mình làm mấy năm nay. Nghe xong mà cảnh sát phá án đều hoảng hốt không khép được miệng.

Bạch Kiện thở dài: “Phá được vụ án lớn như vậy, không biết sẽ có bao nhiêu người thăng quan…”

Nghe thấy giọng anh ta hơi ghen tỵ, tôi vỗ vai: “Sao? Công lao của mình người khác lại lĩnh… khó chịu à?”

Bạch Kiện lắc đầu quầy quậy: “Đâu mà, đây làm gì có công tôi! Chỉ là để mấy công thần các cậu phải chịu thiệt, còn khiến cậu bị vật kia đeo bám…”

Tôi khẽ cười: “Công thần với không công thần gì… Chúng tôi chỉ muốn cuộc sống này được yên bình một chút. Đầu tôi chất đầy oán nợ đây, thêm một cái cũng không ảnh hưởng lắm…”

Tuy tôi nói thoải mái thế nhưng lòng cũng hơi khó chịu. Sau này chắc chắn tôi không thể ra biển, bằng không e là không giữ nổi cái mạng nhỏ này.

Sau khi Lưu Tam tự thú, gã xin phía cảnh sát xóa hình xăm trên lưng…

CHƯƠNG

Cấm kỵ cả đời

Cảnh sát phụ trách vụ án này cân nhắc, nghĩ tên này đằng nào cũng chết, xóa thì xóa, coi như là nguyện vọng cuối cùng. Không ngờ tìm được ba thợ xóa hình xăm thì cả ba đều không thể xóa hình ảnh tà thần quái dị kia đi. Dường như thứ đó cắm sâu vào da thịt Lưu Tam, vĩnh viễn không rời đi.

Có một điều mà tôi nghĩ mãi chưa hiểu: ai là người đã lừa Lưu Tam rằng thứ này có thể đảm bảo bình an? Chúng tôi cũng đến gần quán massage ở đó nghe ngóng, nhưng người xung quanh đó lại bảo quanh đây nào có ông già xem bói nào?!

Cuối cùng chú họ bảo tôi: “Có thể làm vậy phải là người hội tụ đủ ba điều kiện. Một, quen thuộc tính chất của loại tà thần này. Hai, chắc cũng là người quanh năm phiêu bạt trên biển. Ba, cũng vô cùng quan trọng, đó là hắn phải vô cùng thù hận Lưu Tam…”

Nghe chú họ phân tích, tôi cũng hiểu được. Thật ra chúng tôi không cần phải đi tìm xem người này là ai, người ta vì dân trừ hại cũng được, báo thù riêng cũng được. Lưu Tam cũng đã nhận báo ứng rồi.

E rằng người kia không ngờ Lưu Tam không xuống biển, vẫn chưa hoàn thành nghi lễ tế sống, dẫn đến những tai họa quanh xác

chết của Lưu Nghiên và Phương Tổ sau này.

Sự kiện “ma da” nhanh chóng lan truyền trên internet, một thành phố nhỏ ven biển không tiếng tăm gì cũng thoắt cái trở nên nổi tiếng. Ngay cả hai người chuyên livestream chuyện kỳ bí là Lưu Minh và Lý Phong cũng đến quay ở bãi biển xảy ra chuyện. Không ngờ chuyện “ma da” này không có tác dụng phụ với nơi đây, còn đem đến mùa xuân mới cho ngành du lịch nơi này…

Trên đường trở về, Chiêu Tài cứ oán giận mãi rằng sớm biết xui xẻo thế đã không tới, lão Triệu thì tốt tính an ủi chị ấy. Tôi nghe mà sầu khổ trong lòng. Đây đáng ra phải là lời lời kịch của tôi nhé? Mọi người chỉ phải về, mất vui mà thôi, còn tôi thì sao? Tôi tự nhiên bị một lời nguyền đeo đẳng… Tôi trêu ghẹo ai?!

Dù cha mẹ Phương Tổ và Lưu Nghiên muốn cảm ơn chúng tôi đã tìm được xác con của bọn họ, còn giúp cảnh sát bắt được kẻ thủ ác nên cho chú Lê khoản thù lao rất hậu hĩnh thì cũng không thể sánh được với lời nguyền của quỷ biển.

Chú họ thấy tôi cứ van nài cả đường thì khẽ cười: “Đáng đời, lần sau còn muốn lo chuyện bao đồng nữa không?”

Tôi tự giễu: “Không có gì… Chú chẳng bảo nợ lắm rồi sợ gì nữa…”

Về đến nơi, chú họ muốn lập tức chạy đến chỗ Viên Mục Dã, không muốn chờ thêm phút giây nào. Nhìn dáng vẻ gấp gáp đó, tôi cũng không nói nhiều lời vô ích nữa. Viên Mục Dã mở tấm vải đỏ ra, hai mắt chú họ sáng rực như vừa tìm thấy trân bảo hiếm có.

Tôi nhỏ giọng hỏi: “Yêu thích đến thế sao?”

Chú họ mỉm cười: “Thứ này ở trong người có lòng dạ xấu xa là hung khí hại người, ở trong tay người thường là vật ác hại chủ. Chỉ có ở trong tay chú, nó mới có thể phát huy hết công dụng…”

Thấy chú họ hưng phấn, tôi nhún vai: "Chú thích là được rồi. Đồ trên đời khiến chú thích không nhiều…"

Tôi muốn bảo chú họ ở nhà mình vài ngày, nhưng chú vừa lấy dao găm đã định đi! Tôi chua chát nói: "Ôi… hiện giờ, người cũng thua cả dao!"

Chú họ đá nhẹ tôi một cái từ phía sau: "Tên nhóc chết tiệt, nói gì đấy?! Người không bằng dao gì? Cháu cũng biết chú của cháu muốn xem tác dụng của thứ này mà. Dù chú có muốn luyện chế nó hung hãn đến mức nào cũng không muốn có ngày phải thực sự dùng nó…"

Tôi u ám nói: "Chú họ yên tâm, nếu quả thật có ngày đó… Cháu nhất định sẽ đứng đây với chú…"

Chú họ bình tĩnh liếc nhìn, sau đó vỗ vai tôi: "Được rồi, có những lời này của cháu là đủ!"

Chú họ đi rồi, Viên Mục Dã hiếu kỳ hỏi tôi: "Chú họ của anh là người thế nào? Sao tôi cảm giác chú ấy không giống người bình thường?"

Với quan hệ của tôi và Viên Mục Dã bây giờ, nếu cậu ta hỏi tôi, tôi chắc chắn sẽ kể hết cho cậu ta, nhưng lại là chuyện của chú họ… không, tôi vẫn thấy không nói tốt hơn.

Tôi cười có lệ: "Chú ấy khác người thường? Chú ấy cũng như chú Lê, toàn là lão thần côn."

Viên Mục Dã nghi ngờ nhìn tôi, tôi lại chột dạ liếc đi chỗ khác. Viên Mục Dã cũng khôn khéo, biết ngay tôi không muốn nói… Có điều sau khi quen nhau không lâu, tôi và Viên Mục Dã có một sự ăn ý không nói nên lời, đó là tuyệt đối không truy hỏi đến cùng chuyện của đối phương.

Tôi thấy Viên Mục Dã không hỏi thêm thì âm thầm thở phào

nhẹ nhõm. Nói thật tôi cũng không muốn lừa cậu ta, cậu ta không hỏi tiếp là tốt nhất. Có điều trước khi chú họ đi cũng nhắn lại, chú ấy không cứ thế lấy không dao găm của Viên Mục Dã, nếu tương lai cậu ta gặp chuyện không giải quyết được có thể gọi điện cho chú.

Tôi nghe rồi vội vàng dặn chú: "Điện thoại của chú lúc nào cũng phải có sóng nhé!"

Từ nay về sau, đừng nói là nước biển, thậm chí hồ bơi tôi cũng hơi sợ. Có điều không sao, tôi là con vịt cạn, cùng lắm từ nay về sau không xuống nước nữa là được!

Sau này, chúng tôi lại bận rộn mỗi người một việc, đặc biệt là chú Lê. Chú nhận một số buổi khai trương cửa hàng, khai trương tòa nhà, vội vàng vô cùng.

Thỉnh thoảng tôi cũng đi giúp. Phần lớn thời gian lão già ấy chỉ gọi Đinh Nhất đi vì chú ấy nói gần đây tôi hơi đen, đi theo chắc chắn có chuyện không tốt!

Chú ấy không nói thì tôi còn thoải mái nhàn tản, còn tôi đã nghe thấy chú ấy bảo tôi làm ảnh hưởng, tôi đây nhất định phải đi theo!! Sáng hôm đó, tôi mặt dày mày dạn đi theo bọn họ đến một buổi lễ động thổ.

Đây là một khu chung cư kiểu nhà trọ mới khai thác, nghe nói giá đất cũng cao hơn hẳn những mảnh khác của vùng! Hơn nữa, ông chủ ở đây không phải ai khác, chính là khách hàng VIP mới được chú Lê thu phục ngày trước – Thẩm Vạn Tuyền.

Có người nói trước kia, mảnh đất này là trường kỹ thuật nghề. Loại trường kỹ thuật này khá phổ biến vào giữa những năm 1990, bởi vì khi đó ít người có khả năng học đại học, nếu bạn tốt nghiệp trường kỹ thuật, bạn có thể được tuyển dụng ngay khi bạn tốt nghiệp.

CHƯƠNG

Đồ đào được

Sau này phổ cập đại học, thi không đỗ vẫn được lên đại học, học tiếp đại học, vì thế dù học sinh không thi đỗ thì họ vẫn không chọn trường kỹ thuật nghề để học. Có thể vì tuyển sinh ngày càng khó, hoặc chuyên ngành của họ giờ không thích ứng với nhu cầu của xã hội, cuối cùng trường đóng cửa.

Khu vực này cũng cách thành phố khá xa, mãi không có ai tận dụng. Sau này, do thành phố tái xây dựng nhanh chóng, liên tục mở rộng nên cũng kết nối với khu vực của mảnh đất này.

Chính phủ công khai gọi thầu, cuối cùng bất động sản Vạn Tuyền chiếm ưu thế tuyệt đối, mua được mảnh đất trống này, chuẩn bị xây dựng một khu dân cư cao cấp khép kín có đủ nhà ở, mua sắm, chữa bệnh, trường học…

Kiểu chi bạo tay như bất động sản Vạn Tuyền thì đương nhiên sẽ mời đại sư như chú Lê đến kiểm tra phong thủy trước khi động thổ, nhỡ có vấn đề gì thì xử lý ngay trước khi bắt đầu, không để đến khi khởi công mới phát hiện ra.

Hơn nữa, sau cái chết của con gái yêu, Thẩm Vạn Tuyền đã bắt đầu tin hết lòng vào mệnh lý. Giờ ông ta vô cùng tin tưởng chú Lê. Lần này chúng tôi đến, Thẩm Vạn Tuyền luôn đi cùng, cũng khá là

coi trọng!

Khi chúng tôi ngồi trong chiếc xe Bentley của Thẩm Vạn Tuyền đến công trường thì phát hiện ra họ đã dỡ xong hết công trình kiến trúc ở đây. Tôi đương nhiên dốt đặc cán mai mảng xem đất xem phong thủy, được cái nơi này cho tôi cảm giác không tệ lắm.

Lưng dựa núi mặt hướng sông, tôi tin nhiều năm trước, nơi đây chính là nơi tác hợp cho rất nhiều cặp thiếu nam thiếu nữ. Dù giờ nó chỉ còn bình địa, tôi vẫn có thể thấy vài dấu vết của cầu bắc qua khe suối, hòn giả sơn, đình nghỉ mát…

“Nơi này cũng được đấy! Nếu không biết trước kia đây là trường kỹ thuật nghề, tôi còn tưởng nó từng là công viên.” Tôi hơi xúc động nói.

Chợt Thẩm Vạn Tuyền cười: “Mọi người đừng nhìn sự hoang vắng bây giờ, chứ hai mươi mấy năm trước, chỗ này rất được thanh niên coi trọng đấy. Không thích học nhiều thì đến đây học nghề, tốt nghiệp xong kiếm tiền được ngay. Không như bây giờ, tốt nghiệp đại học vẫn phải bôn ba kiếm việc làm…

Tôi thở than: “Đúng là những thanh niên như chúng ta bây giờ không dễ sống như ngày xưa! Giờ tốt nghiệp xong là thất nghiệp ngay…”

“Đúng thế đấy! Thế nên cháu phải biết thích nghi, khi con đường này không đi được thì phải đổi đường khác. Như tổng giám đốc Thẩm đây, nếu cứ cắm cúi theo con đường vô vọng thì đã không có bất động sản Vạn Tuyền bây giờ.” Chú Lê âm thầm nịnh hót.

Quả nhiên Thẩm Vạn Tuyền nghe xong rất vui, cười ha hả: “Lê đại sư, hôm nay tôi mời mấy vị qua đây là để ngài nhìn giúp xem có gì không ổn không?”

Chú Lê lấy la bàn trên người ra, lia xung quanh: “Tổng thể mà

nói thì đây là một mảnh đất tốt, tàng phong nạp khí. Tuy bỏ hoang nhiều năm nhưng không cảm thấy âm khí… Thẩm tổng đừng vội vàng, để chúng tôi đi dạo quanh xem có vấn đề gì không…”

Thật ra chú Lê có thói quen không thích người chủ đất đi theo lúc xem phong thủy. Có vấn đề gì thì chú sẽ nói, nhưng để một người không hiểu việc đi theo sẽ phiền phức, tốt nhất cứ nói thẳng.

Sau khi chú Lê nói thế, Thẩm Vạn Tuyền rất hiểu ý dẫn giám đốc dự án sang chỗ khác nói chuyện, còn chúng tôi đi cùng một trợ lý đi dạo quanh… Thật ra chỗ này cũng không có gì đẹp! Nếu như nói trước đây là đất hoang thì chúng tôi còn bảo xem ở đây từng có mộ tổ tiên của ai cần dời đi không…

Nhưng trước kia đây lại là trường học, hơn nữa các tòa nhà đều đã bị phá dỡ, có vấn đề gì thì cũng phát hiện lúc phá dỡ! Theo lời trợ lý thì việc phá dỡ ở đây diễn ra rất thuận lợi, chưa từng có chuyện lạ xảy ra.

Chú Lê nghe trợ lý nói vậy thì biết chắc đây không có vấn đề gì. Chú chỉ cần về lừa Thẩm Vạn Tuyền bày một đại trận phong thủy an cư vượng tài là được.

Tôi tò mò hỏi chú Lê đại trận phong thủy là thế nào? Chú cười xòa: “Cháu có khi nào thấy có những khu nhà nhìn thì rất sang trọng nhưng thiết kế lại thừa thãi, hoặc hướng nhà không phải chính nam mà cứ lệch đi một chút không…”

Tôi gật đầu: “Đương nhiên, còn không ít ấy! Có những thiết kế chỉ để trưng bày, chẳng có tác dụng gì, nhưng tòa nhà cứ thiết kế kiểu đó! Chẳng hiểu nhà thiết kế có bị ngáo không nữa?!”

Chú Lê cười ha hả: “Chuyện này không liên quan đến nhà thiết kế. Đây là do bố trí phù hợp với phong thủy nên thành ra như vậy. Từ sau cháu đừng nghĩ oan cho kiến trúc sư nữa. Phần lớn bọn họ

không được tự quyết, phải dựa theo cả bố trí phong thủy, nhưng cuối cùng người bỏ tiền là ông chủ.”

Tôi nhịn cười: “Vậy ý của chú là muốn Thẩm Vạn Tuyền thiết kế nơi này thành chẳng ra gì cả à?”

“Đương nhiên không thể làm thế. Chú đây là đại sư có tâm, không giống với đám lưu manh nhé! Có điều bố cục thế nào… chú còn phải về suy nghĩ kỹ đã!” Chú Lê đắc ý nói.

Vì thế, hôm đó chú Lê và Thẩm Vạn Tuyền trò chuyện hăng say! Tán hươu tán vượn một đống về cách bố trí phong thủy chỗ này, đồng thời cả hai đều đưa ra ý kiến của mình về cách thiết kế phong thủy tốt hơn, phù hợp cho nơi này.

Cuối cùng tất cả đều tốt đẹp cả. Tôi cũng tràn đầy niềm tin rằng rồi mọi chuyện sắp hoàn tất, nào ngờ mấy ngày sau công trường có chuyện… Đúng là như một cú tát vào mặt!!!

Khi nhận được điện thoại của Thẩm Vạn Tuyền, chú Lê nhăn nhó kinh khủng. Chú vẫn bình tĩnh bảo Thẩm Vạn Tuyền đừng hốt hoảng, để chúng tôi qua xem rồi tính.

Ban đầu tôi còn tưởng là chuyện gì vặt vãnh? Thông thường, trên công trường, chuyện dễ xảy ra nhất là sự cố an toàn… Thế mà chú Lê lại bảo không phải chuyện an toàn, mà là bọn họ đào được gì đó lúc làm móng tòa nhà!!!

“Đào được gì đó? Là cái gì thế? Mộ cổ? Quan tài?” Tôi ngờ vực

Chú Lê búng gáy tôi: “Đọc tiểu thuyết trộm mộ nhiều quá rồi à?! Ở đâu mà lắm mộ cổ với quan tài thế? Có điều cũng hơi giống quan tài…”

CHƯƠNG

Xương trắng trong thùng sắt

Thấy chú Lê sa sầm mặt, tôi hỏi dò: "Có phải người chết không?"

Chú Lê ngẩng đầu nhìn tôi: "Hả? Hôm đó cháu cũng đi mà?! Sao có xác chết dưới đất mà cháu không phát hiện ra?"

Tôi tỏ vẻ vô tội: "Hôm đó cháu không cảm nhận được sự tồn tại của xác chết… Hơn nữa đó là trường học, ai lại dời mộ đến đấy!"

Chú Lê lại gõ gáy tôi một phát nữa: "Vậy ngộ nhỡ trước khi xây trường, ở đó có mồ mả tổ tiên thì sao? Không chỉ thế, nhỡ lúc xây trường học, có một ngôi mộ không chủ, không ai nhận nên bị san bằng thì sao?"

Tôi vội vàng nói: "Nhưng hôm đó cháu thật sự không cảm nhận được! Nhỡ đâu hồn phách người ta đầu thai rồi thì sao? Ôi chao… Thôi đừng nghĩ linh tinh nữa, đi thì biết! Cháu không tin, chẳng nhẽ đào ra zombie ngàn năm chắc?"

Tuy nói thế nhưng trong xe, chúng tôi vẫn thấy thấp thỏm trong lòng. Dù thế nào thì hôm qua cũng coi như sơ suất. Mong là chuyện không nghiêm trọng lắm, bằng không thì "miệng phun ngà voi" của chú Lê cũng không che nổi rồi.

Chúng tôi vừa đến thì thấy người đứng đông nghịt, chiêng trống vang trời, nào công nhân công trường, nào người ngoài hóng

chuyện, còn có máy đào đất to kềnh càng, bâu kín cả hiện trường.

Nhờ trợ lý của Thẩm Vạn Tuyền mở đường, chúng tôi mới đi qua được đến chỗ hiện trường. Lúc đến gần, chúng tôi mới thấy một cái thùng sắt dài một mét rộng bảy mươi phân màu tối. Nói màu tối là vì sơn trên thùng đã phai đi gần hết, không nhận ra màu ban đầu.

Nhìn cái thùng thì thấy chắc không liên quan gì đến đồ cổ. Nhìn sắc mặt Thẩm Vạn Tuyền thì không khó nhận ra rằng ông ta đã biết đây là thứ gì.

Phải nói là Thẩm Vạn Tuyền là người rất thâm trầm, xảy ra chuyện thế này nhưng ông ta vẫn không hề tỏ ra mất hứng, nói năng lại cẩn trọng hơn… Cứ thế chú Lê lại càng ngại mở lời chữa cháy. Chúng tôi đành chuyện đến đâu hay đến đấy vậy, xử lý xong rồi nói.

Cái làm người ta thấy lạ là chiếc thùng này không có âm khí, tôi đến rất gần mà không cảm nhận được gì. Bảo bên trong có xác chết thì trời sập tôi cũng không tin.

Chú Lê quay lại nói với Thẩm Vạn Tuyền: “Thẩm tổng, phiền ngài sơ tán mọi người đi!!! Cứ bu lại thế này thì không làm gì được. Nếu quả thực là xác chết thì kiểu gì lát nữa cảnh sát cũng đến, khi đó e là ảnh hưởng không tốt.”

Thẩm Vạn Tuyền vội vàng gật đầu, quay lại dặn dò trợ lý. Tiếp đó vài giám đốc dự án và công nhân công trường đi sơ tán các nhân viên không liên quan, sau đó cùng nhau rời đi.

Thấy mọi người cũng đi bớt kha khá, chúng tôi mới từ từ lại gần. Giờ tôi mới thấy trên thùng sắt có dấu sơn màu trắng nhìn như “nhóm” gì đó. Lúc nãy ở xa quá tôi không thấy rõ, giờ chẳng hiểu sao tôi lại thấy cái thùng này quen quen? Thế nhưng nhất thời tôi lại không nhớ ra đã thấy nó ở đâu.

Đinh Nhất mở nắp thùng, một mùi khó ngửi bốc lên. Nói là khó ngửi là vì so với mùi tanh tưởi của xác thối, mùi này vẫn còn đỡ hơn nhiều…

Đến tận giờ, tôi vẫn không nghĩ rằng thùng sắt đó đựng xác người, thế mà khi nhìn vào trong, tôi sững sờ… Trong thùng là một bộ xương người co lại, quần áo vụn nát nhưng vẫn có thể thấy được đó là áo phông và quần bò.

Chú Lê cũng sầm mặt, quan sát cẩn thận cái xác trong thùng mãi rồi mới nói: "Gọi cảnh sát đi!"

Tôi tự nhiên quay lại lườm: "Chú còn có ý kiến xây dựng gì không?"

Chú Lê đứng lên đi một vòng quanh thùng, cảm thấy khó hiểu: "Đây là một bộ xương rất sạch sẽ, không có âm khí, không có oán khí, thậm chí mùi cũng không nồng…" Chú Lê liếc nhìn Thẩm Vạn Tuyền đứng thật xa, sau đó nhỏ giọng bảo tôi: "Cùng lắm sau đó làm một cái lễ là được…"

Tôi nhún vai: "Cũng chỉ còn cách đó thôi!"

Tôi cũng tò mò, chẳng lẽ người kia chết rồi không có tí oán khí nào sao? Nhìn tư thế này thì nói người đó tự nhiên chết chắc không ai tin! Bị người ta giết còn an tâm lên đường đầu thai… Thật hiếm có.

Sau đó, Thẩm Vạn Tuyền gọi điện cho cảnh sát. Dù sao cũng là mạng người, không thể làm qua loa được. Cảnh sát xuống xe, hóa ra lại là Viên Mục Dã. Cậu ta thấy tôi thì sững sờ, sau đó nhanh chóng đi về phía này.

"Giờ có thể phá án độc lập rồi à?" Tôi nở nụ cười hỏi.

Viên Mục Dã lắc đầu cười: "Tôi đã có thể phá án độc lập từ trước rồi, đừng nói tôi như sinh viên cảnh sát vừa tốt nghiệp chứ!

Sao anh lại ở đây?"

Tôi cũng thở than: "Đừng nói nữa. Đây chỉ là một công trường vừa khởi công, thế mà lại đào ra một bộ xương người chết… Trước chúng tôi đã xem phong thủy ở đây, bất ngờ là không thấy vấn đề gì!"

Viên Mục Dã tỏ vẻ không thể tin được: "Không thể thế chứ?! Anh không cảm nhận được xác chết chôn bên dưới à?"

Tôi thở dài: "Ai nói điêu làm chó!"

Viên Mục Dã nói với tôi rằng cục cử cậu ta đến đây điều tra bởi vì đây là một bản án xưa cũ, nhìn tình trạng bộ xương chắc cũng phải từ hai mươi mấy năm trước rồi!

Mặc dù xác mới được phát hiện nhưng thông tin xung quanh chắc chắn đã từ hai mươi năm trước… Vụ án này đương nhiên là khó hơn vụ án phát sinh liền điều tra ngay, tôi có thể hiểu được vì sao bọn họ cử Viên Mục Dã đến trước.

Pháp y lấy được một bộ xương hoàn chỉnh từ trong thùng ra. Nhìn quần áo người chết và chiều cao, có thể đoán được đây có lẽ là nam giới.

Khi xác chết phân hủy, dịch xác chết chảy ra đọng lại dưới đáy, ăn mòn một số thứ, tạo thành đống bùn nhão bầy nhầy kinh khủng. Nhân viên pháp y nói với Viên Mục Dã rằng cấu tạo của lớp bầy nhầy đó rất giống sợi bông, nhưng cụ thể là gì thì phải đưa về xét nghiệm mới biết được.

CHƯƠNG

Nhẫn bạc đính hôn

Tin tức được phong tỏa rất nhanh, ngoài vài nhân viên kỹ thuật thì đa phần người xem đều không biết thứ gì ở trong thùng.

Cuối cùng, Thẩm Vạn Tuyền yêu cầu nhân viên giữ kín thông tin, ai hỏi thì bảo là vài phong thư cũ từ thời Dân Quốc, không được nói gì khác. Hai năm vừa qua, tiểu thuyết trộm mộ thịnh hành, có người phao tin công trường mới khởi công đào được đồ quý giá.

Đào được đồ quý giá nghe vẫn xuôi tai hơn đào được xác chết! Bất động sản Vạn Tuyền không có lời giải thích nào, kệ cho bọn họ tự nghĩ! Chú Lê vì giải trừ tâm bệnh của Thẩm Vạn Tuyền mà ban đêm đến chỗ đào được xác chết, mở đàn lễ.

Nhưng chú Lê cũng đã nói, mảnh đất trống này hoàn toàn không có vấn đề gì, làm lễ cúng chỉ để những nhân viên kỹ thuật chứng kiến yên tâm. Thẩm Vạn Tuyền là người có tiền, chút này không đáng là bao.

Đến buổi trưa hôm sau, tôi nhận được điện thoại của Viên Mục Dã. Cậu ta hỏi tôi có thời gian thì qua đơn vị cậu ta làm một chuyến. Anh chàng nói chuyện rất khách sáo, khác với Bạch Kiện nhờ tôi sang mà cứ như phát lương cho tôi vậy.

Khi tôi đến nơi lại thấy Bạch Kiện đã ở đó, xem ra vụ án này khó phá giải. Thấy tôi đến, Bạch Kiện cười: “Ôi, đến đây giúp tiểu Viên nào… Nghe nói cái xác này đến từ khu đất của khách hàng Thẩm Vạn Tuyền của mấy người hả? Sao? Sếp lớn có lật kèo không?”

Tôi nhìn vẻ mặt hả hê kia mà bực mình: “Có cần giúp hay không? Không cần thì để về!”

Viên Mục Dã không nhận ra chúng tôi đang nói đùa, còn tưởng tôi giận thật, vội vàng kéo tôi: “Có nhờ, có nhờ chứ… Mau vào đi!!! Lần này là vụ án của riêng tôi, hết vụ này tôi mời khách!”

Tôi lật báo cáo khám nghiệm pháp y xem: người chết là nam, cao khoảng một mét bảy sáu, tuổi mười sáu đến hai mươi. Xác chết chỉ còn xương khô nên không đoán được chính xác nguyên nhân chết. Nhìn bộ xương, không có dấu hiệu gãy xương hay xuất huyết. Cảnh sát đang kiểm tra vật chất tìm thấy ở dưới đáy thùng, phát hiện được vài thứ của thời đó…

Đầu tiên, áo của người chết đã phân hủy khá nhiều, chỉ còn mấy mảnh nhỏ. Quần bò thì gần như còn nguyên. Cảnh sát phát hiện ra vài tờ tiền còn chưa bị mục nát, tờ lớn nhất là một tờ tiền màu xanh lam, cũng chính là một trăm tệ.

Dấu vết mà nhân viên giám định nghi ngờ là một loại sợi bông, cũng chính là từ một loại đệm mà sinh viên ở ký túc thường nằm hồi trước. Giờ tôi mới nhớ ra vì sao tôi thấy cái thùng này quen quen, đó chính là thùng đồ thể dục hồi đi học mà?!

Ấn tượng hơn là trong đống bầy nhầy đó, họ còn tìm được một máy nhắn tin Blackberry. Điều này chứng tỏ kinh tế người chết thời đó cũng không tệ lắm, hơn nữa nguyên nhân cái chết không phải là tiền vì những thứ đó thời ấy rất giá trị, sao hung thủ lại chôn cùng người chết?

Đáng tiếc rằng máy nhắn tin đã ngâm trong dịch quá lâu, pin cũng bị chảy nên hư hỏng nặng. Nếu muốn tìm được manh mối từ đây, cảnh sát phải đưa đến bộ phận chuyên kỹ thuật để sửa thử xem sao.

Tiếp đó, cảnh sát còn tìm thấy một thứ khác: đôi nhẫn bạc. Sau khi xử lý đặc biệt, trên nhẫn hiện ra hai chữ W&G. Đây hẳn là cặp nhẫn đính ước.

Tôi đeo găng tay, cầm tất cả vật chứng lên, tiền và máy nhắn tin không có phản ứng gì nhưng đôi nhẫn lại cho thấy vài hình ảnh lẻ tẻ trong đầu.

Đáng tiếc là những hình ảnh này quá rời rạc, tôi không thể kết nối chúng với nhau, càng không nhận ra manh mối. Tôi chỉ có thể khẳng định rằng người chết là một nam sinh khoa thẩm mỹ.

Khi tôi nói lại nghi ngờ của mình cho Bạch Kiện và Viên Mục Dã, Bạch Kiện lắc đầu: "Chuyện này khó tra lắm. Trường học đã đóng cửa nhiều năm rồi… Nhưng cũng có thể thử tra trong hệ thống của công an. Nếu năm đó, trường kỹ thuật nghề có vụ án mất tích thì chắc chắn hệ thống của chúng tôi tra được. Đương nhiên, tiền đề là phải được chính thức lập án."

Tôi cảm thấy khả năng tra ra không lớn. Hơn hai mươi năm trước, chuyện một ai đó mất tích rất phổ biến, khả năng chính thức được lập án rất nhỏ. Hơn nữa, trước đây chỗ này là trường kỹ thuật nghề, chắc chắn quy định quản lý không chặt chẽ như trường học chính quy. Nếu học sinh không đi học vài ngày, có lẽ trường sẽ không tìm, miễn là sinh viên này đã nộp học phí.

Hiện giờ, manh mối duy nhất trong tay cảnh sát chỉ là máy nhắn tin Blackberry và cặp nhẫn bạc kia. Manh mối từ máy nhắn tin sẽ mất thời gian tra, thử trước với cặp nhẫn xem sao.

Đầu tiên, đây chắc chắn là tín vật đính ước của một cặp đôi, hai

chữ W&G có thể coi là manh mối. Thời đại lúc đó, những người có tên tiếng Anh không nhiều, W&G chắc chắn là viết tắt ghép của họ hai người.

Viên Mục Dã vẫn còn thiếu kinh nghiệm trong việc tra lại bản án ngày trước, phải nhờ Bạch Kiện đứng ra tìm những người còn sống sau khi trường kỹ thuật nghề đóng cửa, xem giáo viên và hiệu trưởng giờ ở đâu…

Tìm người sống dễ hơn tìm một người chết không biết tên rất nhiều. Bạch Kiện nhanh chóng tra ra hiệu trưởng Lưu Thụ Khôn đã về hưu, sống ở nhà. Cảnh sát tra địa chỉ chỉ mất nửa phút nên Bạch Kiện nhanh chóng nắm được nơi ở của ông.

Đối với sự ghé thăm của chúng tôi, hiệu trưởng Lưu hơi giật mình. Có điều, theo trí nhớ của ông, năm đó trường không có sinh viên nào mất tích. Đương nhiên, lúc đó cũng có nhiều học sinh đi học vài ngày lại bỏ học, quản lý sinh viên lúc đó vô cùng lỏng lẻo.

Sau đó, Bạch Kiện lại hỏi sau khi trường học đóng cửa, hồ sơ tư liệu về học sinh bàn giao cho ai? Giờ còn tìm được không?

Hiệu trưởng Lưu suy nghĩ một chút: “Được chứ! Chúng tôi giao hết những hồ sơ đó cho Bộ Giáo dục, còn Bộ Giáo dục xử lý thế nào thì tôi không rõ…”

Tôi nói xen vào: “Năm đó ở trường, có học sinh nào yêu đương đình đám không?”

CHƯƠNG

W&G

Hiệu trưởng Lưu nghe tôi hỏi vậy thì cười nói: "Trường kỹ thuật nghề không quản lý nghiêm giống trường trung học, chỉ cần học sinh không làm chuyện gì quá trớn thì trường học thường sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua, không có thầy cô nào quản lý quá chặt chẽ..."

Tôi gật đầu rồi hỏi tiếp: "Vậy ông có nhớ chuyên ngành về thẩm mỹ có mấy khoa không?"

Hiệu trưởng Lưu suy nghĩ một chút rồi nói: "Có hai khoa về thẩm mỹ, tôi nhớ hai chuyên ngành này luôn được ưa chuộng, cho nên khi vừa thành lập, trường đã có hai chuyên ngành này. Hai chuyên ngành này cũng có hệ một năm và hệ hai năm, nhưng hầu hết học sinh đều chọn hệ hai năm, nếu tôi nhớ không lầm thì đã có mười mấy khóa rồi."

"Mỗi khóa có bao nhiêu học sinh?" Bạch Kiện hỏi.

Hiệu trưởng già nói: "Cũng có năm sáu chục người..."

Tôi với Bạch Kiện vừa nghe thế thì không khỏi hít hà, đây không phải là con số nhỏ, phạm vi như vậy cũng quá lớn.

Vì vậy tôi nói: "Trong những học sinh này, có ai có người nhà đến trường tìm người, nói là không thấy con em họ đâu không?"

“Thời gian quá dài, có nhiều chuyện tôi không nhớ rõ lắm, nhưng hình như có một nam sinh họ Cổ, đúng là có người nhà đến tìm… Nhưng trường cũng không biết em học sinh này ở đâu. Bởi vì học sinh cũng đã là người trưởng thành, muốn đi đâu trường không thể can thiệp được, cho nên sau đó không giải quyết được gì.”

Chúng tôi nghe nhắc đến học sinh họ Cổ, có khi nào đó là G trong W&G không? Chẳng lẽ cậu ta yêu đương với nữ sinh họ W? Có thể thấy hiệu trưởng Lưu cũng không nhớ được nhiều chuyện, vì vậy tôi hỏi ông ấy trong các giáo viên lúc đó thì ai nắm rõ tình hình các học sinh nhất?

Lần này, hiệu trưởng Lưu rất nhiệt tình cho chúng tôi một cái tên, đó chính là giáo viên phụ đạo tên Bạch Dương. Bởi chị ta là học sinh của hiệu trưởng Lưu nên mấy năm nay vẫn giữ liên lạc với ông.

Theo địa chỉ mà hiệu trưởng Lưu cung cấp, chúng tôi tìm được Bạch Dương ở một trường trung học dân lập, hiện chị ta đang làm chủ nhiệm giáo vụ. Khi chúng tôi nói rõ mục đích đến tìm, chủ nhiệm Bạch cũng ít nhiều ngạc nhiên, dẫu sao cũng đã là chuyện hơn hai mươi năm trước.

Theo chị ta nhớ, khi đó chị ta vừa mới tốt nghiệp, muốn vào trường học chính quy, nhưng vừa không có tiền lại vừa không có quan hệ. Cuối cùng chị ta gặp được chủ nhiệm trong một lần họp lớp, cũng chính là hiệu trưởng Lưu bây giờ, thế nên mới tới trường kỹ thuật nghề này làm giáo viên phụ đạo, coi như có thu nhập ổn định. Cũng chính vì từng có kinh nghiệm làm ở trường kỹ thuật nghề kia mấy năm, nên chị ta mới có thành tựu như ngày hôm nay.

Nhưng với những học sinh trường kỹ thuật nghề kia, chị ta vẫn cảm thấy rất đau đầu. Bởi vì những đứa trẻ đó cực kỳ nghịch

ngợm, mặc dù trường kỹ thuật nghề không quản lý nghiêm khắc như trường bình thường nhưng vẫn có những nội quy nhà trường. Tuy nhiên, trong những học sinh này luôn có mấy đứa thích gây chuyện.

Trong mấy năm làm việc, chị ta mấy lần thấy chuyện học sinh bỏ trốn, có đứa đi học vài buổi liền bỏ học, có đứa nói dối gia đình lén đi làm.

Cũng phải có đến mười mấy trường hợp như vậy, sau đó cũng không xử lý được gì, nhưng về trường hợp học sinh họ Cổ mà hiệu trưởng Lưu nhắc tới, chủ nhiệm Bạch có ấn tượng khá sâu sắc...

Chị ta nhớ bạn học sinh đó tên Cổ Tiểu Bân, người cao nhưng gầy tong teo, là một học sinh học cắt tóc. Cổ Tiểu Bân khá đẹp trai, thế nên vừa tựu trường được mấy ngày thì đã có mấy nữ sinh trong lớp đánh nhau vì tranh giành cậu ta, nhờ đó mà nổi tiếng trong trường.

Sang học kì hai, Cổ Tiểu Bân thường bắt đầu nghỉ học, chủ nhiệm Bạch phát hiện vấn đề này liền tìm đến nơi trọ của cậu ta để xem tình hình của Cổ Tiểu Bân. Nhưng họ cho biết, Cổ Tiểu Bân đã ra ngoài tìm việc nên không muốn đi học nữa.

Mặc dù chủ nhiệm Bạch không ít lần tìm Cổ Tiểu Bân nói chuyện, khuyên cậu ta học cho xong để còn nhận bằng tốt nghiệp, nhưng Cổ Tiểu Bân lại coi thường nói: “Bằng tốt nghiệp đó cũng chẳng đáng được mấy đồng, bây giờ các tiệm hớt tóc đều không nhận thợ nữa. Muốn học thành nghề thì phải tìm một thầy tốt, tham gia nhiều cuộc thi, giành nhiều giải thưởng, như vậy tiệm cắt tóc mới thuê mình với giá cao được.”

Cổ Tiểu Bân nói đến nỗi Bạch Dương không biết phải khuyên gì nữa, chị ta không biết phản bác người trẻ tuổi ngây thơ này ra sao, bởi vì chị ta biết những gì cậu ta nói đều là sự thật... Lần đó nói

chuyện xong, chủ nhiệm Bạch lúng túng đi về.

Sau đó Cổ Tiểu Bân không đến lớp nữa, cậu ta còn nói thẳng với Bạch Dương là mình không muốn học tiếp. Ở trường dạy nghề hàng năm vẫn hay có những học sinh như vậy, trên nguyên tắc nhà trường phải giữ học sinh lại, nhưng nếu học sinh nhất quyết không học nữa thì họ cũng đành chịu, ai bảo chân ở trên người các học sinh đấy chứ?

Nhưng khi Cổ Tiểu Bân nghỉ học được khoảng một tháng thì người nhà của cậu ta tìm tới, họ nói đã hơn một tháng nay Cổ Tiểu Bân không gọi điện thoại về nhà. Lúc này bên trường học mới biết Cổ Tiểu Bân không nói cho gia đình biết chuyện mình tự ý nghỉ học.

Mặc dù lúc đó người nhà cậu ta cũng đến quậy một trận, nhưng Cổ Tiểu Bân đã trên mười tám tuổi, cậu ta có đi học hay đi làm cũng là quyền tự do cá nhân, người làm cha mẹ cũng không thể quản được, cũng không thể hi vọng thầy cô có thể xía vào.

Cuối cùng người nhà Cổ Tiểu Bân cũng phải ra về trong bực bội. Sau đó người nhà có liên lạc được với cậu ta hay không cũng chẳng ai rõ, dẫu sao cứ coi như liên lạc được thì người nhà cũng không báo lại với nhà trường.

Tôi nghe Bạch Dương nói thế thì hỏi chị ta: “Vậy chị có ấn tượng gì về việc Cổ Tiểu Bân có bạn gái hay chưa không?”

Bạch Dương suy nghĩ một chút rồi nói: “Nói thế nào đây, Cổ Tiểu Bân rất đẹp trai, cho nên ở trường có rất nhiều nữ sinh thích cậu ta, càng có không ít cô gái tự xưng là người yêu của cậu ta. Nhưng nếu tôi nhớ không lầm thì lúc ấy cậu ta không qua lại thân thiết với nữ sinh nào cả...”

Sau khi tôi và Bạch Kiện rời khỏi trường trung học dân lập thì rất có hứng thú với Cổ Tiểu Bân này, vì vậy Bạch Kiện cho đồng

nghiệp của anh ta gọi điện bảo họ đến ngay Bộ Giáo dục để tra tìm hồ sơ của trường kỹ thuật nghề năm đó.

Sau khi lên xe, tôi hỏi Bạch Kiện: "Anh nói xem Cổ Tiểu Bân này có phải là G không?"

Bạch Kiện lắc đầu nói: "Khó mà nói được, nhưng nếu muốn biết có phải hay không thì cũng đơn giản thôi, đó chính là tìm người nhà cậu ta hỏi thử, hoặc... trực tiếp tìm được cậu ta."

Nhưng bây giờ chỉ dựa vào cái tên Cổ Tiểu Bân mà muốn tìm được người thì đúng là mò kim đáy biển, mà những người cùng tên cùng giới tính thì lại có rất nhiều.

CHƯƠNG

Cả nhà gặp nạn

Lúc chúng tôi đang chưa biết nên làm gì thì Bạch Kiện đã nhận được điện thoại trong cục, nói rằng từ máy nhắn tin Blackberry tìm được một ít manh mối chữ viết.

Vì vậy ba chúng tôi hỏa tốc chạy về cục, khi tôi thấy nội dung trong máy nhắn tin Blackberry thì càng thêm chắc chắn rằng thiếu niên xương trắng này có một người yêu sâu đậm...

Căn cứ vào nội dung được sắp xếp lại trong máy nhắn tin Blackberry, phần lớn là đến từ một số điện thoại riêng gồm sáu chữ số, trong những dòng chữ tràn đầy ngọt ngào, hơn nữa từ những tin nhắn này có thể thấy, đối phương lớn tuổi hơn thiếu niên xương trắng.

"Năm ấy thịnh hành kiểu tình yêu chị em à?" Tôi giật mình nói.

Bạch Kiện cau mày nói: "Có phải người kia là phụ nữ đã kết hôn rồi không, vì vậy mới làm cho thằng nhóc kia dẫn tới họa sát thân?"

Tôi lắc đầu nói: "Khó mà nói được, nhưng tôi chắc chắn người phụ nữ kia cũng là người trong trường kỹ thuật nghề… Tôi thấy có mấy tin nhắn nhắc đến trường học! Xem ra, nếu như muốn tiếp tục điều tra, thì phải biết chắc chắn thân phận của cô ta mới được,

nếu không thì tất cả các thứ này đều uổng công...”

Bạch Kiện gật đầu nói: “Chỉ mong đầu mối về Cổ Tiểu Bân này sẽ không làm chúng ta thất vọng.”

Lúc này tôi cẩn thận xem lại phần nội dung đã in ra từ máy nhắn tin Blackberry, sau đó chỉ vào số điện thoại kia: “Có tra ra được số điện thoại này là của nơi nào không?”

Bạch Kiện nhận lấy xem rồi nói: “Đây là số điện thoại cố định trước kia, tra được thì cũng khó không khác gì tra tài liệu về Cổ Tiểu Bân. Nhưng dù sao đó cũng là một manh mối để tìm kiếm, lỡ đâu có thể tra được gì thì sao?”

Vì vậy Bạch Kiện vẫn cho người đi thăm dò, bây giờ chúng tôi chỉ hi vọng, sau khi đổi số điện thoại thành bảy con số thì vẫn có người sử dụng nó… Vừa nghĩ đến những chiếc điện thoại di động thông dụng như hiện nay, ai mà còn dùng một số điện thoại hai mươi mấy năm trước chứ?

Sau mấy phen trăn trở, Bộ Giáo dục bên kia truyền đến tin tức tốt, sau khi nỗ lực điều tra, họ đã tìm được hồ sơ học sinh năm đó của trường kỹ thuật nghề nộp lên trong đống hồ sơ học sinh chuẩn bị tiêu hủy.

Mặc dù chúng tôi không thể chắc chắn người chết có phải là Cổ Tiểu Bân hay không, nhưng từ mấy hình ảnh trong tàn hồn mà tôi nhìn thấy, thì có thể chắc chắn đó là học sinh trường kỹ thuật nghề! Cho nên Bạch Kiện sẽ cho người mang tất cả hồ sơ học sinh về...

Khi tôi nhìn thấy túi hồ sơ chất đống như núi thì không khỏi cảm khái nói: “Khó trách bây giờ lại đề xướng việc không sử dụng giấy trong lưu trữ nữa, một đống lớn thế này, không biết đã phải chặt mất bao nhiêu cây đại thụ.”

Bạch Kiện thấy tôi còn có tâm tình đi cảm thán như vậy thì

giục: “Cậu mau tìm đi! Chúng ta hôm nay phải tìm tất cả những người có họ bắt đầu bằng W và G. Dĩ nhiên, trong tên có chữ này cũng phải tìm, thà giết lầm còn hơn bỏ sót.”

Vì vây đêm hôm đó, tôi, Đinh Nhất, Bạch Kiện, Viên Mục Dã và cả sáu đồng nghiệp của họ nữa cùng nhau tìm, xem hết mấy ngàn tài liệu một lượt... Bởi vì người chết là người từng học ở khoa thẩm mỹ, nhưng người yêu của cậu ta thì không chắc chắn sẽ ở khoa này, cho nên chúng tôi không thể làm gì khác hơn là xem qua tất cả hồ sơ của toàn bộ sinh viên một lượt.

Công việc này đúng là khảo nghiệm tính kiên nhẫn của mọi người! Tôi đã rất chán nản rồi nhưng vẫn phải tìm kiếm cùng Đinh Nhất và mọi người... Trải qua một đêm chiến đấu, chúng tôi tìm ra ít nhất một ngàn người khả nghi.

Trong này có họ Vương, họ Uông, họ Ngũ, họ Ngô... làm tôi nhìn thấy tên là muốn nôn luôn. Dĩ nhiên, chúng tôi khổ cực cũng không uổng phí, hồ sơ của Cổ Tiểu Bân cũng được chúng tôi tìm thấy.

Sáng hôm đó, Bạch Kiện bảo chúng tôi ra ngoài, chúng tôi vẫn vừa ăn cơm vừa tìm, nhưng họ là công bộc của nhân dân thì phải làm là đúng, còn tôi với Đinh Nhất cũng đang phải làm cùng đây, thế mà chỉ định mời mỗi một bữa ăn sáng thôi sao?

Mặc dù là tôi nghĩ vậy, nhưng những nhân viên cảnh sát ở đây vẫn không dừng lại, liên tục tìm lọc... Lúc này tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vì vậy nuốt một miếng bánh bao rồi nói: “Đúng rồi! Trừ hồ sơ của những học sinh này thì có hồ sơ của những nhân viên trong trường không?”

Bạch Kiện biết ý tôi, vì vậy mới nhìn hai đồng nghiệp bảo họ đi lấy hồ sơ... Một người đang sắp xếp hồ sơ trên bàn nói: “Đã lấy về rồi, bởi vì có hơn hai mươi người thôi nên tạm thời vẫn để một

bên.”

Tôi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thật may là họ cũng đem những hồ sơ ấy về. Bởi vì từ đầu tới cuối, tôi vẫn có cảm giác người yêu của thiếu niên xương trắng là người phụ nữ đã có gia đình, có thể tiếp xúc với nạn nhân trong trường học, mà lại là người phụ nữ đã kết hôn thì chỉ có thể là nhân viên trong trường chứ còn ai nữa?

Vì vậy tôi cầm hồ sơ của Cổ Tiểu Bân đi tới cạnh xấp hồ sơ của nhân viên, lọc ra hồ sơ của phái nữ... Năm đó, nhân viên trường kỹ thuật nghề có tổng cộng hai mươi sáu người, mười lăm nam và mười một nữ.

Trong mười một nữ này, có một quản lý hơn năm mươi tuổi, một người làm bếp ăn hơn bốn mươi tuổi, bởi những người này có tuổi tác rất chênh lệch với người chết nên không thể nào là người yêu của thiếu niên được.

Như vậy còn lại chín người, trong đó có bảy người đã kết hôn, còn hai người chưa lập gia đình, hai người đó khó có khả năng là W&G.

Lúc này tôi cầm hồ sơ của Cổ Tiểu Bân, cố gắng nhớ lại tàn hồn mà mình đã cảm nhận được trong chiếc nhẫn bạc lúc trước, muốn chắc chắn thiếu niên xương trắng đó có phải là người trong hồ sơ này không...

Có thể vì mấy hình ảnh kia đều là qua thị giác của người chết, cho nên tôi không thể thấy mặt người đó được, điểm mấu chốt quan trọng nhất chính là cậu ta thường làm tóc cho mọi người, thật, giả đều có.

Đáng lý ra thì người yêu của cậu ta phải rất quan trọng đối với cậu ta nhưng những hình ảnh của tàn hồn mà tôi thấy qua chiếc nhẫn kia, trừ những nội dung học ra thì một chút dấu vết về cô gái

đó cũng không có.

Bọn Bạch Kiện hiện cũng đang rất nhức đầu, nếu điều tra lại những học sinh chúng tôi đã lọc ra, thì chẳng biết phải điều tra đến năm tháng nào nữa… Cuối cùng chúng tôi quyết định hoàn thành điều tra đầu mối Cổ Tiểu Bân rồi nói sau.

Dựa vào hồ sơ của Cổ Tiểu Bân được biết, quê cậu ta thuộc xã nhỏ ở Bắc Bình, vì vậy chúng tôi đi theo Bạch Kiện tới quê của Cổ Tiểu Bân là thôn Bắc Ngũ, xem thử thiếu niên này rời nhà ra đi có trở về nhà lần nào không.

Khi chúng tôi căn cứ theo hồ sơ để tìm đến địa chỉ nhà Cổ Tiểu Bân thì phát hiện nhà họ đã không còn ai nữa rồi. Nghe hàng xóm nói, vào năm 98, nơi này từng xảy ra lũ lụt, cả nhà họ từ già tới trẻ đều bị cuốn đi mất. Sau đó nhân viên cứu hộ tìm mấy ngày đêm, mới tìm thấy thi thể họ ở cách đây hai mươi cây số.

CHƯƠNG

Tình nhân của thiếu niên xương trắng

Chúng tôi vừa nghe xong thì lòng lạnh xuống, vì vậy tôi hỏi: "Vậy Cổ Tiểu Bân thì sao? Năm đó cậu ta có ở nhà không?"

Hàng xóm xua tay lia lịa nói: "Đừng nhắc tới thằng bé đó nữa, nó chẳng bao giờ để cho ông Cổ yên tâm được. Lúc đi học thì suốt ngày gây chuyện thị phi, sau này nghe nói năm 96 nó được đưa đi học ở trường kỹ thuật nghề, rồi không thấy nó trở lại nữa."

"Vậy lúc cả nhà họ gặp tai nạn, Cổ Tiểu Bân không ở nhà phải không ạ?" Bạch Kiện vội hỏi.

Hàng xóm chẹp miệng nói: "Chắc chắn nó không ở nhà, hơn nữa nhà họ gặp chuyện lớn như vậy, cũng không thấy thằng vong ân bội nghĩa này trở về thăm lấy một lần... Thật uổng công nuôi nó lớn khôn."

Lúc này mọi người đều ngây ra, vốn nghĩ tìm được người nhà của Cổ Tiểu Bân, sau đó kiểm tra ADN thì bất kể thiếu niên xương trắng kia có phải là Cổ Tiểu Bân hay không đều sẽ có câu trả lời chắc chắn. Bây giờ thì tốt rồi, hóa ra người nhà cậu ta đều đã chết từ năm 98, điều này giải thích cho việc tại sao họ không đến trường tìm người nữa.

"Làm sao bây giờ?" Tôi bất đắc dĩ hỏi Bạch Kiện.

Bạch Kiện suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy thì đến nhà trọ của cậu ta năm xưa hỏi thăm vậy, một người nếu còn sống trên cõi đời này thì không thể nào không liên lạc với bất kỳ ai được. Nếu bất chợt không liên lạc được trong một thời gian dài, vậy chứng minh người đó đã chết...”

Thật may là cuối cùng người hàng xóm kia nói với chúng tôi, nhà họ Cổ cũng không phải là không còn thân thích nào, nghe nói năm đó xảy ra chuyện, chính em họ lão Cổ ở vùng khác đã sang đưa cả nhà lão Cổ đi làm hậu sự. Hàng xóm không nhớ nổi tên của người em họ lão Cổ này, nhưng chắc chắn người đó cũng họ Cổ...

Lúc này bọn Bạch Kiện như đã nhìn thấy tia hi vọng, bởi ADN của người thân cũng có thể so sánh. Trước mắt việc cảnh sát có thể làm là tìm ra vị chú họ này của Cổ Tiểu Bân...

Vì vậy mọi người chia làm hai hướng, Viên Mục Dã mang hai cảnh sát đi tìm vị chú họ kia, còn chúng tôi với Bạch Kiện đến tìm mấy người bạn cùng phòng năm đó.

Dựa vào những gì chủ nhiệm Bạch Dương nhớ lại, lúc ấy trong trường có tám gian nhà trọ, điều kiện sinh hoạt cũng không tốt, cho nên những học sinh bản xứ sẽ không ở lại trường. Nhưng những người nhà xa như Cổ Tiểu Bân thì chỉ có thể nội trú ở trường.

Sau đó chúng tôi tìm được mấy người ở cùng Cổ Tiểu Bân trong nhà trọ năm đó, có người là học cùng chuyên ngành với Cổ Tiểu Bân, có người học sửa xe ô tô.

Nhưng khi họ nghe thấy tên Cổ Tiểu Bân thì có vẻ như rất mờ mịt, không phải họ không biết Cổ Tiểu Bân là ai, mà là đều nói từ sau khi tựu trường, không ai gặp lại Cổ Tiểu Bân cả.

Theo lời những người bạn học ở cùng Cổ Tiểu Bân năm đó được biết, tính tình của Cổ Tiểu Bân rất kì quái, lúc nào cũng đi về một

mình, ở cùng mọi người hơn một năm nhưng cậu ta không thân quen với ai cả.

Nếu như nói ở trường cậu ta gần gũi với ai nhất thì miễn cưỡng có thể nói chính là thầy Vũ dạy cắt tóc, nhưng sau đó, nghe nói cậu ta cãi nhau một trận với thầy Vũ rồi ra ngoài tìm việc và không trở lại nữa.

Buổi tối bọn Bạch Kiện trở lại cục, mọi người đều hơi nhụt chí, mặc dù bây giờ chúng tôi điều tra về Cổ Tiểu Bân, nhưng nếu như cậu ta vẫn còn sống khỏe mạnh thì sao? Vậy chẳng phải tất cả những việc làm mấy ngày nay đều phí thời gian rồi à?

Ngay lúc này, mấy đồng nghiệp mà Bạch Kiện cử đi tra về số điện thoại kia lại có tin tức tốt, không ngờ sau khi đổi thành bảy số, vẫn có người dùng số điện thoại này. Hơn nữa cũng không ngờ rằng, số điện thoại hai mươi năm trước này chính là số của một phòng làm việc ở trường kỹ thuật nghề...

Sau khi trường học đóng cửa, số này được tư nhân mua lại, người đăng ký tên là Vũ Khắc Bắc, cũng không biết sao, tôi cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, tựa như đã nghe ở đâu rồi!

“Thế nào? Người tình nùng mật ý với người chết đúng là cô giáo viên dạy ở đây đấy.” Tôi đắc ý nói.

Bạch Kiện nhìn đầu mối, tâm trạng cũng thả lỏng hơn, vừa nghe tôi nói giỡn thì bảo: “Lỡ như cậu sai, người đó là một thầy giáo nam thì sao?”

Vì vậy xế chiều hôm đó, chúng tôi tìm chủ nhiệm Bạch, hỏi chị ta có còn nhớ số điện thoại này không? Dẫu sao cũng đã hai mươi mấy năm, để chị ta lập tức nhớ lại thì hơi khó khăn.

Nhưng chị ta đã bấm đi bấm lại số này mấy năm liền, cho nên vẫn có ấn tượng: “Đây là số của giáo viên khoa thẩm mỹ, khi đó vì công việc nên tôi thường xuyên liên hệ với số điện thoại này, cho

nên coi như cũng hơi có ấn tượng.”

“Vậy chị có nhớ năm ấy thầy cô nào sử dụng số này không?” Bạch Kiện hỏi.

Lần này Bạch Dương trả lời ngay: “Chính là năm giáo viên ở tổ thẩm mỹ...”

Tôi hỏi: “Họ tên gì vậy?”

Chị ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Có Kiều Diễm, Lý Lâm, Đỗ Quyên, Trịnh Kiện, Vũ Khắc Bắc.”

Khi ba chữ Vũ Khắc Bắc xuất hiện bên tai, tôi với Bạch Kiện đều giật mình, sau đó vội vàng hỏi chủ nhiệm Bạch tin tức về Vũ Khắc Bắc.

Chị ta nghe chúng tôi hỏi thì nói: “Thầy Vũ này đừng tưởng năm đó anh ta chỉ là một thầy dạy cắt tóc của trường kỹ thuật nghề thôi, bây giờ anh ta là thợ trang điểm nổi tiếng cho diễn viên điện ảnh, những năm này đã có hàng trăm diễn viên điện ảnh nhờ anh ta tạo hình rồi...”

Nghe chị ta nói vậy, tôi mới sực nhớ ra, đúng là có một thợ trang điểm rất nổi tiếng tên Vũ Khắc Bắc, lúc họp báo công bố phim thường nghe thấy tên này.

Tôi ngạc nhiên nói với Bạch Kiện: “Chẳng lẽ thật sự như anh nói, tình nhân kia của Cổ Tiểu Bân là Vũ Khắc Bắc ư?”

“Xem ra chúng ta phải điều tra thêm về Vũ Khắc Bắc này...” Bạch Kiện thì thầm nói.

Sau khi nghe vậy, tôi cảm thấy chuyện không ổn lắm: “Không phải tôi dội gáo nước lạnh đâu, nhưng chỉ bằng một số điện thoại cố định mà chúng ta có thể nghi ngờ Vũ Khắc Bắc ư? Cùng phòng làm việc còn có bốn người nữa, lỡ như là họ thì sao? Có thể Vũ Khắc Bắc đã nổi tiếng, đặc biệt thích số điện thoại cũ này nên mới

tiếp tục dùng thôi?”

Nghe tôi nói, Bạch Kiện trầm mặc một hồi, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên nói với chúng tôi: “Không sao hết! Chúng ta cứ gặp anh ta tìm hiểu một chút chuyện năm đó của Cổ Tiểu Bân, anh thấy không có vấn đề gì, coi như anh ta có nổi tiếng đi nữa thì cũng phải phối hợp với cảnh sát, đây là nghĩa vụ của công dân…”

CHƯƠNG

Cái bóng mơ hồ

Mặc dù Bạch Kiện đã nói như vậy trước, nhưng khi chúng tôi tới phòng làm việc của Vũ Khắc Bắc, anh ta vẫn lo lắng người ta mượn cớ từ chối chúng tôi. Thật may là Vũ Khắc Bắc cũng không phải kẻ kiêu ngạo, trợ lý của anh ta khách sáo đón tiếp chúng tôi, hơn nữa còn nói chúng tôi chờ một lát, thầy Vũ sẽ gặp chúng tôi ngay.

Lúc chúng tôi đến gặp Vũ Khắc Bắc là lúc vừa lên đèn, trước khi chúng tôi tới, anh ta đang thảo luận về tạo hình cho bộ phim mới với một đạo diễn, nếu không phải do chúng tôi đến, đoán chừng họ còn bàn bạc đến khuya.

Lần đầu gặp Vũ Khắc Bắc, tôi cảm thấy anh ta là một người hiền lành, không kiêu ngạo chút nào, nhưng khi chúng tôi nói rõ mục đích của chuyến đi này thì anh ta có hơi bất ngờ...

Bạch Kiện rất có kỹ xảo khi lấy thông tin từ kẻ tình nghi, anh ta không hỏi ngay chuyện tại sao Vũ Khắc Bắc lại mua lại số điện thoại kia, thậm chí cũng không hỏi về tình hình của Cổ Tiểu Bân, mà lại hỏi một số tình huống của trường nghề năm đó, sau đó mới đột nhiên chuyển về hỏi việc của Cổ Tiểu Bân.

Nhưng Vũ Khắc Bắc cũng không có phản ứng gì lớn, thậm chí

anh ta còn phải suy nghĩ một hồi mới nhớ ra học sinh mà chúng tôi nói, anh ta nói: "Tôi có dạy đứa bé kia hơn một năm, sau đó bởi vì nó thường xuyên nghỉ học mà bị tôi phê bình... nhưng thật đáng tiếc, cuối cùng nó cũng không hoàn thành việc học. Thật ra Tiểu Bân là học sinh rất có thiên phú, nếu không phải nó làm chuyện liều lĩnh như vậy, có lẽ bây giờ cũng đã thành một thợ trang điểm ưu tú rồi..."

Bạch Kiện gật đầu nói: "Vậy sau đó anh có gặp lại Cổ Tiểu Bân không?"

Vũ Khắc Bắc bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Từ sau ngày tựu trường, tôi không nghe thấy bất kỳ tin tức gì của cậu ấy nữa."

Bạch Kiện nghe thấy lời của Vũ Khắc Bắc thì lấy trong cặp ra một tờ giấy đưa cho anh ta nói: "Thầy Vũ, xin hỏi đây có phải số điện thoại được đăng ký dưới tên anh không…"

Sau đó vẻ mặt Vũ Khắc Bắc thoáng có chút biến hóa, tựa như ngoài ý muốn, không muốn cảnh sát tra ra số điện thoại này. Nhưng ngay sau đó anh ta đã trở lại bình thường nói: "Đây là số tôi vẫn dùng khi còn làm việc ở trường, cho nên đối với tôi, nó có ý nghĩa kỷ niệm. Khi đó trường đóng cửa, nhưng tôi cũng đã làm việc ở đó mười mấy năm, có rất nhiều kỷ niệm, những thứ khác tôi không mang đi được, nên đến bưu cục đăng ký số này."

Lời này của Vũ Khắc Bắc không có gì sơ hở, nhưng tôi luôn cảm thấy, việc anh ta giữ lại số điện thoại này không đơn giản như vậy... Dẫu sao lúc ấy thầy giáo trong trường không phải chỉ có mình anh ta, tại sao chỉ có mỗi anh ta là lưu luyến số điện thoại này? Tôi không giải thích được điều này.

Nhưng ngay khi chúng tôi nghĩ là không có thu hoạch gì từ Vũ Khắc Bắc thì lúc chuẩn bị rời đi, đột nhiên tôi thấy sau lưng Vũ Khắc Bắc có một cái bóng rất mơ hồ... Tôi cả kinh, tại sao lại có

âm hồn sắp biến mất đi theo Vũ Khắc Bắc chứ?

Bóng người kia như có như không, chắc là nó sắp biến mất khỏi thế gian này. Có âm hồn bởi lúc sống còn chấp niệm nên cưỡng ép ở lại trần gian này, cũng không màng chấp niệm kia là yêu hay hận, kết quả cuối cùng của họ cũng vẫn là tiêu tan theo thời gian...

Dĩ nhiên, oán khí nặng được duy trì trong thời gian dài, mà nếu họ vẫn u mê không dứt ra được thì chuyện bị hồn phi phách tán là chuyện sớm muộn. Từ việc cái bóng này đã sắp biến mất, có thể thấy hẳn là nó đã đi theo Vũ Khắc Bắc rất lâu rồi.

Mặc dù bóng người kia rất mơ hồ, nhưng loáng thoáng có thể thấy đó là một nam sinh cao gầy. Nhìn dáng vẻ thì có hơi giống Cổ Tiểu Bân! Nhưng vào lúc này, tôi khó có thể kết nối với một linh hồn sắp tiêu tán, nhưng chú Lê thì có thể.

Vì vậy buổi tối hôm đó, sau khi về nhà, tôi nói lại chuyện này với chú Lê, để chú ấy tìm Vũ Khắc Bắc thử một chuyến, nói là nhìn thấy anh ta xuất hiện trên tivi, phát hiện sau lưng anh ta có âm hồn đi theo, sau đó sẽ nói cho anh ta biết một vài đặc điểm của Cổ Tiểu Bân, nếu trong lòng anh ta có quỷ, vậy chắc chắn sẽ tin lời của chú Lê.

Lúc đầu chú Lê không tình nguyện, sợ đến cuối cùng sẽ lại giống lần đưa khách hàng của mình vào ngục trước... Nhưng sau đó tôi khuyên mãi nên chú ấy mới miễn cưỡng đồng ý.

Thật ra thì tôi chỉ muốn chú Lê đi thử thăm dò một chút ý của Vũ Khắc Bắc. Kết quả là sau khi chú Lê đưa danh thiếp của mình giao cho trợ lý của Vũ Khắc Bắc và nói rõ mục đích đến, anh ta lập tức mời chú Lê gặp mặt.

Sau đó chú Lê mô tả hình dáng giống Cổ Tiểu Bân cho Vũ Khắc Bắc như theo lời tôi, dĩ nhiên cũng có một ít sự thật trong đó, ví dụ như có hồn phách đi theo Vũ Khắc Bắc rất lâu rồi, hơn nữa không

lâu sau sẽ hồn phi phách tán.

Nhưng nhìn trạng thái tinh thần của Vũ Khắc Bắc, xem ra âm hồn này không có ác ý gì với anh ta, ngay cả chú Lê cũng không cảm nhận được chút oán khí nào từ nó. Hơn nữa nó không có ác ý với Vũ Khắc Bắc, thậm chí có lúc còn bảo vệ anh ta.

Bởi vì lúc đầu chú Lê thấy Vũ Khắc Bắc có chú ý đến một số chi tiết, lúc chú ấy bắt tay với anh ta thì không nhìn thấy ly trà nóng trên bàn, nên dưới tình huống bình thường, chắc chắn khi Vũ Khắc Bắc đụng phải nó thì có thể bị bỏng.

Nhưng chú Lê thấy ly trà kia nhanh chóng bị âm hồn sau lưng Vũ Khắc Bắc dời đi, mặc dù vị trí chỉ thoáng thay đổi, nhưng Vũ Khắc Bắc cũng tránh được bị trà nóng đổ vào.

Thấy sau khi chú Lê ngồi xuống, Vũ Khắc Bắc lập tức cho trợ lý tránh đi, chỉ để lại hai người nói chuyện riêng... Trước mặt chú Lê, Vũ Khắc Bắc thành thực hơn rất nhiều, anh ta thản nhiên nói có thể đó là người bạn đã qua đời nhiều năm... Anh ta hi vọng chú Lê có cách giúp bạn siêu thoát, đừng để bị hồn phi phách tán.

Chú Lê cũng thành thật nói: “Âm hồn không chịu rời đi cũng bởi họ có chấp niệm quá lớn với dương gian, dẫu sao đó cũng là lựa chọn của họ, không phải tôi nói mấy câu mà họ có thể rời đi được.”

Vũ Khắc bắc nghe vậy thì ảm đạm nói: “Đại sư có cách gì giúp bạn của tôi không? Tôi thực sự không đành lòng thấy bạn mình hồn phi phách tán...”

Cuối cùng chú Lê nói với anh ta không phải là không có cách, nhưng sẽ phải mạo hiểm... Đó chính là phải biết bát tự của người đó, sau đó buổi tối làm pháp sự, ngưng tụ hồn phách lại thành hình, sau đó hỏi xem anh ta có nguyện vọng gì chưa thực hiện không? Đến lúc đó giúp anh ta hoàn thành chấp niệm trong lòng,

sau đó đưa anh ta lên đường luân hồi thì sẽ không đến nỗi rơi vào kết cục hồn phi phách tán.

CHƯƠNG

Tình yêu thầy trò

Nhưng nguy hiểm là nếu chúng ta không thể giúp anh ta hoàn thành nguyện vọng, hoặc có thể anh ta không chịu rời đi sau khi lễ kết thúc thì anh ta sẽ lập tức bị tan thành mây khói... Bởi vì qua lễ chiêu hồn, hồn phách của anh ta bị cưỡng ép ngưng tụ lại, điều này làm tiêu tốn quá nhiều năng lượng so với những gì anh ta đang có, cho nên một khi anh ta không đi vào con đường luân hồi thì thần tiên cũng khó đảm bảo cứu nổi.

Vũ Khắc Bắc có hơi chần chừ, anh ta trầm mặc một lúc mới nói với chú Lê: “Cho dù không làm như thế, thì cậu ấy cũng dần dần tan biến, cứ như vậy thà rằng để cho cậu ấy thêm một cơ hội đầu thai lại lần nữa...”

Sau khi chú Lê trở về thì nói với tôi, chú ấy đã hẹn với Vũ Khắc Bắc xong, tối hôm nay sẽ tới phòng làm việc của anh ta làm lễ cúng tụ hồn. Bởi vì tôi với Đinh Nhất, Bạch Kiện đã từng đến phòng làm việc của Vũ Khắc Bắc, nên chúng tôi mà đến bây giờ chỉ sợ anh ta sẽ nghi ngờ.

Vì vậy, để không bứt dây động rừng, chúng tôi chỉ có thể nhờ chú Lê ghi hình lại toàn bộ buổi lễ để chúng tôi xem... Vì thế chúng tôi và Bạch Kiện mượn dụng cụ của cục để tiến hành truyền hình.

Những dụng cụ này có hạn chế về khoảng cách, cho nên tôi và Đinh Nhất chỉ có thể dừng xe ở bên ngoài phòng làm việc của Vũ Khắc Bắc, như vậy mới có thể thu hình được. Bạch Kiện đang điều tra tình huống của Cổ Tiểu Bân cho nên tạm thời chưa qua đây, vì vậy anh ta cho Viên Mục Dã đến giúp chúng tôi chỉnh dụng cụ.

Sau khi sắp xếp xong, chú Lê dẫn Viên Mục Dã đi vào phòng làm việc của Vũ Khắc Bắc, bởi vì lần trước không đi theo nên lần này cậu ta mới tới giúp việc cho chú Lê.

Vũ Khắc Bắc thấy chú Lê đến thì giải tán các nhân viên đang làm việc, sau đó văn phòng chỉ còn một mình anh ta. Từ vẻ mặt thật sự rất khó để nhìn ra anh ta lo lắng bao nhiêu...

Căn cứ vào bát tự mà Vũ Khắc Bắc cung cấp, tôi thấy ngày sinh này giống với ngày sinh của Cổ Tiểu Bân, chú Lê còn cố ý giơ tờ giấy đến trước ống kính để chúng tôi có thể nhìn thật rõ.

Sau đó chú Lê bày một bộ sách dùng cho buổi lễ, rồi đốt bùa chú, chuông dẫn hồn... Sau một hồi làm lễ, hồn phách đi theo Vũ Khắc Bắc dần hiện rõ bóng người...

Đó là một thiếu niên có ánh mắt rất quật cường, mặc dù trước đó đã thấy hình trên hồ sơ học sinh của cậu ta, nhưng nhìn thấy tận mắt lại có cảm giác rất khác.

Cậu ta vẫn giữ nguyên trang phục trước khi chết, đó là áo phông bên trong, sơ mi sọc xanh nhạt khoác ngoài, cậu ta có vẻ mê mang nhìn quanh bốn phía, tựa như không biết hôm nay là ngày tháng năm nào.

Nhưng lúc cậu ta nhìn thấy Vũ Khắc Bắc, câu đầu tiên lại là: “Anh già đi nhiều rồi...”

Lúc này Vũ Khắc Bắc cũng đã đứng ngây tại chỗ, có lẽ anh ta không nghĩ rằng có thể thật sự nhìn thấy thiếu niên trước mặt, liên tục lẩm bẩm: “Cậu lại không hề thay đổi... Cậu vẫn như ngày

xưa…”

Thiếu niên khẽ mỉm cười: “Anh già thật rồi… Không còn là thầy Vũ Khắc Bắc hăm hở khi đó nữa.”

Vũ Khắc Bắc liên tục lắc đầu nói: “Không! Tôi vẫn là tôi… Cho tới bây giờ vẫn không thay đổi, chưa bao giờ thay đổi…”

“Anh có từng hối hận không?” Thiếu niên si ngốc nói.

Nước mắt Vũ Khắc Bắc nhanh chóng chảy xuống nói: “Tôi đã từng hối hận…”

Thiếu niên nghe Vũ Khắc Bắc nói từng hối hận thì ánh mắt trở nên ảm đạm hơn, tự lẩm bẩm: “Thật may là em đã chết… Nếu không sớm muộn gì cũng kéo anh xuống nước…”

Vũ Khắc Bắc lại kích động nói: “Tôi chỉ hối hận… Tôi chỉ hối hận là lúc đầu không nên rời đi… Nếu không có lẽ bây giờ cậu cũng vẫn ổn.”

“Em không trách anh… đây là số mệnh. Em biết năm đó anh cũng không sung sướng gì… Đừng suy nghĩ về em nữa, buông tay đi.” Thiếu niên sâu kín nói.

“Tôi không làm được! Mỗi buổi sáng tôi đều nhớ lại chuyện ngày xưa, nếu như lúc đó tôi không ích kỷ… Nếu như lúc ấy tôi nhanh chóng trở về… Nếu tôi làm vậy… có lẽ đã không xảy ra chuyện gì, hay ít nhất thì cậu cũng vẫn còn sống. Tôi không quan tâm việc có thể ở cùng với cậu hay không! Tôi chỉ muốn cậu còn sống… Đáng tiếc là trên đời này… không có thuốc hối hận…” Vũ Khắc Bắc khóc không thành tiếng.

Chú Lê nhìn họ nói chuyện, hai người đã nói chuyện rất lâu rồi. Nếu cắt đứt cuộc trò chuyện lúc này thì có vẻ không tốt lắm, nhưng thời gian tụ hồn có hạn, nếu như không tranh thủ thời gian đưa Cổ Tiểu Bân đi, chỉ sợ trước khi trời sáng cậu ta sẽ tan thành

mây khói...

Vì vậy chú Lê không thể làm gì khác hơn là ho nhẹ rồi nói: “Thầy Vũ, anh khuyên cậu ta một chút, thừa dịp bây giờ còn kịp, để cậu ta đi đi.”

Vũ Khắc Bắc lập tức nhớ tới mục đích lần này, sau đó lo lắng nói với Cổ Tiểu Bân: “Tiểu Bân, lần này tôi mời vị đại sư này tới là muốn đưa cậu đi, đừng theo tôi nữa, thừa dịp bây giờ vẫn còn kịp, mau đi đầu thai đi.”

Nhưng Cổ Tiểu Bân nghe vậy thì lại cười nhạt nói: “Muốn đi thì... lúc đầu em đã đi rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ? Mặc dù những năm này hai chúng ta âm dương cách biệt, nhưng em vẫn luôn được nhìn thấy anh... vậy là đủ rồi, em không muốn đi... em càng không muốn quên anh.”

“Nhưng cậu còn trẻ như vậy! Trên đời này có quá nhiều điều tốt đẹp cậu còn chưa thử, nghe lời tôi, ngoan ngoãn để đại sư đưa cậu đi đi.” Vũ Khắc Bắc gần như cầu xin.

Nhưng thiếu niên vẫn đứng yên bất động, cố chấp kiên trì lựa chọn của mình... Cuối cùng không còn cách nào khác, chú Lê đành phải đốt một tấm cố hồn phù, hi vọng có thể kéo dài thêm chút thời gian...

Vào giờ phút này, tôi với Đinh Nhất nhìn qua màn hình, thấy tình huống như vậy, mặc dù Cổ Tiểu Bân không có một chút oán hận nào với Vũ Khắc Bắc, nhưng hiển nhiên cái chết của cậu ta có liên quan tới ông thầy này.

Sau đó, chú Lê cố gắng kéo thêm nhiều thời gian cho họ ở bên nhau, dẫu sao thì lần này cũng như là vĩnh biệt... Mặc dù chuyện giữa Vũ Khắc Bắc và Cổ Tiểu Bân cũng chỉ là do chúng tôi suy đoán, nhưng chuyện họ đã yêu nhau là điều không thể nghi ngờ.

Đêm đó, chú Lê không đưa Cổ Tiểu Bân đi, bởi cậu ta kiên trì

lựa chọn từ chối, cuối cùng cậu ta biến mất trước mặt Vũ Khắc Bắc... Mặc dù cuối cùng Vũ Khắc Bắc khóc không kìm được nhưng đồng thời vẫn nhờ chú Lê giữ kín bí mật này.

Từ điểm này có thể thấy, Vũ Khắc Bắc không yêu Cổ Tiểu Bân sâu đậm như Cổ Tiểu Bân yêu anh ta, cậu ta yêu điên cuồng, chẳng thèm quan tâm đến sống chết. Năm đó có lẽ chính vì điều này mà dẫn đến bi kịch.

CHƯƠNG

Vượt qua Lôi Trì

Mặc kệ Cổ Tiểu Bân có oán hận Vũ Khắc Bắc hay không, chân tướng sự thật sẽ được cảnh sát điều tra rõ ràng, nếu không đây chính là vụ án lửng lơ trong lòng bọn Bạch Kiện mãi.

Khi tôi đưa video mà chú Lê quay được cho Bạch Kiện thì cũng là lúc anh ta tìm được người chú họ kia của Cổ Tiểu Bân, hơn nữa đã lấy được mẫu ADN để so sánh.

Bây giờ chúng tôi cũng chỉ có thể chờ kết quả, dù sao cũng là hài cốt đã lâu, muốn lấy ADN để so sánh cũng không dễ dàng gì, nhưng vấn đề cũng chỉ là thời gian mà thôi...

Bây giờ bọn Bạch Kiện chỉ cần có thể xác định thiếu niên xương trắng này đúng là Cổ Tiểu Bân, vậy thì họ có thể mở cuộc điều tra Vũ Khắc Bắc rồi.

Lúc này tôi tò mò hỏi Bạch Kiện: “Chú họ và cháu họ có thể làm so sánh ADN ư?”

Bạch Kiện gật đầu nói: “Có chứ, nhưng không thể chính xác bằng trực hệ được, chỉ có thể chứng minh họ có quan hệ huyết thống thôi. Ví dụ như nếu giống nhau đến 99.98% thì họ là anh em, chị em ruột. Nhưng nhỏ hơn một chút vậy thì có thể là cha chú hoặc anh em họ...”

Tôi gật đầu, sau đó tò mò nói: “Vậy nếu nhỏ hơn 80% thì không có quan hệ gì ư?”

Bạch Kiện liếc tôi với vẻ khinh thường: “Đây không phải vấn đề hai người họ có là thân thích hay không, mà là vấn đề hai người có cùng một kiểu gen hay không! Cậu có biết rằng ADN của người với tinh tinh tương tự 96% không hả, đừng nói là giữa người với người...”

“Hả? Người và tinh tinh có sự khác biệt nhỏ như vậy ư?” Tôi giật mình nói.

Bạch Kiện nhạo báng: “Đúng vậy! Người và tinh tinh khác nhau có mấy phần trăm thôi, cậu vui chứ?”

Tôi nghe ra ý tứ của Bạch Kiện, cả giận nói: “Cút đi đồ con bò! Vậy anh và tinh tinh cũng là anh em đấy!”

“Vậy cũng không được!” Bạch Kiện cười hì hì nói.

“Tại sao?”

Anh ta nhún vai nói: “Bởi vì tinh tinh không nghe hiểu tiếng người.”

“Cút!”

Trải qua một ngày một đêm đằng đẵng chờ đợi, bản so sánh ADN cũng đã được giao cho Bạch Kiện, đồng thời xác nhận thiếu niên xương trắng và chú họ của Cổ Tiểu Bân có quan hệ huyết thống.

Khi chúng tôi lại đến tìm Vũ Khắc Bắc, hình như anh ta còn bình tĩnh hơn cả lần trước. Bạch Kiện thì không khách sáo nữa, mà trực tiếp chất vấn Vũ Khắc Bắc về mối quan hệ giữa anh ta và Cổ Tiểu Bân năm đó là gì.

Vũ Khắc Bắc nghe xong, ung dung trả lời: “Giữa chúng tôi là quan hệ thầy trò thông thường, không biết tại sao cảnh sát Bạch

lại hỏi vậy?”

Bạch Kiện hừ lạnh, sau đó đặt ảnh chụp thiếu niên xương trắng trước mặt Vũ Khắc Bắc, nói: “Xem một chút đi, đây chính là học sinh năm đó của anh - Cổ Tiểu Bân... cậu ta bây giờ trông như vậy đấy.”

Mặc dù ngoài mặt Vũ Khắc Bắc vẫn bình tĩnh, nhưng tôi nhìn thấy tay cầm ảnh của anh ta phát run... Dù sao cũng là người mình từng yêu, bất chợt thấy người đó đã hóa thành một bộ xương trắng, nói trong lòng anh ta không có một chút cảm giác gì cũng không thể.

Bạch Kiện tranh thủ thời cơ nói: “Tại sao năm đó anh phải giết cậu ta? Có phải cậu ta dùng quan hệ của hai người để uy hiếp anh, anh vì giữ danh dự của mình nên mới tức giận giết chết cậu ta không?”

“Không, đó chỉ là suy đoán của các người, chuyện không phải như các người nghĩ đâu.” Vũ Khắc Bắc ưu tư nói.

Tôi lập tức xen vào: “Chân tướng năm đó rốt cuộc là gì? Đừng tưởng Cổ Tiểu Bân chết rồi thì không thể làm chứng cho tội lỗi của anh!”

Lần này, Vũ Khắc Bắc hoàn toàn bị chọc giận, anh ta giận dữ hét lên: “Các anh tin hay không thì tùy, tóm lại năm đó tôi không giết người, Vũ Khắc Bắc tôi không thẹn với lương tâm, các anh có chứng cứ thì cứ bắt, không có chứng cứ thì mời rời đi...”

Bạch Kiện nhìn thấy vẻ bề ngoài bình tĩnh của Vũ Khắc Bắc đã bị phá vỡ, vì vậy anh ta lạnh lùng nhìn Vũ Khắc Bắc nói: “Thật ra chúng tôi có thể dùng cách khác để tìm anh nói chuyện, tôi tin tưởng ngày mai các truyền thông lớn đều sẽ đồng loạt đưa tin: Thợ trang điểm nổi tiếng Vũ Khắc Bắc bị cảnh sát bắt vì tội mưu sát hơn hai mươi năm trước, theo lời đồn, người chết năm đó là tình

nhân của Vũ Khắc Bắc... Sao? Tin tức này lan ra thì thế nào, có được không? Dĩ nhiên, tôi có viết hay không không quan trọng, bởi tin tức như thế này thì người khác viết còn hấp dẫn hơn tôi mười lần, thậm chí mấy chục lần! Thầy Vũ, anh thật sự muốn chuyện phát triển đến mức đó ư?”

Mặt Vũ Khắc Bắc trắng bệch, xem ra đây mới là chuyện anh ta coi trọng nhất, cho dù năm đó thiếu niên kia có yêu không oán, không hối, thì cậu ta cũng không quan trọng bằng thứ hư danh này...

Cuối cùng Vũ Khắc Bắc chán nản ngồi trên ghế, tuyệt vọng nói: “Tôi thật sự không giết người, chuyện năm đó không như tưởng tượng của các anh đâu, cậu ấy hoàn toàn là vì bảo vệ tôi... Là tôi ích kỷ, không có dũng khí yêu cậu ấy, càng không có dũng khí tiếp nhận tình cảm của chúng tôi.”

Sau đó Vũ Khắc Bắc kể lại ngọn ngành chuyện năm đó cho bọn Bạch Kiện, thật ra bây giờ nhớ lại chuyện năm đó, ngay cả Vũ Khắc Bắc cũng hối hận vì ban đầu mình hèn yếu như vậy, nếu không thì chuyện đã chẳng thành ra như thế này...

Thì ra năm đó Cổ Tiểu Bân vừa mới tới trường, Vũ Khắc Bắc thấy nam sinh này có thiên phú đặc biệt với thiết kế tóc nên Vũ Khắc Bắc đặc biệt chú ý đến cậu ta, muốn truyền thụ tất cả kiến thức.

Vốn mọi chuyện đều tốt, Vũ Khắc Bắc không nghĩ rằng sẽ có ngày mình không thể khống chế được sự phát triển trong mối quan hệ với cậu ta... Thì ra khi hai người thường xuyên giúp đỡ lẫn nhau, Vũ Khắc Bắc lại cảm thấy mình nảy sinh một thứ tình cảm vượt qua cả quan hệ thầy trò với Cổ Tiểu Bân.

Vì vậy khi hai người ở chung, Vũ Khắc Bắc không tự chủ được đã bộc lộ thứ tình cảm này ra ngoài. Lâu ngày, Cổ Tiểu Bân cũng

hiểu tâm ý của anh ta, nhưng loại tình yêu này là cấm kỵ ở thời đó, đừng nói là mong mọi người chấp nhận, ngay cả nhắc đến thôi cũng đã là chuyện mất mặt rồi.

Lúc đó Vũ Khắc Bắc nghĩ, chuyện này để ở trong lòng thôi là tốt rồi, chỉ cần không nói ra thì vĩnh viễn sẽ không có ai biết... Hơn nữa lúc đó Vũ Khắc Bắc đã có vợ con, cuối năm đó anh ta sẽ lên chức cha.

Nhưng tình cảm là thứ mà người ta càng đè nén thì khát vọng sẽ càng mãnh liệt, rốt cuộc có một ngày, vào một đêm giông bão, hai người đã vượt qua Lôi Trì...

Tù đó về sau, hai người thường lén lút hẹn hò ở phòng thay đồ thể dục của trường, cả hai đã có không biết bao nhiêu đêm tốt đẹp.

CHƯƠNG

Chân tướng bại lộ

Ngày vui chẳng tày gang, có một lần Cổ Tiểu Bân nói đùa với bạn học cùng lớp thì bị Vũ Khắc Bắc nghe thấy, anh ta đột nhiên nghĩ, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cũng bị người khác phát hiện, gia đình và tất cả những gì anh ta có sẽ bị cuốn trôi theo dòng nước. Thật ra thì người bạn học kia cũng chỉ nói một câu vô tâm thôi, nhưng Vũ Khắc Bắc nghe lại để ý.

Thì ra lúc ấy, sau khi Vũ Khắc Bắc hướng dẫn Cổ Tiểu Bân hoàn thành một kiểu tóc, vì có việc bận nên tạm thời ra ngoài. Nhưng khi anh ta trở về, lại nghe thấy một học sinh đang nói với Cổ Tiểu Bân một cách chua xót: “Tại sao thầy Vũ lại để ý đến cậu như vậy? Có phải hai người có quan hệ gì khác không?”

Thật ra bạn học này nói “quan hệ gì khác” là chỉ có phải Cổ Tiểu Bân đã tặng quà cho Vũ Khắc Bắc không, cho nên thầy ấy mới quan tâm dạy dỗ cậu ta như vậy? Nhưng vì Vũ Khắc Bắc có chuyện mờ ám nên nghĩ bạn đó chỉ quan hệ đặc biệt giữa mình và Cổ Tiểu Bân.

Từ ngày đó, Vũ Khắc Bắc cố tình tránh né Cổ Tiểu bân, một hai lần thì Cổ Tiểu Bân còn không để ý, nhưng mấy ngày sau đều như thế nên Cổ Tiểu Bân mới nhận ra Vũ Khắc Bắc đang tránh né

mình...

Vì vậy cậu ta luôn muốn tìm cơ hội để được gặp riêng Vũ Khắc Bắc, hỏi xem anh ta gần đây có chuyện gì vậy? Là do cậu ta đã làm sai gì ư? Cuối cùng Vũ Khắc Bắc đành phải đánh bài ngửa với cậu ta, nói rằng việc của bọn họ bắt đầu đã là một sai lầm, vốn sẽ không có tương lai, cho nên thừa dịp bây giờ vẫn chưa gây đau khổ gì cho nhau thì hãy xem như chưa có chuyện gì xảy ra giữa hai người...

Nhưng Cổ Tiểu Bân không hiểu tại sao Vũ Khắc Bắc lại thay đổi nhanh như vậy? Mấy ngày trước hai người còn nồng nàn, thế mà lúc này lại bảo không qua lại với nhau nữa đến già. Có thể do cậu ta còn quá trẻ nên không hiểu chuyện đời, rằng trừ tình yêu ra, vẫn còn rất nhiều thứ quan trọng.

Vì thất tình nên Cổ Tiểu Bân rất đau khổ, không còn lòng dạ nào học tập, để trốn tránh sự đau khổ mà Vũ Khắc Bắc mang lại cho mình, cậu ta lựa chọn trốn học, ra ngoài đi làm. Nhưng Vũ Khắc Bắc thấy Cổ Tiểu Bân rất có thiên phú, bất luận thế nào cũng phải lấy được bằng tốt nghiệp sau hai năm.

Vì vậy họ cãi nhau một trận lớn trước mặt các bạn học, mà Cổ Tiểu Bân cũng bỏ trường đi từ ngày đó. Ở trong mắt bạn học và thầy cô khác, Cổ Tiểu Bân sau đó không quay lại trường nữa.

Nhưng bọn họ không biết, thật ra buổi tối Cổ Tiểu Bân vẫn lén quay lại trường, vẫn hẹn hò với Vũ Khắc Bắc ở chỗ cũ... Bởi vì đêm đó Vũ Khắc Bắc trực ở trường cuối tuần, khi anh ta nhận được tin nhắn trên máy nhắn tin cũng không lập tức trả lời lại.

Cho đến khi nhận được tin nhắn tiếp theo của Cổ Tiểu Bân, Vũ Khắc Bắc cảm thấy cậu ta thực sự ưu tư, có gì đó không đúng lắm. Thì ra tin nhắn của Cổ Tiểu Bân trên máy nhắn tin có nói, nếu Vũ Khắc Bắc không xuất hiện thì vĩnh viễn sẽ không bao giờ nhìn thấy

cậu ta nữa.

Vũ Khắc Bắc lúc ấy mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, anh ta nghĩ dù sao Cổ Tiểu Bân cũng còn trẻ, lỡ như xúc động một chút lại làm chuyện hối hận cả đời, vì vậy anh ta vội vàng cầm đèn pin chạy tới phòng dụng cụ thể dục lúc trước hai người hay hẹn hò.

Nhưng khi Vũ Khắc Bắc lòng như lửa đốt chạy tới, anh ta thấy Cổ Tiểu Bân như người không có chuyện gì ngồi đó chờ mình. Thấy anh ta tới, Cổ Tiểu Bân cầm một cặp nhẫn bạc đưa ra rồi nói: “Xem này, hôm nay em vừa mua một cặp nhẫn, trên đó còn khắc tên viết tắt của anh và em.”

Vũ Khắc Bắc tức giận, anh ta ném chiếc nhẫn xuống đất, mất hứng nói với Cổ Tiểu Bân: “Cậu có bệnh phải không! Tôi đã nói là chúng ta không thể rồi mà, sao cậu không có chút lý trí gì vậy?”

Cổ Tiểu Bân đau khổ nói: “Bây giờ anh mới nói em phải lý trí ư? Quá muộn rồi! Không có anh thì em không sống nổi! Anh bảo em phải lý trí thế nào đây?” Cậu ta nói xong thì rút một con dao rọc giấy để lên cổ mình nói: “Sống thống khổ thế này, không bằng chết sớm một chút còn hơn.”

Vũ Khắc Bắc thấy Cổ Tiểu Bân kích động như vậy thì sợ cậu ta thực sự làm chuyện manh động, kiên nhẫn khuyên nhủ: “Tiểu Bân, bây giờ cậu còn nhỏ, có rất nhiều chuyện mà con người không thể làm trọn vẹn được, tôi sợ bây giờ cậu xúc động mà lựa chọn sai lầm, ngày sau cậu sẽ hối hận. Tôi lớn hơn cậu, kinh nghiệm sống cũng nhiều hơn, biết điều tiếng xã hội đáng sợ như thế nào! Dù tình cảm của tôi với cậu rất tốt đẹp, nhưng với người khác mà nói thì đó lại là điều cấm kỵ... Cậu ngẫm lại xem, nếu như để cho người nhà cậu biết chuyện này thì sẽ thế nào đây? Nếu để bạn học trong trường biết thì lại ra sao đây?”

Có thể Cổ Tiểu Bân còn rất trẻ, nên chính cậu ta cũng chưa từng nghĩ tới chuyện này. Chẳng qua cậu ta chỉ đi theo tiếng lòng của mình, biết mình yêu người này, bất kể là nam hay nữ...

Vũ Khắc Bắc thấy Cổ Tiểu Bân có vẻ do dự, vì vậy mới từ từ đến gần, trước tiên mượn cơ hội lấy con dao rọc giấy ra khỏi tay cậu ta rồi nói sau... Bởi nếu tiếp tục như vậy quá nguy hiểm, ai có thể đảm bảo thiếu niên này không xúc động mà rạch cổ mình chứ?

Vì vậy trong lúc Cổ Tiểu bân đang mờ mịt, Vũ Khắc Bắc đột nhiên đưa tay ra muốn cướp lấy con dao của Cổ Tiểu Bân. Nhưng ai ngờ, dù có hơi phân tâm nhưng tính cảnh giác của Cổ Tiểu Bân rất cao, vì vậy Vũ Khắc Bắc không hành động được thuận lợi, mà lại trở thành hai người tranh nhau con dao rọc giấy...

Có thể do dùng sức quá lớn nên hai người tranh cướp qua lại làm con dao rọc giấy bay ra ngoài, Vũ Khắc Bắc thấy con dao đã bay đi thì không dây dưa với Cổ Tiểu Bân nữa, tức giận nói: “Cậu còn muốn điên khùng đến bao giờ nữa!”

Mặt Cổ Tiểu Bân tái nhợt: “Cầu xin anh đừng rời bỏ em, em sẽ không nói với bất cứ ai chuyện của chúng ta, chỉ cần anh đừng đi là được!”

“Đừng làm những chuyện ngu xuẩn nữa, hôm nay nếu cậu chết ở đây thì đã sao? Cậu thật ngây thơ, không biết ngụy trang bản thân, có chuyện gì cũng thể hiện hết lên mặt, chẳng cần cậu nói thì người khác cũng đã phát hiện ra rồi! Tôi nói lần cuối cùng, giữa chúng ta đã định trước là phải có kết cục như vậy. Cậu hãy hoàn thành thật tốt việc học, làm một người có ích cho xã hội đi.” Sau khi nói xong, Vũ Khắc Bắc bỏ đi, lúc ấy anh ta cảm thấy chắc Cổ Tiểu Bân chỉ cầm dao ép mình thôi chứ không dám làm thật, chẳng qua là muốn hù dọa vậy thôi.

Lúc ấy Vũ Khắc Bắc thực sự rất tức giận, anh ta chẳng để ý đến

Cổ Tiểu Bân đang đau khổ cầu xin ở phía sau nữa mà đi thẳng, không quay đầu lại... Nhưng khi anh ta trở lại phòng làm việc, cảm thấy có phải mình đã quá nặng lời rồi không? Dẫu sao Tiểu Bân cũng còn quá trẻ, liệu có hành động liều lĩnh mà không để ý đến hậu quả không?

CHƯƠNG

Cái giá của tình yêu

Lúc này, Vũ Khắc Bắc đã sớm không còn để ý đến tình cảm của hai người nữa, chỉ muốn nhanh chóng không còn dây dưa gì với Cổ Tiểu Bân… Nửa đêm chóng đến, Vũ Khắc Bắc phiền não trong lòng nên không thể nào chìm vào giấc ngủ, vì vậy muốn tìm một quyển sách để đọc cho lòng mình lắng xuống.

Nhưng lúc này, Vũ Khắc Bắc đột nhiên nhìn thấy trên chiếc quần trắng của mình có vài giọt máu, không kiềm chế được mà lòng nặng trĩu, chẳng lẽ vừa rồi tranh chấp với Cổ Tiểu Bân bị thương ở đâu?

Vì vậy anh ta vội vàng kiểm tra người mình, nhưng phát hiện vết máu không phải của mình, lúc đó mới nghĩ đến máu này là của Cổ Tiểu Bân... Vừa nghĩ tới dáng vẻ cậu ta đau khổ cầu xin mình, Vũ Khắc Bắc chợt mềm lòng, vì vậy anh ta cầm đèn pin quay lại.

Nhưng khi anh ta trở lại nhà kho thì phát hiện Cổ Tiểu Bân đã tái nhợt nằm trên mặt đất, Vũ Khắc Bắc chau mày kiểm tra tình huống, thấy dưới người Cổ Tiểu Bân toàn là máu.

Thì ra khi hai người giành nhau, con dao rọc giấy bay ra ngoài đã cứa một nhát vào động mạch trên bắp đùi của Cổ Tiểu Bân, nhưng vì lúc đó cậu ta mặc quần jean dày nên máu chưa thấm ra

kịp.

Giờ đã qua hơn hai tiếng đồng hồ, máu trên người Cổ Tiểu Bân như đã chảy hết... Vũ Khắc Bắc phí công lấy tay bịt vào vết thương trên đùi cậu ta nhưng máu vẫn không ngừng chảy.

"Tiểu Bân? Tiểu Bân, tỉnh lại đi... Đừng sợ, tôi đưa cậu đến bệnh viện... Tôi đi gọi xe cứu thương!" Vũ Khắc Bắc kinh hoàng, thất thố nói.

Cổ Tiểu Bân thấy Vũ Khắc Bắc trở lại thì nở nụ cười, nhưng lại lắc đầu nói với anh ta: "Không kịp nữa rồi... Hãy ở bên cạnh em..."

Lúc này Vũ Khắc Bắc mới phát hiện Cổ Tiểu Bân đã không cứu được nữa, với lượng máu đã mất, có đưa đến bệnh viện cũng không thể xoay chuyển được tình thế. Vì vậy anh ta đau khổ ôm lấy cơ thể Cổ Tiểu Bân nói: "Đều là tôi không tốt! Tôi không nên đi, đều là do tôi không tốt!"

Lúc này cơ thể Cổ Tiểu Bân bắt đầu co quắp nhẹ, cậu ta đưa tay lên an ủi Vũ Khắc Bắc: "Không trách anh, là em quá tùy hứng... Hãy nhớ, đừng bao giờ báo cảnh sát, như vậy... họ sẽ biết... biết chuyện của chúng ta..."

Vũ Khắc Bắc ôm lấy thi thể Cổ Tiểu Bân đang dần dần lạnh đi, ngơ ngác ngồi suốt đêm. Bởi vì hôm sau là chủ nhật, nên trong trường không còn ai trừ bảo vệ.

Đến lúc này, Vũ Khắc Bắc mới sực nhớ ra nên xử lý thi thể Cổ Tiểu Bân thế nào? Không phải anh ta chưa từng nghĩ đến chuyện báo cảnh sát, nhưng lại sợ người ta phát hiện chuyện giữa họ... Vì vậy mới dằn lòng hạ quyết tâm chôn thi thể Cổ Tiểu Bân ở vườn cây nhỏ sau trường.

Nhưng dù sao cũng là người mình yêu, Vũ Khắc Bắc thực sự không đành lòng thấy Cổ Tiểu Bân bị vùi trong đất như vậy, vì thế anh ta bỏ cậu ta vào một cái hòm đựng dụng cụ thể dục, bởi bên

trong quá cứng nên anh ta lót bên dưới hai cái đệm ngồi rồi mới đặt thi thể Cổ Tiểu Bân lên trên.

Cũng bắt đầu từ ngày đó, Vũ Khắc Bắc luôn sống trong kinh hoàng, anh ta vừa sợ người ta phát hiện ra thi thể của Cổ Tiểu Bân, lại vừa tự trách do mình mà người yêu mất đi tuổi trẻ sinh mạng...

Sau đó trường kỹ thuật nghề giải thể do không tuyển sinh đủ chỉ tiêu, những giáo viên như Vũ Khắc Bắc cũng bị cho thôi việc. May mà trong một lần vô tình, Vũ Khắc Bắc giúp một người bạn trong tổ biên kịch làm kiểu tóc mới, từ đấy mới bước chân vào giới giải trí.

Mặc dù đã qua nhiều năm, sự nghiệp của anh ta ngày càng phát triển, nhưng không ngày nào anh ta quên được chuyện của Cổ Tiểu Bân. Lúc trước cũng là quỷ thần xui khiến thế nào mà lại đăng ký số điện thoại của trường dưới tên của mình... Giống như anh ta đang mong đợi ngày nào đó Cổ Tiểu Bân có thể gọi cho mình.

Thật ra, lúc trước Vũ Khắc Bắc xem tivi thấy chính phủ kêu gọi đầu tư vào mảnh đất kia, mặc dù có lòng mua lại nhưng tiếc là giá của nó quá cao, cho dù anh ta đã là một thợ trang điểm nổi tiếng thì cũng không có khả năng mua được.

Vì vậy khi biết bất động sản Vạn Tuyền mua lại nơi đó, anh ta không có ngày nào được yên giấc. Bây giờ thì tốt rồi, bí mật giấu trong lòng hơn hai mươi năm cũng đã nói ra, Vũ Khắc Bắc cảm thấy nhẹ nhõm không ít...

Đối với lời kể này của Vũ Khắc Bắc, Bạch Kiện còn phải thông qua điều tra mới chứng minh là thật hay giả, dù sao thì Cổ Tiểu Bân cũng đã chết, cứ coi như lời của Vũ Khắc Bắc là thật thì cũng không thể chứng tỏ rằng anh ta không có chút trách nhiệm nào.

Năm đó Cổ Tiểu Bân mới qua tuổi mười tám, đối với tình yêu, nên làm gì, không nên làm gì vẫn chưa có khái niệm rõ ràng. Mà Vũ Khắc Bắc cũng đã là người trưởng thành, mặc dù tình cảm xuất phát từ hai phía, nhưng Vũ Khắc Bắc là một người trưởng thành lại để tình cảm của cả hai dẫn đến những hành động quá khích khiến bản thân phải hối hận.

Người đàn ông như vậy, trong tình yêu người ta gọi là "gã cặn bã"... Đáng thương nhất chính là Cổ Tiểu Bân vẫn còn bảo vệ Vũ Khắc Bắc, không muốn để anh ta chịu chút tổn thương nào. Mọi người có thể nói cậu ta quá trẻ tuổi, ngây thơ, nhưng thái độ đối với tình yêu của mỗi người mỗi khác!

Có người có thể hài hòa giữ tình yêu và cuộc sống, nhưng có một số người lại coi tình yêu là toàn bộ cuộc sống của họ... Nếu như là dạng người thứ hai thì trước sau gì cũng thành bi kịch.

Lúc Vũ Khắc Bắc bị cảnh sát đưa đi, tôi không nhịn được quay lại hỏi anh ta một câu: "Cậu ta đã ở bên anh nhiều năm như vậy, anh thấy như vậy có đáng không?"

Mặt Vũ Khắc Bắc trở nên tái nhợt, anh ta trả lời vấn đề này cho tôi, cũng giống như trả lời cho chính bản thân mình vậy, anh ta nói: "Tôi thực sự yêu cậu ấy... Từ trước đến giờ không hề thay đổi, chẳng qua là do tôi quá yếu hèn mà thôi..."

Rốt cuộc đây cũng lần thứ hai tôi đưa khách hàng của chú Lê vào tù, thật may là sự kiện lần này của Vũ Khắc Bắc không có ảnh hưởng gì lớn, cho nên trong nghề không ai biết Vũ Khắc Bắc từng là khách hàng của chú Lê, vì vậy không tạo hiệu ứng giống như lần trước.

Có thể vì vậy mà chú Lê không oán trách tôi, xem ra lần sau gặp chuyện thế này, tôi phải suy tính thêm mới phải...

Cuối cùng chuyện bên Thẩm Vạn Tuyền cũng được chú Lê giải

quyết cả, mặc dù chính xác là đào được thi thể trên công trường, nhưng vì Cổ Tiểu Bân không có chút oán khí nào, cho nên không thay đổi vận khí nơi này, chỉ cần thay đổi một chút thiết kế là có thể phù hợp với trận phong thủy chú Lê đã bày.

CHƯƠNG

Bi kịch cha con

Cuối cùng chuyện cũng kết thúc tốt đẹp, mặc dù chúng tôi không biết Vũ Khắc Bắc sẽ phải chịu xét xử gì, nhưng tôi tin tưởng cả đời anh ta sẽ luôn phải cảm thấy xấu hổ vì đã yếu hèn trong tình yêu.

Khoảng thời gian này, khí trời dần chuyển nóng, điều hòa cũ vừa ồn ào lại vừa tốn điện, cuối cùng tôi không chịu nổi nó nữa nên lên mạng mua điều hóa mới.

Tuy rằng đã mua điều hòa nhưng vì mấy ngày nay khí trời nóng bức nên ai cũng tụ tập mua điều hòa, cuối cùng công nhân lắp máy không hỗ trợ được... Chúng tôi phải đợi hơn một tuần mà không có người đến lắp điều hòa cho.

Khi hai người lắp điều hòa đến, động tác hết sức nhanh chóng, theo lời họ nói, có thể làm thêm một nhà thì làm thêm một nhà, dẫu sao làm nhiều hơn một nhà cũng được hơn một phần tiền. Lúc này, đều là Đinh Nhất ở bên cạnh trông nom, còn tôi thì ngồi trong phòng khách vừa chơi điện tử, vừa nghe họ nói chuyện.

Tôi nghe thấy một người thợ trung niên hơn năm mươi tuổi buồn buồn nói với người trẻ hơn: “Kỳ thi tuyển sinh đại học cũng đã xong rồi, không biết điểm của tiểu Soái lần này thế nào nữa.”

Một người thợ trẻ tuổi khác lên tiếng khuyên: “Đừng làm thằng

bé áp lực, bây giờ có nhiều trường đại học mà, không cần phải là 985 hay 211 gì.”

Thợ cả nghe vậy thì thở dài nói: “Nói nhẹ nhàng vậy, cậu có biết bây giờ mỗi ngày có bao nhiêu sinh viên đi tìm việc không? Nếu không tốt nghiệp từ một trường nổi tiếng thì chỉ có thất nghiệp thôi. Không phải tôi gây áp lực cho nó, bây giờ không gây áp lực cho nó thì khi bước vào đời, xã hội cũng gây áp lực cho nó thôi!”

Người thợ trẻ tuổi gật đầu nói: “Cũng đúng... Bây giờ áp lực cạnh tranh lớn, nếu không muốn như chúng ta phải bỏ sức ra để kiếm tiền thì thực sự phải có bằng cấp cao mới được... Đúng rồi, con trai anh năm nay thi lại lần hai à?”

Thợ cả lắc đầu nói: “Lần thứ ba rồi! Lần đầu nó thi, điểm có thể vào đại học được, nhưng tôi với mẹ nó muốn nó lên Bắc Kinh học đại học nên mới để nó học lại một năm. Thầm nghĩ học thêm một năm nữa, dù sao cũng có thể thêm được mười mấy điểm chứ? Kết quả lần thứ hai điểm thi lại không tốt, còn không bằng lần đầu tiên! Tôi với mẹ nó không quan tâm nên muốn để nó học lại một năm nữa... Phải thi được đại học Bắc Kinh! Nhưng không ngờ, thi lại càng tệ hơn.”

Tôi ở bên cạnh nghe thấy, thầm nghĩ những cha mẹ đó có phải bị bệnh không? Thi đậu đại học cũng không muốn, chẳng lẽ cứ phải đậu vào Thanh Hoa hay Bắc Đại mới được? Hồi tôi đi học trong lớp cũng có mấy học sinh vì gia đình có kỳ vọng quá cao, vốn dĩ họ cũng là học sinh thuộc top của lớp, nhưng cứ học lại một năm để cố thi đậu vào đại học danh tiếng thì kết quả thi sau thường không tốt bằng lần đầu.

Có lúc phụ huynh chính là không biết con đang nghĩ gì, lại đặt áp lực quá lớn vào việc học cho con. Năm đó, lúc tôi thi vào đại

học cũng không được điểm trúng tuyển như ý muốn, thầy giáo mới khuyên cha mẹ tôi cho tôi học lại một năm.

Nhưng cha tôi không nghĩ ngợi nhiều đã từ chối luôn, ông ấy cảm thấy điểm đó của tôi vào đại học bình thường không thành vấn đề, vậy cần gì lãng phí thêm một năm thanh xuân? Lại nói chuyện của con trai chú kia, nếu như thi năm đầu đậu đại học mà chú ấy cho con đi học ngay, vậy thì bây giờ cũng sắp tốt nghiệp rồi!

Bạn học cùng thời, người ta đều đang ở trường đại học cua gái, thế mà cậu ta vẫn còn phải ép mình ở trường thi cùng với mấy em gái em trai nhỏ tuổi hơn, có thể hiểu được cậu ta có cảm giác gì.

Lắp xong điều hòa, thợ cả mở máy chạy thử, khi làn không khí mát lạnh từ điều hòa thổi tới, tôi cảm thấy thật sảng khoái. Nhưng hai người thợ lắp máy không có thời gian để ngồi hưởng thụ, họ bắt đầu thu dọn dụng cụ chuẩn bị đi đến nhà khác.

Lúc gần đi, tôi nói với người thợ cả: “Hai ngày tới đừng tạo áp lực quá lớn cho con cái, để cho nó thả lỏng mấy ngày...”

Bác thợ cả gật đầu mà không nói gì thêm, thật ra tôi cũng hiểu lòng của chú ấy, mỗi ngày đều cực khổ kiếm tiền, tất nhiên là không muốn con cái cũng làm công việc kiểu này.

Tất nhiên không phải cứ là công việc dựa vào sức lực thì không tốt, dẫu sao công việc chẳng phân biệt giàu nghèo, bởi nếu người người đều nghĩ thế thì thật sự có nhiều nghề chẳng có ai làm.

Có thể do chính những người cha mẹ đã chịu cực khổ cho nên không muốn con mình cũng phải trải qua điều đó, không thể nói những người cha mẹ này ích kỷ được, dù sao cũng thật đáng thương cho những tấm lòng cha mẹ!

Vốn tôi nghĩ chuyện này chỉ là một đoạn nhạc đệm của cuộc sống, sau này không gặp lại hai người thợ lắp điều hòa này nữa,

dẫu sao ai mà không có chuyện phiền lòng giống như người thợ trung niên kia chứ? Nhưng thật sự không nghĩ tới, mấy ngày sau, tôi đã gặp lại người cha khổ tâm này, nhưng cách mà chúng tôi gặp lại khiến người ta thổn thức không yên...

Lúc ấy tôi với Đinh Nhất đang trở về từ nhà chú Lê, vừa mới về đến một khu dân cư thì phía trước lại đột nhiên kẹt xe. Khu dân cư này cũng đã xây vài năm, nghe nói trước kia nó là một nhà máy thép. Bởi quyền sử dụng đất có vấn đề nên mới phá sản, vì vậy nó được cải tạo lại, kiến trúc khác biệt rõ rệt so với các toà nhà khác.

Bình thường tôi với Đinh Nhất sẽ không đi đường này bởi vì quá hẹp, hơn nữa đèn đường thường xuyên hỏng. Nhưng đi bên này gần hơn một chút... Hôm nay cuống cuồng về nhà để xem trận bóng nên tôi bảo Đinh Nhất đi đường này.

Nhưng không ngờ, con đường bình thường vắng người qua lại giờ đang đông đến nước chảy không lọt, tôi xuống xe nhìn từ xa, phát hiện cách khoảng hai mươi mét phía trước đã bị vây chặt, giống như đã xảy ra chuyện gì vậy.

Vì luôn thích xem náo nhiệt nên tôi bảo Đinh Nhất đỗ xe trước, để không chặn đường của xe khác, sau đó tôi chui vào trong đám người, muốn qua đó xem có chuyện gì đã xảy ra?

Không cần tới gần, tôi đã cảm thấy đầu óc ong lên, trong đầu tôi trống rỗng, trước mặt chắc chắn có người chết. Có thể là do khoảng cách hơi xa nên tôi không cảm giác được nhiều ký ức của tàn hồn, điều duy nhất có thể xác định đó là phía trước có hai người nhảy lầu chết...

Khi tôi vất vả đến được đó thì thấy xe cứu thương 120 đã đậu sẵn, nhưng hai người trên đất lại bị phủ vải trắng, không có chút dấu hiệu sống nào. Đoán chừng sau khi cảnh sát đến thì sẽ mang hai xác chết này đi.

Khi tôi nhìn thấy hai thi thể phía dưới tấm vải thì lại rất ngạc nhiên, bởi tôi phát hiện người đàn ông đã chết là người thợ cả tuổi trung niên hôm trước lắp điều hòa cho nhà mình! Mà thi thể còn lại chính là người con trai đã thi đại học ba lần của chú ấy...

Lúc này tôi thấy một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi ngồi bên cạnh mặt xanh mét, hết khóc lại cười, nhìn tinh thần có vẻ bất thường.

CHƯƠNG

Chướng ngại vật

Nếu như tôi đoán không lầm, ngồi dưới đất chắc là người mẹ. Cùng một lúc mà phải tang chồng, tang con đúng là sự đả kích mà người bình thường khó tiếp nhận được...

Theo ký ức trong tàn hồn của hai cha con, thành tích thi đại học năm nay của người con trai Vu Soái không được tốt, điểm số còn thấp hơn hai lần trước. Tối nay, sau khi Vu Soái về đến nhà đã nói thành tích với cha mình là Vu Đại Hải trong lúc đang dùng bữa.

Bởi vì lượng công việc mấy ngày nay quá lớn, cho nên hôm nay Vu Đại Hải rất mệt mỏi, chú ấy và đồng nghiệp đã lắp hơn mười bảy cái điều hòa, bận bịu từ sớm đến tối. Nhưng ngay lúc vừa về đến nhà, chú ấy lại nghe dưới lầu có người đang mặt mày hoan hỉ khoe với người ta về điểm số thi đại học của con trai, nói là vào đại học Bắc Kinh cũng không thành vấn đề.

Đều là phụ huynh, nghe thấy vậy thì chú ấy không khỏi nghĩ đến kết quả thi đại học năm nay của con trai mình. Sau khi về đến nhà, thấy vợ đang nấu cơm, nhưng lại có vẻ lo lắng trên mặt, trong lòng chú ấy cũng đoán ra...

Thật ra thì từ mấy ngày trước, chú ấy còn nghĩ, lần này dù cho con trai có thi thế nào thì cũng không bắt nó học nữa. Dù gì với

thành tích của con trai mình cũng có thể học đại học, chỉ cần chọn một chuyên ngành tốt, học một trường bình thường là được rồi.

Có thể do hôm nay Vu Đại Hải quá mệt mỏi, người mệt mỏi thường hay phiền não, hơn nữa vừa thấy kết quả thi của con người khác không tệ, làm sao mà kết quả của con trai mình lại không tốt như thế chứ?

Thật ra Vu Đại Hải không biết, từ lúc Vu Soái thi xong, tâm trạng cậu ta đã rất kiềm nén, cậu ta biết kết quả thi lần này của mình rất tệ, sau khi thi xong cậu ta thử tính điểm cho mình, miễn cưỡng cũng chỉ khoảng hơn bốn trăm điểm, điểm này chênh lệch khá lớn so với thành tích kỳ vọng...

Vì vậy trước khi có điểm thi chính xác, Vu Soái luôn rất kiềm nén. Thậm chí Vu Soái còn trách cha mẹ tại sao thi lần đầu được hơn năm trăm điểm rồi, nhưng cha mẹ lại bắt mình học lại một năm? Bây giờ thì hay rồi, càng ngày càng tệ, cậu ta cũng nổi tiếng ở trường với việc thi lại, dù quen biết hay không cũng biết trường có một học sinh thi lại liên tục ba năm.

Sau khi Vu Soái biết điểm số của mình thì rất thất vọng, đừng nói là cha mẹ, ngay cả cậu ta cũng không chấp nhận nổi thành tích này. Cho dù không chấp nhận nổi thì sao chứ? Thực tế chính là thực tế, không thể vì bạn không chấp nhận nổi mà khác đi được.

Vu Đại Hải thấy sắc mặt vợ mình khó coi, cũng đoán ra con trai mình thi không tốt, vì vậy trong lòng chú ấy dâng lên một ngọn lửa vô hình. Chú ấy quát gọi con trai, muốn hỏi cậu ta điểm số thi đại học thế nào?

Vu Soái bị cha gọi ra ngoài, tâm trạng chùng xuống, cậu ta không biết nên nói với cha mình như thế nào... Mặc dù trước đó mẹ cậu ta đã nói trước: “Sau khi cha con biết mà có nói gì quá nặng lời thì cũng đừng để trong lòng, cha mẹ cũng vì tốt cho con

thôi...”

Thật ra Vu Soái đều biết những đạo lý này, nhưng khi cậu ta thực sự đối mặt với vẻ âm trầm của cha thì lòng lại cảm thấy lạnh giá. Cậu ta không còn gì để giãi bày nữa, thi không tốt chính là thi không tốt, cậu ta chỉ lẳng lặng đặt giấy báo điểm trước mặt cha.

Khi Vu Đại Hải thấy thành tích lần này của con trai, chợt giận mà không có chỗ phát tiết, chú ấy cảm thấy mình ngày đêm cực khổ kiếm tiền ở ngoài chính là để cho con trai có thể an tâm học tập tốt.

Nhưng tại sao con trai mình lại không thể tranh được với thiên hạ, thi được một trường đại học khiến cho cha mẹ được nở mặt nở mày đây? Chú ấy không hiểu tại sao được học tập trong điều kiện tốt như vậy mà con trai lại học tập không tốt. Như năm xưa, chú ấy có điều kiện bằng một nửa bây giờ thì cũng không đến nỗi chưa học hết cấp hai đã nghỉ học.

Càng nghĩ càng giận, Vu Đại Hải vỗ mạnh trên bàn nói: “Có phải hôm thi con ném não ở nhà không? Làm sao lại không thi tốt bằng năm trước thế? Con đã học những thứ đó bao nhiêu lần? Sao lại thi không tốt bằng những đứa nhỏ hơn, mới chỉ học có một lần vậy?”

Vu Soái muốn biện giải cho mình mấy câu, nhưng lại nghĩ cha đã rất vất vả nên im lặng không lên tiếng nữa, nhưng trong lòng cậu ta rất thất vọng với tương lai của mình...

Nếu như lúc này Vu Đại Hải nói một vài lời an ủi con thì có lẽ đã không xảy ra bi kịch sau đó.

Lúc này mẹ Vu Soái vừa đi từ trong bếp ra, oán trách nhìn Vu Đại Hải nói: “Lúc đầu tôi không nên nghe ông để con trai học lại, nếu không bây giờ cũng đã sắp tốt nghiệp đại học rồi, ông còn trách con gì nữa, thi cũng đã thế rồi!”

Vu Đại Hải tức giận nói: "Ai biết nó vô dụng như vậy, năm thứ nhất thi được hơn năm trăm điểm, năm thứ hai lẽ ra phải tốt hơn chứ? Sao lại càng ngày càng tệ vậy? Bà nói xem, nửa việc trong nhà cũng chẳng cần nó bận tâm, chỉ cần nó chuyên tâm học tập cho tốt, hết lần này đến lần khác đều vô dụng như nhau! Bà nói xem, tôi ngày đêm làm việc cực khổ là vì ai? Sao nó lại không hiểu được việc quý trọng cuộc sống tốt hiện tại chứ? Con trai à! Thi đại học chỉ là một chướng ngại vật trên đường đời của con thôi, đến nó mà con cũng không vượt qua được thì nói gì đến sau này?"

Sau khi Vu Soái nghe được những lời này của cha, cậu ta cũng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại im lặng trở về phòng... Sau đó Vu Đại Hải uống chút rượu rồi về phòng ngủ.

Mẹ Vu Soái thấy trời vẫn còn sớm nên định xuống dưới lầu hỏi thăm một chút con nhà người ta đăng ký chuyên ngành gì, mặc dù năm nay con trai chỉ thi được hơn bốn trăm điểm, nhưng bất kể thế nào cũng không thể để nó học lại năm nữa.

Nhưng mẹ Vu Soái vừa ra khỏi cửa không lâu thì Vu Soái một mình ra ban công hóng mát, cậu ta cảm giác mình bị đè nén trong phòng, đặc biệt là khi nhìn thấy cả phòng đều là tài liệu để ôn thi, cậu ta thấy nó như một ngọn núi lớn đang đè chặt lên người mình, đến nỗi không thở nổi...

Vu Soái đi đến ban công, gió thổi lành lạnh, cậu ta đột nhiên hiểu ra một vài chuyện, cảm thấy mình không thể tiếp tục như vậy nữa, mình chẳng vui vẻ mà cũng làm cho cha mẹ không vui vẻ gì.

Lúc này, cậu ta thấy ánh đèn từ hàng vạn nhà trước mặt, cảm thấy mình thật thất bại, chuyện người khác có thể làm mà sao mình lại không làm được. Nếu mấy năm nay cậu ta không bỏ công ra học tập, vậy thì kết quả như hôm nay cũng không thua thiệt gì.

Nhưng cậu ta luôn cố gắng hết sức mà học tập, nhưng không

hiểu vì sao càng nóng lòng thì đầu óc càng không học được, có lúc cảm thấy như bị đổ chì vậy, bất kể là học cái gì cũng không nhớ...

CHƯƠNG

Người quen cũ

Vu Soái cảm thấy có thể là do mình quá vô dụng, cha nói đúng, thi vào trường đại học chỉ là một chướng ngại vật trên đường đời thôi, sau này còn nhiều trở ngại đáng sợ hơn, chỉ sợ đến lúc đó sẽ càng thất bại hơn...

Lúc này, Vu Đại Hải đang ngủ trong phòng thì cảm thấy khát nước, vì vậy chú ấy mơ mơ màng màng ra phòng khách uống nước... Ai ngờ lúc này chú ấy lại thấy con trai Vu Soái đứng một mình cô đơn ngoài ban công.

Ban công ở khu chung cư này đều là kiểu mở, mặc dù được không ít nhà rào lại, nhưng ban công nhà họ không rào. Bởi vì nhà có không gian khá nhỏ hẹp, nên nếu rào ban công lại giống những nhà khác thì nhìn càng chật chội hơn. Cũng chính việc không rào ban công này mới tạo thành tai họa ngầm...

Lúc ấy Vu Đại Hải thấy con trai đứng ở ban công, chợt có dự cảm xấu làm chú ấy giật mình tỉnh rượu, vì vậy mới vội chạy ngay ra ban công. Lúc này Vu Soái cũng đã nghe thấy âm thanh từ sau lưng truyền đến, cậu ta quay lại thì thấy cha mình đã dậy rồi.

Bởi vì Vu Soái đang rất tự trách vì mình mà cha đã bạc trắng cả đầu, lại nghĩ thêm về việc cha mẹ đã vì mình mà chịu cực khổ, nên

cậu ta cảm thấy mình nên kết thúc mọi thứ.

Vì vậy cậu ta quay lại nói với cha mình: “Con xin lỗi...” Tiếp đó xoay người nhảy xuống...

Nhà Vu Soái ở tầng chín, bên dưới là khoảng sân nhỏ bằng xi măng, vì vậy khi Vu Đại Hải chạy nhanh ra ban công thì con trai chú ấy đã ngã từ trên lầu xuống nền sân xi măng bên dưới, máu đổ lênh láng.

Bất kỳ người cha nào nhìn thấy việc này cũng đều không thể chấp nhận được, Vu Đại Hải cũng thế. Hai mắt chú ấy ứa máu nhìn xuống dưới lầu, lòng tuyệt vọng... mình chịu khổ nhiều năm như vậy chính là hi vọng con trai có thể có một tương lai mới.

Nhưng bây giờ cái gì cũng chẳng còn, con trai không còn, nhà cũng không còn, mình đã nặng lời làm tổn thương con trẻ nên nó mới lựa chọn quyết tuyệt như vậy. Không phải trước đó cũng đã nghĩ thông, cho dù thi không tốt cũng không trách cứ con ư, nhưng tại sao mình còn làm như vậy chứ?

Mất hết hi vọng, Vu Đại Hải không còn do dự gì nữa, chú ấy nhảy xuống lầu theo con trai, có lẽ ở trong lòng chú ấy, chỉ có chết mới kết thúc hết thảy mọi đau khổ, chú ấy cũng chẳng cần phải đối mặt với oán trách của vợ.

Trong chuyện này... đáng sợ nhất là đi vào ngõ cụt của vấn đề, thật ra có rất nhiều lúc sẽ như vậy, nếu như có người khuyên can, an ủi vài câu, cho dù có người làm họ có suy nghĩ muốn chết thì chắc họ cũng chưa chết vội vàng như vậy.

Hơn nữa chú họ cũng từng nói cho tôi biết, hơn một nửa số người tự sát sau đó sẽ hối hận, bởi vì lúc ấy họ chỉ xúc động nhất thời, có thể sau khi chết thật mới phát hiện lựa chọn tự sát thật không đáng.

Mặc dù bây giờ tôi không biết cha con họ Vu có hối hận hay

không, nhưng khi thấy mẹ Vu Soái tuyệt vọng và bi thương như vậy… Bà ấy đã ưu thương gần như tan vỡ, nhưng tôi cẩn thận nghe lại thấy bà ấy nói: “Ai giúp tôi một tay... Ai giúp tôi một tay với...”

Đúng vậy... Ai có thể giúp bà ấy đây, con trai và chồng tự sát cùng lúc mà bà ấy chẳng thể làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn chuyện xảy ra. Tôi đoán bây giờ bà ấy đang hối hận vừa rồi sao mình không nhảy xuống luôn, nếu đã sớm nhận ra con trai có tâm tư kia thì bà ấy quyết sẽ trông chừng thằng bè, khuyên nhủ nó... Có lẽ bây giờ một nhà ba người cũng vẫn ổn. Nhưng bây giờ có nói gì thì cũng đã muộn, nhà họ đã chết hai người rồi, chỉ còn lại một mình bà ấy sống trên đời này thì biết nên làm gì bây giờ?

Lúc này, xe cảnh sát cũng đến gần, dựa vào tình hình hiện trường cùng với miêu tả của mẹ Vu Soái, bước đầu cảnh sát nhận định đây là vụ tự sát, hơn nữa theo lời những người vây quanh cũng biết được Vu Soái nhảy xuống trước, cha cậu ấy - Vu Đại Hải nhảy xuống sau mấy giây...

Lúc Đinh Nhất vừa đậu xe xong đi tới, thấy tôi ngây ngô đứng đó thì hỏi có chuyện gì? Tôi thương cảm chỉ vào hai thi thể trên mặt đất nói: “Đấy là người thợ cả lắp điều hoà cho chúng ta...”

Đinh Nhất cũng sững sờ, sau đó bất đắc dĩ nói: “Thực ra ngày đó tôi thấy ấn đường chú ấy biến thành màu đen, chắc chắn gần đây có đại kiếp, chẳng qua là không ngờ lại nhanh như vậy...”

Tôi cũng thở dài nói: “Mặc dù anh nói mệnh người đã định trước, nhưng khi chuyện thật sự xảy ra, tôi vẫn cảm thấy tiếc nuối.”

Đinh Nhất thấy tôi tiếp tục cảm khái thì kéo tôi rời đi: “Về nhà thôi, cậu còn chưa thấy người chết bao giờ hay sao? Làm gì mà phải góp thêm náo nhiệt chứ?”

Tôi nghĩ thấy cũng phải, vì vậy định chuẩn bị theo Đinh Nhất về nhà. Nhưng vào lúc này, tôi đột nhiên thấy một bóng lưng quen thuộc đứng cạnh thi thể cha con họ Vu, sau đó khẽ vung tay về phía thi thể trên đất, hồn phách trên thi thể nháy mắt bay ra ngoài.

Tôi cả kinh, thầm nghĩ người này là ai? Tại sao phải trộm hồn phách của hai người họ, chẳng lẽ họ còn chưa đủ thảm sao? Vì vậy tôi bảo Đinh Nhất quay lại nhìn, anh ta thấy vậy thì nhìn về hướng tôi chỉ, sau đó mặt cũng trầm xuống...

Có thể do hiện trường có quá nhiều người, đến lúc chúng tôi đến được nơi thì hắn đã biến mất trong đám người. Với biến cố vừa xảy ra, tôi với Đinh Nhất đều giật mình, chẳng lẽ cái chết của hai cha con họ không đơn giản?

Nhưng trong tàn hồn của họ, tôi không thấy có gì bất thường cả. Dù sao thì Vu Soái và Vu Đại Hải là hai người bình thường, nếu thực có người động chân động tay thì chắc họ cũng không biết.

Sau khi về đến nhà, tôi liên tục lặp đi lặp lại hình ảnh kia trong đầu, chắc chắn tôi đã thấy bóng lưng kia ở đâu đó, tiếc là do thời gian quá dài nên không thể nào nhớ nổi.

Nhưng nhìn biểu tình của Đinh Nhất thì dường như đã nghi ngờ ai đó, vì vậy tôi hỏi anh ta: “Có phải anh đã nhận ra hắn là ai không?”

Đinh Nhất trầm mặc một hồi rồi nói: “Tôi không thể chắc chắn, nhưng nhìn bóng lưng thì giống với một người quen cũ...”

“Ai thế?” Tôi hỏi.

“Lương Phi...”

“Lương Phi? Anh bảo cái thằng một lòng muốn báo thù cho em gái mình - Lương Phi ư?” Tôi nghi ngờ nói.

Đinh Nhất gật đầu: “Nhìn bóng lưng rất giống, nhưng tôi cũng

không chắc chắn.”

Tôi lập tức cả giận nói: “Thằng nhãi này thế mà vẫn dám xuất hiện nữa? Lúc đầu hại tôi không được, lần này tôi không thể để hắn chạy nữa! Cả người âm khí của tôi thế này đều là do hắn ban tặng!”

CHƯƠNG

Giết cha, giết mẹ

Đinh Nhất khuyên tôi trước đừng kích động: "Bây giờ chưa thể chắc là có phải Lương Phi hay không, nhưng theo lý mà nói, lúc ấy hắn bẫy chúng ta như vậy, sao hôm nay lại vẫn dám trở lại? Trước hắn bị cổ của mình cắn trả chỉ còn lại nửa cái mạng, bây giờ hắn lại dám trở về, điều này chứng minh hắn có lý do! Nhưng hắn là loại người khá cực đoan, có thể trong lòng hắn, chúng ta là người ngăn cản hắn báo thù, thế nên đã trở thành đối tượng trả thù của hắn cũng nên."

Tôi nghe mà đầu ong ong, phải nói là chúng tôi cũng không dễ dàng gì, lúc ấy cứu nhiều người như vậy mà không những không được thưởng gì, còn rơi vào một cái đầu trọc, phận làm con rận biết phải làm sao... Chỉ mong lần này Đinh Nhất không đoán đúng.

Mấy ngày sau, tôi luôn chú ý đến tin về Vu Đại Hải nhảy lầu, nhưng trên tin tức đưa tin nói, hai cha con là do nhất thời nghĩ quẩn nên mới nhảy lầu tự sát, không có điểm nào khác thường.

Chẳng lẽ chúng tôi nhìn thấy việc "thu hồn" chỉ là chuyện tình cờ xảy ra? Nhưng chú Lê không cho là thế, từ những miêu tả của chúng tôi, chú ấy kết luận, dù người đó có phải là Lương Phi hay không thì đây cũng không phải là lần đầu ra tay, hắn lấy hồn

phách của người chết hẳn là có mục đích khác...

Ngay khi chúng tôi đang thấp thỏm chờ kẻ thu hồn xuất hiện, thì lại xảy ra một án mạng gây chấn động. Đó chính là người đàn ông hơn ba mươi tuổi, vì chiếm sổ tiết kiệm mà ra tay với người đã dưỡng dục mình hơn ba mươi năm, chỉ vì cha mẹ không chịu đưa tiền để gã ủng hộ cho nữ diễn viên mình thích.

Cuối cùng gã gửi toàn bộ tiền tiết kiệm của cha mẹ mình cho nữ diễn viên mình thích, sau đó gã tự cắt cổ mình. Bởi vì mấy ngày nay trời nóng bức nên khi hàng xóm ngửi thấy mùi thối mới báo cảnh sát.

Vụ án này đã gây xôn xao trong dư luận xã hội, dù mọi người đều chỉ trích tên hung thủ này, vì để cung cấp cho một người phụ nữ không biết mình là ai mà có thể ra tay ác độc với cha mẹ đã nuôi dưỡng mình nhiều năm như vậy, nhưng mặt khác cũng cảm thấy cha mẹ gã giáo dục con trai thành một đứa trẻ to xác, không có đóng góp gì cho xã hội.

Nhưng khi trên mạng phát tán video về vụ người thanh niên kia vào nhà cha mẹ, tôi lại nhìn thấy một bóng người khác... Lần này tôi thấy rõ được mặt hắn, đây không phải Lương Phi thì là ai?

Nhưng lần này so với lần trước, rõ ràng hắn gầy đi rất nhiều, hốc mắt lõm sâu giống như kẻ nghiện thuốc! Xem ra sau khi bị cổ của mình cắn trả, hắn đã bị thương không nhẹ, hẳn là bây giờ còn chưa hồi phục.

Lương Phi lại xuất hiện ở đây chắc chắn là để thu thập hồn phách, nhưng vấn đề là khi bị hại, hai người này còn chưa chết. Điều này làm tôi nghi ngờ cái chết của họ có liên quan gì đến gã hậu duệ của tộc Hắc Miêu này không.

Vì vậy tôi và Đinh Nhất đi tìm Bạch Kiện, để anh ta hỗ trợ lấy đoạn video, xem Lương Phi đã đến vào giờ nào, đi giờ nào...

Lúc đầu Bạch Kiện tưởng chúng tôi được khách hàng ủy thác đi thăm dò, sau đó tôi nói lại chuyện Lương Phi xuất hiện cho anh ta, anh ta rất bất ngờ nói: "Người này đúng là quá nguy hiểm, nếu như cậu gặp lại hắn thì phải cẩn thận hơn nữa..."

Tôi hừ lạnh nói: "Nếu không phải do hắn thì tôi cũng không rơi vào kết cục âm khí cả người thế này, lại càng không bị Hắc Bạch Vô Thường kia in lên người cái ấn tỏa hồn chó má này. Tôi luôn nhớ món nợ ấy, tốt nhất là hắn đừng làm gì chạm đến tôi..."

Sau đó chúng tôi cùng xem đoạn băng ghi hình đêm đó, phát hiện Lương Phi đúng là theo thằng "con phá của" trở về, có thể nhìn thấy hắn đi vào hành lang, nhiều giờ sau hắn mới đi một mình ra ngoài.

Đứa con phá của tên Tôn Nghĩa, cha mẹ gã ở trong một căn hộ cũ trên tầng sáu, một trong số mười hai căn hộ ở đây. Sau đó bọn Bạch Kiện phái người kiểm tra từng nhà còn lại, nhưng họ đều nói chưa từng nhìn thấy Lương Phi.

Như vậy có thể nói, khi Lương Phi đi vào tòa nhà này trong nhiều giờ, hoặc là hắn đứng đợi trong hành lang, hoặc là theo chân Tôn Nghĩa vào nhà cha mẹ gã. Mặc dù các dấu hiệu có ở hiện trường cho thấy Tôn Nghĩa giết cha mẹ gã, nhưng dẫu sao ba người trong cuộc đều chết cả, cho nên lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì cũng không ai có thể nói rõ.

Bởi chuyện có dính líu đến Lương Phi nên chúng tôi không thể không làm rõ chân tướng mọi chuyện. Vì vậy Bạch Kiện đưa chúng tôi đi xem thi thể Tôn Nghĩa và cha mẹ gã. Bởi vì lúc ấy nhân viên nghiệm xác đang ở trong khám nghiệm tử thi, nên chúng tôi phải đợi ở cửa một lúc. Chờ khi mọi chuyện xong rồi, Bạch Kiện mới đẩy cửa ra, đưa chúng tôi vào phòng nghiệm xác...

Sau khi đi vào, tôi trông thấy thi thể một người đàn ông trung

niên nằm lạnh như băng trên bàn giải phẫu, mặc dù thi thể đã được may lại, nhưng trước ngực có một mảng rách thật to hình tam giác làm ai nhìn thấy cũng giật mình.

Tôi từ từ đến gần, chút tàn hồn thuộc về người chết dần hiện ra trước mắt tôi… Người chết là cha Tôn Nghĩa, tên là Tôn Hải Bình, khi còn sống, ông ấy là cán bộ về hưu của Cục thủy lợi thành phố. Mẹ Tôn Nghĩa vì bệnh tật quanh năm, cho nên đã nghỉ làm hai mươi năm trước.

Mặc dù tiền lương của Tôn Hải Bình rất cao, nhưng tiền lương của bạn già thì không cao, hằng năm lại cần thuốc thang nên cuộc sống cũng không quá giàu có. Hơn nữa họ còn phải nuôi Tôn Nghĩa - đứa con phá của, cuộc sống của hai vợ chồng cũng trở nên khó khăn.

Thật ra khi còn bé Tôn Nghĩa không như vậy, gã không khác gì những đứa trẻ khác, có thể do khi đó điều kiện gia đình tương đối tốt, cho nên mới hình thành cho gã tính tình thất thường, nói thẳng ra chính là do được hai vợ chồng Tôn Hải Bình nuông chiều.

Tôn Nghĩa là nhóm con một đầu tiên khi quốc gia bắt đầu chính sách kế hoạch hóa gia đình, Tôn Hải Bình chỉ có mình gã là con trai, cho nên các ông các bà, cả các cô dì chú bác trong nhà đều vô cùng nuông chiều cục cưng Tôn Nghĩa này.

Vì vậy Tôn Nghĩa là thuộc nhóm “tiểu hoàng đế”, “tiểu công chúa” đầu tiên của Trung Quốc thời đại mới… Dĩ nhiên, cũng không phải tất cả con một đều được nuông chiều, nhưng bởi vì lúc đó Tôn Hải Bình có chút thực quyền nhỏ nên không tránh khỏi có người nịnh hót, ở nhà thường có người đến tặng quà cáp.

Bây giờ nghĩ lại thì thấy may mà cha Tôn Nghĩa rút sớm, nếu không có lẽ đã bị điều tra cũng không chừng. Nhưng dù vậy cũng không ngăn được việc Tôn Nghĩa bị làm cho hư nết! Tôn Nghĩa từ

nhỏ muốn gì cũng được, nếu không thì sẽ khóc lóc om sòm chơi xấu, lăn lộn trên đất…

CHƯƠNG

Lừa gạt tiền khen thưởng

Sau khi trưởng thành, Tôn Nghĩa càng tệ hơn bạn bè cùng trang lứa. Sau khi tốt nghiệp đại học, gã tìm được mấy công việc nhưng cũng chẳng làm được lâu dài, gã cứ luôn kiếm lý do này lý do kia nói mình không thích hợp làm việc này, làm việc kia.

Bởi vì tính cách không tốt nên Tôn Nghĩa từng quen mấy cô bạn gái nhưng đều không bền. Hơn nữa, sau khi Tôn Hải Bình về hưu thì cuộc sống cũng không được như trước, chẳng thể thỏa mãn cuộc sống xa hoa cho Tôn Nghĩa, vì vậy vò đã mẻ lại sứt gã bắt đầu sống bằng tiền dưỡng lão của cha mẹ mình.

Nhưng từ một năm trước, không hiểu sao gã lại đột nhiên yêu thích xem livestream, gã cảm thấy trong mắt những nữ streamer đó, gã được trở về làm con người ngày xưa của mình, giàu có và được nhiều người yêu thích...

Nhưng cảm giác thỏa mãn này phải trả một cái giá lớn, đó là không ngừng khen thưởng, nếu không thì ngay cả nhìn người ta cũng không nhìn gã một cái, dẫu sao đây cũng là công việc của người ta, không có tiền thì sao lại phải dỗ anh chứ?

Ban đầu, Tôn Nghĩa chẳng qua chỉ khen thưởng một hai nghìn, thi thoảng sẽ được nữ streamer kia ưu ái một chút. Nhưng sau đó

kênh livestream lại xuất hiện một thổ hào, vừa ra tay là hơn vạn, thế là được nữ streamer kia gọi anh trai không ngừng.

Tôn Nghĩa lập tức đố kỵ với hắn, không phải chỉ là khen thưởng thôi sao? Hắn có thể thì mình cũng có thể, vì vậy ngày đó Tôn Nghĩa trở về đòi tiền cha mẹ già...

Bởi vì lần này, Tôn Nghĩa mở mồm là muốn Tôn Hải Bình đưa năm vạn, vì vậy Tôn Hải Bình không lập tức đưa cho gã giống những lần trước mà hỏi con trai lấy để làm gì? Tôn Nghĩa cũng không phải đồ ngu, biết là không thể nói mình cầm tiền đi thưởng cho nữ streamer được.

Vì vậy gã nói dối là mình với bạn cùng nhau làm ăn, cần một khoản tiền làm vốn ban đầu. Tôn Hải Bình nghe vậy thì rất vui, ông ấy cho là con trai đã trưởng thành, biết quan tâm đến sự nghiệp.

Nhưng khi ông ấy hỏi con trai muốn làm ăn cái gì thì Tôn Nghĩa không nhịn được nói: “Chính là lấy tiền đầu tư vào bitcoin, có nói cha cũng không hiểu, tóm lại chúng con cùng góp cổ phần, phải đi Tân Cương khai thác mỏ.”

Vợ Tôn Hải Bình đau lòng nói: “Con à, tại sao phải đi Tân Cương xa như vậy để đầu tư? Mẹ nghe nói ở đó vừa khổ vừa nguy hiểm! Đừng đi nhé!”

Tôn Nghĩa cười nhạo nói: “Mẹ... Mẹ không hiểu thì đừng nói bậy, con đây là đầu tư vào bitcoin chứ không phải đi khai thác than đá. Vả lại cũng đâu cần con đi, chỉ cần bỏ cổ phần là được.”

Tôn Hải Bình cũng từng nghe nói đến bitcoin, biết đó là một loại tiền ảo, nhưng nguyên lý cụ thể thế nào thì ông ấy cũng không rõ. Nhưng nếu con trai muốn đầu tư thì ông ấy cũng ủng hộ! Còn tốt hơn là cứ ngày ngày lăn lộn bên ngoài.

Kết quả là Tôn Nghĩa cầm năm vạn của cha mình, quay qua

thưởng cho nữ streamer mà gã yêu thích nhất, đúng là phóng khoáng! Quả nhiên, gã thưởng một khoản lớn như vậy nên đã lọt vào mắt xanh của nữ streamer kia, đồng ý hẹn hò ngoài đời thật với gã...

Điều này khiến Tôn Nghĩa mừng rơn nhưng cũng dẫn tới sự đố kỵ của những cùng xem livestream... Chỉ là rất nhanh đã có vấn đề xảy ra, nếu muốn hẹn hò lãng mạn ngoài đời thật với nữ streamer kia, không có tiền sao mà được chứ? Chẳng lẽ đi ăn thịt xiên nướng?

Vì vậy Tôn Nghĩa lại trở về nhà ngửa tay đòi tiền cha mẹ, lý do lần này cũng giống lần trước, nói là một người bạn của gã đột nhiên không góp cổ phần, vì vậy mấy người còn lại chia nhau cổ phần đó, mỗi người đóng thêm hai vạn, nhưng đến lúc chia hoa hồng cũng nhận được nhiều hơn một chút.

Tôn Hải Bình không nghĩ nhiều, nếu lần trước đã đưa năm vạn rồi, vậy hai vạn này có là gì? Nhưng lần này Tôn Hải Bình cũng để ý hơn, ông ấy nhớ tên người bạn muốn rút cổ phần kia của Tôn Nghĩa. Nếu như ông nhớ không nhầm thì người kia là bạn học hồi cấp hai của con trai mình.

Tôn Nghĩa lấy được tiền thì lập tức hẹn người đẹp kia đến một khu du lịch ở ngoại ô dạo chơi một vòng, sau khi trở lại, dĩ nhiên gã đã phung phí hết tiền cha đưa. Tuy vậy gã vẫn cảm thấy rất thỏa mãn cả thể xác lẫn tinh thần, thậm chí từ nhỏ đến lớn gã chưa từng có cảm giác vui sướng như vậy...

Nhưng Tôn Hải không ngờ chuyện mình gạt tiền cha mẹ bị bại lộ rất nhanh. Thì ra lúc Tôn Nghĩa đưa người đẹp kia ra ngoài vui chơi, cha gã vừa lúc gặp được người bạn học cũ mà gã bảo đã lui cổ phần kia.

Kết quả là hỏi ra mới biết vốn không có chuyện đầu tư gì đó,

hơn nữa người ta thấy Tôn Hải Bình đáng thương nên có lòng nhắc nhở ông ấy: “Có khi nào Tôn Nghĩa lừa tiền của chú đem thưởng cho nữ streamer kia không? Cháu thấy gần đây cậu ấy hay đăng mấy ảnh chụp màn hình nói chuyện với nữ streamer kia trên trang cá nhân, chú nên khuyên cậu ấy đi, cũng lớn rồi, bình thường chơi bời cũng không nói làm gì, nhưng cầm vàng thật bạc trắng đi cho không một người phụ nữ không quen biết thì đúng là quá thật.”

Dù Tôn Hải Bình vẫn tỏ vẻ bình tĩnh nói cảm ơn người bạn học cũ của Tôn Nghĩa, nhưng trong lòng ông đã tức đến dời sông lấp biển rồi! Ông ấy chỉ không hiểu, đều là những đứa trẻ lớn lên cùng nhau, sao người ta biết tuổi gì nên làm gì, mà con nhà mình thì vĩnh viễn giống như đứa trẻ chưa trưởng thành vậy?

Thực ra nếu nó vẫn vĩnh viễn là đứa trẻ cũng tốt, như vậy thì chỉ cần một chiếc xe điều khiển từ xa là có thể thỏa mãn tất cả những nguyện vọng của nó. Chỉ là bây giờ Tôn Nghĩa đã trở thành một con ma cà rồng hút không biết bao nhiêu máu cho đủ...

Nhưng lúc này nghĩ lại thì có thể trách ai đây? Năm xưa không phải là ông chưa từng được bạn bè nhắc nhở, trẻ con không thể chiều như vậy được, nếu không thì có lúc sẽ không quản được nữa.

Lúc ấy ông còn coi thường lời của người bạn đó, luôn cảm thấy con trai mình là đứa giỏi nhất trên đời… Nhưng bây giờ suy nghĩ lại, thì ra đó chỉ là mong muốn của mình thôi.

Hiện giờ những đồng nghiệp cũ mấy năm trước còn nhiệt tình giới thiệu người yêu cho Tôn Nghĩa đã không còn tới lui nữa, không phải Tôn Hải Bình không biết lý do, nhưng ông ấy và bạn già vẫn tự lừa dối mình, cảm thấy Tôn Nghĩa cũng không tệ lắm.

Mà Tôn Nghĩa bên này, khi gã kết thúc cuộc hẹn lần đầu với nữ

streamer kia, đối phương lại mắt phượng hàm xuân, đồng ý lại hẹn gã lần sau... Tôn Nghĩa kích động, lập tức ân cần gật đầu đồng ý.

Nhưng khi gã lại muốn gạt cha mình lần nữa thì bị Tôn Hải Bình từ chối thẳng thừng, hơn nữa lần này Tôn Hải Bình còn nói muốn xem hợp đồng mà Tôn Nghĩa đã ký kết với các cổ đông kia.

Lần này Tôn Nghĩa trợn tròn mắt, mấy ngày qua gã chỉ biết liếc mắt đưa tình với người đẹp kia, vốn không ngờ đến việc người cha luôn không quản thúc mình hôm nay lại muốn xem hợp đồng cổ đông.

Bởi Tôn Nghĩa không thể đưa ra được hợp đồng nên thẹn quá hóa giận, một hai đòi cha mình đưa thêm năm vạn nữa.

CHƯƠNG

Nuôi mà không dạy

Lần này Tôn Hải Bình không nuông chiều con trai nữa mà lớn tiếng rầy la: "Mày cũng đã ba mươi lăm rồi! Tao không mong mày có tiền đồ, nhưng mày có thể sống qua ngày như người bình thường được không? Ngày mai mày ra ngoài tìm một công việc nghiêm túc, tự nuôi mình, đừng hòng lấy được của tao một xu tiền nữa."

Tôn Nghĩa không ngờ có một ngày cha sẽ đối xử với mình như vậy, gã cảm thấy không phải chỉ là muốn vài đồng tiền thôi à? Sao phải tức giận như vậy chứ? Họ cũng tiêu không hết số tiền kia, tiết kiệm làm gì? Còn không phải để cho mình ư?

Lần đầu tiên thấy cha mẹ tức giận như vậy, Tôn Nghĩa cũng có hơi chột dạ, vì vậy lập tức bỏ chạy ra ngoài, trước khi đi còn gào lên với Tôn Hải Bình: "Không về thì không về! Xem cuối cùng ai xin tôi về!"

Tôn Nghĩa không ngờ lần này cha mình làm thật, không những không gọi điện, ngay cả Wechat cũng cho gã vào sổ đen. Lúc đầu không có tiền thì gã còn nghĩ, không phải chỉ là đi tìm việc làm thôi ư? Có gì ghê gớm đâu, là do tôi không muốn làm chứ không có chuyện tôi không làm được.

Nhưng kết quả dĩ nhiên không cần nói cũng biết, Tôn Nghĩa trước giờ là kẻ hết ăn lại nằm, vốn là loại làm gì cũng không nên, ăn gì cũng không đủ... Người như vậy sẽ không có ai muốn thuê.

Chưa tới mấy ngày, Tôn Nghĩa đã tiêu sạch mấy trăm đồng còn lại... Bây giờ đừng nói đến tiền khen thưởng nữ streamer kia, ngay cả tiền ăn cơm của gã cũng trở thành vấn đề. Nhưng đúng lúc này kênh livestream có người khen thưởng số tiền lớn, nữ streamer từng hẹn hò ngoài đời thực với gã lập tức không quan tâm tới gã nữa.

Tôn Nghĩa chưa bao giờ cảm thấy bị khuất nhục như lần này. Vì vậy gã liên tục gọi cho nữ streamer kia nhưng đối phương tỏ vẻ rất lạnh nhạt, chưa nói mấy lời đã cúp máy...

Cảm giác đối phương có thái độ thay đổi rõ rệt như vậy, Tôn Nghĩa không những không tỉnh ngộ mà còn cảm thấy hết thảy mọi việc đều do cha mẹ không chịu cho gã tiền nên mới tạo thành cơ sự như thế. Vì vậy trong lòng gã sinh ra ý nghĩ gian ác: “Nếu cha mẹ đều chết hết, vậy tiền gửi ngân hàng và bất động sản trong nhà đều là của mình mà? Vậy mình còn tìm việc làm gì?”

Khi ý nghĩ này nảy ra, Tôn Nghĩa cũng chưa từng nghĩ đến chuyện rút lại. Đầu tiên, gã đến tiệm bán dao mua một con dao sắc nhọn, sau đó chờ trời tối thì chạy về khu nhà cha mẹ gã ở.

Nhưng trong ký ức của tàn hồn Tôn Nghĩa, lúc này lại xuất hiện Lương Phi. Thật ra lúc mua dao, chủ tiệm có hỏi Tôn Nghĩa: “Mua dao làm gì?” Ý ông chủ là muốn hỏi gã mua dao thái hay là róc thịt?

Tất nhiên Tôn Nghĩa sẽ không nói gã mua dao về để giết người, nhưng có thể lúc đó gã có vẻ chột dạ, ý thức được bất kể là mình giết ai thì đều là giết người, một khi bị cảnh sát bắt chắc chắn sẽ bị phán tử hình.

Nhưng khi Tôn Nghĩa còn đang do dự thì Lương Phi lại đi vào, ông chủ tiệm dao thấy có khách đến thì vội hỏi muốn mua gì?

Lương Phi nhìn quanh rồi nói: “Có loại dao cắt thịt thật bén không, tốt nhất là cắt thành một đường thật sâu, tôi muốn dùng để giết heo…”

Sau khi Tôn Nghĩa nghe thấy vậy, ma xui quỷ khiến thế nào lại nghe thành Lương Phi bảo muốn dùng để giết người! Chủ tiệm cầm một con dao nhọn đưa cho Lương Phi để hắn xem con dao này có được hay không. Lương Phi cầm lấy nhìn rồi trả tiền rời đi.

Mặc dù trong quá trình này, Lương Phi không hề làm gì Tôn Nghĩa cả, nhưng sau đó Tôn Nghĩa cũng mua một con dao giống như thế rồi rời đi… Sau đấy, Lương Phi không hề xuất hiện trong ký ức của Tôn Nghĩa nữa, nhưng tôi biết chắc chắn là hắn đã đi theo Tôn Nghĩa về nhà.

Khi Tôn Nghĩa cầm dao trở về nhà cha mẹ mình, Tôn Hải Bình ở nhà đang tính toán xem con trai có thể kiên trì được bao lâu… Vì vậy khi Tôn Nghĩa âm trầm đi vào cửa, ông ấy vẫn có chút mừng rỡ.

Nhưng Tôn Hải Bình không bao giờ ngờ đến, lần này con trai về là muốn mạng già của mình… Đáng lý ra, kẻ nhu nhược như Tôn Nghĩa dù có ý định giết cha mẹ thì chắc chắn cũng sẽ sợ hãi chẳng dám xuống tay.

Nhưng lần này trở về, Tôn Nghĩa giống như bị ác ma nhập vào, thậm chí không thèm nói một lời nào đã đâm dao xuống! Tôn Hải Bình không ngờ con trai lại đột nhiên cầm dao đâm mình, vì vậy ông ấy không kịp phòng bị gì, sau khi bị dao đâm thì ngã xuống đất không dậy nổi…

Mẹ Tôn Nghĩa nghe thấy tiếng động thì từ phòng bếp chạy ra, nhìn thấy vậy liền dại ra, bà ấy định mắng con trai không phải là

người nhưng lại nhìn thấy hai mắt Tôn Nghĩa ứa máu, ánh mắt tàn bạo, không còn là đứa con trai hèn yếu nhát gan nữa! Hai ông bà đến chết cũng không nghĩ ra, con trai chính tay mình nuôi lớn sao đột nhiên lại thay đổi trở nên bạo tàn như vậy?

Sau khi giết cha mẹ, Tôn Nghĩa giống như bừng tỉnh khỏi cơn mê, gã cũng cảm thấy rất sợ, trừ việc sợ hãi vì sẽ phải ngồi tù ra thì càng sợ việc từ nay về sau gã sẽ không còn một người thân nào nữa.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy đáng buồn là đã đến nước này rồi mà Tôn Nghĩa vẫn không quên khen thưởng cho nữ streamer kia... Gã dùng điện thoại của cha mình chuyển cho cô ta tất cả tiền gửi trong ngân hàng của ông ấy.

Nữ streamer kia thấy Tôn Nghĩa hào phóng như vậy thì lập tức vui vẻ hẹn gã lần sau ra ngoài chơi. Nhưng lúc này lòng Tôn Nghĩa đã sớm thành một mảng tro tàn, gã biết mình không đợi được đến lần sau nữa rồi, vì vậy mới nhắn hai chữ "tạm biệt" cho nữ streamer kia, sau đó dùng dao cắt đứt động mạch trên tay mình...

Khi tôi thấy ký ức trong tàn hồn của cả ba người nhà họ Tôn, trong lòng cũng một hồi thổn thức! Tại sao cuộc sống của bọn họ lại trở nên như vậy chứ? Không một đứa trẻ vùng núi nghèo nàn nào dám nghĩ đến điều kiện cuộc sống mà Tôn Nghĩa có được từ nhỏ, nhưng tại sao có điều kiện sống tốt như vậy lại không đào tạo ra được một con người có nhân cách tốt chứ?

Khách quan mà nói, điều kiện gia đình Tôn Nghĩa trước kia chỉ là khá tốt, so với những gia đình giàu có thực sự thì kém xa, nhưng tại sao người ta không giáo dục con thành một kẻ như Tôn Nghĩa?

Xem ra mỗi một đứa trẻ to xác không đáng tin là vì họ có một đôi cha mẹ cũng không đáng tin, mấy đứa nhóc ngang bướng bây giờ cũng sẽ có một cặp cha mẹ ngang bướng không kém.

Cái gì mà đến sở thú thì ném đá vào chuồng hổ, đi bảo tàng tưởng niệm lịch sử thì ném đá vào ao, vui chơi ở những nơi không nên vui chơi... Thật ra thì trẻ con chính là trẻ con, không thể nào không phạm sai lầm, nhưng khi mấy đứa nhóc ngang bướng này làm sai thì cha mẹ chúng lại chỉ ở bên cạnh nhìn.

CHƯƠNG

Mang tiểu quỷ đi hóng gió

Cứ như vậy, tâm hồn bé nhỏ của chúng cũng tiếp thu những quan niệm sai lầm, khiến chúng cho rằng làm như vậy không có gì là sai. Mặc dù đối với cha mẹ của mấy đứa nhóc ngang bướng này thì đó chỉ là chuyện nhỏ, nhưng như vậy cũng tạo cho chúng những sai lầm trong nhận thức, để cho chúng lớn lên trở thành những kẻ ích kỷ, thích làm gì thì làm, thành những đứa trẻ to xác không hiểu trật tự đạo đức xã hội.

Đến lúc đó, dù cha mẹ có muốn dạy bảo thì cũng đã muộn rồi...

Từ chỗ Bạch Kiện trở về, tôi có thể chắc chắn rằng hai vụ án gần đây đều có liên quan đến Lương Phi! Mặc dù hắn không phải kẻ đầu têu, nhưng chắc chắn là có sự tác động của hắn.

Chẳng qua là tôi không biết tại sao hắn làm như vậy? Qua việc hắn tính kế tôi vô cùng chu đáo lần trước thì chắc chắn tên đó có lòng dạ bất chính. Chỉ là tạm thời tôi chưa rõ cha con họ Vu và ba người nhà họ Tôn chết là do kiếp số... hay là bởi có sự xuất hiện của Lương Phi mới nảy sinh biến hóa?

Sau đó tôi có xin Bạch Kiện ngày sinh của những người này, muốn nhờ chú Lê tính thử, xem có phải họ sẽ có kết cục như thế không? Kết quả chú Lê chắp tay than: "Người đã chết rồi thì còn

tính cái gì! Dù thế nào thì cũng đã thành ma... Nhưng hai lần đều trùng hợp như vậy, chú nghĩ hẳn là vẫn chưa kết thúc, chỉ sợ rằng bất kỳ lúc nào cũng có thể có lần thứ ba!"

"Như vậy sao được chứ? Nếu tiếp tục như vậy thì không biết còn hại chết bao nhiêu người nữa?" Tôi vội vàng nói.

Nhưng chú Lê lắc đầu nói: "Chúng ta vẫn chưa chắc chắn những cái chết này có liên quan tới Lương Phi hay không, nếu hắn chỉ đi thu hồn phách thôi thì sao? Như vậy thì không bị coi là chuyện tàn nhẫn gì!"

Tôi không phục nói: "Nhưng cháu có thể cảm giác được trong ký ức của Tôn Nghĩa, ngay lúc Lương Phi đến thì gã trở nên hung ác hơn..."

"Vậy còn cha con họ Vu? Cháu thấy trong ký ức của họ có từng gặp Lương Phi không?" Chú Lê hỏi.

Lần này tôi lại không trả lời được, bởi vì trong ký ức của cha con họ Vu không hề có Lương Phi, sau đó hắn chỉ xuất hiện để lấy đi hồn phách của hai người, có lẽ thực sự hắn chỉ đi ngang qua, tiện tay thu hồn thôi.

Cũng không biết tại sao, dù thế nào thì tôi cũng không thể tự thuyết phục bản thân rằng Lương Phi không có ý hại người, Đinh Nhất cũng cùng suy nghĩ với tôi, trải qua chuyện lần trước, anh ta cũng ghét cay ghét đắng Lương Phi.

Nhưng điều làm tôi cảm thấy hết sức chán nản là coi như tôi nghi ngờ Lương Phi có vấn đề thì trước mắt cũng không có cách để bắt hắn, bây giờ không thấy hắn đâu, cũng chẳng biết nên tìm hắn ở nơi nào.

Lúc này tôi nghĩ tới Viên Mục Dã, vì vậy mới cùng Đinh Nhất tới nhà cậu ta. Lúc chúng tôi đến, cậu ta vừa tắm xong, nghe thấy tiếng gõ cửa thì quấn khăn tắm ra mở cửa cho chúng tôi.

Vừa mở cửa nhìn vào, tôi không kìm được huýt sáo nói: “Ai ui! Thật biết giữ gìn cơ thể nha! Cậu làm sao mà tập được như thế vậy?”

Viên Mục Dã nhìn tôi cười nói: “Mỗi ngày chạy việt dã mười cây số, anh chỉ cần kiên trì trong nửa năm thì tôi đảm bảo vóc người anh cũng hoàn mỹ ngay!”

Tôi tỏ vẻ bực dọc nói: “Vậy thì nói làm gì chứ? Tôi thà lựa chọn không đẹp chứ không muốn mỗi ngày phải chạy bộ mệt mỏi như vậy đâu.”

Sau khi vào nhà, tôi thấy Viên Lỗi đang rất vui vẻ chơi xếp các tòa nhà trong phòng, thầm nghĩ tiểu quỷ này thông minh thật! Cậu ta có thể chơi được những trò có độ khó cao như vậy! Viên Mục Dã nhìn thấu nội tâm của tôi, lườm nói: “Nếu tính tuổi thực tế thì em trai tôi cũng đã hai mươi mấy rồi, những đồ chơi này với nó đã là quá trẻ con. Chỉ là nó chết khi còn nhỏ nên tâm tính vẫn như đứa trẻ.”

Tôi gật đầu, sau đó đi vào chào hỏi với Viên Lỗi, thằng nhóc đó thấy tôi tới tay không thì không thèm để ý đến tôi, tiếp tục chuyên tâm chơi trò xếp gỗ của nó.

Tôi thầm nghĩ thằng nhóc này khó tính thật đấy, chẳng phải vì vội tới nên tôi chưa mua được quà vặt cho nó sao? Thế những thứ tôi mua trước kia đều cho chó ăn hết à? Không phải, cho quỷ ăn mới đúng!!

Viên Mục Dã biết tính tình của em mình, không thể làm gì hơn, bất đắc dĩ nói với tôi: “Không phải nó giận anh, nó đang giận tôi đấy! Mấy ngày nay nó đòi tôi mang nó đi chơi nhưng do tôi bận quá, ngày nào cũng nửa đêm mới về, về đến nhà đã ngủ ngay, nào có tâm tư đi chơi với nó!”

Tôi hứng thú nói: “Vậy bây giờ không phải cậu có thời gian ư?

Đi thôi, chúng tôi lái xe đưa các cậu ra ngoài một vòng thế nào?"

Viên Mục Dã còn chưa nói có đi hay không thì Viên Lỗi đã như một cơn gió chạy tới cửa chờ. Viên Mục Dã thấy em trai như vậy thì cũng chỉ có thể vội vàng lau khô tóc, mặc quần áo vào rồi cùng chúng tôi đi ra ngoài.

Trên đường đi, tôi nói chuyện của Lương Phi, cậu ta nghi ngờ nói: "Dù sao thì hắn cũng chỉ là người sống, thu thập hồn phách thì có tác dụng gì? Hơn nữa nếu như hắn muốn chế luyện quỷ hồn thì chẳng phải chỉ cần một hồn một phách thôi sao?"

Tôi than thở nói: "Đây cũng là điều chúng tôi không hiểu, nhưng kẻ này quỷ kế đa đoan, chắc chắn hắn sẽ không vô duyên vô cớ làm chuyện này. Chúng tôi không sợ hắn đi thu thập hồn phách, chỉ lo hắn để một số người không đáng chết phải chết sớm thôi..."

Viên Mục Dã lắc đầu nói: "Nào có cái gì không đáng chết chứ? Sư phụ tôi từng nói, một người dù còn dương thọ năm mươi năm, nhưng nếu người đó chết bất ngờ thì dương thọ của họ cũng sẽ hết luôn, cho nên dù số mệnh của họ vốn tốt thì cũng có thể do một vài nhân tố mà xảy ra những nghịch chuyển."

"Vậy ý của cậu là, con người có thể thông qua thủ đoạn nào đó mà nghịch thiên cải mệnh ư?" Tôi tò mò hỏi.

Viên Mục Dã sâu kín nói: "Trên lý thuyết thì có thể, nhưng tôi chưa thực hành thử nên cũng không thể nói có thể thành công hay không."

Tôi thầm nghĩ, chỉ cần đạo hạnh cao thì sao có thể không thành công chứ? Ông đây không phải là người nghịch thiên cải mệnh sao? Nếu không phải cha mẹ nhường dương thọ cho tôi, bây giờ tôi cũng giống Viên Lỗi vậy, chưa thành niên thì đã chết rồi!

Viên Mục Dã thấy tôi không nói lời nào thì đùa giỡn hỏi: "Làm sao? Anh cũng muốn sửa đổi mệnh à?"

Tôi lắc đầu nói: "Mệnh này của tôi cũng không phải người bình thường có thể thay đổi được, nếu không tôi đã sửa từ lâu rồi, tối thiểu cũng phải đổi thành mệnh đại phú đại quý, ba vợ bốn nàng hầu."

Đinh Nhất lái xe bên cạnh cười nhạo nói: "Tôi thấy cậu nên về nhà nằm mơ đi."

CHƯƠNG

Đồng tử dẫn đường

Vì có cả Viên Lỗi nên chúng tôi không đến nơi đông người mà rời khỏi thành phố. Nhưng Viên Mục Dã và Viên Lỗi cũng chẳng quan tâm mấy, họ chỉ cần ra ngoài đi dạo là được.

Viên Lỗi vui sướng ngồi trên mui xe, lúc đầu tôi còn lo lắng cậu ta sẽ bị gió thổi bay mất, nhưng khi nhìn qua kính xe, tôi phát hiện cậu ta chẳng bị lực cản của gió ảnh hưởng chút nào, đến tóc còn chẳng thèm bay…

Lúc này tôi mới nhớ ra Viên Lỗi không phải đứa trẻ bình thường, cậu ta là một con ma trẻ con, sao có thể bị gió thổi bay được? Viên Mục Dã thấy tôi nhìn chằm chằm Viên Lỗi thì cho là tôi đang lo lắng chuyện của Lương Phi, bèn an ủi: “Thật ra anh cũng không cần phải nôn nóng, nếu như thật sự không được thì chúng ta có thể thử gọi hồn…”

Tôi nghi ngờ hỏi: “Gọi hồn? Gọi hồn của ai? Lương Phi à?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Sao mà được? Theo như anh nói, trình độ của Lương Phi rất cao, chắc tôi không phải đối thủ của hắn, tôi định gọi hồn cha con nhà họ Vu hoặc là ba người nhà họ Tôn… Không phải anh có ngày sinh tháng đẻ của họ à?”

Tôi không hiểu nên hỏi: “Gọi hồn của họ có tác dụng gì không?

Lúc bị Lương Phi lấy mất một hồn một phách thì họ đã chết rồi mà?”

Viên Mục Dã giải thích: “Tôi không nói là gọi tàn hồn còn sót lại của họ, mà nghĩ cách tìm được một hồn một phách đã bị Lương Phi lấy mất… Nhưng phải càng nhanh càng tốt, bởi vì tôi lo rằng một khi sử dụng hết những hồn phách này, chẳng mấy chốc hắn sẽ lại tìm cái khác.”

Tôi hơi lơ đễnh: “Nói nghe thì dễ, chỉ có một hồn một phách thì gọi trở về kiểu gì!”

Viên Mục Dã cười bí ẩn: “Không sao… Chúng ta có đồng tử dẫn đường…”

Lúc đầu tôi không hiểu câu của cậu ta có ý gì? “Đồng tử dẫn đường” là gì? Sau đó Viên Mục Dã giải thích “Đồng tử dẫn đường” là tên viết tắt của một kiểu lên đồng, cũng là một tuyệt chiêu đặc biệt của Viên Lỗi.

Tôi giật mình nhìn Viên Lỗi đang chơi quên cả trời đất trên mui xe, không ngờ tên tiểu quỷ này lại có kỹ năng như thế! Tôi vội hỏi Viên Mục Dã làm sao có thể sử dụng kỹ năng “Đồng tử dẫn đường” được?

Viên Mục Dã nói: “Cái này cũng không khó, chỉ cần trong một thời điểm đặc biệt, viết tên và ngày sinh tháng đẻ của người chết lên bùa dẫn hồn rồi đốt, nếu là du hồn đang lang thang bên ngoài, chẳng mấy chốc sẽ bị gọi trở về… Nhưng nếu hồn phách của họ bị Lương Phi luyện hóa, hoặc bị trói buộc không về được, thì chỉ cần là trường hợp sau, Tiểu Lỗi có thể thông qua khí trên bùa dẫn hồn để tìm đến chỗ hồn phách đang bị giam giữ!”

Tôi hưng phấn nói: “Trâu bò thế cơ à? Sao cậu không nói sớm?”

Viên Mục Dã cười đắc ý: “Chiêu thức khủng thế này tất nhiên không thể xài lung tung rồi, phải đợi đến lúc quyết định… Mỗi lần

dùng thì thể lực của Tiểu Lỗi sẽ bị tiêu hao rất lớn, nên tôi không thể sử dụng linh tinh được.”

Tôi hơi do dự: “Vậy có hại gì cho Tiểu Lỗi không? Hay là thôi đi, để tôi nghĩ cách khác.”

Viên Mục Dã cười nói: “Thỉnh thoảng dùng một lần cũng không sao, cứu người là quan trọng, tôi cũng không hi vọng lại có người vô tội bị hại chết…”

Thấy có cách, tôi gọi điện ngay cho chú Lê, kể cho chú nghe cách của Viên Mục Dã và nhờ chú tính giờ nào tốt nhất để dùng “Đồng tử dẫn đường”. Chú Lê cũng nói đây là cách tốt, nhưng phải làm thật nhanh, thừa dịp Lương Phi chưa sử dụng hết những tàn hồn đó.

Tôi hơi nghi hoặc, vì sao cả chú Lê và Viên Mục Dã đều lo lắng Lương Phi sẽ sử dụng hết những hồn phách mà hắn thu thập được? Chẳng lẽ họ đã biết trước Lương Phi sẽ sử dụng những hồn phách này làm chuyện gì ư?

Tôi hỏi Viên Mục Dã, nhưng anh ta lại trả lời mình cũng không biết Lương Phi thu thập hồn phách để làm gì. Một người còn sống mà gấp gáp thu thập hồn phách như thế, chỉ sợ là có liên quan tới Lương Phi hoặc người mà hắn quan tâm đang muốn cố hồn hoặc bổ hồn…

Tôi không hiểu nên hỏi: “Hai cái này có gì khác nhau sao?”

Viên Mục Dã kiên nhẫn giải thích: “Cần củng cố hồn thường là người có hồn phách bất ổn, thường xuyên rời khỏi thân thể. Có người chỉ cần ngủ thì hồn phách cũng rời khỏi thân thể, nếu cứ thế mãi thì sẽ tổn thương tới linh hồn và thể xác. Còn bổ hồn là những người hồn phách không đầy đủ, cần thông qua luyện chế hồn phách của người khác, sau đó dùng nó để bồi bổ đủ cho hồn phách của mình.” Nói đến đây, Viên Mục Dã nghĩ một lúc rồi tiếp

tục: “Từ số lượng hồn phách Lương Phi thu thập, chắc là hắn đang bổ hồn chứ không phải cố hồn.”

Tôi thấy Viên Mục Dã kết luận như thế thì hỏi lại: “Vì sao cậu lại khẳng định như vậy?”

Viên Mục Dã trả lời: “Bởi vì cố hồn sẽ dùng một ít tàn hồn để bồi bổ khe hở giữa thân thể và linh hồn, làm cho hồn phách con người không bị lỏng ra là được, cho nên không cần dùng nhiều linh hồn đến thế. Nhưng bổ hồn thì khác, đầu tiên phải xem thử người muốn bổ hồn cần bao nhiêu, cũng không thể tùy tiện lấy hồn phách nào cũng được, nhất định phải trải qua luyện chế. Đương nhiên, điều quan trọng nhất là không thể dùng linh hồn của cùng một người để bổ khuyết, bởi nếu làm như thế thì người được bổ hồn thiếu quá nhiều hồn phách của mình, trở thành khách lấn chủ, rất khó nói hồn phách cuối cùng sẽ là ai.”

Nghe Viên Mục Dã giải thích xong, tôi có thể hiểu được tình huống của Lương Phi chắc là bổ hồn! Nhất định là lần trước sau khi gài bẫy hại tôi, hắn đã gặp phải chuyện gì đó khiến cho hồn phách không đầy đủ nên mới phải đi thu thập hồn phách của người khác đến bồi bổ cho mình.

Thế nhưng có một điều tôi nghĩ mãi không ra, thu thập một hồn một phách ở đâu cũng được thì sao hắn phải lén về đây thực hiện chứ? Tôi nghĩ chắc chắn là hắn có lý do gì đó không thể không trở về.

Tôi nói suy nghĩ này với mọi người, Đinh Nhất nhướng mày nói: “Chỉ mong lý do này không phải là cậu…”

Tôi giật mình, vội nói: “Anh đừng làm tôi sợ chứ!”

Đinh Nhất lắc đầu, lo lắng bảo: “Cậu đừng quên trong cơ thể của mình có âm khí mà người bình thường không có, nó là gánh nặng với cậu, nhưng đối với hắn ta lại là sức mạnh. Lần trước

Lương Phi sắp đặt trăm phương ngàn kế để gài bẫy cậu cuối cùng lại thất bại, nhưng tính cách của hắn sao có thể cam tâm dễ dàng buông tha được?”

Tôi biết những gì Đinh Nhất nói không phải là không có lý, giờ chỉ còn cách ra tay trước, tranh thủ tìm được Lương Phi trước khi hắn còn chưa bổ xong hồn phách…

CHƯƠNG

Bóng người còng lưng

Bây giờ con người đều sống và làm việc theo pháp luật, cho nên chúng tôi có tìm được thì cũng không thể làm gì Lương Phi, nhưng chỉ cần không phạm pháp thì chắc chắn sẽ có cách xử lý hắn! Tôi gọi điện thoại cho chú họ, hỏi chú một số cách để giải quyết tình huống này…

Dù sao lần trước lúc gặp Lương Phi chú họ cũng ở đó, cho nên tôi lập tức bấm máy gọi cho chú. Nhưng tiếc là không liên lạc được, điện thoại cứ báo đang ngoài vùng phủ sóng.

Tôi đang buồn bực không hiểu chú họ lại chui vào ngóc ngách nào trong núi nữa. Không phải lần trước chú đã đồng ý giữ liên lạc liên tục hay sao? Vậy mà giờ có việc lại không liên lạc được.

Cũng may là trong lúc tôi đang hoang mang thì chú họ đã gọi lại, chú nói mình vừa lái xe qua đường hầm nên không liên lạc được. Tiếp đó chú hỏi tôi có việc gì không, khuya thế này mà còn gọi điện?

Tôi thấy chú hỏi vậy thì vội vàng kể chuyện của Lương Phi cho chú nghe, chú yên lặng một lúc rồi nói: “Giờ chú đang xử lý chút việc ở Hắc Long Giang, tạm thời không về ngay được, hai ngày nữa xong việc chú sẽ về. Chú biết Lương Phi muốn làm gì, thế

nhưng hắn không biết trên người cháu có ấn tỏa hồn nên chắc chắn tạm thời hắn sẽ không làm gì được.”

Cuối cùng chú họ nhắn lại một câu “Thỉnh thoảng gửi định vị cho chú”, sau đó vội cúp máy. Chắc là chú đang có chuyện gấp, nếu không đối với tính cách của chú ấy thì sẽ không để hai ngày nữa mới trở về.

Đêm hôm đó sau khi trở lại nhà chú Lê, chú tính toán một lúc rồi nói tối ngày kia có giờ tốt nhất, thích hợp để Viên Lỗi sử dụng “Đồng tử dẫn đường”. Tôi gọi hẹn với Viên Mục Dã, xác định thời gian vào tối ngày kia. Trong thời gian này chúng tôi cũng phải chuẩn bị thật tốt, không thể để Lương Phi trốn thoát một lần nữa!

Đương nhiên, tôi cũng gọi điện báo cho Bạch Kiện để anh ta cho tôi mượn tiểu Viên vài ngày, chờ khi xong việc sẽ trả lại. Bạch Kiện hỏi tôi có cần anh ta qua giúp nữa không, tôi cười từ chối: “Anh là chốt bảo hiểm cuối cùng của tụi tôi, nếu đến lúc cần tới anh thì chứng tỏ tụi tôi đã không chống đỡ nổi.”

Không phải là tôi muốn khách sáo với Bạch Kiện, dù sao không đến lúc khẩn cấp cũng thật sự không thích hợp gọi cảnh sát, nếu trong phạm vi năng lực mà chúng tôi có thể lặng lẽ giải quyết là tốt nhất, dù sao làm to chuyện này lên cũng chẳng tốt cho ai cả…

Hai ngày sau, chúng tôi làm theo kế hoạch để Viên Mục Dã dắt Viên Lỗi đến nhà chú Lê, chú Lê viết ngày sinh tháng đẻ của cha con họ Vu và ba người nhà họ Tôn lên lá bùa rồi đốt, ánh mắt Viên Lỗi lóe lên một luồng sáng, sau đó nhanh chóng đi ra cửa. Dĩ nhiên chúng tôi phải theo sát phía sau, đi thẳng theo hướng phía Tây.

Nhưng Viên Lỗi bay, còn chúng tôi lại dùng hai chân để chạy, mấy người trẻ như chúng tôi còn đỡ, đáng thương cho chú Lê tay già chân mỏi đuổi theo không kịp! Cuối cùng đành phải để Viên Mục Dã đi trước đuổi theo Viên Lỗi, ba chúng tôi lái xe đi theo sau.

Không ngờ Lương Phi lại trốn xa đến thế, địa điểm Viên Mục Dã gửi định vị cho tôi vậy mà lại ở trong một ngôi làng ở ngoại thành… Lúc chúng tôi chạy đến nơi, Viên Mục Dã đã chờ sẵn ở cửa thôn, trông cậu ta mặt không đỏ tim không đập mạnh, thể lực tuyệt đối đạt chuẩn!

Tôi nhìn xung quanh không thấy Viên Lỗi đâu, bèn hỏi cậu ta: “Em trai cậu đâu?”

Viên Mục Dã chỉ vào trong thôn nói: “Đồng tử dẫn đường không thể dừng lại, cho nên nó đi vào trước rồi, tôi đứng ở đây chờ mọi người.”

Tôi nghe vậy thì có hơi lo lắng cho sự an toàn của Viên Lỗi, dù sao Lương Phi cũng là một kẻ rất lợi hại, nếu để hắn phát hiện cậu ta thì phiền phức. Chúng tôi lập tức dừng xe ở một chỗ kín đáo, sau đó nhanh chóng tiến vào thôn.

May mà lúc tìm được Viên Lỗi, cậu ta liên tục đi lòng vòng quanh một ngôi nhà, giống như muốn đi vào mà lại bị thứ gì đó ngăn lại. Sau khi nhìn thấy chúng tôi, cậu ta chỉ vào ngôi nhà này rồi nói: “Một hồn phách của Tôn Nghĩa ở trong đó, còn những cái khác thì không có.”

Viên Mục Dã thấy thế thì gọi Viên Lỗi về trước, nhỡ đâu lát nữa có gì nguy hiểm thì lại không bảo vệ cậu ta được. Ánh sáng trong mắt Viên Lỗi biến mất, thành thật chui vào dây chuyền đang đeo trước ngực anh trai mình.

Thấy Viên Lỗi bình yên vô sự, lúc này tôi mới bỏ được lo lắng trong lòng, chuyển sang quan sát ngôi nhà nhỏ trước mặt cẩn thận… Từ bên ngoài nhìn vào, đây chỉ là một ngôi nhà ở vùng quê bình thường, thỉnh thoảng bên trong có tiếng gà vịt kêu.

Thế nhưng chúng tôi đều có thể nhìn thấy được, phần không trung phía trên ngôi nhà có một luồng âm khí lờ mờ bay lượn, mặc

dù người ở bên trong đã cố gắng giấu đi, nhưng đối với những "cao nhân" như chúng tôi thì nhìn thoáng qua là đã phát hiện được…

Mặc dù chúng tôi đã nghĩ rất nhiều cách để tiến vào trong sân, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn cách văn minh nhất, đó chính là gõ cửa. Ai ngờ gõ một lúc lâu mà bên trong cũng không có một chút tiếng động nào, chẳng lẽ hắn biết chúng tôi đến nên không dám mở cửa?

Tôi nhăn nhó nói: "Đang muốn lịch sự đi gõ cửa, vậy mà không có cơ hội rồi…"

Cuối cùng vẫn là Đinh Nhất nhảy vào trong kiểm tra trước, sau đó anh ta quay lại nói với chúng tôi: "Bên trong không có ai… Nhưng một hồn một phách của Tôn Nghĩa vẫn ở đó."

Nghe Đinh Nhất nói vậy, trong lòng mọi người đều trầm xuống, đêm hôm khuya khoắt Lương Phi không ở nhà đi ngủ, chẳng lẽ lại đi thu thập tàn hồn? Không còn cách nào khác, chúng tôi đành chờ Lương Phi về ở cửa thôn, bởi vì hắn rất gian xảo, rất khó đoán được sau khi về đến nhà, hắn có thể phát hiện ra chúng tôi đã từng tới đây hay không. Đến lúc đó chỉ sợ kẻ luôn luôn cảnh giác như hắn sẽ lại chạy trốn mất… Chẳng lẽ chúng tôi phải để Viên Lỗi lại dùng "Đồng tử dẫn đường" một lần nữa hay sao?

Chúng tôi đành chui hết vào xe, tắt hết đèn, kiên nhẫn chờ Lương Phi trở về. Nằm chờ để bắt người là chuyện thường ngày của Viên Mục Dã, cho nên cậu ta vẫn luôn rất tỉnh táo, tôi thì không quen cho nên chỉ một lúc sau bắt đầu buồn ngủ.

Nhưng trong lúc tôi đang nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên bị ai đẩy một cái, tôi giật mình tỉnh lại nhìn đằng trước, ở cửa thôn có một bóng người còng lưng đang bước nhanh về phía chúng tôi…

"Đây là… Lương Phi?" Tôi hơi nghi ngờ hỏi. Cũng không thể

trách được tại sao tôi lại hỏi như vậy, trong ấn tượng của mình, Lương Phi vốn là một gã đàn ông có dáng đứng thẳng tắp, sao mới hai năm không gặp mà trông đã thế này?

Ai ngờ trong lúc tôi đang bồn chồn thì bóng người kia dường như cảm giác được có người nhìn chằm chằm mình, hắn đột nhiên dừng lại… Xem ra chúng tôi cũng không cần phải nấp nữa, người ta đã phát hiện ra rồi.

CHƯƠNG

Vá hồn phách

Đinh Nhất lập tức bật đèn xe lên, khuôn mặt gầy gò của Lương Phi hiện lên trước mặt chúng tôi, lúc này mọi người mới xác nhận đây đúng là Lương Phi, không thể nhầm được.

Chỉ không biết tại sao hắn lại biến mình thành dáng vẻ giống ma quỷ thế này? Nhìn đằng sau trông y hệt bệnh nhân, ngó đằng trước lại giống như người chết!

Đinh Nhất xuống xe đầu tiên, sau đó lạnh lùng nhìn Lương Phi trông như xác chết, nhưng hắn thấy chúng tôi thì như chẳng màng quan tâm, cứ thong dong đứng ở đó…

Lúc này chúng tôi đã xuống xe hết, tôi tức giận nói với Lương Phi: "Không ngờ mày còn có gan trở về đây!"

Lương Phi nhún vai trả lời: "Có gì không dám chứ? Tụi mày cũng không phải kẻ tàn ác, tao tin rằng tụi mày sẽ không làm gì tao đúng không?"

Tôi lập tức im lặng, nhưng nghĩ lại thì hắn nói cũng đúng, coi như chúng tôi tìm được Lương Phi thì cũng không thể đẩy hắn vào chỗ chết được… Đây chính là sự khác biệt giữa chúng tôi và Lương Phi. Nghĩ tới đây, tôi lạnh lùng nói: "Tại sao lại hại chết cha con nhà họ Vu và ba người nhà họ Tôn?"

Lương Phi bình tĩnh phủ nhận: "Không thể nói lung tung như thế, con mắt nào của mày nhìn thấy tao hại chết họ? Toàn là sau khi họ chết, tao mới đi thu thập một hồn một phách thôi, để chúng nó lãng phí thì không bằng để tao lợi dụng một lần nữa, tốt xấu gì cũng để bọn nó chết có giá trị."

Tôi cười lạnh: "Cái chết của bọn họ có giá trị hay không thì liên quan gì đến mày, nếu như không phải mày giở trò sau lưng… thì sao họ lại chết thảm như thế chứ?

Nhưng Lương Phi lại phủ nhận tiếp: "Đấy chỉ là do mày đoán mà thôi, nói thật cho mày biết, tao có thể tìm được chúng là vì chúng đều có tử khí dính vào người! Coi như tao không xuất hiện thì chúng cũng vẫn phải chết… Đừng có đem lựa chọn của chúng đổ lên đầu tao, nếu như có thể chọn, tao sẽ không đi sưu tập những hồn phách hèn mạt của đám này!"

Tôi thấy hắn trả lời như thế thì càng tức giận: "Mày dùng hồn phách của người khác để cứu mạng của mình, đã không cảm ơn thì thôi, còn chê hồn phách của họ hèn mạt! Nếu mày cao quý như thế thì sao còn phải dùng những hồn phách hèn kém này đến kéo dài tính mạng chứ?"

Không ngờ khi tôi nói câu đó, Lương Phi lại cười to: "Hồn phách của chúng hèn mạt vì linh hồn của chúng cũng hèn mạt, đáng lẽ đã có được cuộc sống tốt đẹp, vậy mà không chịu yêu quý, vì một chuyện không có ý nghĩa gì mà từ bỏ cuộc sống. Sâu kiến còn muốn sống, nhưng chúng lại tự tìm đường chết, có phải còn không bằng với sâu kiến không? Có điều hồn phách hèn mạt cũng không hoàn toàn vô dụng, coi như tận dụng rác rưởi cũng được!"

Tôi bị những lời lẽ sai trái này của hắn làm cho sững sờ, chợt không biết phản bác kiểu gì. Đinh Nhất thấy thế, không nhịn được nói: "Nói nhiều với thằng này làm gì… Nếu không bây giờ tôi lên

đập cho nó một trận? Đảm bảo đánh tơi bời nhưng vẫn không chết được!”

Tôi biết Đinh Nhất thực sự có thể làm được, vội vàng ngăn anh ta lại: “Cần gì phí sức chứ? Trông bộ dáng như xác chết của hắn chắc cũng không sống nổi mấy ngày nữa đâu.”

Viên Mục Dã tinh mắt phát hiện bên hông Lương Phi có treo một túi vải đen nhỏ, thế là nói nhỏ vài câu vào tai chú Lê. Chú Lê chỉ vào túi vải đen và hỏi: “Bên hông cậu treo gì thế? Không phải hồn phách mới thu thập đấy chứ?”

Nhưng vừa nói xong, vẻ mặt Lương Phi lập tức thay đổi, cơ thể hắn chậm rãi lùi về sau, vội nói: “Thứ này rất quan trọng, nếu tụi mày muốn cướp, cùng lắm thì cá chết lưới rách!”

Tôi thấy Lương Phi trông như muốn liều mạng thì biết thứ này rất quan trọng với hắn, có lẽ chính là hồn phách cuối cùng mà hắn cần, thế là tôi cố ý nói khích: “Tụi tao có thể không cần thứ đó, dù sao hồn phách Tôn Nghĩa cũng đã bị bọn tao lấy đi rồi, không có hồn phách hèn mạt đó, chắc mày cũng không tổn thất gì nhiều đâu nhỉ?”

Tôi vừa nói xong mấy lời này, mặt Lương Phi chợt nổi gân xanh, nếu như không phải khoảng cách hai bên khá xa thì chắc hắn đã nhào đến cắn tôi mất! Xem ra tôi đã đoán đúng, tối hôm nay là bước quan trọng nhất, bây giờ bị chúng tôi đâm lén, công sức của hắn đã đổ sông đổ bể…

Lương Phi liều mạng trừng tôi một lúc, vậy mà chốc lát sau giống như quả bóng xì hơi, không bình tĩnh được như trước đó… Hắn uể oải nói: “Lần này tao về đây cũng không có ý hại mày, mày nhìn tình hình bây giờ của tao thì có thể làm gì mày chứ? Tao chỉ muốn sống mà thôi.”

Lương Phi kể lại cho chúng tôi nghe tại sao hắn lại rơi vào cảnh

cần bổ hồn để kéo dài tính mạng… Từ lần trước sau khi kế hoạch thất bại, hắn thoát khỏi nơi này nhưng cơ thể vẫn phải chịu sự đau đớn của cổ độc khi bị phản phệ, qua một thời gian thì cơ thể không kiên trì được.

Vậy mà tại một buổi đêm, hắn đột nhiên cảm giác được gió lạnh thổi quanh, nhìn kỹ thì thấy có một quỷ sai đang đứng chờ ở đó… Lương Phi cười khổ, xem ra lần này hắn phải chết rồi.

Nhưng vào lúc đường cùng, Lương Phi lại nghĩ đến một cách điên cuồng, đó là trước khi tắt thở thì phải lấy ra hai hồn sáu phách, chỉ để lại một hồn một phách giữ ký ức để ẩn nấp trong thân thể, lừa dối quỷ sai câu hồn…

Quỷ sai câu hồn thực sự không nhìn ra hồn phách mình móc ra có vẻ nhạt hơn bình thường, vội vàng trở về giao nộp. Cứ như vậy, cơ thể Lương Phi chỉ còn có một hồn một phách ở lại, nhưng mặc dù một hồn một phách có thể điều khiển cơ thể này, nhưng không thể linh hoạt tự nhiên giống như trước đây.

Vì có thể sống, hắn phải thu thập hồn phách người khác để vá tàn hồn cho mình… Bởi vì Lương Phi biết một hồn một phách cũng không thể chống đỡ cơ thể tàn tạ này quá lâu, cho nên hắn phải tranh thủ thu thập đủ tàn hồn trước khi nó suy kiệt.

Thế nhưng những năm qua hắn có quá nhiều kẻ thù, chỉ bằng cơ thể hiện giờ thì tùy tiện gặp được ai cũng phải chết, nghĩ tới nghĩ lui thì thấy vẫn nên về đây.

Bởi vì trong suy nghĩ của Lương Phi, thù hận với chúng tôi là thấp nhất, mà chúng tôi cũng không phải dạng người độc ác, cho dù có bị bắt gặp thì cũng sẽ không đưa hắn vào chỗ chết…

Tôi thầm nghĩ Lương Phi nhìn người chuẩn thật. Nếu mọi chuyện thuận lợi, để hắn bổ hồn thành công, không biết hắn sẽ sống đến ngày tháng năm nào nữa! Dù sao trên sổ sinh tử đã không

còn tên của hắn, đây đúng là tính toán sâu xa!

Nói thật, Lương Phi đã đặt cho chúng tôi một vấn đề nan giải, hiện giờ chúng tôi nên để hắn chết hay mặc kệ cho hắn bồi bổ hoàn chỉnh hồn phách của mình? Thực ra hồn phách của Tôn Nghĩa vẫn ở trong phòng, vừa rồi tôi chỉ dọa Lương Phi mà thôi. Không ngờ hắn lại sợ hãi mà nói hết mọi chuyện ra.

CHƯƠNG

Viên Mục Dã gặp nạn

Nếu như hiện giờ Lương Phi là người thân thể cường tráng, khí thế độc ác, vậy chắc chắn chúng tôi sẽ không nói hai lời, coi như dùng hết sức lực cũng phải bắt giữ hắn... Nhưng bây giờ Lương Phi lại yếu ớt gầy còm, cảm giác chút gió to cũng có thể thổi bay hắn. Nếu chúng tôi dùng sức mạnh với hắn thì giống như cậy đông bắt nạt ít vậy.

Trong lúc chúng tôi đang khó xử, Viên Mục Dã giống như đột nhiên nghĩ đến điều gì, thế là cậu ta lấy điện thoại ra, hỏi Bạch Kiện tối nay có án mạng nào xảy ra không?

Bạch Kiện trả lời qua điện thoại: "Chỉ có mấy trường hợp chết bình thường, vừa có báo cáo, đều là qua đời trong bệnh viện."

Tôi nghĩ thầm, chẳng nhẽ Lương Phi thu thập hồn phách này trong bệnh viện? Xét lại cũng là bình thường, nhìn vẻ giống ma quỷ hiện giờ của hắn, chắc không có nhiều sức đi khắp nơi tìm những người bị tử khí dính vào người.

Tôi thử hỏi dò hắn ta: "Những tàn hồn này được thu thập trong bệnh viện hả?"

Lương Phi mệt mỏi gật đầu trả lời: "Bây giờ tao đã thế này rồi, thật sự không muốn tiếp tục chịu giày vò nữa, cho nên trực tiếp

đến bệnh viện tìm người sắp chết, lấy một hồn một phách của họ, làm thế chắc không tính là tội ác tày trời chứ?"

Chú Lê đứng bên cạnh nói: "Có phải tội ác tày trời hay không cũng không phải do cậu nói, hi vọng cậu đừng làm ra chuyện giống như lần trước, nếu không tôi đảm bảo cậu còn thảm hơn lần trước nhiều…"

Lương Phi thấy chúng tôi không có ý định thả hắn về nhà, cũng mệt mỏi ngồi xuống rồi nói: "Với cơ thể hiện giờ của tao, nếu có vá được hồn phách thì cũng chỉ miễn cưỡng sống trên đời này, tao chẳng có tâm trí đâu mà đi gây chuyện. Tao cũng mệt mỏi quá rồi, nếu bọn mày vẫn chưa yên tâm thì giết tao đi! Coi như cho tao chết một cách thoải mái, dù sao vẫn tốt hơn gấp trăm lần so với rơi vào tay kẻ thù khác…"

Tôi thấy Lương Phi nói chuyện thẳng thắn thì cũng ít nhiều tin hắn, cơ thể của hắn thực sự quá yếu, coi như có được hồn phách hoàn chỉnh thì sao? Không phải suốt ngày nửa chết nửa sống à?

Chúng tôi thương lượng một chút, cuối cùng vẫn quyết định thả Lương Phi trở về, chỉ cần hắn không gây chuyện thì để hắn sống lay lắt trên đời cũng được. Nhưng Đinh Nhất không quá tin tưởng Lương Phi, nên muốn theo dõi hắn vài ngày.

Cuối cùng chú Lê thấy theo dõi vài ngày cũng được, nếu như Lương Phi thực sự vẫn có ý đồ xấu, có lẽ chúng tôi chân trước vừa đi, hắn chân sau đã chạy trốn… Bởi vậy theo dõi hắn vài ngày vẫn an toàn hơn một chút.

Vài ngày sau đó, Đinh Nhất và Viên Mục Dã thay nhau quan sát ngôi nhà, dưới đôi mắt của bọn họ, nếu Lương Phi gây ra chuyện gì thì họ sẽ biết ngay, thế nhưng vài ngày sau đó, Lương Phi không hề ra khỏi cửa.

Trong lúc chúng tôi nghi ngờ phải chăng Lương Phi đã chết

trong nhà rồi, thì Viên Mục Dã đang theo dõi hắn lại mất tích… Đêm hôm đó Viên Mục Dã dẫn theo Viên Lỗi ngồi chờ bên ngoài nhà Lương Phi, vì mấy ngày qua sóng yên gió lặng nên chúng tôi không nghĩ sẽ có chuyện gì xảy ra.

Ai ngờ lúc nửa đêm tôi đang ngủ say, đột nhiên có cảm giác ai đó đang đẩy mình. Tôi mơ màng mở mắt ra thì nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ xám xanh đang treo trên đầu giường, dọa tôi giật mình ngồi dậy.

Chờ tôi nhìn kỹ lại, hóa ra là con tiểu quỷ Viên Lỗi! Cậu ta đang lo lắng đẩy tôi… Viên Lỗi bình thường không rời Viên Mục Dã nửa bước, bây giờ lại một mình chạy đến nhà tôi, tất nhiên là anh trai cậu ta đã xảy ra chuyện rồi!

Nghĩ tới đây, trong lòng tôi trở nên nặng nề, tối nay là ca Viên Mục Dã quan sát Lương Phi, xem ra đầu bên đó đã có chuyện xảy ra. Thế là tôi vội vàng đánh thức Đinh Nhất, tranh thủ thời gian chạy tới nhà Lương Phi.

Trên đường đi, tôi nóng nảy hỏi Viên Lỗi đã có chuyện gì đã xảy ra? Con tiểu quỷ này kinh hoàng nói với tôi, tối nay họ đi tới canh bên ngoài ngôi nhà đó như thường lệ, lúc đầu tất cả đều bình thường, nhưng không ngờ sau ba giờ đêm, Viên Mục Dã đột nhiên nghe được trong nhà có một tiếng hét thảm thiết, theo bản năng của cảnh sát, cậu ta lập tức muốn chạy vào kiểm tra tình hình.

Bởi vì cân nhắc đến vấn đề an toàn, cho nên Viên Mục Dã để Viên Lỗi chờ ở bên ngoài trước, dù sao ngoài nhà có nhiều trận pháp vây ma quỷ, Viên Lỗi ở đó vẫn an toàn hơn.

Viên Lỗi không ngờ sau khi Viên Mục Dã đi vào, rất lâu lại không thấy đi ra, Viên Lỗi càng chờ càng sốt ruột, cậu ta biết anh mình đã gặp chuyện rồi nên vội muốn vào xem có gì xảy ra.

Ai ngờ cậu ta lại nhận ra không thể tiến vào ngôi nhà này, chỉ

có thể bay vòng quanh bên ngoài giống lần đầu tiên tới… Không còn cách nào, Viên Lỗi đành phải chạy về tìm tôi cầu cứu. Nhưng tôi rất không hiểu là, con tiểu quỷ này chưa bao giờ tới nhà tôi, vậy sao nó có thể tìm chính xác đến đây chứ?

Xe chạy rất nhanh đến trước căn nhà của Lương Phi, bên trong vẫn rất yên bình, hình như cả luồng âm khí bí mật bay lượn trên không trung cũng biến mất không thấy đâu

Bởi vì sợ kinh động đến Lương Phi nên tôi không dám gọi cho Viên Mục Dã, dù sao nếu cậu ta đã ra ngoài được thì việc đầu tiên chắc chắn là gọi em trai trở về bên mình…

Nhưng suốt cả đoạn đường, Viên Lỗi không cảm giác được gì cả, điều đó chứng minh Viên Mục Dã vẫn ở trong nhà chưa hề đi ra. Nhưng càng bình tĩnh bên ngoài thì bên trong càng có cạm bẫy chết người, cho nên chúng tôi không thể không cẩn thận!

Bởi vậy trước khi đi, Đinh Nhất đã gọi điện cho chú Lê, để chú tranh thủ thời gian đến cứu người! Mà tôi thì gửi địa chỉ cho chú họ, hi vọng lúc chúng tôi gặp nguy hiểm thì chú có thể đến nơi!

Tôi đang nghĩ có nên để Đinh Nhất nhảy vào trước rồi mở cửa cho tôi không, vậy mà mới đẩy nhẹ thì cửa đã mở ra… Trong sân cực kỳ yên tĩnh, giống như một căn nhà nông thôn bình thường, chủ nhân căn nhà giờ này chắc cũng đã đi ngủ từ sớm. Nếu như không phải chúng tôi đã biết người sống ở đây là ai, thì thực sự lúc này cứ ngỡ là mình vào nhầm nhà!

Đinh Nhất đi vào sân trước, tôi theo sát phía sau, mặc dù không khí nơi này làm chúng tôi ngửi thấy mùi cạm bẫy, nhưng nghĩ tới việc Viên Mục Dã đã đi vào từ lâu, bất kể lý do gì thì chúng tôi cũng không thể chờ đợi bên ngoài được!

Đinh Nhất rút con dao bạc vẫn mang theo bên người ra, từ từ tiến về phía căn nhà… Mà đối với kẻ có chỉ số cận chiến bằng

không như tôi, cũng chỉ biết cẩn thận đi sau anh ta.

CHƯƠNG

Mãi u mê không chịu hối cải

Thật ra lúc đầu tôi không quá lo lắng cho Viên Mục Dã, dù sao cậu ta cũng là cảnh sát đặc nhiệm, lại thêm bản lĩnh về mặt tâm linh cũng không hề thấp. Kể cả khi bị vây khốn tạm thời thì cũng không nguy hiểm gì đến tính mạng.

Nhưng tôi từ bỏ suy nghĩ đó rất nhanh, bởi vì lúc tiến gần đến cửa nhà, dưới mặt đất bất ngờ xuất hiện một vũng máu... Tôi cảm thấy lo lắng, sau đó lấy tay quẹt thử, phát hiện vết máu chưa khô, chứng tỏ chuyện chỉ mới xảy ra gần đây.

Tiếc là tôi không thể chỉ nhờ vết máu trên mặt đất mà biết được đây là máu của Viên Mục Dã hay không. Nhưng chắc Viên Lỗi thì có thể, dù sao giữa hai anh em họ có mối liên hệ rất mật thiết, chỉ là bên ngoài ngôi nhà này có trận pháp, âm hồn thông thường không thể tiến vào...

Tôi nhìn vết máu kéo dài một đường vào trong nhà, cho nên mặc kệ là máu của ai, chắc chắn cũng phải bước vào trong đó. Nhưng nhìn lượng máu đã chảy, chứng tỏ người này bị thương không nhẹ.

Chỉ sợ đây là máu của Viên Mục Dã, tôi rất lo lắng, cậu ta chỉ đến giúp đỡ thôi, nếu thật sự xảy ra chuyện thì tôi biết ăn nói thế

nào với Bạch Kiện đây?

Đinh Nhất thấy tôi nhìn thấy vết máu liền trở nên sốt ruột, bèn khuyên tôi tỉnh táo lại, nếu không sẽ ảnh hưởng tới việc cứu Viên Mục Dã, mà đối phương tạo một vũng máu như thế trên mặt đất chính là để khiến chúng tôi rối loạn!

Tôi thấy Đinh Nhất nói có lý, vội vàng lau mồ hôi trên mặt, sau đó ổn định lại tinh thần, lúc này mới theo Đinh Nhất bước vào trong nhà. Đồ đạc trong nhà xếp đặt giống hệt một căn nhà bình thường ở thôn quê, vừa vào chính là phòng bếp. Bởi vì trước đó Đinh Nhất đã đến một lần, cho nên cũng coi như quen thuộc với nơi này.

Nhưng cho dù là vậy, lúc Đinh Nhất đi vào vẫn cau mày, cảnh giác nhìn ngó xung quanh… Chúng tôi thấy vết máu kéo một vệt đến căn phòng phía tây, xem ra người bị thương đang ở đây.

Thật ra nếu lúc đó chúng tôi bình tĩnh một chút, sẽ dễ dàng nhìn ra đây là cạm bẫy, nhưng vì lo lắng người bị thương là Viên Mục Dã nên ngay cả người luôn tỉnh táo như Đinh Nhất cũng chủ quan.

Lúc chúng tôi đẩy cửa căn phòng phía tây, ngay lập tức nhìn thấy Viên Mục Dã nằm cong người trên mặt đất. Tôi giật mình, bước nhanh về phía trước thăm dò tình huống của cậu ta, nhưng khi tôi vừa chạy đến nơi thì Viên Mục Dã đột nhiên trở nên mờ nhạt, rồi cuối cùng là biến mất.

Trong lòng tôi biết không ổn, chỉ sợ đã trúng kế rồi, thế là vội quay đầu lại nhìn Đinh Nhất, nhưng nhìn lại làm tôi thấy rùng mình, Đinh Nhất vừa rồi còn đứng đó vậy mà giờ không thấy đâu…

Tôi hiểu Đinh Nhất rất rõ, anh ta sẽ không để tôi một mình ở đây mà đi đâu khác, hoặc là Đinh Nhất bị dụ đi, hoặc lúc này tôi và anh ta không thể nhìn thấy nhau.

Tôi cúi đầu nhìn mặt đất, phát hiện vết máu mà chúng tôi đi theo nãy giờ đã biến mất từ lâu, xem ra khi chúng tôi bước vào căn nhà này thì đã bị dính bẫy! Mà chiếc bẫy này dành riêng cho tôi…

Nghĩ tới đây, tôi trở nên tỉnh táo hơn, bởi vì tôi nhớ rõ nhưng gì chú họ đã từng nói, bất kể Lương Phi giở trò gì thì mục đích cuối cùng của hắn chỉ có một, đó chính là cơ thể có giá trị ngàn vàng của tôi.

Nhưng Lương Phi cũng không biết, từ lần trước sau khi tôi dính bẫy của hắn, lão Hắc và lão Bạch đã cho tôi một dấu ấn tỏa hồn, cho nên nếu muốn đoạt xá thì đã tính toán sai mất rồi! Thế là tôi không hề hoang mang nhìn xung quanh, sau đó bình thản nói: "Đã nhốt tao ở đây, sao còn không xuất hiện? Trời đã sắp sáng rồi, chẳng lẽ mày tự tin trong thời gian ít ỏi này có thể đạt được mục đích à?"

Thấy tôi nói cứng rắn như thế, cửa căn phòng phía đông kêu lên "két két" rồi mở ra, Lương Phi đắc ý đứng trong cửa, nói với dáng vẻ của kẻ thắng cuộc: "Có lúc tao không thể không phục mày! Biết rõ là có bẫy mà vẫn cắm đầu xông vào, ngu đến thế sao mà vẫn sống đến tận bây giờ?"

Tôi nói với vẻ khinh thường: "Đây là sự khác biệt giữa tao với mày đấy! Tao có người cần quan tâm ở ngoài kia, những người cần tao bảo vệ, còn mày, chẳng có gì hết!"

"Tao đã từng có!" Lương Phi đột nhiên nổi điên nói: "Thế nhưng con bé lại bị người ta hại chết, đáng lẽ ra tao sẽ giết hết những kẻ đã làm hại con bé, nhưng cũng vì mấy thằng đáng chết chúng mày mà kế hoạch của tao thất bại từng chút! Hiện giờ tao còn không dám chết, bởi vì tao sợ lúc nhìn thấy em gái mình, con bé sẽ hỏi tại sao lại không trả thù cho nó?"

Tôi nghe vậy thấy đúng là nực cười, tức giận nói với hắn: "Quá

sai lầm! Em gái của mày chết tất nhiên là đáng thương, nhưng chẳng lẽ cô ta không có vấn đề gì trong này hay sao? Mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, chính những lựa chọn này đã làm cuộc sống của chúng ta trở nên khác biệt… Ngay cả khi em gái mày tự tử, không phải cũng là do cô ta tự chọn sao? Những kẻ gián tiếp hại chết em gái mày tất nhiên là đáng giận, thế nhưng người như thế nhiều lắm, bây giờ có vô số người ở trên mạng tùy tiện gõ vài phím là có thể dùng lời nói làm vũ khí, chẳng lẽ những người này đều đáng chết? Nếu ai cũng cực đoan giống như mày thì chắc thế giới này loạn mất!”

Lương Phi phất tay chặn lời tôi lại: “Đừng giảng đạo lý với tao, nếu như người chết là chị của mày thì sao? Mày có thể giả vờ nhân nghĩa giống như bây giờ không? Ai cũng có thể là thánh mẫu, nhưng với điều kiện chuyện xấu đừng rơi trên đầu mình.”

Lương Phi nói làm tôi sững sờ, cũng đúng, nếu như chuyện này xảy ra với Chiêu Tài, có lẽ tôi cũng không thể bình tĩnh như thế được… Hận thù làm người ta trở nên điên cuồng, cũng khiến người ta mất đi lý trí.

Nếu như tôi nhớ không nhầm, trước khi em gái hắn xảy ra chuyện, hai anh em họ cũng sống cuộc sống bình thường, đều vất vả phấn đấu cho giấc mơ của mình…Thế nhưng sau khi em gái hắn chết, cuộc sống của hắn cũng chỉ còn lại sự thù hận.

“Chỉ cần mày đồng ý, bây giờ quay đầu lại vẫn kịp, mày có thể thay đổi cách sống… Không phải sao? Tao tin rằng em gái mày cũng không đồng ý nhìn thấy mày trở nên như thế này.” Tôi chân thành khuyên nhủ.

Lương Phi cười chế giễu: “Đúng là tao cũng đang định thay đổi cách sống, nhưng điều kiện cần thiết nhất là tao phải đoạt được cơ thể của mày đã! Nếu không với dáng vẻ giống ma quỷ này, mày

nghĩ tao có thể sống được mấy ngày chứ?"

Tôi thở dài nói: "Sao mày không dừng cái suy nghĩ đó lại đi? Lần đầu tiên bọn tao nể tình mày đang muốn báo thù cho em gái, cho nên mới tha thứ. Nhưng sau đó mày lại gài bẫy, đưa âm hồn tổ tiên của mày vào trong cơ thể tao! Thật ra bắt đầu từ lúc đó, mày đã muốn chiếm cơ thể của tao đúng không?"

CHƯƠNG

Cây kim bức hồn

Tôi dở khóc dở cười nói với hắn: "Thật ra thân thể tao đâu có khỏe, mấy ngày trước đi xét nghiệm còn thấy gan nhiễm mỡ. Hay là mày đổi người khác đi, mấy hôm nay tao còn thấy hoa mắt chóng mặt, nhỡ đâu có bệnh nan y thì lại gây vạ cho mày!"

Nhưng Lương Phi lại nói với giọng bất cần: "Không sao, có bệnh tật gì cũng tốt hơn nhiều so với thân thể hiện giờ của tao!"

Thật ra tôi nói chuyện trên trời dưới đất với hắn nãy giờ, chủ yếu là để kéo dài thời gian, mặc dù tôi biết Lương Phi không thể cướp cơ thể của mình, nhưng không có nghĩa khi hắn biết sự thật lại thẹn quá hóa giận… Mặc dù trên người tôi có ấn tỏa hồn, nhưng nhỡ đâu hắn nghĩ quẩn, phải lấy mạng đổi mạng với tôi thì sao? Giờ chỉ hi vọng chú họ có thể đến kịp, tranh thủ trước lúc thằng cha này nổi điên… Nếu không có trời mới biết hắn còn làm ra chuyện gì.

Đương nhiên, tôi cũng không thể ngồi không chờ chết! Dù sao Lương Phi cũng đã bệnh gần chết, nếu muốn đánh nhau, sức chiến đấu bằng không đấu với bệnh sắp chết, biết đâu lại thắng được?

Lương Phi nhìn đồng hồ, sau đó từ từ tiến về phía tôi: "Đã đến giờ rồi, mày cũng nên rời khỏi cơ thể này đi, nhưng yên tâm đi, tao

sẽ không để mày quá đau đớn đâu, chỉ trong nháy mắt thôi…”

Lương Phi lấy ra một chiếc túi nhỏ, mở từng hàng kim châm thẳng tắp… Hắn rút một một cây kim nhỏ ra rồi nói: “Lát nữa tao sẽ dùng kim châm bức ba hồn bảy vía của mày ra khỏi cơ thể, mày không cần sợ, tao thử rồi, không đau đâu…”

Tôi cười lạnh, bố mày không phải thằng ngu, chẳng nhẽ đứng yên đây cho mày đâm chắc? Nghĩ thế nên tôi nhảy sang một bên và nói: “Vậy mày tự trục xuất hồn phách của mình ra trước đi! Để tao xem có không đau thật không?”

Lương Phi nhìn, giống như chế giễu tôi đang phí công vô ích, tôi thì chẳng quan tâm, chỉ ngó xung quanh rồi cầm một cái chổi lên làm vũ khí, chuẩn bị tấn công Lương Phi đang đi về phía mình…

Nhưng tôi không ngờ tới là, mặc dù trông Lương Phi có vẻ bệnh tật, vậy mà khi tôi vừa cầm chiếc chổi thì chớp mắt Lương Phi đã đi đến trước mặt, đâm chiếc kim đang cầm trong tay vào cổ của tôi.

Tôi cảm thấy người cứng đờ, không cử động được nữa. Đến lúc này tôi mới phát hiện, thật ra Lương Phi cũng không yếu đuối như vẻ bề ngoài, từ động tác vừa rồi hắn thể hiện, đừng nói là tôi, ngay cả Viên Mục Dã cũng không phải đối thủ.

Mặc dù không thể cử động, nhưng miệng lại có thể nói, tôi thấy hắn chuẩn bị đâm kim thứ hai thì hô to: “Từ từ… Đợi chút! Trước khi mày đâm tao, hãy nói cho tao biết, bạn của tao sao rồi? Tao cho mày biết! Cậu ta là cảnh sát, mày mà giết cậu ta, tao đảm bảo mày có đoạt được thân thể tao thì cũng sẽ bị truy nã khắp nơi, mày hãy suy nghĩ cho kỹ đi…”

Không ngờ tay Lương Phi chẳng ngừng lại chút nào, rất nhanh đâm ra kim thứ hai, nhưng cũng thật giống như hắn nói, chẳng thấy đau tí nào… Hoặc là cơ thể tôi hiện giờ chẳng có chút cảm

giác nào.

Lương Phi cũng nói: “Sắp chết đến nơi còn lo lắng cho sự an toàn của người khác, mày ngu thật hay giả vờ thế? Yên tâm, chẳng qua tao chỉ làm bạn mày ngất đi thôi, thằng đó chỉ dùng làm mồi câu cá, hiện giờ tao đã câu được con cá lớn, tự nhiên sẽ thả mồi câu… Mà xong việc tao sẽ thay mày đi cứu nó, thế nào? Kế hoạch của tao quá tuyệt vời đúng không?”

Tôi gật đầu nói: “Đúng là rất tuyệt vời, đến lúc đó mày chỉ cần nói với người khác, trong lúc hai chúng ta đánh nhau, Lương Phi đột nhiên phát bệnh mà chết! Mày có thể đường hoàng dùng cơ thể tao, trải nghiệm cuộc sống của tao, đúng không?”

Lương Phi đâm cây kim thứ ba xong, quay ra khen tôi: “May cũng đâu có ngu? Nhưng yên tâm đi, chờ tao đạt được cuộc sống của mày, tao sẽ quý trọng nó, đến lúc đó tao có thể thay đổi cách sống mà…”

Mặc dù tôi làm mọi cách để hấp dẫn sự chú ý của Lương Phi, thế nhưng tay của hắn chưa từng dừng lại, tôi cũng lười lên tiếng, để tùy hắn đâm tiếp! Chỉ hi vọng chú họ và mọi người có thể nhanh đến cứu tôi, nếu không thân thể này để lại bệnh kín gì đó thì toi.

Mới đầu Lương Phi rất tự tin, một kim lại một kim, nhưng khi hắn đâm đến kim thứ bảy thì sắc mặt cũng trở nên khó coi, giống như nghi ngờ tại sao tôi vẫn chưa xuất hiện tình trạng như hắn dự tính.

Đến cuối tôi thấy tay cầm kim của Lương Phi cũng phát run, liên tục lẩm bẩm: “Làm sao có thể? Người bình thường đến kim thứ năm đã hồn lìa khỏi xác rồi, giờ đã đến tận kim thứ mười…”

Tôi thở dài bảo hắn: “Tao khuyên mày đừng phí công nữa, mày rút kim ra đi, tao sẽ nói cho mày biết tại sao lại như thế.”

Lương Phi cười lạnh nói: “Mày nghĩ tao ngu hả? Giờ mà rút kim ra thì phí công lắm! Tao cũng không tin đâm đủ mười ba kim mà hồn mày còn chưa lìa khỏi xác?”

Tôi cười khổ, mày có đâm một trăm ba mươi ba cái kim nữa thì hồn tao vẫn ở nguyên đó mà không xê dịch đi đâu nổi! Đương nhiên tôi cũng không thể nói sự thật, nhỡ đâu thằng này đâm tôi thành con nhím thì làm sao bây giờ?

Cuối cùng Lương Phi vẫn đâm đủ mười ba kim, nhưng khi hắn nhìn thấy tôi trừ việc không thể cử động ra thì chẳng có thêm phản ứng nào, cũng đứng ngốc luôn… Thế là tôi tiếp tục khuyên: “Mày vẫn là rút mấy cây kim này ra đi, sau đó tao sẽ nói cho mày biết đây là chuyện gì…”

Nhưng Lương Phi không thèm nghe tôi nói, chỉ liên tục nhìn tới nhìn lui trên người tôi… Đến khi hắn phát hiện ấn tỏa hồn dưới cổ tôi!

“Không thể nào! Sao mày lại có dấu ấn này? Đây không phải… ấn tỏa hồn sao?” Lương Phi ngạc nhiên thốt lên.

Tôi gật đầu nói: “Đúng rồi! Chính là ấn tỏa hồn, nhắc tới thứ này, tao còn phải cảm ơn mày đấy, nếu như không có mày, tao cũng không cần phải in cái ấn quỷ quái này lên cổ đâu!”

Nhưng Lương Phi cũng không quan tâm tôi in dấu lên kiểu gì, ngược lại lo lắng quan hệ của tôi với Hắc Bạch Vô Thường: “Mày… Mày với họ… có quen biết nhau?”

Lúc này đến lượt tôi lên mặt, thế là tôi đắc ý nói: “Quen chứ… Còn rất quen là đằng khác, lần trước suýt nữa bị mày hại chết, chính họ đã cứu tao đấy!” Nói đến đây, tôi đột nhiên đổi giọng: “Lương Phi, thật ra mày có thể sống đến giờ, là bởi vì tao không muốn giết mày… hiểu không?”

Lương Phi ngạc nhiên nhìn tôi, yết hầu của hắn giật giật, giống

như muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên mở mồm thế nào…

CHƯƠNG

Muốn cái mạng già này

Đến giờ thì chúng tôi và Lương Phi đã kết thù sâu đậm, cho dù tôi có muốn buông tha cho hắn, chắc hắn cũng chẳng tin. Thật ra trong thâm tâm tôi lại cảm thấy cái tên Lương Phi này vừa đáng buồn, cũng vừa đáng thương…

Hắn thấy tôi nhìn mình với vẻ thương cảm thì giận lắm, bèn rút một con dao găm từ phía sau ra và nói: "Tao không tin ấn này của mày có thể đóng được vào tận xương?!"

Tôi lạnh cả gáy… Cái gì?! Không phải thằng cha này muốn khoét cái ấn trên cổ tôi đấy chứ? Ông đây không sợ chết, cũng chẳng sợ khổ, chỉ sợ mỗi đau thôi!!

Mặt tôi tái xanh: "Mày… Mày, mày muốn làm gì?! Tao nói cho mày biết nhé! Cái ấn tỏa hồn này một khi đã được đóng lên là hòa vào cơ thể tao, nó không phải là thứ mà sức người có thể xóa được! Chuyện mày xóa tên ở dưới Âm Ti, tao cũng biết rồi, chẳng lẽ mày không sợ tao nói cho Hắc Bạch Vô Thường à?"

Lương Phi cười khẩy: "Sợ chứ, thế cho nên tao mới muốn thử xem có lấy được cái thứ này xuống không, nếu thực sự không được, tao đành phải giam mày ở một nơi không ai có thể tìm thấy, lúc nào tao chết thì mày mới được tự do…"

Lòng tôi phát lạnh… Nếu hắn làm thế thật thì tôi thà chết quách đi cho xong?! Nhưng tiếc rằng cơ thể tôi đang cứng ngắc, chẳng thể phản kháng được, chẳng lẽ tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn tên điên này khoét thịt mình xuống ư?

Đúng lúc tôi nhắm mắt chờ chết thì nghe thấy tiếng soạt soạt ở phía cửa sổ, một thứ từ bên ngoài phá cửa sổ mà vào, đánh liên tiếp lên người Lương Phi, hình như Lương Phi không chịu nổi nên ngã xuống đất.

Nhìn kỹ lại, tôi phát hiện thứ đánh lên người Lương Phi là một chiếc la bàn đang còn xoay tròn, thứ này trông rất quen, đây chẳng phải là chiếc la bàn bảo bối mà chú Lê vẫn thường mang theo bên người à?

Vừa nhìn thấy thứ này, tôi đã cảm thấy thân thiết! Ông chú của tôi ơi! May mà chú đã tới rồi, trễ thêm tí nữa chắc miếng thịt kia của cháu không giữ nổi mất!!

Lương Phi bò dậy, giơ con dao lên muốn đâm về phía cổ của tôi, hắn đang cố giãy giụa làm ra hành động cuối cùng.

Dù vừa rồi chiếc la bàn của chú Lê đã đánh Lương Phi ngã xuống đất, nhưng sao họ mãi mà vẫn chưa xuất hiện thế? Thấy con dao sắp đến gần mình, tôi cảm thấy chán nản, chẳng lẽ hôm nay tôi không thể thoát khỏi một dao này?

May mà… vào lúc mũi dao sắp đâm thủng làn da tôi, cơ thể Lương Phi lại bị ai đó đá bay, đập lên bức tường đối diện. Người đá được cú đá mạnh như vậy, không cần nhìn tôi cũng biết là Đinh Nhất.

Quả nhiên, một bóng đen phi đến trước người Lương Phi, đánh cho hắn không đáp trả lại được cú nào… Tôi lo lắng Đinh Nhất sẽ đánh chết thằng cha Lương Phi này nên vội hô to: “Đừng đánh nữa, anh mau qua đây rút kim trên người tôi xuống với!!”

Đinh Nhất dừng tay lại, chạy tới chỗ tôi xem tình hình, vẻ mặt anh ta rất giận dữ, nếu vừa rồi tôi không lên tiếng ngăn cản, e rằng Lương Phi đã bị đánh chết rồi.

Cơ thể tôi đã không được cử động trong thời gian dài, thấy Đinh Nhất chạy tới chỗ mình, tôi vội thúc giục anh ta mau nhổ kim trên cổ tôi xuống. Đinh Nhất kiểm tra một lúc rồi nói: "Hay là chờ chú Lê đến rồi hẵng nhổ…"

Nhưng tôi không muốn bị đứng yên ở đây thêm một phút giây nào nữa, bèn nóng nảy bảo Đinh Nhất: "Không sao đâu, anh mau rút ra cho tôi đi, tôi đứng mãi khó chịu lắm rồi…"

Đinh Nhất không khuyên được tôi nên đành rút cây kim ra… Nhưng cả hai chúng tôi đều không chú ý tới Lương Phi đang nằm co quắp trên mặt đất, trên gương mặt hắn nở một nụ cười.

Chú Lê vừa bước vào thấy cảnh Đinh Nhất đang định nhổ kim trên người tôi thì hét lên: "Đừng nhổ!!"

Nhưng chú ấy vẫn chậm một bước, trên tay Đinh Nhất đã cầm một cây kim rồi. Cùng lúc đó, tôi đột nhiên thấy cơ thể mình có cảm giác rất khó tả, giống như máu toàn thân đang lộn nhào vậy… Ngay sau đó, tôi cảm thấy cổ họng mình ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu!!

Lương Phi nằm trên đất thấy tôi thổ huyết thì cười một tràng dài, hắn vừa cười vừa nói: "Không phải ai cũng nhổ được đám kim này của tao đâu! Một khi nhổ sai, máu trong người sẽ đảo ngược… Chúng mày đã nhổ sai một cây rồi… Ha ha… Ha ha… Chỉ cần sai quá ba cây thì Trương Tiến Bảo có ấn tỏa hồn cũng ích gì? Sau này nó còn chẳng giống như tao, chỉ có thể làm xác sống à! Ha… Ha… Ha…"

Tôi gắng đè nén cơn tức đang cuộn trào trong ngực rồi nói với Lương Phi: "Mày xứng đáng sống cô độc một mình lắm, nếu hôm

nay Trương Tiến Bảo tao không chết, tao thề sẽ cho mày đi đoàn tụ với Lương Tuệ…”

Đinh Nhất cũng tự trách mình, anh ta liên tục nói mình không nên nghe theo tôi! Tôi thở dài và an ủi anh ta: “Không sao đâu, chẳng phải tôi chỉ nôn ra một ngụm máu thôi à? Không chết được đâu…”

Chú Lê tới xem xét cẩn thận mười hai cây kim còn lại trên cổ tôi, sắc mặt chú hơi thay đổi: “Mười ba cây kim này không đơn giản đâu, mỗi kim đều đâm vào huyệt tỏa hồn, đủ mười ba huyệt, nếu cháu mà không có ấn tỏa hồn bảo vệ thì hồn phách đã rời khỏi cơ thể từ lâu rồi.”

Thấy chú Lê nói rõ ràng như vậy, tôi còn tưởng chú ấy có cách xử lý! Nào ngờ lão già này lại lắc đầu, nói: “Chú không nhổ được đâu…”

Tôi nghe mà suýt khóc: “Hả?! Vậy cháu phải làm sao bây giờ? Đâu thể cứ để cháu cứng đơ mãi như thế này chứ?”

Chú Lê thấy tôi sợ thật thì an ủi: “Không sao… Chú họ cháu sắp tới rồi.”

Tôi nghe thấy chú họ sắp tới thì sự lo lắng trong lòng cũng giảm xuống một ít…

Trong lúc tôi đứng yên ở đây chờ chú họ, Đinh Nhất đã cứu được Viên Mục Dã, cũng may máu trên mặt đất không phải của cậu ta, mà là Lương Phi thịt một con gà lấy máu. Xem ra quan tâm quá sẽ bị loạn! Thật ra nếu lúc đó Đinh Nhất cẩn thận kiểm tra máu trên mặt đất, sẽ phát hiện đó không phải là máu người.

Lương Phi coi như cũng có tài, tùy tiện bày một trận pháp là có thể tách tôi và Đinh Nhất ra. Vừa rồi tôi biến mất ngay trước mặt của anh ta, nếu không phải chú Lê tới đúng lúc, chỉ sợ Đinh Nhất còn đang đi vòng quanh trong phòng!

Không biết chú họ đang gặp chuyện gì, trước đó nói là hai ngày sẽ đến, nhưng hôm nay đã qua nhiều ngày như thế, vậy mà chỉ nói “Tới ngay bây giờ!” Viên Mục Dã nhìn kim trên cổ tôi, sau đó nói với Lương Phi: “Trên người mày còn kim không? Nếu không thì bọn tao cũng châm cùng vị trí trên người mày vài kim nhé?”

Lương Phi biến sắc: “Mày là cảnh sát, sao có thể làm như thế được?!”

CHƯƠNG

Mười ba kim dẫn hồn

Nghe thấy thế, Đinh Nhất cười lạnh nói: "Tao cũng không phải là cảnh sát!" Anh ta nói xong thì lật cái túi vải nhỏ cắm đầy kim bạc trên người Lương Phi, rồi rút bừa ra một cây trong đó và đâm vào cổ Lương Phi.

Thật ra là Đinh Nhất đâm lung tung thôi, vốn không ghim kim dựa theo vị trí ở trên cổ tôi, nhưng dù vậy vẫn dọa cho Lương Phi sợ hãi, liên tục hét lên: "Hồn phách của tao vừa mới vá xong, mày không thể đâm lung tung như vậy được..."

Hắn chưa dứt lời, Đinh Nhất vừa nghe hắn nói vậy lại rút ra một cây kim bạc nữa đâm xuống và nói: "Không sao đâu, tao thư giãn linh hồn cho mày..."

Đáng tiếc Đinh Nhất không có tài năng trong lĩnh vực châm cứu. Mặc dù đã dùng hết sạch tất cả kim bạc trong túi vải của Lương Phi, nhưng Lương Phi vẫn di chuyển được, trái lại miệng thì liên tục gào thét chửi bậy. Chú Lê nghe thấy mà phiền lòng, bảo Đinh Nhất đừng đâm nữa, trước tiên cứ trói hắn lại rồi ném sang một bên đi, tránh để hắn thừa dịp chúng tôi không chuẩn bị lại lén làm trò quỷ gì đó!!

Trong khoảng thời gian chờ đợi chú họ này, tôi khá khó chịu...

Mặc dù đã không còn cảm giác muốn hộc máu ra nữa, nhưng cơ thể lại dần dần chuyển từ ấm sang lạnh, dường như máu trong người đều muốn đông cả lại.

Khi chú họ cát bụi dặm trường chạy tới, nhìn thấy tạo hình của tôi cũng sửng sốt, đặc biệt là khi biết được tôi đã giục Đinh Nhất rút một kim ra, chú ấy tức đến độ liên tục lắc đầu nói: “IQ như cháu sao còn sống được đến bây giờ thế hả?”

Tôi cười khổ: “Chú họ ơi! Bây giờ cháu đã đủ thê thảm rồi, có phải chú nên nhanh chóng giúp cháu rút hết những cây kim này ra hay không?!”

Nghe vậy, chú họ quan sát kim châm ở trên cổ tôi trước, sau đó lạnh lùng nhìn Lương Phi chỉ còn lại một nửa hơi thở đang nằm liệt ở góc tường và nói: “Tên này đúng là có chút tài, mười ba kim dẫn hồn dùng rất thành thạo, chỉ tiếc quá mức cố chấp, giữ lại sớm muộn gì cũng là một mối họa…”

Lúc này Đinh Nhất lại nói cho chú họ vị trí cây kim vừa rồi đã nhổ kia, chú họ nhìn rồi nói: “Không đáng ngại, chỉ làm máu của nó chảy ngược một chút, chỉ cần đừng rút sai mười một kim sau là được.”

Tôi tốt bụng nhắc nhở chú họ: “Chú họ, là mười hai kim, chú nói thiếu một kim rồi...”

Chú họ tức giận nói: “Chỉ có cháu biết đếm chắc? Chú không biết còn mười hai kim chưa nhổ chắc? Chú nói là mười một kim còn lại không thể rút sai! Lúc trước cháu giục Đinh Nhất nhổ mất một kim kia là sai trình tự, như vậy tất nhiên sẽ còn có một cây cùng cặp với nó cũng chỉ có thể đã sai thì sai theo luôn…”

Vừa nghe thế, mặt tôi như khóc tang: “Nếu vậy tức là cháu còn phải phun một búng máu nữa ạ?”

“Không sao đâu, tuổi này của cháu đang là lúc trẻ trung đầy

nhựa sống, coi như hiến máu nhân đạo đi!" Chú họ nói lấy lệ.

Tôi cũng rất bất đắc dĩ mà! Cho dù tôi trẻ trung đầy nhựa sống, nhưng máu này cũng đâu phải tự nhiên mà có! Xem ra lần này trở về, tôi phải bồi bổ một phen mới được... Khi tôi đang miên man suy nghĩ thì chú họ đã bắt đầu ra tay rút kim.

Chú ấy vừa rút kim vừa nói với tôi: "Trình tự rút mười ba kim dẫn hồn này trái ngược với trình tự đâm kim, nếu nhổ lung tung, tất nhiên sẽ dẫn đến huyết khí chảy ngược."

Cuối cùng cũng giống như lời chú họ nói, khi chú ấy rút đến cây kim thứ chín, tôi lại cảm thấy lồng ngực cuộn trào... Có điều cũng may dù ngoài miệng chú họ nói như vậy, nhưng trên thực tế vẫn đau lòng cho tôi. Khi tôi sắp sửa phun ra máu, chú ấy đã đâm một kim bịt kín mạch môn của tôi, coi như ngăn không để búng máu kia phun ra.

Khi chú họ rút cây kim cuối cùng, tôi lập tức xụi lơ, nếu không nhờ Đinh Nhất đỡ lấy, đoán chừng giờ này tình trạng của tôi cũng giống như Lương Phi rồi. Ngay khi Đinh Nhất và Viên Mục Dã thuận khí cho tôi thì Lương Phi ở dưới đất đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ đau đớn...

Chú họ đi sang xem sơ qua, rồi tiện tay đâm nguyên một cây kim bạc vào trong cơ thể của Lương Phi, chúng tôi nhìn thấy đều giật mình không thôi! Nhưng khi cây kim bạc này đâm vào hoàn toàn, Lương Phi cũng yên tĩnh lại ngay lập tức, không còn đau đớn không chịu nổi như vừa rồi nữa.

Mới đầu đúng là tôi lo lắng một kim của chú họ có khi nào lấy đi mạng nhỏ của Lương Phi hay không, nhưng tôi nhanh chóng phát hiện, sắc mặt của Lương Phi khá hơn trước rất nhiều... Vì thế tôi cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Thực ra đến lúc này, tôi cũng không lo lắng đến sự sống chết của Lương Phi nữa, nhưng

hắn ta chết kiểu gì thì kiểu, nhưng không thể chết trong tay chúng tôi được.

Khi chúng tôi rời khỏi nhà Lương Phi thì trời đã sáng tỏ, trên dưới toàn thân tôi vẫn không có chút sức lực nào, chỉ có thể mặc cho Viên Mục Dã và Đinh Nhất đỡ đi ra. Nếu không phải lúc ấy chẳng còn chút sức lực nào, chắc chắn tôi phải đá cho Lương Phi một phát.

Trước khi chúng tôi đi, chú họ nói riêng với Lương Phi mấy câu. Đối phương nghe xong thì mặt mày tái nhợt, nửa câu cũng không thốt thành lời... Sau này chú họ nói cho tôi biết, cây kim bạc mà chú ghim vào cơ thể Lương Phi có thể tạm thời giữ được mạng của hắn, nhưng nếu một ngày kia cây kim đó rời khỏi cơ thể, đó chính là lúc hắn bỏ mạng! Tới lúc ấy dù có là đại la thần tiên cũng không cứu nổi.

Tôi biết chú họ đang uy hiếp Lương Phi một cách trần trụi, chỉ cần hắn không dây dưa với chúng tôi nữa, tất nhiên chú họ cũng sẽ không lấy kim bạc trong cơ thể hắn ra. Nhưng một khi hắn vẫn không dứt, vậy mạng nhỏ của hắn cũng đã đến hồi cuối rồi.

Sau đó chú họ còn nói thêm, cách lừa quỷ sai của tên này này rất cao siêu. Nếu lúc trước chú ấy có thể nghĩ ra cách ấy, có lẽ giờ này chú cũng sẽ không trở thành tội phạm truy nã quan trọng của Hắc Bạch Vô Thường.

Có điều cũng may mắn là, lão Hắc và lão Bạch sợ việc này bị bên trên biết sẽ trách tội xuống, cho nên vẫn luôn dối trên lừa dưới. Loại chuyện nói dối này, thời gian càng dài thì tội lỗi càng lớn! Cho nên chỉ cần chú họ không phá thủng trời thì Âm Ti cũng sẽ không tìm bắt chú một cách trắng trợn.

Chú họ trước kia không chịu ở lại thêm dù một ngày, ấy thế mà lần này phá lệ ở nhà tôi tận một tuần. Đương nhiên, một tuần này

cũng đã giày vò tôi thê thảm, mỗi ngày đều phải uống thuốc đông y "đen không thấy đáy" mà chú ấy nấu, đúng là khổ không nói nổi mà! Nhưng chú họ lại nói đây là thuốc bổ khí huyết, bắt buộc phải uống!

Tuy rằng tôi cũng không biết chú họ cho mình uống linh đan diệu dược gì, nhưng mà một tuần sau, quả nhiên tôi cảm thấy tinh thần sảng khoái, tình trạng tay chân mềm nhũn lúc trước cũng một đi không trở lại.

Mặc dù thuốc do chú họ nấu, nhưng bốc thuốc lại do Đinh Nhất đi. Vì thế tôi bèn thăm dò Đinh Nhất đây đều là những vị thuốc đông y gì, nếu lợi hại như vậy, không phải là phương thuốc thượng cổ gì chứ?!

Kết quả Đinh Nhất lại nói với vẻ kỳ quặc: "Hiệu quả đúng là rất tốt, nhưng tôi vẫn khuyên cậu đừng tò mò hỏi thăm là công thức gì, nếu không chắc chắn cậu sẽ hối hận đấy…"

Vốn dĩ tôi cảm thấy thuốc này dù có ly kỳ cổ quái thế nào thì đơn giản chỉ là một ít sâu độc kiến rắn thôi. Nhưng bây giờ nghe lời này của Đinh Nhất rõ ràng không đơn giản như vậy. Có điều anh ta không nói thì thôi, tôi tự đi hỏi chú họ vậy.

CHƯƠNG

Nhà giàu tìm con

Chú họ không có giấu giấu giếm giếm như Đinh Nhất, nói thẳng cho tôi biết: "Đó là tử hà xa tươi sống!"

Tôi thấy tên vị thuốc này rất lạ, có điều nghe ra có vẻ là một loại thuốc đông y rất quý báu, vì vậy cũng không nghĩ nhiều. Tuy nhiên sau này tôi mới biết, tử hà xa này chính là nhau thai của bà bầu, mà tôi lại còn ăn đồ tươi sống!! Bây giờ tôi đã hiểu tại sao Đinh Nhất không cho mình biết, sớm biết phải ăn thứ này, tôi thà rằng không hỏi còn hơn! Đúng là tò mò hại chết con mèo mà!

Chú họ thấy sức khỏe tôi đã tốt lên thì lại vội vã rời đi. Lúc gần đi, chú bảo tôi không cần lo lắng chuyện Lương Phi, bởi vì chú ấy đã nói cách lấy châm ra cho Đinh Nhất. Nếu tên kia vẫn không dứt suy nghĩ xấu xa thì cũng không cần phải nương tay nữa.

Sau khi tĩnh dưỡng một khoảng thời gian, chúng tôi lại bắt đầu bận rộn, chú Lê liên tục nhận mấy việc lớn nhẹ nhàng, mặt mày hớn hở cả ngày. Trưa hôm nay, vốn chú Lê gọi chúng tôi qua ăn xương sườn, kết quả khi chúng tôi tới lại nhìn thấy một chiếc siêu xe đậu ở cửa nhà chú Lê.

Chiếc xe này hơi khác những chiếc siêu xe đã từng đậu ở đây trước đó, nói thẳng ra là kiểu dáng xe rất thời thượng, chủ xe chắc

hẳn là một người thành đạt, trẻ tuổi đầy hứa hẹn…

Trên thực tế, làm nghề của chúng tôi, đúng là đã từng gặp không ít kẻ có tiền, nhưng vừa có tiền vừa trẻ tuổi đúng là không nhiều lắm. Vì thế tôi rất tò mò, chủ nhân của chiếc xe này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Vừa vào cửa, tôi đã nhìn thấy cặp vợ chồng khoảng chừng ba mươi tuổi đang nói gì đó với chú Lê, người phụ nữ kia vẫn khóc mãi không ngừng. Chú Lê ở cạnh còn thỉnh thoảng an ủi chị ta vài câu.

Bởi vì thật sự không muốn nghe chuyện ù ù cạc cạc, nên tôi và Đinh Nhất biết điều đi vào bếp, xem thử xương sườn trong nồi hầm thế nào rồi. Chờ khi chúng tôi trở ra, cặp vợ chồng trẻ tuổi kia đã rời đi từ lâu... Lúc này chú Lê lại vào phòng bếp xào thêm hai món ăn, nói trưa nay chúng tôi uống ít rượu với chú, bàn chuyện làm ăn chú vừa nhận.

Phải nói hai vợ chồng vừa rồi cũng không phải là người bình thường, họ là tổng giám đốc của thương hiệu thời trang nam nổi tiếng “Gấu Xám”, Hùng Huy và vợ anh ta Đường Tĩnh. Nghe nói trước giải phóng, nhà họ Hùng mở xưởng may mặc, sau đó khi nhà nước mới thành lập, ông nội của Hùng Huy là Hùng Chí Viễn đảm nhiệm chức giám đốc của một nhà máy may mặc nhà nước.

Sau khi Hùng Chí Viễn về hưu, ông đã để lại chức cho con mình là cha của Hùng Huy, Hùng Hùng* kế nhiệm. Sau đó, vào cuối những năm 1990, Hùng Hùng có đầu óc tinh ranh đã quyết định từ bỏ công ăn việc làm ổn định ở nhà máy may mặc, tự mạo hiểm kinh doanh.

* Trong tiếng Trung hai từ Hùng này có nghĩa khác nhau: Hùng (熊: con gấu) và Hùng (雄: hùng dũng, mạnh mẽ, giống đực).

Bằng vào đầu óc và hiểu biết về sản xuất công nghiệp may mặc,

Hùng Hùng nhanh chóng trở thành kẻ xuất sắc trong ngành sản xuất trang phục trong nước. Nhà máy may mặc của Hùng Hùng từ lúc bắt đầu chỉ gia công cho các nhãn hiệu nổi tiếng nước ngoài, đến sau này đã thành công sáng lập ra nhãn hiệu thời trang nam của chính mình là "Gấu Xám".

Mấy năm trước Hùng Hùng tuyên bố về hưu, ông ấy tự tay trao vương quốc trang phục do mình gây dựng cho con trai Hùng Huy. Hùng Huy kế thừa gen kinh doanh của cha mình, nhanh chóng đưa nhãn hiệu "Gấu Xám" tiến ra thị trường quốc tế.

Những năm gần đây, nhà họ Hùng có thể xem như xuôi chèo mát mái trong sự nghiệp, nhưng chỉ duy nhất ở chuyện con nối dõi lại xảy ra vấn đề... Mấy năm trước, Hùng Huy và Đường Tĩnh từng có một cô con gái tên Tiểu Mỹ, nhưng khi con lên bốn tuổi lại đột nhiên biến mất!

Vào lúc ấy, chuyện này có thể nói là chấn động một thời, rất nhiều người đều nói chắc chắn là đứa trẻ đã bị người ta bắt cóc. Nhưng cảnh sát canh giữ ở nhà họ mấy ngày mấy đêm, vẫn không hề nhận được điện thoại của bọn bắt cóc, cuối cùng vụ án này đành phải xếp vào loại lừa bán trẻ em...

Mấy năm đầu khi đứa trẻ vừa biến mất, bởi Hùng Huy còn phải bận rộn với sự nghiệp, nên chuyện tìm con đặt lên vai một mình Đường Tĩnh. Vì vậy, chị ta vừa làm công việc phúc lợi công cộng, vừa tìm con ở khắp nơi trong cả nước.

Sau này Hùng Hùng thấy trong thời gian ngắn cũng không tìm được cháu gái ngay, vì thế thúc giục hai vợ chồng họ lại sinh một đứa nữa. Nếu không hai người họ cũng không có ai thoát khỏi bóng ma của cô con gái bị mất tích được.

Tuy rằng Đường Tĩnh cũng không muốn từ bỏ việc tìm kiếm con gái, nhưng chị ta cảm thấy cha chồng nói cũng đúng. Nếu bản thân

còn tiếp tục tìm kiếm như vậy, chỉ sợ đến lúc đó không chỉ đánh mất con gái, mà còn có cả chồng của mình nữa.

Vì thế vào hai năm trước, họ lại sinh thêm một cậu con trai, rốt cuộc người trong nhà đã nhờ sự xuất hiện của đứa trẻ này mà thấy lại nụ cười... Nhưng khi mọi người đều cho rằng khói mù của quá khứ cuối cùng đã qua đi, đứa con thứ hai của nhà họ Hùng lại biến mất!

Lần này gần như giống y hệt lần trước, đứa thứ hai vừa mới biết đi đã biến mất ngay dưới mí mắt của bảo mẫu. Sau khi cảnh sát đến, họ đã lấy mọi video giám sát trong và ngoài khu dân cư, nhưng đều không phát hiện bóng dáng của đứa trẻ đâu.

Đứa trẻ chỉ mới hơn một tuổi, đi đường còn chưa vững vàng lắm, nếu không có ai ôm đi thì vốn không đi xa được. Sau đó, không chỉ cảnh sát tìm kiếm đứa trẻ, mà Hùng Huy gần như đã huy động tất cả các nhân viên dưới quyền của mình để cùng tìm giúp... Đáng tiếc là... đứa trẻ này giống như tan biến vào không khí, không bao giờ tìm thấy được.

Hơn nữa, điều kỳ quặc nhất là, quá trình đứa con thứ hai biến mất gần như không khác gì với đứa lớn, đều là đột nhiên biến mất một cách thần bí, đều mãi cũng không tìm lại được. Sau đó có một họ hàng bên nhà mẹ đẻ của Đường Tĩnh chỉ cho họ một cách, đó chính là họ đến tìm chú Lê nhờ giúp đỡ. Mặc kệ sống hay chết cũng phải tìm đứa trẻ về, không thể để hai đứa con biến mất một cách không rõ ràng như vậy được!

Nói đến người họ hàng này của Đường Tĩnh, khoảng thời gian trước chúng tôi còn từng gặp ông ta, hóa ra Đường Tĩnh chính là con gái dì út của Thẩm Vạn Tuyền, họ là anh em họ. Năm đó khi nhà họ Hùng đánh mất đứa bé đầu tiên, Thẩm Vạn Tuyền có biết đến, nhưng hồi ấy ông ta vẫn là một người không tin quỷ thần.

Sau khi trải qua chuyện của con gái, Thẩm Vạn Tuyền có thể nói là tin tưởng chú Lê trăm phần trăm, cho nên lần này sau khi nghe được con của nhà em họ lại mất tích, ông ta lập tức bảo hai vợ chồng họ đến đây tìm chú Lê nhờ giúp đỡ.

Sau khi chú Lê kể xong thì đặt ly rượu xuống và nói: "Sao? Cháu có suy nghĩ thế nào?"

Tôi đáp với vẻ mặt ngờ vực: "Nhà bọn họ có tiền như vậy, trong nhà chắc chắn là có camera giám sát, trừ khi đứa trẻ biến mất vào hư không, bằng không sao có thể không quay được là ai ôm đi chứ?"

Chú Lê cũng tỏ vẻ buồn bực: "Vừa rồi chú cũng hỏi hai vợ chồng họ như vậy, nhưng bọn họ lại nói, camera không hề quay lại được gì."

Tôi cau mày đáp: "Nếu không phải biến mất vào hư không, vậy chắc chắn là người quen ôm đứa trẻ đi, bởi vì chỉ có người rất quen thuộc tình hình của nhà họ mới có thể tránh né tất cả camera giám sát như thế…"

Chú Lê cũng đồng ý với suy nghĩ của tôi, nhưng nếu thật sự là người quen gây án, dù sao cũng phải có động cơ gây án chứ? Bây giờ không rõ sống chết của đứa trẻ, cảnh sát cũng chỉ có thể xử lý như những vụ lừa bán trẻ em.

CHƯƠNG

Biến mất ở biệt thự

Nghe vậy, tôi hơi bất đắc dĩ nói: “Bất kể bạn có tiền cỡ nào cũng chẳng ích gì, mất con đều lo lắng như nhau, cũng không thể tìm lại được...”

Thật ra đối với tình huống của đứa trẻ đầu tiên là Tiểu Mỹ, tôi cảm thấy không lạc quan mấy. Suy cho cùng đã nhiều năm như vậy rồi, nếu tìm được thì đã sớm tìm ra rồi! Đến bây giờ vẫn không có tin tức gì, vậy chỉ có thể chứng minh đứa trẻ kia dữ nhiều lành ít.

Hơn nữa tuy Hùng Huy không nói quá nhiều về quá trình đứa trẻ đầu tiên mất tích, nhưng có một câu của anh ta lại làm tôi nhớ rất rõ ràng, đó chính là anh ta nói trường hợp của hai đứa trẻ gần như là giống nhau như đúc… Vậy cũng chứng tỏ lúc ấy Tiểu Mỹ còn chưa được bốn tuổi cũng đã biến mất ở nhà.

Thông thường đánh mất con thì chỉ có một vài khả năng, hoặc là cha mẹ quá bận rộn, căn bản không có thời gian chăm sóc con; hoặc là cha mẹ lơ là việc bảo vệ an toàn cho trẻ, bị bọn buôn người chui lỗ hổng; hoặc là bị một số người xa lạ biết được bắt cóc mất, vân vân...

Nhưng bất kỳ cái nào đều không phù hợp với trường hợp của

nhà họ Hùng. Đầu tiên cho dù là đứa thứ nhất hay đứa thứ hai thì chắc chắn nhà họ Hùng vẫn có người chuyên trông nom. Tiếp theo, cho dù là lần trước đánh mất đứa lớn, hay là lần này đánh mất đứa thứ hai thì tuổi đều rất nhỏ, với điều kiện của nhà họ Hùng, ở bất kỳ nơi nào cũng sẽ không cho phép bọn trẻ rời khỏi tầm mắt của mình, trừ khi ở nhà.

Nhưng tôi cũng đã xem tư liệu của các thành viên gia đình nhà họ Hùng, không phức tạp mấy, thậm chí có thể gọi là đơn giản… Tuy rằng nhà họ Hùng có tiền, nhưng lại chỉ có một con trai độc nhất là Hùng Huy, cho nên vốn không tồn tại kịch bản tranh giành gia sản máu chó gì đó.

Hơn nữa bạn già của Hùng Hùng đã qua đời nhiều năm, bây giờ trong nhà trừ ông ta và con trai, con dâu ra thì chỉ còn lại một chị bảo mẫu và một dì giúp việc nấu cơm. Lúc đánh mất đứa trẻ đầu tiên, Đường Tĩnh đã từng nghi ngờ là bảo mẫu và người khác cùng nhau bắt cóc con gái.

Nhưng qua sự điều tra của cảnh sát, phát hiện bối cảnh xã hội của bảo mẫu kia rất đơn giản. Bởi vậy bất kể là từ động cơ gây án hay là điều kiện gây án đều không đầy đủ. Tuy rằng sau đó đã rửa sạch hiềm nghi của chị bảo mẫu, nhưng bởi vì đứa trẻ bị đánh mất nên cuối cùng nhà họ Hùng vẫn sa thải cô ta.

Còn bảo mẫu hiện giờ được mời đến sau này cũng đã làm ở nhà họ mấy năm, hơn nữa theo lời của Hùng Huy nói, quan hệ của bảo mẫu và Đường Tĩnh rất tốt. Tiền đám hỏi của anh trai cô ta đều do Đường Tĩnh bỏ ra, đặc biệt là lúc Đường Tĩnh sinh đứa thứ hai, vẫn luôn do bảo mẫu này ở bên cạnh chăm sóc.

Mặc dù mấy năm nay, chuyện bảo mẫu hại chủ không ít, nhưng không phải tất cả bảo mẫu đều làm như vậy. Hơn nữa nghe ý tứ của hai vợ chồng Hùng Huy, chắc hẳn họ rất tin tưởng bảo mẫu

này. Cuối cùng tôi bàn bạc với chú Lê, vẫn nên đi đến nhà họ Hùng xem thử tình hình đã rồi nói...

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi tới biệt thự riêng của nhà họ Hùng từ sớm. Trên đường đi vào, tôi cẩn thận quan sát camera giám sát bên ngoài khu biệt thự này, phải nói là khá hoàn hảo, đừng nói bọn buôn người bắt trộm trẻ em, cả ăn trộm bình thường cũng không dám ghé qua. Tuy nhiên, chính là ở trong một môi trường giám sát hoàn hảo như vậy, lại không quay được bất kỳ hình ảnh của một người xa lạ nào đã từng ra vào nhà họ Hùng.

Người mở cửa cho chúng tôi là bảo mẫu mà Hùng Huy kể, tuổi không lớn lắm, chắc chỉ tầm hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi. Hùng Huy vừa nghe nói chúng tôi tới thì cũng lập tức đi từ phòng sách ra.

Sau khi vào nhà họ Hùng, tôi có một cảm giác khó nói thành lời được. Đừng thấy bên trong đều là phong cách trang trí hiện đại, nhưng tôi lại ngửi thấy có mùi hương nhàn nhạt… có lẽ là mùi nhang cháy.

Cho nên phản ứng đầu tiên của tôi lúc ấy chính là chắc nhà bọn họ thờ cúng gì đó chăng? Hoặc là thắp nhang tế bái gì đó? Vì thế tôi tò mò hỏi Hùng Huy, kết quả anh ta lại lắc đầu đáp: “Tôi và vợ đều không hiểu về mấy thứ này, cho nên chưa bao giờ thờ cúng thần linh gì ở nhà. Còn cha tôi mấy năm nay thường đến một câu lạc bộ dưỡng sinh, nghe nói người trong đó đều tin mấy thứ này. Có điều sau khi ông ấy về hưu cũng không có chuyện gì để làm, muốn tin thì tin đi, nghe nói còn có thể tăng cường sức khỏe.”

Tôi gật đầu, nghĩ thầm cho qua chuyện nay đi, có thể là Hùng Hùng ở nhà thắp nhang tế bái thần linh gì đó cho nên mới có mùi nhang bay ra. Lúc này chú Lê gọi bảo mẫu tới, muốn hỏi thử tình hình cụ thể lúc đứa trẻ mất tích.

Bảo mẫu đỏ mắt nói: “Là tôi không trông Nguyên Bảo cẩn thận, đều tại tôi...”

Hóa ra đứa con thứ hai của nhà họ Hùng tên là Nguyên Bảo à! Tuy rằng cái tên này nghe rất phú quý, nhưng tôi nghe thế nào cũng có cảm giác như đang nhắc đến ngọn nến Nguyên Bảo ấy... Sau đó bảo mẫu kể lại với chúng tôi, ngày đứa trẻ mất tích thật sự ly kỳ, cô ta vẫn không hiểu Nguyên Bảo biến mất vào không khí như thế nào được?

Vốn là hôm đó Hùng Huy và Đường Tĩnh có việc công ty nên đều không ở nhà, trong nhà cũng chỉ có bảo mẫu và dì Lý nấu cơm, đương nhiên, ông nội Hùng Hùng của cháu cũng ở nhà. Lúc ấy bảo mẫu vẫn luôn trông Nguyên Bảo chơi xếp gỗ, còn dì Lý thì một mình ở trong phòng bếp bận rộn nấu đồ ăn trưa.

Sau khi Hùng Hùng về hưu, đúng mười hai giờ mỗi ngày đều sẽ ra ngoài, đến câu lạc bộ dưỡng sinh mình thường xuyên đến kia để luyện kiếm, cho nên hôm ấy cũng không ngoại lệ, lúc mười một giờ bốn mươi phút, ông ta đúng giờ ra ngoài.

Tiếp đó, đột nhiên Nguyên Bảo vẫn đang chơi xếp gỗ thấy khát, nên đòi bảo mẫu cho uống nước... Lúc ấy bảo mẫu chơi với Nguyên Bảo trong phòng đồ chơi cho trẻ ở lầu hai, khi Nguyên Bảo đòi uống nước, cô ta đứng dậy đi sang phòng bên cạnh chỉ cách có mấy mét để lấy nước.

Cũng chính là ngay lúc này, bảo mẫu phát hiện ly nước của Nguyên Bảo đã hết, vì thế lại cầm ly nước xuống lầu, muốn đến chỗ dì Lý lấy ít nước ấm. Trọng điểm là khi đi ngang qua phòng trẻ con, cô ấy còn liếc nhìn Nguyên Bảo, lúc ấy bé còn đang chăm chú chơi xếp gỗ trên nền nhà.

Vì thế bảo mẫu nhanh chân đi xuống lầu một, nói dì Lý lấy ít nước ấm, sau đó lập tức quay trở về... Mà khi trở lại phòng trẻ

con, trừ một đống xếp gỗ trên sàn ra thì cô ta không còn thấy gì khác nữa.

Với kinh nghiệm trước đây của bảo mẫu, đầu tiên cô ta nghĩ có thể là do Nguyên Bảo chờ không nổi nên tự mình chạy sang phòng bên cạnh lấy nước chăng! Tuy rằng Nguyên Bảo chỉ mới hơn một tuổi, nhưng bé cũng biết chút chuyện nhỏ này, cho nên tất nhiên cũng biết ly nước của mình thường đặt ở đâu.

Mà khi bảo mẫu đi vào phòng vừa rồi lấy ly nước xem thì nào có bóng dáng của bé đâu? Vì thế cô ta vội tìm khắp toàn bộ lầu hai một lượt, vẫn không tìm thấy đứa trẻ đâu. Sau đó cô ta lại gọi dì Lý lên, tìm hết lượt cả căn biệt thự… Cuối cùng vẫn không tìm được gì cả.

Sau khi Hùng Huy và Đường Tĩnh nhận được điện thoại của chị bảo mẫu, lập tức bỏ công việc để trở về nhà, vì chuyện của đứa con đầu tiên nên họ rất để tâm đến Nguyên Bảo.

CHƯƠNG

Ông Hùng không vui

Nhưng tuyệt không ngờ, nhà họ Hùng để tâm đến đứa con thứ hai như thế mà lại tái diễn cảnh năm xưa, đứa trẻ biến mất một cách thần bí trong căn biệt thự to đùng...

Sau khi nghe bảo mẫu kể xong, chúng tôi đi một vòng hết căn biệt thự, cũng không phát hiện có chỗ nào đặc biệt. Chúng tôi cũng xem lại cẩn thận video giám sát ngày hôm đó, cũng không nhìn ra chỗ nào mà cảnh sát không phát hiện được.

Tuy nhiên có một điểm chắc chắn, đó là khi bảo mẫu của Nguyên Bảo xuống lầu rót nước đã từng đi ngang qua phòng trẻ con, hơn nữa đi thẳng đến một góc chết của camera.

Căn nhà lớn như của nhà họ Hùng thì có mấy góc chết của camera là chuyện rất bình thường, nhưng điều không bình thường là, kẻ ôm Nguyên Bảo đi lại có thể tránh né tất cả camera, không phải hơi quá khác thường sao?

Cảnh sát đã từng đã làm thí nghiệm, để một cảnh sát mang theo một vật có kích cỡ không khác Nguyên Bảo đi qua tất cả các góc chết của camera trong biệt thự... Sau khi thử vài lần đã đưa ra kết luận là, kẻ tình nghi hoàn toàn có thể mang theo bé Nguyên Bảo rời khỏi biệt thự từ ba con đường khác nhau mà thần không biết

quỷ không hay.

Nhưng vấn đề lớn nhất là, ai có thể biết tất cả các góc chết của camera trong biệt thự được chứ? Chị bảo mẫu và dì Lý đều xuất hiện liên tục trong camera vào khoảng thời gian Nguyên Bảo mất tích, hai người vẫn luôn ở lầu trên và lầu dưới tìm kiếm đứa trẻ.

Ông nội của đứa bé là Hùng Hùng trước đó đã ra ngoài, kể cả ông ta không ra khỏi nhà thì ông nội của bé cũng không thể nào bắt cóc cháu trai mình được! Hơn nữa, cả chính Hùng Huy cũng nói, đến anh ta cũng không biết trong nhà tổng cộng có bao nhiêu góc chết camera, càng đừng nói là người ngoài.

Nếu như Nguyên Bảo là đứa trẻ đầu tiên nhà họ Hùng đánh mất, như vậy chúng tôi có thể coi chuyện này đơn thuần như là một việc xảy ra ngẫu nhiên. Nhưng Nguyên Bảo đã là đứa trẻ thứ hai mà nhà họ làm mất rồi, vậy khó tránh khỏi sẽ làm người ta cảm thấy chuyện này cũng không đơn giản. Thậm chí rất có khả năng là chẳng liên quan đến bắt cóc hay lừa bán trẻ em gì cả… Nhưng về việc tại sao đứa trẻ lại mất tích thì tạm thời bây giờ chúng tôi còn chưa nghĩ ra.

Hiện tại cách lúc Nguyên Bảo mất tích đã sắp hơn một tháng, đứa bé nhỏ như vậy rời nhà trong thời gian dài như thế, nếu là bắt cóc hoặc là bị bọn buôn người lừa bán thì bây giờ bé vẫn sẽ không gặp nguy hiểm gì, nhưng nếu không phải… Vậy đúng là dữ nhiều lành ít.

Lúc này tôi đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, vì thế quay sang hỏi Hùng Huy: “Anh Hùng, xin hỏi con gái lớn của anh cũng biến mất trong căn biệt thự này ư?”

Hùng Huy lắc đầu nói: “Không phải, đó là một căn nhà khác của chúng tôi ở vùng ngoại thành. Lúc ấy sau khi mất con, tôi không muốn Đường Tĩnh cả ngày nhìn đồ trong phòng mà nhớ Tiểu Mỹ,

vì thế mới mua nơi này, sau đó đưa cả nhà dọn đến đây."

Nghe thế, tôi tiếp tục truy hỏi: "Căn biệt thự trước kia đã bán hay là..."

"Không bán, vẫn luôn để không đấy, lâu lâu cha tôi ở bên này thấy chán, sẽ tự trở về đó ở vài ngày…" Hùng Huy đáp.

Sau khi nghe xong, tôi lập tức đề nghị có thể đưa chúng tôi đến căn nhà kia xem thử hay không... Hùng Huy cũng không do dự, lấy áo khoác rồi đưa chúng tôi đến căn biệt thự ở vùng ngoại thành kia của nhà mình.

Trên đường đi, Hùng Huy cho chúng tôi biết, căn nhà này là mảnh đất cha anh ta mua khi vừa mới phát tài, thời ấy còn chưa có khái niệm khu biệt thự gì cả. Họ chỉ muốn xây một căn nhà tổ ở một nơi có hoàn cảnh yên tĩnh cho nhà họ Hùng.

Sau đó khu vực kia được chính quyền thành phố quy hoạch thành khu danh lam thắng cảnh, cho nên xung quanh cũng không có nhà riêng nào khác. Mà vì căn nhà của nhà họ Hùng được xây dựng khá sớm, hơn nữa thủ tục gì cũng đều đầy đủ hết, cho nên ngôi nhà của họ trở thành nhà dân duy nhất trong khu danh lam thắng cảnh.

Đang nói, xe cũng đã chạy đến khu danh lam thắng cảnh ngày càng nổi tiếng trong những năm gần đây… Điều buồn cười nhất là Hùng Huy về nhà của mình, ấy vậy mà còn phải mua vé ở lối vào của khu danh lam thắng cảnh!!

Tôi cực kỳ kinh ngạc: "Về nhà của mình mà còn phải mua vé à?"

Hùng Huy nhún vai nói: "Người ta nói quyền sở hữu nhà và đất là của chúng tôi, nhưng mà đường là thuộc về khu danh lam thắng cảnh, cho nên phải mua vé mới có thể về nhà…"

Tôi lắc đầu một cách bất đắc dĩ nói: “Đây rõ ràng là cố ý gây khó dễ mà?!”

Hùng Huy gật đầu: “Họ không có cách nào làm chúng tôi rời khỏi đây nên đành phải cố ý bới lông tìm vết ở những việc nhỏ nhặt đó, khiến chúng tôi cảm thấy khó chịu. Tuy nhiên, cũng may là bây giờ chúng tôi không hay ở đây, cha tôi ngẫu nhiên trở về một lần, thu thì thu thôi... Cũng không đến mức vì mười, hai mươi đồng tiền kia mà tức giận với họ.”

Sau khi nghe những lời của Hùng Huy, tôi cảm thấy con người của anh ta vẫn rất phóng khoáng, cho nên bất kể là giữa bạn bè hay trên thương trường, chắc hẳn là đều không tạo ra kẻ thù nào... Cho nên có lẽ Tiểu Mỹ và Nguyên Bảo không đến mức bị kẻ thù của anh ta trộm đi.

Khi chúng tôi đi vào biệt thự, đúng lúc gặp Hùng Hùng cũng ở biệt thự chơi. Khi ông ta nhìn thấy chúng tôi đến qua cửa sổ biệt thự thì lại không vui cho lắm…

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cha của Hùng Huy. Đáng lý ra cháu trai biến mất, ông nội phải là người sốt ruột nhất cơ, nhưng tôi thấy ông Hùng Hùng này lại không có phản ứng gì quá lớn.

Hơn nữa theo mô tả của Hùng Huy trước đó, sau khi cháu gái mình biến mất, ông nội này cũng không thể hiện mình đau lòng ra làm sao. Phản ứng duy nhất chỉ là thúc giục hai vợ chồng họ sinh thêm một đứa nữa.

Lúc vào cửa biệt thự, nơi này tạo cho tôi một cảm giác rất áp lực, khu vườn to như vậy nhưng lại bỏ hoang. Các cảnh quan sân vườn trước đây đều đã chết héo vì không được ai chăm sóc trong một thời gian dài.

Tôi nhìn mà không khỏi cảm thấy đáng tiếc, một khu vườn đẹp như vậy, ấy thế mà cứ bỏ không! Thế giới của kẻ có tiền đúng là

rất khó hiểu mà… Lúc này Hùng Huy cũng nhìn ra sắc mặt khó coi của cha mình, hơi xấu hổ giải thích với chúng tôi: "Mấy năm trước, vì lý do sức khỏe nên tính tình của cha tôi trở nên càng ngày càng quái gở. Trước kia lúc mẹ tôi còn sống thì đỡ hơn chút, sau này bà mắc bệnh qua đời, cha tôi càng không vui vẻ gì."

Nghe thế, tôi nghĩ thầm ông Hùng này có tiền như vậy mà còn không vui vẻ à!? Ấy chẳng phải là có bệnh sao? Đương nhiên ngoài miệng tôi cũng không nói như vậy, mà là thở dài nói với Hùng Huy: "Có thể bởi vì tuổi lớn rồi, lại đột nhiên không cần dốc sức vì sự nghiệp của mình nữa, nên nhất thời chưa quen lắm. Bây giờ có rất nhiều người già về hưu có một số dấu hiệu bị trầm cảm trong vài năm đầu… Lúc này, chỉ cần con cái quan tâm họ nhiều một chút là sẽ không sao cả."

Hùng Huy gật đầu nói: "Tôi cũng nghĩ như vậy, có điều mấy năm nay ông ấy đã khá hơn rất nhiều, hơn nữa mỗi ngày đều sẽ đến câu lạc bộ dưỡng sinh gì đó tập thể dục. Huống hồ, tôi cảm thấy đúng là rất có ích. Mấy năm nay sức khỏe của ông ấy càng ngày càng tốt, đôi khi tôi cũng không bằng được!"

CHƯƠNG

Trực giác của người cha

Lúc này Hùng Hùng đi từ trong biệt thự ra, nhìn cách ăn mặc của ông ta thì đây là một ông già có phần tiên phong đạo cốt, nhưng khi ông ta đi ngang qua bên cạnh chú Lê, tôi nhìn thấy chú Lê khẽ nhíu mày...

Hùng Hùng gọi Hùng Huy sang một bên, sau đó thì thầm dặn dò anh ta vài câu. Tôi thấy sắc mặt của Hùng Huy hình như không được tốt lắm, nhưng cuối cùng anh ta vẫn gật đầu với Hùng Hùng.

Hùng Hùng đi rồi, Hùng Huy hơi áy náy nói với chúng tôi: "Ngại quá! Vừa rồi cha tôi mới dặn dò, phòng của ông ấy và tầng hầm ông ngồi thiền không thể cho mọi người đi vào... Dạo này tính tình của ông rất quái, tôi cũng không còn cách nào với ông nữa."

Chú Lê gật đầu: "Không sao, chúng tôi cũng chỉ xem xét sơ ở đây, còn hai chỗ mà cậu nói, chúng tôi sẽ chỉ đứng ở ngoài cửa thôi."

Tuy chú Lê nói ngoài miệng như vậy, nhưng tôi nghe hiểu, trong lòng chú nhất định rất khó chịu, dù gì với nhân vật cấp đại sư như chú Lê, người ở địa vị nào cũng đã từng gặp rồi.

Cho dù anh có kiêu căng thế nào đi nữa, cũng không dám bày ra với chú ấy. Nếu là bình thường, tôi đoán chú Lê sẽ lập tức sầm

mặt lại phẩy áo bỏ đi. Nhưng mà hôm nay chú lại như hổ mặt cười, cái gì cũng không có, thật sự rất không bình thường...

Vì thế tôi thừa lúc Hùng Huy dẫn đường đằng trước, thì thầm hỏi chú Lê: “Gần đây tính tình chú trở nên tốt nhỉ?”

Kết quả chú Lê lại trừng mắt lườm tôi: “Lão già lai căng Hùng Hùng kia có vấn đề...”

“Vấn đề gì? Cũng không thể là ông ta bắt cóc cháu trai ruột của mình chứ?” Tôi nghi ngờ.

“Chú cũng không nói được, có điều khí thế trên người ông ta rất khác, cháu không phát hiện ông ta trông trẻ tuổi hơn rất nhiều so với ông già hơn sáu mươi tuổi sao?” Chú Lê nói mập mờ.

Nghe chú bảo thế, tôi mới phát hiện đúng là vậy thật! Tuy rằng cả người Hùng Hùng ăn mặc rất phù hợp tuổi tác hiện giờ của ông ta, nhưng mà nếu nhìn kỹ trên mặt ông ta, hình như đúng là rất trẻ. Nếu đổi một bộ quần áo thời thượng hơn, có lẽ sẽ không già hơn con trai của ông ta bao nhiêu!!

“Nhưng mà vậy cũng đâu chứng minh được cái gì? Kẻ có tiền chăm chút tốt một chút không được sao?”

Chú Lê nghe vậy thì không nói gì nữa, mà nhanh chân đuổi theo Hùng Huy đằng trước: “Cha của cậu bắt đầu đến câu lạc bộ dưỡng sinh kia từ khi nào?”

Hùng Huy nhớ lại và đáp: “Chắc là sau khi mẹ tôi qua đời. Lúc ấy cha tôi rất đau lòng, cả ngày buồn bực không vui, càng không có lòng dạ xử lý việc làm ăn trong công ty. Cũng bắt đầu từ lúc ấy, tôi đã lần lượt tiếp nhận việc làm ăn của công ty.”

Chú Lê gật đầu và hỏi tiếp: “Cậu có biết tính chất của câu lạc bộ dưỡng sinh kia là gì không?”

Lần này Hùng Huy lại mờ mịt lắc đầu và đáp: “Cái này thì tôi

thật sự không biết rõ ràng lắm, cha tôi về nhà cũng không nói. Mới đầu tôi còn tưởng rằng đó là nơi lừa đảo những người già mua mấy thứ thực phẩm chức năng gì đó kia! Tuy nhiên mấy năm nay tôi cũng không thấy cha mình mua thứ gì về. Thực ra lúc đầu tôi đã chuẩn bị tinh thần ông ấy sẽ bị lừa rồi, suy cho cùng tốn chút tiền lẻ để ông ấy vui vẻ cũng đáng."

Sau khi nghe Hùng Huy kể, chúng tôi đều nảy sinh hứng thú sâu đậm với câu lạc bộ dưỡng sinh này. Một ông thần tài có tiền như Hùng Hùng, nếu như để những tay bán thực phẩm chức năng đó phát hiện, kiểu gì cũng phải cắt chém ông ta mấy chục vạn!!

Không ngờ câu lạc bộ dưỡng sinh này lại làm theo cách trái ngược, sao có thể không khiến chúng tôi cảm thấy hứng thú với tình hình cụ thể bên trong câu lạc bộ được?! Tuy nhiên, nghe ý tứ của Hùng Huy là, ngưỡng cửa của câu lạc bộ dưỡng sinh này rất cao, người bình thường căn bản không vào được.

Sau khi vào biệt thự, trang trí kiểu cũ đã tiết lộ ra niên đại của căn nhà, hơn nữa không có ai chăm sóc trong một thời gian dài, bởi vậy tổng thể trong nhà thoạt nhìn đều xám xịt. Trên tường phòng khách ở lầu một treo rất nhiều ảnh chụp cũ của nhà họ Hùng, có rất nhiều bức ảnh đều là Hùng Hùng chụp khi còn trẻ.

Hùng Hùng thời trẻ thoạt nhìn vô cùng khí phách và hăng hái, rất giống Hùng Huy của bây giờ, lúc ấy bên cạnh ông ta luôn đứng một người phụ nữ điềm tĩnh, chắc là người mẹ đã qua đời nhiều năm của Hùng Huy.

Trong những bức ảnh này, có thể thấy rõ ràng Hùng Hùng vẫn luôn giữ nụ cười thỏa mãn và dường như rất hài lòng với cuộc sống của mình vào thời điểm đó. Tuy nhiên, trong một số bức ảnh sau đó, người phụ nữ xinh đẹp kia dần biến mất và nụ cười trên khuôn mặt Hùng Hùng càng ngày càng ít đi.

“Tình cảm của cha mẹ anh rất tốt ư?” Tôi thử thăm dò Hùng Huy.

Anh ta gật đầu đáp: “Ừ, trong ấn tượng của tôi, tình cảm của họ vẫn luôn tốt vô cùng... Sau đó khi mẹ của tôi qua đời vì bệnh ung thư, có một dạo cha tôi từng rất không muốn chấp nhận sự thật này. Sau này, cho đến khi Tiểu Mỹ sinh ra, ông ấy mới khá hơn một chút.”

Nghe Hùng Huy nhắc tới Tiểu Mỹ, tôi chỉ vào một bức ảnh chụp chung bốn người và nói: “Cô bé này chính là Tiểu Mỹ ư?”

Hùng Huy nhìn về phía bức ảnh tôi chỉ, vẻ mặt rõ ràng cứng lại. Dù sao cũng là đứa con đầu lòng của anh ta, tôi tin lúc Tiểu Mỹ mất, anh ta phải rất đau lòng. Chẳng qua, đôi khi đàn ông buồn theo cách khác với phụ nữ, có một số đàn ông thường có xu hướng chọn cách trốn tránh thực tế.

Rõ ràng Hùng Huy chính là người đàn ông như vậy. Năm đó, sau khi nhận ra rằng không thể tìm lại được Tiểu Mỹ, anh ta đã chọn rời khỏi đây. Mặc dù ngoài miệng anh ta nói là sợ vợ nhìn vật nhớ người, nhưng sao lại không phải là chính anh ta chứ?

Lúc này, tôi cẩn thận nhìn cô bé đáng yêu trong bức ảnh. Tôi thấy cô bé mặc một chiếc váy nhỏ màu hồng phấn, nụ cười hạnh phúc tràn đầy trên mặt… Rốt cuộc là kẻ nào đã đem cô bé đáng yêu này đi khỏi nơi đây chứ?

Hùng Huy thấy tôi nhìn chằm chằm vào bức ảnh của Tiểu Mỹ liền nói với tôi bằng khuôn mặt buồn bã: “Thật ra tôi biết Tiểu Mỹ đã chết…”

Tôi nghe thấy hơi bất ngờ: “Tại sao lại khẳng định như vậy? Lỡ đâu cô bé bị bọn buôn người trộm đi thì sao?”

Hùng Huy đau khổ lắc đầu và nói: “Không đâu... Xin hãy tin vào trực giác của một người cha. Tôi biết rằng con gái tôi không còn

nữa. Mạng sống của con bé đã vĩnh viễn ngừng lại vào mùa hè năm ấy.” Sau khi nói xong, anh ta dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu Mỹ trong bức ảnh, vẻ mặt buồn bã.

Sau đó Hùng Huy nói với chúng tôi rằng anh ta rất hiếm khi đến nơi này kể từ khi Tiểu Mỹ xảy ra chuyện, vợ của anh ta Đường Tĩnh lại càng không trở về lấy một lần. Nhưng cô khác với Hùng Huy. Cô thà tin con vẫn còn sống chứ không muốn tin vào cái gọi là trực giác của Hùng Huy.

Đối với quá trình mất tích của Tiểu Mỹ năm đó, tôi hi vọng dù biết rất tàn nhẫn, là Hùng Huy có thể kể lại chi tiết cho chúng tôi một lần nữa. Bởi vì trực giác của tôi nói với tôi rằng mặc dù hai đứa trẻ mất tích cách nhau vài năm, nhưng giữa chúng vẫn có trăm ngàn mối dây liên hệ, bất kể là tháo gỡ được nút thắt nào cũng đều có thể cởi bỏ được bí ẩn về vụ đánh mất đứa trẻ mấy năm nay của nhà họ Hùng.

Đây cũng là ý nghĩa của việc Hùng Huy tìm đến chúng tôi. Vì vậy, cho dù đau khổ đến thế nào, anh ta vẫn kể lại kỹ càng tỉ mỉ chuyện năm đó cho chúng tôi…

CHƯƠNG

Ông nội không biết cười

Lúc ấy Hùng Huy vừa mới tiếp quản công ty từ cha mình, trong tay có vô số việc cần giải quyết. Một số nhân viên cấp lão làng trong công ty ngoài miệng chưa nói gì, nhưng trong lòng lại đều rất không tín nhiệm đối với vị chủ tịch trẻ tuổi vừa mới nhận chức.

Cũng may còn có Đường Tĩnh ở trong công ty giúp anh ta. Họ mạnh dạn bắt đầu dùng mấy nhân viên trẻ rất có năng lực trong công ty, để cho bọn họ thay thế dần các chú bác lão làng trước đây. Công việc kinh doanh của công ty rất bận rộn, cho nên họ ít quan tâm chăm sóc gia đình hơn, nhưng anh ta không ngờ là vì vậy mà sẽ mất đi đứa con gái bé bỏng yêu dấu của mình!!

Hùng Huy nhớ rõ lúc ấy anh ta còn đang họp trong công ty, khi nhận được điện thoại của bảo mẫu, căn bản chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cho nên bảo vợ về nhà trước xem tình hình như thế nào.

Mà khi anh ta về nhà nhìn thấy xe cảnh sát đậu trước cổng, mới biết được chuyện không hay. Là Đường Tĩnh gọi điện thoại báo cảnh sát, cô về nhà nghe xong bảo mẫu kể lại cả quá trình con gái mất tích, quyết đoán báo cảnh sát… Bởi vì lúc ấy điều cô nghĩ đến đầu tiên chính là con bị người ta bắt cóc!!

Nhà Hùng Huy hồi ấy cũng không lắp đặt nhiều camera giống như hiện giờ. Họ chỉ lắp một cái ở cổng lớn, bình thường dùng để nhìn xem ai tới nhà, cho nên trên cơ bản là không có tác dụng gì.

Theo bảo mẫu miêu tả, lúc ấy cô ta và Tiểu Mỹ chơi ở trong sân, cổng đang khóa. Bởi lúc đó ngoài trông trẻ ra, bảo mẫu còn phải phụ trách nấu cơm nữa, cho nên lúc ấy cô ta phải vào phòng bếp lấy ít rau ra, vừa trông Tiểu Mỹ chơi, vừa nhặt rau để nấu cho bữa trưa.

Thời gian từ lúc cô ta đi vào trong phòng bếp lấy rau, đến lúc cô ta quay lại trong sân tổng cộng không hơn ba phút, nhưng Tiểu Mỹ lại biến mất trong ba phút đó. Sau khi bảo mẫu quay lại lập tức phát hiện Tiểu Mỹ không còn chơi ở chỗ trước đó, vì thế cô ta lập tức tìm một vòng trong sân trước, không có kết quả mới tìm một vòng trong biệt thự… Thật sự không tìm thấy, lúc này mới hốt hoảng gọi điện thoại cho Hùng Huy.

Sau khi Đường Tĩnh báo cảnh sát, cảnh sát nhanh chóng đặt máy nghe lén theo dõi điện thoại tại nhà của họ và chờ đợi bọn bắt cóc gọi đòi tiền chuộc bất cứ lúc nào. Nhưng ai cũng nghĩ sai rồi, căn bản không có kẻ bắt cóc nào gọi điện thoại đến nhà.

Lúc ấy cũng có người nghi ngờ, có thể nào bọn bắt cóc phát hiện nhà họ Hùng báo cảnh sát, cho nên không dám gọi điện thoại đến hay không, rồi lặng lẽ “xử lý” Tiểu Mỹ?! Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán, sau đó càng không có bất cứ bằng chứng nào chứng minh Tiểu Mỹ bị người ta bắt cóc.

Hơn nữa chậm chạp không tìm được thi thể đứa bé nào, cho nên cảnh sát càng thêm có khuynh hướng Tiểu Mỹ là bị người bắt cóc. Nhưng Hùng Huy lại không đồng ý với quan điểm này, bởi vì lúc ấy cổng khóa chặt, tường vây chung quanh lại cao tới ba mét. Thử hỏi bọn buôn người nào lại phí nhiều sức như vậy, trèo tường

vào bắt trộm một đứa trẻ chưa đến bốn tuổi, sau đó lại trèo tường ra ngoài mà thần không biết quỷ không hay?

Bởi vậy anh ta liền nghi ngờ có phải bảo mẫu trong nhà cấu kết người ngoài bắt trộm đứa trẻ hay không? Tuy nhiên, qua điều tra của cảnh sát, đã xác nhận là bảo mẫu trong sạch… Vì thế mãi cho đến bây giờ, Tiểu Mỹ vẫn không có tin tức.

Đôi khi Hùng Huy cũng thà tin rằng đứa trẻ đã bị bọn buôn người bắt trộm, bán cho những người không có con cái kia, như vậy ít nhất con gái vẫn có thể còn sống! Nhưng mà lý trí nói cho anh ta biết, đây là điều không thể.

Sau khi nghe Hùng Huy nói xong, tôi hỏi anh ta: “Ngày Tiểu Mỹ mất tích, cha anh có ở nhà không?”

Hùng Huy lắc đầu đáp: “Không, lúc đó mỗi ngày ông ấy đều giết thời gian ở câu lạc bộ dưỡng sinh, sau khi nhận được điện thoại của tôi mới trở về.”

Tôi gật đầu, không tiếp tục hỏi anh ta vấn đề này nữa, mà xoay người nói với chú Lê: “Chúng ta đi dạo trong nhà trước đi, sau đó lại ra vườn xem thử…”

Thực tế nếu Hùng Hùng không cố ý dặn dò Hùng Huy, không được cho chúng tôi xem phòng và tầng hầm của ông ta, có lẽ chúng tôi cũng sẽ không cảm thấy hứng thú nhiều về hai chỗ này. Nhưng nếu ông ta đã nói thế, chúng tôi nhất định phải vào xem bằng được. Đương nhiên chúng tôi không thể bảo Hùng Huy dẫn chúng tôi vào, bởi vậy tôi bảo anh ta đưa tôi đến phòng của Tiểu Mỹ, để Đinh Nhất thừa cơ mở khóa vào xem tình hình bên trong…

Giống như tôi nghĩ, phòng của Tiểu Mỹ vẫn còn duy trì dáng vẻ như năm đó. Đây là một cách thể hiện sự tưởng niệm của rất nhiều gia đình người mất tích, bởi vì tất cả họ đều mong một ngày người có thể trở về, cho nên đều cố gắng không di chuyển đồ đạc

và bày biện trong phòng.

Nhưng đối với một bé gái chưa đến bốn tuổi mà nói, đồ vật trong phòng này hơi quá xa xỉ, có cả một ngăn tủ búp bê Barbie, làm tôi nhìn hoa cả mắt.

Vì vậy, tôi tùy tiện cầm một con lên và nói: "Những búp bê này đều là con gái anh từng chơi trước kia à?"

Kết quả Hùng Huy lại lắc đầu rồi chỉ vào một con búp bê Barbie không thu hút nhất trong đó: "Chỉ có một con này thôi… Trước khi Tiểu Mỹ mất tích rất thích con búp bê Barbie này. Bởi vì sợ làm bẩn, cho nên trước giờ đều không nỡ mang ra sân chơi. Sau khi con bé mất tích, tôi không gặp những thứ này thì thôi, đã thấy nhất định phải mua về để ở đây, chờ có một ngày Tiểu Mỹ trở về nhìn thấy cả phòng đầy búp bê Barbie, chắc chắn sẽ rất vui…"

Nghe xong, tôi gật đầu: "Thì ra là thế, tôi đang nói sao những con búp bê này đều mới như vậy!"

Sau khi nói xong tôi nhìn về phía con búp bê duy nhất thực sự thuộc về Tiểu Mỹ kia. Nhìn màu sắc, đích thực là nó cũ hơn những búp bê khác rất nhiều, vì thế tôi tiện tay cầm lên… Nhưng trong nháy mắt này, tôi lại cảm nhận được tàn hồn của Tiểu Mỹ!!

Đối với một đứa trẻ chưa đến bốn tuổi mà nói, hồn phách vẫn còn chưa ổn định, cho nên rất khó có tàn hồn bám vào đồ vật. Bởi vậy trước khi tới tôi cũng ôm nhiều hi vọng.

Sở dĩ tôi muốn vào phòng Tiểu Mỹ cũng chỉ vì tranh thủ nhiều thời gian cho Đinh Nhất, để anh ta xem xét phòng Hùng Hùng và tầng hầm có cái trò mèo gì, tại sao không thể cho người ta thấy như vậy?!

Bởi vậy khi tôi cảm nhận được tàn hồn của Tiểu Mỹ, biểu hiện của tôi khá kinh ngạc, đến mức đã dọa Hùng Huy nhảy dựng, vội hỏi tôi làm sao vậy? Tôi cầm con búp bê Barbie, cẩn thận cảm

nhận ký ức về Tiểu Mỹ trên đó, muốn xem cuối cùng rốt cuộc là ai đã đưa cô bé đi… Hùng Huy thấy tôi không nói lời nào, chỉ gắt gao nắm chặt con búp bê kia, anh ta cũng yên lặng chờ ở một bên không truy hỏi tôi gì nữa.

Trong trí nhớ của Tiểu Mỹ hầu hết đều là những khoảng thời gian hạnh phúc. Mặc dù cha mẹ không phải lúc nào cũng ở nhà chơi với cô bé, nhưng đã có dì nhỏ chơi cùng cũng rất tốt, dì nhỏ chính là bảo mẫu lúc đó.

Tuy nhiên, đối với Tiểu Mỹ vào thời điểm đó, cô bé vẫn rất mong muốn cha mẹ có thể dành nhiều thời gian cho mình, nhưng họ luôn rất bận... Về phần ông nội, từ khi có thể ghi nhớ được, Tiểu Mỹ chưa từng thấy nụ cười của ông, cho nên cô bé luôn rất sợ ở một mình với ông nội...

CHƯƠNG

Lò luyện đan

Trong ký ức cuối cùng của Tiểu Mỹ, lúc ấy bé đang chơi cùng với dì nhỏ ở trong sân, đến lúc cô bé thấy hơi đói bụng thì phát hiện không thấy dì nhỏ đâu!! Vì thế Tiểu Mỹ bèn đứng dậy muốn đi tìm dì nhỏ, nhưng vào lúc này có một bóng người chặn cô bé lại...

Tiểu Mỹ hơi hoảng sợ lùi về sau mấy bước mới thấy rõ, người chắn trước mặt mình là ông nội. Tuy rằng ngày thường cô bé hơi sợ ông nội, nhưng dù sao đó cũng là ông nội mình, vì thế Tiểu Mỹ e sợ gọi một tiếng: "Ông nội..."

Đầu tiên Hùng Hùng gật đầu với Tiểu Mỹ, sau đó vẫy tay với cô bé, bảo bé lại đây. Mặc dù Tiểu Mỹ không biết ông nội gọi mình làm gì, nhưng cô bé vẫn là chầm chậm đi qua…

Ai ngờ Tiểu Mỹ vừa mới đi đến đằng trước Hùng Hùng, ông ta đột nhiên giơ tay bế Tiểu Mỹ lên, rồi bịt một cái khăn tay lên mặt cô bé... Ký ức của Tiểu Mỹ đến đây là hết.

Trong suy nghĩ đơn giản của Tiểu Mỹ, cô bé cũng không hiểu tại sao ông nội lại làm như vậy, bé càng không biết hậu quả của việc ông nội như vậy là gì...

Tôi vô cùng tức giận lấy lại tinh thần từ ký ức tàn hồn của Tiểu Mỹ, phát hiện búp bê Barbie trong tay mình đã sắp bị bóp biến

dạng. Hùng Huy nhìn tôi khó hiểu: “Anh Trương… Anh làm sao vậy?”

Lúc này, tôi điều chỉnh lại tinh thần, rồi cẩn thận phân tích ký ức tàn hồn của Tiểu Mỹ. Cuối cùng, tôi đi đến kết luận rằng cho dù là tại sao ông già Hùng Hùng này làm vậy, Tiểu Mỹ chết trên tay ông ta là sự thật không thể chối cãi.

Nhưng bây giờ tôi không biết nói thế nào với Hùng Huy trước mặt, chẳng lẽ nói thẳng với anh ta rằng cha anh đã giết con gái anh rồi? Làm như vậy có phải hơi quá tàn nhẫn hay không? Hơn nữa dưới tình huống không có bằng chứng gì cả, tôi đột nhiên nói như vậy cũng chưa chắc anh ta sẽ tin?!

Ngay khi tôi không biết nói với Hùng Huy như thế nào, Đinh Nhất và chú Lê bước vào. Xem sắc mặt của họ, rõ ràng cũng đã phát hiện một ít tình huống ngoài dự đoán giống tôi…

Vì không tiện thảo luận trước mặt Hùng Huy, vậy nên chúng tôi vội vàng rời khỏi biệt thự ở vùng ngoại ô của nhà họ Hùng. Lúc gần đi chú Lê nói với Hùng Huy, chúng tôi đã có kết luận bước đầu, chỉ là bây giờ còn đang suy đoán. Chúng tôi cần xác nhận thêm một bước nữa, để anh ta đừng lo lắng, trước hết cứ ở nhà chờ tin của chúng tôi.

Trên đường trở về, tôi không chờ nổi hỏi Đinh Nhất, rốt cuộc anh ta đã phát hiện cái gì? Đinh Nhất nghe tôi hỏi như vậy, sắc mặt u ám liếc nhìn tôi, sau đó đưa cho tôi điện thoại di động của anh ta và nói: “Tự cậu xem đi…”

Tôi vội cầm lấy điện thoại và mở ra, phát hiện đó là video Đinh Nhất vừa quay… Cảnh quay đầu tiên là phòng của Hùng Hùng. Trang trí bên trong rất đơn giản, có thể thấy Hùng Hùng là một người làm việc rất giỏi giang.

Mặc dù thoạt nhìn, không có gì đặc biệt trong phòng. Nhưng mà

nếu ông ta đã cố ý dặn chúng tôi không thể vào, điều đó chứng tỏ rằng bên trong phải có thứ gì đó không thể bị nhìn thấy.

Vì thế tôi phát đi phát lại video vài lần… cho đến khi một bàn thờ nhỏ trong góc hấp dẫn sự chú ý của tôi. Lý do tại sao bàn thờ này không hấp dẫn sự chú ý của tôi ngay từ đầu là vì nó vừa nhỏ vừa không thu hút, lại còn được đặt ở một góc không dễ khiến người ta chú ý. Nếu không phải tôi xem nhiều lần, thật sự rất khó phát hiện ra thứ "lướt phát qua luôn" này trong video.

Theo lý thuyết, vị trí bày bàn thờ phải cực kỳ đáng được chú ý, mà bàn thờ này chẳng những nhỏ, lại còn đặt ở trong một góc? Về phần đồ thờ cúng bên trên cũng rất kỳ lạ, không phải là tranh hay bức tượng của một vị thần, mà là một tờ giấy màu vàng vẽ hoa văn cổ quái.

Nhìn vẻ mặt chú Lê rõ ràng là đã từng xem những thứ này rồi, vì vậy tôi cũng không cho chú xem, mà tiếp tục bấm mở video tiếp theo, xem một số cảnh quay dưới tầng hầm.

Bởi vì ánh sáng trong tầng hầm rất yếu, cho nên chất lượng của video không tốt bằng quay trong phòng ngủ của Hùng Hùng, có điều miễn cưỡng cũng có thể thấy rõ những thứ bên trong. Điều tôi không ngờ là những thứ trong tầng hầm này thậm chí còn ghê gớm hơn cả phòng ngủ trên lầu mấy chục lần!!

Mới đầu tôi cho rằng tầng hầm đơn giản lại là chỗ Hùng Hùng thờ cúng những thứ kỳ quái thôi, nhưng mà khi tôi thấy rõ ở một góc tối om trong phòng có một cái bếp đồng lớn, đúng là làm tôi sốc đến cả buổi không nói nên lời…

Một lát sau tôi mới yếu ớt hỏi chú Lê: "Thứ này không phải là lò sưởi của biệt thự chứ?"

Chú Lê sầm mặt đáp: "Tuy Đinh Nhất quay không rõ ràng lắm, nhưng không khó nhìn ra rằng trên bếp lò bằng đồng này có khắc

đầy chữ, chắc là đồ cổ. Cho dù nhà họ Hùng có tiền đi nữa, cũng đâu có đến mức dùng một cái bếp lò cổ lớn như vậy để sưởi ấm?!"

"Có thể nhìn ra đây là món đồ cổ gì không?" Tôi hơi giật mình hỏi.

Chú Lê lắc đầu: "Thứ lớn như vậy tuyệt đối không phải là tổ truyền, tám chín phần mười là đào ra từ mộ cổ… Có vẻ như đây là một loại lò luyện đan."

Nghe xong, tôi cẩn thận nhìn lại bếp lò trong video, sau đó vẻ mặt mờ mịt nói: "Thứ này dùng để luyện đan? Cháu thấy lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân trong Tây Du Ký cũng không phải như vậy mà?"

Chú Lê trợn trắng mắt lườm tôi, rồi tức giận nói: "Đó đều là đóng phim được không? Dù sao cũng đâu có ai từng thấy lò luyện đan thật sự của Thái Thượng Lão Quân!"

Tôi nghe cũng phải, có điều thứ này miễn cưỡng cũng có thể nhìn ra là một cái bếp lò. Không biết Hùng Hùng bày thứ này dưới tầng hầm để làm cái gì? Tuy nhiên trước mắt, tôi không cảm nhận được sự tồn tại của bất kỳ thi thể nào trong ngoài căn biệt thự, cho nên Tiểu Mỹ và Nguyên Bảo chắc đều không ở đây.

Lúc này Đinh Nhất cho tôi biết: "Cái bếp lò kia còn nóng…"

"Cái gì? Nóng?! Không thể nào! Chẳng lẽ Hùng Hùng đang dùng thứ kia để luyện đan?" Tôi khó tin nói.

Chú Lê thở dài: "Không có gì là không thể, chú vừa thấy tên này đã cảm thấy ông ta có chỗ nào không đúng, giờ ngẫm lại, chỉ sợ là ông già chết tiệt này muốn trường sinh bất lão…"

Vừa nghe vậy, tôi lập tức hơi bất an nói: "Vừa rồi cháu đã cảm nhận được tàn hồn của Tiểu Mỹ trên búp bê của cô bé, người đứa bé kia nhìn thấy cuối cùng chính là Hùng Hùng!! Chú nói không

phải là ông ta mang cháu gái đi… luyện đan chứ?”

“Khó mà nói, có mấy cuốn sách cổ đã từng ghi lại một vài phương pháp dùng người sống luyện đan, nhưng phần lớn đều chỉ là dã sử, cũng không có phương pháp gì cụ thể.” Chú Lê trầm giọng nói.

Tôi nghe mà nhịn không được nổi gai ốc: “Nếu chuyện này xảy ra ở quá khứ cháu còn tin, nhưng mà bây giờ đã là thời đại nào rồi? Ấy vậy mà còn có người tin tưởng thứ này? Càng kinh khủng hơn là ông ta còn dùng người thân của chính mình để luyện đan?! Lão Hùng Hùng này có phải điên rồi không?”

Chú Lê lại hừ lạnh và nói: “Ông ta chẳng những không điên, mà còn rất tỉnh táo... Ông ta có thể nghĩ đến việc dùng ruột thịt của mình để luyện đan, nhất định là có cao nhân nào chỉ điểm, nếu không chỉ mình ông ta không thể biết được bí thuật này!”

CHƯƠNG

Câu lạc bộ dưỡng sinh bí ẩn

Buổi tối sau khi trở về nhà, tôi lên mạng tìm kiếm rất nhiều tài liệu về luyện đan, đúng là có không ít truyền thuyết về việc sử dụng máu thịt của người sống để luyện đan. Nhưng lại không có cái nào đề cập đến dùng con cháu của chính mình để luyện đan. Tôi thực sự không biết lão Hùng Hùng này có phải bị ma quỷ mê hoặc tâm thần hay không mà có thể làm ra chuyện điên rồ như vậy...

Xem ra chúng tôi phải đến câu lạc bộ dưỡng sinh ông ta thường đi kia xem thử mới được, chỉ e bên trong có lẽ còn có một đám si mê trường sinh bất lão giống như Hùng Hùng. Nếu nó không được ngăn lại kịp thời, có thể còn có nhiều thảm kịch hơn xảy ra.

Sáng ngày hôm sau, tôi gọi điện thoại cho Bạch Kiện, nhờ anh ta giúp tôi điều tra xem rốt cuộc câu lạc bộ dưỡng sinh Hùng Hùng đi kia có tình huống thế nào. Tôi nghi ngờ chỗ đó là nơi mê hoặc lòng người...

Khi nghe thế, Bạch Kiện nói với tôi: "Trùng hợp ghê! Chúng tôi cũng đang điều tra nơi đó. Có một vài bà cụ tới chỗ chúng tôi báo cảnh sát, nói là mình bị lừa mấy chục vạn mua về một đống thực phẩm chức năng vô dụng."

Tôi truy hỏi anh ta: "Chỉ bị lừa tiền chứ không bị lừa những thứ

khác ư?”

Bạch Kiện hơi ngờ vực: “Trừ tiền còn có thể lừa cái gì nữa? Lừa sắc à? Nhưng tôi thấy những bà cụ đó tuổi trung bình đều cỡ qua sáu mươi rồi, nào có kẻ lừa đảo nào khẩu vị mặn như vậy?”

Tôi không có lòng dạ ở đây nói tào lao với anh ta, vì vậy nói luôn: “Haiz, chừng nào anh đến đó điều tra? Lúc đó dẫn tôi theo với, tôi muốn vào bên trong xem tình hình thử xem thế nào...”

Bạch Kiện nghe thế cũng không do dự, chỉ dặn dò tôi, đi thì có thể, nhưng sau khi đi vào chỉ có thể nhìn, không thể nói. Có vấn đề gì để anh ta đi hỏi. Tất nhiên là tôi luôn miệng đáp ứng, mặc kệ thế nào, trước vào xem rồi nói.

Lúc gặp, Bạch Kiện còn khó hiểu, hỏi tôi có lòng tốt vậy từ khi nào? Còn bắt đầu quan tâm đến vấn đề người già và trung niên bị lừa?

Tôi nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Chuyện tôi quan tâm sao có thể là một vấn đề nhỏ như vậy? Những người già đó bị lừa đáng thương đấy, nhưng chuyện tôi điều tra còn đáng thương hơn bọn họ mấy chục lần...”

Vì vậy, tôi nói chuyện nhà họ Hùng bị mất con cho Bạch Kiện, anh ta nghe xong thì nói với tôi: “Chuyện này tôi cũng có nghe qua. Nghe nói lúc ấy đồng nghiệp ở phân cục phía nam thành phố canh giữ ở nhà anh ta mấy ngày mấy đêm, nhưng chẳng nhận được cuộc gọi nào của bọn bắt cóc! Hơn nữa vì mấy năm trước nhà họ đã từng bị mất một cô con gái, cho nên lãnh đạo của phân cục phía nam vẫn rất xem trọng, nhưng cuối cùng lại vẫn không điều tra được gì.”

Tôi nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Còn không phải sao, chính là vì cảnh sát các anh không điều tra được gì, nên người nhà họ Hùng mới tìm đến chúng tôi.”

Bạch Kiện tò mò hỏi: "Không đúng, sao cậu lại điều tra từ vụ trẻ em mất tích lan sang đến người già và trung niên bị lừa chứ?"

"Bởi vì đứa trẻ đầu tiên là bị ông nội của nó hại chết, mà mấy năm nay ông nội của cô bé vẫn liên tục đến câu lạc bộ dưỡng sinh này, cho nên tôi mới nghĩ đến nhờ anh lớn đây giúp tôi điều tra thử nơi này có vấn đề gì hay không!" Sắc mặt tôi u ám nói.

Bạch Kiện gật đầu: "Thì ra là thế... Vậy cậu có thể khẳng định đứa trẻ do ông nội của nó hại chết không?"

Tôi đáp cực kỳ chắc chắn: "Đương nhiên rồi! Chẳng qua, một là chúng tôi vẫn chưa thể xác định động cơ giết hại đứa trẻ của Hùng Hùng là gì, hai là, không có thi thể của đứa trẻ cũng không thể chứng minh ông ta chính là hung thủ giết người."

"Được, tôi đã biết, lát nữa đi vào tôi sẽ hỏi thử giúp cậu Hùng Hùng này là thế nào!" Bạch Kiện vỗ ngực bảo đảm.

Câu lạc bộ dưỡng sinh mà Hùng Hùng thường đến nằm trong một cao ốc hơn hai mươi tầng ở khu thương mại. Bởi vì câu lạc bộ có chế độ hội viên, cho nên nếu hôm nay không phải đi cùng với Bạch Kiện, tôi và Đinh Nhất đúng là không thể vào được.

Câu lạc bộ nằm ở tầng cao nhất, có một thang máy đi thẳng lên đó, giữa chừng sẽ không dừng lại ở tầng khác. Trong tháng máy sẽ có nhân viên phục vụ, nói thẳng ra là không phải hội viên thì cả thang máy cũng không thể đi lên. Nhưng Bạch Kiện là ai? Anh ta chỉ "bụp" huy hiệu cảnh sát sáng lóa ra, đối phương lập tức thành thật ngay, ngoan ngoãn ấn thang đi lên...

Khi đoàn người chúng tôi bước vào câu lạc bộ dưỡng sinh tên "Trung Hoa An Khang" kia, bên trong đang có rất nhiều hội viên đang tranh cãi kịch liệt, ồn ào đòi câu lạc bộ trả lại tiền cho họ!!

Người của Bạch Kiện thấy thế lập tức đi đến tìm hiểu tình hình, còn chúng tôi nhân cơ hội này cẩn thận quan sát hoàn cảnh ở đây.

Không ngờ chỗ này không hề giống với tưởng tượng của chúng tôi trước khi đến chút nào. Đây là một câu lạc bộ dưỡng sinh rất hiện đại, cơ bản không có sự hiện diện gì của tu tiên luyện đan...

Tôi ngơ ngẩn liếc nhìn Đinh Nhất, rõ ràng anh ta cũng không ngờ, chỗ này đúng là một nơi lừa người già mua thực phẩm chức năng bình thường. Tôi tùy tiện liếc qua danh mục các khoản hội phí trên tường, không khỏi líu cả lưỡi: "Đúng là cắt cổ! Chỉ một hội viên bình thường mà một năm tốn ba vạn tám! Đừng nói đến hạng VIP vàng, bạch kim gì đó!

Đinh Nhất cũng nhìn lướt qua, rồi gật gù: "Việc này kiếm được hơn chúng ta nhiều..."

Tôi cũng gật đầu nói: "Ừ, đích thực thế... Có điều làm việc này phải thiếu một thứ mới được!"

Đinh Nhất khó hiểu hỏi: "Thứ gì?"

"Thiếu đạo đức đó!" Tôi tức giận nói.

Lúc này người phụ trách câu lạc bộ đã bị Bạch Kiện tìm ra, các bác trai bác gái quần chúng đang sục sôi căm phẫn vừa nhìn thấy tên kia lập tức lại nhốn nháo cả lên. Còn may đồng nghiệp của Bạch Kiện ngăn cản đúng lúc, hơn nữa không ngừng xoa dịu bọn họ nói, nhất định sẽ điều tra cho đến cùng.

Sau đó, chúng tôi đi đến văn phòng của người phụ trách với Bạch Kiện, hỏi anh ta tình hình cơ bản ở đây. Anh chàng này vẫn coi như thành thật, khai rằng mình cũng chỉ là một giám đốc quản lý chuyên môn chứ không phải ông chủ ở đây.

Anh ta thừa nhận giá thực phẩm chức năng bán cho những người già và trung niên đó có cao, nhưng mà tuyệt đối không phải hàng giả. Hơn nữa anh ta còn thề son thề sắt rằng sản phẩm của bọn họ đều là hàng tốt cực hot ở Hồng Kông!!

Bạch Kiện thấy anh ta nói mãi rồi bắt đầu lạc đề, vì thế sầm mặt xuống nói, “Đừng có bày dáng vẻ dùng để lừa người già kia ra với chúng tôi. Có biết tại sao hôm nay không lôi cổ cậu đến thẳng cục cảnh sát hỏi chuyện không? Đó chính là muốn cho cậu một cơ hội, càng không muốn gây hoang mang cho những cụ già bên ngoài! Tôi khuyên cậu vẫn nên thành thật khai rõ ràng những trò mèo của nơi này ra, đừng tự quấn cái mớ bòng bong này lên người mình…”

Bạch Kiện vừa hù dọa như vậy, tay giám đốc lập tức khai báo rõ ràng tình hình ở đây... Mặc dù bọn họ đánh vào chiêu bài câu lạc bộ dưỡng sinh cao cấp, nhưng thật ra vẫn là bán thực phẩm chức năng!

Bạch Kiện hỏi xong vấn đề mình muốn hỏi, rồi lấy ra một bức ảnh của Hùng Hùng hỏi giám đốc: “Người này có phải hội viên ở chỗ các cậu không?”

Giám đốc liếc nhìn bức ảnh, sắc mặt đột nhiên trở nên hơi quái lạ, ậm ừ cả buổi mới nói: “Ông ta là hội viên cũ, hơn nữa còn là người có tiền nhất trong những hội viên của chúng tôi...”

CHƯƠNG

Mùi nhang bao trùm

Nghe xong, Bạch Kiện tức giận nói: “Vậy nhất định là các cậu đã lừa người ta không ít tiền nhỉ?”

Kết quả lần này giám đốc câu lạc bộ lại lắc đầu liên tục: “Không… Cái này thật sự không có, ông Hùng này bị bệnh tâm thần, chúng tôi nào dám lừa tiền của ông ta chứ?!”

“Bệnh tâm thần? Bệnh tâm thần cái gì? Trước khi về hưu người ta là chủ tịch của một công ty, sao qua miệng của cậu lại thành bệnh tâm thần hả?” Bạch Kiện lạnh giọng chất vấn.

Giám đốc câu lạc bộ thấy Bạch Kiện không tin, vội mở video giám sát trong máy tính ra nói: “Đồng chí cảnh sát, không phải tôi nói bậy, người ở chỗ chúng tôi đây đều biết, đầu óc ông cụ Hùng này không bình thường, không tin các anh tự mình xem đi!!”

Tôi và Bạch Kiện nghe thế vội đi đến trước máy tính xem, lại phát hiện Hùng Hùng trong video đang đứng một mình ở trong góc. Dù video không có tiếng, nhưng từ biểu cảm trên mặt và động tác tay của ông ta, hình như là đang nói chuyện với người nào đó. Tuy nhiên, trước mặt ông ta rõ ràng là một bức tường mà?!

“Tình trạng này của ông ta đã kéo dài bao lâu rồi?” Tôi nhịn không được xen mồm hỏi.

Mặt mày giám đốc câu lạc bộ bất đắc dĩ đáp: “Trên cơ bản là vừa tới đã như vậy rồi. Ngay từ đầu, chúng tôi nghe nói vợ ông ta vừa mới chết, cho nên cảm thấy có thể là vì quá đau lòng, không chừng qua một khoảng thời gian thì sẽ tốt lên. Nhưng sau này mặc kệ nhân viên của chúng tôi đề cử thực phẩm chức năng thế nào cho ông ta, ông ta đều như nghe không hiểu, cứ như không để lọt lời nói của anh. Sau đó nhân viên của chúng tôi cũng dần dần mất hứng thú với ông ta, mà mỗi buổi sáng ông ta đều đến đây, sau đó ở lại một buổi... Tuy nhiên vì ông ta trả hội phí rất rộng tay, cho nên chúng tôi cũng chỉ đành mặc ông ta tự tìm niềm vui.”

Bạch Kiện nghe xong hỏi tiếp: “Vậy ông ta có quan hệ tốt với ai trong những hội viên khác ở đây không?”

Giám đốc câu lạc bộ đáp không cần suy nghĩ: “Không có, trước giờ ông ta đều đi đơn về chiếc, cũng không thân với ai, cũng không chủ động nói chuyện với ai. Mỗi ngày sau khi tới đều sẽ luyện tập trên một số máy móc ở câu lạc bộ tăng cường sức khoẻ trước, rồi sẽ mở chế độ tự lầm bầm lầu bầu.”

Sau đó, Bạch Kiện đã sử dụng USB để sao chép một vài video về việc Hùng Hùng tự nói chuyện với mình cho tôi, bảo tôi cầm về cho chú Lê xem. Có lẽ chú ấy có thể nhìn ra một ít manh mối trong đó.

Ra khỏi câu lạc bộ dưỡng sinh, tôi và Đinh Nhất cấp tốc chạy tới nhà chú Lê, đưa mấy đoạn video này cho chú xem. Sau khi xem xong, sắc mặt chú Lê âm trầm nói: “Chắc chắn Hùng Hùng không phải bị bệnh tâm thần, chẳng qua có vài thứ chỉ có mình ông ta có thể nhìn thấy mà thôi.”

Tôi nói ngay: “Chỉ bằng vài đoạn video ông ta tự lầm bầm lầu bầu cũng không nói lên được gì. Bây giờ cả thi thể của Tiểu Mỹ chúng ta cũng không tìm thấy, lấy cái gì chứng minh là Hùng Hùng

hại chết cô bé đây?”

Lúc này chú Lê suy nghĩ rồi gọi điện thoại cho Hùng Huy, hỏi anh ta xem mấy năm trước Hùng Hùng có từng sưu tầm món đồ cổ lớn nào hay không? Đặc biệt là những thứ giống như đỉnh đồng, lò đồng, vân vân?

Hùng Huy nhớ lại: “Lúc mẹ tôi còn sống rất thích mấy thứ này, cho nên tôi nhớ rõ từ khi tôi còn nhỏ, họ đã bắt đầu sưu tầm chúng rồi. Sau khi mẹ tôi qua đời, dường như cha tôi mất đi hứng thú với mấy thứ này, không thấy ông ấy sưu tầm nữa. Có điều trước đây đúng là đã cất giữ được không ít, có một cái lò đồng rất lớn thật, bây giờ còn ở dưới tầng hầm trong nhà cũ đấy.”

Chú Lê tiếp tục hỏi anh ta: “Vậy cậu có còn nhớ lò đồng to kia đến tay cha mẹ cậu vào thời gian nào không?”

Hùng Huy ngẫm nghĩ và nói: “Chắc là sau khi mẹ tôi bị bệnh... Lúc ấy tôi còn cảm thấy thứ đó rất không may mắn, nhìn cứ u ám. Có điều hồi ấy tôi còn đang đi học, thời gian ở nhà khá ngắn, cho nên cũng dần dần coi nhẹ sự tồn tại của nó.”

Cuối cùng chú Lê đề nghị với Hùng Huy, có thể cho chúng tôi xem thử cái lò đồng kia hay không? Kết quả lần này Hùng Huy lại hơi do dự, có thể là anh ta băn khoăn về lời dặn trước đó của Hùng Hùng... Nhưng chú Lê lại nói rất rõ ràng, đó là chúng tôi nghi ngờ sự mất tích của con trai và con gái anh ta đều có liên quan đến cái lò đồng này. Nếu bây giờ không điều tra rõ, chỉ sợ tương lai nếu hai vợ chồng họ có con, vẫn sẽ làm lịch sử lặp lại như cũ.

Trong tâm khảm của con người đều hướng đến đời sau, cho nên phần lớn tình yêu thương đối với con cái đều vượt qua tình yêu thương đối với cha mẹ… Bởi vậy mặc dù ngay từ đầu Hùng Huy có do dự, nhưng vừa nghe chú Lê nói như vậy, cũng lập tức đồng ý với yêu cầu của chúng tôi.

Tuy nhiên anh ta cũng nói, phải chờ tới khi cha anh ta ra ngoài mới được... Mấy ngày nay vì nhóm Bạch Kiện điều tra gắt câu lạc bộ dưỡng sinh, cho nên câu lạc bộ lấy lý do trang trí lại để ngừng kinh doanh. Bởi vậy Hùng Hùng đều ở biệt thự cũ cả ngày, nếu muốn ông ta đi đâu, Hùng Huy còn phải suy nghĩ ra một cách mới được.

Cuối cùng Hùng Huy lấy cớ là để cha ra ngoài giải buồn, đặt một tour du lịch người già xa xỉ đến Phàn Chi Hoa cho Hùng Hùng, cuối cùng đã lừa được Hùng Hùng đi… Lần trước chúng tôi xuống tầng hầm ở nhà cũ là một mình Đinh Nhất vào. Bởi vì thời gian gấp rút, anh ta chỉ vội vàng quay được một đoạn video bên trong.

Lần này chúng tôi quang minh chính đại bước vào, tất nhiên là phải xem cho kỹ càng, hơn nữa lần trước vì không bật đèn, có vài chỗ đều nhìn không rõ lắm, cho nên chúng tôi vừa xuống là yêu cầu Hùng Huy bật tất cả đèn lên!!

Lúc mới xuống, tôi đã bị mùi nhang dày đặc bên dưới bao trùm làm cho phải bịt mũi lại. Mùi ở dưới này tuyệt đối có thể cạnh tranh với những chùa miếu quanh năm được thờ phụng hương khói! Hùng Huy cũng đã nhiều năm chưa từng xuống dưới này, anh ta cũng bị mùi nhang ở đây hun cho nhăn mặt.

Khi Hùng Huy bật tất cả đèn đóm dưới tầng hầm lên, mấy người chúng tôi đã lập tức bị những thứ dưới này làm sững sờ, chỉ thấy trên trần nhà của tầng hầm vẽ một hình bát quái Kinh Dịch to đùng, mà chiếu thẳng bên dưới hình bát quái chính là cái lò đồng từng xuất hiện trong điện thoại của Đinh Nhất… Trên bốn mặt tường xung quanh còn vẽ đầy những ký hiệu cổ quái mà tôi không biết.

Đã nhiều năm không đến chỗ này nên Hùng Huy cũng tỏ ra kinh ngạc, những món đồ kỳ dị trước mắt càng làm anh ta kinh ngạc

đến nói không nên lời. Chú Lê thì bày ra tư thế như học giả, vừa nhìn vừa dùng di động chụp những ký hiệu trên tường, định trở về nghiên cứu kỹ lưỡng một chút.

"Lê đại sư, mấy thứ này… Rốt cuộc cha tôi mân mê cái gì ở đây chứ?" Hùng Huy nói với sắc mặt khó coi.

Chú Lê nghiêm giọng bảo anh ta: "Trước hết cậu đừng vội, để chúng tôi xem xét nơi này kỹ càng cái đã, sau đó sẽ nói lại chuyện mình điều tra được cho cậu biết. Có điều tôi hi vọng cậu có thể chuẩn bị tâm lý, có lẽ hiện thực sẽ hơi tàn khốc."

Hùng Huy nghe xong sắc mặt cứng đờ, sau đó hơi mờ mịt tìm cái ghế ngồi xuống… Tôi biết lúc này trong lòng anh ta chắc là rất nôn nóng, một mặt muốn biết đáp án sớm một chút, nhưng một mặt lại sợ bản thân nhất thời không thể chấp nhận được sự thật.

Chúng tôi thấy anh ta đã yên lặng ngồi xuống, vì thế vội xem xét khắp nơi, muốn tìm manh mối có thể chứng minh suy đoán của mình...

CHƯƠNG

Thuốc trường sinh bất lão

Đầu tiên chú Lê nhìn thấy một cuốn sách cổ rất cũ nát trên chiếc bàn gỗ đỏ, thể chữ viết trên đó tôi đều chẳng biết một chữ nào. Chú ấy nhẹ tay mở ra và đọc lướt qua, sắc mặt lập tức biến đổi! Xem ra cuốn sách này không phải dạng vừa, nhất định là Hùng Hùng đọc nội dung trong quyển sách này mới bắt đầu mơ giấc mộng “trường sinh bất lão”.

Bởi vì không đọc hiểu chữ viết trên đó, cho nên hứng thú của tôi với quyển sách này không nhiều, trái lại tôi càng muốn biết nguyên lý làm việc của cái lò đồng này hơn. Vì vậy tôi tò mò đi tới, muốn dùng tay sờ điêu khắc bên trên...

Mà khi tay của tôi mới vừa chạm đến lò đồng, bên tai tôi đột nhiên vang lên từng tràng âm thanh quỷ khóc sói gào, như là có vô số con ma quỷ oan ức kêu than thảm thiết cùng lúc, làm tôi giật mình lập tức vung tay tránh ra.

Đinh Nhất thấy tôi phản ứng lớn như vậy, vội hỏi tôi bị làm sao? Vẻ mặt tôi hãi hùng nói với họ: “Oán khí của cái lò này nặng quá! Vừa rồi hù chết tôi!”

Chú Lê nói một cách sâu kín: “Đương nhiên là oán khí lớn rồi, quỷ cũng không biết cái lò này đã từng hại bao nhiêu tánh mạng

nữa… Nếu chú không nhìn lầm, cái lò này ít nhất cũng có lịch sử hơn một ngàn năm rồi, nhưng bất kể là ở quá khứ hay hiện tại, nó đều là vật mang điềm xấu dùng để hại tính mạng con người.”

Lúc này Đinh Nhất dùng dao bạc thò vào trong lò đồng, khẽ cạo một ít dầu màu đen trên vách bên trong, để trước mũi ngửi thử, sau đó cau mày nói: “Đây là dầu từ xác chết, còn rất mới, cái lò này chắc là từng được sử dụng gần đây...”

Tôi nghe mà trong lòng ghê tởm, được sử dụng gần đây? Tiểu Mỹ đã bị mất vài năm trước, chắc hẳn không phải là cô bé, chẳng lẽ là… Nguyên Bảo? Lúc này tôi quay đầu lại nhìn về phía Hùng Huy vẫn luôn ngồi yên ở đó, không biết làm thế nào để nói với anh ta rằng hai đứa con trai và con gái của anh ta có thể đều đã bị chôn thây trong cái lò đồng cổ đầy tử khí này.

Tôi rất muốn cảm nhận thử âm hồn trên cái lò đồng này, nhưng lại bị chú Lê ngăn lại một cách dứt khoát: “Cháu không thể chạm vào thứ này. Âm khí trên người nó quá nặng, chỉ sợ sẽ khơi dậy âm khí khó khăn lắm mới áp chế được trong cơ thể cháu, đến lúc đó sẽ phiền phức.”

Chú Lê nói xong, quay đầu nhìn lại Hùng Huy, rồi nói bằng giọng nặng nề: “Cậu Hùng, tôi khuyên cậu vẫn nên tặng thứ này cho bảo tàng đi. Cha của cậu vì thứ này đã tẩu hỏa nhập ma rồi, hai đứa con của cậu đều bị ông ta giết...”

Sau khi nghe chú Lê nói, Hùng Huy lại bật cười: “Lê đại sư, ông đùa cái gì vậy? Đó là cháu ruột của ông ấy, sao ông ấy có thể làm ra loại chuyện này được chứ?!”

Chú Lê nói với sự tiếc nuối: “Tôi biết cậu rất khó chấp nhận sự thật này, nhưng mà sự thật chính là sự thật, ông ta sẽ không vì cậu không chấp nhận được mà thay đổi đâu... Cậu mời chúng tôi tới là để điều tra rõ chân tường, tránh cho sau này lại xảy ra chuyện

giống như vậy. Nếu cậu không muốn tin chúng tôi, bây giờ chúng tôi có thể coi như chưa từng xảy ra gì cả, không tiếp tục điều tra nữa...”

Tôi có thể nhận ra được, thực tế là Hùng Huy đang cười vui một cách miễn cưỡng, trong lòng anh ta chắc hẳn là đã tin tưởng lời chúng tôi rồi, chỉ là trong lúc nhất thời rất khó chấp nhận sự thật này. Nhưng cũng không thể trách anh ta, phỏng chừng chuyện này rơi vào ai cũng không chấp nhận nổi.

Sau đó, chú Lê cho Hùng Huy biết: “Quyển sách cổ trong tay tôi đây ghi lại một ít phương thuốc cổ truyền luyện chế đan dược, trong đó có một phương thuốc cổ truyền sống mãi không già, chính là dùng máu thịt của người sống để luyện đan, uống vào có thể khiến người ta trường sinh bất lão, kéo dài tuổi thọ. Trong đó còn đặc biệt nhắc tới, dùng máu thịt của người cùng dòng giống với mình để luyện đan thì hiệu quả sẽ càng cao hơn… Mấy năm nay cậu không phát hiện cha cậu càng ngày càng trẻ ra, một sợi tóc bạc cũng không có sao?”

Hùng Huy ngơ ngác nói: “Tôi cho rằng đó là ông ấy nhuộm tóc… Nhưng trên đời này sao lại có chuyện như thế này? Cha tôi lại còn tin? Điều này đúng là quá vớ vẩn!”

Chú Lê vừa đọc sách vừa nói với anh ta: “Nếu chúng tôi không đoán sai, cha cậu mê tín thứ này đã rất lâu rồi, chắc là bắt đầu từ khi ông ta có được cái lò đồng này. Cho nên lúc trước tôi mới hỏi cậu thứ này rơi vào tay ông ta từ lúc nào.”

“Nhưng lúc ấy mẹ tôi vẫn còn trên đời mà!” Vẻ mặt Hùng Huy không tin.

Chú Lê gật gù nói: “Nếu tôi không đoán sai, đúng là bởi vì mẹ cậu mắc bệnh nan y, thuốc thang vô dụng, lúc này mới khiến bọn họ bắt đầu tìm kiếm một vài thứ bàng môn tả đạo để giữ mạng.”

“Nhưng cuối cùng mẹ tôi vẫn qua đời mà! Nếu thực sự có dùng, đáng lẽ bà đã không phải chết chứ?” Hùng Huy nghi ngờ nói.

Chú Lê nghe vậy thì khẽ thở dài: “Đó chắc là vì mẹ cậu không nỡ làm với cậu, nếu suy đoán của tôi không sai, ngay từ đầu bọn họ chỉ dùng một vài phương thuốc luyện đan bình thường trong quyển sách cổ này, có điều hiệu quả không rõ ràng. Nhưng mẹ cậu lại không chịu lấy con trai ruột của mình chế thuốc, mà lúc ấy cậu lại chưa có con nối dõi, cho nên…”

“Nên cha tôi dùng con của tôi để luyện đan?! Ông ấy có còn là con người không? Nếu không thân không thích, vậy trường sinh bất lão thì có ý nghĩa gì đâu?” Cảm xúc của Hùng Huy kích động.

Đúng vậy, Hùng Huy hỏi một vấn đề rất hay, ý nghĩa của trường sinh bất lão là cái gì? Nếu không có người thân bạn bè, chỉ một mình sống cô độc trên đời, kiểu “sống” này tốt hơn cái chết bao nhiêu? Đạo lý này ngay cả Hùng Huy cũng hiểu, tại sao cha anh ta lại không hiểu chứ? Đúng là đã sống uổng phí nhiều năm như vậy!

Lúc này lại nghe chú Lê nói: “Đôi khi, tham lam thường có thể che mờ đôi mắt của con người, có lẽ cha cậu đã bị cái chết của mẹ cậu dọa; có lẽ ông ta còn lưu luyến cuộc đời huy hoàng của mình, không muốn sớm kết thúc. Tóm lại một khi con người rơi vào bóng tối của chính trái tim mình, thì điều đáng sợ gì cũng đều có thể làm được…”

“Nhưng những điều đó đều là suy đoán của các anh không phải sao? Thực tế các anh không có chứng cứ chứng minh tất cả mọi thứ, đúng không?” Hùng Huy hỏi với vẻ mặt tuyệt vọng.

Tôi bất đắc dĩ gật đầu nói: “Đích thực là chúng tôi không có chứng cứ có thể chứng minh hai đứa trẻ bị cha anh hại chết, dầu xác chết trong cái lò này cũng không xét nghiệm ra được ADN, hai

đứa con của anh đã mất rồi… Chẳng qua tôi tin chỉ cần chúng tôi tìm kiếm cẩn thận dưới tầng hầm này, chắc là sẽ tìm được đan dược ông ta đã luyện xong, cũng chính là 'thuốc trường sinh bất lão' luyện bằng trẻ con! Đúng là cha anh nhờ ăn những đan dược đó, cho nên mới xuất hiện hiện tượng trẻ hóa."

"Không thể nào! Tôi không tin! Nhất định là các người lừa tôi! Tôi không tin! Nếu những điều đó đều là sự thật, tôi nên nói thế nào với Đường Tĩnh, chẳng lẽ phải nói cho cô ấy là Tiểu Mỹ và Nguyên Bảo đều bị ông nội của chúng luyện thành thuốc rồi? Nếu vậy cô ấy chẳng phát điên lên sao! Không được, Lê đại sư, chuyện này không thể điều tra nữa, chỉ đến đây là dừng đi?!" Hùng Huy nói với chú Lê bằng vẻ mặt cầu xin.

Thật ra không cần anh ta nói, chúng tôi cũng không định báo cảnh sát, hay công khai chuyện này ra, bởi vì mọi thứ đều là suy đoán của chúng tôi, chúng tôi không có bất kỳ bằng chứng nào trong tay, ngay cả khi báo cảnh sát cũng không có ý nghĩa bao nhiêu.

CHƯƠNG

Đại nạn rơi xuống

Lý do tại sao chú Lê khuyên Hùng Huy tặng lò luyện đan cho bảo tàng nhà nước, thứ nhất là không bao giờ có người dùng thứ này để làm những hành động hại mạng người nữa, thứ hai cũng chặt đứt vọng tưởng của Hùng Hùng.

Sau đó chúng tôi tìm thấy trong két sắt ở tầng hầm ba cái bình ngọc tinh xảo, bên trong đựng thuốc trường sinh bất lão mà Hùng Hùng mong nhớ khôn nguôi. Chú Lê mở bình ngọc ra rồi đưa lên mũi ngửi thử trước, sau đó thở dài nói: "Chính là nó! Cậu Hùng, thứ này giao cho cậu xử lý."

Hùng Huy vội vã xua tay: "Hay là đại sư tiêu hủy giúp tôi đi, tôi không muốn nhìn thấy thứ này. Bởi vì vừa nghĩ đến Nguyên Bảo, tim tôi đã đau như bị dao cắt..."

Chú Lê gật đầu đáp: "Được thôi, vậy bây giờ tiêu hủy đi!"

Vì thế, chú Lê bảo Đinh Nhất mang một chậu nước trong tới, sau đó đổ toàn bộ đan dược trong ba cái bình nhỏ xuống nước... Nói cũng kỳ lạ, đan dược này vào nước là tan ngay, nhưng nước lại vẫn trong veo như cũ, không thấy một chút tạp chất.

Trong lòng tôi không khỏi âm thầm lấy làm kỳ lạ, xem ra thứ này vẫn có chỗ thần kỳ của nó. Về phần cuốn sách cổ kia, Hùng

Huy cũng không coi ra gì, mà nhờ chú Lê tiêu hủy tất cả đồ vật kỳ quái trong tầng hầm, trừ cái lò đồng ra... Vì vậy, tôi đã thấy chú Lê lén cất quyển sách kia vào trong ngực áo.

Tuy rằng ở mặt pháp luật, tạm thời vẫn không thể chế tài Hùng Hùng, nhưng tôi tin Hùng Huy tự có cách của anh ta. Đương nhiên, tôi cũng gửi những đoạn video Hùng Hùng tự nói chuyện một mình ở câu lạc bộ dưỡng sinh cho anh ta, còn anh ta sẽ lợi dụng nó như thế nào, đó là chuyện của chính anh ta.

Kết quả không tới vài ngày, chúng tôi đã đọc được trên mạng một tin tức, nói là chủ tịch trước của tập đoàn Hùng thị Hùng Hùng bị bệnh nhập viện... Đương nhiên là vào bệnh viện tâm thần. Còn về cái lò đồng lớn kia, Hùng Huy cũng dựa theo cách mà chú Lê nói, khua chiêng gõ trống tặng cho quốc gia, trên đầu của anh ta lập tức có thêm danh tiếng doanh nhân yêu nước, với anh ta mà nói cũng coi như là một cách thức bồi thường khác.

Chúng tôi cũng đồng ý với Hùng Huy, sẽ không nói việc này cho vợ anh ta Đường Tĩnh, bởi vì anh ta thà để Đường Tĩnh mãi mãi cho rằng hai đứa con của mình bị bọn buôn người lừa bán, cũng không muốn để cô ấy biết sự thật rốt cuộc tàn khốc bao nhiêu.

Đối với người cha ruột Hùng Hùng bị mình đưa vào bệnh viện tâm thần, anh ta thật sự không có gì để nói. Bằng hiểu biết của tôi về Hùng Huy, anh ta sẽ làm cho Hùng Hùng vĩnh viễn không có cơ hội ra ngoài lần nữa.

Tuy nhiên chú Lê lại đề nghị với Hùng Huy, muốn đến bệnh viện tâm thần thăm Hùng Hùng. Bởi vì từ đầu đến cuối chú vẫn không nghĩ ra, chỉ mình Hùng Hùng sao có thể đọc hiểu nội dung trong cuốn sách cổ kia được, lại còn có thể luyện được kim đan ra dáng ra hình nữa.

Qua vụ này tôi cũng từng hỏi chú Lê, những đan dược chúng tôi

đánh tan vào nước kia thật sự có thể trường sinh bất lão sao? Chú Lê lắc đầu bảo: “Đương nhiên không thể! Cháu thấy những người tài ba dị sĩ và cả hoàng đế, tướng quân mê luyện đan thời cổ đó, có người nào trường sinh bất lão không? Trên thực tế, trong Đạo gia, loại đan dược này được gọi là ngoại đan, phần lớn là dùng một ít vị thuốc quý công thêm một ít chu sa, hùng hoàng, còn có đủ loại vật liệu lạ có chứa kim loại nặng luyện chế thành. Tóm lại, độc tính còn cao hơn dược tính. Mặc dù trong quá khứ, một số hoàng đế sau khi dùng đan dược đã xuất hiện sự cải thiện về thể chất và trạng thái tinh thần tăng cao trong khoảng thời gian ngắn, nhưng những điều này cũng chỉ là tạm thời. Hiệu quả của đan dược cũng chỉ là tiêu hao gấp bội sức lực thể chất của họ trong một thời gian ngắn. Một khi cơ thể người dùng đan dược đạt đến một giới hạn nhất định nào đó, dù là Hoa Đà tái thế cũng không cứu được.”

Nghe xong, tôi vô cùng khó hiểu hỏi: “Nếu thứ này có thể xem như trăm hại mà không một lợi, vậy tại sao tự cổ chí kim vẫn còn có người tin tưởng mấy thứ này chứ?”

Chú Lê bất đắc dĩ cười đáp: “Bởi vì con người quá tham lam… Luôn cảm thấy mình sống một đời còn chưa đủ, một lòng muốn sống mãi không chết. Nhưng mà người chân chính hiểu thấu bí mật sống mãi không chết, cổ kim có thể có mấy người đây? Cho nên một vài người mới mê tín thuật luyện đan, hi vọng thông qua dùng ngoại đan để thực hiện vọng tưởng kéo dài cuộc sống.”

Khi chúng tôi nhìn thấy Hùng Hùng một lần nữa, tất cả đều bị dáng vẻ như ma quỷ hiện giờ của ông ta làm giật mình. Quả thực khác hẳn hoàn toàn với ông ta của hai tuần trước! Đầu đầy tóc bạc không nói, làn da còn xuất hiện từng đốm đen lớn cỡ như đồng tiền, thoạt nhìn quái dị nói không nên lời, làm cho người ta sợ hãi…

Lúc Hùng Hùng mới bị con trai mình đưa vào đây, cảm xúc cực kỳ kích động, gặp ai cũng nói mình sắp thành tiên rồi, chỉ còn thiếu một bước, luôn ồn ào bảo bác sĩ của bệnh viện mau thả ông ta ra ngoài.

Ông ta không nói những lời này còn đỡ, nói ra rồi thì sau này coi như không điên cũng không ai tin ông ta nữa. Lại nói thêm, kiểu người nhà không thiếu tiền như Hùng Huy, chỉ cần anh ta không ký tên nhận người về, cả đời Hùng Hùng cũng đừng hòng bước ra ngoài.

Khi Hùng Hùng nhìn thấy là chúng tôi đến gặp ông ta, biểu hiện vô cùng bình tĩnh, còn khách sáo mời chúng tôi ngồi xuống nói chuyện. Chú Lê cũng không hỏi thẳng Hùng Hùng từ đâu có được quyển sách cổ kia, ngược lại là hỏi ông ta với vẻ mặt quan tâm, ở đây có quen không?

Nếu là người bình thường nghe thấy chú Lê hỏi như vậy, đoán chừng đã sớm tức điên, nhưng Hùng Hùng lại bình tĩnh đáp: "Còn tạm, trừ mấy ngày đầu hơi không quen, có điều bây giờ đã khá hơn nhiều rồi…"

Chú Lê gật gù: "Vậy là tốt rồi..." Nói xong, chú lại chỉ vào đốm đen trên người Hùng Hùng: "Những thứ này trên người ông bắt đầu nổi lên từ khi nào?"

Hùng Hùng thở dài trả lời: "Sau khi ngừng thuốc, trước khi chết vợ tôi cũng như thế này…"

Tôi nghe vậy thì nghi ngờ hỏi: "Không phải vợ ông chết vì ung thư sao?"

Hùng Hùng cười cười, nói: "Có thể nói như thế, bởi vì trong mắt người Trung Quốc, bệnh nan y trị không khỏi đều có thể gọi chung là ung thư."

"Ông có hối hận không?" Đột nhiên chú Lê hỏi Hùng Hùng một

câu.

Ông ta sửng sốt, sau đó lắc đầu rất chắc chắn: “Không, nếu được chọn lại một lần, tôi vẫn sẽ làm như vậy.”

Tôi nghe vậy thì cả giận nói: “Tiểu Mỹ và Nguyên Bảo đều là cháu trai và cháu gái ruột của ông, sao ông có thể xuống tay được?”

“Con cháu có thể sinh nữa, nếu tôi thật sự trường sinh bất lão, vậy thì sẽ còn có nhiều con nhiều cháu hơn, ít một hai đứa có quan hệ gì đâu?” Hùng Hùng nói với vẻ mặt bình tĩnh, giống như không phải chúng tôi đang nói đến mạng người, mà là thực phẩm tiêu thụ hàng ngày.

Tôi hừ lạnh và nói: “Thật ra Hùng Huy nên đưa ông vào đây từ lâu mới phải, bởi vì ông sớm đã điên rồi!!”

Hùng Hùng hơi nhún vai: “Nếu không phải Tiểu Như luyến tiếc Hùng Huy, bà ấy cũng không phải chết, xem ra lựa chọn lúc trước của tôi là đúng, con cháu đều giống nhau, đều có thể sinh lại được.”

Chú Lê thấy tôi càng hỏi cảm xúc càng kích động, bèn khẽ đẩy tôi, sau đó giọng điệu bình thản nói với Hùng Hùng: “Tôi rất tò mò, ban đầu hai vợ chồng ông làm sao biết những thứ này? Tôi nhớ rõ các người hình như đều xuất thân là công nhân mà?”

CHƯƠNG

Kim đan kéo dài mạng sống

Hùng Hùng khẽ cười đáp: "Đúng là chúng tôi xuất thân là công nhân, nhưng ông cố và ông nội của tôi đều là nhà tư bản. Cuốn sách cổ kia là do họ truyền lại."

Nghe vậy, chú Lê hừ lạnh và nói: "Làm sao tôi lại không tin nhỉ? Nếu ông nói tổ tiên nhà ông là đạo sĩ, có lẽ tôi còn tin mấy lời ma quỷ của ông... Chủ tịch Hùng, đã đến nước này, ông còn giấu giếm cái gì nữa? Nói thật cho ông biết, chúng tôi là những người cuối cùng tới thăm ông, ông vĩnh viễn đừng mong con trai mình sẽ tới thăm… Nếu hôm nay ông không nói ra chân tướng, vậy sau này cũng sẽ chỉ có thể nói với những kẻ điên ở đây thôi."

Sau khi Hùng Hùng nghe chú Lê nói xong, khóe miệng ông ta hơi giật giật, rồi im lặng một lúc lâu mới khẽ than nhẹ: "Quyển sách này đích thực không phải tổ tiên tôi truyền lại, là lúc trẻ tôi tìm thấy nó khi đi theo Hồng vệ binh xét nhà một ông lão họ Tôn. Lúc ấy tôi phát hiện ông già Tôn kia thừa dịp hỗn loạn giấu một thứ sau một viên gạch trong tường nhà họ. Tôi còn tưởng là ông ta giấu mấy thứ như vàng thỏi linh tinh, vì thế không lập tức để lộ ra, mà chờ đến sau khi mọi người áp giải ông già Tôn đi mới dám lén lút quay lại kiểm tra..."

Nhưng khi Hùng Hùng lật viên gạch kia ra, lại phát hiện bên trong là một quyển sách cũ dùng vải dầu bọc lại. Tuy rằng lúc ấy Hùng Hùng vốn không đọc hiểu trên sách viết cái gì, nhưng vận mệnh đã định sẵn, ông ta cảm thấy quyển sách này chắc là cực kỳ quan trọng. Nếu không tại sao ông già Tôn kia không giấu đồ cổ tranh chữ trong nhà đi, cố tình muốn giấu một quyển sách nát chứ?

Vì thế vào ban đêm Hùng Hùng bèn cầm sách về nhà, giấu ở phía trên xà nhà họ… Vào thời đại rung chuyển đó, loại sách cổ tranh cổ này bị gọi chung là "Tứ Cựu*", chỉ cần bị người ta phát hiện nhất định phải bị tiêu hủy.

* Phong trào Cách mạng văn hóa của Trung Quốc (1966 - 1976) đã đặt ra khẩu hiệu phá tứ cựu. Bốn điều cần tiêu diệt (tứ cựu) này là tất cả "tư duy cũ", tất cả "văn hóa cũ", tất cả "thói quen", tất cả "phong tục cũ" tại Trung Quốc, với mục đích để thoát khỏi những khuôn mẫu Trung Quốc cũ và tạo ra một nề nếp mới. Chiến dịch này được phát triển và thực hiện bởi Hồng vệ binh.

Nhưng lúc ấy Hùng Hùng nhỏ tuổi, lá gan cũng lớn, ông ta luôn cảm thấy thứ này không bình thường, cho dù bây giờ mình không biết nó dùng để làm gì, tương lai chờ khi sóng gió đã qua, đem đi bán lại giá cao cho ông già Tôn cũng tốt lắm!

Ai ngờ chưa đến hai tháng, Hùng Hùng đã nghe được tin ông già Tôn tự sát trong xà lim giam giữ lão, điều này khiến Hùng Hùng luôn luôn không sợ trời không sợ đất, lần đầu tiên biết cái chết là gì…

Một người khoảng thời gian trước còn sống sờ sờ, thế mà nói chết là chết. Cứ như vậy, cuốn sách nát giấu ở nhà ông ta phải bán cho ai đây? Ông ta định bụng ném sách đi, nhưng lại cảm thấy không cam lòng, tuy rằng lúc ấy ông ta hoàn toàn không biết gì về

lai lịch của cuốn sách kia, nhưng từ đầu đến cuối ông ta lại tin tưởng vững chắc, chắc chắn cuốn sách này là một thứ rất quan trọng.

Vì thế, quyển sách cổ kia vẫn giấu mãi bên trên xà nhà Hùng Hùng. Đến tận mười năm sau, lúc nhà họ Hùng sửa nhà, ông ta mới nhớ tới còn có một bảo bối giấu trên xà nhà...

Lúc ấy tất cả "cuộc vận động" đều đã kết thúc, mọi người cũng bắt đầu sống cuộc sống bình lặng. Những đồ vật bị cấm và bị hủy trước đó lại trở thành đồ quý hiếm, đặc biệt là quyển sách cổ như cái trong tay Hùng Hùng.

Hồi đó Hùng Hùng vừa mới tiếp nhận công việc của cha ông ta, vào nhà máy làm công nhân. Lúc ấy trong xã hội có người bắt đầu thu mua một vài món đồ cũ không nổi bật trong tay người dân. Một số người có kiến thức thiển cận đã bán những món đồ không dùng đến trong nhà để lấy tiền.

Nhưng Hùng Hùng lại không bán một số món đồ cũ trong nhà như những người khác, đặc biệt là quyển sách cổ kia, ông ta vẫn cất giấu như bảo bối, bởi vì ông ta thật sự quá tò mò trên cuốn sách này viết những gì.

Sau này, để biết rõ ràng nội dung trong sách, Hùng Hùng muốn đi tìm một người hiểu rõ để hỏi thử. Nhưng ông ta lại sợ đem cả quyển sách ra ngoài sẽ bị người khác phát hiện. Vì thế ông ta bèn sao chép lại các chữ viết trong sách, sau đó xáo trộn thứ tự, rồi mới đem đi hỏi một số học giả già biết chữ cổ.

Trời cao không phụ người vất vả, rốt cuộc đã để Hùng Hùng tìm được một ông già biết đọc những chữ này… Người này họ Tu, lúc ấy mắt thấy đã hơn chín mươi. Thời trẻ, ông Tu đã từng là thầy giáo trường tư, cho nên khá quen thuộc đối với thể chữ viết cổ đại này.

Ông ta cho Hùng Hùng biết những chữ đó đều là thể chữ triện, là một loại chữ viết thường được người xưa sử dụng. Sau đó Hùng Hùng đi theo ông Tu học hơn một tháng, trên cơ bản có thể nhận ra tất cả các chữ trong cuốn sách.

Lúc này Hùng Hùng mới phát hiện, quyển sách này lại là một quyển bí tịch dạy người ta làm thế nào tu đạo thành tiên, đặc biệt là một vài phương thuốc dưỡng sinh ích thọ trong đó, dù là nghe Hùng Hùng cũng chưa từng nghe qua.

Sau khi Hùng Hùng đã biết toàn bộ nội dung trong sách, lập tức mất hứng thú với nó. Lúc ấy Hùng Hùng một lòng suy nghĩ làm thế nào để phát tài lớn, với ông ta mà nói, trong nhà nghèo đến không xu dính túi, có thể sống một trăm tuổi thì ích gì chứ? Sau đó ông ta đặt toàn bộ tâm trí vào sự nghiệp, bắt đầu con đường gây dựng sự nghiệp huy hoàng của mình.

Nhờ đầu óc linh hoạt, Hùng Hùng nhanh chóng kiếm được món lợi nhuận đầu tiên trong đời, khi sự nghiệp đã thành công, theo sau đó chính là cưới vợ sinh con, xây dựng gia đình. Điều khiến Hùng Hùng cảm thấy vui vẻ là ông ta đã cưới được nữ thần trong lòng mình, hoa khôi của nhà máy hồi đó, Lương Tiểu Như.

Kể từ đó, cuộc sống của Hùng Hùng ngày càng đi lên, bất kể là trong sự nghiệp hay trong gia đình, có thể nói không có chuyện nào có thể làm khó ông ta… Cho đến khi Lương Tiểu Như bị bệnh.

Tuy rằng lúc ấy Hùng Hùng đã rất có tiền, nhưng vẫn không thể cho vợ một cơ thể khỏe mạnh. Mỗi ngày nhìn vợ chích thuốc, uống thuốc, chịu khổ sở, lòng ông ta vô cùng không nỡ.

Cũng chính vào lúc này, Hùng Hùng nhớ tới quyển sách kia… Nếu như tiền không cứu được mạng của vợ, không bằng làm theo như trên sách nói, mình thử luyện chế ngoại đan kéo dài mạng sống!! Nhưng ngay từ đầu bọn họ cũng không nắm bắt được tinh

hoa của nội dung trong sách.

Tuy rằng từng chữ trong sách đứng riêng thì Hùng Hùng đều biết, nhưng khi kết hợp chúng lại với nhau lại có rất nhiều chỗ ông ta không rõ hàm nghĩa trong đó cho lắm.

Đúng lúc này, một kẻ thần bí xuất hiện, theo Hùng Hùng nói, gã thần kinh này xuất hiện rất đột ngột, gã giống như một linh hồn xuất hiện ở trước mặt mình… Hơn nữa kỳ lạ nhất là, vợ ông ta Lương Tiểu Như lại không nhìn thấy sự tồn tại của người này, cứ như gã chỉ tồn tại trong ý thức của Hùng Hùng.

Lúc mới đầu Lương Tiểu Như rất sợ, bà nghi ngờ có phải Hùng Hùng nhìn thấy ma hay không. Nhưng đối với điểm này bản thân Hùng Hùng lại không cho là đúng, bởi vì ông ta cảm thấy nếu con người có thể thành tiên, vậy thì cũng có thể trở thành ma! Cũng mặc kệ đối phương là người hay ma, chỉ cần có thể giúp ông ta chữa khỏi bệnh của vợ là được!!

Sau đó kẻ thần bí kia nói với Hùng Hùng, nếu muốn luyện chế thành kim đan kéo dài mạng sống thực sự, nhất định bọn họ phải tìm ra một cái lò luyện đan chân chính mới được. Tiếp đó gã còn vẽ một sơ đồ phác thảo cho Hùng Hùng, nói với ông ta loại lò luyện đan này đã không còn tồn tại trên đời, nhưng mà trong một vài cổ mộ chưa khai quật chắc chắn có, chỉ cần ông ta chịu ra giá cao thu mua, nhất định sẽ có người đưa thứ này đến tay ông ta.

CHƯƠNG

Có cùng dòng máu

Vì thế từ lúc ấy trở đi, Hùng Hùng và vợ bắt đầu sưu tầm một số lò nung bằng đồng, đáng tiếc do bọn họ cũng không hiểu về mấy thứ này, cho nên phần lớn đều là những món đồ tây hóa, cho đến khi cái lò đồng lớn kia xuất hiện…

Theo người bán lò đồng cho ông ta nói, thứ này vẫn chôn ở dưới nền nhà cũ của hắn ở nông thôn, là lục soát ra được từ một đạo quan hồi phong trào phá tứ cựu năm xưa. Vì ông nội hắn nhất thời nổi lòng tham, cảm thấy một món đồ đồng lớn như vậy mà đem bán phế liệu chắc sẽ được nhiều tiền, cho nên thừa lúc không ai trông coi, hai cha con hắn lấy xe bò kéo về, chôn xuống nền nhà mới xây của mình.

Nhưng qua mấy năm, lãnh đạo trên huyện đưa chuyên gia di sản văn hóa đến thôn bọn họ thu hồi, nói những món đồ của đạo quan năm xưa bị dân thôn cướp đoạt đều là di sản văn hóa, hiện giờ phải trả lại toàn bộ cho quốc gia. Ông nội hắn và cha hắn vừa nghe nói cái lò đồng chôn trong nhà là di sản văn hóa, tất nhiên lại càng không lấy ra.

Vì thế đã giấu rất nhiều năm, cho đến khoảng thời gian trước, nhà của hắn sửa lại lần nữa, cha hắn mới nói bí mật ẩn giấu bao

lâu cho hắn. Nhưng đào lò đồng lên rồi, hắn cũng không biết nên bán cho ai.

Thứ nhất là sợ mình không biết giá thị trường sẽ bị lừa. Thứ hai là nếu năm xưa lãnh đạo huyện đã nói thứ này là di sản văn hóa, như vậy tùy tiện sang tay chỉ e sẽ dẫn công an tới cửa, cho nên hắn vẫn để lò đồng ở trong kho lúa nhà mình mãi không bán đi.

Hùng Hùng nghe hắn nói đến đây thì ngờ vực hỏi, tại sao lại tìm được đến mình? Người nọ nói cho ông ta biết là có một người kỳ lạ đột nhiên xuất hiện ở nhà hắn, rồi cho hắn một số điện thoại, bảo chủ nhân số điện thoại này là một người có tiền, nhất định sẽ ra giá cao thu mua lò đồng trong tay hắn.

Sau đó Hùng Hùng lại hỏi han tường tận hắn về ngoại hình của người kỳ lạ kia, ấy vậy mà rất giống với người đột nhiên xuất hiện trước mặt mình. Đến đây thì Hùng Hùng mới không thể không tin, kẻ thần bí xuất hiện trước mặt mình suốt từ đó tới giờ là có tồn tại thật, mà không phải do bản thân tưởng tượng ra...

Hùng Hùng trả cho người nọ một món tiền lớn mua cái lò đồng kia. Tiếp theo ông ta bắt đầu dựa theo lời kẻ thần bí, dốc lòng nghiên cứu làm sao để luyện chế đan dược... Sau một khoảng thời gian luyện chế, lô kim đan đầu tiên rốt cuộc đã ra lò.

Mặc dù lúc ấy Hùng Hùng cũng không thể xác định chắc chắn tác dụng của những kim đan đó, nhưng ông ta thấy sức khỏe của vợ ngày càng sa sút, đành phải mạo hiểm cho bà dùng kim đan...

Tuy nhiên, Hùng Hùng không ngờ là hiệu quả của kim đan này cực kỳ tốt. Sức khỏe của vợ ông ta bắt đầu dần dần hồi phục như lúc ban đầu. Một số bệnh tật ốm đau lúc trước cũng biến mất từng cái một, cả người thoạt nhìn có tinh thần hơn không ít.

Hùng Hùng thấy quả nhiên kim đan có tác dụng, vui sướng như điên, lập tức luyện chế càng nhiều kim đan hơn để bảo đảm vợ có

thể dùng lâu dài. Ai ngờ ngày vui ngắn chẳng tày gang, vốn dĩ vợ dùng kim đan bắt đầu dần dần hồi phục, đột nhiên bệnh tình chuyển biến bất ngờ, còn không bằng trước kia!!

Hùng Hùng hết sức lo lắng và lập tức tìm hỏi kẻ thần bí thế này là có chuyện gì? Sau đó kẻ thần bí cho Hùng Hùng biết, bản chất cơ thể của vợ ông ta quá kém, nếu muốn giải quyết vấn đề một cách triệt để, nhất định phải dùng máu thịt của người có cùng dòng máu để luyện đan.

Kim đan luyện ra đó, bà ấy dùng mới có thể đạt được công hiệu trường sinh bất lão, kéo dài tuổi thọ... Nghe vậy, Hùng Hùng lập tức khó xử, bởi vì cha mẹ của vợ ông ta đã qua đời nhiều năm, anh trai duy nhất cũng đã mất năm kia vì nhồi máu cơ tim.

Nếu là người có cùng dòng máu với vợ, hiện giờ chỉ có con trai duy nhất của họ là Hùng Huy. Vì vậy Hùng Hùng quay về bàn bạc với vợ, không được thì giết con giữ mạng đi! Nhưng Lương Tiểu Như dù sao cũng là một người mẹ, làm sao bà nỡ dùng con trai ruột chính mình mang thai mười tháng, vất vả sinh ra để kéo dài mạng sống cho bản thân chứ?

Vì thế Lương Tiểu Như rất kiên quyết bác bỏ đề nghị của chồng, bà thà rằng mình chết, cũng không thể để con trai vừa mới trưởng thành bị mất tánh mạng như vậy! Bởi vì không lay chuyển được vợ, cuối cùng Hùng Hùng cũng chỉ đành bỏ đi suy nghĩ này.

Về sau sức khỏe của Lương Tiểu Như bắt đầu càng ngày càng yếu. Cuối cùng, trước khi bà qua đời, toàn thân lại nổi đầy từng đốm đen lớn cỡ đồng tiền… Sau khi vợ chết, trong lòng Hùng Hùng rất khổ sở, ông ta không hiểu bản thân mình trả giá nhiều nỗ lực như vậy, tại sao không giữ lại được mạng của vợ? Chẳng lẽ tuổi thọ của con người thật sự chỉ có thể do trời định, ông trời cho anh sống bao lâu, anh chỉ được sống bấy lâu sao?

Khoảng thời gian đó, Hùng Hùng đều sống mỗi ngày với tinh thần sa sút, căn bản không có lòng dạ đi xử lý chuyện của công ty. May mắn là khi ấy Hùng Huy đã tốt nghiệp, vì thế ông ta buông tay giao công ty cho con trai, bản thân mình thì cứ chìm đắm trong nỗi đau buồn vì vợ qua đời.

Nói cũng kỳ lạ, vào khoảng thời gian ý chí của ông ta suy sụp ấy, kẻ thần bí kia vẫn luôn không xuất hiện trở lại. Cho đến khi ông ta bị một quảng cáo của câu lạc bộ dưỡng sinh hấp dẫn, trong lòng lại lần nữa bốc cháy lên khát vọng đối với việc bất tử, kẻ thần bí lại xuất hiện một lần nữa, gã nói cho Hùng Hùng biết, trên đời này, ông ta sắp sửa có thêm một người có chung dòng máu. Quả nhiên, sau đó con dâu Đường Tĩnh của ông ta thông báo mình đã mang thai.

Kỳ thật ban đầu Hùng Huy và Đường Tĩnh ở trong thành phố. Do Hùng Hùng nói bản thân ở một mình hơi cô đơn, bây giờ Đường Tĩnh mang thai, nên muốn để hai vợ chồng họ dọn đến biệt thự cũ ở cùng nhau. Như vậy cũng tiện chăm sóc hơn… Nhưng trên thực tế lại là tiện cho ông ta ra tay với đứa trẻ mà thôi.

Bởi vậy từ lúc ấy trở đi, Hùng Hùng đã bắt đầu nhằm vào đứa cháu gái chưa chào đời này của mình. Ông ta vẫn luôn kiên nhẫn chờ cô bé sinh ra, sau đó nhìn cô bé từ từ lớn đến khi có thể dùng để luyện đan mới thôi.

Đối với đứa cháu gái này, có thể nói là Hùng Hùng chẳng có một chút tình cảm nào. Vì trong mắt ông ta, cô bé chỉ là một vị thuốc có thể làm cho mình trường sinh bất lão, không cần thiết đầu tư quá nhiều tình cảm vào.

Vào buổi sáng hôm Tiểu Mỹ mất, Hùng Hùng còn đi ra ngoài đến câu lạc bộ dưỡng sinh như bình thường. Từ sau khi ở cùng một chỗ với con trai và con dâu, Hùng Hùng sợ bị họ nhìn ra sơ

hở, nên vẫn luôn gặp gỡ kẻ thần bí ở câu lạc bộ, nghiên cứu làm sao luyện chế đan dược bằng người thân.

Mà hôm đó Hùng Hùng ra ngoài không bao lâu thì lén quay trở về. Ông ta thừa dịp bảo mẫu không ở đó, đánh thuốc mê Tiểu Mỹ, rồi nhanh chóng đưa cô bé xuống tầng hầm.

Hồi đó lối vào tầng hầm kia rất bí ẩn, trong nhà trừ Hùng Huy thì không có ai biết. Hơn nữa Hùng Hùng luôn nói với con trai rằng, trong này đều để di vật của mẹ anh ta, không có sự cho phép của mình thì không ai được bước vào! Ngoài ra, ngày thường chỗ này vẫn khóa chặt cửa, cho nên lúc ấy căn bản Hùng Huy không thể ngờ được con sẽ ở chỗ đó!!

Nhưng đừng xem thường cái tầng hầm này! Lúc trước vì để luyện đan mà không bị ai phát hiện, nên Hùng Hùng đã lắp đặt thiết bị hút khói rất tốt bên trong, khói từ quá trình luyện đan sẽ được thải trực tiếp xuống đất. Trong ngoài biệt thự căn bản chẳng ngửi được một chút mùi lạ nào.

CHƯƠNG

Thế giới dưới đáy hồ

Sau khi Hùng Hùng đưa Tiểu Mỹ xuống tầng hầm, lập tức bỏ vào lò luyện đan bắt đầu luyện đan… Để loại bỏ sự nghi ngờ cho mình, ông ta còn tính toán sẵn thời gian đi ra từ cửa sau, rồi lại giả vờ nhận được điện thoại của con trai mới vội vàng chạy về.

Khi Hùng Hùng ăn xong kim đan luyện chế bằng máu thịt của cháu gái mình, quả nhiên cơ thể bắt đầu xuất hiện một vài biểu hiện của sự trẻ hóa. Bởi vì thể chất của ông ta tốt hơn rất nhiều so với vợ, cho nên hiệu quả chữa trị sau khi dùng đan dược càng thêm rõ rệt.

Nhưng số lượng kim đan lại có hạn, mấy bình luyện chế ra từ Tiểu Mỹ nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì mấy năm, bởi vậy Hùng Hùng lại nghĩ cách nhằm đến cháu trai vẫn chưa sinh ra của mình.

Nhưng bởi vì mấy năm nay Đường Tĩnh vẫn luôn đặt tâm trí lên chuyện tìm kiếm con, cho nên chậm chạp không mang thai lần hai. Hùng Hùng thấy tiếp tục như vậy không phải cách, Kim Đan trong tay mình cũng càng ngày càng ít đi. Nếu ông ta còn muốn tiếp tục thực hiện giấc mộng trường sinh bất lão, nhất định phải thúc giục Hùng Huy và Đường Tĩnh nhanh chóng sinh đứa thứ hai mới được.

Nhưng Đường Tĩnh nào biết đâu rằng cha chồng của mình đang ôm suy nghĩ thế nào? Cô một lòng cho rằng đây là vì tốt cho hai vợ chồng họ!!

Sau khi sinh Nguyên Bảo không bao lâu, Kim Đan trong tay Hùng Hùng đã hết sạch. Nhưng kẻ thần bí lại nói với ông ta rằng đứa trẻ còn quá nhỏ, nếu bây giờ luyện chế thì công hiệu của thuốc sẽ giảm đi đáng kể, bảo ông ta chờ thêm hai năm rồi nói.

Nhưng dáng vẻ của vợ trước khi chết đến bây giờ vẫn còn khắc sâu trong lòng Hùng Huy. Ông ta rất sợ có một ngày bản thân cũng sẽ biến thành hình dạng như ma quỷ kia. Vì vậy, không màng đến khuyên can của kẻ thần bí, ông ta vươn móng vuốt ma quỷ về phía cháu trai Nguyên Bảo chỉ mới hơn một tuổi...

Khi tôi nghe Hùng Hùng kể xong những điều mấy năm nay ông ta trải qua, từ tận đáy lòng, tôi cảm thấy ông ta đã không thể được coi là con người nữa. Bởi vì nội tâm của ông ta đã không còn tình cảm nên có giữa người với người.

Khi ba chúng tôi chuẩn bị rời khỏi bệnh viện tâm thần, Hùng Hùng đột nhiên lớn tiếng nói với chúng tôi: “Bây giờ tôi đã chẳng còn gì nữa, các người có thể trả lại cho tôi số kim đan còn dư không?!”

Nghe vậy, chú Lê quay đầu lại lạnh lùng nhìn ông ta và nói: “Những thứ kia đã sớm bị tiêu hủy theo ý của con trai ông rồi. Tôi khuyên ông vẫn yên tâm ở đây làm kẻ điên đi, đừng nằm mơ được trường sinh bất lão gì nữa!!”

Hùng Hùng vừa nghe nói tất cả kim đan đều đã bị tiêu hủy hết, vẻ mặt của ông ta cứng đờ trong nháy mắt, tuyệt vọng ngồi lặng ra đó… Khi chúng tôi sắp đi ra khỏi hành lang bệnh viện, tôi quay đầu lại liếc nhìn Hùng Hùng, phát hiện ông ta vẫn ngồi không nhúc nhích ở chỗ kia, dường như thời gian của ông ta đã dừng lại hoàn

toàn.

Trên đường trở về, chú Lê nói cho tôi biết: “Ông ta không còn sống được bao lâu nữa. Ông ta dùng những đan dược đó trong thời gian dài nên đã đào rỗng cơ thể của mình rồi. Đốm đồng tiền trên người ông ta chính là minh chứng tốt nhất, đó là biểu hiện của ngộ độc thủy ngân. Thật ra chú đã tính tuổi thọ cho ông ta. Nếu không phải chính ông ta tự giày vò mình một cách mù quáng như vậy, sống đến tám mươi mấy tuổi chắc hẳn không có vấn đề gì.”

Tôi hừ lạnh: “Loại người này, để ông ta sống đến bây giờ là hời cho ông ta rồi. Nếu không phải hai đứa trẻ đều bị ông ta tinh luyện rồi, thì ít nhất ông ta cũng phải ăn một phát súng!! Đúng rồi, cháu thấy chú đã giữ lại quyển sách kia, sao thế? Chú cũng muốn học theo ông ta luyện đan mong làm tiên à?”

Nghe vậy, chú Lê tức giận nói: “Chú nhổ vào! Cháu cho rằng chú là Hùng Hùng chắc? Số mạng của chính mình chú còn không biết hay sao? Trong quyển sách kia, trừ một vài cách luyện đan ra, còn có một vài nội dung khác, sau này chắc chắn có chỗ dùng đến! Còn có kẻ thần bí mà chỉ có Hùng Hùng nhìn thấy kia, chú luôn cảm thấy gã và quyển sách này có mối liên hệ dây mơ rễ má nào đó...”

Về sau, kết cục của Hùng Hùng quả nhiên như chú Lê nói, đại nạn rơi xuống, thần phật khó cứu... Không đến nửa năm, Hùng Huy lại một lần nữa mời chú Lê giúp xử lý hậu sự cho cha anh ta. Bởi vì trong mắt người ngoài, vai đứa con trai có hiếu như anh ta vẫn phải diễn đến cùng.

Về nơi chôn cất Hùng Hùng, chú Lê cũng hao tâm tổn trí tìm giúp một chỗ đất phong thủy tốt lợi đường con cháu, nhằm bù đắp sự thiếu hụt trước đây của nhà họ Hùng về mặt này.

Sau khi chuyện của nhà họ Hùng kết thúc, chúng tôi nhàn rỗi

thời gian rất lâu. Cũng không phải không có việc làm ăn tìm đến, chẳng qua tôi và chú Lê đều cảm thấy trong lòng hơi mệt mỏi, đều bắt đầu nảy ra suy nghĩ muốn rửa tay gác kiếm.

Có lẽ là đã trải qua quá nhiều chuyện sống chết, cho nên hiểu rõ trên đời này tiền kiếm mãi cũng không xong. Nếu muốn sống tự tại, thì trong lòng không thể có ham muốn quá nặng nề, nếu không cho dù anh cầu tiền tài hay cầu danh tiếng, đều chỉ có thể mãi mãi mắc kẹt trong cái giếng của ham muốn, mãi mãi khó mà tự thoát khỏi...

Vốn dĩ tôi còn tưởng rằng chúng tôi thật sự sẽ cứ như vậy thu tay lại không làm nữa, kết quả là vào lúc này, chú Lê lại nhận được một vụ làm ăn lớn không thể không nhận, chính là đến từ khách hàng VIP trong những khách hàng quan trọng của chú Lê. Cho nên có thể tưởng tượng khách hàng này quan trọng bao nhiêu!

Vị khách hàng lớn này họ Cận, là ông chủ giàu lên sớm nhất nhờ than đá Sơn Tây, cũng là khách hàng có tiền nhất trong những khách hàng là ông chủ than đá của chú Lê. Mấy năm nay việc kinh doanh than đá không được tốt. Vì vậy ông ta đã chuyển nhượng tất cả các mỏ than trong tay và đầu tư vào một số dự án đầy triển vọng khác.

Ấy rồi vào khoảng thời gian trước, ông ta bị thu hút bởi các điều kiện thúc đẩy đầu tư ưu đãi của một thị trấn nhỏ, khai thác ngành công nghiệp du lịch và hưu trí ở đó. Đừng thấy hiện giờ kinh tế của thị trấn này không phát triển, nhưng lại là một nơi rất nổi tiếng trong lịch sử, đặc biệt là ở thời kỳ Dân Quốc, đã từng ra đời vài doanh nhân có giá trị con người cực cao.

Bởi vậy địa phương có rất nhiều nhà cổ kiểu thời Dân Quốc, khiến cho rất nhiều du khách nghe danh mà đến. Cùng với phong cảnh nơi đây non xanh nước biếc, càng là thánh địa dưỡng lão thu

hút không ít người.

Vì thế, ông chủ Cận đã thực hiện một dự án lớn hơn một tỷ đồng ở chỗ đó, chủ yếu để đầu tư du lịch và xây dựng các cơ sở dưỡng lão. Vốn dĩ ban đầu, dự án này tiến triển rất suôn sẻ, các tòa nhà chung cư dưỡng lão cao cấp cũng đã đội đất mọc lên. Hơn nữa, mặc dù bây giờ còn chưa bắt đầu kinh doanh chính thức, nhưng chỗ ở đây cũng đã được những người già về hưu trong thành phố đặt trước gần hết.

Nhưng khi dự án đang tiến hành hừng hực khí thế, địa phương đột nhiên bùng phát nạn hạn hán trăm năm khó gặp. Theo lý thuyết, ngành kinh tế của địa phương chủ yếu dựa vào du lịch và hưu trí, cho nên chỉ cần có thể bảo đảm nguồn cung cấp nước uống hằng ngày cho người dân thì sẽ không xảy ra vấn đề gì quá lớn. Hơn nữa, tất cả những cơ sở dưỡng lão ở đây còn chưa chính thức bắt đầu kinh doanh, cho nên tình hình hạn hán lần này cũng không ảnh hưởng lớn đến dự án của ông chủ Cận.

Ai ngờ đúng lúc này, hồ nước ở một điểm du lịch trong huyện đã dần khô hạn do thiếu nước, nhưng thứ lộ ra dưới mặt nước ở đáy hồ lại gây nên tiếng vang không nhỏ ở địa phương... Nếu xử lý không tốt, một khi tin tức lan truyền rộng rãi, chỉ e hơn một tỷ tiền đầu tư của ông chủ Cận sẽ như ném đá xuống sông!!

CHƯƠNG

Sương mù chợt nổi lên

Tôi nghe chú Lê nói nghiêm trọng như thế, lòng thầm tò mò rốt cuộc bọn họ đã phát hiện cái gì ở dưới hồ nước, có thể làm một dự án lớn đã bắt đầu đầu tư xây dựng vì đó mà sinh non?

Tiếp theo chú Lê cho tôi xem mấy tấm ảnh trong di động của chú, vừa nhìn thấy, trong lòng tôi cũng không khỏi rùng mình. Tuy rằng mấy năm nay tôi cũng coi như là trải mình qua trăm trận chiến, nhưng đột nhiên nhìn thấy mấy thứ này, vẫn không khỏi tê hết cả da đầu, thầm ớn lạnh!

Chỉ thấy đáy hồ trong bức ảnh là một ngôi làng hoang phế, trong sự đổ nát thê lương có sự tang thương nói không nên lời… Nếu chỉ là như vậy thì thôi đi, nhưng giữa những nhà cửa rách nát đó, lại ngổn ngang rất nhiều xác cổ.

Sở dĩ nói những thi thể đó đều là xác cổ, bởi vì trên đầu bọn họ cơ bản đều tết bím tóc của người đời nhà Thanh. Buồn cười nhất chính là những bím tóc đó cũng không đẹp mắt giống như trên phim truyền hình phô bày, nhìn giống như sau gáy của một người hói đầu dính lên một cái đuôi chuột to đùng thô kệch.

Tôi nhìn những bức ảnh mà líu cả lưỡi: “Đáy hồ này đúng là có hố trời mà! Đây đã là chuyện từ thời đại nào rồi? Vậy mà để

những người này bị chôn vùi dưới đáy hồ một cách im hơi lặng tiếng…”

Chú Lê cũng lắc đầu: “Nhìn bím tóc trên đầu những người này, chắc hẳn là thảm kịch xảy ra vào thời triều Thanh. Nhưng trước khi đến địa phương đầu tư, ông chủ Cận đã từng điều tra lịch sử của huyện đó, cơ bản chưa hề nghe nói có chuyện cả thôn bị chìm gì cả.”

Tôi cúi đầu tiếp tục xem ảnh trong di động, sau đó hơi nghi ngờ nói: “Chuyện lớn như vậy nhưng trên mạng lại chẳng có một chút tin tức nào, năng lực của ông chủ Cận này không nhỏ ha!”

Lúc này Đinh Nhất cũng bước đến bên cạnh tôi nhìn thoáng qua những bức ảnh trong di động và nói: “Tại sao những thi thể này vẫn không bị thối rữa, cả quần áo trên người bọn họ thoạt nhìn đều rất nguyên vẹn, thế này không đúng lắm nhỉ?”

Chú Lê thở dài đáp: “Mặc dù bây giờ chúng ta chỉ nhìn thấy qua mấy tấm ảnh, nhưng từ tình trạng thi thể chìm dưới đáy hồ mà không rữa, có thể thấy âm khí ở đó chắc là rất nặng…”

Nghe vậy, tôi liền truy hỏi chú Lê: “Vậy bây giờ tình hình thế nào? Cảnh sát đã đến chưa?”

Chú Lê lắc đầu nói với tôi rằng chú cũng không rõ lắm, có điều người phát hiện vấn đề sớm nhất chính là một nhân viên đo lường thủy văn trong huyện. Do tình hình hạn hán lúc đó nghiêm trọng, cho nên mỗi ngày đều cần phải đo mực nước ở trong hồ.

Nhưng bởi vì hồ nước dần dần khô cạn, cho nên ban đầu chỉ mới lộ ra một vài nóc nhà. Những nóc nhà này thoạt nhìn có kiến trúc cũ kỹ, cho nên nhân viên đo lường thủy văn kia suy đoán có lẽ là thôn làng cổ từ xa xưa trước khi nước ngập lòng hồ. Vì vậy anh ta bèn thông báo cho huyện đầu tiên.

Trước hết mặc kệ là những căn nhà bị ngâm trong nước đã rách

nát thành dạng gì, nhưng đó cũng đều là di sản văn hóa có giá trị lịch sử, cho nên huyện lập tức xem trọng ngay. Một mặt họ thông báo cho ông chủ Cận về phát hiện quan trọng này, một mặt khác thì cho người phong tỏa xung quanh hồ, nghiêm cấm những người không phận sự tới gần những di sản văn hóa trong nước kia.

Khi ông chủ Cận nhận được điện thoại do lãnh đạo quản lý du lịch của huyện gọi tới, trong lòng cũng rất kinh ngạc. Nhưng tưởng tượng đến lợi ích và hiệu quả du lịch mà điều đó mang lại, ông ta biết đây là một chuyện cực tốt trên đời. Vì vậy, dù còn đang họp ở Thượng Hải, ông ta cũng lập tức lái xe chạy về.

Nhưng chờ ông ta hộc tốc chạy về thị trấn thì phát hiện, chuyện không bình thường cho lắm. Hóa ra khi hồ nước tiếp tục khô cạn, một số thứ khác ở đáy hồ cũng lần lượt lộ ra trên mặt nước...

Theo lý thuyết, cái hồ có kích thước lớn như thế này, dưới đáy hồ có một hai cái xác cũng là bình thường. Bởi vì không ai có thể bảo đảm, trong hơn trăm năm cũng không có một người nào đâm đầu xuống hồ tự tử. Nhưng đột nhiên nhô ra nhiều xác chết cổ như vậy, nếu nói những người này đều nhảy hồ tự tử thì ngay cả quỷ cũng không tin.

May mà trước đó toàn bộ chỗ này đều đã bị phong tỏa, cho nên người dân bình thường không biết rốt cuộc đã phát hiện ra cái gì dưới đáy hồ. Nhưng vấn đề bây giờ là, những xác chết cổ đó nên xử lý như thế nào đây?!

Sau đó, lãnh đạo của Cục Di sản văn hóa trên huyện đã đề xuất rằng những ngôi nhà này cùng với xác chết cổ bên dưới đều thuộc về cấp bậc di sản văn hóa, cho nên cần được bảo vệ trước. Dù gì, từ trước chúng vẫn luôn chìm dưới đáy hồ, nhưng giờ sau khi gặp ánh mặt trời, thi thể bị phơi dưới ánh nắng sẽ hư thối rất nhanh. Vì vậy, trước hết cần tiến hành công tác bảo hộ để trì hoãn tốc độ

thối rữa của những xác chết cổ này.

Lúc ấy vài lãnh đạo huyện có thể đưa ra quyết định đã bàn bạc, cuối cùng quyết định để các nhân viên của Cục Di sản văn hóa đi xuống xem xét tình huống trước. Nếu không có vấn đề gì thì sẽ bắt đầu tiến hành công tác bảo hộ. Ít nhất là xử lý chống phân hủy cơ bản cho những xác chết cổ này trước.

Nghe vậy, ông chủ Cận trực tiếp nói ông ta bằng lòng quyên góp hai triệu tệ cho Cục Di sản văn hóa, dùng để mua ngay những tủ chứa có thể đựng xác chết cổ. Ai ngờ bọn họ gõ bàn tính vang là thế, kết quả sau khi những nhân viên Cục Di sản văn hóa kia đi xuống, bầu trời phía trên hồ đột nhiên mây mù giăng kín, xem chừng như sắp muốn đổ mưa.

Đây cũng không phải chuyện đùa, bởi vì một khi trời mưa, mực nước dưới đáy hồ có thể sẽ dâng cao trong khoảng thời gian ngắn. Đến lúc đó những nhân viên xuống hồ có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Vì thế những người trên bờ lập tức gọi bộ đàm cho những nhân viên đã đi xuống lúc trước, muốn bảo họ nhanh chóng rút về... Tuy nhiên điều khiến người ta thấy quái lạ là, làm thế nào cũng không liên hệ được với họ.

Tuy bọn họ chỉ mới đi chưa đến hai mươi phút, cho dù là đứng trên bờ nhìn ra xa cũng vẫn còn nhìn thấy bóng dáng của họ, nhưng bộ đàm lại bị nhiễu sóng rất nặng nên không thể liên hệ được.

Cuối cùng, thật sự đã không còn cách nào, vì suy xét đến việc họ vừa đi vừa chụp ảnh nên tốc độ chắc sẽ không nhanh lắm, chỉ cần cho một người chạy nhanh xuống đuổi theo họ thì chắc là không có vấn đề gì. Dù sao cũng là mạng người vô giá, nếu lỡ như đổ mưa thật, nước hồ đột ngột dâng lên thì những nhân viên này sẽ dữ nhiều lành ít.

Nhưng tìm một vòng rồi mà vẫn không tìm được ai tự nhận là mình chạy nhanh chân. Cũng không phải những người trên bờ không muốn đi, mà là nhìn hết lượt, trong những nhân viên có mặt lúc ấy, nam đều trung bình từ bốn mươi tuổi trở lên, còn lại đều là nữ cả.

Rơi vào đường cùng, bọn họ đành phải lại đến thôn gần đó tìm tới một người thanh niên chạy nhanh. Tuy nhiên ngay lúc này, đáy hồ đột nhiên nổi lên một lớp sương, những nhân viên xuống dưới trước đó lập tức biến mất trong sương mù.

Kể cả người thanh niên kia lúc này có lòng đuổi theo thì cũng không biết cụ thể mấy người kia hiện giờ ở phương hướng nào. Tuy rằng tất cả mọi người đều biết vị trí vừa rồi của bọn họ, nhưng bây giờ sương mù nổi lên, ai cũng không nói chắc được họ có thể tạm thời đổi hướng hay không. Nếu để người thanh niên này tùy tiện đuổi theo, lỡ như cậu ta chạy sai hướng trong sương mù có thể sẽ càng phiền phức hơn!

Có điều may mắn thay, trời vừa rồi còn thấy âm u sắp mưa, lúc này đã từ từ quang đãng trở lại, chỉ có đám sương mù dưới đáy hồ này lại chậm rì rì không có dấu hiệu tan đi.

CHƯƠNG

Một tổ năm người

Người trên bờ thấy trời chắc sẽ không mưa nữa nên cũng thả lỏng hơn, bây giờ chỉ cần kiên nhẫn chờ mấy người xuống trước quay lại là được.

Nhưng mọi người đều không ngờ được rằng, mãi đến tối mấy nhân viên Cục Di sản văn hóa cũng chưa trở về, kỳ lạ nhất là sương mù dày đặc nơi đáy hồ vẫn không hề tản đi, lúc nào cũng bay lơ lửng mơ hồ ở trong khu vực đáy hồ.

Thấy trời càng ngày càng tối, nhưng những nhân viên làm nhiệm vụ khảo sát vẫn mãi không về, mấy vị lãnh đạo huyện đang ở đấy đã gọi điện ngay cho 110, để họ phái mấy nhân viên cảnh sát nhân dân xuống tìm người.

Theo lý thuyết, diện tích hồ nước không lớn, nhiều nhất cũng chỉ trong phạm vi hai mươi mấy cây số, cho dù thời gian quay lại có bị trì hoãn cũng không thể đến lúc trời tối vẫn chưa quay trở lại được?

Sau khi cảnh sát tới, đầu tiên là họ nắm bắt tình huống, khi họ nghe thông tin những người kia đã bị mất liên lạc ở dưới đáy hồ mù sương này gần mười tiếng rồi, trong lòng họ đều cảm thấy nặng nề. Bọn họ vội vàng tổ chức lực lượng để chuẩn bị xuống tìm

người.

Lúc này, ông chủ Cận cảm thấy chuyện không được thích hợp lắm, vì vậy ông ta vội vàng gửi cho chú Lê bức ảnh của những xác chết cổ mà ông ta chụp trước đó, nhờ chú Lê tới giúp đỡ.

Tôi nghe đến đó liền bảo với chú Lê: “Chắc chắn cảnh sát sẽ xuống tìm người.”

Chú Lê nói: “Nhất định phải tìm rồi, nhưng tìm được hay không thì chưa biết đâu.”

Vì công việc này liên quan đến mối khách hàng VIP bạc tỷ của chú Lê, cho nên ngay đêm hôm đó ba người chúng tôi đi đến một huyện nhỏ ở tỉnh Lâm mà trước đó tôi chưa từng nghe thấy bao giờ - huyện Tuy Bắc.

Khi chúng tôi đến, ông chủ Cận đã chờ sẵn ở nhà ga, vừa thấy mặt chú Lê, ông ta đã tỏ vẻ xin lỗi: “Nếu không phải chuyện quá khẩn cấp, tôi thực sự nên cử tài xế đi đón các vị.”

Chú Lê vội nói ông ta không cần khách sáo, mạng người là quan trọng nhất, đâu cần để ý nhiều như vậy? Mặc dù nói thế, nhưng ông chủ Cận vẫn chuẩn bị một bàn đầy thức ăn ngon ở huyện mời chúng tôi, dẫu sao cũng không thể để người ta rỗng bụng đi giúp việc khó cho ông ta chứ.

Trong bữa ăn, chú Lê quay sang hỏi ông chủ Cận về việc mấy người nhân viên Cục Di sản văn hóa đã quay lại chưa? Ông ta nghe vậy thì sắc mặt trầm xuống, ông ta cho hay, chẳng những mấy người kia chưa trở về, mà ngay cả mấy cảnh sát sau đó xuống tìm cũng mất tích luôn.

Hóa ra mọi chuyện đều bị chú Lê đoán trúng, sau khi đến, cảnh sát lập tức tổ chức một đội xuống đáy hồ tìm người, nhưng khi xuống dưới đó, họ cũng giống những nhân viên của Cục Di sản văn hóa xuống lúc trước, đều không liên lạc được, mọi người đều đi vô

ích, một đi không trở lại.

Trong lòng chúng tôi cũng hơi lo lắng, vì vậy sau khi ăn qua loa, chúng tôi lập tức tới khu hồ, nơi xảy ra chuyện. Khi xe của chúng tôi đến khu vực gần đó thì mới phát hiện cảnh sát đã thiết lập trạm chặn đường ở địa điểm cách hồ mấy cây số, không để cho những xe không nhiệm vụ đến gần.

Dù sao bỗng dưng có nhiều xác chết cổ được phát hiện như vậy, nếu như trong lúc những ban ngành liên quan còn chưa xử lý xong đám xác chết cổ này, mà lại có hình ảnh bị truyền lên mạng thì sẽ gây ra sóng to gió lớn mất.

Do phía trước xe của chúng tôi có dán giấy thông hành đặc biệt, cho nên những cảnh sát ở trạm chặn đường chỉ nhìn thoáng qua rồi cho chúng tôi đi vào... Xe từ từ đi vào khu vực hồ, tôi đột nhiên cảm thấy lòng không yên, như thể phía trước có nguy hiểm không thể nào khống chế được đang chờ chúng tôi!

Đinh Nhất thấy sắc mặt tôi không tốt, thì hỏi tôi làm sao? Có phải do trước mặt có quá nhiều xác chết cổ không? Tôi lắc đầu nói với anh ta: “Không phải, vì cho tới bây giờ tôi còn chưa cảm giác được cái tàn hồn nào đâu...”

Tuy nói vậy, nhưng cái cảm giác bất an càng dâng lên mãnh liệt trong lòng tôi, như thể phía trước là nơi chẳng lành mà tôi không nên đặt chân đến vậy... Lúc này chú Lê cũng lấy la bàn trong người ra để kiểm tra, dù xe của chúng tôi vẫn cách hồ một đoạn, nhưng la bàn trong tay chú ấy đã bắt đầu rung rinh muốn quay.

Chú Lê âm trầm nói: “Phía trước quả nhiên giống như chú đoán, oán khí ngất trời, chỉ sợ những người này lúc ấy chết quá đột ngột, lòng chưa kịp chuẩn bị, hơn nữa nước hồ vốn thuần âm, cho nên những vong hồn này đến nay vẫn còn bị vây ở đáy hồ.”

Tôi nghi ngờ: “Không đúng! Nếu những người này đột nhiên

gặp lũ lụt, vậy thì thi thể của họ phải bị cuốn đi chứ, nhưng bây giờ vẫn ở hết dưới đáy hồ, cái này giải thích như thế nào ạ?”

Chú Lê thở dài, sau đó quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, phát hiện phía trước cách đó không xa có một khu vực bị sương mù bao phủ, xem ra chúng tôi sắp đến cái thôn trong hồ kia...

Đến nơi chúng tôi liền xuống xe xem xét, trên căn bản, tình huống diễn ra đúng như chúng tôi đã dự đoán. Lực lượng vũ trang, công an và cả người của Cục Di sản văn hóa, cùng các lãnh đạo huyện đang tập trung ở trong một chiếc lều quân dụng để mở cuộc họp khẩn cấp, bàn bạc xem tiếp theo nên làm thế nào.

Bọn họ thấy ông chủ Cận đưa chúng tôi vào thì biết ngay mấy người chúng tôi tới làm gì. Chuyện này chỉ cần là người sáng suốt vừa nhìn là biết ở đây có chuyện bất thường, đừng thấy những người ở Cục Di sản văn hóa kia bình thường đều nói mình tin vào khoa học, nhưng sau lưng vẫn rất mê tín! Bọn họ nghe ông chủ Cận nói muốn mời cao nhân tới giúp đỡ, lập tức tỏ vẻ đơn vị họ chắc chắn sẽ hết sức phối hợp, chỉ cần cứu được mấy người đồng nghiệp của họ về là được.

Đầu tiên ông chủ Cận giới thiệu chúng tôi với mấy lãnh đạo chủ chốt của huyện, sau đó còn nhiệt tình giới thiệu với Cục phó Tôn của Cục Di sản văn hóa. Bọn họ gặp chú Lê đều rất khách sáo nắm tay chú, đặc biệt là vị Cục phó Tôn kia.

Cục phó Tôn nói với vẻ chân thành: “Ngài Lê, lần này bất đắc dĩ lắm mới phải mời ngài tới, hi vọng ngài tìm được mấy đồng nghiệp của chúng tôi.”

Chú Lê nghe vậy khẽ mỉm cười nói: “Cục phó Tôn khách sáo quá, lần này chúng tôi đến là để trợ giúp, nếu có chỗ giúp được tất nhiên là tốt rồi!”

Mọi người khách sáo nói với nhau thêm vài câu rồi vào thẳng

vấn đề chính, chúng tôi nhất định phải tìm hiểu nhiều hơn các tài liệu liên quan đến cái thôn trong hồ đó và chuyện quan trọng là cho tới bây giờ, đã có bao nhiêu người đi vào đáy hồ đầy sương mù này rồi?

Theo Cục phó Tôn nói, Cục Di sản văn hóa bọn họ có năm người vào trong hồ lúc 11 giờ sáng hôm qua, từ khi họ xuống đến lúc hai bên mất liên lạc là gần hai mươi phút, nếu không phải khu vực đáy hồ đột nhiên có sương mù nổi lên, thì thật ra chỉ cần dùng ống nhòm là có thể tìm được vị trí của họ.

Sau đó ông ta đưa hồ sơ của năm người này cho chúng tôi, để tiện việc chúng tôi xuống đáy hồ tìm kiếm... Năm người này lần lượt là: Lý Nham, Ban Tiểu Phong, Phan Soái, Đổng Dương và Tôn Cương.

CHƯƠNG

Đi vào sương mù dày đặc

Năm người đi xuống đều là thanh niên nòng cốt của Cục Di sản văn hóa, cho nên còn lại chỉ là một vài người thuộc diện "Người già, phụ nữ và trẻ em", không thể có khả năng xuống dưới tìm một lần nữa, bởi vậy mà bọn họ phải gọi 110 cứu trợ.

Đến hơn 6 giờ tối, 110 cũng phái bốn cảnh sát nhân dân xuống tìm người, lúc đó, bên dưới đã bao phủ đầy sương mù. Ban đầu cảnh sát cho rằng có thể năm người kia không phân biệt được phương hướng do sương mù dày đặc, nên bị lạc đường, vì vậy mà lúc họ xuống đã mang theo đầy đủ thiết bị.

Kết quả là bốn cảnh sát xuống sau cũng bị mất liên lạc, những dụng cụ truyền tín hiệu họ mang theo trước đó đều không sử dụng được. Lần này người trên bờ luống cuống tay chân, bọn họ hoài nghi, có thể do nơi này quanh năm không có ánh nắng mặt trời nên có những khí độc hại tồn tại, thế mới dẫn đến việc tất cả những người đi xuống đều bị mất liên lạc...

Vì vậy bọn họ lập tức tìm các chuyên gia đến để khảo sát xem trong sương mù này có độc không, nhưng kết quả lại sạch sẽ ngoài dự liệu. Sau khi đem đi xét nghiệm trong phòng thí nghiệm, họ phát hiện đây chỉ là sương mù thông thường, thập chí còn sạch

hơn cả khói mù, thế thì lấy độc ở đâu ra?

Các lãnh đạo nhìn kết quả này xong cũng đều cảm thấy hoang mang, không thể lý giải được tại sao trong sương mù không có gì bất thường mà những người đi vào đó đều không trở lại? Quan trọng hơn là bây giờ bọn họ không biết có nên cho thêm người vào tìm kiếm tiếp hay không?

Hiện tại đã có tất cả chín người mất tích ở thôn cổ dưới đáy hồ hoang vắng này, thời gian càng kéo dài bọn họ càng gặp nguy hiểm, nếu không kịp thời phái người đi cứu họ, thì có thể bỏ lỡ thời gian giải cứu tốt nhất.

Nhưng trước mắt chưa biết nguyên nhân cụ thể tại sao những người này mấy tích, mà những cảnh sát đi giải cứu trước đó đều không trở lại, nếu chưa biết rõ tình huống mà tùy tiện phái thêm người vào, thì rất có thể con số người bị mất tích sẽ tiếp tục tăng thêm.

Sau đó chú Lê hỏi Cục phó Tôn: “Trong quá khứ, nơi này có từng xảy ra nạn lớn gì không, ví dụ như lũ lụt, động đất, lở núi? Đặc biệt là những thảm họa gây thiệt hại nghiêm trọng về người ấy?”

Cục phó Tôn suy nghĩ một chút rồi nói: “Những tai nạn như vậy đều được ghi lại cặn kẽ từ sau giải phóng, về phần trước đó... Tôi đã từng lật xem ghi chép của huyện này từ thời kỳ Dân Quốc, trên đó có ghi, năm Quang Tự thứ 24 từng có sự cố xả lũ, nghe nói lúc ấy chết toàn bộ người trong một thôn, số người chết tương đối nhiều. Nhưng vì khi đó ghi chép không cặn kẽ, nên cụ thể có phải ở thôn này không thì chỉ có thể dựa vào suy đoán.”

Nghe ông ta nói vậy, trong lòng chúng tôi cũng gần như chắc chắn cái thôn cổ dưới đáy hồ này chính là nơi bị xả lũ năm đó. Chỉ không rõ người ra lệnh xả lũ năm đó là vị quan lớn nào, mà lại

không coi mạng người ra gì, không thông báo cho dân làng để họ di tản mà đã mở cửa xả lũ...

Khi mấy người chúng tôi đã hiểu rõ hết tình huống, từng người lại nhăn mày thật sâu, xem ra chuyện này không dễ dàng rồi! Trước tiên không nói tới chuyện trong sương mù dày đặc kia có độc hay không, chỉ riêng việc xuất hiện đám sương mù này thôi đã rất không bình thường rồi.

Vì với điều kiện khí hậu ở nơi đây, nếu không phải do khói bụi ô nhiễm không khí tạo thành khói mù, thì không thể nào xuất hiện loại sương mù mãi không tan đi như thế này được. Trước kia lúc hồ có nước bình thường, thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện sương mù, nhưng khi mặt trời lên, đến tầm gần trưa sương mù sẽ tan dần, còn chuyện không tan đi chút nào như thế này thì chưa từng xảy ra.

Chú Lê nghiêm túc nói: “Nếu sương mù và khí hậu không có liên quan gì với nhau, vậy thì chỉ có thể là do những người chết dưới đó quấy nhiễu!”

Sau đó ba người chúng tôi đi đến bờ hồ, cẩn thận quan sát tình huống phía dưới, đột nhiên, hình như tôi thấy trong sương mù có bóng người di chuyển! Tôi hơi giật mình nói với chú Lê và Đinh Nhất: “Có người đang đi lại bên trong, liệu có phải những nhân viên cứu hộ bị kẹt trong đó không?”

Nhưng Đinh Nhất ở bên cạnh lại lắc đầu: “Trừ sương mù ra, tôi không thấy gì cả...”

Nghe anh ta nói vậy, tôi vội nhìn về phía chú Lê, chú ấy cũng lắc đầu nói không thấy người nào đang đi cả. Nghe vậy tôi cả kinh, chẳng lẽ là tôi bị hoa mắt? Tôi lắc mạnh đầu, sau đó nhìn lại vào trong sương mù, nhưng vẫn thấy dường như có người đang di chuyển.

Chú Lê thấy sắc mặt tôi không được tốt, bèn trấn an tôi: “Chú và Đinh Nhất không mở thiên nhãn, nhưng trong người cháu có âm khí nặng, cho nên trong tình huống này có thể nhìn thấy âm hồn... Thế này y hệt như những gì chú đã suy đoán, sợ rằng hồn phách của những thôn dân đó vẫn còn bị vây ở đáy hồ, sương mù này rất kỳ lạ, chỉ sợ là do có người sống đi vào nên mới khuấy động oán khí của đám oan hồn đó nổi lên.”

Tôi trầm giọng hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta nên mau chóng đi vào hay chờ đến khi đội cứu hộ chuyên nghiệp hơn đến?”

Chú Lê ngắm nhìn sương mù dày đặc cách đó không xa, rồi nói với vẻ sâu kín: “Vong hồn quấy phá như vậy, cho dù là đội cứu hộ chuyên nghiệp có vào cũng chỉ là đi chịu chết, nếu đã như vậy thì không bằng ba người chúng ta đi vào, nếu gặp phải chuyện gì cũng biết cách mà xử lý, mang theo càng nhiều người càng vướng víu, có khi lại gây bất lợi cho việc cứu người!”

Tôi gật đầu đồng ý: “Cũng đúng, nhưng nếu ba người chúng ta đi vào vậy phải bảo bọn họ đưa chúng ta mặt nạ phòng độc, ngộ nhỡ nơi này có khí độc gì đó thì sao?”

Đinh Nhất nghe tôi nói vậy bèn xoay người đi tìm ông chủ Cận, để ông ta nghĩ biện pháp tìm mặt nạ phòng độc cho chúng tôi, mà còn phải là mặt nạ phòng độc chuyên dụng, những loại mặt nạ bán ở trên mạng, chỉ có tác dụng che miệng, mũi bình thường đều không được.

May ông chủ Cận là người không thiếu tiền, tuy thời gian eo hẹp, nhưng vẫn có thể tìm giúp chúng tôi mặt nạ phòng độc chuyên dụng, mặt nạ này che hết toàn bộ khuôn mặt, ngoài việc đeo nó vào trông hơi buồn cười thì tính an toàn khá tốt.

Về phần công cụ truyền tin, sau khi suy xét một lúc, chúng tôi

quyết định không mang theo, bởi khi đi vào trong sương mù, bất kì công cụ truyền tin nào cũng không dùng được nữa, đã thế thì không cần đeo làm gì, mang theo còn vướng thêm.

Cuối cùng, chú Lê nghĩ ra một biện pháp là dùng dây thừng! Chú ấy nhờ ông chủ Cận tìm một sợi dây thừng bền chắc to bằng khoảng ngón tay, một đầu dây đeo vào người chúng tôi, đầu còn lại để trên bờ và những người trên bờ phải đảm bảo sợi dây không thể bị cắt đứt, như vậy bất kể đi vào bao xa, cuối cùng chúng tôi cũng có thể lần theo sợi dây để đi về mà không sợ bị lạc đường.

Mặc dù biện pháp khá cũ rích, nhưng trước mắt nó là biện pháp ổn thỏa nhất. Ông chủ Cận liền cho người đi tìm mua một xe dây thừng, đồng thời còn đảm bảo với chúng tôi rằng, cho dù chúng tôi có đến bên kia của Trái đất cũng có đủ dây thừng!!

Tất cả mọi việc đã được chuẩn bị ổn thỏa, chúng tôi mang các trang thiết bị, tiến vào sương mù.

CHƯƠNG

Đi vào bùn lầy

Từ khi nhóm người thứ nhất đi vào đến giờ đã qua một ngày, hi vọng chúng tôi không tới muộn, chỉ mong những người mất liên lạc kia chỉ bị lạc ở trong thôn cổ dưới đáy hồ thôi...

Mang mặt nạ phòng độc đi đường có cảm giác không tốt chút nào, vì cả khuôn mặt bị bao lại ở bên trong, cho nên trừ tiếng hít thở của chính mình ra, chúng tôi không nghe rõ âm thanh ở bên ngoài, chúng tôi chỉ có thể dựa vào ánh mắt và động tác tay để trao đổi với nhau.

Cũng may, ba người chúng tôi cũng tương đối ăn ý nên không khó để trao đổi được với nhau. Nhưng di chuyển trong một chỗ không nhìn thấy thứ gì xung quanh, trừ tiếng hít thở ra thì không nghe thấy gì khác như thế này sẽ khiến cảm giác sợ hãi trong nội tâm bị phóng đại đến vô hạn, cho dù là chúng tôi thường thấy những chuyện ma quỷ mà trong lòng vẫn không khỏi thấp thỏm bất an.

Lúc này tôi thấy mặt mày Đinh Nhất và chú Lê đều nghiêm nghị, xem ra người thấp thỏm trong lòng không chỉ có một mình tôi... Thật ra chúng tôi cùng nhau đi trên con đường này, bằng tài nghệ vụn vặt của tôi, có thể sống đến bây giờ không phải do may mắn,

mà bởi có hai người họ vẫn luôn sát cánh bên tôi...

Để phòng ngừa việc mọi người bị lạc nhau trong sương mù, Đinh Nhất và chú Lê kẹp tôi ở giữa, bởi vì hai người họ dù có ai bị lạc cũng không sao, mà tôi... Thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện.

Đặc biệt là lúc trước khi tiến vào, Đinh Nhất còn đem sợi dây buộc vào cổ tay tôi, dặn đi dặn lại rằng một khi chúng tôi lạc nhau, tôi phải lập tức lần theo sợi dây này để trở về.

Lúc ấy chung quanh có rất nhiều người, nên trên mặt tôi có chút ngại ngần nói không cần, nhưng Đinh Nhất không cho tôi phản đối, tự mình buộc sợi dây vào tay tôi.

Thật ra lúc đó tôi muốn nói với anh ta rằng, sở dĩ tôi dám đi vào nơi này không phải do có sợi dây buộc trên tay... Nếu anh ta và chú Lê không ở bên tôi thì chỉ một sợi dây thừng có thể có bao nhiêu đáng tin chứ?

Trước khi vào, chúng tôi tính lên tính xuống, nhưng lại không tính đến chuyện đường dưới chân khó đi như thế này, đi một bước mà nước bùn ở đáy hồ đã ngập đến mắt cá chân, đi được một lúc mà giày của tôi đã tuột đến hai lần.

Tôi với Đinh Nhất còn đỡ, dẫu sao chúng tôi cũng còn trẻ, chỉ có chú Lê là thảm, chú ấy đi từng bước mà chỉ một chốc đã ra đầy mồ hôi. Nếu không phải dưới đáy hồ này quả thực quái dị thì tôi đã muốn chú ấy theo sợi dây trở về rồi.

Theo lý, hồ này khó đi như vậy, hai nhóm xuống đây trước phải để lại dấu chân mới phải! Nhưng từ lúc chúng tôi xuống đây đến giờ, Đinh Nhất vẫn luôn tìm kiếm trên mặt đất, nhưng kì quái là không thấy dấu vết nào trên lớp bùn cả...

Giờ đừng nói là chú Lê, ngay cả tôi cũng đã thở hồng hộc, thế là tôi kéo Đinh Nhất lại, khoa chân múa tay nói với anh ta: “Nghỉ... Nghỉ ngơi một lúc đi! Tôi thực sự không đi nổi nữa.”

Thính lực của Đinh Nhất rất tốt, anh ta hiểu ngay tôi muốn nói gì, Đinh Nhất nhanh chóng nhìn bốn phía, sau đó một tay đỡ chú Lê, một tay kéo tôi, nói to lên: “Được, phía trước có tảng đá, chúng ta qua đó nghỉ một lúc.”

Thật vất vả mới đi được tới chỗ tảng đá, tôi với chú Lê đặt ngay mông lên luôn, vì thở gấp quá làm tôi có cảm giác thiếu dưỡng khí, xem ra cái mặt nạ phòng độc này cũng có thiếu sót ở phương diện thiết kế, ngay cả người luôn luôn bình tĩnh như Đinh Nhất cũng phải thở gấp.

Bỗng tôi thấy anh ta đột nhiên tháo mặt nạ phòng độc xuống, sau đó thở thật mạnh, tôi vội bảo anh ta đeo lại, lỡ trong sương này có khí độc thì xong rồi!

Nhưng Đinh Nhất bình tĩnh nói với tôi: “Không sao đâu, để tôi thử độc trước cho mọi người... Tôi cảm giác sương mù này không có gì hại cả.” Nói rồi anh ta nhắm mắt lại, ngửi cẩn thận mùi vị trong không khí. “Nơi này trừ mùi ẩm ướt cùng mùi bùn ra... thì không có thứ gì khác, thậm chí tôi còn chẳng ngửi thấy mùi thi thể thối.”

Nghe Đinh Nhất nói vậy, tôi bèn tháo mặt nạ phòng độc ra luôn, chỉ có con cáo già chú Lê vẫn còn đợi một lúc, thấy hai đứa chúng tôi đều không sao mới yên tâm tháo mặt nạ xuống.

Đinh Nhất giơ tay lên nhìn đồng hồ, anh ta nhướng mày: “Đồng hồ của tôi ngừng chạy rồi.”

Nghe vậy tôi cũng vội vàng nhìn đồng hồ của mình, phát hiện nó cũng ngừng chạy... Hơn nữa sau khi chúng tôi xuống đây không lâu thì ngừng, bởi vì trước khi tiến vào sương mù tôi có xem thời gian, đó là lúc 11 giờ 20, mà bây giờ đồng hồ dừng ở 11 giờ 22.

Chú Lê cũng lấy la bàn ra để kiểm tra thì thấy kim la bàn xoay tròn, mặc dù nó không dừng lại, nhưng hiển nhiên cũng không

bình thường... Ba người chúng tôi nhìn nhau bất đắc dĩ, xem ra chuyện lần này tương đối khó giải quyết!

Tôi ngồi trên hòn đá một lúc mới có thể điều hòa lại hơi thở, tôi nói: "Xem ra oán khí của những thôn dân bị lũ lụt làm chết năm đó không nhỏ đâu. Vất vả lắm mới có cơ hội thấy lại ánh mặt trời, không quấy nhiễu một chút sao họ cam tâm được chứ?"

Sắc mặt chú Lê khá nghiêm trọng: "E rằng chuyện ở nơi này không đơn giản như Cục phó Tôn nói, hãy nhớ rằng, những lịch sử được con cháu đời sau ghi lại trong sách hầu như đều đã trải qua PS hết."

Tôi buồn cười: "Ô, chú cũng biết cái gì là PS ạ? Mốt thế cơ à?!"

Chú Lê đập tôi một cái rồi nói: "Thằng nhóc thối, cháu biết cái gì thì chú cũng biết cái đó, nhưng cái chú đây biết chưa chắc cháu đã biết đâu."

Tôi cười hì hì: "Đúng Đúng đúng, chú ăn muối còn nhiều hơn cháu ăn cơm nữa, được chưa!"

"Biết vậy là tốt..."

Chú Lê rảnh rỗi tán dóc mấy câu làm tôi hết khẩn trương, nhưng không biết tại sao, từ khi vào đây đến giờ, tôi chẳng cảm nhận được thi thể nào. Thông qua những bức ảnh đã nhìn thấy trước đó, tôi biết xung quanh đây không có một trăm thì cũng phải có đến năm mươi thi thể, nhưng vì sao không khí nơi này lại sạch sẽ như vậy?

Đinh Nhất thấy tôi vẫn luôn nhíu chặt mày quan sát bốn phía thì hỏi tôi có phải cảm giác được gì hay không? Tôi hoang mang lắc đầu: "Theo lý mà nói, dựa vào những thi thể nhìn thấy trong ảnh kia, tôi hẳn đã phải sớm cảm nhận được sự tồn tại của thi thể rồi! Nhưng giống như anh nói đấy, nơi này trừ mùi không khí ẩm và mùi bùn ra thì dường như không có gì cả."

Chú Lê nghe tôi nói vậy liền trầm giọng nói với chúng tôi: “Đừng gấp gáp, phỏng chừng một lúc nữa tới gần thôn cổ hẳn sẽ không thái bình như vậy nữa đâu.”

Cuối cùng chúng tôi thấy đi tiếp như vậy cũng không ổn, thế là chúng tôi cởi giày ra, dùng chân trần đi trong bùn thì thấy dễ dàng hơn trước rất nhiều…

May là ở đây không có người lạ nào, nếu không hình tượng của ba người chúng tôi lúc ấy hẳn là rất khôi hài. Mỗi người cắp bên hông một cái mặt nạ phòng độc, trên cổ treo đôi giày dính đầy bùn, thất thểu đi trong nước bùn tiến về phía trước.

CHƯƠNG

Dũng cảm tiến thẳng về phía trước

Dùng chân trần đi trong lớp bùn cảm giác không thoải mái chút nào, đặc biệt là khi bạn biết trong lớp bùn này đã ngâm qua thứ gì, tư vị thì khỏi cần đề cập có bao nhiêu chua xót. Nhưng để có thể mau chóng tìm được những người mất tích, chúng tôi chỉ có thể chịu đựng...

Đi được một lúc tôi bỗng có cảm giác không đúng lắm, tôi quay đầu hỏi Đinh Nhất: "Chúng ta đã đi được bao lâu rồi?"

Đinh Nhất nghĩ một lúc rồi nói: "Bỏ qua thời gian nghỉ ngơi, thì chúng ta đã đi được khoảng ba mươi phút."

Tôi vừa nghe vậy thì hơi nghi ngờ nói: "Diện tích đáy hồ này cũng không lớn, tại sao chúng ta đi lâu như vậy mà vẫn chưa đến thôn cổ trong tấm ảnh kia?"

Chú Lê nghe tôi nói vậy cũng dừng bước nhìn sương mù xung quanh, sau đó đột nhiên hỏi tôi: "Cháu bây giờ có còn nhìn thấy bóng người trong sương mù không?"

Tôi sửng sốt, chú ấy không nhắc tới thì tôi cũng quên mất chuyện vừa rồi trước khi đi vào sương mù tôi có thấy bóng người... Đúng vậy, mới vừa rồi chưa đi vào, rõ ràng tôi thấy có bóng người di chuyển qua lại, nhưng lúc vào rồi thì không nhìn

thấy nữa.

Thấy mặt tôi hoang mang, chú Lê cũng biết là lúc này tôi không nhìn thấy gì, vì vậy liền nói với tôi: “Một lúc nữa cháu phải thật cẩn thận, nếu như có gặp phải nguy hiểm gì mà bọn chú chưa kịp trợ giúp cháu... thấy không chống đỡ được, cháu phải chạy ngược trở về ngay!”

Tôi tỏ vẻ không phục: “Cháu yếu như thế ạ? Thực sự đến mức phải chạy về à?”

Đinh Nhất thấy lời chú Lê hơi tổn thương tự ái của tôi, liền nín cười giúp tôi nói: “Cậu là lực lượng trù bị của chúng tôi mà, nếu chúng ta gặp phải nguy hiểm gì, thì phải dựa vào cậu ra ngoài cầu cứu chứ!”

Tôi nghe cũng biết là Đinh Nhất đang tìm cách xoa dịu mình, đành bất đắc dĩ nói: “Thì ra tôi là cầu thủ dự bị à?”

Chú Lê giơ tay đánh vào ót tôi một cái: “Đừng có ở đó mà tự thương xót nữa! Lát nữa phải lên tinh thần, lỡ mà...”

Ai ngờ khi chúng tôi đang nói chuyện, thì đột nhiên xung quanh lại nổi lên gió nhẹ, trong nháy mắt thổi tan sương mù dày đặc phía trước chúng tôi, cổ quái nhất là sau lưng chúng tôi vẫn là sương mù dày đặc như cũ, nhưng trước mặt thì thấy rõ ràng một ngôi làng.

Tôi lập tức bị ngôi làng trước mặt hấp dẫn, bởi vì hình ảnh đang hiện ra trước mặt chúng tôi không phải ngôi làng cổ hoang tàn như trong ảnh... Nhưng khi tôi đang định đi qua kiểm tra tình huống trước mắt thì đột nhiên cảm thấy cổ tay bị siết chặt, tôi nhìn xuống thì phát hiện sợi dây trên cổ tay tôi bị kéo căng!

Tôi cả kinh, còn tưởng rằng những người trên bờ nghĩ chúng tôi xảy ra chuyện gì nên muốn kéo chúng tôi trở về, tôi vội vàng nói với chú Lê và Đinh Nhất: “Sợi dây bị người ta kéo căng...”

Nhưng mới nói được một nửa tôi liền đứng ngây ra tại chỗ, bởi vì tôi phát hiện Đinh Nhất và chú Lê không còn ở bên cạnh nữa. Tôi hoảng sợ, mới vừa rồi hai người họ vẫn còn gần trong gang tấc, tại sao mới mấy giây đã biến mất không thấy đâu?

Lúc này, sợi dây trên cổ tay tôi kéo rất căng, mặc dù lực kéo không đến nỗi lôi tôi vào sương mù dày đặc, nhưng cũng không thể tiếp tục đi về phía trước được. Nhưng đây không phải chuyện khó giải quyết nhất, bây giờ chú Lê và Đinh Nhất đột nhiên biến mất, tôi nên về tìm người hỗ trợ, hay là đi tìm bọn họ trước rồi nói sau?

Suy đi nghĩ lại, tôi quyết định đi tìm họ trước, bởi vì dù tôi có trở lại trên bờ thì cũng có thể tìm ai tới giúp đây? Chúng tôi không phải là những người mà họ tìm tới giúp sao, nếu như trong thời gian ngắn muốn tìm được người giống như chúng tôi tới giúp cũng không dễ dàng chút nào.

Từ kinh nghiệm cũ, tôi biết tình huống hiện tại tương tự như một bức tường ma, nhất định có lực lượng nào đó đem chú Lê, Đinh Nhất và tôi ngăn ra... Nhưng tạm thời tôi còn chưa nghĩ ra mục đích của việc này là gì. Chẳng lẽ là do sức chiến đấu của tôi thấp, cho nên mới trước tiên cô lập tôi?

“Đinh Nhất, chú Lê!” Tôi hướng về phía sương mù dày đặc sau lưng lớn tiếng gọi, hi vọng bọn họ có thể nghe được âm thanh mà nhanh chóng tìm được tôi... Nhưng chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, dường như ngay cả gió cũng ngừng.

Lúc tôi đang nghi ngờ, chợt nghe phía trước truyền tới giọng một người đàn ông: “Nhanh đến từ đường tập hợp, tộc trưởng có chuyện muốn tuyên bố...”

Tôi nghe vậy liền vội vàng nhìn về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy một bóng người chợt lóe lên trước mặt... rồi nhanh chóng

biến mất ở thôn phía trước. Đột nhiên không đầu không đuôi nhô ra một người làm tôi giật mình, tôi muốn đi lên một bước xem thử, nhưng lại phát hiện sợi dây đang giữ chặt mình lại, làm tôi không thể tiến lên được.

Tôi nhìn sợi dây thừng ở cổ tay mình, bỗng lại cảm thấy do dự, không biết là nên quay đầu trở về, hay là tháo sợi dây này ra để đuổi theo bóng người phía trước… Nhưng sự do dự này chỉ ở trong đầu tôi đúng ba giây, tôi cởi sợi dây ở cổ tay ra, không quay đầu lại mà đi vào trong thôn...

Thật ra tôi biết, nếu lúc này tôi có thể hỏi ý kiến Đinh Nhất thì nhất định anh ta sẽ bảo tôi quay về, nhưng... để chứng minh tôi không phải là kẻ dự bị, tôi dứt khoát lựa chọn xông thẳng về phía trước.

Tuy cảm giác đi ra khỏi sương mù dày đặc rất tốt, nhưng không biết vì sao tôi luôn cảm thấy cái thôn cổ trước mắt này không giống lắm, hình như nó không đổ nát như trong ảnh, còn có nhiều những khí tức khác tồn tại. Đặc biệt là bóng người vừa rồi, đáng tiếc người đó chạy qua quá nhanh, tôi còn chưa kịp thấy rõ người đó có phải là một trong những người của Cục Di sản văn hóa bị mất tích hay không.

Sau khi đi vào thôn cổ, tôi phát hiện không còn đất bùn nữa, trên đất còn xuất hiện cỏ xanh, tôi lúc này có ảo giác, có phải chúng tôi đã đi nhầm phương hướng trong sương mù và đã ra khỏi khu vực đáy hồ rồi không?

Mặc kệ thế nào, dưới chân không còn bùn nữa là tốt nhất, dẫu sao cứ đi một bước lại phải rút chân lên thực sự quá tốn sức, tôi lập tức đem giày treo ở cổ đi vào, tránh lát nữa giẫm phải cái gì không nên giẫm phải.

Hiện giờ chú Lê và Đinh Nhất không ở bên cạnh, nên trong lòng

tôi không tránh khỏi hơi lo lắng thấp thỏm, vì vậy tôi vừa đi vừa lấy răng thú trước ngực ra, trong lòng thầm nói, yêu ma quỷ quái mau tránh ra, yêu ma quỷ quái mau tránh ra...

Ai ngờ đi được một lát, tôi nghe thấy phía trước có rất nhiều tiếng bước chân ồn ào, tôi vội vàng đi tới nơi phát ra âm thanh, phát hiện không hiểu sao mảnh đất trống phía trước lại nhiều bóng người tới vậy.

Nói cũng kỳ quái, theo lý bây giờ là ban ngày, sương mù đều tản đi, nhưng vì sao tôi nhìn mãi mà cũng không thấy rõ được khuôn mặt của những người này? Như thể giữa tôi và họ vĩnh viễn cách nhau một tầng sương mù vậy? Hơn nữa từ số lượng người đến, chắc chắn họ không phải là những người đã mất tích kia, bởi vì đám người này ít nhất cũng phải trên một trăm người!!

CHƯƠNG

Người đàn bà xinh đẹp

Nhìn những bước chân lộn xộn của những người này thì dường như là có việc lớn gì xảy ra khiến họ phải vội vàng chạy tới từ mọi hướng. Tôi rất muốn xem rốt cuộc họ là ai nên cũng vội vàng bước nhanh hơn, nhưng dù tôi muốn tới gần họ thế nào thì vẫn luôn phải duy trì một khoảng cách nhất định...

Lúc này trong lòng tôi đại khái đã biết chuyện gì xảy ra, tôi bèn thử cất chiếc răng thú vào ngực áo, khi tôi ngẩng đầu nhìn lại đám người kia thì thấy, quả nhiên mình đã có thể nhìn thấy rõ gương mặt của họ.

Nhưng tôi đã phải giật mình khiếp sợ, những người này đều không phải nhân viên Cục Di sản văn hóa đã mất tích, thậm chí họ còn không phải là người hiện đại! Phần lớn bọn họ đều là nam giới, hơn nữa mỗi người đều để tóc đuôi sam... Dáng vẻ của những người này làm tôi liên tưởng ngay đến những xác chết cổ trong ảnh lúc trước.

Tôi sững sờ tại chỗ mất mấy giây, lòng đột nhiên khẩn trương, trước đó sở dĩ không thấy rõ gương mặt những "người" này, có lẽ là do răng thú trên người tôi. Nếu quả thực là như vậy thì những "người" này tuyệt đối không phải thứ đơn giản.

Tôi bắt đầu cảm thấy hối hận vì hành động tùy tiện đi vào thôn của mình, dẫu sao bây giờ tôi cũng chỉ có một mình, nhỡ mà gặp phải chuyện gì thì đúng là gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không thưa.

Lúc tôi quay đầu nhìn về phương hướng lúc trước mình đi tới, muốn tìm đầu sợi dây mà tôi đã ném xuống lúc nãy, nhưng tôi nhanh chóng giật mình phát hiện, nó đã biến mất từ lúc nào rồi.

Tôi hối hận quá! Nhưng lúc này nói gì cũng đã muộn, chỉ hi vọng những "người" trước mặt này đừng phát hiện ra sự tồn tại của tôi, để tôi có thời gian từ từ rút khỏi thôn này.

Nhưng ngay khi tôi định xoay người rời đi, tôi đột nhiên nghe được tiếng một người phụ nữ vang lên bên tai: "Tại sao anh không đến xem náo nhiệt vậy?"

Giọng nói đó rất êm tai, tôi không nhịn được mà đưa mắt tìm kiếm xung quanh... muốn nhìn xem người phụ nữ như thế nào mà có tiếng nói dễ nghe như vậy. Trong cuộc đời tôi không có nhiều người phụ nữ làm tôi chú ý, nhưng giọng nói vừa rồi đã hấp dẫn tôi.

Tôi đi theo giọng nói đến một cái đình đổ nát, thấy một cô gái mặc bộ váy gấm thêu màu vàng trứng ngỗng, đang đứng quay lưng về phía tôi... Mặc dù chỉ thấy bóng lưng, nhưng đây là lần đầu tôi thấy bóng lưng thướt tha như vậy.

"Tại sao anh không đi xem náo nhiệt?" Tiếng nói của người phụ nữ ấy lần nữa vang lên xa xôi.

Tôi nghe thấy cô ấy đang hỏi mình, lòng chợt rung động, mặt cũng nóng lên: "Tôi... Tôi đi lạc đường, tôi cũng không thuộc về nơi này."

Người phụ nữ nghe xong cười khúc khích: "Đi lạc đường? Vậy anh thật may mắn... Hay là anh nói cho tôi biết anh muốn đi đâu,

tôi có thể chỉ đường giúp anh.”

Nghe giọng của người phụ nữ khiến tôi rất tò mò, giọng nói dễ nghe như vậy không biết gương mặt thế nào? Thế là tôi không nhịn được đi lên trước mấy bước và nói: “Tôi không thể rời khỏi nơi này, bởi tôi đang bị lạc mất bạn mình, không biết chị có thấy bọn họ không?”

Người phụ nữ nghe vậy than nhẹ một tiếng: “Không... Nơi này đã lâu không có người lạ xuất hiện, nếu có thì chắc chắn tôi đã nhớ.”

Người phụ nữ chậm chạp không chịu quay người lại, tôi sốt ruột nói: “Giọng nói của chị dễ nghe như vậy, không biết chị có thể quay lại để tôi được nhìn dáng vẻ chị một chút được không?”

Người phụ nữ u oán nói: “Không phải tôi không muốn quay người lại, mà vì tôi sợ quay người lại, anh thấy sẽ hối hận...”

Tôi cười khẽ: “Sao thế được, nếu không thấy được dáng vẻ của chị tôi mới hối hận ấy.”

Người phụ nữ nghe vậy thì hơi nghiêng qua một bên, để cho tôi thấy được gò má của cô ấy... Tôi thầm giật mình, trên đời này sao lại có cô gái xinh đẹp như vậy, mặc dù tôi mới chỉ thấy được một bên gò má thôi.

Bây giờ công nghệ thông tin phát triển như vậy, người đẹp thế nào cũng có thể thấy được ở trên mạng, nhưng người đẹp triều Thanh trước mặt này thì chỉ một cái nhăn mày, một nụ cười cũng đều động lòng người, dường như tất cả các từ ngữ hoa lệ trên đời này đều không thể lột tả hết vẻ đẹp của cô gái.

Người phụ nữ ấy thấy tôi nhìn cô ấy đến mức sững sờ, thì thản nhiên cười một tiếng: “Làm sao vậy? Dọa anh rồi ư?”

Tôi vội vàng khoát tay: “Sao chị lại nói vậy, nếu như nói dung

nhan của chị có thể hù tôi, thì cũng chỉ là vì chị quá xinh đẹp... Chị là người phụ nữ đẹp nhất tôi từng gặp đấy!”

Sau khi nói những lời này, trong lòng tôi cảm thấy hơi khinh bỉ chính mình, may mà lúc này Đinh Nhất không ở bên cạnh, nếu không trở về anh ta nhất định sẽ cười nhạo tôi chết mất. Người phụ nữ trước mắt quả thực rất xinh đẹp, nhưng cũng không đẹp đến mức làm tôi quên mất tình cảnh hiện tại của mình.

Nhìn cách ăn mặc của cô ấy hiển nhiên là người của thôn cổ này, hơn nữa đến bây giờ mà cô ấy vẫn còn che giấu khuôn mặt mình, thì chỉ sợ đây cũng là ma nữ đã chết trên trăm năm rồi... Chẳng qua đáng tiếc dung nhan xinh đẹp như vậy, nhưng lại là cô hồn dã quỷ.

Lúc này người phụ nữ hỏi lại tôi tại sao không qua bên kia xem náo nhiệt, cô ấy bảo hôm nay tông tộc bọn họ mở đại hội, do tộc trưởng tự mình chủ trì để xét xử một người đàn bà ngoại tình.

Tôi nghe vậy mà cảm thấy trong lòng nặng nề, đúng như chú Lê dự đoán, thôn cổ này không đơn thuần chỉ là bị lũ lụt, xem ra trước đó từng có người chết oan.

Mặc dù đối với người phụ nữ làm ra loại chuyện vượt quá giới hạn này, từ cổ chí kim đến nay đều bị mọi người khinh bỉ, nhưng trong xã hội cũ, cái nhìn đối với người phụ nữ khắt khe hơn rất nhiều. Trong hôn nhân, người phụ nữ thời đại cũ không có quyền gì cả, giống như món hàng hóa bị cha hoặc anh cả gả đi cho một người thích hợp.

Với kiểu hôn nhân như vậy thì làm gì có tình yêu tồn tại? Mặc dù người phụ nữ bị phong kiến, lễ giáo ràng buộc, phần lớn sẽ không dám vì những thứ tình yêu hư vô mờ mịt mà làm ra chuyện dại dột để người khác lên án. Nhưng luôn có những người phụ nữ không tuân thủ đạo làm vợ, vì tình yêu chân thành mà có thể liều

lĩnh.

Mà hiện nay hôn nhân không còn như thế nữa, bởi vì lúc kết hôn, đa số phụ nữ thời hiện đại sẽ nói trong hôn lễ rằng: “Tôi nguyện ý”, cũng là những từ xuất phát từ trái tim. Ba chữ đó không chỉ biểu đạt tâm tình của họ, mà còn là một lời cam kết. Vì vậy nếu đã kết hôn mà lại đi yêu đương với người khác, thì đó chính là sự phản bội trần trụi.

Nhưng trong xã hội cũ, chuyện “hồng hạnh vượt tường” này bị trừng phạt tương đối tàn khốc, không hề giống như ở hiện đại là đến cục dân chính làm thủ tục ly dị thôi đâu...

Nghĩ tới đây tôi cảm thấy rất đồng tình nên nói: “Thật ra mỗi người đều có quyền theo đuổi tình yêu, các cô ấy cũng không phải phường đại gian đại ác, cần gì phải đối xử với một cô gái yếu đuối như vậy chứ?”

Sau khi nghe tôi nói vậy, người phụ nữ ngừng lại một lát, sau đó từ từ quay đầu nhìn về phía tôi, cô ấy nói: “Suy nghĩ này của anh thật đặc biệt, ở nơi này của chúng tôi không có người đàn ông nào có ý nghĩ như vậy...”

CHƯƠNG

Hồng hạnh vượt tường

Tôi nghe vậy thì cười nói với cô ấy: "Không phải suy nghĩ của tôi đặc biệt, mà là người ở nơi này có tư tưởng cổ hủ! Một ngày nào đó, những người ở đây cũng sẽ thay đổi tư tưởng thôi..." Nói tới đây tôi chợt dừng lại, bởi vì tôi nghĩ đến người ở đây sợ là không đợi được đến lúc đó đã bị lũ lụt nhấn chìm hết rồi.

Người phụ nữ thấy tôi nói được một nửa bỗng hơi ngẩn ra, cô ấy thì thầm: "Nếu như tôi sớm biết anh thì tốt biết bao..."

Tôi nghe vậy thì thầm nghĩ trong lòng, đừng... Nếu như tôi đúng là sớm quen biết cô ấy, vậy chẳng phải bây giờ tôi cũng đã chết cả trăm năm trước, cũng đã thành ma rồi à? Nếu cứ suốt ngày thầm oán trách cuộc sống sầu não, thì thà cùng Đinh Nhất với chú Lê vào sinh ra tử, tự do tự tại còn hơn!!

Nghĩ tới đây, tôi không có tâm tư dây dưa với người phụ nữ này nữa, bèn gật đầu với cô ấy và nói: "Xin lỗi chị, tôi còn phải đi tìm bạn, tôi đi trước..."

Người phụ nữ nhìn tôi, cô ấy còn muốn nói gì đó, nhưng tôi đã bước nhanh về phía trước... Nơi này không thích hợp ở lâu, chưa biết chừng nói chuyện với người phụ nữ này mấy câu, người ta lại bắt tôi ở lại làm con rể thì phiền!

Bởi vì tôi hơi chột dạ nên bước chân cũng gấp gáp hơn, nhất thời không để ý phương hướng, chờ khi tôi cảm giác người phụ nữ kia hẳn không thấy tôi nữa, tôi mới thả chậm bước chân…

Nhưng lúc tôi ngẩng đầu lên, thì đã thấy mình đi đến mảnh đất trống nơi mọi người đang tụ tập ồn ào. Thật may là những "người" kia đang lòng đầy căm phẫn hướng về phía đài hô to, chẳng ai chú ý đến sự tồn tại của tôi cả.

Tôi vốn muốn lặng lẽ chuồn êm từ bên cạnh đám người này, nhưng lại nghe được trong đám người đột nhiên có tiếng la to: "Thiêu chết cô ta! Thiêu chết con đàn bà đê tiện này!" Sau khi người này khởi xướng, như theo hiệu ứng, tất cả mọi người đều hô theo người đó: "Thiêu chết cô ta! Thiêu chết cô ta."

Trời sinh tôi là người mềm lòng, đành dừng bước chân, bởi vì tôi thực sự muốn xem người phụ nữ đáng thương kia rốt cuộc đã phạm chuyện tày trời gì mà để cho nhiều người nghiến răng nghiến lợi, quyết giết cô ấy đến thế?

Vì vậy tôi từ từ lui trở lại, tìm một vị trí không đáng chú ý, ngẩng đầu nhìn về phía đài… Tôi thấy một người phụ nữ nhìn rất yểu điệu đang bị trói gô, ném dưới sàn, bởi vì sợ mà cả người cô ấy không ngừng run rẩy.

Mặc dù ở góc độ của tôi không nhìn rõ gương mặt của cô ấy, nhưng có thể nhìn thấy mái tóc đang nhẹ nhàng bay theo gió, cho dù lúc này đang ở trong tình cảnh khốn đốn, nhưng vẫn rất động lòng người… Một người phụ nữ yếu đuối như vậy có thể mắc tội lớn gì mà để cho nhiều người muốn dồn cô ấy vào chỗ chết như thế?

Lúc trong lòng còn đang nghi ngờ thì một vị trưởng bối đã đi đến bên người cô ấy, cáu kỉnh chất vấn: "Nói, gian phu là ai?"

Tôi nghe mà không khỏi than nhẹ một tiếng trong lòng, quả

đúng là chuyện hồng hạnh vượt tường. Ở thời xưa, dường như lỗi lớn nhất của phụ nữ chính là hồng hạnh vượt tường. Chỉ cần bị phát hiện thì không thoát khỏi kết cục là cái chết.

Tôi tưởng người phụ nữ kia sẽ sợ đến phát khóc, sau đó nói ra tên người mình yêu, không ngờ cô ấy lại trả lời bằng tiếng nói trong trẻo mà lạnh lùng: “Bắt trộm cần tang chứng, bắt gian cần bắt cả đôi, lời tộc trưởng nói thật buồn cười, tôi ở nhà làm con dâu tốt, từ đâu ra mà có gian phu? Chẳng lẽ do tôi trẻ tuổi mà phải thủ tiết thì có thể để cho các người coi khinh như vậy à?”

Giọng nói của người phụ nữ này vừa vang lên, tôi lập tức sững sờ tại chỗ, sao giọng nói này nghe quen thế, tôi vội vàng nhìn lên đài thì phát hiện cô ấy chính là chị gái xinh đẹp mà tôi đã gặp ở trong đình lúc nãy...

Giọng nói của cô ấy rất dễ nhận ra, tôi tin là bất kỳ người đàn ông nào nghe qua cũng không thể quên, nhưng tôi nghĩ mãi không ra, vì sao người bị xét xử lại là cô ấy? Rõ ràng vừa rồi cô ấy còn đứng ở đình hỏi tôi tại sao không qua xem náo nhiệt mà?

Mặc dù người phụ nữ rất khiêm tốn, đúng mực, nhưng tộc trưởng lại tức giận, vung gậy lên đánh vào người cô ấy, vừa đánh vừa nói: “Đừng tưởng mày từng làm gì không ai biết, ngày hôm trước mày đi tiệm thuốc mua thuốc gì? Là thuốc an thai! Một quả phụ thì sao có thai được? Còn mạnh miệng à?! Nhìn xem hôm nay tao có đánh chết mày không!!”

Tôi nhìn cây gậy trong tay tộc trưởng đánh liên tiếp từng cái vào người người phụ nữ kia, lòng tôi cũng thấy khó chịu... Bất kể lúc trước cô ấy đã phạm tội gì to lớn, đều không đáng bị như vậy, nếu tiếp tục đánh như vậy, có thể đánh chết cô ấy mất, thế là đầu óc tôi nhất thời nóng lên, tôi chen vào trong đám người hô to: “Dừng tay.”

Mọi người lập tức bị tiếng hô của tôi hấp dẫn, tất cả đều từ từ quay đầu nhìn tôi, chỉ với cái nhìn này, tôi bị dọa sợ đến thiếu chút nữa tè ra quần... Vừa rồi tất cả những người này đưa lưng về phía tôi, nên tôi không thấy rõ mặt họ.

Nhưng giờ họ cùng quay đầu nhìn tôi, tôi mới phát hiện sắc mặt những người này trắng bệch, da căng, cặp mắt lồi ra, nhìn như một đám ma chết đuối... Một ít dũng khí vừa rồi của tôi lập tức bị dọa sợ đến không còn biết làm gì, chỉ có thể khẩn trương nuốt nước miếng, sau đó lắp bắp nói: “Tôi... tôi đến hỏi đường.”

Tộc trưởng đứng trên đài lạnh lùng nhìn tôi một cái rồi nói: “Người ngoài kia, cậu biết Hạ Hà à?”

Thì ra người phụ nữ xinh đẹp này tên là Hạ Hà, người cũng như tên, giống như bông sen giữa mùa hạ, xinh đẹp động lòng người. Tôi lấy lại bình tĩnh, nói: “Không... Không tính là biết, nhưng các người tự ý dùng hình như vậy là phạm pháp!”

Những “người” bên dưới toàn là người dân bình thường, bọn họ nghe nói đến chuyện phạm pháp thì đều lộ vẻ hoảng sợ, cả đám thì thầm nghị luận, quần chúng không còn kích động như vừa rồi nữa.

Nhưng hiển nhiên tộc trưởng không bị tác động bởi lời nói của tôi, ông ta hừ lạnh: “Phạm tội cái gì? Người ngoài kia, ở thôn Hạ Hồ chúng tôi, tộc quy chính là pháp luật, người đàn bà này không thủ đạo, tư thông cùng người khác, lại còn mang thai nghiệt chủng, nếu không xử tử cô ta, vậy tộc quy là cái gì chứ?”

Nghe xong lời kịch cũ rích của vị tộc trưởng này mà trong lòng tôi không nhịn được muốn cười, nhưng với tình huống trước mắt thì tôi nên nghiêm túc tốt hơn, vì vậy tôi hắng giọng nói với ông ta: “Chứng cứ đâu? Nếu nói cô ấy tư thông, vậy người đàn ông kia đâu? Không phải là người anh em nào dưới đài đấy chứ?”

Tôi vừa nói ra lời này, lập tức dẫn tới bên dưới xôn xao một mảng, bọn họ anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, phỏng chừng trong lòng họ đang buồn bực, không biết người đàn ông nào có diễm phúc vậy, có thể tư thông với người đẹp Hạ Hà một lần.

Tộc trưởng nghe tôi hỏi như vậy thì muốn đưa tay lên tiếp tục tra hỏi Hạ Hà trên mặt đất, tôi vội lên tiếng ngăn cản: “Chú tộc trưởng, chú đánh như vậy không phải là biện pháp đâu, chú có đánh chết người cũng đâu tìm ra gian phu là ai? Nhỡ đâu người phụ nữ này chết rồi thì không phải là quá hời cho tên gian phu kia sao? Mọi người thấy có đúng không?”

CHƯƠNG

Nhân tính chết lặng

Quả nhiên sau khi bị tôi xúi giục, người dưới đài đều phụ họa theo tôi: "Đúng vậy, không thể cho tên đàn ông đó được hời được, kiên quyết không thể!!"

Tộc trưởng thấy tộc nhân bị người ngoài thao túng, thì lập tức giơ tay lên, nói: "Chuyện của chúng tôi không tới lượt người ngoài chen miệng vào, ở đâu đến thì về đó đi!"

Tôi nghe mà thấy rất tức giận! Người ta dễ dàng quyết định sinh tử của một người phụ nữ như vậy ư? Không nói địa vị của người phụ nữ thời xưa thấp như thế nào, nhưng dẫu sao cũng là một mạng người mà?

Nhưng nhìn gương mặt đầy tử khí của tộc trưởng, tôi cũng phải nhịn cục tức trong lòng xuống, sau đó nặn ra một bộ mặt vui vẻ nói với mọi người: "Chẳng lẽ các vị không hiếu kì muốn biết người đàn ông đó là ai? Nhìn cô Hạ Hà này trời sinh quốc sắc thiên hương, người được cô ấy coi trọng đương nhiên không thể là nhân vật tầm thường được, nhưng tôi thật tò mò, tại sao đến lúc này rồi mà người đàn ông kia vẫn không thấy đâu? Chẳng lẽ nhìn thấy cô ấy vì mình mà gánh chịu một mình lại không đau lòng ư?"

Lúc nói lời này, ánh mắt tôi nhanh chóng nhìn khắp lượt mọi

người ở đây, thấy trên mặt bọn họ chỉ có tò mò và nghi ngờ, không ai có biểu hiện như gian phu. Hơn nữa nhìn một lượt người dưới đài này, tôi cũng không thấy ai thích hợp để Hạ Hà thà đánh cược cũng phải liều mình che chở.

Lúc này, đột nhiên khóe miệng tộc trưởng hơi giật lên một cái, trong lòng tôi hiểu ra, xem ra là tộc trưởng biết người này là ai? Để cho một người đường đường là tộc trưởng như ông ta biết mà không nói ra, hẳn phải là người thân của ông ta...

Tôi bèn nhỏ giọng hỏi "con ma" bên cạnh: "Người anh em, xin hỏi tộc trưởng của các anh có con không?"

Người kia nghe tôi hỏi vậy thì vui vẻ nói: "Đương nhiên có, tộc trưởng có ba người con trai, đều là nhân tài, đặc biệt là Nhị thiếu gia, vừa mới được tộc trưởng cho đi du học."

Tôi nghe vậy vội vàng hỏi anh ta: "Mới là lúc nào? Mới đi được mấy ngày ư?"

Người nọ nhìn tôi kỳ quái, chắc anh ta cảm thấy trước mặt đang có chuyện rất hay ho, tại sao tôi lại cứ truy hỏi chuyện của con trai tộc trưởng? Nhưng anh ta vẫn thành thật trả lời: "Mới đi ba ngày trước, mặc dù hơi đột ngột nhưng Nhị thiếu gia vốn vẫn luôn đi học ở trên tỉnh, đi nước ngoài cũng là chuyện sớm muộn thôi."

Tôi gật đầu: "Vậy còn hai vị thiếu gia kia? Cũng là người xuất sắc cả à?"

Người nọ nói với vẻ mặt đầy hâm mộ. "Đại thiếu gia giờ đang ở trên tỉnh mở một nhà bán vé số, còn cưới con gái tri huyện, Tam thiếu gia mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng được sinh ra trong gia đình như thế, làm sao có thể kém cỏi được?"

Tôi thầm nghĩ trong lòng, xem ra gian phu nhất định là Nhị thiếu gia hoặc Đại thiếu gia, nếu như không phải ruột thịt của tộc trưởng, sao ông ta có thể nóng lòng xử lý Hạ Hà như vậy?

Lúc này trong đám người cũng có kẻ không ngốc, bởi người trong toàn thôn có thể lọt được vào mắt Hạ Hà sợ chỉ có hai thiếu gia nhà tộc trưởng. Thế là lập tức có người ở dưới nghị luận, vì sao Nhị thiếu gia đi gấp như vậy, tại sao gần đây Đại thiếu gia ít trở về...

Người bên dưới nghị luận ngày càng nhiều, sắc mặt tộc trưởng cũng càng ngày càng khó coi, cho đến khi một bà lão mặt đầy nếp nhăn được người ta đỡ ra, nhìn mặt bà ấy rất hung dữ, nhất định không phải người hiền lành.

Đúng như tôi đoán, bà lão cất giọng bén nhọn, chỉ vào Hạ Hà đang nằm trên đất và nói: "Con đĩ, khắc chết con trai ta không nói, lại còn cả ngày cấu kết với đàn ông làm chuyện xằng bậy, hôm nay bất kể có bắt được gian phu hay không, người đàn bà này nhất định phải chết! Dựa theo quy củ trong tộc, trai gái thông gian, nam bị thiêu chết, nữ bỏ vào lồng heo thả xuống hồ, hôm nay ta phải đem con đĩ này ném xuống hồ, nếu không đền thờ trinh tiết nhà họ Lưu ta sao còn có mặt mũi đứng ở cửa thôn!"

Tôi nghe xong thì hiểu ra, đây chính là mẹ chồng của Hạ Hà, tôi thấy mặt bà ta vàng như nghệ, chắc là do thủ tiết trong một thời gian dài. Bản thân mình khổ cả đời rồi mà vẫn muốn con dâu phải theo mình, xem ra nội tâm của bà ta đã trở nên vặn vẹo rồi.

Người ở dưới nghe bà ta nói vậy, liền ồn ào hô lớn: "Dìm hồ! Dìm hồ! Dìm hồ!!"

Thật ra tôi cũng hiểu mình vốn không thể thay đổi được cái gì, bởi vì những chuyện này đều đã xảy ra rồi, xem ra thứ oán khí nhốt những thôn dân này lại ở đây đều đến từ Hạ Hà bị dìm hồ.

Tuy tôi có lòng cứu người, nhưng tiếc rằng lịch sử đã là lịch sử, không một ai có thể thay đổi được, ngoài việc làm một người chứng kiến ở bên ngoài ra thì tôi chẳng thể làm gì được... Lúc này

tôi chán nản nhìn mấy người phụ nữ trung niên nhấc Hạ Hà lên, nhét cô ấy vào một cái lồng tre, đây chắc là cái "lồng heo" tiếng tăm lừng lẫy.

Tôi thực sự không đành lòng xem tiếp, nhưng cũng không định rời đi, bởi vì tôi muốn chờ xem người đàn ông mà Hạ Hà dùng cả mạng sống để bảo vệ cuối cùng có xuất hiện không?

"Anh cũng đợi anh ấy sao?" Giọng Hạ Hà vang lên bên tai tôi.

Tôi giật mình quay đầu lại nhìn thì thấy, Hạ Hà trong đình lại xuất hiện một lần nữa bên cạnh tôi, cô ấy lạnh nhạt nhìn "mình" bị những người trước mặt bỏ vào lồng heo mang đi...

Tôi trầm giọng hỏi: "Anh ta... cuối cùng có xuất hiện không?"

Đầu tiên Hạ Hà đau đớn cười một tiếng, sau đó lắc đầu nói: "Không…"

"Không ư?" Tôi nghe mà lòng đau xót, cảm thấy cô ấy đơn phương nỗ lực vì tình yêu như vậy có đáng không? Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn hỏi cô ấy: "Chị có hận anh ta không?"

Tôi tưởng rằng Hạ Hà vô cùng hận người đàn ông đó, nhưng không ngờ cô ấy thoải mái lắc đầu: "Tôi biết anh ấy nhất định có lý do bất đắc dĩ..."

Tôi nghe mà lòng không khỏi xúc động, người phụ nữ này tốt biết bao! Đến nước này mà trong lòng vẫn yêu người đàn ông hèn yếu đó... Nghĩ cũng buồn cười, làm gì có chuyện gì bất đắc dĩ mà có thể quan trọng hơn tính mạng người mình yêu? Ngay cả người mình yêu cũng không bảo vệ được, tại sao Hạ Hà lại yêu anh ta đến thế?

Lòng tôi đau nhói, mặc dù không rõ cảm giác nảy sinh trong lòng này là gì, là hâm mộ? Hay ghen tỵ? Tôi không nói được, tóm lại tôi thật lòng cảm thấy Hạ Hà làm vậy thật không đáng, vì một

người đàn ông vô dụng như vậy mà chết...

Tôi nhìn bên sườn mặt xinh đẹp của Hạ Hà, trong lòng đột nhiên sinh ra một nghi vấn. Nếu trong lòng Hạ Hà không có oán khí, vậy oán khí nặng như vậy là từ ai sinh ra, mà lại có thể đem hồn phách của mọi người vây ở đáy hồ này bao năm như vậy?

Cuối cùng, tôi không đành lòng tận mắt nhìn thấy Hạ Hà bị người ta dìm xuống hồ, nên đành xoay người rời khỏi đám thôn dân đang hưng phấn ầm ĩ kia, những người này quá máu lạnh! Bọn họ chẳng những không đồng tình cho Hạ Hà, mà còn mong đợi được thấy cô ấy bị dìm hồ, từng khuôn mặt đều rất vui sướng như vậy!

CHƯƠNG

Người đàn ông đi ra từ trong sương mù

Có lẽ trong mắt những thôn dân này, trừ tính mạng mình ra, người khác có chết hay không cũng chẳng sao! Thật may, năm đó không phải tất cả người Trung Quốc đều không quan tâm đến sống chết của người khác như vậy, nếu không sẽ chẳng có được cuộc sống tốt đẹp như ngày nay.

Tôi rất may mắn vì mình được sinh ra ở xã hội bây giờ, mặc dù không phải rất hoàn mỹ, nhưng so sánh với xã hội Trung Quốc cũ cũng tốt hơn rất nhiều. Đến lúc này tôi mới bỗng nhiên hiểu ra cái tình cảm khó hiểu nảy sinh trong lòng mình đối với Hạ Hà là gì, đó là một loại thương cảm... đau lòng cho số mệnh truân chuyên của cô ấy, càng đau lòng cho sự cố chấp hi sinh vì tình yêu của cô ấy.

Nhưng vấn đề bây giờ là tôi làm thế nào mới có thể giải phóng được những oan hồn bị kẹt hàng trăm năm ở đáy hồ này đây? Hiện giờ chú Lê và Đinh Nhất không ở bên tôi... Mỗi khi phải đối mặt với những tình huống như thế này tôi luôn cảm thấy rất mông lung, bởi khi khẩn trương, đầu óc con người trở nên chậm chạp hơn bình thường.

Tôi lo lắng chà tay vào nhau, sau đó quay sang hỏi Hạ Hà ở bên cạnh: “Nếu chị không hận người đàn ông kia, thì tại sao nhiều năm

như vậy cũng không chịu rời đi?”

Hạ Hà khẽ thở dài: “Bởi tôi đang đợi... Anh ấy đã hứa nhất định sẽ trở lại mang tôi đi, tôi tin tưởng anh ấy, cho nên nhất định phải đợi đến khi anh ấy trở lại...”

Tôi phải mắng thầm trong lòng một câu, thật là một người phụ nữ ngốc nghếch... Đã qua hơn một trăm năm, người đàn ông kia chắc đến vụn xương cũng sắp tan hết rồi mà cô ấy vẫn ở đây chờ? Vào giờ phút này tôi mới hiểu được, thứ vây khốn hồn phách cả thôn này không phải oán khí mà là chấp niệm cùng sự si tình trong lòng Hạ Hà.

Bây giờ tôi chỉ hi vọng những người tiến vào trước đó đừng xảy ra chuyện gì, nghĩ vậy nên tôi xác nhận cùng Hạ Hà một lần nữa, xem cô ấy có thấy những người khác giống tôi không?

Hạ Hà mờ mịt lắc đầu: “Không... Anh mặc quần áo kì quái như vậy, nếu gặp thì tôi nhất định sẽ nhớ.”

Tôi nhìn ánh mắt Hạ Hà vô cùng chân thành, nên tin rằng cô ấy không gạt tôi, nhưng như vậy thì những người đó có thể đi đâu chứ? Còn cả Đinh Nhất và chú Lê nữa, bọn họ đột nhiên biến mất bên cạnh tôi... Hoặc là nói, tôi đột nhiên biến mất bên cạnh họ?

Nghĩ thông rồi, tôi cũng không vội tìm kiếm họ khắp nơi nữa, chắn hẳn bây giờ Đinh Nhất và chú Lê còn đang sốt ruột đi tìm tôi! Nhất định do tôi có thể chất đặc thù nên đi vào được thôn cổ bị vây dưới hồ này, bây giờ, việc tôi có thể làm chính là nghĩ biện pháp đi ra ngoài.

Tôi xoay người nói lời chia tay với Hạ Hà: “Chị Hạ Hà, tôi phải đi... Chị nghe tôi khuyên một câu, đừng đợi nữa, có những người chị vĩnh viễn không đợi được đâu.”

Hạ Hà đau buồn cười một tiếng và nói: “Tôi không thuyết phục được lòng mình... Chỉ có thể để mặc nó chờ như vậy thôi.”

Tôi nghe cô ấy nói vậy thì biết mình có khuyên can cũng vô dụng, chấp niệm có thể vây khốn cả một đám ma quỷ như vậy thì tôi khuyên vài câu sao có thể giải được chứ? Xem ra muốn chấp niệm của Hạ Hà tiêu tán, cũng chỉ có thể đợi người đàn ông kia trở về... Nhưng làm sao có thể? Năm đó anh ta lựa chọn hèn yếu như vậy, bây giờ thành ma rồi thì có thể dũng cảm sao?

Sau khi từ biệt Hạ Hà, tôi vội vàng trở lại nơi đã bị tách khỏi Đinh Nhất và chú Lê, có lẽ đi vào sương mù một lần nữa là tôi có thể trở lại thế giới thực tại... Nhưng tôi đã nghĩ quá tốt đẹp, khi tôi không do dự đi vào sương mù dày đặc, tôi phát hiện mình càng ngày càng lạc mất phương hướng.

Trước đó dẫu sao cũng có dây buộc, cho dù không rõ phương hướng cũng không đến nỗi lạc trong sương mù, nhưng bây giờ... Tôi chỉ có thể dựa vào cảm giác mà đi trong sương mù, dưới chân lại biến thành bùn lầy, tôi lại phải đi từng bước một.

“Đinh Nhất! Chú Lê.” Tôi vừa đi vừa gọi, hi vọng bọn họ có thể nghe thấy tiếng của tôi. Nhưng tôi gọi nửa ngày mà bốn phía vẫn chỉ là sương mù, chẳng lẽ bọn họ đã theo sợi dây trở về rồi?

.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị tôi bác bỏ ngay lập tức, vì tôi biết bọn họ sẽ không bỏ lại tôi mà đi, lúc trước cho dù gặp phải tình cảnh nguy hiểm, bọn họ cũng chưa từng bỏ tôi, huống chi là bây giờ? Hơn nữa tôi không tin một đám sương mù mà có thể vây khốn được ông đây?!

Sau khi đã quyết, tim tôi không thấp thỏm nữa, tôi tiếp tục vừa đi vừa gọi bọn họ... cho đến khi phía trước đột nhiên vang lên tiếng động, giống như có người đang đi về phía tôi.

Tôi vui mừng, chắc mẩm Đinh Nhất và chú Lê nghe thấy tiếng tôi nên tìm tới, vì vậy tôi cũng chạy về hướng đó! Nhưng chưa

chạy được mấy bước thì tôi dừng lại... bởi tôi cảm nhận được một loại khí tức xa lạ, người trước mặt không phải Đinh Nhất, hoặc có thể nói không phải là người...

Vào giờ phút này, tôi cảm nhận rõ rệt hơi lạnh thấu xương quanh quẩn trong sương mù đang từ từ đến gần mình, lúc này tôi mới hiểu được, những ma quỷ trong thôn cổ chẳng là gì cả, bọn họ chỉ là một đám hồn phách mơ hồ không biết mình còn sống hay đã chết.

Nhưng kẻ đang đi đến gần tôi này, cả người đầy sát khí, là ác ma oán khí ngút trời!! Chẳng lẽ ở thôn Hạ Hồ này còn có người chết thảm hơn cả Hạ Hà? Ngay tại lúc tôi đang băn khoăn không biết ác ma trước mắt tôi là ai thì một bóng người đã từ từ đi ra từ trong màn sương mù dày đặc...

Tôi ngẩng đầu nhìn, trong lòng lập tức hít một ngụm khí lạnh, chỉ thấy một người đàn ông mặt trắng mặc quần tây áo sơ mi đi ra từ sương mù, nếu không phải quanh người anh ta có tà khí quẩn quanh thì tôi không thể nhìn ra người đàn ông dịu dàng như vậy mà lại là ác ma sát khí bức người...

Anh ta khẽ đẩy mắt kính lên, mặt lạnh lùng nói: "Cậu là ai? Tại sao lại xuống thôn Hạ Hồ..."

Mặc dù người đàn ông này còn cách tôi một đoạn, nhưng hai chân tôi đã không tự chủ được mà phát run, thế là tôi đưa tay gõ lên hai chân mình, sau đó tỏ vẻ ung dung nói: "Tôi... Tôi, tôi đi nhầm đường, đúng! Tôi bị lạc đường nên mới vào đây, xin hỏi... Xin hỏi làm thế nào để rời khỏi đây?"

Người đàn ông đeo kính khẽ nheo mắt, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh, anh ta nói: "Nếu tôi nói với cậu là, nơi này chỉ có thể vào mà không thể ra?"

Tôi nghe vậy mà lòng cảm thấy nặng nề, sau đó nuốt một ngụm

nước bọt, xem chừng lần này tôi gặp phải nhân vật lợi hại rồi... Có một thoáng, tôi từng nghĩ lấy con dao ở ống quần ra, nhưng sau đó lập tức từ bỏ ý niệm này.

Bởi nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên đối đầu, tôi cũng không phải là Đinh Nhất. Nếu thực sự muốn đối đầu, người thua thiệt cuối cùng cũng chỉ là mình... Cho nên trước hết tôi chỉ có thể trấn an anh ta, kéo dài thời gian, chờ đợi hai người Đinh Nhất nghĩ ra biện pháp tìm được tôi.

Sau khi cân nhắc, tôi bình tĩnh lại rồi chỉ vào thôn Hạ Hồ sau lưng mình: “Anh cũng là người của thôn Hạ Hồ ư?”

Người đàn ông nghe tôi hỏi vậy thì đưa mắt nhìn phía sau lưng tôi, sau đó lạnh lùng nói: “Đã từng...”

CHƯƠNG

Nhị thiếu gia

Tôi gật đầu với anh ta: "Vậy thì tốt, nếu anh từng là người thôn Hạ Hồ thì dễ rồi, trong thôn đó tôi có... một người bạn."

Không biết tại sao khi người đàn ông nghe vậy, mặt lại nổi lên sát ý, tôi sợ hãi liên tiếp lùi lại mấy bước, trong đầu nghĩ mình nói sai gì sao? Thật may, sát ý trên mặt anh ta chỉ thoáng qua rồi biến mất, nhưng sát khí trên người anh ta lại lạnh hơn vừa rồi.

Cách ăn mặc của anh ta khác với những người trong thôn, anh ta còn cắt tóc ngắn, nếu như tôi đoán không lầm thì trừ con trai thứ hai của tộc trưởng thôn Hạ Hồ đi du học bên ngoài ra, không ai ăn mặc như vậy cả.

Tôi hơi nghi ngờ, hỏi: "Anh là... Nhị thiếu gia?"

Trong mắt người đàn ông chợt lóe lên chút ánh sáng lạnh lẽo, anh ta lạnh lùng hỏi tôi: "Cậu biết tôi?"

Tôi thành thực lắc đầu: "Không biết... tôi đoán vậy, nhưng tôi biết Hạ Hà, chúng tôi là bạn."

Nói ra những lời này xong tôi cũng hơi hối hận, bởi vì tôi thấy rõ mặt Nhị thiếu gia còn dữ tợn hơn lúc trước mấy phần, may mà tôi đứng cách anh ta khá xa, nếu không tôi sợ anh ta sẽ xé tôi ra ăn mất.

Nhưng cuối cùng anh ta đè xuống lệ khí trong lòng, cố gắng dùng giọng hòa hoãn nói với tôi: “Tôi không biết Hạ Hà còn có bạn đấy? Hai người quen biết khi nào?”

“Mới vừa nãy...” Tôi thành thật trả lời.

Nhị thiếu gia đột nhiên giận dữ nói: “Nói bậy! Hạ Hà đã chết rồi! Cậu là kẻ lừa gạt từ bên ngoài đến!!”

Trái tim nhỏ bé của tôi lên lên xuống xuống mấy lần, đừng thấy vị Nhị thiếu gia này đẹp trai lạnh lùng, nhưng tính khí giống như một thùng thuốc nổ vậy, sau ba giây liền... Mấu chốt là tôi còn không biết điều gì đã châm ngòi anh ta thành như vậy?

Trước đó tôi từng đoán, người Hạ Hà chờ không phải là anh ta thì chính là anh cả của anh ta, bây giờ nhìn thấy anh ta ở trong đám sương mù vây nhốt thôn Hạ Hồ này... Chẳng lẽ anh ta mới là người Hạ Hà muốn chờ?

Nghĩ vậy tôi bèn thử dò xét: “Hạ Hà nói... cô ấy vẫn luôn đợi anh.”

Tôi vừa nói vậy, vẻ mặt của Nhị thiếu gia nháy mắt thay đổi thành rất thống khổ, xem ra tôi đoán không sai, người đàn ông hại chết Hạ Hà chính là anh ta. Nhưng không phải cha anh ta đã đưa anh ta đi du học rồi ư? Sao lại chết ở đây?

Nhị thiếu gia đau đớn nói: “Là tôi có lỗi với cô ấy... là tôi thất hứa...”

Tôi có thể nhìn ra, vị Nhị thiếu gia này thực lòng yêu Hạ Hà, có lẽ năm đó đúng là anh ta có nỗi khổ bất đắc dĩ... Tôi bèn hỏi những nghi vẫn trong lòng, dĩ nhiên cũng là hỏi thay Hạ Hà.

“Năm đó tại sao anh lại ra đi... Anh có biết không có ai bảo vệ, Hạ Hà sẽ có kết cục gì không?” Mặc dù giọng nói của tôi khá bình thường, nhưng ý chất vấn lại sắc bén.

Nhị thiếu gia cứng người lại, anh ta nhìn tôi bằng vẻ mặt hối hận và nói: “Nếu như có thể lựa chọn, năm đó tôi tình nguyện chết cùng cô ấy! Nhưng tôi bị cha đánh thuốc mê, sau đó bị trói lại và đưa lên tàu ra nước ngoài ngay trong đêm, lúc tỉnh lại thì tôi đã ở trên biển rồi...”

Sau đó Nhị thiếu gia kể lại đầu đuôi mọi chuyện năm đó cho cái người được coi là “bạn” của Hạ Hà - là tôi nghe, câu chuyện của bọn họ cho tới giờ chưa có ai còn sống nghe được...

Thôn Hạ Hồ của bọn họ là nơi không quá lớn, nhưng năm đó, thôn khá nổi tiếng xa gần với cái danh thôn thủ tiết, đầu thôn có hai đền thờ trinh tiết do Hoàng thượng ngự ban, theo thứ tự ban cho người con dâu của nhà họ Lưu là Giang thị cùng nhà họ Lý là Tống thị đã thủ tiết nhiều năm.

Quan trọng nhất là con trai của hai người này đã từng là Tiến sĩ, trong đó con trai của Giang thị còn từng làm quan nhị phẩm, có thể nói hiển hách một đời.

Nhưng không biết có phải một đời kia đã dùng hết âm đức của nhà họ Lưu hay không, mà sau đó người nhà họ Lưu đều mệnh bạc, mấy đời chỉ có độc đinh, vì là con trai duy nhất rất được cưng chiều, nên không có ai từng thi đậu công danh cả. Hạ Hà chính là vợ của nam đinh cuối cùng nhà họ Lưu - Lưu Thế Quang, cô ấy cũng là tiểu thư của gia đình phú hộ sa sút.

Lưu Thế Quang vốn đã yếu ớt từ lúc lọt lòng, cha hắn bị lao phổi mà chết khi hắn chưa chào đời, cho nên từ khi vừa sinh ra, hắn đã được cả nhà họ Lưu yêu thương, che chở cẩn thận cho đến lúc trưởng thành.

Đến tuổi lấy vợ sinh con, bà Lưu đã tốn nhiều tiền vẫn không có một mối hôn sự hài lòng. Thật ra nhà họ Lưu lúc bấy giờ đã không bằng trước kia, chỉ có danh tiếng bề ngoài.

Hơn nữa tình trạng sức khỏe của Lưu Thế Quang lúc tốt lúc xấu, cô gái có gia thế khá một chút ai muốn nhảy vào hố lửa chứ? Nhưng bà Lưu mắt cao hơn đầu, bà ta không thèm nhìn đến những cô gái con nhà nghèo. Cuối cùng suy đi tính lại, bà ta chọn Hạ Hà...

Cha Hạ Hà vốn là phú thương ở tỉnh thành, nhưng sau đó người chống lưng ở trên triều bị hạ bệ, cả nhà họ đều bị liên lụy. Tuy giữ được tính mạng của già trẻ lớn bé cả nhà, nhưng tất cả tài sản đều bị tịch thu.

Hạ Hà là con gái độc nhất trong nhà, mặc dù cha mẹ rất không tình nguyện, nhưng họ sợ nhỡ xảy ra chuyện gì, đến lúc đó chỉ sợ tất cả nữ quyến đền bị sung làm quân kỹ, vì vậy họ cắn răng gả con gái cho nhà họ Lưu đã từng được ngự ban đền thờ trinh tiết.

Nhắc đến nhà Nhị thiếu gia, cũng là một hộ nhà giàu ở thôn Hạ Hồ này, là con trai thứ hai của tộc trưởng Lý, Lý Thế Đạt. Tổ tiên nhà họ Lý tuy không hiển hách bằng nhà họ Lưu, nhưng mấy đời nhân số đều hưng vượng, hiện tại, một nửa số người ở thôn Hạ Hồ là người nhà họ Lý, cho nên tại thôn Hạ Hồ, nhà họ Lý rất có tiếng nói.

Lý Thế Đạt cả đời buôn bán, nhưng điều làm ông ấy tự hào nhất chính là có ba đứa con trai ngoan ngoãn, tài giỏi hơn người, về điểm này, nhà họ Lưu không thể theo kịp bọn họ. Con trai lớn của ông ấy là Lý Diên Lương, có thiên phú buôn bán từ nhỏ, cho nên Lý Thế Đạt đã đem phần lớn việc làm ăn giao cho con trai cả xử lý từ sớm.

Trong ba người con trai, người mà Lý Thế Đạt yêu thích nhất là người con thứ hai - Lý Diên Thần, cũng chính là Nhị thiếu gia. Từ nhỏ Lý Diên Thần đã tinh thông thi từ ca phú, là người có hi vọng sẽ đỗ đạt công danh nhất nhà họ Lý, vì vậy Lý Thế Đạt rất để ý đến người con trai này.

Mặc dù mấy năm nay, mọi chuyện nhà họ Lý đều áp đảo nhà họ Lưu, nhưng chỉ có chuyện công danh là vẫn thua họ Lưu. Bởi vậy ông ta vẫn luôn dốc lòng bồi dưỡng con trai thứ hai là Lý Diên Thần, hi vọng anh ta có thể trở thành người làm rạng danh cho nhà họ Lý.

Nhưng mộng đẹp của Lý Thế Đạt tan vỡ khi triều đình bỏ chế độ khoa cử... Nhưng ông ta vẫn không từ bỏ ý định, bởi trong mắt ông ta, bất kể ai làm Hoàng đế, thì trong triều đình ắt phải có quan lại.

Thế là ông ta đưa Lý Diên Thần đến trường ở tỉnh học tập để có thể theo kịp với sự thay đổi của bên ngoài...

CHƯƠNG

Tình yêu sai trái

May là Nhị thiếu gia cũng không chịu thua kém, mặc dù từ nhỏ anh ta học trường tư thục, nhưng lúc mới vào trường đã có thành tích xuất sắc, được bạn học và thầy cô yêu quý. Đón nhận tư tưởng mới tân tiến, tầm nhìn của Nhị thiếu gia cũng mở rộng hơn, anh ta vứt bỏ những tư tưởng lễ giáo cũ, thậm chí anh ta còn cắt mái tóc đuôi sam đã có truyền thống mấy trăm năm của tổ tông truyền lại.

Lúc đầu khi Nhị Thiếu gia trở về, Lý Thế Đạt cũng mất một thời gian không tiếp thu nổi việc con trai cắt đuôi sam đi, nhưng ông ta biết đây là xu hướng phát triển ở bên ngoài, chuyện này sớm muộn cũng sẽ diễn ra nhiều hơn, cho dù ông ta không tiếp thu nổi cũng chẳng thể thay đổi được...

Nhưng không ai ngờ được rằng, người thanh niên đã tiếp thu tư tưởng tiến bộ lại yêu một người phụ nữ bị trói buộc bởi truyền thống lễ giáo cũ trong thời gian anh ta về thăm nhà.

Còn nhớ, hôm đó là một ngày giữa hè, Nhị thiếu gia vừa trên tỉnh về đến thôn thì gặp nhà họ Lưu đang có việc vui, vì vậy anh ta theo trưởng bối đến nhà họ Lưu uống rượu mừng.

Theo phong tục truyền thống của địa phương, sau khi tân

nương xuống kiệu, hỉ nương sẽ cõng vào cửa, trong quá trình đó không thể vén khăn đội đầu của cô dâu để người ngoài thấy mặt được. Nhưng ngày đó vừa đúng lúc có một trận gió nhẹ nổi lên, làm một góc khăn đội đầu của cô dâu bay lên.

Chỉ một cái nhìn, dung mạo người phụ nữ này đã khắc sâu vào trong lòng Nhị thiếu gia, đến nỗi ngay cả bây giờ anh ta vẫn còn nhớ rõ ánh mắt nồng đậm ưu thương của người phụ nữ đó...

Lúc này chú rể Lưu Thế Quang được người làm đỡ dậy, đứng ở cửa nghênh đón nàng dâu mới của mình. Khi Nhị thiếu thấy dáng vẻ ốm yếu của chú rể, trong lòng rất tức giận, cuối cùng anh ta đã hiểu vì sao cô dâu lại có vẻ mặt như vậy, có người phụ nữ nào biết mình sẽ cưới một người bệnh tật như vậy mà lại hạnh phúc đâu?

Từ đó về sau, người phụ nữ xinh đẹp mà đau khổ này chính là động lực để Nhị thiếu gia trở về nhà, mặc dù ban đầu anh ta cũng không có cơ hội thấy Hạ Hà, nhưng anh ta luôn giả vờ vô tình hỏi thăm tin tức của cô ấy.

Vì để được nhìn thấy Hạ Hà, thậm chí Nhị thiếu gia còn chủ động giúp đỡ Lưu Thế Quang lên tỉnh xem bệnh, đồng thời liên tục giúp hắn mua thuốc tây về... Sau những dụng tâm ấy, anh ra rốt cuộc cũng có cơ hội được tiếp xúc ngắn ngủi với Hạ Hà, đây chính là tiền đề của những bi kịch sau này.

Là người được đón nhận tư tưởng mới, Nhị thiếu gia cho rằng mỗi người đều có quyền theo đuổi tình yêu, chế độ phong kiến với việc ép duyên đã hại cả đời người phụ nữ, để các cô ấy sống cả đời trong đau khổ, nhưng lại không dám phản kháng...

Thật ra mỗi lần gặp mặt, không phải Hạ Hà không nhìn ra hàm ý trong ánh mắt nhiệt tình của Nhị thiếu gia, nhưng cô ấy cũng biết mình là người phụ nữ đã có chồng. Từ nhỏ cô ấy đã thông thuộc nữ giới, nữ huấn, biết rõ thế nào là tam tòng tứ đức, cũng

biết thế nào là tu thân, thận trọng trong lời nói, hành động... Cô ấy không thể làm những việc trái với lễ giáo, quy định được.

Nhưng không lâu sau, Lưu Thế Quang vì bệnh trở nặng mà qua đời, trước khi chết hắn không thể để lại huyết mạch cho nhà họ Lưu nên ôm hận mà chết... Bà Lưu thấy con trai đã chết, nhà họ Lưu đã không còn chút hi vọng nào, vì vậy bà ta trút những vặn vẹo trong nội tâm lên người Hạ Hà.

Chồng chết, Hạ Hà vốn đã rất tuyệt vọng, nghĩ tới chuyện mình tuổi trẻ mà phải thủ tiết cả đời khiến trong lòng cô khổ sở không thể giãi bày, hơn nữa mẹ chồng ngày ngày gây khó dễ, cô ấy nảy sinh ý định chấm dứt cuộc sống chỉ còn hơi tàn của mình...

Thế là, vào một buổi tối, thừa dịp đêm xuống cô ấy đi đến bên hồ ở ngoài thôn, cô ấy nghĩ nếu phải sống một đời như người đã chết giống mẹ chồng, thì thà rằng chết một cách thoải mái còn hơn. Nhưng khi cô ấy vừa rơi xuống nước, một cánh tay mạnh mẽ đã kéo cô ấy lên.

Cảm xúc đang kích động, Hạ Hà ra sức giãy giụa nhưng không sao thoát ra được khỏi cánh tay mạnh mẽ khỏe khoắn ấy... Cuối cùng, toàn thân cô ấy xụi lơ buông xuống. Lúc này cô ấy nghe thấy giọng nói dịu dàng của một người đàn ông: “Em có thể chống lại số mệnh, nhất định không được từ bỏ mạng sống của mình...”

Hạ Hà nghe xong chấn động, dù không dám ngẩng đầu lên, nhưng cô ấy cũng nghe ra giọng nói của người đàn ông này. Người đó không phải ai khác mà chính là người có tình cảm với cô ấy - Nhị thiếu gia Lý Diên Thần.

Có lẽ do quá kích động, cũng có lẽ do từ trước đến giờ cô ấy chưa từng dùng sức lực lớn như vậy để giãy giụa, tóm lại sau khi nhận ra người bên cạnh là ai, trong lòng cô ấy nhất thời buông lỏng mà ngất đi...

Lúc tỉnh lại, Hạ Hà thấy mình đang nằm trong một hang núi, bên cạnh có một đống lửa đang cháy lớn, phát ra những tiếng lách tách. Cô ấy lấy lại tinh thần ngồi dậy, thì nghe thấy bên cạnh vang lên một giọng nói mừng rỡ: "Em tỉnh rồi, mau cởi quần áo ướt trên người ra, mặc cái này vào, tôi giúp em hong khô quần áo..."

Hạ Hà ngẩng đầu lên thì thấy Nhị thiếu gia đang mặc bộ quần áo lót màu trắng ngồi bên cạnh, trong tay anh ta là cái áo sơ mi màu lam vừa được hong khô. Lúc này, gương mặt xinh đẹp của Hạ Hà hơi đỏ lên, cô ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác.

Nhị thiếu gia thấy vậy bèn vội vàng nhét chiếc áo sơ mi vào tay cô ấy, sau đó hiền từ nói: "Tôi ở bên ngoài, em thay đồ ướt ra trước, nếu không sẽ bị bệnh đó." Nói xong, anh ta vội vàng ra khỏi hang núi.

Hạ Hà thấy Nhị thiếu gia đã đi khỏi mới yên tâm thay đồ ướt ra, sau đó mặc tạm chiếc áo sơ mi Nhị thiếu gia đưa. Một lúc sau, Nhị thiếu gia mới chậm rãi từ ngoài đi vào, đầu tiên anh ta thêm củi vào đống lửa, sau đó nhẹ giọng nói với Hạ Hà: "Không khí bên ngoài khá ẩm, em tạm thời nghỉ lại đây một đêm, ngày mai trời sáng hẵng trở về."

Hạ Hà gật nhẹ, Nhị thiếu gia cầm quần áo ướt của cô đem hong khô trước lửa... Tuy hai người không nói với nhau câu nào, nhưng trong lòng Hạ Hà cảm thấy ấm áp và an tâm chưa từng có.

Thỉnh thoảng Hạ Hà lại ngửi thấy mùi thoang thoảng từ áo sơ mi, đó là mùi xà phòng nhè nhẹ, khoan khoái, nó không giống với mùi thuốc rất nồng luôn có trên người Lưu Thế Quang, sự khác biệt quá lớn làm cho nơi sâu kín nhất trong lòng Hạ Hà lặng lẽ thay đổi, đang có cái gì đó chậm rãi nảy mầm...

Đêm hôm đó, Nhị thiếu gia không hề nhắc đến chuyện Hạ Hà vì sao lại tự tử, anh ta chỉ kể cho cô nghe một ít chuyện lý thú khi

mình đi tỉnh học, trong đó, có mấy lần Hạ Hà đã cười rất vui vẻ.

Khi trời sáng, Hạ Hà thay quần áo rồi vội vã rời đi, Nhị thiếu gia lưu luyến nhìn bóng lưng Hạ Hà dần biến mất, trong lòng chua xót vô cùng... Bây giờ Lưu Thế Quang đã qua đời, chỉ sợ anh ta không còn cớ gì để có thể nhìn thấy cô gái xinh đẹp này.

CHƯƠNG

Người ấy không có ở đây

Thật ra, sở dĩ tối đó Nhị thiếu gia gặp được Hạ Hà là vì trong lòng anh ta có chuyện phiền muộn không ngủ được, vì vậy anh ta đi tới bên hồ để giải sầu, không ngờ trời xui đất khiến lại cứu được Hạ Hà đang muốn tự tử.

Tối hôm sau, Nhị thiếu gia vẫn trằn trọc không ngủ được, vừa nghĩ tới chuyện đêm trước ở cùng Hạ Hà trong hang núi, trong lòng anh ta càng không yên. Vì vậy ma xui quỷ khiến thế nào, anh ta lại đi tới hang núi kia lần nữa.

Khi tới hang núi, anh ta phát hiện bên trong có ánh lửa, hiển nhiên là trong đó có người. Nhị thiếu gia kích động thầm nghĩ không biết có phải Hạ Hà không? Nhưng anh ta lập tức phủ định ý nghĩ ấy, bởi vì anh ta thực sự không dám vọng tưởng rằng người anh ta luôn nhung nhớ sẽ xuất hiện trong hang vào lúc này.

Nhưng anh ta nghĩ hang núi này bình thường chắc chẳng có ai đến, lần trước là do may mắn nên anh ta mới có thể cùng Hạ Hà ở đây một đêm, vậy lúc này ở trong hang núi có thể là ai được chứ?

Nghĩ tới đây, Nhị thiếu gia đành kiên trì đi vào, bởi anh ta không muốn nơi tràn đầy kỉ niệm tốt đẹp này bị người khác chiếm mất. Nhưng khi vào xem, anh ta lại thấy được người mình ngày

nhớ đêm mong đang ngồi ngẩn người trước đống lửa...

Hạ Hà thấy Nhị thiếu gia đi tới cũng lập tức cứng người lại, bọn họ cứ ngơ ngác nhìn đối phương một lúc lâu, cuối cùng Nhị thiếu gia là người phá vỡ tình huống lúng túng này, anh ta cười nói: “Anh... Anh không ngủ được, cho nên... cho nên muốn tới đây ngồi một chút.”

Hạ Hà mỉm cười: “Có phải tối hôm qua anh cũng không ngủ được nên mới tới đây?”

Nghe Hạ Hà hỏi vậy, Nhị thiếu gia đỏ mặt, vội vàng giải thích: “Tối hôm qua... đúng là không ngủ được, nhưng anh cũng không biết sẽ gặp em ở chỗ này!”

“Cảm ơn... Nếu không phải gặp anh, tôi đã sớm thành ma ở đáy hồ rồi.” Hạ Hà thầm nói.

Nhị thiếu gia nghe Hạ Hà nói thế thì thở dài: “Thật ra đời người vốn có rất nhiều chuyện không được như ý muốn, còn chuyện hài lòng chẳng được bao nhiêu. Em còn trẻ, sao lại nghĩ quẩn như thế? Cho dù gặp phải nhiều chuyện bất hạnh hơn nữa, cũng không thể dễ dàng buông bỏ mạng sống của mình được, bởi vì em không thể biết quãng đường phía trước sẽ có ai đang đợi em...”

Đêm đó, Hạ Hà và Nhị thiếu gia ở trong hang núi nói chuyện trắng đêm, cho đến khi trời sáng mới lưu luyến chia tay. Từ đó hai người hẹn nhau, chỉ cần Nhị thiếu gia ở nhà, hai người bọn họ sẽ hẹn gặp mặt ở hang núi vào buổi tối.

Hai người đều đang tuổi trẻ, tuy ban đầu không phát sinh chuyện gì, vẫn rất giữ lễ, nhưng dù sao trong lòng hai người đều có tình với nhau, sau một thời gian, cũng không còn không dám vượt rào như lúc trước nữa.

Khi đó Nhị thiếu gia nghĩ rất đơn giản, anh ta biết sau khi tốt nghiệp mình nhất định sẽ ở lại tỉnh để kiếm sống, đến lúc đó anh

ta sẽ đưa Hạ Hà theo, như vậy thì dù người trong thôn có nói những lời khó nghe, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến họ cả. Nhưng trước đó, hai người vẫn phải giữ bí mật với người ngoài.

Nhưng Nhị thiếu gia không thể ngờ được rằng, chuyện tình cảm này lại bị cha anh ta phát hiện, ông ta kiên quyết không cho phép người phụ nữ không tiết hạnh như Hạ Hà phá hủy tiền đồ của con trai mình, vì vậy thừa dịp ăn cơm tối, ông ta bỏ thuốc mê vào đồ ăn của Lý Diên Thần, sau đó để con trai cả là Lý Diên Lương đưa em lên tàu đến nước Anh ngay trong đêm đó.

Chờ lúc Nhị thiếu gia tỉnh lại, biết hết thảy mọi chuyện đều do cha mình bày ra, nhưng lúc này có muốn cũng không thể quay lại được, vì vậy anh ta nghĩ tới Anh trước rồi tính sau.

Sau khi tới Anh, anh ta thấy thế giới bên ngoài thật tân tiến, mà lúc đó Trung Quốc vẫn còn bị tụt lại phía sau, vì vậy anh ta quyết định tạm để chuyện tình cảm nam nữ sang một bên, ở lại Anh học tập thật tốt.

Nhưng anh ta cũng biết mình ra đi vội vàng, nếu không nhắn lại cho Hạ Hà mấy câu, cô ấy sẽ rất thương tâm! Vì vậy anh ta nhờ anh trai mình chuyển tin tức về cho Hạ Hà, đồng thời kẹp thư viết cho Hạ Hà vào trong thư gửi nhà.

Ai ngờ anh ta viết thư mấy lần, nhưng vẫn không nhận được thư hồi âm của Hạ Hà, thế là anh ta gửi điện báo, hỏi anh cả về tình hình của Hạ Hà gần đây thế nào, tại sao không hồi âm một bức thư nào của anh ta?

Nhưng khi anh ta nhận được thư trong nhà gửi đến, phát hiện có một bức không người ký tên, phía trên là dòng chữ viết thanh tú: “Tất cả đều bình yên, đừng suy nghĩ nhiều...”

Sau khi thấy thư, Nhị thiếu gia rất vui mừng, anh ta cho rằng đây nhất định là thư hồi âm của Hạ Hà. Nhưng anh ta quên mất

một chuyện, đó là anh ta vốn chưa từng thấy qua chữ viết của Hạ Hà, vì vậy không thể biết đó có đúng là thư do Hạ Hà viết không.

Thoáng cái đã qua hơn hai năm, Nhị thiếu gia cũng hoàn tất việc học ở Anh, anh ta nóng lòng lên tàu về nước... Toàn tỉnh cũng chỉ có một mình Lý Diên Thần là du học sinh trở về, cho nên Nhị thiếu gia vừa về đến tỉnh liền được tiếp đãi rất long trọng.

Hơn nữa anh ta đi Anh học về ngành công trình thủy lợi, đối với chính phủ ở đây đúng là nhân tài hiếm gặp, rất nhiều địa phương mong muốn mời anh ta về làm.

Nhưng Nhị thiếu gia vẫn luôn mong nhớ Hạ Hà, nên từ chối tất cả, anh ta nói mình đã hai năm không về, bất kể thế nào cũng phải về nhà thăm cha mẹ đã. Mọi người thấy Nhị thiếu gia có hiếu như vậy, cũng không tiện nói gì nữa, đành cho anh ta một tháng về thăm người thân.

Suốt dọc đường về, Nhị thiếu gia đều nghĩ đến chuyện nên xin lỗi Hạ Hà như thế nào, dẫu sao năm đó cũng là anh ta đi mà không lời từ biệt, anh ta cố ý mang một hộp nhạc rất đẹp từ nước Anh về, định tặng cho Hạ Hà để dỗ cô ấy vui vẻ.

Lý Diên Lương đến đón tất nhiên biết trong lòng em trai nghĩ gì, nhưng anh ta không biết nên mở miệng thế nào để nói cho em biết, vào sáng sớm ngày thứ ba sau khi em trai đi, Hạ Hà đã bị toàn tộc bỏ vào lồng heo ném xuống hồ rồi.

Những cái gọi là thư của Hạ Hà trước đây, chẳng qua là anh ta nhờ em gái một người bạn viết hộ, vì muốn làm yên lòng em trai, tránh em trai làm chuyện gì hoang đường.

Nhưng nói dối chung quy cũng chỉ là nói dối, khi Nhị thiếu gia trở lại thôn Hạ Hồ, phát hiện dường như Hạ Hà đã biến mất khỏi trí nhớ của mọi người, không ai dám nhắc đến người phụ nữ này trước mặt anh ta dù chỉ một câu.

Lý Diên Thần nhạy cảm phát hiện có chuyện gì đó, thế là anh ta gọi người bạn, cũng là người làm đã theo anh ta đi học từ nhỏ, hỏi người này chuyện của Hạ Hà. Người đó lớn lên cùng Lý Diên Thần, tình cảm không phải bình thường. Dù vậy người đó cũng do dự một lúc lâu, sau đó mới đem chuyện năm đó nói rõ đầu đuôi cho Lý Diên Thần biết...

Thì ra năm đó, sau khi Lý Diên Thần bị cha trói đưa đi nước Anh, Hạ Hà phát hiện ra mình có thai, cô ấy biết đây là con của mình và Nhị thiếu gia, nên muốn sinh đứa trẻ ra.

CHƯƠNG

Dùng mạng đổi mạng

Nhưng không ngờ, việc cô ấy đi bốc thuốc lại bị mẹ chồng phát hiện, bà ấy cầm một ít vụn thuốc đến tiệm thuốc hỏi thầy lang thì biết đây là thuốc an thai.

Bà ta cả đời thủ tiết, lại vừa có tang con không lâu, bà Lưu biết con dâu bên ngoài có đàn ông thì tức giận đến chỗ tộc trưởng Lý Thế Đạt để ông ấy giúp mình chủ trì công đạo.

Thân là tộc trưởng, Lý Thế Đạt không thể ngồi nhìn, hơn nữa ông ta cũng biết đứa con trong bụng Hạ Hà là của ai... Vì bảo vệ tiền đồ của Lý Diên Thần, đồng thời cũng vì mặt mũi của nhà họ Lý, Lý Thế Đạt biết Hạ Hà phải chết, vì thế mới có một màn "Xử án ở từ đường" mà trước đó tôi đã nhìn thấy trong thôn cổ...

Biết chân tướng mọi chuyện, Lý Diên Thần một mình đến bên hồ, nơi mà Hạ Hà đã bị dìm chết, đứng đó một đêm. Lý Diên Lương sợ em trai bảo bối của mình xảy ra chuyện, cho nên trông chừng anh ta, rất sợ anh ta nghĩ quẩn mà nhảy xuống hồ.

Nhưng Lý Diên Thần chỉ đứng yên không nhúc nhích ở đó, cho đến khi mặt trời lên, một tia sáng mặt trời chiếu vào làm nhức mắt anh ta, lúc này anh ta mới cử động. Sau đó anh ta quay đầu nhìn người anh trai đã đứng cùng mình một đêm và nói: "Em không sao,

trở về đi."

Không ai biết một đêm bên hồ kia Lý Diên Thần đã nghĩ gì, tóm lại từ đó trở đi, anh ta không còn là vị Nhị thiếu gia luôn hăng hái nữa... Người biết anh ta đều cảm thấy anh ta đã thay đổi, trở nên phiền muộn, ít nói, cho dù với người thân cận cũng ít khi cười. Nhưng đồng thời anh ta cũng khôn khéo hơn, khéo đưa đẩy, đem toàn bộ tâm tư đặt trên con đường sự nghiệp... không quan tâm một chút nào tới chuyện yêu đương.

Lý Thế Đạt nhìn thấy sự thay đổi của của con trai, một mặt yên tâm vui vẻ, cho là cố gắng nhiều năm của mình cuối cùng cũng có kết quả, nhưng một mặt ông ta lại mơ hồ cảm thấy bất an trong lòng. Ông ta thấy mặc dù con trai thứ hai chưa từng nói gì, nhưng nhất định trong lòng rất oán trách ông ta vì chuyện dìm chết Hạ Hà năm đó, nếu không thì tại sao qua lâu như vậy rồi mà nó vẫn không chịu lấy vợ sinh con?

Mấy năm sau, chính quyền địa phương muốn lợi dụng cái hồ lớn ở thượng du thôn Hạ Hồ để xây dựng một trạm thủy điện nhỏ, bọn họ phái Lý Diên Thần là người lớn lên ở đây trở về giám sát công trình.

Khi đó, đại đa số người dân Trung Quốc đều không biết điện là cái gì, nên khi người thôn Hạ Hồ nghe nói Nhị thiếu gia về thôn để xây dựng thủy điện thì mọi người đều vô cùng khiếp sợ, cảm thấy chuyện này thật quá khó tin.

Lý Thế Đạt vừa nghe nói con trai về xây trạm thủy điện thì vui mừng lắm, mở cửa từ đường để tế tổ. Bởi trong lòng ông ta, chức quan của con trai thứ hai nhà ông ta bây giờ có thể sánh ngang với chức chính sứ của tổ tiên nhà họ Lưu rồi chứ?

Lý Diên Thần còn chưa về tới nhà, bà mai ở bốn phương tám hướng đã đến cửa làm mối, họ đều biết nhị thiếu gia nhà họ Lý

đến giờ vẫn độc thân, nếu con gái nhà nào có thể gả cho anh ta, đó đúng là phúc đức tu ba đời!

Nhưng không ngờ là Lý Diên Thần lại lạnh lùng nói với cha anh ta: “Con bây giờ không có ý định này, chờ đến khi trạm thủy điện xây xong rồi nói sau.”

Mặc dù bị con trai cự tuyệt, nhưng Lý Thế Đạt cảm thấy chuyện này vẫn còn hi vọng, dẫu sao thì trạm thủy điện cũng sẽ có ngày hoàn thành, với hiểu biết của ông ta về con trai thứ hai, nếu bây giờ nó nói ra những lời này, thì nhất định lúc nào đó nó sẽ tìm một cô gái để lập gia đình.

Thoáng cái đã qua ba năm, trong thời gian này Lý Diên Thần chưa từng trở về nhà một lần, anh ta đặt toàn bộ tâm tư vào việc xây trạm thủy điện, đơn giản là một người cuồng công việc. Sau khi dốc hết tâm tư vào đó, một nhà máy thủy điện nhỏ cuối cùng cũng đã ra hình dạng.

Lúc này có người phát hiện ra rằng, buổi tối Lý Diên Thần luôn đứng bên cạnh hồ chứa nước, nhìn chăm chú vào mặt hồ trước mặt, như thể cái hồ này chính là người phụ nữ mà anh ta yêu nhất…

Thời điểm trạm thủy điện sắp hoàn thành, Lý Diên Thần đột nhiên cho tất cả công nhân nghỉ vài ngày, anh ta nói là muốn chờ đến ngày lành tháng tốt mới tiến hành làm buổi lễ hoàn công.

Công nhân dĩ nhiên không nghi ngờ gì cả, cấp trên cho nghỉ thì cứ về nhà nghỉ ngơi thôi, nhưng một người trợ thủ của Lý Diên Thần lại nghi ngờ, hỏi: “Ngài ở lại nơi này một mình không sao chứ? Sắp đến mùa mưa rồi, nhỡ trời mưa to, nước trong đập dâng lên thì phải làm sao?”

Lý Diên Thần trấn an anh ta: “Không sao, tôi lớn lên từ nhỏ ở đây, trong khoảng thời gian này chắc chắn sẽ không có mưa đâu,

mọi người cứ yên tâm về nghỉ ngơi đi, không đến khi phải quay lại làm việc sẽ mệt đấy.”

Không ai biết lý do vì sao Lý Diên Thần đột nhiên cho tất cả mọi người rời khỏi nhà máy thủy điện, bởi vì không ai nghĩ đến chuyện anh ta giành tất cả tâm huyết vào xây dựng nhà máy thủy điện này chẳng qua chỉ là một công cụ để kết thúc tính mạng của toàn bộ người trong thôn Hạ Hồ…

Năm đó, sau khi trở lại và biết toàn bộ chân tướng sự thật, đứng ở ven hồ suy nghĩ một đêm, anh ta đã ghi nhớ toàn bộ những người đã hại chết Hạ Hà. Nhưng tính đi tính lại, anh ta thấy, trừ những người trong thôn ra còn có chính bản thân anh ta nữa.

Ban đầu nếu không phải anh ta nghĩ quá đơn giản, thì làm sao lại đưa Hạ Hà rơi vào trong cảnh tuyệt vọng chứ, anh ta vừa nghĩ đến chuyện trước khi chết, Hạ Hà cũng không biết anh ta đã đi đâu… Trong lòng cô ấy lúc đó đã khổ sở đến mức nào?!

Nhưng dù vậy, cô ấy vẫn chưa từng nói tên anh ta ra… Mỗi lần nghĩ tới đây, Lý Diên Thần đều cảm thấy như bị vạn mũi tên xuyên qua tim, anh ta tình nguyện thà rằng năm đó Hạ Hà nói ra tên mình, vậy thì tối thiểu cũng giữ được tính mạng, tiền đồ cùng danh tiếng của anh ta cũng không quan trọng!

Còn có cả đứa bé chưa thành hình của họ nữa, đó là máu thịt của anh ta và Hạ Hà, nếu đứa bé kia còn sống trên đời, thì nhất định Lý Diên Thần sẽ là người cha hạnh phúc nhất trên đời… Nhưng tất cả mọi thứ đều bị chìm vào đáy hồ trong cái đêm lạnh lẽo năm đó.

Cuối cùng… anh ta nghĩ tới một biện pháp, một cách có thể kết thúc tất cả mọi chuyện, chỉ có làm như vậy, sau khi chết anh ta mới có dũng khí đối mặt với Hạ Hà, nếu không, ngay cả dũng khí để chết anh ta cũng không có.

Từ ngày đầu khởi công trạm thủy điện, Lý Diên Thần biết, kế hoạch của mình đang từng bước thành công, anh ta không quan tâm sau khi chết người đời sẽ bình luận thế nào, mục đích sống duy nhất của anh ta là báo thù... báo thù tất cả mọi người ở thôn Hạ Hồ, dĩ nhiên cũng bao gồm cả người cha tư lợi của anh ta nữa.

Chính tay mình ra tay với người thân là chuyện người bình thường không làm được, cho dù là kẻ tội ác tày trời. Anh ta cũng không sợ sau khi chết xuống cõi Âm Ti sẽ bị ném xuống mười tám tầng địa ngục. Đối với Lý Diên Thần, mọi chuyện đều không quan trọng, bởi vì chỉ có làm vậy anh ta mới an tâm chết, cho dù có phải xuống địa ngục thì sao chứ?

Sau khi điều tất cả nhân viên của nhà máy thủy điện đi, Lý Diên Thần lấy tất cả chỗ thuốc nổ cũ của công trình rồi đặt ở mấy trụ chịu lực của đập nước. Dĩ nhiên... kíp nổ đặt ở chính bản thân anh ta.

CHƯƠNG

Bài thơ đính ước

Đêm đó, trong thôn rất yên bình, người trong thôn đang mong đợi sau khi thủy điện làm xong, thôn bọn họ có thể được dùng đèn điện. Nhưng khi bọn họ đang mơ mộng đẹp, lại nghe thấy từ hướng trạm thủy điện truyền đến mấy tiếng nổ!

Thôn dân mờ mịt, còn tưởng là tiếng sấm đánh chứ? Nhưng những chấn động sau đó cho bọn họ biết có chuyện bất thường. Khi tất cả mọi người cùng ra ngoài kiểm tra thì nước lũ đã ùn ùn kéo đến rất gần...

Vì Lý Diên Thần ở gần nơi nổ mìn, nên anh ta đã bị nát bấy cùng với đập nước. Trong một trăm năm nay, anh ta hóa thành sương mù tràn ngập mặt hồ để tìm kiếm bóng dáng Hạ Hà. Nhưng không biết có phải do Hạ Hà không muốn gặp anh ta hay không, mà anh ta tìm kiếm thế nào cũng không gặp được.

Nghe Lý Diên Thần kể xong chuyện cũ, sự căm hận trước đó của tôi do anh ta đã bỏ rơi Hạ Hà tan thành mây khói, nhưng anh ta cũng không hiểu được những vướng mắc trong lòng Hạ Hà...

Bởi trong lòng Hạ Hà, từ đầu đến cuối đều tin chắc rằng Nhị thiếu gia sẽ không thất hứa, cho nên nhiều năm như vậy mà cô ấy vẫn một mực yên lặng chờ đợi ở thôn Hạ Hồ, chờ người đàn ông

mình yêu trở về.

Nhưng Lý Diện Thần thì lại cho rằng mình không tìm được Hạ Hà là vì cô ấy vẫn luôn trách mình, cho nên dù có chết cũng không đồng ý gặp lại mình. Nào ngờ hai người này, một người chết vì nước, một người chết vì lửa, nếu không có cao nhân giúp đỡ thì cho dù có đợi thêm mấy trăm năm nữa cũng không thể gặp mặt nhau.

Nghĩ tới đây tôi bèn nói với Lý Diên Thần: "Hạ Hà vẫn luôn không trách anh, cô ấy vẫn ở trong thôn Hạ Hồ chờ anh trở về."

Lý Diên Thần nghe vậy thì rối bời, anh ta nói: "Vậy tại sao cho tới bây giờ chúng tôi vẫn chưa từng gặp được nhau? Tôi vẫn luôn quanh quẩn trên mặt hồ, chỉ có lúc thời tiết tràn đầy sương mù tôi mới có thể tự do hoạt động, nhưng đã nhiều năm như vậy mà tôi vẫn chưa từng gặp được cô ấy."

Tôi thở dài: "Hai người, một ở đáy hồ, một ở mặt hồ, có mà thấy quả bóng ấy? Bây giờ anh đi cùng tôi, cô ấy ở ngay đình nghỉ mát trong thôn chờ anh đấy!"

Ai ngờ Lý Diên Thần nghe vậy không tiến lên, mà lại lùi lại: "Tôi không thể đi vào, trước đó tôi đã thử mấy lần, nhưng cuối cùng đều bị cản lại..."

Nghe anh ta nói vậy, trong lòng tôi đại khái đã có đầu mối, xem ra bọn họ một người không thể ra khỏi thôn, một người không thể vào trong thôn... Nếu muốn giúp bọn họ gặp nhau, với một chút bản lĩnh của tôi chắc chắn không làm được.

Tôi bảo luôn với Lý Diên Thần: "Anh đưa tôi ra khỏi sương mù đi, tôi có thể giúp hai người gặp mặt..."

Nhưng Lý Diên Thần lại nửa tin nửa ngờ, nói: "Tôi dựa vào cái gì để tin cậu?"

Trong lúc nhất thời tôi cũng tự hỏi, cũng đúng... Anh ta dựa vào cái gì mà tin tôi chứ? Bởi vì tôi nói tôi biết Hạ Hà? Nhưng đám ma quỷ trong thôn kia có ai là không biết đâu?

Nhưng vừa nghĩ đến chú Lê và Đinh Nhất, còn cả chín người bị vây trong sương mù kia nữa, trong lòng tôi lập tức nóng nảy. Nếu bây giờ không giải quyết vấn đề của Lý Diên Thần, thì chỉ sợ mấy người chúng tôi sẽ phải ở lại trong sương mù, đi lòng vòng cũng không ra được!

Nghĩ đến đây, tôi cũng chỉ có thể nhẫn nại nói với anh ta: "Nhị thiếu gia, nói thật với anh, nếu không phải năm nay có hạn hán lớn, nước hồ cạn đến đáy, chỉ sợ anh với Hạ Hà cũng không có bất kỳ cơ hội gặp mặt nào! Anh phải biết, cơ hội này chỉ đến thoáng qua rồi biến mất, một khi nước trong hồ lại dâng lên, che mất thôn Hạ Hồ, hai người sẽ lại quay trở về trạng thái trước đó, anh hiểu không? Bây giờ bạn bè tôi bị vây trong sương mù, tôi nhất định phải tìm được họ mới có thể giúp anh."

Lý Diên Thần nhíu chặt mày suy nghĩ hồi lâu mới âm trầm nói: "Bạn cậu là ai? Có rất nhiều người ngoài đến đây..."

Tôi nghe mà muốn lườm anh ta, nhưng tôi đè ác ý trong lòng xuống, tận lực để giọng mình thật hòa nhã: "Bạn bè tôi đầu tiên là năm người đi vào, bọn họ bị anh vây trong sương mù, sau đó có bốn người tới tìm họ, dĩ nhiên cũng lại bị anh vây lại. Sau đó ba người chúng tôi tiến vào, tôi nhanh chóng bị tách khỏi hai người bạn kia, bây giờ tôi phải tìm được họ, chỉ cần anh có thể đưa tất cả chúng tôi ra khỏi màn sương dày đặc này, tôi sẽ có biện pháp giúp anh..."

Tôi nói xong, thấy Lý Diên Thần mặt không biểu cảm nhìn tôi chằm chằm một lúc, sau đó anh ta nói: "Chín người trước đúng là bị tôi vây trong sương mù, nhưng không phải tôi tách ba người

ra... Thể chất của cậu vô cùng đặc biệt, trừ cậu ra không có ai thực sự vào được thôn Hạ Hồ. Cậu muốn tôi tin lời cậu, vậy bây giờ cậu vào thôn Hạ Hồ chuyển lời cho Hạ Hà, tôi sẽ đưa các cậu ta ngoài...”

Tôi nghe là biết có hi vọng, liền lập tức đảm bảo với anh ta, tôi nhất định sẽ chuyển lời! Tôi còn vội vàng thúc giục anh ta mau nói ra, tôi phải nắm bắt thời gian trở về để tránh đêm dài lắm mộng... Sau đó tôi xoay người vội vã đi xuống thôn Hạ Hồ.

Vừa vào thôn, quả nhiên tôi nhìn thấy Hạ Hà đang đứng đưa lưng về phía tôi ở đình nghỉ mát, tôi vội vàng bước nhanh về phía cô ấy. Hạ Hà nghe thấy tiếng động liền quay lại nhìn, phát hiện tôi trở lại, cô ấy ngạc nhiên, nói: “Sao anh lại quay lại?”

Tôi chạy thở không ra hơi: “Chị Hạ Hà, tôi... tôi ở ngoài thôn gặp được Lý Diên Thần. Anh ta... anh ta nhờ tôi... nhờ tôi nhắn mấy câu...”

Không ngờ khi Hạ Hà nghe tôi nhắc tới Lý Diên Thần, sắc mặt cô ấy đột nhiên biến đổi, không còn vẻ ôn hòa như vừa rồi nữa, mà cáu kỉnh chất vấn tôi: “Anh làm sao biết Lý Diên Thần? Ai phái anh tới?”

Tôi hơi bối rối, xem ra cô ấy hiểu lầm tôi rồi, tôi vội vàng giải thích: “Ôi chị Hạ Hà ơi! Người đàn ông chị luôn ngày nhớ đêm mong đang ở ngay cửa thôn, anh ta bị kết giới bên ngoài thôn ngăn lại không vào được, anh ta nhờ tôi nhắn mấy câu, anh ta nói mình chưa bao giờ quên từng câu từng chữ hai người nói với nhau ở trong hang núi gần hồ, anh ta đã trở lại rồi!!”

Hạ Hà nghe xong, nước mắt tuôn như vỡ đê, cô ấy lúc khóc lúc lại cười, không nhìn ra là vui mừng hay bi thương nữa... Tôi đang sốt ruột, bây giờ không có kiên nhẫn chờ cô ấy ở đó phát tiết cảm xúc, tôi bèn hỏi cô ấy có lời nào muốn nói với Lý Diên Thần

không? Tôi sẽ nghĩ biện pháp để hai người có thể gặp mặt một lần...

Hạ Hà nghe vậy liền thổn thức, sau đó nhẹ nhàng đọc một bài thơ cổ để tôi chuyển giúp cho Lý Diên Thần, cô ấy nói chỉ cần đọc bài thơ này, anh ta sẽ tin là tôi đã gặp cô ấy. Tôi yên lặng ghi nhớ bài thơ kia, nhẩm lại ba lần, sau đó vội vàng rời thôn Hạ Hồ.

Khi tôi đi vào sương mù lần nữa, Lý Diên Thần đang chờ sẵn ở đó, mặt đầy lo lắng. Gặp anh ta, tôi không nói lời gì vô ích nữa, mà đọc bài thơ Hạ Hà đã nói:

"Hà diệp sinh thì xuân hận sinh,

Hà diệp khô thì thu hận thành,

Thâm tri thân tại tình trường tại,

Trướng vọng giang đầu giang thủy thanh."

(*) Tạm dịch:

"Lá sen sinh vào xuân, hận sinh,

Lá sen khô lúc thu, hận thành,

Biết rõ thân ở trong tình ái,

Buồn rầu ngắm mặt nước sông xanh."

CHƯƠNG

Không có lựa chọn nào khác

Sau khi nghe xong mấy câu thơ, vẻ mặt Lý Diên Thần hơi khựng lại, tiếp đó anh ta vung tay về phía sau, đám sương mù sau lưng anh ta dãn ra tạo thành một con đường nhỏ.

Anh ta chỉ vào con đường trong sương và nói: "Cậu đi đi, hai người bạn của cậu sẽ gặp cậu ở cuối con đường này... còn những người khác, chờ khi tôi gặp mặt Hạ Hà, dĩ nhiên sẽ thả họ."

Tôi nghe mà phải mắng thầm trong lòng: "MMP, quả nhiên chỉ sợ ác ma có văn hóa, người từng đi du học đúng là có khác, một bụng quanh co..."

Bất đắc dĩ tôi đành làm theo lời của Lý Diên Thần, dọc theo đường mòn anh ta tạo ra đi về phía trước. Đi không lâu, tôi có cảm giác sương mù hai bên dần tan, cùng lúc đó tôi nghe được tiếng quát của chú Lê.

Lúc ấy tôi còn đang thắc mắc chú ấy mắng ai vậy? Rất ít khi thấy chú Lê nổi nóng như thế này? Tôi vội vàng chạy về hướng bọn họ... Kết quả khi đến gần, tôi không thấy một ai khác ngoài Đinh Nhất và chú Lê.

"Chú Lê! Đinh Nhất!" Tôi hưng phấn chạy đến trước mặt bọn họ.

Bọn họ nghe thấy giọng tôi thì vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía tôi, lúc này tôi mới phát hiện, hai hàng lông mày của Đinh Nhất đang nhăn lại, mặt mày u ám, chú Lê càng không cần phải nói, mặt đầy giận dữ, trong lòng tôi không khỏi thầm nghĩ, người nào xui xẻo chọc cho Lê đại sư của chúng ta giận đến vậy nhỉ?

Ai ngờ khi tôi đến bên cạnh họ, còn chưa kịp đứng vững, chú Lê đã nhấc chân cho tôi một cước... Sau đó chú ấy nghiến răng nghiến lợi nói: "Cháu là đồ trời đánh! Ai bảo cháu cởi sợi dây trên tay ra? Cháu còn muốn sống không hả?"

Tôi xoa mông, hậm hực nói: "Lúc đó cháu đứng ở cửa thôn, nhưng sợi dây lại kéo rất căng, cháu không cởi ra thì không thể đi về phía trước được..."

Chú Lê thấy tôi còn ngụy biện thì muốn đá tôi thêm phát nữa, nhưng bị Đinh Nhất cản lại, anh ta nói: "Được rồi... Trở về là tốt rồi, để cậu ấy nói xem đã xảy ra chuyện gì."

Tôi thấy vẻ mặt tức giận của chú Lê mà trong lòng cũng hoảng. Từ lúc biết chú Lê đến giờ, đừng nói là với chúng tôi, ngay cả với người ngoài cũng chưa từng thấy chú ấy giận như vậy.

Chú ấy là người bụng dạ đen tối, nếu quả thật có người dám trêu chú ấy, chắc chắn chú ấy sẽ ngoài mặt tỉnh bơ nhưng trong lòng ngấm ngầm làm chuyện xấu! Nhưng hôm nay là lần đầu tiên tôi thấy chú ấy giận dữ đến vậy, vì thế mà tôi cũng hơi chột dạ.

Tôi vội vàng đem chuyện gặp Hạ Hà và Lý Diên Thần kể một lượt từ đầu đến cuối, đồng thời còn nhấn mạnh nhiều lần rằng, nếu tôi không vào thôn thì không thể làm rõ đã có chuyện gì xảy ra ở thôn Hạ Hồ này...

May mà chú Lê cũng không giận tôi, hơn nữa bây giờ trong hồ còn đang nhốt chín người đây này? Nếu chúng tôi muốn Lý Diên Thần thả họ ra, nhất định phải nghĩ biện pháp cho anh ta gặp

được Hạ Hà một lần.

Thật ra vừa rồi cũng không thể trách chú Lê giận dữ, dẫu sao thì một người sống sờ sờ như tôi đột nhiên lại biến mất trước mặt họ, nói không lo lắng chỉ là giả vờ... Ban đầu họ nghĩ dẫu sao trên tay tôi còn có sợi dây, chỉ cần kéo sợi dây thì hẳn rất nhanh có thể tìm được tôi.

Ai ngờ hai người kéo dây mãi nhưng chẳng thấy nó nhúc nhích, vì vậy họ lần theo sợi dây để tìm tôi, kết quả chưa đi được mấy bước đột nhiên cảm thấy sợi dây trên tay lỏng ra một chút, cúi đầu nhìn hóa ra đầu dây đã bị họ kéo trở lại.

Hai người họ không cần nghĩ cũng biết, nhất định là tôi tự chủ động cởi dây ra, bởi vì với thể chất của tôi bây giờ, khả năng bị thứ gì đó mê hoặc tâm trí là rất nhỏ, do đó sợi dây chỉ có thể do chính tôi tháo ra.

Sau khi nghe tôi giải thích rất nhiều, sắc mặt chú Lê cũng hòa hoãn hơn, nhưng Đinh Nhất từ đầu đến cuối đều trưng ra một bộ mặt thối. Anh chàng này bình thường vốn đã không nhiều lời, bây giờ còn làm ra bộ mặt như ai thiếu nợ anh ta tám triệu tệ vậy, giống hệt kiểu "người sống chớ lại gần".

Thật may là tôi không có ưu điểm nào khác ngoài da mặt dày! Dù sao tôi cũng biết Đinh Nhất sẽ không thực sự giận tôi, chờ xong chuyện này, tôi sẽ dỗ anh ta thật tốt! Nghĩ vậy tôi quay đầu nói với chú Lê: "Bây giờ có biện pháp gì để Lý Diên Thần và Hạ Hà gặp mặt nhau một lần không ạ?"

Chú Lê im lặng một hồi rồi nói: "Cái này không dễ đâu... Hai người họ đều là ác ma chết đã nhiều năm, một người chết trong nước, một người chết trong lửa, bản thân bọn họ khắc chế lẫn nhau, nếu muốn để họ gặp mặt trừ phi một bên phải thay đổi thuộc tính..."

“Thay đổi thuộc tính? Làm sao để đổi được ạ? Ma còn có thuộc tính ư?” Tôi hỏi với vẻ nghi ngờ.

Chú Lê lắc đầu: “Đương nhiên là có, nói thẳng ra thì ma chết đuối trong nước sẽ vĩnh viễn không gặp được ma chết trong lửa, trừ phi một bên nhập vào thân thể con người.”

Tôi giật mình: “Ý chú là để Lý Diên Thần hoặc Hạ Hà nhập vào người sống, sau đó để họ đi vào thôn hoặc ra ngoài thôn gặp nhau?”

Chú Lê bất đắc dĩ nói: “Ừ... bây giờ cũng chỉ có biện pháp này.”

Lúc này Đinh Nhất ở bên cạnh đưa ra ý kiến để Lý Diên Thần tìm đại một người nào đó mà anh ta có thể nhập được, sau đó đi vào thôn gặp Hạ Hà! Nhưng chú Lê lại khoát tay nói: “Lý Diên Thần không được! Nhập vào người khác chỉ có thể là Hạ Hà.”

Đinh Nhất không cam lòng hỏi: “Tại sao?”

Chú Lê lườm anh ta rồi nói: “Cháu biết gì chứ? Lý Diên Thần là một ác ma tâm tính khó dò. Năm đó, khi hắn còn sống mà có thể làm ra chuyện giết người thân như vậy... Nhỡ mà tên này nhập vào người sống, sau đó lại nghĩ ra cái gì khác thì làm sao đây? Nhưng Hạ Hà thì khác, tâm tính cô ấy hiền lương, tương đối dễ khống chế hơn.”

Nhưng Đinh Nhất nghe xong lại phản bác: “Không sao, để Lý Diên Thần nhập vào cháu là được, cháu tự nhiên có biện pháp đuổi hắn ta đi...”

Chú Lê giận đến bốc khói: “Bậy bạ! Người cháu đầy dương khí, cậu ta nhập được vào cháu mới lạ ấy.”

Tôi đứng bên cạnh nghe hai người tranh chấp nửa ngày, cuối cùng cũng hiểu sao bọn họ phải tranh cãi nhiều về vấn đề này như vậy... Hóa ra nói hồi lâu, cái người bị ma nhập chỉ có thể là tôi!

Nghĩ mà xem, chú Lê nói Lý Diên Thần không được, bởi vì nếu anh ta để ý ai trong chín người bình thường kia, chỉ sợ anh ta nảy sinh ý khác, đến lúc đó sợ là sẽ có chuyện xảy ra... Hơn nữa chín người đó vốn không thực sự vào được thôn Hạ Hồ, cho nên càng không hi vọng Hạ Hà có thể nhập được vào bọn họ.

Trong ba người chúng tôi, chú Lê là người phải trấn giữ toàn cục, Đinh Nhất một thân dương khí, ma quỷ gì cũng không xâm nhập vào được, chẳng phải nói tới nói lui cũng chỉ còn mình tôi đó sao? Nếu như chỉ có thể là tôi, vậy khẳng định cũng chỉ có thể chọn Hạ Hà.

CHƯƠNG

Thời gian luân phiên

Lúc này tôi hơi nhức đầu nhìn chú Lê, chẳng trách ban đầu chú ấy lại nói chỉ có thể chọn Hạ Hà, đúng là gừng càng già càng cay! Thật ra tôi biết Đinh Nhất đã sớm biết sẽ như vậy, nên anh ta lên tiếng phản đối chẳng qua là vì không muốn để tôi dẫn ma nhập vào người thôi.

Xem xét tình huống hiện tại, chỉ còn cách duy nhất là tôi để Hạ Hà nhập vào rồi đưa cô ấy ra ngoài, dù gì âm khí trên người tôi cũng nặng không kém cô ấy.

Nhưng trước khi đi, chú Lê cảnh báo tôi khi làm việc nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần chớ để những con ma trong thôn này phát hiện, nhỡ mà mỗi người bọn họ đều muốn mượn tôi một chút thì thật phiền phức lớn.

Tôi gật đầu: "Yên tâm đi, trong lòng cháu hiểu rõ mà..."

Dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng tôi vẫn có cảm giác hồi hộp lo lắng... Đinh Nhất thấy ánh mắt tôi đảo liên tục, cũng biết trong lòng tôi đang chột dạ, anh ta đành bất đắc dĩ nói: "Tôi không vào được chỗ đó, một mình cậu phải rất cẩn thận đấy! Lần này đi vào không được tiếp xúc với những con ma khác như lần trước nữa, mau chóng tìm Hạ Hà, sau đó lập tức dẫn cô ấy ra khỏi

thôn, biết chưa?"

Tôi nghiêm túc một cách hiếm thấy, gật đầu rồi nói: "Không sao đâu, không cần quá lo lắng, lần trước tôi ra ngoài được thì lần này cũng ra được thôi..." Nói rồi tôi liền sải bước trở lại trong sương mù dày đặc.

Lý Diên Thần thấy tôi trở lại thì lo lắng hỏi tôi thế nào rồi? Có biện pháp gì giúp anh ta gặp mặt Hạ Hà một lần không?

Tôi bình tĩnh nói với anh ta: "Yên tâm, chuyện tôi đã đồng ý thì nhất định sẽ làm được, anh cứ an tâm chờ ở đây đi, tôi sẽ nhanh chóng đưa Hạ Hà ra ngoài gặp anh, đến lúc đó mong anh giữ lời hứa, thả chín người lúc trước đã vào đây ra."

Lý Diên Thần trịnh trọng nói với tôi: "Yên tâm... chỉ cần giúp tôi hoàn thành tâm nguyện, mọi chuyện đều không thành vấn đề."

Tôi cũng chỉ biết thở dài, sau đó xoay người đi vào thôn Hạ Hồ.

Đi vào đó lần nữa, thời tiết vẫn ấm nắng như vừa nãy, so với sương mù dày đặc ở ngoài thôn thì đúng là hai thế giới khác nhau. Thôn dân đều đang bận rộn làm những công việc của họ khi còn sống, dường như họ không có phản ứng gì đối với sự xuất hiện của một người ngoài như tôi.

Tôi nghĩ thầm trong lòng, bọn họ cứ coi tôi như người vô hình là tốt nhất, như thế tôi có thể lập tức đến chỗ đình tìm Hạ Hà. Nhưng khi chạy tới đây tôi phát hiện Hạ Hà không còn ở đó nữa, rõ ràng hai lần trước tôi đều gặp được cô ấy ở đây mà? Tại sao giờ lại không thấy nữa? Chẳng lẽ cô ấy lại đi xem mình bị người ta dìm xuống hồ?

Nghĩ vậy nên tôi bước nhanh đến khu đất trống trước đó đã xét xử Hạ Hà, nhưng phát hiện nơi này chẳng có ai cả, ngay cả những người lúc trước xem náo nhiệt cũng không biết đã đi đâu... Tôi định tìm người để hỏi thử, nhưng lại sợ tiếp xúc nhiều với họ sẽ bị

lộ.

Ngay lúc tôi đang vò đầu bứt tai thì nhìn thấy người phụ nữ trung niên lúc trước đã đỡ bà Lưu ở trên đài, bà ta đang một mình lén lút đi tới tiệm bán thuốc, sau đó lấy một cái bọc đưa cho thầy lang xem.

Tôi thấy cảnh này hơi quen mắt, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân lúc trước bà Lưu phát hiện Hạ Hà mang thai? Xem ra người đàn bà này mới là người đầu têu mọi chuyện. Nhìn dáng vẻ đầu trâu mặt ngựa của bà ta là biết không tốt lành gì rồi, nếu không phải những chuyện này đều đã xảy ra không thể thay đổi được thì tôi nhất định sẽ trừng trị bà ta cho hả giận...

Sau đó tôi đi theo bà ta về nhà và tôi nhìn thấy Hạ Hà mặc bộ váy áo màu xanh, đang quỳ ở sân chịu phạt, người đàn bà kia khinh bỉ nhìn cô ấy, sau đó đi lên tố cáo với bà Lưu.

Nhưng tôi nhìn chuyện này mà cảm giác có gì đó không đúng? Chẳng phải trước đó Hạ Hà đã bị bỏ vào lồng heo và chìm xuống hồ rồi à, sao lúc này lại xảy ra chuyện phát hiện cô ấy uống thuốc an thai chứ? Chẳng lẽ ở đây, thời gian cứ thế luân phiên lặp lại như vậy, không bao giờ ngừng lại?

Hạ Hà trước mắt này và Hạ Hà đã gặp tôi ở đình nghỉ mát kia không giống nhau, Hạ Hà này chỉ là Hạ Hà trong trí nhớ của cô ấy, cô ấy chỉ đang tái diễn lại những chuyện đã xảy ra, nhưng bản thân cô ấy lại không biết gì...

Mà Hạ Hà trước đó thì khác, cô ấy biết rõ mình đã chết và chết như thế nào... Thậm chí cô ấy còn đang chờ đợi Nhị thiếu gia mà cô ấy yêu trở về đón mình.

Thời gian cấp bách, tôi phải mau chóng tìm được cô Hạ Hà mặc bộ quần áo vàng kia mới được. Thôn Hạ Hồ này có diện tích không lớn, cũng không nhỏ, nhưng một người ngoài như tôi muốn tìm

người trong thời gian ngắn... thì cũng không đơn giản chút nào. Lúc tôi đang sốt ruột tìm lung tung bốn phía, thì đột nhiên nghe được giọng ồm ồm của một người đàn ông: “Cậu là ai? Sao tôi chưa từng thấy qua cậu bao giờ?”

Tôi quay đầu nhìn lại, phắc! Tôi thấy một tên mặt trắng bóng bẩy đang đứng sau lưng mình, hắn nhìn chằm chằm vào tôi với vẻ mặt không mấy thân thiện. Tôi không muốn dây dưa cùng hắn nên trả lời đại: “Tôi đến tìm bạn... Cám ơn đã hỏi thăm.”

Không ngờ tên mặt nhẵn này lập tức cản đường của tôi, hắn nói: “Cậu tới thăm bạn? Bạn nào? Trong thôn từ trên xuống dưới không ai mà Lý lão tứ tôi không biết, cậu nói thử xem bạn cậu là ai?”

Tôi nhất thời cứng họng, trong đầu nghĩ ở thôn Hạ Hồ này tôi chỉ biết có hai người, một là Hạ Hà, một là Lý Diên Thần. Người trước là phụ nữ, hơn nữa còn là quả phụ, tôi nói đến viếng thăm cô ấy thì không thích hợp chút nào, vì vậy tôi liền thuận miệng bịa chuyện: “Tôi là bạn học của Lý Diên Thần, đến tìm anh ấy chơi, không được sao?”

Người kia sững ra một chút, ngay sau đó thái độ quay ngoắt 180 độ: “Ôi! Là bạn học của Nhị thiếu gia ư? Thứ cho tôi ánh mắt vụng về! Xin lỗi, xin lỗi nhé! Vậy anh biết nhà họ Lý đi hướng nào không? Nếu không thì để tôi dẫn đường cho!”

Tôi vội vàng cự tuyệt: “Không cần! Tôi biết đường rồi, chẳng qua là tôi muốn xuống bên hồ đi dạo, nhìn ngắm cảnh quan nơi này một chút thôi...”

Người kia rõ ràng thấy sắc mặt tôi không tốt, chắc là sợ đắc tội với tôi nên vội vàng ngượng ngùng rời đi... Tôi thấy rốt cuộc hắn cũng không dây dưa với mình nữa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Dõi mắt nhìn lại, tôi vẫn không thấy bóng dáng Hạ Hà, chẳng lẽ

phải chờ cô ấy bị xét xử xong, Hạ Hà mặc áo vàng mới xuất hiện? Hình như xem tình huống từ lúc bà kia phát hiện thuốc an thai đến sau đó, chắc sắp bắt đầu lại một vòng xét xử nữa rồi!

Đúng như tôi dự đoán, ngay lúc tôi đang định xoay người đi đến mảnh đất trống kia, thì thấy một người gõ chiêng hô to khắp thôn: “Mọi người nhanh tới từ đường! Mọi người nhanh tới từ đường! Quả phụ mới của nhà họ Lưu là Hạ Hà tằng tựu với người khác, tộc trưởng muốn khai đường xét xử công khai!”

CHƯƠNG

Cùng chung thân thể

Nghe người kia hô như thế, tôi lập tức quay đầu chạy tới chỗ đình nghỉ mát, khi tôi thở hổn hển chạy đến nơi, thì quả nhiên thấy một bóng lưng duyên dáng ở dưới mái đình…

"Chị Hạ Hà! Cuối cùng tôi cũng tìm được chị rồi!" Tôi nói với giọng hưng phấn.

Hạ Hà nghe tiếng nói thì quay đầu lại, cô ấy ngạc nhiên: "Sao anh lại quay về đây nữa?"

Tôi cũng không có thời gian giải thích với cô ấy, bèn nói luôn: "Chị mau nhập vào cơ thể tôi, tôi đưa chị ra khỏi chỗ này! Nhị thiếu gia đang chờ chị ở ngoài thôn đấy."

Hạ Hà mờ mịt nhìn tôi, trong lúc nhất thời không biết phải làm thế nào… Tôi thấy cô ấy ngẩn người, liền sốt ruột nói: "Ôi! Chị nhanh lên một chút. Nghe tôi nói này, chị đừng khách sáo, mau chui vào cơ thể tôi đi, nếu không chị làm sao ra ngoài được?"

Lúc này Hạ Hà mới hiểu tôi nói gì, cô ấy hơi lo lắng hỏi: "Làm thế có gây hại gì cho cơ thể của anh không?"

Tôi nghĩ thầm trong lòng, Hạ Hà quả nhiên là một cô gái tốt bụng. Mặc dù cô ấy vô cùng muốn gặp Lý Diên Thần, thế nhưng vẫn lo lắng cho sự an toàn của tôi. Nếu tôi nói y như vậy với Lý

Diên Thần, tên ác ma đó chắc chẳng thèm nói lời nào mà đã xông ngay lên rồi.

Không ngờ trong lúc tôi đang giục Hạ Hà nhanh lên, thì bỗng cảm giác lạnh sau gáy, một dự cảm xấu bỗng dâng lên trong lòng tôi!

Hạ Hà đang đứng trước mặt đột nhiên biến sắc mặt, hoảng sợ nhìn về phía sau lưng tôi… Thấy cô ấy như thế, trong lòng tôi hồi hộp, thầm nghĩ không xong rồi, sợ cái gì liền đến cái đó, có lẽ vừa rồi kêu to quá, cho nên ma quỷ ở gần đây đều kéo đến chăng?

Nghĩ tới đây tôi không do dự nữa, chạy thẳng đến chỗ Hạ Hà, cô ấy đã không tiến vào thân thể của tôi, vậy để tôi tiến đến chỗ cô ấy! Lúc đó tôi chạy đến chỗ Hạ Hà với vẻ mặt thấy chết không sờn, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất là mau mau đem cô ấy ra ngoài…

Đây là lần đầu tiên tôi dùng hết sức để lao đến một… "ma nữ", cũng là lần thứ nhất tôi cảm giác được cái gọi là va chạm linh hồn! Cảm giác đó giống như đụng vào một khối không khí, rồi trong chớp mắt nó chui vào trong người tôi, tóm lại… Cảm giác này cũng chẳng tốt đẹp gì.

Mới đầu tôi nghĩ mọi chuyện rất đơn giản, chỉ cần Hạ Hà đi vào thân thể tôi, đem cô ấy ra khỏi thôn Hạ Hồ chắc chỉ mất vài phút? Vậy mà khi tôi để cô ấy "chui" vào cơ thể mình, tôi thấy cả người tự nhiên trầm xuống, ý thức xuất hiện khoảng một đến hai giây thất thần.

Dù tôi nhanh chóng lắc đầu cho mình tỉnh táo lại, nhưng trong lòng tôi biết, chuyện không tốt rồi… Cảm giác cùng một linh hồn khác sử dụng thân thể quá là tồi tệ, thậm chí tôi còn không cách nào điều khiển được hai chân của mình.

Tôi gần như sử dụng hết sức lực bản thân mà cũng chỉ bước

được lên mấy bước... Sau lưng không khí càng lúc càng lạnh, không cần quay đầu lại tôi cũng biết thứ gì đang tới gần, nhưng bực một nỗi hai chân tôi lúc này rất khó kiểm soát.

“Làm sao bây giờ? Người trong thôn đuổi tới rồi...”

Giọng của con gái vang lên từ trong miệng tôi, nghe xong tôi có cảm giác quái dị làm toàn thân không được tự nhiên. Nhưng tôi biết bây giờ không phải lúc để ý mấy thứ này, với tốc độ hiện giờ, chưa đến mười mấy giây nữa chúng tôi sẽ bị thứ ở sau lưng đuổi kịp.

Thế là tôi hô lên với Hạ Hà: “Chị, chị cũng cử động đi! Nếu không cả hai chúng ta đều không ra được!”

Kết quả là vừa dứt lời, tôi cảm giác đùi phải của mình đột nhiên bước lên một bước, nhưng không biết có phải do đầu óc tôi còn chưa hạ lệnh mà chân đã di chuyển, nên một bước này bước rất mạnh nhưng lại làm cho thân thể mất cân bằng mà ngã ra đằng trước...

Nếu như không phải tôi phản ứng nhanh vội đưa tay ra chống, chắc khuôn mặt đẹp trai của tôi đã tiếp xúc thân mật với mặt đất rồi! Với đám đá vụn ở đây, chẳng phải sẽ làm mặt tôi bị biến dạng sao.

Tôi chỉ nghĩ bảo vệ khuôn mặt, không nghĩ đến khi chống tay xuống đất đột nhiên cảm thấy đau đớn, đưa tay lên xem thì phát hiện lòng bàn tay không biết đã bị hòn đá sắc nhọn nào cắt trúng, trong nháy mắt máu chảy ra.

“A...! Chảy máu rồi!” Giọng nói của Hạ Hà lại một lần nữa xuất hiện từ trong miệng của tôi, tôi lại không nhịn được mà rùng mình một cái. Nhưng lúc này tôi cũng chẳng quan tâm đến tay có bị thương hay không, tôi vẩy tay hai cái cho máu văng ra.

Sau đó tôi kiên nhẫn nói với Hạ Hà: “Chị, giờ tôi sẽ đếm một,

hai, ba, nhớ kỹ nhé! Khi tôi đếm đến ba, chúng ta cùng một lúc dùng sức chạy về phía trước… Nhớ, là dùng sức chạy về phía trước!”

“Được, biết rồi.”

Nghe được âm thanh đồng ý của Hạ Hà, tôi yên lặng tích tụ sức lực, sau đó đột nhiên hô to: “Một, hai, ba, chạy!”

Có lẽ vì hai linh hồn cùng đồng thời dùng sức, nên lần này dễ dàng hơn lần trước rất nhiều, cơ thể tôi thuận lợi chạy vài bước lên phía trước, nhưng ngay lúc tôi đang định thở phào thì bỗng cảm giác chân nặng trịch!

Lúc đầu tôi còn nghĩ chẳng lẽ Hạ Hà không chạy? Tôi định giục cô ấy chạy cho đến khi tôi bảo dừng lại mới thôi! Nhưng khi tôi cúi đầu xuống nhìn thì phát hiện chân trái đang bị một đoàn khí đen quấn lấy, làm cách nào cũng không thể rút ra được…

Thấy thế tôi thầm kêu không tốt, tiện tay rút con dao thép trong ống quần bên phải, dùng sức chém một phát vào đoàn khí đen đó, nhưng nó giống như vật sống nhanh chóng cuốn lấy cánh tay phải của tôi.

Tôi trở nên khẩn trương, vội vàng xoay người muốn thoát khỏi đoàn khí đen, nhưng lại thấy đằng sau có rất nhiều khí đen đang bay lượn… Tuy tôi đã dùng hết sức để thoát khỏi đoàn khí đen cuốn lấy mình, nhưng vì có một linh hồn khác đang tồn tại trong người tôi, dẫn đến cơ thể không được cân bằng.

Có mấy lần tôi sắp thoát được đoàn khí đó, nhưng cơ thể lại không nhận mệnh lệnh từ bộ não, cứ ở lúc quyết định lại không chịu nghe lời! Ngay khi tôi nghĩ nếu không thoát được hay là để Hạ Hà đi ra trước, lại phát hiện toàn bộ đoàn khí đang quấn lấy tôi đột nhiên rời đi, rồi một lần nữa tụ tập lại với nhau… Còn tôi thì trong nháy mắt mất đi trọng tâm mà ngã lăn ra đất.

Tôi thấy đây là một cơ hội, bèn nói thầm với Hạ Hà: “Tôi đếm một hai ba, chúng ta dốc sức chạy ra phía ngoài nhé.”

Nhưng vì không nghe thấy Hạ Hà trả lời nên tôi cũng không rõ cô ấy có nghe thấy tôi nói hay không. Nhưng đã đến nước này, tôi cũng không lo được nhiều như thế, tôi hô chạy! Cả người đột nhiên vọt mạnh về phía trước…

CHƯƠNG

Ngươi là ai

Đáng tiếc ý tưởng rất tốt, nhưng lại không thực hiện được, tôi đã nghĩ dựa vào lực bộc phát có thể chạy thêm vài chục bước, dù gì cửa thôn đã ngay trước mắt rồi.

Ai ngờ đúng lúc này tôi cảm thấy người mình đau đớn, cúi đầu xuống xem, tôi phát hiện chẳng biết từ lúc nào trong đám khí đen ở phía sau thò ra vô số bàn tay tái nhợt, bọn chúng giống như những chiếc kìm sắt bám chặt lấy cơ thể tôi…

Thấy thế, trong lòng tôi lạnh ngắt, lần này tôi hơi chủ quan rồi, trước đó tôi còn thề thốt với Đinh Nhất, cam đoan rằng mình có thể trở ra, bây giờ có lẽ phải thất hứa…

Bỗng nhiên tôi nghe thấy tiếng kêu hoảng loạn của Hạ Hà đang ở bên trong người mình: "Các người không thể vào đây! Không! Các người đừng vào… A! A…Không…"

Theo từng tiếng kêu thảm thiết của Hạ Hà, tôi bỗng cảm thấy như có vô số kim châm từ trong đám khí đen đó tiến vào thân thể của mình, đau đớn khiến toàn thân run rẩy, một lát sau cả người tôi đã đầy mồ hôi.

Vào lúc này tôi không thể móc ra răng thú trong ngực áo ra được, nếu như không phải trên người còn ấn khóa hồn thì chỉ sợ

tôi đã sớm bị lệ quỷ chiếm đoạt thân thể.

Nhưng cho dù có ấn khóa hồn, thân thể tôi cũng không kiên trì được lâu, nếu còn kéo dài cảm giác đau đớn toàn thân này, chẳng mấy chốc tôi sẽ mất đi ý thức… Cũng không biết Hạ Hà ở bên trong thế nào rồi? Đầu óc tôi hiện giờ đang choáng váng, ngoại trừ oán khí trong lòng tôi không cảm giác được cái gì cả.

Cơn đau dữ dội khiến cơ thể tôi quằn quại không kiểm soát, từng cơn rồi lại từng cơn đau khiến tôi bị co giật… Ý thức theo thời gian dần tan rã.

Cái nơi quái quỷ này, Đinh Nhất không vào được, mà tôi lại không ra được, xem ra hôm nay Trương Tiến Bảo tôi phải chôn thân cùng lũ ma quỷ này rồi…

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, tôi tự nhiên tỉnh lại, nhưng trước mắt là một vùng tăm tối, không nhìn thấy gì cả… Tôi sờ soạng trong bóng tối tiến về phía trước, tôi nhanh chóng phát hiện con đường dưới chân mình rất bằng phẳng, hay cũng có thể nói là bóng loáng, giống như… đi trên pha lê vậy.

Trong lúc nhất thời tôi vẫn không làm rõ được, là do mắt tôi không nhìn thấy gì, hay do tôi đang đi trong bóng tối? Mặc kệ là tình huống nào cũng đều làm tôi có cảm giác bất an, thậm chí cực kì hoảng sợ…

Dù vừa nãy bị tay người chết kéo chặt, tôi cũng không có cảm giác sợ hãi như bây giờ, đây là một cảm giác hoảng sợ dâng lên từ sâu trong tim, giống như tôi đang đặt mình vào một chỗ bị ngăn cách, ở đây không ai có thể giúp tôi, xung quanh ngoại trừ vô cùng vô tận bóng tối thì chẳng còn gì khác!

Vừa có suy nghĩ này, tôi liền cảm giác xung quanh vô cùng lạnh lẽo, nếu như có thể lựa chọn, một giây tôi cũng không muốn ở chỗ tối tăm này. Theo bản năng tôi tiến thẳng về phía trước, chỉ sợ hơi

dừng lại một chút, cảm giác sợ hãi trong lòng sẽ càng tăng…

Cũng may ngay khi tôi đang tuyệt vọng, thì bất ngờ thấy phía trước lóe lên một tia sáng, giống như một ngọn đèn trong đêm tối. Mặc dù tôi không biết sẽ có gì chờ mình ở nơi đó, nhưng sự sợ hãi trong lòng thúc giục tôi nhất định phải tiến về phía ánh sáng.

Có được phương hướng rồi, trong lòng tôi cũng bớt một chút lo sợ, đồng thời tôi bước nhanh hơn, hướng về phía ánh sáng. Nhưng chạy một lúc tôi thấy có cái gì đó không đúng, bởi vì không biết từ lúc nào, bóng tối xung quanh tôi đã biến mất, thay vào đó là một mảnh đất hoang vu.

Không cần ở trong bóng tối nữa làm tôi thở phào, điều này ít nhất nói rõ mắt tôi không có vấn đề. Tôi cẩn thận quan sát xung quanh và phát hiện có rất nhiều khói ở khắp nơi, chỗ này giống như vừa phát sinh một trận chiến thảm khốc.

Tiếp tục tiến về phía trước, tình huống xung quanh càng lúc càng rõ ràng, tôi thấy rất nhiều đoạn chân tay cụt cũng như thi thể chồng chất như núi ở dưới đất…

Lúc này tôi cảm thấy hơi hối hận khi nhìn thấy ánh sáng, bởi vì đặt mình trong bóng tối tuy rằng rất đáng sợ, nhưng sự sợ hãi đó đều bắt nguồn từ trong lòng khi không xác định được hoàn cảnh xung quanh.

Còn bây giờ… Thứ tôi phải đối mặt là cảnh tượng sợ hãi trước mắt, nó kinh khủng đến mức làm tôi không kịp trở tay, mỗi lỗ chân lông của tôi đều cảm giác được sự không bình thường ở nơi này, để cho tôi hiểu được thế nào là chết. Mà quái lạ nhất là một mình tôi đi qua hàng núi thi thể này lại không cảm giác được một hồn phách nào…

Bỗng nhiên tôi nhìn thấy hình như đằng trước có người đang tiến về phía mình.

Tuy tôi cách người đó rất xa, xa đến mức không thể nhìn rõ mặt mũi, nhưng dáng hình của người đó… cho tôi một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Khi hiểu được người đó là ai, trong lòng tôi vô cùng vui sướng, tôi lập tức chạy như bay về phía người đó…

Đi về phía tôi không phải ai khác, chính là Đinh Nhất, cảm giác này thực sự quá quen, tôi chắc chắn sẽ không nhận nhầm, vừa chạy tôi vừa vui sướng hô: “Anh vào bằng cách nào thế? Không phải chú Lê đã nói dương khí trên người anh quá nặng không vào được hay sao? Anh…”

Nói được nửa câu tôi bỗng nhiên dừng lại, bởi vì khi sắp chạy đến bên cạnh Đinh Nhất, bất chợt tôi cảm thấy một cảm giác khác lạ… Mặc dù thân hình và tư thế đi đường của người này giống hệt Đinh Nhất, nhưng sau lưng anh ta có một khối tử khí khổng lồ, như thể tất cả xác chết trên mặt đất còn không bằng một phần vạn của nó.

“Đinh Nhất? Là anh hả?” Tôi nhẹ giọng hỏi.

Người kia nghe được âm thanh thì đứng lại tại chỗ, lạnh lùng nhìn tôi… Cảm giác xa lạ trong lòng không ngừng cảnh cáo tôi, người này không phải Đinh Nhất! Đừng tiến về phía trước!

Nhưng tôi vẫn không tự chủ được mà tiến dần về phía anh ta, mặc dù Đinh Nhất này cho tôi cảm giác xa lạ, nhưng làm sao tôi có thể nhầm được dáng vẻ của Đinh Nhất? Người này ngoại trừ ánh mắt là khác biệt, còn từ trong ra ngoài chính là Đinh Nhất!

Tôi không biết đây là nơi nào, càng không biết tại sao Đinh Nhất lại trở nên khác lạ như thế, nhưng Đinh Nhất chính là Đinh Nhất… Tôi không thể bởi vì anh ta trở nên xa lạ mà không quan tâm tại sao Đinh Nhất lại ở chỗ này, càng không thể giả vờ như không thấy đám tử khí cuồn cuộn sau lưng anh ta.

Tôi nhỏ giọng hỏi thăm: “Đinh Nhất? Anh sao rồi?”

Không nghĩ tới sau khi nghe tôi hỏi, anh ta lại rút từ phía sau ra một thanh trường kiếm, mũi kiếm hướng thẳng tới cổ họng tôi, mặt anh ta đầy cảnh giác hỏi: “Ngươi là ai? Chẳng lẽ là mật thám của nước Triệu?”

CHƯƠNG

Người lạ quen thuộc nhất

Tôi bị Đinh Nhất làm cho sững sờ, nói chuyện lắp bắp: "Cái… cái gì? Mật thám nước Triệu?" Có thể tôi cũng cảm giác được không phải anh ta đang nói đùa. Thế là tôi cố gắng giả vờ trấn tĩnh lại: "Anh đang đùa tôi đấy hả? Vừa rồi tôi suýt nữa thì chết đấy, mật thám nước Triệu cái gì chứ? Sao anh không bảo tôi là đặc công KGB* đi?"

* Tổ chức gián điệp của Liên Xô cũ.

Không ngờ Đinh Nhất nghe thế lại đè thẳng mũi kiếm vào cổ họng tôi, một luồng khí lạnh dâng lên làm cho tôi hiểu được người này có lẽ không phải là Đinh Nhất! Bởi vì Đinh Nhất có nói đùa cùng tôi, thì cũng chưa bao giờ làm như thế.

Bây giờ tôi mới thấy rõ người trước mặt, ngoại trừ gương mặt giống hệt Đinh Nhất ra, còn lại chỗ nào cũng khác… Đặc biệt là quần áo anh ta đang mặc.

Vừa rồi chắc chắn là mắt tôi bị mù, hoặc cũng có thể do quá kích động nên không để ý, giờ đi đến gần người này tôi mới phát hiện, Đinh Nhất trước mặt mặc một bộ áo giáp tướng quân cổ đại! Lúc nãy nhìn từ xa tôi cứ tưởng anh ta mặc áo màu đen, giờ đến gần mới thấy là bị máu nhuộm đẫm, nên đã sớm không nhìn rõ

màu sắc ban đầu của nó.

Một suy nghĩ đáng sợ bỗng nhiên nổi lên trong lòng tôi, chẳng lẽ những xác chết đầy đất ở đây đều do Đinh Nhất này giết? Vậy anh ta có còn là Đinh Nhất mà tôi biết hay không? Nhìn ánh mắt xa lạ đó, tôi thực sự sợ tay anh ta run một cái là mũi kiếm đâm vào cổ họng mình. Tôi vội giơ hai tay lên, nói: "Đừng hiểu lầm! Đừng hiểu lầm! Cái kia… Tôi không phải là mật thám gì đó, tôi là bạn anh mà, thật sự là bạn anh đấy! Anh nhớ kỹ lại xem?"

Vẻ mặt Đinh Nhất hơi mờ mịt, như đang tự hỏi, lại như đang cố nhớ lại, nhưng ánh mắt anh ta nhìn tôi vẫn luôn lạnh lẽo thấu xương. Tôi biết Đinh Nhất là một người lạnh lùng ít nói, thế nhưng chúng tôi ở chung với nhau đã lâu, tôi đã quá quen thuộc với mỗi một ánh mắt của anh ta, dù nhìn qua luôn cho cảm giác khó gần, nhưng tôi biết mỗi ánh mắt đều có tình cảm tồn tại trong đó.

Nhưng Đinh Nhất ở trước mặt này, hiển nhiên không có bất kỳ tình cảm thân thiết nào đối với tôi, từ đầu đến cuối anh ta đều dùng ánh mắt nhìn một người xa lạ để nhìn tôi, hơn nữa còn mang theo vẻ nghi ngờ và cảnh giác…

Tôi biết rất rõ trình độ của Đinh Nhất, nếu như trong hiện thực mà đánh nhau với anh ta thì có khi chết thế nào cũng không biết… Nhưng cái gã trước mặt này có vẻ không hề dễ nói chuyện, chưa nói đến sát khí toàn thân, trên người anh ta còn đầy máu, ai không biết còn tưởng anh ta là "Sát thần" trở về từ địa ngục đấy?

Tôi thấy anh ta bị lời nói của mình làm cho ngây người, thế là tôi bèn từ từ lùi về sau một bước, vì tôi sợ anh ta run tay một cái là cho tôi một kiếm đứt cổ, vậy tôi phải đi nói lí lẽ với ai bây giờ?

Nhưng khi tôi vừa cử động, anh ta dùng mũi kiếm cắt vào làn da nơi cổ họng tôi, tôi có thể cảm giác rõ ràng sự đau đớn khi vật

sắc đâm vào da, máu tươi ngay lập tức nhỏ xuống trước ngực…

Tôi không nghĩ có một ngày Đinh Nhất sẽ đối xử với mình như vậy, trong lòng bỗng có một ngọn lửa giận bùng cháy lên, tôi không hề nghĩ ngợi mà nắm chặt lấy mũi kiếm rồi tức giận nói: “Anh muốn giết tôi?”

Đinh Nhất thấy tôi đột nhiên nắm chặt mũi kiếm cũng sững sờ, anh ta nhìn tôi như nhìn một thằng ngốc: “Ngươi không sợ chết sao?”

Trái tim tôi lúc này như bị một tảng đá lớn đè nặng, mặc dù đau đớn trên tay không ngừng nhắc nhở tôi đừng có nắm chặt như thế, nhưng một chút đau đớn này không là gì so với sự khó chịu trong lòng.

Tôi cảm giác bờ môi mình tức giận đến run rẩy, mặc dù tôi đã cố gắng để mình bình tĩnh lại, nhưng nghĩ đến Đinh Nhất muốn giết mình, trong lòng lại cảm thấy đau…

Nhìn ánh mắt xa lạ kia, tôi nhắm mắt lại và khẽ thở dài, sau đó tôi cười khổ: “Anh quên rồi à? Tôi là kẻ sợ chết nhất trên đời này…”

Có lẽ do vẻ mặt tôi quá mức thương tâm, cho nên cuối cùng Đinh Nhất cũng chậm rãi hạ mũi kiếm xuống. Anh ta nhìn bàn tay đang không ngừng chảy máu của tôi mà cười lạnh, nói: “Ngươi thật là kì quái, đã sợ chết đến thế vì sao còn dám dùng tay nắm kiếm của ta… Ngươi có biết hôm nay nó đã giết bao nhiêu người không?”

Tôi nhìn người trước mặt, trong lòng thầm nghĩ, tiếng nói quen thuộc như vậy mà sao cách nói chuyện lại xa lạ đến thế? Nhưng người này chính là Đinh Nhất mà? Tôi giơ bàn tay lên nhìn vết thương, lòng cảm thấy khổ sở… Rồi tôi chậm rãi siết chặt nắm đấm, hi vọng có thể chặn lại máu vẫn đang chảy ra ngoài.

Nếu là lúc bình thường, nhìn thấy tay mình bị thương thế này, chắc tôi đã bị dọa và gọi gấp cho 120 rồi! Nhưng bây giờ tôi chỉ nghĩ tới chuyện nắm chặt là sẽ không tiếp tục chảy máu…

Đinh Nhất lạnh lùng nói: "Thật ra ngươi là ai? Bản tướng quân nhớ kỹ chưa từng gặp người như ngươi…"

Nghe người này tự xưng là tướng quân, trong lòng tôi run lên, nhìn đám tử khí cuồn cuộn sau lưng anh ta, tôi nghĩ đây nhất định là một tướng quân giết người như ngóe, lúc vừa gặp tôi, anh ta đã hỏi tôi có phải mật thám nước Triệu hay không, vậy anh ta là tướng quân nước nào?

Tôi bèn nhìn thẳng vào anh ta rồi nói: "Thật xin lỗi đại tướng quân, tôi không cố ý mạo phạm, chỉ là tôi nhận nhầm người thôi, bởi vì ngài và một người bạn của tôi… quá giống nhau."

Nghe tôi nói như vậy, ánh mắt Đinh Nhất không còn đề phòng như vừa rồi, anh ta cất thanh kiếm vào vỏ ở đằng sau, nhìn kỹ tôi một lúc rồi nói: "Nhìn ngươi mặc kì lạ như thế cũng không giống người nước Triệu… Nói, ngươi là người nước nào?"

Tôi cười nhăn nhó: "Tôi là người Trung Quốc."

Anh ta nhướng mày hỏi: "Người Trung Quốc? Ta chỉ biết Tần, Triệu, Ngụy, Hàn, Sở, Yến, Tề… Tại sao lại có Trung Quốc ở đâu ra?"

Tôi nghe Đinh Nhất nhắc đến bảy nước thời Chiến Quốc mà nghĩ, chẳng lẽ người này là một vị tướng quân thời kỳ Chiến Quốc? Tôi bèn hỏi thử: "Xin hỏi, tướng quân là người nước nào trong bảy nước?"

"Ta chính là Võ An Quân nước Tần…" Tiếng nói của Đinh Nhất đột nhiên nhỏ dần, tuy tôi có thể thấy miệng anh ta đang mấp máy, nhưng không thể nghe rõ những lời cuối cùng là gì.

Tôi bèn tới gần hơn một chút, có lẽ có thể nghe rõ hơn, ai ngờ khi tôi vừa bước lên một bước thì thấy tử khí sau lưng anh ta bỗng nhiên xông ra vô số vong hồn binh sĩ và chúng hướng thẳng về phía tôi… Biến cố bất thình lình làm tôi không kịp đề phòng, đành phải theo bản năng dùng tay cản ở trước mặt.

Tôi cảm giác xung quanh cứ như có hàng ngàn hàng vạn quân lính chạy qua, những vong hồn này đều phát ra tiếng kêu thảm thiết làm tinh thần tôi bất ổn, chỉ có thể nỗ lực vô ích cố che lỗ tai không nghe không nhìn.

Không biết đã qua bao lâu, xung quanh dần trở nên yên ắng, tôi nhắm mắt lắng nghe và phát hiện bốn phía hoàn toàn yên tĩnh… Đột nhiên, một giọng nói như xa như gần truyền đến: “Tiến Bảo! Tiến Bảo! Tỉnh lại đi! Trương Tiến Bảo mau tỉnh lại!”

CHƯƠNG

Bách quỷ quấn thân

Tôi hốt hoảng mở mắt, phát hiện trước mắt mình là ánh sáng lóa mắt, không nhìn rõ thứ gì, mà giọng nói vừa rồi cũng dần rõ ràng hơn. Tôi nhìn về phía tiếng nói phát ra và thấy Đinh Nhất đang khẩn trương nhìn mình…

"Tiến Bảo? Cháu có thể nghe thấy chú nói không?" Chú Lê ở bên cạnh thận trọng hỏi.

Tôi hơi ngơ ngác nhìn bọn họ, sau đó nhìn lại mình thì thấy bản thân đang đứng trong nước, quần áo trên người vô cùng thê thảm, giống như vừa lăn lộn trên mặt đất vậy…

Trong chốc lát tôi thấy hơi choáng váng, không thể xác định mình đã trở về hay chưa. Đồng thời tôi cũng phát hiện ánh mắt chú Lê và Đinh Nhất nhìn tôi hơi kì lạ, giống như không xác định tôi có phải chính mình hay không.

Tôi chột dạ hỏi. "Cháu… thế nào?"

Chú Lê khó mà giải thích mọi chuyện nên đành nói: "Quay về chú sẽ kể cho cháu biết, giờ trước hết cháu lên đây đã, đừng đứng trong nước, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, chú thấy chỗ này sắp ngập rồi."

Tôi quay đầu lại nhìn thì phát hiện thôn cổ đã chìm trong nước

từ bao giờ, chỗ chúng tôi đứng cách bờ một đoạn. Tôi chợt nhớ tới chín người bị mất tích, nên vội hỏi chú Lê: “Đã tìm được mấy người bị nhốt kia chưa ạ?”

Chú Lê gật đầu: “Tìm được rồi, bọn họ đã được đưa tới bệnh viện, Tiến Bảo, cháu qua đây… Đừng đứng trong nước.”

Đinh Nhất từ từ đưa tay cho tôi, nhưng trong mắt anh ta lại có vẻ không chắc chắn, tôi không hề nghĩ ngợi gì liền tóm lấy cái tay anh ta đưa tới, không ngờ vừa đụng phải, tôi lại thấy tay mình truyền đến một cơn đau nhói.

Cơn đau bất ngờ làm tôi há mồm thở dốc, tôi lập tức bỏ tay Đinh Nhất ra. Đến lúc này tôi mới phát hiện bàn tay phải của mình rất đau, trên đó có một vết thương gần như xuyên qua cả bàn tay. Đinh Nhất thấy tay tôi bị thương không nhẹ bèn vội đi tới kiểm tra.

Với người luôn nhát gan như tôi mà nhìn thấy vết thương sâu đến tận xương như thế này, chắc chắn sẽ không còn dũng khí nhìn nó lần nữa, tôi kêu ầm lên: “Xong rồi! Xong rồi! Cái tay này coi như tàn rồi!”

Nghe tôi hô như vậy, chú Lê mới thở phào rồi tới kiểm tra vết thương cho tôi, chú nhìn xong thì ngạc nhiên nói: “Vết thương này là bị vật sắc làm bị thương… Cháu tự dùng dao đâm mình à?”

Tôi nhe răng nói: “Ai mà rảnh đến mức tự đi cắt tay mình chứ? Đây là cháu bị thương lúc ngã sấp xuống…”

Đinh Nhất thấy tôi nói chuyện với giọng điệu như cũ, liền biết tôi đã không sao, anh ta vội đỡ tôi lên bờ, vết thương lớn như thế này, chắc chắn phải đi bệnh viện.

Tuy tay tôi bị thương không nhẹ, nhưng có thể lại được nhìn thấy chú Lê và Đinh Nhất cũng làm tôi yên tâm hơn nhiều. Chắc do trong lòng buông lỏng, nên vừa lên đến bờ, hai mắt tôi bỗng đảo

tròng rồi hôn mê bất tỉnh.

Chờ đến lúc tôi tỉnh lại đã là sáng hôm sau, tôi được nằm trong phòng VIP của bệnh viện tốt nhất huyện. Chú Lê nói với tôi, tuy vết thương trên tay tôi rất sâu nhưng cũng may không chạm vào dây thần kinh, nên không ảnh hưởng đến cuộc sống sau này. Còn vì sao tôi ngất xỉu thì bác sĩ nói là do kiệt sức.

Tôi thấy chú Lê bảo thế thì yên tâm gật đầu, tôi thử cử động những bộ phận khác, thấy tất cả đều bình thường. Lúc này tôi mới nhớ ra và hỏi chú Lê: "Chuyện sau đó giải quyết thế nào ạ? Lý Diên Thần và Hạ Hà đâu? Có phải chú giúp bọn họ siêu độ rồi không?"

Sắc mặt chú Lê trở nên quái lạ, không biết trả lời tôi thế nào. Tôi tự hỏi có chuyện gì vậy nhỉ? Tôi thúc giục chú ấy: "Sao vậy? Có chuyện gì à? Chuyện gì mà cháu không thể biết vậy?"

Vừa lúc Đinh Nhất đẩy cửa bước vào phòng bệnh, thấy tôi đã tỉnh, anh ta đưa cho tôi bữa sáng đang cầm trong tay: "Bác sĩ bảo mấy ngày nay cậu phải ăn thanh đạm, cho nên tôi mua cho cậu bát hoành thánh gà, mau ăn lúc còn nóng đi."

Tôi nhìn thoáng qua bát hoành thánh còn đang bốc hơi, nhưng không đưa tay ra đón, Đinh Nhất tưởng tay tôi bị thương nên không tiện ăn, anh ta bèn bưng bát đến trước mặt tôi rồi bảo: "Nào, thiếu gia, ăn hoành thánh gà nào!"

Nhìn vẻ mặt nửa đùa nửa thật của Đinh Nhất, tôi bỗng nhớ đến Võ An Quân cả người tràn ngập tử khí, tôi nhìn chằm chằm anh ta rồi hỏi: "Anh biết ai là Võ An Quân không?"

Đinh Nhất khẽ chau mày, anh ta đặt bát hoành thánh xuống rồi đưa tay lên sờ trán tôi và bảo: "Cậu sốt à? Sao bắt đầu nói mê vậy?" Nói rồi anh ta còn quay ra hỏi chú Lê: "Cậu ta sao rồi? Có phải còn chưa khôi phục bình thường không ạ?"

Chú Lê nghe Đinh Nhất nói thế thì không ngừng nháy mắt với

anh ta, cho tôi là mắt mù à? Tôi lúng túng ho nhẹ một tiếng: “Đừng nháy mắt nữa! Mau nói cho cháu biết có chuyện gì xảy ra thế?!”

Đinh Nhất vừa nghe là hiểu ngay, anh ta hỏi chú Lê: “Sư phụ vẫn chưa nói cho cậu ta biết à?”

Chú Lê nhún vai: “Ta cũng không biết phải nói với nó thế nào…”

Thấy hai người họ nói qua nói lại với vẻ bí hiểm, tôi không kiên nhẫn giục bọn họ nói nhanh lên, tôi đã bị thương thành thế này rồi mà ngay cả quyền được nghe cũng không có nữa à? Sau cùng vẫn là Đinh Nhất chậm rãi kể cho tôi nghe, nhưng sau khi nghe xong, tôi lại cảm giác cả người lạnh toát.

Ngày đó, sau khi tôi đi vào thôn Hạ Hồ, chú Lê và Đinh Nhất cảm thấy rất lo lắng cho tôi, theo lý thuyết, biện pháp này có thể làm được, nhưng trên thực tế nó tồn tại rất nhiều biến số.

Nhưng tôi đã tiến vào rồi, hai người họ cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, bởi vì họ không vào được thôn Hạ Hồ. Nhưng qua rất lâu rồi mà tôi vẫn chưa đi ra. Đừng nói là bọn họ, ngay cả Lý Diên Thần đang đứng bên ngoài cũng không thể chờ nổi nữa.

Không còn cách nào khác, chú Lê đành tính đến phương án cứng đối cứng với Lý Diên Thần, nếu có thể đánh tan hắn thì ít nhất đám sương mù dày đặc này cũng sẽ tan hết.

Nhưng khi bọn họ vừa tới cửa thôn để gặp Lý Diên Thần thì bất ngờ lại nhìn thấy tôi với toàn thân phủ đầy khí đen đang đi ra từ thôn Hạ Hồ… Chú Lê nhìn thấy thế thầm kêu không tốt, trên người tôi lúc đó đâu chỉ có âm hồn của Hạ Hà, với khối khí đen này, chắc là tôi đã đưa toàn bộ âm hồn của thôn ra ngoài.

Trong lúc chú Lê đau đầu không biết phải làm gì, bỗng nghe thấy trong miệng tôi phát ra âm thanh của một người phụ nữ, chú đoán ra ngay đó là giọng nói của Hạ Hà ở trong cơ thể tôi.

Giọng nói của Hạ Hà cực kì hoảng sợ nói với Lý Diên Thần: “Diên Thần chạy ngay đi!”

CHƯƠNG

Tôi không phải là tôi

Lúc đó chú Lê không hiểu Hạ Hà nói "Diên Thần chạy ngay đi!" là có ý gì, chú nghĩ Hạ Hà cuối cùng cũng ra được khỏi làng, vì sao cô ấy lại muốn người yêu mình chạy ngay đi? Mà không chỉ chú Lê, đến ngay cả Lý Diên Thần cũng không hiểu Hạ Hà muốn nói cái gì nữa?

Chỉ thấy thoáng một cái Lý Diên Thần đã đi tới bên cạnh "tôi", anh ta ôm chặt lấy "tôi" và nói: "Anh có lỗi với Hạ Hà… Thật xin lỗi! Anh đã về trễ, thật xin lỗi…"

Theo lời kể của Đinh Nhất, hình ảnh lúc đó rất… cay mắt! Tôi bị một con ma nam ôm chặt vào trong ngực, tràn đầy tình ý nói những câu yêu thương, nếu không phải hai người chú Lê có mặt ở đó, có khi Lý Diên Thần hôn tôi luôn rồi, nếu thế chắc cái mặt già của tôi khó mà giữ được mặt mũi.

Ai ngờ, trong lúc chú Lê tính toán tiếp theo nên làm thế nào để siêu độ đôi nam nữ si tình nhưng số khổ này thì mọi chuyện đột nhiên thay đổi, "tôi" tự nhiên cười gian xảo, sau đó nhẹ nhàng nâng mặt Lý Diên Thần lên và nói: "Trông mày cũng không tệ lắm, đám linh hồn trong hồ này có liên quan tới mày và ma nữ này…"

Lý Diên Thần nghe thế thì biến sắc, lập tức buông vòng tay đang

ôm tôi ra muốn lùi về phía sau. Nhưng “tôi” sao có thể để cho anh ta có cơ hội, “tôi” bất ngờ há miệng hút Lý Diên Thần vào trong người.

Biến cố này xảy ra quá nhanh, đến mức chú Lê và Đinh Nhất đứng đờ người tại chỗ, không biết “tôi” đang làm cái gì. Họ thấy “tôi” hút Lý Diên Thần xong vặn vẹo cổ vài cái, rồi lộ ra một vẻ mặt cực kì hài lòng, sau đó “tôi” liếc mắt nhìn chú Lê và Đinh Nhất…

Mặc dù bây giờ chúng tôi đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng khi chú Lê nhớ lại ánh mắt tôi nhìn bọn họ lúc đó vẫn còn cảm thấy sợ hãi, vì đó là ánh mắt của sói đói nhìn thấy thịt tươi… Cũng may rất nhanh “tôi” ẩn giấu đi ánh mắt đó, rồi nói với vẻ tiếc nuối: “Người sống? Không hứng thú…”

Đinh Nhất vẫn giữ được bình tĩnh, nhưng chú Lê đã bị dọa sợ toát mồ hôi, chắc chú ấy sợ tôi lại há mồm ăn luôn hai người bọn họ.

Lúc này có thể nhìn thấy bằng mắt thường sương mù đang tan biến, thôn Hạ Hồ lúc trước bị sương mù che lấp cũng dần hiện rõ, nhưng có một chuyện mà bọn họ không ngờ tới là, những xác chết cổ khắp nơi trên đất, lúc này lại gặp gió hóa thành cát bụi và nhanh chóng biến mất trong không khí.

“Tôi” quay đầu nhìn lướt qua cảnh tượng đó, rồi dùng vẻ mặt vẫn còn thòm thèm, nói: “Số năm không đủ, ăn không đã.”

Đinh Nhất thấy “tôi” vẫn cứ nói lung tung, liền muốn đi đến bên cạnh xem tôi bị làm sao? Nhưng anh ta vừa định đi thì bị chú Lê cản lại: “Đừng qua đó, hắn không phải Tiến Bảo!”

Đinh Nhất nghe vậy thì dừng lại, anh ta dùng ánh mắt không thể tin nhìn về phía “tôi”, sau đó hỏi chú Lê: “Không phải ạ? Nhưng sư phụ nói cậu ta sẽ không bị đoạt xá cơ mà?”

Chú Lê vội nói với Đinh Nhất: “Chỉ cần có ấn tỏa hồn thì chắc chắn sẽ không, cho nên hiện giờ Tiến Bảo vẫn đang ở trong thân thể của mình, chẳng qua tạm thời thân thể này không thuộc sự khống chế của nó.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Có biện pháp nào đuổi thứ ở trong thân thể cậu ta đi không ạ?” Đinh Nhất lo lắng hỏi.

Chú Lê tỏ ra khó xử: “Chỉ sợ thứ này rất khó đuổi đi, bởi vì hắn không phải từ ngoài đến, mà là đã ngủ đông bên trong cơ thể Tiến Bảo lâu rồi… Chắc là cỗ âm khí mạnh mẽ trong cơ thể nó sau khi hấp thu tinh khí, đã biến thành một hồn phách tà ác.”

Đinh Nhất cau mặt yên lặng một lúc rồi hỏi: “Vậy Tiến Bảo sẽ thế nào ạ?”

Chú Lê lắc đầu trả lời: “Chắc sẽ không sao, chỉ tạm thời bị một hồn phách khác trong cơ thể che lấp…”

Đinh Nhất gật đầu rồi nói: “Nếu như hắn là do hấp thu tinh khí của Tiến Bảo biến thành, vậy hắn cũng có được ký ức của Tiến Bảo! Không biết hiện giờ hắn có biết được hai người chúng ta là ai không?”

Chú Lê hơi do dự: “Cái này cũng khó mà nói, cho nên tạm thời con đừng đến quá gần, tên này hiện giờ nhìn thì có vẻ thích ăn ma! Nhưng ai bảo đảm được rằng hắn sẽ không ăn hồn người sống chứ?”

“Tôi” lúc này nhìn thấy hai người họ cẩn thận, muốn tới mà lại không dám thì bật cười: “Chúng mày không cần sợ, khi tao chưa nghĩ ra biện pháp diệt trừ tên yếu đuối trong cơ thể, tao sẽ không động đến chúng mày… Ai bảo thần hồn của hai bọn tao kết nối với nhau chứ? Nhỡ đâu không cẩn thận giết chết hai người chúng mày, tên yếu đuối này lại đau lòng làm tổn hại đến thần hồn thì sao? Tao không nghĩ phải nhanh chóng tạm biệt thế giới tươi đẹp

này…”

Chú Lê nghe “tôi” nói tạm thời sẽ không động đến mình và Đinh Nhất thì thở dài một hơi, nhưng chú lập tức phải lo lắng trở lại, bởi vì chú phát hiện chẳng biết từ lúc nào dưới chân bắt đầu ngập nước! Chú vội quay đầu nói với Đinh Nhất: “Con mau đi tìm chín người kia đi, nơi này sắp ngập đến nơi rồi!”

Ngờ đâu vừa dứt lời, lại có hai đám người dắt nhau đi ra từ hai hướng khác nhau, chú Lê nhìn kỹ, phát hiện đây chính là chín người đã mất tích lúc trước… Những thiết bị liên lạc trên người họ lúc này cũng đã khôi phục bình thường, hiển nhiên là đã liên lạc được với trên bờ.

Chú Lê không muốn những người này quấy rầy đến “tôi”, nên bảo họ mau lên bờ, giữa đường không được nghỉ ngơi, càng không được quay đầu lại! Mấy người này bị vây ở đây lâu như vậy, đã biết chỗ này có điều quái lạ, họ cần gì chú Lê phải dặn dò nữa? Từng người đi thẳng lên trên bờ.

Chú Lê thấy bọn họ đã an toàn lên tới bờ, mới xoay người nhìn về phía “tôi”, chắc lúc đó chú đang thầm tính toán làm sao để đưa được tên “Sát thần” này về, dù sao nước cũng đã ngập lên đến bắp chân rồi, nếu không lên bờ chắc chúng tôi phải bơi trở về.

Nhưng lúc ấy hai người bọn họ không biết phải làm gì với “tôi” bây giờ? Đinh Nhất bèn hô lớn tên của tôi, muốn gọi linh hồn đang bị che lấp của tôi đi ra.

Không biết là do “tôi” năng lượng có hạn, hay tôi thật sự nghe được Đinh Nhất đang gọi, mà cuối cùng tôi cũng tỉnh lại, nói tóm lại tôi đã lấy lại được quyền điều khiển cơ thể mình.

Nghe Đinh Nhất kể đến đây, tôi lạnh toát từ đầu đến chân, sững sờ ngồi trên giường bệnh mà không nói nổi một câu nào. Chú Lê thấy tôi bị dọa sợ chết khiếp, liền nhẹ nhàng trấn an tôi: “Không có

chuyện gì đâu, chú đã bảo Đinh Nhất gọi cho chú họ cháu rồi, xem có biện pháp gì giải quyết một hồn phách khách trong cơ thể cháu hay không.”

Tôi vội vàng hỏi: “Cái hồn phách kia... Có thể thường xuyên xuất hiện không ạ?”

Chú Lê lắc đầu: “Không nói chuẩn xác được... Nhưng để hắn ra được ngoài nhất định phải cần điều kiện gì đó, đúng rồi! Lúc cháu ở trong thôn Hạ Hồ đã xảy ra chuyện gì vậy?”

CHƯƠNG

Tay bị thương

Nghe chú Lê hỏi như vậy, tôi đành phải kể lại chuyện xảy ra lúc đó cho mọi người biết… Chú Lê nghe xong gật đầu, nói: "Cũng khó trách, chính vì cháu đột nhiên bị nhiều ác quỷ nhập vào người như vậy nên mới kích hoạt một thần hồn khác trong cơ thể, thứ kia là do âm khí trong cơ thể cháu biến thành nên không chấp nhận những âm hồn khác tiến vào, chắc hẳn những ác ma trong thôn kia và Lý Diên Thần đã bị nó ăn sạch rồi."

Nhưng Đinh Nhất lại nói với vẻ nghi ngờ: "Nhưng lúc mới đi ra, vì sao nó không ăn hết Hạ Hà mà lại để cho cô ta cảnh báo cho Lý Diên Thần?"

Chú Lê cười lạnh: "Cái đó cũng không phải là cảnh báo, chắc hẳn hiện tại nó còn chưa dung hợp hoàn toàn với thân thể của Tiến Bảo nên mới cần Hạ Hà làm mồi nhử, để cái tên Lý Diên Thần kia tự mình đưa đến miệng nó…"

Tôi rùng mình: "Thế nếu nó tìm được cách tách khỏi cháu thì phải làm thế nào ạ?!"

Chú Lê suy nghĩ một lúc: "Tạm thời không có chuyện gì đâu, mấy ngày này cứ để Đinh Nhất ở bên cạnh cháu quan sát xem sao, chờ đến khi chú họ cháu tới rồi tính."

Tôi nhìn sang phía Đinh Nhất, nhưng khi ánh mắt hai chúng tôi chạm vào nhau, lòng tôi lại không yên… Hình ảnh Đinh Nhất đi ra từ "núi thây biển máu" mà tôi đã nhìn thấy kia có phải là thật không, hay đó chỉ là một cơn ác mộng của tôi thôi?

Người ta thường nói ngày nghĩ nhiều thì đêm mới mơ. Nhưng gần đây tôi đâu có xem sách vở thời Chiến Quốc nào đâu! Làm sao lại mơ thấy mấy chuyện này? Còn ánh mắt tràn đầy sát khí của Đinh Nhất nữa, đến giờ trong lòng tôi vẫn còn sợ hãi…

Đinh Nhất thấy tôi lại nhìn chằm chằm vào anh ta thì mỉm cười đi đến bên cạnh tôi: "Sao thế? Bị sợ choáng váng à? Yên tâm đi! Có tôi ở đây sẽ không để cho tên kia chiếm đoạt thân thể cậu đâu."

Tôi hoang mang gật nhẹ đầu, không nói gì nữa… Dù sao hiện giờ tôi cũng chưa làm rõ được giấc mơ cổ quái kia muốn chỉ ra cái gì, cho nên tạm thời vẫn chưa nói cho hai người họ biết, chỉ là tôi không muốn Đinh Nhất lại dùng ánh mắt đó nhìn mình…

Vì vết thương trên tay tôi mãi vẫn chưa khép lại, cho nên sau khi về nhà tôi lại bị lão Triệu bắt đến ở bệnh viện thêm vài ngày. Thật tình tôi không muốn lãng phí tài sản công, nhưng sau khi lão Triệu nhìn vết thương cũng sợ hãi, nói: "Cậu may đấy, nếu chỉ lệch một chút thôi thì cái tay này coi như tàn."

Tôi nói dõng dạc: "Em ngày nào chẳng làm người tốt, cho nên có thần linh phù hộ! Em…"

Vừa mới nói được một nửa tôi đã bị Chiêu Tài đập tay vào sau gáy, chị ấy kêu ca: "Biến đi! Sau này em có thể để chị bớt lo không hả? Nhỡ em có chuyện gì xảy ra thì coi như nhà chúng ta tuyệt tự rồi! Đến lúc đó chị biết ăn nói với cha mẹ thế nào? Chị…"

Tôi thấy Chiêu Tài nói một lúc là chuẩn bị muốn khóc, bèn vội vàng ôm đầu nói với lão Triệu: "Anh mau quản lý vợ mình đi, đừng để tay em còn chưa khỏi đã bị chị ấy đánh ngất!"

Thế mà lão Triệu còn không có lương tâm phụ họa thêm: "Nên đánh! Cậu mà không phải là em vợ của anh thì anh cũng đã đập cậu một trận rồi!"

Tôi liền cầu xin: "Có ai lại bắt nạt người khác như hai người không? Em đang là thương binh đó!"

Chiêu Tài bị tôi chọc cười: "Phì! Nếu không phải nể cái tay em còn chưa khỏi, chị đã cho em nếm gia pháp từ lâu rồi!"

Tôi hiếu kì hỏi lại: "Hóa ra nhà mình có gia pháp à? Đừng có nói là, lão Triệu đã nếm thử gia pháp rồi nhé?"

Lão Triệu tức giận nói: "Biến!"

Đùa giỡn với hai người một lúc, trong lòng tôi nhẹ nhàng hơn, mỗi tội nghĩ tới cái gã dùng chung thân thể với mình, trong lòng tôi lại cảm thấy hơi hốt hoảng. Mặc dù tôi may mắn không có cơ hội chạm mặt với một "tôi" khác, thế nhưng từ miêu tả của Đinh Nhất, không khó tưởng tượng ra đó là một tên có tính khí thất thường...

Điều mà tôi sợ hãi nhất hiện giờ, là nhỡ đâu có một ngày hắn đi ra chiếm lấy thân thể tôi, sau đó dùng khuôn mặt này của tôi đi gây chuyện khắp nơi, vậy tôi có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không minh oan được.

Có lẽ do tình thế có chút nghiêm trọng, nên đến đêm thứ hai tôi nằm viện, chú họ tôi chạy tới. Lúc ấy Đinh Nhất và chú Lê không có ở đây, chú họ tôi vừa vào cửa đã đến nhìn ngay vết thương trên tay tôi, chú tỏ vẻ nghi ngờ: "Vết thương trên tay cháu là do hòn đá trên đất làm bị thương?"

Tôi cũng không xác định lắm: "Chắc là thế ạ..."

Chú họ lại khẳng định: "Không phải, vết thương này không đơn giản, may mà chú đến kịp, nếu không cái lỗ trên tay cháu có ở một

năm trong viện cũng không khép lại được!”

Tôi kinh hãi, vội vàng cầu xin: “Chú yêu quý! Chú đừng có dọa cháu được không? Nói chú biết mấy hôm nay cháu đã bị dọa liên tục rồi, nếu còn tiếp tục thế nữa chắc cháu phát bệnh mất!”

Chú họ tức giận: “Giờ biết sợ rồi hả? Nhưng lúc chú gặp, cháu vẫn còn rất dũng cảm mà?”

Tôi bị chú nói đỏ cả mặt, không biết nên trả lời thế nào. Cũng may sau đó chú họ cũng buông tha cho tôi, không trêu chọc tôi nữa. Nhưng đối với vết thương trên tay tôi, chú lại rất nghiêm túc nói: “Vết thương này không thể coi thường, nếu như chú không nhìn lầm, đây là do một thanh binh khí có lệ khí cực nặng gây ra, nếu như dựa theo biện pháp bình thường để chữa trị, vết thương rất khó khép lại… Cho nên cháu nên nghĩ thật kỹ, bàn tay này bị thứ gì làm bị thương?”

Nghe chú họ nói thế, tôi liền nghĩ đến Đinh Nhất toàn thân đầy sát khí, còn có thanh kiếm không biết đã chém bao nhiêu người của anh ta. Nhưng lúc ấy tôi không biết phải nói với chú họ thế nào, bởi vì đến giờ tôi vẫn không thể làm rõ đó có phải là mơ hay không?

Chú họ thấy sắc mặt tôi biến đổi, liền truy hỏi: “Thằng bé này, có phải còn chuyện gì chưa nói hay không?”

Tôi thở dài liên tục, thầm nghĩ dù sao hiện giờ chú Lê và Đinh Nhất đều không có mặt, hay là nói chuyện này cho chú họ nghe, xem chú ấy có thể cho tôi lời khuyên tôi không?

Thế là tôi đem chuyện xảy ra nói qua cho chú họ biết, tôi cũng nói với chú ấy rằng, trước lúc mất đi ý thức, bàn tay tôi rõ ràng là bị hòn đá trên mặt đất làm bị thương, nhưng vết thương lúc đó chắc chắn không kinh khủng như thế này!

Chú họ nghe tôi kể xong thì yên lặng một lúc, sau đó liếc nhìn

vết thương trên tay tôi rồi trầm giọng nói: “Được rồi! Vết thương trên tay cháu đúng là bị một thanh kiếm giết người như ngóe gây ra… Chỉ tiếc hiện giờ không ai biết lúc đó cháu ở trong thôn đã xảy ra chuyện gì, ngoại trừ… Cái tên đang ở trong cơ thể cháu.”

Tôi vội vàng che ngực hỏi: “Sao vậy? Chẳng lẽ chú muốn gọi hắn đi ra để hỏi ạ?”

CHƯƠNG

Đại tiên đến thăm

Chú họ nghe tôi nói thế thì tức đến phát cười, chú nói: "Cháu nghĩ đây là gọi rồng à mà nói gọi lên là gọi lên được?! Còn nữa, nếu phải so sánh, cái thứ trong cơ thể cháu còn đáng sợ hơn vết thương trên tay cháu nhiều đấy, tốt hơn hết là đừng trêu chọc vào nó…"

Chú họ nói thế làm tôi phải cúi xuống nhìn vết thương trên tay mình, tuy bây giờ nó đã được khâu lại, nhưng vẫn có thể nhìn thấy miệng vết thương chưa khép lại được… Cứ nghĩ tới chuyện trên người mình có một vết thương không thể khép miệng là tôi lại rùng mình.

Chú họ thấy tôi hơi sợ hãi bèn cười an ủi tôi: "Cháu không cần lo lắng vết thương trên tay đâu, chú có thể tìm cách chữa được, mỗi tội mấy ngày này cháu phải hết sức cẩn thận, đừng để vết thương bị nhiễm trùng."

Vừa đúng lúc Đinh Nhất và chú Lê qua đưa cơm cho tôi, bọn họ đều giật mình hỏi sao lần này chú họ tôi lại tới kịp thời vậy? Chú họ bèn cười nói: "Vừa đúng lúc tôi đang có ít chuyện cần xử lý ở gần đây, cho nên tiện đường chạy tới…"

Chú họ tôi thấy hai người họ đã tới, bèn dặn dò vài câu với chú

Lê rồi xoay người đi khỏi phòng bệnh. Tôi vội bảo Đinh Nhất đuổi theo đưa chìa khóa nhà cho chú ấy, nhà tôi có chẳng lẽ lại còn phải để chú ấy ra khách sạn ngủ?

Nhưng khi Đinh Nhất chạy ra thì vô cùng ngạc nhiên vì không còn thấy chú họ của tôi đâu nữa… Tôi rất phục chú họ, tuy chú ấy đã già, nhưng bản lĩnh lại cao nhất trong số mấy người chúng tôi!

Tôi cúi đầu nhìn xuống vết thương trên tay mình, lòng thầm do dự không biết có nên nói cho Đinh Nhất biết về lai lịch của vết thương này hay không? Suy đi nghĩ lại, cuối cùng tôi vẫn quyết định không nói, bởi vì tôi vốn không tin cái tên giết người như ngóe kia có quan hệ gì với Đinh Nhất…

Dưới sự giúp đỡ của Đinh Nhất, tôi ăn hết bát canh gà, nhưng vì là canh nóng, nên ăn xong tôi đổ đầy mồ hôi, tôi phàn nàn với chú Lê: "Chú Lê, cháu có thể kiến nghị chú đừng làm cái món dành cho mấy cô gái đến tháng này nữa được không?!"

Chú Lê trừng mắt với tôi: "Thằng nhóc thối! Chú mày đây lụi cụi hầm canh gà bổ dưỡng cho mày, mày còn không biết cảm ơn à! Dẹp, ngày mai mua thức ăn ngoài đi!"

Đinh Nhất hơi cau mày: "Thức ăn bên ngoài không có dinh dưỡng, không có lợi cho việc vết thương của cậu ấy lành lại…"

"Hừ! Vừa rồi con không nghe thấy chú họ của nó nói gì à? Cái vết thương trên tay nó bây giờ có mà ăn thịt rồng cũng không lành lại được!" Chú Lê tức giận.

Đinh Nhất nghe thấy thế bèn cầm tay tôi lên nhìn một lúc rồi nói: "Tảng đá gì mà sắc vậy, cắt ra được vết thương như thế này?"

Lúc trước tôi đã dặn chú họ đừng nói chuyện gì về vết thương của tôi cho hai người này biết, đặc biệt là Đinh Nhất, tôi cảm thấy trước khi chưa làm sáng tỏ được sự việc thì tốt hơn hết là không nên cho anh ta biết.

Đừng nhìn tay Đinh Nhất này bình thường ít nói, tôi biết anh ta rất để tâm đến mọi chuyện, đặc biệt là với thân thế của bản thân mình. Tuy anh ta rất ít khi nhắc tới chuyện đó trước mặt tôi, nhưng tôi biết anh ta vẫn vô cùng để ý đến chuyện mình là người không có quá khứ.

Mấy năm nay chú Lê cũng vẫn luôn nỗ lực giúp anh ta tìm kiếm tin tức, nhưng điều tra mãi mà vẫn không có kết quả gì, Đinh Nhất giống như người chui ra từ trong khe đá vậy… Chỉ mong chuyện lúc tôi mất đi ý thức và vào thế giới hỗn độn chỉ là một giấc mộng kì lạ của tôi, bởi vì tôi cực kì không muốn Đinh Nhất biến thành một con quỷ như thế.

Tuy tôi nằm trong phòng bệnh VIP, nhưng trong phòng cũng chỉ có một cái giường dành cho tôi, chú Lê thấy trời đã tối, bèn nói phải về nhà đi ngủ. Tôi thấy sofa ở phòng bệnh khá nhỏ, đành xin lỗi Đinh Nhất: “Ngại quá người anh em, tối nay đành nhờ anh vất vả ngủ trên ghế sofa vậy.”

Đinh Nhất lập tức trợn mắt lùi về phía sau, nói: “Cậu là Trương Tiến Bảo thật đấy à? Từ lúc nào mà cậu bắt đầu học được cách khách sáo thế với tôi vậy?!”

Tôi cười ngượng ngùng, đúng nhỉ! Từ lúc tôi quen Đinh Nhất đến giờ, giữa hai chúng tôi có sự ăn ý không cần nói ra lời, dù bình thường chúng tôi ở bên nhau suốt, nhưng cũng rất ít khi nói lời khách sáo với đối phương.

Tôi cũng không hiểu vừa rồi mình bị làm sao mà lại nói ra một câu như vậy… Hay trong lòng tôi vẫn còn có khúc mắc với Đinh Nhất? Tôi lắc đầu thật mạnh để cho mình đừng suốt ngày suy nghĩ lung tung nữa!

Đinh Nhất đột nhiên ngẩng đầu lên nói với tôi: “Cậu có muốn đi tắm không? Tôi thấy vừa rồi lúc ăn cơm cậu ra mồ hôi nhiều lắm.”

Tôi cúi đầu ngửi mùi trên người mình, đúng là hơi hôi thật! Thế là tôi mặt dày nói với Đinh Nhất: “Anh xem tay tôi này…”

Đinh Nhất đành bất đắc dĩ đứng lên, vừa đi vào phòng vệ sinh vừa nói với tôi: “Lát nữa cậu giơ tay cao lên nhé! Chú họ cậu đã dặn tuyệt đối không được để dính nước vào cái tay này!”

Tôi lập tức đáp: “Được rồi!” Sau đó cũng hấp tấp đi theo vào phòng vệ sinh.

Nửa đêm, tôi nằm trên giường lắng nghe tiếng hít thở của Đinh Nhất, chúng tôi có kinh nghiệm nhiều năm “cùng giường” với nhau nên tôi biết anh ta vẫn chưa ngủ… Nhưng vì sao đến tôi cũng không ngủ được?

Nếu là trước đây, mỗi lần không ngủ được tôi đều lăn qua lăn lại ở trên giường như lật bánh nướng, nhưng hôm nay tôi lại không nhúc nhích nằm nghe tiếng tim đập của mình, bởi vì tôi thực sự không biết tên kia có thừa dịp tôi đang ngủ mà đột nhiên tỉnh lại hay không…

Tôi đoán Đinh Nhất không ngủ cũng là vì sợ hãi việc đó xảy ra… Nghĩ tới đây là tôi lại muốn thở dài, chẳng lẽ sau này tôi đều phải sống trong lo lắng hãi hùng?

Có lẽ tiếng thở dài của tôi đã khiến Đinh Nhất chú ý, đột nhiên anh ta ngồi dậy. Tôi định nói chuyện với anh ta thì thấy trong bóng đêm, anh ta đưa tay lên làm động tác im lặng… Lòng tôi lập tức khẩn trương, đừng nói đến chuyện mở miệng ra nói chuyện, ngay đến cả hô hấp tôi cũng không dám.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh đột nhiên yên lặng hé ra một khe hở, sau đó tôi nhìn thấy một cái bóng màu trắng thoắt cái đã lẻn đến cạnh giường của tôi, Đinh Nhất vung tay ném một con dao nhỏ về phía thứ kia.

Ai ngờ, chiêu phi dao bách phát bách trúng này của Đinh Nhất

lại vang lên tiếng “cạnh” rơi xuống mặt đất, cả hai chúng tôi đều cùng giật mình, xem ra lần này gặp được kẻ khó chơi rồi! Khi tôi còn đang do dự không biết có nên lấy con dao thép ở trên đầu giường ra không thì lại nghe được một giọng nói quen thuộc: “Tay bị thương như thế rồi còn không biết an phận, cậu nghĩ tay cậu bây giờ có thể cầm được con dao đó à?”

Nghe thấy giọng nói này, tôi lập tức thở phào, sau đó tôi tỏ ra tức giận, nói: “Con hồ ly tinh già này, anh định hù chết tôi à!!”

Một tiếng “Bậc” vang lên, Đinh Nhất vừa mở đèn trong phòng bệnh, một tay ăn mặc vô cùng nhố nhăng đang đứng ở trước giường tôi, anh ta dùng vẻ mặt giễu cợt nhìn cái tay bị thương của tôi.

Đinh Nhất thấy người vừa tới là Trang Hà thì khẽ cau mày, sau đó anh ta đưa tay vuốt mũi, khó chịu tới đứng trước cửa sổ.

CHƯƠNG

Vá linh hồn

Tôi biết Đinh Nhất và Trang Hà luôn không hợp nhau, cho nên cũng không để ý, tôi nghi hoặc hỏi Trang Hà: “Sao anh lại tới đây?”

Trang Hà liếc xéo tôi: “Cái đồ vong ân phụ nghĩa nhà cậu! Tôi tới còn không phải vì vết thương ở tay cậu à!”

Lúc này tôi mới nhớ ra trước khi chú họ đi có nói, chú ấy sẽ tìm người có thể trị vết thương trên tay tôi, hóa ra lại là con hàng Trang Hà này?!

Lúc này Trang Hà gườm tôi, dĩ nhiên tôi cũng gườm lại anh ta, dù sao trăm ngàn năm qua, con hồ ly tinh già này cũng chẳng đứng đắn ra dáng gì cả...

“Chú họ tôi tìm anh tới à?” Tôi hỏi mà mặt không có biểu tình gì.

Trang Hà cười hì hì: “Đoán xem?”

Nghe vậy, tôi lập tức thầm trợn mắt xem thường anh ta, nghĩ bụng ông đây không có thời gian pha trò với anh. Vì vậy tôi cực kỳ không kiên nhẫn giơ bàn tay bị thương lên và nói: “Này, thổi cho ông đây miếng tiên khí đi, cho vết thương trên tay mau khép lại!”

Ai ngờ Trang Hà giơ tay đập xuống đầu tôi một cái: “Nghĩ cái gì

đấy? Lại còn thổi miếng tiên khí? Cậu đọc tiểu thuyết internet nhiều quá hả?”

Tôi nghe thế thì buồn cười nói: “Yo! Anh già còn biết cả tiểu thuyết internet cơ à?”

“Tào lao! Cho dù tôi sống thời gian dài đến đâu cũng bắt kịp thời đại nhé!” Trang Hà ra vẻ đắc ý.

Tôi không muốn nói nhăng nói cuội ở đây với anh ta, nên thúc giục anh ta: “Ừ ừ ừ, anh bắt kịp thời đại, anh cực kỳ, cực kỳ thời thượng được chưa? Mau giúp tôi chữa tay đi! Tôi không muốn cả ngày đều nằm trong bệnh viện đâu. Mấy ngày nay tôi cảm thấy mình sắp mọc lông cả rồi!”

Trang Hà thở dài một hơi rồi nói: “Với chỉ số thông minh và sức lực này của cậu, nếu không phải là nhân vật chính thì cậu sẽ không sống được hết tập thứ hai!!”

“Nói tào lao cái gì, nhanh lên đi...” Tôi xù lông.

Sau đó Trang Hà tháo băng vải trên tay tôi ra, rồi cẩn thận đưa mặt lại gần miệng vết thương xem xét. Tiếp theo anh ta nhanh nhẹn dứt khoát nói với tôi: “Vết thương này tôi không chữa được.”

WTF?! Tôi không nghe lầm chứ? Đêm hôm khuya khoắt, con hồ ly tinh già này chạy đến phòng bệnh giày vò ông đây, cuối cùng đưa ra một cái kết luận như vậy à?! Sắc mặt của tôi lập tức biến thành màu như đậu hũ thúi...

Đinh Nhất vẫn luôn đứng cạnh cửa sổ không nói chuyện, nghe xong anh ta cũng lập tức mặt mày âm u bước tới nói: “Anh có ý gì?”

Trang Hà nhún vai đáp: “Vũ khí gây nên vết thương này rất đặc biệt. Hẳn là cậu nên thấy may mắn vì nó chỉ làm tay cậu bị thương.”

“Chỗ khác bị thương sẽ thế nào?” Tôi e sợ hỏi.

Trang Hà cười khẽ và trả lời: “Nói thế này nhé, thứ này không quan tâm trên người cậu có ấn khóa hồn hay không, nếu nó làm bị thương chỗ hiểm, chỉ một giây là hồn phách tan biến…”

Tôi không khỏi thầm rùng mình, bây giờ ngẫm lại, may mắn là lúc ấy chưa nói cái gì chọc giận tên “Võ An Quân” kia, nếu không chỉ e giờ này tôi đã sớm vào nhà tang lễ.

Thấy mặt tôi u ám không nói lời nào, Đinh Nhất quay đầu bảo Trang Hà: “Nếu anh không chữa được thì nghĩ cách khác đi? Tôi cũng không tin một vết thương nhỏ như vậy mà không thể khép lại được?”

Đột nhiên, Trang Hà nhìn Đinh Nhất rất nghiêm túc, như muốn nói gì đó... Nhưng tôi sợ Trang Hà sẽ nhất thời buột miệng nói ra sự thật, nên lập tức ngắt lời anh ta: “Đừng nghe anh ta hù dọa, tôi quá hiểu lão yêu quái ngàn năm này, nhất định anh ta có cách cứu ông đây. Bằng không anh ta chạy rõ xa tới đây chẳng lẽ chỉ để thăm bệnh à?”

Trang Hà nheo mắt nhìn tôi, trong ánh mắt là sự hài hước nói không nên lời, tôi hơi xấu hổ, khẽ ho một tiếng và nói: “Tôi biết anh sẽ không thấy chết mà không cứu, nếu không đêm nay anh đâu cần phải tới, có phải không cụ Trang?”

Trang Hà vừa nghe tôi gọi anh ta là cụ Trang thì vẻ mặt hơi không vui: “Chú ý cách dùng từ của cậu, hãy gọi tôi là anh Trang!”

Tôi thật sự không nín được cười: “Vâng vâng vâng, anh là anh Trang siêu đẹp trai được rồi chứ! Loại dân đen cặm cụi như chúng tôi sống một đời không dễ dàng, không nhiều phúc nhiều thọ như ngài đây. Một chớp mắt của ngài, chúng tôi cũng không biết đã chết già bao nhiêu năm rồi, cho nên tôi rất quý cái mạng nhỏ của bản thân, giúp giùm đi mà… Đừng để cho lão Đinh nhà chúng tôi

sốt ruột nổi nóng theo được không?” Tôi nói xong còn liên tục nháy mắt với Trang Hà, hi vọng lão yêu tinh này có thể hiểu tôi có ý gì.

Kết quả Trang Hà nói với tôi bằng vẻ như cười như không: “Nói thừa, từ khi vào phòng đến bây giờ tôi đã chớp mắt mấy lần rồi, cũng chưa thấy cậu chết già hồi nào…” Nói tới đây anh ta lại đột nhiên thở dài: “Nói với cậu thế này nhé, việc vết thương trên tay cậu không khép lại được mấu chốt thật ra cũng không nằm ở cơ thể cậu…”

“Nghĩa là gì?” Tôi khó hiểu hỏi.

Trang Hà đột nhiên khó có khi nói đứng đắn: “Nghĩa là, vết thương này là ở nguyên thần của cậu. Cho nên nếu muốn vết thương trên người khép lại, nhất định phải vá lại nguyên thần, nói nôm na cũng chính là vá hồn.”

“Vá hồn?! Vá như thế nào?” Đinh Nhất truy hỏi.

Trang Hà gẩy gẩy tóc mình, nói úp úp mở mở: “Vá hồn nói dễ cũng dễ, nói khó cũng khó... Theo tôi được biết, từ xưa đến nay tổng cộng có hai cách vá hồn, một cách đứng đắn và một cách mờ ám, cậu chọn cái nào?”

Vừa nghe thế là tôi biết Trang Hà lại thừa nước đục thả câu, vì vậy bèn hối anh ta: “Đừng nói nhảm nữa, mau nói xem hai cách này khác nhau cái gì?”

Sau đó Trang Hà bảo, cách đứng đắn chính là từ xưa đến nay, nếu gặp người đức cao mà có nguyên thần bị rách, thì có thể gửi đơn đến Âm Ti. Đến lúc đó Âm Ti sẽ cử Chức Nương chuyên vá nguyên thần tới vá lại cho.

Để được hưởng đãi ngộ này, tiền đề đầu tiên phải là một người có công đức lớn, nhưng tôi ngẫm nghĩ cẩn thận, đời này đừng nói là sửa cầu lát đường, ngay cả có lòng quyên góp tiền cũng chẳng

có mấy lần, trừ khi… xổ số phúc lợi cũng được tính.

Bởi vậy tôi tự hỏi thấy thật sự không tự tin có thể mời nổi Chức Nương của Âm Ti tới vá hồn cho mình. Vì thế tôi bảo Trang Hà mau nói cách mờ ám đi! Tôi cảm thấy vẫn là cách mờ ám thích hợp với tôi hơn.

Trang Hà nghe vậy thì tỏ vẻ khen ngợi: “Con người cậu ấy à, quý ở chỗ tự biết mình biết ta, thật ra tôi cũng nghĩ như vậy... Cách mờ ám này mặc dù nguy hiểm thì có nguy hiểm một chút, nhưng linh động hơn, so với cách thứ nhất, vẫn có vài phần khả năng thành công.”

“Chỉ vài phần ư?!” Tôi giật mình hỏi.

Trang Hà giả vờ đứng đắn nói với tôi: “Ừ, bởi vì con đường đứng đắn đầu tiên là cậu hoàn toàn không thể đi thông, cho nên con đường mờ ám có thể nắm chắc được vài phần cũng đã rất tốt rồi.”

Tôi lập tức trở nên hơi nhụt chí, nghe ý của Trang Hà, xem ra “cách mờ ám” này cũng nguy hiểm thật, hơn nữa cuối cùng cũng chỉ có vài phần thắng. Mạo hiểm như vậy mà còn không chắc chắn có thể thành công, không bằng cứ để mặc vậy đi, cùng lắm thì sau này tôi không dùng bàn tay này nữa.

Ai ngờ khi tôi vừa định từ bỏ, lại nghe Đinh Nhất ở bên cạnh truy hỏi: “Anh nói nghe thử xem, cách mờ ám này phải làm thế nào?”

CHƯƠNG

Phu nhân Kim

Trang Hà khe khẽ mỉm cười, mặt lộ biểu cảm kiểu cuối cùng Đinh Nhất cũng cắn câu: "Cách thứ hai này ấy à, chính là trên đời ngoài Chức Nương của Âm Ti biết vá hồn ra, vẫn còn một người có thể vá linh hồn. Chẳng qua tính tình bà ta hơi kỳ quặc, người bình thường bà ta sẽ không giúp đâu."

Nghe vậy, tôi trừng mắt lườm Trang Hà và nói: "Cách này với cách thứ nhất có gì khác nhau? Chức Nương của Âm Ti người ta không phải cũng không vá hồn cho người bình thường như tôi sao?"

Lúc này Trang Hà mới vỗ vai tôi: "Nhóc con, vậy là cậu tự xem thường mình rồi. Mặc dù cậu không phải người có công đức lớn gì, nhưng chắc chắn cậu không phải người bình thường. Còn nữa, tôi và người kia cũng có chút qua lại, ra mặt nói chuyện chắc là không phải vấn đề gì lớn."

Tôi nghe sao chẳng đáng tin gì cả? Cái tên Trang Hà này còn có thể có bạn tốt cơ à? Vậy nhất định cũng là lão yêu quái ngàn năm giống anh ta rồi! Thảo nào anh ta nói tính tình của người nọ kỳ quặc, cũng không nhìn lại xem bản thân tốt chỗ nào?!

Trang Hà thấy mắt tôi láo liên thì vỗ bộp vào gáy tôi: "Chửi

thầm tôi cái gì hả? Cái đồ vong ân phụ nghĩa nhà cậu, đã cứu cậu bao nhiêu lần rồi, cũng không đổi lại được một câu nói tốt đẹp!!"

Tôi lập tức cười ha hả: "Ai bảo thế? Vừa rồi tôi còn khen anh đẹp trai kia mà?"

"Một câu anh siêu đẹp trai chẳng có lòng thành của cậu cũng tính là khen tôi? Tôi đây sống ngần ấy năm đã sớm bị người ta khen mòn da rồi!!" Trang Hà tỏ ra khinh thường.

Cứ như vậy, tôi và con hồ ly già Trang Hà này anh một câu tôi một câu đấu võ mồm cả đêm. Cuối cùng anh ta phát hiện lâu rồi không gặp, khả năng mồm mép của tôi tăng cao, đành phải ném cho tôi một tấm danh thiếp, bảo tôi đến địa chỉ này tìm một phu nhân họ Kim, nói rằng bà ta chính là người có thể vá nguyên thần giúp tôi.

Trang Hà đi rồi, tôi cẩn thận nhìn vào địa chỉ trên danh thiếp và phát hiện ra rằng đó là một câu lạc bộ tư nhân. Nhưng càng nhìn nó, tôi lại càng cảm thấy không đáng tin cậy cho lắm. Chỉ bằng một tấm danh thiếp là người ta có thể giúp tôi ư?

"Phu nhân Kim này không phải là má mì của câu lạc bộ chứ?" Tôi bày vẻ mặt trêu ghẹo nói với Đinh Nhất.

Anh ta trừng mắt lườm tôi: "Cậu đừng có mãi không đứng đắn thế chứ? Đây là chuyện lớn liên quan đến tính mạng, không thể qua loa được đâu!"

Tôi nghe vậy lập tức thành thật gật đầu, không nói hươu nói vượn nữa, có điều đồng thời cũng thầm nghĩ bụng, chuyện bốc phét ba hoa này quả nhiên không hợp với Đinh Nhất...

Sáng sớm hôm sau, tôi bảo lão Triệu làm thủ tục xuất viện cho tôi, dù sao bây giờ tôi ở lại điều trị cũng chỉ chiếm tài nguyên công cộng, chẳng bằng nhường giường của mình cho người thực sự cần đi.

Tất nhiên là lão Triệu không vui chút nào, chủ yếu vì vết thương trên tay tôi không hề có dấu hiệu khép lại. Anh ấy sợ giờ mà tôi xuất viện, mình tôi ở nhà sẽ dễ làm cho vết thương bị nhiễm trùng. Cuối cùng tôi đành phải ám chỉ cho anh ấy rằng bệnh viện không chữa khỏi được vết thương của tôi, cho nên chỉ có thể xuất viện trước rồi nghĩ cách sau. Hơn nữa còn dặn dò anh ấy tuyệt đối đừng cho Chiêu Tài biết chuyện này.

Lão Triệu nghe rồi cũng không nói gì nữa, chỉ chuẩn bị cho tôi một đống băng gạc và thuốc sát trùng để băng bó vết thương, lại căn dặn Đinh Nhất những việc cần chú ý khi về.

Sau khi về đến nhà, tôi nhìn bàn tay mình bị bọc như cái bánh chưng: “Có cần phô trương như vậy không?” Tôi vừa nói vừa muốn tháo lớp băng gạc quá dày ra.

Kết quả Đinh Nhất thấy vậy lập tức ngăn cản tôi: “Đừng lộn xộn! Bác sĩ Triệu nói, bây giờ tay cậu phải hết sức cố gắng ít tiếp xúc với vi khuẩn… Với tình trạng này của cậu, lỡ như bị nhiễm trùng thì không phải là trò đùa đâu!!”

Tôi nghe Đinh Nhất nói cứ như rất nghiêm trọng, vì thế đành phải bỏ đi ý định tháo băng gạc dày cộm ra. Ai ngờ một lát sau Đinh Nhất cảm thấy như vậy cũng không tốt, thậm chí còn tìm một sợi dây gạc treo cái tay bị thương kia của tôi lên… Ai biết chuyện thì biết tôi bị thương nhẹ, ai không biết còn tưởng rằng cánh tay tôi bị gãy cơ!

Nghe nói tôi đã về nhà, buổi trưa chú Lê vội vã chạy đến đây, khi tôi đưa danh thiếp Trang Hà đưa mình cho chú xem, chú lại cất tiếng ồ… Tôi thầm lấy lạ: “Sao ạ? Chú quen phu nhân Kim này à?”

Chú Lê cười ha ha: “Phu nhân Kim này không bình thường đâu! Làm người kín đáo, nhưng lại là bà trùm ngầm rất nổi tiếng ở trong nước, rất nhiều bạn nghề của chú Lê đều có lòng muốn giao

thiệp. Kết quả người ta đều uyển chuyển từ chối hết lượt, nói thẳng ra là bà đây có tiền, nhưng bà không dễ lừa!!"

Trước đây chú Lê cũng có lòng muốn làm quen với phu nhân Kim này, nhưng vừa thấy thái độ của bà ta đối với người khác thì biết người phụ nữ này không dễ chọc, cho nên làm sao chú có thể làm chuyện tự hạ thấp giá trị con người mình thế? Chẳng qua không quen thì không quen, chứ không phải là không biết một số tin đồn của bà già này…

Người ta truyền miệng nhau rằng phu nhân Kim này có tiền như vậy, là bởi vì cả đời đã gả cho mười mấy người đàn ông, hơn nữa mỗi một người đàn ông đều là ông trùm siêu giàu. Sau khi những người đàn ông này chết đều để lại toàn bộ tài sản kếch xù cho phu nhân Kim.

Còn nữa, sở dĩ phu nhân Kim này thần bí, đó là vì dù hầu hết mọi người đều biết trong giới nhà giàu có tồn tại một người phụ nữ huyền thoại như vậy, nhưng lại chưa có ai từng gặp người thật, càng không biết bà ta họ gì tên gì… Điều duy nhất có thể khẳng định là, người chồng cuối cùng của bà ta họ Kim.

Nghe chú Lê kể xong, tôi không thể không líu cả lưỡi: "Vậy tấm danh thiếp này chẳng phải là rất trâu bò ư, bởi vì bên trên đây còn có địa chỉ và điện thoại của bà ta nữa?"

Chú Lê gật đầu bảo: "Đương nhiên rồi, có điều tiền đề là tấm danh thiếp này là đồ thật!!"

Tôi làm ra vẻ chẳng sao cả: "Có phải thật hay không đi rồi sẽ biết..."

Tối hôm đó, ba người chúng tôi cùng nhau đi đến địa chỉ ghi trên danh thiếp. Kết quả vừa đến gần đã trải nghiệm được cái gì gọi là "Câu lạc bộ tư nhân"... Theo bản đồ chỉ đường, vị trí này là một nơi lưng chừng núi ở nội thành có phong cảnh hợp lòng

người, tên là núi Bích Hà.

Bởi vì ngọn núi này nằm gần sườn phía bắc công viên Nam Hồ của thành phố, cho nên được xem là ngọn núi nhỏ có không khí tốt nhất trong thành phố. Dưới khúc ngoặt của núi có lầu Bích Hà, cũng không biết núi Bích Hà được đặt theo tên lầu, hay là lầu Bích Hà được đặt theo tên núi.

Nhưng đi qua lầu Bích Hà, thỉnh thoảng ven đường sẽ xuất hiện một tấm bảng lớn sáng loáng, trên đó viết: "Đất tư nhân, không mở cửa cho người ngoài". Trên đường lái xe lên núi, chúng tôi nhìn thấy không ít biển cảnh báo như vậy, xem ra chỉ cần qua khu vực lầu Bích Hà thì đều là đất có chủ cả.

Khi xe chúng tôi chạy đến giữa sườn núi thì bị thanh chắn chặn đường, lúc này một nhân viên bảo vệ trẻ tuổi bước ra khỏi phòng bảo vệ bên cạnh, nói: "Xin hỏi các vị tìm ai?"

Tôi đưa danh thiếp trong tay cho bảo vệ, anh ta nhìn thấy nó thì xoay người quay vào gọi điện thoại nội bộ, hình như là xin chỉ thị của người nào đó. Rất nhanh, anh ta bước ra khỏi phòng bảo vệ và nói: "Đã để các vị đợi lâu, mời vào trong..." Sau đó anh ta nâng thanh chắn lên và làm động tác "mời".

CHƯƠNG

Đinh Nhất dính bẫy

Sau khi chúng tôi qua khỏi trạm này, khung cảnh bên trong có sự khác biệt rất lớn, tôi và chú Lê vừa ngắm vừa liên tục cảm thán, đây nào phải câu lạc bộ tư nhân gì? Đây rõ ràng là một trang viên tư nhân mà!

Xe lái về phía trước không lâu, một tòa kiến trúc kiểu châu Âu xuất hiện trước mắt chúng tôi, biết đây là câu lạc bộ tư nhân, không biết còn tưởng đây là nhà riêng của quý tộc châu Âu nào đó đấy? Có phải xa xỉ quá không? Xem ra một người phụ nữ đã kết hôn hơn mười lần đúng thật là biết cách tận hưởng cuộc sống mà!

Lúc này mới thấy một người đàn ông mặc âu phục màu đen đứng chờ ở cửa từ sớm. Ông ta thấy ba người chúng tôi xuống xe thì chủ động đi lên đón, sau đó khẽ nghiêng người cúi chào chúng tôi: “Mời các vị khách quý vào trong, phu nhân đã chuẩn bị rượu và thức ăn...”

Ba chúng tôi liếc nhìn nhau, rồi đi theo người đàn ông bước vào sảnh lớn lầu một... Mặc dù trước đó Trang Hà đã chuẩn bị tâm lý sẵn cho tôi rồi, nhưng lúc vừa mới đi vào, tôi vẫn ít nhiều hơi kinh ngạc, không ngờ chỉ bằng một tấm danh thiếp nho nhỏ mà chúng tôi đã trở thành VIP? Không biết rốt cuộc giữa phu nhân Kim và

Trang Hà có quan hệ gì đây?

Kết quả khi chúng tôi vào chỗ ngồi ở nhà ăn lại không nhìn thấy phu nhân Kim đâu, làm trong lúc nhất thời, chúng tôi không biết có nên ăn bữa cơm này hay không. Do dự trong chốc lát, tôi vẫn yên tâm ngồi xuống ghế, nếu Trang Hà nói đây là nơi duy nhất có thể chữa khỏi vết thương ở tay tôi, vậy tới đâu hay tới đó đi.

Bữa cơm đó khá phong phú, vừa có trứng cá muối vừa có nấm truffle đen, nhưng tôi ăn vào lại chán ngắt nhạt nhẽo. Lúc trước mới bị thương vẫn chưa quen ăn bằng tay trái lắm, nhưng bây giờ cũng đã dần dần quen, suy cho cùng cũng đâu thể bữa nào cũng bắt Đinh Nhất đút cho tôi ăn chứ?

Ăn xong cơm, người đàn ông trước đó dẫn chúng tôi đến phòng dành cho khách, sau đó mỉm cười nói với chúng tôi: “Tối nay các vị tiên sinh cứ nghỉ ngơi thoải mái, sáng ngày mai phu nhân Kim sẽ gặp mặt mọi người.”

Chờ người đàn ông đi rồi, Đinh Nhất lập tức xem xét tình hình mọi ngóc ngách trong phòng khách, tôi thì chẳng lo ở đây sẽ có quay lén linh tinh gì đó, chỉ cảm thấy phu nhân Kim này bày vẽ hơi nhiều. Hi vọng bà ta thật sự như Trang Hà nói, có thể vá lại nguyên thần của tôi.

Nghĩ đến đây tôi lại không thể không liếc nhìn bàn tay phải bị băng như cái bánh chưng, tôi ảo não, sao lại bị thương đến nguyên thần chứ? Sớm biết vậy, lúc ấy đã không nóng đầu lên dùng tay để cầm kiếm.

Chú Lê thấy tôi ngẩn ra nhìn bàn tay bị thương, thì nhẹ nhàng vỗ vai tôi: “Đừng lo lắng, nếu Trang Hà nói phu nhân Kim làm được thì chắc sẽ không có vấn đề, chỉ không biết là bà ta có thể giúp chúng ta hay không thôi…”

Tôi gật đầu: “Đây cũng là điều cháu lo lắng nhất, nếu là chuyện

dễ thì lúc trước Trang Hà sẽ không nói như vậy. Mặc dù anh ta cho cháu danh thiếp, nhưng bản thân lại không chịu tới, trong này không chừng còn có mờ ám gì đây? Không phải bà cụ này là tình nhân cũ của Trang Hà đấy chứ?!"

Có thể vì cơm tối ăn phong phú quá, cho nên khi tôi nằm trên giường lại cảm thấy khô nóng không rõ ngọn nguồn... Lăn qua lộn lại một chốc, tôi đột nhiên ngồi dậy khỏi giường, vẻ mặt bực bội: "Hoàn toàn không ngủ được!"

Bình thường chú Lê ngủ nhiều nhất, nhưng lúc này cũng không hề buồn ngủ nhìn trần nhà, sâu xa nói với tôi: "Cháu đúng là chó trong bụng không chứa được hai lạng dầu, ăn ít đồ ngon là không ngủ được?"

Tôi bày vẻ mặt buồn bực đáp: "Nào đến mức đó! Đó là nấm truffle đen, đâu có phải máu tim hươu?! Với lại, chẳng phải chú cũng không ngủ được sao?"

Chú Lê nghiêng đầu nhìn sang tôi và nói: "Chú không ngủ không phải vì không ngủ được, mà là cảm thấy chỗ này kỳ quặc, vẫn nên cẩn thận một chút tốt hơn, có phải không Đinh Nhất? Đinh Nhất?"

Chú Lê gọi hai tiếng mà thấy Đinh Nhất không trả lời, vì thế hai chúng tôi cùng quay đầu nhìn qua Đinh Nhất, lại phát hiện từ phía anh ta truyền đến tiếng hít thở vững vàng, hình như đã ngủ từ lâu.

Lúc nhìn thấy điều này, tôi và chú Lê đều rất khiếp sợ! Bởi vì chuyện thế này chưa từng xảy ra với Đinh Nhất!! Dưới hoàn cảnh như thế này, sao anh ta có thể im hơi lặng tiếng ngủ mất chứ?

Tôi vội xuống giường đi đến bên cạnh Đinh Nhất và cúi xuống xem xét, thấy hô hấp của anh ta đều đều, vẻ mặt bình thản, thoạt nhìn tất cả đều bình thường, trừ việc... tôi gọi thế nào cũng không tỉnh.

"Đinh Nhất? Đinh Nhất?!" Tôi vừa gọi vừa đẩy người anh ta,

nhưng tên này lại không hề phản ứng, vẫn ngủ say như chết.

Sắc mặt chú Lê lúc này cũng xanh mét, nhìn biểu cảm của chú, chắc hẳn trước kia chưa từng gặp phải tình huống thế này... Bởi vì trong ấn tượng của chúng tôi, Đinh Nhất là người chắc chắn sẽ không dính bẫy, nhưng lần này anh ta lại dính trước tiên.

Vốn bình thường Đinh Nhất đã ít lời, nên trong nhất thời tôi và chú Lê cũng không rõ anh ta ngủ từ khi nào? Lúc này tôi đứng lên, đi đánh giá cẩn thận cách bài trí trong phòng, muốn xem xem có chỗ nào đáng ngờ hay không.

Nhưng nhìn cả buổi, tôi ngu ngốc không phát hiện ra có chỗ nào bất thường. Với cả, mới đầu lúc vừa vào, Đinh Nhất cũng đã kiểm tra hết một lượt, cả anh ta cũng không phát hiện ra cái gì thì huống chi là tôi?

Tôi nhìn Đinh Nhất vẫn còn đang ngủ say, trong lòng nôn nóng, đừng vì chữa tay cho tôi mà liên lụy đến Đinh Nhất... Như vậy đúng là không có lời! Nghĩ đến đây tôi quay đầu nói với chú Lê: "Nơi này rất không bình thường! Chúng ta đưa Đinh Nhất rời khỏi đây trước rồi nói, lòng cháu có một loại dự cảm không tốt lắm, chỗ này quá nhiều cái kỳ lạ so với tưởng tượng của chúng ta…"

Chú Lê suy nghĩ rồi gật đầu, sau đó lập tức đỡ Đinh Nhất lên lưng giúp tôi, mặc kệ thế nào, trước tiên chúng tôi cứ rời khỏi đây rồi nói!! Tiếp đó chú Lê đi trước mở đường, tôi cõng Đinh Nhất ngủ say cố sức đi theo sau chú.

Bình thường tôi rất ít khi cõng người, lại thêm Đinh Nhất cao hơn một mét tám, cho nên thình lình phải cõng cũng hơi quá sức. Tuy nhiên cũng không đến mức không cõng nổi, chẳng qua tôi phải dùng bàn tay bị thương vịn Đinh Nhất, bởi vậy hơi dùng sức là trên tay truyền đến cơn đau thấu tim.

Tôi không cần nhìn cũng biết nhất định là vết thương bị rách ra

rồi, nhưng lúc này cũng không quan tâm được nhiều như vậy. Quân tử phải tránh xa nơi nguy hiểm, thừa lúc cả ba chúng tôi còn chưa dính bẫy cả, trước hết cần đưa Đinh Nhất rời khỏi đây.

Ai ngờ mới vừa ra khỏi phòng, tôi lập tức cảm nhận được một loại hơi thở không giống bình thường, dường như có sự khác nhau rất lớn với khi người đàn ông kia dẫn chúng tôi lên lầu...

Chú Lê đi đằng trước cũng trầm giọng nói với tôi: "Không thích hợp lắm, tự mình cẩn thận một chút!"

Tôi nghe xong cố sức xốc Đinh Nhất lên cao một chút, sau đó bám sát phía sau chú Lê... Ai ngờ khi chúng tôi mới vừa đi đến cửa thang máy, lại phát hiện thang máy trước đó còn bình thường, lúc này lại ngừng hoạt động!!

CHƯƠNG

Xuống lầu không đường, lên lầu nguy hiểm

Lúc này chú Lê quay đầu lại liếc nhìn tôi, lập tức quyết đoán nói: “Đi thang bộ!!”. Nhưng vấn đề là trước đó tôi không hề thấy tầng này có cầu thang ở đâu? Quả nhiên, sau khi tìm hết một lượt chúng tôi cũng không phát hiện ra được cầu thang đi xuống, nhưng khiến người ta không thể tưởng tượng là, ở một khúc ngoặt hành lang lại có cầu thang đi lên?!

Nếu không phải ngay lúc đó tình huống khẩn cấp thì suýt nữa tôi đã mở miệng chửi đổng lên rồi, đây là do cái tên não úng nước nào thiết kế ra hả? Nhưng trước mắt, tôi thật sự không còn thừa sức để phí phạm vào chuyện mắng người này nữa.

Mặt mày chú Lê u ám, nhìn chằm chằm cái cầu thang chỉ có thể lên không thể xuống này một lúc, đột nhiên cười lạnh: “Là có người muốn mời chúng ta đi lên đây mà! Cách gặp khách này đúng là độc đáo thật nhỉ?”

Tôi ở bên nghe mà chẳng hiểu ra sao, không biết lời này của chú Lê có ý gì, nhưng vì lo lắng nếu còn tiếp tục ở lại sẽ xảy ra chuyện gì chúng tôi không thể đối phó, nên sốt ruột nói với chú Lê: “Bây giờ làm sao đây? Nếu không mình nhảy ra từ cửa sổ đi thôi!”

Chú Lê nghe vậy thì quay đầu trừng mắt liếc tôi: “Cháu điên à!

Ở đây là lầu ba, với tình trạng này của Đinh Nhất, nếu ba chúng ta nhảy từ đây xuống không phải là toàn quân bị diệt sao?”

Lúc này tôi mới nhớ ra giờ chúng tôi đang ở lầu ba, đúng là càng gấp càng làm sai, sao lại quên mất chuyện này chứ? Nhưng trước mắt chúng tôi xuống lầu không đường, lên lầu nguy hiểm, thật sự là làm tôi sắp phát điên rồi.

Hơn nữa còn kéo dài tiếp nữa, sức lực của tôi cũng sắp cạn rồi, đến lúc đó mà gặp phải nguy hiểm gì đó thì muốn chạy cũng không chạy nổi!! Vì thế tôi tạm thời dựa nửa người vào tường, giảm bớt sức nặng trên người một chút.

Chú Lê quay đầu lại nhìn sang tôi, tôi đoán chú cũng nhận ra tôi không kiên trì được thêm thời gian dài nữa, vì thế chú đành phải lấy la bàn trên người ra, chuẩn bị làm đầu tàu gương mẫu đi lên lầu. Chú đi được hai bước, đột nhiên như nhớ ra cái gì, rồi quay đầu bảo tôi: “Trước tiên cháu ở đây trông Đinh Nhất, chú lên lầu gặp đối phương thử, nếu nửa tiếng sau chú còn chưa xuống, vậy cháu vác Đinh Nhất nhảy lầu đi!”

“Nhảy... Nhảy thật á? Nếu lỡ như ngã chết thì sao?” Tôi kinh ngạc nói.

Chú Lê đã bước lên vài bậc thang, nghe tôi nói thế thì quay lại khẽ mỉm cười với tôi: “Vậy phải xem cháu chọn chết ở trong này hay chết ở bên ngoài...” Nói xong chú sải bước lên cầu thang.

Tôi ngơ ngác nhìn theo bóng dáng chú Lê biến mất chỗ cầu thang, vẻ mặt bàng hoàng, bởi vì bất kỳ cách chết nào tôi cũng không muốn chọn! Trên thực tế, với loại tình huống thế này, chúng tôi tách nhau ra hành động là điều tối kỵ. Nhưng giờ Đinh Nhất bất tỉnh nhân sự, tôi biết chú Lê làm vậy là muốn liều cho tôi và Đinh Nhất một cơ hội chạy ra bên ngoài.

Lúc này tôi đã thầm mắng con yêu tinh già Trang Hà mười ngàn

lần! Xem ra về sau với mức độ đáng tin cậy của những lời anh ta nói, tôi đều phải dè chừng vài phần mới được! Nhưng giờ đã đến nước này, nói cái gì cũng đã muộn, trước mắt tôi chỉ hi vọng là đối phương không phải đối thủ của chú Lê, hoặc là… tôi có thể liên hệ với chú họ?

Nghĩ đến đây tôi bèn lấy di động ra xem, nhưng lòng lập tức như tro tàn. Xem ra tín hiệu di động ở đây đã bị chặn, khả năng tìm chú họ cầu cứu không lớn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút... Tôi vô cùng hi vọng chú Lê có thể chạy xuống cầu thang vào lúc này và nói với tôi rằng chú ấy đã xử lý xong hết thảy rồi! Ai ngờ ba mươi phút trôi qua, bóng dáng chú vẫn không xuất hiện trên cầu thang.

Nhưng vừa nhớ đến những gì chú đã nói, nếu sau ba mươi phút mà chú còn chưa quay trở lại, chẳng lẽ tôi phải vác Đinh Nhất nhảy xuống lầu thật?! Hiện tại đã đến giờ, chẳng lẽ tôi và Đinh Nhất chỉ có thể đi một con đường này thôi ư?

Sau đó tôi cõng Đinh Nhất nhìn ngó xuống dưới lầu, thấy cái sân bên dưới trở nên đen ngòm, lúc trước đèn đuốc sáng trưng, giờ này đều biến mất hết cả. Thế cho nên tôi không nhìn rõ lắm mặt đất dưới lầu có chất liệu gì.

Nếu là mặt cỏ hoặc cây cối tất nhiên là tốt, nhưng lỡ như là nền xi măng, hoặc xui xẻo hơn nữa là còn có đá tảng hay pho tượng linh tinh gì đó... Thế thì tôi và Đinh Nhất đúng là chết thế nào cũng không biết.

Ngay khi tôi do dự không biết có nên nhảy xuống hay không, lại đột nhiên nghe thấy một giọng nói thong thả vang lên phía sau mình: “Sao ngài Trương phải khổ vậy chứ? Ngài là khách quý chúng tôi mời đến, muốn đi đến đâu nói một tiếng là được rồi mà!”

Tôi nghe tiếng quay phắt lại, phát hiện đó là người đàn ông dẫn chúng tôi lên lầu trước kia. Tuy trên mặt ông ta vẫn treo nụ cười tiêu chuẩn, nhưng lúc này thoạt nhìn lại quái dị khiếp người một cách khó nói.

“Bạn của tôi đâu?” Tôi lạnh lùng hỏi.

Người đàn ông khẽ mỉm cười và đáp: “Hiện giờ ngài Lê đang ở trên lầu nói chuyện với phu nhân nhà tôi, phu nhân bảo tôi xuống dưới mời hai vị cùng lên lầu…”

Tôi thấy mặc dù người đàn ông này nói năng khách sáo, nhưng giọng điệu lại không cho phép phản đối, bây giờ Đinh Nhất ngủ say không tỉnh, một bàn tay của tôi lại tạm thời tàn phế, dưới tình huống kiểu này nếu làm căng chỉ sợ không chiếm được lợi.

Vì thế tôi đành phải ra vẻ bất đắc dĩ trả lời ông ta: “Được, dẫn đường đi!!”

Người đàn ông kia nghe xong đầu tiên là nhìn thoáng qua Đinh Nhất trên lưng tôi, sau đó rất thân thiết nói với tôi: “Tôi thấy ngài Trương vẫn nên đi thang máy cùng với tôi đi!”

Tôi nghe vậy thầm nổi giận! Vừa rồi lúc chúng tôi muốn xuống lầu thì thang máy không mở, giờ này bảo chúng tôi lên lầu, thang máy lại có thể dùng được rồi? Đây rõ ràng là muốn dẫn dắt chúng tôi chui vào bẫy mà!

Tức lắm rồi nhưng mà tôi vẫn không thể không đi, bây giờ tôi và chú Lê bị chia cắt, Đinh Nhất lại bất tỉnh nhân sự, tôi ném đầu nào cũng đều không được, cho nên đành phải buộc lòng cùng người này lên lầu. Dù sao tôi đây đòi tiền chẳng có, đòi mạng có một, thích làm gì thì làm đi!

Sau khi bước vào thang máy, thể lực của tôi đã sắp đạt cực hạn, nhưng lại ngại đặt thẳng Đinh Nhất xuống đất. Vì thế nên tôi dùng tay đỡ lấy Đinh Nhất, cứng rắn chống đỡ chờ thang máy nhanh

nhanh đưa ông đây lên trên.

Lúc này người đàn ông liếc sang tôi, vẫn mang vẻ mặt thiếu đòn hỏi tôi: “Ngài Trương, có cần tôi giúp một tay không?”

Tôi lắc đầu rất quyết đoán, sau đó tiếc chữ như vàng nhả ra bốn chữ: “Cảm ơn, không cần.”

Trên thực tế không phải tôi không muốn nhiều lời, mà là tôi sợ nói nhiều hết hơi… Bây giờ mặt ngoài tuy rằng tôi vẫn cõng Đinh Nhất một cách rất lạnh nhạt tự nhiên, nhưng đó hoàn toàn là níu kéo một hơi cuối cùng trong bụng, nếu xả hết một hơi này, cả người tôi chắc chắn sẽ nhũn nhèo, một bước cũng đi không nổi.

May mắn đúng lúc này cửa thang máy cuối cùng đã mở ra, nhưng điều làm tôi vô cùng kinh ngạc là, người này lại đưa tôi tới một căn phòng ngủ rất nữ tính…

Tôi vừa định hỏi ông ta tại sao đưa tôi tới đây, thì thấy người đàn ông kia cười thần bí với tôi và nói: “Xin mời ngài Trương, phu nhân Kim đợi đã lâu…”

CHƯƠNG

Người phụ nữ quyến rũ

Tôi thoáng nhìn qua cửa, trong lòng trăm nghìn lần không muốn bước vào, nhưng tình huống trước mắt, tôi không vào cũng không được, bởi vì tôi thật sự không cõng nổi Đinh Nhất nữa! Trước hết tôi cần đặt anh ta ở một khu vực an toàn mình có thể nhìn thấy, để tôi thở một hơi đã. Vì thế tôi ra vẻ lạnh nhạt gật đầu với người đàn ông và bước vào...

Đi vào trong, điều đầu tiên đập vào mắt tôi chính là một chiếc sô pha màu xanh lá đậm bằng da thật, tôi cũng mặc kệ bên trong có ai hay không, cứ ném Đinh Nhất xuống sô pha trước rồi nói sau! Mẹ kiếp, tôi thật sự đã sắp lôi hết sức lực bú sữa mẹ ra dùng cả rồi.

Ai ngờ vừa mới đặt được Đinh Nhất xuống, tôi đã nghe thấy trong phòng truyền ra một tiếng cười duyên: "Thể lực của anh trai nhỏ không tệ nhỉ?"

Tôi nghe tiếng vội ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện trên chiếc giường trong phòng có một người phụ nữ dịu dàng quyền rũ tầm ba mươi tuổi đang nằm. Phong cách thay đổi hơi nhanh, cho nên tôi bàng hoàng ngẩn ngơ hơn mười giây rồi mới xấu hổ nói: "Ngại, ngại quá, có phải chúng tôi đi nhầm phòng không? Xin hỏi phu

nhân Kim ở… ở phòng nào.”

Người phụ nữ trên giường cất tiếng cười trong trẻo: “Sao? Chẳng lẽ tôi không giống phu nhân Kim ư?”

Tôi nghe mà thầm hoảng hốt, người phụ nữ trước mắt này sao có thể là phu nhân Kim? Đùa cái gì vậy?! Một người phụ nữ đã kết hôn hơn chục lần sao có thể trẻ tuổi như thế? Chẳng lẽ từ mười mấy tuổi bà ta đã bắt đầu kết hôn, hơn nữa còn phải duy trì kỷ lục mỗi năm tang chồng một lần?!

Kim phu nhân thấy tôi khờ người đứng ngốc ra đó mà không trả lời bà ta, bèn cười mỉm bước xuống giường, dáng người quyến rũ đi tới bên cạnh tôi, rồi nhẹ nhàng đặt bàn tay ngọc lên trên vai tôi: “Cậu chính là Trương Tiến Bảo phải không? Quả nhiên là môi hồng răng trắng, xem ra lão Trang cũng không nói dối chút nào nhỉ!”

Lão Trang? Lòng tôi mắng thầm, con hồ ly già Trang Hà này cũng hố người quá mức rồi! Chẳng lẽ là bán rẻ ông đây? Phu nhân Kim này mặc váy ngủ ren màu đen nửa trong suốt, cả người mang mùi hương kỳ lạ… Bà ta vừa tới gần, tôi đã cảm thấy trong lòng quai quái, vì thế lùi về sau một bước theo bản năng.

Nhưng không lùi còn đỡ, vừa lùi đã để phu nhân Kim nhìn thấy Đinh Nhất được tôi đặt trên sô pha, chỉ thấy mắt bà ta đột nhiên sáng ngời: “Ý! Lại còn mua một tặng một cơ đấy? Lão Trang cũng không đề cập đến là còn có một con chó săn nhỏ dễ nhìn như vậy đi kèm nha…”

Tôi nghe mà đau cả răng, nghĩ bụng không phải con hồ ly già Trang Hà này muốn bán tôi cho người phụ nữ này làm “trai bao” chứ?” Lúc này thấy phu nhân Kim đột nhiên vươn tay muốn sờ mặt Đinh Nhất, còn may tôi nhanh tay nhanh mắt chắn lại và nói: “Ngại quá, phu nhân Kim, cơ thể của bạn tôi không thoải mái

lắm…”

Bà ta nghe thế thì ồ lên, sau đó khẽ cau mày nói: “Thằng nhóc này thú vị nhỉ! Người khác ngửi thấy hương hoan hỉ của bà đây đều hừng hực ngủ không được, nhưng cậu ta lại ngủ gọi không tỉnh?”

Tôi vừa nghe ba ta nói đến “hương hoan hỉ” gì đó, là biết quả nhiên phu nhân Kim này đã bỏ thuốc chúng tôi, chỉ không biết chúng tôi dính bẫy từ khi nào đây? Bởi vì từ đầu đến cuối tôi đều không ngửi thấy mùi hương nào đặc biệt cả?

Tôi thấy hiện giờ hình như phu nhân Kim cảm thấy rất hứng thú với Đinh Nhất, nếu thằng cha này giờ còn tỉnh táo… tôi thật sự muốn xem thử anh ta sẽ có biểu cảm thế nào. Nhưng mà, bây giờ thằng cha này ngủ say như thế, dù gì tôi cũng không thể để anh ta bị phá thân “trinh nam” trong lúc mơ màng hồ đồ vậy được!

Lỡ như anh ta tỉnh lại, phát hiện mình bị phu nhân Kim đè rồi, tôi thì lại đứng bên khoanh tay nhìn, thể nào anh ta cũng tuyệt giao với tôi! Cho nên vì cái thân “trinh nam” của Đinh Nhất, dù sao tôi cũng phải bảo vệ anh ta ở thời khắc mấu chốt mới được.

Vì vậy, tôi cố ý chắn giữa phu nhân Kim và Đinh Nhất, sau đó ho nhẹ một tiếng và nói: “Xin hỏi, phu nhân Kim có thấy một người bạn khác của tôi hay không? Vừa nãy chú ấy đi lên trước chúng tôi một bước.”

Phu nhân Kim nhún vai đáp: “Cậu nói ông già khú đế kia à? Tôi đã đưa ông ấy về phòng cho khách nghỉ ngơi rồi, người đã lớn tuổi như vậy, ngửi nhiều hương hoan hỉ không tốt… Không giống hai người các cậu, trẻ tuổi khỏe khoắn, mạnh mẽ đầy nhựa sống…” Phu nhân Kim vừa nói vừa dùng ngón trỏ nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên ngực tôi.

Tôi lập tức cảm thấy có một luồng máu nóng từ dưới bụng cuộn

trào lên, năng lực mê hoặc của người phụ nữ này lợi hại quá! Hiện giờ tôi đột nhiên hơi hối hận vì đã chắn đạn cho Đinh Nhất, thật sự không được thì để anh ta hi sinh cái tôi một chút, cứu vớt ba chúng tôi cho xong!

Khi tôi đang miên man suy nghĩ, đột nhiên nghĩ tới mục đích chúng tôi đến đây lần này, vì thế tôi bèn giơ bàn tay bánh chưng ướt sũng máu chặn lại trước ngực và nói: "Phu nhân Kim, thật ra lần này chúng tôi đến đây là có việc muốn nhờ..."

Phu nhân Kim dùng khóe mắt quét qua vết thương trên tay tôi, lập tức hốt hoảng kêu lên kinh ngạc: "Ôi chao! Tiến Bảo, bàn tay cậu bị làm sao thế, sao lại chảy nhiều máu như vậy? Mau để chị xem giúp cậu nào..." Nói xong bà ta không đợi tôi mở miệng, bước lên tháo luôn băng gạc nhuộm máu trên tay tôi.

Kết quả bà già đã có chồng này chỉ nhìn thoáng qua đã nhíu mày nói: "Ôi chao, vết thương này của cậu là ở nguyên thần, thảo nào lão Trang nói muốn giới thiệu cho tôi một tên chó săn nhỏ, đúng thật là thiên hạ không có trai trẻ ăn không trả tiền mà!"

Tôi nghe mà khóe miệng giần giật, trong lòng thầm mắng con hồ ly tinh già, chẳng có một lần nào làm việc đáng tin cậy cả! Hóa ra là anh ta muốn ông đây bán nhan sắc để đổi lại phu nhân Kim chữa trị vết thương cho mình!

Tuy rằng đã mắng Trang Hà trăm ngàn lần trong bụng, nhưng ngoài miệng tôi vẫn khách sáo nói: "Vết thương này của tôi bệnh viện bình thường không chữa khỏi, cho nên Trang Hà mới bảo chúng tôi đến đây xin gặp phu nhân Kim, hi vọng ngài có thể vươn tay cứu giúp, vá lại nguyên thần giùm tôi."

Nghe xong, phu nhân Kim nhẹ nhàng thở dài: "Anh bạn nhỏ, cậu biết chị đây vá lại nguyên thần như thế nào không?"

Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười ngọt ngào: "Đương nhiên là bản

lĩnh của phu nhân Kim lợi hại, bằng không sao Trang Hà lại bảo tôi đến đây cầu xin ngài chứ? Chỉ không biết phu nhân Kim có đồng ý giúp tôi việc nhỏ này hay không thôi…”

Phu nhân Kim khẽ cười và đáp: “Quỷ sứ hà, miệng ngọt ghê luôn, có điều sau này không cho cậu gọi tôi là phu nhân Kim, gọi chị nghe xem nào!”

Trong lòng tôi rất xấu hổ nhưng ngoài miệng vẫn không thể nói gì, dù sao cũng là tới xin người ta giúp, vì vậy đành da mặt dày gọi một tiếng: “Chị Kim…”

“Ngoan…” Phu nhân Kim nghe xong cười khanh khách, nhưng ngay lập tức bà ta lại sầm mặt xuống: “Vá hồn thì có thể, nhưng hồn này không thể vá không công…”

Quả nhiên không dễ nói chuyện như vậy, vì thế tôi nhìn tay phải của mình với vẻ mặt ưu thương: “Vết thương trên tay tôi đây kỳ quặc, nếu chị không giúp, chỉ sợ vĩnh viễn không thể liền được.”

Phu nhân Kim bảy ra vẻ hơi khó xử: “Chao ôi cậu bé đáng thương, chị sao nỡ để tay của cậu vĩnh viễn không liền lại chứ? Nhưng chẳng lẽ cậu không muốn biết chị vá hồn như thế nào sao?”

CHƯƠNG

Tơ khóa tâm

Tôi nghe phu nhân Kim hỏi như vậy, lập tức giả bộ như mặt mày mờ mịt, lắc đầu nói: “Đương nhiên là muốn chứ, chị nói tôi nghe thử…”

Phu nhân Kim khe khẽ thở dài, đột nhiên giơ tay lên, trong lòng bàn tay của bà ta có thêm một cuộn tơ nửa trong suốt... Tôi thấy sợi tơ này vừa mảnh vừa nhẹ, nhìn là biết không phải vật phàm, chắc hẳn là của quý độc môn gì đó của phu nhân Kim chăng.

Lúc này mới nghe bà ta thong dong nói: “Có biết chị tìm được những người chồng trước như thế nào không?”

Tôi xấu hổ rồi cười cười đáp: “Tất nhiên là dựa vào sắc đẹp tuyệt trần của chị rồi.”

Phu nhân Kim cười vẻ hiểu ý: “Sắc đẹp tất nhiên cần có, nhưng nếu muốn tình yêu bền lâu mãi, nhất định phải dùng tơ khóa tâm độc môn này của chị mới được...”

“Thứ này tên là tơ khóa tâm ư?”

Phu nhân Kim gật đầu và tiếp tục nói: “Ừ, thứ này tuy nói là chị tự kéo nên, nhưng cách kéo rất phức tạp, bởi vậy mấy năm chị mới có thể kéo ra một cuộn nhỏ như vậy thôi. Cậu đừng thấy đây chỉ là một cuộn tơ nhỏ không bắt mắt, nhưng nó lại có thể trói

chặt trái tim của bất kỳ người đàn ông nào, làm cho bọn họ đến chết cũng sẽ không thay lòng…”

Tôi nghe xong mà không thể không rùng mình, nghĩ bụng người phụ nữ này cũng độc ác quá rồi! Nếu như đời này bà ta chỉ có một cuộc hôn nhân tôi cũng chịu, nhưng mà mẹ kiếp bà ta đã kết hôn hơn chục lần rồi, còn mỗi lần đều phải yêu bà ta đến chết?!

Phu nhân Kim thấy mặt tôi hiện ra sự nhát gan, nên khe khẽ mỉm cười: “Tơ khóa tâm này có thể khóa được trái tim của đàn ông là bởi, nó có thể bám vào nguyên thần của con người, bởi vậy tất nhiên cũng có thể vá lại nguyên thần. Trong tay chị cũng chỉ có một cuộn tơ khóa tâm này là mới vừa hoàn thành thôi, vốn là muốn dùng nó để khóa trái tim của người chồng tiếp theo của mình. Nếu chị dùng nó để vá hồn cho cậu, người chồng tiếp theo của chị phải đi đâu tìm đây?”

Tôi hơi sửng sốt, hóa ra đường biên của câu chuyện nằm ở đây! Thứ này là công cụ chuyên dùng để phu nhân Kim tìm đàn ông, cho tôi dùng, tất nhiên bà ta sẽ không tìm được đàn ông, bởi vậy chắc chắn bà ta sẽ không dễ dàng giúp tôi...

Phu nhân Kim thấy sắc mặt tôi thoắt sáng thoắt tối thì thản nhiên đi đến cạnh tôi khẽ nói: “Cậu cũng đừng quá lo lắng, nếu cậu đồng ý làm người đàn ông của tôi, vá hồn có tính là gì, tất cả tài phú ở đây đều có được dễ như trở bàn tay... Thế nào?”

Tôi vừa nghe thế suýt nữa là ngã ngửa, liên tục xua tay với bà ta: “Cái... cái chuyện đùa này hơi lố, tôi, tôi sao có thể xứng với người... người đẹp tuyệt như chị được chứ?”

Phu nhân Kim thấy tôi kinh hoàng như thế thì khẽ cười nói: “Cậu không tình nguyện cũng không sao cả, vậy để nhóc chó săn còn đang ngủ này ở lại thế nào? Tôi thấy cậu ta cũng rất đẹp trai.”

Tôi thầm hoảng sợ, chẳng lẽ vì chữa khỏi vết thương trên tay

tôi, tôi và Đinh Nhất ít nhất phải có một người đứng ra bán nhan sắc ư? Đồ chết tiệt Trang Hà kia, cũng không nói sớm cái cách thứ hai này lại mờ ám như thế!!

Thực ra phải nói phu nhân Kim này cũng khá đẹp, tuy lớn hơn tôi vài tuổi, nhưng lại có loại hương vị dịu dàng mê người... Nhưng vấn đề là người đàn ông của bà ta đều không sống lâu!

Cưới bà ta không quan trọng, nhưng mười mấy người chồng trước tôi kia mất như thế nào? Hoặc là bà ta trời sinh khắc chồng, gả người nào người đó chết; hoặc là chính bà ta giết chết, như vậy mới từ từ tích lũy được cả một đống tài phú của bà ta như hiện giờ... Vì chữa tay mà lại ném cái mạng nhỏ đi một cách khó hiểu, đó là chuyện chẳng mấy có lời!

Nghĩ đến đây tôi bèn tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Cảm ơn ý tốt của chị Kim, nếu như có thể quen chị sớm hơn mấy năm, chắc chắn tôi sẽ đồng ý không cần suy nghĩ, nhưng tiếc rằng hiện giờ tôi đã có người mình thích... Cho dù tôi có bức thiết muốn chữa khỏi tay thế nào, cũng không thể phụ lòng người ta được!"

Ai ngờ phu nhân Kim nghe xong lại nhăn mày lại nói: "Không đúng! Lão Trang nói cạnh cậu trừ một người chị ruột là nữ ra, còn lại không có một động vật giống cái nào, cả nuôi chó cũng là đực, cậu lấy đâu ra người trong lòng? Không phải là cậu bịa ra một lý do lừa tôi chứ?"

Tôi thầm nghĩ bụng, bà già này đúng là có thêm một trái tim bảy lỗ mà, quả thực khó chơi y như Trang Hà, bọn họ mới đúng là trời sinh một đôi đấy! Nhưng trước mắt tôi lại không thể đắc tội bà ta, vì thế hơi chột dạ không biết nên trả lời bà ta như thế nào.

Ấy nhưng vào lúc này, tôi đột nhiên nhìn thấy Đinh Nhất còn ngủ say, vì thế đầu óc lóe lên, nảy ra ý hay... Xem ra bây giờ cũng chỉ có thể uất ức Đinh Nhất một chút, dù sao hiện giờ anh ta còn

đang ngủ, không nghe thấy cũng không nhìn thấy.

Nghĩ vậy tôi thầm cười xấu xa trong lòng, nhưng trên mặt lại giả bộ ra vẻ u buồn nói với phu nhân Kim: “Đó là bởi tình cảm của chúng tôi không được người đời chấp nhận, thay vì để anh ta chịu ánh mắt nghi ngờ của người thân bạn bè, chẳng bằng không nói gì cả, giấu bí mật này ở trong lòng, chỉ có tôi và anh ta biết...” Sau khi nói xong tôi còn “đong đầy tình thâm” liếc nhìn Đinh Nhất trên sô pha.

Phu nhân Kim nghe thế nhìn theo ánh mắt tôi về phía Đinh Nhất vẫn ngủ say, khóe mắt đột nhiên co giật như đã hiểu ra điều gì, nhưng ngay sau đó bà ta lại đột nhiên sầm mặt xuống, tức giận nói với tôi: “Nhãi con, cậu đúng là mở miệng nói bừa được ngay nhỉ! Trong ba người hôm nay tới đây, kể cả cậu có tơ tình với ông già họ Lê kia tôi cũng tin!” Bà ta nói tới đây đột nhiên chỉ tay sang Đinh Nhất trên sô pha, đôi mắt long lên: “Nhưng mà với cậu ta… Đánh chết tôi cũng không tin!!”

Tôi nghe như muốn lật xe chắc! Nhưng ngoài miệng lại vẫn cứng cỏi đáp: “Dựa vào cái gì với anh ta... thì chị không tin?”

Phu nhân Kim hừ lạnh rồi nói: “Bởi vì cậu và ông già Lê kia đều là người bình thường, hễ người bình thường trúng phải hương hoan hỉ này, cho dù lòng dạ ngay thẳng cỡ nào, cũng rất khó giữ được tâm niệm vững vàng. Nhưng thằng nhóc này vừa trúng hương hoan hỉ là ngủ, vậy chỉ có thể chứng minh cậu ta không giống người bình thường, bởi vì cậu ta thiếu một quả tinh phách so với người bình thường…”

“Ai nói Đinh Nhất nhà chúng tôi không phải người bình thường, chẳng lẽ một hai phải trúng hương hoan hỉ của chị sướng chết đi sống lại mới là người bình thường à?!” Tôi mạnh miệng nói.

Phu nhân Kim thấy tôi không tin, bèn nhẹ nhàng xẹt ngón tay

qua gương mặt tôi, tôi lập tức cảm thấy trong lòng nhộn nhạo, chỉ thấy ngón tay bà ta tựa như có ma lực, có thể gợi lên tất cả cảm giác trên da tôi… Thảo nào bà ta có thể làm cho tất cả những người chồng đều si mê mình như thế, thủ đoạn của phu nhân Kim này đúng là khá lợi hại mà!

Hòng thoát khỏi sự mê hoặc của bà ta, tôi không thể không ngoảnh đầu sang một bên, nhưng lại nhìn thấy cả khuôn mặt đã sớm đỏ ửng của mình trong tấm gương sát đất bên cạnh, miễn bàn là buồn cười bao nhiêu!

Tuy rằng lòng tôi hiểu rõ, nếu còn tiếp tục như vậy, không khéo buổi tối nay có lẽ tôi sẽ bị chị gái có chồng này lợi dụng! Nhưng mà lý trí của tôi cũng không đủ để điều khiển cơ thể của mình, chỉ có thể theo ngón tay bà ta di chuyển mà trở nên càng ngày càng khô nóng khó nhịn…

CHƯƠNG

Không ham không muốn

Tất cả rơi vào đường cùng, tôi đành phải đột ngột dùng sức nắm chặt bàn tay bị thương, lập tức một cơn đau thấu tim làm tôi bỗng nhiên tỉnh táo lại, sau đó gạt bàn tay ngọc nhỏ nhắn còn đang tùy ý làm bậy của phu nhân Kim trên người mình ra.

Phu nhân Kim sửng sốt, ngay sau đó liền cười khanh khách nói: "Chao ôi, không nhìn ra được đấy, định lực của nhóc nhà cậu cũng rất mạnh, chẳng lẽ cũng là thánh nhân nào chuyển thế ư!?"

Tôi không có lòng dạ nói chuyện tào lao với bà ta ở đây, mà là lập tức truy hỏi bà ta vừa rồi tại sao nói Đinh Nhất mất một quả tinh phách? Phu nhân Kim thấy dáng vẻ tôi căng thẳng, vẻ mặt quan tâm, ấy thế mà hơi tin vào mấy lời ma quỷ mà tôi vừa nói, bà ta than nhẹ một tiếng và nói với tôi: "Thấy cậu si tình như vậy thì để tôi nói cho cậu biết đi! Thằng nhóc này mất một quả tinh phách, không ham không muốn đối với chuyện đời, ngửi thấy hương hoan hỉ của tôi cũng chỉ có thể ngủ say không tỉnh. Nếu nói cậu cong thì tôi tin, nhưng cậu ta lại trăm phần trăm không phải cong! Trừ khi là cậu yêu thầm cậu ta…"

Tôi nghe xong thầm mắng trong bụng: "Bà mới là cong đấy! Cả nhà các người đều là cong!!" Nhưng ngoài miệng vẫn phải giả vờ

thâm tình nói: “Bảo sao anh ta vẫn luôn lạnh nhạt với tôi như vậy, nhưng làm sao chị thấy được anh ta thiếu một quả tinh phách? Chẳng lẽ chỉ bởi vì anh ta không trúng hương hoan hỉ của chị sao?”

Phu nhân Kim vừa định nói cho tôi biết làm sao bà ta thấy được: “Tất nhiên có thể nhìn ra, tôi…” Nhưng lại đột nhiên sửa lời nói: “Cậu đừng quan tâm tôi nhìn như thế nào, dù sao tôi có thể nhìn ra được!”

Tôi lập tức cảm thấy cạn lời với tính tình của người phụ nữ này, nhưng rốt cuộc giờ vẫn ở trên địa bàn của người khác, bà ta biết rõ ràng từng chi tiết của tôi, nhưng đối với bà ta... ngoài ba chữ phu nhân Kim, chúng tôi hoàn toàn không biết gì khác cả.

Tuy nhiên nghe bà ta nói mạch lạc rõ ràng đâu ra đấy, tôi vẫn phải nhân cơ hội hỏi thăm thử tại sao Đinh Nhất lại mất một quả tinh phách? Cho dù không trông cậy phu nhân Kim vá hồn cho mình, vậy cũng phải moi từ miệng bà ta ra thứ khác có ích.

“Phu nhân Kim, chị nói Đinh Nhất thiếu một quả tinh phách, vậy chị có thể nhìn ra được là sao lại bị thiếu không? Còn có khả năng tìm lại được không?” Tôi hỏi liên tiếp hai vấn đề.

Phu nhân Kim nhìn tôi bằng ánh mắt hơi nghi ngờ trong chốc lát, rồi mới đáp lời một cách không tình nguyện lắm: “Không ngờ các cậu đúng thật là một đôi, cải trắng tốt đều để heo ủi cả rồi…” Nói xong, bà ta lại cảm thấy dùng từ không phù hợp, sau đó thở dài với vẻ mặt đáng tiếc: “Đúng là đáng tiếc cho hai con chó săn nhỏ rồi!”

Tôi nghe mà như có mười ngàn con ngựa chạy qua như điên trong lòng, còn may hiện giờ Đinh Nhất vẫn ngủ say không tỉnh như cũ, nếu không để anh ta biết tôi bôi nhọ anh ta như thế, có thể nào sẽ đuổi theo đánh tôi hay không?!

Lúc này phu nhân Kim thấy ánh mắt tôi lập loè, còn tưởng rằng tôi vì chuyện của Đinh Nhất mà rầu rĩ, vì thế nhẹ giọng an ủi tôi: "Ai bảo lòng chị đây mềm chứ, không chịu được nhất là tình nhân như các cậu chịu khổ! Cậu nói số mạng của hai người các cậu cũng thật không tốt, một người nguyên thần bị rách, một người bị người ta móc mất tinh phách!! Đúng là một đôi uyên ương số khổ mà!"

Nghe được lời của phu nhân Kim, tôi thật sự là rất xấu hổ, nhưng mà cũng từ trong đó nghe ra một ít manh mối, đó chính là bà ta đã nhìn ra quả tinh phách Đinh Nhất bị mất kia bị ai móc đi!! Nhưng ai có thể có bản lĩnh lớn như vậy, có thể móc đi tinh phách của Đinh Nhất chứ?

"Chị à, chị có thể nói cho tôi biết, quả tinh phách kia của bạn tôi còn có thể tìm về được hay không?" Tôi nhìn vào mắt phu nhân Kim, hỏi rất chân thành.

Phu nhân Kim nghe xong thì khom người cẩn thận quan sát Đinh Nhất và nói: "Tinh phách của cậu ta bị một tên lợi hại móc đi, mà quả tinh phách này chuyên quản thất tình lục dục và một vài ký ức quan trọng… Nói thẳng ra là có người rút đi một phần ký ức của cậu ta, sau đó làm cậu ta biến thành một người không ham không muốn."

Ngẫm lại thật đúng là như vậy, lúc tôi mới vừa quen Đinh Nhất đã từng nghi ngờ, trước đây không phải tên này là hòa thượng của chùa miếu nào đi lạc chứ? Anh ta đều chẳng có hứng thú hay để bụng bất cứ chuyện gì. Thử hỏi người đàn ông nào không mê rượu không háo sắc đây? Đừng nói là tôi, ngay cả ông thầy bói già suốt ngày giả bộ ra vẻ tiên phong đạo cốt như chú Lê cũng không thể ngoại lệ, nhưng mà Đinh Nhất lại không thế…

Lúc này phu nhân Kim nói tiếp: "Nếu muốn tìm về quả tinh

phách kia của bạn cậu, cách duy nhất chính là phải tìm được cái tên lúc trước đã móc đi tinh phách của cậu ta, bởi vì thứ này sẽ không có ai móc chơi, chắc chắn hắn có mục đích gì mới làm như vậy. Hơn nữa sau khi tinh phách rời khỏi cơ thể, chỉ cần kẻ mất phách bị người khác gọi ra tên của bản thân, tinh phách rời khỏi thể xác kia sẽ tự mình trở về… Nhưng nhìn tình trạng hiện giờ của cậu ta, chỉ e tinh phách kia nhất định đã bị tên đó trói lại rồi."

"Vậy chị có thể nhìn ra là ai móc đi không?" Đây mới là vấn đề tôi quan tâm nhất, bởi vì cho dù muốn tìm về cũng phải có cái tên chứ! Nếu cả tên này là ai cũng không biết, vậy không có khả năng tìm lại được rồi.

Đột nhiên, vào lúc này sắc mặt của phu nhân Kim lại trở nên hơi kỳ lạ, dùng một câu đã chặn họng tôi: "Nghĩ cũng đừng nghĩ! Quả tinh phách đó cậu căn bản không tìm lại được!" Sau khi nói xong bà ta lại xoa dịu tôi: "Cho nên cần gì cậu phải phí công nữa? Nghe lời chị, tuy rằng có thể thằng nhóc này không có thất tình lục dục gì đó, nhưng chị thấy cậu chắc đã sớm thành thói quen rồi mà! Có vài thứ… tìm về rồi, có thể chưa chắc là kết quả lúc ban đầu cậu muốn thì sao?"

Tôi nghe phu nhân Kim nói xong thì im lặng không đáp, thấy bà ta nói chuyện bí ẩn lồng trong bí ẩn, nhưng một câu thật tình cũng không chịu hé ra. Vừa rồi bà ta nói sau khi người bị mất một quả tinh phách, chỉ cần có ai gọi tên của hắn lên là có thể gọi về được, nhưng vấn đề hiện giờ là không ai biết trước đây Đinh Nhất tên gọi là gì?!

"Có phải biết tên của anh ta là có thể gọi về quả tinh phách kia hay không?" Tôi tự mình lẩm bẩm.

Phu nhân Kim nghe xong lại cười lạnh nói: "Chẳng lẽ cậu chưa từng gọi tên của cậu ta sao?"

Tôi cũng không muốn giải thích với phu nhân Kim vì sao gọi tên Đinh Nhất không ích gì. Bây giờ xem ra khả năng muốn nhờ phu nhân Kim vá hồn giúp không lớn, vì thế tôi nói với bà ta bằng vẻ mặt thành khẩn: “Cám ơn phu nhân Kim có thể nói thẳng sự thật, nếu tơ khóa tâm kia có ý nghĩa quan trọng với chị, tôi đây cũng không làm khó người khác, chị xem chị có thể loại bỏ hương hoan hỉ, để bạn tôi có thể mau chóng tỉnh lại hay không? Chúng tôi cũng tiện chào tạm biệt, đêm nay thật sự đã quấy rầy nhiều rồi… Hơn nữa bàn tay này của tôi cũng thật sự không cõng nổi anh ta nữa.”

Phu nhân Kim nhẹ nhàng vung tay lên, cái loại cảm giác như có như không, mông lung vừa rồi còn quanh quẩn ở trong lòng tôi biến mất trong nháy mắt. Ngay sau đó thì thấy Đinh Nhất trên sô pha đột nhiên rên lên một tiếng, rồi người lập tức bật dậy khỏi sô pha.

Tôi thấy Đinh Nhất đã tỉnh lại, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vì vậy vội qua hỏi anh ta: “Cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

CHƯƠNG

Tình yêu có thời hạn

Đinh Nhất nghe tôi hỏi như vậy thì ngẩng lên liếc nhìn tôi, rồi lắc đầu đáp: "Không có vấn đề gì..."

Tôi vội dìu anh ta dậy: "Không sao thì tốt, vậy chúng ta đi tìm chú Lê thôi!"

Ngắn gọn cáo từ phu nhân Kim, tôi nhờ bà ta bảo người đàn ông dẫn chúng tôi tới kia đi gọi chú Lê ra tụ họp với chúng tôi, chúng tôi cũng tiện cùng nhau rời khỏi đây. Phu nhân Kim nghe vậy thì búng tay với bên ngoài, người đàn ông vừa rồi giống như u linh đi từ ngoài cửa vào.

Sau đó phu nhân Kim sai ông ta đi mời chú Lê đến, nhưng trong thời gian chúng tôi chờ chú Lê, phu nhân Kim đột nhiên thay đổi suy nghĩ: "Thấy các cậu đáng thương như vậy, nếu không tôi làm người tốt một lần đi, tôi có thể giúp cậu vá lại vết thương trên tay, ai bảo cậu là bạn của lão Trang chứ?"

Nghe vậy, trong lòng tôi mừng rỡ, vội vàng vui vẻ nói: "Vậy thì đúng là tốt quá! Thật không biết nên cảm ơn chị như thế nào! Trừ không thể làm chồng của chị ra, nếu sau này chị có chỗ nào yêu cầu tôi giúp đỡ, chỉ cần trong phạm vi năng lực của mình, tôi nhất định sẽ không hề chối từ!!"

Lúc này Đinh Nhất bên cạnh lại cau mày lại, ngay lúc anh ta vừa định nói chuyện lại bị phu nhân Kim ngắt ngang: “Tiến Bảo, nâng bàn tay phải bị thương của cậu lên…”

Lúc ấy tôi không hề suy nghĩ gì mà làm theo lời bà ta, kết quả thấy một sợi tơ trong suốt từ trong miệng bà ta bay ra, phóng thẳng đến tay phải của tôi... Trong nháy mắt đã chui vào da thịt... Tôi lập tức cảm thấy một cơn đau thấu tim gan, làm tôi không nhịn được phải cong eo xuống.

Sau khi sợi tơ kia tiến vào da thịt tôi, lập tức giống như có sinh mạng, nhanh chóng vá nguyên thần của tôi, bàn tay phải bị thương kia cũng nhanh chóng liền lại bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được...

Ai ngờ đúng lúc này, Đinh Nhất bên cạnh tôi đột nhiên rút dao bạc ra chém một nhát lên sợi tơ trong suốt kia, miệng vết thương đã khép lại một nửa lập tức khôi phục nguyên trạng, đồng thời tôi cũng nghe thấy phía phu nhân Kim truyền đến một tiếng thét kinh hãi!

Tôi nhìn sang Đinh Nhất, vô cùng khiếp sợ, nhưng lại đọc được từ trong ánh mắt của anh ta, anh ta làm vậy tuyệt đối là có lý do không thể không làm. Lúc này liền nghe phu nhân Kim tức muốn hộc máu và nói: “Khi không lãng phí của tôi một đoạn tơ khóa tâm! Thằng nhóc này rốt cuộc cậu muốn làm cái gì thế?!”

Đinh Nhất giơ tay đỡ tôi dậy rồi nói: “Phu nhân Kim, bà làm như vậy có phải không phúc hậu cho lắm hay không, rõ ràng bà biết người Tiến Bảo thích chính là tôi, tại sao còn phải dùng tơ khóa tâm quấn lấy cậu ta chứ?”

Tôi nghe mà khóe mắt co giật, nghĩ thầm hóa ra vừa rồi tuy thể xác của Đinh Nhất ngủ say không tỉnh, nhưng tâm trí lại tỉnh táo, mấy chuyện ma quỷ tôi nói với phu nhân Kim chắc hẳn anh ta đều

nghe thấy! Tôi lập tức cảm thấy mặt già của mình đỏ lên, muốn nhanh chóng tìm một cái hang chuột chui vào cho rồi.

Phu nhân Kim nghe Đinh Nhất nói xong thì mặt cứng đờ, tiếp đó bà ta giả ngu giả ngơ nói: "Cậu nói vậy là ý gì, tôi không hiểu."

Đinh Nhất hừ lạnh và nói: "Ồ? Thật sự không hiểu sao? Tôi nhớ rõ trước đó rõ ràng bà đã nói tơ khóa tâm này có thể khóa chặt nguyên thần của con người, có thể khiến bất kỳ người đàn ông nào si mê bà đến chết… Tại sao còn muốn lừa gạt Tiến Bảo nhà tôi chứ? Không phải là bà đào góc tường nhà tôi sao?"

Sắc mặt phu nhân Kim lúc xanh lúc trắng, Đinh Nhất thấy vậy cũng không nói lời vô nghĩa với bà ta, giơ tay ôm tôi lại nói: "Phu nhân Kim, tôi thay mặt Tiến Bảo nhà chúng tôi cảm ơn ý tốt của bà với cậu ấy, có điều phiền bà chuyển lời đến Trang Hà, về sau khi anh ta lại làm loại chuyện làm mai kéo thuyền này, bảo anh ta tự mình ra trận đi! Gương mặt đẹp kia của anh ta tuyệt đối dễ nhìn hơn so với anh em chúng tôi!!"

Tuy rằng nói là diễn trò phải làm đến cùng! Nhưng trước mắt để Đinh Nhất ôm như vậy thực sự hơi xấu hổ quá đỗi, tôi không nhịn được xoay trái lộn phải. Ai ngờ lúc này tôi cảm thấy sau lưng bị Đinh Nhất khẽ nhéo một cái, biết ý anh ta là bảo tôi phối hợp đàng hoàng, diễn kịch cho xong.

Rơi vào đường cùng, tôi cũng chỉ đành cứng còng cổ, cũng may lúc này chú Lê xuất hiện đúng lúc, hóa giải cục diện xấu hổ trước mắt. Đinh Nhất thấy ba chúng tôi đã gom đủ, bèn quay đầu nói với phu nhân Kim: "Quấy rầy rồi, cáo từ!!"

Đinh Nhất nói xong thì cũng không quay đầu lại lôi tôi đi ra ngoài, tuy rằng chú Lê vào sau không hiểu rõ nguyên do, nhưng vẫn bước vội hai bước đuổi kịp chúng tôi… Thật ra lúc ấy đi ra ngoài, ít nhiều tôi vẫn là hơi chột dạ, chỉ sợ lỡ như bà già này thẹn

quá thành giận, trở mặt không nhận người làm sao bây giờ?

Nhưng về sau ngẫm lại chắc là ít có khả năng, bởi vì rốt cuộc chúng tôi do Trang Hà giới thiệu đến đây, mua bán không thành tình nghĩa còn mà, không đến mức phải nhốt chúng tôi lại không cho đi…

Khi xe chúng tôi chạy đến khúc ngoặt dưới núi, sắc trời đã tờ mờ sáng, đêm nay tôi vừa mệt vừa buồn ngủ, cộng thêm mất máu quá nhiều, gần như là Đinh Nhất vừa khởi động xe là tôi đã ngủ mất. Tôi vốn định có thể ngủ một giấc suốt đường về đến nhà cơ, kết quả mới vừa ngủ không bao lâu đã cảm giác thấy xe thắng lại đột ngột, lập tức làm tôi bừng tỉnh.

Tôi dùng tay đỡ ghế dựa đằng trước theo bản năng, kết quả lại quên chuyện bàn tay có vết thương, tức thì cảm thấy một cơn đau thấu tim gan… Lúc ấy tôi đúng là khóc không ra nước mắt! Nghĩ bụng sao số mạng tôi khổ thế này? Chẳng lẽ tay của tôi còn chưa gặp đủ nhiều tai nạn hay sao?

Tôi vừa định trách Đinh Nhất lái xe kiểu gì vậy? Nhưng lại thấy anh ta mở cửa xuống xe, lập tức đi đến chỗ một người đàn ông ở ven đường... Tôi tập trung nhìn, phát hiện người đàn ông ven đường kia lại là con yêu tinh già Trang Hà!!

Mới đầu Trang Hà còn cười cợt nói gì đó với anh ta, nhưng sau đó nhìn ra sắc mặt của Đinh Nhất không tốt, Trang Hà lập tức lách mình né tránh, vậy mới không bị một đấm của Đinh Nhất đánh trúng. Tôi cũng lập tức đẩy cửa xuống xe, đi qua giữ chặt Đinh Nhất đang tức giận đầy mặt, sau đó diễn vai mặt trắng nói với Trang Hà: “Anh muốn hố chết tôi sao?”

Lúc này Trang Hà nhìn lướt qua tay phải còn chảy máu của tôi: “Sao vậy? Không thành công ư? Không thể nào! Trước đó tiểu Kim đã đồng ý xong xuôi rồi mà!”

Tôi nghe vậy thì giận sôi máu: “Anh còn có mặt mũi nói, anh không biết tơ khóa tâm kia dùng để làm gì sao? Hả? Bà già đã có chồng kia mỗi năm đều trải qua một lần tang chồng, đừng nói với tôi là bởi vì phu nhân Kim quá lợi hại, cho nên mới làm cho toàn bộ bọn họ tinh tẫn nhân vong mà chết nhé!! Về sau có cơ hội này tôi thấy anh vẫn nên tự mình lên đi! Tuy rằng tôi không biết phu nhân Kim này là thứ gì biến thành, nhưng vừa thấy là biết trời sinh tuyệt phối với anh!!”

Trang Hà bị tôi mắng mà mí mắt giần giật, anh ta thấy tôi tức giận thật nên liên mồm giải thích: “Tôi và cô ta không phải cùng một loài, có phối cũng sẽ không hấp dẫn nhau. Còn nữa, có tôi ở đây sao có thể để cậu tinh tẫn nhân vong chứ? Hơn nữa tơ khóa tâm của tiểu Kim là có thời hạn, tôi muốn để cậu lừa cô ta may lại hồn cho cậu xong trước, đến lúc đó tất nhiên tôi có cách để cậu rời khỏi tiểu Kim! So với hiện giờ vết thương của cậu khó chữa tốt hơn trăm ngàn lần đó!”

Vừa nghe thế, tôi hừ lạnh nói: “Có thời hạn? Cho dù có thời hạn cũng phải chờ một hai năm, bây giờ rốt cuộc tôi đã biết vì sao phu nhân Kim này một năm tang chồng một lần, tình cảm hết thời hạn rồi mà!”

CHƯƠNG

Có người ở địa phủ

Trang Hà tỏ vẻ đau đầu: "Bản thân những người đàn ông đó đều có vấn đề, bọn họ chết đều do gieo gió gặt bão, cậu có thể giống vậy sao? Được rồi, được rồi! Bây giờ nói những điều đó cũng chẳng ích lợi khỉ gì, cậu mau đến bệnh viện khâu lại vết thương trên tay lần nữa đi, tôi cũng phải đi suy ngẫm biện pháp khác..."

Trang Hà có cách gì khác hay không tôi không biết, có điều tôi có thể nhìn ra là anh ta mượn lời để chuồn đi. Mặc dù trước đó đã nghĩ anh ta làm việc không đáng tin cậy cho lắm, nhưng không ngờ lại không đáng tin cậy đến mức này!!

Tôi cũng không còn lòng dạ nào soi mói những việc này với anh ta nữa, vì vậy xua xua tay, sau đó vẻ mặt mệt mỏi ngồi lại vào xe. Lúc này Đinh Nhất nhìn thoáng qua tay phải của tôi và nói: "Đến bệnh viện trước đi, tay của cậu đúng là phải khâu lại lần nữa…"

Tôi âm thầm kêu khổ không ngừng! Thật sự không biết bàn tay nhỏ đáng thương này của tôi đến khi nào mới có thể liền lại được đây? Bây giờ con đường mờ ám của Trang Hà đi không thông rồi, nhưng mà đường thẳng tôi lại không đủ tư cách, đúng là rầu chết người rồi.

Đến khi chúng tôi đến bệnh viện, đúng lúc lão Triệu đang trực

ca đêm, vốn dĩ chúng tôi muốn đến thẳng phòng cấp cứu khâu mấy mũi cho xong việc, bất đắc dĩ là tôi có quá nhiều người quen ở đây, lập tức đã có người mách lẻo với lão Triệu, nói miệng vết thương trên tay cậu em vợ anh lại rách ra rồi.

Chẳng bao lâu, lão Triệu đã giết đến phòng cấp cứu, sau khi nhìn lướt qua vết thương trên tay tôi, anh ấy oán trách: "Em cứ tìm đường chết đi! Xem anh có nói cho Chiêu Tài hay không!!"

Vừa nghe thế, tôi vội vội vàng vàng nói: "Đừng đừng! Anh Triệu? Anh rể!! Anh để cho lỗ tai của em yên tĩnh mấy ngày đi! Phía này em đã phình to cả đầu rồi!!"

Lão Triệu nhìn tôi với vẻ mặt bất đắc dĩ: "Không phải em nói chính em có cách chữa khỏi vết thương trên tay ư? Sao càng ngày càng nghiêm trọng vậy?"

Tôi cũng mang vẻ mặt cười khổ, không biết nên giải thích với anh ấy như thế nào, cuối cùng đành phải nói có lệ là đã có cách rồi, bây giờ chỉ là vấn đề thời gian, bảo anh ấy đừng lo lắng gì thêm, càng không thể nói cho Chiêu Tài!!

Sau khi từ bệnh viện về nhà, tôi lập tức cảm thấy cả người rũ rượi, tê liệt ngã phịch xuống ghế sô pha chẳng muốn động đậy gì. Có thể là do trước đó chảy nhiều máu, lúc này tôi cảm thấy miệng rất khát, vì thế bảo Đinh Nhất rót giùm mình một ly nước.

Ai ngờ tôi nhận lấy ly nước Đinh Nhất đưa qua, vừa uống một ngụm đã nghe anh ta hỏi tôi một cách nham hiểm: "Cưng ơi, cả người cậu đầy mồ hôi, cậu có muốn tắm táp cái không?"

Tôi nghe mà phun thẳng ngụm nước trong miệng ra... Sao lại quên mất cái chuyện râu ria này chứ? Vì vậy tôi hơi xấu hổ, vội vàng giải thích: "Là anh không biết, tình huống như lúc ấy, tôi không nói như vậy thì không xong đâu! Nếu không bà già kia sẽ không thể không đè anh đấy!"

Đinh Nhất hừ khẽ và nói: "Tuy rằng lúc ấy tôi vẫn chưa tỉnh lại, nhưng các người nói gì tôi đều nghe rõ ràng, nói… Lúc ấy trong lòng cậu có nghĩ tới việc muốn bán tôi đi không?"

"Tuyệt đối không có! Tôi thề với trời đấy! Tôi thà hi sinh bản thân mình cũng không thể hi sinh anh đâu! Có phải hay không? Cưng ơi…"

"Cút!" Đinh Nhất cười mắng.

Lúc này tôi đột nhiên nhớ tới phu nhân Kim từng nói vì Đinh Nhất mất một quả tinh phách cho nên mới không ham không muốn như vậy, vì thế tôi thử hỏi anh ta: "Người anh em, anh thật sự không có hứng thú với chuyện gì cả sao?"

Đinh Nhất suy nghĩ rồi đáp: "Loại cảm giác này rất khó hình dung, tóm lại những thứ các cậu đam mê tôi cũng chẳng có hứng thú, tửu sắc tài vận với tôi mà nói đều là mây bay, có và không có khác nhau không lớn."

"Vậy anh bình tĩnh mà xem xét, bây giờ anh có chuyện nào muốn hoàn thành nhất hay không? Cái gì cũng được, chỉ cần có, là chứng minh anh cũng không phải người không ham không muốn." Tôi nói.

Nhưng Đinh Nhất nghĩ mãi rồi lại lắc đầu: "Thật sự không có… Nếu bắt buộc phải nói là có, bây giờ chuyện tôi muốn giải quyết xong nhất chính là vấn đề bàn tay bị thương của cậu."

Nghe vậy, trong lòng tôi ấm áp, xem đi! Đinh Nhất có không ham không muốn đến đâu chăng nữa cũng không phải một tên máu lạnh vô tình, anh ta chỉ có cách thể hiện tình cảm hơi không giống người thường thôi… Thời gian sống chung dài như vậy cho tôi biết, tuy mặt ngoài anh ta luôn tỏ vẻ cao ngạo lạnh lùng mặt thúi hoắc, nhưng trên thực tế ý thức trách nhiệm trong lòng anh ta mạnh hơn so với bất cứ ai trong chúng tôi.

Haizz... Về sau chuyện này qua đi rồi, Đinh Nhất vẫn hở ra là dùng cái từ “cưng ơi” này trêu tôi mãi, đúng là một lần lầm lỡ tạo thành mối hận ngàn đời mà!!

Bởi vì trên tay tôi có thương tích, cho nên sắp tới chú Lê từ chối không ít vụ làm ăn. Hết cách, một người không thể tự lo liệu sinh hoạt như tôi, sao còn có thể trông cậy vào tôi đi đấu tranh anh dũng kiếm tiền chứ?

Nhưng tôi luôn là người phải khổ sở mới được, bận kêu mệt, rảnh kêu phiền! Hơn nữa vết thương này của tôi không thể lành lại trong một thời gian dài, ngày qua ngày cứ vậy làm tôi nhàn rỗi đến mốc lên!

Từ lần trước chú họ rời khỏi phòng bệnh của tôi, tôi không thể nào liên lạc được với chú ấy nữa. Con hồ ly già chết tiệt Trang Hà biết bản thân gây hoạ nên càng không dám thò mặt ra. Đáng thương cho bàn tay nhỏ nuột nà của tôi, cũng chỉ có thể gắng gượng kiên trì như vậy…

Buổi tối hôm nay tôi nằm trên giường ngủ không yên, nghĩ thầm nếu không bây giờ tôi bắt đầu làm chút chuyện gì để tích lũy công đức nhỉ? Nói không chừng cải thiện đúng chỗ rồi, tôi cũng thành người có đức hạnh cao thì sao? Nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại cảm thấy việc này cũng không đáng tin cậy, chuyện tạm thời ôm chân Phật chắc chắn là không có cơ may!

Nhưng tôi thật sự không cam lòng trải qua từng ngày nhàn rỗi như một phế nhân thế này, thật sự là mẹ kiếp quá khó chịu… Vì thế lúc đang bứt rứt không xoay xở được, tôi đột nhiên nghĩ ra một cách.

Trong lòng suy tính xong rồi tôi vội xoay người xuống giường, lấy từ trong túi áo ra tấm thẻ đen kia. Tốt xấu gì tôi cũng coi như là có người ở địa phủ mà! Thật sự không được thì nhờ lão Hắc và

lão Bạch đi cửa sau, nói không chừng đốt cho Chức Nữ của Âm Ti kia mấy xe tải tiền âm phủ là chuyện này sẽ thành công thì sao!! Nghĩ đến đây tôi vội tìm bật lửa khắp nơi, sau đó không thể chờ đợi được bật lửa đốt tấm thẻ đen âm khí bức người kia…

Khi tấm thẻ đen cháy hết, trong phòng bốc lên một cơn gió âm u kỳ lạ trong nháy mắt, tiếp theo tôi nghe thấy giọng điệu nôn nóng của lão Bạch: "Nhanh lên đi, thằng nhóc thúi kia đốt thẻ kìa!"

Anh ta vừa nói dứt tiếng, hai tên quỷ bọn họ đã xuất hiện trước mắt tôi, tốc độ của hai vị này đúng là có thể so với vận tốc ánh sáng!! Kết quả khi lão Bạch xuất hiện, đầu tiên là nhìn khắp phòng tôi vài lần, sau đó lập tức cả giận nói: "Trương Tiến Bảo, có phải cậu chán sống rồi hay không! Không phải tôi đã nói không thể đốt thẻ đen tùy tiện sao? Cậu coi lời tôi nói là chó đánh rắm đấy hả?!"

Tôi vội thảm hại giơ tay phải của mình lên: "Hai anh trai ơi cứu mạng, em thật sự không còn cách nào, giờ mới nghĩ đến chuyện tìm tới hai anh…"

Lão Bạch híp mắt nhìn chằm chằm tay phải của tôi trong chốc lát, sau đó đột nhiên sắc mặt sầm lại và hỏi: "Nguyên thần của cậu làm sao mà rách thế?!"

Lão Hắc vừa nghe thế cũng vội đi tới túm lấy tay của tôi, sau đó đặt ở trước mũi anh ta ngửi ngửi: "Đúng là rách rồi, cậu bị thương như thế nào vậy?"

CHƯƠNG

Quân thượng?

Tôi bị Lão Hắc túm đau, vội xin tha: "Nói ra thì rất dài, anh Hắc… anh Hắc, anh ra tay nhẹ chút, cmn đau quá! Giờ tôi chỉ kém mỗi ngày uống thuốc giảm đau thôi."

Lão Bạch hừ lạnh bảo: "Đây là bị đau ở nguyên thần, cậu uống thuốc giảm đau có ích con khỉ gì!!"

Sau đó tôi kể lại cho hai người họ, bàn tay này của tôi là bị một vũ khí sắc bén giết người như ma gây thương tích, tất nhiên, tôi tự động cắt bớt chuyện của Đinh Nhất… Nghe xong, lông mày của lão Hắc và lão Bạch không hề giãn ra, dường như chuyện tôi làm chẳng phải tốt đẹp gì!

"Hai anh trai ơi, bàn tay này của em phải làm cái gì đây?" Tôi nói với vẻ mặt đưa đám.

Lão Bạch đang trầm tư, bị tôi ngắt ngang thì không nặng không nhẹ đập vào gáy tôi một cú rồi nói: "Sao cậu không thể khiến người ta bớt lo vậy? Cậu có biết nguyên thần bị rách không phải là trò đùa hay không? Hai anh em tôi chỉ là hai quan nhỏ của Âm Ti, đi chỗ nào tìm cách vá nguyên thần cho cậu hả?"

Tôi nghe thấy sao sai sai nhỉ, không phải Trang Hà đã nói địa phủ của bọn họ có Chức Nương dệt hồn được sao? Chẳng lẽ là hai

con hàng này không muốn giúp, cho nên thoái thác với tôi? Nhưng tôi thấy không giống lắm!

Lúc tôi đang ngờ vực nhìn hai bọn họ, lão Hắc đột nhiên như nghĩ tới cái gì đó, rồi nhấp nháy mắt với lão Bạch. Lão Bạch nhìn thấy thì xoay người bảo tôi: "Trước tiên cậu chờ ở đây, chúng tôi quay về nghĩ cách cho cậu!" Nói xong hai con hàng này đi luôn không quay đầu lại.

Lúc ấy tôi ngây người ra đó, nghĩ thầm không phải hai người bọn họ lại lừa dối tôi chứ? Có thể giúp thì giúp, không giúp được thì nói thẳng ra một câu, sao tên nào tên nấy đều nói mấy lời vô ích đó cơ chứ?!

Haiz... Oán giận thì oán giận, nhưng đối với hai vị này, tôi lại giận mà không dám nói gì, rốt cuộc người ta giúp mình là tình cảm, không giúp mình là giữ bổn phận, nói cái khác cũng chẳng có ích lợi khỉ gì... Ai ngờ lão Hắc và lão Bạch không đến một tiếng đã quay trở lại.

Tôi thật sự không ngờ, hai người họ còn đáng tin cậy hơn Trang Hà nhiều, nhân viên công vụ đúng là có khác mà! Lần này họ không chỉ quay về một mình, đồng thời còn mang theo một ma nữ dày đặc âm khí.

Thấy động tác của họ nhanh chóng như thế, tôi thật sự không thể không khen họ vài câu. Nhưng tôi còn chưa mở miệng, đã nghe thấy giọng của lão Bạch mơ hồ vang lên bên tai mình: "Đừng nói chuyện, đây là Chức Nương của Âm Ti, bị chúng tôi lừa tới đấy, cậu mở miệng là sẽ để lộ chuyện ngay! Một lát nữa mặc kệ bà ta làm cái gì cậu đều không cần phải căng thẳng, lẳng lặng mà chờ bà ta vá xong nguyên thần của cậu là ổn."

Tôi vừa nghe nói là Chức Nương bị lừa tới, trong lòng ít nhiều hơi chột dạ. Với đức hạnh này của tôi, thấy thế nào cũng không

giống như người có đại đức nhỉ? Nhưng nói cũng kỳ quái, chỉ thấy con ma Chức Nương kia bồng bà bồng bềnh bay đến bên cạnh tôi, ấy nhưng lại chậm rãi quỳ xuống thực hiện đại lễ quỳ bái, đúng là dọa tôi suýt nữa hồn bay phách lạc…

Nếu không phải lão Bạch truyền âm cho tôi từ trước, chắc chắn tôi sẽ vươn tay đỡ bà ta, rốt cuộc nhận không đại lễ như thế nói thế nào cũng không hợp lý! Nhưng bây giờ tôi cũng chỉ có thể ngây người đứng thẳng ở đó, một cử động nhỏ cũng không dám.

May mà con ma Chức Nương này làm đại lễ xong lập tức đứng dậy, sau đó cầm lấy tay phải bị thương của tôi cẩn thận quan sát trong chốc lát, rồi mới nói sâu xa: "Vết thương này của Quân thượng cũng không nghiêm trọng, chỉ là lát nữa khi thiếp thân vá nguyên thần có thể sẽ hơi đau, xin quân thượng nhẫn nại một chút…"

Tim tôi đập thình thịch, cũng không biết Hắc Bạch Vô Thường lừa dối ma nữ này như thế nào, còn Quân thượng nữa!? Không biết hiện giờ tôi đang mang danh tiếng của vị Quân thượng nào đây?!

Lúc này ma Chức Nương lấy từ trên người ra một cuộn tơ lóe ánh sáng lạnh, vừa thấy là biết cao cấp hơn cuộn của phu nhân Kim kia rất nhiều! Nhưng động tác tiếp theo của bà ta cũng thật sự khiến cả người tôi đổ mồ hôi lạnh.

Ma Chức Nương lấy ra một cây kim vừa mảnh vừa dài, sau đó xỏ một đầu sợi tơ có ánh sáng lạnh kia vào… Rốt cuộc giờ tôi đã biết tại sao bà ta nói sẽ hơi đau! Mẹ nó có thể không đau chắc!? Kim khâu miệng vết thương của bệnh viện người ta mới chỉ chút xíu vậy thôi! Nhưng cây kim trong tay bà ta hiện giờ chắc phải dài cỡ mười phân!

Tuy rằng kim chỉ đều không coi là thô, nhưng mà tưởng tượng

cây kim dài như vậy xuyên qua da thịt của mình, tôi không khỏi run bắn cả người… Nhưng tình hình trước mắt thế này, cho dù sợ đau thế nào cũng đều phải cắn răng chịu.

Để giảm bớt một ít sợ hãi trong lòng, tôi giả bộ như không có việc gì nhìn sang một bên, mà khi ma Chức Nương đâm kim, tôi đau đến mức suýt nữa kêu lên. Loại đau đớn này không cách nào hình dung bằng lời được, giống như cơn đau đến từ linh hồn chứ không phải thể xác.

Mặc dù tôi không dám nhìn dù chỉ một cái liếc mắt, nhưng lòng vẫn thầm đếm số mũi may của ma Chức Nương. Khi bà ta may đến mũi thứ tư, tôi đã đau đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh… Chỉ thấy đôi tay ngọc của ma Chức Nương kia tung bay lên xuống, rốt cuộc vào lúc tôi sắp nhẫn nại tới cực hạn, bà ta khâu xong một mũi cuối cùng.

Ma Chức Nương khâu xong một mũi cuối cùng, dường như cũng thở phào nhẹ nhõm, hơi thi lễ với tôi và nói: “Quân thượng, thiếp thân đã vá xong nguyên thần của ngài, nguyện mong quân thượng bảo trọng thân thể, phúc thái an khang… Thiếp thân cáo từ.” Sau khi nói xong, bà ta lại bồng bà bồng bềnh bay đi cùng với Hắc Bạch Vô Thường, giữa lúc đó, lão Hắc và lão Bạch không nói một câu nào với tôi, chỉ khi bọn họ rời đi thì yên lặng ném một tấm thẻ đen xuống đất…

Chờ tôi xác định là bọn họ thật sự đi rồi, mới rũ rượi ngồi bệt ra nền nhà... Lúc này cửa phòng tôi bị người dùng sức đá văng ra từ bên ngoài và Đinh Nhất cầm dao bạc đi vào.

Anh ta vừa thấy tôi ngồi dưới đất, vội vã bước lên xem xét và hỏi: “Vừa rồi cửa phòng của cậu bị đặt bùa cấm, tôi làm thế nào cũng không vào được…”

Tôi xua xua tay nói: “Không sao, vừa rồi là tôi gọi lão Hắc và lão

Bạch tới… Mau xem giúp tôi, tay của tôi thế nào?”

Đinh Nhất vội cúi đầu nhìn xuống tay phải của tôi, tiếp theo đôi mắt của anh ta sáng ngời nói: “Miệng vết thương liền lại rồi!”

Nghe vậy, tôi thở phào một hơi dài thật nhẹ nhõm, cuối cùng cũng qua rồi! Vì vậy tôi kể lại tỉ mỉ chuyện vừa rồi một lượt cho Đinh Nhất nghe, anh ta cũng ngờ vực nói: “Ma Chức Nương đó gọi cậu là Quân thượng?”

Tôi gật đầu, nén cười bảo anh ta: “Cũng không biết lão Hắc và lão Bạch lừa bà ta như thế nào, còn Quân thượng? Sao không gọi thánh thượng đi?”

Nhưng Đinh Nhất nghe thế lại có sắc mặt nặng nề: “Chuyện không đơn giản như cậu nghĩ vậy đâu. Nếu thật sự như con hồ ly già kia nói, phải dâng sớ cho Âm Ti mới có thể mời Chức Nương vá nguyên thần, thế há là chuyện hai tên quỷ sai bọn họ có thể giở trò bịp bợm sao?”

Tôi nhún vai nói với anh ta: “Ui chao! Đừng lo lắng mãi nữa, mặc kệ nó! Dù sao nguyên thần của tôi đã vá xong. Còn như hai con hàng kia dối trên lừa dưới thế nào... thì không liên quan đến chúng ta.”

Mặc dù miệng nói vậy, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra vẻ mặt của Đinh Nhất có nỗi bất an mơ hồ… Tuy nhiên bây giờ tôi cũng không để ý được nhiều như vậy, thích làm gì thì làm đi! Dù sao nguyên thần của tôi đã vá xong, còn về nhân quả sau này à, đi bước nào xem bước đó.

CHƯƠNG

Sự kiện công nhân trại chăn nuôi chết đuối

Buổi sáng ngày hôm sau, Đinh Nhất đi cùng tôi đến bệnh viện cắt chỉ. Để lão Triệu yên tâm, tôi còn cố ý quay "clip cắt chỉ" gửi cho anh ấy. Tuy nhiên bác sĩ cắt chỉ cho tôi lại nói, mặc dù vết thương trên tay tôi đã khép miệng, nhưng kiểu gì cũng sẽ để lại một vết sẹo "cắt bàn tay" rất rõ rệt.

Nghe vậy, tôi cười và nói với ông ấy: "Không sao đâu, nam tử hán đại trượng phu, có một hai vết sẹo nhỏ càng thể hiện chất MAN không phải sao?!"

Kết quả lúc trở về chú Lê thoáng nhìn qua vết sẹo trên tay tôi, liên tục lắc đầu bảo: "Thằng nhóc cháu vốn đã là kẻ cô đơn góa bụa rồi, sao giờ khi không lại có thêm một đường vân cắt bàn tay nữa?!"

Tôi cũng ra vẻ bất đắc dĩ: "Không có gì mà! Với số mạng này, cháu cũng đã không còn trông mong vào đâu để đòi lí lẽ nữa rồi! Dù sao cũng là rận nhiều chẳng buồn lo nữa!"

Nếu bây giờ tay cũng đã khỏi, tôi đây phải tiếp tục bôn ba vì cuộc sống thôi. Cũng không thể tiếp tục nhàn rỗi nữa chứ? Vì thế chú Lê mới nhận một vụ mà chú tự thấy là không có gì khó khăn…

Khách hàng lần này là một ông chủ họ Thẩm đến từ Chiết

Giang, đã nhiều năm nuôi ngọc trai. Ông ta có một trang trại ngọc trai quy mô lớn ở một thị trấn nhỏ của huyện Chư Kỵ.

Vốn là công việc làm ăn của ông ta vẫn rất tốt. Mặc dù mấy năm nay, ngưỡng nuôi ngọc trai đã tăng lên, nhưng đối với trại chăn nuôi cỡ lớn như của ông ta cũng coi như là chuyện tốt, bởi vì có thể tự động đào thải một vài trại chăn nuôi vừa và nhỏ chiếm lĩnh thị trường.

Nhưng ai ngờ đâu vào hai tháng trước, trại chăn nuôi đột nhiên xảy ra một chuyện quái lạ, trong lúc nhất thời gây ồn ào khiến lòng người hoảng sợ, có không ít công nhân đều vì sợ hãi, nên ào ào đề nghị với ông chủ Thẩm muốn từ chức không làm nữa…

Hóa ra trong vài ngày trước khi xảy ra sự cố, ông chủ Thẩm luôn nghe công nhân dưới quyền phản ánh, vừa đến buổi tối, trại chăn nuôi sẽ có ánh sáng bắn ra từ dưới nước. Ngay từ đầu công nhân trực ca đêm còn tưởng là có ăn trộm ghé thăm cơ, bởi vì trang trại của họ có một cái hồ nuôi toàn trai già mười mấy năm trở lên, chỉ chờ thời cơ tới là sẽ mở miệng cho ra ngọc trai giá trên trời. Nếu như mất thì tổn thất của trại chăn nuôi có thể rất to lớn.

Kết quả là, vài công nhân đã tìm khắp trong và ngoài trang trại hết một lượt, ấy thế mà nửa bóng người cũng không nhìn thấy! Nhưng ánh sáng kia từ đâu đến? Về sau bọn họ tìm mãi không có kết quả, cũng chỉ có thể báo việc này cho ông chủ Thẩm.

Tất nhiên ông chủ Thẩm cũng sợ ao trân châu lớn kia của mình bị trộm, cho nên vào buổi tối đã tăng thêm mấy công nhân trực, lỡ như thực sự có người nào tới nhằm vào ao trai già kia, ông ta cũng không cần phải sợ.

Tuy nhiên ban công nhân trực ca đêm nhanh chóng phát hiện, hóa ra ánh sáng là phát ra từ cái ao trai già mười mấy năm kia… Vì thế mọi người đều sôi nổi suy đoán, có phải những con trai già

hơn mười năm này cho ra ngọc trai gì đó cực kỳ quý giá hay không, cho nên mới tỏa ánh sáng hàng đêm?

Ông chủ Thẩm nghe công nhân phỏng đoán, không những không cảm thấy vui sướng, ngược lại mơ hồ thấy lo lắng trong lòng… Bởi vì ông ta thật sự sợ không đợi bản thân ra tay lấy được của quý đó thì đã bị kẻ cắp nhớ thương rồi! Vì thế ông ta vội liên hệ với nhà buôn, dự định mau chóng mở miệng những con trai già này ra. Nhưng vào lúc ông ta muốn mở trai mà chưa kịp mở, trại chăn nuôi đã xảy ra chuyện.

Đó là một buổi sáng vào hai tháng trước, mấy người công nhân trực ca đêm đang chuẩn bị tan làm về nhà, nhưng lúc này bọn họ lại phát hiện ông Tư Trương trực cùng mình không thấy đâu. Bởi vì bình thường sau khi mấy người bọn họ tan làm đều sẽ cùng nhau đi ăn sáng, cho nên bọn họ gọi điện thoại cho ông Tư Trương, muốn hỏi thử ông ta có đi ăn hay không?

Kết quả gọi đi mới phát hiện, di động của ông Tư Trương lại vang lên không ngừng trong phòng trực ban. Di động này là cái mới mà ông Tư Trương vừa mua tháng trước, quý cực kỳ, đi vệ sinh cũng phải mang theo, bây giờ sao lại ném điện thoại ở phòng trực ban còn người thì tan ca chứ?

Vì thế mấy công nhân còn lại đều cảm thấy, nhất định ông Tư Trương vẫn còn trong trại chăn nuôi. Ai ngờ ngay lúc đó, bọn họ đột nhiên nghe thấy một tiếng thét hoảng sợ rất chói tai từ bên ngoài truyền vào, mọi người chạy ra xem, hóa ra là một công nhân nữ đến làm ca ngày.

Mọi người nhìn theo ánh mắt hoảng sợ của chị ta, mới phát hiện ở trong một cái ao nuôi có một người đàn ông úp mặt nổi lềnh bềnh trên nước, công nhân lá gan lớn một chút đi qua đó xem xét, phát hiện đó là ông Tư Trương từ sáng sớm đã không thấy

bóng dáng.

Mọi người lập tức luống cuống tay chân xuống ao vớt người lên. Đáng tiếc khi dò hơi thở thì người đã tắt thở từ lâu! Phải nói độ sâu của nước ao trung bình chỉ mới hai mét hai, cộng thêm ông Tư Trương này bình thường bơi rất giỏi, cho nên tất cả mọi người đều không thể hiểu người này bị chết đuối trong ao như thế nào?

Sáng sớm ông chủ Thẩm nhận được điện thoại, lập tức ngựa không ngừng vó, lái xe chạy đến đây, nhưng khi ông ta chạy tới nơi, thi thể của ông Tư Trương đã bị cảnh sát kéo đi rồi. Ông ta tức muốn hộc máu, chất vấn những công nhân trực ca đêm hôm đó, có phải lại cùng nhau uống rượu hay không? Nhưng mấy công nhân kia lại đồng thời thề thốt phủ nhận.

Sau đó, phía cảnh sát có tin truyền đến, nói ông Tư Trương vì nhồi máu cơ tim chết chìm… Tuy rằng ông chủ Thẩm cũng không biết trước đây tim của ông Tư Trương có vấn đề hay không, nhưng nếu người đã chết trong trại chăn nuôi của mình, nên đền bù như thế nào thì phải đền như thế ấy.

Nhưng ông chủ Thẩm trăm triệu lần chẳng ngờ, vụ của ông Tư Trương chỉ mới là bắt đầu… Vào hai tháng sau, chỉ cần ông chủ Thẩm vừa có suy nghĩ muốn bán cái ao trai già mười mấy năm kia, trại chăn nuôi sẽ có công nhân chết đuối.

Quanh đi quẩn lại đến bây giờ đã chết ba công nhân rồi. Tuy rằng mỗi một lần, cuối cùng cảnh sát đều kết luận chết ngoài ý muốn, nhưng người chết ngày một nhiều, rất khó làm người ta không liên tưởng đến hướng tà ma.

Theo lý thuyết, vùng đất của họ cũng không phải không có cao nhân có thể xem chuyện này, nhưng mà ông chủ Thẩm đã mời liên tiếp mấy người, kết quả hầu như đều đi vào dạo qua một vòng rồi đi ra, cuối cùng câu trả lời cũng là bảo ông ta tìm người cao tay

khác đi.

Vì thế, vòng tới vòng lui, ông chủ Thẩm mới tìm đến chú Lê ở tận phương xa, hi vọng chúng tôi có thể qua đó giúp ông ta xem thử là tình huống gì… Mặc kệ có được hay không, tiền đi lại đều trả đủ không thiếu một đồng.

Nghe chú Lê kể xong, tôi tò mò hỏi: “Trang trại ngọc trai có ma làm loạn? Chẳng lẽ là trai già thành tinh ư?”

Chú Lê lại lắc đầu: “Không đâu… Trai ngọc mới mười mấy năm vẫn chưa đủ để thành tinh, có điều ông chủ Thẩm này có đề cập đến trước khi xảy ra chuyện, vừa đến buổi tối là trại chăn nuôi sẽ có ánh sáng từ ao nuôi trai phát ra, không chừng phía dưới ao có vật báu hiếm có gì đó có thể phát ra hoa quang.”

“Hoa quang? Hoa quang là ánh sáng gì?” Tôi nghi hoặc.

Chú Lê ngẫm nghĩ và đáp: “Nói thế nào đây nhỉ? Chính là một vài vật báu khó tìm trên đời, trước khi bị người ta phát hiện sẽ ngẫu nhiên phát ra những ánh sáng lóa mắt. Kiểu ánh sáng này chẳng những có thể hấp dẫn sự chú ý của con người, đôi khi còn có xu hướng sẽ hấp dẫn rất nhiều yêu quái tham lam nữa.”

CHƯƠNG

Luồng ánh sáng trắng

Tôi lập tức bừng tỉnh: "Ý của chú là nói, kẻ hại chết ba công nhân kia chắc là bị bảo bối nào đó trong ao thu hút đến?"

Chú Lê gật đầu: "Bước đầu là nghi ngờ như vậy, nhưng tình hình thực tế còn phải đến đó rồi chúng ta mới có thể biết được..."

Sau đó ba người chúng tôi thảo luận đơn giản về chuyến đi một chút, sang sáng hôm sau lên máy bay bay đến Chiết Giang. Vừa xuống máy bay, ông chủ Thẩm đã tự mình tới sân bay đón chúng tôi, ông ta nhìn thấy chú Lê giống như gặp được chúa cứu thế, bắt chặt lấy tay chú không buông.

Theo lời ông ta nói, đến giờ phút chúng tôi bước ra khỏi sân bay, ông ta mới coi là ít nhiều có thể hơi yên tâm. Nhưng chỉ cần tưởng tượng đến chuyện trại chăn nuôi của mình xảy ra sự cố, sau lưng ông ta lại như có gió lạnh vù vù.

Trên đường đến khách sạn, chúng tôi mới biết được qua miệng ông chủ Thẩm, đêm hôm trước ông ta cũng gặp phải chuyện tà ma... Vốn là trong khoảng thời gian này, bởi vì xảy ra chuyện liên tục ba công nhân chết chìm ngoài ý muốn, cho nên trên cơ bản công nhân trong trang trại đều đã là lớp thì thôi việc, lớp thì xin nghỉ.

Thật ra những công nhân đó đều là người cũ đã đi theo ông chủ Thẩm làm mấy năm rồi, ông ta cũng hiểu là bởi trong lòng mọi người thực sự sợ hãi, nếu không ai cũng sẽ không tự dưng thôi việc, ai có tiền mà không kiếm chứ? Sau đó ông ta còn cách nào khác, đành phải lại bỏ tiền lương cao tuyển một nhóm công nhân mới, cho bọn họ phụ trách công việc ban ngày.

Còn về việc gác đêm buổi tối, ông ta cũng chỉ có thể tự thân vận động cùng với cậu em vợ của mình. Suy cho cùng, một ao trai già trên mười năm kia quá đáng giá, lỡ như để người ta trộm mất thì như giỏ tre múc nước, công dã tràng rồi.

Nếu nói chính ông ta đến đây trực đêm mà không sợ thì đều là giả, vì vậy để cho mình thêm can đảm, ông ta mới kéo thêm cậu em vợ vẫn còn là trai zin tới... Nghĩ rằng thằng nhóc ngốc nghếch này sức lực khỏe khoắn, dương khí mạnh, không chừng có thể trừ tà gì đó thì sao? Ai ngờ sau khi hai người họ nơm nớp lo sợ canh mấy đêm, cuối cùng đã may mắn nhìn thấy ánh sáng trắng từ dưới nước...

Lúc ấy hai người vừa ăn cơm tối xong, muốn đi bộ một vòng quanh trại chăn nuôi trước, nếu không có vấn đề gì, bọn họ sẽ về phòng trực đêm ngủ. Kết quả khi bọn họ vừa mới đi đến gần một ao trai mười năm tuổi, đột nhiên nhìn thấy có một luồng ánh sáng trắng chói mắt từ trong ao bắn lên không trung.

Đây cũng là lần đầu tiên ông chủ Thẩm nhìn thấy loại hiện tượng lạ này, vì trước đó chỉ nghe công nhân kể thôi. Hơn nữa, ông ta vẫn không nghĩ ra được nguyên nhân ánh sáng này xuất hiện... Nhưng hôm nay chính mình cũng tận mắt nhìn thấy rồi, lúc này mới hiểu tại sao đám công nhân đều sợ hãi như vậy.

Ánh sáng đó xiên từ mặt nước bắn lên không trung. Đêm đó trời hơi nhiều mây, nhưng ánh sáng kia dường như có thể xuyên thấu

tầng tầng mây đen, bắn thẳng lên đến tận cùng chân trời. May mà thời gian cũng không kéo dài, ngay lúc cậu em vợ của ông chủ Thẩm vừa định lấy di động ra quay lại, ánh sáng trắng chợt biến mất, giống như là trước giờ đều chưa từng xuất hiện.

Nhưng trong nháy mắt ánh sáng kia biến mất, hai người họ đều nhìn thấy rõ ràng đối diện ao nuôi có ba bóng người đứng thẳng tắp!! Lúc này trong lòng ông chủ Thẩm căng như dây đàn, bởi vì ông ta biết bây giờ trong trại chăn nuôi trừ ông ta và cậu em vợ ngốc bên cạnh ra, không còn công nhân nào khác… Như vậy ba bóng người trước mắt lại là ai đây?

Lúc này mới nghe cậu em vợ vẫn là trai zin bên cạnh ông ta đột nhiên gào lên: "Đờ mờ, ba người kia là ai hả?"

Bởi vì vừa rồi ánh sáng rất chói mắt, cho nên khi nó đột nhiên biến mất, mắt của anh em ông chủ Thẩm không nhìn rõ lắm, trừ việc có thể nhìn thấy phía trước có ba bóng người ra, mặt khác thì cái gì cũng không nhìn được rõ ràng.

Nhưng chờ sau khi mắt của ông chủ Thẩm hơi thích ứng một chút, không ngờ ông ta phát hiện, ba bóng người đứng bên cạnh bờ ao lại chính là ông Tư Trương và hai công nhân chết chìm khác.

Lúc này ba công nhân đã chết từ lâu kia đang nhìn dưới nước bằng một loại ánh mắt tham lam khó mà hình dung bằng lời được, dường như ở nơi đó có thứ gì khiến cho bọn họ khao khát ấy.

Cùng lúc đó, cậu em vợ không biết cố gắng kia đột nhiên bật lên tiếng kêu sợ hãi, sau đó quay đầu bỏ chạy!! Ông chủ Thẩm vốn đang sợ sẵn, bị cậu ta dọa, ấy thế nhưng cũng hoảng hốt xoay người bỏ chạy mà không chọn đường, kết quả không cẩn thận đâm đầu xuống một cái ao nuôi bên cạnh.

May mắn là cậu em vợ của ông ta sợ thì sợ, nhưng chạy vài bước rồi phát hiện anh rể của mình không theo kịp, vì vậy cậu ta

vội đứng lại quay đầu tìm, lúc này mới phát hiện ông chủ Thẩm đang "ùng ục" ngoi ngóp trong một cái ao nuôi!

Cậu em vợ này của ông chủ Thẩm không có thế mạnh nào khác, nhưng mà bơi giỏi, hơn nữa từ sau khi cậu ta tốt nghiệp đại học, vẫn luôn nhờ người anh rể này quan tâm cậu ta, cho cậu ta tiền tiêu, bởi vậy dù thế nào cậu ta cũng không thể nhìn Thần Tài của mình chết đuối được!

Vì thế thằng nhóc này cắn răng chạy trở về, cứu anh rể cậu ta từ trong ao ra, sau đó hai người chật vật chạy về phòng trực ban, cả đêm cũng không dám trở ra.

Thực tế là, từ khi xảy ra chuyện mãi cho đến khi chúng tôi tới, ông chủ Thẩm không còn phái người vào trại chăn nuôi nữa, mà để công nhân của trang trại dựng hai cái lều ở bên ngoài trại chăn nuôi canh suốt ngày đêm, không để cho bất kỳ ai đi vào.

Nghe ông chủ Thẩm kể xong, sắc mặt của ba người chúng tôi đều trở nên hơi tối tăm. Tuy rằng ngay từ đầu chuyện này nghe ra có vẻ ma quỷ linh tinh, nhưng rốt cuộc trước sau đã chết ba công nhân, nếu buộc phải nói tất cả đều là chuyện ngoài ý muốn thì hơi quá gượng ép.

Xe nhanh chóng chạy đến khách sạn ông chủ Thẩm đã đặt sẵn cho chúng tôi, ăn bữa cơm đơn giản xong, chúng tôi bắt xe đến trại chăn nuôi trai ngọc của ông ta trước. Trên đường đi, chúng tôi phát hiện, trên thực tế ở trong cùng vẫn có không ít trại nuôi trai ngọc giống như ông chủ Thẩm, chẳng qua quy mô lớn nhỏ khác nhau mà thôi.

Bất kể là ở mặt quy mô hay kỹ thuật nuôi dưỡng, trại chăn nuôi của ông chủ Thẩm đều được xem như đầu tàu số một số hai trong vùng! Theo lời ông ta là, nếu không phải xảy ra chuyện chết người như vậy, bây giờ ông ta đã mang cả ao trai già mười năm tuổi kia

đi tham gia một hội chợ quốc tế rồi. Gặp phải chuyện rắc rối như vậy, ít nhất ông ta cũng tổn thất lợi nhuận đến hàng chục triệu.

Hơn nữa một ao bảo bối kia của ông ta cứ chậm chạp không dám bán ra, rốt cuộc đây là trai ngọc tâm huyết mười mấy năm mình chăm chút nên, lỡ như thực sự có cái gì sơ xuất… Thế thì ông ta cũng muốn chết luôn cho rồi.

Khi chúng tôi chạy tới trại chăn nuôi, sắc trời đã tối. Những công nhân trước đó vẫn đứng trông coi bên ngoài trang trại thấy ông chủ Thẩm đã tới thì sôi nổi đi lên nói, vừa rồi lúc trời sập tối, bọn họ nhìn thấy trong trang trại có ánh sáng trắng nhấp nháy.

Ông chủ Thẩm nghe xong thì lau mồ hôi lạnh: “Không sao, mọi người đừng căng thẳng, chắc là một cái đèn pha bên phía ao nuôi bị chập mạch, không sao đâu… Chắc chắn không sao.”

CHƯƠNG

Gặp chiếu manh

Tôi thấy ông chủ Thẩm ra vẻ chột dạ, câu "chắc chắn không sao" kia của ông ta càng giống như tự nói với mình, đừng nói là những công nhân đó, đoán chừng chính ông ta cũng đều không tin bên trong thật sự "không sao"!

Chú Lê dẫn tôi và Đinh Nhất dạo một vòng quanh bên ngoài trại chăn nuôi trước, nhưng cũng không phát hiện có chỗ nào kỳ quặc, vì thế chú để ông chủ Thẩm và đám công nhân ở bên ngoài canh, nếu chúng tôi không gọi bọn họ, tuyệt đối không thể tự đi vào.

Ông chủ Thẩm nghe xong lập tức liên tục tỏ vẻ: "Xin Lê đại sư yên tâm, nhất định tôi sẽ phối hợp hoàn toàn với ngài. Nếu ngài còn cần thứ gì thì cứ nói, bây giờ tôi sẽ đi chuẩn bị cho ngài ngay."

Chú Lê xua xua tay: "Tạm thời không cần, chờ chúng tôi vào điều tra rõ tình hình đã rồi nói…"

Khi chúng tôi đi vào trại chăn nuôi, không khí chung quanh lập tức trở nên tanh kinh khủng, cái mũi chó của Đinh Nhất vừa ngửi thấy thì lông mày càng nhăn lại. Tôi không nhịn được phải bịt mũi: "Sao lại có mùi tanh đến vậy?"

Chú Lê đi đến một cái ao gần nhất xem thử, sau đó sắc mặt trầm xuống và nói: "Hầu hết trai ngọc trong này hình như đều đã

chết…”

“Không thể nào! Thế thì không phải ông chủ Thẩm sẽ đau cắt da cắt thịt đến chết?” Tôi hơi giật mình nói.

Lúc này chú Lê thở dài nói: “Nếu thừa lúc thịt trai còn chưa thối rữa thành đen, chưa ảnh hưởng đến màu sắc của ngọc trai, mở những con trai ngọc này ra, có lẽ còn có thể giảm bớt một ít tổn thất…”

Vừa nghe thế, tôi nói một cách bất đắc dĩ: “Vậy là xong rồi, nghe mùi hôi như vậy, đoán chừng trai trong ao đã rữa nát hết cả rồi.” Nói đến đây thì tôi hơi nghi ngờ: “Ấy? Không đúng! Không phải ông chủ Thẩm nói đợt trước ở đây ban ngày có người xử lý, chỉ mấy ngày nay ông ta mới không cho người đi vào sao…? Chẳng lẽ những con trai ngọc này dễ hỏng như vậy? Mới đói bụng hai ngày đã chết cả?”

Chú Lê cũng lắc đầu đáp: “Khó mà nói, không chừng ông chủ Thẩm cũng không biết hầu hết bảo bối của ông ta đều đã chết thì sao?”

Sau đó dựa vào sơ đồ của ông chủ Thẩm đưa cho, ba chúng tôi tìm tới chính xác chỗ cái ao trai già mười tuổi giá trị liên thành kia… Khỏi phải nói, so sánh với những ao nuôi khác mùi hôi xông tận trời, cái ao này lại hơi khác thường.

Trước tiên chú Lê đi đến cạnh ao thò tay khuấy nước ao một chút, có điều mặc dù nước trong ao này không có mùi tanh, nhưng chất lượng nước không trong, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy dưới đáy ao có một đám đen đen lớn cỡ quả bóng đá…

Tôi âm thầm giật mình, nghĩ bụng trai ngọc dưới này cũng lớn quá đi chứ! Nói không chừng có thể mở ra ngọc trai lớn bằng trái bóng bàn thì sao? Nghĩ đến đây tôi không kìm được thò sát mặt xuống ao nước, muốn nhìn rõ hơn một chút. Mặc dù đời này không

nhất định có thể mua được ngọc trai lớn, nhưng mà nhìn một cái cho đã ghiền cũng có thể mà?

Ai ngờ khi mặt tôi vừa mới dán vào nước, đột nhiên cảm thấy sóng ngầm chuyển động. Chờ đến khi tôi có cảm giác không thích hợp thì đã không còn kịp nữa, chỉ thấy dưới nước có một bóng đen cỡ cái chậu rửa mặt động đậy, trong nháy mắt, ánh sáng trắng chói lòa ập vào mặt tôi.

Luồng ánh sáng kia giống như có sức nóng làm bỏng rát hai mắt tôi, khiến tôi nhắm chặt mắt theo bản năng. Nhưng dù vậy, tròng mắt tôi vẫn có thể cảm giác được ánh sáng chói lòa xuyên thấu qua mí mắt như cũ.

Cùng lúc đó trong đầu tôi cũng bắt đầu ầm ầm vang lên, giống như có vô số giọng nói đang thi nhau nói gì đó bên tai tôi, nhưng tôi đều không nghe được một câu nào rõ ràng… Trên thực tế, trong giây phút tôi bị luồng ánh sáng đó ập vào, tôi giống như một người gỗ bị đóng đinh ngay tại trận. May mắn là Đinh Nhất liếc thấy nên nhanh tay kéo tôi ra, nếu không tôi đã giống như ba công nhân trước kia, đâm đầu xuống nước rồi.

Nhưng nói thật, tôi bị Đinh Nhất kéo sang một bên rồi, nhưng vẫn nhắm chặt hai mắt như trúng bóng đè, không nhúc nhích đứng ở đó. Chú Lê thấy thế thì đi tới vỗ “bốp” xuống đỉnh đầu tôi.

Ngay lập tức, tôi bị đánh giật mình tỉnh lại, nhưng vẫn đắm chìm trong những âm thanh ríu rít trong đầu vừa rồi, bởi thế mà lơ ngơ nhìn lung tung xung quanh. Đinh Nhất cho rằng tôi còn chưa tỉnh, nên học theo chú Lê tát cho tôi thêm một cái.

Lần này đánh cho tôi nổi cơn tức, vội giơ tay đẩy anh ta ra: “Đánh tôi làm gì!!”

Đinh Nhất thấy tôi đã khôi phục bình thường mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Tôi sợ cái gã kia mò ra…”

Trong lòng tôi cũng lập tức hoảng hốt, suýt chút nữa đã quên mất cái vụ râu ria này, lần trước cái gã kia thừa dịp tôi mất hồn khống chế cơ thể của tôi… Vừa rồi cũng may chú Lê đánh cho tôi tỉnh lại đúng lúc, nếu không chỉ sợ lại để gã kia chui kẽ hở.

Nhưng vừa rồi là chuyện thế nào? Tại sao sau khi tôi bị ánh sáng trắng kia chiếu vào thì trong đầu lại đột nhiên xuất hiện những giọng nói kỳ quái đó chứ? Nghĩ đến đây tôi bèn kể lại chuyện vừa rồi cho bọn chú Lê.

Chú Lê nghe xong thì hơi giật mình nói: "Thực sự to bằng chậu rửa mặt vậy à?"

Tôi gật đầu rất chắc chắn, sau đó dùng tay ước lượng độ lớn của thứ kia: "Cỡ chừng… to như thế này này!!"

Tôi thấy dáng vẻ tham tiền của chú Lê là biết trong lòng chú cũng nghĩ y như tôi, cũng muốn xem thử trai ngọc cỡ chậu rửa mặt này có thể mở ra ngọc trai to đến chừng nào. Vì vậy chú lập tức giả bộ đứng đắn nói với tôi: "Nếu là thứ kia tác quái, vậy chúng ta vớt nó lên xem thử xem?"

Tôi thầm vui vẻ, sau đó xoa tay hầm hè phụ họa: "Đúng thế đúng thế, vớt lên xem thử coi có to bằng quả bóng bàn hay không?"

Chú Lê nghe vậy trừng mắt lườm tôi: "Nghĩ cái gì đó? Dưới tình huống không có ông chủ Thẩm ở đây, chúng ta không thể mở miệng trai ngọc được! Vớt thứ kia lên cũng chỉ để xác định xem rốt cuộc có phải con trai ngọc lớn nhất kia tác quái hay không thôi!

Ai ngờ chúng tôi đang nói chuyện, chú Lê lại đột nhiên nhận được điện thoại của ông chủ Thẩm. Trong điện thoại, ông ta hơi áy náy nói, chúng tôi có thể dừng lại một lát không? Nói là ông ta có hai khách hàng lớn tới, bây giờ muốn xem trước trai già mười năm tuổi. Nếu là trước đây nhất định là ông ta không dám cho

khách hàng xem, nhưng mà bây giờ không phải đúng lúc có chúng tôi ở đây sao, cho nên ông ta nghĩ, có thể để chúng tôi dẫn khách hàng đi xem cùng ông ta hay không?

Tuy rằng vẻ mặt của chú Lê rất khó chịu, nhưng lão cáo già này cuối cùng vẫn không phát cáu, mà nói với giọng điệu không nóng không lạnh: “Vậy bây giờ ông dẫn bọn họ vào luôn đi.”

Tôi ở bên cạnh cũng nghe được bảy tám phần, vì vậy tôi hơi không vui nói với chú Lê: “Chú còn chiều theo cái thói xấu này của ông ta?”

Ai ngờ chú Lê nghe xong lại tỏ vẻ không cho là đúng: “Cháu biết cái gì hả? Không phải trước đó ông chủ Thẩm đã nói rồi sao, ba công nhân kia hầu như đều xảy ra sự cố khi ông ta chuẩn bị muốn sang tay những con trai già này. Vừa rồi chú còn đang rầu rĩ không có cơ hội để thứ yêu ma kia xuất hiện đấy. Được lắm, đúng là vừa buồn ngủ đã gặp chiếu manh, bây giờ có người tới xem trai già không phải vừa hay sao?”

CHƯƠNG

Thì thầm khe khẽ

Nghe vậy, tôi làm vẻ mặt giữ kín như bưng và nói: "Hóa ra là thế à..." Nhưng trong bụng lại thầm mắng ông già chú Lê này cũng quá ma lanh!! Chỉ không biết hai tên xui xẻo ở đâu ra, muộn thế này còn đến đây xem ngọc trai, lại còn đúng vào lúc này nữa, quả là đủ can đảm đấy!

Đang nghĩ ngợi, tôi nghe thấy tiếng của ông chủ Thẩm truyền lại từ phía xa, đoán chừng là đã coi hai vị khách kia thành Thần Tài, giọng điệu nịnh nọt kia đến tôi cũng nghe không nổi nữa. Có điều cũng khó mà trách ông ta, dẫu sao, trong một thời gian ngắn tổn thất nhiều tiền như vậy, nhất định phải nghĩ cách nhanh chóng kiếm lại...

Mà khi ông chủ Thẩm đưa hai vị khách hàng kia chậm rãi đi đến gần chúng tôi, hai bên thấy rõ lẫn nhau rồi đều ngẩn ra, tình huống này là như thế nào? Không ngờ hai vị khách hàng lớn của ông chủ Thẩm còn là người quen chúng tôi?!

Đó là hai anh chàng trẻ tuổi mặc vét và giày da, một người trong đó có gương mặt tuấn tú, đuôi mắt rất đẹp, không phải con hồ ly tinh Trang Hà còn có thể là ai? Còn một người khác, tôi nhìn cũng hơi hơi quen mắt, nhưng lại không nhớ ra mình đã từng gặp

người đàn ông này ở chỗ nào.

Hai người họ nhìn thấy chúng tôi cũng sửng sốt, có lẽ cũng chẳng ngờ lại oan gia ngõ hẹp đến trình độ này. Trước kia một hai năm cũng chẳng trùng hợp gặp nhau lấy một lần, mấy ngày này thì hôm trước vừa mới gặp mặt, giờ lại gặp nữa, đúng thật là âm hồn không tan mà!

Tuy nhiên, hai bên đều không phải người bình thường, tất nhiên sẽ không vạch trần quan hệ lẫn nhau trước mặt mọi người. Vì vậy, tất cả đều giả vờ như không quen biết đối phương, chờ ông chủ Thẩm giới thiệu chúng tôi với nhau.

Bởi vì phía chúng tôi đều dùng thân phận thật, lúc ông chủ Thẩm giới thiệu cũng chỉ hơi thổi phồng lên một chút. Nhưng khi đến phiên Trang Hà, tôi thật sự là không nhịn được muốn cười.

Liền nghe ông chủ Thẩm cho chúng ta giới thiệu nói: “Vị này chính là tổng giám đốc của tập đoàn Sơn Hà, anh Trang, bên cạnh vị này chính là trợ lý của anh ấy, anh Kim.”

Chú Lê vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh bắt tay với từng người, nhưng tôi lại phụt một tiếng bật cười, làm không khí rất xấu hổ. May mà ông chủ Thẩm cắt ngang đúng lúc, dắt nhóm Trang Hà tới trước ao nuôi trai già mười năm tuổi kia.

Tôi đoán hiện giờ có thể là Trang Hà đối mặt với tôi hơi chột dạ, cho nên ngay từ đầu, sau khi anh ta nhận ra chúng tôi, vẫn luôn không dám nhìn thẳng mặt tôi. Tuy rằng tôi đã ra hiệu bằng mắt cho anh ta rất nhiều lần, nhưng anh ta lại giả vờ không nhận được.

Bây giờ tôi hơi đồng tình với ông chủ Thẩm này rồi. Những người trước không nói, chứ hai khách hàng giả này thì trăm phần trăm sẽ không bỏ tiền mua ngọc trai của ông ta đâu, không khéo còn tay không bắt sói trắng* nữa kìa!!

* Tay không bắt sói trắng: Ý chỉ sử dụng sự giàu có của người khác để làm lợi cho mình mà không bỏ ra chút vốn liếng nào.

Nghĩ đến đây, đột nhiên tôi bắt đầu lo lắng đến tiền thuê của mình, vì vậy tôi vội vã đến bên cạnh chú Lê và nói nhỏ vào tai chú: “Họ Thẩm này đã thanh toán tiền chưa ạ?”

Chú Lê lẳng lặng ra dấu OK để tôi yên tâm, xem ra ông chủ Thẩm đã sớm trả tiền trước. Đã thế thì tôi thấy chẳng sao cả, bây giờ ngồi yên chờ xem rốt cuộc Trang Hà muốn diễn trò gì…

Nhưng lúc này tôi lại đột nhiên phát hiện cái người tên là trợ lý Kim kia vẫn luôn đá lông nheo với tôi? Mới đầu tôi còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi chứ? Kết quả là, sau khi xác nhận đi xác nhận lại, tôi vô cùng chắc chắn thằng cha này đích thực là đang đá lông nheo với tôi!!

Trường hợp gì thế này?! Trang Hà tìm đâu ra cái người bệnh tâm thần như vậy đấy? Thấy bề ngoài gã cũng coi như dáng vẻ đường hoàng, không ngờ có thể làm ra vẻ mặt thô tục như thế. Vì vậy tôi giả vờ như không nhìn thấy, trốn phía sau Đinh Nhất.

Lúc này Đinh Nhất cũng phát hiện tôi hơi kỳ quái, nên vội đánh mắt hỏi tôi bị làm sao? Vì thế tôi ra hiệu bảo anh ta cẩn thận quan sát thử tay trợ lý họ Kim kia, xem gã có chỗ nào không thích hợp hay không?

Đinh Nhất hiểu ý, bèn quay đầu nhìn về phía trợ lý Kim, nhưng anh ta mới nhìn không bao lâu đã cau mày lại, dường như đã nhìn ra manh mối gì đó. Nhưng lại ngại không thể nói thẳng ra, anh ta đành phải cho tôi một ánh mắt tạm thời đừng nóng nảy.

Tuy rằng giữa mấy người chúng tôi sóng ngầm mãnh liệt, nhưng mà ông chủ Thẩm ở một bên nói bốc nói phét thì lại hoàn toàn chẳng biết gì cả, còn đứng lại giới thiệu trại chăn nuôi trai ngọc của ông ta với Trang Hà.

Nhưng tôi cũng không tin Trang Hà đến mua ngọc trai thật, anh ta tới đây có lẽ là có cùng mục đích giống như chúng tôi, đều bị những con trai già phát sáng được này hấp dẫn tới. Điều khác biệt duy nhất chính là, chúng tôi tới để giúp ông chủ Thẩm, chứ không phải tới nhằm vào hạt ngọc bảo bối của ông ta.

Tất nhiên ông chủ Thẩm không thể nghĩ ra được mục đích của hai người Trang Hà, ông ta đang chuẩn bị tìm dụng cụ vớt một con trai ngọc cỡ to lên cho bọn họ xem thử. Ai ngờ đúng lúc này, ánh sáng trắng trong ao lại hiện ra lần nữa, ông chủ Thẩm cách ao gần nhất lùi về sau liên tục.

Trang Hà và vị trợ lý Kim kia thấy vậy thì ngay lập tức đi tới bên cạnh ao nuôi, muốn nhìn xuống nước xem, nhưng tôi lại đột nhiên nhớ tới tình trạng lúc trước mình bị ánh sáng ập đến. Bởi vậy vội mở miệng ngăn cản: “Cẩn thận, đừng để bị ánh sáng chiếu vào!”

Trợ lý Kim lập tức quay đầu lại cười ngọt ngào với tôi: “Không sao, thứ trong nước vẫn chưa thể làm gì được tôi.” Nói xong, gã quay sang ông chủ Thẩm đã sớm bị dọa ngốc: “Trước tiên ông đi ra ngoài chờ đi, đừng ở đây nhiều lời nữa!”

Không ngờ ông chủ Thẩm vừa rồi còn đang bình thường, lúc này đột nhiên mắt dại ra, xoay người đi ra phía cổng chính. Tôi vừa thấy thế thì biết trợ lý Kim này đã giở thủ đoạn gì đó với ông ta, làm ông ta mất tâm trí, mặc gã sai bảo.

Nhưng lúc này tôi cũng không rảnh lo lắng ông chủ Thẩm sẽ bị làm sao, bởi vì bên tai tôi lại bắt đầu xuất hiện tiếng thầm thì khe khẽ của vô số người... Bọn họ có người thở dài, có người gào thét, thậm chí còn có người đang khóc, nhưng tôi vẫn không tài nào nghe rõ được rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì!

Những âm thanh ấy quá nhiều và hỗn tạp, ồn ào làm đầu óc tôi

ong ong, rất không thoải mái. Vì vậy tôi lấy tay che tai lại theo bản nặng, không muốn nghe thấy những âm thanh này nữa... Nhưng ai ngờ những âm thanh đó vẫn vang lên không ngừng trong đầu tôi.

“Đóng lại! Bảo anh ta đóng lại! Mau bảo anh ta đóng lại!!” Tôi hoảng sợ cất tiếng gào to.

Trang Hà thấy thế thì thả người nhảy vào trong ao, lao về phía ánh sáng dưới nước… Mặc dù tôi cũng không biết anh ta đã làm thế nào, nhưng ánh sáng trắng kia biến mất vài giây sau khi anh ta xuống nước.

Khi ánh sáng trắng biến mất, âm thanh vừa rồi còn đang tranh cãi trong tâm trí tôi đột nhiên dừng lại. Cả người tôi đã toát mồ hôi lạnh, cơ thể tôi chầm chậm dựa vào bờ tường của ao nuôi, một chút sức lực cũng không có.

Lúc này thì nghe một tiếng “ùm”, Trang Hà ôm một con trai ngọc to cỡ cái chậu rửa mặt trồi lên, sau đó nhìn tôi bằng vẻ mặt rất chi là cợt nhả: “Không sao rồi chứ?”

Tôi hổn hà hổn hển lườm anh ta: “Gặp phải anh nhất định chẳng có chuyện tốt...”

Ánh mắt Trang Hà dừng trên bàn tay phải của tôi, sau đó khẽ giật mình hỏi: “Vá được rồi à?”

CHƯƠNG

Dao găm thấy máu

Tôi vừa nghe Trang Hà hỏi đến vết thương trên tay của mình thì cười lạnh và nói: “Sao nào? Không có đồ trứng thối nhà anh, chẳng lẽ không làm được bánh bông lan chắc?”

Trang Hà nghe vậy thì quay đầu liếc nhìn trợ lý Kim, gã nhún vai đáp: “Đừng nhìn tôi, nhất định không phải tôi vá.”

Lòng tôi trầm xuống, sau đó đột nhiên giơ tay chỉ vào trợ lý Kim rất chi là thần kinh kia, hỏi Trang Hà: “Gã là ai hả?”

Lúc này Trang Hà liền tỏ vẻ thần bí nói: “Sao thế? Chỉ thiếu một chút nữa là làm chồng người ta rồi, sao đã quên mất người ta nhanh như vậy hả?”

Tôi nghe xong lập tức khiếp sợ nhìn về phía trợ lý Kim, sau đó kinh ngạc đến mức lắp bắp: “Gã… gã, anh… anh đừng, đừng nói với tôi, người này là phu nhân Kim đấy nhé?!”

Trang Hà thản nhiên cười bảo: “Thằng ngốc, giờ cậu mới nhận ra đấy à?”

Mặt tôi ngơ ngác nhìn sang Đinh Nhất, phát hiện thật ra anh ta cũng đã sớm nhận ra. Lúc này tôi không thể tin được nhìn về phía trợ lý Kim, nghĩ thầm cái thứ này rốt cuộc là nam hay nữ hả?

Trang Hà thấy tôi không nói chuyện nữa, bèn ném con trai ngọc

to đùng trong tay ra bên ngoài ao. Nhưng không biết có phải do tác động tâm lý hay không, trong nháy mắt khi thứ kia bị quăng thật mạnh trên mặt đất, dường như tôi nghe thấy âm thanh như kiểu tiếng động vật hí vang.

"Anh không thể nhẹ tay chút à?" Tôi hơi bực bội nói với Trang Hà.

Trang Hà tỏ vẻ chẳng sao cả: "Thứ này rất bất thường, tôi không xử nó ngay tại chỗ đã rất tốt rồi, còn dịu dàng cơ á?!"

Tôi không ngờ Trang Hà cũng có lúc "chính nghĩa" như vậy? Vì thế tôi chế nhạo: "Chu choa! Hóa ra cụ ngài cũng tới chém yêu trừ ma hả?"

"Không dám nhận! Theo như nhu cầu thôi… Đừng nói tôi không cảnh cáo cậu đó! Thứ này cậu cũng không thể chạm vào…" Trang Hà khó có khi đứng đắn nói.

Anh ta nói chưa hết câu, nhưng bây giờ anh ta càng nói chuyện giật gân như vậy, tôi càng tò mò con trai ngọc to này rốt cuộc có thể có bảo bối tốt cỡ nào đây? Vậy nên tôi bèn đến gần thứ kia, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống.

Ai ngờ "trợ lý Kim" trước vẫn luôn không nói chuyện, lúc này lại đột nhiên nhanh chân hơn tôi một bước, cầm lấy con trai ngọc to trên mặt đất, nói ngang ngược: "Đồ của tôi là của tôi! Cậu đã huỷ hoại một cuộn tơ khóa tâm tốt nhất của tôi, bây giờ sao còn tới tranh giành bảo bối với tôi nữa?!"

Tôi hơi buồn cười nói: "Dựa vào cái gì mà bà nói thứ này là của bà? Kể cả thứ này không phải của tôi, vậy nó cũng không phải của bà nhé, đây là của ông chủ Thẩm người ta! Thế nào? Bà còn muốn trộm hay sao!? Không đúng nhỉ? Tôi nhớ rõ không phải phu nhân Kim có gia tài bạc triệu sao? Sao còn cần trộm bảo bối của người khác chứ?"

Ai ngờ "trợ lý Kim" căn bản không sụp hố này của tôi, sắc mặt sầm lại bảo: "Tôi lấy được nó vào tay như thế nào cậu đừng quan tâm, chỉ cần cậu không giành với tôi là được! Nếu không cậu đền tơ khóa tâm cho tôi đi!"

Nghe vậy, tôi tức giận nói: "Dựa vào đâu mà bắt tôi đền hả? Muốn đền cũng là Trang Hà đền đó! Lúc trước tôi bị anh ta lừa, bà tìm anh ta mà đòi đi!"

Không ngờ "trợ lý Kim" cứng đầu cứng cổ nói: "Đúng vậy! Vốn là tôi đang đòi anh ta!" Nói xong gã vỗ vỗ vào con trai ngọc trong lòng: "Đây là thứ anh ta đền cho tôi mà?"

Tôi lập tức chẳng hiểu ra sao, quay ngoắt lại phía Trang Hà, anh ta nói với vẻ mặt xấu hổ: "Đây đích thực là thứ tôi khó khăn lắm mới tìm ra để có thể đền tơ khóa tâm cho gã..."

Tôi bất đắc dĩ giơ hai tay lên và bảo: "Được được được, tôi không cần thứ này. Nhưng với điều kiện là anh phải nói cho tôi biết rốt cuộc thứ này là cái gì? Tại sao lại liên tục hại chết ba người công nhân?"

Kết quả Trang Hà lại chìa tay ra đáp: "Tôi cũng không biết..."

"Vậy anh làm sao tìm tới được đây?" Tôi không tin hỏi.

Trang Hà nghe vậy thì thở dài: "Mấy ngày trước, lúc đi ngang qua vùng này, tôi đột nhiên nhìn thấy hoa quang thoáng hiện, nhìn là biết gần khu vực này xuất hiện bảo bối khó lường gì đó. Vì vậy tôi tìm người nghe ngóng mới biết, hóa ra là trại chăn nuôi này xảy ra việc lạ. Tôi bấm đốt tay tính toán, tính ra thứ kia dù không phải lương thiện gì, nhưng đúng lúc lại hợp khẩu vị của tiểu Kim... Cho nên hôm nay mới đưa gã theo kiểm hàng thử."

Ba người chúng tôi nghe xong đều nhìn thoáng qua nhau, thật ra trong lòng chúng tôi đều biết để cho "trợ lý Kim" lấy thứ này đi cũng tốt, cứ như vậy thì sẽ không có công nhân bỏ mạng vì nó

nữa.

Chỉ là bây giờ chẳng ai biết lai lịch của thứ này, lỡ đâu “trợ lý Kim” cầm đồ về rồi xảy ra chuyện gì thì sao? Bởi vậy nếu muốn giải quyết vấn đề một cách triệt để, nhất định phải biết được thứ này có ngọn nguồn gì? Tại sao lại hại chết mạng người…

Nghĩ đến đây, tôi quay đầu nói với Trang Hà: “Anh đừng nói với tôi thứ này chính là trai già thành tinh nhé! Nó bất thường như vậy kiểu gì cũng phải có nguyên nhân chứ?”

“Đương nhiên không phải! Nếu đúng là trai già thành tinh thì đơn giản rồi… Thứ này khác thường hoàn toàn là bởi vì hạt ngọc có thể phát sáng bên trong.” Trang Hà thở dài, sau đó nói tiếp: “Quỷ mới biết mấy năm nay con trai già này rốt cuộc đã ngậm vào thứ gì, nếu nó bị mở ra sớm giống những con trai ngọc khác, có lẽ hạt ngọc bên trong cũng chỉ là viên ngọc trai bình thường thôi. Nhưng cố tình nó lại bị nuôi mười mấy năm, bây giờ đã sớm chín muồi rồi, không tác quái mới là lạ đấy.”

Ai ngờ lúc này “trợ lý Kim” thấy tôi và Trang Hà đều rối rắm thứ này rốt cuộc là cái gì, gã hơi không kiên nhẫn rút dao găm ra bảo: “Cái này mà có gì đáng đau đầu chứ? Đập ra xem không phải được rồi à!” Nói xong gã lách dao vào khe hở giữa miệng con trai.

Bên tai tôi lập tức lại có tiếng hí vang, giọng nghe vô cùng sợ hãi, như biết bản thân sắp bị tai vạ đến nơi... Trang Hà thấy “trợ lý Kim” chuẩn bị mở miệng trai ra, thầm nghĩ muốn ngăn cản.

Đáng tiếc anh ta vẫn chậm một bước, chỉ nghe “cạch”, một tia sáng trắng bắn ra từ giữa khe hở của xác trai. Cùng lúc đó, đầu tôi đột nhiên lên cơn đau nhức, giống như có rất nhiều cây kim cứng cùng lúc chui vào trong đầu.

“Dừng tay!! Đừng cạy, mẹ nó mau dừng tay cho tôi! Đừng cạy!!” Tôi đau đớn gào to.

Đinh Nhất thấy trạng thái của tôi không đúng, liền đi qua đó giằng lấy con trai trong tay "trợ lý Kim", sau đó rút con dao găm đã đâm vào ra. Nhưng theo nửa con dao găm được rút ra, tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt.

Bên trên con dao găm đó thình lình lại dính chất lỏng màu đỏ tươi, ai không biết còn tưởng cắm vào người người nào đó cơ... Lúc này Đinh Nhất đưa con dao đến trước mũi ngửi thử, lập tức thay đổi sắc mặt và nói: "Đây là máu người..."

"Sao thứ này lại có máu người chứ?" Tôi giật mình hỏi, nhưng rõ ràng tôi hỏi cũng như không, bởi vì ở đây không ai có thể trả lời tôi vấn đề này.

Đoán chừng đồng chí tiểu Kim cũng không ngờ thứ này sẽ bị mình đâm chảy máu, sắc mặt gã tái nhợt nói: "Tôi vốn nghĩ trong này chỉ đơn giản là có một hạt ngọc âm khí hơi nặng chút thôi, nhưng giờ xem ra không đơn giản như vậy..."

CHƯƠNG

Binh vây thôn Bao Gia

Hiện tại, cái con trai khổng lồ bị đồng chí tiểu Kim đập vỡ kia, nhất thời lại trở thành củ khoai lang nóng bỏng tay, chúng tôi để lại không được mà mang đi cũng chẳng xong... Chú Lê cầm la bàn đến gần nó, kim la bàn quay tít, điều này nói lên âm khí là phát ra từ chính nó chứ không phải do thứ yêu ma quỷ quái nào biến thành.

Mà kỳ lạ là cả tiểu Kim lẫn Trang Hà đều không có cách nào cầm được thứ này, thêm vào đó vừa nãy mọi người đều nhìn thấy kinh nghiệm đau đớn của tôi, vì vậy mà chẳng ai dám tùy tiện mở nó ra nữa, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều không biết nên làm gì tiếp theo.

"Nếu không để cháu thử lần nữa?" Tôi nói với vẻ không chắc chắn.

Đinh Nhất lập tức phản đối: "Cậu điên rồi à? Vừa rồi mới bị ánh sáng chiếu vào mà đã khó chịu như vậy, cậu còn dám thử lại? Ai biết được bên trong nó chứa cái gì? Nhỡ đâu nó lại kích thích âm khí trong người cậu thì sao?"

Tôi biết Đinh Nhất lo lắng không phải không có lý, nhưng vừa rồi khi những âm thanh kia vang lên không ngừng bên tai tôi, tôi

có cảm giác như bọn họ có điều gì muốn nói với tôi vậy…

Chú Lê ở bên cạnh cũng lo lắng: “Cháu nên nghĩ kỹ lại, lần trước tên kia ra ngoài, chúng ta đã không khống chế nổi hắn rồi…”

Tôi cười nói với bọn họ: “Mọi người đừng khẩn trương như thế, cháu chỉ muốn thử cảm giác những thứ kia một chút thôi, nếu phát hiện có chỗ nào khác thường, cháu sẽ thả tay ngay, được không?”

Thật ra thì đừng thấy tôi ngoài miệng ung dung như vậy, trong lòng ít nhiều vẫn hơi thấp thỏm vì cảm giác vừa rồi cũng quá đau đớn, nhưng dù sao tôi cũng phải thử một chút mới được… Bởi vì trong những người ở đây, chỉ có mình tôi có thể cảm nhận được thứ bị nhốt trong con trai này, hoặc cũng có thể nói, sự đau đớn trước đó tôi thể nghiệm chính là nỗi đau đớn của nó.

Nghĩ vậy tôi không do dự nữa, bảo Đinh Nhất đem vật kia để dưới đất, sau đó tôi từ từ đi đến, ngồi xuống và đưa tay sờ nó… Nói thật, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một con trai lớn như thế, khi tôi lấy tay chạm vào vỏ ngoài, phản ứng đầu tiên của tôi là tò mò không biết thịt của thứ này ăn có ngon không?

Nhưng sau đó, tôi cảm nhận rõ thứ bên trong đang run rẩy, tựa như nó cũng cảm nhận được tôi chạm vào và nó đang dùng cách của mình để đáp lại tôi.

Tiếp đấy một ánh sáng lóe lên trước mắt tôi, tôi thấy vỏ con trai bất chợt mở ra, biến cố bất thình lình này khiến mọi người đều giật mình, Đinh Nhất cách tôi gần nhất muốn khép vỏ con trai lại, nhưng khi anh ta vừa đi vào vầng sáng mà thứ kia phát ra, thì cả người đều biến mất trong vầng sáng ấy…

Lòng tôi trầm xuống, muốn kéo Đinh Nhất lại, nhưng quơ tay ra thì phát hiện mình không bắt được gì cả! Đinh Nhất cứ vậy mà biến mất rồi? Tôi vội vàng xoay người lại xem bọn chú Lê, nhưng

tôi càng khiếp sợ hơn với những gì nhìn thấy, những người xung quang tôi đều hoàn toàn biến mất, chỉ còn một mình tôi với con trai khổng lồ đã mở vỏ.

“Đinh Nhất? Chú Lê? Trang Hà?” Tôi gọi tên từng người nhưng không ai đáp lại, trong lòng tôi nảy sinh một dự cảm xấu…

Dựa vào kinh nghiệm trước kia, khi tất cả mọi người đều biến mất trước mặt tôi, thì khỏi cần nghĩ nữa, người xảy ra vấn đề chắc chắn là tôi, chẳng qua lần này có sự bất đồng với những lần khác…

Lúc này tôi thấy con trai kia không phát ra ánh sáng chói mắt như vừa rồi nữa, vì vậy tôi vội vàng nhìn vào bên trong nó thì phát hiện trong thịt trai tựa như có một vật tròn nhỏ như quả bóng bàn.

Ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại cầm viên ngọc trai lên, tôi phát hiện nó có điểm khác với những viên ngọc trai bình thường, bề mặt của nó có nhiều nốt nhỏ…

Ngọc trai dị dạng? Cảm giác sờ vào cũng không tốt lắm, chẳng phải bề mặt của ngọc trai đều bóng loáng ư? Tại sao sờ lên hạt ngọc này lại thấy hơi là lạ?

Đáng tiếc lúc này là buổi tối, tuy trong nhà chăn nuôi có thắp đèn, nhưng chưa đủ để tôi thấy rõ màu sắc và trạng thái của hạt ngọc trong tay. Vì vậy tôi lấy điện thoại di động ra và bật đèn pin lên, tôi muốn nhìn kỹ hạt ngọc quý này.

Kết quả là vừa nhìn vào tôi thiếu chút nữa đã ném nó vào lại trong hồ. Thì ra những cái mụn nhỏ tôi vừa sờ phải là từng khuôn mặt người dữ tợn….

Những khuôn mặt này có nam có nữ, có già có trẻ, nhưng biểu hiện của họ đều rất thống khổ, giống như tất cả bọn họ đều muốn chen ra ngoài, nhưng lại bị thời gian ngưng lại trong khoảnh khắc cuối cùng.

“Những người này là ai? Tại sao bọn họ lại đau khổ như vậy?” Tôi lầm bầm nói nhỏ.

“Bọn họ là thôn dân ở thôn Bao Gia... Bị nhốt ở đây rất nhiều năm rồi.” Một giọng nói ung dung vang lên bên tai tôi.

Tôi quay đầu nhìn lại thì thấy có một người đàn ông đang đứng trong bóng tối ở bên hồ nuôi.

“Anh là ai”

“Tôi? Tôi là một nhân chứng lịch sử, năm đó, thôn Bao Gia được gọi là thôn nghìn hộ, thôn dân ở đó ít nhất cũng khoảng tám đến mười nghìn người, nhưng trong một đêm họ đã bị tàn sát sạch sẽ. Bọn họ chỉ là người bình thường, chưa từng làm chuyện ác tày trời nào, điều làm sai duy nhất chính là tin vào triều đình, phản kháng quân khởi nghĩa...”

Tôi cảm thấy đầu óc hơi mơ hồ, cái gì mà triều đình? Cái gì mà quân khởi nghĩa? Người đó thấy tôi không hiểu, bèn tiếp tục nói: “Trong các thế hệ ở Giang Tô và Chiết Giang, có khá nhiều thôn nghìn hộ, cái gọi là thôn nghìn hộ chính là số dân ở đó có đến hơn mười nghìn người…”

Sau đó người đàn ông kia vẫn đứng ở trong bóng tối kể cho tôi nghe câu chuyện liên quan đến thôn Bao Gia...

Năm Hàm Phong thứ 11, đại quân Thái Bình Thiên Quốc tiến vào Chiết Giang, lúc đó tri huyện hạ lệnh cho các nơi tổ chức thành các đội dân quân chống lại đại quân Thái Bình Thiên Quốc. Những thôn dân của thôn Bao Gia cũng tích cực hưởng ứng, họ tập hợp những thanh niên trai tráng trong thôn lập thành một đội “Nghĩa quân dân gian”.

Sau khi quân Thái Bình đánh vào, một số đội quân tự lập đã thất bại, có rất nhiều người chạy trốn tới thôn Bao Gia. Mặc dù lúc ấy, nghĩa quân ở thôn Bao Gia càng ngày càng đông, nhưng phần

lớn đều là phụ nữ, trẻ em, những người không thể ra chiến trường giết giặc.

Khi quân Thái Bình bao vây thôn Bao Gia, nghĩa quân của thôn ngoan cường chống cự, đại quân của Thái Bình Thiên Quốc dù tinh nhuệ nhưng trong một thời gian ngắn cũng không thể phá được thôn này.

Theo lý mà nói, thôn Bao Gia không phải là nơi quân sự trọng yếu, những người có một chút đầu óc quân sự hẳn phải biết rằng nơi này không có giá trị để bao vây. Nhưng không rõ lúc đó tướng lĩnh của Thái Bình Thiên Quốc uống lộn thuốc gì mà cứ thế vây thôn Bao Gia chừng nửa năm... Cho đến khi toàn thôn cạn hết lương thực, quân Thái Bình mới có thể bắt được thôn Bao Gia.

Phải bao vây hơn nửa năm đã khiến quân Thái Bình đầy giận dữ, nên sau khi vào thôn họ đã giết sạch mọi người không hề thương tiếc! Ngay cả phụ nữ và trẻ em yếu ớt cũng không tha.

CHƯƠNG

Nhện mặt quỷ

Cuộc tàn sát kéo dài suốt một ngày một đêm, mấy chục nghìn tính mạng bị giết chết một cách dễ dàng. Nhưng tàn sát tàn nhẫn như vậy vẫn không tiêu trừ được lửa căm giận trong lòng quân Thái Bình, cuối cùng bọn chúng hạ lệnh phơi thây những thôn dân này trong một năm để giải hận.

Người ta thường nói "Mồ yên mả đẹp", người sau khi chết nếu không được chôn cất, tự nhiên sẽ sinh ra điều dị thường. Huống chi những người này lại chết thảm như vậy, cho nên những oan hồn này sau khi chết không thể siêu sinh, càng không thể đầu thai làm người lần nữa.

Nghe người kia nói nhiều như vậy tôi cũng hơi nghi ngờ, hỏi tại sao anh ta phải nói với tôi những chuyện này? Người nọ thấy tôi hỏi vậy thì chỉ tay vào hạt ngọc kỳ dị trong tay tôi và nói: "Vật này do những người chết thảm trong thôn Bao Gia biến thành, oán khí rất nặng, nếu không xử lý thích đáng nhất định sẽ mang tới tai họa khôn lường."

Tôi không hiểu: "Theo như anh nói thì chuyện này ít nhất cũng đã xảy ra hơn trăm năm trước, nhưng vì sao hiện tại vong hồn của thôn Bao Gia lại xuất hiện ở trong con trai này?"

Nghe tôi nói thế, người nọ từ từ bước ra khỏi bóng tối và bước về phía tôi đầy bi thương... Vừa nhìn thấy anh ta, lòng tôi lạnh run, anh ta mặc một bộ quần áo trắng đội mũ trắng, nhưng bộ quần áo trên người anh ta đã bị nhiễm đầy máu từ lâu.

Tôi giật mình hỏi: "Anh? Cũng là người của thôn Bao Gia ư?"

Người nọ gật đầu và nói với vẻ căm hận: "Ngày đó, sau khi tàn sát hết mấy chục nghìn tính mạng của thôn Bao Gia chúng tôi, những kẻ tóc dài kia vẫn không chịu bỏ qua, hạ lệnh cho dân chúng ở gần đấy không được đến nhặt xác, chúng muốn chúng tôi phơi thây một năm mới giải được hận. Thế là hơn mười nghìn bộ hài cốt của thôn dân không được ai thu lượm, nhận hết dãi nắng dầm mưa khổ sở. Cho đến một năm sau, tất cả đều biến thành những chồng xương trắng..."

Tôi nghi ngờ: "Nhưng tôi vẫn không hiểu, cho dù lúc ấy không ai dám thu lượm xác các anh, nhưng một năm sau đó thì sao? Phải có ai đó đi chôn những bộ hài cốt này chứ?"

"Hoàn toàn chính xác, một năm sau có hai người tốt bụng, biết tình huống của thôn Bao Gia chúng tôi, nên họ đã an táng hài cốt, xây dựng từ đường, còn mời hòa thượng, đạo sĩ siêu độ cho vong hồn chúng tôi. Tại ngay lúc đó cũng coi như đã trấn an vong hồn của những người chết. Nhưng không ngờ, mấy chục năm sau, Trung Quốc lại bùng bổ chiến tranh, từ đường thờ phụng những vong hồn của thôn Bao Gia bị đạn đại bác phá hư, toàn bộ những hài cốt bên trong bị lửa đạn thiêu rụi... Có thể do oán khí của những di cốt này khó tiêu tan, nên từ trong hỏa hoạn hóa thành một viên Xá Lợi."

Nghe đến đây, cuối cùng tôi cũng đã hiểu. Có vẻ như không biết làm thế nào mà mười mấy năm trước, ông chủ Thẩm lại đem viên Xá Lợi này cho một con trai nuốt vào, thế mới khiến nó được nuôi

lớn trong cơ thể con trai đó và thành thứ gây họa như bây giờ. Uổng cho ông chủ Thẩm còn tâm niệm, cho là có được vật quý báu có giá trị liên thành, không ngờ nó lại thành âm vật hại mạng người.

Nghĩ tới đây, tôi liền nói với người đàn ông kia: "Vậy tôi có thể giúp gì được cho mọi người không?"

Người đàn ông suy nghĩ một lát rồi nói: "Trong mười mấy năm nay, cậu là người sống duy nhất có thể giao tiếp được với tôi, tôi thỉnh cầu cậu đem hạt châu này đến một ngôi chùa có công đức lớn để thờ cúng được không? Trong hạt châu này nhốt mấy chục nghìn vong hồn chết oan, bọn họ đã không còn chút trí nhớ nào về chuyện năm đó, thứ duy nhất còn lại chính là lòng oán hận. Bởi vậy hạt châu này có thể mê hoặc lòng người, đặc biệt là khi người có lòng tham lam đến gần, nó sẽ hấp thu hồn phách, chiếm đoạt hồn người đó."

Tôi nghe xong gật đầu nói với anh ta: "Không khó đem hạt châu này đến chùa để thờ, nhưng anh nói những vong hồn mắt kẹt trong hạt châu này đã sớm quên đi chuyện năm đó và trong lòng họ chỉ còn lại nỗi oán hận vô tận. Vậy còn anh... tại sao anh vẫn còn nhớ những chuyện đó?"

Người nọ cười khổ: "Bởi tôi chính là thủ lĩnh nghĩa quân năm đó, tôi đưa toàn thôn dân vào con đường này. Nếu lúc đó tôi sớm đầu hàng, từ bỏ chống cự thì có lẽ thôn Bao Gia cũng không bị tàn sát như vậy! Tôi đã gây ra sai lầm lớn nên cũng chỉ có thể tận lực đem hết khả năng giải thoát họ khỏi thống khổ mà thôi..."

Anh ta vừa dứt lời, tôi đột nhiên giật mình tỉnh lại, tôi phát hiện con trai kia vẫn còn nằm trên đất, không có dấu hiện mở vỏ nào. Những người khác đang vây quanh, nhìn tôi không chớp mắt, như thể những chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mộng Nam Kha thôi.

Tôi ngẩn ra nhìn mấy người họ, không rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì...

Cuối cùng chú Lê không nhịn được nữa, phải lên tiếng hỏi: “Cháu cảm nhận được gì?”

Lúc này tôi mới hoàn hồn và kể lại đầu đuôi câu chuyện gặp vị thủ lĩnh nghĩa quân cho mọi người nghe.

Nghe xong, vẻ mặt chú Lê tỏ ra nghiêm trọng, chú ấy nói: “Vật này không nên sống trên đời, nhưng nó vừa là âm vật cực tà, cũng đồng thời là báu vật hiếm thấy, đây đúng là chuyện quá buồn cười.”

Tiểu Kim tỏ vẻ sợ hãi: “May mà bà đây không lấy thứ này đi, nếu không thì chẳng biết còn chọc phải tai họa gì nữa đây?” Nói rồi gã trừng mắt với Trang Hà: “Sao anh làm việc càng ngày càng không đáng tin cậy thế hả?”

Trang Hà vội vàng cười nói: “Tôi làm sao biết vật này lại có nguồn gốc như thế, lần này thôi đi, để tôi tìm thêm cho cậu cái khác vậy.”

Ai ngờ tiểu Kim nghe vậy lại tối sầm mặt lại: “Bà đây không có thời gian rảnh rỗi ở chỗ này nói chuyện tào lao cùng với anh, chờ anh tìm được rồi hãy nói, bà đây đi trước!!” Dứt lời, gã xoay người đi ra cửa trại chăn nuôi.

Trang Hà vốn cũng định đuổi theo, nhưng quay đầu lại thấy tôi đang nhìn anh ta với vẻ mặt chế nhạo, thì chỉ biết than thở: “Cậu xem, vì cậu mà tôi đắc tội với người ta rồi đấy!!”

Tôi nghe vậy lập tức học điệu bộ vừa rồi của tiểu Kim, hất mặt với anh ta và nói: “Tôi không cõng cái nồi này đâu nhé! Mà tôi bảo này, anh và tên nam không ra nam, nữ không ra nữ kia có quan hệ thế nào? Còn nữa, rốt cuộc gã là cái thứ gì vậy?”

Trang Hà nghe tôi hỏi chuyện quan hệ giữa anh ta và tiểu Kim thì sắc mặt đột nhiên trở nên kỳ lạ, anh ta nói: “Cậu với gã ta không quen nhau, hỏi thăm nhiều chuyện như vậy làm gì?”

“Cái gì mà không quen! Dù gì tôi cũng suýt thành chồng của gã ta đấy! Đừng lôi thôi nữa, mau nói đi, anh và gã có quan hệ thế nào?” Tôi làm mặt dữ tợn ép hỏi.

Cuối cùng, Trang Hà đành thở dài: “Tôi với gã lúc trước ở trên núi tu luyện, từng là... hàng xóm.”

Tôi nghe vậy, gật đầu nói: “Vậy gã cũng là hồ ly tinh à.”

“Có thể nói chuyện dễ nghe hơn được không?” Trang Hà không vui.

Tôi cười gian: “Được, được, được! Tôi đổi cách nói, vậy gã cũng là đại tiên?”

“Gã và tôi... không cùng loài.” Trang Hà nói với vẻ mặt thần bí.

Tôi nghe vậy bèn tính trên đầu ngón tay: “Cổ vàng thân xám, nếu không phải cùng loài với anh, vậy gã là chuột tinh hay chồn tinh hử?”

Trang Hà nghe vậy thì tức giận đến trợn mắt: “Là cậu cố hỏi đấy nhé, biết rồi đừng hối hận!! Gã không phải là cái gì mà cổ vàng thân xám, gã là nhện mặt quỷ...”

CHƯƠNG

Tiếng đàn ông lạ

Tôi nghe vậy phì cười: “Cái gì mà lợn mặt quỷ*? Tại sao anh không nói gã là gà hay vịt biến thành luôn đi...” Nhưng nói được một nửa, tôi bỗng ngây người ra, sau đó tôi hơi thấp thỏm hỏi Trang Hà. “Cái con lợn gì cơ?”

* Từ Chu(蛛) - con nhện, và Trư(猪) - con lợn đọc gần giống nhau.

“Là nhện, con nhện...” Trang Hà nói với giọng âm u.

Tôi nghe xong mà trong lòng lạnh toát! Mẹ kiếp... May mà lúc ấy ông đây kiên quyết không chịu đi vào khuôn khổ, nếu không thì chẳng phải tôi đã cưới con nhện tinh làm vợ ư? Lúc này tôi âm thầm hỏi thăm mẹ của Trang Hà một câu, thật không biết mẹ anh ta là con hồ ly phong thái lả lướt như thế nào mới có thể sinh ra một kẻ tai họa như Trang Hà.

Trang Hà thấy tôi nghiến răng nghiến lợi nhìn mình thì nhướng mày, nói: “Không phải trong lòng cậu đang mắng tôi đấy chứ?”

Tôi cười âm hiểm: “Anh đoán xem...”

Đúng lúc này tôi thấy ông chủ Thẩm vừa nãy đi ra ngoài, giờ đang bàng hoàng đi qua đi lại ở phía xa, dường như ông ta muốn tới gần đây nhưng không dám. Chú Lê thấy vậy bèn vẫy tay gọi

ông ta: "Ông chủ Thẩm!"

Ông ta thấy chú Lê chủ động gọi mình, thì lập tức tươi cười chạy tới: "Thế nào rồi Lê đại sư? Vấn đề ở chỗ này của tôi có giải quyết được không?"

Sắc mặt chú Lê hơi trầm trọng, chú nói: "Vấn đề của ông không nhỏ, nếu gặp phải người bình thường chắc chắn không nhìn ra vấn đề nằm ở chỗ nào... Thật may là chúng tôi đã tìm ra ngọn nguồn vấn đề, bây giờ chúng tôi cần sự phối hợp của ông."

Ông chủ Thẩm nghe thế gật đầu liên tục và nói: "Mời đại sư cứ nói, chỉ cần trong phạm vi năng lực của tôi, tôi nhất định sẽ phối hợp thật tốt..."

Chú Lê chỉ đang chờ những lời này của ông ta, chú ấy tiện tay chỉ con trai khổng lồ trên đất và nói: "Đợt con trai nuôi đầu tiên này của ông được nuôi ở chỗ nào?"

Ông chủ Thẩm thấy con trai khổng lồ trên đất thì sắc mặt cứng đờ, trong mắt có sự thấp thỏm lo lắng, hẳn vật này là của quý trong lòng ông ta. Ông ta lau mồ hôi lạnh và nói: "Lô trai nuôi lấy châu này đều do tôi tự chọn khi tôi mới bắt đầu kinh doanh ngọc trai... Khi đó điều kiện ao nuôi kém hơn ở đây nhiều, tôi thuê một mảnh đất trống, sau đó đào một cái ao lớn làm chỗ nuôi. Do lúc ấy không có kỹ thuật nên chết khá nhiều trai. Sau đó, trong một lần thất bại, tôi đã rút ra được kinh nghiệm nuôi dưỡng... Con trai to này là một trong những con thuộc nhóm còn sót lại khi đó, tôi vẫn cứ nuôi cho đến bây giờ."

Chú Lê nghe xong gật đầu, nói: "Vậy thì đúng rồi, mảnh đất lúc đó ông thuê không được sạch sẽ, bởi vậy mà con trai này của ông đã nuốt một số vật âm tà vào và nuôi dưỡng thành ngọc trai. Chính thứ này đã tác quái trong hồ nuôi của ông, làm hại chết ba mạng người. Nếu không nhanh chóng giải quyết, chỉ sợ sẽ còn chết nhiều

người hơn, mà những cái nghiệp này cuối cùng đều sẽ tính lên đầu ông.”

Ông chủ Thẩm nghe vậy thì hoảng sợ, vội vàng kéo chú Lê lại: “Lê đại sư, vậy theo ngài, bây giờ tôi phải làm gì?”

Chú Lê bấm ngón tay tính toán một hồi rồi nói: “Vậy đi, ngày mai ông tìm một ngôi chùa có công đức lớn, quyên góp ít tiền nhang đèn, sau đó đem thứ này đặt ở trong chùa để thờ, hàng năm được cúng lễ, lâu dần sẽ tiêu trừ âm khí nặng nề của nó.”

Ông chủ Thẩm nghe xong cũng thấy hơi nhức nhối mà nhìn con trai trên đất, chắc chắn con trai này là con quý nhất trong đám trai của ông ta, cho nên trong lòng khó tránh khỏi tiếc nuối. Cuối cùng ông ta vẫn cắn răng nói: “Được, ngày mai tôi sẽ đem nó đến chùa Linh Ẩn ở Hàng Châu.”

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: “Tin tôi đi, tốt nhất là đưa đến chùa ở Tây Tạng hoặc Nepal...”

Ông chủ Thẩm suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Cũng tốt, cũng tốt, vậy tôi lập tức đi sắp xếp... Nhưng thứ này đáng sợ như vậy, nếu tôi trực tiếp đưa nó đi thì liệu có xảy ra chuyện gì trên đường không?”

Nghe ông ta nói vậy, chú Lê bảo ông ta cứ yên tâm, chỉ cần ông ta liên hệ được với phía chùa ở bên kia, chúng tôi sẽ đi cùng ông ta đưa thứ này đến nơi. Lúc này ông chủ Thẩm mới nhìn sang Trang Hà, lúng túng nói: “Tổng giám đốc Trang, ngài có muốn xem thêm con khác không? Ở đây tôi cũng có những con trai to không kém con này, không khó để tạo ra những hạt châu có chất lượng tốt hơn.”

Trang Hà khẽ thở dài, sau đó lắc đầu nói với ông ta: “Được rồi, xem ra tôi với hạt châu này không có duyên...”

Tuy ông chủ Thẩm rất không muốn mất đi một khách hàng lớn

như Trang Hà, nhưng ông ta cũng biết, nếu như không nhanh chóng giải quyết nguy cơ trước mắt này, thì có thể ông ta sẽ còn tổn thất thêm nhiều khách hàng lớn khác nữa... Vì vậy ông ta đành tiếc nuối nói: “Vậy cũng tốt, vậy nếu sau này có cơ hội sẽ hợp tác.”

Trang Hà gật đầu, sau đó xoay người lại trợn mắt với tôi một cái rồi chuẩn bị rời đi, mà lúc này chú Lê cũng định dùng một tấm vải đỏ gói con trai trên đất lại. Ai ngờ ngay lúc đó, đột nhiên tôi nghe thấy một giọng nói thâm độc vang lên bên tai mình: “Giữ hạt châu lại...”

Tôi sửng sốt, sau đó lập tức xoay người tìm nơi phát ra giọng nói kia, nhưng tìm mãi vẫn không thấy người đó ở đâu... Và điều kỳ lạ nhất là, dường như chỉ có mình tôi nghe được giọng nói đó, ngay cả người thính lực tốt như Đinh Nhất cũng không có phản ứng nào.

Tôi nhẹ lắc đầu, nghĩ thầm chẳng lẽ mình nghe nhầm? Nhưng vào lúc này, giọng nói đó lại vang lên lần nữa: “Ta nói giữ hạt châu lại!”

Lần này tôi có thể khẳng định, đó chắc chắn không phải là ảo giác của tôi, tôi lập tức xoay người tìm xung quanh, muốn tìm được người đàn ông vừa nói chuyện. Lúc này, Trang Hà đã đi được mấy bước cũng phát hiện ra sự khác thường của tôi, anh ta đứng lại, mặt đầy hồ nghi nhìn tôi xem rốt cuộc tôi muốn làm gì.

Nhưng tôi không biết phải nói với bọn họ thế nào, vì họ không nghe thấy giọng nói kia, cho đến khi tiếng nói đó vang lên lần thứ ba, tôi mới kinh hãi phát hiện ra rằng, tiếng nói của người đàn ông xa lạ đó phát ra từ chính miệng của tôi.

Lần này đừng nói là tôi, ngay cả Đinh Nhất, chú Lê và Trang Hà đều nghe thấy rõ ràng, ai nấy cũng nhăn mày nhìn chằm chằm vào tôi như thể nhìn thấy cái gì không thể tin nổi vậy.

Tôi không có một chút ấn tượng nào với chuyện xảy ra sau đó, bởi vì ngay lúc tôi nghe thấy cái giọng nói đáng sợ kia được phát ra từ chính miệng của mình, trong lòng tôi có cảm giác sợ hãi không thể nào diễn tả được... Trong nháy mắt tôi cảm thấy trước mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

Mặt dù trong lòng tôi biết có chuyện không hay xảy ra, nhưng tôi không thể làm được gì, bởi vì tôi rõ ràng cảm nhận được ý thức của mình đang bị bao vây trong một mảnh hoang vu.

Thật may là lần này không gặp phải Đinh Nhất sát khí đằng đằng ở chiến trường chất đầy núi thây biển xương kia nữa, nhưng bị kẹt ở nơi hoang vu này cũng không phải chuyện tốt đẹp gì…

CHƯƠNG

Trang Hà tức giận

Trong một thoáng tôi đã nghĩ rằng có thể mình sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở chỗ này... không thể lấy lại quyền điều khiển thân thể. Nhưng không biết qua bao lâu, cuối cùng tôi cũng nghe được có người đang gọi tên mình, tôi nhận ra đó là Đinh Nhất, hình như anh ta đang không ngừng nói cái gì đó với tôi, có lẽ cả đời này anh ta chưa từng nói nhiều như vậy.

Tôi rất muốn nghe rõ, nhưng không làm thế nào để nghe được...

Cho đến khi Đinh Nhất đột nhiên hét lên: "Đừng làm cậu ấy bị thương!!" Tôi mới chợt tỉnh lại từ trong hỗn độn... Nhưng lúc này tôi đột nhiên cảm thấy toàn thân đau nhức, cơ thể như vừa bị xe tải đụng vậy.

"Tiến Bảo? Cậu tỉnh lại đi!!" Giọng nói của Đinh Nhất vang lên một lần nữa bên tai tôi, tôi mờ mịt nhìn về hướng có âm thanh và thấy anh ta đang lo lắng đứng cách tôi tầm một mét.

Toàn thân tôi khó chịu đến nỗi tôi không nhịn được, vươn tay ra với anh ta: "Tôi khó chịu quá! Tới đỡ tôi với!"

Đinh Nhất nghe thấy giọng tôi, thì lập tức bước đến trước mặt tôi và nói: "Cậu cảm thấy thế nào?"

Tôi lắc đầu: "Đã xảy ra chuyện gì vậy? Trên người tôi sao lại

đau thế này?”

“Trương Tiến Bảo, nói chuyện phải có lương tâm chứ, cậu đau? Sao cậu không nhìn chúng tôi thử xem?” Tiểu Kim đã đi rồi mà không biết trở lại từ lúc nào, gã tức giận nói với tôi.

Tôi không hiểu nên nhìn gã ta, phát hiện cả gã lẫn Trang Hà đều rất chật vật, hình tượng tinh anh xã hội lúc trước đều bị hủy hết, ai cũng đầy bụi bặm và mặt mũi sưng vù.

Tôi thoáng khựng lại, sau đó cúi đầu nhìn mình, tôi phát hiện mình cũng không khá hơn bao nhiêu, nhưng nhìn chung vẫn tốt hơn họ một chút...

Tôi hơi chột dạ, hỏi: “Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Đinh Nhất nghe tôi hỏi vậy cũng nhìn sang phía tiểu Kim và Trang Hà với ánh mắt đồng tình, sau đó anh ta tỏ vẻ bất đắc dĩ nói với tôi: “Hắn vừa mới ra ngoài...”

Tim tôi đập hơi nhanh, đúng là sợ cái gì thì cái đó đến, xem chừng hạt châu này có ma lực rất lớn! Ngay cả thứ quái vật kia trong cơ thể tôi cũng bị dẫn ra, chỉ không biết vừa rồi bọn họ làm thế nào mà khống chế được tên đó?

Sau đó Trang Hà buồn rầu nói với tôi rằng, nếu nói bọn họ khống chế tôi thì không bằng nói thật ra là tôi đánh bọn họ...

Thì ra lúc tôi nghe trong miệng mình phát ra giọng nói của một người đàn ông xa lạ thì bọn họ cũng phát hiện ra tôi hơi bất thường. Lúc ấy Đinh Nhất ở gần tôi nhất, anh ta thấy tôi đột nhiên nói câu: “Để hạt châu lại”, sau đó vẫn cúi thấp đầu, không nhúc nhích.

Đinh Nhất định đến xem tôi làm sao thì bị chú Lê kéo lại và nói: “Cách xa nó ra một chút...”

Đinh Nhất nghe vậy lòng run lên, thử thăm dò, khẽ gọi tôi:

"Tiến Bảo?"

Lúc này, đầu tiên là "tôi" lắc cổ một cái, sau đó cười âm hiểm, nói: "Đừng gọi nữa, nó bị ta giam rồi. Mấy người thật đúng là phí của giời! Hạt châu tốt như vậy lại muốn đưa đến chùa cúng bái? Quá lãng phí, để ta ăn đi? Chưa biết chừng nhờ nó mà ta với linh hồn Trương Tiến Bảo có thể dung hợp, đến lúc đó nó chính là ta, ta chính là nó... Thế nào hả?"

Trang Hà sắp đi ra khỏi trại chăn nuôi, sau khi nghe thấy lời này liền hứng thú quay lại nói: "Ai dô! Thật là có người như vậy tồn tại ư? Thằng nhóc Trương Tiến Bảo này được đó! Một thân xui xẻo lại có thể sinh ra nhân vật lợi hại như mi..."

"Tôi" nghe thấy âm thanh thì liếc mắt sang, rồi cười lạnh: "Súc sinh ở đâu ra vậy? Lông còn chưa rụng hết đâu mà dám ở trước mặt ta lắc lư..."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Trang Hà lập tức biến thành màu quả cà, chắc anh ta đã sống nhiều năm như vậy rồi mà chưa từng có ai dám nói những lời khó nghe như thế ở trước mặt anh ta. Nhưng Trang Hà không giận mà lại cười, sau đó lật tay thả ra một con bướm trắng.

"Tôi" thấy vậy bèn hừ một tiếng: "Sao? Muốn gọi người tới giúp? Vô dụng thôi, trình độ mày thế nào, tao liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, thế thì bạn bè mày tự nhiên cũng chẳng có kẻ nào mạnh..."

Nếu lúc bình thường, tôi mà nói như vậy với Trang Hà thì anh ta đã đốp lại cả trăm câu rồi, nhưng hôm nay anh ta lại không đấu khẩu cùng tôi, mà chỉ yên lặng nhìn, như thể đang súc tích lực lượng, để chuẩn bị đánh bất cứ lúc nào vậy.

Không lâu sau, một vệt sáng vàng từ xa bắn tới, tiểu Kim còn chưa đến, tiếng đã đến trước: "Có chuyện gì mà kêu bà đây trở lại

thế? Không phải là lại phát hiện ra bảo bối gì đấy chứ? Anh...” Tiểu Kim nói được một nửa thì dừng, sau đó gã ngạc nhiên hỏi Trang Hà: “Sao hơi thở trên người thằng nhóc này thay đổi vậy? Nó để cho ác ma nhập vào người à?”

Trang Hà lắc đầu: “Thứ đang ở trong thân thể của thằng nhóc này cũng không phải ác ma gì, mà là một cỗ âm khí mạnh mẽ trước kia bị nhốt ở trong cơ thể cậu ta biến thành quái vật, thứ này cộng sinh với linh hồn Tiến Bảo, hiện tại nó bị hạt châu này hấp dẫn ra, muốn chiếm đoạt hạt châu Xá Lợi này.”

Tiểu Kim nghe xong, con ngươi hơi co lại, gã đã biết vì sao Trang Hà lại muốn gọi mình trở lại, xem ra dù tất cả mọi người ở đây hợp lại cũng chưa chắc đã đánh được kẻ tự xưng “Ta” trước mắt này. Chắc lúc ấy trong lòng gã đang đang âm thầm hối hận, nếu biết sớm chuyện như vậy thì có thế nào gã cũng sẽ không trở lại.

Lúc này, “tôi” lạnh lùng nhìn bọn họ và nói: “Gọi một con côn trùng tới cũng không thay đổi được cái gì đâu, hôm nay ta chắc chắn phải có được hạt châu này!” “Tôi” nói xong liền xoay người đoạt con trai trên đất, Đinh Nhất thấy vậy cũng không trực tiếp ngăn cản“tôi”, mà đưa chân đá con trai đến bên cạnh Trang Hà.

“Tôi” giễu cợt nói với Đinh Nhất: “Thật nực cười! Mày cho rằng hắn có thể chống lại tao ư?” Nói rồi tôi lại hướng về phía Trang Hà nhẹ nhàng vung tay lên, một trận gió mang đầy sát khí lao thẳng về phía anh ta.

Thật may là bản lĩnh của Trang Hà cũng không tệ, anh ta lắc mình tránh thoát đòn công kích, sau đó hô tiểu Kim: “Tiểu Kim, nhanh bọc hắn lại.”

Tiểu Kim vẩy tay, một sợi tơ cực mảnh bay ra từ ống tay áo gã, trong khoảnh khắc nó trói hai tay “tôi” lại, trong một khoảng thời

gian ngắn “tôi” không thoát ra được. Chú Lê thấy vậy, lập tức nói với Đinh Nhất: “Nhanh đè nó lại.” Nói rồi chú lấy một cái túi da từ trong người ra, sau đó rút một cây châm bạc, chuẩn bị đâm lên đỉnh đầu “tôi”.

Ai ngờ ngay lúc này, sợi tơ vừa rồi còn chắc chắn đột nhiên “phựt” một tiếng đứt mất, sau đó “tôi” cười lạnh nói với mọi người: “Chúng mày thực sự cho rằng cái tơ nhện rách nát đó có thể trói được ta ư?”

Trên người “tôi” đột nhiên dùng lực, một luồng khí mạnh mẽ được vận ra hất tung Đinh Nhất đang ghì lấy “tôi”, Trang Hà thấy vậy, không nói lời nào liền vọt tới, cùng “tôi” đánh tay đôi…

CHƯƠNG

Trang Hà đưa hạt châu đi

So với Trang Hà và tiểu Kim thì "tôi" có một chút ưu thế, đó là tôi có thể không để ý an toàn của bọn họ, còn họ lại không thể không để ý an toàn của tôi. Vì thế mà sau mấy hiệp đánh, đám Trang Hà nhiều lần phải tránh đánh vào những chỗ hiểm của tôi, nhưng tôi thì muốn đánh thế nào cũng được...

Đinh Nhất đứng một bên không dám ra tay với tôi, bởi vậy mà đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời đến giờ, anh ta chỉ đứng bên cạnh làm "Đường trưởng lão", không ngừng kêu tên tôi, để cho tôi mau tỉnh hồn lại.

Nhưng "tôi" đâu có dễ dàng đi vào khuôn khổ như vậy, có vẻ hạt châu này có sức hấp dẫn quá lớn đối với "tôi", hoặc có thể nói là "tôi" không muốn bị nhốt trong một cơ thể mà không thể tự do điều khiển nữa.

Đinh Nhất ở bên cạnh gọi liên tục làm "tôi" hơi bực bội, bắt đầu nóng nảy sợ lại mất đi quyền khống chế thân thể. "Tôi" đột nhiên mất kiên nhẫn, không muốn tiếp tục dây dưa cùng đám Trang Hà nữa, liền lắc người thoát khỏi sự kìm kẹp của Trang Hà và tiểu Kim, phóng thẳng tới chỗ con trai mà vừa rồi bị Trang Hà đá sang bên cạnh.

“Tôi” dùng sức rất mạnh, nên dù còn chưa đụng tới con trai, lực đã làm vỏ của nó vỡ vụn... Trong khoảnh khắc đó, có vô số ánh sáng trắng túa ra từ vết nứt trên vỏ con trai, làm không gian ban đêm bừng sáng như ban ngày.

Tất cả mọi người có mặt ở thời điểm đó đều chùng lòng xuống, ai cũng cảm thấy nhất định là hạt châu này sẽ bị “tôi” nuốt mất! Ai ngờ ngay tại lúc này, trong vầng sáng chợt xuất hiện một bóng người, nghênh đón “tôi” đang nhào tới.

Vì không kịp phòng bị nên “tôi” bị va chạm với cái bóng đó, mấy người chú Lê thấy một cái bóng mơ hồ tách khỏi cơ thể tôi, đáng tiếc rất nhanh cái bóng kia lại bị bắn ngược trở về.

Sau cú va chạm, bóng người trước đó xuất hiện trong vầng sáng cũng nháy mắt biến mất không thấy đâu nữa, mà cơ thể tôi đột nhiên cứng đờ, giống như bị cố định trên mặt đất...

Đinh Nhất thấy tôi đứng mãi ở đó không nhúc nhích, thì thận trọng đi tới trước mắt tôi và thử gọi tôi mấy câu, mí mắt của tôi lúc này hơi động đậy, dường như có phản ứng với tiếng gọi của anh ta. Đinh Nhất thầm vui mừng, vội cao giọng gọi tên tôi.

Một lúc sau, tôi mới dần dần tỉnh lại... Khôi phục như bình thường.

Chú Lê thấy vậy, vội vàng dùng tấm vải đỏ bọc hạt châu vẫn còn sáng lấp lánh trên đất lại, rất sợ tôi vừa mới tỉnh hồn lại bị ánh sáng của vật này hấp dẫn thần trí.

Lúc này Trang Hà và tiểu Kim cả người chật vật nhìn tôi chằm chằm, như thể họ sẽ nhào tới đánh tôi bất tỉnh bất cứ lúc nào. Thấy thế, tôi làm ra vẻ vô tội và nói: “Cái này không thể trách tôi được, đâu phải tôi đánh mọi người, hơn nữa, các anh cũng đánh tôi mà.”

Tiểu Kim nghe vậy thì xù lông, hét lên: “Ôi giời ơi! Chúng tôi

như vậy mà gọi là đánh cậu à? Cùng lắm chỉ như gãi ngứa cho cậu thôi, mà bên cạnh còn có một con chó săn nhỏ không ngừng nhắc nhở đừng làm tổn thương cậu, ra tay nhẹ một chút... Thế chúng tôi thì sao? Đến mặt cũng bị cậu đánh lệch cả rồi đây này!!"

Tôi tự biết mình đuối lý nên không dám nói thêm gì nữa mà nhìn trộm về phía Trang Hà, sắc mặt của con hồ ly già này cũng không tốt, xem chừng là thực sự tức giận, nếu không với cái miệng của anh ta đã mắng tôi lên bờ xuống ruộng rồi.

Thế là tôi húng hắng ho nhẹ một tiếng: "Này... Chuyện hôm nay là ngoài ý muốn, nếu vừa rồi cái tên chiếm thân thể tôi có nói những lời không nên nói... thì các anh cứ xem như hắn đang đánh rắm đi! Đừng coi là thật, cũng đừng nổi giận làm gì, mọi người đều không phải người bình thường, đừng vì chuyện nhỏ nhặt như vậy mà giận nhau, không đáng chút nào, có đúng không?"

Trang Hà nghe vậy lạnh lùng nhìn tôi, anh ta vẫn chẳng nói gì làm tôi nhất thời cảm thấy lòng càng thêm không chắc chắn. Nếu là trước kia, tôi với anh ta châm chọc đùa giỡn nhau mấy câu liền không sao, nhưng giờ thấy Trang Hà mặt không biểu tình, tôi lại không biết nên làm thế nào.

May mà lúc này chú Lê kịp thời giảng hòa, đem hạt châu đã gói kỹ trong tấm vải đỏ giao cho Trang Hà và nói: "Trước đó tôi không ngờ vật này lại có sức hấp dẫn lớn với tà ma xung quanh như vậy, giờ xem ra đúng là chúng tôi không thích hợp đưa vật này đến chùa, không bằng giao cho các cậu mang đi giúp."

Trang Hà nghe vậy nhắm mắt thở dài một tiếng thật khẽ, như thể đang nuốt cơn tức giận trong lòng xuống... Thật ra thì tôi có thể hiểu được tâm tình hiện tại của Trang Hà, anh ta rất muốn đánh tôi một trận cho hả giận, nhưng anh ta biết chuyện này không liên quan gì đến tôi. Nhưng vừa nghĩ đến những lời tức ứa

gan từ miệng tôi nói ra là anh ta lại thấy khó tiêu cơn giận này....

Giờ chú Lê đã cho anh ta một bậc thang để anh ta đưa hạt châu này đi, tất nhiên không cần thiết phải đợi tiếp nữa. Trước khi đi Trang Hà vẫn trừng mắt nhìn tôi, làm tôi phải rùng mình, tôi nghĩ thầm may không phải là bản thân tôi đắc tội với lão yêu tinh này.

Sau khi Trang Hà đi, chú Lê vội vàng lay tỉnh ông chủ Thẩm, người không biết là bị sợ đến mức ngất xỉu, hay do bị choáng vì chuyện vừa rồi xảy ra quá đột ngột. Với tính cách của chú Lê, dù bây giờ không cần chú tự mình đưa hạt châu lên chùa, nhưng tiền thì vẫn phải lấy.

Quả nhiên, ông chủ Thẩm vừa tỉnh lại đã tỏ ra sợ gần chết, ông ta hoảng sợ hỏi chú Lê vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ông ta lại ngất xỉu? Chú Lê bèn trấn an ông chủ Thẩm và bảo ông ta không phải sợ hãi, chuyện ở đây về cơ bản đã được chúng tôi giải quyết, chỉ có điều hạt châu kia sát khí quá lớn, sau khi cân nhắc, chúng tôi thấy không nên để ông chủ Thẩm đưa nó đi, nếu không chỉ sợ sẽ giảm phúc tổn thọ của ông ấy.

Ông chủ Thẩm nghe vậy nào còn dám muốn đưa đi nữa, vốn lúc đầu ông ta cũng lo lắng không biết thứ này có hại gì đến mình hay không, giờ chú Lê nói vậy, ông ta lập tức xin nhờ chú ấy toàn quyền xử lý, hơn nữa ông ta còn đảm bảo đi đảm bảo lại rằng sẽ lo mọi chi phí cho chúng tôi...

Chú Lê thấy mục đích đã đạt được, cũng thấy được rồi, sau đó chú ấy còn giúp ông chủ Thẩm làm lễ cúng đơn giản tại trại chăn nuôi, làm thế cũng chỉ vì muốn để ông chủ Thẩm yên tâm, dẫu sao chuyến này của chú Lê đến đây cũng chỉ để làm bác sĩ tâm lý.

Sau khi tất cả mọi chuyện đều được giải quyết, sắc trời cũng dần sáng, một đêm này đúng là giày vò chúng tôi vô cùng mệt mỏi, đặc biệt là tôi, toàn thân tôi đều đau nhức. Còn vì sao cái tên ở

trong thân thể tôi lại ngủ say, có khả năng là vì bóng người thoáng xuất hiện từ trong hạt châu kia.

Mặc dù lúc đấy tất cả mọi người đều không thấy rõ hình dạng của bóng người kia, nhưng tôi chắc chắn đó chính là vong linh của thủ lĩnh nghĩa quân thôn Bao Gia, cũng là người mặc bộ quần áo màu trắng trước đó đã nhờ tôi đem hạt châu này đến chùa.

Thật không ngờ oan hồn từng có duyên gặp mặt đó lại cứu tôi đúng vào thời điểm quan trọng nhất...

CHƯƠNG

Ôm bắp đùi

Sau khi nghe xong phân tích của tôi, chú Lê gật đầu: "Chắc đúng là anh ta rồi, bởi vì theo bản chất thì anh ta và cái tên ở trong người cháu thuộc cùng một loại, đều là kẻ bị tàn sát toàn thôn, điểm khác biệt duy nhất chính là những vong hồn của thôn Bao Gia là những hồn thể đơn độc, còn cái tên ở trong cơ thể cháu do oán khí của vô số vong linh biến thành một hồn thể."

Tôi nghe mà trong lòng cảm thấy sợ hãi, thật may là cuối cùng tôi cũng được gọi ra, nếu không, để tên kia thực sự nuốt được hạt châu đó thì không biết hiện tại tôi đã biến thành hình dạng như thế nào đây?

Trở lại khách sạn, tôi nhờ Đinh Nhất lấy nước vào bồn tắm giúp mình, tôi thật sự khó chịu đến mức chẳng muốn động đậy dù chỉ một đầu ngón tay, cho nên đành nhờ Đinh Nhất làm hộ và tôi ngâm mình trong bồn tắm rồi ngủ mất, hơn nữa còn mơ một giấc mơ kì lạ.

Trong giấc mơ, người thủ lĩnh nghĩa quân kia xuất hiện lần nữa, anh ta hi vọng tôi tuân thủ nghiêm ngặt cam kết, không để hạt châu kia rơi vào tay những kẻ bất chính, nếu không sẽ hại đến nhiều tính mạng. Mới vừa rồi anh ta đã dùng hết sức lực còn sót

lại để cứu mạng tôi, nên hi vọng tôi có thể trợ giúp tiêu trừ oán niệm của những vong hồn bị giam hãm trong hạt châu, giúp họ được luân hồi chuyển thế.

Thật ra lúc đó tôi rất muốn nói với anh ta rằng, tôi không phải là lựa chọn tốt để anh ta phó thác hạt châu này, dù rằng anh ta liều mình cứu tôi, nhưng anh ta lại không biết, hạt châu này ở bên cạnh tôi mới là nguy hiểm nhất. Bây giờ hạt châu đã được Trang Hà cầm đi, tôi hi vọng Trang Hà có thể xử lý thích đáng với hạt châu này...

Ai ngờ khi tôi vừa định giải thích với anh ta về chuyện mình đã giao hạt châu cho người khác, thì lại nghe thấy tiếng nói của Đinh Nhất vang lên bên tai mình: "Tiến Bảo? Sao cậu lại ngủ? Nước đã lạnh rồi..."

Nghe được giọng Đinh Nhất, tôi liền giật mình tỉnh lại, quả nhiên ngay lập tức tôi cảm thấy ớn lạnh và hắt hơi mấy cái liên tiếp. Đinh Nhất thấy vậy vội đưa khăn tắm cho tôi: "Cậu vừa bị thương nặng, tuy không có mấy vết thương ngoài da, nhưng nếu không chú ý điều dưỡng thật tốt sẽ để lại hậu quả đấy."

Tôi buồn cười, nói: "Anh hài hước thật đấy, tôi có phải là phụ nữ ở cữ đâu mà lại còn để lại di chứng xấu? Tôi không sao, đừng lo lắng vớ vẩn! Thân thể ông đây khỏe như vâm! A... Ắt xì!"

Đinh Nhất bất đắc dĩ trừng mắt với tôi: "Mau lau khô người rồi ra ngoài đi! Cậu không thấy cảm giác được nằm trên giường mới thật sự thoải mái sao?"

Nghe anh ta nói thế, tôi vội vàng lau qua người rồi đi ra, lúc này mới nhớ đến giấc mộng kỳ lạ kia, tôi bèn kể cho Đinh Nhất nghe.

Nghe xong, sắc mặt anh ta trầm xuống: "Tôi không quá tin trưởng Trang Hà, nhỡ mà..."

Tôi ngắt lời anh ta: "Sẽ không đâu! Tuy bình thường con hồ ly

già Trang Hà này nói chuyện không mấy đáng tin, nhưng tôi tin lần này anh ta chắc chắn biết chuyện gì quan trọng nên làm, nhất định anh ta có thể xử lý tốt thôi. Chẳng qua là lúc đi, tâm tình anh ta không thoải mái lắm, chắc là bị tên ở trong cơ thể tôi đánh nên tức xì khói đấy... Có thể một thời gian nữa anh ta sẽ không xuất hiện trước mặt chúng ta đâu."

Đinh Nhất hiếm khi vui vẻ ra mặt thế này, anh ta nói: "Cậu không được nhìn thấy vẻ mặt của Trang Hà khi bị đánh, giống như ăn phải phân chó vậy."

Tôi hơi tò mò nhìn Đinh Nhất, trong đầu nghĩ, từ khi nào mà khẩu vị của thằng cha này nặng như vậy, lại thích xem Trang Hà ăn phân chó?! Đương nhiên là tôi không nói thẳng câu này ra miệng, bởi vì lúc này tôi thực sự cảm thấy lạnh, muốn chui ngay vào chăn đi tìm Chu Công đánh cờ.

Tôi ngủ một giấc, tỉnh dậy thì trời đã tối... Tôi lê cái cơ thể nặng nề xuống giường và thấy Đinh Nhất đang ngồi yên không nhúc nhích trên ghế salon bên cạnh, đầu cúi thấp, không biết có phải đang ngủ hay không?

Vì vậy tôi từ từ đi tới, muốn đánh thức anh ta dậy, để anh ta lên giường ngủ tiếp, ngủ như vậy trên salon không thoải mái. Nào ngờ tôi vừa đưa tay ra thì bị Đinh Nhất túm lấy, anh ta chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy tàn bạo trợn mắt nhìn tôi và nói: "Ngươi là ai?"

Ánh mắt này quá quen con mẹ nó thuộc, người này không phải Đinh Nhất, đó là kẻ giết người như ngóe - Võ An Quân! Cơ thể tôi lập tức cứng đờ, quỵ ngã ra sau, tiếp đó tôi quát to một tiếng rồi bật dậy từ trên giường.

Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ vừa rồi tôi đang nằm mơ? Lúc này tôi mới hổn hển xoay người xuống giường, muốn tìm điện thoại di

động xem mấy giờ rồi, tìm rất lâu tôi mới thấy điện thoại trên bàn trà và nó sắp hết pin.

Mở điện thoại lên xem, đã hơn 8 giờ tối, tôi mơ mơ màng mãng gãi mái tóc bù xù, trong đầu nghĩ không biết thằng cha Đinh Nhất này chạy đi đâu rồi? Tôi vội vàng sạc pin cho điện thoại rồi gọi cho Đinh Nhất.

Thật may điện thoại vừa reo hai tiếng thì anh ta bắt máy, thì ra ông chủ Thẩm lo phong thủy trong nhà có vấn đề, nên lúc chiều mời chú Lê đến xem giúp, chú Lê thấy tôi ngủ say, bèn bảo Đinh Nhất đi một mình làm trợ thủ cho chú ấy.

Nghe thấy thế, lòng tôi thở phào nhẹ nhõm, đúng lúc này bụng tôi vang lên òng ọc, tôi dặn họ lúc về nhớ mua đồ ăn cho tôi, ông đây đã hơn một ngày chưa có cái gì vào bụng rồi.

Nhưng tôi đợi đến hai tiếng rồi mà chú Lê vẫn còn chưa xong việc?! Cuối cùng tôi không chịu nổi được nữa, quyết định tự đi ăn một mình, thế cho nhanh.

Tắm qua một cái, tôi thay một bộ quần áo sạch sẽ rồi ra ngoài, vì cái bộ ngày hôm qua trên người tôi thực sự không thể nhìn được nữa.

Ra khỏi khách sạn, tôi phát hiện buổi tối ở cái huyện này khá náo nhiệt, xe cộ đi lại tấp nập, sầm uất. Tôi đi theo dòng người tới một nơi tương tự như chợ đêm của địa phương và lập tức bị mùi thơm bên trong hấp dẫn, tôi hưng phấn đi vào trong.

Nhưng đi hết một vòng, tôi phát hiện các món ăn ở nơi này không hợp khẩu vị với một người miền Bắc gốc như tôi. Đừng thấy vừa rồi đứng bên ngoài ngửi mùi rất thơm, nhưng đi vào nhìn đều là những thứ quà vặt địa phương mà tôi chưa từng thấy bao giờ.

Nhưng tôi đói lắm rồi, đành phải mua đại hai cái bánh có tên là

“Chén đèn dầu”, món này có vẻ giống bánh rán lỗ tai ở chỗ chúng tôi, hi vọng mùi vị không tệ. Nhưng tôi ăn một miếng thì thấy, đây chẳng phải là bánh rán lỗ tai đấy ư? Sao nó lại được gọi là “Chén đèn dầu” nhỉ?

Tôi vừa đi vừa ăn, chỉ một loáng sau, hai cái bánh chén đèn dầu đã vào hết trong bụng, nhưng không có thịt thì chưa thỏa mãn tôi được, làm sao tôi có thể cam tâm chỉ ăn hai cái bánh chén đèn dầu này chứ?

Tôi tiếp tục đi sâu vào trong chợ đêm, muốn tìm xem có thức ăn ngon gì để ăn thêm không? Nhưng vừa đi được hai bước, tôi cảm giác có ai đó chợt ôm lấy bắp đùi mình...

CHƯƠNG

Con hẻm sâu

Tôi cúi đầu nhìn thì thấy một đứa bé gái khoảng bốn, năm tuổi đang ôm chặt lấy đùi tôi, quần áo trên người cô bé rất rách rưới, không giống con nít nhà bình thường, sau khi ôm lấy tôi, cô bé đưa bàn tay cáu bẩn lên xin tôi...

Tôi thấy vậy nhất thời mềm lòng, đứa trẻ nhỏ thế này đã phải ra đường ăn xin? Người lớn trong nhà sao lại để như vậy? Tôi lấy ra mười đồng tiền, từ từ ngồi xổm xuống hỏi cô bé: “Cháu muốn không?”

Nhìn thấy tiền, mắt cô bé sáng lên, nó vội vàng gật đầu và dùng giọng non nớt nói: “Muốn...”

Tôi bật cười: “Được, vậy cháu trả lời cho chú mấy câu hỏi, chú sẽ cho cháu mười đồng này.”

Vừa nghe vậy, trên mặt cô bé tỏ ra hơi do dự, nhưng đồng thời nó cũng nhìn tờ mười đồng đầy khao khát, sau đó nó hơi sợ sệt gật đầu: “Được, vậy chú hỏi đi.”

“Cháu năm nay mấy tuổi?” Tôi cố gắng để giọng mình nghe thật dịu dàng.

Trên mặt cô bé thể hiện sự vui mừng, xem ra vấn đề này không có gì khó đối với nó, nó lập tức lớn tiếng trả lời tôi: “Cháu năm

nay năm tuổi rưỡi!”

Tôi tươi cười gật đầu, tiếp tục khích lệ cô bé: “Rất tốt, cha mẹ cháu đâu? Bọn họ ở nơi nào?”

Ai ngờ tôi vừa hỏi câu này, mặt cô bé lập tức tỏ vẻ sợ hãi, giống như tôi không phải đang hỏi cha mẹ của bé mà là đang hỏi con sư tử hay con cọp rất đáng sợ vậy... Tôi thấy vậy bèn vội hỏi câu khác: “Chú cho cháu mười đồng, cháu sẽ dùng làm gì?”

Cô bé không hề nghĩ ngợi nói: “Tiền phải giao cho dì ạ.”

Tôi nghi ngờ: “Dì ư? Tại sao không giao cho cha mẹ cháu?”

“Dì chính là mẹ…” Cô bé nói với vẻ khiếp đảm.

Tôi nghe mà trong lòng lại hoài nghi thêm mấy phần, cô bé gái trước mắt tôi vốn đang ở tuổi đi học nhà trẻ, tại sao lại đi ăn xin trên đường! Cứ cho là cha mẹ khó khăn không nuôi nổi nó đi, vậy thì cũng phải là tự bọn họ ra phố xin ăn chứ sao lại để con đi thế này, chỉ hi vọng đừng như những gì tôi đang đoán...

Cuối cùng tôi đưa cho cô bé mười đồng, bởi ánh mắt của cô bé quá chờ mong nên tôi không nỡ lòng không cho tiền cô bé. Cô bé nhận được tiền, liền lập tức xoay đầu chạy mất.

Nhưng dẫu sao cô bé cũng chỉ mới mấy tuổi, chỉ cần tôi có lòng muốn đi theo vẫn có thể bám theo được. Lúc này tôi đã sớm quên mất mục đích ban đầu của mình đến đây làm gì, bởi vì tôi nhất định phải biết rõ, rốt cuộc cô bé kia có phải là đi ăn xin cùng cha mẹ ruột của mình không.

Sau đó tôi theo chân cô bé tới một con hẻm sâu, so sánh với chợ đêm náo nhiệt ở bên ngoài, thì nơi này đúng là một thế giới khác, trong này đầy nước bẩn tù đọng, thỉnh thoảng còn có chuột chạy qua. Nhưng dường như cô bé không thèm để ý, vẫn đi sâu vào trong con hẻm hun hút...

Tôi theo sát phía sau, chưa kịp đi đến nơi, tôi đã nghe thấy trong chỗ sâu nhất của con hẻm vang lên giọng đàn bà đang cáu kỉnh mắng: “Con nhóc chết tiệt này, sao giờ mày mới về? Chết ở đâu cả tối vậy? Tiền đâu? Có một tí thế này thôi á, mày bị điên à, cả tối mà chỉ xin được từng này thì nuôi mày được cái tích sự gì! Suốt ngày chỉ biết ăn! Chỉ có tí tiền thế này, buổi tối không được ăn cơm!!”

Tôi nghe xong mà giận quá, đây sao có thể là mẹ ruột của cô bé chứ?! Đúng là không biết nên nói gì nữa, đời bây giờ hạng người nào cũng có... Nghĩ vậy, tôi liền thả chậm bước chân, đi vào trong sân của ngôi nhà cuối con hẻm.

Tôi bắt gặp một người phụ nữ mập mạp đang dùng sức vặn lỗ tai đứa bé gái kia, miệng bà ta không ngừng mắng những lời tục tĩu, có những từ ngữ ác độc đến mức một người lớn như tôi đây cũng phải choáng váng. Đây thực sự là mẹ ruột của đứa trẻ ư? Vấn đề này lại một lần nữa nảy ra trong đầu tôi.

Thật ra tôi cũng biết, loại chuyện này xảy ra ở khắp nơi trong cả nước, nếu tôi thực sự muốn nhúng tay vào chuyện của từng người, thì có mệt chết cũng quản không hết! Nhưng không biết tại sao, tôi vừa nhìn thấy ánh mắt của cô bé kia là trong lòng mềm nhũn, không nhịn được suy nghĩ muốn biết tại sao cô bé lại phải ra phố ăn xin?

Chắc do phát giác có người tới, người phụ nữ mập mạp đột nhiên buông lỏng tay, sau đó lạnh lùng nhìn về phía tôi và nói: “Anh tìm ai?”

Tôi nhìn xung quang cái sân nhỏ vừa bẩn vừa rách nát, sau đó chỉ vào cô bé vừa được bà ta buông ra: “Tôi tìm cô bé...”

Người phụ nữ mặt đầy cảnh giác nói: “Tìm nó làm gì?”

Tôi lớn tiếng nói: “Tôi bị mất đồ, vừa rồi cô bé này ở gần tôi

nhất, tôi không tìm nó thì tìm ai? Chị là ai? Cha mẹ nó đâu?”

Cô bé cũng không ngờ tôi sẽ nói vậy nên giật mình nhìn về phía tôi, có lẽ một chút ấn tượng tốt với tôi khi nãy đã biến mất hết rồi.

Người phụ nữ to béo kia nghe vậy thì cười lạnh, nói: “Tôi có thể là ai? Tôi chính là mẹ nó! Tự cậu làm mất đồ lại đổ lên người một đứa bé, cậu không thấy thẹn à?”

Tôi gật đầu, sau đó mặt tâm trạng nói: “Đúng, chị nói vậy tôi thấy đúng là hơi xấu hổ, nhưng tôi bị mất đồ khá quan trọng, lúc ấy lại chỉ tiếp xúc với cô bé này...”

Chị ta thấy tôi không có chứng cớ, bèn trừng mắt nói: “Cậu mất đồ ở đâu thì đến đó mà tìm, đến tìm con nhà tôi làm gì? Đi nhanh đi, không đừng trách tôi không khách sáo!”

Ai ngờ đúng lúc đang nói, lại có hai đứa bé trai khác từ ngoài trở về, trông hai đứa kia lớn hơn cô bé này mấy tuổi, trên tay đứa nào cũng nắm một xấp tiền, chắc là vừa rồi đi xin ở bên ngoài về.

Tôi thấy thế thì cười lạnh, nói: “Ôi, hai đứa này cũng là con chị à? Quốc gia chúng ta vừa mới cho đẻ hai con, mà chị đã sinh cả ba đứa?”

Mặt của người phụ nữ béo kia lúc đỏ lúc trắng, chị ta định phản bác tôi mấy câu, nhưng chắc không muốn quá gây chuyện nên nuốt lời trở vào, chị ta quay sang tát cô bé một cái: “Nói! Có phải mày trộm đồ của người ta không?”

Cô bé vừa sợ vừa oan ức nên khóc ầm lên, tôi thấy vậy vội ngăn cản chị ta: “Sao chị lại đánh con bé! Không hỏi nó xem đã xảy ra chuyện gì à? Hay vốn đứa nhỏ này không phải con ruột của chị?”

Hai đứa bé trai về sau nghe tôi hỏi như vậy, đột nhiên đồng loạt nhìn về phía tôi, như thể đồng ý với lời tôi nói... Xem ra không chỉ có cô bé gái không phải do chị ta sinh ra, mà ngay cả hai đứa bé

trai này cũng không phải con ruột của chị ta!

Chắc bị tôi nói đúng tâm sự, chị ta lập tức giận dữ nói: “Mày từ nơi nào đến! Dám tìm bà đây gây sự, sao không đi hỏi thử xung quanh đây xem chị Hồng tao ở chỗ này có sợ ai không?”

CHƯƠNG

Tôi bị người ta hại

Tôi nhìn bà béo này quả nhiên không phải loại người tốt lành gì, tôi bèn hừ lạnh nói: “Bà thím này, tôi không muốn tìm chị gây sự, thế này đi, chị đừng đánh đứa nhỏ, tôi đi báo cảnh sát được chưa? Tôi muốn cảnh sát đến phân xử giúp, xem đồ vật của tôi có phải do cô bé này cầm không?”

Nếu như là người bình thường, đột nhiên gặp phải loại người thích bới lông tìm vết như tôi thì báo cảnh sát là lựa chọn chính xác! Nhưng bà béo này vừa nghe thấy tôi nói báo cảnh sát, sắc mặt lập tức biến đổi, dường như rất sợ tôi báo cảnh sát vậy!

Trong lòng tôi càng khẳng định bà béo này có vấn đề, vì vậy tôi vừa đi sâu vào trong sân, vừa lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi điện cho cảnh sát, ai ngờ khi đi qua một vườn rau xanh, tôi chợt dừng bước...

Tôi hơi chần chừ đi về phía vườn rau, cái loại cảm giác này càng thêm rõ ràng, thật không ngờ dưới mảnh vườn mọc đầy rau cỏ cà ớt này lại chôn một xác trẻ em.

Vì đứa bé kia quá nhỏ nên không có trí nhớ của tàn hồn, nhưng ai lại đem đứa trẻ sơ sinh chết một cách bình thường chôn ở vườn rau nhà mình chứ?

Tôi biết bây giờ phải báo cảnh sát, ai ngờ ngay lúc tôi vừa mới bấm được hai số 11, đang định bấm thêm số 0 thì đột nhiên sau gáy có cảm giác đau đớn, cơ thể tôi theo bản năng ngã người về phía trước rồi quỳ trên mặt đất.

Ở thời khắc ý thức của tôi dần dần mơ hồ, tôi thấy mấy đôi chân đàn ông bước tới trước mặt mình, tiếp theo trời đất quay cuồng, cơ thể tôi ngã xuống đất.

Lúc ấy, trong đầu tôi có một suy nghĩ: Lần này xong rồi, bị đám súc sinh này giết người giệt khẩu rồi... Ấn tượng cuối cùng của tôi là nhìn thấy một gương mặt đàn ông đầy hung bạo ngồi xổm xuống nói với tôi: "Tao thấy mày đúng là chán sống rồi?"

Sau đó mắt tôi tối sầm, không biết gì nữa.

Tôi đúng là không thích hợp làm hiệp sĩ một người một ngựa, nói ra thật quá mất mặt! Tính ra tôi cũng coi như người đã trải qua trăm trận chiến, nhưng không ngờ hôm nay lại lật thuyền trong cái mương nhỏ này...

Không biết đã qua bao lâu, tôi mơ hồ nghe thấy xung quanh có người không ngừng kêu gào thảm thiết, dù không nhìn thấy gì cả, nhưng tôi có thể cam đoan đây không phải là chính tôi đang gào!

Từ bước sóng của âm thanh thì không chỉ có một người đang kêu gào, hình như có người nào đó đang hành hạ mấy người đàn ông cùng một lúc, chỉ nghe những tiếng thét này thôi cũng làm cho người ta ớn lạnh, chứ đừng nói gì đến chuyện nhìn tận mắt.

Những âm thanh kia đứt quáng, khi thì vang lên ngay bên tai tôi, khi lại giống như truyền đến từ nơi xa... Cho đến khi có người đột nhiên gỡ dải bịt mắt của tôi xuống, tiếp đó có thứ ánh sáng chói lóa chiếu vào mắt tôi.

Theo bản năng, tôi muốn giơ tay lên che mắt, nhưng tôi phát hiện cơ thể mình chẳng có chút sức lực nào, sau đó tôi nghe thấy

bên cạnh vang lên tiếng nói của hai người đàn ông...

“Sao rồi? Có cứu được không?”

“Không biết có cầm cự được đến khi đến bệnh viện không, chỉ có thể tiêm cho anh ta một mũi trợ tim trước đã...”

“Mấy người còn lại thế nào?”

“Không chết được, nhưng tay chân có khi bị tàn tật rồi.”

“Đều do thằng nhóc này làm à?”

“Ừ, vừa rồi cảnh sát nói vậy, bọn họ còn cố ý dặn dò là không thể cởi còng tay ra...”

Tôi nghe mà trong lòng rất tò mò, muốn biết họ đang nói ai vậy? Tôi được người đến cứu? Lúc này cơ thể tôi đang dần hồi phục lại tri giác, trừ việc sau gáy hơi đau thì còn lại không sao...

Trong lúc mơ hồ, tôi thấy mấy người mặc đồ trắng như lắc lư trước mặt tôi, có cả nam lẫn nữ, dù tôi nhìn không rõ, nhưng từ mùi trong không khí xung quanh, tôi có thể nhận ra, nơi này chắc chắn là bệnh viện.

Đột nhiên, tôi cảm thấy ngực chợt lạnh, trong đầu nghĩ, ai cởi quần áo của tôi ra vậy? Tiếp theo là một cảm giác tê dại nhói đau làm cơ thể tôi run cả lên, tôi lập tức thấy ý thức của mình tỉnh táo lại.

Nếu như lúc này tôi có thể nói chuyện, tôi chắc chắn sẽ quát ầm lên: “Đừng sốc điện nữa, ông đây tỉnh rồi!!”

Nhưng đáng buồn là, sau khi bị sốc điện ba lần, tôi mới có thể miễn cưỡng phát ra những tiếng hừ hừ, cuối cùng mấy vị thiên sứ áo trắng kia cũng dừng lại, không sốc điện cho tôi nữa.

Tôi vội vàng thở, tôi cảm thấy có ai đó đến và vỗ vào mặt mình, còn vỗ mạnh nữa chứ, tôi cố gắng mở to mắt và thấy một người bác sĩ nam đeo kính đưa hai ngón tay ra, hỏi tôi: “Đây là số mấy?”

Nghe xong, tôi dùng sức lắc đầu, muốn cho hình ảnh trước mắt ổn định một chút, bởi vì tôi bây giờ nhìn mọi thứ xung quanh đều như có bóng chồng lên nhau vậy.

“Hai...” Tiếng nói yếu ớt làm tôi nghi ngờ đây thật sự là âm thanh do tôi phát ra ư?

“Anh tên là gì? Anh biết đây là đâu không?” Bác sĩ nam đó hỏi tiếp.

“Tôi là… Trương Tiến Bảo... Nơi này là bệnh viện?” Tôi nói đứt quãng.

Bác sĩ nam nghe xong liền quay sang nói với y tá bên cạnh: “Nói với đồng chí cảnh sát bên ngoài là người bệnh đã ổn, nhưng bây giờ vẫn chưa thích hợp để lấy khẩu cung, anh ta cần thời gian nghỉ ngơi...”

Bác sĩ nói xong, xoay người định đi ra ngoài, mặc dù cơ thể tôi vẫn còn rất yếu ớt, nhưng thần trí đã hoàn toàn khôi phục, tôi bèn kéo vạt áo của bác sĩ lại và nói: “Tôi bị sao vậy... Vì, vì sao tôi lại ở chỗ này?”

Người bác sĩ nam đó không thể gỡ tôi ra, đành phải kiên nhẫn nói với tôi: “Anh bị đánh vào đầu, có thể sẽ bị mất trí nhớ tạm thời, nhưng nếu anh phối hợp với sự điều trị của bác sĩ thì sẽ phục hồi nhanh thôi. Còn việc vì sao anh bị tập kích và sau đó xảy ra chuyện gì thì phải dựa vào sự hồi phục trí nhớ của anh mới có thể có đáp án được.”

Sau khi nghe vậy tôi gật đầu, tôi buông lỏng tay ra, an tâm ngủ thiếp đi, dù sao tôi cũng đang ở bệnh viện, tôi tin là họ sẽ nhanh chóng liên hệ với chú Lê và Đinh Nhất thông qua danh bạ trong điện thoại của tôi...

Tôi không biết mình đã ngủ mê man bao lâu, trong lúc tôi đang ngủ, thỉnh thoảng có y tá đến kiểm tra tình hình của tôi, nhưng

riêng chú Lê và Đinh Nhất mãi chẳng thấy xuất hiện, chẳng lẽ đến giờ bọn họ còn chưa biết tôi xảy ra chuyện rồi sao?

Chờ khi tôi thực sự tỉnh lại thì đã là ba ngày sau, nhưng tôi vẫn không thấy chú Lê và Đinh Nhất xuất hiện, người đầu tiên mà tôi nhìn thấy lại là hai cảnh sát mặt đầy nghiêm túc...

Cảnh sát thì tôi đã thấy nhiều rồi, cho nên tôi rất dễ dàng phân biệt được ánh mắt họ nhìn tôi, hiển nhiên ánh mắt họ nhìn tôi lúc này chính là ánh mắt nhìn nghi phạm! Trong đầu tôi nghĩ, tôi không phải là người bị hại à? Sao hai người cảnh sát trước mặt lại nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy?

Tôi muốn ngồi dậy để nói chuyện với họ, nhưng lúc tôi ngồi dậy thì phát hiện tay mình bị thứ gì đó kéo lại, vừa cúi đầu nhìn, trong lòng tôi lập tức như có ngàn con thảo nê mã vừa chạy qua!!

CHƯƠNG

Người quen đến thăm bệnh

Cái gì thế này? Thế quái nào mà tôi lại bị còng vào giường? Không phải tôi mới là người bị hại à? Từ lúc nào mà người bị hại lại bị đối xử như vậy?

Tôi hơi kích động hỏi họ: “Tại sao lại còng tôi?”

Lúc này, một trong hai người cảnh sát lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ anh không nhớ chuyện gì đã xảy ra ư?”

Nghe vậy, tôi từ từ nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại xem đã xảy ra chuyện gì, khi tôi mở mắt ra lần nữa thì đã hoàn toàn tỉnh táo, sau đó tôi kể lại cho họ nghe lý do vì sao tôi xuất hiện ở trong cái sân nhỏ đó...

Nhưng sau khi hai cảnh sát nghe xong lại quay sang nhìn nhau một cái, dường như họ khá nghi ngờ lời kể của tôi, sau đó một trong hai người lấy một tấm hình ra và đặt trước mặt tôi: “Anh biết mấy người này không?”

Tôi cẩn thận nhìn mấy người đàn ông trong hình, tôi thấy trừ người đàn ông mặt mày dữ tợn tôi đã từng thấy trước lúc hôn mê ra, còn lại tôi không có chút ấn tượng nào với mấy người khác.

Tôi trả ảnh lại cho hai người cảnh sát, sau đó thành thật nói: “Gần như tất cả bọn họ tôi đều không có ấn tượng gì, chỉ có người

đàn ông ở tấm hình thứ ba hình như tôi đã nhìn thấy trước khi hôn mê.”

Nghe tôi nói xong, dường như họ vẫn chưa có được câu trả lời hài lòng, vì vậy họ truy hỏi tôi: “Anh chắc chắn chưa từng thấy qua bọn họ?”

Tôi lắc đầu, nói rất chắc chắn: “Khẳng định là không! Đúng rồi, các anh có thể liên hệ giúp tôi hai người bạn, qua bọn họ, các anh có thể biết, tôi vừa mới đến đây mấy ngày trước khi xảy ra chuyện thôi.”

Nhưng kì lạ là hai người cảnh sát không nhận lời tra rõ giúp tôi, mà chuyển hướng cuộc trò chuyện: “Sau đó thì sao? Anh bị đánh trúng đầu nên chuyện sau đó không còn nhớ nữa à?”

Tôi mờ mịt lắc đầu, nhưng trong lòng thầm mắng mẹ nó chứ, ông đây bị người ta đánh sau gáy thì làm sao biết được chuyện sau đó? Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, ngoài miệng tôi không thể nói thế, bởi vì tôi không quen biết người cảnh sát nào ở đây cả, quá kiêu ngạo cũng không phải chuyện tốt, cho nên giờ tôi cứ giả vờ vô hại một chút thì tốt hơn...

Chắc hai cảnh sát cũng thấy không hỏi được tin tức quan trọng nào từ tôi, nên khép bản ghi chép lại, sau đó máy móc nói với tôi: “Vậy anh nghỉ ngơi cho khỏe trước đã, nếu nghĩ thêm được điều gì thì hãy tích cực phối hợp điều tra với cảnh sát.”

Tôi nghe xong, lập tức thành khẩn gật đầu...

Sau khi hai người cảnh sát đi rồi, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng lo lắng, tình hình này hơi bất thường thì phải? Chưa nói đến chuyện tại sao người bị hại là tôi đây lại bị cho là nghi phạm và bị cảnh sát tra còng trên giường bệnh? Thì không biết tại sao Đinh Nhất và chú Lê mãi vẫn chưa xuất hiện? Hay là thật ra họ đã sớm biết tôi xảy ra chuyện... nhưng cảnh sát không đồng ý cho họ gặp

mặt tôi? Những nghi vẫn nối tiếp nhau xuất hiện trong đầu tôi, nhưng chẳng có một ai có thể giải đáp những nghi ngờ này cho tôi cả.

Lúc chiều bác sĩ tới phòng kiểm tra cho tôi, với loại "bệnh nhân mang còng tay" như tôi tất nhiên là phải hưởng thụ đãi ngộ của bệnh nhân VIP, được một mình một phòng, bởi vậy bác sĩ vào phòng kiểm tra không nhìn tôi lấy một cái, mà trực tiếp hỏi ý tá: "Các chỉ tiêu hôm nay của bệnh nhân có bình thường không?"

Chị y tá bên cạnh mặt đầy nghiêm túc trình bày tình trạng của tôi, mặc dù tôi không phải là bác sĩ, nhưng nghe một lúc cũng có thể tổng kết ra một kết quả, đó là hiện giờ ngoài việc đầu óc tôi hơi không được bình thường, thì thân thể và các thứ khác đều tốt.

Chắc họ đều cho rằng, đầu tôi sau khi bị đập mạnh thì có để lại một ít di chứng nhẹ, không nhớ nổi chuyện sau khi bị tập kích, nhưng nếu bây giờ thầy thuốc hỏi ý kiến tôi, tôi có thể vô cùng khẳng định với anh ta rằng, ông đây không hề bị mất trí nhớ, có được không!!

Nhưng lúc này tôi không ý thức được chuyện này nghiêm trọng đến mức nào, cho đến một ngày sau, một người quen cũ xuất hiện trong phòng bệnh của tôi... Khi đó tôi đang nhàm chán muốn tìm một y tá trẻ để trêu chọc cho đỡ buồn, kết quả phát hiện chẳng hiểu sao y tá trực phòng bệnh của tôi đều bị đổi thành những chị y tá trung bình trên bốn mươi tuổi?

Thôi được rồi, chị thì chị đi, có người nói chuyện cũng còn tốt hơn chứ? Thế là tôi thừa dịp lúc chị y tá đang đo huyết áp cho tôi, tôi hỏi chị ấy: "Chị, lúc nào tôi có thể xuất viện được?"

Chị y tá nghe vậy thì dùng sắc mặt cổ quái nhìn tôi, ánh mắt kia rõ ràng nói: "Tên nhóc này, cậu còn nghĩ muốn xuất viện ư?" Dĩ nhiên, ngoài miệng chị ấy không nói như vậy, mà trả lời máy móc:

“Chờ đầu cậu khỏi, sau đó quan sát thêm mấy ngày rồi tính...”

Ai ngờ lúc tôi đang định hỏi xem tình huống lúc mình vào viện như thế nào, thì cửa phòng bệnh bị người ta đẩy ra. Mới đầu, tôi thấy có một người mặc đồng phục cảnh sát đi vào, trong lòng bỗng thấy phiền, tôi nghĩ thầm, ông đây đã nói hết những điều mình biết rồi, sao vẫn chưa xong chứ?

Nhưng sau khi nhìn rõ mặt người tới, đầu tiên tôi hơi sửng sốt, không ngờ cuối cùng cũng có người quen cũ đến thăm. Tôi vui mừng, muốn chào hỏi với đối phương... Ai ngờ khi tôi vừa định mở miệng, người tới đã lặng lẽ lắc đầu với tôi. Tôi lập tức đem lời đã lên đến miệng ép xuống.

Tôi thật sự không nghĩ tới, người đầu tiên tôi gặp lại là Viên Mục Dã, tôi thấy cậu ta nói với chị y tá mấy câu, sau đó trên gương mặt mới vừa rồi còn rất máy móc của chị y tá lại nở ra nụ cười, rồi chị ta đi ra ngoài?! Cái gì thế này? Sao đãi ngộ lại khác nhau nhiều thế?

Lúc này, Viên Mục Dã thấy chị y tá đã rời khỏi, bèn vội vàng bước tới bên giường bệnh của tôi và nói: “Anh cảm thấy thế nào rồi? Đầu còn đau không?”

Nghe cậu ta hỏi vậy, tôi như gặp được người thân, trong lòng rất cảm động! Tôi bèn cười nói với cậu ta: “Không đau, chắc ngày mai có thể cắt chỉ.” Nói rồi tôi quơ cái tay phải vẫn đang bị còng trên giường, mặt đầy đau khổ mà nói: “Tại sao bọn họ vẫn luôn còng tôi, cậu có biết bây giờ tôi đi vệ sinh cũng phải xin phép đồng chí cảnh sát bên ngoài không?”

Viên Mục Dã nghe vậy thì thở dài: “Anh thật sự không nhớ gì hết à?”

Tôi không nghĩ Viên Mục Dã sẽ hỏi câu này, xem ra chuyện nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, tôi lo lắng hỏi

cậu ta: “Cậu đừng hỏi tôi như vậy, tôi bị người ta đánh bất tỉnh, chuyện sau đó tôi thực sự không có một chút ấn tượng nào, cậu mau kể cho tôi những chuyện cậu biết đi!!”

Viên Mục Dã nghe tôi nói vậy thì cau mày lấy từ trong túi xách ra một tập tài liệu đưa cho tôi, để tôi tự xem. Tôi nhận lấy mở ra xem, hóa ra trong này là ghi chép của cảnh sát.

CHƯƠNG

Chung sống hòa bình

Đây là hồ sơ ghi chép của ngày tôi xảy ra chuyện, cảnh sát 110 nhận được cuộc gọi từ một người phụ nữ, báo có kẻ tới nhà họ hành hung giết người! Sau khi tiếp nhận thông tin, thấy sự việc nghiêm trọng, cảnh sát 110 đã phái bốn người cảnh sát tới.

Khi đến hiện trường, những cảnh sát này đều cảm thấy sợ hãi trước những gì họ nhìn thấy, họ thấy mấy người đàn ông đang nằm trên đất kêu la thảm thiết, tứ chi bị ngoại lực vặn gãy.

Chi tiết quan trọng tiếp theo chính là... tôi, tôi đứng bên cạnh, cả người đầy máu, trên mặt nở nụ cười làm người ta sợ hãi, miệng không ngừng nói gì đó với những người trên đất.

Bà béo kia sợ hãi đến mức người nhũn như con chi chi, thấy cảnh sát đến, bà ta hét lên như bị phát điên: “Giết người! Giết người rồi!!”

Bốn nhân viên cảnh sát cũng khá trẻ tuổi, tất cả bọn họ đều mới tham gia công tác chưa lâu, vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, tất cả đều dại đi. Nhưng dẫu sao lúc đó tôi chỉ là một người tay không tấc sắt, vì vậy cả bốn người họ cùng xông lên...

Ghi chép của cảnh sát khá giản lược, nên tôi không biết quá trình ở giữa đã xảy ra như thế nào, tóm lại kết quả cuối cùng là cả

bốn người cảnh sát đều bị thương ở những mức độ khác nhau, họ đành phải điều thêm nhiều người hơn mới có thể chế ngự được tôi. Sau đó tôi cũng bị thương nghiêm trọng nên phải đưa vào phòng cấp cứu, sau khi tỉnh dậy thì không nhớ gì nữa.

Tôi nhìn thấy phần giám định thương thế của mấy người kia, thật là... quá bi thảm. Tay chân của bọn họ đều bị vặn thành những tư thế cổ quái, trông có vẻ đã bị bẻ gãy.

Mặc dù trong lòng tôi đã tin chắc rồi, nhưng vẫn ôm tia hi vọng hỏi Viên Mục Dã: "Những việc này... thật sự đều do tôi làm ư?"

Viên Mục Dã thở dài nặng nề: "Bây giờ tất cả chứng cứ đều bất lợi cho anh, nhưng may mắn duy nhất là có hai đứa bé đứng ra làm chứng anh bị tấn công trước, sau đó mới phòng vệ nên làm vậy."

"Hai đứa bé? Đúng rồi, ở hiện trường phải có ba đứa trẻ chứ? Bọn chúng thế nào rồi? Tôi nghi ngờ mấy đứa trẻ đó bị người ta lừa đi làm ăn xin, cho nên mới tới đó, trong vườn rau trong sân còn chôn một đứa trẻ sơ sinh nữa đấy!" Tôi không ngờ, trong lúc mấu chốt này, người làm chứng cho tôi lại là hai đứa bé trai vừa mới gặp lần đầu.

Viên Mục Dã gật đầu: "Cái này anh yên tâm, căn cứ vào lời khai của anh, cảnh sát đã điều tra rõ, mấy người kia do Lương Ngọc Hồng cầm đầu một tổ chức tội phạm, bắt cóc những đứa trẻ để bắt chúng thực hiện một loạt các hành động phạm pháp như bắt trẻ đi ăn xin, bọn chúng đều đang ở trong bệnh viện, sau khi xuất viện, pháp luật sẽ có chế tài đối với chúng. Hơn nữa, trừ những đứa trẻ mà anh đã nói, cảnh sát còn cứu được thêm hai đứa trẻ tàn tật, nhưng thi thể trẻ em trong vườn thì cần điều tra thêm..."

Tôi vừa nghe những đứa trẻ đều được giải cứu, trong lòng cũng an tâm hơn, ít nhất tôi bị thua thiệt cũng có chút đáng giá! Tôi

bỗng nhớ đến bọn chú Lê, nên hỏi Viên Mục Dã về họ, xem họ bây giờ thế nào?

Viên Mục Dã nói với tôi, thật ra lúc tôi xảy ra chuyện, chú Lê đã biết rồi, nhưng vì cảnh sát địa phương liệt tôi vào đối tượng tình nghi cực kỳ nguy hiểm, cho nên tạm thời không để cho họ gặp tôi. Bất đắc dĩ, chú Lê không thể làm gì khác hơn là liên lạc với Bạch Kiện, nhưng anh ta đang ở bên ngoài xử lý một vụ án khác, nên tạm thời không về được, cuối cùng đành phải để Viên Mục Dã tới tìm hiểu tình hình trước.

Lúc này tôi nghĩ đến mấy người cảnh sát địa phương bị tôi đánh bị thương, lòng vừa thả lỏng lại căng lên: “Mấy cảnh sát kia giờ thế nào rồi?”

Sắc mặt Viên Mục Dã không được tốt lắm: “Mặt này hơi khó giải quyết, bọn họ bị thương không nặng, không giống như mấy kẻ con buôn kia bị tàn tật suốt đời, nhưng đánh cảnh sát tính chất lại khác, hơn nữa anh lại chống đối họ trong lúc bị bắt giữ, còn cùng lúc đánh bị thương bốn người...” Viên Mục Dã mới nói đến đây, có lẽ thấy tôi đã xanh mặt nên không nói tiếp nữa.

Tôi lúc này thật sự muốn tự tử quách đi cho rồi, nếu chuyện này thực sự do tôi làm thì tôi sẽ nhận, nhưng con mẹ nó không phải do tôi làm nhé!! Hoặc nói chính xác thì đây không phải do ý muốn chủ quan của tôi.

Nhưng tôi không thể trực tiếp nói với cảnh sát rằng: “Đồng chí cảnh sát, xin hãy tin tưởng tôi, chuyện này là do kẻ xấu xa trong cơ thể tôi làm, các người bắt hắn đi, đừng bắt tôi!” Tôi mà nói vậy, chắc cảnh sát sẽ đưa tôi đến bệnh viện tâm thần mất!

Viên Mục Dã nhìn tôi với vẻ mặt đồng tình: “Tình huống của anh tôi đã nghe từ chú Lê, bây giờ anh đừng gấp, trước hết cứ dưỡng thương cho tốt rồi nói sau, chuyện bên ngoài chúng tôi sẽ

nghĩ biện pháp, nếu như cảnh sát có tới hỏi, anh cứ khăng khăng nói là mình không nhớ gì, dẫu sao thì anh cũng thực sự bị thương ở đầu.”

Tôi bất đắc dĩ gật dầu, nói: “Bây giờ cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.”

Viên Mục Dã đi rồi, tâm trạng tôi khá buồn thảm! Xem ra bây giờ tôi không thể mất đi ý thức, nếu không tên trong cơ thể tôi sẽ thừa dịp nhảy ra...

Lúc tôi biết trong cơ thể mình có một hồn phách khác có thể ra ngoài bất cứ lúc nào, tôi chỉ lo lắng sẽ có ngày như vậy, tôi không mong muốn điều đó. Nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu lúc ấy tôi hôn mê mà hắn không xuất hiện, thì có lẽ tôi đã chết từ lâu rồi! Coi như hắn đã cứu tôi một mạng, có lẽ cái này gọi là hai cái hại cùng một lúc thì sẽ nhẹ hơn.

Tôi cũng biết, Viên Mục Dã muốn đến gặp tôi cũng chẳng dễ dàng, cho nên trước lúc cậu ta đi, tôi cố ý dặn dò, khi chưa có kết luận về chuyện này thì đừng nói cho Chiêu Tài và anh Triệu biết. Bởi vì tôi không muốn bọn họ lo lắng, có thể giấu bao lâu thì cứ giấu.

Nhưng khi nghĩ đến chuyện thân thể tôi lúc này như quả bom hẹn giờ có thể phát nổ bất cứ lúc nào, tôi lại cảm thấy nhức đầu! Nếu bây giờ tôi không có cách tiêu diệt hắn, vậy thì chỉ có thể nghĩ cách cùng chung sống hòa bình với hắn. Nếu không hắn rảnh rỗi ra ngoài dạo chơi một vòng, làm mấy chuyện phạm pháp, vậy thì đúng là....

Nghĩ tới đây, tôi liền thử trao đổi với “hắn” đang cùng tồn tại trong cơ thể tôi, nhưng không có hiệu quả, dường như hai linh hồn chúng tôi không cùng một tần số, chỉ có thể là hắn ra tôi ngủ say, hoặc tôi ra hắn ngủ say.

Cuối cùng, không còn cách nào khác tôi đành phải nhờ chị y tá mua giúp một quyển hiến pháp, đó là một quyển sách khá mỏng, tôi muốn viết lên đó mấy câu, sau đó mang theo trong người. Khi nào hắn ra, để hắn xem hiến pháp và hiểu hành động nào là phạm pháp, dẫu sao bây giờ tôi với hắn đang ngồi chung một thuyền, nếu tôi thực sự phải ăn cơm tù thì chẳng tốt cho ai cả phải không?

CHƯƠNG

Tính sổ sau

Sau khi tôi uyển chuyển bày tỏ ý định với chị y tá, rằng mình muốn học tập thêm kiến thức về pháp luật, chị ta khinh bỉ nói: “Bây giờ mới xem hiến pháp, có phải đã muộn rồi không?”

Tôi cố nén giận, cười nói: “Học tập kiến thức pháp luật, làm một công dân tốt thì bất cứ khi nào cũng không muộn...”

Có lẽ chị ta bị sự “chân thành” của tôi tác động, cuối cùng cũng mua giúp tôi một quyển hiến pháp màu đỏ, sau đó tôi viết lên trang đầu một đoạn như sau:

“Tôi không biết nên xưng hô với anh thế nào, bởi trong thâm tâm tôi không cách nào tiếp nhận được việc anh chính là một tôi khác, chắc anh cũng giống như tôi. Nhưng việc chúng ta đồng thời tồn tại là sự thật, tôi cũng không muốn than phiền nhiều... Mặc dù hiện tại cả tôi và anh đều nghĩ, làm thế nào để diệt trừ đối phương, nhưng chúng ta không thể không cùng chung một thân thể. Vì vậy, việc bảo vệ thân thể này là trách nhiệm của chúng ta. Nếu thân thể này bị bất kỳ thương tổn nào, những nguy hiểm trong đó chúng ta đều phải cùng nhau gánh chịu. Nếu anh may mắn thấy được quyển sách này, vậy mời anh đọc cẩn thận nội dung bên trong, hơn nữa nhất định phải ghi nhớ kỹ, những hành

động khác của anh tôi tạm thời không xen vào, nhưng anh không thể làm những hành động vi phạm pháp luật, bởi vì dù sao anh cũng không muốn lần sau khi tỉnh dậy, lại phát hiện mình đang bị nhốt ở trong tù, đúng không?”

Viết xong đoạn này, trong lòng tôi có cảm giác không thoải mái, rõ ràng thân thể này là của mình, nhưng ông đây vẫn phải thương lượng với tên kia, cái chuyện quái gì thế này không biết?!

Sau đó tôi cất quyển hiến pháp này vào trong người, tuy không hi vọng tên kia sẽ ra ngoài một lần nữa, nhưng có làm vẫn hơn.

Làm xong những chuyện này, tôi phát hiện mình chẳng còn chuyện gì để làm nữa, cả ngày chỉ có thể dõi mắt ra ngoài cửa sổ... Tôi thầm nghĩ, dù bây giờ mình chưa bị giam vào tù, nhưng cái cảm giác mất đi tự do như thế này cũng không khác biệt bao nhiêu.

Dù bây giờ tôi rất thảm, nhưng vẫn còn nhớ tới mấy đứa trẻ được giải cứu kia, còn cả đứa trẻ bị chôn ở vườn rau nữa... Không biết những đứa trẻ đáng thương đó có cơ hội tìm được cha mẹ ruột của mình không.

Hai ngày sau, tôi được đón hai người khách không ngờ tới thăm, đó chính là hai bé trai đã làm chứng cho tôi! Bọn chúng tới cùng với cảnh sát, tuy trong mắt chúng có sự sợ hãi, nhưng tôi lại thấy có nhiều sùng bái hơn.

Hiện nay ở trong mắt cảnh sát, tôi là một “nghi phạm cực kỳ nguy hiểm”, nếu không phải hai đứa trẻ này tha thiết yêu cầu, bọn họ sẽ không mang chúng tới đây thăm tôi.

Lúc ấy, vì muốn khích lệ bọn nhóc, tôi dùng bàn tay trái có thể cử động của mình sờ đầu bọn nhóc, rồi nói: “Mấy ngày qua sao rồi?”

Một trong hai đứa trẻ hưng phấn nói: “Mấy ngày qua chúng

cháu được ăn rất ngon.”

Lòng tôi cảm thấy đau xót, hai đứa trẻ mới chỉ tám, chín tuổi, nếu như ở bên cha mẹ ruột thì đang ở tuổi được yêu chiều, nhưng bọn chúng bây giờ lại vì được ăn ngon mà vui vẻ đến vậy... Thật không biết rốt cuộc chúng đã phải trải qua những ngày tháng thế nào.

“Hôm đó chú thật lợi hại... Khi nào trưởng thành cháu cũng sẽ lợi hại chư chú vậy!” Một bé trai khác đột nhiên nói rất quyết tâm.

Nghe nó nói vậy mà tôi cảm thấy lúng túng, vội nói: “Chú bị thương ở đầu nên không nhớ ngày đó xảy ra chuyện gì... Lúc ấy các cháu không sợ ư?”

Đứa trẻ mới vừa rồi đắc chí vì được ăn ngon lắc đầu thật mạnh: “Không sợ, nếu chúng cháu có vóc dáng cao lớn như chú, cũng sẽ đi đánh người xấu.”

Trong đầu tôi nghĩ hỏng rồi, thế này chẳng phải là làm gương xấu “lấy bạo lực để chống bạo lực” cho trẻ con sao? Tôi vội vàng giải thích: “Hôm đó chú chỉ hành động bất đắc dĩ thôi, tuy cứu được các cháu, nhưng cũng phạm phải sai lầm lớn, các cháu còn nhỏ, phải học tập thật giỏi, dùng kiến thức trang bị cho mình, như vậy mới có thể trở thành kẻ mạnh chân chính, biết chưa?”

Hai đứa bé cái hiểu cái không mà gật đầu, sau đó chúng được người cảnh sát kia mang ra ngoài. Thấy hai đứa trẻ đã đi, tôi thầm thở phào nhẹ nhõm... Những đứa trẻ bây giờ học tập thật vất vả, còn học cái xấu thì chỉ mất vài phút! May mà cuối cùng tôi còn mặt dày nói được mấy lời buồn nôn để đền bù lại, xem ra giáo dục trẻ em không phải chuyện dễ dàng nhỉ?

Khi tôi đang nằm trên giường bệnh thầm xúc động bùi ngùi thì cửa phòng bệnh bị đẩy ra một lần nữa, có bốn người đàn ông trẻ tuổi mặt bị thương đi vào. Khi thấy mấy người này, lòng tôi trầm

xuống, có thể tùy tiện vào căn phòng này thì hoặc là nhân viên y tế, hoặc là cảnh sát…

Nhìn sắc mặt mấy người này, chắc họ là mấy tay cảnh sát 110 đã bị tôi đánh. Tôi thầm kêu khổ, mấy anh em này muốn gì? Chẳng lẽ muốn tìm tôi tính sổ?

Tôi chỉ có thể kiên trì giả ngốc: “Mấy cậu tìm ai?”

Bốn cảnh sát đều rất tức giận nhìn xuống tôi, làm người tôi run lên, tôi thầm nghĩ họ cứ nhìn tôi như vậy thì chẳng thà đánh tôi một trận coi như huề đi? Cuối cùng, người cầm đầu to con trầm giọng nói: “Anh là Trương Tiến Bảo?”

Tôi tỏ vẻ vô tội, gật đầu: “Vâng, các cậu muốn tìm tôi?”

Lúc này, một cậu cảnh sát có dáng người dong dỏng cao, gương mặt ưa nhìn đứng bẻ đốt ngón tay và nói: “Thân thủ không tệ, trước kia từng luyện tập qua?”

Tôi nghiêm túc lắc đầu: “Không, từ tiểu học đến đại học tôi chỉ đánh nhau ba lần và lần nào cũng bị người ta đánh...”

Mấy cậu cảnh sát xanh mặt, chắc họ cho là tôi nhạo báng họ, thế là mấy anh em này không nói lời nào liền bao vây trước giường tôi, sau đó ghì tôi xuống giường.

May mà tâm lý tôi vững vàng, quyết làm bộ không nhận ra họ, tôi hoảng sợ nói: “Các cậu rốt cuộc là ai? Tôi nói cho các cậu biết nhé, bên ngoài phòng còn có cảnh sát trông chừng, các cậu dám làm bậy tôi sẽ gọi người đấy!”

Bốn cậu cảnh sát cười nhạt, một trong bốn người hừ lạnh: “Kêu đi, kêu to lên, thử kêu rát cổ xem có ai vào cứu không...”

Tôi nghe mà lạnh cả người, sao mấy lời này nghe quen thế? Không phải tôi đang ở trong bệnh viên à? Sao giống như gặp phải sơn tặc vậy?

CHƯƠNG

Hai nhân cách

Tôi theo bản năng dùng tay trái đỡ trán, nói: "Được rồi... Tôi biết mấy người các cậu là ai, nhưng tôi thật sự không nhớ rõ đã từng đánh nhau với các cậu. Như thế này đi, nếu các cậu thấy không cam lòng, vậy cứ đánh tôi đi, tôi đảm bảo không đánh lại!!"

Tôi nói như thế làm bốn cậu này ra tay không được mà không ra tay cũng không xong. Thật ra lòng tôi cũng hiểu rõ, mấy cậu trẻ tuổi này chỉ chạy tới dọa tôi thôi, họ không thể nào thực sự ra tay với tôi được.

Nếu hôm nay họ thực sự đánh tôi thật thì lại dễ, tôi lập tức sẽ từ "tình nghi phạm tội" trở thành "người bị hại", bởi vậy tôi đoán bọn họ sẽ không dám đánh tôi đâu! Họ đều là những cậu trai trẻ vừa mới nhận công tác, chắc vì bốn người đánh một mà phải vào viện cả, nên mới cảm thấy xấu hổ, nhân dịp còn ở bệnh viện, muốn qua gặp tôi.

Nhưng bọn họ nào biết, hôm đó thực ra không phải tôi đánh bọn họ! Nếu để cho tôi đánh với họ thì đừng nói là bốn đánh một, cho dù là một đánh một tôi cũng không phải là đối thủ của họ...

Bầu không khí căng thẳng một lúc, sau đó một cậu trong số họ chắt lưỡi, nói: "Không thú vị gì cả! Rút lui đi!"

Một cậu nói giọng Đông Bắc đứng phía sau phàn nàn: "Tại sao chứ! Thế chẳng phải lợi cho tên này à?! Anh nhìn mặt mũi mấy anh em chúng ta xem, ngày mai phải đi làm rồi, không biết sẽ bị đồng nghiệp cười nhạo thế nào đây?"

Tôi nghe mà cũng thấy xấu hổ thay mấy cậu cảnh sát này, nói mà xem, tôi cũng chẳng có thể trạng khỏe mạnh gì, chỉ cao một mét bảy mươi tám, bốn người trước mặt tôi đây có người nào không cao hơn tôi đâu? Ấy thế mà họ lại ăn thiệt thòi trong tay tôi.

Trước đó Trang Hà và tên kia đánh nhau cũng từng bị lỗ vốn rồi, lúc ấy tôi còn tưởng do bọn họ băn khoăn, không muốn làm hại đến thân thể tôi nên mới không ra tay mạnh... Nhưng xem ra cũng không phải như vậy.

Chẳng trách lúc ấy vẻ mặt Trang Hà cực kỳ khó coi, chắc trong lòng anh ta cảm thấy, nếu "tôi" thật sự cùng bọn họ đánh một trận lớn, thì có khả năng anh ta và tiểu Kim đều không phải là đối thủ của "tôi".

Bốn cậu cảnh sát trước mặt này, tuy phải nằm viện mấy ngày, nhưng cùng lắm họ chỉ bị trầy da, không bị thương động đến gân cốt, những kẻ bắt cóc kia mới thực sự là thảm.

Nghĩ kỹ lại thì thấy, mặc dù cái tên trong cơ thể tôi cực kỳ tà ác, nhưng hắn đối xử với đối thủ cũng không giống nhau, nhìn bốn cảnh sát này là biết hắn đã nương tay rất nhiều rồi!

Nghĩ vậy, tôi bèn ngẩng mặt nói với mấy cậu nhóc ngốc này: "Thật ra thì... Tôi vẫn luôn nghi ngờ mình đồng thời có hai nhân cách khác nhau."

Mấy cậu này vừa nghe vậy quả nhiên rất hứng thú, từng người lập tức ngồi xuống bên giường tôi, mặt đầy nghi ngờ chờ tôi nói tiếp. Tôi vui mừng lắm, nếu bọn họ đã thấy hứng thú thì tôi cứ tiếp tục bịa thôi...

Thế là tôi lôi tất cả điểm mạnh ra, bắt đầu “nửa thật nửa giả” kể cho họ nghe... Đầu tiên tôi nói, thật ra tôi đã sớm phát hiện xung quanh mình thỉnh thoảng lại phát sinh một vài chuyện rất kỳ lạ, ví dụ như rõ ràng buổi tối tôi ngủ một mình trên giường, kết quả sáng hôm sau lại tỉnh dậy trên salon, hoặc có lúc tối hôm trước rõ ràng tôi đã chuẩn bị đồ ăn cho sáng hôm sau, nhưng hôm sau lại phát hiện đồ ăn đã bị mình ăn từ lúc nào.

Lúc này cậu cảnh sát to con nghe xong đưa ra đề nghị muốn vật tay cùng tôi, tôi xua tay lia lịa: “Không được, không được, tay tôi chẳng có chút sức nào cả đâu.”

Mấy người họ nghe vậy đều trố mắt nhìn nhau, cuối cùng tôi vẫn bị cưỡng bách chơi vật tay với họ, kết quả dĩ nhiên không cần nói cũng biết, thằng nhóc kia cơ bắp cuồn cuộn, còn tôi dù căng tay lên vẫn yếu nhợt, làm sao có thể là đối thủ của cậu ta.

Mấy cậu cảnh sát kiểm tra bắp tay tôi, trên mặt ai nấy đều hiện lên vẻ nghi ngờ, cậu to con không tin nổi, nói: “Không thể nào? Tối đó, cả bốn người chúng tôi đều không ngăn được anh...” Nói xong, mặt cậu ta mờ mịt nhìn ba người còn lại: “Không phải là bắt lầm người chứ?”

Những người còn lại đều dùng vẻ mặt “Cậu có ngốc không đấy” để nhìn cậu ta, sao mà bắt nhầm người được, sau đó phải có đến bảy, tám cảnh sát đến vây lại mới bắt được tôi, dưới tình huống đó thì việc bắt nhầm người là không thể.

Đúng như tôi dự đoán, bị tôi tung hỏa mù một lúc, mấy cậu cảnh sát cũng bắt đầu từ từ tin rằng có thể tôi có một nhân cách khác đang cùng tồn tại, thế là mấy người họ ở lại buôn chuyện trong phòng bệnh của tôi đến tận tối, mấy cậu này rảnh rỗi thật đấy.

Cuối cùng, nếu không phải cảnh sát bên ngoài đổi ca vào thúc

giục họ, thì họ vẫn chưa chịu rời đi đâu, vẫn còn tiếp tục thảo luận chuyện vì sao tôi lại có hai nhân cách.

Nhìn họ đi về, tôi thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ sao mấy cậu chàng trẻ tuổi này ai cũng khó chơi vậy?! Lúc này chị y tá đẩy cửa vào đưa cơm cho tôi, tôi mở ra xem thì phát hiện không phải là “cơm bệnh nhân” thông thường.

Xem ra từ sau khi Viên Mục Dã đến, đãi ngộ của tôi rõ ràng tốt hơn nhiều! Nhìn hai món ăn là biết hợp với khẩu vị của tôi! Hẳn là do chú Lê và Đinh Nhất đưa tới.

Ài... Không biết chú Lê và Đinh Nhất thế nào rồi? Chắc họ còn sốt ruột hơn cả người bị nhốt là tôi đây! Vì hiện giờ đến cả chuyện gặp mặt tôi cũng là vấn đề khó rồi.

Sau khi ăn cơm xong, tôi cảm thấy lòng rất khó chịu, nên tôi xin cảnh sát xuống dưới lầu hóng gió một chút, ngay cả phạm nhân ngồi tù cũng được ra ngoài hóng gió nữa là tôi còn chưa bị định tội, tại sao lại bắt tôi phải ở lì trên giường?

Tay cảnh sát giữ cửa thấy tôi có thái độ kiên quyết, cũng đành phải cởi còng tay và đưa tôi xuống lầu... Lúc này đã hơn 10 giờ tối, trong công viên cho bệnh nhân đi dạo đã chẳng còn ai.

Gió thổi ban đêm làm tôi hơi lạnh, nhưng trong lòng tôi cảm thấy rất khoan khoái... Lâu rồi tôi chưa hoạt động gân cốt, nên cơ thể có cảm giác đình trệ, toàn thân chẳng có sức lực gì cả.

Tôi cười nói với đồng chí cảnh sát theo sau: “Thật ra các anh không cần lo tôi chạy thoát đâu, bây giờ dù anh có để tôi chạy... tôi cũng không chạy được quá một trăm mét.”

Tay cảnh sát nghe tôi nói vậy thì nhìn tôi chằm chằm và nói: “Ngày hôm đó tôi đã được lĩnh giáo anh mạnh như thế nào, bây giờ đưa anh đi hóng gió thế này là tôi đã cảm thấy mạo hiểm rất lớn rồi.”

Tôi nghe thì biết, hóa ra ngày hôm đó thằng cha này cũng có mặt ở hiện trường, tôi bèn mon men tới gần anh ta: “Thế tối hôm đó tôi mạnh như thế nào? Kể cho tôi nghe chút đi…”

Anh ta hoài nghi: “Tôi không tin anh không có chút ấn tượng gì?”

CHƯƠNG

Hậu quả của việc đánh cảnh sát

Tôi vô cùng "chân thành" gật đầu một cái: "Thật sự không nhớ tí gì cả."

Không ngờ anh ta nghĩ một lúc rồi bảo với tôi: "Anh trở về phòng bệnh đi, tôi có thể đem video quay lại tối đó cho anh xem một chút..."

Hai mắt tôi sáng lên, muốn kéo anh ta về ngay lập tức, nhưng anh ta lại sợ hãi né người ra sau, mặt khẩn trương hỏi tôi: "Anh muốn làm gì?"

Tôi đỡ trán, nghĩ thầm ông đây đáng sợ thế cơ à? Cuối cùng tôi đành phải bất đắc dĩ nói với anh ta: "Đi thôi đồng chí cảnh sát, tôi đang chờ trở về để được xem tối đó tôi oai hùng thế nào đây."

Nói thật, bệnh viện là nơi tôi không muốn tới vào buổi tối, với cái thể chất đặc thù động một chút là gặp ma quỷ như tôi, đi dạo lung tung ở chỗ này đúng là tự mình tìm đường chết.

Chẳng phải thế à, tôi với đồng chí cảnh sát vừa chuẩn bị vào thang máy, thì đã thấy một tên âm sai dẫn một hồn ma vừa bị tai nạn giao thông máu me be bét đi ra khỏi thang máy, tôi nhìn thấy mà muốn nôn, thầm nghĩ ma mà cũng dùng thang máy? Không phải chỉ cần vèo một cái là đi luôn ư?!

Ai ngờ lúc đi ngang qua tôi, tên âm sai đó lại đột nhiên ngẩng đầu cung kính gật đầu với tôi, sau đó liền mang theo hồn ma mới kia biến mất trước cửa bệnh viện.

Tôi sững sờ tại chỗ, thế là sao? Tên âm sai này biết tôi ư? Không thể nào? Trong trí nhớ của tôi không nhớ là đã gặp qua tên này mà? Hay hắn là thuộc hạ của lão Hắc lão Bạch?!

Lúc này, tay cảnh sát thấy tôi sững người, bất động trước cửa thang máy thì đẩy tôi một cái vào trong thang máy. Lúc này tôi mới hoàn hồn, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía cửa bệnh viện.

Cho đến khi cửa thang máy khép lại, cảnh sát bên cạnh tôi mới như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra. Tôi biết anh ta lo tôi sẽ lên cơn mà chạy trốn, tôi bèn an ủi anh ta: “Đồng chí cảnh sát, anh cứ yên tâm! Tôi thực sự sẽ không chạy đâu, tôi đây vốn là muốn làm việc nghĩa, kết quả lại thành ra như bây giờ, tôi cũng đủ phiền lòng rồi, thật sự là không đáng để chạy trốn...”

Anh ta nghe vậy thì liếc mắt về phía tôi, vẻ mặt nửa tin nửa ngờ. Chẳng lẽ một người vô hại như tôi lại để cho anh ta phải phòng bị đến mức độ này? Nhưng khi tôi trở lại phòng bệnh, nhìn video ngày đó xong, tôi mới sâu sắc cảm nhận được rằng, anh ta cẩn thận như vậy tuyệt đối là có đạo lý...

Người cảnh sát phụ trách trông nom tôi buổi tối hôm nay tên là Tiền Vũ, anh ta là một trong những cảnh sát được gọi đi tiếp viện tối hôm đó, bởi nghe nói hiện trường đặc biệt hỗn loạn, cho nên Tiền Vũ vừa tiến vào hiện trường đã mở máy ghi lại.

Có thể do lúc đó Tiền Vũ chạy vào nên ống kính bị rung lắc rất mạnh, hơn nữa lúc ấy trong sân chỉ có một ngọn đèn, vì vậy toàn bộ hình ảnh hơi bị tối, nhưng nó cũng không ảnh hưởng nhiều đến việc tôi có thể thấy rõ tình hình cụ thể trong sân.

Đầu tiên là hình ảnh mấy người đàn ông nằm ngổn ngang dưới

đất, sắc mặt họ trắng bệch, tay chân bày ra những tư thế kì dị, chỉ nhìn qua cũng biết là khác với hình thái xương cốt bình thường của con người.

Có thể do quá đau, hoặc cũng có thể những người này đã sớm gào thét đến khản cả giọng, vì vậy lúc này họ chỉ có thể phát ra những tiếng hừ hừ đứt quãng. Tiền Vũ thấy tình hình này bèn bấm gọi 120 trước tiên, ngay sau đó anh ta nghe thấy ở sâu trong sân phát ra những âm thanh ồn ào.

Mấy người đến tiếp viện cùng anh ta chạy ngay đến nơi phát ra tiếng động, phát hiện bốn vị đồng nghiệp tới trước đó đang chật vật đứng trong sân, phía trước họ là một bóng người màu đen.

Thoạt nhìn, tôi thậm chí còn không nhận ra bóng người màu đen kia chính là mình, tôi thấy quanh thân "tôi" có một luồng khí âm tà và "tôi" đang dùng một khuôn mặt đầy máu nhìn bốn cậu cảnh sát vây quanh mình.

Lúc đó "tôi" tay không tấc sắt, trong tay không có bất kỳ một vũ khí phòng ngự nào, nhưng trong tay cảnh sát lại có vũ khí! Nào là máy phun hơi cay, gậy cảnh sát các loại, nhưng không hiểu sao họ lại không dùng những thứ này với "tôi".

Đây là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất tôi nhìn thấy một "tôi" khác ở trong video, trong lòng thật sự có cảm giác quái dị khó nói, nếu như không phải tôi đã quá quen thuộc gương mặt này, thì dù có đánh chết tôi cũng không thể tin được tôi sẽ đánh nhau với cảnh sát.

Sau đó hình ảnh trong video càng rung lắc dữ dội, đây là lúc mấy người Tiền Vũ cùng nhau vây tôi lại, nhưng do quá gần nên ngoài tiếng động ra thì chẳng thấy rõ được gì nữa.

Từ đầu đến cuối "tôi" đều không nói tiếng nào, trừ thỉnh thoảng nghe được tiếng thân thể va chạm, tiếng quần áo bị xé ra, còn lại

chỉ là những lời đối thoại của cảnh sát...

"Con bà nó, đè xuống! Đè xuống!!"

"Ai ui! Chớ ép chân tôi được không! Mấy ông bị liệt cả à! Dùng sức thêm chút nữa đi!"

"Này, đừng phản kháng nữa, bọn tôi còn chưa thực sự động thủ đâu! Ôi đệch!! Anh đá vào chỗ nào đấy?!"

Ai ngờ ngay lúc này, tất cả mọi âm thanh đều ngừng lại, qua hơn một phút đồng hồ, trừ những tiếng thở hổn hển của cảnh sát, tôi không nghe được âm thành nào khác. Một lát sau, tôi mới nghe được tiếng nói của Tiền Vũ vang lên: "Choáng rồi à?"

Sau đó bao nhiêu nhân tài luống cuống chân tay rời khỏi "tôi", lúc này ống kính chĩa về phía "tôi" đang nhắm nghiền hai mắt, mặt đầy máu, môi tái nhợt đến dọa người. Tay cảnh sát ở bên cạnh vội kiểm tra hơi thở của tôi, sau đó gấp giọng nói: "Xong! Anh ta không còn thở, 120 đến chưa? Trước tiên đừng lo lắng cho mấy người đó nữa, mau đưa người này tới bệnh viện trước đi!"

Chuyện về sau tôi cũng biết hết rồi, bởi vì lúc lên xe cứu thương, tôi đã bắt đầu khôi phục lại ý thức. Tôi tắt video, đưa lại điện thoại di động cho Tiền Vũ, sau đó xin lỗi anh ta: "Tôi thật sự không nhớ rõ những chuyện đã xảy ra, vậy... Không làm anh bị thương chứ?"

Tiền Vũ lắc đầu: "Mấy người chúng tôi vẫn khỏe, chỉ có bọn tiểu Lưu đến trước thì hơi thảm, nhưng cũng chỉ bị tổn thương phần mềm, mặt cũng bị anh đánh bầm dập…"

"Vậy tôi đánh cảnh sát như vậy, có bị kết án không?" Tôi thấp thỏm hỏi.

Tiền Vũ nhún vai nói: "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng chủ yếu vẫn phải căn cứ vào việc anh có tạo nên hậu quả tồi tệ gì không!"

Tôi cười ngượng ngùng: “Đánh cảnh sát có coi như là gây hậu quả nghiêm trọng không?”

Tiền Vũ bình tĩnh nói: “Thật ra nếu như chúng tôi thì cũng dễ nói, bọn tiểu Lưu đều bị thương nhẹ, dưỡng thương mấy ngày là có thể đi làm. Nhưng mấy kẻ buôn người kia... rất thảm, coi như là đã tàn phế, có lẽ anh bị kết vào tội đả thương người do phòng vệ chính đáng.”

CHƯƠNG

Hỏa hoạn lúc nửa đêm

Tôi cũng thở dài thườn thượt nói: "Ôi... Thật khó làm người tốt! Vất vả lắm mới được một lần trừ bạo giúp đỡ kẻ yếu, thế mà lại gây ra chuyện lớn như thế này."

Tiền Vũ nghe xong lại an ủi tôi: "Thực ra anh cũng không cần quá lo lắng, mấy kẻ kia tấn công anh trước, anh bị thương nặng, khi mà tính mạnh của một người bị uy hiếp, họ sẽ làm ra một số việc gì đó vượt quá khả năng thông thường của họ..."

Tôi không nhịn được thầm nghĩ, cái này cũng quá con mẹ nó vượt qua quá nhiều nhỉ? Bây giờ nghĩ lại mới thấy may mà tên kia ra tay có tiết chế, nếu để hắn thực sự giết chết những tên buôn người kia thì chắc tôi phải bồi thường đến táng gia bại sản, mà còn nhất định phải ngồi tù nữa.

Sau khi trò chuyện mấy câu, Tiền Vũ thấy tôi bây giờ với tôi hôm đó có những điểm khác biệt rất rõ ràng, cảm giác hoàn toàn khác nhau, vì vậy anh ta cũng không nhắc đến chuyện còng tay tôi lại vào giường nữa.

Cứ thế qua mấy ngày, vết thương trên đầu tôi cơ bản đã lành, nhưng điều lúng túng bây giờ là, một khi tôi có thể xuất viện, vậy có phải chứng minh tôi sẽ sớm bị đưa đến trại tạm giam không?

Ngay lúc lòng tôi đang rối bời, Viên Mục Dã lại đưa một người đàn ông lạ đến, vui vẻ đẩy cửa phòng bệnh ra. Vì cậu ta đột nhiên mang người lạ đến, cho nên tôi nhất thời không rõ tình hình này là gì, tôi không dám biểu hiện là mình quen với cậu ta. Nhưng nhìn biểu cảm trên khuôn mặt cậu ta thì hình như vụ án của tôi có cơ may xoay chuyển.

Cậu ta vừa đi đến vừa giới thiệu cho tôi: “Vị này là Phó Cục trưởng Cục công an huyện - Đới Triêu Dương, ông ấy đại diện cho cục đến thăm bệnh tình của anh.”

Tôi nghe vậy mà mặt ngơ ra, vươn tay bắt tay với vị Phó Cục trưởng Đới này, trong đầu tôi nghĩ họ này nghe thật thú vị, cũng giống như họ “Cổ” vậy, thời thế có chuyển biến thế nào cũng vẫn là “đại” tộc.

Phó Cục trưởng Đới thấy mặt tôi “đờ đẫn”, còn tưởng tôi chưa từng thấy quan lớn như vậy bao giờ, thế là ông ta tỏ vẻ hiền hòa nói với tôi: “Tiểu Trương à, mấy ngày nay nghỉ ngơi thế nào?”

Tôi nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Cũng tạm được... mấy vị cảnh sát ở đây cũng thay phiên trông coi, chiếu cố tôi.”

Phó Cục trưởng Đới nghe vậy liền gật đầu: “Vậy thì tốt, với vụ án của cậu, cậu cũng đừng gấp gáp, phải tin tưởng pháp luật, chỉ cần xuất phát điểm của cậu là tốt thì cuối cùng coi như là cậu phòng vệ chính đáng, cá nhân tôi cảm thấy bồi thường dân sự là được rồi. Hơn nữa, chẳng phải bọn chúng cũng đã đánh cậu đến nỗi bị vấn đề về thần kinh sao!”

Tôi nghe ra ý tứ trong lời nói của Phó Cục trưởng Đới là có ý muốn giúp tôi ư? Có vẻ như có gì đó không đúng ở đây thì phải? Tôi bèn nhìn về phía Viên Mục Dã, nhưng thằng nhóc này lại cho tôi một ánh mắt ý bảo tôi yên tâm, đừng nóng nảy.

Sau đó, tôi nghe Phó Cục trưởng Đới nói chuyện rất lâu, cuối

cùng tôi không thể làm gì khác hơn là nghĩ thầm trong lòng, sao tay Phó Cục trưởng Đới này lại rảnh rỗi như vậy chứ! Có chuyện gì ngài mau nói nhanh đi, cứ quanh co nhiều như vậy làm gì! Đúng là quan cách thành quen rồi.

Ngay lúc sự kiên nhẫn của tôi sắp dùng hết, thì nghe thấy Phó Cục trưởng Đới chuyển giọng: "Tôi nghe nói cậu được ông Thẩm Kiến Hoa mời tới?"

Đột nhiên nghe ông ấy hỏi vấn đề như vậy, tôi còn ngây ra chưa hiểu, suy nghĩ một lúc tôi mới nhớ ra cái ông Thẩm Kiến Hoa mà Phó Cục trưởng Đới nói tới là ai, chẳng phải đó là ông chủ Thẩm của trại chăn nuôi ngọc trai à!

Tôi vội vàng gật đầu: "Đúng là tôi được ông chủ Thẩm mời đến, điểm này ngài có thể tìm ông ấy để xác minh."

Phó Cục trưởng Đới nghe vậy, gật đầu nói: "Nếu vậy chắc là thật rồi, mấy ngày nay chúng tôi đang gặp phải vụ án khó giải quyết, không biết cậu có thể hỗ trợ để giải quyết giúp không?"

Tôi nghe xong lập tức hiểu, hóa ra ông ta đang chờ tôi ở chỗ này đây? Nhưng suy nghĩ kỹ thì thấy có điểm không đúng, chẳng phải ở đây còn có Viên Mục Dã ư? Tại sao cảnh sát lại phải tới tìm một người dân như tôi?

Nhưng sau đó tôi lập tức hiểu ra, chuyện này hẳn là đã tìm Viên Mục Dã trước, nhưng cậu ta lại muốn cứu tôi nên mới nói chuyện này khó giải quyết, một mình cậu ta không thể xử lý được. Vì vậy cậu ta liền đề cử tôi với Phó Cục trưởng Đới, cho nên mới có màn thăm bệnh hiện tại.

Nếu trước đây gặp phải chuyện này tôi sẽ làm cao một lúc, nhưng trong tình huống hiện tại của tôi, tôi không thể làm thế được, thế là tôi tỏ ra nghiêm túc, nói: "Tôi là người lấy việc giúp người khác làm niềm vui, nếu không cũng sẽ không xảy ra chuyện

như thế này, trước hết ngài Cục trưởng cứ nói qua về tình huống xem…”

Tôi cố ý bỏ đi chữ đầu khi gọi ông ta, làm Phó Cục trưởng Đới nhìn tôi với vẻ ‘trẻ nhỏ dễ dạy’ và nói: “Tôi cũng biết cậu là một công dân tốt, nhắc tới chuyện vụ án, nó xảy ra ở mấy ngày trước, nhưng vì chuyện có vẻ quái dị khó hiểu, nên vụ án này tạo ra ảnh hưởng không tốt trong dư luận xã hội, vì vậy tôi mới nói vụ án hơi khó giải quyết…”

Thì ra mấy hôm trước, đội cứu hỏa địa phương bất ngờ nhận được một cuộc gọi báo cháy, nói rằng có một đám cháy trên tầng mười một tòa nhà 54 của khu ba tòa trong khu đô thị Kim Đế. Đội cứu hỏa nhận được thông báo xong vội vàng trang bị đầy đủ nước và thiết bị rồi chạy tơi nơi xảy ra vụ hỏa hoạn.

Lúc ấy là 3 giờ sáng, xe cứu hỏa chạy tới khu Kim Đế, tòa nhà 54 xem tình hình, nhưng mọi nhà đều tắt đèn đi ngủ, chẳng thấy hỏa hoạn ở đâu cả.

Hai nhân viên trong đội cứu hỏa đi tới phòng bảo vệ yêu cầu được lên gõ cửa mấy nhà trên tầng mười một, xem có thật là có hỏa hoạn không hay chỉ là trò đùa dai. Nhưng gõ cửa rất lâu cũng không thấy ai mở cửa, cuối cùng họ phải gõ cửa gọi hàng xóm ở tầng trên và tầng dưới ra.

Lúc này, hai người nhân viên kia hỏi thăm mới biết ba căn nhà ở tầng này đều không có người ở! Họ nói bởi vì ba năm trước xảy ra hỏa hoạn, cả ba nhà của tầng này đều bị cháy rụi, còn thiêu chết một gia đình có ba người, cho nên đến bây giờ tầng này vẫn không có ai dám mua.

Hai nhân viên trong đội cứu hỏa nghe vậy thì tức giận lắm! Ai lại thất đức như vậy, hơn nửa đêm còn điện thoại đùa dai? Vì thế bọn họ bấm điện thoại báo cảnh sát.

Thật ra các nơi trên cả nước vẫn thường gọi 110 hoặc 119 để báo cảnh sát và vẫn luôn có những người thiếu ý thức gọi để trêu đùa, cứ như người ta sẽ không tìm ra được họ vậy. Bình thường, người trực tổng đài có thể phân biệt được cuộc gọi có phải là đùa dai hay không, họ sẽ phê bình thẳng rồi giáo dục một trận, sau đó nếu người đó không làm trò vô bổ này nữa thì không có chuyện gì, chỉ cần không lặp đi lặp lại, thì phần lớn sẽ không bị truy cứu....

Nhưng ầm ĩ đến mức phải gọi cảnh sát như lần này thì nhất định phải truy cứu người đã gọi đến, để người đó nhớ lâu mới được!! Thế này chẳng phải là lãng phí tài nguyên quốc gia à? Nhỡ đâu cùng lúc đó, có những nơi khác cũng xảy ra hỏa hoạn thì sao? Thế chẳng phải là sẽ làm chậm trễ chuyện cứu hỏa sao?

CHƯƠNG

Xuất hiện cơ may xoay chuyển

Ai ngờ, sau khi cảnh sát tra ra địa chỉ cuộc điện thoại gọi tới thì phát hiện nó thật sự ở phòng 1103 tầng mười một, tòa 54 khu ba tòa, khu đô thị Kim Đế. Nhưng sau khi xảy ra hỏa hoạn ba năm trước đây thì số điện thoại này vẫn luôn ở trạng thái ngừng hoạt động.

Lúc này, toàn bộ người của đội chữa cháy và cảnh sát 110 đều dại đi, một số điện thoại đã ngừng sử dụng sao có thể bấm gọi báo cháy chứ? Nhất thời, cả hai đơn vị đều cùng lúng túng, may mà chuyện này cũng không gây nên hậu quả gì nghiêm trọng, nhưng cả câu chuyện đều lộ ra sự quái dị, cho nên mọi người không muốn điều tra đến cùng.

Nhưng sự thực chứng minh, không phải hai bên đơn vị không muốn truy cứu mà có thể xong chuyện, bởi vì tối ngày hôm sau, đội cứu hỏa lại nhận được điện thoại báo cháy một lần nữa...

Thời gian vẫn vậy, vẫn là giọng nói vô cùng sốt ruột, nội dung và địa chỉ chữa cháy y hệt... Lần này những người lính cứu hỏa cũng lơ ngơ, không biết... là nên đi hay không?

Cuối cùng, để phòng ngừa, lần này đội cứu hỏa gọi 110 đến cùng, hai bên cùng đi đến tòa nhà 54, khu đô thị Kim Đế. Kết quả

cũng giống tối qua, không có gì khác, cả đội lính cứu hỏa lẫn đội cảnh sát huy động nhân lực cùng đến xem tình hình, mà tầng lầu kia vẫn yên tĩnh như chết.

Bởi vì động tĩnh lần này còn lớn hơn lần trước, cho nên những người hàng xóm tò mò đến vây xem cũng nhiều hơn, mọi người rối rít bàn tán rằng cảnh sát và lính cứu hỏa lại bị người ta đùa giỡn rồi.

Lần này, cả lính cứu hỏa và cảnh sát đều rơi vào tình huống khó xử lúng túng, tuy sau đó, cảnh sát đã cho mở khóa hết tất cả các phòng ở tầng mười một này, nhưng trừ những dấu vết trước đây ra thì không có thứ gì khác, mà hiện tại chắc chắn chỗ này không có người ở, xem ra lần này bọn họ động vào tổ quạ đen rồi.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu lại truyền ngàn dặm, không ngờ ngay hôm sau đã bị quần chúng đem chuyện này lên truyền hình, gây ra xôn xao dư luận.

Bọn họ cười nhạo cảnh sát vô dụng, ngay cả một kẻ đùa dai cũng không bắt được, còn nói chuyện này nghe quá kì quái, người làm ra chuyện này nhất định là âm hồn không tiêu tán của ba người chết trong vụ cháy năm đó. Tóm lại cái gì họ cũng nói được, làm cho cảnh sát và lính cứu hỏa đau đầu.

Ai ngờ đến đêm thứ ba, chuông điện thoại của đội cứu hỏa lại vang lên lần nữa một cách quái dị... Lần này nhận điện thoại là một người phụ nữ có nhiều năm kinh nghiệm, đầu tiên, chị ta tỉnh táo nghe người gọi điện vội vàng báo địa chỉ và tình hình hỏa hoạn, tiếp đến chị ta hỏi đối phương rất cặn kẽ về tình huống hỏa hoạn... Cuối cùng, chị ta kết luận, người gọi điện báo hỏa hoạn này thực sự đang gặp hỏa hoạn, thậm chí chị ta còn nghe được đối phương ho do bị sặc khói.

Căn cứ vào thái độ trách nhiệm đối với sinh mệnh con người,

đội cứu hỏa lại xuất quân lần nữa... Nhưng kết quả lần này cũng giống hai lần trước. May là lần này đội cứu hỏa đã có kinh nghiệm, họ không mở còi báo động, cũng không bật đèn báo nháy, dù sao bây giờ cũng đang là nửa đêm, trên đường không có xe cộ nào cả, vì vậy họ yên lặng không tiếng động lái xe cứu hỏa đến khu đô thị Kim Đế.

Sau khi xác định 100% không có hỏa hoạn, bọn họ lại ảo não lái xe cứu hỏa đi, cố gắng không làm kinh động đến người dân. Nhưng dù vậy, vẫn có những người nửa đêm không ngủ, đứng bên cửa sổ xem... và quay lại video, sau đó cười trên sự đau khổ của người khác, phát tán video đó lên mạng internet.

Cảnh sát và lính cứu hỏa vốn nghĩ sau chuyện đùa ác này, tác động của vụ việc sẽ tự nhiên biến mất khỏi lòng của quần chúng nhân dân. Nhưng cuộc điện thoại báo cháy này vẫn vang lên đúng giờ mỗi ngày! Cuối cùng, cảnh sát 110 đành phải phái người nằm vùng hằng đêm, chỉ cần 119 nhận được điện thoại, lập tức thông báo người bên kia lên lầu kiểm tra, xác định xem có thực sự bị cháy hay không, dù sao họ cũng không dám coi thường sinh mạng, cho dù cái tên gọi điện thoại kia có hô lên vô số lần là “có sói đến đấy” đi chăng nữa...

Cuối cùng ở thời điểm cảnh sát không nhịn được nữa, Viên Mục Dã xuất hiện. Dĩ nhiên, không phải do cậu ta đã biết trước nên chạy tới giúp bọn họ phá án, mà là bị Bạch Kiện dặn tới cứu tôi.

Viên Mục Dã rất có tiếng tăm trong ngành, nghe nói còn nổi tiếng hơn cả Bạch Kiện, vì thỉnh thoảng cảnh sát lại gặp phải vài vụ án kỳ quái khó giải quyết, lúc ấy tự nhiên có thể thể hiện ra sự hữu ích của Viên Mục Dã. Vì vậy khi Viên Mục Dã tìm tới Phó Cục trưởng Đới, cả hai bên đều cần sự giúp đỡ của nhau nên rất ăn nhịp với nhau.

Nhưng Viên Mục Dã không ngờ tới, cậu ta tự mình đến khu Kim Đế để kiểm tra nhưng không có thu hoạch gì, bất đắc dĩ, cậu ta đành phải đánh bài ngửa với Phó Cục trưởng Đới, nói rằng tôi mới là người thực sự có bản lĩnh.

Phó Cục trưởng Đới xem video do Tiền Vũ quay lại xong cũng lĩnh hội được điểm này, vì thế ông ấy mới đi cùng Viên Mục Dã tới bệnh viện thăm tôi, thuận tiện dò hỏi ý tôi xem có thể giúp cảnh sát chuyện này không.

Sau khi nghe xong toàn bộ sự việc, tôi im lặng một lúc, sau đó mới ngẩng đầu tỏ vẻ khó xử nói với Phó Cục trưởng Đới: "Cục trưởng, không phải tôi không muốn giúp ngài, ngài cũng thấy đấy, tình huống của tôi bây giờ không đi ra ngoài được."

Phó Cục trưởng Đới nghe vậy lập tức nói với tôi: "Cậu không cần phải lo, trước tiên tôi có thể giúp cậu tìm một người bảo lãnh tại ngoại, như vậy sau khi cậu xuất viện có thể về khách sạn ở. Còn vụ án của cậu... Lúc trước tôi cũng đã nói, nhiều nhất chỉ tính cậu tội phòng vệ chính đáng thôi. Đến lúc đó cậu có thể tìm mấy tên kia để thương lượng, bọn chúng cũng đánh cậu bị thương ở đầu, nếu bồi thường cũng là cả hai bên cùng chịu."

Tôi nghe vậy trong lòng đã nắm chắc, vì vậy tươi cười nói với Phó Cục trưởng Đới: "Được, nếu ngài đã nói vậy, tôi cũng không còn băn khoăn gì nữa, vậy tôi chờ ngài bảo lãnh... Đến lúc đó tôi sẽ đi cùng cảnh sát tiểu Viên đến khu Kim Đế xem sao."

Ngày hôm sau, cuối cùng chú Lê và Đinh Nhất cũng xuất hiện trong phòng bệnh của tôi, tôi lập tức có cảm giác mừng rơi nước mắt khi được nhìn thấy người thân. Nhìn đôi mắt thâm quầng của chú Lê, tôi đoán là vì chuyện của tôi mà mấy ngày nay chú ấy ngủ không ngon, Đinh Nhất cũng vậy, từ đầu đến cuối anh ta đều bày ra gương mặt thối hoắc, như thể tôi thiếu nợ anh ta tám triệu tệ

vậy.

Chú Lê ân cần hỏi: “Đầu cháu không sao chứ?”

Tôi nhún vai, sau đó cười nói với chú ấy: “Không sao, ngày hôm qua cháu được cắt chỉ rồi.”

Chú Lê vừa định nói gì đó thì bị Đinh Nhất ngắt lời: “Nghe nói đầu cậu bị đánh đến ngu rồi?!”

Tôi tự biết đuối lý, nên chỉ cắn răng nói: “Ừ, ngu...”

Đinh Nhất nổi giận đùng đùng hét lên: “Ngu mới đáng đời. Cậu là quỷ chết đói đầu thai à! Đợi thêm chút nữa mà cũng không được? Một mình ra ngoài ăn cơm còn chưa tính, lại còn thích xen vào chuyện của người khác, cậu cho rằng mình là Superman à? Lại còn gặp chuyện bất bình rút đao can thiệp!! Sau này cậu ra ngoài một mình làm ơn mang theo não được không? Cậu có nghĩ đến, tối hôm đó nếu như không phải trong cơ thể cậu có tên kia tồn tại thì sẽ có hậu quả gì không? Hoặc nếu như tên kia nổi điên giết toàn bộ những người đó thì lại có hậu quả gì?”

CHƯƠNG

Không phải nhà ma lại có ma

Tôi bị Đinh Nhất nói cho không phản bác được, trong lòng biết anh ta nói có lý, tôi cũng chẳng dám giải thích gì… Chỉ có thể yên lặng chờ anh ta giải tỏa bớt cơn tức, rồi mới ngượng ngùng cười nói: “Anh xem… Chẳng phải là không có chuyện gì to tát xảy ra à? Nhưng để hai người phải lo lắng nhiều ngày như thế thì đúng là do tôi không đúng.”

Chú Lê thở dài bảo: “Lần này cháu liều quá, lần sau đừng như thế nữa! Cháu có biết hai người bọn chú lo lắng thế nào không? Ở đây chúng ta lại không có người quen, lúc đầu bọn chú chỉ biết cháu làm người khác bị thương rồi bị cảnh sát bắt, sau đó lại nghe được cháu cũng thương nặng nằm bệnh viện. Bực nhất là cảnh sát địa phương chẳng chịu nói gì cả, cũng không cho gặp cháu, làm mấy ngày qua chúng ta lo sốt vó.”

“Sau đó mọi người tìm Bạch Kiện à?” Tôi hỏi.

Chú Lê nhăn mặt: “Không phải, dù sao cũng phải nghĩ biện pháp đã chứ? Nếu dùng tiền có thể giải quyết thì cũng được, nhưng ở đây mọi người chỉ biết ông chủ Thẩm, mà ai ngờ ông ta chẳng có quan hệ gì với cơ quan công quyền ở nơi này cả, không còn cách nào khác bọn chú phải xin cứu viện từ xa.”

Dưới sự giúp đỡ của Tiền Vũ, tôi làm thủ tục xuất viện, sau đó đến đồn công an làm thủ tục tại ngoại chờ xét xử, bận rộn mất một ngày mới xử lý xong mọi chuyện.

Tối hôm đó ông chủ Thẩm mời chúng tôi đến nhà hàng nổi tiếng nhất ở đây ăn một bữa cơm, nói rằng để an ủi tôi, tôi liền gọi thêm cả Viên Mục Dã, dự tính sau khi ăn cơm xong sẽ đi cùng cậu ta đến khu Kim Đế kiểm tra tình hình.

Trong lúc ăn ông chủ Thẩm nói tổ chức tội phạm được cầm đầu bởi "chị Hồng" bị tôi phá tan đó, đã chiếm cứ chỗ này từ lâu, bọn chúng chuyên lừa gạt trẻ em từ nơi khác đến, sau đó huấn luyện để đi ăn xin hoặc giả vờ bị đâm xe. Có lúc vì tranh thủ sự đồng tình, người giả vờ bị tai nạn sau đó còn không được chữa trị, chúng để mặc họ tàn tật, thủ đoạn rất tàn nhẫn... Tôi nghĩ thầm trong lòng, cũng may lần này đánh đấm lung tung lại tiêu diệt được nó, nếu còn tồn tại không biết tổ chức đó sẽ gây tai họa cho bao nhiêu gia đình lương thiện nữa?

Sau khi ăn cơm xong, chúng tôi chào tạm biệt ông chủ Thẩm rồi đi thẳng tới tòa nhà Kim Đế. Lúc chúng tôi chạy đến nơi thì thấy có hai cảnh sát 110 đang ngồi đợi ở dưới nhà, tôi mở to mắt nhìn kỹ, phát hiện ra là cậu cảnh sát to con, cùng cậu người Đông Bắc nhỏ hơn, đã gây chuyện với tôi hôm ở trong phòng bệnh.

Chắc Phó Cục trưởng Đới đã nói chuyện qua với bọn họ, cho nên khi thấy chúng tôi, họ nhanh chóng đi tới. Viên Mục Dã nói nhỏ với họ vài câu, sau đó hai người bọn họ gật đầu đi vào trong xe.

Không biết có phải do xấu hổ hay không, mà hai cậu này từ đầu đến cuối đều không liếc mắt nhìn tôi, xem ra chờ sau khi giải quyết xong mọi chuyện, tôi phải mời bốn cậu ấy đi liên hoan một bữa mới được, dù sao bọn họ cũng bị tôi đánh đập một trận tơi tả.

Sau khi đi vào trong nhà, Viên Mục Dã nói với tôi: “Tòa nhà Kim Đế này vốn là một tòa chung cư cao cấp nhất nhì ở đây, được hoàn thành vào ba năm trước. Không ngờ mới sử dụng được một năm, tầng mười một xảy ra một vụ cháy, cả ba người của phòng 1101 đều bị thiêu chết tại chỗ.”

Nghe nói nguyên nhân là do mạch điện bị cũ hỏng gây chập, nhưng một tòa nhà vừa mới đi vào hoạt động chưa đến một năm làm sao có thể xuất hiện loại chuyện mạch điện bị cũ hỏng được? Lúc đó ba nhà chủ sở hữu và chủ đầu tư kiện cáo nhau tung trời. Dù cuối cùng tòa án phán quyết chủ đầu tư phải bồi thường, thế nhưng những căn phòng này đều đã bị hủy hoại cả rồi.

Căn phòng bình thường chưa chắc người ta đã muốn nhận lại, huống hồ đây là ba căn phòng đã bị hư hỏng nặng, căn bản không ai quan tâm đến nó. Giờ đã hai năm trôi qua, dư luận náo động về trận hỏa hoạn cũng đã lắng xuống, nhưng giá phòng của khu này lại mãi không thấy phục hồi.

Tôi gật đầu: “Điều này cũng bình thường, nếu là tôi thà rằng mua một căn nhà có ma, cũng không muốn một căn nhà chất lượng có vấn đề.”

Lúc này thang máy dừng ở tầng mười một, cửa mở chú Lê đi thẳng ra ngoài trước, mấy người chúng tôi theo sát phía sau… Ra khỏi thang máy, chúng tôi phát hiện hệ thống đèn điều khiển bằng âm thanh trong hành lanh gần như đã hỏng, xem ra tầng này bởi vì thường xuyên không có người ở nên ban quản lý cũng lười kiểm tra.

Viên Mục Dã quen đường dẫn thẳng chúng tôi đến phòng 1101, nơi thiêu chết một nhà ba người. Tôi khẽ cười: “Thằng nhóc cậu nắm rõ tình huống nơi đây nhỉ.”

Cậu ta tức giận: “Còn không phải bởi vì cứu anh ra ngoài à, nếu

không tôi cần gì để ý như thế?"

Tôi cười vài tiếng đáp lại: "Ok ok, tất cả đều do tôi không tốt, được chứ?"

Nhưng khi Viên Mục Dã dùng chìa khóa mở cửa phòng 1101 ra, mấy người chúng tôi không hề cảm giác được có chỗ nào khác thường, khó trách Viên Mục Dã chẳng tra được cái gì, bởi vì nơi này thực sự quá sạch sẽ…

Tuy trong phòng đã được xử lý qua, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng vết tích để lại, một thời gian dài đóng kín khiến trong không khí có một mùi khét lẹt trộn lẫn với mốc meo, rất khó ngửi.

Vào trong phòng, tôi muốn tìm chỗ bật đèn, Viên Mục Dã lại nhìn tôi và nói: "Phòng đã để không hai năm, anh còn muốn có điện à?"

Tôi hậm hực xoa tay, sau đó mở đèn pin trên điện thoại lên: "Tình huống của ba người bị thiêu chết như thế nào?"

Viên Mục Dã kể cho tôi nghe, bởi vì lúc đó đám cháy phát sinh vào lúc rạng sáng, nên hầu như mọi người trong tòa nhà đều đang ngủ say, sở dĩ chỉ có ba người phòng 1101 gặp nạn là bởi vì hai nhà còn lại đêm hôm đó không có ai.

Lúc này tôi đi đến chỗ chú Lê, muốn xem chú có nhìn ra gì không. Chú Lê thấy tôi tới thì lắc đầu: "La bàn không có chút phản ứng nào, mặc dù nơi này từng có người chết, nhưng bây giờ lại sạch sẽ vô cùng, không thể tính là nhà có ma."

Tôi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, tôi xoay người hỏi Viên Mục Dã: "Đúng rồi, cậu có nhớ được địa chỉ của cuộc gọi báo cháy không? Là phòng 1101 à?"

Viên Mục Dã vừa định trả lời, bỗng nghe thấy tiếng thang máy trong hành lang, chúng tôi nhìn xem thì thấy là cậu cảnh sát to con

và cậu người Đông Bắc đi lên.

Bọn họ khẩn trương nói: “Vừa rồi bên đội cứu hỏa lại nhận được điện thoại báo cháy.”

Tôi lập tức truy hỏi: “Điện thoại báo có nói cụ thể là căn phòng nào không?”

Cậu người Đông Bắc trả lời: “1103, là một người đàn ông gọi tới.”

Tôi lập tức quay người nói với Viên Mục Dã: “Đi, đi tới phòng 1103!”

Đi vào phòng 1103, tôi phát hiện diện tích căn này lớn hơn một chút so với 1101, nhưng tình hình nơi này chênh lệch rất nhiều so với phòng 1101, trong phòng gần như vẫn duy trì nguyên dạng, nghiêm trọng nhất là phòng khách, đồ dùng bị đốt cháy đen đổ ngã khắp nơi. Thật không biết chủ căn nhà này lười đến mức nào, thời gian đã qua tận hai năm mà cũng không dọn dẹp căn phòng một chút, chắc họ có quá nhiều nhà cửa nên không lo bán!

Sau đó chúng tôi kiểm tra qua căn phòng một lần, phát hiện ngoại trừ phòng khách bị cháy tương đối nghiêm trọng, thì mấy gian phòng khác vẫn còn tốt.

CHƯƠNG

Cánh cửa niêm phong ba năm.

Chắc ngọn lửa bùng lên từ phòng 1102, sau đó lan ra hai bên. Vì thế mà phòng khách của căn 1101 hay 1103 đều bị cháy tương đối nghiêm trọng.

Tôi hỏi cậu cảnh sát to con về nguyên nhân cái chết của ba người phòng 1101, cậu ta gọi điện tra xét hồ sơ xong nói với tôi: "Bọn họ đều bị hít phải quá nhiều khí độc nên ngạt thở mà chết, nói chuẩn xác thì không phải bị chết cháy."

Tôi gật đầu, sau đó quan sát tình trạng phòng khách, tôi tiếp tục hỏi: "Cậu có thể tìm được bản ghi âm cuộc gọi báo cháy mấy ngày gần đây không?"

To con nghĩ một lúc nói: "Vậy để tôi xin phép Cục phó..."

Chẳng bao lâu, Phó Cục trưởng Đới gửi đến toàn bộ các bản ghi âm điện thoại báo cháy mấy ngày gần đây, cậu to con nhận được xong lập tức nhấn mở cho tôi nghe. Bản ghi âm điện thoại ngày đầu tiên có một giọng đàn ông trẻ tuổi nói với vẻ lo lắng: "Chỗ này của tôi bị cháy rồi, mau tới cứu hỏa... Địa chỉ là... Địa chỉ là khu Kim Đế, á... Tòa nhà số 54 khu tháp ba ấy, tầng mười một... 1103, mau lại đây cứu tôi nhanh lên!" Sau đó điện thoại bị cúp máy.

Tôi xoay người bảo với Viên Mục Dã: "Cậu nghe ra vấn đề gì

không?”

Viên Mục Dã yên lặng một lúc rồi trả lời: “Người này lúc nói ra số nhà của mình không được trôi chảy, giống như không thuộc địa chỉ của chính nhà mình…”

Tôi gật đầu: “Tôi cũng thấy điểm này rất kỳ lạ, nếu như báo địa chỉ nhà của mình, cho dù có bị hoảng loạn thì cũng không thể ngắc ngứ như thế được chứ?” Nói rồi, tôi lại ra hiệu cho cậu to con tiếp tục bật các đoạn sau.

Trong vài đoạn ghi âm sau đó, nội dung gần như không khác mấy, vẫn giọng nói lo lắng đó, vẫn là cố hết sức mới đọc được ra địa chỉ… Đương nhiên, trong đó có một đoạn ghi âm chị gái trực điện thoại hỏi rất kỹ tình hình đám cháy và vị trí chỗ người đấy ở.

Người đó vừa ho khan vừa trả lời: “Trong phòng khách toàn là lửa, tôi không thể chạy tới cửa, tôi đang ở… Khục khục… căn phòng góc Tây Bắc… Các người nhanh tới cứu tôi, ở đây xung quanh toàn là khói…”

Nghe đến đó, ánh mắt tôi nhìn vào căn phòng góc Tây Bắc, rồi tôi bước qua mà không suy nghĩ gì, gian phòng này vừa rồi chưa được kiểm tra, vì cánh cửa bị lửa thiêu xong đã biến hình nghiêm trọng, cho nên kể cả Đinh Nhất cũng không thể mở nó.

Tôi nhẹ nhàng đặt tay lên cửa, cẩn thận cảm giác tình huống bên trong, dường như có một bầu không khí rất khác thường thoáng hiện ở trong đó… Tôi bèn quay đầu hỏi hai người bọn to con: “Trong căn phòng này lúc trước có phát hiện nạn nhân nào không?”

To con lắc đầu: “Khẳng định là không, nghe nói căn phòng này lúc ấy vừa mới được cải tạo xong, bởi vậy chủ nhà định một năm sau mới vào ở, nói cách khác, lúc phát sinh hỏa hoạn ở đây không có ai cả.”

Nhưng tôi lại không cho là như vậy, ai nói phòng trống thì trăm phần trăm không có người gặp nạn? Xem ra lúc đó nhân viên tìm kiếm lười biếng, nghe chủ nhà nói phòng mình trống không liền sơ sót, nhỡ đâu ngay cả chủ nhà cũng không biết lúc đó bên trong có người thì sao?

Nghĩ tới đây, tôi quay ra bảo Viên Mục Dã: “Tìm người đến phá cửa đi!”

Cậu ta nghe thế thì giật mình: “Không phải anh nghi ngờ bên trong có gì chứ? Trước đó tôi đã để Tiểu Lỗi xem qua, bên trong rất sạch sẽ.”

Tôi nói với cậu ta: “Tôi cũng không chắc lắm, nhưng trong đó xác thực có một loại không khí không giống bình thường, phải đi vào mới xác định được. Còn nữa, gọi cả chủ nhà tới, tôi còn muốn hỏi ông ta vài vấn đề…”

Viên Mục Dã dặn dò to con cùng cậu người Đông Bắc vài câu, sau đó để bọn họ mau chóng đi làm. Còn tôi thì lại tập trung cảm giác thứ đồ vật ở trong phòng, mặc dù loại không khí đó vô cùng yếu ớt, nhưng tôi có thể khẳng định chắc chắn bên trong có một thi thể đàn ông!

Hiệu suất làm việc của Phó Cục trưởng Đới luôn rất cao, chỉ một lát sau có hai người nhân viên chuyên nghiệp cầm theo công cụ tới phá cửa. Còn chủ nhà này cũng kịp chạy đến hiện trường khi chúng tôi chuẩn bị mở cửa căn phòng.

Chủ nhà là một người họ Triệu, tên là Triệu Sĩ Kiệt, trên người đeo đầy dây chuyền và đồng hồ, trông giống một ông nhà giàu mới nổi. Ông ta có vẻ rất bực bội khi chúng tôi tìm ông ta vào nửa đêm, vừa đến ông ta đã nói với giọng khó chịu: “Ai cho mấy người phá cửa nhà tôi? Thầy phong thủy tôi mời đến đã nói, nơi này phải đóng kín ba năm mới tránh được xui xẻo của vụ cháy! Các người

chưa hỏi ý kiến tôi đã vào đây còn chưa tính, lại còn muốn phá cửa nhà tôi nữa à?"

Cậu người Đông Bắc ở bên cạnh giải thích: "Ngài Triệu, phối hợp với cảnh sát là trách nhiệm của mỗi công dân, còn nữa, chúng tôi đây là muốn tốt cho ngài, muốn giải quyết triệt để tai họa ngầm trong phòng, chẳng nhẽ ngài không sợ sẽ lại xảy ra chuyện gì hay sao?"

Triệu Sĩ Kiệt giương cổ lên nói: "Phòng này tôi chưa ở lần nào đã phát sinh chuyện như vậy, chủ đầu tư cuối cùng phải bồi thường cho tôi, nếu lại xuất hiện mấy chuyện tương tự, chủ đầu tư lại phải bồi thường!"

Tôi khẽ chau mày, thầm nghĩ ở đâu ra chủ nhà thiếu thông minh đến thế? Niêm phong cửa nhà ba năm? Trong nhà mình có người chết mà không biết, ông có niêm phong mười năm thì xúi quẩy vẫn là xúi quẩy thôi!

Tôi trầm mặt xuống, sau đó giả vờ như thật đi đến cạnh ông ta và nói: "Ông tìm được tên thầy phong thủy lừa đảo ở đâu thế? Trong phòng rõ ràng toàn sát khí, không nghĩ biện pháp nhanh chóng giải quyết còn bảo ông niêm phong cửa ba năm? Thế chẳng phải là lừa gạt ông hay sao? Vậy mà cũng tin? Tôi phục ông thật đó!"

Triệu Sĩ Kiệt bị tôi nói đỏ cả mặt, vừa muốn phản bác thì bỗng nhiên như nghĩ ra gì đó, vội nói: "Thật đúng thế! Tôi đã cảm giác cái lão đó là lạ, ngay cả phòng ở cũng chưa thèm nhìn liền trực tiếp bảo tôi niêm phong cửa, hóa ra là lão già lừa đảo! Lão già chết tiệt! Lừa tao mất trắng năm vạn!"

Lúc này cửa căn phòng góc Tây Bắc đã mở, tôi không có thời giờ đứng đây nghe Triệu Sĩ Kiệt phàn nàn, liền kéo ông ta lại hỏi: "Trong phòng của ông có chỗ nào đặc biệt không?"

Triệu Sĩ Kiệt lập tức bày ra vẻ mặt nghi hoặc nhìn tôi và hỏi: “Cậu là cảnh sát à?”

Tôi lắc đầu: “Tôi là cố vấn đặc biệt cảnh sát mời tới, nói thật cho ông biết, trong căn phòng của ông có thứ không sạch sẽ, đã gây náo loạn một thời gian, nếu như không giải quyết, sợ sẽ gây họa cho ông…”

Triệu Sĩ Kiệt nghe thế thì vội vàng đổi giọng, nịnh nọt cầm tay tôi, nói: “Thật vô ý quá, vừa rồi tôi có mắt không tròng, không biết nhìn người, phiền ngài giúp tôi kiểm tra kỹ một chút trong phòng có vấn đề gì?”

Tôi lạnh giọng: “Trả lời vấn đề của tôi trước.”

Triệu Sĩ Kiệt nghĩ một lúc rồi nói: “Ngài nói bố trí đặc biệt? Để tôi nhớ lại… Đúng rồi, trong phòng có một cái ô ngầm đặt két sắt.”

CHƯƠNG

Thi thể chết khô trong két sắt

Tôi nghe đến đó thì trong lòng có chút linh cảm, lập tức bảo Triệu Sĩ Kiệt chỉ cho tôi vị trí ô đặt két… Khi tôi đi vào trong phòng, thấy một số vật trang trí bằng nhựa đã biến hình nghiêm trọng, xem ra năm đó trong phòng này mặc dù không bị cháy, nhưng cũng bị nhiệt độ phá hoại khá nhiều.

Tôi đi dọc theo tường từ từ tới phía trước, tìm kiếm một tia không khí khác thường như có như không đó, Triệu Sĩ Kiệt thì đi đằng sau, không ngừng kêu ca ông ta đã bỏ ra bao nhiêu tiền cho căn phòng này, vậy mà chưa ở được một ngày đã bị cháy.

Tôi nghe ông ta nói nhiều đến nhức đầu, không thể tập trung tìm kiếm, tôi đành quay đầu hỏi: “Cái ô ngầm để két ông nói ở chỗ nào?”

Triệu Sĩ Kiệt bị tôi cắt ngang thì hơi ngạc nhiên, sau đó vội vàng chỉ vào một loạt giá sách: “Ngay phía sau chỗ này, nói là một ô ngầm, thực ra là để két sắt.”

Tôi vội chạy đến vị trí ông ta bảo và dùng tay sờ, một tia cảm giác khác thường đột nhiên tăng lên, xem ra chính là chỗ này rồi… Chỉ là không biết chiếc két này làm bằng chất liệu gì, tạm thời tôi không thể thấy quá nhiều ký ức tàn hồn.

Tôi chậm rãi nói: “Ông có thể mở chỗ này ra không?”

Triệu Sĩ Kiệt đi qua dịch mấy quyển sách trên giá sang một bên, lộ ra một bảng điều khiển đã bị biến dạng, nhưng sau khi ông ta ấn vài lần thì nói với tôi bằng giọng khó xử: “Không mở được, chắc bị cháy hỏng rồi.”

Tôi xoay người nói với cậu to con và cậu người Đông Bắc: “Mấy cậu dẫn ngài Triệu đây ra ngoài trước đi, sau đó để hai nhân viên phá cửa vừa rồi tiến vào, xem bọn họ có thể mở chiếc két này ra không.”

Triệu Sĩ Kiệt thấy tôi bảo ông ta ra ngoài thì hơi không bằng lòng: “Căn phòng của tôi có vấn đề vì sao tôi không thể ở lại? Còn nữa, trong két sắt này trống rỗng không có gì hết, giờ mở ra có ý nghĩa gì hay sao?”

Tôi lạnh nhạt nhìn ông ta: “Ông muốn ở lại cũng được thôi, nhưng có mấy lời tôi phải nói trước, tôi bảo ông ra ngoài là muốn tốt cho ông thôi, nếu lát nữa trong này mở ra ma quỷ gì đó… Nhỡ nó tìm đến ông thì hậu quả ông tự chịu nhé. Bởi vì ông khác với chúng tôi, không có được hoàng khí bảo vệ như mấy đồng chí cảnh sát này, tôi cảnh cáo trước rồi, nếu như ông vẫn muốn ở lại thì tôi không ngăn cản…”

Mặt Triệu Sĩ Kiệt xanh lét, hai mắt ông ta nhấp nháy, ông ta không quay đầu lại mà đi theo cậu to con xuống bên dưới. Lúc này hai nhân viên phá cửa chuyên nghiệp đi tới, trước tiên bọn họ nghiên cứu cẩn thận làm sao mở chiếc két sắt này, cuối cùng cho kết luận, khóa điện tử đã bị hỏng nghiêm trọng, cho nên chỉ có thể dùng lực để phá. Tôi thì không quan trọng, bởi vì phá thế nào cũng được, chỉ cần có thể mở ra là được rồi.

Nhưng phá két sắt khó khăn hơn nhiều so với dỡ nhà, cuối cùng phải nhờ đến cả sự hỗ trợ của cậu người Đông Bắc và Viên Mục

Dã mới miễn cưỡng mở ra được. Giá sách phía ngoài còn dễ, nó thật ra chỉ là một vật che chắn đơn giản, khó khăn nhất chính là cửa kim loại của két sắt. Tóm lại, cả đám người phải cố hết sức lực mới mở ra được…

Khi chiếc cửa nặng nề của két sắt được mở, trong nháy mắt có một mùi khó ngửi từ bên trong tỏa ra, không cần nhìn tôi cũng biết đó là mùi gì. Chắc đây là lần đầu tiên cậu to con và cậu người Đông Bắc nhìn thấy thi thể, nên trên mặt hơi sợ hãi.

Đó là một bộ thây khô đã biến thành màu đen, vì sau khi chết làn da bị mất nước, cho nên biểu cảm khuôn mặt cực kì kinh khủng, miệng người này mở rộng để lộ hàm răng trắng, giống như trước khi chết đang ngửa đầu kêu rên.

Tôi thở dài liên tục, sau đó chậm rãi ngồi xổm trước mặt thi thể, định đưa tay ra sờ… Nhưng do dự một lúc lâu cũng không xuống tay được, thế là tôi đành quay lại hỏi xem ai có găng tay không.

Cậu người Đông Bắc nghe vậy bèn hỏi tôi: “Dùng bao cao su được không?”

Khóe mặt tôi giật giật một cái, tủm tỉm nhìn cậu ta, cậu ta vội xua tay giải thích: “Không phải của tôi, là ban ngày càn quét tệ nạn tịch thu được, giờ đang ở trong chiếc xe dưới nhà!” Cậu ta sợ tôi không tin liền chỉ vào to con: “Không tin anh cứ hỏi cậu ta!”

Cậu to con lúng túng: “Thực sự là ban ngày tịch thu được, tôi… tôi đi lấy ngay bây giờ.” Nói xong cậu ta chạy xuống dưới nhà nhanh như một làn khói.

Lúc tôi dùng “thứ kia” bọc ở trên tay mình, cảm giác trán chảy đầy vạch đen! Nhưng chẳng còn cách nào khác, tôi nhất định phải tìm hiểu rõ người này tại sao lại chết ở đây trước khi pháp y đến, tôi đành phải kiên trì dùng hai ngón tay đâm vào thi thể chết khô

trong két sắt…

Người chết tên Diệp Lỗi, là một kẻ cắp chuyên nghiệp ở vùng này, hai năm về trước, trước khi trận hỏa hoạn xảy ra, hắn ta đã điều tra và biết được tầng mười một có hai gia đình không có người ở, thế là tối hôm đó hắn cạy cửa vào nhà, định trộm vài món đáng giá.

Vì phòng ở vừa tu sửa xong, bên trong cũng chẳng có gì, nên Triệu Sĩ Kiệt chỉ tiện tay đóng cửa mà không khóa lại, bởi vậy Diệp Lỗi mở được cửa phòng rất nhẹ nhàng, còn không phải phá khóa.

Nhưng khi hắn đi vào thì phát hiện, mặc dù trong phòng trang trí rất xa hoa, nhưng chẳng có dấu hiệu nào cho thấy có người ở, tất nhiên cũng không tìm được thứ gì đáng giá.

Nhưng tay Diệp Lỗi này vẫn không hết hi vọng, ỷ vào trong nhà không có người, hắn không hề sợ hãi mà tìm kĩ mọi ngóc ngách. Và khi đi vào căn phòng góc Tây Bắc, hắn bất ngờ tìm thấy một cái két sắt.

Diệp Lỗi rất vui mừng, thấy mình cuối cùng cũng không uổng công, hắn lấy công cụ chuẩn bị cậy mở chiếc két. Đúng lúc này, mạch điện phòng 1102 bốc cháy…

Ngọn lửa cháy dọc theo dây điện, lan sang buồng 1103 và 1101. Phòng mới sửa lại gặp lửa lập tức cháy to, đến khi Diệp Lỗi phát hiện có khói chui vào từ khe cửa, thì phòng khách đã ngập lửa, còn Diệp Lỗi bị vây trong phòng, nếu như không có vật gì trợ giúp thì không thể nào xông ra ngoài được.

Trong lúc bối rối, hắn nghĩ tới chuyện báo cảnh sát, nhưng nếu dùng di động của mình gọi, chẳng phải sau này rất dễ dàng tìm ra được chính mình hay sao? Thế là hắn vội vàng dùng máy điện thoại để bàn trong phòng…

Trong phòng lúc này đã ngập khói, Diệp Lỗi đã không thể hít

thở bình thường. Sau khi liên tục bấm 119, hắn hô to vào điện thoại báo địa chỉ nơi này.

Nhưng hắn không hề biết, thật ra điện thoại không hề được kết nối, bởi vì chiếc điện thoại này là gọi nội bộ với phòng khách, mà máy chủ trong phòng khách đã sớm bị ngọn lửa thiêu hủy…

Khói trong phòng đọc sách càng lúc càng nhiều, Diệp Lỗi thực sự không chịu nổi, bỗng hắn nghĩ đến một cách, hay là trước tiên trốn vào chiếc két sắt kín này, ít nhất không bị khói hun chết, không khí bên trong có thể giúp hắn kiên trì đến lúc nhân viên cứu hỏa đến.

CHƯƠNG

Bị chết ngạt

Nghĩ như vậy nên Diệp Lỗi lập tức chui vào chiếc két sắt vừa được mở ra, sau đó hắn không hề nghĩ ngợi mà đóng cửa lại. Chiếc két này cao một mét hai, dáng người Diệp Lỗi nhỏ gầy, ngồi xổm ở bên trong vẫn còn có không gian, không đến mức không thể hít thở.

Nhưng hắn lại đoán sai nhiệt độ trong phòng, rất nhanh hắn phát hiện xung quanh càng lúc càng nóng, đến cuối cùng ngay cả cửa chiếc két sắt cũng nóng lên.

Đến lúc này Diệp Lỗi mới hối hận vì đã trốn ở chỗ này thì cũng đã muộn, cho dù bản lĩnh mở khóa của hắn có tài giỏi đến đâu, cũng không có khả năng mở chiếc két từ bên trong…

Hắn lúc này mới nhớ tới chiếc điện thoại của mình, nhưng sờ trên người một lúc mới nhớ, hóa ra vừa rồi lúc mở két, hắn đã tiện tay đặt di động lên mặt bàn.

Trong một khoảnh khắc… Diệp Lỗi hoàn toàn tuyệt vọng, hắn bị nhốt ở trong một không gian chật hẹp nhiệt độ cao, kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay, cho đến tận lúc bị chết ngạt ở bên trong.

Đến khi tôi tỉnh lại từ trí nhớ tàn hồn của Diệp Lỗi, tôi thấy

Đinh Nhất và Viên Mục Dã đang cố nén cười nhìn mình. Đặc biệt là Viên Mục Dã, ánh mắt cậu rất quái lạ để chiếc điện thoại di động xuống, tôi thầm nghĩ không phải thằng cha này vừa chụp lại dáng vẻ hiện giờ của tôi đấy chứ? Vậy tôi nhất định sẽ tuyệt giao với cậu ta!!

"Cậu vừa dùng di động làm gì đấy?" Tôi bỏ thứ ở trên ngón tay xuống và liếc xéo Viên Mục Dã.

Viên Mục Dã ngượng ngùng như bị bắt gian, cậu ta cười nói: "Anh Kiện vừa hỏi tình hình anh thế nào, thế là tôi bèn chụp một tấm ảnh gửi cho anh ấy."

Khóe miệng tôi nhẹ co giật, tôi tức giận nói: "Cậu chụp một bức ảnh tôi với thi thể gửi cho Bạch Kiện rồi à?"

Viên Mục Dã ra vẻ vô tội trả lời: "Đương nhiên tôi chỉ chụp cận cảnh anh thôi…"

Trong lúc tôi cố nén không đi lên đá cậu ta một phát, tôi nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, không cần quay đầu tôi cũng biết pháp y đã đến, tôi lập tức đứng dậy nói với Viên Mục Dã: "Nơi này không còn gì đáng xem, chúng ta về khách sạn trước rồi nói!"

Khi chúng tôi đi xuống dưới, thấy một chiếc xe màu đen đang dừng ở trước cửa tòa nhà, Triệu Sĩ Kiệt buồn bực dựa vào xe hút thuốc. Thấy chúng tôi xuống bèn vội vàng chạy tới: "Cao nhân! Cao nhân! Nhà của tôi có vấn đề gì vậy? Sao vừa rồi tôi thấy có mấy cảnh sát đi lên đó?"

Tôi than nhẹ: "Ông anh đấy, to gan lắm, trong phòng mình có người chết mà cũng không biết? Còn muốn niêm phong cửa ba năm? Khó trách hồn ma đó không đi đâu được…"

Triệu Sĩ Kiệt nghe thế, sắc mặt lập tức biến thành màu xanh xám, ông ta bị dọa đến mức nói chuyện cũng lắp bắp: "Cái gì… Cái gì? Không thể nào? Nhà của tôi rõ ràng trống không, làm sao lại có

người chết cháy ở bên trong được?”

Tôi cảm thấy hơi mệt, không có tâm tình giải thích cho ông ta, tôi bèn nói nhanh: “Ông chờ ở đây, tình huống cụ thể sẽ có cảnh sát giải thích.” Nói xong tôi xoay người lấy một chiếc danh thiếp của chú Lê đưa ông ta: “Chờ bên cảnh sát điều tra xong xuôi, đến lúc đó ông gọi theo số này. Chúng tôi nhất định sẽ đến xử lý thứ trong phòng giúp ông.”

Vì hù dọa Triệu Sĩ Kiệt, lúc tôi nói đến thứ trong phòng, còn cố ý hạ giọng, quả nhiên ông ta bị dọa đứng yên tại chỗ. Sau đó tôi cũng không nói thêm gì nữa, mà đi cùng với mấy người chú Lê về khách sạn.

Về đến khách sạn, tôi không chờ được lập tức nằm lăn ra giường, tuy giường nơi này không thể so với ở nhà, nhưng cũng tốt hơn bệnh viện nhiều, tôi quá nhớ mùi vị chăn ấm đệm êm này.

Nghĩ tới chuyện suýt nữa mình phải nằm trên chiếc giường cứng ở phòng tạm giam, chậc chậc… Nhớ lại mà tôi vẫn còn sợ, cũng may mình phúc lớn mạng lớn… Viên Mục Dã đang đứng cạnh cửa sổ gọi điện cho Phó Cục trưởng Đới, thông báo kết quả kiểm tra bước đầu của thi thể.

Tôi thấy thời gian cũng không còn sớm, nếu không ngủ trời cũng sắp sáng, tôi liền bảo chú Lê đi về nghỉ trước. Tôi đứng dậy đi vào phòng vệ sinh soi gương, lập tức chửi thầm trong lòng, kiểu tóc đẹp của tôi giờ bị cắt trông như chó gặm, chẳng còn cách nào khác, chỗ bị cạo sạch này chắc là do y tá làm lúc tôi hôn mê cần cấp cứu gấp.

Mấy ngày nay tôi vẫn luôn lo lắng chuyện của vụ án nên không hề quan tâm đầu mình trông có đẹp hay không, nhưng bây giờ có thể thả lỏng rồi thì thấy thế nào cũng không vừa mắt.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào, giờ tôi đã thành tên trọc, có

sửa cũng không ra được kiểu tóc nào đẹp cả, may mà chú Lê và Đinh Nhất còn có lòng tốt, ban ngày lúc ở trong phòng bệnh nhìn thấy tôi mà không trêu chọc kiểu tóc này.

Thế là khi tôi ra khỏi phòng vệ sinh, đang định tìm vài từ tốt đẹp để khen Đinh Nhất, lại nghe được anh ta nói một câu: "Tên trọc như cậu mà ở trong phòng vệ sinh soi gương lâu thế làm gì? Không thấy buồn ngủ à?"

Lời khen vừa định ra khỏi miệng lập tức bị tôi nuốt trở vào, tôi tức giận nói: "Anh thì biết cái gì, loại kiểu đầu này mới làm tôn lên góc cạnh khuôn mặt! Còn nữa, trọc đâu mà trọc, đây là đầu đinh hiểu không?"

Khóe miệng Đinh Nhất nhếch lên một nụ cười chế nhạo: "Ừ, cậu nói đầu đinh thì là đầu đinh, nhanh nghỉ ngơi đi!"

Đúng lúc này Viên Mục Dã kết thúc cuộc gọi với Phó Cục trưởng Đới, cậu ta đi qua liếc nhìn tôi rồi nói: "Đây mà gọi là đầu đinh à? Cái này không phải là cạo trọc sau đó mọc lên lúa non hả? Đúng rồi, vừa nãy Phó Cục trưởng Đới nói, căn cứ theo thẻ căn cước trên thân người chết cùng điện thoại di động trên bàn, có thể xác định cơ bản người này chính là Diệp Lỗi, hiện giờ chỉ chờ người nhà của anh ta đến nhận thi thể để so sánh ADN."

Tôi gật đầu, sau đó không hiểu hỏi: "Cậu bảo người này đã chết ở bên trong hơn hai năm rồi, vì sao không gây chuyện từ sớm, mà chờ đến lúc này mới nhảy ra náo loạn điện thoại của đội cứu hỏa?"

Viên Mục Dã suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Tôi nhớ Phó Cục trưởng Đới đã từng nói, thời gian trước ở đây vừa đổi toàn bộ dây điện thoại thành cáp quang, mà trước đây điện thoại đến tầng mười một vẫn không kết nối, có phải do đổi thành cáp quang nên mới dẫn đến mấy chuyện này không?"

Tôi than nhẹ: “Khả năng này rất lớn, trận hỏa hoạn hai năm trước làm cho Diệp Lỗi chết ngạt trong két sắt ở nhà Triệu Sĩ Kiệt, nhưng tên nhà giàu Triệu Sĩ Kiệt này lại tin lời lừa đảo mà khóa kín phòng đến bây giờ. Diệp Lỗi sau khi chết không được chôn nên không thể yên ổn, đồng thời hắn nghĩ mãi mà vẫn không rõ vì sao mình đã gọi điện báo cảnh sát mà vẫn không có ai đến cứu mình?”

CHƯƠNG

Lời nhắn không tưởng tượng nổi

Viên Mục Dã nói tiếp lời của tôi: "Thế là sau khi hắn chết oán khí vẫn bám vào đường dây điện thoại không kết nối được đó... Cho đến khi đường dây được khai thông một lần nữa."

Tôi lập tức búng tay một cái: "Sự tình chính là như vậy! Hiện giờ cảnh sát cũng tìm được thi thể của Diệp Lỗi rồi, chắc hắn ta sẽ không tiếp tục gọi điện thoại báo cháy vào mỗi nửa đêm nữa chứ?"

Viên Mục Dã chậm rãi nói: "Vậy phải xem tối hôm nay điện thoại của đội cứu hỏa có đổ chuông hay không..."

"Hôm nay?" Tôi ngẩng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, trời đã sáng...

Sau đó mọi người tự về phòng mình vùi đầu ngủ, đặc biệt là tôi, không biết có phải do đầu bị thương nên để lại di chứng gì đó hay không mà hiện giờ mỗi lần tôi đi ngủ đều vô cùng yên lặng, ngủ thẳng một mạch đến tận tối.

Theo mô tả của Đinh Nhất thì là: "Bây giờ cậu ngủ ngay đến cả tiếng ngáy cũng không có, nếu không lắng nghe, còn tưởng cậu không hô hấp nữa cơ?!"

Trong lòng tôi có cảm giác nặng nề, đây cũng không phải hiện

tượng tốt… Nhưng trong lúc nhất thời cũng không nói ra được không tốt ở chỗ nào.

Hiện giờ vụ án của tôi vẫn chưa được giải quyết dứt điểm, cho nên người đang được tại ngoại chờ xét xử như tôi không được rời khỏi địa phương. Cũng may có Viên Mục Dã đứng ra đảm bảo, không đến mức mỗi ngày phải đến cục công an trình diện.

Ăn cơm tối xong, mấy người chúng tôi buồn chán chờ ở phòng khách của khách sạn, thử xem hôm nay đội cứu hỏa có nhận được điện thoại báo cháy nữa hay không. Thật ra trong lòng tôi vẫn hơi thấp thỏm, vì chẳng ai có thể cam đoan chuyện của Diệp Lỗi đã được giải quyết dứt điểm hay chưa?

Không có việc gì làm trong lúc chờ đợi, tôi đành nghịch điện thoại, Đinh Nhất ở bên cạnh nhắm mắt không nói gì, không biết anh ta đang ngủ hay thức. Chú Lê sáng sớm hôm nay đã được Triệu Sĩ Kiệt mời đi giúp ông ta bố trí lại phong thủy trong nhà.

Tôi xem Weibo một lúc thì chán, tôi sờ lên người, xác định quyển sách hiến pháp vẫn còn ở đó, thế là tôi tiện tay lấy ra, xem thử có nên viết thêm gì lên đó hay không?

Ai ngờ khi mở tờ thứ nhất ra, lòng tôi đột nhiên giật mình, ngay bên dưới đoạn nhắn nhủ do tôi viết, đột ngột có thêm một dòng chữ: “Chuyện mày biết tao cũng biết!”

Trong nháy mắt, cảm giác lạnh ngắt từ xương sống của tôi trào lên, từ từ trải khắp toàn thân tôi, đúng thật là lạnh từ đầu đến chân! Hắn ra ngoài lúc nào? Vì sao tôi chẳng có chút ấn tượng nào cả?

Cảm giác sợ hãi trong lòng làm toàn bộ cơ thể tôi cứng ngắc, trong đầu không ngừng nhớ lại tất cả mọi chuyện từ khi tôi viết những dòng này, nhưng không thể nhớ nổi lúc nào tôi cảm thấy đầu óc mơ hồ, chẳng lẽ là… Lúc ngủ?

Đinh Nhất đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở bên cạnh chợt mở mắt nhìn về phía tôi hỏi: “Sao thế? Có gì không đúng à?”

Sắc mặt tôi tái nhợt đưa quyển sách cho anh ta, Đinh Nhất nhìn một lúc, ánh mắt lập tức tối sầm: “Cậu viết nó lúc nào?”

Tôi ngồi lăn ra ghế với vẻ mặt bi thương: “Ở hai ngày trước khi xuất viện, lúc đầu tôi nghĩ cứ mang theo quyển sách nhỏ này, nhỡ đâu tên kia chạy ra còn có thể trao đổi qua với hắn…”

“Nhưng cậu lại không ngờ rằng, hắn có thể thần không biết quỷ không hay mà xuất hiện lần nữa…” Đinh Nhất nói với sắc mặt âm u.

Tôi vội chạy tới trước gương trong phòng vệ sinh, nhìn thẳng vào trong kính, muốn nhìn ra chút đầu mối, càng muốn xem tôi vẫn còn là tôi không?

Không phải tôi nhát gan tự dọa chính mình, trước đó mỗi lần hắn xuất hiện đều phải cần có cơ hội, đó là thừa dịp những lúc tôi bất tỉnh đi ra chiếm đoạt quyền điều khiển thân thể tôi.

Nhưng lần này lại không giống, bởi vì ở trong trí nhớ của tôi, ngoại trừ lúc ngủ ra, tôi không hề xuất hiện tình huống bất tỉnh nào… Chẳng lẽ hắn có thể tranh thủ ra ngoài lúc tôi đang ngủ?

Đinh Nhất thấy tôi cứ đứng nhìn chằm chằm gương như kẻ đần thì lôi tôi ra khỏi phòng vệ sinh rồi bảo: “Đừng nhìn nữa, tối nay cậu cứ ngủ bình thường, tôi sẽ ở bên cạnh canh chừng… Có lẽ đây chỉ là một lần ngẫu nhiên thì sao?”

Tôi gật đầu, sau đó vội vã quay lại giường, nhưng tôi đã ngủ cả ngày hôm nay, giờ lại biết xảy ra chuyện như thế, làm sao còn có thể ngủ nổi?

Nhưng không ngủ được vẫn phải ngủ, tôi nhất định phải làm rõ tên kia có thừa dịp ở thời điểm tôi ngủ mà chui ra hay không… Tôi

nằm trên giường và ép mình phải ngủ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, nhưng đầu óc tôi vẫn rất tỉnh táo, chẳng có tí buồn ngủ nào cả. Đến tận khi điện thoại của tôi bỗng nhiên đổ chuông, tôi giật mình ngồi dậy, hóa ra là Viên Mục Dã gọi tới, cậu ta nói rằng, bên đội cứu hỏa vừa thông báo, hôm nay không tiếp tục nhận được điện thoại báo cháy nữa.

Tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có một tin tức tốt, xem ra tôi không cần lo lắng chuyện này nữa, sau này chỉ cần lo đến mấy tên đang gãy tay gãy chân nằm trong bệnh viện nữa thôi…

Trong lòng suy nghĩ mấy chuyện vớ vẩn, không biết tôi lăn qua lăn lại trên giường đến mấy giờ, cuối cùng mơ màng ngủ thiếp đi. Tuy tôi ngủ, nhưng không yên giấc, liên tục gặp ác mộng.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, bên ngoài trời đã sáng choang, tôi đưa tay ra bóp trán cho mình tỉnh táo một chút. Khi tôi lăn được từ trên giường xuống thì thấy một đôi mắt thâm đen của Đinh Nhất đang nhìn chòng chọc vào mình, tôi sợ quá lập tức hét to!

Tôi giật mình nói: "Ối mẹ ơi! Chẳng lẽ anh thật sự không ngủ tý nào?"

Đinh Nhất thấy tôi tỉnh liền sầm mặt vẫy tay với tôi: "Cậu qua đây…"

Tôi không hiểu gì bèn xuống giường đi tới, kết quả là Đinh Nhất vung tay tát tôi một cái. Tự nhiên bị đánh làm tôi sững sờ, đứng hình một lúc mới tức giận nói: "Anh đánh tôi làm gì?"

Thấy tôi phản ứng như vậy, cơ thể Đinh Nhất buông lỏng, sau đó ung dung nói: "Cậu xong đời rồi!"

Trong lòng tôi trầm xuống: "Xong đời nghĩa là thế nào? Anh có ý gì? Anh nói rõ ràng ra xem nào…"

Ai ngờ Đinh Nhất đột nhiên nhếch môi cười xấu xa rồi nói: “Xem cậu bị dọa kìa, đêm hôm qua cậu chẳng có cái rắm gì hết, ngủ say như lợn chết vậy…”

Tôi nghe thế thì quay lại vớ cái gối đầu giường ném cho anh ta một phát: “Có phải anh muốn ăn đòn không? Sáng sớm ra đã dọa tôi sợ gần chết!”

Đinh Nhất đứng dậy khỏi ghế salon hoạt động bả vai một chút rồi nói: “Tôi ngủ một lát, có gì thì gọi tôi, đừng chạy đi đâu một mình.”

CHƯƠNG

Kinh ngạc sau cơn say

Buổi trưa ba người chúng tôi đi ra ngoài ăn cơm, chú Lê hớn hở kể với chúng tôi về chuyện hôm qua đã làm thịt được tên Triệu Sĩ Kiệt kia một khoản lớn, có thể đền bù tổn thất lần này.

Tôi nghe mà hơi ngẩn ra, xem ra tôi phải đi vào viện xem mấy tên kia, không biết mấy thằng vô lại đó sẽ há mồm đòi bao nhiêu tiền nữa. Nghĩ vậy nên tôi gọi cho Viên Mục Dã vẫn đang bận rộn công việc, nói ra suy nghĩ của mình.

Ai ngờ cậu ta lại bảo tôi yên tâm không phải vội, còn bảo tôi không cần tự mình ra mặt, lần này tôi giúp cảnh sát địa phương giải quyết vụ án khó khăn, Viên Mục Dã sẽ giúp tôi đòi lại ân tình này.

Chúng tôi đợi ở đây mấy ngày liên tiếp, cuối cùng vẫn là Phó Cục trưởng Đới và Viên Mục Dã ra mặt, trao đổi với đối phương về điều khoản bồi thường. Xét thấy đầu của tôi cũng bị bọn họ gây tổn thương, nếu như vẫn cương quyết muốn "kiện", đến lúc đó bọn họ cũng sẽ bị tăng tội thêm một bậc, bắt cóc trẻ em và khiến chúng bị tàn tật chắc chắn sẽ không được phán nhẹ. Nếu như thêm tội gây thương tích, tòa án có thể sẽ tăng hình phạt…

Cuối cùng hai bên lựa chọn hòa giải, do tôi bỏ ra hai mươi vạn

đền bù một lần, mặc dù trong lòng bọn chúng hoàn toàn không tình nguyện, thế nhưng vừa nghĩ tới nếu như muốn đòi thêm, chắc chắn tôi sẽ không cho, nên chỉ có thể cắn răng đồng ý.

Thế chúng có nghĩ tôi cũng đau lắm không hả? Tuy nói số tiền này chú Lê đã sớm kiếm lại từ trên người Triệu Sĩ Kiệt, nhưng cứ nghĩ đến chuyện tiền này rơi vào tay bọn buôn người đáng chém ngàn dao kia là tôi lại hận đến nghiến răng.

Vài ngày sau, mọi chuyện cần giải quyết cũng đã được xử lý xong, tôi cũng không cần động một chút lại phải đến cục công an trình diện nữa. Lúc đó tôi thực sự muốn rời khỏi đây ngay lập tức, không muốn ở đây thêm một phút nào nữa.

Nhưng trước khi đi tôi vẫn nhờ Viên Mục Dã gọi cho Tiền Vũ và bốn cậu cảnh sát bị tôi đánh đi ăn bữa cơm, nhân tiện hỏi thăm bọn họ tình hình của mấy đứa bé kia bây giờ thế nào? Có tìm được cha mẹ ruột của chúng không?

Đêm hôm đó chúng tôi uống rất hào hứng, lúc đầu bốn cậu cảnh sát còn hơi ngại ngùng, nhưng sau hai chén rượu thì hoàn toàn thoải mái. Mặc dù đến cuối cùng tôi cũng không biết bọn họ có tin tôi có “Hai nhân cách” thật hay không, nhưng chuyện mấy người bọn họ hợp lại vẫn không đánh nổi tôi chính là sự thật.

Đều là đàn ông, khi gặp nhau trên bàn rượu thì chuyện gì cũng có thể xí xóa được hết, thế là đến cuối cùng bọn họ đều gọi tôi là anh Bảo, anh Bảo, đặc biệt là cậu người Đông Bắc, cậu ta nói mình mới thi đến chỗ này được hơn một năm, lúc đầu sinh hoạt không quen, nhưng dần dần cũng thích ứng được.

Trong bữa rượu cậu ta nghe nói tôi là đồng hương, bèn lôi kéo tôi nói chuyện, còn rủ tôi ở lại vài ngày, cậu ta sẽ chiêu đãi tôi thật tốt… Làm cho tôi đành phải cười trừ, tôi thật muốn nói cho cậu ta biết suy nghĩ trong lòng mình, tôi đây chẳng muốn ở lại chỗ này

thêm một phút nào nữa!

Còn về tình huống hiện tại của mấy đứa bé kia, nghe Tiền Vũ kể cũng không lạc quan lắm, mấy đứa lớn nhất đều đã ở trong tay chị Hồng vài năm rồi, kể cả bé gái gây ra sự chú ý với tôi cũng sắp được hai năm, ấn tượng của chúng đối với cha mẹ mình đã vô cùng mơ hồ.

Giờ chỉ có thể đem số liệu của chúng gửi đến kho dữ liệu mất tích, nếu như may mắn, dữ liệu của cha mẹ bọn chúng được lưu trong đó thì khả năng được về nhà khá lớn.

Còn về xác đứa bé trong vườn rau, theo như lời khai của chị Hồng thì đứa trẻ đó là do cô ta dùng năm nghìn tệ mua từ trên tay mẹ đẻ của nó về, người mẹ kia nói vì trong nhà muốn sinh con trai, nhưng lại đẻ ra con gái, cho nên gia đình đó không muốn nuôi đứa bé này. Nhưng có thể do đứa bé còn quá nhỏ, cô ta lại không chăm sóc tốt, nên chỉ được vài ngày là bệnh chết.

Bởi vì chuyện này mà chị Hồng còn định quay lại tìm người mẹ kia, bởi vì cô ta nghi ngờ đứa bé này có bệnh từ trước, cho nên mới mang về được vài ngày đã chết. Nhưng khi cô ta đi đến căn phòng của người phụ nữ kia, thì phát hiện căn phòng đã trống không, người phụ nữ đã đi từ lúc nào rồi.

Tôi nghe thấy là mẹ ruột bán đi đứa con, trong lòng không khỏi đau xót, hổ dữ còn không ăn thịt con, nhưng những năm qua tôi đã gặp rất nhiều những người làm cha, làm mẹ có trái tim sắt đá…

Tôi chỉ thương bé gái nhỏ bé đó, còn chưa kịp nhìn nhiều thế giới này mà đã phải sớm kết thúc sinh mệnh. Giờ tôi chỉ hi vọng kiếp sau cô bé có thể đầu thai vào một gia đình tốt, vui vẻ mà trưởng thành.

Vì có tâm sự trong lòng, cho nên tôi cùng bọn họ uống nhiều thêm mấy chén, dù lúc đang uống Đinh Nhất nhiều lần ra hiệu tôi

uống ít thôi, nhưng tôi không để ý, vẫn không ngừng nâng cốc cạn chén.

Dù sao mấy cậu này cũng bị tôi đánh một trận, mà bọn họ còn là cảnh sát nhân dân nên không thể đánh trả lại được, cũng chỉ có thể thay nhau chuốc rượu tôi. Thật ra ngay từ đầu tôi cũng đề phòng rồi, nhưng sau đó nghĩ lại dù sao cũng do tôi đánh bọn họ, uống thì cứ uống đi, thế là rất nhanh tôi không phanh lại được.

Đến khi tan cuộc, tôi gần như không ngồi được, nếu không phải có Đinh Nhất ngồi bên cạnh giữ, chắc tôi đã cắm mặt xuống gầm bàn.

Tuy bọn Tiền Vũ không uống say đến mức như tôi, nhưng cũng đã líu cả lưỡi, cuối cùng Viên Mục Dã đành gọi hai đồng nghiệp 110 tới mới có thể đưa toàn bộ về ký túc xá.

Tôi mơ mơ màng màng bị Đinh Nhất và chú Lê đưa về khách sạn, bởi vì có chuyến bay vào sáng hôm sau, cho nên chú Lê lo lắng tôi say rượu mà trễ mất chuyến bay. Đinh Nhất bèn bảo chú yên tâm, anh ta nhất định sẽ làm tôi tỉnh lại đúng giờ.

Người ta thường nói uống rượu có thể giải sầu, thật đúng là như vậy. Bởi vì con người một khi uống say bất tỉnh nhân sự, thì sẽ không tiếp tục suy nghĩ những chuyện phiền não nữa. Giống như tôi bây giờ vậy, uống sướng lên rồi ngủ!

Sáng sớm hôm sau. Tôi mơ màng tỉnh lại, nhưng vừa mở mắt ra đã thấy mình đang nằm trên ghế salon trong phòng khách của khách sạn… Tôi lắc lắc đầu, cố gắng nhớ lại những chuyện sau khi uống say.

Tôi nhớ rõ ràng Đinh Nhất vừa đưa tôi về trong phòng, tôi đã nôn hết ra quần áo, anh ta đành phải lột hết quần áo bẩn trên người tôi.

Nhưng bây giờ tôi lại mặc một bộ quần áo sạch sẽ, chẳng lẽ

buổi sáng Đinh Nhất không thể gọi tôi dậy được, sợ tôi trễ chuyến bay nên mới tự mình giúp tôi thay đồ? Nhưng nghĩ lại thấy không đúng, bởi vì dù tôi có say đến thế nào cũng không thể để người ta đụng chạm nhiều như vậy mà không hề biết gì…

CHƯƠNG

Cuộc sống tươi đẹp

Tôi ngồi dậy quan sát xung quanh, vậy mà lại thấy Đinh Nhất ngồi trên một chiếc ghế salon khác không xa đang nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng. Tôi thấy thật là lạ, cho dù tôi uống say tỉnh lại, anh ta cũng không nên ngồi xa thế chứ? Hay do lúc say tôi đã làm gì rồi? Không thể nào! Tôi uống say trước giờ vẫn rất lành, chỉ có lăn ra ngủ, chưa từng gây chuyện gì…

Nghĩ tới đây, tôi tức giận đi đến chỗ Đinh Nhất, nhưng khi tôi vừa mới tới gần, toàn thân anh ta bỗng căng thẳng, anh ta đứng lên hỏi: "Mày là ai?"

Tôi thấy anh ta lại đùa kiểu này thì bực mình, nói: "Anh nói đi? Tôi còn có thể là… Ai?" Tôi phát hiện vẻ mặt Đinh Nhất không đúng lắm, không giống như đang đùa giỡn, tôi bèn đổi giọng nghiêm túc: "Anh sao thế? Vì sao tôi lại ở chỗ này? Hôm qua không phải tôi uống quá nhiều à?"

Đinh Nhất nghe tôi nói thế liền thở phào, sau đó lại thở dài bảo: "Tôi thấy cậu sau này… nên kiêng rượu đi."

Tôi sững sờ không hiểu: "Sao thế? Hôm qua tôi làm trò cười cho mọi người à?"

Đinh Nhất lắc đầu: "Cậu xem qua quyển sách trên người đi!"

Tôi cảm giác trong lòng nặng nề, vội vàng sờ soạng trên người, cuối cùng cũng tìm thấy quyển sách hiến pháp. Khi tôi mở ra xem thì thấy phía trên tờ đầu tiên lại có một dòng nhắn mới xuất hiện: "Đánh đấm yếu đuối, uống rượu thì kém cỏi, trừ cái miệng nhanh nhẹn một chút thì còn có chỗ nào giỏi nữa không?"

Tôi nhìn dòng chữ chế giễu đầy ác ý này thật lâu không nói ra lời... Một lần nữa hắn lại đi ra, hơn nữa còn là sau khi tôi uống say. Thế này có phải mang ý nghĩa là nửa cuộc đời sau này của tôi đều phải sống thấp thỏm lo âu, cẩn thận từng li từng tý không?

Chẳng trách vừa rồi Đinh Nhất lại bảo tôi kiêng rượu, sau này chắc tôi không thể uống nữa rồi. Thật ra tôi cũng không nghiện rượu, nhưng những lúc ngồi bên cạnh bạn bè mà không có tí rượu thì luôn có cảm giác như thiếu cái gì đó. Nhưng giờ xảy ra chuyện như vậy, chắc tôi cũng phải tạm thời kiêng rượu.

Tôi cúi đầu nhìn mình, tôi luôn có cảm giác không thoải mái, thế là tôi truy hỏi Đinh Nhất: "Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

Đinh Nhất bất đắc dĩ lắc đầu: "Đêm qua tôi lau dọn sạch sẽ cho cậu xong thì đi vào buồng vệ sinh, khi vừa quay lại thì cậu..."

Hóa ra đêm qua tôi vừa về đến nơi liền nôn thốc nôn tháo, phun ra khắp người, mặc dù Đinh Nhất thấy rất bẩn, nhưng không thể mặc kệ tôi được, thế là anh ta cởi hết quần áo của tôi rồi để tôi tự nằm một mình.

Không ngờ sau khi anh ta tắm rửa xong đi ra, thấy tôi ngồi thẳng trên giường, trông khác hoàn toàn với kiểu say mèm vừa rồi, trong tay tôi đang cầm quyển sách hiến pháp viết gì đó...

Lúc ấy trong lòng Đinh Nhất hơi hồi hộp, thầm nghĩ chẳng lẽ tên kia lại đi ra rồi? Anh ta bèn hỏi dò: "Sao rồi? Có phải muốn uống nước không?"

"Tôi" liếc mắt về phía anh ta, nhẹ nhàng gật đầu một cái. Đinh

Nhất thấy vậy liền quơ chai nước trên bàn ném cho tôi. Nhưng lúc ném cố ý dùng thêm ít lực, nếu như bình thường tôi sẽ không thể đón được chai nước này.

Ai ngờ chỉ thấy tôi vung mạnh tay, "Ba" một tiếng bắt được chai nước Đinh Nhất ném tới, sau đó vặn nắp ra uống ừng ực mấy ngụm.

Lúc này trong lòng Đinh Nhất đã có đáp án, nhưng anh ta lại không dám tùy tiện có phản ứng gì, dù sao bây giờ "tôi" vẫn rất bình tĩnh, cho nên anh ta chỉ có thể đứng yên tại chỗ nhìn tôi.

"Tôi" và Đinh Nhất cứ yên lặng nhìn nhau một phút, sau đó "tôi" đột ngột xoay người xuống giường. Đinh Nhất khẩn trương hỏi: "Mày muốn làm gì?"

"Tôi" khẽ cười rồi nói: "Thả lỏng chút đi, tao khó có dịp được đi ra, cũng không muốn phải nằm cả đêm trên giường giống như lần trước đâu, hay là mày cùng tao đi dạo một vòng nhé?"

Đinh Nhất nghe thế, bàn tay vô thức sờ con dao trên người.

"Tôi" híp mắt lại và nói: "Tao khuyên mày đừng hành động thiếu suy nghĩ, mày đánh không lại tao đâu… Hoặc cũng có thể nói nếu mày dùng hết sức có thể đánh ngang tay với tao, nhưng chỉ sợ cái thân thể này của Trương Tiến Bảo sẽ hỏng mất."

Đinh Nhất đành phải thả tay xuống cạnh người, không làm thêm bất kỳ động tác gì nữa.

"Tôi" thấy thế thì mỉm cười nói: "Thế có phải tốt không, mọi người đều là bạn bè cả, việc gì phải giương cung bạt kiếm với nhau? Mày nghĩ kỹ mà xem, mấy lần tao ra ngoài, đã bao giờ có ý hại bọn mày chưa? Đừng cứ mãi coi tao như kẻ thù thế. Nhanh nào, giúp tao tìm một bộ quần áo, tao cũng không muốn mặc mỗi cái quần sịp này mà ra ngoài đường… Đương nhiên, nếu như mày không ngại xấu hổ thì tao cũng chẳng quan trọng."

Cuối cùng Đinh Nhất đành phải tìm từ trong hành lý mà anh ta đã xếp dọn hộ tôi ra một bộ quần áo sạch sẽ, "tôi" cầm bộ quần áo nhìn thoáng qua, sau đó chậm rãi mặc vào.

Sau đó "tôi" và Đinh Nhất đi ra khỏi khách sạn, về sau nghe Đinh Nhất kể lại, tâm trạng "tôi" lúc đó rất khá, đi đường còn khẽ hát, thỉnh thoảng còn nói chuyện với Đinh Nhất.

"Thật ra mày không cần đề phòng tao như thế, mặc dù tao là do ngàn vạn oán niệm biến thành, nhưng dù sao tao cũng sống nhờ bên trong thân thể của Trương Tiến Bảo, cho nên tao đều bắt chước theo mọi thứ của cậu ta."

"Tôi" vừa đi vừa nói chuyện với Đinh Nhất.

Đinh Nhất nghi ngờ hỏi: "Mày nói thế là có ý gì?"

"Tôi" mỉm cười nói: "Ý tứ rất đơn giản, thật ra trong lòng mỗi người đều có mặt ác, chỉ là có người đem nó áp chế xuống, có người lại chọn giải phóng nó ra. Mà tao… vốn được sinh ra từ oán niệm, tự nhiên sẽ hấp thu toàn bộ ý niệm tà ác của Trương Tiến Bảo. Nói trắng ra, tao chính là ác niệm trong lòng Trương Tiến Bảo."

Đinh Nhất hừ lạnh: "Đừng có đem chính mình nói đường hoàng như thế, mày không phải cậu ấy, càng không có tư cách so sánh … Cho nên mày vĩnh viễn sẽ không trở thành Tiến Bảo."

"Ồ? Thật sao… Được rồi, tao biết trong khoảng thời gian ngắn mày cũng không thể tiếp thu được, tao cũng không miễn cưỡng. Đi nào, cùng tao đi ăn khuya, để cho tao có thể hưởng thụ một chút cuộc sống tuyệt vời này…" Nói xong, "tôi" liền nhanh chân đi về phía chợ đêm trước mặt.

Bởi vì có "vết xe đổ" lần trước, nên lần này Đinh Nhất không dám rời tôi nửa bước, anh ta theo sát sau lưng "tôi", bước nhanh đến chỗ chợ đêm vô cùng náo nhiệt.

Lúc bắt đầu “tôi” chỉ như cưỡi ngựa xem hoa chọn vài món ăn vặt, vừa đi vừa ăn tỏ ra không hài lòng. Đương nhiên, người trả tiền đều là Đinh Nhất, bởi vì lúc đó trên người “tôi” chẳng có nổi một xu.

CHƯƠNG

Kiêng rượu

Nhưng Đinh Nhất nhanh chóng phát hiện "tôi" ăn hơi quá nhiều, đã vượt xa lượng cơm ăn của tôi ngày thường rồi. Vì thế anh ta bước lên một bước lạnh giọng nói: "Mày muốn ăn no chết Trương Tiến Bảo sao? Mày cũng đừng quên bây giờ hai người có chung một thể xác. Lỡ như cậu ấy chết thật, mày cho rằng mày còn có thể tiếp tục công khai ở lại trong thể xác này giống như hiện giờ?"

Lúc này "tôi" nấc lên vì no, mặt mày thỏa mãn bảo anh ta: "Mày cứ yên tâm đi, mày cũng nói cậu ta mà chết thì không có chỗ nào tốt cho tao cả, tao tự biết chừng mực, cùng lắm thì lát nữa làm cậu ta ói ra là được rồi."

Nghe vậy, khóe miệng Đinh Nhất run lên, cũng không biết nói gì nữa. Cuối cùng, "tôi" ăn hết lượt toàn bộ món ăn vặt ở chợ đêm, xong rồi mới quay đầu nói với Đinh Nhất: "Đi thôi, tao không ăn nữa, đi tới chỗ khác dạo với tao…"

Lúc đó mặt của Đinh Nhất đã thối hoắc tới cực hạn rồi, nhưng anh ta vẫn chỉ có thể đau khổ nhẫn nhịn, bởi vì anh ta không thể bỏ mặc "tôi" chạy lung tung bên ngoài một mình.

Chúng tôi một trước một sau đi trên đường cái yên tĩnh, dù sao đến giờ này đúng là chẳng có mấy người lang thang trên đường cả.

Ai ngờ đi mãi đi mãi, "tôi" đột nhiên quay đầu lại nhìn Đinh Nhất bằng vẻ mặt nghiền ngẫm và nói: "Quan hệ của mày và Trương Tiến Bảo rất đặc biệt, không thân chẳng quen, nhưng lại có mối liên quan ràng buộc lẫn nhau chém cũng không đứt… Thú vị. Còn nữa, rốt cuộc mày là ai?"

Đinh Nhất bị "tôi" hỏi cho khựng lại, anh ta nhìn "tôi" mà không hé một lời nào, nếu ánh mắt có thể dùng để tấn công thì lúc này "tôi" đã sớm chịu mười ngàn điểm bạo kích từ ánh mắt của anh ta rồi.

Cuối cùng vẫn là "tôi" từ bỏ trước, giơ hai tay lên cao và lùi về phía sau nói: "Tao chỉ hỏi một chút, không muốn nói thì thôi, làm gì phải bày ra cái mặt thối hoắc thế? Cũng chỉ có Trương Tiến Bảo có thể chịu được cái mặt chết chóc chẳng cảm xúc này của mày…"

Cứ như vậy, Đinh Nhất và "tôi" thong thả nện bước trên đường, đến tận khi sắc trời tờ mờ sáng. Trong quá trình đó, từ đầu đến cuối Đinh Nhất vẫn không nghĩ ra cơ hội khiến "tôi" đột nhiên xuất hiện là cái gì, bởi vì anh ta không tin "tôi" có thể muốn ra lúc nào thì ra.

Có lẽ là vì trời sắp sáng, cũng có lẽ vì đi mệt quá, hoặc là "tôi" đã chơi đủ rồi, tóm lại là "tôi" từ từ chậm rãi đi bộ về hướng khách sạn.

Nhưng khi chúng tôi sắp đi đến cửa khách sạn, Đinh Nhất đột nhiên lạnh giọng hỏi "tôi" một vấn đề: "Mày làm thế nào ra ngoài được?"

Nghe vậy, "tôi" quay đầu lại cười thần bí với anh ta: "Mày đoán xem?"

Lúc này, khóe mắt Đinh Nhất hơi trễ xuống, mắt sáng như đuốc nói: "Một ngày nào đó tao sẽ nghĩ cách diệt mày…"

Không ngờ "tôi" nghe xong lại phụt cười: "Một ngày nào đó mày

sẽ phát hiện thật ra tao và Trương Tiến Bảo không có gì khác biệt… Tao biết ở trong lòng mày, tao không thể nào so sánh được với cậu ta. Nhưng mày nhớ cho kỹ, tao biết hết mọi chuyện của cậu ta, nhưng cậu ta lại hoàn toàn không biết gì về tao cả.” Nói tới đây, đột nhiên “tôi” lộ ra gương mặt cười xấu xa: “Mau vào đi thôi! Nếu không mày sẽ phải cõng tao lên tầng đấy.” Nói rồi, “tôi” chạy vào khách sạn trước Đinh Nhất.

Kết quả khi “tôi” đi vào sảnh lớn của khách sạn lại không hướng tới phía thang máy, mà nhanh chân chạy tới ghế sô pha trong sảnh, đặt mông ngồi xuống, sau đó ngủ lịm đi không hề báo trước, hoặc cũng có thể nói là hôn mê bất tỉnh… Sau đó thì tôi tỉnh lại.

Khi tôi nghe Đinh Nhất kể lại chuyện đã xảy ra cả đêm nay, mới biết rốt cuộc mình thấy không đúng chỗ nào, đó là cảm giác no ứ hự trong dạ dày. Tôi cảm thấy lúc này trong cổ họng mình có thứ gì đó muốn phun ra.

Vì thế tôi lập tức khổ sở chạy tới phòng vệ sinh trong sảnh ói mửa không ngừng, cuối cùng suýt nữa nôn ra cả mật … Tôi vừa nôn vừa chửi thầm, cái tên này rốt cuộc đã ăn bao nhiêu thứ thế hả? Ăn đến nỗi thành ra thế này đây? Đâu có phải ma đói đầu thai đâu?!

Hôm đó suýt nữa tôi thật sự không lên nổi máy bay, gần như suốt đường đi đều cầm một cái túi nôn, nôn khan không ngừng. Trong khoảng thời gian đó, Viên Mục Dã thấy tôi ghê tởm đến nỗi này, bèn nói nếu thật sự không được thì đổi vé đi, sau đó đến bệnh viện khám thử xem!

Tôi liên tục xua tay nói: “Mau đi đi, bát tự của tôi và nơi này không hợp, tôi không muốn đi bệnh viện ở đây đâu!”

Cuối cùng, mấy người chúng tôi coi như bình an về đến nhà,

vừa mới xuống máy bay, tôi đã nhận được điện thoại của Bạch Kiện, nói là buổi tối anh ta phải mở tiệc tẩy trần cho tôi. Nghe vậy, tôi chịu đựng cảm giác muốn nôn ra và nói với anh ta: “Hôm khác đi, hôm nay tôi thật sự không đi được. Còn về lý do cụ thể tại sao thì anh cứ tự hỏi tiểu Viên ấy.” Tôi vừa nói vừa cố nén cảm giác buồn nôn mãnh liệt trong bụng.

Bạch Kiện nghe giọng điệu tôi không đúng nên cũng không miễn cưỡng, anh ta bảo vậy chờ thêm mấy ngày tôi khỏe hơn rồi nói. Sau khi cúp điện thoại của Bạch Kiện, tôi lại úp mặt vào túi nôn ra một đống nước chua, đồng thời tôi cũng cảm nhận sâu sắc có lẽ mình thật sự sắp toi rồi.

Cuối cùng Đinh Nhất vẫn mạnh mẽ xách tôi đến bệnh viện, nói thật tôi thực sự hơi có tật giấu bệnh sợ thầy, đặc biệt là đi khám dạ dày, cmn không phải cắm ống từ phía trên xuống thì là thụt ống từ phía dưới lên, tóm lại tưởng tượng đến cái nào cũng đều rất không hay ho.

Cũng may lần này bác sĩ làm kiểm tra bước đầu cho tôi rồi nói: “Tình trạng này của cậu chắc là không có vấn đề gì quá lớn, tôi kê cho cậu một ít thuốc chống nôn về uống trước. Còn nữa, mấy ngày nay ăn một ít thức ăn lỏng dễ tiêu hóa, để dạ dày nghỉ ngơi mấy ngày…”

Đinh Nhất nghe đến đây thì hỏi bác sĩ: “Không cần phải soi dạ dày sao?”

Huyệt Thái Dương của tôi nhảy dựng, lập tức có xúc động muốn qua đá anh ta một cú, nhưng sau tôi lại nghe thấy bác sĩ lắc đầu nói: “Cậu ấy thường xuyên nôn khan như vậy nên không thể soi dạ dày, về uống thuốc quan sát mấy ngày trước đã, nếu vẫn không yên tâm thì chờ cậu ấy không còn nôn khan nữa rồi đến làm kiểm tra soi dạ dày thử sau.”

Vừa nghe vậy tôi liền nghĩ bụng, nếu ông đây không còn nôn, ông đến bệnh viện làm con khỉ gì! Uống thuốc xong rồi, tôi cảm thấy khá hơn một chút. Thật ra là cá nhân tôi cảm thấy, sở dĩ tôi không ngừng nôn khan như vậy hoàn toàn là vì yếu tố tâm lý, chứ chẳng phải là do dạ dày tôi xuất hiện vấn đề gì.

Mấy ngày sau, tôi không hề thèm ăn, rất có xu hướng sắp thành Phật. Cứ đến đêm là Đinh Nhất thức suốt không ngủ trông chừng tôi, nhưng cái tên kia vẫn không xuất hiện lại.

Sau này tôi thấy Đinh Nhất còn tiếp tục đảo lộn ngày đêm như thế cũng không phải cách, nên dứt khoát bảo anh ta dọn về phòng tôi ngủ luôn đi, tôi cảm thấy bằng năng lực cảm giác của Đinh Nhất, kể cả tên kia đột nhiên xuất hiện khi anh ta ngủ say, anh ta cũng có thể lập tức cảm nhận được…

Nửa tháng sau, tôi được chú Lê chăm bẵm cẩn thận, rốt cục đã khôi phục việc ăn uống như lúc ban đầu, chỉ là từ nay về sau tôi thề độc, không bao giờ uống một giọt rượu nào nữa.

CHƯƠNG

Học sinh cấp ba mất tích ở hồ chứa nước

Nếu bây giờ sức khỏe tôi đã hồi phục, vậy thì phải chuẩn bị bắt đầu làm việc kiếm tiền thôi, tính ra lần này phải cúng cho đám khốn kiếp kia hai mươi vạn... Nghĩ đến mà tôi đau cả thịt, sớm biết có một kiếp này, đúng là chẳng bằng tôi không đi chuyến đến Chiết Giang kia cho xong.

Tuy rằng hiện giờ mỗi ngày tôi đều trông ngóng chú Lê yêu dấu triệu hoán, nhưng tiếc là trong khoảng thời gian này chú nhận toàn những việc nhỏ như con muỗi. Nhớ đến lần trước chú chém đẹp Triệu Sĩ Kiệt mới kiếm được cho tôi tiền bồi thường hai mươi vạn, bây giờ sao tôi có thể không biết xấu hổ đi đòi chia món tiền nhỏ này với chú chứ?

Khi đang buồn chán hết sức, đột nhiên tôi lại nhận được điện thoại của Bạch Kiện, kêu tôi và Đinh Nhất tối nay ra ngoài tụ tập. Lần trước lúc tôi về lão này cứ nói muốn mời tôi ăn cơm, nhưng lúc ấy tôi nôn mửa giống như là có chửa, cho dù là Mãn Hán toàn tịch bày ra trước mặt tôi cũng chẳng muốn ăn.

Bây giờ tôi ăn uống được rồi, nếu còn không đi thì hơi kiểu cách quá, rốt cuộc mọi người cũng đã một thời gian không gặp. Vì thế vào buổi tối, tôi và Đinh Nhất cùng đi đến... nhà của Bạch Kiện.

Tôi thực sự không nghĩ rằng lần này anh ta gọi chúng tôi tới để "Đốt đáy nồi*", vì thế vừa vào cửa đã rất ngượng ngùng nói: "Anh xem anh kìa, nhà mới trang trí xong cũng không nói trước một tiếng, bây giờ làm tôi đi tay không đến, tôi cũng ngại gặp vợ anh nữa."

* Đốt đáy nồi: từ địa phương của vùng Hà Nam, ý chỉ tiệc mừng tân gia, là một phong tục khi chuyển nhà mới của người dân.

Bạch Kiện cười to bảo: "Giữa anh em chúng ta còn cần gì mấy cái việc này? Lại nói, hôm nay gọi các cậu đến đây là muốn cậu nhìn giúp, xem thử căn nhà này thế nào? Phong thủy có vấn đề gì hay không."

Tôi cười lắc đầu: "Vậy thì anh tìm nhầm người rồi, hai thằng em không rành nghề phong thủy đâu, sớm biết thế đáng lẽ anh nên gọi chú Lê tới chứ?"

Lúc này Bạch Kiện giơ tay ôm vai tôi nói: "Cậu cũng đừng khiêm tốn với anh, các cậu một người là trò giỏi của Lê đại sư, một người là cộng sự tốt của ông ấy, có hai người các cậu vậy là đủ rồi. Còn nữa, trong ngoài căn nhà này của anh hoàn toàn là đồ mới, nhờ các cậu đến đây là để cho vợ anh bớt mối lo thôi."

Tôi đấm nhẹ vào vai anh ta một cú: "Sớm biết anh nghĩ như vậy, tôi đã lấy vài món đồ kia của chú Lê tới làm đàn phép cho vợ anh xem, đảm bảo có thể giải hết trăm phần trăm mối lo của chị nhà."

"Thôi đi! Nói hai câu là mất hình tượng liền, cậu nói coi sau này phải tìm cô vợ thế nào mới có thể trị được cậu hả?" Bạch Kiện buồn bực nói.

Tôi hừ khẽ và đáp: "Vợ tương lai của tôi đầu tiên phải bách quỷ bất xâm; cộng thêm có bát tự đủ cứng; còn phải xuống được nhà bếp lên được phòng khách; một người có thể đánh lại mười người;

quan trọng là không thể dính người quá, có thể chịu được việc hở ra là tôi sẽ đi công tác; lá gan cũng phải đủ lớn, như vậy mới không bị những chuyện xảy ra quanh tôi dọa... Đương nhiên, quan trọng nhất là người phải đẹp, kiểu cực kỳ dịu dàng, cực kỳ trong sáng ấy là được.”

Bạch Kiện nghe xong mặt đầy vạch đen, vỗ bả vai tôi bảo: “Người anh em, cậu xác định không phải cậu đang nói đến Đinh Nhất đấy chứ?!”

Tôi trừng mắt lườm anh ta: “Tôi nói là cô gái cực kỳ dịu dàng, cực kỳ trong sáng được không?! Tôi không nói giỡn với anh, tôi chỉ có thể tìm một cô gái như vậy, nếu không chính là hại người ta đấy, tôi cũng không thể gây tội thế được...”

Bạch Kiện cười khan vài tiếng và nói: “Vậy cậu cứ lẻ bóng luôn đi nhé! Đã định sẵn là sống cô độc cả quãng đời còn lại!”

“Tôi nhổ vào! Anh không thể hi vọng chút điều tốt cho tôi hả? Có điều anh yên tâm, cho dù tôi cứ một mình luôn cũng không quan trọng, không phải còn có người anh em tốt là anh sao?!” Tôi nói bằng vẻ mặt cười xấu xa.

Lúc này cô vợ mẫu mực của Bạch Kiện là Bạch Thu Vũ đi từ trong phòng bếp ra, mặt chị ấy đầy tươi cười nói với ba chúng tôi: “Đừng ồn ào nữa, mau mau rửa tay chuẩn bị ăn cơm nào!”

Bởi vì tôi không uống rượu, cho nên hôm đó cả đám chúng tôi đều uống nước ngọt, vì thế mà Bạch Thu Vũ còn hết mực khen tôi một trận, không ngừng bảo Bạch Kiện học tập tôi.

Tôi nghe mà thầm xấu hổ, nếu chị ấy biết tại sao tôi bắt buộc phải kiêng rượu thì chắc sẽ không để người đàn ông của mình học theo tôi đâu. Ăn cơm xong, Đinh Nhất giúp Bạch Thu Vũ thu dọn bàn, tôi thì đi ra ban công hút thuốc cùng với Bạch Kiện…

“Hiện giờ nhà ở cũng đã trang trí xong, khi nào tổ chức đây?”

Tôi tò mò hỏi.

Bạch Kiện cong môi cười đáp: “Vốn dĩ bọn anh chọn ngày mười một, sau đó còn có thể đi hưởng tuần trăng mật nữa, nhưng tính chất công việc của anh thì cậu cũng biết đó, chỉ sợ kế hoạch không đuổi kịp được có việc đột xuất.”

Tôi bèn an ủi anh ta: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, cứ chọn ngày trước rồi hẵng nói, băn khoăn nhiều như vậy đến lúc đó lại làm chậm trễ chuyện chính! Tôi còn chờ làm cha nuôi cho con anh đấy?”

Bạch Kiện nghe vậy thì cười hề hề: “Không thành vấn đề, vậy trước tiên cậu chuẩn bị sẵn một cái bao lì xì lớn đi nhé!”

Ai ngờ chúng tôi đang nói chuyện, điện thoại của Bạch Kiện đột nhiên vang lên, anh ta bắt máy nghe rồi sắc mặt lập tức sầm lại, sau đó nhẹ nhàng ừ vài tiếng và nói: “Được, tôi lập tức đến ngay…”

Tôi thấy anh ta có vụ án phải giải quyết, nên định kêu Đinh Nhất cùng đi về nhà, nhưng Bạch Kiện lại gọi tôi lại: “Cậu và Đinh Nhất đi cùng anh đến một chỗ trước…”

Tôi hỏi anh ta: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Bạch Kiện cau mày: “Đi trước đã, trên đường đi sẽ nói…” Nói xong anh ta lại dặn dò Bạch Thu Vũ vài câu, sau đó cùng chúng tôi ra ngoài đi xuống lầu.

Nhìn sắc mặt Bạch Kiện là biết, nhất định đã xảy ra chuyện khẩn cấp, nhưng anh ta lại gọi cả chúng tôi đi cùng… Chuyện này không khỏi làm tôi thấy hơi lạ.

Trên đường đi Bạch Kiện nói cho tôi biết, con trai lãnh đạo cũ của anh ta năm nay mới vừa hoàn thành kỳ thi tuyển sinh đại học, hơn nữa đã nhận được thư thông báo nhập học từ trường đại học

985*. Đây vốn phải là một chuyện khiến cả nhà đều vô cùng vui vẻ, kết quả không ngờ đang vui lại xảy ra chuyện.

* Ngày 4 tháng 5 năm 1998, Đảng Cộng sản Trung Quốc và Quốc Vụ Viện nước Cộng Hoà Nhân Dân Trung Hoa đưa ra Đề án 985 hay còn gọi là "Đề án các trường đại học hàng đầu thế giới" (Theo thông lệ gọi tên các sự kiện quan trọng của Trung Quốc, lấy số năm và tháng ghép lại thành 985). Các trường thuộc Đề án 985 đều là những trường đại học trọng điểm của Trung Quốc. Tính đến thời điểm hiện tại, Đề án 985 bao gồm 38 trường.

Cậu bé kia tên Lý Kiến. Sau khi nhận được thư thông báo nhập học thì muốn thả lỏng một chút, vì vậy cậu ta và vài bạn học thân thiết cùng hẹn nhau đến đến hồ chứa nước Long Tuyền cách nội thành hơn một trăm cây số để dã ngoại.

Mấy đứa trẻ này tuy bình thường học tập rất căng thẳng, nhưng đều bơi giỏi cả. Bắt đầu từ cấp hai, mỗi năm nghỉ hè, chúng đều đến bể bơi để bơi lội, cho nên tất nhiên gia đình cũng yên tâm cho chúng đi chơi ở hồ chứa nước.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, đáng lẽ là sáng hôm nay chúng sẽ lên đường về nhà, nhưng đến tận giữa trưa, cha mẹ của mấy đứa trẻ lại nhao nhao lên liên lạc với nhau để hỏi thăm tin tức về chúng.

Kết quả lúc này mọi người mới biết được có thể lũ trẻ đã mất tích, vì vậy bọn họ lập tức đến hồ chứa nước Long Tuyền mà bọn trẻ cắm trại dã ngoại, kết quả lại chỉ tìm được mấy túp lều và ba lô của bọn trẻ.

Hồ chứa nước Long Tuyền này được xây dựng vào cuối những năm 1980 và vẫn luôn cung cấp nước cho cư dân của một số thị trấn và làng mạc ở hạ lưu sử dụng. Sau đó, chính phủ đã đưa vào hoạt động một dự án thủy điện mới, do đó hồ chứa nước Long

Tuyền đã dần bị bỏ hoang.

CHƯƠNG

Mặt trăng đỏ

Trong những năm sau đó, hồ chứa nước Long Tuyền đã được ký hợp đồng nuôi thủy sản cho những người đam mê câu cá tới câu, nhưng sau đó không biết vì nguyên nhân gì, ngay cả hợp đồng nuôi cá cũng mất, một cái hồ chứa nước lớn như vậy cứ thế mà hoang phế.

Khi chúng tôi lái xe đi theo Bạch Kiện đến hồ chứa nước Long Tuyền, trong lòng cũng thầm khẽ giật mình, không ngờ diện tích của cái hồ chứa nước Long Tuyền này lại lớn như vậy, chừng hơn một trăm kilômét vuông.

Mà lúc này bên ngoài hồ chứa nước Long Tuyền đã có rất nhiều xe tới trước chúng tôi đậu đầy ở đấy, trong đó trừ xe riêng ra, còn có rất nhiều xe cảnh sát và xe cứu hỏa chuyên dùng, xem ra vị lãnh đạo cũ này của Bạch Kiện có mặt mũi không nhỏ.

Lúc này hai cảnh sát canh giữ ở bên ngoài nhìn thấy chúng tôi, lập tức đến chào hỏi với Bạch Kiện, đồng thời vẻ mặt nghi ngờ nhìn về phía chúng tôi đứng sau anh ta. Bạch Kiện nói qua loa: "Đây là hai người bạn của tôi, vừa rồi chúng tôi đang tụ tập, nghe nói con trai của nhà phó giám đốc Lý bị tai nạn nên cùng đến xem có thể giúp đỡ gì được hay không. Bây giờ tình hình bên trong thế

nào?”

Trong mắt một tay cảnh sát hơi hiện lên tia nghi ngờ, chắc anh ta cảm thấy ở đây vừa có cảnh sát vừa có lính cứu hỏa, nào còn cần hai người không liên quan chúng tôi tới giúp?

Loại người nhìn người từ bề ngoài này tôi đã thấy nhiều, tất nhiên sẽ không để trong lòng. Hơn nữa suy cho cùng chúng tôi tới cùng Bạch Kiện, nếu thật sự cần tôi giúp, đó cũng là giúp cho Bạch Kiện, bởi vì tôi không quen biết phó giám đốc Lý nào đó…

Tiếp theo tay cảnh sát kia nói cho Bạch Kiện, từ khi phát hiện những đứa trẻ mất tích đến bây giờ đã qua mười mấy tiếng đồng hồ rồi, trong thời gian đó lính cứu hỏa và cảnh sát vẫn luôn dốc hết sức tìm kiếm, nhưng mãi vẫn chưa tìm thấy bóng dáng của bọn trẻ ở dưới nước. Bạch Kiện nghe xong không nói thêm gì nữa, dắt theo tôi và Đinh Nhất đi về hướng xảy ra chuyện.

Đi vào trong đập chứa nước thì thấy, hồ chứa nước to như vậy đang được đèn pha chiếu sáng như ban ngày, hơn mười chiếc thuyền cứu hộ qua lại trên mặt nước, rất ồn ào và náo nhiệt.

Lúc này Bạch Kiện nhìn thấy một người đàn ông trung niên có vẻ mặt sầu lo đang nhìn nhân viên tìm kiếm trên mặt nước, anh ta vội bước nhanh đi qua. Không cần nghĩ tôi cũng biết, vị này nhất định chính là lãnh đạo theo lời anh ta nói, phó giám đốc Lý của Sở Công an tỉnh hiện giờ.

Lần này, tôi và Đinh Nhất cũng không đi cùng qua đó, mà lựa chọn nhìn về phía hồ chứa nước trước mặt. Thực ra tôi cũng không xa lạ đối với nơi như hồ chứa nước và còn từng tìm kiếm thi thể ở chỗ thế này không chỉ một lần…

Tuy nhiên khi đứng ở vị trí này, tôi lại không có cảm giác rằng có bất kỳ thi thể nào trong nước. Nhưng điều này cũng không thể nói lên được bất cứ điều gì, vì dù sao diện tích nơi này cũng khá

lớn, tôi cũng không dám bảo đảm bên dưới vùng nước rộng lớn như vậy sẽ không có một góc xó xỉnh nào đó mình không cảm nhận tới được.

Lúc này không biết Bạch Kiện đang nói cái gì với phó giám đốc Lý, giữa lúc nói thỉnh thoảng lại nhìn về phía chúng tôi… Trên thực tế, vào lúc này, trong lòng người làm cha mẹ của con trẻ đều rất mẫn cảm, cực kỳ không thích nghe thấy hai chữ “tìm xác” như vậy. Nhưng nếu những đứa trẻ này thật sự mất tích trong nước, vậy thì khả năng còn sống là rất nhỏ.

Nhưng vấn đề hiện giờ là, nếu bọn trẻ rơi xuống nước chết chìm, thi thể đáng lẽ cũng không khó tìm thấy chứ? Nhưng xem tình hình trước mắt lại chẳng tìm được cái gì cả, như thế chứng minh trong chuyện này nhất định đã xảy ra vấn đề gì khác.

Tôi thấy lúc này trên mặt nước có rất nhiều người tìm kiếm, cũng không thiếu một người là tôi, vì thế tôi và Đinh Nhất bèn đi tới bên cạnh một căn lều, muốn tìm ra một vài manh mối trong đó…

Lúc trước nghe Bạch Kiện nói, những đứa trẻ này đều vừa tham gia kỳ thi đại học xong, hơn nữa tất cả đều đã nhận được thư nhập học đại học, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, thì đối với những gia đình này mà nói thì đây chính là đòn chí tử.

Trên thực tế, mỗi năm sau khi kết thúc kỳ thi đại học, các nơi đều sẽ có tin sinh viên chết đuối, rất nhiều người đều tiếc hận đồng thời đều sẽ nói tại sao lại không cẩn thận như vậy chứ? Nhưng bọn họ nào biết đây đều là đến giờ đến số, không phải nói cẩn thận là có thể cẩn thận được.

Tôi mở đại một căn lều trong đó, nhìn thoáng qua những đồ vật bên trong, phát hiện đều là một vài đồ vật của con gái, lúc này tôi mới nhớ ra Bạch Kiện chỉ nói có năm học sinh mất tích, chứ không

nói tất cả bọn họ đều con trai.

Lúc này Bạch Kiện kết thúc cuộc nói chuyện với phó giám đốc Lý và đi đến chỗ chúng tôi, sắc mặt anh ta âm trầm hỏi tôi có phát hiện ra cái gì không? Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nói với anh ta: “Có thể chắc chắn bọn trẻ thật sự đã xuống nước ư? Ngoài ra tôi muốn tìm hiểu thông tin cá nhân cơ bản của những đứa trẻ này.”

Bạch Kiện đáp lời tôi: “Trong năm đứa trẻ có một nữ, bọn chúng chơi chung với nhau từ nhỏ đến lớn. Đặc biệt là cô bé kia, tên Dương Nam Nam, vừa rồi khi người nhà của cô bé sắp xếp lại đồ đạc trong lều thì phát hiện, áo tắm cô bé mang đến không còn, vậy chứng minh lúc đứa trẻ mất tích chắc hẳn đang mặc áo tắm trên người.”

Tôi nghe xong thì gật gù: “Một cô gái nhỏ trên người mặc áo tắm bị mất tích, vậy chứng minh lúc ấy chắc chắn là bọn họ xuống nước bơi lội.”

Tiếp theo Bạch Kiện lại cho tôi biết, ba cậu bé còn lại lần lượt tên là Lưu Tín, Phương Vĩ, Hà Kính Tùng, bọn họ và Lý Kiến cộng thêm Dương Nam Nam đều là bạn học cùng lớp trung học phổ thông, quan hệ của cha mẹ những đứa trẻ này cũng đều tốt đẹp.

Tôi nghe ra ý tứ trong lời nói của Bạch Kiện, hoá ra những đứa trẻ này đều là con ông cháu cha! Trong đó cha của Lý Kiến có chức vị cao nhất. Nhưng thế thì sao chứ? Đứng trước mạng sống, người người đều bình đẳng, khi Thần Chết xuất hiện, chẳng có ai để ý ông già anh là ai…

Lúc này một người phụ nữ có vẻ mặt uể oải phát hiện tôi ngồi quỳ trong lều thì chất vấn với giọng điệu sắc nhọn: “Ai cho cậu tùy tiện vào đây?” Tôi nghe thế lập tức đứng dậy đi ra khỏi lều, sau đó bất đắc dĩ nhìn về phía Bạch Kiện.

Bạch Kiện liền cau mày lại, sau đó lấy thẻ ngành ra nói với bà

ta: “Người có thể xuất hiện ở đây tất nhiên đều là người đến giúp tìm bọn trẻ. Bà là ai? Mẹ của Dương Nam Nam?”

Người phụ nữ nhìn thoáng qua thẻ ngành trong tay Bạch Kiện, giọng điệu hơi dịu lại, nhưng vẫn có phần vênh váo hung hăng: “Tôi là dì út của Nam Nam, cha mẹ con bé vẫn đang đi công tác ở nước ngoài, nhưng bây giờ sắp sửa về rồi.”

Tuy rằng tôi rất không thích thái độ của người này, nhưng trước mắt vẫn là tìm lũ trẻ quan trọng nhất, vì thế tôi thuận miệng hỏi: “Đã tìm được di động của Dương Nam Nam chưa?”

Người phụ nữ chần chờ vài giây rồi lấy ra một chiếc iPhone vàng và nói: “Buổi trưa khi chúng tôi đến, di động bị ném ở trong lều.”

“Bà mở Wechat hoặc Weibo của cô bé ra xem thử, xem thời gian cập nhật mới nhất của cô bé là khi nào.” Tôi nói với bà ta một cách thẳng thừng dứt khoát.

Người phụ nữ há miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói, bà ta thành thật mở điện thoại ra xem một lúc, rồi ngẩng đầu lên và nói với tôi: “Bài viết cuối cùng trong Wechat của Nam Nam là hơn 3 giờ vào rạng sáng ngày hôm qua, nói là bọn nó nhìn thấy mặt trăng màu đỏ…”

CHƯƠNG

Ánh trăng màu máu

"Mặt trăng đỏ?" Tôi khẽ giật mình, sau đó xoay người hỏi Bạch Kiện: "Đêm qua có hiện tượng thiên văn gì đặc biệt không?"

Bạch Kiện cũng mang vẻ mặt mờ mịt nói: "Anh không chú ý những việc này lắm, có điều nếu thực sự có, lên mạng tra thử là sẽ biết ngay." Nói rồi anh ta lấy di động ra tra luôn.

"Từ 3 giờ đến 5 giờ rạng sáng hôm qua có xuất hiện nguyệt thực..." Bạch Kiện nặng nề đáp sau khi buông điện thoại di động ra.

Nguyệt thực? Nghe vậy, tôi ngước nhìn lên mặt trăng trên bầu trời lúc này, đặc biệt sáng tỏ, chỉ không biết là tối hôm qua mặt trăng đỏ ở đây trông như thế nào?

Lúc này Đinh Nhất thấy tôi nhìn mặt trăng trên bầu trời không nói một lời, nên nói nhỏ với tôi: "Theo truyền thuyết, một khi xuất hiện mặt trăng máu trên bầu trời, trên trần gian sẽ có hiện tượng lạ, không biết sự mất tích của mấy học sinh này có liên quan gì đến trăng máu đêm qua hay không…"

Tôi khó hiểu hỏi: "Không phải chỉ là trí tưởng tượng thiên văn thôi sao? Nghiêm trọng như vậy cơ à?"

Đinh Nhất nghe thế thì nhìn tôi hơi bất đắc dĩ và nói: "Đã là

thời đại này rồi mà cậu còn có thể sống đơn thuần như thế à, chắc đời trước cậu đã tích phước lớn, đời này mới có thể gặp dữ hóa lành, gặp nạn thành may…”

Tôi biết đây là anh ta đang cạnh khóe tôi, nhưng tưởng tượng đến mỗi lần tôi gặp dữ hóa lành, gặp nạn thành may đều có công lao của anh ta, nên đành phải cười vài tiếng và nói: “Người sống một đời, cỏ cây một mùa, anh nói cả ngày chuyện gì anh cũng đều để ở trong lòng có mệt không hả? Sống đơn giản một chút không tốt sao?”

Đinh Nhất nghe tôi nói như vậy thì hơi sửng sốt, sau đó bỗng chốc lắc đầu khẽ cười: “Vẫn là sống rộng lượng thì thong dong hơn…”

Sau đó Đinh Nhất cho tôi biết, “trăng máu” này tuy không đến mức giống như truyền thuyết, vừa xuất hiện là sẽ gây rối loạn, đất rung núi chuyển, chín tỉnh đều gặp tai ương, nhưng cũng có thể dẫn tới một vài tinh linh tà ma lâu năm trong núi nảy sinh ác ý muốn làm bậy, thừa dịp ánh trăng màu máu gây ra hành động gì đó làm hại tính mạng con người.

Tôi nghe vậy không khỏi lo lắng mơ hồ, chỉ mong mấy đứa nhóc này đừng xui xẻo như vậy, nếu không đừng nói là hài cốt, chỉ sợ nửa phần hồn phách cũng không tìm lại được...

Nhưng lo lắng thì lo lắng, cần tìm như thế nào vẫn phải tìm như thế. Lúc sau, đầu tiên là tôi làm theo lệ thường, kiểm tra hết lượt những đồ vật mang theo của lũ trẻ… Ai ngờ khi tôi mở ba lô của Lý Kiến ra lại phát hiện một hộp Durex?! Trong lòng lập tức hơi giật mình.

Lúc này Đinh Nhất và Bạch Kiện nhìn thấy thứ trong tay tôi đều dở khóc dở cười, tôi cũng ra vẻ xấu hổ nói: “Mấy đứa trẻ ngày nay thật là… thật là có ý thức an toàn rất cao nhỉ… Ha ha… Đây cũng

coi như là chuyện tốt.”

Ngẫm lại hồi tôi học trung học phổ thông quả thực là trẻ người non dạ, cái khỉ gì cũng đều không hiểu, dù trong lòng cũng ngứa ngáy đối với loại chuyện này, nhưng lại kiên quyết không dám trả giá bằng hành động. Nhưng xem “đồ đạc” trong túi Lý Kiến đầy đủ hết, vừa thấy là biết tay già đời rồi.

Đáng tiếc, trong những đồ mang theo của lũ trẻ, trừ hộp Durex ra thì không còn thứ khác lạ thường, tôi lại càng không cảm nhận được một tia tàn hồn nào tồn tại trên đó… Đột nhiên… Một suy nghĩ thoáng hiện lên trong lòng tôi, có thể những đứa trẻ này còn sống hay không? Hoặc là nói bọn chúng chỉ đơn giản là bị kẻ xấu bắt cóc? Rốt cuộc gia cảnh của chúng đều giàu sang cả.

Nhưng ngay sau đó tôi lại bác bỏ suy nghĩ này, bởi vì nếu thật sự là bị người bắt đi rồi, thế thì kiểu gì bọn bắt cóc cũng phải có mục đích chứ? Nhưng mà rõ ràng đến nay vẫn không có gia đình đứa nào nhận được điện thoại đòi tiền chuộc.

Chẳng lẽ nói là vì trả thù? Nếu thật sự chỉ đơn giản là vì trả thù, vậy xong đời! Rốt cuộc bây giờ đã qua thời gian dài như vậy, đoán chừng mấy đứa nhóc kia đã sớm bị người ta đem nấu “thịt kho tàu hấp” rồi.

Lúc này tôi chui ra khỏi căn lều cuối cùng và nói với Bạch Kiện: “Trước tiên anh bảo người đi điều tra thử, gần đây cha mẹ của những đứa trẻ này có gây thù oán với ai không?”

“Sao thế? Cậu nghi ngờ sự mất tích của mấy đứa trẻ này không phải do ngoài ý muốn ư?” Sắc mặt Bạch Kiện nặng nề.

Tôi lắc đầu, ăn ngay nói thật: “Hiện giờ tôi cũng không nói chắc được, trước hết anh cứ cho người điều tra thử đi, lát nữa tôi lại ngồi thuyền xuống nước xem sao, nhưng nếu tôi đi một vòng quanh hồ chứa nước cũng không tìm thấy thứ gì thì có khả năng

những đứa trẻ này không có ở dưới nước…”

Bạch Kiện nghe xong vội xoay người đi sắp xếp, anh ta bảo người tìm cho tôi một chiếc thuyền thuyền cứu hộ, vì thế tôi và Đinh Nhất chuẩn bị xuống nước tìm người. Ai ngờ đúng lúc này, vị phó giám đốc Lý kia lại đột nhiên đi tới trước mặt tôi…

Hiện giờ tính tình con người tôi hơi quái lạ, không thích nhất là giao tiếp với người đi theo con đường làm quan. Nhưng người khác tôi có thể lơ, còn đây là phó giám đốc Lý, lãnh đạo cũ của Bạch Kiện. Lúc trước Bạch Kiện cũng do một tay ông ta đề bạt, cho nên nể mặt mũi của Bạch Kiện, tôi vẫn tỏ ra lễ phép.

Vì vậy, tôi chủ động vươn tay nói: “Xin chào, tôi là bạn của Bạch Kiện, Trương Tiến Bảo.”

Kết quả không ngờ lực tay của ông già phó giám đốc Lý sắp sáu mươi này cũng không nhỏ, lúc bắt tay siết xương bàn tay tôi đau điếng. Nhưng trên mặt tôi lại không biểu hiện ra, chỉ khe khẽ nhíu mày…

Lúc này nghe giọng phó giám đốc Lý hơi nặng nề: “Tôi biết cậu là ai.”

Nghe vậy, lòng tôi hơi hồi hộp, nghĩ thầm ông đây chưa từng làm chuyện gì trái pháp luật nhé, sao lại có thể bị phó giám đốc Sở Công an nhớ kỹ được? Tuy lòng thấp thỏm, nhưng trên mặt tôi vẫn bình tĩnh cười và đáp lời ông ta: “Phó giám đốc Lý thật biết nói đùa, người trẻ tuổi không tiếng tăm gì như tôi sao làm phiền ngài ghi nhớ trong lòng chứ?”

Không ngờ phó giám đốc Lý nghe vậy thì thẳng thừng nói với tôi: “Lúc trước giám đốc Vương đi tìm cậu vì vụ án 4. 18 kia, tôi đã cực lực phản đối… Nhưng không ngờ bây giờ gió nước xoay vần, tôi lại cũng cần cậu giúp.”

4. 18? Nghe phó giám đốc Lý nói, tôi mới đột nhiên nhớ ra, đây

chẳng phải là vụ giết người hàng loạt xảy ra ở nhiều nơi năm đó sao. Chính là vì vụ án này mà tôi và Bạch Kiện mới kết bạn với nhau, lúc ấy đúng là giám đốc Sở Công an tỉnh Vương Đông Hải đã tự mình tới tìm chú Lê.

Xem ra lúc ấy, lập trường của Sở Công an tỉnh đối với việc tìm chúng tôi nhờ giúp đỡ không đồng nhất, nhưng rõ ràng Vương Đông Hải là người chủ trương cho việc tìm đến chúng tôi, nếu không năm đó ông ta cũng sẽ không tự mình đến.

Tôi nghĩ nếu tất cả mọi người đều là "người quen cũ" chưa từng gặp mặt, tôi cũng không cần thiết che giấu gì nữa, nhưng tôi cũng không để ý vị trước mắt đây là lãnh đạo cấp bậc nào, chỉ lo ăn ngay nói thật…

"Phó giám đốc Lý, nếu ngài biết thân phận của tôi, tôi cũng không nói nhiều lời nữa, nếu đúng là cậu nhà đã xuống nước… thì chỉ sợ là lành ít dữ nhiều. Nhưng nếu cậu ấy bị kẻ xấu bắt đi, có lẽ còn có thể có một đường sống."

Nghe vậy, sắc mặt phó giám đốc Lý càng thêm u ám khó coi: "Lúc ban đầu, khi chúng tôi tìm tới thì phát hiện những đồ vật quý giá của bọn nhỏ đều còn, nếu đúng là gặp phải kẻ xấu, vì sao chúng chỉ bắt người đi mà không lấy cả những đồ vật đáng giá theo cùng chứ?"

CHƯƠNG

Mạng táng nơi rừng hòe

"Nếu như với bọn chúng, người còn đáng giá hơn đồ vật thì sao? Ngài đấu tranh với tội phạm nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không có một hai kẻ thù nào?" Tôi nói không dè chừng chút nào.

Phó giám đốc Lý nghe vậy thì vẻ mặt cứng lại, trong nháy mắt, ánh nhìn lộ ra tia thô bạo, nhưng ngay sau đó đã khôi phục bình thường. Tôi biết trong nháy mắt vừa rồi nhất định ông ta đã nghĩ ra cái gì đó, nhưng rõ ràng ông ta không muốn nói với tôi…

Tôi thấy vậy cũng không hề nói thêm gì nữa, xoay người cùng lên thuyền với Đinh Nhất, chuẩn bị cẩn thận tìm kiếm trong hồ chứa nước phạm vi trăm dặm này một lượt. Theo lý thuyết, nếu bọn trẻ chết đuối thật, thi thể chắc chắn sẽ không trôi quá xa, bởi vì nước ở đây gió êm sóng lặng, dưới nước không thấy một gợn sóng.

Nhưng rõ ràng vùng nước cách lều trại gần nhất đều đã được tìm kỹ hết lượt, nếu bọn trẻ ở đây chỉ sợ đã tìm ra từ lâu rồi, nào còn cần chúng tôi đến giúp?

Thuyền cứu hộ đi lên phía trước được một đoạn, tôi bắt đầu nhắm mắt cảm nhận bên dưới nước. Nói thật… tôi chẳng cảm giác được cái gì. Tuy nhiên lúc này tôi chú ý tới những nhân viên tìm

kiến trên mặt nước, phát hiện bọn họ đã chia hồ chứa nước thành những ô vuông nhỏ, sau đó một thuyền ba người phụ trách một ô vuông, cứ như vậy trải thảm tìm kiếm… Còn vùng nước chúng tôi hiện đang đứng đã có người tìm thử từ trước rồi.

Theo lý thuyết, cách tìm kiếm dưới nước này đã là khoa học nhất rồi, nếu vẫn không tìm thấy thì vô cùng có khả năng là phía dưới vốn dĩ chẳng có cái gì cả. Tôi suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nói với anh điều khiển thuyền, bảo anh ta lái thuyền lên đằng trước những nhân viên tìm kiếm kia đi, chúng tôi muốn xem xét kỹ trước bọn họ một bước rồi hẵng nói. Dù sao nếu khẳng định được vùng nước này không có gì cả, tất nhiên tôi cũng không cần thiết phải tiếp tục lãng phí thời gian ở đây.

Các thuyền cứu hộ khác thấy chúng tôi lái một mạch lên phía trước, đều nhìn với ánh mắt kinh ngạc. Suy cho cùng, tôi ở trong mắt họ cũng không phải là nhân viên cứu hộ chuyên nghiệp gì, chắc chắn đều cho rằng tôi liều mạng chạy lên đầu như thế chẳng lẽ là muốn bợ đỡ vị lãnh đạo nào đó?!

Tôi không rảnh để ý tới ánh mắt của những người này, mà tiếp tục nhắm mắt lại cảm nhận, rốt cuộc, việc tôi có thể làm bây giờ chính là loại trừ khả năng dưới nước có thi thể…

Lúc này đã là đêm khuya, bởi vì tới vội vàng nên trên người tôi và Đinh Nhất đều ăn mặc áo thun quần đùi, lúc này đứng ở trên thuyền cứu hộ chạy băng băng, đón gió nhẹ thổi vào mặt, mát mẻ vô cùng!

Đinh Nhất thấy môi tôi bị lạnh đến tái xanh thì lo lắng nói: “Nếu không đi về trước đã, mặc thêm quần áo rồi quay lại.”

Tôi lắc đầu đáp: “Đã đi được một nửa rồi, cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian…”

May mà anh lái thuyền lấy từ bên dưới ra một cái áo phao, để

tôi mặc tạm chắn gió. Tôi nhận lấy vừa định mặc vào, lại đột nhiên nghĩ đến Đinh Nhất còn chưa có, vì vậy tươi cười nói với anh lái thuyền: “Anh ơi, anh còn có dư thêm áo phao không?”

Anh lái thuyền nói hơi khó xử: “Không có, chỉ còn một chiếc.”

Mặt Đinh Nhất u ám nói: “Cậu mau mặc vào đi, tôi chịu lạnh giỏi hơn cậu...”

Nghe vậy, lòng tôi cũng hơi cảm động, dù tôi biết đúng là Đinh Nhất chịu lạnh giỏi hơn tôi, nhưng chịu lạnh được không phải là không sợ lạnh. Đừng thấy bình thường Đinh Nhất đều làm như cái gì cũng không sao cả, nhưng tôi biết anh ta cũng chỉ là người phàm, trâu bò đến thế nào cũng là thân thể có máu có thịt.

Đinh Nhất thấy tôi cầm áo phao mà vẫn chưa mặc vào thì mất kiên nhẫn nói: “Mau lên, nghĩ cái gì thế? Một lát bị cảm thật giờ!”

Tôi vội mặc ngay vào, khỏi phải nói, áo phao này lọt gió khắp nơi, dù vậy nhưng có còn hơn không...

Chẳng mấy chốc đã sắp đến cuối khu vực hồ, tôi đã có thể nhìn thấy một khu rừng nhỏ ở bờ đối diện. Xem ra dưới nước đúng là chẳng có gì cả. Cho dù những người này bận bịu cả ngày lẫn đêm vẫn sẽ không tìm ra được gì!

Vì vậy tôi quay đầu nói với anh lái thuyền, “Quay trở về đi...”

Anh lái thuyền đáp tiếng “Được”, sau đó đánh thuyền theo một vòng tròn lớn, chuẩn bị lái trở về. Nhưng ai ngờ đúng lúc này, đầu tôi đột nhiên có tiếng ong lên, tôi lập tức giật mình nhìn về khu rừng ở bờ đối diện, rồi hét to với anh lái thuyền: “Quay lại, đưa tôi lên bờ!!”

Nghe thế, anh lái thuyền tốt bụng nhắc nhở tôi: “Vị trí này không tiện lên bờ, không khéo sẽ phải dính cả người đầy bùn.”

Tôi nói với anh ta: “Không quan trọng, anh nhanh đưa chúng tôi

qua đấy, sau đó lập tức quay đầu đi đón Bạch Kiện, anh nói cho anh ta biết trong rừng cây ở bờ đối diện có phát hiện…”

“Không phải mấy đứa nhóc ở dưới nước ư? Sao lại chạy đến rừng cây ở bờ đối diện chứ?” Anh lái thuyền khó hiểu hỏi.

Nhưng tôi không rảnh giải thích nhiều với anh ta, chỉ đành thúc giục: “Có phải mấy đứa trẻ kia hay không còn chưa biết, anh đi đón Bạch Kiện lại đây trước rồi nói.”

Khi tôi và Đinh Nhất từ thuyền cứu hộ lên bờ thì phát hiện, quả nhiên anh lái thuyền không nói sai, hai chân chúng tôi mới vừa giẫm xuống nước, bùn đã lún tới mắt cá chân. Cũng may lần này chúng tôi đi về phía bờ, cho nên bùn dưới chân càng đi càng nông, đến khi mặt đất dưới chân bắt đầu trở nên chắc chắn và khô hơn…

Đây là một khu rừng hòe, bây giờ đúng là mùa hoa hòe nở rộ, bởi vậy chúng tôi vừa lên bờ đã ngửi thấy mùi hương hoa hòe khắp xung quanh. Nhưng tôi và Đinh Nhất mới vừa đi vào rừng cây được vài bước, xuyên qua ánh trăng sáng, chúng tôi đã nhìn thấy trên một loạt cây hòe đằng trước có treo mấy bóng người trần truồng!!

Lúc ấy tôi rất sốc, xem ra đã tìm ra mấy đứa trẻ rồi…

Tại thời điểm này, tôi không thể chờ nhóm Bạch Kiện đến đây nữa, chỉ có thể từ từ tiếp cận các xác chết trên cây, cố gắng không phá hỏng hiện trường. Những thi thể này đều mặc cực kỳ mát mẻ, bốn cậu trai chỉ mặc quần bơi, còn cô bé cũng chỉ mặc áo tắm.

“Một, hai, ba… Năm, bốn nam một nữ, không thiếu ai cả, tất cả đều ở đây.” Giọng điệu tôi lành lạnh.

Lúc này Đinh Nhất nhặt từ dưới đất lên một nhánh cây, nhẹ nhàng thọc một cái xác trong số đó, sau đó nặng nề nói: “Toàn thân thi thể đã cứng lại, ít nhất đã chết mười mấy tiếng trở lên rồi.”

Tôi khẽ thở dài một tiếng: “Đúng vào tuổi hoa đẹp nhất, cứ như vậy khi không mất đi tánh mạng…”

Lúc này tôi nâng tay lên, muốn cảm nhận thử tàn hồn của cái xác nữ trong đó, cũng chính là người tên Dương Nam Nam… Mà khi tôi chạm đến thi thể lại ngạc nhiên phát hiện, thi thể này không có tàn hồn!!

“Không thích hợp! Những thi thể này có vấn đề!!” Đinh Nhất lạnh lùng buông một câu như vậy.

Tôi cũng gật đầu: “Đích thực không thích hợp, tất cả những thi thể này đều không có tàn hồn, sau lưng nhất định có cao nhân thiết kế...

CHƯƠNG

Bóng người dưới tàng cây

Lúc này Đinh Nhất kéo tôi đến cách thi thể một mét rồi rút di động ra chiếu xuống dưới chân của thi thể: "Cậu xem lòng bàn chân của mỗi người bọn họ đều bị dính máu trước khi chết, thêm vào đó là dây bọn họ dùng để thắt cổ cũng không phải dây thừng, hình như là bện từ loại thực vật nào đó..."

Nghe anh ta nói như vậy, tôi mới phát hiện đúng là thế, đó là một loại dây leo chắc nịch, tôi chưa từng thấy loại thực vật này trong vùng. Cách chết của những đứa trẻ này quái dị, quyết không phải người thường có khả năng gây ra... Không biết rốt cuộc bọn nhóc đã đắc tội người nào đây?

Lúc này trong rừng hòe đột nhiên nổi cơn gió lạnh, tiếp theo mấy cái xác treo ở trên cây bắt đầu lay động theo gió... Đinh Nhất thấy khung cảnh này, sắc mặt biến đổi, lập tức kéo tôi ra phía sau và nói: "Không thích hợp, mau gọi điện thoại cho nhóm Bạch Kiện, bảo bọn họ tạm thời đừng đến đây..."

Tôi vội rút di động ra nhìn, ôi mẹ nó chứ lại... Không có tín hiệu!! Vì thế tôi nhanh chóng lôi Đinh Nhất chạy đến phía bờ hồ, muốn gọi một chiếc thuyền cứu hộ cách bờ gần nhất đón chúng tôi rời khỏi đây trước.

Nhưng ai ngờ chúng tôi vừa định đi ra khỏi rừng hòe, thì đột nhiên cảm giác thấy hoa mắt, tiếp theo không biết chúng tôi đã thay đổi phương hướng khi nào, trước mắt lại là khu rừng hòe quỷ dị, còn hồ chứa nước thì ở phía sau, xem ra chúng tôi tạm thời không ra ngoài được…

Sau lưng tôi lập tức đổ mồ hôi lạnh, hóa ra ở đây đích thực có sắp đặt! Chỉ không biết là người bày ra bố cục này muốn hại ai?

Lúc này Đinh Nhất quay đầu lại liếc nhìn tôi và trầm giọng nói: “Có lẽ không phải cố ý chuẩn bị cho chúng ta, cậu và tôi có thể xuất hiện ở đây đều là tình cờ, người mà kẻ bày trận muốn hại chắc hẳn là người khác.”

Tôi hơi đau đầu nói: “Có lẽ không phải nhằm vào anh và tôi, nhưng mẹ nó bây giờ lại nhốt hai anh em mình ở đây! Bây giờ tôi chỉ hy vọng nhóm Bạch Kiện có thể đến đây chậm một chút, tuyệt đối đừng lên bờ đúng cái thời điểm chết tiệt này là được...”

Nhưng chuyện ở đời thường đều là sợ cái gì thì tới cái đó. Tôi vừa dứt lời thì nghe cách đó không xa truyền đến tiếng động cơ của thuyền cứu hộ tắt máy, tiếp theo tôi nghe thấy Bạch Kiện hùng hùng hổ hổ nói: “Đờ mờ, đôi giày da tôi mới mua!!”

Tôi nghe thấy thì lập tức thầm trợn trắng mắt, nghĩ thầm thằng cha xui xẻo này, đến lúc này rồi còn đau lòng đôi giày da của anh ta chứ. Vì vậy tôi gào lớn về phía bờ hồ: “Lão Bạch! Tuyệt đối đừng tới đây, bên này có nguy hiểm!! Lão Bạch!! Anh đừng đi đến bên này!”

Nhưng tiếc rằng tôi gào sắp rách cả cổ họng rồi mà Bạch Kiện lại trơ trơ như không nghe thấy, vẫn chân thấp chân cao chạy về phía tôi cùng với mấy cảnh sát…

“Đừng gào nữa, bọn họ không nghe thấy được!” Đinh Nhất trầm giọng nói.

“Vậy làm sao bây giờ? Cũng không thể trơ mắt nhìn bọn họ đi vào được!” Lòng tôi nóng như lửa đốt.

Lúc này Đinh Nhất cũng không thèm suy nghĩ giơ tay phóng con dao bạc đi, tiếp theo một màn thần kỳ đã xảy ra, cái kết giới bí ẩn ngăn cản tôi và Đinh Nhất đi ra kia lại không ngăn được dao bạc của Đinh Nhất, chỉ thấy nó bay vèo ra cắm xuống mặt đất ngay trước mặt đám người Bạch Kiện.

Đầu tiên Bạch Kiện bị làm giật mình, nhưng anh ta nhanh chóng nhận ra thứ này là của Đinh Nhất, vì vậy anh ta vội nhặt dao bạc lên quan sát cẩn thận trong chốc lát, đột nhiên quay đầu nói với mấy cảnh sát đi cùng: “Lên thuyền! Lên thuyền!... Quay trở về!!”

Một cảnh sát đi cùng trong đó khó hiểu hỏi: “Anh Bạch, không phải anh nói trong rừng có thể có manh mối sao?”

Bạch Kiện cau mày lại nói: “Trong rừng trăm phần trăm có manh mối, nhưng bạn của tôi đã gửi cảnh báo trước cho tôi, tạm thời chúng ta không thể đi vào, về bờ bên kia trước rồi nói… Còn nữa! Thông báo tất cả nhân viên cứu hộ trên mặt nước, không ai được lên bờ tìm kiếm!!” Anh ta nói xong thì xoay người lại, ánh mắt kiên định nhìn về hướng rừng hòe, rồi hét to với chúng tôi, “Tôi sẽ lập tức đi tìm Lê đại sư tới!! Hai cậu kiên trì nhé!!”

Tôi thật không ngờ Bạch Kiện và Đinh Nhất lại ăn ý như thế, Đinh Nhất tùy tiện ném dao bạc, lão Bạch đã hiểu ý của Đinh Nhất trong nháy mắt. Tuy rằng thời điểm này nghĩ thế hơi không đúng, nhưng tôi vẫn là có cảm giác như bị hai người họ vứt bỏ…

Lúc này Đinh Nhất thấy tôi nhướng mày, trề môi không biết suy nghĩ cái gì, vì vậy giơ tay đập vào gáy tôi nói: “Đến lúc này rồi còn phân tâm lung tung, lát nữa phải tự mình cẩn thận một chút, trận pháp này tuyệt đối không thể nào chỉ đơn giản là muốn nhốt người đi vào đâu…”

Tôi gật đầu, trước tiên lấy răng thú trước ngực ra, sau đó căng thẳng quan sát khắp mọi nơi… Nghĩ thầm trận pháp ác độc có thể sử dụng năm mạng người làm mồi nhử rốt cuộc là do kẻ nào bố trí đây?

Ai ngờ khi trong lòng hai chúng tôi đang nghi hoặc, đột nhiên lại cảm thấy ánh sáng khắp nơi tối sầm lại, tôi ngẩng đầu nhìn, phát hiện ánh trăng trên bầu trời đỏ tươi như máu, ma mị lạ thường…

"Tình hình này là thế nào? Nguyệt thực có thể xuất hiện liên tục hai ngày sao?" Tôi hơi hoảng.

Lúc này Đinh Nhất cũng nhìn lên ánh trăng trên đầu rồi nói sâu xa: "Ngày hôm qua chắc chắn là nguyệt thực thật, về phần nguyệt thực trên đầu chúng ta hiện giờ… chắc hẳn là bởi vì có người sống vào trận nên thúc đẩy mắt trận, còn ánh trăng màu máu có lẽ là bị máu của những đứa trẻ này nhuộm đỏ."

Tôi nghe mà như lọt vào trong sương mù, vì thế hỏi lại một cách khó hiểu: "Vậy là giả à?!"

"Cũng không thể nói như vậy, bây giờ người ngoài trận nhìn thấy tất nhiên là ánh trăng bình thường, nhưng cậu và tôi chính là người sống thúc đẩy mắt trận này, bởi vậy nhìn thấy trăng máu dĩ nhiên là thật… Cẩn thận một chút, chính chủ chắc hẳn sẽ lập tức xuất hiện thôi."

Nghe vậy, tôi không khỏi thầm nghĩ bụng, mấy đứa nhóc này rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà bị người ta treo cổ trong khu rừng hòe này? Nghĩ đến đây, tôi từ từ xoay người nhìn sang mấy thi thể phía sau, nhưng vừa nhìn thì đã cả kinh!!

"Thi thể của mấy đứa nhóc kia đâu?" Giọng điệu tôi hoảng sợ.

Đinh Nhất cũng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh trăng màu đỏ sậm, trên những thân cây hòe to vừa rồi còn treo mấy thi thể,

lúc này chỉ còn lại mấy vòng dây thừng lẻ loi lắc lư theo gió… Thỉnh thoảng trong không trung còn có mấy bông hoa hòe bị gió thổi rơi xuống, toàn bộ khung cảnh thoạt nhìn yêu diễm lạ thường, quỷ dị nói không nên lời.

Đột nhiên, dây thừng thắt cổ vừa rồi còn đong đưa khắp nơi lúc này lại bất động, gió xung quanh cũng ngừng lại, giống như là bị người nào đó ấn nút tạm dừng, hình ảnh đột nhiên ngừng lại…

Giờ phút này chung quanh yên tĩnh đáng sợ, trừ tiếng tim đập của tôi và Đinh Nhất ra, gần như không có âm thanh khác… Đinh Nhất chắn tôi ở phía sau, khẽ nhắc nhở tôi: “Mọi chuyện cẩn thận…”

Tôi gật mạnh đầu với anh ta, sau đó chậm rãi rút con dao thép cột ở cẳng chân ra, đồng thời nhìn về phía những sợi dây thừng treo cổ lủng lẳng trên thân cây hòe… Đột nhiên, một bóng người không biết từ đâu xuất hiện ở dưới tàng cây, nhìn thân hình giống như một ông già lọm khọm.

CHƯƠNG

Sự kiện bé gái chết đuối

"Cậu thanh niên, các cậu cần gì phải dây vào vũng nước đục này?" Một giọng nói trầm thấp khô quắt cất lên.

Tôi nghe ra đây là chính chủ đến rồi, vì vậy tiến lên một bước và chắp tay nói: "Tiền bối, không biết ngài và những đứa trẻ này có thù sâu hận lớn cỡ nào mà phải làm cho bọn chúng chết thê thảm như thế?"

Ông cụ cười lạnh và đáp: "Chịu sự ủy thác thôi..."

Tôi nghe vậy âm thầm ngạc nhiên, chịu sự ủy thác đi giết người? Còn một hơi giết năm tính mạng, là kẻ chết tiệt nào không coi trọng mạng người đến thế hả? Lúc này lòng tôi không khỏi cả giận: "Không biết tiền bối chịu sự gửi gắm của người nào mà muốn giết liền năm tính mạng như vậy?"

"Một người chết..."

"Người chết? Tiền bối nói đúng là rất nhẹ nhàng, không phải người ta thường nói một mạng đền một mạng sao, nhưng ngài vì một người chết phải giết liền năm mạng người đền mạng, đạo lý này hình như nói không thuận nhỉ?" Tôi lạnh giọng chất vấn.

Nhưng không ngờ ông cụ này đột nhiên hừ lạnh một tiếng: "Đạo lý? Thế gian này thực sự có đạo lý để nói sao?"

Tôi trầm giọng nói: “Đương nhiên, công đạo ở tại lòng người, nếu mấy đứa trẻ này phạm sai lầm, hại đến mạng người, đều có pháp luật trừng trị bọn họ, tiền bối kết thúc tánh mạng bọn họ qua loa như thế, có phải có phần quá mức coi thường mạng người hay không?”

Ông cụ nghe tôi nói như vậy thì than nhẹ: “Tôi thấy số mạng của hai người các cậu kỳ lạ, cũng không phải vật trong ao, chỉ là tuổi còn trẻ, chưa hiểu thế gian này cái gì là thiện cái gì là ác… Bỏ đi, hôm nay lão phu sẽ kể chuyện xưa để giác ngộ cho các cậu một chút. Nếu các cậu nghe xong câu chuyện này rồi vẫn cảm thấy tôi làm không đúng, vậy thì chúng ta cũng chỉ có thể đấu một trận bằng bản lĩnh của mình.”

Tôi thấy đúng hợp với những gì mình muốn đây mà! Hiện giờ Bạch Kiện đã tìm cứu binh, chỉ cần chúng tôi có thể kéo dài tới khi chú Lê đến, vậy thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa cả!! Vì thế tôi lập tức khách sáo nói: “Xin mời tiền bối kể, hai anh em chúng tôi nhất định sẽ chăm chú lắng nghe.”

Sau đó ông cụ không nhanh không chậm kể lại cho chúng tôi một câu chuyện cũ xảy ra vào năm năm trước… Vào thời điểm đó, có một hồ bơi dành cho trẻ em tên là “Mùa Xuân” khai trương. Vì điều kiện và cơ sở vật chất tốt, nên nhiều phụ huynh đều muốn đưa trẻ đi học bơi trong kỳ nghỉ hè.

Ai ngờ ngày vui ngắn chẳng tầy gang, khai trương chưa được hai tháng, đã có một cô bé tên là Chúc Đan Dương chết đuối trong bể bơi…

Có rất nhiều người trong hồ bơi vào lúc ấy, hầu hết đều là người lớn đưa con tới. Ngày hôm đó Chúc Đan Dương cũng đến cùng với mẹ, hai mẹ con chơi mệt ở trong bể bơi, nên mẹ cô bé đã dắt Chúc Đan Dương đến khu vực nghỉ ngơi bên cạnh bể bơi nghỉ

ngơi một lúc.

Hồ bơi này có hai cái bể bơi, một cái là bể nước sâu, một cái là bể nước cạn. Trong tình huống bình thường, phụ huynh đều sẽ đưa con đến chơi trong bể nước cạn, hơn nữa bên bể nước cạn cũng luôn có nhân viên cứu hộ tuần tra qua lại.

Nhưng ngày đó mẹ của Chúc Đan Dương chỉ đi mua đồ uống một lát, trở về đã phát hiện con gái bảy tuổi của mình không thấy đâu. Vì vậy chị ấy vội tìm kiếm khắp nơi, nghĩ thầm có thể nào con gái tự mình xuống nước chơi hay không? Kết quả chị ấy tìm trong bể nước cạn cả buổi vẫn không nhìn thấy bóng dáng con gái.

Lúc này mẹ của Chúc Đan Dương ít nhiều đã khá luống cuống, vì thế chị ấy lập tức cầu cứu nhân viên cứu hộ đang tuần tra ở bên cạnh bể, nói không tìm thấy con gái của mình. Nhân viên cứu hộ kia nghe vậy lập tức gọi đồng nghiệp của mình tới cùng nhau tìm, kết quả lại tìm được Chúc Đan Dương và phao bơi màu hồng phấn của cô bé nổi trên mặt nước bên bể nước sâu.

Sau đó nhân viên cứu hộ vội vàng xuống nước cứu đứa trẻ lên. Tuy nhiên rất đáng tiếc, mặc dù nhân viên cứu hộ kia đã làm hồi sức tim phổi ba mươi phút cho Chúc Đan Dương, nhưng cũng không thể cứu được mạng cô bé… Cuối cùng, khi nhân viên cứu thương 120 tới nơi, họ thông báo rằng Chúc Đan Dương đã chết đuối.

Tuy rằng cha mẹ Chúc Đan Dương đều không làm sao chấp nhận được kết quả này, nhưng chung quy con vẫn đã chết, điều này đã trở thành sự thật không thể thay đổi, vì thế cha mẹ Chúc Đan Dương mới tố cáo hồ bơi lên toà án, buộc tội họ giám sát không đến nơi đến chốn.

Nhưng hồ bơi cũng cảm thấy rất oan uổng, bởi vì ở trong tình huống bình thường, bể nước sâu sẽ không mở cửa cho trẻ nhỏ như

Chúc Đan Dương, mà ngày xảy ra chuyện khu bể nước sâu cũng ngưng sử dụng, hơn nữa bọn họ còn dựng biển ngưng sử dụng ở lối vào. Nhưng không ngờ Chúc Đan Dương vẫn tự mình đi vào và chết chìm ở trong bể nước sâu.

Cuối cùng toà án phán quyết mỗi bên có một nửa trách nhiệm, hồ bơi tất nhiên có chỗ giám sát không đến nơi đến chốn, nhưng mẹ của Chúc Đan Dương cũng chịu trách nhiệm như vậy... Bởi vì Chúc Đan Dương là một cô bé chỉ mới bảy tuổi, không có năng lực đánh giá những thứ nguy hiểm, mà làm người mẹ giám hộ, nên có trách nhiệm giám sát càng quan trọng hơn, chứ không phải vừa xảy ra sự cố thì đẩy hết trách nhiệm ra bên ngoài.

Nói thẳng ra chính là bản thân cô không trông kỹ con, trách ai cũng vô ích!! Sau đó hồ bơi bồi thường cho cha mẹ Chúc Đan Dương mười chín vạn tệ, còn hồ bơi Mùa Xuân này cũng tuyên bố ngừng kinh doanh vào mùa thu.

Đây là một cục diện hai bên đều thua, cha mẹ Chúc Đan Dương mất đi con gái quý giá của họ, còn hồ bơi vừa mới khai trương không lâu cũng chỉ có thể ngừng kinh doanh cho xong việc, suy cho cùng không ai thích đến một nơi từng có trẻ em chết đuối để bơi cả.

Ai ngờ một tháng sau, khi mọi người dần dần lãng quên việc này đi, đột nhiên trên mạng lại có người đăng bài nói: “Thật ra sự kiện bé gái chết đuối ở hồ bơi Mùa Xuân cũng không đơn giản!!”

Bài viết ngấm ngầm nhắc tới chuyện hại người, thực ra lúc ấy có camera quay được toàn bộ quá trình Chúc Đan Dương chết đuối, nhưng cuối cùng ông chủ hồ bơi thà rằng đền tiền, cũng không dám lấy video ra chứng minh bé gái chết không liên quan gì đến hồ bơi.

Sau khi bài viết này bị người ta đăng lên mạng, cũng không gây

được sức nóng bao nhiêu, rốt cuộc lúc ấy trên mạng mỗi ngày đều có đủ loại chuyện lạ thú vị, hoa hoè loè loẹt, có ai đi quan tâm một vụ án đã có phán quyết bồi thường rồi chứ?

Tuy nhiên cha mẹ Chúc Đan Dương lại quan tâm! Tâm trạng đau thương vì mất đi con gái của họ, há chỉ đơn thuần bồi thường mười chín vạn là có thể chữa lành? Vì thế bọn họ lập tức tìm đến ông chủ hồ bơi, đề nghị muốn xem đoạn video kia.

Nhưng tiếc rằng ông chủ hồ bơi lại cắn chặt răng không thừa nhận có đoạn video đó, cuối cùng cha mẹ Chúc Đan Dương hứa hẹn, chỉ cần để cho họ xem video một lần thôi thì sẽ trả lại mười chín vạn tệ mà hồ bơi bồi thường trước đó cho ông ta!!

Thật ra ông chủ hồ bơi cũng không phải người có ý chí sắt đá, cuối cùng ông ta chỉ có thể nói với cha mẹ Chúc Đan Dương rằng bản thân mình cũng có nỗi khổ, hơn nữa ông ta cũng đã sớm xóa video kia đi rồi.

Nhưng cha mẹ Chúc Đan Dương lại không chịu hết hi vọng, bởi vì họ nhất định phải biết rốt cuộc con gái đã chết như thế nào! Cuối cùng thật sự không còn cách nào, ông chủ hồ bơi mới ám chỉ cho họ, thực tế trừ bản thân ra còn có một người từng xem video kia, đó chính là cậu nhân viên trước đây của hồ bơi tên là A Cường, cũng chính là người nhân viên cứu hộ đã làm hồi sức tim phổi cho Chúc Đan Dương.

CHƯƠNG

Uống rượu lái xe

Sau nhiều lần trằn trọc, rốt cuộc cha mẹ Chúc Đan Dương đã tìm ra A Cường ở một hồ bơi khác, hơn nữa biết được A Cường chính là người đăng bài viết kia lên mạng. Tuy nhiên anh ta lại nói cho cha mẹ Chúc Đan Dương biết, thật ra bản thân cũng không biết nhiều nội tình, nhưng đúng là anh ta đã xem video bé Đan Dương chết đuối, cho nên mới vì thấy chuyện bất bình mà đăng bài lên mạng, hi vọng có thể khiến cho các cơ quan liên quan coi trọng, nhưng rõ ràng cũng không có ích gì.

Sau đó cha mẹ Chúc Đan Dương biết được từ miệng A Cường một chân tướng khác của câu chuyện…

Hóa ra vào ngày hôm đó, lúc mẹ Chúc Đan Dương đi mua nước, Chúc Đan Dương đã bị mấy đứa trẻ lớn hơn một chút ở khu nghỉ ngơi gọi đi, tiếp đó cô bé đi theo những đứa trẻ đó đến khu bể nước sâu.

Tới khu bể nước sâu, Chúc Đan Dương bị mấy đứa trẻ xô đẩy nên rơi xuống nước, nhưng không ngờ lúc này mấy đứa trẻ lớn hơn kia không những không cầu cứu với người lớn, mà trái lại chỉ nhìn Chúc Đan Dương từ từ chết đuối.

Có rất nhiều lần tự Chúc Đan Dương đã quẫy nước tới được

bên cạnh bể bơi, lại bị cô bé duy nhất trong mấy đứa trẻ dùng chân ác ý đạp lại xuống nước… Lặp đi lặp lại vài lần, cuối cùng Chúc Đan Dương không còn sức lực bơi về cạnh bờ nữa.

Đến đây, mẹ Chúc Đan Dương mới đột nhiên nhớ ra, hôm đó lúc hai mẹ con bơi ở trong bể nước cạn, con gái đã từng có tranh chấp ngắn ngủi với mấy học sinh trung học, cụ thể là bởi vì cái gì thì chị ấy không nhớ rõ, ấn tượng duy nhất là trong mấy đứa trẻ kia chỉ có một đứa con gái, còn lại tất cả đều là con trai…

Biết được chân tướng, trong lòng cha mẹ Chúc Đan Dương tức giận tới cực điểm, bọn họ hi vọng A Cường có thể làm chứng cho họ, chứng minh con gái họ bị mấy học sinh trung học kia hại chết.

Nhưng A Cường lại cự tuyệt thẳng thừng: “Gia đình của những đứa trẻ kia cực kỳ không bình thường, anh nhìn ông chủ chúng tôi sẽ biết, ông ta thà rằng đền tiền ngừng kinh doanh cũng không dám nói ra sự thật, huống chi một kẻ làm công như tôi?! Điều duy nhất tôi có thể làm chính là nói cho các người biết chân tướng, chuyện còn lại tôi thật sự bất lực.”

Cha mẹ Chúc Đan Dương nghe xong lòng tràn đầy tuyệt vọng, họ không biết ai có thể giúp được họ, thậm chí cũng không biết mấy đứa trẻ kia họ gì, tên là gì? Rốt cuộc là có bối cảnh thế nào mà có thể làm tất cả mọi người đều nói năng thận trọng?

May thay, khi bọn họ tìm được A Cường, đã lén dùng di động quay được đoạn đối thoại với A Cường. Họ cầm đoạn video này đến cơ quan công an báo án, nghĩ rằng kiểu gì cũng sẽ có người chủ trương công bằng giúp họ.

Tuy nhiên cảnh sát tiếp đãi bọn họ lại nói, chỉ dựa vào đoạn video quay lén này thì không thể làm chứng cứ để lập án, hơn nữa sự việc đã qua một thời gian rồi, video chứng cứ liên quan cũng không tồn tại, giờ cả mấy đứa trẻ kia là ai họ cũng không biết, anh

bảo cơ quan công an điều tra như thế nào đây?

Hai vợ chồng không còn đường nào để đi, chỉ có thể quay lại tiếp tục tìm đến ông chủ hồ bơi. Lần này họ cũng không cần ông chủ ra mặt làm chứng, càng không cần ông ta giao video ra đây, bởi vì cha mẹ Chúc Đan Dương biết chắc chắn hiện giờ ông ta cũng không giao được video ra… Bởi vậy họ chỉ hi vọng ông chủ hồ bơi có thể cho họ biết, rốt cuộc con gái mình bị con nhà ai hại chết, bởi vì họ không thể để con gái chết một cách không rõ ràng như thế!!

Lúc ấy ông chủ hồ bơi đang chuẩn bị rời khỏi địa phương, về quê sống, ông ta thấy hai vợ chồng này thật sự đáng thương, nên nhất thời mềm lòng nói cho bọn họ, bối cảnh gia đình của những đứa trẻ kia khá phức tạp, ông ta cũng không thể nói hết được toàn bộ, nhưng trong số đó có một đứa tên Lý Kiến, ông ta biết đó là con trai của một vị lãnh đạo nào đó của thành phố…

Có manh mối này rồi, hai vợ chồng họ đã có phương hướng điều tra, nhưng hai người họ đều là thường dân, muốn điều tra vị lãnh đạo này quả thực chính là nói chuyện đùa cấp quốc tế!! Vì thế tất cả rơi vào đường cùng, bọn họ đành phải bán nhà của mình đi, chi số tiền lớn mời một thám tử tư rất có bản lĩnh trong vùng đi điều tra.

Có tiền có thể sai quỷ đẩy ma, thám tử tư này quả nhiên là tiền nào của nấy, anh ta nhanh chóng điều tra được thông tin liên quan của những đứa trẻ lúc trước cùng đến hồ bơi chơi với Lý Kiến.

Khi cha mẹ Chúc Đan Dương biết bối cảnh gia đình của mấy đứa trẻ đó cũng đều sững sờ tại chỗ, cuối cùng bọn họ đã hiểu tại sao con gái mình chết oan như thế. Cùng là con cái cha sinh mẹ nuôi, tại sao lại khác biệt lớn như vậy chứ?

Hoá ra mấy đứa trẻ này, tuyệt đối là đứa nào đứa nấy không

giàu thì sang! Đương nhiên, còn cả Lý Kiến kia, cha cậu ta là vị lãnh đạo trong truyền thuyết Lý Quảng Huy. Đúng là bởi vì có vị lãnh đạo này ở giữa làm khó dễ, cho nên nguyên nhân chết chân chính của Chúc Đan Dương mới có thể bị bưng bít kín mít.

Lần này nếu không phải bởi vì lương tâm của A Cường nổi lên, đăng chuyện lên trên mạng, thì cả đời này cha mẹ Chúc Đan Dương sẽ không biết con gái của mình rốt cuộc đã chết như thế nào.

Phải nói thám tử tư này cũng thật là lợi hại, anh ta chẳng những điều tra được bối cảnh gia đình của mấy đứa trẻ, lại còn hack được vào máy tính của hồ bơi, phục hồi như cũ đoạn video bị bọn họ xóa đi lúc trước…

Tuy nhiên thám tử tư đều chỉ lo giết không lo chôn. Dù rằng giúp khách hàng điều tra được chứng cứ rồi, nhưng về phần khách hàng dùng những chứng cứ đó làm cái gì anh ta đều mặc kệ. Hơn nữa cũng đừng hi vọng anh ta có thể ra mặt làm chứng, bởi vì có vài chứng cứ anh ta cũng lấy được bằng thủ đoạn phi pháp, cho nên tất nhiên anh ta sẽ không đứng ra làm chứng cho khách hàng.

Vì thế tay thám tử này hẹn cha mẹ Chúc Đan Dương ra bàn giao chứng cứ, thanh toán khoản tiền cuối cùng, cứ như vậy vụ làm ăn này cũng coi như ông ta đã hoàn thành tốt đẹp. Nhưng hôm đó mẹ của Chúc Đan Dương vì lý do sức khỏe nên không cùng đi với chồng, vì thế chị ấy ở nhà chờ chồng đem những chứng cứ đó về.

Kết quả chờ mãi chờ mãi… lại chờ được điện thoại của bệnh viện gọi tới, nói chồng chị ấy gặp tai nạn xe trên đường về nhà, hiện giờ người đang ở bệnh viện… Mẹ của Chúc Đan Dương nhận được tin thì chạy như điên tới bệnh viện, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, không được nhìn mặt chồng một lần sau cuối.

Khi mẹ Chúc cực kỳ đau buồn sắp xếp lại di vật trên người của

chồng, cũng không tìm thấy tư liệu mà thám tử tư kia điều tra được. Nhưng theo thời gian và đoạn đường mà chồng mình xảy ra tai nạn xe, rõ ràng là đã gặp mặt thám tử tư, hơn nữa lấy được tư liệu điều tra rồi, lúc đi về nhà thì xảy ra sự cố…

Sự sợ hãi to lớn trong lòng làm mẹ của Chúc Đan Dương cảm thấy chuyện này chắc hẳn không phải là tai nạn xe đơn thuần, nhất định là bởi vì những tài liệu điều tra đó nên chồng mới chết!! Hơn nữa, điều khiến chị ấy càng không thể chấp nhận được là khi cảnh sát giao thông đưa ra kết luận của vụ việc, lại nói chồng của chị ấy vì say rượu lái xe nên mới xảy ra tai nạn…

Đối với mẹ của Chúc Đan Dương, đây quả thực chính là một trò đùa nực cười nhất. Có thể nói bản thân và chồng vì tài liệu này mà táng gia bại sản, sao anh ấy lại uống rượu trong khi đi lấy phần tài liệu quan trọng như thế được chứ?

Thêm nữa, uống với ai? Cũng không thể uống với thám tử tư kia chứ? Nhưng lúc chồng bị đưa đến bệnh viện, đích thực là cả người đầy mùi rượu…

CHƯƠNG

La Sát áo đỏ

Sau đó mẹ của Chúc Đan Dương nhanh chóng liên hệ với tay thám tử tư kia, muốn tìm hiểu xem khi anh ta và chồng mình gặp mặt đã nói những gì, làm cái gì, có giao tư liệu điều tra được cho chồng mình hay chưa.

Sau khi biết được cha của Chúc Đan Dương đã gặp tai nạn, tay thám tử tư kia vội cảnh cáo chị ấy đừng liên lạc lại với mình nữa. Anh ta còn nói rành rẽ với chị rằng mình đã giao toàn bộ tư liệu điều tra được cho chồng chị ấy vào hôm gặp mặt đó rồi, hơn nữa vào ngày bọn họ gặp nhau, đừng nói là rượu, ngay cả nước cũng không uống một giọt…

Mẹ của Chúc Đan Dương đã ngầm hiểu rõ, cái chết của chồng mình không đơn giản như vậy, vì thế chị ấy định nhờ tay thám tử tư kia tiếp tục giúp mình điều tra. Nhưng ai ngờ khi chị ấy gọi lại vào số điện thoại của thám tử tư kia thì phát hiện số điện thoại đó đã không còn tồn tại, chị ấy cũng không còn cách nào liên hệ được với anh ta nữa.

Mẹ của Chúc Đan Dương vừa mất con, lại mất chồng, từ đấy về sau chị ấy luôn trong trạng thái cả người hốt hoảng, tinh thần sắp tới bờ vực sụp đổ...

Đến tận một ngày của vài năm sau, chị ấy gặp được một ông cụ bày quầy xem bói ở ven đường. Chị ấy thấy trên biển hiệu của ông cụ kia viết bốn chữ “Cầu gì ứng nấy”. Vì thế ngây ngô dại dột ngồi xuống, nói với ông cụ một cách loạn trí: “Tôi muốn toàn bộ những người hại chết con gái và chồng tôi phải chết, điều này cũng có thể cầu gì ứng nấy sao?”

Ông cụ nghe xong khẽ mỉm cười và nói: “Đương nhiên, nhưng việc cô cầu phải trả giá đắt, cô có bằng lòng không...”

Chị ấy bất đắc dĩ cười khổ mà nói: “Tôi đã bán cả nhà chỉ vì điều tra rõ nguyên nhân cái chết của con gái, kết quả cả chồng cũng không còn, tôi nào còn tiền để trả cho ông?”

“Tôi không cần tiền... Đòi tiền cô cũng không có, cho nên tôi chỉ cần một thứ mà cô có...”

Mẹ của Chúc Đan Dương sửng sốt, sau đó mờ mịt hỏi: “Vậy ông cần cái gì? Tôi còn có cái gì nữa đâu?”

“Mạng... Cô có bằng lòng hay không?”

Chị ấy cười si ngốc: “Tùy ông, muốn lấy thì lấy đi, chỉ cần ông có thể giúp chồng và con tôi báo thù, tôi sẽ giao mạng cho ông!!”

“Được...”

Ngày đó mẹ của Chúc Đan Dương ngồi ở trước quầy xem quẻ rất lâu, chị ấy kể lại tỉ mỉ tất cả bi kịch xảy ra với mình mấy năm nay với ông cụ. Sau khi nghe xong, ông cụ khẽ dặn dò bên tai chị ấy vài câu, nghe tới đâu chị ấy liên tiếp gật đầu đến đó.

Một tuần sau, trong một căn phòng cho thuê ở vùng ngoại ô, người ta phát hiện một người phụ nữ thắt cổ tự tử, cô ta dùng một loại dây leo thực vật bện thành dây thừng tự treo cổ mình ở trong phòng tắm. Trước khi chết cô ta còn dùng dao nhỏ khắc lại hai ký hiệu quái lạ ở dưới lòng bàn chân mình...

Ông cụ kể đến đây thì khẽ than thở: “Câu chuyện của tôi đã kể xong. Thế nào cậu thanh niên, sau khi nghe xong câu chuyện này của tôi, cậu cảm thấy ai thiện ai ác, ai mới đáng chết... ai mới đáng sống đây?”

Tôi bị ông ta hỏi như vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào. Nhưng mà hiện giờ mấy người Lý Kiến đã chết, chuyện cũng nên viết dấu chấm hết rồi… Chẳng lẽ ông già này còn muốn diệt sạch cả cha mẹ của mấy đứa trẻ đó hay sao?

“Mấy người Lý Kiến đã chết, ông cũng coi như đã giúp gia đình Chúc Đan Dương báo thù, nhưng tại sao ông còn muốn bày ra trận pháp quái dị này chứ?” Tôi hỏi với giọng yếu ớt.

Ông cụ cười lạnh đáp: “Bởi vì tôi đã đồng ý với mẹ của đứa trẻ, phải giết chết tất cả những kẻ từng hại bọn họ… Có phải các cậu cảm thấy những đứa trẻ súc sinh kia đã chết thì chuyện nên kết thúc không? Nhưng cậu có nghĩ tới, mấy đứa đó vốn nên là những đứa trẻ đơn thuần nhất, tại sao trong lòng chúng lại tràn ngập ác ý như thế? Chẳng lẽ cha mẹ phụ trách nuôi dạy chúng không có một chút trách nhiệm nào sao? Mỗi người lúc sinh ra đều là một tờ giấy trắng, mà người phụ trách vẽ những nét bút đầu tiên lên trên đó chính là cha mẹ của chúng, bởi vậy hành vi phạm tội mà mấy đứa trẻ súc sinh này phạm phải, cha mẹ bọn chúng đáng lý nên chịu cùng trách nhiệm.”

Tôi thở một hơi thật dài: “Những lời này của ông thoạt nghe dường như cũng có đạo lý, có lẽ cha mẹ của những đứa trẻ này đúng là đã dạy chúng một vài suy nghĩ và tư tưởng sai lầm trong quá trình chúng trưởng thành. Tuy nhiên mỗi người đều là một cá thể độc lập, lựa chọn đi con đường thế nào có lẽ là sẽ chịu ảnh hưởng của người nhà, nhưng người cuối cùng đưa ra lựa chọn chỉ có thể là chính mình… Đương nhiên, trong sự việc này, cha mẹ

của mấy đứa trẻ đó vì che giấu sự thật, chắc chắn đã làm một vài chuyện không từ thủ đoạn, tất nhiên bọn họ cũng đáng chịu sự trừng phạt, nhưng bọn họ nên chịu trừng phạt của pháp luật, chứ không phải loại trừng phạt mang tính trả thù như của ông…"

"Ha ha… Cậu thanh niên, sao cậu lại ngây thơ như vậy? Cha mẹ của những đứa trẻ kia có thân phận gì? Chỉ cần bọn họ muốn… là có thể đổi trắng thành đen, còn có thể muốn cho ai biến mất... thì người đó sẽ biến mất." Ông cụ nói xong giơ tay, bên cạnh ông ta xuất hiện âm hồn của một người đàn ông: "Cậu cho rằng tay thám tử tư kia là tự trốn đi sao? Khi tôi đồng ý giúp ba người nhà họ báo thù, tôi đã tìm kiếm người thám tử tư biết tất cả nội tình này khắp nơi, nhưng tôi không tìm thấy. Cậu biết không cậu thanh niên, trên đời này không có người sống nào tôi không tìm thấy, trừ khi anh ta sớm đã là người chết rồi, vì thế tôi bèn thử gọi âm hồn của anh ta, và tôi phát hiện thực tế sau lần cuối cùng liên hệ với mẹ của Chúc Đan Dương, anh ta đã chết vì một sự cố ngoài ý muốn… Nhưng, cậu tin đó thật sự chỉ là một vụ ngoài ý muốn sao?"

Nghe đến đó tôi lập tức thấy hơi hối hận vì đã tới giúp Bạch Kiện lần này. Trước hết chưa nói đến chuyện có đen tối đúng như ông già này nói hay không, nhưng mực nước trong đó nhất định không hề cạn. Hiện giờ chúng tôi dính vào, đúng là không biết nên kết thúc như thế nào. Nghĩ đến đây, trong lòng tôi âm thầm thăm hỏi tổ tiên của Bạch Kiện vài câu…

Tôi im lặng trong chốc lát, sau đó nghiêm mặt nói với ông cụ: "Tôi muốn biết tại sao ông muốn cho mẹ của Chúc Đan Dương tự sát? Ông giúp chị ấy báo thù có thể có được lợi ích gì?"

"Tất nhiên phải có lợi ích, bởi vì tôi cần có một âm hồn tự nguyện bị tôi luyện thành La Sát..." Ông ta vừa dứt lời, trong nháy

mắt một người phụ nữ tóc dài mặc đồ đỏ xuất hiện bên cạnh ông cụ, hai chân cô ta để trần bay lơ lửng trên mặt đất, thỉnh thoảng còn có vài giọt máu đỏ sậm nhỏ giọt từ dưới chân cô ta xuống.

Tôi và Đinh Nhất thấy vậy lập tức lùi ra sau vài bước. Mặc dù tôi không biết La Sát này là cái thứ gì, nhưng nhìn tạo hình là biết chắc không phải nữ quỷ dễ chọc, lão già chết tiệt này quả nhiên chẳng phải người tốt gì!

Lúc này Đinh Nhất nói nhỏ bên tai tôi: "La Sát là ác quỷ, lệ khí trên người rất nặng, ưa ăn sinh hồn của người sống. Mà trong các loại La Sát, mẫu La Sát là thâm độc nhất, đặc biệt là La Sát nữ mất con và chồng… Lão già chết tiệt này có thể tìm tới mẹ của Chúc Đan Dương không phải không có nguyên nhân, bởi vì cô ta có khả năng bị luyện thành mẫu La Sát nhất, hơn nữa cô ta còn tự nguyện…"

CHƯƠNG

Viện binh tới

Nghe xong, tôi căng thẳng nuốt nước bọt, nghĩ thầm lần này vấp phải cái rễ cây cứng rồi, cũng không biết lão già chết tiệt này có lai lịch gì mà tàn nhẫn đến vậy. Có khi cho dù chú Lê đến cũng chưa chắc là đối thủ của ông ta.

Nghĩ đến đây, tôi nhìn quanh quất khắp nơi và hỏi: "Vậy thi thể của mấy đứa trẻ đâu? Ông bày trận pháp như vậy là vì giúp mẹ của Chúc Đan Dương báo thù à? Hay là muốn cho nữ quỷ La Sát ông vừa luyện thành ăn sinh hồn của người sống?"

Ông cụ cười vài tiếng, đáp: "Một công đôi việc không tốt sao?"

Tôi lạnh lùng nói: "Nói thật dễ nghe, nhưng hành động này của ông trái với đạo trời và luân hồi, chẳng lẽ ông không sợ bị trời phạt?"

Ông cụ nghe vậy thì không cho là đúng: "Người làm trái với lẽ trời nhiều lắm, cũng không thiếu một kẻ như tôi, ông trời rất bận, nào có thời gian đi trách kẻ này phạt kẻ kia... Cậu thanh niên, tin tôi đi, nếu cậu có năng lực của tôi hôm nay, cậu cũng sẽ muốn sống tự do một chút..."

"Tự do của ông chính là tự ý quyết định sống chết của người khác à? Vậy ông đúng là quá tự do rồi!! Nếu có một ngày ông gặp

phải người có năng lực mạnh hơn ông gấp trăm lần, cũng muốn tùy ý quyết định sự sống chết của ông, ông có bằng lòng không?” Tôi với vẻ nói cực kỳ khinh thường.

Không ngờ ông cụ lại đáp không hề sợ hãi: “Bằng lòng...”

Tôi cạn lời… Thực sự không biết làm thế nào để tiếp tục nói với kẻ cứng đầu cứng cổ này nữa. Nhưng bây giờ tình hình trở nên rất xấu hổ, chúng tôi đã vào mắt trận, nếu nữ La Sát áo đỏ này không tìm được sinh hồn mà cô ta muốn hút, có thể nào cô ta sẽ lấy hai thằng tôi ra làm đồ nhắm không đây?

Tôi còn đỡ, có ấn tỏa hồn của lão Hắc và lão Bạch, cô ta cũng không thể nhẹ nhàng hút sinh hồn của tôi ra, nhưng Đinh Nhất thì sao? Trừ bản lĩnh tốt, xương cốt cứng ra, anh ta chẳng có cái gì cả, nếu lỡ phải cứng đối cứng, nhất định chúng tôi sẽ chịu thiệt.

Vì thế tôi bèn cười theo và nói: “Một khi đã như vậy, xin tiền bối hãy thả hai anh em chúng tôi đi thôi, chúng tôi cũng không phải người ông muốn tìm, ở lại đây cũng chỉ làm chậm trễ thời gian, ông nói đúng không?”

Mặt ông cụ không có biểu cảm: “Quên cho các cậu biết, một khi có người sống thúc đẩy trận pháp này, quỷ La Sát của tôi nhất định phải hút sinh hồn của người rơi vào trận mới được. Nhưng tôi thấy hai cậu đều là nhân tài hiếm có, chết như vậy thật sự đáng tiếc… Bởi vậy hôm nay tôi sẽ làm người tốt một lần, chỉ cần các cậu không hành động thiếu suy nghĩ, dĩ nhiên quỷ La Sát của tôi cũng sẽ không làm gì các cậu, đến lúc đó khi người ngoài trận không chờ nổi, tất sẽ có người chạy vào chịu chết.”

Tôi nghe vậy thì trong lòng nặng nề. Một lát nữa, người đầu tiên đi vào chỉ có thể là nhóm chú Lê và Bạch Kiện, nhưng người đáng chết thật sự không có gan đi vào đây. Xem ra tiếp tục kéo dài thế này cũng không phải cách, cần phải có người tuồn tình hình

bên trong ra ngoài mới được…

Vì thế tôi chớp mắt đã nảy ra ý hay: “Tiền bối, ngài xem bây giờ hai anh em tôi bị nhốt ở đây, mà người ngài muốn cũng không dám đi vào, không bằng ngài thả anh em của tôi ra trước đi, để anh ta nghĩ cách đưa người mà ngài muốn tới, thế nào? So với mọi người cùng kéo dài thế này thì hay hơn gấp trăm lần nhỉ?”

Ai ngờ ông cụ còn chưa nói lời nào, Đinh Nhất lại đột nhiên xen mồm: “Muốn đi ra ngoài cũng là cậu đi ra tôi ở lại, lúc này mà cậu thể hiện cái gì?!”

Đáy lòng tôi hết nói nổi, nghĩ bụng rốt cuộc là ai thể hiện hả? Tình trạng của tôi thế nào anh còn không biết chắc, nhưng bây giờ tôi lại không thể nói toạc ra miệng, đành phải đưa lưng về phía ông cụ và không ngừng hấp háy mắt với Đinh Nhất.

Kết quả ông cụ non đó cứ làm như nhìn không hiểu, quay người nói với ông cụ dưới tàng cây: “Bạn của tôi có thể xác dị bẩm, ông giữ lại cậu ta cũng không có ý nghĩa, không bằng thả cậu ta đi ra ngoài, thế nào?”

Ông cụ nghe vậy thì hơi kinh ngạc: “Đây là lần đầu tôi gặp được có người tranh nhau đi tìm chết đấy… Hiếm có, đúng là hiếm có!”

Tôi không kìm được bật lại: “Đó là do kiến thức ông hạn hẹp, trong lòng ông có cái gì thì tất nhiên mắt nhìn thấy cái đó, không phải trên đời này không có tình yêu và điều thiện to lớn, chỉ là ông làm như không thấy mà thôi.” Thật ra lúc ấy, trong bụng tôi thầm nói là, trong lòng ông có phân, tất nhiên nhìn cái gì cũng giống phân… Đương nhiên, ngoài miệng tôi không dám nói thẳng ra như vậy.

Lúc này ông cụ có phần không kiên nhẫn vẫy vẫy tay bảo: “Các cậu không cần đứng đây tranh giành làm gì? Tôi sẽ chẳng thả ai

trong hai thằng nhóc các cậu ra cả, hay các cậu thử quay đầu lại hỏi bọn họ xem tôi có là hạng người nhân từ nương tay không?"

Tôi thầm rùng mình, vội quay người lại thì thấy thi thể của đám Lý Kiến đang ngơ ngác đứng phía sau, hai mắt vô hồn nhìn chằm chằm chúng tôi.

Suýt tí nữa tôi đã quên béng bọn họ. Không biết lão già chết tiệt này là người phương nào mà lợi hại như vậy, luyện ma, khống chế xác chết, mọi thứ đều tinh thông. Gã Đà Gia lúc trước cũng không lợi hại bằng ông ta. Tôi thật sự không biết lát nữa khi chú Lê đến, có cách gì hay để giải cứu chúng không không đây!

"Thân xác của mấy đứa trẻ này đã chết, hồn phách cũng đã cho quỷ La Sát nữ của ông ăn rồi, không bằng thả thi thể của chúng ra, để cho bọn chúng mồ yên mả đẹp đi…" Tôi thử thăm dò ông cụ.

Dường như ông cụ suy xét vài giây, sau đó đồng ý rất thoải mái: "Được! Tôi có thể thả thân xác của chúng ra, nhưng cậu muốn lấy cái gì để đổi lại đây? Mạng của cậu ư?"

Nghe vậy, tôi lập tức trợn trừng mắt, nghĩ bụng ông già này dám nghĩ thật đấy, hở ra là đòi người ta phải lấy mạng để đổi. Vì vậy tôi tức giận nói với ông ta: "Vậy ông cứ giữ bọn chúng lại mà làm sủi cảo ăn Tết đi!!"

Ông già khẽ bật cười: "Tôi thấy trước đó cậu nói chắc như đinh đóng cột, còn tưởng cậu sẽ hiên ngang lẫm liệt dùng mạng của chính mình để đổi lại bọn chúng cơ?"

Tôi hừ lạnh: "Đó là do ông nghĩ nhiều, không thân chẳng quen, tại sao tôi phải dùng mạng để đổi lại mấy cái xác chứ?"

"Ừm, có đạo lý. Vậy lát nữa nếu có người vào trận cậu cũng chỉ cần lo nhìn là được. Không thân chẳng quen tất nhiên là không cần thiết cứu giúp." Ông già nói nhẹ nhàng bâng quơ.

Tôi khẽ cắn chặt khớp hàm, nghĩ thầm lão già chết tiệt này thật khó chơi. Không biết hôm nay đụng phải vận may lớn cỡ nào mới gặp được một tên như thế này?! Đang nghĩ ngợi lung tung, tôi nghe cách đó không xa truyền đến tiếng mô tơ của thuyền cứu hộ, lòng tôi lập tức trầm xuống, không hay, có người lên bờ.

Khi tôi nhìn thấy những người lên bờ, trong lòng không khỏi căng thẳng, chú Lê mang theo Bạch Kiện và cả Viên Mục Dã, đang cẩn thận đi về hướng rừng cây hòe…

Tôi có lòng nhắc nhở bọn họ, nhưng tiếc rằng chúng tôi thân ở trong trận, không làm cách nào truyền được tiếng ra ngoài trận. May thay khi chú Lê chật vật sắp sửa bước vào trận, chú lại đột nhiên dừng chân.

Lòng tôi lập tức buông lỏng, xem ra lão thầy bói chú Lê này đã nhìn ra manh mối trong khu rừng hòe trước mắt, chỉ không biết là chú có cách gì phá giải hay không?

Tôi thấy chú Lê đứng sững ở ngoài bìa rừng một lúc, sau đó rút một tấm bùa từ trong người ra, tay kết thành chỉ quyết và ném mạnh đi… Bùa nháy mắt bay vào trận rồi hóa thành một ngọn lửa màu xanh u ám, triệt tiêu màu đỏ sậm quanh mình với tốc độ mắt thường thấy được.

CHƯƠNG

Sư thúc tự dưng mà có

Tôi thật không ngờ chú Lê còn có bản lĩnh này, chỉ thấy cánh rừng vừa rồi còn bị ánh trăng màu máu bao phủ, trong nháy mắt đã khôi phục như lúc ban đầu, ánh trăng trên đầu cũng sáng trong tỏ tường như thường thấy…

Lúc này chợt nghe ông cụ dưới tàng cây đột nhiên vỗ tay nói: "Tiểu Lê Tử, nhiều năm không gặp, tiến bộ không ít nhỉ!"

Chú Lê cũng cung kính lễ phép nói với ông cụ dưới tàng cây: "Tiểu sư thúc, mấy năm nay người có mạnh khỏe không?"

Tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc muốn rớt hết cằm, thật không ngờ lão già chết tiệt này lại là sư thúc của chú Lê. Nhưng nhìn sắc mặt của hai người này, xem ra cảm tình chỉ rất bình thường thôi!!

Lúc này Bạch Kiện thấy đã tìm được chúng tôi, nên muốn đi đến chỗ chúng tôi. Tuy nhiên anh ta bị chú Lê giơ tay ngăn lại: "Đừng đi lên phía trước, cậu quay về thuyền chờ đi… Nếu người trẻ trung khỏe mạnh như cậu vào trận, chỉ sợ sẽ lập tức được lợi cho con nữ quỷ La Sát trong trận kia thôi."

Bạch Kiện nghe vậy vẫn không quá yên tâm, vì vậy anh ta nhỏ giọng dặn dò vài câu bên tai Viên Mục Dã rồi mới rời đi. Tôi thấy

“người bình thường trẻ trung khỏe mạnh” Bạch Kiện đã đi xa, lúc này đáy lòng tôi mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu sư thúc, ngài cần gì phải bày trận lớn như vậy chứ?” Chú Lê mở miệng nói một cách sâu xa.

Ông cụ nghe xong ra vẻ tôi thích thì tôi làm thôi và nói: “Sống đến ngần tuổi này, không có chuyện gì mà tôi không nhìn thoáng được, nhưng duy nhất chỉ có chuyện đã đồng ý với người khác thì nhất định phải làm được. Cô gái này đã bỏ mạng sống để trở thành quỷ La Sát của tôi, tôi sao có thể không giúp cô ta báo thù chứ?”

Chú Lê cũng gật đầu: “Cũng đúng, có điều sư thúc ngài không biết, hai thằng nhóc bị nhốt trong trận hiện giờ đều là đệ tử của con, cũng coi như là đồ tôn của người, đều là bề dưới, xin người giơ cao đánh khẽ, thả bọn nó ra khỏi trận đi!”

Lúc này ông cụ cười ha hả và nói: “Thật không ngờ, xa cách nhiều năm như vậy còn có thể gặp lại người đã từng cùng môn phái. Nhưng Tiểu Lê Tử anh đừng quên, năm xưa tôi đã từ bỏ sư môn, đã sớm không thể xem như đồng môn với anh rồi, không phải sao?”

Chú Lê gật đầu: “Con không tiện đánh giá chuyện sư thúc rời khỏi sư môn năm xưa, nhưng mà con tin tưởng ngài vẫn còn tình cảm đối với người cùng sư môn...”

“Không có đâu...” Ông cụ đáp không mặn không nhạt.

Trong lòng tôi âm thầm nể phục vị sư thúc trên danh nghĩa này của chú Lê, đây tuyệt đối là kẻ hủy diệt của các cuộc nói chuyện mà! Trước kia tôi cho rằng Đinh Nhất luôn là người có thể bóp chết bất kỳ cuộc đối thoại nào, nhưng hôm nay xem ra anh ta còn kém xa vị sư thúc công tự dưng có được này!

Quả nhiên, mặt già của chú Lê sắp không nhịn nổi, nếu giai đoạn ôn chuyện cũ chắp vá quan hệ cũng không dùng được, vậy

thì đành phải tiên lễ hậu binh thôi.

Chỉ thấy sắc mặt chú Lê sầm lại, chú nói: “Tiểu sư thúc, đầu tiên hôm nay con mặc kệ tại sao ngài muốn bày ra trận trăng máu ác độc như thế ở chỗ này, con cũng biết rõ bản lĩnh của mình không phải đối thủ của sư thúc, nhưng mà con không thể bỏ mặc hai đứa nó bị ngài nhốt đến chết ở trong mắt trận được, con đành phải dùng hết toàn lực đấu với ngài một phen, đến lúc đó ngài cũng đừng trách con không niệm tình đồng môn. Tuy rằng năng lực của con không bằng ngài, nhưng phá trận trăng máu của ngài thì con tự hỏi vẫn có bản lĩnh này. Đến lúc đó con liều mình đến cá chết lưới rách, thì ngài còn có thể chiếm được lợi gì hay sao?”

Lời này của chú Lê nói rất thẳng thừng, tuy rằng bản thân không đánh lại ông ta, nhưng chú ấy biết nền tảng của ông ta, bởi vậy tất nhiên cũng biết cách khắc chế ông ta như thế nào. Chẳng qua mọi người đều thuộc cùng tông môn, không cần thiết phải đến nông nỗi anh chết tôi sống mới thôi.

Ông cụ nghe thế thì trầm tư một lát, rồi đột nhiên nói sâu xa: “Tiểu Lê Tử, hôm nay coi như tôi trả lại anh phần nhân tình năm xưa. Nếu lần sau gặp lại anh còn muốn cản tôi, vậy đừng trách tôi không niệm chút tình đồng môn ít ỏi này.” Nói rồi ông ta mang theo nữ La Sát biến mất trong rừng sâu…

Tôi không ngờ ông già này chỉ nhẹ nhàng như vậy là đi rồi? Nhưng khi tôi vừa định quay đầu lại khen khí thế của chú Lê thật trâu bò, thì lại thấy sắc mặt chú tái nhợt, không còn bình tĩnh tự nhiên giống như vừa rồi nữa. Ngay sau đó, những thi thể vẫn luôn cứng đờ đứng ở chỗ kia giờ giống như không còn xương cốt, cùng ngã quỵ xuống mặt đất.

Tôi thấy vậy lập tức gào to với Bạch Kiện còn đang nôn nóng chờ đợi ở trên thuyền: “Báo cho bờ bên kia, đã tìm được người

rồi…”

Lúc này chú Lê bước đến trước mấy thi thể, nhìn lướt qua rồi lẩm bẩm: “Sao lại gặp phải ông ta? Đúng là quá nguy hiểm…”

Tôi đi tới bên cạnh chú và nói: “Người sư thúc kỳ lạ này của chú rốt cuộc có địa vị gì vậy, khí thế lớn mạnh quá!”

Chú Lê thở dài nặng nề và đáp: “Hôm nay coi như thằng nhóc nhà cháu mạng lớn đấy, nếu không phải bởi vì năm đó… Thì chỉ e cho dù chú cố hết sức cá chết lưới rách cũng không cứu nổi các cháu! Về sau cẩn thận hơn nữa đi, nhớ kỹ câu núi cao còn có núi cao hơn!!”

Bị chú Lê dạy dỗ vài câu, lòng tôi tất nhiên là vô cùng khó chịu, vừa hay thấy Bạch Kiện đi về phía này, thế là tôi bèn trút bực dọc sang cho anh ta: “Về sau anh cẩn thận thêm chút đi, đừng có chuyện gì cũng ôm vào người. Sau này cũng ít lui tới với vị lãnh đạo cũ này đi… Đừng trách tôi hôm nay không cảnh cáo anh, sớm muộn gì ông ta cũng lật xe.”

Nghe vậy, đồng tử Bạch Kiện co rụt lại, sau đó ánh mắt anh ta hơi trốn tránh… Tôi thấy thế thì lòng trùng xuống, xem ra thằng cha này đã biết điều gì đó rồi! Trong lòng tôi chợt thấy hơi hụt hẫng. Anh ta là một cảnh sát hình sự xuất sắc, tuyệt đối đừng để pha tạp lẫn lộn vào những chuyện tồi tệ kia. Nếu không, muốn chỉ lo thân mình sẽ rất khó khăn.

Tôi thấy hiện giờ anh ta không muốn nói nên cũng không hỏi nhiều thêm nữa. Dù sao chuyện quan trọng nhất bây giờ vẫn là đưa thi thể của mấy đứa trẻ trở về trước đã. Tôi thực sự không muốn tiếp tục ở lại trong “trận trăng máu” chó má này thêm một phút một giây đồng hồ nào nữa.

Khi trở về bờ bên kia, tôi nhìn sắc mặt của chú Lê và lão Bạch rõ ràng đều mang tâm sự nặng nề. Có lẽ tất cả chuyện xảy ra tối

nay đều nằm ngoài dự đoán của họ, nhưng đồng thời đều thuận tình thuận lý. Dù sao đây cũng là trước gieo nhân nào, giờ phải nhận lại quả đấy...

Sau khi chúng tôi lên bờ thì nhìn thấy sắc mặt Phó Cục trưởng Lý tái nhợt đang nói gì đó với một đôi nam nữ trung niên. Xem khí thế của đôi nam nữ kia, chắc hẳn cấp bậc không thấp, đặc biệt là người đàn ông đeo mắt kính đứng trong đó.

Lúc này Bạch Kiện nhanh chân đi đến bên cạnh tôi và nói: "Để anh bảo tiểu Viên đưa mọi người về nhà trước nhé?"

Tôi gật đầu, muốn nói gì đó, nhưng há miệng mãi vẫn ngơ ra không biết nên bắt đầu từ đâu. Lúc này cảnh sát ở bên cạnh có việc gọi Bạch Kiện qua, vì thế anh ta liếc nhìn một cái rồi xoay người muốn đi, lúc này tôi chợt giơ tay giữ chặt anh ta lại: "Bên này xong việc rồi thì đến nhà tôi một chuyến!"

Lúc đó giọng điệu của tôi không tốt cho lắm, không hề có đường thương lượng. Đầu tiên Bạch Kiện hơi sửng sốt, sau đó gật đầu nói với tôi: "Yên tâm, lòng anh hiểu rõ, xong việc anh sẽ đi tìm cậu."

CHƯƠNG

Nửa đêm trộm thước đo trời

Nhìn bóng dáng Bạch Kiện vội vàng rời đi, trong lòng tôi vẫn hơi lo lắng mơ hồ, chỉ mong đừng đúng như những gì tôi đoán. Nhưng đồng thời tôi cũng tin chắc Bạch Kiện mà tôi quen là một cảnh sát tốt biết phân biệt đúng sai…

Trên đường trở về tôi vẫn luôn dùng ánh mắt "trêu chọc" nhìn chú Lê, muốn chú kể chuyện của vị sư thúc tự dưng có này. Nhưng lão thầy bói này luôn dõi ánh mắt ra xa xăm, không chịu để ý trò mèo của tôi!

Cuối cùng tôi cũng không trở về nhà, mà bắt Viên Mục Dã phải đưa hai chúng tôi đến nhà chú Lê. Tôi biết có thể là vì có tiểu Viên ở đây nên lão thầy bói này mới không chịu giãi bày nỗi lòng với chúng tôi…

Vì vậy, khi tôi vào nhà và ngồi xuống đàng hoàng rồi, tôi mới từ tốn nói với chú Lê: "Bây giờ chú đã có thể kể chuyện sư thúc của chú và sư thúc công tự dưng mà có của Đinh Nhất chưa nào?"

Chú Lê thở dài một tiếng và nói: "Năm đó chú cũng vừa mới gia nhập sư môn nên không biết nhiều, hơn nữa từ sau khi ông ta trốn khỏi sư môn, chuyện của ông ta trở thành cấm kỵ của sư môn, không ai nhắc lại nữa…"

Tôi mặt dày nói: “Không sao, cháu không phải đệ tử của chú, nói với cháu cũng không sao đâu. Hơn nữa, cháu còn muốn nghe xem ông ta đã thiếu nhân tình gì của chú, mà có thể khiến tối hôm nay ông ta cho chú mặt mũi lớn như vậy?”

Chú Lê bị tôi quấn đến phát phiền, đành phải làm vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Thằng nhóc chết tiệt này, sao lại tò mò thế hả? Cháu chưa từng nghe câu tò mò hại chết mèo sao?”

Tôi cười ha ha: “Kể chuyện nghe thôi mà, lão già chết tiệt kia thực sự rất lợi hại, lỡ đâu về sau cháu gặp lại ông ta thì sao? Dù sao cháu cũng phải biết lai lịch của ông ta là gì chứ?” Nói đến đây tôi đột nhiên nói với sắc mặt thần bí: “Chẳng lẽ chú không muốn nói là bởi vì năm đó ông ta đã làm ra chuyện máu chó gì đó ở sư môn? Hay là có quan hệ yêu đương loạn luân gì đó với sư nương à?”

Chú Lê nhăn nhó nói: “Rồi rồi rồi!!! Cháu đừng có đoán mò! Còn đoán tiếp nữa thì buổi tối sư phụ và sư nương chú sẽ phải báo mộng lải nhải với chú mất!”

Sau đó chú Lê kể lại cho chúng tôi một câu chuyện xảy ra vào thời đồng lứa với sư phụ chú… Phải nói là câu chuyện này đúng là nghĩ lại mà thấy sợ.

Năm xưa, thầy của sư phụ chú Lê, cũng chính là sư công của chú, thu ba đồ đệ. Trong số đó, người ông ấy yêu thích nhất chính là đệ tử cuối cùng mình thu nhận vào năm Hoa Giáp*, tên là Bùi Tông Lâm, cũng chính là tiểu sư thúc tự dưng mà có kia của chú Lê.

* Hoa Giáp: năm tròn sáu mươi tuổi.

Tiểu sư thúc này của chú Lê trời sinh thông minh, ông ta là nhân tài hiếm có, còn có ngộ tính cực cao đối với huyền học của Đạo gia, tuổi còn nhỏ đã có thể đi theo thầy vào Nam ra Bắc, hàng ma

phục yêu.

Nhưng ai biết đâu vào năm Bùi Tông Lâm tròn hai mươi tuổi đã xảy ra một việc không người nào ngờ tới được và cũng bởi vì chuyện này mà làm cho ông ta bị trục xuất khỏi sư môn, thành một tán nhân phiêu bạt tha phương khắp nơi.

Năm ấy chú Lê mười tuổi, cha mẹ của chú đều lìa đời khi vừa kết thúc mười năm thảm họa**. Chưa thành niên, chú chỉ có thể ở trong thôn xin nhà này miếng cơm, nhà kia miếng cháo sống lay lắt qua ngày.

** Mười năm thảm họa: Ý nói đến Đại Cách mạng Văn hóa Giai cấp Vô sản, một phong trào chính trị xã hội tại Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa diễn ra trong mười năm từ tháng 5/1966 tới tháng 10/1976.

Tuy nhiên thời ấy mọi nhà đều nghèo, ai cũng sợ nuôi thêm một đứa trẻ choai choai giống như chú Lê, bởi vì đứa trẻ lớn như vậy đang đúng tuổi ăn tuổi lớn, nhưng trong đại đội lại không được tính là người lớn, nên không được chia phần công.

Vì thế bác cả của chú Lê hạ quyết tâm, đưa chú Lê lúc ấy chỉ có mười tuổi đến đạo quan trên một ngọn núi cách thôn hơn trăm dặm, hi vọng chú có miếng cơm ăn để sống sót.

Tòa đạo quan này tên là Nguyên Khánh Quan, do ẩn sâu ở trong núi nên may mắn thoát nạn trong mười năm rung chuyển. Tuy nhiên chú Lê cũng từng nghe bác cả của mình kể, lúc trước không phải “tiểu tướng Hồng vệ binh” không tổ chức quân đi đập bỏ đạo quan, chỉ là mấy chục con người đi vòng vèo trong núi cả một ngày một đêm cũng không tìm thấy, cuối cùng đành bất lực trở về.

Từ lúc ấy trở đi, bác cả của chú Lê cảm thấy người của đạo quan này thật sự có bản lĩnh, cho nên ngẫu nhiên gặp được người của đạo quan xuống núi, người trong thôn cũng sẽ lén bố thí một ít

gạo và mì.

Mà sở dĩ bác cả của chú Lê biết đường đi cụ thể đến đạo quan này hoàn toàn là bởi vì vào mấy năm trước, lúc ông ấy đi lên núi đốn củi không cẩn thận rơi xuống khe núi, suýt nữa đã mất mạng, sau đó may mắn gặp người trong Nguyên Khánh Quan mới được cứu lên, đưa ông ấy về quan săn sóc mấy ngày, sau đó lại đưa ông ấy xuống núi, lúc này mới có chuyện lén lút qua lại với đạo quan về sau.

Hồi đó sư phụ của chú Lê thấy chú Lê còn nhỏ tuổi, tâm tính khó ổn định, vì vậy nhận chú làm đệ tử tục gia, ít nhất cũng có thể miễn cưỡng sống sót, không đến mức không nơi nương tựa, chịu đói chịu khát.

Lúc ấy sư phụ của chú Lê và hai vị sư thúc khác đều là đạo sĩ tu tại gia, ngày thường ở trong quan canh tác, cố gắng tự cung tự cấp. Thỉnh thoảng cũng sẽ xuống núi đi xin chút lương thực, nhân tiện giúp dân thôn dưới chân núi giải quyết một ít chuyện xấu.

Chú Lê còn nhớ rõ đó là vào năm thứ hai chú lên núi, tiểu sư thúc Bùi Tông Lâm của chú gây ra họa lớn, bị sư công đuổi xuống núi… Nếu phải nói rõ rốt cuộc là bởi vì chuyện gì mà Bùi Tông Lâm bị đuổi xuống núi, thì lúc đó chú Lê cũng không biết rõ, chẳng qua thỉnh thoảng chú nghe sư phụ và sư công nói chuyện cũng biết một ít, hình như là bởi vì một người phụ nữ…

Ai ngờ vào một đêm trăng tròn sau một tháng từ khi Bùi Tông Lâm bị đuổi đi, ông ta đột nhiên lặng lẽ lén quay về quan, đúng lúc bị chú Lê dậy đi tiểu bắt gặp. Đến bây giờ chú Lê vẫn nhớ rõ, đêm đó ánh trăng trên bầu trời rất sáng, nhưng dưới ánh trăng sáng ngời chú lại nhìn thấy tiểu sư thúc Bùi Tông Lâm người đầy máu.

Lúc ấy chú Lê quá nhỏ tuổi, bị Bùi Tông Lâm máu me đầy người dọa sợ đến mức ngẩn ra tại chỗ. Sắc mặt Bùi Tông Lâm tái nhợt đi

đến trước mặt chú Lê, khẽ nói: “Đừng lên tiếng, sư thúc chỉ trở về lấy mẫu pháp khí thôi…”

Khi đó chú Lê đã bị dọa choáng váng, dĩ nhiên sẽ không cất tiếng, cứ thế nhìn Bùi Tông Lâm lảo đảo đi vào thư phòng của sư công, không lâu sau, ông ta cầm một món đồ được cuộn trong vải bố trắng đi ra.

Khi Bùi Tông Lâm đi qua bên cạnh chú Lê lần nữa, chú mới khẽ hỏi một câu: “Tiểu sư thúc?”

Bùi Tông Lâm sửng sốt, toàn thân lập tức căng cứng, cả người lạnh lẽo: “Chuyện gì?”

“Người… Người có còn quay về không?”

Bùi Tông Lâm khẽ thở dài, thê lương lắc đầu: “Không đâu, con học đạo cho tốt, tương lai nhất định sẽ có tiền đồ hơn so với tiểu sư thúc …” Ông ta nói xong cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Bùi Tông Lâm đi chưa được mấy ngày, trong một lần nửa đêm dậy đi nhà xí, bạn học Tiểu Lê Tử đột nhiên phát hiện ánh trăng trên trời đỏ thẫm như máu. Một cơn ớn lạnh trước nay chưa từng có lặng lẽ bò lên trên sống lưng chú, dọa chú phải vội vàng chạy về phòng, trùm kín chăn không dám ra ngoài nữa.

Sau này chú Lê mới biết, pháp khí mà lúc ấy Bùi Tông Lâm trở về lấy đi là thanh “Thước đo trời”, là một pháp khí vô cùng lợi hại trong quan. Nói cụ thể thì có được pháp khí này vừa có thể sai bảo quỷ vừa có thể điều khiển xác chết, nếu nó nằm trong tay nhân sĩ chính đạo, nó chính là một vũ khí sắc bén để hàng yêu trừ ma; nhưng nếu như rơi vào tay người tâm thuật bất chính, thì sẽ trở thành hung khí làm hại một phương.

CHƯƠNG

Khó thoát kiếp số

Bây giờ ngẫm lại… Nếu lúc ấy chú Lê làm bại lộ hành tung của Bùi Tông Lâm thì chỉ sợ sẽ bị ông ta kết liễu ngay lập tức. Cũng có lẽ do mạng chú Lê chưa tuyệt, nếu không nào còn có Lê đại sư quát gió quạt mây hiện giờ?

Sau này khi chú Lê lớn hơn một chút, sư phụ chú mới cho chú biết, lúc trước Bùi Tông Lâm vì một người phụ nữ dưới chân núi mà bị trục xuất khỏi sư môn, cũng bởi vậy mới gây ra họa lớn tày trời. Hóa ra khi Bùi Tông Lâm xuống núi hoá duyên, gặp được một cô gái tên Đinh Linh Linh, không ngờ người phụ nữ này lại trở thành kiếp số cả đời ông ta…

Đinh Linh Linh là thanh niên trí thức từ Thượng Hải tới, con gái thành phố lớn lên trẻ trung xinh đẹp khỏi cần phải nói, hơn nữa cô ta còn biết xướng vài khúc tuồng Côn Sơn dễ nghe, nháy mắt đã trở thành đại mỹ nhân nổi tiếng xa gần trong đội.

Vài lần Bùi Tông Lâm xuống núi đều khéo trùng hợp gặp được cô ta, đây đúng là vận mệnh đã định sẵn từ trước! Tuy rằng Bùi Tông Lâm ăn mặc như đạo sĩ, nhưng lại đang ở độ tuổi phong nhã hào hoa, hơn nữa bản thân ông ta cũng có ngoại hình khá đẹp trai… Từ nhỏ tu đạo ngộ đạo, trên người ông ta còn mang một loại

khí chất ngay thẳng cấm dục, đúng là hấp dẫn chết người.

Nhìn lại những tên đàn ông vây quanh Đinh Linh Linh đều vớ va vớ vẩn, người lười biếng kẻ lưu manh, sao có thể so sánh với Bùi Tông Lâm đầy chính khí? Hơn nữa Đinh Linh Linh này đến từ gia đình thành phần trí thức ở Thượng Hải, cô ta càng ưa thích kiểu đàn ông hiểu biết chữ nghĩa…

Tuy rằng ban đầu hai người rất ít tiếp xúc, thậm chí chưa từng nói với nhau một câu nào, nhưng ai ngờ có một lần Bùi Tông Lâm xuống núi đúng lúc gặp phải Đinh Linh Linh bị đội trưởng dân binh trong thôn bắt nạt. Ông ta lập tức ra tay cứu giúp và lúc này cả hai mới chính thức quen biết, nảy sinh thiện cảm với nhau. Nhưng bọn họ đâu biết rằng, chính lần ra tay cứu giúp đó mới vẽ nên kết thúc bi kịch về sau…

Đội trưởng dân binh kia tên là Lưu Trường Hữu, là em vợ của trưởng thôn, gã luôn hoành hành ngang ngược ở trong thôn, hơn nữa còn là một kẻ đặc biệt biết gió chiều nào che chiều ấy. Nếu ai trong thôn mà đắc tội với gã thì nhất định sẽ phải chịu khổ, hở ra là gã sẽ chụp mũ cho anh là một phần tử hư hỏng để trị anh.

Thật ra khi Đinh Linh Linh mới đến nơi đây tham gia đội sản xuất ở nông thôn, Lưu Trường Hữu đã thèm dỏ dãi cô thanh niên trí thức Thượng Hải này rồi, gã luôn muốn tìm một cơ hội để mình được bóc tem, xơi quả đào tiên tới từ Thượng Hải.

Nhưng tiếc rằng Lưu Trường Hữu làm mọi cách để lấy lòng, mà Đinh Linh Linh người ta vẫn chướng mắt gã. Vì vậy thằng nhãi này thừa dịp vào một ngày Đinh Linh Linh đi một mình, ép buộc lôi kéo người ta vào trong rừng cây… Gã nghĩ chỉ cần gạo nấu thành cơm, Đinh Linh Linh sẽ vì thể diện mà dĩ nhiên sẽ không nói ra bên ngoài. Nhưng Lưu Trường Hữu nghĩ rõ hay, lại không ngờ bị Bùi Tông Lâm xuống núi bắt gặp, còn trình diễn một màn anh hùng

cứu mỹ nhân, đánh gã một trận nhừ tử.

Từ sau khi Bùi Tông Lâm cứu được Đinh Linh Linh khỏi tay Lưu Trường Hữu, ông ta cũng chẳng còn lòng dạ hướng đạo, cả ngày nhớ thương người trong lòng, không biết cô ấy có bị ai đó bắt nạt nữa hay không, ông ta không thể chờ đợi ở đạo quan được nữa. Tuy sư công của chú Lê đã răn dạy ông ta vài lần, nhưng Bùi Tông Lâm vẫn cứng đầu cứng cổ không chịu nghe…

Cuối cùng, dưới cơn giận dữ, sư công của chú Lê đã trục xuất Bùi Tông Lâm khỏi sư môn, đuổi ông ta xuống dưới chân núi sinh sống. Nhưng lúc gần đi sư phụ của Bùi Tông Lâm cũng từng nói với ông ta mấy câu: “Đồ nhi à, trong số mạng của con mang sát, đã định sẵn sẽ không thể có tình duyên của người thường, không phải vi sư muốn vung gậy đánh uyên ương, mà là lần này con xuống núi chắc chắn sẽ hối hận… Con phải nghĩ kỹ, nếu hôm nay con bước ra khỏi cánh cửa này, thì ngày nào đó hối hận cũng không thể quay trở lại, con hiểu không?”

Mặc kệ sư phụ của Bùi Tông Lâm đau khổ khuyên nhủ như thế nào, ông ta vẫn xuống núi mà không hề ngoảnh đầu lại… Bùi Tông Lâm không ngờ, mình mới vừa xuống núi đã bị Lưu Trường Hữu dẫn theo dân binh bắt lại, gã nói ông ta tuyên truyền mê tín dị đoan, cần phải bị mọi người công khai xử tội.

Đánh từng người thì không có vấn đề gì, nhưng đột nhiên mười mấy người xúm lại thì ông ta không đối phó nổi… Kết quả chưa được mấy hiệp đã bị người đè xuống mặt đất, sau đó đánh một trận nhừ tử rồi nhốt lại.

Sau khi biết Bùi Tông Lâm bị bắt, lòng Đinh Linh Linh nóng như lửa đốt, tiếc rằng cô ta chỉ là một thanh niên trí thức nhỏ nhoi, có thể làm được gì đây? Cô ta lén đi thăm Bùi Tông Lâm vài lần và thấy ông ta bị thương khắp người, gần như chỉ còn lại nửa cái

mạng. Nếu còn tiếp tục như vậy nữa, thể nào Bùi Tông Lâm cũng bị Lưu Trường Hữu chỉnh đến chết thì thôi…

Vì cứu người yêu, Đinh Linh Linh cắn răng tìm đến Lưu Trường Hữu, hi vọng gã có thể giơ cao đánh khẽ, đừng đánh người đến chết! Nhưng Lưu Trường Hữu lại chẳng hề đếm xỉa đến: "Có chết cũng đáng đời hắn, ai bảo hắn tuyên truyền mê tín dị đoan, đến chết cũng không hối cải chứ?"

Đinh Linh Linh sốt ruột cứu người, nên bất chấp bất tất cả nói với Lưu Trường Hữu: "Chỉ cần anh có thể thả Bùi Tông Lâm ra, anh muốn như thế nào cũng được!"

Lưu Trường Hữu nghe vậy hai mắt lập tức tỏa sáng: "Đây là tự cô nói đấy nhé, cô đừng có mà hối hận… Có điều cô yên tâm, cô chỉ cần để tôi có được những gì tôi muốn, tất nhiên tôi sẽ thả thằng nhãi thối tha kia ra!!"

Ngày hôm sau Bùi Tông Lâm cuối cùng cũng được thả ra, nhưng ông ta lại bị bắt đến một mỏ đá của đại đội khác để cải tạo lao động. Vốn dĩ Bùi Tông Lâm cũng không muốn đi, nhưng mà Đinh Linh Linh lại khuyên ông ta: "Rời khỏi lòng bàn tay của Lưu Trường Hữu cũng tốt, nếu không sau này chắc chắn gã sẽ còn tìm cơ hội hại anh."

Lúc ấy Bùi Tông Lâm nào biết đâu rằng, sở dĩ Lưu Trường Hữu thả mình hoàn toàn là bởi vì Đinh Linh Linh dùng thân thể của cô trao đổi. Nếu không gã đã làm thịt Lưu Trường Hữu từ lâu rồi, sao còn chờ đến khi chuyện phát triển đến nông nỗi không thể cứu vãn được…

Vào tuần thứ ba Bùi Tông Lâm đến mỏ đá lao động, đột nhiên ông ta nghe được một tin tức, nói là một nữ thanh niên trí thức ở thôn bên cạnh tự sát!! Lúc ấy lòng Bùi Tông Lâm trầm xuống, lập tức chạy về tìm Đinh Linh Linh.

Mấy phụ nữ trong thôn thấy Bùi Tông Lâm si tình như vậy, nên tốt bụng nói cho ông ta biết, Đinh Linh Linh đã thắt cổ tự sát vào ba ngày trước, chôn ở rừng cây nhỏ bên ngoài thôn. Bùi Tông Lâm nghe như sét đánh ngang tai, ông ta biết Đinh Linh Linh sẽ không vô duyên vô cớ tự sát, cái chết của cô nhất định có liên quan tới Lưu Trường Hữu.

Sau đó mấy chị gái kia mới kể lại cho ông ta, trong khoảng thời gian này Lưu Trường Hữu hễ gặp ai là nói hắn đã ngủ với Đinh Linh Linh, trên người cô ta có nốt ruồi chỗ nào, vết bớt ở đâu… gã đều nói rành mạch.

Có một lần gã còn nhắc tới việc này với mấy tay độc thân làm cùng ngay trước mặt Đinh Linh Linh, nói sinh động như thật… cực kỳ tục tĩu. Thế nhưng mọi người không ngờ rằng, Đinh Linh Linh chỉ lạnh lùng mắng Lưu Trường Hữu một câu "bỉ ổi" mà không hề phản bác gì khác, điều này làm người trong thôn bắt đầu dần dần nghi ngờ mọi lời Lưu Trường Hữu nói đều là sự thật.

Khi chuyện này trở thành đề tài buôn chuyện của già trẻ lớn bé trong thôn, Đinh Linh Linh đột nhiên tự sát!! Trước khi chết cô để lại một bức di thư, nói là Lưu Trường Hữu cưỡng bức mình.

Nhưng Lưu Trường Hữu ỷ vào anh rể mình là trưởng thôn, nói Đinh Linh Linh đang hãm hại gã, nói cô ta ngủ với mình hoàn toàn là tự nguyện, là vì để cứu Bùi Tông Lâm ra…

CHƯƠNG

Một trận ác chiến

Mặc dù đa số người trong thôn đều biết chắc chắn là Lưu Trường Hữu gây tai họa cho nữ thanh niên trí thức Thượng Hải, nhưng chẳng ai dám nói gì. Suy cho cùng, trong vùng núi hẻo lánh núi cao hoàng đế ở xa này, trưởng thôn và đội trưởng dân binh chính là những người có quyền lực nhất.

Sau khi Bùi Tông Lâm biết được tất cả chân tướng, mắt ông ta vằn lên tia máu, ông ta tìm đến Lưu Trường Hữu muốn làm thịt gã ngay lập tức, nhưng tiếc rằng bên cạnh gã đều là dân binh, Bùi Tông Lâm chỉ có hai đấm khó đấu lại bốn tay, cuối cùng đành phải trốn vào trong núi trước.

Vì thế lúc này mới có màn nửa đêm thăm Nguyên Khánh Quan, ăn trộm thước đo trời, Bùi Tông Lâm biết rõ nếu chỉ bằng nắm đấm của mình chắc chắn không thể nào báo thù cho Đinh Linh Linh. Vì vậy ông ta về đạo quan trộm thước đo trời, sau đó gọi hồn phách của Đinh Linh Linh đã chết một khoảng thời gian về.

Khi một người một ma bọn họ gặp lại nhau, trong lòng cả hai đều vô cùng cay đắng, nhưng đồng thời họ cũng có một mục tiêu chung, đó chính là giết Lưu Trường Hữu báo thù…

Bùi Tông Lâm biết rõ trong đạo môn có một phép thuật, có thể

luyện chế nữ quỷ chết oan thành nữ quỷ La Sát, một khi luyện thành sẽ có thể hút hồn đoạt phách, lấy tính mạng con người chỉ trong tích tắc.

Có thể tưởng tượng muốn luyện thành nữ quỷ La Sát thì chỉ có oán khí mạnh thôi vẫn chưa đủ, cần phải chờ một thời cơ, đó chính là ngày có trăng máu…

Bùi Tông Lâm xem tinh tượng ban đêm, biết rằng mười lăm tháng này chính là ngày trăng máu mấy chục năm mới gặp một lần. Vì vậy ông ta lấy máu của chính mình làm chất dẫn, thước đo trời làm cầu nối, dưới ánh trăng máu bao phủ luyện hóa Đinh Linh Linh thành nữ quỷ La Sát.

Một khi tiếng kèn báo thù đã thổi lên, mặc cho ai cũng không dập tắt được cơn tức giận trong lòng bọn họ… Vài ngày sau, vào ban đêm, Bùi Tông Lâm điều khiển nữ quỷ La Sát tập kích Lưu Trường Hữu và đám lâu la của gã, đi đến đâu cả nhà bị giết đến đó.

Cách chết của bọn họ giống như đúc với Đinh Linh Linh, tất cả đều treo cổ trên xà nhà. Một nhà, hai nhà, ba nhà… Theo số người bị hại chết càng ngày càng nhiều, những người đã từng nói xấu Đinh Linh Linh trong thôn đều bị dọa hồn vía lên mây, cả ngày không dám ra khỏi cửa, sợ bị ác quỷ lấy mất mạng.

Sau khi chết liên tiếp mấy hộ gia đình, trên huyện không thể không cử công an xuống điều tra. Nhưng điều tra mãi cũng không ra được nguyên cớ, cuối cùng vụ án vẫn được kết luận là tự sát mà chết, công an có tới cũng như không.

Cuối cùng thật sự không còn cách nào khác, trong thôn bèn bán gia súc của đại đội đi, gom góp tiền mua ít gạo mì dầu muối, rau dưa trái cây, nhờ bác cả của chú Lê đưa lên Nguyên Khánh Quan, hi vọng đại sư trong quan có thể rời núi cứu người trong thôn bọn

họ …

Người khác có lẽ không biết sự tồn tại của nữ quỷ La Sát này, nhưng trên dưới Nguyên Khánh Quan lại biết rõ, từ khi trong quan bị mất thước đo trời, sư phụ của chú Lê đã biết sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện lớn!

Tuy rằng tục ngữ thường nói oan có đầu nợ có chủ, nhưng nếu mặc cho nữ quỷ La Sát này tiếp tục làm điều ác, chỉ sợ đến khi cô ta thành ma thì khó có thể hàng phục được. Vì thế sư công của chú Lê dẫn theo sư phụ và nhị sư thúc của chú xuống núi.

Vì lúc ấy chú Lê còn nhỏ tuổi, nên tất nhiên không thể dẫn chú theo. Nhưng vài ngày sau, khi ba người trở về, sư công của chú Lê bị thương nặng, trở lại đạo quan không đến nửa năm đã qua đời. Còn nhị sư thúc của chú cũng mất một cánh tay, tàn tật suốt đời.

Về phần tiểu sư thúc Bùi Tông Lâm của chú, sau khi chuyện qua đi, sự phụ của chú Lê mới nói cho chú biết, buổi tối hôm đó, tuy ba người bọn họ hợp lực trừ khử được nữ quỷ La Sát, nhưng tiểu sư thúc Bùi Tông Lâm cũng không rõ sống chết từ đấy. Mặc dù lúc ấy sư phụ của chú chỉ nói nhẹ nhàng bâng quơ vài câu, nhưng trong lòng chú Lê cũng hiểu được, đó nhất định là một trận ác chiến cực kỳ thảm khốc…

Kể đến đây, vẻ mặt chú Lê hiện lên sự tiếc hận, chú nói: “Tiểu sư thúc của chú có trình độ rất cao ở mặt huyền học. Chú nhớ rõ sư công đã từng nói, nếu ông ta có thể một lòng hướng đạo, nhất định có thể trở thành một thế hệ tông sư… Nhưng tiếc rằng ông ta vẫn không thoát khỏi một chữ tình. Đến bây giờ chú còn nhớ rất rõ, lúc sư công hấp hối vẫn vô cùng hối hận, không nên để tiểu sư thúc vào đời quá sớm, bỗng dưng lại huỷ hoại mất một hạt giống tốt.”

Nghe xong, trong lòng tôi cũng thổn thức, tôi nói: “Vậy sau này

chú có từng gặp lại ông ta chưa?”

Chú Lê bất đắc dĩ lắc đầu: “Không… Từ biệt vài chục năm, mới vừa rồi nếu không phải chú nhìn ra lai lịch của trận trăng máu đó, thì đúng là trong nhất thời không nhận ra bóng dáng lọm khọm kia chính là tiểu sư thúc Bùi Tông Lâm khí phách hăng hái, dáng vẻ mạnh mẽ năm xưa.”

Tôi không nhịn được hắt cho chú một bát nước lạnh: “Chú cũng nói là đã từ biệt vài chục năm, bây giờ chú đã thành ông già rồi, ông ta ít ra cũng lớn hơn chú mười tuổi, trở nên già nua không phải cũng là điều rất bình thường à?”

“Cháu biết cái gì, người dù có già nhưng cốt cách còn đó. Diêu Minh* dù tám mươi tuổi cũng không thể trở nên thấp hơn hai mét, nhưng thân hình của tiểu sư thúc rõ ràng lọm khọm đi rất nhiều, so với ông ấy năm xưa quả thực như hai người khác nhau. Không biết mấy năm nay rốt cuộc ông ấy đã trải qua những gì…” Vẻ mặt của chú Lê hiện lên vẻ đau buồn.

* Diêu Minh là một cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp đã giải nghệ từng chơi cho đội tuyển Houston Rockets của National Basketball Association. Anh là một trong những cầu thủ có chiều cao cao nhất chơi cho NBA, 2.29 mét.

Tôi thấy chú còn có lòng dạ ở đây tiếc xuân thương thu, tiểu sư thúc kia của chú cũng không phải là đèn cạn dầu. Mặc dù lần này ông ta đã trả cho chú Lê nhân tình năm đó, nhưng lần sau thì sao? Tôi dám khẳng định một trăm phần trăm rằng ông ta sẽ không dừng tay như vậy nữa.

Tôi thoáng nhìn thời gian, thấy trời sắp sáng, nhưng phía Bạch Kiện vẫn không có động tĩnh gì. Nếu không phải bởi vì bên kia bận quá không dứt ra được thì chính là thằng cha này cố ý không muốn gặp tôi.

Bây giờ tôi chỉ hi vọng tuyệt đối không phải là vế sau, tôi thật sự không muốn trơ mắt nhìn Bạch Kiện rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng hoàn toàn…

Đêm đó tôi và Đinh Nhất ở tạm chỗ chú Lê vài tiếng, đến hừng đông ăn bữa sáng xong mới về nhà. Ai ngờ mới vừa vào cửa đã nhận được điện thoại của Bạch Kiện, nghe giọng nói của anh ta thì hình như đã bận rộn suốt đêm, lúc này mới có thời gian.

Tôi vừa thấy là điện thoại của anh ta gọi tới, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm, tôi bảo anh ta tới nhà mình luôn đi, tôi sẽ chuẩn bị bữa sáng tình yêu cho anh ta… Kết quả Bạch Kiện tới thì thấy, tôi úp cho anh ta một tô mì gói, mặt anh ta đầy vạch đen: “Mẹ nó chứ, đây chính là bữa sáng tình yêu mà cậu nói?”

Tôi chế nhạo anh ta: “Rồi sao? Có ăn là tốt lắm rồi, tôi có phải là cô vợ nhỏ hiền huệ của anh đâu, chẳng lẽ còn phải chiên trứng ốp la hình trái tim cho anh nữa chắc!”

Chắc Bạch Kiện cực kỳ đói, anh ta chén vội chén vàng chỗ mì tôi nấu, cuối cùng còn thúc giục tôi úp thêm cho anh ta một gói nữa… Đinh Nhất không nhìn nổi nữa, bèn tự mình đi vào phòng bếp nấu mì.

Bạch Kiện ăn mì Đinh Nhất nấu xong còn phỉ nhổ một câu: “Đây mới là mì do người nấu.”

Tôi nghe vậy lập tức đốp chát lại: “Ừ, mì tôi nấu vừa rồi đều chui vào trong bụng chó cả!”

Chờ anh ta ăn uống no đủ rồi, mới lau miệng và nói với tôi: “Xin lỗi nhé người anh em, nếu biết trước trong vụ này có nhiều chuyện tồi tệ như vậy, thì anh đã không để cậu đến hồ chứa nước Long Tuyền.”

CHƯƠNG

Thổ lộ tâm tình với nhau

Tôi cười vỗ vai anh ta: "Trái lại, thật ra tôi không sợ chuyện này phức tạp tới cỡ nào. Dù sao tôi có thể tự lo cho bản thân, nhưng anh thì sao? Tôi sợ là anh đã pha trộn quá nhiều rồi..."

Sắc mặt Bạch Kiện dần dần trở nên hơi u ám: "Điểm này cậu có thể yên tâm, anh vẫn biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Chỉ là anh không ngờ chuyện này lại liên lụy sâu như vậy… Mặc dù các cậu chưa nói gì cả từ sau khi tìm ra bọn trẻ, nhưng tôi biết bọn Lý Kiến nhất định đã làm chuyện xấu xa, chọc vào người nào đó, cho nên mới đi đến nước này đúng không?"

Tôi hiểu Bạch Kiện muốn nghe ngóng thử nguyên nhân thật sự cái chết của những đứa trẻ kia, nhưng tôi lại không đớp đề tài của anh ta, trái lại hỏi: "Pháp y nói như thế nào?"

Bạch Kiện nhún vai đáp: "Trừ vết thương dùng dao nhỏ cắt ở dưới chân ra, những bộ phận khác trên người bọn trẻ không có bất kỳ vết thương ngoài nào khác. Bây giờ các bác sĩ pháp y trong Sở đang cùng nhau tăng ca để khám nghiệm tử thi, hi vọng có thể nhanh chóng tìm ra nguyên nhân cụ thể."

Tôi thở dài nói: "Vô ích, không điều tra ra được gì đâu…"

Nghe vậy, sắc mặt Bạch Kiện thay đổi: "Vậy cậu nói thử xem tại

sao bọn họ không điều tra ra được? Người anh em, anh đã nhìn thằng bé Lý Kiến kia lớn lên, tuy anh không biết rốt cuộc là bởi vì cái gì mà nó bị người ta trả thù, nhưng mà người đột nhiên chết đi như vậy, đừng nói cha mẹ nó, đến anh cũng khó chấp nhận nổi."

Tôi thầm cười lạnh, tuy rằng bọn Lý Kiến vẫn là trẻ con trong mắt Bạch Kiện, nhưng mà anh ta lại không biết trong lòng những đứa trẻ đó đã ăn sâu bao nhiêu điều ác… Có lẽ bọn chúng không ác một cách phức tạp như thế giới của người lớn, nhưng nguồn gốc tội lỗi từ tận trong xương của chúng thậm chí còn rét lạnh hơn.

Bạch Kiện thấy tôi chỉ nhìn anh ta mà không nói lời nào, thì thở dài và hỏi: "Sao thế? Bây giờ đến cả anh mà cậu cũng không thể tin sao?"

Tôi lắc đầu, nhưng trong lòng vẫn thấy hơi do dự. Không phải tôi sợ nói ra toàn bộ sự việc có bị liên lụy vào hay không, mà là trong chuyện này, xét đến cùng thì tôi vẫn chưa được chân chính tiếp xúc với tàn hồn của bọn Lý Kiến, mà chỉ mới nghe lời một phía của Bùi Tông Lâm… Đó đúng là toàn bộ chân tướng sự việc sao? Nhưng nếu tôi không nói, tôi thật sự lo là Bạch Kiện sẽ hãm sâu vào trong đó không thể bứt ra.

Im lặng một lát, tôi nghiêm mặt lại nói với anh ta: "Ông anh, hiện giờ có một số việc tôi cũng chưa làm rõ ràng toàn bộ, cho nên vẫn chưa thể nói quá nhiều với anh, nhưng chuyện con trai lãnh đạo cũ của anh... tôi hi vọng trước hết anh đừng nhúng tay vào."

"Sao có thể thế được?! Anh nói rồi, anh đã nhìn đứa trẻ kia lớn lên, kể cả nó có gây họa tày trời thì cũng không đáng có kết cục này!! Nếu cậu không nói anh sẽ đi hỏi tiểu Viên, dù sao lúc ấy cậu ta cũng ở hiện trường..." Bạch Kiện rõ ràng hơi sốt ruột.

Cảm xúc của tôi cũng bị anh ta cuốn theo, tôi hơi nổi giận nói: "Vậy anh đi hỏi cậu ta đi, xem cậu ta có dám nói lung tung với anh

không!!”

Bạch Kiện đỏ mặt tía tai quát: “Sao hả?! Từ khi nào mà tiểu Viên đã thành người của cậu rồi? Tại sao cậu ta không dám nói, cậu đừng quên cậu ta là một cảnh sát!!”

Tôi cũng không không chịu yếu thế: “Cảnh sát thì ghê gớm nhỉ?! Vậy anh tới hỏi tôi làm gì, anh cứ hỏi thẳng cậu ta chẳng phải là được rồi sao??”

Đây là lần đầu tiên tôi nổi sùng với Bạch Kiện, từ khi hai chúng tôi quen biết nhau, đôi bên vẫn luôn rất thoải mái, có lẽ là bởi vì tính cách của chúng tôi từ trong xương cốt rất hợp rơ đi!

Nhưng hôm nay… hai chúng tôi lại vì một vụ án mà căng thẳng với nhau. Thật ra tôi có thể hiểu được Bạch Kiện, tôi tin anh ta không phải loại người quan tâm đến vụ án này bởi vì lãnh đạo còn tại chức. Tôi biết anh ta chỉ đơn thuần muốn biết tại sao những đứa trẻ kia lại chết thảm như vậy?!

Trên thực tế, ngay từ đầu, sau khi nghe hết câu chuyện Bùi Tông Lâm kể, tôi đã nghĩ đương nhiên phải đứng về phía cha mẹ của Chúc Đan Dương, bởi vì bọn họ là kẻ yếu… Nhưng mà bây giờ bình tĩnh ngẫm lại tôi mới thấy có thật sự nên tin hết những lời Bùi Tông Lâm nói không?

Chú Lê cũng nói, ông ta đã không còn là Bùi Tông Lâm vì yêu mà dám bất chấp tất cả như xưa nữa. Mấy năm nay không ai biết ông ta đã trải qua những gì, làm những gì… Một kẻ có thể luyện hóa người phụ nữ yêu dấu của mình thành La Sát thì trái tim đó phải tàn nhẫn như thế nào?

May mắn thay, cuối cùng tôi và lão Bạch đều kiềm chế lại cảm xúc của bản thân, cũng không tiếp tục khắc khẩu nữa, nhưng sự im lặng sau đó lại làm trong lòng hai người chúng tôi càng thêm không thoải mái.

Đinh Nhất ở bên cạnh lúng túng nhìn chúng tôi, nếu lúc này có chú Lê ở đây, nhất định chú sẽ nói mấy câu ba phải để làm dịu tình hình, nhưng Đinh Nhất vốn không phải người như vậy…

Đầu tiên là anh ta lạnh lùng liếc nhìn hai chúng tôi, sau đó xoay người đến tủ lạnh lấy ra hai chai bia đưa cho chúng tôi và nói: "Uống hai ngụm dập lửa trong lòng đi, sau đó lại nói chuyện đàng hoàng."

Tôi thở dài một cái, sau đó duỗi tay nhận bia, nhưng vừa định uống lại bị Bạch Kiện ngăn lại: "Không phải cậu kiêng rượu sao?"

"Đệt! Bị anh chọc tức làm tôi quên béng mất vụ này!"

Bạch Kiện bật cười: "Ai chọc tức ai hả? Anh vẫn luôn khiêm tốn xin lời khuyên của cậu đây…"

Thật ra bạn bè thực sự là như vậy đấy, dù thỉnh thoảng có cãi vã, nhưng miễn là bên kia cho bạn một bậc thang đi xuống là bạn sẽ lập tức xuống ngay. Xét cho cùng, chúng tôi đều là vì muốn tốt cho đối phương, chứ không phải đơn thuần cãi vã vì khắc khẩu.

Cuối cùng, chúng tôi đều dốc hết nỗi lòng với nhau. Tôi cho anh ta biết cái chết của bọn Lý Kiến có ẩn tình khác, những gút mắc trong khía cạnh này không phải một cảnh sát điều tra tội phạm như anh ta có thể can thiệp. Hơn nữa vấn đề trên người vị lãnh đạo cũ kia của anh ta cũng không nhỏ, nếu cứ nhất định phải đào sâu vụ án này, thì chắc chắn nhổ củ cải sẽ lôi theo cả bùn…

Bạch Kiện nghe vậy thì hơi khựng lại, sau đó trịnh trọng nói với tôi: "Thực ra anh cũng có biết một ít về vấn đề của ông ấy, hơn nữa anh còn biết bây giờ Ủy ban Thanh tra kỷ luật đang điều tra ông ấy. Anh tin rằng mặc cho nước trong đó có sâu cỡ nào, cuối cùng các đồng chí của Ủy ban Thanh tra kỷ luật cũng sẽ đưa ra một câu trả lời sạch sẽ gọn gàng… Cho nên cậu yên tâm đi, mặc kệ vụ án này lôi lên bao nhiêu bùn lầy, anh cũng sẽ không làm việc

thiên vị gây rối kỉ cương, anh sẽ giao tất cả thông tin bọn anh điều tra được cho Ủy ban Thanh tra kỷ luật.”

Hôm đó tôi và Bạch Kiện thổ lộ tâm tình với nhau, làm tôi như được cởi bỏ tấm lòng, tôi nói cho anh ta biết về chuyện của Chúc Đan Dương năm đó. Còn trong ấy có mấy phần thật, mấy phần giả, thì cũng chỉ có thể để cho cảnh sát bọn họ tự đi điều tra thôi.

Có điều, từ đầu đến cuối tôi luôn tin tưởng vững chắc pháp luật cuối cùng vẫn sẽ đưa ra một một phiên tòa công bằng, mặc dù phiên tòa công bằng này đôi khi sẽ đến trễ… Nhưng điều này không có nghĩa là nó sẽ không bao giờ đến.

Nhưng lòng tôi ít nhiều vẫn cảm thấy hơi không yên tâm, vì thế tôi dặn dò đi dặn dò lại Bạch Kiện, bảo lúc điều tra cố gắng tránh nặng tìm nhẹ, đặc biệt là cái lão Bùi Tông Lâm kia!

Bởi vì người này tuyệt đối không phải kẻ đầu đường xó chợ, đồng thời tôi cũng tin tưởng ông ta sẽ không bởi vì sự xuất hiện của chúng tôi mà dừng tay! Hãy chờ xem, về sau không chừng sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa…

CHƯƠNG

Quan tài hổ phách

Sau khi Bạch Kiện đi, tôi cảm thấy thể xác và tinh thần hơi mệt mỏi, tôi thực sự không biết trên thế gian này có nhiều người tốt hơn hay nhiều người xấu hơn, nhưng từ xưa đến nay tôi không phải là người bi quan, cho nên tôi không hề tin những đạo lý quỷ quái mà Bùi Tông Lâm nói...

Bởi vì tôi vẫn luôn tin đa số mọi người đều mong có cuộc sống tốt đẹp trong một xã hội ổn định, đây là suy nghĩ của đa số mọi người trong xã hội, vậy dĩ nhiên những người này cũng sẽ có suy nghĩ bảo vệ cuộc sống này để đạt được sự thanh bình đó.

Mọi việc có âm có dương, có tốt có xấu, mà làm một người bình thường, muốn thoát khỏi cám dỗ, không làm trái với lương tâm là chuyện không dễ dàng gì, cho nên việc chúng ta có thể làm chỉ là giữ vững "trái tim thuần khiết" của mình là được. Như vậy bất kể có nhiều thứ cám dỗ hơn nữa, người ta vẫn hướng về mục tiêu đầu tiên của mình.

Sau khi gặp Bùi Tông Lâm, chú Lê vẫn luôn hoảng hốt, không thể nghiêm chỉnh nhận công việc, dường như trong lòng chú vẫn luôn có vấn đề gì đó, tôi hỏi hai lần chú ấy đều trả lời qua loa cho qua chuyện, không chịu nói nhiều.

Sau đó bị tôi tra hỏi gắt gao, chú ấy mới nói sâu xa: “Chú đang suy nghĩ, chuyện mình làm năm đó có phải đã sai rồi hay không, có phải chú không nên để mặc tiểu sư thúc trộm thước đo trời đi không? Nếu không làm sao lại xảy ra những chuyện sau này? Năm đó trong thôn có rất nhiều người chết vì chuyện này, mặc dù bọn họ bức tử Đinh Linh Linh, nhưng mấy hộ gia đình cũng vì vậy mà gặp họa diệt môn... Cháu nói tất cả những thứ này có phải do lựa chọn sai lầm của chú năm đó không?”

Tôi sờ lên trán chú Lê rồi nói: “Chú là chú Lê thật đấy à? Không phải là bị người khác đoạt xác đấy chứ?”

Chú Lê nghe tôi nói thế liền hất tay tôi ra: “Xéo đi! Cháu mới bị đoạt xác ấy!”

Tôi cười xấu xa: “Đây mới đúng là chú này, từ khi nào mà chú biến thành người... đa sầu đa cảm như vậy? Năm đó chú mới chỉ là đứa trẻ thôi, cho dù có muốn ngăn cản cũng chưa chắc đã được, có khi còn bị Bùi Tông Lâm giết người giệt khẩu ấy.”

Chú Lê nghe xong mặt như bị táo bón, xem ra đây không phải là chuyện chỉ khuyên giải mấy câu là xong, có một số việc không phải tự bản thân mình trải qua thì không cách nào thực sự hiểu được tâm tình của người trong cuộc.

Lúc này tôi đột nhiên nhớ đến thanh thước đo trời kia, nên tò mò hỏi chú Lê: “Cái thanh thước đo trời mà lúc trước bị Bùi Tông Lâm trộm đi thực sự lợi hại như vậy ạ?”

Vừa nghĩ đến vật đó, mặt chú Lê lập tức hiện lên vẻ phiền muộn, chú ấy cắn răng nói: “Trước khi sư phụ chú qua đời, việc mà ông ấy mong muốn nhất là có thể tìm về thanh thước đo trời kia, nhưng đáng tiếc, bao nhiêu năm qua chú và sư huynh đã nghe ngóng khắp nơi mà vẫn không có tung tích gì, không ngờ bây giờ Bùi Tông Lâm lại cầm theo thanh thước đo trời đó xuất hiện...”

Tôi nghe vậy bèn khuyên chú ấy đừng quá lo lắng, nếu thực sự không được thì cứ tìm sư huynh của chú ấy là Liêu đại sư đến thương lượng xem có đối sách gì tốt không? Dù sao thì vẫn tốt hơn so với việc tự mình suy nghĩ bậy bạ ở đây.

Chú Lê nghe xong gật đầu và không nói gì nữa... Thật ra tôi có thể hiểu vì sao chú ấy rầu rĩ như vậy, trước tiên không nói đến chuyện Bùi Tông Lâm đã biến mất nhiều năm như vậy vì sao lại đột nhiên xuất hiện, ông ta không hiện thân thì thôi, một khi đã hiện thân, chú ấy và Liêu đại sư làm thế nào cũng phải nghĩ biện pháp đòi lại thước đo trời. Nhưng xem bản lĩnh của Bùi Tông Lâm bây giờ thì đây không phải là một chuyện dễ dàng gì, nhất định phải thương lượng thật kỹ mới được.

Nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, chú Lê không thể đợi Bùi Tông Lâm được, việc mình thì mình vẫn phải làm...

Giữa trưa, tôi đang ở nhà chơi điện tử, sắp ăn được boss đến nơi thì đột nhiên xảy ra sự cố khiến cả đội bị đoàn diệt. Trong lòng tôi lập tức dâng lên cơn tức giận không có nơi phát tiết... Ngẩng đầu thấy Kim Bảo đang nằm im phơi nắng ở ban công, tôi vẫy tay với nó và gọi: “Kim Bảo tới đây!”

Đừng tưởng con chó nhỏ này đang ngủ, thật ra là nó đang quan sát mọi cử động của tôi đấy, kể cả việc tôi ăn gì đến trên mặt tôi có biểu tình gì nó đều biết.

Lấy kinh nghiệm của nó, lúc này mà tôi gọi nó đến khẳng định không có chuyện tốt, vì vậy nó giả vờ như không nghe thấy, nhưng lại không nhịn được len lén nhìn về phía tôi...

Tôi thấy vậy thì buồn cười, trong đầu nghĩ mày giả chết bất động chẳng lẽ tao không biết tự đi qua à? Thế là tôi bước nhanh đến bắt lấy tai Kim Bảo đang giả vờ ngủ, sau đó trêu đùa vò tai nó: “Con chết tiệt này, cả ngày ăn của ông đây, uống của ông đây, ông

đây khó chịu cũng không biết tới để ông thoải mái một chút!"

Vừa đúng lúc Đinh Nhất từ siêu thị trở về, thấy tôi đang "ngược đãi chó" thì vừa tức vừa cười, nói: "Cậu hay nhỉ, Kim Bảo, tới đây!"

Con chó nhỏ vừa thấy Đinh Nhất về, lập tức chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng mà chạy đến trước mặt Đinh Nhất ve vẩy đuôi lấy lòng, tôi tức khí, con mẹ nó chúng tao đều là chủ của mày, sao trong lòng mày lại thiên vị thế chứ?

Tôi đang định đưa tay ra nắm đuôi con tiểu súc sinh này thì đột nhiên điện thoại di động trên bàn reo lên, tôi cầm lên xem thì thấy là chú Lê điện tới, xem ra có khách tới cửa...

Tôi lập tức tỉnh táo lại, vì mấy ngày qua thực sự quá rảnh rỗi, quá nhàm chán, đến mức cả con tiểu súc sinh Kim Bảo này cũng ghét bỏ tôi! Vì vậy tôi vội vàng nhận điện thoại, cố đè nén nội tâm hơi hưng phấn của mình, tôi nói: "Có việc gì thế ạ?"

"Ừ, cháu với Đinh Nhất đến đây đi!" Tôi thấy giọng chú Lê hơi trầm khàn, xem ra chú ấy còn chưa phục hồi tinh thần từ "Sự kiện tiểu sư thúc" kia.

Chúng tôi chạy xe đến trước sân nhà chú Lê, đẩy cửa vào thì thấy chú đang ngồi ở chỗ bàn đá trong sân xem mấy tấm ảnh, tôi đi tới nhìn thì phát hiện đó hình như là mấy tấm ảnh chụp khảo cổ.

Tôi tiện tay cầm một tấm hình lên nhìn qua và nói: "Ồ? Chú cũng có hứng thú với khảo cổ à?"

Chú Lê liếc tôi một cái rồi nói: "Nhìn kỹ xem thứ trong ảnh là thứ gì?"

Lúc này tôi mới thấy, trong ảnh là một cái quan tài lớn bằng hổ phách, kỳ lạ nhất chính là trong cái quan tài bằng hổ phách này có

thể mơ hồ nhìn thấy bóng người bên trong...

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Đây là thứ gì? Quan tài? Bằng hổ phách?”

Chú Lê lắc đầu: “Đây là vật đào được khi đang thi công khu thắng cảnh ở núi Thanh Long, mặc dù hình dáng thứ này giống như một cái quan tài, nhưng chung quanh cũng không đào được địa cung hay mộ thất gì khác, không giống như mộ cổ truyền thống, cho nên người phụ trách cũng không biết rõ đây có phải là mộ cổ hay không.”

Tôi nhìn kỹ tấm ảnh và nói: “Cái này có gì mà khó, tìm một cái máy cắt rồi mở ra xem là được rồi!”

Chú Lê trừng mắt với tôi: “Nói bậy, nếu cái này đúng là một ngôi mộ thì nó chính là mộ cổ, là di sản văn hóa! Cháu nói cắt thì cắt ư?”

Tôi nói với vẻ ghét bỏ: “Cho nên việc lần này của chúng ta là xem thi thể bên trong là của triều đại nào hả?”

CHƯƠNG

Khí lạnh bức người

Chú Lê thấy tôi như thế thì lắc đầu, nói: "Sao? Chẳng lẽ cháu chê công việc này có độ khó thấp? Không kinh không hiểm nên kiếm tiền không vui? Chú thấy cháu gần đây rảnh rỗi đến phát rồ rồi! Chú nói cho cháu biết, không có việc gì thì ít đi làm con thiêu thân đi! Chú bây giờ không có tâm tư để giải quyết những rắc rối của cháu đâu..."

Tôi thầm phỉ nhổ ở trong lòng, chỉ sợ chú muốn giải quyết cũng không giải quyết được! Chỉ ra được vài chiêu vớ vẩn thôi. Thế là tôi tiện tay ném mấy tấm ảnh lên bàn đá và nói: "Thứ này bây giờ đang ở đâu ạ?"

"Vẫn còn ở trong khu thắng cảnh núi Thanh Long, sáng mai chúng ta lái xe đi, buổi trưa là tới nơi..."

Tôi nhăn răng, nói: "Được lắm! Tuy núi Thanh Long là nơi người lớn tuổi thường đến thắp hương bái phật, nhưng dầu gì nó cũng là khu danh lam thắng cảnh! Vẫn còn tốt hơn nhiều so với việc phải đi đến nghĩa trang..."

Chú Lê bực mình: "Không phải chú nói chứ, nhưng hình như gần đây thằng cháu đổi tính rồi à? Chẳng phải trước kia cháu thích nhất là nhận những việc vừa có thể chơi lại vừa có thể kiếm tiền

như thế này sao?”

Tôi khẽ hừ giọng: “Dẹp chú đi! Mấy người đến núi Thanh Long không phải các bà thím thì cũng là những chú lớn tuổi, có mấy người trẻ tuổi đi đâu?!”

“Vớ vẩn, đó là trước kia, nghe nói hai năm nay ở núi này đã khai phá được một số điểm tham quan đẹp, ngày mai sau khi chúng ta làm việc xong thì có thể quẹo vào những nơi kia đi thăm thú một chút, coi như... giải sầu.” Chú Lê thích ý nói.

Thật ra thì tôi không có tâm tư đi ngắm phong cảnh, nhưng thấy lão già này đột nhiên lại có hứng thú vậy, tôi không muốn dội cho chú ấy gáo nước lạnh, ai bảo gần đây trong lòng tôi không thoải mái chứ?

Vì để có thể tới núi Thanh Long vào đúng buổi trưa, mấy người chúng tôi lên đường từ lúc 6 giờ sáng, tôi vừa lên xe là lăn ra ngủ. Chú Lê thấy thế mới chế nhạo tôi: “Cháu nhìn cháu xem, tuổi còn trẻ mà không bằng lão già như chú đây, bảo dậy sớm để đi mà cứ như muốn lấy mạng cháu vậy...”

Tôi nhắm mắt lại thể hiện không muốn quan tâm, nhưng trong lòng lại không nhịn được thầm nghĩ, chú không có chuyện gì làm nên 10 giờ đã đi ngủ, còn ông đây tối qua chiến đấu hăng hái đến hơn 2 giờ mới ngủ, tổng cộng tôi mới ngủ được bốn giờ, không buồn ngủ mới là lạ ấy.

Đinh Nhất quay đầu nhìn tôi một cái, sau đó nói với chú Lê: “Để cậu ấy ngủ đi ạ, đêm hôm qua cậu ấy chơi game đến hơn 2 giờ sáng đấy.”

Chú Lê nghe xong thì lộ ra vẻ mặt chê trách, lắc đầu than thở: “Được lắm, thằng cháu ỷ mình trẻ tuổi có sức khỏe mà không chú ý giữ gìn gì cả, rồi sau này sẽ đau nhức xương cốt cho xem...”

Dọc đường đi tôi vừa nghe chú Lê lải nhải vừa ngủ mà vẫn ngủ

ngon lành! Cho đến khi tôi bị Đinh Nhất đánh thức mới phát hiện chúng tôi đã đến núi Thanh Long. Tôi vội vàng ngồi ngay ngắn lại, lau đi nước miếng trên mặt, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ xe thì thấy có khá nhiều xe riêng lái qua chúng tôi, đệch, đúng là có nhiều người tới đây chơi thật.

Tôi ngoẹo cổ ngủ suốt đường đi làm lúc này có cảm giác cổ vừa mỏi vừa nhức, lúc trước tôi còn hay cười nhạo mấy đứa tuổi còn trẻ mà đã bị bệnh về xương cổ quá vô dụng, không ngờ cũng có một ngày mình y như vậy, xem ra hai năm nay tôi đã hành hạ mình khá thảm...

Sau khi xuống xe tôi hoạt động cổ một chút, muốn nhanh chóng thoát khỏi cái cảm giác nhức mỏi này, ai ngờ khi tôi vừa mới xuống xe thì có cảm giác đằng sau lưng có một ánh mắt sắc bén đang nhìn về phía mình.

Theo bản năng tôi quay lại nhìn, phát hiện phía sau tôi, cách đó không xa có một nữ sinh vóc dáng nhỏ nhắn đang đứng đó nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng... Ánh mắt của cô ta chẳng khác gì gió thổi trong ngày rét đậm!!

Nhưng khi cô ta thấy tôi cũng quay đầu lại nhìn, thì lập tức chuyển mắt đi chỗ khác, nhưng trên mặt vẫn còn giữ nụ cười trào phúng. Tôi cảm thấy khó hiểu, sau đó vội vàng quay đầu ngắm lại mình trong cửa kính xe, kiểm tra xem tôi có chỗ nào không ổn không, nếu không thì sao lại bị cô bé kia lườm như thế?

Nhưng tôi kiểm tra hết một lượt thì phát hiện, đầu tóc mình không bù xù, khóa quần không mở, mặt cũng không có dấu vết kì quái gì... Không hiểu vừa rồi cái cô bé kia nhìn tôi bằng ánh mắt khinh thường như thế để làm gì?

Lúc này, Đinh Nhất thấy tôi cứ ngắm mình trong gương mãi thì phì cười: “Chẳng phải cậu nói nơi này toàn ông chú bà thím đấy à?

Sao bây giờ lại chăm chút vẻ ngoài của mình vậy?”

Tôi nghe thế thì nghi ngờ hỏi Đinh Nhất: “Anh xem tôi hôm nay thế nào, có chỗ nào kỳ lạ không?”

Đinh Nhất quan sát tôi từ trên xuống dưới rồi nói: “Trừ khí sắc kém một chút, vành mắt đen, thì tất cả đều ổn mà? Sao thế? Cậu cảm giác có chỗ nào không tốt à?”

Tôi thấy anh ta hiểu lầm ý mình thì vội xua tay lia lịa: “Không không, là do vừa rồi tôi phát hiện có một cô gái cứ nhìn mình bằng ánh mắt là lạ...”

Đinh Nhất phì cười: “Không phải là cậu muốn tán tỉnh con gái nhà người ta đấy chứ?”

Tôi không vui: “Cút, lão nạp không gần nữ sắc được không?”

Đinh Nhất cười nói: “Vậy chắc chắn là cô gái ấy bị dung nhan của cậu hấp dẫn rồi...”

Tôi lườm Đinh Nhất một cái, sau đó xoay người đuổi theo chú Lê. Chúng tôi theo chân chú Lê đi vào ban quản lý khu thắng cảnh núi Thanh Long. Nhưng trong lòng tôi vẫn không ngừng tự hỏi cô gái kia rốt cuộc là ai? Tôi khẳng định mình không biết cô ta, nhưng vì sao ánh mắt cô ta nhìn tôi lại “lạnh” như vậy?

Đương lúc tôi đang nghĩ vẩn vơ, ba chúng tôi đã đến cửa phòng quản lý của khu thắng cảnh... Đột nhiên, tôi cảm thấy rùng mình run rẩy, một cảm giác mà từ trước đến nay tôi chưa từng có bao giờ.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy ở trong phòng khách tầng một của ban quản lý khu thắng cảnh, có một vật to lớn được trùm vải đỏ, xem ra thứ này chính là quan tài bằng hổ phách kia...

Lúc này, có một người đàn ông trung niên mặt bóng loáng nhìn thấy chúng tôi, trên mặt ông ta hiện vẻ vui mừng, vội vàng đi tới

bắt tay với chú Lê: "Ôi chao, Lê đại sư, cuối cùng chúng tôi cũng chờ được các ngài tới tồi, các ngài mà không đến, chúng tôi cũng không dám tùy tiện xử lý vật này. Nếu như đây thật sự là di sản văn hóa thì phải nộp lên trên! Nhưng sợ đây là vật tà môn gì đó, nhỡ đâu mà chọc phải thứ gì không sạch sẽ thì đúng là phiền toái to."

Chú Lê mỉm cười: "Yên tâm đi quản lý Lưu, chúng ta đã quen biết bao năm, có tôi ở đây, anh còn lo lắng sao?"

"Dĩ nhiên là yên tâm rồi, nếu không tôi cũng sẽ không mời ngài từ xa đến đây như vậy..." Quản lý Lưu cười phụ họa.

Thấy bọn họ hàn huyên mãi không xong, tôi đi một mình từ từ đến gần cái quan tài hổ phách kia... Không nói tới chuyện thứ này có âm khí nặng bao nhiêu, chỉ tính riêng từng luồng hơi lạnh tỏa ra từ nó thôi cũng đủ làm cho người ta hoảng sợ. Nếu không phải trước đó tôi đã nhìn thấy ảnh của nó thì chắc tôi sẽ nghĩ mấy người này móc được chiếc giường băng của Tiểu Long Nữ ra ấy chứ?

CHƯƠNG

Rung động khó hiểu

Tôi đi quanh cái quan tài hai vòng, nhưng không chạm vào nó như mọi lần.... Thứ này gây cho tôi cảm giác không tốt, dường như thứ đồ vật ở bên trong không giống như vật chết...

Đinh Nhất thấy tôi do dự thì đi đến bên tôi và hỏi: “Sao thế? Vật này có chỗ nào lạ ư?”

Tôi lắc đầu: “Khó mà nói được, chỉ là tôi có cảm giác không tốt lắm...”

“Cảm giác gì?” Đinh Nhất không rõ nên hỏi lại.

Tôi nói với vẻ sâu xa: “Không biết nữa, lúc tôi tới gần, có cảm giác thứ ở bên trong này như còn sống...”

Đinh Nhất biến sắc: “Vậy trước tiên cậu đừng động vào thứ này, chờ sư phụ tôi tới xem đã...”

Lúc này tôi nghe thấy quản lý Lưu nói với chú Lê bằng giọng thấp thỏm lo âu: “Nếu không phải trông thứ này quá tà môn thì chúng tôi cũng nghĩ tới việc dùng nó để làm mánh lới thu hút khách tham quan rồi...”

Chú Lê bảo ông ta không cần lo lắng, tất cả cứ chờ chúng tôi xem xét vật kia rồi nói..

Nhìn quản lý Lưu là biết tay lão luyện, vừa nghe chú Lê nói vậy,

ông ta lập tức xoay người dặn dò nhân viên mấy câu rồi kêu tất cả các nhân viên đang làm việc ở đây tạm thời rời khỏi nơi này.

Tôi nhìn những người này lục tục rời đi mà cười nói với chú Lê: "Cũng biết đạo lý đấy! Các chú biết nhau nhiều năm rồi à?"

Chú Lê ở bên cạnh cầm la bàn vừa đi vừa xem, chú nói với tôi: "Ừ, mấy năm trước nơi này từng đào được một cái hố tuẫn táng, chính chú đã giải quyết giúp họ."

Tôi giật mình hỏi: "Hố tuẫn táng? Gần chỗ này có mộ cổ lớn ạ?"

Ai ngờ chú Lê lại lắc đầu: "Không biết, nhưng trong cái hỗ tuẫn táng đó có khoảng chừng gần trăm đầu người, những người chết hẳn là tù binh..."

Tôi nghe xong mà không tự chủ được liếc sang Đinh Nhất một cái, nhưng anh ta vẫn nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài hổ phách nằm dưới tấm vải đỏ kia, mặt không có biểu cảm gì, giống như muốn nhìn xuyên qua tấm vải đỏ để xem có cái gì bên trong vậy.

Chú Lê đột nhiên giật tấm vải xuống và nói: "Cách tấm vải thì nhìn cái quả bóng ấy! Muốn xem thì xốc khăn trùm đầu của cô dâu lên mà nhìn cho kỹ..."

Mặc dù chúng tôi đều đã biết hình dáng của vật này qua bức ảnh, nhưng nhìn thấy vật thật vẫn mang đến cho chúng tôi một sự rung động mãnh liệt... Đó là một cỗ quan tài bằng hổ phách hơi mờ, sở dĩ nói nó hơi mờ là bởi vì ở giữa có một khối vật chất màu sắc giống như sáp ong. Cũng bởi vì hình dạng của khối vật chất này mới gây ra cho người ta có cảm giác thứ đồ ở bên trong giống một cỗ thi thể.

Tôi giật mình nói: "Mẹ kiếp! Thực sự là hổ phách này, vậy cái này phải dùng bao nhiêu giọt dầu thông mới tạo thành được chứ!"

Chú Lê cũng lắc đầu liên tục: "Chú chưa từng nghe thấy có miếng hổ phách nào lớn như vậy, sợ rằng đây không phải là sản phẩm của hiện đại?"

"Khó mà nói... Nhìn cái này cũng không giống như là do thiên nhiên hình thành." Nói xong tôi định đưa tay ra sờ thử thì bị Đinh Nhất kéo lại: "Chẳng phải cậu vừa nói là có cảm giác không tốt đấy à?"

Tôi nhẹ nhàng thoát khỏi tay anh ta và nói: "Không sao đâu, tôi chỉ cảm giác một chút thôi, nhỡ đâu bên trong chẳng có cái rắm gì thì sao? Anh không biết đấy chứ, bây giờ có rất nhiều kẻ lừa đảo đem một vài viên ngọc giả chôn ở khe núi nào đó, sau đó giả vờ tình cờ móc ra được, rồi tuyên bố với bên ngoài là mình tìm được một khối ngọc thạch có giá trị liên thành, chuyên môn để lừa gạt những người thiếu hiểu biết."

Đinh Nhất hỏi: "Cậu hoài nghi cái này là do nhân tạo?"

Tôi gật đầu, sau đó sờ tay lên... Lúc đầu tôi còn cho rằng mình sẽ cảm nhận được ký ức của tàn hồn đến từ thời thượng cổ nào đó, nhưng sờ tay lên lại không có cảm giác gì, giống như sờ phải một khối nhựa lạnh như băng vậy.

Lúc này tôi đã nắm chắc, bất kể thứ này là gì thì vật bên trong tuyệt đối không phải là thi thể, vì vậy tôi định buông tay ra rồi nói cho họ biết bên trong không phải thi thể.

Nhưng khi tôi ngẩng đầu lên thì thấy chú Lê và Đinh Nhất đang khẩn trương nhìn mình, đặc biệt là Đinh Nhất... Chân mày anh ta nhíu chặt lại, thế là trong đầu tôi liền nảy sinh ý muốn trêu ghẹo, thử hù dọa họ một chút.

Chú Lê thấy tôi để tay lên quan tài mà mãi không thấy động tĩnh gì, bèn muốn hỏi tôi có cảm nhận được gì không, nhưng chú ấy vừa định mở lời thì thấy tôi đột nhiên xanh mặt, nói: "Tay cháu...

Tay cháu tại sao không thả ra được!”

Hai người lập tức cả kinh, cho là tôi đã bị dính tay lên vật này, tôi thấy đã đạt được hiệu quả mình mong muốn, thì đắc ý nói với hai người họ: “Không có chuyện gì đâu, chọc mọi người thôi, trong này không phải thi thể, cháu không có cảm giác gì cả.”

Tôi vốn tưởng mình vừa nói lời này ra, là thể nào cũng bị bọn họ đánh cho một trận, nhưng không ngờ, sắc mặt họ chẳng những không thay đổi, mà còn ngày càng khó coi hơn...

Tôi thấy thế thì cười với bọn họ: “Sao vậy? Cháu lừa hai người một lần thôi mà, chẳng lẽ hai người cũng muốn lừa lại cháu à?”

Nhưng hai người họ không trả lời tôi, cũng không nhúc nhích, mà nhìn chằm chằm vào cái quan tài bằng hổ phách bên cạnh tôi... Tôi lúc ấy còn nghĩ sao hai người này diễn ăn ý vậy? Giả vờ giống thế cơ chứ!

Ai ngờ đúng lúc này đột nhiên tôi nghe thấy Đinh Nhất nói với vẻ vô cùng nghiêm túc: “Đứng làm ồn, Tiến Bảo, cậu từ từ buông tay ra đi...”

Tôi thấy vẻ mặt của Đinh Nhất có vẻ không đúng lắm, biết là anh ta không đùa với tôi, thế là tôi bèn nghe lời anh ta từ từ bỏ tay ra khỏi cái quan tài hổ phách, nhưng tôi làm thử thì thấy tay mình đã bị dính chặt vào cái quan tài!

Tôi quay đầu lại thật chậm, sau đó thầm chửi thề... Lúc ấy thậm chí trong lòng tôi còn muốn chết quách đi cho xong, nếu như trên đời này thực sự có “kẻ xui xẻo” bị chơi chết bằng chính câu nói đùa của mình, thì khẳng định kẻ đầu tiên đó chính là tôi.

Tôi thấy trên khối vật chất đục ngầu ở giữa quan tài hổ phách kia đột nhiên xuất hiện nhiều vết nứt nhỏ, có một ít thứ màu đỏ sậm chạy dọc bên trong như mạch máu đang từ từ lan đến chỗ bàn tay tôi.

“Chết tiệt! Đây là thứ gì!” Tôi cảm giác giọng mình rõ ràng hơi run, xem ra người ta không thể thường xuyên làm những chuyện ngu ngốc được!

Tôi thấy ở thời điểm cái khối vật chất kia vỡ ra vậy mà lại hơi nhúc nhích như vật sống... nhưng theo chuyển động của nó, cơ thể tôi cũng đột nhiên run lên, giống như rung động lúc trái tim đập, sau đó thông qua lòng bàn tay tôi truyền đến cơ thể vậy.

Đó là một loại cảm giác rất khó dùng ngôn ngữ để hình dung, giống như tôi đang tỉnh táo thì bỗng dưng bị điện giật tê tê một chút, mặc dù không quá đau, nhưng lại gây cho tôi rung động đến chết người...

Thân thể tôi lập tức co gập lại như con tôm, bi thảm là tay tôi vẫn dính vào phía trên chiếc quan tài hổ phách không nhúc nhích được, có giằng thế nào cũng không ra. Ngay sau đó là rung động lần thứ hai, lần thứ ba lần lượt xuất hiện, tôi nhất thời có loại cảm giác muốn chết, cảm giác quá con mẹ nó khó chịu!!

Đinh Nhất nhanh chóng đưa tay kéo tôi ra, sau đó nhìn kỹ chỗ bàn tay tôi bị dính vào, anh ta quay đầu nói với chú Lê: “Sư phụ, người tới xem thử xem, hình như trong lòng bàn tay cậu ấy có thứ gì đó...”

CHƯƠNG

Trò đùa lớn

Chú Lê nhanh chóng qua xem, phát hiện mỗi khi tôi dùng sức muốn kéo tay ra, là trong lòng bàn tay tôi lại có vô số tơ máu mắt thường có thể nhìn thấy được đang kéo tay tôi trở về lần nữa.

Qua một lúc lại thêm một lần rung động, tôi bắt đầu choáng váng mơ hồ, ngay lúc tôi gần như sắp bất tỉnh, Đinh Nhất lại bấm một cái thật mạnh bên sườn tôi, giúp tôi nhất thời tỉnh táo lại.

"Mẹ nhà anh chứ! Anh không thể ra tay nhẹ một chút được à?" Tôi cảm giác mình đau đến sắp trào nước mắt.

Nhưng Đinh Nhất lại nói với vẻ vô tội: "Không dùng lực thì không có tác dụng, cậu tỉnh táo một chút, đừng có ngất đi!"

Tôi vội vàng gật đầu, sau đó dùng tay còn lại vỗ vỗ mặt mình. Ai ngờ tôi đột nhiên cảm thấy khi vỗ vào mặt thì tay tôi có cảm giác ươn ướt, cúi đầu nhìn xuống, móa!! Tôi lại bị chảy máu mũi!

Lúc này tôi đã nhũn hết cả người, chẳng có chút sức lực nào, nếu không nhờ Đinh Nhất vừa đỡ vừa kéo thì chắc tôi chỉ có thể treo một tay trên cái quan tài hổ phách này.

Thấy tình huống của tôi lúc này rất khẩn cấp, chú Lê không kịp nghiên cứu thứ này là gì, bởi vì nếu chú ấy không nghĩ ra biện pháp kéo tôi ra khỏi cỗ quan tài này thì chỉ sợ những tơ máu bên

trong sẽ chui vào lòng bàn tay tôi.

Nhưng tôi thấy chú Lê đã thử mấy phương pháp mà hầu như tất cả đều vô dụng, tay tôi vẫn dính chặt trên đó, giống như làn da trong lòng bàn tay tôi mọc ra ở trên đó vậy.

Rung động vẫn còn tiếp tục, máu mũi tôi vẫn không cầm được, có khi chẳng cần chờ đến khi vật bên trong kia chui vào cơ thể tôi, tôi cũng đã chảy máu quá nhiều mà chết rồi...

Tôi chẳng còn chút sức lực nào, toàn bộ cơ thể đều dựa vào Đinh Nhất, một tay Đinh Nhất nắm lấy cổ tay tôi kéo về phía sau. Theo lý mà nói, anh ta dùng sức kéo tay tôi như vậy thì lòng bàn tay tôi lẽ ra phải có cảm giác đau đớn mới đúng, nhưng tôi không có một chút cảm giác nào cả...

Hoặc cũng có thể bởi do thân thể tôi chịu ảnh hưởng của các rung động kia, nên không còn cảm giác gì nữa, dù sao nếu phải so sánh giữa đau đớn mà những rung động này mang đến thì chuyện da tay có bị xé rách cũng không tính là gì.

Xé da tay? Đúng rồi, cậu đây không muốn lớp da tay này nữa có được không? Tôi thực sự sắp không chịu nổi nữa rồi, tôi bèn yếu ớt nói với Đinh Nhất: “Dùng dao cắt... Nhanh lên...”

Đinh Nhất nghe xong khóe mắt giật một cái, nhưng anh ta nhanh chóng lấy con dao bạc trên người đưa cho chú Lê và nói: “Lúc con dùng sức kéo, sư phụ dùng giao cắt những tia máu kia!”

Chú Lê nhận lấy con dao, sau đó ổn định lại, rồi tỉnh táo hô: “Kéo!”

Đinh Nhất nghe hiệu lệnh liền dùng sức, tôi thấy tay mình bị anh ta kéo lên một chút… Ai cũng biết Đinh Nhất có sức lực rất lớn, mười đứa như tôi cũng không đấu lại được anh ta! Nhưng lúc này anh ta cũng phải xuất ra toàn lực, nổi cả gân xanh.

Trong nháy mắt khi tay của tôi bị nhấc lên, chú Lê lập tức cắm con dao vào khe hở, nhưng ai ngờ nhát dao này lại suýt lấy mất cái mạng già của tôi! Chỉ thấy mới vừa rồi lòng bàn tay tôi chẳng có chút cảm giác nào, đột nhiên lại truyền đến một trận đau đớn thấu tim gan!

Nếu những rung động trước đó gây ra đau đớn như kiến gặm nhấm trên xương, thì cảm giác đau lúc này lại giống như dùng dao chặt tay tôi đi vậy, đúng là làm cho tôi được trải nghiệm cái cảm giác thế nào là “đau điếng người”...

“A...” Tôi la lên thảm thiết, cả người tôi bị Đinh Nhất kéo từ cái quan tài hổ phách kia ra!

Sau cơn đau dữ dội, trước mắt tôi tối đen, toàn thân không còn chút sức lực. Nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận lỗ mũi mình đang không ngừng chảy máu, vì vậy tôi đành phải dùng một cái tay khác run rẩy đưa lên lau mũi. Thật ra lúc ấy tôi không biết một cái tay khác của mình cũng đang không ngừng chảy máu, cho nên mới cảm thấy toàn thân không còn sức lực.

Lúc này Đinh Nhất dùng dao cắt một miếng vải đỏ, sau đó quấn chặt lên vết thương trên tay phải của tôi, ép thật chặt để cầm máu lại, nhưng mũi tôi vẫn chảy máu không ngừng... Hôm nay tôi còn mặc một chiếc áo phông sáng màu cho nên không khó để tưởng tượng ra cảnh cả người tôi đầy máu trông thảm khốc đến mức nào.

Thật ra chú Lê cũng có chút tay nghề khám chữa bệnh, chú ấy có cách đối phó với tình huống chảy máu mũi không ngừng như của tôi. Nhưng không hiểu sao, chú ấy thử mấy phương pháp mà máu mũi của tôi vẫn không ngừng chảy. Cuối cùng chẳng còn cách nào khác, hai người họ phải đưa tôi đến trạm y tế trong khu danh lam thắng cảnh để nghĩ ra giải pháp, dẫu sao tay tôi cũng còn một

vết thương hở cần xử lý.

Lúc đầu Đinh Nhất cõng tôi chạy đến chỗ khu quản lý, quản lý Lưu vẫn luôn chờ bên ngoài thấy vậy thì thất kinh nói: “Đây là... đây là thế nào vậy?”

Chú Lê nghiêm trọng hỏi ông ta trạm y tế ở nơi nào? Quản lý Lưu cũng luống cuống, ông ta duỗi ngón tay chỉ một lúc lâu mới nói ra được phương hướng chính xác.

Tôi yếu ớt nằm trên lưng Đinh Nhất, nhìn máu mình nhỏ từng giọt xuống vai anh ta... Trong đầu tôi nghĩ, lần này chắc là mình toi rồi, nếu máu cứ chảy thế này thì chắc chắn là tôi không thể kiên trì được đến lúc tới bệnh viện. Mà không biết điều kiện của trạm y tế trong khu thắng cảnh này thế nào? Nhưng có dùng đầu gối nghĩ cũng biết chắc không khá mấy đâu...

Ai ngờ lúc này tôi lại nghe được một giọng nói trong vắt nhưng lạnh lùng vang lên: “Không được cõng anh ta như thế, để anh ta xuống rồi ôm đến trạm y tế.”

Tiếp đó tôi bị Đinh Nhất đặt xuống, sau đó anh ta ôm ngang tôi lên... Tuy tôi không có chút sức lực nào, nhưng trong lòng vẫn thấy hơi lúng túng, một thằng đàn ông lớn tồng ngồng như tôi lại bị người ta ôm kiểu công chúa?! Nghĩ đến hình ảnh kỳ lạ đó lại làm toàn thân nổi da gà.

May mà trạm y tế ở cách đó không xa, hơn nữa tôi lại máu me đầy người, chắc trừ tôi ra thì chẳng có ai quan tâm đến việc tôi có bị ôm theo kiểu công chúa hay không.

“Bác sĩ! Bác sĩ!!” Giọng nói lo lắng của Đinh Nhất lại vang lên bên tai tôi.

Sau đó thấy một tên đang dùng điện thoại di động đứng lên từ chỗ ngồi, nhưng khi tên đó thấy tình huống của tôi, câu đầu tiên cậu ta nói lại là: “Đưa người này tới bệnh viện dưới chân núi đi.”

Nội tâm tôi lập tức hỏng mất, nghĩ thầm với tình huống như hiện tại, ông đây còn có thể kiên trì được đến lúc tới bệnh viện dưới chân núi thì ông theo họ mi!! Nhưng tôi bây giờ đã không còn thừa sức lực mắng người nữa rồi...

Nhưng Đinh Nhất lại không khách sáo với tên kia mà cáu kỉnh hét lên: "Ít con mẹ nó nói nhảm đi! Trước tiên qua xem một chút đã! Trên người cậu ấy không có ngoại thương nghiêm trọng gì, chỉ không cầm được máu mũi thôi!"

Tên bác sĩ kia bị Đinh Nhất gầm lên như thế thì cũng đành nơm nớp lo sợ đi tới, sau đó dùng một miếng bông cầm máu đè lên mũi tôi, nhưng lại làm cho tôi không thể thở được, thiếu chút nữa bịt chết ông đây rồi...

CHƯƠNG

Tay phải máu thịt be bét

Lúc này, cả cổ họng tôi cũng đều là máu, mấy lần tôi bị sặc bởi máu của mình, người biết thì biết đây là do máu mũi tôi chảy mãi không cầm được, người không biết còn tưởng tôi bị thương rất nặng chứ!

Đinh Nhất thấy vậy vội vàng gạt miếng bông cầm máu ở tên mũi tôi xuống, cả giận nói: “Mẹ nó, rốt cuộc anh có biết làm không vậy!”

Tên bác sĩ kia vốn đang kinh hồn bạt vía, bị Đinh Nhất gầm thét như vậy, tay cậu ta run lên, đánh rơi càng nhiều miếng bông cầm máu lên mặt tôi...

“Đứng qua một bên, tôi thử xem...” Giọng nói trong vắt nhưng lạnh lùng kia lại vang lên lần nữa, tôi mơ màng mở mắt ra nhìn, phắc! Sao lại là cô gái kia?

Cô gái lúc trước nhìn chằm chằm vào tôi với vẻ chán ghét, lúc này đang cầm cây châm bạc chuẩn bị đâm lên đầu tôi?! Bây giờ người tôi chẳng còn chút sức lực nào, nếu không nhất định tôi sẽ lấy tay chặn lại, bởi vì tôi thật sự nghi ngờ có khi cô ta đang chuẩn bị châm chết tôi luôn cũng nên?!

Nhưng sự thật chứng minh tôi đúng là có lòng tiểu nhân, bởi vì

sau khi được cô ta châm, chỉ vài giây sau máu mũi tôi thần kì ngừng chảy, tuy rằng đầu tôi vẫn rất mơ hồ choáng váng…

“Không sao, một lúc sau có thể anh ta sẽ cảm thấy khát, chú ý bổ sung nhiều nước…” Nói xong, cô gái ấy liền chỉ vào tay bác sĩ đang sợ run ở bên cạnh. “Anh, tới đây xử lý vết thương trên tay anh ta…”

Lúc này tôi mới nghiêng đầu nhìn bàn tay phải của mình mà lòng bi thương! Tại sao nó luôn bị thương vậy? Lần trước cái “vết sẹo mới” phải mất thời gian rất lâu mới mờ đi còn chưa đủ? Hôm nay lại bị chú Lê hạ một dao cho máu thịt be bét… Tôi còn có thể thảm hơn được nữa không?

Ngay lúc tôi đang đau thương cho chính mình, thì đột nhiên cảm giác tay phải của mình đau đớn, tôi giật thót một cái, suýt chút nữa nhảy dựng lên…

“Chết tiệt… Đại ca! Cậu có thể thông báo một tiếng trước được không vậy? Cậu học y ở trường thể thao à?” Tôi đau đến mức kêu la oai oái.

Nhưng lần này Đinh Nhất lại không mắng tay bác sĩ kia, mà hạ giọng nạt tôi: “Kiên nhẫn một chút, đừng lộn xộn!”

Tôi cúi đầu nhìn thì hóa ra tên nhóc kia đang dùng nước muối sinh lý rửa vết thương cho tôi, khi máu trên tay được rửa sạch tôi mới phát hiện, thì ra vết thương cũng không nghiêm trọng lắm, thậm chí không cần khâu, bởi vì chẳng qua tay tôi bị mất một lớp da…

Sau khi vết thương trên tay tôi được xử lý xong, Đinh Nhất lại lấy một cuộn băng gạc của bác sĩ, thấm nước muối và lau sạch máu trên mặt tôi, trong lúc đó, tôi vẫn luôn đưa mắt tìm kiếm cô gái đã cứu tôi xem cô ta đang ở đâu?

Đinh Nhất đè lại đầu tôi đang xoay loạn xạ và nói với vẻ bất

đắc dĩ: “Đừng tìm nữa, người ta đã đi từ nãy rồi...”

Thật ra lúc ấy tôi cũng không muốn gì khác, chỉ nghĩ dù gì con gái nhà người ta cũng cứu tôi một mạng, nói thế nào cũng phải cảm ơn cô ta chứ? Thế là tôi thở dài, nói: “Đi thì đi thôi, tôi cũng chỉ muốn nói tiếng cám ơn với cô ta thôi.”

Đinh Nhất dùng miếng băng gạc lau sạch máu và nước trên tay mình, sau đó ném nó vào thùng rác, anh ta nói: “Yên tâm đi, tôi đã thay cậu cảm ơn người ta rồi...”

Sau đó, ba người chúng tôi được quản lý Lưu sắp xếp ở một khách sạn trong khu thắng cảnh, xảy ra chuyện như vậy, tôi phải nằm trên giường nghỉ ngơi một đêm mới được. Còn cái quan tài bằng hổ phách kia thì hiện tại đã có thể nói chắc chắn rằng nó không phải là di sản văn hóa gì cả, cái này chắc chắn là có người đặt bẫy chúng tôi, mà có khi còn là nhằm vào tôi nữa ấy chứ!!

Cuối cùng, ba người chúng tôi bàn bạc ở trong khách sạn và quyết định, dù sao vật kia cũng không phải là di sản văn hóa, chờ khi trời sáng, chú Lê sẽ bảo quản lý Lưu đem máy cắt đến, cắt nó ra xem thử rồi nói sau...

Sau khi ăn cơm tối xong, tôi nằm mê man trên giường trong phòng khách sạn, trong đầu không ngừng nghĩ về cảnh tượng chiếc quan tài hổ phách dính lấy tôi lúc chiều... Tôi khẳng định ngoài tôi ra, trước đó cũng đã có người chạm qua nó, nhưng hiển nhiên họ không hề xảy ra việc gì.

Bây giờ xem ra chỉ có mình tôi bị nó hút vào, nếu như nói thứ này không phải nhắm vào tôi... thì đến quỷ cũng chẳng tin. Nhưng rốt cuộc là ai muốn gài bẫy tôi ở chỗ này? Hơn nữa còn xuống tay chuẩn xác như vậy?

Tôi càng nghĩ càng không ngủ được, càng không ngủ được lại càng nghĩ ngợi, chẳng mấy chốc tôi rơi vào trạng thái mất ngủ

tuần hoàn ác tính… Ngược lại Đinh Nhất ở giường bên cạnh lại ngủ rất say, so ra anh ta còn ngủ sớm hơn cả tôi?

Tôi không thể làm gì khác hơn là cầm điện thoại di động lên lần thứ n, định mở một trò chơi gì đó ra để đầu óc mình không suy nghĩ nữa. Nhưng vừa mở điện thoại lên, một cảm giác khác thường xông lên đầu tôi, thời gian này không đúng?

Lúc này đã cách lần tôi cầm điện thoại trước đó khoảng hơn nửa tiếng, nhưng vì sao điện thoại của tôi vẫn dừng lại ở thời gian đó? Để chứng thực, tôi mở một trò chơi ra chơi một lúc, nhưng khi tôi thoát trò chơi để xem giờ, thì phát hiện đồng hồ vẫn không khác lúc nãy…

Thời gian ngừng lại? Cái ý nghĩ này vừa nảy ra làm toàn thân tôi toát mồ hôi lạnh, bởi tôi biết không thể nào có chuyện đó, cho dù trời long đất lở, thế giới bị hủy hiệt thì thời gian cũng vĩnh viễn không thể ngừng lại được.

Vậy bây giờ chỉ có thể xảy ra một khả năng, đó là tôi có vấn đề… Tôi liền tiện tay ném điện thoại di động về phía Đinh Nhất, điện thoại đập ngay vào mặt anh ta.

Nếu như bình thường, điện thoại còn chưa tới gần anh ta đã tỉnh rồi, nhưng bây giờ, chiếc điện thoại đã đập lên mặt rồi mà anh ta vẫn không có phản ứng nào, xem ra Đinh Nhất đang nằm bên cạnh đây cũng có vấn đề…

Dựa theo kinh nghiệm nhiều lần gặp nạn của tôi, lúc này tôi không thể hoảng lên được, phải tỉnh táo quan sát xung quanh, bởi chỉ cần tôi hoảng hốt là đầu óc lại như không hoạt động được. Vì vậy đầu tiên tôi cố gắng ngồi dậy khỏi giường, định đi ra chỗ cửa sổ để xem tình huống bên ngoài.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên tôi nghe thấy một giọng nói đột ngột vang lên ở chỗ bàn trà trong phòng: “Tao khuyên mày nên

kiềm chế đi, dù sao mày cũng vừa mới mất máu nhiều như vậy...”

Trong lòng tôi hơi hồi hộp, vội vàng quay đầu nhìn lại và thấy ở trong căn phòng mờ tối, chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một người. Hắn cứ lẳng lặng ngồi ở bên bàn trà, ánh đèn ngoài cửa sổ chiếu vào lưng hắn, che khuất gương mặt của hắn ở trong bóng tối.

Tôi giật mình nói: “Anh là ai?”

Hắn khẽ cười, sau đó nói bằng chất giọng trầm thấp: “Nghe cho cẩn thận, xem giọng nói này là của ai?”

Bị hắn nói vậy, tôi mới thấy đúng là giọng nói này hơi quen tai thật, nhưng nhất thời tôi không nhớ nổi đây là giọng ai, vì vậy tôi xầm mặt lại và nói: “Đừng ở đây giả thần giả quỷ, hơn nửa đêm anh chạy đến phòng tôi có việc gì?”

Người đó nghe xong, bỗng nghiêng người về phía trước, để gương mặt mình từ từ lộ ra trong bóng tối, sau đó hắn dùng gương mặt đầy tà ác cười với tôi và nói: “Mày nhìn xem... Tao là ai?”

CHƯƠNG

Trái tim đang đập

Khi thấy rõ mặt người đó, tôi như bị sét đánh đứng ngây tại chỗ... Tôi nói mà, sao cái giọng này lại quen như thế mà mãi tôi cũng không nhớ ra nổi!

Nhưng khi tôi thấy gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, tôi mới như người tỉnh mộng, mẹ nó chứ, đây chẳng phải là giọng tôi ư? Nhưng nó trầm thấp hơn so với bình thường thôi...

Tôi giống như bị điện giật bật dậy khỏi giường, sau đó mặt đầy đề phòng nhìn nửa người của "tôi" ở trong bóng tối, tôi hoảng sợ đến mức không khép nổi miệng.

"Không thể nào, tôi làm sao có thể... thấy anh?" Tôi tự lầm bầm.

Tên "tôi" kia hình như cũng thấy bất ngờ vì cuộc gặp mặt này, hắn nhún vai, nói: "Tao cũng không rõ lắm, nhưng gần đây tao phát hiện ý chí của mày trở nên mạnh mẽ hơn, tao rất khó tìm được thời điểm mày mất khống chế để đi ra hoạt động một chút, đặc biệt là hôm nay... Tao cứ nghĩ là mày sẽ bị choáng váng chứ? Nhưng kết quả mày lại không choáng, điều này làm tao hơi bất ngờ."

Tôi nghe vậy thì nghĩ thầm: "Vậy thì phải cảm ơn Đinh Nhất lúc

đó đã véo tôi mạnh như vậy, nếu không tôi đã ngất đi từ lâu rồi…”

“Nhưng…” Một “tôi” khác đột nhiên chuyển giọng: “Thật ra hôm nay mày không cần sợ hãi, nếu như lúc ấy mày bị dính lâu hơn chút nữa thì tao đã có thể ra giải cứu thân thể chúng ta rồi.”

“Không cần phiền anh, chính tôi cũng có thể tự cứu được mình…” Tôi mạnh miệng nói.

“Ồ, thật ư? Tao sợ rằng mày cũng chẳng biết thứ cuốn lấy mày hôm nay là thứ gì phải không? Có lúc tao thấy rất tò mò, bằng cái tài nghệ rẻ rách đó của mày thì có thể đắc tội được với người nào? Tại sao lại có người dùng biện pháp thâm độc như vậy để giết mày?”

Tôi than nhẹ: “Xin lỗi nhé, đúng là tài nghệ của tôi chả có bao nhiêu, làm liên lụy đến anh, hay là thế này, vì an toàn của anh, anh nên sớm đi khỏi thân thể của tôi đi, thế nào?”

Tên kia nghe tôi nói vậy thì cười như điên, cứ như hắn nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời vậy, hắn không thể dừng cười, cuối cùng bị ho sặc luôn: “Ha ha… Khục… Ha ha… Tao thấy mày hãy tỉnh lại đi, quan hệ giữa tao và mày là quan hệ sống chết có nhau, mày hãy nhớ rằng tao sẽ vĩnh viễn bám lấy mày như giòi trong xương ấy! Nhớ kỹ chưa?”

Tôi nghe mà thấy trong lòng tuyệt vọng…

“Tiến Bảo? Tỉnh lại đi, cậu mơ thấy ác mộng đấy à, Tiến Bảo! Mau tỉnh lại!” Giọng Đinh Nhất đột nhiên vang lên bên tai tôi, tôi giật mình bật dậy, mặt đầy mồ hôi, thở hổn hển.

“Tôi sao thế?” Tôi mờ mịt hỏi Đinh Nhất.

Anh ta nghe xong liền xoay người đi vào nhà vệ sinh cầm ra một cái khăn ướt đưa cho tôi và nói: “Vừa nãy cậu ngủ không được sâu, mới vừa rồi cơ thể còn đột nhiên run rẩy không ngừng, tôi

sợ... cái tên kia đi ra, cho nên vội vàng đánh thức cậu.”

Tôi nhận lấy khăn lông ướt lau mặt, sau đó sợ hãi nói: “Tôi vừa gặp hắn trong mộng, nhưng không thể xác định có thật là hắn không, hay chỉ là nằm mơ...”

Đinh Nhất lấy khăn mặt trong tay tôi: “Đừng suy nghĩ nhiều, hắn đã không ra ngoài được một thời gian rồi, tôi cảm thấy hẳn là ý chí của cậu mạnh lên khiến hắn khó mà có thể muốn ra lúc nào cũng được.”

Tôi cười khổ: “Vừa rồi hắn cũng nói vậy, hắn còn nhắc đến cái quan tài hổ phách kia, hình như hắn biết bên trong đó là thứ gì...”

Đinh Nhất lạnh mặt nói: “Đừng có đoán mò nữa, nhân lúc trời còn chưa sáng, cậu ngủ thêm một lát nữa đi, còn vật kia là cái gì.... ngày mai cắt ra là biết ngay thôi.”

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy mà thấy toàn thân đau nhức, mặc dù ngủ mấy tiếng sau tôi không nằm mơ nữa, nhưng cũng vẫn rất mệt mỏi. Nhưng tôi biết như vậy cũng là bình thường, vì hôm qua tôi bị chảy khá nhiều máu, dù không đến nỗi phải đến viện truyền máu, nhưng cũng đủ làm cơ thể tôi mệt mỏi.

Theo sự chỉ dẫn của chú Lê, quản lý Lưu đã chuẩn bị xong máy cắt, chắc có lẽ ông ta quá sợ hãi vì dáng vẻ của tôi ngày hôm qua, nên liên tục hỏi chú Lê có cần đưa tôi tới bệnh viện dưới chân núi trước không? Sáng nay ông ta thấy tôi đi ra từ trong khách sạn trông vẫn ổn, mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Quản lý Lưu khẩn trương nói: “Người anh em Tiến Bảo, cậu cảm thấy thân thể thế nào? Không khỏe thì bảo tôi đưa đến bệnh viện nhé?”

Tôi nói nửa đùa nửa thật: “Không sao, chỉ hơi thiếu máu thôi...”

Quản lý Lưu nghe vậy vội vàng nói: “Thiếu máu à! Vậy không

sao, đợi một lát nữa tôi cho người cầm một ít lộc nhung và cao máu hươu đến cho cậu, những thứ này đều bổ máu cả, bảo đảm chỉ mấy ngày sau là cậu sẽ phục hồi như cũ...”

Tôi thấy tay quản lý Lưu này rộng rãi phết, nhưng sau đó mới biết, con cáo già này lo lắng chúng tôi sẽ bỏ đi, không xử lý vật kia nữa, cho nên mới ân cần như vậy.

Khi tôi lại đứng trước cái quan tài bằng hổ phách kia, lòng tôi run nhẹ như phản xạ có điều kiện vậy... Cái loại cảm giác rung động thống khổ của ngày hôm qua thực sự khó mà chịu đựng được, hôm nay ông đây muốn nhìn thử xem cái thứ đang tác oai tác quái này là gì.

Vì để phòng ngừa, chú Lê sai quản lý Lưu tìm một người công nhân chuyên cắt đá đến, sau đó để Đinh Nhất tự mình cầm máy, phải cắt thứ này thành tám khối mới được. Đinh Nhất mặt không biểu cảm mang kính bảo hộ vào, tay cầm cưa máy, bắt đầu cắt cái quan tài bằng hổ phách kia.

Ai ngờ ngay lúc Đinh Nhất đưa máy cắt chạm vào cái quan tài hổ phách, có mấy tiếng “két két” giòn tan vang lên, cả khối quan tài hổ phách lớn như thế ấy vậy mà lại xuất hiện vết nứt, trong nháy mắt, nguyên một khối hổ phách vỡ vụn thành từng cục to bằng nắm đấm.

Đinh Nhất thấy thế lập tức nhảy sang một bên, sợ thứ ở bên trong dính vào người. Cả khối hổ phách vỡ vụn, từ giữa khối đục mờ có hình dạng giống con người rơi ra một vật máu me be bét.

Ba người chúng tôi tập trung nhìn vào vật đó, trên đất rõ ràng là một quả tim còn đang đập!! Xung quanh quả tim này quấn quanh rất nhiều thứ giống như là mạch máu, trông vô cùng buồn nôn...

“Hôm qua, chính vật này muốn chui vào trong người cháu...” Chú Lê ở bên cạnh nói với vẻ mặt u ám.

“Cái này là thứ gì vậy ạ? Con mẹ nó quá ghê tởm…” Tôi nghĩ đến chuyện thiếu chút nữa cái thứ này đã chui vào thân thể mình, là trong lòng lại cảm thấy ớn lạnh.

Chú Lê lắc đầu: “Đây là một loại cổ, chỉ tiếc chú không rành thứ này lắm, cho nên không nhìn ra là cổ gì…”

Đinh Nhất nghe xong thì lạnh lùng nói: “Mặc kệ là cổ gì thì nó đều đã vô dụng!” Nói rồi, anh ta dùng máy cắt kim loại trong tay cắt vỡ cái trái tim đang đập yếu ớt dần kia.

CHƯƠNG

Ơn cứu mạng

Một tiếng "Phụt" vang lên, thịt vụn văng khắp nơi, may mà tôi cách khá xa, nếu không thì đã bị bắn lên khắp cả người rồi. Ngay sau đó mấy thứ thịt vụn kia đang từ đỏ biến thành đen, nó biến thành những con sâu trông rất cổ quái.

Chú Lê thấy thế bèn lấy ra một bình sứ nhỏ, sau đó chú đổ thứ chất lỏng màu đỏ sẫm ở bên trong lên đám sâu trên đất, những con vật nhỏ khiến người ta buồn nôn này nháy mắt hóa thành một bãi nước màu đen.

Tôi nhìn những thứ trên đất mà trong lòng không biết là sợ hãi hay chán ghét, tóm lại không có chút cảm giác tốt đẹp nào... Sau đó chú Lê dặn dò quản lý Lưu đem những thứ này thả lại nơi đã đào được, đồng thời còn phải phủ một lớp vôi sống ở phía trên. Quản lý Lưu dĩ nhiên là làm theo, vì vậy ông ta vội vàng cho người đi làm...

Lúc chúng tôi xuống núi, quả nhiên ông ta cho người chuẩn bị khá nhiều lộc nhung và cao máu hươu cho tôi, nói là để tôi về tẩm bổ. Lần này đúng là tôi đã đổ rất nhiều máu, thế là tôi cũng không khách sáo nữa mà vui vẻ nhận.

Trên đường về, tôi mơ mơ màng màng ngồi ở vị trí phụ lái,

nghe trên xe mở nhạc dân ca, nhưng trong lòng tôi thầm nghĩ... Tuy bây giờ tôi không biết là tên khốn nào đã đợi ở chỗ này đánh lén mình, nhưng cũng coi như đã tai qua nạn khỏi.

Đang suy nghĩ, đột nhiên tôi cảm giác Đinh Nhất thả chậm tốc độ, tôi hơi ngạc nhiên ngồi thẳng lên và hỏi: "Sao thế? Xe xảy ra vấn đề à?"

Đinh Nhất lắc đầu, sau đó ra hiệu cho tôi nhìn ra phía trước bên phải đường, tôi ngẩng lên thì thấy một cô gái có vóc người nhỏ bé đang đứng ở ven đường xin đi nhờ xe... Nhưng có vẻ mấy chiếc xe đi qua đều không có ý muốn dừng lại.

Tôi trợn mắt, lại là cô gái ấy... chính là người hôm qua đã ra tay cầm máu cho tôi, tôi vội vàng bảo Đinh Nhất: "Tấp vào lề đường một chút..."

Lúc xe chúng tôi dừng lại bên cạnh cô gái kia, cặp mắt to tròn của cô ấy lộ ra tia mừng rỡ, nhưng khi thấy là tôi bước xuống xe, mặt cô ấy lập tức đổi thành lạnh tanh.

Trong lòng tôi hơi kinh ngạc, Trương Tiến Bảo tôi không đến mức đẹp trai nhất vũ trụ, nhưng cũng là một soái ca đúng tiêu chuẩn đấy nhé! Tại sao lần nào trông thấy tôi, cô bé này cũng nhìn tôi bằng ánh mắt chán ghét như thế nhỉ?

Nhưng dù sao hôm qua người ta cũng đã cứu tôi, lúc ấy tôi đang mơ mơ màng màng nên không nói được lời cảm ơn với cô ấy, cho dù cô ấy không thích tôi thì tôi cũng phải đích thân nói một tiếng cảm ơn mới được.

Vì vậy tôi bước đến bên cạnh cô ấy và nói: "Ngày hôm qua cảm ơn em..."

Cô gái lạnh lùng vuốt tóc: "Không có gì, anh không cần cố ý đến cảm ơn tôi, bởi vì tôi là một thầy thuốc nên không thể thấy chết mà không cứu thôi..."

Thấy thái độ xa cách của con bé chết tiệt này, trong lòng tôi bỗng có cảm giác bực bội khó hiểu, thầm nghĩ ông đây khiến người khác thấy phiền thế cơ à? Nếu là lúc bình thường thì tôi đã quay đầu lên xe từ lâu rồi.

Nhưng nghĩ tới việc dù gì hôm qua người ta cũng đã cứu tôi một lần, thế là tôi lại tươi cười chìa mặt ra nói với cô gái: "Em định về thành phố à? Hay để chúng tôi chở em một đoạn nhé, tôi thấy em chờ như vậy chưa chắc đã bắt được xe, hơn nữa một cô gái đi xe cùng người lạ cũng không an toàn..."

Cô gái nghe vậy liếc mắt nhìn tôi và nói: "Làm sao tôi biết được anh có phải là người tốt hay không?"

Tôi suýt bị nghẹn chết vì câu này của cô ấy, trong lòng tức quá đi mất! Cái thời thế này đúng là khó làm người tốt, nếu không phải vì hôm qua cô gái này đã cứu mạng tôi, thì tôi cũng không mặt dày lôi kéo cô ấy đi cùng như vậy!

Cô bé này thấy tôi bị cô ấy mỉa mai đến mức nói không ra lời, vậy mà lại phì cười, sau đó vẫy tay với Đinh Nhất ở phía sau tôi: "Tôi đến đại học Y khoa Trung Quốc ở đường Trường Xuân trong thành phố, các anh có tiện đường không?"

Đinh Nhất nghe xong thì nhìn về phía tôi và nói: "Thế chúng ta tiện đường… hay không tiện đường đây?"

Tôi thở dài không biết phải làm sao, sau đó cắn răng nghiến lợi nói: "Tiện đường! Nhất định phải tiện đường!"

Sau khi lên xe, con bé chết tiệt kia ngồi cạnh chú Lê, cô ấy đối với tôi luôn là thái độ "quắc mắt lạnh lùng", nhưng đối với chú Lê lại rất khách sáo, chú Lê giống như người lớn trong nhà nói chuyện cùng cô ấy...

Tôi ngồi phía trước dựng tai lên nghe lén, thì ra con bé chết tiệt này tên là Ngô An Ni, là sinh viên năm thứ hai đại học Y, chuyên

ngành của cô ta là Trung Tây y lâm sàng, hơn nữa cô ấy đặc biệt mê châm cứu của Đông y cho nên đi đâu cũng mang theo bộ châm trong người. Điểm này cô ấy rất giống với chú Lê, cho nên dọc theo đường đi, một già một trẻ bọn họ trò chuyện rất vui vẻ.

Thật ra thì... chúng tôi không hề thuận đường, trường của Ngô An Ni và nhà chúng tôi gần như ở hai góc của thành phố, nhưng vì muốn trả ơn cứu mạng của cô ấy, nên chúng tôi phải thuận đường thôi, bởi vì tôi cũng không muốn thiếu ân tình của một người ghét mình…

Khi xe tới đại học Y thì dừng lại, Ngô An Ni chào từ biệt chú Lê rồi xuống xe, từ đầu đến cuối cô ấy chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái, ôi cái lòng tốt của tôi đúng là để cho chó ăn rồi.

Nhưng khi mặt tôi đang xị ra giục Đinh Nhất lái xe đi thì lại thấy Ngô An Ni sắp đi đến cửa bỗng chạy trở lại, sau đó cô ấy dúi cho tôi một tờ giấy: "Nếu anh lại gặp tình huống chảy máu mũi không cầm được thì gọi cho tôi..." Nói xong cô ấy không quay đầu lại mà chạy mất.

Tôi ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Ngô An Ni, rồi lại nhìn tờ giấy trong tay mình, trên đấy có viết một dãy số điện thoại di động. Tôi không ngờ con bé chết tiệt này ghét tôi như vậy mà lại cho tôi số di động... Lòng dạ đàn bà đúng là mò kim đáy biển!!

Chú Lê ngồi sau thấy tôi ngẩn người nhìn tờ giấy, bèn cười nói: "Con nhóc này rất có cá tính, Tiến Bảo, hay là… cháu thử kết bạn trên Wechat xem?"

Tôi hừ mũi: "Thôi dẹp đi, chú không thấy ánh mắt cô ấy nhìn cháu lạnh như mùa đông trên núi Đại Hưng An à, loại em gái này cháu không dám chọc vào đâu..."

Tuy nói vậy, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào tôi vẫn nhét mảnh giấy nhỏ kia vào trong túi, sau này tôi đã định nghĩa việc làm của

mình ngày hôm đó là "hành động dị thường". Chắc lúc đó tôi nghĩ là nhỡ sau này lại có lúc mình chảy máu mũi nữa... thì có thể mình lại phải tìm đến cô ấy thì sao.

Buổi tối sau khi về đến nhà, tôi lười biếng ngã xuống ghế salon, toàn thân không muốn nhúc nhích dù chỉ một ngón tay, mấy thứ lộc nhung với cao máu hươu lúc trước quản lý Lưu cho tôi, tôi để chú Lê cầm về hết, dù sao tôi cũng không làm đâu, còn chẳng bằng chờ chú ấy làm xong thì tôi đến ăn.

Trong lúc rảnh rỗi, tôi đem tờ giấy viết số điện thoại của Ngô An Ni ra xem, do dự một hồi, cuối cùng vẫn yêu cầu thêm cô ấy vào Wechat. Ban đầu tôi còn tưởng cô ấy sẽ từ chối, dẫu sao việc có số điện thoại và thêm Wechat cũng là hai chuyện khác nhau, nhưng không ngờ rất nhanh cô ấy đã đồng ý lời mời của tôi.

CHƯƠNG

Người đàn ông bí ẩn trong buổi tiệc rượu

Tôi mừng thầm, trong đầu nghĩ cái con bé chết tiệt này cũng không đến nỗi cao ngạo lạnh lùng như vậy nhỉ, thế là tôi bèn gửi một cái biểu tượng "Xin chào" cho cô ấy, kết quả, một lúc lâu sau đối phương mới trả lời một câu: "Tôi đang học... không việc gì chớ quấy rầy!"

Tôi biết mình lại dùng mặt nóng áp vào mông lạnh của người ta rồi, nhưng không biết vì sao, con bé chết tiệt kia càng lạnh nhạt, tôi càng muốn tìm hiểu xem cô ấy là hạng người gì...

Tôi sững sờ nhìn chằm chằm di động một lúc, rồi đột nhiên bật cười, trong đầu nghĩ không quấy rầy thì không quấy rầy, dù sao chúng tôi cũng đã thêm bạn tốt với nhau rồi. Lúc này, Đinh Nhất đang chải lông cho Kim Bảo đột nhiên bị tiếng cười của tôi làm cho hết hồn, anh ta bèn đi sang ngó điện thoại di động trong tay tôi rồi nói: "Sao thế? Cô ấy thêm cậu vào danh sách bạn bè rồi à?"

Tôi cười gian: "Dựa vào cô ta mà muốn thoát khỏi ma chưởng của tôi á... không có cửa đâu..."

Đinh Nhất bị dáng vẻ thô bỉ của tôi chọc cười: "Đồ bảnh chọe, tôi thấy cô ấy cũng không thích cậu đâu."

Tôi mạnh miệng nói: "Nói bậy! Ông đây không có ý gì với con

nhỏ chết tiệt đấy đâu nhé, nếu không tôi chỉ cần vài phút là có thể hạ gục cô ta rồi...”

Đinh Nhất khinh thường: “Cậu mới là người bị hạ gục trong vài phút ấy nhỉ? Nhóc con, tôi thấy cậu đang hơi xuân tâm rạo rực đấy!”

Tôi nghe anh ta nói thế bèn vội vàng cầm cái gương nhỏ trên bàn nhìn thử, sau đó cau có nói: “Thật á? Không thể nào!? Với cô ta á? Một cô lùn cao có một mét rưỡi! Sao ánh mắt tôi có thể kém như vậy được?”

Đinh Nhất cười vài tiếng: “Ai biết được... có lẽ cái này gọi là bắn tim bừa bãi đi!”

“Cút.” Tôi cười mắng.

Bắt đầu từ hôm đó, ngày nào tôi cũng nhắn cho con bé cao ngạo kia mấy tin nhắn, có lúc cô ấy nhắn lại rất nhanh, có lúc chỉ trả lời “Đang bận” rồi không nhắn với tôi nữa.

Theo lý mà nói, cô ấy không phải gu của tôi, không dịu dàng cũng chẳng biết quan tâm, còn làm mặt cao ngạo lạnh lùng, một cô gái nhỏ bé như thế đi bên cạnh tôi có khi người ta còn tưởng là con gái tôi ấy chứ! Nhưng không biết vì sao, từ ngày thấy dáng vẻ lạnh lùng cầm châm bạc của cô ấy, bóng dáng nhỏ bé kia đã khắc sâu trong lòng tôi...

Buổi sáng, Bạch Kiện đột nhiên gọi tôi đến nhà ăn cơm, tôi biết trong khoảng thời gian này anh ta đang bận rộn với vụ án của mấy đứa trẻ Lý Kiến, anh ta kêu tôi tới ăn cơm nhất định là có chuyện muốn nói với tôi, vì thế tôi cũng không nghĩ nhiều, buổi tối hôm đó tôi và Đinh Nhất cùng đến nhà Bạch Kiện.

Kết quả vừa vào cửa, tôi bị một đám người bên trong dọa sợ, tôi cứ tưởng lần này chỉ là bữa cơm thân mật giữa mấy người quen biết chúng tôi, nhưng sau khi vào cửa mới phát hiện có rất nhiều

đồng nghiệp của Bạch Kiện đang ở đây, có người tôi biết, có người không.

Tôi lơ ngơ đi vào, thấy Bạch Kiện và vợ anh ta đang bận rộn ở trong bếp, nhìn thấy chúng tôi tới, anh ta vội rửa tay rồi đi ra.

“Anh... Đây, đây là tình huống gì vậy?” Tôi hơi lúng túng.

Bạch Kiện cười kéo tôi đến trước bàn ăn, ngồi xuống và nói: “Còn chẳng phải do anh và vợ đều quá bận công việc đấy à, cho nên tạm thời không tổ chức hôn lễ được, còn tuần trăng mật sau này có cơ hội sẽ bổ sung sau. Hôm nay hai bọn anh đi đăng ký, nên mời các bạn bè thân thiết đến tụ tập.”

Tôi đấm nhẹ lên vai Bạch Kiện một cái: “Móa! Sao anh không nói sớm, làm tôi chẳng mang theo bao lì xì, chỉ xách có hai chai rượu đến, thật là xấu hổ chết đi được!”

Bạch Kiện lại tỏ vẻ không quan trọng: “Chính vì sợ cậu sẽ mang lì xì đến cho nên mới không nói đấy, không chỉ cậu, mọi người đến đây đều bị anh lừa cả, hôm nay anh chỉ muốn cùng bạn bè tụ tập, không muốn những cái khác, cậu cũng đừng đoán mò! Còn nữa... Một lúc nữa chắc sẽ có một người tới, nhưng người đó đến không phải để chúc mừng anh vừa đi đăng ký.”

Tôi hơi ngạc nhiên: “Thế là thế nào? Hôm nay đến nhà anh không phải để chúc mừng anh đi đăng ký thì đến làm cái rắm gì!”

Sắc mặt Bạch Kiện hơi u ám, anh ta nói: “Người đó tới gặp cậu...”

Tôi nghe mà lòng chùng xuống, đại khái tôi cũng biết người đến là ai rồi! Có thể để Bạch Kiện lừa tôi tới đây, còn muốn gặp mặt riêng với tôi thì e là chỉ có lãnh đạo của Bạch Kiện thôi.

Bạch Kiện thấy sắc mặt tôi không tốt bèn nói với vẻ bất đắc dĩ: “Nếu cậu không muốn gặp ông ấy thì một lát nữa cứ tìm lý do gì

đó về trước, anh cũng không muốn làm cậu khó xử."

Tôi cố nở nụ cười cứng ngắc: "Không đến mức ấy, cũng không phải tôi chưa từng gặp ông ta lần nào... Nói thế nào thì ông ta cũng là lãnh đạo cũ của anh, tôi biết anh khó xử, gặp thì gặp, không sao cả."

Tuy ngoài miệng tôi nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn hơi khó chịu. Cho dù hiện giờ Bạch Kiện nói thật với tôi, nhưng trước đó đúng là anh ta đã cố ý lừa gạt tôi đến, vì nếu anh ta thật sự không muốn làm tôi khó xử thì đã không sắp xếp lần gặp mặt này.

Đinh Nhất thấy tôi nói chuyện với Bạch Kiện xong thì sắc mặt lại trầm xuống, anh ta bèn hỏi nhỏ tôi xem thế nào? Tôi hơi bực mình nói với anh ta rằng, một lát có thể sẽ có một nhân vật quan trọng đến, mang tiếng là đến chúc mừng Bạch Kiện đăng ký kết hôn, nhưng thực ra là tới gặp tôi.

Đinh Nhất nghe xong liền nhẹ giọng hỏi: "Cha của Lý Kiến?"

Tôi cười khổ gật đầu: "Còn có thể là ai? Được rồi, gặp thì gặp thôi, ông ta muốn biết gì tôi cũng sẽ nói thật, nhưng nếu muốn tôi hỗ trợ... vậy thì xin lỗi, tôi thật sự không thể giúp được."

Tối đó, Bạch Kiện và các đồng nghiệp chơi rất vui vẻ, mọi người không ngừng thay phiên nhau mời rượu chú rể Bạch Kiện, may là tửu lượng của Bạch Kiện không đến nỗi nào, nếu không đã sớm gục rồi. Còn tôi, cũng có mấy người tới mời rượu tôi, nhưng cuối cùng đều bị hai đồng nghiệp của Bạch Kiện chặn lại.

Tôi biết đây nhất định là do Bạch Kiện đã dặn dò từ trước, anh ta biết hiện tại tôi không thể uống rượu, nên cố ý nhờ hai đồng nghiệp cản rượu giúp tôi.

Nhưng dù vậy, trong lòng tôi vẫn hơi không thoải mái... Thế là tôi ở trong trạng thái "không thoải mái" này chờ nhân vật thần bí kia đến.

Thật ra lúc ấy mọi người đã uống hòm hòm rồi, đang chém bão lung tung, kết quả là khi thấy người vừa bước vào, bọn họ lập tức hoảng sợ đến mức bay hết men say.

Đầu tiên Phó Cục trưởng Lý cười bảo mọi người cứ tiếp tục, chớ ngừng lại, sau đó ông ta vỗ vai Bạch Kiện nói những lời chúc mừng khách sáo... Cho đến khi ánh mắt ông ta dừng lại trên người tôi.

Sau đó tôi nhận mệnh đi cùng ông ta tới phòng làm việc của Bạch Kiện, trong đầu tôi nghĩ, dù sao cũng có mối quan hệ với Bạch Kiện ở đây, có mấy lời sớm muộn gì cũng phải nói rõ ràng, vợ của Bạch Kiện còn ân cần ngâm một bình trà cho chúng tôi, sau đó tiện tay đóng cửa phòng lại.

Không biết có phải tất cả những tên ở bên ngoài đều đã bị dọa sợ hay không, mà chẳng có tên nào dám ồn ào chúc rượu như vừa rồi nữa, cả đám đều ngồi đàng hoàng trước bàn rượu.

CHƯƠNG

Đinh Nhất say

Lý Sảnh thấy bên ngoài yên tĩnh như vậy thì bèn đi thẳng vào vấn đề: "Tôi biết cậu có chút bản lĩnh, ngày đó ở đập chứa nước Long Tuyền... Chắc hẳn cậu biết rõ chuyện gì đã xảy ra. Tôi bây giờ không phải dùng thân phận lãnh đạo cũ của Bạch Kiện mà là lấy thân phận một người cha để hỏi cậu, tôi hi vọng cậu có thể cho tôi biết con trai tôi rốt cuộc vì sao lại chết?"

Tôi nghe xong liền dùng tay gõ trán, sau đó than nhẹ: "Ngài làm công việc hình sự nhiều năm như vậy, hẳn phải biết, sự thật thường rất tàn khốc."

"Đúng vậy, cậu cũng nói tôi làm hình sự nhiều năm, theo đuổi sự thật là tâm nguyện cả đời của tôi…" Lý Sảnh nói với thái độ kiên quyết.

Tôi thầm cười lạnh, thế chẳng lẽ cha mẹ của Chúc Đan Dương thì không có quyền lợi được biết sự thật à? Dĩ nhiên, ngoài miệng tôi không nói vậy, mà uyển chuyển nói với ông ta: "Tôi rất lấy làm tiếc về chuyện của con trai ngài, nhưng ngài có nghĩ tới, có một số việc có nhân mới có quả, mấy đứa trẻ bọn chúng có kết cục như vậy, có lẽ bởi chúng đã sớm gieo nhân gì chứ?"

Lý Sảnh đặt mạnh chén trà xuống bàn làm nước bắn tung tóe:

“Cậu không cần vòng vo với tôi, có lời gì xin cứ nói thẳng.”

Trong đầu tôi nghĩ, ông dám đập bàn với tôi à? Một, tôi không phải cấp dưới của ông, hai, cũng không phải phạm nhân của ông, hôm nay tôi có thể gặp ông ở chỗ này đều là vì Bạch Kiện, nếu không phải nể mặt anh ta thì tôi cũng không muốn nói nhiều với ông thêm một chữ nào.

Nhưng bây giờ không còn cách nào khác, nếu đã đồng ý với Bạch Kiện là gặp mặt ông ta một lần, thì tôi không thể trở mặt với ông ta được, thế là tôi đành kìm nén sự tức giận xuống, sau đó ôn hòa nói với ông ta: “Nếu ngài đã muốn biết chân tướng sự việc, tôi tất nhiên sẽ biết gì nói nấy, nhưng hi vọng sau khi ngài biết chân tướng rồi thì đừng lừa mình dối người nữa, bởi vì có một số việc xảy ra cũng đã xảy ra rồi, cho dù không ai nhìn thấy, cũng không ai có thể chứng minh... Nhưng không có nghĩa là nó không phát sinh.”

“Rốt cuộc cậu muốn nói gì?” Sắc mặt Lý Sảnh âm trầm.

Tôi cũng không muốn vòng vo cùng ông ta nữa, nên dứt khoát nói: “Ngài còn nhớ bể bơi Mùa Xuân mấy năm trước không?”

Lý Sảnh nghe xong, sắc mặt cứng đờ, tôi thở dài: “Ngài không cần trả lời, bởi vì vẻ mặt của ngài đã nói cho tôi biết là ngài nhớ rõ... Nếu ngài còn nhớ, vậy thì còn cần tôi phải nói tiếp không?”

Lý Sảnh nhất thời rơi vào im lặng đáng sợ, người này lòng dạ quá sâu, tôi thực sự không nhìn ra ông ta đang nghĩ gì, nhưng có thể khẳng định, năm đó chắc chắn ông ta đã làm chuyện gì trái với lương tâm, nếu không bây giờ đối mặt với tôi ông ta sẽ không chỉ im lặng như thế.

Một lát sau, cuối cùng Lý Sảnh cũng lên tiếng: “Cậu nói tiếp đi...”

Tôi nhìn ông ta một cái, sau đó lạnh lùng nói: “Chân tướng của

chuyện xảy ra ở bể bơi Mùa Xuân là gì... Thật ra tôi cũng không thể xác định, tôi chỉ có thể nói với ngài rằng, đó chính là căn nguyên của mọi chuyện, tất cả quả báo đều do việc này bắt đầu.”

Lý Sảnh do dự nói: “Người của nhà họ Chúc...”

“Người nhà họ Chúc đã không còn ai, hẳn ngài biết rất rõ điểm này, còn bây giờ ai đang vì họ mà trả thù... tôi cũng không tiện nói. Ngài là lãnh đạo cũ của Bạch Kiện, nếu có thể giúp tôi nhất định sẽ giúp! Nhưng lần trước ở đập chứa nước Long Tuyền hẳn ngài cũng thấy rồi đấy, thiếu chút nữa tôi đã không giữ được cái mạng nhỏ này! Bạch Kiện phải quay về mời Lê đại sư tới mới miễn cưỡng cứu được tôi ra. Nói thật, lúc đó có thể tìm thi thể của mấy đứa trẻ về là tôi đã dốc hết toàn lực rồi! Nhưng tôi tin có người giỏi thì còn có người còn giỏi hơn, ngài trễ nải thời gian với tôi ở đây, thì chẳng bằng suy nghĩ một biện pháp khác.”

Đêm đó tôi đã bày tỏ rất rõ ràng hai ý với lãnh đạo cũ của Bạch Kiện, một là mọi chuyện đều do sự kiện “bé gái chết đuối trong bể bơi” đưa đến, nhưng chi tiết và chân tướng trong đó tôi cũng không rõ lắm. Hai là vị cao nhân ở sau lưng báo thù cho nhà họ Chúc lợi hại hơn tôi quá nhiều, lần trước có thể tìm thấy thi thể của mấy đứa trẻ đúng là may mắn, cho nên đừng tới tìm tôi nhờ hỗ trợ nữa.

Sau khi Bạch Kiện đích thân tiễn lãnh đạo cũ về, tôi mới dám từ phòng làm việc đi ra, tôi vốn tưởng chúng tôi ở bên trong trò chuyện lâu như vậy, tiệc rượu bên ngoài hẳn đã phải giải tán rồi?

Nhưng khi đi ra ngoài thì mười mấy cặp mắt cùng đồng loạt nhìn về phía tôi, làm lòng tôi thấy hoảng sợ... Tôi hơi lúng túng ho nhẹ một tiếng sau đó xoay người đi vào phòng bếp.

Vợ Bạch Kiện thấy tôi đi vào, liền cười nói: “Sao cậu vào đây, nơi này không cần cậu hỗ trợ, nhanh ra ngoài ăn cơm đi.”

Tôi nghe mà mặt mũi đầy bất đắc dĩ, nói: “Tôi cũng muốn ra ngoài lắm, nhưng mấy tên ngoài kia cứ nhìn tôi với ánh mắt là lạ, cứ như ông đây bị lãnh đạo của bọn họ quy tắc ngầm ấy.”

Vợ Bạch Kiện cười phá lên: “Tiến Bảo, cậu thật buồn cười, chẳng trách cậu lại thành bạn của lão Bạch! Đi thôi, tôi với cậu ra ngoài ngồi một lát, thế đã được chưa?”

Vợ Bạch Kiện xuất hiện làm bầu không khí trong phòng khách lại náo động, mọi người bắt đầu lấy lại tinh thần, lại bắt đầu nâng ly cạn chén.

Lúc này Bạch Kiện cũng từ ngoài trở về, anh ta thấy nhà đã khôi phục náo nhiệt thì không nói gì nữa, tiếp tục cùng mọi người uống rượu... Đêm hôm đó tất cả mọi người đều uống rất vui vẻ, ngay cả người có tửu lượng cực cao như Đinh Nhất mà cuối cùng cũng có phần say rượu.

Tôi lúc ấy vô cùng vui mừng vì mình phải kiêng rượu, nếu không tôi chẳng biết mình sẽ uống thành cái dạng gì đâu! Đương nhiên, sở dĩ Đinh Nhất uống nhiều rượu như vậy hoàn toàn là bởi vì anh ta giúp tôi cản rượu, hai chiến sĩ do Bạch Kiện sắp xếp đã thua trận từ lâu.

Nửa trận trước, mọi người đều thi nhau uống với Bạch Kiện, nhưng sau khi lãnh đạo của họ đi về, bọn họ đều chĩa mũi dùi sang phía tôi, Bạch Kiện dù có lòng giúp tôi cản rượu, nhưng tiếc thay lúc đó anh ta cũng ngồi không vững rồi, cho nên cũng chẳng làm gì được, vì vậy mà phòng tuyến cuối cùng của tôi chỉ còn Đinh Nhất.

Thật ra lúc bữa cơm vừa kết thúc, tôi vốn không nhìn ra Đinh Nhất đã uống say, anh ta trông chẳng có vẻ gì khác lúc bình thường, bước chân vẫn vững vàng, giọng nói vẫn lạnh nhạt...

Nhưng ai biết được, sau khi vẫy tay tạm biệt tất cả mọi người, anh ta đột nhiên đứng bất động tại chỗ, lúc ấy tôi giật cả mình,

còn cho là anh ta cảm giác được gần đó có nguy hiểm gì chứ?

Kết quả là một lát sau anh ta mới nói với vẻ sâu xa: “Đón xe về đi, tôi uống say rồi.”

Mới đầu tôi còn không hiểu Đinh Nhất nói uống say là say tới mức độ nào, nhưng rất nhanh tôi phát hiện anh ta đã không thể đi bộ bình thường được...

CHƯƠNG

Rượu vào lời ra

Đây là lần đầu tiên tôi thấy Đinh Nhất say, lúc ấy nếu không phải tôi dùng toàn bộ sức lực từ thời còn bú mẹ đỡ lấy anh ta, tôi thật sự muốn mở điện thoại ra để quay lại màn "Đá phá trời" này của anh ta.

Sự thật chứng minh, tính cách sau khi uống rượu của Đinh Nhất tốt hơn nhiều so với tôi. Tôi cứ tưởng rằng người vốn kiệm lời như anh ta khi say sẽ nói nhiều, nhưng kết quả lại làm tôi phải thất vọng, anh ta còn ít nói hơn so với bình thường, gần như là không nói gì.

Tuy Đinh Nhất không say đến nỗi không bước đi nổi, nhưng anh ta giống như đang cố tình dựa hết toàn bộ trọng lượng cơ thể vào tôi vậy! Tôi đỡ anh ta lảo đảo đến vệ đường đón xe, may là cuối cùng cũng nhét được anh ta vào một chiếc taxi.

Sau khi về đến nhà, tôi tức giận quẳng anh ta lên salon, sau đó mệt mỏi ngồi bệt xuống bên cạnh, nếu không nể tình trước kia mỗi lần tôi say đều do anh ta phục vụ, thì tôi đã ném anh ta lên giường rồi mặc kệ từ lâu rồi.

Tôi nhẹ giọng nói bên tai anh ta: "Đinh Nhất? Anh có thể nghe thấy tôi nói không?"

Đinh Nhất nhắm mắt, nặng nề phun ra hai chữ: “Có thể…”

Tôi không nhịn được cười, nói: “Đệch! Anh đúng là tích chữ như vàng! Xem ra sau này anh cũng nên kiêng rượu như tôi mới được.”

Đinh Nhất nghe thế thì hừ một tiếng, tiếp tục nhắm mắt giả chết… Lúc này tôi đột nhiên nảy sinh ý xấu muốn trêu anh ta, tôi nằm sấp bên tai anh ta và nhỏ giọng hỏi: “Đinh Nhất, bạn gái mối tình đầu của anh là ai?”

“Không có…” Đinh Nhất nỉ non.

Lúc ấy tôi thật hoài nghi không biết anh ta có hiểu tôi hỏi gì không, thế là tôi tiếp tục chơi trò “Rượu vào nói thật”, muốn moi ra từ miệng anh ta một chút lịch sử đen tối mà tôi không biết.

“Mấy tuổi thì anh không đái dầm nữa?”

“Không biết…”

Tôi suýt không nhịn được cười….

“Vậy bạn thân nhất của anh là ai?” Tôi tràn đầy tự tin rằng anh ta nhất định sẽ nói tên mình, nhưng ai ngờ anh ta im lặng một lúc rồi đột nhiên nói: “Tôi không có bạn bè…”

Tôi nghe vậy thì thấy trong lòng không thoải mái, cái gì gọi là không có bạn bè? Vậy tôi là ai? Thế là tôi lại hỏi tiếp: “Vậy có người anh em tốt nào không?”

“Không có…” Câu trả lời lạnh băng lần nữa phát ra từ miệng anh ta, lòng tôi lập tức như bị người ta ném vào tủ lạnh vậy, đông cứng…

Chậm một chút, tôi ôm tâm tình khó chịu hỏi một vấn đề cuối cùng: “Vậy trong cuộc sống của anh có người nào là quan trọng nhất không? Ví dụ như sư phụ của anh chẳng hạn?”

Nghe câu hỏi này của tôi, Đinh Nhất chợt ngồi dậy từ salon, đôi

mắt đen như mực đảo xung quanh một vòng, cuối cùng anh ta chậm rãi giơ tay chỉ vào mũi tôi và nói: "Cậu!" Anh ta gục xuống salon ngủ tiếp, còn lại tôi ngồi đó trợn tròn mắt há hốc mồm...

Con ma men này có ý gì vậy? Người quan trọng nhất là tôi? Nhưng tôi ở trong lòng anh ta chẳng dính dáng gì đến bạn bè, anh em, hay người yêu gì cả? Làm sao lại có loại trả lời như thế này? Vậy rốt cuộc trong lòng anh ta, tôi ở vị trí nào?

Đêm hôm ấy, vấn đề này cứ quấy rầy tôi mãi, nói thật, biết Đinh Nhất lâu nay, tôi thật lòng xem anh ta là bạn thân, là người anh em tốt nhất, nhưng hôm nay nghe anh ta say rượu phun ra "lời nói thật"... Trong lòng tôi thất thời có muôn vàn cảm xúc!

Suy nghĩ về những chuyện chúng tôi đã cùng trải qua, nói không khoa trương, ở thời điểm nguy hiểm nhất, Đinh Nhất luôn là hậu thuẫn kiên cố nhất của tôi, chúng tôi thậm chí có thể chết vì đối phương.

Tôi luôn cho rằng tình nghĩa giữa hai chúng tôi được ngầm hiểu lẫn nhau, chỉ cần một ánh mắt là Đinh Nhất có thể liều mạng phối hợp ăn ý với tôi...

Nhưng cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng nghĩ qua đây là vì cái gì? Bởi vì tôi cảm thấy trong lòng mình, Đinh Nhất chính là anh em sống chết có nhau, từ lúc quen biết anh ta đến giờ, giữa chúng tôi vẫn luôn cho đối phương cảm giác như thế...

Nhưng vừa rồi nghe anh ta nói ở trong lòng anh ta không có người yêu, không có bạn bè, cũng chẳng có anh em? Vậy anh ta coi tôi là cái gì? Chắc không phải là chị em tốt đấy chứ? Có phải tình nghĩ giữa chúng tôi bấy lâu nay đều do một mình tôi tự biên tự diễn ra?

Một đêm không chợp mắt, tôi xoa đôi mắt thâm quầng ngồi dậy, trải qua một đêm suy nghĩ miên man, tôi vẫn không rõ Đinh Nhất

nghĩ gì trong lòng.

Tôi thấy Đinh Nhất vẫn ngủ trên ghế salon, tư thế không hề thay đổi... Tôi vội vàng đi qua kiểm tra thì phát hiện chân mày của anh ta nhíu chặt lại, không hề có dấu hiệu muốn tỉnh dậy.

Móa! Không phải là bị ngộ độc cồn đấy chứ? Tôi sợ hãi, vội vàng gọi anh ta: “Đinh Nhất? Anh thấy thế nào? Có khó chịu ở đâu không?”

Nhưng tên này không có chút phản ứng nào, tôi luống cuống chân tay, vội vàng đẩy anh ta một cái, nhưng ngoài việc vẫn hô hấp đều đều thì anh ta không còn phản ứng nào khác.

Không còn cách nào khác, tôi đành phải gọi cho chú Lê, tiếc thay cái lão thầy bói này đang ra ngoài làm việc, chú ấy hỏi qua tình hình của Đinh Nhất, sau đó bảo tôi trước tiên không cần lo lắng, hẳn là anh ta vẫn chưa giã rượu thôi.

Suy nghĩ lại mới nhớ, thật không biết hôm qua Đinh Nhất đã giúp tôi cản bao nhiêu rượu, cả rượu đỏ, rượu trắng rồi bia... Không biết có bị ngộ độc rượu không nữa? Ngay lúc tôi đang do dự có nên gọi 120 hay không thì đột nhiên tôi nghĩ đến cái cô Ngô An Ni kia không phải học y sao?

Tôi vội vàng cầm điện thoại gọi cho cô ấy, thật may là con bé này mặc dù bình thường rất cao ngạo lạnh lùng, nhưng khi vừa nghe tôi nói có bệnh nhân cần giúp đỡ là cô ấy không nhiều lời, hỏi địa chỉ rồi chạy tới.

Vì trong điện thoại tôi đã nói cho cô ấy biết Đinh Nhất tối hôm qua uống rất nhiều, vì vậy cô ấy đem một ít thuốc Đông y tới, sau đó làm cho Đinh Nhất một bát thuốc giải rượu... Sau khi nấu xong, tôi với Ngô An Ni dốc hết sức lực cũng không cho Đinh Nhất uống được, cái tên Đinh Nhất đáng chết này làm thế nào cũng không chịu há mồm.

Cuối cùng Ngô An Ni thấy cứ tiếp tục thế này thì không được, bèn lạnh lùng nói: “Nếu không cho anh ấy uống được, thì chỉ còn cách đưa đi viện truyền nước, nếu để lâu quá sẽ nguy hiểm...”

Ai ngờ ngay lúc chúng tôi đang định chuẩn bị đưa con ma men này đến bệnh viện thì anh ta đột nhiên động mí mắt, sau đó tỉnh lại... Nhưng lúc này Đinh Nhất chưa tỉnh rượu hoàn toàn, ánh mắt anh ta vẫn hơi mê mang.

Tôi vội vàng bê thuốc giải rượu tới: “Tổ tông của tôi ơi, ngài uống một hớp giúp tôi đi?”

Đinh Nhất nhìn tôi một cái, rồi lại nhìn bát thuốc đen sì trong tay tôi, sau đó đưa tay nhận lấy uống một hơi! Tôi thấy Đinh Nhất cuối cùng cũng đã uống thuốc giải rượu, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng không biết có phải thuốc giải rượu này khó uống hay không, mà sau khi uống xong, mặt Đinh Nhất lập tức làm ra biểu cảm muốn ói...

CHƯƠNG

Thầy bói nhỏ

Tôi thấy vất vả lắm mới cho anh ta uống thuốc giải rượu được, không thể để anh ta phun ra, thế là tôi vỗ lưng vuốt ngực, giúp anh ta nuốt xuống...

Tôi nhìn vẻ mặt say rượu của Đinh Nhất và hỏi: "Bây giờ cảm giác thế nào?"

Anh ta lắc đầu: "Đầu choáng váng..."

Tôi khẽ cười: "Là một tiền bối có thâm niên từng say rượu, tôi có thể nói cho anh biết, đây là phản ứng bình thường sau khi say."

Tôi vẫn chưa nói cho Đinh Nhất biết những lời anh ta nói khi say rượu hôm đó, tuy tôi không biết mình là gì trong lòng anh ta... Nhưng không bởi vì vậy mà có thể xóa bỏ toàn bộ những thời gian chúng tôi cùng vào sinh ra tử với nhau.

Theo như lời nói của cái tên nam không ra nam, nữ không ra nữ - Kim phu nhân thì Đinh Nhất vốn là người mất đi một phách, nên trên phương diện tình cảm có chỗ thiếu khuyết so với người bình thường, vì thế tôi cần gì phải để trong lòng chuyện Đinh Nhất coi tôi là gì?

Tôi thấy sau khi uống bát thuốc giải rượu, trạng thái của Đinh Nhất đã bắt đầu tốt lên, tôi liền vội vàng gọi điện thoại đặt ba

phần bữa sáng bên ngoài về, dù gì Ngô An Ni cũng chạy tới đây từ lúc sáng sớm, chắc chắn cô ấy cũng chưa ăn sáng.

Nhưng hình như Đinh Nhất không muốn ăn gì cả, anh ta ăn được một miếng hoành thánh rồi không ăn tiếp nữa... Ngược lại con bé Ngô An Ni không khách sáo ăn sạch một bát hoành thánh. Tôi nhìn đồng hồ, cũng khó trách, giờ cũng sắp đến trưa rồi, chắc cô ấy cũng sắp chết đói?

Tuy tôi có lòng muốn giữ con bé này lại ăn trưa, nhưng lại sợ cô ấy từ chối, đang do dự thì tôi thấy cô ấy đeo túi lên chuẩn bị đi về.

Trong tình thế cấp bách, tôi nói luôn: “Em phải đi bây giờ à? Nhỡ một lát nữa Đinh Nhất lại thấy không thoải mái thì phải làm thế nào? Em là một bác sĩ dự bị thì phải ở lại quan sát bệnh nhân thêm chút nữa chứ?”

Nghe tôi nói vậy, sắc mặt Ngô An Ni hơi khó coi, cô ấy cau mày trừng mắt lườm tôi... Ngay tại lúc tôi nghĩ cô ấy sẽ trở mặt đi ngay, thì cô ấy lại ném cái túi đeo trên lưng xuống và nói: “Được rồi, vậy tôi đợi thêm hai giờ, vì buổi chiều tôi còn có giờ học.”

Tôi nghe vậy thì vui mừng lắm: “Vậy em muốn ăn cái gì không, tôi đi ra ngoài mua!”

Ngô An Ni sầm mặt, nói: “Cám ơn, không cần, tôi bây giờ chỉ cần trông coi bệnh nhân của tôi là được rồi...”

Chắc Đinh Nhất cũng đoán được tâm tư của tôi, bèn ho nhẹ hai tiếng rồi nói: “Làm một bệnh nhân cần được chăm sóc, có phải cậu nên quan tâm xem trưa nay tôi muốn ăn gì không?”

Tôi đỏ mặt: “Vậy tôi làm món sở trường mì gói cho anh nhé!”

“Cậu đúng là không có lương tâm thật đấy nhỉ? Lúc trước cậu uống say, tôi bao giờ cũng hầu hạ cậu cơm nước đàng hoàng...” Đinh Nhất oán trách.

Lúc này tôi mới nhớ ra, hình như từ đêm qua đến giờ Đinh Nhất vẫn chưa ăn gì, tôi đành chấp nhận đi vào phòng bếp, lấy nồi chuẩn bị nấu cho anh ta một ít cháo trắng. Nói thật, kỹ thuật nấu ăn của tôi không bằng Đinh Nhất, ngoài món mì gói, tôi chỉ biết nấu thêm cháo trắng thôi.

Bởi vì tôi nhớ khi còn bé, chỉ cần tôi ốm là miệng lại nhạt nhẽo, mẹ sẽ nấu cho tôi một bát cháo đặc, sau đó cắt thêm cho tôi mấy miếng thịt hộp... Mùi vị đó ngon biết bao.

Từ khi... bố mẹ không còn nữa, tôi không được ăn món cháo trắng với thịt hộp nữa. Nếu không phải hôm nay Đinh Nhất lần đầu sinh "bệnh", tôi cũng không nhớ tới làm món này.

Trong hai giờ Ngô An Ni ở lại, tôi dùng nửa giờ để nấu cháo trong bếp, sau khi làm xong, tuy tôi không chắc cô ấy có ăn không, nhưng tôi vẫn lấy cho cô ấy một bát.

Có lẽ đến ngay cả Đinh Nhất cũng không ngờ tôi lại thật sự vào bếp nấu cháo trắng, nên anh ta giật mình, nói: "Có phải cậu vừa lẻn ra ngoài mua đúng không?"

"Chó má, đây là ông Trương tôi đây đặc biệt nấu cho bệnh nhân đấy được không? Lúc còn bé, mỗi lần bị bệnh tôi đều không muốn ăn cơm, nhưng chỉ cần mẹ tôi nấu cháo trắng ăn với thịt hộp là tôi sẽ ăn rất ngon miệng. Chẳng qua là không biết tôi nấu có giống với vị mẹ tôi từng làm không thôi..." Tôi càng nói, giọng càng nhỏ đi. Cuối cùng không nói tiếng nào nữa, bê bát cháo ngồi xuống.

Đương nhiên Ngô An Ni không thể biết vì sao tôi đột nhiên lại tâm trạng như thế, cho nên tôi cũng không mong chờ cô ấy sẽ nói những lời an ủi tôi. Còn Đinh Nhất dù biết... nhưng tin tôi đi, cách thức an ủi của anh ta chẳng khác gì không an ủi cả.

Nhưng tôi không ngờ người lên tiếng trước lại là Ngô An Ni, cô ấy vừa húp cháo vừa nói: "Mùi vị không tệ, không ngờ tên thầy bói

nhỏ như anh lại còn có tay nghề như vậy...”

Nhưng tôi không nghe ra là cô ấy đang khen mình nấu cháo ngon, ngược lại trọng tâm đặt ở ba chữ “Thầy bói nhỏ”!!

“Ơ? Tôi nói đại tiểu thư Ngô này, cô và tôi không quen, dựa vào cái gì mà cô gọi tôi là thầy bói nhỏ?” Tôi không phục.

Ai ngờ Ngô An Ni hừ lạnh: “Đừng tưởng lần trước tôi không biết anh đến khu thắng cảnh Thanh Long làm gì, chắc chắn là làm mấy việc mê tín dị đoan, nhưng mà làm hỏng việc nên mới khiến mình bị thương!”

Mới vừa rồi tôi còn chìm đắm trong sự ưu tư của việc nhớ thương mẹ, kết quả bị câu nói của Ngô An Ni làm cho tức giận nhất thời quên mất cả thương cảm, tôi bực mình nói: “Cô... Cô, cô đúng là tuổi trẻ dốt nát!”

Đinh Nhất ở bên cạnh không ngờ tôi lại nói một câu như vậy thì bật cười: “Được rồi, cháo này cậu nấu đúng là không tệ, tôi ăn xong dạ dày rất thoải mái...”

Vốn tôi còn muốn lý luận mấy câu với Ngô An Ni, nhưng nghe Đinh Nhất nói vậy, trong lòng tôi thấy thoải mái hơn một chút, thế mà không ngờ con bé kia đột nhiên đứng dậy, cầm túi lên rồi đi, còn chẳng chào tôi lấy một tiếng...

Tôi cảm thấy trong lòng nổi lên cơn giận dữ không lý do, những thiện cảm khó hiểu trước đó với cô ấy đều bị quăng đến Bắc Băng Dương!! Thật không biết con bé này có tính khí như ăn phải thuốc súng ấy, làm sao mà sống được đến bây giờ nhỉ?!

Ngoài miệng tôi nói với vẻ tức giận: “May cô ta là con gái, nếu không thể nào tôi cũng phải đánh cho một trận!”

Đinh Nhất vỗ vai tôi và nói: “Tôi thấy hay là thôi đi? Cậu không xử lý được cô gái này đâu...”

Tôi như bị nói trúng tim đen, vội ngẩng đầu thanh minh: “Ai muốn xử lý cô ta chứ… cho tôi năm triệu tôi cũng chẳng thèm làm!!”

Đinh Nhất thở dài, nói: “Cậu xong rồi! Không phải là cậu thích cô ấy rồi đấy chứ? Tôi thấy hay là tối nay đến gặp sư phụ để thầy mở cho cậu một quẻ đi, xem có phải gần đây sao Hồng Loan của cậu sáng không.”

Tôi nghe mà lòng phiền não, nghĩ thầm mình làm sao vậy? Mình đã từng thấy rất nhiều người đẹp, mấy cô mặt sáng dáng xinh còn thấy cả nắm, tại sao tôi lại có cảm giác với cái con bé chưa tới mét sáu này?

CHƯƠNG

Liên tiếp bị thương

Buổi tối, tôi và Đinh Nhất đến nhà chú Lê, chú ấy biết trước là buổi tối chúng tôi sẽ đến nên đã nấu sẵn canh gà lộc nhung đại bổ cho tôi... Nhưng khi tôi nhìn thấy một lớp váng mỡ gà trên canh, trong lòng tôi hơi bài xích.

Nhưng nghĩ đến chuyện chú Lê đã bỏ ra mấy giờ mới làm được, tôi lại không dám không uống... Cuối cùng tôi không thể làm gì khác hơn là đưa cổ ra, nhắm mắt nhắm mũi uống.

Chú Lê thấy tôi uống như vậy thì trừng mắt với tôi và nói: "Cái đồ vô ơn này, khó uống như thế cơ à? Lộc nhung là đồ tốt đấy, vừa bổ máu, vừa bổ thận..."

Tôi nghe xong vội vàng sờ lỗ mũi của mình: "Sẽ không bổ tới mức chảy máu mũi chứ ạ?"

"Làm sao có thể! Chú cho vào đâu có nhiều, chỉ vừa đủ thôi... Được rồi, có nói cháu cũng không hiểu, chỉ cần cháu nghe lời, cho cháu uống gì thì cháu uống cái đó là được! Như vậy mới có thể bù lại lượng máu đã mất!" Chú Lê lên mặt dạy dỗ giống mấy bà dì.

Tôi gật đầu như gà mổ thóc: "Vâng vâng, chú nói thế nào thì chính là thế ấy..."

Chú Lê nhận lấy cái bát không trong tay tôi, sau đó đột nhiên

nhìn tôi rồi nói: “Ơ này, nhìn tướng cháu đúng là có sao Hồng Loan đang chiếu thật! Cháu chờ đó, chú bói cho cháu một quẻ...”

Thật ra trước đó chú Lê đã tính cho tôi rồi, chú nói tôi lục thân duyên cạn, cô tịch cả đời, mệnh ngũ tệ tam khuyết chắc chắn sẽ không xuất hiện tình huống sao Hồng Loan này được... Nhưng hôm nay chú ấy thấy mặt tôi dường như hơi có thay đổi, xem ra số mạng con người cũng chưa chắc không đổi cả một đời.

Thật ra trước nay tôi vẫn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện muốn thành gia lập nghiệp, bởi vì tôi thật sự sợ liên lụy con gái nhà người ta, cho nên dù gặp được cô gái có điều kiện tốt, tôi cũng chưa bao giờ nghĩ tới phương diện kia.

Nhưng không biết bây giờ tại làm sao tôi lại động lòng với con bé Ngô An Ni chết tiệt kia, rồi còn bắt đầu hâm mộ Bạch Kiện... Thậm chí buổi tối lúc tôi ngủ không yên, suy nghĩ lung tung, tôi còn nghĩ nếu thực sự có một ngày như thế, tôi sẽ mua thêm một căn hộ nhỏ, sau đó sang tên căn nhà hiện tại cho Đinh Nhất.

Lúc này thấy chú Lê lắc mạnh mai rùa trong tay, sau đó đổ tất cả đồng tiền bên trong ra... Nhưng sau đó chú ấy xem quẻ rồi nhìn mặt tôi thật lâu mà không nói gì, tôi thấy vậy, trong lòng nóng nảy hỏi: “Sao thế ạ? Quẻ của cháu có điểm gì không tốt à?”

Chú Lê vô cùng nghi hoặc, nói: “Quẻ của cháu so với trước đây không có thay đổi gì nhiều, cũng không thấy có sao Hồng Loan chiếu, không những thế, thời gian tới chỉ sợ cháu có kiếp nạn, mà còn là kiếp nạn sinh tử...”

Tôi thấy vẻ mặt nghiêm túc của chú Lê tuyệt đối không giống như đang đùa giỡn, thế là tôi khẩn trương nói: “Không thể nào, chẳng phải vừa rồi chú nói là mặt cháu hình như có dấu hiệu sao Hồng Loan chiếu sao? Tại sao nhanh vậy mà đã thay đổi rồi, chú tính toán có đúng không vậy?”

Chú Lê cầm cái quạt gấp nâng cằm tôi lên, cẩn thận quan sát gương mặt tôi... Một lát sau lại thấy chú ấy lắc đầu, nói: "Quái lạ?! Nhìn cháu sắc mặt hồng hào, ánh mắt có hoa đào, mặt hàm ý xuân, vừa nhìn là biết đang phải lòng ai đó. Nhưng căn cứ vào quẻ bói thì cháu là người phạm cô tinh sát, lại là mệnh đồng tử, bát tự thuần âm, định trước là cung phu thê ảm đạm, nhân duyên nông cạn..."

Tôi thực sự không muốn nghe chú Lê nói thêm nữa, bèn vội vàng ngắt lời chú ấy: "Được rồi, được rồi, cháu biết rồi, ý chú chính là cháu thuộc mệnh Thiên Sát Cô Tinh!"

Thế mà lão thầy bói này lại gật đầu nói với tôi: "Cháu biết thì tốt... Mệnh cách của cháu chính là như thế. Còn vì sao gương mặt cháu lại có biến hóa, thì e là chỉ có thể hỏi trong lòng cháu có phải gần đây cháu đã phải lòng với ai không? Đừng trách chú đây không nhắc nhở cháu! Cung vợ chồng của cháu ảm đạm, nhân duyên cạn, không có nghĩa là không gặp ai cả, nhưng có gặp thì cuối cùng cũng không có kết quả tốt đâu... Nếu đã như vậy thì thà đừng lãng phí thời gian qua lại từ đầu."

Mặc dù chú Lê nói đúng trọng tâm, nhưng trong lòng tôi vẫn thấy hơi không cam lòng, dù gì tôi cũng là một thằng đàn ông bình thường, thỉnh thoảng gặp những cặp đôi đi trên đường... trong lòng cũng thấy hơi hâm mộ. Nói thật, nếu như bảo trong lòng tôi không có chút mong muốn nào thì là giả.

Trước đó tôi luôn nghĩ số mệnh tôi không tốt, cho nên không thể gieo họa cho người khác được, thật ra đó đều là lừa gạt mình thôi, bởi vì tôi căn bản chưa từng gặp được người có thể làm tôi động tâm... Mặc dù bây giờ tôi đối với Ngô An Ni cũng không đến mức không phải cô ấy thì không lập gia đình, nhưng đúng là tôi có cảm giác thích cô ấy.

Cái ý nghĩ này giống như một đốm lửa nhỏ vậy, luôn âm ỉ thiêu đốt trái tim chưa từng nói chuyện yêu đương kia của tôi, cảm giác này đúng là không dễ chịu chút nào...

Chú Lê thấy tôi có vẻ mặt cô đơn thì an ủi tôi: “Thật ra đàn ông con trai trí ở bốn phương, mặc dù người như chúng ta sẽ không có được hạnh phúc giống như những người bình thường khác, nhưng không có nghĩa là chúng ta sẽ cô đơn đáng thương cả đời... Cháu còn trẻ, ngày tháng sau này còn dài, cháu còn rất nhiều thời gian để đi thể nghiệm nhiều thứ tốt đẹp khác ngoài tình yêu.”

Tôi nghe cũng cảm thấy chú Lê nói có lý, nhìn chú ấy thì biết, cả đời không có phụ nữ, sống một mình không phải rất thoải mái tự tại đấy sao! Thật ra tôi cũng chưa có gì với Ngô An Ni, dù sao chúng tôi cũng mới gặp mặt có hai lần, mà lần nào cô ấy cũng đều trưng mặt lạnh với tôi, thế thì có thể có gì được chứ?! Được rồi... Xoắn xuýt cái loại chuyện này thì còn chẳng bằng đi kiếm thêm ít tiền, nhanh chóng hướng đến cuộc sống “phóng túng” xa hoa lãng phí mới là con đường đúng đắn!!

Chú Lê biết chuyện này tôi phải tự mình nghĩ thông mới được, vì vậy chú ấy không nói gì nữa mà quay vào trong nhà trong, cầm ra một tập tài liệu đưa cho tôi: “Có việc này, chú đã xem qua, không có khó khăn gì nhưng cũng khá béo bở...”

Tôi có hứng thú ngay, vội nhận tập tài liệu và nói: “Tìm xác ạ?”

Chú Lê lắc đầu: “Không phải, cũng chưa thể nói có khó khăn hay không, ngày mai chúng ta qua đó xem thử, hẳn là có thể giải quyết được...”

Tôi nghe xong vội mở ra xem, thì ra là một tòa cao ốc mới mở bán gần đây xảy ra chút vấn đề, trong công ty có mười lăm cô nhân viên môi giới nhà đất thì có tám người liên tiếp bị thương, dẫn đến việc vào ngày tòa cao ốc mở bán thì chẳng còn mấy nhân

viên nữa.”

Tám người này không phải bị thương cùng một lúc, các cô gái này đều bị thương bởi những tình huống không ai ngờ tới, mức độ bị thương của tám người này cũng không giống nhau, có người bị thương nhẹ, nghỉ ngơi ba đến năm ngày là không sao… Nhưng cũng có người đã bị tàn phế, tình huống vô cùng nghiêm trọng.

Nếu chỉ có một vài cô nhân viên bị tai nạn thì có thể coi là chuyện trùng hợp, đúng là bình thường! Nhưng nếu các nhân viên của cùng một tòa nhà liên tiếp bị thương thì đúng là không giải thích được.

CHƯƠNG

Trăm chuyện nhân gian

Bây giờ đừng nói là những cô nhân viên bị thương không thể tới làm, ngay cả những cô còn lại cũng nơm nớp lo sợ mình sẽ theo gót các cô kia, nếu không phải các cô ấy đã ký hợp đồng thì có lẽ đã từ chức không làm nữa rồi!

Hơn nữa chuyện này lan truyền quá nhanh, cho nên trong thời gian ngắn, bên mở bán tòa cao ốc này gần như không thể tuyển được nhân viên mới có kinh nghiệm dày dặn, vì dù sao chuyện này cũng đã sớm bị lan truyền trong ngành rồi...

Vốn những nhân viên làm nghề này cũng khá mê tín, cho nên các cô gái có kinh nghiệm trong công việc chắc chắn sẽ không tới làm, kiếm tiền ở chỗ nào mà chẳng được? Sao phải tới cái nơi nguy hiểm như vậy?

Cho nên lần này ông chủ công ty bất động sản mời chúng tôi tới, một là muốn tìm nguyên nhân của việc nhân viên liên tiếp bị thương, hai là hi vọng chúng tôi có thể trấn an những cô nhân viên cả ngày phập phồng lo sợ kia.

Nhìn bề ngoài thì chưa thấy việc này có gì quá khó khăn, tuy cái việc “đuổi quỷ bắt ma” này không phải sở trường của tôi, nhưng chuyện này đối với chú Lê thì lại là chuyện nhỏ, tôi đi theo chỉ đơn

giản là để tạo thanh thế, làm trợ thủ thôi.

Thế là sáng hôm sau, ba người chúng tôi hẹn thời gian rồi đi tới văn phòng bán nhà đất có tên là Bích Hải Lam Thiên Cẩm Tú Gia Viên… Khi xe của chúng tôi đến trước cổng khu văn phòng, thì thấy một biển quảng cáo rất to ở bên ngoài, trên ấy viết: Bích hải lam thiên, thư thái tự nhiên, Cẩm Tú gia viên, nơi sống của tâm hồn.

Tôi không nhịn được mỉa mai: "Tên cái tòa nhà này dài quá đi, lại còn gọi là Bích Hải Lam Thiên Cẩm Tú Gia Viên nữa? Thế lúc đi chuyển phát nhanh, không hiểu họ điền tên trên tờ đơn kiểu gì nhỉ?!"

Chú Lê khẽ cười: "Cháu thì biết gì, chưa biết chừng cái tên này giấu giếm huyền cơ đấy? Chú nhìn trong tên này có thủy có kim, chắc là chủ đầu tư tòa nhà này thiếu thủy thiếu kim, nên mới đặt tên vậy để bổ sung..."

Tôi nghe ông thầy bói chú Lê lại bắt đầu giả vờ hiểu biết, cũng chỉ cười mà không nói gì, dù sao ở những chuyện như thế này, chú ấy nói thế nào thì chính là thế ấy, tôi không hiểu gì cả. Chú Lê thấy tôi không để tâm, còn cười cười thì trừng mắt với tôi và nói: "Ranh con, cháu lại thầm nói xấu chú trong lòng chứ gì?"

Tôi cười xấu xa: "Nào có ạ! Chẳng qua cháu chỉ đang cảm khái trong lòng, cảm thấy thành tựu về huyền học của chú bây giờ thực sự là... Thâm sâu không lường được!"

"Cút đi!" Chú Lê nói mà không tức giận.

Đúng lúc này, chúng tôi thấy một người đàn ông trung niên mặc vest, đi giày da từ cửa chính của tòa nhà đi ra, theo sau lưng ông ta là khoảng sáu, bảy người phụ nữ cao gầy.

Người đàn ông trung niên vừa thấy chú Lê đã lập tức bước đến, ông ta bắt tay chú Lê và nói: "Lê đại sư, chúng tôi đang chờ ngài...

Mau mau, mời vào trong!”

Khi chúng tôi vào trong văn phòng bất động sản của Bích Hải Lam Thiên Cẩm Tú Gia Viên thì phát hiện, mặc dù hôm nay là cuối tuần, nhưng trong nơi mở bán cũng không có nhiều người... Chỉ thỉnh thoảng có vài người thưa thớt nhìn xem mô hình tòa nhà.

Chú Lê nhìn qua, rồi quay đầu hỏi giám đốc: “Nơi này bình thường cũng chỉ có ít khách như vậy thôi à?”

Giám đốc buồn thiu, nói: “Thật ra lúc vừa mới mở bán, mấy ngày đầu cũng có khá nhiều khách, nhưng vì nhân viên trong sảnh của chúng tôi quá ít, có rất nhiều người đợi lâu mà không được ai qua tiếp đón, nên cuối cùng những người này đều đi hết.”

Chú Lê nghe vậy thì gật đầu, sau đó cầm la bàn vừa đi vừa quan sát trong sảnh văn phòng... Nhưng tôi thấy chú Lê vừa đi một bước là tay giám đốc và những cô nhân viên kia lại đi theo sát, thế là tôi kéo tay giám đốc lại, để ông ta kể cho tôi nghe về chuyện xảy ra với mấy cô nhân viên kia?

Vị giám đốc nghe tôi hỏi như vậy thì mặt mày khổ sở, nói: “Thật ra chỗ này của chúng tôi, trước khi mở bán chính thức đã làm hoạt động dự bán trước một tháng, vì muốn hấp dẫn càng nhiều khách hàng tới xem và mua căn hộ. Ai ngờ hoạt động này vừa làm được hai tuần lễ thì những nhân viên của tôi đều lần lượt xảy ra chuyện...”

Người đầu tiên là một cô gái tên Trịnh Mạn Lệ, trên đường về nhà sau khi tan làm, cô ấy bị một thằng nhóc giao thức ăn đụng phải, vốn chỉ bị đụng nhẹ, nhưng mắt cá chân của cô ấy lại bị vỡ, trong thời gian ngắn không thể hồi phục được.

Trịnh Mạn Lệ là nhân viên bán cao ốc đã nhiều năm, cô ấy là người được ông chủ mời về với mức lương cao! Nhưng bây giờ bị thương như vậy rồi, chắc chắn cô ấy không thể bình phục trước

ngày chính thức mở bán được.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, đây mới chỉ là bắt đầu... Sau đó Lưu Viện Viện đi ra ngoài lấy chuyển phát nhanh thì bị ngã gãy tay phải; Tôn Thiến đùa giỡn với đồng nghiệp bị đứt dây chằng; Lưu Doanh đi ăn cơm bị bỏng nước nóng; Triệu Tĩnh đi dạo phố bị biển quảng cáo rơi trúng đầu chấn thương sọ não... Tóm lại những cô gái này đều gặp đủ loại tai nạn bất ngờ mà bị thương.

Nếu như một, hai người thì có thể nói là trùng hợp, nhưng liên tiếp có bảy, tám người cùng bán tòa cao ốc này xuất hiện tai nạn bất ngờ thì không thể dùng chữ “trùng hợp” để giải thích được nữa.

Nghe giám đốc kể lại xong, tôi quay sang nhìn về phía mấy cô gái đi bên cạnh ông ta, phát hiện sắc mặt họ rất khẩn trương, hiển nhiên họ đều sợ hãi, lo lắng liệu ngày mai tai ách có thể rơi xuống đầu mình hay không.

Tôi là người luôn thương hương tiếc ngọc, bây giờ đột nhiên có nhiều cô gái cần tôi an ủi như vậy, sao tôi có thể bỏ qua chứ? Vì vậy tôi bảo các cô gái đừng đứng nói chuyện, những người này đều đi giày cao gót, nhìn thấy cũng mệt rồi...

Giám đốc cũng là người tương đối có ánh mắt, vừa nghe tôi nói như vậy liền gọi một cô gái xinh đẹp tên Lý Thư dẫn chúng tôi tới phòng hội nghị, dù sao nếu để khách hàng nghe được những chuyện này cũng không hay lắm.

Khi mọi người đều đã ngồi vào chỗ, tôi bèn cười nói với các cô gái: “Trước tiên mọi người không cần sợ hãi, chờ Lê đại sư xem xong phong thủy nơi này, tôi sẽ bảo ngài ấy cho mỗi người một lá bùa bình an, có thể bảo vệ mọi người trong khoảng thời gian này được đi lại an toàn.”

Mấy cô gái nghe vậy thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, xem ra các

cô ấy thực sự rất sợ hãi! Tôi thấy ánh mắt các cô ấy dần buông lỏng, bèn nói tiếp: “Mọi người thử cẩn thận nhớ lại xem, cái cô gái đầu tiên xảy ra chuyện là Trịnh... Trịnh...”

“Trịnh Mạn Lệ!” Một cô gái mắt to nhắc nhở.

Tôi vỗ gáy một cái: “Đúng đúng đúng, Trịnh Mạn Lệ! Trước khi cô ấy gặp tai nạn, có điều gì đặc biệt xảy ra trong văn phòng bán hàng không?”

Mấy cô gái nghe xong đều vô cùng nghi hoặc, dường như không hiểu rõ chuyện đặc biệt là chỉ chuyện gì? Lúc này, cô gái xinh đẹp tên Lý Thư lại cười với tôi và nói: “Anh Trương, thật ra thì anh đừng nhìn chỗ này của chúng tôi là nơi bán căn hộ nho nhỏ, nhưng mỗi ngày ở đây đều diễn ra trăm chuyện nhân gian đấy nhé.”

“Cô nói vậy là sao?” Tôi không hiểu.

CHƯƠNG

Đại náo nơi bán chung cư

Lý Thư nghe tôi hỏi thì vẫn cười tủm tỉm, nhưng trong ánh mắt cô ấy có thêm sự cảm khái: “Đối với người Trung Quốc, nhà ở là một sự tồn tại vô cùng quan trọng, rất nhiều người định nghĩa nó là nhà. Đại đa số mọi người đều cho rằng ở trong thành phố này, có một căn hộ của riêng mình mới tính là có cái nhà thuộc về mình... Nên luôn có những người sẽ phát sinh mâu thuẫn trong chuyện mua nhà này. Ví dụ như ở ngày dự bán đầu tiên đã có một đôi vợ chồng son đến, lúc đầu hai người họ rất hào hứng đến xem phòng, kết quả lại bởi vì trên giấy tờ nhà không viết tên hai người mà ầm ĩ với nhau. Còn có một cặp vợ chồng già đưa con trai đến xem phòng, bọn họ định bán căn nhà cũ, sau đó thêm vào với số tiền tích cóp cả đời để mua một căn lớn hơn ở cùng con trai. Kết quả con trai lại yêu cầu cha mẹ cho mình đứng tên căn nhà. Còn một chuyện quá đáng hơn, vốn ban đầu là chồng đưa vợ sang đây xem phòng, nhưng lần thứ hai lại đưa bồ nhí đến! Sau đó người vợ còn tới đây làm loạn một trận, trách chúng tôi tại sao lại để cô bồ nhí kia đứng tên căn nhà của cô ấy? Nhưng chúng tôi đâu làm gì được? Chúng tôi chẳng qua chỉ là nhân viên môi giới, trên hợp đồng mua bán viết tên ai… hoàn toàn do người mua quyết định, cũng chính là chồng của cô ấy.”

Tôi thật không ngờ một văn phòng bán căn hộ thôi mà có thể thấy được nhiều mặt ích kỷ của con người như vậy, đặc biệt là câu chuyện của cô vợ và bồ nhí kia, thật đúng là có thể trở thành tiêu đề của tin tức ngày hôm nay!

Thế là tôi tiếp tục hỏi: "Vậy chuyện đó sau này giải quyết thế nào?"

Lý Thư bất đắc dĩ nhún vai: "Còn giải quyết thế nào? Chúng tôi chỉ là nhân viên bán hàng, không thể hỏi quan hệ của khách tới mua nhà. Nhưng nghe nói người vợ kia rất thảm, tay chồng lừa gạt cô ấy, nói là chỉ cần hai người ly dị giả thì sau đó mua nhà có thể tiết kiệm một khoản lớn. Thật ra điều kiện nhà bọn họ rất khá, nhưng đàn bà mà, luôn muốn tiết kiệm, vì vậy cô ấy đồng ý giả ly hôn, còn đem tất cả tài sản sang tên cho gã đàn ông kia. Người vợ nghĩ, chờ sau khi mua nhà đứng tên mình, sẽ cùng chồng tái hôn là được. Kết quả... chồng cô ấy lại mua nhà cho bồ nhí. Người vợ có thể nói là gà bay trứng vỡ, không còn gì nữa. Cô ấy tới chỗ chúng tôi làm loạn, trách chúng tôi đem nhà bán cho cô bồ nhí kia, còn bảo chúng tôi trả tiền lại cho cô ấy! Lúc ấy tất cả chúng tôi nghe yêu cầu của cô ấy đều cảm thấy rất buồn cười, nếu không phải do chính bản thân cô ấy không có đầu óc thì sẽ rơi vào kết cục này à? Đừng nói chúng tôi không có quyền trả lại tiền nhà cho cô ấy, cho dù có... ông chủ của chúng tôi cũng sẽ không trả lại, bởi vì chẳng có ai trả lại tiền cho sự ngu xuẩn của cô ấy cả."

Lúc này, cô gái khác bên cạnh chen miệng vào: "Đúng vậy, người vợ đó thật khờ khạo, trên đời này làm gì có cái gọi là giả ly dị! Chỉ cần đến cục dân chính lấy giấy chứng nhận ly hôn thì trên phương diện pháp luật bọn họ đã ly hôn thật rồi còn đâu! Sau đó cô ấy còn đến đây một lần nữa lúc cô bồ nhí kia tới ký hợp đồng. Chúng tôi trông, chậc chậc... Cái cô bồ nhí kia mặc đồ từ đầu đến

chân phải đến hơn hai vạn ấy, còn người vợ kia… mặc bộ quần áo chắc chỉ khoảng là hai trăm! Đây chính là sự chênh lệch, chẳng có người đàn ông có tiền nào thích nhìn vợ mình cả ngày ăn mặc giản tiện, nhưng bây giờ có rất nhiều phụ nữ không nhìn ra được đạo lý này.”

“Đúng vậy! Anh có biết ngày đó náo động đến mức nào không? Lúc ấy người vợ muốn đánh bồ nhí, người đàn ông kia còn che chở cho bồ nhí, còn nói nào là chúng ta đã ly hôn rồi, tôi cặp với ai không khiến cô xen vào! Tuy tay đàn ông kia rất đáng hận, nhưng người vợ đó cũng đáng đời!” Một cô gái trẻ khác nói với vẻ đầy khinh bỉ.

Tôi gật đầu: “Vậy lúc ấy mấy cô gái bị thương kia cũng có mặt ở đó à?”

Lý Thư suy nghĩ một chút rồi nói: “Lúc đó người vợ kia tới tổng cộng ba lần, các cô ấy… lần nào cũng đều ở đó, hơn nữa người làm thủ tục mua phòng cho người đàn ông và cô bồ nhí kia chính là Trịnh Mạn Lệ, còn bọn tiểu Lưu, tiểu Tôn còn tới khuyên can.”

“Các cô có số điện thoại của người vợ kia không? Nếu không có, vậy thì phương thức liên hệ với gã chồng cặn bã kia cũng được?” Tôi hỏi.

Lý Thư nghe xong liền cười nói: “Đương nhiên là có, nhưng cái này liên quan đến quyền riêng tư của khách hàng, cho nên chúng tôi phải xin phép giám đốc đã.”

Tôi nhún vai nói: “Được, vậy cô đi đi, tôi chờ ở đây…”

Trong lúc chờ đợi, tôi lại nghe mấy cô gái kể một vài chuyện lý thú phát sinh ở văn phòng bán hàng, đúng là muôn hình muôn vẻ, chuyện gì cũng có! Nhưng nghe các cô ấy kể nhiều chuyện như vậy, mà tôi vẫn cảm thấy náo động nhất là chuyện cô vợ cả chiến với bồ nhí. Nhưng khi còn chưa xác định được, tôi cũng không

dám nói liệu vấn đề có nằm ở chuyện này hay không.

Một lát sau, Lý Thư đã mang tới hai bản hợp đồng mua nhà, một là của người tên Âu Dương Lệ Quyên, cũng chính là người vợ cả, một phần hợp đồng khác là của một người tên Dương Bối Bối và một người tên Hứa Cường cùng nhau ký hợp đồng mua căn hộ.

Căn cứ số điện thoại phía trên hợp đồng, đầu tiên tôi bấm số của Âu Dương Lệ Quyên, nhưng số điện thoại đã ngừng sử dụng. Vì vậy tôi bấm số di động của Hứa Cường, không bao lâu sau thì nghe thấy giọng của một người đàn ông: "Xin chào..."

Tôi ân cần nói: "Xin chào, xin hỏi anh có phải là anh Hứa Cường không?"

"Đúng vậy, anh là...?"

"Xin chào anh, tôi là... nhân viên siêu thị, vợ anh là cô Âu Dương là thành viên VIP của chỗ chúng tôi, chúng tôi có chương trình tri ân cho hội viên, rút thăm số điện thoại của khách hàng, cô ấy trúng một chiếc máy lau nhà, nhưng số điện thoại mà cô ấy lưu ở chỗ chúng tôi đã ngừng sử dụng, cho nên...."

Hứa Cường thô bạo cắt lời tôi: "Đừng gọi điện cho tôi nữa, chúng tôi đã ly dị rồi!"

"Ồ... Vậy xin anh cho chúng tôi phương thức liên lạc với cô ấy được không?"

Hứa Cường thở hổn hển quát lên: "Không có cách nào liên hệ cả! Cô ấy chết rồi!! Tôi cảnh cáo các người đừng gọi cho tôi nữa, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát nói các người quấy rầy tôi đấy!!"

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng tôi hơi nghi ngờ, không biết Hứa Cường nói Âu Dương Lệ Quyên đã chết là nói lẫy hay thật? Nghĩ tới đây, tôi bèn đứng dậy đi ra khỏi phòng họp và tới nói nhỏ mấy câu vào tai chú Lê.

Chú Lê nghe xong cũng đồng tình với suy nghĩ của tôi, bây giờ xem ra chỉ còn phải xác nhận nữa thôi. Nhưng trong tay chúng tôi chỉ có số điện thoại đã ngừng hoạt động của Âu Dương Lệ Quyên, ngoài ra không còn những đầu mối khác, cho nên muốn biết cô ấy rốt cuộc còn sống hay đã chết... thì phải nhờ Bạch Kiện hỗ trợ mới được.

CHƯƠNG

Hợp đồng ủy thác

Sau khi gọi điện cho Bạch Kiện, anh ta vừa nghe tôi nói muốn anh ta tra xem chủ nhân của một số điện thoại đã ngừng hoạt động còn sống hay đã chết, anh ta liền tức giận nói: "Cũng chỉ có cậu mới dám sai tôi như thế!"

Tôi cười gian: "Chúng ta là ai chứ… Mau lên nhé! Giờ tôi đang cần gấp."

Cuối cùng Bạch Kiện không thể làm gì khác là cúp điện thoại rồi đi tra giúp tôi… Nhưng hiệu suất làm việc của Bạch Kiện đúng là tiêu chuẩn, không đến mười phút sau, một phần hồ sơ của Âu Dương Lệ Quyên đã được gửi tới cho tôi.

Phần hồ sơ này tương đối hoàn chỉnh, bao gồm cả quá trình từ lúc Âu Dương Lệ Quyên sinh ra cho đến lúc qua đời, đáng tiếc, kết quả đúng như tôi dự đoán, cô ấy đã chết rồi.

Căn cứ vào hồ sơ của cảnh sát 110 và những ghi chép về chi tiêu của Âu Dương Lệ Quyên, thì hẳn là sau lần thứ ba rời khỏi văn phòng bán hàng của Bích Hải Lam Thiên Cẩm Tú Gia Viên, cô ấy đã tự sát.

Nhưng khi nhìn thấy ghi chép của cảnh sát 110 thì tôi vô cùng kinh ngạc, bởi vì tôi phát hiện cách Âu Dương Lệ Quyên chết sao

lại quen thuộc như thế? Sau khi Âu Dương Lệ Quyên đến làm loạn lần cuối ở chỗ văn phòng bán căn hộ này thì một mình đi thuê phòng ở khách sạn, sau đó treo cổ tự tử trong phòng tắm của khách sạn đó.

Đến thời gian trả phòng ngày hôm sau, vì mãi không thấy Âu Dương Lệ Quyên xuống trả phòng, nên sau khi liên hệ với cô ấy mà không được, nhân viên khách sạn đã dùng thẻ dự phòng để mở cửa phòng.

Tôi đoán người đầu tiên phát hiện thi thể của cô ấy chắc đã rất hoảng sợ, có khi sẽ thành ác mộng cả đời... Bởi theo như những ghi chép của cảnh sát, Âu Dương Lệ Quyên treo cổ chết trong phòng tắm, mà trước khi chết, không biết cô ấy đã dùng dụng cụ sắc nhọn gì mà cắt lòng bàn chân mình, khiến máu chảy lênh láng.

Mặc dù không nhìn thấy tình huống ở hiện trường lúc đó, nhưng sao cách chết này của Âu Dương Lệ Quyên lại giống kiểu chết của mấy đứa trẻ chết ở khu đập chứa nước Long Tuyền vậy? Hơn nữa nhìn thời gian thì có thể thấy, hai vụ cách nhau không đến mấy ngày...

Nhìn tình huống của Âu Dương Lệ Quyên, tuy không thể nói tình cảnh của cô ấy giống với ba người nhà họ Chúc, nhưng cũng tương đối thảm, chưa biết chừng lại bị lão quỷ Bùi Tông Lâm kia lừa gạt để hiến tế sinh hồn cũng nên?

Nghĩ tới đây, tôi vội đem tình huống này nói với chú Lê, chú ấy nghe xong mặt trầm xuống, có lẽ chú cũng không ngờ lại gặp tiểu sư thúc của mình nhanh như vậy! Chuyện bây giờ trở nên hơi khó giải quyết, bởi vì với năng lực của chúng tôi, nếu lại gặp phải Bùi Tông Lâm... vậy khỏi phải tính toán.

Nhưng điều đáng ăn mừng bây giờ là những cô gái bị thương này đều không nguy hiểm đến tính mạng, cái này cho thấy Âu

Dương Lệ Quyên không muốn lấy mạng của họ, có thể họ đã nói điều gì khó nghe làm tổn thương tới Âu dương Lệ Quyên, nên mới bị trừng phạt thôi.

Như vậy xem ra, người gặp nguy hiểm nhất chính là cô bồ nhí Dương Bối Bối và gã khốn nạn Hứa Cường, đến giờ bọn họ vẫn không sao, có thể là vì cô ấy vẫn chưa xong việc ở bên này.

Nghĩ tới đây, tôi bèn nhìn mấy cô gái còn lại, vừa rồi các cô ấy đều nhắc đến Âu Dương Lệ Quyên với vẻ mặt tràn đầy xem thường, chỉ sợ nếu không phải có chúng tôi xuất hiện thì mấy cô gái này cũng đã bị trả thù rồi. Nếu suy đoán của tôi chính xác thì chỉ sợ có cho các cô ấy một lá bùa bình an cũng không hữu dụng.

Lúc này, giám đốc nhìn thấy chú Lê mặt hầm hầm thì khẩn trương hỏi: “Lê đại sư, ngài xem chỗ chúng tôi rốt cuộc có thứ gì, vì sao lại có nhiều nhân viên liên tiếp xảy ra chuyện như vậy?”

Chú Lê nghe xong bèn thở dài, nói: “Có những chuyện xảy ra đều do miệng lưỡi mà thành... Ở nơi này của các anh có video an ninh không?”

Giám đốc vội vàng gật đầu: “Có, hơn nữa còn là loại thu được cả giọng nói.”

Chú Lê nghe vậy vui mừng lắm: “Vậy thì tốt, bây giờ anh mang toàn bộ những đoạn video có liên quan đến một người tên là Âu Dương Lệ Quyên tới đây, tôi muốn xem rốt cuộc lúc ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Giám đốc hơi sửng sốt: “Theo ngài thì người phụ nữ kia... có liên quan đến chuyện của đám tiểu Trịnh?”

Tôi thấy giám đốc không tin tưởng, nên trầm giọng nói: “Tôi vừa điều tra, người phụ nữ kia đã tự tử sau lần cuối cùng đến đây làm loạn!”

Giám đốc nghe xong lập tức mặt tái xanh, tôi nhìn thần sắc ông ta là biết, chắc thằng cha này cũng từng nói những lời khó nghe, cho nên sắc mặt mới khó coi như vậy?

Sau đó giám đốc hoảng sợ đưa cho chúng tôi xem video ba lần Âu Dương Lệ Quyên tới đây. Đoạn thứ nhất, Âu Dương Lệ Quyên đi cùng Hứa Cường, khi đó nhìn vẻ mặt hai người rất bình thường, dĩ nhiên, chủ yếu là vì khi đó Âu Dương Lệ Quyên chưa biết gì cả.

Thế nhưng ở đoạn thứ hai, chuyện xảy ra biến hóa, lúc đó Âu Dương Lệ Quyên mặt tái nhợt đi tới văn phòng, yêu cầu Trịnh Mạn Lệ lần trước đã tiếp mình đem hợp đồng mua căn hộ ra kiểm tra.

Lúc đầu Trịnh Mạn Lệ còn rất uyển chuyển, cũng không trực tiếp nói cho cô ấy biết là đã thay đổi thông tin người mua. Nhưng trong lòng Âu Dương Lệ Quyên đã bắt đầu nghi ngờ, cho nên nhất quyết kiên trì muốn xem hợp đồng.

Cuối cùng Trịnh Mạn Lệ không còn cách nào khác, đành phải nói cho cô ấy biết, cô ấy không còn quyền kiểm tra hợp đồng nữa, bởi vì cô ấy không phải là người mua nữa rồi.

Âu Dương Lệ Quyên cả giận, sau đó lấy ra bản hợp đồng dự bán do mình cầm và quăng vào mặt Trịnh Mạn Lệ: “Đây là hợp đồng ban đầu đã ký, sao? Thứ này bây giờ không còn giá trị gì ư?”

Trịnh Mạn Lệ bị cô ấy làm cho tức xanh cả mặt, khóe miệng co quắp mãi mới bình tĩnh nói với Âu Dương Lệ Quyên: “Phần hợp đồng này đúng là có giá trị, nhưng chị đừng quên chị đã ký một phần hợp đồng ủy thác, ủy thác cho anh Hứa Cường toàn quyền xử lý chuyện mua bán này.”

Âu Dương Lệ Quyên tức giận nói: “Sau đó thì sao? Căn hộ này không phải là của tôi đúng không?”

Lúc này, trên mặt Trịnh Mạn Lệ đã xuất hiện loại cười trên sự đau khổ của người khác, cô ấy nói bằng giọng vô cùng quan cách:

“Đúng vậy, chính vì chị đã ủy thác toàn quyền cho anh Hứa Cường, cho nên sau đó anh ấy đã ký một hợp đồng thay đổi người mua căn hộ với chúng tôi. Chị Âu Dương, nếu chị thấy trong chuyện này có vấn đề gì thì người chị cần đi tìm là anh Hứa Cường, chứ không phải là chúng tôi. Nói trắng ra chúng tôi cũng chỉ là người làm công, người bỏ tiền mua căn hộ muốn ghi tên ai trên giấy tờ… đó là quyền tự do của anh ta, chúng tôi không có quyền can thiệp.”

Âu Dương Lệ Quyên thở hổn hển, xé bỏ bản hợp đồng đã ký ban đầu, khi đó sở dĩ cô ấy ký bản ủy thác kia, hoàn toàn là vì trên pháp luật, cô ấy đã ly dị với Hứa Cường, mà chính cô ấy không muốn chạy đi chạy lại giải quyết chuyện mua nhà, cho nên mới ký ủy thác, để chồng đứng ra xử lý mọi chuyện…

CHƯƠNG

Thuật phân hồn

Thế nhưng Âu Dương Lệ Quyên lại không nghĩ vấn đề nằm ở bản hợp đồng ủy thác này…

Cuối cùng Âu Dương Lệ Quyên đến chỗ văn phòng bán căn hộ lần cuối, không biết cô ấy thăm dò được từ chỗ nào là Hứa Cường sẽ mang bồ nhí đến ký hợp đồng mua nhà chính thức, cho nên lúc này mới hấp tấp chạy đến, muốn tìm cặp đôi khốn nạn này tranh luận.

Âu Dương Lệ Quyên không ngờ rằng lúc cô ấy bị chọc giận muốn đánh Dương Bối Bối thì Hứa Cường lại che chở cho Dương Bối Bối mà xô đẩy cô ấy… Hiện trường lúc đó lập tức hỗn loạn, Âu Dương Lệ Quyên gào khóc tố mình "bị giật chồng".

Từ trong video có thể thấy, lúc đó có một số khách xem nhà ở đây cũng quên mất mình đến làm gì, tất cả đều vây xung quanh ba người họ, nhìn xem vụ náo loạn đáng xấu hổ này.

Sau đó giám đốc quản lý phòng giao dịch sợ có chuyện xảy ra ở đây mình lại phải chịu trách nhiệm, cho nên để mấy nhân viên đi ra thuyết phục hai bên, khuyên mọi người về nhà giải quyết, chỗ chúng tôi còn phải tiếp tục buôn bán.

Hứa Cường đương nhiên không muốn tiếp tục mất mặt ở chỗ

này nữa, cho nên không nói thêm gì dẫn Dương Bối Bối rời đi, nhưng Âu Dương Lệ Quyên nhất định giữ bọn họ lại, vẫn còn muốn tiếp tục tranh cãi.

Đúng lúc này, Trịnh Mạn Lệ dẫn theo vài đồng nghiệp đến ngăn cản Âu Dương Lệ Quyên, không ngừng khuyên cô ấy bình tĩnh lại… Cũng chính vì mấy người này cản đường mà Hứa Cường mới tranh thủ đi khỏi đó với Dương Bối Bối.

Âu Dương Lệ Quyên nhìn thấy hai người kia đã rời đi, trong lòng biết tất cả hi vọng đã không còn, cô ấy lạnh lùng nói với mấy cô gái môi giới bán nhà đã ngăn mình lại: “Các người có mắt mọc ở trên mông à, chỉ biết đến tiền thôi! Được, được lắm…” Nói xong cô ấy xoay người bỏ đi mà không quay đầu lại.

Trong video có thể thấy lúc đó ánh mắt Âu Dương Lệ Quyên vô cùng tuyệt vọng, nhưng cũng không đến mức muốn đi tự tử, cho nên nhất định là sau đó cô ấy đã gặp người nào, mới manh động muốn tự tử.

Nhưng hiện giờ tôi không nhìn thấy thi thể của Âu Dương Lệ Quyên, nên khó mà xác định chuyện này rốt cuộc có liên quan đến Bùi Tông Lâm hay không. Tôi gọi điện cho Bạch Kiện, nhờ anh ấy xem biên bản báo cáo cái chết của Âu Dương Lệ Quyên rồi xác nhận, dưới chân của cô ấy có vẽ đồ án giống như Lý Kiến hay không.

Bạch Kiện vừa nghe nói vụ án này có khả năng liên quan đến bản án của Lý Kiến, ngay lập tức kêu người mang báo cáo tử vong của Âu Dương Lệ Quyên đến. Tôi còn không quên dặn dò: “Trước khi mọi chuyện được xác định, tuyệt đối đừng để lộ, tốt nhất là có thể mau chóng cho tôi xem thi thể của Âu Dương Lệ Quyên.”

Bạch Kiện nói với tôi, hiện giờ đã không có khả năng nhìn thấy thi thể của Âu Dương Lệ Quyên nữa rồi.

Tôi nghe thế thì giật mình hỏi: “Tức là sao? Chẳng lẽ thi thể đã bị hỏa táng?”

Bạch Kiện bất đắc dĩ nói: “Ừ, cha mẹ Âu Dương Lệ Quyên đã qua đời, lúc đó là một người anh của cô ấy ký tên hỏa táng thi thể.”

Tôi nghe mà mắt trợn tròn, bây giờ không nhìn thấy thi thể của Âu Dương Lệ Quyên thì không cách nào xác định được việc này có liên quan với Bùi Tông Lâm hay không… Sau khi dập máy, chú Lê lo lắng những cô gái còn lại sẽ gặp chuyện, thế là chú bảo tay giám đốc sắp xếp cho mọi người đều ở lại đến tối, trước tiên làm phép phòng chuyện xấu cho các cô ấy. Đương nhiên trên thực tế là chúng tôi muốn xem trên thân thể của họ có dính phải thứ gì bẩn thỉu hay không…

Vì phòng ngừa lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, trước khi trời tối, tất cả mọi người ở đây tập trung lại ở sảnh lớn cho an toàn. Mặc dù người không thể ra ngoài, nhưng cơm vẫn phải ăn, giám đốc tranh thủ thời gian gọi đồ ăn bên ngoài.

Sau khi ăn tối xong, mấy cô gái tập trung một chỗ chơi điện thoại, còn ba người chúng tôi cẩn thận quan sát tình huống trong sảnh lớn của tòa nhà… Nhưng thời gian cứ trôi qua từng phút mà không thấy có tình huống dị thường gì xuất hiện.

Cuối cùng vì quá nhàm chán, tôi bắt đầu tán gẫu cùng mấy người Lý Thư, kết quả làm tôi bất ngờ khi nói không lại mấy cô ấy! Cô nào cũng nói rất giỏi, nếu mà bật hết hỏa lực thì chắc phải nói chết tôi mất…

Ai ngờ trong lúc mấy người chúng tôi đang nói chuyện quên cả trời đất, tự nhiên thấy chú Lê không ngừng nháy mắt với tôi, trong nhất thời tôi không rõ đây là ý gì, thầm nghĩ mình chỉ là nói chuyện với mấy cô gái thôi mà, chẳng lẽ nói chuyện cũng có thể

mang đến vận đào hoa à?

Nhưng rất nhanh tôi phát hiện, không chỉ là chú Lê, ngay cả Đinh Nhất cũng bắt đầu nháy mắt với mình, thế là tôi định quay đầu nói với mấy người Lý Thư là mình muốn tìm chú Lê bàn bạc vài chuyện. Đúng lúc đó tôi lại vô tình nhìn thấy trên tấm kính pha lê trang trí trên tường phản chiếu mấy cái bóng… Tôi lập tức đứng sững tại chỗ.

Chỉ thấy bên trong tấm kính pha lê đó đều có đến hai cái bóng của mấy người Lý Thư, một cái chính là mấy cô ấy, một cái khác nhìn dáng người và kiểu tóc, thấy thế nào cũng giống như Âu Dương Lệ Quyên!

Tôi ngây ra, tình huống này là thế nào? Kể cả có bị âm hồn của Âu Dương Lệ Quyên quấn lấy, thì cũng không thể nào mỗi người đều có một cái chứ? Chẳng nhẽ hồn phách của Âu Dương Lệ Quyên biết thuật phân thân?

Vì tạm thời không kinh động đến mấy người Lý Thư, tôi vẫn giữ bình tĩnh và nói: “Tôi thấy hiện giờ thời gian cũng không còn nhiều, mấy cô ngồi đây một lát, tôi đi qua trao đổi với Lê đại sư một chút xem làm thế nào để làm phép phòng chuyện xấu cho mấy cô.”

Đi đến phía sau chú Lê, tôi phàn nàn: “Bọn chú đã nhìn ra sao không gọi cháu sớm một chút?”

Chú Lê nghe thế thì tức giận: “Chú cũng muốn gọi, nhưng cháu phải quay mặt về phía này mới được chứ! Vừa rồi chú nhìn chằm chằm cháu một lúc, ấy vậy mà mắt của cháu cứ dán vào cô gái xinh đẹp bên cạnh! Mà chú hỏi này, không phải cháu thích mấy cô bé loli dáng người nhỏ nhắn à? Tại sao bây giờ lại hứng thú với loại ngựa biển này? Cháu thay đổi khẩu vị à?!”

Tôi bị cái lão già mà không đứng đắn này trêu đến mặt đỏ tía

tai: “Đừng nói lung tung! Sao chú già rồi mà vẫn không đứng đắn thế? Hiểu biết nhiều nhỉ… Cái gì mà loli rồi ngựa biển! Nhanh nói chuyện chính đi! Tình huống này là thế nào ạ? Sao cái bóng trên người mấy cô ấy đều là Âu Dương Lệ Quyên hết?”

Chú Lê trầm giọng, nói: “Âu Dương Lệ Quyên bị người ta phân hồn, cho nên mấy cô gái trước đó mới chỉ bị vết thương nhẹ, không nguy hiểm đến tính mạng, nếu không với oán khí hiện giờ của Âu Dương Lệ Quyên thì không biết đã chết bao nhiêu lần rồi?”

“Nói như thế thì bên người Hứa Cường cùng bồ nhí của anh ta cũng có một phân hồn của Âu Dương Lệ Quyên đi theo hả?”

Chú Lê nghĩ một lúc rồi nói: “Không, nếu như chú không đoán sai, những phân hồn này sau khi hoàn thành sứ mệnh của mình xong, sẽ một lần nữa hợp thành một âm hồn hoàn chỉnh, trở lại bên cạnh người mà cô ta hận nhất…”

CHƯƠNG

Giận này không tranh*

Nguyên văn là "Nộ kỳ bất tranh (怒其不争)" trong câu "Ai kỳ bất hạnh, Nộ kỳ bất tranh". Đây là danh ngôn của Lỗ Tấn từ cuốn tiểu thuyết "Khổng Ất Kỷ". Ai kỳ bất hạnh: nói đến vì cảnh ngộ bất hạnh của ai đó mà cảm thấy bi ai. Nộ kỳ bất tranh: Là nói đến ai đó không dám tranh đấu, hèn nhát mà cảm thấy phẫn nộ và tiếc nuối. (BT Waka)

Tôi nghe chú Lê nói thế, bèn ngẩng đầu nhìn vào từng cái bóng của Âu Dương Lệ Quyên trong tấm kính pha lê, trong lòng không nhịn được mà rùng mình một cái, sau đó tôi nói với chú Lê: "Ý của chú là, cuối cùng trở lại bên người Hứa Cường và Dương Bối Bối rất có thể là một lệ quỷ vô cùng nguy hiểm?"

"Có thể là vậy…" Chú Lê nhún vai.

Tôi nghĩ thầm trong lòng, nếu Hứa Cường và Dương Bối Bối là hai người lương thiện thì có lẽ tôi còn cân nhắc mạo hiểm cứu bọn họ, nhưng bây giờ người chết dưới tay Bùi Tông Lâm đều là người trong lòng chứa ác niệm, cũng đã làm chuyện xấu. Nếu nghĩ như vậy… thì bọn họ chết cũng không oan.

Chú Lê thấy tôi vẫn đang nhìn mấy cô gái đó, thì khẽ đẩy tôi

một cái: “Phân hồn trên người những cô gái này không khó tiêu trừ, nhưng vấn đề là sau khi loại bỏ chúng thì có chút khó giải quyết. Nếu như thu những phân hồn này của Âu Dương Lệ Quyên, chắc chắn Bùi Tông Lâm sẽ tìm tới cửa… Nhưng nếu bỏ mặc không quan tâm, thì chỉ sợ Hứa Cường và Dương Bối Bối không sống qua nổi đêm nay.”

Tôi nói với vẻ khó khăn: “Đúng là khó chọn, mặc dù những gì mà Hứa Cường và Dương Bối Bối làm về mặt đạo đức thật đáng khinh, thế nhưng… Dù sao cũng là hai mạng người, cứu hay không thật là khó mà lựa chọn.”

Hai người chúng tôi suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định trước tiên trục xuất phân hồn trên người mấy cô gái rồi tính tiếp, đến lúc đó để chú Lê nghĩ biện pháp vây khốn hồn phách Âu Dương Lệ Quyên vài phút, hi vọng có thể siêu độ cô ấy.

Làm như vậy mặc dù không chắc sẽ thành công, nhưng cũng coi như đã cố gắng hết sức, về phần Hứa Cường và Dương Bối Bối cuối cùng có thể tránh được một kiếp này hay không, vậy phải xem ý trời.

Sau đó chú Lê tập trung mấy cô gái đến một chỗ, dùng vải đỏ bịt kín mắt bọn họ, đồng thời dặn dò, lát nữa bất kể có âm thanh gì đều không được tháo vải xuống.

Thật ra ngay từ đầu tôi muốn mấy cô ấy nhắm mắt lại là được rồi, nhưng chú Lê lại nói: “Mấy người họ còn trẻ, định lực còn kém, nếu như bởi vì sợ hãi trong lúc chúng ta siêu độ Âu Dương Lệ Quyên mà mở mắt, đến lúc đó chỉ sợ sẽ bị lệ quỷ Âu Dương Lệ Quyên nhập vào người, vậy thì phiền phức lớn.”

Tôi nghĩ cũng đúng, thế là cuối cùng đổi thành vải đỏ che mắt, bởi vì nếu trong trường hợp các cô ấy vì sợ quá mà mở mắt, cũng chỉ có thể nhìn thấy vải đỏ trước mặt, mà không phải dáng vẻ ác

quỷ của Âu Dương Lệ Quyên…

Lúc đầu mấy cô gái này còn tỏ ra hưng phấn, nhưng theo tiếng rung chuông chiêu hồn của chú Lê, nhiệt độ xung quanh bắt đầu từ từ giảm xuống, các cô gái cũng bắt đầu hơi sợ hãi.

Trước đó cái bóng bên người các cô cũng chỉ mờ mờ, nhưng theo tiếng rung chuông của chú Lê, từng cái hợp vào một chỗ, một người phụ nữ để trần nửa người xuất hiện trước mặt chúng tôi…

Nữ quỷ treo cổ tôi đã từng thấy, nhưng có bộ mặt bình tĩnh như Âu Dương Lệ Quyên lại không nhiều, có lẽ do trước khi chết cô ấy đã đạt được giao dịch nào đó với Bùi Tông Lâm, cho nên coi như hoàn thành tâm nguyện mà chết.

Nhưng khi cô ấy nhìn thấy mấy cô gái được vải đỏ che mắt, liền nói với vẻ thê lương: “Tại sao phải cứu mấy người bọn họ? Tôi chỉ cho họ một chút trừng phạt nhỏ mà cũng không được sao? Vì sao mấy người giúp kẻ xấu mà không giúp tôi?”

Chú Lê thấy cảm xúc Âu Dương Lệ Quyên đột nhiên thay đổi, bèn lớn tiếng an ủi: “Ai mà không phạm sai lầm? Không thể bởi vì bọn họ làm ra một việc sai lầm không thể dự đoán kết quả, mà muốn các cô ấy phải nhận trừng phạt nghiêm trọng gấp bội.”

“Vậy tôi thì đáng chết hay sao? Nửa đời trước tôi gian nan khổ cực bớt ăn bớt mặc, vất vả lắm mới có cuộc sống tốt hơn như hiện tại, lại bị người đàn ông luôn miệng nói yêu tôi từ bỏ! Tôi không cam lòng! Tôi không cam lòng! Bọn họ phải chết! Tất cả đều phải chết!” Khuôn mặt Âu Dương Lệ Quyên đột nhiên vặn vẹo.

Chú Lê nói với vẻ bất đắc dĩ: “Âu Dương Lệ Quyên, làm hại tuổi thọ của người khác thì không thể chuyển thế đầu thai, ân oán đời này sẽ có đời sau để hoàn lại. Cô bây giờ bị người ta lợi dụng mà hiến ra sinh hồn của bản thân có đáng giá hay không?”

Thần trí Âu Dương Lệ Quyên đang từ từ khôi phục, khi cô ấy

nhìn về phía chúng tôi, trên mặt lại hiện ra một nụ cười buồn thảm: “Sống trong thống khổ, không bằng chết cho xong hết mọi chuyện, như vậy có thể kéo theo đôi gian phu dâm phụ đó cùng xuống địa ngục!”

Tôi thở dài nói: “Cô vì sai lầm của người khác mà phải trả giá tính mạng của mình, đây không phải là ngốc hay sao? Cho dù người đàn ông này không yêu cô, cô cũng không cần thiết phải kéo theo hắn ta cùng chết chứ, cuộc sống còn nhiều điều quan trọng hơn so với tình yêu mà…”

“Không còn gì hết! Vì người đàn ông này tôi đã không còn gì hết! Hai mươi hai tuổi tôi lấy hắn ta, cha mẹ tôi hết sức phản đối, tôi ngây thơ cho là lúc đó bọn họ chê hắn nghèo, không có gì trong tay. Vì có thể gả cho hắn, tôi cắt đứt liên hệ với gia đình mình, ngoại trừ lúc bố mẹ qua đời có trở về một lần còn lại đều không gặp gỡ. Nhưng bây giờ nghĩ lại… Cha mẹ tôi năm đó cực lực phản đối không phải bởi vì hắn nghèo khó, mà là trên người hắn có một loại nghèo khó từ tinh thần, nghèo từ trong bản chất! Kết hôn nhiều năm như thế tôi phát hiện mình cũng đã thay đổi, cũng trở nên nghèo khó về tinh thần. Tôi tiết kiệm ăn mặc để dành tiền mua nhà, thậm chí băng vệ sinh hơi đắt cũng không nỡ dùng, vì để sớm có ngày được sống một cuộc sống tốt, không phải chịu những ánh mắt khinh thường nữa. Nhưng cuối cùng tôi đổi lấy cái gì? Tiền tôi không nỡ tiêu thì hắn xài cho người đàn bà khác, tôi cực khổ dành dụm hắn lại mang ra mua nhà cho con đàn bà khác? Đáng hận nhất là người đàn ông đó đến cuối vẫn đang lừa dối tôi, tại vì sao hắn để tôi vui vẻ đi cục dân chính làm thủ tục ly hôn… Rốt cuộc thì tôi đã làm sai điều gì? Chẳng lẽ tôi đối với hắn không tốt? Tôi đã vì hắn mà làm một đứa con gái bất hiếu, tôi vì hắn mà đến giờ vẫn chưa có con, rốt cuộc thì tôi đã làm sai điều gì mà hắn đối xử với tôi như vậy?”

Tôi nghe đến đó cuối cùng cũng hiểu cái gì là “Người đáng thương nhất định cũng có chỗ đáng hận”, thế là tôi bực mình nói: “Cô sai ở chỗ cô làm mọi thứ đều vì hắn! Cô cho rằng nỗ lực thì nhất định sẽ được báo đáp hay sao? Cô sai rồi! Trong thế giới tình cảm, bất kể là nam hay nữ, người bỏ ra nhiều nhất luôn là người dễ bị tổn thương nhất… Cha mẹ của cô chắc chắn là người yêu cô nhất trên đời, bọn họ đã sớm nhận ra người đàn ông này không đáng tin, họ không yên lòng cô đi theo hắn nên mới hết sức phản đối. Cho dù bị tình yêu làm cho mù quáng, cô cũng không thể đánh mất bản thân mình triệt để như vậy chứ?”

CHƯƠNG

Hiện trường vụ án

Nghe những lời tôi nói, Âu Dương Lệ Quyên đột nhiên hét lên: "Tôi biết mình đã sai! Nhưng đã quá muộn rồi! Trên người tôi không còn đồng nào, không nơi nương tựa, tôi cũng nghĩ muốn bắt đầu cuộc sống mới, nhưng tất cả đã quá trễ! Tôi đã hơn bốn mươi tuổi rồi, tôi không biết phải bắt đầu lại từ chỗ nào… Tôi hận! Hận ông trời vì sao lại không công bằng? Chẳng lẽ giết người phóng hỏa thì được đeo thắt lưng vàng, còn làm phúc giúp người lại chết không toàn thây? A? Đây là nghĩa lý gì?"

Chú Lê thấy Âu Dương Lệ Quyên càng nói càng kích động, bèn cắt ngang: "Chỉ cần người còn sống, tất cả tiếc nuối đều có thể đền bù… Chỉ khi nào người đã chết, bất kỳ hi vọng gì đều biến mất. Cô đừng quên, bất kể trước đó cô yêu mù quáng, hay là sau này cô hận mù quáng, thì đến cùng vẫn là do cô chọn! Thừa dịp vẫn chưa tạo thành sai lầm lớn, thu tay lại đi!"

"Không bao giờ! Các người nói rất đúng, có lẽ tất cả đều do tôi tự chọn, nhưng không có nghĩa là người đàn ông kia có quyền xem mọi chuyện như bùn đất! Tôi nhất định phải cho bọn chúng biết, phản bội tôi, chán ghét mà vứt bỏ tôi… sẽ có kết cục thế nào!" Âu Dương Lệ Quyên đột nhiên biểu lộ dữ tợn vặn vẹo, trước tiên cô ta dùng ánh mắt hận thù nhìn thoáng qua mấy người Lý Như đang

che mắt, sau đó hình bóng lóe lên rồi biến mất.

Xem ra oán khí của Âu Dương Lệ Quyên thật sự quá nặng, không phải chúng tôi nói mấy câu là có thể hóa giải được… Lúc này tôi xoay người lại nhìn mấy người Lý Như, thấy mấy cô ấy bị dọa mặt đen như màu đất, xem ra vừa rồi các cô ấy đều nghe được những lời Âu Dương Lệ Quyên nói, thế nhưng ông giám đốc cũng có mặt ở đây lại kinh ngạc nhìn chúng tôi, giống như ngoài những gì chúng tôi nói thì chẳng nghe được gì khác.

Tôi không hiểu hỏi chú Lê: "Vì sao ông giám đốc không nghe được ạ?"

Chú Lê híp mắt nhìn ông giám đốc và nói: "Không có gì lạ cả, toàn thân người này là khí Thuần Dương, làm sao có thể nhìn thấy mấy thứ bẩn thỉu? Mấy cô gái này lại khác, nếu không cũng không bị đi theo đơn giản như thế."

Tôi gật đầu: "Vậy bây giờ nên làm gì ạ? Mấy người Lý Như có xảy ra chuyện gì nữa hay không?"

Chú Lê lấy từ trong túi xách ra mấy tờ bùa bằng giấy vàng đã được xếp gọn đưa cho tôi và nói: "Cháu đưa mấy cái bùa này cho các cô ấy, mỗi người một tờ, đeo trên người trong bảy ngày, nhớ là không thể dính nước… Chỉ cần bọn họ qua được bảy ngày này thì sẽ không bị tà ma quấn thân nữa. Đương nhiên, nếu như trong đó có ai tự mình đen đủi gặp chuyện ngoài ý muốn, vậy chú cũng chẳng có cách nào."

Tôi lẩm bẩm: "Cũng chẳng biết có tác dụng hay không…"

Ấy thế mà chú Lê lại nghe thấy, chú đập vào gáy tôi: "Thầm thì linh tinh cái gì đấy, mau tranh thủ thời gian làm việc đi, xong việc sớm còn về nhà sớm!"

Tôi đi đến tháo tấm vải đỏ trên mắt mấy cô gái xuống, nhẹ giọng trấn an vài câu, sau đó phân phát bùa của chú Lê cho bọn họ.

Nhưng không biết có phải do bọn họ bị dọa sợ quá hay không, mà nhất định đòi lấy số điện thoại của tôi, nói nếu có chuyện gì có thể gọi cho tôi được không?

Ngay khi tôi đang mừng thầm muốn đưa số điện thoại cho các cô ấy thì bóng dáng của Ngô An Ni đột nhiên xuất hiện trong đầu tôi… Khuôn mặt bé nhỏ của cô ấy hơi nhíu lại, ánh mắt tràn đầy tức giận. Mẹ! Làm sao đúng thời điểm này lại nghĩ đến Ngô An Ni chứ? Cô ấy cũng đâu phải là gì của tôi? Thật là kỳ quái!

Mặc dù nghĩ như thế, nhưng đến cuối cùng tôi vẫn nhẹ nhàng từ chối cho số điện thoại và bảo nếu mấy cô gái thấy có chỗ nào không ổn, có thể bảo giám đốc liên hệ với chú Lê.

Thật ra tối hôm đó, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ thất vọng trên khuôn mặt của cô gái xinh đẹp Lý Như, tôi cũng không phải người ngu, cô ấy nói gần nói xa để lộ ra ý tứ tôi rất hiểu, nhưng trong lòng tôi lại luôn có một thanh âm cảnh cáo: “Đừng gây hại cho con gái nhà người ta… Đừng gây hại cho con gái nhà người ta…”

Trên đường về tôi còn đang suy nghĩ chuyện của Âu Dương Lệ Quyên, tôi quay đầu hỏi chú Lê: “Chú nói Hứa Cường cùng người phụ nữ kia thật sự không qua nổi đêm nay hả?”

Chú Lê nghe xong than nhẹ một tiếng: “Rất khó… Mình gieo xuống nhân, cũng chẳng trách được người khác, trước mắt chú và cháu đều không có năng lực cứu bọn họ, cho nên phải xem ý trời.”

Tôi thầm nghĩ, trên đời này lấy đâu ra ý trời! Tôi không tin lúc này ông trời sẽ ban cho hai người Hứa Cường một “ý trời” tốt đẹp…

Quả nhiên, chiều ngày hôm sau, tôi nhận được điện thoại của Bạch Kiện, nói rằng bọn họ nhận được một vụ án giết người, hai người chết tại hiện trường rất giống với kiểu chết của mấy đứa trẻ

Lý Kiến, cho nên anh ta muốn chúng tôi qua xem thi thể một chút.

Không cần hỏi tôi cũng biết hai người chết là ai, tôi lập tức cùng Đinh Nhất chạy tới hiện trường. Mặc dù trước khi đi đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thật sự đến hiện trường, tôi vẫn bị chấn động bởi cái chết của Hứa Cường và Dương Bối Bối…

Đây là lần đầu tiên tôi bị Bạch Kiện gọi vào hiện trường phát hiện án, khi chúng tôi đến nơi, Viên Mục Dã đã chờ ở bên ngoài từ sớm. Đó là một tòa biệt thự hai tầng, bên ngoài đều bị cách ly. Người chết không ngoài dự đoán của tôi, một người chính là chủ biệt thự Hứa Cường, một người khác là vợ bây giờ của hắn, Dương Bối Bối.

Nói tới Hứa Cường quả thật là số một trong số những đàn ông cặn bã, hắn lấy tốc độ sét đánh cưới tình nhân, chẳng trách chúng tôi không thể trấn an oán khí của Âu Dương Lệ Quyên.

Nghe Viên Mục Dã nói, người báo án chính là người giúp việc trong nhà Hứa Cường, sáng nào bà ấy cũng đến dọn vệ sinh, cho nên sáng hôm nay giống như mọi ngày, bà ấy dùng chìa khóa của mình mở cửa xong bắt đầu quét dọn.

Lúc đầu bà giúp việc còn tưởng trong nhà không có người, bởi vì thường thì vào thời gian này Hứa Cường và Dương Bối Bối đều không có nhà. Vậy mà khi đi vào phòng ngủ ở tầng hai, bà ấy thấy hơi kỳ lạ.

Đầu tiên bà ấy thấy cửa phòng ngủ mở hé, mà trên mặt đất trong phòng lại rất bừa bộn, giống như vừa có bão thổi qua vậy. Phản ứng đầu tiên của người giúp việc là trong nhà có trộm, nhưng khi đi vào trong xem xét thì phát hiện trên mặt đất toàn là ảnh cưới bị đập nát.

Bình thường kẻ trộm khi vào nhà chắc chắn phải ưu tiên tìm đồ, làm sao có thể đập phá tất cả ảnh cưới? Bà giúp việc liền nghĩ

hay là hai vợ chồng này cãi nhau? Cho nên nhất thời tức giận đập phá những tấm hình này?

Mặc kệ bởi vì lý do gì mà ném bỏ những tấm ảnh cưới, người giúp việc biết mình phải đi thu dọn, thế là bà ta đẩy cửa bước vào, định dọn dẹp sạch sẽ căn phòng. Nhưng khi người giúp việc dọn dẹp xong phòng ngủ, muốn vào phòng vệ sinh để thu dọn, thì bỗng nhiên nhìn thấy sau tấm màn ở phòng vệ sinh có bóng một người, nhìn hình dáng đúng là Hứa Cường.

CHƯƠNG

Gặp chuyện bất bình

Bà giúp việc không nghĩ trong phòng tắm còn có người, bèn vội vàng xin lỗi, nói mình tưởng trong phòng vệ sinh không có ai, nhưng nói một lúc lâu mà người phía sau màn chẳng có phản ứng gì, vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Một lát sau, bà giúp việc cảm thấy hơi khó chịu, thế là bà ta lấy can đảm xốc màn tắm lên để xem… Thì thình lình thấy một người đàn ông trần truồng treo cổ ở bên trong đã chết từ lâu.

Bà giúp việc đáng thương này suýt nữa bị dọa ngất tại chỗ, bà ấy gần như dùng cả tay và chân mới chạy ra ngoài báo cảnh sát được. Nhưng khi cảnh sát tới nơi kiểm tra, phát hiện đâu chỉ là một cỗ thi thể? Hóa ra trong tủ quần áo ở phòng ngủ còn treo một phụ nữ nửa thân trên không mặc đồ…

Khi Viên Mục Dã đưa bọn tôi tiến vào hiện trường, Bạch Kiện vẫn chưa cho pháp y hạ thi thể xuống, vì muốn để tôi nhìn thấy một hiện trường vụ án hoàn chỉnh.

Hứa Cường là treo cổ trong phòng tắm, chuyện khiến người ta cảm thấy quái dị là, mũi chân của hắn có thể chạm nhẹ tới mặt đất, nhưng hắn vẫn bị treo cổ chết ở đó…

Tình hình hiện trường không khác biệt nhiều so với phán đoán

của tôi, cũng không tồn tại bất kỳ tàn hồn nào, ngoại trừ hai bộ thi thể gần như "sạch sẽ" đến mức làm người tức giận. Nếu như thi thể Hứa Cường dùng hai chữ quái dị thì thi thể người phụ nữ trong tủ phải gọi là dọa người.

Cô ta cởi trần chết trong tư thế nửa quỳ trong tủ treo quần áo, dùng một chiếc khăn treo cổ mình lên móc treo quần áo. Tư thế này có hệ số khó khăn thực sự rất lớn đấy? Không phải là tự mình siết chết chính mình sao?

Người bình thường tự tử là chui đầu vào thòng lọng rồi đạp chân một cái, cho dù hối hận cũng vô ích, vì người đã treo lên rồi. Nhưng giống như tình huống của Dương Bối Bối thì phải hạ bao nhiêu quyết tâm muốn chết đây? Nếu như không phải Bạch Kiện nhìn thấy đồ án quái lạ dưới lòng bàn chân họ, tôi cam đoan cảnh sát trước tiên sẽ nghĩ là một vụ tự sát để xử lý.

Căn cứ theo vật chứng điều tra lưu lại tại hiện trường, trong phòng cũng không phát hiện có bất cứ dấu vết gì của những người khác, trên dây thừng cùng khăn lụa chỉ thấy có ADN của hai người Hứa Cường và Dương Bối Bối, cho nên nhìn bề ngoài, hai người họ chỉ có thể là tự sát.

Nhưng tôi biết tất cả đều chỉ là bề ngoài, nhất định là Âu Dương Lệ Quyên trở về… Xem ra ông trời cũng không thưởng cho hai người này một cái "ý trời" để bảo vệ tính mạng.

Lúc này Bạch Kiện đã cho người nhấc hai bộ thi thể xuống, sau đó khẽ hỏi tôi có nhìn ra gì không? Tôi nhẹ nhàng lắc đầu: "Giống với Lý Kiến, trên thi thể không tồn tại tàn hồn…"

Sau đó Viên Mục Dã cũng từ tiểu quỷ Viên Lỗi đạt được xác nhận, nói là du hồn xung quanh đây đêm qua nhìn thấy một nữ quỷ vô cùng hung hãn tới gian phòng này, sau đó thao túng Hứa Cường và Dương Bối Bối treo cổ tự sát.

Mặc dù trong lòng Bạch Kiện biết đó không phải là một vụ tự sát, nhưng cuối cùng cảnh sát chỉ đành phải xử lý nó như một vụ tự sát, bởi vì có những việc không thể lộ ra ngoài, có những "đồ vật" trong bóng tối mãi mãi không thể đưa ra ngoài ánh sáng.

Còn về đồ án quái lạ dưới chân Hứa Cường và Dương Bối Bối, tôi vẫn bảo Bạch Kiện gửi cho mình một tấm ảnh chụp, sau này tôi phải nhờ chú Lê nghiên cứu kỹ mới được.

Đồng thời tôi cũng dặn dò Bạch Kiện: "Có một số việc có thể điều tra, nhưng tốt nhất nên chạm đến là thôi, bởi vì người đứng sau một loạt vụ án này rất lợi hại, là một kẻ tính tình khó đoán, cho nên trước mắt, không cần thiết thì không nên chọc đến ông ta."

Sau khi chào tạm biệt Bạch Kiện, tôi và Đinh Nhất chuẩn bị lái xe về nhà, không ngờ khi đi qua đường Thẩm Bắc, tôi lại nhìn thấy có mấy người đang vây quanh một cô gái nhỏ, giống như muốn cướp đoạt thứ gì đó…

Lúc đầu tôi chỉ muốn xem náo nhiệt nên nhìn thoáng qua, ấy vậy mà lại thấy cô gái bị vây quanh đó chính là Ngô An Ni! Tôi lập tức bảo Đinh Nhất tấp xe vào lề đường, sau đó xuống xe bước nhanh tới.

Còn chưa đi đến trước mặt, tôi đã nghe thấy giọng nói hung hãn của một người đàn bà trung niên: "Mày là đứa tai họa đã khắc chết mẹ ruột và em mình, giờ thì hay rồi, bố mày cũng bị mày khắc chết! Tao mà là mày thì tìm một chỗ không người tự sát chết luôn đi!"

Lúc này một người đàn ông trung niên lại nói: "Hôm nay mày nhất định phải đưa cho tao thứ đó, nếu không tao sẽ đánh chết mày! Tao nói cho mày biết, đừng có nghĩ cầm đi bất kỳ món đồ gì của nhà họ Ngô!"

Tôi nghe thế lập tức nổi giận, mấy người này chắc là họ hàng trong nhà Ngô An Ni! Thế nhưng người lớn trong nhà có thể nói chuyện với con cháu như thế à? Vẫn đang nói tiếng người?

Tôi không nghĩ nhiều, tiến lên đạp một cước vào người đàn ông trung niên kia, tôi trước giờ luôn thích nói trước đánh sau, nhưng không hiểu hôm nay vì sao lại không thể khống chế được cơn tức trong lòng, vừa lên đến đã động thủ.

Đừng nhìn người đàn ông kia hùng hổ trước mặt cô bé, nhưng lại chỉ là con hổ giấy, bị tôi đạp một phát đã ngã lăn quay ra đất, hắn vừa muốn mắng chửi thì nhìn thấy Đinh Nhất mặt đanh lại đứng sau lưng tôi, hắn lập tức bị dọa đến mức á khẩu.

Hắn đã không nói gì vậy thì để tôi nói: “Thế nào! Ban ngày ban mặt mấy người muốn ăn cướp hay muốn lừa bán phụ nữ?”

Mấy người phụ nữ trung niên kia thấy người đàn ông bị đạp ngã lăn ra đất, tất cả liền vây lấy tôi, định đưa tay ra xé quần áo tôi! May mà tôi né nhanh, tránh được mấy bàn tay đó, đồng thời lớn tiếng hô: “Mọi người mau đến đây mà xem này, mấy người này là bọn buôn người đó! Bọn chúng muốn bắt cóc người khác bị tôi ngăn cản, mọi người mau đến đây xem đi!”

Mấy người phụ nữ trung niên nghe thấy tôi hô như thế, lập tức không dám ra tay nữa, trong đó có một người quát ầm lên: “Ở đâu ra thằng khốn xen vào chuyện của người khác, đây là việc của gia đình chúng tao, chẳng có một xu quan hệ gì với mày cả, mau mau biến được xa bao nhiêu thì biến đi!”

Tôi hừ lạnh: “Chuyện nhà? Ý của bà nói bà và cô bé này là người một nhà?”

Mụ kia vênh váo tự đắc nói: “Đúng thế! Tao là dì hai của nó!”

Tôi không khách sáo đáp trả: “Bà mà cũng dám lên mặt nói là người nhà của cô ấy? Tôi sống đến tận bây giờ mà đây là lần đầu

tiên thấy có người nhà bảo cháu mình tìm một chỗ không người mà tự sát, sao bà không bảo con mình tìm một chỗ rồi chết đi?”

Người phụ nữ tự xưng là dì hai của Ngô An Ni nghe tôi nói thế thì muốn tiến tới đánh nhau. Tôi sầm mặt lại, nói: “Nếu bà dám đi lên, vậy tôi cũng không ngại ra tay đánh bà, tuy nói đánh phụ nữ không phải là chuyện vẻ vang gì, nhưng gặp chuyện bất bình thì đánh vẫn phải đánh!”

Có lẽ do sắc mặt tôi lúc đó thực sự rất dọa người, cũng có lẽ do người đàn ông bị tôi đạp vẫn chưa đứng dậy được, cho nên bà dì hai này không dám tùy tiện tiến lên.

CHƯƠNG

Có loại người nhà như thế

Mà lúc này, những người vây xung quanh xem náo nhiệt cũng tụ tập nhiều hơn, có người tốt bụng hô lên hỏi có muốn báo cảnh sát không. Tôi không nói gì mà chỉ kéo Ngô An Ni ra sau lưng mình rồi bảo: "Chuyện này chắc chắn không ngừng ở đây, tôi sẽ gọi điện thoại báo cảnh sát ngay bây giờ, để xem vì sao mấy người lại trắng trợn cướp đồ của một cô gái trên đường!"

Chắc chắn trong lòng mấy người kia đuối lý, vừa nghe tôi nói muốn báo cảnh sát thì lập tức cụp đuôi bỏ đi, nhưng trước khi đi vẫn không quên hung tợn cảnh cáo Ngô An Ni, bọn họ sẽ còn quay lại tìm cô ấy.

Tôi thấy mấy người đó đi cả rồi, bèn nói với những người xem xung quanh: "Tản đi! Tản đi! Chỗ này không có gì vui để xem nữa đâu." Tôi quay lại nhìn Ngô An Ni thì thấy khuôn mặt cô ấy đã đầy nước mắt.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô nhóc này khóc, đến giờ tôi mới phát hiện, thật ra trong lòng cô ấy cũng không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài… Đinh Nhất chỉ tay về phía xe, ra hiệu anh ta sẽ ra xe trước chờ tôi.

Tôi gật đầu với Đinh Nhất, sau đó xoay người đi đến bên cạnh

Ngô An Ni, tôi lấy ra một chiếc khăn tay đưa cho cô ấy và nói: "Đừng khóc, chỗ này cách trường học không xa, để anh đưa em về…"

Cô ấy nhận chiếc khăn rồi nhìn tôi một cái, không nói gì chỉ yên lặng gật đầu. Hôm đó, không biết vì sao tôi có xe mà lại không ngồi, cứ nhất định phải ngốc nghếch đi bộ đưa cô ấy về trường, có lẽ tôi cảm giác nếu có người thứ ba ở đó, cô ấy sẽ không nói gì.

Đương nhiên nếu như chính Ngô An Ni không muốn nói, tôi cũng sẽ không ép, thế là chúng tôi cứ yên lặng đi mười mấy phút, sau đó cô ấy mới khẽ lên tiếng: "Vừa rồi… Cám ơn anh."

Tôi không nghĩ tới ba từ "cám ơn anh" này lại phát ra từ miệng cô ấy, trong lúc nhất thời tôi vẫn chưa thích ứng được, tôi ngượng ngùng cười nói: "Không cần cám ơn, dù gì chúng ta cũng là bạn bè mà phải không? Em còn từng cứu anh… coi như hòa nhau đi. Nhưng chắc chắn những người kia sẽ còn đến tìm em, bọn họ thật sự là người nhà của em à…?"

Ngô An Ni hừ nhẹ: "Đúng, bọn họ là người nhà của em, người đàn ông bị anh đạp ngã là chú hai, người phụ nữ mắng em dữ nhất là thím hai, những người còn lại cũng là các cô và thím…"

"Nếu tất cả đều là người thân, tại sao bọn họ lại đối xử với em như vậy?" Tôi không hiểu.

"Anh thật sự muốn biết?" Ngô An Ni đột nhiên quay sang hỏi tôi, trong đôi con ngươi đen láy lóe lên một vài cảm xúc mà tôi không hiểu.

Tôi nhất thời không biết phải trả lời thế nào, tôi hơi lúng túng gãi đầu, nói: "Anh… Anh chỉ lo lắng lần sau bọn họ lại tới tìm em thôi, nếu như… Em không tiện nói thì không cần phải nói đâu."

Ngô An Ni cười khẽ: "Không có gì là không tiện cả, trong mắt em, bọn họ chẳng qua là họ hàng trên mặt sinh học, không có chút

tình cảm nào để nói, thậm chí cả cha ruột của em cũng như vậy…”

Đây là lần đầu tiên Ngô An Ni cười với tôi, tôi ngây ra như một đứa trẻ, nhưng sau khi nghe những gì cô ấy nói, tôi thầm giật mình, hóa ra cá tính lạnh lùng của cô ấy không phải do bẩm sinh, mà là được hình thành từ từ khi ở chung với người nhà.

Sau đó cô ấy kể cho tôi, từ nhỏ cô ấy đã bị người nhà ghét bỏ, lúc ba tuổi bị cha ruột đưa đến nhà bà ngoại gửi nuôi. Nhưng lý do lại cực kì buồn cười, do có một tên thầy bói nói mệnh của cô ấy không tốt, khắc người nhà…

Từ bé Ngô An Ni đã biết sức khỏe của mẹ mình không tốt, bà thường xuyên bị bệnh, nhưng bố cô là con trưởng, mà ông bà nội vẫn luôn muốn có cháu trai, cho nên mẹ cô phải cố gắng gượng cơ thể yếu đuối mà sinh ra đứa em trai.

Lúc đó vì để có thể sinh một đứa cháu trai, bà nội của Ngô An Ni tìm tới một thầy bói ở nông thôn, lão thầy bói phán không phải do thân thể mẹ Ngô An Ni không khỏe, mà là do mệnh của Ngô An Ni xung khắc, nếu không đem cô ấy đi cho nhà khác thì sớm muộn gì cả nhà cũng khó giữ tính mạng.

Khi đó Ngô An Ni còn nhỏ tuổi, không hề biết tâm tư người lớn lại ác độc như thế, dưới cái nhìn của cô, ông bà cha mẹ đều là người thân nhất của cô.

Nếu như dựa theo ý của bà nội thì phải đưa Ngô An Ni cho một người họ hàng của nhà họ Ngô ở xa tận Tây Bắc làm con nuôi. Nhưng mẹ của Ngô An Ni không nỡ, bà ấy biết con mình không phải ngôi sao tai họa gì cả và biết tất cả chỉ do nhà chồng muốn sinh con trai nên lấy cớ.

Thế là bà ấy sống chết không đồng ý cho con gái đi xa như vậy, nếu nhất định phải cho đi thì chỉ có thể đưa đến nhà mẹ đẻ của bà ấy, như thế ít nhất cũng có người thương con gái bà.

Cuối cùng, dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của mẹ Ngô An Ni, cô ấy được nhập vào hộ khẩu của bà ngoại, bởi vì như thế mẹ cô ấy mới có suất sinh thêm đứa cháu đích tôn cho nhà họ Ngô.

Mấy năm sống ở nhà bà ngoại chính là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời của Ngô An Ni, tuy cuộc sống của họ không khá giả gì, nhưng lại rất hạnh phúc, nhưng tất cả những thứ này đều kết thúc vào năm Ngô An Ni mười hai tuổi …

Năm đó bà ngoại của Ngô An Ni bị bệnh nặng qua đời, không còn cách nào khác, bố mẹ cô đành phải đón cô về, nhưng trong nhà lúc này đã có một đứa em trai chưa đến bảy tuổi.

Mặc dù gia đình bên họ nội không ai thích Ngô An Ni, nhưng ít nhất cô còn có người mẹ thật lòng yêu thương con gái mình. Không ngờ sang năm thứ hai thì mẹ cô đột nhiên bị bệnh giống bà ngoại, không bao lâu cũng qua đời.

Thế là Ngô An Ni hoàn toàn biến thành một "ngôi sao tai họa" trong mắt người nhà họ Ngô, ai cũng xa lánh cô… Cũng chính vào lúc đó bố cô nảy sinh ý nghĩ muốn đưa con mình đi một lần nữa.

Nhưng khi đó Ngô An Ni sắp lên cấp hai, không ai muốn nhận nuôi một đứa trẻ lớn như vậy cả, không còn biện pháp nào khác, người nhà họ Ngô đành bàn bạc đưa cô đến ở ký túc trong trường học.

Từ đó trở đi, mỗi học kỳ Ngô An Ni chỉ về nhà họ Ngô một lần, cầm học phí xong liền đi ngay, bởi vì cô biết nếu mình ở lại lâu hơn cũng chỉ làm người khác khó chịu.

Nhưng cho dù là như vậy thì dường như vận xui của nhà họ Ngô vẫn chưa kết thúc, lúc Ngô An Ni vào cấp ba, em trai của cô cũng bị bệnh giống như mẹ và bà ngoại, không lâu sau thì chết…

Chuyện này làm nhà họ Ngô lại chĩa mũi dùi về phía Ngô An Ni một lần nữa, họ nói tất cả những điều này đều do cô, bởi vì sự tồn

tại của cô mà những người trong nhà mới lần lượt chết đi.

Nhưng lúc này Ngô An Ni không còn là đứa trẻ nữa, cô biết bà ngoại, mẹ và cả em trai mình có thể mắc phải một căn bệnh có tính di truyền nhiều thế hệ.

CHƯƠNG

Tuổi thơ bi thảm

Ngô An Ni không tin vì mình mà bà ngoại, mẹ và em trai mới chết, thậm chí cô nghi ngờ mình cũng mang theo loại gen di truyền chết người này, vì thế cô nói với bố ruột là mình phải đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, xem có phải chính cô cũng đang mắc phải căn bệnh nguy hiểm gì hay không.

Nhưng bố của Ngô An Ni lại vứt cho cô mười nghìn tệ rồi nói: "Mày cút đi, cái nhà này đã bị hủy hoại hoàn toàn bởi mày rồi, cầm số tiền này rồi rời khỏi nhà họ Ngô, mãi mãi đừng quay về nữa!"

Khi đó tính tình của Ngô An Ni đã rất cứng rắn, cô chỉ thật thà nhặt tiền trên mặt đất lên, rồi nói với vẻ lạnh lùng: "Hiện giờ con còn chưa đến mười tám tuổi, bố vẫn có nghĩa vụ phải nuôi con, cho nên số tiền này con sẽ cầm. Như bố mong muốn, con sẽ không xuất hiện trước mặt bố nữa, chờ đến khi bố già không ai chăm sóc cũng có thể tới tìm con, con sẽ trả lại công ơn nuôi lớn mười tám năm này. Còn chuyện năm đó lão thầy bói mà bà nội tìm đến nói con là ngôi sao tai họa, khắc người nhà... Hừ, chẳng nhẽ bố không rõ tại sao bà nội lại mua chuộc tên thầy bói đó để hắn nói như vậy? Chẳng lẽ một lời nói dối, cứ nói nhiều là có thể biến thành thật được à? Em trai và mẹ bị bệnh gì mà mất trong lòng bố hẳn

rất rõ… Nhưng bố lại hoàn toàn không nghĩ gì đến sự sống chết của con. Chẳng lẽ con gái thật sự không quan trọng đến thế? Con tin rằng… Sớm muộn cũng đến một ngày bố sẽ hối hận.”

Khi đó Ngô An Ni đã nhận rõ bộ mặt những người nhà này, cho nên cô chưa bao giờ đem hi vọng đặt lên bọn họ, bố đã cho cô mười nghìn tệ, trước tiên cô phải đến bệnh viện kiểm tra toàn diện, xem thân thể mình có vấn đề gì hay không.

Nhưng không biết có phải do điều kiện của bệnh viện trong huyện có hạn hay không, mà bác sĩ chỉ nói cô bị thiếu máu nhẹ, còn lại đều bình thường.

Đối với sự qua đời của ba người thân, cái để lại ấn tượng sâu nhất cho Ngô An Ni chính là bệnh tật của mẹ, bởi vì bà ngoại qua đời khi cô còn quá nhỏ, mặc dù biết bà bị bệnh, nhưng cô không biết là bệnh gì. Mà lúc em trai phát bệnh, cô vẫn đang ở trong ký túc của trường, cho nên cũng không biết tình huống cụ thể.

Nhưng mẹ của cô thì khác, đến giờ Ngô An Ni vẫn nhớ, lúc đó mẹ cô bị đau đớn cả ngày, sắc mặt tái nhợt… Ngô An Ni vẫn nghĩ đó là do mẹ đẻ em trai xong không được nghỉ ngơi tốt, nhưng giờ ngẫm lại mới thấy, hẳn là bệnh của mẹ cô lúc đó đã rất nghiêm trọng.

Bắt đầu từ ngày đó, Ngô An Ni cảm nhận sâu sắc sự nhỏ bé và yếu đuối của mình và sợ hãi đối với căn bệnh mà mình chưa biết, do đó cô dốc lòng trở thành một bác sĩ, cô nhất định phải tháo gỡ bí ẩn bệnh di truyền của dòng họ trên người mình.

Trong hai năm qua, Ngô An Ni vẫn luôn vừa làm vừa học, cô cho là mình đã cắt đứt quan hệ với người bố không hề có chút tình cảm nào kia. Nhưng ai ngờ một tháng trước, cô đột nhiên nhận được một cuộc gọi từ luật sư, nói là cô được nhận một khoản tài sản thừa kế.

Đến lúc gặp mặt người luật sư đó, Ngô An Ni mới biết, hóa ra một tháng trước, bố của cô ấy đã qua đời vì bệnh ung thư gan giai đoạn cuối, lúc có chẩn đoán chính xác thì đã không thể cứu chữa được nữa rồi, vì thế mà người cha từ trước đến giờ không quan tâm đến con gái sống hay chết, đột nhiên lương tâm trỗi dậy, làm di chúc để lại toàn bộ tài sản cho con gái mình.

Những người trong nhà họ Ngô không đồng ý điều đó, đặc biệt là người bà vẫn đang còn sống của Ngô An Ni, bà ta luôn mồm nói số tiền đó là của nhà họ Ngô, nếu cho đứa cháu gái, chẳng phải tương lai số tiền đó sẽ thành tiền của nhà khác hay sao? Vì thế mới có tình cảnh trước đó người nhà họ Ngô tìm tới Ngô An Ni để đòi lại tài sản bố cô.

Tôi nghe mà tức giận vô cùng: “Trên đời này lại có những người ngu ngốc, ích kỷ, không biết xấu hổ như thế à?”

Ngô An Ni cười khổ, bất đắc dĩ nói: “Nhưng những người ngu ngốc, ích kỷ, không biết xấu hổ đó lại là người thân của em, trong cơ thể em chảy cùng dòng máu với họ, em có thể cắt đứt liên lạc với họ, nhưng không thể cắt đứt được liên hệ huyết thống…”

Tôi vội nói: “Vậy thì sao chứ? Chẳng phải mấy vạn năm trước người và khỉ vẫn còn là anh em đấy à, nhưng giờ có quan hệ gì đâu! Cô bé à, em suy nghĩ quá nhiều rồi, người thân kiểu này không cần cũng được! Nếu như em lo lắng bọn họ lại tới tìm mình, vậy thì em không cần sợ… Bởi vì trước tiên về mặt luật pháp, em là người thừa kế hợp pháp của cha mình, còn có di chúc làm chứng, anh tin chắc người nhà họ Ngô cũng rõ ràng điều này, cho nên bọn họ mới tìm đến gây sự với em. Kể cả sau này bọn họ có tới nữa, em cũng không cần sợ, chỉ cần em nhìn thấy họ thì hãy gọi ngay cho anh, anh cam đoan sẽ bay đến cứu em ngay. Đương nhiên em cũng có thể lựa chọn báo cảnh sát trước, có khi cảnh sát

đến còn nhanh hơn anh… Mà bắt bọn họ về đồn càng dễ xử lý hơn, những việc bọn họ làm là vô lý, em sợ gì chứ? Em chỉ cần dùng ánh mắt khinh bỉ như lần đầu gặp anh, chỉ vài phút là có thể giết sạch họ!”

Ngô An Ni nghe tôi đùa như thế thì bật cười, bây giờ nghĩ lại tôi mới hiểu vì sao lần đầu tiên gặp mặt mà cô ấy đã ghét tôi như thế, chẳng lẽ trên mặt tôi thật sự có viết hai chữ “thầy bói” à?

Bỗng tôi nghe Ngô An Ni nói nhỏ: “Xin lỗi… Đúng là lúc mới quen anh, em hơi có thành kiến.”

Tôi nghĩ thầm trong lòng, như thế đâu phải chỉ là hơi có thành kiến! Nhưng nghĩ lại thấy cũng đúng, cô gái này bởi vì người nhà mê tín mà đã phải trải qua một tuổi thơ cực khổ, tuy tất cả đã qua, nhưng bóng ma tuổi thơ làm sao có thể biến mất dễ dàng như thế.

Tôi cười thật tươi, nói: “Không có gì… Anh đã quên từ lâu rồi, những gì em trải qua lúc nhỏ thật khó để không sinh ra thành kiến với những người như anh… Nhưng nó cũng giống như em làm bác sĩ vậy, em dám cam đoan tất cả đều là bác sĩ tốt à? Nhưng không thể chỉ vì một bác sĩ kém mà phủ định tất cả những người còn lại đúng không?”

Ngô An Ni khẽ cười, bầu không khí hiện giờ giữa chúng tôi có thể nói chưa bao giờ tốt đến thế, nhưng khi tôi muốn tiếp tục kéo dài nó thì đã đến trường học của Ngô An Ni…

Tôi thấy vẻ mặt Ngô An Ni khá mệt mỏi nên không đành lòng để cô ấy đứng bên đường nói chuyện phiếm với mình, tôi bèn đặt nhẹ tay lên vai cô ấy rồi nói: “Về nghỉ ngơi sớm một chút đi, chuyện hôm nay đừng nghĩ lung tung, mấy ngày tới nếu không có việc gì thì em cứ ở yên trong trường, nếu nhất định phải đi ra ngoài thì gọi điện cho anh, anh sẽ làm vệ sĩ cho em.”

Ngô An Ni nhẹ nhõm gật đầu với tôi rồi nói: “Được! Vậy em…

Vào đây."

Tôi vẫn cứ đứng ở đó nhìn theo bóng lưng Ngô An Ni biến mất trong sân trường, đột nhiên tôi có cảm giác cuộc sống trở nên tươi đẹp, cho dù trên trời có đám mây đen thổi qua, tôi cũng thấy nó đáng yêu vô cùng.

CHƯƠNG

Tâm niệm khó khăn

Mây đen? Ôi đệch, trời mưa! Trận mưa to này tới vừa mau vừa nhanh, nếu không phải Đinh Nhất lái xe đi từ từ sau lưng chúng tôi, chắc chắn lúc này tôi đã bị mưa làm cho ướt sũng. Nhưng dù thế vẫn không thể làm hỏng tâm trạng tốt của tôi, trên đường về tôi còn khẽ hát một bài.

Đinh Nhất thấy tôi rất đắc chí, bèn hỏi: "Sao rồi, hiểu lầm giữa hai người đã được hóa giải bằng màn anh hùng cứu mỹ nhân rồi à?"

Tôi cười rất sung sướng: "Tôi với cô bé đó đúng là có chút hiểu lầm, nhưng không phải do tôi làm gì dẫn đến hiểu lầm, mà tất cả đều do những gì cô ấy đã trải qua khi còn nhỏ..."

Đinh Nhất tò mò hỏi: "Ồ? Là sao?"

Tôi bèn kể cho Đinh Nhất nghe những gì mà Ngô An Ni đã trải qua, anh ta nghe xong thở dài. "Ba cái thứ người nhà này... Thà không có còn hơn."

Tôi vội vàng uốn nắn quan niệm sai lầm của anh ta: "Cũng không thể nói như vậy được, đâu phải tất cả người nhà trên đời này đều như thế? Nhưng mà người xưa vẫn thường có câu, bán anh em xa không bằng mua láng giềng gần..."

“Ừ, tức là kể cả người nhà máu mủ ruột già, nếu không có chút tình cảm nào thì còn chẳng thân thiết bằng bạn bè… Ý của nó là như thế hả?” Đinh Nhất vừa giải nghĩa vừa hỏi lại.

“Đúng, chính là ý này! Nhưng anh với tôi không tồn tại mấy chuyện rắc rối đó!” Tôi nói với vẻ đắc ý.

Nghĩ lại người nhà của tôi, ngoài chú họ ra thì chỉ còn lại vợ chồng Chiêu Tài, còn những người họ hàng xa tít tắp khi bố mẹ tôi còn sống, chắc bọn họ cũng đã quên luôn sự tồn tại của anh em chúng tôi sau khi bố mẹ tôi qua đời rồi.

Điều duy nhất đáng để ăn mừng là lúc trước khi bố mẹ tôi xảy ra chuyện, tôi và Chiêu Tài đều đã lớn, không thì còn phải trải qua bao nhiêu thời gian khổ sở nữa chứ? Thế cho nên tôi không khó tưởng tượng được lúc còn nhỏ, Ngô An Ni đã phải trải qua những ngày tháng như thế nào…

Buổi tối sau khi về nhà, tôi và Đinh Nhất vừa ăn cơm vừa nói chuyện về gia đình Ngô An Ni, tuy đây là chuyện riêng của cô ấy, nhưng tôi không thể nhịn được mà nói với Đinh Nhất, vì cái loại “nói nhiều” như tôi không thể giữ được bí mật gì trước anh ta cả.

Đang ăn, tôi đột nhiên nhớ đến một vấn đề vô cùng quan trọng mà tôi không để ý đến, hoặc do Ngô An Ni “cố tình” quên đi… Rốt cuộc thì mẹ của Ngô An Ni và em trai cô ấy bị bệnh di truyền gì của gia tộc? Và phải chăng cô ấy cũng mang trong mình gen của loại bệnh này?

Đinh Nhất thấy tôi bỗng nhiên không nói gì thì nghi ngờ hỏi: “Sao vậy?”

Tôi lắc đầu, trả lời: “Không có gì! Tôi chỉ đang nghĩ là mình đã quên hỏi An Ni, hiện giờ cô ấy có bị mắc căn bệnh di truyền kia hay không…”

Đinh Nhất đặt đôi đũa trong tay xuống rồi bảo: “Điều này cũng

khó mà nói, từ thời gian phát bệnh của ba người thân cô ấy thì thấy, thời gian phát bệnh của phụ nữ chậm hơn, nhưng em trai cô ấy lại chết khi còn nhỏ.”

Tôi hơi khẩn trương hỏi: “Ý của anh là, theo tuổi tác lớn dần, Ngô An Ni sẽ càng ngày càng nguy hiểm?”

Đinh Nhất lắc đầu: “Tôi chỉ đoán vậy thôi, dù sao cậu và tôi không phải bác sĩ, cũng không biết bệnh của gia tộc theo lời Ngô An Ni nói là bệnh gì, nên rất khó phán đoán hiện giờ cô ấy có khỏe mạnh hay không.”

Tôi gật đầu: “Những gì cô ấy đã trải qua làm cho tính tình của cô ấy rất cứng rắn, cho nên dù thật sự có bệnh, chắc cô ấy cũng không muốn nói cho người khác biết… Được rồi, cứ đi một bước tính một bước vậy, chúng ta có thể giúp được chút nào hay chút đấy.”

Đinh Nhất hơi nhíu mày: “Cậu… Thực sự thích cô ấy à?”

Tôi cười gian hỏi anh ta: “Anh thấy thế nào?”

“Ít nhất nhìn từ bên ngoài, cậu quan tâm đến cô ấy hơn những cô gái khác…” Đinh Nhất nói với vẻ sâu xa.

Tôi thở dài: “Thật ra cô ấy cho tôi cảm giác rất đặc biệt, tuy tôi chưa từng trải qua cái gọi là tình yêu khắc cốt ghi tâm, nhưng tôi đã xem nhiều phim và truyện, cảm giác của tôi với cô ấy cũng không phải là cảm giác yêu giống như trong tưởng tượng của tôi… Tóm lại, tôi cũng không rõ đó là cảm giác gì, giống như trúng bùa yêu vậy.”

Đinh Nhất đứng dậy dọn bát đũa, anh ta nhìn tôi bằng vẻ mặt “Cậu xong rồi”, rồi nói với tôi: “Sư phụ tôi đoán mệnh cho người khác luôn rất chuẩn, giờ cậu đã biết thân thế của cô ấy, tôi khuyên cậu sau này nên cách xa cô ấy đi! Đừng vì hạnh phúc trước mắt mà không để ý đến kiếp số sau này.”

Tôi bị anh ta nói mà sững sờ, ngơ ngác ngồi im tại chỗ… Đinh Nhất nói rất đúng, anh ta hoàn toàn suy nghĩ cho tôi trên góc độ lý trí. Mệnh cách của tôi mới là “sao tai họa” mà Ngô An Ni vẫn hay nói, mặc dù không biết lúc nào cô ấy sẽ phát bệnh giống mẹ và em trai, nhưng trước mắt, cô ấy vẫn đang có cuộc sống khá ổn, cô ấy được thoát khỏi sự trói buộc của gia đình, bắt đầu có cuộc sống mới.

Nhỡ đâu vì sự xuất hiện của tôi mà thay đổi tất cả? Vậy có phải tôi làm hại cô ấy không? Cô ấy đã phải trải qua một tuổi thơ bất hạnh rồi, chẳng lẽ cô ấy không thể có cuộc sống của một người bình thường hay sao?

Nhưng tôi lại không thể cho cô ấy cuộc sống của người bình thường, dù tôi rất không muốn thừa nhận mệnh cách của mình là cái gì mà “Thiên Sát Cô Tinh”, thế nhưng những năm qua, người thân lần lượt qua đời khiến cho tôi không thể nào lại tiếp nhận nỗi đau này thêm nữa… Ngay đến cả Chiêu Tài và lão Triệu cũng do tôi can thiệp mới miễn cưỡng giữ lại được tính mạng. Nếu như gặp phải tình huống như thế, tôi có năng lực đi cứu cô ấy hay không?

Thật ra, những vấn đề này trước kia không phải là vấn đề đối với tôi, bởi vì trong lòng tôi, ngoài Chiêu Tài và lão Triệu cần bảo vệ, tôi sẽ chẳng quan tâm đến người nào khác.

Nhưng giờ sai ở chỗ tôi đã động lòng… Con người sợ nhất là động lòng, bởi vì chỉ cần có ý nghĩ muốn ở cùng với người đó, thì cho dù có trăm nghìn lý do chính xác đặt ở trước mặt, vẫn không thể thuyết phục tôi loại bỏ ý nghĩ kia.

Nếu là lúc trước, chỉ cần tôi không gặp lại cô ấy là được, nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy lo lắng, lo rằng những người thân xấu xa kia sẽ đến quấy rầy cô ấy, lo thân thể cô ấy cũng sẽ giống mẹ cô

ấy mà càng ngày càng xấu đi… Loại cảm giác này thật con mẹ nó quá thốn!

Cả đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau tôi đã bị đánh thức bởi điện thoại của Bạch Kiện: "Đại ca, anh xem thử giờ mới mấy giờ? Anh không biết người em này vì tình đau khổ mất ngủ tới tận nửa đêm à?"

Tiếng cười của Bạch Kiện truyền tới từ trong điện thoại: "Tôi vừa trực ca tối xong, muốn tìm cậu ăn bữa sáng… Còn nữa, giờ này sớm đâu mà sớm, người bình thường đã rời giường ăn sáng, đi học đi làm hết cả rồi đấy."

Tôi nghe thế liền hét vào điện thoại: "Ông đây không phải người bình thường có được không?"

Trong tiệm ăn sáng bên ngoài khu nhà, tôi nhấc đôi mắt gấu mèo nhìn Bạch Kiện đầy căm tức, tôi nói: "Ăn hai cái bánh quẩy và một bát sữa đậu nành mà phải dậy sớm thế này à? Anh cố tình phải không?"

Bạch Kiện cười gian: "Anh không có nhiều thời gian, cho nên muốn ngồi ăn sáng với cậu, gia tăng chút tình cảm…"

CHƯƠNG

Chướng ngại vật trên con đường tình yêu

Tôi suýt phun hết sữa đậu nành trong miệng ra, tôi nói mà chẳng chừa mặt mũi gì cho Bạch Kiện: "Không cần, anh để tôi ngủ nướng thêm một lúc nữa, tình cảm của chúng ta sẽ càng tốt hơn đấy!"

Bạch Kiện đặt bát sữa đậu nành xuống, anh ta dùng sắc mặt âm trầm nói với tôi: "Lãnh đạo cũ của tôi... ngã ngựa rồi."

Tôi nghe xong sửng sốt, vội nuốt miếng bánh quẩy và nói: "Chuyện khi nào thế?"

Bạch Kiện nói với vẻ nặng nề: "Hôm qua... Đã phê lệnh bắt rồi."

Tôi sững sờ, gật đầu: "Xem ra lần này là làm thật rồi... Vậy vụ án Chúc Đan Dương trước đây sẽ bị lật lại chứ?"

Bạch Kiện nói khẳng định với tôi: "Sẽ."

Tôi lặng thinh không nói, tiếp tục cầm bánh quẩy lên ăn, nhưng trong lòng lại đầy những suy nghĩ. Mặc dù công lý này đến khá muộn... nhưng nó vẫn đến.

Nhưng, nếu lúc trước cha mẹ Chúc Đan Dương nhận được một đáp án công bằng, có lẽ mọi thứ sẽ không biến thành kết cục hiện tại. Vì như vậy thì những đứa bé trẻ người non dạ năm ấy có lẽ còn có cơ hội làm người một lần nữa...

Sau khi chia tay với Bạch Kiện, tôi và Đinh Nhất đến nhà chú Lê,

trên đường tôi liên tục nhìn về phía di động, như thể đang chờ mong người nào đó sẽ gửi tin nhắn cho mình, nhưng mãi cho đến tối, tôi cũng không nhận được một tin nhắn nào từ Ngô An Ni.

Bước vào sân nhà chú Lê, tôi đã ngửi thấy một mùi hương quen thuộc của canh gà mái. Nói thật là tôi rất không thích uống mấy thứ này, đặc biệt là canh gà mái bỏ thêm lộc nhung, món đó làm tôi không thể nào nuốt nổi.

Nhưng chẳng còn cách nào cả. Từ lần trước, sau khi trở về từ khu thắng cảnh núi Thanh Long, tôi cứ phải uống canh gà tình yêu của chú Lê mỗi tuần hai lần, vì muốn bồi bổ lại số máu tôi đã chảy ra.

Ăn canh xong, chú Lê quan sát mặt tôi chằm chằm với vẻ quái lạ, chú nhìn đến mức tôi nổi hết da gà, tôi vội hỏi chú: "Sao thế ạ? Có phải mặt mày của cháu lại xảy ra biến hóa gì không?"

Kết quả chú Lê lại nói: "Không, chú chỉ cảm thấy hơi quái quái... Đúng rồi, gần đây cái gã kia còn ra ngoài không?"

Tôi sửng sốt, ngẩn người ra một lát mới hiểu cái gã kia mà chú Lê nói là ai, có điều chú hỏi vậy tôi mới nhớ, đúng là gã kia đã không ra ngoài một khoảng thời gian rồi, có lẽ là do cơ thể tôi gần đây trở nên khỏe hơn chăng?

Không đợi tôi trả lời, đã nghe Đinh Nhất nói: "Lần trước khi từ núi Thanh Long trở về, Tiến Bảo đã gặp gã kia ở trong mơ, nhưng cậu ấy cũng không rõ đó là chuyện xảy ra thật... hay chỉ là giấc mơ."

Chú Lê trầm tư một lát rồi nói với tôi: "Chú thấy khả năng là mơ lớn hơn một chút. Dù gì lúc ấy cháu cũng chảy nhiều máu như thế, cơ thể vô cùng yếu ớt, gặp ác mộng cũng là bình thường."

Tôi tỏ vẻ chẳng sao cả: "Thôi không nghĩ nhiều nữa, mặc kệ nó là mơ hay không phải mơ, dù sao cũng khoảng một thời gian rồi

hắn không ra ngoài, thế cũng xem như là một chuyện tốt.”

Chú Lê nghe tôi bảo vậy cũng không nói tiếp nữa, nhưng tôi lại nhìn thấy trên mặt chú có sự bất an mơ hồ, chỉ là hiện tại rõ ràng chú không muốn nói ra, mà tôi cũng không hỏi nhiều, có lẽ chú cũng không muốn buồn lo vô cớ quá nhiều về chuyện này nữa. Có một số việc vẫn nên thuận theo tự nhiên thì hơn, bất kể là một cái “tôi” khác trong cơ thể tôi, hay là Ngô An Ni làm lòng tôi rối bời...

Buổi đêm về đến nhà, thấy Ngô An Ni vẫn chẳng có động tĩnh gì, tôi không kiềm chế được chủ động gửi cho cô ấy một tin nhắn: “Hôm nay không có chuyện gì chứ?”

Một lúc lâu sau tôi mới nhận được trả lời của Ngô An Ni: “Mọi thứ đều ổn, hôm nay em vẫn ở trong trường học.”

Tôi nhìn lướt qua đồng hồ, phát hiện đã sắp 11 giờ rồi, tôi không thể không biết xấu hổ mà gửi tin nhắn cho cô ấy tiếp. Nhưng chẳng ngờ, cô nhóc này lại gửi đến cho tôi một tin nhắn: “Ngày mai em muốn đến ngân hàng, anh… có thời gian không?”

Tôi nhìn thấy tin nhắn này mà trong lòng vui vẻ, lập tức nhắn lại: “Có, ngày mai trước khi đi em gửi tin nhắn cho anh, anh qua đón em.”

Ai ngờ vào hôm sau, khi tôi chải chuốt bản thân bóng lộn, chuẩn bị đi đến cổng đại học Y đón người thì đột nhiên lại nhận được điện thoại của Bạch Kiện, nói là có một chuyện khó giải quyết cần tôi giúp.

Tôi hơi bất đắc dĩ nhìn thoáng qua đồng hồ và nói: “Khó giải quyết cỡ nào? Cần phải xử trong hôm nay ư? Nói thật cho anh biết, bây giờ tôi cũng đang có một chuyện khó giải quyết đây...”

Bạch Kiện vội vàng nói: “Anh không nói đùa với cậu đâu, mạng người quan trọng đấy!! Có một bé gái bốn tuổi bị bắt cóc, nhưng bây giờ tên bắt cóc đã chết vì tai nạn rồi, mà trước khi chết tên kia

cũng không nói ra nơi cô bé bị nhốt ở chỗ nào. Bọn anh đã tìm kiếm tất cả những nơi mà cô bé đó có thể bị giam giữ rồi, nếu còn không tìm thấy, có thể cô bé sẽ gặp nguy hiểm...”

Lòng tôi trầm xuống, đây đúng là mạng người quan trọng thật, tôi vội hỏi Bạch Kiện: “Các anh đã tìm bao lâu rồi?”

Bạch Kiện ngẫm nghĩ: “Từ khi tên kia chết đến giờ đã qua hai mươi tư tiếng, đây đã là giới hạn cao nhất của một đứa trẻ bốn tuổi không ăn không uống rồi.”

Nghe xong, tôi bèn thở dài nặng nề, sau đó quay lại nói với Đinh Nhất: “Nếu không anh đi đón Ngô An Ni giúp tôi nhé, sau đó đưa cô ấy đến ngân hàng?”

Kết quả thằng cha Đinh Nhất này lại vô tình mà cự tuyệt tôi, lý do anh ta đưa ra là: “Nếu tôi mà gặp phải những kẻ họ hàng kia của cô ấy, tôi cũng không dám đảm bảo có đánh chết bọn họ hay không...”

Tôi ngẫm lại thấy cũng phải, với tính cách của Đinh Nhất, không khéo đúng là dễ xảy ra chuyện như thế thật. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đành phải nhờ Bạch Kiện cử một người đồng nghiệp đến giúp, mà người đó có thể mặc cảnh phục là tốt nhất.

Tôi vừa nói tình hình bên này, Bạch Kiện lập tức tỏ vẻ không thành vấn đề. Sau khi anh ta đồng ý, tôi gửi ngay tin nhắn giải thích cho Ngô An Ni. Vì để nói rõ tình hình, tôi đã gửi một tin nhắn khoảng mấy trăm chữ, nhưng cô ấy lại chỉ nhắn lại một chữ “Được”.

Lòng tôi lập tức lạnh mất một nửa, con gái nhà người ta lần đầu tiên chủ động hẹn tôi, thế mà tôi lại cho cô ấy leo cây, nếu đổi lại là mình, tôi cũng sẽ cảm thấy không vui… Bạch Kiện này cũng biết chọn thời điểm thật đấy, hai ngày trước tôi rảnh rang sao không thấy anh ta tìm tôi giúp?!

Hôm nay khó lắm tôi mới có thể đi ra ngoài với Ngô An Ni một lần, thế mà còn bị anh ta phá bĩnh! Haizz… Thôi đừng nói gì nữa, xem ra chướng ngại vật trên con đường tình của tôi thực sự rất nhiều!!

Trên đường tôi lại bảo Bạch Kiện kể lại chuyện kỹ càng một lượt. Hóa ra bé gái bị bắt cóc tên Niếp Niếp, là con gái của ông chủ một làng du lịch. Trước đây ông ta mở cửa hàng xổ số. Vào tháng năm năm nay, trong cửa hàng xổ số của ông ta có người trúng giải nhất năm triệu nhân dân tệ, mà người trúng thưởng vừa hay chính là ông ta.

Vốn dĩ đây là một chuyện tốt, nhưng có một người đàn ông tên Tạ Vạn Tường tố cáo ông ta lên toà án, nói tờ vé số trúng giải nhất kia đáng lẽ là của hắn, chứ không phải của chủ tiệm xổ số.

CHƯƠNG

Không cam lòng

Tạ Vạn Tường vốn là một tay lái xe dù, giờ làm việc của hắn không cố định, nên thỉnh thoảng hắn lại gửi dãy số hôm nay muốn mua qua Wechat cho ông chủ cửa hàng xổ số, ngày hôm sau sẽ đến trả tiền để lấy vé số.

Vào ngày 15 tháng 5 năm nay, sau khi gửi dãy số mình muốn mua cho chủ tiệm xổ số như thường lệ, hắn lái xe đi ra ngoài bắt khách. Nhưng ngày hôm sau khi hắn đến cửa hàng xổ số lấy vé số, thì lại được ông chủ báo cho biết vì hôm qua có nhiều người mua vé số quá, nên đã quên mất chuyện này.

Tạ Vạn Tường nghe rồi cũng chẳng nói gì, bởi vì trước kia cũng đã từng xảy ra loại chuyện như thế này, hắn nghĩ bụng quên thì đã quên rồi, vì thế lại bảo ông chủ in một chuỗi dãy số mới.

Bình thường Tạ Vạn Tường bắt khách cực kỳ bận rộn, cho nên hắn thường gom vé số của mấy kỳ để kiểm tra kết quả một lần, dù có trúng thưởng thật cũng không cần sốt ruột, vì vé số có thời hạn một tháng cơ mà.

Kết quả vài ngày sau, khi hắn kiểm tra mấy tờ xổ số trong tay mình thì phát hiện, dãy số mà lúc trước mình bị chủ tiệm xổ số mua sót kia vừa hay trúng năm triệu tệ vào cùng ngày hôm đó!!

Trong lòng Tạ Vạn Tường tức khắc lạnh lẽo, chẳng lẽ hắn thật sự không có số trúng thưởng, chỉ một kỳ không mua được, kết quả dãy số kia đã trúng giải nhất?! Khi hắn cảm thán "Tạo hóa thật trêu ngươi", cũng không khỏi tò mò cái kẻ may mắn nào có duyên với mình như thế, lại chọn cùng một dãy số giống hắn!?

Kết quả khi Tạ Vạn Tường xem lại video kỳ mở thưởng đó thì phát hiện, người dẫn chương trình nói rất rành mạch, người may mắn trúng giải nhất đó ở chính thành phố này!! Điều này làm Tạ Vạn Tường đột nhiên có một suy nghĩ, có thể nào tờ vé số trúng thưởng kia chính là tờ mà hắn mua, nhưng ông chủ cửa hàng xổ số phát hiện trúng thưởng nên đã ỉm đi và lừa hắn rằng đã không in ra hay không?

Vừa nảy ra suy nghĩ này, trong lòng Tạ Vạn Tường rất phẫn nộ, hắn cảm thấy mình cũng đã mua xổ số trong tiệm này mấy năm, không ngờ ông chủ vì tiền mà có thể vô sỉ đến nước này!!

Tiếp đó Tạ Vạn Tường trở lại cửa hàng xổ số muốn tìm ông chủ lý luận, không ngờ khi hắn đến mới biết cửa hàng xổ số này đã đổi chủ rồi! Ông chủ hiện giờ cho hắn biết, ông chủ Ngũ trước đó trúng giải thưởng lớn cho nên không làm nữa.

Thế này càng chứng thực được suy nghĩ của mình, khi ấy Tạ Vạn Tường nói với ông chủ mới: "Tờ vé số trúng giải nhất của họ Ngũ kia là của tôi!!"

Ông chủ mới vừa nghe thế thì cười bảo: "Vé số của anh sao lại để cho người khác trúng giải năm triệu tệ chứ?"

Sau đó Tạ Vạn Tường kể lại sự tình cho ông chủ, ông ta nghe xong cũng cảm thấy đáng tiếc thay cho Tạ Vạn Tường: "Nếu thật là như vậy thì họ Ngũ kia đúng là kẻ chẳng ra gì! Nhưng anh có chứng cứ gì có thể chứng minh không? Bên trung tâm xổ số không quan tâm đến anh đâu, bọn họ chỉ công nhận vé số thôi."

Nghe vậy, Tạ Vạn Tường choáng váng, bởi vì hắn đã xóa hết tin nhắn gửi cho họ Ngũ trên Wechat cả rồi. Bây giờ đùng một cái tìm đâu ra chứng cứ chứng minh mình mới là chủ nhân tờ vé số kia? Hơn nữa từ đầu đến cuối, bản thân hắn cũng thực sự không trả tiền cho tờ vé số đó, đây chỉ là một thỏa thuận bằng miệng không ai có thể chứng minh. Khỏi cần nghĩ cũng biết trăm phần trăm là năm triệu tệ này sẽ một đi không trở lại.

Nhưng Tạ Vạn Tường không cam lòng, đó là dãy số mà hắn đã kiên trì mua rất lâu rồi, bây giờ khó lắm mới trúng thưởng, kết quả được lợi lại là người khác!! Thế là hắn dùng trăm phương nghìn kế hỏi thăm xem họ Ngũ này ở chỗ nào… định tìm đối phương nói phải trái.

Bắt đầu từ ngày đó, Tạ Vạn Tường không đi lái xe dù nữa, hắn dùng cả ngày để đi tìm tay chủ họ Ngũ kia. Tuy rằng họ quen biết nhau đã mấy năm, nhưng trừ việc biết người này họ Ngũ ra, hắn chẳng biết thông tin gì nữa cả, cuối cùng Tạ Vạn Tường phải tốn rất nhiều sức lực mới tìm được ông chủ Ngũ này.

Hóa ra sau khi trúng thưởng, ông chủ Ngũ lập tức sang nhượng cửa hàng xổ số, chắc ông ta sợ Tạ Vạn Tường sẽ quay lại tìm, cho nên mới hành động nhanh chóng như thế. Sau đó ông ta mua một miếng đất ở vùng ngoại ô, mở một làng du lịch, làm ăn thuận buồm xuôi gió...

Cho đến khi Tạ Vạn Tường vất vả lắm mới tìm đến được chỗ ông ta thì đã là chuyện hai tháng sau rồi. Nhưng điều làm Tạ Vạn Tường tức giận chính là, tay họ Ngũ này không hề giật mình khi thấy mình tìm đến, trái lại ông ta còn bình tĩnh hòa nhã pha cho hắn một ấm trà, bảo hắn ngồi xuống từ từ nói chuyện.

Khi ấy Tạ Vạn Tường phẫn nộ chất vấn: “Tờ vé số mà ông trúng thưởng là của tôi đúng không!?”

Ông chủ Ngũ mỉm cười: “Anh có bỏ tiền ra mua không? Anh không có… đúng không? Thật ra, sau hôm mở thưởng tôi đã cho anh cơ hội rồi, nếu lúc ấy anh phát hiện trúng thưởng rồi lập tức đòi tôi tờ vé số kia, lúc ấy tôi sẽ đưa cho anh. Nhưng anh lại quá sơ ý, trên bảng kết quả xổ số rõ ràng có ghi dãy số trúng giải nhất trong giai đoạn hiện tại, nhưng anh lại chẳng liếc nhìn lấy một cái, anh nói xem chuyện này có thể trách ai được? Vậy chỉ có thể chứng minh anh cũng không quá để ý bản thân mình có thể trúng thưởng hay không.”

Tạ Vạn Tường căm giận nói: “Nói hươu nói vượn! Cái tên lừa đảo này!! Rõ ràng ông biết tôi trúng thưởng xổ số, lại lừa tôi nói quên in? Sao ông không có chút đạo đức nghề nghiệp nào vậy hả?”

Ông chủ Ngũ khẽ bật cười: “Thế tôi mới nhượng lại cửa hàng kia, sang nhượng cho người có đạo đức nghề nghiệp hơn làm rồi đấy.”

Trong cuộc nói chuyện lần đó, Tạ Vạn Tường không chiếm được một phần lợi nào, bởi vì trong lòng hai người bọn họ đều biết rõ rằng, đây là một chuyện chẳng ai có thể chứng minh, cho dù Tạ Vạn Tường có đi tố cáo ông ta, thì cuối cùng cũng chẳng thể làm gì được cả.

Không cam lòng, Tạ Vạn Tường trở về càng nghĩ càng giận, cuối cùng hắn vẫn đến toà án khởi tố ông chủ Ngũ. Bởi hắn cảm thấy mặc kệ có được hay không cũng phải thử một lần, nếu không thì thật sự trơ mắt nhìn năm triệu tệ của mình bay mất.

Kết quả của vụ kiện tụng này không khó đoán trước, Tạ Vạn Tường nhanh chóng thua kiện vì không đủ chứng cứ, chẳng những hắn không lấy được năm triệu tệ thuộc về mình, mà còn phải đắp vào một phần phí tố tụng và phí luật sư.

Vẫn còn chưa hết, sau khi làm lớn chuyện, rất nhiều người quen

biết hai người họ đều tin tưởng tay họ Ngũ kia, bọn họ cảm thấy Tạ Vạn Tường hắn ham tiền đến phát điên rồi, thấy người ta trúng thưởng nên đỏ mắt!?

Trong lòng Tạ Vạn Tường có khổ mà không nói nên lời, bởi vì trong chuyện này không có kẻ thứ ba biết nội tình, cho nên không ai có thể chứng minh tờ vé số kia chính là của hắn… Vì chuyện này, hắn đã không còn lòng dạ nào tiếp tục chạy xe, bởi vì hắn không thể phủi đi cảm giác năm triệu tệ trượt khỏi những đầu ngón tay mình.

Càng nghĩ càng giận, Tạ Vạn Tường quyết định trả thù ông chủ Ngũ. Hắn nhất định phải làm cho kẻ đã trộm năm triệu tệ của mình nếm mùi lợi hại…

Nhưng Tạ Vạn Tường nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra nên trả thù tay họ Ngũ này như thế nào, vì thế mỗi ngày hắn đi theo ông ta, định bụng tìm hiểu ông ta có tiền rồi thì mỗi ngày làm những việc gì.

CHƯƠNG

Tai nạn xe đột ngột

Sau một khoảng thời gian quan sát, Tạ Vạn Tường phát hiện ông chủ Ngũ này có một cô con gái bốn tuổi, mỗi buổi sáng ông ta đều lái xe đưa con gái đến nhà trẻ tư nhân tốt nhất thành phố, sau đó buổi tối lại tự mình đón về.

Một suy nghĩ ác độc nảy sinh trong lòng Tạ Vạn Tường, hắn muốn bắt cóc bé gái này, sau đó bắt ông chủ Ngũ lấy một khoản tiền ra chuộc, đây cũng coi như là bồi thường một chút cho tổn thất của hắn.

Nhưng dường như ông chủ Ngũ vô cùng cưng cô con gái nhỏ này, mỗi ngày đón đưa cũng không mượn tay ai, nên chắc chắn cô giáo ở nhà trẻ không thể nào giao trẻ cho người khác được. Vì thế Tạ Vạn Tường lại theo dõi thêm khoảng một tháng nữa, cuối cùng mới tìm được cơ hội…

Ngày đó làng du lịch bất ngờ có mấy nhân viên bên Cục Y tế tới, nói là muốn kiểm tra vấn đề vệ sinh thực phẩm ở đây, bởi vậy mà ông chủ Ngũ không đi đâu được. Còn vợ của ông ta cũng đúng lúc có việc đến nhà họ hàng ở vùng khác mấy ngày nay. Vì thế ông ta để một nhân viên của mình lái xe vào thành phố đón con gái.

Nhưng khi người nhân viên kia đến nhà trẻ, lại được cho biết

rằng, không lâu sau khi ông chủ Ngũ nói chuyện điện thoại với giáo viên mầm non xong, Niếp Niếp đã được một người đàn ông tự xưng là nhân viên làng du lịch đón đi rồi.

Người nhân viên này lập tức gọi điện thoại cho ông chủ của mình, hỏi ông ta còn bảo ai khác tới đón con gái không? Ông chủ Ngũ nghe vậy không hiểu, vội vàng nói: “Bỗng dưng tôi tìm nhân viên khác làm gì? Sao vậy? Cô giáo không cho đón à? Không thể nào! Vừa rồi tôi đã gọi điện thoại cho cô giáo Chu trong lớp rồi, đáng lẽ cô ấy phải cho cậu đón chứ!”

Người nhân viên đó nói với giọng nôn nóng: “Không phải không cho đón, ông chủ ông nhanh đến đây đi, Niếp Niếp có khả năng bị người khác đón đi rồi!”

Tim ông chủ Ngũ đập nhanh, ông ta vội vàng bỏ hết mọi việc, hấp tấp chạy tới nhà trẻ hỏi cô giáo, thế mới biết người vừa rồi đón con ông ta đi không phải là nhân viên của làng du lịch.

Ông chủ Ngũ yêu cầu nhà trẻ cho xem camera giám sát ở cổng trường, nhưng kẻ kia đội mũ lưỡi trai, mặt lại cố tình cúi rất thấp, nên không thể thấy rõ mặt mũi.

Có điều nhìn thân hình và bóng dáng của kẻ kia, ông chủ Ngũ cảm thấy hơi quen mắt, nhưng nhất thời ông ta không nghĩ ra kẻ đó là ai… Khi ông ta đang chuẩn bị báo cảnh sát thì đột nhiên nhận được một cú điện thoại.

Trong điện thoại là giọng nói với ngữ điệu quái lạ của một người đàn ông, chắc là dùng phần mềm thay đổi giọng nói. Ở trong điện thoại, hắn nói rõ với ông chủ Ngũ: “Con gái mày giờ đang ở trong tay tao, nếu không muốn con gái xảy ra chuyện gì thì tốt nhất đừng báo cảnh sát, nếu không tao lập tức tìm một chỗ vắng chôn con bé!”

Ông chủ Ngũ bị dọa hoang mang lo sợ, liên tục tỏ vẻ chắc chắn

mình sẽ không báo cảnh sát, cầu xin hắn tuyệt đối đừng làm con gái mình bị thương!! Thật ra tên bắt cóc gọi điện thoại đến không phải ai khác, chính là Tạ Vạn Tường.

Hắn thừa dịp trước khi người mà ông chủ Ngũ sắp xếp vẫn chưa tới nhà trẻ, hắn giả mạo làm nhân viên của làng du lịch đến đón Niếp Niếp đi, rồi gọi điện thoại cho ông chủ Ngũ để tống tiền và cảnh cáo ông ta không được báo cảnh sát.

Đáng tiếc Tạ Vạn Tường này quá tham lam, hắn đòi tận ba triệu tệ, hắn nào biết chỗ tiền thưởng kia của ông chủ Ngũ, sau khi khấu trừ thuế, số còn lại hầu như đều được đầu tư vào làng du lịch rồi. Bây giờ đừng nói là ba triệu tệ, cho dù là ba trăm ngàn tệ ông ta cũng không lấy đâu ra nhanh thế được…

Ông chủ Ngũ nghe giọng điệu của tên bắt cóc ở trong điện thoại chắc nịch, nếu không có tiền hắn sẽ giết con tin, vì vậy ông ta cắn răng bảo người nhân viên mình nhờ đi đón con, đến cơ quan công an báo án trước.

Vụ án bắt cóc trẻ em ác ý này được cảnh sát rất coi trọng và vụ việc nhanh chóng được chuyển sang tay Bạch Kiện. Vì xét đến độ tuổi của trẻ quá nhỏ, ở trong tay tên bắt cóc lâu bao nhiêu sẽ nguy hiểm bấy nhiêu, nên Bạch Kiện nhanh chóng mang theo người lập tức triển khai giám sát, đồng thời dặn dò ông chủ Ngũ, khi bọn bắt cóc gọi điện thoại tới lần nữa, ông ta nhất định phải ổn định đối phương, đồng ý tất cả mọi đòi hỏi của hắn, hơn nữa yêu cầu mau chóng tiến hành giao dịch.

Mặt khác, Bạch Kiện bảo cấp dưới cầm ảnh chụp từ camera giám sát ở cổng nhà trẻ đi lùng tìm nghi phạm có dáng người tương tự. Nhưng vì chỉ có sườn mặt và bóng lưng của nghi phạm nên rất khó tìm.

May mà cuối cùng ông chủ Ngũ cũng nhớ ra bóng lưng quen

thuộc này là ai, đây chẳng phải là Tạ Vạn Tường mà khoảng thời gian trước tới tìm mình bởi vì chuyện trúng thưởng xổ số đấy à?

Sau đó, nhóm Bạch Kiện căn cứ theo manh mối này, nhanh chóng xác định hành tung của nghi phạm Tạ Vạn Tường, đồng thời cũng phát hiện trong các camera giám sát ở gần làng du lịch của ông chủ Ngũ, khoảng thời gian này Tạ Vạn Tường vẫn luôn theo dõi bám đuôi ông chủ Ngũ.

Sau khi tất cả mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, nhóm Bạch Kiện tiến hành bắt giữ lúc Tạ Vạn Tường và ông chủ Ngũ giao dịch… Nhưng chẳng ai ngờ rằng, trong quá trình bắt giữ Tạ Vạn Tường, hắn đột nhiên lao ra ngoài đường từ một lỗ hổng trong vòng vây và đúng lúc bị một chiếc xe tải chồm tới trước mặt tông phải, bị nghiền nát chết ngay tại chỗ!!

Chẳng ai nghĩ đến kết quả này, sau khi kinh ngạc qua đi, mọi người vội chạy tới nhà Tạ Vạn Tường thuê, nhưng không tìm thấy bóng dáng đứa trẻ nào cả.

Tiếp sau đó, Bạch Kiện lại điều tra tất cả quan hệ xã hội của Tạ Vạn Tường, cùng với những nơi hắn có thể giấu con tin, đáng tiếc đều chẳng có kết quả… Niếp Niếp bốn tuổi tựa như bốc hơi giữa nhân gian, y như biến mất cùng với Tạ Vạn Tường trong camera giám sát của nhà trẻ.

Hơn nữa chiếc xe Tạ Vạn Tường lái là một chiếc Santana nhãn vàng* sắp sửa bị loại bỏ, nó không hề có định vị GPS, camera hành trình hay những thứ tương tự như thế. Ngoại trừ phát hiện một cái kẹp tóc của Niếp Niếp ở trong xe, cảnh sát không tìm ra cái gì khác.

*Xe nhãn vàng: Hầu hết là những chiếc xe được cấp giấy phép trước năm 1995. Là những chiếc xe có khối lượng lớn, nồng độ cao, độ ổn định khí thải kém. Do công nghệ kiểm soát khí thải lạc

hậu, những chiếc xe này không đạt tiêu chuẩn Euro 1 và lượng khí thải tương đương 5 đến 10 lần so với xe mới. Do đó, cục bảo vệ môi trường ban hành nhãn vàng và hạn chế thời gian hoạt động trong thành phố lớn nhằm bảo vệ môi trường.

Lúc này xe Bạch Kiện đã ngừng ở trước tòa nhà văn phòng chính phủ thành phố, chúng tôi xuống xe rồi nhanh chóng đi vào trong, Bạch Kiện dẫn tôi đến thẳng phòng pháp y để thi thể Tạ Vạn Tường.

Bởi vì nguyên nhân Tạ Vạn Tường chết rất rõ ràng, cho nên cảnh sát cũng không tiến hành khám nghiệm tử thi, chỉ tạm thời lưu trữ thi thể trong tủ đông ở phòng pháp y.

Nhưng trước khi đi vào, Bạch Kiện vẫn dặn dò tôi một lát phải chuẩn bị tâm lý, bởi vì nửa người trên của Tạ Vạn Tường gần như đã bị xe tải nghiền nát không ra hình người, đừng để đến lúc bước vào rồi bị dọa nhảy dựng.

Tôi nghe vậy thì bảo anh ta yên tâm đi! Tôi là ai hả? Dù gì tôi cũng coi như đã duyệt xác vô số, xác khô, xác ướt, thối rữa, nát vụn, hóa xương trắng… Đủ loại kiểu dáng, vô cùng kỳ quặc, dạng gì mà không có đâu?!

Bạch Kiện thấy vẻ mặt xem thường của tôi, bèn nói theo kiểu như xem kịch vui: “Dù sao tôi cũng nhắc nhở cậu rồi, lát nữa nhìn thấy mà muốn nôn thì cũng đừng trách tôi nhé!”

Tôi nghĩ bụng đến mức nào chứ? Không phải là một thi thể chết vì tai nạn xe à? Vậy nên tôi tỏ vẻ chẳng sao cả, đi theo Bạch Kiện vào phòng pháp y… Vì không phải giải phẫu thi thể, nên người tiếp đón chúng tôi là một trợ lý pháp y.

CHƯƠNG

Giải cứu thành công

Vị trợ lý pháp y kia vừa nghe chúng tôi nói muốn xem thi thể của Tạ Vạn Tường, thì sắc mặt hơi nhăn nhó… Tôi thấy vẻ mặt của cậu ta thì biết chắc là thi thể của Tạ Vạn Tường đã không còn hình người nữa.

Quả nhiên, bởi vì thi thể mới được bỏ vào tủ đông chưa đến một ngày, nên khi vừa mở túi bọc xác ra, một mùi máu tươi nồng nặc tuôn ra. Tuy tôi đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi nhìn thấy thi thể của Tạ Vạn Tường, tôi vẫn phải cố nén cảm giác ghê tởm vì nước chua trào lên trong dạ dày, mặt xanh như tàu lá từ từ đi qua.

Nếu bắt buộc phải nói Tạ Vạn Tường trước mắt còn có điểm nào có thể nhìn ra hình người, thì hắn cũng chỉ còn lại hai cái đùi là coi như hoàn chỉnh… Mặc dù thi thể chỉ còn nửa cái đầu, nhưng một con mắt của hắn vẫn còn trợn trừng trừng, tựa như đến chết cũng nghĩ không ra, sao mình lại rơi vào kết cục như thế này?!

Lúc này trợ lý pháp y tốt bụng đưa cho tôi một đôi găng tay cao su y tế, nếu không đúng thật là tôi không đặt tay xuống được! Nhưng dù vậy, tôi mang bao tay vào rồi vẫn đứng ngơ ngơ, không biết nên sờ chỗ nào…

Cuối cùng, Bạch Kiện đứng ở phía sau tôi khẽ ho và nói: “Nếu không cậu thử nửa người dưới xem?”

Tôi vội xấu hổ duỗi tay về phía hai cái chân gãy của Tạ Vạn Tường. Nháy mắt, ký ức lúc còn sống của Tạ Vạn Tường ùa vào trong đầu tôi… Thực tế, Tạ Vạn Tường cũng không được xem như kẻ tội ác tày trời gì, chẳng qua hắn quá dễ đi theo chiều hướng cực đoan khi gặp chuyện, nhưng thường thường chính cái loại tính cách cực đoan này mới dễ dàng hại người hại mình nhất.

Tạ Vạn Tường đứng hàng thứ hai trong nhà, bên trên hắn có một anh trai, từ nhỏ người trong nhà đã thích lấy hai anh em hắn ra so sánh. Nhưng bất kể là trong học tập hay ngoại hình, Tạ Vạn Tường đều không bằng anh cả của mình.

Bởi vậy từ nhỏ hắn vẫn luôn sống dưới cái bóng của người anh, tính cách trở nên cực kỳ tự ti, đồng thời lại cực kỳ tự phụ. Loại tình trạng này tới tuổi dậy thì càng biểu hiện rõ ràng hơn, hắn không nghe lọt tai bất kỳ lời phê bình của người nào, cuối cùng mới tốt nghiệp trung học cơ sở đã nhất quyết không chịu học lên nữa. Mà anh trai của hắn lại hoàn toàn trái ngược với hắn, không những liên tiếp được cử đi học, mà cuối cùng còn sang Pháp du học.

Tạ Vạn Tường ra xã hội làm việc rồi thì không liên hệ với gia đình nữa, cha mẹ hắn dường như cũng không quan tâm đứa con thứ hai này, chẳng bao giờ hỏi han gì về tình hình của hắn…

Bởi vì trình độ văn hóa không cao, cho nên Tạ Vạn Tường đã thay đổi rất nhiều công việc, hầu như đều là cao không tới thấp không xong, hơn nữa cá tính của hắn có vấn đề, nên suốt quãng thời gian này, gần như hắn không có bạn bè nào để tâm sự.

Sau này vì không muốn bị coi thường, Tạ Vạn Tường định tự mình chạy xe thuê, nhưng phí ký quỹ thuê xe taxi chính quy quá

tốn kém, còn nếu chạy một chiếc xe chung với người khác thì hắn lại cảm thấy thời gian không được tự do. Cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại, hắn bèn mua một chiếc xe nhãn vàng sắp sửa bị loại bỏ và bắt đầu chạy xe dù.

Mà khi hắn thực sự bắt đầu chạy xe dù rồi mới phát hiện, thật ra cũng không tự do giống như mình tưởng, thích thì ra ngoài kiếm khách, không thích thì nghỉ ngơi. Bởi vì làm cái nghề này là tay làm hàm nhai, tay quai miệng trễ. Suy cho cùng đây cũng không phải công việc đảm bảo thu nhập. Hơn nữa bởi vì hắn chạy xe dù, cho nên chỉ có thể đi kiếm khách vào buổi tối, ban ngày ở nhà ngủ. Tóm lại đời sống của hắn cũng không thoải mái.

Sau này Tạ Vạn Tường say mê xổ số, cả ngày mơ giấc mộng một đêm phất nhanh, cho nên khi hắn biết dãy số của mình bị người khác lấy mất trúng giải thưởng lớn, hắn vô cùng phẫn nộ.

Nhưng đến tận khi thua kiện, hắn mới hiểu được mình không thể lấy lại năm triệu tệ thuộc về mình kia bằng con đường chính quy, thế là Tạ Vạn Tường mới bắt đầu trăm phương ngàn kế theo dõi ông chủ Ngũ, muốn bắt cóc con gái ông ta hòng vơ vét một khoản tiền chuộc đền bù tổn thất của mình.

Ngày hôm đó, khi hắn nhìn thấy Cục Y tế đến kiểm tra làng du lịch, hắn biết cơ hội của mình tới rồi, vì vậy hắn lập tức đi đến nhà trẻ đón Niếp Niếp. Giống y như hắn nghĩ, ông chủ Ngũ phải tiếp nhân viên Cục Y tế, không có cách nào đi đón con đúng giờ, vì thế hắn giả mạo là nhân viên của ông chủ Ngũ, thuận lợi đón Niếp Niếp đi.

Tạ Vạn Tường cũng không ngốc, hắn biết đứa trẻ này không thể giấu ở trong nhà mình, vì thế hắn đưa đứa trẻ đến một kho hàng trước kia mình từng làm công. Trước đây nơi đó là một kho lạnh, sau vì hiệu quả và lợi nhuận không tốt cho nên đóng cửa, bây giờ

vẫn để không.

Khi tôi nhìn thấy hoàn cảnh của cái kho lạnh kia từ trong trí nhớ của Tạ Vạn Tường, trong lòng tức khắc nặng nề. Mặc dù kho lạnh đó đã không còn làm lạnh, nhưng mà đó lại là một không gian kín mít, không biết không khí ở đó có đủ để cô bé kiên trì đến khi cảnh sát đến cứu hay không?!

Tôi rút tay về và hồi phục lại tinh thần từ tàn hồn của Tạ Vạn Tường, tôi sốt ruột nói với Bạch Kiện: “Mau, đến kho lạnh bị bỏ hoang trong khu công nghiệp Úc Dương ở vùng ngoại ô!!”

Tuy tốc độ xe chúng tôi đã đến mức 120 km/h, còn vượt ba cái đèn đỏ, nhưng khi chúng tôi chạy tới nơi thì đã trôi qua bốn mươi phút. Tôi thực sự không biết cô bé còn có thể kiên trì tới khi chúng tôi cứu được nó hay không.

Bởi vì cảnh sát đã đánh tiếng trước, nên chúng tôi được đi thẳng vào cổng khu công nghiệp mà không có bất kỳ sự cản trở nào. Tôi còn dựa vào ký ức của Tạ Vạn Tường, dẫn đường cho nhóm Bạch Kiện nhanh chóng tìm thấy kho lạnh bị bỏ hoang kia.

Mà khi Bạch Kiện nhìn thấy cái khóa lớn trên cánh cửa kho lạnh, suýt chút nữa anh ta đã tức điên lên muốn dùng súng mở khóa ra. May tôi ngăn anh ta kịp, sau đó tôi xoay người tìm một lúc trong đống gạch thải bên cạnh cửa kho lạnh, quả nhiên tôi tìm thấy một chiếc chìa khóa buộc sợi chỉ màu đỏ.

Đây là chìa khóa Tạ Vạn Tường giấu ở đây từ trước, may là phần ký ức này của hắn vẫn còn, nếu không Bạch Kiện thực sự sẽ phải dùng súng phá ổ khóa. Sau khi mở cửa kho lạnh ra, một mùi mốc meo, mục nát bay ra từ bên trong. Mặc dù nơi này đã để trống không dùng đến, nhưng bên trong lại khá ẩm ướt…

Bạch Kiện và mấy cảnh sát vọt vào trước tiên, vừa tìm vừa kêu biệt danh của cô bé: “Niếp Niếp! Niếp Niếp! Cháu có nghe thấy thì

trả lời một tiếng, các chú là cảnh sát đây!!”

Tôi đứng ngẩn ra ở ngoài cửa, không dám đi vào, bởi vì tôi thật sự sợ bước vào sẽ cảm nhận được thi thể của đứa trẻ… Nếu là như vậy, tất cả sự cố gắng để trả giá vì điều này của mọi người đều uổng phí.

May mắn thay, không bao lâu sau tôi nghe thấy bên trong truyền ra tiếng khóc của bé gái, tôi lập tức thở phào nhẹ nhõm, may mà cô bé không sao. Mà khi nhóm Bạch Kiện ôm cô bé ra, tôi phát hiện sắc mặt của nó trắng một cách đáng sợ, vì vậy chúng tôi lập tức đưa đứa trẻ đến bệnh viện.

Sau đó hai vợ chồng ông chủ Ngũ cũng chạy tới. Bọn họ vô cùng cảm ơn Bạch Kiện, họ luôn miệng nói chờ khi con mình bình phục, nhất định sẽ dắt cô bé đến tận nhà anh ta để cảm ơn.

Bạch Kiện liên tục xua tay: “Không cần không cần, đây là chức trách của chúng tôi…”

CHƯƠNG

Thanh quan khó quản việc nhà

Đúng lúc này, điện thoại của Bạch Kiện đột nhiên vang lên, anh ta bắt máy nghe và khẽ cau mày, xong quay đầu bảo tôi: "Trong cục nói người nhà của Tạ Vạn Tường tới nhận xác, cậu có muốn cùng anh trở về xem thử không."

Tôi cũng muốn xem thử mấy người nhà chẳng quan tâm gì đến Tạ Vạn Tường trong trí nhớ của hắn, sẽ có phản ứng gì đối với cái chết của hắn... Vì vậy tôi gật đầu: "Được, chúng ta trở về xem thử."

Nhưng lúc này ông chủ Ngũ nghe thấy người nhà Tạ Vạn Tường muốn tới nhận xác, cũng kích động muốn đi theo về. Tôi thấy thế thì hừ lạnh và nói: "Chẳng lẽ trong lòng ông không rõ vì sao xảy ra chuyện này à? Tạ Vạn Tường đúng là đã vi phạm pháp luật khi bắt cóc con gái ông, nhưng ông cũng thấy kết cục của hắn rồi, hắn đã bị trừng phạt. Nếu ông còn muốn tiếp tục dây dưa nữa thì chuyện này vĩnh viễn không chấm dứt được... Mà ông vĩnh viễn cũng đừng quên, Tạ Vạn Tường chính là vì thế mà mất đi tính mạng."

Ông chủ Ngũ tái mặt nhìn tôi, ông ta há miệng ra, nhưng cuối cùng cũng không thốt nên câu nào. Tôi không muốn bình luận quá nhiều về loại người như ông ta, nhưng tôi tin lần này đủ để trở

thành một bài học trong đời ông ta, để về sau khi ông ta làm người, làm việc phải suy nghĩ kỹ rồi mới làm…

Theo Bạch Kiện trở lại cục, tôi nhìn thấy một người đàn ông trung niên có ngoại hình nhã nhặn đứng chờ ở ngoài cửa phòng pháp y, nhìn tướng mạo anh ta và Tạ Vạn Tường có vài phần giống nhau, không cần đoán cũng biết người này chắc hẳn là người anh cả từng đi du học Pháp của hắn.

Bạch Kiện đi tới bắt tay với đối phương và hỏi: "Anh là người thân của… Tạ Vạn Tường?"

"Xin chào, tôi tên Tạ Vạn Đình, là anh trai của Tạ Vạn Tường." Sắc mặt của anh ta hơi nặng nề.

Bạch Kiện khẽ gật đầu, sau đó xoay người đẩy cửa phòng pháp y ra: "Vào đi…"

Nhận xác tuyệt đối không phải một chuyện vui vẻ. Trước tiên mặc kệ người nhận xác và người chết có quan hệ gì, nhưng làm một người bình thường, có thể xuất hiện ở đây để xác nhận thân phận của người chết, anh ta nên được coi là một người rất dũng cảm.

Tạ Vạn Đình đi theo Bạch Kiện tới bên cạnh tủ đông, ngăn kéo tủ đông được mở ra, mặt ông ta lộ ra vẻ khó có thể tin. Thi thể như vậy, đừng nói là người thân, cho dù là người xa lạ thấy cũng không chấp nhận được.

Tạ Vạn Đình chỉ nhìn thoáng qua, cơ thể không tự chủ được lùi về phía sau, miệng lẩm bẩm nói: "Sao Tiểu Tường lại… Sao lại biến thành như vậy?"

Thật ra trong lòng Tạ Vạn Tường vẫn luôn khát vọng có được tình yêu và sự công nhận đến từ chính cha mẹ. Nhưng đã nhiều năm như vậy, tính tình hắn bướng bỉnh, không ngờ tính tình cha mẹ hắn lại càng bướng bỉnh hơn, con trai xảy ra chuyện lớn như

vậy mà cũng không tự tới nhìn một cái.

Lúc này trợ lý pháp y lấy một tờ đơn ra đưa cho Tạ Vạn Đình ký tên, ký đơn này xong, buổi chiều người ở nhà hỏa táng sẽ đưa thi thể đi hoả táng. Tạ Vạn Đình nhận lấy tờ đơn đọc sơ, rồi không chút nghĩ ngợi ký tên của mình lên.

Cứ nghĩ đến Tạ Vạn Tường đến chết cũng không thể thấy mặt cha mẹ một lần, trong lòng tôi cũng có hơi hụt hẫng, vì thế tôi thử thăm dò Tạ Vạn Đình: “Buổi chiều thi thể sẽ phải đưa đi hoả táng, không cho người già trong nhà nhìn mặt một lần sao?”

Tạ Vạn Đình nghe xong thì thở dài: “Tôi không dám nói việc này cho bọn họ biết… Sợ bọn họ chịu không nổi, tôi nghĩ có thể giấu được ngày nào hay ngày đấy.”

Nghe vậy, tôi lấy làm khó hiểu: “Nếu tình cảm của hai cụ với Tạ Vạn Tường sâu như vậy, tại sao nhiều năm qua vẫn không liên hệ với anh ta?”

Có lẽ là Tạ Vạn Đình không ngờ tôi sẽ đột nhiên hỏi như vậy, đầu tiên anh ta hơi sửng sốt, sau đó cười khổ mà nói: “Thật ra từ nhỏ cha mẹ tôi đã vô cùng cưng chiều Tiểu Tường, còn đối với tôi lại đặc biệt nghiêm khắc, điều này làm cho cá tính của hai anh em chúng tôi hoàn toàn khác nhau. Sự cưng chiều của họ làm Tiểu Tường trở nên ích kỷ tùy hứng, hơi không vừa ý là làm ầm ĩ lên, sau này còn vì không muốn đi học mà bỏ nhà ra đi! Lúc ấy tôi đang bận rộn bảo vệ luận án tiến sĩ, cho nên cũng không quan tâm được chuyện của nó. Nhưng chờ khi tôi quay lại để ý nó, thì nó đã lang thang ngoài xã hội hơn hai năm rồi. Tôi vốn hi vọng là năm đó nó có thể tiếp tục đi học, vì dù sao lúc ấy tuổi tác nó vẫn còn nhỏ. Nhưng cả lời cha mẹ tôi nói nó cũng không nghe, sao nó nghe người làm anh như tôi đây chứ? Vì chuyện này mà tôi và nó cãi nhau to một trận, cũng nói rất nhiều lời quá khích, từ đấy nó trốn

khỏi nhà không còn quay về nữa. Thật ra nhiều năm nay cha mẹ tôi vẫn luôn lén lút để ý Tiểu Tường, nhưng sợ cho nó biết nó sẽ lại chạy mất tăm mất tích lần nữa… Chúng tôi vốn dĩ nghĩ bây giờ nó cũng tới ba mươi rồi, chắc cũng chín chắn hơn một chút, không ngờ vẫn xảy ra chuyện thế này. Mấy năm trước, khi cha tôi bệnh nặng, tôi đã muốn gọi nó về, nhưng mẹ tôi lại không đồng ý, bà cảm thấy lúc này gọi nó về không được bất kỳ tác dụng gì, mà còn làm nó cũng nóng ruột nóng gan theo. Cha mẹ tôi cũng biết Tiểu Tường trở thành người như hiện giờ đều do họ quá chiều chuộng nó, nên mấy năm nay họ vẫn luôn cảm thấy áy náy với Tiểu Tường. Nhưng dù sao bây giờ họ cũng đã lớn tuổi, tôi thật sự không muốn trước khi bọn họ qua đời còn phải chịu nỗi đau tang con…”

Nghe xong, trong lòng tôi cảm khái! Đúng là thanh quan khó quản việc nhà, trong trí nhớ của Tạ Vạn Tường, cha mẹ và anh trai đều là người vứt bỏ hắn ta, nhưng mà theo như lời Tạ Vạn Đình thì rõ ràng bọn họ cũng không phải không quan tâm hắn, không yêu hắn, chỉ là không biết nên quan tâm “đứa trẻ to xác” này bằng cách nào.

Có lẽ Tạ Vạn Tường đi đến bước đường ngày hôm nay, một phần cũng do cách giáo dục của cha mẹ hắn, nhưng xét đến cùng thì vẫn là chính hắn xảy ra vấn đề. Tính cách của hắn quá cực đoan, khi ở cùng người thân mà còn mâu thuẫn liên tục… thì nói gì tới người ngoài.

Cứ nói chuyện tờ vé số không biết thuộc về ai này đi, kể cả là ông chủ tiệm xổ số có sai trước, nhưng hắn cũng không cần thiết vì thế mà tự mình phạm pháp chứ? Có những thứ nếu đã lỡ mất cơ hội thì nên buông tha đi, nếu không kẻ đắc ý vĩnh viễn là người khác, còn kẻ không được như ý mãi mãi là mình…

Sau khi chuyện phía Bạch Kiện đã giải quyết xong, tôi vội liên hệ với Ngô An Ni, hỏi cô ấy xem việc hôm nay làm thế nào rồi? Giọng điệu cô ấy trong điện thoại hơi lạnh nhạt: “Chuyện cần làm rất thuận lợi, em đã trở lại trường học rồi.”

Tôi hơi thất vọng “Ờ” một tiếng, xem ra cô ấy vẫn không vui vì hôm nay tôi cho cô ấy leo cây. Nhưng con người của tôi vốn không biết dỗ con gái, mà tôi cũng đã giải thích lý do cho cô ấy rất rõ ràng rồi, nếu cô ấy vẫn còn giận thì tôi cũng không biết phải làm thế nào cả.

Ngô An Ni nghe tôi ờ thì không tiếp lời, ấy nhưng lại than nhẹ một tiếng và nói: “Anh đúng thật là đồ ngốc, không nghe ra là em không vui sao?”

Tôi hơi xấu hổ: “Nghe ra, chẳng qua anh sợ anh giải thích càng nhiều em càng giận… Nếu không, buổi tối anh mời em ăn cơm để xin lỗi nhé?”

CHƯƠNG

Nửa đường bị cướp

Ngô An Ni im lặng mất một lúc rồi mới nói chầm chậm: "Được… Vậy buổi tối gặp."

Tôi thực sự không ngờ cô ấy lại đồng ý thoải mái như vậy, vì thế tôi lập tức vui vẻ quay đầu bảo Đinh Nhất: "Tối nay tôi đi ăn cơm với An Ni!!"

Đinh Nhất nghe vậy gật đầu, mặt không cảm xúc: "Chúc mừng cậu, rốt cuộc đã được như ước nguyện… Đã nghĩ ra muốn đi ăn ở đâu chưa?"

Lúc này tôi mới nhớ ra vừa rồi sao không hỏi xem người ta muốn ăn cái gì chứ? Đúng là chẳng có tí kinh nghiệm chiến đấu nào cả! Có điều nếu là lần đầu tiên tôi và cô ấy chính thức đi ra ngoài ăn cơm, tất nhiên không thể chọn chỗ quá qua loa. Nếu không sau này khi chúng tôi nhớ lại ngày hôm nay, chỉ e sẽ bị cô ấy oán trách không thôi.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi định đưa cô ấy đến một tiệm ăn nhỏ gần đại học Y tên là "Bếp riêng Tiểu Nhị", trên mạng nói khung cảnh ở đó đẹp, đồ ăn cũng có tiếng khá ngon. Cứ như vậy vừa không thể hiện cố tình quá mức, lại cách trường học cô ấy rất gần.

Hơn nữa tôi còn xem nhận xét trước ở trên mạng, biết tiệm ăn

nhỏ kia có món ăn nào đặc sắc nhất, không đến mức lúc gọi món ăn bị luống cuống… Chỉ là bây giờ vẫn chưa biết cô nhóc kia thích ăn khẩu vị thế nào?

Đinh Nhất thấy tôi ra vẻ nghiêm túc tra đông tra tây ở trên mạng thì buồn cười, nói: “Cậu đi ăn cơm với con gái đấy à? Hay là chuẩn bị đi tham gia phỏng vấn hả?!”

Tôi trừng mắt lườm anh ta: “Anh biết cái gì, có một số việc cần phải chuẩn bị kỹ, như vậy mới có thể xử lý kịp lúc gặp khó khăn…”

Nói xong những lời này, lòng tôi cũng cảm thấy có phải mình hơi quá căng thẳng hay không? Trước kia lúc đi học cũng không phải chưa từng cua gái, ăn một bữa cơm mà thôi, đến mức phải chuẩn bị đầy đủ như vậy sao?

Đến tối, Đinh Nhất chở tôi đến cổng trường đại học Y, sau đó nhìn giờ và nói: “Hai người ăn một bữa cơm, cộng thêm đi dạo phố… Ba tiếng chắc là đủ rồi nhỉ? Bây giờ là bảy giờ, đúng mười giờ tôi trở lại đây đón cậu.”

Tôi tính thử thời gian thấy cũng cỡ đó, vì vậy gật đầu đáp lời anh ta: “Ừ, mười giờ đúng tôi sẽ quay lại đây chờ anh.”

Đinh Nhất nghe xong thì nhấn chân ga đi trước… Tôi nhìn theo đèn đuôi xe của anh ta, trong lòng thấy hơi áy náy một tí, cảm thấy bản thân bỏ mặc Đinh Nhất một mình đi tán gái có phải hơi không có lương tâm hay không?! Nhưng lúc này dắt anh ta theo thực sự là không thích hợp lắm nhỉ?

Vì vậy tôi ôm lòng áy náy một cách lạ lùng đối với Đinh Nhất… đứng ở cổng đại học y chờ Ngô An Ni. Hôm nay cô nhóc này mặc một cái quần yếm rất tinh nghịch, chải một búi tóc tròn đáng yêu, tôi chỉ nhìn thoáng qua mà nhịp tim đã hơi tăng tốc.

Đầu tiên Ngô An Ni mỉm cười với tôi, sau đó hơi xin lỗi, nói:

“Ngại quá, vừa rồi tạm thời có chút việc nên em đến trễ một chút.”

Tôi nhún vai đáp rất rộng lượng: “Không sao đâu, anh cũng vừa đến không bao lâu… Đúng rồi, em muốn ăn gì?”

Cô ấy suy nghĩ và nói: “Thật ra em cũng không có món gì đặc biệt muốn ăn, hay là… nghe theo anh đi!”

Cô nàng này lại ném vấn đề về cho tôi, thế là tôi cười và bảo: “Vậy thì chúng ta đến quán ‘Bếp riêng Tiểu Nhị’ đằng trước nhé? Trên mạng nói đồ ăn của tiệm đó có hương vị rất ngon…”

“Vâng…”

Khi chúng tôi bước vào tiệm ăn nhỏ kia, phát hiện khách bên trong vẫn còn rất nhiều, chúng tôi đợi một lát mới có chỗ ngồi. Ngồi xuống rồi tôi nhìn ngó một lúc, phát hiện khách tới đây ăn cơm toàn là các cặp tình nhân, xem ra tôi chọn chỗ này không sai vào đâu. Dựa theo hướng dẫn trên mạng, tôi nhanh chóng gọi vài món ăn đặc sắc ở đây.

Sau khi đồ ăn lên đủ, tôi ân cần giới thiệu cho cô ấy đặc điểm của những món ăn này, không ngừng tìm chuyện để nói, nhưng không biết tại sao cô ấy luôn rất ít nói, giống như có tâm sự.

Tôi hơi lo lắng hỏi: “Sao thế? Vẫn buồn vì chuyện trong nhà à?”

Ngô An Ni cười đáp lại tôi: “Thật ra cũng không có gì mà buồn, trên cơ bản chuyện đã kết thúc, tất cả di sản của bố em cũng đã sang tên hoàn tất rồi, cho dù những người bên nhà bà nội có đến mấy lần cũng vô ích, bởi vì bất kể về tình về lý, bọn họ đều không chiếm được lợi lộc gì.”

Nghe xong, tôi cũng thấy an tâm hơn, nhưng vẫn không yên lòng về những kẻ kia cho lắm, vì vậy tôi bèn duỗi tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô ấy và nói: “Trong khoảng thời gian này, nếu không có việc gì thì em vẫn đừng nên ra khỏi khuôn viên trường,

có việc cứ gọi điện thoại cho anh, anh đi cùng em…”

Cô ấy bị hành động thân mật đột ngột này của tôi làm cho đỏ mặt, hơi giãy giụa một chút, nhưng cuối cùng vẫn không rút tay ra. Sau đó, không khí trên bàn cơm khá tốt đẹp, tuy rằng thời gian còn lại vẫn là một mình tôi tìm chuyện để nói, nhưng toàn bộ quá trình cô ấy vẫn luôn mỉm cười lắng nghe.

Sau khi ăn cơm xong, hai người chúng tôi nắm tay đi về phía cổng trường đại học Y, lúc này tôi thấy thời gian còn sớm, vì vậy đề nghị hay là đi lên quảng trường phía tây ngồi một lát?!

Ngô An Ni tươi cười gật đầu, hai chúng tôi bước chậm về hướng đó… Nhưng đúng lúc này, tôi đột nhiên nghe thấy đằng sau truyền đến một chuỗi tiếng bước chân dồn dập, tôi quay đầu nhìn lại theo bản năng, lòng lập tức chùng xuống.

Chỉ thấy mấy người đàn ông trung niên đang nổi giận đùng đùng đi về phía chúng tôi, cầm đầu chính là tên chú hai khốn nạn của Ngô An Ni!! Tôi thấy dáng vẻ của ông ta rõ ràng là tới trả đũa đây mà, vì vậy tôi kéo An Ni xoay người bỏ chạy, nghĩ thầm chỉ cần có thể đưa cô ấy qua cổng trường là mọi chuyện ổn cả.

Nhưng rõ ràng nhóm người kia có chuẩn bị mà đến, chúng tôi còn chưa chạy được hai bước, phía trước lại đột nhiên nhảy ra một người chặn đường của chúng tôi. Tôi thấy tình thế trước mắt không động thủ không được! Tôi không do dự nữa mà đánh đòn phủ đầu, nhấc chân đá văng người đàn ông chắn trước chúng tôi.

Có lẽ đối phương không ngờ tôi sẽ đột nhiên ra tay nên bị gạt ngã, tôi nhân cơ hội kéo An Ni chạy thục mạng về hướng đại học Y. Dù gì hôm nay cũng là ngày đầu tiên chúng tôi chính thức hẹn hò, không thể để cô ấy bị thương được.

Nhưng những người này đều không phải đèn cạn dầu, bọn họ vừa thấy tôi ra tay trước, bèn hùng hổ xông về phía tôi. Tôi biết

một khi mình bị bọn họ vây quanh thì sẽ không rảnh lo cho an toàn của An Ni, vì thế tôi đẩy cô ấy ra: “Mau chạy về phía trường học, đừng ngừng lại!”

Nhưng An Ni hơi do dự, tôi thấy thế lại dùng sức đẩy cô ấy và bảo: “Mau, Đinh Nhất ở ngay cổng trường học!!”

An Ni nghe vậy xoay người chạy đi, đừng thấy vóc dáng cô nàng này nhỏ bé, nhưng chạy rất nhanh, thấy cô ấy đã tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, tôi cũng thoáng an tâm hơn một ít…

Tuy nhiên nguy cơ trước mắt thì thực sự không dễ giải quyết, dù sao cũng là tôi ra tay trước, lúc này lại muốn dùng tiên lễ hậu binh rõ ràng là không còn kịp rồi, thế là tôi đành phải phủ đầu bọn họ bằng khí thế trước rồi tính tiếp.

“Các người muốn làm gì?! Còn dám làm bậy tôi sẽ báo cảnh sát!” Tôi gầm lên giận dữ.

CHƯƠNG

Cái giá làm anh hùng

Chú hai của Ngô An Ni cười lạnh: "Thằng ranh con, lần trước chính mày xen vào việc người khác, hôm nay tao sẽ khiến cho mày biết xen vào việc người khác là phải trả giá đắt!"

Lời vừa dứt, bả vai tôi đã đau nhói, cả người loạng choạng đổ về trước vài bước. Hóa ra không biết tên khốn kiếp nào lấy gậy quật vào vai tôi.

Tôi cắn răng đứng vững, sau đó quay lại thì thấy một gã đàn ông trung niên tay chân ngắn và thô, đang cầm một cây gậy to, căm tức nhìn tôi, cứ như tôi giành vợ với ông ta không bằng.

Tôi không hiểu, ông già người ta để tiền của mình lại cho con gái thì quan hệ gì đến bọn họ? Đây đã là thời đại nào rồi mà còn trọng nam khinh nữ như vậy? Đầu những người này có não không?

Tôi nhìn trái ngó phải, đáng tiếc chẳng tìm được vũ khí gì tiện tay trên mặt đất. Ống quần có đem dao thép đấy, nhưng với tình thế trước mắt, nếu tùy tiện lấy dao ra, lỡ như vào đồn thì khó nói rõ được.

Vì vậy tôi nhịn đau muốn băng qua vành đai xanh bên cạnh, chạy sang bên kia đường, nhưng những kẻ khốn nạn này vừa thấy

không thể đuổi theo kịp Ngô An Ni, thế là trút hết bực tức lên đầu tôi, phăm phăm quấn lấy tôi không tha.

Trên thực tế, với khả năng của tôi hiện giờ, đánh giáp lá cà với một hai kẻ xấu vẫn không bị thiệt, nhưng trước mắt là cả đám người đấy! Hơn nữa, nhìn là biết bọn họ là dạng người thường xuyên lao động tay chân, đám người này cùng nhau tấn công tôi thì chẳng khác gì là chó cảnh sát gặp phải bầy sói, sớm muộn cũng bị quật sấp mặt!

Có điều tôi cũng thầm hiểu rõ, bây giờ chắc đã sắp đến mười giờ, chỉ cần tôi kiên trì đến khi Đinh Nhất tới là được cứu rồi! Vì vậy tôi cũng không cứng đối cứng với họ nữa, có thể trốn thì trốn, thật sự trốn không thoát bị đánh thì cũng đành cố gồng mình gánh chịu. Nhưng tuyệt đối không thể bị bọn họ đánh ngã xuống đất, nếu không tôi sẽ thật sự không còn lực đánh trả.

Lúc này cũng không biết tên khốn kiếp nào thúc một gậy vào dưới nách tôi, cơn đau thấu tim làm hô hấp của tôi hơi ngừng lại. Tôi lấy tay che xương sườn bên trái theo bản năng, nhưng ai ngờ cánh tay lại ăn một cú đánh rất mạnh nữa...

Con người của tôi trời sinh sợ đau, vừa rồi dưới sườn dính một đòn nghiêm trọng đã làm người tôi bắt đầu đổ mồ hôi, chợt cảm thấy cơ thể mình nghiêng đi, sắp ngã quỵ xuống đất.

Tôi nghĩ bụng hôm nay mấy người này có phải bị điên hay không hả? Vì chút tiền cỏn con đó mà muốn mạng của ông đây à?! Tôi thấy bọn họ đúng thật là không biết Mã Vương gia có mấy con mắt*!!

* Người phương Bắc thường thích nói “Bạn không biết Mã Vương gia có ba con mắt à”, nhằm nhắc nhở những người trẻ mới vào xã hội, khi làm việc đừng va chạm xung đột với những người có địa vị. Phố hẻm quê nhà ngẫu nhiên có tranh chấp miệng lưỡi,

một bên sẽ tay chống nạnh, cả giận nói: "Không cho mi nếm thử lợi hại, mi không biết Mã Vương gia có ba con mắt mà", lấy đó để dọa nạt đối phương, ám chỉ mình có hậu trường mạnh.

Có lẽ là đòn vào dưới sườn quá đau, làm sát ý trong lòng tôi dâng lên, chợt sinh ra một cơn giận lạ lùng bất thường... Sau một đoạn thất thần ngắn ngủi, tôi lập tức đổ đầy mồ hôi lạnh. Vừa rồi người nổi sát khí trong lòng rốt cuộc là tôi hay là hắn?

Lúc này tôi không thể cho hắn ra ngoài, nhớ lại lần trước, chuyện mấy kẻ buôn lậu kia khó khăn lắm mới lắng xuống được. Nếu lần này lại để hắn ra gây họa, vậy thì tôi không ngồi tù cũng sẽ bị đưa vào bệnh viện tâm thần.

Bên này tôi đang liều mạng đè nén suy nghĩ muốn giết những người trước mặt, nhưng bọn họ lại vẫn không biết sống chết hùng hổ chào hỏi thượng cẳng chân hạ cẳng tay lên người tôi.

Có mấy lần bọn họ đều đánh thẳng về phía đầu, nếu không phải tôi né đúng lúc, không chừng đã sớm bị đánh ngất. Nhưng bây giờ dưới sườn tôi đau thấu tim, cơ bản không thể khống chế cơ thể né tránh gậy gộc của bọn họ cho chuẩn, chắc chỉ vài đòn nữa là tôi sẽ bị họ đánh ngã xuống đất!!

Tuy tôi không quay đầu lại, nhưng cũng cảm giác được sau gáy có một cơn gió đánh úp lại, tôi biết đây là có một cây gậy đang vụt về phía đầu mình. Xem ra lần này tôi tránh không khỏi rồi, tôi bèn nhắm chặt mắt lại, nghĩ thầm chết thì chết đi!!

Nhưng đợi trong chốc lát, cây gậy kia không rơi xuống đầu tôi như dự đoán, trái lại tôi nghe thấy có người hét thảm thiết sau lưng tôi, rồi có tiếng ngã "phịch" xuống mặt đất.

Một mắt tôi bị đánh sưng lên, cho nên chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt quay đầu nhìn lại, Đinh Nhất đang đứng phía sau tôi như "Thiên thần", liều mạng giẫm chân lên mặt một

tên, vẻ mặt anh ta phẫn nộ tàn bạo.

Tôi thấy cứu binh đã tới, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng đau đớn kéo theo làm người tôi nghiêng ngả ngã xuống đất. Mặc dù trông những người này rất cường tráng, nhưng thật ra cả đám đều cậy mạnh, vây đánh tôi dư dả, nhưng đối phó với Đinh Nhất thì hoàn toàn không phải là đối thủ.

Đinh Nhất không tốn mấy công sức đã đánh ngã hết những tên gần chúng tôi, nếu không phải tôi đã đau không đứng lên nổi, thì chắc hôm nay đã để Đinh Nhất đánh cho mấy tên khốn khiếp này tàn phế hết rồi…

Tôi nghe thấy phía xa có tiếng còi cảnh sát, xem ra là An Ni đã báo công an. Những người đó vừa nghe thấy cảnh sát tới, lập tức la toáng lên bỏ chạy sạch, chỉ thừa lại mấy kẻ bị Đinh Nhất quật cho không bò dậy nổi rên hừ hừ trên mặt đất.

Đinh Nhất thấy cảnh sát tới, cũng không rảnh để ý những kẻ chạy trốn đó nữa, nhanh chóng chạy tới xem xét tình hình của tôi… Nhưng anh ta vừa định nâng tôi dậy, tôi đã cảm thấy dưới sườn của mình đau đớn thấu tim.

“Đừng… Đừng di chuyển tôi!! Xương sườn bên trái của tôi có thể là bị gãy rồi…” Tôi đau đến nhe răng nhếch miệng thốt lên.

Đinh Nhất nghe vậy cũng không dám đụng đến tôi nữa, chỉ có thể mặc tôi cuộn tròn trên mặt đất giống như con tôm to. Sau đó, tôi là người bị hại thứ nhất của vụ việc, tất nhiên là được khẩn cấp đưa đến bệnh viện.

Chúng tôi vừa đến bệnh viện, lão Triệu đã chờ sẵn ở phòng cấp cứu, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là Đinh Nhất thông báo cho anh ấy, thật không ngờ người ngay thẳng như Đinh Nhất mà cũng biết đi cửa sau!!

Hiện giờ chỉ hi vọng lão Triệu đừng nhất thời lanh mồm lanh

miệng nói chuyện này cho Chiêu Tài, nếu không chẳng những cơ thể tôi phải chịu đựng đau đớn tra tấn của vết thương, tâm hồn còn phải chịu sự tàn phá vô tình của Chiêu Tài…

Sau khi được chủ nhiệm Tần boss của khoa chỉnh hình do lão Triệu tìm tới kiểm tra, xác định hai chiếc xương sườn bên trái của tôi chỉ xuất hiện vết nứt, còn may không bị gãy thật. Nhưng mặc dù thế, tôi vẫn đau đến chết đi sống lại.

Tuy rằng đã đeo đai cố định xương sườn, nhưng thỉnh thoảng không kiềm được cơn ho khan, dưới sườn trái lại đau thấu tim... Cuối cùng làm tôi cũng chẳng dám thở mạnh nữa.

Vị boss kia của khoa chỉnh hình khó khăn lắm mới không giày vò tôi nữa, lại thấy lão Triệu mặt xanh mét đứng trước giường tôi, cứ như thể nếu không phải tôi đã thành thế này, anh ấy nhất quyết sẽ ra tay tẩn tôi ấy.

"Anh rể..." Tôi cười ngượng ngùng.

"Lúc này mới nhớ gọi anh là anh rể! Em có tin bây giờ anh sẽ gọi điện thoại ngay cho Chiêu Tài bảo cô ấy đến đây không!!" Mặt lão Triệu bừng bừng tức giận.

"Đừng mà lão Triệu! Không, là anh rể… anh rể thân yêu của em, anh cũng biết tính tình của Chiêu Tài, anh xem em đã như vậy rồi, anh không thể thương cho cái thân em ư? Hả? Anh rể thân yêu của em!! Ái da… Đau chết mất." Tôi sốt ruột nên nói hơi to tiếng một chút, lập tức làm liên lụy dưới sườn đau nhói.

CHƯƠNG

Di sản mười triệu

Lão Triệu thấy tôi đau thật, đành phải thở dài bảo: "Em nghỉ ngơi cho khỏe đi, phía Chiêu Tài anh giúp em che giấu trước, nhưng có thể giấu bao lâu... Vậy phải xem vận may của thằng nhãi nhà em."

Lão Triệu và chủ nhiệm Tần đi rồi, tôi vội túm lấy Đinh Nhất hỏi: "An Ni thế nào rồi?"

Đinh Nhất rất bất đắc dĩ liếc nhìn tôi và nói: "Cậu nằm thành thật cái coi! Cô ấy đã trở về ký túc xá an toàn, trước khi cậu chưa xuất viện sẽ không ra khỏi cổng trường một bước. Cậu yên tâm dưỡng thương cho khỏi đi!"

Tôi vừa nghe cô nhóc kia đã an toàn thì gật đầu nói với anh ta: "Vậy là tốt rồi... Là anh báo công an à? Mấy kẻ kia đã bắt được hết chưa?"

Đinh Nhất lắc đầu: "Không phải tôi, là Ngô An Ni báo công an, sau khi cảnh sát tới, trừ vài tên chạy trốn ra, những kẻ còn lại chạy không được đều bị còng đi cả rồi."

Tôi nhớ mấy người kia đều bị Đinh Nhất đánh rất thảm, vì thế liên mồm hỏi anh ta: "Đúng rồi, mấy tên không chạy được không phải là bị anh đánh cho tàn phế hết rồi chứ?!"

Lúc này Đinh Nhất mới lộ ra nụ cười hiếm hoi: "Tôi ngốc như

vậy chắc? Đến lúc đó còn phải đền tiền?! Chẳng qua tôi chỉ tháo hết khớp xương vai của họ xuống thôi.”

Tôi nghe mà lòng cảm khái! Đinh Nhất chín chắn ghê, giờ cũng biết tiết kiệm tiền cho tôi rồi… Giờ mà tôi vừa động tay là dưới sườn sẽ đau, nếu không tôi nhất định phải giơ ngón tay cái like mạnh cho anh ta!!

Hôm đó tôi hầu như rên rỉ trên giường bệnh cả đêm, vô cùng khó ngủ, cuối cùng Đinh Nhất thật sự nghe không nổi nữa, bèn hỏi tôi có muốn y tá chích cho một mũi giảm đau không.

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu bảo: “Thôi bỏ đi… Tôi nghe nói dùng nhiều thuốc giảm đau sẽ nghiện, tôi nhịn một chút, chịu đựng qua đêm nay là ổn.”

Ngẫm lại một năm vừa rồi, tôi cũng có khá nhiều tai nạn, số lần vào bệnh viện còn nhiều hơn so với đi ra ngoài du lịch ấy nhỉ?! Nếu không phải vóc dáng nhỏ bé này của tôi có sức chịu đựng tương đối cao, không chừng giờ đã sớm thành phế liệu rồi.

Buổi sáng hôm sau, tôi mới vừa tỉnh lại đã nhìn thấy chú Lê nghiêm mặt ngồi ở mép giường, chú thấy tôi tỉnh, bèn xoay người rót cho tôi một chén canh nóng đưa tới trước mặt.

Tôi thấy chú vẫn sầm mặt không nói lời nào, thì cười nịnh nọt: “Chú Lê, chú xem dù gì cháu cũng là một người bệnh! Chú không thể cho cháu một gương mặt tươi cười à?”

Chú Lê hơi tức giận nói: “Cút đi! Cháu còn tiếp tục giày vò như vậy, đợi tiết thanh minh đi tảo mộ cháu rồi cho cháu gương mặt tươi cười cũng không muộn!”

Tôi uống một ngụm canh, thấy mùi vị cũng không tệ lắm, đây chắc chắn không phải canh gà mái lộc nhung rồi, thế là tôi bèn nói giỡn với chú Lê: “Chú Lê, hôm nay mùi vị canh gà này của chú ngon ghê!”

“Khỉ gió! Đây là canh hải sâm! Bây giờ cháu bị nứt xương, không thể ăn đồ bổ quá… Cháu đấy! Cứ gồng sức mà làm đi! Giờ còn học được anh hùng cứu mỹ nhân? Trước kia sao chú không thấy cháu anh dũng như vậy hả?” Chú Lê khá tức giận.

Tôi thấy chú Lê giận thật, vì thế lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, uống từng ngụm canh hải sâm trong chén… Nhưng lòng tôi lại chẳng mảy may thấy hối hận. Trong chuyện này, cho dù là tôi không để ý đến Ngô An Ni thì cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Có điều chú Lê giận thì giận, nhưng vẫn dặn dò tôi mấy ngày nay phải nghỉ ngơi đàng hoàng, đứt gân gãy xương nằm một trăm ngày, không dưỡng cho khỏi thì về sau tới ngày trời âm u hay đổ mưa sẽ chịu khổ! Tất nhiên là tôi luôn miệng đồng ý, không dám nhiều lời một câu vô nghĩa nào.

Chú Lê đi rồi, Bạch Kiện và Viên Mục Dã đẩy cửa vào, bọn họ vừa thấy dáng vẻ tôi đeo đai cố định một cách thảm hại, đều nở nụ cười xấu xa…

“Yo! Đúng là nứt xương thật! Nghe nói tối hôm qua cậu một mình đánh cả đám, lợi hại ghê! Bây giờ khả năng của thằng nhãi nhà cậu tốt như vậy à?” Bạch Kiện trêu ghẹo.

Viên Mục Dã bên cạnh càng giả bộ giật mình: “Ngày hôm qua, khớp cánh tay của mấy tên kia đều là anh tháo đấy à?! Cao thủ ghê!”

Tôi trợn trắng mắt gắt: “Cút đi! Tốt xấu gì tôi cũng là người bệnh nhé! Hai người các anh đi tay không đến thế à? Cũng không biết xấu hổ mà nói mình tới thăm bệnh!!”

Bạch Kiện da mặt dày, nói chẳng khách sáo chút nào: “Quan hệ giữa chúng ta còn cần mấy cái trò vặt hại não đó à? Còn nữa, ngày hôm qua sau khi cậu vào bệnh viện, chính bọn anh là người cả

đêm xử lý mấy cái tên đánh cậu đấy, cũng coi như là báo thù cho cậu, thế nào? Bọn anh đã đủ lòng thành chưa?”

Nghe vậy, tôi cười bảo: “Chao ôi! Chút việc nhỏ như vậy mà còn làm phiền lãnh đạo của văn phòng tỉnh ra mặt, thật là khách sáo quá!”

“Cút mợ nó đi! Nhãi con cậu đã thành như vậy, miệng còn thiếu đòn nữa hả!” Vẻ mặt Bạch Kiện hài hước.

“Đúng rồi, mấy tên kia cuối cùng xử lý thế nào?” Tưởng tượng đến đêm qua cả đám bọn họ như thể muốn mạng của tôi, trong lòng tôi hận đến ngứa răng.

Viên Mục Dã nghe tôi hỏi vậy thì cười đáp: “Xử lý gây mất trị an thôi, nhiều nhất là bị giam giữ vài ngày.”

Nghe xong, mặt mày tôi âm trầm: “Ngày hôm qua bọn họ xuống tay cực tàn nhẫn, như là không đánh chết tôi không hả giận đấy, anh giúp tôi điều tra xem bọn họ có bối cảnh gì… Mẹ, cũng không biết có thể chia được mấy đồng tiền, đến nỗi không muốn sống như vậy sao?”

Bạch Kiện tỏ vẻ không thể tin được: “Không phải chứ, hoá ra cậu một phen anh hùng cứu mỹ nhân, mà còn không biết nội tình trong đó à? Ngày hôm qua lúc tôi thẩm vấn mấy tên kia, tất cả bọn họ đều nói, con bé cậu theo đuổi kia đã thừa kế di sản hơn mười triệu của cha cô ta, cậu nói những cô dì chú bác đó của cô ta có thể không đỏ mắt sao?”

“Hơn mười triệu?! Ối cha…” Tôi kích động ngồi bật dậy khỏi giường, nhưng cơn đau dưới sườn ập tới lại khiến tôi nằm trở về.

Bạch Kiện vừa thấy tôi phản ứng mạnh như vậy, bèn vỗ vai tôi, nói: “Cậu đúng là không biết thật! Nhà và đất của cha con bé kia đã bị giải tỏa quy hoạch vào một năm trước, đền bù cho ông ta hơn mười căn hộ. Tuy rằng đều ở rìa nội thành, nhưng mà với giá

thị trường hiện giờ, tổng giá trị của hơn mười căn hộ tuyệt đối vượt qua hơn mười triệu. Quan hệ của con bé kia và ông già cô ta không tốt, cho nên mấy cô chú của cô ta đều cảm thấy sau khi anh cả họ bệnh chết, số tiền này nhất định sẽ là của bọn họ. Kết quả không ai ngờ, đừng thấy anh cả họ bình thường chẳng quan tâm tới con gái mình, nhưng trước khi chết ông ta lại tìm luật sư lập di chúc, để lại toàn bộ di sản của mình cho con gái duy nhất… Cũng chính là cô bạn gái nhỏ Ngô An Ni của cậu."

Lúc ấy thật sự là tôi vô cùng sửng sốt. Trước đây còn tưởng di sản theo lời cô nhóc kia chỉ đơn giản là một hai căn hộ, không ngờ là hơn mười căn!! Thảo nào những họ hàng đó của cô ấy lại cứ dây dưa không dứt!

Nếu lúc trước không phải ông già cô ấy lập di chúc sẵn, mà bà nội ruột thịt một lòng muốn đuổi An Ni ra bên ngoài kia vẫn khoẻ mạnh, thì những kẻ nhà họ Ngô kia ít ra cũng có thể được chia một nửa di sản. Kết quả bây giờ hay rồi, giấc mộng kê vàng* của bọn họ sớm vỡ tan, có thể không chó cùng rứt giậu hay sao!?

* Giấc mộng kê vàng; giấc mộng hoàng lương: Trong truyện "Chẩm Trung Ký" thời Đường kể chuyện một chàng trai gặp một đạo sĩ trong một quán trọ. Đạo sĩ cho chàng trai một chiếc gối bảo ngủ đi. Bấy giờ chủ quán đang nấu một nồi cơm kê vàng, chàng trai nằm mộng thấy mình được làm quan, hưởng phú quý, nhưng khi tỉnh dậy, cơm kê vàng vẫn chưa chín, sau ví với sự vỡ mộng.

CHƯƠNG

Bạn của cô ấy

Giờ ngẫm lại cô nhóc này cũng vững vàng thật! Đột nhiên có nhiều tiền như vậy… ấy thế mà vẫn không sốt sắng không nóng nảy, vẫn sống như bình thường. Có bao nhiêu người, sau một đêm phất nhanh đã bị lạc mất phương hướng cuộc đời, tuy rằng được giàu sang, nhưng đến cuối cùng thường là mất nhiều hơn được.

Khi tôi biết được chuyện của Ngô An Ni, lòng đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu. Trước kia tôi còn định dùng tiền tiết kiệm của mình mua một căn nhà mới, sau đó sang tên hẳn căn nhà hiện đang ở này cho Đinh Nhất. Cứ như vậy cho dù tôi và Ngô An Ni thật sự ở bên nhau, Đinh Nhất cũng không đến mức phải dọn về nhà chú Lê.

Nhưng không ngờ hóa ra số dư tài khoản của cô nhóc này lại nhiều như vậy, chút tiền này của tôi cũng chỉ là con số lẻ của người ta. Điều này đúng là làm tôi thực sự cảm thấy hơi tổn thương lòng tự tôn!

Trước kia nhìn thấy trên mạng nói người này người kia bởi vì nhà gái có tiền quá mà chia tay, tôi còn từng mắng những tên đàn ông này đúng làm ra vẻ! Nghĩ bụng nếu như tôi có cô bạn gái nhiều tiền như vậy, thì chẳng phải đã đỡ đi được bao nhiêu năm

phấn đấu à?

Nhưng hôm nay thật sự đến phiên mình tôi mới hiểu, nếu một người đàn ông thật sự để ý đến mối tình cảm này, ít nhiều sẽ có cảm giác thất bại… Cho nên bắt đầu từ ngày đó, tôi không còn chủ động liên hệ với cô ấy nữa.

Một tuần sau tôi thuận lợi xuất viện, nhưng tạm thời vẫn chưa thể tháo đai cố định ra, bởi vì nếu muốn hoàn toàn khỏi hẳn còn phải về nhà từ từ chăm sóc mới được. Có điều tình trạng nói chuyện to tiếng hay thở mạnh đều đau cuối cùng đã từ từ thuyên giảm, chỉ có khi thỉnh thoảng làm động tác có biên độ hơi lớn thì mới hơi không thoải mái.

Tuy ngay từ đầu lão Triệu đã đồng ý sẽ giúp tôi giấu Chiêu Tài, nhưng sau đó thấy tình trạng của tôi đã ổn định, anh ấy chủ động nói thẳng nói thật cho chị ấy biết, bán đứng tôi hoàn toàn… Cho nên ngày tôi xuất viện, lỗ tai suýt nữa đã bị Chiêu Tài vặn đứt.

Chú Lê thấy tôi đáng thương như thế bèn quyết định đón tôi đến nhà chú ở tạm một khoảng thời gian, như vậy lúc chú ninh canh thập toàn đại bổ cho tôi cũng không cần chạy qua chạy lại hai bên. Bởi thế nên tôi lại tiếp tục kiếp sống dưỡng bệnh áo tới giơ tay, cơm tới há mồm, cộng thêm mèo chó không yên.

Nhưng sống những ngày tháng như vậy chưa được một tuần, tôi lại bắt đầu cảm thấy nôn nóng trong lòng, ngày nào cũng nhìn di động thẫn thờ, nghĩ thầm sao ngay cả một tin nhắn thăm hỏi cô ấy cũng không gửi cho tôi chứ? Dù sao tôi cũng bị thương vì cứu cô ấy cơ mà! Đúng là nứt xương sườn tổn thương tấm lòng…

Chú Lê thấy mấy ngày nay tôi héo hon sầu não, biết ngay nhất định là tôi lại khổ sở vì tình. Chú bè xoa dịu tôi: “Tiến Bảo à, nghe chú một câu, mọi việc đều phải nhìn thoáng một chút, có ai chưa từng trải qua thời tuổi trẻ? Bây giờ cháu đương tuổi khỏe mạnh

hừng hực, rung động vì tình rất bình thường, nhưng chờ cháu tới tuổi của chú rồi sẽ hiểu, sống một mình cũng khá tốt… Ngay từ đầu đúng là sẽ cảm thấy hơi hiu quạnh, nhưng thời gian dài cũng thành thói quen.”

Tôi nghe xong suýt chút phun ngụm canh xương heo lên mặt chú!! Cái gì gọi là thời gian dài thành thói quen?? Tôi cũng không muốn thói quen kiểu này!! Vì thế tôi lập tức cầm lấy di động bấm gọi cho Ngô An Ni.

Điện thoại đổ chuông vài tiếng, giọng Ngô An Ni mới từ bên trong truyền ra, không biết vì sao mà giọng cô ấy nghe như âm mũi rất nặng: “A lô?”

“Là anh… Trong… Trong khoảng thời gian này bọn họ không tới tìm em gây phiền phức chứ?” Tôi ậm ừ nửa ngày mới nặn ra được một câu như vậy.

Cô ấy im lặng một lát mới từ từ nói: “Không có... Nghe nói anh xuất viện rồi?”

“Ừ, mấy ngày trước đã về nhà rồi.”

“Ồ, vậy... Xương sườn còn đau không? Gãy xương ở chỗ đó đúng là rất khổ.” Lúc này trong giọng nói của cô ấy mới để lộ ra chút quan tâm.

Tôi đè xuống suy nghĩ muốn tố khổ với cô ấy, ra vẻ nhẹ nhàng nói: “Không sao! Chỉ là hai chiếc xương sườn bên trái bị nứt một đường nhỏ, chăm sóc mấy ngày là khỏi thôi.”

“...” Ngô An Ni lại nhanh chóng rơi vào im lặng không thốt lời nào, khiến cho tôi thật sự không biết nên nói tiếp như thế nào nữa.

Điều này khiến tôi có phần đau lòng, xem ra cô ấy thật sự không thích tôi lắm! Nếu là trước kia tôi còn có thể da mặt dày dính lấy, nhưng bây giờ... Cái tôi kiêu ngạo kia của tôi đã không

cho phép tôi làm như vậy, vì thế tôi thờ ơ nói một câu: “Không sao là tốt rồi, vậy em làm việc của mình đi, anh cúp máy đây.”

Ai ngờ tôi vừa định cúp điện thoại thì lại nghe thấy Ngô An Ni đột nhiên nói: “Mấy ngày nay em không đi thăm anh là vì bạn thân của em xảy ra chuyện!!”

Tôi sửng sốt, sau đó vội hỏi: “Bạn thân của em xảy ra chuyện gì?”

“Cô ấy... Cô ấy đột nhiên mắc một loại bệnh lạ, bây giờ đã hôn mê rất nhiều ngày. Hôm qua bác sĩ cũng đã gắn nhãn thông báo bệnh tình nguy kịch rồi.” Giọng điệu của Ngô An Ni khổ sở.

Sau đó cô ấy kể với tôi, người bạn thân này tên Tưởng Hạm, là bạn học ở cùng ký túc xá, cũng là người bạn có quan hệ tốt nhất trong trường với cô ấy. Hồi trung học phổ thông, Tưởng Hạm học ban thể thao, sức khỏe vô cùng tốt. Nhưng một tuần trước, cô ấy lại đột ngột ngất xỉu mà không có dấu hiệu báo trước gì cả.

Ai ngờ sau khi đưa đến bệnh viện lại không kiểm tra ra bất kỳ vấn đề gì, nhưng làm thế nào cô ấy cũng không tỉnh lại. Cha mẹ Tưởng Hạm đều là bác sĩ, hiện giờ đều đang tham dự hội nghị y học không biên giới ở châu Phi, nên tạm thời vẫn chưa liên hệ được với họ.

Cho nên mấy ngày nay vẫn luôn là An Ni ở bệnh viện chăm nom cho Tưởng Hạm. Nhưng vào ngày hôm qua, các bộ phận nội tạng của Tưởng Hạm đột nhiên bắt đầu xuất hiện tình trạng suy kiệt, đã được chuyển vào ICU.

Tôi có thể nghe ra trong lòng An Ni chắc hẳn là rất sốt ruột, nhưng đừng nói một sinh viên đại học y còn chưa tốt nghiệp như cô ấy, ngay đến tất cả các chuyên gia của bệnh viện hiện giờ hội chẩn cũng đều đã bó tay.

Hỏi rõ bệnh viện mà Tưởng Hạm nằm xong, tôi và Đinh Nhất lái

xe chạy qua đó. Trước khi ra khỏi cửa, chú Lê nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Nếu cháu thật sự không buông bỏ được cô bé đó thì mang ngày sinh bát tự của nó đến đây, chú hợp thử cho hai đứa!!”

Tôi đáp cho có lệ: “Được được được! Yên tâm đi, cháu đi lấy liền đây!”

Khi chúng tôi tới bệnh viện, nhìn thấy Ngô An Ni tiều tụy ngồi trên ghế ngoài hành lang, vẻ mặt bất lực... Cô ấy nhìn thấy chúng tôi tới thì lập tức đứng lên chạy về phía tôi, khóc lóc nức nở: “Làm sao đây?! Vừa rồi bác sĩ nói có thể Tưởng Hạm không duy trì qua nổi hai ngày nữa!!”

Tôi đau lòng ôm lấy cô ấy, sau đó nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô ấy và nói: “Đừng sốt ruột... Không phải bây giờ các bác sĩ vẫn đang cố gắng sao? Chỉ cần không bỏ cuộc thì sẽ còn hi vọng.

Nước mắt chực trào trong vành mắt An Ni: “Anh nói có thể nào là vì em...”

“Nói bậy!! Cô ấy bị bệnh có liên quan gì đến em đâu?! Em đúng là quan tâm sẽ bị loạn!” Tôi hơi tức giận ngắt lời cô ấy.

“Nhưng tại sao trước đây cô ấy đang khỏe mạnh, bệnh gì cũng không có… Nhưng sau khi trở thành bạn với em thì biến thành như vậy chứ?! Anh biết không Tiến Bảo, cô ấy là người bạn duy nhất của em, em không muốn hại cô ấy! Anh nói thật với em đi, có phải vì em nên cô ấy mới biến thành như vậy hay không?!” Trong mắt cô ấy đong đầy khổ sở.

CHƯƠNG

Bị "sửa mệnh"

Tôi thở hắt ra một hơi, sau đó nắm chặt lấy đầu vai cô ấy và nói: "Em bình tĩnh một chút, trước kia không phải em vẫn không tin những lời này sao? Còn nữa, em là người sẽ trở thành bác sĩ, em phải tin tưởng khoa học chứ!!"

An Ni nghe vậy thì gục vào vai tôi khe khẽ khóc nấc, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một mặt nhu nhược của cô ấy, bất chợt tôi đau lòng vô cùng… Tôi nhẹ giọng vỗ về cô ấy: "Thế này nhé… Trước hết em cũng đừng lo lắng quá. Lát nữa em đưa ngày sinh bát tự của em cho anh, anh đem về cho chú Lê của anh xem thử giúp em, lỡ đâu là số mạng giàu sang phú quý thì sao? Em cũng đừng quên, bây giờ em đã là phú bà giá trị mười triệu rồi đấy!!"

Nghe vậy, cô ấy lau nước mắt trên mặt và nói: "Thật vậy chăng?"

"Đương nhiên!" Tôi duỗi tay nhẹ nhàng lau đi giọt lệ nơi khóe mắt cô ấy, lừa dối cô ấy một cách đàng hoàng.

Chủ yếu là tôi cũng không biết lúc này nên làm cái gì, bệnh mà bác sĩ đều bó tay, há tôi lại có thể có cách? Tôi còn không được tính là một "thầy bói" chính thống nữa là, sao có thể chữa khỏi bệnh lạ của Tưởng Hạm chứ.

Nhưng lúc này An Ni lại đột nhiên hỏi tôi: “Tiến Bảo, anh nói Tưởng Hạm có thể nào bị rối loạn tâm thần hay không?”

“Rối loạn tâm thần? Rối loạn tâm thần cũng có thể làm nội tạng người ta suy kiệt sao?” Tôi hỏi cô ấy với vẻ mặt nghi hoặc.

Nhưng An Ni cũng không dám nói khẳng định: “Em nhớ thầy của em từng nói, rối loạn tâm thần là một loại bệnh ở tinh thần, người bệnh có thể thông qua sự ám chỉ trong lòng mà sinh ra một số triệu chứng cụ thể.”

Nhưng tôi nghe xong lại có cái nhìn khác, vì thế mới đáp lời cô ấy: “Trên thực tế, anh luôn cảm thấy rối loạn tâm thần chỉ là một định nghĩa chung cho một số bệnh không thể chẩn đoán về mặt y học. Ví dụ như quỷ quấn thân trong truyền thuyết dân gian, về mặt y học sẽ bị phân chia là một loại rối loạn tâm thần, nhưng anh lại không cho rằng có loại rối loạn tâm thần nào có thể làm người ta luôn hôn mê bất tỉnh đồng thời còn kéo theo nội tạng toàn thân suy kiệt.”

An Ni nghe xong mờ mịt nhìn tôi, tôi thấy cô ấy nghe không hiểu, nên kiên nhẫn giải thích: “Nếu như Tưởng Hạm chỉ đơn giản là hôn mê, hoặc nổi điên với thái độ khác thường, em đều có thể nói là cô ấy bị rối loạn tâm thần, cùng lắm là trên cơ thể xuất hiện một vài tình trạng như tai điếc, mắt mù, nói không thành lời. Tuy nhiên kiểu rối loạn tâm thần vừa phát bệnh đã gây nguy hiểm đến mạng sống này… thật sự rất ít thấy.”

Nghe xong, cô ấy lập tức uể oải nói: “Nếu không phải rối loạn tâm thần, lại không kiểm tra ra triệu chứng cụ thể gì, vậy có phải Tưởng Hạm thật sự không cứu được nữa hay không?!”

“Vậy cũng chưa chắc, em nhớ kỹ, mọi việc không đến giây cuối cùng thì đừng dễ dàng từ bỏ, biết không!” Tôi khẽ an ủi cô ấy.

Buổi tối lúc về nhà, chẳng những tôi lấy được ngày sinh tháng

để của An Ni, đồng thời còn lấy của cả Tưởng Hạm, tôi muốn chú Lê cũng tính thử cho cô gái này, xem có phải sinh mạng cô ấy thật sự không còn dài hay không.

Chú Lê thấy tôi một lần lấy về ngày sinh bát tự của hẳn hai cô gái, kinh ngạc đến mức không ngậm được miệng, liên tục lắc đầu nói: "Thằng nhãi cháu muốn điên à! Không xé tem thì thôi, xé tem là một hơi ăn hai luôn?! Cháu cũng được lắm! Thế này là bất cứ giá nào cũng phải thoát ế hả!"

"Chú nói linh tinh cái gì vậy hả! Một cái là của cô bạn An Ni tên Tưởng Hạm, gần đây cô ấy vô duyên vô cớ bị bệnh, còn rất nghiêm trọng, nguy hiểm đến tính mạng, cho nên cháu mới lấy cho chú tính thử xem cô ấy còn bao nhiêu dương thọ nữa." Tôi ăn ngay nói thật.

Chú Lê gục mặt xuống rồi bảo: "Cháu đúng là làm loạn, chuyện tiết lộ thiên cơ này nói tính là tính được sao? Nếu nói bói số mạng cho người khác thì thôi đành, còn tính dương thọ bao nhiêu?! Cháu dám nghĩ thật đấy nhỉ!"

"Vậy chú cứ bói số mạng cho cô gái này đi, dù sao bói một người cũng là bói, bói hai người cũng là bói..." Tôi mặt dày.

Cuối cùng chú Lê không chịu nổi tôi năn nỉ ỉ ôi, vẫn bói bát tự của cả hai người. Đầu tiên chú ấy bói cho An Ni, tôi vốn tưởng cô bé này nhất định là số mạng giàu sang phú quý cơ, kết quả chú Lê càng bói sắc mặt càng khó coi...

"Sao thế? Số mạng của Ngô An Ni không tốt à? Cô ấy vừa mới trở thành phú bà trị giá mười triệu đó!" Tôi hơi thấp thỏm.

Chú Lê buông bút lông trên tay xuống, sau đó nhìn thẳng vào mắt tôi và bảo: "Cái số của thằng nhãi cháu... đúng là khác với bình thường!"

"Có ý gì ạ? Ui chao... chú Lê, chú có thể đừng thừa nước đục

thả câu hay không! Mau nói xem rốt cuộc là sao thế? Có phải trong số mạng Ngô An Ni có kiếp số gì hay không?” Tôi hơi sốt ruột thúc giục.

Chú Lê bất đắc dĩ lắc đầu đáp: “Số mạng của con bé này vừa lạ vừa cứng… So sánh với cháu quả thực là chỉ có hơn chứ không kém… Nếu cháu muốn ở bên con bé thật, chú đây cũng chỉ có thể tặng cháu một câu.”

Tôi nghe xong trong lòng căng thẳng: “Câu gì ạ?”

“Các cháu giày vò lẫn nhau đi!” Chú Lê tức giận nói.

“Xì… Nói cái gì vậy chứ? Cái gì gọi là giày vò lẫn nhau? Chúng cháu thương yêu lẫn nhau còn không đủ nữa là.” Tôi nhỏ giọng càu nhàu.

Chú Lê bày vẻ mặt hận sắt không thành thép nói: “Dù sao cháu cũng không cần lo lắng con bé sẽ bị cháu liên lụy, với số mạng của con bé cũng coi như là trời sinh một đôi với cháu, cho nên chỉ có thể giày vò tổn thương nhau, đến cuối cùng xem mạng ai cứng hơn ai thôi!!”

Bói xong bát tự của An Ni, chú Lê lại cầm lấy của Tưởng Hạm bắt đầu xem xét tỉ mỉ… Ai ngờ chú chỉ nhìn vài lần, lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, sau đó cầm lấy một cái bàn tính nhỏ tinh xảo, bấm loạn đùng đùng.

Tôi thấy thì biết ngay bát tự của Tưởng Hạm này có vấn đề! Quả nhiên không phải đơn giản là đột ngột mắc bệnh như vậy...

Lúc này chợt nghe chú Lê đứng bật dậy nói với tôi: “Nhanh chóng liên hệ với cô bồ nhỏ của cháu, báo cho cô ấy biết bây giờ chúng ta sẽ đến bệnh viện thăm bạn cô ấy!”

Tôi kinh ngạc: “Không phải chứ chú Lê, bây giờ đi bệnh viện?! Chú xem giờ đã mấy giờ rồi?!”

“Mấy giờ cũng phải đi! Nếu không ngày mai con bé kia sẽ trực tiếp đến địa phủ báo tin đấy!” Chú Lê tức giận gắt.

Tôi nghe thế cũng cả kinh trong lòng, xem ra chú Lê đã tìm được nguyên nhân Tưởng Hạm nhiễm bệnh, vì vậy vội vàng liên hệ với Ngô An Ni. Cô ấy vừa nghe nói chúng tôi muốn đến bệnh viện ngay giờ cũng hơi kinh ngạc, có điều cô ấy cũng nhanh chóng cho tôi biết hiện giờ mình cũng đang ở bệnh viện, Tưởng Hạm chỉ sợ là sắp không qua khỏi.

Tôi bảo cô ấy trước tiên đừng hốt hoảng, chúng tôi lập tức đến ngay... Trên đường đi bệnh viện, tôi hỏi chú Lê, bát tự của Tưởng Hạm rốt cuộc có vấn đề gì?

Chú Lê trả lời với sắc mặt âm trầm: “Số mạng của con bé này bị người ta sửa lại, cô bé vốn không phải là người đoản mệnh như vậy. Nhưng nếu không phải gặp được chúng ta, chắc chắn cô bé không qua được đêm nay.”

“Sửa mệnh?! Cháu nghe An Ni nói cha mẹ cô ấy đều là bác sĩ, căn bản không tin mấy thứ này mà! Còn nữa, sửa mệnh đều là sửa theo hướng tốt, nào có ai sửa theo hướng xấu đâu!” Vẻ mặt tôi khó hiểu.

“Đúng vậy! Cho nên chú mới phải đi ngay trong đêm, con bé này bị người ta giăng bẫy, mơ mơ màng màng mà bị sửa lại số mạng, cho dù đến Âm Ti cũng là một con ma hồ đồ!” Chú Lê trầm giọng nói.

CHƯƠNG

Mượn tuổi thọ

Khi chúng tôi đến bệnh viện, An Ni đang ở cửa phòng chăm sóc đặc biệt ICU đi qua đi lại, cô ấy thấy tôi tới, lập tức nôn nóng chạy đến nói: “Em vẫn chưa liên hệ được với cha mẹ của Tưởng Hạm, nhưng mà bác sĩ nói Tưởng Hạm cô ấy… có lẽ sắp không qua khỏi rồi.”

Tôi vừa định an ủi cô ấy vài câu, chú Lê lại đột nhiên hỏi: “Trước khi cô ấy phát bệnh có từng xảy ra chuyện lạ gì đó hay không?”

“Chuyện lạ gì đó ư!?” An Ni khó hiểu hỏi.

Tôi tiếp lời chú Lê nói: “Đúng vậy, các em là bạn thân, mỗi ngày ở bên nhau, có từng nghe cô ấy kể chuyện gì lạ hay khác thường xảy ra với mình hay không?”

An Ni cẩn thận nhớ lại, đột nhiên ngẩng đầu nói với tôi: “Em nhớ trước khi Tiểu Hạm phát bệnh, hình như có kể với em cô ấy nhặt được ở bên ngoài một cái túi giấy đỏ về, nói là bên trong đựng một ít tiền và một thứ như lá bùa vẽ hình quỷ đại loại thế…”

Chú Lê ở bên nghe thế lập tức truy hỏi: “Thứ đó đâu? Bây giờ thứ đó ở chỗ nào?!”

An Ni thấy chúng tôi đột nhiên lo lắng đến món đồ đó như vậy,

vì thế mau chóng gọi điện thoại cho một cô gái khác trong ký túc xá, bảo cô ta qua giường của Tưởng Hạm tìm xem, coi có cái túi giấy đỏ nào không?

Cúp điện thoại, An Ni cho tôi biết: “Em đã nhờ Lê Toa Toa tìm thử rồi, cô ấy nói tìm thấy ở dưới gối đầu của Tưởng Hạm một cái túi giấy đỏ, nhưng bên trong không có tiền, chỉ còn lại có một tờ giấy bùa màu vàng gấp gọn.”

Chú Lê nghe xong cau mày lại nói: “Vậy đúng rồi, Tiến Bảo, cháu và Đinh Nhất đến trường học của Tiểu Ngô một chuyến, nhất định phải đem thứ kia về cho chú xem… Cô bé trong kia có thể sống tiếp hay không phải xem buổi tối hôm nay đấy.”

Tôi lập tức gật đầu đáp: “Dạ, chúng cháu đi ngay đây… Nhưng lỡ như trước khi bọn cháu về, Tưởng Hạm không qua khỏi thì làm sao?”

Chú Lê bảo tôi không cần lo lắng, chú sẽ tự bày một trận pháp nhỏ trước cửa ICU, chặn lại quỷ sai câu hồn trước đã, chỉ cần chúng tôi có thể gấp rút trở về là sẽ không có vấn đề.

Sau đó An Ni cùng trở về trường học với chúng tôi, hai người chúng tôi ở trên xe chờ cô ấy… Cô ấy vừa xuống xe là chạy như điên về ký túc xá lấy lại cái túi giấy đỏ kia. Tôi nhận lấy xem, phát hiện túi giấy này lớn hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của mình, nếu như nói trước đây trong này đựng tiền, vậy là bao nhiêu tiền đây?

Nhưng lúc này cũng không còn thời gian xoắn xuýt những điều này, chúng tôi lấy được đồ rồi lập tức ngựa không dừng vó chạy ngược lại bệnh viện… Bởi vì lúc này chúng tôi cần phải tranh thủ từng giây phút cho Tưởng Hạm mới được.

Khi chúng tôi quay lại cửa phòng ICU, nhìn thấy chú Lê đang đứng đó kéo tay một y tá xem chỉ tay cho người ta, trong bụng tôi

hết chỗ nói. Ông đây mệt phờ râu trở về lấy đồ, ông nội thầy bói này lại ở đây sờ bàn tay nhỏ bé của y tá.

Chú Lê vừa thấy chúng tôi đã trở lại, xấu hổ khẽ húng hắng, sau đó buông bàn tay nhỏ bé của cô y tá ra, nghiêm túc nói với tôi: "Lấy được đồ chưa?"

Tôi thừa dịp đến gần đưa đồ cho chú, khẽ hỏi: "Bàn tay của chị y tá có nuột không?"

"Văng qua một bên đi! Chú đây gọi là đi đường vòng cứu nước được không? Vừa rồi nếu không phải chú dời sự chú ý của cô y tá kia đi thành công, giờ chú đã bị đuổi ra ngoài rồi đó!" Mặt già của chú Lê đỏ lên.

"Dạ dạ dạ, chú nói cái gì thì chính là cái đó! Chú mau xem xem thứ này có vấn đề gì không?"

Lúc này chú Lê mới mở túi giấy đỏ ra xem kỹ, sau đó sầm mặt xuống nói: "Đúng rồi, chính là thứ này! Con bé Tưởng Hạm này bị người ta mượn tuổi thọ! Chỉ là người bình thường mượn tuổi thọ chỉ bỏ vào một hai trăm, như vậy đơn giản là muốn mượn tuổi thọ một hai ngày… Nhưng nhìn kích cỡ của cái túi giấy đỏ này, là muốn mượn cả nửa đời sau của Tưởng Hạm đây mà!"

Tôi kinh ngạc nói: "Thế này cũng độc ác quá đi, mượn một cái là mượn sạch của người ta!"

Chú Lê thở dài nói: "Cũng trách con bé này quá tham lam, nhất định là nó đã tiêu số tiền này rồi, cho nên mới bị mượn tuổi thọ… Thứ này giống như khế ước, chỉ cần cháu tiêu tiền trong bao lì xì, vậy chứng minh cháu đồng ý cho người khác mượn tuổi thọ."

An Ni nghe vậy thì nôn nóng hỏi: "Vậy bây giờ làm sao đây? Số tiền này chắc chắn Tưởng Hạm đã tiêu hết rồi, bởi vì một tuần trước cháu nhớ cô ấy vừa mua một chiếc điện thoại iPhone mới. Lúc đó cháu còn bực trước kia cô ấy vẫn khóc than trước mặt

cháu, sao nhanh như vậy đã có tiền mua di động mới kia?!”

Tôi vội quay đầu hỏi chú Lê: “Vậy giờ làm sao đây? Nếu khế ước này đã tạo thành, dương thọ mà Tưởng Hạm bị mượn đi có thể lấy lại được không?”

Chú Lê suy nghĩ và đáp: “Cũng không phải không lấy về được, nếu có thể dâng trả lại số tiền trước đây con bé tiêu mất, cộng thêm ném cái túi giấy đỏ đi là sẽ không sao nữa... Có điều cứ như vậy, nếu người khác nhặt được, cũng sẽ bị mượn tuổi thọ y như vậy.”

Nhưng tôi lại cảm thấy cách này cũng không đáng tin. Đầu tiên là bây giờ Tưởng Hạm vẫn mãi hôn mê không tỉnh, cho nên không ai biết trước đây trong túi giấy đỏ này có bao nhiêu tiền, làm sao có thể biết con số để mà dâng trả đây? Mà cho dù có biết số tiền, nhưng lại ném cái túi giấy đỏ đi, thế không phải lại đi hại người khác à?

Vì thế vẻ mặt tôi nặng nề nói với chú Lê: “Không có cách khác sao? Chúng ta cũng không thể cứu một người lại hại một người chứ?!”

Chú Lê nghe tôi hỏi như vậy cũng không nói gì, xem ra với tình hình trước mắt, làm như vậy là đơn giản nhất. Nhưng cứu một người lại hại một người khác, đừng nói là tôi, thật sự bảo chú Lê làm, chú ấy cũng sẽ không làm như vậy. Cho nên nhất thời chúng tôi rơi vào hoàn cảnh khó cả đôi đường.

Ai ngờ đúng lúc này, tôi chợt cảm thấy độ ấm xung quanh bắt đầu giảm xuống cực nhanh, lạnh tới mức tôi không khỏi rùng mình. Quay đầu nhìn lại, trong lòng tôi không khỏi âm thầm kêu khổ, đờ mờ!! Tới nhanh thật đấy!

Chỉ thấy cuối hành lang có hai quỷ sai đứng, bọn họ đang từ từ trôi về hướng cửa ICU. Tuy rằng trước đó chú Lê đã nói chú có thể

bày trận pháp ở cửa ngăn cản quỷ sai, nhưng đó cũng chỉ là tạm thời… Trận pháp của chú Lê đơn giản chỉ là bày ra thủ thuật che mắt lừa gạt quỷ sai tới câu hồn, tuyệt chẳng phải kế lâu dài!

“Không bằng đốt ít tiền giấy hối lộ bọn họ thử?” Tôi nói nhỏ.

“Bớt nói vớ vẩn được không? Cháu thử đốt tiền giấy ở trước cửa ICU xem? Chú bảo đảm ngày mai cháu có thể lên trang nhất các báo đó.” Chú Lê nói móc mỉa.

Tôi cũng nóng nảy: “Vậy chú nói làm sao đây? Bây giờ quỷ sai người ta cũng đã tới rồi!!”

“Thật ra vẫn còn một cách…” Chú Lê đột nhiên hơi do dự.

Tôi thấy chú Lê nói ngập ngừng, biết ngay nhất định là cách này chú Lê không tình nguyện dùng đến, vì thế hạ thấp giọng hỏi chú: “Cách gì? Rất khó ư?”

Chú Lê lắc đầu đáp: “Cũng không khó, chỉ là hơi đắc tội với người ta…”

Tôi nghe vậy thì thúc giục chú: “Đến lúc này rồi, chú già cũng đừng thừa nước đục thả câu nữa, mau nói xem là cách đắc tội với người ta như thế nào?”

CHƯƠNG

Tưởng Hạm tỉnh lại

Chú Lê thở dài nói: "Nếu muốn dùng thứ này để mượn đi tuổi thọ của Tưởng Hạm, trừ tiền và bùa trong bao lì xì ra, trong lá bùa này nhất định phải có những thứ khác."

"Thứ gì?" Tôi không nhịn được hỏi.

Chú Lê lườm tôi rồi nói tiếp: "Tất nhiên là thứ trên người chính người mượn tuổi thọ. Thông thường là một ít lông tóc, móng tay đại loại thế. Chỉ cần đốt những thứ trên người nguyên chủ kèm theo cả bùa giấy, vậy xem như đơn phương xé bỏ cái khế ước này."

Tôi ngờ vực hỏi: "Chỉ đơn giản như vậy à? Thế lỡ như người nhặt được túi giấy đỏ vô tình đốt đi những thứ bên trong thì sao? Thế chẳng phải là đã cầm tiền mà lại không cần thực hiện khế ước ư?"

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: "Không đâu, bởi vì người không hiểu biết sau khi nhặt được thứ này, hoặc là sẽ lấy tiền rồi ném luôn những thứ còn lại đi; hoặc là sẽ giống như Tưởng Hạm, không rõ nguyên do cầm hết toàn bộ về. Ngay cả là thực sự có kẻ trúng độc đắc, mơ màng hồ đồ đem đốt mấy thứ kia, nhưng người dám mượn tuổi thọ như thế đều là nhân vật lợi hại, chỉ cần người nhặt

được túi giấy đỏ tiêu tiền, đối phương nhất định có thể tìm tới trong thời hạn mượn tuổi thọ… Nhưng nếu bây giờ chúng ta đốt mấy thứ này, vậy đối phương sẽ không có bất kỳ thời gian gì để sửa chữa, mà người kẻ kia muốn mượn tuổi thọ để cứu cũng sẽ chết ngay lập tức.”

Nghe vậy, tôi bỗng hiểu ý trong lời nói của chú Lê, đây là chuyện đắc tội với người ta. Trước tiên không nói cách làm của đối phương là đúng hay sai, nhưng theo lý thuyết điều này đều không liên quan đến chúng tôi. Nếu bây giờ chúng tôi đốt mấy thứ này, quản chuyện rỗi hơi này, chúng tôi đây đã kết thù “sống mái” với đối phương rồi.

Nếu như là trước kia, chắc chắn tôi sẽ không dễ dàng quấy vũng nước đục này, nhưng bây giờ tôi lại không thể nhìn An Ni sốt ruột khổ sở, cho dù là cô ấy chỉ cau mày lại, trong lòng tôi đã không thoải mái rồi.

Chính tôi cũng không ngờ, tình yêu nói đến là đến… lại mãnh liệt như thế?! Đôi khi tôi thật sự nghi ngờ có phải bản thân bị trúng bùa yêu của cô ấy hay không.

Tôi thấy chú Lê hơi khó xử, nên nói nhỏ với chú: “Đốt đi! Dù sao cũng là rận nhiều thì dày da, nếu hôm nay không để cháu gặp phải chuyện này, thì sống hay chết của cô ta cháu đều chẳng quan tâm! Nhưng nếu đã gặp, cô ta lại là người bạn duy nhất của An Ni, dù nói gì cháu đây cũng phải giữ được mạng của cô ta.”

Chú Lê liếc nhìn tôi một cách rất bất đắc dĩ. “Tình yêu quả nhiên có thể khiến người ta biến thành đồ ngốc…”

Sau đó chú Lê mở cửa sổ hành lang ra, rồi dùng bật lửa đốt tấm bùa giấy vàng được xếp thành hình tam giác kia, đợi nó hóa thành tro ở ngoài cửa sổ, rồi tiện tay phủi vào không trung.

Ngay sau đó một trận gió mạnh thổi qua, quỷ sai vừa rồi còn lẩn

quẩn ở cửa ICU bỗng như nhớ ra điều gì, nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang… Tôi thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

An Ni không có mắt Âm Dương, tất nhiên không biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy cô ấy vẫn rất lo lắng nhìn cửa ICU, vẻ mặt không biết làm sao. Lúc này tôi bèn nhẹ nhàng ôm lấy vai cô ấy, dắt tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, sau đó dịu dàng nói với cô ấy: "Yên tâm đi, Tưởng Hạm không sao rồi…"

"Thật thế ư? Các anh làm sao làm được? Chỉ… Chỉ đốt thứ vừa rồi đi là được sao?" Cô ấy hỏi với vẻ mặt không tin.

Tôi khẽ mỉm cười đáp: "Em đừng quan tâm làm sao làm được, dù sao em cũng không tin thằng nhãi thầy bói là anh."

Ngô An Ni vừa nghe tôi nói như vậy, khuôn mặt nhỏ thoắt đỏ, hơi ngượng ngùng nói: "Cái gì mà thằng nhãi thầy bói chứ? Tên của anh em đã sửa lại lâu rồi, không tin anh xem…" Cô ấy nói xong thì mở Wechat trên điện thoại ra cho tôi xem.

Tôi cầm lên nhìn, phát hiện tên của tôi quả nhiên đã từ "Thằng nhãi thầy bói" biến thành Trương Tiến Bảo. Tôi cúi đầu nhìn cô ấy, phát hiện cô ấy cũng đang cười dịu dàng nhìn mình…

Trong lòng tôi lập tức có cảm giác như xuân về hoa nở. Thời cổ có đế vương vì gợi nụ cười của mỹ nhân, đốt lửa trêu chư hầu, còn tôi bây giờ vì nụ cười của cô ấy, cũng coi như là xông pha khói lửa rồi nhỉ.

Sau đó chúng tôi đợi ở cửa ICU chốc lát, bỗng nhìn thấy có một y tá vẻ mặt kinh ngạc chạy từ bên trong ra nói: "Tưởng Hạm tỉnh rồi!"

An Ni nghe vậy lập tức vui sướng nắm lấy vạt áo tôi, kích động nói: "Tiểu Hạm tỉnh rồi! Cô ấy thật sự tỉnh rồi! Cảm ơn anh Tiến Bảo!"

Thấy cô ấy vui vẻ như vậy, tôi cũng chỉ đành cười khổ một cách bất đắc dĩ, không biết kế tiếp còn có cục diện rối rắm gì đang chờ tôi thu dọn đây. Haizz… Nếu không sao lại nói là hồng nhan họa thủy chứ!

Bây giờ Tưởng Hạm cũng đã tỉnh, chắc là cô ta sẽ nhanh chóng được chuyển ra phòng bệnh bình thường. Nhưng mà trong lòng ba chúng tôi đều rõ ràng, chuyện này còn lâu mới kết thúc, nếu bây giờ chúng tôi rời khỏi bệnh viện, chỉ sợ tiếp theo cao nhân mượn tuổi thọ kia sẽ giết qua đây ép buộc mượn đi dương thọ của Tưởng Hạm nữa.

Vì vậy tôi bảo An Ni thừa lúc Tưởng Hạm đã tỉnh, mau mau hỏi thử cô ta trong túi giấy đỏ rốt cuộc đựng bao nhiêu tiền, bây giờ chúng tôi phải bỏ nguyên vẹn số tiền kia vào lại trong túi giấy đỏ, sau đó chờ “kẻ đòi nợ” kia tới cửa…

Tuy rằng An Ni không hiểu mấy thứ này lắm, nhưng cô ấy cũng biết Tưởng Hạm đã tiêu số tiền đó, nếu không bù lại chắc chắn là không được, vì vậy cô ấy lập tức nói với y tá muốn vào thăm Tưởng Hạm.

Ban đầu cô y tá kia còn không đồng ý, nói cái gì mà người bệnh mới tỉnh dậy, các chỉ số không ổn định lắm, muốn thăm cũng phải chờ đến sáng ngày mai rồi nói! Ngô An Ni nghe xong thì kéo tay y tá, thì thầm vài câu… Tôi nhìn thấy cô ấy đang nhét thứ gì vào tay y tá.

Đệch! Không ngờ con bé này cũng biết cách đi cửa sau nữa! Quả nhiên, giọng điệu của y tá kia thoắt cái đã thay đổi, thúc giục cô ấy đi vào rồi nhanh ra ngoài, đừng làm chậm trễ thời gian quá lâu.

Dĩ nhiên An Ni sẽ không làm chậm trễ nhiều thời gian, cô ấy đi vào không đến hai phút đã ra ngoài. Tiếp đó cô ấy cho chúng tôi biết, trước đây trong túi giấy đỏ này có mười ngàn nhân dân tệ.

Chú Lê hừ lạnh nói: “Mười ngàn tệ mua một mạng người, đúng là đủ tàn nhẫn…”

Tôi lắc đầu: “Cho nên, có vài món lợi không thể tự tiện tham, đôi khi thông thường đều là tham lợi nhỏ mà thiệt thòi lớn!!”

Bởi vì trên người chúng tôi cũng không ai có mang nhiều tiền mặt như vậy, vì thế tôi đi cùng với An Ni xuống máy ATM dưới lầu của bệnh viện để rút tiền. Thật ra lúc tôi ra ngoài cũng mang thẻ theo người, nhưng thật sự không có mặt mũi lấy ra trước mặt “phú bà mười triệu”.

Khi cô ấy rút tiền, tôi lén nhìn lướt qua số dư trong thẻ của cô ấy, lập tức bị chói mù mắt… Lòng tôi chợt nổi lên cơn lành lạnh, có lẽ chênh lệch giữa tôi và cô ấy đúng là hơi lớn.

Tuy rằng nói tiền tài cũng không phải tiêu chuẩn duy nhất để cân đo đong đếm tình yêu, nhưng làm một người đàn ông, nhà gái có tiền hơn so với mình… đúng là khiến tôi có cảm giác không biết nên xuống tay như thế nào.

Có điều may thay, An Ni không phải là loại con ông cháu cha từ nhỏ ngậm chìa khóa vàng mà lớn lên, nếu không tôi thật sự không với tới được.

CHƯƠNG

Chủ nợ tới cửa

Rút tiền xong, tôi bỏ tiền vào lại trong túi giấy đỏ, rồi giao cho chú Lê… Giờ chỉ hi vọng sau khi đối phương tới có thể thu hồi món tiền, giải quyết triệt để chuyện này.

Y tá đã bắt đầu chuẩn bị chuyển Tưởng Hạm tới phòng bệnh bình thường, vì sắp phải đưa một bệnh nhân trở nặng vào phòng ICU. Nhưng khi chúng tôi đang đứng ngoài cửa chờ Tưởng Hạm được đẩy ra, thì thấy một tốp y tá đẩy bệnh nhân trở nặng kia đi tới.

Ngay khoảnh khắc lúc những người đó lướt qua bên cạnh chúng tôi, tôi bất chợt cảm nhận được một cơn "ác ý" mãnh liệt. Tôi vội xoay người nhìn về phía những người đẩy giường bệnh, phát hiện trong đó có một người đàn ông vóc người gầy gò, đang nhìn chúng tôi với vẻ mặt thù hằn.

Lòng tôi lập tức chùng xuống, xem ra chủ nợ đã tìm tới cửa rồi đây. Tôi chỉ không ngờ trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy, hóa ra người mượn tuổi thọ kia lại ở cùng một bệnh viện với Tưởng Hạm. Bây giờ Tưởng Hạm đã tỉnh lại, chỉ sợ vị vừa mới được đẩy vào kia… dữ nhiều lành ít.

Lúc này vừa vặn Tưởng Hạm cũng bị đẩy ra ngoài, tốp chúng

tôi lập tức đi theo y tá đẩy giường của Tưởng Hạm đến phòng bệnh bình thường... Xem ra buổi tối hôm nay lại là một đêm không ngủ đây!

Tôi thoáng nhìn đồng hồ, giờ đã là hơn ba giờ đêm, tôi sợ An Ni ở lại chỗ này không an toàn, nên nghĩ hay là đưa cô ấy về trường học trước đã, vì ánh mắt của người đàn ông vừa rồi thật sự làm tôi hơi e ngại.

Nhưng không ngờ cô nhóc thối này lại cự tuyệt tôi thẳng thừng, khăng khăng nói giờ Tưởng Hạm tỉnh rồi, cô ấy càng không thể rời đi được, mấy người chúng tôi đều đàn ông, ít nhiều gì vẫn có vài phần không tiện.

Tôi thấy cô ấy không chịu trở về, cũng không ép buộc thêm, chỉ dặn dò cô ấy lần nữa là ở yên trong phòng bệnh với Tưởng Hạm, đừng ra ngoài chạy lung tung, trước khi hừng đông chúng tôi sẽ luôn canh giữ ở ngoài cửa.

Hiện giờ cách hừng đông còn một khoảng thời gian nữa, đối với Tưởng Hạm mà nói đây cũng là khoảng thời gian quan trọng nhất. Nếu đối phương còn muốn làm ra chuyện gì, chắc chắn hắn sẽ xuất hiện rất nhanh thôi.

Nói thật bây giờ tôi cũng có hơi căng thẳng, không giống như chú Lê và Đinh Nhất, có thể bình thản ngồi trên ghế ngoài hành lang nhắm mắt nghỉ ngơi, tôi không thể ngồi yên được, chỉ đành giả vờ nhàm chán đi bộ qua lại ở hành lang.

Ai ngờ khi đi qua buồng y tá, tôi nghe thấy hai y tá trực đêm ở bên trong đang thầm thì tán chuyện. Trong đó một cô nói với một cô khác: "Không phải giường 37 sắp xuất viện rồi à? Sao đột nhiên bệnh lại trở nặng phải vào ICU thế?"

"Ừ đấy, mấy ngày vừa rồi các chỉ số đều bình thường, tôi còn nghĩ ngày mai cô ấy có thể xuất viện được rồi cơ. Ai ngờ đùng một

cái bệnh lại trở nặng.”

“Ôi… tiếc quá nhỉ, cô bé đó còn chưa đến mười tám tuổi. Theo lý mà nói, có thể chờ được người hiến tặng đã chẳng dễ dàng gì, không ngờ lại xuất hiện phản ứng đào thải mạnh như vậy.”

“Đúng vậy, mọi chuyện quả là khó đoán trước, tất cả mọi người đều cho rằng Tưởng Hạm trước đây ở trong ICU sẽ không qua được đêm nay đâu! Nhưng không ngờ người ta tỉnh lại luôn, lại còn được ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt. Cô xem, tuy rằng các cô ấy đều là bệnh nhân nặng của bệnh viện chúng ta, nhưng một người vào một người ra, số mạng lại hoàn toàn trái ngược.”

Nghe đến đó, trong lòng tôi cũng cảm khái không thôi. Mặc dù trong mắt người thường, hai cô gái chỉ là trao đổi vị trí giường bệnh với nhau, nhưng không ngờ giữa các cô lại là sự trao đổi sống chết trong khoảnh khắc.

Hiện giờ tôi chỉ hi vọng cô gái nhỏ ở giường số 37 kia có thể cố gắng vượt qua, bởi vì tôi thật sự không hi vọng cô ấy vì một lựa chọn của tôi mà bỏ mạng hôm nay, tuy rằng cái chết của cô ấy mới là số phận đã định…

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, toàn bộ hành lang tầng bảy đều yên lặng đến đáng sợ, dường như tất cả mọi người đã chìm sâu vào giấc ngủ say, ngay cả hai y tá trước đó còn thì thầm tán gẫu cũng không biết đã ngủ mất từ khi nào.

Nhưng tôi vẫn rất tỉnh táo, chẳng có tí buồn ngủ nào… Bây giờ tôi chỉ cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, không biết đến khi nào trời mới có thể sáng. Chú Lê thấy tôi cứ lượn qua lượn lại trước mặt chú thì khẽ than một tiếng: “Cháu nói xem sao cháu vẫn thiếu kiên nhẫn như vậy hả? Tới đâu hay tới đó, việc này nếu cháu đã gánh lấy, vậy cứ yên tâm chờ xem, cái gì tới cũng sẽ tới thôi.”

Tôi thấy cũng phải, thế là đành cam chịu ngồi cạnh Đinh Nhất,

lấy di động ra mở một trò chơi, muốn cho đầu óc mình thả lỏng một chút… Nhưng vào lúc này, tôi chợt nghe thấy cuối hành lang truyền đến tiếng bước chân vững vàng.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, thấy người đàn ông vóc người gầy gò mà chúng tôi đã đụng mặt trước đó ở cửa phòng ICU đang từ từ đi về hướng chúng tôi. Đinh Nhất vừa rồi còn nhắm mắt nghỉ ngơi đột ngột mở mắt ra và nói: “Tới rồi…”

Nhìn vẻ ngoài, người đàn ông này chắc tầm bốn mươi tuổi, nhưng tóc của ông ta cũng đã thấp thoáng sợi bạc, ở tuổi của ông ta thì điều này rất ít thấy. Lúc này chú Lê cũng bày ra vẻ mặt cảnh giác ngồi thẳng người, sau đó lấy cái túi giấy đỏ đã chuẩn bị sẵn ra.

Ba chúng tôi đã bàn bạc từ trước, vẫn nên nói chuyện trước đánh đấm sau. Xét cho cùng, ông ta cũng là vì người thân gặp nạn lớn nên mới nghĩ đến cách “mượn tuổi thọ” này. Nhưng nếu đối phương không chịu nói lý lẽ, cứ phải lấy tuổi thọ của người khác để cứu mạng người nhà mình cho bằng được, vậy thì chúng tôi cũng hoàn toàn không sợ ông ta.

Vì theo lời chú Lê nói: “Người có thể dùng đến cách này… thiết nghĩ cũng thật sự không còn cách nào khác! Thực ra có rất nhiều cách kéo dài mạng sống, không cần thiết phải một mạng đổi một mạng. Kể cả hôm nay ông ta đổi thành công, nhưng quả báo phải nhận cũng không đơn giản là một mạng đổi một mạng đâu, có lẽ mấy đời cũng không thể trả lại hết. Bởi vậy những người tu đạo đứng đắn giống như chú tuyệt đối sẽ không làm như vậy.”

Tôi biết trong lòng chú Lê cảm thấy đối phương không phải đối thủ của mình, cho nên chú mới có thể bình chân như vại ngồi ở đó. Nhưng con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người phải không? Trông tuổi thì cô bé kia rất có khả năng là con gái của người đàn ông

này. Ai có thể bảo đảm dưới sự tuyệt vọng cùng cực, ông ta sẽ không làm ra chuyện gì càng cực đoan hơn không?

Lúc này người đàn ông kia đã bước tới trước mặt chúng tôi, ánh mắt ông ta nhìn chúng tôi vằn tia máu, như thể rất muốn nhai ngấu nghiến chúng tôi rồi nuốt vào bụng.

Chú Lê mở miệng trước. “Đạo hữu, cớ gì làm chuyện tuyệt tình như vậy chứ? Mạng của con gái nhà anh là một mạng, con gái của nhà người khác là hàng rẻ tiền sao?”

“Không còn thời gian… Thật sự không còn thời gian…” Người đàn ông kia lẩm bẩm, như thể ông ta đang nói chuyện với chúng tôi, lại như đang tự nói với bản thân mình.

“Mượn tuổi thọ vốn là việc làm tổn hại âm đức, người bình thường đều giăng lưới rộng, gom nhiều cá, nhiều nhất là mượn dương thọ trên người một người một hai ngày thôi, anh thì hay quá? Mười nghìn tệ là muốn lấy hết toàn bộ dương thọ của người ta! Lợi lộc dưới gầm trời này chẳng phải đều cho anh chiếm cả rồi?” Chú Lê nói với vẻ lạnh lùng.

CHƯƠNG

Xác hồn cùng tan

Người đàn ông kia nghe chú Lê nói như vậy thì trừng đôi mắt đỏ quạch như máu lên, nói với giọng điệu u ám: "Như vậy quá chậm, Tiểu Bắc không có nhiều thời gian như thế... Nếu ông đã gọi tôi một tiếng đạo hữu, vậy có thể nể tình chúng ta đều là người trong Huyền môn, mà để tôi cứu con gái mình trước đã, được không?"

Chú Lê lạnh giọng chất vấn: "Thế con gái người khác thì sao? Con gái người khác thì không đáng giá à?"

Người đàn ông cười lạnh đáp: "Nó đã nhận tiền của tôi, dĩ nhiên là phải bán mạng cho tôi rồi, đây không phải là lẽ chính đáng hay sao?"

Chú Lê nghe vậy liên tục lắc đầu: "Anh nói nhẹ nhàng thật, nhưng đây là anh ép mua ép bán người ta mà? Nếu cho con gái người ta biết mười nghìn tệ anh đưa cho là tiền muốn mua mạng, thì anh cảm thấy cô ấy sẽ ngu xuẩn đến mức tiêu số tiền này sao? Anh làm như vậy là phạm luật trời, anh không sợ quả báo tuần hoàn ư?"

"Ha ha... Ha ha ha... Quả báo tuần hoàn?! Trên đời còn có thứ như thế à? Nếu thật sự có, tại sao con gái tôi lương thiện như vậy mà phải chịu loại tra tấn này? Từ nhỏ đến lớn nó chưa từng làm

một chuyện ác nào, lại phải chết sớm?!" Người đàn ông kia nói đến đây, gân xanh trên trán gồ hết cả lên, vẻ mặt ông ta dữ tợn.

Chú Lê thấy ông ta càng nói càng kích động, đành bất đắc dĩ bảo: "Anh cũng coi như là một nửa người tu đạo, những đạo lý trong đó còn cần tôi giảng cho anh nghe không? Anh quá cố chấp chuyện này thật sự là đúng ư?" Nói tới đây, chú Lê ném túi giấy đỏ trong tay xuống đất: "Tiền trong này đã dâng trả đủ số, cô bé Tưởng Hạm này trẻ người non dạ, không biết nặng nhẹ đã tiêu tiền bên trong, nhưng anh nhìn chính mình xem, cùng là có con gái, tại sao cứ phải làm khổ đến số kiếp của con gái người khác chứ?"

Ai ngờ người đàn ông kia chẳng thèm liếc mắt lấy một cái đến túi giấy đỏ nằm dưới đất, chỉ lạnh lùng nói: "Số tiền này tôi đã đưa ra thì sẽ không lấy về, hôm nay tôi cần phải mượn đi dương thọ của cô ta!!"

Vừa dứt lời, ông ta đã muốn xông vào trong phòng bệnh của Tưởng Hạm. Đinh Nhất ở bên cạnh tất nhiên sẽ không cho ông ta cơ hội này, anh ta nghiêng người đá ngay một cú vào mạn sườn của người đàn ông kia.

Tôi thấy vóc dáng của người này gầy ốm, chắc chắn không phải đối thủ của Đinh Nhất, bèn khuyên bảo: "Biết rõ không thể mà vẫn làm, sao ông phải khổ vậy chứ?"

Cú đá này của Đinh Nhất không nhẹ, sắc mặt người đàn ông trắng bệch ôm lấy ngực, lấy hơi một hồi lâu mới đứng thẳng người dậy được: "Tất cả quả báo tôi có thể dốc hết sức gánh vác, nhưng hôm nay con gái của tôi không thể chết được…"

Ngay khi chúng tôi đều cho rằng ông ta vẫn sẽ xông lên, thì lại thấy ông ta quỳ "phịch" xuống nền nhà, hai mắt đỏ ngầu, ông ta nói: "Tôi cầu xin các người…"

Tôi thấy người đàn ông kia đột ngột quỳ xuống, hai tay ông ta rũ hai bên người nắm chặt đến sắp bật máu. Nhìn khuôn mặt ông ta cương nghị, hẳn là một người rất có cá tính. Nhưng bây giờ lại quỳ xuống cầu xin người ta vì con gái, tôi nhìn thấy mà cảm thấy hơi không đành lòng. Tuy nhiên, không đành lòng thì không đành lòng, chúng tôi cũng không thể vì không đành lòng mà để ông ta làm hại tính mạng của Tưởng Hạm!

Chú Lê cũng chỉ biết tận tình khuyên bảo: "Nếu tôi là anh, giờ này không bằng sớm quay lại bên cạnh con gái, có lẽ đến cuối cùng chuyện còn có cơ may chuyển biến tốt thì sao?"

"Sẽ không có chuyển biến tốt đâu! Nếu không phải bất đắc dĩ, sao tôi lại làm ra loại chuyện này chứ... Thật không dám giấu giếm, lúc hai tuổi con gái tôi đã từng mượn tuổi thọ một lần, nếu không hồi đó nó đã sớm chết non rồi." Người đàn ông nói với vẻ mặt đau khổ.

"Đã từng mượn một lần? Mượn của ai?" Chú Lê hơi giật mình.

Vẻ mặt người đàn ông hơi lạnh nhạt: "Vợ tôi... Là vợ của tôi cho con gái mượn mười lăm năm dương thọ, lúc đó mới có thể cho nó sống đến bây giờ. Đáng tiếc đạo hạnh của tôi không đủ, tuy có thể mượn tuổi thọ nhưng không tính ra được dương thọ của một người có bao nhiêu, tôi càng không ngờ sau khi vợ tôi cho mượn tuổi thọ, thì chưa đến ba năm sau đã nhắm mắt xuôi tay. Tôi vốn định chờ đến lúc đại nạn mười bảy tuổi của con gái tới, lại cho nó mượn dương thọ của mình. Nhưng vào năm ngoái, tôi phát hiện ra mình bị ung thư, cũng không sống được bao lâu nữa, tôi không lấy ra được dương thọ để cứu Tiểu Bắc, bởi vậy tôi chỉ còn cách thực hiện hạ sách này."

Nói đến đây, sắc mặt người đàn ông đột nhiên chùng xuống: "Giờ tôi đã hai bàn tay trắng, điều duy nhất có thể làm là dốc hết

sức để con gái sống sót. Hôm nay các người đồng ý cũng được, không đồng ý cũng thế, dương thọ của con bé trong kia tôi phải lấy chắc rồi."

Tôi thấy sắc mặt người đàn ông này là lạ, biết ngay e rằng ông ta muốn tung đòn "cá chết lưới rách" gì đó, vì vậy vội mở miệng nhắc nhở Đinh Nhất và chú Lê cẩn thận một chút… Ai ngờ đâu, lúc này ông ta bất ngờ lấy từ trong người ra một cái túi vải, rút ra mấy cây kim bạc đâm vào mấy huyệt lớn yếu hại trên cơ thể!!

Tuy tôi không hiểu y học, nhưng biết những nơi đó không thể đâm lung tung, một khi đâm sai sẽ "không chết cũng tàn phế"!! Nhưng tôi thấy ông ta xuống tay lạnh tanh, không hề ngần ngại, như thể ôm quyết tâm phải chết.

Chú Lê thấy thế thì cực kỳ hoảng sợ: "Anh điên rồi sao? Anh có biết làm vậy sẽ có kết cục gì không?!"

Người đàn ông gượng cười thê lương: "Tôi nói rồi, bất kể như thế nào tôi đều phải để Tiểu Bắc sống sót! Hôm nay kẻ ngăn tôi sẽ chết!!"

Tuy tôi không biết ông ta làm vậy sẽ xảy ra điều gì, nhưng lại cảm nhận rõ rệt không khí quanh người ông ta khác đi. Mặc dù ông ta không biến đổi giống như người khổng lồ xanh Hulk, nhưng dáng vẻ suy sút trước đó đã thay đổi, một lần nữa ông ta đi thẳng đến cửa phòng bệnh.

Đinh Nhất lập tức bước qua ngăn cản, nhưng lần này dù anh ta đá người đàn ông đó mấy cú, ông ta cũng không bị đánh lui, cứ như không hề có cảm giác. Lúc này sắc mặt Đinh Nhất khẽ biến, lập tức thay đổi cách đánh, không dùng kiểu đánh chơi đẹp nữa. Nhưng anh ta mau chóng phát hiện, sức lực của người đàn ông này bỗng trở nên rất lớn, dính phải cú đấm của anh ta mà cũng không hề phản ứng.

Không đến vài hiệp, Đinh Nhất rõ ràng đã rơi xuống thế yếu, tôi ở một bên chỉ nhìn mà lo lắng suông, không thể giúp được gì cả. Lúc này chú Lê nói nhỏ với tôi: “Tên này đã bịt những huyệt lớn trên người lại, làm năng lực của cơ thể nhanh chóng tăng lên, như vậy chẳng những có thể khiến cho thể lực của hắn ta trở nên mạnh hơn, đồng thời cũng mất đi cảm giác đau đớn.”

Tôi kinh ngạc: “Vậy bây giờ làm sao ạ? Cháu thấy Đinh Nhất sắp không kiên trì được nữa rồi!”

Chú Lê cũng cau chặt lông mày, giọng nặng trịch: “Cách này mặc dù có thể tăng thể lực của mình trong thời gian ngắn, nhưng đồng thời nó cũng có một nhược điểm rất lớn, đó là cùng với việc thể lực năng lên, nó cũng sẽ tiêu hao rất nhiều nguyên dương của cơ thể… Một khi nguyên dương chảy cạn, ông ta sẽ chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ, hơn nữa còn xác hồn đều tan.”

“Xác hồn đều tan?! Thế là ông ta ôm quyết tâm thà chết cũng phải cứu con gái của mình đây mà! Vậy phải làm sao đây? Còn tiếp tục như vậy nữa Đinh Nhất liệu có gặp nguy hiểm không?!” Lòng tôi xoắn xuýt hết cả lên.

Chú Lê trả lời tôi với sắc mặt tối tăm: “Với bản lĩnh của Đinh Nhất, kiên trì một lúc chắc không thành vấn đề, nhưng mà thời gian dài thì rất khó nói. Có điều tên kia dùng cách đột ngột tăng cao thể lực thiển cận như thế, thiết nghĩ cũng không kiên trì được bao lâu… Bây giờ chỉ hi vọng Đinh Nhất có thể chống đỡ được đến khi hắn hao hết nguyên dương.”

CHƯƠNG

Vật ô uế

Tôi cảm thấy việc này không đáng tin cho lắm, cái gì gọi là chống đỡ đến lúc ấy? Lỡ như không được thì sao? Đinh Nhất liệu có bị thương không? Không được! Tôi phải nghĩ ra một cách mới được, việc này là do tôi ôm đồm vào người, cuối cùng sao có thể để Đinh Nhất bị thương vì mình chứ?

Vì vậy tôi vội vàng quay lại hỏi chú Lê: “Chẳng lẽ không có cách gì phá giải ư? Chúng ta cũng không thể cứ nhìn họ đánh tiếp như vậy chứ? Hơn nữa chú xem giờ chiêu nào của họ cũng như muốn lấy mạng đối phương. Tên kia không muốn sống nữa nên chẳng nể nang chút nào. Nhưng Đinh Nhất thì khác, cháu lo lỡ như anh ta nương tay rồi bị thương thì làm sao đây?”

Chú Lê thấy tôi rối như tơ vò, bèn lôi tôi sang một bên khẽ thì thầm vài câu. Tôi nghe xong rùng mình, mặt lộ vẻ ghê tởm. Chú Lê vội nói: “Chiêu này có hơi bần tiện một tí, nhưng nó có thể lập tức phá cách thức của ông ta. Cháu xem chú đã ngần này tuổi, làm vậy cũng không thích hợp lắm, có đi hay không tự cháu xem rồi làm đi!”

Tôi bực bội nhìn chú Lê, nghĩ thầm ông già chết tiệt, đề xuất cái chiêu nát bấy gì đây! Nhưng trước mắt đây lại là cách có hiệu quả

nhanh chóng nhất! Tôi thấy lúc này động tác của Đinh Nhất đã bắt đầu chậm lại, chắc hẳn anh ta không kiên trì được bao lâu nữa, vì vậy đành cắn chặt răng xoay người chạy tới nhà vệ sinh cuối hành lang…

Khi tôi bước vào cửa nhà vệ sinh, đầu tiên là nhìn trái nhìn phải, sợ bị người ta nhìn thấy tôi lén lút đi vào toilet nữ… Nhưng tôi nhanh chóng phát hiện, Đinh Nhất và tên kia đánh nhau ầm ĩ như thế mà cũng không có ai ra ngăn lại, chỉ e là trong tòa nhà này đã sớm bị tên kia gài cấm chú gì đó rồi, cho dù có người đốt pháo ở hành lang cũng không làm những người ngủ say đó tỉnh dậy, nghĩ vậy tôi bèn đánh bạo đi vào toilet nữ.

Nào ngờ tôi mới vừa đi vào thì nhìn thấy một linh hồn lang thang đứng ở trước gương… Hai chúng tôi nhìn thấy đối phương đều đồng thời bị giật nảy mình, linh hồn kia gào to lên “Biến thái” rồi trốn biến vào trong gương.

Còn lại tôi bị dọa đến nỗi trái tim nhỏ bé nhảy thình thịch loạn xạ, suýt nữa vọt ra khỏi cổ họng. Đây là chuyện quái gì vậy! Hơn nửa đêm vào toilet nữ trộm “đồ”, mẹ nó lại còn đụng phải ma!!

Ổn định lại tâm thần, tôi căng da đầu đi vào buồng vệ sinh đầu tiên…

Khi tôi quay lại trước phòng bệnh với vẻ mặt ghê tởm, Đinh Nhất đã sắp không kiềm giữ được tên kia nữa rồi, hiện giờ tên đó đã sắp đến trạng thái điên cuồng. Nhưng nếu tôi không nhìn lầm, mặc dù chiêu nào ông ta cũng tấn công một cách hung ác, nhưng lại như thể nóng lòng muốn một chiêu hạ địch, mau chóng kết thúc trận chiến đấu này.

Có mấy lần Đinh Nhất đều suýt chút nữa bị hại, khiến tôi nhìn thấy mà kinh hồn bạt vía, tôi vội vàng hỏi chú Lê “thứ đồ” trong tay mình đây nên dùng như thế nào? Chú Lê thoáng nhìn qua “thứ

đồ” trong tay tôi, nhẹ nhàng bâng quơ bảo: “Úp trên mặt ông ta là được!”

Nghe thế, tôi giật mình nói: “Chú nói ra nhẹ nhàng thật đấy. Bây giờ hai người họ đánh nhau khó mà tách ra được, sao cháu có thể úp chính xác món đồ này lên mặt ông ta chứ hả?”

Chú Lê nín cười đáp: “Dù sao chú đã bày cách cho cháu rồi, về phần có thành công hay không còn phải xem ở cháu!”

Tôi thấy ông chú cáo già này đúng là chỉ lo giết chứ chẳng lo chôn mà! Thế là đành xách theo “thứ đồ” trong tay từ từ đến gần hai người bọn họ… Tôi mất rất nhiều sức mới tìm đủ “thứ đồ” nhỏ nhỏ này, nếu không phải tình huống bây giờ khẩn cấp, tôi thật sự nghi ngờ có phải ông chú Lê già chết tiệt này chơi tôi hay không?!

Lúc này Đinh Nhất thấy tôi đi về hướng bọn họ thì hơi phân tâm, bị dính một đấm của người đàn ông đó vào khóe miệng. Tôi nhìn mà phát hoảng, vội bất chấp tất cả ném một hơi hết tất cả thứ đồ trong tay qua đó.

Chú Lê cáo già quả nhiên không lừa người khác, chỉ thấy sau khi những “thứ đồ” trăng trắng có dính đỏ đỏ kia như tuyết rơi rớt xuống người hai bọn họ, cái tên vừa rồi còn khí thế hừng hực lập tức vỡ trận trong một giây, ông ta phụt ra một búng máu, cả người lập tức nhũn ra ngã vật xuống đất.

Mà khi Đinh Nhất nhìn rõ thứ tôi ném sang, lại nổi giận gầm lên: “Trương Tiến Bảo! Mẹ nó, cậu ném cái thứ gì đây hả!?”

Hóa ra là mới nãy tôi nhìn thấy Đinh Nhất bị thương, trong lòng hoảng hốt, ra tay không chính xác, ném về phía tên kia mà đồng thời cũng ném đầy người Đinh Nhất!! Oác… Tôi thấy sắc mặt Đinh Nhất lúc xanh lúc trắng, vội luôn mồm giải thích: “Ngại quá, ngại quá, ném hơi trật một chút, nhưng cái này… cái này đều là ý của

chú Lê bày ra!”

Chú Lê đứng sau nghe vậy thì thọc gậy bánh xe: “Chú không có bảo cháu ném đầy người Đinh Nhất nhé!”

Tôi lập tức không phục: “Thứ này đâu có phải viên đạn, còn có thể chỉ đâu trúng đó chắc? Hơn nữa, hai người bọn họ cứ quấn lấy nhau mãi, chú bảo cháu làm sao ném chuẩn được hả? Nếu không chú lên thử xem?”

Lúc này Đinh Nhất cũng chẳng còn lòng dạ đâu so đo với tôi, anh ta dùng vẻ mặt ghê tởm lắc lắc người để những miếng băng vệ sinh trên người rớt xuống, sau đó tức muốn hộc máu chỉ tay vào tôi… Nhưng cuối cùng anh ta cũng chẳng thốt ra câu nào. Thật ra lúc ấy tôi cũng cố nín lắm mới không bật cười, nếu không chắc Đinh Nhất sẽ không để ý tới tôi trong mấy ngày mất.

Ngay khi ba chúng tôi chuẩn bị đi xem tình hình người đàn ông nằm dưới đất thế nào, đột nhiên có một cơn gió lạnh thổi qua. Người đàn ông kia vốn đã là nỏ mạnh hết đà đột nhiên cứng đờ người, sau đó giãy giụa bò dậy khỏi mặt đất, bước chân loạng choạng chạy lên trên lầu…

Tôi sửng sốt, vội vàng đuổi theo, nhưng chưa đi được mấy bước thì ngừng lại, sau đó tôi quay đầu nói với Đinh Nhất: “Anh canh chừng ở đây, tôi đi theo qua đó xem thử…”

Nhưng Đinh Nhất lại hơi do dự, tôi biết anh ta không yên tâm cho lắm về sự an toàn của mình, bèn cười bảo anh ta: “Không sao, tên kia đã không xong rồi, tôi chỉ đi theo xem thử thôi, tôi đoán chắc là âm sai tới câu hồn, anh giúp tôi canh chừng ở đây… Chỗ này không ai canh tôi không yên tâm.”

Đinh Nhất nghe vậy thì khẽ thở dài đáp: “Được, cậu đi đi…”

Tiếp đó tôi và chú Lê cùng đuổi tới tầng bảy, nhìn thấy hai âm sai đang kéo âm hồn của một cô bé bay đi. Cùng lúc đó, tên vừa rồi

chạy lên lầu lại kiên quyết chắn trước mặt hai âm sai.

Chú Lê quát to với ông ta: “Hiện giờ anh không ngăn được bọn họ đâu, sao anh phải khổ vậy chứ?”

Người đàn ông quay đầu lại liếc nhìn chúng tôi, thù hận trong mắt vô cùng rõ ràng… Tôi vừa định nói gì đó để khuyên nhủ ông ta, lại thấy ông ta phun ra một ngụm máu nữa, không ngờ “vật ô uế” kia lợi hại như vậy!! Khiến ông ta bị thương nặng thế.

Tôi có lòng đi qua giúp ông ta, nhưng bị chú Lê giơ tay kéo lại: “Vô ích, bây giờ không ai có thể giúp ông ta, tất cả những chuyện này đều do chính ông ta lựa chọn.”

Chợt người đàn ông ho khan mãnh liệt, nhưng ông ta vẫn run rẩy lấy ra một tấm bùa dính máu, hấp tấp châm lửa, rồi khẽ nhẩm đứt quãng câu thần chú bí mật của pháp môn. Tiếp theo ông ra dùng chút sức lực cuối cùng ném về phía hai âm sai kia…

CHƯƠNG

Lời nguyền độc ác nhất

Cũng không biết đó là bùa chú gì mà bá đạo vậy, sau khi hai tên âm sai thấy người đàn ông ném lá bùa ra, thì mặt hơi kiêng kị, chúng ném âm hồn trong tay ra rồi xoay người bỏ chạy.

Người đàn ông cố nén cảm giác muốn nôn ra máu, vội vàng lấy trong ngực ra một bình sứ nhỏ màu trắng, sau đó đọc một đoạn dẫn hồn quyết, muốn thu âm hồn của cô bé vào trong bình...

Chú Lê sầm mặt, nói: "Chính ông ta cũng không sống nổi, cố lưu lại âm hồn của cô bé đó có lợi ích gì chứ?"

Tôi nhỏ giọng nói: "Không thể nào, cháu thấy dù ông ta bị thương nặng, nhưng cũng không đến nỗi phải chết ngay tại chỗ chứ?"

"Cháu thì biết gì? Hiện giờ ông ta chưa rút châm phong bế kinh mạch ra, chính vì muốn cố chống đỡ, một khi rút ra là chắc chắn phải chết..."

Lúc này người đàn ông đột nhiên xoay người nhìn về phía tôi, tựa như đang suy nghĩ gì đó, qua một lúc lâu sau mới thấy ông ta cầm bình sứ, chật vật đi về phía tôi...

Tôi sợ ông ta sẽ làm gì khác, bèn kéo chú Lê lùi về sau mấy bước, nhưng chú Lê khoát tay, nói: "Không cần đâu, bây giờ không

cần thiết nữa rồi.”

Người đàn ông tới bên cạnh chúng tôi, hơi thở bất ổn, ông ta nói: “Hai vị... Tôi là Chương Khánh Dư, mới vừa rồi thực sự là tình thế cấp bách, đã đắc tội rồi, không biết tên họ hai vị là gì?”

Tôi cũng không lên tiếng, không phải tôi sợ ông ta biết tên họ chúng tôi, nhưng thực sự tôi không muốn để Chương Khánh Dư này biết tên mình. Nhưng chú Lê lại chủ động giới thiệu: “Tại hạ Lê Chấn Hải, cậu ấy là Trương Tiến Bảo, chúng tôi cũng là nhất thời nóng lòng do muốn cứu người, hi vọng anh không phiền lòng.”

Chương Khánh Dư cười khổ, sau đó đem bình sứ trong tay áo giao cho chú Lê: “Tôi không xong rồi... Chẳng qua là không biết Lê đại sư có thể giúp tôi mang hồn phách của con gái đi hay không. Nó đã mượn dương thọ của người khác một lần, nếu lần này bị âm sai bắt đi, chỉ sợ sẽ trực tiếp bị đọa thành súc sinh. Mọi chuyện đều là tôi sai, đương nhiên sẽ do tôi gánh vác tất cả quả báo. Tiểu Bắc không biết gì cả, không đáng bị trừng phạt như vậy.”

Chú Lê nghe vậy, mặt đầy khổ sở nói: “Anh Chương đề cao tôi quá rồi, Lê tôi không có bản lĩnh cao đến mức có thể giúp con gái anh sống lại được!”

Chương Khánh Dư nghe xong khẽ cười và nói: “Ngài đúng là không có bản lĩnh đó, nhưng...” Nói tới đây, ông ta đột nhiên chỉ vào tôi: “Cậu ta có thể!”

Lúc này, ánh mắt Chương Khánh Dư đột nhiên biến đổi, trở nên oán độc nhìn tôi... Tôi nhất thời không hiểu gì, liền vội vàng nói: “Tôi? Tôi lại càng không có bản lĩnh này! Ông... Ông tìm nhầm người rồi!”

Chương Khánh Dư nhìn thẳng vào mắt tôi, rồi đột nhiên đưa tay rút cây châm ở đại huyệt của ông ta ra, sau đó mỉm cười quái dị,

nói với tôi: “Trương Tiến Bảo, nếu cậu không thể đưa âm hồn của con gái tôi về lại cơ thể để nó sống lại, vậy tôi sẽ nguyền rủa cậu cả đời bơ vơ... không người thân, bạn bè... Nếm hết nỗi khổ nhân gian, vĩnh viễn vĩnh viễn không, đạt, được, mong, muốn...”

Theo miệng ông ta đóng lại mở ra, tôi bỗng cảm thấy trong lòng lạnh thấu xương, ông ta đang nguyền rủa tôi sao? Mặc dù tôi không tin loại chuyện nguyền rủa này, nhưng vừa rồi tại sao tôi lại cảm thấy loại rùng mình từ trong xương cốt vậy nhỉ?

Chú Lê dường như phát hiện có điều không đúng, vừa định tiến lại ngăn cản, thì lại thấy Chương Khánh Dư khạc ra một ngụm máu cuối cùng, rồi người cứng đờ, ngã ra đất.

Tôi mờ mịt quay đầu hỏi chú Lê: “Chuyện gì thế này? Ông ta... Ông ta chết rồi? Tại sao vừa rồi ông ta lại nguyền rủa cháu?”

Chú Lê nghe vậy vội vàng kiểm tra hơi thở của Chương Khánh Dư, sau đó lắc đầu nói: “Tắt thở rồi...”

“Chết? Vậy những lời ông ta vừa nói là ý gì?” Lòng tôi đột nhiên dâng lên một loại khủng hoảng không tên.

Chú Lê lúc này mới nặng nề thở dài: “Cháu hoảng cái gì! Lúc trước chẳng phải cháu nói dù sao cũng nhiều rận rồi, không cần buồn đấy à? Sao bây giờ lại hoảng sợ?”

Tôi giận dữ bất bình nói: “Nhưng ông ta vừa mới nói những lời như vậy là lời gì chứ! Muốn cháu nếm trải tám loại đau khổ của nhân gian à? Thế cũng quá độc ác rồi đấy.”

Chú Lê bất đắc dĩ nhìn tôi một cái, sau đó giơ tay cầm cái bình sứ lên nói với tôi: “Đi, trước tiên chúng ta thừa dịp cơ thể con gái Chương Khánh Dư còn chút hơi thở, đem hồn phách của cô bé về trong cơ thể đã rồi nói sau...”

“A? Còn có thể làm vậy ư? Nhưng nếu hai âm sai vừa nãy trở

lại thì làm thế nào? Chẳng phải sẽ vẫn câu hồn phách của cô bé mang đi à?” Tôi không thể giải thích được nên hỏi lại.

Chú Lê lắc đầu: “Không đâu, bởi vì...” Nói tới đây, đột nhiên chú ấy nhìn ra sau lưng tôi và nói: “Lần sau âm sai đến sẽ tự khắc mang đi âm hồn khác.”

Tôi nghe xong lập tức quay đầu nhìn thì thấy Chương Khánh Dư vừa mới tắt thở lúc này đang bất ngờ đứng sau lưng tôi, nhưng sắc mặt ông ta đã không còn vẻ hồng hào của người sống.

Tôi hoảng sợ nuốt nước bọt, sau đó thấp thỏm nói với Chương Khánh Dư: “Tôi thật sự không có bản lĩnh giúp con gái ông sống lại đâu, ông cần gì làm khó người khác thế chứ?”

Mặt Chương Khánh Dư không biểu cảm, ông ta nói: “Người ta đều phải tự gánh quả báo do mình gây ra, nếu cậu đã nhúng tay vào chuyện này, thì cậu cũng phải lãnh hậu quả của chuyện này thôi... Không phải sao?”

Câu nói của Chương Khánh Dư trực tiếp đâm vào tim tôi, đúng là như vậy... Trước tiên cho dù chuyện này đúng hay sai thì cũng không phải là chuyện của chúng tôi, nếu đã xía vào thì phải biết sẽ có hậu quả thế nào.

Chú Lê vỗ vỗ bả vai tôi: “Nhanh lên đi, đừng chậm trễ thời gian nữa.”

Chúng tôi nhanh chóng đến cửa ICU, có lẽ do cấm chế mà Chương Khánh Dư hạ trước đó còn hữu hiệu, cho nên chúng tôi đi vào không bị ai ngăn cản...

Khi chúng tôi đến trước giường bệnh, thấy con gái Chương Khánh Dư nằm ở đó, mặt mày tái nhợt, nếu như không có những dụng cụ này cho biết tim cô ấy còn đập, tôi thật nghĩ là cô ấy đã chết rồi.

Vừa nãy chưa nhìn kỹ dáng vẻ của con gái Chương Khánh Dư, bây giờ thấy nằm trên giường đúng là một cô bé, dáng dấp cũng rất xinh đẹp, còn nhỏ tuổi như vậy mà chết thì thật đáng tiếc.

Chú Lê thấy tôi còn ngơ ngẩn ở đó, bèn đẩy nhẹ tôi một cái: "Chớ ngẩn ra đó nữa, một lúc nữa chú sẽ dùng chuông dẫn hồn, triệu âm hồn của cô bé này ra, để cô bé đi vào thân thể mình trước, sau đó cháu đốt lá bùa này, đem tro hòa với nước cho cô bé uống."

"Cho cô bé... uống vào? Sao mà làm được ạ? Bây giờ cô bé đang ngậm chặt hàm thế này, cháu làm sao đút nước vào được?"

Chú Lê tức giận, nói: "Cháu phải ép chứ sao?"

Tôi nghe vậy thì nhăn nhó: "Như vậy càng không được, mạng sống của cô bé này bây giờ như chỉ mành treo chuông, nếu cháu ép đổ nước vào mà sặc chết thì chẳng phải là xong luôn ư?"

CHƯƠNG

Không sống không chết

Chú Lê tức giận nói: "Sợ cái gì! Cháu cũng đã nói cô bé này bây giờ chỉ còn một hơi thở mong manh, uống hết nước bùa này thì còn có hi vọng, nếu không chắc chắn là chết, lúc ấy cháu còn có thể chữa ngựa chết thành ngựa sống được à?"

Tôi nghe chú Lê nói như vậy, cũng không quan tâm nữa, tôi vội vàng rót một ly nước, sau đó chờ chú Lê đem hồn phách của cô bé đó đưa vào cơ thể, rồi lập tức đốt lá bùa.

Chú Lê rung chuông dẫn hồn, một luồng khói xanh từ chiếc bình sứ nhỏ bay ra, hóa thành hình dáng giống hệt cô bé nằm trên giường bệnh, cô ấy đưa đôi mắt mờ mịt nhìn chúng tôi, rồi chú Lê đưa hồn vào cơ thể của cô ấy.

Tôi canh đúng thời điểm liền đốt là bùa, hòa tro vào trong nước, sau đó đưa tay muốn cạy miệng cô bé ra... Đây là lần đầu tiên tôi ép một cô bé uống nước, khó tránh khỏi luống cuống, nhưng vừa nghĩ tới việc cha cô bé nguyền rủa mình, tôi cũng chỉ có thể cứng rắn xuống tay.

Nhưng miệng cô bé ngậm rất chặt, tôi bóp hàm đến đỏ cả mặt mới miễn cưỡng mở được một chút, tôi lập tức rót nước hòa tro bùa vào... Dù rằng bị tràn ra ngoài một chút, nhưng phần lớn đều

đã được đưa vào trong miệng cô bé.

Vừa đút hết chén nước bùa, tôi thấy hồn phách vừa rồi còn nổi ở ngoài thân thể, lúc này từ từ ẩn trở về, hẳn là tạm thời linh hồn này đã vững chắc bám vào cơ thể.

Lúc này tôi mới xoa lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh của mình vào quần và nói: "Bây giờ cô bé này sẽ sống chứ ạ?"

Chú Lê nghe vậy hừ lạnh một tiếng, nói: "Sao đơn giản thế được? Bây giờ chẳng qua mới chỉ tạm thời vây hồn phách của cô bé vào cơ thể, muốn để cho cô bé này thực sự sống lại còn phải làm thêm biện pháp khác."

"Vậy trước khi làm biện pháp khác thì cô ấy sẽ thế nào ạ?" Tôi hỏi

"Cô bé sẽ hôn mê mãi không tỉnh, không chết cũng không sống..." Chú Lê trầm giọng nói.

Tôi nghe mà lòng cảm thấy hơi khó chịu, một cô bé đang tuổi hoa, thế mà cứ phải nằm trên giường như vậy... Nếu như cô bé không có ý thức thì tốt, còn không thì đúng là một chuyện thống khổ dường nào?

Lúc này tôi thấy Chương Khánh Dư từ từ đi đến bên con gái ông ta, mắt nhìn không chớp cô bé nằm trên giường, dường như chỉ muốn đem cô bé khắc vào trong mắt vậy. Mọi người ở đây đều biết, đây là lần gặp mặt cuối cùng của hai cha con họ, sau này sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

Chỉ tiếc là lúc này con gái ông ta vẫn còn đang hôn mê, cho nên duyên phận hai cha con cũng chỉ có đến như vậy... Tôi vừa định tiến lại nói một câu gì đó, thì đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng động.

Tôi và chú Lê nhìn nhau, trong lòng cũng biết, chắc là thi thể

Chương Khánh Dư đã bị người ta phát hiện ra rồi, tốt nhất là chúng tôi mau thừa dịp rút khỏi phòng ICU rồi nói sau, nếu như bị người ta chặn lại bên trong thì hỏng. May là ở bên ngoài, mọi người đều bị Chương Khánh Dư nằm dưới đất hấp dẫn, tôi với chú Lê vội vàng nhân cơ hội lẻn chạy đi.

Nhưng mới vừa ra khỏi cửa phòng ICU, tôi đã thấy hai âm sai đi qua sát bên người, trong lòng tôi nhất thời căng thẳng, thật sự lo lắng âm hồn của cô bé mới vừa được chúng tôi đưa về cơ thể sẽ bị họ câu đi mất.

Nhưng đợi một lúc, lại thấy hai âm sai này mặt đầy giận dữ kéo Chương Khánh Dư đi ra, xem ra bọn họ không câu được âm hồn cô bé kia nên đành bắt hồn Chương Khánh Dư cho đủ số.

Nhìn vẻ mặt hai tên kia, chỉ sợ sau khi xuống đó Chương Khánh Dư sẽ không tốt rồi, nhưng cũng coi như ông ta cầu người được người, chúng tôi không thể giúp được... Ai ngờ lúc âm sai kéo ông ta đi qua tôi, ông ta đột nhiên nói bên tai tôi: “Trương Tiến Bảo, đừng quên chuyện cậu đã đồng ý với tôi...”

Tôi nghe mà lòng run lên, sau đó hướng về phía Chương Khánh Dư đang đi xa dần, nói: “Tôi sẽ không quên.”

Trở lại trước phòng bệnh của Tưởng Hạm, Đinh Nhất vẫn tựa vào cửa ở hành lang không nói một lời nào, thấy chúng tôi trở lại, liền vội vàng đi tới, nói: “Tình hình thế nào rồi?”

Chú Lê than nhẹ một tiếng: “Chương Khánh Dư đã chết, nhưng trước khi chết ông ta đã nguyền rủa Tiến Bảo, nếu không thể làm con gái ông ta sống lại, thì lời nguyền đó sẽ ứng nghiệm...”

Đinh Nhất vội vàng hỏi: “Nguyền rủa gì vậy?”

Chú Lê vừa muốn nói thì bị tôi chặn lại: “Không có gì, chỉ là những lời nói bậy bạ đao to búa lớn thôi, thời đại này còn ai tin vào mấy cái chuyện nguyền rủa nữa.”

Thật ra thì tôi chỉ cố làm ra vẻ ung dung, bởi vì dù có đem chuyện nguyền rủa này nói ra hay để trong lòng thì cũng không thay đổi được sự thật là tôi bị nguyền rủa, cho nên cứ coi như cái chuyện này không tồn tại, cứ sống như bình thường thôi.

Còn con gái của Chương Khánh Dư.... Tôi sẽ cố hết sức nghĩ biện pháp cứu cô bé, ai bảo bởi vì có sự xuất hiện của tôi, nên quá trình sống lại của cô bé mới xảy ra biến số. Đúng là tạo hóa trêu ngươi, bây giờ tôi thiếu nợ, kết thù đúng là ngày càng nhiều.

Mấy ngày sau, Tưởng Hạm xuất viện, bố mẹ cô ta cũng về từ châu Phi, hơn nữa còn tự đến cửa cảm ơn "Ân cứu mạng" của chúng tôi.

Tôi vốn tưởng đây là gia đình nhiều đời làm bác sĩ, sẽ không tin tưởng những chuyện quỷ thần thế này, nhưng cha của Tưởng Hạm lại cười nói: "Thật ra chúng tôi đã thấy nhiều chuyện sinh tử, nên càng tin trên đời này có nhiều chuyện khoa học không cách nào giải thích được..."

Không biết có phải do tác động tâm lý hay không, mà tôi luôn có cảm giác sau khi Tưởng Hạm khỏe lại, cô nhóc Ngô An Ni này lại bắt đầu lạnh nhạt với tôi, tôi bỗng có cảm giác bị qua cầu rút ván.

Nhưng tôi nhanh chóng hiểu ra, có lẽ đây chính là phương thức cô ấy giao tiếp với người khác, nếu tôi thích cô ấy, vậy thì tôi sẽ phải chấp nhận tất cả, nếu không sao tôi có thể nhận là mình thật lòng thích cô ấy chứ?

Mấy ngày nay tôi với chú Lê vẫn luôn bàn bạc nên làm thế nào với con gái của Chương Khánh Dư là Chương Tiểu Bắc, hiện cô ấy vẫn luôn ở tình trạng hôn mê kéo dài, giống chú Lê nói là không sống cũng không chết...

Và việc khó xử nhất bây giờ chính là, sau khi Chương Khánh Dư "bị bệnh" qua đời, tiền nằm viện của Chương Tiểu Bắc trở thành

một vấn đề khó khăn rất lớn! Mặc dù bây giờ cô bé ở trong trạng thái nửa sống nửa chết, hôn mê, nhưng vẫn cần được giám sát 24/24, mà chi phí một ngày của phòng ICU này cũng hơn mấy nghìn! Tiền của Chương Khánh Dư trả cho bệnh viện trước đó đã sớm hết sạch rồi.

Dĩ nhiên, ở thời điểm này, chúng tôi có thể lấy thân phận là bạn thân để nộp năm chục nghìn đồng vào, nhưng số tiền này cũng chỉ có thể duy trì vài ngày mà thôi... Muốn ở lại lâu dài sẽ phải mất một số tiền rất lớn!

May mà bệnh viện cũng coi như có nhân tính, không vì Chương Tiểu Bắc không có tiền mà ngừng điều trị, ném cô bé ra đường, dù sao chính họ cũng là người đảm nhiệm việc giải phẫu cấy ghép cho cô bé lúc trước, nên bọn họ vẫn căn cứ vào đó mà phụ trách tới cùng, giữ cô bé ở lại bệnh viện.

Về sau, đầu tiên là bệnh viện miễn giảm một phần tiền thuốc men cho Chương Tiểu Bắc, sau đó họ liên lạc với một vài tổ chức cứu trợ xã hội kêu gọi quyên góp, cuối cùng, tạm thời cũng giải quyết được khó khăn trước mắt.

CHƯƠNG

Sự kiện kỳ quái tại studio

Cứ như vậy coi như tranh thủ được một ít thời gian cho chúng tôi, dù sao để cho người tuổi thọ đã hết sống lại cũng không phải chuyện dễ dàng gì, năm đó Chiêu Tài cũng là do tôi phí hết tâm sức mới có thể làm được, vì thế mới mời về cho chị ấy một vị "thần hộ mệnh" đấy.

Nhưng loại ân tình này chỉ có thể dùng một lần, đừng nói lần thứ hai chưa chắc người ta đã đồng ý, ngay cả tôi cũng ngại mở miệng phải không? Cho nên tôi cần phải nghĩ biện pháp khác, hơn nữa chuyện này không thể sốt ruột được, tất cả mọi chuyện cần phải bàn bạc kỹ càng hơn...

Nhưng nếu tôi đã nhận lời chuyện của Chương Tiểu Bắc, thì trước khi tôi nghĩ ra biện pháp, tôi sẽ không thể mặc kệ cô bé đó, đặc biệt là chuyện tiền chữa bệnh! Cho nên tôi lấy danh nghĩa người hảo tâm, lén quyên tiền cho cô bé, đây cũng coi như là tôi bồi thường vì đã phá hỏng chuyện "mượn tuổi thọ" kia.

Từ sau khi có thêm cái gánh nặng, để tránh "thu không đủ bù chi", tôi không thể làm gì khác hơn là thương lượng cùng chú Lê, xem có thể để tôi nhận thêm nhiều vụ để kiếm tiền được không? Không thể cứ sống nhờ tiền tiết kiệm được!

Chú Lê nghe vậy liền cười nói: “Làm sao? Bắt đầu tính toán lấy vợ à? Cháu thì cần gì, cái con bé họ Ngô kia có tiền lắm mà…”

Tôi nghe mà thấy hơi ê răng: “Cô ấy có tiền hay không đâu quan hệ gì với cháu? Cháu muốn kiếm tiền cho Chương Tiểu Bắc mà.”

Thật ra sau khi nói những lời này, trong lòng tôi cũng thấy hơi mất mát, bởi vì tôi cũng nghĩ mình có thể giống một người bình thường, vì người mình yêu mà kiếm tiền, sau đó mua nhà, mua xe, vì cuộc sống gia đình ổn định sau này mà cố gắng phấn đầu.

Nhưng những thứ này dường như còn quá xa xôi với cuộc sống bây giờ của tôi, tuy giờ tôi cũng có người mình muốn bảo vệ, nhưng giữa chúng tôi cuối cùng sẽ thành duyên phận gì, hiện tại tôi cũng không thể nói trước được…

Dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của tôi, chú Lê nhận một việc rất LOW nhưng vẫn có thể kiếm nhiều tiền, đó là vào thời gian trước, ở phim trường Hoành Điếm có một cái studio đột nhiên xảy ra một loạt sự kiện kỳ dị, có một lần còn suýt xảy ra án mạng, cuối cùng không còn cách nào đành phải ngừng việc ghi hình của hai đoàn làm phim lại.

Mọi người đều biết, hiện giờ ngành giải trí đều kiếm tiền tươi, nếu một đoàn làm phim đột nhiên ngừng quay thì sẽ bị tổn thất bao nhiêu tiền chứ, cho nên các nhà sản xuất đang gấp như kiến bò trên chảo nóng.

Sau đó họ hỏi thăm nhiều nơi mới tìm được đến chỗ chú Lê. Nếu như trước đây, với thân phận của chú Lê thì chắc chắn sẽ không nhận những việc như thế này! Nhưng hiện tại thấy tôi hơi kẹt tiền, mà đối phương chi tiền vô cùng hào phóng, vì vậy chú ấy nhận lời ngay.

Ba người chúng tôi chuẩn bị đơn giản, sau đó vào một buổi sáng hai ngày sau, chúng tôi đáp máy bay đến Nghĩa Ô… Khi chúng tôi

đến sân bay Nghĩa Ô thì đã thấy người của đoàn phim giơ biển chờ ở đó từ lâu.

Người đến đón chúng tôi là một cô gái nhỏ nhắn, nhìn thấy chúng tôi lập tức cười rạng rỡ, nói: "Ngài khỏe không Lê đại sư! Tôi là Tần Mạt, sau này tôi sẽ là người lo toàn bộ lịch trình của quý vị, ngài cứ gọi tôi là Tiểu Tần! Các ngài đi đường vất vả rồi, lãnh đạo chúng tôi đã đặt xong phòng, trước tiên chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi một tối cho khỏe đã."

Ở những tình huống thế này, chú Lê thường làm vẻ mặt phong phạm của một đại sư, mà Đinh Nhất vẫn luôn là gương mặt núi băng vạn năm, cho nên thường thường đều là tôi đến tiếp chuyện.

Thế là tôi bèn cười nói: "Vất vả cho các vị đến đón chúng tôi, vậy chúng ta đi về khách sạn luôn chứ?"

Tiểu Tần nghe tôi nói vậy thì chủ động cầm hành lý của chú Lê, sau đó đi trước dẫn đường: "Vâng, mời mấy vị đi theo tôi, xe đang chờ ở ngoài."

Ra ngoài, chúng tôi thấy tiểu Tần dẫn mình đến trước một xe bảo mẫu màu đen, cô ấy mở cửa xe rồi mời chú Lê lên. Trước kia tôi thường nghe người ta nói, đến phim trường Hoành Điếm có thể gặp ngôi sao dễ dàng như đi dạo chợ vậy, không biết lần này chúng tôi có thể gặp được mấy nữ ngôi sao không?!

Ngay lúc tôi đang mơ tưởng viển vông, Đinh Nhất ở phía sau đẩy tôi một cái: "Lên xe đi, nghĩ cái gì vậy?"

Trên đường đi, tôi quay sang hỏi thăm Tiểu Tần về tình huống cụ thể của việc studio có ma, sắc mặt cô ấy khẽ biến, nói: "Phải nói là tôi đã qua không ít đoàn làm phim, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy chuyện kỳ lạ như vậy, theo lý thuyết, chẳng phải việc làm lễ cúng trước khi khai máy đều giống nhau cả à? Nhưng không hiểu sao lại xảy ra chuyện như thế này?"

Tôi cười nói với cô ấy: “Đừng sợ, cô nói cẩn thận cho tôi nghe xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Sau đó Tiểu Tần nói cho chúng tôi biết, thì ra khoảng thời gian này trong phim trường cũng không có nhiều đoàn làm phim, mà hai đoàn xảy ra chuyện vừa hay đều quay tại cùng một studio.

Lần đầu tiên xuất hiện ma quỷ là tại một tháng trước, đó là đoàn làm phim quay phim cổ trang tu tiên, xảy ra chuyện đúng vào lúc đang quay cảnh hai diễn viên chính đại chiến với cương thi, lúc ấy trời rất nóng, hai diễn viên trẻ vẫn rất cố gắng, kết quả là khi xem lại đoạn diễn đã quay, tất cả mọi người ở đây đều trợn tròn mắt.

Bởi vì đây là bộ phim cổ trang, cho nên bất kể là vai chính hay diễn viên diễn cương thi đều không thể mặc quần áo hiện đại ra diễn. Nhưng trong ống kính, luôn có một người đàn ông mặc quần áo hiện đại đứng cạnh người nam diễn viên đóng vai chính, hình ảnh hết sức quái dị.

Lúc ấy có rất nhiều người ở đấy, nếu thật sự có người như vậy tồn tại thì đã đuổi ra khỏi ống kính từ lâu rồi, sao có thể để anh ta đứng bên cạnh vai chính lâu như vậy?

Trong ống kính đột nhiên xuất hiện người như vậy thì tất nhiên không thể dùng đoạn phim này nữa, vì vậy họ chỉ đành quay lại... Nhưng sau khi xem lại cảnh quay lần nữa, cái tên kia vẫn còn ở trong khung hình!

Điều này làm cho nam diễn viên chính sợ hãi, hôm đó có nói thế nào anh ta cũng không chịu diễn nữa! Thật ra thì anh ta sợ hãi cũng là bình thường, dù sao chuyện này đúng là rất tà môn. Đừng nói chuyện này xảy ra trên người một diễn viên trẻ, ngay cả những diễn viên gạo cội cũng phải sợ hãi. Vì vậy hôm đó chẳng những đoàn làm phim không quay xong, mà còn làm cho diễn viên chính

sợ đến phát sốt, đoàn làm phim đành phải để anh ta nghỉ hai ngày.

Mà trong hai ngày nam chính được nghỉ, một đoàn làm phim khác cũng muốn quay cảnh ở chỗ đó, đoàn làm phim này quay một bộ phim cổ trang quyền mưu, cảnh quay này là cảnh một sát thủ đuổi giết nam chính số hai.

Vốn tất cả đều thuận lợi, trên cơ bản mọi cảnh đều chỉ quay một lần là qua, ai ngờ đâu, người đóng vai thích khách đang diễn thì đột nhiên cảm thấy dưới chân nóng lên, cúi đầu nhìn thì phát hiện đùi mình đang bốc cháy!!

Trong lúc hoảng hốt, diễn viên đóng vai thích khách lăn trên đất một vòng, muốn dập tắt lửa trên người... Nhưng anh ta lại nghe thấy tiếng đạo diễn quát: “Làm cái gì vậy? Trong kịch bản có viết như vậy đâu! Sao lại không diễn theo kịch bản!!”

Nghe thấy đạo diễn mắng, anh ta mới hốt hoảng phục hồi tinh thần, lúc này mới phát hiện trên người mình không hề có lửa. Mặc dù cuối cùng người diễn viên này cũng đã rất chuyên nghiệp mà hoàn thành xong cảnh quay, nhưng sau đó anh ta vẫn luôn ở trạng thái thẫn thờ…

CHƯƠNG

Bóng ma sau lưng

Sau đó, đạo diễn của bộ phim quyền mưu kia mới hỏi đùa diễn viên này rằng, vừa rồi tại sao cậu lại lăn trên đất như thế? Có phải cậu muốn cho thêm phần kịch tính không? Nhưng diễn viên đóng thích khách nghe vậy thì vẻ mặt lại cứng đờ, sau đó anh ta kể cho đạo diễn nghe chuyện vừa rồi.

Đạo diễn nghe xong thì sắc mặt trở nên rất khó coi, thật ra thì vòng tròn của đoàn làm phim ở đây rất nhỏ, đoàn nào xảy ra chuyện đều bị truyền đi rất nhanh, đoàn làm phim bọn họ vốn là không đặt trước phim trường này, nhưng đột nhiên nghe nói đoàn khác xảy ra chuyện, cho nên mới tạm ngừng quay trong hai ngày.

Lúc ấy mọi người nói nơi này xảy ra chuyện quái dị, dọa một nam diễn viên chính của đoàn phim đổ bệnh, cho nên mới ngừng quay hai ngày. Vốn mọi người cũng cho rằng đó chỉ là lời đồn, nhưng không ngờ hôm nay đoàn phim của mình cũng gặp phải chuyện này.

May mà cuối cùng cũng bình an quay xong, nhưng sau này vẫn còn rất nhiều cảnh phải quay ở phim trường này, vì vậy đạo diễn đích thân đi chùa ở gần đó xin cho mọi người mỗi người một bùa bình an, để đảm bảo những ngày sau có thể hoàn thành cảnh quay.

Mà lúc này, nam chính ở đoàn quay phim tu tiên cũng đã khỏi, đoàn phim lại vội vàng trở lại để quay bổ sung cảnh quay hai ngày trước chưa xong. Bởi vì trong cảnh quay lần trước có xuất hiên bóng người, nên trong lúc diễn nam chính luôn không nhịn được mà muốn quay lại đằng sau nhìn, rất sợ cái bóng quái dị kia lại xuất hiện sau lưng mình...

Lúc vừa bắt đầu mọi thứ đều tốt, nam chính cũng dần dần nhập vai, quên đi chuyện quái dị lần trước. Nhưng ai ngờ đến cảnh quay anh ta cưỡi ngựa trong hầm, lúc anh ta vô tình quay đầu nhìn lại, thì thấy có một người ngồi chung ngựa với mình, người nọ mặt xám xanh, hai mắt trắng dã, trong mắt không có con ngươi...

Lần này anh ta bị dọa khiếp hồn khiếp vía, đến mức ngã từ trên ngựa xuống!! May mà tốc độ con ngựa lúc đó chạy cũng không nhanh, hơn nữa ngựa này cũng đã được huấn luyện, cho nên cũng không xảy ra tình trạng bị ngựa đạp trúng.

Nhưng dù vậy, nam chính cũng bị thương khá nặng, hôn mê bất tỉnh tại chỗ! Đoàn phim vội vàng gọi cứu thương 120 để đưa người vào viện. Sau khi được cấp cứu, người mặc dù không sao, nhưng chân trái lại bị thương, trong thời gian ngắn không thể hoàn thành tiến độ quay được.

Cả bộ phim cũng quay được hơn nửa rồi, bây giờ mà đổi diễn viên thì tổn thất rất lớn, cho nên chỉ có thể chờ nam chính bình phục rồi quay bổ sung sau.

Nam chính của đoàn làm phim tu tiên bị ngã ngựa, đoàn phim không thể tiếp tục quay, vì vậy đoàn phim quyền mưu thừa dịp này muốn đẩy nhanh tiến độ, thế là liền tăng thời gian làm việc ở phim trường này lên.

Tuy trong lòng đạo diễn phim quyền mưu cũng hơi lăn tăn, nhưng là người thì trong lòng vẫn ôm tâm lý may mắn, chuyện còn

chưa rơi xuống đầu mình thì cũng không thể vì “Nghe gió tưởng là mưa” mà làm chậm trễ tiến độ quay được, phải không?!

Nhưng kết quả là... Tại một buổi tối, đoàn làm phim quyền mưu đang quay cảnh đuổi giết trong đêm mưa, theo lý thuyết, lúc ấy phim trường đều được phun mưa, toàn cảnh hiện trường rất ướt, nhưng không ngờ, cái hòm bên cạnh dùng để đựng đồ hóa trang đột nhiên bốc cháy rừng rực.

May là phát hiện kịp thời, lửa nhanh chóng bị dập tắt nên cũng không làm người nào bị thương, nhưng có một vài thiết bị của đoàn phim đã bị thiêu hủy, dẫn đến việc quay phim chỉ có thể dời ngày lại.

Liên tiếp hai đoàn làm phim xảy ra chuyện nên không còn đoàn nào muốn thuê phim trường này để quay nữa, hơn nữa gần đây ở phim trường Hoành Điếm không có nhiều đoàn làm phim cổ trang, vì vậy mà phim trường càng lộ vẻ vắng lạnh.

Tiểu Tần chính là trợ lý cho đạo diễn của đoàn phim tu tiên, đoàn phim của họ do nam chính bị thương, cho nên phải dời ngày quay khá lâu, tổn thất khá lớn.

Tuy nhiên, vấn đề lớn nhất mà họ đang phải đối mặt là theo nhu cầu của cốt truyện, cảnh tiếp theo vẫn phải được quay tại trường quay này. Nếu không, các cảnh quay trước chỉ có thể bị loại bỏ, nhưng nam diễn viên đã gặp vấn đề về tâm lý rất nghiêm trọng, gần như không dám vào phim trường này nữa.

Theo lời kể của Tiểu Tần, tôi rút ra kết luận rất quan trọng, là trước đó ở phim trường này không hề có chuyện xuất hiện ma quỷ, mọi chuyện chỉ bắt đầu sau khi đoàn làm phim tu tiên thấy có bóng ma xuất hiện ở sau lưng diễn viên nam chính... Như vậy chắc chắn trước đó chỗ này đã xảy ra chuyện, nên mới làm cho một studio không hề có chuyện gì đột nhiên lại bắt đầu xuất hiện ma

quỷ.

Theo kế hoạch, hôm nay chúng tôi sẽ đến khách sạn nghỉ ngơi một đêm, nhưng tôi thấy thời gian vẫn còn sớm nên muốn để Tiểu Tần đưa chúng tôi xem đoạn phim xuất hiện bóng ma mà đoàn làm phim đã quay được trước đó.

Tiểu Tần thấy chúng tôi mới đến đã muốn bắt tay vào công việc ngay thì dĩ nhiên là rất cao hứng, cô ấy lập tức gọi đồng nghiệp gửi đoạn phim đó cho chúng tôi xem.

Chiều tối hôm đó, mấy người chúng tôi ở trong phòng khách sạn, cùng xem qua đoạn phim có xuất hiện "bóng ma" kia, nhưng thật ra chúng tôi dùng thị giác để xem thì thấy đoạn này cũng không có gì đáng sợ cả, chỉ là một người mặc quần áo hiện đại xuất hiện trong ống kính mà thôi... Trừ việc người đàn ông kia có sắc mặt hơi tái xám, thì những thứ khác hoàn toàn bình thường.

Nhưng Tiểu Tần cho chúng tôi biết, lúc đó cô ấy cũng ở đó, cái người đàn ông mặc quần áo hiện đại ở trong cảnh phim ấy hoàn toàn không tồn tại ở bên ngoài ống kính! Nhưng trong cảnh quay thì anh ta luôn theo sát sau lưng nam chính, cái loại cảm giác này quá kinh dị.

Nhưng ngẫm thấy cũng đúng, chúng tôi bây giờ thấy những hình ảnh này chắc chắn là không có cảm giác gì, nhưng đặt mình vào vị trí những người bình thường nhìn thấy cảnh này, có bị dọa sợ cũng là chuyện thường tình, đặc biệt là người nam diễn viên chính kia...

Lúc này tôi mới nhìn kỹ khuôn mặt của bóng ma kia, thoạt trông anh ta rất trẻ, hẳn là chưa đến ba mươi tuổi. Trừ sắc mặt hơi xám xanh ra, những thứ khác nhìn đều bình thường. Dĩ nhiên, trong đoạn phim này, từ đầu đến cuối anh ta đều cụp mắt xuống, cho nên tôi không rõ có phải anh ta không có con ngươi đúng như lời

diễn viên vai nam chính nói không...

Chú Lê hỏi: “Nam diễn viên chính bây giờ sao rồi? Vẫn còn ở trong đoàn làm phim chứ?”

Tiểu Trần lắc đầu: “Trong khoảng thời gian này cậu ấy vẫn luôn nghỉ ngơi ở nhà, dù chân cậu ấy cũng đã không còn gì đáng ngại, nhưng về mặt tâm lý vẫn bị đả kích...”

Chú Lê gật đầu: “Không sao đâu, chắc là cậu ta bị sợ đến mất hồn, cô gọi cậu ta mau quay lại, tôi giúp cậu ta thu hồn vía là được.”

Tôi nghe vậy nhỏ giọng nói với chú Lê: “Không phải chỉ có trẻ con bị dọa mới dùng cách thu hồn vía ư? Người lớn cũng được ạ?”

Chú Lê liếc xéo tôi: “Người trưởng thành nếu bị kinh sợ cực độ cũng sẽ mất hồn vía như thường, hoặc nếu không thì hồn phách cũng không yên, dưới tình huống như vậy, nếu không thu lại hồn vía thì trong lòng sẽ luôn sinh ra sợ hãi, luôn dễ bị thứ bên ngoài làm cho kinh sợ.”

CHƯƠNG

Đạo cụ thây khô

Tiểu Tần nghe vậy thì lập tức gọi điện thoại cho quản lý của nam chính, nói là đoàn phim đã bỏ tiền mời một đại sư huyền học vô cùng nổi tiếng đến, bảo nam chính mau quay lại để đại sư xem cho kỹ.

Chuyện của nam chính vẫn còn dễ nói, vấn đề cũng không lớn, nhưng tại sao đột nhiên xảy ra chuyện linh dị như vậy? Hơn nữa tình huống xảy ra ở hai đoàn phim lại không giống nhau, một bên là có bóng ma xuất hiện sau lưng diễn viên, một bên là xảy ra cháy không rõ nguyên nhân...

Bởi người diễn vai nam chính đã đi Thụy Sĩ nghỉ phép, vì vậy sau khi cân nhắc, chú Lê quyết định đi phim trường xem trước rồi nói sau, dẫu sao cũng chỉ có đến đó mới làm rõ được nguồn cơn của những sự việc kì quái này.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Tần đưa chúng tôi đến phim trường kia, đó là một khu đất có kiến trúc cổ đại đặc sắc, đình đài lầu các khắp nơi, nếu như không biết đây là phim trường, có khi tôi còn tưởng mình xuyên đến một thành phố lớn ở thời cổ đại nào đó rồi.

Vì ở đây không có đoàn làm phim nào làm việc, cho nên dù là ban ngày, ở đây vẫn vắng vẻ, quạnh quẽ... Tiểu Tần nói với chúng

tôi: “Mùa này năm trước, nơi này rất náo nhiệt, từng đoàn phim nối tiếp đến đây quay, các ngôi sao lớn cũng tụ tập ở đây. Nhưng đúng là càng nghèo càng gặp quỷ, năm nay làm ăn không tốt, những đoàn phim tới quay ít đến thảm thương, hiện giờ còn xảy ra chuyện như thế này, làm mấy nhân viên quèn như chúng tôi không có cách nào kiếm cơm.”

Tôi nghe vậy thì cười nói với cô ấy: “Nơi này trước kia có từng phát sinh chuyện kỳ lạ gì không?”

Tiểu Tần thở dài: “Trước kia tất nhiên cũng có một ít chuyện, nhưng những chuyện đó đều chỉ có số ít người tự mình trải qua, phần lớn đều là những tin đồn thất thiệt, nào giống như lần này... Có nhiều người tận mắt nhìn thấy.”

Sau đó cô ấy dẫn chúng tôi đi vào một nơi có kiến trúc giống như một khách điếm, rồi nói với chúng tôi: “Hai đoàn phim đều xảy ra chuyện khi đang quay cảnh ở đây...”

Tôi nghe vậy liền nhìn bốn phía xung quanh thì thấy cảnh tượng nơi này đúng là loại khách điếm, lầu xanh vẫn thường thấy trong các phim cổ trang, chỉ cần thay đổi bối cảnh bên trong là có thể biến hóa thành cảnh của các triều đại khác nhau.

Chú Lê cầm la bàn đi bộ một vòng xung quanh, nhưng có lẽ do vẫn là ban ngày, cho nên chú ấy không cảm nhận được gì... Sau đó tôi lại quay sang Tiểu Tần xác nhận một lần xem có phải mấy chuyện xảy ra lần trước đều vào buổi tối không?

Tiểu Tần suy nghĩ một chút rồi nói: “Bên đạo diễn Vương thì tôi không rõ, nhưng hai lần xảy ra chuyện bên đoàn làm phim của tôi đều là cảnh quay vào ban đêm...”

Tôi gật đầu, sau đó đi ra sân sau, nhưng vừa vào bên trong xem xét, tôi thấy bên trong có chất rất nhiều đạo cụ cùng vật trang trí kỳ quái. Có một ít rau quả, trái cây giả, một bia đá làm bằng xốp...

Nhiều vô số, đủ kiểu dáng, thể loại, thậm chí còn có thây khô và chân tay được chế tạo như thật vậy.

Nhưng ngay khi tôi đặc biệt bị những thứ này hấp dẫn thì đột nhiên tôi thấy có một cảm giác khác thường trong đống thây khô... Lúc này tiểu Tần thấy tôi nhìn chằm chằm vào những thi thể giả này, bèn cười nói với tôi: "Làm giống thật quá hả! Những thứ này đều là đạo cụ thôi, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cũng sợ hết hồn, đúng là có thể lấy giả làm thật được."

Tôi nghe xong liền quay sang hỏi cô ấy: "Những đạo cụ này là của đoàn các cô à?"

Tiểu Tần lắc đầu: "Đương nhiên không phải, đây là đồ biểu diễn của phim trường, đoàn làm phim chúng tôi căn cứ vào kịch bản, nếu cần thì thuê về dùng..."

Tôi nhanh chóng đi tới gần một "Xác chết cháy", sau đó từ từ ngồi xổm xuống, mặc dù nó trà trộn trong một đống thi thể giả, nhưng tôi vẫn có thể cảm giác được, đây là một thi thể bị cháy thực sự.

Chú Lê thấy tôi đến gần một thi thể đạo cụ thì vội vàng đi tới, nhưng sau khi chú ấy tới gần, la bàn trong tay nhanh chóng chuyển động, cây kim bắt đầu xoay tròn. Chú ấy sửng sốt, sau đó giật mình nói: "Cháu đừng nói với chú đây là một người chết thực sự đấy nhé..."

Lúc này tôi mới quay đầu lại, bất đắc dĩ gật đầu: "Mặc dù bề ngoài nhìn rất giống với những thi thể giả kia, nhưng phía trên lại có tàn hồn, không thể qua mắt cháu được."

Đây là một thi thể đã bị làm khô, nhưng không khó nhìn ra, màu sắc bên ngoài của nó cũng giống như màu sắc của những thứ đạo cụ kia vậy, đều đã được gia công phun sơn lên.

Sau đó tôi chầm chậm đưa tay khẽ chạm vào bề mặt của thi thể

này, một ít ký ức đứt quãng thuộc về người chết tràn vào trong đầu tôi…

Người chết tên là Cát Đằng Long, khi còn sống là một diễn viên quần chúng làm việc trường kỳ ở phim trường này. Mặc dù từ nhỏ anh ta không được học hành, nhưng lại một lòng muốn trở thành ngôi sao giống như Vương Bảo Cường.

Nhưng thành công không phải cứ học theo như vậy là thành công được, giống như việc trên đời này chỉ có một Vương Bảo Cường thôi, vì vậy Cát Đằng Long cũng giống như hàng vạn diễn viên quần chúng ở Hoành Điếm, cùng nhau ôm ấp giấc mơ mà bám trụ ở phim trường này cũng đã năm năm.

Ở phim trường này, anh ta đã diễn qua vô số nhân vật "Người đi đường Ất, Giáp, Bính, Đinh", vai diễn tốt nhất là có thể nói thêm một câu thoại, sau đấy nhân vật đó sẽ chết, cho dù vậy anh ta cũng vẫn không từ bỏ giấc mộng diễn viên của mình.

Hàng năm, anh ta vẫn trà trộn vào các đoàn làm phim lớn, tuy kiếm được rất ít tiền, nhưng anh ta vẫn miệt mài làm không biết mệt… Anh ta cảm thấy vai diễn quần chúng cũng là diễn viên, chỉ cần có thể cho anh ta một cơ hội, anh ta nhất định có thể thành công.

Nhưng giấc mộng này của anh ta, chỉ vì một biến cố bất ngờ mà phải ngừng lại….

Lúc ấy anh ta được giới thiệu đến một đoàn làm phim, cảnh quay cần có cảnh tàn phá của chiến tranh, bởi vậy phải tạo cảnh hỗn loạn, người dân lang thang khắp nơi, thây phơi đầy đất, cho nên tổ kịch cần một lượng lớn người diễn xác chết.

Nói trắng ra là chỉ cần nằm bất động trên đất là được, bất kể bom đạn bắn liên tục, làm một "xác chết" đủ tiêu chuẩn, bạn phải nằm đó không nhúc nhích… Khi nào đạo diễn hô dừng lại, khi đó

bạn mới có thể đứng dậy.

Lúc đầu Cát Đằng Long cũng giống như những diễn viên quần chúng khác, nằm trên đất giả làm xác chết, nhưng sau khi những điểm nổ xung quang anh ta lần lượt nổ, anh ta cảm thấy vị trí của mình cách quá gần những điểm nổ, anh ta thấy mỗi lần nổ lại làm cho mình cảm thấy nóng rực.

Nhưng làm một diễn viên quần chúng chuyên nghiệp, Cát Đằng Long vẫn không hề động đậy, anh ta đợi sau khi quay xong sẽ đổi sang một nơi an toàn để nằm, nhưng rất tiếc... Anh ta không chờ được cơ hội đổi chỗ.

Sau khi có một điểm nổ mạnh gần đó, Cát Đằng Long bị chôn vùi trong đống đất đá trong nháy mắt!

CHƯƠNG

Con ma mê diễn

Nhưng khi đó bởi vì điểm nổ cuối cùng có lượng thuốc nổ quá lớn, cho nên lúc nổ đã làm mấy diễn viên chính bị thương... Vì vậy mọi người đều ưu tiên cứu họ trước, không ai phát hiện tình huống của Cát Đằng Long còn tệ hơn.

Do vụ nổ làm bị thương, cộng thêm bị cát đá vùi lấp, không bao lâu sau thì anh ta tắt thở... Nhưng sau khi Cát Đằng Long chết, là ai đã phát hiện ra anh ta đầu tiên? Là ai đã "khéo léo" biến anh ta thành đạo cụ? Vậy thì không biết được.

Lúc này tôi quay đầu nói với Tiểu Tần: "Báo cảnh sát đi! Đây là một thi thể..."

Tiểu Tần nghe vậy xanh mặt, nói: "Không thể nào... Anh nói vật này là thi thể? Nhưng... Nhưng nó, nó vẫn luôn ở đây... Chúng tôi trước đó đóng phim cũng vẫn dùng mà..."

Tôi nhìn thấy cô ấy sắp bị dọa đến phát khóc, bèn lên tiếng trấn an: "Không cần sợ hãi, nếu chúng tôi đã tới thì chuyện ở đây cô không cần lo lắng, bây giờ việc duy nhất có có thể làm chính là báo cảnh sát, nói cô phát hiện một xác chết cháy ở phim trường."

Tuy Tiểu Tần hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn ra ngoài gọi điện báo cảnh sát, tôi thừa dịp này kể cho chú Lê và Đinh Nhất nghe

chuyện của Cát Đằng Long.

Chú Lê nghe xong khẽ nhíu mày, nói: “Xem ra chuyện quái dị ở phim trường này là do con ma này gây ra! Tuy bây giờ chúng ta không biết rốt cuộc là ai đã biến anh ta thành đạo cụ xác chết cháy, nhưng người chết không được an táng, dĩ nhiên sẽ không yên. Nhưng xem mấy lần anh ta gây chuyện, thì hẳn oán khí trên người anh ta không nặng lắm nên không hóa thành ác ma, nếu không thì nam chính không chỉ đơn giản là sợ hãi ngã từ trên ngựa xuống đâu.”

Ngay lúc mấy người chúng tôi đang thương lượng xem tiếp theo nên làm gì, thì hai chiếc xe cảnh sát đã đi tới, hai chiếc xe cảnh sát hiện đại xuất hiện ở nơi này khiến hình ảnh này trông cực kỳ buồn cười, có lẽ mấy người cảnh sát sau khi bước xuống xe cũng nhất thời ngẩn ra cũng nên.

Nhưng họ vẫn rất mau chóng bắt tay vào việc, lập tức đi đến bên cạnh thi thể kiểm tra bước đầu, kết quả đúng như tôi dự đoán, đây chính là một thi thể thật…

Sau đó cảnh sát hỏi Tiểu Tần là ai phát hiện ra thi thể này đầu tiên? Cô ấy hơi do dự nhìn về phía tôi, tôi liền vội vàng đi nhanh đến bên cô ấy, nhẹ giọng nói: “Không sao… để tôi nói chuyện với đồng chí cảnh sát cho.”

Cảnh sát ngẩng lên nhìn tôi. “Anh là người đầu tiên phát hiện ra thi thể à?”

Tôi gật đầu: “Đúng, tôi với bạn tới đây chơi, cô ấy dẫn chúng tôi đi xem đạo cụ đóng phim, lúc ấy tôi rất hứng thú với những thi thể giả này nên đến xem kỹ hơn… Nhưng tôi phát hiện thi thể này nặng hơn những thi thể đạo cụ khác, bởi vì tôi có một người bạn tốt là cảnh sát hình sự, anh ấy thường nói với tôi một ít kiến thức về phương diện này, cho nên tôi đoán chắc tám phần đây là một

thi thể thật.”

Người cảnh sát nghe xong thì hơi nghi ngờ, nhìn tôi hỏi: “Anh không phải người bản xứ?”

Tôi thuận miệng đáp: “Tôi tới đây du lịch...”

Sau đó anh ta cũng không làm khó tôi nữa, chỉ lấy số điện thoại của tôi, nói là nếu như có gì cần tôi phối hợp điều tra, họ sẽ gọi điện cho tôi.

Cảnh sát đi rồi, Tiểu Tần nhỏ giọng hỏi tôi: “Anh Trương, anh không nhấc qua thi thể đạo cụ kia, làm sao biết thi thể này nặng hơn đồ giả?”

Tôi cười rồi khẽ nói: “Đoán thôi! Cô xem, những thây khô giả này đều làm bằng thạch cao, thạch cao với xương cốt con người kết cấu không giống nhau, tự nhiên là một cái nặng một cái nhẹ. Hơn nữa, bây giờ đối với cảnh sát mà nói, tôi phát hiện ra thi thể này thế nào cũng không quan trọng, bởi vì hôm qua tôi mới tới đây, điểm này họ chỉ cần tra một cái là biết ngay, mà thi thể này ít nhất cũng đã chết một, hai tháng rồi, làm sao có quan hệ với tôi được?”

Tiểu Tần làm vẻ mặt như đã hiểu rõ, gật đầu nói: “Có phải cảnh sát mang vật này đi rồi, thì nơi này yên bình trở lại?”

Chú Lê bên cạnh nghe vậy lắc đầu, nói: “Không đơn giản như vậy đâu... Mặc dù không biết thi thể này được mang tới đây khi nào, nhưng anh ta liên tiếp quấy rối hai đoàn làm phim thì trong đó nhất định là có nguyên nhân. Nếu không tìm ra được nguyên nhân thì cho dù thi thể có bị cảnh sát mang đi rồi, nhưng hồn phách vẫn quanh quẩn ở chỗ này...” Chú ấy nói đến đây, đột nhiên xoay người hỏi tôi: “Cháu nói, người này khi còn sống là một diễn viên quần chúng à?”

“Vâng, anh ta làm diễn viên quần chúng ở đây đã nhiều năm,

một lòng muốn làm diễn viên, nhưng người ôm mộng làm diễn viên như anh ta ở đây có quá nhiều!” Tôi bất đắc dĩ nói.

Chú Lê nghe xong suy nghĩ một lúc rồi bảo: “Vậy anh ta ở đây không phải muốn báo thù... mà là muốn quay phim.”

Tôi hơi kinh ngạc: “Không phải chứ! Vậy thì anh ta quá cố chấp rồi.”

Chú Lê nghiêm nghị giảng giải cho tôi nghe: “Cháu đúng là không hiểu gì cả, có một số người cháu có thể không hiểu được mơ ước của họ, nhưng không bao giờ được phép cười nhạo ước mơ của họ, bởi vì không ai biết được, nếu cứ tiếp tục kiên trì thì có thể sẽ có ngày biến ước mơ thành hiện thực hay không! Có lẽ Cát Đằng Long chẳng qua chỉ là đổi phương thức kiên trì theo đuổi ước mơ của mình.”

Sau đó chú Lê quyết định, vào buổi tối sẽ giả làm một buổi “diễn đêm”, dẫn “con ma mê diễn” này hiện thân... Dĩ nhiên, còn cần một người phối hợp, đó là vị nam diễn viên chính đã hai lần bị Cát Đằng Long bám lấy kia.

Nói đến nam diễn viên chính, tôi đã nghe qua một ít chuyện về anh ta, năm nay anh ta mới đột nhiên nổi lên, trước đó anh ta vẫn luôn không có tiếng tăm gì trong giới giải trí cả, chưa từng nghe danh cả trong điện ảnh và phim truyền hình. Có lẽ đây chính là điểm mà anh ta hấp dẫn được Cát Đằng Long, nên mới theo sau lưng anh ta hết lần này đến lần khác.

Vì người diễn vai nam chính phải tối mai mới trở về, cho nên chúng tôi có một ngày rảnh rỗi, không biết nên làm gì, Tiểu Tần chủ động đề xuất dẫn chúng tôi đi tham quan phim trường Hoành Điếm một ngày.

Cái phim trường Hoành Điếm này đúng là rất rộng lớn, có rất nhiều cảnh tôi đã từng nhìn thấy ở trên phim truyền hình và điện

ảnh, nhưng hôm nay được nhìn tận mắt, tôi cảm thấy như lạc vào thế giới khác, cảm giác rất kỳ diệu.

Tiểu Tần rất thông thạo chỗ này, dọc đường cô ấy tạm thời làm hướng dẫn viên du lịch cho chúng tôi, một lúc nói nơi này là nơi đã quay phim “Anh hùng”, lúc khác lại nói cảnh quay của phim “Hoàng Kim Giáp” lấy cảnh quay ở đây, làm tôi xem đến hoa cả mắt...

Đi dạo đến xế chiều, chú Lê mệt phờ, bèn nói mình không muốn đi dạo nữa, cuối cùng chúng tôi đành phải quay về khách sạn. Ai ngờ chúng tôi vừa về đến sảnh của khách sạn thì gặp ngay quản lý của người đóng vai nam chính, người đó nói nam chính đã về đến khách sạn, bây giờ đang ở trong phòng nghỉ ngơi do bị lệch múi giờ.

CHƯƠNG

Đứa trẻ khóc đêm

Sau khi về phòng, tôi rảnh đến nhàm chán, nên lên mạng tìm hiểu thông tin về diễn viên diễn vai nam chính kia, không tìm hiểu không biết, hóa ra anh ta đã từng đóng nhiều phim điện ảnh và truyền hình như vậy! Nhưng chẳng qua trước kia không nổi, cho nên dường như đều bị mọi người vô tình xem nhẹ.

Buổi tối, Tiểu Tần dẫn quản lý cùng nam chính đến phòng chúng tôi, lần đầu gặp anh ta làm tôi hiểu được một đạo lý, những diễn viên lên truyền hình nhìn thì đẹp như vậy, nhưng trong cuộc sống thực tế, tướng mạo họ cũng đẹp hơn nhiều so với người bình thường.

Người diễn vai nam chính này mới nổi tiếng không lâu, làm người vô cùng khiêm tốn, cũng có thể do tính cách vốn có của anh ta như vậy, nhưng nói thật tôi không thể nào thích nổi tay quản lý, mặt đầy dáng vẻ con buôn, làm người khác phải sinh lòng chán ghét.

Tôi vẫn tương đối dễ nói chuyện, nhưng chú Lê từ trước đến nay đều không quen gặp kiểu người như thế này, chú ấy nhỏ giọng nói mấy câu bên tai Tiểu Tần, sau khi nghe xong, cô ấy lúng túng kéo tay quản lý ra ngoài.

Khi hai người quen đã ra ngoài, người nam chính đột nhiên trở nên câu nệ hơn... Bây giờ tôi càng thêm khẳng định, người này là người có tính cách hướng nội, mà không phải là cố ý giả bộ khiêm tốn, kính cẩn.

“Anh có thể thử nhớ lại tình huống lúc đó được không?” Tôi tận lực giữ giọng thật ôn hòa với anh ta.

Người diễn vai nam chính như bị tôi mang về cảnh tượng lúc đó, chỉ thấy anh ta khẽ nhíu mày, trong mắt toát lên vẻ sợ hãi khó tả. Tôi có thể nhìn ra, anh ta đúng là rất sợ, vì vậy bèn vội vàng nói: “Anh không cần quá khẩn trương, bây giờ chỗ này rất an toàn, anh có thể đem sự sợ hãi trong lòng nói ra, bởi vì có loại sợ hãi anh càng trốn tránh thì tình trạng càng nghiêm trọng, không bằng cứ thoải mái nói ra, như vậy ngược lại sẽ tốt hơn...”

Anh ta khẽ gật đầu, sau đó lúng túng hỏi tôi: “Đàn ông đàn ang mà sợ ma có phải rất mất mặt không?”

“Chuyện này có gì mà mất mặt? Sợ hãi là phản ứng bản năng của con người, bất kỳ ai cũng sẽ sợ một thứ nhất định, mà mỗi người lại sợ những thứ không giống nhau, có người dám đối mặt, có người thì chọn trốn tránh.” Tôi vô cùng kiên nhẫn nói với anh ta.

Nam chính nghe tôi nói vậy thì cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, sau đó mới từ từ ngẩng đầu lên nói với tôi: “Thật ra... Bây giờ nghĩ lại thì thấy lúc đó con ma kia hình như cũng không có ác ý gì.”

Chú Lê khích lệ anh ta nói tiếp: “Ồ? Thật à, anh có thể kể cặn kẽ một chút tôi nghe xem...”

Sau đó nam diễn viên chính kể cho chúng tôi nghe, thật ra ở lần đầu tiên “xuất hiện ma quỷ”, anh ta không có cảm giác sau lưng có gì khác thưởng cả, chỉ khi xem lại cảnh quay, đột nhiên có người phát hiện trong ống kính xuất hiện người đàn ông mặc quần áo

hiện đại.

Lúc ấy, phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người là, chắc chắn lúc đó bên cạnh có người đến xem cảnh quay nên bị bắt vào ống kính thôi, vì vậy họ vội vàng quay lại lần hai. Lần này đạo diễn còn cố ý dặn dò nhất định phải nhìn cho kỹ, mọi người đều mở hết mắt canh chừng, sau lưng nam chính cũng không có ai, nhưng khi trở về xem lại cảnh quay thì cái người kia lại xuất hiện trong đoạn quay một lần nữa.

Nam chính từ nhỏ đã chỉ sợ ma quỷ, mà bây giờ chuyện tà môn như vậy lại xảy ra với anh ta, lúc đó anh ta cảm thấy lông tóc toàn thân dựng đứng hết cả lên, thế là sau đó không làm thế nào tiến vào trạng thái diễn được.

Vì thế còn có người trong đoàn làm phim nghi ngờ rằng anh ta vừa mới nổi tiếng đã bắt đầu có tính ngôi sao, nhưng thật ra anh ta sợ đến không diễn được, hơn nữa về đến khách sạn không bao lâu thì phát sốt vì quá sợ hãi.

Sau đó anh ta nghỉ lại ở khách sạn hai ngày, nhưng anh ta biết hiện tại cả đoàn làm phim đều đang đợi một mình mình, cho nên dù có sợ hãi, anh ta cũng cố kiên trì trở về để quay bổ sung, kết quả lại xảy ra chuyện ngã ngựa sau đó.

Thật ra lúc đó, anh ta đã hoàn toàn nhập tâm vào vai diễn, vốn dĩ đã quên đi chuyện bóng ma xuất hiện sau lưng mình lần trước, nhưng ai ngờ ngay lúc anh ta vô tình quay đầu lại, thì thấy có người đang ngồi ngay phía sau mình...

Gương mặt người lần trước trong đoạn phim đã quay hiện ra trước mắt, anh ta nhìn một cái là biết ngay, đây chính là bóng ma đã xuất hiện sau lưng mình lần trước, hơn nữa không biết có phải do tâm lý hay không, anh ta có thể cảm nhận rõ ràng từng cơn ớn lạnh truyền đến từ sau lưng mình.

Thế là đầu óc anh ta lập tức trống rỗng, rồi ngay sau đó ngã thẳng từ trên lưng ngựa xuống... Nhưng nói đúng ra thì cũng bởi do chính anh ta quá sợ hãi nên mới ngã xuống ngựa như vậy, mà "bóng ma" phía sau lưng anh ta chưa từng chạm vào anh ta một lần nào.

Sau khi nghe xong câu chuyện, tôi thấy Cát Đằng Long đơn thuần chỉ là muốn diễn cùng anh ta mà thôi... Điểm này không khác nhiều so với những gì chúng tôi suy luận trước đó, có lẽ chẳng qua là Cát Đằng Long hâm mộ diễn viên đóng nam chính, hi vọng rằng một ngày nào đó mình cũng có thể trở thành một diễn viên chính thức.

Sau đó chú Lê bảo nam diễn viên chính đưa tay ra cho chú ấy xem thử, anh ta cũng nghe lời, đưa bàn tay trái của mình ra, chú Lê giơ tay lên bóp lòng bàn tay anh ta, giống như bắt mạch, dò xét một lúc rồi nói: "Ừ, chỉ là sợ thôi, không có chuyện gì, lát nữa tôi giúp cậu thu lại kinh sợ là được." Nói đến đây, chú Lê đột nhiên chuyển hướng, hỏi: "Cha mẹ cậu khỏe mạnh chứ?"

Bị chú Lê đột nhiên hỏi vậy, nam diễn viên chính hơi sửng sốt, sau đó vội vàng gật đầu: "Đều tốt... ạ."

Chú Lê nói: "Ừ, vậy thì tốt, một lát nữa cậu gọi video cho mẹ cậu, sau đó bảo mẹ cậu gọi tên cậu ba lần, đồng thời cậu cũng phải đáp lại ba lần, hơn nữa lần sau phải nói to hơn lần trước, nghe rõ chưa?"

Nam diễn viên chính mờ mịt gật đầu, mặc dù anh ta không hiểu tại sao chú Lê bảo mình làm vậy, nhưng vẫn làm theo lời chú Lê nói, trước tiên gọi điện dặn dò mẹ, sau đó mới gọi video cho mẹ mình.

Mẹ của nam diễn viên chính rất phối hợp, toàn bộ quá trình đều dựa theo lời chú Lê, có lẽ do mẹ anh ta cũng biết con trai mình trời

sinh nhát gan, nên cũng rất phối hợp.

Sau khi hai mẹ con gọi đáp ba lần, chú Lê lại bảo anh ta đưa tay ra, sau đó cũng dò xét như lần trước... Qua một lúc lâu, thấy chú Lê khẽ mỉm cười và nói: “Tốt lắm, hồn vía đã về rồi!!”

Lúc này chú Lê lại hỏi ngày sinh tháng đẻ của anh ta, định giúp anh ta tính một quẻ, sau đó phát hiện, sở dĩ anh ta nhát gan là do ngày sinh tháng đẻ quá nhẹ, khi còn bé, mệnh môn khép lại hơi trễ, dễ dàng thấy những thứ không sạch sẽ, nên mới thường xuyên bị kinh sợ.

Chú Lê nói: “Khi còn bé cậu nhất định là một đứa trẻ khóc đêm!”

Nam diễn viên chính nghe vậy mặt hơi đỏ lên, nói: “Chính xác, mẹ cháu nói, trước ba tuổi cháu luôn tỉnh dậy lúc nửa đêm, sau đó sẽ khóc rất lâu, có những lúc còn khóc nỉ non một cách khó hiểu. Mẹ cháu thường nói đùa, nếu cháu mà không phải là con ruột thì bà đã cho người khác từ lâu rồi...”

CHƯƠNG

Ma đóng phim

Chú Lê nghe diễn viên nam chính nói vậy, thì gật đầu: "Ừ, vậy thì đúng rồi, ngày sinh tháng đẻ của cậu nhẹ, cho dù bây giờ đã là người trưởng thành nhưng thể chất vẫn dễ chiêu ma quỷ... Giờ tôi cho cậu một lá bùa mang theo trong người, có thể tạm thời trừ tà. Nhưng dù sao thứ này cũng được làm bằng giấy, không thể đeo lâu dài dược, cho nên sau này có thời gian rảnh thì cậu hãy tìm cho mình một miếng ngọc bội, sau đó mang lên chùa tìm cao tăng khai sáng cho, đeo trong người có thể bảo đảm bình an lâu dài."

Diễn viên nam chính nghe vậy rất cảm kích, vội lấy một cái lì xì to dúi vào tay chú Lê: "Lần này thật sự cảm ơn ngài, nếu không có ngài, cháu thật không biết nên diễn tiếp thế nào."

Chú Lê khoát tay: "Đừng vội cảm ơn, chuyện còn chưa giải quyết được, nếu cậu muốn thuận lợi quay xong bộ phim này, tối nay cậu phải phụ tôi mới được."

Diễn viên nam chính ngạc nhiên, anh ta vẫn chưa rõ ý tứ trong lời nói của chú Lê, tôi đành phải giải thích với anh ta: "Hồn ma quấn lấy anh là một người mê đóng phim, lúc còn sống, anh ta luôn ao ước trở thành diễn viên, sau khi chết vẫn luôn lưu luyến ở phim trường... Mà thể chất của anh là thể chất chiêu âm, cho nên

mới bị anh ta đi theo. Tối nay chúng ta sẽ làm một buổi quay phim giả, để cho anh ta làm nhân vật chính, giúp hoàn thành giấc mộng làm diễn viên của anh ta, như thế anh ta sẽ không lưu luyến nhân gian nữa.”

Diễn viên nam chính khẩn trương hỏi: “Vậy tôi có thể làm gì?”

Tôi với chú Lê biết anh ta thật sự sợ hãi, bèn trấn an anh ta: “Anh không cần khẩn trương, đến lúc đó không chỉ có mình anh ở đó, chúng tôi còn phải gọi quay phim, đạo diễn đến... Tóm lại phải nhìn giống như thật ấy.”

Diễn viên nam chính vừa nghe có người khác đi cùng mình thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó anh ta lại hỏi: “Vậy cần tôi làm thế nào?”

Tôi suy nghĩ rồi nói với anh ta: “Nhất định phải có anh, bởi chỉ có anh ở đó thì anh ta mới có thể hiện thân, đến lúc đó anh cứ diễn như bình thường, nhưng là đóng một vai khác, tạm thời nhường vai chính của anh cho anh ta...”

Diễn viên nam chính gật đầu: “Được, tôi biết nên làm gì rồi.”

Ban đêm, Tiểu Tần đưa mấy “nhân vật” cần thiết cho việc quay phim đến hiện trường, dĩ nhiên, đây đều là những nhân viên đang làm việc trong đoàn làm phim, bọn họ tạm thời thay thế cho các vị trí, mà không phải thực sự tìm đạo diễn và quay phim tới... Vì vậy, ở hiện trường trừ diễn viên đóng vai nam chính là hàng thật giá thật, thì những người khác đều là mạo danh. Dù sao chuyện này cũng không cần đến sự tham gia của người thật, mà không ai trong số những người đó muốn dây vào đây cả.

Tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng, đến đêm, đoàn người chúng tôi đi đến studio nơi phát hiện thi thể, khi tất cả thiết bị đều đã được dựng lên xong, hô một câu: “Mong em một đời bình an, cảnh thứ 11, máy quay số 5, action!” Cảnh diễn giả chính thức bắt đầu.

Diễn viên đóng vai nam chính diễn rất chuyên nghiệp, anh ta đi tới một tiệm rượu rồi ngồi xuống, mắt nhìn vào khoảng không đối diện và nói lời thoại. Thật ra chuyện này đối với anh ta cũng không phải là việc khó, cứ làm như đang diễn với phông vải xanh là được.

Nhưng do trong lòng anh ta sợ hãi, nên anh ta đọc lời thoại hơi đứt quãng, ngắc ngứ. May mà những điều này cũng không quan trọng, chỉ cần có thể câu được Cát Đằng Long lên là được.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, trong màn ảnh xuất hiện một người đàn ông mặc quần áo hiện đại, đầu tiên anh ta thăm dò ngồi xuống phía đối diện với người diễn viên vai nam chính, sau đó khi diễn viên vai nam chính nói lời thoại xong thì nói chuyện với anh ta.

Ở hiện trường, ngoại trừ ba người chúng tôi ra thì hẳn chỉ có diễn viên vai nam chính và nhân viên quay phim mới có thể thấy được Cát Đằng Long, cái người "thợ quay phim giả" kia sợ đến mức tay đỡ máy quay cũng lung lay.

May mà tôi ở bên cạnh lập tức đỡ giúp, giờ các thiết bị đều được điều chỉnh tốt rồi, chỉ cần hướng ống kính về phía người diễn viên đóng vai nam chính và Cát Đằng Long là OK. Thật ra ban đầu chúng tôi không muốn quay thật, nhưng sau đó chú Lê cảm thấy, muốn để Cát Đằng Long không lưu luyến nhân gian nữa, thì cần phải quay thật một đoạn phim, sau đó đem đoạn phim này đốt cho anh ta, thế cũng coi như là đã hoàn thành ước mơ làm diễn viên của anh ta, vì vậy lúc này mới có chuyện "súng thật đạn thật" để quay phim.

Lúc này người diễn viên đóng vai nam chính nhìn Cát Đằng Long, thấy anh ta đã bắt đầu đối đáp cùng mình thì lại sợ không biết phải làm sao, may là trước đó tôi đã lường trước sẽ có chuyện này nên đã cho anh ta đeo tai nghe bluetooth, để lúc nào cũng giữ

liên lạc điện thoại.

Tôi nhỏ giọng nói với người diễn viên đóng vai nam chính: “Đừng sợ... Anh xem anh ta cũng rất đáng thương, nhiều năm làm diễn viên quần chúng, như người vô hình, bây giờ chết rồi, nguyện vọng duy nhất là có thể được một lần diễn vai chính, anh giúp đỡ anh ta hoàn thành nguyện vọng đó đi, cũng coi như giúp cho bản thân anh!”

Có lẽ bị câu nói của tôi tác động, người diễn viên đóng vai nam chính liền ổn định lại tinh thần, toàn tâm toàn ý hóa thân vào vai diễn, cho tới khi diễn xong, tôi vẫn còn đắm chìm trong cảnh diễn của một người một ma...

Cho đến khi nghe “đạo diễn” hô lớn: “Cắt! Cảnh này qua, thu máy!!”

Đây có lẽ là câu mà tất cả mọi người muốn nghe nhất, bao gồm cả người diễn viên đóng vai nam chính đang diễn bên trong, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Lúc này tôi với chú Lê mới đi qua, ra hiệu cho người diễn viên đóng vai nam chính đứng ra xa một chút, nhận được tín hiệu, anh ta lập tức nhanh chóng rời khỏi quán rượu kia, như không muốn đợi thêm một giây nào nữa!

Hai người chúng tôi đi tới ngồi xuống trước mặt Cát Đằng Long, tôi lên tiếng trước: “Tiểu Cát, mới vừa rồi diễn đã đỡ ghiền chưa?”

Mắt Cát Đằng Long mê ly nhìn chúng tôi, qua một lúc lâu mới thủng thẳng nói: “Có phải tôi đã chết rồi đúng không?”

Tôi nghe vậy thì khẽ thở dài, trong lòng cảm thấy rất đồng tình với anh ta, tôi nói: “Thật ra vấn đề này không cần chúng tôi trả lời, trong lòng anh đã có đáp án rồi, không phải sao?”

Cát Đằng Long nghe xong, vẻ mặt lập tức thay đổi, tỏ ra hơi chán chường, sau đó anh ta nói: “Đúng, đúng là tôi đã chết, chết bởi một tai nạn trong lúc quay phim...”

Lúc này chú Lê mới lấy ra một lá bùa rồi nói với Cát Đằng Long: “Bây giờ xem như tâm nguyện của cậu đã hoàn thành, có phải cậu nên đi Âm Ti báo cáo rồi không nhỉ? Còn đoạn phim cậu vừa đóng, tôi sẽ bảo bọn họ làm hậu kỳ rồi đốt cho cậu…”

Cát Đằng Long tiêu hóa lời chú Lê một lúc, sau đó nhẹ giọng nói: “Cảm ơn… Chẳng qua tôi chưa bao giờ ngờ là mình có thể đóng vai nam chính sau khi chết đi.”

Chú Lê thấy thời cơ đã tới, liền lập tức châm lửa đốt lá bùa trong tay, đem tới trước mặt Cát Đằng Long…

Tôi nhìn bóng người Cát Đằng Long dần dần biến mất, đột nhiên tôi nghĩ tới một vấn đề, vì vậy quay đầu nhỏ giọng hỏi chú Lê: “Chú nói anh ta đi theo đoàn quay phim tu tiên là muốn đóng phim, vậy anh ta đốt lửa bên đoàn phim quyền mưu vì cái gì chứ?”

Chú Lê nhún vai: “Ai mà biết được? Có lẽ nó có liên quan đến cái chết của anh ta! Nhưng bây giờ không sao cả đâu, vì anh ta đã buông tay hết tất cả rời đi rồi.”

Tối hôm sau, nhà sản xuất của hai đoàn phim cùng mời ba người chúng tôi ăn cơm ở khách sạn, tất cả nhân viên trong hai đoàn phim cũng tới, bọn họ đều muốn chú Lê cho mỗi người một lá bùa bình an.

CHƯƠNG

Tai nạn nổ mìn

Thật ra chuyện bây giờ cơ bản đã được giải quyết, bọn họ cũng không cần phải làm giống như diễn viên đóng vai nam chính của đoàn làm phim tu tiên, ngày nào cũng mang theo bùa bình an trên người, vì mỗi người có một mệnh số khác nhau.

Nhưng chú Lê thấy ai cũng muốn có, đành quyết định làm người tốt tới cùng, cho mỗi người một cái bùa, còn có tác dụng hay không thì tôi thấy nhiều nhất nó chỉ dùng để an ủi tâm lý của mọi người thôi.

Hôm đó tôi gặp được khá nhiều diễn viên, hầu như đều là những người quen mặt cả, nhưng tôi chẳng nhớ tên ai trong số họ, vì ai bảo cái loại người chuyên làm công việc liếm máu trên đầu lưỡi dao như tôi không có thời gian xem tivi chứ?!

Nhưng ở trong bữa tiệc này, tôi đột nhiên trông thấy một người nhìn rất quen mắt, nhưng hắn ta lại không phải là diễn viên. Tôi suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không nhớ nổi đã gặp hắn ta ở nơi nào... Theo lý mà nói nếu người này là diễn viên thì tôi thấy quen mắt cũng bình thường, nhưng người này chỉ là một nhân viên trong đoàn làm phim.

Lúc ấy tôi cũng không nghĩ nhiều, dù sao người giống người rất

nhiều, cho dù có nhìn quen mắt thì cũng không nhất định là quen biết thật... Nhưng không ngờ lúc chúng tôi sắp đi, Tiểu Tần lại mang đến cho chúng tôi một tin tức nặng ký, đó chính là người mà tôi nhìn rất quen mắt tối ngày hôm qua đã bị cảnh sát bắt đi!!

Tôi nghe xong trong lòng hiểu ngay, cái tên kia chắc chắn có liên quan tới cái chết của Cát Đằng Long. Sở dĩ tôi thấy hắn ta quen mắt là bởi vì tôi đã nhìn thấy hắn trong trí nhớ của Cát Đằng Long!! Xem ra trên đời này không có ai vô duyên vô cớ mà yêu cũng không có ai vô duyên vô cớ hận cả.

Cát Đằng Long đi theo diễn viên đóng vai nam chính của đoàn phim tu tiên là bởi anh ta là người mê diễn, mà không ngừng phóng hỏa ở đoàn phim quyền mưu, chính là vì trong đoàn làm phim đó có kẻ thù hại chết anh ta...

Về sau cảnh sát ở khu vực đó đưa ra thông cáo chính thức về vụ án này, nói rõ quá trình phạm tội của kẻ bị hiềm nghi một cách cặn kẽ. Lúc gần đi, chúng tôi lại nhờ Tiểu Tần hỏi thăm tin tức, phụ nữ mà, luôn nhạy cảm với tin tức này hơn một chút.

Thì ra Cát Đằng Long bị hại chết trong một bộ phim về chiến tranh Dân Quốc được quay khoảng một năm trước, lúc đấy bên trong trường quay có một điểm nổ bị bỏ vào lượng thuốc nổ quá lớn, dẫn đến việc làm mấy diễn viên trong đoàn phim bị thương.

Vì thế chẳng những phim của đoàn làm phim đó không được chiếu, mà cuối cùng còn phải đền bù cho các diễn viên bị thương một khoản tiền lớn, có thể nói là mất cả chì lẫn chài. Nhưng lúc đó tất cả mọi người đều lo cứu mấy diễn viên bị thương, không ai phát hiện ra người diễn viên quần chúng gần đấy mới là người bị thương nặng nhất. Nhưng vì anh ta bị vùi lấp trong đất đá và đồ dựng bối cảnh khi nổ thuốc nổ, nên đến khi có người phát hiện ra thì anh ta đã chết từ lâu rồi.

Lúc ấy có ba người phát hiện ra thi thể của Cát Đằng Long, một người là người lo đạo cụ của đoàn phim, một người là người lo thuốc nổ, người cuối cùng là đạo diễn điều hành đến để xử lý những chuyện tiếp theo.

Trong ba người đó, người lo đạo cụ và người lo thuốc nổ là hai anh em, mà đạo diễn điều hành cũng có quan hệ thân thích với nhà sản xuất phim... Khi ba người nhìn thấy thi thể Cát Đằng Long, lập tức nghĩ đến việc đã phải bồi thường một khoản lớn cho những diễn viên bị thương rồi, bây giờ lại phát hiện một người chết, thế chẳng phải là đã nghèo còn mắc cái eo sao?

Chuyện này mà bị cấp trên truy cứu xuống thì người phụ trách thuốc nổ và nhiều nhân viên làm việc ở dưới cũng bị dính líu, nhẹ thì bồi thường tiền, nghiêm trọng hơn có khi còn phải ngồi tù! Ba người nhìn thi thể trước mặt mà rơi vào trầm tư, hậu quả của chuyện này càng nghĩ càng sợ hãi...

Cuối cùng, người phụ trách đạo cụ nêu ra một ý tưởng hết sức to gan và điên cuồng: "Bây giờ cũng đã qua một ngày từ lúc xảy ra chuyện, nhưng cũng không ai phát hiện ra người diễn viên quần chúng này chết ở đây, nếu chúng ta nghĩ biện pháp xử lý thi thể này, thì có lẽ mãi mãi cũng không có người biết chuyện này."

Lúc đó đạo diễn nghe xong đã phản đối: "Xử lý? Anh nói nghe dễ quá nhỉ! Xử lý thế nào? Ném đi thật xa hay chôn ở gần đây? Làm thế thì có ích lợi gì! Sớm muộn gì cũng bị người ta phát hiện ra thôi, đến lúc đó, cả anh, tôi và anh nữa đều không chịu nổi trách nhiệm này đâu!"

Nhưng người phụ trách đạo cụ lại đầy tự tin nói: "Không cần chôn, tôi sẽ nghĩ biện pháp đem thi thể này làm thành đạo cụ, trước hết cứ để hắn ta làm đạo cụ xác chết cháy mấy năm, cuối cùng thì làm đạo cụ xương cốt."

Người phụ trách thuốc nổ giật mình nói: “Anh điên rồi à? Nếu bị người ta phát hiện thì làm thế nào?”

Người phụ trách đạo cụ là anh trai của người phụ trách thuốc nổ, nghĩ đến tai nạn lần này là do em trai mình tài nghệ chưa giỏi nên mới gây ra như vậy, anh ta vô cùng tức giận nói: “Vậy em nói nên làm sao bây giờ? Em muốn bồi thường tiền hay muốn ăn cơm tù?” Nói tới đây, anh ta chỉ tay về phía đạo diễn: “Còn anh nữa, cái ông anh họ là nhà sản xuất của anh cũng không phải là một ông chủ dễ nói chuyện, giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, anh ta còn không xử lý anh sao? Hai người suy nghĩ thật kỹ đi, chỉ cần thi thể này biến mất, là nguy cơ trước mắt có thể dừng lại ở đây! Nếu không... Hừ, xảy ra chuyện làm mất mạng người là lớn lắm đấy. Hơn nữa, loại diễn viên nhỏ như thế này ở phim trường có cả đám, thiếu một người sẽ có ai quan tâm?!”

Cuối cùng, hai người nghe theo lời khuyên của người phụ trách đạo cụ, nhắm mắt giúp anh ta dùng máy hàn xì làm thi thể của Cát Đằng Long cháy xém, cuối cùng phun lên thuốc màu cho giống đạo cụ xác chết cháy giả, thế là hoàn thành.

Xử lý cái xác xong, người phụ trách đạo cụ vẫn cảm thấy không yên tâm, nên anh ta vẫn luôn để thi thể này trong nhà kho. Cho đến tháng trước mới đưa cái xác chết cháy này và những cái xác giả khác tới trường quay... Cũng chính từ lúc đó, phim trường này bắt đầu xuất hiện những chuyện quái dị.

Theo lý thuyết, Cát Đằng Long là người mê diễn, vì vậy anh ta vốn không nên đối xử khác nhau với hai đoàn quay phim, nhưng tiếc rằng trong đoàn làm phim quyền mưu lại có người phụ trách đạo cụ đã biến anh ta thành xác khô, thế nên anh ta mới nhóm chút lửa để phát tiết một phần nỗi oán giận trong lòng.

Nhưng bất kể thế nào, hiện tại Cát Đằng Long đã bị chúng tôi

đưa đi rồi, tất cả những ân oán giữa họ đều kết thúc khi những người có liên quan đến vụ án phải đền tội... Trên thực tế, một số việc vốn có thể tránh được, nhưng vì nhất thời sơ sẩy mà tạo thành tổn thương vĩnh viễn không bù đắp được.

Sau chuyện này, tôi cũng đã từng lên mạng internet tìm hiểu, xem thử những diễn viên bị thương của đoàn làm phim kia cuối cùng thế nào? Trên mạng đưa tin, có hai diễn viên bị bỏng nghiêm trọng, tuy sau đấy cũng đã bình phục, nhưng từ đó, sự nghiệp cũng không được rực rỡ như trước, thật làm cho người ta cảm thấy đáng tiếc.

Lúc sắp lên máy bay, tôi nhận được một tin từ số lạ yêu cầu kết bạn trên Wechat, đối phương gọi tôi là anh Trương, vậy tất nhiên là có quen biết với tôi! Vì thế tôi không suy nghĩ nhiều mà thêm người đó vào.

Sau khi thêm bạn, tôi mới biết, hóa ra người đó chính là diễn viên đóng vai nam chính của đoàn phim tu tiên... Anh ta nói muốn kết bạn với tôi và nếu sau này anh ta lại gặp phải chuyện kỳ lạ gì, thì có thể trực tiếp tìm tôi hay không?

CHƯƠNG

Bình tĩnh đối mặt

Tôi thấy đây có thể gọi là trong lúc vô tình lại phát triển được một khách hàng lâu dài, tôi sảng khoái trả lời anh ta: "Không thành vấn đề!" Cuối cùng tôi còn đặt biệt danh cho anh ta là... "Trẻ khóc đêm".

Về đến nhà nghỉ ngơi hai ngày xong, tôi đi cùng Đinh Nhất đến bệnh viện thăm Chương Tiểu Bắc vẫn đang hôn mê... cô bé ấy vẫn sống thực vật như thế. Sau đó tôi đem một nửa số tiền kiếm được từ vụ trường quay quyên cho cô bé, hi vọng có thể giúp cô bé kiên trì thêm một thời gian.

Rời khỏi bệnh viện, tôi vẫn yên lặng không nói gì, Đinh Nhất thấy tôi như vậy liền đùa: "Sao thế? Tiếc tiền à?"

Tôi khẽ thở dài: "Tôi vẫn luôn cảm thấy tiền mà tiêu vào nơi nên dùng thì không đau lòng, dẫu sao tiền chính là dùng để tiêu mà! Chẳng qua tôi thấy Chương Tiểu Bắc còn trẻ mà cứ phải nằm im một chỗ, trong lòng cảm thấy không thoải mái, anh nói xem, nếu cô bé ấy cứ tiếp tục như vậy thì có phải còn chẳng bằng chết cho thoải mái không?"

Đinh Nhất nghe xong thì bình tĩnh nhìn tôi, sau đó nói với vẻ sâu xa: "Cậu phải đi hỏi chính cô bé chứ, dù sao từ nhỏ đến lớn

vẫn luôn do cha mẹ cô bé ấy lựa chọn thay, cho nên đúng là khó mà nói trong lòng cô bé nghĩ thế nào…”

Tôi gật đầu: “Hay là chúng ta nhờ chú Lê chiêu hồn cô bé ra để hỏi thử xem?”

Ai ngờ Đinh Nhất nghe tôi nói vậy, sắc mặt lại trầm xuống, anh ta nói: “Không cần, bởi vì bất kể trong lòng cô bé nghĩ thế nào thì cũng đã muộn, hiện tại cô bé ấy tuyệt đối không thể chết được! Chẳng lẽ cậu quên cha cô bé đã hạ lời nguyền trên người cậu à?”

Tôi cố làm ra vẻ ung dung: “Ối giời, anh còn nghĩ đến lời nguyền đó làm gì chứ? Nó chỉ là thứ vô căn cứ thôi… Nói trên đời này có quỷ có thần thì tôi còn tin, chứ tôi không tin có chuyện chỉ cần mở miệng nói là có thể nguyền rủa được.”

“Tay Chương Khánh Dư kia không đơn giản như cậu nghĩ đâu, hắn cũng tuyệt đối không phải chỉ vì hù dọa cậu mới nói ra lời nguyền đó, cho nên… Cô bé Chương Tiểu Bắc tuyệt đối không thể chết được! Tối thiểu là bây giờ cô bé không thể chết.” Đinh Nhất nói lạnh băng.

Tôi thấy thái độ của Đinh Nhất kiên quyết như vậy, cũng không nói gì nữa, thật ra sao trong lòng tôi lại không kiêng kỵ chuyện nguyền rủa này chứ? Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện, tôi hiểu được một đạo lý, đó là có một số việc có sợ hãi cũng chẳng ích lợi gì, việc gì tới sẽ tới, không bằng cứ bình tĩnh đối mặt, thế còn mạnh hơn gấp trăm lần so với việc sống trong lo lắng sợ hãi.

Sau mấy ngày trở về từ phim trường Hoành Điếm, mỗi buổi tối tôi đều nhắn tin với Ngô An Ni, cô ấy cũng nhắn lại cho tôi, chẳng qua tôi luôn cảm thấy cô ấy vẫn hơi xa cách đối với tôi.

Quan hệ giữa chúng tôi thật sự khó mà diễn tả được! Dường như rất khó để lên một cấp độ khác… Tôi cảm thấy mình ở trong lòng cô ấy còn không bằng cô bạn Tưởng Hạm kia?!

Nhưng tôi cũng không biết mình trúng phải lời nguyền tình yêu gì mà luôn lo lắng cho cô ấy, dù cô ấy lạnh nhạt với tôi, nhưng hầu như trong đầu tôi lúc nào cũng nghĩ gần đây cô ấy thế nào? Ăn uống có tốt không? Những kẻ thân thích khốn khiếp kia có tới gây phiền toái cho cô ấy không? Có lúc chính tôi cũng cảm thấy mình quan tâm hơi thái quá, nhưng tôi không thể khống chế được lòng mình!

Hai ngày này vừa đúng lúc không có chuyện gì, thế là tôi mua một ít đồ ăn vặt mà các cô gái thường thích rồi đến trường của Ngô An Ni tìm cô ấy. Tôi đến cổng trường mới gọi điện thoại cho cô ấy, nhưng cô ấy nghe tôi nói đã đến cổng trường thì lại giật mình, còn trách tôi sao không nói trước một tiếng.

Tôi nghe thấy có vẻ cô ấy không hài lòng lắm, tôi bèn vội vàng giải thích nói mình chỉ muốn cho cô ấy một bất ngờ thôi... Dẫu sao cũng đã hơn một tuần rồi chúng tôi chưa gặp nhau.

Ngô An Ni nghe vậy thì im lặng một lúc ở trong điện thoại, sau đó mới than nhẹ một tiếng: "Vậy anh chờ ở cổng nhé, em lập tức ra ngay..."

Một lát sau, bóng dáng nhỏ bé ấy chạy ra từ cổng đại học Y, có thể do phải ra ngoài quá vội, nên tóc cô ấy hơi lộn xộn.

Khi cô ấy chạy đến trước mặt tôi, tôi không nhịn được mà đưa tay ra chỉnh lại tóc cho cô ấy, lúc này mặt cô ấy hơi đỏ lên, cô ấy nói: "Mấy ngày nay em bận ôn thi lên thạc sĩ, cho nên không quan tâm đến anh..."

Tôi biết cô ấy đang giải thích vì sao mấy ngày nay lại lạnh nhạt với mình, thì ra là bận học tập! Xem ra tôi đã lòng dạ tiểu nhân... Tất cả những uất ức tích tụ trong lòng tôi lập tức tan thành mây khói.

"Đi thôi! Anh đưa em đi ăn cơm." Tôi chủ động dắt tay cô ấy.

Ai ngờ cô ấy nhẹ nhàng cựa tay ra: “Không được, em chỉ có hai mươi phút, hay là chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện một lúc đi.”

Tôi giật mình nói: “Hai mươi phút? Sao lại ít vậy?”

Cô ấy nghe tôi hỏi bèn lấy trong người ra một tờ giấy A4 đưa cho tôi, tôi nhận lấy và xem qua, phía trên bảng giờ giấc ôn thi thạc sĩ! Tôi thấy nội dung trên giấy mà giật mình, trên này ghi chi tiết thời gian từ 6 giờ sáng lúc vừa rời giường đến 23 giờ đêm khi đi ngủ, mọi thứ đều lên kế hoạch rõ ràng, chỉ thiếu mỗi ghi cả thời gian đi vệ sinh thôi.

An Ni thấy tôi tròn mắt thì cười nói với tôi: “Anh xem, hai mươi phút này là em cố gắng giành ra đấy.”

Tôi nghe mà cảm thấy mình như đám lông bông trong xã hội đang kéo chân sau của dân học giỏi thi thạc sĩ vậy, thế là tôi bèn cười ha ha vài tiếng rồi nói: “Vậy chúng ta tìm cái ghế ngồi một lúc đi! Đừng lãng phí hai mươi phút quý giá này.”

Sau đó chúng tôi ngồi ở trong công viên nhỏ đối diện trường học, trong khoảng thời gian ít ỏi này, lần đầu tiên Ngô An Ni nói rất nhiều với tôi, nhưng phần lớn đều là ý định và kế hoạch về nghề nghiệp tương lai của cô ấy sau khi tốt nghiệp.

Lúc này tôi mới thấy, dù Ngô An Ni nhỏ tuổi hơn tôi, nhưng tư tưởng lại trưởng thành hơn tôi nhiều, những suy nghĩ này của cô ấy, đừng nói là khi tôi tốt nghiệp, ngay cả đến bây giờ tôi cũng chưa từng nghĩ qua.

Hai mươi phút hết trong nháy mắt, cuối cùng tôi đành quyến luyến dúi túi quà vặt vào tay cô ấy và nói: “Lần sau anh sẽ mang cho em ít đồ bổ dưỡng...”

Ngô An Ni khẽ cười: “Được, vậy anh cũng về sớm một chút đi!”

Lúc gần đi, tôi còn không quên dặn dò cô ấy chú ý giữ gìn sức khỏe, nhất định phải kết hợp học tập với nghỉ ngơi... Cô ấy phất tay với tôi: “Biết rồi, anh mau đi về đi!”

Tôi đưa mắt nhìn theo bóng dáng cô ấy chạy quay về trường, sau đó mới mất mát trở lại xe, Đinh Nhất thấy tôi cúi đầu ủ rũ thì hỏi tôi thế nào? Chẳng lẽ bị người ta cho leo cây?

Tôi đốp lại: “Thôi đi! Anh đây mị lực như thế làm sao có thể bị người ta cho leo cây được!”

Đinh Nhất khó hiểu hỏi tôi: “Vậy nhìn mặt cậu thế kia là sao hả?”

Tôi nói với vẻ mất mát: “Cô ấy đang chuẩn bị thi lên thạc sĩ, cho nên thời gian đều dồn vào việc học.”

Đinh Nhất thấy tôi thiếu tinh thần như vậy thì không chế giễu tôi nữa, mà đạp chân ga đưa tôi về nhà chú Lê.

CHƯƠNG

Điện thoại của bạn trai

Hôm nay chú Lê nấu ăn ở nhà, từ sáng sớm chú đã điện cho Đinh Nhất bảo chúng tôi trưa nay đến, tôi vốn định gọi An Ni đi cùng, nhưng xem ra bây giờ cô ấy không có lộc ăn rồi.

Ai ngờ khi tôi vừa mới bước chân vào nhà, chú ấy đã cười xấu xa nói với tôi: "Ơ! Không phải bảo đi hẹn hò à? Sao lại về sớm như vậy? Sườn cừu chỉ vừa mới ninh thôi!"

Tôi nghe vậy liền quay ra nhìn Đinh Nhất hầm hầm, khẳng định là tên này đem chuyện tôi đi thăm An Ni nói cho chú Lê biết, thật không ngờ Đinh Nhất mà cũng nhiều chuyện như vậy! Đinh Nhất thấy tôi nhìn về phía anh ta thì làm vẻ mặt đầy vô tội: "Buổi sáng lúc sư phụ gọi điện bảo chúng ta đến ăn cơm, tôi nói với sư phụ là cậu còn phải đi hẹn hò với Ngô An Ni, sao nào? Vậy phải giữ bí mật à?"

Tôi nghe thấy cũng phải, đây cũng chẳng phải là loại chuyện mờ ám gì, đương nhiên là không cần giữ bí mật! Nhưng tôi bây giờ không hẹn được người đến, chú Lê lại còn cười trên nỗi đau khổ của người khác, đúng là làm tôi phát bực mình.

Lúc ăn cơm, chú Lê thấy tâm trạng tôi hơi trầm thì cười rồi cầm một tập tài liệu để lên bàn và nói: "Nếu cháu bị người ta phớt lờ,

vậy thì tốt nhất nên đi kiếm tiền đi, đây là mối làm ăn mới, cháu có nhận không? Sáng nay người ta vừa tìm tới đây, chú thấy cũng không khó lắm, mà mức thù lao đối phương ra cũng không thấp đâu!”

Tôi thở dài: “Cháu ấy à! Đúng là không có số hưởng phúc, xem ra chỉ thích hợp kiếm tiền nhất thôi!”

Sau đó tôi mở tập tài liệu ra xem, đúng như chú Lê nói, vụ này không khó lắm, chỉ phải đi tìm một phượt thủ đã mất tích hơn bốn mươi ngày. Nếu đã mất liên lạc nhiều ngày như vậy, lại còn ở một mình ở ngoài thiên nhiên hoang dã, thường thì tỉ lệ còn sống rất thấp... Cho nên nói là tìm người, nhưng trên thực tế trong lòng người ủy thác đều hiểu là phải đi tìm xác.

Tôi nhìn qua tài liệu được cung cấp, người mất tích tên là Lưu Ninh Huy, thường được gọi là anh Huy, là một người thích đi phượt dã ngoại. Anh ta có nhiều năm kinh nghiệm đi phượt, thường xuyên đi khám phá một mình ở những điểm mới, sau đó lại mang mấy người bạn thân đi cùng.

Cho nên chuyện anh ta mất tích ở bên ngoài đã gây ra sự náo động lớn trong giới phượt thủ, tất cả mọi người đều cảm thấy tin tức này quá bất ngờ, chẳng ai nghĩ rằng anh Huy có thể xảy ra chuyện được? Vì thế mọi người rối rít chia sẻ thông tin tìm người trên Weibo và nhóm Wechat, hi vọng có thể gặp được người từng thấy anh Huy hay một ai đó có thể cung cấp ít manh mối có giá trị.

Nhưng từ khi anh Huy mất tích đến nay đã hơn bốn mươi ngày, nhưng không có một chút tin tức nào liên quan đến việc anh ta mất tích được phản hồi lại... Thậm chí mấy người bạn thân của anh ta còn định đi theo con đường mà lúc trước anh ta đã vạch ra để tìm một lượt, nhưng cũng không thấy bóng dáng anh ta đâu.

Xem tới đây, tôi nghi ngờ hỏi chú Lê: “Loại phượt thủ kinh

nghiệm phong phú như anh ta tại sao lại không có thiết bị định vị GPS ở trên người?”

Chú Lê liền nói với tôi: “Người nhà của cậu ta nói, mỗi lần cậu ta ra ngoài đi phượt đều mang theo đồng hồ định vị, lần này cũng không ngoại lệ, nhưng biểu hiện vị trí cuối cùng của Lưu Ninh Huy lại là ở thung lũng vùng núi đỏ phía tây bắc.”

Tôi nghe vậy thì giật mình, nói: “Vị trí đó cách thành phố phải đến trăm cây số ấy chứ?”

Chú Lê gật đầu: “Cũng gần như vậy, hơn nữa ở đó hơn một tháng trước có xảy ra lũ lụt, làm cho đất đá bị trôi dẫn đến sạt lở núi, may mà khu vực đó không có người ở, cho nên cũng không có thương vong.”

Tôi nghe vậy thì ném tập tài liệu qua một bên, sau đó gắp một miếng thịt cừu, vừa ăn vừa nói: “Vậy thì đúng rồi, chắc chắn là Lưu Ninh Huy gặp phải lũ lụt bất ngờ nên bị tai nạn rồi.”

Chú Lê uống một hớp rượu, nói: “Thật ra muốn tìm cậu Lưu Ninh Huy này cũng không khó, nhưng bây giờ trong đó lại nảy ra chút phiền toái ngoài ý muốn...”

Tôi vội phun miếng xương trong miệng ra và bảo: “Cái gì ngoài ý muốn cơ? Có người muốn cướp công việc này với chúng ta à?”

Chú Lê đặt chén rượu xuống, nói: “Nói linh tinh gì đấy! Lưu Ninh Huy có cô bạn gái, tình cảm giữa hai người rất tốt, nghe nói họ chuẩn bị kết hôn, bây giờ hai bên gia đình cũng không dám nói cho cô gái kia biết, định giấu được lúc nào hay lúc đó… Nhưng không ngờ cô bạn gái kia đã hơn bốn mươi ngày không gặp bạn trai cũng không nóng lòng, người nhà hỏi ra mới biết, hóa ra ngày nào cô ấy cũng đều nói chuyện điện thoại với Lưu Ninh Huy!”

Tôi cảm thấy kỳ quái nên hỏi: “Hả? Không phải nói là đã mất liên lạc rồi à? Tại sao lại có thể gọi điện thoại cho bạn gái được?”

Chú Lê cũng làm vẻ mặt nghi ngờ: “Còn không phải à! Đừng nói là người nhà cô gái kia không tin, ngay cả người nhà Lưu Ninh Huy cũng không tin! Nhưng đúng là cô ấy thường xuyên nấu cháo điện thoại... Sau đó có một hôm, mẹ cô ấy thừa dịp cô ấy đi tắm mới lén tra điện thoại của cô ấy, thì phát hiện ngoài cuộc gọi của bên giao hàng gọi tới, thì trong máy cô ấy không hề có số khác gọi tới, hoặc gọi đi.”

“Liệu có phải cô gái đã biết chuyện xảy ra với người yêu, nên tâm lý xảy ra vấn đề không?” Tôi hỏi.

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: “Hẳn là không, hai bên gia đình đều giấu rất kỹ, ngược lại, chú lại nghiêng về phía là do chính Lưu Ninh Huy gọi về hơn.”

“Ma gọi về à? Không thể nào, nếu vậy sao anh ta không trực tiếp nói cho bạn gái biết mình đang ở đâu? Hơn nữa, loại chuyện này sao có thể giấu giếm được! Trước đó chẳng phải ở lên mạng phát tin tức tìm người công khai đấy à, cô gái này không thể nào không lên mạng được chứ?!” Tôi thấy thật khó tin.

Chú Lê nghe xong cũng bất đắc dĩ nói: “Chỉ mong là vậy, nếu như chỉ là cô gái này có vấn đề thì còn dễ, nếu không phải, vậy chỉ có thể là Lưu Ninh Huy gọi điện về...”

Cuối cùng tôi đẩy bát ra, sau đó xoa cái bụng khó tiêu: “Như vậy đi, để an toàn, trước hết chúng ta cứ gặp bạn gái của Lưu Ninh Huy, xem rốt cuộc tình huống của cô gái này như thế nào rồi tính sau.”

Giữa trưa hôm sau, chú Lê hẹn xong với đối phương, chú nói chúng tôi trước tiên sẽ đi gặp bạn gái Lưu Ninh Huy, xem rốt cuộc cô ấy gặp phải chuyện gì. Nhưng sau khi chúng tôi đến thì phát hiện, cô gái kia bình thường hơn rất nhiều so với chúng tôi nghĩ, trông không hề giống người có vấn đề về tâm lý...

Bạn gái Lưu Ninh Huy tên Lý Ninh Thiến, bởi vì hai người đều có chữ "Ninh" trong tên, nên bị các bạn gọi đùa là "song Ninh", lúc tôi đến gặp người bạn gái của Lưu Ninh Huy, chúng tôi nhận mình là bạn của anh ta, muốn đến gặp anh ta để hỏi một ít kinh nghiệm về đi phượt.

Đầu tiên Lý Ninh Thiến vô cùng nhiệt tình tiếp chúng tôi, cô ấy nói với chúng tôi, Lưu Ninh Huy bây giờ còn đang ở bên ngoài, chưa về, nhưng nếu chúng tôi có chuyện gì gấp có thể nói với cô ấy, sau đó cô ấy sẽ chuyển lời cho Lưu Ninh Huy.

Tôi nghe vậy thì giả vờ hỏi bâng quơ: "Anh Huy bây giờ đang đi đâu vậy? Ngày nào anh ấy cũng đúng giờ gọi điện về sao?"

CHƯƠNG

Cô gái nhỏ hạnh phúc

Lý Ninh Thiến gật đầu: "Tùy tình hình, nếu tín hiệu tốt thì anh ấy sẽ gọi về báo bình an..."

"Lần này anh ấy đi bao lâu vậy?" Tôi hỏi.

Lý Ninh Thiến suy nghĩ một chút rồi nói: "Lần này đi tương đối dài, không lầm thì cũng phải nửa tháng rồi."

Tôi nghe vậy thì hơi giật mình, nói: "Lâu như vậy ư, vậy trước kia anh ấy cũng đi lâu như thế sao?"

Lý Ninh Thiến nói: "Có mấy lần như vậy, nhưng tôi không có hứng thú với đi phượt, cho nên cũng rất ít khi hỏi anh ấy những chuyện này. Nhưng anh ấy có tham gia một hội phượt, mỗi lần đi khám phá nơi mới sẽ báo cáo với hội về nơi mình đi, cho nên về sự an toàn hẳn là không có vấn đề gì."

Tôi nghe xong thì lặng lẽ quan sát Lý Ninh Thiến, cô gái này nếu không phải là quá rộng rãi, thì chắc hẳn do trong lòng cô ấy khẳng định, bạn trai mình vẫn bình an.

Sau đó chú Lê lại hỏi Lưu Ninh Huy thường sẽ gọi điện vào lúc nào? Lý Ninh Thiến suy nghĩ một chút rồi nói: "Hình như là khoảng 9, 10 giờ tối, thời gian không cố định, thỉnh thoảng tín hiệu không tốt thì cũng không gọi về..."

Tôi nghe xong bèn liếc nhìn đồng hồ, sau đó quay sang nói với chú Lê: “Nếu không chúng ta đợi một lúc đi?”

Chú Lê gật đầu: “Được, vậy chờ một chút…”

Thế là tôi nói với Lý Ninh Thiến: “Cô Lý, vì chúng tôi thật sự có việc gấp muốn nói chuyện với anh Huy, cho nên không biết chúng tôi có thể ngồi chờ đến lúc anh ấy điện về được không, chúng tôi muốn nói với anh ấy mấy câu.”

Lý Ninh Thiến nghe vậy cũng hơi bất ngờ, chắc cô ấy cũng không nghĩ rằng ba người “bạn” chúng tôi lại cố chấp muốn nói chuyện với anh Huy như vậy, nhưng cô ấy cũng không cự tuyệt chúng tôi…

Sau đó chúng tôi nói chút chuyện phiếm về Lưu Ninh Huy, bởi vì tôi muốn qua Lý Ninh Thiến tìm hiểu thêm nhiều chuyện trước đây liên quan đến Lưu Ninh Huy. Trong lòng Lý Ninh Thiến, Lưu Ninh Huy và cô ấy có thể nói là hai người hoàn toàn khác biệt, bọn họ có thể đến với nhau đúng là một kỳ tích.

Lưu Ninh Huy là người có cá tính sáng sủa như ánh sáng mặt trời, là người rất nhiệt tình, đam mê đi phượt. Điều kiện nhà anh ta rất tốt, nhưng anh ta không muốn nhúng tay vào chuyện làm ăn của gia đình, mà vẫn kiên trì làm chuyện mình thích, chưa bao giờ thay đổi.

Lý Ninh Thiến là một cô gái trầm tính, điềm đạm, tính tình hơi lạnh nhạt, càng không thích những môn thể thao, như thể cô ấy trời sinh đã không có một chút tế bào vận động nào… Nhưng hai người như vậy lại tình cờ gặp nhau rồi tiếp xúc và nảy sinh tình cảm, hơn nữa còn vượt ngoài tầm kiểm soát.

Trong lòng Lý Ninh Thiến, Lưu Ninh Huy là một đứa trẻ to xác, anh ta chính trực, nhiệt tình, đối xử với bạn bè luôn rất chân thành. Anh ta thường nói với Lý Ninh Thiến là mình thật may mắn,

bởi vì có người nhà ủng hộ, nên anh ta có thể chọn một nghề nghiệp mà anh ta yêu thích; bởi vì có người yêu ủng hộ, anh ta mãi mãi được làm một đứa trẻ to xác vui vẻ thoải mái.

Từ trong giọng nói của Lý Ninh Thiến, tôi có thể nhìn ra, cô ấy thực lòng yêu Lưu Ninh Huy, cô ấy cũng nói chính vì yêu Lưu Ninh Huy mà tính cách của mình cũng dần dần cởi mở hơn.

Nghe cô ấy nói như vậy, cuối cùng tôi cũng biết tại sao tất cả mọi người lại không muốn nói chuyện anh Huy mất tích cho cô ấy biết, bởi vì sự thật với cô ấy đúng là quá tàn nhẫn.

Người ủy thác chúng tôi tìm Lưu Ninh Huy là chị hai của anh ta, lúc chúng tôi nói phải đến gặp Lý Ninh Thiến trước để xem tình hình, cô ấy còn liên tục dặn dò, tuyệt đối không được nói ra sự thật với Lý Ninh Thiến!

Lý Ninh Thiến là một cô gái ít nói, nhưng khi cô ấy nói chuyện với chúng tôi về Lưu Ninh Huy, trên gương mặt lại luôn mỉm cười tràn đầy hạnh phúc, nói đến say sưa, cô ấy còn cho chúng tôi xem ảnh cưới mà họ đã chụp trước đó nữa.

Trong tập tài liệu cũng có một tấm ảnh của Lưu Ninh Huy, nhưng đó là ảnh hằng ngày, anh ta mặc một bộ đồ rằn ri bị người ta bắt chụp ảnh, vì vậy nhìn mặt rất nghiêm túc. Nhưng trong những bức ảnh cưới, Lưu Ninh Huy lại mỉm cười nhìn Lý Ninh Thiến tràn đầy yêu thương...

Lý Ninh Thiến nói một lúc thì muốn đưa cho chúng tôi ba tấm thiệp mời cưới, cô ấy nói ngày cưới của họ là vào ngày mùng 1 tháng 10, đến lúc đó ba chúng tôi nhất định phải tới tham dự!

Tôi nghe vậy liền vội vàng ngăn cản cô ấy lại: “Không cần thiệp mời đâu, chúng tôi với anh Huy cũng là chỗ quen biết, hôm đó chúng tôi nhất định sẽ đến!”

Đinh Nhất nghe tôi nói vậy thì giương mắt nhìn về phía tôi, tôi

biết anh ta đang trách tôi há miệng nói láo, biết rõ Lưu Ninh Huy đã không còn khả năng sống, thế mà lại đồng ý chuyện mà tôi biết chắc sẽ không làm được.

Tôi biết gạt cô ấy là không đúng, nhưng với tình huống khi ấy, tôi thật sự không đành lòng đả kích sự nhiệt tình của Lý Ninh Thiến... Có lẽ bởi vì tôi thật sự hiểu rõ chân lý, ngàn vàng dễ kiếm, nhưng tình yêu thật sự khó mà tìm được.

Thời gian trôi đi, chẳng bao lâu đã đến tối, Lý Ninh Thiến dường như đem toàn bộ chuyện về Lưu Ninh Huy nói hết với chúng tôi, trong đó cô ấy còn mang chiếc nhẫn Lưu Ninh Huy cầu hôn mình ra cho chúng tôi xem, nhưng trên có không có tia tàn hồn nào của Lưu Ninh Huy cả.

Mặc dù bây giờ chúng tôi không dám khẳng định Lưu Ninh Huy đã chết, nhưng chuyện mỗi ngày Lý Ninh Thiến đều nhận được điện thoại chắc chắn có vấn đề lớn.... Trước đó chúng tôi còn nghĩ, hay là có ai đó biết nội tình nên đùa ác?

Nhưng cẩn thận nghĩ lại thì khả năng đó không lớn, vì đầu tiên không thể có chuyện Lý Ninh Thiến không nhận ra giọng nói của người mình yêu được... Tiếp theo, đang giữa lúc như thế này, có ai lại giả mạo Lưu Ninh Huy mà gọi điện cho Lý Ninh Thiến chứ?

Ngay lúc ba người chúng tôi đang hoài nghi có phải mọi thứ là do Lý Ninh Thiến sinh ra ảo giác không, thì bỗng điện thoại của cô ấy đổ chuông...

Lý Ninh Thiến vui mừng nói: “Là Ninh Huy gọi đấy!”

Lúc này tôi nhìn màn hình điện thoại của Lý Ninh Thiến thì phát hiện trên màn hình đúng là hiển thị tên Lưu Ninh Huy... Tôi giật mình nhìn về phía chú Lê, thấy chú ấy đang lấy la bàn ra, mặt đầy khẩn trương quan sát bốn phía xung quanh.

“Alo? Ninh Huy, hôm nay sao anh gọi sớm vậy? Em còn tưởng

phải sau 10 giờ anh mới có thể gọi được chứ?" Lý Ninh Thiến cười khanh khách, biểu hiện trên mặt cô ấy không giống như đang giả vờ, đó chính là biểu hiện của một cô gái đang hạnh phúc.

Nhưng không biết vì sao, tôi ở gần như vậy nhưng không hề nghe được giọng người đang nói chuyện trong điện thoại, dường như chỉ có một mình Lý Ninh Thiến lầm bầm. Nhưng vừa rồi, rõ ràng tôi thấy được ba chữ Lưu Ninh Huy trên điện thoại, điều này chứng minh, tối thiểu nhất tại thời khắc này, cú điện thoại đích thực là được gọi tới từ điện thoại của Lưu Ninh Huy.

Lý Ninh Thiến và Lưu Ninh Huy nói một chút chuyện vụn vặt về việc chuẩn bị hôn lễ, cô ấy còn than phiền thời gian này anh ta cứ ở bên ngoài, chỉ có mình cô ấy rất bận rộn... Tôi nghe ra, chẳng qua là cô ấy đang làm nũng, mà không phải thực sự giận Lưu Ninh Huy.

Cuối cùng, Lý Ninh Thiến đột nhiên nhìn về phía chúng tôi, sau đó nhẹ giọng nói với Lưu Ninh Huy trong điện thoại: "Đúng rồi, ba người bạn của anh đến chơi, bọn họ nghe nói anh vẫn ở ngoài, nên muốn nói chuyện điện thoại cùng anh... Được, vậy em chuyển điện thoại cho họ."

CHƯƠNG

Chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời

Lý Ninh Thiến đột nhiên đưa điện thoại cho tôi...

Tôi hơi kinh ngạc nhận điện thoại đặt vào tai, nhưng chỉ nghe được bên trong truyền đến một ít tiếng rè rè như radio bị nhiễu, làm gì có giọng nói của Lưu Ninh Huy?

Nhưng tôi vẫn lễ phép lên tiếng: “Xin chào... anh Huy.”

Sau đó tiếng rè rè kia kéo dài mười mấy giây, rồi điện thoại đột nhiên bị cắt! Và tôi không hề cảm nhận được bất kỳ tàn hồn nào tồn tại...

Tôi trả điện thoại lại cho Lý Ninh Thiến, nhún vai nói: “Cúp máy rồi...”

Cô ấy nghe xong, nhận lại điện thoại rồi gọi lại, nhưng lần này trong điện thoại chỉ phát ra tiếng nói của người tổng đài, nhắc nhở đối phương nằm ngoài vùng phủ sóng.

Lý Ninh Thiến sửng sốt hai giây, sau đó bất đắc dĩ nói với chúng tôi: “Có thể tín hiệu lại không tốt! Anh cũng biết đấy, ở những nơi hẻo lánh muốn tìm được nơi tín hiệu mạnh cũng không dễ gì...”

Tôi nhìn biến hóa trên mặt Lý Ninh Thiến, đột nhiên trong lòng nảy ra một ý nghĩ, chẳng lẽ cái gì cô ấy cũng biết... Chỉ là đang giả bộ không có chuyện gì xảy ra?

Rời khỏi nhà Lý Ninh Thiến, tôi hỏi chú Lê, vừa rồi lúc điện thoại thông, chú ấy có phát hiện được gì không? Chú Lê bảo với tôi: "Kim la bàn hơi chuyển động một chút, nhưng rất yếu ớt, sau khi điện thoại cúp máy, la bàn lại trở lại bình thường."

Tôi nhướng mày. "Nói cách khác thì cú điện thoại đó đúng là có chút cổ quái?"

Chú Lê gật đầu: "Ừ, nhưng loại cảm giác này quá yếu ớt, thoáng qua rồi biến mất..."

Đến giữa trưa, chú Lê hẹn gặp chị hai của Lưu Ninh Huy để xem những đồ vật mà họ sưu tầm được, nếu thật sự không tìm thấy đồ vật có tàn hồn của Lưu Ninh Huy bám vào... Vậy thì chúng tôi cũng chỉ có thể lên đường tìm kiếm theo tuyến đường kia một lần thôi. Nhưng tôi vừa nghĩ đến việc phải đi bộ ngoài trời thì đã thấy đau đầu, trải qua mấy lần kinh nghiệm trước đều chẳng tốt đẹp gì, cho nên nếu có thể thì tốt nhất vẫn là không đi.

Chị hai của Lưu Ninh Huy là Lưu Ninh Vũ, là một người phụ nữ rất giỏi giang, mặc dù gia đình gặp phải biến cố lớn như vậy, nhưng trông cô ấy vẫn giữ được bình tĩnh như thường, hẳn bây giờ cô ấy là trụ cột của nhà họ Lưu.

Cô ấy nói cho chúng tôi biết, Lưu Ninh Huy là con trai duy nhất trong nhà, cũng là tâm can bảo bối trong lòng cha mẹ cô ấy. Nhưng thằng nhóc này từ nhỏ đã ham chơi, không hề có hứng thú gì đối với công việc làm ăn của gia đình.

May mà cha mẹ bọn họ cũng tương đối sáng suốt, cũng không bắt ép nhất định phải để con trai duy nhất của gia đình là Lưu Minh Huy kế thừa gia sản, bọn họ chỉ hi vọng con trai có thể có cuộc sống vui vẻ khỏe mạnh, nên cho tới nay vẫn đều rất ủng hộ chuyện anh ta tham gia hội phượt. Nhưng bây giờ bọn họ vô cùng hối hận, nếu sớm biết như vậy... Tốt hơn hết là lúc trước bắt con

trai trở về quản lý công việc kinh doanh trong nhà!

Chú Lê lên tiếng an ủi Lưu Ninh Vũ: “Loại chuyện ngoài ý muốn này, con người không cách nào thay đổi được, nó không liên quan gì đến lựa chọn nghề nghiệp của cậu ấy cả. Tôi nghĩ em trai cháu hẳn là người đàn ông có trách nhiệm với bản thân và gia đình, vì vậy sẽ không dễ dàng mạo hiểm đâu... Nhưng có một số việc là kiếp số, muốn tránh cũng không dễ gì tránh được.”

Lưu Ninh Vũ nghe vậy thì vành mắt đỏ lên, cô ấy nói: “Bây giờ đối với cha mẹ cháu, chỉ có tìm được em trai cháu mới là an ủi lớn nhất, nhà chúng cháu đều không đành lòng để Tiểu Huy trôi dạt ở bên ngoài...”

Tôi thấy mới vừa rồi cô ấy còn rất kiên cường, nhưng vào lúc này lại vì mất đi người thân mà khổ sở đến sắp rơi lệ, tôi bèn đổi chủ đề: “Đúng rồi, điện thoại di động của Lưu Ninh Huy và thiết bị định vị GPS trên người anh ta đâu? Có tra được đầu mối nào hữu dụng không?”

Lưu Ninh Vũ bất đắc dĩ lắc đầu: “Sau khi Tiểu Huy bị mất liên lạc đến ngày thứ ba thì bạn bè của nó đã báo cảnh sát, nhưng cũng vào lúc đó, thiết bị định vị GPS trên người nó bị mất tín hiệu. Cảnh sát phân tích, có thể vì một số lý do mà thiết bị đó đã bị hỏng. Còn điện thoại di động... Vẫn luôn trong trạng thái ngoài vùng phủ sóng. Nhưng căn cứ vào vị trí GPS hiển thị cuối cùng, thì nó đúng là đi theo kế hoạch lúc ban đầu, đến thung lũng núi đá đỏ.”

“Nhân viên cứu hộ tìm kiếm trong núi bao lâu?” Tôi hỏi.

Lưu Ninh Vũ suy nghĩ một lúc rồi nói: “Sau khi xác định Tiểu Huy bị mất liên lạc, bạn bè của nó và một số người bạn đi phượt trên mạng tự động tổ chức vào vùng núi để tìm kiếm, nhưng tìm liên tiếp bảy ngày trời, bọn họ đi theo lộ trình nó đã lên kế hoạch đến hai lần, nhưng cuối cùng không đạt được kết quả gì.”

Tôi nghe vậy thì hỏi: “Khu vực kia bình thường có phượt thủ khác qua lại không?”

Lưu Ninh Vũ lắc đầu: “Hẳn là không có, đây là con đường em trai tôi mới khai phá... Nhưng tôi cũng không hiểu những chuyện này, đều nghe các bạn của nó nói thôi.”

Hôm đó, mấy người chúng tôi bàn bạc, cuối cùng vẫn nhất trí quyết định để Lưu Ninh Vũ tìm vài phượt thủ chuyên nghiệp giống anh Huy để dẫn chúng tôi đến thung lũng núi đá đỏ một lần nữa.

Căn cứ theo phân tích của chúng tôi, Lưu Ninh Huy hẳn là đi lên núi ngày thứ hai thì gặp một cơn lũ nhỏ, nếu không bằng vào kinh nghiệm đi phượt của anh ta, thì thung lũng này không đến nỗi có gì nguy hiểm.

Nhưng bây giờ, tất cả những phân tích này mới chỉ vẻn vẹn là suy đoán của chúng tôi, nếu muốn tìm được Lưu Ninh Huy, nhất định phải tự mình đi một chuyến mới được...

Mấy ngày sau, Lưu Ninh Vũ đã tìm được một đội tìm kiếm cứu nạn chuyên nghiệp, năm người bọn họ lập thành một tiểu đội, đội trưởng là một người tự xưng lão Hải, ông ta khoảng gần bốn mươi tuổi. Mấy người này đều biết anh Huy, mặc dù không phải rất quen thân, nhưng cũng coi như có chút qua lại.

Trước đó chú Lê đã cố ý dặn dò Lưu Ninh Vũ, lần này tìm người không nên tìm những người rất thân với Lưu Ninh Huy, bởi vì có đôi khi càng thân quen càng khó dùng lý tính để làm việc, bởi vậy chỉ cần những người biết sơ sơ anh Huy là được.

Tất cả mọi thứ đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, ba người chúng tôi cộng thêm đội năm người của lão Hải làm thành nhóm tám người, chúng tôi lái một chiếc xe cúp vàng cải tiến chạy thẳng đến thung lũng núi đá đỏ... Ban đầu vẫn còn có thể đi trên đường quốc lộ, nhưng khi thực sự đã lên núi thì chỉ có thể tự đi bộ thôi.

Dựa theo tốc độ đi bộ bình thường, cả hành trình này đi mất tầm ba ngày, nhưng chúng tôi vừa đi vừa tìm kiếm, cho nên chậm hơn một chút so với hành trình bình thường.

Mấy người bọn lão Hải đúng là có kinh nghiệm rất phong phú, dù trong đội ngũ có chú Lê là một người “già yếu bệnh tật” như vậy, nhưng cũng vẫn có thể đưa chúng tôi an toàn đi xong toàn bộ cuộc hành trình.

Chẳng qua mấy đội viên khác đều không hiểu, trước đó đã có rất nhiều người vào núi tìm kiếm nhưng vẫn không tìm được người, bây giờ lại mang ba người không phải là dân chuyên nghiệp như chúng tôi lên núi tìm thì có ích lợi gì đâu?

Chuyến đi này đối với chúng tôi mà nói, người hiểu rõ thì đều biết là “chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời”, người tin thì hiểu được ngay, người không tin thì có giải thích nửa ngày cũng chỉ phí lời thôi.

Cho nên mỗi lần gặp phải loại chuyện như thế này, chúng tôi cũng chỉ bảo bên ủy thác dặn dò rõ ràng, nếu người hợp tác với chúng tôi không biết gì cả, vậy bảo bọn họ chỉ cần làm tốt công việc của mình là được, không cần hỏi lung tung, càng không nên nói linh tinh.

CHƯƠNG

Người đi trên vách núi

Vì vậy lần này khi Lưu Ninh Vũ mời bọn lão Hải đến đều nói rõ ràng từ đầu, sau khi đi vào núi, bọn họ sẽ phụ trách sự an toàn và ăn ở của chúng tôi, còn những chuyện khác thì hoàn toàn nghe theo ba người chúng tôi.

Thật may lão Hải cũng là một người lòng dạ sâu sắc, đại khái anh ta cũng hiểu được mục đích vào núi của ba người chúng tôi, cho nên dọc theo đường đi cũng không hỏi gì nhiều. Nhưng lão Hải cũng nói với chúng tôi, thật ra với kinh nghiệm của anh ta thì mùa này là mùa không thích hợp để đi dã ngoại, đặc biệt là năm nay...

Tôi hỏi anh ta: "Tại sao?"

Lão Hải nghe tôi hỏi vậy thì thả chậm bước chân đi tới bên tôi và nói: "Bởi vì mùa này là mùa mưa, đặc biệt là năm nay, nước mưa nhiều hơn so với năm trước, có khá nhiều nơi đều bị ngập lụt, cho nên nếu như hỏi ý kiến của tôi, tôi chắc chắn sẽ không chọn lúc này mà đi lên núi."

Tôi nghe cũng cảm thấy lão Hải nói có lý, đi phượt, việc đầu tiên cần cân nhắc chính là vấn đề an toàn, điều này không chỉ là có trách nhiệm với bản thân mà còn có trách nhiệm với người nhà và

xã hội...

Nếu anh đi vào chỗ nguy hiểm, người nhà sẽ rất lo lắng là một chuyện, một khi gặp nạn còn lãng phí nhiều nhân lực, vật lực để tiến hành tìm kiếm cứu nạn. Nhưng nếu như anh có lý trí một chút, không liều lĩnh như vậy, thì hoàn toàn có thể tránh được những chuyện như thế này.

Hơn nữa, có lúc cho dù phái rất nhiều người đi cứu hộ, nhưng kết quả cuối cùng thường để người ta cảm thấy tiếc thay... Vì thế nên suy nghĩ cho mình và người nhà, lúc anh muốn đi làm những chuyện nguy hiểm, có tính khiêu chiến, thì mời anh suy tính cẩn thận đến hậu quả, lượng sức mà làm.

Thật ra liên quan đến những gì lão Hải vừa nói, có một điểm tôi vẫn không hiểu lắm, theo lý thuyết, với kinh nghiệm của anh Huy thì không thể nào không hiểu những gì lão Hải vừa nói, lão Hải có thể nghĩ đến những vấn đề như vậy, lẽ nào anh ta không nghĩ tới, nhưng tại sao anh ta nhất định phải đi lên núi dò đường vào mùa này?

Ngay lúc tôi đang suy nghĩ vấn đề này, thì nghe thấy sau lưng có tiếng chú Lê đang thở không ra hơi: “Tiểu Hải à! Không được rồi, chúng ta nghỉ một lát nhé?”

Lão Hải nghe xong lập tức nói với những đội viên khác: “Nghỉ tại chỗ mười lăm phút!”

Tôi chạy đến chỗ chú Lê, làm vẻ mặt chế nhạo: “Mới đi chưa được ba giờ mà đã nghỉ mấy lần? Chẳng phải hôm qua chú còn nói mình già nhưng vẫn còn khỏe lắm đấy sao?”

Chú Lê nói với vẻ không hài lòng: “Xéo đi!! Cho dù chú có khỏe như thế nào cũng không thể so với các cháu được! Chú đã lớn tuổi rồi, còn cháu bao nhiêu tuổi hả? Chú nói cho cháu nghe, năm chú ở tuổi cháu bây giờ, còn mạnh khỏe hơn cháu nhiều! Chú chưa cười

nhạo cháu thì thôi, thế mà cháu lại dám không biết xấu hổ mà đến cười nhạo chú à?”

Tôi nghe vậy thì cạn lời: “Không phải chứ chú Lê, cháu mới nói chú một câu mà chú đã nói lại cháu mười câu rồi…”

Chú Lê tức giận: “Chú nói cho cháu nghe, cái thằng nhóc thối này, một lúc nữa chú đây mà không đi nổi nữa thì sẽ để cháu cõng đấy!”

Tôi nghe vậy vội vàng xin tha: “Thôi đi chú Lê, muốn cõng thì bảo đồ đệ của chú cõng ấy! Chú thấy cháu nhỏ người thế này, có thể tự đi được toàn bộ hành trình đã là tốt rồi, còn muốn cháu cõng chú hả?!”

Ngay lúc hai chúng tôi vẫn còn đang nói qua nói lại với nhau, thì chợt thấy ở một chỗ bên bờ vực phía núi đối diện, hình như có người đang đi lại… Tôi thấy vậy liền cau mày hỏi lão Hải: “Anh Hải, anh nhìn phía trên kia có phải có người đang đi không?”

Lão Hải nghe vậy liền lấy kính viễn vọng ra rồi nhìn về hướng tôi chỉ, anh ta nói: “Đúng là có hai người, trông có vẻ là người bản xứ…”

“Chẳng phải nói là khu này không có người à?” Tôi không hiểu.

Lão Hải nghe xong liền giải thích cho tôi: “Trên núi chắc chắn không có người, nhưng trong bán kính một trăm cây số vẫn có thôn làng, tôi nghe nói gần đây có vài thôn dân vẫn thường vào núi khai thác gỗ Bách ở sườn núi.”

“Khai thác gỗ Bách ở sườn núi?! Hình như thứ đó bây giờ rất đáng tiền nhỉ!” Tôi nói với vẻ mê tiền.

Lão Hải cười lớn: “Đúng là rất đáng tiền, nhưng phần lớn đều do người ta đồn thế, nó cũng giống như gỗ tử đàn, hay gỗ hoàng hoa lê, trong mắt người thích thì chúng là vật báu, nhưng trong

mắt người không thích thì nó chỉ là một khối gỗ, có dùng để nhóm lửa cũng thấy ngại...”

Tôi nghe anh ta nói vậy liền vui vẻ, xem ra lão Hải rất có khí chất của người phương Bắc chúng tôi, cá tính ngay thẳng, không bị những thứ kia ảnh hưởng, thích là thích, mà không thích thì dù cả thế giới có nói nó là đồ tốt thì vẫn không thích.

Tôi tiến đến bên cạnh anh ta và nói: “Tôi cũng không thích mấy thứ kia, tôi luôn cảm thấy nó không đáng nhiều tiền như vậy...”

Lão Hải thả kính viễn vọng trên tay xuống, nói: “Nhắc tới thứ đáng tiền duy nhất chính là sức người, cậu nhìn hai người kia, leo lên vách núi dựng đứng cheo leo mà trên người chỉ có một sợi dây thừng giữ lại, loại người này chắc chắn là dùng mạng để kiếm tiền...”

Tôi nghe thì tò mò cầm lấy kính viễn vọng trên tay anh ta và nhìn về phía vách núi đối diện... Quả nhiên, tôi thấy một người đang vịn tay trên vách đá, một tay khác thì dùng công cụ liều mạng đào một gốc cây khô. Bên dưới anh ta là vách núi cao cả trăm mét, tôi cách xa như vậy mà nhìn cũng cảm thấy choáng, chứ đừng nói tới cảm giác khi cheo leo như vậy.

Nhìn cảnh này tôi không khỏi thổn thức trong lòng! Nếu lỡ trượt chân rơi xuống, vậy thì đúng là thần tiên cũng khó cứu! Người ta lấy mạng đi để khai thác, đồ có đắt một chút cũng đáng.

Sau khi kết thúc nghỉ ngơi, chúng tôi tiếp tục đi về phía trước, vẫn là lão Hải đi trước dò đường, tôi với Đinh Nhất tận lực đi theo sau. Còn chú Lê hả, đương nhiên là chỉ có thể đi ở đằng sau cùng đội ngũ. Nhưng lão Hải cũng suy nghĩ đến thể lực của chú Lê, nên sắp xếp một thằng nhóc tên là Đông Đông luôn đi theo bên người chú ấy.

Đoạn đường này, mặc dù đường dưới chân không tốt lắm,

nhưng những người tìm kiếm trước đó đã giẫm thành một con đường mòn, cho nên chúng tôi bây giờ chỉ cần đi dọc theo con đường mòn này, là sẽ không đi nhầm đường.

Chẳng mấy chốc đã đến buổi tối, trước hết lão Hải tìm một nơi tương đối bằng phẳng để mọi người hạ trại, sau đó anh ta mang theo tôi và Đinh Nhất đi xem xét xung quanh, tiện thể nhặt một ít nhánh cây khô về nhóm lửa.

Lúc tôi đi nhặt cành cây cũng đã xem xét bốn phía, đáng tiếc nơi này rất sạch sẽ, tôi không hề cảm nhận được gì cả. Nhưng khi ba chúng tôi ôm cành cây khô trở về, đã thấy có hai người đàn ông lạ mặt đang nói chuyện với mấy người chú Lê…

Đó là hai người đàn ông da ngăm đen ở trên núi, nhìn bóng lưng bọn họ dường như hơi quen mắt, đặt biệt là cái người lớn tuổi hơn, trên người ông ta đeo một bao vải khá căng.

Chúng tôi đến trước mặt nhìn thì phát hiện đây chẳng phải là hai người ban ngày chúng tôi nhìn thấy đang đào cây Bách trên vách núi đấy sao? Không ngờ lại gặp được họ ở đây, xem ra bọn họ cũng muốn hạ trại qua đêm ở chỗ này.

Tôi nhìn chú Lê đang hỏi họ về tình hình giá cả thị trường của cây gỗ Bách mọc ở sườn núi, hai bên trò chuyện dường như rất vui vẻ, tôi cùng Đinh Nhất đem những cành khô đặt trên đất, chuẩn bị nhóm lửa.

CHƯƠNG

Khách là tên cướp

Lúc này tôi thấy người trung niên nhẹ nhàng thả bọc vải trên vai xuống đất, sau đó mở một góc cho chú Lê nhìn, đôi mắt mê tiền của chú Lê lập tức híp lại thành một đường nhỏ.

Bên chúng tôi cũng đã nhóm được lửa, người trẻ tuổi hơn trong hai người kia vội bước đến trước đống lửa và nói: "Đừng thấy ban ngày trời nắng to, nhưng đến tối trong núi sẽ rất lạnh đấy!"

Tôi cười nói với cậu ta: "Đúng thế, hai người làm công việc này có phải lên núi quanh năm không?"

Người trẻ tuổi đặt mông ngồi bên cạnh đống lửa, nói: "Cũng không cần thiết phải thế, chủ yếu là xem lúc đó nhà bọn em có dư dả hay không, công việc này có độ nguy hiểm rất lớn, nếu làm việc này quanh năm thì không biết chừng không về được ấy... Năm ngoái trong thôn em có hai thằng to khỏe chết vì ngã vách núi đấy."

Tôi nghe vậy thì thở dài: "Tiền này đúng là kiếm không dễ dàng! Anh thấy hôm nay hai người thu hoạch được không nhỏ nhỉ!"

Người trẻ tuổi đắc ý: "Thế này cũng chưa là gì, chỉ đủ để em và chú tiêu pha hai tháng thôi! Đúng rồi, các anh là dân đi phượt à?"

Tôi nhìn người thanh niên này từ trên xuống dưới đều tản ra sự

chất phác, vậy mà cũng biết đến dân đi phượt, thế là tôi có hăng hái trò chuyện với cậu ta một lúc, kết quả càng làm tôi giật mình là, tên này nói chuyện với tôi một lúc thì rút một chiếc điện thoại Iphone từ trong túi ra và hỏi tôi tải WeChat về như thế nào?!

Xem ra công việc khai thác Bách ở vách núi này đúng là kiếm được rất nhiều tiền, đừng nhìn cách ăn mặc của tên nhóc này chẳng ra sao, thế mà lại có thể dễ dàng lấy ra một chiếc Iphone đời mới nhất, đúng là không thể xem mặt mà bắt hình dong! Nhưng cậu ta sử dụng một chiếc điện thoại đắt tiền như vậy mà đến WeChat cũng không biết dùng, thì thật là lãng phí chiếc điện thoại thông minh đắt tiền này.

Thế là tôi nổi lòng tốt muốn dạy cậu ta một chút, tôi tiện tay mở màn hình di động ra, muốn xem thử tín hiệu ở đây thế nào? Nhưng điều này không quan trọng, vì tôi nhìn thấy một bức ảnh gây "choáng" trên nền màn hình chờ của di động…

"Điện thoại này cậu em mua bao nhiêu tiền, anh cũng muốn về đổi một chiếc như thế?" Tôi dò hỏi.

Người trẻ tuổi nghe tôi hỏi vậy thì suy nghĩ một chút rồi nói: "Rất đắt... phải hơn một ngàn ấy!"

Tôi nghe mà hừ lạnh trong bụng, được lắm thằng nhóc này... Quả nhiên chẳng phải phường tốt đẹp gì, thế là tôi cứ tiếp tục nói chuyện tào lao với cậu ta: "Điện thoại này rất được, tiếc là cái nơi hoang vắng này không có tín hiệu!"

"Không có tín hiệu? Thảm nào em thấy trên này có trò chơi, mà chơi lúc được lúc không đâu?" Tên trẻ tuổi tự lầm bầm.

Ai ngờ lúc này, người đàn ông trung niên thấy tôi đang nghịch di động cùng thằng nhóc này, liền cáu kỉnh quát: "Thằng chó kia! Đừng có ngồi đấy nữa, mau đi nhặt củi về đi!!"

Bị ông ta gầm lên như thế, tên trẻ tuổi lập tức đứng lên, sau đó

giật lại điện thoại di động trong tay tôi, rồi chạy đi nhặt củi. Lúc này Đinh Nhất đến bên cạnh tôi hỏi nhỏ: “Có chỗ nào không đúng à?”

Tôi liền ghé vào tai anh ta thì thầm vài câu, anh ta nghe xong gật đầu nhẹ với tôi và nói: “Được...”

Sau khi nói xong với Đinh Nhất, tôi giả vờ đi sang giúp lão Hải chuẩn bị lều, mượn cơ hội rỉ tai anh ta mấy câu. Anh ta nghe xong sầm mặt xuống, ngay sau đó gật đầu với tôi: “Không thành vấn đề...”

Cũng không bao lâu, tên trẻ tuổi kia không tình nguyện ôm một đống nhánh cây về nhóm lửa, nhưng nhìn thằng nhóc này biết ngay là đứa lười biếng, nó nhặt về đều nhánh cây tươi, có nhóm nửa ngày cũng không bắt lửa.

Người trung niên thấy vậy liền quát to: “Đồ ăn hại! Ngay cả nhóm lửa cũng không xong, mày nói xem mày còn có thể làm được chuyện gì?”

Tên trẻ tuổi này chắc bị mắng chửi đã quen, cậu ta ỉu xìu cúi đầu đứng sang một bên, không dám ho he tiếng nào... Tôi xem mọi chuyện đã lên dây cót sẵn rồi, bèn liếc nhìn ra hiệu cho Đinh Nhất và lão Hải, hai người họ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, từ từ tới gần hai tên kia.

Lúc này những người khác cũng đều nhìn ra mấy người chúng tôi có hành động khác thường, nhưng lại không biết mục đích của chúng tôi là gì... Chờ khi hai tên khai thác cây Bách phát hiện có điều lạ thì bọn chúng đã bị Đinh Nhất và lão Hải đè chặt xuống đất rồi.

Sau đó gã trung niên kia đỏ gay mặt hô lên: “Chúng mày muốn làm gì? Muốn cướp bóc à? Hai người bọn tao không có tiền! Ha… Tao biết rồi, chúng mày thấy tiền nên động lòng, muốn cướp gỗ

Bách của bọn tao phải không? Không phải chúng mày tới du lịch à? Sao lại đi cướp của những người nghèo như bọn tao? Chúng mày là người trong thành phố sao có thể hư hỏng như vậy chứ!!”

Tôi nghe thế thì cười gian ngồi xổm trước hai tên này, cất giọng hung ác: “Kêu đi, kêu to nữa vào... Tôi muốn xem giữa nơi núi rừng hoang dã thế này, ông có kêu rách cổ thì có người nào tới cứu không? Đến lúc đó, tôi làm thịt cả hai rồi quăng vào trong một hẻm núi nào đó, tôi xem có ai có thể tìm thấy các người!!”

Nói xong những lời này, trong lòng tôi thấy rất sảng khoái, thì ra cảm giác khi làm “Cướp” lại tốt như vậy!

Gã trung niên vừa nghe tôi nói vậy, giọng lập tức mềm nhũn: “Mấy vị... Mấy vị, chúng tôi thật sự không có tiền bạc gì cả, chẳng phải các người muốn gốc Bách này ư? Cầm đi... Chỉ cần có thể thả chúng tôi ra, thì chuyện gì cũng có thể thương lượng!”

Lúc này mấy người trong đội lão Hải đều ngây ra, chắc họ cũng không hiểu vì sao vừa nãy còn rất tốt, mà bây giờ chúng tôi lại muốn cướp đồ của người ta? Lần này vào núi không phải là để tìm người à?

Tôi thấy cũng đã đến lúc, liền liếc Đinh Nhất một cái, anh ta lập tức lấy cuộn băng dính từ trong túi ra, trói thật chặt hai chú cháu này, đặc biệt là gã trung niên, tôi còn cố ý bảo Đinh Nhất dán cả miệng ông ta lại!

Lúc này tên trẻ tuổi đã sợ tè ra quần, cậu ta sợ hãi nhìn tôi và nói: “Đừng giết em… Anh, không phải là anh muốn cái điện thoại di động của em à? Cầm đi, tuyệt đối đừng giết em!!”

Tôi nghe thế bèn thò tay vào túi quần cậu ta móc ra chiếc điện thoại Iphone kia, tôi mở ra nhìn kỹ bức ảnh ở màn hình chờ, rồi đưa cho lão Hải.

Anh ta nhìn rồi gật đầu nói với tôi: “Đúng rồi, là anh Huy...”

Mấy người trong đội chúng tôi nghe vậy mặt biến sắc, tất cả đều nhìn về phía bức ảnh trên màn hình chờ của chiếc điện thoại, trong ảnh là một cặp tình nhân mặt đầy hạnh phúc... mà không khéo làm sao, cả nam và nữ này tôi đều biết.

Hai người này, một người là Lý Ninh Thiến trước đó chúng tôi đã gặp qua một lần, mà người đàn ông bên cạnh cô ấy chính là người chúng tôi đang muốn tìm kiếm, người đã mất liên lạc hơn bốn mươi ngày nay - Lưu Ninh Huy!

"Điện thoại di động này ở đâu ra?" Tôi lạnh giọng hỏi tên trẻ tuổi.

Cậu ta nghe tôi hỏi thì muốn quay đầu nhìn về phía gã đàn ông trung niên ở sau lưng, nhưng lại bị tôi xoay mặt trở lại, tôi hung tợn nói với cậu ta: "Anh bảo mày trả lời... Mày chỉ có một cơ hội, nghĩ kỹ rồi hẵng trả lời, nếu như trả lời sai?! Vậy thì có phải đến gặp Diêm Vương cũng đừng kêu oan, bởi vì anh đã cho mày cơ hội rồi."

CHƯƠNG

Giết người cướp của

Thằng nhóc này bị tôi dọa mặt tái mét, ấp úng một lúc lâu mới nói: "Là bọn em cướp... cướp..."

"Cướp của ai?" Tôi tiếp tục lên giọng hỏi.

Tên thanh niên hoảng sợ: "Một tên... một tên ăn mặc giống như các anh..."

Gã đàn ông trung niên phía sau ra sức giãy giụa, muốn ngăn cản tên thanh niên nói tiếp... Nhưng tôi là ai chứ! Tôi đã sớm nghĩ đến lão sẽ làm như vậy, cho nên trước tiên bảo Đinh Nhất dán kín miệng của lão lại, giờ ngoại trừ mấy từ "Ư... ư..." thì lão chẳng nói được gì.

Nhìn dáng vẻ bị dọa sợ của thằng nhóc này, trong lòng tôi muốn bật cười, với khuôn mặt hiền lành của tôi vậy mà cậu ta cũng tin tôi sẽ làm thịt cậu ta? Xem ra ở trong lòng cậu ta, giết người là chuyện rất dễ dàng.

Sau đó cậu ta khai toàn bộ lai lịch chiếc điện thoại Iphone này, nhìn vào vẻ nhát gan của cậu ta, tôi tin cậu ta nói đều là sự thật...

Hai chú cháu này là thôn dân của thôn Hoàng cách đây khoảng 110 cây số, tên là Hoàng Hữu Phát và Hoàng Tiểu Quang, bởi vì cả hai đều thích đánh bạc, nên lúc nào cũng thiếu tiền, chúng bèn lên

núi đào cây Bách để kiếm ít tiền mặt.

Nửa tháng trước khi hai chú cháu lên núi đào cây Bách thì vừa đúng lúc gặp được Lưu Ninh Huy đang lên núi dò đường. Anh ta còn hỏi hai chú cháu địa hình nơi này và một số chỗ nguy hiểm.

Ban đầu chỉ là một lần gặp mặt ngẫu nhiên, nhưng Hoàng Hữu Phát thấy Lưu Ninh Huy đi một mình thì nảy sinh ác ý, muốn cướp một số thứ đáng giá trên người anh ta, thế là lão nhân lúc Lưu Ninh Huy quay người lại, bèn dùng tảng đá đánh anh ta ngất xỉu… Sau đó hai chú cháu này cướp sạch điện thoại và tiền trên người Lưu Ninh Huy rồi ném anh ta xuống một hẻm núi đá bí ẩn.

Mọi người ở chỗ này nghe vậy đều nghiến răng tức giận, thật đáng tiếc cho Lưu Ninh Huy còn hơn hai tháng nữa là sắp kết hôn, thế mà lại bị hai thằng khốn nạn làm hại tính mạng ở nơi hoang dã này!

Nhưng lúc này sắc trời đã rất tối rồi, thế là tôi để Đinh Nhất và lão Hải dùng dây ni lông buộc chặt hai tay hai tên này lại, sáng sớm hôm sau sẽ để bọn chúng dẫn đường đến hẻm núi đá bí ẩn đó.

Trước khi ngủ, tôi bàn bạc với lão Hải, sáng sớm ngày mai chia đội ra làm hai nhóm, một nhóm áp tải Hoàng Hữu Phát và Hoàng Tiểu Quang đi tìm hẻm núi ném Lưu Ninh Huy, một nhóm khác xuống núi báo cảnh sát.

Trở lại lều vải, tôi không tài nào ngủ được, trong lòng cứ lặp đi lặp lại suy nghĩ, tại sao thời điểm này Lưu Ninh Huy phải đi đến hẻm núi đá đỏ? Bất kể là mùa hay thời điểm đều không thích hợp? Có lẽ bí ẩn này chỉ có tìm được Lưu Ninh Huy mới có lời giải, bất kể khi đó anh ta còn sống… hay đã chết.

Sáng sớm hôm sau, tôi toàn thân ê ẩm bò ra từ trong túi ngủ, ngủ đêm ngoài trời cảm giác thực sự quá oải!! Tôi hiện giờ vô cùng nhớ chăn êm đệm ấm ở nhà.

Ai ngờ vừa mới đi ra ngoài thì Đinh Nhất nói cho tôi biết một tin xấu, Hoàng Hữu Phát đã trốn thoát! Tôi nghe mà lập tức nổi giận, chạy vội tới xem, phát hiện Hoàng Tiểu Quang vẫn đang nhăn nhó bị trói ở đó.

Hóa ra đêm qua cái tên Hoàng Hữu Phát kia dùng sức giật đứt dây trói ni lông, sau đó vẫn mang theo băng dán, không hề nghĩa khí mà trốn một mình! Chắc do lão cảm thấy dẫn theo Hoàng Tiểu Quang cùng chạy sẽ gây ra động tĩnh quá lớn nên mặc kệ Hoàng Tiểu Quang.

Tôi vốn đang cực kì bực bội, vừa hay có chỗ phát tiết, tôi đưa tay lột bỏ băng dán che miệng Hoàng Tiểu Quang, tát cậu ta hai phát không nặng cũng không nhẹ rồi hỏi: “Chú của mày… Chạy lúc nào?”

Hoàng Tiểu Quang khóc lóc: “Đại ca, đại ca… Anh nghe em nói, lão già đó không phải chú ruột của em, chỉ là người cùng thôn thôi, trong thôn bọn em đa số đều là họ Hoàng cả.”

Tôi cười lạnh: “A, hóa ra là loại chú mà nhàn rỗi liền kéo mày đi ăn uống cá cược chơi gái đây mà.”

Hoàng Tiểu Quang lắp bắp nói: “Đúng đúng đúng… Chính là loại quan hệ đó! Bạn của các anh… cũng không phải do em giết, là tên khốn Hoàng Hữu Phát làm, em chỉ giúp lão khiêng xác thôi, em đâu có gan giết người!”

Điểm này thì tôi tin, nhìn cái mặt tên Hoàng Tiểu Quang này không giống như dám giết người cướp của, nhưng bây giờ Hoàng Hữu Phát đã chạy, chúng tôi cũng chỉ có thể hi vọng Hoàng Tiểu Quang giúp tìm đến chỗ hẻm núi đá kia.

Tôi suy nghĩ một lát rồi nói với cậu ta: “Nhóc, anh biết mày là bị ép buộc, không phải chủ mưu cướp của giết người. Cho nên bây giờ có một cơ hội lập công chuộc tội, chỉ cần mày đưa bọn anh

đến chỗ hẻm núi đã ném bạn anh xuống, thì mấy người bọn anh có thể làm chứng, chứng minh mày chỉ là tòng phạm.”

Mắt Hoàng Tiểu Quang sáng lên, nhưng lại nhăn nhó nói: “Chỗ đó em chỉ đi qua một lần, hơn nữa lúc ấy trong lòng còn đang sợ hãi vì vác xác chết nên không nhớ đường lắm, không biết có tìm được hay không…”

Tôi cười nhếch mép nhìn cậu ta: “Không… Anh tin mày nhất định có thể tìm được, nếu không mày chờ ngồi tù mục xương đi!”

Hoàng Tiểu Quang nghe xong hoảng sợ rụt cổ lại: “Điều này… Đại ca yên tâm đi, em sẽ cố hết sức để tìm, chắc chắn sẽ cố hết sức…”

Ăn bữa sáng đơn giản xong, chúng tôi cứ làm theo những gì đã bàn bạc tối hôm trước, lão Hải dẫn mấy người đội viên và chúng tôi đi tìm hẻm núi đá kia, bốn người còn lại thì xuống núi báo cảnh sát.

Sau đó Hoàng Tiểu Quang dẫn chúng tôi đi lệch khỏi con đường mòn, hướng về phía tây bắc của hẻm núi đá đỏ… Trên đường đi tới, tôi thấy núi đá nơi này dần chuyển sang màu đỏ, chắc do hàm lượng sắt trong đất quá cao, nên mới gọi tên là “hẻm núi đá đỏ”. Nhưng đất đai nơi này lại bất lợi cho cây cối trưởng thành, cho nên từ xa nhìn lại, toàn bộ hẻm núi là một mảnh hoang vu.

Chúng tôi căn cứ theo miêu tả của Hoàng Tiểu Quang, cuối cùng gần tới trưa đã tìm được hẻm núi đá đó, nhưng khi chúng tôi nhìn xuống dưới, liền thấy lạnh ngắt trong lòng.

Phía dưới rõ ràng có vết nước chảy, chắc cách đây không lâu nơi này từng có một lần lũ quét quy mô không nhỏ, nếu như Lưu Ninh Huy thực sự bị ném xuống dưới, thì chưa nói còn sống hay không, đến ngay cả thi thể cũng không biết bị cuốn đến chỗ nào nữa!

“Mày xác định ở chỗ này? Nếu như lúc này mà mày còn nói dối, vậy thì chẳng ai cứu được đâu!” Tôi lạnh lùng nói.

Hoàng Tiểu Quang vội liên mồm thề thốt, nếu như mình nói dối một câu thôi sẽ chết không yên lành! Sau đó cậu ta chỉ vào một đống tảng đá lớn và nói: “Lúc đó em nhìn thấy rất rõ, người đó rơi trên đống tảng đá kia…”

CHƯƠNG

Một đoạn cánh tay

Tôi nhìn về phía vị trí Hoàng Tiểu Quang chỉ, phát hiện phía dưới đúng là có một đống tảng đá lớn xếp chồng lên nhau, thế nhưng phía trên không có Lưu Ninh Huy… Tôi vội quay đầu bảo lão Hải: “Bất kể thế nào chúng ta cũng phải xuống xem một chút mới được, chỉ mong anh Huy không bị lũ cuốn đi…”

Để an toàn, lão Hải dẫn chúng tôi dùng dây thừng leo xuống bên một vách núi ít dốc hơn. Tôi và Đinh Nhất còn dễ, dù sao chúng tôi đều là người trẻ tuổi, nhưng chú Lê thì hơi cố sức.

Còn về phần Hoàng Tiểu Quang, đương nhiên cậu ta không nguyện ý leo xuống, nhưng khi nghe tôi nói: “Nếu nó không muốn bò xuống thì ném xuống dưới luôn đi!” Thế là cậu ta lập tức ngoan ngoãn tự mình leo xuống.

Chờ đến khi tất cả chúng tôi đều vất vả xuống tới nơi, lại phát hiện dưới này không hề có đường, tất cả đều là đá vụn phong hóa trên vách đá bị vỡ ra và rơi xuống. Mấy người chúng tôi đi hết sức cẩn thận… Bởi vì những mảnh đá vụn dưới chân tuy bị phong hóa rơi xuống, nhưng cũng cực kỳ sắc bén, không cẩn thận đụng vào có thể làm bị thương.

Còn chưa đi đến gần mấy khối đá mà Hoàng Tiểu Quang nói,

chúng tôi nhìn thấy xác một con dê đã phân hủy bốc mùi hôi thối, không biết nó bị lũ cuốn trôi từ nơi nào tới, đã nát rữa lộ ra cả xương. Cái mùi nội tạng phân hủy thật là tra tấn, làm tôi suýt nữa thì không còn muốn ăn thịt dê.

Theo lời kể của Hoàng Tiểu Quang, trước đó cậu ta tận mắt thấy Lưu Ninh Huy bị ném rơi xuống phía trên đống đá lớn này. Nhưng mấy người chúng tôi tìm khắp xung quanh mà vẫn không phát hiện được thi thể Lưu Ninh Huy. Thật ra không cần tìm, vừa rồi tôi chỉ cần đến gần là biết nơi này không có thi thể!

Chú Lê nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ bị nước lũ cuốn đi rồi?”

Lão Hải tiếc nuối, nói: “Khó nói lắm, trên những tảng đá này cũng có dấu vết nước lũ, mực nước lúc đó chắc chắn cao hơn những tảng đá này, nếu thực sự rơi ở đây thì khẳng định là bị nước cuốn đi.”

Bởi vì không cảm giác được thi thể tồn tại, cho nên tôi vẫn đứng bên cạnh mấy tảng đá, nhưng ngửi mùi thối từ trên mình con dê chết ở tít đằng kia làm tôi cảm thấy buồn nôn.

“Chỗ này đã cách xa cả cây số rồi mà sao vẫn thối thế chứ?” Tôi phàn nàn.

Đinh Nhất nghe thế thì nhướng mày, sau đó nhanh nhẹn bò lên trên mấy tảng đá lớn. Tôi lớn tiếng hô lên với anh ta: “Anh cẩn thận một chút!”

Không ngờ chưa được bao lâu, Đinh Nhất vươn tay xuống nói với tôi: “Trên này có gì đó, tôi kéo cậu lên xem!”

Tôi nghe mà sững sờ, sau đó nắm tay Đinh Nhất, mượn lực leo lên… Vừa lên đến nơi tôi lập tức thấy mùi thối thoang thoảng vừa rồi trở nên rõ ràng hơn, lòng tôi trầm xuống, chẳng lẽ cảm giác của tôi sai rồi?

Ngay khi tôi tràn đầy nghi ngờ thì thấy trong khe hẹp giữa hai khối đá dường như có thứ gì đó? Tôi cẩn thận đi qua kiểm tra và thấy một đoạn xương cánh tay kẹp giữa khe đá.

Tôi giật mình hỏi: "Cái này… Đây là một đoạn tay người à?"

Đinh Nhất gật đầu: "Chính xác mà nói thì đây là một cánh tay người…"

Tôi nghe mà thấy hãi hùng: "Cái này có phải của anh Huy không? Chẳng lẽ thi thể của anh ấy bị dã thú ăn?"

Đinh Nhất từ từ ngồi xuống quan sát đoạn xương cánh tay cắm trong khe đá rồi đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu: "Một nửa cánh tay này là bị người ta dùng dao cắt bỏ!"

"Không thể nào? Ai mà biến thái như vậy chứ? Người ta đã chết rồi mà còn muốn…" Tôi nói được một nửa thì ngây ra, bởi vì tôi đột nhiên nhớ tới một vấn đề, nếu một nửa cánh tay này là sau khi anh ta chết bị người ta dùng dao cắt, vậy phía trên chắc phải còn một chút tàn hồn.

Thế nhưng trên đoạn xương trắng này tôi chẳng cảm giác được gì, thậm chí còn không bằng thi thể con dê lúc nãy. Sau đó để kiểm chứng suy nghĩ, tôi cố chịu đựng sự buồn nôn mà chậm rãi đưa tay chạm vào đoạn cánh tay hư thối kia…

"Quả nhiên không có gì cả…" Tôi tự lẩm bẩm.

Đinh Nhất thấy tôi đặt tay lên đoạn cánh tay kia thì nhíu mày hỏi: "Cảm giác được gì không?"

Tôi lắc đầu: "Chẳng cảm giác được gì… Tình huống như thế này chỉ có một loại khả năng, đó chính là một nửa cánh tay này bị cắt bỏ khi người còn sống."

Đinh Nhất lấy con dao nhỏ trên người ra, cắt một miếng thịt thối ở chỗ đứt và nói: "Cánh tay này cắt rất khéo, nó không phải bị

cắt một nhát đứt, mà là dọc theo chỗ khớp nối cắt từng chút một.”

Nghe anh ta nói kiểu này, trong lòng tôi không nhịn được mà rùng mình một cái, nếu như một nửa cánh tay thực sự được cắt bỏ khi người đó còn sống... Ngẫm lại cũng để người ta thấy không rét mà run.

Đinh Nhất đứng lên, sau đó vịn cánh tay tôi và nói: “Đi thôi, trước tiên xuống dưới đã!”

Tôi ngạc nhiên: “Bây giờ đi xuống á, vậy một nửa cánh tay này phải làm thế nào?”

Anh ta nhún vai. “Tôi có một giả thiết, nhưng nếu muốn chứng minh nó có chính xác hay không thì phải xuống dưới nhìn một chút đã...”

Tôi thấp thỏm hỏi: “Giả thiết gì thế?”

Đinh Nhất vừa nói vừa kéo tôi xuống: “Phía trên không an toàn, xuống dưới rồi nói...”

Thật ra tôi đã đoán được tám chín phần giả thiết của Đinh Nhất, chỉ là tôi không dám tin trên đời này lại có người kiên cường đến thế... Cho nên từ trên tảng đá leo xuống xong, tôi cũng không hỏi Đinh Nhất giả thiết đấy là gì. Hai người chúng tôi cực kỳ ăn ý tìm kiếm điểm cao bốn phía xung quanh hẻm núi, muốn chứng thực suy đoán trong lòng có chính xác hay không.

Một lát sau, Đinh Nhất tìm thấy đồ vật chúng tôi muốn tìm tại một chỗ tương đối cao... Đó là một vết máu đã khô từ lâu, mặc dù bây giờ nhìn không có gì, nhưng lúc đó hẳn là chảy rất nhiều máu.

Lão Hải nhìn thấy cũng sầm mặt lại: “Chảy nhiều máu như thế, sợ là cắt đứt động mạch.”

Tôi cố gắng bình tĩnh nói: “Không, là do cắt đứt cánh tay.”

Lão Hải giật mình: “Cái gì? Cắt đứt cánh tay giữa nơi núi rừng

hoang vắng này? Người này chắc không muốn sống nữa."

Nhưng Đinh Nhất nghe xong lại khẳng định: "Ngược lại, anh ta là muốn sống sót nên mới tự mình cắt đứt cánh tay."

"Tự mình cắt đứt tay của mình? Ai mà ác như vậy? Chẳng lẽ là… anh Huy?" Lão Hải vừa nói vừa không dám tin.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu: "Khi chưa tìm được anh Huy thì tôi cũng không nói được người này có phải anh ta hay không… Nhưng tình huống trước mắt thì khả năng này vô cùng lớn."

CHƯƠNG

Lựa chọn duy nhất

"Không phải chứ? Anh Huy sao lại muốn cắt đứt tay của mình? Nơi này cách bệnh viện cũng phải một hai trăm cây số, vết thương lớn như thế mà chỉ có một mình thì làm sao có thể sống được?" Lão Hải nói với vẻ mặt không thể tin.

Đinh Nhất trầm giọng nói: "Nhưng đây là biện pháp duy nhất giúp anh ta có thể sống sót…"

Sau đó tôi nói với lão Hải: "Nhân viên đội tìm kiếm cứu hộ trước đó không tìm thấy anh Huy, bởi vì phương hướng bọn họ tìm không đúng, theo hướng vết máu nhỏ trên tảng đá này, thì rất có thể anh ta đi về hướng đông bắc, cũng chính là hướng hẻm núi lúc nãy chúng ta leo xuống."

Lão Hải nghe giải thích xong vẫn không hiểu rõ, bởi vì kinh nghiệm sống ngoài dã ngoại của anh Huy có thể nói rất phong phú, sao anh ta lại có thể phạm vào sai lầm trí mạng cấp thấp như vậy? Nhưng lão Hải làm sao biết được, tình huống lúc đó của anh Huy, muốn giữ mạng sống cũng chỉ có thể làm như thế…

Sau đấy chúng tôi vẫn tìm kiếm theo hướng kia, trong lúc tìm kiếm, Đinh Nhất vẫn luôn theo sát Hoàng Tiểu Quang, đề phòng cậu ta chạy mất giống Hoàng Hữu Phát. Tôi cứ nghĩ chỉ cần đi vài

cây số là có thể tìm được chủ nhân của nửa cánh tay kia.

Thật không ngờ chúng tôi đi ròng rã mười mấy cây số, mới bắt gặp một bộ thi thể đã hư thối khá nhiều dưới một gốc cây khô… Tôi vừa đến gần đã cảm nhận được tàn hồn của Lưu Ninh Huy, thật không ngờ anh ta có thể đi xa như vậy, chỉ tiếc cuối cùng kiệt sức mà chết ở nơi này.

Sau khi nhìn thấy thi thể của anh Huy, lão Hải sửng sốt một lúc lâu mới thở dài: “Đúng là người đàn ông mạnh mẽ… Đã thế này mà vẫn có thể đi được mười mấy cây số.”

Trong lòng tôi cũng thổn thức, chỉ tiếc người như thế vậy mà lại chết ở chỗ này, không biết vợ chưa cưới của anh ta là Lý Ninh Thiến biết chuyện này sẽ cảm thấy như thế nào?

Trong ký ức tàn hồn của Lưu Ninh Huy, tôi biết được vì cái gì mà thời điểm này anh ta nhất định phải lên núi dò đường, hóa ra anh ta nghĩ sau khi kết hôn không ham chơi nữa, phải làm tốt trách nhiệm của một người chồng.

Cuộc sống trước đây của Lưu Ninh Huy rất tùy ý, muốn đi đâu chơi là đi, có lúc đi gần nửa năm. Cha mẹ và người thân mặc dù không hài lòng những vẫn phải chiều theo tính anh ta, họ cảm thấy anh ta vui là được rồi.

Nhưng sau khi ở bên cạnh Lý Ninh Thiến, trong lòng anh ta có thêm sự lo lắng, mỗi lần ra ngoài, bởi vì sợ Lý Ninh Thiến sẽ lo lắng, cho nên không dám làm gì tùy thích như trước.

Đến tận khi cầu hôn Lý Ninh Thiến, anh ta mới hiểu rõ mình nên kết thúc cuộc sống trước đây, bởi vì anh ta không nỡ để vợ phải lo lắng cho mình… Thế là anh ta đưa ra một quyết định, đó chính là trước khi kết hôn tìm ra một con đường mới, sau đó dẫn theo mấy người bạn thân hay leo núi cùng đi một chuyến, coi như đặt một dấu chấm viên mãn cho nửa đời trước của mình.

Nhưng chắc chính anh ta cũng không nghĩ tới, vẽ cho nửa đời trước của mình một dấu chấm, cũng đặt luôn cho tuổi già của mình một dấu chấm… Loại người không có truy cầu giống như tôi, có lẽ mãi mãi cũng không thể hiểu được ý nghĩ “tìm đường chết” của Lưu Ninh Huy, nhưng tôi lại không thể không kính nể anh ta vì có thể còn sống trở lại bên cạnh vợ chưa cưới mà làm ra lựa chọn như thế.

Mặc dù… Cuối cùng anh ta vẫn thất bại.

Thật ra lúc đó anh ta bị hai chú cháu họ Hoàng đánh bất tỉnh xong, ngất đi một lúc, khi bọn họ giơ anh ta lên chuẩn bị ném xuống vách núi, Lưu Ninh Huy đã tỉnh lại, chỉ là lúc đó anh ta không có sức lực để phản kháng.

Nhưng khi anh ta bị ném xuống, vẫn theo bản năng nắm lấy dây leo trên vách núi để làm chậm tốc độ rơi xuống, bởi vậy khi rơi lên trên mặt mấy tảng đá, anh ta cũng không bị thương quá nặng.

Nhưng thật không may là tay trái Lưu Ninh Huy lại cắm vào khe hở giữa hai vách đá, bất kể dùng sức thế nào cũng không thể kéo ra… Hai khối đá này to gần bằng một chiếc bàn, với sức một mình anh ta căn bản không đẩy ra được.

Không còn cách nào khác, Lưu Ninh Huy đành phải dựa nghiêng trên tảng đá hi vọng có người đi ngang qua rồi hướng đối phương cầu cứu. Thế nhưng vị trí này khá bí ẩn, Hoàng Hữu Phát ném anh ta xuống chỗ này, chính là vì không muốn người khác phát hiện ra thi thể của anh ta.

Cứ như vậy, Lưu Ninh Huy chỉ dựa vào nửa bình nước còn lại trong người chèo chống một ngày đêm, nhưng mãi vẫn không thấy ai đi qua chỗ này. Càng không nghĩ tới là, điều này không phải là thảm nhất… Bởi vì chạng vạng tối ngày thứ hai, trời đột nhiên bắt đầu mưa, mà càng lúc càng to.

Lưu Ninh Huy nhanh chóng nhận ra, anh ta đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, bởi vì hẻm núi đá vụn này vô cùng có khả năng là một con mương dẫn lũ của tự nhiên, nếu như vẫn bị kẹt ở chỗ này, chỉ sợ đến lúc lũ quét tới, thật sự chỉ có nước nhắm mắt chờ chết.

Nhưng vừa nghĩ tới người vợ hiền cùng cuộc sống tốt đẹp vừa mới bắt đầu, làm sao có thể chết ở chỗ này? Thế là anh ta liều mạng muốn rút tay trái ra khỏi khe đá, nhưng da thịt trên cánh tay đều bị xé rách mà làm thế nào vẫn không rút ra được…

Không còn cách nào khác, Lưu Ninh Huy nghĩ tới một hạ sách… Mặc dù biện pháp này nghe hơi điên cuồng, nhưng lại là cách duy nhất có thể giúp anh ta sống sót!

Dù tôi chỉ đọc ký ức tàn hồn của Lưu Ninh Huy, không thể trải nghiệm cảm giác thật, nhưng cũng toát mồ hôi… Chỉ thấy anh ta dùng tay phải tìm mấy cái túi trên người rồi một con dao găm Thụy Sĩ tinh xảo xuất hiện trong tay.

Mỗi lần ra ngoài anh ta đều mang theo con dao quân dụng này trong người, có thể nói nó vô cùng hữu dụng, thế nhưng Lưu Ninh Huy không thể ngờ rằng, hôm nay anh ta phải dùng con dao này cắt đứt bàn tay trái của mình.

Quá trình này tôi không muốn nói quá nhiều, bởi vì đó là một trải nghiệm người bình thường không thể chịu đựng được, phải là người có ý chí kiên cường mới có thể xuống tay với chính mình, điều này làm tôi mặc cảm… Hay là thật đến lúc như thế, tôi có lẽ sẽ làm được.

Mặc dù dao quân dụng của anh Huy rất sắc bén, nhưng tiếc là nó quá nhỏ, không chém đứt được xương, bởi vậy mỗi một dao của anh Huy đều phải cắt dọc theo khe hở của khớp nối, chỉ có như vậy mới có thể thuận lợi cắt đứt cánh tay mình, quá trình này

có thể nói là khá dài… Giữa quá trình có vài lần vì cực kì đau đớn mà anh ta bất chợt hôn mê, nhưng cũng nhanh chóng tỉnh lại.

Khi Lưu Ninh Huy cắt đứt toàn bộ cánh tay mình, nước trong khe núi đã ngập khá sâu, anh ta không kịp cầm máu liền lội nước đến một chỗ cao hơn, nếu không cụt một tay mà lại bị nước cuốn trôi… thì lúc đó chính thức xong đời.

CHƯƠNG

Bản ghi cuộc gọi

Cũng may lúc này Lưu Ninh Huy tìm được một bệ đá có thể nghỉ lại, thế là anh ta lảo đảo bò lên, tránh thoát được lúc đỉnh lũ quét qua.

Sau khi leo đến chỗ an toàn, Lưu Ninh Huy mới có thời gian xé chiếc áo phông trên người để cầm máu, nhưng lúc này anh ta đã bị mất máu quá nhiều mà cảm thấy trước mặt biến thành màu đen… Cuối cùng Lưu Ninh Huy vẫn gắng gượng bó chặt được nửa cánh tay còn lại của mình.

Lúc lũ lụt rút đi đã là sáng ngày thứ ba, Lưu Ninh Huy chống đỡ được ba ngày trong tình trạng vừa lạnh vừa đói kèm theo mất máu quá nhiều, khi anh ta nhìn thấy khe núi bắt đầu lộ ra, Lưu Ninh Huy biết đã đến lúc mình rời đi tìm người cầu cứu.

Mười mấy cây số cuối cùng của cuộc đời Lưu Ninh Huy khá là gian nan, nếu không phải trong lòng có niềm tin sống sót chống đỡ, chỉ sợ anh ta cũng đã sớm từ bỏ…

Anh ta lúc đó tự nhủ lặp đi lặp lại trong lòng: “Nhất định không thể từ bỏ, nhất định sẽ có kỳ tích xuất hiện!”

Thế nhưng trên đời này cũng không phải tất cả mọi người có thể đợi được kỳ tích xuất hiện, đến cuối cùng Lưu Ninh Huy mới

hiểu được đạo lý này…

Thật ra đến lúc đó anh ta đã không nhớ được mình đã đi bao xa, thậm chí đến khi hấp hối cũng không nhớ phương hướng mình đi có chính xác hay không, Lưu Ninh Huy chỉ biết mình không thể dừng lại, cố sức đi xa thêm một chút… Lại xa thêm một chút.

Lão Hải cởi áo khoác của mình trùm lên bộ xương của Lưu Ninh Huy, bởi vì lão Hải không đành lòng để anh Huy tiếp tục đói rách như thế.

Hoàng Tiểu Quang nhìn thấy thi thể liền sợ đến suýt nữa tè ra quần, liên mồm nói bọn họ trước đó đi ngang qua chỗ này nhiều lần, nhưng tại sao lại không thấy thi thể dưới gốc cây?

Tôi liền cố ý dọa cậu ta: “Mày chưa từng nghe ma che mắt à? Đó là vì bọn mày hại chết anh ta, cho nên anh ta đi theo, làm sao có thể để bọn mày nhìn thấy chứ…”

Không nghĩ tới tôi thuận mồm nói bậy hai câu, làm cho Hoàng Tiểu Quang bị dọa sợ gần chết, chỉ thấy cậu ta liên tục dập đầu với thi thể Lưu Ninh Huy và nói: “Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Không phải tôi hại chết anh đâu, là lão già khốn khiếp Hoàng Hữu Phát đó! Là lão muốn hại anh, có gì thì anh đi tìm lão đi!”

Đinh Nhất đột nhiên quay người nói với lão Hải: “Anh nhìn kỹ thằng này, tôi đi ngược về xem một chút…”

Tôi nghe liền sững sờ, nhưng khi thấy anh ta không quay đầu lại mà đi thẳng theo hướng chúng tôi vừa đi tới, trong lòng liền hiểu rõ Đinh Nhất muốn quay lại làm gì, thế là tôi tìm một tảng đá sạch sẽ, sau đó đặt mông ngồi xuống nói: “Mọi người nghỉ ngơi một lúc đi!”

Bởi vì trước đó chúng tôi đã bàn bạc xong, nếu như nhóm chúng tôi tìm được thi thể Lưu Ninh Huy trước, phải lập tức dùng điện thoại vệ tinh liên lạc với mấy người trước đó xuống núi báo cảnh

sát, để bọn họ dẫn theo cảnh sát lên núi tìm chúng tôi… Mà lão Hải còn lưu lại ký hiệu trên con đường sau khi mọi người tách ra cho nên việc chúng tôi làm bây giờ chính là chờ đợi.

Trong lúc chờ đợi chú Lê còn vì Lưu Ninh Huy niệm một đoạn chú Vãng Sinh, hi vọng hồn phách anh ta có thể nhanh chóng đi đầu thai, đừng lưu luyến ở thế gian. Mặc dù tôi không biết điều này có hữu dụng hay không, nhưng trong lòng vẫn hi vọng anh ta có thể quên đi tất cả, an tâm rời đi…

Đinh Nhất lúc này đã quay trở lại, trong tay có thêm một vật, đó chính là một đoạn cánh tay của Lưu Ninh Huy bị kẹt trong tảng đá. Trước đó vì còn da thịt nên bị kẹt cứng, hiện giờ da thịt đã không còn, cho nên rất dễ dàng bị Đinh Nhất lấy xuống.

Không nghĩ tới lúc quyết định, vẫn là Đinh Nhất tâm tư tinh tế, thế này coi như thi thể của Lưu Ninh Huy đã hoàn chỉnh, tối thiểu sau khi đem về để người nhà của anh ta nhìn thấy… trong lòng sẽ không quá khổ sở.

Khi lão Hải liên hệ với bốn đội viên xuống núi báo cảnh sát thì nhận được câu trả lời là: bọn họ nhanh nhất phải đến trưa mai mới có thể dẫn theo cảnh sát trở lại.

Lão Hải quan sát xung quanh rồi nói: “Khu vực này không thích hợp hạ trại, chúng ta nhất định phải leo lên trên tìm chỗ bằng phẳng mới được.”

Tôi nhìn thi thể trên mặt đất và nói: “Thi thể của anh Huy thì sao? Chúng ta để anh ta nằm nguyên ở chỗ này đợi cảnh sát đến hay là mang theo anh ta lên đó?”

Lão Hải ngẩng đầu nhìn trời: “Theo lý thuyết anh Huy không phải chết tự nhiên, thuộc về vụ án hình sự, nên phải đợi cảnh sát tới. Nhưng tôi nhìn trời hơi âm u, sợ đêm nay sẽ có mưa…”

Tôi thấy lão Hải nói cũng đúng, vị trí này nếu lại có lũ quét tới,

thì thi thể Lưu Ninh Huy sẽ bị nước cuốn đi, thế là mấy người chúng tôi dùng túi ngủ gói kỹ thi thể anh ta lại, chuẩn bị mang lên trên.

Lão Hải tìm một chỗ không quá dốc đứng, sau đó anh ta cùng một đội viên dùng tay không leo lên, chờ bọn họ lên đến nơi liền ném dây thừng xuống, kéo từng người chúng tôi lên… Mà hai đội viên còn lại sau khi kéo được thi thể anh Huy lên thì cũng leo lên.

Tối hôm đó, tôi cùng chú Lê và Đinh Nhất ngồi ăn cạnh đống lửa, chúng tôi nhìn thi thể cách đó không xa mà trong lòng đều có một nghi vấn… Mặc dù bây giờ đã tìm được thi thể Lưu Ninh Huy, nhưng người trước đó gọi điện thoại cho Lý Ninh Thiến là ai?

Nghĩ đến đó tôi lấy chiếc điện thoại bị Hoàng Tiểu Quang cướp đi trước đó từ trong túi ra, bật nó lên xem thấy vẫn không có tín hiệu, thế là tôi đi đến trước người Hoàng Tiểu Quang… Kết quả lại phát hiện tên này không biết bị dọa hay là mệt, ngủ thiếp đi rồi.

“Đứng lên!” Tôi hơi không kiên nhẫn đá cậu ta một phát.

Hoàng Tiểu Quang bị giật mình ngồi dậy, vừa muốn mắng chửi, nhìn thấy là tôi liền nuốt vội mấy câu định nói vào: “Đại ca… Có chuyện gì không?”

Tôi cầm điện thoại của Lưu Ninh Huy hỏi cậu ta: “Mày động tay vào sim chiếc điện thoại này hả?”

Hoàng Tiểu Quang vội vàng lắc đầu: “Không có, không có, em không dùng thứ này! Em chưa từng gọi cuộc nào, chỉ dùng để chơi điện tử thôi!”

Tôi nghe cậu ta nói thế thì xem lại lịch sử cuộc gọi của điện thoại, không ngờ lại phát hiện gần một tháng nay, cái điện thoại này đều gọi cho một số điện thoại và chủ nhân của số điện thoại đó chính là vợ chưa cưới của Lưu Ninh Huy, Lý Ninh Thiến…

Tôi hơi nghi ngờ nhìn Hoàng Tiểu Quang, muốn dựa vào nét mặt của cậu ta tìm được manh mối gì đó, nhưng tên này nhìn không giống như người gọi điện thoại cho Lý Ninh Thiến, chẳng lẽ từ trước đến giờ đều là anh Huy đang gọi điện thoại à?

Nghĩ tới đây, tôi vội trở lại bên cạnh chú Lê, sau đó đưa điện thoại cho chú rồi nói: “Trước đó không nhìn kỹ ghi chép trong điện thoại… Chú xem một chút trong này gọi cho ai?”

CHƯƠNG

Bóng người trong đêm mưa

Chú Lê cầm chiếc điện thoại nhìn thoáng qua, lông mày chú nhíu lại: "Trước đó điện thoại đúng là Lưu Ninh Huy gọi về… Hỏng rồi, chú Vãng Sinh niệm lúc trước xem như vô ích, thằng nhóc này nhất định còn băn khoăn vợ chưa cưới của mình nên chưa chịu đi!"

Tôi nghe thế thì hơi xúc động: "Anh ta không muốn đi cũng là bình thường, dù sao Lý Ninh Thiến là tưởng niệm duy nhất của anh ta trước khi chết, sau khi chết muốn nhìn thấy cô ấy cũng đâu có gì sai."

Chú Lê trừng mắt nhìn tôi: "Chuyện đâu có đơn giản như thế, âm hồn lưu luyến ở nhân gian quá lâu cũng không phải chuyện tốt, mặc kệ cậu ta vì yêu hay hận, cuối cùng đều sẽ biến thành một chấp niệm, đến lúc đó thì dù đối với người sống hay với cậu ta cũng không phải chuyện tốt…"

Tôi đang nghĩ muốn hoàn thành một chuyện tốt "Tình yêu giữa người và ma", nhưng nghe chú Lê nói xong lại giật mình: "Nghiêm trọng như vậy à, vậy tiếp theo nên làm gì?"

Chú Lê vò đầu suy nghĩ: "Chờ đưa thi thể Lưu Ninh Huy trở về rồi hẵng nói… Nhưng điều chú lo lắng nhất bây giờ không phải

Lưu Ninh Huy, ngược lại là cô bé Lý Ninh Thiến kia. Lần trước khi nhìn thấy ánh mắt của cô bé ấy hơi quái lạ, chỉ mong không phải kết quả xấu nhất mới tốt.”

Nghe chú Lê nói thế tôi cũng nhớ lại, trước đó khi gặp Lý Ninh Thiến, tôi có cảm giác như cô ấy biết hết mọi chuyện, nhưng trạng thái cả người lại rất phấn khởi, giống như vẫn chìm đắm trong vui sướng khi sắp trở thành cô dâu.

Điều này cũng không phải hiện tượng tốt, có người khi đau đớn tột cùng, sẽ làm ra một loại trốn tránh hiện thực, giống như kiểu “mất trí nhớ tạm thời”. Thế nhưng Lý Ninh Thiến lại không giống như tình huống đó, cô ấy dường như đang sống trong thế giới mình kỳ vọng, đối với hiện thực mắt điếc tai ngơ. Nhưng một khi thế giới kỳ vọng tan biến, nó sẽ là một tai họa ngập đầu đối với tinh thần của cô ấy, có khi còn trực tiếp phát điên…

Mà bệnh về tinh thần lại là một loại bệnh vô cùng phức tạp, người một khi bị bệnh đó chính là cả đời, cho dù chữa trị tạm thời, cũng không có bác sĩ nào dám nói người đó sẽ vĩnh viễn không tái phát. Bởi vì bộ não con người cực kì phức tạp, có chút khu vực được gọi là khu vực cấm của Thượng đế, dù kỹ thuật y học bây giờ cũng không cách nào với tới.

Tôi thật không hi vọng Lý Ninh Thiến tại những năm tháng tươi đẹp của cuộc đời lại biến thành điên điên khùng khùng, càng không muốn cô ấy vì người yêu làm ra chuyện gì càng thêm cực đoan…

Đêm thứ hai ngủ tại dã ngoại có vẻ tốt hơn một chút, có lẽ tôi đã thích ứng cảm giác “Trời làm chăn đất làm giường”! Đương nhiên, cũng không đến mức như thế, dù sao trên đầu có lều vải, trên người cũng có túi ngủ.

Ai ngờ ngủ đến nửa đêm, tôi liền bị tiếng động bên ngoài đánh

thức, tôi chăm chú lắng nghe, thì ra là trời đang mưa. Cũng may nghe lời lão Hải đem thi thể Lưu Ninh Huy mang lên, nếu không nhỡ đâu lần nữa lũ quét cuốn tới, vậy chúng tôi không biết phải đuổi theo bao xa nữa.

Đang suy nghĩ đến đó, đột nhiên tôi lại nhìn thấy một bóng đen hiện lên trước lều, đang giật mình muốn hỏi đối phương là ai, lại bị một bàn tay bịt miệng.

Trong lòng tôi khẩn trương, vừa định dùng sức giãy giụa, lại nghe thấy Đinh Nhất nói nhỏ bên tai: “Đừng lên tiếng… Bên ngoài có gì đó là lạ.”

Tôi liếc mắt nhìn, trong lòng liền buông lỏng, phát hiện hóa ra là Đinh Nhất lấy tay che miệng tôi, thế là tôi gật nhẹ đầu, anh ta lập tức thả lỏng tay ra, sau đó dùng ngón tay chỉ con dao thép đang cài ở ống quần tôi.

Trong nháy mắt tôi liền hiểu ý Đinh Nhất, lập tức rút dao ra, đồng thời nói nhỏ bên tai anh ta: “Chú Lê còn đang trong lều của mình, làm sao bây giờ?”

Đinh Nhất nghĩ một chút rồi nói với tôi: “Đi ra trước xem một chút, cậu theo sát tôi…”

Tôi gật nhẹ đầu làm một thủ thế OK với anh ta. Động tác Đinh Nhất rất nhẹ, chỉ thấy anh ta trước tiên kéo nhẹ khóa trên lều, sau đó từ từ chui ra ngoài.

Tôi thận trọng đi sau Đinh Nhất, rất nhanh liền đi ra ngoài, tôi tin tưởng với thính lực của anh ta, Đinh Nhất đã đánh giá được thực lực của đối phương, cho nên mới dẫn tôi ra ngoài.

Lúc chúng tôi đi đến trước lều chú Lê, lão thầy bói này còn đang kéo bễ bên trong, thế là Đinh Nhất ra hiệu cho tôi vào trước đánh thức chú Lê. Tôi đương nhiên cũng dùng biện pháp của Đinh Nhất, trước tiên che miệng chú Lê, sau đó ghé vào lỗ tai nói nhỏ: “Đừng

sợ, là cháu… Bên ngoài có gì đó quái lạ, chú tranh thủ thời gian mặc quần áo rồi đi với cháu ra ngoài.”

Chú Lê lúc đầu còn ngơ ngác, nhưng gừng càng già càng cay, rất nhanh đã hiểu có chuyện gì xảy ra, sau đó tùy tiện mặc một bộ quần áo rồi cùng tôi chui ra khỏi lều.

Trời lúc này mưa không to lắm, chỉ tí tách không ngừng rơi, sau khi tôi ra ngoài đầu tiên là nhìn thi thể Lưu Ninh Huy cách đó không xa, phát hiện túi ngủ bao lấy thi thể không có gì thay đổi, thế là thoáng thở phào. Thầm nghĩ thi thể Lưu Ninh Huy vẫn còn là tốt, tối thiểu chúng tôi không uổng công đi chuyến này.

Nhưng vừa nghĩ đến bóng người lại làm tôi thầm kinh hãi, nơi này rừng núi hoang vắng, là ai không có việc gì chạy đến chỗ này chứ? Tôi đang nghĩ ngợi, lại đột nhiên phát hiện Hoàng Tiểu Quang bị trói trên cây trước đó đã không thấy! Chẳng lẽ bóng người lúc nãy là cậu ta?

Nhưng nghĩ lại thấy không đúng, thằng nhóc đó nhát như chuột, nếu thực sự có cơ hội chạy trốn làm sao sẽ còn đi đi lại lại giữa mấy cái lều vải của chúng tôi chứ?

Nếu như không phải Hoàng Tiểu Quang, vậy làm sao cậu ta có thể trốn được? Chẳng lẽ là Hoàng Hữu Phát trước đó chạy trốn lại trở về… Mẹ! Tôi làm sao lại quên mất tên này? Lão già này lòng dạ ác độc, trở về chắc cũng không phải muốn cứu Hoàng Tiểu Quang, mà là không nỡ bỏ gốc cây Bách mà lão đào được lúc trước!

Chắc trước đó lão già này đã làm không ít chuyện cướp bóc rồi, lần này bị thiệt thòi lớn trước chúng tôi, khó bảo đảm không về thôn gọi mấy thằng cặn bã như lão trở về cướp chúng tôi thêm một lần nữa.

Nghĩ như thế tôi liền nhỏ giọng nói với Đinh Nhất: “Có phải Hoàng Hữu Phát hay không?”

Đinh Nhất nghe thế thì sa sầm mặt, sau đó gật đầu nói: “Chắc thế, tôi vừa ngửi thấy mùi tanh đặc trưng của đất trên người bọn họ… Mà nghe tiếng cũng có không ít người, lát nữa cậu cẩn thận một chút!”

Tôi gật đầu với Đinh Nhất, sau đó nắm con dao thép trong tay, thầm nghĩ tôi đã thấy vô số người chết, nhưng so sánh với muôn hình muôn vẻ thi thể, người sống thường đáng sợ hơn nhiều… Bởi vì lòng người giống như biển, không ai biết được cái ác sâu thẳm ẩn giấu trong đó như thế nào.

Mấy người lão Hải lúc này cũng nghe tiếng động mà ra khỏi lều, cả đám đều buồn ngủ nhìn về phía chúng tôi. Bọn họ đều là những người cực giỏi sinh tồn ngoài hoang dã, nhưng gặp được kẻ xấu liệu có khiếp đảm hay không?

CHƯƠNG

Miệng lưỡi dẻo quẹo

Lão Hải lúc này nhìn qua vị trí trói Hoàng Tiểu Quang, sắc mặt lập tức trầm xuống hỏi: “Hoàng Tiểu Quang đâu?”

Tôi hừ lạnh một tiếng trả lời: “Chạy rồi… Nhưng chắc chắn chưa chạy xa.”

Lão Hải biến sắc mặt nói: “Làm sao có thể? Đừng nói tên kia yếu như con gà, kể cả một con lợn rừng cũng không thể thoát khỏi dây trói của tôi được!”

Tôi liền thở dài bảo: “Giãy giụa là không thoát được, nhưng có người giúp cậu ta cắt dây thì không nói gì được nữa.”

Tiếng nói của tôi vừa dứt, bốn phía đột nhiên sáng lên rất nhiều đèn pin, cùng một chỗ chiếu vào mấy người chúng tôi… Rồi một giọng nói khàn khàn khô khốc vang lên từ phía trước mặt: “Nhóc con… Chúng ta lại gặp mặt, cây Bách của tao đâu?”

Tôi nghe thấy quả nhiên là lão già Hoàng Hữu Phát, thế là cười lạnh một tiếng: “Mày nói cái khối gỗ mục đó hả? Không biết vứt ở chỗ nào từ lâu rồi? Mày coi nó là bảo bối, bọn tao đem ra nhóm lửa còn chê đấy…”

Hoàng Hữu Phát nghe lập tức biến sắc, tức giận nói: “Tao thấy mày muốn tìm chết! Vật đó giá đến mười mấy vạn! Vậy mà mày

ném nó đi! Tốt! Mày giỏi lắm! Nếu mày đã ném mười mấy vạn của tao đi, vậy phải bồi thường thiệt hại cho tao chứ?"

Tôi bị lão ta làm cho tức cười: "Họ Hoàng, tao thấy mày muốn tiền đến phát điên rồi à? Nói thật cho mày biết, khối gỗ mục của mày chúng tao chẳng thèm để ý, liền ném thẳng vào chỗ mày chạy trốn đó, nếu bây giờ quay về tìm có khi vẫn còn ở đó… Nhưng nếu về trễ, coi chừng cũng có thằng muốn tiền hơn mạng nhặt mất đó."

Hoàng Hữu Phát nghe thế lập tức nói nhỏ vài câu với một tên đứng bên cạnh, sau đó người kia liền chạy về hướng trước đó chúng tôi hạ trại… Lúc này tôi mới cẩn thận đếm số người Hoàng Hữu Phát mang tới, chính xác khoảng mười mấy người, xem ra lão không muốn cây Bách mình vất cả đào được trôi theo dòng nước, lúc này mới về thôn gọi người đến.

Chỉ không biết là những người này có phải toàn bộ đều không phải là người tốt giống Hoàng Hữu Phát hay không? Hay bọn họ chỉ vì người trong thôn bị người ngoài bắt nạt, cho nên bọn họ mới cùng một chỗ tìm chúng tôi trả thù?

Tôi liền lớn tiếng chất vấn những người xung quanh: "Các người đều là thôn dân của thôn Hoàng hả? Không biết đêm hôm khuya khoắt các người cùng Hoàng Hữu Phát tìm chúng tôi làm gì? Chẳng lẽ cũng muốn cướp của giết người giống lão hả?"

Tôi vừa nói ra mấy lời này, những thôn dân đi cùng Hoàng Hữu Phát đều xôn xao, bọn họ từng người mồm năm miệng mười kêu gào với chúng tôi, nhưng lại không có ai dám chủ động tiến lên.

"Các người đừng có vừa ăn cướp vừa la làng!" Bên trong có một người đàn ông lớn tuổi nói: "Các người đoạt cây Bách của Hoàng Hữu Phát còn không biết xấu hổ nói chúng tôi cướp của giết người? Người thành phố mấy người quả nhiên đều là lừa gạt!"

Tôi thấy những người này quả nhiên đều bị Hoàng Hữu Phát lừa gạt tới, thế là sầm mặt chỉ hướng thi thể Lưu Ninh Huy và nói: "Nơi đó đặt một bộ thi thể đã sắp phân hủy, anh ấy là bạn của chúng tôi, một tháng trước đây anh ta mất liên lạc khi đi bộ. Tôi tin rằng mấy người ở đây nhất định có người nghe nói được một lần có mấy trăm người tình nguyện lên núi tìm người chứ? Bọn họ tìm chính là người bạn này của chúng tôi, cũng là bộ thi thể bây giờ đang nằm đây…" Nói đến đây tôi hơi dừng một chút, sau đó lạnh lùng chất vấn: "Các người biết tại sao mấy trăm người tình nguyện không tìm được anh ấy hay không?"

Người dân thôn Hoàng quay mặt nhìn nhau, tôi liền chỉ vào Hoàng Hữu Phát tiếp tục nói: "Đó là vì anh ấy bị người trong thôn các người là Hoàng Hữu Phát giết chết rồi ném vào trong hẻm núi đá! Các người đều là cùng thôn, mấy người cố gắng nhớ lại xem Hoàng Hữu Phát và Hoàng Tiểu Quang hơn một tháng trước có phải cầm về thôn một số đồ vật lạ như máy ảnh DSL? Hay Hoàng Tiểu Quang cầm điện thoại Iphone chơi game?"

Nghe tôi nói như thế, người dân thôn Hoàng liền nhao nhao nhỏ giọng trao đổi, chắc là tại thôn nhỏ đó, trong tay ai có gì lạ liền rất nhanh ai cũng biết, cho nên trong bọn họ nhất định có người từng thấy Hoàng Hữu Phát và Hoàng Tiểu Quang cầm những vật này.

Thế là tôi vội rèn sắt khi còn nóng nói: "Hai người bọn họ là cướp của giết người, lại lừa mọi người đi theo gánh tội! Mấy người cố gắng nghĩ lại xem, đây chính là giết người! Phải bị xử bắn đó!"

Mấy người này nghe xong trên mặt lập tức thấy hối hận, nhưng trong nhất thời không biết tin tưởng ai… Hoàng Hữu Phát lúc này thấy người cùng thôn sắp bị tôi khuyên bảo mà lùi lại, bất ngờ ác độc nói: "Mấy người đừng nghe nó nói láo, máy ảnh và điện thoại

đều là tôi với Tiểu Quang nhặt trên đường, còn về người chết mà họ nói, ai biết hắn chết thế nào! Ở đây núi cao đường hiểm, lúc trước còn có một trận lũ, hắn tự tìm đường chết chạy đến chỗ này, giờ lại vu cho những người sống trên núi như chúng ta hại chết hắn! Hắn chết ở đây cũng đáng đời, ai mời hắn đến đây chứ? Còn nữa, vài trăm người đi tìm thi thể, vì sao mấy người lại tìm được dễ dàng đến thế? Biết đâu hắn ta là do mấy người hại chết? Trước đó các người bắt tôi và Tiểu Quang đều ném ở vách núi, đến cùng là ai muốn cướp bóc giết người? Có phải vậy không Tiểu Quang?"

Hoàng Tiểu Quang ở bên cạnh đã không còn vẻ lo sợ trước đó, đắc ý gật đầu nói: "Đúng rồi! Mấy người thành phố này chẳng ai là người tốt, tôi cùng với chú Phát suýt nữa bị họ giết!"

Tôi hung hăng trừng Hoàng Tiểu Quang một chút, nghĩ thầm nếu biết như thế lúc trước không nên chỉ dọa cậu ta một chút đơn giản như thế mà phải đập cậu ta một trận để cậu ta ghi nhớ thật lâu!

Còn lão già Hoàng Hữu Phát này nữa, miệng lưỡi dẻo quẹo, có thể nói đen thành trắng. Mấy người chúng tôi trong mắt những thôn dân này đều là người ngoài, giờ lại nghe Hoàng Hữu Phát nói láo như thế, bọn họ khẳng định tin lão hơn tin chúng tôi.

Hoàng Hữu Phát thấy người trong thôn đã bị mình lừa, liền nhe răng cười nói với chúng tôi: "Mấy người ngoan ngoãn giơ tay chịu trói đi! Để tránh lát nữa thực sự đánh nhau lại bị mấy người nhà quê như chúng tao làm bị thương…"

Hoàng Hữu Phát nói xong muốn cổ động thôn dân đi qua bắt giữ chúng tôi, ai ngờ lúc này lại có tiếng quát lớn của lão Hải: "Tao xem ai dám đi lên thử một chút! Lời của bọn tao mấy người có thể không tin, nhưng tao phải nói trước, bọn tao đã báo cảnh sát! Mọi hành vi phạm tội của Hoàng Hữu Phát cũng đã gửi đến trong hồ sơ

của Cục cảnh sát! Nếu như mấy người muốn đánh thì bọn tao cũng không sợ, cùng lắm cá chết lưới rách… Nhưng mấy người cũng phải cân nhắc cho kỹ, bọn tao đánh chết người nặng nhất là phòng vệ chính đáng thôi, nếu bọn mày làm bị thương một người trong số chúng tao thì phải bồi thường tiền và ngồi tù! Hoàng Hữu Phát ở trong thôn tính tình thế nào trong lòng các người chắc phải hiểu, vì lão mạo hiểm thế có đáng giá hay không?”

CHƯƠNG

Hoàng Hữu Phát chạy trốn

Bị lão Hải hô to như thế, mấy thôn dân vừa rồi còn muốn vây quanh liền tản ra, tính cách con người chính là như vậy, mặc dù dễ dàng bị kích động rồi gây sự, nhưng khi chuyện rơi đến trên đầu mình, liền sẽ nhao nhao nửa đường bỏ cuộc.

Nãy giờ chú Lê vẫn yên lặng đột nhiên mở ra một đoạn video trên điện thoại, chỉ thấy Hoàng Tiểu Quang bộ dáng hèn nhát hôm qua lại xuất hiện một lần nữa trong điện thoại. Tôi thấy thế liền vui vẻ, không nghĩ tới lão cáo già chú Lê thừa dịp chúng tôi tra hỏi Hoàng Tiểu Quang mà quay lại, xem ra chú đã sớm ngờ tới tên chó chết này sẽ phản bội!

Tất cả thôn dân thôn Hoàng đều choáng váng, coi như bọn họ có ngốc, cũng biết bao che tội phạm giết người là phạm pháp! Sẽ phải chịu tội liên đới! Cho dù mấy năm nay họ đi đào cây Bách trên núi kiếm chút tiền, thế nhưng đều là những người tuân thủ pháp luật sống trên núi, trong nhà ai mà có người từng ngồi tù, còn không phải bị thôn xóm xung quanh cười nhạo đến chết!

Hoàng Tiểu Quang nhìn video đang phát trong tay chú Lê, mồ hôi lạnh trên mặt chảy ròng ròng, chắc do cậu ta một mặt sợ chuyện mình làm cùng Hoàng Hữu Phát bị thôn dân biết, còn mặt

khác sợ hơn nữa là bại lộ chuyện mình bán đứng Hoàng Hữu Phát. Chỉ thấy cậu ta nhìn người trong thôn, rồi lại quay ra nhìn Hoàng Hữu Phát, nhưng nửa câu giải thích đều không nói được…

Trong nhất thời không khí có chút xấu hổ, những thôn dân này sẽ không lại nghe Hoàng Hữu Phát cổ động phóng tới chúng tôi, nhưng bọn họ cũng không biết kết thúc chuyện này thế nào.

Cũng may lúc này trời cũng sáng lên, mưa cũng càng lúc càng nhỏ, trải qua một thời gian giày vò như thế, quần áo trên người chúng tôi đã ướt đẫm. Mấy người dân thôn Hoàng ngược lại rất thông minh, trên người đều mặc áo mưa!

Chú Lê lúc này hắng giọng nói: “Tôi cũng tin tưởng mọi người trong lúc không hiểu rõ tình huống thì bị Hoàng Hữu Phát lừa gạt tới, đợi lát nữa cảnh sát đến, mấy người chúng tôi đều nguyện ý giúp mọi người làm chứng, chứng minh mấy người không có quan hệ gì với chuyện Hoàng Hữu Phát đã làm. Nhưng điều kiện đầu tiên là, tôi hi vọng mọi người có thể giao ra Hoàng Hữu Phát và Hoàng Tiểu Quang…”

Hoàng Hữu Phát nghe thế liền hoảng sợ, vội giải thích với người bên cạnh: “Mọi người đừng nghe lời nói của mấy người thành phố này, bọn họ đều là lừa đảo! Tôi và Tiểu Quang nếu phải rơi vào tay bọn họ thì xong đời, bọn họ chỉ chờ mấy người rời đi xong là giết chúng tôi đó!”

Dù sao đều là cùng một thôn, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, để bọn họ lúc này giao Hoàng Hữu Phát và Hoàng Tiểu Quang cho chúng tôi là không thực tế. Thế là tôi đưa ra một biện pháp điều hòa, đó chính là bọn họ phái vài đại biểu ở lại quan sát Hoàng Hữu Phát và Hoàng Tiểu Quang, đến tận khi cảnh sát đến tìm hiểu mọi chuyện.

Thôn dân thôn Hoàng nghe xong liền mồm năm miệng mười bàn

luận, một lát sau người đàn ông lớn tuổi nhất lớn tiếng nói với chúng tôi: “Muốn chúng tôi tin tưởng không phải không được, nhưng tất cả mọi người đều muốn ở lại chờ cảnh sát!”

Tôi liền nhẹ cả người nói với bọn họ: “Không quan trọng, mấy người muốn ở lại hết đương nhiên cũng được, nhưng mấy người đều phải xuống dưới và phải trông coi thật kỹ Hoàng Hữu Phát với Hoàng Tiểu Quang! Bọn chúng rất giảo hoạt, nếu để bọn chúng chạy, sau khi cảnh sát đến bọn tôi cũng chỉ đành nói với họ là mấy người cố ý thả hai tên đó đi.”

Người đàn ông lớn tuổi nhất nói: “Cậu yên tâm, người thôn Hoàng chúng tôi nói chuyện luôn giữ lời.”

Hoàng Hữu Phát thấy người trong thôn đã đạt thành thỏa thuận với chúng tôi, trên mặt biểu lộ ra một chút tuyệt vọng, nhưng ngay lập tức lại trấn tĩnh nói: “Tốt! Cây ngay không sợ chết đứng, cảnh sát tới càng tốt, tao chỉ sợ có một số người chỉ là phô trương thanh thế, cũng không dám thực sự đợi cảnh sát đến!”

Tôi nghe thế thì cười, mẹ! Đến lúc này rồi, Hoàng Hữu Phát vẫn còn vừa ăn cướp vừa la làng! Đúng là vịt chết mạnh miệng!

Chú Lê nghe Hoàng Hữu Phát nói thế liền cau mày nói nhỏ với tôi: “Hoàng Hữu Phát này lòng dạ rất âm trầm, nhất định phải cẩn thận, không thể để gã lại chạy. Mặc dù nói người thôn Hoàng chưa chắc đã có gan thả gã, nhưng cũng không nhất định nhìn chòng chọc gã được…”

Tôi nghe liền gật đầu, sau đó xoay người nói nhỏ vào tai Đinh Nhất vài câu, Đinh Nhất nghe xong liền nhìn vào Hoàng Hữu Phát trong đám người, trầm giọng nói: “Được, tôi biết rồi.”

Trước đó lão Hải liên hệ với đội viên xuống núi báo cảnh sát, nhận được câu trả lời là nhanh nhất phải buổi trưa mới có thể tới, nhưng đây là trong tình huống không bị chậm trễ, nếu như nửa

đường xuất hiện trở ngại, có lẽ chưa chắc có thể đến nơi vào giữa trưa.

Hiện giờ có thể ổn định những người này, chủ yếu bọn họ tin tưởng cảnh sát sẽ đến, nhưng nếu cảnh sát bị chậm trễ thời gian ở trên núi không thể kịp thời xuất hiện, chỉ sợ lập trường của những người này sẽ bắt đầu lung lay.

Tôi không yên lòng xoay xoay chiếc điện thoại của Lưu Ninh Huy, so với âm hồn của anh ta, nguy cơ trước mắt càng thêm nghiêm trọng, mặc dù những người này bị chúng tôi nói vài câu khuyên nhủ, nhưng chỉ cần cảnh sát không đến, nguy cơ của chúng tôi liền không được giải quyết triệt để.

Đinh Nhất lúc này đi đến bên cạnh tôi nói: “Cậu trước tiên đổi bộ quần áo ướt này đi! Giờ đã vào thu, nhiễm khí lạnh có thể bị bệnh, tôi sẽ canh chừng Hoàng Hữu Phát bên đó.”

Tôi cúi đầu xem, lúc này mới phát hiện quần áo trên người quả nhiên dính dính rất khó chịu, thế là nói nhỏ với anh ta: “Được, vậy anh cẩn thận một chút.”

Ai ngờ lúc tôi vừa thay xong quần áo đi ra khỏi lều, lại nghe thấy bên ngoài đang ầm ĩ, vội vàng chạy đến xem, phát hiện là thôn dân thôn Hoàng đang la hét: “Sắp hai giờ chiều rồi, vì sao cảnh sát còn chưa đến?”

Lão Hải đang giải thích với bọn họ: “Cảnh sát đang trên đường tới, nhưng hôm qua mưa cả đêm, đường núi rất khó đi, chắc là họ đến chậm hơn so với dự kiến.”

Thế nhưng những người này dường như không chịu nghe lời giải thích, âm thanh xôn xao càng lúc càng lớn, tôi vừa muốn gia nhập trận doanh với lão Hải, lại đột nhiên phát hiện Hoàng Hữu Phát không còn ở giữa bọn họ!

Tôi lập tức giận dữ trong lòng hô to với lão Hải: “Hoàng Hữu

Phát đâu? Sao lão không ở đây? Lão già này lại chạy rồi!"

Lão Hải biến sắc mặt, lập tức đẩy ra mấy thôn dân ngăn trước người mình để tìm kiếm xung quanh, nhưng nào có nửa điểm bóng dáng của Hoàng Hữu Phát! Những thôn dân đó lúc này cũng đều trung thực, không còn trách móc vì sao cảnh sát chưa đến.

Tôi lạnh lùng nhìn những người này, trong bọn họ nhất định có người có quan hệ thân thiết với Hoàng Hữu Phát, cho nên mới kích động mọi người gây chuyện, để Hoàng Hữu Phát thừa cơ chạy trốn.

Nghĩ đến đây tôi lại bực mình! Thế là liền quát lớn với những người này: "Hôm nay nếu Hoàng Hữu Phát chạy trốn, tất cả các người đều phải chịu trách nhiệm!"

CHƯƠNG

Gia cố linh hồn

Vừa nghe tôi nói như vậy, một đám thôn dân mới nãy còn kêu gào lập tức xìu hết khí thế... Khi cơn giận trong lòng tôi sắp đạt tới đỉnh điểm thì thấy Đinh Nhất áp giải Hoàng Hữu Phát mặt đầy máu từ xa xa trong rừng đi về.

Tôi lập tức thở phào nhẹ nhõm, may mà trước đó tôi để lại Đinh Nhất chặn đuôi, nếu không hôm nay đã để Hoàng Hữu Phát chạy thật. Lão già chết tiệt biết sớm muộn gì chuyện cũng sẽ bại lộ, chỉ sợ một khi để lão chạy thoát thì đúng là trâu đất xuống biển*, muốn tìm lại được lão sẽ rất khó khăn.

* Hàm ý một đi không trở lại.

Có điều nhìn mặt Hoàng Hữu Phát toàn là máu, chắc là Đinh Nhất ra tay hơi tàn nhẫn, nhưng đó cũng là đáng đời cho lão già chết tiệt này. Người thôn họ Hoàng thấy bộ dạng thê thảm của Hoàng Hữu Phát bị bắt trở về, trên mặt tất cả đều lộ ra vẻ sợ sệt, nhưng bọn họ cũng tự biết đuối lý, cho nên đều dám giận chứ không dám nói.

May thay, vào lúc hơn bốn giờ chiều, những đội viên xuống núi báo cảnh sát rốt cuộc đã dẫn cảnh sát vội vội vàng vàng tới. Chẳng khác mấy so với dự đoán của chúng tôi, dọc đường đi đúng là vì

trời mưa đường trơn, cho nên mới đến muộn như vậy…

Cảnh sát nghe chúng tôi kể lại ngọn nguồn câu chuyện xong, tạm thời dùng còng tay còng hai kẻ Hoàng Hữu Phát và Hoàng Tiểu Quang lại. Về phần những người dân thôn họ Hoàng đi cùng chúng, các đồng chí cảnh sát dạy bảo bọn họ một tràng, rồi để cho bọn họ tự rời đi.

Sau đó đoàn người chúng tôi mang theo thi thể của Lưu Ninh Huy, đi từ từ xuống núi, rời khỏi hẻm núi đá đỏ này… Nhưng bởi vì vụ du khách mất tích lần này đã leo thang thành một vụ án hình sự, cho nên thi thể của Lưu Ninh Huy chỉ có thể tạm thời để lại chỗ cơ quan công an địa phương, đợi đến khi vụ việc đã được kết án, người nhà mới có thể nhận về.

Nhưng mặc kệ như thế nào, cuối cùng Lưu Ninh Huy đã được chúng tôi tìm ra rồi, về phần Hoàng Hữu Phát và Hoàng Tiểu Quang cuối cùng sẽ chịu chế tài ra sao, đó không phải việc chúng tôi cần nhọc lòng, đều có pháp luật định đoạt.

Còn đối với chuyện của Lưu Ninh Huy và Lý Ninh Thiến, ít nhiều làm chú Lê hơi đau đầu… Đặc biệt là di động của Lưu Ninh Huy, ấy vậy mà nó cũng là chứng cứ quan trọng bị cảnh sát địa phương giữ, nó chỉ có thể đợi được trả lại cùng với hài cốt của Lưu Ninh Huy sau khi vụ việc được xét xử kết án.

Sau khi trở về, chúng tôi kể lại tình huống bên này cho Lưu Ninh Vũ, cô ấy nghe xong mắt đỏ hoe, rất lâu không nói gì… Tôi biết bất kỳ ai, khi nghe thấy người thân thiết phải chịu tổn thương như thế này, trong lòng đều không thể bình tĩnh nổi.

Cho nên dù chúng tôi có nói cái gì cũng không thể xoa dịu nỗi đau xót trong lòng cô ấy, bởi vậy tôi đành phải dời đề tài sang Lý Ninh Thiến, hỏi hiện giờ mỗi ngày cô ấy vẫn có thể nhận được điện thoại của Lưu Ninh Huy gọi về ư?

Lưu Ninh Vũ nghe tôi hỏi như vậy, thoáng bình phục lại tâm tình của mình, sau đó vẻ mặt lo lắng đáp: "Có, hơn nữa số lần còn nhiều hơn so với trước kia. Ngày hôm qua con bé còn nói với tôi, Ninh Huy nói trong điện thoại với nó là, mình sắp trở về rồi…"

Mấy người chúng tôi nghe thế lòng đều chùng xuống, Lý Ninh Thiến này nói chuẩn thật, Lưu Ninh Huy đúng là sắp trở lại, chỉ tiếc trở về chỉ có thể là hài cốt của Lưu Ninh Huy mà thôi.

Lưu Ninh Vũ thấy sắc mặt mỗi người chúng tôi đều khó coi, nên căng thẳng hỏi: "Tình trạng của Tiểu Thiến có phải không lạc quan lắm hay không? Tuy rằng cuối cùng Tiểu Huy cũng không thành hôn với con bé, nhưng chúng tôi đã sớm coi nó là người một nhà. Giờ Tiểu Huy xảy ra chuyện, chúng tôi thật sự không đành lòng nhìn con bé cũng điên theo…"

Nghe xong, chú Lê mở miệng an ủi: "Cháu cũng không cần quá lo lắng, hiện giờ chuyện vẫn chưa tới nông nỗi xấu nhất. Tối nay chúng tôi sẽ đến nhà Lý Ninh Thiến xem xét tình hình rồi nói."

Sau đó Lưu Ninh Vũ nói cho chúng tôi biết, hiện giờ Lý Ninh Thiến đã bị cha mẹ cô ấy đón về nhà ở, bởi vì bọn họ thật sự không yên tâm để con gái sống một mình. Về phần chuyện của Lưu Ninh Huy, bạn bè thân thích vẫn chưa có một ai nhắc đến với cô ấy!

Sau khi chia tay với Lưu Ninh Vũ, ba chúng tôi vội vàng về nhà chú Lê, chú nói buổi tối lúc đi thăm Lý Ninh Thiến cần mang theo một ít pháp khí, trong lòng chú có một linh cảm không tốt, chỉ sợ chấp niệm của Lưu Ninh Huy này quá lớn mạnh, âm hồn đã sớm hóa ác rồi.

Tối đó, khi chúng tôi chạy tới nhà Lý Ninh Thiến, cha mẹ cô ấy đã chờ ở bên ngoài từ lâu. Bởi vì Lưu Ninh Vũ đã đánh tiếng trước với họ, cho nên bọn họ mới nóng vội ra ngoài đón chúng tôi.

Trước khi gặp Lý Ninh Thiến, qua cha mẹ cô ấy, chú Lê tìm hiểu bước đầu một ít tình hình hiện tại gần đây của Lý Ninh Thiến. Nguyên văn lời cha mẹ cô ấy là: "Tiểu Thiến bây giờ so với bình thường hơi kỳ quặc… Phải nói nó cũng không phải là một cô gái bế tắc, ngày nào nó cũng đều lên mạng xem tin tức, lướt Weibo, nhưng cứ như không nhìn thấy bất kỳ tin gì về Lưu Ninh Huy xảy ra chuyện cả. Đã đến bây giờ, mỗi ngày nó vẫn liên hệ công ty tổ chức hôn lễ, bàn bạc vài chi tiết về lễ thành hôn với bên đó."

Tôi thấy chuyện này rất chi là không ổn đây! Tình trạng của Lý Ninh Thiến hiện giờ, hoặc là chính cô ấy thực sự điên rồi, hoặc là cô ấy hoàn toàn bị ma quỷ mê hoặc. Cũng mặc kệ là cái nào… tổn thương với cô ấy đều là trí mạng.

"Bây giờ làm sao đây?" Tôi thấp thỏm hỏi chú Lê.

Chú Lê than nhẹ một tiếng và nói: "Vào thăm cô ấy rồi nói sau."

Khi Lý Ninh Thiến nhìn thấy chúng tôi đến, cũng không tỏ ra giật mình, mà là nhiệt tình đón chúng tôi ngồi xuống và nói: "Mọi người tới đúng lúc ghê, hôm qua Ninh Huy gọi điện thoại nói anh ấy sẽ về rất nhanh thôi!"

Tôi thấy khi Lý Ninh Thiến nói đến việc Lưu Ninh Huy sắp về, trong mắt lấp lánh sự vui mừng khó có thể kiềm nén. Có lẽ giờ phút này, cô ấy thật sự tin tưởng Lưu Ninh Huy sắp về rồi… Lúc này tôi lén nhìn sang chú Lê, dùng ánh mắt dò hỏi chú có cách gì đối phó không?

Chú Lê cũng lắc đầu một cách bất đắc dĩ, sau đó nhẹ nhàng hỏi Lý Ninh Thiến: "Hôm nay Lưu Ninh Huy gọi điện thoại tới chưa? Chúng tôi có vài việc muốn hỏi cậu ta một chút."

Lý Ninh Thiến cười đáp: "Lúc này còn sớm mà, mấy ngày nay thời gian Ninh Huy gọi điện thoại tới đều rất khuya, mọi người ngồi đây chờ một lát đi." Nói xong cô ấy đứng dậy đi rửa trái cây

cho chúng tôi.

Lúc này chú Lê đột nhiên thừa dịp Lý Ninh Thiến không chú ý, hỏi cha mẹ cô ấy ngày sinh bát tự của cô ấy, rồi chú viết ngày sinh bát tự của Lý Ninh Thiến lên trên một tờ giấy vàng, lại dùng một quả cân chú mang đến đè xuống phía dưới bàn trà. Tôi biết đây là chú Lê đang gia cố linh hồn cho Lý Ninh Thiến, làm như vậy có thể phòng ngừa cô ấy bị âm hồn kêu gọi mà hồn phách rời xác.

Sau đó chúng tôi lại nói chuyện phiếm với Lý Ninh Thiến chốc lát, nhưng phần lớn đều là về một ít việc cô ấy chuẩn bị cho hôn lễ. Trong quá trình đó chú Lê tìm cớ dụ cha mẹ Lý Ninh Thiến đi, bởi vì khi có bọn họ ở đây, chúng tôi rất khó kiểm tra ra tình trạng thật sự của Lý Ninh Thiến.

Thời gian nhanh chóng đến 11 giờ tối, tôi đoán điện thoại của Lưu Ninh Huy đáng lẽ phải gọi đến rồi chứ…

Ai ngờ khi tôi đang sắp thất thần, đột nhiên lại nghe thấy tiếng chuông di động, Lý Ninh Thiến lập tức vui mừng reo: “Là điện thoại của Ninh Huy gọi tới!”

CHƯƠNG

Điên loạn vì yêu

Lý Ninh Thiến hạnh phúc bắt máy và nói: "Sao hôm nay anh gọi muộn thế?"

Ngay trong nháy mắt cô ấy bấm nhận cuộc gọi, tôi hoảng hốt nhìn thấy trên mặt kính thủy tinh của cửa sổ phản chiếu ra một bóng người, anh ta đứng ngay bên cạnh Lý Ninh Thiến, thoắt ẩn thoắt hiện, rất không ổn định…

Tôi ra hiệu ngay cho chú Lê và Đinh Nhất nhìn lên cánh cửa kính kia, hai người họ nhìn thấy cũng lập tức thay đổi sắc mặt, xem ra quả nhiên Lưu Ninh Huy vẫn quay trở lại!!

Lúc này chú Lê lấy ra một tấm bùa giấy vàng, thừa dịp Lý Ninh Thiến chưa chuẩn bị lặng lẽ dán ở giữa lưng cô ấy. Nhưng nói cũng kỳ lạ, cho dù là Lý Ninh Thiến đang nghe điện thoại hay là bóng chiếu của Lưu Ninh Huy trên cửa kính, ấy thế nhưng đều hoàn toàn không có chút phản ứng nào, điều này không khỏi làm tôi nghi ngờ bùa giấy của ông thầy bói già chú Lê này có phải mất linh hay không?

Lúc trong lòng tôi đang hết sức kinh ngạc, Lý Ninh Thiến lại đột nhiên đưa điện thoại cho tôi: "Ninh Huy bảo anh nghe điện thoại một chút…"

Tôi sửng sốt, sau đó vội nhận lấy điện thoại trong tay Lý Ninh Thiến đặt lên tai… Mới đầu tôi chỉ nghe thấy bên trong truyền ra từng tiếng rè rè, khi tôi cho rằng vẫn sẽ mất tín hiệu thẳng luôn giống lần trước thì lại nghe thấy rõ ràng bên trong truyền ra giọng một người đàn ông.

“Cảm ơn cậu đã tìm ra tôi…”

Lúc ấy tôi cả kinh, đúng là sống lâu thấy nhiều việc mà! Tìm hài cốt nhiều năm như vậy, hôm nay lại được một âm hồn cảm ơn, vì vậy tôi cười gượng đáp: “Đừng khách sáo, nhưng anh… đúng là Lưu Ninh Huy ư?”

Đầu tiên đối phương im lặng trong chốc lát, sau đó anh ta tiếp tục nói với giọng nói lẹt xẹt như bị nhiễu sóng: “Vừa rồi không phải cậu đã nhìn thấy tôi rồi sao?”

Tôi thấy âm hồn này còn rất thẳng thắn thành khẩn, vì vậy nên hỏi tiếp: “Tại sao anh còn muốn quay về? Yên tâm lên đường không tốt ư?”

Nhưng lần này đối phương lại nói rất dứt khoát: “Tôi rất biết ơn cậu đã tìm thấy tôi, nhưng hi vọng các người đừng nhúng tay vào chuyện của tôi và Tiểu Thiến, ai cũng không thể tách chúng tôi ra, ai cũng không được!!”

Câu nói cuối cùng của Lưu Ninh Huy khá quyết liệt, dường như tôi cũng có thể cảm thấy di động trong tay hơi rung lên… Mà khi anh ta nói xong câu đó, điện thoại cắt đứt luôn.

Lúc này tôi lập tức nhìn sang cánh cửa sổ kia, lại phát hiện bóng người trên mặt kính đã sớm biến mất không còn…

“Tại sao anh lại bảo anh ấy yên tâm lên đường?” Lý Ninh Thiến ở bên hỏi tôi đầy ngờ vực.

Suýt nữa tôi đã thật sự buột miệng thốt ra chân tướng, nhưng

cuối cùng vẫn ép mình nhịn xuống. Bởi vì tôi cảm thấy chuyện như thế này nói ra từ miệng những người ngoài chúng tôi kiểu gì vẫn hơi không ổn. Lỡ như Lý Ninh Thiến đau lòng quá độ, từ một "kẻ điên bình thường" biến thành một "kẻ điên không bình thường", chúng tôi đây sẽ phải chịu trách nhiệm lớn.

Tuy nhiên nếu mặc kệ một người một ma bọn họ tiếp tục quấn quýt si mê như vậy nữa thì kết quả chuyện này rõ rành rành, rốt cuộc người đã chết không thể sống lại, như vậy cũng chỉ có Lý Ninh Thiến còn sống cùng chết theo Lưu Ninh Huy.

Tuy rằng thời còn sống Lưu Ninh Huy rất yêu Lý Ninh Thiến, nhưng sau khi anh ta chết, bởi vì chấp niệm mà hóa ác, không còn biết thị phi đúng sai như hồi còn sống, anh ta chỉ biết không từ thủ đoạn bấu víu lấy phần chấp niệm này của mình.

Đối mặt với nghi ngờ của Lý Ninh Thiến, tôi do dự mãi, mới nặng nề đáp lại cô ấy: "Cô thật sự không biết cái gì cả sao? Nếu cô đã biết, tôi hi vọng cô đừng trốn tránh hiện thực, bởi vì mặc dù hiện thực đích thật có tàn khốc, nhưng cuối cùng nó vẫn là hiện thực."

Lý Ninh Thiến nghe xong nhíu chặt lông mày nói: "Tôi không rõ lời này của anh là có ý gì, hôm nay tôi hơi mệt, các anh đi đi…"

Lúc gần đi, chú Lê lén dặn dò cha mẹ Lý Ninh Thiến vài câu, quả cân dùng để gia cố linh hồn để dưới bàn trà tuyệt đối không thể lấy đi, bây giờ chỉ có thể đi một bước tính một bước, nếu lại xảy ra chuyện gì thì lập tức gọi điện thoại cho chú ấy.

Ra khỏi nhà Lý Ninh Thiến, ba người chúng tôi đều im lặng không nói, xem biểu hiện của Lý Ninh Thiến vừa rồi, nói cô ấy không biết tình hình thực tế đến ma cũng không tin… Chẳng lẽ thực sự phải nhìn cô ấy vì người mình yêu mà chọn tiếp tục điên cuồng vậy ư?

“Bây giờ nên làm gì đây?” Tôi lo lắng hỏi chú Lê, gặp phải loại chuyện này đúng là tôi không nghĩ ra nổi cách gì, rốt cuộc việc đuổi quỷ trừ tà vẫn là chú Lê lành nghề hơn.

Chú Lê ngẫm nghĩ và nói: “Thật ra vấn đề lớn nhất hiện giờ là Lý Ninh Thiến, sở dĩ âm hồn của Lưu Ninh Huy không chịu rời đi, nguyên nhân hơn phân nửa cũng là vì cô ấy… Nếu một hồn phách muốn vĩnh viễn không còn vướng bận trên đời, trừ khi trên đời không còn người nào nhớ tới cậu ta, bởi vì phần nhung nhớ này càng sâu, âm hồn càng không nỡ rời đi.”

“Vậy thì xong rồi, bây giờ Lý Ninh Thiến là đang hiểu hết mà giả bộ hồ đồ với chúng ta, một lòng chờ Lưu Ninh Huy trở về đây… Nhưng chờ đến một ngày anh ta trở về thật, chẳng phải là Lý Ninh Thiến sẽ gặp nguy hiểm à!!” Tôi hơi sốt ruột nói.

Chú Lê nghe vậy lập tức gọi điện thoại cho Lưu Ninh Vũ, bảo cô ấy khi nhận xác Lưu Ninh Huy về cần phải thông báo cho chúng tôi một tiếng, nếu không đến lúc đó chỉ sợ Lý Ninh Thiến sẽ không phải chỉ mắc “tâm bệnh” đơn giản như vậy.

Buổi tối về đến nhà rồi, tôi vẫn luôn không tưởng tượng nổi, Lý Ninh Thiến thật sự có thể vì người yêu tìm đến cái chết sao? Vì thế tôi hết sức tò mò hỏi Đinh Nhất: “Anh nói xem một người thật sự có thể vì yêu mà từ bỏ chính mạng sống của mình ư?”

Đinh Nhất suy nghĩ, sau đó trả lời tôi cực kỳ nghiêm túc: “Thế thì phải xem là bởi vì cái gì mà chết, nếu là vì cứu người mình thật lòng quan tâm mà từ bỏ mạng sống của mình, điều đó cũng đáng thuyết phục. Nhưng nếu là vì người đã chết mà không muốn sống nữa… tôi đây cũng không hiểu được.” Ai ngờ nói tới đây, anh ta lại đổi giọng: “Không phải cậu có người mình thích ư? Sao còn tới hỏi tôi vấn đề này chứ?”

Mặt già của tôi đỏ lên: “Tôi sao có thể tính là yêu đương? Nhiều

nhất chỉ là một bên nhiệt tình thôi, nếu thật sự là đôi bên yêu nhau, sao không cảm nhận được sự đau khổ của Lưu Ninh Huy và Lý Ninh Thiến chứ?”

Đinh Nhất khẽ cười bảo: “Tôi khuyên cậu vẫn đừng nên hâm mộ loại đau khổ này của người khác, nếu không sớm muộn gì có một ngày kia cậu sẽ hối hận…”

“Anh biết cái gì!? Người sống cả đời, phải có một đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm chứ! Nếu không chẳng phải sống uổng phí một phen sao? Tuy rằng tôi cũng không tán thành Lý Ninh Thiến tiếp tục điên cuồng như vậy, nhưng đồng thời tôi cũng không thể không nể phục sự cố chấp vì tình yêu của cô ấy.” Vẻ mặt tôi bùi ngùi nói.

Đinh Nhất lắc đầu: “Tôi cảm thấy vẫn là tình yêu của người bình thường vừa đẹp, bởi vì tự cổ chí kim những tình yêu khắc cốt ghi tâm kiểu đó không một cái nào có kết quả đẹp!! Tôi vẫn nói câu nói kia, đừng hâm mộ những thứ đó, nếu không sớm muộn gì cậu sẽ hối hận.”

Ngay lúc đó tôi căn bản không để những lời này của Đinh Nhất trong lòng, mà một lòng nghĩ lúc nào tôi mới có thể nếm thử cảm giác bị tình yêu “đốt cháy trái tim, ăn mòn xương cốt”… Nhưng thật sự tới ngày đó tôi mới phát hiện, hóa ra cho tới nay mình đều là một tên ngốc.

CHƯƠNG

Nảy sinh lòng tham

Vài ngày sau chú Lê nhận được điện thoại của Lưu Ninh Vũ, nói là vụ án của em trai cô ấy có rắc rối nhỏ, cảnh sát địa phương nhận được người dân thôn họ Hoàng báo án, nói lần trước lúc bọn họ đi theo Hoàng Hữu Phát vây bắt chúng tôi đã lạc mất một người, hơn nữa đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy.

Tôi nghe vậy thì hơi giật mình: "Đã bao nhiêu ngày rồi, lại thêm lúc ấy hiện trường hỗn loạn như vậy, ai biết bọn họ lạc mất người nào đâu?!"

Chú Lê nói với tôi: "Cháu còn nhớ lúc ấy Hoàng Hữu Phát tìm tới chúng ta, chất vấn cây Bách của gã đâu rồi, sau đó có tên một mình chạy đi tìm cây Bách giúp Hoàng Hữu Phát không?"

Nghe chú Lê nhắc thế, hình như tôi mới hơi có ấn tượng, nhưng cũng chỉ là hơi có ấn tượng thôi, về phần tên kia cao bao nhiêu, gầy hay béo, bề ngoài như thế nào đã sớm chẳng nhớ nổi.

Tuy rằng bây giờ tất cả chứng cứ đều chứng minh Lưu Ninh Huy chính là do Hoàng Hữu Phát giết, mà Hoàng Tiểu Quang cũng đã khai hết tất cả những chuyện cậu ta biết, nhưng sau đó thôn họ Hoàng mất tích một người dân thì kiểu gì gã cũng không thừa nhận có liên quan đến mình.

Vì thế cảnh sát địa phương mới liên hệ cho Lưu Ninh Vũ, hi vọng cùng lúc cô ấy nhận lại xác của em trai, có thể mời chúng tôi cũng cùng nhau trở lại hỗ trợ họ làm một bản tường trình kỹ càng tỉ mỉ hay không.

Tôi không tình nguyện cho lắm, ngày hôm qua tôi còn nghĩ mấy ngày nay hẹn Ngô An Ni ra ngoài chơi mà, nhưng không ngờ bởi vì chuyện này còn phải quay lại hẻm núi đá đỏ một chuyến.

Có điều không muốn thì không muốn, cuối cùng chúng tôi vẫn quay lại cùng Lưu Ninh Vũ! Bởi vì gần đây chúng tôi vẫn không yên tâm cho lắm đối với việc thi thể của Lưu Ninh Huy trở về… Lúc ấy Hoàng Hữu Phát và Hoàng Tiểu Quang đích thực không hề rời khỏi tầm mắt của chúng tôi.

Ngoại trừ giữa chừng Hoàng Hữu Phát có một lần "kim thiền thoát xác", nhưng không bao lâu đã bị Đinh Nhất bắt trở về, cho nên đúng thật là lão không có thời gian vừa đi vừa về để tìm tên kia. Mà khi đoàn người chúng tôi tới nơi, lại nhận được tin tức, nói là đã tìm được thằng nhóc kia rồi!!

Mặc dù tìm thấy người rồi, nhưng cũng đã chết rất nhiều ngày… Gã bị người cùng thôn đi ra ngoài đào cây Bách tìm được trong một cánh rừng. Khi tìm ra gã, gã đang treo trên chạc cây, phần bụng thi thể đã hơi trương phình lên và thứ gã giẫm lên để thắt cổ chính là khối cây Bách trước đó Hoàng Hữu Phát bảo gã đi tìm.

Tôi thầm giật mình: "Bất thường như vậy ư?!"

Chú Lê cũng cảm thấy cái chết của thằng nhóc này có nhiều bí ẩn. Khi ấy nhiều lắm gã chỉ là một kẻ chạy việc, kể cả luẩn quẩn trong lòng cũng không đến mức chọn thắt cổ vào lúc đó! Thêm nữa, dưới chân gã còn giẫm lên một khối cây Bách rất đáng giá kìa! Chẳng lẽ gã đã tới mức coi tiền tài như cặn bã rồi ư?

Khi đoàn người chúng tôi đến cơ quan công an địa phương, nhìn thấy những người thôn họ Hoàng gặp trên núi trước đó cũng đều ở đây, chắc họ là bạn bè người thân của gã xảy ra chuyện. Có điều dù vụ án này có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng mặc kệ điều tra như thế nào cũng chỉ có một kết quả cuối cùng là tự sát.

Sau đó cảnh sát tiếp đón chúng tôi cho chúng tôi làm một bản tường trình kỹ càng tỉ mỉ, nhưng lời khai của chúng tôi cũng không thể cung cấp thêm manh mối gì cho họ. Cuối cùng chúng tôi cũng chỉ đành đi cùng Lưu Ninh Vũ đến xem thi thể của em trai cô ấy.

Ai ngờ khi chúng tôi đi vào phòng pháp y, lại đúng lúc gặp được hai người của thôn họ Hoàng lại đây nhận xác cũng ở bên trong, bọn họ đang xác nhận thân phận của gã thắt cổ kia.

Bởi vì trong lòng nhất thời tò mò, tôi cũng xáp qua đó, kết quả mới vừa lại gần, ký ức lúc còn sống của người chết bất chợt chui vào trong đầu tôi. Tôi thấy quả nhiên là thằng nhóc này chết rất oan uổng, chỉ là ở trong ký ức tàn hồn của gã, tôi vẫn chưa nhìn ra lúc ấy rốt cuộc là thứ gì mê hoặc gã…

Hóa ra lúc ấy gã chạy ngược lại chỗ chúng tôi ném cây Bách xuống, khối cây Bách kia vẫn còn lẳng lặng nằm nơi đó. Thằng nhãi này nhất thời nổi lòng tham, muốn chiếm riêng thứ này cho mình! Vì vậy gã định tìm một chỗ giấu thứ này đi trước, sau đó trở về nói với Hoàng Hữu Phát chẳng tìm được gì cả.

Nhưng khi gã ôm cây Bách tìm kiếm chỗ có thể giấu kín, lại đột nhiên nhớ tới việc vợ của mình ghét bỏ bản thân nghèo, bỏ lại đứa con trai còn chưa đến hai tuổi trốn đi theo người đàn ông khác.

Gã càng nghĩ càng cảm thấy mình sống quá uất ức, giữ khuôn phép nửa đời người, nhưng cuối cùng lại thành trò cười cho người cả thôn, bây giờ đến cả con trai đang học tiểu học cũng hờ hững

với gã.

Nhất thời căm uất, gã ngẩng đầu thì thấy trước mặt có một thân cây to khỏe, cùng lúc đó, phảng phất có một âm thanh nói với gã: "Nếu sống mà khổ sở như vậy còn không bằng sớm chết đi, như vậy tất cả cực khổ đều sẽ biến mất, con của mi cũng không cần cảm thấy xấu hổ bởi vì mi nữa…"

Gã dễ dàng bị mê hoặc, cứ như vậy chậm rãi đi tới dưới tàng cây, nhẹ nhàng đặt cây Bách ôm trong tay xuống đất, sau đó gã đứng lên và cởi dây lưng của mình xuống, tiện tay treo lên cây… Cái chết của gã có thể nói là nước chảy mây trôi, liền mạch lưu loát, không đến vài phút người đã tắt thở.

Thực ra tình huống như thế, chỉ cần bị người nào đó đẩy một cái là sẽ không sao nữa! Nhưng cái chính là, lúc ấy, nơi đó, đến cả cái bóng ma cũng không có, sao lại có ai chạy ra cứu mạng gã được? Vì thế cái tên xui xẻo này cứ như vậy treo cổ uổng mạng trên cành cây thoạt nhìn rất to khỏe, nhưng thực tế lại chỉ là một cây cổ thụ không biết đã sớm chết héo từ khi nào…

Lúc này Đinh Nhất đẩy nhẹ tôi và nói: "Đi thôi, đừng thất thần, bọn họ đã sớm đi ra ngoài rồi."

Tôi nghe thế vội phục hồi tinh thần, thấy cậu cảnh sát dẫn chúng tôi đến đây đang nhìn tôi một cách kỳ quặc. Vì vậy tôi vội vàng xấu hổ ho nhẹ, xoay người ra khỏi phòng pháp y.

Tiếp theo tôi kể lại ký ức tàn hồn của thằng nhãi đã chết kia cho chú Lê, chú nghe xong sắc mặt nặng trịch bảo: "Không ai biết rốt cuộc lúc ấy tên kia đã đụng phải thứ gì, nhưng có một điểm có thể khẳng định, nhất định là bởi vì lúc ấy gã nổi lòng tham… Nếu lúc ấy gã chỉ cầm lấy cây Bách rồi trở về luôn, đoán chừng sẽ không uổng mạng."

Sau đó Lưu Ninh Vũ liên hệ xe tang của nhà tang lễ địa phương,

định chở hài cốt của em trai cô ấy trở về hoả táng… Chú Lê thấy vậy thì nói với cô ấy: “Đều phải hoả táng, vậy vì sao không hoả táng ở nhà tang lễ địa phương trước, sau đó hẵng mang tro cốt trở về?!”

Nhưng Lưu Ninh Vũ lại nói: “Bất kể như thế nào tôi cũng nên để cha mẹ thấy mặt em trai lần cuối cùng…”

Chú Lê mở miệng khuyên: “Lưu Ninh Huy bây giờ chỉ còn lại có hài cốt, cho bọn họ nhìn cũng chỉ là tăng thêm khổ sở, cô nghe tôi, không bằng hoả táng ngay tại chỗ, như vậy còn có thể giảm bớt phần lớn tổn thương đối với cha mẹ cô. Có lẽ ban đầu bọn họ sẽ trách cô, nhưng cô suy nghĩ lại kỹ đi, giờ tuổi họ đã cao, nhìn thấy con trai trở thành như thế, không biết còn có thể chịu được sự kích thích này hay không. Lỡ đâu thật sự xảy ra sự cố gì… Đến lúc đó sẽ thật sự mất nhiều hơn được.”

CHƯƠNG

Cuộc gọi của ma

Tôi biết chú Lê đau khổ khuyên bảo như vậy, kỳ thật vẫn là kiêng kị sau khi hài cốt của Lưu Ninh Huy trở về sẽ gây ra chuyện gì xấu, không bằng hoả táng ngay tại chỗ cho dứt khoát. Nhưng lúc ấy chúng tôi đều cho rằng, chỉ cần thiêu thi thể của anh ta, có lẽ anh ta sẽ không thể tiếp tục quấn quýt si mê lấy Lý Ninh Thiến nữa.

Nhưng chúng tôi lại đều quên mất còn có một chiếc điện thoại di động! Sau này sự thật cũng chứng minh, nơi âm hồn của Lưu Ninh Huy chân chính sống nhờ chính là chiếc di động kia…

Lưu Ninh Vũ cũng là một phụ nữ biết nghe lời người khác khuyên, cho nên việc hoả táng hài cốt của Lưu Ninh Huy rất thuận lợi… Khi chúng tôi nhìn thấy anh ta cuối cùng đã hóa thành một hũ tro cốt, trái tim treo lơ lửng cũng tạm thời được đặt xuống.

Tuy rằng sau khi trở về, cha mẹ Lưu Ninh Huy ít nhiều vẫn oán trách con gái vài câu: “Vì sao không mang hài cốt của Tiểu Huy về để cho bọn họ nhìn một lần?” Nhưng đồng thời trong lòng họ cũng biết, nếu thật sự nhìn thấy dáng vẻ cuối cùng của con trai mình, đoán là cũng rất khó chịu đựng nổi.

Để xoa dịu âm hồn của Lưu Ninh Huy và để vẽ dấu chấm hết

hoàn hảo cho chuyện này, cho nên chú Lê tự mình làm một buổi pháp sự vãng sinh để siêu độ cho Lưu Ninh Huy.

Nhưng ai cũng chẳng ngờ, hai ngày sau chú Lê lại nhận được điện thoại của cha mẹ Lý Ninh Thiến, nói là mấy ngày nay Lý Ninh Thiến không thích hợp cho lắm, điều này làm cho bọn họ cảm thấy trong lòng vô cùng sợ hãi, cho nên hi vọng chúng tôi có thể mau chóng đến thăm con gái họ.

Hóa ra mấy ngày nay Lý Ninh Thiến càng nhận được điện thoại của Lưu Ninh Huy gọi tới thường xuyên hơn, vẻ mặt cô ấy cũng càng ngày càng phấn khởi, dường như biết người yêu sắp sửa trở lại rồi ấy.

Chú Lê nghe vậy rất kinh ngạc. Theo lý thuyết, hài cốt của Lưu Ninh Huy đã hoả táng, tại sao Lý Ninh Thiến vẫn còn có thể nhận được điện thoại anh ta gọi tới chứ?! Vào buổi tối, ba chúng tôi lại chạy tới nhà Lý Ninh Thiến lần nữa, phát hiện cô ấy đang thu dọn một vài món đồ trong phòng mình. Cô ấy thấy chúng tôi tới cũng không tỏ ra ngoài ý muốn, bảo chúng tôi ngồi chơi chốc lát, cô ấy thu dọn mấy thứ này xong sẽ ra.

Mẹ của Lý Ninh Thiến kể với chúng tôi bằng vẻ mặt lo lắng: "Mấy ngày nay Tiểu Thiến mang đồ của nó cái thì tặng người ta, cái thì vứt đi, như kiểu bàn giao chuyện hậu sự ấy. Tôi hỏi nó đang làm cái gì vậy? Nó lại dửng dưng bảo mấy thứ này cũng chẳng dùng, giữ lại cũng chiếm chỗ, không bằng tặng cho người khác làm kỷ niệm."

Chú Lê hỏi lại bà ấy: "Tình trạng này của Lý Ninh Thiến bắt đầu xuất hiện từ khi nào?"

Mẹ Lý nhớ lại và đáp: "Ba ngày trước..."

Mấy chúng tôi nghe vậy lòng đều chùng xuống, thầm nghĩ đây chẳng phải là ngày tro cốt của Lưu Ninh Huy về đến nhà sao? Xem

ra chấp niệm trong lòng Lưu Ninh Huy quá sâu, mặc dù đã thiêu hài cốt của anh ta, nhưng vẫn không thể nào làm anh ta rời đi.

Chú Lê kiểm tra quả cân gia cố linh hồn lúc trước đặt ở phía dưới bàn trà, phát hiện nó vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, không có chút xíu dấu hiệu bị phá hỏng, lúc này chú mới thoáng thở phào một hơi và nói: “Hiện giờ tạm thời cô ấy vẫn chưa có nguy hiểm quá lớn, nhưng về sau thì khó nói… Đúng rồi, ngày kết hôn của cô ấy và Lưu Ninh Huy là ngày nào?”

“Mùng một tháng sau.” Mẹ Lý đáp.

Nghe vậy, chú Lê thử tính toán ngày và nói: “Cũng không còn mấy ngày nữa, xem ra mọi thứ phải được giải quyết trước khi đến ngày đó, nếu không chỉ e đến lúc đó Lưu Ninh Huy thật sự sẽ tới đón Lý Ninh Thiến đi. Nhớ kỹ, từ giờ trở đi, tịch thu di động của Lý Ninh Thiến, đừng để cô ấy tiếp xúc đến bất cứ chiếc điện thoại nào nữa.”

Mẹ Lý vội đứng dậy, thừa dịp con gái đang thu dọn đồ đạc, bà lén cầm di động đến giao cho chú Lê. Chú Lê nhận lấy, đầu tiên là tắt nguồn đi, sau đó dán một lá bùa màu vàng lên trên.

Lý Ninh Thiến nhanh chóng phát hiện ra không thấy di động của mình đâu, vì thế cô ấy nôn nóng ra khỏi phòng nói, “Mẹ! Mẹ có nhìn thấy di động của con không?”

Mẹ Lý giả vờ mờ mịt đáp: “Không biết, ngày nào con cũng vứt bừa bãi, ai biết con lại ném đi đâu rồi?!”

Lý Ninh Thiến vội vàng tìm kiếm khắp nơi, mặt mày vô cùng nóng ruột… Mấy người chúng tôi liếc mắt nhìn nhau, muốn xem không có di động, Lưu Ninh Huy còn có thể liên hệ Lý Ninh Thiến như thế nào.

Ai ngờ đúng lúc này, di động của mẹ Lý lại đột ngột vang lên, bà ấy lấy ra nhìn, sắc mặt chợt trở nên trắng bệch… Tôi thấy sắc

mặt bà ấy hoảng sợ, vội vươn tay cầm lấy di động của bà, bên trên hiển thị rành rành ba chữ “Lưu Ninh Huy”.

Lúc này Lý Ninh Thiến vừa rồi còn đang tìm di động của mình đột nhiên bước hai ba bước tới, giơ tay giật lấy di động trong tay tôi, sau đó vô cùng vui sướng nói: “Là Ninh Huy gọi tới…”

Khi cô ấy ấn nút nghe máy, tôi lập tức cảm giác được hơi thở trong phòng hơi khang khác, dường như có thứ gì đó tôi không nhìn thấy đang xoay quanh gần đây. Lần này mặc dù tôi không nhìn thấy cửa kính có phản chiếu bóng người nào, nhưng cảm giác thế này lại càng rõ ràng hơn so với lần trước, cũng càng mãnh liệt hơn.

“Anh ta đang thay đổi…” Tôi nhìn Lý Ninh Thiến chạy về phòng để nghe điện thoại, nói xa xăm.

Chú Lê khó hiểu hỏi lại: “Cái gì thay đổi?”

Tôi lắc đầu một cách mơ hồ: “Không thể nói ra được, tóm lại bất kể có phải Lưu Ninh Huy đã hóa ác thật hay không, chắc chắn anh ta đã trở nên còn mạnh hơn so với trước kia.”

Chú Lê nghe vậy thì thở hắt ra: “Đích thực là thế, bằng không đã niêm phong điện thoại của Lý Ninh Thiến, sao cậu ta còn gọi được tới di động của mẹ cô ấy chứ?” Chú Lê nói xong lại quay đầu bảo mẹ Lý: “Bắt đầu từ ngày mai, đừng cho Lý Ninh Thiến tiếp xúc đến bất cứ thiết bị thông tin nào, vấn đề hiện giờ của cô ấy đã không còn đơn giản là điên hay không điên như vậy nữa! Nếu tôi không đoán sai, có lẽ vào ngày hôn lễ Lưu Ninh Huy sẽ mang con gái của bà đi…”

Cha của Lý Ninh Thiến nghe thế thì hoảng sợ: “Chuyện này… sao có thể, hài cốt của Ninh Huy đều đã hoả táng, làm sao nó có thể mang Tiểu Thiến đi chứ?”

Tôi thấy ông ấy hình như không tin lời chú Lê nói cho lắm, vì

vậy sẵng giọng nói: “Mang không được người sống đi… Có thể mang người chết đi mà.”

Thật ra không phải tôi muốn hù dọa bọn họ, nhưng giờ đã đến nước này, nếu bọn họ vẫn nghi ngờ lời chúng tôi nói, vậy kể cả chúng tôi dùng hết sức muốn bảo vệ Lý Ninh Thiến cũng chưa chắc có thể thành công!

Chỉ thấy hai người bọn họ do dự cả buổi, mới nói với chú Lê bằng vẻ mặt bất đắc dĩ: “Nếu Lê đại sư chịu giúp Tiểu Thiến vượt qua cửa ải khó khăn, tất nhiên hai vợ chồng già chúng tôi đây sẽ nghe ông hết.”

Chú Lê gật gù đáp: “Được, vậy chúng ta cần bàn bạc với nhau kỹ hơn…”

Hai ngày tiếp đó, cha mẹ Lý Ninh Thiến làm theo lời chú Lê, tịch thu tất cả thiết bị thông tin liên hệ với bên ngoài trong tầm tay của Lý Ninh Thiến. Lý Ninh Thiến quả nhiên không còn bình tĩnh như trước, cô ấy nổi điên đập phá đồ đạc lung tung, la hét muốn cha mẹ trả điện thoại lại cho mình.

Mỗi ngày, vừa đến tối là ba chúng tôi lại tới nhà Lý Ninh Thiến thăm cô ấy, sợ cô ấy bị Lưu Ninh Huy đã dần dần nổi giận chặn trước một bước…

CHƯƠNG

Vết thương trên cổ tay

Nhưng ai ngờ vào tối ngày thứ ba, Lý Ninh Thiến đột nhiên yên tĩnh lại, khôi phục trạng thái như trước đây… Sau đó tôi kinh ngạc phát hiện, cô ấy dửng dưng ở trong phòng thử áo cưới, có cảm tưởng như sự bình tĩnh bất thường trước cơn bão.

Tôi thật sự không hiểu được là tình yêu sâu sắc đến thế nào mà có thể khiến Lý Ninh Thiến bình thản như thế? Càng không biết lúc này cô ấy có thật sự biết bản thân đang làm cái gì không, hay là chỉ chịu sự mê hoặc của Lưu Ninh Huy?

Tuy rằng mấy tối nay chúng tôi luôn canh chừng cô ấy gắt gao, nhưng nếu cô ấy thật sự một lòng muốn đi theo Lưu Ninh Huy, như vậy chúng tôi cứu cô ấy có ý nghĩa gì nữa… Cho nên cuối cùng, người có thể cứu Lý Ninh Thiến chỉ có chính cô ấy thôi.

Nghĩ đến đây, tôi bèn bước tới trước cửa phòng cô ấy, khẽ gõ hai cái. Lý Ninh Thiến đang mím môi cười nhẹ với chính mình trong gương, vẻ mặt cực kỳ giống cô dâu sắp sửa kết hôn.

Cô ấy nghe tiếng tôi gõ cửa thì quay đầu lại, sau đó mỉm cười nói với tôi: "Nhìn giúp tôi xem, chiếc áo cưới này có đẹp không?"

Giờ phút này, biểu cảm hạnh phúc trên khuôn mặt Lý Ninh Thiến, kết hợp với áo cưới trắng tinh, tuy không đến mức đẹp

không gì sánh được, nhưng cũng là thời khắc xinh đẹp nhất trong cuộc đời của một cô gái.

Tôi chưa từng thật lòng khen cô gái nào đẹp, cho nên bị cô ấy hỏi như vậy, mặt hơi nóng lên, suy nghĩ cả buổi mới thốt ra một câu: “Rất đẹp…”

Lý Ninh Thiến nghe vậy thì phì cười, cô ấy hỏi: “Anh có bạn gái không?”

Tôi sửng sốt, không biết tại sao cô ấy hỏi như vậy, nên thành thật trả lời: “Có một người mình thích, nhưng tôi vẫn chưa nắm chắc được tâm tư cô ấy…”

Lý Ninh Thiến gật đầu nói: “Thì ra là thế, khó trách chỉ khen con gái xinh đẹp cũng không biết! Anh nhớ kỹ, không có cô gái nào không thích người khác khen cô ấy xinh đẹp, nếu anh thật lòng thích cô ấy, phải nói hết những lời trong lòng mình cho cô ấy… Nếu không một khi lỡ mất cơ hội tốt, có hối hận cũng không kịp.”

“Anh Huy… Anh ta, thường xuyên khen cô đẹp ư?” Tôi không suy nghĩ mà buột miệng thốt ra.

Cô ấy khẽ thở dài đáp: “Ninh Huy là một người rất cởi mở. Mặc dù ngoài mặt anh ấy thoạt nhìn hơi cẩu thả, nhưng trên thực tế lại là một người tâm tư tỉ mỉ. Tôi không muốn xóa bỏ bản tính của anh ấy, hi vọng anh ấy sống vui vẻ… Nhưng mỗi lần anh ấy đến những nơi nguy hiểm đó tôi lại lo lắng không thôi. Tuy rằng ngoài miệng tôi cũng không phản đối anh ấy đi trekking, nhưng lại không cách nào che giấu nỗi lo và bất an trong lòng. Hết thảy những điều này thật ra Ninh Huy đã thấy rõ, anh ấy biết một khi chúng tôi kết hôn, trên người mình sẽ có thêm một phần trách nhiệm, anh ấy cảm thấy bản thân cũng đến lúc có một vài sự thay đổi… Khi anh ấy nói với tôi dự định sau khi kết hôn sẽ về giúp cha mẹ anh ấy xử lý chuyện làm ăn, tôi rất kinh ngạc, nhưng đồng thời

trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Tôi biết sau này mình sẽ không bao giờ phải vì mấy ngày mấy đêm không liên hệ được với anh ấy mà lo lắng nữa! Càng không cần vì những tin tức du khách mất tích trên mạng mà thấp thỏm lo âu! Nhưng tôi không ngờ anh ấy lại đề nghị trước khi kết hôn khám phá một cung đường mới. Sau đó mang theo mấy người bạn tốt và cả tôi cùng đi. Bởi vì anh ấy nói anh ấy phải ở trước mặt bạn tốt của mình, ở trong chuyến du hành mạo hiểm cuối cùng của mình… chính thức cầu hôn tôi.”

Tôi hơi kinh ngạc hỏi: “Không phải hai người đã sớm chọn ngày kết hôn rồi ư? Sao còn cần cầu hôn nữa?”

Khóe miệng Lý Ninh Thiến khẽ cong lên: “Ninh Huy luôn cảm thấy lần anh ấy cầu hôn tôi trước đây chưa đủ chính thức, anh ấy muốn đưa tôi ra ngoài thăm thú, sau đó đứng giữa thiên nhiên rộng lớn mà cả đời anh ấy nhiệt tình yêu thương chính thức cầu hôn tôi, hơn nữa để các bạn của anh ấy chứng kiến con đường tình yêu của chúng tôi.”

Tôi nghe xong gật gù nói: “Không ngờ anh ta cũng rất lãng mạn. Nhưng trước đây anh ta đã đi qua nhiều con đường như vậy, tại sao không chọn một tuyến đường đã từng đi? Cớ gì lại một mình đi mạo hiểm?”

Lý Ninh Thiến cũng lắc đầu một cách bất đắc dĩ: “Từ trong xương cốt, Ninh Huy chính là một người thích mạo hiểm, anh ấy có thể vì tôi từ bỏ theo đuổi nửa cuộc đời của mình là đã hạ quyết tâm rất lớn. Nhưng kiểu người coi trọng giá trị kỷ niệm giống như anh ấy, tất nhiên cũng muốn vẽ một dấu chấm hoàn hảo cho nửa đời trước đã từng tự do tự tại của mình, cho nên mới muốn lần cuối cùng khám phá một cung đường hoàn toàn mới…”

Nghe xong, tôi chửi thầm trong bụng: “Đúng là không tìm đường chết sẽ không phải chết mà, nếu Lưu Ninh Huy không đi

chuyến này, có phải đã sớm ôm vợ cùng nhau ăn gà rồi hay không! Sao phải chết tha hương giống như bây giờ.”

Lý Ninh Thiến thấy lần này tôi không lên tiếng, nên tiếp tục chậm rãi nói với tôi: “Có phải các anh đều cảm thấy tôi điên rồi không? Cảm thấy tôi vẫn đang trốn tránh hiện thực?”

Tôi hơi xấu hổ cười cười: “Thật sự là cô biểu hiện hơi khác thường…”

Lý Ninh Thiến nghe xong khẽ thở dài một tiếng: “Kỳ thật chuyện của Ninh Huy tôi biết sớm hơn bất kỳ ai…” Cô ấy nói xong thì chậm rãi vén tay áo lên để tôi xem cổ tay của mình.

Tôi lập tức lắp bắp kinh hãi, trên cổ tay trái của cô ấy có một vết thương mới vừa khép lại không lâu, nhìn là biết trước đây không lâu đã từng cắt cổ tay tự sát!

“Đây là chuyện khi nào?!” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Lý Ninh Thiến nhìn bản thân ở trong gương, nhẹ giọng kể lại: “Khi ấy đúng lúc tôi đi công tác ở nơi khác, đã một ngày một đêm tôi không liên hệ cho Ninh Huy được, một linh cảm vô cùng không tốt tràn ngập trong lòng tôi. Từ trước đến nay tôi đều chưa từng hoảng hốt như vậy. Vì thế tôi liền gọi điện thoại cho bạn của Ninh Huy, muốn hỏi anh ta thử xem làm sao mới có thể liên hệ được với Ninh Huy. Nhưng đối phương lại nói cho tôi biết, tình huống một ngày một đêm không liên hệ được cũng là chuyện thường, không cần sốt ruột quá, nói không chừng đến buổi tối là có thể nhận được điện thoại của anh ấy thì sao. Thật ra tôi cũng biết anh ta nói không sai, nhưng hôm đó, từ đầu đến cuối tôi lại không thể kiềm nén sự hoảng loạn trong mình. Vì vậy tôi đã gọi điện thoại cho cảnh sát địa phương và hỏi xem có tin tức gì về du khách xảy ra sự cố không. Nhưng câu trả lời tôi nhận được là do địa phương xảy ra lũ quét bất ngờ, cho nên cũng không thể xác định có du khách

nào mất tích hay không, bởi vậy bọn họ vẫn bảo tôi kiên nhẫn chờ đợi. Đó là những ngày dài nhất trong đời tôi từng trải qua. Cho đến tối ngày thứ năm, cuối cùng tôi cũng nhận được một cuộc điện thoại từ Ninh Huy gọi về.”

“Tối hôm mất liên lạc ngày thứ năm cô đã nhận được điện thoại của anh ta?” Tôi giật mình hỏi.

“Ừ, lúc ấy là hơn mười giờ tối rồi. Tôi vừa thấy Ninh Huy gọi về thì sung sướng muốn điên, nhưng nghe giọng anh ấy trong điện thoại lại hơi quai quái, hình như đã xảy ra chuyện gì đó không hay.”

Tôi nghe Lý Ninh Thiến kể tới đây, sau đó lại kết hợp với ký ức tàn hồn trước đó của Lưu Ninh Huy… Như vậy xem ra cuộc điện thoại đầu tiên cô ấy nhận được chắc là vào buổi tối đầu tiên sau khi Lưu Ninh Huy chết gọi về.

CHƯƠNG

Sống chết cùng nhau

Nhưng lúc ấy di động của Lưu Ninh Huy đáng lẽ là ở trong tay Hoàng Tiểu Quang, nhất định là Hoàng Tiểu Quang mang theo di động đi đến khu vực có tín hiệu, lúc này mới có thể để hồn phách của Lưu Ninh Huy trò chuyện với Lý Ninh Thiến thông qua chiếc di động đó!

Lý Ninh Thiến nhìn xuống vết sẹo trên cổ tay mình và nói: "Từ đầu đến cuối Ninh Huy đều không lừa gạt tôi. Ở trong điện thoại, anh ấy nói cho tôi biết anh ấy vĩnh viễn không về được nữa. Anh ấy hi vọng sau này tôi hãy sống vui vẻ, hạnh phúc… Nhưng cuộc sống đã không còn anh ấy làm sao có thể vui vẻ và hạnh phúc đây? Buổi tối hôm đó một mình tôi đi lang thang bên ngoài rất lâu, cũng do dự mãi. Tôi không phải người dễ xúc động, sẽ không vì đầu óc nóng lên nhất thời mà làm chuyện gì ngốc nghếch. Nhưng khi đó tôi thật sự quá khổ sở, tôi tưởng tượng sự khổ sở này sẽ càng nặng trĩu hơn theo thời gian… Tôi cảm thấy lòng mình đau đến sắp hít thở không thông. Lúc ấy tôi đang đi công tác, tôi biết không thể chết ở khách sạn của người ta, làm như vậy rất vô trách nhiệm. Vì vậy tôi tới một cửa hàng tiện lợi 24 giờ mua một con dao rọc giấy sắc bén, muốn tìm chỗ không người chấm dứt mạng sống của chính mình. Nhưng có lẽ là biểu cảm của tôi ngay lúc đó không

bình thường cho lắm, hơn nửa đêm đến cửa hàng tiện lợi lại chỉ mua một con dao, cho nên ông chủ cửa hàng tiện lợi kia có lòng tốt bảo nhân viên cửa hàng lặng lẽ đi theo tôi, sợ tôi xảy ra chuyện gì…”

“Sau đó là nhân viên cửa hàng đó đã cứu cô?” Tôi chen lời hỏi.

Lý Ninh Thiến gật đầu đáp: “Lúc ấy tôi cầm dao rọc giấy đi đến chiếc ghế dài trong một công viên nhỏ, nghĩ thầm hoàn cảnh nơi này yên ắng, hơn nữa giờ lại là đêm khuya tĩnh lặng, cũng sẽ không bị ai phát hiện. Nhưng không ngờ tôi vừa mới cắt cổ tay, đã bị nhân viên cửa hàng tiện lợi vẫn luôn đi theo phía sau mình phát hiện, vì thế cậu ta lập tức báo cảnh sát. Sau đó cảnh sát chạy tới đưa tôi đến bệnh viện khâu vết thương lại, bởi vì bị thương không nặng, hơn nữa ngay lúc đó cảm xúc của tôi cũng không phải quá kích động, cho nên bọn họ cũng không có báo cho người nhà tôi biết. Tôi không muốn làm phiền người khác, nên nói dối là mình chỉ gặp chuyện tình cảm suy sụp cho nên mới nhất thời luẩn quẩn trong lòng, giờ đã không sao rồi. Nhưng khi đó trong lòng tôi lại không phải nghĩ như vậy, bởi vì tôi biết nếu bản thân một lòng tìm chết, không ai có thể cứu được tôi.”

“Cô… Sao cô phải khổ vậy chứ? Tại sao cô không thể suy ngẫm lại, lúc ấy có thể có người cứu cô, có lẽ vừa vặn chứng minh số của cô chưa tận mà!” Tôi tận tình khuyên bảo.

Lý Ninh Thiến nở nụ cười khổ: “Thể xác của một người dù đang tồn tại, nhưng trái tim cô ấy lại đã chết từ lâu, người như vậy sống trên đời lại còn có ý nghĩa gì nữa? Tôi biết các anh đều có lòng tốt, nhưng ý tôi đã quyết, các anh thật sự không cần vì những chuyện vặt của tôi mà đau đầu thêm nữa.”

Tôi thấy cô ấy xem nhẹ sống chết như thế, bèn giơ tay giữ chặt cánh tay cô ấy và nói: “Cô sai rồi, với bất kỳ ai trên đời này, vấn

đề liên quan đến sống chết đều là việc lớn, nếu lúc ấy cô không chết lần thứ hai, vậy chứng minh trong lòng cô vẫn rất do dự, vẫn có rất nhiều vướng bận không bỏ xuống được, đúng không?!"

Nhưng Lý Ninh Thiến lại lắc đầu đáp lại tôi: "Anh sai rồi, lúc ấy tôi không chết lần thứ hai là bởi vì cùng vào tối đó tôi lại nhận được điện thoại của Ninh Huy. Khi tôi nói cho anh ấy biết mình thật sự không còn dũng khí sống tiếp, anh ấy lại bảo tôi, nếu bây giờ tôi chết, chúng tôi sẽ thật sự không thể gặp mặt được nữa. Anh ấy bảo tôi chờ anh ấy, chờ anh ấy trở về đón tôi, đến lúc đó chúng tôi có thể vĩnh viễn ở bên nhau."

"Cho nên cô mới bỏ ý định tìm đến cái chết lần thứ hai… Sau đó yên tâm chờ anh ta trở về? Chuẩn bị đến lúc đó chết một lần nữa?!" Tôi nhìn cô gái trước mắt, thật không biết nên nói cô ấy si tình chăng? Hay là quá ngốc!? Trong thế giới ngày nay, vẫn còn có người vì tình yêu lựa chọn đi tìm cái chết!? Chẳng lẽ cô ấy không có người yêu thì thật sự sống không nổi nữa sao? Hay là trái tim phụ nữ thường đều khá yếu ớt? Tóm lại là tôi chẳng hiểu nổi…

Hiện tại cô gái ngốc nghếch Lý Ninh Thiến này một lòng chờ người mình yêu có thể cưỡi mây bảy màu trở về đón mình, nhưng không ngờ người cô ấy yêu lại chẳng phải đại anh hùng thân khoác giáp vàng gì cả, ngược lại là một con ác quỷ oán khí cực nặng!

"Vậy cha mẹ cô phải làm sao đây? Cô thật sự nhẫn tâm để họ người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh sao?" Tôi lôi cha mẹ cô ấy ra, với hi vọng cô ấy có thể vì cha mẹ tuổi già, cố gắng sống tiếp.

Nhưng không ngờ Lý Ninh Thiến lại cười thờ ơ: "Người nào rồi cũng sẽ chết, ai quy định con trai con gái không thể chết trước cha mẹ chứ? Với điều kiện hiện giờ của nhà của chúng tôi, tuổi già của họ cũng không cần quá mức bôn ba để kiếm sống, hơn nữa tôi có

một em trai còn đang đi học, bọn họ già rồi cũng sẽ không phải không nơi nương tựa, có lẽ không có đứa con gái đã điên cuồng là tôi, bọn họ sẽ càng sống thư thái hơn một chút thì sao?”

Tôi thấy cô ấy quyết liệt như vậy, đầu óc tỉnh táo rõ ràng như vậy, tôi thật sự không biết nên tiếp tục khuyên cô ấy thế nào nữa. Rõ ràng trong khoảng thời gian này, cô ấy đã sắp xếp mọi chuyện hậu sự của mình thỏa đáng, giờ cũng chỉ chờ Lưu Ninh Huy trở về đón thôi.

Ra khỏi phòng của Lý Ninh Thiến tôi lắc đầu nói với chú Lê: “Cháu đã gắng hết sức, nhưng bây giờ cô ấy đúng là chín con trâu cũng không kéo trở lại nổi. Cháu chỉ hơi tò mò, Lưu Ninh Huy muốn về đón cô ấy đi như thế nào đây?”

Chú Lê hừ lạnh và đáp: “Chú muốn chống mắt lên xem, cậu ta có thực sự có bản lĩnh đó, đưa Lý Ninh Thiến đi ngay trước mặt chú hay không?!”

Thời gian thoắt cái đã đến buổi tối ngày hôm sau, ba người chúng tôi đã gắng gượng thức trắng mấy đêm, trừ Đinh Nhất ra, tôi và chú Lê đều đeo hai đôi mắt gấu trúc, mặt mũi mệt phờ.

Nhưng buổi tối hôm nay đối với mọi người mà nói đều cực quan trọng. Bởi vì lát nữa chỉ cần qua 12 giờ đêm, sẽ đến ngày kết hôn mà Lưu Ninh Huy và Lý Ninh Thiến đã chọn sẵn, cũng chính là ngày Lưu Ninh Huy đã hứa hẹn sẽ quay về đón Lý Ninh Thiến đi.

Hiện giờ đừng nói chúng tôi, ngay cả Lý Ninh Thiến trước đó vẫn luôn rất thản nhiên cũng bắt đầu trở nên căng thẳng. Nhưng sự căng thẳng của cô ấy và chúng tôi lại hoàn toàn khác. Chúng tôi căng thẳng bởi cô ấy sẽ vì vậy mà mất đi tính mạng, mà cô ấy lại căng thẳng mong người mình yêu tuyệt đối đừng nuốt lời.

Chú Lê còn mang từ nhà đến không ít pháp khí, dự định nếu thật sự không xử lý được Lưu Ninh Huy thì sẽ ra tay tàn nhẫn,

đánh hồn phách anh ta tan tác là xong. Nhưng khi ba chúng tôi trơ mắt nhìn kim giây bò từng chút một hết những giây cuối cùng trong ngày hôm nay, xung quanh vẫn chẳng xảy ra thay đổi gì. So với cảnh cuồng phong nổi lên chung quanh, quỷ khóc sói gào mà tôi tưởng từ trước kém quá xa!

Sau đó ba người chúng tôi lại đợi thêm chốc lát, nhưng trong phòng vẫn yên tĩnh như tờ, cả Lý Ninh Thiến đã mặc sẵn áo cưới chờ đợi dường như cũng hơi nghi ngờ rốt cuộc hôm nay Lưu Ninh Huy có tới hay không?

Tuy nhiên vào lúc này, ngoài cửa chợt truyền đến một tràng đập cửa. Cha của Lý Ninh Thiến mở cửa ra xem, phát hiện lại là Lưu Ninh Vũ đứng ngoài. Chúng tôi cũng rất ngạc nhiên, không ngờ cô ấy sẽ đến ngay lúc này.

CHƯƠNG

Ác quỷ đến cửa

“Tiểu Vũ? Sao cháu lại đến đây vào giờ này?” Mẹ của Lý Ninh Thiến nghi ngờ hỏi.

Nhưng Lưu Ninh Vũ không trả lời bà ấy, mà lập tức đi thẳng tới phòng Lý Ninh Thiến... Lúc này chú Lê nhìn ra vẻ mặt của Lưu Ninh Vũ không đúng, lập tức quát to: “Đứng yên đó không được nhúc nhích!!”

Lưu Ninh Vũ cứng đờ người, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn lại chúng tôi, lúc này tôi mới phát hiện, đôi mắt màu trà của cô ấy đã đổi màu, bên trên phủ một lớp mờ màu xám đục, làm người ta không phân biệt rõ tròng đen và tròng trắng…

Sau khi nhìn thấy đôi mắt của Lưu Ninh Vũ, tôi chợt lùi ra sau hai bước, kêu thất thanh: “Khỉ gió! Chuyện quái gì đây?!”

“Lưu Ninh Huy, cô ấy là chị gái ruột của cậu... Chẳng lẽ cậu muốn hại chết cả cô ấy sao?” Chú Lê trừng mắt, lạnh lùng chất vấn Lưu Ninh Vũ.

“Lưu Ninh Vũ” nghe vậy khẽ thở dài một tiếng và đáp: “Đại sư yên tâm, tất nhiên tôi sẽ không làm chị hai mình bị thương, chẳng qua tôi chỉ mượn thân xác của chị ấy để tới gặp Tiểu Thiến thôi.” Sau khi cô ấy nói xong, oặt người ngã xuống nền, tiếp theo thì

thấy bóng Lưu Ninh Huy nửa trong suốt bất chợt xuất hiện ở trước mặt chúng tôi.

Tôi vội vã bước đến nâng Lưu Ninh Vũ dậy, lại thấy cô ấy vừa mơ màng tỉnh lại đã tóm lấy tay của tôi nói: “Tiểu Huy! Tiểu Huy trở về…”

Tôi đỡ cô ấy đến ghế sô pha trước, sau đó nhẹ nhàng vỗ sau lưng để xoa dịu cô ấy: “Không sao, chúng tôi đã biết rồi.”

Lý Ninh Thiến ở trong phòng nghe thấy tiếng, mặc cả áo cưới chạy ra ngoài, khi cô ấy nhìn thấy Lưu Ninh Huy, mắt đong đầy lệ, miệng nở nụ cười nói với anh ta: “Em biết anh nhất định sẽ không nuốt lời, em biết anh nhất định sẽ trở về đón em mà...”

Lý Ninh Thiến nói xong thì muốn bổ nhào vào lòng Lưu Ninh Huy, nhưng lại thấy Lưu Ninh Huy hơi lùi người về phía sau và bảo: “Đừng tới đây...”

Lý Ninh Thiến sửng sốt, khẽ nói: “Tại sao… Không phải anh trở về đón em sao? Tại sao em không thể tới gần anh?”

Lưu Ninh Huy miễn cưỡng nặn ra một nụ cười và đáp: “Tiểu Thiến, em thật sự đã nghĩ kỹ chưa? Em còn trẻ như vậy, anh không muốn em hối hận…”

“Em không hối hận!!” Lý Ninh Thiến đột nhiên kích động nói.

Lưu Ninh Huy nghe vậy thì gật đầu: “Được… Nếu đã như vậy, bây giờ em và anh coi như trước mặt hai bên thân thuộc, bổ sung một nghi thức kết hôn đơn giản được không?”

Lý Ninh Thiến chảy nước mắt nói với anh ta: “Dạ, đúng lúc hôm nay Lê đại sư cũng ở đây, để ông ấy chủ trì hôn lễ này cho chúng ta.”

Đứng cạnh, vẻ mặt của chú Lê lập tức khó coi giống như ăn phải ruồi bọ, đoán chừng đời này chú từng chủ trì làm phép, từng

chủ trì lễ tang, nhưng chưa từng chủ trì hôn lễ…

Cha mẹ Lý đã sớm bị dọa đến choáng váng, lúc này mới chợt tỉnh, mẹ Lý run giọng nói: "Không được! Thế chẳng phải trở thành minh hôn ư? Tiểu Thiến, con không thể hồ đồ như vậy được!!"

Lý Ninh Thiến lau nước mắt ở khóe mắt rồi nói: "Mẹ, con chẳng hề hồ đồ một chút nào, con đã suy nghĩ rất rõ ràng, không có Ninh Huy, con thật sự không sống được… Con không chịu nổi cuộc sống tháng đổi năm dời về sau không có anh ấy, tưởng tượng đến đó, trái tim con đau như nứt toác ra. Cha, mẹ, con gái cầu xin hai người, hãy tác thành cho con gái lần này đi. Ơn nuôi dạy của cha mẹ kiếp sau con sẽ báo. Con… thật sự không muốn sống đau khổ như vậy nữa."

Mẹ Lý đã khóc rũ cả người, vẫn nhờ cha Lý đỡ mới có thể miễn cưỡng đứng vững. Rốt cuộc ai cũng không chấp nhận được, con gái đang tuổi hoa tươi đẹp lại một lòng muốn chết.

Tình hình trước mắt, tôi cũng không nắm chắc có nên đánh Lưu Ninh Huy tan thành tro bụi hay không. Bởi vì hiện giờ dù chú Lê có thật sự làm vậy, thì chú có thể cứu được mạng của Lý Ninh Thiến không? Hay là vĩnh viễn nhốt cô ấy ở bệnh viện tâm thần? Nếu cô ấy chỉ có thể sống tiếp như vậy đến già, thế thì đúng là chẳng hạnh phúc bằng chết đi cho rồi...

Lúc này tôi thấy chú Lê đã lấy ra kiếm gỗ đào trên người, chuẩn bị ra tay. Trên thực tế, số lần ông già thầy bói chú Lê này chân chính động "đao thật" với âm hồn cũng không nhiều. Đừng thấy thanh kiếm gỗ đào của chú cầm giống như món đồ chơi trẻ con, nhưng nào biết lại bá đạo lạ thường. Nghe nói kiếm này là vật báu đuổi quỷ trừ ma truyền qua nhiều thế hệ của sư môn họ, dùng nó để đối phó âm hồn nhất định chỉ có thể khiến linh hồn đó tan biến, hóa thành tro bụi.

Bởi vì quá mức hung ác, cho nên chú Lê cũng không dễ dàng dùng đến. Chú thường nói dùng thứ này giết ma quỷ quá nhiều, sẽ không có lời cho bản thân. Thật ra tôi biết chú cũng là mang lòng từ bi, không muốn bản thân dấn sâu vào giết chóc, càng không muốn âm hồn bị đánh tiêu tan hoàn toàn…

Nhưng hôm nay tôi thấy chú lại lấy kiếm này ra dùng, trong lòng không khỏi thầm giật mình. Vì vậy tôi hơi do dự nói: "Chú Lê... Chú cần phải nghĩ kỹ đấy, bởi vì một khi ra tay, đây chính là một món nợ âm."

Chú Lê thở dài đáp: "Chú biết... Nhưng nếu hôm nay không ra tay, Lý Ninh Thiến thật sự sẽ không sống nổi."

Không biết sao, mặc dù lập trường của tôi nghiêng về phía chú Lê, nhưng trong thâm tâm lại rất muốn tác thành cho Lưu Ninh Huy và Lý Ninh Thiến, không bằng để bọn họ làm một đôi vợ chồng ma quỷ cho xong.

Lý Ninh Thiến vừa thấy chú Lê cầm kiếm gỗ đào đi về hướng linh hồn của Lưu Ninh Huy, cô ấy lập tức chắn phía trước Lưu Ninh Huy, không biết khi nào trong tay đã có thêm một con dao rọc giấy…

Cô ấy lấy dao chĩa vào cổ mình và nói: "Đừng lại đây! Ninh Huy nói, chúng tôi phải cử hành nghi thức kết hôn! Nếu ông không muốn chủ trì hôn lễ của chúng tôi, vậy mời các người đi khỏi đây ngay bây giờ!"

"Tiểu Thiến! Con làm gì vậy? Mau bỏ dao xuống!! Lê đại sư là khách cha mẹ mời đến!" Cha Lý nhìn thấy lập tức kêu thất thanh.

Chú Lê bất đắc dĩ buông kiếm gỗ đào trong tay xuống và nói: "Tiểu Lý à, năm nay cô mới bao nhiêu tuổi? Cô biết cái gì là tình cái gì là yêu chứ? Tôi sống đến ngần này mới ngộ ra một đạo lý, nào tình nào yêu, cùng lắm đều chỉ là mây khói thoảng qua thôi.

Vài năm sau nhìn lại việc hôm nay mình làm, cô sẽ cảm thấy vừa trẻ con vừa buồn cười. Nghe tôi khuyên một câu, buông tay đi! Nếu cô chịu buông tay, Ninh Huy của cô cũng có thể yên ổn lên đường, không cần rơi vào kết cục bị tôi đánh tan hồn phách…"

"Ha ha… ha… ha..." Lưu Ninh Huy vẫn luôn không nói gì đột nhiên bật cười không rõ nguyên do, tràng cười bất ngờ làm mấy người bình thường chúng tôi có mặt ở đây dựng đứng hết lông tơ.

"Ôi... ha ha... Tại sao các người không thể để tôi và Tiểu Thiến thực hiện nguyện vọng này chứ? Chấp niệm của tôi, sự cuồng si của cô ấy đều đến từ đây! Lê đại sư, tôi biết ông cũng không thật lòng muốn làm tôi tan hồn lạc phách, nhưng hôm nay hôn lễ này tôi nhất định phải làm! Đây là mong muốn cuối cùng của tôi, chẳng lẽ các vị không thể tác thành cho tôi sao?" Lưu Ninh Huy cười khổ nói.

Lòng tôi chợt căng thẳng, cảm thấy có phải từ lúc bắt đầu chúng tôi đã nghĩ sai rồi hay không, có lẽ... Lưu Ninh Huy cũng không thật sự muốn Lý Ninh Thiến cùng chết với mình, có lẽ anh ta càng muốn để cô ấy tiếp tục sống tốt…

CHƯƠNG

Ước nguyện cuối cùng

Có lẽ Lưu Ninh Huy biết, tuy bình thường thoạt nhìn Tiểu Thiến dịu dàng như nước, nhưng một khi cô ấy đã xác định chuyện gì thì ai nói cũng vô ích. Bởi vậy anh ta bảo Tiểu Thiến chờ anh ta trở về, cũng cùng lắm là kế hoãn binh, vì chỉ muốn để cô ấy tạm thời đánh mất suy nghĩ tự sát.

Mặc dù hết thảy đều do tôi suy đoán, nhưng tôi thấy ánh mắt Lưu Ninh Huy nhìn Lý Ninh Thiến thâm tình như vậy, tôi không tin anh ta sẽ kéo cô gái mình yêu thương nhất cùng chết theo!!

Vì thế tôi khẽ giữ chú Lê lại và nói: "Trước hết đừng vội, có lẽ hoàn thành nguyện vọng của họ xong, chuyện sẽ có cơ may xoay chuyển thì sao?"

Chú Lê nhìn tôi với vẻ mặt ngờ vực, tôi lập tức lắc lắc đầu, ý bảo chú chờ một chút xem...

Lúc này thấy Lưu Ninh Huy cười bảo Lý Ninh Thiến: "Trước đây anh đã suy nghĩ rất nhiều kiểu cách cầu hôn, nhưng luôn cảm thấy đều không phải hoàn hảo, không ngờ cuối cùng chọn tới chọn lui vẫn chỉ có thể cho em một cái đơn sơ nhất."

Lý Ninh Thiến khóc lóc lắc đầu: "Đồ ngốc này, thật ra hình thức cầu hôn gì đối với em mà nói đều không quan trọng, quan trọng

nhất chính là có anh ở đây là được…”

Lưu Ninh Huy nghe thế thì vành mắt đỏ bừng: “Được, vậy hôm nay dưới sự chứng kiến của người thân hai gia đình, tôi… Lưu Ninh Huy, chính thức cầu hôn cô Lý Ninh Thiến, không biết em có đồng ý gả cho anh hay không?” Anh ta nói xong thì quỳ một gối xuống nền, chậm rãi vươn tay phải, thắm thiết nhìn lên Lý Ninh Thiến.

Lý Ninh Thiến hơi ngước đầu lên, để nước mắt đong đầy trong vành mắt xuôi xuống, sau đó mới cúi đầu khẽ mỉm cười với Lưu Ninh Huy, chậm rãi đặt tay trái của cô ấy lên bàn tay phải lúc sáng lúc tối của Lưu Ninh Huy: “Em đồng ý…”

Tuy rằng tôi không thể hiểu được lựa chọn của Lý Ninh Thiến, nhưng lại bị phần thâm tình này giữa họ rung động, cũng cảm thấy mặc kệ lên trời xuống đất, chỉ cần thật lòng yêu nhau, cho dù là sống chết cũng không cách nào cản trở hai người ở bên nhau.

Lưu Ninh Huy từ từ đứng lên, khẽ hôn lên trán Lý Ninh Thiến… Tuy rằng người ở đây đều thấy mà kinh hồn bạt vía, nhưng hai bọn họ lại không coi ai ra gì thâm tình ngóng nhìn lẫn nhau, phảng phất như muốn biểu đạt những lời âu yếm nói cả đời không hết thông qua cái nhìn này…

“Tiểu Thiến, em còn có nguyện vọng gì không?” Lưu Ninh Huy nhẹ nhàng hỏi.

Vẻ mặt Lý Ninh Thiến thỏa mãn: “Có thể gặp lại anh, em đã rất thỏa mãn…”

Lưu Ninh Huy gật đầu nói: “Ừ, nhưng anh có một nguyện vọng, em có thể thực hiện giúp anh không?”

Lý Ninh Thiến cười đáp lời anh ta: “Anh nói đi, chỉ cần em có thể làm được, em nhất định sẽ thực hiện giúp anh.”

Lưu Ninh Huy cưng chiều nhìn cô ấy nói: “Nguyện vọng cuối cùng trong đời này của anh chính là hi vọng… hi vọng em có thể sống thật tốt, sống thật hạnh phúc, sống thật vui vẻ, em có thể thực hiện nguyện vọng này giúp anh không?”

Sắc mặt Lý Ninh Thiến cứng đờ, tất cả ý cười đều đọng lại ở trên mặt, từng chút một biến thành tuyệt vọng: “Tại sao… Tại sao phải lừa em?” Cô ấy hỏi từng câu từng chữ.

Lưu Ninh Huy cười khổ nói: “Tiểu Thiến, anh yêu em như vậy, sao lại nhẫn tâm để em cùng chết với anh chứ? Làm sao anh nỡ… Vừa rồi không phải em đã đồng ý với anh rồi sao? Em coi như đây là ước nguyện cuối cùng của anh được không, anh cầu xin em, hãy tiếp tục sống tốt.”

“Không có anh, làm sao em có thể sống tốt được?! Làm sao có thể sống hạnh phúc được?! Làm sao có thể sống vui vẻ được?!” Lý Ninh Thiến đột nhiên gào lên điên loạn.

Lưu Ninh Huy kiềm nén nước mắt nói với cô ấy: “Em có thể, chỉ cần em nhớ kỹ đã từng đồng ý với anh sẽ sống thật tốt, em nhất định có thể làm được…”

Lý Ninh Thiến không ngừng lắc đầu, dường như đây là chuyện khó làm nhất trên đời, cô ấy liều mạng muốn túm lấy Lưu Ninh Huy, nhưng mỗi lần đều nắm vào hư không.

“Làm sao em mới có thể giữ anh lại? Ninh Huy, em cầu xin anh đừng đối xử với em như vậy, làm sao em mới có thể giữ anh lại hả? Cầu xin anh đừng đối xử với em như vậy, xin anh mà…” Lý Ninh Thiến khóc lóc không thành tiếng.

“Kiếp sau, kiếp sau nhất định anh sẽ sớm đến tìm em… Tiểu Thiến, hãy sống tốt thay anh, được không? Anh biết bây giờ em rất khổ sở, nhưng mà anh… đã không còn khả năng khiến em hạnh phúc nữa. Nếu có lúc em thật sự không làm được, em hãy thử suy

nghĩ, nếu đổi lại em là anh, em có bằng lòng để anh tiếp tục sống tốt không?”

Nghe Lưu Ninh Huy nói như vậy, Lý Ninh Thiến không hề nói gì thêm, chỉ ngốc nghếch nhìn anh ta, tựa như muốn khắc thật sâu hình ảnh cuối cùng của anh ta vào trong mắt mình…

Tôi thấy thời cơ đã chín muồi, khẽ đẩy chú Lê: “Đến giờ đưa anh ta đi rồi…”

Chú Lê lập tức đốt một lá bùa màu vàng, gọi quỷ sai ở gần đây đến. Lúc này Lưu Ninh Huy từ từ lùi về phía sau, rồi mỉm cười nói với Lý Ninh Thiến: “Tiểu Thiến, anh phải đi rồi… Em nhất định phải nhớ đã đồng ý những gì với anh, nhất định phải sống tiếp cho tốt.”

Ở đây, người bình thường không nhìn thấy quỷ sai khóa hồn, mà giờ phút này xích sắt khóa hồn của quỷ sai đã tròng lên người Lưu Ninh Huy. Lý Ninh Thiến chỉ có thể nhìn Lưu Ninh Huy biến mất từng chút một trước mắt mình, không thốt nên được nửa lời. Đến tận sau khi Lưu Ninh Huy hoàn toàn biến mất, cô ấy mới đột ngột hét to một tiếng: “Ninh Huy!!” Tiếp theo nhắm mắt lại hôn mê bất tỉnh.

Chúng tôi lập tức chạy tới xem xét tình trạng của cô ấy, cũng may… Cô ấy chỉ ngất đi vì đau buồn quá độ, vậy nên tôi vội bảo cha Lý gọi điện thoại cho 120, đưa cô ấy đến bệnh viện trước rồi nói.

Sau khi chúng tôi chạy tới bệnh viện, cha Lý nói vừa rồi bác sĩ kiểm tra cho Lý Ninh Thiến, bảo là không có chuyện gì lớn, chẳng qua là bởi vì cảm xúc quá mức kích động khiến cho bị ngất tạm thời, bọn họ cũng đã tiêm cho cô ấy một liều thuốc an thần, ngủ một giấc dậy chắc là không có vấn đề gì nữa.

Nghe thấy Lý Ninh Thiến không sao, mấy chúng tôi rốt cuộc có

thể thở phào, chỉ không biết cô ấy tỉnh lại rồi sẽ có phản ứng gì… Lẽ ra Lý Ninh Thiến thoạt nhìn là một cô gái kiên cường, nếu không phải yêu đến đậm sâu, cũng không đến mức điên cuồng thành thế này.

Bởi vì Lý Ninh Thiến chậm chạp không tỉnh, cho nên ba chúng tôi lại chạy tới nhà Lưu Ninh Vũ, giải quyết cho xong công tác hậu quả, đặc biệt là điện thoại di động của Lưu Ninh Huy. Chú Lê xác nhận ba lần bảy lượt rồi mới dùng bùa phong ấn nó, đem đến thiêu trước mộ Lưu Ninh Huy.

Về phần Lý Ninh Thiến… Một giấc này của cô ấy ngủ suốt hai ngày, đến bác sĩ cũng hơi nghi ngờ có phải mình chẩn đoán sai hay không, cô ấy lại đột nhiên tỉnh lại. Chúng tôi vốn tưởng sau khi tỉnh dậy, không biết cô ấy còn phải đắm chìm bao lâu mới có thể khôi phục như cũ? Kết quả cô ấy lại bình tĩnh lạ thường, còn lấy thân phận vợ của Lưu Ninh Huy tham gia buổi lễ tưởng nhớ anh ta.

Tất cả mọi thứ thoạt nhìn dường như cuối cùng đã bình lặng, Lý Ninh Thiến cũng có thể làm việc, sinh hoạt bình thường, giống như mọi chuyện đều phai nhòa qua năm tháng. Nhưng lòng tôi cũng hiểu được, trái tim Lý Ninh Thiến đã chết, hiện giờ cô ấy chỉ sống theo dáng vẻ mà Lưu Ninh Huy hi vọng cô ấy sống thôi…

CHƯƠNG

Lại lên núi Thanh Long

Tình yêu, đúng là một thứ có thể gặp chứ không thể cầu. Trên đời này có bao nhiêu tình yêu thực sự là hai phía một lòng, có bao nhiêu thực sự là không rời không bỏ?

Mấy ngày nay tôi luôn bôn ba vì tình yêu của người khác, không biết đến khi nào tình yêu của tôi mới có trái ngọt đây? Nếu có một ngày Ngô An Ni có thể gào khóc tìm đến cái chết vì tôi, đó đúng thật là cho làm thần tiên cũng không đổi!

Lo xong vụ của Lưu Ninh Huy, tôi hiếm hoi có được lúc rảnh rỗi, nên muốn hẹn An Ni ra ngoài ăn cơm. Kết quả cô ấy lại nói mấy ngày nay bận quá, thật sự không có thời gian. Tôi thật tình không hiểu là cô ấy đang có lệ với tôi hay sao? Hay là thật sự quá bận rộn?

Ai ngờ khi lòng tôi đang hơi buồn bực, An Ni đột nhiên gọi điện thoại cho tôi bảo, mấy ngày nữa nhóm bạn học thân thiết của họ tổ chức một chuyến du lịch ngắn ngày, nói là mỗi người đều có thể dẫn theo một "người nhà", hỏi tôi có muốn đi không?

Nghe vậy, trong lòng tôi mừng như điên, vội vàng trả lời: "Muốn chứ! Đương nhiên là muốn rồi!!" Đặc biệt là khi tôi nghe thấy từ "người nhà", khỏi phải nói trong lòng sướng cỡ nào. Thế

chẳng phải có nghĩa là quan hệ của tôi và cô ấy đã chính thức được xác định rồi ư?

Ngay lúc tôi đang đắc chí, chú Lê lại hắt cho tôi một bát nước lạnh: "Cô bồ nhỏ kia của cháu chẳng những bát tự cứng, tính tình cũng lạnh lùng. Đừng nói chú không khuyên cháu nhé, nếu có một ngày cháu bị tình yêu làm tổn thương, thì chỉ có thể tự mình ngậm đắng nuốt cay thôi."

Tôi lập tức tức giận nói: "Phì! Chú Lê, chú có thể không nhắc cháu mãi được không? Bát tự của chúng cháu còn chưa phê cơ mà? Sao có thể bị tình yêu gây thương tổn chứ? Lỡ như là chàng ngọc diện lang quân cháu đây làm cô ấy tổn thương thì sao?"

Đinh Nhất nghe tôi nói vậy thì nín cười bảo: "Nói nghiêm túc, cậu chắc chắn mình đi một mình không có vấn đề gì chứ?"

Tôi lập tức cảm thấy hơi tổn thương lòng tự tôn, vì vậy mạnh miệng: "Đi một mình có làm sao? Tôi yếu đuối chưa ra gió bao giờ như vậy chắc? Không phải chỉ đi ra ngoài chơi với một đám sinh viên sao, đâu phải lên núi đao xuống biển lửa?"

Chú Lê lại cũng bày ra vẻ mặt lo lắng: "Mấu chốt là cái số đi đường đêm nhất định sẽ đụng phải ma của cháu thực sự làm bọn chú không yên tâm lắm! Cẩn thận tính toán, cái gã trong người cháu kia cũng mấy ngày không ra ngoài rồi, không phải đang ấp ủ chiêu trò gì chứ? Lần này nếu gã ra ngoài lúc cháu và cô bạn gái cháu thân thiết, bị gã lợi dụng là chuyện nhỏ, nhưng bọn chú đều không ở bên cạnh cháu, lỡ như xảy ra chuyện gì..."

"Sao có thể trùng hợp như vậy chứ! Nếu vì cái gã đó mà cái này không thể làm, cái kia cũng không dám làm, vậy còn gì là niềm vui cuộc sống nữa? Mọi người ấy, đừng lo lắng suông nữa!" Tôi chẳng hề để ý nói.

Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng tôi không phải không lo

lắng chút nào. Chẳng qua là cảm thấy cơ hội lần này rất khó có được, tôi cũng không thể ra ngoài hẹn hò với con gái còn dẫn theo anh em với chú mình đi cùng chứ?

Nếu như chỉ đi với mình An Ni tất nhiên không thành vấn đề, nhưng lần này là đi cùng với các bạn học của cô ấy, người ta đều có đôi có cặp, chúng tôi lại là nhóm bốn người... Nom thế nào cũng thấy kỳ cục.

Sau khi quyết định, tôi bắt đầu mua một số đồ dùng du lịch thiết yếu trên mạng. Dù sao cũng là lần đầu tiên ra ngoài chơi với An Ni, cho nên phải chuẩn bị chu đáo một chút. Ai bảo tôi lớn hơn cô ấy, kinh nghiệm xã hội nhiều hơn cô ấy chứ?!

Vốn dĩ tôi còn ảo tưởng có thể đến chỗ nào lãng mạn với An Ni cơ. Kết quả khi cô ấy hẹn tôi ra ngoài gặp mặt lại nói, địa điểm đến du lịch lần này là ngọn núi Thanh Long lần trước suýt chút hại tôi dính bẫy!

Lòng tôi căng thẳng, thầm nghĩ không khéo vậy chứ, lần này chú Lê và Đinh Nhất đều không ở cạnh, cố tình lại đến chỗ đó? Vì vậy tôi thử hỏi cô ấy: “Là ai đề nghị đến đó chơi thế?”

An Ni hơi đỏ mặt nói: “Em ạ... Bởi vì đó là nơi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên.”

Nghe vậy, trái tim tôi nóng lên, lập tức vứt nỗi lo vừa rồi ra sau ót. Chết thì chết đi! Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, nếu con gái người ta đã nói vậy, tôi còn lằng nhằng cái gì!

Kết quả tôi về nói lại với hai người Đinh Nhất, chú Lê, lập tức sắc mặt ai cũng sầm sì, rốt cuộc trải nghiệm lần đó quá mức kỳ dị, nếu nói trong lòng chúng tôi chẳng nơm nớp chút nào đều là giả... Hơn nữa cho tới bây giờ, chúng tôi vẫn chưa làm rõ chuyện lần đó do tên khốn nào gài tôi đâu!

Nếu sớm biết lần này đi núi Thanh Long, tôi nhất định sẽ

khuyên An Ni đổi địa điểm khác, nhưng bây giờ xe buýt và khách sạn đều đặt cả rồi, chính miệng tôi cũng đã đồng ý. Giờ bất chợt nói không đi, chỉ e duyên phận của tôi và cô ấy cũng đến bước cuối luôn.

Sau khi về đến nhà, tôi khổ sở ngồi trên sô pha cào tóc, không biết nên làm gì cho tốt, thở vắn than dài từng cơn...

Đinh Nhất thấy bộ dạng tôi chẳng có tiền đồ gì, trầm tư một lát rồi bảo: "Được rồi... Cậu cũng không cần sầu lo vì việc này. Cậu yên tâm đi với đám Ngô An Ni đi, cậu gửi địa chỉ khách sạn họ đã đặt cho tôi, bây giờ tôi gọi điện thoại đặt một phòng, tôi và chú Lê đi theo sau cậu, đúng lúc có thể mượn cơ hội này điều tra thử chuyện lần trước."

Tôi lập tức sung sướng bật dậy khỏi sô pha, cảm kích ôm lấy Đinh Nhất: "Anh em thật có lòng mà!!"

Mặt Đinh Nhất ghét bỏ đẩy tôi ra: "Cậu cũng đừng mừng vội, việc này tôi còn phải thương lượng với sư phụ trước đã, nếu sư phụ không đồng ý, vậy cậu cũng khỏi đi đi!!"

Tôi vội cười hì hì: "Không đâu, không đâu. Tôi biết anh nhất định có thể thuyết phục chú ấy, tôi tin tưởng anh..."

Đinh Nhất hơi bất đắc dĩ chỉa chỉa vào tôi: "Cậu đấy, chẳng khiến người ta bớt lo chút nào."

Cuối cùng việc này được Đinh Nhất lo liệu, giải quyết thỏa đáng. Chỉ có điều giờ anh ta đặt khách sạn gấp quá, cho nên chỉ có thể đặt được phòng ở muộn hơn chúng tôi một ngày. Nói cách khác, họ sẽ đến núi Thanh Long muộn hơn chúng tôi một ngày.

Chẳng qua Đinh Nhất tính toán thời gian sơ sơ, nếu họ lái xe xuất phát từ buổi tối, chắc là cũng chỉ tới trễ hơn chúng tôi vài tiếng mà thôi, bởi vậy sẽ không để lỡ chuyện gì mấy.

Tôi nhìn anh ta với vẻ cảm kích: “Người anh em, nói đi, anh muốn tôi báo đáp anh như thế nào? Trừ không thể lấy thân báo đáp ra, cái gì cũng được!!”

Đinh Nhất giơ tay đỡ trán và bảo: “Chỉ cần về sau cậu ít gây họa, để tôi bớt nhọc lòng là được rồi...”

Sáng sớm ngày hôm sau, Đinh Nhất tiễn tôi đến cổng đại học Y, xe buýt của nhóm An Ni thuê đã chờ sẵn ở đó. Tôi vốn định bỏ ra toàn bộ chi phí cho chuyến du lịch này, kết quả An Ni lại nói không cần, bởi vì cô ấy đã trả tất cả chi phí từ trước rồi.

Nghe vậy, trong lòng tôi ít nhiều hơi xấu hổ, bạn gái có tiền đúng là chịu không nổi mà! Sau đó Đinh Nhất ném ba lô trong xe ra cho tôi, rồi nhấn chân ga lái xe đi.

An Ni nhìn đèn xe dần dần đi xa, nghịch ngợm nói với tôi: “Đinh Nhất sẽ không giận vì em giành mất anh chứ?”

CHƯƠNG

Cùng chung chăn gối

Nghe thế, tôi cười xấu xa bảo cô ấy: “Ừ, còn không phải ư? Em không thấy vừa rồi mặt anh ta luôn xị ra sao? Có lẽ không vui rồi…”

An Ni phì cười: “Đừng có không biết xấu hổ, em thấy Đinh Nhất khá vui đấy. Rốt cuộc người ta có thể yên tĩnh mấy ngày rồi.”

Thật ra tôi vốn định kể việc Đinh Nhất và chú Lê sẽ đến sau với cô ấy, nhưng tưởng tượng nếu để cô ấy biết, không khỏi sẽ làm cô ấy mất hứng. Vì vậy lời đã đến bên miệng lại bị tôi nuốt xuống.

Lần này, đi chơi với chúng tôi phần lớn đều là bạn học cùng lớp với An Ni, trừ Tưởng Hạm ra, tôi không quen một ai. Nhờ chuyện lần trước, Tưởng Hạm vô cùng ngưỡng mộ tôi, càng “say mê thần tượng” nghề nghiệp này của tôi, cho nên đặc biệt nhiệt tình với tôi.

Kết quả làm nam sinh vẻ ngoài đẹp trai bên cạnh cô ta luôn trừng mắt nhìn tôi, khiến tôi dở khóc dở cười. Không biết thằng nhóc này trừ ngoại hình đẹp ra, trong đầu đều toàn bã đậu à?! Không thấy bên cạnh tôi có Ngô An Ni sao? Phải nói rõ cô gái này mới là bạn gái chính quy của tôi đó! Thêm nữa, là con nhóc Tưởng Hạm này liên tiếp xáp đến tôi, chẳng có nửa xu quan hệ nào với tôi

nhé?

An Ni thấy tôi lâm vào cảnh “túng quẫn”, đành phải mỉm cười và giới thiệu cho chúng tôi: “Để tớ giới thiệu với mọi người một chút, đây là… bạn tốt của tớ, Trương Tiến Bảo. Tiến Bảo, Tưởng Hạm thì không cần em giới thiệu, bên cạnh cũng là bạn tốt của cô ấy, Kim Thiệu Phong, cậu ấy là sinh viên hàng đầu trong khoa pháp y của đại học Y bọn em!”

Nghe vậy, tôi không khỏi hơi nâng mí mắt, đánh giá thằng nhóc này vài lần, nhìn bề ngoài cậu ta “tô vàng nạm ngọc” như vậy, không ngờ lại là bác sĩ pháp y tương lai. Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong!

Kim Thiệu Phong thấy tôi nhìn sang mình, lại nói với tôi bằng vẻ khiêu khích: “Không biết anh Trương làm nghề gì?”

Khóe miệng tôi giần giật, bởi vì tôi phát hiện cậu ta vừa hỏi thế, vài người chung quanh đều nhìn qua tôi, xem ra đám bạn học này của An Ni đều cảm thấy rất hứng thú với tôi nhỉ? Vì vậy tôi làm ra vẻ thâm trầm trả lời cậu ta: “Nghề của chúng tôi có chế độ bảo mật, không thể nói ra… Có điều tôi có thể cho cậu biết, tính chất công việc của tôi không khác lắm với công việc tương lai của cậu, đều là giao tiếp với xác chết…”

Kim Thiệu Phong không ngờ tôi sẽ trả lời như vậy, trong lúc nhất thời hơi nghẹn lời, chỉ thấy cậu ta khẽ sửng sốt, sau đó hậm hực kéo Tưởng Hạm lên xe buýt. Sau đó An Ni lại giới thiệu cho tôi các bạn học khác. Nhưng đột nhiên nhét nhiều cái tên xa lạ như vậy vào đầu, làm tôi nhất thời hơi lơ mơ, cuối cùng cũng không nhớ được mấy người.

Lúc lên xe, tôi cố ý muốn cách xa hai con hàng Tưởng Hạm và Kim Thiệu Phong này một chút, nhưng ai ngờ chúng tôi mới vừa ngồi xuống, đã nghe Tưởng Hạm nói với hai bạn học phía trước

chúng tôi: “Nam Nam, cậu và Tiểu Hâm ngồi bên kia đi…”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, thấy Tưởng Hạm đang lôi kéo Kim Thiệu Phong vẻ mặt buồn bực ngồi vào chỗ phía trước chúng tôi. Tức thì, trong lòng tôi cảm thấy bất đắc dĩ, sau đó bực bội quay mặt ra ngoài cửa sổ xe.

An Ni nhẹ nhàng nhéo tôi một cái, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôi cười cười: “Không sao, chỉ là lâu rồi không ra ngoài chơi, đặc biệt là đi chơi với em, cho nên hơi căng thẳng…”

An Ni nghe vậy khẽ cười: “Da mặt anh dày như vậy, còn biết căng thẳng cơ à?”

Tôi lập tức không phục nói: “Da mặt anh dày ư? Anh cảm thấy trước mặt em anh rất rụt rè được không?”

Sau đó tôi và An Ni vừa cười vừa nói chuyện phiếm… Thoáng cái khiến tôi có một ảo giác, hôm nay cô ấy vô cùng dịu dàng với tôi, hơn nữa tươi cười nhiều hơn mấy phần so với lúc gặp mặt bình thường. Sớm biết thế, tôi nên sớm dẫn cô ấy đi ra ngoài chơi, như vậy tình cảm giữa chúng tôi cũng có thể thăng hoa thêm một bước.

Khi tôi đang âm thầm lên kế hoạch sau này nhất định phải tìm cơ hội đơn độc đưa An Ni ra ngoài chơi, chợt cảm thấy bả vai nặng đi. Quay đầu lại nhìn, thấy An Ni đã ngủ thiếp đi từ khi nào, lúc này cô ấy đang dựa đầu vào vai tôi.

Nhìn thấy cảnh này, lòng tôi ngọt ngào, thầm nghĩ đây mới là cách đúng đắn để bắt đầu làm bạn gái, vì vậy cũng nhắm mắt lại và tận hưởng thời khắc dịu dàng hiếm có này…

Hôm đó chúng tôi xuất phát vào giữa trưa, cho nên trời chưa tối chúng tôi đã tới khu du lịch núi Thanh Long. Đừng thấy trước đây tôi khịt mũi coi thường nơi này, nhưng hôm nay thăm lại, mới

thấy đúng là có cảm giác khác! Xem ra trong mắt một người, cảnh vật có đẹp hay không hoàn toàn được quyết định bởi tâm tình của anh ta ngay lúc đó.

Xuống xe, tôi hoạt động bả vai cứng đờ của mình, âm thầm cười khổ, vốn tưởng “người đẹp ở bên” sẽ là một chuyện tốt đẹp cỡ nào! Nhưng tiền đề là người đẹp không thể thật sự ngủ say, nếu không cũng không phải chuyện nhẹ nhàng đâu!

An Ni thấy tôi xoay xoay bả vai, tỏ ra quan tâm nói với tôi: “Có phải bị em đè tê hết rồi không?”

Là một người đàn ông chỉ số thông minh vẫn online, lúc này đương nhiên không thể thừa nhận, vì thế tôi nghiêm túc nói bừa: “Cái đầu con con này của em có thể đè anh tê cả tay sao? Là do anh ngồi xe một thời gian dài, cần phải hoạt động gân cốt một chút…”

An Ni nghe xong hừ khẽ, vẻ mặt không tin. Sau đó đoàn người chúng tôi lục tục vào khách sạn, tuy rằng đã đặt phòng sẵn, nhưng đến lúc vào ở mới chia phòng.

Nhưng bây giờ lại có một vấn đề bày ra trước mắt chúng tôi, đó chính là người khác đều là một nam một nữ, vào ở có đôi có cặp, nhưng tôi và An Ni cả miệng cũng chưa hôn đâu đâu, đùng một cái ở chung phòng, hạnh phúc này có phải tới hơi nhanh quá hay không?!

Kết quả là, sự thật chứng minh, hết thảy chuyện này đều do tôi suy nghĩ nhiều, bởi vì một đôi nam nữ khác cũng có vận mệnh tương tự với chúng tôi, vì thế cuối cùng tôi đành phải khổ sở ở cùng một phòng với con hàng ngu ngốc Kim Thiệu Phong.

Buổi tối, tôi nằm trên giường nhìn lên trần nhà yên lặng rơi lệ trong lòng, tốn bao nhiêu sức như thế mới có thể ra ngoài chơi với An Ni một lần, kết quả lại cùng chung chăn gối với một thằng con

trai xa lạ khác!! Tôi chỉ muốn hỏi một chút, rốt cuộc là cái đồ ngu ngốc nào đặt tất cả các phòng đều là giường đôi?!

Rõ ràng cái cậu Kim Thiệu Phong này cũng không thích cùng một phòng với tôi, toàn bộ thời gian đều xị mặt ra, cứ như tôi thiếu cậu ta tám triệu tệ vậy. Phải nói bề ngoài Kim Thiệu Phong cũng coi như là khá thuận mắt, cũng không biết sao, lại cho người ta ấn tượng giống như một con chim công, từ đầu đến chân đều kiêu ngạo không thôi.

Con người của tôi tính tình cũng coi như là khá hiền hoà, kết bạn càng là anh tôn trọng tôi một, tôi tôn trọng anh mười, anh không nể mặt tôi, dĩ nhiên tôi cũng sẽ không cho anh khuôn mặt tươi cười.

Có điều đứa trẻ giống như Kim Thiệu Phong cũng có một “ưu điểm”, đó chính là lòng dạ không sâu, EQ cũng không cao, thích hay không thích tất cả đều thể hiện ra mặt, chỗ tốt lớn nhất khi giao tiếp với loại người này chính là anh không cần phải lúc nào cũng đề phòng cậu ta. Tôi sợ nhất là cái loại người mặt ngoài hoà hợp êm thấm với anh, nhưng lòng không biết đang tính kế gài bẫy anh như thế nào.

CHƯƠNG

Tình địch gặp nhau

Hành trình ngày mai cũng không có gì đặc biệt, chỉ đi một lượt các điểm nổi tiếng của khu thắng cảnh núi Thanh Long. Tôi cũng không ngờ, một đám sinh viên đại học như họ lại chơi thuần túy quy củ như vậy. May mà tối ngày mai chúng tôi có thể cắm trại ngủ qua đêm trên một địa điểm chỉ định trong núi.

Nói thật, nếu không phải là vì ở cùng An Ni, tôi thật sự chẳng cảm thấy hứng thú gì đối với việc dã ngoại qua đêm, rốt cuộc tôi đã sớm không còn là cậu nhóc vắt mũi chưa sạch chưa từng trải việc đời. Nếu có thể chọn lựa, tôi thà rằng về khách sạn ngủ giường rộng gối êm.

Lúc ngủ đến nửa đêm, tôi bò dậy đi vệ sinh. Tính toán thời gian, giờ này chắc Đinh Nhất đã ra cửa rồi, vì thế tôi gửi cho anh ta một tin nhắn: "Xuất phát chưa?"

Vài giây sau, Đinh Nhất trả lời: "Đã xuất phát rồi..."

Tôi nhắn lại một câu: "Ừ, lái xe đêm chú ý an toàn."

Biết họ đã xuất phát đi đến đây, lòng tôi lập tức cảm thấy vững vàng hơn rất nhiều. Thật ra trở lại núi Thanh Long, tôi ít nhiều vẫn hơi e sợ, rốt cuộc trải nghiệm lần trước ở chỗ này thật sự rất không thoải mái. Có điều lần này thật ra có một điểm đáng được

ăn mừng, đó chính là nếu tôi lại bị thương sẽ không sợ không có bác sĩ, bởi vì cả xe trừ tài xế và tôi ra, tất cả đều là một nửa bác sĩ.

Khi đi ra khỏi nhà vệ sinh, tôi thấy Kim Thiệu Phong cũng ngồi dậy, đoán là cậu ta cũng ngủ không được giống mình. Thấy tôi từ bên trong đi ra, cậu ta lạnh mặt lướt qua bên cạnh tôi, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Tôi bực bội quay lại nhìn cậu ta, nghĩ bụng địch ý to đùng của thằng nhóc này đối với tôi là từ đâu ra? Tốt xấu gì mọi người cũng coi như bèo nước gặp nhau, đâu đến mức có thù mới hận cũ gì chứ?

Nghĩ đến đây, tôi bèn kéo ghế dựa trong phòng, sau đó ngồi xuống dựa vào tường. Không bao lâu sau, Kim Thiệu Phong bước ra khỏi nhà vệ sinh, khi cậu ta nhìn thấy tôi ngồi trên ghế, đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó tiếp tục lạnh mặt, chuẩn bị trở về giường.

"Tôi đã từng gặp không ít pháp y chân chính… Có điều bọn họ chẳng giống như mấy gã trong phim ảnh một hai phải diễn mặt lạnh và giả bộ ngầu." Tôi mở miệng trước.

Kim Thiệu Phong vừa định lên giường, nghe tôi nói như vậy thì chậm rãi lùi bước lại, xoay người nói với tôi: "Anh nói tôi giả bộ ngầu?"

"Ừm, không phải sao?" Tôi gật đầu và thành thật nói.

Kim Thiệu Phong cười lạnh và độp lại: "Con người của tôi không phải đối với ai cũng tỏ ra ngầu, tôi không quen mặt tươi cười chào đón với người mình không thích."

Tôi khẽ than một tiếng, rồi cực kỳ kiên nhẫn nói với cậu ta: "Nhóc thối, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt. Đối với người xa lạ, cho tới bây giờ tôi chưa từng thể hiện ra thích thú hay chán ghét, bởi vì đây là biểu hiện không đúng mực. Hơn nữa, tôi

đắc tội cậu chỗ nào, tôi ngủ với vợ cậu? Hay là đẩy con nhà cậu xuống giếng?”

“Anh! Anh nói bậy nói bạ cái gì đó!” Không ngờ Kim Thiệu Phong bị mấy câu của tôi chọc giận.

Tôi lắc lắc đầu, quả nhiên là đồ não phẳng, chẳng thú vị… Vì vậy không thèm để ý cậu ta, chuẩn bị lên giường ngủ. Nhưng thằng nhóc này lại phẫn nộ trừng mắt với tôi, như thể lập tức muốn xông lên đánh một trận.

Tôi thấy cậu ta hùng hổ như con gà chọi, buồn cười nói: “Nếu là bởi vì Tưởng Hạm thì không cần thiết phải thế, điểm giao thoa duy nhất của tôi và cô ấy đều là vì Ngô An Ni. Có điều con bé đó là một kẻ hay gây họa, cậu muốn theo đuổi cô bé cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt nhé!”

“Ai muốn theo đuổi cô ta!” Kim Thiệu Phong phản bác.

Tôi vừa nghe Kim Thiệu Phong nói như vậy thì híp mắt, nghi ngờ nhìn cậu ta trong chốc lát, đột nhiên một tia chớp xẹt qua trong lòng tôi. Vì vậy tôi bật thốt lên: “Không phải cậu muốn theo đuổi Ngô An Ni chứ?!”

Bị nói trúng tim đen, trên mặt Kim Thiệu Phong hơi đỏ lên: “Từ năm nhất đại học tôi đã thích An Ni, tôi cũng vẫn luôn theo đuổi cô ấy, nhưng anh từ xó nào nhảy ra? Dám ngáng đường tôi!”

Nghe vậy, tôi thật sự không nhịn được cười, vì thế lời lẽ thấm thía nói với cậu ta: “Nhóc con, tốt xấu gì tôi cũng ăn cơm nhiều hơn cậu mấy năm, hôm nay anh trai tặng cậu miễn phí một câu đúc kết đời người. Nếu một cô gái có ý với cậu, vậy cậu theo đuổi sơ sơ một hai tháng tự nhiên sẽ nước chảy thành sông, nhưng nếu cô ấy không có ý đó với cậu, vậy kể cả cậu theo đuổi từ năm nhất cho tới năm tư cũng chẳng ích gì, biết chưa?”

“Anh là cái thá gì?! An Ni sao có thể thích anh chứ?” Kim Thiệu

Phong ương bướng nói.

Trong lòng tôi lập tức hơi giận dữ, nghĩ bụng sao thằng nhóc này thiếu muối thế chứ? Trước đó đúng thật là tôi không có lòng dạ so đo với một đứa nhóc vắt mũi chưa sạch, nhưng nếu cậu ta nói như vậy thì không phải chuyện có thể cho qua được nữa. Xem ra tối nay tôi phải dạy cho cậu ta biết sau này làm như thế nào để ở chung với người "không thân" rồi.

Vì thế tôi từ từ thu lại nụ cười trên mặt, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn cậu ta: "Biết tại sao tôi từng gặp nhiều bác sĩ pháp y như vậy không? Đó là bởi vì tôi đã thấy rất nhiều người chết..."

"Nói cứ như có ai chưa thấy người chết ấy..." Kim Thiệu Phong tỏ vẻ không thèm để ý nói.

Tôi gật đầu, sau đó khóe mắt hạ xuống nhìn ra đêm tối ngoài cửa sổ, giọng nói nặng trịch: "Cậu có muốn biết con người trước khi chết có cảm giác gì hay không? Hoặc là tôi cũng có thể nói cho cậu biết họ cảm thấy thế nào sau khi chết..."

Kim Thiệu Phong nghe xanh cả mặt, mạnh miệng nói: "Chết... Chết cũng đã chết rồi, còn có thể có cảm giác gì?!"

"Vậy là cậu kiến thức hạn hẹp rồi, nể tình tương lai cậu sẽ trở thành bác sĩ pháp y, tôi có thể nói cho cậu một ít thứ trong trường học cậu sẽ vĩnh viễn không được học... Ví dụ như tâm trạng của con người trước khi chết và sau khi chết hoàn toàn khác. Người tự sát sau khi chết lập tức sẽ hối hận, người chết ngoài ý muốn phần lớn có tâm nguyện chưa hoàn thành, người bị mưu sát... cuối cùng đều sẽ oán hận chất chồng." Mặt tôi u ám nói.

Kim Thiệu Phong cười khan vài tiếng và nói: "Anh, anh đang kể chuyện ma quỷ chắc? Hù dọa ai hả?"

Tôi không tiếp lời cậu ta, tiếp tục nói: "Có rất nhiều khi, âm hồn của con người sau khi chết vẫn sẽ tạm thời sống nhờ trong thân

thể, nếu lúc này tiến hành giải phẫu bọn họ, vậy không khác xẻ thịt sống họ cả… Cho nên về sau lúc cậu giải phẫu thi thể nhất định phải cẩn thận một chút.”

“Câm miệng! Mấy lời anh nói một câu tôi cũng không tin!” Kim Thiệu Phong lớn tiếng ngăn cản tôi nói tiếp.

Tôi chỉ khẽ nhún vai: “Haiz, tôi cũng có lòng tốt cho cậu biết, cậu có thể hỏi An Ni và Tưởng Hạm xem tôi làm nghề gì là biết lời tôi có phải sự thật hay không. Có điều tôi nghe nói không phải là ai ai cũng có thể làm bác sĩ pháp y, nếu lá gan của cậu không lớn, tôi khuyên cậu vẫn nên nhanh chóng chuyển ngành đi.”

Buổi tối hôm đó tôi vốn đang cảm thấy đêm dài dằng dặc, không ngủ được nên nhàm chán quá cơ. Kết quả tôi cứ thế kể chuyện ma quỷ cho Kim Thiệu Phong hết nửa đêm. Tôi thật sự sợ rằng thằng nhóc này sẽ phải đổi ngành sau khi trở về đấy!

CHƯƠNG

Rơi xuống hố

Sáng hôm sau, tôi sảng khoái ngồi dậy khỏi giường, vươn vai thật dài. Quay đầu nhìn lại, phát hiện Kim Thiệu Phong đang mang đôi mắt gấu trúc u oán trừng trừng nhìn tôi.

"Yo, chào buổi sáng! Tối qua ngủ thế nào?" Tôi vui sướng khi người gặp họa hỏi.

"Tôi vẫn không ngủ…" Kim Thiệu Phong nghiến răng nghiến lợi nói.

Nghe vậy, tôi hí hửng trong bụng! Không ngờ thằng nhóc này không chịu được dọa dẫm như vậy, là pháp y còn sợ ma?! Tôi cũng mù mịt… Lúc này tôi cầm di động lên nhìn thời gian, thầm nghĩ có lẽ bọn Đinh Nhất cũng tới rồi, vì vậy gửi cho Đinh Nhất một tin nhắn.

"Tới rồi chứ?"

Nhưng lần này Đinh Nhất lại không trả lời ngay lập tức… Tôi đợi mãi không nhận được tin nhắn của anh ta, vội gọi điện thoại.

"Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được…"

Nghe được giọng nói nhắc nhở trong điện thoại, lòng tôi hơi thất vọng, đành phải bất đắc dĩ cúp máy, nghĩ thầm có lẽ là tín

hiệu chỗ bọn họ không tốt lắm chăng! Có điều như vậy cũng không có gì ghê gớm, bởi vì tôi biết sau khi bọn họ tới nhất định sẽ lập tức liên hệ với tôi.

Sau khi ăn xong bữa sáng ở khách sạn, đoàn người chúng tôi lên xe buýt, thẳng hướng thắng cảnh đầu tiên “Sông Quên Tình”. Tới nơi, tôi thấy đúng là uổng phí cái tên dễ nghe này, hóa ra chỉ là một thác nước cỡ nhỏ, chẳng biết ai lại đặt cái tên nghe kêu như vậy.

Có điều đúng là bởi vì cái tên này, cho nên nhóm nữ sinh do Tưởng Hạm dẫn đầu đều tranh nhau chụp ảnh lưu niệm ở đây. Tôi quay lại nhìn An Ni, lại thấy cô ấy hững hờ nhìn thác nước trước mặt, trong mắt không hề gợn sóng...

Tôi không khỏi lập tức nhớ tới lời chú Lê, chú ấy đã từng dựa vào bát tự của An Ni tính ra cô ấy trời sinh tính tình lạnh lùng, không phải một cô gái dễ sống chung, bây giờ xem ra có lẽ lời ấy chẳng sai. Cô ấy đúng là có phần khác với các cô gái bình thường.

Nhưng như vậy có thể là do liên quan đến những việc trải qua từ nhỏ, cô ấy đã sớm thấy hết ấm lạnh của thế gian, sao còn có thể bắt cô ấy đối xử với ai cũng ấm áp như gió xuân chứ? Có điều tôi lại tin chỉ cần thật lòng đối đãi, sẽ không sợ không bước vào được trái tim cô ấy.

Nghĩ đến đây, tôi bèn kéo tay An Ni: “Đi, chúng ta cũng chụp ảnh chung nhé?”

An Ni khẽ cười nói: “Sao anh cũng không thoát khỏi lẽ thường thế?”

Tôi lập tức nói một cách nghiêm trang: “Ra ngoài chơi mà, đương nhiên phải chụp vài tấm ảnh, bằng không trở về lấy gì đăng lên WeChat đây?”

Cuối cùng, dưới sự năn nỉ ỉ ôi của tôi, An Ni rốt cuộc đã đồng ý

chụp chung một tấm với tôi, chỉ là sau này tôi nhìn thế nào cũng cảm thấy tấm ảnh này hơi châm chọc...

Tôi chụp ảnh xong thì thoáng nhìn qua tin nhắn trong di động, phát hiện vẫn chưa nhận được hồi âm của Đinh Nhất, nhìn kỹ hóa ra lần này lại là di động của tôi không có tín hiệu. Tôi buồn bực thả lại điện thoại di động vào túi, sau đó nhìn quanh quất. Hiện giờ chỉ hi vọng lát nữa xe buýt có thể đi ngang qua chỗ có tín hiệu mạnh một chút, để cho tôi liên hệ được với Đinh Nhất trước rồi nói.

Nhưng tôi không ngờ, suốt cả ngày hôm nay, tôi đều không nhận được bất kỳ cuộc điện thoại hay tin nhắn gì của Đinh Nhất. Tuy rằng trong khoảng thời gian đó từng có vài lần tín hiệu mạnh hơn, nhưng tôi gọi điện thoại cho họ vẫn đều là thuê bao không liên lạc được.

Điều này không khỏi khiến tôi hơi lo lo. Không phải hai người họ gặp chuyện gì chứ? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy khả năng đó không lớn. Bởi vì bọn họ một người “đa mưu túc trí”, một người “lấy một chọi mười”, chắc hẳn sẽ không dễ gì gặp nguy hiểm. Có lẽ chỉ là do tín hiệu ở đây không tốt, cho nên mới tạm thời không liên hệ được họ thôi.

Buổi tối đến rất nhanh, chúng tôi đến chỗ cho phép cắm trại của khu danh lam thắng cảnh, định ngủ ngoài trời một đêm. Lúc này đã vào thu, mặc dù ban ngày trời vẫn nắng gắt như lửa, nhưng vừa tối đến thì gió núi đã se se lạnh. Vì vậy tôi chủ động dắt theo vài cậu trai đi nhặt củi chuẩn bị nhóm lửa, để các cô gái sưởi ấm.

Thằng nhóc Kim Thiệu Phong này dù vẫn tránh tránh né né tôi, nhưng cũng ngại ngồi chờ không với mấy cô gái, nên cậu ta cũng cùng đi theo nhặt củi đốt với chúng tôi.

Trước kia, khi cắm trại ngoài trời, đều có người dựng lều cho

tôi, có người nhóm lửa cho. Nhưng lần này trong đoàn người đi cùng, tuổi tôi lớn nhất, lại là người có kinh nghiệm xã hội nhiều nhất. Chỉ với việc mấy cô nhóc bám theo sau liên tục gọi tôi anh Trương này anh Trương kia, tôi cũng phải làm hai việc đấy cho hoàn hảo chứ nhỉ!!

May mà ông đây chưa từng ăn thịt heo nhưng cũng thấy heo chạy rồi, vậy nên tôi bắt chước theo cách đám lão Hải nhóm lửa lần trước, cũng đốt được một đống lửa trại, được cả đám con gái khen nức nở.

Nhưng từ đầu đến cuối An Ni đều nhìn tôi bằng vẻ mặt bình tĩnh, trong mắt chẳng có cảm xúc gì cả... Mỗi lần như thế tôi đều cảm thấy rất mờ mịt, không biết cô bé này rốt cuộc nghĩ gì trong lòng.

Sau đó chúng tôi ăn tối đơn giản, rồi mọi người bắt đầu hoạt động tự do. Những cô cậu có đôi có cặp đều tự tìm một nơi cho riêng mình để hưởng thụ trải nghiệm dã ngoại hiếm có này.

Lúc này tôi bắt đầu cẩn thận quan sát xung quanh, phát hiện trong khu cắm trại của thắng cảnh chỉ có một nhóm du khách là chúng tôi. Điều này khiến người ta không khỏi cảm thấy hơi lạ.

Có điều An Ni lại thờ ơ nói: “Cái này cũng rất bình thường. Hôm nay anh không thấy người tới chơi đều là các bác trai bác gái sao? Với tuổi tác và sức khỏe của họ, sao có thể dã ngoại qua đêm vào mùa này được?”

Tôi ngẫm lại cũng phải, hiện giờ nhiệt độ không khí trong núi cũng không quá mười lăm độ C, cũng chỉ có đám trai gái ngốc nghếch “chịu lạnh giỏi” bọn họ mới đi dã ngoại vào mùa này.

Vốn dĩ tôi còn nghĩ có thể cùng ngắm sao với An Ni ở khoảnh đất hoang xa rời ồn ào náo nhiệt này, kết quả hai đứa đần Tưởng Hạm và Kim Thiệu Phong cứ ở lì đó sắm vai bóng đèn, hồn nhiên

không biết chính mình chướng mắt cỡ nào.

Nếu là Kim Thiệu Phong cũng coi như thôi, thằng nhãi này vẫn luôn mơ ước An Ni của tôi, mặt dày mày dạn làm bóng đèn tôi cũng có thể hiểu được. Nhưng tốt xấu gì tôi cũng là ân nhân cứu mạng của Tưởng Hạm mà? Sao chút khả năng phân biệt này cô ta cũng không có chứ?!

Rơi vào đường cùng, chúng tôi đành phải bốn người cùng nhau ngắm sao trong xấu hổ, không biết nên nói những gì, trong thời gian đó chỉ có mỗi cái miệng của Tưởng Hạm tía lia không ngừng, thừa lại ba chúng tôi đều rất ăn ý chọn ngậm miệng.

Ai ngờ khi tôi không biết cục diện "bốn người ngắm ngôi sao" này sẽ tiếp tục bao lâu, chợt thấy một cậu trai hoang mang rối loạn chạy trở về, tôi thấy mặt cậu ta đầy mồ hôi, biết ngay nhất định là đã xảy ra chuyện.

Vì vậy tôi vội vã hỏi cậu ta: "Đã xảy ra chuyện gì ư?"

Nam sinh kia tên Tống Viễn, bởi vì chạy gấp quá nên cậu ta nói chuyện hơi đứt quãng: "Tử Hàm… Hạ Tử Hàm… rơi xuống hố rồi!"

Tôi thấy cậu ta nói không rõ ràng, bèn kiên nhẫn nói: "Cậu đừng có gấp, hít thở đều lại rồi nói..."

CHƯƠNG

Trong hố không có người

Sau đó Tống Viễn kể cho chúng tôi biết, vừa rồi cậu ta và bạn gái của mình là Hạ Tử Hàm muốn tìm một nơi không người ngồi một lát. Đều là người trẻ tuổi, nói thẳng ra là muốn tìm chỗ cách xa mọi người chút để thân thiết với nhau. Vì thế hai người họ đi tới một chỗ khá bí ẩn phía dưới triền núi.

Ai ngờ hai người còn chưa bắt đầu dẹo dặt với nhau đâu, Hạ Tử Hàm đã ngã xuống một cái hố sâu. Tống Viễn thấy hố này cũng sâu ít nhất đến bảy tám mét, một mình căn bản không có cách nào kéo Hạ Tử Hàm, vì vậy cậu ta vội chạy về phía chúng tôi cầu cứu.

Hai người này thân thiết với nhau mà nữ rơi xuống hố?! Đây là chuyện quái gì thế? Xem ra tối hôm nay cũng chỉ có thể kết thúc bằng cái "sự cố thân thiết" kỳ cục này rồi. Vì vậy tôi đành phải dẫn theo mấy nam sinh đi theo Tống Viễn đến cái hố đó cứu người.

Trước khi đi tôi còn không quên dặn dò An Ni, bảo cô ấy và nhóm con gái ở yên trong khu cắm trại. Mặc dù nơi này là địa điểm cắm trại được chỉ định trong khu danh lam thắng cảnh, nhưng vẫn khó bảo đảm sẽ không có dã thú lui tới, bởi vậy để các cô ấy ở cạnh lửa trại mới là lựa chọn có hiểu biết nhất.

Phải nói thể lực của Tống Viễn và Hạ Tử Hàm đúng là khỏe, đi ra xa được đến thế. Thảo nào vừa rồi khi Tống Viễn chạy về, mệt tới mức thở hổn hển. Khi tôi dẫn mấy nam sinh vất vả lắm mới tìm được cái hố cậu ta nói, lòng tôi tức khắc lạnh đi một nửa.

Cái hố này ít nhất phải mười mấy mét, hơn nữa nhìn từ trên xuống là "ngoài hẹp trong rộng, tình hình bên dưới rốt cuộc thế nào căn bản không nhìn rõ được. Lúc này Tống Viễn to tiếng gọi vọng xuống hố tên của Hạ Tử Hàm, nhưng bên dưới chẳng có phản hồi gì.

"Trước khi cậu quay về tìm người có nói với Hạ Tử Hàm hay không?" Tôi hỏi Tống Viễn với sắc mặt nặng nề u ám.

Cậu ta lo lắng đáp: "Nói rồi! Em hỏi cô ấy thế nào, có bị thương chỗ nào không, cô ấy, cô ấy còn nói không có mà?"

Tôi thật cẩn thận đi đến miệng hố nhìn xuống, phát hiện bên dưới đen ngòm, tôi mở di động ra soi xuống dưới, nhưng chùm tia sáng của di động quá yếu, căn bản không thể soi đến đáy.

Lúc này tôi phát hiện miệng hố có một chỗ đất bùn bong ra từng mảng, nói vậy là Hạ Tử Hàm hụt chân ngã từ đây xuống. Cái hố này sâu như vậy, nếu Hạ Tử Hàm ngã xuống không thể nào không bị thương chút gì.

Trước đó Tống Viễn hỏi cô ấy có bị thương chỗ nào không, cô ấy nói không có… Rất có khả năng là bởi vì dưới hố tối quá, hơn nữa cô ấy đột nhiên ngã xuống, lúc ấy cả người đều đờ ra, cho nên căn bản là không biết mình rốt cuộc có bị thương hay không.

Tôi thử tính thời gian chúng tôi chạy đến đây, mất tầm mười lăm phút, một đi một về cũng đã qua hơn ba mươi phút rồi. Nếu như vừa rồi Hạ Tử Hàm ngã xuống bị thương, như vậy lúc này vô cùng có khả năng cô ấy đã ngất đi vì sợ hãi và đau đớn.

May mà trước đây tôi đã mua một vài thiết bị khẩn cấp dùng

cho dã ngoại, trong đó bao gồm một bó dây thừng leo núi chất lượng rất tốt. Sau đó tôi cột một đầu dây thừng vào thân cây đại thụ bên cạnh, một đầu khác ném xuống dưới hố sâu...

Sau khi xác định dây thừng đã cột chặt, tôi nói với những nam sinh còn lại: "Một lát nữa tôi tuột dây thừng xuống, các cậu nghe chỉ huy của tôi, kêu các cậu kéo dây thừng thì các cậu dùng hết sức kéo lên, biết chưa?"

Mấy người họ đều sôi nổi gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng ngay trước lúc xuống, tôi vẫn không quên dặn dò thêm vài câu: "Đất ở miệng hố này không cứng, lát nữa các cậu kéo dây lên nhất định phải cách miệng hố xa một chút, nếu không nghe được tiếng của tôi thì để một người ở gần miệng hố chuyên truyền lời thôi, những người khác đứng ở xa kéo dây thừng lên trên."

Không phải tôi nghĩ dông nghĩ dài, chủ yếu là sợ mấy thằng nhóc này "bụng sợ khiến tay run", đừng vì có một thứ tôi không bàn giao rõ ràng, đến lúc đó bọn họ không những không kéo tôi và Hạ Tử Hàm lên, ngược lại còn lôi cả bọn đều rơi xuống hố thì vui rồi.

Để phòng ngừa lát nữa lúc đi xuống làm rớt di động, tôi bèn dùng băng dính tạm thời dán điện thoại di động vào trước ngực mình. Như vậy vừa có thể chiếu sáng, vừa có thể phòng ngừa điện thoại di động rớt xuống hố… Sau đó tôi bám vào dây thừng trèo từng chút một đi xuống.

Ai ngờ tôi mới vừa vào hố đã ngửi thấy một mùi hôi không tài nào chịu nổi, trong tai còn truyền đến từng đợt tiếng ong ong, trong cái hố này hình như có thứ gì đó…

Nhưng nghĩ đến bên dưới còn có một cô gái bị té, tôi đành phải ổn định tâm thần, tiếp tục trèo xuống. Còn may trước đây tôi từng học một vài kỹ năng leo dây thừng, nếu không đúng là không biết

mình có thể xuống nổi hay không nữa?

Bên dưới giống như tôi dự đoán, ít ra cũng phải sâu mười một, mười hai mét. Đừng nói một nữ sinh như Hạ Tử Hàm, dù là một trong mấy thằng nhóc khỏe khoắn bên trên kia rơi xuống cũng bị dọa sợ hết hồn.

“Hạ Tử Hàm? Hạ Tử Hàm em nghe thấy thì trả lời tôi một tiếng, tôi đến cứu em!” Tôi vừa nắm dây thừng leo xuống vừa kêu to.

Nhưng tôi kêu mấy tiếng rồi, bên dưới vẫn không có chút phản hồi, tôi không khỏi càng kêu càng sợ hãi… Tuy rằng hiện giờ tôi cũng chưa cảm nhận được bất kỳ sự tồn tại nào của thi thể, nhưng vừa rồi âm thanh ong ong khi mới đi xuống hố thật sự không phải hiện tượng tốt gì cả. Đừng để cái miệng quạ đen của chú Lê nói trúng thật, thể chất “hễ đi đêm là sẽ gặp ma” của tôi không lần nào không ứng nghiệm.

Khi trong lòng còn đang thấp thỏm, hai chân tôi đã chạm tới mặt đất, tôi thầm thở phào một hơi, nghĩ bụng rốt cuộc đã đến… Rồi tôi nhanh chóng nương theo ánh sáng của di động tìm kiếm khắp nơi. Theo lý thuyết, Hạ Tử Hàm rơi từ trên xuống, chắc là sẽ không cách miệng hố quá xa! Nhưng tôi tìm mãi ở gần đó, nào có bóng dáng của Hạ Tử Hàm đâu?

Nếu không phải Tống Viễn thề son thề sắt nói Hạ Tử Hàm rơi xuống cái hố này, tôi thật sự nghi ngờ có phải chúng tôi tìm nhầm hố hay không? Nhưng tiếp đó, một ít dấu vết trên mặt đất cũng đã gần như có thể khẳng định giúp tôi, trước đó chỗ này chắc chắn từng có người rơi xuống.

Tôi còn tìm thấy một chiếc kẹp tóc con gái hay mang trên đầu ở dưới đất, nếu không phải trước đây cái hố này đã từng có cô gái khác rớt xuống, cái kẹp tóc này chắc chắn cũng chỉ có thể là của

Hạ Tử Hàm.

Mặc dù lúc nhìn từ phía trên, tôi đã phát hiện cấu tạo của cái hố này là “trên hẹp dưới rộng”, nhưng lại không ngờ không gian phía dưới lớn như vậy. Tôi dùng di động soi khắp nơi, phát hiện chút ánh sáng yếu ớt này căn bản không thể soi ra được ở đây rốt cuộc rộng chừng nào.

Nhìn đáy hố tối đen, tôi thật sự hối hận vừa rồi nhất thời xúc động một mình leo xuống, nhưng bây giờ lại quay lên gọi người xuống nữa thì hơi mất mặt, vì thế đành phải kiên trì một mình đi sâu vào trong…

“Hạ Tử Hàm! Em ở chỗ nào? Em nói xem một cô gái như em rơi xuống hố rồi sao còn không ở yên vậy? Khi không chạy lung tung làm gì!?” Tôi vừa đi vừa nói to, một là muốn để cho Hạ Tử Hàm có thể nghe được tiếng của tôi, hai là cũng muốn tiếp thêm can đảm cho mình.

CHƯƠNG

Đôi mắt màu xanh biếc

Nhưng ai ngờ tôi vừa mới bước lên trước vài bước đã cảm thấy dưới chân bị vướng thứ gì đó. Cúi đầu nhìn thì lập tức rùng mình, dưới chân tôi có một đoạn xương trắng nhởn nằm ngang dưới đất, xem chiều dài và kích cỡ, hơi giống xương đùi của con người...

Để kiểm chứng suy đoán của mình, tôi khụy người xuống cẩn thận xem xét khúc xương dưới chân. Tuy nói thoạt nhìn nó cực kỳ giống xương đùi của con người, nhưng tôi lại không cảm nhận được một mảnh tàn hồn nào trên đó.

Ngay lúc đó, phản ứng đầu tiên của tôi là, không phải trước đây người này ngã xuống hố chết chứ? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại cảm thấy không có khả năng lắm. Mặc dù ở đây cách xa đường chính, nhưng cũng không phải không có khách du lịch đi ngang. Ngã từ độ cao đó xuống chắc chắn không chết ngay được. Hơn nữa, chỉ cần là vào ban ngày, tùy tiện kêu lên vài tiếng là sẽ có người nghe thấy, cũng đâu đến mức chết tức tưởi ở đây?

Nhưng nhìn tình trạng của khúc xương này, đã tách ra khỏi vị trí vốn có từ lâu. Chẳng lẽ là đáy hố này có dã thú ăn thịt người gì đó ư? Nghĩ đến đây, tôi vụt đứng dậy tìm chung quanh, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều đoạn xương gãy rải rác trong hố...

Nhìn xương gãy đầy đất, trong lòng tôi không khỏi nặng trịch, nghĩ bụng Hạ Tử Hàm sẽ không xui xẻo như vậy chứ? Rơi xuống hố chưa kể, còn bị dã thú ăn thịt người kéo đi rồi? Nhưng nếu hiện tại cô ấy đã chết, sao tôi lại không thể cảm nhận được cái gì cả?

Ngay khi tôi do dự có nên đi lên nhờ giúp đỡ hay không, lại chợt nghe thấy chỗ sâu hơn bên trong hố truyền ra một tiếng sụt sùi như có như không. Tôi nghe thấy lập tức hướng về chỗ âm thanh phát ra la lên: “Hạ Tử Hàm! Là em phải không? Tôi là anh Trương! Tôi xuống cứu em đây!”

Lúc này mới nghe giọng nói yếu ớt của một cô gái truyền đến từ chỗ tối: “Anh Trương? Anh Trương cứu em với!! Anh Trương, dưới này có cái gì đó… Mau tới đây cứu em…”

Nghe vậy, tim tôi đập thót một cái, cô ấy nói phía dưới có thứ gì đó? Không phải bị tôi đoán trúng thật chứ, dưới này có con gì ăn thịt người à?! Nghĩ đến đây, tôi liền khom người rút dao thép trong ống quần ra nắm thật chặt trong tay, từ từ đi về hướng Hạ Tử Hàm.

Từng bước một tới gần, thứ đầu tiên xuất hiện trước mặt tôi là một đôi giày vải màu trắng của nữ, tôi lần theo đôi giày nhìn lên trên thì thấy một nữ sinh mặc đồ thể thao màu đỏ tía, mặt úp xuống đất.

Nếu tôi nhớ không lầm, cô gái này chính là Hạ Tử Hàm, chỉ là tôi hơi hoang mang, vừa rồi cô ấy còn nói chuyện với tôi mà, sao giờ đã nằm úp mặt xuống đất rồi?

“Hạ Tử Hàm?! Em không sao chứ?” Tôi vội vàng đi đến gần, muốn duỗi tay ra nâng người dưới đất dậy, lại không ngờ đột nhiên cảm giác sau lưng có một cơn gió mạnh ập tới, tôi quay lại thấy một cái bóng đen đang nhào về phía tôi từ sau lưng.

Bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột, tôi không có một chút chuẩn

bị tâm lý nào, càng không có bản lĩnh như Đinh Nhất, vì thế đành phải khom lưng ngồi thụp xuống theo bản năng. Ngay sau đó thì nghe vèo một tiếng, bóng đen kia phóng qua tôi nhảy tới bên cạnh Hạ Tử Hàm.

Tôi lo thứ kia sẽ làm Hạ Tử Hàm bị thương, vì vậy vội vã soi di động vào nó, kết quả lại thấy một đôi mắt màu xanh lóe lên nanh ác đang gắt gao nhìn chằm chằm mình…

May mà thứ này sợ ánh sáng, bị di động của tôi soi vào, bật lên tiếng nức nở rồi nhảy vào vùng tối bên cạnh. Tôi nhân cơ hội chạy nhanh tới cạnh Hạ Tử Hàm, lật người cô ấy lên và thấy trên trán cô ấy có một cục u lớn cỡ trái trứng gà, nhìn hơi đáng sợ.

"Hạ Tử Hàm, Hạ Tử Hàm, em mau tỉnh lại…" Tôi vỗ nhẹ lên mặt Hạ Tử Hàm, muốn cho cô ấy nhanh chóng tỉnh lại, nếu không cô ấy thế này chắc chắn một mình tôi không cách nào mang lên trên nổi.

Ngoài ra, cái thứ kia vẫn ở gần đây. Quỷ mới biết đó là thứ đồ chơi gì, nhưng xem vừa nãy, tốc độ của nó cực nhanh, một mình tôi tự bảo vệ bản thân đã rất mất sức rồi, làm sao có thể bảo vệ Hạ Tử Hàm còn đang ở trạng thái nửa hôn mê chứ?

May thay, sau khi tôi vỗ mấy cái, Hạ Tử Hàm từ từ tỉnh lại, ai ngờ cô ấy vừa nhìn thấy tôi, phản ứng đầu tiên lại là bật khóc. Tôi cũng biết nhất định cô gái này bị dọa sợ. Nhưng lúc này cũng không phải là thời điểm phù hợp để thể hiện cảm xúc. Xét đến cùng chúng tôi còn chưa chân chính thoát hiểm đâu.

Tuy rằng lúc ấy lòng tôi cũng rất sợ hãi, nhưng nhìn Hạ Tử Hàm như vậy, tôi vẫn phải xoa dịu cô ấy trước đã, để tự cô ấy đứng lên đi theo tôi mới được, vì thế tôi bèn cười nói với cô ấy, "Đừng khóc nữa, nếu không trang điểm trên mặt sẽ trôi hết! Tống Viễn đang ở bên trên chờ em đó, chẳng lẽ em muốn để cậu ta nhìn thấy mặt

mộc của mình sao?”

Lời này vừa nói ra, Hạ Tử Hàm lập tức ngừng khóc, tôi thấy chiêu này quả nhiên dùng đúng chỗ, xem ra Hạ Tử Hàm vẫn là một cô bé thích đẹp! Lúc này mặc dù cô ấy cưỡng ép mình ngừng khóc lóc, nhưng lại vì kìm hơi thở lại hơi mạnh, nên bị nấc.

Tôi vội vươn tay nâng cô ấy dậy: “Đi, chúng ta rời khỏi đây trước rồi nói...”

Nhưng cô ấy vừa mới bước được hai bước thì hoảng sợ chỉ vào hai luồng ánh sáng xanh trong bóng đêm và hỏi: “Anh Trương, là thứ kia, vừa rồi chính là nó... Nó là thứ gì thế?!”

Bụng tôi nghĩ tôi nào biết đó là thứ gì? Bây giờ nhanh nhanh chạy khỏi đây mới là thượng sách. Vì thế tôi đáp lại cho có lệ: “Là một con mèo rừng, vừa rồi đã bị tôi đánh chạy đi! Tôi thấy cục u trên đầu em rất nghiêm trọng, chúng ta mau đi lên đi, phải đưa em xuống trạm y tế dưới chân núi xem thử nữa...”

Hạ Tử Hàm mới vừa tỉnh, vốn dĩ đã hơi mơ mơ màng màng, cho nên bị hai ba câu của tôi lừa phỉnh đi tới chỗ dây thừng thả xuống dưới miệng hố. Giờ tôi cũng không chú ý được nhiều như vậy, trước hết đưa “đứa con chồng trước” này ra ngoài cái đã. Vì vậy tôi cột dây thừng vào eo Hạ Tử Hàm, rồi gào to lên trên: “Kéo lên đi!!”

Mấy thằng nhóc bên trên nghe thấy bèn hò nhau kéo lên trên. Tôi nhìn Hạ Tử Hàm bị bọn họ kéo lên từng chút một, lòng mới thoáng nhẹ nhàng thở phào... Nhưng tiếp đó tôi chợt nghe thấy sau lưng có tiếng động rất nhỏ. Không cần nhìn tôi cũng biết thứ kia thấy tôi giờ đang quay lưng về phía nó, nên muốn nhân cơ hội đánh lén tôi.

Lần này tôi cũng không quay đầu lại, do đã có kinh nghiệm lần trước, tôi nhanh chóng né sang bên cạnh, tránh được một đòn trí

mạng của thứ kia. Tiếp đó tôi trở tay vung dao, cũng mặc kệ có thể làm thứ kia bị thương hay không, cứ huơ loạn xạ.

Thứ kia thấy vẫn không vồ ngã tôi được, lập tức vút vào trong bóng tối, chuẩn bị sẵn sàng khởi động tấn công lần thứ ba...

Đừng thấy chút ánh sáng từ di động của tôi không mạnh lắm, nhưng thời điểm mấu chốt vẫn rất có ích. Bởi vậy tôi đưa ra một kết luận, đó chính là thứ này vô cùng sợ ánh sáng, cho nên nó mới không dám tấn công tôi chính diện.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận điểm này, tôi lập tức bảo vệ kỹ phần sau lưng, kiên quyết không đưa lưng về phía con súc sinh này... Nếu không chỉ cần trúng một nhát của nó, tôi sẽ không thể có cơ may ra khỏi cái hố sâu này.

CHƯƠNG

Thoát hiểm khỏi miệng mèo

Lúc này tôi nghe bên trên có người hô to: “Anh Trương, em ném dây thừng xuống cho anh đây!”

Tôi lập tức giơ tay đón lấy dây thừng cột lên eo, ai ngờ thứ trốn trong chỗ tối kia thừa dịp tôi cúi đầu cột dây thừng, nó nhào về phía tôi một lần nữa... Nhưng trùng hợp cái là, cũng không biết tôi đụng phải chỗ nào, ánh sáng của di động đột nhiên tắt mất đúng lúc này. Tôi lập tức đổ mồ hôi lạnh khắp người, thầm kêu: “Không hay rồi!!”

Giờ này tôi cũng không chú ý được nhiều như vậy, bởi vì tôi đã cảm nhận được thứ kia sắp sửa bổ nhào đến rất gần. Dao thép trong tay chắc chắn không thể ném, vì vậy tôi không chút nghĩ ngợi quăng mạnh điện thoại di động về phía mặt thứ kia...

Độ chính xác khi tôi ném đồ rất kém, gì mà ném vòng, ném cầu, trước giờ đều không trúng một cái nào. Nhưng lần này không biết tại sao, ấy thế nhưng lập tức ném điện thoại trúng mặt của thứ kia.

Chỉ nghe con súc sinh kia rống lên, lại nhanh chóng lùi về bóng tối. Vì vậy tôi thừa dịp này cột lại dây thừng vào eo, sau đó gào to lên bên trên: “Mau kéo tôi lên!!”

Lúc này dây thừng trên eo tôi đã kéo căng, trong tay tôi cũng không còn di động để có thể ném vào mặt nó nữa! Thứ kia rất nhanh nhận ra điểm này. Trong nháy mắt khi chân tôi vừa rời nền đất, nó tấn công một lần nữa...

Chỉ là lần này nó đã khôn ra, không thèm đánh lén sau lưng gì nữa mà từ từ dịch người ra khỏi bóng tối, chuẩn bị phát động tấn công tôi một đòn chính diện... Cuối cùng tôi cũng thấy rõ thứ kia rốt cuộc có hình dạng gì!!

Đó là một con "mèo hoa to" có chùm tua trên lỗ tai, mắt dữ dằn. Nếu không phải nhìn thấy trên cổ nó buộc một cái chuông đồng đã đổi sang màu xanh, tôi còn cho rằng nó là thú hoang trong núi này cơ.

"Mày do con người nuôi?" Tôi không kiềm nén được nghi ngờ thốt lên.

"Mèo hoa to" thấy tôi sắp được kéo ra khỏi hố, vì vậy nhún mình nhảy bổ lên đùi tôi. Mặc dù thứ này giống mèo nhưng không phải mèo, bởi vì nó lớn hơn mèo quá nhiều!

Nó nhảy lên rồi lập tức bấu chặt lấy cẳng chân tôi. Lần này lúc đi tôi cũng chỉ mặc một cái quần đơn, sao chắn nổi vuốt của con "mèo hoa" này. Tôi lập tức cảm thấy trên cẳng chân truyền đến cơn đau đớn, đoán chừng đã bị móng vuốt của con súc sinh này cào rách rồi.

Tôi cảm nhận rõ ràng dây thừng kéo tôi lên bị thụt xuống, người bên trên nghi ngờ nói, "Ấy?! Sao dây lại trở nên nặng hơn thế?!"

Nghe vậy, tôi nhìn lướt qua con "mèo hoa to" đang bấu gắt gao trên đùi mình, lòng biết không thể để con súc sinh này đi lên cùng với tôi, nếu không nhất định sẽ làm người khác bị thương! Vì thế bèn gào to với thằng nhóc nằm sấp bên miệng hố để truyền lời:

"Bật đèn pin trong điện thoại lên, soi vào hố!"

Dù không rõ tại sao tôi bảo cậu ta làm vậy, nhưng thằng nhóc nằm bò gần miệng hố vẫn nghe lời làm theo. Tôi nhắm chuẩn thời cơ, khi ánh sáng bên trên chiếu xuống hố, tôi bắt đầu cố sức vùng vẫy chân cho con mèo hoa to rớt xuống.

Con súc sinh này đột nhiên bị ánh sáng chiếu vào, miệng bật ra từng tiếng nức nở nghẹn ngào, nhưng vẫn không chịu ngoan ngoãn buông cẳng chân tôi ra. Dưới tình thế cấp bách, tôi đành phải co hai chân lên, sau đó hung hăng chém dao thép về phía tai mèo...

Kỳ thật lúc ấy tôi chỉ muốn hù dọa nó một chút, để nó buông cẳng chân tôi ra. Nhưng không ngờ dao thép sắc bén như thế, chỉ một chút đã cắt mất một lỗ tai của con mèo hoa to. Chỉ nghe một tiếng "méo" thảm thiết, con mèo hoa to kia lập tức nhảy khỏi đùi tôi, hốt ha hốt hoảng chạy về chỗ sâu nhất dưới đáy hố.

Cho đến khi được bọn họ kéo lên tới nơi, vẻ mặt tôi vẫn còn đờ ra nhìn dao thép dính máu trong tay... Tôi thật sự chỉ vô tình làm nó bị thương, giờ hay rồi, lớ ngớ cắt mất lỗ tai của một con mèo hoa to.

Khi tôi còn đang cảm thấy áy náy sâu sắc vì cắt đứt tai mèo, thì nghe Tống Viễn kêu lên kinh ngạc, "Anh Trương, chân của anh bị thương rồi!"

Tôi cúi đầu xem, phát hiện cái quần màu xám nhạt tôi mặc khi lên núi đã bị máu thấm ướt đẫm, nhưng tôi biết trong đó phần lớn đều là máu của con mèo hoa to kia. Vì thế vội xua xua tay nói với cậu ta: "Không sao, về khu cắm trại trước rồi nói..."

Sau đó tôi được hai cậu nam sinh đỡ về khu cắm trại. Mà khi đoàn người chúng tôi mới vừa đến gần khu cắm trại, tôi liền cảm thấy không thích hợp cho lắm... Bởi vì khi năm sáu cô gái ở cùng nhau mà lại có Tưởng Hạm dẫn đầu, cho dù thế nào cũng không

thể không phát ra một chút âm thanh. Tuy nhiên lúc này trong khu cắm trại dường như quá mức yên tĩnh.

Trong lòng tôi lập tức có một loại linh cảm không lành, chỉ sợ buổi tối hôm nay sẽ không để chúng tôi vượt qua một cách yên bình. Quả nhiên, khi mấy người chúng tôi đi đến đống lửa trại trước khu cắm trại thì phát hiện, bên cạnh đống lửa sắp tắt, một bóng người cũng không có.

Trước khi đi tôi rõ ràng đã dặn An Ni, nhất định phải ngồi ở bên cạnh đống lửa, như vậy nếu thật sự gặp phải thú hoang trong núi, chúng cũng không dám dễ dàng tới gần. Nhưng hiện giờ đống lửa còn đây, mấy cô gái lại không thấy đâu!

Tôi vội vàng bảo đám Tống Viễn đến các lều trại tìm người, bản thân thì chầm chậm ngồi xuống trước đống lửa tự hỏi lại những chuyện xảy ra buổi tối hôm nay… Nếu đám An Ni thật sự mất tích, rốt cuộc tôi nên ứng phó với nguy cơ trước mắt như thế nào để thuận lợi tìm được các cô ấy đây?

Rất nhanh, mấy nam sinh đều hoảng hốt chạy trở về, nói là tất cả lều trại đều trống không, bên trong căn bản không có bóng dáng của các cô gái. Sau khi tôi nghe xong, lòng lập tức chùng xuống, chuyện vẫn phát triển theo chiều hướng xấu nhất.

“An Ni sẽ không chạy lung tung, bây giờ nên làm gì đây?” Kim Thiệu Phong vẫn không nói chuyện đột nhiên hỏi tôi một câu.

Tôi nhìn sang Hạ Tử Hàm đang “hai mắt mơ màng” nói: “Lúc Tiểu Hạ ngã xuống bị đập vào đầu, cần phải đưa ngay đến bệnh viện. Bây giờ cậu dẫn tất cả bọn con trai cùng đưa cô ấy xuống núi, đồng thời nhờ quản lý khu danh lam thắng cảnh dưới chân núi giúp đỡ, bảo bọn họ nhanh chóng dẫn người lên núi tìm.”

“Vậy còn anh?” Kim Thiệu Phong hỏi.

Tôi bình tĩnh đáp lời cậu ta: “Tôi ở lại chờ, lỡ đâu các cô ấy chỉ

vì nguyên nhân khác nên tạm thời rời khỏi đây thì sao. Nếu thật sự như vậy, tôi chờ các cô ấy về rồi cùng xuống núi luôn.”

“Tôi ở lại cùng với anh…” Giọng điệu Kim Thiệu Phong kiên quyết.

Tôi hơi kinh ngạc nhìn Kim Thiệu Phong, không ngờ vào thời điểm mấu chốt, thằng nhãi này vẫn khá có trách nhiệm, nhưng tôi lại nhớ đến việc cậu ta rất sợ ma, để cậu ta đi theo tôi có trở thành phiền toái không nhỉ?

Khi tôi do dự chưa quyết, Kim Thiệu Phong đã bắt đầu ra chỉ thị cho đám Tống Viễn: “Các cậu đưa Hạ Tử Hàm xuống núi trước đi, trên đường nếu gặp được chỗ có tín hiệu mạnh thì nhanh chóng liên hệ với tài xế xe buýt, bảo ông ta lái xe lại đây đón các cậu. Tôi và anh Trương ở lại chờ những người khác. Nếu trước khi trời sáng bọn mình vẫn chưa xuống núi, các cậu lập tức đến văn phòng quản lý khu danh lam thắng cảnh xin giúp đỡ.”

CHƯƠNG

Xuống núi xin giúp đỡ

Tôi nghe thằng nhãi Kim Thiệu Phong sắp xếp không đến nỗi nào nên cũng không nói gì nữa, nhưng ngay khi mấy người họ chuẩn bị xuống núi, tôi lại đột nhiên nhớ đến một chuyện, thế là tôi bèn gọi Tống Viễn và nói: "Sau khi cậu trở lại khách sạn, hãy đến gặp lễ tân và gọi điện cho phòng 5012 gặp một người khách tên là Đinh Nhất, rồi kể lại cặn kẽ tình huống của chúng ta cho anh ta biết, nhớ chưa?"

Tống Viễn gật đầu: "Yên tâm đi anh Trương, em nhất định sẽ làm được!"

Nhìn bọn Tống Viễn dần biến mất trong tầm mắt, tôi quay đầu, trầm giọng nói với Kim Thiệu Phong: "Lát nữa cậu tuyệt đối đừng hối hận vì đã ở lại đây đấy, bây giờ không phải là thời điểm để làm anh hùng đâu..."

Kim Thiệu Phong im lặng nhìn tôi, sau đó cậu ta đứng dậy quay trở về lều vải của mình, tôi còn tưởng thằng nhãi này lười nói chuyện với tôi, ngờ đâu lại thấy cậu ta xách một cái hòm thuốc đi ra.

Kim Thiệu Phong không vui nói: "Quần anh đầy máu kìa, người không biết lại tưởng anh có kinh nguyệt đấy?"

Trong lòng tôi có tâm sự nên không có tâm trạng đấu khẩu với cậu ta, tôi cứ trừng mắt nhìn cậu ta chằm chằm. Nhưng coi như thằng nhóc này còn có lương tâm, có nhiều người như vậy nhưng chỉ có cậu ta còn nhớ tới vết thương trên chân tôi, xem ra ấn tượng đầu tiên của tôi về cậu ta cũng hơi có định kiến.

"Cởi quần ra!" Kim Thiệu Phong nói một câu không đầu không đuôi.

Cái mặt già của tôi đỏ lên, tôi nói: "Có mà cởi quần cậu ra ấy!"

Ai ngờ Kim Thiêu Phong lại trưng ra bộ mặt buồn cười và nói: "Anh không cởi quần thì sao tôi làm sạch vết thương cho anh được!"

Tôi nghe xong mà vẫn không nhúc nhích nhìn cậu ta, không hề có ý muốn cởi quần...

Cậu ta thấy tôi vẫn ngồi im, thì sốt ruột, nói: "Tôi học ngành pháp y chuyên nghiệp, nhưng pháp y cũng là bác sĩ đó! Mấy chuyện rửa vết thương, khâu vết thương chỉ là chuyện nhỏ thôi..."

Lúc này tôi mới nhẹ nhàng vén ống quần lên: "Bắp chân tôi có vài chỗ bị thương, còn máu trên đầu gối này không phải là của tôi."

Kim Thiệu Phong hơi ngạc nhiên, sau đó giật mình, nói: "Không phải máu của anh? Vậy là của ai? Tôi không thấy vết thương nào trên người Hạ Tử Hàm cả!"

Lúc này tôi mới thở dài: "Tôi nói nhưng cậu đừng sợ nhé... Trong cái hố đó có rất nhiều xương người chết, còn có một con không biết có phải là mèo hoang hay không. Bên trong quá tối, thứ kia chỉ nhảy thoáng qua một cái, tôi không nhìn thấy rõ lắm, cảm giác như là mèo rừng hoang. Máu trên đùi tôi đều là của con vật kia, tôi phải chém đứt một bên tai của nó mới thoát thân được."

Không ngờ Kim Thiệu Phong nghe tôi nói vậy lại tỏ ra không tin: “Có phải anh lại bắt đầu kể chuyện ma cho tôi nghe không đấy!”

Nghe cậu ta nói mà tôi thấy mình như đang đàn gảy tai trâu, trước đó tôi kể một số chuyện ma giả mà cậu ta đã sợ suýt tè ra quần rồi, thế mà bây giờ nói thật với cậu ta, cậu ta lại không tin, tôi hoài nghi với chỉ số thông minh của thằng nhóc này có thể làm pháp y được à?

Lúc này, Kim Thiệu Phong đã bắt đầu giúp tôi rửa vết thương, hai bên bắp chân tôi có mấy vết thương không nông không sâu, nhìn thì thấy đây chính là những vết thương do bị “con mèo hoa” kia cào bằng móng vuốt.

Tay nghề của thằng nhóc này cũng khá chuyên nghiệp, cậu ta vừa rửa vết thương cho tôi vừa càu nhàu: “Anh phải cảm ơn tôi mới đúng, nếu không nhờ trước lúc xuất phát, tôi kiên trì muốn đeo theo hòm thuốc này, thì bây giờ anh thảm rồi! Mấy vết thương sâu này mà phải đợi đến khi xuống núi mới xử lý, thế nào cũng sẽ bị nhiễm trùng... Ồ, không phải chứ, mấy vết thương này trông rất giống như bị mèo cào vậy.”

Tôi tức giận: “Cái gì mà trông giống như! Rõ ràng chính là thế đấy, nếu không cậu bảo xem tại sao tôi lại bị thương chứ? Đâu thể do tôi cứu Hạ Tử Hàm rồi bị cô ấy cào được đúng không?”

Không ngờ Kim Thiệu Phong nghe xong lại nghiêm túc, nói: “Cũng không phải là không có khả năng này... Mọi việc đều phải có chứng cứ, theo trong ngành pháp y mà tôi học...”

“Phải phải phải! Cậu đừng nói với tôi những thứ vô dụng này làm gì, khi tôi đang nói chuyện về bằng chứng cùng người khác thì cậu còn chưa trưởng thành đâu! Tôi nói cho cậu biết, cậu ở lại đây không an toàn, bây giờ cậu đuổi theo bọn Tống Viễn vẫn còn kịp đấy.” Tôi không nhịn được phải xen vào lời cậu ta.

Kim Thiệu Phong tỏ ra kiên quyết: "Không, trước khi biết An Ni có an toàn hay không, tôi không thể xuống núi được."

Tôi bất đắc dĩ nhìn cậu ta một cái, không ngờ thằng nhóc này lại si tình như vậy! Nhưng tôi biết, cho dù cậu ta có si tình nữa cũng vô ích, vì với tính tình của An Ni thì không thể nào thích loại "học sinh gương mẫu" như cậu ta được.

Kim Thiệu Phong thấy tôi không lên tiếng, bèn tiếp tục nói: "Tôi biết anh không tầm thường, cũng có chút bản lĩnh hơn người, nhưng như vậy thì sao? Chỉ cần một ngày An Ni không lập gia đình thì tôi vẫn còn cơ hội, cuối cùng hươu chết vào tay ai còn chưa biết đâu?"

Tôi bật cười, gật đầu nói với cậu ta: "Được lắm thằng nhóc, vậy cậu hãy cố gắng lên! Dù sao cậu còn trẻ, có gặp ít thất bại trong tình cảm cũng không vấn đề gì... A..." Tôi còn chưa nói hết câu đã cảm thấy vết thương trên bắp chân đau thốn, tôi khó chịu: "Cậu không thể nhẹ nhàng hơn chút được à?"

Kim Thiệu Phong làm vẻ mặt vô tội: "Nếu những vết thương này đúng là do động vật hoang cào xước thì phải được khử trùng hoàn toàn, anh biết trên móng vuốt bọn chúng có những vi khuẩn gì đâu? Kiên nhẫn một chút đi, tôi đây đang vì sức khỏe của anh đấy."

Vì trên bắp chân tôi chỉ có mấy vết thương nhỏ, nên Kim Thiệu Phong cũng không dùng băng gạc băng bó cho tôi, mà chỉ dán mấy miếng băng cá nhân đơn giản.

"Ngày mai, sau khi trở lại khách sạn, nhớ đổi băng một lần nữa, tuyệt đối đừng để bị dính nước! Nếu không bị nhiễm trùng thì đừng trách tay nghề của tôi không giỏi..." Kim Thiêu Phong nói với vẻ ấm ức.

Tôi nhìn mấy "miếng vá" trên bắp chân mình và nói đùa với

Kim Thiệu Phong: “Cậu nên thừa dịp lúc chưa chính thức vào nghề, mà nên quý trọng cơ hội được chữa trị cho người sống đi...”

Kim Thiệu Phong nghe vậy thì hừ một tiếng, nói: “Anh thì biết cái gì? Biết chữa bệnh cho người sống với biết người chết đã chết như thế nào... đều quan trọng như nhau có được không hả?!”

“Tôi thanh minh trước, tôi không hề coi thường các bác sĩ pháp y, là chính cậu nghĩ sai! Nhưng tôi cũng rất tò mò, loại học sinh gương mẫu như cậu, làm sao người nhà lại đồng ý cho cậu đi theo con đường pháp y?” Tôi không hiểu được nên hỏi vậy.

Kim Thiệu Phong im lặng một lát, sau đó mới chậm rãi nói: “Đó là bởi vì chú tôi, khi tôi còn bé, tôi có một người chú vô cùng yêu thương tôi, nhưng năm tôi mười hai tuổi thì chú ấy đột ngột qua đời. Lúc ấy, cảnh sát phá án nhận định sơ bộ là chú ấy băng qua đường rồi bị xe đụng chết, lúc đó tôi cũng đến hiện trường nhìn, đúng thật là có một chiếc xe chở hàng đã chèn qua người chú ấy. Nhưng sau đó, có một bác sĩ pháp y vô cùng có kinh nghiệm lại kiên trì yêu cầu được khám nghiệm tử thi cho chú tôi, bởi vì anh ta nghi ngờ chú tôi không phải chết vì tai nạn xe cộ. Ban đầu ông bà nội tôi không đồng ý, bởi vì trong suy nghĩ của những người già như bọn họ, nếu người đã mất thì dù sao cũng phải để chú ấy được toàn thây! Nhưng sau đó, người bác sĩ pháp y kia vẫn một mực kiên trì ý kiến của mình, nên cuối cùng cha tôi cũng ký vào biên bản đồng ý khám nghiệm tử thi.”

CHƯƠNG

Đúng là giọng nói của An Ni

Tôi thấy Kim Thiệu Phong nói đến đây thì dừng lại, không nói tiếp nữa, tôi bèn truy hỏi: "Sau đó thì sao? Kết quả khám nghiệm tử thi thế nào? Cuối cùng chú cậu vì lý do gì mà chết?"

"Trước đó chú ấy bị người ta dùng gậy đánh chết, sau đó mới ngụy tạo thành hiện trường tai nạn xe cộ..." Lúc Kim Thiệu Phong nói ra những lời này, giọng cậu ta lạnh thấu xương như thể đang giữa trời đông giá rét, chắc hẳn chuyện này có ảnh hưởng rất lớn với cậu ta, thế mới khiến cậu ta muốn làm bác sĩ pháp y sau khi lớn lên.

"Vụ án kia cuối cùng có phá được không?" Tôi hỏi.

Kim Thiệu Phong gật đầu: "Phá được, là do một người bạn của chú tôi đã từng mượn chú ấy hai vạn tệ, vốn quan hệ giữa bọn họ khá tốt, nên chú ấy cũng không viết giấy vay nợ với người ta, kết quả người bạn đó lại vì hai vạn tệ cỏn con này mà lấy mạng chú tôi..."

Tôi thở dài: "Lòng người từ trước tới nay vẫn luôn khó đoán, cậu đối xử chân thành với mọi người, nhưng chưa chắc đã nhận lại được sự chân thành, có lúc còn bị người ta lấy oán trả ơn ấy chứ."

Lúc này Kim Thiệu Phong tiện tay ném một ít bông tẩm cồn dùng để sát trùng cho tôi vào đống lửa, sau đó nghiêm nghị nói với tôi: "Cho nên bắt đầu từ lúc đó, tôi quyết tâm làm một bác sĩ pháp y, bởi vì tôi biết, trong vụ án của chú tôi, nếu không có vị pháp y giàu kinh nghiệm kia kiên quyết muốn làm khám nghiệm, thì cả nhà chúng tôi sẽ vĩnh viễn không biết được chân tướng sự thật, chú tôi cũng chỉ có thể chết một cách oan uổng."

"Tôi hiểu... Tôi tin tưởng cậu sẽ trở thành một bác sĩ pháp y tốt." Tôi nói chân thành.

Trong lúc bất tri bất giác, tôi và Kim Thiệu Phong đã trò chuyện bên đống lửa gần một giờ, tôi phát hiện, trừ lúc đầu thằng nhóc này có hơi "hung dữ" với tôi, thì đến bây giờ, ở những phương diện khác vẫn rất phù hợp với ba chữ "học sinh giỏi".

Tôi nhìn lướt qua đồng hồ, sau đó mặt trầm xuống nói với Kim Thiệu Phong: "Bọn An Ni chắc sẽ không trở lại..."

Cậu ta nghe tôi nói vậy thì thấp thỏm, nói: "Mấy cô gái như các cô ấy có thể đi chỗ nào chứ? Tôi nhớ lúc anh đi còn cố ý dặn dò An Ni phải đợi ở trong trại, nếu không phải gặp chuyện gì đặc biệt thì tại sao tất cả nữ sinh lại cùng nhau rời khỏi trại chứ?"

Đúng vậy... Trước đấy là do Hạ Tử Hàm bị rơi xuống hố sâu, sau đó chúng tôi đi cứu cô ấy lên, tiếp đó tôi bị "con mèo hoa" tập kích, tuy may mắn chạy thoát, nhưng lúc trở về trại thì tất cả nữ sinh đã cùng nhau mất tích tập thể! Một loạt những chuyện này chỉ là trùng hợp thôi ư? Hay là có người can dự vào ở trong đó?

Hiện tại điện thoại di động của tôi đã bị rơi trong hố kia, thế này gần như đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc với chú Lê và Đinh Nhất, không biết hai người họ có bình an đến được khách sạn không? Hay... tất cả những thứ này là một bàn cờ đã được sắp đặt trước?

Ai ngờ ngay lúc tôi muốn suy nghĩ kỹ về tất cả mọi chuyện thì

đột nhiên nghe thấy giọng nói của An Ni truyền đến từ bóng tối cách đó không xa: “Tiến Bảo... cứu tôi.... Tôi đau quá!”

Tôi giật mình đứng bật dậy, lại làm Kim Thiệu Phong bên cạnh sợ hết hồn, cậu ta nói: “Anh làm gì vậy?”

Tôi thấy mặt cậu ta mờ mịt thì giật mình hỏi: “Cậu có nghe được gì không?”

Kim Thiệu Phong cau mày nói: “Nghe cái gì? Anh... Không phải anh lại hù dọa tôi đấy chứ?”

Xem ra chỉ có tôi nghe thấy giọng nói của An Ni, chẳng lẽ cô ấy đã bị hại rồi? Trong nháy mắt nội tâm tôi dâng lên cảm giác sợ hãi, làm đầu óc tôi trở nên trống rỗng, mặc dù tôi nhiều lần tự nhủ rằng không thể nào đâu! Cô ấy nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì! Nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy như bị người ta dùng dao khoét đi một khối thịt vậy...

Kim Thiệu Phong nhìn vẻ mặt tôi khác thường, cũng lập tức đứng lên kéo tôi và nói: “Anh sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Tôi cố ổn định lại tâm thần rồi nói với cậu ta: “Cậu ở đây chờ bọn An Ni, tôi đi lòng vòng quanh đây một chút...” Nói rồi tôi định đi về hướng phát ra âm thanh, nhưng không ngờ Kim Thiệu Phong kéo tôi lại: “Không được! Tôi phải đi cùng anh...”

Tôi hơi sốt ruột mà nói: “Cậu ở lại đây chờ bọn An Ni...”

Nhưng Kim Thiệu Phong cắt lời tôi: “Anh đùa tôi đấy à? Nếu các cô ấy có thể quay trở lại thì đã trở lại từ sớm rồi, còn cần chúng ta ở nơi này chờ đến bây giờ à?”

Tôi thấy chỉ số thông minh của thằng nhóc này bắt đầu tăng rồi nhỉ, không dễ lừa như trước, tôi bèn kiên nhẫn nói với cậu ta: “Bây giờ trời còn chưa sáng, cậu không nhìn thấy cũng không nghe

thấy gì, đi theo tôi chỉ gặp nguy hiểm thôi. Nghe lời tôi, cứ ở chỗ này chờ cứu viện đến...”

Ai ngờ thằng nhóc Kim Thiệu Phong này khá bướng bỉnh, cậu ta nói, không nghe thấy cũng không nhìn thấy được thì càng không cần sợ hãi. Tôi câm nín... Nhưng mà không sợ đâu có nghĩa là không gặp nguy hiểm! Thật là một thằng nhóc không biết tốt xấu gì hết.

Cuối cùng tôi thực sự không lay chuyển được cậu ta, đành phải đồng ý cho cậu ta đi theo, nhưng vẫn không quên dặn dò: “Nếu lát nữa tôi bảo cậu chạy, cậu phải chạy về ngay lập tức, không được ngoái đầu lại, biết chưa?!”

Kim Thiệu Phong không hiểu: “Tại sao tôi vẫn có cảm giác là anh đang đang hù dọa tôi vậy nhỉ?”

Cái thằng nhóc này đúng là đồ cố chấp, tôi trợn mắt xem thường, không nói nhảm với cậu ta nữa. Rời khỏi phạm vi chiếu sáng của đống lửa, bốn phía bắt đầu trở nên tối đen, tôi bảo Kim Thiệu Phong mở điện thoại di động của cậu ta lên để chiếu sáng, sau đó hai chúng tôi chạy tới phía vừa rồi truyền tới tiếng nói của An Ni...

Tuy chân tôi bị thương không quá nghiêm trọng, nhưng dù sao cũng bị mấy vết thương sâu, cho nên mỗi một bước đi vẫn thấy hơi đau đớn, nhưng tôi cố cắn răng đi về phía trước, bởi vì tôi phải tìm được An Ni trước khi cô ấy thực sự xảy ra chuyện.

Đi về phía trước một lúc, tôi và Kim Thiệu Phong đều không tìm được gì, mà giọng nói rất giống giọng An Ni kia không biết đã biến mất từ nơi nào. Cậu ta nhìn trên mặt tôi có lớp mồ hôi, bèn hỏi tôi có phải chân bị đau lắm không? Nếu thực sự không được thì hay là cứ về trại trước?

Tôi khoát tay với cậu ta: “Tôi không sao, tìm tiếp xem, xung

quanh đây nhất định có vật gì đó...”

Không ngờ tôi vừa dứt lời thì giọng nói của An Ni lại truyền đến một lần nữa: “Tiến Bảo! Cứu tôi! Mau tới cứu tôi?!”

Tôi nghe mà lòng căng thẳng, mặc dù tôi biết đây có thể là một cái bẫy, nhưng lúc đó tôi thực sự không thể chịu nổi khi nghe lời cầu cứu của An Ni, vì thế tôi bước nhanh về phía trước.

Cứ như vậy, tôi đi theo tiếng cầu cứu mà chỉ mình tôi nghe được còn Kim Thiệu Phong không nghe được, cứ thế tiến sâu vào trong rừng... Tôi giống như bị ma ám, cứ đuổi theo giọng nói mà đi về phía trước, Kim Thiệu Phong theo sát sau lưng tôi, không rời một bước.

Không biết hai chúng tôi đã đi như vậy bao lâu, cho đến khi tôi cảm thấy bắp chân mình khó chịu, tôi bèn bảo Kim Thiệu Phong dùng điện thoại di động soi giúp một chút, ai ngờ khi cậu ta vừa chiếu xuống phía dưới thì lập tức kêu lên một tiếng: “Sao lại bị chảy nhiều máu thế này...”

CHƯƠNG

Ngóc đầu trở lại

Tôi nghe Kim Thiệu Phong hô thế thì vội vàng cúi đầu nhìn xuống bắp chân mình, kết quả phát hiện ra quần hai bên bắp chân bị máu thấm đẫm! Tôi hơi giật mình, theo lý mà nói thì mấy vết thương nhỏ kia phải ngừng chảy máu từ lâu rồi chứ, tại sao lại ra nhiều máu như vậy? Chẳng lẽ bởi vì vừa rồi tôi đi quá nhanh ư?

"Vậy phải làm sao đây? Trên người tôi bây giờ không có đồ cầm máu!" Kim Thiệu Phong hơi rối loạn.

Tôi bèn kéo cậu ta lại khi cậu ta đang định ngồi xuống giúp tôi kiểm tra vết thương, tôi nói: "Không sao đâu, tạm thời không cần để ý đến nó, không chết được đâu! Nhớ kỹ, nếu lúc nữa mà phát hiện có chỗ nào không đúng, cậu phải nhanh chóng chạy trở về, biết chưa?"

Kim Thiệu Phong sốt ruột nói: "Như vậy sao được? Nếu cứ tiếp tục như thế này thì anh có thể sẽ bị hôn mê vì mất máu quá nhiều!"

Tôi nghe cậu ta nói mà thấy bực hết cả mình, trong đầu nghĩ giờ là lúc nào mà cậu ta vẫn còn ở đây lề mề! Ai ngờ, lúc này tôi lại nghe được giọng nói của An Ni, chẳng qua là lần này giọng nói của cô ấy nghe càng thấy yếu ớt hơn, lòng tôi xoắn lại, lập tức

chẳng để ý gì tới vết thương trên chân nữa, vội vàng đi đến nơi phát ra âm thanh.

Nhưng vừa đi được hai bước, tôi đột nhiên đứng lại, Kim Thiệu Phong thấy vậy lo lắng hỏi: “Sao thế? Có phải anh thấy khó chịu chỗ nào không?”

Lúc này tôi quay đầu sang Kim Thiệu Phong, lấy tay ra hiệu cho cậu ta im lặng, sau đó rút con dao thép trong người ra... Sở dĩ tôi đột nhiên làm như vậy là bởi vì tôi vừa ngửi thấy một thứ mùi khó ngửi, mà cái mùi này tôi đã từng ngửi qua trong cái hố mà tôi và Hạ Tử Hàm từng ngã xuống!

Chẳng lẽ là con mèo hoa to đó leo từ hỗ sâu kia lên? Nhưng cái hố đó ít nhất cũng phải hơn mười mét, con súc sinh kia làm sao mà lên được? Chắc nó không thể bay được đâu nhỉ? Hay là... cái hố đó có thông với phía ngoài bằng một lối khác?

Nghĩ tới đây tôi bèn vội vàng nói với Kim Thiệu Phong ở bên cạnh: “Chính cậu cẩn thận một chút, hình như con vật tập kích tôi và Hạ Tử Hàm ở trong hố sâu kia đã đi lên... Nhớ, nó sợ ánh sáng, lát nữa nếu cảm thấy có vật gì đó đánh về phía mình thì cậu hãy lập tức dùng điện thoại di động chiếu vào mắt nó!”

Sau khi dặn dò Kim Thiệu Phong, tôi tiếp tục cảnh giác quan sát xung quanh, sợ vật kia thừa dịp chúng tôi không đề phòng mà bất thình lình nhảy ra từ trong góc. Tôi đoán con súc sinh này muốn báo thù việc tôi cắt tai nó trong cái hố kia, nhưng việc này cũng không thể trách tôi được! Nếu nó không có lòng hại người, thì tôi ra tay độc ác với nó làm gì?

Trên cổ con mèo hoa to kia có đeo một cái chuông đồng, nhìn là biết nó được người nuôi, còn tiếng cầu cứu đã dẫn tôi lên núi này, thì xem ra là kẻ muốn giết tôi trước đó đã ngóc đầu trở lại!

Chỉ là không biết bọn chú Lê và Đinh Nhất giờ thế nào rồi? Có

phải bọn họ không thể đến khách sạn đúng giờ hẹn bởi vì giữa đường đã xảy ra chuyện hay không? Nhưng tôi cũng không quá lo lắng an toàn của hai người họ, dẫu sao so sánh với tôi, bọn họ còn lợi hại hơn nhiều, cho nên tôi đoán, nhiều nhất thì đối phương chỉ gây trở ngại, làm chậm thời gian bọn họ đến nơi mà thôi...

Ngay lúc này, tôi đột nhiên nghe thấy trong bụi cỏ trước mặt có âm thanh, lần này không chỉ mình tôi nghe được, mà người không nghe thấy gì cả như Kim Thiệu Phong cũng nghe rõ ràng: "Anh Trương? Bụi cỏ trước mặt hình như có gì đó...."

Tôi nhẹ gật đầu với cậu ta, nhưng không lên tiếng mà siết chặt con dao thép trong tay, từ từ đi gần đến bụi cỏ, bây giờ tôi mặc kệ nó là mèo hay là hổ, dù sao nó đã bị tôi chém đứt một bên tai, nếu đúng là nó đến báo thù thì cùng lắm là tôi sẽ chặt nốt bên tai còn lại của nó!!

Ai ngờ lúc này, giọng nói của An Ni lại vang lên lần nữa: "Tiến Bảo! Tôi đau quá... Tiến Bảo, mau cứu tôi..."

Theo tiếng kêu cứu của An Ni, một đôi mắt xanh biếc từ trong bóng tối chậm rãi đi về phía chúng tôi...

Kim Thiệu Phong giật mình, nói: "Nhìn kìa, anh Trương... Đó là cái gì vậy?"

Tôi trầm giọng nói với cậu ta: "Con mèo hoa..."

Kim Thiệu Phong biến sắc mặt, cơ thể vô thức lùi về phía sau... Tôi thấy vậy bèn nhỏ giọng nói với cậu ta: "Cậu chạy bây giờ còn kịp, con súc sinh này có thể ăn thịt người..."

Kim Thiệu Phong nghe xong cười khan mấy tiếng, sau đó mạnh miệng nói với tôi: "Nếu đúng như anh nói, đây là mèo rừng, vậy thì sao nó còn không to bằng Phi-lô nhà tôi?"

Tôi tò mò hỏi: "Phi-lô là cái gì?"

“Một con husky ...”

Tôi không nhịn được cười mà nói: “Nhưng con vật này thông minh, nhạy bén, xảo quyệt và tàn bạo gấp mấy lần Phi-lô nhà cậu, sức chiến đấu của nó không phải chỉ nhìn một cái là có thể phán đoán ra được.”

“Vậy tôi cũng không đi, tôi không tin là hai người chúng ta còn không thể đánh thắng được một con mèo hoa...” Kim Thiệu Phong nói kiểu bốc đồng.

Tôi nghe vậy đành bất đắc dĩ nhìn cậu ta: “Thôi được rồi, cậu tự xem mà làm đi...”

Lúc chúng tôi đang nói chuyện thì cặp mắt màu xanh lục đã từ sâu trong bóng tối đi ra, đúng như lời Kim Thiệu Phong nói, nó không to lớn như con husky, nhưng nó từ bóng tối đi ra, khí thế giống như mãnh hổ xuống núi, chấn động lòng người...

Điều đáng sợ nhất là bởi vì trước đó tôi đã chặt đứt một bên tai của nó, nên nửa gương mặt của nó gần như đã bị máu thấm ướt, mặc dù bây giờ đám máu kia đã đông lại, nhưng phối hợp với cặp mắt xanh hung ác của nó, thật khiến cho người ta nhìn mà sợ hãi.

Ai ngờ lúc này con súc sinh kia lại mở miệng ra, nhưng nó lại nói tiếng người: “Tiến Bảo, mau cứu tôi... Tiến Bảo, tôi đau quá!”

Tôi nghe mà vô cùng khiếp sợ nhìn sang Kim Thiệu Phong, tôi hỏi: “Cậu có nghe thấy cái gì không?”

Mặt Kim Thiệu Phong xanh mét: “Nó... phát ra tiếng hừ hừ! Tôi nhớ là nhà con mèo nhà bà ngoại tôi lúc nó tức giận cũng phát ra tiếng hừ hừ như thế!”

Tôi thầm nghĩ trong lòng, xem ra chỉ có tôi mới có thể nghe được âm thanh quái dị này, tại sao lại như thế? Vấn đề rốt cuộc nằm ở tôi hay nằm ở Kim Thiệu Phong?

Ngay lúc tôi đang thất thần, con mèo hoa to đang tức giận kia đã nhào về phía chúng tôi, nhưng thằng nhóc Kim Thiệu Phong này bị sợ đến ngây người, cứ ngây ngốc đứng ở đó không nhúc nhích.

Tôi thấy vậy bèn vội vàng dùng toàn lực đẩy cậu ta một cái, sau đó tôi cũng mượn lực mà xoay người ngã về hướng ngược lại, tránh thoát đòn tấn công chính diện của con mèo hoa. Nhưng con vật này rất giảo hoạt, nó thấy một lần tập kích không được, sau khi cơ thể vừa chạm đất, nó liền xoay người nhào trở lại.

Kim Thiệu Phong cầm điện thoại di động trong tay, con mèo hoa kia vì sợ ánh sáng nên chưa chắc đã cắn cậu ta không thả, ngược lại là tôi... Sau khi tách ra với Kim Thiệu Phong, trên người tôi không có thiết bị chiếu sáng nào, con súc sinh này lại rất nhớ thù, tất nhiên nó sẽ không dễ dàng bỏ qua cho tôi.

Nhưng tôi đang chờ nó nhào lên... con dao thép này của tôi khá ngắn, chỉ thích hợp cận chiến, bởi vậy chỉ có thể cùng kẻ địch đánh sáp lá cà mới có thể phát huy được uy lực của nó. Trong mấy tháng này, Đinh Nhất đã nhiều lần hướng dẫn tôi cách dùng nó như thế nào, xem ra tối nay chính là thời điểm kiểm nghiệm thành quả của mấy tháng học tập.

CHƯƠNG

Bình bất yếm trá

Tôi nhớ trước kia, khi còn bé có xem một bộ phim về thế giới động vật, nội dung nói về chuyện thời điểm giống mèo hoang lớn như thế này tấn công con mồi, đều thích cắn một nhát chết tươi ở cổ họng đối phương.

Tôi đoán con súc sinh này bây giờ cũng đang suy nghĩ xem làm sao có thể cắn một cái vào cổ họng tôi đây? Sao tôi có thể cho nó cơ hội này được?! Tôi để con dao thép ngang trước ngực, đồng thời tận lực không để cho phía sau lưng mình bại lộ quá nhiều.

Nhưng kỳ dị nhất chính là, mỗi lần con súc sinh này há miếng ra kêu là tôi lại nghe thấy tiếng An Ni đang cầu cứu, xem ra đây đúng là cạm bẫy "phù hợp" với tôi! Thật không biết Trương Tiến Bảo tôi có gì mà để đối phương phải vất vả để ý như thế?

Lúc này con mèo hoa to kia đã bắt đầu di chuyển liên tục vòng quanh tôi, muốn tìm ra sơ hở mà nhào lên cắn tôi. Thật ra theo kinh nghiệm lúc bình thường khi tôi chơi đùa với Kim Bảo, thì khi tôi và Kim Bảo đối mắt với nhau, nó sẽ không dám nhào lên, chỉ khi tôi xoay người muốn chạy trốn, con chó nhỏ đó lập tức nhào tới bám lấy eo tôi và làm một ít những hành động không thể miêu tả được...

Tình huống bây giờ cũng giống như vậy, tôi tin chắc rằng chỉ cần trong mắt tôi không để lộ ra sự khiếp sợ, con súc sinh này cũng không dễ dàng tiến lên, vì thế tôi trừng mắt nhìn chòng chọc vào nó.

Sau một phen giằng co, cuối cùng con mèo hoa vẫn bắt đầu tấn công trước, tôi thấy nó khom người rồi chồm lên, nhào thẳng về phía tôi với lực rất mạnh mẽ, nếu không né tránh kịp, chắc chắn tôi sẽ bị nó đụng thẳng vào. Tôi bèn vội vàng né sang bên cạnh, nhưng có lẽ do tốc độ không đủ nhanh nên vẫn bị móng vuốt của con súc sinh kia quẹt cho một cái, "xoạt" một tiếng, tay áo tôi đã bị móng vuốt nhọn của nó cào rách một lỗ to.

May mà áo khoác trên người tôi rất dày, nếu không cánh tay tôi đã bị sứt thịt rồi. Nhưng dù thế, trên bắp tay đáng thương của tôi vẫn bị xước một vết không nông cũng không sâu.

Kim Thiệu Phong thấy vậy hô lên hoảng hốt: "Anh Trương, tôi thấy trở về chắc anh phải đi tiêm vắc xin phòng chống bệnh dại đấy!"

Tôi nghe mà khóc không ra nước mắt: "Có thể trở về đã rồi hãy nói sau!" Nói xong, tôi nắm chặt con dao trong tay, thầm nghĩ mình phải tìm ra sơ hở của nó để chém mới được.

Tôi nhớ nhược điểm lớn nhất của chó mèo chính là phần bụng, bởi vì đó là nơi mềm nhất trên cơ thể chúng, chẳng qua không biết con mèo hoa to này có phải vậy hay không?

Nhưng nhìn nó di chuyển xung quanh tôi như vậy, làm sao có thể dễ dàng lộ bụng ra cho tôi được chứ? Xem ra nếu muốn đánh thắng bất ngờ, chỉ có thể áp dụng chiêu thức binh bất yếm trá! Thế là tôi quay đầu bỏ chạy, đem lưng mình phơi ra trước mắt con mèo hoa.

Con súc sinh này trước đó vẫn muốn tìm cơ hội mà bổ nhào vào

tôi, bây giờ cơ hội đã đến, tất nhiên nó sẽ không bỏ qua, chỉ thấy nó dồn lực vào chân sau, nhảy lên, nhào thẳng vào lưng tôi...

Lúc này tôi có thể cảm giác được sau lựng mình có một luồng gió đánh tới, tôi vội nằm xuống, xoay người, đối mặt với cái miệng rộng đầy răng nhọn của con mèo hoa kia... Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, theo bản năng, tôi dùng cánh tay trái chặn lại miệng con mèo sắp cắn vào cổ tôi và kết quả là bị nó cắn lên cánh tay!

Nhưng tôi đang chờ đợi chính là lúc này, tôi thừa dịp con mèo hoa đặt toàn bộ sự chú ý vào tay trái mình mà nắm chặt con dao thép ở bên tay phải, sau đó xoay người lại, đâm mạnh vào khu vực xương sườn mềm của con mèo hoa, sau đó dùng lực vặn một cái...

Con mèo hoa bị đau "ngao" lên một tiếng thảm thiết, nó nhảy dựng lên, sau đó lộn một vòng tại chỗ rồi chạy mất dạng. Tiếng thét lần này có vẻ thê thảm hơn nhiều so với lúc trước bị tôi cắt tai.

Dĩ nhiên tôi cũng không khá hơn chút nào, cánh tay trái của tôi bị máu tươi thấm ướt, chắc phía trên lại có thêm mấy lỗ máu rồi... Kim Thiệu Phong cạnh đấy đã sớm sợ đến mức không nhúc nhích được, lúc này cậu ta mới nhớ tới việc phải nhanh chóng cầm máu cho tôi.

Cậu ta giúp tôi cởi áo khoác, trên tay trái quả nhiên bị con súc sinh kia cắn thêm mấy lỗ máu. Trước lúc nhìn thấy vết thương, trên mặt tôi còn rất oai phong lẫm liệt, còn lúc nhìn thấy mấy lỗ thủng trên cánh tay, tôi lập tức thấy đau đến mức phải hít vào một hơi sâu.

Kim Thiệu Phong thấy tôi vừa nãy còn ra vẻ anh dũng, lúc thấy vết thương xong thì trong nháy mắt cũng hơi kinh sợ, cậu ta bèn vội vàng dời đi sự chú ý của tôi: "Anh xong đời rồi, cái con vừa rồi

nhìn là biết động vật cần được bảo vệ cấp quốc gia, anh giết nó là sẽ bị kiện đấy!”

Tôi nghe cậu ta nói thế thì ra vẻ vò mẻ không sợ vỡ, đặt mông ngồi xuống đất và nói: “Không sao, đến lúc đó cậu có thể làm chứng cho tôi, chứng minh là tôi đang làm việc nghĩa, cộng thêm tự vệ chính đáng...”

Kim Thiệu Phong bĩu môi: “Bảo anh tự vệ còn có thể miễn cưỡng cho qua, nhưng làm việc nghĩa thì phải kể thế nào đây!”

Tôi tỏ vẻ bất đắc dĩ, lắc đầu: “Thế mà cậu cũng không biết nói à? Đương nhiên là vì để cứu một người thiếu niên học y trói gà không chặt ra khỏi miệng thú, thế mới phải bất đắc dĩ vật lộn với con thú vô cùng hung hãn trong rừng, cuối cùng thành công cứu người ra...”

Kim Thiệu Phong vừa nghe vừa xé áo phông xuống để băng vết thương cầm máu cho tôi, băng bó được một nửa, cậu ta mới có phản ứng, chỉ vào lỗ mũi mình và nói: “Anh nói người thiếu niên học y trói gà không chặt là tôi ư?”

Tôi vô cùng chân thành gật đầu: “Ừ, vốn chính là thế mà.”

“Được rồi... Đây là anh nói đấy nhé!”

“A! Cậu dùng sức như vậy làm gì?” Kim Thiệu Phong đột nhiên dùng sức buộc chặt vết thương của tôi, làm tôi đau đến nỗi kêu la oai oái!

“Tôi có dùng sức à? Chẳng phải tôi là đứa trói gà không chặt đấy ư? Tôi thì có thể có bao nhiêu sức lực chứ!” Kim Thiệu Phong nói với vẻ mặt đầy vô tội.

Tôi đúng là tự đào hố để mình nhảy vào rồi, tôi chẳng nói được lời nào cả, chỉ có thể trừng mắt với Kim Thiệu Phong...

Lúc này tôi đột nhiên nhìn tay phải của mình, lòng bất chợt cả

kinh, con dao thép của tôi còn đang đâm vào bụng con súc sinh kia đấy! Nghĩ tới đây tôi lập tức đứng dậy tìm vết máu trên đất để đuổi theo.

Kim Thiệu Phong nóng nảy: "Anh đang tìm cái gì vậy! Vết thương của anh mới chỉ được cầm máu đơn giản thôi, bây giờ anh nên trở về lều sát trùng vết thương cùng tôi! Còn cả vết thương trên đùi anh vừa mới chảy máu lại nữa, anh nên để cho tôi băng bó thêm cho anh lần nữa!"

Nhưng bây giờ tôi nào còn tâm tư nghe cậu ta nói những lời này, chưa nói tới việc nhóm An Ni đang không rõ tung tích, bây giờ ngay cả con dao thép hộ thân của tôi cũng bị con mèo hoa to kia mang đi! Con dao này đi theo tôi lâu lắm rồi, mà nó là thứ đồ vật dùng để bảo vệ tính mạng lúc mấu chốt, không thể làm mất nó được...

Kim Thiệu Phong thấy tôi không phản ứng lại cậu ta, một lòng tìm vết máu trên đất rồi đi về phía trước, cũng chỉ có thể đi theo chiếu sáng cho tôi, cậu ta nói: "Dù sao lời bác sĩ nên nói tôi cũng nói hết rồi, có nghe hay không là ở anh, nếu mà có bị nhiễm trùng thì anh cũng đừng trách tôi đấy..."

CHƯƠNG

Bóng người trong động

Tôi biết Kim Thiệu Phong có ý tốt, nhưng lúc này trong lòng tôi đang rất loạn, tôi không kiềm chế được mà nói: “Đừng nói nhảm nữa! Mau giúp tôi theo dấu máu trên mặt đất, xem con súc sinh kia chạy về hướng nào rồi! Tôi vừa đâm nó một nhát không nhẹ đâu, chắc chắn nó không thể chạy xa được!”

Đúng như tôi dự đoán, sau đó chúng tôi lần theo vết máu trên mặt đất và tìm thấy con mèo hoa đã chết hẳn ở một nơi sâu trong rừng rậm, mà con dao bằng thép của tôi vẫn đang cắm ở trên bụng nó.

Tôi đi tới, việc đầu tiên là tôi đá vào xác con mèo nằm trên đất, xác định đúng là nó chết hẳn rồi, lúc này tôi mới khom người rút con dao từ xác con mèo hoa ra…

Lúc tôi rút con dao ra, trong nháy mắt có rất nhiều máu tươi từ vết thương ộc ra ngoài... Nhưng tôi có thể thấy thân con dao thép cũng không cắm ngập vào thân thể nó, chắc là lúc nó hốt hoảng chạy trốn bị con dao ghim trong cơ thể làm rối ruột của nó, mới khiến khoang bụng chảy nhiều máu và bị chết ở chỗ này nhanh như vậy.

Tôi nhìn xác con mèo trên đất, tỏ vẻ tiếc nuối, nói: “Mày nói

xem, vốn mày đang sống rất tốt, tại sao cứ phải gây hấn với bọn tao làm gì? Nếu không phải mày cứ cắn chặt lấy tao không chịu thả ra, thì tao cũng không ra tay tàn nhẫn với mày như vậy phải không?'

Kim Thiệu Phong bên cạnh nghe tôi nói thế thì khinh bỉ: “Giết nó cũng giết rồi, anh còn sợ sau khi nó chết không oán hận anh đấy à?”

Tôi bất đắc dĩ, nói: “Cũng không phải vậy, chẳng qua là tôi cảm thấy dẫu gì cũng là một mạng sống, chết thật đáng tiếc...”

Ai ngờ lúc này tôi đột nhiên cảm thấy trên mặt mát mát, ngẩng đầu nhìn lên trời thấy có mưa nhỏ, tôi không khỏi thầm cười khổ, trong đầu nghĩ ông trời chê tôi còn chưa đủ thảm à? Còn muốn tưới mưa vào vết thương của tôi mới thấy thoải mái phải không?

“Shit! Sao trời lại mưa chứ? Cả người anh đều bị thương không thể để dính nước được, hai chúng ta mau tìm một chỗ trú mưa đi...” Kim Thiệu Phong nói vội vàng.

Tôi đứng lên quan sát xung quanh, nhưng lại chẳng tìm được một nơi nào để hai chúng tôi có thể trú mưa, từ nơi này về chỗ trại cũng không gần, có khi trở về được thì quần áo trên người cũng ướt đẫm rồi.

Ngay lúc tôi đang không biết nên làm gì thì thấy Kim Thiệu Phong chỉ vào một cái bóng đen ở phía trước, cách đấy không xa: “Anh nhìn bên kia có phải là một cái hang động không?”

Nghe cậu ta nói vậy tôi bèn ngẩng đầu nhìn theo hướng tay cậu ta chỉ và thấy ở sườn núi phía trước hình như thật sự có một cái hang động... Chẳng qua nhìn từ xa trông cái hang động này hơi quái dị, làm cho tôi có loại cảm giác không muốn đến gần.

“Đi thôi! Nghĩ gì vậy? Còn không qua nữa là quần áo trên người sẽ thực sự ướt hết đấy!” Kim Thiệu Phong đẩy tôi đang thất thần.

Mặc dù không biết tại sao mình không muốn vào trong hang động này trú mưa, nhưng tình huống trước mắt không đi không được. Thế là tôi đành phải theo Kim Thiệu Phong nửa đẩy nửa kéo đi về phía hang động kia.

Ai ngờ vừa đến cửa hang, tôi đã ngửi thấy một thứ mùi thối quen thuộc, xem ra cái hang động này chính là ổ của con mèo hoa kia, bởi vì trong này nồng nặc mùi của nó.

"Hình như con súc sinh kia ở chỗ này..." Tôi nói với vẻ không yên.

Kim Thiệu Phong khẩn trương hỏi: "A, vậy trong nhà nó có thể có đồng loại khác không?"

Tôi lắc đầu: "Chắc là không, tôi nhớ mèo hoang không thích ở bầy đàn..."

"Thế nhỡ nó có bạn tình thì sao?" Kim Thiệu Phong vẫn hơi không yên lòng.

Lúc này tôi cảm giác toàn bộ trước mắt mình biến thành màu đen, hẳn là di chứng sau khi bị mất máu quá nhiều, tôi hơi không kiên nhẫn nói với cậu ta: "Cậu nói nhảm nhiều thế làm gì, rốt cuộc có vào hay không!"

"Vào vào vào!" Kim Thiệu Phong nhìn sắc mặt tôi tái mét, bèn vội vàng đỡ tôi vào trong động.

Có thể do bên ngoài đang có mưa, cho nên khi chúng tôi đi vào bên trong thì cảm thấy trừ việc hơi có mùi một chút, còn chỗ này vẫn rất ấm áp và khô ráo. Sau khi chúng tôi đi vào, Kim Thiệu Phong tìm một chỗ có nhiều rơm rạ cho tôi ngồi xuống, lúc này tôi mới cẩn thận quan sát hoàn cảnh trong hang động...

Không ngờ cái động này nhìn từ bên ngoài thấy không lớn lắm, nhưng bên trong lại thông với cái động tự nhiên khác, nhưng càng

đi vào trong càng hẹp, phía tận cùng bên trong hẳn là chỉ có con mèo hoa to vừa rồi mới có thể chui vào.

Dẫu sao phạm vi chiếu sáng của điện thoại di động cũng có hạn, cho nên tôi tạm thời không nhìn thấy rõ chỗ sâu nhất trong động này, thế là tôi giật điện thoại trong tay Kim Thiệu Phong và nói: "Cậu ngoan ngoãn ở đây đợi, tôi vào trong xem một chút..."

Kim Thiệu Phong nhìn tôi một cái, rồi nhìn chỗ sâu u ám trong động, sau đó cậu ta tỏ ra sợ hãi, nói: "Chúng ta chỉ đợi ở đây tránh mưa thôi không được à? Tại sao lại cứ muốn thám hiểm cái hang này?"

Tôi nghe mà cười khổ: "Cậu cho là tôi muốn à! Tôi là đang sợ giống như cậu nói, nơi này còn một con mèo hoang nữa, sợ đến lúc đó cả hai người chúng ta đều buông lỏng cảnh giác, nó sẽ nhào lên cắn, thế thì hai người chúng ta đều thành lương thực mùa đông cho nó rồi."

Kim Thiệu Phong nghe tôi nói có lý, bèn nhìn chung quang một chút, sau đó nhặt một hòn đá trên đất và nói: "Vậy tôi đi cùng anh..."

"Đừng! Trông cậu sợ sệt thế kia, lúc nữa nếu thực sự gặp phải thứ gì, lỡ cậu lại ném hòn đá kia vào đầu tôi thì sao! Nghe lời, ngoan ngoãn chờ ở chỗ này, nếu như tôi gặp nguy hiểm gì, cậu còn có thể chạy xuống núi cầu cứu."

Kim Thiệu Phong nói với vẻ không tin: "Anh cũng biết lừa người nhỉ, nếu quả thực gặp phải nguy hiểm, cho dù tôi có chạy vắt giò lên cổ để xuống núi cầu cứu, thì lúc trở lại thi thể anh cũng đã lạnh rồi!"

Trong đầu tôi nghĩ, thằng nhóc này sao lại khó chơi vậy chứ? Chẳng trách theo đuổi An Ni lâu thế rồi mà người ta không thích, đúng là nói quá nhiều lời nhảm nhí! Nhưng lúc này tôi cũng chỉ có

thế trấn an cậu ta: “Thế dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc hai người cùng chết chứ, mà hơn nữa bây giờ vẫn còn chưa tìm được bọn An Ni đâu? Cậu thật sự cam tâm chết ở đây trước khi tìm được An Ni à?”

Kim Thiệu Phong bị tôi nói hơi sững ra một chút, chắc cậu ta cũng không ý thức được tình cảnh của chúng tôi bây giờ đã đến lúc phải đối mặt với sinh tử. Tôi thấy cậu ta ngẩn người ra ở đó thì không nhiều lời với cậu ta nữa mà cầm điện thoại di động xoay người đi vào hướng chỗ sâu trong hang động...

Từ một ít dấu vết trên mặt đất có thể thấy nơi này đích thực là hang động mà con mèo hoa to kia thường xuyên qua lại, hơn nữa càng đi vào trong càng sâu hơn, chỉ sợ nơi này thật sự thông với cái hố mà Hạ Tử Hàm đã rơi xuống.

Tôi vừa đi vào trong động vừa nghĩ đến những việc liên quan trong đó, cũng bỏ qua một số khu vực mà điện thoại di động không chiếu tới được... Nhưng khi tôi vừa nhìn lên thì thấy chẳng biết lúc nào trước mặt xuất hiện một bóng người đứng im không nhúc nhích.

Tôi bị bóng người đột nhiên xuất hiện này làm sợ hết hồn, hét lên một tiếng, Kim Thiệu Phong cách đó không xa nghe được thì khẩn trương hô lên: “Xảy ra chuyện gì vậy anh Trương?”

CHƯƠNG

Trúng tà tập thể

Tôi biết thằng nhóc Kim Thiệu Phong này nhát gan, cho nên khi chưa biết đối phương có lai lịch thế nào thì tốt hơn hết là không nên nói cho cậu ta, vì vậy tôi bèn quay đầu hướng về phía cậu ta và hô: “Không sao, tôi vô tình bị vấp vào tảng đá…”

“À… Không sao thì tốt.”

Sau khi trấn an Kim Thiệu Phong, trái tim tôi nhảy nhót không ngừng, xem ra lần này đối phương muốn đích thân đi ra đối phó tôi. Tuy bây giờ tôi không biết đối phương muốn làm gì, nhưng đã đến nước này rồi, thua người không thể thua trận, phải dùng khí thế áp đảo hắn trước mới được! Vì vậy tôi tận lực làm cho giọng nói mình bình tĩnh, nói với bóng người trước mặt: “Này anh bạn, trước đây chúng ta có biết nhau sao?”

Đối phương nghe tôi nói vậy cũng không hề có phản ứng nào, cũng không nhúc khích, chỉ đứng yên ở nơi đó… Vì thế tôi từ từ đi về phía trước hai bước, nhưng bóng người kia vẫn đứng nghiêm như một cây gậy…

Thật kỳ lạ! Bởi càng đến gần bóng đen kia, tôi càng cảm thấy đối phương có hơi thở rất quen thuộc, ngay cả mùi hương trên người hắn tản ra cũng giống như loại mùi thơm nhàn nhạt ở trên

người thiếu nữ vậy.

Ngay tại lúc này, trong lòng tôi đột nhiên giật mình một cái, loại mùi thơm nhàn nhạt này tôi đã từng ngửi thấy trước đây ở trên người An Ni, chẳng lẽ người trước mặt là An Ni?

Nghĩ tới đây, tôi không quan tâm nhiều như vậy nữa, nhanh chân bước tới gần để xem, quả nhiên đúng là An Ni đang nhắm nghiền hai mắt đứng đó... Hơn nữa không chỉ có cô ấy, mấy nữ sinh còn lại cũng trong trạng thái như vậy đứng sau lưng An Ni.

"An Ni? Em mau tỉnh lại đi?" Tôi khẽ gọi nhưng cô ấy không hề có phản ứng, trong lúc nhất thời lòng tôi nóng như lửa đốt, tuy tôi biết mấy cô ấy bây giờ chắc chắn đang bị trúng tà thuật gì đó, nhưng tiếc là bản lĩnh của tôi có hạn, mà chú Lê lại không ở bên cạnh, tôi thật sự không biết phải làm thế nào mới có thể khiến các cô gái này tỉnh lại.

Nhưng dù thế nào, bây giờ cũng phải đưa các cô ấy ra khỏi đây mới được, bởi vì tôi luôn cảm thấy không khí ở đây rất quái dị, chỉ sợ đối phương còn có chiêu khác phía sau đang chờ tôi! Tôi không muốn vì mình mà làm liên lụy đến An Ni và mấy nữ sinh này...

Nghĩ tới đây tôi quay đầu hô lớn với Kim Thiệu Phong: "Tiểu Kim, mau tới đây giúp tôi một tay, tôi tìm được bọn An Ni rồi!"

Kim Thiệu Phong nghe vậy, vội vàng chạy tới, nhưng khi cậu ta thấy trạng thái của mấy người An Ni thì cũng lấy làm kinh hãi: "Các cô ấy... sao thế này?"

Bây giờ tôi không có thời gian để giải thích với cậu ta, bèn thúc giục: "Lúc nữa sẽ giải thích với cậu sau, bây giờ hai người chúng ta đem những người này ra cửa đã rồi nói sau, tôi có cảm giác nơi này không an toàn."

Kim Thiệu Phong gật đầu, rồi cùng tôi đưa mấy người họ đến cửa hang... Trong lúc đó, mấy cô gái không có hề có dấu hiệu

muốn tỉnh lại, bất kể là để các cô ấy nằm hay đứng, mấy người họ vẫn duy trì trạng thái toàn thân cứng đơ.

Không mang những người này không biết, vừa mới nhấc họ lên tôi đã giật mình, đừng thấy mấy cô gái này nhìn rất thon thả, nhưng lúc này nhấc lên mới biết cái gì gọi là “nặng như cùm”. Ngay cả An Ni nhỏ bé như vậy mà tôi muốn ôm cô ấy một mình cũng tốn rất nhiều sức, chứ đừng nhắc đến phía sau có hai người đẹp cao một mét bảy lăm kìa.

Tôi với Kim Thiệu Phong mất rất nhiều sức lực mới đem được mấy người họ đến nơi tương đối rộng rãi ở cửa hang, cái chỗ vừa rồi rất chật hẹp, nhỡ mà có nguy hiểm gì thì muốn tránh cũng không kịp.

Sau đó Kim Thiệu Phong kiểm tra sơ qua cho các cô gái, nhưng cậu ta lại không nhìn ra được mấy người họ đang ở trạng thái gì. Tôi không muốn đả kích cậu ta rằng vào lúc này không phải là thời điểm để nói kiến thức khoa học, vì thế tôi giơ tay lên vén mí mắt An Ni nhìn thử, nhất thời trong lòng tôi trầm xuống...

Trên mí mắt An Ni có một mảng bầm đen, vừa nhìn là biết đây chính là dấu hiệu trúng tà. Nhưng cho dù lúc ấy trong đầu tôi cố hồi tưởng lại xem nếu là chú Lê thì khi gặp phải loại chuyện này chú ấy sẽ làm gì? Nhưng bởi vì tôi quá để tâm đến An Ni, nên cố hết sức cũng không thể nhớ ra nổi.

Ngay lúc tôi đang vò đầu bứt trán, đột nhiên tôi nhớ tới lần này, trước khi ra khỏi cửa, chú Lê từng cho tôi mấy lá bùa màu vàng để bảo đảm tính mạng, chú ấy nói là nhỡ gặp phải chuyện kỳ quái nào thì cứ mang mấy lá bùa này ra ứng phó.

Thật là càng vội càng dễ mắc lỗi, sao tôi lại quên mất chuyện này chứ? Tôi vội vàng lấy mấy lá bùa màu vàng từ trong túi áo khoác ra, sau đó do dự một chút liền lấy một tờ dán vào trán An

Ni.

Kim Thiệu Phong thấy hành động này của tôi thì hoảng sợ một lúc lâu cũng không nói nên lời, chắc có lẽ cả đời này cậu ta cũng chưa từng thấy qua việc như vậy, qua đêm nay, có lẽ thế giới quan của cậu ta sẽ phải thay đổi...

“Anh Trương... Anh, anh đang làm cái gì vậy?” Kim Thiệu Phong cố mãi mới nói được một câu.

“À... Tôi đang giúp cô ấy... Giúp cô ấy điều dưỡng cả thể xác lẫn tinh thần.” Tôi thuận mồm bịa chuyện.

Thật ra thì tôi cũng không biết nên giải thích với Kim Thiệu Phong thế nào, dù sao tôi cũng không biết làm như vậy có tác dụng hay không, bây giờ có giải thích gì với cậu ta thì cũng chỉ là nói nhảm. Nhưng khi tôi đem miếng bùa dán trên trán An Ni, chỉ sau một lát, tôi nghe thấy cô ấy khẽ hừ một tiếng, sau đó dần dần tỉnh lại... Thế là tôi lập tức làm theo cách này để đánh thức những nữ sinh còn lại.

Thấy mấy người An Ni đều không sao, cuối cùng tôi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, Kim Thiệu Phong thì vội vàng hỏi các cô ấy tại sao lại chạy đến nơi này?

Một người trong số nữ sinh nghe vậy liền mờ mịt, nói: “Đúng vậy! Rõ ràng vừa rồi chúng tôi đang ngồi cạnh đống lửa sưởi ấm, sao lại đến nơi này chứ?”

Lúc này An Ni day trán mình và nói: “Tôi nhớ hình như trước khi mất đi ý thức, đã từng ngửi thấy một mùi thơm rất kỳ lạ...”

Nghe cô ấy nói như vậy, mấy cô gái cũng rối rít bày tỏ mình cũng ngửi thấy, mọi người đều ngửi thấy một mùi thơm kì lạ, sau đó thì không còn biết gì nữa.

Nói tới đây, An Ni đột nhiên giật mình nhìn tôi và nói: “Anh bị

sao vậy, làm sao toàn thân đều là máu thế này?”

Tôi cũng biết trông mình bây giờ hơi thảm, đành cười khổ, nói: “Đừng nói nữa, đây chính là cái giá của anh hùng cứu mỹ nhân đấy. Đúng rồi, bây giờ em cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

An Ni lắc đầu: “Trừ cảm giác đầu hơi ngây ngất ra thì những thứ khác đều tốt... Ngược lại là anh đấy, cả người đều bị thương, nhất định phải xử lý tốt mới được!”

Kim Thiệu Phong phụ họa: “Xem đi, tôi đã nói mấy vết thương này của anh phải xử lý rồi, tôi thấy bên ngoài đã ngừng mưa, chúng ta về trại trước đi!”

Lúc này An Ni đi tới cửa động nhìn ra bên ngoài, cô ấy nói: “Giờ trời còn chưa sáng, chúng ta phải mau chóng trở lại trại, ở đó có hộp cấp cứu có thể xử lý vết thương trên người anh Tiến Bảo.”

CHƯƠNG

Lãng mạn trong lều

Điều mà An Ni nói dĩ nhiên tôi biết, nhưng bây giờ tôi cũng không chắc có nên trở lại trại hay không, dù gì bọn An Ni cũng bị tập kích ở đó, sau khi chúng tôi trở về, có thể có những chuyện khác đang chờ chúng tôi hay không đây?

Ngay lúc tôi đang do dự, Kim Thiệu Phong lại thúc giục tôi: "Vẫn nên trở về trại đi, anh xem mấy nữ sinh này đã một đêm không ngủ, bây giờ đi về thứ nhất có thể xử lý vết thương của anh, thứ hai để cho mọi người trở về lều vải ngủ một lúc, dù sao so với đợi ở chỗ này vẫn tốt hơn mấy trăm lần."

Tôi nghe cậu ta nói vậy thì nhìn về phía mấy cô nữ sinh, quả nhiên trông ai cũng rất mệt mỏi, tôi thở dài: "Vậy cũng tốt... trước tiên cứ trở về đã."

Đường về hiển nhiên dễ dàng hơn nhiều so với lúc đi, tâm tình của mọi người cũng có sự bất đồng lớn. Lúc tới chỉ có tôi và Kim Thiệu Phong, còn chưa rõ tung tích của bọn An Ni, nên tâm tình tôi lúc đó khá thấp thỏm.

Nhưng bây giờ thì khác, vì dù thế nào thì chúng tôi cuối cùng cũng đã tìm được người, sáng sớm ngày mai, trời vừa sáng, bất kể có người cứu viện lên núi hay không, tôi đều phải đưa bọn họ

xuống núi mới được.

Sau khi trở lại trại, đống lửa trước đó đã bị mưa dập tắt, bây giờ khắp núi cũng không tìm được một cây củi khô, cho nên muốn đốt lửa để sưởi khẳng định là việc không thực tế.

May mắn là mọi thứ chúng tôi đều để ở trong lều, thế nên không bị ướt. An Ni tìm được thùng cấp cứu, cô ấy lập tức khử trùng tất cả những vết thương trên người tôi một lần nữa.

Thấy An Ni lo lắng như vậy, trong lòng tôi bỗng cảm thấy tất cả mọi thứ đều đáng giá, cuối cùng tôi đã bảo vệ được cô ấy an toàn, chẳng qua đến lúc này, tôi vẫn không biết rốt cuộc là ai muốn hại tôi?

Lúc này tôi nhìn đồng hồ thấy đã quá muộn, nên bảo các cô gái mau về lều ngủ, ai cũng nói mưa thu khá lạnh, bây giờ chúng tôi không có cách nào đốt lửa, mấy cô gái đều lạnh cóng.

An Ni quan tâm nói với tôi: "Bây giờ người nên nghỉ ngơi nhất là anh, anh nhìn sắc mặt mình kìa, điển hình của việc mất máu quá nhiều, trước hết anh đừng để ý đến bọn em nữa, mau về lều ngủ một giấc đi."

Dù tôi rất vui khi nghe cô ấy nói vậy, nhưng bây giờ sao tôi có thể an tâm ngủ được, nhỡ đâu lúc ngủ mà các cô ấy gặp nguy hiểm thì làm thế nào? Vì vậy tôi bèn cười và nói với cô ấy: "Anh không sao, em cứ trở về lều ngủ đi đã, anh phải trực đêm, trước khi trời sáng anh vẫn không thể yên tâm..."

Nhưng An Ni nghe vậy sắc mặt lại trầm xuống: "Làm sao? Bây giờ cũng không nghe lời em nữa hả? Trước tiên không nói đến quan hệ giữa hai chúng ta, chỉ nói đến việc bây giờ anh là bệnh nhân của em thì nhất định phải nghe lời em, đi! Cùng em trở về lều!"

Tôi nhìn sắc mặt An Ni giống như đang nổi giận thì không biết

nên làm thế nào cho phải. Không phải là tôi không muốn đi ngủ, thật ra mí trên mí dưới của tôi đã sớm đánh nhau rồi. Nhưng tôi không nỡ ngủ! Ai biết được trước khi trời sáng còn có thể xảy ra chuyện quái quỷ gì nữa chứ?

Cuối cùng vẫn là Kim Thiệu Phong bên cạnh nhìn không nổi nữa, liền cùng An Ni đem tôi về lều, sau đó thằng nhãi này còn vỗ vai tôi, nói: “Anh Trương, anh an tâm ngủ đi, bây giờ cũng còn chưa đến ba tiếng nữa là trời sáng, tôi giúp anh trông nom, nhỡ mà có chuyện gì, tôi chắc chắn việc đầu tiên sẽ là gọi anh dậy.”

Tôi thấy nếu cậu ta đã nói đến mức này thì cũng không tiện từ chối nữa, tôi đành khom lưng đi vào lều. Ai ngờ khi tôi vừa chui vào túi ngủ một lúc thì thấy An Ni cũng ôm túi ngủ đi vào trong lều tôi.

Tim tôi bắt đầu đập thình thịch loạn xạ, cô ấy thấy tôi xấu hổ thì quay qua tôi và nói: “Anh chớ nghĩ bậy, vì em không yên tâm về anh thôi, em nhìn vết thương trên đùi anh hơi nhiễm trùng, đây, anh uống mấy viên hạ sốt này trước đã, nhỡ mà một lúc nữa lên cơn sốt thì phiền lắm.”

Tôi nghe vậy trong lòng vui vẻ, dù sao người cũng đã vào rồi, tôi nghĩ thế nào thì nghĩ thế ấy... Sau đó An Ni đem túi ngủ đặt bên cạnh tôi rồi chui vào trong.

Nhưng kể cũng lạ, tôi vốn đang rất mệt mỏi mới phải chứ? Nhưng sau khi An Ni vào, tôi lại chẳng thể nào ngủ được, thế là tôi không thể làm gì khác hơn là nghiêng mặt sang, len lén nhìn cô ấy. Da của cô nhóc này vô cùng trắng, nhìn từ góc độ của tôi, lỗ tai và chóp mũi hơi nửa trong suốt, càng nhìn càng thấy thích.

Ai ngờ lúc này lại nghe An Ni lạnh giọng nói: “Không ngủ đi, còn nhìn trộm cái gì đấy?”

Cái mặt mo của tôi cũng đỏ lên, tôi nói: “Cơ hội khó có được,

cho dù thân thể không thoải mái... Anh cũng không nỡ ngủ ngay!"

An Ni nghe xong phì cười, sau đó cô ấy từ từ quay đầu lại phía tôi: "Hôm nay... cảm ơn anh, nếu không có anh ở đây, thật không biết sẽ phát sinh chuyện gì nữa?"

Tôi nghĩ đến những chuyện này rất có thể đều là vì tôi mà ra, nhất thời cũng cảm thấy hơi áy náy: "Giữa anh với em còn cảm ơn với không cảm ơn cái gì! Chỉ cần em bình an là tốt rồi..."

An Ni hơi đỏ mặt: "Tiến Bảo, anh thật sự thích em sao?"

Tôi vô cùng chân thành gật đầu một cái: "Dĩ nhiên, anh cảm thấy chỉ cần người không bị mù đều có thể thấy là anh thích em..."

"Anh nói em bị mù à?" An Ni đột nhiên trầm giọng xuống.

Tôi vừa nghe vậy, lập tức đánh miệng mình một cái: "Xem cái miệng của anh này, sao lại đần vậy chứ? Trước khi gặp em, anh không trẻ con như thế đau! Thật đó, từ sau khi gặp em, anh phát hiện đầu óc mình khi đứng trước em không được linh hoạt nữa, miệng cũng trở nên ngu ngốc hơn, em nói xem đây là vì sao vậy?"

An Ni buồn cười nhìn tôi: "Có sao? Sao em không cảm thấy đầu óc anh trở nên ngốc nghếch nhỉ?"

Chúng tôi càng trò chuyện càng hăng say, trong lều, nhiệt độ cũng bắt đầu tăng lên, thân thể tôi không cảm thấy lạnh như trước nữa, mà ngược lại lại thấy hơi khô nóng...

Lúc này, mặt An Ni đột nhiên biến sắc, cô ấy nói: "Anh... sao mặt anh đỏ vậy? Không phải là bị sốt chứ?" Nói rồi cô ấy đưa tay thử sờ trán tôi, sau đó mặt đầy nghi ngờ nói: "Thật may, cũng không nóng lắm thì phải? Nhưng sao mặt anh lại đỏ như vậy chứ?"

Tôi chột dạ: "Có ư? Có phải do ánh đèn không?"

An Ni không hiểu nên lắc đầu, sau đó cô ấy không yên lòng mà

đưa tay thò vào trong cổ tôi thử nhiệt độ, lần này mặt tôi càng đỏ hơn… Trong nháy mắt hình như An Ni cũng hiểu ra cái gì đó, cũng nhanh chóng rút tay về.

Nhưng tôi nào sẽ cho cô ấy cơ hội này, tôi nắm chặt tay cô ấy kéo về phía mình, nói với giọng nghi ngờ: “Em thử cảm nhận lại xem, xem rốt cuộc anh có lên cơn sốt không…”

Trong lúc nhất thời An Ni cũng đỏ mặt, dường như cô ấy muốn đẩy tôi ra, nhưng vì quan tâm đến vết thương trên cánh tay tôi nên không dám dùng sức… Vì vậy hô hấp của hai chúng tôi bắt đầu thay đổi, trở nên gấp gáp, mặt hai người cũng dựa vào ngày càng gần.

CHƯƠNG

Đem tặng răng thú

Lúc ấy không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại hôn cô ấy, nếu là lúc bình thường tôi cũng không có gan lớn như vậy đâu, bởi vì tôi thực sự sợ An Ni sẽ cho tôi một cái tát.

Mặc dù nụ hôn này vừa mất tự nhiên lại rất ngắn ngủi, nhưng trong đó có một chút không kìm lòng được, dĩ nhiên tôi cũng có kiềm chế bản thân mình. Bởi vì tôi biết bây giờ nếu thực sự phát sinh chuyện gì đó cùng An Ni thì cứ giống như tôi giả bệnh để nhận được sự đồng tình vậy.

Đàn ông tỏ ra đáng thương một chút ở trước mặt người mình thích cũng không vấn đề gì, nhưng nếu muốn mượn việc này để đòi hỏi nhiều hơn... Thì đúng là hơi hèn hạ. Tôi không phải người như vậy, càng không thể đối xử như vậy với An Ni.

Sau khi cái hôn này kết thúc, bầu không khí giữa chúng tôi có phần lúng túng, để hóa giải lúng túng, An Ni liền chỉ vào ấn khóa hồn trên cổ tôi và hỏi: "Đây là cái gì? Bớt à?"

Tôi nghe cô ấy hỏi vậy thì tiện tay sờ lên cái ấn khóa hồn dưới cổ và nói: "Cũng không tính là bớt, vì sau này mới có."

Cô ấy nghe vậy thì lo lắng hỏi: "Sau này mới mọc ra nốt ruồi đen như thế này á? Sao anh không đi bệnh biện kiểm tra? Em nói

cho anh biết, trên người sau này mới mọc ra nhiều nốt ruồi không phải là dấu hiệu tốt đâu, đặc biệt là vết nốt ruồi đen dài và lớn như vậy thì càng phải quan tâm đến hơn.”

Tôi không biết nên giải thích với An Ni thế nào để nói rằng đây không phải vết bớt cũng không phải nốt ruồi đen, thế là tôi đành phải nhẹ nhàng ôm cô ấy vào lòng, nói: “Được được, chờ sau lần này về, anh sẽ dành thời gian đi bệnh viện kiểm tra thử... Yên tâm đi, đi ngủ sớm một chút, nếu không trời cũng sắp sáng rồi.”

Nói xong câu đó, tôi vẫn có cảm giác không yên tâm, vì vậy suy nghĩ một chút liền lấy cái răng thú xuống, đeo lên cổ An Ni, vật này có thể đuổi quỷ trừ tà, hẳn là có thể bảo vệ cô ấy bình an.

Tôi thấy An Ni mờ mịt nhìn tôi đeo chiếc răng lên cổ cô ấy, mặc dù cô ấy không biết vật này là gì, nhưng cũng không hỏi nhiều... Tôi thấy đã đeo răng thú lên cổ An Ni, lúc này mới cảm thấy trong lòng yên tâm hơn một chút.

An lòng rồi, tôi cũng cảm thấy cơn buồn ngủ đang tấn công mình, vì vậy tôi nhanh chóng ngủ thiếp đi. Không biết tại sao, giấc ngủ này của tôi lại có hương vị đặc biệt ngọt ngào, có lẽ bởi vì trước khi ngủ có nụ hôn kia chăng...

Sau khi tỉnh dậy, tôi cảm thấy cả người đau nhức, nhưng điều này cũng là bình thường, dù sao đêm qua tôi lăn lộn quá nhiều, lại mất nhiều máu... Lúc này tôi mới phát hiện bên ngoài trời đã sáng, không biết bây giờ đã là mấy giờ sáng rồi.

Tôi mơ mơ màng màng ngồi dậy, phát hiện An Ni không còn bên cạnh nữa, trong lúc nhất thời tôi hoảng hốt, chẳng lẽ chuyện xảy ra đêm qua chỉ là một giấc mộng xuân, hay nó là chuyện thực đã từng xảy ra? Nhưng túi ngủ màu hồng bên cạnh có thể chứng minh, tối qua An Ni quả thực đã ngủ bên cạnh tôi...

“An Ni, An Ni?” Tôi hướng ra phía ngoài lều khẽ gọi hai tiếng

nhưng không có ai đáp lại.

Tôi nghi ngờ bò ra từ trong túi ngủ, định đi ra ngoài xem tình hình, kết quả vừa kéo cửa lều vải ra, một cảm giác rùng mình ập tới, tôi không nhịn được mà rùng mình một cái.

Đúng là một trận mưa thu rét lạnh, mới chỉ qua một ngày mà thời tiết đã lạnh như vậy! Tôi bèn xoay người trở lại mặc áo khoác vào, sau đó siết chặt cổ áo, vén cửa lều vải đi ra ngoài...

Sau khi ra ngoài lều, tôi cảm giác bầu không khí không đúng, dường như toàn bộ khu cắm trại quá mức yên tĩnh. Lần này đi ra tôi không đem theo đồng hồ, điện thoại di động cũng đã bị rơi trong cái hố sâu kia, cho nên nhất thời tôi không biết bây giờ là mấy giờ.

Nhưng nhìn trời thấy mặt trời đã lên rất cao, chắc lúc này ít nhất cũng phải tám chín giờ sáng rồi. Chẳng lẽ mấy cô nhóc kia vẫn còn đang ngủ ư? Nhưng một người mất quá nhiều máu như tôi cũng đã tỉnh, sao các cô gái lại có thể không biết xấu hổ mà nằm ỳ ra chứ?

Lại nói cái thằng nhóc Kim Thiệu Phong kia đâu? Chẳng phải nó nói muốn gác đêm thay tôi à? Sao lúc này chẳng hề thấy bóng dáng của cậu ta? Chẳng lẽ cậu ta thấy trời đã sáng nên cũng đi ngủ rồi?!

“Kim Thiệu Phong, Kim Thiệu Phong!” Tôi gân cổ gọi giữa mấy cái lều vải, một là muốn gọi Kim Thiệu Phong ra, hai là muốn đánh thức luôn mấy cô gái trong lều, chớ để lúc nữa cứu viện đến, tất cả các cô ấy vẫn còn ở trong chăn!

Ai ngờ tôi gọi vài tiếng nhưng các lều đều không có phản ứng, toàn bộ khu cắm trại đều yên tĩnh như chết, thế này hơi khác thường rồi!

Tôi cũng không để ý nhiều nữa, vội vàng đi từng lều kiểm tra, nhưng cuối cùng tôi phát hiện tất các lều đều trống không, bên

trong chẳng hề có một bóng người nào!

Trong khoảnh khắc tôi cảm thấy da đầu mình tê dại, thầm nghĩ đủ chưa vậy!! Muốn tác oai tác quái các người cứ hướng về phía tôi đi! Bắt nạt mấy cô gái thì có bản lĩnh gì! Mà lần này thậm chí ngay cả Kim Thiệu Phong cũng không thấy!

Lòng tôi tràn đầy tức giận, tôi đi kiểm tra lại trong lều, muốn tìm ra đầu mối việc mấy người họ mất tích. Tôi thấy mấy túi ngủ trong lều đều mở ra, nhìn màu sắc cũng biết là của các cô gái, hiển nhiên là sau khi các cô ấy ngủ mới xảy ra chuyện.

"Rốt cuộc mày là ai? Có chuyện gì thì cứ nhằm vào tao này! Mấy người họ chỉ là những người bình thường, không có liên quan!" Tôi rất giận dữ, hét lớn với xung quanh.

Nhưng tôi giống như kẻ ngu vậy, mình ở nơi này hét nửa ngày, nhưng chẳng có ai đáp lời tôi cả. Lúc ấy lòng tôi không ngừng tự nhủ: Tỉnh táo lại đi, nhất định phải tỉnh táo lại! Bởi vì chỉ có tỉnh táo mới có thể nghĩ ra đối sách, nếu không mấy người bọn An Ni sẽ thật sự gặp nguy hiểm.

Theo lý mà nói, trên người An Ni có răng thú của tôi, hẳn sẽ không dễ dàng bị trúng chiêu như lần trước. Nhưng bây giờ cô ấy và mọi người cùng mất tích, xem ra đạo hạnh của đối phương rất cao!

Bây giờ tôi có hai lựa chọn: một là xuống núi xin giúp đỡ, hai là ở lại tiếp tục tìm người.

Nếu như bây giờ tôi xuống núi tìm bọn chú Lê tới hỗ trợ, vậy theo tính toán thời gian, bọn Tống Viễn cũng đã sớm đến chân núi rồi, nhưng tại sao cứu hộ còn chưa lên núi? Nếu như bây giờ tôi đi xuống, đừng nói đến việc có thể tìm được chú Lê không, cho dù tôi dùng thời gian nhanh nhất có thể tìm được bọn họ, rồi chạy lên núi cứu người… Đến lúc đó cũng mất rất nhiều thời gian, chỉ sợ

khi đến nơi, bọn An Ni đã sớm bị hại rồi!

Cách thứ hai là chọn ở lại để chờ chiêu tiếp theo của đối phương, bởi vì tôi tin rằng đối phương mang mấy người An Ni đi là có mục đích khác, mục đích của họ nhất định là tôi chứ không phải bọn An Ni, nếu tôi tùy tiện xuống núi, đối phương có lẽ sẽ giận cá chém thớt lên bọn An Ni, vậy thì bọn họ càng nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, tôi liền quyết định ở lại chờ đối phương hiện thân, quả nhiên chẳng bao lâu sau, tôi thấy bốn phía khu trại bắt đầu nổi lên tầng sương mù nhạt...

CHƯƠNG

Gặp lại người quen

Tôi vừa thấy sương mù bỗng nhiên dâng lên, lòng liền trầm xuống, xem ra chính chủ xuất hiện rồi đây, nếu không trước đó làm ra nhiều chuyện như vậy, cũng không thể chỉ vì muốn ở chỗ này làm trò bí hiểm với tôi chứ?!

Quả nhiên, tôi thấy một bóng người từ trong sương mù đi về phía mình, thấy vậy, tôi lập tức rút con dao thép trong ống quần ra, chuẩn bị nghênh chiến... Nhưng khi nhìn thấy rõ mặt người đi ra từ trong màn sương mù, tôi lập tức cả kinh, trong đầu nghĩ sao cậu ta chỉ đến đây có một mình?

Người đi ra từ trong sương mù không phải ai khác, chính là người hôm qua đã xuống núi xin giúp đỡ: Tống Viễn! Tôi giật mình hỏi: "Tống Viễn? Sao cậu lại trở lại đây một mình? Những người khác đâu?"

Tống Viễn không trả lời tôi, mà từ đầu đến cuối đều mặt không biểu cảm đi thẳng về phía tôi... Nhưng khi cậu ta dần đến gần, tôi thấy sắc mặt cậu ta nhợt nhạt, chẳng hề có sự hồng hào của người trẻ tuổi, thế là trong lòng tôi không khỏi trầm xuống, chẳng lẽ cậu nhóc này đã xảy ra vấn đề gì sao?

"Đứng lại!" Tôi đột nhiên quát lớn.

Nhưng cậu ta cứ như không nghe thấy vậy, không hề có ý muốn dừng lại... Tống Viễn lúc trước đó chắc chắn không có vấn đề gì, cho nên tôi không thể ra tay với cậu ta trong tình huống mù mờ này được, vì vậy tôi lui người về phía sau hai bước, đồng thời cũng muốn nhìn xem cậu ta sẽ có phản ứng gì.

Nhưng không ngờ tới Tống Viễn thấy tôi lùi về phía sau, lại đột nhiên bước nhanh hơn, như thể muốn đánh về phía tôi, một loạt những động tác của cậu ta làm tôi nhớ tới một chuyện, chính là việc lúc trước tôi bị xác sống bao vây tấn công ở Philippines.

Tống Viễn ở trước mắt tôi cũng có phần giống những xác sống kia, từ động tác, vẻ mặt, cảm giác, nhìn qua chẳng có vẻ gì là người sống cả. Nếu như nói cậu ta và những xác sống có gì khác biệt, thì chính là những xác sống ở Philippines đều là những kẻ đã chết được một thời gian, mà Tống Viễn trước mắt tôi đây giống như người vừa mới chết vậy.

Nhưng bây giờ tôi không dám đến gần Tống Viễn, cho nên trong lúc nhất thời cũng không biết rõ cậu ta còn sống hay đã chết... Không biết sống chết thì không thể nào ra tay được, cứ như thế này đúng là làm khó tôi.

Tôi chỉ có thể liều mạng lui về phía sau, mà thằng nhóc này thì liều mạng tiến về phía trước, bất đắc dĩ, tôi không thể làm gì khác hơn là bay lên đá một cước vào bụng cậu ta, đá cậu ta ngã ra đất. Tôi thừa dịp cậu ta ngã mà lập tức giẫm lên ngực cậu ta, đè chặt xuống đất.

Đúng là Tống Viễn không có tâm trí của con người bình thường mà đã trở nên rất ngu ngốc, bây giờ mặc dù sức lực của cậu ta rất mạnh, nhưng tiếc rằng bị tôi chặn ngang ngực như vậy nên không biết làm sao thoát ra để đứng lên.

Thật ra thì tôi chặn Tống Viễn như vậy chỉ là muốn thăm dò

mạch đập của cậu ta, xem cậu ta còn sống hay đã chết, kết quả tìm hiểu xong, tim tôi lạnh đi, đừng nói là mạch đập, người của thằng nhóc Tống Viễn này cũng đã lạnh ngắt rồi.

Tôi không khỏi nghĩ đến tất cả những người xuống núi cầu cứu tối qua, không phải tất cả bọn họ đều có kết quả giống như Tống Viễn đấy chứ? Nếu thực sự như vậy thì nói cách khác là chẳng có ai xuống núi cầu cứu, càng không có người nhắn cho Đinh Nhất...

Nhìn dáng vẻ hiện giờ của Tống Viễn thì chỉ sợ hai tên học trò kia của Đà Gia đã tới Trung Quốc rồi, tôi đã được lĩnh giáo thủ đoạn của bọn chúng, trình độ máu lạnh và tàn nhẫn của chúng tuyệt đối cao hơn sư phụ chúng.

Thật ra thì mặc dù chúng muốn tìm tôi báo thù, một lòng muốn hại chết tôi, nhưng trong lòng tôi không đặc biệt hận chúng, bởi vì bọn chúng vì muốn báo thù cho sư phụ, mà sư phụ của chúng đúng là bởi vì tôi mà chết.

Nhưng vào giờ phút này, từ nội tâm tôi rất hận bọn chúng... Hận chúng vì thù riêng mà không chừa thủ đoạn nào, coi thường tính mạng con người như vậy! Nếu như bọn chúng chỉ đối phó với một mình Trương Tiến Bảo tôi, tôi còn kính nể chúng ân oán rõ ràng, nhưng bọn chúng vì hại chết tôi mà dễ dàng giết chết từng sinh mạng sống, điều này sao có thể khiến lòng tôi không tức, không hận?

Tôi tin tưởng vào nhân quả tuần hoàn, nếu như vì nguyên nhân ở tôi mà hại tính mạng của người khác, tôi sẽ an tâm chờ ngày quả báo của mình tới. Nhưng nếu như có người muốn cưỡng ép ở giữa làm rối loạn lên, hơn nữa còn vì vậy mà hại chết tính mạng của những người khác... Vậy tôi nhất định là người đầu tiên không đồng ý.

Nghĩ tới đây, tôi liền giơ tay chém xuống, dùng dao thép chém

đứt đầu Tống Viễn... Trong nháy mắt, một mùi hôi tanh cùng máu đen liền bắn tung tóe cả người, mặc dù trong lòng tôi vô cùng áy náy với Tống Viễn, nếu không phải vì tôi, hẳn cậu ta không chết trẻ ở chỗ này. Nhưng bây giờ tôi không thể không làm như vậy, bởi vì tôi không phải chú Lê và Đinh Nhất, tôi không thể vừa bảo toàn thi thể, vừa để cho cậu ta không hại người nữa, hai cái cùng hại thì chọn lấy cái ít hại hơn, tôi chỉ có thể tạm thời làm theo biện pháp này thôi.

Mới vừa rồi Tống Viễn còn liều mạng giãy giụa, sau khi không có đầu thì lập tức nằm yên trên đất, biến thành một thi thể thực sự... Tôi nhìn đầu người trong tay mà lòng có cảm giác buồn nôn, không ngờ Trương Tiến Bảo tôi cũng có một ngày như vậy, có thể không chớp mắt mà cắt đầu của một thi thể.

Đột nhiên, từ đằng sau lưng tôi vang lên tiếng vỗ tay, tôi quay người nhìn lại thì thấy một người đàn ông trông hơi quen mặt đi ra từ sương mù, hắn cười và nói với tôi: "Lâu rồi không gặp, thủ đoạn của cậu Trương tăng lên đấy! Đối xử với người mình quen mà có thể xuống tay ác độc như vậy, nhẹ nhàng cắt mất đầu của cậu ta..."

Sắc mặt tôi sầm xuống, tôi nói: "Triệu Dương... Quả nhiên là mày!"

Triệu Dương đắc ý: "Đương nhiên là tao, chẳng lẽ trên đời này còn có người hận mày hơn tao sao?"

Tôi trừng mắt nhìn Triệu Dương, một giây kia trong lòng tôi tràn đầy ác niệm, nếu như trong nháy mắt tôi có thể có năng lực làm người ta nổ tung, tôi nhất định sẽ cho Triệu Dương thành thịt vụn không chút do dự.

Tôi lạnh lùng nói: "Những người khác đâu?"

Triệu Dương cười một cái: "Mày cũng thú vị đấy nhỉ, đã đến lúc

này rồi mà mày vẫn quan tâm đến sống chết của người khác à? Mày tốt bụng quá nhỉ? Hay là mày chưa từng nghĩ đến có một ngày mày cũng sẽ chết?”

Tôi nghe vậy thì hừ nhẹ một tiếng: “Nói có lẽ mày không tin, với tao sống chết chẳng phải là chuyện gì lớn, đơn giản là dù Trương Tiến Bảo tao có sống hay chết… Thể xác và linh hồn cũng vĩnh viễn không tách ra, cho nên dù mày có giết tao cũng chẳng để làm gì!”

Triệu Dương nghe vậy thì làm vẻ mặt không quan trọng: “Chẳng phải mày cậy trên người mày có ấn khóa hồn à? Có thể hay không thì cứ giết thử mới biết được, tao không tin đâu, tao sẽ cắt từng miếng thịt một trên người mày, cho đến khi chỉ còn lại bộ xương xem mày còn có thể bình tĩnh như bây giờ, nói với tao là sẽ không chết không?”

Lúc này tôi tiện tay ném đầu người trong tay đi, sau đó lạnh nhạt đi về phía Triệu Dương và nói: “Người mày muốn trả thù chỉ có một mình tao… Thả những người khác đi, mày muốn giết hay muốn xử tao thế nào tùy mày.”

CHƯƠNG

Đâm vào tim hay phổi

“Ôi, hi sinh bản thân như vậy, có phải trong những người tao bắt, có người rất quan trọng với mày không?” Nói rồi hắn lấy một vật cầm trên tay vuốt ve, còn biểu hiện đầy tò mò nói: “Lần trước gặp mặt, tao nhớ vật này hình như đeo trên cổ mày, làm sao mà vật này lại ở trên người một cô gái nhỏ vậy!”

Tôi định thần nhìn lại, nhất thời cặp mắt như sắp nứt ra, vật trong tay hắn chính là chiếc răng thú tôi tự tay đeo cho An Ni....

“Mày đã làm gì cô ấy?” Tôi cố gắng khắc chế lửa giận trong lòng, đè nén giọng nói.

Triệu Dương khẽ cười: “Mày đoán thử xem, tao có thể làm gì cô gái đó?”

Thật ra thời điểm thấy chiếc răng thú, tôi cũng đã mất lý trí, không để ý bản lĩnh đối phương cao hơn mình mà vọt thẳng tới trước mặt Triệu Dương đánh một quyền vào mặt hắn.

Chắc Triệu Dương không ngờ tôi lại đột nhiên tấn công, vì vậy hắn bị tôi đánh chảy máu miệng, mặt hắn lệch sang một bên, nhưng vẫn cười lạnh nói với tôi: “Mày cứ đánh tao đi! Dù sao sau đó tao sẽ trả gấp mười lần trăm lần cho cô bạn gái nhỏ của mày... Mày tốt nhất lại đánh mạnh hơn nữa đi!”

Quyền thứ hai của tôi đã quất tới, nhưng nghe hắn nói vậy, tôi lại ngừng giữa không trung. Bây giờ mấy người An Ni vẫn đang ở trong tay hắn, tôi không thể làm gì khác hơn là chán nản buông quả đấm xuống, nói: "Nói đi, rốt cuộc mày muốn thế nào mới có thể thả những người vô tội kia ra?"

Triệu Dương cười lạnh: "Đừng có tự cho là mình vị tha như vậy, nếu không phải trong đám người này có người mà mày thích, mày có thể dễ dàng phối hợp như vậy không? Trương Tiến Bảo, tao muốn xem xem mày có thể vì cô gái đó mà làm đến mức nào... Quỳ xuống cho tao!"

Tôi dùng sức siết chặt quả đấm, nhưng tôi biết dù vào giờ phút này trong lòng tôi có tức giận đến thế nào cũng phải chịu đựng, tên khốn này nói là sẽ làm, Tống Viễn chính là một ví dụ, cho dù thế nào tôi cũng không thể để bọn An Ni xảy ra chuyện gì được!

Không phải là quỳ thôi sao? Không thành vấn đề, dù sao trên đời này, người có thể chịu cái quỳ của tôi cũng đã sớm không còn trên đời nữa rồi, hôm nay tôi muốn xem thử, mạng của tên Triệu Dương này có đủ cứng rắn không, có thể chịu cái quỳ này của tôi không?

Nghĩ vậy, tôi cũng không do dự nữa, trừng mắt nhìn chằm chằm vào vẻ mặt đắc ý của tên Triệu Dương kia, sau đó từ từ quỳ xuống...

Mặt Triệu Dương đầy hưng phấn nói: "Được được được! Quả nhiên nghe lời! Vậy tiếp theo mày lấy con dao thép trong người ra rồi ném qua một bên đi! Tao không muốn bị mày cắt đầu như thằng nhóc vừa rồi đâu!"

Tôi nghe xong liền rút con dao thép ra nhìn một cái, sau đó không do dự mà ném qua một bên, ai ngờ lúc này Triệu Dương lại đột nhiên đổi ý: "Đừng ném vội! Tao thấy dao thép này của mày vô

cùng sắc bén, có thể chém sắt như chém bùn, Hoa Hoa của tao cũng bị nó đâm một nhát mất mạng, tao muốn nhìn nó đâm vào người sống xem có sắc bén như vậy không?”

“Hoa Hoa?” Tôi nghi hoặc.

Triệu Dương giả bi thương nói: “Sao vậy? Mới qua có mấy giờ mà mày đã quên nó rồi à? Nó chính là con mèo hoang tao nuôi từ nhỏ đến lớn, thứ nó thích ăn nhất chính là thịt người chết! Bây giờ nó bị mày thịt mất rồi, có phải mày nên bồi thường cho tao không?”

Tôi nghe là hiểu ngay, Hoa Hoa mà hắn nói thì ra chính là con mèo hoang kia, quả nhiên con súc sinh kia là do hắn nuôi, đúng là người thế nào thì nuôi ra súc sinh thế ấy!

“Mày để con súc sinh kia ra ngoài cắn bậy, bị làm thịt cũng là đáng đời, không trách người khác được... Tao vẫn giữ câu nói kia, ân oán giữa tao và mày không liên quan đến người khác, mày thả họ ra, muốn thế nào tao cũng làm theo!”

Triệu Dương cười phá lên: “Không ngờ mày lại là người sống thoải mái như thế! Được, nếu mày đã nói vậy thì tao cũng không phải một người so đo, những người không liên quan đến chuyện này tự nhiên tao sẽ thả họ ra, nhưng điều kiện tiên quyết là trước hết mày phải trả một dao kia cho Hoa Hoa nhà tao...”

Tôi cười lạnh: “Được! Không phải là một dao sao? Được thôi! Mày muốn đâm vào tim hay phổi!”

Triệu Dương nghe vậy mặt đầy đắc ý nói: “Tao với mày cũng không phải người sắt, tội gì mà vừa lên tiếng đã hỏi đâm vào tim hay phổi, hơn nữa, nếu thật sự có thể dùng một dao đâm chết mày, thì sau này còn gì để chơi đây? Mày tự mình xem đi! Dù sao tao cũng chỉ muốn nhìn mày chảy chút máu, bởi vì máu của mày làm tao đặc biệt hưng phấn...”

Tôi nhìn Triệu Dương một cái, trong đầu nghĩ thằng này ăn gạo mà lớn lên thật đấy à? Sao có thể sống biến thái như vậy? Sau đó tôi nhìn qua một lượt trên người mình, thật là chẳng nỡ đâm vào đâu cả! Hơn nữa tôi có tự đâm mình một dao thì cũng khó đảm bảo Triệu Dương có nhất định giữ lời không.

Nhưng nếu tôi không làm, hắn nhất định sẽ làm theo những gì đã nói. Vì vậy tôi đành nhẫn tâm, giơ dao lên đâm xuống vai trái mình, lúc lưỡi dao sắc bén cắt vào da thịt, cảm giác đau nhói truyền đến trong óc tôi...

Đây cũng là lần đầu tiên tôi bị dao đâm vào thân thể, hơn nữa quan trọng nhất còn là tự mình đâm mình! Máu theo vết thương chảy xuống, tôi cúi đầu nhìn, trên người tôi, áo phông nháy mắt đã bị nhuộm đỏ một mảng.

Thật may là khi tôi cảm nhận được đau, lực đạo xuống tay cũng bị nhẹ đi, cho nên mũi dao cũng chỉ đâm vào cơ thể sâu không quá hai ngón tay, nếu không chắc lúc này tôi đã không kiên trì nổi.

Nhưng dù vậy tôi vẫn cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng mình, đầu tôi ong lên, nếu không phải tôi tự lên tinh thần phải cứng rắn, thì có khi lúc này trước mắt tôi đã tối sầm và hôn mê rồi.

Tôi uể oải hỏi Triệu Dương: “Có hài lòng không?”

Hắn gật đầu: “Không tồi... Coi như hài lòng.”

Tôi miễn cưỡng nặn ra nụ cười với hắn: “Nếu hài lòng, vậy mày thả người đi...”

Triệu Dương nhìn tôi một cái, sau đó hắn lấy từ trong người ra một thứ màu đen đặt ở trên miệng nhẹ thổi, thứ đó phát ra âm thanh linh hoạt, kỳ ảo... Theo từng tiếng thổi của hắn, mấy bóng người đi ra từ trong rừng phía tây.

Tôi cẩn nhận nhìn thử, đúng là mấy người Kim Thiệu Phong, nhưng nhìn đi nhìn lại mấy lần, tôi vẫn không thấy bóng dáng Ngô An Ni đâu...

“Cô ấy đâu? Tại sao không có?” Tôi hét lên đầy căm giận.

Triệu Dương nghe vậy thì lắc đầu một cái, sau đó cười khẽ: “Ha ha... Xem ra mày đã động lòng thật rồi! Nhưng đây cũng không phải chuyện tốt, bởi vì người như mày khi động lòng thật, rất dễ bị người khác uy hiếp, đây chính là một nhược điểm trí mạng!”

“Tao lặp lại lần nữa, cô ấy đâu? Ngô An Ni đâu?”

Triệu Dương lại cầm nhạc khí cổ quái kia lên thổi, chẳng mấy chốc có một bóng người nho nhỏ xuất hiện sau lưng hắn, mặt không biểu cảm...

CHƯƠNG

Lá bài chủ chốt trong tay Triệu Dương

Cuối cùng cũng thấy được An Ni, tôi an tâm hơn một chút, bây giờ chỉ hi vọng Triệu Dương xem việc tôi bó tay chịu trói mà có thể tha cho tất cả bọn họ...

Lúc này tôi quả thực không chịu nổi được nữa, cũng chỉ có thể dùng tay phải chống xuống đất, sau đó chật vật nói với Triệu Dương: "Mày vừa mới nói... sẽ thả tất cả những người không liên quan đến chuyện này, bây giờ mày nên thực hiện cam kết rồi!"

Triệu Dương nghe vậy thì gật đầu, nói: "Tất nhiên tao nói được làm được, chẳng qua là không biết sư phụ tao trên trời linh thiêng có thấy mày cũng có ngày hôm nay không..."

Tôi nghe xong liền thấy trong lòng có cảm giác buồn cười nói: "Tao chẳng phải là nhân vật ghê gớm gì mà để chúng mày phải bận lòng lâu như vậy, nhưng tao tò mò lắm, mày đã gặp sư phụ mày sau khi chết chưa? Mày có hỏi xem ông ta thực sự muốn gì chưa? Cứ mù quáng tìm tao báo thù như vậy? À, đúng rồi, mày vốn không thể có cơ hội này, bởi nguyên thần sư phụ mày vẫn luôn theo trên người sư cô..."

Triệu Dương đột nhiên trợn tròn mắt nói: "Mày nói cái gì?"

Tôi nhìn thấy biểu cảm hắn như vậy thì hiểu hóa ra hắn chẳng

biết gì cả ư? Đúng nhỉ, vị sư cô kia luôn thích làm theo ý mình, sao có thể nói chuyện với hai hậu bối chứ?

Triệu Dương thấy tôi chậm chạp không nói tiếp liền hỏi: "Mày mau nói rõ ràng, nguyên thần của sư phụ tao tại sao lại ở bên cạnh sư cô?"

Thật ra thì tôi cũng chỉ biết một ít, nhưng nếu Triệu Dương đã thấy hứng thú, vậy tôi có thể dùng chuyện này để giao dịch với hắn... Vì vậy tôi liền thở sâu một cái, sau đó ngẩng đầu lên nói với hắn: "Muốn biết nội tình trong chuyện này, mày hãy khôi phục lại thần trí cho họ, để họ có thể tự rời đi..."

Triệu Dương nghe xong cười lạnh: "Được, tao đố mày cũng không thể gây ra chuyện sóng gió gì được!" Thế là hắn cầm nhạc khí cổ quái ấy lên rồi thổi một giai điệu.

Lúc này chỉ thấy mấy người Kim Thiệu Phong run lên, sau đó phun ra một đống màu đen, sau khi nôn ra, bọn họ đều khôi phục lại thần trí.

Kim Thiệu Phong mờ mịt nhìn những thứ mình vừa nôn ra, mặt đầy ghê tởm, nói: "Đây là cái gì vậy? Sao có người ác tâm thế?"

Tôi thấy cậu ta đã tỉnh thì lập tức nhìn về phía An Ni, nhưng thấy cô ấy không khôi phục lại bình thường như những người khác, tôi thầm hừ lạnh, xem ra tên Triệu Dương này sẽ không dễ dàng buông tha lá bài chủ chốt là An Ni.

Nhưng lúc này cứu được người nào hay người đó, nếu An Ni là lá bài chủ chốt trong tay Triệu Dương, hắn tạm thời sẽ không dễ dàng tổn thương cô ấy, nhưng bọn Kim Thiệu Phong không giống vậy, vì vậy tôi lập tức hô lớn với cậu ta: "Mau đưa tất cả mọi người rời đi! Còn nhớ lời lúc trước tôi nói với cậu không, không nên quay đầu lại, đi ngay lập tức, bây giờ hãy xuống núi ngay!"

Thật ra thì Kim Thiệu Phong đã thấy dáng vẻ tôi thảm hại quỳ

dưới đất, theo bản năng muốn đi về phía tôi, nhưng cậu ta nghe tôi nói vậy, liền dừng lại tại chỗ, do dự mấy giây, sau đó lập tức xoay người, kéo mấy cô nữ sinh còn đang hoảng hốt nôn ọe kia chạy xuống núi...

Sau khi thấy họ rời đi, lúc này tôi mới thoáng an tâm một chút, trong đầu nghĩ thằng nhóc Kim Thiệu Phong coi như nghe lời một lần, nếu không bây giờ bọn họ ở lại chỉ có nước chết.

Triệu Dương lạnh lùng nói: “Người tao cũng thả rồi, bây giờ mày có thể nói rồi chứ?”

Tôi ổn định lại tâm thần, sau đó liêu xiêu đứng dậy, sắc mặt âm trầm nói: “Tao nói là tất cả mọi người...”

Triệu Dương dường như vừa nghe chuyện tiếu lâm buồn cười nhất, hắn cười như điên: “Ha... ha..., Trương Tiến Bảo, mày cũng tham quá đi chứ? Trên đời này làm gì có chuyện để mày đoạt hết chuyện tốt như thế? Tao có thể trả Ngô An Ni này cho mày, nhưng cô ta chỉ có thể cùng mày ở lại đây.”

Triệu Dương nói xong liền đẩy An Ni về phía tôi, tôi lập tức nhịn đau, tiến lên đỡ cô ấy. Sau đó An Ni khôi phục lại thần trí, cô ấy hoảng hốt nói: “Anh thế nào? Sao toàn thân đều là máu vậy?”

Tôi không định hù dọa cô ấy, vì vậy tôi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Không sao, em không cần lo lắng, anh nhất định sẽ đưa em xuống núi bình an.”

Triệu Dương nghe vậy thì thở dài, nói: “Đến lúc này rồi mày còn lừa gạt cô ta làm gì? Hôm nay đừng nói là cô ta, chính mày có thể còn sống mà xuống núi hay không vẫn còn là ẩn số đấy!”

Tôi nhẹ nhàng đưa An Ni ra sau lưng mình: “Tao nói trước, đây là ân oán giữa mày với tao, mày thả những người không liên quan đi, hai người chúng ta cùng chấm dứt hoàn hoàn ân oán này, thế nào?”

“Mày không nên được voi đòi tiên! Bây giờ mày nên nói cho tao biết về chuyện nguyên thần của sư phụ tao đã chứ?” Vẻ mặt Triệu Dương đầy thâm độc.

Tôi thấy bây giờ Triệu Dương sẽ không chịu dễ dàng thả An Ni, vì vậy cũng chỉ có thể trước hết kể cho hắn nghe về chuyện Mã Tiểu Như lần trước: “Thật ra sư phụ mày sau khi chết đã vô cùng hối hận vì những chuyện sai lầm mình đã làm, cả đời ông ta cũng chỉ vì muốn cứu sống người mình yêu, nhưng cuối cùng lại trả giá nặng nề! Lần trước sư cô mày đi ra ngăn cản hai huynh đệ bọn mày tiếp tục làm sai, nhưng tại sao chúng mày vẫn cứ u mê không tỉnh? Chẳng lẽ chúng mày muốn bước theo vết xe đổ của sư phụ mày sao? Đúng! Mày hôm nay có thể giết Trương Tiến Bảo tao, nhưng tao tin rằng đạo trời có quả báo, ngày sau cũng sẽ có người khác tới tìm mày về lỗi lầm mày đã gây ra. Triệu Dương, nghe lời sư cô mày đi, thừa dịp bây giờ còn có thể thu tay, buông xuống những hận thù kia đi! Ngay cả sư phụ mày cũng có thể buông xuống hận thù, tại sao mày lại không thể chứ?”

“Mày nói bậy! Nếu nguyên thần sư phụ tao vẫn còn, vậy sư cô tao nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu sống ông ấy, bọn họ yêu nhau như vậy, sư phụ tao đã vì bà ấy mà làm bao chuyện? Sao bà ấy có thể mặc cho sư phụ tao không sống không chết như vậy chứ?” Cảm xúc của Triệu Dương đột nhiên trở nên kích động.

“Bởi vì bà ấy biết cái gì là đúng, cái gì là sai! Mặc dù trước đó, nguyên thần của sư cô mày vẫn luôn bị sư phụ mày khống chế, nhưng bà ấy không vì vậy mà đánh mất lý trí, bà ấy bây giờ giữ lại nguyên thần sư phụ mày là vì muốn cùng ông ấy lên đường, cùng nhau chịu đựng nghiệp chướng mà những năm qua sư phụ mày phạm phải…”

Triệu Dương cuồng loạn hét lên: “Không! Không phải như vậy!

Nhất định sư cô không đủ yêu sư phụ tao, bà ấy không thể nào giống sư phụ tao, vì đối phương mà bỏ ra tất cả, đàn bà chính là loại động vật bạc bẽo nhất trên đời, họ còn không yêu thương dài lâu bằng một con vật…”

Tôi thấy Triệu Dương đã bắt đầu mất kiểm soát, liền vội vàng nói với An Ni ở sau lưng: “Em thừa dịp này mau chạy xuống núi, cho dù thế nào cũng không được quay đầu lại…”

Nhưng An Ni lại đầy bình tĩnh, nói: “Lúc này sao em có thể bỏ mặc anh được!”

CHƯƠNG

Tình cổ dây dưa

Tôi nghe An Ni nói vậy, cũng hơi lo lắng nói với cô ấy: "Cô bé ngốc này, bây giờ chỉ có em xuống núi mới có thể cứu được anh, em trở lại khách sạn tìm chú Lê và Đinh Nhất cầu cứu, bây giờ chỉ có bọn họ mới có thể cứu anh! Nhanh đi đi!"

Nói xong tôi nhét con dao thép vào tay cô ấy: "Em cầm theo dao này, nếu gặp phải nguy hiểm gì thì dùng nó để phòng thân. Nếu như gặp phải mấy cậu nam sinh đã cùng Tống Viễn xuống núi thì phải dùng dao này chém họ, như vậy họ cũng không dám tới gần em! Nhớ đấy, không nên do dự, bởi vì bọn họ đã không phải là người sống nữa rồi!"

An Ni nhìn con dao thép trong tay mình, vẻ mặt cô ấy cổ quái nói với tôi: "Anh đối tốt với em như vậy... có đáng không?"

Tôi liền cười ngây ngô, nói: "Thích một người thì đâu có gì là đáng hay không đáng, anh chỉ biết nếu như em chết, vậy anh còn khó chịu hơn chết, thà như vậy còn không bằng một người chịu đựng tất cả mọi việc! Được rồi, đừng nói những lời ngốc nghếch nữa, đi nhanh đi, thừa dịp tên kia vẫn còn ở đó nổi điên..." Nói rồi tôi dùng sức đẩy An Ni một cái để cô ấy rời khỏi nơi này.

Ai ngờ lúc này tôi lại nghe thấy trận cười điên cuồng của Triệu

Dương sau lưng mình: "Trương Tiến Bảo, phải nói mày đúng là quá si tình hay nói là mày quá ngu đây? Đến lúc này rồi mà còn suy nghĩ đến chuyện tình yêu chó má gì hả, mày biết không? Trên cõi đời này thứ không thể dựa vào được nhất chính là cái gọi là tình yêu, hoặc là nói chẳng có cái chó gì gọi là tình yêu chân thật hết! Cho dù có... cũng chỉ là chính mày tình nguyện một phía. Nhìn xem sư phụ tao đi, ông ấy vì cứu sư cô mà phải trả giá những gì? Nhưng đổi lại lúc ông ấy gặp khó khăn thì sao? Mày đấy! Ha ha... Đáng đời mày mới có ngày hôm nay! Mày nhớ lấy, ngày hôm nay mày tiếp nhận tất cả thống khổ vì chính lựa chọn của mày ngày trước, thật lòng không thể oán người khác được."

Tôi nghe thế thì quay đầu cả giận nói: "Mày im miệng cho tao! Trong lòng mày u ám thì không nhìn được người trên đời này tốt hơn mày à? Chỉ bằng mày cũng vĩnh viễn không thể hiểu được tình cảm giữa sư phụ mày với sư cô đâu!"

Triệu Dương đắc ý nói: "Ồ? Phải không? Tao muốn nhìn thử xem tình yêu mà mày tin tưởng cuối cùng sẽ cho mày thứ gì?"

Tôi không hiểu ý tứ trong lời hắn nói, nhưng lúc này tôi lại nghe thấy giọng An Ni lạnh lùng gọi tên mình: "Trương Tiến Bảo..."

Tôi theo bản năng quay đầu lại nhìn, nhưng tôi phát hiện vẻ mặt cô ấy lạnh băng khác thường. Tôi vừa định hỏi sao cô ấy chưa đi thì đột nhiên cảm thấy bụng mình mát lạnh, tôi cúi đầu nhìn thì thấy con dao thép tôi cho An Ni để phòng thân, lúc này đang cắm vào bụng mình...

Nhát dao này cô ấy đâm vừa sâu lại vừa hiểm, toàn bộ thân dao đã vào trong cơ thể tôi. Mặt tôi đầy kinh ngạc đỡ lấy cán dao, người không tự chủ được mà lùi về phía sau mấy bước...

Vào giờ phút này, tôi muốn liều mạng tìm ra từ trên mặt cô ấy

chút dấu vết của việc bị khống chế, nhưng cặp mắt lạnh như băng kia lại rất tỉnh táo, nó nói rõ ràng cho tôi biết, thần trí của cô ấy bây giờ hoàn toàn bình thường.

“Em...” Đau đớn trên cơ thể làm tôi không nói được đầy đủ câu, mặc dù tôi không biết là đau ở bụng hay đau trong tim.

Từ đầu đến cuối An Ni đều dùng ánh mắt lạnh băng nhìn tôi, loại ánh mắt này đối với tôi quá quen thuộc, bởi vì lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, cô ấy cũng nhìn tôi như vậy. Mặc dù lúc ấy tôi không tài nào nghĩ ra, một người chưa từng gặp mặt sao phải dùng ánh mắt như vậy để nhìn tôi, nhưng bây giờ... Hình như tôi đã hiểu một chút.

Lúc này Triệu Dương đầy vẻ đắc ý đi đến trước mặt tôi, hắn nói: “Có muốn giới thiệu cho mày biết một chút không? Các người quen nhau lâu như vậy, chẳng lẽ mày không biết cô ấy có một thân phận khác ư? Cô ấy là tiểu sư muội duy nhất của tao, là đệ tử cuối cùng sư phụ tao thu nhận...”

Lúc này đầu óc tôi rất mờ mịt, Triệu Dương nói cái gì căn bản tôi nghe không rõ, tôi chỉ nhìn chằm chằm vào ánh mắt An Ni, muốn từ trong đó thấy được ánh mắt nào dành cho tôi không, nhưng hiển nhiên là không có gì cả... Trong mắt cô ấy chỉ có lạnh băng.

“Tại sao...?” Giọng nói tôi nhỏ đến mức ngay cả bản thân cũng không nghe được.

“Không phải sư huynh tôi vừa nói đó à, Đà Gia là sư phụ của tôi, học trò báo thù cho sư phụ không phải là đạo lý hiển nhiên sao?” Giọng nói của Ngô An Ni không mang theo một chút cảm xúc nào.

Tôi gần như tuyệt vọng hỏi: “Nói cách khác... Ngay từ đầu em đã muốn tiếp cận tôi vì muốn giết tôi?”

Cô ấy gật đầu không hề do dự: “Đúng vậy…”

Tôi gần như không dám tin vào tai mình nữa: “Chẳng lẽ, những lời em nói với tôi tất cả đều là giả dối sao?”

Ngô An Ni suy nghĩ một chút rồi nói: “Không, tất cả thân thế của tôi đều là thật, chỉ là tôi giấu đi mối quan hệ với sư phụ. Anh còn nhớ tôi từng nói qua khi còn bé từng ở nhà bà ngoại một khoảng thời gian không? Thật ra khi đó bệnh di truyền của gia tộc tôi đã phát, nếu không phải gặp được sư phụ, chỉ sợ tôi đã là người chết sớm nhất.”

Tôi si ngốc hỏi: “Vậy em dựa vào cái gì mà tính toán được tôi sẽ yêu em chứ?”

“Đó là do tôi đã hạ tình cổ với anh, cho nên anh nhất định sẽ yêu tôi…”

Tôi nhìn biểu cảm lạnh nhạt trên mặt cô ấy thì biết Triệu Dương nói không sai, từ đầu tới cuối tôi chỉ là kẻ ngu ngốc, trước đó tôi vẫn cho là mình đã gặp được tình yêu thực sự, nhưng không ngờ toàn bộ đều là giả dối! Như vậy cái gì mới là thật chứ? Tất cả tình cảm tôi đã bỏ ra chỉ là một trò đùa, vẻn vẹn chỉ là do cô ấy đầu độc mà sinh ra ảo tưởng?

Khó trách có lúc tôi luôn cảm thấy An Ni quá lạnh nhạt, cô ấy giống như khối băng vậy. Bây giờ suy nghĩ lại… Tôi và cô ấy là kẻ thù! Trong lòng cô ấy lúc nào cũng suy nghĩ phải làm thế nào để giết tôi, làm sao có thể cùng tôi giả vờ nói chuyện yêu đương được?

Nghĩ tới đây tôi đột nhiên thấy ngực có cảm giác khó chịu, tựa như bên trong đang có thứ gì bóp chặt vô cùng khó chịu, lên cũng không lên được, xuống cũng không xuống được. Khó chịu đến mức trước mắt tôi biến thành một mảng màu đen, nếu không phải tôi mạnh mẽ xốc lại tinh thần, thì có lẽ đã sớm không đứng vững

được đến lúc này.

"Em hạ cổ lúc nào?" Tôi muốn nếu có chết cũng phải chết rõ ràng, không thể đến cuối cùng còn làm con ma hồ đồ, thế thì đúng là có làm ma cũng thành chuyện tiếu lâm.

An Ni thấy tôi hỏi vậy thì suy nghĩ một chút, rồi nói: "Anh có nhớ lần đầu chúng ta quen nhau, anh làm sao biết tôi không?"

"Em nói là... Cái quan tài bằng hổ phách kia?" Tôi đột nhiên suy nghĩ rõ ràng một số chuyện.

An Ni bình tĩnh nói: "Đúng, chính là nó làm tổn thương tâm mạch của anh, lúc này tôi mới có cơ hội xen vào, nếu không tôi không có cơ hội hạ tình cổ với anh."

Lúc này Triệu Dương chen lời vào: "Cái quan tài hổ phách kia thế nào? Nó được tao chôn ở đấy từ trước rồi. Biết vật kia tại sao có thể dính chặt mày không? Bởi vì nó được làm ra cho riêng mày. Mày còn nhớ cảm giác lúc nó hút mày không? Có muốn thử lại một chút không?"

CHƯƠNG

Giọng nói đã lâu không thấy

Triệu Dương nói xong thì lấy trên người ra một cái trống nhỏ, sau đó nhẹ nhàng vỗ một cái, tôi lập tức cảm thấy tim mình như bị vỗ mạnh, loại cảm giác đó với cảm giác khi tôi bị hút vào khối hổ phách kia giống nhau như đúc... Nhưng lần này, cái loại cảm giác rung động này đến từ tận trong nội tâm tôi.

Cuối cùng tôi cũng không cầm cự nổi nữa, cả người lảo đảo mấy cái, sau đó hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất. Tôi nhìn Triệu Dương và Ngô An Ni trước mắt, trong lòng cười khổ một trận, tôi làm sao có thể nghĩ đến hai người họ là sư huynh muội chứ? Đây đúng là ông trời đùa giỡn ác ý với tôi mà...

Theo nhịp gõ của Triệu Dương, tim tôi bắt đầu rung lên từng hồi, như liên tục bị sốc điện... Loại cảm giác này vô cùng khó chịu, làm cả thể xác và tinh thần tôi đều như muốn nứt ra vậy!

Lúc này tôi cảm thấy thân thể mình lúc nào cũng có thể sinh ra co rút kịch liệt, cứ như vậy chỉ sợ tôi sẽ chết như con mèo hoa kia vậy, bị chính con dao thép của mình quấy nát bụng mà chết.

Nghĩ tới đây tôi liền nhẫn tâm, cắn răng rút con dao ở trên bụng ra, trong nháy mắt, tôi đau đến nổ đom đóm mắt... Tôi dùng sức lắc đầu, như vậy mới để mình không lập tức bất tỉnh.

Triệu Dương thấy vậy thì hơi giật mình, sau đó dừng động tác trên tay lại và nói: “Được lắm! Bình thường nhìn mày nhát gan sợ chết như thế mà không ngờ Trương Tiến Bảo mày cũng là một kẻ tàn nhẫn, chỉ bằng điểm này tao có thể cho mày toàn thây, sẽ không xé xác, lột da mày.”

Tôi nghe vậy thì cười lạnh, cũng chẳng còn sức lực đấu võ mồm cùng hắn nữa, lúc này tôi nhìn sang Ngô An Ni, khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc, tim tôi lập tức cảm giác như bị người ta nhéo mạnh một cái, gần như khó chịu đến mức tôi không thể hô hấp được. Trong ngực tôi bỗng dâng lên cảm giác tiến thoái lưỡng nan, tôi thực sự không thể nhịn được nữa mà há miệng phun ra một ngụm máu đen...

Triệu Dương liên lục tặc lưỡi: “Ôi, sao mày lại hộc máu? Mới nãy không phải dao kia đâm vào bụng à? Huynh nói này sư muội, muội nhìn thử xem tình cổ của muội bá đạo chưa? Huynh có gõ nữa đâu, thế sao hắn còn ói máu ra?”

Ngô An Ni vẫn lạnh lùng, nói: “Đó là do chính anh ta quá đau lòng mà gây ra, chẳng có liên quan gì tới vết dao và tình cổ cả.”

Trong lòng tôi cười khổ, xem ra Trương Tiến Bảo tôi hôm nay nhất định phải thua ở chỗ này rồi, cũng không biết bọn chú Lê và Đinh Nhất giờ thế nào?

Tôi vẫn không nhìn thấy người sư huynh mặt đen của Triệu Dương, chắc hẳn đã phục kích bọn chú Lê ở dọc đường, nếu không hai người họ cũng không thể đến bây giờ còn chưa xuất hiện ở đây...

Trước kia, bất kể gặp nguy hiểm như thế nào, tôi cũng chưa từng nghĩ đến hậu quả sau này, bởi vì chỉ cần có chú Lê và Đinh Nhất ở bên cạnh, thì cái gì tôi cũng không sợ... Nhưng tình huống hôm nay, tôi chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thật ra thì cho tới nay, tôi chẳng mấy quan tâm đến sống chết của bản thân mình, bởi vì từ đầu đến cuối tôi không tìm được ý nghĩa của cuộc sống là gì? Tôi sống trên đời này dường như là người không có bất kỳ ràng buộc nào.

Người chị duy nhất của tôi bây giờ đã có lão Triệu yêu thương, không có người em trai là tôi đây, chị ấy cũng không cần vì tôi mà lo lắng, đề phòng nữa. Tôi cũng không có tâm nguyện nào chưa thực hiện, càng không có người yêu thương thực lòng, tính toán ra thì sống chết đối với tôi cũng không quan trọng như vậy.

Nghĩ tới đây, tôi dùng tay chống xuống đất, từ từ đứng dậy, sau đó chập choạng đi tới dưới một cái cây to, trong đầu nghĩ nơi này có thể dựa vào, vì vậy liền bám vào thân cây, chậm rãi ngồi xuống, dầu gì trước khi chết coi như là dựa lưng vào gốc cây hóng mát.

Chắc Triệu Dương và Ngô An Ni cũng không hiểu hành động bây giờ của tôi là gì, cả hai đều tỏ ra phòng bị, cho là tôi chuẩn bị ra chiêu gì đó! Nhưng tôi chỉ muốn trước khi chết tìm một nơi thoải mái để cho mình ngồi một lúc mà thôi...

Lúc này tôi sờ lên lồng ngực trống rỗng của mình, rồi lại nhìn lướt qua con dao thép trong tay, lòng tôi cảm thấy chua xót, tôi đem hai vật có thể giữ được tính mạng của mình cho cô ấy toàn bộ, nhưng cuối cùng đổi lại hóa ra đó chỉ là một câu chuyện cười.

Nghĩ tới đây, tôi từ từ ngẩng đầu lên, sau đó cười với Ngô An Ni và nói: "Nếu cái răng thú đó em không cần dùng, vậy thì trả lại cho tôi đi! Tránh cho em sau này nhìn thấy vật đó lại nghĩ tới người mà em ghét là tôi..."

Ngô An Ni nghe vậy liền quay đầu nói với Triệu Dương: "Vật kia đâu?"

Triệu Dương suy nghĩ một chút, chắc hắn cũng cảm thấy lấy tình hình trước mắt của tôi, cho dù có đem răng thú trả lại cho tôi

cũng không thể giữ được tính mạng, vì vậy hắn ném răng thú tới đám cỏ trước mặt tôi.

Nhìn thấy răng thú lần nữa trở lại trong tay, lòng tôi đúng là ngũ vị tạp trần! Vật này từ sau khi Trang Hà cho tôi chưa bao giờ rời khỏi người tôi, không ngờ lần đầu tiền rời khỏi người lại đưa đến kết quả này... Nghĩ tới đây tôi liền thở dài một cái, sau đó đem nó đeo lại trên cổ.

Triệu Dương đột nhiên hỏi: “Mày còn có di ngôn gì không?”

Tôi nghe vậy ngẩng đầu nhìn hắn nhưng cũng không trả lời, bởi vì tôi thực sự lười phải nói với hắn, hắn lúc này bày ra bộ mặt kẻ chiến thắng, tôi có nói gì cũng chỉ để cho hắn giải trí thôi, không bằng tiết kiệm chút sức lực.

Triệu Dương thấy tôi không phản ứng gì thì lại nổi nóng, muốn tiếp tục vỗ cái trống con trên tay hắn... Nhưng ai ngờ đúng vào lúc này, đột nhiên một vật bay từ sau lưng tôi tới, “bang” một tiếng rơi xuống dưới chân hai người Triệu Dương, vỡ tan tành.

Ngay lúc tôi còn chưa nhìn rõ đó là thứ gì thì đã thấy cái thứ hai, thứ ba liên tiếp được ném tới. Tiếp đó tôi nghe thấy từng đợt âm thanh vo ve, nghe cứ như là một đoàn ong mật đang bay loạn xạ.

Quả nhiên, tôi thấy Triệu Dương và Ngô An Ni đột nhiên trở nên bối rối, bọn họ không ngừng vỗ trên người, hình như bị bầy ong công kích. Lúc này tôi mới nhìn rõ, thì ra thứ vừa rồi được ném tới trước mặt họ là mấy lọ thủy tinh có ong.

Ngay lúc tôi còn chưa rõ tình huống lúc này là thế nào thì một bóng người từ trong rừng sau lưng tôi chạy ra, sau đó người ấy cõng tôi lên và chạy... Động tác của đối phương quá mạnh, làm vết thương trên bụng tôi đau đớn, nháy mắt trước mặt tôi tối sầm, cuối cùng tôi vẫn hôn mê bất tỉnh.

“Trương Tiến Bảo? Trương Tiến Bảo, mày tỉnh lại đi...” Một giọng nói lâu rồi tôi chưa nghe thấy vang lên trong đầu.

Nhưng thực sự là tôi quá mệt mỏi, nếu như có thể cứ ngủ như vậy thì hình như cũng là một chuyện tốt, tối thiểu tôi cũng không cần suy nghĩ xem trước đó rốt cuộc tôi đã làm những chuyên ngu ngốc dường nào.

Cái giọng nói kia đột nhiên giật dữ hét lên: “Trương Tiến Bảo! Mày mau tỉnh lại! Nếu không phải trên người mày có cổ độc áp chế tao thì tao đã sớm chiếm cái thân thể rách nát này rồi! Hãy mau tỉnh lại cho tao! Tao không muốn chết cùng với mày! Nhanh lên!”

CHƯƠNG

Không cách nào trốn thoát được

Cùng lúc đó, tôi dường như cảm giác được một lực nào đó đem tôi kéo ra từ trong bóng tối, tiếp đó, không khí tràn vào mũi tôi, tôi bắt đầu ho sặc sụa...

Tôi cố gắng muốn mở mắt ra, muốn nhìn rõ mình bây giờ đang ở đâu, nếu như tôi nhớ không lầm, trước đó có người cõng tôi đi từ dưới cái cây đại thụ kia? Trong thoáng chốc, tôi nhìn thấy nửa người trên của một người đàn ông, hai tay người đó đầy máu, đang làm gì đó trên người tôi.

Nhìn kỹ hơn thì ra là Kim Thiệu Phong, trông vẻ mặt của cậu ta thì dường như đang nói cái gì đó, chẳng qua là trừ tiếng hít thở của mình ra thì tôi không nghe rõ cái gì cả...

Qua một lúc lâu, tôi mới từ từ khôi phục lại hệ thống giác quan, thì ra Kim Thiệu Phong đang thúc giục nữ sinh bên cạnh: "Nhanh lên một chút! Nhanh lên một chút!"

Tôi mờ mịt nhìn lên bụng mình, phát hiện Kim Thiệu Phong đang cầm một vật bịt vào vết thương trên bụng tôi... Còn mấy cô nữ sinh bên cạnh thì đang dùng sức xé cái áo phông của Kim Thiệu Phong, hẳn là định dùng nó để băng bó vết thương cho tôi.

Tôi thều thào: "Các cô cậu... Tại sao còn chưa đi..."

Kim Thiệu Phong nghe vậy hừ lạnh một tiếng: “Nếu hôm nay chúng tôi đi rồi thì anh chết chắc! Hơn nữa, anh nói nghe nhẹ nhàng nhỉ, còn bảo đi thẳng xuống núi chớ quay đầu lại? Chúng tôi đi được xuống núi sao? Mấy người chúng tôi đi tới đi lui vòng vo quanh đây cũng không tìm được đường xuống núi đây này!”

Tôi nghe vậy thì nghĩ thầm trong đầu, tên khốn Triệu Dương này đúng là đồ lật lọng, xem ra từ đầu tới cuối hắn đã không có ý định bỏ qua cho mấy người Kim Thiệu Phong... Chẳng qua hắn tạm thời ném họ sang một bên, đến khi xử lý tôi xong sẽ đến lượt mấy đứa nhóc này.

“Đây là... nơi nào? An toàn không...” Tôi nói đứt quãng.

Kim Thiệu Phong tức giận: “Còn có thể là nơi nào, chính là cái hang động lúc trước ấy...”

Tôi nghe vậy liền vội vàng ngồi dậy: “Nơi này không an toàn, đây là địa bàn của bọn họ...”

Kết quả tôi lại bị Kim Thiệu Phong đè lại, cậu ta nói: “Chớ lộn xộn, anh còn muốn sống không! Vết thương trên bụng anh sâu lắm, bây giờ chỗ này không có điều kiện gì, mấy người chúng tôi đều học y, nhưng cũng không phải thần tiên! Chúng tôi bây giờ chỉ có thể cầm máu cho anh, để cho anh không chết vì mất máu quá nhiều trước khi được cứu chữa! Hơn nữa, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, tôi phải ở đây cầm máu cho anh trước rồi nói sau.”

Tôi nghe xong khẽ thở dài một tiếng: “Yên tâm đi... tôi không chết được.”

Lúc này Kim Thiệu Phong dùng những miếng vải mà các nữ sinh xé ra, bắt đầu băng bó vết thương cho tôi, tôi nhìn kỹ thì thấy vật cậu ta dùng để cầm máu cho tôi chính là một miếng băng vệ sinh...

Tôi bất lực nói: “Shit! Cậu không thể dùng thứ khác.... Để cầm

máu cho tôi à?”

“Đến lúc này rồi mà anh còn kén cá chọn canh à, thứ này vừa hút nước lại vệ sinh, anh nói xem, ở nơi hoang dã này, anh bảo tôi đi đâu tìm bông cầm máu cho anh?” Kim Thiệu Phong trợn mắt với tôi.

Tôi nghe cậu ta nói vậy thì nhìn sang bên cạnh mình, tôi thấy trên mặt đất có mấy cái băng vệ sinh đã dùng, vì vậy liền ngượng ngùng nói: “Đúng là làm khó cho cậu...”

Kim Thiệu Phong nghe vậy thì cười xấu xa: “Người khó xử không phải tôi, mà phải là mấy cô gái này này, là các cô ấy đem băng vệ sinh ra để cứu anh, chờ anh giữ được mạng thì đừng quên mời người ta ăn cơm nhé!”

Cậu ta không nói thế còn may, cậu ta nói như vậy ngược lại làm mấy nữ sinh cảm thấy thẹn thùng. Nếu không phải bởi vì tôi đang mất quá nhiều máu thì chắc tôi cũng đã đỏ mặt rồi...

“Đúng rồi, lúc trước cậu cứu tôi đã ném thứ gì đấy?” Tôi nhanh chóng đổi chủ đề.

Kim Thiệu Phong ra vẻ đắc ý: “Là ong mật đấy! Lợi hại không? Chúng tôi vừa nãy đi loanh quanh phát hiện ra bên đó có một tổ ong mật. Lúc tôi còn nhỏ, bà nội tôi là một thợ nuôi ong, cho nên tôi biết làm thế nào lừa mấy con ong vào lọ thủy tinh đựng một ít mật ong. Nếu không tôi cũng không có bản lĩnh cứu anh...”

Ai ngờ ngay tại lúc này, tôi đột nhiên nghe thấy bên ngoài hình như có động tĩnh, vì vậy tôi vội vàng ra dấu cho mọi người im lặng... Tiếp đến tôi nghe thấy âm thanh quen thuộc đến đáng sợ vang lên.

“Bang...”

Tim tôi theo tiếng trống cầm tay đột nhiên co rút lại, cả người

khó chịu nghiêng sang, tôi cũng chẳng còn quan tâm được tới vết thương trên bụng nữa mà lấy tay ôm chặt vị trí nơi tim.

Kim Thiệu Phong giật mình hỏi: “Anh sao thế?”

Lúc này người tôi đã đổ mồ hôi lạnh, trong lòng tôi biết tình hình này là do cổ độc trong người tôi chưa được diệt trừ, nên dù tôi có đi đâu cũng không thể thoát khỏi được sự truy kích của hai sư huynh muội Triệu Dương, vì vậy tôi liền khoát tay với Kim Thiệu Phong và nói: “Tôi không sao, bây giờ cậu dẫn mấy nữ sinh này đi sâu vào trong động kia, trong hang này hơi quanh co nhưng cuối cùng thông với cái hố sâu mà Hạ Tử Hàm đã rơi xuống. Cậu đưa các cô ấy tránh đến đó trước, lúc nào cậu nhìn thấy sương mù tản đi thì hãy đưa các cô ấy đi ra, khi đó các cậu hãy xuống núi cầu cứu.”

Kim Thiệu Phong sốt ruột nói: “Vậy anh thì thế nào? Tôi cõng anh rồi cùng nhau chạy! Nếu không chẳng phải tôi cứu anh vô ích sao?”

Tôi nghe vậy liền cười khẽ: “Thằng nhóc ngốc này, nếu cậu mang theo tôi thì làm sao trốn được chứ? Mau đưa các cô ấy đi đi!”

Kim Thiệu Phong đột nhiên hỏi: “Người đàn ông kia rốt cuộc là ai? Tại sao An Ni lại cùng một phe với hắn?”

Vấn đề này nhất thời tôi không biết nên giải thích sao với cậu ta, dù gì cậu ta cũng từng thích Ngô An Ni, vì vậy tôi bèn nói: “Có một số việc chờ sau này tôi sẽ giải thích với cậu, bây giờ cậu mau đi nhanh đi!”

Kim Thiệu Phong thấy ánh mắt tôi lo lắng cũng biết đây không phải lúc dài dòng, vì vậy cậu ta lập tức đưa mấy cô gái chạy sâu vào trong hang...

Theo âm thanh của tiếng trống ngoài động, thân thể tôi đau đớn

đến quặn người lại, chỉ thiếu việc lăn lộn trên đất nữa thôi!

"Đừng gõ... đừng gõ nữa!" Tôi đột nhiên quát khàn cả giọng.

Cái trống con dừng gõ thật, sau đó tôi nghe thấy giọng Triệu Dương truyền đến từ ngoài động: "Mày đi ra đây tao sẽ không gõ nữa, nếu không tao sẽ gõ đến khi tim mày vỡ ra mới thôi!"

Tôi biết hắn nói được sẽ làm được, vì vậy tôi lấy lại tinh thần, chậm rãi bò dậy từ mặt đất, sau đó bước lảo đảo ra khỏi hang động...

Khi tới bên ngoài hang, tôi thấy Triệu Dương và Ngô An Ni đứng song song bên ngoài... Trên mặt họ, một người thì đầy đắc ý, một người từ đầu đến cuối đều lạnh lùng.

Tôi bất lực nói: "Các người đúng là âm hồn không tan! Không để cho tôi nghỉ ngơi một chút được sao?"

CHƯƠNG

Cứu binh tới

Triệu Dương nhìn ra sau lưng tôi, vẻ mặt hơi giận dữ. "Mấy đứa nhóc kia đâu?"

Tôi nghe vậy bèn cười nói: "Mày bảo họ là nhóc con, sao loại cao nhân như mày lại đi so đo với mấy đứa trẻ con chứ?"

Nghe tôi nói vậy, khóe mắt Triệu Dương hơi nhướn lên, chắc mới vừa rồi bị ong mật đốt một trận, lúc này hắn đã ghi hận trong lòng... Muốn tìm Kim Thiệu Phong tính sổ đây!

Tất nhiên tôi không thể để Triệu Dương tìm thấy bọn Kim Thiệu Phong được, nếu không mấy người họ có thể khó giữ được tính mạng, thế là tôi cố ý dời sự chú ý của Triệu Dương: "Đúng rồi, sư huynh mày đâu? Báo thù lớn như vậy, sao hắn lại không ở đây chứ? Hay là hắn đang quần nhau với mấy người chú Lê, phòng ngừa bọn họ tới cứu tao?"

Triệu Dương cười lạnh: "Bây giờ mới nhận ra à! Hơi muộn rồi đấy nhỉ? Nhưng nói cho mày biết cũng không sao cả, bởi vì đừng nói là bọn họ hôm nay không có ở đây, cho dù có thì... hôm nay mày cũng chết chắc rồi!"

Nghe những lời hắn nói tôi không khỏi cảm thấy phiền lòng, muốn giết thì giết đi, dài dòng làm gì? Hay là, Triệu Dương chẳng

qua là đang hưởng thụ khoái cảm hành hạ tôi? Đúng là kẻ biến thái...

“Muốn làm gì thì làm nhanh đi, nếu không người của tao tới, mày không có cơ hội nữa đâu.” Tôi cố ý khích hắn giận nên nói thế.

Quả nhiên, Triệu Dương trầm mặt xuống, sau đó tiếp tục gõ vào cái trống nhỏ trên tay, tôi thấy vậy bèn vội vàng nói: “Đủ chưa? Sao mày không thể hành động giống đàn ông vậy, cứ thích dùng đồ của đàn bà? Hay bản lĩnh mày chỉ có thế, không có người phụ nữ này căn bản mày cũng không làm được chuyện gì?”

Triệu Dương nghe vậy sắc mặt càng thêm khó coi, nếu như nói ánh mắt có thể giết người thì chắc tôi đã sớm bị hắn bằm ra trăm mảnh rồi. Nhưng vừa nghĩ tới hắn có thể tùy thời gõ thứ làm cho tôi “sống không bằng chết”, tôi lại cảm thấy sống tiếp quả là đau khổ, nếu sớm muộn gì cũng phải chết, vậy không bằng để mọi thứ kết thúc sớm một chút!

Nghĩ tới đây tôi cố ý nói với Triệu Dương: “Sao vậy? Trên người mày, ngay cả thứ nhìn giống vũ khí thôi cũng không có sao? Vậy không bằng thử con dao của tao chút đi, mày có thể hỏi sư muội mày, nó tương đối dễ dùng đấy!” Nói xong tôi liền đem con dao thép trên người ném cho Triệu Dương.

Triệu Dương giơ tay lên tiếp con dao, sau đó dùng ngón tay đụng nhẹ một cái lên lưỡi dao và nói: “Quả nhiên là con dao tốt... Được rồi, nhìn mày một lòng muốn chết, tao có thể tác thành cho mày, để mày chết nhanh một chút! Nếu để sư muội tao ra tay, mày không được dễ chịu như vậy đâu.”

Triệu Dương nói xong thì giơ dao từ từ hướng về phía tôi, tôi cảm thấy cái chết đang tới gần, nhưng tôi chẳng hề sợ hãi... Bởi vì so với cảm giác thống khổ cả thể xác lẫn tinh thần thì chết đúng là

một chuyện nhỏ không đáng bận tâm.

Tôi dường như có thể tưởng tượng được, lão Hắc và lão Bạch nhìn thấy tôi chết sẽ giật mình thế nào, có lẽ chuyện tôi chết là chuyện mà bọn họ không thể ngờ được nhỉ?

Ai ngờ ngay lúc Triệu Dương cầm con dao hướng về phía ngực tôi, đột nhiên một tiếng súng vang lên phá vỡ cục diện trước mắt, tôi cẩn thận nhìn, phát hiện tay cầm dao của Triệu Dương bị đạn xuyên qua, máu tươi chảy ròng ròng, mà con dao thép thì rơi trên mặt đất.

Trong nháy mắt... Tôi biết cứu binh của mình đã đến, chẳng qua không ngờ cứu binh lại là cảnh sát nhân dân súng đạn sẵn sàng, võ trang đầy đủ.

Lúc này Triệu Dương thấy kết giới mình thiết lập đã bị phá vỡ, lập tức muốn đưa tay bắt lấy tôi, kết quả lại bị Ngô An Ni ngăn cản: “Kết giới bị phá rồi, mau rời khỏi nơi này!”

Nhưng mắt Triệu Dương đỏ lên, hắn nói: “Hôm nay không giết thằng nhãi này, sau này cũng không còn cơ hội nữa! Hôm nay huynh nhất định phải trả thù rửa hận cho sư phụ!”

Ngay lúc bọn họ đang do dự, tôi thấy Đinh Nhất và Viên Mục Dã mang một đám cảnh sát vọt tới, sau khi nhìn thấy tôi, sắc mặt Đinh Nhất lạnh đi, tiếp đó anh ta lập tức đánh về phía Triệu Dương đang chuẩn bị giơ dao lên lần nữa đâm về phía tôi.

Gặp lại Đinh Nhất, tôi thật sự có loại cảm giác thấy được thân nhân, ngay một giây trước tôi còn tưởng rằng lần này mình chết chắc chứ? Không ngờ tới giây tiếp theo bọn Đinh Nhất đã kịp thời chạy tới... Giữ được cái mạng nhỏ của tôi.

Vào lúc này tôi thấy hơi hối hận vì vừa rồi đã ném con dao thép cho Triệu Dương, mà Đinh Nhất lúc này lại đang đánh tay không với hắn, điều này ít nhiều cũng làm tôi bận tâm. Tuy thân thủ Đinh

Nhất rất khá, nhưng lại không ngăn được thằng chó Triệu Dương này ra chiêu độc!

Viên Mục Dã chạy tới chỗ tôi xem xét thương thế của tôi, chắc dáng vẻ của tôi bây giờ thảm lắm, cho nên khi vừa thấy tôi, vành mắt cậu ta đã đỏ lên...

Viên Mục Dã cao giọng hô: "Người đâu! Mau cầm cáng tới!"

Tôi nhìn chung quanh và phát hiện Ngô An Ni không biết đã đi nơi nào rồi, vì vậy tôi vội vàng nói với Viên Mục Dã: "Mau! Còn có một cô gái, tuyệt đối đừng để cô ta chạy thoát!"

Viên Mục Dã nghe vậy lập tức quay đầu nói với hai cảnh sát mấy câu, sau đó giao tôi cho họ, còn mình thì mang người đuổi theo Ngô An Ni. Sau đó tôi được hai cảnh sát kia đỡ lên cáng, đến lúc này, tôi mới thực sự cảm thấy được xương cốt mình như tan rã.

Nhưng nghĩ tới bọn Kim Thiệu Phong còn bị nhốt trong hang động, tôi lập tức nói cho những cảnh sát đang chuẩn bị mang tôi xuống núi: "Đừng đưa tôi xuống núi vội, các anh mau vào trong động kia cứu người, ở trong đó còn có mấy cô cậu sinh viên cùng tôi lên núi!"

Hai cảnh sát lập tức dẫn người đi vào trong động cứu người.

Lúc này Đinh Nhất đã cùng Triệu Dương đánh đến khó phân cao thấp, chưa đánh đến "ngươi sống ta chết" thì còn chưa dừng tay, trước đó tôi chưa từng thấy Đinh Nhất ra tay độc ác với ai bao giờ, nhưng hôm nay thấy anh ta ra tay tàn nhẫn như vậy... hiển nhiên là muốn đưa Triệu Dương vào chỗ chết.

Có lẽ là trước khi tới, Viên Mục Dã đã thông báo cho đám cảnh sát, cho nên ở hiện trường, mấy cảnh sát chỉ giơ súng đứng một bên nhìn, chứ không có ý tiến lên giúp... Chỉ chốc lát sau, Đinh Nhất đã ung dung đoạt lấy con dao thép trong tay Triệu Dương, trở

tay một dao liền làm đứt gân tay trái của hắn, Triệu Dương bị đau, lập tức kêu lên một tiếng!

Hiện giờ Triệu Dương bị trúng đạn tay phải, tay trái bị đứt gân, gần như bị tàn phế, nếu như lúc ấy hắn nghe lời Ngô An Ni mà chạy trốn ngay, thì có lẽ bây giờ vẫn còn đường sống, nhưng vào lúc này nói gì cũng đã muộn.

Lúc này, Viên Mục Dã đuổi theo Ngô An Ni đã chạy về, tôi thấy sắc mặt của cậu ta thì biết chắc là không đuổi kịp người rồi, thật ra thì không đuổi kịp cũng tốt, bản lĩnh người phụ nữ này không tầm thường, chỉ sợ Viên Mục Dã không phải đối thủ của cô ta.

"Không tìm được người..." Sắc mặt Viên Mục Dã u ám.

Tôi lắc đầu nói: "Cô gái kia không tầm thường, không tìm được cũng là chuyện bình thường. Đúng rồi, chú Lê đâu? Tại sao không nhìn thấy chú ấy?"

CHƯƠNG

Giữa đường bị chặn

Viên Mục Dã lúc này liền nói với tôi: “Chú Lê đang dẫn người đuổi theo sư huynh của Triệu Dương, chắc là sẽ nhanh đến tập hợp với chúng ta. Tôi thấy anh bị thương không nhẹ, nhất định phải đưa ngay xuống bệnh viện dưới núi mới được.”

Tôi khoát tay với cậu ta: “Không sao đâu, chờ một lát nữa, tôi hơi bận tâm về Đinh Nhất…”

Tên Triệu Dương này lắm mưu kế, ai biết hắn có chuẩn bị cái gì để bảo đảm tính mạng phía sau hay không! Tôi nhìn Triệu Dương đang quỳ một chân trên đất, chỉ thấy hai tay của hắn buông thõng xuống hai bên, trông còn không mạnh bằng tôi.

Đinh Nhất lạnh lùng nói với hắn: “Sư huynh của mày đã bị tao phế rồi…”

Triệu Dương nghe thế thì cơ thể run lên, sau đó hắn cười nhẹ: “Chỉ trách bọn tao tài nghệ không giỏi, rơi vào tay bọn mày cũng chẳng có gì oán trách, mà sư huynh dù sao cũng là cầu người được người, dù sao cũng đạt được mục đích rồi…” Nói đến đây đột nhiên hắn nhìn về phía tôi: “Có đúng không Trương Tiến Bảo? Sư muội tao đi rồi, không có cô ấy, độc tình của mày mỗi ngày sẽ phát tác vào giờ Hợi, có lẽ mày còn chưa biết cảm giác ruột gan đứt

từng khúc, so sánh với cái trống cầm tay kia còn kích thích hơn trăm lần… Ha ha… Ha ha…” Từng tiếng cười cuồng dã của Triệu Dương vang lên.

Đinh Nhất nghe thế liền nắm chặt cổ áo của Triệu Dương hỏi: “Mày nói rõ ràng đi… Độc tình là cái gì?”

Triệu Dương lúc này than nhẹ một tiếng: “Thứ độc tình này… Thật sự tuyệt vời không thể tả nổi! Người bị trúng độc nếu như không thể có được tình yêu mình muốn, chắc chắn gan ruột sẽ bị đứt ra từng đoạn, đau đến không muốn sống. Nhưng mấy người yên tâm, cổ độc tình yêu này tạm thời không lấy tính mạng của hắn, trừ khi…”

“Trừ khi cái gì?” Đinh Nhất hỏi với đôi mắt đỏ hồng.

“Trừ khi người hạ cổ đã chết, lúc ấy người trúng độc tình cũng sẽ không sống được lâu, cho nên các người phải mong sư muội của chúng tao sống lâu trăm tuổi mới tốt… Sao rồi Trương Tiến Bảo? Cứ như vậy mày và sư muội bọn tao phải dây dưa tiếp một đời một kiếp này rồi, ha ha… Sư phụ, con không thể đưa kẻ thù đến trước mặt người, đồ đệ cũng chỉ có thể để hắn vĩnh viễn đau đớn… vĩnh vĩnh, viễn viễn đau đớn!”

Tôi thấy Triệu Dương càng nói càng kích động, trong lòng biết không tốt, thế là vội hô to với Đinh Nhất: “Đừng để hắn chết!”

Nhưng chúng tôi vẫn chậm một bước, chỉ thấy Triệu Dương dùng máu của mình vẽ lên mặt một ký hiệu cổ quái, sau đó hai mắt hắn chợt lồi ra, miệng phun máu tươi mà chết.

Tôi không muốn Triệu Dương chết như thế này, rất nhiều ký ức của hắn tại giây cuối cùng tiến vào trong đầu của tôi, hóa ra tất cả những người đáng hận, đều có chỗ đáng thương.

Sau đó tôi được bọn họ đưa gấp đến bệnh viện của khu thắng cảnh để cứu chữa, trong quá trình này tôi gần như hoàn toàn hôn

mê, đến tận vài ngày sau tôi mới tỉnh lại trong phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện.

Người đầu tiên tôi thấy khi tỉnh lại là chú họ, trước đó Đinh Nhất đã liên lạc với chú ấy, bởi vì mấy người chú Lê không thể giải được độc tình trên người tôi, cuối cùng đành phải liên hệ với chú họ để nghĩ biện pháp.

Chú họ thấy tôi tỉnh, liền vội cúi người nói: "Cảm giác thế nào?"

Tôi há to miệng, phát hiện cổ họng mình không phát ra được âm thanh nào! Lúc này tôi nghe thấy giọng nói chú Lê vang lên bên cạnh: "Cháu mất máu quá nhiều nên hôn mê mấy ngày đêm rồi, không nên vội, từ từ sẽ nói được."

Tôi gật nhẹ đầu, sau đó nhìn chén nước bên cạnh, chú họ thấy thế lập tức cho tôi uống một chút nước. Nước ấm chảy vào họng, lập tức có cảm giác cổ họng mình như mảnh đất khô cằn được tưới tắm, cảm giác khô khốc lập tức được làm dịu.

Chú Lê cười lắc đầu: "Mạng thằng nhóc này lớn nhỉ, một dao trên bụng cơ bản không thương tổn đến chỗ yếu, đại tràng và ruột non trong bụng như đã bàn tính với nhau trước rồi, vừa vặn né một dao đó, cho nên cháu chỉ bị mất máu quá nhiều thôi... Vết thương ở chân và cánh tay đều xử lý kịp thời nên không có gì đáng ngại."

Tôi gật đầu, sau đó nhìn xung quanh phòng bệnh một lần, phát hiện Đinh Nhất không ở đây, tôi thều thào hỏi: "Đinh Nhất đâu ạ?"

Chú Lê nói với tôi, Đinh Nhất và Viên Mục Dã đi xử lý chuyện tiếp theo, dù gì một lúc chết nhiều người như thế, chắc chắn không thể đè xuống đơn giản được rồi!

Tôi nghe được chết rất nhiều người, liền vội hỏi: "Kim... Kim Thiệu Phong, bọn họ đâu ạ?"

Chú Lê thấy tôi sốt ruột, lại không thể phát ra âm thanh, liền vội bảo tôi không cần lo lắng, mấy người bọn họ đều không sao, còn về những người còn lại… thì không ai sống sót. Sau đó chú Lê nói với tôi, bọn chú ấy không đuổi tới khách sạn của khu thắng cảnh kịp theo kế hoạch, bởi vì giữa đường bị sư huynh của Triệu Dương dùng kế cản lại…

Hóa ra lúc buổi tối sau khi nhắn cho tôi một tin "Đã xuất phát", bọn họ lái xe về hướng khu thắng cảnh núi Thanh Long, ai ngờ trên đường phát sinh va chạm nhỏ với một chiếc xe con khác…

Với kỹ thuật lái xe của Đinh Nhất chắc chắn không thể xảy ra chuyện như vậy, nhưng bởi vì đối phương cố ý, cho nên tai nạn này là không thể tránh được. Thực ra ngay từ đầu mấy người chú Lê cũng không cảm giác có gì lạ, thái độ đối phương cũng rất tốt, nói đây là vấn đề phát sinh do mình điều khiển, tự nguyện bồi thường tổn thất của mấy người chú Lê, còn để lại số điện thoại sau đó có thể đi gặp bảo hiểm.

Mấy người chú Lê vì sốt ruột chạy đến chỗ tôi, cho nên rất vui vẻ đồng ý yêu cầu của đối phương, sau đó lái xe rời khỏi hiện trường. Ai ngờ khi bọn họ đi đến trạm thu phí trên cao tốc, lại bị một đám cảnh sát cản lại, nói có người báo cảnh sát nói mấy người chú Lê dính đến một vụ gây tai nạn rồi bỏ trốn…

Chú Lê lúc đó đã hiểu mình bị người khác hãm hại, cái "va chạm nhỏ" vừa rồi chẳng qua chỉ là làm nền cho chuyện này, vì để chặn đường hai người bọn họ.

Sau đó chú Lê và Đinh Nhất liền được đưa tới trại giam địa phương để tạm giam, mặc dù chú Lê đã nhiều lần giải thích xe của bọn họ và xe đối phương chỉ phát sinh va chạm nhỏ, căn bản không thể có cái gì gây tai nạn rồi bỏ trốn.

Thế nhưng người của đội cảnh sát giao thông lại nói, chiếc xe

phát sinh va chạm với chú Lê bị phát hiện lật dưới nền đường, lái xe tử vong tại chỗ, sau đó có người báo cảnh sát nói xe chú Lê gây tai nạn xong rồi bỏ trốn.

Đây thật ra là một thủ đoạn hãm hại vô cùng vụng về nhưng khi chú Lê hoàn tất mọi thủ tục xong chắc cũng chậm trễ ít nhất một ngày.

Vì không mất nhiều thời giờ hơn nữa, chú Lê đành phải gọi gấp cho Bạch Kiện, thấy sự việc khẩn cấp, Bạch Kiện liền để Viên Mục Dã chạy ngay đến…

Chuyện chú Lê bị oan đã được làm rõ vào tối hôm sau, người thực sự gây tai nạn, vậy mà lái một chiếc xe giống hệt xe chú Lê và Đinh Nhất, ngay cả giấy phép lái xe cũng giống như đúc.

CHƯƠNG

Khó sinh ra hận thù

Có mỗi một chỗ khác nhau là, khi chiếc xe kia đi qua một chỗ đèn tín hiệu bị chụp ảnh, phát hiện người điều khiển ô tô là một người đàn ông mặt đen, chứ không phải bất kỳ người nào trong số chú Lê và Đinh Nhất.

Sau đó mấy người chú Lê lập tức chạy về hướng núi Thanh Long, nhưng khi bọn họ đến nơi chúng tôi đã lên núi, mà điện thoại di động của tôi lại không cách nào gọi được.

Bọn họ nghĩ ra biện pháp tìm được người lái xe buýt phụ trách đưa đón chúng tôi, biết được cụ thể địa điểm cắm trại trên núi, lập tức dẫn người chạy đến.

Nhưng giữa đường lại phát hiện địa điểm cắm trại của chúng tôi lại bị người đặt kết giới, người bình thường không thể đi vào. Mà người đàn ông mặt đen tạo ra tai nạn chặn đường chú Lê, lúc này đang dẫn theo mấy tên xác sống canh giữ bên ngoài kết giới…

Chú Lê biết những xác sống này không sợ đạn, thế là bảo Viên Mục Dã dẫn theo cảnh sát trước tiên lùi về phía sau, để chú và Đinh Nhất tới đối phó, tránh tạo ra thương vong không cần thiết.

Hai bên chiến đấu, dưới sự phối hợp của Đinh Nhất và chú Lê, họ nhanh chóng giải quyết mấy xác sống, đồng thời cũng làm

người đàn ông mặt đen bị thương. Sư huynh của Triệu Dương không cố chấp giống như hắn, thấy tình thế không ổn thì lập tức xoay người chạy trốn.

Chú Lê sợ thả hổ về rừng lại gây tai họa, thế là ngay sau khi phá kết giới của Triệu Dương, mang theo mấy cảnh sát đuổi theo, cuối cùng tại một chỗ góc núi đuổi kịp người đàn ông mặt đen đã bị thương đó…

Thực ra lúc cảnh sát đang ở đó, tên kia chỉ cần đầu hàng cũng sẽ không phải chết, thế nhưng hắn lại liều mạng phản kháng, lại còn lấy ra tên nỏ mang theo người làm bị thương một đặc công, kết quả cuối cùng bị đặc công bắn một phát chết.

Còn về mấy người trước đó cùng Tống Viễn xuống núi cầu cứu, ngoại trừ Tống Viễn, thi thể những người khác đều được tìm thấy trong rừng rậm sau núi. Chỉ là kiểu chết của mấy người đó có chút kì quái, tất cả đều bóp cổ lẫn nhau mà chết ngạt. Người trong nghề vừa nhìn liền biết bọn họ đều là bị người ta điều khiển hồn phách, sai khiến giết chết lẫn nhau.

Trong mấy ngày tôi đang hôn mê này, Đinh Nhất vừa cùng Viên Mục Dã tìm tung tích Ngô An Ni, kết qua cô ta giống như đã bốc hơi khỏi thế gian vậy.

Bởi vì người xảy ra chuyện đều là sinh viên của đại học Y, cho nên bên trường học cũng phái người chạy tới, xử lý một số vấn đề phát sinh khi sinh viên bị chết, mà mấy người Kim Thiệu Phong còn sống bởi vì nhận được độ kinh hãi khác với người khác, cho nên hiện giờ đang nằm theo dõi cùng một bệnh viện với tôi.

Nghe chú Lê kể mọi chuyện đã xảy ra, trong lòng tôi thật lâu không thể bình tĩnh lại được, vì tìm một mình tôi báo thù, mà chúng hại chết nhiều sinh mạng vô tội như thế! Đây đúng là ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân lại vì ta mà chết… Chỉ không

biết những nghiệp chướng này cuối cùng có tính trên đầu của tôi hay không?

Chú họ lúc này nghiêm nghị hỏi tôi: “Cháu bây giờ có cảm giác không thoải mái ở đâu hay không?”

Tôi lắc đầu: “Không có cảm giác gì lớn, ngoại trừ toàn thân chẳng có tí sức lực nào, mọi chuyện khác đều ổn ạ…”

Tôi nói đều là sự thật, bởi vì hôn mê nhiều ngày như thế, sau khi tỉnh lại cứ cảm giác thân thể này không còn là của mình, làm sao mà biết được đầu không thoải mái hay chân không thoải mái?

Thật ra tôi cũng biết tại sao chú họ lại hỏi như vậy, chú ấy đang lo lắng độc tình trên người tôi… Trước khi chết Triệu Dương đã từng nói, sau này mỗi khi đến giờ Hợi độc tình sẽ phát tác một lần, đến lúc đó tôi nhất định sẽ sống không bằng chết, đau đớn vô cùng …

Thế nhưng tôi hôn mê vài ngày qua tất cả đều bình thường, bọn họ cũng không thấy vào giờ Hợi tôi xuất hiện tình huống gì bất thường… Chỉ là không biết sau khi tôi tỉnh lại có gì khác hay không?

Buổi chiều chú họ có việc ra ngoài, mà lúc này Đinh Nhất đã trở lại, anh ta nhìn thấy tôi tỉnh, trên mặt xuất hiện ý cười: “Tên nhóc cậu tỉnh lại rồi! Cảm giác hiện giờ thế nào?”

Tôi nghe thế liền muốn cười, tại sao mỗi người thấy tôi tỉnh đều hỏi vấn đề này vậy? Chắc mọi người vẫn quan tâm đến thân thể tôi!

“Tôi không sao, chuyện bên kia anh xử lý thế nào rồi?” Tôi nói với cổ họng bị nghẹn. Vừa nghĩ tới mấy người trẻ tuổi vì tôi mà chết oan, trong tim tôi liền co thắt khó chịu.

Đinh Nhất nói với sắc mặt nặng nề: “Người nhà mấy học sinh

đó đã lục tục chạy đến, đối với chuyện này cảnh sát đưa ra giải thích là bởi vì ăn nhầm thực vật có độc dẫn đến tử vong ngoài ý muốn.”

Tôi hừ lạnh một tiếng nói: “Ăn nhầm thực vật có độc? Có xạo quá không?”

Nhưng Đinh Nhất lại nói với tôi, lúc pháp y kiểm tra thi thể thực sự thấy trong dạ dày của bọn họ một loại cây ăn vào gây ra ảo giác, chỉ là loại cây này thuộc về thực vật nhiệt đới, chỉ tồn tại ở một số ít quốc gia Đông Nam Á, mà khu vực sống rất nhỏ, bởi vậy không thể nào xuất hiện ở nước ta.

“Vậy Tống Viễn thì sao? Đầu của cậu ta…” Tôi đột nhiên nhớ đến Tống Viễn bị tôi cắt mất đầu.

“Trong máu của cậu ta cũng có thành phần của loại cây đó, còn về việc rơi mất đầu, giải thích chính thức là thi thể bị dã thú gặm ăn… Nhưng nói gì thì nói, đầu của cậu ta bị cậu chém đứt à?” Đinh Nhất hơi giật mình hỏi.

Tôi rất áy náy gật đầu: “Tình huống lúc đó đặc thù, tôi không thể dùng biện pháp xử lý xác sống giống anh và chú Lê, nên đành phải cắt đầu của cậu ta…”

Đừng thấy tôi lúc này nói nhẹ nhàng, nhưng giờ nhớ lại cảnh tượng lúc đó, thật là kinh dị! Chỉ là do hoàn cảnh lúc đó, tôi căn bản không kịp suy nghĩ quá nhiều… Nhưng nếu như bảo làm thêm lần nữa, thật sự có đánh chết cũng không xuống tay được.

Bây giờ nghĩ lại thằng bé Tống Viễn này cũng là người tốt, thực sự không nên rơi vào cảnh đầu một nơi thân một nẻo… Tôi bèn quay ra hỏi chú Lê: “Cháu có thể làm gì cho cậu nhóc đấy không?”

Chú Lê nghĩ rồi nói: “Cháu có thể tìm giúp cậu ta một người khâm liệm giỏi, làm khe hở giữa đầu và thân đẹp một chút…”

Tôi nghe thế lập tức im lặng, xem ra chuyện đã đến bước này, những gì tôi có thể làm vì bọn họ thực sự có hạn.

Đinh Nhất thấy tôi trong lòng tràn đầy tâm sự, thì biết tôi đang áy náy vì cái chết của họ… Thế là anh ta đập lên vai tôi rồi nói: “Có một số việc là mệnh mà cũng là kiếp… Chẳng trách được ai cả, cứ xoắn xuýt mấy chuyện này, còn không bằng suy nghĩ làm sao giải độc tình trên người cậu đi.”

Nghe anh ta nhắc đến độc tình, mặt tôi tối sầm lại, bởi vì vừa nghĩ đến độc tình lại làm tôi liên tưởng đến Ngô An Ni… Xem ra tình cổ này thật là lợi hại. Mặc dù cô gái này hại tôi không nhẹ, nhưng tôi lại không thể sinh ra chút thù hận nào.

CHƯƠNG

Độc tình phát tác

"Những lời Triệu Dương nói trước khi chết..." Đinh Nhất nói một nửa câu liền nhìn về phía tôi.

Tôi cười một cái nói: "Lời của thằng đó có thể tin sao? Tôi thấy hắn chính là nói chuyện giật gân, chết cũng không muốn chúng ta an tâm! Mấy ngày vừa rồi không phải rất tốt sao? Anh thấy độc tình của tôi đã từng phát tác hay chưa?"

Đinh Nhất trước tiên lắc đầu, sau đó lại lo lắng nói: "Nhưng trước đó cậu đang hôn mê, nếu như độc tình thật giống như Triệu Dương nói, vì không suy nghĩ, nên không phát tác cũng là bình thường! Bởi vì lúc đó cậu đang hôn mê nên sẽ không nghĩ đến cô gái đó..."

Tôi liền cười khổ nói: "Vậy từ giờ trở đi mấy người ai cũng đừng nhắc đến cô gái đó, có lẽ thời gian sau tôi có thể quên cô ta? Đến lúc đó độc tình tự nhiên sẽ không phát tác nữa."

Đinh Nhất nghe xong yên lặng một lúc rồi đột nhiên nhẹ nhõm nói: "Cậu cũng đừng quá khẩn trương, chú họ cùng sư phụ tôi sẽ nghĩ biện pháp, sẽ không để cậu lại tiếp tục khổ sở vì tình đâu."

Mặc dù trong lòng tôi biết đây là Đinh Nhất đang an ủi mình, nhưng có thể làm thế nào chứ? Cứ kệ nó đi! Trời sập coi như làm

chăn đắp, sống một ngày là kiếm thêm được một ngày. Lúc đó quá lạc quan nên tôi còn chưa biết, độc tình tôi trúng lợi hại đến mức nào? Nhưng rất nhanh tôi liền biết được lời nói của Triệu Dương trước khi chết, đúng là không hề nói dối chút nào…

Lúc ăn cơm tối chú Lê cũng trở về khách sạn nghỉ ngơi, chỉ còn Đinh Nhất ở bên cạnh. Lúc đó tôi có cảm giác miệng nhạt nhẽo, nên muốn ăn chút đồ ngon. Nhưng bác sĩ lại nói tôi hôn mê vài ngày, vẫn luôn không ăn gì, cho nên phải ăn một chút đồ ăn thanh đạm tốt cho tiêu hóa.

Nhưng trong miệng tôi đều nhạt nhẽo không có vị gì, thật sự không muốn ăn cháo dinh dưỡng, thế là tôi năn nỉ Đinh Nhất, để anh ta ra ngoài mua cho tôi ít thịt bò khô, mà càng cay càng tốt!!

Lúc đầu Đinh Nhất không đồng ý, đầu óc anh ta rất cứng nhắc, cảm thấy bác sĩ nói đúng, không hùa theo tôi. Nhưng tôi nhìn màu sắc trên bát cháo, thực sự không nuốt được ngụm nào cả.

Cuối cùng không còn cách nào khác, Đinh Nhất phải định ra ba điều kiện với tôi, có thể mua thịt bò khô, nhưng không thể ăn nhiều, hơn nữa còn phải đảm bảo ít nhất phải ăn xong nửa bát cháo mới được.

Tôi nghe xong lập tức vỗ ngực cam đoan: “Chỉ cần có thịt bò khô, đừng nói nửa bát, kể cả một bát đầy tôi cũng ăn hết!”

Ai ngờ Đinh Nhất vừa ra ngoài chưa được một lúc, tôi liền cảm giác trái tim tự nhiên nhói một cái, nhưng lại lập tức khôi phục bình thường, làm cho tôi tưởng mình bị ảo giác…

Tôi nhìn thoáng qua thời gian, còn gần mười lăm phút nữa mới đến 9 giờ, tôi nhớ đại khái giờ Hợi bắt đầu khoảng 9 giờ tối, nhưng cụ thể mấy giờ kết thúc tôi lại quên.

Có lẽ tôi lo lắng hơi quá, hoặc đang tự dọa mình! Nhưng tôi càng không suy nghĩ những chuyện này, những lời Triệu Dương

nói trước khi chết lại càng xuất hiện trong đầu tôi, dường như đang nhắc nhở, giờ Hợi đến, độc tình trên người sắp phát tác.

Tôi mang theo tâm trạng thấp thỏm đợi qua mười lăm phút trước 9 giờ, trong lúc tôi đang hoang mang, không biết độc tình đáng sợ đó có phát tác hay không, Đinh Nhất đã quay lại. Tôi biết anh ta cũng lo lắng tại giờ Hợi tôi có xảy ra chuyện gì hay không, nên mới dùng tốc độ nhanh nhất trở về…

Thấy Đinh Nhất vừa về đến, trong lòng tôi buông lỏng, trong nhất thời quên đi một chút khó chịu vừa rồi, đưa tay đòi Đinh Nhất thịt bò khô siêu cay. Đinh Nhất thấy tôi vẫn còn tâm tình ăn thịt bò khô, lo lắng trong lòng cũng giảm xuống một chút.

Tôi nhận thịt bò khô xong thì không kịp đợi mà mở ra ăn ngay một miếng, vẫn là công thức quen thuộc, vẫn là mùi vị quen thuộc, tôi ăn quên cả trời đất… Đinh Nhất thấy thế liền vội bảo tôi ăn thịt bò khô cùng với cháo.

Vậy mà vừa ăn được nửa bát vào bụng, tôi liền cảm nhận được cái gì là “Vui quá hóa buồn”, lúc đó tôi còn đang nói chuyện với Đinh Nhất: “Anh nhìn xem đã đến giờ Hợi rồi đấy, không phải tôi chẳng có chuyện gì sao? Tên khốn Triệu Dương đó, nhất định chỉ là dọa…”

Tôi nói được một nửa liền đột nhiên ngừng, bởi vì tôi cảm giác buồng tim của mình đột nhiên dừng một chút, giống như chuẩn bị phát lực, tôi vội ngẩng đầu nhìn Đinh Nhất. Anh ta thấy tôi nói một nửa liền dừng, liền biết có chuyện, vội hướng tôi đi tới, muốn nhìn xem tôi làm sao!

Đúng lúc này… Tôi cảm giác trái tim của mình đột nhiên co quắp, tiếp đó cổ họng ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu tươi, vừa vặn văng đến nửa bát cháo dinh dưỡng đang ăn dở, bát cháo có màu đỏ đỏ xanh xanh rất đẹp mắt.

Đinh Nhất không nghĩ tới tôi lại đột nhiên nôn ra máu, sắc mặt anh ta rất khó coi, vội vàng chạy đến kiểm tra tình huống của tôi: "Tại sao lại thế này? Nhất định là độc tình phát tác! Cậu có cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào không?"

Tôi há to miệng với Đinh Nhất, muốn nói trái tim mình khó chịu, nhưng vừa há miệng lại phun ra một ngụm máu! Lập tức cả người tôi co quắp theo độ rung của trái tim… Sau đó mắt tối sầm, không còn biết cái gì nữa.

Chờ đến khi tôi tỉnh lại, phát hiện cả người đầy mồ hôi nằm trên giường bệnh, chú họ và chú Lê đều đứng bên cạnh với sắc mặt nặng nề. Tôi thấy bác sĩ đang nói gì đó với Đinh Nhất, anh ta không ngừng gật đầu, thế nhưng sắc mặt càng nghe càng nhăn lại.

Sau khi bác sĩ đi, ba người bọn họ đều im lặng nhìn tôi, giống như nhìn một người đã hết thuốc chữa… Tôi đành dùng cổ họng bị nghẹn mà hỏi: "Mấy giờ rồi…"

Chú Lê nhìn thoáng qua đồng hồ rồi nói: "11 giờ 15 phút, hiện giờ đã bắt đầu vào giờ Tý."

Đinh Nhất bất đắc dĩ nói: "Cậu vừa rồi ăn được nửa bát cháo thì bắt đầu phun ra máu, nôn hai cái liền hôn mê bất tỉnh, tôi gọi bác sĩ đến kiểm tra, anh ta nói nhịp tim của cậu có lúc vượt qua 220 lần/1 phút, đây gần như là mức cực hạn của con người, cuối cùng bác sĩ chỉ đành dùng thuốc hạ nhịp tim cho cậu…"

Chú họ vẫn đứng bên cạnh không nói câu nào, tôi nhìn sắc mặt chú liền biết, độc tình trên người tôi không thể giải dễ dàng, thế là tôi liền ra vẻ nhẹ nhõm nói: "Hóa ra đây là độc tình phát tác à? Cũng chẳng có gì, khó chịu một chút, nhưng cũng không chết ngay được."

Chú họ lại lắc đầu nói: "Cái này chỉ là mới bắt đầu, hôm nay sở dĩ cháu chỉ nôn hai phát liền ngất đi là bởi vì thể chất còn chưa

chịu nổi sự tàn phá của độc tình, cho nên thân thể chỉ có thể lựa chọn hôn mê để tự bảo vệ. Nhưng khi thân thể dần hồi phục, thời gian cháu tỉnh táo sẽ càng ngày càng dài, giữa giờ Hợi từ 9 đến 11 giờ cháu sẽ luôn tỉnh táo, đến lúc đó cháu mới thực sự hiểu rõ độc tình là gì…”

CHƯƠNG

Dị vật ở trong tim

Tôi thấy chú họ nói nghiêm trọng như thế thì nói với giọng yếu ớt: "Chú à, cháu mặc kệ ngày mai sẽ ra sao, dù sao hôm nay cháu chịu qua rồi, ngày mai nói chuyện ngày mai sau, đã qua thời gian phát tác của hôm nay, giờ trước tiên cháu ngủ cái đã."

Đinh Nhất vội vàng nói: "Đừng ngủ vội, cậu phải thay bộ quần áo ướt trên người đi, nếu không ngủ một đêm sẽ bị cảm đó!"

Nếu như có thể chọn, tôi rất muốn vừa nhắm mắt liền có thể ngủ, nhưng tôi không phải trẻ con, giờ đã biết kể cả ngẫu nhiên vui đùa một chút, đều phải trả giá tương ứng…

Dưới sự giúp đỡ của Đinh Nhất, vật lộn mất một lúc tôi mới thay được cả bộ quần áo ướt đẫm mồ hôi, nhưng vừa rồi còn buồn ngủ đến hai mắt díp lại, lúc này tự nhiên lại tỉnh táo.

Có lẽ trong lòng có chút sợ hãi khi nghĩ đến tình cổ vừa phát tác, trong nhất thời đầu óc trống rỗng, bởi vì cảm giác đau đớn này nếu không trải qua mãi mãi không thể cảm nhận được.

Nghĩ lại thì mình cũng thật yếu đuối, người khác thất tình nhiều nhất là thương tâm khổ sở một thời gian liền thôi, nhiều nhất là vài năm sau nhớ lại sẽ nói đùa đối phương từng lưu lại trong lòng vết sẹo làm kỷ niệm… Nhưng còn tôi? Chẳng lẽ đến lúc đó lại nói

cô gái tôi yêu để lại cho tôi độc tình làm kỷ niệm?

Người khác yêu, tôi cũng yêu, làm sao khác biệt lại lớn như vậy? Xem ra cuộc đời này xác định vô duyên với mấy chuyện yêu đương, ngẫu nhiên ăn mặn một lần mà tổn thương nặng nề như thế, tôi trêu chọc ai chứ?

Hai ông già chú Lê và chú họ nhìn tình huống tôi trên cơ bản đã ổn định, hai người bọn họ không quay đầu lại mà rời đi. Lúc bọn họ ra đi đều mang khuôn mặt lo lắng, chắc do tạm thời chưa nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Đinh Nhất tiễn họ đi xong trở về thì thấy tôi trừng mắt sững sờ nhìn trần nhà, anh ta bèn nhẹ giọng hỏi: "Làm sao còn chưa ngủ? Cảm giác khó chịu ở chỗ nào à?"

Tôi lắc đầu: "Không phải, chỉ là có chút chuyện nghĩ mãi không ra… Anh nói người khác thất tình cùng lắm là đau lòng, sao tôi thất tình vừa đau lòng vừa đau người vậy?"

Đinh Nhất thấy tôi còn có tâm tình trêu chọc chính mình liền cười nhẹ nói: "Loại chuyện này thì phải do chính cậu nhìn thoáng một chút… Vả lại, cậu bây giờ vì trúng độc tình mới cảm thấy mình bị thương rất nặng, nhưng chỉ cần giải độc, cậu sẽ phát hiện mình không hề động tình với cô gái đó, đến lúc đó sao còn nói là đau lòng?"

Tôi nghi ngờ hỏi: "Thật sự sẽ đơn giản như anh nói à? Chỉ cần giải độc tình liền sẽ quên tình cảm với cô ta?"

Đinh Nhất gật đầu chắc chắn: "Đó là dĩ nhiên, cho nên bây giờ cậu đừng suy nghĩ quá nhiều, nghỉ ngơi sớm một chút đi!"

Ưu điểm lớn nhất của tôi là nghe lời khuyên của người khác, được Đinh Nhất khuyên bảo vài câu liền khoan thai ngủ thiếp đi… Trải qua một lúc giày vò, tôi ngủ một giấc thật say, thẳng đến trưa hôm sau.

Do tôi phải chụp tim vào buổi chiều, Đinh Nhất mới buộc phải gọi tôi dậy, nếu không chắc tôi ngủ một mạch đến tận trời tối cũng chưa tỉnh.

Tôi mơ màng ngồi dậy từ trên giường, nhìn thấy chú họ và chú Lê vẫn đang sầm mặt, chắc do bọn họ vẫn chưa nghĩ ra biện pháp tốt nào để giải quyết độc tình.

Còn Viên Mục Dã, từ sau khi tỉnh lại tôi vẫn chưa nhìn thấy, đoán chừng cậu ta đang tìm kiếm Ngô An Ni khắp nơi, dù sao cô ta mới là nguồn gốc đau đớn của tôi…

Lúc này tôi phát hiện đầu giường bày rất nhiều giỏ trái cây thì thắc mắc: "Ai nhiệt tình mang đến nhiều giỏ hoa quả như thế?"

Đinh Nhất bất đắc dĩ nói: "Fan hâm mộ của cậu tặng…"

Tôi đang uống nước, nghe thế mà suýt sặc: "Ai?"

Chú Lê lúc này cười nói: "Chính là mấy sinh viên đại học Y được cháu cứu! Buổi trưa mấy người bọn họ đến thăm cháu, nhưng cháu vẫn chưa tỉnh, cho nên bọn họ ngồi một lúc liền đi."

Tôi nghe thế thì biết là mấy người Kim Thiệu Phong! Thật ra suy nghĩ một chút, mấy người Kim Thiệu Phong có thể sống đến bây giờ… Chắc do Ngô An Ni đã nương tay.

Mặc dù sự thực đều nói với tôi, cô gái này muốn giết mày, cô ta không hề có chút cảm tình nào, nhưng trong lòng tôi vẫn cho rằng cô ta không độc ác giống như Triệu Dương…

Cả kể cô ta đâm tôi một dao đó! Mặc dù nhìn bề ngoài rất độc ác, thế nhưng lại vô cùng khéo léo tránh đi các chỗ yếu hại. Nếu như là người khác đâm, chắc chỉ vẻn vẹn là trùng hợp… Nhưng Ngô An Ni sẽ không, đừng quên cô ta học y, nếu như cô ta thực sự muốn đâm tôi chết, chắc có rất nhiều lựa chọn, mà không phải chỉ đâm vào bụng.

Vào lúc hơn hai giờ chiều, tôi ngồi trên xe lăn bị y tá đẩy đi làm một đống kiểm tra, lại là rút máu lại là xét nghiệm nước tiểu làm tôi mệt đến kiệt sức. Nhưng khi nhìn bên cạnh thấy người đang chờ kiểm tra không phải ông già cũng là phụ nữ có thai, tôi lập tức cảm giác cuộc đời mình rớt xuống đáy vực!

Tôi cứ nghĩ rằng sau khi làm một đống kiểm tra, bác sĩ sẽ vui vẻ mà nói với tôi, tình trạng thân thể tôi không xấu lắm, ngoại trừ mất máu không có chuyện gì nghiêm trọng! Dù sao tôi vẫn luôn cho rằng, loại vật như cổ độc, y học hiện đại không cách nào tiếp cận được.

Nhưng không nghĩ tới là, sau đó có một vị bác sĩ trung niên cầm tấm phim chụp trái tim tôi, một bên nặng nề nói với mấy người chú Lê: "Tình huống của cậu ấy tốt nhất nên chuyển viện đi, có lẽ phải vào ba bệnh viện tuyến đầu mới còn có hi vọng chữa khỏi…"

Nghe bác sĩ nói mấy câu cuối tôi suýt nữa lăn từ trên giường xuống, cái gì mà có lẽ… Còn có hi vọng chữa trị? Tôi không đến mức còn trẻ thế này liền bị bác sĩ sớm phán tử hình chứ?

Sau đó tôi mới biết, hóa ra bác sĩ phát hiện trên tấm phim chụp trái tim tôi, tại tâm thất bên phải có một khối vật thể không xác định tầm ba centimét, ban đầu dự đoán là mạch máu dị dạng.

Nhưng điều kiện chữa bệnh của bọn họ nơi này có hạn, cho nên không thể làm phẫu thuật khó thế này, bởi vậy đề nghị tôi tranh thủ thời gian chuyển đến bệnh viện lớn hơn để điều trị…

Nói thật tôi nhìn tấm phim loang lổ màu đen đó, căn bản không thể phân biệt được đâu là khu vực có bệnh mà bác sĩ nói, nhưng trước đó tôi đâu cảm thấy trái tim có chỗ nào không thoải mái đâu? Cho nên đột nhiên xuất hiện vật thể không rõ chắc chắn là cái độc tình tàn ác đó.

Tôi thấy chú họ nhìn tấm phim của tôi không nói gì, đây là lần

đầu tiên tôi thấy chú biểu lộ vẻ quẫn bách như thế, xem ra lần này tôi đưa cho chú một nan đề khó khăn đây.

CHƯƠNG

Gặp tai nạn xe trên đường

Cuối cùng chú họ và chú Lê nhất trí đồng ý chuyển viện cho tôi, về nhà trước rồi nói! Dù sao bệnh viện ở nhà điều kiện cũng không tồi, lại có lão Triệu ở đó, ít nhiều có thể yên tâm một chút. Có điều nếu trở về chắc chắn Chiêu Tài sẽ biết chuyện, có lẽ sẽ bị ăn một trận mắng…

Khi chúng tôi làm xong tất cả thủ tục chuyển viện, Viên Mục Dã cuối cùng cũng uể oải chạy đến, đáng tiếc cậu ta không mang đến tin tức tốt nào, vẫn hoàn toàn không có tung tích của Ngô An Ni.

Cảnh sát vẫn tuyên bố ra bên ngoài là tìm kiếm nữ sinh mất tích, thế nhưng từ ngày đó đến giờ, Ngô An Ni giống như bốc hơi khỏi thế gian hoàn toàn không thấy.

Viên Mục Dã thấy vẻ mặt tôi bệnh tật, cũng hơi áy náy nói: "Thật sự có lỗi với anh, không thể tìm thấy cô gái đó…"

Tôi liền cười nói: "Là tôi có lỗi mới đúng! Để cậu phải chạy từ xa đến cứu…"

"Được rồi, anh cũng đừng khách sáo với tôi làm gì! Anh Kiện cũng đã nói với tôi, lần này anh gặp phải phiền toái lớn như thế, tất cả đều vì trước đó giúp đỡ anh ấy! Anh ấy tạm thời có vụ án nên không thể tới, lúc này mới bảo tôi tranh thủ đến. Đúng rồi, tôi

nghe nói anh muốn chuyển viện hả? Chuyển viện cũng tốt, chuyển về bệnh viện gần nhà tiện hơn…”

Tôi cũng không nói cho Viên Mục Dã biết lý do tại sao mình nhất định phải chuyển viện, bởi vì tôi cảm thấy việc này có nói cho bọn họ, bọn họ cũng không giúp đỡ được gì, lại còn thêm lo lắng, cho nên chuyện chưa được giải quyết vẫn không cho họ biết tốt hơn.

Bởi vì tính đến buổi tối tình cổ sẽ phát tác, cho nên sau khi hoàn thành xong mọi thủ tục chúng tôi lập tức xuất phát trở về, hi vọng có thể thuận lợi về đến bệnh viện gần nhà trước 9 giờ tối.

Hành trình lúc đầu coi như thuận lợi, vết thương trên bụng cũng bắt đầu khép lại, dọc đường ngồi xe cũng không vấn đề gì, bởi vậy không cần dùng xe cứu thương để tiến hành chuyển viện. Còn phía bên kia, chú Lê đã sớm liên hệ với lão Triệu, anh ấy đã chuẩn bị xong mọi thứ, chỉ chờ chúng tôi đến là nhập viện.

Thật ra trên cả quãng đường chúng tôi vẫn luôn lo lắng có thể đến bệnh viện trước 9 giờ hay không, dù sao trông tôi tối hôm qua khi độc tình phát tác thật quá dọa người, cho nên tôi chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Lúc trở về chúng tôi thuê một chiếc xe Nanny Van, do Viên Mục Dã lái, còn Đinh Nhất thì lái chính chiếc xe của chúng tôi mở đường ở phía trước. Không gian trong xe Nanny Van lớn hơn một chút, tôi có thể hạ ghế ngồi thành nằm, chỉ cần ngủ một giấc trên đường là về đến nhà.

Không ngờ khi sắp đến trạm thu phí cuối cùng phía trước đột nhiên xuất hiện một vụ tắc đường nghiêm trọng, Đinh Nhất tiến lên kiểm tra, hóa ra là phía trước phát sinh tai nạn xe. Một chiếc xe chở đất thải lật nghiêng, đè thẳng lên chiếc xe con bên cạnh, một xe phế thải trong nháy mắt lấp đầy chiếc xe con.

Tôi nhìn thoáng qua thời gian, mắt thấy đã sắp 8 giờ, tai nạn xe trước mặt cũng không biết đến bao giờ mới có thể dọn dẹp xong, mà phía sau của chúng tôi lúc này cũng bị chặn bởi một đoàn xe rất dài… Xe của chúng tôi kẹp ở giữa, thật là tiến thoái lưỡng nan!

Tôi ngồi đây lo lắng cũng không phải biện pháp, thế là liền muốn xuống xe xem có chỗ nào cần giúp không… Thật ra lúc đó rất nhiều lái xe đã chạy đi hỗ trợ, cho nên cũng không cần đến tôi, chẳng qua là nhàm chán muốn đi xem mà thôi.

Viên Mục Dã dù sao cũng là cảnh sát nhân dân, gặp loại chuyện này làm sao có thể ngồi yên không quan tâm? Thế là tôi, Đinh Nhất và Viên Mục Dã liền cùng đi đến hiện trường. Vậy mà khi chúng tôi đi đến gần, lúc này mới phát hiện hóa ra tai nạn vừa mới phát sinh, nhân viên cứu hộ còn chưa kịp tới, hiện giờ chỉ là vài lái xe tự phát cứu người.

Khi tôi nhìn thấy chiếc xe chứa đầy phế thải, lập tức liền choáng váng, chiếc xe này nếu như bình thường chở đất thải, nhiều nhất tầm mười lăm tấn, thế nhưng chiếc xe này đã được tôn cao lên, chắc giờ cũng phải chứa được năm, sáu mươi tấn! Quá tải rất nhiều! Khó trách sẽ xảy ra chuyện!

Tôi thấy mấy nhân viên cứu hỏa cầm công cụ từ xa chạy đến, chắc xe của bọn họ cũng vì vụ tắc đường nên không đi được. Mấy nhân viên cứu hỏa đến hiện trường cũng có chút giật mình, chắc bọn họ cũng không nghĩ một chiếc xe chở đất phế thải lại nhiều đến thế. Hiện giờ ai cũng không biết trong xe con có mấy người, nếu như chậm trễ kéo chiếc xe ra, chỉ sợ người ở bên trong sẽ gặp nguy hiểm.

Thế nhưng lượng đất đá chở trên xe quá lớn, nếu chỉ dùng tay đào mà không biết chính xác vị trí chiếc xe con, thật rất khó cam đoan cứu được người ra trong thời gian ngắn nhất.

Viên Mục Dã đã qua hỗ trợ, Đinh Nhất đi một vòng quanh hiện trường cùng tôi, nhưng cũng không nhìn ra chiếc xe con bị chôn ở vị trí nào… Ai ngờ đúng lúc này, tôi đột nhiên cảm thấy một tia tàn hồn, tôi thầm nghĩ hỏng rồi! Lái xe bên trong đã chết!

Nhưng sau đó tôi lại phát hiện trong trí nhớ của tàn hồn người lái xe một vấn đề, đó chính là trong xe còn một người phụ nữ và một đứa bé trai chưa đến năm tuổi, bọn họ chắc là một nhà ba người đang đi ra ngoài…

Tôi hiện giờ chỉ cảm nhận được tàn hồn của lái xe, vậy liền chứng tỏ đứa bé cùng người phụ nữ vẫn còn sống, hiện giờ nhất định phải lập tức tìm tới vị trí của bọn họ, nếu không chẳng mấy chốc hai người kia sẽ ngạt thở mà chết.

Thế là tôi vội chạy đến bên cạnh Viên Mục Dã nói: "Nhanh, dẫn tất cả mọi người đào từ phía trên bên trái xuống, xe ở bên dưới chỗ này!"

Viên Mục Dã không nói hai lời, lập tức dẫn theo mấy người đến vị trí đó đào xuống dưới, thế nhưng số lượng đất phía trên chiếc xe con quá lớn, đến mức mọi người đào mấy phút vẫn chưa tìm được gì….

Lúc này bắt đầu có người nghi ngờ có phải vị trí đào không đúng hay không! Nếu vị trí không đúng tức là đang lãng phí thời gian! Nhưng Viên Mục Dã không chút nghi ngờ nào lời nói của tôi, không có nửa phần chần chờ mà vẫn tiếp tục đào xuống dưới, đến tận khi chiếc xẻng trong tay anh ấy phát ra một tiếng kim loại va chạm.

"Keng…" Một tiếng vang giòn.

Tất cả mọi người sau khi nghe được liền liên tục hoan hô, sau đó tất cả mọi người liền gia nhập với Viên Mục Dã bắt đầu đào móc đất đá… Cuối cùng cũng cứu được hai mẹ con đó vào giây

phút quyết định.

Nhưng người lái xe kia bởi vì kính chắn gió phía trước vỡ vụn, bị một lượng lớn đất đá chôn cả khuôn mặt, cho nên chỉ được mấy phút liền ngạt thở mà chết.

Người lái chiếc xe chở đất thấy có người chết, liền hai mắt đờ đẫn ngồi xổm ven đường, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Tôi không cố ý, tôi không phanh kịp… tôi thật sự không phải cố ý…"

CHƯƠNG

Đến nơi an toàn

Tôi nghe mà thầm thở dài trong lòng, quá tải nhiều như thế làm sao dừng xe được? Hiện giờ nhà nước đã ra nhiều lệnh cấm xe chở đất quá tải, nhưng có một bộ phận tài xế vì lợi ích trước mắt mà gây nguy hiểm đến an toàn tính mạng của người khác, đến khi xảy ra tai nạn giao thông thì hối hận cũng không kịp!

Mặc dù bây giờ đã cứu được người ra, nhưng nhìn tình hình này chắc là trong khoảng thời gian ngắn không thể khôi phục lại giao thông, vì vậy bên cảnh sát giao thông mở một đường đi ở vành đai cách ly, bắt đầu khai thông dòng xe hỗn loạn, để những chiếc xe chắn phía trước đi ngược chiều, sau đó đi vào đoạn đường nối ở ngã tư phía trước và quay trở lại quốc lộ bên dưới.

Vì vừa rồi sốt ruột cứu người, nên mấy người chúng tôi đều quên mất thời gian, đến khi quay về xe, tôi thấy chú Lê đang lo lắng nhìn đồng hồ: "Sắp đến 9 giờ rồi!"

Lòng tôi trầm xuống, tôi muốn đi nhanh vào trong xe, nhưng không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không mà trong nháy mắt tôi cảm thấy toàn thân kiệt sức, mỗi một bước đi đều rất khó khăn…

Đinh Nhất thấy mặt tôi biến sắc thì lập tức đỡ tôi bước nhanh

vào trong xe, sau đó để Viên Mục Dã lái chiếc xe của chúng tôi dẫn đường ở phía trước, còn Đinh Nhất lái chiếc xe Nanny Van này.

Sau khi tôi lên xe, chiếc xe lập tức khởi động, đi theo dòng xe cộ nhanh chóng rời khỏi đoạn đường xảy ra tai nạn, đúng lúc đó độc tình trên người tôi cũng bắt đầu phát tác…

Tôi cố gắng để mình không khó chịu, nhưng rung động đến từ chỗ sâu nhất trong tim khiến tôi không cách nào khống chế cơ thể, chỉ có thể nắm chặt lấy quần áo ở ngực, thân thể run rẩy theo từng cơn đau.

Tôi biết vì sao Đinh Nhất lại muốn đổi xe với Viên Mục Dã, bởi vì anh ta sợ Viên Mục Dã nhìn thấy dáng vẻ thê thảm này của tôi sẽ không thể tập trung tinh thần lái xe, bởi vì chúng tôi bây giờ không thể tiếp tục chậm trễ thêm thời gian ở trên đường nữa.

So sánh với hôm qua, lần này tôi không bị vừa mới đau đã phun máu, nhưng tôi biết đó chỉ là vấn đề thời gian, bởi vì theo cơn rung động ngày càng mạnh, tôi đã hơi cảm giác được máu trong ngực đang cuộn lên, nếu như không phải tôi kiềm chế thì chắc đã phun máu từ lâu.

Thật ra thì do tôi xót tiền… nếu không đã sớm phun ngụm máu này ra rồi. Ghế ngồi trong chiếc xe Nanny Van này đều được làm từ da thật, nếu như bị tôi làm thành giống như hiện trường vụ án, thì không biết phải bồi thường bao nhiêu tiền nữa?

Tôi vừa chịu đựng khó chịu trong lòng, vừa cố đè ép dòng máu trong ngực, tôi cuộn người trong xe, không ngừng co quắp… Chú họ thấy tôi sắp không kiên trì được nữa bèn muốn châm kim giảm đau cho tôi, nhưng chú ấy vừa đâm kim xuống, tôi lại không đè ép được dòng máu đang sôi trong ngực nữa mà phun ra một ngụm máu.

May mà tôi kịp thời dùng tay che lại mới khiến ngụm máu này

không tung tóe trong xe, nhưng khi nhìn máu từ khe hở giữa ngón tay chảy xuống, rơi từng giọt xuống chiếc áo bệnh nhân, tôi có ảo giác là mình sắp chết…

Chú họ thấy châm kim lại khiến tôi phun máu thì không dám châm thêm cái thứ hai… Nhưng kể cũng lạ, hai ngày nay khi độc tình phát tác, mỗi khi phun máu xong tôi lại cảm giác dễ chịu hơn một chút, chỉ tội cảnh tượng có hơi đáng sợ.

Vì tình huống của tôi khá khẩn cấp, nên Viên Mục Dã chở chúng tôi vượt liên tiếp bốn chiếc đèn đỏ chạy đến bệnh viện. Chúng tôi chậm hơn hai tiếng so với thời gian đã định, lúc này lão Triệu đã dẫn người chờ ở cổng bệnh viện.

Thấy xe chúng tôi phóng đến, anh ấy thở phào, sau đó dẫn nhân viên cấp cứu tới xem tình trạng của tôi. Trong ngực tôi lúc này đang nghẹn một ngụm máu, nhìn thấy lão Triệu, tôi không nhịn được nữa phun hết ra áo khoác trắng của anh ấy.

Lão Triệu thấy tôi phun máu thì khẽ giật mình, sắc mặt khó coi nói: “Cũng may không gọi chị cậu tới đây, nếu không chắc sẽ dọa cô ấy mất.”

Tôi dùng tay áo lau đi máu bên khóe miệng, rồi thều thào: “Anh thật là quan tâm đến vợ mình, em bị như thế này, vậy mà việc đầu tiên anh nghĩ đến lại là may mà vợ anh không bị dọa…”

Lão Triệu bực mình: “Lúc nào rồi, cậu đừng tị nạnh nữa! Giữ sức mà phun máu đi!”

Tôi được lão Triệu và một bác sĩ khác đỡ lên giường cấp cứu, sau đó được đưa ngay đến khoa cấp cứu… Khi tôi vừa được đẩy vào phòng cấp cứu và được chuyển lên giường bệnh, tôi nghiêng mặt sang bên cạnh và lại ộc ra một bãi máu.

Y tá bên cạnh sợ quá, nói lắp bắp: “Bác… Bác sĩ Triệu, em vợ anh bị chảy máu dạ dày à?”

Lão Triệu lúc này rất bình tĩnh, anh ấy nói với y tá: “Không phải, bây giờ trước tiên cô đi kho máu dự trữ điều 400ml nhóm máu O đến đây, đi nhanh đi!”

Y tá lập tức quay đầu đi ra ngoài lấy máu. Đinh Nhất đưa cho lão Triệu chẩn đoán trước đó của bệnh viện kia, anh ấy nhìn vài lần xong rồi nói với một bác sĩ khác kiểm tra thêm một lần nữa, lần này kiểm tra từ đầu đến chân, tôi không tin không tra được nguyên nhân gây bệnh.

Tôi mệt mỏi nằm trên giường, cảnh vật trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, nhưng tôi vẫn nghe được tiếng lão Triệu luôn túc trực bên cạnh. Sau đó tôi dần dần mất đi ý thức, hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê.

Sau khi hôn mê, tôi vẫn xuất hiện tình trạng hô hấp dồn dập, nhịp tim quá nhanh, toàn thân đổ mồ hôi giống hôm qua, cũng may lúc ấy chúng tôi đã đến bệnh viện, nếu không chắc tôi không chịu nổi.

Cuối cùng, sau khi được truyền 400ml máu vào người, các chỉ số của tôi mới chậm rãi bình thường trở lại, mà cảm giác co thắt trong tim cũng biến mất một cách thần kỳ khi đến 11 giờ.

Tôi chỉ có thể nói mình ngoan cường chống chọi qua một ngày, nhưng lúc này mới vẻn vẹn được hai ngày mà tôi đã bị giày vò thành thế này rồi, nếu như cứ như vậy trong thời gian dài, thì chẳng thà lúc đó bị Ngô An Ni đâm một dao chết luôn đi cho xong…

Khi tôi tỉnh lại một lần nữa, thời gian đã hơn mười hai giờ khuya, mặt lão Triệu xanh mét đứng trước giường, ánh mắt anh ấy giống như bất cứ lúc nào cũng có thể chính tay đâm tôi vậy!

Tôi mệt mỏi nói: “Anh rể…”

Lão Triệu lạnh giọng: “Không chịu nổi… Có em vợ như cậu nhất

định phải có sức chịu đựng mạnh mẽ mới được!"

"Anh nói với Chiêu Tài rồi à?"

"Đương nhiên là anh không dám nói cho cô ấy biết! Chỉ nói là em bị một vài vết thương nhỏ ở núi Thanh Long, đã tốt rồi, chuyển tới bệnh viện này chỉ là muốn được điều trị tốt hơn…" Lão Triệu nói với vẻ bất đắc dĩ.

Tôi gật đầu: "Trẻ con dễ dạy, trình độ nói láo của anh ngày càng giỏi!"

CHƯƠNG

Dị vật lệch vị trí

Thấy tôi nói kiểu này, lão Triệu bực mình: "Em nói mà không biết xấu hổ à, em xem đàn ông khác nói dối vợ chỉ vì ra ngoài xã giao, hoặc là vì hẹn hò bồ bịch. Còn anh thì sao? Có lần nào anh nói dối vợ không phải vì em đâu? Chắc kiếp trước anh thiếu nợ em! Nếu còn tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng bọn anh đó! Sáng sớm mai mà em vẫn còn cái dáng vẻ sống dở chết dở này, chắc chị của em chiến tranh lạnh với anh mất!"

Thấy lão Triệu thực sự tức giận, tôi bèn lấy lòng: "Anh rể yên tâm đi! Em cam đoan đến mai chắc chắn em sẽ mạnh khỏe xuất hiện trước mặt chị ấy!"

Lão Triệu thở dài mấy cái: "Em nghỉ ngơi cho khỏe trước đi đã, anh đi lấy mấy phiếu xét nghiệm của em lúc trước, để xem rốt cuộc là thằng nhóc em trúng tà thuật gì!" Nói rồi anh ấy quay người đẩy cửa đi ra ngoài.

Tôi nhìn lướt qua phòng bệnh, thấy Đinh Nhất đứng thất thần một mình trước cửa sổ, tôi nhẹ giọng nói: "Nếu không anh cũng ngủ một lúc đi, mấy hôm nay anh vẫn luôn đi theo tôi vất vả không được ngủ ngon."

Ai ngờ Đinh Nhất đột nhiên quay đầu nhìn tôi, và nói: "Vừa rồi

nhìn cậu phun ra máu, dường như tôi nhớ ra chút gì đó… Nhưng rất mơ hồ, chỉ là một chút đoạn ngắn vụn vặt.”

Tôi lập tức tập trung tinh thần vội hỏi anh ta nhớ được cái gì? Nhưng Đinh Nhất lại lắc đầu: “Chỉ là mấy đoạn ngắn chợt lóe lên, không có bất kỳ ý nghĩa nào…”

Tôi thấy ánh mắt của anh ta thoáng hiện vẻ cô đơn, bèn an ủi: “Không sao, có thể nhớ được những cái này thì sẽ còn nhớ tới cái khác… Đây chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

Đinh Nhất lại nói kiểu không quan tâm: “Thật ra trí nhớ trước kia đối với tôi cũng không quá quan trọng, không nhớ ra cũng chẳng cần gấp. Tôi chỉ rất ghét nó thỉnh thoảng lại trêu chọc tôi, gây nên hứng thú của tôi xong lại biến mất…”

Tôi hiểu cảm giác của Đinh Nhất, ban đầu những trí nhớ lúc trước không còn nữa, dù sau cũng chẳng liên quan gì với cuộc sống hiện giờ! Nhưng những ký ức này cứ lóe lên một chút vào đúng lúc anh ta mất đi hứng thú, sau khi gợi lên lòng tò mò thì lại biến mất, thử hỏi làm sao không tức giận?

Đừng nói là Đinh Nhất, đến tôi là người ngoài còn tò mò những ký ức lúc trước anh ta bị mất đi là gì? Và còn một hồn phách anh ta mất đi thì đang ở trong tay ai?

Sáng ngày thứ hai, tôi vừa rời giường thì Chiêu Tài xông thẳng đến phòng bệnh… Vì để chính mình trông “sắc mặt hồng hào”, tôi cố tình đi vào phòng vệ sinh dùng nước lạnh rửa mặt, còn không quên dùng sức chà mạnh mặt mình, để làn da hơi đỏ lên một chút.

Tôi ra khỏi phòng vệ sinh đúng lúc Chiêu Tài cầm theo một hộp giữ nhiệt đi vào, tôi nhìn là biết đây là món cháo táo tàu mà chị ấy chuẩn bị cho tôi, bởi vì trong suy nghĩ của chị ấy, cái loại thức ăn dành cho bà đẻ này mới là thứ tốt nhất cho người bệnh.

Tôi giả vờ ngạc nhiên: “Sao chị đến sớm thế…”

Chiêu Tài nhìn tôi từ đầu đến chân, sau đó mới nghi hoặc hỏi: “Chị nghe lão Triệu nói em bị thương nhẹ ở khu thắng cảnh núi Thanh Long mà? Không phải người ta đến đó là để nghỉ ngơi du lịch à, sao em đến đó lại bị thương nằm viện chứ? Bị thương ở đâu? Để chị xem nào…”

Tôi ngượng ngùng vén quần áo lộ ra vết thương trên bụng: “Không có gì đâu, chỉ bị một cái lỗ nhỏ, khâu mất mấy mũi.”

Thấy tôi nói nhẹ nhàng, Chiêu Tài cũng thở phào, nhưng chị ấy vẫn kiểm tra rất cẩn thận vết thương trên bụng tôi. Cũng may Chiêu Tài không phải bác sĩ nên không thể nhìn ra vết thương này tuy nhỏ nhưng là bị dao đâm, cuối cùng chị ấy vẫn không quên trêu chọc vài câu: “Còn may là vết thương không lớn, nếu không để hở bụng sẽ khó tìm được vợ đó…”

Nghe thấy Chiêu Tài nhắc đến chữ vợ mà trong lòng tôi hơi có cảm giác khó chịu, cũng may trước đó không giới thiệu Ngô An Ni với vợ chồng Chiêu Tài, nếu không bây giờ khó mà giải quyết.

Lúc này lão Triệu đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Chiêu Tài, anh ấy hơi nhíu mày, nói: “Sao em mặc mỏng thế, bây giờ nhiệt độ của buổi đêm và sáng sớm đều rất thấp, em là vợ bác sĩ, sao lại không để ý vậy nhỉ?”

Chiêu Tài vậy mà cũng thay đổi thái độ bướng bỉnh thường ngày, chị ấy tỏ ra xin lỗi: “Do em đi gấp quá. Lần sau nhất định sẽ để ý…”

Đúng là rải thức ăn cho chó, đánh mặt tôi bôm bốp! Cho dù bọn họ không biết sở dĩ tôi bị như vậy hoàn toàn là vì “Đau đớn vì tình” thì cũng thôi đi, nhưng tại trước mặt một gã FA như tôi mà tình cảm như thế chẳng lẽ không thấy xấu hổ à?

“Dừng được rồi đấy, chỗ này còn một bệnh nhân chờ ăn cơm đó!” Tôi phàn nàn.

Chiêu Tài nghe thế bèn đưa tay vặn lỗ tai tôi: “Em còn không biết xấu hổ nói mình là bệnh nhân, em nói xem sao ngày nào em cũng vào bệnh viện vậy? Chị phải mua bảo hiểm nhân thân mới được!”

“Ái, chị vặn nhẹ thôi! Lớn thế này rồi mà còn vặn lỗ tai! Muốn vặn thì vặn lão Triệu nhà chị ấy!” Tôi trốn khỏi bàn tay của Chiêu Tài xong vội vàng đứng cách ra thật xa.

Kết quả Chiêu Tài hết chuyện để nói, lại nhắc lại với tôi: “Lớn thế nào thì chị cũng vẫn là chị em, nếu em có vợ, chị sẽ nhường quyền véo lỗ tai ra ngay…”

Tôi bất đắc dĩ nhìn Chiêu Tài, trong lòng nghĩ cuối cùng thì chị đến thăm bệnh, hay đến xát muối vào lòng em vậy? Lúc này Đinh Nhất cũng mua bữa sáng về, thấy là bánh bao hấp, tôi lập tức thấy thèm ăn, tôi nói: “Cháo gạo kèm bánh bao hấp, đúng là trời sinh một đôi!”

Ăn bữa sáng xong, Chiêu Tài bị lão Triệu dùng lý do trong bệnh viện quá nhiều vi khuẩn mà đuổi về nhà, nhưng thật ra tôi biết lão Triệu muốn nói kết quả kiểm tra của tôi sau khi nhập viện.

Những cái khác đều bình thường, ngoài việc thiếu máu thì không có vấn đề gì lớn, nhưng chỉ có phim chụp trái tim có vấn đề. Thật ra tôi đã chuẩn bị tâm lý về chuyện này, biết không cách nào thoát được cửa ải này, nhưng có một điều khiến người ta không thể ngờ được là, phim chụp trái tim tôi khác với tấm phim chụp ở bệnh viện trước đó.

Tấm phim chụp trước đó biểu hiện, có một vật thể không xác định dài khoảng ba centimét ở phía trên tâm thất phải của tôi. Nhưng tấm phim trong tay lão Triệu của lần kiểm tra này lại biểu hiện, vị trí có sự khác biệt, lần này nó chạy đến khu vực tâm thất trái.

Tôi cầm kết quả lão Triệu đưa mà sững sờ, bác sĩ ở bệnh viện trước đó nghi ngờ có mạch máu biến dạng, nhưng giờ xem ra không phải, chưa có mạch máu của người nào lại chạy tán loạn khắp nơi bao giờ.

Lão Triệu cũng cảm thấy khó hiểu: “Có khi nào là bệnh viện trước đó đưa nhầm kết quả không?”

CHƯƠNG

Biện pháp khi không có biện pháp

Tôi lắc đầu: “Không có khả năng, bệnh viện đó cũng không lớn, chẳng có mấy người chụp kiểm tra tim cùng một ngày, tình huống giống như em lại càng hiếm, kể cả bác sĩ có sơ ý cũng không thể nhầm được.”

Lão Triệu nhíu mày, nói: “Anh chưa từng thấy loại tình huống này bao giờ, anh vừa đưa phim chụp cho trưởng khoa ngoại xem, anh ấy đề nghị phẫu thuật ngay lập tức…”

“Phẫu thuật? Anh để em suy nghĩ kỹ… Trước tiên đừng gấp, việc này em phải thương lượng với mấy người chú họ đã rồi nói…” Tôi cảm thấy không biết phải nói thế nào.

Lão Triệu cũng biết bệnh này của tôi không dễ điều trị nên cũng không nói thêm gì nữa, để tôi quan sát vài ngày xem thế nào, nếu thực sự không được thì sẽ phẫu thuật ngay.

Buổi trưa chú họ và chú Lê cùng tới, hai người nhìn phim chụp mà lão Triệu đưa xong đều trầm mặt xuống, cuối cùng vẫn là chú họ lên tiếng trước: “Nhìn thế này chắc chắn là cổ trùng…”

“Cái gì trùng? Ở đâu ra côn trùng?” Tôi nghe thấy trong người mình có con côn trùng, lập tức cảm thấy căng thẳng.

Chú Lê giải thích cho tôi: “Đại đa số cổ độc đều lấy côn trùng

làm vật dẫn, độc tình chắc cũng không ngoại lệ.”

“Ý của chú là Ngô An Ni đưa một con côn trùng to ba centimét vào trong người cháu hả?” Lòng tôi thấy rùng cả mình.

Chú Lê lắc đầu: “Lúc đầu chắc chỉ là một viên trứng trùng mắt thường cũng không nhìn rõ, sau khi nó tiến vào trong cơ thể cháu sẽ được máu thịt tẩm bổ, sau đó từ từ phát triển thành con trùng trưởng thành…”

“Có thể dùng phẫu thuật để lấy nó ra không?”

Tôi nghe trong cơ thể mình có một con cổ trùng đang sống mà toàn thân cảm giác không được tự nhiên, nếu như phẫu thuật có thể lấy nó ra, vậy tôi sẽ đồng ý giải phẫu ngay lập tức.

Nhưng chú họ lại khẳng định chắc chắn tuyệt đối không thể dùng phẫu thuật cưỡng ép lấy cổ trùng ra, bởi vì như vậy sẽ dẫn đến hậu quả vô cùng nghiêm trọng! Không nói đến vật đó còn sống, sẽ chạy tán loạn khắp nơi, kể cả sau khi mở lồng ngực ra tìm được vị trí cổ trùng, đồng thời cưỡng ép tách nó ra khỏi trái tim… Nhưng như vậy vô cùng có khả năng dẫn đến người bị ký sinh lập tức tử vong.

Sau đó chú họ lại nhấn mạnh, nếu như thông qua dùng dao có thể thành công lấy ra cổ trùng trong thân thể, vậy thì nhiều nước Đông Nam Á sẽ không nghe nói đến cổ trùng mà mặt mày biến sắc.

Vậy thì chắc chắn là không thể phẫu thuật được rồi, nhưng cứ đến tối lại bị giày vò thì đúng là muốn chết, lúc này mới chỉ qua hai ngày mà tôi đã phải truyền máu để bảo vệ tính mạng! Nếu trong thời gian dài, thì cho dù là người làm bằng sắt cũng không chịu nổi, đến lúc đó nếu còn chưa chết, chắc tôi cũng bị biến thành tàn phế!

Chẳng còn cách nào khác, chú họ bèn tìm lão Triệu để bàn bạc, hỏi anh ấy xem có thể tiêm cho tôi một liều thuốc mê vừa đủ, để

tôi có thể hôn mê hơn hai tiếng, như vậy có thể bình yên vượt qua giờ Hợi mỗi ngày.

Nhưng lần này lại đến lượt lão Triệu không đồng ý, bởi vì nếu ngày nào cũng tiêm thuốc mê, hơn nữa còn phải cho tôi hôn mê đúng hai tiếng, sẽ gây hại rất lớn cho cơ thể!

Đầu tiên, khi dùng thuốc mê trong một thời gian dài, cơ thể sẽ sinh ra kháng thuốc, như vậy để đảm bảo hôn mê đúng hai tiếng thì phải tăng liều lượng. Cứ như thế lâu dài sẽ hình thành một vòng tuần hoàn ác tính vô cùng đáng sợ! Sau đó, lâu dài tiêm thuốc mê cực dễ gây nghiện, đến lúc đó bỏ nghiện thuốc mê còn khó hơn bỏ nghiện ma túy.

Cái này không được, cái kia cũng không được, chẳng lẽ tôi chỉ có thể chịu đựng đau đớn như thế mỗi ngày… Đến tận khi dầu hết đèn tắt mà chết? Giờ chỉ cần nghĩ tới buổi tối cần phải trải qua cảm giác đau đớn đó, tôi liền thấy mình sống không bằng chết.

Xem ra Ngô An Ni vô cùng hận tôi, nếu không cô ta cũng không dùng tới biện pháp này. Xét về mặt tàn nhẫn, cô ta hơn hẳn Triệu Dương và đại sư huynh của cô ta! Có lẽ sự khác biệt lớn nhất giữa sư huynh muội bọn họ là, hai người Triệu Dương vì đạt được mục đích có thể bất kể sống chết của người khác, mà Ngô An Ni thì chỉ nhắm vào một mình tôi mà thôi…

Mặc dù cuối cùng kế hoạch “dùng thuốc mê để cho tôi hôn mê” bị lão Triệu trực tiếp dùng một phiếu bác bỏ, thế nhưng đề nghị để cho tôi hôn mê vào giờ Hợi vẫn được bảo lưu lại, nhưng biện pháp gây mê còn phải chờ thảo luận.

Sau khi thảo luận xong, chú họ quyết định làm thí nghiệm trước giờ Hợi hôm nay, xem thử sau khi tôi hôn mê độc tình có phát tác hay không, nếu như thật sự không phát tác, vậy thì mọi người sẽ nghĩ một biện pháp an toàn đáng tin cậy để tôi hôn mê hai tiếng.

Vì thế chú Lê và Đinh Nhất khuyên bảo lão Triệu, cam đoan chỉ dùng thuốc mê lần này! Nếu như thí nghiệm thành công, bọn họ sẽ nghĩ biện pháp khác an toàn đáng tin hơn. Không còn cách nào khác, lão Triệu đành đồng ý tự mình gây mê cho tôi, bởi vì ở bệnh viện của bọn họ, nếu như không phải làm phẫu thuật thì không được tự ý sử dụng thuốc mê, cho nên anh ấy cũng đang làm liều, nếu để người khác biết có thể sẽ bị mất việc.

Buổi tối lão Triệu mang thuốc mê đến, hơn nữa còn là loại chuyên dùng cho trẻ em, nhưng lão Triệu đã tính toán liều dùng chính xác, cam đoan tôi ngủ mê trong hai tiếng.

Lúc mới uống thuốc mê đầu óc tôi còn tỉnh táo, khoảng mười mấy phút sau, ý thức của tôi dần mơ hồ… Tôi chỉ nhớ rõ lần cuối nhìn đồng hồ treo tường là 9 giờ kém 5 phút.

Cảm giác của gây tê và ngất không giống nhau lắm, nhưng hiển nhiên không dễ chịu như đi ngủ bình thường. Khi tôi hoàn toàn mất ý thức, thời gian trôi rất nhanh, chưa kịp có cảm giác gì đã tỉnh lại rồi.

Sự khác biệt so với hai lần hôn mê trước chính là tôi cảm thấy dạ dày khó chịu, thậm chí buồn nôn, đầu cũng mê man. Nhưng dù là vậy, thì vẫn tốt hơn nhiều so với hai hôm trước…

Tôi thử nôn khan vài lần nhưng không phun ra cái gì. Lão Triệu lo lắng nhìn tôi: “Nhìn đi, đây chính là tác dụng phụ của thuốc mê, loại biện pháp này chỉ có thể dùng một lần, nhất định không thể dùng lần nữa.”

Chú Lê hứa đi hứa lại sẽ không dùng nữa, nhưng qua thử nghiệm lần này cũng đã xác nhận, hôn mê hoàn toàn có thể ngăn độc tình phát tác, trên cơ bản là tôi phải bình tĩnh ngủ hai tiếng.

Nhưng nói thật, hết thuốc mê rồi cảm giác thật không dễ chịu, buổi đêm gần như tôi không thể ngủ ngon, đầu óc cứ ong ong, đến

gần sáng mới thiếp đi được một lúc… Xem ra tôi thuộc về nhóm người không chịu được thuốc mê, chẳng trách lão Triệu nhất định không cho tôi dùng lần nữa.

CHƯƠNG

Không sinh ra chút căm hận nào

Sau khi thức dậy vào buổi sáng, tôi chẳng thấy mình có cảm giác thèm ăn, ngay cả khi Đinh Nhất mua món thịt bò khô mà tôi thích nhất cũng không được, tôi không nuốt trôi bất cứ thứ gì.

Gần trưa Bạch Kiện và Viên Mục Dã vào thăm tôi, Bạch Kiện thấy tôi không ăn uống được gì thì cố ý chạy đến phía bắc thành phố mua thịt lừa nướng từ một quán ăn nổi tiếng đến. Cuối cùng tôi cũng ăn được nửa chỗ đồ nướng, nhưng muốn ăn thêm lại thấy trong dạ dày trào lên từng cơn buồn nôn.

Bạch Kiện cười trêu chọc: "Người anh em, cậu có tin vui à?"

Tôi tức giận: "Cút! Anh mới có tin vui, cả nhà anh đều có tin vui!"

Bạch Kiện chai mặt nói: "Vậy cám ơn lời chúc của cậu!"

Nói chuyện phiếm với mấy người Bạch Kiện một lúc làm tôi dần quên cảm giác khó chịu trong người, tâm trạng cũng tốt lên nhiều. Bọn họ cho tôi biết cảnh sát vẫn đang tìm kiếm tung tích Ngô An Ni, cho dù trường học hay người nhà đều không hề biết tung tích của cô ta.

Bạch Kiện nhìn mặt tôi hơi xanh xao, nghi ngờ hỏi: "Vết thương trên người đã liền lại chưa? Lúc nào mới có thể xuất viện? Anh

thấy sắc mặt cậu lúc này không tốt, có phải mấy hôm nay không ăn uống gì được hả?”

Bởi vì trước đó tôi không nói cho mấy người Bạch Kiện chuyện độc tình, cho nên đến giờ hai người họ cũng chỉ nghĩ tôi bị Ngô An Ni đâm bị thương mới vào bệnh viện!

Tôi bèn cười một cái và nói: “Không có chuyện gì to tát đâu, chỉ nằm viện theo dõi thêm vài ngày…”

Bạch Kiện vỗ vai tôi, trên mặt tỏ vẻ áy náy: “Cậu yên tâm, bọn anh nhất định sẽ tìm được Ngô An Ni, chuyện của Đà Gia cũng nên kết thúc.”

Tiễn Bạch Kiện đi xong, tôi bắt đầu lo lắng tới chuyện làm cách nào để mình hôn mê tối hôm nay? Chắc chắn là không thể dùng thuốc mê nữa, bởi vì di chứng của nó quá lớn, nhưng trong nhất thời tôi không nghĩ ra biện pháp nào tốt để nhanh chóng hôn mê.

Cực chẳng đã tôi suýt nữa bảo Đinh Nhất đánh tôi ngất xỉu… Ai ngờ Đinh Nhất nghe cách giải quyết đó thì nói: “Cũng được, nhưng khi cậu tỉnh lại sẽ càng cảm thấy khó chịu.”

Trong lúc tôi cả ngày chỉ lo nghĩ làm thế nào để mình bất tỉnh vào buổi tối, chú họ và chú Lê dẫn theo một người đẩy cửa phòng bệnh của tôi… Sự xuất hiện của người này làm tôi vô cùng giật mình, tôi thậm chí từng nghĩ nếu chúng tôi nhìn thấy người này một lần nữa, chắc phải đánh nhau đến tận khi “bên sống bên chết” mới dừng tay.

Nhưng thật không ngờ rằng, lão ta lại bình tĩnh đi cùng chú Lê vào phòng bệnh! Người này không phải ai khác mà chính là Bùi Tông Lâm, người chúng tôi đã từng gặp mặt một lần, cũng chính là tiểu sư thúc từ trên trời rơi xuống của chú Lê.

Sở dĩ Bùi Tông Lâm xuất hiện ở đây, chắc là được chú Lê mời đến để giải cổ độc. Lão già này tính cách quái gở, không biết chú

Lê làm thế nào thuyết phục lão tới giúp tôi? Lúc này tôi cũng không tiện hỏi chú Lê ngay trước mặt lão, nhưng tôi biết chắc chắn chú đã đồng ý một chuyện gì đó với Bùi Tông Lâm.

Chú Lê thấy tôi ngẩn người, liền nháy mắt ra hiệu, tôi vội cười nói với Bùi Tông Lâm: “Không nghĩ tới lại được gặp ngài ở chỗ này, thật sự là… không đón tiếp từ xa.”

Ấy thế mà Bùi Tông Lâm lại không nể mặt, nói: “Với cái dáng vẻ sống dở chết dở này của cậu mà còn đòi đón tiếp từ xa? Nhóc con, không biết nên nói mạng của cậu quá lớn? Hay số cậu không tốt đây? Nếu nói là số mạng không tốt nhưng cậu lại may mắn gặp tôi. Nhưng nếu nói mạng của cậu tốt, thì làm sao lại trúng độc tình âm độc như thế…”

Lời nịnh nọt ai cũng thích nghe, thế là tôi nói với Bùi Tông Lâm bằng giọng lấy lòng: “Nếu nói theo kiểu này thì mạng của tôi tốt rồi, bởi vì có quý nhân tương trợ.”

Sau đó Bùi Tông Lâm dùng tay bắt mạch tay phải của tôi, cẩn thận kiểm tra mạch đập xong mới chậm rãi nói: “Không sao, trình độ con bé bỏ độc tình cho cậu vẫn còn thấp, chắc chắn không phải đối thủ của tôi, nhưng cậu với con bé này có thù hận gì à? Sao lại muốn hại cậu như thế?”

Tôi cười nhăn nhó: “Mối thù giết sư phụ…”

Bùi Tông Lâm nghe thế thì giãn chân mày: “Thật không nhìn ra đấy! Cậu mà cũng có bản lĩnh thế cơ à? Không đúng! Nếu cả sư phụ của cô nhóc này cũng không phải đối thủ của cậu, làm sao cậu trúng độc tình của cô ta dễ thế được?”

Tôi thật thà nói: “Chuyện dài dòng lắm, nói chính xác thì sư phụ của cô gái đó cũng không phải do tôi trực tiếp giết chết, nhưng cũng có sự tham gia của tôi trong đó.”

Bùi Tông Lâm gật nhẹ đầu: “Cô ta báo mối thù giết sư phụ cũng

coi như chuyện hiển nhiên, cậu chẳng thể trách ai được…"

Tôi nghe thế thì thấy tính cách lão già này đúng là lập dị, xem ra trong thế giới của lão ta từ trước đến giờ không hỏi nhân quả chỉ để ý đúng sai. Tôi không còn cách nào, đành kiên nhẫn nói: "Để ngài chê cười rồi, tôi hiện giờ chẳng có chút căm hận nào đối với người gieo cổ này, chỉ mong sớm giải được độc tình để được sinh hoạt bình thường."

Bùi Tông Lâm thấy hơi bất ngờ: "Ồ? Cậu không hận người gieo cổ?"

Tôi trả lời thật lòng: "Không hận…"

Ai ngờ Bùi Tông Lâm nghe xong lại khoanh tay, nói: "Vậy thì phiền phức rồi, nếu cậu đã không hận người ta, vậy trước khi giải cổ có một số lời tôi phải nói trước…"

Tôi nghe mà thấy hơi nghi hoặc, bèn vội vàng gật đầu: "Mời tiền bối nói."

Lúc này Bùi Tông Lâm đưa tay phải ra, để cho tôi nhìn lòng bàn tay, tôi giương mắt nhìn, thình lình phát hiện bên trong đang nằm một con côn trùng béo mập, nhìn qua trông cực kì buồn nôn.

"Cậu có biết tôi làm thế nào để giải độc tình trong cơ thể cậu không?"

Tôi nghĩ thầm làm sao mà biết được! Nhưng ngoài miệng lại cung kính lắc đầu: "Không biết, xin tiền bối giải thích…"

Bùi Tông Lâm đưa con côn trùng trong tay đến trước mặt tôi rồi nói: "Chỉ cần cậu nuốt sống con vật nhỏ này, nó tự nhiên sẽ ăn hết cổ trùng trong người cậu…"

Tôi nghe mà rùng mình, vội vàng nói: "Thế thì… vật này sẽ không ở lại trong cơ thể của tôi chứ?"

Bùi Tông Lâm cười lạnh trả lời: "Cậu nghĩ hay thật đấy, bảo bối

của tôi làm sao có thể tùy tiện cho cậu được, tự nó có cách ra ngoài, chắc chắn sẽ không làm cậu bị thương. Nhưng mà…”

Lão già Bùi Tông Lâm nói đến đây, đột nhiên dừng lại rồi nhìn tôi đầy ẩn ý, như đang chờ tôi hỏi “Nhưng mà cái gì?”.

Tôi đành chửi thầm trong lòng, sau đó nhẫn nhịn theo: “Nhưng mà… Cái gì?”

Bùi Tông Lâm thấp giọng, nói: “Nhưng mà cổ trùng này vừa chết, người hạ cổ cho cậu cũng chắc chắn sẽ chết! Cho nên cậu phải nghĩ cho thật kỹ, rốt cuộc là cậu hận cô ta… Hay là không hận?”

CHƯƠNG

Độc tình khó giải

Tôi nghe xong những lời này của Bùi Tông Lâm mà trong lòng thắt lại, Ngô An Ni sẽ chết? Vừa nghĩ đến Ngô An Ni sẽ vì tôi mà chết, trong lòng tôi không hiểu sao đau thắt lại.

Chú họ thấy tôi dao động, thì bất đắc dĩ nói: "Thằng cháu ngốc, tình cảm của cháu dành cho cô ta bây giờ đều là giả, chỉ cần giải tình cổ này, cháu sẽ không còn cảm giác ruột gan đứt ra từng khúc nữa! Giờ không phải lúc do dự, cháu nghĩ thử xem hai ngày nay cháu bị giày vò thế nào, mà đây mới chỉ là bắt đầu, nếu như hôm nay không giải tình cổ này, để lâu về sau nó sẽ gắn chặt với mạch máu, đến lúc đó càng thêm khó giải!"

Bùi Tông Lâm cũng tán đồng: "Chú họ cậu nói rất đúng, ý đúng là như vậy đấy… Hiện giờ giải tình cổ này với tôi dễ như trở bàn tay, nhưng chờ nó phát triển lên, thần tiên cũng khó cứu."

Tôi gật đầu, sau đó chậm rãi ngồi về trên giường bệnh, chìm trong suy nghĩ… Thật ra nếu bỏ tình cảm tôi dành cho cô ta sang một bên, thì dù sao chúng tôi cũng có quen biết nhau, tôi có thể nhẫn tâm nhìn cô ta chết đi như thế hay sao?

Mặc dù nói tình cổ này tra tấn tôi đau đến không muốn sống, nhưng nếu như hôm nay tôi vì mạng sống mà giải tình cổ, vậy sau

này có vì cái chết của Ngô An Ni mà tự trách cả đời hay không? Độc tình còn có biện pháp, nhưng nếu vì cô ta chết mà sinh lòng áy náy cùng tự trách thì cả đời cũng không giải được…

Cuối cùng tôi chậm rãi ngẩng đầu nhìn mọi người, phát hiện trừ lão già Bùi Tông Lâm, thì những người còn lại đều hi vọng tôi có thể giải cổ độc này. Tôi biết bọn họ cũng chỉ là muốn tốt cho mình, thế là tôi cười nhạt và nói: "Được rồi… Cổ độc này tôi không giải nữa."

Chú họ nghe thế thì sầm mặt xuống, nhưng chú ấy giống như đã sớm đoán được kết quả, chỉ thấy chú bất đắc dĩ lắc đầu và nói với chú Lê: "Tôi đã nói đừng cho nó biết, nếu không chắc chắn nó sẽ không chịu giải!"

Khuôn mặt Đinh Nhất trong nháy mắt trở nên sầm sì, không nói lời nào mà đi ra ngoài. Chú Lê nghe thế thì cau có quay ra nói với Bùi Tông Lâm: "Sư thúc, rốt cuộc ngài có muốn giải độc cho thằng bé này không. Trước đó con đã dặn dò đừng nói thêm gì nữa cơ mà?"

Bùi Tông Lâm sầm mặt: "Cậu thì biết cái gì, tôi cũng vì muốn tốt cho thằng bé này, đừng thấy mệnh nó là cô độc, nhưng lại là người rất trọng tình cảm. Hôm nay cậu lừa nó giải độc tình trên người, nhưng đồng thời cũng gieo xuống lòng nó một cổ tình mãi mãi không cách nào giải được, cảm giác áy náy đối với người mình yêu sẽ theo thời gian mà trở nên càng trầm trọng…"

Chú Lê không phục: "Nhưng Tiến Bảo cảm thấy mình thích cô gái đó chẳng qua là vì thằng bé trúng độc tình, chỉ cần giải độc, nó tự nhiên sẽ không động tình với cô ta nữa!"

Nhưng Bùi Tông Lâm lại cười lạnh: "Thật à? Cậu không trúng độc tình, làm sao biết tình huống sau khi giải độc tình xong sẽ thế nào? Phải, sau khi giải độc tình, tất cả tình cảm của thằng bé với

cô gái kia sẽ biến mất, thế nhưng những ký ức tình yêu lại không cách nào xóa được. Đặc biệt là cảm giác muốn cầu mà cầu không được… Chỉ cần những ký ức này vẫn còn, cô gái đó mãi mãi là tồn tại đặc biệt nhất trong lòng nó, ngoài việc xóa đi trí nhớ, nếu không nó sẽ vĩnh viễn không quên. Với tính cách của thằng nhóc này, chẳng nhẽ để nó nhớ rõ cả đời cô gái đó đã vì mình mà chết à? Chỉ sợ loại cảm giác này không dễ hơn so với độc tình trước mắt đâu.”

Tôi thật không ngờ người hiểu tôi nhất lại là lão già Bùi Tông Lâm mới gặp mặt một lần này! Nghĩ kỹ một chút, chẳng phải lão cũng là người rất trọng cảm tình hay sao? Nếu không sao có thể dễ dàng hiểu được suy nghĩ của tôi?

Tiễn Bùi Tông Lâm đi xong, tôi bèn cười hỏi chú Lê làm cách nào chú có thể mời được Bùi Tông Lâm đến? Chú Lê tức giận trả lời: “Cháu đó, cháu đó! Lãng phí vô ích thước đo trời của sư môn chú rồi!”

Hóa ra năm đó Bùi Tông Lâm trộm đi thước đo trời vào buổi đêm rồi trốn ra khỏi môn phái, mặc dù đã nhiều năm trôi qua, lão đã sớm không phải là thằng bé nông nổi lúc đó, thế nhưng trong lòng vẫn luôn canh cánh, dù sao thứ này là mình trộm, giữ trong tay danh không chính ngôn không thuận, một khi truyền nhân của môn phái yêu cầu, người luôn để ý đến mặt mũi là lão phải trả lại.

Không ngờ rằng người truyền nhân của môn phái là chú Lê bởi vì tôi lại phải nhờ đến lão ta, mặc dù mọi người đều xuất thân từ một môn phái, nhưng chú Lê cũng không thông thạo loại tà thuật như nuôi cổ này, ngược lại Bùi Tông Lâm phản bội môn phái lại là cao thủ.

Nhờ người giúp đỡ nhất định phải lấy ra thành ý, vướng mắc duy nhất giữa họ chỉ còn lại thước đo trời. Không còn cách nào,

chú Lê đành hứa trên danh nghĩa sẽ tặng thước đo trời cho Bùi Tông Lâm, chấm dứt ân oán của lão ta với môn phái.

Chú ấy không ngờ rằng là tôi lại từ chối để Bùi Tông Lâm giúp giải tình cổ này, nhưng chú Lê đã nói ra thì không thể thu trở lại. Cũng may trước khi đi Bùi Tông Lâm đã nói, nếu như tôi thay đổi ý định, lão vẫn sẽ đích thân về đây giúp tôi giải độc tình.

Tôi thật không ngờ chú Lê sẽ vì tôi mà từ bỏ bảo vật thước đo trời của môn phái, tôi đoán chắc chú còn chưa kịp thương lượng với sư huynh của mình! Mặc dù hôm nay Bùi Tông Lâm không giải độc tình trên người tôi, nhưng tôi vẫn sẽ nhận phần ân tình này…

Thế là tôi hơi xấu hổ, nói: “Chú Lê à, cháu xin lỗi…”

Chú Lê bèn thở dài: “Quan hệ giữa chú cháu mình còn phải nói mấy lời này sao? Chú chỉ mong cháu có thể qua được cửa ải trước mắt này, về sau sẽ trưởng thành hơn… Làm việc cẩn thận hơn! Chú đã có tuổi rồi, trái tim không chịu được mấy việc kích thích này đâu.”

Tôi ngượng ngùng đành cười ngớ ngẩn mấy tiếng. Chú Lê còn dễ nói chuyện, nhưng vừa rồi nhìn Đinh Nhất sầm mặt đi ra ngoài, đến giờ còn chưa quay lại, chắc anh ta bị tôi làm cho giận điên rồi, tôi phải nghĩ kỹ làm thế nào dỗ dành anh ta mới được.

Không ngờ chỉ một lát sau Đinh Nhất lại đẩy cửa trở về, trong tay còn cầm thịt bò khô mà tôi thích ăn nhất, trong lòng tôi biết anh ta không thực sự giận mình, nếu không làm sao có thể nghĩ đến chuyện đi mua đồ ăn vặt cho tôi được chứ?

Sau đó Đinh Nhất nói với tôi, thực ra lúc đầu anh ta vô cùng tức giận nên mới vung cửa ra ngoài. Nhưng ở bên ngoài đi dạo một lúc thì hiểu ra đạo lý trong đó, cũng hiểu vì sao tôi thà để mình chịu tội cũng không muốn để Bùi Tông Lâm giải tình cổ này.

Muốn nói đến suy nghĩ chân thật nhất của tôi, ngoài không

muốn Ngô An Ni phải chết, còn một điều nữa là tôi không muốn có quá nhiều dây dưa với cô ta… Mọi người luôn nói “Chết là hết chuyện”, nhưng trên đời có những lúc có thể người chết là hết chuyện thật sao?

CHƯƠNG

Dùng sự thật để nói chuyện

Chỉ sợ là không... Hiện giờ tôi đã biết cô gái này chẳng có chút tình cảm nào với mình, nhưng tôi lại vì cái chết của cô ta mà áy náy cả đời, tôi không muốn như thế, tôi muốn hoàn toàn không dính dáng gì tới cô ta, cho dù gặp cũng chỉ là người lạ.

Tuy bây giờ tôi bị tình cổ này giày vò chết đi sống lại, nhưng tôi vẫn muốn tìm được một biện pháp giải quyết hòa bình, vừa có thể giải tình cổ vừa có thể hoàn toàn lãng quên cô ta...

Từ lúc tôi cự tuyệt Bùi Tông Lâm, chú Lê vắt hết óc cũng không nghĩ ra biện pháp nào khác, vì để làm dịu đau đớn mỗi lần độc tình phát tác, tôi không thể làm gì khác hơn là gạt lão Triệu, bảo Đinh Nhất đi chợ đen mua thuốc mê mà lần trước anh ấy cho tôi dùng đem về coi như uống rượu độc giải khát.

Vì không cho lão Triệu phát hiện, tôi đành phải xuất viện sớm. Chú họ vì chuyện của tôi đành ở lại nhà chú Lê, hai lão thầy bói này hiện giờ ngày nào cũng cùng nhau nghiên cứu làm thế nào để giải độc tình trên người tôi.

Tác dụng phụ của thuốc tê rất rõ ràng, tôi cảm giác ngày nào mình cũng như thằng sắp chết... Càng nghiêm trọng hơn là, đúng như những gì lão Triệu nói, thân thể của tôi theo thời gian bắt đầu

sinh ra kháng thuốc, lượng thuốc như lúc trước đã không thể làm cho tôi hôn mê đủ hai tiếng.

Nhưng bởi vì không có chỉ đạo chuyên nghiệp của bác sĩ, chúng tôi tính toán lượng thuốc không thể chuẩn xác được, hoặc là ngủ mê chưa đến hai tiếng đã tỉnh, làm cho tôi phải chịu sự đau đớn gấp bội trong mười phút cuối, hoặc tính toán quá liều, nằm liền ba, bốn tiếng chưa tỉnh… Tóm lại gây hại đến thân thể mắt thường cũng thấy được!

Không còn cách nào khác, tôi nghĩ đến một người, có lẽ cậu ta có thể giúp… Tôi và cậu ta coi như đã cùng trải qua sống chết bên nhau, tôi tin cậu ta sẽ đồng ý giúp chuyện này.

Người tôi nói không phải ai khác mà chính là Kim Thiệu Phong, sinh viên giỏi sắp tốt nghiệp ngành pháp y. Thật ra từ lúc chúng tôi trở về, tên nhóc này luôn ồn ào muốn đến thăm tôi, nhưng tôi vẫn không đồng ý, bởi vì dáng vẻ trông như quỷ của tôi sẽ phá hỏng hình tượng anh hùng trong lòng cậu ta mất!

Tuy tên nhóc này hiện giờ vẫn chưa thể xem là bác sĩ, nhưng tính là nửa cái bác sĩ chắc vẫn được! Còn nữa, dù y thuật của cậu ta không giỏi bằng lão Triệu, nhưng đối với chuyện dùng bao nhiêu thuốc mê có thể chết người, dùng bao nhiêu sẽ gây hại, chắc cậu ta phải biết những kiến thức chuyên nghiệp này, vì tương lai cậu ta muốn trở thành bác sĩ pháp y mà!

Lúc mới đầu Kim Thiệu Phong nhận được điện thoại của tôi vẫn rất vui vẻ, nhưng khi cậu ta nghe hết những gì tôi muốn cậu ta làm, cậu ta tỏ vẻ lo lắng bất an: “Anh Trương, anh đừng hại tôi không thể tốt nghiệp! Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, một khi bị người ta phát hiện ra thì tôi không gánh nổi hậu quả đâu…”

Thật ra tôi cũng không muốn làm khó thằng nhóc này, chỉ vì hiện giờ ngoại trừ tìm cậu ta, tôi thật sự không nghĩ ra còn có thể

nhờ ai giúp đỡ được! Thế là tôi hẹn câu ta đến nhà, khi nhìn thấy tôi, cậu ta kinh hãi đến mức không khép được miệng.

“Anh Trương, mới qua bao lâu không gặp! Sao anh lại biến thành bộ dạng thế này? Lần trước anh bị thương vẫn chưa khỏi à? Tại sao lại phải dùng thuốc mê? Chẳng lẽ bởi vì lần này bị thương nên dùng thuốc quá liều sinh ra nghiện thuốc? Đây không phải trò đùa đâu, nếu như thực sự nghiện thuốc thì phải dừng lại ngay! Không thôi tổn hại cho thân thể không kém gì hút… ma túy!”

Tôi bị cậu ta hỏi một loạt như súng liên thanh không chen vào được câu nào, cuối cùng đành phải đợi cậu ta nói xong mới đỡ trán, nói: “Không phải do bị thương lần trước, là anh… Làm sao nói với cậu nhỉ? Chuyện lần trước cậu cũng đã tự mình trải qua, trên đời này trừ những vấn đề khoa học có thể giải thích, còn có rất nhiều thứ khoa học không thể giải thích được.”

Kim Thiện phong gật đầu: “Đúng vậy! Chuyện lần trước tôi nghĩ đến giờ vẫn không hiểu, vì sao Ngô An Ni đột nhiên trở nên lạ lẫm như vậy, vì sao cô ấy lại đối xử với anh như thế? Chúng ta vui vẻ đi ra ngoài chơi, vì sao lại chỉ còn mấy người chúng ta sống sót trở về…”

Kim Thiệu Phong liên tiếp hỏi “Vì sao” làm tôi nghẹn họng không trả lời được, không còn cách nào khác tôi đành phải kiên nhẫn giải thích tất cả ân oán giữa tôi và Ngô An Ni cho cậu ta biết.

Sau khi nghe xong, Kim Thiệu Phong ngẩn người một lúc lâu cũng không nói gì, chắc cậu ta vẫn chưa tiêu hóa được những gì tôi kể… Mất một lúc lâu sau, cậu ta mới thủng thẳng hỏi: “Cho nên anh bảo tôi tới đây là muốn tôi giúp anh khống chế lượng thuốc mê dùng hàng ngày, để nó ngăn chặn độc tình trên người anh phát tác đúng không?”

Tôi vỗ vai cậu ta: “Không tệ, năng lực phân tích rất mạnh.”

Ấy thế mà Kim Thiệu Phong lại đột nhiên đứng lên, nói với vẻ kích động: “Anh Trương, tôi cảm thấy hai chúng ta là người đã từng trải qua sống chết với nhau, nhưng anh nói mấy lời này cũng điêu quá đấy? Có phải anh vẫn luôn coi tôi là trẻ con dễ gạt không hả?”

Tôi nghe cậu ta nói thế thì ánh mắt chậm rãi trầm xuống, tôi đưa tay ra nhìn đồng hồ, rồi lạnh lùng nói với cậu ta: “Nếu cậu không tin có thể đợi một lát, một giờ 17 phút nữa cổ tình của tôi sẽ phát tác, đến lúc đó cậu sẽ biết tôi có coi cậu như trẻ con mà lừa gạt hay không.”

Nói rồi tôi quay đầu sang bảo Đinh Nhất: “Hôm nay không cần thuốc mê!”

“Như vậy làm sao được chứ?” Đinh Nhất lập tức phản đối

Nhưng tôi lại khoát tay với anh ta: “Không có gì không được, mấy hôm nay dùng thuốc mê tác dụng phụ quá lớn, để thân thể của tôi nghỉ ngơi một ngày, tôi cũng không tin một ngày không dùng có thể chết vì đau được!”

Thật ra lúc đó tôi chỉ nói cứng miệng thôi, tôi không nghĩ rằng Kim Thiệu Phong lại thẳng tính như thế, tôi kể tất cả mọi chuyện cho cậu ta là vì tôi coi cậu ta như bạn bè, vậy mà cậu ta lại tưởng tôi đang đùa, để lừa gạt cậu ta cho tôi dùng thuốc mê!

Thật là một tấm lòng thành ném cho chó ăn, hôm nay tôi muốn cho cậu ta biết, tôi có phải thật sự lừa cậu ta hay không! Đinh Nhất thấy không khuyên nổi, bèn quay đầu nhìn về phía chú Lê, kết quả chú Lê lại nói: “Dừng lại cũng tốt, thuốc mê cũng không phải kế sách lâu dài, ngừng thuốc mê để nó biết sự áy náy cứt chó trong lòng nó chẳng là cái quái gì so với độc tình cả…”

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, tôi gần như đếm ngược từng giây chờ giờ Hợi đến… Ký ức hai lần trước quá sâu sắc, mặc

dù còn chưa tới thời gian nhưng tôi đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Kim Thiệu Phong nhìn sắc mặt tôi dần trở nên trắng bệch, thần sắc không còn bình tĩnh giống như vừa rồi… Dù sao sau khi cậu ta biết tôi thì đã phát sinh rất nhiều chuyện vượt khỏi nhận thức của cậu ta, chỉ là trong lúc nhất thời cậu ta chưa chấp nhận được thôi, cho nên tôi chỉ có dùng sự thật đến nói cho cậu ta biết.

Khi đồng hồ treo tường điểm đến 9 giờ, mấy người Đinh Nhất trở nên khẩn trương, dù gì trước đó tôi cũng chỉ mới trải qua hai lần độc tình phát tác, còn lại mấy hôm nay đều dùng thuốc mê đè xuống, cho nên có trời mới biết lần này sẽ phát tác đến mức nào…

CHƯƠNG

Dọa sợ tại chỗ

Có thể thuốc mê đã làm thân thể của tôi trở nên hơi chậm chạp, tôi thấy thời gian trôi đi từng giây từng phút tới 9 giờ năm phút, nhưng thân thể của tôi vẫn không khác lắm so với vừa rồi, ngoài việc đổ một ít mồ hôi.

Nhưng kinh nghiệm hai lần trước đã nói cho tôi biết, có một số việc không thể vui mừng quá sớm, quả nhiên, thứ nên tới cuối cùng vẫn tới… Đầu tiên tôi không ăn bất kỳ thứ gì mà nấc một cái, sau đó cảm giác co giật từ trái tim như sóng biển liên tục đánh tới.

Nháy mắt cơ thể tôi cuộn lại, thân thể không thể khống chế co quắp theo từng cơn rung động, Kim Thiệu Phong lập tức bị dáng vẻ này của tôi dọa sợ, cậu ta muốn đi qua kiểm tra tình huống của tôi, nhưng lại bị Đinh Nhất ngăn cản.

Kim Thiệu Phong lo lắng nói: “Anh kéo tôi làm gì? Để tôi xem rốt cuộc anh ấy là bị làm sao?”

Nhưng Đinh Nhất vẫn lạnh lùng bảo: “Lúc này tốt nhất cậu đừng đụng đến cậu ta…”

Kim Thiệu Phong không nghe khuyên bảo: “Mọi người cứ nhìn anh ấy khó chịu như thế à? Giờ phải gọi xe cấp cứu, nhỡ là chứng động kinh phát tác thì sao? Tiếp tục thế nữa anh ấy sẽ cắn phải

đầu lưỡi mất!”

Lúc đó tôi thật sự quá đau đớn nên không nghe được Kim Thiệu Phong đang nói gì, nếu không tôi nhất định phải đi qua đập cậu ta! Còn nói là chứng động kinh phát tác nữa à? Sao cậu ta không nói tôi bị rút gân toàn thân luôn đi? Lần độc tình phát tác này đúng như mong muốn, không biết phải mạnh hơn bao nhiêu lần so với hai lần trước, mà quan trọng là toàn thân tôi ướt đẫm mồ hôi, nhưng vẫn duy trì được ý thức vô cùng tỉnh táo.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành túm lấy ngực mình, mong có thể phun ra được ngụm máu kia, nhưng ngoại trừ cảm giác đè nén từng đợt, thì tôi không tài nào phun ra được thứ gì…

Kim Thiệu Phong không thể đứng yên mà nhìn được nữa, bèn hất tay Đinh Nhất, đi tới muốn cậy miệng tôi ra, bởi vì cậu ta vẫn luôn hoài nghi tôi bị chứng động kinh. Nhưng khi cậu ta vừa quay mặt tôi ra, ngụm máu vẫn nghẹn trong lồng ngực tôi đột nhiên dâng lên, vừa đúng lúc phun trúng mặt Kim Thiệu Phong.

Trong nháy mắt tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhưng sau đó cảm giác rung động vẫn không có dấu hiệu dừng lại, ngược lại càng lúc càng nhanh, khiến cho tôi không thể nào chịu được…

Kim Thiệu Phong lúc này đã bị dọa sợ choáng váng, tay chân luống cuống nhìn tôi đau đớn giãy giụa, đột nhiên cậu ta quay đầu nói với Đinh Nhất: “Giờ cho anh ấy tiêm thuốc mê còn kịp không?”

Đinh Nhất tức giận trả lời: “Cậu cứ nói thử xem?”

Kim Thiệu Phong kinh hãi nói: “Tôi… Tôi thật sự không nghĩ tới, cái này… Chính là độc tình?”

Đinh Nhất không có thời giờ để ý đến Kim Thiệu Phong, bởi vì anh ta thấy tôi dùng tay cố xé áo trước ngực mình, giống như đang muốn móc tim ra vậy! Nhưng thật ra tôi đang vô cùng khó chịu, không biết mình đang làm gì, chẳng mấy chốc làn da trước ngực

đã bị tôi cào ra vài vết máu.

Chú họ lập tức nói với Đinh Nhất: "Tìm vật gì trói tay nó ra sau lưng đi…"

Đinh Nhất nghe thế liền xoay người đi tới ban công, tiện tay vớ một chiếc áo đã phơi khô, "xoẹt xoẹt", anh ta xé chiếc áo trong tay, sau đó chuẩn bị cầm chiếc áo đó đến trói tay tôi ra sau lưng.

Tôi thấy Đinh Nhất xé rách chiếc áo Armani mà trong lòng thấy xót ruột vô cùng, nhưng đến khi tôi hiểu được anh ta muốn trói tay mình, tôi lập tức giãy giụa: "Đừng… Đừng trói tôi…"

Nhưng Đinh Nhất vẫn bỏ qua sự phản đối của tôi mà tóm hai tay tôi ra sau lưng chuẩn bị trói lại, nhưng anh ta không ngờ được rằng sức lực của tôi lớn hơn rất nhiều so với lúc bình thường, anh ta chỉ hơi buông lỏng là tôi đã giật thoát được.

Đinh Nhất nói với Kim Thiệu Phong vẫn đang đứng ngốc ở bên cạnh: "Nhanh qua đây giúp tôi giữ cậu ta!"

Lúc này Kim Thiệu Phong mới vội vàng đi tới cùng với Đinh Nhất trói tay tôi ra sau lưng, ngăn cản tôi vì quá đau đớn mà làm ra hành động tự mình hại mình… Nhưng sức lực tôi hôm đó lớn lạ thường, cả hai người bọn họ mà chỉ miễn cưỡng giữ được tôi.

Quá trình sau đó dài dằng dặc lại đau đớn, đáng sợ nhất là trong toàn bộ thời gian đó ý thức tôi hoàn toàn tỉnh táo, đến tận lúc cuối tôi phun ra một ngụm máu bị đè nén trong lồng ngực và thế là quá trình hôm nay mới xem như kết thúc.

Toàn thân tôi kiệt sức mệt mỏi ngồi trên ghế salon, thân thể vẫn đang co giật theo phản xạ, dù cảm giác rung động từ sâu trong tim đã sớm biến mất… Đinh Nhất thấy tôi không còn dùng sức giãy giụa thì biết quá trình đau khổ hôm nay đã kết thúc, anh ta vội vàng tới cởi trói cho hai tay của tôi, rồi từ từ nâng tôi dậy dựa vào ghế salon.

Lúc này tôi đã ổn định lại, thầm nghĩ để cho mình trông bình thường một chút, sau đó tôi nhìn về phía Kim Thiệu Phong, thều thào nói: “Thế nào… Học sinh giỏi của trường Y, cậu chẩn đoán bệnh cho tôi xem nào, trạng thái vừa rồi là chứng động kinh hay rút gân?”

Kim Thiệu Phong đỏ mặt không nói nên lời, tôi tiếp tục: “Thật ra tôi gọi cậu tới như thế này vì tôi thật lòng coi cậu như bạn bè, nhưng cậu không nguyện ý tin lời tôi nói, tôi cũng không làm khó cậu, cậu đi đi, chuyện hôm nay cứ coi như chưa từng chứng kiến.”

Kim Thiệu Phong vội vàng nói: “Anh Trương… Vậy thì, vậy thì tôi thu lại những gì đã nói trước đó, anh… bây giờ anh cảm giác thế nào? Còn chỗ nào khó chịu không?

Tôi khoát tay: “Lúc này tôi không sao, nhưng cậu cần nghĩ thật kỹ, nếu cậu giúp tôi một lần thì coi như đã lên thuyền giặc, đừng để đến lúc đó lại hối hận…”

Kim Thiệu Phong lập tức kích động, nói: “Chắc chắn sẽ không, anh Trương cứ yên tâm đi, những gì nhìn thấy ở đây, khi ra khỏi cánh cửa này tôi sẽ không nói với bất kỳ ai!”

Chuyện này thì tôi tin, thật ra thằng nhóc Kim Thiệu Phong này ngoại trừ bình thường hay thích đắc ý một chút, ở thời điểm quyết định đầu óc hơi chậm chạp, đối mặt với tình địch EQ cũng hơi thấp, thì ngoài ra không có khuyết điểm nào lớn.

Kim Thiệu Phong thấy tôi không nói lời nào, cho là tôi còn đang tức giận, vội vàng ngồi ghé vào bên cạnh rồi nói: “Anh Trương, anh cũng coi như ân nhân cứu mạng của tôi, trước đó là tôi đã hiểu lầm anh, nhưng cũng vì muốn tốt cho anh thôi, anh đừng giận nữa.”

Lúc này tôi mới bất đắc dĩ cười: “Được rồi, vì sự thành khẩn của cậu, tôi tha thứ cho cậu, cậu ngồi đợi một lát, tôi đi tắm rửa

thay quần áo cái đã.”

Nói xong tôi đứng dậy chuẩn bị đi vào phòng vệ sinh, lúc đứng lên, người tôi hơi chao đảo, cảm giác hai chân như nhũn ra, suýt nữa quỳ trên mặt đất. Cũng may Kim Thiệu Phong ở bên cạnh đỡ lấy tôi: “Anh Trương, hay là anh vào viện kiểm tra đã?”

CHƯƠNG

Bị cùng vây quanh

Nghe Kim Thiệu Phong nói vậy, tôi nhẹ nhàng lắc đầu đáp: "Tin tôi đi, vô ích thôi."

Cuối cùng vẫn là Đinh Nhất vào phòng vệ sinh xả nước ấm cho tôi, sau đó trở ra đỡ tôi vào. Tiếp theo anh ta đưa cho Kim Thiệu Phong xem lượng thuốc mê mấy ngày nay tôi dùng, thằng nhóc này xem rồi mày nhăn lại và nói: "Tình hình hiện giờ của anh Trương đã có dấu hiệu kháng thuốc. Mỗi ngày anh ấy đều cần lượng thuốc cao hơn hôm trước, tiếp tục như vậy không phải là cách..."

Nghe vậy, sắc mặt của Đinh Nhất u ám: "Cũng vì không còn cách nào nữa. Bởi bây giờ, ngoài việc gây mê, thực sự không có cách nào hiệu quả hơn để có thể làm cậu ta ngủ say hai tiếng đồng hồ vào giờ Hợi cả. Cho nên cậu nhất định phải giúp cậu ta tính toán chính xác liều lượng thuốc gây mê cần dùng."

Kim Thiệu Phong gật đầu: "Được, cứ để tôi."

Khi tôi từ trong phòng vệ sinh ra, hai người họ đã tính toán xong lượng thuốc mê dùng cho ngày mai. Có Kim Thiệu Phong được coi như "một nửa" bác sĩ ở đây, ít nhiều tôi cũng yên tâm hơn, ít nhất không cần phải lo đến tình huống đo lường không

chính xác.

Kim Thiệu Phong đi rồi, chú họ đến bên cạnh tôi nói: “Sao rồi? Lần này suốt buổi cháu đều tỉnh, ngày mai lặp lại lần nữa cháu còn chịu được không?”

Tôi cười khổ: “Nếu có thể chọn, cháu vẫn chọn gây mê, thật lòng là cháu không muốn lặp lại lần nữa đâu.”

Chú họ gật gù: “Nếu cháu muốn Bùi Tông Lâm giải cổ cho cháu thì…”

Tôi lập tức lắc đầu: “Thôi bỏ đi…”

“Thằng nhóc này sao lại bướng thế?! Cô ta muốn cháu chết, chẳng lẽ cháu không biết sao?” Chú họ hơi nổi giận.

Tôi khẽ mỉm cười đáp: “Cháu biết… Nhưng mà cháu lại không thể bắt cô ta chết, ít nhất không thể vì cháu mà chết.”

Nghe vậy, chú họ thở dài: “Đúng là thằng bé ngốc…” Nói xong, chú đứng dậy nói với chú Lê: “Lão Lê! Về chỗ ông đi!”

Hai ông thầy bói đi rồi, trong lòng tôi chợt cảm thấy vắng vẻ. Thực ra tôi cũng không biết mình còn đang kiên trì điều gì? Hiện giờ bản thân chịu tội như vậy, tôi còn có thể làm sao nữa? Nỗi hận của cô ấy đối với tôi sẽ vì vậy mà giảm bớt ư? Có lẽ không đời nào…

Đinh Nhất thấy tôi ngẩn người dựa vào phía trước cửa sổ, bèn đi tới nói với tôi: “Không mệt sao? Ngủ đi!”

Tôi nghe thấy tiếng của anh ta nên quay lại nhìn, nhưng trong lòng lại xót xa lạ lùng, vì vậy tròng mắt đỏ ngầu hỏi: “Mẹ nó, có phải tôi rất kém thông minh hay không?”

Đinh Nhất khẽ thở dài và đáp: “Tự đáy lòng mỗi người đều có sự kiên trì và điểm mấu chốt của chính mình. Thật ra, kể cả hôm nay người hại cậu không phải Ngô An Ni, tôi cảm thấy cậu cũng sẽ

không lấy cái chết của người khác để đổi lấy sự sống cho mình, ngay cả khi cậu biết rõ người kia đang muốn lấy mạng cậu… Cậu sẽ không làm thế, nếu không cậu không phải là Trương Tiến Bảo nữa.”

Nghe câu tổng kết của Đinh Nhất về mình khá đúng chỗ, vì vậy tôi đổi thành vẻ buồn bã mất mát: “Anh nói xem tại sao Ngô An Ni không đâm tôi một dao chết luôn cho rồi đi?”

Đinh Nhất nhìn chằm chằm vào mắt tôi, thong thả nói: “Muốn nghe lời nói thật?”

“Đương nhiên rồi, hơn nữa anh biết nói dối sao?” Tôi gật đầu đáp.

“Ừm… Tôi cảm thấy, cô ta muốn cho cậu chết từ từ, để cậu chịu đủ tra tấn, đến cuối cùng chính cậu cũng không muốn sống nữa, cô ta cũng báo được thù hoàn toàn.” Đinh Nhất nói với vẻ mặt thiếu đòn.

Nghe xong, tôi lập tức có cảm giác sống không còn gì luyến tiếc: “Anh không thể nói mấy câu tôi thích nghe được à?”

Đinh Nhất cực kỳ chân thành trả lời tôi: “Cậu biết tôi không nói dối mà. Hơn nữa, nếu tôi còn cho cậu hi vọng với cô ta, vậy cậu có thể sẽ thật sự trở thành thằng ngốc nhất trên đời rồi.”

Tuy rằng lời nói thật của Đinh Nhất làm tôi rất tổn thương, nhưng tôi biết anh ta nói rất đúng, tôi thật sự không nên ôm một chút ảo tưởng nào về Ngô An Ni nữa. Nếu không kết cục của tôi nhất định sẽ thảm hơn gấp mười lần so với hiện giờ…

Trong những ngày sau đó, mỗi tối Kim Thiệu Phong đều sẽ qua đây giúp tôi điều chỉnh lượng thuốc mê. Mặc dù có cậu ta thì không còn xuất hiện tình huống lượng thuốc không đủ mà tỉnh sớm hay muộn, nhưng việc mỗi ngày đều phải hấp thu lượng thuốc mê lớn như vậy gây hại quá lớn cho cơ thể tôi. Tôi có thể

nhận thấy rõ ràng, ngày hôm sau rời giường, cảm giác mỏi mệt cả người càng ngày càng tăng, quả thực sắp bắt kịp hồi mấy ngày đầu lúc tôi mới bị âm khí nhập thể rồi……

Ngay khi tôi cho rằng tuổi già của mình sẽ phải trải qua trong đần độn như vậy, một gã đã lâu không gặp xuất hiện…

Hôm đó Đinh Nhất muốn đưa tôi xuống lầu đi dạo, đừng cả ngày ru rú ở nhà. Anh ta bảo bây giờ trên người tôi chẳng có chút sức sống của thanh niên gì cả.

Nghe vậy tôi rất buồn cười, tôi cũng muốn giống như Kim Thiệu Phong, mỗi ngày hừng hực sức sống. Nhưng tôi có sức lực đó ư? Đôi khi tôi suy nghĩ, thật sự không được thì bỏ đi, tìm một cái hố chôn vùi bản thân vào, mọi nỗi khổ đều sẽ chấm dứt.

Nhưng nhớ đến số tiền gửi trong ngân hàng của mình, tôi lại cảm thấy việc gì phải thế?! Dựa vào cái gì mà tôi phải chết sớm như vậy chứ! Tiền của tôi còn chưa xài hết mà? Thậm chí tôi cũng chưa từng ăn nhậu chơi bời thỏa thuê nữa cơ? Sao có thể dễ dàng chết như vậy chứ?

Nghĩ đến mức không cam lòng, vì vậy tôi quyết định đi xuống lầu cùng Đinh Nhất, ra ngoài đi dạo, hoạt động gân cốt một chút, sau đó vung tay tiêu tiền… Lỡ đâu nếu không cẩn thận ngỏm thật, tiền trong ngân hàng vẫn chưa đụng vào một xu, thế thì chết thiệt biết bao.

Kết quả, khi chúng tôi vừa dắt Kim Bảo từ trong siêu thị của khu chung cư trở ra thì nhìn thấy mấy con chó lang thang đang vây quanh một người đàn ông và không ngừng sủa như điên, thu hút những người qua đường đều tò mò nhìn về phía người đàn ông đó.

Lúc ấy tay Đinh Nhất dắt Kim Bảo, nhưng không ngờ nhãi con này dường như cũng muốn tham gia trợ oai cho phe chó lang thang. Lúc ấy tôi còn nghĩ ai mà bị bọn chó ghét như vậy? Kết quả

tập trung nhìn kỹ, phát hiện hóa ra là con hồ ly già Trang Hà!!

Tôi đoán lũ chó ngửi thấy mùi khai của hồ ly trên người anh ta nên mới xúm quanh, vì thế tôi lập tức nói với vẻ mặt tức cười: "Chao ôi, đây không phải lão Trang sao, không ngờ soái ca cũng có lúc bị chó ghét bỏ nhá!"

Nghe vậy, Trang Hà tỏ ra bất đắc dĩ: "Chẳng có cách nào! Mũi những con chó này đều thính y như Đinh Nhất nhà cậu…"

Đinh Nhất cau mày lại, nhưng chỉ liếc Trang Hà một cái, cũng chẳng nói câu nào. Chắc hẳn Trang Hà xuất hiện đúng lúc này là vì chuyện của tôi. Tục ngữ nói "Không đánh vào mặt người đang cười", bởi vậy cho dù Đinh Nhất có không thích Trang Hà, anh ta cũng sẽ không thể hiện ra ngoài quá mức vào ngay lúc này.

Cuối cùng tôi xé một túi giăm bông rồi ném sang bên cạnh cho mấy con chó lang thang, chúng nó lập tức lao tới tranh giành giăm bông rơi trên mặt đất và phớt lờ sự tồn tại của Trang Hà.

Kim Bảo phát ra tiếng gừ gừ u oán, tôi vội mở miệng vỗ về nó: "Ngoan, sẽ mua thêm cho mày sau…"

Tiếp đó chúng tôi đưa Trang Hà về nhà, chỉ là dọc theo đường đi Kim Bảo đều tỏ vẻ đề phòng với Trang Hà. Xem ra sự nhạy bén của động vật luôn luôn cao hơn loài người!!

CHƯƠNG

Gặp lại phu nhân Kim

Sau khi về đến nhà, tôi bảo Trang Hà ngồi chơi một lát, tôi bỏ đồ mua được vào tủ lạnh rồi xoay người lại hỏi anh ta: "Sao anh lại đến đây?"

Trang Hà làm ra vẻ thần bí đáp: "Mấy ngày gần đây tôi bấm đốt tay tính toán, tính được cậu gặp phải kiếp nạn. Vậy nên tôi đến giúp cậu độ kiếp…"

Tôi bật cười: "Bớt ba hoa đi, có phải chú họ tìm anh tới không?"

Trang Hà cười ngượng ngùng, chẳng bảo đúng, cũng chẳng bảo không đúng, mà đổi hẳn đề tài sang người tôi: "Nghe nói cậu trúng tình cổ? Đưa tay đây, tôi bắt mạch cho cậu…"

Tôi cũng không do dự, thoải mái giơ tay sang... Kết quả con hồ ly già này mới vừa chạm vào mạch của tôi đã đổi sắc mặt, sau đó liên tục lắc đầu nói: "Thằng nhóc nhà cậu đúng là chọc vào một ổ đào hoa đây mà! Bằng không con gái người ta sao lại hạ tình cổ với cậu chứ?"

"Đừng nói hươu nói vượn được không? Vốn là tôi muốn có một đoạn tình cảm với cô ta, nhưng người ta lại chỉ muốn mạng của tôi thôi…" Tôi nói với vẻ u buồn.

Trang Hà tỏ ra đồng tình: "À? Vậy cậu hơi thảm rồi…"

“Đâu chỉ hơi thảm? Tôi rất thảm đấy được không?” Ánh mắt tôi càng u oán.

Cuối cùng Trang Hà buông tay tôi ra, sau đó xắn cánh tay áo lên và bảo: “Nào, tôi diệt con cổ trùng kia cho cậu, bảo đảm tối hôm nay cậu có thể ngủ một giấc yên ổn!”

Tôi lập tức giơ tay ngăn anh ta lại và hỏi: “Vậy người hạ cổ sẽ như thế nào?”

Trang Hà không chút nghĩ ngợi đáp: “Còn có thể thế nào? Cùng chết với cổ trùng thôi! Loại người chơi cổ trùng như bọn họ chắc hẳn đã sớm có chuẩn bị tâm lý, gặp phải ngày này là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Nghe thế, tôi liên tục lùi ra sau: “Anh từ từ cái đã... Trừ cách này ra còn có cách giải khác hay không?”

Trang Hà nghĩ ngợi rồi nói: “Có thì có… Chẳng qua tôi không biết làm.”

Tôi thấy anh ta nói đúng lý hợp tình như thế thì nổi giận: “Anh đã sống nhiều năm vậy, chẳng lẽ chỉ biết có mỗi một cách giải cổ thôi sao?”

Trang Hà lập tức xù lông: “Biết giải là tốt lắm rồi, cậu còn kén cá chọn canh, tôi thấy nên để cậu nếm mùi tình cổ này cho thỏa đã… Bớt nói nhảm đi! Hôm nay tôi cố ý tới giải cổ cho cậu!”

Nói xong, anh ta lại muốn tiến lên kéo tôi, tôi lập tức nhảy ra xa hai mét, vẻ mặt đề phòng: “Không được đâu! Nếu là cách giải này thì trước đó tôi đã giải lâu rồi, còn cần chịu tội nhiều ngày như vậy sao?”

Trang Hà ngẩn người nhìn chằm chằm tôi một lúc rồi mới nói: “Thằng nhãi nhà cậu đúng là ngu vờ lờ!!”

Tôi nhịn cơn xúc động muốn mắng ngược lại anh ta, sau đó lẳng

lặng lẩm nhẩm trong lòng ba lần “Cả nhà anh đều ngu vờ lờ”, thế mới kìm được cơn tức, ôn tồn nói với anh ta: “Trang đại tiên, anh xem anh cũng sống nhiều năm như vậy, sao có thể chỉ biết một cách giải cổ chứ? Anh suy nghĩ kỹ lại xem, nhất định có cách khác có thể gỡ bỏ tình cổ trên người tôi, lại còn có thể không làm hại tính mạng của người hạ cổ nữa, đúng không?”

Trang Hà cũng là tên ăn mềm không ăn cứng, anh ta thấy thái độ của tôi đã dịu xuống, nên chau mày suy nghĩ một hồi rồi đáp: “Không phải không có cách khác, nhưng mà tôi thật sự không biết làm, nếu cậu một mực phải giữ lại mạng cho đối phương, vậy chỉ có thể tìm Tiểu Kim.”

“Tiểu Kim nào? Cái tên bê đê chết tiệt kia á?” Tôi chợt nhớ tới cái tên không ra nam chẳng ra nữ phu nhân Kim kia.

Trang Hà nghe vậy thì tức giận nói: “Được, một lát nữa gặp cậu ta cậu thử gọi cậu ta là tên bê đê chết tiệt ngay trước mặt coi, xem người ta có giúp cậu hay không…”

Tôi thấy có hi vọng bèn hỏi dồn Trang Hà: “Gã biết cách có thể gỡ bỏ tình cổ lại không làm hại đến người hạ cổ ư?”

“Tôi nói cậu ta có cách thì chắc chắn là có, chỉ không biết người ta có đồng ý giúp cậu hay không thôi. Suy cho cùng, lần trước khi không các cậu lãng phí mất một sợi tơ nhện dùng để trói đàn ông của người ta, sau còn giành viên ngọc tôi bồi thường cho cậu ta, bây giờ lại mặt dày mò tới cửa, cậu nói người ta liệu có giúp cậu không?”

Tôi thanh minh: “Lãng phí tơ nhện cũng là tại gã rắp tâm không tốt, về viên ngọc sau đó thì không thể coi là chúng tôi giành nhé! Thêm nữa, không phải còn có anh đấy sao? Tôi thấy tình cảm của hai người đâu có hời hợt, giúp tôi suy nghĩ biện pháp đi.”

Trang Hà nhìn chằm chằm dáng vẻ vô sỉ của tôi cả buổi, cuối

cùng bất đắc dĩ nói: “Đúng là mắc nợ cậu một đời trước.”

Tôi buồn cười bảo: “Xem anh nói kìa, đáng lẽ phải là đời trước mắc nợ cậu chứ… Sao lại là mắc nợ cậu một đời trước được? Có phải trước giờ anh chưa từng được học chín năm giáo dục bắt buộc không hả?!”

Trang Hà nhìn tôi như nhìn đồ ngốc, không thèm phản ứng. Thời gian cấp bách, để kịp gỡ bỏ tình cổ cho tôi trước khi nó phát tác tối nay, Trang Hà đành phải dẫn chúng tôi đến biệt thự của phu nhân Kim một lần nữa.

Khi gặp lại phu nhân Kim, gã ta vẫn mặc đồ đàn ông, phải nói làm yêu tinh đúng là tiện thật, muốn là nam thì là nam, muốn là nữ thì là nữ... Tôi nói khẽ với Trang Hà: “Có lúc nào anh biến thành nữ không?”

Trang Hà trừng mắt lườm tôi: “Tôi cũng có thể biến cậu thành nữ luôn...”

Nghe vậy, tôi lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không nói bậy nữa. Lúc này Tiểu Kim lạnh lùng nhìn tôi và Đinh Nhất, rồi hỏi: “Sao nào? Lại muốn lừa tơ nhện của tôi hả?”

Lần này tôi đã học khôn, không trả lời thẳng mà đưa ánh mắt tội nghiệp nhìn Trang Hà, chờ tên hồ ly già đó mở miệng trước. Trang Hà thấy thế thì bày ra vẻ mặt đắc dĩ nói với Tiểu Kim: “Thằng nhóc này trúng tình cổ, cậu giúp cậu ta giải nhé.”

Tiểu Kim nghe Trang Hà nói đúng lý hợp tình như vậy thì không vui hỏi lại: “Lý do?!”

Trang Hà cười hề hề đáp: “Cậu xem hai cậu trai này, môi hồng răng trắng, cậu nói cậu coi trọng người nào, tôi bảo đảm bọn họ sẽ chủ động nhào vào lòng cậu…”

Kết quả Tiểu Kim bĩu môi nói: “Miễn đi! Anh coi hai thằng nhãi

này, ngoại trừ bề ngoài đẹp một chút ra thì có ích cái khỉ gì đâu! Một đứa thì trong đầu thiếu một phần hồn, một đứa thì để cho người khác hạ tình cổ, anh nói đứa nào bà đây có thể sử dụng được hả? Còn nữa, anh không thấy bây giờ tôi đang là đàn ông sao? Cần một tên đực rựa có ích gì? Muốn chơi gay tôi tìm anh chứ chẳng tìm hai người bọn họ nhá!"

Trang Hà nghe vậy vội vàng bày ra tư thế xin miễn cho kẻ bất tài và nói: "Đừng nói lời tuyệt tình vậy mà, với cậu cũng chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì, đến lúc đó để bọn họ thiếu cậu một ơn huệ chẳng tốt sao? Đời nay ai mà không có khi gặp khó khăn. Lỡ đâu ngày nào đó cậu thực sự có việc cần đến họ thì sao?!"

"Anh bảo tôi nhờ vả hai người bọn họ ấy à? Trừ khi mặt trời mọc từ hướng tây…" Tiểu Kim tỏ vẻ không tin.

"Vậy cậu cần nhờ tôi thì sao? Tiểu Kim, cậu đừng nói quá chắc chắn!" Trang Hà híp mắt nói.

Lúc này đây Tiểu Kim không phản bác, mà hơi tò mò nhìn Trang Hà: "Thằng nhóc này có tài đức gì đáng để anh bảo vệ cậu ta như vậy hả?"

CHƯƠNG

Sâu màu hồng phấn

Nghe vậy, Trang Hà phì cười: "Câu này của cậu lỗi mốt lâu rồi, hiện giờ phải nói là, đời trước nhất định thằng nhóc này đã cứu vớt cả vũ trụ mới có thể gặp được một vị tiên tốt như tôi ra tay trợ giúp..."

Nhưng Tiểu Kim lại nhìn Trang Hà đầy ngờ vực, dường như trong lòng có thắc mắc, nhưng không tiện hỏi trước mặt chúng tôi.

Lúc này Trang Hà nhìn thoáng qua thời gian và nói: "Đừng kì kèo nữa, mỗi tối cứ đến giờ Hợi, tình cổ trên người thằng nhóc này sẽ phát tác. Cậu nhanh thừa dịp chưa tới giờ, lấy con cổ trùng kia ra đi. Nhưng tôi nói nhé, tôi muốn cổ trùng còn sống..."

Tiểu Kim nhìn về phía tôi bằng ánh mắt chế nhạo: "Vẫn rất thương hương tiếc ngọc đấy, chỉ tiếc người ta chẳng nể nang cậu chút nào cả..."

Tôi nghe mà tức tối trong lòng! Sao ai cũng phải cạnh khóe ông đây vài câu thế hả? Nhưng trước mắt vẫn chỉ có con nhện tinh này giúp tôi giải cổ được, vì vậy tôi cũng đành nhịn nhục, không thể nói ra dù chỉ một câu khó nghe.

Sau đó, đầu tiên Tiểu Kim bảo quản gia mặc đồ đen của gã mang tới một bình thủy tinh nhỏ trong suốt, rồi quay đầu nói với

Trang Hà: “Trói chặt cậu ta lại, lát nữa có thể sẽ hơi khó chịu, có điều như thế cũng phải nhịn, không thể lộn xộn đâu!”

Tất nhiên Trang Hà biết rốt cuộc Tiểu Kim dùng cách gì, vì thế lật tay lấy ra một bó dây thừng như làm ảo thuật và ném cho Đinh Nhất: “Cậu trói đi, cột chắc một chút, tránh để lỡ chuyện vào thời điểm mấu chốt.”

Lúc tình cổ phát tác, sức lực của tôi mạnh một cách đáng sợ, cho nên lần này Đinh Nhất chẳng hề do dự mà trói tôi lại như cái bánh chưng… Mặc dù trong lòng hơi bất an, nhưng tôi biết đây là lựa chọn duy nhất của mình.

Sau đó tôi thấy Tiểu Kim vươn tay ra, lòng bàn tay có một con nhện nhỏ thuần một màu trắng, chỉ to bằng hạt đậu xanh. Gã nâng con vật nhỏ bé kia từ từ đi đến trước mặt tôi, sắc mặt không lành…

Tôi thầm hoảng hốt và nói: “Anh… Anh muốn làm gì?”

Tiểu Kim khẽ hừ một tiếng và đáp: “Nói nhảm! Đương nhiên là bắt con sâu trong bụng cậu ra! Nếu không thể giết chết nó, cũng chỉ có thể bắt nó ra thôi… Há miệng!!”

Tôi thấy gã muốn nhét con nhện màu trắng này vào miệng mình, lập tức sợ hãi ngậm chặt miệng lại, nói gì cũng không chịu há ra.

Tiểu Kim bèn nói với Đinh Nhất và Trang Hà: “Chờ cái gì nữa? Banh miệng cậu ta ra cho tôi, đừng có cắn chết Tiểu Bạch của tôi đó, nếu không suốt đời cậu ta cứ làm bạn với con tình cổ này đi!”

Trang Hà vươn tay qua banh hẳn miệng tôi ra, nhưng tôi nào chịu cho bọn họ thả cái con kia vào miệng mình. Vì vậy anh ta banh ra thì tôi ngậm lại, nói kiểu gì cũng không chịu thành thật há miệng.

Cuối cùng vẫn là Đinh Nhất ra tay, một chiêu tháo khớp cằm của tôi, làm tôi không thể không há hốc miệng ra không nhúc nhích… Tôi thật không ngờ Đinh Nhất ra tay tàn nhẫn với tôi như vậy! Sau khi cằm bị tháo khớp, tôi có cảm giác hai bên sườn mặt vừa xót vừa đau, nước mắt cũng rơm rớm!

Không phải tôi không đủ kiên cường, mà là cảm giác cằm bị tháo khớp thật sự khó chịu, hơn nữa hai tay tôi lại bị trói sau lưng, chỉ có thể ưỡn người lên, vùng bị đau lại ở gần mắt, muốn không chảy nước mắt cũng khó.

Quan trọng nhất chính là, tận mắt nhìn Tiểu Kim đưa con nhện nhỏ trắng muốt kia vào miệng mình từng chút từng chút một… Khi con vật nhỏ bé kia chậm rãi bò vào cổ họng, theo bản năng tôi muốn nôn khan.

Kết quả tôi lại nghe thấy Tiểu Kim lạnh lùng nói: “Nếu như cậu không thích nó đi vào từ phía trên, vậy cũng có thể chọn đi vào từ phía dưới…”

Nghe thế, tôi lập tức nhịn lại cơn buồn nôn, nhưng trong lòng cũng đã bắt đầu thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Tiểu Kim rồi!! May mắn là cảm giác đó trôi qua rất nhanh, bởi vì tốc độ của con vật nhỏ bé kia nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, giờ đã không còn cảm nhận được nó ở chỗ nào nữa.

Tôi thấy con vật nhỏ kia đã vào rồi, bèn không ngừng nháy mắt với Đinh Nhất, ý bảo anh ta mau nối khớp cằm lại cho tôi. Ai ngờ Tiểu Kim thấy vậy thì lập tức ngăn cản: “Gấp cái gì, còn chưa xong việc cơ mà? Cậu cho rằng đi vào là được rồi chắc? Phần sau mới là mấu chốt!!”

Khi còn chưa rõ “mấu chốt” trong miệng gã là gì, tôi đã cảm thấy trên ngực của mình chợt đau nhói, cả người đột nhiên cứng đờ ra đó, không dám có một cử động nhỏ… Tuy rằng tôi không

biết nguyên lý cơ bản của việc Tiểu Kim bỏ con nhện màu trắng vào trong cơ thể tôi là gì, có điều chắc là không thua kém lắm với cách của Bùi Tông Lâm.

Chẳng qua con sâu đen kia của Bùi Tông Lâm mạnh quá, đi vào chỉ có thể giết cổ trùng trong cơ thể tôi chứ không thể bắt nó ra ngoài. Thế mà con nhện màu trắng này của Tiểu Kim lại có thể mang con cổ trùng đó ra khỏi người tôi ư? Nhưng nó mang ra như thế nào? Thương lượng với đối phương? Mi đi ra ngoài chơi với ta một lát? Ta mời mi ra ngoài ăn cơm?

Khi đầu óc còn đang suy nghĩ miên man, tôi chợt cảm thấy cổ họng hơi ngưa ngứa. Tôi biết ngay là con vật vừa đi vào đang chuẩn bị bò ra.

Chỉ là lúc này đây tôi có thể cảm nhận một cách rõ rệt là tốc độ của nó chậm hơn trước rất nhiều. Hơn nữa phía sau nó hình như còn có một sợi tơ nhện rất mảnh đang kéo theo thứ gì đó…

Cảm giác muốn nôn khan lại tới nữa, lần này cũng không phải tôi cố ý, mà là phản xạ có điều kiện của cơ thể. Thật lòng mà nói, biết rõ cổ họng có con sâu đang bò, tôi không thể nào làm ra phản ứng như không hề ghê tởm chút nào.

Cuối cùng, tôi thấy Tiểu Kim từ từ vươn tay đến bên miệng mình, rồi đón lấy con nhện nhỏ mới đi du lịch một vòng trong cơ thể tôi. Khi nó nhảy trở lại bàn tay của Tiểu Kim, quả nhiên sau mông nó còn kéo theo một sợi tơ nhện màu bạc cực mảnh…

Lúc này tôi không thể ngậm miệng, cũng không thể nói chuyện, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Kim cầm một đầu tơ nhện, sau đó nhẹ nhàng lắc qua lắc lại ở trong cổ họng tôi. Còn may sợi tơ nhện này cực mảnh, cho nên cảm giác không phải rõ rệt cho lắm.

Nhưng dù vậy, tôi vẫn hết sức khó chịu. Giống như hồi xưa, nhân viên gián điệp buộc thông tin tình báo quan trọng vào sợi

dây, một đầu cột vào hàm răng, một đầu khác nuốt vào bụng để tránh kẻ địch điều tra ra. Cảm giác kiểu lúc nào cũng có một sợi dây nối liền giữa cổ họng, thực quản, rồi xuống sâu thêm nữa thật sự chẳng tốt đẹp cho lắm.

May mắn là, khi tôi sắp không nhịn được nữa thì nghe Tiểu Kim đột nhiên vui mừng reo lên: "Ra rồi!" Tiếp theo tôi cảm thấy có cái gì đó trơn trượt gần cổ họng mình bị lôi tuột, sau đó theo đầu lưỡi của tôi trượt ra ngoài.

Đầu tiên Tiểu Kim cất tiếng ố ồ, rồi liên tục tấm tắc: "Không ngờ thứ này còn rất xinh đẹp đó nha…"

Nghe gã nói vậy, tôi vội nhìn qua thứ gã bắt được trong tay, thấy đó là một con sâu màu hồng nhạt, nửa trong suốt, mà sợi tơ nhện tôi cảm nhận được trước đó đang quấn chặt quanh mình nó.

CHƯƠNG

Một ngày ba giọt máu

Con vật nhỏ bé kia cố hết sức vặn vẹo mình, muốn bò về phía tôi… Nếu không có sợi tơ nhện này kéo lại, chỉ e nó đã sớm không chờ nổi mà vọt về trong miệng tôi rồi.

Đinh Nhất vừa thấy cổ trùng đã bị bắt ra ngoài, anh ta lập tức nhanh chóng nối khớp cằm tôi lại. Tức khắc lại là một cơn đau buốt, tôi khó chịu đến mức muốn chửi má nó!!

Tiếp theo Tiểu Kim bỏ con sâu mập màu hồng nhạt kia vào trong một bình thủy tinh nhỏ đã chuẩn bị sẵn từ trước, sau đó đậy chặt nắp và nói: "Hoàn tất!"

Đinh Nhất vội cởi dây thừng trên người tôi, hỏi tôi bây giờ cảm thấy thế nào? Nói thật tôi cũng không nói ra được cảm giác hiện giờ là gì, tóm lại hơi quai quái, giống như trong lòng có thứ gì đó đột nhiên bị móc ra.

Lúc này, Tiểu Kim đột nhiên nhìn chằm chằm tôi bắt đầu đếm: "Ba, hai, một…"

Gã mới vừa đếm tới một, máu huyết trong người tôi bất chợt cuồn cuộn, nháy mắt phun ra một búng máu!! Cả Trang Hà cũng đều không ngờ đến, sắc mặt của anh ta lập tức biến đổi: "Thế này là thế nào? Có phải giữa chừng xảy ra sự cố gì không?"

Nhưng Tiểu Kim lại lắc đầu đáp: “Không đáng ngại, trước đó cơ thể cậu ta đã thích ứng với sự tồn tại của cổ trùng kia, bây giờ đột nhiên bắt nó ra, lẽ dĩ nhiên sẽ khiến cho máu huyết trong người chảy ngược, cũng chẳng phải chuyện lớn gì, phun vài ngụm máu là ổn thôi.”

Lúc này sắc mặt của Đinh Nhất chẳng lành: “Anh nói rõ nhẹ nhàng nhỉ, phun ra vài ngụm máu thôi? Tiến Bảo chỉ là một người phàm, gần đây cậu ấy phun ra máu ít lắm chắc? Có phải anh không làm thật lòng không?!”

Tiểu Kim nghe vậy cũng hơi nổi giận: “Cậu qua cầu rút ván đấy hả? Sao tôi mới vừa lấy cổ trùng ra cho cậu ta là cậu trở mặt không nhận người thế? Hôm nay kể cả là Đại La Kim Tiên tới, cậu ta cũng phải phun ra mấy ngụm máu này thôi. Cậu đến bệnh viện làm tiểu phẫu vẫn phải chảy máu đấy thì sao? Huống chi là loại chuyện như lấy cổ trùng này chứ?!”

Trang Hà thấy hai người sắp sửa cãi nhau đến nơi, bèn vội vàng mở miệng khuyên bảo: “Được rồi, được rồi! Bây giờ dù nói thế nào thì tình cổ này cuối cùng đã được giải, trước hết xem thử Tiến Bảo có việc gì hay không đã, còn lại có gì lát nữa nói…”

Trên thực tế, nói thật là sau khi phun ra hai búng máu, tôi đã cảm thấy cả người thoải mái hơn rất nhiều. Cảm giác ngây ngô đần độn lúc trước đều đã mất tăm. Xem ra lúc này đây tình cổ của tôi coi như đã được loại bỏ hoàn toàn.

Tôi dùng ống tay áo lau máu trên mặt, rồi nhìn sang thứ trong tay Tiểu Kim: “Đây là tình cổ ư?”

Tiểu Kim gật đầu: “Còn gì nữa, đừng thấy con vật nhỏ này hồng hồng mềm mềm rất đáng yêu, nhưng tất cả những khốn khổ lúc trước cậu phải chịu đều từ nó mà ra…”

Tôi hơi lo lắng hỏi: “Vậy bây giờ làm sao đây? Sau khi thứ này

ra khỏi cơ thể tôi, người hạ cổ có thể bị cắn trả không?”

Tiểu Kim cười lắc đầu: “Đúng là kẻ si tình! Yên tâm đi, tạm thời thì không, chỉ cần con vật nhỏ bé này còn sống, cô gái hạ cổ cậu sẽ không phải chết.”

“Thế nếu con sâu này chết thì sao?”

Tiểu Kim nhún vai đáp: “Vậy thì cô gái hạ cổ cậu cầm chắc cái chết…”

Sau đó tôi nhận lấy bình thủy tinh nhỏ trong tay Tiểu Kim, hỏi gã: “Phải làm thế nào mới có thể bảo đảm nó còn sống?”

Anh ta thoáng nhìn máu mà tôi phun ra dưới đất, sau đó chĩa ngón tay vào đó: “Dùng máu của cậu… Giờ Hợi hàng ngày, lấy ba giọt máu đút cho nó, cứ như vậy, khi nào bạn gái cũ của cậu chết thì nó mới chết…”

Nói cũng kỳ quái, trước kia chỉ cần tôi nghe thấy bất kỳ ai trong bọn họ mở miệng nhắc tới Ngô An Ni, trong lòng luôn khó chịu gấp bội, nhưng vừa rồi nghe Tiểu Kim nhắc tới ba chữ “bạn gái cũ” này, trong lòng tôi lại chẳng có một chút phản ứng nào.

Lúc gần đi Tiểu Kim vênh váo tự đắc nói với Trang Hà: “Lão Trang, anh cũng đừng quên mình thiếu tôi một ơn huệ đó, về sau nhờ anh làm việc đừng có ra sức khước từ!”

Trang Hà vừa đi ra ngoài vừa đáp cho có lệ: “Được được được, biết rồi, không cần tiễn đâu!”

Tiểu Kim cả giận: “Toàn là mấy tên qua cầu rút ván…”

Ra khỏi biệt thự riêng của Tiểu Kim, Trang Hà chia tay với chúng tôi. Trước khi đi, anh ta vẫn còn sầu não không biết Tiểu Kim sẽ bắt anh ta trả ơn huệ này như thế nào đây? Lần trước vụ tơ nhện cũng đã hành anh ta thê thảm, lần này không chừng lại nghĩ ra yêu sách gì đấy? Vì thế anh ta quyết định vẫn nên trốn về núi

một thời gian cho rồi.

Sau đó chúng tôi đến nhà chú Lê, chú họ thấy chúng tôi tới thì nở nụ cười hỏi: “Sao rồi? Lấy được thứ kia ra chưa?”

Biết ngay là chú ấy tìm đến Trang Hà mà, vì vậy tôi đặt cái bình thủy tinh nhỏ đựng con sâu kia lên trên bàn và đáp: “Lấy ra rồi… Chính là thứ này.”

Chú họ và chú Lê lập tức tò mò vây quanh cái bình thủy tinh quan sát một lúc lâu, cuối cùng bọn họ đưa ra kết luận là: Thứ đồ gì càng đẹp thì càng độc!!

Hôm đó chúng tôi ở nhà chú Lê đợi đến giờ Hợi, dưới sự chứng kiến của cả đám người, tôi cắt đầu ngón trỏ, nặn ra ba giọt máu nhỏ lên thân con sâu màu hồng nhạt kia. Trong nháy mắt, nó hấp thu máu của tôi rồi màu sắc cũng từ từ chuyển thành màu hồng phấn.

Chú họ cầm cái bình thủy tinh nghiêm mặt cảnh cáo tôi: “Mặc dù thứ này trông rất đáng yêu, nhưng độc tính lại không tầm thường. Cháu nuôi nó thì nuôi, nhưng nhất định phải cẩn thận một chút, tuyệt đối không thể thả nó ra, nếu không chắc chắn nó sẽ tìm mọi cách chui vào lại trong người cháu. Xét đến cùng, muốn ăn là ăn so với người khác đút cho ăn không giống nhau…”

Nghe xong, trong lòng tôi nổi cơn ớn lạnh, sau đó thật cẩn thận nhận lại bình thủy tinh từ tay chú họ và nói: “Chú yên tâm, nhất định cháu sẽ không cho nó ra khỏi cái bình này đâu.”

Sau khi trở về nhà, tôi long trọng đặt cái bình này ở nơi cao nhất và an toàn nhất trong nhà. Tuyệt đối là nơi gió không thể thổi tới, mặt trời không thể chiếu tới và Kim Bảo không thể với tới…

Tưởng tượng đến sau này mỗi ngày đều phải nuôi nó bằng ba giọt máu của chính mình, tôi bèn rất chi là kiên nhẫn nói với nó: “Thấy mi hồng hồng mềm mềm thế này, từ hôm nay trở đi ta gọi

mi là Cục Thịt nhé. Lỗi lầm lúc trước của mi ta có thể bỏ qua, rốt cuộc chui vào trong người ai, không chui vào trong người ai cũng không phải tự mi muốn là được. Nếu không phải ta tốt bụng, giữ lại mạng nhỏ của mi, mi đã sớm bị con sâu khác ăn thịt rồi!! Mi nhớ kỹ đấy! Về sau nếu muốn sống yên lành thì phải ngoan ngoãn ở trong cái bình này, đừng suốt ngày cứ mãi nghĩ đến việc trở lại trong cơ thể của ta! Mi trở lại trong cơ thể của ta mới là tìm đường chết đó nhé!! Biết chưa? Sau này mi phải sửa đổi đàng hoàng, tranh thủ sớm ngày được đầu thai làm… sâu."

Đinh Nhất ở bên cạnh nghe thế thì buồn cười bảo: "Cậu lẩm bà lẩm bẩm cái gì với một con sâu thế hả?"

CHƯƠNG

Ác mộng quấn thân

"Chú ý cách dùng từ được không, ai lầm bà lẩm bẩm? Tôi đang làm cho Cục Thịt tiếp nhận giáo dục lại… Trước kia nó đi theo con bé Ngô An Ni nhất định chưa được cảm nhận cái gì là sự ấm áp của gia đình. Sau này nó phải đi theo tôi kiếm cơm, dù gì cũng phải nói rõ ràng trước chứ!" Tôi tức giận nói.

"Cục Thịt?" Đinh Nhất nghi hoặc.

"Đúng vậy, làm quen một lần nữa đi, đây là thành viên mới của gia đình ta, bạn Cục Thịt! Kim Bảo lại đây!" Tôi gào to về phía Kim Bảo còn đang ngủ ở ban công! Con chó chết tiệt kia nghe thế dùng dà dùng dằng đứng lên, không tình nguyện đi tới trước mặt tôi, sau đó ngáp một cái rồi ngồi xuống.

Tôi thấy nó tỏ vẻ không kiên nhẫn, giả bộ nổi giận nói với nó: "Nghiêm túc coi, Kim Bảo, cha cho con biết, trong bình thủy tinh này là bạn Cục Thịt. Nó là một con sâu từng phạm lỗi, tốt nhất là con cách xa nó một chút. Nếu không cha sẽ bán con cho tiệm thịt chó đấy!"

Kim Bảo thử ngửi bình thủy tinh trong tay tôi, sau đó hắt xì một cái. Hình như nó cũng ngửi ra thứ trong này chẳng tốt đẹp gì, bèn quay đầu chạy ra ban công, mặc kệ tôi gọi như thế nào cũng không

thèm vào lại.

Đinh Nhất thấy thế thì buồn cười nói: “Cậu hết bệnh rồi đúng không? Sao lại bắt đầu không đứng đắn thế hả?”

Tôi bĩu môi đáp lời anh ta: “Anh biết cái gì? Đây gọi là ‘cuộc đời phù du, vui sống được mấy ngày’ được không? Con người chưa trải qua sống chết, có vài việc đúng là chưa nghĩ thông. Haizz… Người ta thường nói đi một ngày đàng học một sàng khôn, dù sao tôi coi như đã nhìn thấu rồi. Con người ấy à, vẫn nên sống với hiện tại mới là thực tế nhất.”

“Ừ, tôi thấy được đó. Vậy ngày mai chúng ta đến ngân hàng rút hết tiền ra tiêu cho bằng sạch, sống với hiện tại mới là thực tế nhất mà.” Đinh Nhất nói bằng vẻ mặt như thật.

Nghe vậy, tôi lập tức phản đối: “Thế thì không được! Tiền trong ngân hàng đều gửi có kỳ hạn, bây giờ rút hết ra một lần sẽ thiệt hại mấy chục nghìn đó! Còn nữa, lần trước anh làm gì mà một hai phải xé cái áo sơ mi hiệu Armani của tôi hả? Chiếc áo đó tôi chỉ mới mặc được mấy lần, anh xoẹt một cái là xé toạc tay áo của tôi ra! Đó đều là tiền đấy! Tiền đấy!”

Cuối cùng Đinh Nhất thật sự không chịu nổi sự lải nhải như “ma âm quấy nhiễu” của tôi, đành phải chui đầu vào phòng vệ sinh đi tắm… Thực ra tôi cũng cảm thấy mình đột nhiên trở nên nhiều lời như vậy, rất có thể là do bị nghẹn suốt khoảng thời gian qua. Bây giờ tình cổ cũng giải rồi, tôi lập tức có loại cảm giác như “Ông đây đã sống lại”!!

Sáng sớm hôm sau, tinh thần tôi sáng láng chuẩn bị dắt Kim Bảo xuống lầu, dọa nó tưởng là tôi muốn đưa nó đến tiệm bán thịt chó thật, nói cái gì cũng không chịu đi cùng tôi… Cuối cùng vẫn là Đinh Nhất dắt đi, lúc này nó mới chịu xuống lầu.

Sau khi xuống, tôi hít một hơi sâu không khí xung quanh, cảm

thấy vô cùng thơm tho ngọt ngào. Một loại cảm xúc phấn khởi chưa từng có tràn ngập cơ thể tôi, khiến tôi có xúc động muốn hét to “Còn sống thật là tốt!!”.

Bởi vì sau đó, cả ngày đều quá mức phấn khởi, thế cho nên Đinh Nhất đã từng muốn đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra lại thử một lần, xem có phải có chỗ nào xảy ra vấn đề nữa hay không.

Thật ra tôi chỉ vui sướng vì mình lại có thể sống tự tại, không còn cần phải nửa chết nửa sống vì cái thứ “tình cổ” khốn kiếp gì đó nữa; không còn cần phải đau đớn muốn chết vì một đoạn tình cảm lừa mình dối người nữa.

Sau khi trải qua hai ngày phấn khởi, tôi bắt đầu dần dần khôi phục bình thường. Chú họ thấy tôi không còn đáng ngại nên lại một lần nữa lặng yên biến mất khỏi cuộc sống của tôi. Đối với những chuyện chú ấy làm hiện giờ, tôi không hỏi và chú ấy cũng không nói. Tuy nhiên, mỗi khi tôi gặp phải việc khó xử, chú ấy luôn xuất hiện trước tiên để cứu tôi khỏi nước sôi lửa bỏng.

Tuy rằng sau khi biết thân phận thật của chú ấy, tôi đã từng hơi hoang mang, nhưng bây giờ xem ra tình cảm giữa chúng tôi sớm đã vượt quá tình thân, trở thành chỗ dựa ít ỏi cho nhau trong cuộc đời này.

Nghỉ ngơi dưỡng sức vài ngày, tôi thấy cơ thể khá hơn trước kia nhiều, cảm giác không khỏe vì liên tiếp sử dụng thuốc mê cũng dần dần biến mất. Bởi vậy Kim Thiệu Phong càng như trút được gánh nặng, vì cậu ta không bao giờ phải nơm nớp lo sợ việc giúp tôi dùng thuốc mê nữa.

Sau khi trải qua sự cố lần này, tôi đã nhìn ra rất nhiều điều, biết cái gì là số mạng định sẵn có là sẽ có, số mạng đã không có thì đừng gò ép. Có lẽ hiện giờ thứ duy nhất có thể bị tôi nắm chặt trong lòng bàn tay cũng chỉ có tiền trong tài khoản ngân hàng của

mình thôi, cho nên quãng đời kế tiếp của tôi cũng chỉ còn cố gắng kiếm tiền, sống cho tử tế.

Nói đến kiếm tiền, khoảng thời gian trước chú Lê cũng đã vì tôi mà từ chối mấy vụ làm ăn. Bây giờ sức khỏe của tôi tốt rồi, cũng nên đến lúc hoạt động gân cốt, chuẩn bị nhận việc. Giờ đây cuối năm đã cận kề, cứ không có tiền thu vào mãi làm sao được?!

Không ngờ chúng tôi mới buồn ngủ đã có người đưa gối đầu. Chú Lê vừa thả tiếng gió ra là có thể làm việc bình thường thì đã có một người phụ nữ tìm tới cửa…

Người phụ nữ này hơn ba mươi, mắt sáng như đuốc, nhìn là biết kiểu phụ nữ có sự nghiệp. Chẳng qua không biết vì sao, quầng mắt của người phụ nữ này lại thâm đen, cho dù trát phấn rất dày cũng không che được quầng thâm mắt.

Người phụ nữ tên Vương Tụy Hinh, là giáo viên nổi tiếng, hiện đang điều hành một trung tâm giáo dục. Chị ta nói mười mấy năm qua mình luôn bị một cơn ác mộng quấy rối, khổ không nói nổi. Lúc ban đầu chị ta kể việc này với người nhà, nhưng không ai chịu tin lời chị ta nói, rốt cuộc người bình thường có ai mãi lặp lại cùng một giấc mơ đâu?

Vì thế chị ta suýt nữa đã bị người nhà đưa đến bệnh viện tâm thần. Cuối cùng chị ta sợ đến nỗi không dám nhắc tới việc này với người khác nữa. Nhưng giấc mơ kia vẫn như hình với bóng, gần như làm bạn với chị ta suốt hơn phân nửa thanh xuân.

Hiện giờ chị ta cũng đã thành gia lập nghiệp, có thể tự chịu trách nhiệm với cuộc đời mình. Cho nên chị ta tin chắc giấc mơ này nhất định có liên quan đến một hành động nào đó năm xưa của chị ta, bởi vì lúc trước nhỏ tuổi không biết gì, mới khiến chị ta không ngày nào không sống trong sợ hãi suốt mười mấy năm qua…

Hóa ra mười sáu năm trước, Vương Tụy Hinh vẫn chỉ là một giáo viên dạy thay của một trường tư thục. Vào thời điểm đó, chị ta và các đồng nghiệp chỉ có bằng trung cấp nghề, họ cùng nhau tham gia khóa giáo dục thường xuyên của đại học Truyền hình, muốn lấy bằng cao đẳng thông qua kỳ thi tự học.

Bởi vì ở năm đó đại học vẫn chưa phải thời kỳ phổ biến lắm, bằng cao đẳng chỉ đứng sau bằng đại học chính quy một bậc, vì thế có rất nhiều giáo viên tại chức nhưng không có trình độ học vấn cao cũng giống như Vương Tụy Hinh, đều tham gia kỳ thi tự học này.

Đến bây giờ Vương Tụy Hinh vẫn nhớ rõ, đó là vào tháng 7 năm 2002, chị ta và các đồng nghiệp chung trường học cùng nhau đến một địa điểm thi ở Thương Châu để tham gia kỳ thi diễn ra trong hai ngày. Bởi vì lúc ấy có rất nhiều nhân viên tại chức tham gia kỳ thi này, cho nên sau khi Vương Tụy Hinh và đồng nghiệp tới Thương Châu, việc trước tiên chính là nhanh chóng tìm quán trọ để dừng chân, sợ chậm một bước sẽ không còn phòng.

Hồi ấy điều kiện kinh tế kém, thu nhập của mọi người đều không cao. Lúc đó Vương Tụy Hinh chỉ là một giáo viên dạy thay, tiền lương một tháng cũng chỉ hơn bốn trăm đồng, cho nên chị ta và đồng nghiệp tìm đến một nhà nghỉ giá rẻ ba mươi đồng một đêm ở gần bến xe để ở.

CHƯƠNG

Bút tiên

Cũng may bởi vì lúc ấy người đi thi rất nhiều, cho nên Vương Tụy Hinh phát hiện khách ở cùng phòng với mình hầu như toàn là người tới dự thi cả, bởi vậy mọi người thường xuyên qua lại nên từ từ trở nên quen thuộc.

Hai đồng nghiệp của Vương Tụy Hinh cũng chỉ lớn hơn chị ta cùng lắm là một hai tuổi, đều là những cô gái vừa tốt nghiệp trung cấp nghề, cho nên khó tránh khỏi sẽ nảy sinh lòng tò mò đối với một vài thứ kỳ quái.

Tối đầu tiên họ vào ở, cũng không biết do ai nhắc tới trước tiên, một hai phải chơi trò bút tiên, nói là muốn đoán thử ngày mai mình có gặp phải giám thị nghiêm khắc hay không? Nếu không đống "phao" mà mình vất vả chuẩn bị đều lãng phí cả!

Con gái mà, tụ họp với nhau vốn đã thích kể mấy chuyện ma quỷ, vì thế đề nghị này nhanh chóng có người phụ họa, sau đó để Vương Tụy Hinh và một đồng nghiệp khác của chị ta mời trước.

Cách thức hầu như không khác biệt là mấy với cách mời bút tiên được truyền miệng mấy năm nay. Chỉ là chuẩn bị một tờ giấy trắng, viết mấy chữ to Đường Tống Nguyên Minh Thanh ở hàng đầu tiên, sau đó lại viết một vài từ ngữ cố định, ví dụ như phải

hay không phải, nam hay nữ, tốt hay không tốt, còn có mấy chữ số từ 1 đến 0, thậm chí còn thêm cả 26 chữ cái tiếng Anh…

Tóm lại chính là viết lên trên tờ giấy trắng những chữ đó, rồi Vương Tụy Hinh và đồng nghiệp của chị ta đan tay vào nhau, kẹp một cây bút chì ở giữa bàn tay hai người, sau đó đặt hờ trên giấy, miệng lẩm nhẩm: "Kiếp trước ơi kiếp trước ta là kiếp này của mi, nếu muốn nối duyên với ta, xin hãy vẽ vòng tròn trên giấy…" Dù sao cũng chỉ là vài kiểu cách mời bút tiên cũ kỹ.

Sau khi nhóm Vương Tụy Hinh làm xong hết, chị ta cảm thấy cây bút chì trong tay mình bắt đầu từ từ chuyển động… Mới đầu chị ta còn tưởng rằng là tay của đồng nghiệp chuyển động, nhưng mà đồng nghiệp lại nói mình căn bản không dùng sức gì cả?!

Lúc ấy Vương Tụy Hinh thấy bút đã chuyển động rồi, cho nên chị ta bắt đầu hỏi vấn đề thứ nhất. Để xác minh bút tiên có biết những thường thức cơ bản nhất hay không, ngay từ đầu đa phần Vương Tụy Hinh đều hỏi những vấn đề rất dễ trả lời, ví dụ như "ta là nam hay là nữ…" vân vân.

Sau khi có được đáp án khiến tất cả mọi người đều rất hài lòng, Vương Tụy Hinh bắt đầu hỏi về chuyện thi cử ngày mai: "Bút tiên ơi bút tiên, giáo viên giám thị ngày mai của ta là nam hay nữ?"

Vương Tụy Hinh vừa dứt lời, bút chì trong tay hai người chuyển ngay đến chữ "Nam" và không ngừng vẽ vòng tròn.

Tiếp theo chị ta lại hỏi: "Ngày mai giám thị có nghiêm không?"

Nhưng lần này có thể là do trên tờ giấy trắng không viết chữ nghiêm và không nghiêm, cho nên bút chì chỉ không ngừng vẽ vòng tròn ở trên giấy.

Lúc sau, đồng nghiệp Vương Tụy Hinh cũng hỏi mấy vấn đề giống như vậy, bút chì trong tay họ đều cho một vài đáp án chẳng biết đúng sai… Đến cuối cùng, Vương Tụy Hinh hỏi một vấn đề

khiến chị ta đến bây giờ vẫn cảm thấy hết sức hối hận, đó chính là chị ta đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi: “Mi có thể giúp ta thi qua hết cả bốn môn không?”

Bởi vì trên giấy cũng không viết chữ “Có thể” và “Không thể”, cho nên sau khi bút chì trong tay Vương Tụy Hinh xoay vô số vòng, cuối cùng trượt tới bên trên chữ “Phải”. Mặc dù Vương Tụy Hinh cũng không biết đáp án này có ý nghĩa gì, nhưng khi đó chị ta coi như là bút tiên đã đồng ý với mình. Sau đó bọn họ đều không còn vấn đề gì nữa, hai người bắt đầu niệm thần chú tiễn bút tiên đi.

Đối với Vương Tụy Hinh, đây vốn dĩ chỉ là một trò chơi nhỏ, chơi đùa xong họ cũng không xem là chuyện thật, trời sáng liền đến địa điểm dự thi. Nhưng điều khiến chị ta không ngờ tới là, mấy vấn đề lúc ấy họ hỏi bút tiên cái nào cũng đều đúng hết cả!

Đương nhiên, trong đó vốn đã có khả năng tồn tại sự trùng hợp nào đó, dù sao vấn đề như là nam hay nữ vốn dĩ có xác suất trúng 50% , cho nên kể cả đúng hết cũng không phải chuyện quá hiếm lạ.

Tuy nhiên nhóm Vương Tụy Hinh lại cảm thấy chắc chắn là bút tiên hiển linh, vì thế vào ban đêm họ lại mời bút tiên một lần nữa. Lúc này đây họ không hỏi những vấn đề về kỳ thi, ngược lại đặt hết tất cả vấn đề vào bản thân bút tiên.

Lần này vẫn là Vương Tụy Hinh hỏi trước, chị ta hỏi bút tiên là nam hay là nữ? Bút chì trong tay họ rất nhanh vẽ vòng tròn trên chữ nữ. Tiếp theo chị ta lại hỏi năm nay bút tiên bao nhiêu tuổi, bút chì trong tay họ lại trượt tới trên hai con số 4 và 9.

Vương Tụy Hinh thấy bút tiên nói năm nay mình 49 tuổi, chị ta càng thêm tò mò, bởi vì trước đây nghe một vài người bạn chơi bút tiên từng kể, bút tiên họ mời về đều nói mình đã mấy trăm tuổi, không phải người triều Thanh thì là người triều Minh…

Nhưng bút tiên do bản thân mời đến sao mới 49 tuổi thế? Không phải là nói bớt đi một số 0 chứ?

Có điều Vương Tụy Hinh vẫn cảm thấy bút tiên đó nhất định là một vị tiên, cho nên chị ta cũng không nghĩ đến chiều hướng khác, đến tận sau khi kỳ thi kết thúc hoàn toàn, lúc bọn họ ngồi xe buýt về nhà, đồng nghiệp của Vương Tụy Hinh lại đột nhiên cất tiếng kêu, sau đó nói với vẻ mặt lo lắng: “Hỏng rồi, chúng ta quên đốt tờ giấy mời bút tiên đi rồi!”

Vương Tụy Hinh nghe xong vẫn chẳng hề để ý: “Trời, quên thì quên thôi… Đây đâu phải chuyện to tát gì đâu!”

Đồng nghiệp của chị ta lại hơi sợ hãi nói: “Nhưng mà lần cuối cùng mời bút tiên xong phải đốt tờ giấy kia đi.”

“Không đốt thì sẽ bị làm sao?” Vương Tụy Hinh hỏi ngược lại.

Đồng nghiệp lắc đầu nói mình cũng không biết, nhưng mà tất cả mọi người đều bảo cuối cùng phải đốt thứ kia đi mới được…

Vốn dĩ việc này qua cũng đã qua rồi, Vương Tụy Hinh cũng không để nó trong lòng, về nhà rồi nên làm gì thì làm đó. Ai ngờ hai tháng sau thành tích gửi về, Vương Tụy Hinh và đồng nghiệp kia đều kỳ tích vượt qua bốn môn!!

Điều này ít nhiều khiến Vương Tụy Hinh thầm giật mình, hơn nữa chị ta thử dò thành tích của mình, lại còn tất cả đều cao một cách đáng sợ! Đừng nói để tự chị ta thi, dù là mở sách cho chị ta chép cũng không chép được điểm cao như vậy!

Đến lúc này Vương Tụy Hinh mới bắt đầu nghi ngờ có thể nào là bút tiên kia giúp họ hay không? Nhưng khi chị ta đang mừng thầm trong bụng, ác mộng lại bắt đầu…

Bắt đầu từ ngày chị ta biết thành tích, mỗi tối Vương Tụy Hinh đều nằm mơ thấy một giấc mơ kỳ quặc. Lúc đầu chỉ mơ thấy một

vài đoạn ngắn rất mơ hồ, tuy rằng không có liên hệ gì quá lớn, nhưng những đoạn ngắn đó dường như đều có liên quan đến kỳ thi.

Sau đó giấc mơ lặp lại ngày càng nhiều, Vương Tụy Hinh phát hiện khung cảnh trong mơ cực kỳ giống gian nhà nghỉ mà họ ở hai tháng trước… Nhưng rốt cuộc đây chỉ là giấc mơ, mặc dù luôn lặp đi lặp lại, nhưng Vương Tụy Hinh vẫn chưa từng nhắc tới với người khác.

Cho đến một ngày chị ta đang đi làm ở trường học, đột nhiên nghe nói đồng nghiệp lần trước chơi bút tiên cùng mình đã xảy ra chuyện! Lúc qua đường cô ta bị chiếc ô tô đang lao tới cán chết!!

Sau đó khi tham dự lễ tang của người đồng nghiệp này, người nhà cô ta nói cho Vương Tụy Hinh biết: “Trước khi xảy ra chuyện cô ấy luôn nhắc đi nhắc lại là mình thường xuyên nằm mơ thấy cùng một giấc mơ, nói là có liên quan đến kỳ thi…”

CHƯƠNG

Người mất tích đáng thương

Vương Tụy Hinh nghe xong cực kỳ kinh ngạc, bởi vì cảnh trong mơ này gần như giống y đúc với mình, chẳng lẽ hai người họ đồng thời nằm mơ là bởi vì mọi người cùng chơi bút tiên với nhau sao?

Trong lòng sợ hãi, Vương Tụy Hinh biết được qua lời người nhà của đồng nghiệp rằng, lúc người đồng nghiệp này qua đường cũng không biết đang nghĩ cái gì, đang đèn đỏ lại đột nhiên vọt ra giữa đường, lúc ấy mới khiến cho chiếc ô tô đang lao tới không kịp phanh lại, trực tiếp đâm chết người.

Vương Tụy Hinh về đến nhà, đầu óc đờ đẫn. Chị ta nhớ lại từng việc mà mình hỏi lúc hai người chơi bút tiên... Mong ước của họ lúc ấy, bây giờ trên cơ bản đều đã thực hiện, chẳng lẽ bút tiên kia đang trách họ không làm lễ tạ thần ư? Hay là trách họ không đốt tờ giấy kia!?

Nhưng hiện giờ đã qua thời gian dài như vậy, tờ giấy kia căn bản không thể tìm lại được. Vương Tụy Hinh cũng không biết mình nên làm lễ tạ thần như thế nào. Chị ta chỉ có thể hi vọng rằng hết thảy chuyện này chỉ là sự trùng hợp, việc mỗi ngày mình nằm mơ có lẽ chỉ là bởi vì khoảng thời gian này thần kinh hơi suy nhược, có lẽ qua mấy ngày là sẽ ổn.

Nhưng điều khiến chị ta không sao ngờ được là, cơn ác mộng này vẫn đeo bám lấy chị ta mười mấy năm, tuy rằng không đến mức mỗi ngày đều mơ, nhưng chỉ cần cơ thể chị ta cảm thấy hơi mỏi mệt, nhất định sẽ mơ thấy ác mộng này.

Nội dung của ác mộng cũng từ vài đoạn ngắn ban đầu, cuối cùng dần dần nối liền với nhau… Ở trong mơ, Vương Tụy Hinh dường như là một phụ nữ trung niên tên Hoàng Nguyệt Phân, bà ta cũng giống như chị ta đi tham gia kỳ thi, cũng từng ở lại căn phòng họ từng ở… Chẳng qua Hoàng Nguyệt Phân lại bởi vì lý do sức khỏe nên không kịp thi môn cuối cùng.

Hơn nữa sở dĩ nói đây là cơn ác mộng, là bởi vì chỉ cần Vương Tụy Hinh rơi vào cảnh trong mơ, chị ta sẽ luôn đắm chìm trong lo âu không ngừng nghỉ, vĩnh viễn đều lo mình sẽ đến trễ, rồi vĩnh viễn đều đến trễ…

Mỗi lần Vương Tụy Hinh tỉnh lại từ trong mơ đều đầu đầy mồ hôi. Kiểu tâm trạng lo âu này rất lâu không sao tiêu tan được, vì vậy chị ta còn mắc bệnh suy nhược thần kinh nghiêm trọng.

Có mấy lần chị ta nghiêm chỉnh nói chuyện này với người trong nhà, nhưng lúc ấy chị ta đang rầu rĩ vì vấn đề công việc chuyển chính thức, cho nên người trong nhà đều cảm thấy là chị ta bị áp lực công việc quá lớn mới thế, chứ chẳng có quan hệ gì quá lớn với nội dung giấc mơ này cả.

Sau này, một lần Vương Tụy Hinh đi dự giờ ở trường khác, bất ngờ nhìn thấy một bức ảnh của một nữ giáo viên trên bức ảnh của trường, chị ta kinh hãi phát hiện cô giáo đó cũng tên là Hoàng Nguyệt Phân!!

Vì thế Vương Tụy Hinh lập tức hỏi thăm các giáo viên trong trường, giáo viên tên Hoàng Nguyệt Phân này hiện giờ ở đâu? Kết quả đối phương nghe xong thì trả lời chị ta với vẻ mặt kỳ quái:

“Cô giáo Hoàng đã mất tích hồi đầu năm rồi.”

Vương Tụy Hinh lập tức kích động hỏi lại: “Mất tích? Mất tích như thế nào? Tại sao lại mất tích? Mất tích ở đâu?!”

Có lẽ bởi vì cảm xúc của Vương Tụy Hinh hơi quá đà, suýt chút nữa bị người ta coi thành kẻ điên, còn bởi vì chuyện này mà đánh mất công việc đang tốt đẹp. Cuối cùng người nhà chị ta cảm thấy tâm lý của Vương Tụy Hinh không bình thường, cần phải đưa đến bệnh viện tâm thần khám mới được.

Bởi sợ bị chụp mũ mắc bệnh tâm thần, cho nên Vương Tụy Hinh cũng không dám nhắc tới giấc mơ của mình với người khác nữa. Nhưng không nói không phải là nó không tồn tại, vì thế chị ta vẫn bị giấc mơ đó quấy rầy đến tận bây giờ.

Đến một khoảng thời gian trước, chị ta đăng một bài viết nặc danh trên mạng, ghi rõ câu chuyện của mình, hi vọng ai đó có thể giúp chị ta… Vậy nên có người trả lời, bảo chị ta đi tìm Lê đại sư thử xem, chắc hẳn có thể giúp chị ta giải quyết vấn đề đã quấy rầy chị ta nhiều năm này.

Nghe Vương Tụy Hinh kể xong mọi chuyện, tôi phát hiện chẳng qua đây chỉ là một trường hợp kinh điển mời bút tiên mà dẫn tới thứ dơ bẩn. Nhưng duy trì được khoảng thời gian dài như vậy, vẫn là lần đầu tôi gặp.

Đừng nói là tôi, ngay cả chú Lê cũng chưa từng gặp được tình huống kiểu này, bởi vì trong hoàn cảnh bình thường, nếu người bị âm hồn theo dõi không tìm một người cao tay trong nghề xem thử, sao có thể “sống yên ổn” tiếp được mười mấy năm chứ?

Theo mô tả của Vương Tụy Hinh, trừ nằm mơ ra, chị ta cũng không xảy ra thêm chuyện gì khác. Nói cách khác, mặc dù cơn ác mộng này quấn lấy chị ta mười mấy năm, nhưng lại không có bất kỳ ác ý gì với chị ta, mọi tra tấn đều chỉ đến từ sự sợ hãi bản năng

của chính Vương Tụy Hinh đối với chuyện này thôi.

Nhưng phải nói thứ này quấn lấy chị ta chắc chắn cũng có nguyên nhân. Năm xưa ở cái nhà nghỉ giá rẻ kia nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nên mới có thể khiến lúc họ mời bút tiên lại mời trúng âm hồn của Hoàng Nguyệt Phân.

Chỉ tiếc thời gian đã qua quá lâu rồi, những nhà nghỉ giá rẻ năm xưa chỉ sợ đã sớm không còn nữa, càng không cần phải nói có thể tìm được manh mối gì có liên quan đến Hoàng Nguyệt Phân.

Lúc này tôi hỏi lại Vương Tụy Hinh: "Sau đó chị có còn hỏi thăm ai về chuyện của Hoàng Nguyệt Phân kia không?"

Vương Tụy Hinh gật đầu đáp: "Đương nhiên, nếu tôi đã biết đích thực có một người tên Hoàng Nguyệt Phân, lại còn biết bà ta mất tích nửa năm trước khi chúng tôi tham gia kỳ thi, thì không thể nào làm như không biết gì được! Cho nên mấy năm trước tôi đã từng dò hỏi thử chuyện của Hoàng Nguyệt Phân: Bà ta mất tích năm vừa tròn 49 tuổi, bởi vì lúc ấy toàn quốc đề cao trình độ văn hóa của giáo viên tiểu học. Giáo viên ở tuổi của bà ta, thông thường đều không có bằng cấp cao, nếu trước khi về hưu không thể lấy được một tấm bằng cao đẳng do quốc gia công nhận, sau khi về hưu sẽ bị bớt một phần tiền lương. Cho nên Hoàng Nguyệt Phân sắp đến tuổi về hưu cũng cùng nhau báo danh tham gia kỳ thi tự học với những người mới vào làm việc như chúng tôi. Tôi nhớ rằng kỳ thi đó của chúng tôi diễn ra một lần vào mùa xuân, một lần vào mùa thu. Bà ta mất tích đúng vào lúc vừa tham gia xong kỳ thi tháng tư đó. Nghe nói đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy người…"

Tôi nghe xong thì hơi ngờ vực: "Thế người nhà của bà ta đâu? Người đã sắp về hưu, không thể nào không có chồng con chứ?"

Vương Tụy Hinh nhớ lại và nói: "Tôi nghe nói hình như bà ta đã

ly hôn với chồng, con được giao cho nhà chồng, cho nên đứa trẻ này cũng không thân thiết lắm với Hoàng Nguyệt Phân…”

Tôi gật gù đáp: “Vậy cũng khó trách, xem ra Hoàng Nguyệt Phân cũng là người đáng thương, chồng không thích, con không yêu. Cho dù mất tích cũng không có ai thân cận muốn đi tìm bà ta.

“Có điều tôi nghe nói, lúc ấy trường học của bà ta vẫn báo cảnh sát, chỉ là cảnh sát mãi vẫn không tìm thấy người mà thôi.” Vương Tụy Hinh nói với sự tiếc hận.

Chú Lê nhìn bọng mắt đen thui của Vương Tụy Hinh và nói: “Cô có thể khẳng định Hoàng Nguyệt Phân này chính là Hoàng Nguyệt Phân trong mơ của mình sao?”

Vương Tụy Hinh gật đầu vô cùng chắc chắn: “Ở trong mơ tôi đã từng soi gương, lúc ấy khuôn mặt của tôi trong gương chính là Hoàng Nguyệt Phân trong tấm ảnh!!”

CHƯƠNG

Ký ức của người khác

Nghe vậy, chú Lê ngẫm nghĩ rồi nói: "Như vậy nghĩa là, rất có thể lúc các cô vào ở nhà nghỉ đó, Hoàng Nguyệt Phân đã chết rồi. Bà ta không ngừng khiến cô nằm mơ cùng một giấc mơ, có lẽ là muốn cô giúp bà ta tìm lại bản thân mình…"

"Bà ta đã chết rồi thì cần tìm lại bản thân mình làm gì?" Vương Tụy Hinh xanh cả mặt nói.

Tôi kiên nhẫn giải thích: "Chị nghĩ đi, một người thường sao lại vô duyên vô cớ mất tích, sau đó lại chết không rõ ràng chứ? Trong đó nhất định có chuyện mà người ngoài không biết. Trước hết mặc kệ bà ta chết như thế nào, nhưng thi thể của bà ta đâu? Hoặc đã bị người ta giấu đi rồi; hoặc là đã bị xử lý như thi thể vô danh. Bất kể là tình huống nào, bà ta đều không thể về nhà. Nguyện vọng lớn nhất của người chết tha hương chính là hồn về quê cũ. Lúc trước trong nhà nghỉ, sở dĩ bà ta có thể bị các chị mời đến, nguyên nhân lớn nhất rất có thể là vì bà ta và các chị là đồng hương, bà ta muốn về nhà…"

"Nhưng tại sao bà ta phải hại chết đồng nghiệp của tôi chứ?" Vương Tụy Hinh hoảng sợ nói.

Chú Lê lại lắc đầu đáp: "Bây giờ vẫn chưa thể chứng minh cái

chết của đồng nghiệp cô liên quan đến chuyện này. Cho dù là có… cũng có thể là bởi chính cô ta sợ hãi, nên tinh thần hoảng hốt mới xảy ra chuyện, không phải là ý muốn chủ quan của Hoàng Nguyệt Phân muốn hại chết cô ta.”

Vương Tụy Hinh nghe xong thì nói với vẻ như đưa đám: “Đại sư, bây giờ tôi nên làm gì đây? Thật sự tôi không muốn bị giấc mơ này quấy rầy tiếp nữa, vì nó thật sự là quá chân thực! Chân thực đến mức làm tôi cho rằng bản thân mình không kịp đến kỳ thi thật ấy. Nhưng thực tế là tôi đã không cần phải tham gia thi cử nữa mà!”

Chú Lê ngẫm nghĩ rồi nói: “Xem ra nếu muốn giải quyết hoàn toàn việc này, nhất định phải tìm được nguyên nhân của sự việc, cũng chính là Hoàng Nguyệt Phân rốt cuộc ở đâu? Chỉ có tìm được thi thể của bà ta mang về chôn cất đàng hoàng, mới có thể khiến bà ta vĩnh viễn không quấn lấy cô nữa. Đến lúc đó tự nhiên cô sẽ không lặp lại giấc mơ kia.”

Nhưng kỳ thật, trước mắt, hiểu biết của chúng tôi về Hoàng Nguyệt Phân rất hạn chế, trừ việc biết bà ta là một giáo viên, mất tích vào mười sáu năm trước, bất hoà với người nhà, cộng thêm mãi vẫn không tìm thấy người ra, chẳng còn gì khác…

Từ giấc mơ của Vương Tụy Hinh, không khó nhận ra, Hoàng Nguyệt Phân rất coi trọng kỳ thi lần này. Tâm trạng của bà ta và đám người trẻ tuổi Vương Tụy Hinh năm đó không giống nhau, bà ta càng để ý kỳ thi lần này có thể mang lại lợi ích trực tiếp cho mình nhiều hơn hay không. Cho nên so với người khác, bà ta càng thêm lo lắng về kỳ thi này hơn.

Có điều sự thật chứng minh, có một số việc càng để ý, càng lo lắng, ngược lại sẽ càng dễ gây lỗi. Qua giấc mơ của Vương Tụy Hinh chúng tôi biết được, vì lý do sức khỏe nên Hoàng Nguyệt

Phân cuối cùng không vào được trường thi, mà toàn bộ giấc mơ của Vương Tụy Hinh cũng đều quay chung quanh việc bà ta đi thi.

Như vậy có một vấn đề là, cảnh trong mơ của Vương Tụy Hinh có mấy phần là thật mấy phần là giả đây? Nếu tất cả đều là thật, nói cách khác chắc hẳn là sau khi Hoàng Nguyệt Phân không vào được trường thi lúc sau mới ra chuyện này.

Trên thực tế, năm xưa đây cũng chẳng phải vụ án khó khăn gì cho cam, nhưng không biết ngay lúc đó tại sao cảnh sát vẫn không điều tra ra tung tích của Hoàng Nguyệt Phân? Hay là trong tình huống người nhà cũng không đi tìm nên cảnh sát càng không tận tâm tìm kiếm!? Có điều muốn tìm một người trong biển người mênh mông cũng không phải chuyện đơn giản, đặc biệt là trong hoàn cảnh đã qua mười mấy năm thế này thì càng khó…

Từ cảnh trong mơ mà Vương Tụy Hinh miêu tả, kỳ thật chuyện này đáng lẽ cũng không phức tạp. Sở dĩ mãi vẫn không tìm thấy người, nguyên nhân chủ yếu chắc là do mấy năm nay tình trạng "sống không thấy người chết không xác" trên cả nước thật sự quá nhiều! Nếu chỉ bởi vì dân cư mất tích, hơn nữa còn là một người trưởng thành, cảnh sát chắc sẽ không quá để bụng tìm kiếm.

Thêm nữa, năm đó cả nước vừa mới bắt đầu phổ biến máy camera giám sát, cho nên không phải mọi khu vực của thành phố đều được lắp đặt. Tuy nói rằng vụ việc xảy ra ở khu vực gần nhà ga với dòng người đông đảo, nhưng đã qua mười sáu năm, muốn điều tra được những camera giám sát năm đó gần như chỉ có "xuyên không" về quá khứ mới được.

Chẳng qua, nếu Vương Tụy Hinh đã tìm đến chú Lê, chúng tôi nhất định phải nghĩ cách giúp chị ta giải quyết dứt chuyện này. Hơn nữa tôi cũng tin tưởng bằng bản lĩnh của chú Lê, loại bỏ ác mộng của chị ta mấy năm nay chắc chẳng phải việc khó gì.

Vì thế vào ban đêm, chúng tôi đến nhà Vương Tụy Hinh, quan sát tình trạng sau khi chị ta ngủ dưới sự chứng kiến của chồng chị ta. Phải nói con người của chồng Vương Tụy Hinh rất tốt, vị doanh nhân trẻ tuổi này cũng hết sức ủng hộ vợ anh ta đi tìm chúng tôi trợ giúp.

Nói theo lời của chồng Vương Tụy Hinh thì: "Bất kể giấc mơ này của Tiểu Hinh là tâm ma của cô ấy cũng được, hay là thực sự có thứ quấn lấy cô ấy cũng thế, chỉ cần có thể khiến cô ấy tin tưởng chuyện này có thể giải quyết... Vậy là được rồi."

Hàm ý của anh ta chính là, tôi không quan tâm mấy thứ nguy hiểm đó của các cậu là thật hay giả, chỉ cần có thể loại bỏ tâm ma của vợ tôi là được.

Trên thực tế, trước đây chúng tôi cũng gặp một vài người không tin thuyết huyền học, nhưng bởi vì không giải thích được bằng con đường khoa học, nên coi ngựa chết như ngựa sống mà chạy chữa, mới tìm đến chúng tôi thử xem thế nào.

Tuy nhiên chúng tôi cũng chẳng quan tâm anh tin thật hay là tin giả, dù sao trả tiền là được! Tất nhiên, chúng tôi chắc chắn cũng sẽ làm việc bằng lương tâm, có ma đuổi ma, không ma cũng sẽ xoa dịu làm yên lòng người bị kinh sợ.

Mà buổi tối hôm đó, tình trạng của Vương Tụy Hinh mà chúng tôi nhìn thấy lại có phần khác biệt. Sau khi Vương Tụy Hinh ngủ say, cho dù là chú Lê hay tôi đều không phát hiện bất kỳ âm hồn nào tới gần... Chỉ thấy chị ta đi vào giấc ngủ, sau đó mí mắt không ngừng giần giật, rõ ràng là đại não của chị ta vẫn đang hoạt động ở cường độ cao, cũng chính là đang nằm mơ.

Chúng tôi nhanh chóng nhìn thấy nét mặt của Vương Tụy Hinh bắt đầu trở nên hơi lo âu, trán còn dần dần toát mồ hôi, đây là trạng thái khi người ta vô cùng sốt ruột mới có thể biểu hiện ra.

Lúc này chồng của Vương Tụy Hinh ở một bên nói: “Từ lúc tôi quen cô ấy, cô ấy vẫn luôn bị giấc mơ này quấy rầy. Chính là bởi sợ đi khám bác sĩ tâm lý sẽ bị chụp mũ mắc bệnh thần kinh, cho nên Tiểu Hinh vẫn đều kháng cự việc đi khám bác sĩ. Sau này khi chúng tôi quen nhau không lâu, tôi cổ vũ cô ấy đi Thượng Hải, bởi vì ở đó tôi có một người bạn thân mở phòng khám tâm lý. Tôi hi vọng cô ấy có thể đối mặt với chính mình và đi tư vấn tâm lý một lần… Tại vì từ đầu tới cuối tôi đều cho rằng giấc mơ này của Tiểu Hinh hoàn toàn là bởi chuyện ngoài ý muốn của người đồng nghiệp cùng chơi bút tiên với cô ấy trước đây gây ra.”

“Thế sau đó có đi không?” Tôi khẽ truy hỏi.

Chồng của Vương Tụy Hinh gật đầu đáp: “Đi thì đi rồi, nhưng người bạn kia của tôi lại nói vấn đề của Tiểu Hinh hơi khó giải quyết, bởi vì cậu ta nhờ thôi miên Tiểu Hinh nên phát hiện, thật ra cô ấy có một đoạn ký ức không thuộc về chính mình. Mà theo ý nghĩa không truyền thống là bởi sợ hãi mà sinh ra chứng hoang tưởng.”

“Một đoạn ký ức của người khác?” Tôi nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy, chính là một đoạn ký ức thuộc về Hoàng Nguyệt Phân…” Chồng của Vương Tụy Hinh nói hết sức chắc chắn.

CHƯƠNG

Tài sản duy nhất

Tôi thầm nghĩ sao nghe qua giống tình huống của mình thế nhỉ? Chẳng qua tôi có thể trong nháy mắt cảm nhận được ký ức của người đã chết, còn Vương Tụy Hinh lại chỉ có thể cảm nhận được một phần ký ức của Hoàng Nguyệt Phân… Rốt cuộc là thời cơ kiểu gì mới có thể khiến trong trí nhớ của chị ta bị chèn thêm vào một đoạn ký ức của Hoàng Nguyệt Phân chứ?

Đúng như lời Vương Tụy Hinh kể, thứ vẫn luôn dây dưa chị ta nhiều năm qua cũng chỉ có mỗi cảnh trong mơ quá mức chân thật này thôi, chứ không phải bản thân Hoàng Nguyệt Phân. Trừ việc không ngừng chiếu lại đoạn ký ức của bà ta trước khi chết trong giấc mơ của Vương Tụy Hinh ra, ngay cả một yêu cầu hay chỉ thị nào đó bà ta cũng chưa từng đề cập… Cho nên chuyện này và tình huống bị ma quỷ quấn thân bình thường có chỗ khác biệt rõ rệt.

Như vậy xem ra, vấn đề đúng là hơi khó làm thật, chuyên gia tâm lý cảm thấy đây không phải vấn đề tâm lý theo ý nghĩa truyền thống; còn chúng tôi cũng cho rằng đây không phải chuyện ma quỷ trong tình huống bình thường. Chẳng lẽ muốn loại bỏ ác mộng đè nặng Vương Tụy Hinh nhiều năm, nhất định phải tìm được Hoàng Nguyệt Phân năm xưa mới được sao?

Cuối cùng chồng Vương Tụy Hinh cũng đồng ý với phân tích của chúng tôi, anh ta cảm thấy mặc kệ vấn đề của Vương Tụy Hinh là tâm lý hay là chuyện ma quỷ, cuối cùng nguồn gốc đều từ vụ mất tích của Hoàng Nguyệt Phân mà ra, cho nên chỉ có giải quyết bí ẩn về sự mất tích của Hoàng Nguyệt Phân mới có thể giải quyết dứt điểm cơn ác mộng dây dưa vợ anh ta mười mấy năm nay.

Sau đó chồng Vương Tụy Hinh còn đưa cho chúng tôi một tấm danh thiếp, nói đây là thám tử tư trước đây anh ta mời, tên là Đặng Khải. Anh ta nói Đặng Khải có chút thủ đoạn nhỏ, có thể giúp chúng tôi mau chóng điều tra được một ít chuyện về Hoàng Nguyệt Phân, về phần chi phí thì không cần chúng tôi lo lắng, chỉ cần có thể giúp vợ anh ta giải quyết cơn ác mộng quấy rầy nhiều năm này… tiền bạc không thành vấn đề.

Tôi nghe giọng điệu của người đàn ông này không nhỏ đâu, thấy anh ta cũng không lớn tuổi, lại tự mình dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chắc hẳn là một người đàn ông rất có bản lĩnh. Khi chúng tôi ra khỏi nhà Vương Tụy Hinh, chú Lê nói cho tôi biết, chồng của Vương Tụy Hinh không đơn giản đâu, nghe nói là ông chủ của một công ty game.

Tôi nghe vậy gật gù: "Thảo nào…"

Ngày hôm sau chúng tôi liên hệ với tay thám tử tư Đặng Khải kia, thằng nhóc này trông bề ngoài khôn khéo, tự xưng cậu ta là cao thủ hacker số một số hai trong nước, ghi chép đăng ký thuê phòng, bản ghi giao thông, lịch sử chi tiêu gì đó, chỉ cần cho cậu ta một số chứng minh thư hoặc là số di động, cậu ta có thể tra rõ ràng rành mạch cho tôi.

Vì thế tôi cười bảo cậu ta: "Vậy cậu điều tra thử giúp tôi ghi chép thuê phòng của nhà nghỉ năm đó Hoàng Nguyệt Phân vào ở

đi.”

Đặng Khải lập tức cười khổ: “Anh Trương, anh đừng lấy tôi làm trò cười, việc này đừng nói là tôi, ngay cả các chú cảnh sát cũng không tra ra được mà! Nếu có thể tra được tôi đã sớm tra rồi.”

Tôi thấy thằng nhóc này có chút thủ đoạn nhỏ, nhưng cái miệng lại toàn nói phét là chính, vì vậy tôi cũng không nói nhảm với cậu ta mà hỏi thẳng: “Vậy cậu nói thử xem cậu đã điều tra được cái gì đi?”

Đặng Khải cười hề hề, sau đó lấy ra một tập tài liệu về Hoàng Nguyệt Phân giao cho tôi và nói: “Ông chủ Lưu bảo tôi toàn lực phối hợp với các anh, đây là tất cả tài liệu tôi điều tra được một tháng trước. Nếu các anh còn có phương hướng gì cần điều tra cũng có thể báo cho tôi, tôi giúp các anh cùng điều tra…”

“Ông chủ Lưu?”

“Ấy… Chính là chồng của Vương Tụy Hinh.” Đặng Khải giải thích.

Tôi mở tài liệu do Đặng Khải điều tra được ra xem kỹ, phát hiện số của Hoàng Nguyệt Phân đúng là đáng thương cực kỳ…

Cha mẹ mất sớm, anh trai duy nhất cũng mắc bệnh chết vào năm bà ta vừa mới kết hôn. Sau đó lại vì bị chồng bạo hành gia đình thời gian dài, bà ta thường xuyên mang mặt mũi bị đánh bầm dập đi làm… Cuối cùng khó khăn lắm mới ly hôn với người đàn ông kia, kết quả không đến hai năm, bà ta mắc phải căn bệnh ung thư cổ tử cung.

Bởi vì lý do sức khỏe, Hoàng Nguyệt Phân không thể không nhường quyền nuôi nấng con trai cho chồng trước. Sau đó tuy rằng ung thư đã chữa khỏi, nhưng lại bởi vậy mà cắt bỏ tử cung, không còn là một người phụ nữ hoàn chỉnh. Có thể là vì nguyên nhân này, sau đó bà ta không tái hôn nữa.

Hoàng Nguyệt Phân cứ sống vậy một mình nhiều năm, quan hệ với con trai cũng rất xa cách, chỉ khi tết nhất lễ lạc ngẫu nhiên gọi điện thoại thăm hỏi một chút. Năm đó khi Hoàng Nguyệt Phân mất tích, con trai của bà ta mới lên cấp ba, sau khi biết mẹ mất tích cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ tới trường học lấy đi một ít đồ vật và tiền lương tháng đó của Hoàng Nguyệt Phân.

Mười sáu năm sau, con trai của Hoàng Nguyệt Phân dường như đã quên mình còn có một người mẹ ruột không rõ tung tích, yên tâm thoải mái sống cuộc sống của chính mình, cũng không muốn hỏi thăm xem mẹ ruột của mình rốt cuộc đã đi phương nào.

Vụ mất tích năm đó vẫn là do trường học nơi Hoàng Nguyệt Phân làm việc báo cảnh sát, cảnh sát cũng chỉ lập hồ sơ chứ không lập án điều tra, cho nên đến cuối cùng cũng không biết Hoàng Nguyệt Phân rốt cuộc mất tích như thế nào.

Có điều Đặng Khải vẫn tìm được vài đồng nghiệp cũ của Hoàng Nguyệt Phân năm xưa, điều tra được một ít tình huống trước khi bà ta mất tích. Ví dụ như bà ta đúng là mất tích lúc tham gia kỳ thi tự học, hơn nữa căn cứ vào thành tích được công bố hai tháng sau, môn thi cuối cùng của kỳ thi lần đó bà ta không có thành tích. Nói cách khác căn bản bà ta không đến trường thi, hoặc có thể nói rất có khả năng khi thi môn cuối cùng bà ta đã xảy ra chuyện.

Kỳ thật ngẫm lại cũng rất đáng sợ, một người sống sờ sờ nói mất tích là mất tích, giống như bốc hơi khỏi mặt đất. Nếu người nhà không tích cực tìm kiếm, vậy thật sự không có ai quan tâm bà ta sống hay chết.

Chắc là năm đó khi nhóm Vương Tụy Hinh ở trong nhà nghỉ kia mời bút tiên, đúng lúc mời tới âm hồn của Hoàng Nguyệt Phân đang du đãng ở gần đó, có thể vì đều là thí sinh, cho nên Hoàng Nguyệt Phân giúp Vương Tụy Hinh và đồng nghiệp kia của chị ta,

cũng bởi vậy mà sinh ra giao thoa đó với họ.

Cuối cùng mấy người chúng tôi bàn bạc, cảm thấy nên đi tìm con trai của Hoàng Nguyệt Phân là Trần Vân Hải trước, xem chỗ anh ta còn có di vật gì thuộc về mẹ anh ta hay không, có lẽ có thể cảm nhận được một ít tàn hồn trên đó cũng không chừng?

Đặng Khải đã có sẵn địa chỉ của Trần Vân Hải, hiện giờ anh ta là sếp cấp trung trong một doanh nghiệp, ba năm trước đã kết hôn, có một cô con gái đáng yêu. Cuộc sống hiện tại của thằng nhóc này thoạt nhìn dường như rất tốt đẹp, trừ việc anh ta còn có một người mẹ ruột đến nay vẫn không rõ tung tích…

Khi chúng tôi tìm được Trần Vân Hải, anh ta lại tỏ ra kinh ngạc, cứ như hoàn toàn không ngờ sau mười sáu năm, vẫn còn có người vì chuyện của mẹ mình mà tìm đến anh ta.

Tôi thấy hình như anh ta không thích nhắc lại việc này, cảm thấy chuyện của mẹ ruột anh ta như một vết nhơ lớn trong đời mình ư?!

Trần Vân Hải nghe chúng tôi nói rõ ý đồ đến đây, trực tiếp lạnh mặt nói: “Năm đó tôi đều ném hết đồ của bà ấy đi rồi, đời này tài sản duy nhất bà ấy để lại cho tôi chính một tháng lương cuối cùng kia.”

Tôi thấy thằng nhóc này tuyệt tình thật đấy, tốt xấu gì cũng là mẹ ruột của mình, kể cả là từ nhỏ không sống cùng nhau, nhưng cũng đâu đến mức anh ta không thèm quan tâm sống chết thế chứ?

CHƯƠNG

Chuyến đi Thương Châu

Vì vậy tôi sầm mặt xuống, lạnh giọng nói với Trần Vân Hải: "Chẳng lẽ anh không muốn biết rốt cuộc vì sao mẹ anh mất tích ư?"

Sắc mặt Trần Vân Hải cứng đờ, như bất kỳ lúc nào cũng có thể đuổi chúng tôi ra ngoài. Lúc này một cô gái ôm con đi ra từ phòng ngủ, nghi ngờ hỏi: "Vân Hải, ai tới thế?"

Nét mặt của Trần Vân Hải thay đổi trong nháy mắt, anh ta nhanh chóng quay lại nói với cô gái: "Không có việc gì đâu, em dỗ con đi, là bạn học cấp ba tới thăm anh. Bọn anh ra ngoài ngồi một lát, trong nhà bừa bộn quá."

Anh ta nói xong thì quay ra cầm áo khoác, rồi xoay người đóng cửa cùng đi ra với chúng tôi. Sau đó chúng tôi đến một công viên bên ngoài khu chung cư nhà anh ta, tìm một chòi nghỉ mát không có ai ngồi xuống.

"Nói đi, tại sao các người muốn tìm bà ấy?" Trần Vân Hải nói với sắc mặt xanh mét.

Chú Lê trả lời một cách nghiêm chỉnh: "Sở dĩ chúng tôi đến tìm anh để hỏi thăm chuyện mẹ anh năm xưa, hoàn toàn là vì một người bạn của tôi đã từng có một lần gặp gỡ với bà ấy vào mười

sáu năm trước. Cũng bởi lần gặp gỡ đó mới khiến người bạn này của tôi đến bây giờ vẫn khó loại bỏ được bóng ma tâm lý.”

“Có ý gì? Bóng ma tâm lý của cô ta có liên quan gì đến mẹ tôi?” Trên mặt Trần Vân Hải tỏ ra rất khinh thường.

Tôi vô cùng phản cảm thái độ này của Trần Vân Hải, cực kỳ giống khi tôi đến một vài cơ quan hành chính làm việc thì gặp được những nhân viên công vụ yêu sách, cứ ra vẻ việc công xử theo phép công… Vì vậy tôi lập tức lạnh giọng nói: “Tôi rất tò mò, anh làm một người con trai, kể cả bà ấy không có ơn nuôi dưỡng anh, cũng đâu đến mức anh thờ ơ với chuyện của bà ấy như thế chứ? Hay là mẹ anh đã làm việc gì có lỗi với anh hay sao?”

Có lẽ bị tôi nói trúng cái chân đau, chỉ thấy sắc mặt Trần Vân Hải biến đổi, lạnh lùng đáp: “Năm đó là bà ấy vứt bỏ tôi trước!! Các người biết sau khi bà ấy ném tôi cho cha xong, tôi phải sống những ngày tháng như thế nào không? Nếu không nhờ ông bà nội, bây giờ tôi đã sớm trở thành cặn bã trong xã hội rồi!!”

“Nhưng anh biết lúc trước tại sao mẹ anh phải từ bỏ quyền nuôi nấng anh không?” Tôi nói với giọng điệu chẳng lành.

“Bởi vì bà ấy bị ung thư cổ tử cung…” Trần Vân Hải nặng nề trả lời.

Nghe vậy tôi lập tức cười lạnh: “Hóa ra anh biết à? Phải, anh đi theo ông già anh chịu không ít khổ, nhưng anh có nghĩ tới hay không, năm đó mẹ anh bất đắc dĩ cỡ nào mới giao anh lại cho cha anh? Bà ấy bị ung thư, bà ấy sợ mình không cho anh được một cuộc sống tốt đẹp, bà ấy càng sợ sau khi mình chết anh sẽ không nơi nương tựa! Anh biết rõ mẹ yêu anh, nhưng trong lòng vẫn oán hận bà ấy… Bởi vì anh phải tìm ai đó để trả giá cho sự bất hạnh thời thơ ấu của mình, mà mẹ anh lại người vẫn yêu thương anh vô điều kiện, cho dù anh có hận bà ấy hay trách bà ấy.”

Lúc này Trần Vân Hải chôn mặt thật sâu giữa hai bàn tay, dường như không muốn đối mặt với vấn đề mấu chốt nhiều năm đều không thể vượt qua trong lòng mình. Thật ra tôi biết không phải anh ta không muốn biết tung tích của Hoàng Nguyệt Phân, chỉ là sợ biết được kết quả xấu nhất, cho nên mới luôn chọn trốn tránh tất cả.

Qua một hồi lâu, Trần Vân Hải mới nói một cách nặng nề: "Ở chỗ tôi còn có một ít đồ đạc của mẹ, nhưng không biết các anh muốn xem mấy thứ này để làm gì?!"

"Chúng tôi tự có chỗ cần dùng đến, có điều anh yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng tìm ra bà ấy. Mặc kệ kết quả là gì, tôi đều hi vọng anh có thể chuẩn bị sẵn tâm lý…" Tôi trầm giọng nói.

Trần Vân Hải nghe vậy thì ngẩn ra, vành mắt bất chợt đỏ lên, dù sao cũng là mẹ ruột của mình, đôi khi sự cố chấp trong lòng càng sâu mới có thể càng không chịu đối mặt, tôi tin ở sâu trong nội tâm Trần Vân Hải, anh ta vẫn rất yêu mẹ của mình.

Sau đó chúng tôi theo anh ta trở về nhà, thấy anh ta lấy từ dưới giường ra một hộp sắt rỉ sét loang lổ, bên trong để một ít di vật cuối cùng của Hoàng Nguyệt Phân. Tôi mở ra xem thử, cũng không có thứ gì đáng giá, chỉ là mấy tờ giấy và một album ảnh nhỏ.

Tôi tiện tay lật quyển album ra xem, phát hiện tất cả đều là những bức ảnh Trần Vân Hải và Hoàng Nguyệt Phân chụp chung trước đây. Điều này nói rõ trong trái tim hai mẹ con họ, đối phương mới là người quan trọng nhất trong lòng nhau.

Tôi tìm thấy ở đáy hộp sắt một tờ giấy hơi ố vàng, mở ra xem thì hóa ra là phiếu điểm của Trần Vân Hải lúc học lớp hai tiểu học… Khi tôi cầm lấy phiếu điểm này, một phần ký ức tàn hồn thuộc về Hoàng Nguyệt Phân ùa vào đầu tôi, trong đó phần lớn khung cảnh đều là những hồi ức tốt đẹp lúc ban đầu của gia đình

ba người.

Tuy nhiên sau này cha của Trần Vân Hải không được hài lòng lắm trong công việc, nên dần dần bắt đầu nuôi tật xấu hay say rượu, về nhà thì trút hết tất cả giận dữ lên trên người Hoàng Nguyệt Phân. Kỳ thật Trần Vân Hải cũng không biết, mẹ anh ta đã rất nhiều lần từng nghĩ tới việc muốn mang theo Trần Vân Hải rời khỏi thế giới này, nhưng cuối cùng đều vì không nỡ khiến con trai phải chết cùng với mình mà từ bỏ.

Tuy rằng cuối cùng Hoàng Nguyệt Phân lấy được quyền nuôi con khi ly hôn với chồng, nhưng lại vì sau đó bản thân mắc bệnh mà đành bất đắc dĩ từ bỏ quyền nuôi Trần Vân Hải.

Lúc ấy Hoàng Nguyệt Phân thật sự tin mình không sống được lâu nữa, bà ta cảm thấy nếu không sớm đưa con về bên cha nó, đến lúc mình chết đi mới đưa trở về, thì tình cảm giữa cha con họ cũng sẽ rất khó thân thiết trở lại.

Nhưng lúc ấy cha của Trần Vân Hải đã tái hôn, mẹ kế của anh ta không đồng ý đón Trần Vân Hải về nhà ở, cuối cùng cha của Trần Vân Hải không còn cách nào, bèn ném Trần Vân Hải còn đang học tiểu học tới chỗ ông bà nội.

Điều này cũng xác định Trần Vân Hải sẽ có một thời thơ ấu bất hạnh. Thật ra từ đáy lòng, anh ta rất khát vọng có được tình yêu thương của cha mẹ, nhưng đồng thời lại vô cùng hận bọn họ... Anh ta hận mẹ của mình tại sao phải đưa mình về chỗ của cha, càng hận cha vì ghét mẹ nên ghét lây sang mình.

Đến vài đoạn cuối cùng thì vô cùng lộn xộn. Nhưng không khó nhìn ra, vào thời điểm đó Hoàng Nguyệt Phân ở một nhà nghỉ nhỏ tên “Hân Hân”, chắc đây chính là nhà nghỉ nhỏ của Thương Châu mà bà ta đã ở trước khi mất tích.

Vì thế tôi vội vàng bảo chú Lê gọi điện thoại cho Vương Tụy

Hinh, hỏi chị ta nhà nghỉ ở Thương Châu mà năm đó chị ta từng ở có phải cũng tên là nhà nghỉ Hân Hân hay không, Vương Tụy Hinh nghe xong lập tức đáp rất chắc chắn: “Lúc ấy nhà nghỉ mà tôi và hai đồng nghiệp cùng vào ở chính là nhà nghỉ Hân Hân.”

Hiện giờ xem ra nếu muốn điều tra ra bí ẩn về vụ mất tích của Hoàng Nguyệt Phân năm xưa, nhất định phải đi đến nhà nghỉ Hân Hân đó thử mới được. Nhưng xét đến cùng đã qua mười sáu năm, bằng tốc độ xây dựng cực nhanh của đô thị hiện giờ, chỉ e nhà nghỉ giá rẻ năm đó đã dỡ bỏ từ lâu rồi.

Có điều nếu Vương Tụy Hinh có một ông chồng không thiếu tiền, chúng tôi đây cũng không ngại đi Thương Châu một chuyến, điều tra cho ra những chuyện cũ năm xưa… Đương nhiên lần này chúng tôi vẫn đưa tay thám tử tư Đặng Khải kia theo, mặc dù ngoài miệng thằng nhãi này toàn nói phét, nhưng có vài lúc đúng là có thể cần dùng đến cậu ta.

CHƯƠNG

Dưới gốc cây lựu chôn người chết

Sáng sớm hôm sau, mấy người chúng tôi lái xe tới Thương Châu. Căn cứ vào hướng dẫn chỉ đường, bến xe và nhà ga Thương Châu cách nhau rất gần và Vương Tụy Hinh cũng từng nói, nhà nghỉ Hân Hân trong ấn tượng của chị ta ở ngay trong dãy nhà dân giữa bến xe và nhà ga.

Bởi vì không có địa chỉ chính xác, cho nên chúng tôi chỉ có thể hỏi thăm một số người buôn bán trong khu vực đó để xem có ai biết vị trí của nhà nghỉ Hân Hân này không. Kết quả hỏi một vòng tròn lớn, không ai biết!

Vốn dĩ, một nhà nghỉ từ mười mấy năm trước, kể cả không bị dỡ bỏ, liệu người ta đổi tên không được sao? Đặt đại là xanh xanh đỏ đỏ gì đó, chúng tôi đến đâu mà tìm đây? Hơn nữa chân ướt chân ráo mới đến, trời xa đất lạ, cho nên chúng tôi nghe ngóng mãi đến hơn hai giờ chiều mới biết được qua lời của một thím ra ngoài dỗ con, nhà nghỉ Hân Hân này đã bị phá hủy rất nhiều năm trước rồi…

Đấy, uổng công lăn lộn cả nửa ngày! Quả nhiên giống như tôi suy đoán, đã dỡ mẹ nó từ lâu rồi… May mà trước khi về hưu, bà thím này vẫn luôn bán đồ ăn sáng ở bên cạnh nhà nghỉ Hân Hân.

Nên sau đó bà thím cho chúng tôi biết, nhà nghỉ Hân Hân bị dỡ bỏ từ năm khu phố cũ được xây dựng lại, nghe nói sau này cả gia đình ông chủ nhà nghỉ chuyển đi nơi khác, chỉ còn một bà mẹ già sống trong ngôi nhà cũ ở nông thôn thôi.

Vậy rồi tôi đi chỗ nào để tìm đây? Cũng may là bà thím này biết ông chủ nhà nghỉ Hân Hân năm xưa là người thôn nào, vì vậy bà cụ cho chúng tôi một địa chỉ chung chung, là thôn họ Tiền ở ngoại ô thành phố, ông chủ họ Tiền, tên Tiền Hữu Phúc…

Do đó, chúng tôi ăn uống qua loa, rồi đi theo chỉ đường tìm đến thôn họ Tiền ở ngoại ô thành phố. Vừa vào thôn, chúng tôi đã cảm nhận được cái gì là nông thôn mới hiện đại hóa. Nhà nào ở đây hầu như đều là nhà hai tầng, mặc dù xây hơi lộn xộn, nhưng liếc mắt là biết thôn này có tiền, thảo nào gọi là thôn họ Tiền!

Sau khi vào thôn, đầu tiên chúng tôi nhìn thấy đầu thôn có một cửa hàng tạp hóa, vì vậy mọi người đi vào mua mấy chai nước, thuận tiện hỏi thăm chủ tiệm xem ông ta có biết nhà Tiền Hữu Phúc ở đâu không?

Chủ tiệm tạp hóa nghe vậy thì sắc mặt trở nên hơi quái lạ, cẩn thận hỏi lại: “Các người là ai? Tìm Tiền Hữu Phúc có việc gì?”

Chú Lê cười và đáp: “Tôi và Tiền Hữu Phúc là bạn cũ mười mấy năm. Sau này tôi đi nơi khác nên mất liên lạc với anh ta. Thực tế là hôm nay tôi tới vùng này có công chuyện, nên muốn tới thăm anh ta xem sao?

Ông chủ gật đầu nói: “Vậy là đã bao năm ông không gặp ông ta rồi nhỉ, nên không biết một nhà ba người Tiền Hữu Phúc đều chết cả rồi!!”

“Chết rồi ư? Chết như thế nào? Là chuyện khi nào vậy?” Chú Lê hơi giật mình.

Sau đó ông chủ tiệm kể cho chúng tôi biết: “Cũng đã mấy năm

rồi, lúc ấy cả nhà họ chuyển đến Bảo Định mở nhà nghỉ, nhưng có một năm nhà nghỉ bị chập mạch điện vào lúc Tết, thiêu chết cả nhà họ và hai người khách trọ.”

“Nhà ông ta không còn một ai nữa ư?” Tôi vội vàng truy hỏi.

Ông chủ chỉ vào trong thôn đáp: “Ông ta còn một người mẹ già. Các người đi thẳng vào trong, đến hẻm thứ ba thì quẹo về hướng tây, sau đó đi tiếp đến cuối đường chính là nhà cũ của Tiền Hữu Phúc. Bây giờ nhà họ chỉ còn một mẹ già, năm nay cũng hơn tám mươi rồi! Trước đây con gái của bà cụ muốn đón bà đi, nhưng nói gì bà cụ cũng không chịu, một mực đòi nhất định phải chết ở căn nhà cũ này...”

Sau đó chúng tôi mua một ít sữa bò và hoa quả linh tinh ở tiệm tạp hóa, rồi dựa theo hướng mà chủ tiệm chỉ, nhanh chóng tìm tới nhà cũ của Tiền Hữu Phúc. Quả nhiên đây là một căn nhà rất cũ kĩ, so sánh với nhà hàng xóm, đúng thật là không thể lọt vào mắt.

Chúng tôi gõ cửa cả buổi mới thấy một bà cụ với mái đầu bạc trắng ra mở cửa. Bà ấy nhìn thấy chúng tôi thì hơi giật mình hỏi: “Mấy người tìm ai?”

Chú Lê đáp rất lễ phép: “Bác gái ơi, có phải bác là mẹ của Hữu Phúc không? Tôi là bạn cũ của Hữu Phúc, hôm nay đi ngang qua thôn nên lại đây thăm bác…”

Bà cụ cúi đầu nhìn đồ trong tay chúng tôi, sau đó mở cổng ra nói: “Thế à, vào đi...”

Sau khi vào sân, đập vào mắt tôi là một cây lựu vô cùng tươi tốt mọc trong sân, bên trên đã ra đầy những quả lựu to, đo đỏ sáng bóng, trông rất hấp dẫn. Thằng nhóc Đặng Khải thèm thuồng nói: “Bà cụ ơi, lựu nhà bà nhìn ngon thật nhỉ?!”

Bà cụ cười ha hả đáp: “Trong nhà cũng không có trà nước gì, các cậu ngồi đi, tôi hái mấy trái lựu cho các cậu giải khát...” Nói

xong bà ấy về phòng lấy một cái chậu sắt nhỏ, sau đó vươn tay lên cây lựu không cao lắm và hái xuống mấy trái lựu, tiếp theo mang ra vòi nước trong sân rửa sạch cho chúng tôi.

Thằng nhóc Đặng Khải thấy bà cụ mời chúng tôi ăn lựu, cũng không biết khách sáo một chút, tách ra là ăn luôn. Tôi không thích thứ này cho lắm nên không đụng tay… Chú Lê lại vừa hỏi tình hình sức khỏe của bà cụ, vừa cầm lấy một quả lựu chuẩn bị tách ra ăn.

Nhưng ai biết khi chú Lê mới vừa đưa mấy hạt lựu đến bên miệng, đột nhiên nhăn mày lại, sau đó nhanh chóng quay đầu liếc nhìn cây lựu kia và hỏi: “Bác gái, cây lựu này của bác trồng lâu năm rồi nhỉ?”

Bà cụ Tiền cất tiếng thở dài đáp: “Ừ, cũng mười sáu, mười bảy năm rồi. Là do năm xưa Hữu Phúc tự tay trồng đấy.”

Tôi nhìn vẻ mặt của chú Lê thì biết cây lựu này chắc chắn có vấn đề, do đó cũng quay lại nhìn về phía cây lựu sai trĩu quả kia… Nhưng tôi nhìn ngó cả buổi cũng không phát hiện cái cây này có chỗ nào không bình thường, hơn nữa quả lựu trên cây vừa to vừa đỏ, rất là mướt mắt.

Nhưng tôi thấy chú Lê đặt chỗ lựu đã lên đến miệng xuống, không bỏ một hạt nào vào miệng, ngược lại Đặng Khải vẫn ăn rất ngon lành, chẳng mấy chốc đã sắp ăn hết một quả.

Lúc này tôi đứng dậy đi đến dưới cây lựu, muốn xem xét kỹ càng gốc lựu này. Nhưng mới vừa tới gần, tôi đã cảm thấy không thích hợp, vì thế tôi lập tức quay đầu lại nhìn về phía chú Lê. Chú thấy tôi nhìn sang mình thì ra hiệu bằng mắt với tôi, hỏi có phải tôi phát hiện ra cái gì hay không?

Đầu tiên tôi gật đầu với chú Lê, sau đó từ từ khom xuống, vùi tay xuống đất… Lần này càng có nhiều ký ức tàn hồn của Hoàng

Nguyệt Phân tràn vào trong đầu tôi.

Phải nói người phụ nữ này cũng thật đáng thương. Từ sau khi ly hôn, bà ta vẫn không sống tốt cho lắm. Vốn tưởng tốt xấu gì mình còn có đứa con trai, chỉ cần mình có thể một lòng nuôi nấng con lớn lên, cũng coi như là có hi vọng. Nhưng ai cũng không ngờ, bà ta lại phát hiện mắc bệnh ung thư cổ tử cung trong một lần kiểm tra sức khoẻ ở cơ quan!

Hoàng Nguyệt Phân nghĩ đến việc sau này rất có thể mình sẽ chết bất cứ lúc nào, bà ta đành phải nhịn đau trả con trai lại cho chồng trước. Tuy rằng sau đó bệnh tình của bà ta đã được khống chế, nhưng cũng bởi vậy mà cắt bỏ tử cung.

CHƯƠNG

Mua giả đào thật

Trên thực tế, kể cả không mắc bệnh, Hoàng Nguyệt Phân cũng không muốn tái hôn do bị đả kích trước đây. Lúc ấy bà ta chỉ nghĩ sau này sẽ sống thật tốt bên cạnh con trai. Nhưng căn bệnh hiện giờ làm bà ta biết cái gì gọi là "Đời người vô thường", hôm nay vẫn là một gia đình hạnh phúc, ngày mai đã sụp đổ; một phút trước vẫn là người khỏe mạnh, ngay sau đó đã mắc bệnh ung thư…

Cho nên sau khi Hoàng Nguyệt Phân khỏi bệnh cũng không đón con trai về, vì trong mắt bà ta, con trai đi theo chồng trước chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều so với đi theo mình… Dù thế nào cũng là cha ruột, chắc không đến mức để cậu ta thiếu ăn thiếu mặc. Còn một mình bà ta chắt chiu ăn mặc để tiết kiệm tiền, tương lai khi con trai kết hôn có thể cho con một khoản.

Theo lý thuyết, với số tuổi như Hoàng Nguyệt Phân, chẳng còn ai đi theo đám người trẻ thi lấy bằng cấp làm gì. Suy cho cùng đã lớn tuổi, trí nhớ cũng không tốt. Nhưng Hoàng Nguyệt Phân muốn sau khi về hưu có thể có thêm chút tiền, nên liều sống liều chết muốn trước khi về hưu phải lấy được bằng.

Vào mùa xuân mười sáu năm trước, buổi sáng ngày thi cuối

cùng, Hoàng Nguyệt Phân đột nhiên cảm thấy rất không thoải mái trong người, thật sự không kiên trì được nên giữa trưa bà ta trở lại quán trọ ngủ trưa một lát. Nhưng lúc ấy bà ta chẳng có di động, cho nên cũng không đặt được đồng hồ báo thức, kết quả bà ta đặt lưng xuống là ngủ quên mất.

Khi bà ta vội vàng hốt hoảng chạy tới trường thi thì đã phát đề được nửa tiếng rồi. Đừng nói là thầy giám thị, cả bảo vệ gác cổng cũng không để cho bà ta đi vào...

Mặc dù nếu lần thi này không qua, đến mùa thu vẫn có thể tham gia thi lại, nhưng tháng sáu Hoàng Nguyệt Phân phải về hưu rồi, bà ta vốn không chờ kịp đến mùa thu để thi lại. Biết bản thân tốn bao công sức tham gia thi, kết quả thất bại vì môn cuối cùng có thành tích 0 điểm, trong lòng Hoàng Nguyệt Phân cực kỳ thất vọng.

Nhưng ai ngờ khi Hoàng Nguyệt Phân trở lại nhà nghỉ chuẩn bị trả phòng, lại bị ông chủ Tiền Hữu Phúc cho biết, bà ta trả phòng quá giữa trưa, bây giờ trả phải thu thêm tiền thuê một ngày.

Mấy năm nay, Hoàng Nguyệt Phân vì con trai nên vẫn sống rất tiết kiệm. Để báo danh cho kỳ thi lần này, bà ta đã tiêu hơn hai nghìn, kết quả giờ tất cả đều không còn ý nghĩa nữa! Mà vào lúc này, ông chủ nhà nghỉ còn một hai phải thu của bà ta thêm tiền giường một ngày, đương nhiên bà ta không đồng ý. Vì vậy, Hoàng Nguyệt Phân bắt đầu cãi nhau với ông chủ Tiền Hữu Phúc.

Hai ngày kia, hầu hết khách đến nhà nghỉ đều là thí sinh đến dự thi. Do đó, về cơ bản không có người nào ở nhà nghỉ trong khoảng thời gian đó. Hai người họ cãi qua cãi lại, Tiền Hữu Phúc mới đưa tay đẩy Hoàng Nguyệt Phân một cái.

Vốn dĩ tâm lý của Hoàng Nguyệt Phân đã không thoải mái, hơn nữa Tiền Hữu Phúc đẩy bà ta khiến bà ta nghĩ tới chồng trước của

mình… Ở trong lòng bà ta, nguồn gốc của tất cả mọi bất hạnh đều đến từ việc chồng trước bạo hành gia đình với mình. Vì vậy, Hoàng Nguyệt Phân nhất thời bi phẫn nên đánh nhau với Tiền Hữu Phúc.

Nhưng một người phụ nữ trung niên sắp năm mươi, còn mang thân bệnh tật, sao có thể là đối thủ của Tiền Hữu Phúc đây? Kết quả chưa đánh được vài cái, bà ta đã bị Tiền Hữu Phúc đẩy ngã ra đất. Lúc ấy Hoàng Nguyệt Phân cảm thấy gáy của mình đau nhói, tiếp đó bà ta cũng không biết gì nữa. Tôi đoán khi Hoàng Nguyệt Phân ngã xuống đất, nhất định là phần đầu đã đập vào vật cứng gì rồi, nên cuối cùng mới khiến bà ta tử vong…

Tôi đứng dậy khỏi mặt đất, sau đó trở lại bên cạnh bà cụ Tiền và nói: “Bà à, bà có còn nhớ lúc con trai bà trồng cái cây này đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Xét đến cùng, đều đã qua mười mấy năm rồi, bà cụ Tiền nghe tôi hỏi vậy thì hơi ngẩn ra: “Không nhớ rõ lắm, hình như lúc ấy Hữu Phúc đột nhiên lái xe, dắt theo vợ về. Đêm đó tôi còn chưa nhìn thấy hai người bọn nó trồng cây gì, kết quả sáng ngày hôm sau vừa thức dậy, tôi thấy cây lựu đã trồng xong rồi.”

Đặng Khải thấy chúng tôi không ngừng hỏi bà cụ chuyện về cây lựu nên hơi tò mò nói: “Cây lựu này có vấn đề gì sao?”

Tôi khẽ nói vào tai cậu ta: “Cậu chưa từng nghe câu dưới gốc cây lựu chôn người chết sao?”

Thằng nhóc này nghe vậy thì mặt mày xanh mét: “Anh à, anh đừng làm tôi sợ, vừa rồi tôi đã ăn hết sạch lựu rồi đấy?!”

Tôi cố nhịn cười: “Thật sự không dọa cậu, người bị chôn dưới cây lựu này chính là Hoàng Nguyệt Phân…”

Nghe tôi nói như vậy, Đặng Khải trợn mắt muốn nôn ra, cuối cùng vẫn là chú Lê vỗ vai của cậu ta và bảo: “Nhịn xuống đi, đừng

nôn ở trong sân nhà người ta!”

Tuy rằng giờ đã biết rõ bên dưới cây lựu này có vấn đề, nhưng lại không thể nói thẳng với bà cụ Tiền: “Dưới cây lựu này của bà có chôn người chết hả?” Phỏng chừng bà cụ nghe xong không lấy cây chổi đánh đuổi chúng tôi đi mới tài ấy.

Vì vậy tôi chớp mắt, lập tức cười và nói hùa theo bà cụ Tiền: “Bà Tiền này, cháu thấy cây lựu của nhà bà đẹp quá, hay bà bán cho chúng cháu đi! Cháu ra giá một trăm nghìn, thế nào?”

Ai ngờ bà cụ Tiền lập tức lắc đầu như trống bỏi: “Đây là vật đáng nhớ duy nhất con tôi để lại, tôi không bán!”

Tôi thấy thái độ của bà cụ vô cùng kiên quyết, cũng chẳng nói gì thêm, sau đó chúng tôi để lại chỗ sữa bò và hoa quả rồi rời đi. Ra khỏi nhà họ Tiền, chúng tôi cũng không rời thôn, bởi vì hôm nay chúng tôi nhất định phải đào Hoàng Nguyệt Phân dưới gốc cây lên…

Chỉ là tính tình bà cụ này rất bướng, trả một trăm nghìn cũng không bán… Không quan trọng, tôi là ai chứ! Nếu bà ta không động lòng vì một trăm nghìn, tất nhiên tôi đây sẽ có cách để cho người khác tới đào cây này để lấy một trăm nghìn.

Vì vậy chúng tôi lại quay về cửa hàng tạp hóa đầu thôn mua nước uống, giữa lúc đó tôi giả vờ gọi điện thoại, cố ý để cho chủ tiệm tạp hóa nghe thấy, để ông ta cho rằng chúng tôi nhắm tới gốc cây lựu trong nhà bà cụ Tiền.

“Ông chủ, bà cụ Tiền kia không đồng ý bán ạ, nói rồi! Tôi nói trả bà ta một trăm nghìn đồng, kết quả bà cụ cứ nói cây này là con trai bà ta trồng lúc còn sống, trả bao nhiêu tiền cũng không bán! Cái gì?! Lại thêm năm mươi nghìn!? Được, vậy ngày mai tôi lại đến thử xem sao.” Tôi nói như thật.

Chờ tôi cúp điện thoại, chủ tiệm tạp hóa kia sớm đã nghe lén

hồi lâu, thấy tôi quay đầu lại nhìn về phía ông ta, bèn bước ngay đến gần tôi hỏi: “Người anh em, vừa rồi ở trong điện thoại cậu nói gốc cây lựu trong nhà bà cụ Tiền có giá một trăm năm mươi nghìn ư?”

Tôi gật đầu một cách “chân thành” và đáp: “Còn không phải sao, nhà tôi mà có gốc cây như vậy tôi đã bán lâu rồi, đó là một trăm năm mươi nghìn tệ đó! Ông không biết đâu, khoảng thời gian này ông chủ tôi rất muốn sinh con thứ hai, nhưng mà vợ ông ấy mãi vẫn chưa có mang! Vì thế người ta mời đại sư xem thử, nói là biệt thự nhà họ thiếu một thứ, chỉ cần tìm được thứ như vậy, sớm muộn gì cũng có mang đứa thứ hai.”

“Thứ ông chủ cậu tìm chính là gốc cây lựu trong sân nhà bà cụ Tiền ư?!” Chủ tiệm tạp hóa sốt ruột hỏi.

CHƯƠNG

Kề sát nhau nói chuyện dài dòng

Tôi nghe vậy cố ý bĩu môi nói: "Cũng không phải, người ta chỉ đích danh phải là loại cây lựu có tuổi thọ trên mười lăm năm, mọc tươi tốt! Loại cây này quả có nhiều hạt, ngụ ý tốt... Nhưng bà cụ Tiền sống chết không chịu bán! Nếu không phải chú tôi với Tiền Hữu Phúc năm đó có ít giao tình, muốn chăm sóc người nhà bọn họ, tôi sao phải ra giá đó! Mấy trăm nghìn đồng đi đâu mà không mua được cây lựu chứ?"

Ông chủ tiệm thấy tiền sáng mắt, vừa nghe tôi nói một thân cây bán được mấy trăm nghìn. Nước miếng chảy ra dài cả mét, chỉ hận trong sân nhà mình không mọc ra một cây lựu tốt như vậy.

Tôi thấy mọi chuyện cũng đã xong rồi, bèn gọi bọn chú Lê đi ra ngoài, lúc này chủ tiệm tạp hóa kéo tôi lại, nói: "Này người anh em, người anh em! Cậu khoan hãy đi, nếu như tôi có thể lấy được cây lựu nhà bà cụ Tiền, thì cậu có thể trả bao nhiêu?"

Tôi nghe vậy thì nghi ngờ, nói: "Anh? Anh làm sao lấy được? Bà cụ Tiền sống chết cũng không chịu bán cơ mà!"

Chủ tiệm tạp hóa cười thần bí, nói: "Chuyện đó cậu đừng quan tâm, dù sao tôi biết làm thế nào là được!"

Lúc này tôi mới lộ ra bộ mặt vui mừng: "Được! Chỉ cần anh có

thể lấy được cây lựu đó, trở về tôi sẽ nói với ông chủ tôi trả cho anh hai trăm nghìn! Ông chủ tôi là người đặc biệt tin những thứ này, một tí tiền đó cũng không thiếu! Nhưng trước đó tôi đã nói rồi, cây lựu này phải là cây trong sân nhà Tiền Hữu Phúc, anh cầm cây khác tới gạt tôi là không được đâu nhé! Còn nữa, không thể làm bị thương đến gốc rễ, cây này trồng xuống phải sống mới được.”

Chủ tiệm tạp hóa nghe vậy liền vỗ ngực đảm bảo: “Cậu cứ yên tâm đi! Nhà nào trong thôn chúng tôi cũng biết trồng cây, tôi đảm bảo với cậu mang về có thể sống!”

Tôi gật đầu, nhưng vẫn không yên lòng, nói: “Anh lấy cây thì lấy cây, nhưng tuyệt đối không thể làm bà cụ bị thương nhé! Nếu không đây là trách nhiệm của anh đấy!”

“Chắc chắn không, chúng tôi đều là người ở đây, không phải nói chứ cơm bà cụ Tiền ăn mỗi ngày đều là do người trong thôn chúng tôi thay phiên nhau đưa! Tôi sao có thể làm bà cụ bị thương chứ? Cậu chờ tin của tôi đi, ngày mai chắc chắn cậu sẽ tới lấy được cây này!” Chủ tiệm tạp hóa thiếu chút nữa đã chỉ trời mà thề cho tôi xem.

Người này quả nhiên là “thấy tiền sáng mắt”... ít có người nào như vậy, chúng tôi đúng là đang rất rầu rĩ chuyện làm sao có thể mang thi thể Hoàng Nguyệt Phân từ trong sân nhà họ Tiền ra? Sau đó chúng tôi đi ra khỏi thôn, nhưng cũng không đi xa, mà chuẩn bị chờ đến khi trời tối thì quay trở lại.

Thời gian chờ đợi luôn rất dài, chú Lê và Đặng Khải đã sớm ngồi dựa vào đằng sau ngủ mất, chỉ có tôi với Đinh Nhất vẫn không buồn ngủ chút nào, mà đang chơi điện thoại di động. Lúc này đồng hồ báo thức trên điện thoại di động lại vang lên, tôi nhìn, thì ra là nhắc nhở tôi nên cho Cục Thịt ăn.

Tôi đành mặt đầy “cam chịu”, lấy từ trên người ra một hộp thủy tinh nhỏ đựng Cục Thịt, rồi lấy cây kim thử máu, chích nhẹ trên ngón tay trỏ của mình… Khi ba giọt máu nhỏ lên người Cục Thịt, thân nó trong nháy mắt biến thành màu hồng phấn.

Đinh Nhất chán ghét nhìn Cục Thịt trong cái bình, anh ta nói: “Cậu mau đem nó cất đi, bây giờ tôi nhìn thấy nó là lại muốn nghiền nát nó…”

Tôi lập tức nhét Cục Thịt vào lại trong ngực: “Được rồi, được rồi, anh nói xem anh là một người đàn ông, sao lại đi so đo với một con sâu chứ? Tôi bây giờ nuôi nó cũng là bất đắc dĩ, nếu như sau này có cơ hội gặp lại Ngô An Ni, tôi sẽ đem Cục Thịt trả lại cho cô ta.”

Đinh Nhất cười hỏi tôi: “Bây giờ cậu có cảm giác thế nào với cô ta?”

Tôi nghe vậy thì thành thật trả lời: “Không có cảm giác gì… Nhưng mà lão già Bùi nói đúng, trí nhớ thì không cách nào bỏ được, tôi nhớ rõ mình đã gặp cô ta, từng yêu cô ta, càng nhớ rõ cô ta đã từng hại tôi, lại không yêu tôi. Nhưng chung quy động vật cũng có tình cảm, dầu gì quen nhau một thời gian, tôi không muốn cô ta vì tôi mà chết, hơn nữa tôi luôn cảm thấy, cô ta không giống với hai sư huynh của mình, nếu không bọn Kim Thiệu Phong vốn không sống được đến bây giờ.”

Đinh Nhất nghe tôi nói thế thì gật đầu, sau đó ung dung, nói: “Được, chỉ cần trong lòng cậu đã quyết là được, những cái khác cũng không quan trọng…”

Ngay lúc tôi với Đinh Nhất hiếm khi “kề sát nhau nói chuyện dài dòng” một lần, lại nghe thấy trong thôn đột nhiên truyền ra một tiếng hét thảm, đã tối như vậy rồi nên làm cho nhiều người sợ hãi. Tôi vừa nghe lập tức biết là chuyện kia xong rồi! Bèn cùng một vài

người dân nghe thấy tiếng thét cùng nhau đi tới sân nhà bà cụ Tiền...

Khi chúng tôi đi theo đám người đến sân nhà họ Tiền, thấy trước sân có chủ tiệm tạp hóa cùng với hai người trẻ tuổi đang hoảng loạn chạy từ trong sân ra, gặp người là hô lên: "Có người chết! Dưới gốc cây lựu có chôn người chết!"

Những người dân đi ra xem náo nhiệt nghe vậy đều xôn xao cả lên, khi anh ta nhìn thấy tôi trong đám người, sắc mặt lập tức biến đổi, nhưng ngay sau đó lền nói với tôi: "Dưới gốc cây lựu kia có người chết, tôi không biết là chuyện gì xảy ra!"

Nghe vậy, sắc mặt tôi trầm xuống: "Cái gì mà người chết người sống, dẫn chúng tôi đi xem thử..."

Sau đó chúng tôi theo anh ta cùng đi vào nhà họ Tiền, quả nhiên thấy cây lựu đã nằm trên đất, rễ cây quấn quanh một bộ hài cốt trắng hếu, mấy người phụ nữ theo sau chúng tôi lập tức thét lên kinh hãi.

Lúc này tôi mới nhìn hài cốt của Hoàng Nguyệt Phân, thật may quần áo bà ta vẫn còn trên người, cái này hi vọng có thể xác định chắc chắn thân phận của thi thể... Vì vậy tôi sầm mặt xuống rồi nói với những người bên cạnh đang xem náo nhiệt: "Phiền ai đó gọi điện báo cảnh sát, khi đào cây lựu này phát hiện một người chết, đây là án mạng, chúng ta không thể tự xử lý được."

Lúc này có người lên tiếng dị nghị: "Các người là ai, buổi tối muộn như thế này lại xuất hiện ở trong thôn chúng tôi?"

Chú Lê nghe vậy mặt đầy hòa nhã giải thích với mọi người, nói mình là bạn của Tiền Hữu Phúc ở trong thành phố, bởi vì biết bà cụ Tiền bây giờ chỉ sống một mình cô đơn, nên muốn đến thăm, nhân dịp thấy cây lựu trong sân nhà họ Tiền khá đẹp, nên muốn tìm người mua cái cây này, cũng là muốn cho bà cụ có một khoản

tiền dưỡng lão. Nhưng không ngờ chuyện lúc đầu rất tốt, kết quả lại moi ra một người chết dưới gốc cây!

Lúc này có một người đàn ông là cán bộ thôn đi vào, hỏi tôi bằng giọng chất vấn: “Làm sao cậu biết vụ này là án mạng chứ?”

Tôi nghe vậy tức giận nói: “Ồ? Chẳng lẽ thôn này có phong tục chôn người chết dưới gốc cấy ư?”

Mọi người nghe vậy đều rối rít bày tỏ nào có phong tục như vậy, họ cũng bị dọa sợ chết khiếp đấy chứ!

Lúc này tôi nhún vai rồi nói: “Vậy còn không phải à, nếu người này chết bình thường, vậy tại sao lại lén lén lút lút chôn dưới gốc cây? Còn nữa... Người này là ai? Nhìn thi thể cũng ít nhất mười năm trở lên rồi, trong thôn các vị trong mười mấy năm nay có người nào mất tích không?”

CHƯƠNG

Có chuyện muốn nhờ

Thôn dân xung quanh sững sờ một lúc, sau đó quay ra nhìn nhau, ai cũng nói chưa từng nghe qua nhà ai có người mất tích cả! Vì vậy có người hưởng ứng đề nghị vừa rồi của tôi, hay là báo cảnh sát tới là ổn thỏa nhất.

Chẳng mấy chốc có một xe cảnh sát lái vào thôn họ Tiền, còn tại sao phải đào cây lựu này lên, thì những gì chúng tôi giải thích rất khớp với những điều chủ tiệm tạp hóa nói. Chúng tôi muốn mua cây, vì vậy anh ta thấy tiền sáng mắt, thừa dịp hôm nay đến phiên vợ anh ta đưa cơm cho bà cụ Tiền, đã bỏ thuốc ngủ vào cơm, chuẩn bị đến khi trời tối thì tới trộm cây.

Dĩ nhiên chủ tiệm tạp hóa cũng không ngu, anh ta gọi hai người trong thôn cùng tới, kế hoạch của họ là trộm cây đi ngay trong đêm, cho dù sau đó bà cụ Tiền có phát hiện ra không thấy cái cây nữa... thì cũng đã muộn! Đến lúc đó bọn họ đã chia tiền làm bốn phần rồi, trong đó một phần cho bà cụ Tiền dùng để dưỡng lão. Như thế cũng coi như đúng với lương tâm, cho dù có một ngày âm mưu bị bại lộ, anh ta cũng có thể tìm một lý do cho hành động của mình.

Cảnh sát vừa nghe “đầu đuôi” của mọi việc, cũng không hỏi

chúng tôi nữa! Hơn nữa bà cụ Tiền cũng không bị nguy hiểm gì, chẳng qua là bây giờ vẫn còn đang ngủ trong phòng, bên ngoài ồn ào thành như vậy, bà cụ vẫn không tỉnh!

Vấn đề bây giờ là bộ hài cốt này là của ai? Pháp y căn cứ vào quần áo của người chết, bước đầu xác định là phụ nữ, hơn nữa quần áo cũng không hư hại gì, điều này chứng minh trước khi chết, thân thể này hẳn không có ngoại thương gì rõ ràng.

Nhưng pháp y nhanh chóng phát hiện sau gáy người chết có vết xương sọ bị gãy rất rõ ràng. Hơn nữa quan trọng nhất là cảnh sát phát hiện ở dưới nách người chết có một cái túi đen, bên trong có chứa một ít vật tùy thân của người chết.

Trong đó có thẻ căn cước của người chết cùng với một thứ giống như thẻ đi thi. Nhưng vì thời gian đã quá lâu rồi, chữ phía trên đã không còn nhìn rõ nữa, cho nên cần trở về xử lý kỹ thuật để làm rõ nội dung phía trên.

Bây giờ hài cốt này là của Hoàng Nguyệt Phân đã là chuyện ai cũng biết, cảnh sát xác nhận thân phận của bà ta cũng chỉ là vấn đề thời gian, chỉ tiếc là người hại chết bà ta là ông chủ quán trọ Tiền Hữu Phúc đã chết, mà nhà ông ta cũng chỉ còn một mẹ già đã hơn 80 tuổi, cho nên không thể truy cứu trách nhiệm hình sự hay bồi thường dân sự.

Thấy chuyện bên này đã xong hết rồi, mấy người chúng tôi lập tức lái xe chạy về cả đêm, muốn xem bên Vương Tụy Hinh đã giải quyết xong mọi việc chưa, có còn mơ thấy ác mộng về Hoàng Nguyệt Phân nữa không.

Kết quả thật bất ngờ, khi chúng tôi đi suốt đêm trở về, thì lại nhận được điện thoại của chồng Vương Tụy Hinh, nói là chị ta đã xảy ra chuyện! Anh ta bảo chúng tôi lập tức tới đó. Chuyện này đúng là làm chúng tôi bất ngờ!

Khi chúng tôi “gấp như cứu hỏa” đi tới nhà Vương Tụy Hinh, thấy chị ta đang run rẩy ngồi trên salon, mặt đầy kinh hoàng, hỏi ra thì được biết, hóa ra tối hôm qua chị ta gặp cơn ác mộng kinh khủng hơn mọi khi, chị ta trực tiếp thấy Hoàng Nguyệt Phân…

Thì ra tối qua Vương Tụy Hinh vừa đi ngủ thì mơ thấy ác mộng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn! Nhưng lần này chị ta phát hiện tình cảnh trong giấc mộng dường như hơi khác, chị ta không không phải nhìn mọi việc bằng thị giác của mình, mà chứng kiến dưới thị giác của một người khác.

Chị ta thấy rõ ràng một người phụ nữ trung niên bị một người đàn ông đẩy ngã trên sàn, sau đó đầu bị đập mạnh vào bậc thang bằng xi măng, máu chảy đầy đất. Chị ta biết người đàn ông đẩy người kia, đó chính là ông chủ quán trọ Hân Hân mà năm đó chị ta đã trọ khi đi thi ở Thương Châu.

Người chủ quán trọ nhìn thấy người phụ nữ đã ngã không dậy nổi, bèn vội tiến lên kiểm tra hơi thở của người phụ nữ kia, sau đó ông ta sợ đến ngã ngồi luôn xuống đất! Đúng lúc ấy có một người phụ nữ đi vào, sau khi hỏi rõ chuyện đã xảy ra, bà ta quỳ xuống sau lưng ông chủ quán trọ, vừa khóc vừa đấm vào lưng ông ta.

Mặc kệ người phụ nữ đánh thế nào, ông chủ đó cũng vẫn đần mặt ra ngồi trên đất không có phản ứng, không biết nên làm gì cả... Cuối cùng người phụ nữ mới giật mình đứng dậy, rồi kéo lê người phụ nữ trung niên nằm dưới đất không có phản ứng nào nữa đi, sau đó dùng cây lau nhà dọn sạch toàn bộ vết máu ở hiện trường.

Tất cả giấc mộng đến đây kết thúc, lúc ấy trong lòng Vương Tụy Hinh vô cùng sợ hãi, bởi vì chị ta nhận ra người phụ nữ trung niên đã chết ở nhà trọ Hân Hân làm khổ mình nhiều năm nay chính là Hoàng Nguyệt Phân...

Sau khi tỉnh dậy lần nữa từ trong mộng, Vương Tụy Hinh ngồi dậy trên giường, cả người đầy mồ hôi lạnh. Vốn chị ta gặp ác mộng này đã thành thói quen, cho nên tỉnh dậy định đi rót cho mình một ly nước.

Ai ngờ đúng lúc đó, Vương Tụy Hinh đột nhiên phát hiện cửa sổ phòng ngủ có một bóng người đứng ở đó, bởi vì ngược sáng nên chị ta chỉ nhìn thấy một bóng đen mơ hồ, không thể nhìn rõ gương mặt của đối phương.

Nhưng dù vậy, trong lòng Vương Tụy Hinh vẫn thấy rùng mình, bởi vì chị ta cảm thấy người này giống với người mình vừa mơ thấy là đã chết – Hoàng Nguyệt Phân.

Vương Tụy Hinh lúc ấy cứng đờ tại chỗ, không dám động đậy, chị ta muốn quay đầu đánh thức người chồng đang ngủ tỉnh dậy, nhưng chị ta không thể quay đầu được, vì vậy chị ta không thể làm gì khác hơn là cứ đứng yên như vậy, nhìn cái bóng đen kia dần dần hướng đến gần mình.

Bây giờ nghĩ lại, chị ta vẫn còn cảm giác sợ đến run cả người, Vương Tụy Hinh không dám tin tưởng chuyện người phụ nữ vẫn luôn xuất hiện trong giấc mộng của mình, vậy mà lại xuất hiện chân thực trước mặt mình như vậy...

Chúng tôi nghe cũng cảm thấy kì quái, theo lý mà nói, hài cốt của Hoàng Nguyệt Phân đã được thấy mặt trời lần nữa, âm hồn của bà ta cũng phải lấy được sự an ủi mới phải chứ! Nhưng vì sao ngược lại càng dữ dội hơn?

Sau đó chú Lê hỏi Vương Tụy Hinh: “Cái bóng đen đó có làm chuyện gì đặc biệt không?”

Vương Tụy Hinh nghe vậy chỉ lắc đầu, nói: “Lúc đó tôi thực sự quá sợ, nên không dám nhìn kỹ, làm sao mà còn để ý bà ta có làm chuyện gì đặc biệt không?”

Chú Lê nghe vậy thì trầm tư trong chốc lát rồi nói: “Không đúng, Hoàng Nguyệt Phân tới tìm cô nhất định có nguyên nhân, theo như lời cô thì bà ta không giống như là có ý muốn hại cô, cho nên tôi đoán nhất định là muốn nhờ cô hỗ trợ... Nếu cô hi vọng chuyện này có thể hoàn toàn giải quyết, thì phải biết Hoàng Nguyệt Phân muốn cô giúp chuyện gì?”

Vương Tụy Hinh nghe xong cũng thoáng bình tĩnh lại một chút, chị ta nói: “Lê đại sư, vậy tôi phải làm sao đây?”

Chú Lê suy nghĩ một chút và nói: “Thật ra thì Hoàng Nguyệt Phân này không có ý muốn hại cô, nếu không thì sao đã mười mấy năm mà cô chỉ đơn giản gặp ác mộng thôi chứ?”

Sau khi được chú Lê trấn an, Vương Tụy Hinh cuối cùng cũng không sợ hãi nữa, hơn nữa còn bảo đảm với chúng tôi rằng nếu tối mai Hoàng Nguyệt Phân xuất hiện, chị ta nhất định hỏi xem rốt cuộc bà ta muốn gì?

Sau khi ra khỏi nhà Vương Tụy Hinh, cả ba chúng tôi thực sự đã quá mệt mỏi, vì thế mọi người về nhà ngủ bù, ai mà biết buổi tối Vương Tụy Hinh kia còn có thể xảy ra chuyện gì chứ? Còn chuyện bên thôn họ Tiền, tôi tin là cảnh sát ắt hẳn rất nhanh sẽ liên lạc với Trần Hải Vân.

CHƯƠNG

Cục Thịt vượt ngục

Nhưng kết quả chúng tôi vừa về đến nhà, tôi nhận được điện thoại của lão Triệu, anh ấy muốn tôi đến bệnh viện kiểm tra lại, nói là trong viện của anh ấy có một vị chuyên gia tim người Đức mới đến, anh ấy muốn tôi đến để cho vị chuyên gia đó kiểm tra xem vật trong tim tôi rốt cuộc là cái gì....

Tôi vừa nghe là đã không muốn đi, nhưng Đinh Nhất vẫn cảm thấy hơi không yên tâm, cho nên muốn làm siêu âm tim thêm một lần, xem trong tim tôi còn vật đó không?

Tôi nghe vậy thì nhìn lên bình thủy tinh đang để ở vị trí cao nhất trong nhà, trong đầu nghĩ Cục Thịt cũng đã ở trong đó, trong tim tôi sao còn có cái gì được chứ? Nhưng xem một chút cũng được, tối thiểu Đinh Nhất và lão Triệu cũng có thể yên tâm.

Vì vậy xế chiều hôm đó tôi chạy đến bệnh viện, lại làm siêu âm tim, lúc lão Triệu nhìn thấy bản chụp tim tôi lần nữa, lại hoảng hốt đến nỗi không nói được nên lời, anh ấy cầm kết quả hai lần kiểm tra của tôi lên đối chiếu...

“Sao có thể thế này? Sao lại không thấy vật kia nữa?” Lão Triệu nói với vẻ khó tin.

Lúc này tôi vỗ vai anh ấy và nói: “Bác sĩ Triệu, trên đời này có

quá nhiều chuyện không giải thích được, anh cũng không cần phải ngạc nhiên như vậy. Chỉ cần biết người em vợ là em đây không có chuyện gì là được rồi!"

Lão Triệu nghe vậy, mắt híp lại nhìn tôi, nói: "Vật kia không phải mạch máu?"

Tôi lắc đầu một cái nói: "Không phải... Nói ra anh có thể không tin, đó là một con sâu."

Lão Triệu nghe vậy mặt hơi biến sắc, nhưng ngay sau đó lại khôi phục như bình thường: "Nếu vật kia là một con sâu, vậy bây giờ nó ở đâu? Không biết có chạy đến những bộ phận khác trên cơ thể cậu không?"

Tôi nói với vẻ rất đắc ý: "Dĩ nhiên là không, em đã lấy nó ra rồi, nếu không em sao có thể bình tĩnh thoải mái đứng đây nói chuyện cùng anh được?"

Lão Triệu nghe vậy thì hưng phấn nói: "Ở chỗ nào? Mau cho anh xem thử!"

Tôi thấy lão Triệu hưng phấn như vậy, bèn tỏ ra tiếc nuối nói với anh ấy: "Anh xem thứ kia làm gì? Sau khi lấy ra, nó đã bị em bóp chết rồi."

"Có thật không?" Lão Triệu hơi không tin.

"Em lừa anh làm gì? Nếu như anh cảm thấy hứng thú, chờ khi nào có cơ hội, em mang một con tới cho anh chơi đùa là được mà..." Tôi đường hoàng nói láo.

Lão Triệu nghe vậy ngược lại rất vui vẻ, bởi vì anh ấy cảm thấy vật kia có thể tùy ý bò vào cơ thể người, hẳn là có giá trị nghiên cứu cao. Tôi thấy anh ấy tỏ ra hưng phấn như vậy thì thầm nghĩ trong lòng, trừ phi đầu óc tôi bị úng nước, mới có thể đem cổ trùng cho anh nghiên cứu!

Sau khi từ bệnh viện về, tôi với Đinh Nhất ăn đại một chút bên ngoài, bởi vì tôi muốn giờ Hợi có thể về đến nhà, cho nên cũng không có ăn thức ăn gì mà chỉ gọi một bát mì bò.

Mặc dù chúng tôi đã cố gắng phóng về, nhưng cuối cùng vẫn về nhà chậm một chút, lúc tôi vào nhà thì đã là 9 giờ 15, kết quả là khi tôi nhìn đến cái bình thủy tinh trong tay, trong lòng tôi "đánh thót" một cái...

Chỉ thấy trong lọ, Cục Thịt hơi khô lại một chút, giống như bị mất nước, tôi thầm kêu không tốt, nếu mà nó chết đói há chẳng phải mất công toi bao lâu nay dùng máu nuôi nó sao? Vì vậy tôi vội vàng mở nắp ra nhỏ vào ba giọt máu, nhưng không thấy Cục Thịt biến thành màu hồng phấn như ngày thường...

"Xong rồi, xong rồi! Hình như Cục Thịt chết rồi!" Tôi giơ cái lọ cho Đinh Nhất xem.

Ai ngờ ngay lúc này, Cục Thịt đột nhiên cong người một cái, muốn bắn từ trong lọ ra ngoài, với khoảng cách này, có thể nó sẽ bay thẳng tới mặt tôi... Nếu để nó chui vào thân thể tôi lần nữa, vậy thì đúng là công dã tràng.

May mà ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Đinh Nhất đột nhiên đưa tay bịt miệng lọ thủy tinh lại, đem Cục Thịt nhốt chặt trong bình, ngăn cản nó vượt ngục. Nhưng tôi cũng bị sợ hãi không nhẹ, xem ra khoảng thời gian này tôi vẫn luôn nuôi nó như thú cưng mà quên mất nó vốn là cái gì.

Sắc mặt Đinh Nhất sầm lại, anh ta nói: "Đậy nắp vào! Nếu còn lần nữa tôi không nhẹ tay như thế đâu, mà lập tức bóp chết nó đấy..."

Tôi nhìn ánh mắt Đinh Nhất không giống đang nói đùa, vì vậy vội vàng đậy kín lọ thủy tinh lại: "Không có, không có, chắc chắn không có lần sau, nếu không anh cứ bóp chết nó đi!"

Đinh Nhất nghe vậy thì nói với tôi bằng giọng nghiêm túc: "Cậu đừng thấy nó có vẻ mềm nhũn, nho nhỏ như vậy, nhưng nó không phải là loài vật vô hại với con người, giữ lại nó là gieo họa, nếu như để nó chui lại vào thân thể cậu, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi đâu."

Dĩ nhiên tôi biết Đinh Nhất nói có lý, nhưng trước mắt, chỉ có thể tạm thời nuôi vật này như vậy thôi, có lẽ khi Ngô An Ni tới giết tôi lần tới, tôi sẽ có thể trả lại cho cô ta?

Đinh Nhất nhìn cái mặt đầy buồn rầu của tôi, bèn lạnh lùng nói: "Biết vì sao tôi đồng ý với cậu tạm thời nuôi con sâu này không? Là bởi lúc Ngô An Ni xuất hiện lần nữa, chính là lúc cô ta muốn mạng của cậu. Có vật này lúc đó cũng tốt, đến lúc đó nếu cô ta còn muốn đối xử với cậu như vậy... Thì cũng đừng trách tôi không khách sáo."

Tôi hơi sửng sốt, tôi chưa từng nghĩ tới khả năng mà Đinh Nhất nói, tức là chưa từng coi Cục Thịt thành bùa hộ mạng của mình. Xem ra chú Lê và chú họ đều có ý định này rồi, nhưng họ không trực tiếp nói ra với tôi như Đinh Nhất thôi.

Ngay lúc tôi với Cục Thịt trong lọ đang trừng mắt nhìn nhau, chú Lê gọi điện tới nói Vương Tụy Hinh bên kia hình như có chuyện, vì vậy chúng tôi lập tức lái xe tới đón chú ấy rồi vội vàng chạy tới ...

Chờ khi chúng tôi đến đã thấy Vương Tụy Hinh và chồng chị ta tái nhợt mặt mày ngồi trong phòng khách. Nhưng so với hôm qua, hôm nay chị ta có khá hơn nhiều, đã không còn sợ tới mức cả người phát run nữa.

Nhìn thấy chúng tôi tới, Vương Tụy Hinh lấp tức từ salon đứng dậy, nói: "Lê đại sư, mới vừa rồi... cái đó...."

Chú Lê nghe vậy bèn nhẹ giọng trấn an: "Đừng gấp, ngồi xuống

từ từ nói…”

Sau đó Vương Tụy Hinh kể lại cho chúng tôi, ngày hôm nay chị ta đi ngủ giống như bình thường, kết quả là vừa ngủ được một lát, liền năm mơ thấy Hoàng Nguyệt Phân đứng trước mặt mình, cầm trong tay một vật…

Mặc dù chú Lê có dặn chị ta không cần phải sợ, nhất định phải hiểu rõ Hoàng Nguyệt Phân rốt cuộc muốn chị ta giúp việc gì? Nhưng nói thì dễ mà làm thì khó, đặc biệt là Vương Tụy Hinh đã bị kinh sợ đến mười mấy năm nay, muốn thản nhiên đối mặt quả thực khó khăn.

Vừa vặn cuối cùng chị ta cũng cố ép mình nhìn vật trong tay Hoàng Nguyệt Phân, mới đầu Vương Tụy Hinh cho rằng đó là một cuốn sổ nhỏ, nhưng nhìn lại thì thấy không giống, chờ đến lúc chị ta muốn nhìn kỹ thêm thì tỉnh mộng.

Bởi vì kinh nghiệm hôm qua, Vương Tụy Hinh cho dù biết mình đã tỉnh mộng, cũng không vội mở mắt ra, mà chậm một lúc mới chậm rãi mở mắt nhìn khắp phòng, kết quả là chị ta rất kinh hãi phát hiện ra, bóng đen hôm qua lại một lần nữa xuất hiện ở trước cửa sổ!

CHƯƠNG

Kết thúc có hậu

Cuối cùng Vương Tụy Hinh lấy dũng khí thật lớn mới hỏi được một câu: "Bà... Rốt cuộc bà muốn tôi giúp làm gì?"

Một âm thanh hư ảo truyền từ cửa sổ nhẹ nhàng tới: "Album... ảnh, album... ảnh"

Lúc này chồng Vương Tụy Hinh nghe thấy tiếng vợ thì tỉnh dậy, sau đó anh ta đứng dậy gọi vợ một tiếng: "Tiểu Hinh?"

Vương Tụy Hinh nghe thấy giọng chồng theo bản năng nhìn lại một cái, nhưng khi chị ta quay lại phía cửa sổ thì cái bóng đen lúc trước đã biến mất.

"Album ảnh? Là ý gì? Chị chắc không nghe lầm chứ?" Tôi hỏi đầy nghi ngờ.

Vương Tụy Hinh lắc đầu, khẳng định: "Không đâu, bởi vì bà ta nói hai lần liền, hơn nữa bây giờ nghĩ lại, tôi thấy ở trong mộng, trong tay bà ta có cầm một quyển sổ bìa xanh nhạt, chắc là một album ảnh."

Chị ta nói vậy, ngược lại nhắc nhở tôi, tôi nhớ lúc phá chiếc hộp thiếc trong nhà Trần Hải Vân, không phải là có một album ảnh có bìa màu xanh nhạt hay sao? Nghĩ tới đây tôi vội vàng nhìn về phía chú Lê và nói: "Album ảnh nhà Trần Hải Vân!"

Sau đó ba người chúng tôi lập tức chạy tới nhà Trần Hải Vân, lúc chúng tôi đến, cả nhà họ đã ngủ rồi, anh ta thấy chúng tôi đến vào giờ này thì biết chắc hẳn là có chuyện, vì thế lập tức mở cửa mời chúng tôi vào, anh ta nói: “Sao vậy? Có phải có tin tức của mẹ tôi không?”

Tôi vừa nghe vậy thì biết, chuyện ở thôn họ Tiền thì ra còn chưa truyền tin tới. Làm sao hiệu suất làm việc của sảnh sát ở đó lại thấp vậy chứ? Thi thể cũng đã tìm được, vật phẩm tùy thân cũng có, tại sao lại không chắc chắn được thân phận của người chết?

Nhưng vào lúc này, chúng tôi không nên trực tiếp nói với anh ta rằng: “Đã tìm được thi thể mẹ anh rồi, anh cứ ở nhà chờ cảnh sát liên lạc với anh đi?” Cho nên tôi không thể làm gì khác hơn là cứ phải xử lý chuyện hôm nay trước, vì vậy tôi vội vàng nói với anh ta: “Mau đem album ảnh màu xanh của mẹ anh lấy ra đây!”

Mặc dù Trần Hải Vân không hiểu chuyện gì cả, nhưng cuối cùng vẫn lấy từ gầm giường ra đưa cho chúng tôi... Tôi nhận lấy album ảnh, cẩn thận quan sát, không biết phía trên này có huyền cơ gì mà làm Hoàng Nguyệt Phân phải cầu sự giúp đỡ của Vương Tụy Hinh?

Nghĩ tới đây, tôi quay sang hỏi Trần Hải Vân: “Trong album ảnh này, trừ những bức ảnh ra còn có gì khác không?”

Trần Hải Vân nghe xong mặt mờ mịt, nói: “Không có... Chỉ là một album ảnh bình thường thôi, thỉnh thoảng tôi lại lấy ra xem một lần, nếu có kẹp gì bên trong chắc chắn tôi đã biết!”

Tôi nghe vậy thì gật đầu, trong lòng lại thầm nghĩ, album ảnh này chắc chắn có ý nghĩa đặc biệt với Hoàng Nguyệt Phân, mà không đơn giản chỉ là một album ảnh cũ của họ như thế.

Sau đó tôi nhẹ nhàng sờ độ dày của mỗi tranh ảnh, đột nhiên

phát hiện trong đó có một trang dường như hơi khác, hơi dày hơn một chút, nếu không cảm nhận cẩn thận, thật khó mà có thể phát hiện.

Vì vậy tôi vội vàng lấy hai tấm ảnh ở trang ảnh kia ra, lúc tách hai tấm ảnh ra, một tờ giấy mỏng rơi ra từ đó. Nhìn tờ giấy cũng không phải là một tờ giấy thông thường, tôi cầm lên xem thử, hóa ra nó là một phiếu gửi tiền của ngân hàng...

Thì ra thứ mà sau khi chết Hoàng Nguyệt Phân vẫn luôn nhớ tới chính là tờ giấy gửi tiền này, năm đó bà ta đã gửi năm chục nghìn vào ngân hàng. Lúc trước bà ta vẫn luôn bám theo Vương Tụy Hinh, là muốn thông qua Vương Tụy Hinh để cho con trai bà ta biết tờ biên lai gửi tiền này.

Thi thể bà ta được chôn ở thôn họ Tiền, nên bà ta chỉ có thể dựa vào việc ở lại ám "nơi bị sát hại" này bằng chấp niệm của mình, làm cho Vương Tụy Hinh liên tục mơ thấy chút ít ký ức của bà ta, còn những chuyện khác bà ta không có năng lực làm được.

Cũng may là hai ngày trước chúng tôi tìm được thi thể của Hoàng Nguyệt Phân, nên sau đó bà ta mới có thể biểu đạt càng nhiều ý hơn với Vương Tụy Hinh trong mộng, thậm chí có thể trực tiếp mặt đối mặt nói cho Vương Tụy Hinh một ít chuyện...

Nhưng Hoàng Nguyệt Phân dẫu sao cũng đã làm du hồn mười mấy năm, bà ta không thể nào biểu đạt rõ ý muốn của mình, cho nên chỉ có thể nói với Vương Tụy Hinh hai chữ quan trọng, đó chính là "album ảnh".

Khi Trần Hải Vân thấy tờ gửi tiền của ngân hàng này, ánh mắt lập tức đong đầy nước mắt, anh ta khó mà tưởng tượng được mười sáu năm trước, người mẹ bệnh tật của mình đã góp nhặt từng đồng như thế nào để có được năm chục nghìn này!

Thật ra thì không cần tưởng tượng cũng biết Hoàng Nguyệt

Phân dành dụm số tiền này không dễ dàng gì, hồi đó tiền lương mới có mấy trăm đồng một tháng, mà bà ta lại là người phụ nữ mắc bệnh ung thư, muốn để dành được số tiền thế này đâu có dễ?

Bây giờ tôi cũng hiểu rõ vì sao năm đó Hoàng Nguyệt Phân nhất định phải có được một tấm bằng trước khi về hưu khi tuổi tác đã lớn như vậy, bởi vì bà ta muốn có thêm nhiều tiền tích cóp cho con trai, đến lúc mà bà ta không còn ở đó nữa, có thể để lại cho con mình một khoản tiền, có thể bảo đảm tốt cuộc sống hằng ngày cho nó.

Trần Hải Vân bây giờ mới biết mẹ dành cho mình nhiều tình yêu đến như vậy, không phải bạc bẽo như anh ta vẫn nghĩ lúc đầu... Mặc dù Hoàng Nguyệt Phân không thể ở bên cạnh con trai, chăm sóc nó lớn khôn, nhưng bà ta đã đem hết tất cả mọi thứ của mình để lại cho anh ta.

Đồng thời anh ta cũng tin tưởng, mặc dù từ nhỏ, Trần Hải Vân không có người cha yêu thương mình, nhưng tình yêu của mẹ dành cho anh ta cũng sẽ luôn theo cùng anh ta đến suốt quãng đời còn lại. Trong cuộc sống dù sao cũng có chút ấm áp để chống đỡ, nếu không thì cho dù có sống trong sung túc, đầy đủ thì trong lòng cũng trống rỗng.

Mấy ngày sau chúng tôi nhận được điện thoại của Trần Hải Vân, nói là cảnh sát Thương Châu đã liên lạc với anh ta, bảo anh ta lập tức lên đường làm xét nghiệm ADN, bởi vì bọn họ đã phát hiện một bộ hài cốt của phụ nữ, nghi ngờ là người mẹ đã mất tích mười sáu năm của Trần Hải Vân.

Sau đó, kết quả không cần nói cũng biết, Trần Hải Vân tìm thấy mẹ, biết rõ chân tướng chuyện xảy ra năm đó, mà Vương Tụy Hinh từ đó cũng không nằm mơ thấy Hoàng Nguyệt Phân nữa.

Thật ra trong chuyện này, mặc dù ban đầu hung thủ hại chết

Hoàng Nguyệt Phân đã chết, nhưng cũng không có nghĩa, đó không phải là một kết quả tốt. Dẫu sao cuối cùng Trần Hải Vân và Vương Tụy Hinh cũng được giải thoát phần nào đó, tôi tin rằng cuộc sống của họ nhất định sẽ được hạnh phúc hơn...

Dĩ nhiên, cuối cùng, sau khi chú Lê nhận được phần tiền còn lại của chồng Vương Tụy Hinh, còn bảo anh ta nhất định phải đi đến nhà Tiền Hữu Phúc ở thôn họ Tiền, trả năm mươi nghìn tiền mua cây lựu, sau đó tìm một mảnh đất hoang trồng lại cây này, như thế là xong.

Chồng Vương Tụy Hinh không thiếu tiền, nên đương nhiên không có ý kiến gì, hơn nữa thông qua chuyện này, anh ta rất tin tưởng lời của chú Lê, không hề nghi ngờ chút nào, cho nên dĩ nhiên anh ta răm rắp làm theo lời dặn dò của chú ấy. Sở dĩ chú Lê muốn anh ta làm như vậy, cũng chỉ vì muốn cho mọi việc kết thúc một cách hoàn toàn, dù sao cũng không cần chúng tôi bỏ tiền ra...

Có tiền vào tài khoản nên tâm tình tôi tất nhiên rất tốt, dẫu sao đây cũng là cuộc làm ăn đầu tiên sau khi tôi trải qua kiếp nạn tình cổ, hơn nữa chuyện đến cuối cùng cũng coi như là kết thúc có hậu, vì vậy buổi tối hôm đó chúng tôi ăn mừng một phen ngay trong căn nhà nhỏ của chú Lê.

CHƯƠNG

Trái ôm phải ấp

Thật ra đã một khoảng thời gian rồi tôi không uống rượu, nhưng bởi vì hôm nay tôi thực sự rất vui, có cảm giác sống sót sau tai nạn, lại có thể kiếm nhiều tiền, vì vậy tôi uống cùng chú Lê mấy ly rượu trắng.

Lúc trở về nhà hơi có cảm giác say, nhưng không nghiêm trọng lắm, hơn nữa dọc theo đường đi tôi vẫn trò chuyện cùng Đinh nhất... Ai ngờ ngay lúc chúng tôi cùng vào thang máy để lên lầu, tôi lại cảm thấy không đúng lắm! Bởi vì tôi phát hiện mình bắt đầu dần dần không rõ Đinh Nhất nói cái gì, giọng nói của anh ta như là cách một cái lồng thủy tinh truyền tới vậy.

Mặc dù lúc ấy tôi muốn gọi Đinh Nhất, nhưng rất nhanh tôi phát hiện anh ta không nghe được tôi đang gọi, còn tự mình đi trước chuẩn bị dùng chìa khóa mở cửa... Nhưng ngay khi trong nháy mắt cửa phòng mở ra, Kim Bảo đang nằm sấp ở cửa chờ chúng tôi đột nhiên hướng về phía tôi sủa điên cuồng, lúc này mới làm cho Đinh Nhất cảnh giác hơn, anh ta quay đầu lại nhìn về phía tôi.

Nhưng tôi hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra tiếp theo, bởi vì ý thức của tôi dần dần bắt đầu mơ hồ, cho đến khi Đinh Nhất

hoàn toàn biến mất trước mắt tôi... Sau đó tôi ngủ luôn, chẳng biết cái gì nữa.

Sau khi tỉnh dậy, tôi thấy trên mặt Đinh Nhất có một vài vết bầm, trong lòng tôi căng thẳng, vội hỏi anh ta đã xảy ra chuyện gì? Đinh Nhất lạnh mắt nhìn về phía tôi, qua một lúc lâu mới như trút được gánh nặng, anh ta nói với tôi: "Cậu xem đây là đâu?"

Tôi nghe mà mờ mịt nhìn xung quanh, nhất thời trong lòng tôi giật mình, chuyện gì vậy. Tôi với Đinh Nhất sao lại chạy đến trại giam? Ai là người bị giam giữ? Loại chuyện này làm sao lại có thể xảy ra với tôi chứ? Từ trước đến nay, tôi đều đến nơi này với vai trò cố vấn đặc biệt, nên trăm phần trăm sẽ có được ưu đãi, làm sao mà hôm nay lại ngồi ở trong song sắt thế này?

Tôi nhìn lại những vết máu đọng trên mặt Đinh Nhất, có một loại dự cảm xấu từ từ dâng lên trong lòng tôi, bởi vì tôi tham hai ly rượu, cho nên để tên kia chạy ra ngoài ư? Tôi thấp thỏm hỏi: "Vết thương trên mặt anh... không phải là do tôi đánh đấy chứ?"

Đinh Nhất nghe tôi nói vậy thì dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ vào vết máu đọng nơi khóe miệng, sau đó làm như không có vấn đề gì mà nói: "Cũng không phải thế, nhưng cậu cũng không khá hơn chút nào đâu!"

Tôi nghe mà bán tín bán nghi đưa tay sờ mặt mình, nhưng vừa chạm vào thì cảm thấy đau đớn vô cùng, chắc nó cũng xanh tím đầy mặt.

"Đây... đây là chuyện gì xảy ra vậy?" Tôi lắp bắp.

Đinh Nhất thở dài, sau đó cười, nói: "Cậu thực sự không nhớ cái gì hết à?"

Tôi nóng nảy: "Anh nói nhảm cái gì vậy? Nhớ thì tôi còn hỏi anh làm gì? Có phải cái tên kia lại ra không?"

Đinh Nhất gật đầu, tiếp đó anh ta ngửa người tựa vào tường rồi nói: "Tối ngày hôm qua, vừa mới về đến nhà, tên kia liền đi ra... Sau đó hắn nói muốn đi ra ngoài một chút, tôi cũng theo hắn ra ngoài, sau đó vì nguyên nhân khó mà nói rõ, chúng tôi bị vây đánh, lại sau đó chúng tôi bị giam vào đây…"

Tôi nghe Đinh Nhất nói một loạt "sau đó, sau đó, lại sau đó", ngược lại càng thấy loạn, tôi vội vàng truy hỏi anh ta xem đã xảy ra chuyện gì, sao đang yên đang lành lại đánh nhau? Sau đó Đinh Nhất kể hết chuyện hoang đường đã phát sinh cho tôi nghe, sau khi nghe xong, tôi thấy đây đúng là chuyện dở khóc dở cười!

Thật ra thì sau khi chúng tôi ra khỏi thang máy, tôi đã bắt đầu xảy ra vấn đề, chẳng qua là Đinh Nhất luôn không phát hiện ra, cho đến khi anh ta mở cửa chuẩn bị vào nhà, mới bị Kim Bảo luôn nhạy cảm phát hiện ra có chuyện không đúng, nó hướng về phía tôi mà sủa liên tục.

Đinh Nhất lúc ấy lập tức cảnh giác nhìn về phía tôi, kết quả tôi rất lạnh nhạt nhìn anh ta và nói: "Đừng khẩn trương, tao chỉ đi ra ngoài hoạt động một chút thôi, mấy ngày nay thực sự làm tao nhịn gần chết."

Đinh Nhất vừa thấy tôi nói xong xoay người rời đi, thì cũng chỉ đành theo sau, bởi vì anh ta thực sự sợ bây giờ "tôi" sẽ ra ngoài gây họa. Sau đó anh ta với "tôi" cùng nhau đi bộ ra khỏi khu nhà, lúc đó chúng tôi gặp mấy người quen ở trong khu chào hỏi "tôi", "tôi" cũng tươi cười đáp lại, nếu không phải Đinh Nhất rất hiểu tôi, thì căn bản không ai có thể nhìn ra "tôi" không phải là tôi nữa.

"Tôi" rất thích chí, đi dọc đường đi rồi dừng lại một chút, lúc tâm tình tốt còn huýt sáo... Ai ngờ ngay lúc "tôi" đi ngang qua quán rượu, không nghĩ ngợi gì lại đi vào.

Bình thường tôi rất ít khi đến những nơi như thế này, đặc biệt

là sau đêm "tôi" đi vào cái chỗ "Đêm bất tận" kia, nên có đánh chết tôi thì tôi cũng không vào. Tôi cũng đâu phải quý ông, nên đâu có thể chi tiêu mức đặc biệt cao như thế!

Thật ra thì thu nhập giống tôi cũng có thể miễn cưỡng coi như là thuộc giai cấp trung lưu, nhưng tôi bây giờ không thể trả nổi tiền vào "Đêm bất tận" để tiêu xài. Tôi nhớ có một lần, có vị khách hàng lớn của chú Lê mời chúng tôi vào khu vực khách VIP của nơi đó ngồi một lúc, kết quả là khi tôi thấy menu đồ uống, chỉ một chai bia nhập khẩu thôi cũng đã 188 tệ, giá rượu vang đỏ còn khủng khiếp hơn, tất cả đều là Lafite, Petrus, Chateau Ausone các loại... Nếu tới chỗ này tiêu xài một đêm, chắc tôi phải hộc máu tại chỗ mà mất mạng!

Nhưng chuyện tôi không ngờ tới là, ấy thế mà tôi lại có cơ hội vào "Đêm bất tận" để hoang phí một lần, chẳng những tôi gọi những loại rượu đắt nhất, mà còn muốn gọi hai "phục vụ viên" ngồi với mình nữa.

Lúc ấy tôi nghe Đinh Nhất nói vậy mà trong lòng cảm thấy nhức nhối... Đây là cái quái gì vậy? Thật may tối nay tôi vào đánh hội đồng, mà không phải là vào để mua bán dâm. Nếu không đến lúc Bạch Kiện tìm đến, tôi thật không biết nên để mặt mũi vào đâu nữa.

Nhưng sau đó tôi cũng biết, nguyên nhân dẫn đến đánh hội đồng cũng không khá hơn chút nào! Là vì cùng tranh cướp một người đẹp "bồi rượu" với phòng bao bên cạnh, nên lúc đó tôi mới ra tay, hơn nữa tôi còn là người ra tay trước...

Lúc ấy "tôi" vừa vào đã để ý một cô bồi rượu "rất xuất sắc", vì vậy tôi lập tức chọn cô ấy và một cô gái rất đẹp khác cùng phục vụ tôi.

Trong lúc đó "tôi" còn dõng dạc nói với Đinh Nhất: "Mày biết vì

sao Trương Tiến Bảo vừa nhìn thấy Ngô An Ni đã không rời được không? Bởi vì vốn cậu ta không có mắt nhìn xem thế nào là người đẹp! Cậu ta suốt ngày tiếp xúc với thi thể thì có mà biết cái quả bóng ấy!"

Nói tới đây, "tôi" còn trái ôm phải ấp một chút mới nói tiếp: "Nhìn thử xem... nhìn xem... đây mới thực sự là đàn bà! Mày nhìn Ngô An Ni kia, dáng dấp như mầm hạt đậu, ngực cũng không được bốn lạng thịt, chỉ có Trương Tiến Bảo mới có thể bị người đàn bà như vậy thu hút! Đáng giận nhất là, bị thua thiệt lớn như vậy mà cậu ta mới chỉ hôn môi có một cái, nếu là tao thì đã sớm đè cô ta ra thịt rồi!"

Lúc này Đinh Nhất chỉ có thể bất lực nhìn "tôi" chơi đùa, nghĩ thầm chờ tôi hết men rượu thì có thể khôi phục lại bình thường, nhưng kết quả là không chờ đến khi tôi hết men say đã xảy ra chuyện...

CHƯƠNG

Gây rắc rối

Thì ra "tôi" vừa vào cửa đã để ý "cô gái bồi rượu" tên là Tô Mạn, dáng dấp đúng là rất đẹp mắt. Sau khi cô ấy vào phòng bao của chúng tôi thì cũng rất chuyên nghiệp, luôn một mực mời "tôi" uống rượu.

Nhưng "tôi" lúc ấy mặc dù gọi rất nhiều rượu, nhưng lại không uống lấy một ngụm, chẳng qua chỉ ôm Tô Mạn và một cô gái khác tán gẫu. Ai ngờ có một người phụ nữ bước vào tự xưng là người quản lý của các cô gái này gọi Tô Mạn, muốn dẫn cô ấy đi...

"Tôi" vừa nghe vậy thì lạnh giọng nói với người quản lý: "Ý cô là sao? Là tôi chọn ít rượu quá ư? Hay là tôi không trả nổi? Cô gái này rõ ràng đang phục vụ trong phòng bao của tôi, cô bảo đi thì phải đi à?"

Người quản lý thấy tôi có vẻ không hài lòng, lập tức cười nói: "Quý ngài này, thật không phải với ngài, cậu chủ Kha là khách hàng quen của chúng tôi ở đây, chúng tôi thực sự không đắc tội nổi! Như thế này đi, tôi gọi mấy cô gái vào đây để ngài chọn lại... bốn người, có được không?"

Kết quả "tôi" không hề cảm kích, mặt còn biến sắc, nói: "Cô nói vậy là có ý gì, không đắc tội nổi cậu chủ Kha chó má gì đó, vậy là

có thể đắc tội với tôi...”

Người quản lý lập tức biết “tôi” cũng không phải dạng hiền lành, cuối cùng chỉ có thể khổ sở lui ra ngoài. Thật ra người có đầu óc bình thường đều biết chuyện này chắc chắn là không yên...

Vị cậu chủ Kha đó có thể được người quản lý coi trọng như vậy, thì chắc chắn không phải người bình thường. Nhưng “tôi” với Đinh Nhất ngồi ở phòng bao này cũng không phải người bình thường! Bọn họ, một người không sợ có chuyện, một người thích gây chuyện, nghĩ mà xem, hai người này ở chung thì có thể không có chuyện sao?

Quả nhiên chỉ một lát sau, một người đàn ông trẻ tuổi người đầy mùi rượu đẩy cửa bước vào. Theo sau lưng hắn còn có hai gã cao to khác, nhìn một cái là biết hai kẻ côn đồ.

Lúc này Tô Mạn bên cạnh “tôi” rõ ràng rất căng thẳng, dường như vô cùng sợ hãi người đàn ông này. Không cần nói cũng biết, người đàn ông trẻ tuổi người đầy mùi rượu này chính là cậu chủ Kha mà quản lý đã nói tới.

Sau khi cậu chủ Kha lắc lư đi tới, liền đưa tay chỉ vào Tô Mạn, mặt không vui nói: “Cô, đứng lên đi cùng tôi.”

Tô Mạn nghe lời vội vàng đứng lên, nhưng lại bị “tôi” ôm lại: “Em gái nhỏ, mọi việc cũng phải có trước có sau chứ? Cô là tôi chọn trước, cho nên hôm nay cô phải ngồi đàng hoàng ở chỗ này cho tôi...” Mấy chữ cuối “tôi” gằn giọng nói, Tô Mạn sợ đến run rẩy, lập tức không dám đứng lên nữa.

Cậu chủ Kha trước mặt nghe thấy vậy thì lại hơi kích động nói với hai người sau lưng: “Ái chà chà! Không ngờ ở đây có thể gặp được một người hung dữ như vậy? Được, hôm nay tao sẽ cho mày biết, ở trong Đêm bất tận này, ai mới là người mạnh nhất...”

Nói xong hắn cũng từ từ lui ra cửa, sau đó tựa vào khung cửa

làm ra vẻ xem kịch vui, trong mắt tràn đầy đắc ý, rồi hai tên to con luôn đi sau lưng hắn xông thẳng vào "tôi".

Một người trong đó định đưa tay chụp lấy cổ tôi, kết quả bị "tôi" bắt được ngón tay, sau đó bẻ theo hướng ngược lại, nghe vang lên tiếng "rắc", ngón tay trỏ của hắn đã bị tôi bẻ gãy.

Người đàn ông kia lập tức kêu lên thảm thiết, lúc này, cậu chủ Kha đứng ở cửa biến sắc mặt. Nhưng hắn lập tức ra hiệu tên còn lại xông về phía tôi.

Tôi thuận tay nhặt lên một chai rượu vang đỏ, "xoảng" cái đập lên đầu tên thứ hai đang xông đến, trên đầu hắn đầy rượu vang đỏ! Tình cảnh kia nhất thời rất náo nhiệt, chất lỏng màu đỏ và trắng chảy đầy đất... Mà tên vừa rồi bị tôi bẻ gãy ngón tay cũng bị Đinh Nhất đạp cho nằm soài trên đất, không đứng dậy nổi.

Lúc này "tôi" lạnh mặt nhìn về phía cậu chủ Kha đứng ở cửa, mặt đầy khiêu khích, nói: "Có muốn tự mình lên không?"

Kết quả tên đó sợ quá, vừa thấy tình hình này lập tức không nói lời nào chạy mất, cuối cùng, quản lý đến đỡ hai tên trên mặt đất đi, sau đó liên tục nói xin lỗi với chúng tôi, còn nói tất cả chi phí hôm nay đều miễn phí! Nhưng cô ta cũng hi vọng chúng tôi tạm thời rời khỏi nơi này, bởi vì tên cậu chủ Kha kia khẳng định sẽ còn trở lại tìm chúng tôi gây phiền toái, đến lúc đó, nhỡ mà đánh nhau trong quán rượu, thì sẽ gây tổn thất lớn cho phía cô ấy.

"Tôi" vốn không muốn đi đâu, nhưng Đinh Nhất lại nói: "Làm loạn thế đủ chưa? Thời gian đi ra ngoài của anh có hạn, chẳng lẽ muốn lãng phí toàn bộ ở đây à?"

"Tôi" nghe vậy cũng thấy phải! Vì vậy bèn xoay người vỗ những vụn thủy tinh trên người rơi xuống, sau đó đi cùng Đinh Nhất ra khỏi quán rượu "Đêm bất tận".

Sau khi ra khỏi quán rượu, "tôi" đi lang thang khắp nơi không

mục đích, Đinh Nhất cũng yên lặng đi sau lưng "tôi", nhưng khi chúng tôi đi đến một nơi tương đối yên tĩnh, đường phố lúc đó cũng ít xe qua lại, thì đột nhiên xuất hiện một đám người tay cầm gậy gộc, xông vào chúng tôi.

"Tôi" thấy tình hình này thì mặt lập tức phấn khích, xoa tay chuẩn bị làm một trận đã đời. Nhưng Đinh Nhất đã lạnh giọng cảnh cáo "tôi": "Chớ ra tay quá nặng, tôi không muốn phải dọn cho anh..."

"Tôi" nghe vậy liền hừ nhẹ một tiếng nói: "Đánh nhau thì đánh thôi, còn nhiều quy tắc như vậy? Nếu không mày biểu diễn cho tao xem làm thế nào để xử lý bọn chúng mà không làm chúng bị thương đi?"

Sau khi nghe vậy, Đinh Nhất nhìn "tôi" nhưng không lên tiếng, mà bắt lấy cây gậy đang đánh về phía mình, nhanh chóng né người, rồi quay người bóp bả vai phải của đối thủ, chỉ nghe "rắc rắc" một tiếng, khớp xương cánh tay phải của tên xui xẻo đó đã bị Đinh Nhất nhẹ nhàng tháo xuống.

"Tôi" nhìn là hiểu ý Đinh Nhất, sau đó cũng "bắt chước" tháo khớp xương cánh tay của hai tên xông về phía mình... Trong thời gian ngắn, nhóm người này bị "tôi" và Đinh Nhất tháo khớp xương, nằm trên mặt đất kêu gào thảm thiết.

Lúc này "tôi" phát hiện cách đó không xa có một chiếc xe màu đen đậu ở trên đường, vì vậy "tôi" liền nhanh chóng bước tới, phát hiện thì ra người ngồi trong xe chính là tên cậu chủ Kha đang kinh hoảng, không ngừng nói gì đó với người trong điện thoại...

Chắc thằng nhóc này gọi người đến bao vây chúng tôi, sau đó muốn một mình ngồi trong xe xem, nhưng hắn không ngờ quân của hắn lại ngã hết, lúc này hắn đang rất sợ hãi, ngay cả việc lái xe chạy trốn cũng không nhớ ra.

“Tôi” nhìn thấy bộ dạng kinh sợ của tên cậu chủ Kha, mà trong mắt xuất hiện tia phấn khích muốn chơi đùa, nhưng sau đó lại bị Đinh Nhất chạy tới ngăn cản, anh ta nói: “Nhìn thằng nhóc này sợ hãi như một đứa trẻ thế thì cần gì phải đánh nữa... Anh bớt gây phiền toái cho Tiến Bảo đi.”

“Tôi” nghe vậy thì bực bội lắm nhưng cũng không nói gì, sau đó đi đến cửa xe, rồi lạnh lùng nói với cậu chủ Kha ở bên trong: “Mở cửa sổ xe ra...”

CHƯƠNG

Đến đồn cảnh sát làm khách

Cậu chủ Kha ngồi trong xe với vẻ mặt thà chết chứ nhất quyết không chịu mở cửa, hắn lắc đầu nói: "Tôi không..."

"Tôi" khẽ cười một tiếng: "Mày không muốn mở từ bên trong, vậy tao sẽ giúp mày mở từ bên ngoài, thế nào?" Nói rồi "tôi" tìm ở trên đất xung quanh đó một hòn đá, ném về phía kính chắn gió...

Hòn đá vừa đập vào kính chắn gió lập tức bị găm vào ở đó, đồng thời bốn phía xung quanh dần nứt ra dày đặc như mạng nhện. Tên cậu chủ Kha kia ngồi trên xe phát ra một tiếng kêu the thé chói tai, nghe âm thanh thì có khi hắn đã sợ đến són ra quần rồi.

Nhưng hiển nhiên "tôi" không nghĩ sẽ dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy, dù sao cũng là thằng cháu này tới trêu chọc "tôi" trước, cho nên hôm nay "tôi" nhất định phải để cho hắn biết có vài người hắn không thể chọc nổi.

"Tự mày đi xuống chứ? Hay cần tao lôi mày từ trong xe ra ngoài?" "Tôi" nói với vẻ dữ tợn.

Tên cậu chủ Kha nghe vậy thì người run lên, dùng vẻ mặt đưa đám nói với "tôi": "Tao nói cho mày biết, mày đừng có làm ẩu! Tao đã báo cảnh sát rồi, cảnh sát sẽ tới ngay đấy."

“Tôi” nghe vậy thì cười lạnh: “Được, vậy tao phải thừa dịp trước khi cảnh sát đến mà chơi đùa với mày thật tốt mới được, thế nào?”

Sau khi nói xong, “tôi” vung tay đấm nát cửa kính, rồi thò tay vào ung dung mở cửa xe, tên cậu chủ Kha kia lúc này đã sớm sợ đến mức đứng hình, thấy “tôi” ung dung ngồi vào bên cạnh hắn, hắn hoảng sợ đến mức không nói được ra lời...

Tôi thuận miệng hỏi: “Trong xe có bút không?”

Tên cậu chủ Kha hoảng sợ gật đầu: “Có...”

“Ở đâu vậy?”

Cậu chủ Kha run cầm cập chỉ vào chỗ trước mặt của ghế phụ lái, “tôi” tiện tay kéo ra xem, đúng là bên trong có mấy cây bút. Sau đó “tôi” lục lọi bên trong một lúc, lấy ra cây bút to nhất..

“Tôi” mở nắp bút ra, thử viết lên mặt ghế màu da, sau đó hài lòng nói với cậu chủ Kha: “Xuống xe... Tao chỉ nói một lần thôi.”

Tên cậu chủ Kha vào lúc này đã sợ đến mức choáng váng, gần như “tôi” nói cái gì hắn cũng làm theo, hắn lập tức lăn một vòng xuống xe. Lúc ấy “tôi” nổi lên ý muốn chơi đùa, tôi cười và nói với hắn: “Cởi quần áo!”

Cậu chủ Kha hoảng hốt: “Mày... Mày muốn làm gì?”

“Tôi” vẫn giữ bộ mặt mỉm cười, nhưng giọng nói thì trầm xuống: “Đừng để tao phải nói lần thứ hai...”

Sau đó tôi nghe Đinh Nhất kể lại, tên cậu chủ Kha đó bị tôi giày vò đến thảm, hắn phải cởi đến khi toàn thân không còn một mảnh vải nào, còn bị “tôi” dùng bút vẽ đầy những con rùa nhỏ lên người. Đợi đến khi cảnh sát đến nơi, tên cậu chủ Kha kia đã bị tôi làm cho thê thảm đến không nỡ nhìn.

Lúc Đinh Nhất thấy mấy tay cảnh sát kia cũng cảm thấy đối

phương có vấn đề, mặc dù bọn họ không phải là cảnh sát giả, nhưng ai cũng mặc thường phục, không giống như cảnh sát 110 bình thường.

Vì vậy Đinh Nhất bèn vô cùng hòa nhã nói với mấy người bọn họ: “Các anh đừng ra tay, chúng tôi chắc chắn sẽ không phản kháng, bảo đảm sẽ đi cùng với các anh khai báo rõ ràng, chuyện này chẳng qua chúng tôi chỉ tự vệ, những người nằm trên đất bên kia đều bị thương nhẹ, chỉ cần nắn lại khớp nối là được...”

Kết quả Đinh Nhất còn chưa nói hết lời, có một cảnh sát mặc thường phục đi lên đấm anh ta một cái, lúc ấy Đinh Nhất thực sự tức giận, anh ta nhấc chân đá vào bụng gã cảnh sát kia.

Thấy lại đánh nhau, “tôi” tất nhiên không khách sáo nữa, thế là chúng tôi nhanh chóng lao vào ẩu đả với bốn gã cảnh sát mặc thường phục. Tuy thân thủ của mấy gã này mạnh hơn so với đám người của tên cậu chủ Kha kia, nhưng nếu thực sự phải ra tay thì cũng không phải là đối thủ của “tôi” và Đinh Nhất.

Nhưng Đinh Nhất vừa đánh vừa nói với “tôi”: “Không được gây thương tích cho người ta, bọn họ dù sao cũng là cảnh sát...”

Kết quả là ngay lúc đó mặt “tôi” bị đấm cho mấy đấm, nhất thời “tôi” tức giận đến mức muốn xé mấy gã cảnh sát mặc thường phục này ra... Cuối cùng sự thật chứng minh, bốn gã cảnh sát này thực sự không đánh lại được chúng tôi, nhưng đồng thời chúng tôi cũng phải nhẹ tay, không thực sự đánh bọn họ đến tàn phế.

Đến cuối, sau khi hai người chúng tôi hao hết thể lực của bọn họ, Đinh Nhất mới lạnh lùng nói: “Còn đánh nữa không?”

Mấy gã cảnh sát mặc thường phục thở hổn hển, khoát tay: “Không đánh, về đồn cùng chúng tôi là được.”

Thật ra Đinh Nhất đã sớm nhìn ra những tay cảnh sát mặc thường phục này có quen biết với tên cậu chủ Kha kia, bọn họ

xuất hiện ở đây hoàn toàn là vì muốn trút giận cho thằng oắt đó. Nhưng kết quả bọn họ không ngờ mình cũng không là đối thủ của hai người chúng tôi, cuối cùng không thể làm gì hơn là nhận thua, làm theo trình tự bình thường.

Nghe Đinh Nhất kể xong tất cả những chuyện đã trải qua, tôi có cảm giác tim gan phèo phổi của mình muốn tức đến sắp nổ tung, lấy tiền của tôi đi bar! Lại còn tìm hoa khôi?! Đúng là không có chuyện gì hắn không dám làm! Mà quan trọng hơn, thằng nhãi đó có làm chuyện gì thì cuối cùng người trả tiền cũng đều là ông đây cả, đúng là không thể nói phải trái mà?

Cuối cùng người thiệt nhất lại là quán bar, vì không muốn làm lớn chuyện nên họ miễn phí cho chúng tôi, nếu không thì một đêm này tôi đã phải chi đến hai chục ngàn ấy chứ! Mới nghĩ đến thôi đã thấy nhức nhối rồi! Nếu đó là tôi hưởng thụ thì cũng không lỗ, nhưng ngay cả dáng dấp của mấy cô gái bồi rượu kia ra sao tôi cũng chẳng biết, lại còn vì thế mà đánh nhau đến phải vào đồn cảnh sát!

Ngay lúc tôi đang ở đây ôm cả bụng tức, thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên: “Đúng là hai người các cậu thật à?”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, thấy Bạch Kiện đang đứng bên ngoài song sắt, dùng vẻ mặt đầy nghiền ngẫm nhìn chúng tôi...

Tôi quay đầu nói với Đinh Nhất: “Anh thông báo cho anh ta đấy à?”

Đinh Nhất lắc đầu: “Từ lúc vào đây đến giờ, mấy gã cảnh sát chết tiệt kia đâu có hỏi chúng ta lấy một câu, tôi có thể thông báo cho ai chứ?”

Bạch Kiện nghe vậy vội vàng ho nhẹ và nói: “Nói ai là cảnh sát chết tiệt đấy? Nếu không phải tên cảnh sát chết tiệt là tôi đây tò mò nhìn thử xem, thì không biết hai cậu còn phải ở đây đến khi

nào đấy?”

Hóa ra hôm nay Bạch Kiện tới phân cục làm việc, vừa đến anh ta đã nghe nói tối hôm qua đội cảnh sát bắt về hai người ẩu đả, hai người này đánh một đám người, còn tháo khớp xương của đám người đó ra! Sau đó bọn họ cử đi bốn cảnh sát, kết quả cũng không thể chế ngự được hai người đó, cuối cùng do hai người đó chủ động phối hợp, lúc đấy mới có thể đưa người về đồn được.

Lúc ấy Bạch Kiện nghe được thì vô cùng tò mò, muốn đến nhìn thử hai vị này rốt cuộc là thần thánh phương nào, trông ra sao, nhưng nhìn tên trên bản tường trình thì hóa ra lại là Trương Tiến Bảo và Đinh Nhất.

Sau đó tôi kể đơn giản mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua cho Bạch Kiện nghe, anh ta nghe xong cười như điên, nói: “Hả? Ha ha ha… Cậu đi quán bar lại còn gọi gái bao? Cậu xa xỉ như vậy từ bao giờ thế, giá cả chỗ đó cao lắm đấy!”

“Đừng nói khó nghe như thế có được không? Cái gì mà gái bao? Người ta là nhân viên phục vụ bồi rượu…” Tôi vịt chết còn mạnh miệng.

“Được được được, cậu nói nhân viên phục vụ thì nhân viên phục vụ, nhưng đừng nói anh không cảnh báo cậu trước, thời gian này thành phố đang càn quét bắt những vụ mua bán mại dâm, cậu đừng có mà dính vào đấy! Nếu không anh cũng không bảo vệ cậu đâu, bởi vì thực quá mất mặt… Ha ha ha…” Cuối cùng Bạch Kiện không nhịn được mà cười như điên.

CHƯƠNG

Địa ngục Tu La

Trên đường về, tôi bị Bạch Kiện cười nhạo một trận, lúc này tôi có loại xúc động muốn đem anh ta ra diệt khẩu... Nhắc đến tên cậu chủ Kha mà hôm qua bị "tôi" vẽ đầy rùa đen khắp người, nghe Bạch Kiện nói thì hắn đích thị là "phú nhị đại", nhưng lại thuộc loại phú nhị đại hơi "low". Hắn có một vị trí trong công ty của cha mình, nhưng chỉ dùng cho mục đích khoe khoang với bên ngoài, trên thực tế hắn là một tên vô dụng ăn không ngồi rồi ở công ty của cha hắn.

Phía trên tên cậu chủ Kha đó còn có một người anh, công ty nhà hắn chủ yếu do anh hắn quản lý, người anh này của hắn rất khá, sau khi học từ nước ngoài về thì bắt tay vào quản lý chuyện làm ăn của gia đình. Cho dù nhà có tiền, nhưng anh ta vẫn phụ trách rất nghiêm túc việc của mình, là người rất có năng lực làm lãnh đạo, tốt hơn nhiều so với người em trai hư hỏng.

Tên cậu chủ Kha này kém cạnh hơn nhiều lắm, chẳng những mỗi ngày chỉ biết ăn chơi lông bông, mà còn gây họa rất nhiều lần. May mà hắn có ông cậu ruột là lãnh đạo của phân cục, mỗi khi hắn gây họa không giải quyết được, thì sẽ kêu cha mẹ nhờ cậu giúp.

Lần này cũng không ngoại lệ, ban đầu cậu hắn vừa nghe tin đứa cháu ngoại được nuông chiều này đánh nhau vì một cô gái bồi rượu, ông ta không muốn để ý tới chuyện này. Sau đó ông ta lại nghe tin cậu chủ Kha tìm một đám người đến đánh hai người kia nhưng không phải là đối thủ của họ, ông ta sợ đứa cháu ngoại thiếu đầu óc này của mình bị thua thiệt, vì vậy mà lúc này mới sai mấy cấp dưới đi xem tình hình thế nào rồi nói sau.

Kết quả lại thấy cậu chủ Kha bị "tôi" lột hết quần áo và bị vẽ rùa đen đầy cả người, mà cách đó không xa, mười mấy tên côn đồ vẫn còn đang nằm rên rỉ trên mặt đất... Sau đó mấy gã cảnh sát mặc thường phục đi cứu viện muốn thể hiện trước mặt lãnh đạo, nên mới ra tay với chúng tôi.

Thật ra mấy tay cảnh sát mặc thường phục kia vừa mới ra tay với chúng tôi đã hối hận ngay, nhưng vì đã lỡ tham dự vào, nên cũng chỉ đành cắn răng chịu đựng, nếu không chưa ra trận đã nhận thua thì thật mất mặt!

Nhưng bọn họ nào biết, thật ra tối hôm qua chúng tôi vốn không muốn ra tay với bọn họ, nếu không thì chỉ với thực lực của "tôi" thôi, có đánh họ đến tàn phế cũng xem như đã nương tay lắm rồi.

Lúc ấy cả tôi và Đinh Nhất đều không ai ngờ tới rằng, mấy hôm sau chúng tôi lại gặp lại tên cậu chủ Kha xui xẻo đó... Nhưng khi ấy hắn làm chúng tôi hết sức ngạc nhiên.

Thì ra có một mối khách cũ lâu năm tìm đến chú Lê, kể rằng người con trai của bạn ông ta mấy ngày nay đột nhiên xảy ra vấn đề, trông tình hình thì có vẻ giống như bị cái gì đó không sạch sẽ quấn thân, ngày nào cũng làm một ít chuyện kỳ quái.

Chú Lê nghe vậy thì nói với ông ta rằng, nếu muốn biết con của bạn ông ta có vấn đề gì hay không, thì nhất định phải để ông ấy

gặp cậu ta mới được... Vì thế mà mấy ngày sau, mấy người chúng tôi đi đến một ngôi biệt thự theo sự chỉ dẫn của vị khách kia.

Chúng tôi nhấn chuông cửa mấy lần mà bên trong vẫn mãi chẳng có động tĩnh gì... Người khách hàng cũ của chú Lê thấy vậy, trong lòng cảm thấy kỳ quái, bởi vì hôm qua ông ta đã hẹn trước trong điện thoại rằng sáng nay sẽ gặp mặt, cho nên trong khoảng thời gian này, nhà bọn họ không thể không có ai được? Nhưng bất kể chúng tôi có bấm chuông thế nào, bên trong vẫn không có chút phản ứng nào cả...

Lúc chúng tôi chuẩn bị từ bỏ thì khách hàng cũ của chú Lê bấm máy gọi điện cho chủ nhà, nhưng chúng tôi lại nghe thấy tiếng điện thoại di động vang lên trên sân cỏ.

Thấy vậy, trong lòng tôi dâng lên cảm giác khác thường, tại sao điện thoại di động lại bị ném trên sân cỏ chứ? Hơn nữa rõ ràng trước đó đã hẹn thời gian, tại sao lúc này không có người ra mở cửa?

Ngay tại lúc chúng tôi đang quay sang nhìn nhau, không biết có nên báo cảnh sát hay không, thì thấy có bóng người từ trong biệt thự đi ra... Nhưng khi nhìn thấy rõ dáng vẻ người đó, tất cả chúng tôi đều sợ hết hồn. Người vừa đi ra khắp mặt đều là máu, nét mặt dữ tợn đáng sợ, giống như ác quỷ trở về từ địa ngục vậy.

Đinh Nhất vừa thấy thì nghi hoặc nói: “Sao lại là hắn?”

Thì ra người đi ra từ trong biệt thự không phải ai khác, mà chính là người mà mấy ngày trước cùng “tôi” tranh giành cô nhân viên bồi rượu - cậu chủ Kha, chỉ là tên cậu chủ Kha lúc này rõ ràng rất khác so với lúc trước.

“Đây là tình huống gì vậy? Tiểu Kha? Cháu muốn làm gì!!” Vị khách hàng cũ của chú Lê lùi về phía sau, suýt nữa đã sợ mức đến ngồi bệt xuống đất.

Lúc này Đinh Nhất đẩy tất cả chúng tôi ra sau lưng anh ta và nói: “Mọi người cẩn thận một chút, tên này có cái gì đó không bình thường…”

Nghe Đinh Nhất nói vậy, tôi mới thấy trong tay tên cậu chủ Kha đang cầm một con dao róc thịt đầy máu, ánh mắt kỳ quái đi về phía cửa…

Tôi giật mình, nói: “Shit! Không phải thằng cháu này vừa mới làm thịt gia súc đấy chứ?”

Sắc mặt chú Lê lúc này âm trầm, chú nói: “Thần trí của thằng nhóc này hiện tại không rõ ràng…”

Nghe chú ấy nói vậy, tôi mới phát hiện ra ánh mắt cậu chủ Kha hình như hơi đen quá, ngay cả tròng trắng mắt cũng không nhìn thấy đâu. Thật may giữa chúng tôi có cách một hàng rào sắt, nếu không lúc này hắn đã vọt tới gần chúng tôi rồi.

“Lương Kha?” Người khách hàng cũ của chú Lê gọi thử.

Lương Kha nghe vậy nghiêng đầu một cái, dường như đang nghe xem ai gọi tên mình?

Đinh Nhất nói chậm rãi. “Ánh mắt của hắn… Giống như không nhìn thấy gì.”

Quả nhiên, khi giọng Đinh Nhất vang lên một lần nữa, Lương Kha bất chợt xông về hướng Đinh Nhất, nhưng bị hàng rào sắt ngăn lại, lúc này trong miệng Lương Kha phát ra tiếng gào rít, trong âm thanh đó, không nhận ra là hắn đang tức giận hay là thống khổ.

Đinh Nhất thấy hai tay Lương Kha duỗi ra ngoài hàng rào, mặt tàn bạo nhìn về phía trước, anh ta bèn thuận thế, dùng sợi xích sắt trên hàng rào trói tay hắn lại, để hắn tạm thời không thể lộn xộn được.

Thấy Lương Kha phát điên đã bị khống chế, trong lòng mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, lúc này chú Lê bảo Đinh Nhất nhảy vào trong sân mở cửa ra, có thể tình hình trong biệt thự của Lương Kha không mấy khả quan.

Sau đó Đinh Nhất xoay người nhảy vào trong sân, rồi mở khóa... Khi vào đến trong sân, chúng tôi phát hiện sự tình trong biệt thự nghiêm trọng hơn chúng tôi tưởng tượng rất nhiều, bởi vì chúng tôi có thể thấy rõ, Lương Kha đã để lại một dãy dấu chân máu khi đi ra ngoài, điều này nói lên, trong biệt thự chắc đã máu chảy thành sông.

Đinh Nhất đi trước dẫn đầu, đẩy cửa vào biệt thự, một cỗ mùi tanh nồng đập vào mặt chúng tôi, nếu không phải chính mắt nhìn thấy, tôi thật khó mà tin tên cậu chủ Kha sợ run cầm cập hôm trước, vậy mà lại có thể biến nơi này thành địa ngục tu la như vậy...

Vừa đi vào, chúng tôi thấy trên tường cũng như trên mặt đất đều là vết máu bắn tung tóe, ngay cả giấy dán tường cũng sắp không nhìn ra được màu sắc vốn có của nó nữa. Tiếp đó chúng tôi thấy một người đàn ông ngã ở bàn trà trong phòng khách, nhìn thân hình thì hẳn là chủ nhân của nơi này, cũng chính là cha của Lương Kha, ông Lương Bản Phát.

CHƯƠNG

Ân oán nhà giàu

"Lão Lương? Lão Lương!! Báo cảnh sát! Nhanh báo cảnh sát!!" Vị khách hàng cũ của chú Lê nhận ra người nằm trên đất chính là cha của Lương Kha - Lương Bản Phát, lập tức kinh hãi hô to lên.

Thật ra trong loại tình huống như thế này không cần ông ta nói, chúng tôi cũng chỉ có thể lựa chọn báo cảnh sát, nhìn hiện trường này thì khẳng định không chỉ có một người chết, xảy ra chuyện lớn như vậy sao có thể không báo cảnh sát chứ? Hơn nữa tôi có thể cảm nhận được rõ ràng, ở tầng trên và tầng dưới của căn nhà này chắc chắn có ít nhất bốn người chết... Mấy người chúng tôi trước hết chỉ có thể lui ra ngoài, bởi vì hiện trường có quá nhiều máu, ngay đến cả một chỗ đặt chân cũng không có.

Nhận được tin báo, cảnh sát đến ngay lập tức và còn là bốn tên cảnh sát mặc thường phục đã động chân động tay với chúng tôi hôm trước, thật "không ngạc nhiên chút nào" khi thấy họ là người đầu tiên chạy đến hiện trường... Khi họ thấy tôi và Đinh Nhất cũng ở đây, trên mặt tất cả đều giật mình.

Tôi thấy có người trong số họ còn chưa tan vết bầm trên mặt, xem ra đêm đó tên kia không ra tay giết người, thế nhưng khẳng định cũng không nhẹ tay đâu, bởi vậy mà ánh mắt họ nhìn tôi vẫn

còn hơi đề phòng.

Sau đó cậu của Lương Kha, cũng chính là vị lãnh đạo phân cục cũng tới, vị khách hàng cũ của chú Lê có thâm giao nhiều năm với nhà họ Lương, nên họ cũng có quen biết nhau, vì vậy mà chúng tôi cũng không cần nói gì cả.

Lương Kha bị trói vào hàng rào vẫn đang nổi điên, trong miệng phát ra những tiếng gầm gừ làm cho mấy tay cảnh sát chỉ dám bao vây quanh hắn mà không dám tiến lên. Cuối cùng, chú Lê lấy ra cái bình sứ nhỏ, đem máu chó mực pha chu sa điểm vào giữa trán Lương Kha, lúc này toàn thân hắn mới mềm nhũn, không giãy giụa nữa....

Sau bước đầu tìm hiểu tình huống, mấy tay cảnh sát lập tức tiến vào hiện trường, mà mấy người chúng tôi lúc đầu cũng có tiến vào hiện trường, nên tất cả đều phải lấy mẫu dấu giày, để sau này còn làm so sánh dấu vết hiện trường.

Sau đó, cảnh sát tìm được tổng cộng bốn người chết trong biệt thự, trong đó có cha mẹ Lương Kha là Lương Bản Phát và Hứa Hồng, bà bảo mẫu thím Lưu và còn cả thư ký riêng của Lương Bản Phát là Triệu Á Bình.

Khi những người chết được khiêng qua bên cạnh tôi, những chuyện mà họ đã trải qua trước khi chết như một cuộn phim được chiếu trong đầu tôi, đặc biệt là Lương Bản Phát, đến lúc chết ông ta cũng không thể tin, đứa con trai mình yêu thương nhất lại có thể cầm dao đâm mình?

Đột nhiên đúng vào lúc này, có một người đàn ông trông có vẻ rất kích động xông vào hiện trường, nhìn dáng vẻ của anh ta thì hình như là anh trai của Lương Kha, bây giờ, ngoài Lương Kha ra thì anh trai anh ta - Lương Hiên là người duy nhất còn sống sót của nhà họ Lương.

Nhưng không biết vì sao mà vị lãnh đạo phân cục mới tới kia chỉ một lòng quan tâm đến Lương Kha đang bị áp giải lên xe cảnh sát, mà ngược lại không hề hỏi han gì đến người cháu ngoại lớn vừa về đến nhà này.

Sau đó, qua lời vị khách hàng cũ của chú Lê, tôi mới biết, thực ra Lương Hiên và Lương Kha là hai anh em cùng cha khác mẹ, Lương Hiên là do người vợ ở quê của Lương Bản Phát sinh ra, sau khi Lương Bản Phát lên thành phố để phát triển thì cảm thấy người vợ ở quê không hợp với mình, vì vậy hai người nhanh chóng ly dị.

Mà Lương Hiên luôn ở quê với mẹ ruột của mình đến năm mười tuổi, sau đó mẹ anh ta qua đời vì bệnh tật, lúc này anh ta mới được Lương Bản Phát đón về thành phố để chăm sóc... Dù sao cũng là con trai mình, cho dù không thích mẹ nó thì cũng không thể bỏ mặc ruột thịt của mình được.

Nhưng khi đó Lương Bản Phát đã cưới người vợ bây giờ là Hứa Hồng, mà cha Hứa Hồng là một vị lãnh đạo rất có quyền thế, cũng chính là cha của vị lãnh đạo phân cục trước mắt này.

Lương Hiên tới nhà cha mình mới phát hiện, trong nhà chẳng những có một người mẹ kế xinh đẹp, mà còn có một cậu em trai hơn 3 tuổi là Lương Kha. Mặc dù Lương Hiên ở nhà họ Lương vẫn luôn cẩn thận, dè dặt, nhưng Hứa Hồng vẫn không thể nào tiếp nhận anh ta.

Cuối cùng Lương Bản Phát cũng không thể lay chuyển được vợ mình, đành phải đưa Lương Hiên ra nước ngoài khi anh ta mới vừa lên trung học. Anh ta đi tầm mười năm, cho đến khi Lương Hiên hai mươi sáu tuổi mới được cho phép về nước.

Mà lúc này, Lương Kha đã bị người nhà nuông chiều đến mức không còn ra thể thống gì nữa, thử nghĩ mà xem, một đứa trẻ từ

nhỏ đã biết cha mình có tiền, mẹ mình có quyền, loại cảm giác ưu việt này đủ để một đứa trẻ chưa thành thục về tâm trí càng ngày càng đi lệch hướng.

Khi Lương Bản Phát cảm thấy mình càng ngày càng nhiều tuổi, ông ta bắt đầu cân nhắc xem nên chọn ai là người thích hợp để kế nghiệp mình... Mà đúng lúc này, Lương Hiên lại trở về.

Lương Hiên lúc này đã không còn là một đứa trẻ nông thôn tồ tệch năm đó nữa, anh ta có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, khiêm tốn, giỏi giang, còn tốt nghiệp đại học và thạc sĩ quản lý kinh tế tại đại học Washington, có thể nói anh ta là nhân tài học cao duy nhất của nhà họ Lương từ trước đến nay.

Có người con trai ưu tú như vậy, cho dù có không thích mẹ của anh ta thì cũng có sao đâu? Hơn nữa, người nhà xử lý chuyện của công ty sẽ tốt hơn so với người ngoài chứ? Bởi vậy mà hai năm gần đây, Lương Bản Phát đã dần dần giao chuyện của công ty cho con trai lớn là Lương Hiên xử lý.

Chuyện này bị mẹ con Lương Kha phản đối kịch liệt, nhưng Lương Bản Phát đã không phải là anh nông dân nhất định phải dựa vào quan hệ nhà bố mẹ vợ nữa rồi.

Vả lại, sau khi cha của Hứa Hồng qua đời, nhà họ Hứa cũng không còn nhiều mối quan hệ như trước nữa, ngoại trừ một người em vợ còn làm trong ngành công an thì không có nhiều người làm quan nữa, cho nên lời nói của nhà họ Hứa đã không còn sức nặng như trước kia.

Mà hiện tại Lương Hiên lại ưu tú như vậy, người sáng suốt vừa nhìn là biết lão Lương nhất định sẽ đem giang sơn mình khổ sở giành được truyền lại cho ai? Cho nên người của nhà họ Hứa dĩ nhiên lúc nào cũng ngứa mắt Lương Hiên.

Nhìn Lương Hiên này cũng là nhân vật không tầm thường, sau

khi trải qua nỗi bi thương ngắn ngủi, anh ta lập tức bình tĩnh lại, đầu tiên anh ta tiến đến chỗ cảnh sát để tìm hiểu rõ tình huống xảy ra, sau đó xoay người đi thẳng đến chỗ chúng tôi.

“Chú Tưởng... chuyện này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào vậy ạ?” Mặt Lương Hiên đầy đau đớn.

Chú Tưởng trong miệng Lương Hiên là Tưởng Chí Quân - vị khách hàng cũ của chú Lê, nghe Lương Hiên hỏi mình như vậy, sắc mặt ông ấy nghiêm lại và nói: “Chú cũng không biết tại sao chuyện lại thành ra như thế? Hai ngày trước, cha cháu đến tìm chú nói Lương Kha gần đây hơi kỳ quái, ông ấy bảo chú liên lạc với Lê đại sư, mời ông ấy đến xem có vấn đề gì không. Cho nên hôm nay chú đưa mấy người Lê đại sư tới, nhưng kết quả lại xảy ra chuyện thế này...”

Lương Hiên nói với vẻ mặt đầy nghi hoặc. “Kỳ quái ư? Kỳ quái thế nào? Mấy hôm nay cháu đi công tác ở bên ngoài nên không nghe cha cháu nói gì về chuyện của Tiểu Kha cả?”

Nghe họ nói đến đây, trong lòng tôi đột nhiên hơi khẩn trương, thế là tôi vội vàng nhìn về phía Đinh Nhất, trong đầu nghĩ không phải thằng nhóc Lương Kha này vì chuyện lần trước mà bị sợ đến phát điên rồi đấy chứ? Nhưng Đinh Nhất lại khẽ lắc đầu với tôi, ra hiệu tôi cứ an tâm, đừng nóng lòng, cứ nhìn kỹ rồi nói sau.

Từ dấu vết hiện trường để lại cùng với việc xem đoạn băng trong camera giám sát trong biệt thự thì thấy mấy người chết trong biệt thự đúng là do bị Lương Kha giết, thời gian hắn gây án chính là vào buổi sáng cùng ngày.

CHƯƠNG

Nữ công nhân mất tích

Thông qua video thấy được quá trình gây án, đầu tiên Lương Kha đi tới phòng bếp, dùng con dao lóc thịt trong phòng bếp giết chết thím Lưu đang làm bữa sáng, sau đó hắn cầm dao lên lầu, đi vào phòng ngủ của cha mẹ.

Bởi vì trong phòng ngủ không có camera giám sát, cho nên không thấy quá trình gây án của Lương Kha, nhưng trong bản án có ghi Hứa Hồng chết trong nhà vệ sinh phòng ngủ, lúc đó bà ta đang rửa mặt trong nhà vệ sinh, bên pháp y bước đầu kết luận bà ta chết bởi một nhát dao sau lưng, cho nên rất phù hợp với giả thiết bà ta đang cúi xuống rửa mặt thì bị đâm.

Sau đó Lương Kha ra khỏi phòng ngủ của cha mẹ, xoay người đi vào phòng làm việc của Lương Bản Phát, không bao lâu sau Lương Bản Phát hoảng sợ chạy từ bên trong ra, còn Lương Kha thì giơ dao đuổi sát theo phía sau.

Khi Lương Bản Phát chạy đến phòng khách thì bị Lương Kha đuổi kịp, ông ta vốn định gọi điện thoại báo cảnh sát, nhưng bị Lương Kha giằng được điện thoại rồi tiện tay ném ra ngoài cửa sổ...

Lương Kha đâm cha hắn liên tiếp bảy nhát dao, cuối cùng

Lương Bản Phát ngã xuống bên cạnh bàn uống trà trong phòng khách, chết hẳn... Mà hành động sau đó của Lương Kha càng quái dị, Lương Kha quay trở lại phòng bếp cầm một cái chậu rửa rau ra, sau đó đến bên cạnh từng người chết cắt yết hầu của họ lấy máu.

Lương Kha thu thập toàn bộ máu của người chết vào chậu rửa rau, rồi sau đó bắt đầu bôi lên khắp tường trong phòng khách, mặc dù nhìn thì như hắn chỉ vẽ lung tung, nhưng trên tường nhanh chóng hiện lên một hình vẽ quái dị.

Sau khi vẽ xong, Lương Kha nhanh chóng đem chỗ máu tươi còn lại hắt lên tường, có thể nói hành vi của hắn hoàn toàn chẳng có chút logic nào, không ai nhìn ra được ý nghĩa của những hành động đó là gì?

Thật may là nhà Lương Kha có camera giám sát, nếu không thì rất khó mà phát hiện dấu máu khắp tường lại là một hình vẽ quái dị như vậy. Cuối cùng, chú Lê nhờ Tưởng Chí Quân lấy từ chỗ cậu của Lương Kha một tấm ảnh của hình vẽ quái dị kia, tôi phát hiện từ lúc nhìn thấy hình vẽ này, chân mày của chú ấy vẫn luôn nhíu chặt, dường như là nhớ ra điều gì đó rất đáng sợ vậy...

Về phần Lương Kha, sau khi bị đưa về cục, bất kể cảnh sát hỏi cái gì, hắn cũng chỉ im lặng cúi đầu, không nói câu nào... Ngay cả cậu hắn là Cục phó Hứa tự mình đến xem hắn, nhưng hắn vẫn không có phản ứng gì.

Cuối cùng, Cục phó Hứa phải tìm tới Tưởng Chí Quân để bàn bạc xem chuyện này nên giải quyết thế nào? Mặc dù bây giờ tất cả các chứng cứ đều chỉ ra rằng Lương Kha đã giết chết cha mẹ mình và hai người còn lại, nhưng động cơ giết người của hắn là gì?

Cục phó Hứa cũng đã nói, tuy Lương Kha là cháu ruột của ông ta, nhưng nếu hắn thực sự cố ý giết người... vậy thì ông ta tất nhiên sẽ không nhân nhượng cho Lương Kha, dẫu sao thì Hứa

Hồng cũng là em gái ruột của ông ta. Nhưng ông ta suy nghĩ nát óc cũng không hiểu tại sao Lương Kha lại phải làm như vậy? Điều này thực sự không hợp với lẽ thường?!

Một đứa con trai phải ở vào tình huống thế nào mới giết chết cha mẹ ruột của mình chứ? Hơn nữa theo như video, thì buổi tối ngày hôm trước, ba người nhà họ vẫn còn cười nói vui vẻ, mà biểu hiện của Lương Kha vẫn luôn bình thường, không nhận thấy hắn có dấu vết căm ghét nào với cha mẹ cả.

Nhưng sau khi ngủ một giấc dậy, cả người hắn đều thay đổi, từ buổi sáng, sau khi hắn ra khỏi phòng của mình thì đi tới phòng bếp, cầm dao giết người, trong lúc đó, Lương Kha không hề có chút do dự nào, đúng là so với lúc bình thường thì như hai người khác nhau vậy.

Theo lời Cục phó Hứa, thì ông ta là người hiểu rõ cậu cháu ngoại này nhất, tính tình hắn đúng là có hơi mất dạy, nhưng bình thường hắn chỉ là một thằng nhát gan mà thôi, bảo hắn thịt con gà còn khó, làm sao có thể giết người được chứ?

Lúc này, Tưởng Chí Quân nhớ lại chuyện Lương Bản Phát đã nói với mình trước đó, về chuyện mấy ngày nay Lương Kha có những hành động kỳ quái, cho nên mới nhờ ông ta tìm chú Lê đến nhà xem giúp. Nhưng kỳ quái thế nào thì ông ta còn chưa kịp nói rõ thì đã xảy ra thảm kịch như vậy rồi…

Cuối cùng, không còn cách nào khác, Tưởng Chí Quân và Cục phó Hứa cùng nhau tìm đến chú Lê, hi vọng chú ấy có thể giúp được Lương Kha tìm ra chân tướng chuyện hắn giết cha mẹ, mà không chỉ kết án qua loa theo những gì đã thấy qua video.

Tôi tưởng rằng chú Lê sẽ đáp ứng ngay đấy? Nhưng chú ấy lại khó xử, nói: “Không phải tôi không muốn giúp chuyện này, mà là tôi không giúp được, hình vẽ được phát hiện ở hiện trường gây

án… Không đơn giản, năng lực của tôi có hạn, thực sự không giúp được cậu ta.”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy chú Lê có tiền mà lại không kiếm. Nhưng chú ấy đã nói không giúp được, vậy thì khẳng định là không giúp được rồi, nếu không, với quan hệ của chú ấy và Tưởng Chí Quân, chắc chắn chú ấy sẽ không mặc kệ chuyện này.

Sau khi hai người Tưởng, Hứa đã rời đi, tôi vội hỏi chú Lê tại sao không nhận vụ này? Trước kia chúng tôi đã gặp rất nhiều vụ án còn khó giải quyết hơn, cũng đâu thấy chú ấy cẩn thận như vậy?

Chú Lê nghe tôi nói vậy thì lắc đầu: “Cháu còn trẻ, có một số việc cháu không biết được sự lợi hại trong đó... Chú đã nhìn thấy cái hình vẽ này một lần vào hơn hai mươi năm trước. Khi đó chú còn là một gã ngờ nghệch mới xuất sư, cảm thấy trời là nhất, đất là thứ hai còn mình chính là thứ ba, chú không sợ hãi bất kỳ chuyện gì cả, nhưng chẳng bao lâu chú đã gặp phải một chuyện khiến chú hoàn toàn thay đổi ý nghĩ đó...”

Sau đó chú ấy kể lại chuyện năm ấy cho tôi nghe, còn nói với tôi rằng, khi chuyện đó vừa xảy ra, đã làm giới huyền học trong nước kinh sợ, bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới một kẻ đến từ nước khác lại tà ác đến thế... lại có thể làm cho một nước lớn như chúng ta dậy sóng.

Thì ra ngay đầu những năm chín mươi của thế kỷ trước, kinh tế cả nước bắt đầu phục hồi, cũng có khá nhiều thương nhân nước ngoài đến Trung Quốc đầu tư. Lúc ấy có một xí nghiệp nước ngoài vào đầu tư xây dựng nhà máy dệt, sản xuất vải để cung cấp cho các hãng nổi tiếng ở nước ngoài.

Bởi vì đây là nhà máy dệt, cho nên công nhân trong xưởng hầu hết đều là những cô gái trẻ. Mọi người đều cảm thấy thu nhập ở

đó khá cao, hơn nữa còn là xưởng tư nhân, bảo mình làm ở đấy cũng cảm thấy vẻ vang, nên rất nhiều cô gái trẻ đến làm việc.

Nhưng qua hai năm, trong xưởng bắt đầu liên tục có nữ công nhân mất tích, người nhà của bọn họ tìm đến nhà máy, thì đều được báo là những người này đã không còn làm việc ở xưởng từ lâu rồi... Bởi vì theo tính chất công việc của nhà máy dệt là làm theo ca, cho nên phần lớn công nhân sống trong ký túc xá của công nhân viên, bởi vậy có nhiều người nhà của những nữ công nhân mất tích rất khó phát hiện ra con em mình đã mất tích từ lâu.

Cảnh sát cũng có tới xưởng điều tra, nhưng cuối cùng không tra ra được gì cả, bởi có rất nhiều người có thể làm chứng những nữ công nhân mất tích đã lấy tiền lương và rời khỏi nhà máy một thời gian trước đó rồi.

Lúc ấy có rất nhiều người lựa chọn ra ngoài đi làm, cho nên tình huống mất tích như vậy nhiều vô cùng, thường thì qua một thời gian ngắn sau người nhà mới phát hiện người đã mất liên lạc thật ra là ra ngoài đi làm chỗ khác.

Nhưng những nữ công nhân mất liên lạc ở mấy thôn gần đó ngày càng nhiều, sự việc nhanh chóng gây chú ý đến những thuật sĩ trong giới huyền học như chú Lê... Bởi vì bọn họ phát hiện những cô gái mất tích dường như có một điểm giống nhau, chính là họ đều là những cô gái sinh vào ngày 6 tháng 6 dương lịch.

CHƯƠNG

Người đàn bà trong lồng

Bởi vì trong huyền học Trung Quốc, chúng ta đều dùng ngày sinh tháng đẻ âm lịch để tính toán số mệnh của con người, cho nên nhất thời, những thuật sĩ huyền học như chú Lê cũng không đoán ra điểm giống nhau này rốt cuộc có dụng ý gì?

Nếu như hai người có điểm này thì có thể là trùng hợp, nhưng những nữ công nhân mất tích liên tiếp đều có ngày sinh là mùng 6 tháng 6 dương lịch thì điều này không thể chỉ dùng hai chữ "trùng hợp" để giải thích được nữa.

Khi đó chú Lê tuổi trẻ tràn đầy nhiệt huyết, một lòng muốn xông pha tìm kiếm thành tựu, vì vậy sau khi biết tình huống cụ thể, chú ấy đã một mình tới nhà máy dệt để điều tra.

Nhưng do xưởng dệt chỉ nhận công nhân nữ, cho nên việc ra vào xưởng đối với nam giới rất nghiêm khắc, chú Lê căn bản không có cơ hội để vào xưởng kiểm tra. Thật may là chú ấy gặp được cha của một nữ công nhân bị mất tích ở thôn gần đó, ông ấy luôn tin chắc rằng con gái mình vẫn còn ở trong xưởng, bởi vì với hiểu biết của mình về con gái, ông ấy chắc chắn rằng cô sẽ không ra ngoài đi làm mà không báo tiếng nào.

Thế là chú Lê hỏi ông ấy về ngày sinh tháng đẻ của cô con gái

Thẩm Nhạc Thanh, quả nhiên cũng là sinh ngày 6 tháng 6 dương lịch, sau đó chú ấy tính ra ngày sinh âm lịch của cô gái, mặc dù không phát hiện ra điều gì không ổn, những chú ấy vẫn luôn mơ hồ cảm thấy có chuyện không đúng.

Sau đó chú Lê thử dùng bát tự của Thẩm Nhạc Thanh để gọi hồn, nhưng kết quả phát hiện, Thẩm Nhạc Thanh đã sớm thành một u hồn! Nhưng với đạo hạnh của chú Lê lúc đó thì chỉ có thể làm được đến như vậy thôi...

Bởi vì chưa thể kết luận gì được, cho nên chú Lê chưa nói những gì mình tính toán được với cha của Thẩm Nhạc Thanh, mà lấy thân phận là họ hàng của Thẩm Nhạc Thanh đi theo cha cô ấy vào xưởng dệt tìm người.

Lúc ấy người phụ trách trong xưởng tiếp đãi họ vô cùng khách sáo, nhưng câu trả lời của họ vẫn là, Thẩm Nhạc Thanh đã từ chức từ nửa tháng trước rồi, cho nên bây giờ họ cũng không biết cô ấy ở đâu.

Ngay lúc chú Lê đang cùng cha của Thẩm Nhạc Thanh chuẩn bị ra khỏi xưởng, thì chú ấy nhìn thấy trên nóc tòa nhà phía bắc có khá nhiều âm khí, bên trong nhất định có vật âm tà gì đó, vì vậy chú Lê bèn hỏi thăm những người trong xưởng, xem đó là nơi nào? Sau đó có một nữ công nhân trong xưởng nói với chú ấy rằng, nơi đó ban đầu là xưởng sản xuất, nhưng dây chuyền sản xuất ở đó đã lạc hậu, nên cuối cùng bị bỏ hoang.

Chú Lê nghe xong cũng không hỏi thêm nữa, bởi vì chú ấy biết nơi đó nhất định có vấn đề, chú ấy muốn thừa dịp trời tối đi vào xem thử. Kết quả là chú ấy lại gặp mấy người cùng trong giới, bọn họ cũng nghe nói chuyện này nên đến để điều tra. Chuyện này vốn dĩ phải do cảnh sát điều tra, nhưng bởi vì chỉ là mất tích, nên cũng không được cảnh sát coi trọng.

Ngược lại, mấy người thuật sĩ huyền học như chú Lê lại cảm thấy chuyện này có điểm kỳ quái, chỉ sợ là có người nào đó đang lén dùng những nữ công nhân để tu luyện cấm thuật, muốn gây họa cho nhân gian. Cho nên mấy người bọn họ bàn bạc với nhau và đều cảm thấy phải điều tra rõ chân tướng chuyện này mới được.

Buổi tối hôm đó, bọn chú Lê nhảy qua bức tường đằng sau nhà máy để đi vào, khi đó chú Lê còn là một thanh niên có thân thể khỏe mạnh, nhảy tường chỉ là chuyện vặt. Sau khi chú Lê dẫn đám người đến được chỗ ban ngày chú ấy phát hiện thấy có âm khí rất nặng, thì thấy đây đúng là một nhà xưởng bỏ hoang.

Nhìn ổ khóa phủ một lớp bụi dày, chắc là đã lâu không có người mở ra, xem ra nơi này bình thường không có người lui tới. Để không kinh động những người trong xưởng, bọn chú Lê lựa chọn đi vào từ cửa sổ phía sau.

Ai ngờ sau khi đi vào, mọi người đều cảm thấy trong này có gì đó không bình thường, mặc dù nhìn từ bên ngoài thì nơi này là một nhà xưởng vô cùng cũ kỹ, tích đầy bụi bặm. Nhưng bên trong xưởng lại rất sạch sẽ, đừng nói là bụi bặm, ngay cả một cái mạng nhện cũng không có, không hề giống như nơi đã bị bỏ không một thời gian dài.

Đương lúc mọi người sinh lòng nghi ngờ, thì trong cái xưởng tối đen như mực này lại truyền tới tiếng phụ nữ khóc, nghe tiếng khóc chợt xa chợt gần mà nhất thời không thể xác định được là nó đến từ nơi nào.

Nhưng âm thanh này mặc dù nghe thì quái dị, nhưng dường như không liên quan đến âm hồn, đây đúng là tiếng do người phát ra. Thế là bọn chú Lê đi tìm khắp nơi trong xưởng, cuối cùng bọn họ tìm thấy ở một góc của nhà xưởng, có một cánh cửa ngầm

thông với phía dưới.

Trước khi cánh cửa bị mở ra, bọn họ không hề nghĩ được rằng phía dưới lại kinh khủng như vậy, ngay cả những người thường thấy tà ma quỷ quái như họ cũng bị những thứ trong cánh cửa kia làm cho kinh hãi.

Phía dưới đó có mấy cái lồng sắt, trong mỗi lồng đều nhốt một người phụ nữ nhìn rất nhếch nhác. Những tiếng khóc vừa rồi là do họ phát ra.

Nhưng điều kỳ lạ là, dường như những người phụ nữ này không hề biết đến sự xuất hiện của bọn chú Lê, họ nằm cuộn người không nhúc nhích ở chính giữa lồng sắt, không có một hơi thở của người sống nào. Nếu người bình thường nhìn thấy, thế nào cũng cho rằng họ đã chết rồi cũng nên.

Lúc này chú Lê mới cẩn thận quan sát căn phòng dưới đất này, chú ấy thấy nơi này được bài trí rất kỳ lạ, không giống với bất kỳ cấm thuật nào mà họ biết, hơn nữa ở trên tường còn có một số hình vẽ, dường như có liên quan tới... tà thuật phương Tây.

Đặc biệt là trên bục đá rộng chừng hơn một mét kia có rất nhiều vết bẩn màu nâu, bởi vì ánh sáng ở nơi này quá tối, nên nhất thời không thấy rõ được trên đó là thứ gì... Nhưng khi chú Lê đến gần bục đá thì ngửi thấy một mùi tanh rất nồng.

Sau đó những người khác cũng phát hiện, những người phụ nữ bị nhốt trong lồng cũng có vấn đề, mặc dù họ không có phản ứng gì với việc bọn chú Lê xông vào đây, nhưng khi có người cầm đồ vật gõ vào lồng sắt, họ sẽ biểu hiện cực kỳ khủng hoảng, cả người run rẩy.

Lúc này chú Lê đi tới trước một chiếc lồng sắt, cẩn thận quan sát người phụ nữ trong lồng, sau khi xem xét thì phát hiện những người này đều bị khoét đi đôi mắt! Từ những biểu hiện của họ, thì

xem ra cả lưỡi và tai cũng không tốt.

Cả đám người thấy vậy, trong lòng bỗng ớn lạnh, rốt cuộc là ai mà lại đối xử tàn nhẫn với những người phụ nữ này như vậy? Đương lúc mọi người không biết nên báo cảnh sát trước hay cứu những người này ra trước, thì đột nhiên nghe thấy bên trên truyền đến những tiếng bước chân ồn ào, mấy người họ lập tức chạy đến nấp vào trong bóng tối.

Nhưng những hình ảnh nhìn thấy sau đó lại làm mấy người bọn họ thất kinh... Họ thấy một đám nữ công nhân khoác vải trắng, tay cầm nến, chậm rãi đi vào căn phòng ngầm dưới đất, các cô ấy rất trật tự, xếp hàng ngay ngắn, dường như đang chờ người nào tới vậy.

Sau đó một người đàn ông cao lớn cũng khoác vải trắng, tay cầm nến như vậy đi vào, người kia tóc vàng mắt xanh, nhìn biết ngay là một người nước ngoài. Lúc này chú Lê mới nhớ ra ban ngày mình đã từng nhìn thấy ảnh chụp của người này, hình như hắn chính là ông chủ người nước ngoài của xưởng dệt.

CHƯƠNG

Giáo phái Thánh Anh

Tiếp đó họ nghe thấy giọng của tên người nước ngoài kia nói bằng thứ tiếng Trung vô cùng khó nghe, hắn nói với mấy nữ công nhân: "Các người có thể gặp được ta, đó đều là ý chỉ của thần, các người phải tin ta, không thể phản bội, lừa gạt ta..."

Tóm lại hắn nói một đống những lời nhảm nhí đầu độc lòng người, sau đó hắn lấy tay chỉ đại vào một người trong đám nữ công nhân và nói: "Hôm nay thần đã chọn trúng cô, cô sẽ trở thành mẹ của Thánh Anh."

Người nữ công nhân kia nghe vậy thì mặt đầy kích động, như thể mình vừa trúng năm triệu tệ vậy. Lúc này đám người chú Lê vẫn không rõ cái tên người nước ngoài này mang những nữ công nhân kia đến đây rốt cuộc là muốn làm gì?

Nhưng màn tiếp theo thật sự khiến họ mở rộng tầm mắt! Nữ công nhân bị tên người nước ngoài kia chọn trúng, mặt đầy kích động, nằm xuống cái bục đá bẩn thỉu vừa nãy, giống như đang chờ đợi nghi thức gì đó được tiến hành... Kết quả không thể ngờ được rằng, cái tên người nước ngoài và nữ công nhân bị chọn trúng kia bắt đầu làm chuyện "không thể miêu tả được" ở ngay trước mặt những nữ công nhân còn lại.

Trừ mấy người bọn chú Lê ra thì tất cả những người khác đều rất bình tĩnh, thậm chí có người còn biểu hiện sùng kính khi chứng kiến những chuyện này, tựa như đây là chuyện vô cùng thần thánh và không thể khinh nhờn vậy.

Nhưng bọn chú Lê thì thực sự lúng túng, bây giờ bọn họ lên tiếng cũng không phải mà không lên tiếng cũng không phải... chỉ có thể đứng cứng ngắc ở đó, chờ hai người trên bục đá kia làm xong chuyện.

Bọn chú Lê vốn tưởng rằng, cái tên người nước ngoài kia chỉ muốn mượn chuyện này để lừa tình người khác, nhưng chẳng lẽ họ đã quên mất mấy người phụ nữ trong lồng kia? Những nữ công nhân tiến vào đây không thể nào không nhìn thấy những người trong lồng, nhưng các cô đều không có phản ứng nào cả, như thể là nhìn thấy những thứ hết sức bình thường vậy.

Chuyện xảy ra tiếp theo mới làm cho bọn chú Lê thấy... Những người này đều điên cả rồi, hơn nữa là điên đến hết thuốc chữa! Cái tên người nước ngoài kia vung tay nhẹ một cái, lập tức có hai nữ công nhân đến cái lồng gần nhất, kéo một người phụ nữ ra. Đến lúc này, bọn chú Lê mới thấy rõ, thì ra tất cả những người phụ nữ trong lồng đều đang có thai?

Tên người nước ngoài đẩy người phụ nữ trong lồng này lên bục đá, sau đó nói một đống thần chú xì xa xì xồ, tiếp đó hắn dùng con dao cắt cổ họng người phụ nữ... Trong nháy mắt máu văng tung tóe, lúc này người phụ nữ "may mắn" vừa được chọn kia cầm trong tay một cái chậu, hứng lấy máu đang chảy ồ ạt.

Màn sau đó càng đáng sợ hơn, tên người nước ngoài đâm dao xuống bụng người phụ nữ, rồi móc ra thai nhi vừa mới thành hình, sau đó hắn xoay người đưa cho nữ công nhân vừa được chọn kia.

Hình ảnh máu tanh như vậy làm cho bọn chú Lê trọn đời khó

quên, đến bây giờ chú ấy vẫn còn nhớ thời điểm cái thai nhi nhỏ bé vừa rời khỏi cơ thể mẹ vẫn còn hơi co giật…

Chuyện kế tiếp còn kinh người hơn nữa, nữ công nhân được chọn đó đem chậu máu trên tay giao cho tên người nước ngoài, còn mình thì đón lấy cái thai nhi vẫn còn đang ấm nóng kia, ăn từng miếng, từng miếng, những nữ công nhân còn lại thấy vậy đều kích động hô to: “Thánh Anh! Thánh Anh!”

Còn tên người nước ngoài kia cầm cái chậu máu còn đang bốc hơi nóng, vẽ quanh bục đá một hình vẽ quái dị, hình vẽ đó cũng chính là hình mà Lương Kha đã vẽ trong biệt thự sau khi giết người xong.

Tôi thấy chú Lê kể đến đây mà trên mặt vẫn còn đầy vẻ sợ hãi, đừng thấy bây giờ chú ấy là người đã trải qua nhiều chuyện, nhưng sự kiện kia hiển nhiên đã có tác động rất lớn đến chú ấy vào năm đó…

Tôi thấy chú Lê nói đến đây thì không kể tiếp nữa, bèn vội vàng hỏi: “Sau đó thì sao ạ? Sau đó chuyện gì đã xảy ra?”

Chú Lê thở dài: “Sau đó bọn chú chờ đến khi nghi lễ kia kết thúc, tất cả những người đó rời đi rồi, bọn chú mới mang gương mặt tái mét rời khỏi nơi đó. Rồi bọn chú báo cảnh sát, cảnh sát giải cứu được những nữ công nhân bị hại ở dưới tầng hầm ngầm của khu nhà xưởng cũ, đồng thời cũng tiêu diệt luôn tổ chức giết người tên là giáo phái Thánh Anh kia.”

“Giáo phái Thánh Anh?”

“Đúng, chính là giáo phái Thánh Anh, sau đó cảnh sát cho những nữ công nhân đó đi trị liệu tâm lý một thời gian dài, các cô ấy mới chịu nói những chuyện liên quan đến tà giáo bí mật này… Giáo chủ chính là tên người nước ngoài đó, mà giáo phái Thánh Anh của hắn chỉ thu nhận nữ tín đồ, giáo lý của bọn chúng là

thanh lọc cơ thể và tâm hồn, chờ đợi Thánh Anh chào đời, đến lúc đó, toàn bộ những tín đồ chân chính sẽ có được cuộc sống bất diệt. Đáng giận nhất là, những người bị hại kia đều nói bọn họ tự nguyện!” Chú Lê nói với vẻ bất đắc dĩ.

Tôi cảm khái: “Xem ra cái giáo phái Thánh Anh này thật có bản lĩnh mê hoặc lòng người...”

Chú Lê gật đầu: “Mà điều này còn chưa phải kinh khủng nhất, sau này cảnh sát còn tìm thấy trong hầm ngầm một chiếc thùng lớn đựng một loại chất lỏng có tính ăn mòn cực mạnh, mà bên trong chiếc thùng đó chính là hài cốt còn sót lại của những nữ công nhân mất tích đầu tiên.”

“Thế có tóm được tên người nước ngoài kia không ạ?” Tôi hỏi.

Chú Lê lắc đầu: “Không bắt được... Lúc đấy hắn đã dùng thân phận giả để xuất cảnh, mà chuyện này quá đáng sợ, dễ dàng đưa tới sự kinh hoàng trong xã hội... cho nên bị cục bí mật phong tỏa tin tức.”

Tôi giật mình nói: “Vậy theo chú thì cái tên kia lại lẻn về Trung Quốc à?”

Chú Lê cũng không thể xác định được mà nói với tôi: “Khó mà biết được, nhưng cái hình vẽ kia thì thật khó quên, mặc dù những người đã từng chứng kiến sự kiện năm đó đều không có ở đây, nhưng chú có thể chắc chắn mình không nhớ nhầm! Dù hình vẽ đó nhìn rất hỗn loạn, nhưng toàn bộ hình dáng nhìn rất giống một cái đầu lớn của đứa trẻ, đây chính là biểu tượng của giáo phái Thánh Anh.”

Tôi nghi ngờ hỏi: “Cho nên cũng vì vậy mà chú từ chối lời thỉnh cầu của Tưởng Chí Quân và Cục phó Hứa?”

“Cũng không hoàn toàn là vậy, chủ yếu là chú cân nhắc thấy chuyện năm đó đã bị đè xuống, nếu bây giờ chúng ta nhúng tay

vào điều tra thì tất nhiên sẽ phải lật lại chuyện năm đó, đến lúc ấy chỉ sợ sẽ đưa tới không ít phiền toái... Tất cả mọi chuyện cứ chờ bên Cục phó tự mình tra ra rồi hãy nói sau.”

Tôi biết chú Lê băn khoăn điều gì, dẫu sao chuyện này năm đó đã bị đè xuống, nếu như chúng tôi cứ thế lôi ra, ắt sẽ làm một số người không vui, cho nên nếu chúng tôi thực sự phải nhúng tay vào việc này, thì cũng phải được ủy quyền bởi một người chính thức mới được.

Mấy ngày sau Bạch Kiện tới nhà chúng tôi, bởi vì vụ án này có tính chất đặc thù, cho nên vụ án đã được chuyển đến tay bọn Bạch Kiện. Từ Bạch Kiện điều tra nên có quyền hạn được đọc những hồ sơ có đặc quyền truy cập cao hơn, cho nên đương nhiên họ cũng đã biết chuyện giáo phái Thánh Anh năm đó.

Tôi xem qua hồ sơ vụ án trong tay Bạch Kiện, sau đó cũng kể câu chuyện kia cho anh ta. Nghe xong anh ta bảo tôi không cần băn khoăn nhiều, chuyện bọn họ lo lắng nhất bây giờ là tên giáo chủ năm đó đã trở lại, cái giáo phái Thánh Anh này quá nguy hiểm, nhất định phải tiêu diệt nó từ khi nó mới manh nha.

CHƯƠNG

Mẹ của Thánh Anh

Tôi lắng nghe rồi nói: "Đúng rồi, đã tìm được những người bị hại của vụ án năm đó chưa? Có lẽ có thể tìm được một ít manh mối có giá trị từ miệng của bọn họ thì sao?"

Nhưng Bạch Kiện lại lắc đầu: "Cậu đừng mong chờ gì vào mấy người đó, căn cứ vào ghi chép trong hồ sơ, mấy người phụ nữ có thai sau khi được giải cứu, tất cả đều chết sau khi sinh con. Mà những người phụ nữ từng tham gia giáo phái Thánh Anh đều nói mình giống như nằm mơ, có rất nhiều chuyện không thể nhớ rõ.

"Lời của bọn họ có đáng tin không?" Tôi hỏi.

Bạch Kiện suy nghĩ rồi trả lời: "Lúc đó cảnh sát mời mấy nhà tâm lý học nổi tiếng trong nước đến tiến hành kiểm tra tâm lý với những cô gái này, phát hiện tất cả bọn họ đều bị người thôi miên trong một thời gian rất dài."

Tôi giật mình: "Lợi hại thế cơ à? Vậy còn mấy người phụ nữ có thai thì sao? Không đạt được manh mối nào từ bọn họ à?"

Sắc mặt Bạch Kiện nặng nề, anh ta nói: "Mấy cô gái đó rất thảm, cặp mắt bị khoét, lỗ tai bị chọc điếc, thậm chí cả đầu lưỡi cũng bị cắt mất. Sau khi được cứu ra, trên cơ bản họ không thể giao tiếp gì được với người bình thường. Cũng may trong đó có

một người sau khi được chữa trị cũng khôi phục được ba phần mười thính lực, miễn cưỡng có thể nghe thấy câu hỏi của cảnh sát, lúc này cô ấy mới dùng tay viết ra một chút chuyện mà mình biết…”

Nữ công nhân này tên là Chu Tiểu Mai, gia cảnh nhà cô ấy rất nghèo nên cha mẹ muốn gả cô cho một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi mà vẫn chưa có vợ, để đổi lấy một số tiền thách cưới làm đám hỏi cho người em trai.

Nhưng Chu Tiểu Mai không cam lòng, cô không muốn còn trẻ như thế mà phải gả cho một người đàn ông đã sắp hơn bốn mươi tuổi. Vừa đúng lúc đó xưởng may ở gần đấy tuyển công nhân, thế là cô ấy nói với cha mẹ, mình định đi đến đó kiếm tiền và có thể tích lũy tiền cho em trai cưới vợ.

Cha mẹ Chu Tiểu Mai nghe thấy cũng hợp lý, nếu giờ mà gả con gái cho người đàn ông kia, tối đa cũng chỉ lấy được một lần số tiền lễ hỏi, nhưng nếu để con gái đi làm thì khác, họ sẽ có thu nhập liên tục. Cho nên bọn họ đồng ý để Chu Tiểu Mai đi ghi danh làm công nhân.

Khi Chu Tiểu Mai đến chỗ ghi danh, cô điền vào một mẫu đơn theo yêu cầu của người phụ trách, nhưng phía trên đó chỉ là một số thông tin cơ bản như tên họ, ngày sinh…

Theo những gì Chu Tiểu Mai nhớ lại, cô thấy tên của mình được đóng thêm một con dấu màu đỏ có dòng chữ nước ngoài. Lúc đó cô cũng không rõ tại sao lại phải làm như thế, sau này cô mới biết mình và những nữ công nhân được đóng dấu đỏ đó có một điểm chung là đều sinh vào ngày 6 tháng 6.

Sau đó mỗi ngày cô đều tham gia huấn luyện, có nhân viên chuyên nghiệp đến hướng dẫn làm thế nào thao tác máy móc dệt vải, thoạt nhìn mọi chuyện đều vô cùng bình thường. Đến tận nửa

năm sau, ông chủ người nước ngoài của nhà máy đến kiểm tra… Bắt đầu từ lúc đó, mọi chuyện mới trở nên khác biệt.

Ông chủ người nước ngoài này tên là William, nói tiếng Trung khá được, người cũng rất hiền lành, đặc biệt đối xử với những nữ công nhân như Chu Tiểu Mai càng tốt không phải bàn.

Sau khi William đến, hắn giảng dạy cho mọi người vào buổi tối, lúc bắt đầu chỉ dạy một ít tiếng Anh đơn giản, càng về sau hắn bắt đầu kể một số thứ… mà theo Chu Tiểu Mai, nó vô cùng huyền bí.

Có một lần William nói thẳng với mọi người rằng, hắn là sứ giả của chúa trời, có thể giải cứu con chiên lạc lối, nếu như trong lòng ai có nỗi buồn không thể giải quyết, liền có thể tìm hắn để tâm sự.

Ngay từ đầu Chu Tiểu Mai cũng không thật sự muốn đi nói cho William biết những nỗi buồn trong lòng mình, bởi vì trong mắt cô, mặc dù William là người rất tốt, nhưng đôi mắt xanh của hắn thực sự khiến cô cảm thấy hơi sợ hãi.

Thế nhưng một nữ công nhân khác cùng ký túc xá bởi vì có chuyện thất tình mà đi tìm William, sau khi trở về cô ấy như biến thành một người khác, hoàn toàn không còn đau khổ như trước đó nữa.

Chu Tiểu Mai thấy thế thì rất hâm mộ, bởi vì cô cũng có nỗi buồn của riêng mình, thật ra cô rất muốn được đi học, nhưng cha mẹ đối xử không công bằng, chỉ muốn để em trai cô đi học, cho nên mới nghĩ muốn cho cô đi lấy chồng sớm.

Cô nghĩ mãi mà không hiểu tại sao cùng là con, chẳng lẽ chỉ vì mình là con gái thì phải nhận sự đối xử bất công như thế? Nếu không phải mình tranh thủ ra ngoài làm việc, có lẽ giờ này đã phải làm vợ người đàn ông hơn bốn mươi tuổi kia rồi.

Cô không cam tâm cứ sống như thế đến hết đời, nếu có thể lựa chọn, cô thà rời khỏi ngôi nhà không yêu thương mình, để đi tìm

cuộc sống thực sự của cô. Thế nhưng cô hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài, không có ai nói cho cô phải làm gì! Bởi vậy cô cảm thấy tràn đầy sợ hãi đối với thế giới bên ngoài…

Sau khi đấu tranh tư tưởng một thời gian, cuối cùng Chu Tiểu Mai cũng lấy hết can đảm đến gặp William, nói với hắn những đau khổ trong lòng… Nhưng cô không ngờ William lại nói rằng: "Người sống trên đời vốn là tu hành, nhưng không ai có thể trốn khỏi đau khổ. Nếu như muốn đạt được cứu rỗi thực sự, nhất định phải nghe theo lời kêu gọi và xếp đặt của chúa."

Từ đó trở đi, Chu Tiểu Mai chính thức gia nhập giáo phái Thánh Anh, ban ngày các cô làm việc bình thường, tối đến nghe William giảng giáo nghĩa. Các cô tin tưởng chỉ có Thánh Anh xuất hiện trên đời mới có thể giải cứu mọi người khỏi khó khăn, những tín đồ thành kính như các cô mới có thể trở nên bất tử.

Chu Tiểu Mai một lòng muốn thoát khỏi gia đình mình, cho nên cô trở nên si mê giáo phái Thánh Anh, trong lòng tràn đầy chờ mong Thánh Anh có thể xuất hiện. Đột nhiên có một ngày William nói với mọi người rằng Thánh Anh sắp giáng lâm thế gian, nhưng hắn cần một cô gái còn trinh tới làm mẹ của Thánh Anh, hắn sẽ tìm kiếm cô gái còn trinh này trong tất cả tín đồ.

Đương nhiên người được chọn là những cô gái sinh ngày 6 tháng 6 đã được đánh dấu đỏ trước đó, trong đó có Chu Tiểu Mai. William tự xưng mình là sứ giả của chúa, chúa chỉ định hắn đưa Thánh Anh đến thế gian… Chỉ có hắn mới có tư cách giao hợp cùng những cô gái còn trinh này, để cho Thánh Anh bình yên ra đời.

Nhưng Chu Tiểu Mai không ngờ được là, cái giá phải trả khi trở thành mẹ của Thánh Anh quá lớn, sau khi cô thành công có thai, liền bị William giam trong hầm ngầm dưới mặt đất, mà để Thánh

Anh trước khi sinh ra không bị trần thế ô nhiễm, nhất định phải để cho nó không tiếp xúc với bên ngoài… Bởi vậy Chu Tiểu Mai bị khoét mắt, chọc tai, cắt lưỡi.

Chuyện sau đó Chu Tiểu Mai cũng không rõ, cho đến khi cô được cảnh sát giải cứu mới biết, mấy nữ công nhân có thai trước cô cũng đã chết… Mà đứa con trong bụng họ cũng không phải là Thánh Anh. Nhưng Chu Tiểu Mai tin tưởng rằng trong số những người còn lại, bao gồm cả chính cô nhất định sẽ sinh ra Thánh Anh đích thực.

CHƯƠNG

Kiểm tra thi thể lần hai

Năm đó, phần tự thuật này của Chu Tiểu Mai được cảnh sát vô cùng coi trọng, bọn họ vẫn luôn chú ý tình huống của những người bị hại, nhưng tiếc là những nữ công nhân này và cả Chu Tiểu Mai đều bất ngờ qua đời khi sinh nở.

Mà những đứa trẻ được sinh ra cũng không giống cái gì mà Thánh Anh xuất thế như Chu Tiểu Mai nói, ngược lại chúng đều chết sớm vì một số tật bệnh từ lúc sinh. Chuyện này kết thúc ở đây, cảnh sát đóng lại hồ sơ, niêm phong vào kho.

Nếu như không phải Lương Kha sau khi giết người vẽ ra ký hiệu của giáo phái Thánh Anh năm đó, tôi tin rằng sự kiện này sẽ vĩnh viễn bị niêm phong, ngay cả chú Lê cũng không muốn nói với người ngoài.

Nhưng giờ đây Bạch Kiện đã lật lại hồ sơ, chúng tôi tất nhiên cũng đồng ý giúp anh ta, còn về nỗi lo lắng trong lòng chú Lê chắc không phải vấn đề gì quá lớn… Ngược lại về phần Lương Kha thì tương đối khó giải quyết.

Tên Lương Kha này từ sau khi bị bắt thì không nói câu nào, giống một người bằng gỗ vậy, ngoại trừ ăn uống vệ sinh ra… hắn không có phản ứng với bất kỳ chuyện gì khác. Trước đó Cục phó

Hứa cùng Tưởng Chí Quân tìm đến chú Lê nhưng bị từ chối nhã nhặn, sau khi trở về, bọn họ xin giám định tư pháp, muốn xem thử có phải tinh thần Lương Kha xảy ra vấn đề hay không.

Dù sao tất cả hành vi của hắn đều quá khác thường, không giống như một người bình thường có thể làm ra. Nhưng đơn xin kiểm tra còn chưa được phê duyệt, Bạch Kiện đã tiếp nhận vụ án, tiện thể dẫn Lương Kha đi.

Sau khi trao đổi xong với chú Lê về những gì phải làm, trong ngày hôm đó chúng tôi gặp Lương Kha tại phòng tạm giam. Mặc dù tôi không có ấn tượng gì đối với chuyện ở "Đêm bất tận" hôm đó, nhưng Lương Kha ở trước mắt khác một trời một vực so với miêu tả của Đinh Nhất.

Bạch Kiện lạnh lùng hỏi: "Tên gì?"

Nhưng Lương Kha ngồi đối diện cứ như không nghe thấy gì, ngay cả mí mắt cũng không lật lên. Bạch Kiện ném cây bút trong tay rồi nói: "Nhìn đi, hắn vẫn luôn như người chết rồi ấy, chẳng có tí phản ứng nào cả, giống như ngăn cách hoàn toàn với thế giới xung quanh."

Bạch Kiện vừa nói những lời này, người chú Lê bỗng cứng đờ, rồi đột nhiên chú đứng lên và nói: "Tôi muốn qua đó kiểm tra xem trên người hắn có chỗ nào khác lạ hay không…"

Bạch Kiện gật đầu: "Không có vấn đề gì, hai tay của hắn đều bị còng, không có nguy hiểm gì đâu."

Chú Lê nghe xong thì từ từ đi đến bên cạnh Lương Kha, cẩn thận quan sát toàn thân hắn… Cuối cùng còn thò tay sờ khắp người, đến tận khi sờ lên tóc Lương Kha, đột nhiên chú dừng lại, sau đó biến sắc nói: "Tìm được rồi!"

Tôi lúc đó cực tò mò đi qua hỏi: "Chú tìm được gì thế?"

Lúc này chú Lê cầm ngón tay tôi sờ trên đỉnh đầu của Lương Kha, trong nháy mắt tôi thấy tê dại, ông trời ơi! Ở vị trí này vậy mà lại cắm một cây kim châm cực nhỏ!

“Đây là kim?” Tôi hỏi với vẻ không dám tin.

Chú Lê gật đầu: “Đây chính là huyệt quan khiếu, tên nhóc này đã bị người ta điều khiển, cho nên mới mất tâm trí.”

Tôi hỏi chú: “Nếu rút chiếc kim châm này ra, hắn sẽ khôi phục bình thường đúng không ạ?”

Nhưng chú Lê lại nói với sắc mặt sầm lại: “Mũi kim châm này độc ác ở chỗ, sau khi cắm vào sẽ điều khiển người ta, nếu rút ra thì chắc chắn phải chết.”

Tôi giật mình hỏi: “Bá đạo thế cơ à? Vậy Lương Kha làm sao bây giờ?”

Chú Lê cũng bất đắc dĩ trả lời: “Dù sao chú cũng không có bản lĩnh rút được chiếc kim châm này ra, trước mắt cứ để hắn tiếp tục ngây ngốc thế này đi, không thì khó mà giữ được tính mạng.”

Lúc này Bạch Kiện cũng đi tới sờ lên da đầu của Lương Kha, anh ta thốt lên: “Móa! Phải thù hận đến mức nào mới ra tay độc ác như thế này?”

“Vậy bây giờ nên làm gì?” Tôi hỏi.

Nhưng chú Lê lại không trả lời mà quay ra bảo Bạch Kiện: “Nhất định phải giam tên này một mình, càng không thể đưa đến trong bệnh viện tâm thần. Chỉ cần mũi kim còn trong cơ thể ngày nào, hắn còn cực kì nguy hiểm ngày đó, một khi người điều khiển hạ mệnh lệnh, hắn sẽ tùy thời mà giết người ngay.”

Hiện giờ xem ra khả năng tìm được manh mối từ Lương Kha là không cao, nhưng rốt cuộc là ai có thể tiếp cận hắn, sau đó dễ dàng đâm xuống cây châm ngay giữa đỉnh đầu? Nhưng với tính

tình của Lương Kha, cũng không phải rất khó tiếp cận hắn, chắc chỉ cần vài cô gái có chút nhan sắc là có thể nhẹ nhàng đến gần.

Nhưng vấn đề là khi nhìn lại camera giám sát của nhà họ Lương, tối hôm đó Lương Kha vẫn còn bình thường, nói cách khác là sau lúc này mũi kim mới đâm vào đầu hắn… Nhưng tất cả mọi người xuất hiện tại nhà họ Lương trong thời gian này đều đã chết. Chẳng lẽ trong đám người chết có ai khống chế Lương Kha, sau đó giết chính mình? Giả thuyết này cũng đâu thuyết phục?

Nghĩ đến đây tôi bèn hỏi Bạch Kiện: "Báo cáo khám nghiệm thi thể những người chết đó thế nào ạ? Thi thể của bọn họ có chỗ nào khả nghi không?"

Bạch Kiện nghe tôi hỏi thì lật hồ sơ đang để trên bàn ra và nói: "Chuyện kiểm tra sơ bộ mấy thi thể đó đều do bên phòng pháp y làm, nguyên nhân cái chết không có chỗ nào đáng ngờ, tất cả đều phù hợp với quá trình gây án của Lương Kha. Chỉ có duy nhất một chỗ đáng ngờ, chính là người nữ thư ký kia có chút vấn đề…"

Tôi nghi ngờ hỏi: "Nữ thư ký? Cô ta có vấn đề gì?"

Bạch Kiện nhún vai: "Trước khi cô ta chết nghi ngờ là đã có thai bốn tháng…"

"Có thai? Với ai vậy?" Tôi hỏi.

Bạch Kiện trả lời: "Anh đã điều tra một chút tư liệu về nữ thư ký này, phát hiện hiện giờ cô ta vẫn độc thân, mà hơn nửa năm trước cũng không hẹn hò ai công khai cả."

Tôi gật đầu: "Nói cách khác thì người qua lại với cô ta không thể công khai? Có phải Lương Bản Phát không?"

Bạch Kiện suy nghĩ rồi nói: "Bọn anh cũng hoài nghi điều này, cho nên đã tiến hành so sánh ADNvới thai nhi, kết quả lại không phải là Lương Bản Phát, cũng không phải Lương Kha, thậm chí

thai nhi này chẳng có tý quan hệ nào với hai cha con nhà họ Lương cả.”

“Vậy thì thật kì lạ, nếu như thế… Nữ thư ký này xuất hiện tại nhà họ Lương rồi bị Lương Kha giết chết chẳng lẽ chỉ là trùng hợp? Giết cô ta chỉ bởi vì lúc đó cô ta có mặt?” Tôi hỏi với vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Bạch Kiện gật đầu: “Có lẽ thế…”

Nhưng tôi lại không cho là như vậy, từ đầu đến cuối tôi đều có cảm giác người thư ký này xuất hiện ở nhà họ Lương không phải là trùng hợp… Thế là tôi lập tức nói với Bạch Kiện: “Lúc nào nhân viên của anh tiến hành kiểm tra thi thể lần hai, tôi muốn nhìn thi thể…”

Sau đó Bạch Kiện dẫn chúng tôi đi đến phòng pháp y, bên trong đang giải phẫu thi thể của Hứa Hồng, tôi thực sự đã đánh giá cao năng lực chịu đựng của chính mình, khi nhìn thấy mấy chỗ đỏ đỏ trắng trắng thì lập tức muốn nôn, cuối cùng Bạch Kiện đành phải dẫn tôi qua xem mấy bộ thi thể đã tiến hành kiểm tra lần hai trước.

CHƯƠNG

Vết nhơ của cuộc đời

Lúc đầu tôi không phát hiện chỗ nào đáng ngờ trong trí nhớ của Lương Bản Phát và thím Lưu, trong trí nhớ của bọn họ, tối hôm trước Lương Kha còn rất bình thường, lúc bọn họ ăn cơm chung còn cười nói vui vẻ, lúc ấy nữ thư ký Triệu Á Bình cũng có mặt.

Sở dĩ lúc trước Lương Bản Phát nói với Tưởng Chí Quân là Lương Kha gần đây có hơi khác lạ, chủ yếu là vì trước đây Lương Kha sống mà "như không có nhà", đột nhiên bây giờ ngày nào cũng về nhà ăn cơm, mà người cũng trở nên thay đổi hơn so với trước kia, Lương Bản Phát vẫn luôn nghi ngờ chẳng lẽ Lương Kha bị ma nhập, nên mới thay đổi đến mức sắp không nhận ra?!

Trong trí nhớ của Lương Bản Phát, quan hệ của ông ta và Triệu Á Bình cũng không tầm thường, mặc dù ADN của đứa bé trong bụng Triệu Á Bình chẳng có bất kỳ quan hệ nào với cha con nhà họ Lương, nhưng trong lòng Lương Bản Phát vẫn luôn cho rằng đó là con của mình.

Trừ cái đó ra còn có một chuyện càng gây chú ý, đó là Lương Bản Phát không hề thích đứa con lớn của mình! Mặc dù trong mắt người ngoài, Lương Hiên vô cùng ưu tú, nhưng Lương Bản Phát vừa nhìn thấy con mình lại nhớ đến người vợ trước, nhớ đến vợ

cũ lại sẽ nhớ đến quãng thời gian vô cùng nghèo khó trước đây…

Bởi vì năm đó trong nhà rất nghèo, Lương Bản Phát không thể cưới vợ, cho nên ông ta đành cưới một cô gái tinh thần có vấn đề ở thôn Lâm, mà chuyện càng làm ông ta khó chấp nhận là, cô gái này không những đầu óc có vấn đề mà lại không còn trinh trắng!

Nhưng lúc đó ông ta quá nghèo, cho dù cưới một cô vợ như thế, ông ta cũng không có tiền cưới lại người thứ hai, thế là đành chấp nhận cuộc sống như vậy… Cho nên từ sâu trong lòng, ông ta luôn cảm thấy mẹ ruột của Lương Hiên là một vết nhơ trong cuộc đời của ông ta. Bởi vậy dù Lương Hiên có xuất sắc thế nào, trong lòng ông ta vẫn yêu thương đứa con hư hỏng Lương Kha nhất.

Càng buồn cười hơn là, Lương Bản Phát cảm thấy mình còn trẻ, dù Lương Kha có không thành tài cũng không cần gấp, chỉ cần Triệu Á Bình sinh cho ông ta một đứa con trai, ông ta nhất định sẽ tập trung dạy dỗ đứa bé này thành tài.

Sau đó tôi lại cảm nhận một chút ký ức của người bảo mẫu là thím Lưu, người phụ nữ này đã ở nhà họ Lương hơn hai mươi năm, lúc mới đến bà ta đã biết trong ngôi nhà này… Ai địa vị cao, ai địa vị thấp.

Là một người bảo mẫu nhiều năm tại nhà họ Lương, bà ta giống như Hứa Hồng cùng không thích Lương Hiên, nhưng bà ta không thích Lương Hiên là bởi vì bà ta cảm thấy đứa bé này khác với những đứa trẻ khác.

Nhưng để nói khác ở chỗ nào thì bà ta lại không nói ra được… Chẳng qua bà ta cảm thấy đứa bé này có dáng dấp đẹp trai, hốc mắt sâu, sống mũi cao, không giống với khuôn mặt bánh nướng của Lương Bản Phát. Đặc biệt là tính tình của nó, mặc dù "đối nhân xử thế" với người bề trên không chê vào đâu được, nhưng chính vì thế mới có cảm giác đáng sợ, bởi vì chỉ là một đứa bé, làm

sao có thể có lòng dạ thâm trầm như thế? Mà Lương Bản Phát trong một lần say rượu lỡ mồm nói đứa bé này giống hệt như mẹ nó, cho nên đây cũng chính là nguyên nhân từ đầu đến cuối ông ta không thích Lương Hiên.

Sau khi cảm nhận liên tiếp ký ức tàn hồn của hai người, tôi cũng thấm mệt, tôi bảo Bạch Kiện tìm một cái ghế cho mình ngồi nghỉ, sau đó cẩn thận phân tích những điểm đáng nghi trong trí nhớ hai người này…

Trong trí nhớ hai người họ, không có ai là có hận thù gì với Lương Kha cả. Lương Bản Phát vô cùng yêu thương đứa con thứ này, mà thím Lưu cũng là người biết thời thế, tự nhiên cũng rất nịnh bợ Lương Kha, cho nên đừng nói giữa bọn họ có mối thù sâu đậm, đến cả mâu thuẫn nhỏ cũng chưa từng xuất hiện, bởi vậy trước khi chết họ đều nghĩ mãi mà không hiểu tại sao Lương Kha lại cầm dao đâm mình…

Mặc dù hai người này không thích Lương Hiên, nhưng đây chỉ là ý nghĩ ẩn sâu trong lòng, ngoài mặt vẫn rất bình thường, nếu không Lương Bản Phát cũng sẽ không giao một số việc của công ty cho Lương Hiên xử lý. Mà thím Lưu cũng là người thông minh, tương lai rơi vào người nào làm sao nói chính xác được? Nếu như không cần thiết, bà ta sẽ không xen vào chuyện đấu tranh nội bộ trong gia tộc nhà họ Lương.

Nghỉ ngơi một lúc xong, tôi đưa ánh mắt đến cỗ thi thể thứ ba, cũng chính là người thư ký tên Triệu Á Bình. Thật tình tôi vô cùng tò mò với cô thư ký này, bởi vì tôi vẫn luôn muốn biết đứa bé trong bụng cô ta là của ai.

Vậy mà tôi vừa đưa tay chạm đến thi thể Triệu Á Bình, liền cảm giác ký ức cô ta không giống với hai người vừa rồi… Bởi vì bất kể Lương Bản Phát hay thím Lưu, bọn họ đều nhớ kỹ chuyện xảy ra

một ngày trước đó, thế nhưng Triệu Á Bình lại không hề có những ký ức ấy!

Trong trí nhớ của Triệu Á Bình, cô ta thực sự có quan hệ không bình thường với Lương Bản Phát, nhưng đồng thời cô ta còn có quan hệ rất thân mật với Lương Kha và Lương Hiên… Điều này thì tôi không hề nghĩ tới! Người phụ nữ này đúng là không đơn giản, đem trứng gà đặt vào ba cái rổ, bất kể cuối cùng tài sản nhà họ Lương thuộc về ai, cô ta vẫn là người chiến thắng.

Tuy tôi chỉ cảm giác được một chút tàn hồn của người chết mà không phải ký ức cả đời của họ, thế nhưng đại đa số người chết vẫn luôn có lo lắng trong lòng trước khi chết, cho nên hiếm khi gặp được người chết mà lại không có chút ký ức nào trước khi chết.

Nghĩ đến đây tôi chợt nhớ ra một khả năng, thế là tôi lập tức đưa tay lên kiểm tra tóc của Triệu Á Bình… Đột nhiên một cảm giác quen thuộc xuất hiện thêm một lần nữa, hóa ra ngay đỉnh đầu cô ta vậy mà cũng có một mũi kim giống y hệt với Lương Kha!

Đây thực sự là một phát hiện vô cùng quan trọng! Xem ra ở lần cuối cùng tiến vào nhà họ Lương, Triệu Á Bình đã bị người khác điều khiển. Tôi lập tức nói với Bạch Kiện: “Đi thôi! Tranh thủ thời gian kiểm tra camera giám sát của nhà họ Lương trước đêm xảy ra chuyện, tôi muốn nhìn xem trong thời gian này Triệu Á Bình có tiếp xúc với Lương Kha hay không!”

Bạch Kiện liền gật đầu đồng ý, nhưng trước khi đi vẫn không quên dặn dò pháp y cầm kim châm trên đỉnh đầu Triệu Á Bình đi xét nghiệm… Có lẽ chiếc kim châm này có thể giúp chúng tôi tìm ra hung thủ!

Sau đó chúng tôi trở về văn phòng của Bạch Kiện, anh ta lấy dữ liệu trong camera giám sát của nhà họ Lương đêm hôm trước ra

xem, phát hiện quả nhiên Triệu Á Bình sau khi từ phòng Lương Bản Phát ra ngoài, đã biến mất ở trong camera theo dõi một thời gian rồi mới xuất hiện lại.

Nhưng bởi vì vấn đề của góc độ giám sát, cho nên không thể nhìn trên video xem trong khoảng thời gian này Triệu Á Bình đi chỗ nào, nhưng căn phòng gần với phòng Lương Bản Phát nhất chính là phòng ngủ của Lương Kha, cho nên rất có khả năng trong thời gian ngắn này Triệu Á Bình đã đi vào phòng Lương Kha, trong lúc hắn không đề phòng mà đâm chiếc kim châm này vào đầu hắn.

Tôi nói suy nghĩ của mình với mấy người Bạch Kiện, anh ta vô cùng nghi hoặc hỏi: "Vậy chiếc kim châm trên đầu Triệu Á Bình là ai cắm vào?"

CHƯƠNG

Hào nhoáng bên ngoài

Đúng rồi! Đây mới là vấn đề... Bởi vì trong trí nhớ tàn hồn của Triệu Á Bình không có ký ức của chiếc kim châm cắm vào lúc nào, điều đó nói lên đối phương thừa lúc cô ta không chú ý mà cắm chiếc kim vào.

Triệu Á Bình khác với Lương Kha, dù sao cô ta cũng là phụ nữ, người lạ muốn đến gần rất khó, cho nên người cắm chiếc kim châm này nhất định có quan hệ không tầm thường với Triệu Á Bình.

"Có phải là Lương Hiên không?" Đinh Nhất vẫn luôn yên lặng nãy giờ bỗng nhiên lên tiếng.

Bạch Kiện lắc đầu: "Chắc không phải, bởi vì anh ta có đầy đủ chứng cứ xác minh không ở chỗ này! Trước khi xảy ra chuyện vài ngày, anh ta đã đi công tác tại nơi khác, hồ sơ đi lại của anh ta có thể làm chứng.

Tôi nghe thế thì lâm vào trầm tư, nếu như dùng phương pháp loại trừ, trong ba người đàn ông có quan hệ với Triệu Á Bình thì Lương Bản Phát và Lương Kha không thể là người cắm mũi kim vào đầu cô ta, vậy chỉ còn lại Lương Hiên, thế nhưng Lương Hiên lại có đầy đủ bằng chứng ngoại phạm...

Nhưng từ đầu đến cuối tôi đều cho rằng cần xem xét lại bằng chứng của Lương Hiên! Bởi vì cái này chỉ để chứng minh khi vụ án phát sinh, anh ta đang công tác ở chỗ khác, mà không thể chứng minh có phải anh ta là người đã cắm mũi kim vào đầu Triệu Á Bình hay không!

Bởi vì trong trí nhớ tàn hồn của Triệu Á Bình, không chỉ thiếu một ngày một đêm trước khi vụ án phát sinh, nếu như không phải tôi cảm giác sai, vài ngày trước khi Triệu Á Bình bị giết đều không có ký ức, mà ký ức cuối cùng của cô ta chính là đưa tiễn Lương Hiên ra sân bay…

Lúc đó lái xe của công ty lái một chiếc xe thương vụ chở Lương Hiên và Triệu Á Bình cùng ra sân bay, với quan hệ của hai người bọn họ, không phải không có khả năng thừa lúc lái xe không chú ý làm một vài hành vi thân mật… Có lẽ chính trong lúc đó, Triệu Á Bình đã bị Lương Hiên đâm chiếc kim châm.

Mặc dù mấy người chúng tôi đều phân tích toàn bộ chuyện này một lần, nhưng tất cả đều chỉ là phỏng đoán, kể cả Lương Hiên có động cơ làm điều đó, nhưng chúng tôi cũng không đủ chứng cứ chứng minh việc này.

Mặc dù bây giờ Lương Hiên đã là người thừa kế duy nhất của khối tài sản nhà họ Lương, nhưng kẻ giết người lại chính là Lương Kha. Đây là sự thật không thể chối cãi, cho dù Lương Hiên rất đáng nghi, nhưng về mặt pháp luật lại không thể nào giải thích vì sao kẻ giết người lại là Lương Kha?

Nếu Lương Hiên thực sự là hung thủ đứng phía sau, tại sao hắn lại có giáo lý của giáo phái Thánh Anh? Chẳng lẽ hắn học ở nước ngoài rồi trở về? Xem ra giờ đây Bạch Kiện phải điều tra xem năm đó Lương Hiên ở nước ngoài có làm gì mờ ám hay không.

Sau khi Bạch Kiện trở về, chú Lê vẫn luôn lặng im không nói gì,

tôi thấy sắc mặt chú không đúng, bèn nhẹ giọng hỏi: "Sao trông chú tâm sự nặng nề vậy? Có phải trong vụ án này có vấn đề gì không?"

Chú Lê liên tục thở dài rồi mới nói: "Thật ra ngay từ đầu chú không nhận vụ án này cũng không hoàn toàn là vì kiêng kị…"

"Vậy thì vì cái gì ạ?" Tôi không hiểu cho lắm.

Lúc này chú Lê mới lo âu nói cho tôi biết, thật ra năm đó những người đồng đạo cùng xem giáo phái Thánh Anh hiến tế với chú Lê đã không còn sống nữa.

Sở dĩ chú Lê có thể sống đến bây giờ chỉ là vì năm đó có thể kịp thời dứt ra, nếu không chỉ sợ cũng đi cùng mấy người đó xuống suối vàng rồi.

Tôi giật mình hỏi: "Nghiêm trọng thế cơ à? Chẳng phải chú nói là tên giáo chủ đã chạy trốn ra nước ngoài rồi mà?"

Chú Lê bất đắc dĩ nói: "Lúc đó cảnh sát không bắt được hắn, cho nên tất cả cảm thấy chuyện này đã kết thúc. Nhưng sau đó mấy người cùng điều tra chuyện này với chú lần lượt gặp chuyện, chú biết ngay việc này không hề đơn giản…"

Hóa ra năm đó do môn phái chú Lê có việc, nên chú phải trở về nên tạm thời dứt khỏi vụ này, nhưng sau khi chú xử lý xong việc trong môn phái rồi vội vàng quay lại, thì phát hiện những người đồng nghiệp đó lần lượt chết ngoài ý muốn.

Chú Lê đương nhiên không tin tất cả chỉ là trùng hợp, do đó chú tìm đến nhà một người thân cận nhất trong nhóm đó là Dương Liên Nghiệp và phát hiện hành vi của Dương Liên Nghiệp trước khi chết hơi khác thường, một người không uống rượu lại say rượu chết đuối trong một rãnh nước nhỏ sâu chưa đến một mét.

Sau đó chú Lê kiểm tra thi thể Dương Liên Nghiệp thì phát hiện

trên đầu anh ta có một mũi kim châm… Chỉ tiếc thi thể những người khác đã được hỏa táng cho nên không thể nào kiểm chứng trên đầu bọn họ có chiếc kim châm giống như thế hay không.

Sau khi nói xong, chú Lê đi đến ngăn tủ tìm ra một chiếc hộp sắt đã cũ, đồ vật bên trong được bọc vô cùng chặt chẽ bởi ba lớp giấy vàng. Khi chú mở ra cho tôi xem, ấy vậy mà lại là một mũi kim châm dài tận mười phân.

Rất khó tưởng tượng thứ này đâm vào trong đầu là cảm giác gì? Mà có thể tùy ý đâm thứ này vào đầu người khác… Nhất định cũng không phải người bình thường!

Chú Lê thấy tôi sững sờ nhìn chằm chằm chiếc kim thì trầm mặt nói: "Thứ này một khi đâm vào não, thì có là Đại La thần tiên cũng không cứu được, nếu không rút ra thì còn đỡ, người này có thể miễn cưỡng sống một thời gian, khi nào rút ra… sẽ chắc chắn phải chết."

Tôi thấy chú Lê nói thế thì nghĩ ngay đến Lương Kha, xem ra cậu chủ Kha lần này chết chắc, chỉ không biết sát thủ sau màn có phải là Lương Hiên, người anh em cùng cha khác mẹ hay không.

Vài ngày sau, Bạch Kiện tra được một ít chuyện của Lương Hiên khi ở nước ngoài… Không ngờ được là Lương Hiên không oai phong giống vẻ bề ngoài, mười mấy tuổi hắn ra nước ngoài đi học, mặc dù hàng năm Lương Bản Phát đều gửi tiền học phí và tiền sinh hoạt sang, nhưng cũng chỉ đủ nhu cầu tối thiểu, so với cuộc sống xa xỉ của Lương Kha ở trong nước thì không thể sánh bằng.

Vì để duy trì hình tượng "cậu chủ nhà giàu" của mình lúc học đại học, Lương Hiên đã làm rất nhiều việc không thể lộ ra ánh sáng để kiếm tiền, cho nên nói cuộc sống ở nước ngoài của hắn chỉ hào nhoáng bề ngoài, mà sau lưng thì cực kỳ vất vả.

Cũng chính vào lúc đó, hắn tiếp xúc với một chút tà giáo nước

ngoài, hơn nữa còn bị cảnh sát bắt trong một lần tụ họp, nhưng cuối cùng cảnh sát lại thả Lương Hiên ra, cũng không xử phạt gì hết. Nguyên nhân của việc này Bạch Kiện lại không cách nào tra được.

Sự việc đã đến nước này, cảnh sát cũng phải mời Lương Hiên về hỗ trợ điều tra, mà chúng tôi cũng chính diện gặp mặt Lương Hiên một lần, xem hắn có phải tín đồ còn sót lại của giáo phái Thánh Anh hay không.

Lần trước khi chúng tôi gặp mặt Lương Hiên tại biệt thự nhà họ Lương, hắn cho chúng tôi ấn tượng là một người trưởng thành điềm tĩnh, đặc biệt khi có Lương Kha làm nền, hắn càng đẹp trai phong độ, trên người có một khí chất rất cuốn hút.

CHƯƠNG

Lịch sử đen tối

Nói thêm một chút, nếu chỉ đơn thuần nhìn tướng mạo thì Lương Hiên chẳng có điểm nào giống Lương Bản Phát cả! Sau đó cảnh sát mời Lương Hiên trở về... Nhưng khi đối mặt với ánh mắt sắc bén của Bạch Kiện, Lương Hiên cũng không hề bị hù dọa, hắn dùng vẻ mặt bình tĩnh nói: "Không biết cảnh sát Bạch mời tôi tới là có việc gì? Tôi hiện giờ đang rất bận, trong công ty còn nhiều việc cần xử lý. Là một công dân, tôi nhất định sẽ phối hợp với cảnh sát để phá án, nhưng tôi cũng hi vọng các anh cũng đừng phí thời gian trên người tôi mà bỏ quên hung thủ thật sự."

Bạch Kiện cười khẽ và nói: "Điều này anh yên tâm, chúng tôi không oan uổng người tốt, cũng sẽ không bỏ lọt bất cứ kẻ tội phạm nào."

Lương Hiên vẫn bình tĩnh nói: "Ồ? Vậy tôi sẽ rửa mắt mà xem."

Sau đó Bạch Kiện chính thức tiến vào giai đoạn thẩm vấn, đầu tiên là hỏi mối liên hệ giữa Lương Hiên và Triệu Á Bình.

Lương Hiên nghe hỏi thế thì không hề bất ngờ mà thản nhiên trả lời: "Người phụ nữ này là thư ký riêng của cha tôi, tôi và cô ta từng có tình một đêm, chỉ vậy mà thôi. Anh cũng biết tôi ở nước ngoài sinh sống vài chục năm, cho nên đối với sinh hoạt cá nhân

khá thoáng, đối với kiểu đàn bà chủ động lao đến như Triệu Á Bình thì tôi luôn không chủ động, không cự tuyệt, cũng không chịu trách nhiệm…”

Thấy hắn nói hời hợt như vậy, xem ra trước đó đã chuẩn bị các biện pháp đối phó. Nhưng tiếp đó Bạch Kiện lại ném ra một quả bom nặng ký, đó chính là trực tiếp nói với Lương Hiên, Triệu Á Bình trước khi chết đã mang thai.

Không nghĩ tới Lương Hiên vẫn im lặng nói: “Điều này chẳng có gì lạ cả, sinh hoạt cá nhân của cô ta còn thoáng hơn tôi nhiều, làm sao biết được đứa bé trong bụng là con của ai?”

“Chẳng lẽ anh không nghi ngờ đứa bé này là con mình hoặc con của cha mình hay sao?” Bạch Kiện chế giễu.

Ai ngờ Lương Hiên vẫn nói với vẻ không quan tâm: “Có phải của ông ta không thì tôi không biết, nhưng chắc chắn không phải của tôi. Trừ khi tôi bị điên mới sinh con với loại đàn bà như thế, ai biết lúc nào bị đội nón xanh chứ?”

Bạch Kiện lúc này lại chuyển câu hỏi về vụ án: “Anh cảm thấy vì sao Lương Kha lại giết những người này?”

Lần này Lương Hiên yên lặng một lúc rồi mới ung dung nói: “Tôi không biết…”

“Chẳng lẽ trong lòng anh không có suy đoán hay sao?” Bạch Kiện hỏi sát.

Lương Hiên lắc đầu cười nói: “Cảnh sát Bạch, những phỏng đoán này không phải là công việc của cảnh sát hay sao? Sao lại hỏi tôi? Nếu như bắt buộc tôi phải nói, có lẽ là Tiểu Kha phát hiện Triệu Á Bình có quan hệ với cha tôi, thẹn quá hóa giận, nhất thời nổi điên nên giết người.”

Bạch Kiện cũng cười khẽ và nói: “Suy luận kiểu này anh tin

không?”

Lương Hiên chậm rãi rút lại nụ cười: “Tin chứ! Tất cả đều có khả năng, đừng nhìn Lương Kha bình thường là một kẻ bỏ đi, nhưng bỏ đi thì nó cũng là đàn ông! Hoặc là nó nghĩ đứa bé trong bụng Triệu Á Bình là con của mình, vậy mà lại phát hiện đó là con của cha mình…”

Mấy người chúng tôi ngồi trong phòng theo dõi nhìn Lương Hiên và Bạch Kiện đối đáp. Lương Hiên biểu hiện ra vô cùng tự tin, hoặc hắn không phải hung thủ, hoặc là hắn chắc chắn cảnh sát sẽ không điều tra được gì.

Tôi nhìn khuôn mặt Lương Hiên càng thiên về vế thứ hai, dù sao lúc Lương Kha giết người có video quay lại, mà trạng thái Lương Kha vẫn luôn giữ yên lặng, không nói bất cứ một câu biện minh nào cho mình.

Tôi nhắn ngay cho Bạch Kiện một tin nhắn, để anh ta hỏi Lương Hiên về chuyện của giáo phái Thánh Anh, xem tên này có phản ứng gì.

Thế là Bạch Kiện đột nhiên chuyển đổi câu hỏi: “Anh đã từng nghe qua giáo phái Thánh Anh chưa?”

Lương Hiên nghe câu này mà không có biểu lộ gì, hắn trả lời: “Chưa, tôi chưa từng tin những thứ này…”

Mặc dù Lương Hiên trả lời rất bình thường, nhưng tôi vẫn phát hiện khi hắn nghe đến cụm từ giáo phái Thánh Anh, ánh mắt hắn thoáng nhìn xuống phía dưới, hành động này rõ ràng là đang suy nghĩ làm sao để trả lời vấn đề này.

Nếu như Lương Hiên chưa từng nghe đến những từ này, chắc chắn hắn sẽ trả lời rất dứt khoát, mà không phải dừng lại theo bản năng. Bởi vậy đương nhiên hắn đã nghe qua, thậm chí còn hiểu rất rõ giáo phái Thánh Anh.

Bạch Kiện thấy hắn phủ nhận, thì lấy một ít tư liệu đặt trước mặt rồi nói: “Nếu anh đã không tin mấy thứ này, vậy tại sao năm đó lại gia nhập nó?”

Lương Hiên nhìn thoáng qua những tư liệu đen tối khi còn ở nước ngoài của mình, khóe mắt bắt đầu mất tự nhiên mà run rẩy, nhưng lập tức lại khôi phục bình thường.

Sau đó hắn đưa tay vuốt mi tâm, như để suy nghĩ rồi trả lời: “Lúc đó tôi cảm thấy rất mông lung, mẹ mất sớm, cha không hề yêu thương tôi, tôi bị mẹ kế căm ghét chỉ có thể đưa ra nước ngoài đi học. Trong mắt người ngoài cảm thấy tôi rất hạnh phúc, bởi vì một đứa trẻ gia đình bình thường được ra nước ngoài học là chuyện vô cùng khó, mà từ bé tôi đã là du học sinh. Nhưng bọn họ làm sao biết được nỗi khổ của tôi? Nếu như tôi có thể chọn, tôi thật sự muốn ở lại trong nước, ở lại ngôi nhà không hề chứa chấp mình… Bởi vì tôi quá khát vọng không khí gia đình. Từ bé tôi đã ở bên cạnh mẹ mình, những đứa trẻ trong thôn đều cười nhạo tôi là một đứa con hoang, cho nên tôi vô cùng khao khát mình có thể có một người cha. Tôi cũng không biết mẹ tại sao lại muốn kết hôn cùng với cha, nếu bọn họ đều không thích đối phương tại sao lại phải đến với nhau? Trong lời kể của mẹ tôi thì cha tôi vẫn luôn là một người xa lạ, đến ngay cả khi bà bị bệnh sắp chết, vẫn phải nhờ hàng xóm liên hệ với cha, nếu không tôi cũng không biết cuộc sống sau này sẽ ra sao? Sau khi đến ngôi nhà của cha, mỗi ngày tôi đều cẩn thận từng li từng tí, bởi vì tôi vô cùng tự ti, càng sợ bọn họ sẽ không thích mình mà đuổi ra khỏi nhà. Nhưng cho dù như thế tôi vẫn được đưa ra nước ngoài. Đúng là tôi đã tiếp xúc một chút với tà giáo… Nhưng chỉ là muốn tâm hồn được cứu rỗi, chỉ thế mà thôi… Nhưng đến cuối cùng tôi mới phát hiện, người thực sự cứu được chính mình không phải ai khác, mà chính là mình, chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi.”

Tôi nghe đoạn độc thoại này của Lương Hiên xong trong lòng cũng thấy thương hắn, một người trong lòng không cảm nhận được ấm áp, cuộc sống của hắn chắc rất vất vả… Nhưng điều này không thể trở thành lý do để hắn làm điều ác.

Bởi vì một người nếu đã đi vào bóng tối, thì nhất định sẽ ngã xuống vực sâu, báo thù có lẽ sẽ đem đến vui vẻ nhất thời, nhưng lại không giải quyết được tận gốc vấn đề… Bởi vì người chết đã chết, cừu hận mang đến đau xót cũng không bởi vì vậy mà được lấp đầy.

Bạch Kiện cuối cùng cũng thả Lương Hiên đi, bởi vì thực sự không có bằng chứng chứng minh Lương Hiên chính là hung thủ phía sau, dù rằng động cơ của hắn vô cùng rõ ràng. Tuy là thả nhưng từ bây giờ không thể bỏ mặc không quan tâm hắn!

Dù sao năm đó chuyện của giáo phái Thánh Anh quá đáng sợ, bởi vậy Bạch Kiện tuyệt đối không cho phép chuyện như thế xảy ra thêm lần nữa…

CHƯƠNG

Buổi đêm thăm dò nhà họ Lương

Mặc dù Lương Hiên thực sự có động cơ gây án, nhưng hắn có bản lĩnh này hay sao? Năm đó xảy ra chuyện giáo phái Thánh Anh, hắn ta còn chưa ra đời mà? Sao hắn lại có dính líu đến giáo phái Thánh Anh được?

Hắn còn chưa ra đời… Đột nhiên, tôi nghĩ đến một việc, thế là vội vàng hỏi chú Lê: "Có phải chú đã từng nói, năm đó lúc giáo phái Thánh Anh hiến tế, có nữ công nhân đã ấy ấy với tên người nước ngoài kia hả?"

"Cái gì cơ?" Trong nhất thời chú Lê có chút nghe không rõ.

Tôi lập tức nóng nảy nói: "Cái đó đó! Nhất định phải nói rõ ra hả?"

Chú Lê cười hì hì bảo: "Đúng thật là có việc như thế, chú nhớ nữ công nhân đó còn ăn thai nhi kia…" Chú Lê nói đến đây đột nhiên trừng mắt: "Cháu muốn nói là nữ công nhân kia cũng có khả năng đã mang thai?"

Tôi gật đầu, sau đó cầm điện thoại di động lên gọi cho Bạch Kiện, để anh ta nghĩ biện pháp điều tra xem mẹ đẻ Lương Hiên là ai, xem thử lúc bà ta lấy Lương Bản Phát có phải đã từng làm việc cho một xưởng may nước ngoài hay không.

Quả nhiên Bạch Kiện rất nhanh đã điều tra được mẹ của Lương Hiên trước khi lấy Lương Bản Phát đã từng làm một thời gian trong xưởng may phát sinh sự kiện giáo phái Thánh Anh đó, sau này nhà máy đóng cửa, những nữ công nhân ấy cũng bị đưa về nhà.

Tôi biết được qua trí nhớ của Lương Bản Phát, sở dĩ ông ta không ưa thích người vợ cũ là vì trước khi lấy ông ta, bà ấy đã không còn là trinh nữ… Lúc đó đừng nói là con gái ở nông thôn, kể cả phụ nữ thành thị cũng không phải rất cởi mở, cho nên không thể nào vì trước đó yêu ai mà mất trinh được.

Như vậy mẹ của Lương Hiên vô cùng có khả năng trong ngày hiến tế đã mang thai, sau đó về thôn lập tức được gả cho Lương Bản Phát. Nhưng có một điểm không khớp với những người bị hại, đó là những người phụ nữ này, sau khi sinh con đều bị chết, mà những đứa bé sinh ra đều vì những khuyết tật mà chết non. Nếu mẹ của Lương Hiên cũng giống những người khác, vậy tại sao mẹ con bọn họ lại có thể sống sót? Mãi đến khi Lương Hiên mười tuổi mới qua đời?

Tôi nói những nghi ngờ này cho chú Lê, chú trầm tư một lúc rồi vỗ đùi nói: "Chẳng lẽ đứa bé này thực sự là Thánh Anh?"

Tôi nghe thế cũng trợn tròn mắt, bởi vì từ trước đến giờ tôi đều nghĩ giáo phái Thánh Anh là một tổ chức hại người, bọn họ nói Thánh Anh xuất hiện cứu rỗi tín đồ để mê hoặc lòng người, nhưng từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ nghĩ thực sự có Thánh Anh tồn tại…

Nếu như Lương Hiên thực sự là Thánh Anh của giáo phái Thánh Anh, vậy nhất định khi hắn ra nước ngoài học đã tiếp xúc với cha ruột của mình, người đó cũng chính là giáo chủ giáo phái Thánh Anh!

“Nếu như toàn bộ những suy luận này là sự thật, vậy thì đứa con của Triệu Á Bình nhất định là của Lương Hiên, cho nên ADN của đứa bé này mới không có bất cứ liên hệ nào với hai cha con nhà họ Lương!” Tôi bỗng nhiên hiểu ra.

Đinh Nhất không hiểu bèn hỏi: “Nhưng vì cái gì hắn muốn giết chính đứa con của mình?”

Chú Lê nói với vẻ bất đắc dĩ: “Có lẽ vẫn là có liên quan đến Thánh Anh xuất thế vớ vẩn kia! Tối hôm nay chúng ta đến biệt thự nhà họ Lương xem tình huống rồi lại nói…”

“Nơi đó giờ bị niêm phong rồi!” Tôi nhắc nhở chú Lê.

Chú Lê cười xấu xa: “Nếu như không niêm phong làm sao chúng ta đi xem được?”

Tôi nghe thấy cũng có lý… nên không nói thêm gì nữa. Nhưng trước khi đi tôi vẫn gọi điện cho Bạch Kiện, nói với anh ta rằng chúng tôi muốn thăm dò nhà họ Lương vào buổi đêm. Bạch Kiện liền để Viên Mục Dã đi cùng chúng tôi, vừa đúng lúc cậu ta hoàn thành xong vụ án trong tay.

Để Viên Mục Dã đi cùng cũng tốt, nếu có chuyện xảy ra, bên người có cảnh sát cũng tiện hơn. Thế là vào buổi đêm, bốn người chúng tôi trở về hiện trường vụ án tại biệt thự nhà họ Lương.

Khi chúng tôi đi đến trước cửa nhà, phát hiện ngoài cửa còn dán niêm phong của cảnh sát, Viên Mục Dã tiện tay tháo niêm phong xuống. Tôi nhìn thấy liền hỏi: “Sao cậu lại tháo hết thế, lát đi ra lấy cái gì dán?”

Viên Mục Dã nghe thế liền cười gian, sau đó rút từ trên người ra hai tấm giấy niêm phong hoàn toàn mới rồi nói: “Không sao, lát đi ra dán cái này lên là được!”

Tôi nhìn thấy thế thì phục lăn, giơ ngón tay cái lên nói: “Vẫn là

cậu giỏi nhất!”

Sau khi đi vào biệt thự, hiện trường máu me bên trong vẫn còn nguyên, chỉ là vết máu trên mặt đất đã khô từ lâu. Nhưng điều này cũng có chỗ tốt đó là đồ án Lương Kha vẽ càng hiện rõ hơn.

Xem hình vẽ thật giống như chú Lê đã nói, nhìn như một cái đầu to của đứa trẻ, trông thật dọa người… Chỉ tiếc trong trí nhớ tàn hồn của Lương Bản Phát không có dáng vẻ Lương Hiên lúc ra đời, nếu không có thể chứng minh có phải dáng vẻ hắn lúc đó trông cũng giống ma quỷ như vậy không.

Tiếp đó chú Lê lấy la bàn trong người ra kiểm tra xung quanh, nhưng từ đầu đến cuối kim đồng hồ trên la bàn chẳng có phản ứng nào. Xem ra đồ án của Thánh Anh cũng không vây những âm hồn đó ở chỗ này, vậy Lương Kha vẽ thứ này có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ chỉ để làm nổi bật nghi thức? Cũng quá rảnh rỗi đi chứ?

Tôi thấy chú Lê còn đang đi lung tung xung quanh, bèn cùng Đinh Nhất lên tầng trên kiểm tra, đặc biệt là phòng Lương Bản Phát, nơi đó đã từng có hai người chết. Vậy mà lúc chúng tôi vào xem, hiện trường lại không máu me như phía dưới, dường như chỉ có ghế của ông chủ Lương Bản Phát dính chút máu.

“Vì sao nơi này ít máu vậy? Triệu Á Bình không phải chết ở đây à?” Tôi hơi nghi ngờ hỏi.

Đinh Nhất buồn bực nói: “Trong camera giám sát nhìn thấy Lương Kha lần thứ hai trở lại trong phòng là đến lấy máu, chẳng lẽ trước đó Triệu Á Bình chưa chết?”

Tôi gật nhẹ đầu: “Khả năng này rất lớn, bởi vì lúc này Triệu Á Bình đang bị người khác khống chế, cho nên cô ta hoàn toàn có thể giống như Lương Kha đứng yên một chỗ, hoặc Lương Bản Phát cũng do cô ta giết chết! Đến tận lúc Lương Kha lần thứ hai trở về lấy máu tế sống…”

“Tế sống? Giống như năm đó?” Đinh Nhất hỏi.

“Đúng, nếu thực sự như vậy, chắc chắn Lương Hiên cũng muốn làm giống như cha đẻ của hắn, đó là tạo ra một Thánh Anh đời sau. Hắn ở chỗ này tế sống, chẳng lẽ nói chỗ này có phụ nữ mang thai Thánh Anh?” Tôi càng nghĩ mà trong lòng càng run.

Chúng tôi lập tức đi xuống dưới nhà, nói với chú Lê và Viên Mục Dã, trong biệt thự này rất có thể có một chỗ bí mật, cất giấu Thánh Anh đời sau đang được Lương Hiên chế tạo.

Bọn họ nghe thế đều vô cùng giật mình, bởi vì chỗ này sau khi phát sinh vụ án cảnh sát cũng đã tới rất nhiều lần, nếu thật có giam giữ người nào, làm sao cảnh sát lại không phát hiện được?

CHƯƠNG

Không gian bí ẩn

Nhưng vấn đề là nếu như chỗ này không có người phụ nữ mới nhất mang thai Thánh Anh, vậy bóng đen phía sau vì sao còn điều khiển Lương Kha vẽ đồ án của giáo phái Thánh Anh trong biệt thự này?

Viên Mục Dã suy nghĩ một chút rồi triệu hồi em trai Viên Lỗi, để cậu ta đi kiểm tra một vòng xung quanh xem có chỗ bí mật nào mà chúng tôi chưa biết hay không. Viên Lỗi gật đầu sau đó bay đi bay lại trong biệt thự để kiểm tra.

Cái “ra đa” của tên nhóc này mạnh hơn so với chúng tôi nhiều, chưa đến mấy phút đã kiểm tra toàn bộ biệt thự. Sau đó Viên Lỗi liền nói với chúng tôi, trên tầng hai có một chỗ cậu ta không hiểu sao không vào được.

Chúng tôi liền theo Viên Lỗi lên tầng hai, sau khi kiểm tra thì phát hiện đó là phòng làm việc của Lương Bản Phát. Sau đó mấy người chúng tôi đi vào kiểm tra cẩn thận nhưng vẫn không phát hiện có chỗ nào khả nghi.

Nhưng Viên Lỗi đã nói nơi này có vấn đề thì nhất định có vấn đề. Thế là tôi lại kiểm tra kỹ một chút căn phòng này, sau đó phát hiện chỗ khả nghi nhất là một chiếc giá sách chiếm hết một bên

tường.

Tôi và Đinh Nhất tiến đến chuyển toàn bộ sách xuống, bởi vì lúc đó ánh sáng trong phòng khá thiếu, mà chiếc giá sách lại bằng gỗ lim, cho nên trong nhất thời không nhìn ra có vấn đề gì trên chiếc giá sách này.

Đến lượt chú Lê thì chỉ thấy chú nhướng mày, sau đó vội cầm điện thoại chiếu vào trong giá sách, vậy mà lại phát hiện phía trong giá có rất nhiều hoa văn màu đỏ sẫm…

“Bảo sao Viên Lỗi không vào được, hóa ra nơi này có bí mật!” Chú Lê nói xong bèn cầm con dao của Đinh Nhất, sau đó “vẽ linh tinh” một lúc trên giá sách.

Chỉ thấy Viên Lỗi vừa rồi còn đang bay loạn giờ lại giống như khám phá ra vùng đất mới, vèo một cái chui vào đằng sau giá sách… Tiếp đó cậu ta hưng phấn chui ra nói: “Bên trong có hai phụ nữ bụng rất to!”

Nghe câu nói đó mấy người chúng tôi trong lòng cảm thấy nặng trịch, xem ra Lương Hiên vẫn đi theo con đường của cha hắn khi xưa, trở về gây họa cho con gái nhà lành. Nhưng trong nhất thời chúng tôi không tìm được cách mở cửa, dù sao cũng không phải Viên Lỗi, không thể đi xuyên tường được…

Cũng may có một người sinh ra là để phá hoại như Đinh Nhất ở chỗ này, chuyện đã đến bước này, anh ta cũng không khách sáo gì nữa, đầu tiên là dùng tay gõ nhẹ giá sách để tìm chỗ trống, sau đó trực tiếp nhấc chân đá một cái!

Kết quả là… Giá sách chẳng có động tĩnh gì, chỉ thấy Đinh Nhất lộ ra một khuôn mặt lúng túng hiếm hoi, sau đó anh ta lại sầm mặt, đột nhiên dùng sức đá tiếp. Cũng may chỗ trống rỗng đó lần này đã bị đạp thủng, lộ ra một không gian u ám tối đen.

Viên Lỗi chui từ trong lỗ đen ra phàn nàn: “Sao mấy người

chậm thế! Nhanh lên, đi theo tôi…”

Mấy người chúng tôi đều đi theo Viên Lỗi chui vào chỗ trống đó, sau khi đi vào mới phát hiện, đây chỉ là một chiếc cầu thang, mà nơi giam giữ chính thức lại ở phía dưới biệt thự.

Vừa đi vào cầu thang, một mùi gay mũi xộc lên từ phía dưới, khiến chúng tôi phải bịt kín miệng mũi. Đây là mùi của một loại axit ăn mòn, chỉ sợ phía dưới cũng giống xưởng may năm đó biến thành địa ngục trần gian.

Viên Lỗi dẫn đầu đi xuống, mấy người chúng tôi đi theo cầu thang đến một căn phòng khá rộng rãi, chỉ thấy trong căn tầng ngầm u ám này, có sáu ngọn đèn dầu mờ nhạt, mà ở giữa sáu chiếc đèn dầu này, là một cái bàn xi măng. Chú Lê nhìn thấy thì sầm mặt, bởi vì chú phát hiện nơi này giống hệt như tầng hầm của xưởng may năm đó.

Điều duy nhất khác biệt là, nơi này không có mùi máu tươi, chắc trước đó không tiến hành nghi thức tế sống, nếu như chúng tôi phát hiện muộn một chút, vậy thì chưa chắc…. Sau đó chúng tôi phát hiện trong góc có hai chiếc lồng sắt được che kín bởi vải đen.

Mặc dù chúng tôi đã chuẩn bị tâm lý trước khi nhìn vào trong lồng, nhưng vẫn bị dọa sợ khi nhìn thấy mọi thứ bên trong. Đặc biệt là Viên Mục Dã, bị dọa phải lùi ra sau vài bước!

Trong mỗi chiếc lồng giam giữ một người phụ nữ đang mang thai, hai người đó không có chút phản ứng nào khi chúng tôi xuất hiện. Kinh người nhất là, cặp mắt bọn họ đã bị khoét đi, trên mặt chỉ còn lại hai lỗ máu khủng khiếp…

Chú Lê dùng sức vỗ tay, nhưng hai người đó đều không nghe được. Sau đó chú dùng con dao gõ nhẹ vào lồng sắt, lần này người phụ nữ trong lồng dường như có phản ứng, cô ta khẽ nâng đầu

lên, trên mặt lộ ra một nụ cười quái dị.

Nụ cười của người phụ nữ đó làm chúng tôi suốt đời khó quên, một người gặp cảnh ngộ như thế mà còn có thể nở nụ cười? Viên Mục Dã vội lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Kiện, để anh ta lập tức cho người đến!

Tình huống hai người phụ nữ trong lồng cũng không quá tốt, cho nên trước mắt chúng tôi không dám tùy tiện động đến họ, chỉ đành chờ nhân viên y tế chuyên nghiệp đến xử lý. Hoàn cảnh nơi này làm cho tôi có chút khó thở, thế là tôi với Đinh Nhất ra ngoài trước, muốn hít chút không khí.

Ai ngờ lúc chúng tôi vừa ra khỏi phòng làm việc của Lương Bản Phát đột nhiên gặp một người, bởi vì xung quanh khá tối, cho nên tôi không nhìn rõ được khuôn mặt người đó.

Người kia vừa thấy chúng tôi lập tức xoay người chạy, tôi lập tức hô với Đinh Nhất: “Đừng để hắn chạy!”

Bởi vì chuyện xảy ra bất ngờ, chúng tôi không kịp gọi chú Lê và Viên Mục Dã, chỉ có thể điên cuồng đuổi theo ra khỏi biệt thự nhà họ Lương. Cũng may tốc độ Đinh Nhất không phải nói khoác, nếu như đối phương không nhanh hơn Lưu Tường* thì xác định sẽ bị anh ta đuổi kịp.

* Lưu Tường: “Hoàng tử điền kinh” của Trung Quốc, là một trong những vận động viên nổi tiếng nhất nhì làng thể thao Trung Quốc với hàng loạt thành tích như giành huy chương vàng Olympic Athens 2004, vô địch thế giới năm 2007, là một trong những nam kiện tướng cấp quốc tế cự li chạy 110 mét xuất sắc nhất thế giới.

Chờ lúc tôi thở hổn hển đuổi đến chỗ Đinh Nhất, đã thấy anh ta đè chặt tên kia xuống đất. Tôi chạy đến nhấc tóc người đó lên để xem cái tên vừa gặp mặt đã bỏ chạy này là ai?

Tôi thở hổn hển nói: “Lương Hiên? Quả nhiên là mày! Mày chạy làm gì thế? Chột dạ nên gặp người là chạy đúng không?”

“Thả tôi ra! Mấy người dựa vào cái gì mà bắt tôi? Thả tôi ra!” Lương Hiên dùng hết sức giãy giụa để thoát.

Đúng lúc này Bạch Kiện dẫn người chạy đến, nhìn thấy Lương Hiên đang bị chúng tôi đè xuống đất cho nên trước tiên bắt hắn lên xe, sau đó Lương Hiên vẫn luôn kêu ầm ĩ tại sao muốn bắt hắn, hắn không làm gì phạm pháp!

Tiếp đó cảnh sát giải cứu hai người phụ nữ không biết đã bị nhốt trong hầm ngầm nhà họ Lương bao lâu, bởi vì những giác quan chính của họ đã bị tổn hại, cho nên không thể biết ai đang dẫn mình đi, trên đường đi họ chống cự rất quyết liệt.

CHƯƠNG

Nhân chứng cũng đã có

Chúng tôi cũng đi cùng đến bệnh viện, chú Lê nói hai cô gái này nếu muốn giữ mạng sống nhất định phải ngừng mang thai, nếu không sẽ chết trong lúc sinh nở. Bạch Kiện nghe thế thì có chút khó khăn nói: “Loại chuyện này nếu không có gia đình đồng ý, chúng ta không thể quyết định được!”

Nghĩ lại cũng đúng, đừng nói là cảnh sát, kể cả bác sĩ cũng không thể thay thế người nhà quyết định bỏ thai.

Giờ việc các bác sĩ có thể làm chỉ là kiểm tra kỹ càng thân thể cho hai người đó, xem tình huống phải chăng đã xấu đến mức phải bỏ thai nhi. Mà phía bên cảnh sát cũng phải nhanh chóng xác nhận thân phận của họ để liên hệ với gia đình tới làm quyết định dừng mang thai.

Tiếc là hai người này cảm xúc vẫn luôn rất kích động, cuối cùng không còn cách nào khác các bác sĩ phải tiêm một liều thuốc an thần.

Xem ra khả năng đạt được manh mối từ hai người này chắc là con số không, cuối cùng chúng tôi chỉ có thể gửi hi vọng Lương Hiên có thể cung khai. Sau đó chúng tôi từ bệnh viện chạy về Cục cảnh sát, cùng với Bạch Kiện thẩm vấn Lương Hiên.

Tố chất tâm lý của tên này cao bất bình thường, bị bắt tại trận mà vẫn có thể bình tĩnh nhìn chúng tôi, không hề có chút bối rối.

Bạch Kiện vỗ mạnh bàn một cái rồi nói: “Hai người phụ nữ trong hầm ngầm của biệt thự là ai? Nhân lúc chưa xảy ra án mạng hãy thành thật khai báo đi!”

Mặt Lương Hiên không biến sắc nói: “Biệt thự nào cơ? Phụ nữ nào cơ? Tôi không biết anh nói gì!”

Bạch Kiện tức giận chỉ vào hắn ta: “Đến lúc này rồi mà vẫn cãi chày cãi cối! Vừa rồi đồng nghiệp của tôi đã lấy mẫu ADN của anh rồi chứ? Rất nhanh chúng tôi sẽ biết đứa bé trong bụng Triệu Á Bình có phải con anh hay không!”

Nhưng Lương Hiên lại bình thản nói: “Vậy thì sao? Điều này nhiều nhất chỉ có thể chứng minh tôi và Triệu Á Bình từng quan hệ với nhau, coi như cô ta có thai con của tôi thì sao? Tôi đâu có giết người!”

“Hai người phụ nữ trong tầng hầm thì sao? Anh giải thích thế nào?” Bạch Kiện lạnh lùng hỏi.

“Cái này càng dễ giải thích, biết đâu thằng nhóc Lương Kha này thích chơi trò bắt cóc huấn luyện nô lệ tình dục!” Lương Hiên nhún vai nói.

Tôi thấy tên này đang chối bỏ trách nhiệm, cái gì đều không muốn nhận! Đừng có mơ nhé, thế là tôi nhắn tin cho Bạch Kiện bảo anh ta nói với Lương Hiên, cảnh sát đã để bác sĩ chọc ối hai người phụ nữ đó và lấy được ADN của thai nhi, chỉ cần so sánh sẽ rất nhanh biết cha của đứa bé đó là ai…

Bạch Kiện đọc tin nhắn xong liền hừ một tiếng với Lương Hiên: “Bệnh viện vừa rồi đã chọc ối cho hai người đó, thành công lấy mẫu ADN của thai nhi, anh đoán thử xem ai là cha ruột của chúng?”

Lương Hiên nghe thế sắc mặt khẽ biến, dù sao nếu như chứng minh được cha hai đứa bé này chính là hắn, vậy hắn sẽ rất khó thoát.

Bạch Kiện thấy Lương Hiên không nói thêm gì, liền tranh thủ rèn sắt khi còn nóng mà nói: “Anh nghĩ rằng chúng tôi thực sự không biết những gì anh làm hay sao? Tranh thủ bây giờ hai người đó còn cứu được, tốt nhất anh hãy nói ra thân phận của họ, nếu không một khi họ chết, trên người anh sẽ dính án mạng.”

Thần sắc Lương Hiên dường như có chút dao động, nhưng rất nhanh hắn khôi phục bình tĩnh mà nói: “Không được gia đình ký tên thì không thể làm kiểm tra thai nhi, đừng đem mấy chuyện không xảy ra dọa tôi, vô ích thôi.”

Tôi thấy tên khốn này quả nhiên rất khó nhằn, thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Nhưng vấn đề bây giờ là chưa xác định được thân phận hai người phụ nữ kia cho nên không thể liên lạc với gia đình! Hiện giờ mặc dù Lương Hiên đã sa lưới, nhưng mấu chốt cứu người lại phụ thuộc vào “phá thai”!

Chú Lê đã từng nói, chờ thai nhi đầy tháng, nếu không phải là “Thánh Anh” của giáo phái Thánh Anh, thì hai người nọ chắc chắn sẽ chết! Cho nên nếu muốn cứu mạng của họ, nhất định phải bỏ hai cái thai ma quỷ này đi.

Hiện giờ thời gian cấp bách, bên bệnh viện vẫn chậm chạp không có tin tức, nếu như chỉ số xét nghiệm của hai người này không có gì bất thường, bệnh viện sẽ không phá thai khi chưa có sự đồng ý của gia đình, cho nên hi vọng duy nhất bây giờ là tranh thủ thời gian xác nhận thân phận để tìm được gia đình họ…

Bạch Kiện bây giờ đã phái ra toàn bộ nhân viên dưới quyền, bọn họ tìm kiếm xung quanh những mối quan hệ của Lương Hiên sau khi về nước, muốn xem nửa năm gần đây có cô gái nào mất tích

không tìm được hay không.

Nhưng tìm lòng vòng một hồi lại phát hiện, Lương Hiên sau khi về nước rất chuẩn chỉ, ngoại trừ Triệu Á Bình ra thì chưa từng ăn vụng… Cuối cùng cảnh sát đành phải che mắt hai cô gái, sau đó gửi ảnh của họ phát thông báo trên toàn quốc, để xem trong vòng một năm có cô gái nào phù hợp với tình huống của hai người hay không.

Vậy mà thông báo vừa gửi đi, lại nhận được mười mấy trường hợp mất tích tương tự trên toàn quốc… Tôi thật không ngờ cả nước lại nhiều cô gái trẻ mất tích đến thế.

Bạch Kiện cực chẳng đã nói: “Đây là còn ít đấy, nếu như không phải có tuổi tác xác định, chỉ sợ số lượng càng nhiều. Nhưng ở trong đó cũng có nhiều người không phải thực sự mất tích, chẳng qua là người nhà mất liên lạc mà thôi… Ngược lại có một số người thực sự mất tích thì thường lại không được người nhà cùng cảnh sát chú ý.

Thật ra chúng tôi đã tìm được trong đống báo cáo mất tích này hai người cực kì giống, chỉ là người bây giờ so với ảnh chụp đã không còn con mắt, lại thêm một thời gian dài chịu đựng tra tấn, hai người này đã không còn thần thái như lúc trước. Không còn cách nào khác, cảnh sát đành liên hệ với gia đình hai người mất tích này, để bọn họ mau đến nhận mặt.

Cuối cùng báo cáo kiểm tra của bệnh viện sang ngày thứ hai cũng đã có, hai người bị hại này thính lực, thị lực, năng lực ngôn ngữ đều đã mãi mãi mất đi không thể khôi phục. Điều này đối với hai cô gái chưa đến ba mươi tuổi là quá tàn nhẫn.

Bởi vì không thể trao đổi, cho nên không ai biết trước đó các cô gái này phải chịu đựng sự tra tấn như thế nào, nhưng để phòng ngừa chuyện như vậy phát sinh một lần nữa, Lương Hiên nhất

định phải đền tội trước pháp luật!

Đối với thai nhi trong bụng, bệnh viện đề nghị bỏ đi, bởi vì thông qua siêu âm có thể nhìn thấy rõ ràng, hai thai nhi này đều bị dị dạng, nếu như có sinh ra được thì tỷ lệ sống sót cũng vô cùng thấp.

Biết được kết quả cuối cùng, tâm tình chúng tôi đều rất nặng nề, giờ việc tốt nhất chúng tôi có thể làm là bỏ đi cái thai để bảo vệ mẹ. Nhưng cho dù như vậy, hai cô gái kia sau này sẽ sống thế nào?

Trong lòng tôi chợt nảy ra ý nghĩ, nếu như sống mà đau khổ như vậy, có lẽ chết sẽ tốt hơn chăng? Nhưng tôi không phải các cô gái đó, không biết trong lòng họ suy nghĩ thế nào, bởi vậy nếu không biết ý tưởng chân thật của họ, ai cũng không thể quyết định thay cho hai cô gái này.

CHƯƠNG

Quái vật

Hai ngày sau, gia đình hai người bị hại lần lượt tới, con gái mình có trở nên đáng sợ thế nào, cuối cùng vẫn có thể nhận ra. Sau khi được cha mẹ hai gia đình nhận diện, đã xác định được thân phận thật sự của họ.

Một cô là đến nơi này làm việc, tên là Dương Liễu, năm nay hai mươi hai tuổi, bảy tháng trước được người thuê tại chợ lao động đi làm bảo mẫu, từ đó trở đi không có chút tin tức nào.

Một người khác tên là Tôn Thiến Thiến, vừa mới tốt nghiệp đại học, năm nay hai mươi ba tuổi, một năm trước trong một cuộc hội chợ việc làm đã ký hợp đồng với một công ty nhỏ, sau đó đã mất đi liên hệ với gia đình.

Cha mẹ hai bên không thể chịu đựng nổi khi nhìn thấy hình dáng bây giờ của con gái mình, họ yêu cầu Bạch Kiện nhất định phải bắt giữ hung thủ.

Sau đó Bạch Kiện liền làm công tác tư tưởng, để gia đình ký tên đồng ý giải phẫu bỏ đi thai nhi. Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là lấy ra ADN của thai nhi để so sánh với Lương Hiên.

Khi chúng tôi đưa kết quả so sánh ADN đến trước mặt Lương Hiên, hắn chỉ ngẩn người, sau đó cười lắc đầu: “Đúng, các cô gái

đó thực sự có quan hệ với tôi, nhưng điều này cũng không thể chứng minh tôi giam giữ họ! Ngôi nhà đó cũng đâu phải của tôi, người bị hại cũng không thể xác nhận là do tôi làm, mấy người dựa vào đâu mà nói là tôi…”

“Mày còn muốn chống chế đến khi nào?” Bạch Kiện nghiêm nghị chất vấn.

Tôi thấy cảm xúc Bạch Kiện có chút không thể khống chế, liền vội vàng đẩy cửa bước vào phòng thẩm vấn đổi chỗ với anh ta, để Bạch Kiện ra ngoài bình tĩnh một chút.

Lương Hiên thấy người tiến vào là tôi, liền có chút tò mò hỏi: “Mày không phải cảnh sát?”

Tôi gật đầu trả lời: “Đúng thế, tao là cố vấn đặc biệt được bọn họ mời đến.”

Lương Hiên liền cười lạnh: “Sao thế? Hiện giờ cảnh sát cũng phải nhờ đến người ngoài cơ à?”

Tôi nghe xong không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm một lúc rồi mới ung dung mở miệng: “Tao rất hiếu kì… Rốt cuộc thì mày là thứ quái gì?”

Lương Hiên biến sắc mặt, nói: “Tao không hiểu mày nói gì?”

Tôi cười phá lên: “Mày hiểu mà, đúng không? Mày đều hiểu phần lớn thời gian mày đâu phải người bình thường?”

“Mày nói bậy bạ gì thế? Ai không phải người bình thường?” Lương Hiên đột nhiên lớn tiếng phản bác tôi.

Tôi thấy tên này còn muốn giả vờ, liền tiếp tục nói: “Ai hả? Mẹ mày không nói làm thế nào mà bà ta mang thai hay sao?”

Lương Hiên bị câu hỏi của tôi làm cho yên lặng, hắn trừng đôi mắt màu đỏ nhìn chòng chọc vào tôi, nếu như không phải đang bị còng tay, chắc hắn đã ngay lập tức lao lên liều mạng với tôi rồi.

Nhưng tôi lại không cần quan tâm, tiếp tục bộ dáng tức chết người không cần đền mạng mà nói tiếp: “Nghe nói hiện trường rất náo nhiệt, không những có mấy chục công nhân, còn có vài người đàn ông núp trong bóng tối tham quan…”

Lương Hiên nghe thế thì “bành” một cái vọt lên từ trên ghế, quát to với tôi: “Câm miệng! Mày câm miệng cho tao!”

Hai cảnh sát lúc này từ bên ngoài tiến vào giữ chặt Lương Hiên ngồi lại trên ghế, quát bảo hắn ngồi yên tiếp tục thẩm vấn!

Tôi biết thẩm vấn tên này không thể theo cách thức bình thường, nếu nói về luật có khi hắn còn hiểu rõ hơn chúng tôi, cho nên chỉ có thể dùng quá khứ Lương Hiên không thể nào chấp nhận đến chọc giận hắn.

Tôi thấy Lương Hiên có chút bình tĩnh lại, liền dùng vẻ mặt đồng tình nói: “Thực tình mày cũng rất đáng thương, nếu như có thể chọn, tao tin rằng mày cũng muốn có một gia đình bình thường, cho dù mày cực kì chán ghét Lương Bản Phát, nhưng mày cũng từng mong rằng ông ta chính là cha ruột của mình đúng không?”

Lương Hiên nhắm mắt lại, muốn để cho mình tỉnh táo, nhưng hai bàn tay nắm chặt lại bán đứng hắn… Lương Hiên đang cố gắng đè nén lại sự phẫn nộ trong lòng, nhưng có những cảm xúc khi đạt đến một mức độ nào đó, không phải muốn ép là có thể ép.

Điều tôi muốn làm chính là vứt ra một cọng rơm cuối cùng đè sập hắn. Thế là tôi chậm rãi nói: “Trong lòng của mày… Có phải luôn cảm thấy mình là một con quái vật hay không?”

“Mày câm mồm đi, tao không phải là quái vật! Tao là con của chúa, tao chính là Thánh Anh!” Lương Hiên hô to giống như đang gào thét.

“Cứt chó! Mày chỉ là cặn bã, còn đòi làm con của chúa! Thật

buồn cười, mày biết cái gì là thương hại không? Mày còn có nhân tính hay không? Mày làm những cô gái vô tội đó có thai, sau đó lại sinh ra một đống quái vật giống như mày hay sao?” Tôi nói với giọng chế giễu.

“Những sinh mạng hèn mọn đó làm sao có thể so sánh với tao được, tao chính là Thánh Anh được tạo ra để cứu vớt thế gian! Chết mấy đứa con gái thì tính là gì, bọn họ được chọn chính là nhận được vinh dự rất lớn, phải cảm thấy tự hào mới đúng!” Lương Hiên càng nói càng điên cuồng, giống như coi mình là chúa cứu thế.

Tôi nghe thế thì cười lạnh: “Mày tưởng tượng hơi quá, mày không nhớ rõ ánh mắt mẹ mày nhìn mày hay sao? Trong mắt bà ta, cha mày cũng đã từng là thần, nhưng đến cuối cùng mẹ mày mới biết hắn ta chính là một con quái vật! Trên đời này không có ai thích mày, càng không có ai yêu, mày mới chính là giống loài hèn mọn nhất! Thật ra mày cũng giống như cha ruột mày, đều sống đáng thương như chó vậy! Hắn ta giả vờ mình là sứ giả của thần, cũng chỉ vì che giấu tự ti trong nội tâm cùng với thiếu sót sinh lý mà thôi! Nếu như tao không đoán sai, cha mày có bệnh di truyền của dòng họ, con của hắn sinh ra đa số là dị dạng giống quái vật. Coi như ngẫu nhiên có thể chế tạo loại nhìn bề ngoài bình thường giống như mày, nhưng cũng chỉ là để chuỗi gen xấu xí đó được di truyền tiếp, để cho mày mang theo sự thiếu sót đó tiếp tục chế tạo ra càng nhiều con quái vật…”

Trong đời tôi chưa bao giờ nói một hơi dài đến thế, càng về sau tôi suýt nữa nói hắn sống chỉ lãng phí không khí, chết lãng phí đất!

Cuối cùng thì Lương Hiên cũng sụp đổ bởi những lời nói của tôi, hắn dùng hai tay che mặt, gào khóc thật to.

“Xin mày… Đừng nói nữa, xin mày…” Lương Hiên cầu xin.

Tôi gật đầu một cái rồi bảo: “Tao có thể không nói, tao cho mày thời gian, tự mày nói đi…”

Lương Hiên nghe thế thì ngẩng đầu lên, lau đi nước mắt trên mặt xong rồi chậm rãi mở miệng kể ra cuộc sống đáng buồn của hắn…

Lương Hiên từ bé đã là một đứa trẻ không có cha, toàn thôn đều chê cười mẹ con hắn, thế nhưng mẹ hắn lại giống như không hề quan tâm đến những điều này, vẫn cứ sống trong thế giới riêng của mình.

Có lúc Lương Hiên hỏi mẹ: “Vì sao cha không thích con?”

Người mẹ nghe thế thì khinh bỉ nói: “Hắn không có tư cách thích con…”

Lúc đó Lương Hiên còn nhỏ, không biết lời mẹ mình nói có ý gì, nhưng Lương Hiên luôn cảm thấy mẹ của mình không giống với mẹ của người khác, thỉnh thoảng sẽ thốt lên vài câu nói rất khó hiểu.

CHƯƠNG

Ngụy trang thành đầu tư từ nước ngoài

Nhớ lại có một lần trong thôn tổ chức đại thọ cho một ông già, trẻ con trong thôn chỉ cần đi lên dập đầu là được cho hai cân thịt lợn. Lương Hiên thấy mấy đứa trẻ nhà bên cầm thịt lợn trở về, thế là hắn cũng muốn dập đầu để đổi miếng thịt.

Vậy mà mẹ của Lương Hiên kéo lại hắn rồi nói: "Không được đi, con cùng bọn nó không giống, bọn nó chỉ có thể dập đầu cho con chứ không thể con dập đầu cho nó, biết không?"

Lương Hiên lúc đó nhìn thấy khuôn mặt của mẹ lúc nói chuyện biểu lộ rất đáng sợ, chỉ đành sợ hãi gật đầu coi như mình đã hiểu, mặc dù trong lòng không biết những lời mẹ nói có ý gì.

Trong suy nghĩ của Lương Hiên, hắn sẽ luôn sống ở bên cạnh mẹ trong thôn nhỏ này, thế giới bên ngoài mặc dù rất lớn, nhưng hắn lại có một cảm giác sợ hãi trời sinh, cảm thấy một khi mình rời khỏi chỗ này, sẽ có chuyện vô cùng đáng sợ xảy ra.

Nhưng vào năm hắn mười tuổi, mẹ hắn đột nhiên bị bệnh, bác sĩ tại phòng y tế của thôn nói mẹ hắn phải đi đến bệnh viện trong thành phố, nếu không sẽ không sống nổi vài ngày.

Nhưng mẹ hắn nhất định không chịu đi, bà ta nói mình phải nghe theo lời kêu gọi của chúa mà rời đi thế gian này, mẹ Lương

Hiên còn nói cho hắn biết Lương Bản Phát không phải cha ruột hắn, hắn là con của chúa, Lương Bản Phát không xứng làm cha của hắn…

Lúc đó Lương Hiên vẫn luôn nghĩ là mẹ bị bệnh nên đầu óc không bình thường, toàn nói lung tung, cho nên không để trong lòng, đến tận nhiều năm sau hắn ở nước ngoài gặp được một người tự xưng là cha đẻ của hắn, hắn mới nhớ đến những lời nói của mẹ mình trước khi chết.

Sau khi mẹ của Lương Hiên chết, hắn được Lương Bản Phát đón về thành phố, thế nhưng mẹ kế không thích hắn, người em trai trắng trẻo luôn bắt nạt anh mình, thế nhưng dù là vậy hắn vẫn luôn khao khát được gia nhập gia đình này.

Nhưng điều làm Lương Hiên khó chịu nhất trong lòng là cha hắn cũng không thích hắn, có lúc còn không muốn nói nhiều một câu, cho nên cũng chẳng quan tâm mẹ kế và em trai có đối xử tốt với mình hay không.

Lương Hiên lúc đầu muốn từ từ hòa đồng với mọi người, lòng người đều làm từ thịt mềm, một ngày nào đó bọn họ sẽ thật tình tiếp nhận hắn, thế nhưng cuối cùng hắn mới phát hiện mình quá ngây thơ, bởi vì rất nhanh hắn liền bị cha mình đưa sang nước ngoài học.

Vào ngày lên máy bay, trong nhà không ai đi tiễn Lương Hiên, Lương Bản Phát sai tài xế chở Lương Hiên ra sân bay. Cũng từ ngày đó Lương Hiên được biết, tất cả những gì cha mình có là dựa vào thế lực bên nhà mẹ kế, cho nên mọi chuyện trong nhà vẫn luôn phải theo lời bà ta. Cũng bởi vì mẹ kế không thích mình, cho nên hắn mới phải sang nước ngoài đi học.

Từ đó trở đi, tim của Lương Hiên dần trở nên lạnh, hắn biết trên đời này không có người thích mình, cho dù là mẹ ruột lúc nhìn

mình, ánh mắt cũng lộ ra một tia sợ hãi…

Lúc mới đến nước ngoài, Lương Hiên vô cùng khó hòa nhập, hắn được sắp xếp ở trong nhà một người Hoa, mỗi tháng Lương Bản Phát chỉ cấp cho Lương Hiên vừa đủ tiền duy trì sinh hoạt, không thừa dù chỉ một đồng.

Nếu như không cẩn thận bị bệnh, hắn còn phải vay tiền bà chủ nhà đi khám… Sau đó hắn từ từ học được dựa vào chính mình, tuổi còn nhỏ đã biết đi quán cơm làm việc vặt, kiếm thêm ít tiền tiêu.

Mấy năm sau đó Lương Hiên dựa vào nỗ lực của mình thi đỗ vào trường đại học Washington, khi hắn nói cho Lương Bản Phát tin tức này, ông ta chỉ nói một câu không vui cũng chẳng buồn: “Vậy cứ vào học đi…”

Việc làm ăn của nhà họ Lương lúc đó đã phát triển rất mạnh, nhưng mỗi tháng Lương Bản Phát vẫn chỉ gửi cho Lương Hiên một số tiền ít đến đáng thương. Lương Hiên không muốn sống quá cực khổ thì chỉ có thể ra ngoài làm thêm.

Khoảng thời gian đó hắn cảm thấy vô cùng mông lung, không chú tâm được vào việc học, thậm chí còn tham gia vào vài giáo phái tâm linh, thế nhưng không có một tín ngưỡng nào có thể cứu rỗi hắn…

Đến một ngày kia, có một người đàn ông tên là William đột nhiên tìm đến Lương Hiên, tự xưng là cha ruột của hắn, còn nói đã từng đi qua thôn làng cũ để tìm Lương Hiên, nhưng lúc đó Lương Hiên đã đi theo Lương Bản Phát.

Mới đầu Lương Hiên cảm thấy William là một người điên, mình là một người Trung Quốc, làm sao có thể là con của một người nước ngoài? William thấy hắn không tin, liền đề nghị dẫn hắn đi xét nghiệm ADN.

Lương Hiên lúc đó cự tuyệt William ngay lập tức, bởi vì hắn không tin người đàn ông tóc vàng mắt xanh này lại là cha ruột của mình. Đến khi William nói ra tên cùng ngày sinh của mẹ Lương Hiên, thậm chí còn biết mỗi lần Lương Hiên phát sốt, trên thân thể sẽ hiện lên một chút bệnh sởi kỳ quái.

Lương Hiên lúc đó có chút trợn tròn mắt, bởi vì có một số việc ngay cả Lương Bản Phát cũng không biết, mà người đàn ông xa lạ trước mặt này lại có thể nói rõ ràng.

Đến cuối cùng Lương Hiên vẫn nửa tin nửa ngờ đi theo William đi làm kiểm tra gen di truyền, kết quả lại làm hắn giật nảy mình, không thể ngờ được người ngoại quốc này lại thực sự là cha ruột của hắn.

Sau đó William nói với Lương Hiên, thật ra gia tộc của bọn họ tại một trăm năm trước là một dòng họ quý tộc khổng lồ, nhưng sau đó cả dòng họ giống như bị trúng một nguyền rủa đáng sợ, tất cả đời sau đều biến thành quái vật dị dạng, mà tình hình càng lúc càng tồi tệ.

Tiếp theo có người dần phát hiện, mặc dù những đứa trẻ dị dạng rất nhiều, nhưng chỉ cần kiên trì sinh đẻ, liền chắc chắn sẽ có một đứa trẻ bình thường được sinh ra, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn một mà thôi.

Cho nên gia tộc lớn này dần xuống dốc, nhân khẩu rơi rụng dần chỉ còn lại mỗi William. Nhưng hắn không cam lòng, không muốn gia tộc mình từ đây biến mất, thế là bắt đầu nghiên cứu làm thế nào để sinh được một đứa trẻ khỏe mạnh, sau đó tiếp tục kế thừa gia tộc.

Đến khi William gặp được một người phụ nữ, người này yêu hắn rất sâu đậm. Bởi vì người phụ nữ này còn là một nữ phù thủy rất lợi hại, cho nên sau khi biết tình huống của William bèn cho

hắn một ý kiến, đó là dùng chiến thuật biển người.

Biện pháp cụ thể chính là để William sáng lập một tông giáo... Dạy dỗ, thu nạp thật nhiều tín đồ, sau đó thông qua khống chế tư tưởng những tín đồ này, để bọn họ sinh con cho hắn, đến tận khi có thể sinh ra đứa trẻ duy nhất sống sót trở thành "Thánh... Anh".

Đồng thời nữ phù thủy này còn dạy cho William một chút vu thuật hắc ám tà ác, để hắn có thể thành công thành lập giáo phái Thánh Anh. Mà ngành học chính của William lúc học đại học là tâm lý học, cho nên chẳng bao lâu giáo phái Thánh Anh đã dụ dỗ được một đám tín đồ.

Sau đó dưới sự giúp đỡ của nữ phù thủy đó, giáo phái Thánh Ánh lớn mạnh rất nhanh, tín đồ có đến hơn nghìn người...

Chỉ vì không ngừng có tín đồ là nữ giới mất tích, giáo phái Thánh Anh cuối cùng cũng bị cảnh sát để ý. Cực chẳng đã, William đành phải mang theo tiền tài lấy được từ trong tay tín đồ đi tới Trung Quốc, ngụy trang thành một nhà đầu tư nước ngoài.

CHƯƠNG

Bước thứ hai của kế hoạch

William cho rằng lúc đó kinh tế Trung Quốc không phát triển, tư tưởng mọi người chưa được giải phóng, cho nên chắc sẽ rất dễ dàng bị mình mê hoặc, thế là hắn lấy danh nghĩa xây dựng xưởng may, tuyển mộ một lượng lớn nữ công nhân.

Hắn căn cứ theo chỉ thị của nữ phù thủy, chuyên tìm một số cô gái ra đời vào ngày 6 tháng 6, bởi vì tin rằng các cô gái ra đời ngày này càng thích hợp trở thành mẹ của Thánh Anh. Nghi thức tế sống của giáo phái Thánh Anh cũng đến từ vu thuật hắc ám của nữ phù thủy, để người phụ nữ mới mang thai ăn thai nhi bị dị dạng, từ đó triệu hồi thai thần bằng vu thuật hắc ám, thực hiện cái gọi là Thánh Anh ra đời.

Mà giáo chủ giáo phái Thánh Anh có chủ trương người mẹ phải không chịu sự ô nhiễm từ bên ngoài, nhất định phải ngăn cách thị giác, thính giác, không được nói chuyện… Đơn giản là không tiếp xúc với xung quanh, sau đó vĩnh viễn sống trong thế giới hư ảo do William tạo ra, đến tận khi chết…

Thế nhưng William lại đánh giá thấp những thuật sĩ của Trung Quốc, sau khi hắn phát hiện mình bị nhóm người chú Lê để mắt tới, thì không kịp di dời những người phụ nữ có thai kia, cuối cùng

đành tự mình cải trang chạy trốn.

Thật ra lúc đó William cũng không thoát khỏi Trung Quốc, mà là dùng một thân phận giả chạy đến các thành phố khác. Nhưng mấy người chú Lê lúc đó một mực theo dõi chặt chuyện này, cho nên sớm muộn cũng sẽ bắt được hắn, thế là hắn bí mật lẻn về, sau đó dùng vu thuật hắc ám của mình giết mấy người bạn của chú Lê.

Nếu như không phải trong môn phái chú Lê có chuyện bất ngờ, tạm thời phải rời đi, chỉ sợ với trình độ của chú Lê lúc đó rất khó thoát…

Sau đó William vẫn tiếp tục ở trong nước tìm kiếm những đứa bé sắp ra đời, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện những người phụ nữ đó cùng với con của họ đều không sống sót, ngoại trừ người nữ công nhân trong nghi thức ở lần tế sống cuối cùng, cũng chính là mẹ của Lương Hiên.

Bởi vì dáng vẻ của Lương Hiên rất giống mẹ, cũng không di truyền tóc vàng mắt xanh của William, cho nên trong thời gian ngắn William không tìm được hắn. Đến tận khi Lương Hiên bị Lương Bản Phát đón đi, William mới tìm được thôn làng nơi mẹ con Lương Hiên sinh sống. Nhưng đến khi William tìm được đến chỗ Lương Bản Phát, Lương Hiên đã bị Lương Bản Phát đưa đi học ở nước ngoài, bởi vậy tận đến bây giờ William mới tìm được hắn.

Lương Hiên nghe cha ruột kể câu chuyện này xong, trong nhất thời cứ như nằm mơ, hắn chỉ tưởng rằng mẹ mình bị cha ruột ruồng bỏ, bị mẹ kế ghen ghét, thế nhưng sau khi biết được chân tướng hắn cảm thấy mình là một con quái vật.

Hắn bắt đầu hận tất cả mọi người, kể cả chính hắn… Nói thật lòng, tôi rất đồng tình với Lương Hiên, nhưng con người có lựa chọn cuộc sống của mình, coi như hắn không thể sống giống như một người bình thường, cũng không cần thiết sống như ma quỷ

chứ?

William tiếp tục nói với Lương Hiên, mình cũng không còn sống được lâu nữa, cho nên có một số việc nhất định phải nói cho hắn biết, đặc biệt là ý nghĩa khi hắn được sinh ra, hắn có nghĩa vụ tiếp tục di truyền tiếp dòng máu của gia tộc, đồng thời khôi phục giáo phái Thánh Anh.

Có lẽ bên trong con người Lương Hiên giống với William, mặc dù hắn không quan tâm giáo phái Thánh Anh là cái gì, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến mình chết xong không để lại gì hết, hắn liền có một cảm giác sợ hãi trước đó chưa từng có.

Thế là William đem toàn bộ bản lĩnh của mình trong vài năm ngắn ngủi truyền hết cho Lương Hiên, đặc biệt là vu thuật hắc ám, William dạy hết cho Lương Hiên toàn bộ vu thuật hắc ám mà hắn học được từ nữ phù thủy.

Đêm trước khi Lương Hiên chuẩn bị trở về nước, William đã qua đời, hóa ra hắn ta đã bị ung thư từ lâu, có thể sống thêm hai năm này đều là cố gắng. Lúc mới về nước trong lòng Lương Hiên cũng rất bàng hoàng, hắn cảm giác những gì cha ruột nói cứ như một giấc mơ không có thật… Khi hắn công tác tại công ty của Lương Bản Phát cũng rất thuận lợi, mọi người trong công ty đều cho rằng Lương Hiên chính là người thừa kế của công ty.

Nhưng một lần tình cờ, Lương Hiên nghe trộm được Lương Bản Phát nói chuyện với cố vấn pháp luật của công ty mới biết được, Lương Bản Phát không hề có ý định truyền công ty cho mình, trong lòng hắn vẫn yêu nhất là đứa con trai nhỏ hơn là Lương Kha, mặc dù nó chỉ là một thằng vô học chơi bời lêu lổng!

Từ đó về sau Lương Hiên triệt để tuyệt vọng, hắn cảm giác từ lúc sinh ra đến giờ mình không có được một tia ấm áp, càng không có ai quan tâm, hắn chỉ là một con quái vật được cha ruột cưỡng

ép chế tạo ra.

Giờ đây những người có quan hệ máu mủ với mình đều đã chết, nếu như Lương Hiên không thể di truyền tiếp dòng máu của mình, vậy trên đời này thực sự sẽ chỉ còn lại một mình hắn.

Từ đó một kế hoạch đáng sợ lặng yên sinh ra trong lòng Lương Hiên, hắn chẳng những phải truyền huyết mạch của mình cho đời kế tiếp, cũng phải kế thừa xí nghiệp nhà họ Lương, sống sao cho thật vẻ vang…

Biệt thự của nhà họ Lương được mua từ ba năm trước, trang trí trong nhà là do Lương Hiên chọn, bởi vì trong mắt Lương Bản Phát, Lương Hiên chỉ là chân sai vặt. Đừng nhìn Lương Hiên đang giúp Lương Bản Phát quản lý công ty. Nhưng cuối cùng chia thừa kế như thế nào vẫn là do Lương Bản Phát, hơn nữa, dùng một đứa con trai không được yêu thích vẫn tốt hơn dùng người ngoài nhiều.

Chính vào lúc đó, Lương Hiên xây dựng một tầng hầm bí ẩn ngay trong biệt thự, tiếp đó hắn tìm kiếm bốn phía xung quanh xem có người phụ nữ nào thích hợp sinh con cho hắn. Hắn gặp Dương Liễu và Tôn Thiến Thiến đều trong một lần tình cờ, Lương Hiên cảm thấy hai cô gái này tướng mạo thanh tú, thích hợp làm mẹ của đứa con mình. Sau đó hắn sắp xếp một người vào công ty thực tập, một người vào nhà làm bảo mẫu.

Tôn Thiến Thiến thì dễ nói, bởi vì thực tập sinh trong công ty rất nhiều, cho nên không ai chú ý đến một cô gái thực tập mới vào. Thế nhưng Dương Liễu thì khó hơn, bởi vì trong nhà còn có thím Lưu. Được vài ngày thím Lưu liền báo cho Hứa Hồng, nói là Lương Hiên cùng bảo mẫu mới tới có quan hệ với nhau…

Nhưng Hứa Hồng nghe thế lại chế nhạo: “Thằng nhà quê tất nhiên là thích gái nhà quê…”

Những lời đó bị Lương Hiên vừa lúc về đến nhà nghe thấy, nhưng hắn chỉ cười nhạt một tiếng mà không nói gì. Sau đó Dương Liễu dưới sự dụ dỗ của Lương Hiên đã mang thai, thế là Lương Hiên liền giấu cô dưới hầm ngầm trong biệt thự, để cô gái "cam tâm tình nguyện" mang thai đứa con cho hắn.

Tôn Thiến Thiến càng dễ lừa hơn, ngay từ đầu cô cảm thấy mình yêu đương với con trai ông chủ của công ty, nhưng sau khi cô có thai, cũng bị Lương Hiên đưa vào hầm ngầm trong biệt thự.

Để tiện mỗi đêm ra vào hầm ngầm, Lương Hiên bỏ thuốc ngủ vào trong nước, cho mọi người đi ngủ từ sớm, thẳng một mạch đến sáng, dù cho trời sập cũng không tỉnh lại…

Khi hắn tính toán thời gian, cảm thấy không đến hai tháng nữa đứa trẻ sẽ được sinh ra, Lương Hiên lại bắt đầu áp dụng bước thứ hai của kế hoạch, đồng thời chủ động tiếp cận thư ký của Lương Bản Phát là Triệu Á Bình.

Thật ra Lương Hiên đã sớm biết Triệu Á Bình đều có quan hệ với cha con nhà họ Lương, người phụ nữ này có dã tâm rất lớn, nhưng hai cha con đó là một tên già và một kẻ bất tài, cô ta không thực sự thích ai cả.

CHƯƠNG

Người cô đơn nhất

Nhưng khi Lương Hiên xuất hiện, Triệu Á Bình liền biết đây mới là người đàn ông mình cần. Cứ như vậy, hai người bọn họ một người có ý một người có tình, rất nhanh liền dính với nhau.

Lương Hiên thông qua Triệu Á Bình đã lừa gạt Lương Bản Phát ký tên rất nhiều hiệp nghị trao quyền, bây giờ người nắm quyền thực sự trong xí nghiệp chính là Lương Hiên! Mà chuyện hắn cần làm sau này là tìm cách diệt trừ tất cả người nhà họ Lương…

Đầu tiên Lương Hiên sắp xếp cho mình một lần đi công tác, sau đó dùng vu thuật hắc ám học được từ cha ruột khống chế Triệu Á Bình, để cô ta hoàn toàn nghe theo sự điều khiển của hắn, chính thức trở thành một con rối.

Sau đó Triệu Á Bình tại tối trước hôm xảy ra vụ án đến nhà họ Lương, trước khi Lương Kha ngủ đã đâm chiếc kim vào đỉnh đầu hắn, để hắn cũng trở thành một con rối, rồi sáng hôm sau giết chết toàn bộ những người có mặt trong nhà họ Lương.

Cứ như thế thì Lương Hiên đang đi công tác danh chính ngôn thuận trở thành người thừa kế nhà họ Lương. Mà người giết cả nhà là Lương Kha kể cả không chết, thì chờ đợi hắn cũng là pháp luật xét xử, không còn chút cơ hội xoay người nào.

Tôi nghe Lương Hiên kể toàn bộ xong, trong lòng thầm than kế hoạch này của hắn thật độc ác! Nhưng Lương Hiên ngàn tính vạn tính lại không tính tới "người giỏi còn có người giỏi hơn", giống như cha đẻ của hắn là William, xem thường thầy pháp trong nước, mới rơi vào kết cục thế này.

Mặc dù Lương Hiên đã cung khai, nhưng phần khẩu cung này của hắn thực sự không thể tưởng tượng được, kể cả cấp trên có tán thành, chỉ sợ vụ án này cũng giống chuyện năm đó, tiếp tục chìm vào quên lãng.

Nhưng bây giờ người sống sẽ thế nào? Hai cô gái mặc dù thông qua giải phẫu có thể lấy ra thai nhi dị dạng để tiếp tục sống, thế nhưng cuộc sống của họ đã thay đổi hoàn toàn…

Còn Lương Kha, mặc dù chỉ là một thằng bất tài vô học, nhưng rơi vào kết cục như thế cũng quá thảm. Cảnh sát hiện giờ đã đưa Lương Kha vào viện kiểm tra, bác sĩ sau khi kiểm tra xong rất nhanh kết luận, với trình độ y học hiện giờ không thể lấy ra chiếc kim châm này.

Cho dù có người dám thử, thế nhưng thất bại thì ai đến phụ trách? Dù sao Lương Kha cũng không có người thân, chính hắn lại đầu óc không tỉnh táo, hiện giờ ngay cả giấy đồng ý giải phẫu cũng không có người ký tên.

Xem tình hình hiện tại, Lương Kha còn thảm hơn hai cô gái kia nhiều, hắn hiện giờ sống không ra sống, chết không thể chết, cứ giống như một thằng ngu không nhúc nhích. Mà đừng nhìn Lương Kha hiện giờ yên lặng như thế, ai biết lúc nào hắn nổi điên chứ?

Lương Kha chính là hung thủ một lúc giết bốn người! Bởi vậy giống như một quả bom lúc nào cũng có thể phát nổ vậy, cảnh sát cũng chỉ đành giam riêng hắn một chỗ, chờ đến khi có biện pháp tốt hơn lại xử lý.

Chuyện đến thế này, người nhà hai người Dương Liễu và Tôn Thiến Thiến cùng làm đơn kiện Lương Hiên, tòa án đấu giá toàn bộ tài sản mà hắn được thừa kế, sau đó đem số tiền thu được đền bù cho hai cô gái đó, để đảm bảo họ sau này có thể yên tâm sinh sống. Còn Lương Kha… Vào một buổi sáng mấy tháng sau tự nhiên chết đột ngột, lúc pháp y kiểm tra thi thể liền phát hiện, đầu óc hắn đã nhão nhoét.

Nhưng lúc chúng tôi đều nghĩ loại người giống như Lương Hiên nhất định sẽ bị bí mật xử tử, Bạch Kiện lại đột nhiên nói một tin tức không thể tưởng tượng nổi, đó là Lương Hiên đã biến mất một cách kì bí trong phòng giam.

Sau đó chúng tôi đi xem xét hiện trường, ngoài một mùi thối của lưu huỳnh mà chú Lê ngửi được thì chẳng có gì nữa… Chúng tôi cũng không nhìn ra làm cách nào mà Lương Hiên trốn thoát được.

Cuối cùng tôi cẩn thận nghĩ lại khẩu cung của Lương Hiên trước đó, chúng tôi dường như đều bỏ qua một người, hoặc là nói Lương Hiên cố ý để chúng tôi bỏ qua, đó là bạn gái của cha ruột Lương Hiên, người vẫn luôn âm thầm trợ giúp hắn, người đó chính là nữ phù thủy hắc ám!

Xem ra chỉ có bà ta mới có thể thần không biết quỷ không hay mà cứu đi Lương Hiên, bảo vệ dòng máu này có thể tiếp tục kéo dài. Nhưng tôi cũng tin tưởng, cả đời này Lương Hiên cũng không dám trở lại trong nước nữa, hắn chỉ có thể vĩnh viễn thay đổi tên họ trốn ở một góc nào đó.

Thật ra mỗi người đều không thể chọn xuất thân của mình, cho nên mặc kệ xuất thân của bạn cao quý như hoàng tử cũng được, hèn kém như ăn mày cũng được, đều không thể thay đổi, thế nhưng chúng ta lại có thể chọn sống như thế nào…

Bản án trước đó của Hoàng Nguyệt Phân làm tôi hiểu được một điều, đó là tại sao lại phải kết hôn sinh con. Nếu như một người mà không còn cha mẹ hay người thân, mà mình lại không thể tiếp tục kéo dài dòng máu cho đời sau, vậy thực sự trên đời này không còn người nào có liên quan tới mình nữa.

Đến lúc như vậy, người đó mới có thể cảm nhận được nỗi cô đơn thực sự… Có lẽ Lương Hiên cùng với cha đẻ của hắn hiểu rất rõ cảm giác này, cho nên mới cố chấp việc di truyền dòng máu của mình cho đời sau đến thế.

Giống như Hoàng Nguyệt Phân, coi như cuộc sống của bà ta có đau khổ, bà ta vẫn có động lực để sống tiếp, coi như con của Hoàng Nguyệt Phân không hiểu mẹ mình, nhưng sau khi bà ta chết, trong lòng vẫn luôn nghĩ đến đứa con. Nếu như một người bị đứt mất mối quan hệ huyết thống, vậy người đó sẽ trở thành người cô độc nhất trên đời…

Có lẽ sẽ có người nói, bạn có thể có bạn bè mà! Hoàn toàn chính xác, tôi hiện giờ có rất nhiều bạn bè sống chết có nhau, thế nhưng đối với tôi mà nói, Chiêu Tài lại là duy nhất, không có ai có thể thay thế được.

Chỉ cần còn có Chiêu Tài, mặc kệ ở bên ngoài có trải qua những chuyện cực kì nguy hiểm, nhưng trong lòng vẫn yên ổn. Dù lúc trở về bị chị ấy véo lỗ tai mắng một trận… Trong lòng tôi vẫn ấm áp, cho nên Chiêu Tài chính là ranh giới cuối cùng không thể đụng đến của tôi.

Sau khi mọi chuyện hoàn toàn kết thúc, tôi đã từng hỏi Đinh Nhất, anh ta có từng tưởng tượng bộ dáng thân nhân của mình như thế nào chưa? Kết quả Đinh Nhất lại lạnh mặt mà nói: “Tôi chưa từng nghĩ đến mấy chuyện này…”

Đến lúc này tôi mới phát hiện, hóa ra Đinh Nhất mới là tồn tại

đặc biệt nhất trên đời này, tất cả tình thân đối với anh ta là không tồn tại, có lẽ đúng như câu nói chưa từng có được nên không hề sợ mất đi.

Vài ngày sau đó Bạch Kiên đưa cho chú Lê phần thưởng là một lá cờ, trên đó viết: “Thượng thiện nhược thủy, hậu đức tái đạo*” Nhìn thấy tám chữ này suýt nữa tôi bật cười! Chửi thầm trong lòng Cục cảnh sát của Bạch Kiện cũng quá keo kiệt, chỉ vài chữ như vậy là xong phần thưởng của chú Lê?

*Ý nói làm việc thiện trợ giúp được nhiều người mà không cần hồi báo thì đức càng tăng thêm.

Bạch Kiện cũng ngượng ngùng nói: “Tối hôm này anh mời… Cam đoan mọi người ăn ngon uống ngon!”

Tôi lắc đầu nói: “Ăn thì không sao, uống thì thôi đi, tốt nhất tôi vẫn nên kiêng rượu!”

CHƯƠNG

Nước dãi chảy dài ba thước

Bạch Kiện cười xấu xa: "Sợ uống nhiều thì sẽ lại đến 'Đêm bất tận' lêu lổng không bờ bến hả?"

Tôi thấy anh ta cái hay không nói cứ đè cái dở ra nói, nên tức giận bảo: "Nói tầm bậy gì đó? Buổi tối tôi muốn ăn cua to!"

Nghe vậy, Bạch Kiện cười khổ: "Được! Cua to thì cua to, cùng lắm thì anh về quỳ bàn giặt xin tội với vợ, nói là tháng này không nộp tiền lương!"

"Bớt giả bộ đáng thương giùm đi, hôm nay anh phải mất lít máu này chắc rồi!" Tôi cũng cười xấu xa theo.

Buổi tối hôm đó chúng tôi gọi thêm Viên Mục Dã và mấy đồng nghiệp trong cục của Bạch Kiện, ăn uống tới tận khuya. Cuối cùng tôi còn thừa dịp Bạch Kiện say lờ đờ mắt nhập nhèm, lén thanh toán hết hóa đơn. Trước kia một mình anh ta sống thế nào cũng đều được, nhưng bây giờ như anh ta nói đó, đã là người có gia đình rồi, cho nên tôi thật sự không thể chém đẹp được.

Giữa buổi, tôi vào toilet lấy Cục Thịt ra, mớm cho nó ba giọt máu. Tôi vừa mớm xong thì chợt nghe thấy một giọng nói khoan thai cất lên từ phía sau: "Vì sao anh phải cho nó uống máu của anh thế?"

Tôi đang hết sức chăm chú nhìn cái bình thủy tinh nên không chú ý đằng sau, vì thế bị dọa giật nảy mình, bình thủy tinh suýt nữa trượt khỏi tay…

Tôi quay lại thì phát hiện hóa ra là thằng quỷ nhỏ Viên Lỗi, tôi lập tức vỗ ngực nói: “Đồ quỷ nhà cậu, muốn cho tôi chết đấy à! Tôi cho cậu biết, nếu cậu còn đột ngột xuất hiện sau lưng tôi để hù dọa thế nữa là tôi sẽ nói cho anh trai cậu đấy!

Viên Lỗi bĩu môi: “Đồ quỷ hẹp hòi! Chẳng thú vị gì!” Cậu ta nói xong thì biến mất ngay trước mắt tôi nhanh như chớp.

Tôi nhìn bình thủy tinh trong tay mình, nghĩ bụng may mà vừa nãy không tuột tay ném mất. Nhưng nhìn kỹ lại chợt phát hiện hình như Cục Thịt không đúng lắm! Bình thường, sau khi tôi nhỏ ba giọt máu xuống, màu sắc của nó sẽ chuyển từ hồng nhạt thành hồng phấn… Nhưng hôm nay màu sắc của nó chẳng những không đậm lên, ngược lại còn từ từ trở nên nhạt đi.

Sau khi tàn tiệc, tôi lập tức đưa Cục Thịt cho chú Lê xem. Kết quả hôm nay cha thầy bói này uống hơi nhiều, chú chỉ híp mắt nhìn cả buổi rồi nấc một cái, sau đó mới nói với vẻ mặt chán ghét: “Sao… Sao cháu lại mang cái thứ này trên người hả?”

Tôi giải thích: “Tại vì sợ không về kịp trước giờ Hợi để cho nó ăn mà, cho nên chẳng bằng mang theo người tiện hơn… Không phải, chú Lê à, chú xem, có phải con cổ trùng này xảy ra vấn đề gì không? Sao màu sắc của nó từ từ nhạt đi thế?”

Nghe vậy, chú Lê lại cầm lấy cái bình thủy tinh trong tay tôi nhìn kỹ thêm mấy lần, sau đó nghi ngờ hỏi tôi: “Mấy ngày nay cháu vẫn mớm cho nó ba giọt máu đúng giờ đấy chứ hả?”

Tôi gật đầu rất chắc chắn: “Đương nhiên! Chưa bao giờ muộn một phút nào…”

Chú Lê khẽ than thở: “Vậy thì không liên quan gì với đầu này

của cháu, có thể là hiện giờ chủ nhân của nó không khỏe lắm.”

“Nghĩa là gì ạ?” Tôi truy hỏi.

Chú Lê thấy tôi lộ vẻ quan tâm thì đáp một cách bất đắc dĩ: “Có thể có nghĩa gì nữa? Loại cổ trùng này đều gắn liền với sự sống chết của chủ nhân nó. Cháu giết cổ trùng thì cô ta nhất định không sống được nữa. Cùng một đạo lý đó, nếu cô ta sắp chết, con cổ trùng này cũng không sống nổi.”

“Nói cách khác Ngô An Ni có thể sắp chết…” Tôi tự mình lẩm bẩm.

Chú Lê thấy sắc mặt tôi ảm đạm nên không nói tiếp nữa, nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi vẫn không kìm được mở miệng khuyên: “Con người trước sau gì cũng chết, huống chi là cô ta? Người nuôi cổ sớm muộn gì cũng có ngày bị cắn trả, bởi vì cô ta không thể nào chỉ nuôi một con sâu, chỉ hại một người được… Cháu thờ con cổ trùng này như của quý, nhưng người khác không như vậy! Chết đi cũng tốt, cô ta chết thì chuyện này mới xem như hoàn toàn chấm dứt.”

Tôi cũng không nói gì, chỉ hơi ngẩn ngơ nhìn cái bình nhỏ… Sau một lúc lâu, tôi đột nhiên rạch ngón tay nhỏ thêm ba giọt máu lên người Cục Thịt.

Ba giọt máu này bị Cục Thịt hấp thu trong nháy mắt và người nó cũng bắt đầu dần dần khôi phục màu thịt hồng hào. Nhưng ai ngờ khi tôi còn chưa kịp vui mừng thì màu hồng hào mới khôi phục lại nhanh chóng biến mất, người nó lại trở thành màu trắng bệch.

Chú Lê giận sôi máu, trở tay đập một cú vào cổ tôi và nói: “Thằng nhóc ngu ngốc! Cho dù bây giờ cháu trút hết máu cả người mình cho con sâu này thì cũng không cứu được Ngô An Ni!!”

Tôi biết lần này bản thân bị đánh chẳng oan, đành phải hậm

hực nói: “Cháu thử xem sao, không được thì bỏ, chẳng qua chỉ là ba giọt máu thôi mà.”

Chú Lê giơ tay giật lấy cái bình và nói: “Thứ này để ở chỗ chú đi! Xem màu sắc này, căn bản nó không sống được đến giờ Hợi ngày mai. Cháu giữ nó lại trên người cũng vô dụng, để chú xử lý!”

Tôi vội vàng bày vẻ mặt lấy lòng: “Nó vẫn chưa chết đâu mà! Chú Lê…”

Nhưng chú Lê vốn chẳng thèm để ý đến trò này của tôi, chú đút cái bình vào trong túi, sau đó nhắm mắt giả vờ ngủ. Tôi chẳng còn cách nào, đành phải kéo theo Đinh Nhất mặt dày ở lại nhà chú Lê, cũng tiện trông chừng sự sống chết của Cục Thịt bất cứ lúc nào.

Ai ngờ đêm nay lại khiến tôi kinh hồn bạt vía. Tôi vốn nghĩ phải ở lại nhà chú Lê để đề phòng chú Lê xử lý Cục Thịt trước, kết quả phát hiện kẻ tôi thật sự nên đề phòng không phải chú Lê, mà là Tiểu Hắc nhà chú!!

Bắt đầu từ khi tôi vừa bước vào cửa, con mèo Tiểu Hắc này đã vòng quanh bên cạnh chú Lê ngửi qua ngửi lại, sau đó ra sức liếm mép. Tôi thật sự quá quen với biểu cảm này của nó, lúc Kim Bảo thèm thứ gì đều có vẻ mặt này.

Chú Lê thì càng xem náo nhiệt không sợ to chuyện: “Tiểu Hắc muốn ăn Cục Thịt của cháu, cả nó cũng biết con sâu kia sắp chết rồi!”

Haizz!! Hoá ra bây giờ tôi phải phòng cháy phòng trộm phòng Tiểu Hắc nữa! Con vật này gian manh lắm, lỡ đâu không cẩn thận để nó ăn mất thật thì hỏng hết! Vì vậy trước khi ngủ tôi còn cố ý dặn Đinh Nhất phải đóng kín cửa sổ, tuyệt đối không thể cho Tiểu Hắc lẻn vào.

Kết quả Đinh Nhất đồng ý đàng hoàng rồi, nhưng sáng sớm hôm sau mới vừa mở mắt, tôi đã nhìn thấy Tiểu Hắc đang nhìn cái bình

đêm qua chú Lê đặt trên bàn với vẻ mặt "thèm chảy nước miếng", dọa tôi hết hồn vội cầm cái bình lên.

Ai ngờ lúc ăn bữa sáng chú Lê lại cho tôi biết: "Cháu không cần đề phòng Tiểu Hắc như vậy. Con sâu này không chết nó sẽ không ăn đâu. Cháu đừng thấy nó chỉ là con súc sinh, nhưng còn khôn khéo hơn cháu, có thể phân biệt rõ cái gì có độc cái gì không."

Tôi cười cười xấu hổ, sau đó nhanh chóng cúi đầu ăn cơm. Đến trưa, chú Lê thấy tôi không có ý định muốn đi, vì vậy đành cam chịu đi ra ngoài mua đồ ăn, chuẩn bị nấu một bữa ngon cho chúng tôi ăn trưa.

Chú vừa mới ra khỏi cửa, Tiểu Hắc bắt đầu mở màn tấn công cái bình trong tay tôi. Tôi thấy thế vội vàng bảo Đinh Nhất đuổi nó ra ngoài, sau đó đóng chặt cửa chính và cửa sổ. Ai ngờ con này bám dai như ma quỷ, kêu to không ngừng ở ngoài sân, làm tôi nghe rối hết cả ruột. Cuối cùng vẫn phải chờ đến khi chú Lê trở về nó mới thành thật một lát.

CHƯƠNG

Một bức thư viết tay

Chú Lê về rồi lập tức phán: “Con sâu kia đã chết rồi, nếu không Tiểu Hắc sẽ không nôn nóng muốn ăn nó như thế.”

Tôi không tin cho lắm nên khẽ lắc lắc thân bình, phát hiện quả nhiên Cục Thịt không động đậy nữa! Vì vậy tôi vội vàng đổ nó ra khỏi bình, đặt ở trong lòng bàn tay mình… Nếu là trước kia, lúc này nó đã sớm bay vào miệng tôi, vội vội vàng vàng muốn chui vào trong cơ thể tôi rồi. Nhưng bây giờ nó vẫn không nhúc nhích, không có chút phản ứng nào.

“Nó chết rồi…” Đinh Nhất bên cạnh thong thả nói.

Đột nhiên, trong lòng tôi có một cảm giác kỳ lạ, không biết nên nói là đau lòng hay vui vẻ, dường như đây là cảm giác được giải thoát hoàn toàn. Sau đó tôi chán nản giao Cục Thịt cho chú Lê, nói với chú: “Chú xem xử lý sao thì làm đi, chỉ cần đừng để cho nó bị Tiểu Hắc ăn là được.”

Chú Lê gật đầu đáp: “Yên tâm đi, chú sẽ siêu độ cho nó.”

Bữa trưa, chú Lê làm một bàn đồ ăn ngon, nhưng tôi lại ăn mà chẳng thấy mùi vị gì, trong lòng luôn cảm thấy vắng vẻ. Tôi đã từng nghĩ tới đủ loại kết cục của Ngô An Ni, nhưng duy nhất không nghĩ tới việc cô ta sẽ lẳng lặng lìa đời.

Thực ra, tôi thật sự không nên tiếp lục làm ra vẻ nữa. Xét đến cùng, giữa tôi và cô ta vốn chẳng tồn tại cái tình yêu đích thực khốn khiếp gì hết! Từ đầu đến cuối tôi đều chỉ là thằng ngốc dính tình cổ…

Nhưng trái tim tôi không phải làm từ đá. Cho dù người đã từng để trong lòng giờ không còn nữa, tôi cũng không làm được đến mức độ coi cái gì cũng chưa hề xảy ra. Có lẽ cô ta chết đi như vậy cũng là một sự giải thoát đối với tôi và cả cô ta.

Trước đây Ngô An Ni chính là “điểm chết” của tôi, nhưng bây giờ… cô ta cũng chỉ là một cái tên trong trí nhớ của tôi thôi. Tôi tin dù vết thương lòng có sâu đến đâu, theo thời gian trôi qua rồi cũng sẽ từ từ khép lại, dần dần quên đi.

Một tuần kế tiếp, mọi chuyện của tôi dường như vẫn như bình thường. Đinh Nhất và chú Lê càng không nhắc lại ba chữ Ngô An Ni trước mặt tôi, tôi cũng cảm thấy ba chữ này sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của mình nữa!

Nhưng ai ngờ buổi sáng hôm nay, tôi đột nhiên nhận được cuộc điện thoại của một người tự xưng là luật sư, anh ta nói tôi là người thừa kế của một phần di sản, cần phải đi với anh ta để xử lý vài thủ tục liên quan.

Tôi nghe mà ngớ người, phản ứng đầu tiên chính là ngắt điện thoại. Đây chẳng phải là lừa đảo qua điện thoại sao? Kết quả không qua vài giây đối phương đã gọi lại, anh ta khăng khăng nói mình không phải kẻ lừa đảo, hơn nữa hi vọng tôi có thể đến văn phòng luật sư của anh ta để nói chuyện trực tiếp.

Lúc ấy tôi nghĩ, bây giờ thủ đoạn của mấy tên lừa đảo đều cao siêu như vậy sao? Còn phải thuê một văn phòng luật sư giả nữa à? Cuối cùng vẫn là Đinh Nhất đi cùng với tôi. Và khi tôi gặp vị luật sư họ Bạch kia, nghe anh ta đọc di chúc xong, tôi đờ người ra ngay

tại chỗ.

Dù có thế nào tôi cũng không bao giờ nghĩ rằng, người muốn giết chết tôi lại để hết toàn bộ di sản cho tôi sau khi chết?! Rốt cuộc cô ta là một cô gái như thế nào? Trong lòng cô ta rốt cuộc suy nghĩ cái gì vậy?

Khi tôi nghe luật sư Bạch nói Ngô An Ni để lại toàn bộ tài sản mang tên cô ta cho tôi, trong đầu tôi ngơ ngẩn từng đợt từng đợt, chuyện sau đó thì chẳng nghe lọt thêm câu nào nữa.

Đến cuối cùng, luật sư Bạch lấy ra một bức thư đưa cho tôi. Lúc này tôi mới hơi phục hồi tinh thần lại, hóa ra đây là bức thư viết tay mà Ngô An Ni viết cho tôi trước khi qua đời.

Giờ đây tôi đã không còn quan tâm cô ta để lại cho tôi bao nhiêu tiền nữa. Tôi vội vã mở bức thư ra, thấy những dòng chữ trên đó vô cùng đẹp đẽ, nhìn là biết nét bút của một cô gái…

Tiến Bảo, khi anh nhìn thấy bức thư này, tôi đã lìa đời vì bệnh Gaucher nghiêm trọng. Tôi vô cùng hối hận về sự tổn thương đã gây ra cho anh trước đây. Những năm tháng hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi là ở nhà bà ngoại, tuy rằng lúc ấy không có cha mẹ yêu thương, nhưng tôi lại không cảm thấy khoảng thời gian đó khó khăn bao nhiêu.

Sức khỏe của bà ngoại luôn không được tốt, bà có một căn bệnh lâu năm vẫn không thể trị tận gốc. Bởi vì không có tiền, bà chỉ có thể giảm bớt cơn đau bằng một ít bài thuốc dân gian ở nông thôn, nhưng dường như cũng không có tác dụng gì.

Sau đó tôi cũng bị bệnh, cả người đều đau đớn, vóc dáng còn thấp hơn những đứa trẻ cùng tuổi rất nhiều. Bà ngoại đã từng hi vọng mẹ đưa tôi đến thành phố khám bệnh, nhưng mẹ không được quyền làm chủ trong nhà và mẹ cũng không có tiền đưa tôi đi khám. Cũng từ lúc đó, tôi bắt đầu biết rằng trên đời này, trừ bà

ngoại ra, không có ai để ý đến sự sống chết của tôi…

Sư phụ là một người rất quan trọng trong cuộc đời tôi. Là ông ấy cứu tôi khỏi bệnh tật và khiến tôi học cách trở nên mạnh mẽ, khiến cho tôi hiểu mình không cần vì những người không yêu tôi mà cảm thấy khổ sở. Bởi vì yêu hay không yêu tôi là chuyện của họ, còn đau khổ hay không là chuyện của riêng tôi.

Sư phụ cho tôi biết, tôi và bà ngoại mắc bệnh giống nhau. Đây là một căn bệnh di truyền trong gia đình. Ông còn dự đoán là mẹ và em trai của tôi nhất định cũng sẽ chết vì căn bệnh này. Tôi cầu xin ông cứu bà ngoại của mình, nhưng sư phụ lại nói sức khỏe của bà ngoại quá yếu, ông cũng bất lực không xoay chuyển được.

Sau đó, bà ngoại qua đời, tôi lại về nhà với cha mẹ. Mặc dù tôi rất muốn ở cùng với sư phụ, nhưng ông lại nói tôi vẫn chưa trưởng thành, ông không có quyền dẫn tôi đi.

Sau khi trở lại căn nhà đó, người bên nhà cha vẫn không thích tôi. Vì vậy tôi đành sớm rời khỏi nhà, đến ở trong ký túc xá của trường học. Sau này, em trai và mẹ đều giống như sư phụ nói, qua đời vì căn bệnh giống tôi. Cho nên tôi rất muốn biết bà ngoại, mẹ, em trai và tôi… rốt cuộc mắc chứng bệnh lạ gì.

Về sau tôi đăng ký học trường Y, dốc lòng muốn trở thành một bác sĩ chuyên điều trị căn bệnh lạ này. Lúc đó tôi đã từng liên lạc với sư phụ, hi vọng có thể đi thăm ông, nhưng sư phụ lại bảo tôi học hành cho giỏi, tạm thời đừng liên lạc với ông nữa.

Thật ra ngay lúc đó tôi đã mơ hồ cảm nhận được, nhất định là sư phụ đang làm chuyện gì đó không tốt, cho nên ông không muốn liên lụy đến tôi. Vì vậy, tôi đặt tất cả suy nghĩ vào việc học. Cũng trong thời gian đó, tôi cuối cùng đã biết căn bệnh của mình có tên là bệnh Gaucher.

Mặc dù cha tôi không thích tôi lắm, nhưng trong giai đoạn cuối

đời, ông ta cũng nhận ra sự thật rằng tôi là đứa con duy nhất của ông ta hiện giờ. Lòng người đều ích kỷ. Trước khi chết, ông ta đã để lại khoản tiền đền bù giải tỏa cho tôi, thậm chí còn không để lại một xu cho bà nội tôi.

Chính bà nội đã nuôi dạy ông ta thành một người cực kỳ ích kỷ. Khi ông ta biết mình bị ung thư sắp chết, ông ta mới nghĩ đến tôi mới là người tiếp nối cuộc đời của ông ta, cha mẹ anh em gì đó đều không phải. Cho nên ông ta không cần phải để lại cho bọn họ một xu một cắc nào của mình cả.

Có lẽ chỉ có loại người cực kỳ ích kỷ như ông ta, đến trước khi chết mới có thể thấy rõ sự thật, hiểu ra mình đã sống uổng một đời. Tuy tôi rất khinh thường hành động của cha, nhưng tôi là con của ông ta, trong người chảy dòng máu của ông ta, cho nên khó tránh khỏi có những thói hư tật xấu giống nhau từ trong gen. Điều này không thể thay đổi, cũng giống như mọi người không bao giờ có thể thoát khỏi ảnh hưởng mà gia đình mang lại.

CHƯƠNG

Không bao giờ quên

Tôi đã từng rất hận anh, thậm chí từ lúc tôi và anh chưa gặp mặt thì đã hận anh thấu xương rồi. Sau khi hai sư huynh mang đến tin sư phụ đã chết, anh chính là động lực duy nhất để tôi sống sót khi đó. Tôi có thể không thèm để ý chút nào khi cha tôi chết, cho dù ông ta để lại cho tôi tất cả tài sản trị giá hàng triệu nhân dân tệ…

Lần đầu gặp nhau, tôi thật sự vô cùng ghét anh, tuy rằng ngay lúc đó tôi cũng không hiểu anh. Tôi quy chụp tất cả hành động của anh đều là xấu xa, cho dù sau này anh trúng tình cổ, động lòng với tôi, tôi vẫn nghĩ rằng anh là một người xấu.

Thật ra tôi không phải một người dễ dàng bị người khác ảnh hưởng, cho nên tôi không hề để tâm mọi mô tả của hai vị sư huynh về anh. Nhưng điều tôi để ý chỉ có duy nhất một điểm, đó chính là tôi tin anh đã hại chết sư phụ của tôi…

Cái tốt của sư phụ đối với tôi chỉ có mình tôi biết. Có lẽ ở trong mắt anh, ông không phải một người tốt, nhưng ông đã cứu mạng tôi. Hơn nữa chưa bao giờ đòi hỏi tôi bất kỳ cái gì, cho nên lúc ấy tôi một lòng muốn báo thù thay ông.

Có điều bây giờ quay đầu ngẫm lại, cũng không phải tôi báo thù thay sư phụ, mà chỉ là thỏa mãn nhu cầu tình cảm của chính mình

thôi. Ngay lúc đó, chỉ có làm như vậy thì lòng tôi mới thoải mái, mới yên tâm, mới không khó chịu.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi có thể có rất nhiều cách làm anh chết ngay lập tức. Nhưng hai sư huynh lại nói anh mưu ma chước quỷ, không phải kẻ có thể giết chết một cách dễ dàng như vậy. Trước đó bọn họ đã từng đặt bẫy anh một lần, chỉ tiếc cuối cùng kết thúc bằng thất bại… Nếu không phải trước đó bọn họ đã thất bại, họ cũng sẽ không lôi tôi vào cuộc.

Vì thế ba chúng tôi bày ra một kế hoạch, để tôi đi vào cuộc sống của anh, từng bước đưa anh vào bẫy. Thực ra lúc sư phụ còn sống không cho tôi chạm vào cổ độc, nhưng vì báo thù cho ông, tôi chỉ có thể làm như vậy.

Cho tới nay, tôi đều bị thù hận che mắt, tôi không nhìn thấy anh đối xử tốt với tôi. Cho đến khi kế hoạch của chúng tôi lại thất bại một lần nữa, tôi chỉ có thể bỏ lại anh đã trúng tình cổ của tôi, còn bản thân thì trốn đi.

Cũng vào lúc này, tôi mới suy nghĩ cẩn thận. Thực tế, dứt bỏ mọi hận thù sang một bên, anh mới là người duy nhất còn sống trên đời thật lòng đối tốt với tôi… Tôi tiếp cận anh ngầm giấu ác ý, nhưng anh lại trao cho tôi một trái tim chân thành.

Khi đã hiểu rõ điểm này, tôi thậm chí thấy rất may mắn vì mình chỉ hạ tình cổ với anh, chứ không phải lập tức hại chết anh. Bởi vì chỉ cần anh không chết, nhất định sẽ có người giúp anh loại bỏ tình cổ này.

Mặc dù tôi cũng biết một khi loại bỏ tình cổ trong người anh, tôi chắc chắn phải chết! Nhưng tôi không sao cả, bởi vì bắt đầu từ ngày tôi chạm vào cổ độc, bệnh Gaucher của tôi cũng đã tái phát. Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao sư phụ không cho phép tôi chạm vào cổ độc.

Nhưng đợi một khoảng thời gian, tôi lại phát hiện mình vẫn chưa bị cổ độc cắn trả. Tôi biết cạnh anh không thiếu người tài ba, loại bỏ tình cổ cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Đến bây giờ tôi vẫn chưa bị cổ trùng cắn trả thì chỉ có thể nói rõ một điều, đó là anh không đành lòng để tôi chết…

Tôi không hề hối hận vì báo thù cho sư phụ. Hơn nữa nếu không có chuyện như vậy, tôi cũng sẽ không biết, hóa ra trên đời này vẫn có người thật lòng đối tốt với tôi, mặc dù nguyên nhân là vì anh trúng tình cổ.

Sau đó có lần cơ thể tôi cảm thấy khác thường, tôi biết nhất định là anh đã lấy cổ trùng còn sống ra ngoài. Thậm chí mỗi ngày vào giờ Hợi tôi đều cảm nhận được anh đang lấy máu của mình để tẩm bổ cho nó…

Tôi cũng không biết sau khi lấy cổ trùng ra, anh có còn cảm giác với tôi hay không, hay là anh vẫn sẵn lòng lấy máu của mình nuôi nó là vì anh lương thiện… Nhưng với tôi mà nói, như vậy là đủ rồi, đủ để có thể làm trái tim tôi từ từ ấm áp lên trước khi chết.

Cảm ơn anh Tiến Bảo, cảm ơn anh đã từng thích tôi. Tôi để lại những tiền tài đó cho anh không có ý gì khác, tôi chỉ hi vọng anh đừng quên tôi. Tôi không sợ anh hận tôi, trách tôi, chỉ sợ anh sẽ quên tôi… Bởi vì tôi biết sau khi tôi chết, trừ anh ra, sẽ không còn ai nhớ đến tôi nữa. Cho nên xin anh hãy tha thứ cho sự ích kỷ của tôi, đừng quên mất tôi…

Khi tôi đọc xong bức thư của Ngô An Ni, đột nhiên cảm thấy trên mặt mình man mát. Tôi sờ tay lên mới phát hiện, hóa ra mặt mình đã đầy nước mắt. Hôm đó tôi không tiếp tục làm thủ tục với luật sư Bạch được, bởi vì điều cuối cùng tôi có thể làm… chỉ là siết chặt bức thư kia, bật khóc thảm thiết trong đau đớn.

Hôm đó, tôi trút hết ra toàn bộ những nỗi buồn, khổ sở trong

lòng mình. Bởi vì cho tới nay tôi luôn cảm thấy mình chính là một kẻ ngốc, kể cả là đã giải tình cổ nhưng vẫn không thể buông tay cô ấy. Tuy nhiên, hôm nay, sau khi nhìn thấy bức thư này, tất cả đau đớn và oán giận trong lòng tôi đều biến mất.

Mặc dù thời điểm tôi và cô ấy yêu nhau không đúng, khi tôi thích cô ấy, cô ấy muốn giết tôi, khi cô ấy thích tôi, tôi lại oán trách cô ấy… Nhưng như thế thì sao? Sau tất cả, tình cảm rồi cũng nhạt phai, quan trọng là cuối cùng nó đã để lại gì trong lòng của ta.

Bắt đầu từ hôm đó, ba chữ Ngô An Ni không còn là điều cấm kỵ trong lòng tôi nữa, bởi vì cô ấy sẽ là cô gái duy nhất "một lòng hướng về nhau" trong đời tôi. Phật nói: "Có những người và sự việc, chỉ có từng cầm lên, mới có tư cách nói buông tay." Tuy rằng tôi cũng không biết bản thân mình có được coi là thật sự buông tay hay không, nhưng tôi sẽ luôn đặt ba chữ Ngô An Ni này ở trong lòng… Vĩnh viễn cũng sẽ không quên cô ấy.

Khi chú Lê biết tôi nhận được toàn bộ di sản của Ngô An Ni, vừa hâm mộ vừa ghen tị một cách trần trụi! Chỉ thiếu không đấm ngực giậm chân mà hối hận, sao thời trẻ mình không tìm một cô bạn gái cũ có tiền như vậy chứ?

Tôi cười to nói: "Chú hối hận à? Chậm rồi!! Ha ha…"

Buổi sáng hôm nay, tôi và Đinh Nhất rảnh rỗi không có việc gì, chuẩn bị qua nhà chú Lê ăn chực một bữa. Kết quả mới đến cửa nhà chú Lê đã nhìn thấy có một người lén lút thập thò trước cổng…

Vì thế tôi từ từ đi tới sau lưng cậu ta, đột ngột đập lên vai cậu ta và nói: "Đang làm gì đó?!"

Nào ngờ dọa cho người nọ giật nảy, cậu ta lập tức quay đầu, đỏ mặt nói: "Anh Trương… Là tôi."

Shit! Đây không phải là cái cậu trẻ khóc đêm* đấy sao? Tôi thật chẳng ngờ còn có thể nhìn thấy nam diễn viên tên Nhiếp Tiêu Vũ này. Vì vậy tôi cười và hỏi cậu ta: "Sao cậu lại tới đây?"

* Đọc lại vụ con ma mê đóng phim ở trường quay Hoành Điếm.

Nhiếp Tiêu Vũ cười xấu hổ: "Khoảng thời gian trước tôi nhắn cho anh mấy tin WeChat anh cũng không trả lời, cho nên tôi tìm người nghe ngóng chỗ ở của Lê đại sư…"

Tôi nghe vậy thì thấy hơi ngại: "Ôi đừng nói nữa. Thời gian trước tôi bị bệnh nặng. Đừng nói WeChat, cả điện thoại tôi cũng không dùng được. Sau này khỏi bệnh, thấy WeChat có nhiều tin nhắn quá, căn bản không đọc hết được, vì thế cũng không đọc nữa mà xóa hết luôn… Cậu tìm tôi có việc à?"

Nhiếp Tiêu Vũ gật đầu, sau đó hơi căng thẳng nhìn trái nhìn phải… Tôi thấy cậu ta có thể tự mình tìm được đến đây đúng là không dễ dàng, nên nhanh chóng đẩy cậu ta đi vào trong nhà chú Lê: "Sao cậu lại tự mình tới? Quản lý của cậu đâu?"

CHƯƠNG

Hoảng hồn khi say rượu

Nhiếp Tiêu Vũ nghe vậy thì cười đáp: "Lần trước tôi thấy hình như các anh không thích anh ấy lắm, cho nên lần này tự mình đến đây… Dọc đường đi suýt bị người khác nhận ra rất nhiều lần."

Đừng thấy tính cách của Nhiếp Tiêu Vũ sống nội tâm, nhưng rất biết nhìn mặt đoán ý, đến bây giờ vẫn nhớ rõ chúng tôi đều chẳng ưa tay quản lý có thói con buôn kia của mình…

Vào cửa thấy chú Lê đang tưới hoa, chú liếc mắt đã nhận ra Nhiếp Tiêu Vũ bên cạnh chúng tôi, nên mỉm cười nói: "Tôi bảo sao sáng sớm ngày ra đã có chim khách hót trên mái hiên nhà mình nhỉ? Hóa ra là có khách quý đến đây mà!"

Nhiếp Tiêu Vũ liên tục xua tay: "Lê đại sư khách sáo quá, cháu chỉ là một diễn viên bình thường, đâu có gì mà nói quý với không quý."

Ai ngờ chú Lê vẫn không có ý buông tha cậu ta, nghiêm mặt nói: "Ngày hôm qua tôi còn xem phim cậu đóng đó. Diễn rất hay, hay hơn cả vai của nam chính!"

Kết quả Nhiếp Tiêu Vũ vừa nghe thế, mặt thoắt đỏ! Đây là lần đầu tiên tôi thấy một diễn viên thẹn thùng hướng nội như vậy, hiếm có, đúng là hiếm có… Vì vậy tôi vội mời cậu ta ngồi xuống,

sau đó rót cho cậu ta ly trà và nói: “Có phải cậu gặp chuyện gì không?”

Nhiếp Tiêu Vũ nghe tôi hỏi như vậy, sắc mặt hơi thay đổi, rồi chà xát tay không biết nên nói như thế nào, nhưng sau đó lại vẻ mặt bất lực, xem ra cậu ta thật sự gặp phải chuyện khó rồi.

Tôi bèn cổ vũ cậu ta: “Cậu xem, chúng ta gặp mặt lần thứ hai là coi như bạn bè rồi. Cậu có chuyện gì khó xử cứ nói thẳng ra, có thể giúp thì chúng tôi nhất định sẽ giúp!”

Nhiếp Tiêu Vũ gật đầu, rồi kể lại cho chúng tôi nghe một sự việc lạ mà cậu ta gặp được vào khoảng thời gian trước… Hóa ra sau khi bộ phim tu tiên cậu ta quay trước kia đóng máy, cậu ta mãi vẫn chưa nhận phim mới. Suy cho cùng, trước đó đã bị dọa sợ, hơn nữa tiếp theo lại đúng vào dịp Trung thu, cho nên cậu ta muốn tạm thời nghỉ ngơi một thời gian.

Nhưng không đi đóng phim không có nghĩa là không cần phải chạy show, có những công việc lẻ tẻ vẫn phải nhận, đặc biệt là một vài dạ tiệc tụ tập của ngôi sao, sự kiện tiệc tùng, vân vân, đều phải trang điểm đẹp đẽ đi tham gia.

Ai ngờ vào một ngày cuối tháng 8, cậu ta tham gia một sự kiện thời trang long trọng nào đó do một trang web tổ chức vào buổi tối. Sau khi kết thúc trở lại khách sạn, chuyện lạ đã xảy ra…… Đêm đó cậu ta có uống chút rượu trong sự kiện, kết quả về khách sạn rồi cảm thấy hơi chếnh choáng say.

Bởi vì bình thường khi quay phim luôn thức đêm, cho nên khi chưa phải đi đóng phim, cậu ta đều cố gắng để đi ngủ sớm, hơn nữa buổi tối hôm đó lại hơi say, cho nên đầu tiên là cậu ta đi tắm sau đó lên giường ngủ sớm.

Nhưng khi Nhiếp Tiêu Vũ ngủ đến nửa đêm, đột nhiên cảm thấy giống như có người đang sờ mình… Từ nhỏ cậu ta đã ngủ rất

nông, cho nên lập tức giật mình tỉnh lại!!

Có điều đôi khi lúc người ta đang nằm mơ, rất khó phân biệt rõ cái gì là thật cái gì là giả, cho nên kể cả sau khi Nhiếp Tiêu Vũ bị bừng tỉnh, cậu ta cũng không chắc vừa rồi thật sự có người đang sờ mình, hay là chỉ nằm mơ?

Lúc này cậu ta bèn lấy lá bùa vàng chú Lê cho cậu ta trước kia ra, sau đó bỏ bên dưới gối đầu. Cũng không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, tóm lại là sau nửa đêm, cậu ta không còn có cảm giác có người sờ mình nữa.

Vì vậy, ngày hôm sau thức dậy cậu ta đã quên luôn việc này. Do sáng đó còn có một buổi họp báo, cho nên cậu ta dậy sớm đi làm tóc với trợ lý. Kết quả vì đi vội vàng nên cậu ta đã để quên lá bùa vàng chú Lê cho ở dưới gối đầu của khách sạn.

Chờ buổi tối nhớ ra, muốn quay lại tìm cũng không thể tìm lại được nữa. Lúc ấy trợ lý của cậu ta còn khuyên, nếu thật sự tìm không được thì lại đi xin thêm một lá. Nhiếp Tiêu Vũ nghĩ cũng phải, vì thế việc này cũng cho như cho qua.

Nhưng chờ cậu ta hoàn thành xong tất cả công việc, chuẩn bị về nhà ăn Tết Trung thu thì lại xảy ra chuyện. Quê của Nhiếp Tiêu Vũ ở cố đô Tây An, lúc trở về ăn Tết Trung thu, có rất nhiều họ hàng trong nhà tới, rất náo nhiệt.

Mặc dù tửu lượng của cậu ta bình thường, nhưng vì hôm đó vui vẻ cho nên cũng uống một chút. Hơn nữa về nhà chắc chắn sẽ thả lỏng hơn bên ngoài rất nhiều, vì thế đến cuối cùng đã uống khá say.

Mẹ của Nhiếp Tiêu Vũ thấy con trai uống say, nhờ hai người họ hàng đỡ cậu ta trở về phòng nghỉ ngơi, còn bà vẫn ở bên ngoài tiếp đãi bạn bè người thân. Nhiếp Tiêu Vũ mơ mơ màng màng được đưa về phòng mình, ngã đầu xuống ngủ ngay, dù sao cũng là ở

trong nhà mình, cũng không băn khoăn nhiều như vậy.

Lúc ấy cậu ta cũng không biết mình ngủ bao lâu, đến khi cậu ta mơ hồ cảm thấy hình như có người hôn mình!! Ngay từ đầu cậu ta còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, rốt cuộc lúc đóng phim, cậu ta cũng từng quay cảnh hôn với nữ diễn viên rồi, cho nên mơ thấy những thứ đó cũng không có gì không bình thường.

Nhưng sau đó giấc mơ này càng ngày càng chân thật, chân thật đến mức cậu ta đã bắt đầu có phản ứng sinh lý! Đến lúc này Nhiếp Tiêu Vũ mới đột nhiên cảm thấy có chuyện khác thường, vì thế cậu ta lập tức muốn ngồi dậy bật đèn... Kết quả lại phát hiện mình không động đậy được!!

Lúc ấy trong phòng cậu ta chỉ bật một chiếc đèn ngủ, cho nên ánh sáng trong toàn bộ căn phòng đều rất mờ, khi cậu ta phát hiện bản thân không thể cử động, bèn cố gắng mở mắt ra, nhưng thử cả buổi lại phát hiện cũng không làm được luôn.

Tuy rằng bây giờ cậu ta không thể cử động, nhưng cảm giác trên người lại càng rõ ràng hơn, cậu ta đã có thể cảm giác được một cách rõ rệt, một người phụ nữ nằm bò trên người mình... Hơn nữa còn là một người phụ nữ không mặc quần áo.

Nếu việc này xảy ra ở khách sạn, tình huống của cậu ta hiện giờ có thể là do bị người nào đó bỏ thuốc. Nhưng đây là nhà của cậu ta, những người ngoài phòng khách không phải chú thì chính là bác của cậu ta, không phải anh họ thì chính là em họ của cậu ta, còn lại là cha mẹ ruột thịt của mình!

Ở đây tuyệt đối không thể lòi ra một người phụ nữ nào khác! Nói thêm nữa, nhà mình còn ở tầng mười bảy, cho dù là fan nữ điên cuồng cỡ nào cũng không thể leo vào từ cửa sổ tầng mười bảy được!!

Khi đang muốn cự tuyệt lại không cự tuyệt được, cậu ta cảm

thấy người phụ nữ bên trên người mình hình như hơi không thích hợp. Mặc dù cô ta đang làm chuyện rất nóng bỏng với cậu ta, nhưng cậu ta lại chẳng cảm nhận được một chút hơi ấm nào trên người đối phương.

Đương nhiên cũng có khả năng là do mình uống nhiều quá, cho nên độ ấm cơ thể cao hơn người bình thường. Tuy nhiên làn da của người phụ nữ này cũng hơi lạnh lẽo quá, chẳng có chút độ ấm của người bình thường nào…

Trong lòng Nhiếp Tiêu Vũ còn đang cân nhắc lung tung nên cậu ta chợt không cẩn thận tước vũ khí đầu hàng. Trong nháy mắt được phóng thích, cơ thể cậu ta thả lỏng hơn, sau đó thiếp đi rất nhanh.

Buổi sáng ngày hôm sau, cậu ta mơ mơ màng màng tỉnh lại trên giường, nhìn trái phải thấy đúng là ở nhà, cho nên chuyện đêm qua chỉ có thể là giấc mơ… Nhưng khi cậu ta ngồi dậy lại phát hiện, trên người mình không mặc một chiếc quần áo nào hết!

Đêm qua cậu ta chắc chắn không nôn, cho nên đâu cần thay quần áo đâu! Kể cả là nôn ra và cần thay quần áo, cũng mặc kệ là ai đưa cậu ta về phòng, cũng không thể lột cậu ta trần như nhộng vậy chứ?!

CHƯƠNG

Hình xăm ở bụng dưới

Nhiếp Tiêu Vũ đang suy nghĩ miên man, mẹ già của cậu ta đẩy cửa đi vào, cậu ta lập tức phủ chăn lên người mình, mặt xấu hổ nói: "Úi mẹ! Sao mẹ vào không gõ cửa ạ?"

Mẹ cậu ta cũng sửng sốt, nhưng ngay sau đó tỏ vẻ buồn cười nói: "Có thứ gì trên người con mà mẹ chưa thấy đâu? Còn ngượng ngùng với mẹ nữa chứ? Có điều từ lúc nào mà con có thêm cái tật xấu uống say là cởi quần áo thế? Sau này ở bên ngoài cũng không thể uống nhiều, nếu không nói không chừng ngày nào đó mẹ sẽ thấy tiêu đề trên mạng viết: Ngôi sao nam nào đó, uống say giở trò lưu manh!!"

Bị mẹ già của mình cắt ngang, cậu ta không nghĩ tiếp chuyện này nữa. Lại nói lúc ấy trong lòng cậu ta cảm thấy có thể là mình mộng xuân thôi, cho nên cũng ngại suy nghĩ nhiều thêm… Nhưng ai ngờ khi cậu ta chuẩn bị rời giường vào toilet thì nhìn thấy má đùi trong của mình có mấy đốm đỏ rất khả nghi, cực kỳ giống bị ai đó dùng miệng mút!!

Lúc ấy Nhiếp Tiêu Vũ đờ đẫn, bởi vì cậu ta nhớ rõ ràng, đêm qua hình như là người phụ nữ trong mơ kia dùng miệng mút… Cả ngày sau đó, từ đầu đến cuối cậu ta đều hơi hoảng hốt, bởi vì cậu

ta nghĩ không ra chuyện đêm qua rốt cuộc là cảnh trong mơ hay là thật?

Rất nhanh lại tới buổi tối, lần này Nhiếp Tiêu Vũ cũng không dám uống rượu nữa, cậu ta tỉnh như sáo chờ tới hơn 12 giờ đêm, không phát hiện có cái gì lạ thường, bèn đi ngủ thẳng cẳng. Mà lúc này đây, chẳng có chuyện gì xảy ra cả…

Sau đó cậu ta liên tưởng đến lần trước ở khách sạn và lần này ở nhà, dường như đều là sau khi uống say mới xảy ra chuyện. Lần trước ở khách sạn, cuối cùng cậu ta lấy ra lá bùa vàng của chú Lê mới may mắn thoát khỏi bị quấy rối. Chỉ tiếc lần trước cậu ta đã để quên lá bùa ở khách sạn, nếu không cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Bắt đầu từ hôm đó, cậu ta cố hết sức không để mình uống rượu… Nhưng làm một nam diễn viên đang nổi, nhất định phải tham gia một vài lễ khai mạc gì đó này! Tiệc mừng công này! Cho nên uống rượu là kiểu gì cũng không tránh khỏi. Nhiều nhất là tửu lượng anh cao thì uống nhiều chút, tửu lượng thấp thì uống ít đi một chút mà thôi, nhưng muốn không uống rượu thì khả năng vô cùng nhỏ.

Ngay từ đầu Nhiếp Tiêu Vũ cũng nghĩ rất hay, chỉ cần mình không uống rượu là có thể tránh cho chuyện kỳ lạ đó xảy ra lần nữa. Nhưng rất nhanh, cậu ta có một bộ phim mới chuẩn bị phát sóng. Ngày đầu ra mắt có rất nhiều cấp cao của công ty đến, cuối cùng có một phân đoạn là tất cả quản lý và nhân viên cùng nâng ly chúc mừng. Sao cậu ta có thể không biết xấu hổ mà nói mình không uống chứ?

Đặc biệt là mấy nữ diễn viên bên cạnh còn uống cạn không chớp mắt lấy một cái, một người đàn ông như cậu ta dĩ nhiên xấu hổ nếu chỉ uống một ngụm! Có điều may mà chỉ uống sâm-panh,

nồng độ cồn cũng không cao, cậu ta cũng không có chút men say nào.

Đêm đó sau khi trở lại khách sạn, cậu ta còn cố ý uống ít trà tỉnh rượu rồi mới ngủ. Kết quả vừa mới thiếp đi, loại cảm giác quen thuộc này lại đến nữa… Theo lời cậu ta thì đó là một cảm giác rất khó hình dung, vừa sợ hãi vừa phấn khích. Tuy rằng cậu ta vẫn muốn kháng cự lần nữa, nhưng tiếc rằng cơ thể căn bản không động đậy được! Chỉ có thể nằm thẳng tắp trên giường mặc người làm thịt.

Ngày hôm sau tỉnh lại, cậu ta phát hiện trên người mình càng có nhiều chỗ có dấu vết màu đỏ hơn. Mặc dù cậu ta thật sự rất sợ nhưng cũng không biết làm cách nào. Sau đó cậu ta mới nghĩ tới tôi, nên nhắn lại cho tôi mấy lần trên WeChat.

Đáng tiếc lúc ấy tôi đang bị tình cổ tra tấn chết đi sống lại, nào có lòng dạ gì đi xem WeChat! Kể cả là sau khi khỏi, tôi cũng làm biếng, đơn giản là xóa hết hàng loạt.

Không nhận được trả lời của tôi, anh ta đành phải tìm người hỏi thăm địa chỉ của chú Lê và tìm đến... Bởi vì chuyện thế này thật sự ngại kể cho người khác, cho nên anh ta cũng không nói với cả trợ lý và người quản lý của mình, chạy thẳng tới đây luôn.

Ba chúng tôi nghe kể xong, đều nhìn cậu ta với vẻ mặt ý vị sâu xa. Không biết là nên hâm mộ cậu ta được gặp gỡ ma quỷ, hay là đồng cảm với thể chất dễ thu hút ma quỷ của cậu ta đây?

Nhiếp Tiêu Vũ bị chúng tôi nhìn đến mức rất xấu hổ, đỏ mặt nói: “Không biết tình trạng như của tôi là bị làm sao?”

Tôi an ủi cậu ta: “Cái này ấy mà... Chắc là không có chuyện lớn gì đâu, chỉ là bóng đè thôi. Có điều trước kia tôi chỉ nghe nói phụ nữ bị đè, rất hiếm khi nghe có đàn ông bị đè...”

Nhiếp Tiêu Vũ nghe tôi nói xong, biểu cảm cứng lại, trên mặt lộ

ra một chút ưu thương. Xem ra câu an ủi của tôi hoàn toàn phản tác dụng rồi, chẳng những không an ủi được cậu ta, trái lại còn châm chích đả kích cậu ta.

Cuối cùng chú Lê thật sự không nhìn nổi nữa, vì vậy hỏi cậu ta: "Lần đầu tiên có từng xảy ra chuyện gì đặc biệt không?"

Nhiếp Tiêu Vũ suy nghĩ cả buổi với vẻ mặt mờ mịt, sau đó lắc đầu đáp: "Hôm đó cháu đi tham gia sự kiện thời trang của trang web nào đó tổ chức, tất cả mọi thứ đều rất bình thường, cũng không xảy ra chuyện gì kỳ lạ."

Nghe xong, chú Lê gật gù, rồi tiếp tục dẫn dắt cậu ta: "Vậy cậu có nhớ hôm đó có làm chuyện gì mà trước đó chưa từng làm không? Ví dụ như xe cộ? Quần áo?"

Lần này Nhiếp Tiêu Vũ suy nghĩ hơn nửa ngày, đột nhiên hơi ngượng ngùng đáp: "Trước đó cháu có đi xăm mình, có tính không?"

Trong lòng tôi buồn cười, thật không ngờ đứa trẻ thành thật như vậy mà cũng có thể đi xăm mình, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong! Vì vậy tôi tỏ vẻ tò mò hỏi: "Cậu xăm cái gì? Xăm ở chỗ nào?"

Lúc này mặt Nhiếp Tiêu Vũ thoắt đỏ lên, sau đó ậm ừ cả buổi mới nói: "Tôi rất thích cá heo, cho nên xăm một con ở một chỗ rất bí ẩn trên người. Tại vì tôi cảm thấy xăm ở chỗ khác thì khi đóng phim có thể sẽ bị lộ ra…"

Nghe cậu ta nói như vậy, đôi mắt không khỏi chậm rãi dịch xuống, cậu ta thấy thế lập tức giải thích: "Là… Là ở bụng dưới!"

"Ồ, thế vén áo lên cho tôi xem thử nào..." Tôi thuận miệng nói.

Nhiếp Tiêu Vũ do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn vén áo lên, sau đó hơi kéo quần thấp xuống cho chúng tôi xem…

Trên bụng dưới có đường cong rõ ràng của cậu ta, lộ ra một hình cá heo rất đơn giản, xăm ở phía bên phải bụng dưới của cậu ta, thoạt nhìn đúng là khá đẹp.

"Tôi… Tôi đã từng mổ viêm ruột thừa, ở vị trí đó có vết sẹo, cho nên tôi muốn xăm một hình thù đơn giản lên để che khuất vết sẹo đó." Cậu ta xấu hổ giải thích.

Tôi gật gù, rồi nói với vẻ mặt chân thành: "Khá đẹp đấy, xăm ở chỗ nào vậy? Tôi cũng muốn đi xăm một cái!"

Cậu ta nghe vậy thì ngớ ra, sau đó lấy điện thoại di động ra: "Xăm trong một cửa tiệm nhỏ ở Thượng Hải, tôi gửi địa chỉ cho anh, thợ xăm cho tôi tên Tiểu Ngải."

Tôi thấy thằng nhóc này đúng là thật thà, nên khẽ cười hỏi: "Hôm nay cậu có rảnh không?"

"Hơ? Tôi... rảnh, hôm nay tôi được nghỉ." Nhiếp Tiêu Vũ gật đầu đáp.

"Tốt, vậy hôm nay cậu đừng đi nữa, tôi mời cậu uống rượu." Tôi nói.

CHƯƠNG

Hình xăm nhạt đi

Đầu tiên Nhiếp Tiêu Vũ gật đầu, sau đó lại đột nhiên nghi ngờ hỏi: "Ơ… Uống rượu?"

"Đúng vậy! Tối hôm nay chúng ta thử nghiệm, xem xem thứ kia có thể xuất hiện hay không." Tôi cười nói.

Sau đó Nhiếp Tiêu Vũ mới biết được, cái gọi là tôi mời cậu ta uống rượu, chính là cậu ta uống chúng tôi nhìn… Trước kia tôi cảm thấy tửu lượng của mình kém, nhưng hôm nay xem ra thằng nhóc này còn không bằng tôi đâu, đoán chừng cũng chỉ ba ly là gục.

Quả nhiên, lúc này cậu ta mới uống nửa ly rượu đế của chú Lê, mí mắt cũng đã bắt đầu sụp xuống. Thật sự không biết dáng vẻ này của cậu ta mà bị phóng viên chụp được, có khi nào ngày mai lên trang nhất không?

Nghĩ vậy tôi chợt quay đầu nhìn lướt qua cổng nhà chú Lê, may mà đã đóng rồi. Có điều tôi vẫn không yên tâm lắm, nên bảo Đinh Nhất: "Khóa kỹ cổng đi, đừng để người ngoài vào. Dáng vẻ say oặt say ẹo của thằng nhóc này mà bị người ta chụp được là chú Lê nổi tiếng luôn."

Sau đó Đinh Nhất xác nhận đi xác nhận lại, cổng lớn, trên bờ

tường đều không có paparazi, tôi và Đinh Nhất mới cùng đỡ cậu ta vào một căn phòng ngủ trong nhà chú Lê. Lúc này trời đã tối rồi, ba chúng tôi mỗi người xách một cái ghế đẩu ra ngồi, chờ đợi chứng kiến giờ phút kỳ tích kia.

Nhưng không biết có phải ba chúng tôi ở cạnh nhau, dương khí nặng quá không, đặc biệt là chú Lê và Đinh Nhất, thế cho nên chúng tôi đợi mãi đến hơn 12 giờ đêm cũng không thấy có động tĩnh gì.

Cuối cùng tôi thấy thời gian của thằng nhóc này có hạn, nếu hôm nay thứ đó không xuất hiện, lần sau không biết phải chờ đến khi nào! Vì thế tôi bèn nói với Đinh Nhất và chú Lê: “Hai người đi ra ngoài trước đi, một mình cháu canh ở đây cho, dương khí trên người hai người nặng quá.”

Chú Lê nghĩ cũng phải nên dặn dò tôi: “Nếu có chuyện gì, đầu tiên đừng hoảng hốt, gửi tin nhắn cho bọn chú là được.”

Tôi thấy họ đã rời khỏi nên một mình ngồi dựa vào cạnh tường, nghĩ thầm sức hút của thằng nhóc này quả nhiên lớn thật, chẳng những hút người mà còn hút ma quỷ!! Nếu như để các fan của cậu ta biết thần tượng của mình ngày ngày bị ma đè, không biết bọn họ sẽ có tâm trạng gì nhỉ?

Ai ngờ ngay khi tôi đang miên man suy nghĩ, chợt nghe thấy trên giường có tiếng người rên rỉ… Tôi lập tức mở to mắt nhìn Nhiếp Tiêu Vũ nằm trên giường, chỉ thấy vẻ mặt của cậu ta khi thì rất khó chịu, khi thì lại như thoải mái?!

Nhưng nói thật, ngoài việc có thể nhìn thấy Nhiếp Tiêu Vũ đang tự mình cởi từng chiếc quần chiếc áo ra, tôi thật sự không nhìn thấy thứ gì khác. Trước kia lúc âm khí trên người tôi nặng nề, không cần mở mắt Âm Dương vẫn có thể nhìn thấy âm hồn. Nhưng từ khi cái gã kia thoát ra, những âm khí nặng nề trên người

tôi dường như lập tức biến mất hết, tôi cũng không thể dễ dàng nhìn thấy âm hồn giống lúc trước nữa.

Lúc này tôi lập tức gửi một tin nhắn cho Đinh Nhất: “Có chuyện, mau tới!”

Thật ra tôi vốn muốn chờ một lát, suy cho cùng biểu diễn ngay tại hiện trường thế này vẫn khó gặp được. Nhưng tiếp theo tôi lại cảm thấy làm như vậy không hay ho lắm, người ta có khó khăn nhờ anh giúp đỡ, đó là vì tin tưởng anh, anh nói anh thế nào cũng phải xem phát sóng trực tiếp tại hiện trường có phải không lịch sự cho lắm hay không?

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là tôi cũng không nhìn thấy ma nữ kia! Cho dù là phát sóng trực tiếp tại hiện trường có khiêu khích hơn nữa, tôi vẫn chỉ có thể nhìn thấy Nhiếp Tiêu Vũ tự mình ở đó rên rỉ hừ hừ, thế chẳng phải là hơi cay mắt quá sao.

Lúc này nhóm chú Lê từ từ đẩy cửa đi vào, tên nhóc trên giường cũng sắp cởi chỉ còn mỗi cái quần lót! Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy chú Lê vung một vốc gì đó dạng bột phấn vào con ma nữ đang đè trên người Nhiếp Tiêu Vũ, đánh nó hiện hình…

Đầu tiên ma nữ kia bật lên tiếng kêu sợ hãi, tiếp theo xoay người biến mất tăm. Có điều cuối cùng chúng tôi cũng đã thấy gương mặt thật của cô ta, hình như là một em gái mềm yếu đeo mắt kính, chỉ không ngờ cô ta lại nhiệt tình như thế.

Tiếp đó ba chúng tôi đi tới mép giường, phát hiện quả nhiên trên người Nhiếp Tiêu Vũ có một vài vệt đỏ lấm chấm, tôi nghĩ bụng em gái ma này cũng mạnh miệng thật đấy? Sao mà mút thành đỏ như thế chứ?

Nhưng lúc này tôi lại chợt phát hiện, hình xăm trên bụng dưới của Nhiếp Tiêu Vũ hình như hơi thay đổi, dường như từ màu đen trước đó đã biến thành màu xanh lam nhạt, vì thế tôi định vươn

tay ra sờ, kết quả mới vươn tay ra một nửa thì khựng lại giữa không trung… Bởi vì tôi phát hiện lúc này chỗ kia của tên nhóc này đang nhô lên thành cái lều. Dưới tình huống kiểu này, tôi thật sự là không xuống tay sờ soạng nổi.

Vì thế đành phải túm cái chăn bên cạnh đắp cho cậu ta: “Để cậu ta ngủ trước đi, có chuyện gì ngày mai lại nói.”

Sáng sớm hôm sau, điện thoại di động của Nhiếp Tiêu Vũ đổ chuông không ngừng, tôi đoán hôm nay có thể là cậu ta có công việc, cho nên di động mới bị một người tên Thiết Nam oanh tạc không ngừng. Chỉ tiếc lúc này Nhiếp Tiêu Vũ còn đang ngủ say ở bên trong, có lẽ là ngày hôm qua uống hơi nhiều, cho nên đến bây giờ vẫn chưa tỉnh.

Sau đó tôi thấy cũng sắp 12 giờ mà cậu ta vẫn còn chưa tỉnh, đành phải bỏ cái di động không ngừng đổ chuông kia vào trong phòng cậu ta, lúc này mới miễn cưỡng đánh thức được cậu ta. Cậu ta tỉnh rồi thì lê lết ở trong phòng một hồi lâu mới ra. Chắc có lẽ là nhìn thấy mình đã cởi chỉ còn mỗi cái quần lót, thật sự hơi ngại xuất hiện đây mà.

“Cảm giác thế nào?” Tôi thấy cậu ta ra ngoài thì buồn cười hỏi.

Nhiếp Tiêu Vũ ngượng ngùng nói: “Ngày hôm qua có phải tôi hơi thất lễ không?”

Tôi cười xòa với cậu ta: “Chẳng có gì ghê gớm, đàn ông mà, ai không có lúc uống say? Có điều anh yên tâm, ngày hôm qua chúng tôi bảo vệ cậu rất tốt, sẽ không bị người ta chụp lén đâu.”

Nhiếp Tiêu Vũ gật đầu, sau đó dường như lại đột nhiên nhớ tới điều gì, do dự nói với tôi: “Đêm qua…”

“Chuyện đêm qua cậu còn nhớ được bao nhiêu?” Tôi giành trước một bước hỏi cậu ta.

Nhiếp Tiêu Vũ nhớ lại và đáp: "Nhớ được một ít, có điều hình như tối hôm qua chỉ làm một nửa…"

Tôi nghe vậy thì gật đầu nói: "Chẳng phải vì có tôi canh giữ ở cạnh sao? Tôi cũng không thể trơ mắt nhìn cậu bị ma quỷ quấy rối ngay trước mắt mình được!"

Nghe tôi nói như vậy, trên mặt Nhiếp Tiêu Vũ viết hoa hai chữ xấu hổ… Tôi nhìn gương mặt cậu ta đã đỏ đến sắp nhỏ ra máu thì âm thầm cân nhắc, thật sự không nghĩ ra, một cái chảo nhuộm khổng lồ như giới giải trí, ấy thế mà còn có sự tồn tại đặc biệt như vậy. Chẳng lẽ đây gọi là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn đó chăng?

Chú Lê thấy tôi không nói lời nào, vẻ mặt như suy tư gì đó nhìn chằm chằm người ta, vì vậy ho nhẹ rồi nói: "Ngày hôm qua, ma nữ mà chúng tôi nhìn thấy là một cô gái trẻ đeo mắt kính, vóc dáng không cao, cậu có ấn tượng gì không?"

Nhiếp Tiêu Vũ bày ra vẻ mặt mờ mịt đáp: "Không có ấn tượng gì hết, hình như fan của cháu ai cũng giống thế cả?"

Tôi thấy thằng nhóc này không giống đang nói dối, có lẽ là gặp nhiều fan quá rồi, không nhớ được cũng bình thường… Vì thế tôi chỉ vào bụng dưới của cậu ta và nói: "Vén áo lên cho tôi xem lại hình xăm kia thử…"

CHƯƠNG

Fan cuồng

Tuy rằng mặt mày Nhiếp Tiêu Vũ vẫn đầy xấu hổ, nhưng cậu ta vẫn thành thật vén vạt áo sơ mi lên, lộ ra nửa hình xăm cá heo. Lần này tôi cũng không hề khách sáo, tự tay túm quần cậu ta xuống, đến khi cả con cá heo lộ ra hết.

Tiếp đó tôi gọi chú Lê lại đây coi: "Chú xem có phải màu sắc không giống với tối hôm qua lắm không?"

Lúc này chú Lê đi tới cong mông lên cùng tôi xem hình xăm ở bụng dưới của Nhiếp Tiêu Vũ, chú nhìn trong chốc lát rồi lắc đầu: "Có thể là do ánh sáng chăng? Chú nhìn thế nào cũng chẳng thấy hơn kém quá nhiều?"

Tôi lại không đồng ý: "Không đúng, con cá heo này chủ chốt là màu đen, cho dù là do ánh sáng cũng đâu đến nỗi càng soi càng nhạt đi chứ! Chú Lê, không phải chú bị bệnh mù màu chứ?"

Nghe vậy, chú Lê trợn trừng mắt lườm tôi: "Cút đi!" Tiếp theo chú lại bắt đầu cẩn thận quan sát hình xăm cá heo kia.

Tôi thấy chú Lê già cả mắt mờ nhìn không ra cái gì, nên gọi thêm Đinh Nhất lại đây xem, vì thế lại biến thành cảnh ba người chúng tôi cong mông nhìn chằm chằm vào hình xăm ở bụng dưới của Nhiếp Tiêu Vũ… Bây giờ ngẫm lại, hình ảnh lúc đó đích thực

hơi quái dị.

Đặc biệt là Đinh Nhất, nhìn chằm chằm cái hình xăm kia chừng một phút đồng hồ, lúc này mới đứng lên nói với tôi: “Màu sắc đêm qua đúng là đã trở nên nhạt đi!”

Tôi thấy rốt cuộc đã có người cùng quan điểm với mình, lập tức vỗ bộp tay nói: “Đấy, cháu đã nói mà! Nào, chú Lê mang kính viễn thị của chú ra đây cho cháu xem cái nào!”

Chú Lê nghe thế thì trừng mắt lườm tôi, không thèm phản ứng với tôi. Lúc này trên bụng dưới của Nhiếp Tiêu Vũ nổi lên một tầng da gà, vì thế ngẩng đầu hỏi cậu ta: “Cậu lạnh à?”

Nhiếp Tiêu Vũ hơi ngại ngùng đáp: “Có hơi hơi…”

Tôi gật gù nói: “Ráng thêm một lát, lập tức xong ngay...”

Nói xong tôi vươn một ngón tay, nhẹ nhàng chạm vào con cá heo nhỏ kia. Nhưng lần này, tôi lập tức cả kinh!! Vì chứng thực phán đoán vừa rồi của mình, tôi chuyển ngón tay sang vị trí khác trên bụng dưới của cậu ta, sau đó dịch về lại hình xăm… Lặp lại vài lần, rốt cuộc tôi đưa ra một kết quả kinh người, trong hình xăm trên bụng dưới của Nhiếp Tiêu Vũ có một tia tàn hồn bám vào!

Lúc ấy tôi thật sự rất khiếp sợ, đây là tình huống trước giờ tôi chưa từng gặp phải. Trước kia đúng là từng gặp chuyện tàn hồn bám vào một người sống, nhưng mà kiểu chỉ tồn tại trong hình xăm giống như cậu ta vẫn là lần đầu tiên thấy.

Chủ nhân của tàn hồn này chính là cô gái trẻ đeo mắt kính mà tối hôm qua chúng tôi nhìn thấy, cô ta tên Tiểu Ngải, cũng chính là cô thợ xăm hình cá heo cho Nhiếp Tiêu Vũ. Tôi vừa cảm nhận tàn hồn trong hình xăm, vừa kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Nhiếp Tiêu Vũ, cuối cùng cậu ta bị tôi nhìn đến ngơ ngẩn hoàn toàn.

Chú Lê thấy tôi vẫn vuốt hình xăm trên bụng người ta không buông tay, lập tức biết ngay là có chuyện gì, vì vậy chú vội vàng ra hiệu cho Nhiếp Tiêu Vũ tạm thời đừng nóng nảy, sau đó chậm rãi đi ra sau lưng tôi, lại bắt đầu đánh giá hình xăm này lần nữa.

Tiểu Ngải làm việc trong một studio xăm mình rất nhỏ ở Thượng Hải, đừng thấy studio đó không lớn, nhưng mà tay nghề của Tiểu Ngải vô cùng nổi tiếng trong giới. Tuy nhiên do cô là một cô gái có tính cách hướng nội, cho nên cũng chỉ thích làm việc trong cửa hàng nhỏ này.

Buổi tối hôm đấy studio sắp nghỉ, Tiểu Ngải tiễn vị khách cuối cùng về rồi chuẩn bị đóng cửa tan làm. Nhưng vào lúc này, cái chuông treo trên cánh cửa của tiệm lại vang lên, cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai người đàn ông một trước một sau bước vào.

Người đàn ông đi trước nhìn một vòng xung quanh, dường như đang xem trong tiệm có đông người hay không, còn người đi sau đội cái mũ màu đen của ngư dân trên đầu, đeo khẩu trang cùng màu, không nhìn rõ mặt mũi.

Tiểu Ngải nhìn cách ăn mặc của người đàn ông đi sau, biết anh ta không phải người nổi tiếng thì chính là ngôi sao nổi tiếng… Bởi tay nghề của mình tốt, cho nên không ít ngôi sao nổi tiếng sẽ tìm tới mình để xăm hình, đặc biệt là một số sao nữ muốn xăm ở những nơi riêng tư càng thích tìm cô.

Lúc này người đàn ông đi đằng trước nhìn thấy trong phòng chỉ có mình Tiểu Ngải nên táo bạo hỏi: “Sư phụ Tiểu Ngải có ở đây không? Chúng tôi tìm anh ấy để xăm hình!”

Tiểu Ngải nghe vậy thì muốn cười, xem ra đây lại là một gã không biết cô là nam hay nữ, vì thế lễ phép cười nói: “Tôi chính là Tiểu Ngải, hai vị muốn xăm hình ư?”

Người đàn ông đi trước sửng sốt, sau đó lập tức lắc đầu nói:

“Tôi không xăm, là anh tôi muốn xăm hình. Đúng rồi, bây giờ cô có thể đóng cửa tiệm, không tiếp khách khác nữa được không?”

Dù sao cũng là hai người đàn ông xa lạ, Tiểu Ngải lập tức hơi khó xử nhìn về phía người đàn ông đeo khẩu trang đi sau, không lập tức đồng ý. Người đàn ông phía sau dường như cũng nhìn ra sự do dự của Tiểu Ngải, vì thế bước lên trước tháo khẩu trang ra và nói: “Ngại quá, tôi cũng biết bảo cô đóng cửa bây giờ là hơi làm khó người khác. Cô xem, nếu không tôi trả thêm tiền thì thế nào?”

Khi Tiểu Ngải nhìn thấy người đàn ông tháo khẩu trang ra, lập tức choáng váng, hóa ra Tiểu Ngải là fan cuồng của Nhiếp Tiêu Vũ, say mê đến nỗi tưởng chừng như không dứt được! Khi thấy vị khách trước mắt hóa ra là thần tượng của mình, cô lập tức không nói hai lời đi khóa cửa lại, mời Nhiếp Tiêu Vũ tới băng ghế làm việc của mình.

Hôm đó Nhiếp Tiêu Vũ vừa thấy Tiểu Ngải hóa ra là một cô gái thì hơi ngại. Xét đến cùng, chỗ mà mình muốn xăm thật sự hơi “thấp”. Nhưng cậu ta xăm hình xăm này là muốn che đi vết sẹo mổ kia, cho nên kiểu gì cũng không thể nào đổi vị trí được.

Cuối cùng sau khi hai người có một cuộc gặp gỡ và trao đổi rất thân thiện, Tiểu Ngải vẫn xăm một hình cá heo xinh đẹp phía bên phải bụng dưới của Nhiếp Tiêu Vũ. Đó là lần đầu tiên cô đến gần thần tượng mà mình thích như thế, nếu cô không đủ chuyên nghiệp, hôm đó có lẽ đã không thể xăm tốt hình xăm cá heo này.

Chờ đến khi Nhiếp Tiêu Vũ rời đi, cậu ta ký tên cho Tiểu Ngải, còn follow lẫn nhau trên Weibo. Tiểu Ngải nói cho Nhiếp Tiêu Vũ biết, hình xăm trên vai mình chính là avatar của cậu ta và mình đã cực kỳ thích cậu ta từ rất nhiều năm trước rồi! Có lẽ mấy năm nay Nhiếp Tiêu Vũ gặp được fan nhiệt tình thế này không ít, cho nên khi cậu ta nhìn thấy trên vai Tiểu Ngải quả nhiên xăm avatar của

mình, chỉ hơi thấy xấu hổ, mặt khác cũng không nói gì hơn.

Tiễn Nhiếp Tiêu Vũ về, Tiểu Ngải ở lại studio kích động hồi lâu rồi mới đóng cửa tan làm. Mà khi Tiểu Ngải về đến nhà, lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, đó chính là studio của họ có camera. Cô tưởng tượng nếu những video giám sát đó bị những người khác trong tiệm nhìn thấy, chỉ sợ sẽ bị một vài người ngứa tay đăng lên mạng. Nghĩ vậy, Tiểu Ngải lập tức quay trở lại studio xăm hình.

Hôm đó xăm cho Nhiếp Tiêu Vũ xong cũng đã muộn rồi, hơn nữa chỗ Tiểu Ngải ở cách studio rất xa, đoạn đường một đi một về lại chậm trễ thêm ít thời gian, kết quả khi cô trở lại studio cũng đã hơn một giờ đêm.

CHƯƠNG

Thợ xăm hình Tiểu Ngải

Lúc ấy Tiểu Ngải cũng không nghĩ nhiều, chỉ một lòng muốn cắt bỏ đoạn video giám sát studio trong máy tính, cho nên sau khi cô trở lại studio thì vội vàng mở máy tính ra, tìm được tất cả video trong khoảng thời gian đó.

Vốn Tiểu Ngải muốn xóa hẳn đoạn video này, nhưng là một fan trung thành của Nhiếp Tiêu Vũ, cô thật sự cảm thấy luyến tiếc. Vì thế, cô lưu những video đó vào USB mình mang theo, định cẩn thận giấu đi như vật quý.

Sau khi làm xong mọi việc, Tiểu Ngải đeo ba lô lên chuẩn bị về nhà. Nhưng đúng vào lúc này, cô đột nhiên cảm thấy ngoài mình ra, hình như trong studio còn có người khác! Vì vậy cô quay đầu lại theo bản năng và nhìn thấy một người đàn ông xa lạ đang đứng ở sau lưng mình!!

Lúc ấy Tiểu Ngải rất sợ hãi, cô lập tức muốn chạy ra ngoài cửa tiệm, nhưng bởi vì quá kinh hoảng, nên chưa chạy được hai bước đã té lăn quay ra đất... Gã kia đuổi theo, giơ tay tóm lấy tóc của Tiểu Ngải và nhấc cô lên khỏi mặt đất. Mặc dù Tiểu Ngải cố hết sức giãy giụa, nhưng tiếc rằng sức lực của đối phương quá lớn, cô không thể tránh thoát được.

Tiếp theo gã kia dùng tay bóp chặt cổ của Tiểu Ngải, mà lúc này mặt của gã cũng bị Tiểu Ngải nhìn thấy rõ ràng…

Người đàn ông này từng là khách của Tiểu Ngải, lúc ấy hắn mang tới một hình vẽ kỳ lạ bảo Tiểu Ngải xăm lên sau lưng hắn. Trong mắt Tiểu Ngải, hình vẽ đó vừa không đẹp, vừa chẳng nhìn ra có ý nghĩa gì, cho nên cô có ấn tượng khắc sâu hơn đối với người này.

Nhưng đó đều là chuyện của nửa tháng trước, cô không rõ người đàn ông này đột nhiên xuất hiện ở đây làm gì? Bởi vì Tiểu Ngải vô cùng hoảng sợ, cô vẫn liều mạng giãy giụa, cho đến lúc cuối cùng từ từ rơi vào bóng tối... Ký ức của Tiểu Ngải cũng chỉ đến đó là kết thúc.

Có lẽ là vì Tiểu Ngải quá thích Nhiếp Tiêu Vũ, cho nên sau khi cô chết, chẳng những tàn hồn của cô bám vào hình xăm do chính tay mình xăm trước khi chết, mà hơn nữa, chỉ cần Nhiếp Tiêu Vũ uống rượu làm độ ấm cơ thể hơi tăng cao, âm hồn của Tiểu Ngải sẽ xuất hiện bên cạnh cậu ta.

Sau đó, tôi kể lại một lượt tình huống cho chú Lê. Nghe xong, chú cảm thấy thứ bám vào hình xăm cá heo này không phải tàn hồn gì, mà là toàn bộ linh hồn của Tiểu Ngải, cho nên mới có tình trạng Nhiếp Tiêu Vũ vừa uống rượu, cô ta sẽ lập tức xuất hiện.

Hiện giờ xem ra chuyện này hơi khó giải quyết, nhìn vẻ mặt của Nhiếp Tiêu Vũ thì biết, chắc là cậu ta không biết thợ xăm tên Tiểu Ngải này đã chết. Hơn nữa, sau đó tôi lên mạng điều tra, trên mạng cũng không có bất kỳ tin tức gì về việc thợ xăm hình Tiểu Ngải xảy ra chuyện… Nói cách khác, cho tới bây giờ, trừ hung thủ và chúng tôi ra, vẫn chưa có ai phát hiện Tiểu Ngải đã bị hại.

Theo lý mà nói, từ khi Nhiếp Tiêu Vũ xăm hình đến giờ ít nhất cũng đã qua hơn hai mươi ngày, tại sao lại không có ai phát hiện

cô gái này đã bị hại chứ? Giờ mà muốn giải quyết chuyện này chỉ có hai cách. Một là để Nhiếp Tiêu Vũ tẩy hình xăm này đi; một cách khác là chúng tôi phải tự mình đến Thượng Hải một chuyến mới được.

Về sau tôi kể tình hình của Tiểu Ngải cho Nhiếp Tiêu Vũ, cậu ta cũng tỏ ra kinh ngạc: "Anh nói cô gái trẻ kia đã chết? Không thể nào! Mấy ngày nay tôi còn thấy trên Weibo của cô ấy có đăng lên mấy bức hình xăm mới mà?!"

Tôi suy nghĩ rồi hỏi: "Cậu có số điện thoại của studio xăm hình kia không?"

Nhiếp Tiêu Vũ gật đầu, sau đó lục ra một bức ảnh chụp danh thiếp trong album điện thoại, bên trên có số điện thoại của studio xăm hình đó, tôi bèn lấy điện thoại di động ra gọi đến đó.

Chẳng bao lâu có một người đàn ông bắt máy: "Xin chào, anh tìm ai?"

Tôi nói rất lễ phép: "Xin chào, cho hỏi có Tiểu Ngải ở đó không?"

Người đàn ông trong điện thoại hơi do dự, rồi trả lời tôi: "Mấy ngày nay Tiểu Ngải xin nghỉ, anh muốn xăm hình có thể đến trực tiếp. Nếu cô ấy không có mặt, anh cũng có thể tìm sư phụ khác xăm. Tay nghề của thợ trong tiệm chúng tôi đều rất tốt."

Tôi đáp có lệ vài câu rồi cúp máy. Xem ra người của studio này cũng không nói thật, có lẽ là vì bọn họ mới dẫn đến việc Tiểu Ngải mất tích thời gian dài như vậy mà cũng không có ai biết.

Lúc này tôi nhìn Nhiếp Tiêu Vũ, sau đó tỏ vẻ đồng tình nói: "Có hai cách giải quyết. Nếu cậu muốn bớt rắc rối, cứ xóa hình xăm là xong. Tôi đoán chỉ cần tẩy hình xăm này đi, linh hồn của Tiểu Ngải sẽ không quấn lấy cậu nữa. Còn một cách nữa là chúng tôi ra mặt tìm kiếm Tiểu Ngải, để cô ấy được yên nghỉ, như vậy linh hồn

quấn lấy cậu dĩ nhiên cũng rời đi. Tuy nhiên, cách này tốn sức người, sức của và thời gian khá nhiều, cho nên phải xem cậu muốn làm thế nào?”

Nhiếp Tiêu Vũ ngẫm nghĩ và nói: “Người kia… sư phụ Tiểu Ngải kia chết như thế nào?”

Tôi khẽ nhún vai đáp: “Giờ tôi vẫn chưa hiểu rõ tình hình cụ thể, có điều chắc chắn là bị người ta hại chết.”

Nhiếp Tiêu Vũ gục gặc đầu, sau đó rơi vào im lặng. Khi tất cả chúng tôi đều cho rằng cậu ta sẽ chọn cách thứ nhất, lại nghe cậu ta nói: “Vậy mọi người đến Thượng Hải tìm kiếm cô ấy giúp tôi đi, tất cả chi phí đều do tôi bỏ ra. Cô gái trẻ đó rất tốt, tôi thật lòng không hi vọng cô ấy chết một cách không rõ ràng như vậy.”

Tôi thấy bụng dạ của thằng nhóc này vẫn khá tốt, chỉ xem sự thành thật này của cậu ta, chắc trước kia lúc đóng phim cũng hay bị người ta bắt nạt lắm… Nghĩ đến đây tôi bèn giơ tay chỉnh sửa lại quần áo giúp cậu ta, sau đó cười bảo: “Được, vậy chúng tôi sẽ đến Thượng Hải xem tình hình thế nào trước rồi nói. Có điều trong khoảng thời gian này cậu cũng không cần sợ. Lát nữa Lê đại sư sẽ cho cậu một lá bùa vàng, lần này cậu nhất định phải luôn đem theo người. Trước khi phía chúng tôi làm xong chuyện, đừng làm mất nữa đấy!”

Nhiếp Tiêu Vũ lập tức luôn mồm đáp ứng: “Không đâu, không đâu! Lần này nhất định tôi sẽ giữ kỹ.”

Sau khi tiễn Nhiếp Tiêu Vũ về, chúng tôi bàn bạc đơn giản cho chuyến đi Thượng Hải. Vì vậy, trưa ngày hôm sau, ba người chúng tôi bắt chuyến tàu đến Thượng Hải…

Trước đây nhận công việc kiểu này, chúng tôi chẳng cần phải tiết kiệm làm gì, dù sao cũng là do khách hàng chi tiền. Tuy nhiên lần này không biết tại sao chúng tôi lại không xuống tay được với

Nhiếp Tiêu Vũ. Theo lý hiện giờ cậu ta đang nổi, nhất định kiếm được khá nhiều tiền, nhưng chúng tôi vừa thấy dáng vẻ thật thà của cậu ta thì cảm thấy không đành lòng tiêu pha lung tung tiền của cậu ta.

Sau khi đến Thượng Hải, đầu tiên chúng tôi tìm một khách sạn tốc hành để vào ở, sau đó dựa theo địa chỉ Nhiếp Tiêu Vũ đưa, đi tới một con phố buôn bán ở khu Bảo Sơn của Thượng Hải. Mặt tiền cửa tiệm studio xăm hình kia của Tiểu Ngải không bắt mắt lắm, rất có cảm giác rượu thơm không sợ hẻm sâu.

Ba người chúng tôi đẩy cửa bước vào, lúc ấy trong tiệm đang có một người khách xăm hình. Một người đàn ông xăm hình đầy cánh tay nhìn thấy chúng tôi đến thì lập tức ra chào đón.

CHƯƠNG

Thông báo hợp tác điều tra

Tôi thấy bắp tay người đàn ông kia đầy xăm trổ, thầm nghĩ bụng, nếu không biết đây là studio xăm hình, chắc chắn tôi sẽ cho rằng mình gặp phải "anh giai xã hội đen" đấy!

Lúc này gã bắp tay xăm trổ liếc nhìn ba chúng tôi một cách lạ lùng và nói: "Ai trong các vị muốn xăm hình?"

Ba chúng tôi nhìn thoáng qua nhau, chú Lê mặc một chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn, trong tay cầm một chuỗi hạt bồ đề; còn Đinh Nhất là cả người mặc màu đen tuyền, nhìn vào thì biết là một gã không dễ chọc; nhưng tôi lại là áo thun quần bò. Cho nên ba người chúng tôi nhìn thế nào cũng không giống đồng bọn.

Lúc này tôi nhìn hai bọn họ, nghĩ thầm trong ba chúng tôi cũng chỉ có tôi là giống khách hàng có thể đi xăm hình, do đó tôi cười và đáp: "Ông chủ, chúng tôi nghe tiếng mới đến, nghe nói tay nghề của sư phụ Tiểu Ngải chỗ các ông rất tốt."

Người đàn ông nghe tôi nói vậy, biểu cảm trở nên hơi mất tự nhiên. Nhưng sau đó, ông ta gọi một thằng nhóc ra rồi nói: "Cái đó... Cậu ta chính là Tiểu Ngải, cậu muốn xăm hình gì?"

Đây chẳng phải lừa dối người ta sao? Coi chúng tôi như nhà quê lên tỉnh chắc? Vì vậy tôi sầm mặt xuống, sau đó nhìn chằm chằm

người đàn ông đó không nói câu nào. Đối phương thấy sắc mặt tôi sầm lại, cộng thêm Đinh Nhất và chú Lê phía sau tôi, đoán chừng ông ta đã coi tôi thành con cháu nhà giàu của gia đình có mỏ quặng nào rồi, vì vậy vội vàng giải thích: "À, cậu muốn tìm Tiểu Ngải nữ trong tiệm chúng tôi à?

Tôi nghe thế thì cười lạnh: "Sao? Chỗ các ông còn bán sỉ Tiểu Ngải à? Còn có Tiểu Ngải nam, Tiểu Ngải nữ nữa? Thế có phải cũng có cả Tiểu Ngải béo và Tiểu Ngải gầy không hả?"

Người đàn ông thấy không lấp liếm cho qua được, đành phải cười theo và nói: "Mấy ngày nay Tiểu Ngải xin nghỉ, nếu không tôi xăm cho cậu nhé? Tay nghề của cô ấy đều là do tôi dạy mà ra."

Tôi thấy gã này đúng là rất không thành thật, nên thở dài nói: "Tiểu Ngải thật sự xin nghỉ ư? Nói thật cho ông biết, chúng tôi tới là để tìm Tiểu Ngải, vì tôi biết cô ấy đã mất tích! Tốt nhất ông nên nói hết những chuyện mình biết ra, nếu không bây giờ chúng tôi sẽ báo cảnh sát!!"

Người đàn ông nghe xong lập tức thay đổi sắc mặt, cảnh giác hỏi: "Cậu là ai? Làm sao cậu biết Tiểu Ngải mất tích?"

"Ông đừng quan tâm chúng tôi là ai. Bây giờ tôi đang hỏi ông, tại sao Tiểu Ngải mất tích thời gian dài như vậy mà không báo cảnh sát? Hay là sự mất tích của Tiểu Ngải có liên quan đến tiệm của các ông?" Tôi nói không hề nể nang.

Người đàn ông thấy tôi cứng rắn như vậy, đành phải bày ra khuôn mặt đau khổ đáp: "Anh trai à, tôi không biết các cậu là thế nào với Tiểu Ngải, có điều việc này thật sự không liên quan đến tôi. Sở dĩ tôi mãi không báo cảnh sát, thứ nhất là vì chúng tôi cũng không biết rốt cuộc có phải Tiểu Ngải mất tích hay không, thứ hai là việc làm ăn hiện giờ của chúng tôi đều nhờ vào tên tuổi của Tiểu Ngải. Nếu bây giờ mà nói Tiểu Ngải không còn ở trong tiệm

nữa, việc làm ăn của studio chúng tôi sẽ trượt dốc ngay."

Nghe vậy, tôi hừ lạnh nói: "Được, tôi tạm thời tin những lời của ông đều là nói thật. Vậy bây giờ ông nói cho tôi xem ông biết được bao nhiêu?"

Sau đó, ông chủ studio kể với chúng tôi. Hóa ra vào mùng 7 tháng trước, cũng chính là buổi sáng sau hôm Nhiếp Tiêu Vũ tới, sáng sớm ông ta vào tiệm đã thấy hơi khác thường.

Đầu tiên là cửa cuốn của studio dù đã hạ xuống nhưng không được khóa lại, mà chìa khóa của Tiểu Ngải vẫn còn cắm trên đó. Sau đó ông ta nhanh chóng vào tiệm xem xét tình hình, lại phát hiện mọi thứ bên trong đều bình thường, không mất thứ gì. Vì vậy ông ta lập tức liên lạc với Tiểu Ngải, nhưng mà lúc ông ta gọi vào điện thoại của cô ấy thì cứ báo đang tắt máy.

Do trong tiệm có camera chống trộm, cho nên trước tiên ông ta lấy hình ảnh giám sát đêm qua ra, muốn xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Kết quả lục tìm mới phát hiện, camera trong tiệm đã sớm bị tắt đi, hơn nữa video trong máy tính từ sau 9 giờ đêm qua cũng chẳng còn.

Lúc này tôi chợt nghĩ đến lúc trước có nhìn thấy trong trí nhớ của Tiểu Ngải, vào một tháng trước cô đã từng gặp người đàn ông kia, vì thế tôi hỏi ông chủ: "Video giám sát chỗ các ông lưu trữ tối đa trong bao lâu?"

"Một tuần, sau đó sẽ tự động ghi đè lên." Ông chủ ăn ngay nói thật.

Tôi nghe thấy là một tuần thì lòng lạnh hết phân nửa, vì vậy lại truy hỏi ông ta: "Vậy những khách hàng đến đây xăm hình có ghi chép lại không?"

Ông chủ lắc đầu đáp: "Không có, đâu phải vào ở khách sạn, cần gì đăng ký tỉ mỉ kỹ càng như vậy! Hơn nữa, phần lớn người ta cả

đời cũng không xăm được mấy lần, cho nên chúng tôi cũng không cần phải duy trì khách hàng.

Tôi nghe thế cũng phải, nhưng bây giờ không biết gã kia là ai, phải đi đâu tìm Tiểu Ngải đây? Vì vậy tôi cẩn thận nhớ lại bản vẽ hình xăm mà người đàn ông kia đưa cho Tiểu Ngải, sau đó tiện tay lấy giấy bút vẽ ra.

"Ông có ấn tượng gì với bản vẽ này không?" Tôi chỉ vào hình vẽ sơ lược kia hỏi.

Ông chủ nhìn thoáng qua, sau đó cười khổ trả lời: "Bức vẽ này của cậu trừu tượng quá! Đây là bản vẽ gì vậy?"

Tôi lấy về xem sơ, thấy đích thực là hơi đơn giản quá. Vì vậy vẽ thêm vài nét bút lên trên đó rồi đưa cho ông ta: "Giờ thì sao?"

Lần này ông chủ nhìn chằm chằm vào "tác phẩm lớn" của tôi hồi lâu, sau đó mới không xác định lắm bấm mở máy tính của mình, chỉ vào một tấm ảnh trong đó hỏi: "Cậu xem có phải hơi giống cái này không?"

Tôi thấy nào có phải hơi giống! Chính là nó đây mà!! Nói thật, chỗ kỳ lạ của bản vẽ này chính là ở chỗ nó chẳng giống cái gì cả, nhìn sơ giống như mặt trăng đội mặt trời, chẳng đẹp chút nào.

Nhìn trên ảnh chụp, hình xăm này chắc hẳn là xăm ở vị trí sau eo. Chỉ là nhìn thế nào đều không thấy đẹp cho lắm. Đoán chừng nếu không phải khách hàng mang bản vẽ tới, cả đời này Tiểu Ngải cũng sẽ không xăm ra được một hình vẽ kỳ quái như vậy. Sau đó tôi bảo ông chủ xem xem ngày chụp ảnh là ngày mấy, ông chủ nghe theo rồi cho tôi biết là chụp ngày 2 tháng 6 năm nay.

Lúc chúng tôi đi đã chép lại bức ảnh hình xăm, bởi vì hiện giờ, manh mối duy nhất trong tay chúng tôi cũng chỉ còn lại hình xăm kỳ quái này thôi. Đương nhiên, trước khi đi chúng tôi vẫn cảnh cáo ông chủ kia, bảo ông ta nhanh chóng đi báo cảnh sát. Nếu không

về sau không gánh nổi hậu quả thì đừng có hối hận.

Sau khi trở về khách sạn, ba chúng tôi ngây người ra nhìn tấm ảnh hình xăm này. Tuy rằng hiện giờ tôi biết người nọ trông như thế nào, cũng biết hắn đã từng tới tìm Tiểu Ngải xăm mình, nhưng hắn rốt cuộc là ai? Tại sao hắn một hai phải giết Tiểu Ngải? Đêm hôm hắn đến studio xăm hình không phải để trộm đồ thì là để làm gì?

Hết vấn đề này đến vấn đề khác quay mòng mòng trong đầu tôi, nhưng từ đầu đến cuối đều không nghĩ ra đáp án. Ai ngờ khi chúng tôi hết đường xoay xở, đột nhiên lại nhìn thấy ngoài cửa lớn của khách sạn có một tờ thông báo hỗ trợ điều tra.

Vốn lúc ấy chúng tôi đang nghĩ đến đau cả đầu, vì thế tôi đề nghị đi ăn cơm trước đã. Có lẽ chờ no bụng rồi, đầu óc lại nghĩ ra được cái gì thì sao? Kết quả chúng tôi vừa mới ra khỏi cửa khách sạn đã thấy bên ngoài dán tờ thông báo hỗ trợ điều tra kia.

CHƯƠNG

Gọi hồn ở khách sạn

Hóa ra vào khoảng thời gian trước, ở gần đây đã xảy ra một vụ cướp. Khi tên cướp đột nhập vào một căn nhà, đụng phải người bà đúng lúc dậy đi vệ sinh, một là không làm, hoặc là đã làm phải làm đến cùng, thế nên hắn giết người diệt khẩu.

Nhưng khi đó trong nhà ngoài bà cụ còn có con dâu và cháu trai của bà, bà cụ vừa mới được đón đến để chăm cháu, kết quả lại gặp phải tình huống này. Con dâu còn đang ngủ nghe thấy tiếng của mẹ chồng nên ra xem thử, ra thì thấy mẹ chồng người đầy máu nằm dưới đất. Cô ta sợ quá chuẩn bị thét ầm lên, nhưng lúc này lại bị tên cướp kia bịt kín miệng.

Ai ngờ tên cướp thấy con dâu của bà cụ hơi có nhan sắc, nổi lòng dâm tà, tiện đà cưỡng hiếp người phụ nữ này. Nhưng giữa chừng cô ta phản kháng quá dữ dội, tên cướp phải đấm cho cô ta một cú khiến cô ta ngất đi.

Chờ tên này cưỡng hiếp người phụ nữ xong, vừa định giết cô ta diệt khẩu thì ngoài phòng khách có tiếng mở cửa, hóa ra là con trai của bà cụ đã trở lại. Khi anh ta nhìn thấy mẹ mình nằm ở phòng khách thì đến xem thử, đúng lúc này tên cướp đi ra từ phòng ngủ.

Hai người lao vào đánh nhau, lúc này con dâu của bà cụ cũng

tỉnh lại, khi cô ta đi ra đến phòng khách thì nhìn thấy chồng mình bị tên cướp kia đâm một dao. Tiếng thét chói tai của người phụ nữ đã đánh động đến tất cả hàng xóm, tên cướp thấy tình thế bất lợi bèn xoay người chạy trốn.

Sau khi cảnh sát tới, hỏi người phụ nữ này có thấy mặt của tên kia hay không, nhưng khi ấy trong phòng không bật đèn, sau đó dù chồng cô ta trở về bật đèn lên, nhưng vì quá sợ hãi nên cô ta cũng chỉ thấy được sau lưng gã đàn ông kia.

Bởi vì khi tên kia đánh nhau với chồng cô ta, áo bị xé rách, cho nên cô ta nhìn thấy rõ ràng trên eo của người đàn ông kia có một hình vẽ kỳ lạ... Mà hình vẽ này chính là hình xăm quái lạ lúc trước Tiểu Ngải đã xăm.

Nhìn thấy vụ án đột nhập cướp bóc gây ra hai người chết một người bị thương này, dường như tôi đã hơi hiểu tại sao Tiểu Ngải lại bị giết. Có lẽ là vì tên cướp kia sợ Tiểu Ngải nhìn thấy tờ thông báo hỗ trợ điều tra này rồi nhận ra mình, cho nên mới đến studio giết người diệt khẩu lúc nửa đêm.

Nhưng tôi nghĩ mãi vẫn cảm thấy không đúng, nếu hắn chủ đích đi giết Tiểu Ngải thì vì sao phải đến lúc tất cả mọi người đã tan làm? Đáng lẽ hắn phải theo đuôi Tiểu Ngải về nhà rồi giết mới đúng chứ? Cho nên rõ ràng tối hôm đó, mục đích hắn đến studio xăm hình cũng không phải là Tiểu Ngải.

Khi tôi nói suy nghĩ của mình cho nhóm chú Lê, Đinh Nhất nhắc nhở tôi: "Đêm hôm khuya khoắt, tên kia đến tiệm xăm hình có khi nào là có cùng mục đích với Tiểu Ngải không?"

Tôi nghe vậy thì bừng tỉnh: "Hắn muốn lấy video mình tới đây xăm hình lúc trước, kết quả đúng lúc gặp phải Tiểu Ngải cũng quay lại xóa video!! Nhưng hắn lại không biết video giám sát trong tiệm xăm hình này cứ bảy ngày sẽ đổi mới một lần..."

Phải nói Tiểu Ngải cũng quá xui xẻo, nếu hôm đó cô ta không nhất quyết phải trở lại xóa video của Nhiếp Tiêu Vũ, cũng không đến mức đúng lúc đụng phải tên kia, tất nhiên cũng sẽ không chết.

Con người chết rồi thì không giống với khi còn sống. Lúc còn sống chấp niệm lớn nhất của Tiểu Ngải là thích Nhiếp Tiêu Vũ, cho nên lúc này mới năm lần bảy lượt thừa dịp cậu ta uống rượu để lợi dụng cậu ta. Xem ra mọi việc đều có nhân có quả, Nhiếp Tiêu Vũ bị cô ta lợi dụng mấy lần cũng không tính là oan cho lắm.

Nhưng vấn đề hiện giờ là nên tìm gã này như thế nào đây? Giờ trên lưng hắn đã cõng ba mạng người, đã là tội phạm cùng đường rồi, ai gặp được người đó xui xẻo!

Mặc dù trước đó chúng tôi đã bảo ông chủ tiệm xăm hình báo cảnh sát, nhưng tôi tin trong thời gian ngắn cảnh sát sẽ không liên kết hai vụ án này với nhau. Kể cả bây giờ chúng tôi cung cấp manh mối đó cho cảnh sát, muốn tìm được gã này há có dễ dàng?

Tuy tôi biết mặt mũi gã này, nhưng thế thì sao? Thượng Hải lớn như vậy, tôi thật sự không biết chỉ bằng gương mặt trong trí nhớ của Tiểu Ngải thì có thể đi tìm ở chỗ nào được đây?!

Cuối cùng thật sự không còn cách nào, chú Lê quyết định vẫn nên ra tay từ chỗ của Nhiếp Tiêu Vũ, gọi hồn Tiểu Ngải lên và hỏi cô ta xem có biết mình bị giấu ở chỗ nào không… Sau đó tôi liên hệ Nhiếp Tiêu Vũ qua WeChat, cậu ta nghe xong thì nói vừa hay bây giờ mình cũng đang quay một quảng cáo ở Thượng Hải, chờ đến tối cậu ta kết thúc công việc sẽ liên hệ với chúng tôi.

Kết quả chúng tôi chờ một hơi đến tận hơn ba giờ sáng, xem ra làm nghệ sĩ cũng không dễ dàng gì, đừng thấy mặt ngoài người ta sáng sủa, kiếm nhiều tiền, nhưng chẳng ai biết sự vất vả sau lưng họ cả.

Lúc này chắc chắn sẽ có người nói, có vất vả nữa liệu có thể vất

vả bằng phu khuân vác không?! Nhưng mỗi người đều có số mệnh riêng, nếu tất cả mọi người đều cảm thấy số mình không tốt, lại không chịu cố gắng thay đổi, chỉ biết ngày ngày hâm mộ tại sao người khác sống tốt hơn mình, vậy thì anh mãi mãi cũng không sống tốt lên được đâu.

Một người dù nghèo cũng được, giàu cũng thế, thật ra đều sẽ có một con đường đời phải đi của riêng mình. Hơn nữa tôi cũng tin không ai có thể đi hết con đường này thuận buồm xuôi gió, cho dù là hoàng đế thời xưa, không phải mỗi ngày cũng có chuyện phải sầu lo hay sao?

Cứ nói Nhiếp Tiêu Vũ đi, có ai biết hiện giờ mỗi ngày cậu ta đều bị chuyện bóng đè mà lo âu đâu!? Với cái tính cách thẹn thùng này của cậu ta, nếu không phải tới nỗi thật sự bất đắc dĩ, sao cậu ta lại không biết xấu hổ nhờ chúng tôi giúp đỡ chứ?

Khi chúng tôi tới khách sạn mà Nhiếp Tiêu Vũ ở thì trời đã sắp sáng, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Bởi vì trưa hôm ấy cậu ta còn phải tham gia một hoạt động công ích, không những không thể không đi, ngay cả đến trễ cũng không được, nếu không nhất định sẽ bị người ta bôi đen, nói là có thói ngôi sao.

Vì thế ngay khi chúng tôi gặp được Nhiếp Tiêu Vũ, chú Lê lập tức bày một bàn làm phép nhỏ trong phòng khách sạn, bởi vì không biết ngày sinh tháng đẻ của Tiểu Ngải, cho nên không thể gọi hồn bằng cách truyền thống, cách duy nhất có thể làm chính là cho Nhiếp Tiêu Vũ uống chút rượu, dụ con ma nữ háo sắc này ra. Chỉ không biết lần trước cô ta bị chúng tôi dọa, lần này có còn dám ra nữa hay không.

Sự thật chứng minh, quả nhiên trên đầu chữ sắc có một cây đao mà! Trình độ si mê của Tiểu Ngải đối với Nhiếp Tiêu Vũ khá là cao! Lần này chú Lê và Đinh Nhất che đi dương khí trên người

mình trước, cho nên linh hồn của Tiểu Ngải hiện ra rất nhanh.

Nhưng mà cô ta cũng không biết lần này chú Lê đã bày trận pháp xung quanh Nhiếp Tiêu Vũ, chỉ cần cô ta xuất hiện là sẽ không chạy được… Rất nhanh, chúng tôi nhìn thấy áo của Nhiếp Tiêu Vũ bị cởi ra từng nút một, tiếp theo một bóng dáng mơ hồ chậm rãi hóa thành hình người.

“Tiểu Ngải?” Chú Lê đột nhiên gọi tên cô ta.

Tiếng gọi này của chú Lê thực sự dọa cô ta sợ chết khiếp, cô ta vẫn muốn xoay người bỏ chạy như lần trước, nhưng rồi mau chóng phát hiện mình không chạy ra được, bị nhốt chặt trên chiếc giường trong phòng khách sạn.

Tôi dịu dàng nói: “Tiểu Ngải, cô đừng sợ, chúng tôi tới để giúp cô…”

Dường như Tiểu Ngải không tin, cô ta nhìn tôi đầy e sợ: “Anh là người anh ấy mời đến để đuổi tôi đi phải không?”

CHƯƠNG

Người môi giới bất động sản

Hê? Hóa ra cô gái nhỏ này vẫn còn tỉnh táo à? Tôi còn tưởng rằng cô ta thừa thãi chấp niệm chứ? Vì thế tôi kiên nhẫn nói: "Nếu chúng tôi thật sự chỉ muốn đuổi cô đi thì bảo cậu ta xóa hình xăm đi là xong, chúng tôi sẽ không cần để ý sau khi xóa hình xăm rồi cô sẽ thế nào."

"Đừng… Nếu anh ấy xóa hình xăm, tôi sẽ không có chốn nương thân…" Tiểu Ngải nói một cách đáng thương.

Tôi lạnh giọng đáp: "Chỉ cần cô không… quấy rầy cậu ta, tôi có thể bảo đảm cậu ta sẽ không xóa cái hình xăm kia đi."

Tiểu Ngải khẽ đỏ mặt: "Tôi… tôi không cố ý, chỉ là tôi quá thích anh ấy."

Tôi nghiêm mặt nói: "Cô thế này là thích cậu ta ư? Đây chỉ là cô muốn chiếm hữu cậu ta! Thực sự thích một người là từ tận đáy lòng hi vọng người ấy tốt mới đúng! Cô có biết nếu còn tiếp tục như vậy, dương khí của cậu ta sẽ bị cô hút sạch, đến lúc đó sức khỏe cậu ta sẽ càng ngày càng kém, đến cuối cùng cơ thể khô kiệt mà chết."

Chú Lê nói nhỏ bên tai tôi: "Cái này cháu cũng biết à?"

Tôi nghĩ bụng biết cái gì chứ? Tôi chỉ tiện mồm nói nhăng nói

cuội hù dọa con bé này thôi! Đương nhiên bây giờ tôi vẫn phải tiếp tục giả vờ. Vì vậy tôi lạnh lùng nói với cô ta: “Cô có biết xác của mình hiện giờ ở chỗ nào không?”

Tiểu Ngải lắc đầu: “Không biết, tôi chỉ biết là chỗ đó rất tối, tiếng gió rất lớn… Đôi khi có thể nghe được trên đầu có từng chiếc xe lái ngang qua.”

Tôi nghe cô ta nói nhiều như vậy nhưng vẫn không biết đấy là chỗ nào. Thượng Hải rộng như vậy, tôi đi đâu tìm một chỗ vừa tối, vừa gió lớn, trên đầu lại nhiều xe đi lại chứ?

Xem ra muốn biết chỗ Tiểu Ngải bị vứt xác từ miệng cô ta quá khó khăn. Vì vậy tôi đành hỏi cô ta một vấn đề khác: “Cô có ấn tượng gì về cái chết của mình không?”

Tiểu Ngải hơi khổ sở gật đầu và đáp: “Trước đó tôi từng xăm cho tên kia một hình vẽ kỳ lạ, cho nên có ấn tượng sâu sắc với hắn.”

Tôi tiếp tục hỏi: “Ngoài những cái đó cô còn biết cái gì?”

Lần này Tiểu Ngải ngẫm nghĩ và nói: “Tôi nhớ lần trước lúc tới chỗ tôi xăm hình, hắn đã từng nhận một cuộc điện thoại, tôi nghe nội dung nói chuyện của hắn thì cảm thấy hình như hắn là một người làm môi giới bất động sản.”

Vừa nghe vậy, tôi càng cảm động muốn khóc hơn. Thượng Hải to đùng thế này, có bao nhiêu người môi giới bất động sản đây?! Tôi thực sự ưu sầu, bóp trán cố sức suy nghĩ, tôi nên đi đâu để tìm tay môi giới bất động sản này đây?

Nghĩ mãi rồi tôi chợt vỗ đùi nói: “Đúng rồi! Sao mình lại quên mất việc này chứ? Nếu hắn là người làm môi giới…” Tôi nói được một nửa thì nhìn sang chú Lê: “Thả cô ta đi trước đã!”

Chú Lê đáp lời: “Cháu không hỏi thêm nữa đi, lỡ đâu còn có thể

hỏi được tin tức gì có ích thì sao? Thời gian của Nhiếp Tiêu Vũ quý giá lắm, lần sau không biết khi nào mới rảnh.”

Tôi bảo chú Lê yên tâm, cái gì nên hỏi tôi đã hỏi xong hết rồi. Sau đó tôi còn không quên cảnh cáo linh hồn của Tiểu Ngải: “Mặc kệ Nhiếp Tiêu Vũ có uống rượu hay không đều không được quấy rầy cậu ta nữa! Chúng tôi sẽ giúp cô tìm được xác, để yên nghỉ dưới lòng đất.”

Tiểu Ngải vội vàng gật đầu, sau đó chui về hình xăm cá heo kia nhanh như chớp.

Chú Lê thấy Tiểu Ngải đi rồi thì vội hỏi tôi: “Cháu đã phát hiện điều gì?”

Tôi cười đáp: “Mọi người còn nhớ căn hộ của gia đình xảy ra chuyện mà trên thông báo hỗ trợ điều tra trước đó có nói không?”

“Ừm, không phải ở gần đây ư? Làm sao? Cháu còn muốn mua nhà ma ở Thượng Hải à?” Chú Lê ngờ vực hỏi.

Tôi gật đầu đáp: “Đúng rồi đó! Bây giờ phải nhanh chóng điều tra xem căn hộ kia ở chỗ nào. Chúng ta đi xem nhà luôn…”

Trên thực tế cũng không phải tôi thật sự muốn mua nhà ma ở Thượng Hải, mà là vừa rồi nghe Tiểu Ngải nói tên kia là một người môi giới bất động sản, nơi hắn giết người cướp của và nơi xăm hình lại đều ở khu Bảo Sơn, vậy chứng minh công ty của hắn chắc hẳn đặt ở gần đấy. Cho nên tôi nghi ngờ gia đình ở trong căn hộ kia có lẽ là thuê thông qua hắn. Bởi vậy hắn mới có thể dễ dàng đột nhập vào nhà cướp của.

Khi tôi nói suy nghĩ của mình với nhóm chú Lê, họ cũng cảm thấy khả năng ấy rất lớn. Vì vậy sáng hôm sau, chúng tôi căn cứ vào địa chỉ trên mạng nói, tìm được căn nhà ma kia.

Đầu tiên chúng tôi thông qua công ty bất động sản của khu

chung cư tìm được chủ nhà, nói là chúng tôi có ý muốn xem thử căn nhà này. Đối phương nghe vậy lập tức đồng ý gặp mặt ngay. Xem ra rất nóng lòng muốn sang tay đây! Có điều cũng khó trách, nói gì thì nơi đó cũng từng có hai người chết liền, hiện giờ việc này lại ầm ĩ như vậy, đừng nói là muốn bán đứt, kể cả là cho thuê cũng không dễ.

Chủ nhà là một chị gái hơn bốn mươi tuổi, nhìn là biết người Thượng Hải chính gốc. Chị ta nói chuyện nhanh vô cùng, nói với chúng tôi một tràng về những điểm tốt của căn hộ, cái gì mà gần trường học, gần tàu điện ngầm, chỉ mỗi chuyện nhà từng có người chết là không nhắc đến một chữ.

Chúng tôi vào nhà thì thấy bên trong đã thu dọn rất sạch sẽ, chẳng hề nhìn ra nơi này đã từng xảy ra một vụ án mạng thảm thiết như vậy. Chú Lê vừa vào cửa đã lấy la bàn ra xem xét khắp nơi theo thói quen, dọa cho chị gái Thượng Hải mặt mày căng thẳng: “Ui chao! Ông làm gì vậy, tôi nói với ông này, chỗ này của tôi rất sạch sẽ, thứ dơ bẩn gì cũng không có.”

Tôi cười nói: “Chị gái à, chúng ta là người sáng mắt không nói chuyện mù mờ, nếu chúng tôi có thể tìm tới thẳng chỗ chị nghĩa là đã biết chi tiết về căn hộ này. Chị cứ việc nói thẳng đi, sang tay căn hộ này bao nhiêu tiền? Chúng tôi không thông qua người môi giới là không muốn để họ kiếm chác tiền từ chị và tôi.”

Chị gái Thượng Hải nghe vậy thì tán đồng: “Còn không phải vậy sao? Lần trước nếu không phải gã môi giới Ngô Hạo Minh của Nhà Nhà Vui Vẻ giới thiệu khách thuê cho tôi thì đâu có dính phải chuyện xui xẻo thế này chứ? Đừng nói đến nó nữa mà, xúi quẩy muốn chết luôn!”

Cuối cùng chị gái Thượng Hải báo giá quy định của căn hộ này cho tôi. Nếu là trước đây, căn hộ này được qua tay người môi giới,

giá sẽ tăng lên rất cao, ít cũng phải ba mươi tám nghìn một mét vuông, đây vẫn là mức giá trung bình.

Nhưng bây giờ xảy ra chuyện như vậy, chị ta cũng cảm thấy rất đen đủi, cho nên muốn sang tay gấp. Bởi vậy, chị ta hạ giá xuống còn hai mươi nghìn một mét vuông. Tôi tính toán sơ sơ dựa theo diện tích xây dựng nhà, cũng hơn hai triệu đấy!

May mà lần này ý của Túy ông không phải ở rượu*, nếu không, đào sạch trơn chút tiền còm của tôi mà chỉ mua được một căn nhà ma, coi như tôi được kiến thức giá nhà ở Thượng Hải cao chừng nào.

* Thành ngữ, ý chỉ lần này không phải Tiến Bảo có ý mua nhà thật mà chỉ mượn cớ.

Sau đó, chúng tôi lưu lại số điện thoại của chị gái Thượng Hải, nói là về suy nghĩ thử đã, trong vòng hai ngày sẽ trả lời cho chị ta. Có lẽ là chị ta thật sự quá muốn sang tay, lúc gần đi còn dặn dò chúng tôi lần nữa: “Tôi nói với mấy người nè, ở đoạn đường này, tìm khắp Thượng Hải cũng không thấy giá nào rẻ hơn của tôi đâu. Mấy người suy nghĩ thật kỹ đi, nếu như… cảm thấy giá cả không phù hợp, chúng ta có thể bàn lại mà.”

CHƯƠNG

Bắt thủ phạm ở ngôi nhà ma

Tạm biệt chị gái Thượng Hải, chúng tôi mở bản đồ trên điện thoại ra tìm kiếm ở gần đây, muốn xem thử có văn phòng môi giới bất động sản nào tên là "Nhà Nhà Vui Vẻ" không. Khỏi phải nói, Nhà Nhà Vui Vẻ còn là chuỗi văn phòng môi giới bất động sản của một công ty, riêng khu Bảo Sơn này đã có hai văn phòng.

Tôi bấm mở một trang web trong đó, tìm được ngay người môi giới nhà tên Ngô Hạo Minh, còn có cả số di động của hắn. Sau khi kết nối điện thoại, tôi hẹn thẳng hắn ra gặp mặt, nói là có người giới thiệu tôi đến đây.

Sau đó chúng tôi hẹn gặp Ngô Hạo Minh ở một tiệm Starbucks gần đây. Tôi bảo hắn tìm cho tôi vài căn hộ giá cả thấp hơn nhiều với mức giá thị trường mà hắn có, cũng chính là loại căn hộ có vấn đề như của nhà chị gái Thượng Hải.

Khi ba chúng tôi bước vào tiệm Starbucks, tôi vừa nhìn đã nhận ra ai là Ngô Hạo Minh! Gương mặt này của hắn đã khắc sâu vào trong tàn hồn của Tiểu Ngải, tôi chắc chắn sẽ không nhận sai… Quả nhiên chính là thằng nhãi này!

Ngô Hạo Minh tầm hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, dáng người chắc nịch, nhìn thì biết là người thường xuyên tập thể hình.

Sau khi nhìn thấy chúng tôi, hắn vô cùng nhiệt tình, lấy ngay ra mấy căn hộ đưa cho chúng tôi tham khảo, trong đó bao gồm cả căn của nhà chị gái Thượng Hải.

Có điều chúng tôi chắc chắn chẳng có hứng thú với những căn hộ trong tay hắn. Trái ngược, chúng tôi lại càng cảm thấy hứng thú hơn về con người hắn. Mấy lượt nói chuyện qua lại, chúng tôi còn lưu số điện thoại của nhau, hơn nữa còn hẹn ngày mai cùng đi xem nhà.

Buổi tối trở lại khách sạn, tôi hỏi Đinh Nhất: "Anh có nắm chắc có thể khống chế tên Ngô Hạo Minh này không?"

Đinh Nhất cười khẽ đáp: "Đừng thấy thằng nhãi kia trông rất chắc nịch, nhưng đó chỉ là do đi tập gym, ra đời là không ổn liền… Hắn đối phó một người bình thường còn được, muốn đọ với tôi, mười tên như hắn cũng không đủ tầm."

Lòng tôi đã nắm chắc: "Vậy được, ngày mai chúng ta hẹn hắn đến nhà của chị gái Thượng Hải. Ở chỗ đó, hắn có tâm lý giết người nên nhất định sẽ chột dạ. Trước tiên cứ lừa hắn đã, nếu hắn chết cũng không thừa nhận thì anh cứ thẳng tay bắt hắn lại, rồi lột quần áo trói lên cơ quan công an đi... Tôi nhớ hình như còn có tiền thưởng đấy?

Nghe vậy, mắt chú Lê cũng sáng lên: "Có ư? Bao nhiêu?"

Tôi nhớ lại và nói: "Nếu cháu không nhớ lầm, hình như là năm mươi nghìn tệ."

Thật ra tôi cũng chẳng nhằm vào tiền thưởng mà đến, chủ yếu vì đây là cách nhanh nhất buộc hắn lộ mặt. Chúng tôi chẳng phải cảnh sát, thật sự không có thời gian nằm vùng mỗi ngày, từ từ mà chờ không biết đến khi nào hắn mới lộ ra hình xăm sau lưng cho chúng tôi xem! Cho nên cách có hiệu quả nhanh chóng nhất chính là lột quần áo của hắn cho xong. Đương nhiên, ngày mai tôi còn

phải nhắc nhở Đinh Nhất mấy câu, đừng xuống tay nặng quá, đánh tàn phế thì không hay.

Buổi sáng hôm sau, chúng tôi tới nhà chị gái Thượng Hải. Đương nhiên lần này chị gái Thượng Hải cũng không xuất hiện, mà là Ngô Hạo Minh dùng chìa khóa mở cửa dẫn chúng tôi vào.

Vừa vào nhà hắn đã lập tức nói giá của chỗ này vô cùng rẻ, chỉ hai mươi tám nghìn một mét vuông, rẻ hơn những căn hộ cùng khu chung cư hơn mười ngàn. Tôi thầm nghĩ trong lòng, mẹ kiếp, tên nhãi này thật con mẹ nó đủ tham đấy! Một mét vuông kiếm lời của tôi tám nghìn, căn hộ 120 mét này phải kiếm lời từ tôi hơn một trăm nghìn đấy chứ lại!!

Rõ ràng tên nhãi Ngô Hạo Minh này không muốn ở đây lâu, hắn giới thiệu qua loa vài câu cho có lệ rồi muốn nhanh chóng đưa chúng tôi đi xem căn nhà tiếp theo. Có điều sao chúng tôi có thể cho hắn cơ hội này? Vì vậy tôi lại đột nhiên trừng mắt nhìn về cửa phòng vệ sinh sau lưng hắn và nói: "Bác gái này là ai thế? Sao anh lại dắt theo đến xem nhà?"

Ngô Hạo Minh nghe vậy thì sắc mặt cứng đờ, cường gượng: "Bác gái cái gì? Không phải anh đã biết chuyện về căn hộ này nên đùa giỡn với tôi chứ?"

Dĩ nhiên tôi sẽ không buông tha hắn dễ dàng, tiếp tục trợn mắt hoảng sợ nhìn phía sau lưng Ngô Hạo Minh: "Bác gái! Bác nói cái gì? Hả?" Nói xong tôi chỉ thẳng vào mặt Ngô Hạo Minh: "Là anh? Bác gái nói là anh giết bác ấy…"

Con người mà làm chuyện trái với lương tâm, trong lòng đều sẽ chột dạ. Ngô Hạo Minh bị tôi dọa như vậy, sắc mặt xanh mét, mồ hôi lạnh trên trán túa hết cả ra. Hắn nuốt một ngụm nước bọt, cố tỏ ra bình tĩnh: "Chúng... Chúng ta đi thôi, xem căn nhà tiếp theo đi."

Ngô Hạo Minh muốn đi mở cửa, có điều khi vừa đi vào, Đinh Nhất đi sau cùng đã tiện tay khóa trái cửa lại. Nhưng Ngô Hạo Minh kinh hoàng quá độ nên căn bản không thấy cửa phòng bị khóa trái, còn tưởng là ma chết oan trong nhà này không cho hắn đi!

Ngay tức thì dọa hắn tè ra quần: "Bác, bác gái... Bác tha tôi đi, về sau mỗi năm thanh minh tôi đều sẽ đốt vàng mã cho bác..."

Tôi thấy tên nhãi này hóa ra cũng là một con hàng nhát gan, vì thế lạnh lùng nói sau lưng hắn: "Anh chỉ đốt vàng mã cho bác gái thôi ư? Tôi thì sao? Anh không định đốt cho tôi một ít ư?"

Lúc này, Ngô Hạo Minh lập tức quay đầu lại nhìn về phía tôi, toàn thân run rẩy chỉ vào tôi nói: "Anh… Anh là ai?"

Tôi cố ý làm cho giọng nói the thé: "Tôi có thể là ai chứ, tôi là Tiểu Ngải đây! Tôi chính là thợ xăm hình có tay nghề tốt nhất khu Bảo Sơn này…"

Ngô Hạo Minh nghe tôi nói như vậy, lập tức ngồi phịch xuống đất, đũng quần ướt nhẹp… Tốt lắm, tên nhãi này thế mà bị tôi dọa tè ra quần! Tôi vốn tưởng kẻ đã giết ba mạng người chắc hẳn cũng là người gan to tàn nhẫn lắm, nhưng không ngờ cũng chỉ là một kẻ nhát cáy.

"Tôi không muốn giết cô... Cầu xin cô hãy buông tha tôi đi!" Ngô Hạo Minh suýt nữa muốn quỳ xuống dập đầu với tôi.

Tôi tiếp tục dùng giọng the thé nói với hắn: "Anh hại chết tôi, còn ném tôi ở nơi vừa tối vừa gió to, sao tôi có thể buông tha anh được?"

"Tối? Tối ư?! Bên dưới cây cầu lớn đó rất sáng sủa mà!" Ngô Hạo Minh nơm nớp lo sợ nói.

Tôi nghe hắn nhắc tới bên dưới cây cầu lớn, nhưng chúng tôi

không phải người địa phương, rất khó thông qua một chút manh mối như vậy để tìm được nơi vứt xác. Cho nên vẫn phải làm cho tự Ngô Hạo Minh nói ra mới được.

Vì vậy tôi tiếp tục hù dọa hắn: “Tôi không biết mình bị nhốt ở đâu. Quỷ sai nói nếu không tìm ra thi thể của mình thì tôi sẽ vĩnh viễn không thể đầu thai. Tôi không thể đầu thai cũng chỉ có thể vĩnh viễn quấn lấy anh…”

“Hôm đó tôi thật sự không muốn giết cô, tôi chỉ muốn đến xóa bỏ video giám sát. Ai ngờ cô đột nhiên trở lại, tôi sợ bị cô nhận ra nên mới bất đắc dĩ giết cô... Cầu xin cô hãy buông ta tôi đi! Sau này hàng năm tôi nhất định sẽ đốt tiền giấy cho cô!”

Cuối cùng Ngô Hạo Minh bị tôi vừa dọa nạt vừa lừa phỉnh, rốt cuộc nói ra hắn đã ném thi thể của Tiểu Ngải dưới một cây cầu trên đoạn đường quốc lộ ở ngoại ô. Hàng năm chỗ đó hay đỗ những chiếc xe tư nhân phế thải, thi thể của Tiểu Ngải ở trong cốp của một chiếc Jetta màu xám bạc.

Sau khi nhận được câu trả lời mà chúng tôi muốn, tôi lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát. Sau đó cảnh sát tìm được thi thể của Tiểu Ngải đã thối rữa nghiêm trọng nằm bên dưới cây cầu ở đoạn quốc lộ mà Ngô Hạo Minh nói. Nghe nói đặc điểm duy nhất có thể xác nhận thân phận chính là hình xăm avatar của Nhiếp Tiêu Vũ trên đầu vai của cô ta...

CHƯƠNG

Có ma trong tủ quần áo

Sau khi tìm thấy thi thể Tiểu Ngải, thân nhân của cô ta ở quê đã đến nhận, mặc dù kết quả này thực sự đáng tiếc, nhưng dương thọ do trời không do người…

Tiếp đến là Nhiếp Tiêu Vũ, sau khi biết rõ mọi chuyện, cậu ta đã giấu tên gửi cho gia đình Tiểu Ngải một trăm nghìn tệ, đồng thời tìm một thợ xăm hình đến xăm thêm hai ký hiệu XI dưới hình xăm cá heo, coi như để tưởng niệm một fan hâm mộ đã vì xóa bỏ video giúp mình mà bị hại chết.

Sau đó, để chắc chắn Tiểu Ngải đã rời đi, tôi mời cậu ta đến uống rượu, lần này tôi chuốc cho cậu ta hơi quá tay, khiến cậu ta nôn thốc nôn tháo, cuối cùng ma nữ thì không thấy xuất hiện nhưng tôi vẫn phải cởi hết quần áo của cậu ta ra…

Sau khi chuyện này kết thúc, Nhiếp Tiêu Vũ rất biết ơn chúng tôi. Chú Lê vẫn nhớ ngày sinh của cậu ta quá nhẹ, nên đã đưa cho cậu ta một mảnh ngọc trấn hồn, dù không phải loại đắt đỏ gì, nhưng mạnh hơn mấy loại bùa chú nhiều.

Sau khi chúng tôi quay về từ Thượng Hải, Bạch Kiện gọi tôi và Đinh Nhất đến nhà anh ta ăn cơm, nghe tôi kể chuyện xảy ra ở Thượng Hải, anh ta cười trêu chúng tôi là “Người Triều Dương*”.

** Một danh xưng của cư dân mạng đặt cho dân cư ở khu Triều Dương, Bắc Kinh, vì đã can đảm báo cáo chuyện nhiều người nổi tiếng đến hút ma túy và chơi gái ở đây và được cảnh sát tuyên dương. Câu này ám chỉ những người can đảm dám đứng ra chống lại cái xấu.*

Tôi nghe vậy liền khoát tay lia: "Đừng, tôi nào dám nhận, bọn tôi cùng lắm chỉ là người dân bình thường của thành phố, tích cực phối hợp với cảnh sát để chống lại phần tử tội phạm thôi." Nói xong tôi ôm bả vai Bạch Kiện và nói: "Anh nói có đúng không? Đồng chí cảnh sát?"

Bạch Kiện lúc này cũng hơi say rồi, anh ta lim dim mắt: "Đúng, ngày mai anh sẽ tặng cậu một lá cờ biểu dương nhé!"

Tôi nghe vậy thì cười đẩy anh ta ra: "Thôi đi! Anh cứ giữ cái đó lại treo ở phòng làm việc của các anh ấy!"

Trong lúc chúng tôi đang trêu chọc nhau thì điện thoại của Bạch Kiện đổ chuông, anh ta liếc điện thoại một cái, sắc mặt lập tức nặng nề. Vợ anh ta thấy vậy thì nhướng mày, hỏi: "Không phải là đã nói không có chuyện gì sẽ không gọi điện thoại tìm anh sao?"

Bạch Kiện vội vàng xoa mặt và nói: "Có lẽ có án lớn, anh và tiểu Viên uống rượu nên không thể lái xe, cậu với Đinh nhất đưa anh qua đó đi!" Nói rồi anh ta đứng dậy vào phòng vệ sinh rửa mặt, để tản bớt mùi rượu.

Sau khi ra khỏi nhà, Bạch Kiện báo địa chỉ cho Đinh Nhất, đó là một khu công nghiệp ở ngoại ô thành phố, có người phát hiện mấy mảnh xương giống xương người dưới giếng hoang. Tất nhiên, nếu họ đã liên lạc với Bạch Kiện, vậy thì tám, chín phần đó chính là xương người.

Lúc chúng tôi lái xe đến hiện trường, thấy khung cảnh nơi này rất náo nhiệt, mấy ngọn đèn pha chiếu sáng choang cả hiện trường. Bởi vì lúc ấy còn có cả phân cục cảnh sát khác ở đó, cho

nên tôi với Đinh Nhất không tiện đi vào hiện trường. Ngay sau khi đưa họ đến nơi an toàn, chúng tôi lái xe về nhà.

Lúc đó tôi cũng không để tâm đến chuyện này, dẫu sao đây cũng là tính chất công việc của Bạch Kiện, các vụ án phát sinh bất ngờ là chuyện bình thường. Không ngờ sáng hôm sau, trên mạng có một tin tức rất lớn, nói là tại một giếng hoang trong khu công nghiệp ở ngoại ô thành phố phát hiện một lượng lớn hài cốt trẻ em.

Tôi nhìn địa chỉ trên internet thì thấy đây đúng là địa chỉ tối qua chúng tôi đưa Bạch Kiện và Viên Mục Dã đến. Khó trách hôm qua có nhiều cảnh sát đến vậy, đây đúng là một đại án động trời.

Đáng tiếc bây giờ cảnh sát đang phong tỏa tin tức rất gắt, những bài báo này cũng chỉ là tin đồn không có chứng cứ thôi, chân tướng thực sự thì trừ khi chính miệng Bạch Kiện nói ra, còn lại thì tất cả đều là nói nhảm.

Tối đó, chúng tôi và chú Lê đến nhà một vị khách VIP, cũng chính là nhà Tưởng Chí Quân. Hôm nay nhà ông ta xảy ra chút chuyện, cho nên sáng sớm đã vội vàng gọi điện thoại cho chú Lê cầu cứu! Chú Lê nghe đầu đuôi mọi chuyện xong, bảo ông ta trước hết bình tĩnh đừng nóng vội, chuyện dù có khẩn cấp thế nào đi nữa cũng phải chờ buổi tối mới tính...

Chuyện là, tối qua khi Tưởng Chí Quân đang ngủ ở nhà, đến nửa đêm thì nghe thấy tiếng động trong tủ quần áo phòng mình. Ông ta mơ mơ màng màng ngồi dậy khỏi giường, cẩn thận lắng nghe, hình như là có tiếng người khóc... Lúc này Tưởng Chí Quân mới vội vàng mở đèn ở đầu giường, sau đó lấy hết can đảm đi đến trước tủ quần áo, rồi bất ngờ mở cánh tủ ra, nhưng bên trong tủ quần áo không có gì cả.

Lúc đầu Tưởng Chí Quân tưởng mình nằm mơ, vì vậy ông ta tắt

đèn trở về giường ngủ tiếp, nhưng vừa mới ngủ một chút thì tiếng khóc đó lại vang lên... Lần này, Tưởng Chí Quân không vội mở đèn, mà nằm trên giường cẩn thận lắng nghe, chắc chắn đây không phải là nằm mơ, hơn nữa lần này ông ta có thể khẳng định trăm phần trăm, tiếng khóc nhất định phát ra từ tủ quần áo.

Bình thường Tưởng Chí Quân thường để một con dao găm ở dưới giường để phòng thân, đây là thói quen từ lúc ông ta còn trẻ đi làm ăn ở Nga, không ngờ mấy thập niên sau vẫn còn có thể sử dụng đến con dao găm này. Nghĩ vậy, Tưởng Chí Quân từ từ móc con dao dưới giường ra, sau đó nhích từng chút một tới gần tủ treo quần áo...

Sau đó, lúc Tưởng Chí Quân gọi cho chú Lê kể lại thứ mình nhìn thấy, ông ta còn không tự chủ được mà phát run cả người. Nếu không phải lúc đó quá muộn, thế nào ông ta cũng trực tiếp lái xe đến ngay nhà chú Lê rồi.

Thì ra đêm qua, khi Tưởng Chí Quân mở tủ quần áo lần thứ hai, lại nhìn thấy một mặt khuôn mặt trắng bệch, nhợt nhạt, ông ta sợ đến ngã ngồi trên đất. Sau đó Tưởng Chí Quân vất vả lắm mới bò dậy được, chạy một mạch ra khỏi nhà, đến khách sạn ở một đêm. Trời vừa sáng, ông ta lập tức gọi cho chú Lê cầu cứu.

Khi chúng tôi tới biệt thự của Tưởng Chí Quân, thấy ông ta đã ngồi trong xe chờ sẵn. Xem ra đúng là ông ta bị dọa sợ thật. Có lẽ từ tối hôm qua, sau khi chạy ra ngoài thì ông ta không quay trở lại nhà nữa.

Tưởng Chí Quân thấy chúng tôi thì lập tức xuống xe đi tới, ông ta thấy chú Lê liền kéo tay chú ấy và nói: “Lão Lê à, lần này anh phải cứu tôi, biệt thự này tôi mua mấy năm trước, không thể nào có cái gì không sạch sẽ được!”

Chú Lê vội vàng trấn an ông ta: “Trước tiên anh đừng hoảng, để

tôi xem đã...”

Sau đó chú Lê cầm la bàn, dẫn đầu đoàn người đi vào, ban đầu Tưởng Chí Quân không muốn vào, cuối cùng chú Lê nói với ông ta: “Anh không vào thì làm sao tôi biết được là nơi nào có vấn đề?”

Cuối cùng, Tưởng Chí Quân mang vẻ mặt căng thẳng đi theo sau chúng tôi.

Phải nói biệt thự này của Tưởng Chí Quân đúng là rất xa hoa, từ trên xuống dưới căn nhà đều là đá cẩm thạch thiên nhiên, nguy nga lộng lẫy như hoàng cung, nhưng lại không có cảm giác gia đình.

Sau đó mấy người chúng tôi đi thẳng lên phòng ngủ của Tưởng Chí Quân ở tầng ba, tủ quần áo trước đó xuất hiện ma vẫn còn mở, bên trong lờ mờ thấy được treo rất nhiều quần áo. Chú Lê đi trước, chú cầm la bàn từ từ đi đến tủ quần áo, lúc này cây kim la bàn bắt đầu xoay tròn.

Xem ra Tưởng Chí Quân nói không sai, vấn đề chính xác nằm trong tủ treo quần áo. Vì vậy, chú Lê định mở hết cánh tủ quần áo, để xem rõ bên trong thế nào, ai ngờ chú ấy vừa đưa tay lên thì cửa tủ đã đóng “rầm” lại.

CHƯƠNG

Ma hồ đồ

Mấy người chúng tôi cũng không ngờ, thứ kia lại ngang tàng như vậy, nhìn thấy chúng tôi mà nó không hề tránh né, còn trực tiếp đóng cửa tủ quần áo lại chứ?

Cũng lâu rồi chú Lê chưa gặp âm hồn nào có tính khiêu chiến như vậy, trên mặt chú lộ ra vẻ hưng phấn, chú quay lại nói với Đinh Nhất: "Bật đèn! Thầy muốn xem thứ gì đang tác oai tác quái trong này..."

Đinh Nhất nghe vậy bèn xoay người, mở hết đèn trong phòng ngủ, một tiếng tách vang lên là nháy mắt bốn phía đã sáng trưng... Bản năng của con người luôn có nỗi sợ đối với bóng tối, nên khi phòng sáng lên, trong lòng mọi người lập tức cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Lúc này tôi quay đầu nhìn về phía Tưởng Chí Quân, phát hiện ông ta đã lui ra ngoài cửa, mặt đầy kinh hãi nhìn cánh cửa tủ quần áo đang đóng chặt kia, giống như chỗ đó bất kỳ lúc nào cũng sẽ có thứ gì kinh khủng lao ra.

Thật ra có chú Lê ở đây, ông ta không cần phải sợ hãi đến vậy, bởi vì trong lòng tôi, những hồn ma bình thường không thể tác động nhiều đến người sống được. Nghĩ vậy, tôi từ từ đi đến trước

tủ quần áo, nhẹ nhàng kéo cánh cửa tủ, cánh cửa rất dễ dàng bị tôi mở ra... Nương theo ánh sáng đèn phòng, tôi có thể thấy bên trong toàn là quần áo của các nhãn hiệu nam nổi tiếng.

Sau khi chú Lê thấy cửa tủ quần áo bị tôi mở ra, liền cầm la bàn lại gần, chú ấy càng đến gần thì cây kim la bàn trên tay chú ấy chuyển động càng nhanh.

"Lấy quần áo trong tủ ra từng cái một..." Chú Lê chậm rãi nói.

Đinh Nhất nghe lời đưa tay vào tủ quần áo, lấy ra từng cái một đưa đến trước la bàn chú Lê đang cầm, mấy cái đầu đều không vấn đề gì, khi cầm đến bộ vest màu xám đậm, la bàn lập tức có phản ứng, xem ra vấn đề nằm ở bộ đồ này.

Đây là một bộ vest thu đông của Versace, không ngờ Tưởng Chí Quân đã gần sáu mươi rồi mà vẫn có gu thời trang tốt như vậy, đúng là có tiền làm gì cũng được!

Chú Lê nhìn bộ vest chằm chằm, sau đó quay đầu hỏi Tưởng Chí Quân: "Bộ quần áo này anh mua lúc nào?"

Tưởng Chí Quân nghe chú Lê hỏi vội vàng đi lại trước giường, nhìn qua rồi nói: "Hôm qua tôi mới mua ở cửa hàng, chẳng lẽ bộ đồ này có vấn đề? Nhưng… Nhưng bộ vest này là đồ mới mà! Sau khi tôi mua về mới cắt tem mác."

Chú Lê nhìn kĩ lại, sau đó lại dùng la bàn thử lần nữa, nhưng âm khí đúng là xuất phát từ bộ trang phục này, trăm phần trăm bộ đồ này có vấn đề! Sau đó tôi kiểm tra cẩn thận trong ngoài bộ vest một lượt, nhưng không tìm được thứ gì khả nghi.

Chú Lê trầm tư suy nghĩ một lúc mới trầm giọng nói với Tưởng Chí Quân: "Có lẽ do bộ đồ này có vấn đề, bây giờ anh xuống nhà chờ đi, tôi làm phép chiêu hồn xem thế nào…"

Nét mặt Tưởng Chí Quân giống như nhận được đại xá, nhanh

chóng quay lưng rời đi, có lẽ ông ta chỉ chờ câu này của chú Lê. Chú Lê thấy Tưởng Chí Quân đi xuống rồi, chú mới nhìn bộ vest trên giường rồi lạnh giọng quát: “Dương thọ do trời định, nếu đã tận số, vì sao không đến Âm Ti báo danh? Nếu bây giờ mi rời đi, ta có thể coi như chưa từng nhìn thấy mi.”

Không ngờ, chú Lê vừa dứt lời, đèn trong phòng đột nhiên lóe lên vài lần, chập chờn muốn tắt…

Chú Lê hừ một tiếng: “Muốn cho mi thể diện mà mi không cần, ta thấy mi cũng mới làm ma, chưa có kinh nghiệm nên mới khách sáo với mi, nếu không ta cũng không dây dưa làm gì?”

Ý của chú Lê là, con ma này là ma mới? Nhưng nếu là ma mới sao lại chui vào trong bộ vest Tưởng Chí Quân vừa mua?

Nhưng con ma vest này mặc kệ chú Lê có dụ dỗ dọa nạt thế nào cũng không để ý đến chú ấy… Chú Lê tức sắp bốc khói trên đỉnh đầu! Thật ra, tôi biết chú Lê sẽ không tùy tiện đánh tan âm hồn, trừ phi bị ép đến đường cùng. Vì chú ấy luôn nói đó là nghiệp chướng, tích góp nhiều sẽ phải trả.

Đinh Nhất thấy chú Lê nói nhẹ không được, liền lấy một cái bật lửa ra nói: “Không cần nhiều lời với hắn, đốt bộ đồ này đi!”

Kết quả, anh ta vừa dứt lời thì có tiếng một người đàn ông trẻ tuổi vang lên: “Đừng đốt!”

Tôi nghe xong lập tức giơ ngón cái với Đinh Nhất, thầm nghĩ quả nhiên phương pháp thô bạo nhưng đơn giản này có hiệu quả! Biết trước đã không phải tốn lời như vậy! Lúc này, từ trong bộ đồ vest có một làn khói xanh chậm rãi bay ra, tiếp đó xuất hiện một khuôn mặt nhợt nhạt. Một người thanh niên trẻ tuổi cao gầy xuất hiện trước mặt chúng tôi.

Chú Lê lạnh giọng nói: “Cậu tên gì? Vì sao lại ám vào bộ đồ này?”

Người thanh niên nghe chú Lê hỏi, vẻ mặt mờ mịt, suy nghĩ thật lâu mới lắc đầu nói: “Tôi… Tôi không nhớ gì cả! Tôi cũng không muốn ở trong bộ đồ này, nhưng tôi không đi được!”

Chú Lê nghe xong mà thấy đau đầu, không ngờ con ma này lại là ma hồ đồ, không biết mình là ai? Cũng không biết mình chết như thế nào, càng không biết vì sao mình lại ám vào bộ đồ này.

Chú Lê hỏi mãi vẫn chẳng biết được thông tin gì, cuối cùng đành để cậu ta quay về trong bộ đồ! Xem ra muốn tiễn cậu ta đi còn phải đi điều tra xem cậu ta là ai nữa.

Sau đó chúng tôi cầm bộ vest đi xuống tầng, nhìn thấy Tưởng Chí Quân đang sợ hãi ngồi trên ghế salon ở phòng khách, thấy chúng tôi cầm theo bộ vest đi xuống, vội vàng nói: “Thế nào? Đuổi được rồi à?”

Chú Lê nói: “Tối nay anh cứ an tâm ngủ đi, trong phòng anh không có vấn đề gì, ngôi nhà cũng không sao.”

Tưởng Chí Quân nghe vậy thở phào: “Vậy thì tốt rồi! Vậy thì tốt rồi! Việc này đã giải quyết triệt để rồi phải không?”

Chú Lê lắc đầu: “Không đơn giản như vậy, chờ đến sáng mai, anh dẫn chúng tôi đến nơi anh mua bộ đồ này kiểm tra kĩ lại xem đã!”

Sáng hôm sau, Tưởng Chí Quân đùng đùng giận dữ dẫn chúng tôi đến cửa hàng chuyên bán vest, nhân viên bán hàng bị dọa mặt mũi trắng bệch, có lẽ Tưởng Chí Quân là khách VIP ở đây, cho nên thái độ rất kiêu ngạo, đến nơi chỉ nói một câu: “Gọi quản lý đến đây…”

Lát sau, một người đàn ông vóc người trung bình vội vàng đi tới, nhìn thấy Tưởng Chí Quân lập tức cười chào hỏi: “Ồ, Tổng giám đốc Tưởng, hôm nay có chuyện gì vậy? Có phải chỗ chúng tôi phục vụ có gì chưa tốt không ạ, ngài đừng nóng giận, có chuyện gì

từ từ nói…”

Tưởng Chí Quân hừ một tiếng, sau đó chỉ bộ vest trong tay Đinh Nhất: “Đây là bộ đồ tôi mới mua ở chỗ các anh, hôm nay tôi mang đến để hỏi lại, bộ này là đồ mới phải không?”

Người quản lý cửa hàng lập tức khẳng định, thương hiệu của bọn họ nổi tiếng toàn thế giới, hàng bán ra từ cửa hàng chắc chắn đều là đồ mới, tuyệt đối không có đồ dùng lại.

CHƯƠNG

Được nuông chiều từ bé

Chú Lê thấy Tưởng Chí Quân dọa người quản lý, cứ thế mà hỏi thì chắc chắn không hỏi được gì, nên chú ấy mỉm cười nói: “Anh yên tâm, hôm nay chúng tôi đến đây không phải để bắt đền. Chúng tôi chỉ muốn làm rõ, bộ đồ này có chắc chắn là chưa từng bị đưa ra ngoài cửa hàng không? Chỉ cần anh làm rõ chuyện này giúp chúng tôi, sau này quần áo Tổng giám đốc Tưởng mặc các mùa đều mua ở cửa hàng anh.”

Người quản lý cửa hàng nhướng mày, anh ta đương nhiên có thể khẳng định quần áo trong cửa hàng của mình đều là đồ mới hoàn toàn, nhưng có thể đảm bảo nhưng lại không thể chắc chắn những bộ đồ này chưa từng bị đưa ra khỏi cửa hàng… Dù sao những trang phục này đều là hàng cao cấp, có khách hàng đến mua tặng người khác khó tránh được có lúc không đúng kích cỡ.

Những thương hiệu thời trang quốc tế như bọn họ, ngoài chất lượng của sản phẩm, dịch vụ khách hàng cũng rất quan trọng. Cho nên quản lý cửa hàng không dám nói bộ đồ này chưa từng rời khỏi cửa hàng.

Cuối cùng, anh ta tìm nhân viên phụ trách dòng trang phục này đến kiểm tra ghi chép, bộ trang phục này đúng là có người đổi lại.

Theo như ghi ghép bán hàng, bộ đồ này vào ngày 26 tháng trước có một vị khách đến mua, đến chiều hôm đó trước lúc đóng cửa đã vội vàng mang đến, nói là hơi rộng! Sau khi nhân viên bán hàng kiểm tra thấy quần áo không có vấn đề gì, mới đổi cho người đó bộ đồ nhỏ hơn một số.

Tưởng Chí Quân biết đồ mình mua đã bị người khác đổi thì rất tức giận, nhưng vừa định lên tiếng thì chú Lê đã nói với ông ta: "Lúc này không phải là lúc truy cứu trách nhiệm, việc quan trọng nhất là tìm được người khách đã đổi lại bộ đồ này."

Tiếc là vị khách kia không phải là khách VIP của cửa hàng, nên trừ số điện thoại thì không có thông tin nào khác. Nhưng với chúng tôi thì có số điện thoại này là tốt rồi.

Sau đó, chúng tôi thông qua số điện thoại này tìm được một người phụ nữ, người phụ nữ này lúc đầu còn rất ngang ngược, có lẽ tưởng tôi là nhân viên bán hàng, cực kỳ bất mãn nói: "Lúc đó, các anh đã kiểm tra quần áo và nói không có vấn đề gì, bây giờ lại tìm tôi có việc gì…"

Tôi nhẫn nhịn nói: "Thưa bà, tôi không phải người của cửa hàng bán đồ, tôi có chuyện này muốn bà nghe thật cẩn thận, vì chuyện này rất quan trọng…"

Bà ta không ngờ tôi sẽ nói vậy, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hơn: "Cậu nói đi…"

Tôi nghiêm túc nói: "Ông chủ của tôi là chủ nhân bộ đồ mà bà đã đổi, ông ấy không phàn nàn gì về chất lượng của bộ đồ, chỉ là chủ nhân trước của bộ đồ này hình như rất thích nó, nên vẫn luôn đi theo ông chủ của tôi."

Bà ấy mất một lúc mới hiểu được điều tôi nói, đột nhiên bà ấy xúc động và nói: "Anh nói là Tiểu Triết đi theo ông chủ của anh! Chuyện này sao có thể, không thể nào?!"

Tôi ngắt lời bà ấy: “Tiểu Triết mà bà nói đến là một thanh niên có vóc người gầy gò, khoảng chừng hai mươi tuổi phải không?”

“Đúng! Đó chính là Tiểu Triết…” Bà ấy trả lời kèm theo tiếng khóc nức nở.

Tôi thở dài nói: “Tôi nghĩ chúng ta nên gặp nhau nói chuyện một chút.”

Sau đó chúng tôi hẹn gặp bà ấy ở một cửa hàng cà phê, chúng tôi ngồi đợi được một lúc thì thấy một người phụ nữ trung niên vẻ mặt lo lắng đẩy cửa bước vào, xem ra đó chính là người đã nghe điện thoại. Người phụ nữ này tên là Ngô Diễm, bộ đồ đó là bộ mà bà ấy mua cho người con trai mới chết chưa lâu.

Sau khi ngồi xuống bà ấy liếc mắt nhìn bộ âu phục chúng tôi để bên cạnh, mắt hồng lên, nói: “Tiểu Triết thật sự ở đây sao?”

Chú Lê gật đầu: “Tiểu Triết qua đời lúc nào?”

Vẻ mặt Ngô Diễm đầy bi thương: “Tiểu Triết qua đời vào đêm ngày hai lăm tháng trước, nó ra đi rất đột ngột, chúng tôi vẫn chưa chấp nhận được, nhưng người đã đi rồi, chúng tôi cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật này. Lúc còn sống, nó rất thích nhãn hiệu quần áo này, tôi muốn nó vui, nên đã mua cho nó một bộ âu phục. Nhưng khi mặc vào mới thấy bị rộng hơn một số, không còn cách nào khác tôi đành quay lại cửa hàng để đổi số nhỏ hơn.”

Tôi nghe mà thấy ớn lạnh, người phụ nữ này nghĩ gì vậy, quần áo đã mặc cho người chết còn dám cầm đi đổi?

Cho dù bộ đồ đó có đắt đến thế nào cũng không thể làm vậy chứ? Đây không phải là việc rất thiếu đạo đức sao? Quan trọng là nghe giọng điệu bà ấy nói thì đây như là việc đương nhiên, không cảm thấy có gì không ổn cả.

Có điều, chú Lê cũng không quan tâm đến điều này, vì cái bây

giờ chúng tôi muốn là tiễn âm hồn này đi, thế nên chú Lê chỉ than nhẹ: "Còn trẻ như vậy đã chết đúng là đáng tiếc, chắc lúc bà mặc đồ cho cậu ấy, hồn phách cậu ấy còn chưa rời khỏi cơ thể. Nhưng khi bà cởi bộ đồ ra đi đổi lại thì đúng lúc hồn phách rời ra nên khiến hồn phách của cậu ấy bị giữ trong bộ đồ, không thể đi được."

Mặt Ngô Diễm biến sắc, vội vàng nói: "Vậy tôi phải làm thế nào thì con tôi mới có thể sớm đầu thai?"

Chú Lê nghĩ một chút rồi hỏi bà ấy: "Xin thứ cho tôi hỏi thẳng, tôi thấy con bà trước khi chết dáng người cao gầy, hốc mắt hãm sâu, không biết khi còn sống có phải cậu ta có đam mê gì đó không tốt phải không?"

Ngô Diễm nghe chú Lê hỏi vậy, không hề phản bác, thần sắc buồn bã nói: "Hai người chúng tôi vẫn luôn bận rộn kiếm tiền, không để ý đến Tiểu Triết, từ nhỏ đã để nó cho bà nội. Người già chăm trẻ nhỏ, chắc chắn sẽ nuông chiều hơn. Đến lúc chúng tôi đón Tiểu Triết về thì thằng bé đã bị bà nó chiều thành hư rồi…"

Sau đó Ngô Diễm kể cho chúng tôi biết, lúc họ đón Tiểu Triết về, cậu ta đã mười hai tuổi, đã hiểu biết và có nhận thức, nhưng không hề nghe lời! Bọn họ đánh không được, mắng không được, có chuyện gì không hài lòng là dọa sống dọa chết.

Chuyện làm ăn của vợ chồng Ngô Diễm cũng bận rộn, không có cách nào dạy dỗ con, chỉ cần nó không nghe lời là lại đưa tiền cho nó, dần dần khiến Tiểu Triết trở nên ích kỷ, muốn cái gì phải đạt bằng được, không được thì nhất định không bỏ qua.

Có lẽ Ngô Diễm cũng không thể ngờ, Tiểu Triết lại… nghiện, đến lúc bọn họ phát hiện ra thì cậu ta đã hút được mấy năm rồi.

Bây giờ nghĩ lại, Ngô Diễm rất hối hận, nếu như không phải bọn họ không quan tâm đến con thì đã không khiến nó rơi vào kết

cục như vậy.

Sau khi biết con trai nghiện hút thuốc phiện, Ngô Diễm nghĩ trăm phương ngàn kế để cai cho con, nhưng vì không nỡ nên không đưa con đến trại cai nghiện, mà giữ con ở trong nhà tự cai.

Ngày hai mươi lăm tháng trước, nhân lúc Ngô Diễm không để ý, Tiểu Triết chạy trốn được ra ngoài. Kết quả vì mấy ngày không được hút nên lên cơn thèm nặng, hút quá liều, đến lúc phát hiện ra đưa đến bệnh viện thì đã không cứu được nữa.

CHƯƠNG

Xương trắng thành đống

Biết toàn bộ ngọn nguồn sự việc, chú Lê giao bộ âu phục đó cho Ngô Diễm, để bà ấy nhanh chóng đặt bộ đồ vào trong mộ Tiểu Triết, thì sẽ không có chuyện gì nữa.

Sau này tôi có hỏi chú Lê, việc này chỉ đơn giản như thế là giải quyết được sao? Không cần làm phép gì đó à?

Chú Lê chẹp miệng nói: "Chú thấy âm hồn của Tiểu Triết không còn nhớ gì chuyện lúc còn sống nữa, nhưng vẫn không từ bỏ được tính cách ương bướng trẻ con, cho dù chú có làm lễ cũng chưa chắc tiễn được cậu ta đi. Vì cậu ta vẫn tham luyến trần gian không muốn rời. So với việc phí sức như vậy thì cứ trực tiếp bỏ bộ đồ kia vào mộ của cậu ta là xong. Vì như thế, cậu ta muốn đợi bao lâu thì đợi, dù sao âm hồn đã vào trong mộ rồi cũng không ảnh hưởng đến người sống nữa.

Chuyện này đã khiến Tưởng Chí Quân hình thành một thói quen, là bất luận mua quần áo gì cũng đều bắt nhân viên bán hàng phải lấy ra một bộ hoàn toàn mới, chứ nhất quyết không chịu lấy đồ đã treo lên kệ.

Sau khi xong chuyện của Tưởng Chí Quân, tôi nhận được điện thoại của Bạch Kiện, anh ta muốn tôi hỗ trợ. Tôi đoán là vụ án

xương trắng dưới giếng sâu kia gặp khó khăn, nên bảo anh ta chờ tôi và Đinh Nhất ăn trưa xong sẽ qua đó.

Không ngờ Bạch Kiện lại nói: “Không sao, hai người đến đây đi, hôm nay bọn anh có món thịt dê kho tàu, gọi thêm hai phần cho các cậu.”

Nghe anh ta vội vàng như thế tôi cũng không phản đối, tôi bảo Đinh Nhất lái xe đến đó… Lúc chúng tôi đến nơi, thấy Bạch Kiện và mấy đồng nghiệp vẫn chưa ăn, đang chờ chúng tôi đến.

Mặc dù chỉ là bữa ăn trong lúc làm việc, nhưng để nhiều người phải chờ mình như vậy cũng hơi ngại, tôi cười và nói với Bạch Kiện: “Các anh không ăn trước đi! Mọi người đều chờ làm bọn tôi ngại quá!”

Bạch Kiện cười mắng: “Cậu bớt tự cho mình quan trọng đi được không? Bọn anh vì bản án không có đầu mối nên ăn không ngon thôi…”

Tôi mở một phần cơm nhìn qua, đúng là có thịt dê kho tàu! Đúng lúc chúng tôi đều đói, nên chào hỏi qua mọi người rồi vội vàng ăn, cho dù vụ án không có đầu mối cũng không thể để bụng đói mà làm việc được chứ?

Mấy người đồng nghiệp của Bạch Kiện thấy chúng tôi bắt đầu ăn, ngồi nhìn thì không tiện, nên cũng mở hộp cơm ra ăn.

Tôi vừa ăn vừa hỏi Bạch Kiện: “Hiện nay các anh tra được đầu mối gì rồi?”

Bạch Kiện thở dài: “Nói thật với cậu, mấy ngày nay bọn anh vẫn chưa tra ra được manh mối gì.”

Sau đó Bạch Kiện nói cho chúng tôi biết, khu công nghiệp này được đưa vào hoạt động cách đây mười ba năm, bên trong đều là các nhà máy có quy mô vừa. Nhưng mấy năm trở lại đây do hệ

thống xả thải không đạt tiêu chuẩn, cho nên có mấy nhà máy đều lần lượt ngừng hoạt động.

Hai ngày trước, chính là tối hôm chúng tôi đến nhà Bạch Kiện ăn cơm, có mấy đứa trẻ ở thôn bên cạnh lén vào đây chơi, có một bé trai trượt chân rơi xuống chiếc giếng kia.

May mà lúc đó có nhiều đứa đi cùng, thấy nó bị rơi xuống giếng, lập tức có đứa chạy về thôn gọi người. Chờ người lớn trong nhà chạy đến nơi, mới thấy giếng này phải sâu mười mấy mét, nếu chỉ dựa vào bọn họ thì không đưa được cậu bé lên, nên họ gọi điện báo cảnh sát phòng cháy chữa cháy, xin giúp đỡ.

Nhân viên phòng cháy nhanh chóng đến hiện trường, cậu bé bị rơi xuống giếng vẫn còn tỉnh táo, vẫn có thể nói chuyện với người bên trên, điều này chứng minh dưới đó vẫn có không khí. Thế nên đội viên đội phòng cháy tìm một người đồng nghiệp dáng người hơi gầy buộc dây thừng đi xuống cứu người lên.

Vì miệng giếng hơi nhỏ, cho nên việc cứu người không dễ dàng gì, có điều đội hình bên trên cũng đông đảo nên rất thuận lợi, người đội viên kia nhanh chóng đưa cậu bé lên trên.

Không ngờ cậu bé vừa được đưa lên đã khóc lóc nói bên dưới còn một bé gái nữa, bảo đội viên này nhanh xuống dưới cứu cô bé lên.

Lúc này mọi người đều bối rối, không phải mấy đứa trẻ nói chỉ có mình cậu bé này rơi xuống thôi sao? Sao lại có thêm một cô bé nữa? Đội phòng cháy chữa cháy lúc đó hỏi người đội viên đã xuống dưới: "Dưới đó có bao nhiêu đứa trẻ?"

Người kia cũng thấy kỳ lạ: "Không thể nào! Lúc tôi đi xuống chỉ thấy có mình cậu bé kia thôi!"

Nhưng cậu bé mới được cứu lên vẫn khăng khăng phía dưới còn một cô bé nữa! Mà trước đó người dân báo cảnh sát cũng vội vã

không nói rõ có bao nhiêu đứa trẻ rơi xuống giếng. Cuối cùng để đảm bảo, người đội viên kia vẫn xuống giếng lần nữa.

Nhưng lần xuống giếng này lại tìm được thứ khiến mọi người đều sợ hãi. Hóa ra lúc nãy, đội viên kia xuống chỉ để ý cậu bé có bị thương hay không? Chứ không để ý dưới chân cậu bé là thứ gì….

Lần này anh ta xuống mới phát hiện, bên dưới những đám lá khô… là từng chồng xương trắng! Đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy nhiều xương đến vậy, mới đầu còn tưởng là xương động vật? Nhưng đến khi anh ta tìm thấy một cái đầu lâu mới nhận ra, những xương này có lẽ là xương người.

Để chứng minh những gì mình nhìn thấy, đội viên kia đành mang một cái đầu lâu lên, dù xung quanh đang có rất đông người dân trong thôn nhưng tất cả đều bị dọa sợ.

Đội trưởng Triệu của đội phòng cháy chữa cháy nhìn thấy cảnh này, lập tức bấm 110 gọi cảnh sát, sau đó đem tình hình hiện trường nói qua, để cảnh sát nhanh chóng đến nơi!

Cảnh sát tuần tra 110 đến trước, dưới sự trợ giúp của nhân viên phòng cháy chữa cháy, bọn họ xuống giếng lần nữa, sau khi xác định trong giếng có một lượng lớn xương người, họ lập tức gọi cho đám Bạch Kiện.

Hôm đó hiếm khi Bạch Kiện có được ngày nghỉ, cho nên trước đó đã giao hẹn với đồng nghiệp, nếu không có vụ án lớn thì để anh ta nghỉ ngơi một ngày! Đúng là số anh ta đen, sớm biết có vụ án lớn thế này chờ mình, thì anh ta không xin nghỉ một ngày cho xong?

Sau khi Bạch Kiện và Viên Mục Dã đến nơi, nhóm pháp y cũng đã thu thập được hết xương dưới giếng, cả một đêm làm việc, đến lúc xong thì trời cũng đã sáng.

Đêm hôm đó pháp y thu được bảy bộ hài cốt từ dưới giếng lên,

ngoại trừ một bộ bị rời xương đầu, các bộ khác hầu như còn nguyên vẹn. Có điều nhìn từ kích thước và quần áo của mấy bộ hài cốt này thì đây đều là các bé gái.

Lúc tôi nghe Bạch Kiện nói đến đây, trong lòng rất tức giận, loại người điên khùng đến thế nào, lại giết hại bảy bé gái rồi ném xuống cái giếng hoang này.

Dựa theo quần áo những cô bé này mặc trên người, bọn Bạch Kiện không khó để nhận ra những thi thể này không bị vứt cùng một lúc, mà là bị vứt nhiều lần khác nhau, ở các mùa, các năm khác nhau. Vì có cô bé mặc váy, quần đùi, cũng có áo bông, quần bông…

CHƯƠNG

Bàn giải phẫu

Thế nhưng những trang phục này không nói lên được thân phận của hài cốt, vì những trang phục này đều rất phổ biến, kiểu dáng cũng là kiểu dáng của mấy năm trước, không giúp ích được gì trong việc tìm kiếm thân nhân của hài cốt.

Lúc đầu đám Bạch Kiện cũng định phong tỏa tin tức, chờ vụ án có manh mối mới phát thông báo chính thức. Nhưng trong những người dân đến xem hôm đó có người đã đăng tin này lên trên mạng, hơn nữa còn thêm mắm thêm muối khiến sự việc khoa trương, nghiêm trọng lên rất nhiều, thật sự khiến bọn Bạch Kiện tức nghiến răng nghiến lợi.

Cuối cùng không còn cách nào khác, bọn họ đành phải điều tra bất kể ngày đêm liên tục mấy ngày liền, nhưng vẫn không tra ra được manh mối nào. Hiện nay ngoại trừ những thông tin cơ bản về thi thể thì không có thông tin gì khác.

Thật ra chuyện này cũng không thể trách đám Bạch Kiện được, bọn họ mấy ngày nay đã đem tất cả những gì có thể mang lại manh mối điều tra hết, nhưng khu công nghiệp này thực sự quản lý quá kém. Hơn nữa, trong mấy năm gần đây có không ít nhà đã ngừng hoạt động, cho nên không có camera giám sát.

Nói về những hài cốt này, đa phần đều là những bé gái từ bảy đến mười hai tuổi, từ những hài cốt này có thể thấy trước khi chết họ không phải chịu ngoại thương nào, cũng không có dấu hiệu gãy xương. Có điều, căn cứ theo báo cáo pháp y phân tích mức độ xương, những thi thể này ít nhất đã nằm dưới giếng được năm năm rồi.

Bọn Bạch Kiện vì muốn nhanh chóng xác nhận thân phận thi thể, đã đem tư liệu của những đứa trẻ bị mất tích trong khoảng thời gian tương ứng so sánh, nhưng con số nghi ngờ lên đến gần trăm người, hơn nữa trong cả nước địa phương nào cũng có, để đối chiếu kiểm tra thì rất khó khăn…

Nghe Bạch Kiện nói vậy, tôi hiểu anh ta gọi tôi đến đây làm gì rồi? Tôi nhổ miếng xương dê cuối cùng trong miệng ra nói: “Anh muốn tôi xem những bộ xương kia?”

Bạch Kiện chắp hai tay lại và nói: “Vô cùng cảm kích, đại ân không lời nào cảm tạ hết được!!”

Tôi cười: “Được! Ăn của người thì phải làm việc cho người thôi, đi nào, qua đó xem thế nào…”

Bạch Kiện nhìn qua đống xương dê tôi vừa ăn xong: “Cậu chắc chắn không cần chờ thêm chút nữa chứ?”

Tôi tỏ vẻ sao cũng được nói: “Không cần! Không phải là xương người chết sao? Cũng không phải xem người lớn…”

Bạch Kiện nghe xong buồn cười nói: “Ái chà chà! Bây giờ cậu cũng có nhiều kinh nghiệm nhỉ!”

Tôi nghiêm túc vỗ vỗ vai anh ta nói: “Anh yên tâm, tôi chắc chắn có nhiều hơn anh…”

Sau đó chúng tôi đi theo Bạch Kiện đến phòng pháp y. Vì số lượng hài cốt lớn, nên mấy vị pháp y sau khi lắp ráp hoàn chỉnh

hài cốt, thì bày từng cái ở ngoài sảnh phòng pháp y, nên khi tôi và đám Bạch Kiện vừa lên đến tầng đã thấy những hài cốt kia.

Nói thật, cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy những hài cốt này của tôi chính là chấn động. Còn nhớ lúc tôi quen Bạch Kiện cũng là một vụ án giết người hàng loạt, cũng nhờ vụ đó mà Bạch Kiện vang danh trong giới cảnh sát, không ngờ mấy năm sau lại gặp lại vụ án kinh thiên động địa thế này…

Thật ra, về tình người tôi không chấp nhận được chuyện người bị hại còn nhỏ thế này, các cô bé còn chưa biết thế nào là cuộc sống hạnh phúc, tốt đẹp đã gặp phải điều ác, khiến tôi thực sự không đành lòng nhìn lại ký ức tàn hồn của chúng.

Thế nhưng nếu không biết khi còn sống chúng đã phải chịu đựng những điều đáng sợ như thế nào, thì làm sao có thể giúp chúng giải oan, làm sao giúp chúng được chôn cất tử tế?

Những gì tôi có thể làm chỉ có hạn, cuối cùng có thể trả lại công bằng cho những cô bé này chỉ có thể là những người cảnh sát như Bạch Kiện… thế nên tôi mang tâm trạng không đành lòng đi về phía những hài cốt kia.

Nhưng tôi không thể ngờ sự việc lại xảy ra như vậy, tôi vốn cho rằng mình sẽ như bình thường, cứ thế đi đến, chạm vào từng cỗ hài cốt, sau đó cảm nhận chút ký ức ngắn ngủi trước khi chết của chúng.

Không ngờ lúc tôi đến gần bọn trẻ, bên tai lại vang lên những tiếng rít chói tai, âm thanh này quá kinh khủng, giống như một đám trẻ em cùng nhau kêu rên liên hồi…

Tôi hoảng sợ quay đầu nhìn về phía Bạch Kiện, nhưng dường như bọn họ không nghe thấy gì, chắc hẳn những âm thanh này chỉ mình tôi nghe được.

Có lẽ những cô bé này dùng tiếng hét thê lương để nói lên sự bi

thảm của bản thân. Tôi muốn giúp các bé, nhưng oán khí trong lòng chúng quá nặng, tôi căn bản không cảm nhận được gì.

Đã rất lâu rồi tôi không cảm nhận được oán khí nồng đậm như thế này, nhưng cô bé này trước khi chết nhất định đã phải chịu đựng những điều rất đau khổ, mới khiến các bé có oán khí ngút trời thế này.

Mặc dù tôi cố gắng muốn đến gần các bé, nhưng những tiếng thét liên tục không dừng bên tai tôi, đến mức tôi muốn bước nửa bước cũng khó khăn… Bạch Kiện thấy tôi đứng mãi không đi tiếp, nên gọi tôi một tiếng.

Đối với tôi, tiếng Bạch Kiện như vang lên ngay bên cạnh, tôi hướng theo giọng của anh ta quay đầu nhìn lại, trời đất lập tức quay cuồng…

Sau này Bạch Kiện kể lại, sau khi anh ta gọi tôi, lúc quay người lại mặt tôi trắng bệch, sau đó hai mắt đảo tròng, thở hắt mấy cái rồi ngã xuống giữa đống hài cốt.

Lúc đó Bạch Kiện sợ quá, anh ta cùng Viên Mục Dã và cả mấy pháp y đều lao đến trước tiên, nhanh đến mức Đinh Nhất chậm một bước mà bị mấy người kia cản ở ngoài.

Tôi mơ mơ màng màng, mê man không biết ngủ bao lâu, đến tận khi cảm thấy dưới người lành lạnh, mới giật mình ngồi dậy, không ngờ lúc nhìn rõ được chỗ mình nằm thiếu chút nữa thì sợ tè ra quần.

Không biết là kẻ thiếu đạo đức nào lại đặt tôi lên trên bàn giải phẫu, bảo sao tự dưng lại thấy dưới lưng lạnh như thế?

Lúc này đằng sau tôi truyền đến một giọng nữ: “A… anh tỉnh rồi!”

Tôi quay lại, hóa ra là một cán bộ pháp y, cô ấy thấy tôi tỉnh vội

xoay người hét lên: “Anh Trương tỉnh rồi!!”

Sau đó Đinh Nhất và Bạch Kiện đẩy cửa đi vào… Tôi vừa thấy là tức giận hét lên: “Ai… ai đặt tôi lên thứ này!”

Bạch Kiện tỏ vẻ vô tội: “Lúc nãy cậu bị ngất! Bọn anh đành mang cậu vào đây kiểm tra, chỗ này có sẵn mấy bác sĩ, nên anh bảo họ xem cậu thế nào.”

Tôi thiếu chút nữa thì phun ra một ngụm máu đen, làm sao tôi cứ luôn bị lưu lạc vào tay mấy bác sĩ pháp y này chứ! Lúc trước ở núi Thanh Long là tên pháp y gà mờ Kim Thiệu Phong, bây giờ thì hay rồi, nguyên một đám pháp y cùng khám, tôi không biết đây gọi là vinh hạnh hay bất hạnh nữa?

Tôi bây giờ không có tâm trạng nói đùa với Bạch Kiện, chỉ muốn nhanh chóng xuống khỏi cái bàn giải phẫu xúi quẩy này. Bạch Kiện thấy mặt tôi thối hoắc tụt xuống, liền cười nói: “Không phải chứ! Cậu mà cũng kiêng những thứ này à?”

Một pháp y đứng bên cạnh cười nói với tôi: “Anh Trương yên tâm đi, cái bàn này mỗi lần dùng xong đều được khử trùng sạch sẽ, hơn nữa, những lúc tăng ca mệt quá chúng tôi cũng ngủ trên đấy mà.”

CHƯƠNG

So sánh thành công

Tôi cười gượng mấy tiếng: "Thật sao, ngủ đây mát nhỉ..."

Đinh Nhất đến cạnh tôi: "Vừa nãy cậu sao thế? Nói ngất là ngất luôn được?"

Anh ta hỏi vậy làm tôi lại nhớ đến những tiếng thét chói tai kia, đó là cảm xúc sợ hãi tột độ của tất cả những đứa bé đó trước khi chết. Nó giống như một quả bom mang theo nỗi đau quá lớn nổ tung trong đầu tôi, khiến tôi không chống đỡ được mới bị hôn mê.

Tôi vội nói với Đinh Nhất: "Anh gọi chú Lê đi, bảo chú ấy đến đây, chuyện này chúng ta không xử lý được...."

Nếu muốn biết những cô bé kia khi còn sống đã phải trải qua những chuyện gì, đầu tiên phải trấn an oán khí của chúng đã, nếu không tôi không cách nào cảm nhận được tàn hồn của chúng.

Sau khi Đinh Nhất kể mọi chuyện qua điện thoại cho chú Lê, chú ấy bảo Đinh Nhất dặn tôi không được đến gần những hài cốt kia, mọi việc đợi chú ấy đến rồi nói! Tôi biết đây là chú Lê muốn tốt cho tôi, nên chỉ ngồi im chờ trong phòng pháp y.

Lúc chú Lê đến nơi, đội Bạch Kiện đang đánh số hiệu cho những hài cốt này, thấy chú Lê đến, anh ta lập tức ra đón: "Chú đến rồi ạ, vừa rồi Tiến Bảo đến gần những hài cốt này được một lúc thì bị

choáng, bây giờ cậu ấy đang nghỉ trong phòng pháp y."

Chú Lê gật đầu, sau đó không đến xem tôi thế nào, mà đi thẳng đến bảy bộ hài cốt đang đặt trên đất kia... Tôi nghe thấy chú ấy đã đến, vội đẩy cửa đi ra, nhưng vừa nhìn thấy tôi, chú ấy đã giơ tay lên cản lại: "Đừng đến đây, đợi ở đó đã!"

Nghe chú Lê nói vậy tôi lập tức đứng lại tại chỗ, không dám tùy tiện đến gần. Lông mày chú nhíu chặt, kiểm tra một lượt bảy hài cốt kia, sau đó mới quay người nói với tôi: "Lúc trước ngoài tiếng thét chói tai cháu có nghe được gì nữa không?"

Tôi lắc đầu: "Ngoài tiếng thét chói tai ra cháu không nghe được gì nữa. Những tiếng thét đó rất lớn, nếu những tiếng thét đó ở ngoài đời có khi còn làm vỡ cả ly thủy tinh nữa ấy chứ."

Chú Lê phất tay, ý bảo tôi đi vào trong rồi nói tiếp, nên tôi quay người đi vào phòng pháp y. Chú Lê đi theo sau, trước hết chú ấy vạch mắt tôi ra kiểm tra: "Chậc chậc, quả nhiên đầy máu, tên nhóc cháu mạng cũng lớn thật. Nếu lúc nãy cháu không ngất đi, chỉ sợ bây giờ đầu óc đã thành bột nhão rồi!"

Tôi nghe thấy thế thì rất sợ hãi: "Đáng sợ như vậy ạ? Mấy cô bé này đã xảy ra chuyện gì? Có khả năng giống vụ giáo phái Thánh Anh lần trước không?"

Chú Lê lắc đầu: "Chuyện này không liên quan đến tà ma hay tu luyện bí thuật gì đâu, đây chắc chắn chỉ là sau khi chết thì bị vứt xác đi thôi, có điều mấy cô bé này trước khi chết nhất định đã phải trải qua chuyện gì đó rất kinh khủng, mới khiến oán khí của chúng lớn đến thế."

Tôi hỏi chú Lê: "Có cách nào trấn an oán khí trong lòng chúng không?"

Chú Lê lắc đầu: "Cách thì không phải không có, nhưng trước hết phải biết ngày sinh tháng đẻ của mấy cô bé đó mới được..."

Nói thế thì khác gì nói không có cách? Nếu bây giờ có thể xác định thân phận của mấy đứa bé đó thì vấn đề đã không khó giải quyết. Lúc này tôi thấy hơi đau đầu, nên tìm bừa một cái ghế để ngồi xuống.

Nhưng lúc tôi định với tay lấy điện thoại tìm thử trên mạng xem có thông tin về những bé gái mất tích trong mấy năm gần đây không, thì nghe thấy nữ bác sĩ pháp y vừa rồi đột nhiên hét lên: “Anh Trương, tai anh có sao không?”

Tôi sững người, sờ vào lỗ tai mình, thấy trên tay có máu, thế là tôi cũng nhảy dựng lên từ ghế: “Đệch! Sao lại có máu thế này? Không phải là thủng màng nhĩ rồi chứ?”

Chú Lê vội đi đến nhìn lỗ tai tôi: “Không sao, chỉ là chảy chút máu, hai ngày tới cháu không được nghe lại âm thanh kia…”

Tôi gật đầu: “Chú yên tâm, cháu cũng không muốn bị điếc.”

Đúng lúc Bạch Kiện đi vào, thấy tai tôi chảy máu, cũng giật mình, nhất định đòi đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra, tôi khoát tay nói: “Không cần, để em bác sĩ pháp sĩ này kiểm tra một chút là được.”

Thế là cô bác sĩ kia đỏ mặt cầm đèn pin soi vào tai tôi: “Đã ngừng chảy, có lẽ do mao mạch máu bị vỡ thôi.”

Tôi vội nói với Bạch Kiện: “Thấy không, tôi không sao.”

Bạch Kiện thở dài: “Không sao thì tốt, nhưng đừng vì giúp anh mà cậu xảy ra chuyện…”

Tôi biết anh ta đang nhớ đến chuyện Đà Gia, nên nói: “Anh yên tâm đi, chuyện Đà Gia… đã kết thúc rồi, đồ đệ cuối cùng của ông ta gần đây đã mắc bệnh qua đời rồi.”

Bạch Kiện nghe xong vui mừng vỗ vai tôi: “Thật sao? Quá tốt rồi! Xem như anh dứt được một tâm bệnh.”

Mặc dù tôi hiểu vì sao anh ta vui mừng, nhưng chính tôi lại không vui nổi. Dù sao anh ta cũng không biết chuyện của tôi với Ngô An Ni… thế là tôi vội đổi đề tài nói đến vụ án hiện nay: “Đúng rồi, đã lấy được ADN của những hài cốt này chưa?”

Nữ pháp y lên tiếng: “Đã lấy được hết, nhưng không biết so sánh với ai?”

Vấn đề này đúng là đau đầu! Thế là tôi đưa tay đập vào sau đầu một cái, không ngờ nhát vỗ này đúng là đã khiến tôi nghĩ ra một cách! Tôi quay lại nói với Bạch Kiện: “Trước đây không phải có một trang web miễn phí chuyên tìm kiếm những trẻ em bị mất tích sao? Nghe nói bọn họ có một kho dữ liệu ADN của những trẻ em bị mất tích, các anh thử lên đó tìm xem thế nào? Biết đâu lại có manh mối cho vụ này?”

Bạch Kiện nghe xong cũng cảm thấy biện pháp này có thể thử, nên bảo hai người đồng nghiệp đi điều tra. Thật ra tôi cũng chỉ nghĩ là hên xui, không ngờ lại thực sự tìm được một ADN phù hợp.

Lúc có kết quả, Bạch Kiện mừng như điên, thiếu chút nữa là chạy đến hôn tôi một cái, may mà tôi nhanh chân mới thoát được bị anh ta sàm sỡ.

Cô bé được xác định tên là Lý Nguyệt Nguyệt, năm năm trước bị lạc đường, lúc đó cô bé mười tuổi, nếu còn sống bây giờ đã mười lăm tuổi. Nhưng dựa theo hài cốt thu thập được thì khi chết Lý Nguyệt Nguyệt đã mười hai tuổi.

Nói cách khác, từ khi bị lạc đường đến khi thi thể bị ném xuống giếng, Lý Nguyệt Nguyệt vẫn còn sống hai đến ba năm nữa. Căn cứ theo tư liệu, Lý Nguyệt Nguyệt mất tích trên đường từ trường về nhà.

Đáng tiếc lúc đó gia đình phát hiện quá muộn, bỏ lỡ thời gian tìm kiếm tốt nhất. Nhưng Lý Nguyệt Nguyệt lúc đó đã mười tuổi,

theo lý thuyết bọn bắt cóc buôn người cũng không bắt dễ dàng được. Hơn nữa, con đường từ nhà đến trường ngày nào cô bé cũng tự đi, cho nên người nhà không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Từ sau khi Lý Nguyệt Nguyệt mất tích, cha mẹ cô bé vẫn luôn tìm kiếm tung tích con gái khắp nơi, chỉ cần nơi nào có người nói có cô bé giống Lý Nguyệt Nguyệt, họ lập tức sẽ đến đó tìm, nhưng lần nào cũng thất vọng quay về… Lần này cuối cùng cũng có tin tức của con gái, nhưng lại là kết quả xấu nhất.

CHƯƠNG

Dark web

Sau khi nhận được sự đồng ý của cha mẹ Lý Nguyệt Nguyệt, chú Lê lấy ngày sinh tháng đẻ của cô bé, trước hết là làm lễ chiêu hồn cho cô bé đáng thương, trấn an oán khí của âm hồn, để tôi có thể cảm nhận được ký ức sau cùng của cô bé.

Đầu tiên, chúng tôi cần phải tách hài cốt của Lý Nguyệt Nguyệt và những cô bé khác ra, việc này giúp khi chiêu hồn sẽ không bị những oán linh khác tác động. Mấy người Bạch Kiện tạm đưa hài cốt Lý Nguyệt Nguyệt trở về phòng pháp y, chú Lê bắt đầu làm lễ chiêu hồn.

Nhưng loại chuyện này cũng không thể làm công khai, cho nên chỉ có một nhóm người biết. Có một chuyện rất thú vị, đó là mấy vị pháp y vậy mà đều làm vẻ mặt thành kính đứng một bên… tôi vốn cho rằng những vị pháp y này không tin những chuyện mê tín cổ hủ, không ngờ bọn họ càng thấu hiểu hơn so với người bình thường.

Chú Lê yêu cầu tất cả cảnh sát đều ra ngoài, vì sát khí trên người họ quá nặng, âm hồn ít tuổi như Lý Nguyệt Nguyệt không chịu được. Nếu muốn chiêu hồn Lý Nguyệt Nguyệt thì nhất định những cảnh sát đầy dương khí này phải ra ngoài.

Sau khi sạch sẽ, chú Lê đốt một lá bùa trên đó có ghi tên tuổi ngày sinh tháng đẻ của Lý Nguyệt Nguyệt, bấm tay niệm quyết, không bao lâu sau trong phòng bắt đầu nổi lên gió lạnh, khiến tôi không nhịn được rùng mình một cái….

Đúng lúc này, tôi thấy một thân hình nhỏ bé từ từ xuất hiện trước mặt chúng tôi, chỉ là tôi không thể tưởng tượng được, hình dạng Lý Nguyệt Nguyệt lại như thế này!

Chỉ thấy toàn thân cô bé đều xanh tím, dường như không có chỗ nào còn màu da bình thường. Mặc dù tôi bây giờ vẫn chưa biết khi còn sống đứa bé này đã phải trải qua những chuyện gì, nhưng không khó để tưởng tượng ra, đó là đoạn ký ức đáng sợ đến thế nào.

Nghe mẹ Lý Nguyệt Nguyệt nói, Tiểu Nguyệt Nguyệt thích nhất là búp bê Barbie và bút sáp màu Tiểu Tân, vì thế tôi cố ý đặt hai thứ này cạnh hài cốt của cô bé, hi vọng khi cô bé đến nhìn thấy những thứ này, tâm trạng sẽ bình tĩnh hơn một chút.

Nhưng dù chú Lê đã thử mấy lần, Lý Nguyệt Nguyệt vẫn chỉ đứng im ở đó, không bước tới dù chỉ một bước, dường như cô bé thờ ơ với cả những thứ mình từng rất yêu thích, thật không biết từ khi mất tích đến khi chết cô bé đã phải trải qua những chuyện gì?

Lúc này chú Lê quay đầu lại nói với tôi: “Bây giờ cháu đến trước hài cốt đi, có điều đứa bé này trước khi chết phải chịu không ít sự ngược đãi, chút nữa cháu cảm nhận tàn hồn của cô bé, có khả năng… sẽ cảm nhận được cảm xúc của cô bé.”

Tôi gật đầu: “Chú yên tâm, không sao ạ…” Nói xong, tôi từ từ tiến đến chạm vào hài cốt Lý Nguyệt Nguyệt, vươn tay nhẹ nhàng đặt trên tay trái cô bé, trong nháy mắt, ký ức của Lý Nguyệt Nguyệt hiện về trong đầu tôi.

Lúc mới đầu chỉ là những đoạn ký ức ngắn, lẻ tẻ, Lý Nguyệt

Nguyệt dường như bị giam ở một nơi tối tăm, cô bé sợ hãi khóc mãi không ngừng, nhưng lại chẳng có ai để ý đến cô bé.

Hình ảnh tiếp theo lóe lên, cô bé bị một người phụ nữ trung niên dẫn đến một căn phòng tối lờ mờ, vừa đi cô bé vừa khóc, nhưng người phụ nữ trung niên kia không thèm nhìn cô bé một lần, đóng cửa lại liền rời đi.

Dựa theo ánh mắt của Lý Nguyệt Nguyệt, nơi này hoàn toàn xa lạ, cô bé cũng không biết đây là đâu, lúc đó chỉ toàn là sợ hãi…

Sau đó có một người đàn ông đến đưa cô bé ra ngoài, còn dùng máy ảnh chụp khá nhiều lần, mặc dù Lý Nguyệt Nguyệt không biết vì sao người đó làm vậy, nhưng trong nội tâm cô bé cảm nhận được có chuyện không lành.

Khi còn bé, cô bé không chỉ một lần nghe chuyện bọn buôn người bắt cóc trẻ em, nhưng Lý Nguyệt Nguyệt không bao giờ nghĩ tới có một ngày mình lại bị bắt cóc.

Nhưng lúc đó cô bé rất sợ hãi, chỉ muốn nhanh chóng về nhà, đâu dám chơi một mình ở ngoài… chỉ là cô bé không ngờ, mình không còn cơ hội về nhà nữa.

Cũng không lâu sau, Lý Nguyệt Nguyệt bị đưa đến một căn phòng lớn, ở đó cô bé nhìn thấy mấy cô bé trạc tuổi mình, chỉ là khuôn mặt mấy người kia đều tô son trát phấn, không còn nét trẻ con vốn có.

Mặc dù lúc đầu tôi cũng nghĩ đến khả năng này, nhưng khi nhìn thấy ký ức của Lý Nguyệt Nguyệt, tôi vẫn giận run người.

Mấy kẻ này quá càn rỡ, ở xã hội bây giờ lại có chuyện như thế này xảy ra? Dám bắt cóc bé gái, giam giữ rồi tổ chức bán dâm.

Quan trọng là bọn chúng đều là trẻ con! Sao có thể làm ra chuyện mất nhân tính như vậy? Chẳng lẽ những người này không

có con sao? Chẳng lẽ bọn chúng không sợ báo ứng?

Lúc đó Lý Nguyệt Nguyệt rất sợ hãi, cô bé cũng lờ mờ đoán được đây là nơi thế nào, muốn lợi dụng lúc bọn chúng không để ý để chạy trốn. Nhưng dù sao cô bé cũng là trẻ con, sao có thể thoát được lũ ma quỷ đó?

Chạy trốn mấy lần đều không thoát được, lần nào cũng bị đánh gần chết… Càng gần lúc Lý Nguyệt Nguyệt chết ký ức càng mơ hồ, ngoại trừ cảm nhận được sự sợ hãi to lớn trong nội tâm cô bé, tôi cũng chỉ mơ hồ cảm nhận được sự đau đớn toàn thân của cô bé.

Tôi biết đó là cảm nhận chân thực nhất của Lý Nguyệt Nguyệt trước khi chết, sau khi bị ngược đãi thời gian dài cô bé mới chết, mặc dù bây giờ chỉ có thể phỏng đoán là cô bé bị đánh đến chết. Nhưng cảm giác thống khổ trước khi chết của cô bé khiến một người trưởng thành như tôi cũng không chịu được, nói gì một đứa con nít.

Điều khiến tôi cảm thấy hoảng sợ nhất, là trong trí nhớ của Lý Nguyệt Nguyệt, cô bé nhìn thấy người đàn ông đưa ảnh chụp những đứa bé ở đây lên một trang web nước ngoài…

Trang web kia dùng tiếng Anh, tôi chỉ hiểu được đại khái. Trên trang web kia, hắn công khai ghi giá đấu giá những đứa trẻ này!

Lúc tôi lấy lại tinh thần từ ký ức của Lý Nguyệt Nguyệt, nước mắt đã rơi đầy trên mặt tôi. Tôi biết những nước mắt này là nước mắt của Lý Nguyệt Nguyệt khi ấy lưu lại, cho nên mới khiến tôi cảm nhận được cảm xúc của cô bé chân thực đến vậy.

Đinh Nhất đưa cho tôi một tờ giấy để lau nước mắt, nhưng tôi vẫn còn hơi hoảng hốt, vì tôi đang cố nhớ lại trang web trong trí nhớ của Lý Nguyệt Nguyệt, chẳng lẽ đó chính là “dark web” vẫn được nhắc tới.

Tôi lập tức đứng dậy, đẩy cửa phòng pháp y ra và thấy nhóm

Bạch Kiện đang đứng ở cửa ra vào, tôi lập tức nói với bọn họ: “Tôi nghi những bé gái này bị một tổ chức tội phạm khống chế, ép buộc chúng bán dâm, thậm chí còn đưa ảnh chúng lên trang đấu giá ở nước ngoài!”

Bạch Kiện nghe phỏng đoán của tôi thì rất kinh hãi, nếu tôi đoán đúng, vậy thì vụ án này không hề đơn giản! Nếu như không triệt để đánh sập đường dây tội phạm này, không biết sẽ còn bao nhiêu đứa trẻ vô tội như Lý Nguyệt Nguyệt bị chết thảm dưới đáy giếng, không người hỏi han…

Sau đó, dựa theo ký ức tôi viết lại địa chỉ internet của trang web kia, có thể nhớ nhầm vài chỗ, có điều may mà nhân viên kỹ thuật của Bạch Kiện sau khi thử vô số lần, rốt cuộc cũng thành công xâm nhập vào “dark web” kia.

CHƯƠNG

Kiếp nằm vùng

Kết quả khi vào được, nội dung bên trong trần trụi mất nhân tính đến ghê tởm. Trên đó, kẻ buôn người bán nườm nượp, chỉ cần có tiền, muốn người ở đâu trên thế giới này cũng mua được.

Mấy người Bạch Kiện tức đến nổi gân xanh, tiếc là trang web này địa chỉ IP ở nước ngoài, chúng tôi chỉ có thể chặn nó lại, ít nhất cũng khiến trong nội địa Trung Quốc không thể vào được.

Nhưng cuối cùng, mấy người Bạch Kiện vẫn quyết định tạm thời không chặn trang web đen này, vì họ muốn thông qua trang web này dụ đường dây tội phạm buôn bán người kia ra ánh sáng.

Đầu tiên cần có người đóng vai "Khách" vào trang web này tìm người "bán hàng" trong nội địa Trung Quốc, sau đó cò kè mặc cả, rồi đến địa điểm mà đối phương đưa ra để "Nhận hàng".

Sở dĩ phải "Cò kè mặc cả" là vì để loại bỏ nghi ngờ của đối phương, nếu không vừa vào web đã thể hiện là mình giàu sẽ khiến đối phương nghi ngờ. Tổ chức này có thể tồn tại ở trong nước lâu như vậy, nhất định rất bí mật và cảnh giác, vì thế muốn dẫn bọn chúng cắn câu không phải chuyện dễ dàng. Cho nên bọn họ phải tìm một người không giống cảnh sát mới được.

Tìm đi tìm lại, đã tìm được… tôi.

Tôi nghe xong lập tức có cảm giác không đáng tin cậy, không phải tôi không dám đi, mà tôi cảm thấy mình không có dáng vẻ của kẻ biến thái thích trẻ con! Nhưng Bạch Kiện lại nói, sở dĩ anh ta thấy tôi phù hợp, vì tôi càng không giống kẻ biến thái lại càng dễ là kẻ biến thái.

Tôi thầm nghĩ không hiểu đây là cái logic gì! Có điều bọn họ đều cảm thấy tôi nên đi, vậy thì tôi cũng thử xem sao. Có điều trước hết tôi phải chỉnh lại cách ăn mặc mới được, kết quả Đinh Nhất lại nói: "Cậu đeo kính vào là giống biến thái ngay!"

Tôi lập tức bó tay.

Cuối cùng, dưới sự thiết kế "tỉ mỉ" của mấy nhân viên cao thủ hóa trang của Bạch Kiện, tôi quả nhiên, thật sự chỉ cần đeo thêm một cái kính… Có điều đồ trên người tôi cũng bỏ không ít công sức.

Họ để tôi mặc một đồ màu vàng nhạt được là thẳng thớm, còn đi một đôi giày da màu nâu nhạt nhã nhặn, nhìn tổng thể chắc là người có văn hóa.

Vì không thể có người đi theo bảo vệ, cho nên tôi phải tự mình đi, người của Bạch Kiện đã giấu máy theo dõi và thiết bị giám sát vào người tôi. Đồng thời, bọn họ còn nhét vào lỗ tai tôi một tai nghe Bluetooth, loại phải dùng nam châm mới lấy được ra, để tôi có thể nghe được hiệu lệnh của Bạch Kiện bất cứ lúc nào.

Sau khi chuẩn bị xong, tôi bắt đầu lên mạng vào web đen tìm kiếm phần tử khả nghi, vì trang web này toàn tiếng Anh, mà tôi còn chưa đạt đến tiếng Anh cấp bốn, nên Bạch Kiện cấp cho tôi một "phiên dịch cao cấp".

Trang web này thực sự rất bí ẩn, nếu như tôi không biết được tên và địa chỉ IP qua trí nhớ của Lý Nguyệt Nguyệt, thì không nói đến người bình thường như tôi, đến cả người của Bạch Kiện cũng

không tìm ra được.

Trừ khi anh là kẻ biến thái thực sự, còn không thì cũng phải thường xuyên tham gia vào các diễn đàn biến thái lớn mới có thể học hỏi được, cho nên bây giờ muốn làm biến thái cũng không dễ dàng gì.

Trải qua mấy ngày tìm kiếm, chúng tôi cũng tìm ra một người bí ẩn trên web này có tên tài khoản là Lion King. Hắn thường xuyên đăng tải ảnh chụp của các bé gái, nhìn quần áo và bối cảnh sau lưng những bé gái này thì đây đều là ở Trung Quốc.

Những cô bé này khoảng vài tuổi đến mười mấy tuổi, từ nét mặt của chúng không khó để nhận ra lúc chụp những bức ảnh này chúng đều không hề tự nguyện, trên mặt hầu hết đều có vết thương, vẻ mặt ngoài sợ hãi thì không còn gì khác. Mỗi lần nhìn những bức hình này, tôi rất khó chịu, phải nhanh chóng nghĩ cách tìm được chúng…

Thêm mấy ngày tiếp xúc nữa, tôi và tài khoản Lion King kia dần quen thân hơn, tôi nói với hắn mình là một lãnh đạo tầm trung, mặc dù đã có gia đình ổn định, nhưng sâu trong lòng tôi vẫn luôn cảm thấy trống rỗng.

Sau đó Lion King bắt đầu "chào hàng" những đứa bé trong tay hắn cho tôi, ngay từ đầu tôi đã không tự chủ động, nói là mình có gan nghĩ nhưng không có gan làm, chỉ dám xem trên web thôi…

Lion King lúc này cam đoan với tôi, chỉ cần tôi có tiền, những thứ khác tôi không cần phải lo, sẽ tuyệt đối an toàn. Để chân thực hơn, tôi vẫn không đồng ý ngay, mà nói mình cần phải suy nghĩ đã.

Mặc dù trong lòng chúng tôi đều rất lo lắng, nhưng tôi biết thời điểm này không thể nóng vội, nhất định phải đốt từ từ, cuối cùng mới nắm giữ được mấu chốt, nhanh một bước hay chậm một bước

cũng không được.

Một ngày sau tôi liên lạc với Lion King, hỏi hắn cần bao nhiêu tiền? Đối phương ra giá rõ ràng, năm mươi nghìn đồng một năm làm hội viên, chắc giá! Hắn sẽ cung cấp cho tôi địa điểm an toàn và trẻ con khỏe mạnh.

Dẫn cá mấy ngày, cuối cùng cũng đến ngày thu lưới, có điều địa chỉ mà Lion King đưa ra khiến tôi hơi ngạc nhiên, tôi vốn tưởng rằng đó phải là một câu lạc bộ tư nhân bí mật nào đó? Nhưng kết quả đó chỉ là một tiệm cắt tóc khuất trong một con hẻm nhỏ.

Trong con ngõ khắp nơi đều là rác rưởi và nước bẩn, thỉnh thoảng lại có mùi hôi bốc lên, có điều sự dơ bẩn này so với thứ "tội ác dơ bẩn" mà nó cất giấu thì chẳng là gì… Tôi rút chiếc khăn tay màu lam ra, đặt lên mũi, bình tĩnh bước về phía cửa hiệu làm tóc kia.

Đẩy cửa ra, lập tức bị không gian mù mịt trong phòng làm khó chịu, tôi nhướng mày, có một cô gái hơi mập, miệng ngậm điếu thuốc đứng lên, nhìn tôi dò xét, nghi ngờ hỏi: "Cắt tóc?"

Tôi không nhìn thẳng vào mắt cô ta, chỉ hạ giọng nói: "Tôi tìm A Văn…"

Cô ta lập tức quan sát tôi tỉ mỉ, sau đó cười và nói: "Được được, anh chờ ở đây." Nói xong cô ta cầm điện thoại bấm số, sau khi có người nghe máy, tôi thấy cô ta nói nhỏ: "Có khách…"

Lúc này bên tai tôi vang lên giọng của Bạch Kiện: "Chút nữa gặp A Văn, cố gắng đừng nhìn thẳng vào mắt hắn, phải tạo cho hắn cảm giác cậu không tin tưởng nơi này, tóm lại phải làm sao để hắn thấy được đây là lần đầu tiên cậu đến đây, nên thấy thấp thỏm không yên."

Tôi âm thầm kêu khổ trong lòng, xem ra làm nội gián ngoài đời không hề giống nội gián được miêu tả đơn giản trên phim, yếu tố

tâm lý quá khác nhau.

Có điều Bạch Kiện cũng bảo tôi không cần lo lắng, vì bọn họ đang ở trong xe giám sát chỉ cách tôi chưa đến hai cây số.

Trước khi tôi đi Đinh Nhất cũng nói: "Cậu phải nhớ kĩ, lần này thứ cậu đối mặt là người, bọn chúng so với mấy cái xác sống tay không xé xác người khác đâu có đáng kể gì…"

Tôi nghĩ cũng phải, sợ gì chứ? Ông đây cũng là kẻ tay đánh lệ quỷ, chân đạp xác sống, chẳng lẽ còn không đối phó được với mấy tay buôn người đó sao!? Hơn nữa, tôi cũng chỉ là mồi câu, chỉ cần cá lớn cắn câu tôi sẽ không sao cả.

Lúc này một người trẻ tuổi đẩy cửa đi ra, đầu tiên hắn nhìn thoáng qua cô gái mập kia, cô ta lập tức gật đầu nói với hắn: "Là anh ta…"

CHƯƠNG

Cậu bé duy nhất

Người trẻ tuổi kia dò xét tôi từ trên xuống dưới một lúc mới nói: "Anh là Minh Nguyệt Thanh Phong?"

Tôi vội gật đầu nhẹ, trong lòng thì đang thầm chửi Bạch Kiện, chọn cho tôi cái tên giẻ rách gì vậy.

Sau đó người trẻ tuổi kia vẫy tay với tôi: "Đi theo tôi…"

"Cái đó… Đi đâu?" Tôi tỏ vẻ thận trọng nhìn hắn.

Người trẻ tuổi cười nói: "Anh không phải lo, tôi đảm bảo nơi này rất an toàn."

Tôi gật đầu, đi theo hắn ra sau cửa hàng làm tóc. Hắn dẫn tôi vào sâu trong con ngõ nhỏ, sau đó đi lên một hành lang bên ngoài lên tầng hai.

Lúc này tôi mới nhận ra con ngõ này bên dưới là một loạt các cửa hàng, bên trên còn một tầng nữa, nhưng tầng trên này không phải cửa hàng nào cũng có cầu thang lên. Tôi vốn tưởng là đi lên tầng hai thôi, không ngờ hắn lại dẫn tôi đi hết hành lang, đi xuống một cầu thang khác dẫn ra bên ngoài con ngõ…

Đi một lượt hết lên lại xuống, lúc này tôi đã cách xe giám sát của Bạch Kiện khá xa, không biết những thiết bị trên người tôi thế nào? Có bị mất tín hiệu không? Trong lòng tôi còn đang suy nghĩ

chuyện này, lúc ngước lên đã thấy một tòa nhà tứ hợp viện trông rất bình thường.

Viện này nhìn từ bên ngoài cũng không lớn, nhưng khi đi vào mới biết, bọn chúng đã xây thêm ba tầng hầm bên dưới, cộng thêm một tầng trên mặt đất là bốn tầng.

Tầng trên mặt đất nhìn rất bình thường, trong viện trồng nhiều loại hoa cỏ, nhưng sau khi đi theo tên kia xuống cầu thang, tôi cảm nhận rõ mình đã bị cắt liên lạc với đám Bạch Kiện.

Nếu như không phải do khoảng cách quá xa ảnh hưởng đến đường truyền, thì rõ ràng nơi này của bọn chúng có lắp thiết bị chặn tín hiệu điện tử. Đi xuống tầng hầm dưới lòng đất, có mấy người đang ngồi bận rộn làm việc trên máy tính, vừa nhìn là biết bọn chúng đang đăng "tin tức hàng hóa" lên trên web đen.

Lúc này gã trẻ tuổi dẫn tôi đến một máy tính bảo tôi ngồi xuống, sau đó mở ra ảnh mấy đứa bé: "Anh ở đây chọn đi, thích đứa nào tôi sẽ mang đến cho anh…"

Tôi gật đầu, sau đó nhìn những ảnh chụp trên máy tính, đây là những cô bé khoảng từ sáu bảy tuổi đến mười một mười hai tuổi. Có khoảng bảy tám cô bé tôi đã từng thấy lúc Lion King gửi ảnh cho tôi xem.

Một lúc sau, gã trẻ tuổi cầm một chai nước đưa cho tôi: "Thế nào? Chọn cái nào?"

Tôi hơi do dự nói: "Nhìn ảnh không có cảm giác… tôi có thể nhìn người thật không?"

Gã trẻ tuổi nhướng mày, nghĩ một lúc rồi nói: "Xem ảnh không được sao?"

Tôi nói: "Tôi thích thực tế một chút…"

Hắn thở dài, nói: "Được thôi, đi theo tôi…"

Sau đó hắn lại đưa tôi xuống sâu thêm một tầng nữa, nơi này có nhiều cái lồng, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng trẻ con khóc bên trong, tim tôi như bị siết chặt, nhưng phải nỗ lực khống chế nét mặt, tránh bị lộ tẩy.

Lúc này hắn bảo tôi ngồi chờ trên một chiếc ghế ở hành lang, đợi một chút hắn quay lại ngay. Tôi biết hắn đi dẫn bọn trẻ ra, chỉ là không biết bọn Bạch Kiện có thể tìm đến đây không…

Không bao lâu sau hắn dẫn theo mấy cô bé ra, khi những cô bé này nhìn thấy tôi, trên mặt chúng đều lộ ra vẻ sợ hãi. Không biết thân xác những đứa trẻ này đã phải chịu đựng những chuyện đáng sợ thế nào, lại khiến chúng có vẻ mặt như vậy… Có điều, hôm nay tôi đã đến được đây, nhất định sẽ đưa chúng ra khỏi nơi này.

Có hai đứa bé đi chậm hơn một chút, gã trẻ tuổi kia liền trầm giọng quát lớn giục chúng đi nhanh lên, hai đứa bé vội chạy hai bước, mặt đầy sợ hãi. Nếu không phải bây giờ tôi không thể bại lộ, tôi nhất định phải đá cho hắn một phát.

Mấy đứa bé xếp thành hàng trước mặt tôi, giống như những hàng hóa đang chờ tôi chọn, mặc dù trên mặt chúng đều là vẻ sợ hãi, nhưng hiển nhiên đây không phải lần đầu chúng bị đưa ra để chọn như thế này.

Tôi cố gắng nhớ mặt chúng, không biết cha mẹ chúng biết được con mình bây giờ phải chịu cảnh ngược đãi thế này, sẽ đau lòng đến thế nào.

Thấy tôi ngần ngừ mãi không chọn, gã trẻ tuổi kia giật mình nói: “Không phải là anh thích bé trai chứ? Thế thì giá phải khác! Ở đây chúng tôi có một đứa bé trai đấy.”

Tôi nắm chặt tay, sau đó giả bộ hào hứng nói: “Ở đâu? Cho tôi nhìn qua một chút…”

Gã trẻ tuổi khẽ cười một cái, sau đó nói với mấy bé gái: “Tất cả

đi vào!" Sau đó hắn nói với tôi: "Anh đợi một chút nữa… Có điều phải nói rõ, bé trai bảy mươi nghìn."

Tôi hít thật sâu: "Được… có điều tôi muốn nhìn thấy người trước."

Gã trẻ tuổi vỗ vỗ vai tôi: "Yên tâm, đảm bảo anh sẽ hài lòng…"

Lúc này cửa một căn phòng trên hành lang mở ra, một người trung niên dáng vẻ thô tục từ trong đi ra, lúc hắn đi qua tôi còn cười cười ra vẻ lúng túng khó xử.

Tôi cắn răng nhịn tức giận trong lòng, khuôn mặt tên súc sinh này tôi nhớ kĩ, chờ sau khi cứu được bọn trẻ ra sẽ đi tìm mi tính sổ sau! Khi tôi vẫn đang nhìn theo bóng lưng của gã trung niên kia thì gã trẻ tuổi đã vào phòng lúc nãy, lôi một đứa bé trai tầm sáu, bảy tuổi đến chỗ tôi. Cậu bé vừa đi vừa khóc trên mặt vẫn còn mấy vết máu…

May mà tôi nhịn được không giơ tay ôm lấy nó, nhìn vết thương trên người đứa bé, tôi tỏ vẻ để ý nói: "Đứa bé này toàn thân đều bị thương, cũng đừng… đến cuối cùng lại xảy ra chuyện."

Gã trẻ tuổi vội cam đoan với tôi: "Yên tâm, nếu thực sự có chuyện chúng tôi sẽ xử lý, sẽ không liên lụy đến anh! Thế nào? Đứa này được không?"

Tôi gật đầu, sau đó tỏ vẻ khó xử nói: "Nhưng hôm nay tôi chỉ mang theo năm mươi nghìn đồng tiền mặt, còn hai mươi nghìn lần sau đưa được không?"

Gã trẻ tuổi cười nói: "Không vấn đề, dù sao chúng ta cũng gặp nhau nhiều mà."

Lúc này cậu bé vẫn đang khóc không ngừng, gã trẻ tuổi liền giận dữ mắng: "Đừng khóc nữa, còn khóc nữa tao đánh chết…"

Cậu bé lập tức hoảng sợ ngậm miệng lại, nhưng vẫn không

ngừng thút thít.

Tôi nói với gã: “Không sao, thế này đi, tôi thấy bộ dạng nó hôm nay không được tốt, đến cuối tuần tôi sẽ quay lại, đừng để nó tiếp khách trong thời gian này được không?”

Gã nghĩ một chút rồi nói: “Cũng được, nếu thế anh nhất định phải đến vào buổi sáng.”

“Chuyện đó thì dễ, chỉ cần tình trạng của nó tốt hơn một chút…” Tôi gật đầu nói.

Gã thấy tôi đồng ý ngay, liền cười nói: “Vậy hôm nay…”

“Hôm nay để tôi làm quen với nó một chút, tôi cũng không thích ép buộc… Đúng rồi, chỗ anh có đồ ăn vặt gì cho bọn trẻ con không. Lấy cho tôi một ít.”

CHƯƠNG

Nhiệm vụ kết thúc

Gã trẻ tuổi nghe thế cười ha ha: "Mẹ, tôi sống lâu thế này rồi… đúng là dạng người gì cũng có thể gặp được."

Tôi biết dạng người hắn đang nói đến là dạng biến thái nào cũng có thể gặp rồi, có điều dù sao tôi cũng là một khách hàng của hắn, nên hắn đổi cách nói…

Sau đó hắn đưa cho tôi một gói bim bim "thịt hổ" và ít thạch rẻ tiền, tôi cầm lấy, kéo tay cậu bé nói: "Cho cháu! Cháu ăn đi, rồi không khóc nữa nhé?"

Cậu bé ngạc nhiên, không dám nhận đồ tôi đưa, tôi vội nhẹ nhàng trấn an cậu bé: "Không sao, cháu chỉ cần ăn đồ ăn thôi, không phải làm gì cả."

Cậu bé nghe tôi nói vậy càng không dám cầm, đột nhiên tôi có cảm giác hình như mình dọa nó sợ rồi? Lúc này gã trẻ tuổi lạnh lùng nói: "Bảo mày ăn thì ăn đi!"

Cơ thể cậu bé khẽ run một cái, lập tức cầm lấy đồ ăn vặt trong tay tôi. Tôi không đành lòng nhìn dáng vẻ sợ sệt của nó, nên nói với gã kia: "Tôi muốn một phòng riêng để nghỉ với nó."

Gã kia liền tỏ vẻ kín đáo nói: "Hiểu rồi, hiểu rồi…"

Sau đó hắn mở một cửa phòng trên hành lang, để tôi và cậu bé

đi vào trong. Tôi quan sát xung quanh, căn phòng này khoảng sáu, bảy mét vuông, trong phòng chỉ có một chiếc giường nhỏ, ga giường bẩn đến nỗi đã không nhìn ra màu sắc ban đầu của nó nữa.

Gã trẻ tuổi để tôi vào rồi xoay người đóng cửa đi luôn, có lẽ ngay cả gã cũng cảm thấy nơi này thực sự quá nhỏ, có thêm một người nữa là quá chật chội.

Bây giờ tôi mới quan sát căn phòng kĩ hơn, muốn nhìn xem có camera giám sát hay gì không, nhưng căn phòng này ánh sáng lờ mờ không nhìn rõ được thứ gì cả.

Tôi dịu dàng nói với cậu bé: "Cháu đừng sợ, chú không phải người xấu, cháu có đói không? Có thích ăn những thứ này không?"

Cậu bé nghe xong vẫn còn do dự một lúc, mới dám mở túi "thịt hổ" ra, bắt đầu ăn từng chút một. Có lẽ trong phòng này không khí lưu thông không tốt, nên trong phòng có mùi khó chịu, lại thêm loại "thịt hổ" rẻ tiền này nữa, khiến tôi buồn nôn.

Nhưng cậu bé dường như rất thích ăn, có lẽ những đồ ăn vặt này trong mắt tôi là đồ chất lượng kém, nhưng đối với cậu bé lại là món ăn ngon… thế là tôi thừa dịp cậu bé đang ăn, không đề phòng nữa nhẹ nhàng hỏi: "Cháu tên là gì?"

Cậu bé nghĩ nghĩ rồi nói: "Cường Cường…"

Tôi nghi ngờ hỏi: "Đây là tên từ bé của cháu sao?"

Cậu bé do dự một chút, sau đó thì thầm: "Không phải, cháu trước kia tên là Phùng Tiểu Long, sau này bọn họ không cho cháu dùng tên này nữa."

Tôi cười nói với cậu bé: "Phùng Tiểu Long? Vậy sau này chú gọi cháu là Tiểu Long nhé?"

Không ngờ cậu bé kiên quyết lắc đầu: "Không được, nếu để bọn chúng biết cháu nói tên thật cho chú biết, chúng sẽ đánh chết

cháu.”

Tôi nghe xong liền im lặng, vì tôi cũng không biết nên an ủi đứa trẻ chưa đến mười tuổi này thế nào, lại càng không biết làm thế nào mới có được sự tin tưởng của nó.

Tôi nhẹ giọng hỏi nó: “Chú có thể xem vết thương trên người cháu không?”

Tiểu Long vội vàng nói: “Đừng cởi quần áo cháu…”

Tôi vội trấn an nó: “Không cởi, không cởi, cháu kéo tay áo lên để chú xem vết thương trên người cháu được không?”

Có lẽ tôi nói chuyện quá nhẹ nhàng, khiến Tiểu Long bớt đề phòng hơn, tóm lại nó để tôi xem tay chân của nó, trên đó chi chít những vết thương, mới chồng lên cũ, khiến tôi không đành lòng xem tiếp.

Tôi chỉ mấy vết thương mới và hỏi: “Đau không?”

Không ngờ Tiểu Long lại lắc đầu: “Bây giờ không đau, lúc nãy bị đánh mới đau ạ.”

“Những bạn khác ở đây cũng bị đánh à?” Tôi hỏi thận trọng.

Tiểu Long nghĩ một chút rồi nói: “Các chị lớn tuổi hơn sẽ ít bị đánh hơn…”

“Vì sao?”

“Vì các chị ấy nghe lời hiểu chuyện hơn…”

Tôi đương nhiên biết cái “Nghe lời hiểu chuyện” Tiểu Long nói đến là ý gì, nên cũng không đành lòng hỏi tiếp, lúc này tôi thấy Tiểu Long đã ăn xong gói thịt hổ, định mở thêm một túi khác.

Không ngờ nó lại dè dặt hỏi tôi: “Cái này cháu có thể cất đi ăn sau không?”

Tôi gật đầu: “Đương nhiên, có điều bây giờ cháu đã ăn no chưa?”

Nó vui vẻ cười nói: “Ăn no rồi, ăn ngon thật…”

Tôi càng thấy đau lòng, bế nó đặt lên giường nói: “Cháu ngủ đi, lần sau chú lại đến thăm cháu.”

Lúc tôi từ trong phòng đi ra, gã trẻ tuổi kia lập tức mặt tươi cười chào đón: “Thế nào? Có hài lòng không?”

Tôi cố hết sức kìm nén sự phẫn nộ đang dâng lên, giữ giọng nói bình thường nói với gã: “Sau này đừng đánh nó đến mức này, khiến người ta nhìn không thấy hứng thú.”

Gã trẻ tuổi nhún vai nói: “Cái này cũng không phải mình chúng tôi đánh, anh biết đấy, có nhiều khách ra tay rất nặng.”

Tôi nghe xong cũng không nói gì nữa, rút trong túi ra năm mươi nghìn đồng đưa cho hắn: “Tôi thấy cả người nó đều có vết thương, mấy ngày tới để nó tĩnh dưỡng cho tốt, tôi cũng không muốn vừa đưa tiền cho anh thì nhận lại là cái xác.”

Hắn nghe xong vỗ ngực cam đoan: “Anh yên tâm, ở đây chúng tôi có bác sĩ chuyên nghiệp, chỉ cần không phải thương tích quá nặng sẽ không có vấn đề gì! Lần sau đến nhớ đem thêm hai mươi nghìn nữa…”

Tôi hờ hững nói: “Được, yên tâm đi, anh cứ chăm sóc người cho tốt là được, tôi cũng không muốn chơi một lần rồi thôi.”

“Yên tâm, yên tâm, tuyệt đối sẽ không thế!”

Sau đó hắn tự mình đưa tôi ra ngoài, khi đi qua khu vực máy tính ở tầng hai, tôi thấy mấy người đang làm việc trên trang web tiếng Anh kia tuổi cũng không lớn, có lẽ cũng chỉ vừa tốt nghiệp đại học.

Không hiểu những người này nghĩ gì, vì sao không tìm một công việc đàng hoàng? Ở đây làm những chuyện thất đức thế này, sớm muộn gì cũng có ngày bị bắt…

Sau khi ra khỏi khu nhà tứ hợp viện, tôi định sẽ quay lại theo đường cũ, nhưng tên kia lại nhất quyết dẫn tôi đi một con đường khác.

Trên đường tôi có hỏi hắn có phải là Lion King không? Hắn chỉ cười và nói: “Tôi? Không phải, Lion King là ông chủ lớn của nơi này, khách ở đây đều do ông ta dẫn đến, đừng nói là anh, ngay cả tôi cũng chưa từng nhìn thấy ông ta!”

Khi đi ra khỏi ngõ, cuối cùng tôi mới có thể hít thở bình thường trở lại, mặc dù tôi biết gã trẻ tuổi kia vẫn đang nhìn theo phía sau tôi…

Tín hiệu khi nãy bị gián đoạn đã được khôi phục, tiếng Bạch Kiện lại vang lên, anh ta bảo tôi lập tức lên một chiếc xe cảnh sát được ngụy trang thành xe taxi, chỉ cần tôi lên xe, nhiệm vụ này sẽ kết thúc hoàn toàn…

CHƯƠNG

Cái chết của Tiểu Long

Không ngờ khi tôi lên xe, tài xế lại là Đinh Nhất! Vừa nhìn thấy anh ta, suýt nữa thì tôi bật cười, may mà nhịn được, tôi nói bừa một địa chỉ, anh ta lái xe đi luôn.

Đi được khoảng vài trăm mét, tôi thở phào nói: "Sao anh lại lái xe?"

Đinh Nhất gằn giọng nói: "Vừa nãy Bạch Kiện nói bị mất liên lạc với cậu hơn hai mươi phút, đã xảy ra chuyện gì thế?"

Tôi quay ra sau nhìn: "Bạch Kiện đâu? Vừa rồi lúc tôi đi vào nơi đấy có thiết bị chặn tín hiệu, cho nên không giữ liên lạc được…"

Đinh Nhất nghe xong gật đầu: "Bọn họ rút lui trước rồi, sợ đánh rắn động cỏ, có điều chắc chắn tối nay sẽ hành động, bọn họ đợi cậu về sẽ vẽ lại bản đồ nơi đó."

Sau đó, Đinh Nhất lái xe lượn mấy vòng quanh khu phố đông đúc rồi mới đi đến chỗ Bạch Kiện… Địa hình trong tứ hợp viện kia cũng không quá phức tạp, có điều tôi không biết bọn chúng có cửa ra nào khác không.

Hơn nữa mấy kẻ trong đó hình như cũng không phải kẻ đứng đầu, bọn chúng cũng không biết nhiều về đường dây tội phạm này, nếu như không phải vì những đứa trẻ trong đó quá đáng thương,

không muốn để chúng tiếp tục chịu khổ… Đám Bạch Kiện chắc chắn sẽ thả dây câu dài bắt con cá lớn.

Sau khi về đến Cục cảnh sát, tôi miêu tả lại địa hình nơi đó, nhân viên nghiệp vụ dựa theo đó vẽ ra một bản đồ địa hình rất chuẩn xác.

Có điều tôi mới chỉ đi qua tầng hầm thứ nhất và thứ hai, còn tầng dưới cùng thì không biết thế nào? Có bao nhiêu đứa trẻ bị nhốt dưới đó? Tôi không biết được.

Tôi tin rằng trong tòa nhà không chỉ có mấy đứa bé mà tôi đã gặp, nhất là ở tầng dưới cùng kia, nơi sâu nhất thường sẽ ẩn giấu những bí mật càng kinh người.

Đêm hôm đó, bọn Bạch Kiện đã lên kế hoạch chu toàn, thừa dịp đêm tối, đội đặc công lặng lẽ tiếp cận tứ hợp viện trông bình thường kia, nhưng thực tế lại giấu giếm bí ẩn bên dưới.

Lúc đầu Bạch Kiện bảo tôi ở nhà chờ tin, nhưng tôi dù sao cũng đã tham gia vào chuyện này, hơn nữa tôi rất lo cho cậu bé Tiểu Long kia, nên đêm đó cũng đi theo.

Lúc bắt đầu, kế hoạch diễn ra rất thuận lợi, Bạch Kiện mang theo đội đặc công thành công lặng lẽ tiến vào tầng hầm một và hai, nhanh chóng khống chế được đám người bên trong, nhưng bọn họ lục soát hết tầng hầm thứ hai cũng không tìm thấy Tiểu Long mà tôi nói đến.

Tôi ở trên chờ một lúc, thấy mấy cô bé gặp ban ngày đều đã được cảnh sát đưa ra ngoài, có lẽ chuyện xảy ra quá đột ngột, mặt đứa nào cũng đầy sợ hãi, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tôi tìm mãi vẫn không thấy Tiểu Long đâu, liền giữ một cô bé hơi lớn tuổi lại hỏi: “Tiểu Long đâu?”

Ánh mắt cô bé tỏ vẻ không hiểu, tôi liền nhớ ra bọn chúng

không gọi cậu bé là Tiểu Long, mà gọi là Cường Cường, thế là tôi hỏi lại: "Cháu có thấy Cường Cường đâu không? Là một cậu bé?"

Cô bé nghĩ một chút rồi nói: "Trước giờ cơm tối nó phát bệnh, bị họ đưa xuống tầng dưới."

Tôi ngạc nhiên, không ngờ đứa bé này lại còn có bệnh, tôi vội hỏi tiếp: "Cậu bé bị bệnh gì?"

Có lẽ giọng tôi hơi cao, khiến cô bé kia bị dọa sợ, ngay lập tức nói mình không biết gì hết… Tôi biết có hỏi cũng không được gì, lập tức chạy theo cầu thang xuống dưới, đến lúc tôi chạy đến tầng hầm thứ hai thì thấy Bạch Kiện đang đứng ở đầu cầu thang đi xuống tầng tiếp theo, vẻ không hài lòng nói: "Sao cậu lại xuống đây, chỗ này không an toàn!"

Tôi lập tức nói với anh ta: "Tôi vừa hỏi một cô bé, nó nói Tiểu Long phát bệnh bị đưa xuống dưới kia."

Bạch Kiện sầm mặt, hướng về phía cửa chống trộm thông xuống tầng dưới rồi nói với tôi: "Nhân viên kỹ thuật sẽ đến ngay, đừng lo lắng…"

Tôi không biết câu "Đừng lo lắng" của anh ta là nói với tôi hay tự nói với chính mình? Vì trong lòng chúng tôi đều có một dự cảm xấu, đằng sau cánh cửa chống trộm khóa chặt kia, có lẽ sẽ có thứ chúng tôi không tiếp nhận được.

Sau đó nhân viên kỹ thuật vội vàng chạy đến mở cánh cửa kia ra, Bạch Kiện dẫn theo hai đặc công cẩn thận tiến vào, đầu tiên bọn họ xác nhận bên trong an toàn, sau đó bật công tắc đèn, bóng đèn cả tầng hầm đều sáng lên.

Kết cấu của tầng này không hề giống như chúng tôi nghĩ, không gian rất rộng rãi, trống trải, cơ bản đều chỉ có các cột bê tông, phía trong cùng ánh sáng chiếu lờ mờ, dường như có để mấy cái tủ đông.

Vì tôi vẫn cách chỗ tủ đó một đoạn, nên không cảm nhận được gì, nhưng nghe cô bé kia nói Tiểu Long bị bọn chúng đưa xuống dưới này, nhưng chỗ này đâu có nơi nào để giữ trẻ con? Ngoại trừ…. Mấy cái tủ đông kia.

Tôi vội bước về phía trước, nhưng dường như sợ cảm nhận được thứ gì đó nên ngừng lại… Cuối cùng vẫn là Bạch Kiện đi về phía đó, dùng sức mở nắp một tủ đông lên! Bên trong là thịt đông, đây là đồ ăn thường ngày của bọn chúng.

Bạch Kiện thở phào quay lại nói với tôi: "Chỉ là thịt đông bình thường thôi."

Tôi nghe thế cũng bước lên mấy bước, nhưng nhanh chóng nhận ra chuyện không đơn giản như vậy, sau đó tôi gấp gáp bước hai bước đến trước một tủ đông khác, nhấc mạnh nắp lên, liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đang nằm an tĩnh trong đó….

Trên mặt Tiểu Long không hề có biểu cảm đau đớn, trong tay cậu bé vẫn nắm chặt túi "thịt hổ" kia.

Dù thế nào tôi cũng không tiếp nhận được kết quả này, lúc tôi rời đi cậu bé vẫn còn sống, vì sao mới chỉ một chút thời gian như vậy đã không còn sống? Trong lòng tôi đã tự hứa sẽ quay lại đón cậu bé, nhưng tôi lại không làm được…

Tôi cố nén sự khó chịu trong lòng, đưa tay chậm rãi chạm vào khuôn mặt nhỏ bé lạnh lẽo, một chút ký ức khi còn sống của cậu bé ùa về trong đầu tôi, không ngờ Tiểu Long lại bị bệnh thận rất nặng, với bệnh tình và lứa tuổi của cậu bé đáng lẽ giờ này phải đang nằm trên giường bệnh điều trị, nhưng hôm nay lại chỉ có thể nằm trong chiếc tủ đông lạnh lẽo này.

Sắc mặt mấy đặc công cũng ảm đạm khi nhìn thấy Tiểu Long, dù sao đây là chuyện không ai muốn thấy, nhất là tôi…

Lúc đó tôi rất hối hận vì sao ban ngày không đưa Tiểu Long đi

cùng? Có lẽ nếu tôi đưa thêm tiền, bọn chúng có thể đồng ý cho tôi mang đứa trẻ đi. Nếu được vậy, cậu bé đã không phải chịu kết cục thế này.

Sau khi nhìn thấy thi thể Tiểu Long, cơn tức giận của tôi đạt đến cực điểm, tôi dường như chạy hết sức lên trên, lao đến túm lấy gã trẻ tuổi đang đứng ngoài xe cảnh sát hét lên: "Vì sao Tiểu Long chết? Không phải mày đã đồng ý không đánh nó rồi sao?"

CHƯƠNG

Đêm không ngủ

Lúc này tên đó đã bị dọa mặt xám như tro, thấy tôi chất vấn, liền lắp bắp nói: "Nó… nó bị bệnh thận nặng, mấy ngày nay không thuốc uống, cho nên… cho nên mới…"

"Hết thuốc sao không mua!" Tôi giận dữ hét lên.

"Thuốc đó rất đắt tiền, ông chủ nói nếu tiếp tục như vậy sẽ lỗ vốn, cho nên… cho nên…"

"Cho nên để nó tự sinh tự diệt?" Hai mắt tôi đỏ ngầu.

"Tôi cũng không có cách nào, tôi chỉ có thể nghe theo lời ông chủ… tôi…"

Tôi vừa nghĩ đến những cực khổ Tiểu Long đã phải chịu, sự xót thương dâng lên, tay nắm thành quyền dồn hết sức đánh vào mặt hắn, lúc đó nếu không có Bạch Kiện đến kéo tôi ra, có lẽ tôi đã đánh hắn chết tươi.

Đây là lần đầu tiên tôi vì người xa lạ mà cảm thấy đau khổ như thế, vì trong lòng tôi cảm thấy mình hoàn toàn có thể cứu Tiểu Long ra, nhưng không ngờ vẫn chậm một bước…

Đội Bạch Kiện tiến hành thẩm vấn ngay trong đêm với các nghi phạm bắt được, nhưng đáng tiếc, cũng không moi được manh mối nào có giá trị từ bọn chúng.

Tên A Văn bị tôi đánh chính là kẻ đứng đầu chỗ này, phụ trách liên hệ với ông chủ Lion King, theo lời khai của hắn, ông chủ của chúng là người rất lợi hại, trong tay hắn có một đường dây vô cùng hoàn chỉnh, mà bọn chúng chỉ là nút cuối cùng trong đường dây này mà thôi.

Hơn nữa, cái cao siêu nhất của ông chủ chúng là, cho dù bất kỳ khâu nào trên đường dây này có vấn đề, cũng sẽ không thể nào liên lụy đến hắn.

Cho nên với những tên thuộc hạ như A Văn, hắn chỉ có một yêu cầu, đó chính là tự vệ cho tốt, nếu bị bắt sẽ không có người cứu, mà chúng cũng không thể lôi ai theo được.

Về chuyện lai lịch của những đứa bé này, làm sao đến được tay chúng, A Văn cũng không biết gì. Không phải là hắn không muốn nói, mà thực sự là hắn không biết. Đáng sợ nhất là, việc A Văn làm do cha hắn truyền lại, nói cách khác, từ đời cha chú của hắn đã làm việc này.

Mà mấy bộ xương trắng chúng tôi tìm thấy dưới giếng sâu kia, chính là do bọn chúng vứt xuống. Lúc đó, cha hắn mới bắt đầu công việc này, chưa có nhiều kinh nghiệm, nên trong quá trình giam giữ có không ít đứa trẻ bị chết… Trong mấy năm gần đây, trong nhóm tội phạm của chúng có thêm bác sĩ, từ đó mới dần dần không còn đứa nào chết nữa, nhưng Tiểu Long là trường hợp ngoài ý muốn.

Theo như A Văn khai, lúc Tiểu Long bị đưa đến đã bị bệnh thận rất nặng, nghe nói nó còn là một đứa trẻ bị bố mẹ bỏ rơi… Nghĩ đến dáng vẻ bé nhỏ đáng thương của Tiểu Long, lòng tôi lại cảm thấy đau xót.

Đêm hôm đó, cảnh sát cứu được mười một đứa trẻ từ tứ hợp viện ra, ngoại trừ Tiểu Long đã chết, còn lại đều là bé gái.

Sau khi những đứa trẻ này được cứu ra, tất cả đều có dấu hiệu bị tổn thương tâm lý ở nhiều mức độ khác nhau, có lẽ để chúng hoàn toàn xóa bỏ được bóng ma tâm lý này bắt đầu cuộc sống mới… nhất định không hề dễ dàng.

Cái chết của Tiểu Long khiến tôi chán nản mấy ngày, tôi vẫn không quên được hình ảnh đến lúc chết nó vẫn cầm chặt túi "thịt hổ" kia.

Tôi vốn hi vọng có thể tìm được cha mẹ cậu bé, có thể đưa cậu bé đi an táng cũng tốt, đáng tiếc sự thật đúng như A Văn nói, Tiểu Long là đứa trẻ bị cha mẹ vứt bỏ…

Tối hôm đó Bạch Kiện gọi chúng tôi đến nhà ăn cơm, tôi đoán là vụ án kia đã kết thúc rồi, nên tôi và Đinh Nhất cầm theo hai bình rượu đến. Đi vào nhà đã thấy Viên Mục Dã, Bạch Kiện và vợ anh ta đang bày một bàn ăn ngon để tiếp chúng tôi.

Bạch Kiện nhìn hai bình rượu trong tay tôi, buồn cười nói: "Hai người các cậu, một người không uống được rượu, một người phải lái xe, vậy mà còn không biết xấu hổ mang rượu đến đây?"

Tôi cười xấu xa: "Tôi không uống được thì hai người uống! Lần trước còn chưa uống đã, lần này uống bù nhé? Hơn nữa, vụ án kia đã có kết quả, hai người cũng nên uống mừng chứ!"

Không ngờ lúc tôi nói xong, vẻ mặt hai người Bạch Kiện và Viên Mục Dã đột nhiên sầm xuống, tôi vội hỏi: "Sao thế? Vụ án lại có vấn đề gì sao?"

Bạch Kiện thở dài: "Những kẻ bị bắt cũng chỉ là đám lâu la, lính tôm tướng cua thôi, kẻ thao túng phía sau bức màn ngay cả bóng cũng không thấy… Thật không biết trên thế giới này còn bao nhiêu ổ điếm như thế. Chỉ cần nghĩ đến những đứa trẻ kia, người làm cảnh sát như bọn anh sao có thể vui nổi."

Tôi chỉ khuyên anh ta: "Trên thế giới này có rất nhiều những

chuyện xấu xa chúng ta không thể nào chạm đến cũng không cách nào thay đổi, chuyện chúng ta có thể làm là cố gắng hết sức mình để có thể giải cứu và giúp họ không phải chịu tổn thương thêm nữa.”

Hôm đó, chúng tôi uống đến mức Bạch Kiện say khướt, tôi biết trong lòng anh ta không thoải mái, nhưng lại không cách nào thay đổi được, chỉ có thể mượn rượu giải sầu.

Trên đường về, Đinh Nhất nói với tôi, chú Lê đã làm xong hậu sự cho Tiểu Long, mặc dù không tìm được cha mẹ của cậu bé, nhưng để cậu bé đến Âm Ti đầu thai thì không vấn đề gì.

Tôi tự lẩm bẩm: “Bây giờ chỉ hi vọng khiếp sau nó có thể đầu thai vào một gia đình tốt, không phải chịu khổ sở như vậy nữa…”

Đêm hôm đó, tôi và Đinh Nhất vừa nằm ngủ thì bị chú Lê gọi điện đến dựng dậy. Giọng chú ấy vô cùng lo lắng, chú ấy mới nhận một việc rất khẩn cấp, bảo chúng tôi sang nhà đón chú ấy ngay, rồi đi đến một mỏ than cách đây bốn trăm cây số.

Tôi vừa nghe đến mỏ than là biết có chuyện không tốt, sau khi đón chú Lê, chú ấy mới nói cụ thể. Hóa ra mỏ than chúng tôi đang đến trưa hôm nay xảy ra chuyện, bị nổ khí gas, bây giờ đã tìm được thi thể của hơn bốn mươi thợ mỏ.

Cổ đông chính của mỏ than này là Ngô Tây Sơn, là một người bạn lâu năm của chú Lê. Từ khi chú Lê còn chưa có danh tiếng đã quen Ngô Tây Sơn, nên cũng được coi là bạn bè thân mật.

Lần này, mỏ than bị nổ khí gas có tình huống rất phức tạp, nếu xử lý thỏa đáng thì còn tốt, cũng chỉ táng gia bại sản, còn không tốt có khi còn phải đi tù! Thấy vấn đề nghiêm trọng như vậy, Ngô Tây Sơn đành đêm hôm gọi điện cầu cứu chú Lê!

Lúc chúng tôi đến mỏ than, trời đã tờ mờ sáng, từ cách mỏ than mười cây số đã có giới tuyến của cảnh sát. May mà Ngô Sơn Tây

đã cho trợ lý đón chúng tôi dưới chân núi, nếu không chúng tôi cũng không đi vào được!

Xe còn chưa đến hiện trường, từ xa đã nghe thấy tiếng ồn ào huyên náo, số lượng người cứu hộ không nhỏ, tôi hỏi trợ lý của Ngô Tây Sơn tên là Tiểu Lưu: “Tình hình bây giờ thế nào?”

Mặt Tiểu Lưu trắng bệnh: “Tình hình bây giờ rất không lạc quan, đã tìm thấy thi thể của hơn bốn mươi thợ mỏ, bên dưới chắc chắn vẫn còn, nhưng đường hầm trong mỏ rất phức tạp, muốn tìm thấy tất cả thì rất khó khăn.”

Trong lòng tôi và chú Lê đều trầm xuống, đêm nay nhất định sẽ có rất nhiều người không ngủ! Đặc biệt là Ngô Tây Sơn, có lẽ lúc này đã cuống như bị lửa cháy đến mông rồi.

Nhưng khi xe của chúng tôi gần đến nơi xảy ra tai nạn thì đột nhiên chết máy.

CHƯƠNG

Từ bỏ cứu hộ

Đinh Nhất thoáng cau mày xuống xe kiểm tra, phát hiện chiếc xe không bị hỏng hóc gì, nhưng không tài nào nổ máy được.

Đúng lúc này, chú Lê đang ngồi trong xe đột nhiên biến sắc nhìn ra ngoài, tôi nhìn theo ánh mắt của chú, cũng lập tức giật mình... Chỉ thấy có vài âm sai đang áp tải một đám âm hồn lảo đảo đi từ trên núi xuống.

Chú Lê vội vàng nói với Đinh Nhất vừa mới lên xe: "Cứ ở trên xe trước đi, gặp được bọn họ vẫn nên tránh đi một chút thì tốt hơn."

Tiểu Lưu ở trên xe không hiểu bèn hỏi với vẻ nghi ngờ: "Sao vậy? Gặp ai cơ?"

Chú Lê lập tức ra hiệu cho cậu ta im lặng, sau đó bắt đầu đếm số lượng âm hồn... Chỉ thấy những âm hồn này ai nấy đều ngơ ngác, giống như chưa biết mình đã chết.

Mấy người thợ mỏ này đều tầm hai mươi đến bốn mươi tuổi, đáng lẽ là tầm tuổi trụ cột của gia đình, vậy mà giờ lại chết, điều này đối với bất kỳ gia đình nào cũng là một thảm họa.

Chú Lê đếm đến cuối cùng được hơn bảy mươi người, nhưng vừa rồi Tiểu Lưu nói chỉ tìm được bốn mươi mấy thi thể, như vậy

còn hơn ba mươi thi thể chưa tìm được…

Chờ đến khi âm sai dắt âm hồn đi qua xe của chúng tôi, Đinh Nhất thử khởi động lại, chiếc xe giống như kỳ tích đột nhiên bình thường trở lại, chúng tôi lại tiếp tục lên đường.

Tiểu Lưu lúc này nói với vẻ mặt kinh hãi: “Đại sư, vừa rồi… có chuyện gì xảy ra vậy ạ?”

“Không có gì…, âm hồn mượn đường thôi…” Chú Lê nói với giọng đầy thần bí.

Tiểu Lưu nghe thế không dám hỏi thêm gì nữa, giống như hỏi nhiều một câu sẽ dính phải sự xui xẻo vậy… Lúc chúng tôi đi vào mỏ than, từ xa đã nghe thấy tiếng người đau đớn khóc than, chắc đây là người nhà của những thợ mỏ đã phát hiện được thi thể.

Lúc này, Ngô Tây Sơn đã ra đón chú Lê, nhìn vầng trán ông ta đầy khí đen thì biết trong thời gian này chắc chắn rất không may.

Ngô Tây Sơn nhìn thấy chú Lê lập tức đi đến gần, nói: “Lão Lê à, ông tới rồi! Ông mà không đến chắc tôi phải uống thuốc mất!”

Chú Lê vỗ vai ông ta: “Làm gì đến mức thế! Chuyện đã xảy ra rồi, trốn tránh không phải là cách giải quyết, chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp mới đúng! Nói cho tôi biết hiện giờ tìm được bao nhiêu người?”

Ngô Tây Sơn nghiêm mặt nói: “Mới tìm được năm mươi sáu người, tiếc là không ai còn sống.”

Chú Lê nghe thế hỏi luôn: “Còn bao nhiêu công nhân mất tích?”

Tôi khẽ nhẩm tính trong lòng, lúc nãy vừa nhìn thấy hơn bảy mươi âm hồn, vậy hiển nhiên còn hai mươi người chưa tìm được!

Không ngờ Ngô Tây Sơn lại nói: “Còn ba mươi chín công nhân nữa chưa tìm được, nhưng mấy người này đều ở chỗ sâu nhất trong hầm mỏ, tỉ lệ còn sống chỉ là số không.”

Chú Lê nhướng mày hỏi: “Vì sao lại nói thế?”

Ngô Tây Sơn vội giải thích: “Hiện giờ đang có chín tiểu đội tham gia cứu hộ, về cơ bản họ đã lục soát xong mỏ than số ba, tất cả thợ mỏ bên trong đều gặp nạn, còn mỏ than số bảy nồng độ cacbon điôxít vượt chỉ tiêu, không cách nào bảo đảm an toàn cho nhân viên cứu hộ! Quan trọng nhất là những công nhân mất tích đó không rõ tung tích, nhân viên cứu hộ căn bản không thể xác định vị trí chính xác của họ…”

Tôi hiểu Ngô Tây Sơn định nói gì, ông ta cảm thấy những thợ mỏ không rõ tung tích đó không còn khả năng còn sống, dù sao vị trí tương đối gần cũng không có ai còn sống, vậy những người ở chỗ càng sâu này làm sao có thể sống được?

Nhưng trước đó chúng tôi rõ ràng nhìn thấy âm sai chỉ bắt đi bảy mươi âm hồn, đâu có nhiều đến hơn chín mươi người như Ngô Tây Sơn đã nói?

Tôi nhìn thoáng qua chú Lê, muốn xem phản ứng của chú, chỉ thấy chú nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Tây Sơn hỏi: “Vậy ý của anh là…?”

“Tôi đã cho người liên hệ với gia đình những thợ mỏ này và sẽ ngừng giải cứu nếu được sự đồng ý của họ…” Ngô Tây Sơn bất đắc dĩ nói.

Tôi nghe thế mà giật mình, từ bỏ cứu hộ? Khi không thể xác định có người còn sống hay không là từ bỏ cứu hộ? Làm như vậy có quá vô trách nhiệm hay không?

Chắc chắn chú Lê cũng không đồng ý cách làm của ông ta, nhưng cũng không trực tiếp bác bỏ trước mặt Ngô Tây Sơn mà trầm giọng nói: “Gia đình những thợ mỏ đó sẽ đồng ý à?”

Ngô Tây Sơn suy nghĩ rồi trả lời: “Làm công tác tư tưởng chắc bọn họ sẽ đồng ý, dù sao số tiền mà họ được nhận cũng không

thiếu xu nào.”

Tôi nghe thế mà thấy lạnh trong lòng, chẳng lẽ chỉ vì vài đồng bạc mà người nhà những người thợ mỏ đó sẽ từ bỏ người thân của mình vào lúc quan trọng thế này sao?

Lúc này có người đến nói vài câu vào tai Ngô Tây Sơn, ông ta nghe xong biến sắc, sau đó vội quay ra nói với Tiểu Lưu: “Trước tiên cậu sắp xếp cho Lê đại sư một chiếc lều vải, chuẩn bị luôn trà nước và thức ăn nhé!”

Nói với Tiểu Lưu xong, Ngô Tây Sơn lại quay ra nói với chú Lê: “Lão Lê, ông cứ nghỉ ngơi một lúc, tôi đi xem tình hình một chút rồi sẽ quay lại…”

Sau đó Tiểu Lưu đưa chúng tôi đến một chiếc lều vải cách xa chỗ ồn ào lúc nãy, cậu ta chuẩn bị thức ăn nước uống cho chúng tôi theo lời Ngô Tây Sơn xong, rồi cũng đi ra ngoài hỗ trợ.

Tôi thấy Tiểu Lưu đi ra, bèn nói nhỏ với chú Lê: “Tại sao Ngô Tây Sơn lại không muốn cứu người? Người sống thì đâu phải bồi thường nhiều tiền?”

Chú Lê nghe nói thế thì hừ lạnh: “Cháu biết cái gì? Những người làm ăn này mãi mãi đều đặt lợi ích lên trên đầu, bọn họ sở dĩ làm như thế chính là vì không muốn làm ăn lỗ vốn…”

Tôi nghe mà không hiểu lắm đành hỏi: “Cháu không hiểu nghĩa là sao?”

Chú Lê đành kiên nhẫn giải thích: “Những thợ mỏ bị chết đều có giá bồi thường công khai, cho nên bồi thường bao nhiêu có thể tính được. Nhưng nếu tiếp tục tìm kiếm thì không thể xác định được sẽ mất thêm bao nhiêu tiền! Đặc biệt trong những tình huống như thế này, có thể tìm ba đến năm ngày, có khi cũng hàng chục ngày. Nếu như đến cuối cùng tìm được người sống thì còn may. Nếu không, tiền cứu hộ cộng với tiền trợ cấp tử vong… Đó là một

con số trên trời!”

Tôi giật mình hỏi: “Cho nên dù biết rõ phía dưới có khả năng còn thợ mỏ còn sống thì bọn họ vẫn không muốn cứu?”

Chú Lê gật đầu với tôi rồi nói: “Cháu cho rằng những nhân viên cứu hộ này đều làm miễn phí hay sao? Đây không phải là thiên tai, đây là do con người, sau khi tính toán ra con số thiệt hại này sẽ có người phải trả tiền!”

Tôi vẫn khó mà tin được mà hỏi lại: “Điều này chẳng phải quá coi thường tính mạng người khác à? Còn nữa, người nhà bọn họ sẽ đồng ý sao?”

Chú Lê thở dài: “Trong những trường hợp thế này, bên chủ mỏ thường bí mật hứa với họ sẽ thêm một phần tiền trợ cấp, lại không ngừng tác động mà nói rằng người đã chết, chỉ cần ký tên đồng ý là có thể lấy thêm tiền, nếu không sẽ không nhận được bằng người khác. Lúc này thường sẽ có những gia đình trong khi hoang mang lo sợ mà đồng ý ký.”

Tôi trợn tròn mắt hỏi: “Chẳng lẽ vì tiền mà thật sự không để ý đến người thân sống hay chết ạ?”

CHƯƠNG

Đường sống

Chú Lê bất đắc dĩ nói: "Hoặc là nói trong lòng bọn họ đã sớm cho rằng chồng hay con trai không thể còn sống, cho nên mới đồng ý ký tên…"

Tôi nghe thế thì thấy buồn trong lòng, chắc những thợ mỏ bị nhốt ở dưới giếng vẫn đang mong có người ở trên đến cứu mình, nhưng thật ra không biết người ta bắt đầu khuyên bảo những người thân từ bỏ cứu hộ.

Thời gian cứ từng phút từng giây trôi qua, ba người chúng tôi từ đêm qua đến giờ chưa cơm nước gì, nhìn tình hình này không biết còn mất bao lâu nữa, cho nên chúng tôi đành có gì ăn nấy. Cũng may ba chúng tôi không phải lá ngọc cành vàng, bào ngư vi cá cũng ăn được mà mì tôm xúc xích cũng chẳng chê.

Ngay khi ba chúng tôi lấp đầy bụng thì Ngô Tây Sơn buồn thiu đi tới, thấy chú Lê bèn bất đắc dĩ nói: "Lại phát hiện thêm một ít thi thể, hiện giờ chỉ còn lại mười bảy người, nhưng tung tích của họ mơ hồ không rõ, càng về sau tìm lại càng khó."

"Trước đó không có thợ mỏ nào còn sống à?" Chú Lê lo lắng hỏi.

Ngô Tây Sơn nghĩ một lúc rồi trả lời: "Lúc đó vừa may có mười

công nhân lên miệng giếng, bọn họ mặc dù chịu một chút tổn thương khác nhau, nhưng đều không bị nguy hiểm tính mạng, những người còn lại thì… Không có ai còn sống đi lên hết.”

Chú Lê nghe xong gật đầu và nói: “Vậy tỉ lệ sống sót của mười bảy người còn lại có cao không?”

Ngô Tây Sơn thở dài: “Tôi cũng không nói được, nếu như có thể cứu tôi đương nhiên muốn mau chóng cứu họ lên, chỉ sợ phí một đống sức người sức của mà chỉ cứu lên được mười bảy thi thể, vậy thì thật không đáng.”

Trên mặt chú Lê lúc này hiện lên một chút chế giễu không dễ phát hiện, tôi biết trong lòng chú đang thầm mắng Ngô Tây Sơn chẳng ra gì! Ai ngờ đúng lúc này Tiểu Lưu ngượng ngùng đi tới nói: “Tổng giám đốc Ngô, có một gia đình thợ mỏ không chịu ký tên…”

Ngô Tây Sơn nghe thế tức giận nói: “Làm việc kiểu gì thế? Có chút chuyện nhỏ như thế đều không làm được? Cậu không biết nói tăng số tiền lên cho người ta à?”

Tiểu Lưu nghe vậy cười khổ nói: “Em nói rồi, nhưng ông già này rất cứng rắn, sống chết cho rằng con của ông ta chưa chết, khẳng định là chỉ bị nhốt bên dưới, nói kiểu gì vẫn không đồng ý ký tên từ bỏ cứu hộ.”

Tôi thoáng thở phào trong lòng, ít nhất có người cha coi tính mạng con mình quan trọng hơn tiền bạc… lúc này chú Lê hỏi: “Có một gia đình không ký tên là không được hả?”

Ngô Tây Sơn bất đắc dĩ lắc đầu: “Chắc chắn không được! Chỉ cần một cái không phải tự nguyện là không được, một khi cấp trên hỏi đến ai đứng ra chịu trách nhiệm chứ?”

Chú Lê hỏi: “Vậy phải tiếp tục tìm kiếm?”

“Ừ, trước mắt chỉ có thể như thế.” Ngô Tây Sơn nói đến đây lại đột nhiên bảo chú Lê: “Lão Lê, nếu không ông giúp tôi tìm mấy thi thể còn lại?”

Chú Lê có chút do dự trả lời: “Tôi tới đây chính là giúp anh, nhưng có một số việc tôi phải nói trước, nếu như mười mấy thợ mỏ này còn sống, vậy chúng tôi cũng không thể biết bọn họ ở chỗ nào.”

Ngô Tây Sơn nghe thế liền không coi đó là vấn đề: “Không sao, ông cứ tìm đi, nếu như… Bọn họ thực sự vẫn còn sống thì tốt, nếu không thì chúng tôi có tìm như con ruồi không đầu bay loạn cũng chẳng có kết quả!”

Bây giờ có tiền chính là đại gia, mà Ngô Tây Sơn và chú Lê quen biết đã lâu, mặc dù trong lòng cảm thấy ông ta là một tên gian thương, nhưng giúp thì vẫn phải giúp.

Sau đó, chúng tôi đi sau một đội nhân viên cứu hộ tiến vào một đoạn hầm mỏ đã được khơi thông tốt, mọi người trên đường vừa đi vừa nghỉ, để cho tôi có nhiều thời gian hơn cảm giác có thi thể của thợ mỏ ở xung quanh hay không.

Nhưng tiếc là trên đoạn đường này, chúng tôi không cảm giác được gì, kể cả âm sai trước đó cũng không gặp được. Thế là tôi nói nhỏ với chú Lê: “Cháu cảm giác mười mấy thợ mỏ đó còn sống, nếu không tại sao vừa rồi âm sai chỉ dẫn theo hơn bảy mươi âm hồn?”

Chú Lê lắc đầu trả lời: “Cũng chưa chắc, có lẽ lúc âm sai đến bọn họ còn chưa chết thì sao? Nhưng bọn họ trải qua hai trận lở đất, cho dù không chết ở lần đầu tiên, cũng không có nghĩa là vẫn luôn an toàn.”

Tôi nghe thấy cũng đúng, nhưng đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa phát hiện được gì, nếu như không phải do khoảng cách quá xa

không cảm giác được, cũng chỉ nói rõ là mười mấy người này vẫn còn sống.

Nghĩ đến đây tôi càng gắng sức cảm giác, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ một khả năng nào… Ngay lúc con đường dưới chân bắt đầu trở nên khó đi, tôi đột nhiên cảm giác được phía dưới tảng đá to trước mặt có một người chết.

"Phía dưới kia có một thi thể thợ mỏ…" Tôi chậm rãi nói.

Nhân viên cứu viện đi cùng chúng tôi nghe thấy thế lập tức tiến lên đào bới, kết quả thực sự tìm được một bộ thi thể thợ mỏ không đầy đủ, bởi vì một nửa thi thể khác ở phía sau tảng đá, chắc là bị khối đá này chia thi thể thành hai phần.

Nhưng trong lúc nhân viên cứu hộ chuẩn bị mang nửa bộ thi thể này lên miệng giếng, tôi lại thấy được vài chuyện trong trí nhớ của tàn hồn người này… Dường như có mười mấy người công nhân chạy vào sâu bên trong lúc mới phát sinh vụ nổ, mà người bị đập trúng này chỉ vì chạy quá chậm, cho nên mới bị tảng đá lớn đập thành hai nửa.

Tôi lúc này hỏi người nhân viên cứu hộ bên cạnh: "Đường hầm mỏ này cuối cùng thông tới chỗ nào?"

Nhân viên cứu hộ đó trả lời: "Mỏ than số 9…"

Tôi nghe thế bèn gật đầu, sau đó thầm tính toán, trước đó nghe Ngô Tây Sơn nói lượng cacbon điôxít nơi đó đang vượt ngưỡng an toàn, nếu bây giờ để mấy người nhân viên cứu hộ đi vào đó hệ số nguy hiểm quá cao. Nhưng nếu như không cứu, vậy cho dù hiện tại bọn họ không chết, cuối cùng cũng sẽ chết vì hết ôxy… Đây thật là một lựa chọn khó khăn.

Thật ra tôi rất sợ phải đi đến chỗ không gian chật hẹp dưới đất này, bởi vì nơi đây luôn làm cho người ta cảm thấy bị đè nén, tôi càng không thể tưởng tượng những thợ mỏ này hàng ngày phải

công tác trong môi trường này sẽ có cảm giác gì.

Kể cả những năm gần đây đãi ngộ cho thợ mỏ được đề cao, hoàn cảnh cũng an toàn hơn rất nhiều, nhưng mọi việc đều có xác suất, không ai dám cam đoan mỏ than vĩnh viễn sẽ không xảy ra tai nạn.

Đối với những người làm nghề này, nếu như có chuyện xảy ra nhưng không có người bị thương, vậy coi như chỉ là một câu chuyện để kể lại, còn nếu như ngược lại mới được coi là có sự cố.

Sau đó nhân viên cứu hộ đi theo chúng tôi báo cáo tình huống lên cấp cao hơn để xin chỉ thị tiếp theo nên làm gì? Cuối cùng cấp trên quyết định làm ra các biện pháp thông khí và thường xuyên theo dõi nồng độ cacbon điôxít trong mỏ để đảm bảo an toàn cá nhân…

Phương hướng đại khái mặc dù đã có, nhưng trước mắt không cách nào thông được đường hầm để cứu người, bởi vì nhân viên cứu hộ phải đợi nồng độ cacbon điôxít trong đường hầm giảm đi, nếu không tất cả chỉ phí công vô ích.

CHƯƠNG

Vui mừng hớn hở

Bởi vì vẫn luôn không tìm được mười người công nhân này, cho nên tất cả tiểu đội cứu hộ vẫn phải tiếp tục tìm kiếm bên trong các đường hầm mỏ khác. Hiện giờ việc này đã được báo lên, tổ công tác cấp trên chẳng mấy chốc sẽ tiến vào mỏ than! Ngô Tây Sơn lúc này cũng không dám nói với cấp trên rằng, tôi đã tìm một vị đại sư về phong thủy đến, bọn họ đã khóa chặt vị trí những thợ mỏ đó, những địa phương khác không cần tìm nữa đâu!

Nếu ông ta thực sự nói như thế thì không cần chờ đến khi giải quyết xong chuyện này, vẫn có thể bắt ông ta đưa vào Cục cảnh sát! Thật ra, chúng tôi đã làm những gì có thể, về phần bọn họ có thể cứu người ra hay không, lại là chuyện khác…

Sau đó chúng tôi ở hai ngày ngay tại hiện trường sự cố. Trong lúc này, tất cả nhân viên cứu hộ đều tìm kiếm 24 giờ không nghỉ, sợ bỏ lỡ bất cứ người sống nào. Nhưng sau khi chúng tôi từ hầm mỏ đi ra cũng không tìm thêm được một thi thể nào.

Chúng tôi thấy Ngô Tây Sơn càng ngày càng sốt ruột, miệng nổi nhiệt, chắc do quá nóng! Chuyện này cứ mỗi ngày trôi qua mà không thấy kết quả, nhưng ngày nào cũng phải đốt tiền.

Cuối cùng tại ngày thứ tư sau khi chuyện xảy ra, nồng độ

cacbon điôxít trong hầm mỏ đã hạ xuống, bọn họ đã thông được một đường ống cứu viện để đưa vào một chút đồ tiếp tế, đảm bảo những thợ mỏ kia có thể sống sót.

Tôi lúc này không thể không thầm phục người cha không chịu ký tên đó, chính bởi vì có ông ta kiên trì, mười mấy người thợ mỏ phía dưới mới có hi vọng sống sót.

Có lẽ bây giờ trong mắt người khác, ông lão này quá kiên cường, rõ ràng đã không còn khả năng còn sống, vẫn nhất định cố chấp bắt người xuống cứu… Nhưng đến cuối cùng khi cứu người lên, những người từng đồng ý ký tên từ bỏ người nhà sẽ đối mặt thế nào với người thân của mình? Dù sao bởi vì quyết định của mình mà suýt nữa hại chết bọn họ.

Trong lúc chờ đường hầm được thông chúng tôi cũng không nhàn rỗi, mọi người đi cùng chú Lê để giải quyết hậu sự cho thợ mỏ. Có số lượng lớn thi thể cần giải quyết như thế, chúng tôi thật sự bận như lửa cháy sau mông.

Ngay khi chú Lê làm xong pháp sự siêu độ cho các thợ mỏ, bên giếng mỏ truyền đến tin tức tốt, đường ống cứu hộ có quan hệ đến tính mạng mười mấy người đó đã được thông… Mà hiện tại đã có thể xác định, bên đầu kia của đường ống không chỉ có một người còn sống.

Sau đó nhân viên cứu hộ bắt đầu thông qua đường ống vận chuyển vào trong một chút dịch dinh dưỡng để bảo đảm những thợ mỏ đó có thể duy trì thể lực tiếp tục chờ giải cứu.

Chờ đợi bất cứ thứ gì đều là một loại giày vò, đặc biệt tại thời điểm này, chúng tôi thì còn tốt, buổi tối có thể nghỉ ngơi. Có rất nhiều nhân viên cứu viện đã ba mươi mấy tiếng liên tục không được chợp mắt, dù sao họ cũng đang chạy đua với thời gian, mọi người đều hi vọng nhanh chóng cứu được tất cả những người phía

dưới lên…

Dưới sợ mong đợi của mọi người, cuối cùng tại trước ánh sáng bình minh ngày thứ bảy, toàn bộ thợ mỏ mất tích đã được giải cứu thành công, khi bọn họ được nâng ra khỏi giếng, bốn phía vang lên những tiếng vỗ tay vang dội.

Những tiếng vỗ tay này chẳng những dành cho nhân viên cứu hộ không hề từ bỏ nghĩ cách cứu người, càng là cho những thợ mỏ dũng cảm tự vệ khi xảy ra tai nạn… Mười mấy người thợ mỏ may mắn còn sống có nghĩa là sẽ có mười mấy gia đình không phải chịu thảm kịch cửa nát nhà tan.

Chúng tôi nhìn khung cảnh cảm động này cũng thấy vành mắt mình ửng đỏ… Ai ngờ ngay lúc một người thợ mỏ sau cùng thành công ra khỏi giếng, tôi lại thấy một cảnh tượng kỳ quái, người thợ mỏ trước đó bị tảng đá lớn nện đứt đôi vậy mà cũng đi theo những thợ mỏ may mắn sống sót này ra khỏi giếng.

Mặc dù ở đây có hơn trăm người, nhưng cũng chỉ ba chúng tôi nhìn thấy anh ta, người thợ mỏ này cũng thật đáng thương, chỉ chậm vài bước, nếu không cũng có thể còn sống đi ra.

Ngay cả tôi đều nghĩ như vậy, nói gì là anh ta, chắc người này cũng cảm thấy không cam lòng, lúc này mới luôn đi theo phía sau mấy người kia… Chú Lê lúc này vô tình đi đến phía sau cùng đội ngũ cứu hộ, tiện tay đập lên thân người cuối cùng một lá bùa vàng, trong nháy mắt âm hồn đó liền biến mất.

Thật ra tôi rất đồng tình với anh ta, thế là nhỏ giọng hỏi chú Lê: “Chú đuổi anh ta đi à?”

Chú Lê gật đầu: “Đuổi thì đuổi rồi, nhưng sự tình không đơn giản như thế, oán khí của âm hồn này rất nặng, nếu như bỏ mặc không quan tâm nhất định sẽ biến thành ác ma.”

Tôi nghe thế thì giật mình: “Nghiêm trọng thế cơ à?”

Chú Lê suy nghĩ rồi nói: “Đi thôi, đi tìm lão Ngô trước đã, hỏi xem thi thể người đó hiện giờ ở chỗ nào?”

Khi chúng tôi tìm tới Ngô Tây Sơn nói rõ tình huống xong, ông ta cũng sầm mặt lại: “Thi thể đó không có người nhà đến nhận, chắc vẫn đang nằm trong chỗ chứa xác của khu mỏ!”

Chú Lê nghe liền liên tục lắc đầu: “Bảo sao oán khí của hắn nặng như thế, chết oan uổng như thế cơ mà, gia đình của hắn đâu?”

Ngô Tây Sơn nghe xong thở dài: “Thợ mỏ đó tên là Lý Trung, hắn ly hôn với người vợ đầu rồi sống với một người phụ nữ đã có con, chẳng phải người phụ nữ đó là một trong mười gia đình ký tên từ bỏ hay sao? Người phụ nữ đó là người đầu tiên ký tên, sau đó cô ta thấy Lý Trung có khả năng được cứu lên thì bực mình mà đi trước rồi.”

Tôi cũng cảm thấy không đáng cho Lý Trung, đúng là mắt mù mới sống với một người phụ nữ như thế! Thế là tôi lại hỏi Ngô Tây Sơn: “Chẳng lẽ Lý Trung không còn người thân nào hay sao?”

Ngô Tây Sơn suy nghĩ rồi nói: “Hình như có một đứa con trai với người vợ cũ…”

Tôi gật đầu: “Được, nếu người phụ nữ này đã rời đi, vậy cũng không cần liên lạc với cô ta, để con của Lý Trung đến nhận thi thể, tự nhiên tiền trợ cấp cũng sẽ là của cậu ta. Nếu để người phụ nữ kia lĩnh tiền, chắc một đồng cũng sẽ không đưa cho con ruột của Lý Trung đâu!”

Đêm hôm đó, chú Lê một mình làm pháp sự cho Lý Trung, đồng thời mời âm hồn của anh ta đến rồi nói Lý Trung hãy yên tâm lên đường, tiền trợ cấp nhất định sẽ chuyển đến tay con ruột, đừng lưu lại trần gian, hãy an tâm đi càng sớm càng tốt.

Sau đó Ngô Tây Sơn kể, chẳng bao lâu người vợ thứ hai của Lý

Trung nghe được tin người đàn ông của mình đã chết, bèn vui vẻ đi tới khu mỏ đòi tiền. Nhưng vì Ngô Tây Sơn biết tâm nguyện của Lý Trung sau khi chết, nếu như không làm theo chỉ sợ âm hồn không tan được, cho nên cũng sai người đón con Lý Trung đến, đưa toàn bộ tiền trợ cấp cho cậu ta. Còn sau này người phụ nữ kia có tìm cậu ta để đòi tiền hay không thì không thuộc phạm vi quản lý của Ngô Tây Sơn.

Mấy ngày qua chúng tôi mệt gần chết, còn chẳng kịp đánh răng rửa mặt, ngày nào cũng ăn bánh mì, mì tôm, xúc xích… Cũng chẳng có cách nào khác! Người khác vội cứu người đều ăn những thứ này, chúng tôi cũng không thể yêu cầu đãi ngộ đặc biệt được!

CHƯƠNG

Kẻ trộm vào nhà

Cho nên sau khi từ mỏ than núi Phù trở về, chúng tôi chạy thẳng về nhà… Không ngờ vừa về đến nhà đã phải sửng sốt.

Tôi ngẩn người hỏi Đinh Nhất: “Chúng ta vào nhầm nhà hả? Đây là nhà của chúng ta sao?”

Mặt Đinh Nhất xanh mét trả lời: “Cậu có thể dùng chìa khóa của mình mở thử cửa nhà người khác xem!”

Tôi nghĩ lại cũng đúng… Nhưng sao nhà chúng tôi cứ như có bão chạy qua vậy? Ngay cả vụ núi trúc lúc trước cũng đâu đến nỗi này? Con mẹ nó… Đây rõ ràng là bị trộm mà!

Tôi thật không ngờ có ngày nhà mình bị thế này! Cũng may toàn bộ tiền mặt trong nhà đều gửi ở ngân hàng, nếu không thực sự khóc cũng đã muộn!

Sau khi cân nhắc một lúc, tôi vẫn gọi điện cho Bạch Kiện, anh ta nghe nói nhà tôi bị trộm, vậy mà đầu tiên cười phá lên, sau đó mới nghiêm túc nói: “Lát nữa anh sẽ dẫn người qua xem…”

Sau khi dập máy tôi có một kết luận, đó là thời gian này Bạch Kiện rất rảnh, cho nên mới có thời gian để ý một vụ trộm nhỏ thế này. Thật ra nghĩ kĩ thì trong nhà ngoại trừ một chút đồ điện gia dụng cỡ lớn, còn lại chẳng có thứ gì đáng tiền! Cũng may trước đó

tôi đã nhờ mẹ của Đậu Đậu trông hộ Kim Bảo, nếu không con vật bé nhỏ đó có thể đã biến thành một nồi thịt chó!

Bởi vì sợ phá hỏng hiện trường, cho nên tôi và Đinh Nhất cũng không vào trong. Hai kẻ đáng thương đứng dựa vào tường, trong lòng suy nghĩ làm sao nhà lại bị trộm? Theo lý thuyết thì trị an của khu nhà này rất tốt. Hơn nữa đi ra đi vào đều có camera, vậy làm sao mà trộm lại mò vào nhà chúng tôi được?

Không lâu sau tôi nghe thấy tiếng cửa thang máy mở ra, Bạch Kiện dẫn theo hai nhân viên cấp dưới đi tới. Tôi nhìn hai người Bạch Kiện dẫn theo, lập tức có cảm giác rồng đến nhà tôm, hai người đó là cao thủ khám nghiệm hiện trường, đặc biệt đối với giám định dấu vết cứ như thần! Bình thường bọn họ ra tay đều là hiện trường các vụ trọng án, bây giờ lại đi theo Bạch Kiện đến điều tra vụ án trộm vặt này, làm cho tôi có hơi ngượng ngùng…

Nhưng sau đó bọn họ phát hiện một số manh mối tại hiện trường khiến tôi cảm thấy may mà có họ, nếu không thực sự không tưởng được chuyện này nghiêm trọng đến thế! Hóa ra sau khi họ kiểm tra một lượt trong nhà tôi xong đã phát hiện những đồ vật giá trị mà dễ lấy như laptop, ipad vẫn còn? Thậm chí hai trăm đồng chúng tôi để trong ngăn kéo dưới bàn trà cũng không bị lấy đi?

Càng thêm đáng nghi là, bọn họ tìm hai lần từ trong ra ngoài, lại phát hiện ngoại trừ dấu vết của tôi và Đinh Nhất ra không còn ai khác! Ngay cả cửa đều không có dấu vết bị phá khóa, nếu chỉ là trộm vặt thông thường không thể làm ra chuyện như vậy!

Cuối cùng mấy người Bạch Kiện cho ra kết luận, nhà chúng tôi khẳng định không phải trộm thường, anh ta bảo chúng tôi kiểm tra kĩ một chút xem có thiếu thứ gì hay không? Tôi và Đinh Nhất sau đó đi vào kiểm tra, trong nhà không thiếu thứ gì đáng giá, ngoại

trừ… Mấy cái USB toàn bộ bị lấy mất.

Bạch Kiện vừa nghe nói chúng tôi mất mấy chiếc USB, liền truy hỏi: “Trong USB chứa gì thế?”

Tôi nhún vai nói: “Không có gì cả! Một chút tích trữ cá nhân thôi…”

“Tích trữ gì thế? Tổn thất có lớn không?”

Tôi nói với vẻ mặt đau khổ: “Đương nhiên đó là Iijima Ai, Asakawa Ran đã ngừng phát hành rồi!”

Bạch Kiện nghe xong tức giận nói: “Biến đi! Đối phương trộm mấy cái của nợ này của cậu làm gì? Cậu nghĩ kĩ lại xem, trong USB còn có chứa đồ vật gì quan trọng hay không?”

Tôi trả lời một cách chắc chắn: “Tuyệt đối không có, nếu bọn họ muốn những thứ này, tôi có thể chia sẻ miễn phí, cần gì phải nạy khóa ăn trộm chứ? Cũng không phải cái gì đáng giá…”

Nói đến đây tôi đột nhiên nhớ đến một chuyện, nhưng không thể khẳng định đối phương có phải hướng về vật đó hay không? Dù sao chuyện đã qua lâu rồi, nếu những người đó vì vật kia mà tới, tại sao sớm không đến muộn không đến mà nhất định phải là lúc này?

Bạch Kiện thấy tôi ngẩn người, liền cười hỏi: “Có phải trong USB của cậu có hàng hiếm nào nữa không?”

Tôi nghe thế thì cố ý ngắt lời: “Đương nhiên rồi, còn Hatano và cô giáo Thương…”

Sau cùng, lúc Bạch Kiện rời đi vẫn nhắc nhở tôi, đừng coi thường chuyện này, anh ta cảm giác mấy tên trộm vào nhà tôi mục đích không đơn giản, nếu như phát hiện có vấn đề gì phải báo ngay lập tức.

Tôi nghe dặn dò xong liên tục đồng ý: “Yên tâm đi, có chuyện gì

nhất định sẽ gọi cho anh.”

Chờ đến lúc Bạch Kiện rời đi, cả tôi và Đinh Nhất đều không cười được nữa, bởi vì chúng tôi hoài nghi cái tên lục tung nhà chúng tôi giống như bị bão quét qua… Chẳng lẽ là vì chiếc USB chúng tôi đang gửi trong tủ bảo hiểm ở ngân hàng?

Những vật của Hàn Cẩn đối với chúng tôi đều là tai họa ngầm, lúc trước cứ cho rằng cô ta sẽ bị đông lạnh tám năm đến mười năm, thật không ngờ gặp lại cô ta nhanh đến thế.

Nhưng khi Hàn Cẩn nhìn thấy chúng tôi lại không có chút phản ứng nào, giống như không nhận ra chúng tôi vậy. Lúc A Vĩ đưa đồ vật cho chúng tôi đã nói, bởi vì Hàn Cẩn bị nhiễm một loại virus cực kì cổ xưa nên mới có thể bị đông lạnh tại nhiệt độ thấp, cho nên khi chúng tôi nhìn thấy cô ta cũng không thể đoán được Hàn Cẩn thực sự không nhớ rõ chúng tôi… Hay là giả vờ.

Còn về phía A Vĩ, sau khi hắn ném củ khoai nóng bỏng tay cho chúng tôi, chẳng bao lâu sau hắn đã bị người hại chết, đến giờ tôi vẫn không rõ ai đã giết hắn, trước khi hắn chết liệu có nói cho đối phương biết đồ vật đang tại chỗ chúng tôi hay không?

Bởi vì từ lúc đó đến giờ không có ai tìm đến, cho nên chúng tôi vẫn nghĩ trước khi chết A Vĩ không khai ra chuyện này, nhưng giờ đối phương lại đột nhiên tìm đến, liệu có phải trước đó A Vĩ đã bán đứng chúng tôi, hoặc người bán đứng chính là… Hàn Cẩn.

Mặc kệ trong hai người họ ai đã bán đứng chúng tôi, nhưng theo suy luận logic đều không khớp! Nếu như là A Vĩ, vậy mấy người này sẽ không chờ đến bây giờ mới đi tìm chiếc USB đó. Hàn Cẩn càng không thể, những vật này đều là bùa bảo vệ mạng sống cuối cùng của cô ta. Nếu nói những thứ này ra, Hàn Cẩn chính là người chết trước!

Mà tôi tin Hàn Cẩn sẽ không làm điều đó, bởi vì sau khi A Vĩ

chết, chúng tôi là lá bài tẩy cuối cùng mà cô ta có thể tin tưởng. Nếu ngay cả chúng tôi Hàn Cẩn cũng bán, vậy cuộc đời này cô ta vĩnh viễn không có khả năng thoát khỏi tập đoàn Thái Long.

Sau đó, hai người chúng tôi dọn dẹp lại căn phòng một lượt từ trong ra ngoài, nhưng nhìn cánh cửa bị người ta dễ dàng mở ra đó, ban đêm chắc không thể ngủ yên! Có trời mới biết nửa đêm đang ngủ say tự nhiên có mấy người lạ đứng đầu giường, sau đó cầm súng chĩa vào chúng tôi đòi USB của Hàn Cẩn hay không?

CHƯƠNG

Bên trong nhà khách

Không còn cách nào khác, chúng tôi đành phải vào nhà vệ sinh tắm rửa thay quần áo, chuẩn bị đi nhà chú Lê ngủ một đêm rồi tính sau, bởi vì chúng tôi thực sự quá mệt mỏi, trước tiên phải ngủ say một giấc mới được.

Vậy mà khi chúng tôi đi xuống dưới nhà chuẩn bị lên xe, tôi cảm giác trước mặt có người cầm đèn laser chiếu vào mắt mình. Tôi đang định mắng trẻ con nhà ai đùa nghịch muốn ăn đòn, nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Đinh Nhất ôm kéo sang một bên, tiếp đó cảm giác thân cây sau lưng chấn động mạnh, giống như bị cái gì đó đánh mạnh vào.

“Mau trốn đến đằng sau thân cây đi, tay súng đang ở hướng 6 giờ, nấp cẩn thận rồi gọi ngay cho Bạch Kiện!” Đinh Nhất vừa nói vừa chạy về phía có viên đạn bắn tới, tôi biết anh ta chạy đi bắt người!

Tôi nào dám chậm trễ, vội vàng trốn vào sau thân cây rồi bấm điện thoại cho Bạch Kiện. Cũng may anh ta chưa tan làm, đang ngồi thảo luận với đồng nghiệp về vụ trộm kỳ quái tại nhà chúng tôi, cho nên nhận được điện thoại của tôi xong lập tức dẫn người chạy đến…

Đinh Nhất đã chạy đi một lúc lâu, tôi cũng hơi lo lắng, dù sao đối phương có súng, còn là một cao thủ bắn tỉa, kể cả thân thủ của Đinh Nhất có nhanh, cũng đâu nhanh hơn viên đạn?

Trong lúc tôi đang vô cùng lo lắng nấp sau gốc cây, xe cảnh sát của Bạch Kiện đã phóng nhanh tới, nhìn thấy tôi trốn sau gốc cây liền lập tức khoác một chiếc áo chống đạn lên người tôi.

Tôi cười khổ nói: “Vật này có tác dụng không? Đối phương đang muốn một súng bắn nổ đầu tôi đó!”

Bạch Kiện nghe thế khẩn trương hỏi: “Đinh Nhất đuổi theo hướng kia à?”

Tôi đưa tay chỉ hướng Đinh Nhất vừa đuổi theo: “Tay súng đó chắc là ở hướng 6 giờ so với chúng ta…”

Bạch Kiện gật đầu, nhưng sau đó xoay người phân phó hai đặc công ở lại bảo vệ an toàn cho tôi, những người còn lại đều đuổi theo hướng Đinh Nhất…

Đêm hôm đó có thể nói là đi giữa lằn ranh sống chết! Vừa mới trải qua nhà bị trộm, ngay sau đó lại bị người khác bắn lén! Chẳng lẽ Đà Gia lại mọc ra đồ đệ thứ tư?

Trong lúc tôi đang hoang mang, Đinh Nhất cùng với Bạch Kiện đã quay trở lại, hiển nhiên không đuổi kịp tên kia, nhưng Đinh Nhất vẫn tìm được một chiếc vỏ đạn tại chỗ vừa nổ súng.

Bạch Kiện cầm vỏ đạn trong lòng bàn tay nhìn kĩ một chút, sau đó giật mình nói: “Đây là một khẩu M1400 có đường kính 9.85! Tiến Bảo à, làm sao mà cậu đắc tội với một kẻ lợi hại thế này?”

Tôi nghe xong vội nghĩ lại tất cả kẻ thù trong những năm qua, có thể dùng súng ngắm kiểu này đến giết tôi… Ngoài tập đoàn Thái Long ra tôi không nghĩ được kẻ nào khác.

Nhưng tại sao bọn họ lại muốn giết tôi? Mấy lần tiếp xúc với

tập đoàn Thái Long trước đó, mặc dù không phải quá thân mật, nhưng bọn họ đâu có ý định muốn diệt trừ tôi? Hoặc là nói những hành động trước đó của tôi cũng không có mâu thuẫn quá lớn gì với họ, nhưng nếu bọn họ biết Hàn Cẩn giao vật gì cho tôi… vậy thì sẽ khác.

Nhưng tôi không hiểu! Nếu như bọn họ tới vì đồ vật đó, càng không nên giết tôi chứ? Không thì vĩnh viễn không biết những tài liệu đó giấu ở đâu? Hay là bọn họ không muốn tìm chiếc USB đó, chỉ muốn tôi và chiếc USB đó vĩnh viễn biến mất.

Tóm lại, đầu óc tôi càng nghĩ càng rối, càng nghĩ càng nhức đầu, nhưng từ đầu đến cuối không nghĩ ra manh mối gì… Cuối cùng Bạch Kiện đành dẫn chúng tôi về trong cục, dù sao có người nổ súng trong thành phố cũng là vụ án lớn, bọn họ phải sắp xếp nhân viên tìm kiếm xung quanh, hi vọng có thể mau chóng tìm ra sát thủ đó.

Nhưng tôi cảm thấy khả năng này không cao, không phải không tin tưởng năng lực của Bạch Kiện, mà mấy tên này đã dám nổ súng trước cửa nhà tôi, nhất định phải có kế hoạch rút lui an toàn, chắc chắn sẽ không để cảnh sát dễ dàng tìm được.

Trước đó còn nói muốn sang ngủ nhờ nhà chú Lê, hiện giờ cũng không cần nữa, xem ra chẳng có chỗ nào an toàn bằng ngủ trong Cục cảnh sát của Bạch Kiện, tôi nằm thẳng cẳng trên ghế salon trong phòng Bạch Kiện, làm một giấc đến tận bình minh.

Sáng sớm hôm sau khi tôi đầy máu sống lại, thì thấy Bạch Kiện đang mang một đôi mắt quầng thâm nhìn tư liệu trong tay, thấy tôi tỉnh lại bèn phàn nàn: “Cậu tỉnh rồi à? Ông lớn ngủ có ngon không ạ?”

Tôi vỗ bụng trả lời: “Nếu như có thể ăn một bữa sáng ở đây, vậy thì quá hoàn hảo!”

Bạch Kiện bị tôi chọc tức đến bật cười: “Cậu nghĩ hay nhỉ, khổ thân anh và đám anh em, cả đêm không dám chợp mắt! Còn muốn ăn bữa sáng ở đây nữa cơ đấy? Trên bàn có mì tôm đấy, tự ngâm đi!”

Tôi nghe thế cười hì hì: “Ai mà ăn mấy cái đồ không có dinh dưỡng thế chứ! Tôi muốn ăn ở nhà ăn…”

Tôi còn chưa nói hết, Đinh Nhất đã mang mấy hộp cơm đến, tôi ngửi một hơi liền vui vẻ, sau đó cười hì hì với Đinh Nhất: “Vẫn là khanh hiểu được lòng trẫm nhất!”

Sau đó, mấy người chúng tôi ăn món sáng nay nhà bếp của Cục cảnh sát làm, là bánh bao nhân thịt lợn, hành tây và cháo gạo, rất ngon miệng! Mỗi khi tôi thấy tiêu chuẩn bữa ăn trong bếp của Bạch Kiện, tôi lại vô cùng hâm mộ mấy anh em trong Cục cảnh sát!

Sau khi ăn xong bữa sáng, Bạch Kiện sắp xếp cho tôi vào nghỉ tại nhà khách trong Cục cảnh sát, lúc đó tôi còn ngạc nhiên, thời buổi nào rồi mà còn có nhà khách? Vậy mà nhìn sơ bộ cũng không tệ lắm, nghe nói nơi đây dùng để tiếp đón lãnh đạo hoặc một số nhân chứng quan trọng. Tôi không thể ngờ cuộc đời mình lại nhận được kiểu đãi ngộ này…

Bởi vì đây là khu tiếp đãi trong Cục cảnh sát, cho nên tôi cũng thấy yên tâm, hơn nữa xung quanh được che bởi khu nhà của cảnh sát nên không lo sẽ có tay súng bắn tỉa ám sát.

Lúc mới đầu tôi cảm thấy rất thoải mái, nhưng không quá hai ngày tôi không ở nổi nữa, ngày nào cũng ngồi lỳ trong phòng xem phim, ba bữa cơm đều là mấy người Bạch Kiện thay nhau đưa tới, cứ như thế mãi khác gì đang ngồi tù!

Tôi phàn nàn với Bạch Kiện không thể ở lại đây, kết quả Bạch Kiện lại tức giận nói: “Cậu đừng có sướng mà không biết hưởng thế chứ? Bọn anh ở bên ngoài điều tra mệt như chó, nếu như có

thể đổi chỗ với cậu… Anh cũng muốn vào đó nghỉ hai ngày để thử đãi ngộ dành cho VIP xem thế nào!”

Tôi nghe Bạch Kiện nói như thế, cũng cảm thấy mình đòi hỏi hơi quá, thế nhưng cứ mãi ngồi đây cũng không được! Nếu như Bạch Kiện vẫn không tìm được tên tội phạm dùng súng đó, vậy chẳng lẽ tôi vẫn phải sống ở đây?

Cuối cùng khi tôi sắp không chịu nổi nữa, Bạch Kiện cũng đã tra được một chút manh mối của tay súng bắn tỉa kia… Kẻ đó có biệt hiệu lão Tam, là người Mỹ gốc Hoa, dùng thân phận du khách nhập cảnh vào Trung Quốc một tháng trước.

CHƯƠNG

Lại trúng mai phục một lần nữa

Còn về phía khẩu súng của hắn… Chắc là sau khi về đến trong nước, thông qua con đường buôn lậu đem các bộ phận rải rác chuyển đến, rồi từ đó tự lắp ráp lại. Theo nguồn tin Bạch Kiện nhận được, sau khi nổ súng ám sát tôi thất bại, lão Tam đã lập tức xuất cảnh, hiện giờ chắc chắn không ở trong nước.

Tôi nghe thấy người giết mình đã không còn trong nước, vậy không cần mỗi ngày trốn ở đây nữa, chỉ không biết tại sao lão Tam lại muốn giết mình? Trong trí nhớ tôi đâu có quen một người có biệt hiệu lão Tam là người Mỹ gốc Hoa?

Sau đó, Bạch Kiện điều tra được, lão Tam là sát thủ quốc tế được thuê đến, người thực sự muốn tôi chết không phải là hắn! Tôi nghe đến chữ sát thủ quốc tế, lập tức nghĩ đến tập đoàn Thái Long, đó chính là một tổ chức chuyên huấn luyện sát thủ. Nếu bọn họ muốn giết tôi, lão Tam nhất định không phải người cuối cùng, sau này chắc chắn sẽ còn vài chiêu nữa đang chờ.

Nhưng bây giờ tôi lại không muốn trốn ở chỗ này, trải qua nhiều chuyện như thế, tôi cũng đã hiểu một điều, đó chính là làm người có thể không gây chuyện, nhưng không thể sợ phiền phức… Nghĩ lại mấy năm vừa qua mặc dù không làm được chuyện tốt gì

to tát, nhưng trăm phần trăm chưa làm chuyện xấu, bởi vậy cũng không cần e ngại mấy tên khốn muốn giết tôi!

Buổi sáng tôi đã nói với Bạch Kiện, chuẩn bị trở về nhà, nếu như đối phương vẫn quyết tâm muốn tôi chết, vậy hắn nhất định sẽ xuất hiện, đến lúc đó binh đến tướng ngăn, nước lên đất chặn, cứ mãi trốn tránh không thể giải quyết vấn đề.

Bạch Kiện thấy không khuyên nổi tôi, cũng không ngăn cản nữa, nhưng vẫn dặn đi dặn lại tôi nhất định phải cẩn thận, bởi vì anh ta vẫn luôn cảm giác đối phương có chuẩn bị phía sau.

Đương nhiên, khi tôi và Đinh Nhất từ nhà khách trong Cục cảnh sát trở về, cũng không về nhà ngay, mà theo kế hoạch đi đến nhà chú Lê, dù sao ở nhà chú Lê nếu có người lạ tiến vào, sẽ bị phát hiện rất nhanh.

Tôi không nói chuyện của tập đoàn Thái Long cho Bạch Kiện, bởi vì ao nước này quá sâu, tôi không muốn Bạch Kiện bị liên lụy… Mà hiện giờ tôi còn chưa xác định được có phải người của tập đoàn Thái Long muốn giết mình hay không, cho nên không thể tùy tiện nói ra bí mật trong lòng.

Vài ngày sau đó tất cả đều bình thường, chúng tôi vẫn sinh hoạt như trước đây, mỗi lần tôi ra ngoài luôn có cảm giác có người theo dõi, trong lúc vô tình tôi lại phát hiện hóa ra là đồng nghiệp của Bạch Kiện… Xem ra anh ta không quá yên tâm để tôi cứ về nhà như thế.

Nhưng giữa lúc mọi người cho rằng chuyện này đã kết thúc, người của Bạch Kiện cũng đã rút lui, tôi lại bị tập kích một lần nữa! Ngày đó, chúng tôi đi theo chú Lê cắt băng khánh thành cho siêu thị như mọi lần, lúc đi cũng không thấy có gì bất thường, sau khi kết thúc chúng tôi trở về nhà.

Nhưng khi xe chúng tôi đi đến một đoạn đường tương đối vắng,

ô tô đột nhiên nghiêng sang trái, tiếp đó bắt đầu mất khống chế. Bằng kinh nghiệm của mình, Đinh Nhất đoán chiếc xe bị nổ lốp.

Thế là anh ta phanh khẩn cấp, cố gắng ổn định chiếc xe để cho nó không bị lật. Đây đang là một thời điểm vô cùng khẩn cấp, vậy mà đối diện lại có một chiếc xe việt dã lao nhanh đến, dường như muốn đâm thẳng vào chúng tôi.

Cũng may Đinh Nhất lúc này không có chút hốt hoảng nào, sau khi ổn định được thân xe, đột nhiên lái xe ra khỏi đường cái, hướng về bên trong dải cây xanh bên đường, vừa vặn tránh được cú đâm của chiếc xe đối diện.

Sau khi xe dừng lại, Đinh Nhất lập tức trầm giọng nói: "Nhanh xuống xe, ở đây không an toàn!"

Lúc đó tôi và chú Lê còn nghĩ đây chỉ là một vụ tai nạn ngoài ý muốn thông thường, nhưng lời nói sau đó của Đinh Nhất lại làm chúng tôi giật mình. Chỉ thấy, sau khi anh ta xuống xe đầu tiên là kiểm tra chiếc lốp bị nổ, sau đó thấp giọng nói: "Lốp xe bị đạn bắn nổ, mọi người tranh thủ thời gian trốn vào trong rừng cây, tôi nghi quanh đây vẫn còn tay súng bắn tỉa…"

Tôi nghe nói mình lại bị ngắm bắn, trong lòng không khỏi thầm cười khổ, coi như trước đó đồ đệ của Đà Gia đến trả thù… Vẫn để tôi chết rõ ràng, tại sao bây giờ chưa nói gì đã nhất định phải giết tôi?

Đinh Nhất lúc này giơ con dao nhỏ lên nói: "Giờ tôi đi bắt hắn, mọi người tìm chỗ trốn kĩ nhé, sau đó gọi điện báo cảnh sát!"

Tôi gật đầu nói: "Yên tâm đi, anh cũng cẩn thận một chút!"

Sau đó, tôi đỡ chú Lê chạy tới trốn sau một lùm cây cao nửa người phía trong dải cây xanh, thầm nghĩ phải gọi điện cho Bạch Kiện, vậy mà lấy di động ra xem lại không có tín hiệu?

Tôi lập tức nói với chú Lê: “Điện thoại di động của chú đâu?”

Chú Lê ném ngay điện thoại di động cho tôi, nhưng tôi nhìn điện thoại của chú mà trong lòng trầm xuống, ở đây đã bị người ta sử dụng thiết bị chắn tín hiệu. Nhưng mục tiêu hiện giờ của bọn họ là tôi, cho nên tôi không thể liên lụy chú Lê.

Lùm cây chúng tôi đang ẩn núp nhìn tưởng như an toàn, nhưng thực tế không phải thế. Nếu đối phương bắn vài phát vào đây, vậy chắc tôi và chú Lê sẽ bị thủng vài lỗ.

Nghĩ tới đây tôi nói nhỏ với chú Lê: “Mục tiêu của bọn chúng là cháu, chú mau rời khỏi chỗ này, chạy đến chỗ có tín hiệu gọi ngay cho Bạch Kiện, nếu không tất cả chúng ta đều phải chết ở đây!”

Chú Lê nghe thế có chút do dự, nhưng lập tức gật đầu nói: “Được, cháu phải cẩn thận, chú nhất định sẽ dẫn Bạch Kiện tới đây!”

Nhìn bóng lưng hơi mập của chú Lê nhanh chóng biến mất trước mắt, trong lòng tôi thoáng chút yên tâm… Lúc này tôi nhìn ngó xung quanh, cũng không phát hiện thấy có người nào, thế là tôi muốn đi tìm Đinh Nhất, xem anh ta có cần giúp đỡ gì không.

Không ngờ đúng lúc này đột nhiên tôi cảm giác có người đến gần, tôi vừa quay người lại liền thấy một người đàn ông trẻ tuổi chắp tay đứng sau lưng tôi. Bởi vì trên mặt hắn đeo khẩu trang màu đen, cho nên tôi tạm thời không thấy rõ khuôn mặt.

“Mày là Trương Tiến Bảo?” Người đó mở miệng nói trước.

Tôi cười lạnh: “Tìm ông mày có chuyện gì không?”

Người đàn ông đó không nghĩ tới tôi vừa mở miệng đã ăn nói lếu láo, sắc mặt nhất thời thay đổi. Hắn xanh mặt đưa hai tay ra trước, mà trên tay hắn đang cầm một khẩu súng lục có gắn ống giảm thanh.

Mẹ nó! Nhìn thấy như vậy tôi muốn trốn ngay vào trong lùm cây, nhưng lập tức lại bỏ ý nghĩ đó, bởi vì với khoảng cách này khó mà tránh được. Nếu tên này thật dám nổ súng, vậy rừng cây thấp bé này không đủ để ngăn viên đạn.

Nghĩ đến đây tôi giơ ngay hai tay lên, cố ý đùa cợt hắn: "Người anh em, người anh em, không phải cần tiền thôi sao? Hiện giờ cướp bóc mà dữ dội thế này cơ à?" Nói xong tôi lấy ví tiền trên người vứt xuống đất rồi nói: "Trong này có hai nghìn, anh cứ cầm hết rồi cất cái đang cầm trên tay đi nhé!"

CHƯƠNG

Ngăn cản người khác kiếm tiền

Chắc tên này cảm thấy tôi đang sỉ nhục hắn nên bắn ngay một phát xuyên qua ví tiền đang nằm trên đất. Tôi thấy xót ruột tiếc của, chiếc ví da nghé tôi vừa mới mua, vậy mà bị một súng làm hỏng rồi.

Tôi giả vờ tức giận: “Rút cuộc thì mày là ai? Tao có quen mày sao?”

Người kia cười lạnh lắc đầu, nhưng không nói gì, tôi thấy thế càng thêm khó chịu: “Hai chúng ta đã không quen nhau, tự nhiên sẽ không có thù oán, vậy mày mạo hiểm lớn như vậy tới giết tao làm gì? Rảnh quá nhức trứng hả?”

Hắn nghe tôi nói thế thì hơi bực mình: “Sao mày nói nhảm nhiều thế? Tao muốn cho mày một viên để ra đi vui vẻ, nhanh chóng lên đường, nhưng giờ tao đổi ý rồi, hôm nay sẽ chơi đùa với mày…” Nói xong hắn chậm rãi cất khẩu súng ra phía sau lưng, sau đó tiến thẳng đến chỗ tôi!

Tôi thấy hắn thu khẩu súng lại trong lòng buông lỏng, thế nhưng đánh nhau cận chiến tôi chắc chắn không phải đối thủ của hắn, giờ muốn giữ mạng sống chỉ có một chữ “Kéo”!

Thế là tôi vội chạy ra rừng cây phía sau, vừa chạy vừa trốn, cố

gắng không để hắn bắt được, tên đó thấy tôi giống như con cá chạch mãi vẫn không bắt được thì tức giận, nhảy một phát từ lùm cây đối diện đến.

Tôi không nghĩ hắn dữ dội như thế, bất ngờ bị hắn đánh ngã nhào xuống đất, rồi vật lộn với hắn. Đối phương nhìn là biết đã luyện võ, chiêu nào cũng có bài bản, còn tôi thì lung ta lung tung, nhắm mắt sử dụng tuyệt chiêu “Con rùa quyền”!

Chắc tên này không ngờ được quyền pháp của tôi lại sắc bén đến thế, trong nhất thời không kịp phản ứng bị tôi đấm hai phát vào mặt, nhưng hắn rất nhanh hiểu ra tôi chẳng biết võ vẽ gì, thế là không bao lâu tôi đã bị hắn nắm được hai tay, không sử dụng được “Con rùa quyền” nữa.

Tên này dính hai đấm của tôi nên vô cùng tức giận, chỉ thấy hắn vặn hai tay tôi ra sau lưng, sau đó dùng đầu gối chặn phía sau làm cho tôi không thể quay người lại.

Lúc này, tôi cảm giác hắn dùng gì đó trói chặt tay mình, trong miệng còn nghiến răng kèn kẹt nói: “Định cho mày thoải mái, nhưng đây là do mày tự tìm!”

Nói xong hắn lật người tôi lại, sau đó dùng tay bóp chặt cổ, mặt đầy sát khí… Tôi lập tức không thể thở nổi, nhưng tiếc là hai tay bị đè dưới người, cũng chỉ phí công giãy đạp hai đùi, đến tận khi hai mắt mờ đi, sắp bị bóp cổ đến ngất đi.

Đúng lúc này, tôi đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu rên, rồi tiếp đó có người vội đỡ tôi lên, không khí một lần nữa tràn vào phổi, làm cho tôi ho khan liên tục.

Lúc đầu tôi còn tưởng là Đinh Nhất vừa trở lại. Vậy mà ngẩng đầu lên lại sững sờ… Chỉ thấy người đã lâu không gặp là Hàn Cẩn lại đứng trước mặt. Tôi cúi đầu nhìn chỉ thấy cái tên vừa muốn bóp chết tôi mắt đang nhắm nghiền nằm trên mặt đất.

“Cô… cô, sao lại đến đây?” Mất một lúc tôi mới nói được một câu như thế.

Hàn Cẩn nhìn ngó xung quanh rồi bảo: “Nơi này không an toàn, đi trước rồi nói sau!” Cô ta nói xong dùng dao cắt dây thừng đang trói tay tôi, sau đó kéo tôi chạy thẳng về hướng tây.

Dọc theo đường đi vẻ mặt tôi đều ngỡ ngàng, bởi vì tôi không thể ngờ lại gặp được Hàn Cẩn ở đây… Cô ta chẳng nói câu nào cả, lôi kéo tôi chui nhanh lên một chiếc xe buýt. Toàn bộ đoạn đường này hai chúng tôi không nói câu nào, chỉ ngồi yên trên xe buýt.

Đến tận khi xe buýt chạy đến một đoạn phố đông đúc trong trung tâm thành phố, Hàn Cẩn mới dắt tôi xuống xe, sau đó rẽ ngang rẽ dọc đi tới một dãy nhà thấp tầng, nơi này chắc đều là phòng trọ cho thuê. Cuối cùng, Hàn Cẩn đưa tôi đến một căn phòng nhỏ, nơi này chắc là chỗ cô ta đang ở.

Trước khi vào nhà, Hàn Cẩn quay đầu nhìn chằm chằm sau lưng một lúc, sau đó mới dẫn tôi vào. Sau khi cô ta cài chốt cửa, bầu không khí nhất thời trở nên lúng túng khó xử. Tôi cũng không biết nói gì, ấp úng một lúc mới thốt ra được một câu: “Hóa ra… cô… nhớ lại rồi à?”

Vậy mà Hàn Cẩn ung dung nói: “Trước đó chỉ giả vờ, sau khi tôi tỉnh lại chưa từng mất trí nhớ.”

Tôi nghe thế không khỏi thầm bội phục trong lòng, đây đúng là diễn viên trình độ Oscar! Nhưng vừa nghĩ đến Hàn Cẩn đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, chẳng lẽ đã nhận được mệnh lệnh gì đó…

Thế là tôi có chút thấp thỏm hỏi: “Sao cô lại tới đây?”

Hàn Cẩn nghe thế thì trầm giọng nói: “Tập đoàn muốn giết cậu… Nếu như tôi không đến cậu chết chắc rồi.”

“Tại sao lại thế? Trước đó cũng có vài lần tôi và tập đoàn Thái

Long gặp nhau, nhưng bọn họ đâu có định giết tôi, sao lần này tự nhiên lại muốn tôi chết?” Tôi không hiểu hỏi.

Hàn Cẩn nghe thế hừ nhẹ một tiếng nói: “Gần đây cậu làm chuyện tốt gì mà không rõ hay sao?”

Tôi nghe thế mà sững sờ: “Cô nói thế là có ý gì? Chuyện tôi làm gần đây? Gần đây tôi có làm gì liên quan đến tập đoàn Thái Long đâu?”

Hàn Cẩn thấy tôi thật sự không biết đành bất đắc dĩ lắc đầu: “Phải nói là mạng cậu lớn thật đấy, thậm chí đến bây giờ vẫn không biết mình đắc tội người nào hả?”

Tôi nói với vẻ mặt vô tội: “Tôi thật sự không biết mà! Rốt cuộc là tên khốn nào nhất định phải giết tôi mới được?”

Hàn Cẩn lúc này thở dài nói: “Thời gian trước có phải cậu đã giúp cảnh sát tiêu diệt một tổ chức buôn bán trẻ em hay không?”

Tôi hùng hồn nói: “Ừ, đúng thế! Đám khốn nạn đó ép buộc trẻ em bán dâm, tôi đã giúp cảnh sát tóm gọn toàn bộ thì sao nào?”

Hàn Cẩn nghe thế cười lạnh nói: “Cậu mà tóm gọn toàn bộ thì đã tốt, nhưng chẳng qua cậu chỉ chặt đứt một đường dây kiếm tiền của họ mà thôi. Giờ có người dùng nhiều tiền muốn tập đoàn diệt trừ cậu, cho nên mới có sát thủ không ngừng tập kích. Vừa rồi tôi mà không đến thì cậu chết chắc rồi!”

Tôi nghe thế thì biết Hàn Cẩn không nói dối, vừa rồi nếu như không phải cô ta kịp chạy đến, chắc tôi đã bị tên kia bóp chết. Mặc dù trên người tôi có ấn khóa hồn của lão Hắc và lão Bạch, nhưng cũng sẽ biến thành một cái xác không sống không chết mà thôi.

Lúc này tôi thấy hơi lo lắng cho Đinh Nhất và chú Lê, thế là đề xuất muốn về hiện trường kiểm tra. Hàn Cẩn nghe xong suy nghĩ một lát, rồi xoay người lấy một cái ba lô ở trên giường, rút ra một

bộ quần áo đưa cho tôi rồi nói: “Thay quần áo đi!”

Tôi cầm lấy nhìn một chút rồi ngẩn người, cái này mẹ nó lại là một chiếc áo khoác nữ! Nhưng lúc này không lo được nhiều như thế, tôi tranh thủ thời gian đổi ngay bộ quần áo đang mặc trên người.

Sau đó tôi và Hàn Cẩn lại trở về chỗ bị tập kích trước đó, vậy mà lại không thấy cái tên lúc nãy muốn bóp chết tôi… Xem ra bọn chúng còn có đồng bọn tiếp ứng!

Đúng lúc này Đinh Nhất chạy từ đằng xa trở về, xem ra anh ta đã biết mình trúng kế điệu hổ ly sơn, lúc này mới chạy như bay trở lại… Nhưng khi Đinh Nhất nhìn thấy Hàn Cẩn cũng sững sờ, chắc không thể ngờ gặp được cô ta ở chỗ này.

CHƯƠNG

Cải tiến khóa cửa

Nhưng khi Đinh Nhất nhìn thấy tôi đứng bên cạnh Hàn Cẩn thì bật cười: "Trang phục của cậu thật đặc biệt!"

Tôi đang định giải thích mặc thế để tránh sự truy đuổi của nhóm người kia, nhưng ba chúng tôi còn chưa kịp nói thêm điều gì bỗng nghe được tiếng còi xe cảnh sát cách đó không xa, Hàn Cẩn nghe thấy lập tức quay sang nói với tôi: "Tôi đi trước, buổi tối sẽ gặp tại nhà cậu!" Nói xong cô ta chui vào bụi cây gần đó.

Sau đó, Bạch Kiện dẫn theo vài người chạy đến, còn chú Lê ngồi trên xe anh ta... Bạch Kiện xuống xe xong nói với vẻ mặt âm trầm: "Mấy cậu không sao chứ?"

Tôi lắc đầu trả lời: "Không sao cả, nhưng cái tên tập kích đã chạy mất rồi! Hơn nữa đồng bọn của hắn không chỉ một người..."

Bạch Kiện đến chỗ xe chúng tôi kiểm tra, nhìn kĩ chiếc lốp bị nổ một lúc, sau đó mặt tái xanh nói: "Dùng súng ngắm giống lần trước, mặc dù cái gã gọi là lão Tam đã không còn ở trong nước, nhưng khẩu súng của hắn vẫn ở đó."

Tôi biết súng đối với Bạch Kiện là chuyện lớn. Thứ này có thể gây nguy hiểm rất lớn cho xã hội, cho nên quốc gia mới quản lí nghiêm ngặt. Hiện giờ tự nhiên xuất hiện một khẩu súng ngắm uy

lực lớn đến thế, hơi một tí lại chạy đến bắn lén tôi, điều này làm cho Bạch Kiện thực sự tức giận.

Tôi tự nhiên cũng không nói với Bạch Kiện là gặp người quen cũ, dù sao thân phận của Hàn Cẩn rất mẫn cảm, cho nên nếu có thể không xuất hiện thì cố gắng không xuất hiện trước mặt cảnh sát. Chỉ không biết lần này Hàn Cẩn xuất hiện cứu tôi, có thể làm cho cô ta lộ điều gì trước tập đoàn Thái Long hay không?

Sau khi Bạch Kiện điều tra xong hiện trường liền đề nghị muốn phái hai người bí mật bảo vệ tôi, hoặc nếu không để tôi trốn tạm đi đâu đó một thời gian.

Tôi lắc đầu nói: “Không cần đâu, chuyện gì tới sớm muộn sẽ tới… Trốn tránh không phải biện pháp, anh bảo mấy anh em rút lui trước đi.”

Bạch Kiện thấy không khuyên được tôi, đành mang khuôn mặt nghiêm trọng mà dẫn người đi, nhưng trước khi đi vẫn nhắn nếu như phát hiện tình huống không đúng, tất cả phải đặt bảo vệ tính mạng lên hàng đầu, có chuyện gì trước tiên cứ gọi điện cho anh ta.

Tôi biết Bạch Kiện không yên tâm, nhưng kể cả bây giờ để anh ta ở bên cạnh bảo vệ tôi 24 giờ cũng đâu có ích gì? Không giải quyết được tận gốc vấn đề, chuyện này sẽ không chấm dứt! Cảnh sát nhân dân cũng không phải vệ sĩ của riêng cá nhân tôi, không thể để mấy người Bạch Kiện bảo vệ mãi cho mình được.

Trên đường trở về chú Lê hỏi tôi có muốn mượn Bạch Kiện một chiếc áo chống đạn mặc hay không? Tôi cười nói: “Chẳng có ích gì đâu! Những người đó đều là sát thủ chuyên nghiệp, chẳng lẽ bọn họ không biết bắn nổ đầu, cắt cổ ạ?”

Chú Lê nghe thế liền suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng đúng!”

Sau khi đưa chú Lê về nhà xong, chúng tôi lập tức quay trở về, bởi vì nghĩ đến chuyện sẽ gặp Hàn Cẩn ở nhà nên tôi có hơi lo

lắng, sợ cô ta đến lại phải đứng đợi ở ngoài.

Vậy mà lúc chúng tôi về lại nhìn thấy bà cô này đã không biết vào nhà từ bao giờ, còn đang chơi cùng Kim Bảo đến quên cả trời đất. Sau khi nhìn thấy chúng tôi, cô ta lắc đầu nói: “Cái khóa cửa kiểu này, giống như không có khóa vậy, bất cứ người nào trong tập đoàn chỉ cần vài phút là có thể mở ra, hơn nữa còn không lưu lại bất cứ dấu vết gì…”

Tôi nghe thế bực mình nói: “Chị hai à, chị nói chậm rồi, người chỗ chị đã tới nơi này rồi, lật nhà tôi giống như có bão chạy qua vậy…”

Hàn Cẩn nghe thế biến sắc mặt hỏi: “Vậy thì! Nếu đã tới, đồ vật… kia?”

Tôi nghe xong lập tức bảo cô ta yên tâm, đồ vật không ở trong nhà, nó được cất ở một chỗ chỉ tôi và Đinh Nhất biết, chỉ cần chúng tôi không nói, người của tập đoàn sẽ không thể tìm được. Lúc đó tôi nghĩ thầm trong lòng, trừ khi bọn chúng đi cướp ngân hàng, nếu không chẳng thể nào tìm được.

Sau đó Hàn Cẩn lấy ra một đồ vật nhỏ, mân mê trên cửa một lúc lâu, mới phủi bụi bám trên tay rồi nói: “Tốt rồi, hiện giờ cái khóa này an toàn, trộm bình thường chắc chắn không mở được, người của tập đoàn mặc dù có thể mở ra, thế nhưng nhất định phải phá hủy lõi khóa, đến lúc đó các cậu sẽ biết có người đã đến hay không.”

Tôi nghe vậy bèn bảo Đinh Nhất đi qua kiểm tra một chút, xem có lợi hại giống như Hàn Cẩn nói hay không? Đinh Nhất đi tới nghiên cứu một lúc rồi gật đầu với tôi: “Ừ, không tồi…”

Buổi tối ba chúng tôi ngồi trong nhà ăn tạm một bữa, sau đó bắt đầu nghiên cứu đối sách. Hàn Cẩn là người của tập đoàn Thái Long, tự nhiên biết được bọn họ làm công việc ám sát rất chuyên

nghiệp, chỉ cần người thuê trả đủ tiền, bọn họ sẽ dùng mọi thủ đoạn xử lý mục tiêu.

Nhưng nếu muốn tập đoàn Thái Long dừng tay cũng không phải không được, trừ khi để bọn họ cảm thấy tạm thời tôi vẫn còn giá trị lợi dụng, cái giá này ít nhất phải cao hơn thù lao bọn họ đạt được khi ám sát tôi.

Tôi nghe Hàn Cẩn nói thế thì cảm thấy khả năng này không cao, cũng không thể vì có người mời tổ chức sát thủ đến giết mình, vì bảo vệ mạng sống nên tôi phải gia nhập tổ chức sát thủ này?

Nghĩ kĩ một chút, cho dù tôi có gia nhập, chắc cũng không sinh ra được bao nhiêu hiệu quả và lợi ích, rất khó mà đền bù được tổn thất khi bọn họ hủy đơn hàng. Mà hiện giờ tôi vẫn lo lắng nhất là chuyện của Hàn Cẩn, lúc trước cô ta đánh ngất tên sát thủ kia, không biết có để lộ chính mình hay không?

Mặc dù giá trị của Hàn Cẩn trong tập đoàn Thái Long vô cùng lớn, nhưng một người lòng mang ý khác ai mà dám dùng chứ? Một người không để mình sử dụng thì cho dù có giá trị, thì tôi tin rằng tập đoàn Thái Long sẽ không chút do dự mà diệt trừ Hàn Cẩn.

Hơn nữa trong tay chúng tôi còn có một bí mật không thể để tập đoàn Thái Long biết… Nghĩ đến đây tôi hỏi Hàn Cẩn: "Chuyện về vật đó, tập đoàn Thái Long có biết hay không?"

Hàn Cẩn lắc đầu nói: "Trước mắt mà nói tôi không thể xác định bọn họ có biết hay không, từ sau khi A Vĩ chết, chắc chắn bọn họ có hoài nghi, thế nhưng lại không khẳng định được trong tay A Vĩ có vật đó hay không."

Tôi nghe Hàn Cẩn nói về A Vĩ, sắc mặt nặng nề hỏi: "Cô biết ai giết A Vĩ không?"

Sắc mặt Hàn Cẩn trở nên khó coi, một lúc sau mới chậm rãi nói: "Là một tuyệt đỉnh cao thủ trong tập đoàn Thái Long. Với thân thủ

của A Vĩ, người bình thường đừng nói đánh chết anh ta, không bị A Vĩ đánh chết đã là không tồi rồi. Lúc đó là do tôi không tính toán cẩn thận, đã hại chết anh ta…”

Tôi biết quan hệ giữa Hàn Cẩn và A Vĩ rất tốt, anh ta có thể ra tay lúc Hàn Cẩn rơi vào đường cùng, tình nghĩa chắc hẳn rất sâu, cho nên trong lòng Hàn Cẩn vô cùng áy náy trước cái chết của A Vĩ.

Thế là tôi bèn nhẹ giọng khuyên cô ta: “Hàn Cẩn, cô biết hối hận với chuyện đã qua từ khi nào thế? Đây đâu phải là phong cách của cô!”

Hàn Cẩn nghe thế khẽ cười một tiếng: “Tôi máu lạnh vô tình như thế sao?”

Tôi thật thà nói: “Chưa nói đến máu lạnh vô tình hay không, nhưng đến giờ tôi vẫn nhớ tới lúc lần đầu tiên gặp cô…”

CHƯƠNG

Chú Lê bị bệnh

Hàn Cẩn nghe xong than nhẹ một tiếng: "Nếu như tôi máu lạnh thật… thì không biết thằng nhóc cậu đã chết bao nhiêu lần rồi!"

Tôi gật đầu: "Ừ, tôi phải thừa nhận điều này."

Đêm hôm đó chúng tôi hàn huyên rất lâu, tuy cuối cùng cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt để đối phó với sát thủ, nhưng Hàn Cẩn rất kiên định nói với tôi rằng cô ta nhất định phải rời khỏi tập đoàn, bởi vì Hàn Cẩn đã trải qua quá đủ cuộc sống trên đầu dao mũi kiếm rồi, cô ta muốn sống một cuộc sống bình thường.

Một mong ước rất đơn giản, chỉ muốn sống cuộc sống của người bình thường, nhưng đối với Hàn Cẩn thì đó lại là một chuyện xa xỉ. Trước đó tôi nghĩ mãi mà không hiểu tại sao quan hệ giữa chúng tôi và cô ta lại có thể biến thành vi diệu như thế này?

Bây giờ nghĩ mới thấy, có lẽ Hàn Cẩn hâm mộ cuộc sống đơn giản của chúng tôi, mà chúng tôi cũng hiểu cuộc sống của cô ta không hề dễ dàng, có lẽ điều đó làm chúng tôi trở nên hòa hợp.

Chắc có Hàn Cẩn ở nơi này, cho nên đêm hôm đó tôi ngủ vô cùng yên ổn, ngủ một mạch đến tận sáng, không hề lo lắng đến chuyện đang bị người ta đuổi giết. Nhưng buổi sáng khi tôi và Đinh Nhất vừa rời giường, phát hiện Hàn Cẩn không biết đã đi từ

lúc nào.

Tôi giật mình hỏi: "Cô ta đi lúc nào?"

Đinh Nhất nghĩ một chút: "Cậu ngủ không bao lâu thì cô ta rời đi, có lẽ do bây giờ cô ta không thể lộ ra ngoài ánh sáng…"

Tôi hiểu ý của Đinh Nhất, mặc dù Hàn Cẩn rất muốn có một cuộc sống của người bình thường, nhưng điều đó quá khó đối với cô ta! Chưa nói tập đoàn Thái Long có thể bỏ qua cho Hàn Cẩn hay không, chỉ cần trước đây cô ta giúp tập đoàn Thái Long làm biết bao nhiêu việc xấu, dù đến cuối cùng Hàn Cẩn có thể thoát khỏi sự khống chế của tập đoàn Thái Long, thì cũng chỉ có thể sống một cuộc sống ẩn nấp mà thôi.

Vài ngày sau đó, tôi vẫn luôn lo lắng cho Hàn Cẩn, tôi thậm chí còn sợ cô ta giống A Vĩ đột nhiên xuất hiện trên bản tin tivi. Nhưng rất nhanh tôi sẽ biết, Hàn Cẩn chính là hóa thân của Tiểu Cường đánh mãi không chết, bất kể hoàn cảnh có gian nan thế nào, cô ta vẫn có thể sống sót.

Không biết có phải vì Hàn Cẩn hay không mà từ ngày đó trở đi, mấy tên sát thủ phục kích tôi tạm thời không xuất hiện nữa, tuy mỗi ngày tôi vẫn nơm nớp lo sợ, thế nhưng dường như nguy cơ đang dần dần biến mất.

Vào một buổi chiều, tôi và Đinh Nhất đi theo giúp chú Lê xem một mảnh đất, một khách hàng cũ của chú ấy muốn xây một làng du lịch năm sao, người đó nhắm đến mảnh đất này, muốn chú Lê đến nhìn qua phong thủy xem có chỗ nào không ổn hay không.

Chú Lê đi đến nhìn một chút, nơi này đúng là một mảnh đất có phong thủy tụ tài lộc, chỉ cần điều chỉnh kiến trúc một chút, sắp xếp thêm một trận pháp tụ tập tài lộc, thì muốn không phát tài cũng khó!

Khách hàng của chú Lê nghe thế thì cười không khép được

miệng, đây chính là lời nói mà những người làm ăn muốn nghe nhất, lại còn từ chính miệng chú Lê phát ra, dĩ nhiên độ tin cậy cao hơn rất nhiều.

Không ngờ sau đó, khi khách hàng mời chú Lê ăn cơm, một giây trước chú ấy vẫn còn đang nói chuyện vui vẻ với chúng tôi, một giây sau đã cắm mặt xuống bàn. Tôi và Đinh Nhất lúc đó còn ngỡ ngàng, thầm nghĩ lão già này sao thế? Chỉ mới uống chút rượu mà đã say à?

Bởi vì lúc đó có người ngoài, cho nên chúng tôi giả vờ hỏi có phải chú say rượu hay không? Theo lý thuyết với trình uống rượu của chú Lê, chút rượu này đâu thể say được! Thế là tôi thử đẩy chú và gọi: "Chú Lê… Chú không sao chứ?"

Vậy mà tôi đẩy một lúc lại phát hiện chú Lê không có chút phản ứng nào, lòng tôi trầm xuống, thầm nghĩ không được rồi, lão già này đâu phải say? Mẹ nó đây là choáng mà! Tôi vội đỡ chú Lê dậy để xem, phát hiện mặt chú trắng bệch không còn giọt máu…

"Mau gọi 120, bệnh tim của Lê đại sư tái phát!" Tôi bịa một lí do, sở dĩ tôi nói như thế là muốn tìm cho chú Lê một bậc thang, sau này gặp lại cũng có lí do để nói, không bị quá xấu hổ.

Mấy phút sau xe cứu thương chạy đến, tôi và Đinh Nhất đi theo xe đến bệnh viện. Nhân viên cấp cứu trên xe hỏi rõ tình huống xong, phán đoán ban đầu có thể do trúng gió… Tôi nghe vậy thầm nghĩ không thể nào! Bình thường thân thể lão già này rất khỏe, mà chú Lê cũng chỉ mới hơn năm mươi chứ mấy, không đến mức yếu đuối sớm như thế chứ?

Vừa đến bệnh viện, lập tức có nhân viên trực cấp cứu ra đón, sau khi hỏi rõ tình huống xong họ đẩy chú Lê vào phòng cấp cứu. Toàn bộ hành trình cả tôi và Đinh Nhất đều ngây ra… Bởi vì chúng tôi thật sự không thể tin được, cũng có lúc chú Lê phải vào bệnh

viện vì lý do thể chất.

Thời gian cứ trôi qua từng phút từng giây, tôi và Đinh Nhất càng lúc càng lo lắng, chẳng lẽ trước đó bởi vì uống rượu lâu ngày cho nên lão già này phát bệnh "tuổi trung niên"?

Nhưng chú ấy đã vào phòng cấp cứu sắp được một giờ rồi, tại sao còn chưa thấy nhân viên y tế nào ra ngoài? Ngay lúc tôi và Đinh Nhất đợi chờ lo lắng, một bác sĩ đi ra từ trong phòng cấp cứu, anh ta kéo khẩu trang xuống rồi nói với chúng tôi: "Mấy người là người nhà của ông Lê Chấn Hải à?"

Tôi gật đầu: "Vâng, bác sĩ, chú tôi hiện giờ thế nào rồi?"

Bác sĩ nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Chuyện là thế này, bên gia đình nên chuẩn bị tâm lý, trong đầu bệnh nhân có mạch máu bị vỡ, hiện giờ trong đầu có một khối tụ máu chèn dây thần kinh, cho nên mới dẫn đến hôn mê. Biện pháp tốt nhất lúc này là mổ lấy khối tụ máu đó ra, như vậy ông ấy mới có khả năng tỉnh lại."

Tôi nghe xong trầm giọng hỏi: "Vậy phẫu thuật này có nguy hiểm gì không?"

Bác sĩ suy nghĩ rồi nói: "Bất kể loại phẫu thuật nào cũng tồn tại nguy hiểm, trường hợp giống chú của cậu thế này nếu như phẫu thuật thành công thì nhiều nhất nửa tháng có thể bình phục. Nhưng nếu có chút sai lầm, sẽ xuất hiện các di chứng, nhẹ thì bị động kinh, liệt nửa người, nặng sẽ không xuống được bàn mổ."

Nghe những lời dọa người như thế, trong lòng tôi thấy mâu thuẫn, không quá muốn chú Lê làm phẫu thuật! Thế nhưng bác sĩ lại nói tiếp: "Nếu như không làm phẫu thuật, rất có thể người bệnh sẽ hôn mê mãi không tỉnh."

Tóm lại đây chính là một lựa chọn khó cả đôi đường! Nhưng bất kể thế nào vẫn phải cứu người, cứ chờ đợi cũng không phải là biện pháp, cuối cùng tôi vẫn đồng ý ký vào đơn xin phẫu thuật.

Sau đó chúng tôi nhìn thấy chú Lê được đẩy gấp ra khỏi phòng cấp cứu và đưa thẳng lên phòng phẫu thuật trên tầng mười. Lúc này, chiếc đèn đỏ ở cửa phòng giải phẫu sáng lên.

Nhưng tôi nhanh chóng phát hiện ra, tôi và Đinh Nhất chỉ đổi từ chờ đợi ở trước một cánh cửa này sang chờ đợi trước một cánh cửa khác mà thôi… Mà sự chờ đợi giờ đây càng thêm dài dằng dặc, chúng tôi gần như chờ từ 11 giờ khuya đến tận 4 giờ sáng hôm sau, đèn phòng phẫu thuật mới chuyển sang màu xanh.

CHƯƠNG

Bóng đen trong phòng bệnh

Tiếp theo chúng tôi nhìn thấy chú Lê hai mắt nhắm nghiền bị người ta đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, theo lời bác sĩ mổ chính, thì trước mắt vẫn coi như phẫu thuật thuận lợi, về phần người bệnh sẽ khôi phục như thế nào thì phải xem ý chí của chú ấy.

Tôi hiểu ngay ý bác sĩ là gì, dù sao họ cũng đã cố hết sức, tỉnh lại hay không phải xem vận may của bản thân chú Lê. Tôi chợt có cảm giác không đủ sức xoay chuyển tình thế, từ trước tới nay chúng tôi chưa bao giờ ngờ đến chú Lê cũng có ngày bị bệnh, đúng là làm chúng tôi trở tay không kịp.

Đêm hôm đó, tôi và Đinh Nhất đều ở bệnh viện canh chừng, không muốn về nhà. Có lẽ nhất thời chúng tôi vẫn chưa thích ứng được với sự thật chú Lê ngã xuống. Bây giờ chỉ hi vọng lão thầy bói này phúc lớn mạng lớn, có thể tỉnh lại sớm một chút mới tốt.

Giữa chừng tôi về nhà lấy thẻ ngân hàng tới, nộp đủ tiền nằm viện và tiền phẫu thuật. Khi tôi đến quầy thu ngân để trả tiền thì nhìn thấy một cô gái đang lén lút khóc trong góc...

Con người của tôi luôn dễ mềm lòng, nhìn thấy một cô bé đêm hôm đứng khóc trong góc, nhất định là gặp chuyện gì khó khăn, vì vậy tôi bước lên trước khẽ hỏi cô ấy: “Em sao thế? Có phải có chỗ

nào không khỏe không?”

Cô gái nghe thấy tiếng bèn ngẩng đầu nhìn về phía tôi, rồi hơi xấu hổ đáp: “Không có gì, mắt tôi hơi khó chịu thôi…”

Tôi nghĩ bụng cô lừa quỷ đấy à? Trông thế này không phải là đang khóc sao? Hơn nữa còn là khóc ở bên cạnh quầy thu ngân, tôi đoán là người trong nhà cô ấy bị bệnh nhưng không có tiền. Nhưng dù sao con gái người ta đã không muốn nói, tất nhiên tôi cũng ngại gặng hỏi mãi, vì vậy tôi yên lặng tránh ra.

Nào ngờ lúc trở lại phòng bệnh thì thấy, hóa ra người nhà của cô gái vừa rồi ở cùng một phòng bệnh với chú Lê. Nhìn tuổi tác của người đàn ông trên giường bệnh, chắc là bậc cha chú của cô ấy. Mặc dù cô bé liên tục dỗ dành ông ta vui vẻ, nhưng trên mặt ông ta vẫn đầy tâm sự.

Trong gian phòng này đều là bệnh nhân bị bệnh tim và mạch máu não nghiêm trọng nguy kịch, so sánh với bệnh nhân vẫn còn hôn mê bất tỉnh như chú Lê, thì người thân của cô bé này xem như rất nhẹ rồi.

Cô bé nhìn thấy tôi cũng sửng sốt, tiếp theo mặt cô ấy hơi đỏ lên và gật đầu với tôi, nhưng không nói chuyện gì cả… Tôi bèn mỉm cười với cô ấy, cố gắng khiến cô ấy không cảm thấy quá xấu hổ.

Ban đầu tôi cho rằng cô bé này còn nhỏ, có thể là lần đầu tiên thấy người thân bị bệnh, khó tránh khỏi hơi sợ, nhưng khi tôi đi toilet về lại nghe thấy một bác sĩ đeo mắt kính nói chuyện với cô ấy ở hành lang. Mặc dù tôi không nghe rõ bọn họ nói những gì, nhưng thấy sắc mặt cô bé tái nhợt đi một lúc, xem ra tình trạng của người thân cô ấy cũng không lạc quan như bề ngoài.

Sau khi bác sĩ đi, cô bé chạy tới cầu thang với vẻ mặt bất lực, tôi biết nhất định là cô ấy lại lén lút khóc. Nhưng khi bước ra khỏi

cầu thang, cô ấy đã lau khô nước mắt trên mặt, rồi mỉm cười đi vào phòng bệnh.

Bởi vì buổi tối bệnh viện chỉ cho một người ở lại phòng bệnh để chăm sóc, nên tôi để Đinh Nhất về xe ngủ trước, có chuyện gì tôi sẽ gọi điện thoại báo cho anh ta. Đinh Nhất cũng biết chăm nom người bệnh là một việc vất vả, vì vậy cũng không từ chối, trước khi đi chỉ nói với tôi: “Vậy tôi đi ngủ trước, tối mai tôi đổi cho cậu xuống ngủ.”

Sau khi Đinh Nhất đi, cô bé vừa rồi cất tiếng nói nhỏ với tôi: “Tôi có thể tắt đèn không?”

Tôi khẽ gật đầu đáp lời cô ấy: “Không việc gì cả, tắt đi…”

Chăm bệnh là một chuyện vừa vất vả vừa buồn tẻ, cũng may phòng bệnh của chú Lê chỉ có ba chiếc giường bệnh, mà giường của chú còn là chiếc nằm tận trong cùng dựa sát cửa sổ, cho nên cũng yên tĩnh hơn.

Nhưng dù vậy, trước nửa đêm tôi cũng gần như ngủ không yên, bởi vì bên ngoài hành lang vẫn có y tá chạy tới chạy lui, nghe tiếng chắc lại là hai người bệnh nguy kịch được chuyển tới từ khoa cấp cứu.

Cả đời người có hai điều vô cùng quan trọng, một là đừng bị bệnh, hai là đừng thiếu tiền. Người bình thường chỉ gặp một điều trong đó đã là người có phúc!! Nhưng trong muôn nghìn chúng sinh, đa số đều có cả hai điều ấy.

Cứ nói căn bệnh của chú Lê đi, nếu không có tiền, thật sự chỉ có thể trơ mắt chờ chết thôi. Vừa rồi tôi đi nộp tiền phẫu thuật, thấy danh sách chi phí tới hơn hai mươi nghìn. May mà từ sau khi tự dưng có được di sản của An Ni, tôi đã gửi ít tiền vào một chiếc thẻ để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Nếu là gia đình có thu nhập bình thường, chỉ mỗi tiền phẫu

thuật thôi cũng đã đào hết của cải lên rồi, lấy đâu ra tiền để trả phí chữa trị tiếp theo nữa? Thảo nào cô bé kia lại lén khóc ở chỗ khuất.

Tôi vừa chơi điện thoại di động vừa nghĩ những việc này, dần dần hơi buồn ngủ, vì vậy tôi gục đầu xuống cạnh giường của chú Lê ngủ. Cũng không biết đã qua bao lâu, đột nhiên tôi bị một cơn ớn lạnh làm bừng tỉnh, nghĩ thầm sao nhiệt độ trong phòng bệnh lại thấp thế?

Tôi mơ mơ màng màng ngẩng đầu, nhìn thấy ở cạnh giường bệnh bên cạnh, cũng là giường của người thân cô bé kia nằm dường như có một người đứng đó. Bởi vì lúc ấy phòng bệnh tắt đèn, ánh sáng duy nhất chính là ánh trăng yếu ớt ngoài cửa sổ chiếu vào, tôi lờ mờ nhìn thấy bóng người kia từ từ cúi đầu, hình như muốn dán mặt vào mặt người bệnh.

Thấy cảnh đó tôi giật mình ngồi thẳng dậy, sau đó lạnh lùng nói với bóng người kia: “Người ta chưa chết cơ mà? Mi gấp cái gì hả?!”

Chắc có lẽ bóng đen kia cũng không ngờ tôi lại có thể nhìn thấy hắn, nghe tôi nói vậy, động tác của hắn đột ngột dừng lại, sau đó chầm chậm nghiêng đầu nhìn sang tôi. Mặc dù lúc ấy ánh sáng trong phòng bệnh rất tối, nhưng tôi lại có thể nhìn thấy rõ ràng tên kia có một đôi mắt màu đỏ lóe lên ánh sáng lạnh.

Ông đây cũng không phải người bình thường, còn quen gặp nhiều chuyện lớn, cho nên, tuy trong lòng ít nhiều hơi chột dạ, nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh. Chủ yếu là nhất thời tôi cũng chưa rõ đây là thứ gì? Trước kia khi có chú Lê, tôi chẳng lo lắng chút nào khi gặp phải loại thần tiên quỷ quái này. Nhưng hôm nay ông chú ấy đang nằm ở bên cạnh tôi, cho nên bây giờ chỉ đành đến lượt tôi bảo vệ chú.

Sau khi thứ kia và tôi nhìn nhau vài giây, ấy vậy mà nó lại làm lơ sự tồn tại của tôi, nó muốn cúi đầu tiếp tục hút dương khí của người trên giường, tôi thấy thế thì chậm rãi rút con dao thép từ trong ống quần ra: "Tao đếm đến ba, mau cút đi cho ông đây!"

Bị tôi cắt ngang lần thứ hai, thứ kia hình như hơi bực, vì thế nó lập tức đứng thẳng người, nhìn sang tôi một lần nữa… Nhưng lúc này đây rõ ràng nó bị món đồ trong tay tôi chặn đứng.

Đầu tiên thân mình nó lùi dần ra sau, rồi quay đầu lại nhìn bệnh nhân trên giường, tiếp theo lại nhìn dao thép trong tay tôi, dường như rất luyến tiếc miếng thịt mỡ đã đến tận bên miệng, nhưng lại sợ dao thép trong tay tôi, không dám tùy tiện lỗ mãng.

Tôi thấy nó vẫn chưa có ý bỏ đi bèn nắm dao đứng dậy khỏi ghế, làm động tác giơ tay lên muốn đâm. Tên kia thấy vậy lập tức quay đầu bỏ chạy, biến mất ở cửa phòng bệnh.

CHƯƠNG

Tiêu tiền giữ mạng

Có thể là tôi đứng dậy đánh động cô bé ở giường bên, cô ấy nghe thấy tiếng thì mơ màng quay lại hỏi tôi: “Sao vậy?” Kết quả liếc thấy con dao thép trong tay tôi, sắc mặt lập tức thay đổi.

Tôi thấy đã dọa cô ấy nên vội vàng cất dao đi và nói: “Không sao, không sao, vừa rồi tôi nhìn thấy có một kẻ trộm lảng vảng ngoài phòng bệnh nên muốn lấy dao ra hù dọa hắn một chút.”

Nhưng rõ ràng cô bé không tin lời tôi, có điều cô ấy cũng không nói gì, chỉ lập tức quay đầu lại không dám nhìn tôi nữa. Tôi thấy cô ấy đã coi tôi là người xấu, cũng chỉ đành cười khổ, tiếp tục gục vào mép giường của chú Lê ngủ.

Bị cái thứ vừa rồi quấy rầy, cơn buồn ngủ của tôi bay biến cả, vì thế thầm suy tính trong lòng, đó là thứ gì vậy? Nhìn điệu bộ của nó chắc chắn không phải làm như vậy lần đầu tiên, cũng may chú Lê có chúng tôi canh, nếu không chỉ e sẽ bị dâng không cho thứ kia hút mất dương khí.

Trời sáng, tôi thật sự không ngồi yên nổi nữa, cẩn thận quan sát tình trạng của chú Lê, sau khi xác nhận tạm thời không có vấn đề gì, tôi mới đi ra hành lang hít thở không khí. Ai ngờ lúc này thấy một người nhà bệnh nhân của phòng bệnh sát bên hoảng hốt chạy

ra gọi người, nói là mẹ của anh ta hơi khác thường!!

Y tá lập tức đi gọi bác sĩ trực tới, sau đó một đám người rầm rập chạy vào... Kết quả tôi còn chưa đi đến toilet đã nghe thấy trong phòng bệnh vang lên tiếng khóc, xem ra người bệnh đã chết.

Không tới bệnh viện không biết, mỗi ngày ở đây diễn ra không biết bao nhiêu là cảnh sinh ly tử biệt. Có lẽ ngày hôm qua còn có thể vừa nói vừa cười với nhau, nhưng hôm nay lại phải cách biệt trời đất. Nghĩ đến đây, tôi đi vào toilet với tâm trạng nặng nề, rửa mặt sạch để mình tỉnh táo lên chút.

Vừa đẩy cửa vào, đúng lúc thấy cô bé giường bên cũng ở trong. Cô ấy thấy tôi đi vào thì lập tức hoảng sợ loạn xạ, muốn đi ra ngoài. Tôi đành phải cười khổ nói với cô ấy: “Cô không phải sợ, tôi thật sự không phải người xấu đâu.”

Nhưng hình như lời giải thích của tôi chẳng có ích khỉ gì, cô ấy vẫn chẳng dám thốt lên câu nào, mà xoay người đi ra ngoài luôn. Tôi thấy lúc này mình cũng đã thành người xấu thật rồi, có điều với hình tượng đêm qua, đừng nói cô ấy, ngay cả tôi nhìn thấy cũng nhất định không tin cái lý do thoái thác đáng xấu hổ kia đâu!

Sau khi quay lại phòng bệnh, Đinh Nhất đã mua bữa sáng về, đầu tiên anh ta nhìn chằm chằm chú Lê một lát, rồi thong thả nói với tôi: “Có phải sư phụ không tỉnh lại được nữa không?”

Tôi vội bắt anh ta phỉ phui cái mồm! Bớt nói những lời không may mắn đi! Còn nữa, không phải tục ngữ nói “Người tốt không sống lâu, tai họa kéo ngàn năm” đó sao? Lão thầy bói này tuyệt đối không được tính là người tốt đâu, phải sống lâu vào chứ?

Sau đó các bác sĩ đến kiểm tra, nói vài câu đơn giản về tình hình của chú Lê với chúng tôi, tóm lại vẫn là chỉ có thể theo dõi trước đã, xem kế tiếp có biến chứng sau phẫu thuật nào xuất hiện không.

Nói xong về chú Lê, bác sĩ quay lại nhìn người thân của cô bé

kia. Có điều hôm nay tình trạng của ông ta rõ ràng không tốt lắm, cũng không biết có phải đêm qua bị thứ kia hút mất mấy hơi dương khí nên vậy không...

Nếu là lúc bình thường, nhất định tôi sẽ không lo chuyện bao đồng. Xét cho cùng, loại chuyện thế này quá nhiều, tôi lại chẳng phải anh hùng trừ ma diệt ác gì đó, không đáng để vừa thấy tà ma thì liều mạng xông lên trước.

Nhưng hiện giờ chú Lê cũng ở đây, hơn nữa thứ kia lại bị tôi đụng phải, nếu không bắt được nó, buổi tối hôm nay không chừng còn gây tai họa cho bệnh nhân của phòng bệnh nào đó thì sao?

Nghĩ đến đây, tôi bèn gọi Đinh Nhất ra khỏi phòng bệnh, đi đến cầu thang và kể lại một cách đơn giản tình huống đêm qua cho anh ta nghe. Nghe xong, sắc mặt anh ta cũng sầm lại: "Nơi như bệnh viện có âm hồn là rất bình thường, nhưng có tà ma hút dương khí của con người lại không bình thường."

Tôi gật gù đáp: "Theo lý mà nói, mặc dù âm hồn ở đây nhiều, nhưng cán bộ ở Âm Ti cũng nhiều mà, cho nên đáng lẽ sẽ không xuất hiện thứ hại người thế này. Nhưng đôi mắt của tên kia rất đặc biệt, màu đỏ tươi... Tuyệt đối không phải âm hồn bình thường đâu."

"Cán bộ?" Đinh Nhất nghe tôi dùng từ này nên hơi khó hiểu hỏi.

Tôi cười he he đáp: "Là âm sai đó! Mấy kẻ đó dầu gì cũng là nhân viên làm việc cho Âm Ti, không gọi cán bộ thì gọi là gì?"

Đinh Nhất nghe tôi nói như vậy, cũng nở nụ cười hiếm thấy và nói: "Ừ, sau này lúc hai chúng ta đến Âm Ti báo danh, cũng bảo Hắc Bạch Vô Thường sắp xếp cho một công việc chính quy nhỉ?"

Tôi ngẫm nghĩ, sau đó nghiêm chỉnh trả lời anh ta: "Chắc là không có vấn đề gì, chỉ không biết bên kia sắp xếp công việc chính quy phải mất bao nhiêu tiền đây?"

Đinh Nhất bị tôi chọc cười, thực ra tôi có thể nhận ra, hai ngày nay anh ta rất lo cho chú Lê, nếu không sẽ không hỏi tôi câu có khi nào chú Lê không tỉnh lại không. Người thiếu một tinh phách như anh ta dù không biết thể hiện tình cảm thế nào, nhưng chắc chắn tình cảm lưu luyến với chú Lê không hề kém tôi.

Lúc ăn cơm trưa, tôi phát hiện hình như ngón tay chú Lê hơi cử động, vì vậy lập tức gọi bác sĩ tới! Kết quả cha thầy bói này lại chẳng biết cố gắng chút xíu nào, bác sĩ tới thì chú ấy lại bất động.

Sau đó, bác sĩ điều trị chính của chú Lê kiểm tra cẩn thận tình hình của chú ấy, rồi nói với tôi, tình huống tôi vừa thấy có thể là do thần kinh vô thức của chú ấy nhảy lên...

Tôi bỗng hơi thất vọng, vốn tưởng rằng ngón tay của chú Lê có phản ứng là sắp tỉnh cơ chứ? Kết quả lại là hành động vô thức... Bác sĩ kia thấy tôi hơi mất mát nên cổ vũ tôi: "Đừng nhụt chí, trước mắt tình huống của ông ấy vẫn coi như ổn định, chỉ cần máu bầm trong não bệnh nhân chậm rãi giảm bớt, tỉnh lại chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi."

Tôi gật đầu đáp: "Dạ, vâng ạ, cám ơn bác sĩ."

Lúc này, cô bé giường bên đúng lúc đi lấy cơm về, nhìn thấy bác sĩ ở trong phòng còn tưởng là người thân của mình xảy ra chuyện gì, vì thế vội vã hỏi bác sĩ: "Tình hình cha cháu thế nào ạ?"

Bác sĩ thở dài: "Trước mắt vẫn coi như ổn định, nhưng mà cần phải nhanh chóng thu xếp phẫu thuật, nếu không, còn kéo dài tiếp sẽ làm chậm trễ việc điều trị."

Cô bé nghe vậy thì mặt mày buồn bã, gật đầu đáp: "Vâng ạ, cháu biết rồi."

Bác sĩ đi rồi, cha cô bé ầm ĩ đòi phải xuất viện, ông ta nói không muốn phải tốn tiền nữa. Cô bé lập tức nóng nảy, khóc lóc nói với cha mình: "Cha nghe lời đi, bác sĩ nói không thể để cha kích động,

chuyện tiền nong con sẽ nghĩ cách, bây giờ cha không thể xuất viện.”

Nhưng ông ta vẫn rất cứng đầu, nói thế nào cũng không đồng ý, cứ nhất quyết phải để số tiền còn lại cho cô bé đi học, ông ta nói mình đã đến tuổi này rồi, sống lâu hơn một ngày hay bớt đi một ngày không hề gì cả, nhưng không thể làm lỡ cuộc đời của con gái mình được.

Tôi ở cạnh thật sự nghe không nổi nữa, nên mở miệng khuyên bảo: “Chú ơi, trước tiên chú đừng kích động, tình hình hiện giờ vẫn nên nghe bác sĩ, nếu có hi vọng tại sao lại không chữa? Nếu căn bệnh này của chú có tiền là giải quyết được, vậy chứng minh chú may mắn, rất nhiều người có tiền cũng không thể giữ được mạng.”

CHƯƠNG

Cứu trường hợp khẩn cấp chứ không cứu người nghèo

Nghe tôi nói như vậy, cảm xúc của cha cô bé thoáng ổn định lại, sau đó ngồi yên trên giường không nói. Nhưng tôi biết trong lòng ông ta vẫn đang sầu lo vì bệnh của mình và điều kiện trong nhà…

Ai lại không muốn tiếp tục sống chứ? Nhưng mà đối với những gia đình bình thường, có vài căn bệnh quả thực giống như nước lũ với thú dữ, không có sức chống lại.

Rất nhanh đến buổi tối, tôi nghe thấy cô bé kia vẫn trốn ở cầu thang gọi điện thoại. Cô ấy đang vay tiền khắp nơi, nhưng gần đây người ta cứu trường hợp khẩn cấp chứ không cứu người nghèo, mấy ai có thể ném tiền vào cái động không đáy này chứ?

Vốn dĩ buổi tối hôm nay Đinh Nhất muốn ở lại trông chừng, nhưng tôi nhớ đến chuyện bình thường đều là Đinh Nhất thức đêm lái xe, mà bây giờ trông nom chú Lê lại không có gì khó khăn, cho nên tôi bảo Đinh Nhất đi ngủ.

Đinh Nhất ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu đến đêm thứ kia lại tới, cậu lặng lẽ đi theo nó, xem thử thứ kia rốt cuộc là từ đâu chui ra.”

Tôi gật gù đáp: “Không sao đâu, yên tâm đi! Anh nhanh chóng xuống nghỉ ngơi đi!”

Thật ra tôi cũng không lo lắng buổi tối thứ kia sẽ đến, suy cho

cùng, hôm qua nó đã nhìn thấy con dao thép trong tay tôi, nếu nó không sợ thì tới đi, ai sợ ai nào? Kết quả buổi tối hôm nay, tôi chờ mãi tới sau nửa đêm cũng không thấy nó đến, xem ra đúng là tôi đoán trúng rồi, thứ kia sợ con dao thép của tôi.

Sau đó tôi thật sự mệt quá nên gục xuống mép giường chú Lê nặng nề ngủ... Nhưng khi tôi vừa thiếp đi không bao lâu thì nghe thấy tiếng của một cô gái kêu lên sợ hãi!!

Tôi lập tức bị đánh thức, tập trung nhìn kĩ, tôi phát hiện hóa ra là cô bé kia không biết ra ngoài từ lúc nào, đến khi cô ấy trở về vừa đúng lúc đụng phải thứ đứng ở đầu giường cha cô ấy ngày hôm qua, cho nên sợ quá kêu lên.

Hóa ra thứ này đang đợi tôi ngủ! Bảo sao nó vẫn chậm chạp không xuất hiện? Thật không ngờ chỉ số thông minh của thứ này còn rất cao đấy! Nghĩ đến đây tôi lập tức rút dao thép ra đâm thẳng đến phía nó…

Tên kia vừa thấy tôi tỉnh là xoay người muốn chạy, nhưng lúc này cô bé kia lại đúng lúc chặn ở cửa, cô ấy bị dọa đến ngây ra nên căn bản không biết trốn tránh, cứ ngơ ngác đứng ở đó.

Tôi lập tức hét lớn với cô ấy: “Quỳ xuống đất!!”

Nghe tôi hét như vậy, cô bé mới hồi phục tinh thần, lập tức nghe lời quỳ xuống nền. Lúc này thứ tà ma kia vừa vặn xẹt qua đỉnh đầu, suýt nữa là đụng vào cô ấy.

Tôi nhanh chóng chạy tới nâng cô ấy dậy: “Cô không sao chứ?”

Sắc mặt cô bé tái nhợt, lắc đầu đáp: “Không sao... Vừa rồi là thứ gì vậy?”

Hiện giờ tôi không có thời gian giải thích với cô ấy, nên đẩy cô bé vào phòng bệnh và nói: “Về canh chừng cha của cô đi!” Nói xong tôi cầm dao thép đuổi theo.

Sau khi đuổi theo ra khỏi phòng bệnh, tôi phát hiện thứ kia chạy tới cuối hành lang như một trận gió, chỗ đó là thang máy, lúc này chắc chắn không có một bóng người. Chờ tôi chạy tới nơi, phát hiện thứ tà ma đen sì kia đang ngồi trên cửa sổ được mở một nửa, trợn trừng nhìn tôi chằm chằm với một đôi mắt màu đỏ tươi.

Tôi từ từ giơ dao thép lên, lạnh lùng nói với nó: “Mi lại còn dám xuất hiện ở trước mặt ta… Vậy đừng trách ta không khách sáo!”

Tôi vừa dứt lời, thứ kia đã xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ, trong lòng tôi cả kinh, vội vàng đi đến trước cửa sổ xem xét, nhưng phát hiện nó đã sớm biến mất trong màn đêm đen nhánh...

Đến khi trở lại phòng bệnh, tôi thấy cô bé đang hoảng hốt cầm một con dao gọt táo, nơm nớp lo sợ đứng ở trước giường của cha mình, nhìn chằm chằm ra cửa không nhúc nhích.

Thấy người quay lại là tôi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Thứ kia đâu rồi?”

Tôi cắm dao thép về lại trong ống quần và đáp: “Để nó chạy mất rồi, nhưng cô yên tâm đi, tối hôm nay nhất định nó không dám đến nữa đâu!”

Cô bé nghe xong thì đỏ mặt hỏi tôi: “Đêm qua có phải anh… cũng nhìn thấy thứ kia không?”

Tôi gật đầu, sau đó cũng hơi ngượng ngùng nói: “Nói thật ra sợ dọa cô, cho nên tôi lừa cô nói là bên ngoài có ăn trộm…”

“Rốt cuộc đó là thứ gì?” Cô bé hỏi tôi với vẻ mặt sợ hãi.

Nhất thời tôi cũng không nói ra được nó là cái gì, có điều nhìn điệu bộ nó nhảy ra ngoài cửa sổ, chỉ e là một tên nhảy lầu chết biến thành…

Buổi tối hôm đó cô bé vô cùng sợ hãi, cho nên tôi nói chuyện phiếm với cô ấy đến tận hừng đông, lúc sau cô ấy mới ghé vào

mép giường ngủ thiếp đi. Cô bé này tên Thẩm Oánh Oánh, là sinh viên đại học năm hai.

Cha cô bé là Thẩm Hồng Kỳ, vào mấy ngày trước lúc đang đi làm thì đột nhiên trước mắt tối sầm rồi bất tỉnh nhân sự. Các đồng nghiệp đưa ông ta đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói là trong đầu ông ta có một khối u, nhìn hình dạng sợ là u ác tính.

Mẹ của Thẩm Oánh Oánh qua đời vì bệnh tật khi còn trẻ, hiện giờ cha cô bé cũng bị bệnh nan y, trong lúc nhất thời Thẩm Oánh Oánh cảm thấy như trời đất đều sụp đổ. Bác sĩ điều trị chính của Thẩm Hồng Kỳ nói cho Thẩm Oánh Oánh biết, khối u não của cha cô ấy vô cùng phức tạp, cần phải chia ra mổ mấy lần mới có thể loại bỏ hoàn toàn... Hơn nữa, nguy hiểm của cuộc phẫu thuật thế này rất lớn, chỉ cần có một lần sơ sẩy là sẽ chết người.

Trong lòng Thẩm Oánh Oánh sợ hãi không thôi, cô ấy vừa muốn có thể chữa khỏi bệnh của cha, nhưng vừa lo có thể nào vì quyết định của mình… ngược lại hại ông hay không? Hơn nữa lần này chi phí phẫu thuật không thấp, toàn bộ quá trình mà không có bảy, tám trăm nghìn thì không đủ.

Nhưng gia đình như họ, đừng nói là bảy tám trăm nghìn, dù là bảy tám mươi nghìn cũng không lấy ra được! Vốn dĩ cha của Thẩm Oánh Oánh có bảo hiểm y tế, nhưng điều kiện của bệnh viện nhỏ ở quê họ có hạn, cơ bản là không chữa được căn bệnh này, mà bệnh viện lớn chữa được bệnh này lại chỉ có thể tự trả tiền chữa trị.

Thẩm Oánh Oánh đã liên hệ hết một lượt tất cả họ hàng mà mình có thể liên hệ, nhưng vừa nghe nói đến tình trạng của cha cô ấy, họ đều khuyên cô ấy từ bỏ đi cho rồi! Đầu tiên là chi phí chữa trị quá cao, mà nguy hiểm trong quá trình đó lại quá lớn, tính toán như thế nào cũng không thích hợp.

Nhưng dù sao đây cũng là người thân duy nhất của mình, sao Thẩm Oánh Oánh chịu từ bỏ dễ dàng thế được? Vì vậy cô ấy gạt cha, đem nhà ở quê đi thế chấp, miễn cưỡng vay đủ tiền phẫu thuật lần một.

Ai ngờ Thẩm Hồng Kỳ biết được nổi trận lôi đình, nói thế nào cũng không đồng ý làm phẫu thuật, bởi vì ông ta biết nhà mình không có điều kiện này, miễn cưỡng chữa trị tiếp sẽ chỉ làm Thẩm Oánh Oánh khổ thêm thôi.

Hơn nữa, ông ta lo lắng nhất chính là lỡ như mình không xuống được bàn phẫu thuật, chẳng phải là để lại cho con gái món nợ trả cả đời cũng không xong sao? Cho nên hôm nay lúc ban ngày, cảm xúc của ông ta mới kích động như vậy, nhất quyết không đồng ý phẫu thuật.

Nghe xong, tôi cũng cảm thấy cuộc phẫu thuật này đích thực quá nhiều nguy hiểm. Ở góc độ bác sĩ, tất nhiên là muốn để bệnh nhân cố gắng điều trị, nhưng đối với gia đình như Thẩm Oánh Oánh, thật sự hơi làm khó người ta.

CHƯƠNG

Thả người nhảy xuống

Thực ra tôi có lòng đồng tình với cảnh ngộ của cha con nhà họ Thẩm, nhưng hiện giờ tình huống như bọn họ thật sự quá nhiều, nếu không giải quyết vấn đề từ cơ bản, chỉ dựa vào cứu trợ xã hội thì thật sự như muối bỏ biển... “Nghèo khổ vì bệnh”, bốn chữ này tuyệt đối không phải nói chơi.

Sáng sớm hôm sau, Đinh Nhất xách bữa sáng đi vào phòng bệnh, thấy tôi đeo một đôi mắt thâm quầng ngồi ngẩn ra đó, anh ta cười và nói: “Tôi thấy buổi tối hôm nay vẫn nên để tôi trông đi, xem cậu trông liên tục hai ngày, quầng thâm trên mắt đậm đến mức sắp thành gấu trúc quốc bảo rồi.”

Tôi xua xua tay với anh ta: “Không sao, chủ yếu là do đêm qua tôi nói chuyện với Thẩm Oánh Oánh thôi...”

Đinh Nhất nghe vậy lập tức ra vẻ nghiền ngẫm nhìn tôi: “Nói chuyện phiếm với con gái cả một đêm không ngủ?”

“Gì chứ! Là thứ kia thừa dịp tôi ngủ rồi mới chạy đến hút dương khí của cha Thẩm Oánh Oánh, kết quả bị Thẩm Oánh Oánh bắt gặp... Tóm lại là đêm qua khá mạo hiểm đó!” Tôi đắc ý.

Đinh Nhất vội hỏi tôi: “Sau đó thì sao? Cậu có đuổi kịp nó không?”

Nghe anh ta hỏi vậy, tôi lập tức hơi nhụt chí đáp lại: “Không, để nó trốn thoát rồi.”

Đinh Nhất lắc đầu nói với tôi: “Buổi tối hôm nay cậu về xe ngủ, coi tôi bắt lấy cái thứ kia cho cậu. Trái lại tôi muốn xem thử rốt cuộc nó là thứ gì biến thành!!”

Tôi khẽ hừ nhẹ: “Còn có thể là thứ gì biến thành? Cũng đâu thể là con khỉ biến thành!?”

Buổi chiều tôi ngủ bù một giấc trên xe, tỉnh lại phát hiện trời đã tối, tôi vốn định mua cơm tối đưa lên cho Đinh Nhất, kết quả lại gặp Thẩm Oánh Oánh ở quầy thu ngân lầu một.

Lúc ấy cô bé này đang nộp viện phí, tôi thấy khuôn mặt cô ấy buồn bã, biết chắc là không đủ tiền. Nhưng xét thấy sự xấu hổ khi lần đầu chúng tôi gặp mặt, cho nên lần này tôi không tùy tiện đi lên trước.

Chờ cô ấy đi rồi, tôi vội vã đến quầy thu ngân hỏi thăm nhân viên, hiện giờ Thẩm Hồng Kỳ còn cần nộp bao nhiêu tiền viện phí nữa? Kết quả cô nhân viên thu ngân trong cửa sổ trả lời mà không thèm nâng mí mắt lên: “Mười hai nghìn tệ!”

Tôi nghe vậy liền lấy thẻ ngân hàng đẩy vào và nói: “Nộp hai mươi nghìn vào đó trước đi.”

Lúc này người phụ nữ bên trong mới ngẩng đầu nhìn lên tôi, hơi nghi ngờ hỏi: “Cậu là gì của ông ấy?”

Tôi nhìn cô ta và đáp: “Bạn...”

Nộp tiền viện phí cho Thẩm Hồng Kỳ xong, tôi đi mua cơm tối cho Đinh Nhất, kết quả khi trở về đúng lúc gặp Thẩm Oánh Oánh với vẻ mặt kinh hoảng ở cửa thang máy. Tôi vội hỏi cô ấy bị làm sao? Cô ấy sốt ruột nói với tôi rằng không thấy cha mình đâu nữa!!

Lòng tôi chùng xuống, hiện giờ áp lực tâm lý của Thẩm Hồng Kỳ

rất lớn, khó bảo đảm ông ấy sẽ không nhất thời luẩn quẩn trong lòng, làm ra chuyện gì ngốc nghếch… Bởi vì khi con người bị bệnh, nội tâm thường rất yếu ớt, cảm thấy chỉ cần mình chết rồi, chuyện gì cũng sẽ được giải quyết.

Vì thế đầu tiên tôi khuyên Thẩm Oánh Oánh đừng sốt ruột quá, bây giờ tôi và cô ấy chia nhau ra tìm, nhất định có thể tìm được cha cô ấy. Hơn nữa hiện giờ bệnh viện cũng không giống trước đây, muốn tìm được một chỗ có thể mở cửa sổ ở tầng hai trở lên đều khó khăn… Cho nên kể cả Thẩm Hồng Kỳ thật sự luẩn quẩn trong lòng, ông ấy cũng sẽ không tìm thấy chỗ nhảy lầu.

Mà khi nói tới đây, tôi lại chợt nghĩ đến nơi cái tên mắt đỏ kia biến mất đêm qua! Cửa sổ chỗ thang máy kia sao lại mở ra được? Ban ngày lúc đi qua đó tôi cũng không để ý, không biết giờ đã đóng lại hay chưa?

Nghĩ đến đây tôi lập tức gọi điện thoại cho Đinh Nhất, bảo anh ta lập tức đến chỗ thang máy xem thử, tuyệt đối đừng để cho Thẩm Hồng Kỳ nhìn thấy cánh cửa sổ đó không đóng!!

Ai ngờ điện thoại của tôi còn chưa gọi được, đã nghe ngoài cửa lớn truyền đến một tiếng “rầm” vang vọng nặng nề, tiếp theo có mấy cô gái bắt đầu không ngừng la hét: “Có người nhảy lầu! Bác sĩ! Ở đây có người nhảy lầu!”

Thẩm Oánh Oánh bên cạnh tôi mềm nhũn chân quỵ xuống đất, có lẽ cô ấy đã đoán được người nhảy lầu kia là ai… Tôi cũng không ngờ động tác của Thẩm Hồng Kỳ nhanh như vậy, mới vừa phát hiện ông ta có suy nghĩ chán sống, ông ta đã nhảy xuống rồi.

Lúc này Thẩm Oánh Oánh đột nhiên nổi điên đứng bật dậy khỏi mặt đất, liều mạng chạy ra phía cửa lớn, nhưng bởi vì lúc ấy có rất nhiều người xem náo nhiệt, cho nên nhất thời cô ấy không thể lập tức chạy ra đại sảnh.

Tôi vội theo ở phía sau giơ tay giữ chặt cô ấy và nói: "Trước tiên cô đợi ở đây một lát, tôi đi xem thử…"

Nhưng có nói gì Thẩm Oánh Oánh cũng không chịu, cô ấy liều mạng giãy giụa muốn chạy ra bên ngoài… Lúc này thấy mấy bác sĩ khoa cấp cứu chạy như điên ra ngoài, chắc là bọn họ đi xem xét tình hình của người nhảy lầu.

Không bao lâu sau, bọn họ đẩy một người đàn ông đầy máu chạy vào, tôi không cần nhìn cũng biết đó chính là Thẩm Hồng Kỳ!! Lúc này tôi vội vàng ôm Thẩm Oánh Oánh vào trong lòng, ấn chặt đầu cô ấy ở trước ngực mình, không cho cô ấy nhìn thấy cảnh bi thảm đó.

Ban đầu Thẩm Oánh Oánh còn liều mạng giãy giụa, nhưng rất nhanh, cô ấy dã xụi lơ, tê liệt rũ xuống trong lòng tôi… Tôi cúi đầu nhìn, cô ấy đã ngất đi vì quá đau lòng.

Tôi lập tức bế cô ấy lên, sau đó vừa chạy về phía phòng cấp cứu, vừa kêu to: "Bác sĩ! Bác sĩ!!"

Hai cha con Thẩm Hồng Kỳ và Thẩm Oánh Oánh cùng nằm trong khoa cấp cứu, khác nhau là Thẩm Hồng Kỳ gần như vừa mới vào đến nơi đã tắt thở, mà Thẩm Oánh Oánh lại được bác sĩ cứu chữa nên nhanh chóng tỉnh lại.

Thẩm Oánh Oánh tỉnh lại, chuyện thứ nhất là hỏi tôi: "Anh Trương, anh có nhìn thấy cha em không? Vừa rồi không phải anh và em chia ra đi tìm sao? Bây giờ chúng ta đi tìm ngay đi!!"

Tôi thấy vậy thì biết chỉ e sau khi con bé này bị kích thích mạnh, đầu óc không tỉnh táo, nên tôi vội vàng nhìn sang bác sĩ vừa rồi cấp cứu cho cô ấy. Bác sĩ thấy tình trạng hiện giờ của cô ấy nên cho thêm ít thuốc an thần vào chai truyền dịch, tiếp theo Thẩm Oánh Oánh ngủ thiếp đi rất nhanh.

Nhưng tôi lại lo nên làm gì khi cô ấy tỉnh lại lần nữa đây?

Không biết cô ấy có thể chấp nhận sự thật Thẩm Hồng Kỳ đã chết hay không. Thực ra, ban đầu khi mới mất đi người thân, đại đa số con người đều sẽ lựa chọn không muốn tin tưởng đây là thật!

Có người sẽ nhận ra sự thật này trong thời gian nhất định, nhưng có người lại lựa chọn cả đời đều sống mơ hồ. Thẩm Oánh Oánh còn rất trẻ, tôi không hi vọng nhìn thấy cô ấy vì chuyện này mà cả đời đều chìm sâu trong tự trách.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, phía bệnh viện lập tức báo cảnh sát. Sau khi cảnh sát tới, tìm thấy một bức di thư để lại cho Thẩm Oánh Oánh ở dưới gối đầu của Thẩm Hồng Kỳ. Trong thư ông ta nói với con gái, sở dĩ mình chọn cách này để rời đi hoàn toàn là vì bản thân quá nhát gan.

Tuy nhiên trước khi chết Thẩm Hồng Kỳ lại hi vọng con gái mình có thể dũng cảm một chút, kiên cường một chút… Suy cho cùng, cuộc đời của cô ấy còn rất dài! Nói gì thì nói, có bậc làm cha mẹ nào không hi vọng con cái được tốt đẹp chứ?

CHƯƠNG

Mất cả người lẫn của

Chờ dàn xếp cho Thẩm Oánh Oánh xong, tôi về lại phòng bệnh, ai ngờ lại phát hiện Đinh Nhất không ở trong phòng. Tôi tìm một vòng ở ngoài hành lang không thấy, lập tức gọi vào số di động của anh ta… Điện thoại được kết nối, tôi nghe thấy bên trong truyền đến tiếng gió vù vù, rồi Đinh Nhất nói cho tôi biết giờ anh ta đang ở trên tầng cao nhất của bệnh viện.

Tôi cả kinh, vội vàng hỏi anh ta sao lại chạy lên trên đó!? Kết quả anh ta bảo tôi cũng đi lên ngay giờ đi, bởi vì anh ta đã phát hiện vài thứ trên tầng cao nhất, muốn để tôi qua xem thử…

Tôi thấy lúc này trời cũng đã sắp sáng, vì thế đến quầy y tá dặn lại vài câu rồi vào thang máy đi lên tầng cao nhất. Khi tôi bước vào tầng mười sáu cao nhất, phát hiện cửa phòng cháy thông ra mái nhà lại bị khóa.

"Đinh Nhất?" Tôi nhìn trái nhìn phải, không tìm được người, bèn thử gọi nhỏ.

Đợi một lúc vẫn không thấy ai, tôi vừa định gọi điện thoại cho anh ta, nhưng lúc này lại nghe cánh cửa phòng cháy thông ra mái nhà kia vang lên tiếng "két" và mở ra, sau đó Đinh Nhất thò đầu qua nhìn tôi rồi nói: "Mau vào đi…"

Khi tôi bước qua cánh cửa phòng cháy kia, cuối cùng tôi đã hiểu tại sao vừa rồi trong điện thoại toàn nghe thấy tiếng gió, trên nóc nhà mười sáu tầng gió thổi vù vù! Tốt xấu gì cậu hai tôi đây cũng là thằng đàn ông hơn năm mươi ký lô, nếu không chắc sẽ bị gió cấp Tây Bắc trên này thổi bay đi mất!

Tôi thấy Đinh Nhất tiện tay khóa cửa phòng cháy lại nên khó hiểu hỏi: “Anh làm gì vậy? Tại sao phải khóa lại?”

Đinh Nhất trầm giọng đáp: “Bình thường cánh cửa này đều khóa, vừa rồi tôi đuổi theo thứ kia lên, thấy hắn lắc mình chui qua cửa, cho nên tôi mới mở khóa ra theo vào.”

Tiếp theo Đinh Nhất nói cho tôi biết, hoá ra trước đó anh ta nhìn thấy thứ mà tôi nói ở ngoài hành lang của phòng bệnh, vì vậy anh ta lập tức đuổi theo. Có lẽ là tốc độ của thứ đó cực nhanh, ngay cả Đinh Nhất cũng chỉ nhìn thấy bóng dáng của nó.

Nếu không phải khi thứ kia chạy đến thang máy bị Thẩm Hồng Kỳ va vào, làm chậm tốc độ lại, chỉ sợ Đinh Nhất thật sự không đuổi kịp nó. Hóa ra khi bọn họ một trước một sau đi vào thang máy trước cửa sổ, đúng lúc đụng phải Thẩm Hồng Kỳ nhảy lầu…

Thứ tà ma kia cũng không biết là vì nhìn thấy Thẩm Hồng Kỳ nhảy xuống bị kích thích hay là thế nào, cứ đứng mãi ở trước cửa sổ ngẩn ngơ… Đến khi nó phát hiện Đinh Nhất đuổi theo sau, mới nhanh như chớp chui vào cầu thang. Đúng là bởi vì có sự giãn cách này, mới làm Đinh Nhất đuổi theo nó lên được tầng cao nhất, nhìn thấy nó chui vào sau cánh cửa phòng cháy.

Sau đó tôi đi theo Đinh Nhất đến phía sau một tháp tản nhiệt trên nóc nhà, thấy một cái xác chết khô của nam mặc bộ đồ bệnh nhân, mặt mày dữ tợn cuộn tròn ở đó. Tôi bất đắc dĩ thở dài, từ từ đi đến trước mặt thi thể rồi khuỵu xuống.

Người chết tên là Lý Dược Tiến, hai tháng trước bị chẩn đoán

mắc bệnh ung thư tuyến tụy giai đoạn ba ở bệnh viện này. Để chữa bệnh, ông ta đã tiêu hết tích cóp nửa đời người của mình, nhưng vẫn không thể khống chế được bệnh tình.

Người ta đều nói bị bệnh lâu ngày chẳng còn đứa con hiếu thảo. Từ sau khi Lý Dược Tiến biết mình bị ung thư, con trai duy nhất của ông ta không còn xuất hiện trước mặt ông ta nữa. Vốn dĩ ông ta còn muốn bán nhà để tiếp tục chữa trị, nhưng bạn già của ông ta cũng hiểu được và nói với ông ta, dù như thế nào cũng không thể bán nhà, bởi vì căn bệnh này của ông ta là cái động không đáy, đập vào bao nhiêu tiền cũng vô ích, đến cuối cùng chỉ có thể "mất cả người lẫn của".

Tuyệt vọng đủ bề, Lý Dược Tiến biết ông ta còn tiếp tục sống không chỉ liên lụy người nhà, chính mình cũng chịu tội, nên nghĩ chẳng bằng chết sớm đi cho xong! Vì thế một buổi tối, ông ta thừa dịp nhân viên bệnh viện lên mái nhà bảo dưỡng thiết bị, lén chuồn lên theo, định nhảy từ mái nhà xuống.

Nhưng khi ông ta thực sự đứng ở vị trí đó, nhìn xe cộ đi tới đi lui dưới chân, lại không có dũng khí nhảy xuống. Lý Dược Tiến rốt cuộc hiểu được thì ra mình là một người yếu đuối, không có dũng khí sống để chữa bệnh, càng không có dũng khí nhảy từ trên lầu xuống cho xong hết mọi chuyện.

Cuối cùng ông ta vẫn từ bỏ ý định nhảy lầu tự tử, nghĩ có thể sống ngày nào hay ngày đó, vì thế ông ta chuẩn bị xuống lầu… Nhưng lúc này ông ta mới phát hiện cửa phòng cháy trên mái nhà đã bị người ta khóa lại. Thật ra ông ta cũng không biết bệnh viện phòng ngừa có người bệnh chán sống, cho nên nếu không phải nhân viên đi lên bảo dưỡng thiết bị, cánh cửa phòng cháy này bình thường đều khóa.

Mà sở dĩ Lý Dược Tiến có thể đi lên, cũng là thừa dịp một nhân

viên sửa điều hòa lên điều chỉnh thử thiết bị, vụng trộm lẻn theo rồi núp vào. Nhân viên kia căn bản không biết có bệnh nhân đi theo mình lên, cho nên anh ta làm xong việc của mình thì khóa cửa rời đi.

Chờ đến khi Lý Dược Tiến hối hận muốn xuống lầu, lại phát hiện cửa mở không ra. Tuy rằng lúc ấy ông ta đã ra sức đập cửa cả buổi, nhưng cũng không biết tại sao vẫn chẳng có ai tới mở cửa cho ông ta.

Ông ta vì muốn tự tử mới đi lên, cho nên trên người chẳng đem theo gì, tất nhiên cũng không mang di động. Không khéo chính là, ngay lúc này Lý Dược Tiến đột nhiên phát bệnh, khó chịu muốn chết, cuối cùng ông ta đành phải núp phía sau tháp tản nhiệt tránh gió…

Kết quả hôm đó lại đổ một trận mưa to, nhiệt độ hạ đột ngột, Lý Dược Tiến bị nhốt trên mái nhà vừa bệnh vừa lạnh cóng, kiên trì được một đêm, cuối cùng trút hơi thở cuối cùng trong tình trạng cực kì đau khổ.

Con ma muốn chết mà không dám chết, cuối cùng lại chết thảm một cách đáng thương chắc chính là tên mắt đỏ kia. Ông ta vẫn cứ lang thang trong tòa nhà nội trú, hút dương khí của những người bệnh nặng sắp chết.

“Bây giờ làm sao đây? Báo cảnh sát hay là chờ đến buổi tối rồi nói?” Đinh Nhất trầm giọng hỏi.

Tôi suy nghĩ và nói: “Oán khí của tên kia quá nặng, hiện giờ chú Lê hôn mê, anh có chắc là đối phó được tên kia không?”

Đinh Nhất trầm tư một lát mới nói: “Ông ta sợ dao thép trên người cậu. Buổi tối hôm nay hai chúng ta gặp ông ta trước rồi nói tiếp… Nếu không thể loại bỏ oán khí trong lòng ông ta, hãy dùng dao thép giết ông ta.”

Tôi thấy quả nhiên Đinh Nhất không có sự nhân từ nương tay như chú Lê, sẽ không suy xét nghiệp chướng hay không nghiệp chướng gì cả. Cũng phải, nếu tên kia không nghe khuyên bảo thật, vậy đừng trách hôm nay chúng tôi ra tay không nể tình.

Sau đó tôi để Đinh Nhất khóa chặt cửa phòng cháy lại trước, bởi vì trước khi chúng tôi xử lý xong âm hồn kia, vẫn chưa thể để cho ai phát hiện ra thi thể của Lý Dược Tiến mới được… Khi hai chúng tôi quay về phòng bệnh, Thẩm Oánh Oánh đã trở lại thu dọn di vật của cha cô ấy.

Khi nhìn thấy tôi bước vào, cô ấy lấy từ trong túi ra một phong bì đặt lên giường chú Lê và nói: “Hai mươi nghìn đồng này trả lại cho anh, mặc dù chưa dùng tới, nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn anh.”

Tôi hơi giật mình: “Làm sao cô biết là tôi?”

“Tôi đã kiểm tra camera giám sát, muốn xem thử là ai tốt bụng chuyển cho chúng tôi nhiều tiền như vậy…” Thẩm Oánh Oánh ăn ngay nói thật.

Tôi thấy cảm xúc của cô ấy đã ổn định, nhẹ giọng nói với cô: “Thật ra có một số việc vẫn nên nhìn thoáng một chút, đặc biệt là khi đối mặt với lúc cha mẹ già đi… Đây là giai đoạn mỗi người đều nhất định phải trải qua, không ai có thể chạy thoát.”

CHƯƠNG

Thiếu tiền chạy trốn

Thẩm Oánh Oánh cười khổ mà nói: "Đạo lý tôi đều hiểu cả, nhưng tôi không ngờ ngày này tới sớm như vậy… Tôi còn muốn chờ khi tốt nghiệp đi làm, cha tôi có thể không cần vất vả như hiện giờ nữa, nhưng chẳng ngờ… vẫn chưa chờ được đến ngày đó."

Tôi tiếp tục khuyên cô ấy: "Cuộc đời vẫn phải tiếp tục, cha cô cũng hi vọng về sau cô có thể sống hạnh phúc… Đừng vì sự suy sụp trước mắt mà mất đi hi vọng với cuộc sống. Xét đến cùng, so với ông ấy, cô vẫn còn có cơ thể khỏe mạnh, cho nên cô phải sống thật tốt, như vậy cũng là sống thay phần của ông ấy…"

Lúc này Thẩm Oánh Oánh ôm lấy quần áo của cha cô ấy khóc thất thanh, tôi thấy cuối cùng cô ấy đã phát tiết hết tất cả cảm xúc trong lòng ra, nên nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô ấy để xoa dịu: "Tốt rồi, tất cả mọi chuyện đều qua rồi… Sau này chỉ cần nhớ về tình yêu của cha với mình, cô nhất định có thể sống thật tốt."

Tiễn Thẩm Oánh Oánh đi rồi, Đinh Nhất cười bảo tôi: "Cậu gửi tiền lúc nào thế?"

Tôi bật mạnh ra tiếng thở dài và nói: "Chỉ tiếc vẫn không thể cứu được mạng của Thẩm Hồng Kỳ, tôi thật không ngờ ông ta lại luẩn quẩn trong lòng như vậy…"

Đinh Nhất thong thả nói với tôi một câu: “Cậu nhớ kĩ câu này, ai có số nấy…”

Tôi ngẫm lại cũng phải, nếu hôm nay là vì chuyện khác, có lẽ người khác giúp một tay là có thể vượt qua cửa ải khó khăn, nhưng nếu là sức khỏe có vấn đề, vậy thật sự chỉ có thể xem số mạng.

Nghĩ đến đây tôi lại quay đầu nhìn về phía chú Lê, không biết lão thầy bói già này còn muốn ngủ bao lâu mới định tỉnh? Trước kia khi chú ấy thường xuyên ở bên cạnh thì không cảm thấy gì, bây giờ thình lình bị bệnh, trong lúc nhất thời tôi thực sự hơi không quen, giống như bất chợt không còn người đáng tin cậy nữa.

Buổi chiều hai vợ chồng lão Triệu và Chiêu Tài đến thăm, đầu tiên lão Triệu gặp bác sĩ điều trị chính của chú Lê tìm hiểu thử bệnh tình của chú. Theo con mắt chuyên nghiệp của anh ấy, vấn đề của chú Lê không lớn, phẫu thuật cũng coi như thành công, mấy ngày nay chỉ cần quan sát chặt chẽ là được, chắc hẳn có thể tỉnh lại rất nhanh thôi.

Trong lòng tôi buông lỏng, đây là tin tức tốt nhất tôi nghe được mấy ngày nay. Vì vậy tôi cúi người xuống lấy tay véo mặt chú Lê và nói: “Chú yêu quý của cháu, chú nhanh tỉnh lại đi! Nếu như còn không tỉnh cháu sẽ tiêu hết tiền ép đáy quan tài của chú đấy!!”

Chỉ tiếc kích thích này chưa đủ mạnh, chú Lê vẫn không cho tôi một chút phản ứng nào… Xem ra buổi tối hôm nay tôi vẫn phải trông cậy vào đại sư gà mờ Đinh Nhất mới được.

Chờ hai vợ chồng lão Triệu đi rồi, tôi và Đinh Nhất bắt đầu chuẩn bị những gì cần cho việc bắt ma buổi tối. Trước đây chúng tôi đều là phụ tá cho chú Lê, tuy rằng cũng biết chút chút, nhưng chắc chắn kém xa chú ấy. Hi vọng buổi tối hôm nay chúng tôi có

thể thuận lợi hoàn thành mọi thứ.

Trên thực tế tôi cũng không muốn đánh tan linh hồn của Lý Dược Tiến lắm, dầu gì tôi cũng do chú Lê dạy dỗ nên, vì thế cũng lây nhiễm phần nhân từ nương tay của chú… Ngẫm lại lúc Lý Dược Tiến còn sống cũng rất đáng thương, nếu sau khi chết lại bị chúng tôi đánh hồn bay phách tán, thì ngay cả cơ hội đầu thai một lần nữa cũng không có.

Để làm rõ ràng rốt cuộc tại sao Lý Dược Tiến lại đến nông nỗi này, nên tôi đến quầy y tá tìm mấy cô y tá nói chuyện phiếm, sau đó giả vờ vô tình cố ý nói: "Đúng rồi, trước đây tôi có một ông hàng xóm tên Lý Dược Tiến, nghe nói ông ấy ở bệnh viện của các cô luôn."

Hai cô y tá nghe vậy thì nét mặt thay đổi, một người trong đó còn nói với sắc mặt khó coi: "Đừng đề cập đến Lý Dược Tiến đó, chính là vì ông ta mà nhân viên y tế của phòng chúng tôi chẳng còn tiền thưởng trong tháng nữa đó."

Tôi cố ý kinh ngạc hỏi: "Là sao? Chẳng lẽ ông ta khiếu nại các cô à?"

"Nào có! Người này thiếu bệnh viện hơn mười nghìn tiền viện phí nên chạy trốn! Chúng tôi đã tìm ông ta gần hai tháng nay! Anh quen ông ta à? Vậy anh biết có thể tìm được ông ta ở đâu không?" Cô ta vội vàng hỏi tôi.

Tôi thầm nghĩ bụng, không phải ông ta ở trên mái nhà khu nội trú của các cô đó sao, rõ ràng là tự các người không tìm thấy, còn nói người ta chạy trốn! Thật ra những người ở bệnh viện này nên thấy may mắn là lúc trước Lý Dược Tiến không nhảy xuống giống Thẩm Hồng Kỳ, nếu không khoa của bọn họ, thậm chí bệnh viện của bọn họ đều phải nổi tiếng vì thế… Rốt cuộc nếu chỉ trong thời gian hai tháng ngắn ngủi, liên tiếp xảy ra chuyện bệnh nhân tự tử,

như vậy đã có thể lên kênh truyền hình “Pháp luật online” rồi.

Sau khi trời tối, Đinh Nhất bố trí một trận pháp nhốt ma quen thuộc duy nhất mà anh ta biết bên trong phòng bệnh, hi vọng có thể nhốt Lý Dược Tiến trong trận thành công… Chỉ có điều bây giờ còn một vấn đề bày ra trước mắt chúng tôi, đó là làm sao chúng tôi có thể bảo đảm Lý Dược Tiến nhất định sẽ đi vào căn phòng này của chú Lê đây?

Rốt cuộc cả một tầng này đều là những người bệnh nặng nguy kịch, ai biết Lý Dược Tiến có thể tới tìm ai chứ? Khi tôi và Đinh Nhất đang sầu não, chiếc giường trước đây của Thẩm Hồng Kỳ có một người bệnh vào nằm.

Nghe y tá nói người này từ khu cấp cứu chuyển đến, tai nạn xe đâm vào đầu, tình hình không khác chú Lê quá nhiều, đều là bị cục máu đông đè lên dây thần kinh, vừa mới làm phẫu thuật mở hộp sọ xong.

Chỉ là trên người này không có giấy tờ chứng minh thân phận gì hết, hơn nữa cũng không liên hệ được với người nhà của anh ta, bệnh viện cứu chữa trước theo chủ nghĩa nhân đạo. Không có người nhà sẽ không ai theo chăm sóc, buổi tối hôm nay tên này chắc hẳn là một con dê béo dễ dàng ra tay trong mắt Lý Dược Tiến đây.

Có điều, mặc dù hiện giờ bệnh nhân này trở thành mồi câu cá của chúng tôi, nhưng cũng không thể để anh ta có một chút nguy hiểm nào, cho nên tôi vẫn bảo Đinh Nhất đè một lá bùa vàng chú Lê thường vẽ ở dưới người anh ta để phòng ngừa chẳng may…

Sau khi màn đêm buông xuống, tôi vẫn canh ở cạnh giường chú Lê như bình thường, mà Đinh Nhất vẫn trốn ở trong phòng vệ sinh của tầng này, chờ tín hiệu của tôi. Trước nửa đêm, tất cả đều bình thường, giữa chừng chỉ có y tá ghé qua thăm hai lần.

Hơn một giờ sáng, tôi gục xuống giường bệnh của chú Lê giả vờ ngủ, đến khi một lần nữa cảm thấy trên người ớn lạnh từng cơn, tôi lặng lẽ mở mắt nhìn, thấy thứ tà ma có đôi mắt đỏ kia quả nhiên đang cúi người hút dương khi của bệnh nhân phải phẫu thuật vì bị tai nạn xe.

Tôi lập tức ấn nút trên điện thoại, gọi cho Đinh Nhất trong phòng vệ sinh ngoài hành lang, sau đó chậm rãi ngồi dậy ngay ngắn, lạnh lùng nói với thứ tà ma kia: "Lý Dược Tiến?!"

Bị tôi gọi đúng tên, tên kia đột nhiên quay người lại, trừng đôi mắt màu đỏ tươi nhìn về phía tôi. Tôi thấy ông ta bước vào trận pháp Đinh Nhất đã bày, lúc này mới thoáng thở phào và nói: "Ông là Lý Dược Tiến phải không?"

Tôi đoán tên kia không ngờ tôi lại có thể gọi thẳng ra tên của ông ta, sửng sốt trong chốc lát mới cứng họng hỏi tôi: "Cậu là ai? Làm sao biết tên của tôi?"

Tôi cười lạnh nói: "Ông rất nổi tiếng ở đây đấy, ông không biết sao?"

"Tôi nổi tiếng? Một người bị bệnh nan y như tôi có gì mà nổi tiếng?" Lý Dược Tiến rất khó hiểu hỏi lại.

"Đó là bởi vì từ sau khi nơi này trở thành một trong ba bệnh viện hàng đầu, ông là người bệnh đầu tiên thiếu tiền viện phí nên chạy trốn…" Tôi nói với giọng điệu châm biếm.

CHƯƠNG

Tạm thời xuất hồn

Lý Dược Tiến nghe vậy thì tức muốn hộc máu: "Sao có thể? Tôi vốn không hề chạy trốn vì thiếu tiền viện phí! Người nhà của tôi sẽ giúp tôi nộp đủ hết tất cả tiền!"

"Ông nghĩ gì thế? Lúc ông còn sống bọn họ cũng không chịu tiếp tục bỏ tiền cứu ông, chẳng lẽ ông còn trông cậy bọn họ trả tiền nợ cho bệnh viện sau khi ông mất sao?"

Lý Dược Tiến bị tôi nói cho sửng sốt, bởi vì ông ta biết lời tôi nói không sai, rốt cuộc người nhà của mình có tính tình như thế nào chính ông ta là người rõ nhất, bọn họ hoàn toàn không có khả năng làm ra loại chuyện này.

Tôi thấy vẻ mặt của Lý Dược Tiến buồn bã, không nhẫn tâm tiếp tục kích thích ông ta, vì thế khẽ khuyên nhủ: "Cả một đời này của ông cực khổ quá nhiều, không bằng sớm rời đi thôi, có lẽ kiếp sau sẽ có được cảnh ngộ khác thì sao?"

Lý Dược Tiến hừ lạnh đáp: "Tôi thấy chưa chắc… Đời này đã sống cực khổ, không có nghĩa là kiếp sau có thể sẽ tốt hơn được bao nhiêu! Thay vì đời đời chịu khổ, không bằng tôi tự do tự tại như bây giờ…"

"Cái 'tự do tự tại' của ông đổi lấy bằng việc hút dương khí của

người khác, bọn họ cũng đã từng giống như ông, đều là… đều là người bất hạnh, sao ông nhẫn tâm hút đi dương khí vốn đã không còn nhiều lắm của họ chứ?” Tôi lạnh giọng chất vấn.

Lý Dược Tiến oán hận đáp lời: “Người bất hạnh phải thông cảm với người bất hạnh ư? Thời nay đều là tự lo thân mình, chính mình cũng lo không xong, làm sao có thể chăm sóc cho người khác?”

Tôi thấy oán khí của ông ta quả nhiên rất nặng, chắc sẽ không bị “dăm ba câu” của tôi xoa dịu dễ dàng… Nghĩ đến đây, tôi lại đột nhiên nói với ông ta: “Chúng tôi đã tìm thấy thi thể của ông, ông yên tâm, người nhà của ông sẽ nhanh chóng có thể tới đón ông đi!”

Lý Dược Tiến nghe vậy lạnh lùng hỏi tôi: “Có không? Lỡ đâu vì không muốn nộp hơn mười nghìn tiền viện phí đó… mà không muốn tới thì sao?”

Tôi sững ra, việc này đúng thật là khó mà nói! Có điều ngoài miệng tôi lại nhận lời với ông ta: “Ông yên tâm, tất nhiên tôi có cách để ông được yên nghỉ dưới mồ. Thừa dịp bây giờ ông vẫn chưa tạo nghiệp quá nặng, mau mau đi thôi!”

Nhưng Lý Dược Tiến vẫn lắc đầu nói: “Dựa vào đâu để tôi tin lời cậu đây?”

Ông ta vừa dứt câu, Đinh Nhất ở cửa đã lạnh giọng nói: “Ông chỉ có hai con đường có thể chọn, nếu ông không thích cách mọi người đều vui vẻ kia, tôi cũng có thể đưa ông lên đường ngay bây giờ, như thế thì từ nay sẽ thật sự xong hết mọi chuyện… Thế nào?”

Lý Dược Tiến nghe tiếng quay đầu lại nhìn sát thần đen thui Đinh Nhất, xoay người muốn chạy, nhưng lúc này ông ta lại phát hiện mình đã dính bẫy, bị nhốt ở trong trận pháp nhốt ma mà Đinh Nhất bố trí sẵn từ trước.

Lý Dược Tiến thấy mình bị lừa, lập tức cực kì tức giận, xoay người nhào về phía tôi… Nhưng dao thép trong tay tôi cũng không phải ăn chay, thấy ông ta nhào tới mình, tôi tiện tay giơ dao nhỏ chắn trước người.

Kết quả Lý Dược Tiến đầy tà khí vừa vặn đụng vào mặt trên của dao thép, ông ta bị bắn ra ngoài trong nháy mắt! Ăn phải lần thiệt thòi này, Lý Dược Tiến không còn dám tùy tiện tới gần tôi nữa.

Nhưng tình hình hiện giờ rất xấu hổ, chúng tôi chắc chắn không khuyên được Lý Dược Tiến, vậy chỉ còn lại có một cách, chính là để Đinh Nhất đánh ông ta hồn bay phách tán, như vậy tất cả mọi chuyện đều được giải quyết.

Nhưng mà tôi thực sự hơi không đành lòng xuống tay, nếu lúc này đánh tan hồn phách của ông ta… vậy thì ông ta thật sự chẳng còn gì cả. Ngay khi tôi đang không biết phải làm sao thì đột nhiên nghe được một tiếng ho nhẹ quen thuộc, tôi lập tức kích động quay đầu nhìn lại.

Kết quả lại phát hiện chú Lê vẫn nằm ngay ngắn ở trên giường, cũng không có dấu hiệu nào là muốn tỉnh… Nhưng vừa rồi rõ ràng tôi nghe thấy tiếng của chú mà?! Chẳng lẽ là tôi sinh ra ảo giác?

Khi tôi đang mặt mày hoang mang, lại nghe giọng nói kia vang lên lần nữa: "Nhìn đi đâu đấy hả? Chú ở đây cơ mà?"

Lúc này đây tôi nghe thấy rất chân thật, đây tuyệt đối chính là giọng của chú Lê, vì thế tôi lập tức quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, lại thấy một chú Lê khác nửa trong suốt đang đứng trước cửa sổ, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn tôi và Đinh Nhất.

"Chú Lê?! Sao chú lại thành ra thế này?" Lòng tôi hoảng hốt, muốn chạy ra ngoài gọi bác sĩ.

Chú Lê thấy thế vội vẫy tay với tôi và nói: "Đừng nóng vội,

đừng nóng vội, chú không có việc gì đâu. Chỉ là không muốn nhìn hai thằng ngốc các cháu đánh tên này hồn bay phách tán thôi, cho nên mới tạm thời xuất hồn khuyên ông ta thử. Đừng hở ra là phải đánh tan ma quỷ! Chú nói cho các cháu biết, người sống ở dương gian và âm hồn ở Âm Ti đều có ghi sổ cả. Chỗ chúng ta thiếu một người sống có cảnh sát điều tra, dưới Âm Ti kia thiếu một âm hồn tất nhiên cũng có âm sai tới điều tra! Cho nên không đến lúc vạn bất đắc dĩ, không thể tùy tiện giết ma, biết không?!”

Tôi hơi sốt ruột nói: “Được rồi! Biết rồi! Chú mau trở về đi! Chú nói coi chú bất tỉnh thì cứ bất tỉnh đi, lại còn cứ phải xuất hồn ra! Lát nữa mà không về được thì cháu coi chú làm sao đây!!”

Chú Lê liên tục nhổ phì phì mấy cái rồi nói: “Thằng nhóc nhà cháu không thể trông mong điều tốt cho chú được hả? Chú có thể ra được chắc chắn có thể về được, đừng có lo lắng không đâu!”

Tôi nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười hì hì: “Vậy chú tỉnh lại nhanh lên đi! Bằng không sẽ chậm trễ việc làm ăn đó!”

Có chú Lê dường như mọi chuyện thuận lợi hơn rất nhiều, đặc biệt là khi Lý Dược Tiến nhìn thấy chú Lê, hình như vì “đồng bệnh tương lân” cho nên ít nhiều đã hơi buông cảnh giác, chú Lê cũng kiên nhẫn khuyên ông ta: “Ông anh à, ông xem số tuổi hai ta không chênh nhau mấy, nghe tôi khuyên một câu, buông những điều không cam lòng đó đi, lên đường sớm một chút nhé!”

“Hiện giờ ông nói nhẹ nhàng như vậy, đó là bởi vì ông còn có thể tiếp tục sống, nhưng tôi thì không. Đời này tôi chưa từng được hưởng phúc, già rồi, con trai không hiếu thảo, bạn già không để ý sự sống chết của tôi, tiền tiết kiệm tích cóp cả đời cũng không đủ để giữ mạng! Lúc còn sống tôi quá mệt mỏi, chết rồi cũng không có chỗ nào để đi. Tôi chỉ muốn làm theo ý mình một lần sao lại không được chứ?” Lý Dược Tiến nói với vẻ mặt tuyệt vọng.

Chú Lê thở dài: "Ở trên đời này không ai có thể sống mà mọi chuyện đều theo ý mình được, không chỉ một mình ông như thế… Nếu ông cứ một mực cố chấp ở lại đây, chẳng lẽ thật sự phải để đồ đệ của tôi đánh tan hồn phách của ông sao? Thừa lúc giờ còn có cơ hội, ông vẫn nên yên tâm lên đường đi."

Có đôi khi tôi thật sự rất nể phục sự kiên nhẫn của chú Lê, tuy tôi cũng không muốn làm Lý Dược Tiến hồn bay phách tán, nhưng nếu khuyên năm lần bảy lượt vẫn không được, thì chắc tôi cũng mất hết kiên nhẫn, mặc cho Đinh Nhất làm theo cách của anh ta.

Cuối cùng… Chú Lê vẫn dựa vào "ba tấc lưỡi" của mình để loại bỏ oán niệm trong lòng Lý Dược Tiến, làm ông ta cam tâm tình nguyện đi theo âm sai. Thật ra làm nghề của chúng tôi, có đôi khi chẳng khác bác sĩ tâm lý, chỉ cần kiên nhẫn nghe những âm hồn đó kể lể nỗi khổ sở trong lòng mình, đặt mình vào họ mà suy nghĩ, cuối cùng loại bỏ oán hận chất chứa trong lòng họ cũng không phải việc gì khó.

CHƯƠNG

Người đàn ông kỳ lạ

Sau khi thu phục được âm hồn của Lý Dược Tiến, chuyện còn lại chỉ là nên làm như thế nào để người ta phát hiện thây khô trên mái nhà. Nơi đó gió rất lớn, thi thể của Lý Dược Tiến đã ở trạng thái khô quắt một nửa, cho nên khả năng tìm được ông ta bằng mùi cũng không lớn.

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi quyết định hay là để nhân viên đi lên bảo trì thiết bị là người đầu tiên phát hiện thi thể, rốt cuộc lúc trước chính là anh ta để cho Lý Dược Tiến theo lên, sau đó lại khóa ông ta ở trên đó, bởi vậy để anh ta bị dọa sợ một chút cũng không quá đáng…

Sáng sớm hôm sau, tôi tìm y tá khiếu nại thiết bị thông gió của phòng bệnh cứ đến tối là tỏa ra một mùi lạ khó ngửi, làm người ta thật sự chịu không nổi… Nếu buổi tối hôm nay còn ngửi thấy mùi này, tôi sẽ đến phòng quản lý bệnh viện khiếu nại khoa của bọn họ.

Cô y tá chưa từng bị dọa, vừa nghe nói tôi muốn khiếu nại lập tức gọi nhân viên tới, lên nóc nhà bảo trì thiết bị thông gió, kết quả tất nhiên không cần nói cũng biết. Khi anh nhân viên kia nhìn thấy thi thể phía sau tháp tản nhiệt thì suýt nữa bị dọa tè ra quần.

Sau đó cảnh sát khám nghiệm hiện trường và nhận định, Lý Dược Tiến chết do ngoài ý muốn chứ không phải bị giết. Có điều cái ngoài ý muốn này nhất định là do bệnh viện bịt miệng, suy cho cùng người chết ở trên nóc nhà của bệnh viện cơ mà.

Buồn cười chính là, sau khi con trai của Lý Dược Tiến và bạn già nghe nói chuyện của Lý Dược Tiến, lập tức tìm đến bệnh viện đòi bồi thường, đã sớm quên chuyện trước đây bọn họ khất nợ bệnh viện tiền viện phí. Có con trai và vợ như vậy, thảo nào ông ta không muốn sống nữa?

Giải quyết chuyện của Lý Dược Tiến xong rồi, nguyên thần của chú Lê thuận lợi về lại xác. Chỉ không biết có phải bởi vậy mà tiêu hao quá nhiều tinh khí hay không, cho nên chú Lê vẫn không có dấu hiệu nào muốn tỉnh lại… Chẳng còn cách nào khác, chúng tôi đành phải tiếp tục ở tại bệnh viện cùng chú.

Vài ngày sau, cuối cùng lão già này cũng tỉnh lại sau một cơn ho khan, Đinh Nhất và tôi vừa thấy chú Lê rốt cục đã tỉnh, mừng đến suýt nữa muốn đi thắp hương tạ ơn thần phật. Có điều tỉnh thì tỉnh, nhưng cơ thể chú vẫn hơi suy yếu, bác sĩ nói vẫn cần ở lại bệnh viện theo dõi mấy ngày.

Tôi thấy không sao cả, chỉ cần người tỉnh là mọi chuyện đều dễ nói, xem ra về sau cũng không thể coi chú Lê như “ông già toàn năng” được nữa, người già không thể đọ gân cốt được. Từ giờ trở đi, mỗi năm đều phải đưa chú đi kiểm tra sức khoẻ định kỳ. Chú Lê không có con cái, về sau những việc này phải do tôi và Đinh Nhất nhọc lòng rồi.

Nhưng từ sau khi chú Lê tỉnh, ngày nào cũng phàn nàn đồ ăn của bệnh viện dở tệ, canh suông nhạt nhẽo khó ăn muốn chết. Nhưng bác sĩ người ta đã dặn, trong khoảng thời gian này không những phải kiêng rượu kiêng thuốc lá, ẩm thực còn cần phải thanh

đạm.

Kết quả lão già này ngày ngày kêu gào đòi ăn giò heo! Ngay từ đầu tôi và Đinh Nhất chẳng ai thèm tiếp lời chú, vì thế chú bắt đầu lải nhải chúng tôi là hai cái đồ vô lương tâm, trước kia chú có cái gì ngon đều nghĩ đến chúng tôi, nhưng hiện giờ chú bị bệnh, chúng tôi lại bắt đầu ngược đãi chú!

Chẳng còn cách nào, tôi đành phải để Đinh Nhất ở trong phòng bệnh với chú, sau đó tôi bắt taxi đi mua cho chú món giò heo kho mà chú muốn ăn nhất…

Để chú Lê có thể ăn được giò heo nóng hổi, tôi đi vội vàng, sợ lúc trở về bệnh viện nguội mất! Kết quả khi ra khỏi thang máy lại đâm đầu va phải một người đàn ông đội mũ lưỡi trai.

Cái tên này cứ cúi đầu suốt, bị tôi đụng vào cũng chẳng nói gì, không quay đầu lại mà chui vào thang máy, làm câu “Xin lỗi” đã đến bên miệng của tôi lại nuốt trở về.

Trở lại phòng bệnh, bác sĩ điều trị chính của chú Lê đang xem xét vết thương trên đầu chú liền lại thế nào, tuy rằng hiện giờ đều là phẫu thuật ít xâm lấn*, nhưng dù sao cũng là phẫu thuật mở hộp sọ, cho nên vẫn phải cẩn thận một chút.

** Phẫu thuật ít xâm lấn (Minimally Invasive Surgery - MIS) còn được biết đến dưới tên gọi “phẫu thuật lỗ khóa”, là phương pháp phẫu thuật thông qua những vết mổ nhỏ.*

Thấy có bác sĩ, tôi lập tức giấu món giò heo trong tay ra phía sau, nếu như để bác sĩ nhìn thấy thì chắc chắn sẽ bị chửi một trận thậm tệ. Vừa nãy ở hành lang tôi còn nhìn thấy một bác sĩ đang răn đe người nhà bệnh nhân kìa, chắc có lẽ là bệnh nhân đó không nghe lời bác sĩ nói, làm chuyện gì không nên làm… Người nhà bị bác sĩ răn dạy một trận nên thân.

Thật ra… Đôi khi tôi cũng rất hiểu cho bác sĩ, trong tay mỗi

người bọn họ đều có rất nhiều bệnh nhân, lúc nào cũng phải nhọc lòng vì mỗi một người bệnh, cho nên có vài lúc người bệnh không nghe theo lời bọn họ nói làm xuất hiện một ít vấn đề, đúng là khiến người ta bực bội thật.

Nhưng đồng thời tôi cũng rất hiểu bệnh nhân và người nhà họ. Đầu tiên là tâm trạng của họ rất thấp thỏm, ai đến bệnh viện khám bệnh mà lại vui vẻ chứ, hơn nữa đại đa số bệnh nhân không có kiến thức y học gì cả, cho nên luôn quấn lấy bác sĩ hỏi những vấn đề lặp đi lặp lại.

Bởi vì bác sĩ bận quá, cho nên đôi khi họ sẽ cảm thấy là đang lãng phí thời gian, vậy nên trong giọng nói ít nhiều sẽ hơi mất kiên nhẫn… Nếu bệnh nhân có tâm trạng lo âu gặp bác sĩ cũng có giọng điệu không tốt, như vậy sẽ rất dễ sinh ra mâu thuẫn bác sĩ - bệnh nhân. Thật ra chỉ cần có thể thấu hiểu cho nhau nhiều hơn là sẽ giảm bớt rất nhiều mâu thuẫn xung đột.

Bác sĩ kiểm tra phòng đi rồi, chú Lê lập tức muốn ăn giò heo tôi mua về ngay. Tôi vội vã ra cửa phòng bệnh ngó nghiêng một phen, xác định không có bác sĩ và y tá ở gần mới lấy giò heo ra.

Mở hộp giữ ấm ra, mùi thơm của giò heo kho lập tức lan tỏa, tôi thấy như vậy cũng không được, cần phải tiêu hủy hết thảy chứng cứ trong khoảng thời gian ngắn, sau đó mở cửa sổ cho bay mùi, nếu không y tá vào là bị lộ liền.

Chú Lê vừa thấy giò heo kho, hai mắt sáng bừng lên, nhìn là biết thèm muốn chết rồi! Vì vậy tôi vội lấy một cái ra đưa cho chú: “Nói trước nhé, chỉ có thể ăn một cái thôi! Nếu lát nữa có y tá hỏi tới, chú cứ nói là hai anh em cháu ăn.”

Nói xong, tôi chia hai cái giò heo còn lại với Đinh Nhất, sau đó bắt đầu cùng ăn với chú Lê. Chú Lê vừa ăn còn vừa nói: “Các cháu chỉ lo lắng không đâu, tuổi thọ của chú chính chú biết, còn sớm

mà! Thêm nữa, đời người ngắn ngủi, nếu như mỗi ngày thịt không thể ăn, rượu không thể uống, vậy cho dù có sống đến một trăm tuổi cũng có ý nghĩa gì đâu?"

Tôi lập tức phản bác: "Chú đang ngụy biện đấy hả?! Trước đây chúng cháu mặc kệ, nhưng mà bây giờ chú cũng đã mổ cả đầu ra rồi! Điều này rất nghiêm trọng! Cần phải nghe lời bác sĩ, đừng ở đây cò kè mặc cả với cháu. Cháu cho chú biết, cháu răn đe chú còn đỡ hơn nhiều so với bác sĩ răn đe chú đó!"

Đừng thấy lão già này ngày nào cũng lý sự với chúng tôi, nhưng mà thật sự phải tới trước mặt bác sĩ, cũng thành thật như con mèo hoa thôi… Cho nên chú vừa nghe tôi lôi bác sĩ ra, cũng chỉ đành lặng lẽ ngậm miệng.

Mấy tối nay đều là Đinh Nhất trông chừng, tôi vào xe ở dưới lầu ngủ, bởi vì so sánh với anh ta, tôi thật sự không thể thức đêm nổi. Ai ngờ buổi tối hôm nay, tôi đang chuẩn bị đi xuống bãi đỗ xe dưới lầu thì lại gặp người đàn ông kỳ lạ đụng phải mình ở cửa thang máy lần trước.

CHƯƠNG

Khối u trên đầu

Người đàn ông kia vẫn mặc bộ đồ đó, lúc đi đầu vẫn cúi xuống, chỉ có điều toàn thân anh ta có một loại khí tức rất ngột ngạt, nặng nề, khiến tôi có cảm giác người đàn ông này nhất định có chuyện gì đó! Thế nên tôi giả bộ quay lại xe lấy đồ, rồi lẳng lặng đi theo hắn …

Tôi đi theo hắn đến khu điều trị nội trú, thấy hắn không ngừng đi đi lại lại trên hành lang của khoa giải phẫu thần kinh… giống như đang tìm ai đó, mà người hắn tìm chắc chắn không phải bệnh nhân ở đây, vì hắn chỉ nhìn qua trong phòng sau đó lại đi tiếp.

Trong lúc tôi đang buồn bực không hiểu hắn cuối cùng là muốn làm cái gì, thì thấy có một bác sĩ béo đi từ trong một phòng bệnh ra. Lúc này cơ thể tên kia rõ ràng rùng mình một cái, xem ra vị bác sĩ này chính là người hắn muốn tìm.

Lúc này hắn vẫn đứng sau lưng bác sĩ mập, hắn từ từ đến gần bác sĩ mập kia… tôi nhìn thái độ của hắn chỉ sợ hắn định làm chuyện xấu, thế là tôi hét lớn: “Này, anh làm gì thế?”

Nghe thấy tôi hô lên, hắn giật mình một cái, thân thể đột nhiên run lên. Còn bác sĩ mập lúc này nghe thấy tiếng tôi hô cũng quay đầu lại, anh ta nhìn tôi nghi hoặc sau đó mới nhìn đến hắn.

“Tào Lỗi?” Lúc bác sĩ mập nhìn thấy người kia, vẻ mặt lộ rõ sự ngạc nhiên.

Không ngờ tên Tào Lỗi kia đột nhiên rút từ trong túi ra một con dao gọt hoa quả, lao nhanh đến phía bác sĩ mập! Bác sĩ mập nhất thời chưa kịp phản ứng, bụng dưới đã bị con dao của Tào Lỗi đâm vào…

Tôi nhìn thấy máu chảy ra, lập tức hô lớn: “Anh muốn làm gì? Dừng tay!”

Nhưng lúc này áo blouse trắng của bác sĩ mập đã bị nhuộm đỏ…

Vì tôi đột nhiên hét lên, tiếng lại lớn, hai người y tá gần đó vội chạy lại xem tình hình, lúc nhìn thấy người bác sĩ mập đầy máu lập tức hét lên thất thanh.

Tiếng hét kích thích Tào Lỗi, hắn rút dao ra định đâm lần nữa, nhưng tôi sao có thể để cho hắn cơ hội ra tay? Nếu chịu thêm nhát đâm nữa, tính mạng của bác sĩ mập kia khó giữ được.

Tôi lập tức phi thân, đá mạnh vào người Tào Lỗi khiến hắn quỳ một chân trên đất. Tiếp đà, tôi đá thêm một cước vào tay cầm dao của Tào Lỗi, lập tức một tiếng rắc giòn tan vang lên, nghe âm thanh thì chắc tôi đã đá gãy tay hắn.

Nhưng lúc này tôi không để ý được nhiều, cứu người quan trọng, thế là tôi nhanh chóng cưỡi lên lưng Tào Lỗi, dùng hết sức giữ chặt đầu hắn! Lúc này bệnh nhân trong các phòng bệnh ùa ra rất đông, tôi nhìn thấy bọn họ thì hét lớn: “Báo cảnh sát đi!”

Không biết tên Tào Lỗi này lấy đâu ra sức mạnh lớn như thế, bị tôi đè xuống đất vẫn ra sức giãy giụa, tôi sắp không khống chế hắn được nữa rồi.

May mà Đinh Nhất kịp thời vọt tới, một cước đạp lên chỗ tay

hắn bị tôi làm gãy! Theo lý thuyết với thân thủ của Đinh Nhất, đối phó với một kẻ như vậy phải dễ như chơi ấy chứ, nhưng dù cố thế nào anh ta cũng không khống chế được Tào Lỗi?

Lúc này bác sĩ mập bị thương đang nằm trên đất, giọng yếu ớt nói: “Đừng… đừng ép anh ta. Anh ta… anh ta bị động kinh!”

Tôi và Đinh Nhất đều giật mình, nhanh chóng lật Tào Lỗi lên, thấy hắn quả nhiên hai mắt nhắm nghiền, miệng sùi bọt mép, đầu lưỡi vẫn còn đang bị hàm răng cắn chặt… Với sức cắn như vậy, nếu không mở được miệng hắn ra có lẽ đầu lưỡi sẽ bị đứt mất.

“Tìm thứ gì đó… nhanh tìm thứ gì đó cho anh ta cắn…” Bác sĩ mập vừa dùng một tay ấn lên vết thương trên bụng mình vừa nói với chúng tôi.

Tôi nhìn xung quanh tìm kiếm, nhưng chưa tìm được thứ gì tiện tay, đúng lúc này tôi thấy một chiếc giẻ lau bị vứt ở góc tường, tôi vội nhặt lên, sau đó ném cho Đinh Nhất: “Nắm chặt lại rồi nhét vào miệng hắn ta!”

Đinh Nhất bắt được, nắm cái khăn lại rồi định nhét vào mồm Tào Lỗi, nhưng hàm răng của hắn cắn chặt không mở ra được, dù là Đinh Nhất có sức mạnh hơn người cũng không sao tách ra được.

Nhìn thấy Tào Lỗi đã sắp cắn đứt lưỡi của mình rồi, máu và nước bọt không ngừng chảy xuống… Thời điểm quan trọng vẫn là Đinh Nhất nhanh trí, tháo khớp cằm của hắn, cuối cùng mới khiến hắn nhả đầu lưỡi ra.

Lúc này có mấy người y tá và bác sĩ chạy đến, đầu tiên họ đặt bác sĩ mập lên giường rồi đẩy đi, sau đó lại đem Tào Lỗi đang không ngừng co giật lên một chiếc giường khác cùng đi cấp cứu.

Lúc đó tôi không ngờ rằng, vị bác sĩ mập kia đã nhận một dao của Tào Lỗi, vào thời điểm mấu chốt vẫn còn nhắc chúng tôi hắn bị tái phát chứng động kinh! Một người bác sĩ như vậy nếu nói

không phải bác sĩ tốt thì tôi không tin. Nhưng nếu bác sĩ mập là bác sĩ tốt, thì sao Tào Lỗi lại muốn đâm anh ta?

Có điều từ vẻ mặt của hai người đó thì có cảm giác họ vô cùng quen thuộc, có khả năng Tào Lỗi từng là bệnh nhân của bác sĩ mập, chỉ là không biết vì nguyên nhân gì, mà từ quan hệ bác sĩ bệnh nhân lại phát triển thành tình huống đâm chém như thế này…

Sau đó cảnh sát đến hiện trường ghi chép, tôi nhìn thấy người cảnh sát lấy lời khai hơi quen quen, nhìn kĩ lại, đó không phải chính là người cảnh sát xuất hiện ở vụ Thẩm Hồng Kỳ nhảy lầu sao?

Khó trách vẻ mặt anh ta trông lại đau khổ như thế, có lẽ vụ án kia vừa mới kết thúc, thì lại đến vụ dùng dao làm người khác bị thương, xem ra bệnh viện này trong hai tháng qua đúng là không hề yên ổn? Chuyện của Lý Dược Tiến và Thẩm Hồng Kỳ vừa mới xử lý xong, bây giờ lại phát sinh chuyện bệnh nhân đâm bác sĩ… Chắc chắn viện trưởng bệnh viện mấy ngày nay phải rất đau đầu rồi.

Sau đó, tôi có nghe y tá khoa đó nói, nửa năm trước Tào Lỗi bị chấn thương vùng đầu nên phải vào khoa giải phẫu thần kinh, lúc đó trên đầu hắn có một cục u sưng lên, phải nhanh chóng phẫu thuật cắt bỏ.

Việc cắt bỏ khối u trên đầu rất nguy hiểm, hơn nữa còn dễ để lại di chứng. Nhưng bác sĩ xét đến việc Tào Lỗi vẫn còn rất trẻ, cho nên đã thuyết phục hắn thực hiện ca phẫu thuật này.

Tào Lỗi cuối cùng đồng ý nghe theo lời bác sĩ, cắt bỏ khối u trong đầu… Lúc đầu ca phẫu thuật rất thuận lợi, nhưng tại thời điểm hậu phẫu, Tào Lỗi bắt đầu xuất hiện chứng động kinh, hơn nữa mỗi lần phát tác lại nặng hơn lần trước.

Tào Lỗi mặc dù thoát khỏi được khố u kia, nhưng thỉnh thoảng lại lên cơn động kinh khiến hắn rất khổ sở. Lúc đầu hắn cũng tích cực tiếp nhận trị liệu, nhưng sau đó hắn cảm thấy việc mình bị mắc chứng động kinh hoàn toàn là do bác sĩ phẫu thuật cho mình kỹ thuật không tốt!

CHƯƠNG

Ngày mai gặp

Tào Lỗi luôn nghĩ vì sao người khác phẫu thuật não thì không làm sao, chỉ mình hắn xui xẻo như vậy? Thế nên thời gian sau đó hắn ba lần bốn lượt đến làm loạn trong bệnh viện, nhất định đòi bệnh viện cho hắn câu trả lời thích đáng.

Vì chuyện này, Tào Lỗi đã từng bị tạm giam một lần, nhưng hắn vẫn cố chấp với suy nghĩ của mình, tìm bằng được bác sĩ chủ trị, cũng chính là bác sĩ mập kia đòi một lời giải thích.

Dần dần, sự việc phát triển thành mỗi lần thấy Tào Lỗi đến bệnh viện, là bảo vệ lập tức báo cảnh sát... Sau này, Tào Lỗi biết mình đã trở thành đối tượng trọng điểm bị đề phòng ở bệnh viện, có thời gian hơn hai tháng không thấy hắn xuất hiện ở bệnh viện nữa. Nhưng không ai ngờ, khi hắn quay lại, lại chuẩn bị sẵn để cùng sống chết với bác sĩ mập.

Cũng may chuyện này không gây hậu quả nghiêm trọng, bác sĩ mập cũng không bị đâm vào chỗ hiểm, dưỡng bệnh mười ngày nửa tháng là được. Còn tình hình của Tào Lỗi lần này tương đối nghiêm trọng, nhẹ thì coi như cầm vũ khí làm người khác bị thương, nặng thì là cố ý giết người.

Chuyện này còn lớn đến mức, cấp trên phái một tổ điều tra đến

bệnh viện, tiến hành điều tra quá trình phẫu thuật và chữa trị, cuối cùng kết luận quá trình chữa trị cho Tào Lỗi không có bất cứ sai lầm nào… Dù sao bác sĩ cũng không phải thần tiên, không phải bệnh gì đưa đến bệnh viện cũng có thể chữa được.

Trong chuyện này, nếu bác sĩ có sai thì chính là không kịp thời phát hiện tính cách cố chấp của Tào Lỗi, để từ đó có hướng khai thông tâm lý của bệnh nhân, thì đã không dẫn đến lỗi lầm hôm nay. Cũng may là không gây ra hậu quả nghiêm trọng, điều này đối với cả hai người đều coi như là chuyện đáng ăn mừng.

Ba ngày sau chú Lê được xuất viện, chúng tôi cuối cùng cũng được rời khỏi nơi hỗn loạn, đủ loại người này. Mặc dù bệnh viện là nơi cứu người, nhưng mỗi ngày nơi đây đều có vô số chuyện vui buồn lẫn lộn, cho nên tôi không thích nơi này cho lắm.

Sau khi xuất viện, chú Lê từ đi bằng hai chân thành đi bằng ba chân. Không phải chú ấy bị gãy chân thật, mà do bác sĩ dặn trong thời gian này chú ấy đi lại phải có sự giúp đỡ, tránh bị ngã khiến tình trạng bệnh lặp đi lặp lại không khỏi được.

Trong khoảng thời gian này để chăm sóc chú ấy, chúng tôi cũng chuyển đến ở nhà chú Lê. Mấy ngày đó, đúng là mèo kêu chó sủa… Kim Bảo thuộc loại ai cũng có thể chơi được, còn Tiểu Hắc thì đối với người nào cũng hờ hững lạnh lùng.

Hai đứa chúng nó ở cùng một chỗ lại khiến Tiểu Hắc phiền muốn chết! Kim Bảo vừa nhìn thấy nó liền lè lưỡi rớt nước miếng ra sức liếm nó, kết quả Tiểu Hắc ghét ra mặt nhảy đi chỗ khác… Nếu như Kim Bảo vẫn đuổi theo, Tiểu Hắc lại quay đầu cho nó một móng vuốt, mười lần thì chín lần đi về thấy có máu.

Thấy lòng tự trọng của Kim Bảo thời gian này bị tổn thương sâu sắc, nên trước giờ cơm tối tôi quyết định dẫn nó đi dạo một chút. Trước kia việc này đều do Đinh Nhất làm nhưng bây giờ anh ta

còn phải nấu cơm cho chú Lê, nên tôi đành phải làm mấy chuyện mà mình làm được.

Thật ra trước kia ở nhà chung cư, tôi vẫn thích đưa Kim Bảo đi dạo, vì chỗ đấy có nhiều người nuôi chó, chưa biết chừng lại gặp được mấy người đẹp dắt chó đi dạo, có khi còn tạo được chút tình huống làm quen.

Nhưng ở chỗ nhà chú Lê, xung quanh toàn là trẻ con với người già, không phải nuôi chim thì nuôi rùa, thôi đừng nhắc đến còn hơn! Vừa nghĩ đến đã gặp ngay ba lão già xách lồng chim đi đến.

Kim Bảo nhìn thấy mấy con chim kia hưng phấn không kìm nén được, cho nên tôi đành phải đi xa khỏi họ, tránh gây chuyện với người yêu chim. Nhưng ai biết được đúng lúc này, tôi đột nhiên có cảm giác có người đi theo tôi, mặc dù mấy lần tôi quay đầu đều không thấy ai, nhưng cảm giác này rất chân thực.

Trong lòng tôi thấy sợ hãi, lòng nghĩ hay là tôi lại bị sát thủ để mắt tới? Nghĩ vậy, tôi ôm Kim Bảo bước nhanh hơn, muốn tìm một nơi đông người, dù sao chỗ này chỉ có mình tôi, nếu có chuyện gì xảy ra thì khó xử lý.

Nhưng lúc tôi vội vội vàng vàng chuẩn bị rẽ vào con đường bán đồ ăn vặt bên cạnh, thì từ phía sau cây đại thụ ven đường lóe ra một bóng người, nhìn kĩ hóa ra Hàn Cẩn?

Cô ta dùng khẩu hình nói với tôi: “Từ từ đi theo tôi…”

Tôi nghe xong lập tức im lặng, ôm chặt Kim Bảo từ từ đi theo cô ta, đồng thời trong lòng thầm nghĩ sao cô ta lại xuất hiện vào lúc này? Sau đó chúng tôi bước trước bước sau lặng lẽ đến một hẻm nhỏ yên tĩnh, nhưng cô ta vẫn chậm rãi đi trước mặt tôi, không có ý định dừng lại.

Đến tận khi chúng tôi đi đến cuối con hẻm, cô ta đột nhiên lách người vào phía sau cột đèn, sau đó nhẹ nhàng vẫy tay, ra hiệu bảo

tôi đến đó. Kim Bảo nhìn thấy Hàn Cẩn đương nhiên rất vui sướng, kích động muốn lao đến đó, nếu không phải tôi ôm nó, có lẽ nó đã chạy vắt chân lên cổ đến đó rồi.

Sau đó Hàn Cẩn nói với tôi, cô ta chuẩn bị rời khỏi tập đoàn Thái Long, trước khi đi cô ta đã trộm được thông tin về thân phận của kẻ mà tôi nhờ, chính là kẻ tên Lion King.

Lúc đó tôi vô cùng kinh ngạc: "Cô chuẩn bị rời khỏi đó? Đã tính kĩ đường lui chưa? Khi nào thì đi, định đi như thế nào?"

Hàn Cẩn thấy tôi lo lắng, liền cười nói: "Làm sao? Không nỡ để tôi đi à?"

Tôi hơi đỏ mặt: "Tôi sợ không chuẩn bị tốt đã vội vàng đi đến bước này, đến lúc đó khó có thể quay đầu được!"

Hàn Cẩn lắc đầu nói: "Không sao, tôi đã nghĩ kĩ rồi, tôi sẽ xuất cảnh bằng đường thủy, trước đó tôi đã tạo cho mình nhiều thân phận giả, chỉ cần tôi rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của tập đoàn thì có thể sống cuộc sống bình thường."

Tôi xúc động nói: "Nghe như cô muốn chạy đến chân trời ấy nhỉ!"

Hàn Cẩn cười: "Cũng gần như thế, dù sao cũng phải chạy trốn đến tận đâu đấy, tất nhiên phải đi càng xa càng tốt rồi…"

Tôi vội vàng hỏi cô ta: "Vậy những thứ cô để ở chỗ tôi thì làm thế nào? Lúc nào cô đến lấy? Dù sao tiền và giấy tờ của cô đều ở chỗ tôi!"

Hàn Cẩn nghĩ rồi nói: "Như thế này đi, giờ này ngày mai cậu lại dẫn Kim Bảo đến đây, cùng thời gian và địa điểm như hôm nay chúng ta gặp, đến lúc đó cậu mang đồ đưa cho tôi là được."

Tôi gật đầu: "Cũng được, thứ kia để ở chỗ tôi cũng hơi khó giải quyết, để cô sớm mang đi thì hơn…"

Hàn Cẩn gật đầu, sau nói với tôi ba chữ “Ngày mai gặp”, rồi cô ta lập tức quay người đi vào một con đường nhỏ bí ẩn trong hẻm, cuối cùng chỉ còn mình tôi và Kim Bảo đi ra khỏi con hẻm đó.

CHƯƠNG

Hàn Cẩn trúng đạn

Lúc về đến nhà chú Lê, tôi kể lại chuyện này cho Đinh Nhất nghe, anh ta nghe xong thì nói sáng mai anh ta sẽ đến tủ bảo hiểm ở ngân hàng lấy lại túi đồ, rồi buổi chiều chúng tôi sẽ cùng đi giao cho Hàn Cẩn.

Tôi hơi lo lắng: “Hai người chúng ta cùng đi có khi nào dễ gây sự chú ý không?”

Đinh Nhất nghĩ: “Không sao đâu, đến lúc đó cậu cứ dắt Kim Bảo đi, tôi sẽ theo phía sau, như vậy cũng đảm bảo được xem có ai đi theo cậu không…”

Sáng sớm hôm sau, tôi ngồi trong nhà chờ Đinh Nhất đi ngân hàng lấy đồ trong tủ bảo hiểm về, tôi biết vì sao Đinh Nhất muốn đi một mình, vì khả năng tôi trở thành mục tiêu tương đối lớn, chẳng may có người bám theo, biết Hàn Cẩn có đồ giấu ở chỗ chúng tôi thì coi như xong.

Nhưng Đinh Nhất đi một mình thì lại khác, anh ta không phải là mục tiêu chính, hơn nữa với thân thủ của Đinh Nhất, người bình thường khó có thể theo kịp anh ta, cho nên tôi không cần lo người của tập đoàn Thái Long phát hiện ra bí mật của chúng tôi.

Không ngờ, Đinh Nhất đi từ sáng sớm đến tận giữa trưa mới về,

trong thời gian đó tôi khá lo lắng, nghĩ đến đủ loại khả năng có thể xảy ra, may mà cuối cùng anh ta bình an trở về.

Hóa ra sau khi Đinh Nhất đi ra khỏi nhà, quả thật phát hiện có người đi theo mình, thế nên anh ta dắt kẻ kia đi loanh quanh lung tung trong thành phố, cắt đuôi hết bọn chúng mới đi đến ngân hàng.

Sau khi lấy được đồ, Đinh Nhất liền phi như bay về nhà, may vẫn kịp giờ hẹn lúc chiều, nếu không với sự cẩn thận của Hàn Cẩn, chỉ sợ muộn một phút cô ta sẽ lập tức rời đi, hủy bỏ cuộc hẹn của chúng tôi.

Về nhà chú Lê, chúng tôi vẫn giống như hôm qua, đi mua đồ ăn về chuẩn bị nấu cơm như thường lệ, rồi dắt Kim Bảo đi dạo, căn theo thời gian hôm qua tôi gặp Hàn Cẩn đến chỗ kia…

Nhưng khi chúng tôi đến khu vực đó, đi quanh mấy vòng vẫn không thấy Hàn Cẩn đâu, hơn nữa tôi có thể chắc chắn cô ta không ở quanh đây, vì Kim Bảo không hề có phản ứng gì.

Đúng lúc tôi tưởng rằng Hàn Cẩn sẽ không xuất hiện, thì đột nhiên Kim Bảo trở nên hưng phấn, tôi lập tức biết là Hàn Cẩn đến rồi. Thế nên tôi ôm theo Kim Bảo chạy đến trong ngõ nhỏ hôm qua, quả nhiên thấy Hàn Cẩn đứng sau cột đèn…

“Mang theo đồ đến chứ?” Hàn Cẩn thì thầm.

Tôi gật đầu, sau đó đem bọc nhỏ đựng đồ cho Hàn Cẩn: “Cô xem đi, mọi thứ đều ở đây, bây giờ tôi trả lại nó cho cô, sau này cô một mình… cẩn thận một chút.”

Sau khi nhận đồ, Hàn Cẩn hơi do dự, cuối cùng vẫn mở ra nhìn một chút: “Đúng, đây chính là đồ lúc trước tôi bảo A Vĩ giao cho anh… nội dung trong USB anh đã xem rồi à?”

Tôi lắc đầu: “Không, tôi không có hứng thú với bí mật của tập

đoàn Thái Long.”

“Vậy thì tốt, không biết gì là tốt nhất, tránh dẫn tai họa đến…” Hàn Cẩn chậm rãi nói.

Tôi vừa cười vừa nói: “Đương nhiên, nên tôi chẳng tò mò gì với nội dung bên trong đó cả.”

Sau đó, Hàn Cẩn lấy trong người ra một cái phong bì, định đưa cho tôi, không ngờ đúng lúc này đột nhiên có tiếng Đinh Nhất hét lên: “Chạy mau!”

Trong lúc bất ngờ tôi chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng Hàn Cẩn đã nhanh chóng lôi tôi vào đầu đường nhỏ hôm qua cô ta rời đi, ngay sau đó nơi chúng tôi vừa đứng lúc nãy bị bắn tan tác… Một loạt đạn quét về nơi tôi và Hàn Cẩn vừa đứng.

Hàn Cẩn kéo tôi chạy thật nhanh, tôi có cảm giác đạn từ phía sau đang bắn sát người chúng tôi, có mấy lần tôi thiếu chút nữa thì không đuổi kịp cô ta! Nhưng Hàn Cẩn vẫn một mực nắm chặt lấy tay tôi kéo tôi chạy.

May mà vừa nãy lúc Hàn Cẩn kéo tôi chạy tôi đã buông Kim Bảo ra, để kệ nó chạy theo chúng tôi, không ngờ nó chạy còn nhanh hơn chúng tôi nữa.

Chạy được một lúc, tôi biết sát thủ phía sau không đuổi theo nữa, chắc bọn chúng đã bị Đinh Nhất xử lý rồi, thế là tôi hổn hển nói với Hàn Cẩn: “Cô đi trước đi! Bọn chúng tạm thời chưa đuổi được đến đây đâu, tôi đi theo sẽ cản trở cô, sau này cô phải tự mình cẩn thận, cô…”

Tôi nói được một nửa mới phát hiện ra mặt Hàn Cẩn tái nhợt, trên mặt còn lấm tấm mồ hôi lạnh….

“Cô sao thế?” Tôi lo lắng hỏi.

Hàn Cẩn khoát tay nói: “Không sao, cậu đi trước đi, tôi và cậu

từ nay không liên quan…”

Lúc này tôi phát hiện Hàn Cẩn không còn đứng thẳng nữa, dường như hơi hóp ngực lại, tay trái đặt trên bụng… tôi lập tức gạt tay cô ta ra xem, trong lòng sững lại.

Hàn Cẩn bị trúng đạn, nhìn vị trí vết đạn thì không lạc quan cho lắm, tay tôi hơi run run định xem vết thương của cô ta thế nào, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại… Lúc này rõ ràng thân thể cô ta không chống đỡ được nữa, cô ta ôm bụng dưới từ từ dựa vào tường.

Tôi lập tức đỡ lấy cô ta: “Bây giờ tôi đưa cô đi bệnh viện…”

Nhưng Hàn Cẩn khoát tay nói: “Không được, rạng sáng ngày mai tôi nhất định phải đến cảng Doanh Khẩu, lên… lên một chiếc thuyền đánh cá quốc tế xuất cảnh.”

Tôi khó khăn nói: “Với tình trạng hiện nay của cô làm sao ngồi thuyền đánh cá được? Bây giờ tôi phải đưa cô đến bệnh viện đã…”

“Không… không được, nếu lần này tôi không đi, thì sẽ không đi được nữa! Tôi bây giờ bị đạn bắn, nếu vào bệnh viện sẽ kinh động đến cảnh sát… Nhất định không được!” Sắc mặt Hàn Cẩn rất khó coi.

Trong lúc hai người chúng tôi vẫn đang tranh cãi về chuyện này, Đinh Nhất đã chạy đến, anh ta nhìn vết thương của Hàn Cẩn, sắc mặt trầm xuống: “Đi khỏi đây trước đã…”

Tôi nghĩ cũng phải, nơi này nhất định không an toàn, cho dù những kẻ kia đuổi theo tôi hay Hàn Cẩn, cũng không biết sẽ có đám sát thủ tiếp theo hay không?

Không còn cách nào, chúng tôi đành đưa Hàn Cẩn đến nhà chú Lê, sau đó gọi điện cho lão Triệu, bảo anh ấy nhanh chóng mang theo hộp cấp cứu đến đây.

Lúc lão Triệu nhận được điện thoại của tôi cũng không hỏi han nhiều, lập tức chạy đến, nhưng khi nhìn thấy vết thương của Hàn Cẩn, anh ấy lập tức choáng váng, mặc dù anh ấy là bác sĩ đã quen nhìn thấy vết thương máu me, nhưng đối với vết thương do đạn bắn thì đây là lần đầu.

Lão Triệu thận trọng nói: "Cái này không được… vết thương đó phải đến bệnh viện, cô ấy bị thương quá nặng…"

Tôi vội bảo: "Đưa được đến bệnh viện em đã không tìm anh! Anh giúp em, lấy viên đạn trong đó ra…"

Lão Triệu nghe xong, thì đổ đầy mồ hôi lạnh: "Nhưng ở đây anh không có thuốc mê! Cũng không biết đạn sâu bao nhiêu, chẳng lẽ định mổ sống sao?"

Hàn Cẩn nói kiên quyết: "Không sao… nhanh, lấy đạn ra rồi cầm máu là được…"

Lúc đó trong lòng tôi rất khâm phục nghị lực của Hàn Cẩn, tình huống này là đàn ông cũng chưa chắc chịu được, chứ đừng nói là một cô gái… Thế nhưng Hàn Cẩn đã chấp nhận mà không chớp mắt lấy một cái.

CHƯƠNG

Tự bảo trọng

Lúc lấy viên đạn ra chúng tôi ở bên cạnh lo lắng đến ướt đẫm mồ hôi, theo như lão Triệu nói, đây là lần đầu tiên anh ấy mổ cho người ta mà không dùng thuốc mê…

Lúc đưa lão Triệu ra ngoài, anh ấy vẫn còn sợ nói: "May mà đạn không sâu, nhưng cô ấy mất nhiều máu như vậy, không đến bệnh viện rất nguy hiểm… Còn nữa, vì sao cô ấy lại bị trúng đạn? Không báo cảnh sát có sao không? Xảy ra chuyện gì có liên lụy đến cậu không?"

Tôi vỗ vai anh ấy nói: "Cô ấy là một người bạn của em, kẻ bắn cô ấy là người xấu, cho nên chỉ cần chúng ta không báo cảnh sát chúng cũng sẽ không… Chuyện hôm nay anh không được nói với bất cứ ai, kể cả Chiêu Tài! Anh cứ coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra, không còn sớm nữa, anh về nhanh đi!"

Sau khi tiễn lão Triệu, tôi đi vào xem tình hình Hàn Cẩn thế nào, chú Lê lo lắng nói với tôi: "Con bé này muốn đi Doanh Khẩu trong đêm nay!"

Tôi giật mình: "Sao mà được? Cô ta bị thương nặng như thế, cho dù không đến bệnh viện cũng không thể đi tàu được!"

Chú Lê thở dài bất đắc dĩ: "Vậy cháu tự đi nói với nó đi!"

Tôi vội đẩy cửa đi vào, thấy Hàn Cẩn đang ngồi dựa vào ghế salon nhắm mắt nghỉ ngơi… Nghe thấy tôi vào cô ta mở mắt ra và nói: "Tôi nhất định phải đến Doanh Khẩu trước khi trời sáng… Đừng nói với tôi là vết thương của tôi quá nặng, cậu cũng biết, nếu như lần này tôi không đi, thì không còn cơ hội rời khỏi tập đoàn đó nữa."

Nghe cô ta nói như vậy, tôi liền nuốt xuống những lời định nói, do dự một lát rồi đi ra ngoài nói chuyện với Đinh Nhất: "Anh nổ máy xe đi, đêm nay chúng ta đưa Hàn Cẩn đi!"

Đinh Nhất ngạc nhiên, sau đó thì thầm hỏi tôi: "Cậu chắc chắn?"

Tôi gật đầu: "Chắc chắn! Trước khi trời sáng có đến nơi được không?"

Đinh Nhất nhìn đồng hồ: "Toàn đi đường cao tốc nên chắc không vấn đề gì…"

"Được, anh nổ máy đi, tôi vào đưa Hàn Cẩn ra." Nói xong tôi xoay người đi vào trong nhà.

Chú Lê thấy thế cũng ngạc nhiên: "Cháu thật sự muốn đưa cô ta đi? Nhỡ không may trên đường xảy ra chuyện gì thì làm sao?"

Tôi lắc đầu: "Không sao đâu ạ… Lần này cho dù là cháu liên lụy cô ta hay cô ta liên lụy đến cháu… cháu cũng phải giúp cô ta."

Chú Lê nghe xong không nói gì nữa, chỉ dặn chúng tôi mọi sự phải cẩn thận, nếu thực sự gặp được chuyện không tự xử lý được thì phải gọi cho chú ấy ngay!

Tôi vỗ hai vai chú ấy, nói: "Vâng, chú ở nhà trông chừng hai con chó với mèo nhé, trước khi chúng cháu về thì đừng vác ba-toong đi lung tung đấy."

Chú Lê cười nói: "Biết rồi, đi nhanh đi nếu không thì không kịp

đến đó lúc trời sáng đấy.”

Mặc dù Đinh Nhất đi xe khá êm, nhưng trên mặt Hàn Cẩn vẫn lộ vẻ đau đớn, với tính cách của cô ta, để lộ vẻ mặt đó thì nhất định cô ta phải vô cùng đau… May mà trước đó lão Triệu có để lại một ít thuốc giảm đau, dặn tôi đến lúc cô ta thực sự không chịu đựng được nữa thì cho uống một viên.

Tôi xoay người lấy trong cốp một chai nước khoáng, sau đó vặn nắp đưa cho Hàn Cẩn: “Uống một viên giảm đau đi đã! Cứ gắng gượng như vậy cũng không phải cách.”

Hàn Cẩn mở mắt, nhưng dường như lúc này cô ta không nghe thấy tôi nói, thế nên tôi lặp lại lần nữa. Lần này Hàn Cẩn nghe xong gật đầu, sau đó tôi đút viên thuốc giảm đau cho cô ta uống.

Tôi nhìn Đinh Nhất vượt qua từng chiếc xe trước mặt, với tốc độ này của chúng tôi có lẽ trước khi trời sáng có thể đến được nơi Hàn Cẩn nói, chỉ không biết Hàn Cẩn có chịu đựng được không…

Mặc dù trên đường Hàn Cẩn giống như đang ngủ, nhưng tôi có thể cảm nhận được thân thể của cô ta đang ngày càng đổ về phía tôi, nếu như bây giờ tôi tránh đi, chỉ sợ cô ta sẽ lập tức đổ gục xuống băng ghế.

Tôi đưa tay sờ lên trán cô ta, hình như hơi sốt nhẹ, xem ra bị thương nặng như thế, không uống thuốc giảm đau thì không được, nên tôi nói với Đinh Nhất: “Phía trước có chỗ nghỉ, nhìn xem ở đó có quầy thuốc không, nhất định phải mua cho cô ta thuốc tiêu viêm mới được!”

Đinh Nhất nghe xong lại nhấn chân ga, nhanh chóng vượt qua mấy chiếc xe trước mặt… Nhưng chuyện lại không như tôi nghĩ đơn giản như vậy, dọc theo con đường chúng tôi đi, chúng tôi dừng lại ở ba khu phục vụ mới tìm được một ít thuốc Moxilin trong tay một nhân viên quầy siêu thị.

Tôi cũng không phải bác sĩ, không biết thuốc này có thể dùng cho vết thương đạn bắn hay không, lúc này chỉ có thể được đến đâu biết đến đấy!

May mà sau khi uống thuốc xong, cơ thể Hàn Cẩn dần hạ sốt, nhưng lại ngủ sâu hơn. Tôi biết đây là phản ứng bình thường khi bị mất quá nhiều máu, chỉ là không biết cô ta có kiên trì được đến cùng hay không.

Mặc dù tôi biết tâm nguyện lớn nhất của Hàn Cẩn chính là rời khỏi sự khống chế của tập đoàn Thái Long, có thể sống cuộc sống như người bình thường, nhưng nếu như phải dùng mạng để đổi thì có đáng không?

Lúc đó tôi đã nghĩ kĩ, nếu đến đó mà Hàn Cẩn rơi vào hôn mê, tôi chắc chắn sẽ đưa cô ta đến bệnh viện… nhưng không ngờ khi chúng tôi đến nơi cô ta nói, cô ta lại tỉnh lại.

Có lúc tôi rất khâm phục Hàn Cẩn, cô ta giống như một con gián đánh mãi không chết, chỉ cần còn lại một chút hơi tàn cũng nhất định có thể sống sót… Tôi tin rằng lần này cũng không ngoại lệ.

Sau đó chúng tôi cùng cô ta ở bờ biển đợi một lúc, mặc dù đang là cuối thu nhưng gió biển đã lạnh thấu xương, ba chúng tôi không ai nói câu nào, yên lặng nhìn mặt biển, đến tận khi mặt trời dần dần mọc lên…

Suốt thời gian chờ, ánh mắt Hàn Cẩn kiên định nhìn ra mặt biển mênh mông, dường như đang mong chờ chiếc thuyền đánh cá đưa mình đến cuộc sống mới sẽ đến sớm một chút…

Lúc này tôi nhìn thấy trên người cô ta chỉ mặc quần áo mỏng manh, liền cởi áo khoác trên người choàng lên người cô ta: “Sau khi lên thuyền làm gì cũng phải cẩn thận, nếu như… nếu như tìm được nơi dừng chân tốt, thì báo tin cho tôi.

Hàn Cẩn do dự mấy giây, sau đó cười gật đầu nhẹ với tôi.

Không bao lâu sau, một chiếc thuyền đánh ca từ xa đi lại, Hàn Cẩn lập tức dùng đèn pin lóe lên mấy lần ra hiệu với chiếc thuyền kia, chiếc thuyền đánh cá liền dừng lại. Sau đó từ trên thuyền thả xuống một chiếc thuyền cứu nạn, từ từ đi về phía chúng tôi.

Một người đàn ông trên thuyền cứu nạn vẫy tay về phía chúng tôi: “Lên thuyền!”

Hàn Cẩn quay lại cười nói với tôi: “Tôi đi đây, hi vọng khi tôi rời đi anh sẽ không còn liên quan gì đến tập đoàn Thái Long nữa! Đúng rồi, cái này cho anh, trong này chính là toàn bộ tư liệu về Lion King, với cách hoạt động của tập đoàn, nếu như cố chủ chết rồi, bọn chúng sẽ không tiếp tục nữa, cho nên… anh biết nên làm gì rồi chứ?”

Tôi nghe xong gật gật đầu nói với cô ta: “Yên tâm đi, tôi biết nên làm thế nào.”

Hàn Cẩn nhìn tôi chằm chằm một lúc, sau đó nói “Sau này… tự bảo trọng.”

Tôi cười nói với cô ta: “Cô cũng vậy.”

CHƯƠNG

Chôn thân nơi biển rộng

Tôi thấy Hàn Cẩn bước lên thuyền không quay đầu lại, trong lòng không biết là vui mừng hay buồn bã, có lẽ trên đời này không có bữa tiệc nào không tàn, tôi chỉ hi vọng từ nay về sau cô ta có thể "thực hiện được nguyện vọng" là tốt rồi…

Vì không yên tâm, nên tôi và Đinh Nhất vẫn đứng trên bờ nhìn theo chiếc thuyền đánh cá dần mờ xa, đến tận khi nó biến mất ở đường chân trời, chúng tôi mới định rời đi… Nhưng lúc này tôi đột nhiên có cảm giác chiếc thuyền đánh cá kia hơi khác thường, dường như hơi sáng quá!

Chiếc thuyền đánh cá kia đột nhiên sáng bừng lên, rồi nhanh chóng tắt lụi, tiếp đó khói đen bốc lên trên toàn bộ thân tàu.

Vì khoảng cách quá xa, tôi chỉ mơ hồ nhìn thấy chiếc thuyền đánh cá kia bé xíu, tôi giật mình nói với Đinh Nhất: "Mắt anh tốt, nhìn xem chiếc thuyền kia làm sao vậy?"

Thật ra, ngay từ đầu Đinh Nhất đã phát hiện ra chiếc thuyền đó có điểm kỳ lạ, nên vẫn luôn nhìn chăm chăm vào nó, đến tận khi tôi hỏi thì anh ta mới từ tốn nói: "Vừa rồi chiếc thuyền kia bị nổ, bây giờ đang chìm xuống…"

"Cái gì!!" Mắt tôi trợn lên ngạc nhiên, nhất thời mất khống chế

lao về hướng biển mấy bước, nhưng bị Đinh Nhất kéo lại nói: “Cậu định làm gì?”

“Đi cứu cô ta!” Tôi lo lắng nói.

Đinh Nhất kiên quyết nhìn tôi lắc đầu: “Quá xa, cho dù cậu bơi tốt thế nào, đến lúc cậu đến được đó thì người cũng chết rồi, huống chi cậu còn là con vịt cạn.”

Nhưng tôi hất tay anh ta ra: “Vậy cũng không thể trơ mắt nhìn cô ta chết như vậy!”

Lúc đó tôi như người mất trí, nói xong lại muốn chạy ra biển, may mà Đinh Nhất nhanh tay kéo tôi lại: “Cậu tỉnh táo lại trước đi, chiếc thuyền đó bị nổ rồi mới chìm, cậu cảm thấy Hàn Cẩn có thể sống sót sao?”

Tôi sững người, cơ thể lập tức căng cứng như rơi vào trong nước biển lạnh lẽo… Hàn Cẩn đang bị thương, thuyền bị nổ rồi chìm xuống nước, chuyện sau nguy hiểm hơn chuyện trước, cho dù cô ta có là con gián đánh không chết, chỉ sợ cũng không thoát được số kiếp này.

Cuối cùng Đinh Nhất gần như vừa lôi vừa kéo mới đưa được tôi lên xe, mặc dù quần áo trên người tôi đã bị nước biển ngấm lạnh, nhưng tôi không hề cảm thấy rét chút nào, vì lúc đó cả tâm hồn đến thể xác của tôi đều đang chết lặng.

Nhưng khi tôi trở lại xe, cởi hết quần áo ướt trên người, lập tức sự lạnh lẽo từ sâu trong lòng dâng lên…

Trên đường về Đinh Nhất mở mức gió lớn nhất, nhưng tôi vẫn không cảm thấy ấm áp, cả người vẫn không ngừng run lẩy bẩy như bị sốt rét.

Tôi không hiểu vì sao người đã lên được thuyền, vẫn còn xảy ra chuyện như vậy? Là chuyện ngoài ý muốn hay bị người ta mưu

hại?

Vừa rồi lúc chúng tôi quay về Đinh Nhất đã gọi điện báo cảnh sát, nói là chúng tôi đứng ở bờ biển nhìn thấy một thuyền đánh cá bị nổ, chỉ là không biết khi thuyền cứu hộ đến đó có kịp tìm thấy chiếc thuyền đang chìm đó không…

Lúc này tôi mới nhớ ra phong bì mà Hàn Cẩn đưa cho tôi, lấy ra xem mới thấy nó đã bị máu nhuộm đỏ, tôi siết chặt phong bì trong tay, không mở ra.

Trong lòng tôi rất khó chịu, muốn khóc nhưng lại không khóc được… tôi không muốn tin Hàn Cẩn cứ thế mà chết đi?

Bây giờ tỉnh táo suy nghĩ lại, chuyện này chắc chắn không phải ngoài ý muốn, Hàn Cẩn cho rằng mình có thể thoát khỏi sự khống chế của tập đoàn Thái Long, nhưng cuối cùng cô ta vẫn không thành công…

Tôi bây giờ rất hối hận đã để cô ta lên thuyền, nếu như tôi có thể kiên quyết… Hàn Cẩn bây giờ đã không chết!

Tôi tin rằng, chỉ cần cô ta không lên chiếc thuyền đánh cá kia, tập đoàn Thái Long sẽ không ra tay ác độc đối với cô ấy, lên thuyền chính là thể hiện thái độ chống đối rõ ràng với tập đoàn Thái Long, cho nên đối phương mới chọn phương án diệt trừ.

Đêm hôm đó sau khi về, tôi bắt đầu phát sốt, chú Lê thấy tình hình không tốt, muốn để Đinh Nhất đưa tôi vào bệnh viện. Nhưng lúc đó tôi không muốn động đậy, chỉ muốn nằm trên giường một lát, nên không muốn đi.

Không còn cách nào, Đinh Nhất lại tìm đến lão Triệu, lúc đầu anh ấy còn tưởng lại có người bị trúng đạn? Không ngờ là tôi bị sốt, lập tức thở phào.

Sau khi hỏi Đinh Nhất về tình hình của tôi, anh ấy mới thở dài

nói: “Không sao đâu, chỉ bị cảm lạnh thôi, ăn xong uống thuốc hạ sốt là được.”

Từ đầu đến cuối tôi không nói với lão Triệu câu nào, cứ như vậy nằm yên trên giường không nhúc nhích… May mà lão Triệu cũng không hỏi nhiều, chỉ bảo Đinh Nhất đi mua thuốc, uống rồi xem tình hình tôi thế nào, nếu không hạ sốt thì nhất định phải đến bệnh viện truyền dịch.

Chuyện sau đó thì tôi không nhớ nữa, chỉ nghe Đinh Nhất nói, tôi uống thuốc hơn một tiếng sau thì hạ sốt, lão Triệu thấy tôi không có vấn đề gì cũng đi về. Nhưng tôi thì vẫn luôn ngơ ngơ ngác ngác, nên cũng không biết lão Triệu về lúc nào.

Sáng hôm sau, cả người tôi đau nhức cố gắng ngồi dậy, cảm giác như mình vừa bị xe đâm vậy. Đinh Nhất thấy tôi tỉnh, vội đưa cho tôi chén nước ấm: “Uống đi, anh rể cậu trước khi đi dặn cậu phải uống nhiều nước…”

Tôi nhìn anh ta một cái, rồi nhận chén nước dốc ngược lên uống ừng ực. Uống xong tôi đưa chén không cho anh ta và nói: “Hôm qua…” Nhưng khi há miệng ra, giọng tôi lại khàn đến mức khiến tôi cũng không tin đây là giọng mình.

Thế là tôi cố gắng nói với anh ta: “Phong bì hôm qua Hàn Cẩn đưa đâu?”

Đinh Nhất lấy từ trong túi áo ra một chiếc phong bì đã bị nhuộm đỏ, còn bị tôi bóp gần nát.

Hôm qua, lúc trên xe tôi cảm thấy phong bì này khá dày, hình như bên trong còn có thứ khác nữa, chẳng qua lúc đó tôi bị cái chết của Hàn Cẩn làm cho sững sờ, nên cũng không có tâm trạng mở ra xem trong phong bì có những gì.

Tôi chậm rãi mở phong bì ra, bên trong ngoài một tờ giấy A4 bị nhiễm máu, còn có một thứ tôi nhìn rất quen. Tôi cầm ra xem,

phát hiện đây chẳng phải là sổ tiết kiệm của một nước nào đó sao!

Tôi giật mình nói: “Sao cô ta lại để quên thứ này trong đây?”

Đinh Nhất nhìn chằm chằm quyển sổ tiết kiệm kia một lúc, sau đó trầm giọng nói: “Với tính cách của Hàn Cẩn, sao có thể để quên thứ quan trọng như thế này? Có lẽ cô ta cũng cảm thấy mình không có cơ hội dùng số tiền này, cho nên… để lại cho cậu.”

Lúc này tôi phát hiện mặt sau của tờ giấy A4 có một hàng chữ nhỏ: “Nếu tôi còn sống, cậu hãy đem nó trả lại cho tôi. Nếu tôi chết rồi, cậu phải nhớ kĩ chuỗi chữ số này, đây chính là mật mã tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ.”

CHƯƠNG

Lion King

Tôi không nghĩ rằng Hàn Cẩn lại đem số tiền hộ mệnh của mình đưa lại cho tôi lần nữa, thậm chí đến lúc chia tay cô ta cũng không nói gì với tôi, cho nên tôi cũng không biết tình cảm giữa chúng tôi là gì… nhưng mặc kệ là gì đi nữa, đối với tôi như vậy đã đủ để quý trọng rồi.

Vì chuyện của Hàn Cẩn, tôi ốm trọn một tuần, mặc dù đến ngày hôm sau đã hết sốt, nhưng trong mấy ngày kế tiếp, tôi vẫn mê man, không dựng lại tinh thần được.

Trong mấy ngày bị bệnh, tôi vẫn luôn chú ý xem tin tức, xem có thông tin nào nói về thuyền đánh cá bị chìm ngoài ý muốn không, nhưng kỳ lạ là không hề có chút thông tin gì.

Tôi nhớ chiếc thuyền kia không hề nhỏ, lại là thuyền xuyên quốc gia, trên đó không tính Hàn Cẩn cũng phải có mười hai mươi người. Nhiều người như thế xảy ra chuyện, nhất định sẽ có tin trên báo, nhưng đến giờ vẫn không có bất cứ thông tin gì về chuyện xảy ra với chiếc thuyền kia.

Mấy ngày nay tôi vẫn cứ nghĩ mãi, cứ coi như Hàn Cẩn đã chết, tôi cũng muốn đưa thi thể của cô ta về được chứ? Nhưng sự thật, đây chỉ là mong ước của mình tôi… tôi thậm chí còn nhờ Bạch

Kiện nghe ngóng trong nội bộ công an, xem có tin về chiếc thuyền đánh cá như thế mấy ngày trước bị đắm ở gần cảng Doanh Khẩu không.

Nhưng kết quả cuối cùng chỉ khiến tôi thất vọng, Hàn Cẩn dường như đã hoàn toàn biến mất trong biển rộng mênh mông. Từ bây giờ, trong thế giới của tôi, Hàn Cẩn vĩnh viễn chỉ còn lại tên của cô ta thôi…

Trong mấy ngày này, tôi luôn hoang mang có phải mệnh cách của mình có phải là "Thiên sát cô tinh", người bình thường chỉ cần có có quan hệ thân thiết với tôi sẽ phải chết không?

Chú Lê biết tôi nghĩ vậy chỉ khuyên tôi đừng nghĩ lung tung, người ấy đã qua đời, tội gì tự làm khó mình? Người sống vẫn phải sống tiếp, hơn nữa phải sống cho thật tốt mới được.

Nghe chú Lê nói vậy, tôi đột nhiên nhớ đến phong bì Hàn Cẩn đã mạo hiểm lấy trộm thông tin của Lion King đưa cho tôi, tôi vẫn chưa xem! Tôi muốn xem xem, hắn ta rốt cuộc là một kẻ thế nào, có thể làm ra nhiều chuyện thất đức như vậy!

Tôi mở mặt trước của tờ giấy A4 viết mật mã sổ tiết kiệm, nội dung trên đó nói qua về thông tin cá nhân. Nếu như đây không phải là tư liệu mà Hàn Cẩn đã liều chết lấy cho tôi, tôi thực sự không thể tin được gã trung niên có ngoại hình xấu xí như thế này lại chính là tên Lion King ngang ngược trên mạng.

Gã tên là Giang Tử Sơn, từng là một giáo viên tiếng Anh dạy cấp hai, nhưng mười năm trước vì một vụ bê bối liên quan đến dâm ô học sinh nên bị khai trừ khỏi nghề giáo.

Giang Tử Sơn không phục, kiện cáo khắp nơi, sau đó trải qua việc điều tra thăm hỏi của nhiều ban ngành mới chứng minh được Giang Tử Sơn lúc đó bị oan.

Mặc dù sau đó trường học đã khôi phục lại tư cách giáo viên để

Giang Tử Sơn trở về tiếp tục giảng dạy, nhưng Giang Tử Sơn lại dứt khoát từ chối. Hắn nói mình cũng không thích hợp với nghiệp trồng người, tránh dạy hư học sinh… Có thể thấy chuyện này có ảnh hưởng rất lớn đối với hắn, khiến danh dự của hắn bị ảnh hưởng nghiêm trọng không cách nào bồi thường được.

Sau này, Giang Tử Sơn lấy hết số tiền tích góp nhiều năm mở một cửa hàng sách nhỏ, nhưng còn chuyện vì sao hắn lại trở thành Lion King trong mạng lưới ngầm kia thì không ai biết được.

Vài ngày sau, chúng tôi đến cửa hàng sách do Giang Tử Sơn mở ra, thấy một người đàn ông trung niên tính tình rất bình thường, nếu như không phải tư liệu của Hàn Cẩn rất đáng tin cậy không thể nghi ngờ gì, tôi thực sự khó có thể nghĩ hắn và tên Lion King kia là cùng một người.

Tiệm sách của Giang Tử Sơn ở ngay gần trường tiểu học, cho nên đến giờ tan học buổi trưa có rất nhiều học sinh đến đây xem đồ, từ đầu đến cuối hắn vẫn rất kiên nhẫn đón tiếp, vẫn mang dáng vẻ của một giáo viên.

Hơn nữa, trong nhà sách này của hắn đa phần đều là sách học tập, có lẽ vì đã từng là giáo viên, nên sách phụ đạo trong cửa hàng đều là sách chuẩn nhất…

Lúc Giang Tử Sơn làm xong việc, cuối cùng cũng thấy ba người khách không mời chúng tôi, đầu tiên vẻ mặt hắn thoáng sững sờ, nhưng sau đó nhanh chóng khôi phục bình thường, hắn nói: “Mấy vị muốn mua sách gì?”

Tôi lạnh lùng nói: “Tôi muốn mua một quyển truyện tranh tên Lion King, không biết ở đây có không?”

Giang Tử Sơn nghe xong lập tức cười khẽ và nói: “Đó là một bộ phim hoạt hình của Mỹ từ nhiều năm trước, bây giờ đã lỗi thời rồi, trẻ con bây giờ cũng không xem những con vật đó nữa.”

“Ồ? Chưa chắc đâu! Tôi thấy uy phong của Lion King vẫn không giảm so với năm đó đâu!” Tôi cười lạnh.

Nhưng Giang Tử Sơn giả vờ không hiểu: “Thật xin lỗi mấy vị, ở đây không có truyện tranh Lion King, nếu không các vị xem thử truyện khác xem?”

Lúc chúng tôi đi ra khỏi tiệm sách của Giang Tử Sơn, chú Lê nhỏ giọng nói: “Làm thế này không phải là đánh rắn động cỏ sao?”

Tôi lắc đầu: “Không đâu, đây là cháu đang rung cây dọa khỉ, chỉ sợ hắn không động, chỉ cần hắn khẽ động sẽ lộ vết chân ngựa ra ngay…”

Thật ra trước đó, tôi đã chuyển tư liệu của Giang Tử Sơn cho Bạch Kiện, bọn Bạch Kiện đã điều tra vài lần nhưng thân phận của hắn vẫn là trong sạch, không phát hiện vấn đề gì. Cho nên, muốn hắn lộ tẩy nhất định phải để hắn tự mình làm loạn mới được.

Quả nhiên, đến ngày hôm sau, chúng tôi quay lại tiệm sách của Giang Tử Sơn, phát hiện cửa cuốn của cửa hàng vẫn đóng im, trên cửa treo bảng “Bán cửa hàng”, xem ra tên Lion King này đúng là đã bị tôi làm cho hoảng, chắc đang chuẩn bị tìm đường chạy trốn!

Có điều tôi cũng không sợ hắn chạy mất, vì Bạch Kiện đã phái người giám sát hắn 24/24 tiếng! Bây giờ đừng nói là hắn chạy đi đâu, dù là đi đổ rác cũng có người của Bạch Kiện nhìn chằm chằm, phòng trường hợp hắn chạy trốn.

Thật ra, tôi cũng từng cân nhắc ý kiến của Hàn Cẩn, cô ta muốn tôi nghĩ cách giết Giang Tử Sơn. Nhưng cuối cùng tôi không làm như vậy, vì tôi cảm thấy để hắn chết thì quá dễ dàng với hắn, nhất định phải khiến hắn trả giá đắt cho những việc hắn đã làm!

Vài ngày sau Bạch Kiện gửi đến tin tốt, người của anh ta điều tra được, mặc dù Giang Tử Sơn chỉ đứng tên một căn nhà nhỏ, thế nhưng bố vợ hắn lại đứng tên hơn ba mươi căn nhà!

Nếu như bố vợ Giang Tử Sơn là chủ mỏ khai khoáng nào đó thì không đáng nói, nhưng lão già này trước khi về hưu cũng chỉ là bảo vệ của một cơ quan, lấy đâu ra nhiều tiền mà mua hơn ba mươi căn nhà chứ?

Có mục tiêu, phía Bạch Kiện dễ điều tra hơn nhiều, rốt cuộc cũng không phải mò kim đáy bể như trước đây, không tìm được manh mối nào nữa. Tiếp tục điều tra, phát hiện Giang Tử Sơn mấy năm gần đây vẫn bí mật liên hệ với nhiều người thông qua mạng internet trên cả nước, một trong số đó chính là tên A Văn đã bị bắt.

Những năm gần đây Giang Tử Sơn có rất nhiều tuyến liên hệ bên dưới, mỗi cấp là một tuyến liên hệ khác nhau, nên khi một tuyến dưới xảy ra vấn đề, hắn sẽ cắt đứt mọi liên hệ, cho nên dù cảnh sát bắt được một tuyến dưới của hắn thì cũng không cách nào tìm ra được thân phận thực sự của Lion King.

CHƯƠNG

Mục đích phía sau

Người của Bạch Kiện qua mấy ngày nằm vùng, phát hiện Giang Tử Sơn không hề ra khỏi cửa, nếu không nhìn thấy hắn gọi thức ăn ngày ba bữa, họ còn cho rằng tên này đã chạy trốn rồi ấy chứ?

Căn cứ theo tài liệu chi tiết về Giang Tử Sơn mà người của Bạch Kiện điều tra ra được, năm đó sau khi bị trường học đuổi việc, đúng lúc vợ hắn là Nguyên Như sinh bệnh, cho nên cuộc sống vốn đã không đầy đủ lại càng thêm khó khăn.

Cũng không bao lâu sau, Nguyên Như qua đời vì bệnh ung thư máu. Điều này đã gây một cú sốc rất lớn với Giang Tử Sơn, mặc dù đã nhiều năm trôi qua, hắn vẫn không tái hôn, toàn tâm toàn ý chăm sóc cha mẹ của Nguyên Như.

Có lẽ chính vì những chuyện trong quá khứ mới khiến hắn thay đổi từ một giáo viên đáng kính, thành một kẻ kiếm tiền không từ bất kì thủ đoạn tàn nhẫn hay vô đạo đức nào. Từ khi tôi tiếp xúc với hắn qua internet… Hắn thực sự có thể nắm bắt được phần u tối trong bản chất mỗi con người. Hắn có thể dễ dàng nhìn thấy những suy nghĩ đen tối nhất trong lòng bạn và dẫn dụ bạn phóng nó lên vô hạn….

Sau khi bọn Bạch Kiện ngồi rình mấy ngày, thì cảm thấy chuyện

này không đúng, dù sao tên Lion King này cũng không phải người bình thường, hắn chính là một ác ma ẩn nấp trong đám người thường. Hắn biết rõ mình đã bị lộ, sao có thể ngu xuẩn ngày ngày ngồi trong nhà như vậy chứ?

Nghĩ vậy, Bạch Kiện lập tức cho người cản người giao thức ăn lại, hỏi anh ta có thấy dáng vẻ của người trong nhà không? Nhưng người giao hàng lại nói với vẻ kỳ quái: "Không thấy, người khách này rất kỳ lạ, lần nào cũng bảo cứ để ở cửa ra vào là được, nhưng tôi thấy cửa nhà anh ta đã bỏ không biết bao nhiêu đồ ăn mà không thấy ai ra lấy cả."

Bạch Kiện biết là bị lừa, lập tức cho người đi vào lục soát, phát hiện trong nhà Giang Tử Sơn không hề có ai... sau đó Bạch Kiện nổi giận đùng đùng, chửi mấy người đồng nghiệp nằm vùng một trận!

Sau đó, bọn họ nhanh chóng lấy video giám sát bên ngoài khu chung cư, nhưng phát hiện ra Giang Tử Sơn chưa từng bước ra khỏi cửa? Điều này thực khó tin? Một người sống sờ sờ sao lại có thể đột nhiên biến mất không chút dấu vết?

Hơn nữa, mấy người cảnh sát nằm vùng đã tận mắt nhìn thấy Giang Tử Sơn về nhà, chẳng lẽ hắn có thể biến thành bươm bướm bay mất sao? Sau đó Bạch Kiện bảo cấp dưới đếm xem số thức ăn đưa tới là của bao nhiêu ngày?

Kết quả là ít nhất ba ngày trước Giang Tử Sơn bắt đầu gọi đồ ăn, có nghĩa là từ ngày thứ hai sau khi đóng cửa tiệm hắn đã không ở trong nhà nữa! Bọn Bạch Kiện lập tức kiểm tra lại camera giám sát ngày hôm đó, cuối cùng phát hiện một người sau khi đi vào nhà Giang Tử Sơn khi đi ra dáng vẻ hơi khác thường.

Với kinh nghiệm nhiều năm làm cảnh sát hình sự, Bạch Kiện có thể chắc chắn người đi xe vào trước và sau khi đi ra, từ tư thế đến

thói quen lái xe đều có sự thay đổi lớn, bởi vậy có thể thấy khi đó không phải cùng một người ra vào!

Sau đó, Bạch Kiện cũng liên hệ với công ty giao đồ ăn, kết quả công ty đó khẳng định, hôm đó người đi giao hàng sau khi giao xong đơn cuối cùng thì bị mất liên lạc với công ty. Có điều nhân viên của bọn họ tính lưu động cao, mà xe đi giao hàng cũng là của người giao hàng, nên bọn họ cũng không để ý nhiều, chỉ coi như người kia không làm việc nữa thôi.

Điều tra được thông tin này, người của Bạch Kiện lại trở lại nhà của Giang Tử Sơn điều tra, lần trước bọn họ chỉ vào nhà xác nhận xem Giang Tử Sơn có trong nhà hay không, cũng không kiểm tra kĩ càng, nhưng hiện tại xem ra bọn họ đã bỏ sót đầu mối quan trọng nào đó.

Lần này để chắc chắn, Bạch Kiện bảo tôi đi cùng, vì anh ta tin rằng người lái xe mất liên lạc kia chắc chắn không đơn giản. Giang Tử Sơn không phải yêu quái, không thể tự nhiên biến mất được.

Lúc tôi đi theo Bạch Kiện vào nhà Giang Tử Sơn, liền cảm thấy nơi này có cảm giác rất kỳ quái, không nói rõ ra được, mặc dù căn nhà này nhìn không xa hoa, cũng bình thường như nhiều ngôi nhà khác, thế nhưng lại luôn có cảm giác thiếu thiếu hơi ấm người… hay có thể nói nơi này khiến tôi cảm giác như không có người sống ở đây.

Mấy người cảnh sát hiện trường đi mấy vòng kiểm tra, cũng đều có cảm giác giống như tôi. Thế là tôi đi đến từng phòng một, đến tận khi tôi đẩy cửa phòng ngủ, đầu đột nhiên "Ong" một tiếng!

Lúc đó tôi sững người đứng ở cửa vài giây, sau đó quay đầu nói với Bạch Kiện: "Dưới gầm giường có thứ gì đó, nhanh cho người đến đây!"

Sau đó, mấy người cảnh sát cùng nhau nhấc dát giường lên, một chiếc túi được dán kín bị giấu dưới đó... Thi thể xuất hiện trước mặt chúng tôi chính là người giao hàng đáng thương đã mất liên lạc kia.

Từ ký ức trong tàn hồn của người giao hàng, sau khi anh ta đưa đồ ăn cho Giang Tử Sơn thì bị đánh ngất, Giang Tử Sơn phun vào mặt anh ta một loại khí gì đó, anh ta liền bất tỉnh nhân sự.

Sau khi pháp y kiểm tra sơ bộ, trên cơ thể người chết không có ngoại thương, hẳn là sau khi ngất đi bị nhét vào túi bịt kín lại nên ngạt thở chết. Mặc dù trước khi chết anh ta không phải chịu đau đớn gì, nhưng tự dưng chết đi cũng khó tránh khỏi có chút oan uổng?

Bây giờ có thể chắc chắn rằng, Giang Tử Sơn sau khi giết người này đã mặc đồ của người giao hàng, rồi đi xe điện ra ngoài. Sau đó, Bạch Kiện lập tức lấy video giám sát của tất cả khu quanh đó, sống chết cũng phải tra ra được hướng đi của chiếc xe điện kia.

May mà bọn Bạch Kiện phát hiện ra không quá muộn, khi Giang Tử Sơn đi xe hàng đến bến cảng định trốn thì bị cảnh sát tuần tra phát hiện, lập tức bị bắt giữ.

Sau khi nghe tin Giang Tử Sơn đã bị bắt, khối đá lớn trong lòng tôi cuối cùng cũng bỏ xuống được. Bởi vì, chỉ có bắt được tên "Lion King" này, mới có thể thực sự an ủi vong linh Tiểu Long trên trời.

Không ngờ Giang Tử Sơn cũng không dễ nắm được, hắn chối bỏ hết các tội ác đưa ra, khiến bọn Bạch Kiện cũng bó tay toàn tập. Bây giờ những chứng cứ trong tay Bạch Kiện không nhiều, thậm chí có thể nói bọn họ không hề có bằng chứng nào chứng tỏ hắn chính là "Lion King"! Có điều tội danh giết người giao hàng thì hắn không thể chối cãi, chỉ là không biết hắn định lấy lý do gì làm mục

đích cho việc giết người kia.

Thật ra tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, Giang Tử Sơn biết rõ không thể thoát khỏi tội giết người, tại sao không khai nhận mọi tội lỗi đi? Chẳng lẽ trong lòng hắn cảm thấy những việc hắn làm quá thất đức sao?

Nhưng tôi lại cảm thấy khả năng này không cao, vì tôi biết “Lion King” chắc chắn là một kẻ lạnh lùng tàn ác, hắn đối với cái chết của lũ trẻ không hề để tâm chút nào, làm sao cảm thấy chuyện hắn làm có thiếu đạo đức hay không?

Tôi tin rằng hắn không nhận tội là có mục đích của hắn, nên tôi bảo Bạch Kiện tiếp tục điều tra hoàn cảnh của Giang Tử Sơn, xem còn chuyện gì mà chúng tôi chưa biết không.

CHƯƠNG

Đã từng là người tốt

Chuyện này thì dễ điều tra, nên bọn Bạch Kiện nhanh ra thu thập được thông tin, hóa ra Giang Tử Sơn và vợ Nguyên Như có một đứa con, nhưng sau khi Nguyên Như qua đời không biết Giang Tử Sơn đã đưa đứa bé này đi đâu.

Mặc dù những năm gần đây, Giang Tử Sơn vẫn chăm sóc cha mẹ Nguyên Như, nhưng đứa bé này lại không sống cùng bọn họ. Ba năm trước, mẹ của Nguyên Như qua đời, cha cô ấy lại bị bệnh Alzheimer nghiêm trọng, Giang Tử Sơn phải đưa ông vào gửi trong viện dưỡng lão.

Nhưng trong những năm này không hề xuất hiện sự tồn tại của đứa bé kia. Bạch Kiện cho người đến hỏi đồng nghiệp của Giang Tử Sơn trước đây thì được biết, đứa bé kia là con gái, nghe nói sau khi Nguyên Như chết, Giang Tử Sơn đã trao con cho một người bạn sống ở Nhật Bản làm con nuôi.

Từ khi đó, hắn ta không có bất cứ liên hệ nào với đứa bé kia, có lẽ sợ chuyện của mình ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của nó. Dù sao miệng lưỡi thiên hạ quá đáng sợ, cho dù hắn đã được minh oan, nhưng miệng lưỡi người đời nói thế nào, ai cản được.

Sau đó, phía Bạch Kiện đã phân tích, Giang Tử Sơn sống chết

không nhận tội buôn người thông qua web đen, vì hắn không muốn con gái hắn sau này phải chịu ảnh hưởng từ những việc hắn đã làm?

Chuyện này không phải là không có khả năng, mặc dù Giang Tử Sơn đối với người khác lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng nhìn cách hắn đối xử với vợ mình thì không khó nhận ra, hắn là người rất trọng tình cảm. Nếu không những năm gần đây hắn đã không chăm sóc cha mẹ của Nguyên Như như vậy, hơn nữa cũng sẽ không để họ đứng tên các tài sản.

Một người đàn ông coi trọng vợ mình như vậy, sao lại không quan tâm đến con gái của mình chứ? Chuyện này tôi nghĩ không thông? Nếu như nói, trên đời này còn điều gì khiến hắn phải lo lắng thì cũng chỉ còn người con gái này thôi.

Sau đó, Bạch Kiện cho người đến viện dưỡng lão nơi cha của Nguyên Như ở, mới biết Giang Tử Sơn đã nộp trước viện phí mười năm, nhưng với tình trạng hiện nay của ông lão, có lẽ không sống nổi mười năm nữa, có thể nói hắn để ông lại đây, thậm chí đến chi phí mai táng hắn cũng đã nộp rồi.

Nhân viên viện dưỡng lão nói với cảnh sát, bây giờ ông lão đã không còn biết gì nữa rồi, mỗi tuần Giang Tử Sơn đến đây một lần cùng tâm sự với ông, mặc dù ông ấy không nghe hiểu được gì.

Sau đó, hai người cảnh sát đến thăm ông lão, quả thật đúng như điều dưỡng nói, ông ấy không nhận ra ai nữa, trừ miệng vẫn luôn lặp đi lặp lại: “Huyên Huyên… Huyên Huyên…”

Chắc đó là tên con gái Giang Tử Sơn và Nguyên Như! Bây giờ trên danh nghĩa ông lão có ba mươi căn nhà, sau khi ông tạ thế, những bất động sản này sẽ trở thành tài sản thừa kế hợp pháp của Huyên Huyên.

Ông lão trước đây cũng không có bất cứ tiền án tiền sự nào, bây

giờ còn bị bệnh chóng quên, cho nên không thể nói rõ tại sao có những tài sản này, thế nhưng luật pháp không có điều luật nào quy định, người dân không chứng minh được làm sao mình có tài sản thì sẽ mất tài sản đó.

Vì vậy, những tài sản này cuối cùng sẽ thuộc về người cháu gái có cùng huyết thống với ông lão. Cho nên, Giang Tử Sơn chắc chắn sẽ không nhận những tội kia, nếu không, những tài sản của ông lão kia sẽ bị quy thành tài sản có được do phạm pháp, bị thu hồi mất.

Tôi biết đây là mục đích cuối cùng của Giang Tử Sơn, nên hắn nhất định sẽ không chịu nhận tội. Đối với việc sát hại người giao hàng, hắn cũng đưa ra lý do phù hợp, hắn nói hôm đó thức ăn giao đến đã nguội, nên trong lúc tranh cãi với người giao hàng, có động tay động chân, lỡ tay đánh chết người đó.

Vì hắn sợ chế tài pháp luật, nên đã đổi quần áo của người giao hàng rồi chạy trốn… Mà hắn cũng phủ nhận mình có ý định chạy trốn ra nước ngoài, hắn chỉ chạy trốn lung tung, không có kế hoạch, chỉ cần tránh được sự đuổi bắt của cảnh sát là được rồi.

Mặc dù bọn Bạch Kiện cũng biết những lời này của Giang Tử Sơn đều là bịa đặt, nhưng lại chẳng có chứng cớ để chống lại hắn, nên đành tạm thời chấp nhận lời khai của hắn, dù sao hắn cũng đã thừa nhận mình giết người.

Nhưng tôi tin, lưới trời tuy thưa mà khó lọt, chỉ cần cảnh sát tiếp tục điều tra, sớm muộn gì cũng tra ra được chứng cứ Giang Tử Sơn chính là Lion King, đến lúc đó hắn muốn không thừa nhận cũng không được. Nhưng diễn biến tiếp theo lại khiến tất cả mọi người đều bất ngờ…

Một buổi sáng, tôi vừa dậy đã nhận được điện thoại của Bạch Kiện, anh ta tức giận nói với tôi, Giang Tử Sơn đã tự tử trong trại

tạm giam! Lúc đó tôi vô cùng kinh ngạc, tôi không ngờ hắn không chỉ ác với người khác, mà còn ác với chính bản thân mình.

Hắn nhân lúc nửa đêm không ai để ý, đã dùng dây giày buộc vào lan can phòng giam tự tử. Đến khi cảnh sát trực ban phát hiện qua camera thì người đã tắt thở từ lâu!

Lúc pháp y đến hiện trường cũng rất giật mình: "Quyết tâm tự tử của Giang Tử Sơn rất lớn, vì dây giày rất ngắn, hắn gần như phải quỳ xuống mới thắt cổ chết được."

Bây giờ người đã chết, nói gì cũng muộn rồi, thế nhưng theo cái chết của hắn, những tuyến dưới của hắn cũng không thể nào tra ra được nữa. Vì thế, Bạch Kiện hi vọng tôi có thể đến xem thi thể của Giang Tử Sơn, qua đó tìm kiếm chút thông tin hữu ích, ngăn cản những kẻ còn đang thực hiện hành vi tội ác kia. Thật ra, không cần Bạch Kiện mở lời, tôi cũng sẽ giúp anh ta, không vì điều gì khác, chỉ vì những đứa trẻ đáng thương kia…

Lúc tôi và Đinh Nhất đi đến phòng pháp y, lần nữa nhìn thấy Giang Tử Sơn, hắn đã yên lặng nằm trên bàn giải phẫu. Lực tinh thần của người này rất lớn, tôi chỉ khẽ đến gần hắn, ký ức khi còn sống của hắn đã tràn đầy đầu tôi.

Quả thật mười năm trước hắn chỉ là một người bình thường, hoặc có thể nói hắn là một người tốt bình thường, thực lòng yêu thương vợ con, yêu quý công việc của mình.

Giang Tử Sơn rất thỏa mãn với cuộc sống lúc đó của hắn, hắn cũng dốc lòng để trở thành một giáo viên tốt. Vì lúc đó hắn cảm thấy công việc này vô cùng có ý nghĩa, đến khi chuyện kia phát sinh, tất cả giá trị quan của hắn mới bị sụp đổ triệt để.

Trước kia, hắn là giáo viên dạy tiếng Anh, còn là chủ nhiệm của một lớp mười, cho nên cũng nhiều việc, lại thêm một lớp sắp tốt nghiệp, nên hắn đã hao tổn rất nhiều tâm lực cho lứa học sinh này.

Nhưng đột nhiên có một ngày, có xe cảnh sát đến trường bắt hắn đi, nói là người nhà của một học sinh trong lớp hắn tên là Ngô Đông Mai, đến sở cảnh sát báo án, nói Giang Tử Sơn có hành vi dâm ô con gái mình.

Lúc đó Giang Tử Sơn không hiểu, hắn thậm chí cảm thấy nhất định là cảnh sát bắt nhầm người, đồng thời hắn cũng không tin học sinh của mình Ngô Đông Mai sẽ nói những lời này. Vì ấn tượng của hắn đối với Ngô Đông Mai cũng không tệ, đó chính là một cô bé rất hay ngại ngùng.

CHƯƠNG

Giáo viên nam duy nhất

Trong ấn tượng của Giang Tử Sơn, Ngô Đông Mai khi đi học thường không nói nhiều, chỉ tiếp xúc với mình trong vài hoạt động giao lưu trên lớp, hắn nghĩ mãi mà không hiểu tại sao Ngô Đông Mai đột nhiên nói hắn cưỡng hiếp cô bé?

Mặc dù Giang Tử Sơn cố gắng nhớ lại mọi thời điểm tiếp xúc với Ngô Đông Mai, nhưng thực sự hắn không hề làm ra chuyện gì vi phạm đạo đức, vì sao cô bé lại nói hắn làm như thế?

Trong lúc Giang Tử Sơn không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra, vợ hắn là Nguyên Như đến phòng tạm giam gặp mặt lại nói cho hắn một tin tức xấu, trường học của họ nghe thấy lí do Giang Tử Sơn bị công an bắt đi, lập tức ra thông báo trục xuất Giang Tử Sơn khỏi đội ngũ giáo viên. Giang Tử Sơn đương nhiên không phục, hắn chẳng làm gì cả, chẳng lẽ chỉ dựa vào lời nói một phía của Ngô Đông Mai đã có thể chứng minh Giang Tử Sơn có tội hay sao? Nhưng cực chẳng đã là, bên phía trường học căn bản không cho hắn cơ hội để giải thích, ngay cả cơ quan công an còn chưa định tội, trường học dựa vào đâu mà khai trừ hắn?

Tại mấy ngày Giang Tử Sơn bị bắt, vợ hắn mang một thân bệnh tật vẫn cố gắng đi khắp nơi tìm trợ giúp, cô ấy gần như đi một

lượt tất cả đồng nghiệp của Giang Tử Sơn, hi vọng bọn họ có thể làm chứng cho hắn, chứng minh Giang Tử Sơn không có khả năng làm chuyện như vậy. Nhưng một số đồng nghiệp trước kia có quan hệ không tồi đều trốn tránh Nguyên Như, thái độ không đồng ý giúp Giang Tử Sơn, giống như sợ mình bị liên lụy đến chuyện này.

Nguyên Như cũng nghĩ mãi mà không hiểu, làm đồng nghiệp đã nhiều năm như thế, Giang Tử Sơn là người thế nào chẳng lẽ không biết hay sao? Tất cả đều là đồng nghiệp, ngày nào cũng gặp mặt, Giang Tử Sơn ở trường học cũng chẳng có tiếp xúc gần gũi gì, không thể hiểu tại sao đứa trẻ này lại muốn hại hắn?

Cũng may, trong lúc Nguyên Như gần như tuyệt vọng, một người bạn học trung học của Giang Tử Sơn là Liễu Tuấn biết chuyện này, cuối cùng cũng đưa tay ra giúp đỡ. Liễu Tuấn tốt nghiệp ngành luật, hiện giờ anh ta đang công tác tại một văn phòng luật của Nhật Bản.

Vì giúp Giang Tử Sơn, Liễu Tuấn lại nhờ một người đàn anh học cùng đại học là Trương Xa, để anh ta giúp Giang Tử Sơn xử lý vụ án này. Mấy năm gần đây Trương Xa chuyên môn giúp giải quyết các vụ án hình sự, cho nên nhất định anh ta có thể giúp đỡ Giang Tử Sơn.

Trương Xa nghiên cứu bản án xong, liền phát hiện lời khai của Ngô Đông Mai trước sau rất nhiều mâu thuẫn, đặc biệt Giang Tử Sơn xâm hại cô ta bao nhiêu lần đều không kể rõ được cụ thể thời gian và địa điểm.

Sau đó Trương Xa chất vấn những lời khai của Ngô Đông Mai căn bản không có chứng cứ xác thực, anh ta hi vọng cơ quan công an có thể xem lại một lần nữa những lời khai của cô bé này. Tại lần thẩm vấn tiếp đó của cảnh sát, Ngô Đông Mai nói ra thời gian và vị trí cụ thể…

Nhưng khi cảnh sát điều tra lịch trình của Giang Tử Sơn lại phát hiện, tại những mốc thời gian và vị trí mà Ngô Đông Mai khai, Giang Tử Sơn không phải đang đi dạy học thì cũng đi thăm nhà các học sinh khác, không thể nào có thời gian gây án.

Cuối cùng dưới nỗ lực của Trương Xa, cảnh sát cũng nhận ra Giang Tử Sơn không thể có thời gian gây án, kể cả khi Ngô Đông Mai bởi vì hoảng hốt mà nhớ nhầm thời gian và địa điểm, nhưng không thể toàn bộ đều nhớ nhầm chứ?

Hơn nữa, Trương Xa trực tiếp nói với người nhà Ngô Đông Mai, khi sự việc còn chưa phát triển đến không thể cứu vãn, hi vọng bọn họ có thể nói ra sự thật, nếu không anh ta sẽ đại diện cho Giang Tử Sơn khởi kiện Ngô Đông Mai và gia đình tội vu khống.

Đến lúc đó nếu tội danh được thành lập, bọn họ sẽ phải bồi thường cho thầy giáo Giang một số tiền lớn, để bù đắp những tổn thất mà Giang Tử Sơn phải chịu. Chắc do vừa nghe đến phải bồi thường tiền, Ngô Đông Mai bị dọa phải nói ra mọi chuyện.

Hóa ra năm lớp 10 Ngô Đông Mai đã có một người bạn trai, hai người mới biết yêu nên khó có thể kiềm chế, bèn nếm thử trái cấm… Bởi vì tuổi còn nhỏ, lại không được dạy nhiều về giáo dục giới tính, kết quả là do không cẩn thận nên đã có thai.

Lúc đầu Ngô Đông Mai không dám nói với người khác, chỉ nhìn những nhân vật nữ chính trên tivi chỉ cần đấu vật, té ngã là có thể đẻ non, thế là Ngô Đông Mai chạy bộ suốt cả ngày, hi vọng có thể làm rơi rụng cái thai.

Nhưng rất nhanh cô bé đã phát hiện, hóa ra trong phim đều là lừa gạt. Ngô Đông Mai gần như đã làm hết mọi hành động có khả năng, nhưng khối thịt trong bụng vẫn sống khỏe như cũ.

Đến cuối cùng Ngô Đông Mai biết mình không thể giấu giếm nữa, đành phải nói hết với bố mẹ… Mẹ của Ngô Đông Mai nghe

xong cực kì tức giận đã cho cô bé vài cái bạt tai. Vậy mà khi họ dẫn theo Ngô Đông Mai đi phá thai lại nhận được thông báo của bệnh viện, cái thai đã quá lớn không thể bỏ được. Nếu thực sự không muốn đứa trẻ này, đành phải chờ một thời gian nữa mới phá được.

Người nảy ra ý muốn vu hãm Giang Tử Sơn chính là cha của Ngô Đông Mai! Bởi vì trong những giáo viên dạy Ngô Đông Mai, chỉ có Giang Tử Sơn là đàn ông, chính vì thế mà hắn phải dính nỗi oan ức này mà chẳng hiểu tại sao.

Ngô Đông Mai phạm phải sai lầm lớn như thế, nếu như chuyện này bị người khác biết, thì cuộc đời sau này của cô bé xác định bị hủy! Cô bé và bạn trai đều là những đứa trẻ, cho nên khi có chuyện xảy ra chỉ biết mù quáng nghe theo lời người lớn để bù đắp sai lầm của mình trước đó.

Mặc dù Ngô Đông Mai không đồng ý kéo Giang Tử Sơn xuống nước, nhưng đối mặt với thái độ cứng rắn của cha mẹ, cô bé chỉ đành làm theo. Còn cha mẹ Ngô Đông Mai sở dĩ làm như thế, chủ yếu để con gái mình trở thành bên yếu thế, cứ như vậy mọi người sẽ không để ý Ngô Đông Mai về mặt lễ nghĩa liêm sỉ có chỗ nào không đúng.

Nhưng vụ án đến cuối cùng vẫn là Ngô Đông Mai tự mình nói hết mọi chuyện, mà Giang Tử Sơn cũng biết được bởi vì mình là một giáo viên nam duy nhất cho nên mới bị dính tai họa lần này.

Sau khi biết được Giang Tử Sơn được thả ra, nhóm người trước đó hận không thể trốn thật xa giờ lại thề sống thề chết nói họ biết giáo viên Giang không phải là người như thế.

Tiếp đó, khi Giang Tử Sơn được xác định vô tội rồi được thả, nhân viên nhà trường đã liên lạc với hắn, hi vọng Giang Tử Sơn có thể tiếp tục về trường làm giáo viên, nhưng tất cả đều bị hắn từ

chối không gặp. Mà Giang Tử Sơn sau khi trải qua chuỗi ngày trong phòng tạm giam, quan điểm sống của hắn đã bị lung lay hơn bao giờ hết.

Thật ra, lúc đó sau khi Giang Tử Sơn được xác nhận vô tội và thả ra, hắn đã không tính toán trở về trường học nữa, bởi vì Giang Tử Sơn cảm thấy nền giáo dục định hướng thi cử hiện nay đã dạy trẻ con thành ngu ngốc, những học sinh này ngoại trừ học tập ra thì không còn chuyện nào quan trọng nữa!

Cái gì mà đạo đức phẩm chất, chuyện đúng hay sai đều có thể sắp xếp ra đằng sau, cho nên Giang Tử Sơn đối với "Dạy và giáo dục con người" không còn ôm bất cứ hi vọng nào, hắn lại càng không muốn trở về trường học tiếp tục nhìn mặt những người kia.

Thất nghiệp chẳng khác gì không có thu nhập, bệnh tình của Nguyên Như lúc này đột nhiên chuyển biến xấu, mặc dù sau đó Giang Tử Sơn hạ mình đi khắp nơi vay tiền, nhưng vẫn không thể bảo vệ tính mạng cho vợ mình.

CHƯƠNG

Khoái cảm của việc báo thù

Trước khi chết Nguyên Như lo lắng nhất vẫn là con gái Huyên Huyên của bọn họ, cô ấy sợ rằng bởi vì chuyện của Giang Tử Sơn ảnh hưởng đến cuộc sống của đứa nhỏ sau này, cho nên muốn sau khi mình chết, Giang Tử Sơn dẫn theo cả nhà đi chỗ khác sống.

Vì để vợ mình có thể yên tâm ra đi, Giang Tử Sơn đáp ứng Nguyên Như nhất định sẽ cho con gái một cuộc sống tốt nhất, để cô bé rời xa hết những chuyện này, vui vẻ hạnh phúc mà lớn lên.

Giang Tử Sơn nói được thì làm được, hắn biết vợ người bạn học cũ Liễu Tuấn của mình bởi vì lí do thân thể nên không thể sinh con, cho nên bọn họ vẫn luôn muốn nhận nuôi một đứa bé. Hai vợ chồng họ những năm qua vẫn làm việc ở Nhật Bản, nhưng lại không muốn nhận nuôi một đứa trẻ người Nhật, cho nên vẫn chưa gặp được đứa bé nào phù hợp.

Thế là Giang Tử Sơn để cho con gái mới có hai tuổi của mình làm con nuôi của họ, để Liễu Tuấn dẫn cô bé sang sống ở Nhật Bản, cho cô bé có thể cách xa chỗ này, sống một cuộc sống không buồn không lo mà lớn lên.

Mặc dù trong lòng Giang Tử Sơn không muốn, nhưng vẫn nhịn đau tiễn con gái đi, bởi vì hắn biết Liễu Tuấn sẽ đối xử tốt với

Huyên Huyên, chắc chắn sẽ ổn hơn so với sống bên cạnh mình.

Sau khi tiễn Huyên Huyên đi, Giang Tử Sơn biết mình còn hai người già phải chăm sóc, từ nhỏ hắn đã mất đi cha mẹ, kể từ lúc kết hôn với Nguyên Như, hắn vẫn luôn coi cha mẹ cô ấy như cha mẹ mình. Hiện giờ Nguyên Như đã mất, Giang Tử Sơn nhất định phải gánh trách nhiệm này, để hai ông bà an hưởng tuổi già.

Sau đó Giang Tử Sơn dùng số tiền chữa bệnh cho vợ còn sót lại, mở một cửa hàng sách nhỏ, lúc đầu việc buôn bán của hắn chỉ có thể miễn cưỡng sống tạm mà thôi.

Trong thời gian này, suy nghĩ của hắn bắt đầu từ từ thay đổi, Giang Tử Sơn bắt đầu căm hận những người mang đến bất hạnh cho mình, muốn tìm cơ hội trả thù bọn họ… Vì muốn lập tốt kế hoạch báo thù, Giang Tử Sơn bắt đầu điều tra tình hình gần đây của Ngô Đông Mai và người nhà.

Sau khi Ngô Đông Mai trải qua những chuyện đó, cô bé đã nghỉ học, bởi vì lúc đó cái thai đã quá to, cho nên đành sinh đứa bé ra trước. Đứa bé này vẫn được nuôi tại nhà họ Ngô, còn Ngô Đông Mai đã ra ngoài làm công kiếm tiền từ lâu.

Vì điều tra tình hình nhà họ Ngô, Giang Tử Sơn thuê một nhân viên trông cửa hàng cho mình, còn hắn thì mỗi ngày đều đến ngồi chờ cạnh nhà họ Ngô… Không ngờ có một lần hắn thấy mẹ của Ngô Đông Mai dẫn theo một bé gái hơn một tuổi đi mua thức ăn và do chợ bán thức ăn quá đông người, bà Ngô lạc mất cháu mình!

Nhưng Giang Tử Sơn vẫn luôn nhìn kĩ đứa bé này, lúc đó trong lòng hắn sinh ra rất nhiều suy nghĩ tà ác, thậm chí muốn trực tiếp ném đứa bé ra đường để xe ô tô đâm chết!

Nhưng những ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu Giang Tử Sơn, cuối cùng thì hắn cũng không áp dụng cái nào… Đến tận khi có một phụ nữ trung niên xuất hiện. Người đàn bà đó mặc một bộ

quần áo thể thao rẻ tiền, khi bà ta phát hiện đứa bé gái ở trên đường một mình, liền chủ động tiến lên ôm lấy, sau đó nhìn xung quanh một chút rồi nhanh chóng rời đi.

Giang Tử Sơn biết ngay đây chính là bọn buôn người, người đàn bà này đang bắt cóc trẻ con. Nếu đứa bé này là một đứa trẻ bất kì nào khác thì Giang Tử Sơn chắc chắn sẽ tiến lên ngăn cản… Nhưng đó là con của Ngô Đông Mai, hắn đang không biết làm thế nào trả thù nhà họ Ngô, bây giờ không phải cơ hội đã đến hay sao?

Thế là Giang Tử Sơn đi theo người phụ nữ trung niên đó, lên xe buýt, xuống xe buýt, bắt xe, ngồi xe con… Tóm lại đến cuối cùng cô ta mang đứa bé đến một dãy nhà lụp xụp ở ngoại ô, giao đứa trẻ cho một người đàn ông xấu xí.

Đứa trẻ lúc này đã bắt đầu sợ hãi, mặc dù cô bé không ngừng khóc to, thế nhưng hai người kia lại không có một chút lòng thương hại nào, chỉ lớn tiếng dọa nạt nếu như còn khóc to sẽ cho chó sói ăn thịt!

Đứa trẻ một tuổi về cơ bản đã hiểu lời người lớn, đột nhiên đối mặt với hai người lớn lạ mặt, còn muốn cho chó sói ăn thịt… Thế là cô bé bị dọa lập tức ngậm miệng không khóc nữa.

Toàn bộ chuyện này đều được Giang Tử Sơn nhìn thấy, thế là hắn thầm nhớ kĩ địa chỉ này, sau đó quay về nhà họ Ngô, xem phản ứng của họ sau khi lạc mất đứa trẻ.

Giống như những gì hắn dự tính, người nhà họ Ngô đi tìm khắp nơi, ngay cả Ngô Đông Mai vẫn luôn làm công ở bên ngoài cũng trở về tìm con. Giang Tử Sơn nhìn từng người bọn họ vẻ mặt lo lắng đau khổ, trong lòng vậy mà dâng lên một sự khoái cảm.

Bắt đầu từ lúc đó, Giang Tử Sơn biết đây là mùi vị báo thù, mặc dù không nhất định làm mình biến thành hạnh phúc, nhưng cảm giác “giải được mối hận trong lòng” làm cho hắn mê đắm.

Thế là thời gian đó ngày nào Giang Tử Sơn cũng đi đến gần nhà họ Ngô, hắn muốn nhìn dáng vẻ sốt ruột của họ. Đến cuối cùng khi nhà họ Ngô đã từ bỏ tìm kiếm, Giang Tử Sơn vẫn không hề từ bỏ suy nghĩ đi đến xem để tìm sự phấn khích.

Chỉ một thời gian ngắn sau, Giang Tử Sơn lại cảm thấy chút trừng phạt này đối với người nhà họ Ngô là quá ít, đối với những tổn thương họ gây ra cho hắn là quá nhẹ! Thế là hắn tìm đến kẻ buôn người trước đó, muốn hỏi thăm một chút giá tiền đứa con của Ngô Đông Mai là bao nhiêu. Lúc đầu đối phương còn rất đề phòng, bởi vì khách hàng của họ đều là người quen giới thiệu, trường hợp giống Giang Tử Sơn đột nhiên một mình chạy đến thế này vẫn là lần đầu tiên, cho nên khó trách chúng nghi ngờ Giang Tử Sơn…

Nhưng sau đó, Giang Tử Sơn nói với kẻ buôn người kia, mình là người làm công việc giống bọn chúng, chỉ là cao cấp hơn một chút, hắn tìm kiếm khách hàng trên internet, trên đó nhiều người có tiền, nên giá cả cũng cao hơn rất nhiều.

Tên buôn người kia nghe Giang Tử Sơn nói xong liền choáng váng, trong lòng nghĩ thầm mình đây là buôn người, đâu phải rau xanh hay củ cải? Còn dám công khai buôn bán trên mạng? Đây không phải bị điên cũng là muốn tìm chết?

Giang Tử Sơn lúc này mới kiên nhẫn giải thích: "Tôi dĩ nhiên không mua bán ở trang web trong nước! Tôi có thể cam đoan với anh tuyệt đối không để cảnh sát biết, bởi vì địa chỉ IP những trang web này đều ở nước ngoài, hơn nữa trình độ tiếng Anh của cảnh sát hiện giờ đều bình thường, ai mà rảnh đi xem những trang web nước ngoài chứ?"

Bọn buôn người cảm thấy Giang Tử Sơn nói cũng có lý, thế là đồng ý hợp tác với hắn, nhưng trước tiên phải làm ăn thử một lần

rồi mới tính tiếp. Thế là Giang Tử Sơn dùng năm mươi ngàn nhân dân tệ mua con của Ngô Đông Mai từ trong tay bọn buôn người.

Nhưng Ngô Tử Sơn cũng không nóng lòng mang đứa bé đi, mà trước tiên gửi đứa trẻ lại cho bọn buôn người nuôi, chờ hắn liên hệ xong với khách hàng thì sẽ giới thiệu khách đến. Tới lúc đó bên phía bọn buôn người chỉ cần làm theo yêu cầu của mình, đưa đứa trẻ đến địa điểm đã chọn, vậy mỗi lần bọn họ sẽ được nhận mười ngàn tệ làm thù lao.

CHƯƠNG

Cái giá quá đắt

Bọn buôn người nghe xong luôn miệng đáp ứng. Nghĩ thử xem, đứa trẻ này đã kiếm về năm mươi ngàn lần đầu tiên, sau này mỗi lần giao một đứa bé là có mười ngàn, điều này chứng minh chuyện như thế sẽ không chỉ làm một lần… Tính toán cẩn thận xong, một năm tùy tiện làm vài chuyến cũng kiếm được gấp mấy lần bây giờ.

Từ đó về sau, mấy tên buôn người này đối đãi Giang Tử Sơn như với thần tài, cơ bản hắn nói cái gì thì làm cái đó, mà Giang Tử Sơn cũng bắt đầu từng bước tạo nên một vương quốc tội ác bí ẩn dưới ánh mặt trời.

Còn về bé gái con của Ngô Đông Mai sau này thế nào, Giang Tử Sơn đã không thèm quan tâm, bởi vì sau khi hắn bước ra một bước đó, lòng của hắn đã trở thành lạnh lùng tàn ác.

Tôi nhìn thấy trong trí nhớ của Giang Tử Sơn, khách hàng của hắn đều là tầng lớp tinh anh của xã hội, bọn họ được giáo dục tốt và có một cuộc sống hoàn mỹ, thế nhưng sâu trong lòng họ vẫn giấu một dục vọng xấu xa không muốn người khác biết.

Giang Tử Sơn đều gặp những khách hàng này tại các diễn đàn ở nước ngoài, hắn thông qua những cuộc chuyện trò từ từ biến họ thành khách hàng của mình.

Những năm vừa qua, việc buôn bán của hắn luôn ẩn giấu và làm lặng lẽ. Nhưng cho dù là thế, Giang Tử Sơn cũng chậm rãi tích lũy được một khối tài sản kếch xù.

Nhưng trong thời gian này, hắn chưa từng đi Nhật Bản thăm đứa con gái của mình, mà con của hắn là Huyên Huyên đến giờ vẫn coi vợ chồng Liễu Tuấn là cha mẹ ruột, không hề biết mình còn có hai người thân ở tận bên Trung Quốc.

Thật ra Giang Tử Sơn cũng biết những năm qua trên người mình đã tích lũy quá nhiều tội ác, sớm muộn sẽ có một ngày gặp quả báo, cho nên hắn đã nhanh chóng chuyển một nửa tài sản của mình thông qua các ngân hàng ngầm, thành lập một quỹ trưởng thành cho con gái Huyên Huyên, sau khi cô bé đủ 18 tuổi, có thể lĩnh một số tiền hàng tháng từ quỹ này.

Giang Tử Sơn đã tính toán qua, số tiền hắn để lại đủ cho con gái cả đời không phải lo cơm ăn áo mặc. Mà một nửa tài sản còn lại của hắn đều mua bất động sản, sau đó để cha của Nguyên Như đứng tên, chờ đến khi ông ấy qua đời, cháu gái của ông ấy sẽ là người thừa kế hợp pháp những bất động sản này.

Điều này không khác nhiều với những suy đoán của chúng tôi trước đó, cho nên Giang Tử Sơn thà rằng tự sát mà chết, cũng không muốn thừa nhận mình phạm vào những tội ác kia…

May mà thông qua trí nhớ, tôi biết được toàn bộ mối liên hệ bí mật của hắn, bởi vậy có thể dễ dàng chặt đứt toàn bộ đường dây này.

Nhưng cho dù là vậy, cũng không có bằng chứng nào để chứng minh Lion King, kẻ cầm đầu đường dây lại chính là Giang Tử Sơn, dù sao tôi không thể nói rõ cách đạt được những đầu mối này, cũng không thể nói trước tòa án rằng tôi nhìn thấy ký ức tàn hồn của hắn?

Cho nên quanh đi quẩn lại đến cuối cùng, mặc dù cảnh sát thành công triệt hạ tất cả băng nhóm trong tay Giang Tử Sơn, thế nhưng tất cả những người này không hề biết được người cầm đầu của mình là ai! Đây chính là chỗ lợi hại nhất của Giang Tử Sơn, những cấp dưới chỉ có thể biết hắn dưới cái tên "Lion King".

Trong khi Bạch Kiện ra sức triệt hạ băng nhóm tội phạm của Lion King, bên viện dưỡng lão truyền đến tin tức, cha của Nguyên Như qua đời vì tụ huyết não, chuyện sau đó cũng được hoàn thành theo ủy thác của Giang Tử Sơn khi còn sống.

Sau đó, một luật sư làm thủ tục thừa kế cầm một đống giấy trao quyền, chuyển toàn bộ bất động sản cho con gái ruột của Nguyên Như là Giang Tử Huyên, bây giờ có tên là Liễu Tử Huyên.

Mặc dù Bạch Kiện đã hốt gọn toàn bộ băng nhóm buôn bán trẻ em, nhưng về mặt luật pháp lại không thể thu hồi những tài sản phạm tội mà Giang Tử Sơn kiếm được những năm qua, chỉ có thể trơ mắt nhìn những tài sản phi pháp này được Liễu Tử Huyên thừa kế một cách hợp pháp.

Đến thời điểm này của vụ án, chúng tôi đã cố gắng hết sức, mặc dù cuối cùng vẫn bị Giang Tử Sơn dùng tính mạng tính kế, nhưng may mắn là, những tội ác ẩn sâu dưới ánh mặt trời này rốt cuộc có thể dừng lại.

Chỉ đáng thương những đứa trẻ bị làm hại trước đó, nếu như cảnh sát có thể điều tra vụ án sớm hơn, có lẽ những sinh mạng nhỏ bé đó không đến mức phải bỏ xác dưới giếng sâu.

Khi hồ sơ vụ án khép lại, chú Lê vì những đứa trẻ đáng thương này làm pháp sự siêu độ, hi vọng âm hồn chúng sớm ngày siêu thoát, kết thúc một kiếp sống đau khổ này.

Sau đó Bạch Kiện căn cứ vào manh mối trong trí nhớ của Giang Tử Sơn đã tìm được Ngô Đông Mai năm đó, đồng thời lấy được

mẫu ADN, sau khi so sánh với những mẫu hài cốt trong giếng đã phát hiện, một bộ xương bé gái bảy tuổi trong số chúng chính là đứa con của Ngô Đông Mai bị bắt cóc năm đó…

Sau khi biết được sự thật, Ngô Đông Mai gào khóc thê thảm, nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, bởi vì con người sẽ phải trả giá cho những sai lầm mà mình từng mắc phải, có lẽ trả giá có thể sớm có thể muộn, nhưng cuối cùng… nhất định sẽ đến.

Vụ án xương trắng trong giếng của khu công nghiệp đã hoàn toàn kết thúc. Trong lúc này tôi nhờ Bạch Kiện tiếp tục để ý hộ, gần đây có thông báo nào liên quan đến thuyền đánh cá bị chìm hay không, nhưng tiếc là câu trả lời luôn khiến người ta thất vọng.

Bây giờ nghĩ lại thật buồn cười, tôi luôn đi giúp người khác tìm thi thể, nhưng đến lượt tôi muốn tìm người, lại không có cách nào, không chỗ nào để tìm… Nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, tôi không thể mãi sống trong quá khứ đau đớn mà không thể thoát ra.

Vào một buổi sáng, chú Lê gọi điện thoại cho tôi, nói rằng chú đã nhận một vụ án, để hai người chúng tôi tối nay đi cùng với chú.

Tôi nghe thế lo lắng hỏi: “Thân thể của chú được không đó?”

Chú Lê nghe thế tức giận đáp lại: “Có gì mà không được! Dù sao không chết được, chú cũng không giống cháu, bây giờ đang là triệu phú! Đâu cần lo lắng cuộc sống…

Tôi nghe lão già này nói kháy với giọng tị nạnh, bèn cười nói: “Giữa hai chúng ta đâu có phân biệt của ai với ai chứ? Của cháu chính là của chú, của chú không phải của cháu hay sao?”

Chú Lê nghe thế cười mắng: “Thằng nhóc khốn khiếp này, cháu đang ngấp nghé chút tài sản ít ỏi của chú sau khi chết hả?”

Tôi nghe thế thì cười xấu xa: “Làm gì có chuyện đó!”

Tối hôm đó chúng tôi đi cùng chú Lê đến một trung tâm thương

mại lớn vừa khai trương, ông chủ chỗ này tên Tần Trăn, là một người bạn cũ của chú Lê. Lúc trước ông ta đã nói chuyện với chú Lê, bố trí phong thủy trong trung tâm đều giao cho chú Lê, nhưng vừa lúc đó chú bị bệnh, cho nên ông chủ Tần đành tìm người khác, dù sao việc xây dựng không thể bị chậm.

Nhưng ông chủ Tần không ngờ được, vừa xây xong chưa được vài ngày, trong trung tâm lần lượt xuất hiện vài chuyện ma quái.

Đầu tiên là bảo vệ trực đêm lúc tuần tra thường phát hiện, thang máy trong trung tâm chỉ cần qua 12 giờ sẽ xuất hiện trục trặc.

Thang máy trục trặc cũng không phải vấn đề gì lớn, nhưng vấn đề là thang máy này không di chuyển được, chỉ cần bảo vệ bước vào, thang máy sẽ vang lên cảnh cáo, nhắc nhở đã quá tải.

CHƯƠNG

Người mang tội lớn

Kỳ lạ nhất chính là, dù ở trong thang máy chỉ có một người tiến vào, vẫn có báo quá tải. Nhưng chỉ cần trời vừa sáng, tình huống này sẽ biến mất... Mặc dù bên trung tâm thương mại đã nhiều lần tìm công ty sửa chữa thang máy đến kiểm tra, nhưng bất kể bọn họ có sửa thế nào, cũng không tìm ra nguyên nhân trục trặc.

Sau đó có mấy nhân viên phục vụ tại các quầy hàng có ý kiến với bên văn phòng quản lý của trung tâm, nói rằng quần áo và giầy mũ bên trong cửa hàng của họ không hiểu sao bị lục tung, giống như bị ai đó lật qua lật lại, nhưng không lấy đi bất cứ thứ gì.

Thang máy bị trục trặc là chuyện nhỏ, nhưng hàng hóa trong trung tâm bị người lục tung lại là chuyện lớn, nơi này có không ít quầy chuyên bán đồ đắt tiền, hàng hóa bên trong toàn trên chục nghìn tệ, nếu bị người nào đó trộm đi hoặc làm hỏng, vậy tổn thất sẽ do ban quản lý trung tâm đứng ra bồi thường.

Thế là ông chủ Tần lập tức sai cấp dưới lấy video giám sát mấy tối trước đó ra, muốn xem rốt cuộc là ai nửa đêm không ngủ mà ra ngoài phá hoại!

Kết quả khi xem lại camera, những người có mặt ở đó đều bị dọa mặt tái mét, chỉ thấy trong quầy hàng bị lục tung dường như

có mấy bóng trắng đi đi lại lại… Chỉ cần những bóng dáng này đi tới chỗ nào, giầy dép quần áo đều bị bay lên, giống như được người mặc thử vậy.

Người của ban quản lý thấy tình huống như thế, lập tức ra lệnh bắt buộc mấy nhân viên bảo vệ không được nói ra chuyện này, nếu không sẽ bị công ty sa thải! Sau đó bọn họ liên lạc ngay với ông chủ Tần, báo cáo mọi chuyện xảy ra ở chỗ này.

Ông chủ Tần nghe báo cáo của cấp dưới xong liền lo lắng, người làm ăn giống như ông ta sợ nhất dính phải mấy chuyện này, cho nên ông ta vội liên hệ với chú Lê, mời chú nhất định phải qua đó kiểm tra.

Chú Lê rất tinh quái! Sau khi nghe thế liền nói mình đang trong thời gian hồi phục sức khỏe, cũng không biết có thể giúp hay không! Ông chủ Tần nghe thế lập tức gửi vào tài khoản của chú Lê năm mươi nghìn, chặn ngay miệng lão thầy bói này lại.

Cảm giác đi trung tâm thương mại sau nửa đêm thoải mái không thể tả! Để tiện cho chúng tôi làm việc, trợ lý của ông chủ Tần sai người bật tất cả đèn trong tòa nhà, cho nên nơi này sáng sủa như lúc đang kinh doanh, điều khác biệt duy nhất chính là mấy người sống như chúng tôi đi lại trong đó.

Mặc dù trước đó ban quản lý đã ra sức yêu cầu giữ bí mật chuyện này với bên ngoài, thế nhưng cũng không thể ngăn được người trong đội bảo vệ biết điều đó. Cho nên trong buổi tối hôm nay, ngoại trừ hai bảo vệ canh cổng chính và dẫn đường cho chúng tôi, còn lại toàn bộ đều được nghỉ.

Vừa đi vào trung tâm thương mại, bảo vệ tên Tiểu Vương giới thiệu cho chúng tôi tình huống cụ thể của nơi này… Nơi này có tất cả bảy tầng, tầng một và tầng hai có các loại đồ điện gia dụng, tầng ba, bốn, năm đều là trang phục, giày, mũ, còn lại tầng sáu là

khu ăn uống, tầng bảy là chỗ làm việc. Mà nơi xảy ra chuyện chính là nơi chứa quần áo ở tầng ba, bốn, năm…

Lúc chúng tôi đi vào chỗ bán quần áo nam, thực sự nhìn hoa cả mắt, thế là tôi cười nói với chú Lê: “Chú Lê à, chú nói với ông chủ Tần một chút, cho chúng ta một một tấm thẻ hội viên giảm giá 20% đi!”

Chú Lê nghe thế quệt miệng nói: “Cháu đúng là đồ nhà quê chưa thấy chuyện đời, lúc lão Tần xây dựng chỗ này đã sai người đưa cho chú một tấm thẻ hội viên, còn chiết khấu 40%! Loại thẻ này chú dùng làm gì? Hôm nào qua nhà vào ngăn kéo của chú mà lấy…”

Tôi nghe xong lập tức mừng rỡ nói: “Thật hay giả đấy? Chú đừng lừa cháu nhé?”

Chú Lê trừng mắt nhìn tôi hỏi: “Lừa cháu thì được tiền à?”

Tôi lắc đầu: “Chắc chắn không được!”

“Vậy còn giả được à!” Chú Lê tức giận kêu lên.

Lúc này tôi nhìn thoáng qua đồng hồ, đã là mười hai giờ đêm, tôi nói với chú Lê: “Đi thôi, chúng ta đi thang máy xem nhé?”

Chú Lê nghe xong gật đầu, thế là mấy người chúng tôi sử dụng một chiếc thang máy cạnh đó, ấn nút lên tầng trên… Chiếc thang máy đang dừng ở tầng một rất nhanh đi lên trên.

Sau khi cửa thang máy mở ra, Tiểu Vương đi vào trước, rồi bất đắc dĩ quay đầu nói với chúng tôi: “Chiếc thang máy này không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cần vừa mới qua 12 giờ là không chạy được, làm khổ chúng tôi mỗi lần đều phải chạy bộ giữa các tầng.”

Tiểu Vương vừa đi vừa nói, căn bản không chú ý tới ba chúng tôi không hề có ý định đi vào… Quả nhiên ngay lúc cậu ta đi vào, tiếng chuông báo của thang máy lại vang lên, nhắc rằng thang máy

không thể vận hành.

"Nhìn đi! Lại thế nữa!" Tiểu Vương đành phải bước ra khỏi thang máy.

Ba chúng tôi cứ đứng trợn mắt nhìn bảo vệ Tiểu Vương đi ra đi vào thang máy, cũng định tốt bụng nhắc nhở cậu ta cẩn thận, đừng giẫm lên chân người khác, nhưng nghĩ lại có nói cũng vô ích, dù sao cậu ta cũng chẳng nhìn thấy gì, nói ra còn chẳng bằng không nói, tránh cho Tiểu Vương bị dọa.

Hóa ra trong nháy mắt thang máy mở ra đó, ba chúng tôi nhìn thấy một âm sai dẫn theo một đám âm hồn chen chúc trong đó, làm gì còn chỗ cho bảo vệ Tiểu Vương. Thế là ba chúng tôi với một đám âm hồn trong thang máy, mắt lớn mắt nhỏ trừng trừng nhìn nhau vài giây, sau đó cửa thang máy một lần nữa đóng lại, chậm rãi đi xuống tầng một.

"Thấy không? Kì lạ như thế đó!" Tiểu Vương nói với vẻ mặt quái lạ.

Lúc này tôi nói nhỏ với chú Lê: "Vừa rồi là chuyện gì xảy ra thế? Kể cả có chật cứng âm hồn, cũng không thể nặng như vậy! Tải trọng của loại thang máy này cũng phải chứa được hai mươi mấy người, làm gì có chuyện một đám âm hồn khiến cho nó quá tải được?"

Chú Lê nghe xong bấm tay tính toán rồi nói: "Những âm hồn này nặng như thế, chắc chắn khi còn sống là những người phạm tội nặng… Chỉ là không thể thế này được? Âm sai câu hồn của những người tội nặng khi còn sống không thể xuất hiện ở chỗ này! Mảnh đất này trước đó chú đã xem qua, tuyệt đối không có tà ma nào tồn tại, nhưng hôm nay xem lại, vấn đề không hề nhỏ, nếu không làm sao lại có âm sai câu hồn chứ?"

Nhưng cho dù là âm sai câu hồn, cũng không thể đi lại trong

trung tâm thương mại chứ? Dù sao ban ngày ở nơi này rất nhiều người nên dương khí rất mạnh, âm sai không bao giờ chọn chỗ này để dẫn ma lên đường…

Sau đó chúng tôi bảo Tiểu Vương dẫn đi lòng vòng trong trung tâm, quả nhiên chỉ một lát sau lại thấy mấy âm hồn đang đi lung tung trong đó. Mà nhìn qua đã biết những âm hồn này đều là ma già, chẳng biết tại sao lại xuất hiện cùng một lúc ở chỗ này?

Chú Lê vừa định câu âm hồn tới hỏi một chút, vậy mà những con ma già đó nhìn thấy chúng tôi đều chạy mất tăm… Chú Lê vốn định đuổi theo, nhưng khi nhìn xuống cây ba-toong trong tay mình lập tức bỏ ý định đó.

CHƯƠNG

Xác chết trôi trên biển

"Có chỗ nào đó không đúng? Lão Tần chắc chắn bị ai đó chơi, nếu không ở đây không thể xuất hiện nhiều âm hồn đến thế" Chú Lê cau mày nói.

Tôi nghe thế gật đầu một cái: "Lúc ông ta khai trương không phải mời đại sư đến cắt băng hay sao? Làm sao lại biến thành như vậy?"

Chú Lê lúc này lấy ra la bàn nhìn bốn phía xung quanh rồi bảo: "Chú nghĩ vấn đề chính là nằm trên người gã đại sư đó"

Cuối cùng chú Lê dẫn theo chúng tôi tìm kiếm khắp nơi trong trung tâm, quả nhiên tại mấy chỗ vốn là mắt của phong thủy lại xuất hiện một đồ vật lạ chính là những lá cờ nhỏ màu đen, nếu như không nhìn kĩ còn tưởng đó là nhãn hiệu quảng cáo của cửa hàng nào đó. Nhưng nhìn kĩ sẽ thấy bên trên vật đó vẽ một đống phù chú kì quái.

Mặc dù tôi không nhận ra phù chú phía trên là gì, nhưng chú Lê lại rất quen thuộc, đây là chính là một "Chiêu Hồn Phiên" nho nhỏ! Khi chú Lê nói những thứ này là Chiêu Hồn Phiên, tôi cũng khá giật mình.

"Nơi này làm sao sẽ có loại vật này?" Tôi kinh ngạc hỏi.

Chú Lê lắc đầu nói: “Không biết, nhưng chắc chắn có người xếp đặt, thật không biết lão Tần đến cùng là đắc tội ai mà lại muốn chơi đểu ông ta như thế?”

Tôi nghe thế hừ nhẹ một tiếng: “Làm ăn buôn bán thì có gì khác mà gây xích mích? Đơn giản là liên quan đến lợi ích thôi.”

Thế nhưng chú Lê không cho là như thế, theo cái nhìn của chú, nếu chỉ là xích mích trong việc buôn bán, thật sự không đáng bỏ công sức thế này, chắc chắn Tần Trăn gây thù với một thuật sĩ huyền học nào đó rồi.

Chú Lê nghĩ đến đây gọi ngay cho lão Tần, hỏi ông ta lần này cắt băng khánh thành đã mời cao nhân nào? Không hỏi điều này còn đỡ, hỏi một chút chọc lão Tần một bụng bực tức.

Hóa ra lúc trước đã xác định chú Lê đến cắt băng, vậy mà do chú Lê bị bệnh vẫn hôn mê bất tỉnh nên ông chủ Tần chỉ nhờ bạn bè mời một vị đại sư ở nơi khác tới.

Lúc đầu cũng có chút khó khăn, nhưng cuối cùng cũng coi như thuận lợi, nếu như ông chủ Tần lúc này chỉ làm những chuyện nên làm thì cũng không phát sinh ra những chuyện sau này!

Nhưng ông chủ Tần vì chưa từng nghe tên tuổi vị cao nhân mới tìm được này, cho nên đối với hắn có chút không tin tưởng, luôn cảm thấy việc này vẫn là chú Lê đáng tin hơn. Nhưng chú Lê vẫn chậm chạp chưa tỉnh lại, cuối cùng ông ta đành dùng vị “cao nhân” từ nơi khác tới này cắt băng và bố trí phong thủy.

Chú Lê nghe đến đó vội hỏi ông chủ Tần: “Ông có nhắc đến tên tôi trước mặt vị đại sư này không?”

Ông chủ Tần trả lời qua điện thoại: “Đương nhiên là có, tôi nghĩ để ông ta biết tôi cũng có bạn bè là đại sư, không phải thằng ngốc cái gì cũng không biết!”

Chú Lê nghe xong sầm mặt xuống nói: "Ông Tần à, ông đã phạm vào kiêng kị của người ta rồi, đã mời người ta đến thì phải tin tưởng năng lực, ông ba lần bốn lượt nói về tôi, tự nhiên làm người ta oán giận, lúc này mới vừa cầm tiền nhưng vẫn cài bẫy ông đó!"

Ông chủ Tần nghe qua điện thoại mà chỉ muốn chửi tục, nhưng cuối cùng chú Lê trấn an nói: "Ông cũng đừng bực tức, lần này là ông sai trước, ông ta chỉ bày bố cục chiêu hồn cũng đã là nương tay rồi, cũng không phải hại ông tan cửa nát nhà, sau này ông nhớ lấy bài học này, phải biết người giỏi còn có người giỏi hơn!"

Đã tìm được mấu chốt của chuyện này, sau đó dễ hơn nhiều, nếu đối phương để lại đường sống, vậy chuyện này cũng chỉ đến đó rồi thôi, chỉ cần chú Lê giúp Tần Trăn gỡ hết "Chiêu Hồn Phiên", chuyện này sẽ được giải quyết.

Chỉ là chiếc thang máy này buổi tối tạm thời không thể dùng, bởi vì bị một lần náo loạn như thế, âm sai để bớt việc mà cứ thế dùng nơi này mang đi âm hồn của người mang tội nặng, đã biến chiếc thang máy này thành một đường tắt về Âm Ti.

Đường này vừa mở, muốn trong thời gian ngắn đóng lại có chút khó khăn nhưng cũng không phải không có biện pháp giải quyết, chỉ cần một thời gian dài sau, âm sai không tìm được âm hồn ở chỗ này tự nhiên sẽ bỏ qua đường tắt này.

Sau đó chú Lê bảo ông chủ Tần miêu tả một chút tướng mạo vị đại sư kia, kết quả sắc mặt chú Lê có chút sầm xuống, bởi vì nghe rất giống người sư thúc lòng dạ hẹp hòi Bùi Tông Lâm của mình.

Tôi nghe xong nhớ tới lần trước ông ta lừa gạt trắng trợn bảo vật của sư môn chú Lê là thước đo trời, nhưng chẳng làm được gì cả! Bây giờ nghĩ lại ông ta còn thiếu chúng tôi một nhân tình, sau này nếu có cơ hội nhất định phải bảo chú Lê đòi lại nó mới được.

Giải quyết xong việc của ông chủ Tần, chú Lê chuẩn bị gửi tiền

vào tài khoản của tôi, tôi nghe thế thì nói thẳng: “Lần này thì thôi, chú cũng ngừng kiếm tiền một thời gian rồi, lần này vất vả mở hàng, chú giữ lại toàn bộ đi!”

Chú Lê cũng không khách sáo, vừa đút túi mà vẫn nói thầm: “Đúng là thành trọc phú có khác!”

Tôi nghe thế liền cười nói: “Lão kia, đừng có được tiện nghi còn khoe mẽ nhé?”

Vài ngày sau đó, Bạch Kiện đột nhiên gọi cho tôi, anh ta nhận được thông báo từ cảng Doanh Khẩu, có nói tại vùng biển tôi kể trước đó vớt được một bộ thi thể nữ, hỏi tôi có muốn đi xem một chút hay không, tôi nghe xong lập tức cùng Đinh Nhất đi tới Doanh Khẩu.

Trên cả đoạn đường này trong lòng tôi luôn hồi hộp, tôi đã hi vọng là “phải” nhưng cũng hi vọng “không phải”. Bởi vì tôi biết tỷ lệ để Hàn Cẩn còn sống gần như là con số không, cho nên hi vọng có thể nhận được thi thể Hàn Cẩn, đừng để cô ta phải nằm trong bụng cá. Đồng thời tôi cũng vẫn ôm một tia hi vọng, tôi cảm thấy chỉ cần một ngày chưa nhìn thấy thi thể của cô ta thì không thể nói chắc chắn là cô ta đã chết được.

Bởi vì Bạch Kiện đã giúp tôi nói trước một câu, cho nên sau khi chúng tôi đến lập tức được dẫn qua nhà xác để nhận thi thể. Thật ra lúc đó tôi hơi khẩn trương, nhưng khi túi đựng xác bị mở ra, trong lòng tôi lại thở phào.

Tôi chậm rãi nói: “Đây không phải người tôi muốn tìm.”

Cảnh sát bên cạnh nghe xong giật mình nói: “Xác đã bị phân hủy thế này mà cậu chỉ nhìn một cái là nhận ra được à?”

Tôi gật đầu: “Cô gái này tóc ngắn mà người tôi muốn tìm lại có tóc dài.”

Sau đó tôi dùng tay chạm nhẹ vào cái xác đã trương phồng này, phát hiện hóa ra là một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, trong một lần đi chơi gần đó không cẩn thận ngã xuống chết đuối.

Quả nhiên khi chúng tôi đi từ nhà xác ra, lại có hai người đi vào nhận diện thi thể, từ tiếng khóc bên trong có thể đoán được bọn họ đã tìm đúng người.

Thật ra trước đó Đinh Nhất đã hỏi tôi, trên đồ vật Hàn Cẩn để lại có tàn hồn cô ta hay không?

Tôi nghe thế thì lắc đầu: "Không thấy gì cả, có lẽ đối với Hàn Cẩn nó không phải thứ gì quan trọng."

CHƯƠNG

Phóng viên ngay thẳng

Trên đường trở về tôi và Đinh Nhất đều không nói gì, trong tim tôi từ đầu đến cuối đều trống rỗng. Chuyện của Hàn Cẩn chỉ cần một ngày không có kết quả, toàn bộ suy nghĩ của tôi vẫn treo ở chỗ đó… không thể bỏ được.

Về đến nơi chúng tôi nhận được điện thoại của chú Lê, bảo chúng tôi qua chỗ chú, có vấn đề của một vị khách tương đối khó giải quyết… Lúc đầu tôi còn tưởng một ông khách nào đó, dù sao khách hàng lớn của chú Lê rất nhiều, vậy mà đi đến xem lại là một người phụ nữ toàn thân mặc một bộ đồ đen ngồi trong nhà.

Nhìn cô gái đó mặc quần áo đơn giản nhưng khí chất ngời ngời, chỉ tiếc sắc mặt ảm đạm, vừa nhìn đã biết tâm trạng cô ấy gần đây rất không tốt, sợ là có tâm sự gì đó.

Cô gái này tên là Khâu Bình, chồng cô ấy tên Lương Siêu là một phóng viên, nửa năm trước sau khi được giao một nhiệm vụ đi phỏng vấn… đã bị mất tích. Trong thời gian đó Khâu Bình từng báo cảnh sát nhưng cảnh sát địa phương vẫn không tìm được manh mối nào có giá trị.

Tình cảm giữa Khâu Bình và Lương Siêu rất tốt, giờ chồng bị mất tích thời gian dài như thế, trong lòng cô ấy cũng đã chuẩn bị

tâm lý, cho nên nguyện vọng duy nhất bây giờ là có thể tìm được di thể của chồng mình, để người già trong nhà có thể dễ chịu một chút.

Sau khi một người bạn của Khâu Bình biết chuyện của cô ấy bèn đề nghị thử tới gặp chúng tôi, được hay không cũng coi như có biện pháp, còn hơn ngồi đợi vô ích… Có một số người mất tích nửa năm, một năm sẽ có tin tức, nhưng càng nhiều sẽ vĩnh viễn biến mất trong dòng sông thời gian không bao giờ xuất hiện nữa.

Tôi nghe chú Lê nói tình huống xong thì nhướng mày hỏi: “Chồng cô ấy là phóng viên? Đây chính là một nghề nguy hiểm, cảnh sát chỗ đó chẳng lẽ một chút đầu mối cũng không tra được hay sao?”

Chú Lê nghe xong lắc đầu trả lời: “Tình huống cụ thể thế nào cô ấy vẫn chưa nói!”

Tôi nghe xong gật đầu, sau đó đi đến bên cạnh Khâu Bình nói: “Xin chào, tôi là Trương Tiến Bảo, thật tiếc khi chồng cô gặp chuyện như vậy, không biết cảnh sát nơi đó nói thế nào về chuyện này?”

Khâu Bình thở dài: “Cảnh sát chỉ điều tra được chồng tôi đúng là nửa năm trước đã tới đó, nhưng từ khi anh ấy xuống tàu hỏa đã không còn bất cứ tin tức gì.”

Tôi nghe xong thấy cũng đúng, nếu như một người lúc mất tích không để lại chút manh mối nào, vậy cảnh sát muốn tìm kiếm trong biển người mênh mông là vô cùng khó, mà tôi cảm giác Lương Siêu mất tích không hề đơn giản bởi vì nghề nghiệp này của anh ta quá nhạy cảm.

“Chồng cô trước khi mất tích có phát sinh chuyện gì không? Ví dụ như tại sao anh ấy muốn đi công tác? Hoặc mục tiêu của lần phỏng vấn này là gì?” Tôi hỏi.

Nhưng Khâu Bình lại khó xử nói: "Công việc của anh ấy rất đặc thù, cho nên mỗi lần đi ra ngoài đều không nói muốn phỏng vấn gì. Lần này cũng thế, anh ấy chỉ nói muốn đi một nơi tên là thị trấn Hải Hồ, ngoài ra không nói thêm gì nữa."

Tôi nghe thế liền lấy điện thoại ra tra baidu một chút, phát hiện thị trấn Hải Hồ là một địa phương rất nhỏ ở tỉnh bên cạnh, bởi vì mấy năm nay du lịch phát triển nên dần dần nổi tiếng… Trên mạng ngoại trừ miêu tả một khách sạn Lâm Hồ thì chẳng còn gì khác.

"Cô xác định đây là chỗ cuối cùng Lương Siêu đi tới à?" Tôi hơi nghi ngờ hỏi.

Khâu Bình gật đầu khẳng định: "Không nhầm được, tôi lúc đó biết anh ấy đi nơi này còn đề nghị sau này nếu có thời gian hai vợ chồng cùng đến đó chơi! Nhưng lúc đó, anh ấy trả lời với vẻ mặt không biểu cảm, nói là hãy tìm địa điểm khác đi."

Tôi nghe thế bèn tiếp tục hỏi: "Vậy cơ quan chỗ Lương Siêu làm nói gì? Nhân viên mất tích lúc đi công tác, bọn họ phải có giải thích gì chứ?"

Vậy mà Khâu Bình nghe tôi hỏi như thế, vành mắt bỗng ửng đỏ: "Đừng nói đến chỗ đó, sau khi chồng tôi mất tích tôi đã tìm tới lãnh đạo chỗ đó, muốn hỏi cụ thể chồng tôi đi làm việc gì? Bọn họ lại trả lời chắc chắn là bọn họ cũng không biết, hơn nữa còn nói lần đi công tác này của Lương Siêu là hành vi cá nhân mà không phải cơ quan cử đi…"

Tôi nghe xong cảm thấy đơn vị này cũng thật thất đức, người ta đã mất tích không giúp đỡ tìm thì thôi, vậy mà điều đầu tiên nghĩ đến lại là trốn tránh trách nhiệm, xem ra chỗ Lương Siêu làm việc cũng không phải là tòa soạn đứng đắn gì!

Sau đó tôi tiện tay tìm trên mạng lại phát hiện không phải như

thế, Lương Siêu và tòa báo anh ta đang công tác đều rất nổi tiếng, đặc biệt là Lương Siêu. Mấy năm vừa qua anh ta liên tục đăng những bài đả kích hành vi phạm pháp, có rất nhiều lần không tiếc tự mình trà trộn trong các băng nhóm, chỉ vì đạt được tin tức nóng hổi.

Những vụ như lừa đảo hôn nhân qua mạng, hoạt động phi pháp của bán hàng đa cấp, hội nhóm phi pháp, gây quỹ bất hợp pháp nhằm lừa đảo tiền bạc…Thật là không tìm thì không biết, tìm được rồi thì giật mình! Những năm qua không biết Lương Siêu đã gây thù với bao nhiêu nhân vật tai to mặt lớn mà chính mình còn không biết!

Sau đó tôi hỏi Khâu Bình: “Trong nhà cô có vật gì mà Lương Siêu thích nhất hoặc để ý nhất không?”

Khâu Bình nghĩ rồi nói: “Chiếc cúp danh dự mà chồng tôi đã từng nhận có được không?”

Tôi nghe xong cao hứng nói: “Đương nhiên là được!”

Lương Siêu liều mạng làm việc chắc chắn rất để ý những vinh dự mà phóng viên đạt được, thế là buổi tối ba chúng tôi đến nhà Khâu Bình.

Lúc tôi đi vào nhà Khâu Bình phát hiện đây là một gia đình bình thường, đừng thấy Lương Siêu lúc phỏng vấn rất oai phong, nhưng so với những thành tích mấy năm nay anh ta đạt được, cuộc sống của gia đình nhỏ này có vẻ quá đơn bạc.

Khâu Bình nói với chúng tôi, cô ấy và Lương Siêu là bạn học cấp ba, sau đó một người làm giáo viên còn một người làm phóng viên. Những năm qua mặc dù bọn họ không kiếm được nhiều tiền, nhưng cô ấy có thể vỗ ngực tự hào, số tiền đó được kiếm hoàn toàn chính đáng.

Cô vẫn nhớ ba năm trước, khi Lương Siêu đưa tin về một nhà

đầu tư làm trái pháp luật, vào một buổi tối đối phương gõ cửa nhà họ cầm theo năm triệu tệ và nói chỉ cần Lương Siêu không đăng bài, số tiền này chính là của họ.

Thế nhưng Lương Siêu không chút do dự cự tuyệt, theo những gì anh ta đã nói, làm một phóng viên, anh ta có phẩm giá và ranh giới của mình, tuyệt đối sẽ không vì tiền mà thay đổi ý định ban đầu của mình, nếu không lúc trước cũng sẽ không chọn nghề phóng viên.

Qua lời kể của Khâu Bình không khó tưởng tượng, Lương Siêu chính là một người vô cùng chính trực, đối với công việc gần như chấp nhất đến hà khắc. Trong xã hội bây giờ, những người như Lương Siêu không còn nhiều, cho nên từ đáy lòng tôi hi vọng anh ta có thể còn sống…

CHƯƠNG

Khách sạn ven hồ

Nhưng khi tôi cầm huy chương của giải thưởng tin tức Trung Quốc mà Lương Siêu đạt được ba năm trước, đã có một sợi tàn hồn của Lương Siêu bám trên đó… Lúc ấy, tôi không nhịn được mà nhìn Khâu Bình một chút, mặc dù không biết vì cái gì mà tôi nhất định phải nhìn đồ vật mà Lương Siêu để ý nhất, nhưng cô ấy vẫn nhìn tôi đầy kỳ vọng, hi vọng tôi có thể tìm được chồng mình.

Lương Siêu chết rất đột ngột, đột ngột đến mức anh ta cũng không rõ mình chết như thế nào! Nhưng từ hoàn cảnh xung quanh có thể nhận thấy anh ta chết bởi tai nạn xe. Sau khi Lương Siêu trở về từ khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân, chuyện này đã xảy ra…

Thật ra Lương Siêu lần này đi thị trấn Hải Hồ bởi vì lúc trước có người đăng tin lên mạng báo khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân ở thị trấn Hải Hồ tự ý lấn chiếm đất xây khách sạn. Không chỉ như thế, khách sạn còn xả thẳng nước thải chưa qua xử lý vào hồ nước đã được đặt vào cấp di tích quốc gia. Điều này đã phá hoại rất lớn môi trường tự nhiên nơi đó, căn bản không thể khôi phục như lúc đầu trong thời gian ngắn.

Người gửi thông báo mặc dù che giấu tên tuổi, nhưng rất nhanh không biết vì lí do gì mà đã xóa bài viết của mình… Linh tính nghề

nghiệp nói cho Lương Siêu biết chuyện này có độ tin cậy rất cao.

Hai năm vừa qua quốc gia rất coi trọng bảo vệ môi trường, dưới làn sóng này mà vẫn có người dám đi ngược lại? Làm một phóng viên có trách nhiệm với xã hội, Lương Siêu thấy mình phải bí mật đi hỏi một lần để điều tra rõ ràng việc này, sau đó đưa nó ra ngoài ánh sáng.

Lương Siêu nghĩ như thế, tự nhiên cũng làm như thế, vì thế trước khi đi đã nói chuyến đi bí mật này cho chủ biên, hơn nữa còn đạt được sự ủng hộ của ông ta.

Có lẽ do đây là chuyến đi bí mật, nên chủ biên không báo cáo việc này với cấp trên. Giờ Lương Siêu mất tích, chắc chủ biên không muốn gánh trách nhiệm, bởi vậy đưa đẩy chuyện này bằng cách nói mình chẳng biết gì hết.

Ông ta đẩy trách nhiệm rất dễ dàng nhưng lại tạo ra khó khăn rất lớn cho việc tìm kiếm Lương Siêu, tôi tin rằng nếu cảnh sát biết mục đích lần này của Lương Siêu khi đi thị trấn Hải Hồ, chắc chắn sẽ điều tra được một số manh mối hữu ích, cũng sẽ không trở thành không hề có đầu mối nào như bây giờ.

Bởi vì trên chiếc huy chương có ký ức tàn hồn của Lương Siêu, cho nên có chút lộn xộn không khớp với nhau, rất khó để thông qua những đoạn ký ức này để phán đoán Lương Siêu bởi vì lần công tác bí mật này mà gặp chuyện hay không? Hay chuyện này chỉ là một tai nạn ngẫu nhiên?

Hiện giờ anh ta đã chết, nhưng vẫn chậm chạp không tìm được thi thể, chắc chắn có người cố ý giấu thi thể đi… Nếu như chỉ là một tai nạn thông thường, đâu cần phải giấu thi thể chứ? Cho nên trong này nhất định có chuyện mà chúng tôi không biết.

Cuối cùng mấy người chúng tôi đáp ứng Khâu Bình đi đến thị trấn Hải Hồ một lần, nhưng có thể tìm được Lương Siêu hay

không phải xem vận mệnh của bọn họ, dù sao không phải tất cả những người bị mất tích đều có thể được tìm thấy…

Ba ngày sau, mấy người chúng tôi lái xe đến thị trấn Hải Hồ, chỗ này được gọi là thị trấn Hải hồ bởi vì có một hồ nước tự nhiên rất lớn tên là Hải Hồ. Bởi cảnh sắc nơi đây rất yên bình và tự nhiên, cho nên mấy năm trước nơi này đã được xác định là di tích bảo tồn cấp quốc gia.

Mà trong trí nhớ của Lương Siêu lặp đi lặp lại sự xuất hiện khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân, chính là nằm tại một vị trí đắc địa trong khu vực này, có thể nói là chiếm hết thiên thời địa lợi.

Những năm gần đây có khá nhiều du khách bên ngoài bởi vì nghe danh mà đến đây, chỉ để có thể ở lại khách sạn bên hồ này một đêm và cảm nhận một chút cảnh đẹp của Hải Hồ. Còn chúng tôi cũng vì tìm hiểu sự thật, cho nên cũng đặt hai phòng tại khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân qua mạng…

Khi chúng tôi đi vào tòa khách sạn "Giang Nam Mỹ Nhân", cũng bị cảnh đẹp nơi này làm cho rung động, ở đây quả thực xây dựng cực đẹp, nếu như nó không phải trả giá bằng cách hi sinh phong cảnh tự nhiên của Hải Hồ thì vẫn có thể coi như một thánh địa du lịch.

Bởi vì cân nhắc đến kinh tế của Khâu Bình khá eo hẹp, cho nên chúng tôi chỉ cần cô ấy trả chi phí cho chuyến đi này, đây gần như là làm việc miễn phí. Vì tiết kiệm tiền cho cô ấy, ba chúng tôi cũng không đặt căn phòng đắt tiền, nhưng cho dù là vậy thì tiền phòng nơi này cũng đắt gấp ba lần khách sạn thông thường!

Thật không biết ông chủ của chỗ này là ai? Vậy mà có thể lấy đất trong khu bảo tồn thiên nhiên, nếu như không phải có hậu trường cứng rắn… tuyệt đối không làm được điều này. Mà nơi này buôn bán cực tốt, nếu như không phải vướng vụ đặt phòng, thì hai

ngày trước chúng tôi đã có thể tới đây.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, chúng tôi đi tới căn phòng đã đặt trước đó, quả nhiên giống như đúc ảnh chụp trên mạng, đó là một căn phòng có cửa sổ lớn từ sàn đến trần, có thể nhìn toàn bộ cảnh sắc hồ và núi tươi đẹp phía dưới.

Chúng tôi ăn bữa tối trong phòng, mấy người chúng tôi bàn với nhau ngày mai đi dạo một vòng xung quanh đây trước, tìm một chút vị trí "xảy ra chuyện" trong trí nhớ Lương Siêu, anh ta đến điều tra khách sạn này nên chắc vị trí đó không xa nơi này chứ?

Chỉ là trước mắt không thể xác định Lương Siêu chết trăm phần trăm có liên quan tới khách sạn này hay không, dù sao khi còn sống anh ta gây thù với quá nhiều người, ai mà biết người nào đó trước ghi nợ đến giờ mới tính sổ?

Một đêm không mộng mị, ba chúng tôi đều ngủ rất ngon, có lẽ do ở gần nước nên làm con người thư thái. Chính vì điều này mà làm cho giá phòng ở đây đắt thế mà du khách vẫn ùn ùn kéo đến!

Nghĩ kĩ một chút, việc buôn bán nơi này tốt như thế, nếu như chỉ vì một bài đăng của Lương Siêu mà phải tạm ngừng kinh doanh… Chặn người kiếm tiền khác gì giết cha mẹ người ta, nếu có người ngăn cản Lương Siêu cũng là hợp tình hợp lý.

Sáng sớm hôm sau, ba chúng tôi ăn một bữa đơn giản xong thì đi dạo mấy chỗ ngắm cảnh xung quanh. Thật ra trước đó nhân viên phục vụ đã từng giới thiệu với chúng tôi các gói dịch vụ du lịch của họ nhưng đã bị tôi khéo léo từ chối, bởi vì nếu đi theo tuyến đường đó, chắc sẽ rất khó tìm đến chỗ Lương Siêu xảy ra chuyện.

Nghĩ thử xem, nơi này du khách đông như thế, nếu như Lương Siêu thực sự gặp chuyện trong khu vực đó, làm sao để người khác "thần không biết quỷ không hay" mà xử lý thi thể được? Cho nên

chỗ xảy ra chuyện trong trí nhớ nhất định là một nơi tương đối vắng vẻ và du khách lại cực ít…

Vì có thể tìm đến chỗ này, ba chúng tôi tách ra tìm, chuyên đi những chỗ ít người, hi vọng có thể tìm đến chỗ cuối cùng mà Lương Siêu gặp chuyện… Nhưng vòng vèo một lúc thế nào lại đi đến đằng sau khách sạn.

CHƯƠNG

Nước hồ quá sâu

Tại một chỗ ít gây chú ý đằng sau khách sạn, lại có một ngôi nhà được bảo vệ nghiêm ngặt, vẫn luôn có hai bảo vệ canh cửa, phía trên còn viết bốn chữ to: "Du khách dừng lại".

Tôi thấy đường đường chính chính đi vào chắc là không thể, xem ra chỉ có thể đợi đến khi trời tối rồi tìm cách đi vào… Mà ba chúng tôi đi cạnh nhau quá gây chú ý, cho nên trước tiên để Đinh Nhất ngồi một mình ở đây tìm hiểu tình huống, tôi và chú Lê giả vờ làm khách du lịch tiếp tục đi xung quanh tìm kiếm địa điểm Lương Siêu bị đâm chết…

Lúc trời tối đen tôi nhận được điện thoại của Đinh Nhất, bảo chúng tôi qua đó. Anh ta nói qua điện thoại, đừng nhìn ngôi nhà này không bắt mắt, nhưng cứ bốn giờ lại thay đổi trạm gác, canh phòng nghiêm ngặt có thể so sánh với đơn vị an ninh cấp quốc gia.

Tôi biết chỗ này càng canh phòng nghiêm ngặt thì càng có vấn đề, chỉ không biết khi Lương Siêu còn sống đã từng tới đây hay chưa? Sau khi chúng tôi tụ tập với Đinh Nhất, anh ta dẫn chúng tôi đi tới một đoạn tường tương đối vắng, nơi này rời xa cổng chính, cho nên bảo vệ ở cổng tạm thời không thấy chúng tôi.

"Nghe đi…" Đinh Nhất dẫn chúng tôi đến đây xong, liền chỉ về

phía bên kia tường bảo chúng tôi cẩn thận lắng nghe.

Mặc dù tôi không biết Đinh Nhất bảo nghe cái gì, nhưng vẫn lắng nghe rất chăm chú âm thanh phía bên kia tường… Mặc dù lúc đầu còn chưa rõ ràng lắm, nhưng loáng thoáng có tiếng nước chảy, mà còn thoang thoảng một mùi vị nước rửa chén?

Lúc này tôi nói nhỏ với Đinh Nhất, bảo anh ta đỡ tôi lên đầu tường để nhìn tình huống bên đó là thế nào? Đinh Nhất gật nhẹ đầu, tiếp đó khoanh hai tay, tôi đạp chân vào giữa hai tay rồi anh ta dùng sức nâng lên một chút, hai tay của tôi vừa vặn để lên trên đầu tường.

Khi tôi từ từ duỗi đầu ra xem, suýt nữa ngộp thở, hóa ra nơi đây là một bể nước bẩn, chắc nước bẩn trong khách sạn đều thải ra chỗ này, sau đó thông qua đường ống chảy xuống đất.

Khó trách luôn có người canh phòng cả ngày lẫn đêm, nếu như bị cục bảo vệ môi trường phát hiện thì khách sạn này của bọn họ vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện hoạt động nữa! Nghĩ tới đây tôi muốn dùng di động lén chụp lại tình hình nơi này… Nhưng tiếc là sức bàn tay tôi quá yếu, không thể làm được việc một tay trèo tường một tay chụp ảnh, cuối cùng đành phải từ bỏ và nhảy từ trên đầu tường xuống.

Sau đó vẫn là Đinh Nhất leo lên vài lần, chụp mấy tấm ảnh làm bằng chứng rồi chúng tôi mới nhanh chóng rút lui…

Trở lại trong phòng khách sạn, mấy người chúng tôi thương lượng xem có muốn thông báo việc này lên mạng hay không? Ý của chú Lê là trước khi tìm được Lương Siêu thì không nên đánh rắn động cỏ, nhưng tôi thì lại nghĩ nếu muốn tìm được Lương Siêu trước tiên phải đánh rắn động cỏ mới được!

Sau đó tôi lên mạng tìm hiểu những tin tức mà Lương Siêu đăng lúc trước, phát hiện anh ta đều dùng bút danh là Một Chiếc

Thuyền Con, thế là tôi lập tức đăng ký một tài khoản Weibo, lấy tên là Một Chiếc Thuyền Con, sau đó dùng bút danh cũ của Lương Siêu gửi những tấm ảnh này lên, muốn xem một chút phản ứng của đối phương rồi lại tính.

Nói ra cũng thật kì quái, khi tôi gửi những tấm ảnh thông qua tài khoản Một Chiếc Thuyền Con, ngay từ đầu cũng không được ai chú ý. Nhưng mấy tiếng sau lại tràn vào một đội thủy quân bắt đầu tấn công tôi, liên tục uy hiếp nói nếu tôi không chủ động xóa mấy tấm ảnh này thì sẽ làm thịt chúng tôi.

Tôi xem những dòng tin nhắn phía dưới, trong lòng có chút tức giận, có ít người vì đạo nghĩa, vì đạo đức nghề nghiệp mà dám một mình mạo hiểm… Nhưng có một số người chỉ dám trốn sau màn hình vẫy đuôi như chó, giống như bọn họ hiểu tất cả mọi chuyện nhưng thật ra chỉ là một đám thủy quân vì vài đồng tiền mà đến tài khoản Weibo của người khác mắng chửi mà thôi.

Nghĩ tới chuyện này tôi cố ý chọc lại: “Dù sao tao cũng đã chết, nếu như bọn mày không sợ bị ma quỷ nhập thì có thể tới giết tao! Hãy nhớ tên của tao là Một Chiếc Thuyền Con…”

Tôi vừa nói lời này ra, đám thủy quân đang mắng chửi phía dưới quả nhiên bớt đi một số lượng lớn, xem ra bọn này cũng chỉ là muốn kiếm miếng cơm, gặp phải đối thủ liền chạy mất dép, đến rắm cũng chẳng dám đánh.

Dọa chạy đám thủy quân xong, những người còn lại chính là một số không nhiều những người biết sự thật, lúc này có một tài khoản gọi là “Nước Mưa Giang Nam” trực tiếp nhắn tin hỏi tôi: “Cậu là ai? Những tấm ảnh này được chụp lúc nào?”

Tôi đáp lại hắn bằng một biểu hiện cười lạnh và nói: “Mày không biết tao là ai à?”

Đối phương quả nhiên bị tôi dọa lập tức rời khỏi mạng. Đến khi

những người “kiếm chuyện” này không nói thêm gì nữa, bắt đầu có một ít đúng là quần chúng ăn dưa phát biểu ý kiến.

Bọn họ cũng thay nhau khiển trách những hành động trái pháp luật của Giang Nam Mỹ Nhân, hơn nữa còn có người nói chắc như đinh đóng cột rằng thật ra khách sạn này làm điều đó không phải chỉ mới một hay hai ngày, trước đây đã từng có người đi cục bảo vệ môi trường báo cáo nhưng đến cuối cùng đều “Không giải quyết được gì”.

Tôi nghe thế thở dài trong lòng, khách sạn này từ chiếm đất bất hợp pháp đến xả thải bất hợp pháp, mỗi chuyện đều đang xảy ra, nhưng các ban ngành kiểm tra vẫn làm như không thấy!

Trước đó Lương Siêu bí mật điều tra chỉ sợ đã chạm đến ích lợi của một nhóm người… Hiện giờ xem ra, việc anh ta mất tích càng ngày càng không đơn giản! Thế nhưng, nước ở thị trấn Hải Hồ quá sâu, nếu như chúng tôi chỉ đơn giản muốn giúp Khâu Bình tìm chồng, vậy không cần thiết phải xen vào vũng nước đục này.

Mặc dù mấy người chúng tôi không sợ chuyện này, nhưng cũng không thể gặp chuyện nào đều phải quản chuyện đó chứ? Cho nên hiện giờ vẫn là đi một bước nhìn một bước. Nhưng nếu như muốn tìm được Lương Siêu mà phải quấy đục nước ở Hải Hồ... Vậy thì thật xin lỗi! Chúng tôi không quan tâm là ai, đã làm trái lương tâm thì nhất định phải trả giá đắt.

Sáng sớm hôm sau mấy người chúng tôi tiếp tục đi tìm xung quanh khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân, muốn tìm được nơi Lương Siêu xảy ra chuyện… Trong trí nhớ của tàn hồn Lương Siêu, đó là một đoạn đường rất mới và rộng, chắc vừa thông xe không được bao lâu.

Nếu như tôi không nhớ nhầm, lúc chuyện xảy ra đúng vào 12 giờ 25 phút buổi trưa, bởi vì khi Lương Siêu đi qua đường anh ta

nhìn thoáng qua đồng hồ, sau đó chuẩn bị băng qua đường, nhưng đúng vào lúc này thân thể anh ta đột nhiên bị xe đâm văng lên.

Tôi nhớ rõ lúc Lương Siêu qua đường, đã nhìn hai bên trước, lúc đó trên đường đừng nói là xe, ngay cả một người đi đường đều không có! Nhưng vì sao vừa mới băng qua lại bị xe đâm?

Chắc chắn có người đã ở đây chờ Lương Siêu… Cho nên bất kể anh ta cẩn thận thế nào thì kết quả cuối cùng vẫn giống nhau.

CHƯƠNG

Nơi khởi nguồn

Chú Lê thấy cứ tìm lung tung thế này cũng không phải biện pháp hay, thế là chú mời một hướng dẫn viên du lịch tại địa phương dẫn chúng tôi đi xung quanh, đồng thời nói bóng nói gió với anh ta để tìm hiểu xem chỗ này có con đường nào mới làm xong mà người và xe đều rất ít hay không?

Hướng dẫn viên du lịch nghe xong suy nghĩ một lúc sau đó mới trả lời, con đường rộng nhất ở thị trấn chắc là đường Học Sinh! Nghe nói nó được bà chủ của khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân bỏ tiền ra làm.

Tôi vội vàng hỏi: "Đường Học Sinh? Ở chỗ nào?"

Hướng dẫn viên du lịch nói với chúng tôi: "Sau khi bà Giang Y Nam đầu tư vào nơi này, cũng bỏ thêm khá nhiều tiền để góp phần xây dựng thị trấn. Con đường Học Sinh đó năm nay mới thông xe, nó được làm ra để phục vụ cho trường tiểu học Hi Vọng đang được xây dựng. Đúng rồi, trường tiểu học đó cũng là do bà Giang Y Nam bỏ tiền riêng ra để xây dựng đấy."

Tôi nghe mà hừ lạnh trong lòng, chẳng trách hậu trường của Giang Y Nam cứng đến thế, quả nhiên có ô dù của địa phương. Thật ra khách sạn dùng tiền kiếm được đầu tư cho công trình cơ

sở của địa phương vốn không có gì đáng trách, bản thân điều này cũng là một chuyện tốt.

Nhưng không thể chỉ vì lợi ích trước mắt mà không để ý đến tương lai chứ? Hiện giờ mặc dù nhìn bề ngoài thì là anh tốt, tôi tốt, mọi người cùng tốt! Một bên khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân kiếm được tiền, một bên khác chính quyền địa phương cũng có thành tích, điều kiện sống của người dân nơi đây được cải thiện… Nhưng sau này sẽ thế nào?

Hiện giờ khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân tập trung khai thác mảng du lịch, xả trực tiếp nước thải qua đường ống xuống hệ thống nước ngầm. Người chịu tai họa này sẽ là ai? Còn không phải là những người dân đã sống nhiều đời ở đây và con cháu sau này của họ hay sao? Làm thế này chẳng khác gì mổ gà lấy trứng!

Vì cái gì mà quốc gia đang ra sức bảo vệ môi trường? Chính là để con cháu chúng ta có một nguồn sống, một môi trường sạch sẽ, mà không phải là không khí ô nhiễm, nước uống có độc và đất đai khô cằn…

Có lẽ tại nơi có vẻ ngoài yên bình này, sự xuất hiện của Lương Siêu có phần đột ngột, thậm chí sau khi biết mục đích của anh ta, có khi người nơi này còn chẳng hoan nghênh!

Thế nhưng là một phóng viên, anh ta đến nơi này là vì cái gì? Chẳng nhẽ chỉ vì muốn một tin gây sốc hay sao? Nếu thật như thế Lương Siêu có thể làm phóng viên giải trí, vừa không nguy hiểm tính mạng, lại vừa có bài giật tít mỗi ngày.

So sánh với những chuyện anh ta muốn đăng, có lẽ sau khi lộ ra ngoài ánh sáng sẽ trở thành điểm nóng đấy, nhưng vài ngày sau thì sao? Vẫn không thể sánh bằng “xì căng đan” của vài minh tinh càng khiến người ta khó mà quên hơn…

Cho nên những phóng viên giống như Lương Siêu, bọn họ mạo

hiểm tính mạng để theo đuổi điều gì? Tôi tin rằng ngoài sự yêu thích với công việc, còn lại chính là tinh thần trách nhiệm với xã hội và kiên trì giữ gìn công lý.

Tôi công nhận ngành nghề nào cũng có một ít sâu mọt, nhưng đồng thời cũng sẽ có người chính trực giống Lương Siêu, luôn kiên định với tín niệm của bản thân và không bao giờ từ bỏ…

Chuyện của thị trấn Hải Hồ không phải chỉ một hay hai ngày, tôi tin rằng trước Lương Siêu cũng đã có phóng viên đến tìm hiểu, nhưng vì sao chỉ có Lương Siêu mất tích? Chắc là những phóng viên đó cuối cùng đã bị đánh bại bởi viên đạn bọc đường, từ bỏ lý tưởng của mình mà cúi đầu trước hiện thực.

Vào buổi chiều, hướng dẫn viên du lịch dẫn chúng tôi đến đường Học Sinh, tôi nhìn kĩ thì thấy đây đúng là con đường trong ký ức của Lương Siêu, mặc dù thông qua ký ức của anh ta, tôi không thể nào biết tại sao Lương Siêu lại xuất hiện ở chỗ này, nhưng ở đây đúng là nơi anh ta bị đâm chết.

Tất nhiên mấy người chúng tôi không nói tình hình thực tế cho người hướng dẫn viên du lịch biết, mà chỉ đi ngắm cảnh xung quanh một lúc, sau khi chụp vài cái ảnh thì trở về. Sau khi về đến phòng khách sạn, mấy người chúng tôi bàn bạc với nhau và quyết định buổi tối sẽ đi đến đường Học Sinh lần nữa, đến lúc ấy chú Lê sẽ chiêu hồn Lương Siêu ở chỗ đó…

Một số âm hồn chết ngoài ý muốn sẽ chọn ở lại nơi họ chết mà mãi không chịu rời đi, rồi từ từ biến thành linh hồn trên vùng đất đó. Nếu như trong lúc này thi thể của họ không được xử lý tốt, những âm hồn này có khả năng hóa thành ác quỷ… Cho nên chú Lê đã hỏi ngày sinh tháng đẻ của Lương Siêu qua Khâu Bình, để xem có thể gọi được âm hồn của Lương Siêu hay không.

Buổi tối mùa này đã rất lạnh, mặc dù vị trí của thị trấn Hải Hồ

gần về phía Nam, nhưng buổi tối nơi này gió cũng lạnh rùng mình. Ba chúng tôi đêm hôm khuya khoắt, run rẩy đi tới đoạn đường nơi Lương Siêu gặp chuyện để chiêu hồn, hình ảnh này trông rất kỳ quái! Mà lúc này, trên đường Học Sinh đừng nói là bóng người, đến bóng ma cũng chẳng có!

Sau đó chú Lê lấy đồ nghề ra và bắt đầu đốt hương, đốt tiền vàng, khai đàn làm phép, vung vẩy bùa chú để gọi âm hồn của Lương Siêu… Quá trình gọi hồn của chú Lê trông rất màu mè, trong mắt tôi nhìn như biểu diễn, nếu như không phải biết chú có trình độ thực sự, chắc chắn tôi sẽ cho rằng đây là một lão già lừa đảo!

Chỉ một lát sau, những cơn gió lạnh vừa rồi còn thổi đột nhiên dừng lại, ngay cả những cành cây ven đường dường như cũng đứng yên trong gió… Tôi vừa nhìn là biết có thứ gì đó chuẩn bị tới!

Quả nhiên trong thoáng chốc đã thấy một bóng người xuất hiện ngay giữa đường, cái bóng này nổi bồng bềnh, nhìn kĩ thì chân không chạm đất nên mới trôi nổi như thế… Ngày xưa có câu, người đi lơ ngơ thường sống không lâu! Đến khi bóng mờ đó đến gần, đây không phải là Lương Siêu đã mất tích gần nửa năm nay đó sao?

Chú Lê nghiêm nghị nói: “Lương Siêu, hôm nay gọi cậu đến đây, cậu còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành không?”

Nhưng Lương Siêu giống như không hiểu, mặt mờ mịt nhìn chúng tôi, tôi thấy thế mà lạnh trong lòng… Xong rồi! Âm hồn Lương Siêu đã mất đi thần trí, xem ra rất khó tìm được đầu mối hữu ích trong miệng anh ta.

Một lát sau, âm hồn Lương Siêu đột nhiên xoay lại, sau đó chỉ tay về phía bên trái và dừng ở một chỗ… Mấy người chúng tôi

nhìn theo hướng ngón tay Lương Siêu, nơi đó có một siêu thị nhỏ không hề bắt mắt.

Thế là ba người và một ma cứ cùng nhau nhìn về phía siêu thị nhỏ tên “Hoa Hướng Dương” kia, nhưng nhìn một lúc cũng không biết âm hồn của Lương Siêu định nói gì?

Cuối cùng vẫn là Đinh Nhất phá vỡ sự im lặng: “Có phải anh ta muốn nói thi thể của mình trong siêu thị nhỏ đó hay không?

Tôi nghe thế bèn chậm rãi đi đến phía trước siêu thị, sau đó nhắm mắt lại cảm giác, nhưng không phát hiện được cái gì, thế là tôi lắc đầu, nói: “Nơi này chắc không có thi thể, nếu không sao tôi chẳng cảm giác được gì cả?”

Nhưng khi ba chúng tôi đi đến cửa siêu thị, âm hồn Lương Siêu cũng bay qua, lần này anh ta chỉ rõ chiếc camera giám sát trên cửa…

CHƯƠNG

Video tai nạn xe

Ba chúng tôi hiểu ngay ý của Lương Siêu, nhưng bây giờ cách thời điểm xảy ra chuyện đã gần nửa năm, chỉ sợ video theo dõi ở nơi này không thể lưu giữ trong một thời gian dài như thế.

Nhưng Lương Siêu đã chỉ thẳng vào chiếc camera giám sát này, vậy chứng tỏ nó nhất định có thể cung cấp cho chúng tôi đầu mối hữu ích nào đó! Thế là sáng sớm hôm sau, ba chúng tôi đi đến siêu thị "Hoa Hướng Dương".

Vừa vào cửa đã thấy một người đàn ông đang kiểm hàng, thấy chúng tôi đến, ông ta cười hỏi chúng tôi muốn gì? Đầu tiên chúng tôi mua tạm vài chai nước, sau đó giả vờ vô tình hỏi thăm ông ta: "Siêu thị nhỏ này của anh mở lâu chưa? Tôi thấy con đường này vắng người nhỉ? Bình thường có buôn bán được không?"

Ông chủ siêu thị cười và nói: "Lúc đầu không tốt lắm, nhưng sau khi có trường học thì việc buôn bán cũng tốt hơn. Hôm nay ít người bởi vì trường đang nghỉ, nếu như ngày bình thường sẽ có khá nhiều học sinh đến chỗ này mua đồ…"

Tôi nghe thì gật đầu, sau đó hỏi câu được câu không: "Đúng rồi, tôi nghe nói gần đây có một tai nạn xe ở trước cửa siêu thị, anh có ấn tượng gì không?"

Ông chủ nghe thế biến sắc mặt nhưng lập tức khôi phục bình thường, ông ta nói: “Trước cửa ngày nào cũng có xe đến xe đi, tôi không để ý có tai nạn nào xảy ra…”

“Ồ? Vậy nửa năm trước thì sao? Lúc đó trước cửa đâu có nhiều xe đi qua! Lúc đó xảy ra tai nạn xe gì? Đã đâm chết ai thế?” Tôi tra hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

Lần này ông chủ chọn cách im lặng, mặc dù không trả lời ngay lập tức, nhưng tôi đã thấy đáp án từ trong mắt người này…

“Nói một chút đi, đã có chuyện gì xảy ra? Tôi biết anh không muốn bị phiền phức, nhưng mạng người quan trọng, tôi không yêu cầu anh phải đứng ra làm chứng, chỉ cần có thể cung cấp manh mối có giá trị cho chúng tôi là được.” Tôi nói với giọng rất chân thành.

Ông chủ nghe thế do dự một lúc lâu, xem ra chuyện này cũng đã làm khó cho ông ta, thế nhưng ông ta cũng chỉ do dự mà không lập tức cự tuyệt, nói cách khác trong lòng ông ta vẫn còn biết phân biệt đúng sai.

Chỉ vì ông ta lo lắng nếu giúp người khác sẽ để mình bị liên lụy, cho nên vẫn luôn không nói chuyện này với ai… Cuối cùng ông ta vẫn kể cho chúng tôi, tại một buổi trưa nửa năm trước, ông ta đang rảnh rỗi muốn ra ngoài sửa chiếc tủ lạnh thì bất ngờ nghe thấy một tiếng “Rầm” vang lên!

Phản ứng đầu tiên là có tai nạn xảy ra, thế là ông ta muốn đi xem thử xem có cần mình giúp đỡ gì không? Vậy mà vừa đến cửa, ông ta nhìn xuyên qua lớp kính thì thấy một chiếc xe địa hình màu đen dừng giữa đường, hai người đàn ông mặc áo đen đang nhấc một người mặt đầy máu nhét vào cốp sau!

Ý định đầu tiên của ông chủ siêu thị là báo cảnh sát, nhưng rất nhanh ông ta đã nhận ra một người trong đó chính là giám đốc an

ninh của khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân. Ông ta nghe nói người này có dính dáng đến xã hội đen, cho nên bất kể người ở địa phương hay ở nơi khác đến, đều không dám gây chuyện ở khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân.

Nhưng hôm nay bọn họ đâm người khác còn đàng hoàng khiêng đi như thế, là đưa đến bệnh viện hay đi phi tang xác chết? Ông chủ siêu thị biết mình không thể dây vào những người này, vì thế ông ta không dám để lộ, mặc cho chiếc xe địa hình màu đen chở người rời đi.

Nhưng ông chủ cũng biết việc này sớm muộn sẽ có một ngày được người hỏi đến, lúc đó không biết có người chịu tin không, thế là ông ta cất giữ đoạn video do camera giám sát trước cửa quay được, chờ một ngày trong tương lai có thể đưa video này cho cảnh sát.

Sau đó ông chủ siêu thị cho chúng tôi xem đoạn video mà ông ta vẫn luôn giữ kín, chỉ tiếc trên đó không quay được chiếc xe đâm chết Lương Siêu thế nào, mà chỉ quay được lúc bọn họ dừng xe nhấc người đi mà thôi.

Nhưng thế này cũng đã quá đủ, bởi vì video đã quay rõ được khuôn mặt cùng với biển số xe, muốn cãi cũng không được. Nhưng chúng tôi tạm thời không thể giao đoạn video này cho cảnh sát, bởi vì với tình hình trước mắt, tôi không thể tin tưởng cảnh sát nơi này.

Sau khi rời khỏi siêu thị, mấy người chúng tôi trở về khách sạn, trước khi tìm được thi thể của Lương Siêu, chúng tôi phải thăm dò theo hướng tay giám đốc an ninh.

Mặc dù mấy hôm nay chúng tôi chưa từng nhìn thấy tay giám đốc an ninh trong video, nhưng chiếc xe địa hình màu đen đó lại cực dễ tìm, bởi vì nó vẫn luôn ở trong bãi đỗ xe của khách sạn.

Đó là một chiếc Land Rover màu đen, nhìn biển số chính là chiếc xe trong video. Trong video người Lương Siêu đầy máu, mặc dù cách thời điểm đó đã nửa năm, nhưng nếu như tay giám đốc an ninh không vệ sinh chiếc xe từ trong ra ngoài một lần, chắc chắn sẽ tìm được dấu vết Lương Siêu để lại.

Nhưng vấn đề là tay giám đốc an ninh và tên nhân viên đó đã giấu thi thể đến chỗ nào? Nơi này nhất định rất bí mật, bởi vậy đã qua nửa năm mà vẫn không bị ai phát hiện.

“Có thể nào là vùi dưới hồ nước không?” Tôi đưa ra giả thiết.

Chú Lê lắc đầu: “Khả năng này không cao, thứ nhất là du khách ở đây rất đông, kể cả ném xuống vào buổi đêm cũng có thể bị nhìn thấy… Thứ hai khi vùi thi thể xuống hồ cũng có nguy hiểm rất lớn, ai biết được một này nào đó thi thể dưới đáy hồ có nổi lên hay không?”

Tôi nghe xong thì phản bác: “Nếu muốn thi thể không nổi lên cũng không phải không có biện pháp, chú còn nhớ vụ án dìm thi thể dưới ao cá không? Người chết bị nhốt trong một lồng sắt rồi thả xuống ao cá, nếu như không có chúng ta, không biết người đó phải chờ tới khi nào mới lại được thấy ánh mặt trời đây?”

Nhưng chú Lê lại nói: “Ao cá làm sao so với chỗ này được, nơi này có mặt hồ rộng, nên có rất nhiều ngoài ý muốn, không ai có thể cam đoan nếu thi thể chìm vào trong nước rồi vì một lí do nào đó lại nổi lên hay không.”

Tôi nghe xong thấy cũng đúng, nhưng nếu thi thể Lương Siêu không phải bị ném vào trong hồ thì sẽ bị giấu ở chỗ nào? Tìm một chỗ ít người rồi chôn? Điều này cũng có thể lắm, dù sao Hải Hồ có ba phía được núi vây quanh, nếu muốn tìm một chỗ chôn cũng không phải việc khó.

Nếu thực sự như thế sẽ gia tăng rất nhiều độ khó khi tìm thi

thể! Xem ra nếu như không được thì cũng chỉ còn cách đi hỏi hai tên khiêng thi thể trong video kia thôi. Nhìn tướng mạo thì tay giám đốc an ninh không dễ đối phó nhưng tên nhóc trợ thủ chắc sẽ dễ dàng hơn.

Dù sao đây cũng là giết người, chỉ khiêng giúp thi thể mà bị phán là đồng phạm cũng quá oan uổng, cho nên nếu chúng tôi tìm được tên nhóc đó, dùng lời lẽ thuyết phục, chắc có thể đả động được hắn chứ?

CHƯƠNG

Trong lòng có quỷ

Để tìm được hai tên trong video, ba chúng tôi quyết định không rúc trong phòng ăn cơm nữa. Bởi vì nếu muốn tìm được bọn họ, nhất định phải lòng vòng trong ngoài khách sạn mới được... Nhưng sau đó chúng tôi đảo tới đảo lui ở khách sạn hai ngày vẫn chẳng thấy bóng dáng hai tên kia đâu!

Ngay khi chúng tôi đang nghi ngờ có phải hai tên kia không còn ở khách sạn nữa hay không, thì cái tên nhóc khiêng xác lại đột nhiên xuất hiện! Hóa ra thằng oắt kia không phải nhân viên của khách sạn mà là tài xế riêng của bà chủ Giang Y Nam, hắn chỉ đưa đón Giang Y Nam, không cần làm những chuyện khác.

Thấy thằng oắt này mặt mày hình người dạng chó, nhìn là biết một tên ăn bám, muốn moi thông tin từ hắn chắc hẳn không khó khăn gì... Vì vậy tôi bảo Đinh Nhất lén đi theo để nắm rõ hoạt động một ngày của hắn.

Thằng oắt này tên Đoàn Hiểu Cương. Mỗi ngày, đúng bảy giờ hắn đến nhà Giang Y Nam đón cô ta, sau đó đến khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân lúc bảy giờ rưỡi. Thời gian còn lại hầu như hắn đều ở không chờ được gọi bất kì lúc nào, cho đến sáu giờ tối Giang Y Nam tan làm lại đưa cô ta về nhà. Đương nhiên, nếu trong lúc này

Giang Y Nam có buổi xã giao nào, hắn đều phải theo đưa đón. Thực tế, nói thẳng ra là hai mươi tư giờ chờ gọi bất kì lúc nào.

Để có thể hù dọa được Đoàn Hiểu Cương, tôi quyết định để chú Lê tự ra tay, lôi tuyệt chiêu "lừa phỉnh" của sư môn chú ra dọa tên này một chút... Lúc ấy hắn đang ở bãi đỗ xe của khách sạn chờ bà chủ Giang Y Nam, còn ba chúng tôi giả vờ không hẹn mà tình cờ gặp được hắn.

Đầu tiên là chú Lê đi đến cạnh Đoàn Hiểu Cương nói với vẻ mặt cao thâm khó đoán: "Cậu nhóc, tôi thấy ấn đường của cậu biến thành màu đen, có phải gần đây cậu gặp chuyện gì đen đủi hay không? Nếu xử lý chậm, không chừng sẽ gặp phải tai họa đổ máu đấy!"

Thông thường, người nghe thấy mấy cái lời ba hoa này của chú Lê hầu hết đều sẽ nghi ngờ chú là một kẻ lừa đảo, có lẽ lúc ấy Đoàn Hiểu Cương cũng nghĩ như vậy! Nhưng chú Lê lại không cho hắn cơ hội để nghi ngờ, mà đưa luôn cho hắn một tấm danh thiếp rồi nói: "Tôi ở phòng 7012 trên lầu 7, có điều chắc là chiều mai tôi sẽ đi. Nếu cậu muốn giải quyết việc này thì nhanh chóng đến đấy tìm tôi nhé."

Nói xong, chú Lê cũng đi luôn không quay đầu lại, khá là tự tin, dường như biết đối phương nhất định sẽ tìm đến chú ấy. Có điều sở dĩ chú tự tin như vậy hoàn toàn là vì chú ấy thừa dịp đang nói chuyện với tên kia, mà bảo Đinh Nhất lén giấu một lá cờ gọi hồn trên xe của Đoàn Hiểu Cương, bên trên chỉ viết ngày sinh tháng đẻ của Lương Siêu. Vậy nên chắc hẳn là sẽ gọi được âm hồn của Lương Siêu tới rất nhanh thôi.

Tuy nhiên thời gian âm hồn xuất hiện theo cách gọi này rất ngắn, gần như là tới vội vàng mà đi cũng vội vàng... Có điều chẳng quan trọng, vì chỉ cần đạt được mục đích hù dọa thằng oắt kia là

đủ rồi.

Quả nhiên, chẳng bao lâu đã thấy một cái bóng trắng trôi nổi bay tới trước xe của Đoàn Hiểu Cương. Ban đầu Đoàn Hiểu Cương vẫn chưa biết đây là chuyện gì, hắn chỉ lờ mờ thấy hình như có một bóng người đứng ở trước xe của mình.

Lúc này Đoàn Hiểu Cương đột nhiên nhận được điện thoại của Giang Y Nam, bảo bây giờ hắn lái xe đến cửa sau khách sạn đón mình. Lúc ấy Đoàn Hiểu Cương cũng không nghĩ nhiều, chuẩn bị khởi động xe lái đi…

Ai ngờ đúng lúc này, đột nhiên hắn nhìn thấy phía trước lại có bóng người cứ chắn trước xe mình, thế là Đoàn Hiểu Cương bèn bấm còi xe, muốn người đằng trước tránh sang một bên, đừng chắn đường của mình nữa.

Kết quả cái bóng kia nghe thấy thì từ từ quay đầu lại nhìn Đoàn Hiểu Cương, tức khắc hắn bị dọa sốc nặng, lạc tay lái đâm thẳng vào phòng trực của bãi đậu xe, túi khí trong xe cũng bị bật ra đập vào hắn khiến hắn choáng đến nỗi thấy sao quay mòng mòng trước mắt.

Người không biết chắc chắn sẽ tò mò là Đoàn Hiểu Cương nhìn thấy ai mà có thể dọa cho một ông tướng như hắn thành như vậy?! Thật ra cũng không phải ai khác, mà chính là âm hồn của Lương Siêu bị chú Lê gọi tới. Có điều mục đích của chuyến này chỉ là muốn dọa Đoàn Hiểu Cương một trận thôi, hoàn toàn không gây hại gì cho hắn cả.

Những người trong lòng đã có quỷ tất nhiên sẽ không chịu nổi mà bị dọa. Buổi tối hôm đó, Đoàn Hiểu Cương đến gõ cửa phòng chú Lê với sắc mặt xanh mét… Tất nhiên chú Lê lôi đủ lý do lý trấu mà trước đấy chúng tôi đã bàn sẵn ra nói lại với hắn.

Đại khái nói là có một con ác quỷ đi theo hắn, vì con ác quỷ này

bị chết oan uổng quá cho nên không nguôi được cơn tức giận, mà bát tự của Đoàn Hiểu Cương lại nhẹ nên ác quỷ mới quấn lấy hắn!

Nghe vậy, Đoàn Hiểu Cương lập tức mang khuôn mặt như đưa đám, hỏi chú Lê có cách gì tháo gỡ không?

Chú Lê đáp bằng vẻ cao thâm khó đoán: “Thật ra con ác quỷ này cũng không muốn hại cậu, nhưng mà nó không có nhà để về, càng không có người nhà đốt cho nó đồng nào, thời gian qua nó rất khổ sở. Còn kẻ thực sự hại chết nó lại có lệ khí quá nặng, nó không dám chọc vào, vậy nên đành phải tìm đến cậu... Thực ra thì, chuyện này cũng dễ xử thôi, chỉ cần cậu đến chỗ chôn hài cốt của nó đốt ít tiền giấy là xong.”

Đoàn Hiểu Cương nghe xong do dự một lát, sau đó bắt đầu cố ý giả ngu: “Nhưng tôi đâu biết con ác quỷ này là ai? Đi đâu mà tìm chỗ chôn hài cốt của nó chứ?”

Chú Lê hơi nhướn lông mày lên: “Trên đời này có nhân tất có quả, nó có thể tìm đến cậu dĩ nhiên là có lý do. Nếu cậu không nhớ đã từng gây ra lỗi lầm với ai... thế thì tôi cũng không giúp được cậu. Cậu cũng tự cầu phúc cho mình đi!!”

Đoàn Hiểu Cương thấy chú Lê buông lời đuổi khách, đành thấp thỏm rời đi! Trên thực tế, ngay từ đầu chúng tôi còn lo không biết có phải Đoàn Hiểu Cương thật sự không biết thi thể của Lương Siêu ở chỗ nào không?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy không có khả năng này! Bởi vì Lương Siêu cao hơn một mét tám, nặng tám mươi lăm ký, mà tay giám đốc an ninh kia cùng lắm chỉ một mét bảy mấy, cân nặng chắc cũng chỉ hơn sáu mươi ký.

Với chiều cao và cân nặng của gã, muốn vác được thi thể của Lương Siêu gần như là không có khả năng. Nếu không thì sau khi đâm vào người ta, gã đã không cần thiết phải bảo Đoàn Hiểu

Cương cùng khiêng xác với mình, cho nên nhất định là Đoàn Hiểu Cương biết thi thể của Lương Siêu ở nơi nào!

Quả nhiên, sau đó chúng tôi phát hiện sau khi tan làm, một mình Đoàn Hiểu Cương đi tới bên ngoài ngôi nhà có sân phía sau khách sạn, lén lút đốt một đống tiền giấy.

"Chẳng lẽ thi thể của Lương Siêu ở ngay trong khu nhà này ư?" Chú Lê nghi ngờ.

Tôi gật đầu đáp: "Việc này khó nói đấy, nếu không thì đây đâu phải chỗ Lương Siêu bị đâm chết, tại sao Đoàn Hiểu Cương lại cứ phải đốt tiền giấy ở nơi đó chứ?"

Chờ Đoàn Hiểu Cương đi rồi, mấy chúng tôi mới đi đến bên ngoài tường rào của căn nhà kia... Đặc biệt là tôi, cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của mùi vị gần đấy một lần nữa! Nhưng cuối cùng tôi phát hiện ngoài mùi hôi vẫn chỉ có mùi hôi, nơi này vốn chẳng cảm nhận được sự tồn tại của bất kì tàn hồn nào!

CHƯƠNG

Tìm kiếm cống thoát nước thải

Tôi hơi nghi ngờ hỏi chú Lê: "Sao cháu chẳng cảm nhận được gì cả nhỉ?! Có phải tên Đoàn Hiểu Cương này vốn không hề biết thi thể của Lương Siêu ở chỗ nào không?"

Chú Lê cũng buồn bực nói: "Nếu đúng là vậy thì tại sao cậu ta phải đốt tiền giấy cho Lương Siêu ở đây chứ? Điều này không hợp logic!"

Sau đó chúng tôi lại vòng quanh cái nhà này mấy vòng, nhưng tôi vẫn chẳng cảm nhận được gì y như cũ... Cuối cùng chúng tôi đành phải về phòng khách sạn trước rồi tính, tránh lang thang quá lâu lại bị bảo vệ canh gác ở ngoài phát hiện.

Sau khi trở về phòng, ba chúng tôi tạm thời chưa có cách gì hay hơn, cuối cùng vẫn là chú Lê đưa ra một chiêu độc, không được thì gọi điện thoại tố cáo với Phòng Giám sát môi trường ở thị trấn, nói khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân xả nước thải trái phép vào khu bảo tồn thiên nhiên quốc gia!

Như vậy, tất cả các thiết bị xử lý chất thải trong khu nhà kia có thể sẽ bị dừng lại. Đến lúc đó chúng tôi lại nghĩ cách đi vào xem thử. Xét đến cùng, với trình độ bảo mật nghiêm ngặt như hiện giờ, nếu muốn đi vào mà thần không biết quỷ không hay... thì đừng nói

chúng tôi, ngay đến cả Đinh Nhất cũng không làm được đâu!

Nhưng điều khiến chúng tôi không ngờ là sau khi gọi đến điện thoại của Phòng Giám sát môi trường ở thị trấn để tố cáo khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân xả nước thải trái phép, ấy thế mà chẳng có phản hồi gì, cái tòa nhà có sân kia vẫn y như bình thường, việc mình mình cứ làm, dường như không chịu chút ảnh hưởng nào!

Tôi thấy thế này có vẻ sai sai rồi đấy? Kể cả trong đó có vài thành phần ô dù bao che cho khách sạn, nhưng đã có người tố cáo thì ít nhất cũng phải làm bộ làm tịch, tránh đầu sóng ngọn gió chứ?

Vì vậy đương cơn cáu giận, tôi lại tố cáo lên Tổ Giám sát môi trường tỉnh, lần này cuối cùng đã có phản ứng. Cái khu nhà nhỏ mấy ngày trước còn canh gác bốn phía cả ngày, giờ nhanh chóng khóa chặt cửa chính, đám bảo vệ tích cực mẫn cán cũng không rõ tung tích.

Nhưng đến tối khi chúng tôi đến bên ngoài cái sân nhỏ kia lần nữa thì lại thấy đèn đuốc bên trong sáng choang, thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng động cơ gầm rú... Đinh Nhất nhảy lên bờ tường xem thử, hóa ra là bên trong đang dùng xe bồn để bơm nước thải ra bên ngoài!

Cũng không biết làm sao mà nước thải trong cái bể kia cứ như bơm mãi không hết, mấy tay công nhân cuống đến mức mồ hôi mồ kê nhễ nhại, xem ra bọn họ cần phải dọn dẹp sạch sẽ trước khi trời sáng...

Rất nhanh, một chiếc xe bồn đã đầy, nhưng nước thải trong bể lại chẳng hề giảm bớt, ngược lại còn hơi có cảm giác như tràn ra bên ngoài!! Một công nhân trong số đó hùng hổ nói: “Tổ mẹ nó! Nếu biết sớm công việc này khó làm như vậy, ít nhất cũng phải đòi ông ta năm nghìn tệ mới chịu!”

Một công nhân khác khuyên anh ta: “Đừng nói nhiều nữa! Nhanh cái tay lên, nếu trước khi trời sáng không bơm hết, ba nghìn đã thỏa thuận xong trước đấy cũng chẳng có đâu!”

Sau khi chứa đầy một xe nước thải, mấy công nhân lập tức vô cùng lo lắng lái xe đi, tôi đoán là bọn họ tìm chỗ phi tang xe nước thải này, sau đó lại về bơm ra tiếp. Lợi dụng khoảng thời gian này, tôi để Đinh Nhất mở khóa cửa, chúng tôi nghênh ngang đi từ cổng vào.

Trước đó ở bên ngoài còn đỡ một chút, không cảm thấy hôi thối cho lắm, nhưng vừa đi vào trong thì thấy đúng là thối chết người không đền mạng! Không những thối, kỳ lạ là bể nước thải kia còn không ngừng nổi bong bóng...

“Thế này là thế nào?” Tôi hơi kinh ngạc.

Chú Lê bịt mũi đi đến gần nhìn thử và đáp: “Cháu từng thấy cống thoát nước bị tắc chưa? Có phải cũng ùng ục nổi bong bóng không?”

Nghe vậy, tôi cũng bịt mũi đi đến đó: “Ý chú là đường ống ngầm bên dưới bể nước thải này bị tắc ư?”

“Nhìn là biết thằng oắt nhà cháu chẳng có chút kinh nghiệm sống gì cả, bên dưới chắc chắn là có thứ gì đó chặn đường xả nước, cho nên mới nổi bong bóng ùng ục như thế.” Chú Lê nói với vẻ chế nhạo.

Tôi sầm mặt: “Thứ làm nghẹt đường ống nước bên dưới này... không phải là thi thể của Lương Siêu chứ?”

Lúc này chú Lê cũng nhăn mày lại: “Khó mà nói... Hiện giờ cháu ở gần như vậy, có thể cảm nhận được gì không?”

Tôi lắc đầu: “Vẫn chẳng cảm nhận được gì hết...”

“Vậy hỏng rồi! Cháu đừng thấy diện tích của cái khu nhà này

không lớn, nhưng ống dẫn nước ngầm bên dưới không biết dài bao nhiêu đâu, quỷ mới biết thi thể của Lương Siêu kẹt ở đoạn nào?" Chú Lê nói một cách bất đắc dĩ.

Tôi thở dài và đáp: "Có lẽ thật sự cũng chỉ có quỷ mới biết..."

Bởi lo những công nhân vừa rồi sẽ nhanh quay lại nên ba chúng tôi mau chóng đi ra ngoài... Quả nhiên, không lâu sau, chiếc xe bồn kia đã chạy xe không trở về và làm việc tiếp.

Tôi nói nhỏ với Đinh Nhất: "Bọn họ trở về nhanh như vậy, chắc là xả nước thải ở chỗ không xa đâu, đợi một lát nữa, lúc bọn họ bơm đầy xe rồi đi, anh lặng lẽ bám theo... xem bọn họ xả nước thải ở chỗ nào nhé!"

Đinh Nhất gục gặc đầu, sau đó thừa dịp mấy công nhân kia không để ý, lén chui xuống gầm xe nước thải trốn kĩ, chờ khi xe nước thải lăn bánh rời đi lần thứ hai, Đinh Nhất cũng bị họ đưa đi theo, thần không biết quỷ không hay.

Theo phân tích của tôi và chú Lê, điểm cuối của ống dẫn nước ngầm này chắc sẽ không ở gần khách sạn, nhưng sẽ không cách quá xa! Mà những công nhân này chắc cũng không dám xả nước thải lung tung, cho nên nhất định là bọn họ xả nước thải đến chính cống thoát nước thải thực sự.

Hơn nữa nhìn tình hình bây giờ, sở dĩ bọn họ mất công bơm nước thải ra như vậy rất có thể là vì đường ống ngầm bị thứ gì làm nghẹt, chỉ có thể bơm hết nước thải nghẹt ở ống dẫn nước ra để tạm thời đối phó với việc kiểm tra.

Ai ngờ khi xe bồn quay lại, Đinh Nhất cũng đã không còn dưới gầm xe... Lúc ấy lòng tôi chùng xuống, nhưng rất nhanh, tôi nhận được điện thoại của Đinh Nhất, nói anh ta đang về khách sạn và sẽ lái xe lại đây.

Cống thoát nước ngầm nằm trong một khe núi cách khách sạn

không đến năm cây số, nơi đó có một khe nứt ngầm, cống thoát nước của khách sạn được xây xả thẳng vào trong khe nứt đó. Phải nói Giang Y Nam rất thông minh, cái gọi là bỏ vốn xây dựng cơ sở vật chất cho thị trấn, chẳng qua là để tiện bề cho cô ta sửa chữa lắp đặt đường ống thoát nước ngầm cùng lúc mà thôi.

Phải nói là vị trí của cống xả nước thải này thực sự quá bí mật, nếu không phải Đinh Nhất bám theo xe bồn tới, thì chỉ bằng chính chúng tôi thôi, khả năng tìm được tới đây gần như cực kì nhỏ...

Vì đường ống nước thải có đường kính hơn một mét này được cắm thẳng xuống đất, cho nên tạm thời chúng tôi không nhìn thấy được có còn nước thải chảy ra hay không, nhưng nghe tiếng mà đoán thì chắc là đã bị tắc nghẽn hoàn toàn rồi.

CHƯƠNG

Khách sạn ngừng kinh doanh

Sau đó chúng tôi chụp mấy tấm ảnh làm bằng chứng, rồi gửi vị trí ở đây và mấy tấm ảnh lên Weibo của Một Chiếc Thuyền Con.

Đồng thời tôi cũng gửi những chứng cứ này tới hòm thư tố cáo của Tổ Giám sát môi trường tỉnh, tôi tin cho dù bản lĩnh của Giang Y Nam kia lớn đến thế nào cũng không thể thâu tóm được tất cả Tổ Giám sát môi trường tỉnh được!

Vì vậy, ba chúng tôi kiên nhẫn ở lại khách sạn đợi hai ngày… Đến tận buổi sáng hôm nay, đột nhiên có một nhân viên phục vụ gõ cửa phòng chúng tôi và nói: "Thành thật xin lỗi, vì trục trặc thiết bị nên khách sạn của chúng tôi cần ngừng kinh doanh để sửa chữa. Do đó tất cả các khách hiện giờ đang ở trong khách sạn phải trả phòng hết, chậm nhất là trước sáng ngày mai."

Nghe vậy, chúng tôi cũng chẳng nói gì, chỉ trả lời người phục vụ rằng sáng mai nhất định chúng tôi sẽ trả phòng… Còn vì sao nơi này phải ngừng kinh doanh để sửa chữa, trong lòng chúng tôi hiểu rõ hơn ai hết!

Hơn nữa, để đề phòng chiêu trò này, tôi đã bảo Đinh Nhất đặt trước phòng ở một khách sạn nhỏ bình dân trong thị trấn, tránh bị luống cuống bất thình lình như những vị khách khác…

Sáng hôm sau lúc trả phòng, không ít khách la hét ầm ĩ trước quầy lễ tân ở tầng một, không một ai tự nguyện trả phòng.

Nghĩ lại cũng phải thôi, vốn dĩ kế hoạch của người ta đang yên lành, kết quả chưa chơi được hai ngày đã bắt trả phòng, không phải là làm gián đoạn cả kỳ nghỉ của người ta à? Nhưng đối với việc này, chúng tôi cũng chỉ có thể thầm xin lỗi.

Ngay sau hôm chúng tôi dọn ra khỏi khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân, đoàn kiểm tra của tỉnh đã tìm thấy cống thoát nước thải bất hợp pháp theo địa chỉ mà chúng tôi tố cáo và thấy rằng khe núi bị xả nước thải đã bốc mùi lên tận trời.

Theo lý thuyết, chỉ là khách sạn xả nước thải bất hợp pháp thì có thực sự đến mức phải giết người diệt khẩu không? Nhưng sau đó tôi thử lên mạng tìm kiếm, hóa ra là các khu bảo tồn thiên nhiên của quốc gia được chia thành vùng lõi, vùng đệm và vùng thí nghiệm.

Trong vùng lõi, thông thường đều là một số hệ sinh thái tự nhiên được bảo tồn rất hoàn hảo, hoặc một số khu vực phân bố động thực vật rất quý hiếm và có nguy cơ tuyệt chủng... Những nơi như vậy, ngoại trừ nghiên cứu khoa học, nghiêm cấm bất kì đơn vị hoặc cá nhân nào đi vào.

Về phần cấp độ của vùng đệm thì tương đối thấp hơn một chút, nhưng cũng bị cấm thực hiện các hoạt động sản xuất và du lịch trong vùng đệm, mà khu vực của khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân vừa vặn nằm trong vùng đệm...

Tất nhiên, tôi tin rằng khách sạn này có thể được xây dựng và mở cửa cho công chúng, chắc chắn là ở mặt ngoài cũng coi như miễn cưỡng hợp pháp, nhưng sau lưng khẳng định sẽ có vài chuyện không thể để lộ ra ánh sáng.

Từ thời gian mất liên lạc với Lương Siêu mà Khâu Bình cung

cấp cho chúng tôi, xem ra mục đích chuyến đi này của anh ta rất rõ ràng, hơn nữa từ lúc xuống xe lửa đến khi mất tích chắc hẳn là không vượt quá hai mươi tư giờ. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Lương Siêu có thể điều tra ra chứng cứ gì khiến anh ta không thể không chết đây?

Tôi tin dù người có lợi hại cỡ nào, cũng không đến mức trong vòng một ngày là có thể thăm dò được hoàn toàn tình hình của thị trấn Hải Hồ! Bởi vậy theo tôi phân tích, trước khi Lương Siêu tới đây, nhất định đã tiếp xúc với ai đó đang nắm giữ chứng cứ cực kì quan trọng.

Mà mục đích chuyến đi đến thị trấn Hải Hồ này của Lương Siêu chính là để gặp người này, hơn nữa anh ta chắc đã gặp người này rồi nên mới vì thế mà dẫn đến họa sát thân!!

Nhưng người này là ai? Đáng tiếc trong ký ức tàn hồn của Lương Siêu cũng không hề xuất hiện người này, có khi nào vì sự mất tích của Lương Siêu mà người đó sẽ chọn im lặng triệt để, không dám nói ra bí mật mình nắm giữ nữa không?

Chẳng qua những cái đó không phải chuyện chúng tôi cần suy xét, rốt cuộc đến giờ đường ống xả nước thải kia đã bị phát hiện, chỉ cần các bộ phận liên quan có thể tìm thấy thi thể của Lương Siêu khi tháo dỡ đường ống nước thải, như vậy nhiệm vụ trong chuyến đi này của chúng tôi cũng sẽ coi như hoàn thành.

Về phần tại sao anh ta chết, trước khi chết đã nắm giữ chứng cứ phạm tội của người nào thì giao hết cho cảnh sát xử lý đi... Việc chúng tôi có thể làm chỉ là giúp Khâu Bình tìm được chồng của mình mà thôi.

Vốn dĩ tính toán của chúng tôi khá ổn, nghĩ chỉ cần thọc cái tổ ong vò vẽ này ra, sự việc phía sau sẽ không liên quan gì đến chúng tôi nữa, nhưng chẳng ngờ, sự việc lại phát triển không giống lắm

với dự đoán của chúng tôi!

Vốn là khi Tổ Giám sát môi trường tỉnh và một số phòng ban của địa phương cùng hành động, chuẩn bị dỡ bỏ toàn bộ đường ống nước thải ngầm, đúng là giống như chúng tôi nghĩ trước đây. Người ta nhanh chóng phát hiện ra thứ chặn ống nước thải đúng là một thi thể nam giới bị cắt rời.

Nhưng theo thông báo của cảnh sát, chiều cao và cân nặng của thi thể này chẳng hề khớp với Lương Siêu. Rõ ràng người này không phải là Lương Siêu, điều này thực sự nằm ngoài dự đoán ban đầu của chúng tôi!!

Chỉ tiếc chúng tôi không có người quen bên phía cảnh sát địa phương, cho nên trong chốc lát cũng không thể làm rõ người chết này rốt cuộc có thân phận gì. Hơn nữa trước khi vụ án được điều tra rõ ràng, phía cảnh sát địa phương cũng sẽ không tiết lộ tình tiết vụ án ra cho công chúng.

Tuy rằng đã biết những khía cạnh bên trong chuyện này nhất định rất phức tạp, nhưng chúng tôi không ngờ còn có một người bị hại nữa...

Để có thể được xem cỗ thi thể kia, chúng tôi bèn liên hệ với Khâu Bình, để cô ấy tới Cục công an thị trấn Hải Hồ nhận xác, còn tôi làm người nhà đi theo cô ấy cùng vào phòng giữ xác để xem cỗ thi thể đó.

Trước khi đi vào chúng tôi đã nói rõ với Khâu Bình, thi thể này chắc chắn không phải ông chồng Lương Siêu của cô ấy, nhưng bây giờ chúng tôi cần xác nhận người chết này có liên quan trực tiếp đến vụ mất tích của Lương Siêu hay không, từ đó có thể mau chóng tìm được Lương Siêu.

Có điều bây giờ chúng tôi vẫn chưa nói thẳng với Khâu Bình là Lương Siêu đã chết, mặc dù trước đó cô ấy đã chẳng còn ôm hi

vọng gì với việc tìm được chồng, nhưng chúng tôi vẫn không muốn nói sự thật này với cô ấy trước khi tìm được thi thể của Lương Siêu.

Bởi vì đã biết trước thi thể không phải là chồng mình, cho nên Khâu Bình cũng không tỏ ra đau buồn, hơn nữa cũng hoàn toàn không dám nhìn thi thể. Có điều tôi làm “người nhà đi theo”, trái lại có thể hoàn thành nhiệm vụ này hộ cô ấy.

Trước khi chúng tôi đi vào nhận xác, một anh cảnh sát tốt bụng nhắc nhở chúng tôi rằng hiện giờ hình dạng của thi thể hơi dễ khiến người ta sợ. Mặc dù đã miễn cưỡng khâu lại với nhau rồi, nhưng mà kẹt ở trong ống dẫn nước thải đã hơn nửa năm, tuy không thối rữa hoàn toàn nhưng cũng chẳng còn hình người nữa.

Nghe anh ta nói như vậy, trên cơ bản tôi cũng đã biết bây giờ thi thể là dạng gì. Nếu không phải cần biết rõ ràng đồ quỷ xui xẻo này là ai, đúng là đánh chết tôi cũng sẽ không tới xem một thi thể như vậy.

Cũng may trước khi tới đây tôi chưa ăn gì, cho nên dù có ghê tởm cũng chỉ nôn khan vài cái thôi. Xét đến việc Khâu Bình là phái nữ, tôi vẫn bảo cô ấy chờ ở bên ngoài, dù sao đấy cũng không phải chồng cô ấy, cần gì phải khiến cô ấy bị sốc chứ? Mục đích cuối cùng của việc cô ấy tới nhận xác chỉ là để tôi có thể tiếp xúc với thi thể mà thôi.

Vì vậy tôi nói với anh cảnh sát vừa nãy: “Tôi và Lương Siêu là bạn thân, tôi tới nhận cũng giống nhau, hay là để cô ấy ra ngoài đi?

CHƯƠNG

Chứng cứ giữ mạng

Sau đó anh cảnh sát kia dẫn tôi vào xem cỗ thi thể nam giới không còn hình người, quả nhiên giống như chúng tôi nghĩ, người này không phải Lương Siêu, mà là một gã tên Vương Lượng...

Vương Lượng đã từng là tài xế kiêm trợ lý riêng của Giang Y Nam, cũng coi như là một trong những nhân viên lâu năm đi theo Giang Y Nam ngay từ những ngày đầu. Gã này gần như đã nhìn Giang Y Nam từ một nhân viên nhỏ từng bước dốc sức làm đến bây giờ, trở thành bà chủ của Giang Nam Mỹ Nhân.

Phải nói Giang Y Nam đích thực không tầm thường, có thể nói đây là khôn khéo mẫn tiệp, gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói tiếng quỷ, năng lực giao tiếp xã giao vô cùng mạnh.

Nhưng cô ta là một cô gái trẻ, tiền không có mà quyền cũng không, muốn có thành tựu hôm nay cũng không phải chỉ dựa vào sự thông minh là được.

Trong ký ức của Vương Lượng, phía sau Giang Y Nam có một người đàn ông vô cùng lợi hại, đúng là cô ta dựa vào người đàn ông đó mới đi đến được ngày hôm nay…

Lúc ấy Vương Lượng và Giang Y Nam cùng là nhân viên mới vào công ty, dù lúc ấy hai người đầy tham vọng về sự nghiệp

tương lai của mình, nhưng rất nhanh, hai người bọn họ đã bị hiện thực vô tình nghiền nát.

Trong công ty ngươi lừa ta gạt, lục đục với nhau, không phải hai tên lính mới như bọn họ có thể hiểu biết và tham dự. Trừ gánh tội thay cho cấp trên ra, lính mới như bọn họ còn phải học kết bè kết phái.

Đàn ông như Vương Lượng còn đỡ một chút, nhưng người đẹp như Giang Y Nam còn phải đề phòng cấp trên và khách hàng nam ôm ý xấu quấy rối… Bởi vì không có kinh nghiệm làm việc, Vương Lượng và Giang Y Nam nhận được tiền lương ít nhất trong công ty nhưng lại phải làm những việc mệt nhọc nhất.

Có mấy lần Vương Lượng muốn từ bỏ, về quê làm ruộng cho rồi! Nhưng càng nhiều lúc gã vẫn không cam lòng. Cha mẹ già ngậm đắng nuốt cay nuôi mình học đại học, chẳng lẽ là để cuối cùng mình về nhà cày cấy hay sao?

Khoảng thời gian đó, quan hệ qua lại giữa Vương Lượng và Giang Y Nam rất gần gũi, có thể là bởi vì người cùng bệnh nên thương lẫn nhau! Có điều Vương Lượng vẫn biết mình biết ta, tuy rằng quan hệ của hai người bọn họ tốt, nhưng gã biết giữa mình và Giang Y Nam cũng chỉ giới hạn trong quan hệ bạn tốt mà thôi…

Bởi vì từ ngày đầu tiên quen biết Giang Y Nam, gã đã biết cô gái này cũng không đơn giản! Ở đây không phải nói hoàn cảnh gia đình của cô ta tốt thế nào, mà trái ngược lại, điều kiện gia đình của Giang Y Nam chỉ ngang bằng nhà Vương Lượng.

Tuy nhiên Giang Y Nam vô cùng thông minh, dù là lính mới, cô ta cũng thường xuyên bị nhân viên cũ chèn ép, nhưng cô ta lại có thể nhanh chóng hòa mình với các nhân viên nam trong công ty, hơn nữa còn không bị bất kì một ai lợi dụng được.

Lúc ấy Vương Lượng còn tưởng là chỉ với cách xử sự làm người

và năng lực làm việc của Giang Y Nam, chắc cô ta sẽ được lên chức sớm hơn mình một bước. Ai ngờ lúc hai người họ hết thời gian thử việc một năm, cuối cùng có thể chuyển lên làm chính thức, thì Giang Y Nam đột nhiên nói với Vương Lượng rằng mình muốn từ chức.

Khi ấy, Vương Lượng rất kinh ngạc, gã không sao hiểu được, Giang Y Nam cực khổ chịu đựng một năm, mắt thấy sắp chuyển lên chính thức rồi sao phải từ chức? Kết quả chẳng những chính Giang Y Nam muốn từ chức mà cô ta còn cổ vũ Vương Lượng cùng từ chức với mình.

Sau đó Vương Lượng mới biết được, sở dĩ Giang Y Nam từ chức là vì muốn tự mình ra ngoài thành lập công ty thương mại làm một mình! Cô ta thấy con người Vương Lượng thành thật, làm việc lại đến nơi đến chốn, cũng không có mấy tật xấu của những tên cáo già kia, nên hi vọng gã có thể từ chức để cùng mình gây dựng sự nghiệp.

Lúc ấy, trong mắt Vương Lượng, đây quả thực là nhiệm vụ không thể hoàn thành, cho dù hai người họ đã làm việc một thời gian, có khách hàng và tài nguyên nhất định, nhưng tiền thì sao? Không có tiền làm sao xây dựng sự nghiệp đây? Tìm nhà đầu tư ư? Tình hình của hai người họ thế thì có nhà đầu tư nào chịu bỏ vốn cho họ không?!

Nhưng với Giang Y Nam, những thứ đó dường như đều chẳng thành vấn đề, cô ta làm một bản kế hoạch kỹ càng tỉ mỉ giao cho Vương Lượng, để gã suy xét thử xem có muốn cùng theo cô ta làm ăn không... Về phần tiền nong, tự cô ta có cách.

Sau khi xem lướt qua bản kế hoạch kia, Vương Lượng nhận ra tính khả thi rất lớn, chỉ cần có một phần tài chính khởi đầu, kế hoạch này hoàn toàn có thể thực hiện được, nhưng vấn đề là tìm

đâu ra quỹ tài chính khởi đầu đây?

Đúng lúc này, người đàn ông thần bí phía sau Giang Y Nam xuất hiện, cũng từ lúc ấy, Vương Lượng mới biết người đàn ông sau lưng cô ta là một vị lãnh đạo chịu trách nhiệm phê duyệt dự án…

Có tài chính thì mọi thứ đều dễ dàng, Vương Lượng cũng từ chức ở công ty cũ, một lòng đi theo Giang Y Nam dốc sức xây dựng cơ nghiệp thuộc về chính mình. Từ đấy trở đi, sự nghiệp của Giang Y Nam liên tục xuôi chèo mát mái, mà Vương Lượng làm trợ lý riêng của cô ta thì giúp cô ta làm rất nhiều chuyện không thể lộ ra ngoài sáng.

Chớp mắt chỉ vài năm trôi qua, Giang Y Nam cũng đã trở thành chủ tịch của khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân hiện giờ, nhưng mà Vương Lượng thì vẫn là trợ lý riêng của cô ta, không có bất kì thực quyền gì ở khách sạn.

Vì thế Vương Lượng đã vài lần ám chỉ với Giang Y Nam, hi vọng có thể bước vào cấp quản lý của khách sạn. Nhưng chẳng biết do Giang Y Nam cố ý hay có chuyện gì đó mà cô ta mãi vẫn không cho một câu trả lời chính xác.

Cuối cùng, trong một cuộc họp thường niên của khách sạn, hai người vì thế trở mặt. Vương Lượng quyết định đệ đơn từ chức cho Giang Y Nam. Thực ra lúc ấy cũng không phải Vương Lượng muốn từ chức thật, gã biết nhiều bí mật của Giang Y Nam như vậy, nên gã nghĩ rằng Giang Y Nam nhất định sẽ giữ mình lại.

Quả nhiên, Giang Y Nam vừa nghe thấy Vương Lượng muốn từ chức, lập tức ngon ngọt khuyên bảo, cũng nói đi nói lại với gã rằng, thật ra gã vốn chẳng cần suy xét đến chức vụ trong khách sạn, bởi vì những thứ đó đều là hư ảo, kiếm tiền mới là chuyện quan trọng nhất!

Hơn nữa Giang Y Nam còn hứa hẹn sau khi nghỉ Tết xong sẽ

bảo thư ký chuẩn bị hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, đến lúc đó cô ta sẽ cho Vương Lượng 5% cổ phần của khách sạn. Vậy nên gã không cần lo lắng đến chuyện sau này, cứ yên tâm đi theo mình làm việc là được rồi, tình bạn nhiều năm như vậy, thật sự không đến mức vì loại chuyện này mà tan vỡ.

Quả nhiên sự việc giống như Vương Lượng đã lường trước, Giang Y Nam không dám để mình từ chức, vì vậy gã yên tâm nhận số cổ phần đó, tiếp tục ở lại bên cạnh Giang Y Nam...

Nhưng rất nhanh, Vương Lượng phát hiện mọi việc chẳng đơn giản như gã tưởng, từ sau khi nhận 5% cổ phần, gã bắt đầu không ngừng gặp chuyện ngoài ý muốn!

Đầu tiên là mình đang yên đang lành đi trên đường thì suýt nữa bị gạch trên tầng rơi xuống đập chết! Sau đó lại có một lần gã đứng ở ven đường chờ xe, không biết bị người nào đột nhiên đẩy ra giữa lòng đường… May mắn lúc ấy chiếc xe kia phanh lại kịp thời, nếu không gã sẽ bị đâm chết ngay tại trận.

Sau hai lần liên tiếp xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Vương Lượng bắt đầu nghi ngờ có phải Giang Y Nam muốn trừ khử mình hay không? Nếu những chuyện Giang Y Nam sai mình làm mấy năm nay bị người ta phát hiện, thì chỉ sợ Giang Y Nam và người đàn ông sau lưng cô ta sẽ phải ngồi tù đến mọt gông.

Lúc ấy Vương Lượng càng nghĩ càng sợ hãi, thậm chí mấy ngày liên tiếp cũng không dám ra khỏi cửa, cứ trốn mãi trong nhà. Mấy năm nay, thật ra gã cũng vừa cố ý vừa vô tình góp nhặt một ít chứng cứ về Giang Y Nam và người đàn ông kia, chính là để một ngày nào đó dùng để bảo vệ mạng sống.

CHƯƠNG

Một dao lấy mạng

Nếu bây giờ Giang Y Nam bất nhân, vậy cũng đừng trách Vương Lượng bất nghĩa! Vì thế tiếp đó Vương Lượng đăng bài nặc danh lên mạng, đầu tiên gã dùng cách phô trương chỉ để thử tố cáo việc xử lý nước thải bất hợp pháp của khách sạn.

Theo lý mà nói, khách sạn của Giang Y Nam không thể xây dựng trong vùng đệm của khu bảo tồn thiên nhiên, nhưng dự án này của cô ta đã được phê duyệt trước khi quốc gia chỉ định nơi đây là khu bảo tồn thiên nhiên. Nói cách khác, Giang Y Nam đã biết trước nơi này sẽ được phân loại thành khu vực được bảo vệ, vì vậy mới giành trước một bước xin phê duyệt cho dự án.

Về phần làm thế nào cô ta có được sự phê duyệt, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là do quyền lực của người đàn ông sau lưng cô ta. Sau khi khách sạn xây xong, Hải Hồ cũng được chỉ định là khu bảo tồn thiên nhiên cấp quốc gia. Mà vì khách sạn đã được phê duyệt từ trước rồi nên chính quyền địa phương đành phải cho phép mở cửa kinh doanh.

Có điều Phòng Bảo vệ môi trường của địa phương sẽ không cho phép họ xả nước thải sinh hoạt một cách tùy tiện, bởi vậy họ yêu cầu khách sạn vận chuyển rác thải và nước thải sinh hoạt ra khỏi

khu bảo tồn, đến nhà máy xử lý nước thải và bãi rác trên thị trấn… Như vậy sẽ tăng thêm chi phí vận chuyển và xử lý nước thải.

Lúc đầu, khách sạn thực sự thực hiện theo yêu cầu của Phòng Bảo vệ môi trường, nhưng sau đó khách du lịch tăng dần, nước thải và rác thải sinh hoạt cần xử lý ngày một tăng lên đáng kể.

Để tiết kiệm chi phí, làm một mẻ, khoẻ suốt đời, Giang Y Nam bèn nghĩ ra một cách, vừa lấy được danh tiếng tốt cho mình, vừa có thể cắt giảm hoàn toàn chi phí xử lý nước thải.

Vào thời điểm đó, việc quản lý của nhà nước về chiếm dụng đất bất hợp pháp trong các khu bảo tồn thiên nhiên không quá nghiêm ngặt, đặc biệt là đối với nhà đầu tư đã có được các thủ tục hợp pháp, chỉ có thể áp dụng một vài phương pháp khuyên răn.

Tuy nhiên mấy năm nay đã khác, các quy định pháp luật về bảo vệ môi trường của nhà nước càng ngày càng chi tiết hơn và thậm chí càng không nương tay với việc vi phạm quy định xả chất thải, nói đóng cửa là đóng cửa ngay. Bởi vậy Giang Y Nam càng thêm cẩn thận từng li từng tí, kiên quyết không để cho những nhân viên không liên quan biết bí mật bên trong của khách sạn.

Khi bài đăng của Vương Lượng xuất hiện trên mạng, nó đã ngay lập tức thu hút sự chú ý của nhiều cư dân mạng, trong đó bao gồm cả Lương Siêu… Nhưng chưa được mấy tiếng đồng hồ, bài đăng này đã bị xóa bỏ một cách khó hiểu.

Mặc dù bài đăng bị xóa rất nhanh chóng, nhưng Lương Siêu đã liên lạc được với Vương Lượng thông qua bài đăng này. Khi Vương Lượng biết được rằng Lương Siêu là phóng viên, gã đã tiết lộ cho anh ta một số thông tin chung về khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân.

Nhưng khi Lương Siêu muốn biết nhiều hơn, Vương Lượng lại tỏ ý rõ ràng rằng nếu anh ta muốn biết nhiều chuyện hơn về khách

sạn Giang Nam Mỹ Nhân, anh ta nhất định phải tự mình tới thị trấn Hải Hồ một chuyến, đến lúc đó hai người gặp mặt rồi nói chuyện.

Vương Lượng cũng không ngờ Lương Siêu lại tới nhanh như vậy. Sau khi hai người gặp mặt, Vương Lượng kể sơ lược lại những chuyện bên trong mà mình biết cho Lương Siêu. Lương Siêu nghe xong vô cùng kinh ngạc, anh ta không ngờ một thị trấn nho nhỏ như Hải Hồ lại có tình hình phức tạp đến thế, còn liên lụy tới người nào đó phụ trách phê duyệt dự án trong tỉnh?!

Trước tiên mặc kệ đối phương là con hổ lớn hay ruồi bọ nhỏ nhoi, chỉ cần vụ này bị chọc thủng, đó chắc chắn sẽ là một vụ án chấn động cả tỉnh.

Từ những thông tin mà Vương Lượng cung cấp, số lượng lãnh đạo đã từng nhận lợi lộc từ Giang Y Nam nhiều đến đáng sợ, nếu không Giang Y Nam này không thể nào trơn tru liên tục từ trên xuống dưới thế được.

Chỉ nói đến cấp trên của đơn vị bảo vệ môi trường ở thị trấn Hải Hồ thôi, việc khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân xả nước thải bất hợp pháp chẳng phải ngày một ngày hai, trước đây cũng không phải chưa từng có ai tố cáo, tại sao đến nay nó vẫn còn có thể được kinh doanh?

Sau đó, Vương Lượng nói với Lương Siêu rằng gã có một danh sách quà tặng chi tiết mà Giang Y Nam bảo gã đi tặng trong mấy năm nay, trong đó bao gồm tên, địa điểm và số lượng tiền biếu cụ thể...

Nhưng xét đến cùng khi ấy vẫn là lần đầu tiên Vương Lượng gặp mặt Lương Siêu, cho nên gã cũng không mang những chứng cứ đó theo người. Vì vậy hai người hẹn nhau sáng hôm sau, Vương Lượng sẽ mang chứng cứ trong tay mình đến Sở kiểm tra kỷ luật

tỉnh với Lương Siêu để tố cáo, làm rõ ràng những chuyện không thể phơi bày ra ánh sáng mà Giang Y Nam mượn tay mình làm mấy năm nay.

Nhưng nào ngờ vào ngày hôm sau, khi Vương Lượng chạy tới chỗ hẹn với Lương Siêu, Lương Siêu lại không xuất hiện đúng hẹn, mà sau đó Vương Lượng gọi đến số di động của Lương Siêu lại phát hiện điện thoại của anh ta đã tắt máy.

Vốn đã là chim sợ cành cong, Vương Lượng lập tức nhận ra chuyện này không bình thường. Với sự thiết tha của phóng viên Lương về vụ việc này, không thể nào đột ngột cho gã leo cây. Giải thích duy nhất là phóng viên Lương có thể đã gặp phải tai nạn nào đó, không có cách nào đi đến nơi hẹn.

Nhận ra điều này, Vương Lượng lập tức về nhà đóng gói hành lý, chuẩn bị trốn về quê trước cái đã. Nhưng khi gã sắp ra ngoài thì chuông cửa nhà đột nhiên vang lên…

Ngay lúc đó, phản ứng đầu tiên của Vương Lượng là giả vờ mình không có ở nhà, nhưng điện thoại di động của gã cũng đột nhiên đổ chuông!!

Lần này lập tức bại lộ sự thật gã vẫn còn ở nhà. Vì vậy gã đành cố gắng giả bộ bình tĩnh đi đến cửa hỏi: “Ai thế?”

Đối phương nghe thấy tiếng của Vương Lượng thì trầm giọng nói: “Anh Vương, tôi là Tân Vũ, chị Nam bảo tôi đến đây đón anh đi họp hội đồng quản trị.”

Tay Tân Vũ này không phải ai khác, chính là giám đốc an ninh của khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân… cũng chính tên đã đâm chết Lương Siêu!!

Trong lòng Vương Lượng hơi do dự, không biết mình có nên đi hay không, mặc dù lúc ấy gã cực kì sợ hãi, thật sự không muốn đi! Nhưng gã lại lo mình mà không đi sẽ khiến Giang Y Nam nghi ngờ

ngay, đến lúc đó chỉ e sẽ càng phiền phức hơn nữa.

Vì vậy Vương Lượng trả lời Tân Vũ: “Vậy cậu đợi chút nhé, tôi thay quần áo trước đã.”

Nhưng trên thực tế, Vương Lượng thừa dịp này giấu một cái USB đi... Chờ khi giấu kĩ chứng cứ rồi gã mới chậm rì rì ra mở cửa.

Ai ngờ gã vừa bước ra ngoài thì đột nhiên cảm thấy ngực mình chợt lạnh, gã cúi đầu nhìn, Tân Vũ đã đâm một con dao sắc bén vào ngực gã.

Tiếp đó Vương Lượng cảm thấy người mềm nhũn, trước mắt dần mờ đi và ký ức tàn hồn của gã cũng chỉ đến đó là kết thúc.

Khi tôi lấy lại tinh thần từ ký ức tàn hồn của Vương Lượng, anh cảnh sát bên cạnh đang nhìn tôi kinh ngạc, tôi đoán anh ta không ngờ tôi lại có thể bàng hoàng lâu như vậy với một cỗ thi thể.

Cuối cùng tôi nói với anh ta bằng vẻ mặt tiếc nuối: “Ngại quá, người này không phải Lương Siêu...”

Ra khỏi Cục công an, tôi đưa Khâu Bình về khách sạn cô ấy ở trước, hơn nữa còn dặn dò mấy ngày tới cô ấy đừng rời khỏi Hải Hồ, bởi vì chắc là sẽ nhanh chóng có tin tức của Lương Siêu.

Đến khi tôi trở lại khách sạn nhỏ mà mấy người chúng tôi ở, chú Lê và Đinh Nhất đã chờ đến sắp hết kiên nhẫn. Tôi kể lại một lượt kỹ càng tỉ mỉ những gì mình nhìn thấy trong ký ức của Vương Lượng.

Chú Lê nghe xong thì cau mày: “Tay Tân Vũ này không đơn giản đâu! Giết liền hai người mà vẫn bình thường như chẳng có việc gì, không chừng trước đây hắn là một kẻ sống ngoài vòng pháp luật!!”

CHƯƠNG

Sau lưng có quỷ

Nói vậy quan hệ của Tân Vũ và Giang Y Nam cũng không giống bình thường, có thể giết người vì cô ta thì nào chỉ là tình bạn bình thường?! Chỉ không biết gã Vương Lượng kia đã mất tích thời gian dài như vậy, sao không thấy người nhà của gã báo cảnh sát tìm người nhỉ?

Tôi nhớ rõ trong trí nhớ của Vương Lượng, gã vẫn chưa kết hôn, trước đây có quen một cô bạn gái nhưng đã chia tay hồi đầu năm, hiện giờ người có thể quan tâm tới sống chết của gã cũng chỉ còn cha mẹ ở quê!

Kể cả ngày thường công việc của Vương Lượng quá bận rộn, không phải ngày nào cũng liên lạc với cha mẹ, nhưng đến mức nửa năm cũng không gọi một cuộc điện thoại... việc này có phải hơi vô lý không? Hơn nữa quê Vương Lượng lại ở vùng khác, cho nên dù cảnh sát địa phương có đăng thông báo tìm kiếm nguồn gốc của cái xác, cha mẹ Vương Lượng ở quê xa cũng chưa chắc có thể nhìn thấy…

Sau đó chúng tôi đợi thêm hai ngày, cảnh sát vẫn chưa điều tra ra xác chết nam trong đường ống xả nước thải chính là Vương Lượng! Lúc ấy chúng tôi đều vô cùng bức bối, kể cả thi thể không

còn nguyên dạng, nhưng quần áo và vẻ ngoài của gã vẫn rất rõ ràng, hơn nữa cảnh sát còn khôi phục chân dung của Vương Lượng lúc còn sống, độ tương tự với người thật có thể đạt tới 60%. Tôi tin chỉ cần là người quen của gã đáng lẽ sẽ dễ dàng nhận ra.

Một người đã mất liên lạc trong nửa năm, ngay cả khi không có mối quan tâm của gia đình, vậy bạn bè và đồng nghiệp của gã thì sao? Không thể nào chẳng thèm quan tâm gì chứ? Vì vậy, sau đó tôi đã thử gọi điện thoại đến văn phòng của khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân.

Mặc dù khách sạn đã ngừng hoạt động nhưng nhân viên trong văn phòng vẫn còn, mà khi đối phương nghe tôi nói muốn tìm Vương Lượng thì lại cho tôi biết, nửa năm trước Vương Lượng đã đến chi nhánh Quảng Tây để phát triển kinh doanh rồi.

Nghe vậy, tôi lập tức hiểu rõ tất cả, hóa ra đầu này Tân Vũ giết Vương Lượng, đầu kia Giang Y Nam liền thông báo với cấp dưới, nói là cử Vương Lượng đi Quảng Tây mở rộng kinh doanh, như vậy tất nhiên người trong công ty cũng sẽ không nghi ngờ về việc gã mất tích.

Cũng phải nói là nhân duyên của gã Vương Lượng này quá kém cỏi, dù gã không thân thiết với mấy đồng nghiệp trong công ty, nhưng cũng phải có một hai người bạn bè thường liên hệ chứ? Tại sao chẳng một ai biết Vương Lượng bị mất tích?

Có lẽ là trong mấy năm nay, vì Vương Lượng và Giang Y Nam là bạn cùng nhau tranh đấu gây dựng sự nghiệp, cho nên không thân thiết lắm với những người bên dưới, bởi vậy trừ những người thân tín của Giang Y Nam, thì không ai quan tâm gã đi đâu?

May thay, trong trí nhớ của Vương Lượng, tôi đã thấy được số máy bàn của nhà gã ở quê... Một bà cụ có tiếng nói hơi mang giọng

địa phương nghe máy. Trong điện thoại, tôi nói mình là bạn của Vương Lượng, muốn hỏi bà xem tình hình gần đây của Vương Lượng thế nào?

Bà cụ cho tôi biết: “Mấy năm nay thằng Lượng vẫn ở Hải Hồ, bình thường nó rất bận. Trước đây còn một hai tháng gọi một cuộc điện thoại, nhưng nửa năm qua, trừ gửi mấy bức điện tín với gửi tiền về nhà vài lần thì chẳng thấy nó gọi cuộc điện thoại nào về cả.”

Thảo nào! Hóa ra thỉnh thoảng Giang Y Nam sẽ gửi tiền và nhắn tin về quê Vương Lượng, như vậy là có thể mê hoặc hai ông bà già, khiến họ nghĩ rằng Vương Lượng chỉ bận rộn công việc quá cho nên mới không gọi điện thoại về.

Có lẽ trong lòng đám Giang Y Nam, Vương Lượng đã bị ném vào ống nước thải sẽ mãi mãi không bị ai tìm thấy... Nhưng ai ngờ lưới trời tuy thưa mà khó lọt, cố tình thi thể lại bị chặn lại trong đường ống. Chứ nếu mà bị thải vào trong khe nứt dưới lòng đất, để tìm lên được sẽ mất nhiều công sức lắm!

Nhưng tiếp đó chú Lê lại tỏ sắc mặt khó coi và nói: “Các cháu nói xem có khi nào thi thể của Lương Siêu đã bị xả vào lòng đất rồi không?”

Tôi nghe vậy cũng thầm căng thẳng, không phải không có khả năng này. Dựa vào thời gian, chắc hẳn là Lương Siêu bị hại trước, sau đó mới đến phiên Vương Lượng. Nếu Vương Lượng bị mắc kẹt trong đường ống, như vậy rất có thể Lương Siêu đã bị thải vào hệ thống nước ngầm trước gã một bước.

Nếu thật sự giống như chúng tôi phân tích, thì đúng là không biết đi đâu mà tìm đây! Chẳng trách sau khi Đoàn Hiểu Cương nhìn thấy âm hồn của Lương Siêu lại đến bên ngoài cái sân kia đốt vàng mã! Vì theo hắn biết, đúng là Lương Siêu bị ném xuống miệng

cống đó.

Nhắc tới Đoàn Hiểu Cương… Có lẽ hiện giờ hắn mới là chỗ đột phá duy nhất, chỉ có điều không biết Tân Vũ và Giang Y Nam có nghĩ như chúng tôi hay không? Ngay khi chúng tôi đang suy xét có cần đi tìm Đoàn Hiểu Cương không, thì đột nhiên thằng nhóc này lại tự mình mò tới cửa

Lúc ấy chúng tôi đến tiệm cơm ăn cơm, đúng lúc gặp được Đoàn Hiểu Cương đang hớt hơ hớt hải, nhìn sắc mặt của hắn là biết chắc chắn thằng nhóc này đã gặp phải chuyện gì đó, nên sợ đến mặt cắt không còn giọt máu!

Sau khi thấy chúng tôi, Đoàn Hiểu Cương lập tức giơ tay giữ chặt chú Lê, mặt đầy căng thẳng, nói: “Đại sư cứu tôi với! Mấy ngày nay tôi luôn cảm thấy sau lưng có ai đó, có phải con ác quỷ kia lại tìm tới tôi không?”

Chú Lê hỏi lại hắn: “Cậu có làm theo lời tôi bảo, đến chỗ chôn cất đối phương đốt ít tiền giấy không?”

Đoàn Hiểu Cương gật đầu đáp luôn: “Đương nhiên! Lần trước từ chỗ đại sư về, tôi đã đi ngay, nhưng mấy ngày nay tôi vẫn có cảm giác phía sau có người… Đặc biệt là lúc đi đường ban đêm!”

Chú Lê như suy tư gì đó, rồi chú nói: “Không thể thế được? Trừ khi cậu nhầm chỗ chôn xác, nếu không thì là bị cô hồn dã quỷ nào cạnh đó cướp mất rồi!”

Đoàn Hiểu Cương giật mình hỏi: “Thứ này còn có thể cướp được ư?”

Chú Lê đáp bằng vẻ mặt nặng nề: “Đương nhiên, nếu chỗ chôn xác còn có cô hồn dã quỷ khác, thế thì khó mà nói.”

Lúc này sắc mặt của Đoàn Hiểu Cương chợt trở nên cực kì quái lạ, hình như là nghĩ tới điều gì, hắn bỗng vỗ bộp lên trán: “Sao tôi

lại quên mất gã chứ!!”

Sau đó chú Lê bảo Đoàn Hiểu Cương chuẩn bị một ít tiền giấy, lần này tốt nhất là hai phần, rồi đến chỗ chôn xác trước đó mà đốt. Về phần khi hắn đi đường ban đêm có cảm giác sau lưng có người thì cũng dễ xử lý, chỉ cần mang theo một lá bùa trên người là sẽ không có gì đáng ngại nữa.

Thật ra tôi biết chú Lê đang lừa hắn, có lẽ Đoàn Hiểu Cương cảm thấy phía sau có người là bởi vì có người đi theo hắn thật, chẳng qua hắn chột dạ nên mới nghĩ ngay tới chuyện ma quỷ thôi.

Nếu tôi đoán không sai, chỉ e trong mấy ngày này Tân Vũ sẽ xuống tay với Đoàn Hiểu Cương, nhưng tên đầu đất này vẫn hồn nhiên không biết. Nếu không phải có chúng tôi xuất hiện, chắc có lẽ thằng nhóc này đến chết cũng chẳng biết mình chết như thế nào!

Sau đó tôi bảo Đinh Nhất liên tục đi theo Đoàn Hiểu Cương, quả nhiên phát hiện phía sau hắn luôn có người bám đuôi, nếu không phải mãi không có cơ hội xuống tay, chắc hắn đã bị xử lý từ lâu rồi.

Bây giờ xem ra tạm thời không thể trông cậy vào cảnh sát địa phương được. Không biết Tân Vũ có tìm thấy chiếc USB chứa tất cả chứng cứ ở trong nhà Vương Lượng hay không... Bởi vì dù sao đó cũng là hiện trường vụ án, kể cả chúng tôi cẩn thận như thế nào cũng rất khó bảo đảm không để lại bất kì dấu vết gì. Cho nên chúng tôi vẫn không dám tùy tiện đi vào.

CHƯƠNG

Khiến người sống ngậm miệng

Đinh Nhất theo dõi Đoàn Hiểu Cương hai ngày và phát hiện kẻ luôn bám đuôi hắn chính là Tân Vũ, chẳng qua cả ngày Đoàn Hiểu Cương cứ đa nghi quá mức, luôn nghi ngờ phía sau mình có quỷ đi theo nên chẳng dám đến chỗ ít người, bởi vậy Tân Vũ cũng không tìm được cơ hội nào để ra tay.

Đoàn Hiểu Cương khác Vương Lượng, nghe giọng nói thì chắc hắn là người địa phương, nếu hắn cũng đột nhiên mất tích giống như Vương Lượng thì người nhà và bạn bè của hắn tất nhiên sẽ đi báo cảnh sát, đến lúc đó cảnh sát thực sự vào cuộc điều tra sẽ rất phiền phức, cho nên tôi đoán lần này Tân Vũ muốn làm Đoàn Hiểu Cương chết giống như ngoài ý muốn…

Nhưng cứ kéo dài mãi như thế cũng không phải cách, nếu cảnh sát mãi vẫn không thể xác định thi thể trong ống xả nước thải là Vương Lượng, tất nhiên cũng không thể tìm đến nhà gã, càng không thể biết thứ gã giấu ở trong nhà có bị Tân Vũ lấy đi hay chưa.

Chẳng còn cách nào khác, chúng tôi đành để Đinh Nhất mạo hiểm, lặng lẽ đột nhập vào nhà Vương Lượng, bởi vì chỗ gã giấu USB rất đặc biệt, cho nên tôi nghi ngờ khả năng Tân Vũ lấy được

nó không lớn!

Tối cùng ngày, ba chúng tôi lái xe đến dưới nhà Vương Lượng, sau đó tôi và chú Lê chờ ở trong xe, Đinh Nhất lên lầu tìm. Tôi không cần lo lắng đến bản lĩnh mở khóa của Đinh Nhất, chỉ sợ anh ta vào nhà rồi để lại dấu vết gì đó thôi... May mà Đinh Nhất trở lại rất nhanh.

Khi Đinh Nhất ngồi lại vào xe, trong tay anh ta đã có thêm một chiếc USB nhỏ màu đỏ. Y như tôi nghĩ, nhà Vương Lượng bị lật tung lên, nền nhà bên trong bậu cửa còn dính đầy vệt máu khô... Mà cái USB Vương Lượng tự nhận là có thể bảo vệ mạng sống đã bị gã giấu bên trong một ổ điện trên tường.

Lúc ấy Tân Vũ ở ngoài cửa, sau khi Vương Lượng nhìn lướt qua căn hộ mình ở rồi lập tức lấy một chiếc tua vít từ trong ngăn kéo ra, nhanh chóng tháo một ổ điện ở trên trường, sau đó giấu USB vào bên trong.

Thật ra nếu lúc ấy Tân Vũ thử ổ điện này thì sẽ phát hiện nó không có điện! Nhưng Tân Vũ đã xem nhẹ sự nhanh trí của Vương Lượng, vốn hắn chẳng ngờ vào lúc gấp gáp như thế mà Vương Lượng có thể nhanh chóng tìm được một nơi bí mật như vậy để giấu chứng cứ.

Có điều khi đó Vương Lượng chắc cũng chẳng ngờ, một loạt hành động này của gã đều hoàn thành bằng từng giây đếm ngược trong mạng sống của mình... Tiếp theo tôi cắm USB vào laptop trên xe, ngay lập tức có rất nhiều bảng tính excel bật mở. Thực tế thì không cần xem tôi cũng biết nội dung bên trong là gì.

Bởi vì thời gian gấp rút nên tôi nhanh chóng sao chép lại tất cả bảng tính này, rồi để Đinh Nhất đặt USB về chỗ cũ, chờ cho sau này bị cảnh sát phát hiện ra… Đương nhiên, khi chúng tôi chạm vào USB đều là cách lớp khăn giấy, làm vậy để bảo đảm chúng tôi

sẽ không lưu lại dấu vân tay trên USB.

Sau khi trở lại khách sạn, tôi cẩn thận xem xét chứng cứ của Vương Lượng, đúng là khá “giật gân” đấy!! Mặc dù tôi không quen biết ai trong cái danh sách chi tiết này, nhưng nhìn chức vụ của họ thì biết cả đám đều là những kẻ nắm quyền to.

Những liên lụy trong này cực rộng, thật sự khiến người ta phải líu lưỡi, chẳng trách Giang Y Nam lại không từ thủ đoạn như thế! So với những bằng chứng này, một vụ xả nước thải trái phép nho nhỏ có là gì? Trong mấy năm nay, Giang Y Nam dựa vào những người này gom tiền tài một cách điên cuồng, chẳng lẽ cô ta không sợ có một ngày sẽ đi đến bước đường cùng sao?

Bằng chứng này thực sự quá ghê gớm, đừng nói giết một Vương Lượng, tôi tin chỉ cần có thể lấy được thứ này về, dù phải giết mười Vương Lượng, Giang Y Nam cũng sẽ không tiếc...

Nhưng bằng chứng này ở trong tay chúng tôi lại chẳng có ý nghĩa gì, bởi vì chúng tôi không phải người liên quan đến vụ án. Ở trong tay chúng tôi, thứ này không khác gì một đống những con số dày đặc, không thể chứng minh bất cứ điều gì!

Cho nên nếu muốn tất cả mọi chuyện bị lật tung lên, nhất định phải do cảnh sát tìm được chiếc USB mà Vương Lượng giấu đi, để cái chết của gã có ý nghĩa, trong mắt cảnh sát còn có thêm động cơ gã bị giết nữa, như vậy tất cả mọi chuyện sẽ trở nên hợp tình hợp lý.

Sau khi đưa chúng tôi về khách sạn, Đinh Nhất quay lại chỗ của Đoàn Hiểu Cương. Thằng nhóc này là nhân chứng cuối cùng còn sống, nếu hắn cũng chết, đến lúc đó mới thật là chết không đối chứng!

Nhưng tên ngốc Đoàn Hiểu Cương này cả ngày cứ nghĩ đến chuyện né tránh quỷ chết oan dây dưa! Hắn nào biết đâu rằng,

“lòng người khó dò” thường còn đáng sợ gấp mười lần ác quỷ!! Đến chính tôi cũng thật sự cảm thấy sốt ruột giùm cho chỉ số thông minh của thằng nhãi này… Chẳng lẽ hắn chẳng hề lo lắng mình sẽ có cùng một kết cục với Vương Lượng ư?

Sáng sớm hôm sau, Đinh Nhất xách Đoàn Hiểu Cương với vẻ mặt hoảng sợ về. Hóa ra đêm qua, Tân Vũ thật sự không chờ nổi đến lúc có cơ hội nữa, mà thừa dịp ban đêm đột nhập vào nhà Đoàn Hiểu Cương chuẩn bị xuống tay, đúng lúc bị Đinh Nhất vừa quay trở lại cản kịp, anh ta đánh Tân Vũ bị thương và cứu được Đoàn Hiểu Cương suýt nữa đã bị người ta làm thịt.

Nếu lúc ấy không có Đinh Nhất ở đó, có thể Đoàn Hiểu Cương đã chết chắc rồi. Nghe Đinh Nhất nói, tài nghệ của Tân Vũ cũng không bình thường, đừng thấy hiện giờ hắn là một kẻ sống ngoài vòng pháp luật, nhưng chắc hẳn thời trẻ đã từng đi lính, bằng không người thường tuyệt đối không có bản lĩnh như hắn, hắn vậy mà có thể chạy thoát khỏi tay Đinh Nhất?!

Đoàn Hiểu Cương bị hoảng sợ, mặt mày vẫn đờ đẫn, dường như không hiểu được tại sao Tân Vũ muốn giết mình? Tôi lạnh giọng hỏi hắn: “Việc giết Lương Siêu và Vương Lượng, anh đều tham gia, cách tốt nhất để làm người sống ngậm miệng chính là biến anh ta thành người chết… Anh hiểu chưa?”

Đoàn Hiểu Cương nghe xong suy nghĩ cả buổi mới bật ra một câu: “Các người rốt cuộc là ai?”

Tôi thầm mắng trong lòng: “Đệch, sao chỉ số thông minh của thằng cha này lại online rồi?”

Sau đó chú Lê mới ăn ngay nói thật với hắn ta: “Chúng tôi tới để tìm phóng viên Lương. Các cậu giết chết cậu ta như thế nào, rồi giấu xác như thế nào chúng tôi đều biết rõ rành rành... Có điều cậu cũng không cần lo lắng, chúng tôi không phải cảnh sát, mà là được

sự ủy thác của vợ Lương Siêu để đến tìm xác Lương Siêu. Vậy nên chuyện cậu làm trước đây không liên quan gì tới chúng tôi hết.”

Nghe vậy, sắc mặt của Đoàn Hiểu Cương bỗng trở nên xanh mét, cả buổi cũng không thốt ra một chữ, tôi lập tức rèn sắt khi còn nóng: “Anh yên tâm, chúng tôi sẽ không nói ra những chuyện anh làm, nhưng vấn đề hiện giờ là Tân Vũ muốn giết anh, bởi vì anh đã biết quá nhiều chuyện của bọn họ. Sao Tân Vũ và Giang Y Nam có thể giữ anh lại chứ? Anh nhìn kết cục của Vương Lượng là sẽ biết.”

Đoàn Hiểu Cương nghe tôi nhắc tới Vương Lượng thì cảm xúc hơi kích động: “Sao gã ta có thể so với tôi được? Là gã ta muốn phản bội chị Nam, tên đó quá tham lam, chị Nam cho gã 5% cổ phần khách sạn cũng không thỏa mãn, đáng bị làm thịt!”

Tôi hừ lạnh và nói: “Ồ? Vậy bây giờ vì sao chị Nam của anh lại đối xử với anh như vậy? Tôi thấy anh đúng là trung thành và tận tâm với cô ta mà, nhưng cuối cùng không phải cũng có kết cục bị thủ tiêu giống nhau sao?”

CHƯƠNG

Bộ xương trắng trong nước thải

Đoàn Hiểu Cương bị tôi nói trúng tâm sự, sắc mặt lập tức chẳng còn tí máu nào, tôi tin bây giờ hắn đã rất rõ ràng hoàn cảnh của bản thân, vốn không cần tôi nhiều lời nữa…

Tôi thấy hắn vẫn ngẩn ra đó thì nhẫn nhịn nói với hắn: "Anh suy nghĩ cho kĩ đi, cho dù là Lương Siêu hay Vương Lượng, khi giết họ anh cùng lắm chỉ là một kẻ đồng lõa, vì thế mà mất mạng có đáng không? Chúng ta có thể gặp được nhau là do có duyên, tôi có thể chỉ cho anh một con đường sáng sủa, dù rằng tạm thời sẽ mất đi tự do nhưng vẫn tốt hơn là chết cơ mà? Hơn nữa anh có nghĩ tới hay chưa, một khi anh đã chết, chuyện giết Lương Siêu và Vương Lượng trước kia có thể sẽ được đổ hết lên đầu anh. Đến lúc đó anh đã là một người chết thì còn có thể tìm ai thanh minh hả?"

Đoàn Hiểu Cương nghe tôi nói như vậy, hơi do dự hỏi: "Cậu bảo tôi đi tự thú ư?"

Tôi gật đầu: "Đúng, bây giờ anh đi tự thú, khai rõ ràng hết mọi chuyện, chẳng những có thể được tiếng tốt, không khéo còn vì có công tố giác mà được giảm nhẹ hình phạt thì sao? Anh vốn không phải chủ mưu, nhiều nhất được coi như đồng lõa. Thậm chí có khi chẳng cần ngồi tù mà được thả ra luôn thì sao? Dù thế nào cũng

tốt hơn trăm ngàn lần so với việc mất mạng chứ?”

Trưa hôm đó, Đoàn Hiểu Cương nghe chúng tôi khuyên bảo, đến Cục công an địa phương tự thú, khai ra toàn bộ quá trình Giang Y Nam sai Tân Vũ giết hại Lương Siêu và Vương Lượng. Trên thực tế, lúc trước sau khi Giang Y Nam nhìn ra suy nghĩ của Vương Lượng là đã tìm người lắp máy nghe trộm vào điện thoại di động của gã. Gã liên hệ với Lương Siêu như thế nào, rồi về sau hai người gặp mặt nói những gì, Giang Y Nam và Tân Vũ đều rõ cả.

Bởi vậy, trước khi Lương Siêu và Vương Lượng hẹn gặp nhau lần thứ hai, Tân Vũ mới có thể chặn giết Lương Siêu trước. Hôm đó, để tiện khuân vác thi thể, Tân Vũ đã gọi cả Đoàn Hiểu Cương, bọn họ lái xe theo đuôi Lương Siêu tới nơi xảy ra chuyện, Tân Vũ thấy lúc ấy chỗ đó không có người hay xe đi ngang qua, bèn nhấn ga đâm chết Lương Siêu.

Sau đó hai người khiêng xác của Lương Siêu lên xe, chạy một mạch đến cái sân xả nước thải đằng sau khách sạn. Lúc ấy Tân Vũ cho tất cả bảo vệ nghỉ một ngày, rồi tự mình xử lý thi thể ở trong sân.

Mặc dù Đoàn Hiểu Cương không nhìn thấy toàn bộ quá trình, nhưng đường kính của đường ống xả nước thải kia cũng chỉ rộng hơn một mét, nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết Tân Vũ xử lý thi thể như thế nào mới có thể làm Lương Siêu biến mất trong đường ống dẫn nước thải.

Về phần Vương Lượng, cũng do một tay Tân Vũ xử, vì Đoàn Hiểu Cương nhát gan nên vẫn trốn ở cầu thang. Hắn chờ khi Tân Vũ làm xong mới đủ can đảm tới giúp Tân Vũ khiêng cái xác… Hơn nữa đến bây giờ hắn cũng thấy may mắn vì mình không tham gia xử lý thi thể của Lương Siêu và Vương Lượng, nếu không chắc chắn đó sẽ là cơn ác mộng cả đời của hắn!

Thông qua những manh mối mà Đoàn Hiểu Cương cung cấp, cảnh sát nhanh chóng nhắm mục tiêu vào Tân Vũ, nhưng trong quá trình bắt giữ lại để thằng cha này trốn thoát. Sau đó họ thu thập được vết máu của Vương Lượng ở trong nhà gã và đối chiếu với thi thể bên trong đường ống xả nước thải, xác nhận người chết chính là Vương Lượng, đồng thời cũng tìm thấy USB giấu ở trong ổ điện.

Đương nhiên, công lao chủ yếu phải kể đến Đinh Nhất, bởi vì trước đó tôi từng dặn anh ta, lúc trả USB lại chỗ cũ nhớ cố ý để lộ một chút sơ hở, để sau khi cảnh sát địa phương phát hiện ra hiện trường vụ án, có thể thuận lợi tìm được chứng cứ quan trọng kia.

Sau đó, Phòng kiểm tra kỷ luật của tỉnh thành lập tổ chuyên án như thế nào, rồi họ tới thị trấn Hải Hồ điều tra khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân và những cán bộ tham gia vào vụ việc tham nhũng như ra sao, tạm thời đều không nhắc đến, chúng ta chỉ nói đến việc cuối cùng làm sao tìm thấy thi thể của Lương Siêu.

Căn cứ vào lời khai của Đoàn Hiểu Cương, xác của phóng viên Lương bị ném vào ống nước thải trước Vương Lượng. Nhưng trước đó, khi Phòng Bảo vệ môi trường tiến hành dỡ bỏ ống nước thải dài mấy cây số đó lại chỉ phát hiện xác của Vương Lượng, cũng không thấy Lương Siêu… Nói cách khác, xác của Lương Siêu đã bị nước thải đẩy vào khe hở ngầm kia rồi.

Tuy nhiên, không ai biết rõ tình hình phía dưới, có lẽ đó chỉ là một khe hở ngầm bình thường, nước thải chảy vào đó sẽ từ từ thấm vào lòng đất; hoặc là bên dưới có mạch nước ngầm, nước thải chảy xuống sẽ bị cuốn đi nhanh chóng.

Nếu là vế trước, chắc hẳn sẽ không khó tìm thấy xác của Lương Siêu, nhưng nếu là vế sau… đích thực là không dễ tìm! Còn khó khăn hơn cả tìm xác giữa biển, cơ hội có thể tìm thấy cực kì bé

nhỏ.

May mắn là, khi nhân viên kiểm tra đo lường môi trường xuống khe hở để xem xét tình hình ô nhiễm, phát hiện dưới đấy chỉ là một khe nứt dưới đất bình thường, cũng không có mạch nước ngầm chảy gì cả. Mặc dù đã bị nước thải xả đầy, nhưng nếu bơm hết toàn bộ nước thải đi, chắc sẽ có thể giảm mức độ ô nhiễm xuống thấp nhất, đồng thời cũng có thể tìm được xác của Lương Siêu.

Có điều phương án này lại bị bác bỏ rất nhanh, bởi vì dưới này tích tụ nước thải của khách sạn Giang Nam Mỹ Nhân trong mấy năm nay, cho dù có thấm xuống lòng đất một phần, nhưng nếu muốn dùng xe bồn bơm từng xe một thì phải bơm đến năm nào tháng nào đây?!

Thêm nữa, bơm một lượng nước thải lớn như vậy ra rồi phải đưa đến nhà máy xử lý nước thải nào? Hiện giờ các nhà máy xử lý nước thải đều có nước thải riêng cần được xử lý mỗi ngày, có bao nhiêu công suất dư ra để xử lý số nước thải đó chứ? Có điều, việc bảo vệ môi trường cũng không tới lượt chúng tôi nhọc lòng, nhưng nếu không bơm nước thải ra, chúng tôi có thể đi đâu tìm xác của Lương Siêu?

Đến cuối cùng đành phải vất vả các đồng chí cảnh sát của chúng ta, chỉ có thể cắn răng lặn xuống nước vớt lên…

Mấy ngày nay chúng tôi vẫn luôn ở thị trấn chờ kết quả cùng với Khâu Bình. Xét đến cùng, ở đây chúng tôi cũng không có người quen, nên không thể vào khe ngầm xem xét tình hình, bởi vậy cũng chỉ có thể chờ tin tức ở khách sạn.

Ngày thứ hai sau khi cảnh sát xuống nước vớt xác, họ đã bắt đầu lần lượt phát hiện ra xương của con người, tuy rằng không phải quá hoàn chỉnh, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là tìm được

hài cốt của Lương Siêu.

Cũng không biết có phải vì khe nước thải dưới đất này có sinh vật ăn thịt thối, hay không gian nơi này lớn hơn ống dẫn nước thải, nên làm tăng tốc độ thối rữa của thi thể hay không… Mà thi thể của Lương Siêu đã hóa thành xương trắng, nếu không làm đối chiếu ADN thì không cách nào xác định rốt cuộc người chết có phải Lương Siêu hay không. Có điều đây cũng chỉ là vấn đề thời gian, bởi vì ai trong chúng tôi cũng đều rõ ràng, những xương cốt đó chính là của Lương Siêu.

Không bao lâu sau, Tân Vũ đã bị cảnh sát bắt giữ. Vì hắn sa lưới, những kẻ liên quan đến vụ án do Giang Y Nam cầm đầu trên cơ bản đều đã đền tội cả. Về phần nhổ lên bao nhiêu củ cải, kéo theo bao nhiều bùn đất... chẳng phải do chúng tôi nói là được.

Khi chúng tôi về đến nhà đã là một tháng sau. Tôi thực sự không ngờ việc làm không công này mà cũng có thể trì hoãn thời gian dài như vậy. Có điều cũng không thành vấn đề, vì sau tất cả, kết quả vẫn tốt đẹp, cuối cùng chúng tôi đã tìm được hài cốt của phóng viên Lương.

CHƯƠNG

Chú rể mất tích

Không rõ Lương Siêu ở dưới suối vàng biết được có hối hận vì tham dự vào chuyện này mà bỗng dưng mất đi tính mạng hay không? Có điều phải nói cái chết của phóng viên Lương cũng không phải hoàn toàn vô nghĩa, ít nhất thì nhờ cái chết của anh ta mà cả câu chuyện mới bị lật lên hoàn toàn… không phải ư?

Chúng tôi về nhà không lâu, vụ án này đã bị phơi bày trên mạng, gây nên sự chú ý rộng khắp trong xã hội, cuối cùng thậm chí cả liên đoàn điều tra cũng vào cuộc mới xem như làm rõ ràng hoàn toàn vụ việc...

Sau khi sự việc ầm ĩ lên, chủ biên của Lương Siêu lại lật lọng nói là ông ta bảo Lương Siêu đi điều tra, cho nên trước khi ông ta có được tin tức chính xác thì không thể nói ra mục đích chuyến đi này của anh ta được… Cuối cùng tòa soạn trao cho Lương Siêu danh hiệu hi sinh vì nhiệm vụ, cũng coi như cho Khâu Bình một sự công bằng.

Mặc dù lần này chúng tôi làm một vụ lỗ vốn, nhưng tôi và chú Lê đều cảm thấy trong lòng rất thoải mái, suy cho cùng không phải mọi việc đều lấy ích lợi làm đầu. Đương nhiên, những lời thế này tự tôi nghĩ trong bụng thôi thì được, nếu không chú Lê lại chua

ngoa bảo tôi là triệu phú, chẳng thiếu tiền!

Nói ra cũng lạ, trước đây lúc tiền trong tài khoản không nhiều lắm, lúc nào tôi cũng muốn mua nhà, nhưng bây giờ thực sự có tiền rồi lại cảm thấy mua nhiều nhà như vậy chẳng có ý nghĩa! Hơn nữa, tuy mua nhà ma rẻ thật, nhưng cũng không thể như cải trắng bảo mua là mua! Trên thực tế, người bình thường sinh sống không cần nhiều tiền, đủ tiêu là được, cũng không cần nhà quá lớn, đủ ở là được...

Thời gian khá dài không gặp đám Bạch Kiện, vì vậy buổi tối tôi gọi nhóm Bạch Kiện, Viên Mục Dã, Triệu Tinh Vũ cùng nhau tụ tập… Cũng khó có khi họ đều không phải trực, cho nên chúng tôi đến một quán ăn mới mở uống rượu.

Bởi vì cấp bậc khác nhau, cho nên Bạch Kiện đều làm những vụ án lớn quan trọng, còn Triệu Tinh Vũ làm một ít vụ án vụn vặt. Tuy nhiên, đừng thấy những vụ án của Triệu Tinh Vũ nhỏ nhặt, nhưng anh ta lại là người bận nhất, cũng là người đến muộn nhất tối hôm đó.

Vừa vào cửa anh ta đã uống ừng ực liền hai ly trà lớn mới điều hòa được nhịp thở, tôi nói vẻ hài hước: “Mới vừa làm vụ án lớn gì quan trọng đấy à! Bận đến thế cơ?”

Triệu Tinh Vũ nhăn nhở đáp: “Đừng nói nữa, hôm nay tôi gặp được một vụ án rất kỳ lạ, có một cô dâu sắp cưới đến đồn công an báo cảnh sát nói chú rể của mình mất tích!”

Nghe vậy, tôi cười bảo: “E không phải là đào hôn chứ?”

Triệu Tinh Vũ đúng là cực kì khát, anh ta lại rót một ly trà nữa và nói: “Đúng là không phải… Chúng tôi đã điều tra rồi, trước khi mất tích, chú rể này còn vô cùng vui mừng đi chọn ảnh cưới, lúc ấy bởi vì cô dâu có việc nên tạm thời không đi được, bởi vậy bọn họ cùng nhau chọn ảnh qua gọi video.”

Tôi ăn một miếng gan xào lăn rồi hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó đàng trai mất tích! Điện thoại di động không liên lạc được, nhà không có người, cũng mấy ngày không đến công ty, trên cơ bản thì chọn xong ảnh cưới là không thấy tăm hơi đâu...” Triệu Tinh Vũ đáp với vẻ bất đắc dĩ.

Tôi nghe mà không dám tin: “Tôi thấy không chừng là không muốn kết hôn, lại không biết nên nói với người nhà như thế nào, cho nên mới chơi trò mất tích đấy.”

Triệu Tinh Vũ nói: “Không phải thật, tôi đã kiểm tra thử số điện thoại di động của thằng cha này, mấy ngày nay vẫn không có bản ghi cuộc gọi nào, thậm chí lưu lượng data cũng không hề thay đổi… Trừ khi cậu ta đổi số, bằng không sao di động có thể không hề có bản ghi cuộc gọi, lại còn không có ghi nhận lên mạng chứ? Bây giờ đều dùng smart phone, anh chỉ bấm đại vào một app nào đó đều sẽ tốn lưu lượng data cả.”

Tôi cười và nói với anh ta: “Vì thế các anh đã tìm cả một ngày à?”

Lúc này Viên Mục Dã nói xen vào: “Đây không phải chuyện rất bình thường ư, có người dân báo cảnh sát, dĩ nhiên là phải điều tra, tuy rằng chưa chắc có thể điều tra được gì, dù sao cũng là một người trưởng thành mất tích, nhưng những việc nên làm chúng tôi đều phải làm, không thể thiếu được.”

Lúc ấy chúng tôi nghe Triệu Tinh Vũ kể chuyện này cũng chỉ coi như nói chuyện phiếm khi ăn cơm mà thôi, nhưng không ngờ vài ngày sau, cô dâu của vụ án này lại tìm đến chỗ chúng tôi, hi vọng chúng tôi có thể giúp cô ấy tìm thấy chú rể của mình...

Cô dâu sắp cưới tên Tống San San, được anh trai là Tống Vĩnh Chí đưa đến đây. Những người quen thuộc với chúng tôi đều biết chúng tôi chỉ tìm người chết không tìm người sống, nếu chỉ vì mất

tích mà tìm đến chỗ chúng tôi, ít nhiều vẫn hơi đen đủi.

Nhưng Tống San San lại nói: “Tôi nghi ngờ có thể chồng tôi đã gặp chuyện chẳng lành rồi…”

Nghe vậy, tôi hỏi cô ấy tại sao lại chắc chắn như thế? Suy cho cùng vẫn chưa kết hôn, lỡ đâu có chỗ nào chưa thấy rõ thì sao? Từ xưa đến nay lòng người là khó dò nhất, cho dù là người mỗi ngày ngủ chung chăn chung gối với mình, có ai dám khẳng định mình hiểu biết đối phương trăm phần trăm đâu?

Kết quả Tống San San lại đáp vô cùng chắc chắn: “Trực giác nói cho tôi biết, nhất định Lưu Dương đã xảy ra chuyện! Nếu không anh ấy không thể nào không mở điện thoại và không trở về nhà! Còn có công việc của anh ấy nữa, trước đây anh ấy còn từng nói với tôi, kết thúc thời gian nghỉ kết hôn, anh ấy còn một dự án quan trọng cần làm, hiện giờ anh ấy chưa kết hôn, nhà không cần nữa, chẳng lẽ cả công việc cũng không làm nữa ư?”

Tôi nghe cũng thấy phải, một người sao có thể không hề có dự báo gì trước khi mất tích được? Đặc biệt là người sắp sửa bước vào lễ đường kết hôn lại càng ít khả năng hơn! Điều này thực sự là hơi không hợp lý! Nhưng cái nên điều tra cảnh sát đã điều tra cả rồi, nếu thực sự có vấn đề gì thì hẳn là không khó tìm ra, cho nên theo ý tôi, đây là chú rể bỏ trốn.

Nhưng giờ việc làm ăn đã tìm tới cửa, tất nhiên không thể đẩy họ ra ngoài được, thời nay ai mà bỏ qua tiền chứ?! Tôi yêu cầu Tống San San đưa một thứ mà cô ấy cho rằng rất quan trọng với Lưu Dương, hi vọng có thể cảm nhận được tàn hồn của Lưu Dương trên đó.

Có điều suy cho cùng thì họ vẫn chưa kết hôn, cho nên Tống San San cũng không rõ thứ quan trọng nhất trong lòng Lưu Dương là cái gì… Vì thế cô ấy tìm đại vài món mang đến cho tôi. Tôi thử

hết lượt đều không cảm nhận thấy gì. Nếu không phải đồ vật không đúng thì chính là người còn sống.

Sau đó tôi gọi điện thoại cho Triệu Tinh Vũ, hỏi phía cảnh sát bọn họ điều tra thế nào rồi? Anh ta nghe vậy thì cười hỏi tôi: “Cô dâu sắp cưới kia cũng tìm đến các cậu à?”

Tôi đáp hơi bất đắc dĩ: “Tôi cũng chẳng muốn giành việc của các anh đâu! Tôi chỉ hỏi thăm tình hình bên anh thôi, rốt cuộc là thằng nhãi đó mất tích hay bỏ trốn?”

Sau đó Triệu Tinh Vũ nói cho tôi biết, Lưu Dương làm việc ở một doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài, hiệu quả công việc của cậu ta luôn rất tốt, đúng như lời Tống San San nói, sau khi hết thời gian nghỉ kết hôn, cậu ta còn một dự án phải làm, cho nên sự nghiệp của cậu ta đang trong giai đoạn phát triển ổn định.

Thêm nữa là tình cảm của họ cũng khá tốt, yêu nhau hơn một năm, giữa hai bên cũng đã xác định chắc chắn đối phương là người có thể bên nhau cả đời.

CHƯƠNG

Một vụ án khác

Tuy rằng gần đây họ có lời ra tiếng vào vài câu vì chuyện kết hôn, nhưng không phải cuộc sống vợ chồng đều thế sao? Đâu thể vì cãi nhau mà chơi trò mất tích được? Bởi vậy bất kể là vì tình cảm hay vì công việc, Lưu Dương cũng không thể bỏ nhà trốn đi được.

Khả năng còn lại là vì lý do sức khỏe, có vài người trưởng thành đột nhiên bỏ nhà đi mất biệt, rất có thể là vì mắc phải bệnh gì đó không chữa được… Nhưng hai ngày trước Lưu Dương vừa tham gia kiểm tra sức khỏe của công ty, mọi thứ đều bình thường!

Tóm lại nhóm Triệu Tinh Vũ đã loại trừ tất cả các lý do có thể khiến Lưu Dương bỏ nhà ra đi, cuối cùng cũng chỉ còn lại gặp chuyện ngoài ý muốn. Có điều Triệu Tinh Vũ cũng loại trừ luôn điều này, họ đã gọi điện thoại hỏi khoa cấp cứu của các bệnh viện trong thành phố rồi, mặc dù đúng là có mấy người bị thương và người chết vì tai nạn xe, nhưng cuối cùng tất cả đều bác bỏ khả năng là Lưu Dương.

Tôi thấy cũng không lấy được manh mối nào có giá trị từ chỗ Triệu Tinh Vũ, vì thế nhờ anh ta lấy giúp tôi lịch sử cuộc gọi cuối cùng của Lưu Dương, cuộc điện thoại cuối cùng được gọi đi vào buổi trưa cùng ngày cậu ta mất tích, là gọi cho vợ chưa cưới Tống

San San.

Nhóm Triệu Tinh Vũ cũng đã xác nhận với Tống San San, lúc ấy Lưu Dương muốn hỏi Tống San San buổi tối muốn ăn gì? Cũng sau cuộc điện thoại này, hai người hoàn toàn mất liên lạc…

Trước đó, tôi không hề cảm nhận được chút tàn hồn nào trên những món đồ mà Tống San San mang tới. Nếu muốn tăng thêm một bước tìm kiếm, nhất định phải đến nhà Lưu Dương một chuyến mới được. Vì vậy vào tối hôm đó, chúng tôi đi cùng với Tống San San đến nhà Lưu Dương.

Lưu Dương là người Thượng Hải, không có người thân ở thành phố này, cho nên vẫn sống một mình trong căn hộ mà công ty thuê cho cậu ta… Nhóm chúng tôi đi vào và thấy căn nhà được dọn dẹp rất sạch sẽ. Tống San San cũng nói, mỗi tuần cô ấy đều sẽ giúp Lưu Dương quét dọn một lần, bằng không với tính cách của cậu ta chắc sẽ chẳng đặt được chân xuống đất mất.

Tiếp theo chúng tôi tìm tỉ mỉ trong nhà hết một lượt nhưng vẫn không tìm thấy gì! Lúc ấy tôi nghi ngờ rằng Lưu Dương vẫn còn sống… chẳng qua không biết là vì nguyên nhân gì mà vẫn trong tình trạng mất liên lạc.

Sau khi công cốc trở về từ nhà Lưu Dương, tôi lại gọi điện thoại cho Triệu Tinh Vũ, thử hỏi anh ta quan hệ ngoài xã hội của Lưu Dương và Tống San San, hai người họ có mâu thuẫn với ai đó hay không?

Nhưng câu trả lời của Triệu Tinh Vũ là không, trước đây họ cũng đã đến công ty Lưu Dương điều tra, danh tiếng của Lưu Dương với đồng nghiệp trong công ty đều rất tốt, hơn nữa Lưu Dương còn là người nòng cốt trong các vụ kinh doanh của bọn họ. Nếu cậu ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì tiền thưởng cuối năm của nhân viên công ty sẽ giảm xuống khá nhiều. Bởi vậy trong

công ty, tuyệt đối không có ai hi vọng Lưu Dương xảy ra chuyện cả.

Về phần Tống San San, lúc trước đích thực là cô ấy có một người bạn trai cũ, nhưng hai người chia tay trong hoà bình, tháng trước Lưu Dương và Tống San San còn đến tham gia hôn lễ của người bạn trai cũ kia cơ mà? Cho nên cũng không tồn tại gút mắt về tình cảm.

Trong lúc nhất thời, đầu tôi muốn to ra gấp đôi, bạn nói xem một người chẳng có điểm đáng ngờ nào cả, sao có thể mất tích một cách vô cớ đây? Tôi nhớ Tống San San từng nói, sau khi Lưu Dương một mình đi chọn ảnh cưới xong mới mất liên lạc, như vậy sau lúc đó… rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trước đây đội của Triệu Tinh Vũ đã từng kiểm tra tất cả camera giám sát ở gần studio chụp ảnh cưới của Lưu Dương và Tống San San, phát hiện sau khi Lưu Dương đi ra khỏi studio ảnh cưới đã đi qua một đoạn đường đang thi công. Do nơi đó đang sửa đường nên một ít camera giám sát không hoạt động. Nhưng Lưu Dương lại biến mất đúng ở khu vực không có camera giám sát này…

Tuy đoạn đường này vẫn đang thi công nhưng xe vẫn có thể chạy bình thường. Có nhiều xe vì thuận tiện nên vẫn chạy ngang khu vực thi công này. Rất có thể Lưu Dương đã lên chiếc xe nào đó trên đoạn đường này, theo đó rời khỏi đây.

Nếu như vậy phạm vi sẽ rất lớn, bởi vì bốn phía của ngã tư đều có thể đi xe được, trừ phương hướng mà Lưu Dương đi tới, ba hướng còn lại đều có khả năng cả.

Mặc dù đường ở đây đang thi công, nhưng không ảnh hưởng đi lại, bởi vậy lượng xe cộ lưu thông qua đây cũng không quá ít so với bình thường, hơn nữa khi Lưu Dương đến đúng vào giờ cao điểm, cho nên số lượng xe lui tới càng nhiều vô số kể.

Nếu tìm từng chiếc xe một thì đúng là công trình khổng lồ, hơn nữa nếu Lưu Dương ngồi ở ghế sau, camera giao thông sẽ chẳng quay tới được.

Lăn qua lộn lại cả buổi vẫn không có manh mối gì, trong lòng tôi ít nhiều cũng hơi bức bối. Theo lý thuyết, lúc Lưu Dương đi chọn ảnh cưới ở studio cũng không lái xe, sau khi cậu ta ra khỏi studio, lựa chọn duy nhất đáng lẽ là bắt taxi.

Nhưng Triệu Tinh Vũ đã sớm nghĩ đến điểm này rồi, hai ngày nay anh ta đã liên hệ hết một lượt hơn một trăm chiếc taxi đi ngang qua ngã tư đó nhưng không có một bác tài nào nói đã từng gặp Lưu Dương.

Để đề phòng bỏ sót một hai xe, anh ta và đồng nghiệp còn đảo một vòng quanh các công ty kinh doanh xe taxi lớn trong thành phố, đáp án nhận được vẫn là phủ định, thật sự không có tài xế taxi nào từng chở Lưu Dương trong khoảng thời gian đó.

Nếu lúc ấy Lưu Dương không đi xe taxi, vậy chỉ còn lại hai khả năng, một là gặp người quen; một khả năng khác là cậu ta đi chung xe riêng với người khác. Tuy nhiên xét đến bản ghi cuộc gọi cuối cùng của Lưu Dương là gọi cho Tống San San, cho nên khả năng đi chung xe chắc hẳn không lớn. Như vậy cũng chỉ còn lại một khả năng, đó chính là gặp người quen rồi lên xe của đối phương…

Thế nhưng như vậy lại quay lại vấn đề người quen gây án! Mà Lưu Dương lại không có mâu thuẫn nào với ai, kể cả có mâu thuẫn thật, thì sao cậu ta lại dễ dàng lên xe của đối phương chứ? Nếu có thể lên xe thì chứng minh quan hệ vẫn ổn cơ mà!

Ngay lúc chúng tôi và cảnh sát đều không nghĩ ra chút manh mối nào, đồng nghiệp ở phân cục phía Tây thành phố tìm đến Triệu Tinh Vũ, nói là bọn họ có một vụ bắt cóc rất có thể liên quan

đến người mất tích trong vụ án của Triệu Tinh Vũ.

Hóa ra vào hai ngày trước, phân cục của họ nhận được tin báo, nói là có một ông chủ của xí nghiệp tư nhân bị người ta bắt cóc, bọn bắt cóc đòi một triệu tiền chuộc. Ngay từ đầu, người nhà của ông chủ xí nghiệp tư nhân này không dám báo cảnh sát, mà lập tức lấy ra một triệu đưa cho bọn bắt cóc, hi vọng chúng có thể nhanh chóng thả người.

Nhưng họ đâu có ngờ, bọn bắt cóc thấy họ giao tiền thẳng thừng như vậy thì tăng giá ngay tại chỗ, đòi hẳn năm triệu tiền mặt. Lần này họ thật sự không lấy ra được nhiều tiền mặt như thế, hơn nữa lại sợ cho dù lấy ra, đối phương cũng sẽ bất ngờ thay đổi. Vì vậy đến lúc này họ mới đến phân cục phía Tây thành phố báo cảnh sát.

CHƯƠNG

Vết máu trên xe

Vì thời gian họ báo cảnh sát cách thời điểm phát sinh vụ bắt cóc đã hơn một tuần… Điều này khiến cảnh sát gặp nhiều khó khăn trong việc cứu con tin, càng khiến sự an toàn của con tin thấp đi rất nhiều.

Theo như nhiều vụ án bắt cóc trước đây, trong thời gian này thường sẽ phát sinh tình huống giết con tin, đến lúc đó coi như mất cả chì lẫn chài. Mặc dù bây giờ xác suất phá được loại án bắt cóc này vô cùng cao, thế nhưng một khi chuyện giết con tin xảy ra, thì cho dù cuối cùng phá được án cũng không còn chút ý nghĩa nào.

Trong vụ án này, từ lần đầu tiên bọn bắt cóc lấy được tiền chuộc đã mấy ngày, nhưng chúng không tiếp tục liên hệ với người nhà nạn nhân đòi tiền chuộc nữa. Cảnh sát nghi ngờ bọn bắt cóc căn bản không phải muốn đòi thêm tiền, mà có khi bọn chúng đã giết con tin rồi, cho nên dù người nhà nạn nhân có đưa thêm tiền, bọn chúng cũng chỉ dùng cái cớ "Tăng giá" để kéo dài thời gian.

Sau đó, cảnh sát tìm theo GPS định vị của chiếc xe ông giám đốc kia thì thấy nơi nó xuất hiện cuối cùng là ở gần một nhà kho cho thuê. Lúc cảnh sát tìm thấy xe, phát hiện trên xe có vết máu,

nhưng sau khi xét nghiệm thì máu đó không phải của ông giám đốc.

Như vậy có thể đoán, lúc đó trên xe ngoài ông giám đốc kia còn một người khác nữa… Có điều cảnh sát không thể thông qua vết máu này xác định được người kia là ai.

Cũng chính lúc này, đồng nghiệp bên phía Tây thành phố cũng lấy video giám sát hành trình xe của ông giám đốc kia, mới biết Triệu Tinh Vũ cũng đang điều tra đoạn video giám sát quanh đó, gọi điện thoại mới biết, họ cũng đang điều tra một vụ mất tích, hơn nữa thời gian, địa điểm, khu vực đều giống nhau….

Hai tổ tập hợp lại, điều tra được người mất tích tên Lưu Dương kia có quan hệ với ông giám đốc Ngô Cương này, hai người gần đây có quen biết nhau qua công việc, đặc biệt là họ còn chuẩn bị cùng nhau làm một hạng mục.

Sau đó, cảnh sát so sánh ADN của vết máu, xác định đó chính là máu của Lưu Dương. Như vậy có thể nhận định, lúc đó Lưu Dương đi đến khu vực không có camera giám sát thì gặp Ngô Cương đang lái xe, Ngô Cương thấy Lưu Dương lúc đó không có xe, nên cho đi nhờ… Nhưng có thể là sau đấy, hoặc chính vào lúc đó, vụ bắt cóc xảy ra.

Lúc ấy mục tiêu của bọn bắt cóc chắc chắn là Ngô Cương, nhưng vì Lưu Dương cũng ở trên xe nên bị tiện thể bắt đi luôn! Mà trong quá trình đó, Lưu Dương chắc chắn đã chống trả, cho nên trên xe mới có vết máu của cậu ta.

Có điều, từ lượng máu trên xe, nhiều nhất chỉ có thể chứng minh Lưu Dương đã bị thương, chứ không xác định được cậu ta có bị giết hại hay không… Nhưng kỳ lạ ở chỗ, khi bọn bắt cóc liên hệ với người nhà Ngô Cương, lại chưa từng nói đến chuyện còn một con tin nữa.

Loại tình huống này chỉ có hai khả năng, hoặc là bọn bắt cóc không muốn làm lớn chuyện, vì nếu đồng thời đòi tiền chuộc từ hai gia đình, rất khó chắc chắn cả hai nhà đều không báo cảnh sát. Hoặc là, có khả năng trong lúc chống trả Lưu Dương bị thương, cuối cùng đã chết, nên bọn bắt cóc chưa kịp lấy thông tin về người nhà cậu ta, do đó không thể gọi điện đòi tiền chuộc.

Nhưng vấn đề bây giờ là, bọn bắt cóc sau khi lấy được tiền chuộc lần đầu tiên đã yên tâm tăng giá, đồng thời cho đến giờ vẫn không liên hệ với người nhà Ngô Cương… Nếu như bọn bắt cóc vẫn tiếp tục không gọi đến đòi tiền chuộc, thì chỉ còn một khả năng, đó chính là con tin đã bị giết hại.

Mà cảnh sát cũng đã đến điều tra địa điểm giao tiền chuộc lần trước, phát hiện nơi đó là một vùng đất trồng ngô ở ngoại ô thành phố, mặc dù bắp đã thu hoạch, nhưng vẫn còn lại thân cây chưa được nhổ đi.

Theo như người nhà Ngô Cương đi giao tiền miêu tả, lúc đó người đến lấy tiền mặc đồ đen toàn thân, đeo khẩu trang, đối phương sau khi cầm tiền thì chạy vào trong cánh đồng ngô trốn, nên họ không nhận ra hắn chạy theo hướng nào.

Vụ án phát triển theo hướng này, cảnh sát rất khó xử lý, vì nhà họ Ngô báo án quá muộn, đã bỏ qua thời điểm phá án tốt nhất. Nhưng về mặt thời gian, rất có thể bọn cướp đã giết con tin, cầm tiền chạy mất.

Sau đó theo sự phân tích của cảnh sát, có thể nhẹ nhàng áp chế hai con tin, như vậy bọn bắt cóc phải đông người, ít nhất là có hai người trở lên.

Khu vực xảy ra vụ án mặc dù không có camera giám sát, nhưng cũng có xe đi lại, hẳn là phải có người nhìn thấy vụ án xảy ra… Thế là Triệu Tinh Vũ cử người đến hỏi những người dân quanh đó,

xem có ai từng nhìn thấy việc Ngô Cương và Lưu Dương bị bắt cóc vào ngày hôm đó không.

Nhưng vì đã cách thời điểm xảy ra vụ án một tuần, cho nên cảnh sát hỏi người xung quanh họ đều không nhớ. Đến tận khi bọn họ tìm đến một người bán bánh rán lâu năm, theo như ông ấy nhớ, hôm đó đã xảy ra một chuyện kỳ lạ…

Vì con đường này đang thi công nên nhiều bụi, ảnh hưởng đến chuyện buôn bán của ông ấy. Vì để tránh bụi đất, hôm đó ông ấy tìm một nơi tránh gió để bày bán.

Không ngờ, trưa ngày hôm đó, ông ấy nhìn thấy một chiếc xe tải màu trắng đâm vào đuôi chiếc xe con màu đen, ông ấy thấy có tai nạn giao thông, nên hiếu kỳ theo dõi.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó khiến ông ấy không hiểu lắm, trên chiếc xe tải trắng có hai người đàn ông đi xuống, bọn họ cũng không xảy ra xung đột gì, chỉ là hai người kia chui vào trong chiếc xe đen, không bao lâu sau hai chiếc xe cùng lái đi.

Người bán bánh rán ở ven đường thường xuyên nhìn thấy tai nạn giao thông, thế nhưng cách xử lý này thì là lần đầu tiên ông ấy thấy, nên nhớ lâu hơn… lúc đó bọn họ định đi đâu? Chẳng lẽ là đi đến xưởng sửa chữa nào đó?

Cảnh sát dựa theo miêu tả của người bán hàng, trên cơ bản đã xác nhận được vụ án xảy ra như thế nào, chắc chắn là mấy tên bắt cóc đã lái xe theo sau xe Ngô Cương, đến khu vực không có camera giám sát bọn chúng mới hành động.

Lúc đó Lưu Dương xuất hiện trên xe là ngoài ý muốn, có lẽ bọn bắt cóc cũng không ngờ trên xe lại có thêm một người nữa, hoặc có thể nói là bọn chúng không nghĩ đến Lưu Dương lại lên xe lúc đó! Mà bọn bắt cóc không muốn bỏ qua cơ hội tốt, cho nên chúng buộc phải bắt cả hai người đi.

Mặc dù người bán bánh rán kia không nhớ rõ biển số chiếc xe tải màu trắng kia, thế nhưng ông ấy có thể nhớ đó là chiếc xe màu trắng hiệu Wending Hồng Quang…

Cảnh sát xem như tìm được tia hi vọng, bởi vì nếu mục tiêu của bọn bắt cóc là Ngô Cương, thì bọn chúng nhất định đã theo đuôi Ngô Cương được một thời gian rồi, cho nên chỉ cần lấy thông tin từ khu vực có camera giám sát mà xe con màu đen đi qua, hẳn là không khó để tìm thấy chiếc Wending Hồng Quang màu trắng kia!

CHƯƠNG

Tội phạm truy nã

Sau đó cảnh sát lấy video giám sát của những tuyến đường ngày hôm đó Ngô Cương đã đi qua, quả nhiên tìm thấy tung tích chiếc Wending Hồng Quang màu trắng kia. Trong camera theo dõi, không chỉ nhìn thấy rõ biển số của chiếc xe tải mà còn nhìn thấy dung mạo của hai người ngồi phía trước.

Sau khi cảnh sát kiểm tra ảnh chụp hai kẻ kia trên mạng dữ liệu của Bộ công an, phát hiện chúng là tội phạm truy nã. Mấy năm trước, chúng bị liệt vào danh sách truy nã trên mạng vì tội cướp có vũ trang.

Sau đó, Triệu Tinh Vũ đem ảnh hai kẻ đó đến cho người bán bánh rán nhìn, kết quả ông ấy nói đó không phải là hai người đã lên chiếc xe màu đen, vì kiểu tóc không giống nhau.

Nếu đúng như vậy, bọn cướp ít nhất có bốn người, mà hiện giờ cảnh sát mới chỉ nhận dạng được hai tên. Còn hai tên kia là ai? Là thủ phạm chính hay tòng phạm? Vẫn không thể biết rõ…

Biết hai tên còn hơn không biết gì, thế là bọn Triệu Tinh Vũ lại đến khu ngoại ô và một số khu vực không có camera giám sát để xem có ai nhìn thấy hai kẻ đó không.

Đây cũng không phải công việc đơn giản, mấy làng gần thành

phố họ đều lên thứ tự kiểm tra một lượt, nhưng có thể tìm được hay không vẫn còn là ẩn số… nhưng trước mắt cảnh sát chỉ có thể làm như vậy.

Chúng tôi đến giờ vẫn chưa nói tình hình điều tra với Tống San San, vì tôi cảm thấy chuyện không lạc quan cho lắm, tỷ lệ sống của chồng cô ấy, cực kì nhỏ…

Đừng nói là cậu ta, ngay cả người đã được trả tiền chuộc là Ngô Cương cũng có thể đã bị hại, chứ đừng nói đến Lưu Dương là nhân vật ngoài ý muốn. Phải nói thằng nhóc này đúng là xui xẻo, gặp khách nói chuyện phiếm vài câu lại gặp phải chuyện này. Nếu Lưu Dương thực sự bị hại, cậu ta có thể được đánh giá là nạn nhân vô tội nhất trong năm.

Hai ngày sau, Triệu Tinh Vũ báo cho chúng tôi biết, bọn họ tìm thấy hai người thuê nhà rất giống với nghi phạm trong một căn nhà cho thuê ở ngoại ô. Tuy nhiên, chủ nhà nói tất cả bọn họ đều có thẻ căn cước, trong tay anh ta vẫn còn giữ hai bản sao thẻ căn cước đó?

Nhưng khi cảnh sát kiểm tra, phát hiện hai thẻ đó đều là giả. Ngoại trừ ảnh chụp, các thông tin trên thẻ đều dùng của người khác.

Sau đó cảnh sát cẩn thận tìm kiếm trong căn nhà bọn bắt cóc đã ở, nhanh chóng phát hiện trên sàn có rất nhiều vết máu, qua so sánh ADN thì đây đều là máu của Ngô Cương… Hơn nữa, cảnh sát đã phân tích với lượng máu trên sàn nhà, Ngô Cương không có khả năng còn sống.

Nếu Ngô Cương đã chết, vậy Lưu Dương đâu? Thi thể của Ngô Cương đâu? Một loạt vấn đề mới lại nảy sinh quấy nhiễu bọn Triệu Tinh Vũ, mặc dù hiện giờ cảnh sát đã phát thông báo khắp nơi, tìm chiếc xe Wending Hồng Quang theo biển số xe, thế nhưng

mãi vẫn không có tin tức gì.

Trong lúc chúng tôi nghĩ rằng vụ án không thể phá được trong thời gian ngắn, gia đình của ông Ngô Cường lại cho người tìm đến chú Lê… hi vọng chúng tôi có thể giúp tìm thi thể ông Ngô Cường.

Hiện giờ tất cả các cuộc điều tra từ phía cảnh sát đều đã cơ bản kết thúc, bốn thành viên của bọn bắt cóc đều đã được xác định, chúng đều là những kẻ đang bị truy nã. Tuy nhiên, vì người nhà Ngô Cường đã không báo án ngay lập tức, khiến cảnh sát bỏ lỡ thời gian tốt nhất để phá án. Vì vậy những kẻ phạm tội đã cầm số tiền chuộc rồi giấu đi rồi. Còn người nhà họ Ngô tìm đến chú Lê là muốn tìm được thi thể Ngô Cương, để ông ta có thể được chôn cất tử tế…

Chú Lê thấy đúng là "Tìm một người cũng là tìm, tìm hai người cũng là tìm", hai người, cả Ngô Cương và Lưu Dương đều cá mè một lứa cùng bị mất tích, chúng tôi đang tìm Lưu Dương đồng thời tìm thêm Ngô Cương cũng không phải chuyện gì khó, thế nên chú Lê đồng ý nhận vụ của Ngô Cương.

Sau đó tôi hỏi Triệu Tinh Vũ địa chỉ căn nhà thuê kia, định đến đó xem thế nào… Nếu Ngô Cương chết ở đó, có khi nào bọn bắn cóc sẽ chôn xác ông ta ở đó luôn không?

Không ngờ, Triệu Tinh Vũ lại nói chắc chắn: "Cậu cũng quá coi thường cảnh sát chúng tôi rồi. Trong ngoài căn nhà đó đều bị chúng tôi đào ba thước đất lên tìm, thi thể Ngô Cương chắc chắn không bị giấu ở đó."

Tôi cười nói với anh ta: "Tôi cũng không nói công tác của các anh có điểm nào chưa đúng! Tôi chỉ muốn đi xem, nhỡ đâu lại phát hiện được thứ gì đó? Hơn nữa, cho dù tôi tìm được manh mối gì, cũng sẽ thông báo cho anh đầu tiên, yên tâm đi!"

Sau khi có địa chỉ chính xác, xế chiều hôm đó ba chúng tôi lái xe

đến đó… Sau khi gặp chủ nhà, tôi nói mình đang muốn thuê nhà, nhưng nghe nói chỗ này đã từng có người chết trong vụ bắt cóc tống tiền, cho nên muốn mời đại sư phong thủy đến đây xem xét.

Chủ nhà nghe xong thì vẻ mặt đau khổ, nói: "Ôi trời ơi, cậu đừng nói nữa, nếu biết mấy kẻ đó làm việc xấu tôi đã không cho chúng thuê phòng! Đấy cậu xem xem, bây giờ thì tốt rồi, hại tôi chẳng cho ai thuê phòng được cả!"

Tôi liền khuyên ông ta: "Thật ra, đây cũng không phải việc gì ghê gớm, tôi thuê chỗ này để làm nhà kho thôi, bình thường cũng không ở đây, chỉ cần đại sư tôi mời đến nói nơi này không có vấn đề gì, tôi sẽ thuê ngay, có điều tiền thuê nhà ông lấy rẻ một chút là được!"

Chủ nhà tin là thật, liên tục gật đầu nói: "Yên tâm, yên tâm, chỉ cần cậu thực sự muốn thuê, chuyện gì cũng dễ nói…"

Tất nhiên tôi lừa gạt chủ nhà như vậy cũng không tốt, nhưng nếu tôi không nói vậy chỉ sợ ông ta sẽ không cho xem! Dù sao lúc trước cảnh sát đã kiểm tra rất kĩ nơi này rồi! Nếu hôm nay chúng tôi nói thật là đến tìm thi thể, không bị đánh đuổi đi mới lạ! Dù sao chúng tôi cũng không phải cảnh sát…

Đi vào trong khu nhà xem, bên trong có bốn gian phòng gạch, trong sân khá gọn gàng sạch sẽ, còn trồng hai cây hồng. Đầu tiên, tôi đứng trong sân quan sát cẩn thận bên ngoài, nhìn xem nơi này có chỗ nào thích hợp để giấu xác….

Theo lý, Triệu Tinh Vũ và người của anh ta đã kiểm tra nơi này rất cẩn thận, đặc biệt là trong đất, hầu hết đều bị động đến rồi, nếu không Triệu Tinh Vũ sẽ không nói người của anh ta đã đào ba tấc đất.

Cho nên những chỗ đó chúng tôi không cần xem lại, chắc chắn là không có gì… Thế nhưng chẳng lẽ mấy tên kia sau khi giết

người lại mang theo xác chạy trốn, nhỡ không may gặp phải cảnh sát kiểm tra thì làm thế nào? Trên xe mang theo hai cái xác chẳng phải quá mạo hiểm à?

Trong lúc đang suy nghĩ lung tung, tôi phát hiện hai cây hồng trong sân có vấn đề… Mùa này là thời điểm hồng đã chín đỏ, nhưng trên hai cây này hồng vẫn còn vàng óng.

CHƯƠNG

Máu dưới nền gạch

Không biết vì sao, có một gốc quả vẫn còn trên cây nhưng lá cây đã rụng hết, quả cũng có dấu hiệu bị mất nước. Theo lý thuyết hai cây này cùng được trồng trong một sân, điều kiện ánh sáng và nước mưa chắc chắn giống nhau, nhưng vì sao tình trạng của chúng lại khác nhau như vậy?

Nghĩ thế, tôi liền đi đến dưới cây bị héo, phát hiện trên mặt đất được lát một khoảng gạch màu, phía trên còn bày một bộ bàn ghế bằng đá, hẳn là để mùa hè ngồi hóng mát…

Mặc dù những viên gạch này nhìn qua không có điểm gì khác thường, thế nhưng viên gạch bên dưới cây bị héo ngay ngắn hơn cây mọc tốt kia một chút thì phải?

Nhìn như vậy, nhất định là gạch bên dưới cây hồng bị héo đã bị người khác động vào, tôi đi đến trước cây hồng mọc không tốt, chậm rãi ngồi xuống…

Tôi dùng tay chạm nhẹ vào gạch màu, nhưng không cảm nhận được gì, sau đó tôi rút con dao thép ra, cạy một viên gạch màu lên, sau đó đưa tay bới lớp bùn đất bên dưới… Trong chớp mắt, ký ức khi còn sống của Ngô Cương ùa vào trong đầu tôi.

Mấy tên bắt cóc Ngô Cương thực ra có quen biết với ông ta, vì

lúc trước Ngô Cương có một khoản nợ không đòi được, mặc dù đã khởi tố đối phương, nhưng vì bị đối phương chơi xấu nên không đòi được tiền về.

Qua người giới thiệu, Ngô Cương tìm được một người tên là Ngụy Lão Tứ, ông ta muốn thông qua bọn Ngụy Lão Tứ đòi tiền về, mà Ngụy Lão Tứ chính là chủ mưu bắt cóc Ngô Cương lần này, tên là Ngụy Minh Huy.

Ngô Cương biết bọn Ngụy Lão Tứ này chẳng phải người tốt đẹp gì, nhưng vì ông ta thực sự muốn đòi lại số tiền nợ kia, nên đã đồng ý trả công cho bọn Ngụy Lão Tứ bằng ba mươi phần trăm tiền nợ. Số tiền nợ lúc đó là hai trăm nghìn, ba mươi phần trăm của số đó là sáu mươi nghìn!

Thật ra, lúc đó Ngô Cương chỉ mang tâm lý thử một chút, không ngờ Ngụy Lão Tứ quả thật đã mang tiền về cho ông ta, thế là Ngô Cương cũng đúng theo lời hứa, trả sáu mươi nghìn đồng cho bọn chúng.

Theo lý thuyết việc này thế là xong, tiền nợ Ngô Cương muốn đã lấy lại được, đồng thời ông ta cũng đã trả tiền cho Ngụy Lão Tứ… Nhưng không ngờ, một tháng sau, người vay tiền của Ngô Cương lại báo án, hóa ra bọn Ngụy Lão Tứ lúc đòi tiền đã đánh gãy chân của gã kia, bây giờ gã kiện Ngô Cương, đòi ông ta phải bồi thường tiền thuốc men cho mình.

Ngô Cương mặc dù biết bọn Ngụy Lão Tứ khi đòi tiền sẽ dùng chút thủ đoạn, nhưng không nghĩ bọn chúng lại ra tay ác như vậy! Bây giờ mặc dù đã thu được tiền nợ, nhưng giờ mà phải bồi thường tiền chữa bệnh, tính đi tính lại, số tiền lấy về còn không đủ…

Thế là Ngô Cương gọi điện cho người bạn đã giới thiệu Ngụy Lão Tứ với mình nói rõ chuyện này, mặc dù ông ta cũng không

trông chờ bọn Ngụy Lão Tứ trả lại tiền công, dù sao người giới thiệu cũng là bạn của ông ta, nhưng việc cần biết thì vẫn nên nói cho người đó biết.

Việc này qua đi, Ngô Cương cũng không để tâm đến nữa, dù sao trong công ty cũng còn rất nhiều việc chờ ông ta làm, không đáng vì chút tiền này mà hao tổn tâm tư, cứ nghĩ mãi không bằng để thời gian công sức nghĩ xem làm thế nào để công ty kiếm được nhiều tiền hơn?

Công ty của Lưu Dương có một số việc liên quan đến Ngô Cương, cho nên hai người họ cũng coi như quen biết đã lâu, mà Lưu Dương cũng hi vọng có thể tiến thêm một bước trong hợp tác với công ty của Ngô Cương, cho nên thời gian này hai người thường xuyên qua lại.

Hôm xảy ra chuyện, Ngô Cương lái xe qua một đoạn đường đang thi công, vừa hay nhìn thấy Lưu Dương đang đứng bên đường bắt xe, xuất phát từ lòng tốt, Ngô Cương liền dừng xe trước mặt Lưu Cương, mời cậu ta lên xe.

Lưu Dương nhìn thấy Ngô Cương cũng không khách sáo, mở cửa bên ghế lái phụ và ngồi vào. Không ngờ lúc Ngô Cương chuẩn bị lái xe đi, thì đuôi xe bị một chiếc xe tải màu trắng đâm vào không mạnh lắm.

Lúc đó Ngô Cương hơi tức giận, mặc dù phía sau chắc cũng không bị hỏng nặng, nhưng dù sao xe này cũng vừa mua tháng trước, nên khó tránh khỏi đau lòng… Nhưng khi nhìn thấy người trên xe phía sau bước xuống, trong lòng ông ta thoáng lo lắng.

Người kia không phải ai khác mà chính là Ngụy Lão Tứ đã giúp ông ta đòi tiền! Ngô Cương nhìn là biết hắn ta có chuẩn bị mới đến, định lái xe chạy đi, nhưng Ngụy Lão Tứ đã nhanh tay mở cửa sau ngồi vào.

Lưu Dương thấy hai người phía sau cứ thế ngồi thẳng vào xe Ngô Cương, liền biết đối phương đến không có chuyện gì tốt đẹp, thế là anh ta định lấy điện thoại báo cảnh sát! Nhưng đúng lúc này, người đàn ông lên xe cùng Ngụy Lão Tứ đánh vào mũi Lưu Dương, sau đó đoạt lấy điện thoại di động của anh ta.

Ngô Cương thấy đối phương vừa lên xe đã ra tay, còn đánh Lưu Dương bị thương, vội dùng giọng thiện ý nói: "Anh Tứ, anh định làm gì vậy? Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng động tay động chân chứ!"

Ngụy Lão Tứ hừ lạnh: "Ngô Cương! Chuyện lần trước chúng tao làm không tốt à? Sao mày lại gọi điện đến mách ông chủ tao? Hại bọn tao bây giờ không có việc làm, mày nói xem tổn thất này ai đền?"

Ngô Cương hiểu ra bọn chúng vì nguyên nhân này mà tìm đến mình gây phiền toái, thế là ông ta làm mặt lạnh, nói: "Ngụy Lão Tứ, lần trước đúng là các anh đã giúp tôi đòi được tiền về, nhưng các anh đánh gãy xương đùi của người ta, làm tôi phải bồi thường hẳn hơn một trăm nghìn tiền chữa trị! Chuyện như vậy, tôi cũng không truy cứu trách nhiệm! Tiền của các anh cũng không đưa thiếu đồng nào!"

Ngụy Lão Tứ nghe xong lập tức trừng mắt nói: "Mày đừng nói như là mày đang độ lượng lắm vậy, nếu như mày không muốn truy cứu, vậy vì sao lại đi kể với Tôn Tử Bình? Mày có biết vì chuyện này, Tôn Tử Bình không thuê bọn tao nữa không! Mấy người bọn tao vì mày mà đều thất nghiệp, mày nói xem bọn tao không tìm mày thì tìm ai?"

Ngô Cương biết tình thế lúc đó đang bất lợi cho mình, thế nên liền mềm giọng nói: "Vậy bây giờ anh muốn xử lý thế nào? Không thì tôi lại gọi điện cho Tôn Tử Bình nhé!"

Ngụy Lão Tứ tức giận nói: "Không cần! Thằng chó Tôn Tử Bình đó cũng chẳng tốt đẹp gì, lúc trước bọn tao làm được việc thì sao cũng được, bây giờ vừa xảy ra chuyện liền đuổi bọn tao! Tao không thèm làm cho hắn nữa!"

Ngô Cương biết là khó, bèn nói: "Vậy bây giờ anh muốn thế nào?"

"Bồi thường tiền! Chỉ cần mày bồi thường tiền cho bọn tao, bọn tao từ nay sẽ không dây dưa gì với mày nữa!" Ngụy Lão Tứ không thèm nói đạo lý.

Ngô Cương nhìn qua Lưu Dương trên xe, biết chuyện này không thể làm liên lụy đến cậu ta, nên nói với Ngụy Lão Tứ: "Có thể để anh Lưu xuống xe trước không, dù sao ân oán giữa chúng ta cũng không liên quan đến anh ấy."

CHƯƠNG

Ác mộng một đời

Nhưng Ngô Cương không ngờ Ngụy Lão Tứ lại từ chối: "Làm gì có chuyện ấy, không được. Cho hắn xuống xe để hắn báo cảnh sát à? Tao nói cho mày biết, Ngô Cương, tao đã quyết rồi, hôm nay mày không trả tiền cho bọn tao thì không xong đâu!"

Ngô Cương nghe xong cũng tức giận, nhưng ông ta biết Ngụy Lão Tứ không dễ chọc vào, trước đó hắn có thể vì số tiền sáu mươi nghìn tiền công mà sẵn sàng đánh gãy xương đùi của Trương Hiểu Lỗi…

Nếu như mình cứ cứng với bọn chúng đến cùng, chỉ sợ càng khó hơn, thế nên ông ta tỏ ra nhẫn nại với bọn Ngụy Lão Tứ: "Được, chuyện này là tôi sai, không biết cách làm việc của các anh, như thế này đi, anh nói một con số, bây giờ tôi sẽ đi lấy tiền cho anh!"

Ai ngờ Ngụy Lão Tứ đòi đến một triệu, Ngô Cương tức giận cười lạnh: "Anh cần tiền đến điên rồi à!"

Kết quả Ngụy Lão Tứ nghe vậy liền lấy một con dao đặt ngang cổ Ngô Cương: "Đừng nói nhảm, hôm nay mày muốn đưa thì đưa, không muốn đưa cũng phải đưa! Lái xe!"

Sau đó Ngụy Lão Tứ ép Ngô Cương, bắt ông ta lái xe chạy theo

chiếc xe tải trắng kia, đi đến nơi sau đó cảnh sát phát hiện xe con của Ngô Cương… Ngụy Lão Tứ nhân cơ hội chỗ này không có camera giám sát đã ép Ngô Cương và Lưu Dương lên chiếc xe tải, sau đó đi thẳng đến căn nhà thuê ở ngoại ô kia.

Lúc này Ngô Cương đã ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, mặc dù ông ta không muốn kéo Lưu Dương vào rắc rối này, nhưng bây giờ ông ta không tự quyết được nữa.

Sau đó, Ngụy Lão Tứ dùng điện thoại của Ngô Cương, gọi điện cho vợ ông ta, yêu cầu cô ta chuẩn bị một triệu tiền mặt, đồng thời nhiều lần cảnh cáo vợ Ngô Cương, nếu cô ta dám báo cảnh sát, sẽ lập tức giết Ngô Cương.

Vợ của Ngô Cương ít hơn ông ta mười mấy tuổi, vừa nghe nói chồng mình bị bắt cóc thì sợ chết khiếp, liên tục cam đoan với Ngụy Lão Tứ, chỉ cần không làm hại chồng cô ta, cô ta nhất định sẽ mang tiền đến.

Thật ra Ngô Cương lúc đó vẫn yên tâm, ông ta biết trong tài khoản ngân hàng của mình vẫn còn tiền, bỏ ra một triệu không phải vấn đề lớn, hơn nữa bọn Ngụy Lão Tứ chỉ cần tiền, có tiền bọn chúng sẽ không làm gì mình. Bây giờ vợ ông ta đã đồng ý trả tiền cho chúng, cho nên họ chỉ cần chờ vợ ông ta mang tiền đến thì sẽ được về nhà.

Lúc đó Ngụy Lão Tứ vẫn đối xử với ông ta và Lưu Dương khá lịch sự, chỉ nhốt bọn họ vào một phòng trống, vẫn cho ăn cho uống mà không bỏ đói bọn họ. Nhưng sau khi bọn chúng lấy được tiền chuộc từ vợ Ngô Cương, thì sự tình bắt đầu khác đi!

Ban đầu bọn Ngụy Lão Tứ đưa Lưu Dương đi, không biết chúng đã nói gì với cậu ta, tóm lại, sau khi quay về sắc mặt Lưu Dương tái nhợt đáng sợ… Ngô Cương hỏi cậu ta có chuyện gì? Có phải bọn Ngụy Lão Tứ cũng gọi điện thoại cho người nhà cậu ta đòi

tiền chuộc không?

Lưu Dương lắp bắp trả lời: “Ừm… Chúng, bọn chúng nói người nhà tôi phải trả hai, hai trăm nghìn…”

Ngô Cương nghe xong an ủi cậu ta: “Không sao, chuyện này là tôi làm liên lụy đến cậu, chờ sau khi chúng ta quay về, tôi sẽ trả cho cậu hai trăm nghìn.”

Lưu Dương cũng không nói gì nữa, chỉ ngồi sững người dưới đất… Lúc đầu Ngô Cương còn tưởng cậu ta chỉ là bị dọa sợ thôi? Dù sao trong chuyện này cậu ta cũng vô tội, đi nhờ xe thôi mà cũng có thể bị bắt cóc?

Nhưng Ngô Cương không thể ngờ, chuyện không đơn giản như ông ta nghĩ… Một lúc sau, Ngụy Lão Tứ một mình đi vào phòng, hắn nhìn Lưu Dương và nói: “Nghĩ kĩ chưa? Đường đã chỉ cho mày rồi, làm hay không tùy mày…”

Sắc mặt Lưu Dương càng tái nhợt: “Đại ca, anh có thể suy nghĩ lại không, nếu không anh xem, ông ấy có rất nhiều tiền, mọi người cũng chỉ là muốn tiền thôi mà, không nhất thiết phải dẫn đến chết người chứ?”

Ngô Cương nghe những lời này, thì cảm thấy chuyện có điểm bất thường, thế là ông ta lập tức nói với Ngụy Lão Tứ: “Vợ tôi không đưa tiền sao? Nếu cô ấy không đưa, anh có thể tìm đến bạn tôi, tôi chắc chắn anh ta sẽ đưa tiền!”

Ngụy Lão Tứ cười lạnh: “Đưa rồi! Vợ mày không những đưa đủ, còn đưa thêm!”

Sự lo lắng của Ngô Cương dâng lên, nặng nề hỏi: “Anh có ý gì?”

Ngụy Lão Tứ nhẹ nhàng nói: “Ôi… Ông chủ Ngô, mày cũng không thể trách bọn tao, ai bảo mày có mắt không tròng lấy nhầm ả ta? Nói thật cho mày biết, vợ mày không những đã đưa tiền, hơn

nữa còn đưa thêm năm trăm nghìn nữa! Đương nhiên, cô ta còn có một điều kiện kèm theo, đó chính là để bọn tao xử lý mày…”

Ngô Cương nghe xong rất tức giận! Ông ta không bao giờ nghĩ được cô vợ bé nhỏ của mình, Chu Ý Hàm, lại là người ác độc như vậy! Mình đối xử với cô ta đâu có tệ, sao đến thời điểm mấu chốt lại bỏ đá xuống giếng chứ?

Nhưng ông ta nghĩ lại cũng hiểu được, nếu như ông ta chết rồi, vậy cả cơ nghiệp lớn kia chẳng phải đều sẽ thuộc về Chu Ý Hàm sao? Người vợ này ít hơn ông ta mười mấy tuổi, một khi kế thừa gia sản của ông ta, đến lúc đó tìm một người đàn ông trẻ tuổi, ngày tháng trôi qua chẳng phải tốt đẹp biết bao?

Nghĩ vậy, Ngô Cương phẫn hận nói: “Ngụy Lão Tứ, cô ta cho anh năm trăm nghìn đúng không? Như thế này, anh thả tôi ra, tôi sẽ đưa anh thêm một triệu.”

Không ngờ, Ngụy Lão Tứ lại liên tục lắc đầu: “Tổng giám đốc Ngô à, bây giờ cho dù ông có đưa tôi mười triệu! Tôi có thể tiêu nó không? Tôi cầm một triệu rưỡi của vợ ông, vợ ông nhất định sẽ không khai ra bọn tôi. Nhưng nếu tôi cầm mười triệu của ông, sau khi ông được thả ra nhất định sẽ báo công an! Ông nói đi, chúng tôi nên tin ông, hay nên tin cô vợ bé nhỏ đã cùng thuyền với chúng tôi đây?”

Ngô Cương nghe xong trong lòng băng giá một nửa, đúng vậy! Trong tình huống như thế này, người có đầu óc một chút đều sẽ chọn lấy một triệu rưỡi của Chu Ý Hàm, cho dù bây giờ ông ta có đem toàn bộ gia sản đưa cho Ngụy Lão Tứ… hắn cũng không dám lấy!

Đúng lúc này, Ngô Cương lại nghe Ngụy Lão Tứ nói với Lưu Dương: “Thế nào? Nghĩ xong chưa? Mày muốn sống, thì phải làm theo lời bọn tao, nếu không, giết một người cũng là giết người,

giết hai người cũng là giết người, giết thêm mày cũng chỉ là tiện tay thôi…”

Cả người Lưu Dương run lẩy bẩy nói với Ngô Cương: “Anh Ngô, tôi… tôi thực sự không còn cách nào, bọn chúng muốn tôi giết anh, nếu không chúng sẽ giết cả tôi… Tôi cũng không biết nên làm thế nào? Nhưng tôi không muốn chết!”

Người Ngô Cương cứng đờ, hiểu rõ ý định của bọn Ngụy Lão Tứ. Đừng thấy bọn Ngụy Lão Tứ bề ngoài bợm trợn, không được học hành nhiều, nhưng hắn lại suy nghĩ rất chu đáo, dùng cách kéo cả Chu Ý Hàm và Lưu Dương xuống nước, phòng ngừa hai người họ nói ra chân tướng sự việc cho cảnh sát.

Ngô Cương biết hôm nay mình nhất định phải chết, ông ta tuyệt vọng nói với Lưu Dương: “Tiểu Lưu, chuyện này vốn không liên quan đến cậu, hôm nay cậu bị ép phải giết tôi, tôi cũng không trách cậu. Có điều, cậu phải suy nghĩ cho kĩ, bởi vì một khi làm như vậy, tôi sẽ trở thành nỗi ác mộng cả đời của cậu…”

CHƯƠNG

Đánh chết tên đầu sỏ

Lúc đó lòng Lưu Dương rối như tơ vò! Cậu ta đương nhiên không muốn giết người, cho dù người đó mình có quen hay không… thế nhưng bọn Ngụy Lão Tứ đã nói rõ rồi, nếu hôm nay cậu ta không giết Ngô Cương, bọn chúng sẽ giết cả hai người.

Ngụy Lão Tứ thấy Lưu Dương do dự, liền nhét dao vào tay Lưu Dương và nói: “Ra tay đi! Nếu không tao sẽ giết mày trước!”

Lưu Dương hốt hoảng, vội đâm dao vào Ngô Cương, cũng không biết tại sao, nhát dao kia đâm thẳng vào tim Ngô Cương, máu bắn ra tung tóe.

Ngô Cương chết không cam lòng, ông ta không tin mình lại có kết cục như vậy… Sự nghiệp cả đời mình vất vả khổ sở mới gây dựng được, lại dễ dàng vào tay ả đàn bà độc ác Chu Ý Hàm kia.

Lúc tôi lấy lại tinh thần từ ký ức của Ngô Cương, chú Lê và Đinh Nhất đợi ở bên cạnh đã lâu, còn người chủ thuê nhà sắc mặt cũng hơi nhợt nhạt, không hiểu tình trạng mất hồn này của tôi.

Sau đó tôi nói với Đinh Nhất: “Gọi điện cho Triệu Tinh Vũ, bảo anh ta đưa người đến đây, xác Ngô Cương ở dưới cây này, gạch màu này đã được lát lại… Xem ra mấy tay bắt cóc kia cũng có nghề thợ hồ, tay nghề không tệ.”

Không bao lâu sau, Triệu Tinh Vũ mang cái mặt đen sì đi vào nhà, có lẽ anh ta vừa mắng cho đám cấp dưới một trận, tôi cười đón: "Không phải chứ! Tức giận thật à? Tôi giữ lời hứa báo cho anh ngay đấy nhé…"

Triệu Tinh Vũ nghe xong lông mày nhíu lại: "Cậu nói xem, mấy tên nhóc chết tiệt kia làm ăn kiểu gì vậy, chẳng đâu vào đâu cả, nếu không phải công việc không thể không đến, tôi không còn mặt mũi nào đến gặp cậu! Lúc trước tôi còn nói đã đào sâu ba thước đất nữa chứ, kết quả đúng là nằm dưới đất thật."

Tôi an ủi anh ta: "Chuyện này sao có thể trách anh được? Có trách cũng chỉ trách bọn tội phạm bây giờ quá giảo hoạt, bắt cóc con tin mà còn lát lại nền gạch!"

Sau đó, bọn Triệu Tinh Vũ đã đào được thi thể của Ngô Cương dưới gốc cây hồng, xem ra bọn Ngụy Lão Tứ tính để xác Ngô Cương biến thành phân bón cho cây hồng, tiếc là lúc bọn chúng đào cây đã làm ảnh hưởng đến rễ của nó, khiến cây hồng bị héo, mới làm tôi để ý.

Con dao Lưu Dương dùng để giết Ngô Cương vẫn còn trên thi thể, giống như muốn tuyên bố với cảnh sát kẻ giết người là ai… Chỉ là không biết kẻ giết người Lưu Dương bây giờ đang ở đâu?

Sau khi thi thể của Ngô Cương được tìm thấy, vụ án bắt cóc đã có thể khép lại, cảnh sát nhanh chóng thu được dấu vân tay của Lưu Dương trên con dao giết chết Ngô Cương, nhưng chỉ với manh mối này, không thể khẳng định Lưu Dương là hung thủ giết Ngô Cương, vì cậu ta không có động cơ giết người.

Nhưng câu hỏi đặt ra là Lưu Dương đang ở đâu? Trước mắt cảnh sát chỉ có thể đưa ra một loạt phỏng đoán, muốn xác thực nhất định phải tìm thấy Lưu Dương mới được… Lúc tôi nói những chuyện mình biết được cho Triệu Tinh Vũ, anh ta cũng kinh ngạc

không nói lên lời, mãi mới nói được một câu: “Đệch, sao gió lại đổi chiều như vậy được chứ! Vợ Ngô Cương đúng là quá độc ác!”

Tôi cười nói với anh ta: “Cho nên, đàn ông có tiền muốn tìm vợ phải chọn đúng người đúng thời điểm, nếu không khó mà giữ được cái mạng nhỏ.”

Triệu Tinh Vũ vỗ ngực, nói: “May mà tôi không có tiền…”

Bản án phát triển theo hướng này, có một việc chúng tôi đến giờ cũng chưa nghĩ ra, đó chính là Lưu Dương, sau khi giết Ngô Cương đáng lẽ cậu ta phải được bọn Ngụy Lão Tứ thả ra! Nhưng vì sao cậu ta mãi vẫn chưa xuất hiện, cũng không liên hệ với người nhà? Những chuyện xảy ra sau khi Ngô Cương chết chúng tôi vẫn không biết gì cả?

Nhưng khi mọi người đều cho rằng Lưu Dương đã bị Ngụy Lão Tứ giết chết, thẻ tín dụng của Lưu Dương đột nhiên phát sinh giao dịch… Đối với Triệu Tinh Vũ thì đây đúng là một tin tốt, anh ta lập tức cử người đến đó.

Kết quả thu được, người sử dụng thẻ không phải Lưu Dương mà là một đồng bọn của Ngụy Lão Tứ, điều này chứng minh bọn chúng đang trốn ở gần đó. Sau đó bọn Triệu Tinh Vũ phối hợp với cảnh sát địa phương, bắt đầu đi hỏi thăm tìm kiếm, cố gắng bắt được nhóm Ngụy Lão Tứ và đồng bọn trong thời gian sớm nhất.

Về phía người nhà Ngô Cương, chúng tôi tạm thời chưa nói gì, chỉ nói những gì cảnh sát đã điều tra được, dù sao việc chúng tôi nhận làm là tìm thi thể của Ngô Cương, còn những ẩn tình trong đó, nên để cảnh sát xử lý nốt.

Hậu sự của Ngô Cương đương nhiên cũng được gia đình ông ta ủy thác cho chú Lê xử lý, trong tang lễ của ông ta, tôi đã nhìn thấy Chu Ý Hàm, quả nhiên là một “tiểu yêu tinh” bắt mắt.

Theo lý thuyết, Ngô Cương mặc dù lớn hơn cô ta mười mấy

tuổi, nhưng dù sao đó cũng là lựa chọn của cô ta, cho dù có hối hận, không muốn tiếp tục lãng phí thanh xuân của mình thì cũng sẽ có cách giải quyết khác, tội gì phải làm hại tính mạng người khác chứ?

Con người, sống không nên quá tham lam, làm gì có ai chuyện gì cũng được như ý? Bạn muốn sống một cuộc sống tốt, lại muốn lấy một người chồng trẻ tuổi, đẹp trai… thật ra chuyện đó không phải là không được, nhưng điều kiện tiên quyết là bạn phải tự dựa vào chính mình, chứ không phải như Chu Ý Hàm không từ thủ đoạn như vậy.

Đừng thấy cô ta hiện giờ đắc ý trong lòng, nhưng sự đắc ý đó kéo dài được bao lâu? Giấy không gói được lửa, cho dù lần này cô ta may mắn thoát được, vậy còn lần sau thì sao?

Hạng người giống Ngụy Lão Tứ không dễ dây vào, mặc dù bây giờ ai cũng đều vì lợi ích của mình sẽ không tùy tiện khai ra đối phương, nhưng khi chuyện bắt cóc này qua đi… Chu Ý Hàm thừa kế gia sản trăm triệu của Ngô Cương, đến lúc đó cô ta đừng hi vọng thoát khỏi bọn Ngụy Lão Tứ, dù sao bọn chúng cũng là kẻ chân trần không sợ kẻ mang giày.

May là chỉ mấy ngày sau, phía Triệu Tinh Vũ gửi tin đến, bọn họ đã tìm thấy nơi bọn Ngụy Lão Tứ ẩn nấp, có điều cảnh sát phát hiện Lưu Dương vẫn còn trong tay bọn chúng, nên không thể tùy tiện tiến hành bắt giữ.

Nghe Lưu Dương vẫn còn sống, trong lòng tôi bỗng thở phào nhẹ nhõm. Bất kể hành vi giết Ngô Cương có bị coi là cố ý giết người hay không, nhưng chung quy trong chuyện này cậu ta cũng là người vô tội nhất, cho dù cuối cùng pháp luật phán quyết cậu ta không phải chịu trách nhiệm hình sự, nhưng đúng như những gì Ngô Cương nói, ông ta sẽ là ác mộng cả đời này của Lưu Dương…

Sau đó chiến dịch giải cứu con tin diễn ra coi như thuận lợi, chỉ là tên đầu sỏ Ngụy Lão Tứ đã bị cảnh sát bắn chết trong quá trình truy đuổi, ba tên đồng phạm còn lại thấy Ngụy Lão Tứ bị bắn chết, lập tức ngoan ngoãn giơ tay chịu trói.

Sau đó tôi nghe Triệu Tinh Vũ nói, Lưu Dương sau khi được cảnh sát giải cứu vẫn một mực không nói gì, cứ ngây ngốc ngồi im lặng. Đến tận khi Tống San San biết tin chạy đến, cậu ta mới dùng vẻ mặt hoang mang nói với cô ấy: “San San… anh giết người rồi.”

CHƯƠNG

Xe máy bị bay

Chuyện đến nước này, ba tên đồng phạm kia cũng không giấu giếm gì cả, bọn chúng cũng hiểu sự khác biệt giữa kẻ chủ mưu và đồng phạm, cho nên trước mặt bọn chúng bây giờ chỉ còn một con đường, đó chính là "Thẳng thắn sẽ được hưởng khoan hồng"…

Về phần Lưu Dương, cậu ta cũng không giấu giếm điều gì, kể lại toàn bộ quá trình cậu ta bị Ngụy Lão Tứ ép giết Ngô Cương… Lúc đầu Ngụy Lão Tứ nói chỉ cần cậu ta giết Ngô Cương sẽ thả cậu ta đi. Nhưng Ngụy Lão Tứ tính toán kỹ càng, hắn kiên quyết dẫn Lưu Dương theo, như vậy, cho dù Lưu Dương về nhà cũng không thể tùy ý đến đồn cảnh sát trình báo, vì cảnh sát sẽ không dễ dàng tin lời cậu ta, nhất là khi cậu ta còn từng chạy trốn cùng bọn bắt cóc.

Có điều Lưu Dương cũng không cam chịu đi theo bọn chúng, bất đắc dĩ trở thành đồng bọn của chúng, thế nên cậu ta đã dụ dỗ một tên nghi phạm khác, để hắn đi mua đồ dùng hằng ngày hộ mình, nhờ thế mới có thể khiến thẻ tín dụng của Lưu Dương phát sinh giao dịch, từ đó giúp cảnh sát nhanh chóng xác định được vị trí của bọn chúng.

Lúc đó, Lưu Dương đã nghĩ kĩ rồi, cậu ta thà quay về ngồi tù

cũng không muốn mình cứ phải đi chạy trốn với bọn Ngụy Lão Tứ… Hơn nữa cậu ta cũng tin rằng, mình quay về sẽ nhận được phán xét công bằng, dù sao trong ý thức chủ quan của cậu ta vẫn không muốn giết Ngô Cương.

Sau khi ba tên bắt cóc sa lưới, chuyện vợ Ngô Cương thuê bọn chúng giết người cũng lộ tẩy… mặc dù Ngô Cương không phải do cô ta tự tay giết, nhưng cũng vì yêu cầu của cô ta mà đã trực tiếp dẫn đến cái chết của Ngô Cương.

Còn về việc cuối cùng pháp luật phán quyết như thế nào, không phải chuyện chúng tôi có thể quan tâm, có điều tôi tin rằng pháp luật sẽ ra một phán quyết công bằng, dù là với Lưu Dương, hay đối với Chu Ý Hàm…

Sau khi vụ án kết thúc, Triệu Tinh Vũ mời chúng tôi ăn cơm để cảm ơn chúng tôi. Lúc đó tôi nói đùa với anh ta: "Dân với cảnh sát là người nhà, cần gì phải khách sáo với tôi như vậy! Sau này chưa biết chừng tôi còn phải nhờ anh ấy chứ?"

Triệu Tinh Vũ quệt miệng, nói: "Được, chút nữa cậu gọi món nhẹ tay một chút, tôi gần đây đang khốn khổ vì tình, đúng lúc cần dùng tiền…"

Tôi nghe xong lập tức thấy ghen tị trong lòng! Chú Lê thấy tôi ủ rũ, bèn vỗ vai tôi: "Thằng cháu! Trong cuộc sống đôi khi…"

Tôi nói nốt nửa câu cuối: "Trong cuộc sống đôi khi không nên cưỡng cầu…"

Lúc này Triệu Tinh Vũ đã uống kha khá, anh ta há miệng ợ một cái rõ to rồi nói: "Nghe hai người nói kìa, cũng như những người khác sống trên đời, lấy vợ sinh con, sinh mạng già đi rồi chết đều là chuyện thường tình, nào phải cái gì nên, cái gì không nên chứ!"

Tôi càng nghe càng không thoải mái, đành chuyển chủ đề khác, tránh càng nói càng đau lòng, dù sao Triệu Tinh Vũ cũng không

biết chuyện của tôi… Đêm hôm đó mọi người đều uống hết sức, ngay cả người không có hứng thú uống rượu như Đinh Nhất cũng uống mấy chén.

Vì quán ăn cách nhà chú Lê không xa, nên lúc đi chúng tôi không đi xe ô tô, định ăn xong thì đi bộ về, tiện thể tiêu hóa bớt chỗ đồ ăn luôn…

Hôm nay chú Lê uống hơi nhiều, đi đường hơi lơ mơ, còn vui vẻ hát khe khẽ ở trước mặt tôi và Đinh Nhất, từ sau khi chú ấy không phải dùng nạng nữa, cũng thường xuyên đi dạo, vận động một chút.

Không ngờ đúng lúc này, ba chúng tôi nhìn thấy một phụ nữ trung niên lao ra đường với tốc độ rất nhanh… Đúng lúc đó, từ phía xa có một chiếc xe máy đang phi nhanh lao đến, không kịp tránh, đâm thẳng vào người phụ nữ trung niên kia.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, mặc dù ba chúng tôi nhìn thấy người phụ nữ kia lao ra đường, nhưng không kịp kéo bà ta lại, chỉ đành trơ mắt nhìn bà ta bị chiếc xe máy lao đến đâm ngã xuống.

Chiếc xe máy cũng không khá hơn chút nào, trong nháy mắt đâm vào người phụ nữ kia, toàn bộ thân xe bị nghiêng về một bên, sau đó cả người lẫn xe trượt đi hơn hai mươi mét….

Chú Lê lúc đó tỉnh táo hẳn, ngăn tôi định chạy đến cứu người phụ nữ kia: “Đừng qua đó, bà thím kia có vấn đề…”

Chú ấy vừa nghiêm giọng nói xong, thì từ dưới đất, người phụ nữ kia đột nhiên uốn éo thân hình đứng lên, hai mắt trắng dã định tiếp tục lao vào một chiếc xe máy khác đang chạy đến gần.

Tôi nhìn dáng vẻ dọa người của bà ta, rất có tư thế “tai họa” xong lại tiếp tục gây “tai họa”! Tôi vội hỏi chú Lê: “Bà ta bị làm sao vậy? Tự sát liên hoàn à? Bà ta không muốn sống nữa cũng

đừng hại người khác chứ! Người đi xe máy vừa nãy nhất định bị thương không nhẹ đâu!”

Chú Lê nặng nề nói: “Kẻ không muốn sống không phải bà ta, trên người bà ta có thứ không sạch sẽ, hơn nữa còn rất hung ác… Bà ta có chết cũng chưa yên!”

Lúc này một chiếc xe máy khác đã lao nhanh đến gần, nếu chúng tôi không ngăn được người phụ nữ kia, chắc chắn bà ta sẽ lao vào chiếc xe máy đang lao đến này…

Cuối cùng, chú Lê đốt một tờ linh phù, quăng về phía người phụ nữ đã điên cuồng kia mới tạm ngăn được hành động của bà ta lại… Tôi lập tức chạy đến xem thế nào, thấy trên người bà ta có rất nhiều vết thương, tứ chi đều có dấu hiệu bị gãy xương, nặng nhẹ khác nhau.

Chiếc xe máy đang lao đến, may mắn tránh được một kiếp cũng giảm tốc độ rồi ngừng lại, cùng chúng tôi kiểm tra người đàn ông đi xe máy bị tai nạn kia. Tôi nhìn thương tích của anh ta không hề nhẹ, bèn lập tức gọi 120.

Đến lúc xe cứu thương 120 chuẩn bị đưa người bị thương đi, thì cảnh sát giao thông cũng đến, sau đó chúng tôi tường trình tình huống lúc đó lại cho bọn họ, đương nhiên đã cắt bỏ chi tiết người phụ nữ kia như bị trúng tà.

Lúc này người đi xe máy thứ hai mới bỏ mũ bảo hiểm ra, đi đến trước mặt chúng tôi, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi, người này nói: “Chuyện lúc nãy thế nào vậy? Bà ấy muốn tự sát sao?”

Tôi ngẩng đầu nhìn, thấy là một người thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi, nên tôi chỉ nói qua loa vài câu với cậu ta: “Ai biết được? Có lẽ là có chuyện gì đó nên nghĩ quẩn!”

Người thanh niên kia nhìn tôi một chút, sau đó khẽ cười không nói gì… chờ sau khi cảnh sát giao thông xử lý hiện trường xong,

người thanh niên kia lại đến gần tôi nói: “Vừa rồi cảm ơn mọi người, nếu không phải mọi người kịp thời ngăn cản người phụ nữ kia, có lẽ bà ấy đã lại lao vào tôi rồi…”

Tôi nghe thì biết ánh mắt tên nhóc này không tầm thường! Xem ra cậu ta cũng nhìn ra được người phụ nữ kia có vấn đề, nhưng tôi không biết cậu ta thế nào, nên vẫn giả bộ không biết gì mà nói với cậu ta: “Cám ơn cái gì chứ? Đó là bà ta tự mình dừng lại, tôi đoán là đâm lần đầu không nhẹ… nên không còn sức lao đến lần hai.”

CHƯƠNG

Chấp niệm khi còn sống

Người thanh niên kia cười với tôi: "Với tốc độ vừa rồi của tôi nếu bị bà ấy lao vào thì chắc chắn ngã thảm, thương thế khẳng định không hề nhẹ, phải nằm trên giường mười ngày nửa tháng mới khỏi!"

Tôi cũng nghĩ thầm trong lòng, đừng nói chứ, tên nhóc này may mà gặp chúng tôi, chứ tốc độ vừa nãy của cậu ta còn nhanh hơn người trước đó, nếu thực sự đâm phải người phụ nữ này, không nói đến chuyện cậu ta bị ngã đau đến thế nào, nhưng người phụ nữ kia không chết do chiếc xe trước đâm, thì cũng nhất định chết trong tay cậu ta.

Mặc dù đây không phải lỗi do cậu ta, nhưng vô duyên vô cớ đâm chết người cũng không phải chuyện tốt đẹp gì! Người bình thường nếu gặp phải chuyện như thế một lần, trong lòng ít nhiều cũng sẽ có bóng ma tâm lý.

Sau đó chúng tôi thấy chuyện được xử lý tương đối rồi, nên cũng đi về nhà, mất công mất sức một chút, Đinh Nhất và chú Lê cũng tỉnh rượu dần, không ngờ đi bộ có một đoạn cũng gặp phải chuyện này.

Lúc đầu, chúng tôi cũng không để tâm đến chuyện này nữa, dù

sao bà ta đã lớn tuổi, thể chất yếu đi, bị tà ma bám thân cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa, chú Lê cũng đã đuổi thứ trên người bà ta đi, bà ta cũng coi như đã khôi phục bình thường.

Nhưng không ngờ, vài ngày sau, trên đúng đoạn đường đó lại phát sinh tai nạn giao thông giống y như vậy, chỉ có khác là người lao vào xe máy lần này từ bà già biến thành ông lão, còn phương thức thì giống nhau, điểm khác biệt duy nhất là không có chúng tôi ở hiện trường, cho nên hiện trường thảm khốc hơn lần trước.

Nghe nói ông lão kia đã đâm vào ba chiếc xe máy, người ngã xuống đất không đứng dậy nổi, đến khi xe cứu thương 120 đến nơi, thì người đã tắt thở. Chuyện như vậy xảy ra liên tục hai lần trên cùng một khu vực, không thể chỉ dùng từ trùng hợp mà giải thích được.

Ý của chú Lê là, chúng tôi đã gặp chuyện này thì không thể mặc kệ, nhìn tình hình này chỉ sợ do lần trước gặp chúng tôi, mới khiến người phụ nữ kia giữ được một mạng, nhưng ông lão kia không may mắn như thế, vậy còn lần sau nữa thì sao? Nếu như chúng tôi cứ mặc kệ, chỉ sợ sẽ còn tiếp tục có người mất mạng.

Thật ra chuyện tối hôm đó, chú Lê cũng đã xem lại, lúc xảy ra chuyện quanh đó không phát hiện có âm hồn tồn tại, cho nên chúng tôi mới cho rằng đó chỉ là sự việc ngẫu nhiên, không ngờ lại trở nên nghiêm trọng như vậy.

Ban đêm, chúng tôi lại đi đến nơi đó một lần nữa, cũng không biết có phải vì vụ án kia không, mà trên đường có rất ít xe đi lại, nhất là xe máy.

Cũng không biết những người trong hai vụ tai nạn kia thế nào? Mặc dù không đến mức nguy hiểm đến tính mạng như người trong cuộc, thế nhưng khó tránh khỏi bị thương. Điều chúng tôi không ngờ đến chính là, trong đêm chúng tôi quay lại nơi xảy ra tai nạn

lại gặp lại người thanh niên ở vụ đầu tiên.

Cậu ta nhìn thấy chúng tôi thì ngượng ngùng gãi đầu: “Tôi đến đây xem, hi vọng không có chuyện gì xảy ra nữa!”

Tôi nhìn thấy tên nhóc này hình như khá quan tâm đến chuyện này, không giống người bình thường không nhìn thấy mấy thứ kia nhỉ? Nên tôi hỏi dò: “Đêm hôm đó cậu cũng nhìn thấy thứ gì sao?”

Đầu tiên cậu thanh niên hơi sững sờ, sau đó mới từ từ nói: “Tôi nhìn thấy trên người bà ấy có gì đó giống một cái bóng.”

Tôi nghe xong bèn nhếch mày và nói: “Ồ, thâm tàng bất lộ* nha! Nói chi tiết một chút, ngoại trừ cái bóng, cậu còn nhìn thấy gì nữa không?”

** Cao thâm không lộ ra.*

Lần này cậu thanh niên kia lại lắc đầu: “Không có gì nữa, ngoại trừ một cái bóng, tôi không nhìn thấy gì cả.”

Chú Lê đứng cạnh tôi gật đầu, sau đó cẩn thận nhìn cậu thanh niên kia: “Ừm, trời sinh mắt Âm Dương, có điều tôi nhìn thấy ấn đường cậu hơi xanh, người như cậu nên hạn chế ra ngoài vào ban đêm, hiểu không? Đặc biệt là ít liên quan đến những thứ u ám, nếu không sẽ có hại với thân thể cậu.”

Sau đó chú Lê dặn dò cậu ta thêm vài câu, rồi đưa tôi và Đinh Nhất đến đoạn đường xảy ra vụ tai nạn kia, chú ấy lấy la bàn ra xem, phát hiện kim la bàn không hề có phản ứng.

Tôi nghi ngờ nói: “Chuyện này là thế nào? Nơi này sạch sẽ như thế sao lại xảy ra hai chuyện như vậy chứ?”

Chú Lê cũng khó chịu: “Đúng vậy! Sao lại thế nhỉ!”

Tôi thấy nơi này cũng không có manh mối gì, nên đề nghị: “Hay chúng ta đến bệnh viện thăm người phụ nữ kia đi? Có khi từ bà ta lại tìm được đầu mối nào đó có ích thì sao?”

Không ngờ lúc này, người thanh niên kia lại đuổi kịp đến chỗ chúng tôi, cậu ta nói: “Nửa tháng trước ở đây có xảy ra một vụ tai nạn.”

Chúng tôi đều quay lại nhìn cậu ta, chờ cậu ta nói tiếp: “Lúc đó khoảng sáu giờ sáng, một người nông dân đi xe máy ngang qua đây, không biết vì nguyên nhân gì xe đâm vào cái cây bên đường, đến khi có người phát hiện ra thì người đó đã qua đời.”

Tôi nghe thấy người đó cũng đi xe máy, có lẽ là vụ đầu tiên này xử lý không tốt, mới trở thành nguyên nhân cho những vụ tiếp theo, sau đó tôi gọi điện cho Triệu Tinh Vũ, nhờ anh ta điều tra giúp tôi một số thông tin về vụ đó, địa chỉ của gia đình người chết và một số thông tin cơ bản. Triệu Tinh Vũ sau khi nhận điện thoại không do dự, nhanh chóng gửi tư liệu về người chết trong vụ tai nạn kia cho tôi.

Người đã chết tên là Sử Kim Huy, 55 tuổi, là một thợ điện làm việc tại một công trường xây dựng. Một ngày trước khi xảy ra sự cố, ông ta nhận được điện thoại từ nhà, nói cha ông ta bệnh nặng, bảo ông ta quay về ngay lập tức.

Sử Kim Huy nhận điện xong lập tức xin nghỉ phép, đồng thời giải thích rõ tình hình cho người quản lý, người quản lý thấy ông ta cũng không gian dối, nên đồng ý cho ông ta nghỉ, còn tạm ứng nửa năm tiền lương cho ông ta, nhưng vì quy định thủ tục tài chính trong công ty, nên Sử Kim Huy phải đợi thêm một ngày.

Sau khi nhận tiền, sáng sớm ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, Sử Kim Huy đã đi xe máy về nhà. Đến lúc đi đến đoạn đường này, ông ta đột nhiên bị chảy máu não, dẫn đến tai nạn đâm vào cây bên đường.

Đến lúc một bà lão đi dạo buổi sáng phát hiện ra ông ta thì người đã lạnh cứng. Sau đó pháp y kiểm tra thi thể, phát hiện Sử

Kim Huy chết do xuất huyết não, tai nạn giao thông kia cũng do đó mới xảy ra.

Tôi nghe xong có điểm chưa hiểu rõ, nếu Sử Kim Huy chết do xuất huyết não, vậy tại sao nơi này liên tiếp xảy ra chuyện ám lên người đàn ông và phụ nữ lớn tuổi? Cho dù ông ta chết không yên lòng về ông cụ ở nhà, cũng không nên đi gây họa cho người già nhà khác chứ! Hơn nữa, người phát hiện ra ông ta và báo cảnh sát cũng là một bà lão đi tản bộ?

Tôi nói chuyện này cho chú Lê và Đinh Nhất nghe, chú Lê cũng cảm thấy chuyện này không hợp lý, linh hồn sẽ trở thành ác quỷ do khi còn sống chúng vẫn có chấp niệm, mà muốn có chấp niệm thì phải có nguyên nhân, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ trả thù người khác.

CHƯƠNG

Tiền người chết làm rơi

Cuối cùng chúng tôi bàn bạc rồi quyết định sẽ đến nhà Sử Kim Huy hỏi thăm, trước khi chết trong lòng ông ta có chuyện lưu luyến không bỏ được, nên sau khi chết chấp niệm quá sâu cũng là chuyện bình thường. Nhưng dù vậy ông ta cũng không thể cứ luẩn quẩn ở nơi chết, làm những việc gây hại đối với người có tuổi, đến chú Lê cũng không hiểu được Sử Kim Huy muốn làm gì?

Sáng hôm sau, chúng tôi dựa theo địa chỉ Triệu Tinh Vũ cho, tìm được nhà của Sử Kim Huy ở thôn Sử Gia... Người mở cửa cho chúng tôi là vợ của Sử Kim Huy, Vạn Anh.

Để không khiến Vạn Anh e ngại, chúng tôi tự xưng là bạn của Sử Kim Huy trong thành phố, sau khi biết chuyện của ông ta thì rất bàng hoàng, nên muốn đến nhà hỏi thăm... Hơn nữa trước đó cũng nghe ông ta nói ông cụ trong nhà bị bệnh, không biết bây giờ thế nào rồi?

Vạn Anh nghe xong vừa khóc vừa nói, sau khi chồng bà ấy qua đời được mấy ngày, do quá đau thương cha chồng bà ấy cũng ra đi, nhà bọn họ coi như tan nát chỉ trong vài ngày ngắn ngủi...

Điều khiến người nhà họ khó chấp nhận nữa là, sau vụ tai nạn, nửa năm tiền lương mà Sử Kim Huy đã tạm ứng lúc xin nghỉ

không thấy đâu nữa! Khi cảnh sát giao thông đến nơi đã không thấy số tiền kia, cho nên không ai biết số tiền đó bị mất trong vụ tai nạn, hay Sử Kim Huy để ở nơi khác!

Có điều theo người nhà họ nghĩ, ông ta đã tạm ứng tiền lương tức là có ý mang tiền về để chữa bệnh cho cha, nên tiền đó chắc chắn ông ta mang theo người… Nhưng khi người nhà Sử Kim Huy đến nhận xác ông ta, đừng nói là số tiền kia, ngay đến giấy tờ tùy thân cũng không có gì cả!

Tôi liền hỏi Vạn Anh: “Ở hiện trường không có camera giám sát sao?”

Vạn Anh cũng bất lực: “Vốn dĩ là có, nhưng đã bị ai đó dùng súng cao su bắn hỏng, nên không thu được hình ảnh lúc chồng tôi xảy ra chuyện.”

“Vậy bên cảnh sát giao thông kết luận chuyện này thế nào?” Tôi hỏi.

Vạn Anh thở dài: “Phía cảnh sát giao thông kết luận là tử vong do phát bệnh đột ngột, nhà chúng tôi người thì chết, tiền thì mất, cũng không được bất cứ bồi thường gì…”

Đúng là quá xui xẻo, khó trách Sử Kim Huy sau khi chết vẫn không yên, chắc chắn ở thời điểm ông ta bị tai nạn, có chuyện gì đó đã xảy ra và chuyện này có liên quan đến số tiền bị mất kia…

Sau đó tôi hỏi Vạn Anh nơi đặt mộ của Sử Kim Huy, chúng tôi muốn đến thắp cho ông ta nén hương. Vạn Anh nói, ông ta được chôn trong khu mộ của gia đình.

Tôi cố ý hỏi thêm một câu: “Là thổ táng hay hỏa táng vậy?”

Vạn Anh hơi do dự, không trả lời ngay câu hỏi của tôi, nhưng điều này đã khẳng định Sử Kim Huy được thổ táng, nếu không Vạn Anh sẽ không lộ vẻ khó xử như vậy.

Mặc dù hiện giờ đất nước chúng tôi đã phổ biến dịch vụ hỏa táng, tuy nhiên một số vùng nông thôn vẫn lén lút tiến hành thổ táng, dù sao người ta cũng có khu mộ tổ, cho nên cũng có điều kiện làm thổ táng.

Tôi thấy người đã thổ táng thì dễ rồi, nên bảo Vạn Anh đưa chúng tôi đến mộ phần của Sử Kim Huy, tôi muốn thử xem có thể cảm nhận được ký ức tàn hồn của ông ta không, biết đâu có thể tìm hiểu được việc đã xảy ra lúc đó?

Lúc Vạn Anh đưa chúng tôi đến trước mộ phần của Sử Kim Huy, trong nháy mắt tôi liền cảm nhận được ký ức khi còn sống của ông ta, đặc biệt là những chuyện phát sinh trước khi ông ta chết, hình ảnh đó như thước phim lướt qua trong đầu tôi…

Vào ngày xảy ra tai nạn, Sử Kim Huy một lòng muốn nhanh chóng về nhà, cầm theo năm mươi nghìn đồng tiền mặt, vì trong lòng gấp gáp, nên tốc độ cũng khá nhanh… Nhưng lúc ông ta đi ngang qua đoạn đường xảy ra chuyện, vô tình nhìn vào gương chiếu hậu thấy có mấy người đằng sau đang lúi húi nhặt cái gì đó.

Lúc đó Sử Kim Huy đang vội, nên cũng không để ý, vẫn một mạch lái xe về phía trước, nhưng lúc ông ta đi được một đoạn, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mới sờ soạng kiểm tra túi tiền, lập tức sợ hãi toát mồ hôi lạnh!

Sử Huy Kim lúc này phát hiện ra, túi đựng tiền của mình không biết bị hỏng khóa từ lúc nào, năm mươi nghìn để trong đó đã rơi hết không còn một tờ! Ông ta lập tức nhớ đến cảnh mấy người lúi húi nhặt đồ lúc nãy, hẳn là họ đã nhặt được tiền của mình…

Ông ta rất lo lắng, số tiền đó là dùng để chữa bệnh cho cha mình, nếu mất hết thì biết lấy gì để chữa bệnh cho cha? Sử Kim Huy càng nghĩ càng sốt ruột, tăng ga quay xe lại, kết quả khi đến đoạn đường kia thì hoa mắt đâm vào cây đại thụ ven đường.

Đến đây tôi đã hiểu vì sao đột nhiên Sử Kim Huy lại bị xuất huyết não, nhất định là do ông ta quá lo lắng mới khiến mạch máu trong đầu vỡ ra, dẫn đến xảy ra tai nạn.

Xem ra lúc đó mấy người lớn tuổi kia đúng là đang nhặt tiền ở ven đường, nếu không Sử Kim Huy đã không muốn lấy mạng bọn họ… Chỉ tiếc là camera trong khu vực xảy ra chuyện lại bị hỏng, không cách nào biết rõ là ai nhặt số tiền kia, chỉ sợ âm hồn của Sử Kim Huy bây giờ đang bám theo từng người nhặt tiền hôm đó, tìm thời cơ thích hợp để trả thù?

Tôi liền hỏi chú Lê xem có cách nào để giải quyết hay không? Cũng không thể cứ đứng gác ở đoạn đường kia được? Chú Lê lắc đầu nói: “Nếu như có thể kêu gọi những người nhặt được tiền đem trả lại cho gia đình Sử Kim Huy, thì may ra có thể an ủi vong hồn của ông ta…”

Tôi cảm thấy bất lực: “Nhưng chúng ta đâu biết ai nhặt được ạ? Biết đi đâu kêu gọi họ mang tiền về trả bây giờ?”

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi cảm thấy vẫn nên đến hỏi thăm người phụ nữ may mắn sống sót kia, có lẽ từ bà ta có thể biết những ai đã nhặt được tiền hôm đó… Lúc chúng tôi đi đến bệnh viện hỏi thăm mới biết, hóa ra bà ta đã được con trai đón về nhà chăm sóc, nên chúng tôi lại đi thẳng đến nhà bà ta.

Bà ta tên Triệu Đắc Phân, toàn bộ tứ chi đều bị tổn thương, xương không gãy thì cũng rạn, nếu không phải cơ thể của bà ta còn khỏe mạnh thì không được về nhà nhanh như vậy.

Lúc chúng tôi nói rõ nguyên nhân đến đây, cũng nói lại chuyện chính chúng tôi là người cứu bà Triệu và gọi cảnh sát vào đêm xảy ra tai nạn, nên con trai bà ta đón tiếp chúng tôi rất nhiệt tình.

Con trai của bà Triệu kể, mẹ của anh ta đến bây giờ vẫn không nhớ rõ lúc đó đã xảy ra chuyện gì, hôm đó bà ta chỉ thấy ngơ ngơ

ngác ngác, đến lúc khôi phục ý thức thì đã được đưa lên xe cứu thương 120.

Sau đó chú Lê liền hỏi anh ta: “Mẹ anh gần đâu có phải đã nhặt được tiền không? Anh nhớ lại cho kĩ, chuyện này rất quan trọng… Hơn nữa, có thể chính vì chuyện này mới khiến bà ấy bị tai nạn lần này.”

CHƯƠNG

Trả lại đủ tiền

Chú Lê nói xong, sắc mặt con trai bà Triệu tái nhợt, nghĩ một lúc mới vội vàng nói: "Trước đây đúng là mẹ tôi có nói lúc bà đi bộ buổi sáng có nhặt được mấy trăm đồng, lúc đó tôi thấy cũng không phải nhiều tiền, nên cũng không để ý."

Có lẽ đúng là chuyện này rồi? Tôi nói với anh ta: "Anh có thể cho chúng tôi gặp bà Triệu một chút không, chúng tôi muốn hỏi thêm về chuyện hôm đó cụ thể thế nào?"

Sau đó con trai bà Triệu đưa chúng tôi vào phòng của bà ta, lúc đó bà ta vẫn đang nằm trên giường nghỉ ngơi. Bà ta cũng không nhớ rõ chuyện xảy ra hôm đó, nhưng hôm đó bà ta luôn có cảm giác có ai đó cứ quấn lấy bà ta, liên tục đòi tiền bà ta...

Chú Lê liền bảo bà ta kể lại chuyện hôm nhặt được tiền... Bà Triệu nghĩ kĩ lại rồi mới kể: "Sáng hôm đó mấy người bạn trong nhóm nhảy chúng tôi đi dạo cùng nhau, đúng lúc đó trên đường có một chiếc xe máy chạy qua làm rơi một gói đồ, gói đó còn chưa rơi xuống đất đã bị gió thổi tung, rơi ra mấy tờ đỏ đỏ xanh xanh... chúng tôi lại gần nhìn phát hiện đó đều là tiền."

Tôi nghi ngờ hỏi: "Sau đấy mọi người đều nhặt tiền đó?"

Bà Triệu ngại ngùng nói: "Lúc đầu tôi cũng không định nhặt,

nhưng thấy ông Vương và ông Lý đều nhặt cất vào túi, nên tôi cũng nhặt mấy tờ…”

Chú Lê vội vàng hỏi: “Lúc đó có những ai nhặt được tiền vậy?”

Bà Triệu nghĩ một chút rồi trả lời: “Hôm đó, trừ ông Vương và ông Lý, còn có bà Tôn và cô Lưu…”

Sau đó chúng tôi xin bà Triệu địa chỉ của những người kia, định lần lượt đến tìm từng người… Nhưng chúng tôi còn chưa đi ra, thì con trai bà Triệu đã thì thầm nói: “Thật ra tôi vẫn đang giấu mẹ tôi, hai ngày trước ông Lý đã qua đời rồi.”

Tôi hiểu ngay ông Lý mà anh ta nhắc đến là ai, đó chính là người thứ hai sau bà Triệu bị tai nạn ở đoạn đường kia. Ông ta hiển nhiên không may mắn như bà Triệu… Chỉ là không biết ông ta chết có phải do nhặt nhiều tiền hơn bà Triệu hay không?

Trước khi đi, chú Lê để lại địa chỉ nhà Sử Kim Huy cho con trai bà Triệu, dặn anh ta đến địa chỉ đó trả lại toàn bộ số tiền nhặt được, sóng gió này coi như tạm qua, chỉ mong Sử Kim Huy sau này sẽ tha cho bà Triệu một mạng.

Còn mấy người kia, chúng tôi bỏ qua ông Lý đã chết, đi đến mấy nhà còn lại… Đối với chuyện của bà Triệu và ông Lý, bọn họ cũng sợ hãi, mặc dù không biết vì sao lại như thế, nhưng trong lòng cũng cảm giác có liên quan đến số tiền mình nhặt được hôm đó.

Sau khi chúng tôi nói rõ nguyên nhân đến gặp họ, bọn họ có người tin người không, dù sao mình cũng chưa xảy ra chuyện, nên vẫn mang tâm lý cầu may… Đặc biệt là bà Tôn và bà Lưu, vì hai người này nhặt được nhiều tiền nhất, mỗi người phải được hơn mười nghìn đồng!

Người họ Tôn kia cố chấp vô cùng, sống chết không chịu thừa nhận mình nhặt được tiền rơi trên đường, tôi biết bà ta không

muốn đem tiền ra trả… Nhưng so với tiền, mạng không phải quan trọng hơn sao?

Bà Triệu chỉ nhặt có mấy trăm đồng của Sử Kim Huy còn bị như vậy, huống hồ bà ta và bà Lưu cầm nhiều như thế? Thường thường chuyện nghiêm trọng nhất sẽ đến sau cùng, cho nên hai người bọn họ đến giờ vẫn bình an vô sự, không phải do Sử Kim Huy không biết đến bọn họ, mà ông ta để họ lại xử lý cuối cùng thôi…

Chú Lê thấy bà Tôn thực sự giữ tiền hơn mạng, bất đắc dĩ nói: "Số tiền đó trả hay giữ tùy các bà, mọi chuyện tôi đã nói rõ, tôi không quan tâm các bà tin hay không… Mặc dù tôi không có chứng cứ chứng minh số tiền đó là của Sử Kim Huy, nhưng dù sao các bà cũng thực sự nhặt được tiền, số tiền nhiều như vậy các bà có nghĩ đến nguyên nhân không, phải có chuyện cần gấp người ta mới cầm nhiều tiền mặt như vậy ra đường chứ? Mọi chuyện đều có nhân quả, nếu như hôm nay mọi người nhất định giữ số tiền này, ngày sau quả báo đến, hãy coi như bản thân mình đã chấp nhận hứng chịu."

Quả nhiên lời của chú Lê có trọng lượng, mặc dù bà Tôn này vẫn không cam tâm tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn trả lại số tiền hơn mười nghìn đồng mình nhặt được… Đồng thời bà ta còn gọi điện cho một người chưa biết chuyện là ông Vương, bảo ông ta đem tiền trả lại, nếu không đến lúc Sử Kim Huy tìm đến cửa thì rất phiền toái!

Vợ Sử Kim Huy thấy tiền đã được trả lại phần lớn, trong lòng cũng được an ủi ít nhiều, lại thêm chú Lê dùng ngày sinh tháng đẻ của Sử Kim Huy làm lễ chiêu hồn trấn an, cuối cùng cũng coi như xử lý xong chuyện này.

Mấy người bọn họ may mà gặp được chúng tôi, nếu không đến

chết cũng không hiểu tại sao mình chết… Cũng không hiểu mấy người đó nghĩ gì? Không phải tiền của mình cũng giữ lấy?

Mấy ngày sau, người thanh niên chúng tôi gặp ở đoạn đường kia theo danh chú Lê cũng tìm đến, nhờ chú ấy làm lễ di dời phần mộ cho mẹ cậu ta…

Cậu ta tên là Đàm Lỗi, làm kỹ sư trong nhà máy sản xuất phụ tùng xe máy. Cha mẹ của cậu ta đã ly hôn từ khi cậu ta còn nhỏ. Cậu ta nhớ rõ lúc đó cha cậu ta đã theo một người phụ nữ trẻ hơn bỏ nhà đi, từ đó về sau cũng chưa từng quay lại. Còn Đàm Lỗi từ nhỏ đã nhìn thấy những thứ kỳ quái, nên thường bị mẹ nhắc nhở không được nói linh tinh.

Về sau, mẹ Đàm Lỗi bị bệnh qua đời, cậu ta an táng cho bà ấy trong khu mộ tổ ở quê, ai ngờ mấy năm gần đây quê của họ bắt đầu quy hoạch thành thị, nhà của bọn họ cũng nằm trong diện quy hoạch.

Nhà ở thì không có vấn đề gì, chính phủ thu hồi thì sẽ đền bù, nhưng nghĩa trang ở gần làng cũng phải di dời, mà người dân phải tự di dời. Chuyện này hơi phức tạp, Đàm Lỗi cũng đã tìm mấy pháp sư âm dương và vài miếng đất gần đó…

Mặc dù những chuyện này Đàm Lỗi không hiểu lắm, nhưng cậu ta nhìn mấy khu mộ phần kia cảm thấy không được tốt lắm, có điều bây giờ chuyện di dời mộ phần không thể hoãn lại được nữa, nên lúc gặp được chú Lê, biết chú ấy là cao nhân thực sự, mới hỏi dò khắp nơi tìm đến nhà.

Thứ duy nhất chú Lê không chống lại được, chính là sự tâng bốc, mới mấy câu đã bị Đàm Lỗi thuyết phục, đồng ý theo cậu ta về nhà xem tình hình thế nào… Tôi bất đắc dĩ nhìn chú ấy, thầm nghĩ lão già này định lực quá kém, trước kia, để chú ấy đồng ý xử lý việc di dời mộ phần đều là người không giàu thì sang, bây giờ

sao lại đột nhiên đổi tính, chấp nhận giúp tên nhóc nghèo này?

Sau này tôi mới biết lão cáo già này làm gì cũng tính toán kĩ rồi, hóa ra chú ấy nhìn trúng tư chất của Đàm Lỗi, muốn nhận cậu ta làm đồ đệ! Nhưng chúng tôi làm nghề này mệnh đều không tốt, cho nên chú ấy muốn xem ý nguyện của Đàm Lỗi trước rồi mới nói.

CHƯƠNG

Lão Bạch cứu mạng

Quê của Đàm Lỗi ở gần địa khu Tây Bắc, là khu vực nghèo có tiếng trong nước, từ sau khi bắt đầu sản xuất phụ tùng xe máy, cuộc sống mới dần tốt lên.

Có lẽ vì có tiền, nên cha của Đàm Lỗi bắt đầu đứng núi này trông núi nọ, bỏ đi theo một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp hơn mẹ Đàm Lỗi! Cô gái kia đúng là không có mắt, cho dù cha Đàm Lỗi có chút tiền trong tay thì có thể làm gì? Sao tầm nhìn lại hạn hẹp như thế, chạy theo một người đàn ông đã có vợ có con?

Sau khi cha Đàm Lỗi bỏ đi, mọi chuyện to nhỏ trong nhà đều đến tay mẹ cậu ta lo liệu, nhưng trong nhà không có đàn ông, cuộc sống nhiều lúc cũng không dễ dàng…

Trong vùng có những nhà khác mở xưởng sản xuất phụ tùng xe máy, mẹ Đàm Lỗi đi làm công cho bọn họ, sau khi Đàm Lỗi lớn lên, ra ngoài học sửa chữa xe máy, muốn kiếm nhiều tiền để phụng dưỡng người mẹ đã vất vả, nhọc nhằn nuôi mình khôn lớn.

Nhưng khi Đàm Lỗi đi làm chưa được hai năm thì cơ thể mẹ cậu ta bắt đầu bị bệnh suy yếu dần, Đàm Lỗi đưa bà đi khám ở bệnh viện huyện, nhưng bác sĩ tuyến huyện lại giới thiệu họ lên bệnh viện tỉnh để kiểm tra thêm.

Lúc đó, Đàm Lỗi biết mẹ mình bị bệnh nặng, thế nên cậu ta đưa mẹ mình đến một trong ba bệnh viện hàng đầu… cuối cùng bệnh viện đó chuẩn đoán, mẹ cậu ta bị ung thư phổi giai đoạn cuối.

Lúc đó, Đàm Lỗi chỉ là một thanh niên nghèo, nhà ở nông thôn cũng không đáng giá bao nhiêu tiền, cậu ta vì chữa bệnh cho mẹ gần như đã vay mượn hết những người thân quen.

Nhưng chuyện xưa vẫn thường nói, "Cấp cứu không cứu nghèo", tình trạng bệnh của mẹ Đàm Lỗi lúc ấy, không có hai ba trăm nghìn đồng thì không chữa nổi, mà bệnh đó thường đến cuối cùng sẽ là mất người mất của!

Cuối cùng mặc dù Đàm Lỗi đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không giữ được mạng sống cho mẹ mình. Chính vì tình cảm của Đàm Lỗi dành cho mẹ mình, cộng thêm việc Đàm Lỗi có thể nhìn thấy một số thứ, nên khi cậu ta đến xem mấy chỗ để chuyển mộ, vẫn luôn cảm thấy không có chỗ nào tốt…

Lần này chúng tôi đến giúp Đàm Lỗi hoàn toàn là làm phúc! Bây giờ ở quê cậu ta cũng không có nhà, mấy người chúng tôi phải thuê khách sạn trong thành phố. Có điều nghe Đàm Lỗi nói, sau khi nhà cậu ta bị chính phủ thu hồi, được bồi thường tổng cộng bốn trăm nghìn.

Nhưng cậu ta cảm thấy, mình chỉ làm công việc sửa xe, cho nên cũng không mù quáng dùng số tiền đó vào việc linh tinh, mà tiếp tục quay lại nhà máy phụ tùng làm việc… Lòng hiếu thảo khiến cậu ta luôn tâm niệm tìm được cho mẹ mình một mộ phần thật tốt mới là quan trọng nhất.

Buổi tối chúng tôi đến khách sạn nhận phòng, có xảy ra chút chuyện, một đôi nam nữ trẻ tuổi luôn mồm nói phòng 108 mà chú Lê chuẩn bị vào ở đã được bọn họ đặt trước rồi, mặc dù nhân viên khách sạn đã giải thích nhiều lần rằng đó là do lỗi hệ thống mạng,

nhưng bọn họ nhất định không chịu đổi sang phòng khác.

Chú Lê thấy ấn đường của đôi nam nữ này xám xanh, nên cũng không muốn tranh giành với họ, để bọn họ ở căn phòng đó, chuyển sang phòng khác. Sau đó chúng tôi về phòng nói chuyện, quyết định sáng sớm ngày mai sẽ đến mấy nghĩa trang xem xét, biết đâu lại đãi được vàng trong cát, có thể tìm thấy một chỗ tốt.

Vì định dậy sớm, nên chúng tôi cũng đi ngủ sớm… Không ngờ, ngủ đến nửa đêm, tôi đột nhiên cảm thấy có người dùng sức đẩy mình. Tay người kia đẩy rất mạnh, hơn nữa còn có chút lành lạnh, tôi bị lạnh nên giật mình tỉnh dậy.

Lúc đầu tôi còn tưởng là Đinh Nhất đẩy tôi? Nhưng khi tôi mở mắt ra nhìn, thấy Đinh Nhất vẫn đang ngủ yên bên cạnh… Lúc đó trong lòng tôi càng lạnh hơn, nhanh chóng nhìn về phía tay phải của mình, một khuôn mặt xanh xám to như cái đĩa trừng trừng mắt nhìn tôi chằm chằm.

Tôi lập tức nhận ra kẻ đó là ai, con mẹ nó, đây không phải là Bạch Vô Thường sao? Bình thường đều là “khi đi hai người, khi về một đôi” Hắc Bạch Vô Thường đây sao, sao hôm nay lại chỉ có mình lão Bạch “Đơn thân độc mã” thế này?

Lão Bạch thấy tôi đã tỉnh, tức giận nói: “Dậy mau… phòng bên cạnh cậu có người đốt than tự sát! Nếu không phải đúng lúc tôi đến câu hồn gặp được cậu, thì chúng ta đã phải gặp nhau ở dưới kia rồi!”

Tôi lập tức bò từ trên giường xuống, nhưng không biết có phải do hít nhiều khí than quá hay không, mà chân tay tôi mềm nhũn, đầu óc quay cuồng… Tôi cố gắng đi đến gần Đinh Nhất, dùng hết sức lay anh ta, thế nhưng anh ta không có chút phản ứng nào.

Lúc này tôi nhìn về phía lão Bạch cầu cứu, nhưng lão ấy cũng chỉ giơ hai tay lên, nói: “Cậu nhìn tôi làm gì, tôi có câu hồn cậu ta

đâu, cậu ta bị hít nhiều khí than quá nên ngất đi thôi…”

Tôi nghe vậy, cố gắng hết sức, nhanh chóng kéo Đinh Nhất ngồi dậy, sau đó lại cố kéo anh ta lên lưng, cõng anh ta chạy ra ngoài. Lão Bạch ở phía sau tôi hô to: “Chạy sang phía bên trái, bên đó không có khí than.”

Tôi theo hướng dẫn của lão Bạch, trước tiên đem Đinh Nhất ra một chỗ tương đối thông gió đặt xuống, sau đó vừa che miệng hô gọi người, vừa chạy đến phòng chú Lê.

May mà phòng chú Lê cách gian phòng đốt than kia tương đối xa, nên tôi gõ cửa xong thì Đàm Lỗi đã ra mở cửa! Sau đó, cậu ta cũng vội vàng đỡ chú Lê chạy ra ngoài, tôi lập tức bấm điện thoại gọi 120.

Đợi đến khi đội phòng cháy chữa cháy và cấp cứu 120 đến nơi, họ khiêng từ phòng cạnh phòng tôi và phòng cạnh phía bên kia phòng đó ra ba thi thể… Trong đó, phòng 109 cạnh phòng tôi, là một thi thể đàn ông, cũng chính là người đã đốt than tự sát, kết quả liên lụy đến người vô tội ở phòng bên cạnh.

Nếu chúng tôi không có lão Bạch đến đánh thức, chỉ sợ cũng sẽ giống đôi nam nữ ở phòng 108 kia, chết thảm trong khách sạn! Tôi không ngờ, chỉ đi giúp người ta tìm nghĩa trang thôi mà cũng gặp được chuyện này?

Thật sự đúng là, chơi ưng để ưng mổ mắt, thiếu chút nữa thì thành người bị hại. Lúc đó, nếu không phải lão Bạch còn bận, vội vã đưa mấy sinh hồn kia đi, tôi phải hỏi anh ta xem cái gã đốt than tự sát kia sao không tìm một chỗ không người mà đốt? Cần gì phải chọn chỗ này để hại cả người khác chứ?

Nếu lần này không phải lão Bạch tự mình đến câu hồn, thì tôi và Đinh Nhất khó mà toàn mạng! Lúc lão Bạch đi ra còn chào tôi một tiếng, tôi thấy đôi nam nữ anh ta dắt ra mặt mũi đầy oán khí,

thế này mà không phải anh ta trực tiếp đến bắt, chỉ sợ hai âm hồn đó sẽ gây phiền toái lớn!

Sau đó tôi và Đinh Nhất được đưa lên xe cứu thương đến bệnh viện, tôi không có vấn đề gì, chỉ có Đinh Nhất thì nặng hơn một chút, nhưng vào viện không lâu thì cũng tỉnh lại.

Vì thấy hai chúng tôi đều bị thiếu dưỡng khí nhiều, nên bác sĩ chuyển chúng tôi vào phòng cấp cứu điều trị. Tôi thì không hít phải nhiều khí than, còn Đinh Nhất thì thể chất tốt, cho nên đến sáng hôm sau đã không còn vấn đề gì nữa.

CHƯƠNG

Đốt than tự tử

Đến cả chú Lê cũng bị dọa sợ gần chết, trong lòng không rét mà run… Bởi vì lúc chú chọn phòng, suýt nữa đã vào phòng 108, chỉ vì cặp nam nữ đến trước nhất định phải ở phòng đó cho nên chú Lê mới nhường cho họ.

Bây giờ nghĩ lại, nếu như lúc đó chú Lê không nhường, vậy cái xác trong phòng chứa thi thể chính là chú Lê và Đàm Lỗi! Đôi lúc không nhất thiết phải giành cho bằng được, nếu không được cũng chẳng bằng mất…

Tính mạng con người thật sự rất yếu ớt, ai mà ngờ được đôi nam nữ tối qua còn tranh giành phòng với chúng tôi, lúc này đã biến thành âm hồn lên đường rồi. Mặc dù trong trí nhớ tàn hồn của bọn họ, hai người đó bình thường vẫn thích tranh giành hơn thua, nhưng chết thảm kiểu này thật không đáng giá.

Còn cái gã đốt than để tự sát kia, thật ra cũng không có gặp chuyện gì lớn, chỉ vì trong công việc gặp trắc trở, trên tình trường thất bại… Mấy vấn đề này người nào mà chẳng phải đối mặt?

Trên đời này không ai có thể chuyện gì cũng như ý mình, quan trọng là tâm tính. Tôi tin rằng bất cứ người nào yêu quý cuộc sống cũng sẽ có biện pháp để giải quyết vấn đề của riêng mình…

Nếu như có thể dựa vào cố gắng của mình để thay đổi, vậy đừng do dự mà hãy phấn đấu vì mục tiêu của mình! Nếu như dùng mọi cách mà không thể thay đổi, vậy cũng không sao, đã không thể thay đổi được bên ngoài, vậy chỉ có thể thay đổi chính mình... Hãy thích ứng, tiếp thu và đối mặt với nó.

Khi mọi chuyện trôi qua rồi quay đầu nhìn lại, trong mười chuyện to tát thì có đến chín chuyện chỉ như phát rắm mà thôi, nhưng con người lúc đó đã bị cảm xúc của mình lừa dối, khiến chuyện đơn giản mà đối với họ như trời sập vậy.

Tôi đoán rằng cái gã tự sát kia chắc sẽ phải hối hận, hắn ta có một thân thể khỏe mạnh mà lại nghĩ muốn sớm chấm dứt cuộc sống của mình, trong khi những bệnh nhân đang đau khổ vật lộn với bệnh nan y trong bệnh viện, người nào mà không phải tràn đầy khát vọng sống?

Bởi vì tôi và Đinh Nhất vừa vào viện, cho nên kế hoạch hôm sau đi xem mộ phải tạm thời dừng lại, chờ sức khỏe hai chúng tôi bình phục rồi mới tính tiếp... Đàm Lỗi cũng nói đầy áy náy: “Thật không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, thực sự rất xin lỗi các anh.”

Tôi nghe thế bèn khoát tay: “Chuyện xảy ra bất ngờ như vậy không ai có thể tính trước được, làm sao có thể trách cậu chứ? Hơn nữa chúng tôi cũng không sao cả, để bọn tôi nghỉ ngơi một ngày là ổn thôi.”

Thế là mấy người chúng tôi định sáng sớm hôm sau lại đi đến chỗ mấy mảnh đất Đàm Lỗi đã nói, lần này chúng tôi đổi một khách sạn khác, chắc cũng không đen đến nỗi lại gặp phải đốt than tự tử nữa chứ?

Vậy mà sáng hôm sau đi được nửa đường, xe lại bị trục trặc, sắc mặt chú Lê tái xanh đứng tại chỗ bấm ngón tay tính toán, chắc do chú cảm thấy chuyến đi này của chúng tôi không hề thuận lợi,

chẳng lẽ do lúc xuất hành không chọn đúng giờ tốt?

Cũng may Đàm Lỗi ngoại trừ biết sửa xe máy cũng có thể chọc ngoáy một chút ô tô, thế là sau một loạt nỗ lực của cậu ta, chiếc xe cũng nổ được máy, sau đó chúng tôi tiếp tục hướng đến địa điểm đã định.

Mảnh đất thứ nhất ở trên núi, mặc dù cảnh sắc rất đẹp, nhưng chú Lê chỉ cần liếc mắt nhìn đã thấy nơi này thấp thoáng có một luồng tử khí, chắc nơi đây là một chiến trường thời xưa, mặc dù bây giờ không đến mức thi thể khắp nơi, nhưng nơi này âm khí quá nặng, không thích hợp chôn cất tổ tiên…

Sau đó chúng tôi đến mảnh đất thứ hai, phát hiện hướng Tây Bắc có trồng một đám cây hòe, mặc dù nơi này cũng có núi có nước, phong thủy rất tốt nhưng cũng không thích hợp để chôn phụ nữ.

Sau đó là mảnh thứ ba, thứ tư… Không nghĩ tới cả đoạn đường này đều giống như những gì Đàm Lỗi đã nói, đều không thích hợp với mẹ cậu ta. Chú Lê hiếu kì hỏi làm sao cậu ta nhìn ra được? Đàm Lỗi mờ mịt nói: “Cháu cũng không nói được, chỉ cảm giác những chỗ này đều không tốt…”

Tôi thấy vẻ mặt chú Lê thèm nhỏ dãi, biết ngay Đàm Lỗi rất có tài năng, đây là khả năng ông trời ban cho để kiếm cơm, nếu như không dùng đến thật quá đáng tiếc!

Nhưng lúc này chúng tôi còn chưa quá quen, nếu như chú Lê tùy tiện nói muốn thu đồ đệ, sợ rằng sẽ dọa cậu ta phát sợ, cho nên lão cáo già này đành thả dây dài câu cá lớn, nhích tới từng chút một…

Cuối cùng mấy người chúng tôi lãng phí mất một ngày vẫn không tìm được nơi thích hợp, thế là lúc trời chạng vạng tối, Đàm Lỗi dẫn chúng tôi đến mộ mẹ cậu ta.

Nơi này là mộ tổ của nhà họ Đàm, nhưng bây giờ ngoại trừ mộ của mẹ cậu ta ra thì mộ của họ hàng thân thích đều đã được dời đi, chỉ có mộ của mẹ Đàm Lỗi cô đơn đứng đó.

Bởi vì thôn của Đàm Lỗi khá gần thành phố, cho nên từ mười năm trước gần như đã bắt đầu chuyển sang hỏa táng, mẹ của Đàm Lỗi cũng không ngoại lệ, vì thế nên mộ rất sạch sẽ, không có chút tàn hồn nào cả.

Đàm Lỗi nói cho chúng tôi biết, nơi này chậm nhất đến tháng hai sang năm sẽ bị chính phủ san lấp. Cho nên trước đó, cậu ta nhất định phải tìm một chỗ chôn cất thật tốt cho mẹ của mình.

Chú Lê nghe thế an ủi Đàm Lỗi: “Không có gì đâu, nếu như không tìm được chỗ chôn cất tốt, vậy trước tiên gửi tro cốt mẹ cậu ở am ni cô, chờ lúc nào có chỗ thích hợp thì sẽ tìm một ngày tốt chuyển đi cũng không muộn.”

Đàm Lỗi nghe xong tự nhiên rất vui vẻ, nói: “Đúng rồi! Đầu óc cháu đúng là có vấn đề, cứ phải tìm chỗ chôn thật gấp mà quên có thể gửi tro cốt.”

Tôi nhìn trời cũng không còn sớm bèn đề nghị trước tiên quay về đã! Để tránh trên đường về xe lại bị trục trặc… Vậy mà sợ cái gì gặp ngay cái đó, ngay tại một đoạn đường nhỏ trên đường về, chiếc xe lại không thể nổ máy.

Chú Lê tức giận đến râu tóc dựng ngược, Đàm Lỗi thấy thế vội xuống kiểm tra sửa chữa… Ai ngờ đúng lúc này chúng tôi cùng nhìn thấy phía trước đèn xe dường như có bóng người đang đi tới.

Chờ người kia đến gần, sắc mặt Đàm Lỗi đột nhiên trở nên cực kì quái lạ, nhăn nhó giống như gặp ma… Tôi vừa định hỏi cậu ta sao thế? Lại nghe được người kia lịch sự hỏi chúng tôi: “Mọi người là dân ở đây à? Xin hỏi thôn Bắc Các đi đường nào?”

Chúng tôi đương nhiên không biết thôn Bắc Các ở chỗ nào, thế

là cùng nhau nhìn về phía Đàm Lỗi, nhưng cậu ta vẫn đứng yên đờ đẫn, không biết đang nghĩ gì trong đầu… Thế là tôi đẩy nhẹ cậu ta một cái rồi nói: “Cậu biết thôn Bắc Các ở đâu không?”

Đàm Lỗi nghe hỏi liền giơ ngón tay cứng đơ lên chỉ về một hướng phía sau lưng: “Đi khoảng năm cây số theo hướng kia là đến…”

Người đó vội vàng nói cám ơn, sau đó đi theo hướng tay Đàm Lỗi vừa chỉ… Tôi thấy người đó đi xa dần vội hỏi Đàm Lỗi xem vừa rồi có chuyện gì xảy ra? Có quen người đàn ông này hay không?

CHƯƠNG

Người cha năm đó

Vậy mà Đàm Lỗi như vừa tỉnh ngủ hỏi lại chúng tôi: "Mọi người vừa rồi cũng nhìn thấy ông ta đúng không?"

Tôi nghe thế bèn cười nhạo: "Hỏi thừa! Người sống sờ sờ thế ai mà không thấy chứ?"

"Không! Ông ta không thể là người sống! Ông ta chắc chắn đã chết lâu rồi! Kể cả ông ta vẫn còn sống làm sao có thể trẻ như thế?" Đàm Lỗi nói với vẻ mặt tái nhợt.

Chúng tôi thấy vẻ mặt Đàm Lỗi không đúng, vội hỏi chuyện này là thế nào? Người đàn ông vừa rồi là ai? Đàm Lỗi ngây ngốc nhìn chúng tôi một lúc lâu rồi mới chậm rãi nói: "Tôi không thể nào nhận nhầm, người này chính là cha ruột của tôi…"

Mấy người chúng tôi nghe xong cũng hơi sững sờ, chẳng phải cha ruột cậu ta đã rời nhà từ nhiều năm trước rồi sao? Chẳng lẽ ông ta ở bên ngoài không làm ăn được, lại nghe nói nhà ở quê được chính phủ cho tiền đền bù cho nên về đòi tiền của vợ con? Nếu thật như thế thì người đàn ông này quá khốn nạn!

Nhưng tôi đột nhiên thấy có chỗ nào đó lạ lạ, người đàn ông đó không đến ba mươi, làm sao có thể là cha ruột một người lớn như Đàm Lỗi? Người này cũng quá trẻ nhỉ?

Tôi hỏi dò: “Cậu có nhầm hay không?”

Nhưng Đàm Lỗi lại khẳng định chắc chắn: “Không thể nhầm, dáng vẻ của ông ta có chết tôi cũng không thể quên, người vừa rồi chính là ông ta… Nhưng không thể nào trẻ như vậy!”

Xem ra không chỉ là tôi mà ngay cả chính Đàm Lỗi đều thấy người cha đột nhiên xuất hiện này quá trẻ… Lúc này chú Lê bỗng cau mày suy nghĩ một lúc rồi bảo: “Đi thôi, chúng ta đuổi theo hướng người đó xem thế nào…”

Tôi nghe thế vội hỏi: “Chiếc xe làm sao bây giờ?”

Chú Lê tức giận bảo: “Nơi rừng hoang núi vắng này, một chiếc xe cũ không thể nổ máy ai mà thèm trộm? Cứ vứt ở bên đường đi!”

Sau đó chúng tôi vội đuổi theo hướng người đàn ông đó. Trên đường đi, Đàm Lỗi nói với chúng tôi, thôn Bắc Các chính là nơi bọn họ đã từng sống, hiện giờ trong thôn không còn ai ở, mà một số nhà cũng đã bị chính phủ san phẳng.

Trong lúc nói chuyện, chúng tôi đã đến nơi hồi xưa từng là thôn Bắc Các, căng mắt ra nhìn quả nhiên quang cảnh ở đây đổ nát thê lương, vô cùng hoang vắng… Cũng may nhà của Đàm Lỗi sát phía Tây, cho nên chưa bị xe lu san phẳng.

Nhưng nhà Đàm Lỗi cũng đã vài năm không ai ở, kể cả chưa bị hủy cũng đã xập xệ không còn hình thù gì, cửa chính và cửa sổ cũng không biết đã bay đi đâu. Nhưng làm người ta cảm thấy quái dị nhất là khi chúng tôi đi vào trong sân, lại thấy trong phòng có ánh sáng, dường như có người bật đèn trong đó.

Tôi bối rối hỏi: “Chỗ này vẫn có điện à?”

Đàm Lỗi lắc đầu trả lời: “Chắc chắn là không! Trông giống như ánh sáng của nến…”

Thật ra chúng tôi bây giờ có bốn người, kể cả có gặp được cái gì cũng không cần sợ, chỉ là trong căn nhà ma ở nơi hoang vắng này đột nhiên lại le lói ánh sáng của ngọn nến, khiến cho lông tóc cũng hơi rờn rợn.

Để đảm bảo an toàn, chú Lê vẫn nhường người nhanh nhẹn nhất là Đinh Nhất qua đó xem tình huống rồi tính, tránh cho gặp phải tà ma gì thì không tốt… Thế là Đinh Nhất rón rén đi đến trước cửa sổ nhà Đàm Lỗi nhìn trộm vào trong, quả nhiên thấy người đàn ông lúc nãy đang ngồi ngẩn ngơ trong đó.

Đinh Nhất sau khi trở lại đã nói toàn bộ tình huống bên trong cho chúng tôi, Đàm Lỗi nghe xong lập tức muốn tiến vào đuổi người đó đi… Chú Lê thấy thế vội ngăn cản: "Cha ruột của cháu có vấn đề, trước tiên cháu đừng tiến vào."

Đàm Lỗi nghe thế mặt biến sắc, hỏi lại cho rõ: "Ông ta có vấn đề gì?"

Lúc này chú Lê lấy chiếc la bàn trong tay ra cho cậu ta nhìn: "Ông ta không phải người…"

Tôi cúi đầu xem, phát hiện chiếc la bàn trong tay chú Lê đang xoay tít, nhìn thấy vậy trong lòng tôi khẩn trương, sợ hãi nói: "Chẳng lẽ sau khi cha ruột của Đàm Lỗi chết nơi đất khách quê người thì âm hồn tự mình trở lại nơi này?"

Nhưng chú Lê nghe xong lại lắc đầu: "Cháu cho rằng chết nơi tha hương biến thành ma có thể trở về dễ như thế sao? Mà cho dù có về được thì ông ta cũng không thể có dung mạo như thế chứ?"

Đàm Lỗi nghe xong sắc mặt khó coi nói với chú Lê: "Lê đại sư, ý của ngài là… Ông ta năm đó chết ở tuổi này?"

Chú Lê gật đầu: "Chắc chắn không sai… Nhìn độ tuổi của cha cháu bây giờ, có thể năm đó sau khi bỏ trốn cùng người phụ nữ kia thì gặp nạn, mà thi thể của ông ta khẳng định được chôn cách

đây không xa! Trước kia trong thôn cháu có rất nhiều người nên ngập tràn dương khí, ông ta là một âm hồn nên không thể vào thôn. Nhưng bây giờ đã khác, nơi này đã bỏ hoang vài năm, chưa nói đến dương khí không còn nữa mà âm khí càng ngày càng dày đặc, cho nên âm hồn của cha cháu mới có thể tiến vào.”

Đàm Lỗi không hiểu nên hỏi: “Nhưng cháu thấy ông ta giống như hôm nay mới về mà?”

Chú Lê lắc đầu: “Ký ức của âm hồn khác với khi còn sống, chỉ sợ mỗi tối ông ta sẽ từ ngoài thôn tiến vào tìm đến ngôi nhà này, sau đó ngồi ở đây đến rạng sáng mới rời đi. Mặc dù hiện giờ ngày nào ông ta cũng lặp đi lặp lại, nhưng khi mặt trời mọc ông ta sẽ quên hết mọi chuyện xảy ra đêm hôm trước.”

Đàm Lỗi lúc này kéo chú Lê hỏi tiếp: “Đại sư, ngài có thể giúp cháu tìm lại di cốt của ông ta không? Mặc dù năm đó ông ta có lỗi với mẹ con cháu, nhưng cháu không muốn ông ta phải làm cô hồn dã quỷ…”

Chú Lê nghe xong, nghĩ một lát rồi nói: “Cứ về xe trước đã, nơi này ban đêm quá lạnh, chờ đến sáng rồi nói sau!”

Chú Lê không nói tôi cũng không để ý, nhắc đến rồi tôi mới cảm thấy toàn thân hơi lạnh, dù sao bây giờ cũng là tháng mười một, đêm hôm khuya khoắt ngồi đợi trong xe cũng không phải chuyện gì dễ dàng!

Đến khi toàn bộ chúng tôi trở lại chiếc xe, Đàm Lỗi kiểm tra nó, phát hiện không phải vấn đề gì lớn, chỉ do mấy cái ốc vít trên động cơ bị lỏng, sau khi cậu ta mân mê ở dưới, chiếc xe lại nổ máy một lần nữa.

Có thể nổ máy là tốt, ở trong xe có điều hòa… Mặc dù hơi tốn xăng, nhưng chỉ cần bật một lúc rồi tắt thì những giờ còn lại cũng không quá khó chịu.

Thế là bốn người đàn ông chúng tôi chen chúc chịu đựng trong xe đến sáng, tới khi chúng tôi trở lại nhà Đàm Lỗi một lần nữa chỉ thấy ngoài một nửa cây nến thì chẳng còn gì khác… Mà nửa cây nến này chẳng có chút dấu vết bị đốt nào.

Nghĩ lại cũng hợp lý, nếu âm hồn có thể châm lửa thắp nến, vậy một nửa cây nến đó một đêm là đủ cháy sạch, sao có thể thắp đêm này qua đêm khác chứ?

Sau đó chúng tôi kiểm tra căn phòng một lượt, phát hiện ngoài vết chân của chúng tôi thì chẳng có gì khác, thật không biết trong này có đồ vật gì hấp dẫn cha của Đàm Lỗi, mà mỗi khi trời tối đều phải ngồi ngẩn người ở đây… Nếu thực sự quan tâm gia đình này như thế, tại sao lúc trước còn bỏ trốn theo người phụ nữ khác?

CHƯƠNG

Bảo tàng trong ngăn chứa

Thật ra với chuyện năm đó, Đàm Lỗi cũng không nhớ kĩ lắm, ấn tượng sâu sắc nhất chính là mẹ đau khổ cầu khẩn cha, hãy vì đứa con mà đừng rời đi ngôi nhà này, nhưng đã bị từ chối một cách vô tình.

Lúc đó người phụ nữ kia còn không biết xấu hổ mà nói: “Có con thì thế nào? Tôi còn trẻ thế này, tương lai muốn sinh bao nhiêu cũng được!”

Mà cha Đàm Lỗi lúc đó hoàn toàn không để ý đến lời van xin của vợ, khăng khăng mang đi toàn bộ tích cóp của gia đình, không hề cân nhắc cuộc sống sau này của hai mẹ con họ! Đây chính là ấn tượng sau cùng của Đàm Lỗi về cha mình, cho dù đã nhiều năm trôi qua nhưng cậu ta không thể xóa nó đi…

Nhưng năm đó Đàm Lỗi chỉ có sáu tuổi, cho nên có nhiều chuyện cậu ta cũng chỉ nhìn được vẻ bề ngoài, nếu như cha của Đàm Lỗi chỉ là một kẻ khốn nạn, vậy tại sao sau khi chết vẫn luôn nhớ tới gia đình?

Tôi thật khó mà tin được một âm hồn nhớ nhà như thế, khi còn sống tại sao phải bằng mọi giá rời đi gia đình này? Thế là tôi cẩn thận tìm kiếm trong ngôi nhà cũ của Đàm Lỗi, hi vọng tìm được

một đồ vật tương đối quan trọng đối với cha của Đàm Lỗi.

Thế nhưng trong nhà Đàm Lỗi quá tan hoang, ngoại trừ chiếc giường sắp hỏng và chăn bông rách thì chẳng tìm được gì khác! Theo lời kể của Đàm Lỗi, lúc trước, khi cậu ta rời khỏi nhà, trong nhà nghèo đến nỗi chỉ còn bốn vách tường, lấy đâu ra đồ vật cực kì quan trọng với cha cậu ta chứ?

Tôi nhìn gian nhà thủng bốn phía này cũng biết Đàm Lỗi nói thật, nhưng đồng thời cũng tin rằng nơi này nhất định có đồ vật cực kì quan trọng đối với cha cậu ta, bằng không âm hồn ông ta sẽ không liên tục trở về….

Nghĩ tới đây tôi hỏi Đinh Nhất: “Đêm hôm qua anh thấy âm hồn đó ngồi cạnh bàn với tư thế nào?”

Đinh Nhất nghe xong nghĩ một chút rồi đến trước bàn làm mẫu cho tôi xem, tôi nhìn xong thì bảo Đinh Nhất đi ra rồi tự mình ngồi vào đó, thử dùng thị giác của cha Đàm Lỗi nhìn xem...

Nhưng chỗ ánh mắt của tôi hướng tới đâu có gì ngoài một bức tranh tết đã phai màu dán trên tường! Bức tranh này cũng rất bình thường, chỉ là một đứa trẻ bụ bẫm ôm một con cá chép to… Cái này có gì đáng xem chứ?

Nghĩ tới đây tôi đứng lên đi đến trước mặt bức tranh trên tường, đúng lúc này một cơn gió thổi tới từ ô cửa sổ đã mất kính làm bức tranh khẽ lay động…

Không đúng, đằng sau bức tranh dường như trống rỗng! Sau đó tôi giơ tay nhẹ nhàng chạm vào bức tranh tết, phát hiện đằng sau nó quả nhiên trống rỗng, thế là tôi vẫy tay với Đàm Lỗi: “Đằng sau bức tranh có gì cậu biết không?”

Đàm Lỗi nghe xong mờ mịt lắc đầu: “Không biết! Bức tranh này đều được mẹ tôi thay mới hàng năm, tôi làm sao biết phía sau nó có ô trống chứ?”

Chú Lê hỏi cậu ta: “Vậy hàng năm lúc thay tranh, cháu đều ở đó à?”

Đàm Lỗi nghe thế thì lắc đầu: “Đều là mẹ cháu làm, vào buổi sáng khi cháu thức dậy đã thấy thay cái khác rồi…”

Tôi nghe xong bảo cậu ta: “Đây là đồ vật của gia đình cậu, nên cậu đến mở nó đi!”

Đàm Lỗi ngơ ngác, không hề suy nghĩ mà đưa tay dỡ bỏ bức tranh đầy bụi bẩn không biết từ năm nào… Ba chúng tôi cũng tò mò vây tới, muốn xem rốt cuộc chỗ này cất giấu vật gì quý trọng?

Khi Đàm Lỗi tự tay tháo bức tranh tết cũ phủ đầy bụi xuống, tất cả chúng tôi đều ngây người, chỉ thấy đằng sau có một ô trống không lớn lắm, trong đó có một hộp gỗ nhỏ vô cùng xinh xắn.

Đàm Lỗi lấy chiếc hộp đó ra, đặt vào lòng bàn tay, mặt ngơ ngác nói với chúng tôi: “Đây là vật gì thế? Tại sao từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ thấy nó?”

Tôi thầm nghĩ đồ vật nhà cậu mà cậu cũng không biết, tôi làm sao mà biết được! Nhưng ngoài miệng lại nói: “Nếu không cậu mở ra xem trước đã?”

Đàm Lỗi nghe xong muốn đưa tay ra mở, vừa đụng đến chiếc hộp liền dừng lại, sau đó lúng túng nói: “Anh Trương, hay là anh mở nó đi? Trong lòng tôi hơi hồi hộp…”

Tôi nghe xong thấy tên nhóc này thật đúng là không coi tôi như người ngoài, thế là tôi hắng giọng một cái sau đó đưa tay cầm chiếc hộp trong tay Đàm Lỗi… Nhưng vừa tiếp xúc, tôi tập tức cảm thấy tàn hồn của cha Đàm Lỗi trên đó.

Cha Đàm Lỗi tên Đàm Phong, từ bé đã đi theo ông của Đàm Lỗi học nghề thợ mộc… Theo lý thuyết thợ mộc bất kể ở thời đại nào, mặc dù không giàu có nhưng tuyệt đối sẽ không đói bụng được.

Thế nhưng từ bé Đàm Phong đã không thích những thứ này, kể cả khi cha ông ta suốt ngày kêu réo bên tai bảo Đàm Phong tập trung học thật tốt, ông ta cũng chẳng cho được chữ nào vào đầu, cho nên cuối cùng chỉ miễn cưỡng học được ba phần tay nghề, tạo được mấy cái bàn ghế xiêu xiêu vẹo vẹo.

Còn mẹ của Đàm Lỗi tên Tưởng Tú Quyên, cũng là do cha của Đàm Phong tạo đồ đạc cho một gia đình mà hứa hôn. Người nhà họ Tưởng thấy tay nghề của cha Đàm Phong tốt như thế, chắc chắn con trai cũng sẽ không kém quá nhiều, nếu gả con gái mình đi nhất định sẽ không phải chịu khổ.

Nhưng bọn họ làm sao mà biết được, tay nghề Đàm Phong chỉ bình thường, nếu như không dựa vào cha ông ta, nhà họ Đàm đã chết đói từ lâu rồi. Có một số việc là giấy không gói được lửa, Tưởng Tú Quyên gả tới một thời gian ngắn đã biết cụ thể tình huống của nhà họ Đàm… Nhưng bây giờ gạo đã nấu thành cơm, có hối hận cũng đã muộn.

Ông Đàm cũng biết mình mắc nợ người con dâu này, thế là sau khi bà ấy sinh được cháu trai là Đàm Lỗi, ông đã bí mật đưa bảo vật gia truyền nhà họ Đàm cho con dâu.

Đương nhiên ông Đàm cũng biết đứa con trai của mình không đáng tin, nếu truyền thứ này cho nó, chưa biết chừng có ngày bán đi đổi rượu uống cũng nên. Còn về lai lịch bảo vật đó, ông Đàm cũng không nói quá nhiều… Duy nhất có thể xác định là vật đó rất truyền kỳ.

Vật đó là cụ cố của ông Đàm ở một lần tu sửa nhà cho một vị vương gia, đã vô tình phát hiện nó trong một bộ đồ nội thất bằng gỗ hoàng hoa lê. Lúc đó, bộ đồ nội thất này bị ném trong nhà kho, phủ đầy bụi, mà cụ cố của ông Đàm phát hiện đồ vật này trong một ngăn bí mật.

Đó là một quả cầu được làm bằng xương, toàn thân màu trắng sữa, chia làm tám tầng, trên mỗi một tầng đều được điêu khắc hoa văn rất đẹp, mỗi một tầng đều có thể chuyển động, giao thoa lẫn nhau, đẹp lung linh tinh xảo, mỗi một tầng lại có một lỗ nhỏ thông với nhau nên gọi là “Cầu Đồng Tâm”.

Chưa nói quả cầu này được làm từ loại xương thú nào, chỉ tính riêng kỹ thuật điêu khắc và chế tạo cũng đã là vô giá, hơn nữa nó còn là đồ cổ! Quả cầu Đồng Tâm này là do cụ cố liều mạng có thể bị “chặt đầu” mà mang ra từ phủ vương gia… Cho nên sau đó thứ này trở thành bảo vật gia truyền bí mật của nhà họ Đàm!

CHƯƠNG

Cầu Đồng Tâm

Ông Đàm đưa vật này cho con dâu cũng bởi vì biết bản tính của con trai mình. Nếu như ông đưa thứ này cho nó, chắc chắn sẽ không trở thành vật báu gia truyền, cho nên ông ấy nhiều lần dặn dò con dâu nhất định phải giấu kĩ thứ này, chưa đến lúc cần truyền lại cho đời kế tiếp thì không được lấy ra.

Tuy trình độ học vấn của Tưởng Tú Quyên không cao, nhưng cũng biết thứ này rất giá trị, có lẽ cuộc sống sau này của hai mẹ con bà đều phải nhờ vào nó! Cho nên bà mới giấu thứ này vào đằng sau bức tranh tết.

Thật ra ngay từ đầu Tưởng Tú Quyên cũng không có ý định giấu giếm chồng mình, cho nên chỉ tạm thời giấu đằng sau bức tranh, nhưng trước khi chết ông Đàm đã nói rõ ràng với Tưởng Tú Quyên rằng, tương lai muốn truyền lại thứ này cho cháu mình là Đàm Lỗi, cho nên nhất định không được để Đàm Phong biết nó giấu ở đâu…

Lúc còn bé Đàm Phong cũng đã từng nhìn thấy quả cầu Đồng Tâm này ở chỗ ông của ông ta, ông ta nhớ kĩ những gì ông mình đã nói, thứ này phải đời đời truyền cho con cháu nhà họ Đàm, nhưng lúc đó ông ta cũng không cảm giác được thứ này quý giá đến mức nào.

Sau đó, Đàm Phong góp vốn với người khác buôn bán linh kiện xe máy, trong một lần đến Quảng Châu nhận đơn hàng, ở đó ông ta đã nhìn thấy một quả cầu Đồng Tâm làm từ ngà voi còn không đẹp bằng của nhà họ Đàm, vậy mà nó được niêm yết với giá một triệu tám trăm nghìn!

Người bán nói quả cầu Đồng Tâm này là lấy được từ nhà một người quý tộc sa sút thời kỳ Dân Quốc, thứ này chắc chắn được lưu truyền trong hoàng cung thời nhà Thanh… Đàm Phong chỉ nhìn thoáng qua là biết thứ này không giá trị bằng quả cầu trong nhà mình, hơn nữa nó cũng chỉ có bốn tầng mà thôi.

Sau khi về nhà, Đàm Phong lập tức yêu cầu Tưởng Tú Quyên lấy quả cầu Đồng Tâm ra, thế nhưng không ngờ Tưởng Tú Quyên lại không đồng ý, còn nói thứ này ông nội để lại cho cháu Đàm Lỗi, nhất định phải đợi đến khi Đàm Lỗi trưởng thành sẽ giao cho nó… Chính vì thế mà Đàm Phong đã cãi nhau một trận ầm ĩ với Tưởng Tú Quyên, sau đó đóng sập cửa bước ra ngoài.

Tiếp đó có một lần Đàm Phong say rượu khi ngồi ăn cơm với bạn, đã buột miệng nói ra bảo vật gia truyền cầu Đồng Tâm của nhà mình. Lúc ấy, trong số bạn bè có một người tên là Vương Kiếm, nghe được điều này gã nảy sinh ý đồ xấu, muốn lừa gạt bảo vật gia truyền của Đàm Phong.

Vương Kiếm có một cô nhân tình tên là Hứa Linh Linh, trước kia làm gái ở Đài Loan, sau này hoàn lương và đi theo Vương Kiếm, cả ngày cô ta khuyên Vương Kiếm ly hôn với người vợ ở quê đến sống với mình…

Sau khi Vương Kiếm nghe được Đàm Phong say rượu lỡ mồm đã nói ra trong nhà mình có bảo vật là cầu Đồng Tâm, bèn cùng với Hứa Linh Linh lên kế hoạch để lừa gạt quả cầu Đồng Tâm của nhà họ Đàm.

Đầu tiên Vương Kiếm giới thiệu Hứa Linh Linh với Đàm Phong, để Hứa Linh Linh dùng toàn bộ khả năng làm Đàm Phong si mê như điếu đổ… Sau đó gã bảo Hứa Linh Linh liên tục thủ thỉ vào tai Đàm Phong, nói những lời kiểu như muốn sống cùng Đàm Phong đến hết cuộc đời, nhưng mà trong tay lại không có tiền.

Đàm Phong từ trước đến giờ chưa bao giờ gặp một người phụ nữ giống như Hứa Linh Linh, cho nên dễ dàng bị cô ta mê đến điên đảo, cô ta nói cái gì thì làm cái đó! Hứa Linh Linh không ngừng thuyết phục Đàm Phong cầm đồ vật đáng tiền trong nhà đi với mình đến Quảng Châu, đến lúc đó hai người bọn họ có thể sống cuộc sống thần tiên.

Đàm Phong tin là thật nên về nhà đòi Tưởng Tú Quyên đưa cho mình bảo vật gia truyền nhà họ Đàm là quả cầu Đồng Tâm, nhưng không ngờ có nói thế nào Tưởng Tú Quyên cũng không chịu, chẳng còn cách nào khác, Đàm Phong bèn dùng cách cuối cùng là nếu bà ấy không giao quả cầu ra thì hôm nay sẽ ly hôn!

Mặc dù Tưởng Tú Quyên không hiểu biết nhiều, nhưng rất có chính kiến, chỉ cần bà ấy đã quyết định thì không ai có thể thay đổi… Trong lúc này, Hứa Linh Linh cũng tới nhà khiêu khích, nhưng Tưởng Tú Quyên vẫn không hề dao động.

Đàm Phong thấy mình không thể khuyên được vợ, lại không thể nói thẳng với Hứa Linh Linh là mình không lấy được cầu Đồng Tâm, cho nên cực chẳng đã ông ta bèn lừa gạt Hứa Linh Linh, nói rằng mình đã lấy được quả cầu, cứ đi Quảng Châu trước rồi tính…

Hứa Linh Linh nghe Đàm Phong nói đã lấy được quả cầu thì lập tức vui sướng bảo Đàm Phong cùng mình rời khỏi thôn, mãi mãi cũng không trở về! Nhưng Đàm Phong không hề có cầu Đồng Tâm, ông ta nghĩ chờ đến Quảng Châu sẽ đưa toàn bộ số tiền mấy năm nay buôn bán linh kiện vất vả kiếm được cho Hứa Linh Linh, chắc

cô ta sẽ bớt giận chứ?

Vậy mà, khi ông ta đi với Hứa Linh Linh đến một rừng cây ở ngoài thôn, Hứa Linh Linh đột nhiên hỏi Đàm Phong: “Cầu Đồng Tâm đâu? Trước tiên cho em xem vật đó thế nào đã?”

Đàm Phong nghe xong ấp úng nói: “Quả cầu… Quả cầu Đồng Tâm đã bị cha anh bán đi từ lâu rồi…”

Đàm Phong muốn bịa tạm ra một lý do để lấp liếm chuyện này rồi tính sau, thật không ngờ Hứa Linh Linh đột nhiên trở mặt: “Cái gì? Đàm Phong? Từ trước đến giờ mày đùa bà hả?”

Đàm Phong nghe thế vội giải thích: “Không đâu, Linh Linh, em đừng hiểu lầm, từ trước đến giờ anh không hề muốn lừa em, nhưng sợ em tức giận cho nên vẫn không dám nói thật…”

Hứa Linh Linh nghe thế lập tức dừng lại, trừng mắt mắng Đàm Phong là tên lừa đảo, lừa gạt cô ta nói nhà mình có bảo vật gia truyền, thật ra chỉ là muốn lên giường với cô ta mà thôi! Đàm Phong thấy Hứa Linh Linh đột nhiên hét ầm ĩ, đang muốn đi tới che miệng cô ta lại thì bỗng nhiên cảm giác sau đầu đau đớn rồi không còn biết gì nữa.

Đợi đến khi ông ta tỉnh lại, phát hiện mình bị trói trên một chiếc máy mài bị hỏng, Hứa Linh Linh và Vương Kiếm lạnh lùng đứng trước mặt ông ta… Đàm Phong không hiểu, vội hỏi: “Anh bạn? Cậu làm gì thế?”

Vương Kiếm nghe thế nghiêm mặt tra hỏi: “Họ Đàm, mày ngủ với đàn bà của tao lâu như vậy rồi, kiểu gì cũng không thể ngủ miễn phí chứ hả? Không phải mày nói trong nhà có bảo vật cầu Đồng Tâm từ đời nhà Thanh sao? Nó đang ở đâu?”

Đàm Phong lúc đó bị dọa sợ choáng váng, mặt mày ngơ ngác, nói: “Không phải cậu là người giới thiệu Linh Linh cho tớ à? Tại sao lại là người phụ nữ của cậu chứ?”

Vương Kiếm nghe thế hung hăng đá Đàm Phong một cước rồi nói: “Nếu không phải lần đó mày uống rượu say, nói trong nhà có vật tổ truyền là cầu Đồng Tâm, tao làm sao lại để cho mày ngủ với cô ta? Nói! Quả cầu Đồng Tâm ở chỗ nào?”

Đàm Phong nghe xong lập tức hiểu mọi chuyện, hóa ra tất cả đều vì bảo vật của nhà mình. Mặc dù ông ta là kẻ không đáng tin, nhưng cũng không ngốc! Ông ta hiểu rằng bằng mọi giá không thể để hai người này cướp được cầu Đồng Tâm, thế là Đàm Phong sống chết nói đây là mình say rượu nói khoác, thật ra quả cầu Đồng Tâm đã bị ông Đàm bán mất rồi.

Vương Kiếm đương nhiên không dễ dàng tin tưởng, gã bèn chân đấm tay đá, muốn ép Đàm Phong nói ra nơi giấu bảo vật gia truyền, thế nhưng Đàm Phong thà chết vẫn không chịu nói…

Cuối cùng Vương Kiếm và Hứa Linh Linh cũng không muốn gây ra án mạng, thế là chỉ đành cướp sạch toàn bộ tiền bạc trên người Đàm Phong rồi thả ông ta đi…

CHƯƠNG

Gạch tên khỏi hộ khẩu

Khi Đàm Phong nửa đêm chạy về nhà, Tưởng Tú Quyên đã cho con đi ngủ, ông ta không ngừng gõ cửa làm cho Tưởng Tú Quyên phải thức dậy. Tưởng Tú Quyên thấy Đàm Phong bị thương chằng chịt mà sợ đến ngây người.

Nhưng khi nhớ lại thái độ tuyệt tình của Đàm Phong lúc rời đi, thì bà lạnh lùng hỏi ông ta còn quay về làm gì? Lúc đó Đàm Phong cảm giác thân thể mình không khỏe, thế là ông ta đau khổ nói với Tưởng Tú Quyên rằng đầu óc mình lú lẫn nên đã bị cái con gái điếm Hứa Linh Linh kia lừa gạt!

Sau đó Đàm Phong kể Vương Kiếm và Hứa Linh Linh đã xếp đặt kế hoạch lừa gạt mình thế nào cho Tưởng Tú Quyên biết, Tưởng Tú Quyên nhìn người đàn ông của mình bị thương khắp người thì tức giận trong lòng đã vơi đi một nửa, vội vàng múc nước giúp ông ta lau máu trên người…

Lúc đó, Tưởng Tú Quyên cảm thấy chỉ cần người chồng của mình hồi tâm chuyển ý, thì bọn họ lại có thể sống giống như trước kia… Mà bà ấy cũng cho rằng sau khi Đàm Phong trải qua chuyện này, chắc sẽ không còn không đáng tin cậy như trước nữa.

Thế là Tưởng Tú Quyên nói cho Đàm Phong biết nơi mình giấu

cầu Đồng Tâm, nghĩ đến sau này hai vợ chồng đồng lòng, cuộc sống nhất định sẽ tốt hơn.

Đàm Phong thấy vợ đưa quả cầu Đồng Tâm ra, trong lòng vui sướng lắm, ông ta biết có quả cầu này thì cả đời mình không lo ăn mặc!

Ai ngờ đúng lúc này, Đàm Phong đột nhiên cảm giác cổ họng ngòn ngọt, ông ta không nhịn được bèn phun một ngụm máu lên quả cầu!

Mặc dù lúc đó trên người Đàm Phong chỉ có một ít vết bầm và vết trầy da, nhưng chắc chắn ông ta đã bị Vương Kiếm đánh cho xuất huyết bên trong mà không biết.

Đàm Phong đến chết vẫn nắm chặt quả cầu đó không buông tay, bởi vậy tàn hồn mới dính vào bảo vật gia truyền đã kéo theo tính mạng của ông ta.

Chỉ là tôi không hiểu, nếu Đàm Phong chết trong nhà, tại sao Tưởng Tú Quyên vẫn luôn nói là ông ta đã bỏ trốn với người phụ nữ kia?

Sau khi lấy lại tinh thần khỏi tàn hồn của Đàm Phong, tôi cẩn thận cầm chiếc hộp tinh xảo trong tay, sau đó chậm rãi mở ra, một quả cầu bằng xương đẹp như ngọc hiện lên trước mắt…

Chú Lê là một lão cáo già khá biết giá trị các đồ vật, chỉ cần nhìn thoáng qua đã giật mình nói với Đàm Lỗi: “Đây là một bảo vật gia truyền rất giá trị, cũng may là mẹ cháu đã giấu kĩ…”

Sau đó, tôi nói cho Đàm Lỗi biết những ký ức của Đàm Phong mà tôi cảm giác được, dù sao đây cũng là cha ruột của cậu ta, dù đúng hay sai cũng không đến lượt những người ngoài như chúng tôi bình luận…

Hơn nữa cha cậu ta trước khi chết cũng đã được vợ mình tha

thứ, chỉ là tất cả chúng tôi nghĩ mãi vẫn không rõ, nếu Đàm Phong vì quả cầu Đồng Tâm này mà bị người đánh đập rồi chết ở trong nhà, vậy tại sao Tưởng Tú Quyên lại không báo cảnh sát?

Hiện giờ Tưởng Tú Quyên đã chết, có rất nhiều chuyện đã không thể kiểm chứng được nữa, nhưng có một cách giải thích duy nhất, có lẽ bà ấy sợ Vương Kiếm và Hứa Linh Linh quay lại cướp quả cầu Đồng Tâm, mà lúc đó trong nhà ngoại trừ Tưởng Tú Quyên thì chỉ còn đứa bé Đàm Lỗi mới có vài tuổi… Nếu như đối phương thực sự muốn cướp của, hai mẹ con họ chắc chắn không thể chống đỡ nổi.

Nếu để chuyện đó xảy ra thì chẳng bằng bí mật chôn Đàm Phong, bên ngoài sẽ tuyên bố là ông ta bỏ trốn cùng Hứa Linh Linh, mà mấy người Hứa Linh Linh do chột dạ có lẽ sẽ không bao giờ quay lại. Nhưng toàn bộ cũng chỉ là suy đoán của chúng tôi, dù sao vĩnh viễn sẽ không biết được sự thật.

Lúc này Đàm Lỗi nhìn chằm chằm quả cầu Đồng Tâm và lẩm bẩm: “Trước khi chết mẹ tôi vẫn muốn nói với tôi điều gì đó, lúc đầu tôi còn tưởng bà ấy không yên lòng về tôi, nhưng bây giờ nghĩ lại… Chắc lúc đó mẹ muốn nói chuyện liên quan đến quả cầu Đồng Tâm này.”

Tôi nghe thế bèn vỗ vai cậu ta rồi an ủi: “Đây là đồ vật cha mẹ cậu để lại, chưa nói đến giá trị thế nào, đối với cậu mà nói nó cũng là một vật kỷ niệm.”

Đàm Lỗi nghe xong gật đầu: “Tôi biết… Cho nên mặc kệ vật này giá bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ không bán, tôi sẽ coi nó là bảo vật gia truyền nhà họ Đàm, tiếp tục truyền xuống cho nhiều đời sau.” Đàm Lỗi nói đến đây, đột nhiên ngẩng đầu nói với vẻ cầu khẩn: “Lê đại sư, anh Trương, anh Đinh… Cháu xin chú và mấy anh giúp đỡ tìm cha cháu, nếu mẹ cháu cuối cùng đã lựa chọn tha thứ cho

ông ta, vậy cháu sẽ tôn trọng ý nguyện của bà ấy, chôn hai người họ cùng một chỗ.”

Tôi nghe xong mà cảm thấy hơi khó khăn, hợp táng thì không có vấn đề gì, nhưng vấn đề là thi thể của Đàm Phong đã bị Tưởng Tú Quyên chôn ở chỗ nào?

Năm đó thi thể của Tưởng Tú Quyên đã được hỏa táng, cho nên không thể tìm được chỗ chôn xác của Đàm Phong từ trí nhớ của tàn hồn.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn là chú Lê đưa ra biện pháp, đó chính là để âm hồn của Đàm Phong dẫn chúng tôi đi…

Vào buổi tối, sau khi ăn uống no đủ trong thành phố, ba chúng tôi đi tới căn nhà cũ của nhà họ Đàm một lần nữa, đúng như chúng tôi dự đoán… Âm hồn của Đàm Phong đã ngồi ngây ngốc ở đó từ sớm, đang nhìn chằm chằm vào bức tranh tết.

Lúc này chú Lê không chút hoang mang lấy ra một chiếc điện thoại di động, sau đó mở một đoạn ghi âm, tiếp đó điện thoại di động của chú phát ra từng tiếng gà trống gáy sáng…

Chỉ thấy Đàm Phong vừa rồi còn ngồi ngay ngắn trong phòng, đột nhiên giật mình đứng dậy, sau đó không để ý điều gì mà vội bay ra khỏi phòng.

Chú Lê thấy thế lập tức nói với chúng tôi: “Nhanh, theo sát phía sau, nhìn xem nơi cuối cùng âm hồn này biến mất là ở chỗ nào, nơi đó chắc chắn là chỗ chôn Đàm Phong…”

Chúng tôi nghe xong nào còn dám do dự, lập tức bước nhanh đuổi theo… Thế nhưng tốc độ bay của âm hồn này quá nhanh, cuối cũng chỉ còn mỗi Đinh Nhất đuổi theo âm hồn của Đàm Phong.

Đến khi chúng tôi thở không ra hơi đuổi kịp Đinh Nhất, thì thấy

anh ta chỉ vào rừng cây dương rồi nói với chúng tôi: “Nơi cuối cùng âm hồn Đàm Phong biến mất là trong đó…”

Tôi một mình tiến lên, sau đó cẩn thận cảm giác xung quanh… Quả nhiên một lát sau tôi tìm được một đống đất nhỏ hơi nhô lên.

Phía trên đống đất này đã mọc cỏ dại cao đến hơn nửa người, nếu dùng mắt thường rất khó phát hiện đống đất nhỏ này.

Đinh Nhất quay về xe lấy ra một chiếc xẻng gấp, nhanh chóng bỏ cỏ dại trên đống đất ấy, sau đó tiếp tục đào xuống dưới một lúc, một bộ xương người hoàn chỉnh lập tức xuất hiện trước mắt chúng tôi.

“Làm sao bây giờ? Báo cảnh sát à?” Tôi hỏi chú Lê.

Chú Lê nghe xong nhìn về phía Đàm Lỗi, muốn nghe xem ý cậu ta thế nào, dù sao đây cũng là cha ruột của cậu ta.

Nhưng Đàm Lỗi lại lắc đầu, nói: “Năm thứ mười sau khi ông ta rời nhà, mẹ tôi đã đến đồn công an bỏ hộ khẩu của ông ta đi rồi, trên đời này Đàm Phong từ lâu đã là một người chết. Và tôi cũng không muốn đi tìm Vương Kiếm và Hứa Linh Linh của năm đó, loại chuyện này giống như Khương Thái Công câu cá không dùng lưỡi câu lại mong có người cắn câu, nếu như cha tôi không có ý xấu thì đã không bị mắc bẫy… Cho nên tôi không muốn tốn thời gian và công sức cho chuyện này.”

CHƯƠNG

Gối du lịch Mộng Tiên

Vài ngày sau… Dưới sự giúp đỡ của chú Lê, Đàm Lỗi hỏa táng hài cốt của cha ngay tại địa phương đó. Dựa theo quy định, nếu như không có giấy xác nhận tử vong, các lò hỏa táng sẽ không nhận hỏa táng thi thể, nhưng chú Lê tìm người bạn nhờ giúp đỡ, đi cửa sau để hỏa táng.

Sau đó Đàm Lỗi mang theo tro cốt của cha mẹ cùng trở về với chúng tôi, tìm một nơi phong thủy tốt trong nghĩa trang thành phố để chôn cùng. Khi sự việc được giải quyết xong xuôi, Đàm Lỗi muốn dùng toàn bộ số tiền còn lại sau khi mua chỗ trong nghĩa trang cám ơn chú Lê.

Tất nhiên chú Lê sẽ không nhận số tiền đó, mà chú bảo Đàm Lỗi cùng mình tiến vào trong phòng nói chuyện rất lâu, tôi đoán chú muốn hỏi cậu ta có muốn gia nhập nghề này không… Thật ra đối với người bình thường thì chuyện như thế rất khó tiếp nhận! Nhưng tôi tin rằng với Đàm Lỗi thì không có vấn đề, bởi vì từ bé cậu ta đã nhìn thấy những vật kỳ quái, tự nhiên không thể xem như người bình thường.

Quả nhiên, hôm đó sau khi từ phòng chú Lê ra ngoài, Đàm Lỗi trở về xin từ chức ở nhà máy sửa chữa, mang theo hành lý ít ỏi

đáng thương chuyển đến nhà chú Lê.

Thật ra như thế cũng tốt, ít nhất bên cạnh chú Lê cũng có đồ đệ chăm sóc, chúng tôi cũng không cần mỗi khi trời tối lại phải đến nhà chú… Mà chúng tôi cũng yên tâm với tính cách của Đàm Lỗi, so với cha cậu ta thì đáng tin cậy hơn nhiều.

Chú Lê là người không quan tâm mấy việc vặt, cho nên nghi thức khi bái sư đều được làm đơn giản, uống chén trà, dập đầu coi như là gia nhập môn phái. Theo quan hệ, Đàm Lỗi gọi Đinh Nhất là sư huynh, còn với tôi vẫn gọi là anh Trương.

Từ khi chú Lê có người đồ đệ thứ hai, cả ngày đều vênh mặt lên trời, giống như trong nhà có người thừa kế vậy… Thỉnh thoảng còn nói vài câu trêu chọc tôi: "Hối hận không? Giờ cháu bái chú làm thầy sẽ phải gọi Tiểu Lỗi là sư huynh đó…"

Tôi cười nói: "Thôi đi, tư chất cháu quá tầm thường, chỉ sợ làm xấu mặt môn phái…"

"Lăn ra chỗ khác đi!" Chú Lê cười mắng.

Nhưng cũng nhờ có chuyện này, mà mấy việc vặt không được trả công cũng không bị rơi vào đầu tôi và Đinh Nhất nữa, có cậu sư đệ này mà không dùng thì phí. Đương nhiên cũng toàn là mấy chuyện không khó khăn gì.

Sau đó, chú Lê tính toán vận mệnh cho Đàm Lỗi, quả nhiên mạng cậu ta rất cứng, mặc dù không đến mức khắc toàn bộ người thân như tôi, nhưng cũng không khá hơn là mấy, lại thêm cậu ta có mắt Âm Dương trời sinh, cho nên âm khí quanh thân thể rất dày đặc.

Theo lời nói của chú Lê: "Nếu như thằng nhóc này không làm nghề này, chắc chắn cuộc đời sẽ gặp nhiều tai nạn, nhưng giờ đã khác, nếu có chút vấn đề nhỏ đã có sư phụ của nó giải quyết hộ…"

Cách chú Lê dạy đồ đệ đúng là không có gì phải chê, chỉ cần thích hợp học và chịu học, chú sẵn sàng dạy toàn bộ những gì mình biết, không hề giấu giếm chút nào. Bởi vậy nên Đàm Lỗi chỉ đi theo chú có vài tháng mà trông đã hơi ra dáng rồi.

Điều này làm cho người "nửa vời" như tôi cảm thấy hơi xấu hổ, tốt xấu gì tôi cũng đã đi theo chú Lê vài năm, nhưng đối với huyền học cũng chỉ biết sơ sơ mà thôi. Mặc dù chú Lê cũng không tập trung để dạy nhưng tôi tin rằng nếu có người muốn học trộm thì cũng phải giỏi hơn tôi vài lần, ai bảo tôi chẳng có chút thiên phú nào với thứ này chứ?

Tối hôm đó tôi và Đinh Nhất trở về từ nhà chú Lê, đúng lúc nhìn thấy bên ngoài khu chung cư có người đang bán đồ giảm giá, tôi nghe đến bán đồ giảm giá thì biết chắc có thể mua được một chút đồ tốt với giá hời… Thế là tôi nhanh chân chen vào trong đám người, muốn chiếm một vị trí có lợi bên cạnh mấy ông bà già.

Vậy mà khi tôi chen vào mới biết, hóa ra bên trong đang thanh lý một chút đồ đạc gia đình không sử dụng, tôi là một người đàn ông không biết mua mấy thứ này về làm gì, bèn nhìn lướt một chút rồi chuẩn bị xuyên qua đám người quay lại chỗ Đinh Nhất.

Ai ngờ lúc này có một giọng nói trong trẻo của một cô gái trẻ cất lên: "Anh à, mua cái gối ôm cho thoải mái đi anh!"

Tôi nghe giọng thì biết đây là một cô gái đến từ Đông Bắc, tôi dừng lại nhìn thoáng chiếc gối trong tay cô ta, trông có vẻ rất thoải mái, thế là tôi hỏi giá cả và thầm nghĩ muốn mua bốn cái để trên ghế salon.

Vậy mà cô gái đến từ Đông Bắc đó lại cười và nói: "Chiếc gối này tên là gối Mộng Tiên chuyên dùng để mang đi du lịch, mỗi người chỉ được mua một cái!"

Tôi nghe thấy một chiếc gối ôm bình thường mà còn ra hạn số

lượng mua, chẳng lẽ bởi vì quá rẻ? Thế là tôi hỏi giá, ba mươi mốt đồng… Tôi nghe giá cũng hợp lý định gọi Đinh Nhất cùng chui vào, hai chúng tôi ít nhất mỗi người một cái!

Nhưng lúc này mấy ông bà già bên cạnh mua giống như đi mua rau, tranh cướp mỗi người một cái! Chẳng còn cách nào tôi chỉ đành giành một cái sau đó trả tiền rồi đi.

Sau khi về đến nhà, tôi lấy chiếc gối mới mua ra dựa và nói chuyện với Đinh Nhất: “May mà anh không đi vào, chiếc gối này không dễ chịu lắm!”

Đinh Nhất liếc tôi mà không nói gì, sau đó tiếp tục cúi đầu chơi trò chơi, tiếp đó hai chúng tôi ngồi riêng mỗi người một chỗ trên ghế salon chơi game. Lúc chán rồi, tôi muốn đứng dậy đi tới tủ lạnh lấy chai nước uống… Thế là tôi đi tới tủ lạnh lấy nước, vừa đi vừa hỏi Đinh Nhất có muốn một chai nước không?

Ai ngờ sau khi hỏi anh ta một câu, tôi phát hiện Đinh Nhất không có phản ứng, tôi nhìn lại mới thấy Đinh Nhất vẫn ngồi trên ghế tập trung tinh thần chơi trò chơi.

Tôi lập tức cười với anh ta: “Anh lại thế nữa à? Chơi Tetris cả một đêm, vui đến thế hay sao?”

Đinh Nhất dường như vẫn đang đắm chìm trong thế giới riêng của mình mà không trả lời tôi, thế là tôi không làm phiền anh ta nữa mà mở cửa tủ lạnh ra lấy ra một chai RedBull… Không ngờ khi tôi vừa đóng cửa tủ lạnh, thì tự nhiên nghe thấy bên cạnh vang lên giọng nói của một người phụ nữ: “Muộn thế này rồi mà còn uống RedBull, cậu không sợ mất ngủ à?”

Tôi sững người, giọng nói này quá quen thuộc, quen đến mức dường như tôi không thể nào tin đây là sự thật… Tôi cố gắng để mình tỉnh táo, sau đó từ từ quay đầu về hướng phát ra giọng nói đó.

Chỉ liếc qua đó, tôi đã thấy Hàn Cẩn đang mỉm cười đứng bên cạnh tủ lạnh…

Điều này… Làm sao có thể? Lý trí nói cho tôi biết điều này không phải sự thật, dưới tình huống đó Hàn Cẩn không thể nào còn sống, nhưng về mặt tình cảm tôi lại hi vọng tất cả những gì trước mắt đều là sự thật, hi vọng Hàn Cẩn có thể được một chiếc thuyền đánh cá tốt bụng cứu.

“Cô… Còn sống?” Tôi thận trọng hỏi.

Hàn Cẩn nghe thế mỉm cười nói: “Thế nào, cậu không hi vọng tôi còn sống à?”

Tôi vội lắc đầu: “Dĩ nhiên không phải, chỉ là không dám tin vào hai mắt của mình…”

Hàn Cẩn mỉm cười, không nói thêm gì mà xoay người đi đến bên cạnh cửa sổ phòng khách, sau đó nhìn ra phía ngoài…

CHƯƠNG

Giấc mơ quái lạ

Lúc này tôi đột nhiên cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng! Đầu tiên tôi vừa mới ngồi trên ghế cùng Đinh Nhất, nếu như Hàn Cẩn từ bên ngoài tiến vào tại sao chúng tôi không biết?

Còn về phía Đinh Nhất, tên này lúc nãy đang cúi đầu chơi game, nhưng lúc này Hàn Cẩn bất ngờ xuất hiện mà anh ta vẫn tiếp tục giương mắt lên chơi… Hình như thế này không hề giống tính cách anh ta?

Nghĩ tới đây tôi xoay người hỏi Hàn Cẩn: "Cô làm cách nào mà còn sống vậy?"

Hàn Cẩn nghe xong cũng không quay đầu lại mà nói: "Điều này có quan trọng không? Dù sao tôi đã trở về mà…"

Tôi liên tục thở dài, nói: "Điều này đương nhiên rất quan trọng… Nếu không làm sao tôi biết được cô có phải Hàn Cẩn mà tôi quen hay không?"

Cô ta nghe thế thì xoay người lại, nở nụ cười xinh đẹp và nói: "Nhưng tôi cảm thấy việc này không quan trọng… Quan trọng là người mà cậu mong ước đã trở về, không phải sao?"

Tôi chậm rãi lùi ra sau lưng, định đến bên cạnh Đinh Nhất, bởi vì tôi hơi cảm giác được trên thân Hàn Cẩn này thấp thoáng một

luồng khí tà ác… Mặc dù Hàn Cẩn không phải người tốt lành gì, nhưng trên người cô ta lại chưa từng có một chút tà khí nào.

Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không mà tôi luôn cảm giác Đinh Nhất đang ngồi trên ghế salon cũng không bình thường… Cho dù Hàn Cẩn trước mắt này chỉ có một mình tôi nhìn thấy, nhưng tôi nói một mình lâu như thế, Đinh Nhất cũng không thể nào không phát hiện ra chứ?

"Đinh Nhất? Anh sao rồi?" Tôi lo lắng gọi, nhưng anh ta vẫn mắt điếc tai ngơ, tập trung nhìn điện thoại, đầu không thèm ngẩng lên…

Tôi thấy Đinh Nhất không động đậy, đành phải đưa tay sờ ống quần lấy con dao thép, nhưng lúc sờ mới nhớ, vừa rồi lúc tắm rửa thay quần áo tôi đã ném nó ở đầu giường… Tôi lập tức quay lại phòng ngủ, nhưng khi vừa tới đầu giường ở phòng ngủ, tôi sững người ra.

Vừa rồi tôi rõ ràng đã ném con dao ở đầu giường, nhưng tại sao lúc này lại không có? Con dao đó rất quan trọng đối với tôi, tôi chưa bao giờ rời khỏi nó trừ khi ở nhà!

Trong lúc tôi đang không biết phải làm thế nào, Hàn Cẩn đột nhiên xuất hiện phía sau: "Cậu đang tìm con dao thép kia hả? Yên tâm, nó vẫn đang nằm tại chỗ cần nằm, con dao đó dương khí quá nặng, tôi cũng không dám chạm vào…"

Tôi nghe xong lập tức hiểu ra, xem ra Hàn Cẩn trước mặt này không biết là do vật âm tà nào biến thành, bởi vậy mới không chạm được vào con dao thép của tôi… Chỉ có điều tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, căn hộ của chúng tôi đã được chú Lê lập một trận pháp phong thủy để trừ tà ma, tà ma bình thường làm sao có thể vào được?

Nhìn qua thì thứ này không hề đơn giản, tuyệt đối không phải

trình độ gà mờ như tôi có thể đối phó được! Chỉ không biết Đinh Nhất bị cái gì mê hoặc mà vẫn luôn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, gọi thế nào cũng không để ý.

Ngay trong lúc tôi do dự có nên chạy ra ngoài tìm người cứu hay không, thì đột nhiên bên tai vang lên giọng nói của Đinh Nhất: "Tiến Bảo! Tiến Bảo!"

Tôi nhìn theo hướng âm thanh đó, chỉ thấy trong phòng khách có một Đinh Nhất khác đang không ngừng kêu gọi một người giống tôi nằm ngủ trên ghế salon…

Trong nháy mắt thế giới của tôi đảo lộn! Sau đó, tôi mở mắt thì phát hiện mình đang nằm trên ghế salon ở phòng khách.

"Tiến Bảo…" Giọng nói của Đinh Nhất vang lên một lần nữa.

Tôi nghe mà giật mình ngồi dậy, sau đó đầu đổ đầy mồ hôi nhìn anh ta hỏi: "Vừa rồi có chuyện gì xảy ra thế?"

Đinh Nhất lắc đầu: "Tôi cũng không biết, vừa rồi thấy cậu chơi điện thoại rồi ngủ thiếp đi, đang định gọi cậu về phòng ngủ, nhưng gọi thế nào cậu cũng không dậy… Sau đó cậu bắt đầu nói một mình, mi mắt không ngừng chuyển động, giống như đang nằm mơ nhưng không tỉnh dậy được."

Lúc này tôi ngồi dậy, xoa mồ hôi lạnh trên trán rồi nói: "Vừa rồi hình như tôi mơ thấy Hàn Cẩn, nhưng giấc mơ đó có điều gì đó kỳ quái, nếu như không phải anh gọi tôi dậy, chắc tôi sẽ vẫn luôn chìm trong đó…"

Đinh Nhất nghe xong nhướng mày, sau đó đi lại bốn phía trong nhà, kiểm tra xem có phải tà ma nào đi vào hay không. Nhưng dưới đôi mắt Hỏa Nhãn Kim Tinh đó thì có tà ma nào có thể lẩn trốn? Càng đừng nói đi theo chúng tôi vào nhà.

Nghĩ đến đây tôi không tự chủ được mà nhìn về phía chiếc "Gối

du lịch Mộng Tiên” trên ghế salon, chẳng lẽ thứ này có vấn đề?

Sau đó tôi gọi điện cho chú Lê, chú nghe xong dặn tôi trước tiên tìm một tấm vải đỏ gói kỹ chiếc gối đó, đợi đến sáng mai hãy mang nó qua cho chú xem.

Tôi không ngờ chiếc gối du lịch Mộng Tiên này có vấn đề, nhưng giờ cẩn thận nghĩ lại, cô bé bán chiếc gối cho chúng tôi chỉ là người bình thường, cô ta kiếm đâu ra chiếc gối ma quái này?

Sáng hôm sau tôi và Đinh Nhất không cần ăn sáng mà vội mang chiếc gối đến nhà chú Lê. Khi chú nhìn thấy chiếc gối của chúng tôi, cũng không biết chiếc gối này có vấn đề gì…

Đàm Lỗi nói với vẻ mặt không tin tưởng: “Anh Trương, anh xác định chiếc gối này có vấn đề?”

Tôi gật đầu: “Không tin thì hỏi sư huynh của cậu, toàn bộ quá trình anh ta đều ở đó.”

Chú Lê cũng nhìn chằm chằm chiếc gối một lúc rồi bảo: “Hiện giờ trông nó chỉ như một chiếc gối ôm bình thường, không có chỗ nào đặc biệt cả!” Nói xong chú lấy la bàn ra để kiểm tra, phát hiện chiếc kim trên la bàn không hề chuyển động.

Tôi nói với vẻ sắp phát điên: “Vậy mấy người nói nó sẽ là cái gì? Đêm qua ngoại trừ chiếc gối này là mang từ ngoài vào, tất cả những vật khác đều là sẵn có trong nhà, làm sao lại phát sinh chuyện như thế? Hơn nữa trong phòng cũng có trận pháp phong thủy, mấy con ma bình thường có thể đi vào được à?”

Chú Lê nghe xong cũng cảm thấy tôi nói có lý, tà ma bình thường tuyệt đối không dám đi theo chúng tôi vào nhà, nhưng nếu trốn trong chiếc gối thì không nói trước được… Cuối cùng chú Lê cho ra kết luận là: có lẽ chờ đến buổi tối sẽ biết có chuyện gì xảy ra.

Chú Lê đột ngột hỏi: “Đúng rồi, cháu ở trong mơ mơ thấy ai vậy?”

Tôi nghe thế lúng túng trả lời: “Hàn Cẩn…”

Chú Lê nghe xong trừng mắt quát: “Cái quái gì vậy? Nhanh như thế đã quên Ngô An Ni rồi à?”

Chú đang nói sang chuyện gì thế? Tôi vội vàng đỏ mặt nói: “Chú già rồi mà sao toàn nghĩ mấy chuyện linh tinh vậy? Vị trí hai người đó trong tim cháu không hề giống nhau! Hàn Cẩn là bạn bè có thể cùng sống chết, chú đừng có cả ngày cứ nghĩ đi đâu đâu…”

Chú Lê lúc này nín cười: “Ừ ừ, tình cảm giữa cháu và Hàn Cẩn thuần khiết như tình đồng chí được chưa?”

Tôi nghe xong không phản ứng nữa, mà tiếp tục cẩn thận nghiên cứu chiếc gối. Nhưng nghiên cứu một lúc lâu mà vẫn không ra được cái gì… Cuối cùng làm Đinh Nhất bực mình lấy ra một cái kéo, nhất định muốn cắt chiếc gối này ra để xem bên trong có đồ vật gì đang gây chuyện.

CHƯƠNG

Viện dưỡng lão trong núi

Cũng may cuối cùng bị tôi kịp thời ngăn cản, chẳng ai nói được bên trong chiếc gối có cái gì, tùy tiện cắt nó có lẽ cũng không phải chuyện gì tốt lành. Đến tối, chú Lê để Đàm Lỗi gối lên chiếc gối này để thử mơ, xem cậu ta có mơ được giấc mơ nào khác lạ hay không.

Tôi hơi lo lắng, chỉ sợ thứ này quen nắm bắt tâm ma ẩn sâu trong nội tâm mỗi người, mà cha mẹ của Đàm Lỗi chính là tâm ma của cậu ta, không biết có càng dễ trúng chiêu hay không.

Nhưng chú Lê lại nói vừa hay có tâm ma lại càng dễ nằm mơ, nếu không để Đinh Nhất nằm, có khi ngủ cả đêm đều không làm nên chuyện gì. Tôi nghe xong thấy cũng đúng, thế là cùng với mấy người chú Lê canh bên cạnh Đàm Lỗi, yên lặng nhìn cậu ta ngủ thiếp đi.

Chỉ thấy Đàm Lỗi gối lên chiếc gối đó một lúc là chìm vào giấc ngủ, bây giờ nghĩ lại hôm qua tôi từ hiện thực tiến vào trong giấc mộng liền một mạch, tôi vốn không ý thức được mình đã ngủ thiếp đi.

Chẳng bao lâu sau… Đàm Lỗi không ngủ yên ổn như trước đó, chỉ thấy mi mắt cậu ta không ngừng nhấp nháy, dường như con

ngươi phía dưới đang liên tục xoay tròn, nếu như không phải sớm biết cậu ta đã ngủ say có khi còn tưởng Đàm Lỗi đang giả vờ ngủ.

Chú Lê thấy thế lập tức lấy ra la bàn đưa lại gần, lần này chiếc kim đồng hồ trên đó xoay tròn, xem ra thứ này phải vào buổi đêm mới có phản ứng! Vì đề phòng Đàm Lỗi bị hãm sâu vào trong đó, chú Lê kịp thời đốt một lá bùa vàng đánh thức Đàm Lỗi.

Giống như những gì chúng tôi nghĩ, trong giấc mơ Đàm Lỗi đã gặp cha mình, hai cha con có một cuộc trò chuyện rất không vui… Có lẽ do cậu ta không thích người cha ruột của mình, cho nên không lưu luyến giấc mộng này, bởi vậy rất nhanh đã bị chú Lê đánh thức.

Sau khi Đàm Lỗi tỉnh lại đã cẩn thận miêu tả cho chúng tôi về người cha trong giấc mơ, gần như giống hệt với tưởng tượng của cậu ta… Nhưng điều này cũng là bình thường, bởi vì từ bé ký ức duy nhất của Đàm Lỗi về cha mình là lúc ông ta bỏ rơi mẹ, cho nên chiếc gối du lịch Mộng Tiên chế tạo ra một người cha còn ác liệt hơn vài lần so với tưởng tượng.

Chú Lê thấy chiếc gối này có vấn đề, thế là bảo Đinh Nhất đưa cho một chiếc kéo, chú muốn đích thân cắt nó ra để xem bên trong có gì? Khi cắt ra chúng tôi thấy bên trong có một tờ giấy trắng, trên đó vẽ một con vật nhỏ nhìn vừa giống mèo lại vừa giống hổ.

Lúc này Tiểu Hắc nhà chú Lê lập tức xù lông, trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ… Xem ra động vật trong bức vẽ kia là kẻ thù của Tiểu Hắc, nếu không Tiểu Hắc sẽ không phát ra âm thanh như thế.

Vậy mà khi chú Lê muốn Đinh Nhất ôm Tiểu Hắc ra ngoài, nó lại lập tức nhảy đến trước tờ giấy, sau đó đớp một hai miếng nuốt luôn tờ giấy vào bụng! Mấy người chúng tôi lúc đó đều nhìn mà há hốc mồm, thầm nghĩ con mèo lười Tiểu Hắc không có thịt không

vui này hôm say sao lại ăn giấy?

Chú Lê càng đau lòng nhức óc mà nói: “Đó là một con yểm thú, tuy không phải là thân thể thực sự, nhưng có ba phần tinh khí trên đó, Tiểu Hắc chiếm được món hời lớn, cứ thế ăn mất rồi!”

Tôi nghe thế vội hỏi chú Lê: “Thứ này rất quý à?”

Chú Lê gật đầu: “Nói như thế nào nhỉ? Nó mà rơi vào tay người biết dùng thì rất quý, nhưng nếu vào tay người không biết thì không khác gì giấy lộn…”

Tôi nghe chú Lê nói thế, chứng tỏ chú biết dùng, thế là tôi hỏi chú thứ này dùng làm gì?

Chú Lê cười gian: “Có thể dùng nó để trừ ác mộng, đồng thời cũng có thể chế tạo ác mộng…”

“Hoành tráng thế cơ à?” Tôi giật mình.

Chú Lê lúc này thở dài một cái và nói: “Hoành tráng nữa cũng vô ích, dù sao Tiểu Hắc cũng ăn mất rồi!’

Tôi nghe vậy lập tức quay đầu nói với Đinh Nhất: “Nhanh bắt lấy Tiểu Hắc, tối hôm nay đem nó làm thành tiêu bản để trừ ác mộng!”

Tiểu Hắc nghe xong kêu “Meo” một tiếng, sau đó nhanh như chớp chạy ra ngoài…

Chú Lê thấy thế bèn nói với tôi: “Đừng đùa, vật kia tiến vào bụng của nó rồi thì không còn tác dụng gì nữa đâu.”

Sau đó chú Lê cẩn thận hỏi tôi lai lịch chiếc gối này, tôi bèn kể lại kỹ càng quá trình mua được chiếc gối. Chú Lê nghe xong nhíu chặt lông mày, nói: “Thứ này cực kì quý giá, không thể nào bên trong mỗi chiếc gối đều có, chắc là có ai đó đã cố ý để cháu mua được chiếc gối này?”

Tôi nghe thế bỗng có cảm giác trầm trọng: “Nếu trúng chiêu sẽ

thế nào?”

Chú Lê suy nghĩ rồi nói: “Kẹt sâu vào trong giấc mơ không thể nào tỉnh lại…”

Tôi nghe thế trong lòng lo sợ, cũng may định lực của tôi khá tốt, sau khi vào trong giấc mơ rất nhanh đã nhìn ra Hàn Cẩn có vấn đề, nếu mà tin là thật có khi sẽ vĩnh viễn bị vây trong đó.

Tôi trầm mặt tự lẩm bẩm: “Rốt cuộc thì ai muốn hại cháu chứ?”

Chú Lê trầm giọng nói: “Nếu muốn dùng những thứ này để hại cháu chẳng phải quá coi thường cháu hay sao? Chú nghĩ đối phương chỉ thăm dò xem khả năng của cháu cao đến đâu…”

Nghe chú nói thế, trong lòng tôi cũng cảm thấy hơi khó chịu, thầm nghĩ thằng khốn nào muốn hại trẫm vậy? Thật là khó mà đề phòng! Nhưng chú Lê cũng bảo tôi không cần quá lo lắng, hiện giờ yểm thú đã bị Tiểu Hắc ăn, đối phương chắc sẽ không dám tùy tiện hành động.

Lại nói con linh miêu Tiểu Hắc này cũng thật hung hãn, loại tà vật thế này mà cũng có thể ăn? Còn lần trước nữa… Nó cũng cảm thấy kích động đối với cổ trùng, thật không biết chú Lê kiếm được con vật nhỏ này ở đâu.

Vài ngày sau đó, tôi và Đinh Nhất vẫn luôn đi dạo xung quanh khu nhà của chúng tôi, muốn xem có thể gặp được cô bé bán gối cho chúng tôi lần nữa hay không, nhưng đừng nói là cô bé bán gối, đến cả những người bán hàng thanh lý cũng chẳng thấy ai.

Trong thời gian này chúng tôi vẫn rất nhàn hạ, toàn nhận mấy việc như khai trương siêu thị, tòa nhà bắt đầu đi vào hoạt động… Từ khi có Đàm Lỗi, mấy việc lặt vặt này chú Lê cũng không cần nhờ tôi và Đinh Nhất nữa.

Nhưng tôi là người không chịu được rảnh rỗi, một khi rảnh quá

liền thấy toàn thân khó chịu như nổi mốc vậy... Cũng may, một buổi sáng tôi nhận được điện thoại của chú Lê, chú nói đã nhận một đơn lớn, kêu chúng tôi qua nhà chú bàn công việc.

Đến khi chúng tôi xem xét mới biết, công việc này chẳng những lớn mà còn rất xa... Là ở một vùng rừng núi tại tỉnh bên cạnh. Đó là một đơn hàng của một người họ Từ, là khách hàng cũ của chú Lê, muốn nhờ chú xem phong thủy của viện dưỡng lão mà công ty ông ta mới khai thác thế nào?

Thật ra ông ta có thể tìm đại sư về phong thủy ngay tại địa phương đó, nhưng ông chủ Từ này và chú Lê đã quen biết nhiều năm, cho nên đối với chuyện liên quan đến phong thủy, ông ta chỉ tin tưởng mỗi mình chú Lê.

Bởi vì khoảng cách không gần, mấy người chúng tôi trực tiếp đi tàu hỏa tới đó, sau đó đối phương phái người đến trạm xe đón chúng tôi và đưa thẳng tới hiện trường thi công trên núi.

CHƯƠNG

Mỏ vàng

Ánh mắt của ông chủ Từ vẫn rất độc đáo, vậy mà vào trong rừng sâu núi thẳm này xây một viện dưỡng lão, mà giá cả nơi này rất cao, gia đình bình thường không thể chi trả được.

Trợ lý riêng của ông chủ Từ là Tiểu Ngũ lái xe đưa chúng tôi lên núi, vừa lái xe cậu ta vừa giới thiệu cho chúng tôi tình huống nơi này: "Con đường mới chạy từ dưới chân núi này chính là do tập đoàn Thiên Hải chúng tôi bỏ vốn xây dựng, chỉ riêng số tiền đầu tư cho con đường này đã hơn mười triệu, chưa kể đến đèn đường hai bên và số điện nó sử dụng."

Chú Lê nghe xong gật đầu, nói: "Lão Từ lần này bỏ vốn lớn! Khi xưa lão Từ buôn bất động sản đã có thể nhìn thấy sự quyết đoán, không nghĩ tới nhanh như thế đã chuyển sang đầu tư viện dưỡng lão cao cấp rồi."

Tiểu Ngũ cười và nói: "Thật ra có nhiều người đều nghĩ kinh doanh viện dưỡng lão khó thành công, càng có nhiều viện dưỡng lão hàng năm lỗ vốn… Nhưng đó đều do lúc đầu bọn họ xác định nhầm mục tiêu. Thật ra trong nước bây giờ bắt đầu nhiều người già hơn, cũng càng ngày càng nhiều người già không giống như trước kia sống nhờ con cháu chu cấp… Có vài người tiền hưu còn

cao hơn so với người thân! Đối với những người già có thu nhập cao này loại phục vụ đầy đủ dịch vụ như chúng tôi vẫn là thích hợp nhất.”

Tôi nghe thế mà mắng thầm trong lòng, cái này không phải một kiểu kiếm tiền khác trên người người già hay sao? Hiện giờ đối tượng nào dễ kiếm tiền nhất? Còn không phải là người già và trẻ nhỏ! Nếu cha mẹ tôi vẫn còn, chắc chắn tôi sẽ luôn ở cạnh họ! Viện dưỡng lão dù tốt đến mấy cũng không phải là nhà, dù bạn có ở khách sạn sang trọng năm sao cũng không thể có cảm giác như ở nhà.

Chú Lê thấy tôi không ngừng bĩu môi liền nói nhỏ: “Lát tới chỗ đó cháu cứ xem sẽ biết, chú cam đoan cháu cũng muốn vào đó ở…”

Tôi liếc mắt nhìn chú ấy rồi không nói thêm gì nữa… Nhưng khi xe của chúng tôi tiến đến một cái cửa to lớn bằng đá, tôi đã bị công trình trước mặt làm cho ngây người, mẹ nó, cái này cũng quá hoành tráng đi chứ?

Tôi thấy vài tòa nhà tạo hình độc đáo nằm giữa những ngọn núi và hàng liễu xanh, vừa vào đã có cảm giác như “sống trong mây”… Phía sau mấy tòa nhà lớn có vài quảng trường không giống nhau, chắc là chỗ cho các cụ già vận động, máy tập thể dục ngoài trời không biết cao cấp hơn bao nhiêu lần so với khu nhà chúng tôi đang ở!

Xa hoa hơn nữa là trên tầng cao nhất của một tòa nhà còn đang có một chiếc trực thăng đỗ ở đó! Dùng để đối phó những sự việc bất ngờ… Mặc dù nơi này bây giờ còn chưa chính thức đi vào hoạt động, nhưng cũng đã có rất nhiều các cụ già đến đây thăm quan.

Chú Lê vừa nhìn vừa líu lưỡi: “Đây đâu phải là dưỡng lão! Đây rõ ràng là đi du lịch mà!”

Tiểu Ngũ cũng khoe khoang: “Không nói khoa trương chứ dịch vụ ở chỗ này của chúng tôi như: chữa bệnh, chăm sóc, phục hồi chức năng đều vô cùng chuyên nghiệp.”

Tôi ở bên cạnh nói xen vào: “Phí tiêu chuẩn ở nơi này là bao nhiêu?”

Tiểu Ngũ bình tĩnh nói: “Một tháng từ 6900 đến 15000 tùy trường hợp… Chủ yếu là do đẳng cấp gian phòng cùng với tình trạng thân thể người già.”

Tôi nghe mà giật mình suýt cắn vào lưỡi: “Đắt thế à? Những gia đình đó làm sao chịu được?”

Tiểu Ngũ cười to và nói: “Điều này… Dù sao cha mẹ tôi chắc chắn không nỡ tốn nhiều tiền như thế để đến đây. Nhưng chính vì điều này, cho nên chúng tôi phục vụ những người già chỉ là số ít, mọi người biết tỉ lệ giữa nhân viên và người già ở đây là bao nhiêu không?”

Tôi lắc đầu nói: “Không biết…”

Tiểu Ngũ nghe xong nói với vẻ đắc ý: “Là 1 so với 15, nói cách khác trung bình có một nửa nhân viên chăm sóc một người già, mà các trung tâm người già thông thường tỷ lệ là 7 so với 1, chính là một nhân viên chăm sóc 7 người già! Mà đây mới chỉ là tỷ lệ trung bình, trên thực tế tỷ lệ này còn cao hơn. Cho nên ở một số viện dưỡng lão thông thường, một số người già không thể tự chăm sóc rất khó được quan tâm đầy đủ, thậm chí còn tồn tại tình trạng đánh chửi người già.”

Tôi nghe mà không nói thêm gì, loại tình huống này không phải không có, thậm chí còn thường xuyên thấy trên mạng thông báo nơi nào đó xảy ra chuyện nhân viên ngược đãi người già…

Nhưng khi cảnh sát đến kiểm tra, tình huống các nơi đều không khác nhau mấy, đều là người già nhiều mà nhân viên ít, công việc

nhiều nhưng lương thấp, bởi vậy các trung tâm đó tuyển được nhân viên trình độ văn hóa tương đối thấp, khó tránh khỏi sẽ phát sinh những chuyện như thế.

Hiện giờ rất nhiều người già phải đối mặt vấn đề là viện dưỡng lão điều kiện tốt thì không vào nổi, chỗ vào được thì điều kiện lại quá kém, chẳng nhẽ đây là tình trạng chung của các viện dưỡng lão bây giờ?

Thật ra tôi cảm thấy nếu có điều kiện thì nên cố gắng ở cùng với cha mẹ mình, bởi vì thời gian mỗi người có thể ở cùng cha mẹ rất ngắn, có thể tính toán bằng cách đếm ngược… Cho nên nếu có thời gian hãy ở cùng cha mẹ, đừng giống như tôi có muốn cũng không được.

Sau đó Tiểu Ngũ dẫn chúng tôi đi vòng vèo xung quanh, giới thiệu một ít hoàn cảnh địa lý cùng sự tích lịch sử, nghe cậu ta kể trước giải phóng nơi này đã từng là một mỏ vàng, trong núi có một dòng sông đã khô cạn từ lâu, năm đó nó được gọi đùa là “Dòng sông cát vàng”, ý muốn nói dòng sông này đầy cát vàng.

Sau khi giải phóng, chính quyền địa phương từng tổ chức nhân viên khai thác nhưng chẳng bao lâu bọn họ đã nhận ra bởi vì sự vận động của vỏ Trái đất nên dẫn đến một số lòng sông bị khô cạn, không những khai thác ít vàng hơn mà còn liên tiếp phát sinh tai nạn, cuối cùng mỏ vàng bị chính quyền nơi đó ngừng khai thác.

Tôi nghe thấy nơi này từng là một núi vàng, hai mắt sáng lên nói với chú Lê: “Chờ đến khi xong chuyện ở đây, chúng ta cùng lên núi xem, biết đâu lại nhặt được cục vàng?”

Chú Lê nghe thế tức giận nói: “Nhặt được cũng là của nhà nước, đây chính là tài nguyên khoáng sản, có thể tùy tiện để cháu nhặt được hay sao?”

Tôi nghe xong không phục nói: “Nhỡ nhặt được thì sao?”

Chú Lê lúc này chế giễu tôi: “Cháu đừng nằm mơ giữa ban ngày! Nơi này toàn là vàng cát, ở đâu ra vàng cục?”

Đương lúc chúng tôi đang nói chuyện trên trời dưới biển, một người đàn ông cao to đi ra từ tòa nhà đầu tiên… Ông ta vừa thấy chú Lê thì lập tức bước nhanh tới, sau đó đưa tay bắt lấy tay chú Lê và nói: “Lão Lê à, may mà ông đã tới, nếu ông không đến, chỗ này của tôi cũng không dám khai trương.”

Chú Lê vội khoát tay: “Lão Từ, ông nói gì thế? Làm gì đến mức đó! Nơi này cũng có rất nhiều đại sư phong thủy mà trình độ đâu có kém gì tôi.”

Ông chủ Từ nghe thế cười to và nói: “Bọn họ là bọn họ, ông là ông… Trong lòng tôi ngoại trừ ông ra thì tôi chả tin được ai cả!”

CHƯƠNG

Gặp gái trong núi sâu

Sau đó ông chủ Từ dẫn chúng tôi đến ngôi nhà đầu tiên, trong này không phải nhà cho ông bà già ở, mà là khu văn phòng của viện dưỡng lão… Tôi thấy ông chủ Từ này đúng là chịu chi, ngay cả chỗ làm việc cho nhân viên mà cũng xa hoa như thế!

Nghe ông chủ Từ nói, hiện giờ công trình chuẩn bị hoàn thành, ngoại trừ một khu vực gần phía sau núi còn chưa xây dựng, các công trình còn lại cơ bản đã đi vào hoàn thiện.

Khu vực sau núi trong quy hoạch lúc đầu không có bất kỳ công trình nào, nhưng khi mọi thứ được xây dựng, ông chủ Từ luôn cảm giác chỗ đó thiếu một thứ gì đó, thế là ông ta lại thuê người thiết kế, định xây một tòa nhà nhỏ ba tầng, làm chỗ cho người già đọc sách.

Nhưng không biết tại sao mãi vẫn không có ai nhận công trình này, trước đó đã có hai đội xây dựng nhận làm, nhưng xây chưa được hai ngày đều đã rút lui. Người quản lý chỉ lấy lý do là công trình quá phức tạp, công nhân dưới quyền đều không đủ trình độ, chỉ sợ đến lúc nghiệm thu sẽ gặp phiền phức, cho nên bảo ông chủ Từ tìm công ty xây dựng lớn hơn đến nhận.

Ông chủ Từ là dân "lướt sóng" bất động sản, cho nên ông ta đối

với việc xây dựng không hiểu nhiều, bởi vậy chỉ đành bỏ mặc, ông ta chỉ nghĩ nếu người này không làm sẽ có người khác làm, hiện giờ có ai mà chê tiền đâu?

Vậy mà ông ta không nghĩ tới là, sau khi liên tiếp tìm vài đội thi công, đối phương sau khi nghe ông ta giới thiệu lập tức tìm các loại lý do để từ chối. Lúc đầu ông chủ Từ nghĩ mãi mà không hiểu, sau đó ông ta tìm tổng thầu xây dựng đang làm viện dưỡng lão, hỏi bên đó có muốn nhận luôn công trình nhỏ này hay không.

Quản lý công trình cười khổ nói với ông ta: “Tổng giám đốc Từ à, không phải tôi ngại công trình khối lượng nhỏ nên không nhận, mà là mảnh đất đó của ông có vấn đề…”

Ông chủ Từ nghe xong buồn bực nói: “Có vấn đề? Có thể có vấn đề gì? Mảnh đất đó rất bằng phẳng, mặc dù hơi gần núi, nhưng chắc chắn nó cũng không ảnh hưởng đến thi công.”

Đối phương thấy ông chủ Từ không hiểu rõ ý mình, đành nói sự thật cho ông ta… Hóa ra hai đội xây dựng trước đó đã bắt đầu làm, nhưng lại bất ngờ rút lui chính là vì mảnh đất đó có ma!

Ông chủ Từ nghe xong bật cười: “Điều này không thể nào, nơi đó làm sao có ma được? Anh cũng thấy đấy, từ lúc bắt đầu xây đến giờ có chuyện quái quỷ nào xảy ra đâu?”

Người quản lý thấy ông chủ Từ không tin mình bèn mở một đoạn ghi âm trên điện thoại, đoạn này ghi lại một cuộc trao đổi của một người quản lý đã từng nhận thi công mảnh đất đó để cho ông ta nghe.

Đối phương ở trong điện thoại đã thể hiện rõ, mảnh đất đó rất quái lạ nên không thể nào động thổ… Hóa ra lúc trước bọn họ cũng đã nhận tạm công trình này, khối lượng công việc không lớn, chỉ là một tòa nhà nhỏ ba tầng. Nhưng vào buổi đêm lúc bọn họ khởi công, tự nhiên có công nhân cả đêm không về ký túc xá, lúc

trở về ngày hôm sau tinh thần cực kì uể oải, sắc mặt vàng như nến..

Các nhân viên tạp vụ hỏi anh ta đêm qua đi chỗ nào? Người đó đầu tiên cười ngây ngô, sau đó lại giấu giếm nói: “Ở đây buổi đêm có chỗ cung cấp dịch vụ đặc biệt…”

Những người khác nghe mà không hiểu, nơi này là rừng hoang núi thẳm, phía trước là khu nhà của người già chưa có ai ở, đằng sau là ngọn núi hoang, ở đâu ra phục vụ đặc biệt chứ?

Nhưng người công nhân kia lại thề sống thề chết nói, chẳng những có, hơn nữa còn cực nhiều gái đẹp… Những người khác đương nhiên không tin, thế là người kia đề nghị buổi tối sẽ dẫn những người khác cùng đi.

Kết quả là đêm hôm thứ hai những người này mất tích cả đêm, sáng hôm sau trở về ai nấy đều uể oải, tinh thần suy sụp, sắc mặt vàng như không còn giọt máu! Trong đội thi công có một đầu bếp gọi là ông Ngô, ông ta nhìn tình huống của mọi người xong lập tức cảnh cáo bọn họ, buổi đêm đừng đi ra ngoài nữa! Nơi này là rừng núi hoang vắng lấy đâu ra gái đẹp? Chỉ sợ gặp thứ gì đó quỷ quái!

Thế nhưng mấy người này thấy sắc đẹp thì mờ mắt, ai cũng không khuyên được, khi trời tối lại muốn đi ra ngoài… Cũng may bị đội trưởng đội thi công kịp thời cản lại và nhốt bọn họ trong ký túc xá.

Nhưng điều không ngờ được là, ngoài mấy công nhân bị giam lại này còn có mấy người khác cũng ra ngoài đến rạng sáng mới trở về ký túc xá. Cũng giống như mọi khi, cả người không có chút tinh thần nào, trên mặt cũng như không còn giọt máu.

Lúc đó công nhân liên tiếp có chuyện xảy ra, mặc dù tạm thời không nguy hiểm tính mạng, nhưng ban ngày cũng chẳng làm được việc gì! Hơn nữa số công nhân gặp chuyện càng ngày càng

nhiều, cuối cùng quản lý công trình phải dẫn người rút khỏi nơi này, tiền công mấy ngày đã làm cũng không cần nữa.

Nhưng loại chuyện này bọn họ lại khó mà nói trực tiếp với ông chủ Tần, thế là quản lý đành tìm "cớ", rồi vội vàng dẫn công nhân dưới quyền rời khỏi chỗ này.

Tình huống mà đội thi công thứ hai gặp cũng không khác là mấy, các công nhân mất tích cả đêm, ngày thứ hai sau khi trở về với dáng vẻ trông rất giật mình, cũng không có tinh thần làm việc… Số lượng các đội thi công ở địa phương đó không nhiều, liên tiếp có hai đội đều nói mảnh đất đó có vấn đề, ai còn dám tiếp nhận công trình này chứ?

Lúc này ông chủ Từ mới vội gọi cho chú Lê, nhưng không thể nói rõ tình huống cụ thể qua điện thoại, cho nên mới chỉ nói với chú Lê đến xem phong thủy có vấn đề gì hay không.

Chú Lê nghe xong nhướng mày, nói: "Trong núi rừng hoang vắng mà được ngủ với gái? Vậy ông có hỏi kỹ càng những công nhân kia xem họ gặp loại phụ nữ gì không?"

Ông chủ Từ suy nghĩ rồi nói: "Đừng nói nữa, điều này còn quái dị hơn, có rất nhiều ý kiến, người thì nói là cô dâu nhỏ, người thì gặp gái teen, thậm chí có người gặp được gái Nga!"

Tôi nghe xong suýt nữa bật cười, lại còn có cả gái Nga? Tôi thấy chắc những công nhân đó đều bị mộng du cả thôi?

Thế nhưng quan điểm của chú Lê lại khác với tôi, bởi vì nếu ngày thứ hai những công nhân này trở về không có gì quái lạ, vậy có khi bọn họ chỉ bị từ trường trên núi quấy nhiễu nên tất cả đều mộng du. Thế nhưng toàn bộ bọn họ đều tinh thần uể oải, vậy trăm phần trăm đã bị thứ gì đó hút dương khí trong cơ thể.

Tôi nghe mà buồn bực hỏi: "Có thể là cái gì chứ? Yêu tinh trên núi? Không thể nào… Cháu thấy mấy người như Trang Hà sống rất

thành thật, chắc chắn không chủ động đi trêu chọc người bình thường đâu nhỉ?!"

Chú Lê nghe thế cũng trả lời: "Chắc không phải những đại tiên tu luyện trong núi, bởi vì bình thường bọn họ sẽ không dễ dàng chủ động tiếp xúc với người khác, mà tùy tiện hút dương khí còn dễ bị bắn ngược, trực tiếp gặp sét đánh… Cho nên chỉ cần là sơn tinh quỷ quái có đạo hạnh chắc chắn sẽ không làm như thế."

CHƯƠNG

Người phụ nữ mặc xường xám màu đỏ

Nếu không phải yêu quái trong núi... vậy chỉ có thể là âm hồn linh tinh thôi! Tôi nhớ trước kia trợ lý Ngũ từng nói, trước giải phóng, ở đây đã từng có mỏ vàng, có thể nào là lúc ấy để lại tai họa ngầm gì hay không?

Ông chủ Từ cũng không biết rõ lắm về chuyện mỏ vàng năm xưa, suy cho cùng đều là chuyện từ bao nhiêu năm rồi, đừng nói một người ngoài như ông ta, kể cả là người địa phương, không phải người già cao tuổi thì chắc cũng không mấy ai biết đến.

Vì thế vào ban đêm, mấy người chúng tôi dự định đến miếng đất kia xem xét tình huống trước rồi nói. Nếu chỉ là mấy âm hồn bình thường, để chú Lê siêu độ là không có việc gì nữa.

Ông chủ Từ nhát gan, tất nhiên sẽ không đi cùng chúng tôi, về phần trợ lý Ngũ... Mặc dù trong lòng cậu ta sợ đấy, nhưng chỉ có thể buộc phải đi, ai bảo đều làm công cho người ta chứ?

Diện tích của miếng đất kia không được tính là lớn, khu vực chuẩn bị xây dựng cũng đã được san bằng, bên cạnh có một cánh rừng tùng rất cổ xưa, cho nên được để lại nhằm lưu giữ cảnh quan. Ông chủ Từ còn mời người thiết kế một cái đình hóng gió cổ kính ở trong đó.

Khi mấy người chúng tôi đến đây, sắc trời đã tối mịt. Tuy trên trời đầy sao, nhưng khu vực này lại tối tăm, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy mảnh rừng cây kia bị gió thổi đong đưa qua lại.

Lúc ấy tuy chúng tôi đều mặc áo khoác quân sự mà Tiểu Ngũ tìm tạm được, nhưng bị gió Tây Bắc thổi qua vẫn cảm thấy cả người rét căm căm. Lúc trước hai đội thi công đến nơi đã dựng xong nhà thép tạm thời làm ký túc xá, vì thế chúng tôi bèn vào trong ký túc xá của công nhân trước để nghỉ ngơi chốc lát, xem thử qua nửa đêm sẽ có tình hình gì…

Ai ngờ mới vừa đi vào thì lông mày chú Lê nhíu lại, đừng nói chú ấy, cả chúng tôi cũng cảm nhận được trong phòng này hơi kỳ lạ. Theo lý thuyết, trước đây nơi này đều là một đám đàn ông già hôi hám ngủ, không hun chết người đã tốt lắm rồi, sao có thể còn có mùi thơm bay xung quanh chứ?

Nhưng mà trong đây lại tràn ngập mùi hương thơm ngọt nồng đậm, giống như mùi son phấn của phụ nữ thời xưa sử dụng, xộc lên làm Đinh Nhất hắt xì mãi. Chú Lê lấy la bàn ra xem xét, nhưng kim trên la bàn lại không hề có phản ứng.

Lúc này chú Lê lấy tay khẽ che cả miệng lẫn mũi và nói: “Mùi này có vấn đề...”

Tôi cũng bịt mũi miệng lại: “Mùi này hắc quá, không phải lúc trước có công nhân nào bị hôi nách chứ?”

Chú Lê tức quá bảo: “Hôi cái con khỉ! Đây là mùi thơm trên người phụ nữ thời xưa được không? Chẳng qua là vì nồng nặc quá nên hơi hắc...”

“Mùi trên người phụ nữ thời xưa là thế này ạ? Thế thì tục tĩu quá?” Vẻ mặt tôi cạn lời.

Chú Lê cười khẽ và nói: “Cháu thì biết cái gì! Không phải ai ai cũng có thể ngửi được mùi này đâu...”

"Là ý gì ạ?" Tôi khó hiểu.

Chú Lê làm ra vẻ thần bí: "Trong quá khứ chỉ có phụ nữ chốn phong trần mới có mùi hương nồng nặc như thế này... Thời ấy đa số người có thể giữ mạng đã là tốt lắm rồi, đến được nhà thổ đều là ông chủ có tiền có quyền, cho nên người bình thường không thể dễ dàng ngửi được mùi này..."

Tôi cười với vẻ mặt xấu xa: "Vậy sao chú biết là mùi này?"

Mặt già của chú Lê đỏ lên: "Cút đi! Cháu còn quản chú cơ à?"

Nói tào lao với chú Lê một chốc xong, chú dặn dò tôi lát nữa nhất định phải trông chừng kỹ trợ lý Ngũ, bởi vì chú Lê thấy ấn đường của cậu ta tối đen, thân dưới không ổn định, đoán là một kẻ không đủ dương khí. Người như vậy dễ dẫn dụ tà ma nhất, đừng để đến lúc đó chưa giải quyết được vấn đề mà lại cho diễm quỷ câu mất linh hồn của cậu ta đi luôn!!

Tôi luôn mồm đồng ý: "Yên tâm đi, cháu sẽ trông chừng kĩ cậu ta..."

Rất nhanh đã đến nửa đêm, chú Lê và Đinh Nhất đều ngồi trên ghế nghỉ ngơi, còn tôi và trợ lý Ngũ không ngủ được, cả hai đều cúi đầu chơi trò chơi trong điện thoại di động... Ai ngờ đúng lúc này, tôi chợt nghe thấy ngoài cửa truyền đến một tràng cười như chuông bạc, lập tức khiến tôi và trợ lý Ngũ chú ý.

Tôi thấy chính chủ tới rồi nên lập tức vực dậy tinh thần và định quay lại gọi hai người chú Lê. Biết đâu rằng không đợi tôi đánh thức bọn họ, đồng chí Tiểu Ngũ đã mặt mày mờ mịt đứng lên, chuẩn bị đi ra bên ngoài.

Tôi thấy thế giơ tay giữ chặt cậu ta: "Tiểu Ngũ, cậu đi đâu đó?"

Kết quả cậu ta lại nói với tôi bằng ánh mắt mê mẩn: "Bên ngoài có một người đẹp, anh không nhìn thấy sao?"

Tôi giơ tay đập một cú ngang cổ cậu ta và nói: “Thằng nhãi nhà cậu chưa từng thấy phụ nữ hả? Nơi núi rừng hoang vu này lấy đâu ra người đẹp? Có cũng là ma quỷ!!”

Theo lý mà nói, thường thì trong tình huống này, sau khi cậu ta nghe tôi nói vậy sẽ phải biết nặng nhẹ, không dễ dàng đi ra ngoài nữa. Nhưng cái tên này lại cứ như bị ma ám, nói gì cũng không nghe, cứ nhất quyết phải đẩy cửa ra ngoài...

Mình tôi không ngăn được cậu ta nên cậu ta thoát được trói buộc của tôi và chạy ra ngoài. Lúc ấy tôi cũng không kịp lay tỉnh đám chú Lê, vì vậy đành phải gào to: “Đinh Nhất!!” Sau đó nhấc chân đuổi theo.

Bởi vì ra gấp quá nên cả tôi và Tiểu Ngũ đều không mặc áo khoác quân đội, vừa bước ra đã bị gió lạnh bên ngoài thổi cho lạnh thấu xương… Tôi gặp lạnh lập tức nổi da gà cả người.

Nhưng cái tên Tiểu Ngũ này lại như chẳng lạnh chút nào. Đừng thấy trước đó cậu ta giống như khúc củi khô gió cấp hai cũng có thể thổi ngã... Giờ lại cả người đầy sức lực, mấy lần tôi muốn giữ chặt cậu ta đều không được, chỉ có thể lôi kéo dây dưa theo cậu ta đi mãi lên phía trước.

Khi ra ngoài, cái tên này cũng không chạy ra sau núi trước mà trái lại, đi một mạch đến bìa cánh rừng tùng kia... Ai ngờ đúng lúc này, một người phụ nữ mặc xường xám màu đỏ thẫm đột nhiên vụt ra từ trong rừng cây, cười mỉm và vẫy tay với chúng tôi, miệng còn nói nghe ngọt ngấy: “Gia, hôm nay tới sớm thế?!”

Tôi lập tức bị dọa đứng khựng tại chỗ, không dám bước lên trước nửa bước. Nơi núi rừng hoang vu này lấy đâu ra một người phụ nữ như vậy!! Nhưng con hàng ngu si Tiểu Ngũ lại ngây ngốc đi qua.

Tôi hơi sốt ruột quay đầu lại, muốn xem thử chú Lê và Đinh

Nhất đã đuổi theo ra chưa. Nhưng quay đầu chỉ nhìn thấy một khoảng đen đặc phía sau, chẳng thấy nửa bóng người nào. Lúc này tôi cũng không chú ý được nhiều như vậy, chỉ có thể rút dao thép từ trong ống quần ra và xông lên phía trước, sau đó một chân đá vào khớp gối của Tiểu Ngũ, cho cậu ta khụy gối xuống nền đất, cuối cùng cũng ngăn được cậu ta đi tiếp lên trước.

Người phụ nữ mặc xường xám màu đỏ thấy con dao thép trong tay tôi, lập tức hét lên rồi vọt vào trong rừng tùng. Thừa dịp này, tôi vội kéo trợ lý Tiểu Ngũ đang mơ mơ hồ hồ, xoay người chạy ngược trở về.

Lúc này chú Lê và Đinh Nhất mới đuổi tới, sau khi tụ lại với chúng tôi, chú Lê vội vạch mí mắt của Tiểu Ngũ ra xem, sau đó lập tức lấy kim bạc mang theo người ra, giữ chặt ngón trỏ của cậu ta và đâm mạnh vào, trong nháy mắt một dòng máu đen li ti chảy ra.

Chú Lê lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Không sao rồi... Về trước nói sau, chỗ này không an toàn.”

CHƯƠNG

Mồ mả

Sau đó, chúng tôi quay về ký túc xá công nhân, tôi vội vàng kể lại một lượt chuyện vừa rồi cho chú Lê. Nghe xong, chú thở dài và nói: "Xem ra là khu rừng tùng kia có vấn đề. Đợi mai ban ngày chúng ta vào xem tình tình thế nào."

Tôi gật đầu, sau đó đột nhiên nghĩ đến việc vừa rồi lúc ra khỏi cửa rõ ràng đã gọi Đinh Nhất một tiếng, sao cả buổi họ mới đuổi theo chứ? Kết quả Đinh Nhất lại nói với tôi, thật ra anh ta nghe thấy tiếng của tôi rồi nhưng không biết tại sao không tỉnh lại được, giống như bị bóng đè.

Lúc này chú Lê đi khóa trái hết cửa nẻo lại và nói: "Từ giờ trở đi tất cả đều đừng ngủ nữa, chờ trời sáng hẵng nói."

Có chuyện vừa rồi, chúng tôi nào còn dám ngủ? Về phần cậu trợ lý Ngũ kia, sau khi bị đâm chảy máu đen ở ngón trỏ ra, cả người tỉnh táo lại liền. Cậu ta tưởng tượng đến chuyện vừa rồi cũng nơm nớp lo sợ, cứ nói sao lúc ấy mình hồ đồ như vậy chứ?

Chú Lê an ủi cậu ta: "Việc này không thể trách cậu hết... Có điều Tiểu Ngũ à, thể chất của cậu không tốt lắm, nên tăng cường rèn luyện đi! Đàn ông nhất định phải đầy đủ dương khí mới có thể trăm tà không dám nhập! Vì sao trước kia ở đây xảy ra chuyện có

công nhân bị ma dụ, có người không sao? Đó là vì thể chất của người này khác người kia.”

Nghe vậy, Tiểu Ngũ sợ hãi nói: “Lê đại sư, về sau tôi ra vào nơi này không lẽ phải mang theo bùa bình an gì đó ư?”

Chú Lê lắc đầu đáp lời cậu ta: “Không cần đến thế, thật ra bùa bình an chỉ là mua lấy sự an ủi tâm lý thôi, trị ngọn mà không trị được gốc... Nếu muốn giải quyết vấn đề tận gốc vẫn nên tăng cường thể chất của chính mình, đừng thường xuyên thức đêm và uống rượu, quan trọng nhất là đừng buông thả dục vọng quá độ.”

Tiểu Ngũ lập tức đỏ mặt gật đầu đáp: “Vâng, tôi nhất định ghi nhớ lời ngài…”

Trên thực tế, Tiểu Ngũ cũng không phải là trời sinh thể chất chiêu âm, mà là vì cậu ta trẻ tuổi lại không biết kiềm chế, không biết chăm sóc sức khỏe của mình, luôn cảm thấy mình trẻ tuổi có nền móng dày dặn, nhưng không biết cơ thể của mình đã rỗng tuếch từ lâu.

Sau khi trời sáng, Tiểu Ngũ đưa chúng tôi đi ăn sáng trước, rồi mới quay lại trong rừng cây tùng... Kết quả tôi mới vừa đi vào đã cảm thấy đầu ong lên. Tôi thật không ngờ cánh rừng tùng mọc tươi tốt thế này hoàn toàn là vì dưới mỗi gốc cây tùng đều chôn một người phụ nữ số khổ! Đây quả thực chính là một cái nghĩa địa công cộng của gái phong trần mà!!

Theo lý thuyết, ở nơi như thế này thường đều có âm khí cực kì nặng, có điều năm xưa ở đây chắc là từng có cao nhân chỉ điểm, cho nên mới trồng một cây tùng trên mỗi một bộ hài cốt. Dương khí của cây tùng đầy ắp, có thể đè xuống tất cả âm khí nơi đây, không bị lọt ra ngoài.

Sở dĩ tôi nói ở đây đều mai táng những người phụ nữ số khổ, đó là vì bọn họ đều là gái lầu xanh triều Thanh... Thời xưa, ngọn

núi này là một mỏ vàng quan trọng của chính quyền nhà Thanh, có hàng chục ngàn thợ mỏ đào vàng ở đây cho triều đình.

Công việc của thợ mỏ ở đây không chỉ vất vả mà tiền công còn ít đến đáng thương! Hơn nữa tất cả đều là một đám đàn ông đàn ang, cho nên thường xuyên xảy ra chuyện đánh nhau ẩu đả và đổ máu. Bởi vậy có rất nhiều thợ mỏ chịu không nổi nên lén lút chạy trốn.

Thấy thợ mỏ không ngừng giảm sút, cai đầu* của mỏ hồi đó bèn đề nghị với quan viên triều đình xem có thể mở mấy lầu xanh trong khu mỏ không? Như vậy vừa có thể làm dịu cảm xúc của thợ mỏ, vừa có thể khiến bọn họ yên tâm làm việc, không cần cứ nghĩ mãi đến việc đánh nhau với chạy trốn.

* Cai đầu là một chức vụ quản lý chung ở mỏ thời xưa.

Sau đó quan viên quản lý mỏ vàng suy đi xét lại, cuối cùng đồng ý đề nghị của cai đầu mỏ. Tiếp theo ông ta đưa từ bên ngoài tới một đám gái bán hoa, rồi xây lầu xanh ở gần mỏ vàng...

Từ đấy về sau, mỏ vàng thật sự rất ít khi xuất hiện việc thợ mỏ đánh nhau và chạy trốn. Những gã đàn ông đó ban ngày liều mạng làm việc đãi vàng, mồ hôi như mưa, chỉ vì buổi tối có thể gặp gỡ cô nàng mình thích. Những kẻ rời xa quê hương đó ném từng vốc từng vốc tiền công mà bọn họ dùng mồ hôi đổi lấy vào lòng gái gú, chẳng hề cảm thấy nửa phần hối hận.

Bởi vì làm ăn tốt quá, cho nên lầu xanh ở đây mở hết cái này tới cái khác, thời kỳ mạnh nhất có đến hơn mười cái lầu xanh mở cửa làm ăn, số lượng gái bán hoa cũng lên tới con số hơn một ngàn người... Thậm chí đôi khi còn có cả gái Nga và Triều Tiên.

Đáng tiếc đời người chẳng qua chỉ vài chục năm, những người phụ nữ đó chẳng những vùi hết thanh xuân ở đây, thậm chí còn táng cả mạng lại đây luôn. Mặc dù bọn họ cũng không chịu sự đối

xử mất nhân tính gì, nhưng suy cho cùng chẳng thể sống cuộc sống của người phụ nữ bình thường... Đôi khi còn vì thiếu thốn thuốc men, gái bán hoa bị bệnh cũng chỉ có thể chậm rãi chờ chết.

Năm xưa chắc đã có cao nhân chỉ điểm, mới chôn mỗi một gái bán hoa bị chết bệnh ở nơi này, sau đó lại trồng một cây tùng lên trên hài cốt của bọn họ. Dần dà nơi này trở thành một khu rừng tùng xanh um tươi tốt.

Bóng câu qua khe cửa, vật đổi sao dời, thời gian nhoáng cái đã qua hơn trăm năm… Mỏ vàng năm xưa sớm đã không còn tồn tại nữa, nên càng không có ai nhớ đến những người phụ nữ số khổ đã nằm xuống tại đây.

Đáng thương cho bọn họ đều là những con ma cơ khổ tha hương, không ai nhớ tới, dĩ nhiên cũng không ai thắp nến đốt tiền cho bọn họ… Dường như cả âm sai của Âm Ti cũng quên bọn họ sạch sẽ, mặc bọn họ bị nhốt tại nơi núi đồi hoang vu này chịu đau khổ giày vò.

Ai ngờ miếng đất quý mà ông chủ Từ chọn lên chọn xuống đúng lúc lại gộp luôn cả khu mồ mả của gái bán hoa trong đó. Bên cạnh khu mồ hoang đã yên lặng trên trăm năm đột nhiên có một đám đàn ông tới, anh nói lũ âm hồn cô đơn đó có thể không ra tìm bọn họ vui vẻ một chút sao?

Những người đàn ông lòng dạ ngay thẳng, tố chất cơ thể tốt tất nhiên sẽ không trúng bẫy, nhưng những tên thể chất kém lại còn dễ nảy sinh lòng háo sắc như trợ lý Ngũ sẽ rất dễ dàng bị mê hoặc...

Trên thực tế, bị những ma nữ đó mê hoặc một hai lần cũng không đến mức nguy hiểm đến tính mạng, cùng lắm là nguyên dương bị hao hụt. Sau này thể chất sẽ trở nên gầy yếu đi một ít, bởi vậy vẫn là tránh được thì tránh.

Tuy nhiên, một khi số lần nhiều lên thì cuối cùng cũng chỉ có một kết quả, đó là bị những âm hồn đó hút hết nguyên dương mà chết. Đấy chính là xứng với cái câu "chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu".

Tôi đoán nếu ông chủ Từ biết trên khu đất mình chọn lên chọn xuống lại có một chỗ mồ mả của gái bán hoa như thế, chắc ông ta sẽ hối hận đến xanh cả ruột. Hơn nữa tôi đếm sơ số lượng hài cốt, không có một trăm cũng phải tám mươi, căn bản là không thể dời thi thể đi hết trong một lần.

Cách giải quyết duy nhất hiện giờ là để chú Lê làm phép xoa dịu những âm hồn đó trước, tốt nhất là nghĩ cách mời âm sai tới dẫn những người phụ nữ đáng thương đó đi. Còn hài cốt của bọn họ tiếp tục giữ lại đây, rồi cải tạo kế hoạch sửa chữa đình hóng gió trước kia thành một cái nhà thờ nho nhỏ, để tiện hàng năm cung phụng hương khói…

CHƯƠNG

Còn thừa một người

Đến lúc đó chỉ cần nói với bên ngoài rằng chỗ này thờ cúng thần thổ địa, mà về sau các cụ vào ở phần lớn chắc hẳn đều có lòng kính sợ thần linh, cho nên chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì quá lớn.

Nhưng nếu bây giờ tùy tiện dời những hài cốt này đi, trước hết chưa nói đến việc phải đưa bọn họ đến chỗ nào, chỉ nói đột nhiên khai quật ra số lượng lớn xác người như vậy... Tất nhiên là phải kinh động đến truyền thông ở địa phương. Đến lúc đó báo chí đưa tin khắp nơi thì cơ sở dưỡng lão cao cấp của tổng giám đốc Từ có thể sẽ phải đổ xuống sông xuống biển!

Cho nên động không bằng tĩnh, chỉ cần làm dịu linh hồn những người đã chết, tiễn bọn họ yên lòng lên đường, cho họ sớm ngày đầu thai mới là con đường đúng đắn...

Phải nói là độ khó của lần làm phép này vẫn rất lớn với chú Lê, chú còn chưa bao giờ một hơi làm phép siêu độ cho nhiều ma nữ như vậy đâu. Dùng lời của chú ấy là, lòng dạ đàn bà như kim đáy biển, nhiều ma nữ như vậy, hơn nữa trước khi chết đều là gái phong trần, khó đảm bảo trong đó không có một hai kẻ oán khí tận trời.

Để có thể làm một lần là thành công, chú Lê tỉ mỉ chọn ngày, dĩ

nhiên phía ông chủ Từ cũng hết sức phối hợp… Lần này ông ta gần như lấy ra một nửa của cải đập vào chỗ này, nếu thật sự vì thế mà đền tiền, mấy năm nay coi như ông ta lăn lộn một cách vô ích.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, chú Lê bảo ông chủ Từ giải tán khu vực, cần phải giải tán tất cả nhân viên trong phạm vi ba cây số quanh đây, cuối cùng cũng chỉ còn lại mấy chúng tôi là người sống thôi.

Vừa đến giờ, chú Lê bật lửa đốt bùa giấy, thúc giục pháp chú. Tôi lập tức nhìn thấy trong rừng tùng xuất hiện bóng dáng của một đám phụ nữ… Tất cả bọn họ đều đau khổ đứng dưới gốc cây thuộc về mình.

Tôi thấy phần lớn trong số phụ nữ đó đều trẻ tuổi. Nếu có thể sinh ra ở thời hiện đại, nhất định sẽ có được cuộc sống hạnh phúc thuộc về riêng họ, cũng không phải trải qua vận mệnh cực khổ như thế!

Có lẽ là bị lãng quên trong thời gian quá dài, cho nên đám ma nữ này vẫn khá phối hợp. Khi chú Lê làm phép siêu độ cho bọn họ xong thì nhìn tôi với vẻ không tốt đẹp gì: “Tới lượt cháu…”

Nghe vậy, tôi lập tức nghệt mặt ra hỏi: “Gì mà tới lượt cháu? Cháu đâu biết siêu độ bọn họ?”

Chú Lê nheo mắt nhìn tôi và bảo: “Không phải trên người cháu có tấm thẻ đen đó ư? Đốt đi, mời hai vị kia lại đây. Những âm hồn không có trong danh sách đăng ký kia cũng không phải âm sai bình thường có thể đưa đi…”

Tôi thấy cũng phải, nếu để chú Lê dùng phù chú gọi âm sai bình thường tới, chắc chắn không thể câu đi hết tất cả trong một lần. Nếu giữa chừng xảy ra nhiễu loạn gì là sẽ phiền phức. Nhưng tôi nghĩ tới nghĩ lui lại cảm thấy gọi hai con hàng kia tới nhất định sẽ bị lải nhải việc tôi dùng lung tung tấm thẻ đen bọn họ đưa cho!!

Chú Lê thấy tôi hơi do dự nên bảo tôi đừng lo, hai tên kia một lúc câu về được nhiều âm hồn như vậy cũng được ghi công lao, tất nhiên sẽ không so đo chuyện tôi đốt thẻ đen lung tung.

Tôi nửa tin nửa ngờ hỏi: “Thật vậy à? Chú đừng lừa cháu nhé?!”

Chú Lê thấy tôi không tin tưởng chú ấy cho lắm thì trưng ra ánh mắt cực kì chân thành và đáp: “Tin chú đi, đã khi nào chú lừa cháu đâu?”

Tôi bĩu môi: “Chú lại chẳng lừa cháu mấy lần rồi ấy!”

Mặc dù miệng nói vậy, nhưng cuối cùng tôi vẫn đốt tấm thẻ đen kia, kết quả sau khi lão Hắc và lão Bạch tới thì một tên cười hì hì nhìn tôi, một tên mặt thúi hoắc nhìn tôi. Tên cười hì hì dĩ nhiên là lão Bạch, anh ta và lão Hắc đánh cược lần này tôi đốt tấm thẻ là vì chuyện khác. Lão Hắc không tin, nói tôi không có cái gan chó này. Nhưng sự thật chứng minh tôi đúng là có cái gan chó này…

Có điều khi hai người họ nhìn thấy một cánh rừng đầy ma nữ, đúng là y như chú Lê nói, không có thời gian rảnh đi so đo này nọ với tôi mà xắn tay áo lên lấy xích khóa hồn ra bắt đầu làm việc.

Trước khi hai bọn họ đi còn trừng mắt cảnh cáo tôi, không có việc gì đừng đốt thẻ lung tung, phải phân biệt rõ chủ yếu và thứ yếu. Lúc này nể tình việc một lần bọn họ câu đi được nhiều âm hồn như vậy nên cũng không so đo với tôi!!

Nghe vậy, tôi vội vàng cười nịnh nọt: “Yên tâm, yên tâm. Vất vả cho hai anh rồi, đi thong thả nhé…”

Tiễn đi hai con ma già xong, tôi lau mồ hôi lạnh trên trán và nói với chú Lê: “Chú yêu quý của cháu ơi, sau này chú bớt hố cháu vài lần được không? Cháu trốn hai vị này còn không kịp ấy?!”

Kết quả chú Lê lại cười hì hì đáp lời tôi: “Yên tâm đi… Lòng chú

có tính toán mà."

Sau khi tiễn đi một đám âm hồn, tôi nhìn cánh rừng tùng xanh um tươi tốt mà thầm cảm thán. Mặc dù bọn họ đã chết trên trăm năm, nhưng lòng tôi vẫn tràn ngập sự đồng tình và thương hại với họ...

Chuyện đêm đó chấm dứt, ba chúng tôi chuẩn bị trở về khu nhà trong viện dưỡng lão để nghỉ ngơi. Bởi vì đã quá muộn nên có một số chuyện phải đợi đến ngày mai mới nói chuyện với ông chủ Từ được.

Do trước đó đã nói với ông chủ Từ phải giải tán xung quanh, cho nên khi chúng tôi trở về khu nhà trong viện dưỡng lão kia, tòa nhà đó không có một người sống, yên tĩnh như chết...

Nhưng khi chúng tôi đi thang máy chuẩn bị về phòng, tôi chợt rùng mình mà không rõ nguyên do. Tôi nhìn trái nhìn phải, cũng không nhìn thấy thứ gì đáng ngờ. Cộng thêm có mấy người chú Lê ở cạnh nên tôi cũng chẳng nghĩ nhiều, ra khỏi thang máy là về ngủ luôn.

Khu nhà này toàn là phòng đơn. Trừ khi bản thân có nhu cầu đặc biệt, chẳng hạn như hai vợ chồng già cùng tới mới có thể được chỉ định một phòng đôi, nếu không sẽ là phòng cho một người.

Sau đó, mấy người chúng tôi trở về phòng riêng để chuẩn bị nghỉ ngơi, nhưng khi tôi vừa dùng thẻ phòng để mở cửa và chuẩn bị đi vào thì nghe thấy Đinh Nhất bỗng gọi một tiếng. Tôi quay đầu lại nhìn anh ta, còn tưởng có vấn đề gì.

Kết quả, Đinh Nhất chỉ nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, rồi lắc đầu và nói: "Không có gì, về ngủ đi."

Lúc ấy tôi còn cười nhạo anh ta bị làm sao vậy? Khi nào thì trở nên dễ bị kích thích như thế? Đinh Nhất cũng chẳng nói gì, chỉ

cười quay về phòng. Lúc đó tôi vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi, cho nên về phòng không tắm mà leo lên giường ngủ luôn.

Cũng không biết là làm sao, tôi cảm thấy càng ngủ càng lạnh!! Cứ như cửa sổ phòng chưa được đóng kín, luôn có gió lùa vào... Cuối cùng tôi thật sự chịu không nổi, đành phải nhập nhèm bò dậy, định xem thử có phải cửa sổ phòng chưa đóng kín hay không.

Ai ngờ khi tôi xuống giường, mơ mơ màng màng đi đến bên cửa sổ, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ xuất hiện trong một góc phòng... Tôi giật bắn người và hoàn toàn tỉnh táo lại!

Mẹ nó đây là tình huống gì hả? Sao vẫn còn thừa lại một âm hồn thế này? Mẹ kiếp, còn đi theo tôi về nữa?! Lúc ấy phản ứng đầu tiên của tôi là muốn tông cửa xông ra ngoài, rồi tìm chú Lê ở phòng bên cầu cứu.

Nhưng khi tôi nhìn vào ánh mắt của âm hồn kia, lòng lại mềm nhũn ra một cách kỳ lạ... Đó là một đôi mắt to ngập nước tràn đầy hoảng sợ. Nhìn tuổi thì lúc chết cùng lắm cô bé cũng chỉ mới mười lăm, mười sáu. Cũng không biết vì sợ hãi hay thế nào, cô bé vẫn cuộn ở trong một góc phòng, run bần bật.

CHƯƠNG

Số mạng nhấp nhô

Cô bé thấy mình đã bị tôi phát hiện nên càng sợ hãi, hận không thể lập tức chui vào khe tường... Con người tôi không chịu được nhất là chuyện khiến người ta đau lòng. Ánh mắt của âm hồn kia đã làm tôi sốc, khiến tôi thật lòng không làm nổi chuyện lập tức gọi nhóm chú Lê tới.

Thấy cô bé sợ đến vậy, tôi đành phải khẽ thở dài, rồi từ từ đi đến trước mặt cô bé và khom người xuống hỏi: "Em là ai? Vì sao vừa rồi không đi theo bọn họ?"

Sau khi cô bé nghe tôi hỏi, đầu tiên là lúng ta lúng túng nhìn tôi rồi lại sợ hãi cúi đầu, cuộn chặt cả người thành một vòng tròn...

Tôi vội nhẹ giọng nói với cô bé: "Em đừng sợ, tôi sẽ không làm em bị thương, em... có thể nghe hiểu lời tôi nói không?"

Có lẽ do giọng của tôi rất nhẹ nhàng nên khiến cô bé cảm thấy yên tâm, lúc này mới từ từ ngẩng đầu lên, chớp mắt nhìn về phía tôi... Tôi thấy dường như cô bé có thể nghe hiểu tôi đang nói gì, nhưng lại không trả lời tôi.

"Em có thể nghe hiểu lời tôi nói không? Có thể hiểu thì gật đầu đi?" Tôi cố gắng nói bằng giọng điệu hòa nhã.

Cô bé hơi ngẩng đầu nhìn lên tôi, sau đó thật cẩn thận gật đầu.

Thấy vậy, trong lòng tôi vui vẻ, nghĩ thầm có thể trao đổi thì dễ rồi. Vì vậy tôi vội kéo một cái ghế dựa trong phòng qua định ngồi xuống... Cũng không biết có phải vì biên độ của động tác này hơi lớn không, dọa cô bé lại vùi đầu vào đầu gối lần nữa.

Tôi lập tức hết chỗ nói, lá gan của đứa trẻ này sao nhỏ quá vậy?! Cuối cùng không còn cách nào, tôi đành phải ngồi dưới nền giống như cô bé. May mà phòng đều trải thảm, bởi vậy cũng không xem như quá lạnh.

Khi nhìn thẳng vào tầm mắt của cô bé, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng là cô bé không căng thẳng như vừa rồi nữa. Vì vậy tôi tiếp tục kiên nhẫn hỏi: “Em tên là gì?”

Cô bé mấp máy môi, dường như muốn nói tên của mình cho tôi, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra gì cả... Tôi lập tức nhận ra đứa trẻ này có thể là một người câm, nhưng trông dáng vẻ cô bé há miệng muốn nói gì đó, chắc không phải là bẩm sinh.

Tôi thử hỏi: “Em... không thể nói chuyện à?”

Ánh mắt của cô bé tối sầm lại, sau đó khe khẽ gật đầu, không nhìn thẳng vào tôi nữa. Xem ra trong lòng cô bé chắc là vô cùng để ý việc này. Vì vậy tôi bèn đổi một đề tài khác: “Vậy em biết viết chữ không?”

Lần này cô bé phản ứng lại rất nhanh, lắc đầu tỏ vẻ mình không biết. Tôi thấy vậy nào biết phải làm sao? Cô bé vừa không thể nói vừa không biết chữ, tôi phải trao đổi với cô bé như thế nào đây? Chẳng lẽ chỉ có tôi hỏi, cô bé trả lời bằng cách gật đầu với lắc đầu hay sao?

Cô bé thấy mặt tôi có biểu cảm hoang mang thì giơ tay chỉ lên bức màn màu đỏ phía trước cửa sổ. Ban đầu tôi vẫn không hiểu ý của cô bé lắm, nhưng sau tôi lại đột nhiên hiểu ra, cô bé muốn nói tên mình là “Tiểu Hồng”!

“Em tên Tiểu Hồng?” Tôi vui vẻ hỏi.

Cô bé gật đầu, rồi cười hơi e ấp... Con bé này rất đẹp, dù tuổi không lớn nhưng nếu có thể trưởng thành, nhất định sẽ là một người đẹp... Chỉ tiếc tuổi còn nhỏ đã chết sớm, thật sự khiến người ta cảm thấy đau lòng thay.

Cũng không biết lúc còn sống đã trải qua những gì mà khiến một cô bé đang tuổi hoa tuổi ngọc trở thành người câm?! Chỉ tiếc hiện giờ miệng không thể nói, tay không thể viết, cho nên căn bản tôi không có cách nào biết lúc còn sống rốt cuộc cô bé đã xảy ra chuyện gì.

Để khiến cô bé không căng thẳng vậy nữa, tôi đành phải tiếp tục nhẹ giọng nói với cô bé: “Em đừng sợ, tôi sẽ không làm em bị thương, nhưng vừa rồi sao em không cùng đi với bọn họ?”

Tiểu Hồng nghe tôi hỏi như vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, liên tục lắc đầu… Tôi thấy cô bé sợ hãi như thế nên truy hỏi là do sợ hai tên âm sai kia ư? Nhưng cô bé vẫn không ngừng lắc đầu.

Tôi nhẹ giọng hỏi cô bé: “Vậy là em sợ những... người phụ nữ đó?”

Lần này cơ thể Tiểu Hồng khựng lại rõ ràng, sau đó khe khẽ gật đầu với tôi. Lòng tôi trầm xuống, cô bé lại sợ những người phụ nữ khác cũng là âm hồn giống mình? Tại sao? Chẳng lẽ có liên quan đến việc cô bé bị biến thành người câm ư?

Tôi dịu dàng hỏi: “Tại sao lại sợ bọn họ?”

Biểu cảm của Tiểu Hồng cứng đờ, sau đó chậm rãi vén ống tay áo lên cho tôi xem, tôi chợt cảm thấy trái tim thắt chặt, chỉ thấy trên cánh tay mảnh khảnh của cô bé bị bao phủ bởi những vết bầm màu xanh đen… Có to có nhỏ, có mới có cũ, quả thực không có phần da nào nguyên vẹn.

Tôi trầm giọng hỏi: "Đây là do bọn họ làm?"

Tiểu Hồng gật đầu, nhìn tôi với vẻ đáng thương vô cùng... Tiếc rằng tôi chỉ biết đọc ký ức của tàn hồn trên thi thể, không biết đọc ký ức của âm hồn, cho nên cũng không biết lúc còn sống cô bé đã trải qua những gì. Nhưng nhìn vết thương cả người thế này và cổ họng không nói được thành tiếng kia thì biết nhất định cũng là một trải nghiệm cực kì đau khổ.

Buổi tối hôm đó, tôi và Tiểu Hồng nói chuyện một đêm, dù luôn là tôi hỏi và cô bé gật đầu hoặc là lắc đầu, nhưng cuối cùng tôi vẫn hỏi được ít nhiều về thân thế của cô bé...

Cha ruột chết năm Tiểu Hồng sáu tuổi, mẹ dắt theo cô bé đi bước nữa với một đồ tể. Nhưng cha dượng thấy cô bé nhỏ bé gầy gò, không thể làm việc nên lừa mẹ Tiểu Hồng là muốn đưa Tiểu Hồng cho người khác làm con dâu nuôi từ bé.

Mẹ Tiểu Hồng chưa từng đọc sách, lại là người đi bước nữa nên cũng chỉ biết nói sao nghe vậy... Chẳng hề ngờ cha dượng của Tiểu Hồng lại bán cô bé vào nhà thổ!! Cô bé con còn nhỏ như vậy bị bán đến loại địa phương đó mà có thể tốt được sao? Chắc chắn là cả ngày không chỉ bị khinh bỉ, bị đánh mà có khi là được ăn no cũng đã tốt lắm rồi.

Nhưng theo Tiểu Hồng từng ngày lớn lên, những chuyện phiền toái phía sau bắt đầu trở nên càng ngày càng nhiều… Tôi đoán chắc hẳn là một ít gái bán hoa lớn tuổi thấy cô bé trổ mã càng ngày càng đẹp, cho nên sinh lòng ghen ghét, thường xuyên mượn cơ hội đánh chửi. Càng không biết là kẻ nào lòng dạ rắn rết, thế mà lại hại Tiểu Hồng bị câm!!

Trước đây, lần đầu bước vào rừng tùng, vì tàn hồn của số phụ nữ bên trong quá nhiều cho nên tôi chỉ cảm nhận sơ sơ, cũng không cẩn thận cảm nhận ký ức của từng người trong số họ, cũng

không biết là kẻ nào trong đó nhẫn tâm như thế...

Chẳng qua điều này cũng không quan trọng, tôi tin người bụng dạ độc ác dù không bị trừng phạt trên nhân gian thì xuống Âm Ti cũng có ngày bị tính sổ thôi. Tội lỗi đời này gây ra, kiếp sau chắc chắn sẽ phải trả lại.

Lúc trời tờ mờ sáng, Tiểu Hồng mới dần trở nên trong suốt, cuối cùng hoàn toàn biến mất trước mắt tôi. Đúng lúc này, Đinh Nhất gõ cửa phòng. Vì vậy tôi nhanh chóng bò dậy khỏi nền nhà ra mở cửa, rồi xoa cái eo già đã hơi cứng đờ và nói với anh ta: “Anh không biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì đâu...”

Anh ta nghe xong, đầu tiên là ngờ vực nhìn tôi chằm chằm cả buổi, sau đó mới thong thả nói: “Ngày hôm qua tôi đã cảm thấy cậu không đúng chỗ nào rồi, nhưng trong nhất thời cũng không nói ra được cậu có vấn đề chỗ nào. Hôm nay vừa nhìn sắc mặt cậu là biết làm sao ngay! Nhãi con, không phải cậu giấu riêng một con ma nữ đấy chứ?!”

CHƯƠNG

Ma nữ Tiểu Hồng

Nghe vậy, mặt già của tôi đỏ lên: “Văng sang một bên! Là có một ma nữ không biết sao lại đi theo tôi về phòng được không?”

Đinh Nhất vội vàng lôi tôi đi tìm chú Lê, bảo tôi kể tỉ mỉ rõ ràng chuyện xảy ra đêm qua cho chú Lê. Sau khi nghe xong, chú Lê im lặng trong chốc lát mới thong thả nói: “Ngày hôm qua, có phải cháu đã động lòng trắc ẩn lúc âm sai câu hồn không?”

Đúng là hình như lúc ấy trong lòng tôi thấy bọn họ rất đáng thương. Chẳng lẽ chính bởi vì vậy mới khiến Tiểu Hồng bám theo tôi ư? Vì vậy tôi vội vàng hỏi chú Lê bây giờ nên làm cái gì đây? Có thể tiễn một mình hồn phách của Tiểu Hồng đi không?

Chú Lê lắc đầu đáp: “Sự việc không đơn giản như vậy, cháu nghĩ lại coi trước đó là ai tới câu hồn? Đó chính là Hắc Bạch Vô Thường tự mình tới đấy nhé!! Âm hồn mà bọn họ cũng không câu được, tùy tiện gọi một âm sai tới là có thể câu đi ư?”

“Vậy làm sao đây? Chẳng lẽ cứ để cô bé ở lại đây?” Tôi hơi sốt ruột.

Chú Lê quan sát sắc mặt của tôi trước rồi mới nói: “Cháu có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?”

Tôi mờ mịt lắc đầu: “Không có ạ. Ngày hôm qua, sau khi về chỉ

cảm thấy người hơi lạnh, mặt khác đều khỏe cả.”

Chú Lê thở phào một hơi: “Ừ, còn may tạm thời ma nữ kia không có suy nghĩ gì khác với cháu!”

Tôi buồn cười nói: “Lúc Tiểu Hồng chết vẫn là một cô bé hơn mười tuổi, có thể có suy nghĩ gì với cháu đây?”

Nhưng chú Lê lại lắc đầu: “Cháu đừng quên nó lớn lên ở đâu, có một số việc không thể chỉ nhìn bề ngoài. Nó không biết nói, chuyện của nó trên cơ bản là dựa vào đoán mò! Cho nên cháu cũng không làm rõ được lý do tại sao nó không bị câu đi là gì phải không? Nếu nó thật sự chỉ là một âm hồn nhỏ yếu, sao có thể dễ dàng tránh thoát xích khóa hồn của Hắc Bạch Vô Thường chứ? Đó chính là nhân vật cấp đỉnh chóp trong đám âm sai, há có thể bị một âm hồn nho nhỏ dễ dàng lừa dối cho qua?”

Nghe chú Lê mổ xẻ phân tích, tôi cũng cảm thấy mình hơi lơ là. Có lẽ Tiểu Hồng cũng không nhỏ yếu giống như bề ngoài của mình chăng? Nếu không ngày hôm qua lúc cô bé đuổi kịp tôi, sao hai người chú Lê cũng không hề phát hiện chứ?

Lúc này Tiểu Ngũ đúng lúc lên lầu, chuẩn bị dẫn chúng tôi đi ăn sáng, thuận tiện thay ông chủ Từ hỏi thăm chuyện đêm qua tiến hành có thuận lợi hay không.

Vốn dĩ chuyện này về cơ bản đã không còn vấn đề gì nữa, nhưng bây giờ lại đột nhiên mọc ra một Tiểu Hồng, nếu không làm rõ ràng hoàn toàn chuyện của Tiểu Hồng, giải quyết cho tốt, chỉ sợ sẽ trở thành một tai hoạ ngầm không thể biết trước sau này.

Vì vậy, chú Lê nói với Tiểu Ngũ: “Trên cơ bản, vấn đề trong rừng đã giải quyết được phần lớn rồi, có điều sự việc cũng không đơn giản như chúng tôi nghĩ lúc đầu. Giữa chừng đã xảy ra vài việc ngoài dự định, cho nên cậu vẫn nên báo cho ông chủ Từ tự mình tới đây một chuyến, đến lúc đó tôi giáp mặt nói với ông ấy.”

Tiểu Ngũ vội hỏi chú Lê: "Vậy tối hôm nay còn cần giải tán khu vực không?"

Chú Lê suy nghĩ rồi đáp: "Không cần, cậu bảo mọi người làm việc bình thường đi thôi, chẳng qua là đến tối đừng tới gần khu rừng tùng là sẽ không có vấn đề gì."

Ăn xong bữa sáng, chúng tôi lại đi đến cánh rừng tùng kia một lần nữa. Trên cơ bản, phần lớn hài cốt ở đây đã không còn bất kỳ ký ức tàn hồn nào nữa. Đương nhiên vẫn có một ngoại lệ, đó chính là Tiểu Hồng.

Việc chúng tôi có thể làm hiện giờ là tìm được hài cốt của Tiểu Hồng, sau đó thông qua ký ức tàn hồn trên hài cốt của cô bé để biết trước khi chết rốt cuộc cô bé đã trải qua điều gì, rồi mới suy xét bước tiếp theo là chuyển xương cốt của cô bé đi, hay là nghĩ cách tiễn âm hồn của cô bé đi.

Khi đi đến đây vào ban ngày, tôi phát hiện ở đây có một quang cảnh khác hẳn. Không có âm khí dày đặc như trước, mà là một khu rừng tùng đứng thẳng tắp. Để có thể tìm được Tiểu Hồng, tôi gần như mò mẫm từng thân cây một, nhưng cuối cùng lại phát hiện lúc trước Tiểu Hồng cũng không bị chôn ở dưới tàng cây. Điều này đến cả chúng tôi cũng không ngờ tới.

Hóa ra ở giữa rừng cây, có một phiến đá xanh được đặt ngay ngắn và hài cốt của Tiểu Hồng bị an táng ở bên dưới phiến đá xanh. Mà khi tôi cúi người xuống bắt đầu cảm nhận ký ức lúc còn sống của Tiểu Hồng, một đoạn ký ức tàn hồn mang theo dày đặc oán khí nháy mắt chui vào trong đầu tôi.

Số mạng của Tiểu Hồng khi còn sống đúng là nhấp nhô giống như tôi suy đoán. Năm sáu tuổi đã bị cha dượng bán cho nhà thổ, còn nhỏ tuổi phải sống sót trong hoàn cảnh vẩn đục không chịu nổi như vậy, cô bé phải có con đường sinh tồn của riêng mình.

Lúc còn nhỏ, một vài gái bán hoa trong kỹ viện còn đối xử tốt với cô bé. Bởi vì suy cho cùng cũng đều là đàn bà con gái, thấy một cô bé con con bị bán đến nơi này, khó tránh khỏi sẽ gợi lên một ít tình mẹ trên người bọn họ.

Nhưng theo Tiểu Hồng ngày một lớn lên, có một ít gái bán hoa tuổi già kém sắc bắt đầu ghen ghét Tiểu Hồng, cho rằng sớm muộn gì sẽ có một ngày cô thay thế địa vị của mình ở chỗ này.

Tất cả cực khổ cũng đều bắt đầu từ lúc ấy. Mà Tiểu Hồng từ nhỏ ở kỹ viện mưa dầm thấm đất, dĩ nhiên cũng sớm biết làm thế nào để dễ dàng đạt được sự ưu ái của đàn ông. Bởi vậy cô vẫn luôn chờ đợi một cơ hội, đó chính là tìm một người đàn ông có thể chuộc thân cho mình, đi theo hắn rời khỏi hố lửa này.

Vào năm Tiểu Hồng mười bốn tuổi, người đàn ông này xuất hiện. Hắn là một vị khách lạ, bề ngoài trắng trẻo sạch sẽ, lịch sự tao nhã, trước kia Tiểu Hồng chưa từng gặp hắn. Người này đi vào kỹ viện chỗ Tiểu Hồng cũng không vội tìm tới các cô gái, mà tìm một cái bàn trong góc ngồi xuống và bắt đầu uống rượu.

Nhưng nơi này rốt cuộc không phải quán rượu, cho nên mau chóng có tú bà đi đến gần, hỏi hắn muốn tìm cô gái kiểu thế nào? Lúc ấy Tiểu Hồng vẫn chưa chính thức treo biển hành nghề, chỉ là một con bé bưng trà rót rượu thôi, nhưng không ngờ người đàn ông kia lại tiện tay chỉ vào Tiểu Hồng đến đưa rượu và nói: “Cô ấy đi!”

Lúc ấy Tiểu Hồng rất kinh ngạc, không ngờ mình đột nhiên bị khách chỉ, tiếp theo cô lúng ta lúng túng ngồi trên bàn rượu. Từ nhỏ Tiểu Hồng lớn lên ở đây, đã từng gặp đủ loại hình đàn ông, nhưng chỉ uống rượu giống vị trước mắt, cái gì khác đều không làm lại chưa từng gặp. Bởi vậy cô lập tức bị người đàn ông khác biệt này hấp dẫn.

Về sau, mỗi ngày người đàn ông kia đều tới, tới rồi sẽ chỉ định Tiểu Hồng ra bồi rượu. Thời gian dài, hai người bắt đầu dần dần quen thuộc. Tiểu Hồng biết người đàn ông này tên Diệp Sinh, là một người làm ăn hàng năm buôn bán ở bên ngoài.

Có một lần giữa cuộc rượu, Diệp Sinh hỏi Tiểu Hồng chuộc thân cho cô gái từ nơi này ra cần bao nhiêu tiền? Nghe vậy, trong lòng Tiểu Hồng vui vẻ, cho rằng hắn hỏi như vậy là muốn chuộc thân cho mình chăng? Vì thế nên kể ra một lượt giá thị trường của tất cả các cô gái ở đây cho hắn, đồng thời còn ám chỉ với hắn, thân phận của mình đặc thù, vẫn còn là gái tơ, chỉ sợ tú bà có thể sẽ cố ý kêu giá cao.

CHƯƠNG

Mộ thần nữ

Diệp Sinh bảo Tiểu Hồng đừng lo lắng, hắn sẽ có cách chuộc thân cho cô, đến lúc đó chỉ cần cô ngoan ngoãn phối hợp là được. Tiểu Hồng tin là thật, trông mong mỗi ngày hi vọng Diệp Sinh có thể mau chóng chuộc thân cho mình.

Dưới sự chờ đợi nhiệt tình của cô, cuối cùng Diệp Sinh đã chịu tới chuộc thân cho cô. Nhưng cũng giống như Tiểu Hồng đã nói trước, cô vẫn là gái tơ, để có thể kiếm một khoản lớn trên người cô, tú bà đưa ra cái giá trên trời cho "đêm đầu" của cô.

Nhưng mộng đẹp của tú bà chẳng được mấy ngày, Tiểu Hồng đã mắc phải một loại bệnh lạ, cả người nổi đầy đốm đỏ, thoạt nhìn cực kì đáng sợ. Đừng nói bán giá cao, dù không cần tiền thì khách hàng cũng không dám dễ dàng tới gần cô.

Thật ra Tiểu Hồng cũng không nhiễm bệnh thật, mà là sau khi uống một loại thuốc bí mật do Diệp Sinh đưa cho thì bắt đầu nổi đốm đỏ cả người. Cứ như vậy, lúc Diệp Sinh qua đây chuộc thân cho Tiểu Hồng có thể chuộc cô bằng giá cả thấp nhất.

Nhưng điều khiến Tiểu Hồng không ngờ là, mặc dù Diệp Sinh chuộc thân cho cô thật, nhưng chuyện xảy ra về sau lại hoàn toàn không giống như cô nghĩ... Tiểu Hồng cho rằng Diệp Sinh chuộc

thân cho mình là muốn sống cùng mình. Nhưng cô nhanh chóng phát hiện chẳng những Diệp Sinh chuộc thân cho mình, đồng thời cũng chuộc thân cho một số cô gái ở kỹ viện khác. Như vậy xem ra cũng không xem như hắn chuộc thân cho bọn họ, nói chính xác hơn là mua lại bọn họ từ kỹ viện cũ với giá thấp.

Khi cô chất vấn Diệp Sinh rốt cuộc là ai, Diệp Sinh mới nói thật với cô, mình vốn không phải thương nhân làm buôn bán gì đó, mà là thái giám trong cung ra ngoài làm việc. Lý do hắn muốn mua những cô gái này là vì muốn mở quan kỹ ở một mỏ vàng xa xôi… cũng chính là kỹ viện được triều đình phê chuẩn.

Lúc ấy Tiểu Hồng hoàn toàn tuyệt vọng, cô vốn tưởng rằng người đàn ông mặt mày tao nhã này có thể cho mình cuộc sống của người bình thường. Nhưng hóa ra chẳng qua là đưa cô từ hố lửa này sang một hố lửa khác mà thôi.

Cuộc sống của Tiểu Hồng sau khi vào mỏ vàng cũng không tốt lắm. “Đêm đầu” của cô bị quản lý của quan kỹ bán cho một đầu mục trong mỏ với giá một lượng vàng, hoàn toàn mở ra con đường phong trần của mình.

Tính tình của đầu mục kia nóng nảy, Tiểu Hồng hơi không nghe theo ý hắn là sẽ bị một trận đánh chửi... Để có thể thoát khỏi đầu mục đó, đồng thời cũng để trả thù những gã đàn ông ở nơi này, Tiểu Hồng tìm mọi cách quyến rũ một đầu mục khác trong mỏ, khơi mào mâu thuẫn giữa hai người.

Cuối cùng một trong hai người giết chết kẻ kia, còn kẻ giết người sau đó cũng bị xử theo pháp luật… Năm ấy Tiểu Hồng mới chỉ có mười lăm tuổi, nếu ở thời nay cùng lắm chỉ là một đứa trẻ còn đang học cấp hai, nhưng ở thời đại ăn thịt người đó, cô lại có thể dễ dàng khiến cho hai người đàn ông vứt bỏ tánh mạng.

Từ đấy về sau Tiểu Hồng trở thành cô gái tất cả đàn ông đều e

sợ tránh còn không kịp trong quan kỹ. Tuy rằng rất nhiều người đều thèm nhỏ dãi khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhưng mà so sánh sắc đẹp với tính mạng, vẫn là cái sau càng quan trọng hơn.

Bởi vì đã không còn khách ghé thăm, Tiểu Hồng trở thành cô gái có địa vị thấp nhất trong quan kỹ, thường xuyên bị một ít gái bán hoa tuổi hơi lớn bắt nạt. Nhưng trong lòng Tiểu Hồng lại thương hại bọn họ, cảm thấy bọn họ còn bi thảm hơn mình…

Tuy nhiên, điều khiến tôi không ngờ là, cuối cùng Tiểu Hồng lại chết vì khó sinh... Hóa ra khi đại đa số đàn ông trong mỏ không ai có suy nghĩ gì với cô, cai đầu già của mỏ bị bệnh qua đời, mà "cai đầu" trẻ tuổi vừa mới lên nhận chức lại coi trọng Tiểu Hồng, một mực đòi cô phải đi theo mình.

Tiểu Hồng thì thấy chẳng sao cả, nghĩ thầm dù sao chỉ cần người ta không sợ chết là được… Cũng có người khuyên vị cai đầu vừa mới nhận chức này rằng Tiểu Hồng khắc đàn ông, trước đây hai người từng có quan hệ với cô đều chết oan chết uổng.

Nhưng cai đầu trẻ tuổi không tin trò quỷ này, hắn cảm thấy số mình cứng rắn không sợ bị khắc. Hơn nữa đời người ngắn ngủi vài chục năm, cuộc sống ở mỏ vừa khổ vừa mệt. Nếu không vui vẻ tận hưởng, nói không chừng một ngày nào đó chết thẳng cẳng như cai đầu cũ thì sao?

Từ đấy về sau Tiểu Hồng đi theo vị cai đầu trẻ tuổi này, ngày tháng cũng dần dần dễ chịu lên một chút. Trong mỏ cũng không còn ai dám tự dưng bắt nạt cô nữa. Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tầy gang, trong một lần mỏ xảy ra "cơn sốt vàng", vị cai đầu này bị lật thuyền, bị thuyền chở vàng đổ ụp dưới nước, đến khi đám người tìm được thì hắn sớm đã hai mắt trợn ngược, chết đuối ở trong nước.

Thật ra ở trong lòng Tiểu Hồng, người đàn ông này đối với cô

vẫn rất tốt, cô cũng chưa từng có suy nghĩ muốn hại chết hắn. Nhưng có một số việc đã là số mệnh định sẵn, chẳng hề là do con người…

Ai ngờ sau khi cai đầu chết trẻ không bao lâu, Tiểu Hồng phát hiện mình mang thai… Cô biết cho dù mình sinh đứa trẻ này ra cũng sẽ bị người quản lý của quan kỹ bán đi. Thay vì để nó vừa sinh ra trên đời đã phải chịu khổ, không bằng chẳng cho nó đến thế giới này. Vì thế Tiểu Hồng muốn phá bỏ đứa bé này, không muốn khiến nó ra đời chịu khổ.

Phải nói rằng trong quan kỹ, lấy được một liều thuốc phá thai là chuyện rất dễ dàng, vài gái bán hoa có tuổi có thể tự mình bào chế ra phương thuốc độc ác kia. Nhưng điều vượt ngoài dự kiến của Tiểu Hồng là khi cô xin những gái bán hoa trước kia thường xuyên bắt nạt mình phương thuốc đó thì đối phương lại khuyên cô giữ lại đứa bé này.

Có lẽ ở sâu trong nội tâm của những người phụ nữ ấy, mỗi người đều khát vọng có thể làm mẹ một lần, cho nên bọn họ đều hi vọng Tiểu Hồng có thể sinh đứa bé ra, rồi mọi người cùng nhau nuôi nấng. Bởi vì theo quan điểm của họ, có thể mình mãi mãi sẽ không thể rời khỏi nơi không thấy ánh mặt trời này.

Dù cho lòng Tiểu Hồng có tàn nhẫn đi nữa cũng vẫn không nỡ phá bỏ đứa bé mồ côi từ trong bụng mẹ này, vì vậy cô giữ lại đứa bé trong bụng dưới sự che chở của các cô gái bán hoa khác trong quan kỹ.

Để không bị phát hiện, Tiểu Hồng không thể nào tiếp khách nữa, đương nhiên cũng không có gã đàn ông nào dám đến tìm cô… Vì vậy cô cũng chỉ có thể làm vài việc thấp kém nhất trong quan kỹ để đổi lấy một chén cơm no. Đôi khi vì làm việc chậm còn thường xuyên bị người quản lý đánh chửi!! Đây là lý do vì sao

trước khi chết, trên người cô tràn đầy vết bầm tím.

Trong trí nhớ của Tiểu Hồng cũng không có bất kỳ ký ức gì về đứa bé kia, bởi vì cô còn chưa sinh con ra đã tắt thở rồi. Nhưng khi tôi nhìn thấy âm hồn của Tiểu Hồng lại không nhìn ra một chút xíu dáng vẻ nào của phụ nữ có thai, xem ra rất có thể đứa bé kia không chết...

Về phần là ai chôn cất cô, tại sao không chôn cô dưới cây tùng, mà là chôn dưới phiến đá xanh, tất cả đều không biết được nữa...

Sau khi phục hồi lại tinh thần từ ký ức lúc còn sống của Tiểu Hồng, tôi nhìn lướt qua tảng đá xanh đã mọc đầy rêu, phát hiện bên trên hình như có mấy chữ. Vì vậy tôi lập tức rút dao thép cạy rêu xanh bên trên ra từng chút một, quả nhiên nhìn thấy bên trên có khắc ba chữ to: Mộ thần nữ.

CHƯƠNG

Trăm năm không thối rữa

Chú Lê thấy thế thì lẩm bẩm một mình: “Kiếp sống thần nữ vốn là mộng, tiểu cô muôn thuở vẫn chưa chồng...”*

** Hai câu thơ trong bài “Vô đề kỳ lục” của Lý Thương Ẩn. “Thần nữ” là chỉ “Vu sơn thần nữ”. Sở Vương và Tống Ngọc du ngoạn ở đầm Vân Mộng, sai Tống Ngọc viết “Cao đường phú”. Trời tối, vua nằm mộng thấy cùng thần nữ mây mưa. “Tiểu cô” tức “Thanh Khê tiểu cô”, người phụ nữ thời cổ, ở một mình suốt đời không chồng con gì.*

Chú Lê lại còn dẫn thơ văn cơ à? Chỉ không biết là ai đã khắc ba chữ trước mặt này, đây cũng coi như giữ lại cho những người phụ nữ phong trần đã chết xa xứ này một chút tôn trọng cuối cùng.

Lúc này tôi mới chợt nghĩ đến một vấn đề, trong trí nhớ của Tiểu Hồng lúc còn sống, cô ấy cũng không phải một người câm! Sao sau khi chết lại không thể nói chuyện? Chẳng lẽ vì tranh thủ sự đồng tình nên cô ấy lừa tôi?! Hay là trên mặt tôi có viết mấy chữ to: đơn giản, lương thiện, dễ lừa??

Nghĩ đến đây tôi hơi đau đầu, quay ra nói với chú Lê: “Giờ nên làm gì đây ạ?”

Chú Lê cầm la bàn đi chung quanh phiến đá xanh hai vòng rồi

nói: “Oán khí của cô gái này rất nặng, ban ngày ban mặt mà kim la bàn cũng có phản ứng, tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ… Đi về tìm lão Từ trước để bàn bạc chuyện kế tiếp rồi nói sau.”

Khi mấy người chúng tôi trở lại khu nhà, ông chủ Từ đã chờ chúng tôi từ lâu, ông ta nhìn thấy chú Lê thì cười khổ và nói: “Lão Lê à! Chuyện sao rồi? Tôi nghe Tiểu Ngũ nói gặp phải chút phiền phức à?”

Chú Lê gật đầu đáp: “Đúng là có một vấn đề nhỏ... Có điều cũng không khó giải quyết.”

Sau đó chú Lê kể lại chuyện của Tiểu Hồng cho ông chủ Từ, hơn nữa đề nghị ông ta tốt nhất là có thể tìm một nghĩa địa cho cô gái số khổ này, rồi chôn cất hài cốt của cô ấy đàng hoàng. Như vậy thì tất cả âm hồn ở đây đều được giải quyết hoàn toàn.

Nghe xong, ông chủ Từ cũng không ậm ừ, nói thẳng với chúng tôi: “Không sao, việc này để tôi nghĩ cách, không phải chỉ chôn cất một bộ hài cốt thôi ư? Tôi nhất định sẽ tìm một ngôi mộ có phong thuỷ tốt cho cô ta.”

Có tiền thì dễ làm việc! Ngay sau hôm ông chủ Từ nói lời này, ông ta đã tìm được nghĩa địa rồi, hơn nữa còn nhờ chú Lê tự mình đến xem xét, xác định là một ngôi mộ tốt để chôn cất phụ nữ.

Nếu giờ chuyện mồ mả đã xong, còn lại chỉ có hài cốt... Vì vậy chú Lê lại cẩn thận tính toán, chọn ra buổi sáng ba ngày sau.

Kết quả hôm đó tôi dậy sớm và nhìn ra ngoài cửa sổ lại thấy cả trời đầy mây! Thế nên tôi vội vàng cầm điện thoại gọi cho chú Lê, hỏi chú trời âm u có dời mộ được không? Chú do dự trong chốc lát và đáp: “Nếu ý trời như thế thì cũng không có gì không được.”

Tiếp đó chúng tôi vẫn theo kế hoạch cũ, vào khu rừng tùng kia, chuẩn bị để lật phiến đá xanh lên và đào hài cốt của Tiểu Hồng ra.

Đương nhiên, chuyện này không cần chúng tôi tự mình động tay, vì thế chú Lê đã bảo ông chủ Từ tìm hai sư phụ chuyên gia nhặt cốt cho tổ tiên trong vùng tới xử lý.

Phải nói rằng trước khi phiến đá xanh được lật lên, trong lòng tôi ít nhiều vẫn chưa nắm chắc. Theo lời chú Lê là, cô gái Tiểu Hồng này bị chôn dưới phiến đá xanh tất có lý do. Cô ấy có thể thoát khỏi bị Hắc Bạch Vô Thường câu hồn cũng đã nói rõ cô ấy cũng không đơn giản.

Tuy rằng trong lòng mấy người chúng tôi đều hơi bồn chồn, nhưng cuối cùng vẫn giữ nguyên kế hoạch, lật phiến đá xanh đè ở trên người Tiểu Hồng lên… Ai ngờ sau khi lật lên, chú Lê chỉ nhìn thoáng qua đất mồ dưới phiến đá kia, lông mày lập tức xoắn lại.

Màu sắc của chỗ đất đó đen đến kỳ cục, giống như trộn cùng mực nước... Nhưng chú Lê lại nói đây là máu chó đen trộn với chu sa! Năm xưa không biết đã có bao nhiêu máu chó đen đổ xuống đây để làm cho đất mồ biến thành màu như vậy.

Hơn nữa điều kỳ lạ nhất là, xung quanh phiến đá xanh đều có cỏ xanh mọc thành cụm, nhưng chỉ duy nhất phía dưới phiến đá xanh này không mọc cỏ. Đừng nói là cọng cỏ, ngay cả một con kiến cũng không có, giống như một mảnh đất không có sức sống.

Lúc này chú Lê tính thử thời gian, sau đó ngẩng đầu nhìn trời và nói: “Chờ một chút… Thấy mặt trời hẵng đào mộ.”

Buổi sáng lúc chúng tôi dậy, trời âm u đến đáng sợ, cứ như sắp đổ mưa. Lúc ấy tôi cảm thấy ông mặt trời căn bản không đời nào nể tình mà chui ra khỏi tầng mây như vậy.

Nhưng ai biết khi canh giờ chúng tôi đã định sắp tới, mây đen trên bầu trời đột nhiên dần dần tan đi, thế mà thật sự lộ ra mặt trời chói lọi! Chú Lê thấy thế lập tức hô to: “Đào đi!!”

Trước khi tới chú Lê đã từng dặn dò bảo tôi trốn xa một chút,

để tránh bị âm khí quá nặng xông tới, dù gì âm khí trên người tôi nặng, hơn nữa trước đó Tiểu Hồng đã bám lấy tôi, vì thế vẫn nên cố gắng trốn xa một chút thì hơn.

Nhưng con người của tôi có lòng hiếu kỳ nặng, hơn nữa có chú Lê và Đinh Nhất ở đây, cho nên cuối cùng tôi vẫn không kìm được đi đến gần đó quan sát…

Hai sư phụ nhặt cốt kia chỉ một lát đã đào ra một chiếc quan tài mỏng sắp rữa nát từ dưới đất mộ màu đen lên.

Phải nói Tiểu Hồng cũng coi như được đối xử tốt, thế mà còn có được một chiếc quan tài… Ở đây có bao nhiêu cô gái bị chôn dưới tàng cây đều chỉ được cuốn một cái chiếu thôi.

Chú Lê vừa thấy quan tài đã thò đầu ra, lập tức trải vải đỏ chuẩn bị trước ra dưới đất để liệm hài cốt của Tiểu Hồng vào trong vải đỏ, sau đó đưa đến ngôi mộ đã chuẩn bị sẵn kia chôn cất.

Ai ngờ đâu khi chú Lê đang vội vàng trải vải đỏ, lại nghe thấy tiếng hai sư phụ đang đào mộ nhặt cốt chợt hít mạnh! Mấy chúng tôi biết ngay có chuyện không ổn rồi, vì vậy vội vàng xoay người qua xem xét tình hình.

Khi chúng tôi đến trước chiếc quan tài nát bươm đã được mở nắp cũng đều ngây ra tại chỗ… Chiếc quan tài trong mộ dù đã sắp rữa nát thành bột, nhưng cái xác trong áo quan lại sống động như thật, giống y như đúc Tiểu Hồng mà tôi gặp buổi tối hôm đó!

“Chuyện này, sao có thể?” Tôi khá kinh ngạc nói.

Đúng vậy! Đã qua hơn một trăm năm, không những thi thể không thối rữa mà còn giống như người sống? Sao có thể chứ?

Tuy nhiên khi tất cả chúng tôi đều bị cảnh trước mắt làm kinh hoàng, lại thấy hài cốt của Tiểu Hồng nhanh chóng khô kiệt bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, gần như là trong vòng mười

giây đã hóa thành một bộ xương trắng.

Điều này càng khiến mấy người chúng tôi ngây ra. Tuy tình huống thế này không phải không có, nhưng mà thông thường đều diễn ra trong quan tài được bịt kín cực kì tốt, sao cái áo quan nát bươm này có thể làm được?

Ngay cả hai vị sư phụ nhặt cốt kia cũng nói, họ làm nghề này đã sắp ba mươi năm, đều chưa từng gặp loại tình huống này…

Còn may chú Lê khá bình tĩnh, bởi vì chú đã biết là có chuyện gì. Vì vậy chú trấn an hai sư phụ nhặt cốt kia: "Không sao, trước đấy xác chết không thối rữa là bởi vì cô ấy vừa mới sinh con đã chết, cho nên âm khí trên thi thể rất nặng. Vậy nên mới có thể trăm năm không thối rữa. Hiện giờ đột nhiên phơi dưới ánh mặt trời, bị xua tan âm khí trên người, tất nhiên sẽ nhanh chóng hóa thành xương trắng."

Hai sư phụ nhặt cốt dù có nửa tin nửa ngờ nhưng cuối cùng vẫn nhặt hài cốt của Tiểu Hồng ra. Suy cho cùng bọn họ đã trong nghề vài chục năm, dĩ nhiên chẳng còn kiêng kỵ gì nữa.

CHƯƠNG

Bản chất ác độc của con người

Nhưng khi hai vị sư phụ nhặt từng đoạn xương ra ngoài lại đột nhiên phát hiện ở phần cổ của hài cốt hình như có thứ gì đó là lạ.

Nghe bọn họ nói vậy, chú Lê lập tức nhảy xuống hố xem xét, rồi chú tìm thấy một cây đinh sắt ở cổ họng của hài cốt!!

Tôi nhìn thấy đinh sắt trong tay chú Lê cũng khá khiếp sợ: “Sao lại có thứ này? Ai nhét thứ này vào trong miệng của Tiểu Hồng?”

Mặt mày chú Lê âm trầm: “Không phải nhét vào trong miệng, mà là đóng vào trong miệng. Đây có lẽ chính là lý do tại sao âm hồn kia không thể nói chuyện...”

“Đóng... đóng đinh trong miệng?! Vì sao chứ? Cô ấy đã chết còn đóng đinh vào lưỡi cô ấy làm cái gì?” Tôi nói với vẻ ngạc nhiên.

Chú Lê hừ nhẹ: “Còn có thể là vì sao? Không cho cô ta đến Âm Ti cáo trạng chứ sao.”

“Nhưng trong ký ức cuối cùng của Tiểu Hồng, cháu cũng đâu nhìn thấy cô ấy có chuyện gì phải đi cáo trạng đâu?” Tôi hơi khó hiểu.

Lúc này chú Lê chỉ nhìn chằm chằm cái đinh sắt trong chốc lát rồi mới từ từ nói: “Vậy chính là chuyện xảy ra sau khi cô ta chết… Cháu cũng đừng quên cô ta còn có một đứa con chứ?”

Đúng vậy, sao tôi lại quên mất việc này chứ? Xem tình trạng nhập liệm của Tiểu Hồng sau khi chết, chắc chắn đứa bé đã được sinh ra, nhưng mà chết hay sống thì khó mà nói. Nếu đã chết, vì sao không chôn cùng Tiểu Hồng? Nếu không chết, vì sao lại phải đóng đinh miệng của Tiểu Hồng, khiến cô ấy không thể xuống Âm Ti cáo trạng đây?

Lúc này Đinh Nhất vẫn luôn đứng một bên không lên tiếng đột nhiên chỉ vào phiến đá xanh bị ném sang một bên: “Mặt này hình như có chữ viết…”

Chú Lê nghe thế vội vã đi qua xem thử, phát hiện quả nhiên bên trên có khắc một ít chữ nhỏ. Chú lập tức dùng tay phủi bùn đất bên trên đi, chữ viết điêu khắc trên phiến đá vừa nhìn là hiểu ngay.

Nội dung trên đó đại khái là nói, năm xưa sau khi Tiểu Hồng chết thì âm hồn không tan, hại chết mấy thợ mỏ trẻ khỏe ngay thẳng, cuối cùng cai đầu mời tới một vị âm dương tiên sinh có tiếng tăm lừng lẫy để thu phục ma nữ, bày pháp trận, nhốt xuống dưới phiến đá xanh này.

Xem ra trên đó chỉ viết kết quả của vụ việc, lại không viết nguyên nhân gây ra chuyện. Vì sao sau khi chết Tiểu Hồng biến thành lệ quỷ? Nhất định là có lý do chính đáng, chỉ tiếc năm đó vị cao nhân kia chỉ lo viết công đức của mình, lại không đề cập nửa chữ đến lý do sau khi chết Tiểu Hồng thành quỷ.

Trưa hôm đó, đoàn người chúng tôi liền lái xe đến ngôi mộ mới mà ông chủ Từ mua cho Tiểu Hồng trước đó. Bởi vì đối với chuyện xảy ra năm xưa, chúng tôi đã không còn thay đổi được gì, hiện giờ điều duy nhất có thể làm chính là chôn cất thi thể của Tiểu Hồng đàng hoàng, hi vọng nhờ vào đó có thể giảm bớt một ít đau khổ trong lòng cô ấy.

Ngôi mộ mà ông chủ Từ mới mua chỗ nào cũng tốt, khuyết điểm duy nhất là quá xa. Buổi trưa chúng tôi cả cơm cũng chưa ăn đã xuất phát, kết quả đi đến khi trời sắp tối còn chưa tới nơi nữa.

Chú Lê nhìn sắc trời ngoài cửa sổ xe, sắc mặt dần dần nặng nề. Tôi biết chú đang lo lắng điều gì, nhưng bây giờ đã đến nước này, cũng chỉ đành gửi gắm hi vọng rằng Tiểu Hồng có thể thấy sự cực khổ lo toan của chúng tôi mới được.

Cuối cùng xe cũng chạy tới đích đến của chuyến này, trong lòng tôi ít nhiều cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nhưng khi tôi cho rằng chắc là sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa, xe chúng tôi lại đột ngột tắt máy không rõ nguyên do.

Đinh Nhất vừa định bước xuống xem xét tình trạng xe, lại thấy có một màn sương dần dần dâng lên phía trước đèn pha ô tô. Chú Lê lập tức giữ chặt Đinh Nhất và nói: “Trước hết đừng xuống xe, tình hình bên ngoài không đúng lắm...”

Tôi nhìn phạm vi đèn xe ô tô chiếu đến đã là sương khói mờ ảo, xem ra chúng tôi đã gặp phải tà ma chặn đường rồi. Đầu tiên chú Lê lấy la bàn ra coi, rồi quay đầu nói với tôi: “Cháu ở yên trong xe đừng xuống dưới. Chú và Đinh Nhất xuống xe xem thử…”

Tôi nhìn thoáng qua đám sương quỷ khí dày đặc bên ngoài, cũng cảm thấy ở lại trong xe chắc sẽ an toàn hơn một chút, vì vậy vội gật đầu trả lời chú Lê: “Vâng, vậy hai người đi nhanh về nhanh…”

Sau đó chú Lê và Đinh Nhất mở cửa xuống xe. Nhìn bóng dáng hai người họ nhanh chóng biến mất trong đám sương mù, lòng tôi đột nhiên dâng lên một linh cảm không lành.

Sự thật chứng minh, người ở lại một mình vĩnh viễn đều là kẻ gặp được ma trước tiên… Sau khi Đinh Nhất và chú Lê đi chưa bao lâu, tôi chợt cảm thấy độ ấm trong xe giảm xuống, lạnh đến mức cả người tôi nổi da gà.

Khi tôi nhận ra bầu không khí trong xe trở nên quái dị lạ thường là lúc cửa xe đã không mở ra được nữa.

“Cảm ơn anh…” Một giọng nói trong và lạnh truyền đến từ phía sau tôi.

Tôi lập tức cảm thấy da đầu tê dại từng cơn, bởi vì tôi đã ngồi ghế sau, mà hành khách duy nhất trong cốp xe đằng sau lưng cũng chỉ có hài cốt của Tiểu Hồng...

“Không… Không cần cảm ơn!” Giọng tôi phát run.

Có lẽ là nghe ra sự sợ hãi của tôi, Tiểu Hồng cười khanh khách nói: “Anh sợ cái gì hả, ngày hôm qua không phải anh còn nói với tôi đừng sợ, anh sẽ không làm tôi bị thương sao? Cho nên anh yên tâm, tôi cũng sẽ không làm anh bị thương.”

Nghe thấy Tiểu Hồng nói như vậy, tôi mới ổn định lại tâm thần, sau đó từ từ quay đầu lại, nhìn về phía sau mình… Dáng vẻ của cô ấy giống như trước đây, chỗ duy nhất khác nhau là cô ấy có thể nói chuyện.

“Cô có thể nói rồi ư?” Tôi hỏi thật cẩn thận.

Tiểu Hồng nhanh chóng vụt đến bên cạnh tôi, gật đầu đáp: “Ừ, các anh đã lấy đinh sắt trong miệng tôi ra nên tôi có thể nói rồi.”

Nghe cô ấy nhắc tới thứ kia, tôi mới tò mò hỏi: “Là ai đóng thứ đó vào...”

“Đóng vào lưỡi của tôi?” Giọng của Tiểu Hồng trầm thấp.

Tôi gật đầu, rất đồng cảm với cô ấy: “Lúc ấy nhất định rất đau phải không?”

Không ngờ Tiểu Hồng chợt nở nụ cười và nói: “Không có cảm giác gì, bởi vì lúc ấy tôi đã chết rồi.”

“Đã chết rồi còn không chịu buông tha cô ư? Rốt cuộc là tại sao bọn họ lại đối xử với cô như vậy?!” Tôi hơi tức giận bất bình.

Tiểu Hồng cười lạnh và đáp: “Là tôi đã nghĩ lòng người quá đơn giản. Tôi vốn tưởng dù là người xấu nhưng cuối cùng đáy lòng vẫn còn một chút lương thiện… Nhưng tôi sai rồi, hơn nữa sai hoàn toàn.”

Tiếp đó cô ấy kể cho tôi những chuyện xảy ra năm xưa sau khi cô ấy chết… Vào giây phút nghe hết, tôi đã cảm thấy sống lưng lạnh toát. Xem ra khi con người ác đến một trình độ nhất định, đúng là chuyện gì cũng có thể làm được.

Hóa ra năm xưa, sau khi Tiểu Hồng tắt thở, âm hồn của cô vẫn luôn bồi hồi ở gần đó không chịu rời đi. Lúc ấy cô không có nửa phần oán khí, chỉ muốn nhìn đứa con mình vừa mới liều mạng sinh ra thôi.

Nhưng vào lúc này, cô đột nhiên nhìn thấy cai đầu mới tới dẫn mấy đầu mục cấp dưới đến, nhìn thi thể của Tiểu Hồng với vẻ mặt lạnh nhạt: “Chết chưa?”

Người phụ nữ đỡ đẻ cho Tiểu Hồng gật đầu đáp: “Đã tắt thở…”

Cai đầu nghe bà ta nói như vậy xong, tiện tay bế đứa bé trên giường đất lên đi ra ngoài. Tiểu Hồng mắt nhìn mà lòng gấp, nhưng khi đó cô đã là ma, căn bản không làm được gì.

CHƯƠNG

Mượn thọ sống qua ngày

Lòng Tiểu Hồng như lửa đốt, đi theo phía sau cai đầu, không biết tại sao hắn lại ôm con mình đi. Cho đến khi cô theo những người này đi một mạch đến gần mỏ vàng mới trong nháy mắt hiểu ra rốt cuộc bọn họ muốn làm gì.

Vốn là ở mỏ vàng vẫn luôn có một truyền thuyết, đó là chỉ cần đào ra một lượng vàng lớn, cũng chính là cái gọi là "cơn sốt vàng", sẽ đe dọa đến tính mạng. Nếu như không muốn có người chết, phải dùng một "Kim Đồng" chưa đủ tháng để tế mỏ.

Tương truyền năm xưa lúc mỏ vàng này vừa mới khai thác cũng đã liên tiếp xảy ra chuyện, chết không ít thợ mỏ. Cuối cùng phải dùng cách này mới đổi lấy mười năm bình yên cho mỏ vàng.

Bởi vì cách này thật sự độc ác, cho nên vụ việc chưa nghiêm trọng đến mức nhất định thì căn bản không có ai dám dùng... Nhưng từ sau khi cai đầu đời trước bị đè chết đuối dưới thuyền chở vàng, mỏ vàng bắt đầu liên tục xảy ra chuyện, đã chết sáu bảy thợ mỏ rồi!!

Bởi vậy sau khi cai đầu mới nhận chức biết được Tiểu Hồng có thai, bèn mua chuộc mấy gái bán hoa già, thuyết phục Tiểu Hồng sinh con ra... Dù sao cũng là cốt nhục của mình, nếu có thể có khả

năng nuôi sống, đương nhiên cô sẵn lòng sinh đứa trẻ.

Tuy nhiên cô nào có ngờ, những người này lại ôm bụng dạ như thế?! Nhưng lúc này cô đã hóa thành ma, vốn không thay đổi được gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ ném đứa con trai còn sống sờ sờ mà mình vừa mới sinh ra vào lòng sông cát vàng để tế mỏ.

Tận mắt nhìn thấy con của mình chết chìm ở giữa sông, oán khí trong lòng Tiểu Hồng dâng tận trời. Cô hận cái mỏ vàng này, càng hận hết kẻ này đến kẻ khác đã hại mình… Nhưng ngay lúc đó năng lực của cô yếu, vốn chẳng thể báo thù cho mình và con.

Ai ngờ vào ngày đầu thất* của Tiểu Hồng, cô đột nhiên phát hiện năng lực của mình mạnh lên, vì thế cô bắt đầu báo thù mọi người trong mỏ… Đứng mũi chịu sào chính là những kỹ nữ già đã từng hại cô.

** Người Trung Quốc xưa cho rằng "đầu thất" là bảy ngày sau khi mất, hồn người chết sẽ về nhà. Trước khi hồn trở về, người nhà sẽ để sẵn cho người chết một ít cơm, sau đó phải tránh đi, biện pháp tốt nhất là đi ngủ, không ngủ được thì có thể trốn trong chăn, nếu để hồn người chết thấy người nhà thì sẽ khiến họ nhớ nhung, ảnh hưởng đến chuyện đầu thai chuyển kiếp của người chết. (BT)*

Buổi tối hôm đó, trong kỹ viện của mỏ vàng một hơi treo cổ bảy tám gái bán hoa, lập tức tạo ra tiếng vang không nhỏ đối với toàn thể mỏ vàng. Mọi người đều sôi nổi nói là oan hồn của Tiểu Hồng trở về báo thù, từ đây khu mỏ này chỉ sợ rất khó có lại sự bình yên.

Giải quyết xong mấy gái bán hoa già kia, âm hồn của Tiểu Hồng bắt đầu xử lý những tên đàn ông đã hại chết con mình. Cụ thể là dùng cách thức gì thì Tiểu Hồng cũng không nói tỉ mỉ, tóm lại mấy tên kia cuối cùng kẻ chết, người điên...

Người chết liên tục, vụ việc lập tức ầm ĩ to, cuối cùng quan trên

mời tới một vị cao nhân khó lường, thu phục âm hồn của Tiểu Hồng rồi đè xuống dưới phiến đá xanh kia... Còn khu rừng tùng kia chính là trận pháp bày ra để chặn lại oán khí của Tiểu Hồng. Cái đinh ở trong miệng Tiểu Hồng cũng bị đóng vào lúc ấy, sợ có một ngày âm hồn của cô thoát khỏi trận pháp và xuống Âm Ti cáo trạng.

Nghe Tiểu Hồng kể xong toàn bộ quá khứ, trong lòng tôi không nói ra được là có cảm giác gì. Thật ra những người có số mạng bi thảm như cô ấy trong xã hội cũ quá nhiều, thậm chí có người còn đau khổ hơn cô... Điều mà bây giờ chúng tôi có thể làm cũng chỉ là khiến cô ấy loại bỏ oán khí trong lòng, sớm ngày xuống Âm Ti đầu thai.

Nghĩ đến đây, tôi nhẹ giọng nói với cô ấy: “Chúng tôi chọn một ngôi mộ mới cho cô, phong thủy rất tốt. Cô đừng rối rắm chuyện trước kia nữa, vẫn nên quên đi...”

Tròng mắt trong veo của Tiểu Hồng nhìn tôi rất lâu, cuối cùng cười nhạt nói: “Anh là một người tốt, nếu lúc tôi còn sống có thể gặp được người đàn ông như anh, có lẽ sẽ không phải có kết cục này...”

Tôi khẽ cười và đáp: “Tôi tin sau này cô nhất định sẽ gặp được... Bởi vì cô cũng là một cô gái tốt.”

Không bao lâu sau nhóm chú Lê chạy trở về, khi nhìn thấy tôi vẫn bình an ngồi ở trong xe thì tất cả đều thờ phào nhẹ nhõm. Lúc này Tiểu Hồng đã sớm biến mất không thấy nữa. Có điều tôi biết cô ấy vẫn luôn theo phía sau tôi...

Khi chúng tôi đi đến ngôi mộ mà ông chủ Từ đã chọn sẵn, mặt trăng trên trời đã treo cao. Quan tài và bia đã cũng đã chuẩn bị đủ cả, chỉ chờ chúng tôi đưa hài cốt của Tiểu Hồng tới.

Để kịp giải quyết xong chuyện này trước khi hết ngày hôm nay,

chú Lê chỉ huy chúng tôi bày bàn thờ và lư hương giúp chú, chuẩn bị bỏ hài cốt của Tiểu Hồng vào quan tài và hạ táng. Công nhân tới giúp việc tối hôm nay là do ông chủ Từ trả nhiều tiền mời tới, bằng không đi chôn cất lúc tối lửa tắt đèn thế này, ít tiền ai mà tới!

Khi đang bận trước bận sau giúp đỡ chú Lê, đuôi mắt tôi chợt quét đến một bóng người nho nhỏ đứng dưới một gốc cây không xa đang nhìn chúng tôi. Tôi biết đó là âm hồn của Tiểu Hồng. Có thể là vì dương khí trên người của nhóm chú Lê nặng quá, cho nên cô ấy không dám tới gần, chỉ đành nhìn từ xa xa...

Đôi khi đúng là người đang làm, ma đang nhìn... Đừng tưởng rằng người đã chết là có thể làm gì thì làm với cô ấy, cũng không biết toàn bộ việc mình làm đều bị ma nhìn thấy rành rành! Nếu năm xưa những người kia không ôm lòng ác độc, Tiểu Hồng cũng sẽ không biến thành lệ quỷ, càng không có những chuyện phía sau.

Buổi tối hôm đó an táng Tiểu Hồng xong, chúng tôi theo đường cũ quay về. Xe đã đi rất xa nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy Tiểu Hồng vẫn đứng dưới gốc cây kia vẫy tay chào tạm biệt chúng tôi.

Điều chúng tôi có thể làm cho cô ấy cũng chỉ có nhiêu đó. Hi vọng khi cô ấy đầu thai làm người có thể sống cuộc sống bình thường mới tốt...

Sau khi trở lại viện dưỡng lão, chú Lê lại làm hết những chuyện kế tiếp, cuối cùng khôi phục sự bình lặng ngày xưa cho nơi này. Khi chúng tôi sửa soạn rời đi, cũng có đội thi công mới vào ở, chuẩn bị bắt đầu xây dựng tòa nhà.

Sau này khu rừng tùng kia không còn xảy ra chuyện tà ma gì nữa. Nghe ông chủ Từ nói, sau khi các cụ vào ở, thường xuyên vào đền thờ trong rừng cây thắp hương khấn vái. Trước tiên mặc kệ có linh hay không linh, dù sao cứ hương khói không ngừng là được.

Trưa hôm nay đến nhà chú Lê ăn cơm, chú phấn khởi nói với tôi: “Tiền thù lao của ông chủ Từ đã vào tài khoản rồi, lát nữa chú chuyển vào thẻ của cháu...”

Tôi vội ngắt lời chú: “Trước hết cứ để ở chỗ chú đi, chờ sau này cháu cần dùng tiền rồi nói.”

Chú Lê nghe vậy chỉ cười mà không nói gì nữa... Lúc ăn cơm trưa chúng tôi xem tivi, trên bản tin nói người giàu nhất thành phố Lưu Hải Phúc đã qua đời vì bệnh tật. Con trai cả của ông ta là Lưu Duệ thừa kế toàn bộ tài sản, trở thành người giàu có trẻ tuổi nhất trong thành phố.

Chú Lê lắc đầu nói: “Năm kia Lưu Hải Phúc còn tìm đến chú, hi vọng chú có thể mượn thọ giúp ông ta. Nhưng mà cuối cùng cũng không mượn thọ thành công…”

Tôi nghe mà lòng căng thẳng, chẳng lẽ là giống với tôi hồi nhỏ, cần mượn tuổi thọ của người thân nhất để sống qua ngày?! Vì vậy tôi tò mò hỏi chú Lê: “Mượn thọ ạ? Mượn như thế nào? Mượn ai ạ?”

Chú Lê quay đầu trả lời tôi: “Chính là cách mượn thọ như cháu biết đấy, tính chất không khác biệt lắm...”

Tôi tức thì hiểu ra vì sao năm đó Lưu Hải Phúc không mượn thành công, ông ta đã từng này tuổi, tất nhiên là không còn cha mẹ để có thể cho ông ta mượn thọ nữa. Trừ cha mẹ cũng chỉ còn lại con cái của mình, nhưng làm cha mẹ sao lại nỡ lấy tuổi thọ của con cho mình chứ?

CHƯƠNG

Dưới lầu có người

“Sau đó thì sao? Chú không giúp ông ta nghĩ thêm cách khác sao?” Tôi hỏi.

Chú Lê lắc đầu: “Tuổi thọ của con người đều do trời định, há có thể tùy tiện sửa đổi bằng sức người? Loại chuyện này cũng chỉ có chú họ cháu dám làm, chú không có bản lĩnh như ông ấy, hơn nữa chú còn muốn sống lâu thêm mấy năm cơ.”

Tôi gật gù đáp: “Xem ra chắc là không mượn thành công rồi! Bằng không cũng sẽ không phải chết.”

Chú Lê lại hừ lạnh: “Không, tuy rằng ông ta không thành công ở chỗ chú, nhưng chắc đã mượn được từ chỗ người khác. Nếu không năm kia ông ta đã chết rồi, sao tới giờ mới qua đời chứ?”

Tôi buồn bực nói: “Lẽ nào ông ta nỡ mượn tuổi thọ của chính con trai mình ư?”

Chú Lê lắc đầu một cách bất đắc dĩ: “Ông ta không nỡ mượn của con trai mình, nhưng mà ông ta lại hi vọng chú mượn từ người khác...”

“Hả? Vậy ông ta cũng quá thiếu đạo đức rồi!” Tôi kinh ngạc.

Chú Lê gật đầu rồi tiếp tục nói với tôi: “Đây cũng không chỉ đơn giản là thiếu đạo đức đâu, đây là hại tính mạng của người ta, sao

chú có thể giúp ông ta được? Thật ra trước kia Lưu Hải Phúc là khách hàng cũ của chú. Mỗi năm, tập đoàn Hải Phúc của ông ta đều sẽ tìm chú để bố trí phong thuỷ. Nhưng từ sau năm chú từ chối ông ta, ông ta không còn tới tìm chú nữa.”

Tôi cực kì tò mò hỏi: “Vậy ông ta mượn thọ của ai ạ?”

Chú Lê lắc đầu trả lời: “Không rõ lắm, có điều thời nay có tiền là có thể bắt quỷ đẩy cối xay. Chỉ cần ông ta chịu bỏ tiền, dĩ nhiên sẽ có người cống hiến ra mấy năm tuổi thọ của bản thân. Có điều độ nguy hiểm của việc thế này rất lớn. Có lẽ có người cảm thấy bản thân còn trẻ, thiếu mấy năm tuổi thọ không phải vấn đề gì lớn. Nhưng mà bọn họ cũng không biết nếu sửa đổi tuổi thọ, vận số cũng sẽ có biến hóa. Chỉ sợ hơi hơi gặp phải một kiếp số nhỏ trong đời cũng có thể từ giảm thọ trở thành đoản thọ.”

Tôi hiểu ý của chú Lê là gì. Nếu người thường bị lừa dối mượn thọ, rất có khả năng là thả con cá rô để vồ con săn sắt, vì lợi ích trước mắt mà xem nhẹ kiếp nạn ngày sau.

Lúc ấy chúng tôi chỉ coi chuyện này như chuyện phiếm để tán gẫu vài câu, ai ngờ không đến mấy ngày, người giàu có mới nổi Lưu Duệ kia lại tìm tới cửa xin chú Lê giúp đỡ… Anh ta gặp chú Lê cũng không giấu giếm gì, thẳng thắn kể hết toàn bộ vụ việc cho chú Lê, hi vọng chú Lê có thể giúp mình giải quyết nguy cơ trước mắt.

Hóa ra Lưu Hải Phúc vừa chết được mấy ngày, biệt thự của nhà họ Lưu đã bắt đầu không yên ổn. Mỗi tối đều có thể nghe thấy có người đi tới đi lui ở dưới lầu, đôi khi còn quăng đồ đập chén…

Người nhà họ Lưu thật sự chịu không nổi, bèn mời tiên sinh Viễn Quang luôn xem phong thủy cho nhà bọn họ đến. Vị tiên sinh Viễn Quang này tới biệt thự nhà họ Lưu cũng chẳng nói gì, chỉ bảo đêm đó bọn họ đừng về nhà, tất cả cứ giao cho ông ta xử lý là

được.

Thời trẻ Lưu Duệ vẫn ở nước ngoài tiếp thu nền giáo dục của phương Tây, cho nên vốn dĩ không quá tin tưởng những việc này. Nhưng hiện giờ trong nhà mình đã xảy ra chuyện như vậy, khiến anh ta không thể không tin có một số việc đúng là khoa học không giải thích được.

Vì thế anh ta nghe lời vị tiên sinh Viễn Quang này, dẫn người nhà ra ở khách sạn một đêm… Anh ta vốn tưởng rằng vị tiên sinh Viễn Quang này có thể giải quyết được tất cả. Vì suy cho cùng, lúc còn sống cha anh ta rất tin tưởng vị đại sư này.

Kết quả vào sáng sớm hôm sau, khi anh ta về đến nhà lại nhìn thấy vị tiên sinh Viễn Quang kia úp mặt xuống đất nằm không động đậy! Lúc ấy Lưu Duệ sợ quá, lập tức bấm 120 gọi xe cứu thương.

May mắn là được cứu chữa kịp thời nên vị tiên sinh Viễn Quang kia không gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng ông ta bị nhồi máu não đột ngột nên tê liệt cả người, không nói ra được dù chỉ một câu hoàn chỉnh. Cuối cùng ông ta nằm trong phòng bệnh, chảy nước miếng nói cho Lưu Duệ, bảo anh ta nhanh chóng đi tìm Lê đại sư cứu mạng!

Nghe xong, chú Lê trầm tư rất lâu rồi mới từ từ nói với Lưu Duệ: “Trước đây tiên sinh Viễn Quang có từng nói là thứ gì làm ầm ĩ ở trong nhà cậu không?”

Lưu Duệ bất đắc dĩ lắc đầu: “Ông ta không chịu nói! Lúc ấy tôi cho rằng chắc chắn ông ta có thể giải quyết. Dù sao lúc cha tôi còn sống rất tin tưởng ông ta, nhưng không ngờ sẽ biến thành thế này… Tôi nghe trợ lý của cha tôi hồi còn sống nói, trước đây ông cũng thường xuyên lui tới với ngài, nhưng từ khi quen vị tiên sinh Viễn Quang này thì rất ít liên hệ. Hiện giờ tiên sinh Viễn Quang

cũng bảo tôi cầu cứu ngài, nói vậy ngài nhất định là cao nhân có bản lĩnh thật rồi.”

Chú Lê xua xua tay và nói với anh ta: “Cha cậu và tôi đã quen biết nhiều năm. Tuy nói mấy năm nay chúng tôi ít lui tới nhưng đó cũng chỉ là vì quan điểm khác biệt. Giữa chúng tôi cũng không chất chứa thù hận gì.”

Lưu Duệ nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi! Xin Lê đại sư giúp tôi việc này. Giờ căn nhà kia tôi cũng chỉ có thể để trống, căn bản là không dám ở tiếp.”

Sau đó chú Lê bảo anh ta kể lại tỉ mỉ kỹ càng cho chú nghe, ngoài nghe thấy âm thanh lạ trong nhà, còn có việc lạ nào xảy ra nữa không?

Lưu Duệ ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Trừ nghe thấy tiếng đi lại ra, chỉ có tiếng đồ làm bếp trong phòng bếp bị quăng quật vang vọng thôi... Ngoài những cái đó thì thật sự là không có việc lạ nào khác.”

Vốn là mấy ngày trước nhà bọn họ vừa mới xử lý xong chuyện hậu sự của Lưu Hải Phúc. Thể xác và tinh thần của mọi người đều rất mỏi mệt, cho nên tất cả đều ngủ sớm. Nhưng ai ngờ ngủ đến nửa đêm, Lưu Duệ đột nhiên bị vợ lay tỉnh, nói là dưới lầu có người!!

Lúc ấy Lưu Duệ cũng ngẩn ra, bọn họ ở biệt thự độc lập, hệ thống phòng trộm vô cùng chặt chẽ, đáng lẽ không có trộm mò vào được! Nhưng Lưu Duệ cẩn thận nghe ngóng, cũng có thể nghe được dưới lầu có người đang đi qua đi lại, hơn nữa nghe tiếng còn là một người đàn ông.

Người giúp việc nhà họ ngủ ở dưới lầu, nhưng tiếng bước đi của bà ấy không nặng nề như vậy, cho nên chắc chắn không phải người giúp việc nhà họ đi lại ở dưới. Nghĩ đến đây Lưu Duệ bèn

lấy gậy bóng chày đằng sau cánh cửa ra rồi chậm rãi đi xuống lầu…

Khi Lưu Duệ xuống đến dưới lầu lại phát hiện dưới lầu không có một bóng người, tiếng bước chân vừa rồi cũng đột nhiên im bặt. Lúc này người giúp việc nhà bọn họ vừa nghe Lưu Duệ xuống lầu, lập tức mặt mày hoảng sợ mở cửa chạy ra khỏi phòng nói với anh ta: “Căn nhà này có ma!”

Ngay từ đầu Lưu Duệ cũng không tin, anh ta kiên trì cho rằng có thể là có ăn trộm mò vào trộm đồ, nhưng về sau mỗi đêm âm thanh này đều xuất hiện, đôi khi dậy sớm còn thấy trong phòng bếp bị làm cho loạn xà ngầu, giống như bão quét qua.

Sau đó Lưu Duệ đành phải trích video trong camera giám sát ở lầu một ra xem, lúc ấy tất cả mọi người ở đó đều choáng váng, chỉ thấy trong video có một bóng đen mơ hồ đi qua đi lại giữa lầu một và phòng bếp, đến sau khi Lưu Duệ xuống lầu hắn mới biến mất tại chỗ.

Lần này chính bản thân Lưu Duệ cũng tin trong nhà có ma, vì vậy anh ta nhanh chóng mời tiên sinh Viễn Quang mấy năm nay vẫn luôn giúp cha mình xem phong thuỷ tới, thế mới có chuyện sau đó…

Nghe xong, chú Lê nói với anh ta: “Trước tiên cậu đừng lo lắng, ngày mai tôi đến bệnh viện gặp Viễn Quang rồi nói tiếp.”

CHƯƠNG

Chung thọ

Sau khi tiễn Lưu Duệ đi, tôi hỏi chú Lê: "Viễn Quang là thế nào ạ? Sao trước đây cháu chưa từng nghe chú nhắc đến người này?"

Chú Lê thở dài: "Khi còn trẻ, bọn chú có quan hệ khá tốt, sau đó vì quan điểm khác nhau nên mỗi người một ngả."

"Khác quan điểm trong chuyện gì ạ?" Tôi tò mò.

Chú Lê lắc đầu chán nản, nói: "Suy nghĩ khác nhau, ông ấy táo bạo, rất thích sáng tạo trong thuật huyền học… còn chú thì khác, chú thích tuân theo tự nhiên, không muốn thay đổi những thứ truyền thống."

"Ví dụ như… mượn thọ!?" Tôi hỏi.

Chú Lê gật đầu: "Ừm… mặc dù chuyện này đều là hai bên tình nguyện, nhưng dù sao cũng vẫn là trái ý trời! Đây là cấm thuật của sư môn chú, chú và sư huynh đều bị sư phụ cấm không được dùng thuật này."

"Vậy năm đó sao chú họ cháu còn dám…?" Tôi không hiểu được.

Chú Lê hừ một tiếng: "Chuyện của mọi người năm đó chú không biết nhiều, nên cũng không bình luận lung tung, có điều chú họ cháu chỉ sợ đã sớm vượt qua ngoài tam giới, không còn trong

ngũ hành, cho nên ông ấy sợ cái gì chứ!”

Tôi nghĩ cũng đúng, chú họ là tội phạm truy nã của Âm Ti, thêm một tội hay thiếu một tội cũng chẳng sao, dù sao rận nhiều rồi cũng chẳng sợ ngứa… chú Lê thì khác, mệnh của chú ấy phạm vào ngũ tệ tam khuyết, vẫn nên tích cho mình chút âm đức.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi đến bệnh viện, thằng nhóc Đàm Lỗi kia rất quan tâm đến ông Viễn Quang kia, cậu ta đã được nghe danh của ông ta từ khi còn ở nhà. Lúc biết Đàm Lỗi có thể nhìn thấy hồn ma, mẹ của cậu ta đã đưa cậu ta đến tìm Viễn Quang, nhờ ông ta làm phép xua đuổi tà ma cho Đàm Lỗi… May mắn là sau đó Đàm Lỗi không dám nói thật, nên chuyện này cũng coi như xong.

Danh tiếng của tiên sinh Viễn Quang đối với mọi người khá tốt, tiếc là sau chuyện của Lưu Hải Phúc thì không còn giữ được “bản ngã” nữa.

Chúng tôi đi đến khoa giải phẫu thần kinh ở tầng mười một, thấy có một phòng, ngoài cửa có rất đông người nhốn nháo, một cô y tá mặt lạnh nói: “Đây là bệnh viện, mọi người đang làm phiền bệnh nhân nghỉ ngơi, nhanh rời khỏi đây đi.”

Mấy người kia mặc dù không muốn nhưng cũng hậm hực rời đi… Tôi thấy thế vội vàng đến hỏi cô y tá kia: “Xin hỏi, ông Lam Viễn Quang nằm ở phòng nào?”

Người y tá kia nhướng mày nói: “Không thấy mấy người vừa bị tôi đuổi ra đấy à? Bệnh nhân này hiện nay cơ thể rất yếu, cần phải tĩnh dưỡng, mọi người thi nhau đến thăm ông ấy, ông ấy có thể nghỉ ngơi được không?”

Hả? Tôi chỉ hỏi cô ta có một câu, làm gì mà tuôn một tràng thế? Thế là tôi thuận mồm bịa chuyện: “Tôi đến thăm bác hai tôi cũng không được sao? Ở bệnh viện bây giờ còn cấm thăm bệnh nhân

à?"

Y tá thấy tôi nói Lam Viễn Quang là bác hai mình, giọng lập tức mềm mỏng hơn hẳn: "Vậy anh đợi tôi một chút, mấy người lúc nãy là do bệnh nhân không muốn gặp, nên tôi mới đuổi đi."

Tôi gật đầu: "Được, cô đi nói với bác ấy là tôi và cha tôi là Lê Chấn Hải đến thăm ông ấy."

Cô ta đi vào một chút rồi ra ngay, mở cửa vẫy tay với chúng tôi: "Vào đi!"

Tôi biết, chỉ cần nói ra đại danh của chú Lê, cái vị tiên sinh Viễn Quang kia nhất định sẽ gặp chúng tôi, ông ta bây giờ vẫn phải nhờ vào chú Lê để thu dọn tàn cuộc nữa mà? Quả nhiên, người tên Viễn Quang kia vừa nhìn thấy chú Lê, mắt đã ngấn nước, miệng há nửa ngày mới nói được một chữ Lê.

Dù sao cũng quen biết đã lâu, chú Lê cũng không muốn nhìn thấy Lam Viễn Quang khổ sở như thế, vội nắm chặt tay ông ta: "Anh không phải vội, để tôi nói, anh nhìn khẩu hình có hiểu không?"

Lam Viễn Quang vội vàng cảm kích gật đầu, nước miếng lại chảy ra…

Chú Lê bình tĩnh hỏi: "Anh làm lễ mượn thọ cho Lưu Hải Phúc rồi?"

Lam Viễn Quang gật đầu nhẹ, ánh mắt đầy hối hận.

Chú Lê thấy ông ta thừa nhận thì hỏi tiếp: "Sau khi Lưu Hải Phúc chết, người mượn thọ kia cũng chết rồi?"

Lam Viễn Quang nhắm mắt thở dài, tiếp tục gật đầu.

Chú Lê liên tục lắc đầu nói: "Anh đấy, anh đấy! Anh thấy làm chuyện này có gì tốt không? Gan anh cũng lớn thật, cái gì cũng dám làm! Mượn thọ còn chưa tính, còn phải chung thọ! Bây giờ thì

hay rồi, một người chết bồi thêm một người! Đây chính là hại tính mạng người khác, anh biết không?”

Lam Viễn Quang nước mắt nước mũi ròng ròng ấp úng nói gì đó, mãi tôi mới nghe ra ông ta nói cái gì, ông ta nói mình cũng không ngờ kết quả sẽ như vậy… Ông ta vốn tưởng rằng người kia trẻ tuổi khỏe mạnh, sao có thể đoản mệnh như vậy. Hơn nữa, trước đó ông ta đã tính bát tự của cậu ta, cậu ta có thể sống đến hơn tám mươi tuổi! Không thể nghĩ được, vì sao mới có hai năm Lưu Hải Phúc đã chết, cậu ta còn chết theo.

Chú Lê nghe xong thở dài nói: “Lưu Hải Phúc đã tận thọ, ông ta sống thêm một năm giống người bình thường sống một năm sao? Anh để ông ta và người trẻ tuổi kia chung thọ, đó không phải là đang hao tổn tuổi thọ của người khác à?”

Tôi nghe không hiểu “chung thọ” là như thế nào? Nên thì thầm hỏi Đinh Nhất chung thọ là gì?

Đinh Nhất giải thích cho tôi: “Chung thọ tức là cùng người khác chia sẻ tuổi thọ… Ví dụ như, một người có ba mươi năm tuổi thọ, nếu anh ta đồng ý cùng người khác chung thọ, đồng nghĩa với việc anh ta cho người kia mười lăm năm tuổi thọ của mình.”

Tôi giật mình: “Còn có cách này sao? Vậy là cùng nhau đi đến Hoàng Tuyền rồi? Nhưng làm gì có ai ngốc như thế chứ? Lại đồng ý chung thọ với người khác?”

Đinh Nhất lắc đầu nói: “Có đầy người chỉ vì mua điện thoại di động có thể bán thận của mình, nói gì đến chuyện chỉ chung thọ? Thời buổi này có những việc chỉ có cậu không nghĩ đến, chứ không phải không thể xảy ra…”

Tôi thấy cũng đúng, đặc biệt còn có Lam Viễn Quang tính giúp người đó tuổi thọ tận tám mươi tuổi, dùng một nửa tuổi thọ đổi lấy vinh hoa phú quý một đời… có vẻ cũng hợp lý.

Sau khi chú Lê hỏi rõ mọi chuyện, an ủi Lam Viễn Quang an tâm dưỡng bệnh, chuyện tiếp theo giao cho chúng tôi xử lý! Còn việc phải bù lại đến mức nào, thì còn phải xem tạo hóa của ông ta.

Ra khỏi bệnh viện tôi hỏi chú Lê: “Lúc nãy tiên sinh Viễn Quang nói chuyện ấp a ấp úng cháu nghe không rõ, không phải lúc đầu nói là mượn thọ sao? Sao cuối cùng lại thành chung thọ ạ?”

Chú Lê đúng lúc tức không có chỗ phát tiết, nên xả ngay: “Đừng nói nữa, tên Lam Viễn Quang đó không phải vì thấy tiền nên mắt sáng lên sao? Lúc đầu mượn thọ cũng quá rồi! Ông ta còn được đà lấn đến chung thọ!”

Tôi nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ trước đó Lam Viễn Quang không nói rõ chuyện này với người chung thọ?”

CHƯƠNG

Ma tham tiền

Chú Lê hừ một tiếng: "Nói rõ ràng cái rắm! Người chết rồi thì chuyện gì cũng khác đi! Chuyện này dù rơi vào ai thì cũng chết không nhắm mắt! Cháu nghĩ xem, vốn tưởng là cùng kẻ có tiền chung thọ, có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý hai ba mươi năm, kết quả còn chưa được hưởng phúc thì đã chết! Âm hồn của hắn có thể yên sao?"

"Vậy thì có thể làm gì ạ? Bây giờ người đã chết, dù trả giá thế nào cũng không thay đổi được chuyện này mà!" Tôi không biết phải làm gì.

Chú Lê cũng khó xử: "Trả không hết cũng phải trả! Bây giờ âm hồn kia cứ trời tối là sẽ đến nhà họ Lưu làm loạn. Phải nghĩ cách trấn an âm hồn đó đã rồi tính sau."

Đêm hôm đó, chúng tôi đến biệt thự của Lưu Duệ, đúng như chú Lê dự đoán, căn phòng kia đã bị âm hồn phẫn nộ phá lung tung lên, xem ra hắn rất tức giận!

Thật ra tôi cũng không hiểu, trước đó Lam Viễn Quang đã tính ra tuổi thọ của người chung thọ với Lưu Hải Phúc không ngắn, vậy sao sau đó lại đột nhiên đoản mệnh như vậy?

Chú Lê giải thích cho tôi: "Thật ra mượn thọ hay chung thọ

cũng như nhau, đều có biến số rất lớn, nếu như một người trong chung thọ làm việc gì đó tổn hại âm đức dẫn đến tuổi thọ bị giảm mạnh, sẽ khiến cả hai người cùng gặp xui xẻo.”

Tôi nhìn đống nồi bát muôi đũa bị đập tan nát: “Nhìn tình hình này thì tâm tình hắn thật sự không tốt, không dễ để trấn an đâu.”

Chú Lê cầm la bàn đi xung quanh một vòng, sau đó nói với chúng tôi: “Sau khi trời tối tùy vào tình huống thì làm việc! Không biết tên Lưu Hải Phúc này đã làm chuyện thất đức gì, mà thoáng cái đã dùng hết mấy chục năm thọ của người ta.”

Sau khi trời tối, chú Lê bày xong trận pháp ở phòng khách tầng một, chờ kẻ chung thọ xui xẻo kia xuất hiện… Thật ra, trong chuyện này cũng không thể đổ hết trách nhiệm cho người khác, có nhiều chuyện là do lựa chọn của bản thân mới khiến sự tình phát triển theo hướng xấu đi.

Thế nhưng người chết rồi không giống người sống, người sống thì bạn có thể cùng họ ngồi nói chuyện đạo lý, giảng đạo lý không thông còn có thể dùng đến luật pháp… Nhưng người chết thì không được! Không thể nói đạo lý, người ta cảm thấy mình chết oan, vậy chúng tôi có thể làm gì chứ?

Đúng lúc chúng tôi đã dàn trận xong, sẵn sàng chờ quân địch xuất hiện, thì nghe tiếng “lách cách” vang lên trong phòng bếp, sau đó đèn trên đầu chúng tôi không ngừng chớp lia lịa… Chúng tôi lập tức nhìn nhau, chính chủ đến rồi.

Lúc tôi nhìn thấy âm hồn liền hiểu ngay vì sao oán khí của hắn lại sâu như vậy? Hắn ta chắc chỉ mới hai mươi tuổi, chết như vậy đúng là hơi sớm…

Đúng là chết trẻ thì khỏe ma, suy nghĩ vẫn chưa trưởng thành thêm chút nào, nhìn thấy mấy người chúng tôi, sắc mặt hắn âm trầm nói: “Làm sao? Hai hôm trước tôi vừa đánh đuổi một tên, nhà

họ Lưu lại đến mời mấy người đến à?”

Chú Lê khẽ cười nói: “Cậu thanh niên này, không nên tức giận như thế, chúng tôi là đến giúp cậu… Chẳng lẽ cậu thực sự muốn tiếp tục như thế này sao? Nhà họ Lưu rất nhiều tiền, cậu làm loạn lên thì cùng lắm họ khóa căn nhà này lại, không ở đây nữa là xong, đến lúc đó cậu cũng chỉ có thể vĩnh viễn ở lại chỗ này.”

Tên nhóc kia thấy chú Lê nói chuyện nhẹ nhàng, không giống Lam Viễn Quang, nên cũng dùng giọng điệu hòa hoãn: “Tôi thật sự chết quá oan uổng! Lúc trước tên thầy bói Lam Viễn Quang kia lừa tôi! Nói cái gì mà nếu tôi để ông chủ Lưu cùng chung thọ thì sẽ có thể sống cuộc sống giàu sang. Ông ta còn nói tôi có thể sống đến tám mươi tuổi! Chó má! Tất cả đều là chó má! Cái gì mà tám mươi tuổi, đến tuổi ba mươi tôi còn chưa được đón nữa là!”

Tôi hỏi hắn: “Trước đó ông ta không nói những nguy hiểm của việc chung thọ với cậu sao?”

Tên kia phẫn nộ nói: “Ông ta chỉ nói tôi sẽ bị giảm một nửa tuổi thọ, nhưng ông ta nói tôi có thể sống đến tám mươi tuổi? Tôi còn gần sáu mươi năm nữa, chia cho ông Lưu một nửa tôi vẫn còn ba mươi năm nữa! Đến lúc đó, ông chủ Lưu sẽ chia cho tôi một nửa gia tài… nhiều tiền như thế, đừng nói là ba mươi năm, tôi có dùng cả đời cũng không kiếm được bấy nhiêu tiền!”

Chú Lê hỏi hắn: “Cậu chết như thế nào?”

Không ngờ hắn lại lắc đầu, nói: “Không biết…”

Tôi không tin hỏi lại: “Hả? Vậy cậu đúng là ma hồ đồ, đến cả chuyện mình chết thế nào cũng không biết?”

Chú Lê thở dài: “Người trẻ tuổi, cậu tên là gì? Cho dù không biết mình chết thế nào, thì cậu cũng biết những chuyện trước khi chết chứ?’

Hắn trả lời chú Lê: “Tôi tên là Thái Tiểu Hạo, trước khi chết hình như tôi đang đi chơi cùng bạn bè, nhưng cụ thể thế nào thì tôi không nhớ rõ.”

Chú Lê tiếp tục hỏi. “Vậy sao cậu đến được đây?”

Nhưng Thái Tiểu Hạo cũng không biết gì nữa: “Không biết, sau khi chết tôi liền hiện ra ở đây…”

Tôi nghe xong là hiểu! Khó trách hắn lại đem bán tuổi thọ của mình cho người khác. Hóa ra tên này từ khi còn sống đã là thằng ngố, sau khi chết làm một con ma càng hồ đồ hơn! Không còn cách nào, chú Lê đành hỏi địa chỉ nhà hắn, đồng ý với hắn trước tiên đến nhà hắn xem tình hình thế nào rồi tính tiếp.

Sau đó chúng tôi còn hứa sẽ giúp hắn bảo Lưu Duệ bồi thường một khoản tiền cho cha mẹ hắn… Tên Thái Tiểu Hạo này vừa nghe đến chuyện được tiền bồi thường, nháy mắt lệ khí trên người đã giảm đi rất nhiều, quả nhiên là một kẻ tham tiền!

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi theo địa chỉ Thái Tiểu Hạo đưa tìm đến nhà hắn… Nhưng khi tôi và chú Lê gõ cửa nhà hắn, thấy bên trong có hai cảnh sát.

Thái Tiểu Hạo đã mất tích mấy ngày, cha mẹ hắn không tìm được con nên đã phải báo cảnh sát. Lúc chúng tôi đến vừa vặn gặp hai cảnh sát đến nhà tìm hiểu sự tình, khiến chúng tôi phải nói láo nửa ngày, mới khiến cảnh sát tin chúng tôi là bạn của Thái Tiểu Hạo.

Sau khi cảnh sát đi, chú Lê hỏi cha mẹ Thái Tiểu Hạo có biết trước khi mất tích hắn đi đâu không?

Cả hai người bọn họ đều lắc đầu nói: “Tiểu Hạo bình thường ít khi về nhà, thỉnh thoảng có về cũng chỉ ngủ một đêm sáng hôm sau lại đi ngay. Bình thường chúng tôi hay gọi điện cho nó, hỏi xem nó đã tìm được việc chưa? Còn tiền không… Nhưng từ hôm

thứ ba thì không liên lạc được, điện thoại gọi thế nào cũng không ai bắt máy. Lúc đầu chúng tôi nghĩ là điện thoại hết pin, nhưng hai ngày sau đó điện thoại vẫn không liên lạc được. Chúng tôi cũng không còn cách nào mới báo cảnh sát."

Tôi hỏi hai ông bà: "Hai bác có biết bình thường Thái Tiểu Hạo hay chơi với bạn nào không? Có thể nhận ra một hai người không?"

CHƯƠNG

Bạn bí mật

Cha mẹ Thái Tiểu Hạo lắc đầu: "Nó rất ít khi nói chuyện của nó với chúng tôi, chúng tôi mới hỏi vài câu là nó đã kêu phiền phức, cho nên chúng tôi cũng không biết bạn nó có những ai."

Tôi bất đắc dĩ hỏi: "Thế chỗ cuối cùng cậu ta làm việc là ở đâu?"

Hai người họ vẫn lắc đầu: "Tiểu Hạo gần đây cũng không kiếm được việc nào tốt, hai năm trước nó làm phục vụ ở một quán rượu, nhưng sau đó kêu vất vả nên đã nghỉ rồi. Hơn một năm nay, chúng tôi cũng không biết nó làm việc gì, có điều mỗi lần hỏi, nó đều nói công việc hiện giờ không lo cơm áo."

Tôi hiểu công việc không lo cơm áo trong lời Thái Tiểu Hạo là việc gì, hẳn là việc cho Lưu Hải Phúc mượn thọ, sau đó nhận được khoản thù lao kếch xù… Theo lý, hắn đã lấy được tiền của Lưu Hải Phúc, thời gian qua chắc chắn rất dư dả, nhưng cũng không thấy hắn về nhà hiếu kính cha mẹ. Đến bây giờ xảy ra chuyện, mới vội nhớ đến cha mẹ.

Tôi không đành lòng nói với họ Thái Tiểu Hạo đã chết, xem ra bây giờ muốn giải quyết chuyện này nhất định phải tìm được thi thể Thái Tiểu Hạo trước đã. Thế nhưng bây giờ trong tay chúng tôi

không có chút manh mối nào, đi đâu tìm thi thể đây?

Con ma hồ đồ Thái Tiểu Hạo này chết cũng không biết mình chết thế nào, thậm chí cả chuyện cuối cùng hắn làm cũng không nhớ tí gì. Có điều theo cách sống của tên Thái Tiểu Hạo này, khi có tiền trong tay hắn nhất định sống rất phô trương, cho nên không khó để điều tra thời gian gần đây hắn làm những gì, chơi với ai.

Nhưng dù sao chúng tôi cũng không phải cảnh sát, nên những tài liệu này chúng tôi không điều tra được, cứ đợi đến khi cảnh sát điều tra ra manh mối, rồi chúng tôi xem nhờ là được.

Sáng hôm sau, tôi gọi điện cho Triệu Tinh Vũ, hỏi thăm tư liệu vụ án này, anh ta thắc mắc: "Sao cậu lại quan tâm đến vụ án này thế, đây chỉ là một vụ mất tích bình thường, đâu có gì đặc biệt!"

Tôi cười nói với anh ta: "Đó là vì cảnh sát các anh không biết chỗ đặc biệt của nó, người mất tích đã chết rồi."

"Không thể nào? Cậu chắc chắn chứ?" Giọng Triệu Tinh Vũ đột nhiên vút lên.

Tôi thở dài: "Tôi làm việc gì anh còn không rõ sao? Nếu không hoàn toàn chắc chắn thì tìm anh làm gì, anh nói xem, các anh điều tra được gì rồi?"

Sau đó Triệu Tinh Vũ nói cho tôi biết, tên Thái Tiểu Hạo trước đây đúng là đồ củi mục, chẳng làm được trò trống gì, làm không được nhưng ăn chơi thì đủ! Không biết sao, từ đầu năm trước hắn gặp phải vận may nào đó, mà trong một đêm phất lên nhanh chóng… Bạn bè bên cạnh hắn ta cũng không biết tiền từ đâu ra.

Từ sau khi Thái Tiểu Hạo có tiền, cả ngày hắn chẳng làm gì cả, dường như công việc duy nhất của hắn là tiêu tiền. Những bạn bè tốt của hắn dần xa cách, ngược lại có thêm một đám bạn bè giống hắn thích chơi bời lêu lổng, cả ngày đi theo hắn ăn nhờ ở đậu.

Khi cảnh sát nhận báo án của cha mẹ Thái Tiểu Hạo, bọn họ đã điều tra tất cả các mối quan hệ xã hội gần đây của Thái Tiểu Hạo, nhưng không phát hiện hắn có mâu thuẫn với ai, trừ một đám bạn bè ăn nhờ ở đậu thì không còn gì khác… Mà những kẻ đó thì nịnh bợ Thái Tiểu Hạo còn chưa hết, nói gì đến chuyện kết thù oán với hắn?

Lúc đầu bọn Triệu Tinh Vũ chỉ coi đây là vụ án mất tích bình thường, nhưng bây giờ tôi gọi điện nói Thái Tiểu Hạo chắc chắn đã chết, anh ta mới để ý vụ này hơn, cử thêm người điều tra vụ án.

Cảnh sát đối chiếu định vị tín hiệu điện thoại cuối cùng, phát hiện nơi hắn xuất hiện cuối cùng ở khu ngoại thành khu Nam Sơn, nơi đó hiện nay đang phát triển dịch vụ làng du lịch, xem ra tên Thái Tiểu Hạo này trước khi chết đã đến một nhà trong làng du lịch đó.

Có điều, tôi tin rằng hắn không đi chơi một mình, chắc chắn là đi cùng ai đó, có lẽ chính người đi cùng này là manh mối quan trọng để biết vì sao Thái Tiểu Hạo mất tích… Sau đó chúng tôi thông qua Triệu Tinh Vũ tìm được mấy người bạn gần đây hay chơi cùng Thái Tiểu Hạo, hi vọng có thể thông qua họ tìm hiểu tình hình cụ thể của Thái Tiểu Hạo.

Lúc chúng tôi gặp mấy người đó, thấy đều là thanh niên khoảng hai mươi tuổi, bọn họ tưởng chúng tôi biết tin của Thái Tiểu Hạo, nên không ngừng hỏi chúng tôi anh Thái ở đâu.

Tôi thầm nghĩ, tôi biết còn đến gặp các người làm gì? Có điều tôi không nói ra miệng, chỉ tỏ vẻ bất đắc dĩ nói với bọn họ: “Thật ra, chúng tôi được người nhà của cậu ta nhờ đi tìm người… Lần cuối cùng các cậu nhìn thấy cậu ta là khi nào?”

Có một tên tóc vàng trong đám đó, vừa nghe thấy câu này liền

nói: “Vấn đề này không phải chúng tôi đã từng nói với cảnh sát rồi sao, mấy người có câu gì mới hơn không?”

Tôi cố nén sự tức giận, nhẫn nại nói với hắn: “Đúng, vấn đề chúng tôi hỏi không khác so với cảnh sát, nhưng tôi tin rằng câu trả lời của các cậu có chỗ khác. Chúng tôi không phải là cảnh sát, nhưng chúng tôi thật sự muốn giúp các cậu tìm Thái Tiểu Hạo.”

Thấy tôi nói vậy, tên tóc vàng kia nhún vai nói: “Lần cuối tôi gặp anh ta là hai tuần trước, anh ta nói anh ta quen một người bạn rất giàu có, anh ta và người kia vừa quen đã thân, cho nên hai người bọn họ thường xuyên nói chuyện, còn hẹn cùng đi chơi. Có điều hình như đối phương là người có địa vị xã hội, nên anh Hạo không tiện đưa chúng tôi đi cùng.”

“Thái Tiểu Hạo không nói bọn họ định đi đâu sao?” Tôi hỏi tiếp.

Tóc vàng lắc đầu: “Không… có điều tôi nghĩ chắc là không quá xa, nghe nói lái xe một hai tiếng là đến, chắc là quanh vùng ngoại thành.”

Việc này trùng khớp với việc cảnh sát định vị điện thoại của Thái Tiểu Hạo, có lẽ sau khi hắn và người bạn kia cùng đến khu Nam Sơn thì xảy ra chuyện… Nhưng hắn đi cùng ai? Còn không thể đưa đám bạn xấu đi cùng?

Theo lý mà nói, tính cách Thái Tiểu Hạo nhất định là rất thích khoe khoang, nếu như hắn thực sự quen được một người bạn không tầm thường, hẳn sẽ đưa đám này theo để ra oai, nhưng hắn lại không làm vậy…

Từ chuyện này có thể thấy, không phải do hắn không muốn, mà do đối phương, chính là người bạn giàu có kia yêu cầu, nên Thái Tiểu Hạo mới không đưa đám bạn đi cùng.

Nhưng nếu chỉ là bạn bè bình thường đi chơi cùng nhau, vì sao lại quan tâm đến chuyện Thái Tiểu Hạo có đưa những người khác

đi cùng không? Điểm này hơi khó hiểu? Nếu như đối phương để ý đến những kẻ kia, mà Thái Tiểu Hạo cũng không phải người có địa vị xã hội gì, thì vì sao đối phương lại qua lại cùng hắn?

Sau đó tôi nói manh mối này cho Triệu Tinh Vũ, để anh ta điều tra tất cả các làng trong khu du lịch Nam Sơn, xem trong thời gian đó có thông tin Thái Tiểu Hạo vào đó ở hay không.

CHƯƠNG

Ai liên lụy ai

Tôi vốn nghĩ chuyện này sẽ rất dễ điều tra được, nhưng không ngờ Triệu Tinh Vũ lại trả lời: "Không tìm thấy!" Tôi cũng bó tay. Có điều mặc dù không tìm thấy ghi chép Thái Tiểu Hạo có vào ở trong khu Nam Sơn, nhưng cái này cũng không thể khẳng định hắn không vào đó. Vì ai biết được có người nào đó cố ý chỉ dùng thẻ căn cước của mình vào ở, không để lại ghi chép về Thái Tiểu Hạo?

Nhưng đó là ai? Nếu kẻ đó chỉ đơn thuần muốn lừa tiền Thái Tiểu Hạo, sẽ không giết hắn! Tôi đoán Lưu Hải Phúc sẽ không đưa cả nửa tài sản của mình trong một lần cho Thái Tiểu Hạo, nhất định là sẽ định kỳ chuyển cho hắn. Nếu như trong thời gian chung thọ, mạng của Lưu Hải Phúc có vấn đề gì, thì chỗ tiền còn lại vẫn thuộc về nhà họ Lưu.

Bởi vậy, nếu kẻ đó muốn lừa tiền Thái Tiểu Hạo tuyệt đối sẽ không để hắn chết… Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng kẻ kia không biết chuyện của Thái Tiểu Hạo, nghĩ rằng hắn là thiếu gia nhà có tiền, sau đó phát hiện Thái Tiểu Hạo chỉ là tên giả mạo, nên mới tức giận giết chết hắn!

Đến chiều, Triệu Tinh Vũ gọi điện cho chúng tôi, nói anh ta dẫn người đến kiểm tra mấy làng du lịch ở khu thắng cảnh Nam Sơn,

hỏi chúng tôi có đi cùng không?

Tôi vội nói với anh ta: “Đi chứ! Chuyện của Thái Tiểu Hạo xảy ra ở khu thắng cảnh Nam Sơn đó, nếu như tôi là hung thủ, nhất định sẽ xử lý thi thể ở đó.”

Lúc đoàn người chúng tôi đến khu Nam Sơn thì mặt trời đã lặn, vì hiện tại cảnh sát chưa phát hiện thi thể Thái Tiểu Hạo, nên tính chất của vụ án này vẫn là tìm người mất tích thông thường, do đó Triệu Tinh Vũ chỉ dẫn theo một cảnh sát tập sự.

Sau đó chúng tôi chia làm hai đường, chú Lê và Đinh Nhất đi tìm một khách sạn thuê phòng, còn tôi đi cùng bọn Triệu Tinh Vũ, mang theo ảnh của Thái Tiểu Hạo đi hỏi xung quanh, xem có ai từng nhìn thấy hắn xuất hiện ở đây không.

Thật ra, nếu như không phải Triệu Tinh Vũ tin lời tôi nói, bọn họ cũng không để ý vụ án này đến thế… Vì hàng năm khu vực họ quản lý có rất nhiều vụ án mất tích, nhưng đa phần đều là trốn đi, rất phí công sức của bọn họ.

Bởi vậy, bình thường bọn họ sẽ dựa theo tình tiết cụ thể của vụ án, tiến hành sàng lọc, sau đó cân nhắc các bước điều tra… nhưng trong vụ của Thái Tiểu Hạo, không có chứng cứ nào chứng minh hắn gặp nguy hiểm, sao có thể khiến cảnh sát lập án điều tra? Nếu huy động người đi tìm kiếm, kết quả hắn lại chỉ bỏ đi chơi vài ngày, đến lúc đó không nói đến việc lãng phí công sức, còn sẽ ảnh hưởng không tốt đến uy tín của Triệu Tinh Vũ.

Đêm hôm đó, tôi đi theo Triệu Tinh Vũ đến mấy khu sinh thái và khách sạn, nhưng nhân viên phục vụ đều nói mình chưa từng nhìn thấy Thái Tiểu Hạo.

Có điều, theo manh mối Triệu Tinh Vũ tra được lúc trước, tín hiệu điện thoại của Thái Tiểu Hạo xuất hiện lần cuối vào ngày hai mươi tư tháng trước trong khu vực Nam Sơn này…

Trí nhớ con người dù sao cũng có hạn, vả lại cũng đã lâu, nếu không có tình huống đặc biệt này xảy ra, những nhân viên kia không nhớ được Thái Tiểu Hạo có đến làm khách ở đó hay không là rất bình thường.

Thế là Triệu Tinh Vũ lấy video giám sát ba ngày, từ ngày hai mươi ba đến ngày hai mươi lăm của mấy khách sạn kia, định tối đó về phòng sẽ cùng đồng nghiệp xem lại những video này xem có tìm thấy không, biết đâu lại tìm thấy hình ảnh của hắn!

Nhưng tôi lại cảm thấy việc này khả năng không cao, với tính cách của Thái Tiểu Hạo, có thể dùng nửa thọ của mình đổi lấy vinh hoa phú quý, tất nhiên sẽ phô trương hết mức, nhất định sẽ đến khách sạn đắt nhất để ở.

Nhưng mấy khách sạn đó chúng tôi đều đã đến điều tra, không ai nhìn thấy Thái Tiểu Hạo, càng không có ghi chép hắn đã vào thuê phòng... Điều này chứng tỏ người đi cùng hắn rất khiêm nhường. Nếu kẻ kia đã có chủ ý khiến tất cả hoạt động của Thái Tiểu Hạo ở đây không được ghi chép lại, thì dĩ nhiên sẽ không dẫn hắn đến nơi sang trọng, hẳn là sẽ đến một nơi càng ít được chú ý càng tốt.

Tôi nói suy nghĩ của mình cho Triệu Tinh Vũ, anh ta cũng cảm thấy đó là một khả năng cao, thế là ngay đêm hôm đó chúng tôi đến mấy homestay nhỏ điều tra, quả thật chúng tôi đã tra ra được chút manh mối có giá trị.

Homestay đó tên là "Cửu Nguyệt Hồng", vì trước sau nhà đều trồng cây phong, nên gọi là Cửu Nguyệt Hồng. Đây là một homestay nhỏ, mọi chuyện trong nhà đều do hai vợ chồng ông chủ tự xử lý. Lúc chúng tôi đưa ảnh Thái Tiểu Hạo cho ông chủ, ông ta lập tức nhận ra hắn.

Sau đó, ông ta nói cho chúng tôi biết: "Lúc đó, cậu ta đi cùng

một người đàn ông nữa, lúc thuê phòng nói mình bị mất thẻ căn cước. Khi ấy, tôi thấy hai người đàn ông đi cùng nhau thì cảm thấy hơi khó chịu, cũng không muốn cho họ thuê phòng. Nhưng đêm hôm đó kinh doanh không tốt, không có khách nào đến thuê phòng, mà bọn họ lại nói chỉ thuê có một đêm, sáng hôm sau sẽ đi luôn, nên tôi cũng không nghĩ nhiều, chỉ lấy thẻ căn cước của một người rồi cho họ vào ở."

Trong lòng vui mừng, tôi hưng phấn nói với ông ta: "Vậy sổ còn không? Cho tôi xem người kia là ai?"

Lúc tôi cầm sổ ghi chép thông tin trên thẻ căn cước, lập tức sững sờ: "Sao lại là anh ta? Sao anh ta lại ở cùng với Thái Tiểu Hạo chứ?"

Triệu Tinh Vũ thấy tôi biết người kia, vội cầm lấy sổ ghi chép trong tay tôi: "Cậu quen à? Để tôi xem là ai? Lưu Duệ… Cái tên này hơi quen quen!"

Tôi tự lẩm bẩm nói: "Còn có thể không quen sao? Anh ta chính là người đã thuê tôi mà!"

"Hả! Anh nói người tên Lưu Duệ này chính là người đã thuê anh tìm Thái Tiểu Hạo?" Vẻ mặt Triệu Tinh Vũ không hiểu lắm.

Tôi thở dài nói: "Nói thế nào cho anh hiểu nhỉ, chúng tôi đến tìm Thái Tiểu Hạo vì một chuyện khác, mà người nhờ chúng tôi chuyện đó chính là Lưu Duệ…"

Triệu Tinh Vũ không hiểu gì, cau mày nói: "Thế cuối cùng thì chuyện này là thế nào?"

Sau đó chúng tôi quay về khách sạn với chú Lê và Đinh Nhất, kể lại chuyện chúng tôi đã điều tra được cho họ nghe, họ nghe xong đều trầm tư suy nghĩ, không nói câu nào. Còn Triệu Tinh Vũ thì cuống lên, nhất định bắt tôi kể rõ đầu đuôi mọi chuyện cho anh ta biết.

Thế là tôi đem chuyện Lưu Duệ nhờ chúng tôi, sau đó, tại sao chúng tôi phải đi tìm hiểu chuyện của Thái Tiểu Hạo… Anh ta nghe xong hơi nghi ngờ nói: “Còn có chuyện hai người dùng chung một mạng sao?”

Tôi bảo anh ta bây giờ đừng vội nghĩ đến việc người với người có thể dùng chung mạng hay không, vấn đề quan trọng bây giờ là quan hệ của Lưu Duệ và Thái Tiểu Hạo đã chết là như thế nào? Chẳng lẽ, không phải do Lưu Hải Phúc chết làm liên lụy đến Thái Tiểu Hạo, mà ngược lại do Thái Tiểu Hạo chết mới kéo theo Lưu Hải Phúc ư?

CHƯƠNG

Không thể đi qua

Lúc này chú Lê mới nặng nề nói: "Khả năng này rất lớn, hiện tại tuổi thọ của hai người đó liên kết với nhau, bất kể là ai xảy ra vấn đề, người kia cũng đừng hi vọng có thể sống được!"

Tôi nghi ngờ hỏi: "Chú nói xem có phải tên Lưu Duệ này đã biết trước quan hệ của cha anh ta và Thái Tiểu Hạo không?"

Chú Lê hừ một tiếng: "Cháu cảm thấy anh ta có thể không biết sao?"

Nghe vậy tôi đột nhiên thấy rùng mình, dù sao đó cũng là cha ruột của anh ta, cho dù vì điều gì, giết cha cũng không phải việc người bình thường có thể làm được... Mặc dù Lưu Duệ không tự tay làm thế, nhưng mục đích của anh ta lại vô cùng rõ ràng.

Triệu Tinh Vũ ngồi cạnh nghe như vịt nghe sấm, nói xen vào: "Không biết phải viết hồ sơ vụ án này thế nào. Chẳng lẽ lại viết động cơ giết người của Lưu Duệ là vì người bị giết và cha của anh ta dùng chung mạng sao?"

Tôi cười nói với anh ta: "Mặc dù tôi không biết anh viết hồ sơ này thế nào, có điều tôi có một gợi ý, anh có thể đi xin ý kiến Bạch Kiện, anh ta rất có kinh nghiệm trong việc chỉnh sửa hồ sơ hợp lý."

Điểm này thì không phải tôi ăn ốc nói mò, trước đó có rất nhiều

vụ án không thể cứ ăn ngay nói thật trong hồ sơ, nhưng cũng không thể để trống, cho nên lúc này cần câu chữ hợp lý đúng chỗ mới được… trong phương diện này, Bạch Kiện tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ, thế nên tôi bảo Triệu Tinh Vũ đi thỉnh giáo anh ta chắc chắn không vấn đề gì.

Bây giờ đã biết Lưu Duệ có vấn đề, như vậy chúng tôi không thể không chừa lại đường lui cho mình. Đầu tiên, chúng tôi không thể làm không công vụ này, nếu như Thái Tiểu Hạo thực sự bị Lưu Duệ giết, vậy thì sớm muộn gì anh ta cũng phải vào tù, cho nên trước đó chúng tôi phải khiến anh ta trả tiền trước mới được.

Mặc dù chuyện này có thể sẽ dẫn đến những nghi ngờ cho chú Lê vì đã để thân chủ vào tù, nhưng dù sao đây cũng là lựa chọn của Lưu Duệ, đã phạm sai lầm thì phải trả giá, không thể trách người khác được…

Từ tình huống này, có thể thấy Lưu Duệ vẫn chưa biết âm hồn trong nhà anh ta chính là Thái Tiểu Hạo, có lẽ Lam Viễn Quang vẫn chưa nói cho anh ta biết điều này.

Về chuyện vì sao Lam Viễn Quang không nói cho anh ta… có lẽ bởi vì nghĩ Lưu Duệ đi du học nước ngoài về, đối với những chuyện bói toán huyền học không tin cho lắm. Còn nữa là, Lam Viễn Quang sợ anh ta đập bát cơm của mình, cho nên khi chuyện chưa giải quyết xong, ông ta sẽ không nói cho Lưu Duệ biết âm hồn kia chính là Thái Tiểu Hạo.

Nhưng Lam Viễn Quang không biết, kẻ giết Thái Tiểu Hạo đồng thời hại chết Lưu Hải Phúc chính là Lưu Duệ, hai người kia đều hồ đồ nghĩ mình hiểu rõ, kết quả cuối cùng cả hai bọn họ đều tự mình gây chuyện.

Vấn đề bây giờ là thi thể của Thái Tiểu Hạo ở đâu? Hắn bị Lưu Duệ giết như thế nào? Trước đó, ông chủ “Cửu Nguyệt Hồng” đã

nói với chúng tôi, sáng sớm ngày hai mươi lăm tháng trước bọn họ đã lái xe lên núi, sau đó ông ta không nhìn thấy hai người họ nữa.

Cũng đúng buổi sáng ngày hai mươi lăm tháng trước, Lưu Hải Phúc qua đời. Nói cách khác, sau khi Thái Tiểu Hạo rời khỏi homestay Cửu Nguyệt Hồng không lâu thì bị hại.

Nếu như tôi là Lưu Duệ, tôi nhất định sẽ lừa Thái Tiểu Hạo lên núi, sau đó thừa dịp bất ngờ giết chết hắn, xong việc chỉ cần tìm một chỗ không người chôn thi thể xuống là xong! Dù sao dãy núi này mênh mông, trùng trùng điệp điệp, nếu không phải anh ta tự dẫn đường… muốn đợi người đi đường phát hiện ra thi thể không biết phải chờ đến lúc nào?

Mấy người chúng tôi bàn nhau, bây giờ cứ ở đây nghĩ cũng không phải cách, phạm vi khu thắng cảnh Nam Sơn này rất lớn, muốn lục soát tìm thi thể trên núi, không có tám chục một trăm người thì không tìm nổi.

Tổ chức chiến dịch lớn như thế chưa nói đến có tìm được thi thể hay không, hiện nay vụ án mới chỉ là vụ mất tích thông thường, làm sao Triệu Tinh Vũ xin cấp trên lệnh lục soát núi được?

Đừng nói là Triệu Tinh Vũ, trong tình huống như thế này, cho dù là Bạch Kiện cũng không làm được, cho nên chúng tôi chỉ đành quay về, chờ bọn họ tìm manh mối từ phía Lưu Duệ rồi tính tiếp.

Sau khi trở về từ khu thắng cảnh Nam Sơn, Triệu Tinh Vũ đã phái người bắt đầu điều tra hành tung của Lưu Duệ, thật ra với công nghệ hiện nay, muốn điều tra một người rất dễ dàng, vì không ai có thể làm gì mà không để lại dấu vết.

Quả nhiên, không đến hai ngày Triệu Tinh Vũ đã tra ra được ngày hôm đó, Lưu Duệ quả thật đã lái xe đón Thái Tiểu Hạo đi Nam Sơn. Đúng như ông chủ homestay kia nói… Đêm hôm đó, hai người vào nghỉ ở “Cửu Nguyệt Hồng”, hôm sau trời còn tờ mờ

sáng, hai người họ đã lái xe lên núi.

Đồng thời, dựa vào một camera giám sát trên núi quay lại, chứng minh Lưu Duệ xuống núi lúc năm giờ mười một phút chiều hôm sau, anh ta nhanh chóng rời khỏi khu Nam Sơn, mà lúc đó trên xe chỉ còn một mình anh ta.

Từ sáng sớm đến hơn năm giờ chiều, trong thời gian này, Lưu Duệ ở trên núi làm những chuyện gì cũng không khó đoán lắm, đơn giản chính là giết người giấu xác, nhưng khu Nam Sơn rộng như thế, anh ta giấu xác Thái Tiểu Hạo ở đâu đây?

Sau đó chúng tôi đến bệnh viện thăm Lam Viễn Quang, ông già này có lẽ khó hồi phục được, mấy ngày nay không những không chuyển biến tốt, dường như còn nặng hơn lúc trước, không thể nói chuyện được nữa.

Ông ta nhìn thấy chú Lê, ô ô nghẹn nào muốn hỏi chú ấy mọi chuyện thế nào rồi? Chú Lê thấy ông ta đã thành ra như bây giờ, cũng không đành lòng, nhẹ nhàng trấn an ông ta: "Đừng lo, cơ bản tôi đã giúp anh giải quyết rồi, anh cứ an tâm dưỡng bệnh đi."

Ra khỏi phòng bệnh, tôi hỏi chú Lê: "Sao chú không hỏi ông ấy xem chuyện chung thọ Lưu Duệ biết đến đâu?"

Đầu tiên chú Lê thở dài, sau đó lắc đầu nói: "Hỏi gì nữa! Lão Lam không được mấy ngày nữa là đi thôi… để ông ấy an tâm rời đi! Với tính cách của ông ấy, chắc chắn ông ấy thấy Lưu Duệ là người nối nghiệp của Lưu Hải Phúc nên đã nói hết chuyện cha cậu ta và người khác chung thọ cho cậu ta biết rồi. Nhưng ông ấy không biết Lưu Duệ còn có suy nghĩ khác, cho dù ông ấy biết chuyện chung thọ đã hỏng, cũng không nói cho Lưu Duệ biết âm hồn đang làm loạn trong nhà cậu ta chính là Thái Tiểu Hạo."

"Sao chú biết Lam Viễn Quang chỉ sống được mấy ngày nữa ạ?" Tôi thắc mắc.

Chú Lê nhìn tôi, sau đó ra vẻ thần bí: "Thiên cơ không thể nói được, cháu cứ chờ đi, chắc chắn ông ấy không được quá một tuần nữa!"

Tôi cũng không để tâm đến lời nói của chú ấy, không ngờ ba ngày sau, bệnh viện thông báo Lam Viễn Quang đã qua đời.

Lúc đó tôi thể hiện nét mặt sùng bái nói với chú Lê: "Chú quá giỏi! Từ nay về sau cháu sẽ gọi chú là Lê bán tiên nhé!"

Chú Lê tức giận: "Cút! Ta đây không mang nổi chữ tiên! Có điều trước đó chú đã tính cho ông ấy một quẻ, đây là thiên khiếp của ông ấy, lại thêm việc làm trái thiên đạo, cải mệnh cho người khác, đó mới là điểm quyết định… ông ấy không qua được."

CHƯƠNG

Khiêng xác lên núi

Tôi vừa nghĩ đến việc Lưu Duệ hại chết cha ruột mình, không hiểu hỏi chú ấy: "Chú nói xem tên Lưu Duệ đó nghĩ gì? Dù sao đó cũng là cha ruột mình, mà anh ta cũng đâu có anh chị em nào để tranh giành gia tài đâu, sao nhất định phải giết Lưu Hải Phúc?"

Chú Lê lắc đầu: "Đó là do cháu không hiểu. Chính vì Lưu Hải Phúc chỉ có một mình Lưu Duệ là người thừa kế, cho nên cậu ta mới không từ thủ đoạn như vậy."

Tôi hừ một tiếng: "Dù sao Lưu Duệ cũng là phú nhị đại chân chính, căn bản chưa từng phải trải qua thời gian nghèo khó, cần gì phải vội vàng như thế? Nói không chừng, cha anh ta sống thêm vài năm nữa có khi còn tạo cho anh ta giang sơn càng lớn hơn ấy chứ?"

Chú Lê lắc đầu: "Ân oán tình thù bên trong những gia đình hào môn không phải là chuyện người bình thường như chú cháu mình có thể hiểu… Tóm lại mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh!"

Vụ án đi đến đây, cảnh sát đã có thể chính thức triệu tập Lưu Duệ… Đương nhiên, khi chưa tìm được thi thể Thái Tiểu Hạo, việc gọi Lưu Duệ chỉ có thể gọi là hỗ trợ cảnh sát điều tra vụ án mất tích của Thái Tiểu Hạo.

Lưu Duệ cũng rất xảo quyệt, anh ta đã chuẩn bị lý do thoái thác từ trước, anh ta nói lúc đó anh ta và Thái Tiểu Hạo lên núi chơi, nhưng vì công ty của anh ta có việc đột xuất, nên anh ta về trước, còn Thái Tiểu Hạo xuống núi lúc nào anh ta cũng không biết.

Dù sao bây giờ cảnh sát cũng chưa tìm được thi thể Thái Tiểu Hạo, cũng không có chứng cứ chứng minh lời anh ta nói là dối trá… Còn Lưu Duệ vẫn chắc chắn cảnh sát chưa tìm được thi thể Thái Tiểu Hạo.

Từ khi Lam Viễn Quang đại sư qua đời, Lưu Duệ liền gọi điện thoại cho chú Lê, muốn chú ấy nhanh chóng giải quyết âm hồn trong nhà mình, sau đó anh ta cũng bán căn nhà đó luôn.

Chú Lê không phải Lam Viễn Quang, đương nhiên không cần giấu giếm anh ta, nói thẳng cho anh ta biết, âm hồn đang làm loạn nhà anh ta chính là người chung thọ với cha anh ta, Thái Tiểu Hạo.

Lưu Duệ nghe điện sửng sốt một lúc, với phản ứng này của anh ta, chú Lê hiểu ra vốn Lưu Duệ vẫn cho rằng âm hồn làm loạn trong nhà anh ta là cha mình, nhưng anh ta không ngờ oán quỷ này lại chính là kẻ mà anh ta tự tay giết chết, Thái Tiểu Hạo.

Việc này khiến thái độ của Lưu Duệ chuyển một trăm tám mươi độ, không còn nóng nảy thúc giục chúng tôi, còn lập tức thanh toán hết tiền cho chúng tôi trước… Chú Lê hiểu ý anh ta đây là không muốn chúng tôi tìm hiểu ra được chuyện gì!

Thật ra, chuyện đi đến bước này, chúng tôi quả thật cũng không cần điều tra nữa! Vì chuyện Lưu Duệ làm sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra, có thể hiện giờ cảnh sát chưa tìm thấy thi thể Thái Tiểu Hạo, nhưng đó cũng chỉ là chuyện sớm muộn, cho nên bây giờ chúng tôi cũng nên phủi sạch quan hệ với anh ta thôi.

Hơn nữa, nếu Triệu Tinh Vũ mở lời, tôi nhất định sẽ giúp anh ta tìm thi thể Thái Tiểu Hạo, nếu như đến lúc đó chúng tôi vẫn còn

quan hệ thuê mướn kia, thì làm việc cũng không dễ nói lắm.

Vài ngày sau, quả nhiên Triệu Tinh Vũ mang vẻ lo lắng đến tìm tôi, muốn tôi cùng đi với anh ta đến khu thắng cảnh Nam Sơn. Tôi không do dự, lôi kéo Đinh Nhất đi cùng anh ta. Sở dĩ Triệu Tinh Vũ gấp gáp như vậy, bởi vì mấy ngày nay rất có thể Nam Sơn sẽ có tuyết rơi… Một khi tuyết rơi, khả năng tìm được thi thể Thái Tiểu Hạo sẽ càng thấp.

Bạn nghĩ xem! Cho dù bản lĩnh của Lưu Duệ có lớn cũng phải đào đất chôn Thái Tiểu Hạo! Chỉ cần anh ta động thổ, trên mặt đất nhất định sẽ lưu lại dấu vết đào lấp... Đặc biệt, cây cối ở đó nhất định sẽ không nguyên vẹn, đất bị đào lên lấp xuống như vậy chưa thể mọc cây cối mới được.

Thế nhưng nếu tuyết rơi thì lại khác, vì tuyết đọng sẽ phủ lên chỗ đất bị đào bới, đến lúc đó nhất định phải chờ đến mùa xuân năm sau, chờ tuyết tan mới đi tìm được, mà chờ đến lúc đó mọi thứ đã khôi phục, cây cỏ đã phát triển, sẽ càng khó phát hiện nơi nào đã bị động vào.

Mùa này mà lên núi cũng khá vất vả, nên tôi không gọi chú Lê đi cùng, dù sao chân chú ấy cũng mới khỏi. Bên phía Triệu Tinh Vũ cũng là Cục trưởng bọn họ hạ lệnh, mới cử sáu bảy người đi cùng chúng tôi lên Nam Sơn.

Trước khi đến nơi, tôi và Triệu Tinh Vũ đã bàn bạc trước, theo lý thuyết, nếu Lưu Duệ khiêng xác Thái Tiểu Hạo đi thì sẽ không được bao xa, cho nên nơi chôn xác Thái Tiểu Hạo nhất định phải là khu vực mà ô tô có thể đến được.

Có điều Triệu Tinh Vũ lại không nghĩ vậy, anh ta nói tôi quá coi thường Lưu Duệ! Trước đó anh ta đã cẩn thận điều tra tài liệu về người này, phát hiện khi còn du học ở Mỹ, năm nào anh ta cũng tham gia thi đấu thể thao ba môn phối hợp, thể trạng khỏe hơn

nhiều so với người bình thường.

Tôi giật mình, vì nhìn từ bề ngoài Lưu Duệ không giống kiểu đàn ông cơ bắp! Xem ra đúng là kiểu người không thể chỉ nhìn bề ngoài! Nếu với sức lực đó, anh ta hoàn toàn có thể khiêng xác lên núi, như vậy phạm vi tìm kiếm của chúng tôi lại rộng thêm một chút.

Thật ra lần này chúng tôi lên núi, cũng không phải tìm bừa quanh vùng núi Nam Sơn, mà dựa vào thông tin về hướng đi của Lưu Duệ và Thái Tiểu Hạo mà ông chủ homestay đã nói, cùng với hướng camera giám sát quay được cảnh Lưu Duệ xuống núi một mình, từ đó định ra tuyến đường tìm kiếm.

Có điều tôi tin rằng với sự thông minh của Lưu Duệ, ít nhiều sẽ có năng lực phản trinh sát, nếu như chúng tôi không thể vượt qua tư duy thông thường để suy đoán, chỉ sợ sẽ khó có thể tìm được thi thể Thái Tiểu Hạo.

Hôm chúng tôi lên núi, trời hơi âm u, mặc dù chúng tôi đã cố gắng đi nhanh, nhưng khi đến nơi trời bắt đầu có tuyết rơi.

Dù chúng tôi đều là thanh niên khỏe mạnh, nhưng mùa này núi Nam Sơn thực sự rất lạnh, gió Tây Bắc như dao cắt! Chẳng mấy chốc đã khiến chúng tôi lạnh cóng.

"Đội trưởng Triệu... hôm nay đúng là quá lạnh!" Một cảnh sát tập sự run rẩy nói với Triệu Tinh Vũ.

Triệu Tinh Vũ nghe xong trừng mắt liếc cậu ta: "Không phải tôi đã bảo cậu mặc nhiều quần áo vào à? Bây giờ mới kêu lạnh? Sao không chuẩn bị trước?"

Cậu cảnh sát tập sự tỏ vẻ oan khuất nói: "Lúc sáng tôi nhìn trời không tệ! Ai ngờ lên núi lại lạnh thế này chứ!"

Triệu Tinh Vũ nghe xong tức không có chỗ xả: "Trên núi và

dưới kia so sánh được với nhau à? Còn nữa! Bây giờ là mùa gì? Chắc chắn là càng ngày càng lạnh! Nhanh, mấy cậu ăn mặc mỏng manh, bây giờ đi xuống khu dịch vụ thuê áo bông cho tôi! Đừng có lề mề! Đi nhanh về nhanh!”

Mấy cảnh sát mặc ít đồ như nhận được ân xá, lập tức đi thuê áo bông, chỉ còn lại chúng tôi tiếp tục tìm kiếm ở khu vực quanh đó…

Tôi cố ý trêu Triệu Tinh Vũ: “Ghê nha, bây giờ giọng điệu của đội trưởng Triệu ngày càng có khí thế lãnh đạo rồi nhé!”

CHƯƠNG

Điện thoại trong ba lô

Triệu Tinh Vũ cười nói: "Mấy người mới tốt nghiệp là khó quản nhất, không nghiêm khắc một chút thì không được! Cũng giống hồi tôi mới đi làm thôi… Tôi hồi đó mà như mấy cậu ta, thì bị sư phụ mắng chết!"

Tôi cười ha ha nói: "Đúng rồi, dạo này sức khỏe sư phụ anh thế nào?"

Triệu Tinh Vũ nghe xong than nhẹ: "Vẫn như vậy, từ từ dưỡng bệnh thôi, ông ấy không thể nhanh chóng hồi phục như trước nữa. Làm nghề này của chúng tôi, trong người ít nhiều đều có bệnh, đây là chuyện không tránh được."

Tôi vỗ vai anh ta và nói: "Thân thể là vốn cách mạng, đừng đợi đến khi xảy ra chuyện mới chăm sóc…"

Triệu Tinh Vũ thấy tôi nói câu chân thành như vậy, thì cười: "Nghe cậu nói kìa, tôi bây giờ vẫn đang sung sức biết không?"

"Vâng vâng vâng, anh đang tuổi lớn, còn tôi đã già rồi được chưa?" Tôi trợn mắt nói.

Nói chuyện phiếm mấy câu với anh ta, tôi mới cảm thấy đỡ lạnh, nói thật, lúc vừa xuống xe tôi có cảm giác toàn thân bị đông cứng từ đầu đến chân, mặc dù trên người tôi đã mặc quần áo lông

mùa đông, xem ra thể chất của tôi ngày càng sa sút!

Nhìn sang Đinh Nhất, trên người cũng không mặc bao nhiêu đồ, lại có dáng vẻ không sao cả, thật không ngờ anh ta có thể chất kháng lạnh?! Mà Bực mình hơn nữa, là anh ta thấy tôi lạnh co ro, còn nhíu mày hỏi: “Có lạnh như vậy sao?”

Tôi khóc không ra nước mắt nói: “Có…”

May mà sau đó chúng tôi phải leo núi tìm kiếm, nên dần dần toàn thân cũng ấm áp hơn. Xem ra tôi đúng là phải tăng cường vận động, sau này phải thường xuyên đưa Kim Bảo đi dạo mới được!

Đinh Nhất thấy tôi vừa đi vừa cúi đầu, thì đi đến cạnh hỏi: “Còn lạnh không? Nếu không thì cậu mặc áo khoác của tôi nữa đi?”

Tôi khoát tay: “Không cần… giờ không thấy lạnh nữa!” Thật ra là tôi sợ thành trò cười cho Triệu Tinh Vũ, dù sao tôi cũng là đàn ông, không thể tỏ ra yếu thế như vậy được!

Theo như lời tường trình của Lưu Duệ, anh ta nói ngày bọn họ ở lại trên núi có dựng lều vải, nhưng địa điểm chọn ngẫu nhiên, nên anh ta cũng không nhớ vị trí cụ thể. Sau đó anh ta vì phải xuống núi có việc gấp, nên để lều vải lại cho Thái Tiểu Hạo, lái xe xuống núi một mình.

Như lời Lưu Duệ, anh ta và Thái Tiểu Hạo cũng không thân, chẳng qua chỉ là bạn bè mới quen, vì đều thích vận động ngoài trời, nên mới hẹn nhau cùng lên Nam Sơn. Hơn nữa, anh ta còn nhiều lần nhấn mạnh, mình và Thái Tiểu Hạo ngẫu nhiên quen biết, không được tính là thân quen nên cũng không hiểu rõ về nhau.

Mặc dù tôi không biết trong lời Lưu Duệ có mấy phần thật giả, nhưng tôi đoán bọn họ ngày hôm đó chắc chắn có dựng lều, vì chỉ có nhân cơ hội Thái Tiểu Hạo phân tâm làm việc gì đó, Lưu Duệ mới có cơ hội giết hắn.

Lúc này tuyết càng rơi càng nhiều, mặt đất cũng bị tuyết phủ thành một mảng trắng lớn… Xem ra chúng tôi cố gắng thế nào vẫn không thể tìm thấy thi thể Thái Tiểu Hạo trong tình trạng tuyết rơi thế này.

Vẻ mặt Triệu Tinh Vũ buồn bã nhìn cảnh tuyết phủ xung quanh, tôi an ủi anh ta: "Anh đừng lo, tôi chắc chắn anh có thể tìm thấy thi thể Thái Tiểu Hạo! Đừng quên anh có tôi ở đây mà? Tôi chính là chiêu lớn nhất của anh đấy!"

Triệu Tinh Vũ lấy lại tinh thần, cười nói với tôi: "Được! Vậy tôi đợi cậu phóng chiêu lớn ra!"

Nhưng an ủi là an ủi, còn cái chiêu lớn mà tôi nói, tôi còn chưa biết phải làm thế nào đâu? Dựa theo lộ trình đã xác định, chúng tôi đi bộ trên đường nhỏ… Nhưng bây giờ đã đi ba phần đường, mặt đất dưới chân đã bị tuyết bao phủ hết, xem ra quãng đường còn lại chúng tôi cũng phải đi bộ thôi.

Nếu không cứ ngồi trong xe sẽ dễ bỏ qua nơi chôn Thái Tiểu Hạo… Trong lúc chúng tôi vừa đi vừa thở hồng hộc, sắp không đi nổi nữa rồi, thì phía trước thấp thoáng xuất hiện một đỉnh lều màu xanh quân đội!

Vị trí này tương đối vắng vẻ, du khách bình thường sẽ không dựng lều ở đây, mà lều này khá lớn, là loại thường được dùng để dựng trạm cứu người trong tình huống có động đất, du khách bình thường chắc chắn sẽ không mang theo chiếc lều lớn như thế này đi chơi.

Một cảnh sát tập sự run rẩy nói. "Lạnh quá, chúng ta vào trong đó cho ấm chút đi…"

Triệu Tinh Vũ trừng mắt liếc cậu ta: "Bên trong có thể là hiện trường vụ án! Mà cậu lại cho là nơi ấm áp sao? Ở ngoài đợi…"

Anh ta nói xong, dùng tay ra hiệu, ý bảo tôi và Đinh Nhất cùng

vào trong xem xét. Ba chúng tôi đi vào trong, bên trong có hai chiếc giường xếp đơn giản, có vẻ đã có hai người từng ở.

Có điều tôi nhìn túi ngủ trên giường, lại thấy cả hai đều vẫn được cuộn lại chưa mở ra, nói cách khác nơi này có cảm giác hai người này chưa từng ngủ lại, chỉ là bày ra làm dáng thôi.

Lúc này, tôi chú ý đến chiếc ba lô dưới gầm giường, tôi cầm lên xem, bên trong ngoài một ít quần áo còn có một chiếc điện thoại di động, những quần áo này đều là của người trẻ tuổi, không loại trừ khả năng chính là của Thái Tiểu Hạo.

Chiếc điện thoại đã hết pin, nên chưa biết được chủ nhân của nó là ai, bên trong có manh mối gì hay không.. May mà trong mấy người đi cùng Triệu Tinh Vũ có người của bên phòng kỹ thuật khoa học, đưa điện thoại cho cậu ta cầm vào trong xe, có lẽ không lâu sau sẽ biết chủ nhân của nó là ai? Thế là Triệu Tinh Vũ để nhân viên kỹ thuật cầm điện thoại di động về xe trước, những người còn lại tiếp tục tìm kiếm thi thể Thái Tiểu Hạo!

Lúc đó, mọi người ai cũng vừa đói vừa mệt, nhưng không có cách nào khác, vì để có chuyến lục soát này Triệu Tinh Vũ đã phải lập quân lệnh, do đó dù thời gian ngắn, nhiệm vụ khó khăn cũng phải kiên quyết thực hiện, không thể chậm trễ thời gian quý giá.

Tôi nói nhỏ với Triệu Tinh Vũ: “Anh hứa với lãnh đạo mấy ngày sẽ hoàn thành nhiệm vụ?”

Anh ta hối hận nói: “Lúc đầu tôi nghĩ có anh sẽ nhanh thôi, nên nói nhiều nhất hai ngày sẽ tìm được…”

Tôi tức giận: “Hả?! Anh chơi lớn thật đấy nhỉ! Tôi đâu phải lúc nào cũng muốn là làm được? Nếu sau hai ngày anh không tìm được thi thể đưa về thì sẽ thế nào?”

Không ngờ Triệu Tinh Vũ lại rất chắc chắn, lắc đầu nói: “Không thể có chuyện đó, tôi tin cậu nhất định tìm được…”

Tôi lập tức im lặng, thầm nghĩ trong tình huống này, đừng nói là anh ta, đến ngay cả tôi cũng không tin trong hai ngày tôi có thể tìm được! Không biết tên Triệu Tinh Vũ này lấy đâu ra sự tự tin đó?! Có điều bây giờ quân lệnh đã ra, chỉ có thể đi đến đâu tính đến đó thôi.

CHƯƠNG

Động cơ giết người

May là nhân viên kỹ thuật vừa cầm điện thoại di động vào xe kiểm tra, đã nhanh chóng gửi tin đến, bảo chúng tôi quay lại xe, anh ta đã mở được điện thoại, đồng thời cũng xác định điện thoại di động này thuộc về Thái Tiểu Hạo.

Trong điện thoại di động đều là ảnh Thái Tiểu Hạo tự chụp, hầu hết là ảnh chụp từ khi hắn và Lưu Duệ lên Nam Sơn. Trong ảnh thỉnh thoảng cũng có xuất hiện Lưu Duệ, nhưng điều này không chứng minh được gì cả, dù sao Lưu Duệ cũng đã tự thừa nhận mình có đi cùng Thái Tiểu Hạo lên khu thắng cảnh Nam Sơn.

Từ thời gian trên ảnh ghi lại có thể thấy, đến mười một giờ hai mươi lăm phút ngày hôm đó Thái Tiểu Hạo vẫn còn sống, vì bức ảnh cuối cùng trong điện thoại di động được chụp vào thời gian này.

Vì sao sau đó Thái Tiểu Hạo không tiếp tục dùng điện thoại di động chụp nữa, nhân viên kỹ thuật cho rằng vì điện thoại hết pin. Tấm ảnh cuối cùng chụp cảnh một sườn núi, chứ không phải khu vực lều vải này.

Điều quan trọng nhất là, trong mấy tấm ảnh mà Thái Tiểu Hạo chụp ở sườn núi kia, ở đó bọn họ đã bắt đầu dựng lều rồi, vậy tại

sao lều lại xuất hiện ở đây?

“Đi! Đi lên trên, nhất định phải tìm được khu vực hai người đó chụp ảnh dựng lều!” Ánh mắt Triệu Tinh Vũ rất kiên định.

Tôi đương nhiêu hiểu ý của Triệu Tinh Vũ, dựng một căn lều lớn như thế rất mất sức, nếu như không có mục đích đặc biệt thì Lưu Duệ sẽ không phí công chuyển căn lều về vị trí này. Điều ấy khẳng định, nơi căn lều đã từng dựng lên trước đó không thể bị phát hiện ra.

Tuyết rơi ngày càng dày, khiến chúng tôi càng khó tìm kiếm, cũng may nhân viên kỹ thuật có mang theo flycam, anh ta điều khiển flycam chụp một số khu vực, sau đó đối chiếu các cảnh này với ảnh chụp trong điện thoại di động của Thái Tiểu Hạo, rốt cuộc chúng tôi cũng tìm được nơi bọn họ dựng lều vải lần đầu…

Vừa đi vào khu vực đó, tôi đã cảm thấy hơi thở chết chóc, mặc dù thi thể Thái Tiểu Hạo bị chôn rất sâu, lại thêm một lớp tuyết dày bao phủ bên trên, nhưng vẫn không ngăn được hơi thở thuộc về thi thể này.

Đinh Nhất thấy tôi đứng ngẩn người ở một khu vực tương đối sáng, liền biết bên dưới chính là thứ chúng tôi muốn tìm kiếm… Thế là anh ta vội nói với Triệu Tinh Vũ: “Bảo bọn họ quay lại xe lấy dụng cụ đi, tìm được thi thể rồi.”

Lúc đó, toàn bộ sự chú ý của tôi đều bị tàn hồn của Thái Tiểu Hạo thu hút, cho nên cũng không để ý nhóm Triệu Tinh Vũ lấy dụng cụ đào đất từ lúc nào.

Khi tôi lấy lại tinh thần, đã nghe Triệu Tinh Vũ dùng giọng mong chờ hỏi: “Thái Tiểu Hạo ở dưới này?”

Tôi gật đầu: “Đào đi! Mấy ngày gần đây nhiệt độ thấp nên thi thể còn chưa bắt đầu phân hủy…”

Triệu Tinh Vũ nói với tôi: "Không sao, tôi đã gọi điện báo cho bên pháp y đến đây rồi."

Tên này hành động cũng nhanh thật, chẳng lẽ anh ta không sợ tôi đưa nhầm tin sao? Đương nhiên, sự thật chứng minh tôi chưa từng đưa tin sai. Bởi vậy, sự tín nhiệm của Triệu Tinh Vũ dành cho tôi vượt xa tưởng tượng của tôi nhiều.

Trước đó tôi vẫn không hiểu được, vì sao Lưu Duệ lại không lấy điện thoại di động của Thái Tiểu Hạo đi? Nhưng sau khi nhóm Triệu Tinh Vũ đào được thi thể Thái Tiểu Hạo, tôi đã hiểu được…

Hóa ra, Thái Tiểu Hạo có hai chiếc điện thoại smartphone giống hệt nhau, khi hắn thấy điện thoại kia hết pin, đã đổi một chiếc khác trong ba lô. Có lẽ khi đó, Lưu Duệ không phát hiện ra chuyện này, cho nên chỉ chôn điện thoại mà Thái Tiểu Hạo đang cầm cùng với hắn.

Có điều, đáng tiếc là trong trí nhớ của Thái Tiểu Hạo cũng không có manh mối nào giá trị… tất cả ký ức của hắn trước khi chết cơ bản đều trùng khớp với những gì Lưu Duệ đã tường thuật. Đặc biệt là thời điểm hắn bị giết, hắn thậm chí không nhìn thấy Lưu Duệ ra tay giết mình như thế nào?!

Sau đó, pháp y đến tiến hành kiểm tra thi thể Thái Tiểu Hạo, cơ bản xác định được nguyên nhân cái chết của hắn… Hắn chết do ngạt thở, nhưng lại không phải bị bóp cổ chết, mà là chết trong không gian kín.

Điều này khiến tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, dù sao lúc đó hai người bọn họ không ở ngoài thì cũng là trong lều vải, lấy đâu ra không gian kín khiến Thái Tiểu Hạo ngạt thở chết? Xem ra muốn biết chính xác nguyên nhân cái chết vẫn phải chờ pháp y đưa xác về tiến hành giải phẫu mới biết được.

Mặc dù bây giờ nguyên nhân cái chết của Thái Tiểu Hạo vẫn

chưa rõ ràng, nhưng việc tìm được thi thể của hắn đã giúp ích rất nhiều cho Triệu Tinh Vũ, ít nhất cũng đã làm thay đổi tính chất của vụ án, bọn họ có thể tiến hành điền tra rộng hơn.

Lúc xuống núi, vẻ mặt Triệu Tinh Vũ tràn ngập vui sướng, tôi đoán trong lòng anh ta đang vui đến bay lên được! Anh ta đã hứa với lãnh đạo cục trong vòng hai ngày sẽ tìm được thi thể Thái Tiểu Hạo, bây giờ còn chưa hết một ngày đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, trong lòng có thể không vui sướng sao?

Hiện tại đã tìm được thi thể Thái Tiểu Hạo, như vậy người tiếp xúc cuối cùng với hắn, Lưu Duệ, sẽ trở thành kẻ tình nghi số một, thế nhưng động cơ giết người của Lưu Duệ lại quá hoang đường, Triệu Tinh Vũ cũng không thể viết sự thật đó vào trong hồ sơ được.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tinh Vũ mang người đến công ty Lưu Duệ bắt người… Khi Lưu Duệ nghe cảnh sát thông báo đã tìm được thi thể Thái Tiểu Hạo, sắc mặt anh ta tái nhợt thấy rõ. Con người, ai cũng phải trả giá cho hành động của mình, huống chi là chuyện giết người như thế này?

Có điều tôi cũng rất khâm phục Lưu Duệ, tên này sau khi bị cảnh sát dẫn về, vẫn không nói câu nào, mặc kệ Triệu Tinh Vũ hỏi thế nào, anh ta cũng chỉ thở dài, không nói một từ.

Triệu Tinh Vũ tức đến xì khói, bây giờ đã bắt được hung thủ, người bị hại cũng đã tìm được, nhưng bản án lại kẹt lại ở khẩu cung của kẻ tình nghi!

Bây giờ khắp các nơi trên cả nước đều thanh tra ra không ít vụ án oan sai, cho nên muốn không có khẩu cung mà kết án thì không được, bởi vậy Triệu Tinh Vũ biết rõ, mình nhất định phải lấy được khẩu cung của Lưu Duệ!

Khi biết tình cảnh của vụ án, tôi gọi điện thoại cho Triệu Tinh

Vũ, nói mình muốn gặp riêng Lưu Duệ. Theo lý thuyết, trước đó anh ta là người thuê chúng tôi, bây giờ tôi không nên ra mặt gặp anh ta… Nhưng tôi thực sự tò mò Lưu Duệ nghĩ như thế nào? Vì sao nhất định phải khiến cha mình chết sớm như vậy?

Nếu nói anh ta chỉ vì tiền thì không hợp lý lắm? Bởi vì dù sao công ty của Lưu Duệ cũng không thiếu tiền, cho nên tôi tin rằng trong chuyện này nhất định có nguyên nhân khác…

Khi gặp lại Lưu Duệ, anh ta đã không còn là người thanh niên giàu có, hăng hái nữa, trên cằm đã lún phún râu, cả người nhìn vô cùng mệt mỏi.

CHƯƠNG

Trong nhà có chuyện

Tôi biết bọn Triệu Tinh Vũ khi thẩm vấn cũng sẽ dùng chút thủ đoạn, không đến mức vượt nguyên tắc, nhưng vẫn sẽ có những cách "tra tấn" để thẩm vấn nghi phạm.

Nhưng tôi có cảm giác Lưu Duệ không mệt mỏi vì chuyện đó, mà là do nội tâm của anh ta thấy mệt mỏi và muốn được giải thoát…

Khi Lưu Duệ thấy tôi đi vào cùng Triệu Tinh Vũ, nét mặt anh ta hơi ngạc nhiên, hỏi: "Sao lại là cậu?!"

Tôi cũng không giấu giếm, gật đầu nói với anh ta: "Đúng, là tôi đã tìm được thi thể Thái Tiểu Hạo…"

Lưu Duệ cười khổ: "Xem ra ngay từ đầu tôi đã phạm phải sai lầm trí mạng."

Thấy anh ta nói như vậy, tôi chủ động rót một cốc nước rồi đặt trước mặt anh ta, sau đó lại hỏi: "Anh cho rằng điều duy nhất anh sai chỉ là đã tìm chúng tôi nhờ giúp xử lý thứ không sạch sẽ trong nhà anh à?"

Lưu Duệ hối hận nói: "Không phải sao? Nếu như tôi tìm người khác giúp, chuyện Thái Tiểu Hạo đã chết sẽ không bị xới lên…"

Tôi cười lạnh: "Sai lầm của anh chính là vì để đạt được mục

đích mà không từ thủ đoạn, chứ không phải vì tìm chúng tôi đến giúp… Từ đầu đến cuối, âm hồn ám trong nhà anh luôn là Thái Tiểu Hạo, chứ không phải cha anh, Lưu Hải Phúc!”

Lưu Duệ cười bi thảm: “Nếu ngay từ đầu tôi biết đó là cậu ta, thì tôi đã bỏ không căn nhà đó, mọi chuyện sẽ không phát triển đến bước này…”

“Có một chuyện từ đầu đến giờ tôi vẫn không nghĩ ra, tiền tài đối với anh quan trọng như vậy sao? Loại người như tôi yêu tiền là chuyện bình thường, vì chúng tôi là người không có tiền, nhưng anh… là người ngậm thìa vàng lớn lên, tại sao đối với tiền bạc lại chấp nhất như vậy?” Tôi nói ra nghi ngờ trong lòng mình.

Lưu Duệ thấy tôi hỏi vậy liền cười khổ, lắc đầu và nói: “Mỗi người mỗi chuyện, chuyện của tôi các cậu không hiểu được…”

Tôi than nhẹ: “Chẳng lẽ Lưu Hải Phúc không phải cha ruột của anh?”

Sắc mặt Lưu Duệ trở nên xanh lét, nhẫn nhịn mãi mới gằn từng chữ: “Nếu ông ta không phải là cha ruột của tôi, tôi đã không hận ông ta đến như thế này…”

Tôi vội hỏi tiếp: “Có ý gì?”

Không ngờ, Lưu Duệ lại tỏ vẻ giảo hoạt: “Tại sao tôi phải nói cho cậu biết?”

Tôi tức giận: “Anh cho rằng chuyện anh giết Thái Tiểu Hạo có thể che giấu được sao? Cảnh sát đã tìm được thi thể Thái Tiểu Hạo, còn tìm được cả điện thoại di động chôn cùng cậu ta, đến lúc đó chứng cứ đầy đủ, tôi xem anh chối thế nào? Hiện nay cảnh sát đang chờ anh tự thú để hưởng khoan hồng. Nếu để họ đưa chứng cứ ra bắt anh nhận tội, đến lúc đó có hối hận cũng muộn rồi!”

Lưu Duệ nghe xong nhún vai nói: “Hối hận? Trong đời tôi, trừ

việc là con của Lưu Hải Phúc ra, những chuyện khác không có gì để hối hận cả!"

Triệu Tinh Vũ thấy Lưu Duệ đã chịu nói chuyện, vội rèn sắt khi còn nóng: "Chuyện đã đến bước này, tôi khuyên anh nên thành khẩn khai báo mọi chuyện, như vậy đối với anh cũng không có gì không tốt..."

Lưu Duệ cầm cốc nước tôi rót cho anh ta lên, ung dung uống một ngụm, sau đó bình tĩnh nói: "Tôi và Thái Tiểu Hạo không có bất cứ thù hận gì, giết cậu ta... đơn giản là muốn cậu ta chết!"

"Vì cậu ta và Lưu Hải Phúc chung thọ sao?" Tôi không hiểu nên hỏi.

Lưu Duệ nghe xong từ từ nhắm mắt lại, ngay khi chúng tôi cho rằng anh ta sẽ tiếp tục im lặng, đột nhiên anh ta mở to mắt nói: "Đúng, cũng vì cậu ta tham tiền, lại có thể đồng ý chia sẻ tuổi thọ của mình với người khác, một kẻ không biết trân quý sinh mạng như vậy, chết có gì đáng tiếc?"

Tôi nhìn bộ dạng nghiến răng nghiến lợi của Lưu Duệ, oán hận trong lòng anh ta nhất định phải rất sâu nặng, tôi tiếp tục dò hỏi: "Được, không nói về Thái Tiểu Hạo nữa, nói một chút về Lưu Hải Phúc nhé? Dầu gì ông ta cũng là cha ruột của anh, anh hận ông ta đến thế sao?"

Lưu Duệ căm hận nói: "Hừ! Nếu như có thể chọn, tôi thà chọn một kẻ lang thang trên đường làm cha ruột tôi! Nói ra cũng không sợ cậu chê cười, cha ruột tôi chính là một tên súc sinh, dù tôi giết người, cũng tử tế hơn ông ta gấp trăm lần!"

Tôi và Triệu Tinh Vũ đều rùng mình, vì rốt cuộc Lưu Duệ đã thừa nhận mình giết người, tiếp theo chính là phải biết rõ lý do tại sao anh ta làm như vậy? Theo lý mà nói, anh ta đâu nhất thiết phải làm vậy, nếu anh ta không hận Lưu Hải Phúc đến thế, vì sao anh ta

lại làm chuyện hủy hoại tương lai của mình.

“Có thể nói một chút nguyên nhân vì sao anh hận ông ta được không? Dù sao anh cũng là con trai duy nhất của ông ta, gia sản của ông ta trước sau gì cũng thuộc về anh cơ mà?” Tôi vẫn chưa hiểu lắm.

Lưu Duệ dùng tay ra sức vuốt mặt, lấy lại tinh thần, sau đó nhìn tôi, anh ta dùng giọng nặng nề nói: “Tôi có thể nói hết mọi chuyện cho cậu… có điều tôi có một điều kiện.”

Triệu Tinh Vũ định phản đối thì bị tôi ngăn lại: “Điều kiện gì, anh nói thử xem… nhưng tôi nói trước, nếu là chuyện phạm pháp tôi không có gan làm đâu!”

Lưu Duệ thấy tôi nói vậy bèn cười khẽ: “Yên tâm, điều tôi muốn cậu giúp, dĩ nhiên là trong khả năng của cậu.”

Tôi gật đầu: “Được, anh nói đi…”

Sau đó Lưu Duệ kể cho chúng tôi nghe lý do vì sao anh ta hận cha mình như vậy, bởi vì ông ta không phải người, ông ta là một kẻ cặn bã! Từ nhỏ Lưu Duệ đã bị cha mẹ đưa ra nước ngoài học tập, lúc đó trong lòng anh ta, cha mẹ vẫn rất hạnh phúc, anh ta luôn nghĩ tình cảm của cha mẹ mình rất sâu nặng.

Nhưng năm Lưu Duệ mười ba tuổi, trong nhà đột nhiên xảy ra chuyện, mẹ của anh ta là Trịnh Tú Vân mất tích! Xảy ra chuyện lớn như vậy, Lưu Duệ lập tức chạy về nhà.

Nhưng sau khi anh ta quay về mới biết, thật ra mẹ anh ta không phải mất tích, mà bà đã bỏ trốn theo một gã cấp dưới đến Philippines! Khi đó, mặc dù Lưu Duệ mới mười ba tuổi, nhưng vì đã sống tự lập từ nhỏ nên rất trưởng thành, anh ta hiểu bỏ trốn nghĩa là gì…

Anh ta không thể tưởng tượng được người mẹ lúc nào cũng yếu

ớt nhu nhược của mình lại ôm tiền chạy trốn cùng kế toán của công ty! Mặc dù bao nhiêu người, kể cả cha anh ta là Lưu Hải Phúc nói đó là sự thật, nhưng Lưu Duệ vẫn không tin.

Vì từ nhỏ anh ta đã biết, mẹ anh ta vô cùng yêu cha mình, năm đó vì để kết hôn với cha anh ta, bà còn suýt chút nữa đã đoạn tuyệt tình cha con với ông ngoại, nên anh ta không tin mẹ anh ta sẽ vì thứ gọi là "tình yêu" mà vứt bỏ những thứ mình đã cố gắng có được…

Lúc đó rất nhiều người khuyên Lưu Hải Phúc báo cảnh sát, nhưng Lưu Hải Phúc nói đó là lựa chọn của Tú Vân, ông ta sẽ không báo cảnh sát, cũng không truy cứu chuyện này, bởi vì so với số tiền kia, ông ta quan tâm đến chuyện sau này Tú Vân có sống tốt hay không hơn.

CHƯƠNG

Họa lớn trong lòng

Vì người trong cuộc không muốn truy cứu, cho nên những người khác cũng không nói gì nữa. Từ đó về sau, không ai dám nhắc đến chuyện Trịnh Tú Vân trước mặt Lưu Hải Phúc... Thế nhưng có một người không thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra, đó chính là Lưu Duệ, vì anh ta vẫn không tin mẹ mình có thể bỏ trốn cùng một gã cấp dưới không có gì nổi bật!

Nhưng khi đó Lưu Duệ còn nhỏ, sau đó lại bị Lưu Hải Phúc nhanh chóng đuổi ra nước ngoài tiếp tục việc học, cho nên anh ta muốn điều tra cũng chỉ đành lực bất tòng tâm...

Từ đó về sau, chuyện này giống như một cái gai giữa hai cha con bọn họ, cả hai đều cố ý không nhắc đến chuyện này ở trước mặt người kia... Nhưng có một số việc, không nói ra không có nghĩa nó không tồn tại, chẳng qua họ muốn che đậy nỗi đau này, đợi thời gian qua đi ngày càng khắc sâu nỗi đau đó.

Khi Lưu Duệ trưởng thành, anh ta dần dần đồng ý với cách hành xử của cha mình, vì khi đó anh ta biết một người đàn ông gặp phải chuyện như vậy sẽ có cảm giác như thế nào... Cho nên từ thời gian đó, quan hệ giữa cha con bọn họ dần tốt đẹp trở lại.

Đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, sau khi Lưu Duệ về nước, anh ta

phát hiện sau khi mẹ mình bỏ đi, cha mình cũng chẳng ở một mình, bên cạnh ông ta không thiếu những cô gái trẻ trung xinh đẹp, có những cô gái còn ít tuổi hơn cả anh ta.

Điều này khiến hình tượng người chồng si tình của người cha trong lòng anh ta sụp đổ, cho dù tất cả mọi người đều cho rằng là do mẹ anh ta có lỗi trước, thế nhưng, Lưu Duệ thấy cha mình quên mẹ nhanh đến như vậy, khiến anh ta không dễ chấp nhận!

Mà qua lời một người họ hàng, anh ta còn biết mấy năm gần đây Lưu Hải Phúc còn có ý định tái giá, nhưng không biết có phải ông ta phạm phải sao Thái Tuế hay gì đó, mà chỉ cần ông ta có ý này với đối phương, đối phương sẽ chết không rõ nguyên nhân.

Một hai người còn có thể coi là trùng hợp, nhưng liên tiếp bốn người cùng có kết cục như vậy, khiến Lưu Hải Phúc cũng từ bỏ ý định này… Cũng vì vậy, ông chủ một tập đoàn lớn như Lưu Hải Phúc mới chỉ có duy nhất một đứa con là Lưu Duệ.

Lúc trước, tình cảm cha con bọn họ tuy xa cách nhưng vẫn còn tình thân, dù sao giữa bọn họ vẫn có quan hệ huyết thống không chém đứt được… Nhưng không ai ngờ, khi Lưu Hải Phúc bị bệnh suýt chết, Lưu Duệ lại phát hiện ra một bí mật của cha mình.

Lúc đó, Lưu Hải Phúc bị bệnh gan rất nặng, đã nếu mức không thể chữa trị được nữa, trong lúc tất cả mọi người đều cho rằng lần này ông ta không thể qua khỏi thì đột nhiên lại xuất hiện kỳ tích.

Lưu Duệ hiểu rất rõ tình trạng sức khỏe của cha mình, lúc đó anh ta mới mời được một người bạn từ Đức sang khám bệnh cho cha, sau khi người bạn kia khám xong, nói rằng ông ta chỉ sống được thêm mấy tháng nữa thôi.

Lúc đó trong lòng Lưu Duệ, Lưu Hải Phúc dù sao cũng là cha của anh ta, cho nên anh ta vẫn hi vọng ông ta có thể tiếp tục sống thêm vài năm nữa. Nhưng sau đó, tình trạng của Lưu Hải Phúc đột

nhiên chuyển biến tốt đẹp, mọi cơ năng của cơ thể đều ngày càng tốt lên.

Mới đầu Lưu Duệ cũng không để ý, nghĩ là cha mình có thể sống thêm mấy năm cũng là chuyện tốt, nhưng anh ta nhanh chóng phát hiện, sau khi khỏe lại, cha anh ta lại tiếp tục có ý định tái giá…

Lưu Duệ thực sự không thể tin được, một bệnh nhân mà tất cả các bác sĩ đã phán tử hình, thân thể đột nhiên hồi phục khỏe mạnh lại không nói làm gì, lại còn có ý định cưới một cô gái ít tuổi hơn cả con mình làm vợ?

Có lẽ vì sự tò mò thôi thúc, Lưu Duệ tìm đến trợ lý của cha mình, vừa đấm vừa xoa, hỏi về tình trạng hiện tại của cha anh ta là thế nào, vì sao cơ thể của ông ta lại khác thường như vậy?

Trợ lý riêng của Lưu Hải Phúc biết, chỉ cần ông chủ hiện giờ có chuyện gì, thì người đang nói chuyện với mình đây chính là ông chủ mới của mình, anh ta cũng không thể không dọn sẵn đường lui, nên đem hết chuyện Lưu Hải Phúc tìm cao nhân "mượn thọ" nói ra.

Lưu Duệ vừa nghe thấy chuyện này cảm thấy vô cùng kinh ngạc, từ nhỏ anh ta đã tiếp nhận nền giáo dục đề cao khoa học, nhưng trong khoảng thời gian này quả thật anh ta đã nhìn thấy việc xảy ra trên người cha mình không phải chỉ dùng hai chữ "khoa học" là có thể lý giải được. Thế là Lưu Duệ tìm mọi cách lấy được địa chỉ của vị "cao nhân" kia, tự mình tìm đến đó…

Vị cao nhân này không phải ai khác mà chính là người bạn lâu năm của chú Lê, Lam Viễn Quang. Ông ta hơi giật mình khi thấy Lưu Duệ tìm đến tận nhà mình… Lưu Duệ cũng nhìn ra ông Lam Viễn Quang này không phải hoàn toàn không biết gì về mình, anh ta biết quan hệ của ông ta và cha mình nhất định không đơn giản.

Lưu Duệ cũng là người thông minh, anh ta không trực tiếp nói

thẳng điều mình nghi ngờ với Lam Viễn Quang mà nhờ ông ta xem vận mệnh năm nay của mình thế nào… Nhưng Lam Viễn Quang là ai chứ? Tất nhiên ông ta biết mục đích Lưu Duệ đến đây lần này, bởi vậy ngay từ đầu cả hai đều hiểu rõ nhưng giả vờ không biết gì mà thôi.

Sau khi đôi bên tiếp xúc, tuy Lưu Duệ không tin vào huyền học thuật số của Lam Viễn Quang, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra vô cùng tôn kính vị Lam đại sư này… Anh ta còn cố ý ám chỉ với Lam Viễn Quang rằng sớm muộn gì anh ta cũng sẽ kế thừa mọi thứ từ cha anh ta, đến lúc đó anh ta hi vọng quan hệ giữa họ có thể giống như ông ta và cha mình bây giờ.

Lam Viễn Quang cũng không phải kẻ ngu, ông ta biết trong lời Lưu Duệ có hàm nghĩa khác, tất nhiên cũng biết mình không thể đắc tội với ông chủ nhỏ này. Nhưng ông ta lại không thể để Lưu Duệ biết chuyện đại sự mà mình đã làm, nên cuối cùng ông ta chọn cách nói cho Lưu Duệ biết chuyện Lưu Hải Phúc và người khác chung thọ, tuy rằng nghe xong anh ta vẫn bán tín bán nghi…

Nhưng Lưu Duệ là ai? Dầu gì anh ta cũng là người đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy, sao không nhìn ra được Lam Viễn Quang có chuyện giấu mình? Anh ta chỉ không nghĩ ra được cha mình và vị cao nhân này có chuyện gì mà phải giấu cả đứa con trai là mình?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Lưu Duệ mua chuộc một đồ đệ thân tín của Lam Viễn Quang, từ hắn biết được, Lam Viễn Quang đã từng giúp Lưu Hải Phúc giải quyết một họa lớn trong lòng, chính nhờ chuyện này, Lưu Hải Phúc mới có thể nghĩ đến chuyện lấy vợ mới.

Trước đó Lưu Duệ không tin mấy chuyện ma quái, nhưng nhìn từng chuyện xảy ra trước mắt, anh ta không cách nào lý giải

được… Đặc biệt là "họa lớn trong lòng" kia luôn khiến anh ta suy nghĩ đến mất ăn mất ngủ.

Có lẽ từ trong tiềm thức, Lưu Duệ luôn cảm thấy "họa lớn trong lòng" có liên quan đến mẹ mình, bà Trịnh Tú Văn. Mặc dù trong mắt người ngoài, mẹ của Lưu Duệ là một người phụ nữ bỏ đi theo người đàn ông khác, thế nhưng Lưu Duệ vẫn tin rằng mẹ mình không phải người như vậy.

Vì anh ta không tin chuyện mẹ không hề quan tâm đến mình trong suốt bao năm nay, cho dù năm đó chuyện mẹ anh ta phản bội cha, yêu người đàn ông khác là có thật… Nhưng hai mẹ con họ rất thương yêu nhau, sao ngay đến một bức thư, một cuộc điện thoại cũng không có chứ?

CHƯƠNG

Lòng căm hận tăng dần

Những năm qua không phải Lưu Duệ chưa từng đến Philippines, anh ta chỉ muốn nhìn xem cuộc sống của mẹ mình hiện giờ thế nào, nếu như cuộc sống của bà quá vất vả, anh ta có thể giúp đỡ một chút. Nhưng anh ta đã đi sang đó vài lần, còn thuê cả thám tử tư đi tìm, nhưng kết quả vẫn không tìm được gì.

Đừng nói là mẹ của anh ta, đến cả người đàn ông năm đó cũng chẳng tìm được nửa cái bóng… Lưu Duệ từng hoài nghi năm đó bọn họ đến Philippines chẳng qua chỉ là chỗ dừng chân tạm thời, có lẽ họ còn đi đến chỗ khác. Nhưng cho dù đến chỗ nào họ cũng đâu cần trốn tránh, nên không có lý do gì không tìm thấy một chút bóng dáng nào được?

Bởi vậy những năm qua Lưu Duệ càng ngày càng khẳng định, mẹ của mình đã không còn sống trên đời này nữa. Mà anh ta lại không tài nào biết được chân tướng sự thật của chuyện năm đó. Nhưng có thể khẳng định hai điều, đó là sau khi mẹ anh ta mất tích, trong tài khoản công ty thực sự thiếu một khoản tiền và một người.

Người đó tên Trần Cường, là kế toán trong công ty, trước khi chuyện xảy ra mọi người đều đánh giá hắn là người thật thà trung

thực, làm việc chăm chỉ. Cho nên khi biết tin Trần Cường bỏ trốn cùng vợ ông chủ, tất cả đều trợn tròn cả mắt.

Lưu Duệ cũng chưa từng gặp Trần Cường, trong mấy năm nhờ thám tử điều tra Trần Cường, anh ta mới nhìn thấy dáng vẻ của người này qua vài tấm ảnh cũ.

Nói thật tình, vóc dáng Trần Cường không cao, tướng mạo bình thường, Lưu Duệ thật sự không nhìn thấy người đàn ông này có chỗ nào xuất sắc hơn so với cha mình. Mà trong lúc điều tra Trần Cường, anh ta lại phát hiện vợ của Trần Cường vừa mới chết trước khi chuyện xảy ra.

Người phụ nữ đó ở bên Trần Cường vài chục năm, vì trong lúc sinh con xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên cả con và mẹ đều không giữ được. Một người đàn ông bình thường được mọi người khen là thật thà đàng hoàng, vậy mà trong lúc vợ và con chết chưa đến một trăm ngày đã bỏ trốn cùng với vợ ông chủ? Điều này có vẻ quá bất hợp lý đúng không?

Nhiều năm trôi qua Lưu Duệ vẫn luôn đau đầu vì những nghi ngờ này, đến tận khi anh ta bỏ ra nhiều tiền mua chuộc được đại đồ đệ của Lam Viễn Quang mới biết "họa lớn trong lòng" của cha mình - Lưu Hải Phúc là cái gì… Cái họa lớn trong lòng ấy không phải ai khác mà chính là Trịnh Tú Vân, mẹ của Lưu Duệ!

Sau khi Lam Viễn Quang giúp Lưu Hải Phúc và Thái Tiểu Hạo chia sẻ tuổi thọ. Lưu Hải Phúc mới nói cho Lam Viễn Quang biết mấy năm qua ông ta luôn bị một con lệ quỷ dây dưa, mặc dù lệ quỷ không gây hại cho Lưu Hải Phúc, nhưng lại không buông tha cho những người phụ nữ chuẩn bị kết hôn với ông ta.

Lam Viễn Quang nghe thế liền hỏi Lưu Hải Phúc lệ quỷ này là ai? Có quan hệ gì với ông ta? Lưu Hải Phúc do dự mãi, cuối cùng vẫn nói thật với Lưu Viễn Quang: "Người phụ nữ này không phải

ai khác, chính là người vợ đầu tiên của tôi, Trịnh Tú Vân."

Lam Viễn Quang nghe xong cũng khá giật mình, lúc trước ông ta cũng nghe đồn vợ của Lưu Hải Phúc bỏ trốn cùng người đàn ông khác, mà Lưu Hải Phúc những năm qua vẫn chung tình, chưa từng tái giá với người phụ nữ khác.

Nhưng người ngoài làm sao biết được, không phải Lưu Hải Phúc không muốn cưới mà là không thể cưới! Ông ta cứ cưới một người là chết một người! Mặc dù những người phụ nữ này đều chết vì ngoài ý muốn, thế nhưng ngoài ý muốn nhiều lần sẽ không còn là ngoài ý muốn nữa!

Sau đó Lam Viễn Quang tính quẻ cho Trịnh Tú Vân, phát hiện bà ta thực sự đã chết, ông ta hỏi Lưu Hải Phúc: "Thi thể của Trịnh Tú Vân ở chỗ nào?"

Lưu Hải Phúc lắc đầu: "Tôi không biết, từ khi cô ta bỏ trốn cùng người đàn ông kia, tôi đã không còn tin tức gì nữa, cho nên tôi cũng không rõ tại sao cô ta lại chết?"

Lam Viễn Quang biết lúc đó Lưu Hải Phát đang nói dối, nhưng cuối cùng vẫn giúp đỡ làm xong chuyện này, giải quyết con ma chết oan vẫn luôn quấn lấy Lưu Hải Phúc... Cũng chính từ lúc đó, Lưu Hải Phúc bắt đầu nảy sinh ý định tái giá.

Mặc dù Lưu Duệ từ đại đồ đệ của Lam Viễn Quang biết được chuyện này, nhưng đối phương lại không biết sư phụ mình đã giải quyết Trịnh Tú Vân thế nào, càng không biết năm đó Trịnh Tú Vân đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy cha mình càng ngày càng trẻ lại, nỗi căm hận trong lòng Lưu Duệ dần tăng lên, cho dù anh ta chỉ suy đoán chuyện năm đó, nhưng nhìn thái độ tránh không kịp hiện giờ của Lưu Hải Phúc đối với mẹ mình đã nói rõ tất cả.

Khi Lưu Duệ nghĩ đến những gì mẹ mình đã làm cho cha lúc còn

trẻ, nhưng cuối cùng lại rơi vào cảnh "sống không thấy người, chết không thấy xác", trong lòng anh ta có thể không căm hận sao?

Cũng chính từ lúc đó, Lưu Duệ bắt đầu chủ động tiếp xúc với Thái Tiểu Hạo, anh ta muốn nhìn xem tên ngốc nào sẽ chia sẻ tuổi thọ của mình cho người khác vì tiền? Nhưng khi nhìn thấy Thái Tiểu Hạo, anh ta đã hiểu, hóa ra trên đời này thật sự có những kẻ muốn tiền không muốn mạng. Nếu Thái Tiểu Hạo đã không quan tâm đến mạng sống của mình, vậy chi bằng để cậu ta lên đường cùng người cha khốn nạn kia của mình là được rồi.

Giống như suy đoán của Lưu Duệ, Thái Tiểu Hạo vừa nghe nói anh ta là con của Lưu Hải Phúc thì lập tức chủ động kết giao, thậm chí không cần Lưu Duệ hỏi, cậu ta đã chủ động nói ra chuyện chia sẻ tuổi thọ với Lưu Hải Phúc.

Ngoài mặt Lưu Duệ tỏ ra hoàn toàn bình thường, giả vờ muốn kết bạn với Thái Tiểu Hạo, nhưng sau lưng lại bắt đầu lên kế hoạch làm thế nào để Thái Tiểu Hạo và cha mình cùng biến mất trên thế giới này.

Vào ngày phát sinh vụ án, Lưu Duệ chủ động hẹn Thái Tiểu Hạo đi dã ngoại ở khu thắng cảnh Nam Sơn, anh ta nói với Thái Tiểu Hạo lúc mình học ở nước ngoài vẫn thường tham gia hoạt động này, tiếc rằng sau khi về nước chỉ có các mối quan hệ làm ăn, cho nên Lưu Duệ gần như không có bạn bè để đi dã ngoại cùng.

Thái Tiểu Hạo thấy Lưu Duệ chủ động hẹn mình tất nhiên rất vui mừng, bởi vì cậu ta cũng muốn kết giao với những người như Lưu Duệ để nâng cao địa vị xã hội của mình. Nhưng Thái Tiểu Hạo làm sao biết mục đích Lưu Duệ hẹn mình chẳng qua là muốn cậu ta và cha anh ta chôn cùng mà thôi.

Vì muốn xóa dữ liệu ghi chép Thái Tiểu Hạo đã từng nghỉ ở khách sạn, nhân lúc Thái Tiểu Hạo xuống xe, Lưu Duệ đã trộm

chứng minh thư nhân dân của cậu ta. Lưu Duệ nghĩ nếu không có chứng minh thư thì không thể nghỉ tại khách sạn, đến lúc đó khi cắm trại ở trên núi cũng chính là lúc Lưu Duệ ra tay…

Nhưng Lưu Duệ không ngờ ông chủ của homestay Cửu Nguyệt Hồng lại đồng ý cho bọn họ vào ở, thế là Lưu Duệ đành phải ở lại homestay cùng Thái Tiểu Hạo một đêm, sáng sớm hôm sau mới vội vàng tiến vào trong núi.

Có một điều Lưu Duệ không nói dối, đó là khi học ở nước ngoài anh ta thường xuyên đi dã ngoại, mà phần lớn thời gian đều là anh ta tự đi một mình, cho nên kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại của Lưu Duệ vô cùng phong phú.

Sau khi lên núi, bọn họ đi tới một khu vực tương đối vắng vẻ, Lưu Duệ bắt đầu hướng dẫn Thái Tiểu Hạo cách dựng lều vải. Lúc đó Thái Tiểu Hạo cũng không hiểu chỉ có hai người mà tại sao lại dựng một chiếc lều vải to đến thế?

CHƯƠNG

Đứa con hiếu thảo

Nhưng Thái Tiểu Hạo chưa từng tham gia dã ngoại bao giờ, cậu ta sợ mình hỏi nhiều lại lộ ra thiếu kiến thức, cho nên không dám hỏi gì mà tích cực giúp Lưu Duệ dựng chiếc lều lên.

Thái Tiểu Hạo cũng thuộc loại công tử bột, trông thì ngon mà không dùng được, cậu ta giúp Lưu Duệ dựng xong lều vải cũng mệt thở không ra hơi! Lưu Duệ thừa dịp đưa một chai nước có trộn lẫn thuốc mê cho cậu ta: "Tôi thấy cậu cũng mệt, hay là vào lều ngủ một lúc đi, tôi đi nhặt ít củi khô để nhóm lửa."

Thái Tiểu Hạo không nghĩ nhiều, vừa đúng lúc khát nên cầm chai nước Lưu Duệ đưa uống ừng ực mấy ngụm là hết sạch, sau đó còn nói với vẻ tiếc nuối: "Vậy tôi ngủ một lúc nhé, khi nào anh về thì gọi tôi, tôi và anh cùng nhóm lửa..."

Lưu Duệ chỉ lượn quanh vài vòng rồi lập tức quay lại xem tình huống trong lều, quả nhiên đúng như anh ta dự đoán, sau khi uống xong chai nước Thái Tiểu Hạo đã mơ màng ngủ thiếp đi, gọi kiểu gì cũng không tỉnh.

Lưu Duệ là người làm ăn, mặc dù về sức khỏe anh ta hoàn toàn có thể bóp chết Thái Tiểu Hạo, nhưng anh ta lại không muốn nhìn thấy cảnh máu me... Vì vậy Lưu Duệ dùng túi nilon đã chuẩn bị từ

trước bọc vào đầu Thái Tiểu Hạo, sau đó dùng một sợi dây chun cực nhỏ quẩn quanh cổ cậu ta, để bó chặt chiếc túi nilon lại!

Trong lúc anh ta hoàn thành một loạt những động tác này, Thái Tiểu Hạo vẫn không hề có chút phản ứng nào, mặc kệ Lưu Duệ muốn làm gì thì làm… Lưu Duệ nhìn thấy không khí trong túi nilon theo hô hấp của Thái Tiểu Hạo ngày càng ít đi, lòng của anh ta cũng từ từ lạnh dần.

Tôi và Triệu Tinh Vũ nghe Lưu Duệ kể đến đây mới hiểu tại sao pháp y lại nói Thái Tiểu Hạo chết ngạt trong một không gian bị bịt kín. Ai mà ngờ được một sinh mệnh đang sống khỏe mạnh lại chết bởi một chiếc túi nilon và một sợi dây chun?

Thật ra có một số chuyện Lưu Duệ không nói sai, Thái Tiểu Hạo đúng là tự tìm đường chết, nếu như không phải cậu ta muốn trèo cao thì cần gì phải kết giao với Lưu Duệ? Chỉ cần người có đầu óc sẽ biết lúc này tốt nhất là ngừng tiếp xúc với người nhà họ Lưu, chỉ cần hàng tháng lĩnh tiền là được.

Nhưng Thái Tiểu Hạo lại không như thế, cậu ta một lòng muốn chen vào tầng lớp của những kẻ có tiền, giờ thì hay rồi… Chưa nói đến việc phải chôn cùng với Lưu Hải Phúc, cả số tiền cậu ta dùng tính mạng để đổi lấy cũng chẳng còn chút nào.

Sau khi Lưu Duệ xác định Thái Tiểu Hạo đã tắt thở bèn trở lại xe lấy dụng cụ đào đất, đào một cái hố chôn xác trong lều. Mặc dù vị trí dựng lều của bọn họ tương đối vắng, nhưng cũng không thể cam đoan trăm phần trăm không có du khách đi qua, cho nên đào hố trong lều vẫn an toàn hơn.

Cho dù có người lái xe đi qua, nhìn thấy trước tiên cũng chỉ là một cái lều, không thể phát hiện chuyện Lưu Duệ đang làm trong đó. Không ngờ khi anh ta đang đào được một nửa thì nhận được điện thoại của trợ lý Lưu Hải Phúc, thông báo Tổng giám đốc Lưu

đột nhiên phát bệnh cấp tính, hiện tại đã được đưa vào viện cứu chữa.

Lưu Duệ nghe xong nói mình đang đi công tác ở bên ngoài, bây giờ sẽ lập tức lái xe trở về, anh ta bảo trợ lý dặn dò bác sĩ nhất định phải hết lòng cứu giúp. Nhưng sau khi dập máy, Lưu Duệ vẫn tiếp tục làm công việc trong tay đến tận khi xử lý xong thi thể Thái Tiểu Hạo.

Mặc dù cỏ trên núi lúc đó đã chuyển màu vàng, nhưng dấu vết bị đào bới vẫn rất rõ ràng, thế là Lưu Duệ tìm một chút cỏ khô đắp lên trên, cố gắng để bề mặt không khác nhiều so với xung quanh.

Sau đó Lưu Duệ tháo dỡ chiếc lều rồi dựng lên một lần nữa tại vị trí mà lần đầu tiên chúng tôi nhìn thấy nó, đồng thời ngụy trang thành dáng vẻ anh ta và Thái Tiểu Hạo đã ngủ ở đây qua đêm.

Khi Lưu Duệ sắp xếp xong mọi chuyện thì trời đã sắp tối, lúc này anh ta mới lái xe rời khỏi khu thắng cảnh Nam Sơn về bệnh viện trung tâm thành phố… Nhưng khi anh ta về đến nơi thì Lưu Hải Phúc đã qua đời từ lâu.

Lưu Hải Phúc chết mặc dù hợp tình hợp lý, nhưng lại khá bất ngờ, trước đó, khi tất cả mọi người đều nghĩ rằng ông ta không qua khỏi thì ông ta đột nhiên khỏe lại… Còn khi mọi người nghĩ Lưu Hải Phúc có thể sống thêm vài năm nữa, ông ta lại lăn đùng ra chết.

Sau khi Lưu Hải Phúc chết, Lưu Duệ đã đóng vai một người con hiếu thảo, đồng thời thừa kế toàn bộ di sản từ cha… Người phụ nữ trẻ tuổi suýt nữa đã trở thành mẹ kế của Lưu Duệ bởi vì kỳ vọng bị thất bại nên cũng không tới tham dự tang lễ của Lưu Hải Phúc. Đây chính là tình người ấm lạnh, kể cả những người đến tham dự tang lễ cũng chưa chắc đã thật lòng đau khổ vì người đã mất.

Đặc biệt là trong lòng Lưu Duệ, anh ta chẳng những không thương tâm đau khổ, thậm chí còn cảm thấy sung sướng khi báo được thù… Nhưng cảm giác vui sướng này nhanh chóng bị sự trống rỗng trong lòng chiếm cứ, Lưu Duệ biết chỉ cần một ngày chưa điều tra được tung tích của mẹ, thì anh ta vẫn mãi không cảm thấy yên lòng.

Dù bây giờ chuyện đã đến mức này, anh ta vẫn không dừng việc tìm kiếm tung tích của mẹ, bất kể giá nào Lưu Duệ vẫn muốn tìm được mẹ mình, không thể để bà phiêu bạt khắp nơi, hồn phách cũng có chỗ an thân.

Thật ra ở một mức độ nào đó, tôi rất đồng tình với Lưu Duệ, không quan tâm đến điều kiện của anh ta ưu việt thế nào, những thứ đó đều không thể khỏa lấp nỗi đau mất mẹ từ bé. Đáng sợ nhất là mẹ anh ta lại chết trong tay cha anh ta… Chỉ cần một điểm này thôi, dẫu có là ai cũng không thể tiếp nhận được.

Tôi nghe Lưu Duệ kể xong chuyện mà im lặng một lát mới nói với anh ta: “Anh muốn tôi giúp thế nào?”

Lưu Duệ thấy tôi đồng ý giúp, theo bản năng muốn từ trên ghế đứng lên, nhưng cực chẳng đã ghế anh ta ngồi lại có vách ngăn, nếu không mở còng tay thì không thể nào đứng dậy được.

Triệu Tinh Vũ thấy thế bực mình quát: “Ngồi xuống nói!”

Lưu Duệ bây giờ mới nhớ ra tình cảnh của mình lúc này, đành phải cười khổ, nói: “Tôi chỉ hi vọng cậu có thể giúp tôi tìm thấy mẹ, bất kể là di thể hay hồn phách… Cái gì cũng được, tôi không muốn mẹ mình phải tiếp tục lang thang bên ngoài.”

Tôi gật đầu: “Tôi có thể giúp anh, nhưng không thể cam đoan trước điều gì, dù sao chuyện đã qua vài chục năm, mà những người biết chân tướng chuyện năm đó đều không còn trên đời này, điều này khó hơn nhiều so với mò kim đáy biển… Nhưng chắc

chắn tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Lưu Duệ nghe tôi nói như thế, lập tức lộ ra vẻ mặt thoải mái: “Được, cậu nói vậy thì tôi yên tâm, tôi sẽ chờ tin tức của cậu, chỉ cần có thể tìm được bất cứ tin tức nào của mẹ, tôi sẽ ký tên lên tờ khai thừa nhận mình đã giết Thái Tiểu Hạo.”

Hóa ra anh ta chờ tôi vì điều này? Tôi lạnh lùng nói với anh ta: “Nói thật lòng dù anh không nói thế tôi vẫn sẽ giúp đỡ, bởi vì trong mắt tôi dù anh có xấu xa đến thế nào, nhưng đối với mẹ anh mà nói, anh vẫn là một người con hiếu thảo.”

Vành mắt Lưu Duệ ửng đỏ: “Thật ra tôi vốn có thể có một tuổi thơ hạnh phúc… Tiếc nuối duy nhất hiện giờ của tôi chính là không thể chính miệng hỏi cha mình vì sao ông ta lại làm như vậy? Mẹ tôi có chỗ nào không tốt?”

CHƯƠNG

Xương người hóa thạch

Lúc này tôi đứng dậy đi đến bên cạnh Lưu Duệ, vỗ vai anh ta và nói: "Anh yên tâm, tôi sẽ cố hết sức thăm dò giúp anh."

Trên đường trở về, Đinh Nhất nhìn tôi rồi nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: "Cậu ôm việc này vào người rồi à?"

Tôi gật đầu: "Không có cách nào khác, tên Lưu Duệ đó sống chết không chịu ký tên trên tờ khai khẩu cung! Giúp người phải giúp đến cùng, nếu đã đáp ứng Triệu Tinh Vũ, trước tiên tôi chỉ có thể nhận lời giúp Lưu Duệ tìm tung tích mẹ anh ta."

Sau khi về đến nhà, tôi gọi điện ngay cho chú Lê, nói đại khái tình hình bên này cho chú biết. Chú Lê nghe xong trầm tư một lúc rồi nói: "Muốn điều tra tung tích của mẹ cậu ta cũng không phải quá khó, thi thể của lão Lam còn chưa hỏa táng mà? Lễ truy điệu đã định vào mười giờ sáng ngày mai."

Tôi nghe thì hiểu chú Lê muốn nói gì, bèn cười nói: "Được, vậy ngày mai chúng ta cùng đi nhìn mặt ông Viễn Quang lần cuối!"

Hiện giờ cũng chỉ có thể ra tay với trí nhớ tàn hồn của Lam Viễn Quang, bởi di thể Lưu Hải Phúc đã bị hỏa táng từ lâu, không thể nào tìm trí nhớ tàn hồn ông ta được nữa.

Sáng hôm sau, chú Lê dẫn theo tôi và Đinh Nhất đến tham dự lễ

tang của Lam Viễn Quang. Lúc chúng tôi đến thì người chủ trì tang lễ đã niệm xong điếu văn, chờ một lát là đến bước cuối cùng, chính là cáo biệt di thể người quá cố.

Khi tôi đi tới trước di thể Lam Viễn Quang thì thấy ông già này mặt xám xanh nằm trong quan tài mặt thủy tinh, mặc dù trên người được phủ đầy hoa tươi, nhưng vẫn không thể che giấu được sự không cam lòng trước khi chết.

Cuộc đời Lam Viễn Quang cũng là một truyền kỳ, thời thiếu niên có tham vọng, thời trung niên thất vọng, trong vài chục năm cuối cùng của cuộc đời lại công thành danh toại, nếu như không phải nhất thời tham tiền mà giúp Lưu Hải Phúc, chắc chắn ông ta có thể sống thêm vài năm.

Đương nhiên tôi chẳng có hứng thú với cuộc đời ông ta, cho nên không muốn nói nhiều về chuyện này, bởi vì cái tôi quan tâm nhất, muốn biết nhất chính là ông ta làm cách nào giúp Lưu Hải Phúc giải quyết mối họa trong lòng.

Trong trí nhớ của Lam Viễn Quang khi còn sống, Lưu Hải Phúc cũng không nói di thể Trịnh Tú Vân ở chỗ nào, nhưng ông ta đã cung cấp ngày sinh tháng đẻ của Trịnh Tú Vân, mà chính nhờ có thứ này, Lam Viễn Quang mới có thể gọi hồn phách Trịnh Tú Vân lên.

Nhưng Lam Viễn Quang cũng không ngốc, mặc dù Lưu Hải Phúc không nói Trịnh Tú Vân chết thế nào, nhưng chỉ cần nhìn cách bà ta dây dưa với Lưu Hải Phúc, còn không cho phép ông ta tái giá là đủ biết cái chết của bà ta có liên quan tới Lưu Hải Phúc.

Một âm hồn oán khí cực lớn nếu bị Lam Viễn Quang đánh tan, vậy chẳng phải tất cả nghiệp chướng sau này đều rơi hết vào đầu ông ta hay sao? Thế là Lam Viễn Quang đưa ra một ý kiến cho Lưu Hải Phúc.

Đầu óc của Lam Viễn Quang cũng rất tinh nhanh, ông ta biết trong chuyện của Trịnh Tú Vân, Lưu Hải Phúc mang nghiệp chướng nặng nề, bởi vậy ông ta đề nghị Lưu Hải Phúc bỏ tiền ra xây một tòa nhà dạy học cho trường học ở địa phương nghèo khó, đến lúc đó ông ta sẽ nghĩ biện pháp giam giữ âm hồn Trịnh Tú Vân ở bên trong.

Chỗ của trẻ con ở luôn là nơi có dương khí mạnh nhất, một toà nhà toàn trẻ con đủ để ngăn chặn oán khí trên người Trịnh Tú Vân, để bà ta vẫn luôn bị vây trong chỗ đó, hạn sử dụng của nó chắc cũng phải một hai chục năm, đến lúc ấy thì ông ta và Lưu Hải Phúc đã qua đời từ lâu, cho dù cuối cùng Trịnh Tú Vân có được thả ra, thì cũng chẳng làm gì được bọn họ nữa.

Nhưng Lam Viễn Quang tính ngàn tính vạn lại không tính được ông ta và Lưu Hải Phúc lại vì chuyện này mà chết, nếu không chỉ sợ có cho bao nhiêu tiền ông ta cũng không dám làm ra những chuyện trái ý trời này.

Tòa nhà dạy học vây khốn Trịnh Tú Vân ở một huyện thành xa xôi trong tỉnh. Giống như Lam Viễn Quang đã nói, Lưu Hải Phúc tìm một huyện vô cùng nghèo khó, muốn dùng việc thiện để triệt tiêu tội nghiệt ông ta gây ra khi xưa.

Khi chúng tôi đi vào huyện nhỏ đó, chỉ cần tìm hiểu qua thì đã có người nói cho chúng tôi biết vị trí của tòa nhà kia, tôi thật không ngờ tòa nhà này ở đây lại nổi tiếng như thế, đến khi chúng tôi lái xe đến trước cổng trường học mới biết vì sao tòa nhà dạy học này lại nổi tiếng.

Đó là một tòa nhà cổ kính bốn tầng, so sánh với từng dãy nhà trệt xung quanh, tòa nhà này có thể trở thành kiến trúc tiêu biểu của chỗ này, mà xung quanh tòa nhà còn trồng rất nhiều cây thông và cây bách, cảnh sắc của nó dường như không hề phù hợp với

những tòa nhà xung quanh.

Lúc chúng tôi tới vừa vặn là cuối tuần, trường học không có học sinh, người gác cổng già nói cho chúng tôi biết nơi này bình thường học sinh dùng để làm thí nghiệm và mở đại hội, bởi vì trong tòa nhà được trang trí quá đẹp, cho nên nhà trường không nỡ dùng nó làm phòng học.

Tôi đứng trước tòa nhà cẩn thận ngắm nhìn kiến trúc của nó, ngẩng đầu lên thấy ngay ba chữ rồng bay phượng múa rất to: "Lầu Tú Vân"! Lúc này tôi biết đã tìm đúng chỗ.

Người không biết mà nhìn thấy tòa nhà này còn tưởng Lưu Hải Phúc si tình đến mức nào? Vì tưởng nhớ người vợ đã đi mất mà còn cố ý xây dựng tòa nhà này bằng tên bà ta. Nhưng sự độc ác phía sau nào ai có thể biết.

Vì có thể vào xem, chúng tôi cho ông già gác cổng hẳn một tờ một trăm, ông lão thấy có tiền cầm tự nhiên rất vui vẻ, dù sao ông ta nghĩ các phòng của tòa nhà dạy học này đều đã khóa, chúng tôi đi vào cũng chỉ có thể nhìn hành lang một chút. Nhưng ông lão gác cổng làm sao mà biết được trong chúng tôi có một cao thủ mở khóa, chỉ cần chúng tôi muốn thì có gian phòng nào trong đó mà chúng tôi không thể vào?

Theo lý thuyết, tòa nhà này mới xây chưa đến hai năm, mà hiện giờ trời đã chuyển sang ấm áp, cho nên nhiệt độ bên trong không thể thấp thế này mới đúng! Nhưng lúc chúng tôi vừa bước vào trong, cảm giác lạnh lẽo lập tức lan tràn từ chân lên đến đầu.

"Sao bên trong này lại không có hơi ấm nhỉ?" Đàm Lỗi vừa xoa tay vừa phàn nàn.

Chú Lê nghe thế lập tức đi đến bên tường đưa tay sờ vào máy sưởi, sau đó nhướng mày nói: "Máy sưởi rất nóng, chỗ này lạnh như vậy chắc là có nguyên nhân khác."

Mấy người chúng tôi nghe thế cũng đi qua sờ thử, mặc dù không đến mức bỏng tay, nhưng cũng đã rất nóng! Tuy nhiên, dường như nhiệt độ của máy sưởi chỉ lượn lờ cách nó vài centimét, không thể nào lan đến xa hơn nữa.

Chú Lê nói sâu xa: “Nơi này âm khí nặng quá nhỉ?”

Tôi gật đầu một cái: “Trong trí nhớ của Lam Viễn Quang, ông ta đã nhốt hồn phách của Trịnh Tú Vân trong một khối đá đặc biệt trên bức tường ở tầng cao nhất.”

Đàm Lỗi bên cạnh tôi hỏi: “Tảng đá? Tảng đá kiểu gì vậy?”

Tôi nghĩ rồi nói: “Một khối xương người hóa thạch”

CHƯƠNG

Lầu Tú Vân

Chú Lê nghe tôi nói còn có một khối xương người hóa thạch, liền sầm mặt và nói: "Còn có loại chuyện này? Lá gan lão Lam lớn thật đấy, vậy mà lại nghĩ đến cách dùng một khối xương người hóa thạch vây khốn Trịnh Tú Vân, để thêm một thời gian nữa không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu?"

Thật ra đây là lần đầu tiên tôi biết xương người hóa thạch cũng có thể nhốt hồn phách, tôi tò mò hỏi: "Xương người hóa thạch lợi hại thế cơ ạ?"

Chú Lê gật đầu: "Loại hóa thạch này âm khí rất nặng, hồn phách bị giam trong đó vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện thoát ra... Thời gian trước nếu gặp được lệ quỷ âm khí nặng và khó hàng phục, trong tình huống bất đắc dĩ cũng có thể dùng phương pháp này."

Tôi nghe mà nghĩ thầm trong lòng, Trịnh Tú Vân cũng thật đen đủi, khi còn sống gặp phải Lưu Hải Phúc, chết rồi lại gặp Lam Viễn Quang, có lẽ đây chính là số mệnh của bà ta...

Bởi vì tòa nhà này chỉ có bốn tầng, cho nên không lắp thang máy, chúng tôi chỉ cần dạo qua một vòng là biết tầng này không có gì cả, thế là mấy người chúng tôi không do dự nữa mà chạy thẳng lên tầng cao nhất.

Đi vào tầng bốn kiểm tra, phát hiện tầng này chắc là một phòng họp lớn, trường học dùng để tổ chức hội nghị. Ngay khi vừa lên tầng đã thấy trên mặt tường đối diện được gắn đầy các viên đá lớn nhỏ, mà viên xương người hóa thạch nhốt âm hồn Trịnh Tú Vân được giấu trong số những viên đá này.

Chú Lê lấy chiếc la bàn trên người ra, sau đó từ từ đi tới bức tường đá, muốn tìm ra viên đá đặc biệt đó, nhưng khi chú đi vài vòng quanh bức tường đó, chiếc la bàn cũng chỉ khẽ nhúc nhích mà thôi.

Tôi hơi bồn chồn hỏi: “Tình huống này là sao vậy? Trong này không có khối đá đó à?”

Chú Lê lắc đầu: “Chắc là không, vị trí này là mắt trận của cả tòa nhà, âm hồn của Trịnh Tú Vân nhất định bị nhốt ở đây.” Nói đến đây chú cẩn thận nhìn mặt tường được khảm nạm những viên đá rồi nói: “Trong xi măng có trộn lẫn vài vật khác, che đậy âm khí tảng đá phát ra. Thế nhưng âm khí có thể bị che giấu, nhưng không thể biến mất, cho nên âm khí phát ra ngày càng dày đặc ở chỗ này cũng chỉ có thể lượn lờ bên trong tòa nhà, chính vì thế mới làm cho toàn bộ tòa nhà tràn đầy âm khí.”

Tôi nghe mà như rơi vào trong sương mù, mặc dù không hiểu rõ lắm ý của chú Lê muốn nói, nhưng tôi có thể hiểu đại khái, nói ngắn gọn lại là: “Khối đá đó không dễ tìm!”

Lúc này Đinh Nhất đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống phía dưới, phát hiện người gác cổng đang đi về hướng tòa nhà, chắc ông ta thấy chúng tôi vào trong đã một lúc lâu mà không ra ngoài, cho nên không yên tâm muốn tới xem thử.

Đinh Nhất trầm giọng nói: “Ông già gác cổng tới rồi, làm thế nào bây giờ?”

Chú Lê nghe thế lập tức bảo: “Trước tiên rời khỏi chỗ này đã,

rồi buổi tối lại đến xem, có lẽ do thời gian lúc này không đúng nên không thể tìm được xương người hóa thạch đã nhốt Trịnh Tú Vân."

Sau đó, mấy người chúng tôi đi xuống tầng một, vừa đúng lúc gặp được ông lão gác cổng, ông ta thấy chúng tôi chuẩn bị đi liền cười nói: "Tôi sắp tan ca rồi, lát nữa mà để người làm ca đêm gặp các anh cũng không được tiện lắm, mà tòa nhà này buổi tối không được sạch sẽ, cho nên tôi khuyên mấy anh nên nhân lúc trời chưa tối hãy nhanh chóng rời đi."

Chú Lê nghe thế hiếu kì hỏi: "Không được sạch sẽ? Làm sao lại nói là không sạch sẽ?"

Ông lão nghe thế nói với vẻ thần bí: "Thật ra bình thường có cơ quan nào dùng người trẻ tuổi đến trực đêm chứ? Nhưng bởi vì tòa nhà này buổi tối sẽ có chuyện bất thường xảy ra, cho nên mới phải thuê một số thanh niên trai tráng mạnh khỏe đến trực đêm."

"Có chuyện gì bất thường xảy ra vậy?" Tôi nghe xong cũng cảm thấy hứng thú.

Sau đó ông lão gác cửa nói với chúng tôi, nơi này vừa xây xong không bao lâu đã bắt đầu không yên ổn! Đầu tiên là người trực đêm phát hiện đèn điều khiển bằng âm thanh vô duyên vô cớ tự nhiên bật sáng… Theo lý mà nói, buổi tối muộn trong tòa nhà này không có bất kỳ ai, bên ngoài lại không có âm thanh đủ để ảnh hưởng tới đèn điều khiển bằng âm thanh, đèn lại không thể tự mình sáng, thế nhưng đèn ở lầu Tú Vân luôn lấp lóe mỗi nửa đêm.

Lúc đầu người trực đêm rất có trách nhiệm đi vào kiểm tra, bởi vì tòa nhà mới xây, khó mà bảo đảm không có dây điện chập cháy. Nhưng tìm thợ điện kiểm tra vài lần đều thấy tất cả đường dây đều bình thường, đèn điều khiển bằng âm thanh sáng lên chắc chắn do âm thanh gây ra.

Sau đó để tiết kiệm điện, trường học đổi toàn bộ đèn điều khiển bằng âm thanh trong tòa nhà thành đèn bật tắt, cũng làm một công tắc ngay đầu cầu thang lên, như thế sẽ không cần lo lắng những chiếc đèn điều khiển bằng âm thanh sẽ bị bật lên bởi một số âm thanh kỳ quái.

Không ngờ sau khi đổi sang đèn bật tắt mà đèn lúc không cần sáng vẫn sáng, người trực đêm dần phát hiện đèn bật sáng rất có quy luật… Chỉ sau mười một giờ đêm mới xảy ra chuyện này.

Bởi vì huyện này nổi tiếng là nghèo, cho nên trường học không cho phép phát sinh tình huống lãng phí điện như vậy, thế là lãnh đạo trường quyết định sau khi trời tối sẽ cắt điện toàn bộ tòa nhà!

Nhưng chẳng ai ngờ được ngày đầu tiên cắt điện đã phát sinh chuyện quái lạ, tòa nhà rõ ràng đã cắt điện, thế mà đúng mười một giờ đèn lại bật sáng! Lúc này nhân viên trực đêm cũng không dám tiến vào nữa, thầm nghĩ muốn sáng cứ kệ nó sáng, bên trong tòa nhà chắc chắn có thứ bọn họ không trêu chọc được, cho nên đành mặc kệ chuyện đèn sáng!

Từ đó về sau, trường học bèn xếp lịch cho giáo viên nam trẻ tuổi thay nhau trực ban, nhưng bất kể là ai trực đều chỉ ngủ tại phòng trực mà không người nào dám tiến vào tòa nhà đó tuần tra…

Chúng tôi nghe người gác cổng kể xong những chuyện này liền quay ra nhìn nhau, xem ra Trịnh Tú Vân bị nhốt ở đây cũng không thành thật, mặc dù bà ta không thể ra khỏi tòa nhà, nhưng vẫn có thể gây náo loạn trong đó.

Sau khi ra khỏi trường học, chú Lê để Đinh Nhất lái xe tìm khách sạn để nghỉ đã, đợi đến tối chúng tôi sẽ quay lại nơi này kiểm tra. Thế mà Đinh Nhất lái xe lượn vài vòng trong huyện cuối cùng chỉ tìm được một nhà khách.

Chú Lê bất đắc dĩ nói: "Nhà khách thì nhà khách! Có chỗ ở là được rồi, dù sao chỉ chịu đựng một đêm, ngày mai là về rồi."

Lúc ăn tối mấy người chúng tôi ăn tạm vài món trong nhà khách, chỉ đợi trời tối đi thăm dò lầu Tú Vân. Lúc trước nghe người gác cổng kể, trực đêm nay sẽ là một thầy giáo trẻ tuổi, xem ra nếu chúng tôi muốn tiến vào lầu Tú Vân thì phải giải quyết người này trước tiên.

Nhưng khi chúng tôi đến đó thì thấy tên nhóc kia đã ngáy o o trong phòng trực ban, căn bản chẳng quan tâm đến việc trực... Nghe chừng trong trường học này cũng chẳng có gì đáng giá, nên cũng chẳng lo lắng có trộm vặt vào đây.

CHƯƠNG

Nghèo rớt mồng tơi

Chúng tôi thấy giáo viên kia ngủ say như thế thì chẳng đi quấy rầy cậu ta làm gì, vậy là mấy người chúng tôi tự mở cửa đi vào. Sau khi vào trong xem xét, đúng là có sự khác biệt so với ban ngày, dường như âm khí thiếu đi rất nhiều, hoặc có thể nói toàn bộ âm khí đều tập trung ở tầng bốn.

Lúc này chú Lê nhìn thoáng qua thời gian đã sắp đến mười một giờ, tôi nhớ ban ngày người gác cổng đã nói, mỗi khi đến mười một giờ đêm, trong lầu Tú Vân bắt đầu có ánh đèn lấp lóe… Hôm nay tôi muốn xem thử có phải là Trịnh Tú Vân gây ra chuyện này không.

Nhưng khi chúng tôi vừa lên tầng bốn chợt nghe được tiếng đàn dương cầm trong phòng họp truyền ra… Du dương uyển chuyển, rất êm tai. Chỉ tiếc tại thời khắc này, trong một tòa nhà không người vang lên tiếng đàn chỉ góp phần làm không khí thêm quái dị.

“Ban ngày ông lão gác cổng đâu nói có tiếng đàn?” Sắc mặt Đàm Lỗi trở nên khẩn trương.

Tôi nói với cậu ta: “Chỉ sợ nếu như trong thời gian này không đi đến tầng bốn sẽ không nghe được những âm thanh đó, trước đây chắc nhân viên trực ban tới tầng một đã bị dọa mà đi ra rồi, làm

sao có thể leo lên tầng bốn để nghe tiếng đàn này?”

Đàm Lỗi gật đầu: “Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Đi vào hay vẫn ở ngoài nghe?”

Chú Lê nghe xong cốc lên cái đầu quả dưa của cậu ta một cái: “Nghe cái gì mà nghe! Vào trong xem rồi nói tiếp…”

Đinh Nhất thấy chú Lê nói muốn đi vào, bèn đi lên trước mở khóa. Khóa của phòng hội nghị thường rất đơn giản, Đinh Nhất chỉ dùng mười mấy giây đã nhẹ nhàng mở ra. Nhưng đúng lúc chúng tôi đẩy cửa vào, toàn bộ đèn tầng bốn đồng thời sáng lên…

Biến cố bất thình lình làm chúng tôi đều sững sờ, tôi đoán nếu như lát nữa chúng tôi có gây ra động tĩnh gì, cậu giáo viên trực ban chắc cũng không dám tới kiểm tra.

Tiếng đàn dương cầm vừa rồi vẫn còn đang vang lên du dương, mấy người chúng tôi nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy một chiếc đàn đặt trên khán đài trong phòng. Nhưng để cho người ta thấy kinh dị là, mặc dù trong chiếc đàn phát ra âm thanh du dương, nhưng xung quanh nó lại trống không…

Đàm Lỗi nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ không khí đang đánh đàn?”

Chú Lê đưa tay ra hiệu cậu ta đừng lên tiếng, sau đó một mình từ từ đi về phía chiếc đàn vẫn đang diễn tấu… Lúc đó, ánh mắt chúng tôi đều dõi theo chú Lê cho nên không ai để ý tới phía sau lưng.

Đến tận khi tôi cảm giác sau lưng truyền tới một luồng khí lạnh lẽo thấu xương, mới không thể không quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong những dãy ghế đằng sau chúng tôi, có một người phụ nữ tầm hơn ba mươi tuổi đang ngồi ở đó.

Khuôn mặt người này rất đẹp, có thể dùng bốn chữ mặt đẹp như ngọc để hình dung… Không phải giải thích theo mấy nghĩa

xấu mà chính là nghĩa đen của nó. Mặc dù xã hội bây giờ đều coi gầy là đẹp, nhưng một người đàn ông thuần khiết như tôi có thể nói rất chân thành cho những cô gái muốn trở nên gầy biết là, thật ra đa số đàn ông đều không thích phụ nữ quá gầy gò.

Người phụ nữ trước mặt này chính là mẫu người hoàn hảo trong mắt đa số đàn ông, thành thục, thùy mị, dáng người làm người khác mơ màng, cũng chính là điều mà người ta vẫn hay gọi: "Vẻ đẹp của người vợ". Nếu không phải toàn thân bà ta có âm khí để người khác phải tránh xa ba bước, tôi còn định chủ động qua đó bắt chuyện đấy.

Loại phụ nữ thế này, ngoại trừ bọn choai choai không thích ra, có thể nói là từ hai mươi cho đến tám mươi tuổi đều sẽ suy nghĩ miên man… Không cần đoán cũng biết người này là ai, tôi thật sự không nhịn được trong lòng thầm mắng Lưu Hải Phúc không biết nhìn hàng! Một người phụ nữ như thế này mà không muốn?

Có lẽ đã quá lâu không nhìn thấy người sống như chúng tôi, Trịnh Tú Vân hơi mờ mịt nhìn mấy người chúng tôi, một lúc lâu vẫn không nói câu gì. Cuối cùng vẫn là chú Lê mở miệng trước: "Cô chính là Trịnh Tú Vân à?"

Nghe thấy chú Lê gọi tên mình, Trịnh Tú Vân đột nhiên trừng mắt, giận dữ nói: "Các người là người của Lưu Hải Phúc?"

Chú Lê nghe xong vội lắc đầu: "Đừng hiểu lầm, là Lưu Duệ thuê chúng tôi đến tìm cô…"

Vừa nghe đến cái tên Lưu Duệ, sắc mặt Trịnh Tú Vân thay đổi trong nháy mắt, xem ra trong lòng bà ta vẫn quan tâm đứa con trai này nhất. Nhưng rất nhanh sắc mặt bà ta lại trầm xuống: "Con trai tôi mới có mười mấy tuổi, làm sao nó có thể thuê các người tới tìm tôi chứ?"

Mấy người chúng tôi nghe xong nhận thấy Trịnh Tú Vân đúng là

kiểu "Ở trong núi một ngày, trên đời đã mấy ngàn năm", ý thức của bà ta vẫn dừng lại ở mười mấy năm trước… Không hề biết Lưu Duệ đã qua tuổi thiếu niên và trở thành một người đàn ông từ lâu rồi.

"Lưu Duệ hiện giờ đã trưởng thành rồi… Cậu ta không còn là đứa bé mười mấy tuổi nữa." Tôi tốt bụng nhắc nhở bà ta.

Trịnh Tú Vân nghe mà sững sờ, một lát sau mới lẩm bẩm: "Tại sao có thể như thế? Vì sao những chuyện kia cứ như mới xảy ra hôm qua vậy?"

Lúc này chú Lê mới nói với Trịnh Tú Vân: "Lưu Hải Phúc đã chết…"

Nghe thấy tin Lưu Hải Phúc đã chết, Trịnh Tú Vân cũng không lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, ngược lại thương cảm, nói: "Hắn cũng đã chết… Vậy chẳng phải con trai tôi chỉ còn lại một mình trên đời này hay sao?"

Lúc đó tôi không đành lòng nói cho bà ta biết, Lưu Duệ vì báo thù cũng đã phải vào tù, nhưng tất cả mọi chuyện có thể trách ai được đây? Mà cho đến tận bây giờ, Lưu Duệ vẫn không hiểu rõ chuyện xảy ra năm đó…

Thế là tôi bèn đại diện cho Lưu Duệ hỏi chuyện anh ta muốn biết nhất: "Sao bà lại biến thành thế này? Lưu Duệ cũng không tin Lưu Hải Phúc, anh ta không tin bà sẽ bỏ trốn cùng người đàn ông tên Trần Cường."

Trịnh Tú Vân nghe thế thì cười lạnh một tiếng: "Lưu Hải Phúc nói với nó thế à?"

Tôi gật nhẹ đầu: "Lưu Duệ vẫn luôn muốn biết chính xác chuyện xảy ra năm đó, trong những năm qua anh ta vẫn luôn đi tìm bà, cũng đến tận mấy năm trước anh ta mới xác định được bà đã gặp nạn."

"Năm đó? Đối với những người sống như các người, những chuyện kia phát sinh ở năm đó, nhưng đối với tôi mà nói thì nó mới phát sinh ở ngày hôm qua…" Mặt Trịnh Tú Vân mặt tràn đầy ưu thương.

Sau đó chính miệng Trịnh Tú Vân nói cho chúng tôi nghe những chuyện đã bị phủ bụi của năm đó…

Năm đó, Lưu Hải Phúc chỉ là một đứa trẻ mồ côi nghèo rớt mồng tơi, mặc dù hắn học rất giỏi, nhưng vì không có tiền đi học, cho nên đành phải tốt nghiệp trung học xong đến làm công trong xưởng của cha Trịnh Tú Vân.

Lưu Hải Phúc khi đó hai mươi mốt tuổi, Trịnh Tú Vân mười bảy, bởi vì thân thể không khỏe nên Trịnh Tú Vân không theo kịp việc học hành, cha của Trịnh Tú Vân là Trịnh Vĩ Hoa muốn tìm người hiểu biết đến dạy kèm cho con gái.

Chỉ tiếc Trịnh Vĩ Hoa tìm vài người mà vẫn không được, cuối cùng kế toán trong xưởng nhắc với ông ta về Tiểu Lưu ở trong xưởng lúc đi học có thành tích rất tốt, gần đây vẫn luôn học thêm vào buổi tối vì đang dự định đi thi đại học!

CHƯƠNG

Người chồng xa lạ

Trịnh Vĩ Hoa nghe xong lập tức gọi Lưu Hải Phúc tới, hỏi hắn lúc rảnh có đồng ý kèm con gái ông ta học bù không, đương nhiên không phải làm miễn phí, đến lúc đó sẽ nhìn thành tích học tập của Trịnh Tú Vân tiến bộ thế nào mà cho hắn một ít tiền công.

Lưu Hải Phúc lúc đó rất nghèo, có thể thêm một phần tiền lương tất nhiên quá tốt, hắn không hề nghĩ ngợi mà đồng ý ngay. Nhưng không ai ngờ được là trong lúc tên nhóc nhà nghèo này dạy kèm Trịnh Tú Vân, giữa hai người lại nảy sinh tình cảm, hơn nữa còn là Trịnh Tú Vân theo đuổi Lưu Hải Phúc.

Trịnh Vĩ Hoa không thể ngờ tới chuyện này, cho nên khi ông ta nghe được một số lời đồn nhảm nhí trong xưởng thì lập tức sa thải Lưu Hải Phúc! Bởi vì trong mắt ông ta, con gái mình không thể nào gả cho người nghèo xơ xác như Lưu Hải Phúc.

Càng để ông ta không ngờ được là, đứa con gái luôn hiền lành nghe lời sau khi biết ông ta sa thải Lưu Hải Phúc, vậy mà lại bỏ nhà ra đi. Trịnh Vĩ Hoa lúc này báo cảnh sát, nói Lưu Hải Phúc bắt cóc con gái mình.

Cảnh sát đã tìm được Lưu Hải Phúc tại một công trường, sau khi hắn bị Trịnh Vĩ Hoa sa thải đã tới nơi này làm việc vặt kiếm

tiền. Khi cảnh sát chất vấn có phải hắn bắt cóc Trịnh Tú Vân không thì hắn lại ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Thật ra lúc đó khi rời nhà trốn đi, Trịnh Tú Vân đã qua ở nhờ nhà bạn học, bởi vì cô thực sự không chịu được cha mình, mà cô cũng đã yêu Lưu Hải Phúc rồi, cô muốn vĩnh viễn được ở cùng với hắn.

Sau khi đón con gái trở về, đầu tiên Trịnh Vĩ Hoa muốn cho con ra nước ngoài đi học, bởi vì ông ta thấy chỉ cần để con gái rời đi hoàn cảnh hiện giờ, chắc chẳng mấy chốc sẽ quên tên nhóc nhà nghèo Lưu Hải Phúc.

Thế nhưng, Trịnh Vĩ Hoa đã đoán sai, ông ta cứ nghĩ là Trịnh Tú Vân ở nước ngoài vài năm, chắc đã quên Lưu Hải Phúc từ lâu! Thế nhưng ông ta không hề biết, mấy năm khi Trịnh Tú Vân ở nước ngoài vẫn luôn duy trì liên hệ với Lưu Hải Phúc.

Mà mấy năm qua Lưu Hải Phúc cũng đã thay đổi rất nhiều, sau khi xảy ra chuyện đó, hắn đã tự học mà lấy bằng cử nhân, rồi tiếp đó vào một công ty thương mại làm việc. Trải qua mấy năm cố gắng, hắn đã trở thành lãnh đạo cấp trung của công ty.

Nhưng đối với Trịnh Vĩ Hoa mà nói, bất kể Lưu Hải Phúc có thành tựu thế nào, trong mắt ông ta vẫn chỉ là một tên nhóc nhà nghèo, không thể nào xứng với con gái mình.

Bởi vì chuyện này, sau khi Trịnh Tú Vân về nước, hai cha con đã cãi nhau rất nhiều lần, cuối cùng suýt nữa Trịnh Tú Vân đăng báo muốn cắt đứt quan hệ cha con, chuyện đến nước này Trịnh Vĩ Hoa thấy không thể chia cắt con gái mình và Lưu Hải Phúc, cực chẳng đã đành phải ngầm đồng ý thừa nhận hai người họ đến với nhau.

Khi đó Lưu Hải Phúc thật ra vô cùng ưu tú, ngoại trừ xuất thân thấp kém thì không hề chênh lệch so với bất cứ con em nhà giàu nào đang theo đuổi Trịnh Tú Vân. Quan trọng nhất là hắn rất chăm

chỉ, cũng không có những thói xấu của mấy người nhà giàu kia, chính điều này làm Trịnh Tú Vân rất thích hắn.

Sau khi được cha ngầm đồng ý, hôn lễ của Trịnh Tú Vân và Lưu Hải Phúc nhanh chóng được cử hành, tiếp đó cha vợ Trịnh Vĩ Hoa cũng giao phần lớn việc trong xưởng cho Lưu Hải Phúc quản lý.

Đoạn thời gian đó là hạnh phúc nhất trong cuộc đời của Trịnh Tú Vân, chẳng mấy chốc con trai độc nhất của họ là Lưu Duệ đã ra đời. Trịnh Vĩ Hoa sau khi nhìn thấy cháu ngoại lại càng thêm tín nhiệm Lưu Hải Phúc, dần chuyển toàn bộ việc làm ăn của mình cho hắn.

Vào lúc Lưu Duệ mười tuổi, Trịnh Vĩ Hoa vì bị bệnh đã qua đời, cũng chính từ lúc đó mà Lưu Hải Phúc mới chính thức trở thành người quản lý trong xưởng. Nhưng Trịnh Tú Vân không thể ngờ là, ngay sau khi cha mình qua đời thì mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi.

Lưu Hải Phúc không còn nhẹ nhàng quan tâm cô như trước mà thường suốt đêm không về, lúc này Trịnh Tú Vân mới dần phát hiện người chồng quen thuộc của mình bỗng trở nên ngày càng xa lạ, dường như trở thành một người khác so với trong ấn tượng của cô.

Ngay từ đầu Trịnh Tú Vân còn tự nói dối mình, nhất định là sau khi cha qua đời, có nhiều người lớn tuổi không phục sự quản lý của Lưu Hải Phúc cho nên hắn gặp rất nhiều áp lực, chờ qua một thời gian nữa sẽ tốt hơn.

Nhưng càng chờ trái tim Trịnh Tú Vân càng lạnh, cô chẳng những không đợi được Lưu Hải Phúc hồi tâm chuyển ý, ngược lại nhận được tin hắn vượt quá giới hạn với nữ thư ký. Trịnh Tú Vân thật sự không thể tin nổi, người đàng hoàng thật thà lúc trước sao lại biến thành như thế này? Chẳng lẽ trước đây hắn đã cẩn thận ngụy trang, còn bây giờ mới thật sự là hắn?

Mặc dù càng nghĩ càng kinh hãi, nhưng Trịnh Tú Vân biết mình đã yêu tha thiết người đàn ông này, mặc kệ con người thật của hắn thế nào cũng không thể thay đổi sự thật hắn là chồng của mình, là cha của Tiểu Duệ.

Thế là cô quyết định nói chuyện với Lưu Hải Phúc, dù sao bây giờ hắn cũng có vợ có con, sự nghiệp thành đạt, chẳng lẽ hắn muốn tự tay hủy hoại toàn bộ những thứ này?

Nhưng Trịnh Tú Vân không ngờ thái độ của Lưu Hải Phúc khá lạnh nhạt, hắn chỉ lạnh lùng nói: "Cô là mẹ ruột của Tiểu Duệ, sau này chỉ cần cô thành thật làm bà Lưu thì thân phận của cô vĩnh viễn sẽ không bị thay đổi."

Trịnh Tú Vân nghe thế phẫn nộ nói với Lưu Hải Phúc: "Sao anh lại trở thành như thế này? Anh vẫn còn là Lưu Hải Phúc mà em đã biết hay sao?"

Không ngờ Lưu Hải Phúc nghe xong cười lạnh và nói: "Cô có nhìn xem những năm qua cha cô đã đối xử với tôi thế nào chưa? Lúc đầu thì ông ta chướng mắt tôi, cảm thấy tôi chỉ là một gã nhà nghèo tay trắng! Ông ta có thể gả cô cho tôi, cũng chỉ vì cô bướng bỉnh, không còn cách nào khác mới phải đồng ý! Cô nói những năm qua ông ta có thực sự tín nhiệm tôi hay không? Không hề! Ông ta vẫn luôn coi tôi là người ngoài! Nếu không phải nhìn vào Tiểu Duệ, ông ta có thể giao nhà máy cho tôi trước khi chết sao? Vậy mà ông ta vẫn để lại di chúc, nói chỉ cần tôi và cô ly hôn, thì sẽ thu lại toàn bộ những gì tôi đang có, để tôi lại trở về hai bàn tay trắng!"

"Đây là lý do anh vượt quá giới hạn? Cha em chướng mắt anh, nhưng còn em? Chẳng lẽ tình yêu em dành cho anh không đủ đền bù tất cả hay sao? Dù ông ấy có chướng mắt anh thì cũng đã đi rồi, bây giờ anh có em, có Tiểu Duệ, còn có những sản nghiệp này,

chẳng lẽ anh không thể quên những chuyện không thoải mái trước đây hay sao?” Trịnh Tú Vân hỏi ngược lại.

Lưu Hải Phúc nghe xong thì im lặng, trên mặt lộ ra vẻ hối hận, giống như đang nhớ lại thời điểm đầu tiên yêu nhau, cuối cùng thở dài một cái và nói: “Anh và nữ thư ký không phải giống như em nghĩ đâu, chỉ là chơi bời trên bàn rượu thôi, em đừng để trong lòng, em và Tiểu Duệ mãi mãi là quan trọng nhất đối với anh.”

Trịnh Tú Vân vốn yêu tha thiết Lưu Hải Phúc, vừa nghe nói mình và Tiểu Duệ là người quan trọng nhất đối với hắn thì lại tin tưởng một lần nữa.

CHƯƠNG

Bị nhốt trong lầu

Nhưng Trịnh Tú Vân làm sao biết đây chỉ là kế hoãn binh của Lưu Hải Phúc, bởi vì nếu như hai người vạch mặt ly hôn thì di chúc của cha Trịnh Tú Vân sẽ có hiệu lực ngay lập tức. Đây là chuyện Lưu Hải Phúc sợ nhất, cho nên trước tiên hắn phải ổn định Trịnh Tú Vân và nghĩ ra một kế sách vẹn toàn.

Kế sách vẹn toàn của Lưu Hải Phúc tương đối âm độc, ngay từ đầu hắn đã không tính để Trịnh Tú Vân còn sống, bởi vì hắn biết chỉ cần Trịnh Tú Vân chết, thì gia tài bạc triệu mới có thể danh chính ngôn thuận thuộc về hắn.

Trịnh Tú Vân lúc này còn ngây thơ nghĩ chồng mình vẫn còn yêu thương mình như trước kia, cô không hề nghĩ chờ mình là một số phận bi thảm.

Vào một buổi chiều, Trịnh Tú Vân đột nhiên nhận được điện thoại của Lưu Hải Phúc, thông báo rằng nhà máy đang đối mặt với một nguy cơ to lớn, nếu như không ứng đối tốt có khi toàn bộ gia nghiệp cha Trịnh Tú Vân để lại đều mất sạch.

Trịnh Tú Vân học âm nhạc nên mù tịt với chuyện làm ăn, gần như Lưu Hải Phúc nói gì thì chính là như thế, không thể làm ra phán đoán lý trí nào, toàn buông xuôi bỏ mặc.

Lưu Hải Phúc nói với cô, bởi vì một công ty hợp tác đã lâu với họ đột nhiên xuất hiện nguy cơ tài chính, cho nên trong ngắn hạn không thể thanh toán tiền nợ cho xưởng, mà đồng thời một nhà cung cấp tại Philippines cũng đang cần bọn họ thanh toán tiền hàng.

Nhưng trước mắt tiền mặt bọn họ chỉ có thể thanh toán một nửa hợp đồng, cho nên nhất định phải là người lãnh đạo của xí nghiệp cũng chính là Lưu Hải Phúc tự mình mang theo số tiền này qua đó trực tiếp giải thích với đối phương để bày tỏ thành ý.

Nhưng Lưu Hải Phúc nói hắn không đi được, hắn phải nhìn chằm chằm công ty đang thiếu nợ bọn họ, nếu không nhỡ đối phương bỏ trốn, vậy lợi nhuận nửa năm qua của xí nghiệp đều đổ xuống sông xuống biển.

Trịnh Tú Vân rất thật thà cảm thấy mình chẳng giúp được gì, khi cô nghe thấy Lưu Hải Phúc nói tình huống xong liền lập tức biểu hiện mình đồng ý thay hắn đi Philippines, cô tin tưởng vợ của ông chủ thay mặt cũng giống như ông chủ đi vậy.

Lưu Hải Phúc nghe xong cảm kích nắm tay Trịnh Tú Vân, nói: “Tú Vân, em làm anh biết nói gì bây giờ? Nếu như em có thể đi thì thực sự đã giúp đỡ anh rất nhiều!”

Sau đó Lưu Hải Phúc còn “quan tâm” phái một kế toán của công ty là Trần Cường đi cùng Trịnh Tú Vân, để tránh trường hợp về mặt công việc có chỗ nào không hiểu thì có thể trực tiếp hỏi Trần Cường.

Trịnh Tú Vân căn bản không biết đây chỉ là một cái bẫy mà Lưu Hải Phúc đã tỉ mỉ chuẩn bị cho mình, mục đích chỉ có một, đó chính là lừa cô mang theo một khoản tiền đi cùng Trần Cường đến Philippines.

Lúc đó bởi vì đi gấp, nên không kịp đặt vé máy bay đến

Philippines, không còn cách nào Trịnh Tú Vân đành phải cùng Trần Cường đi tàu biển du lịch tới đó. Chính ở trên chiếc tàu này, Trịnh Tú Vân mới biết được mục đích thật sự của Lưu Hải Phúc khi để mình tới Philippines.

Nhưng khi Trịnh Tú Vân biết những điều này thì đã quá muộn, cô không còn cách nào trở lại bên cạnh con trai mình. Thật ra Trần Cường cũng đã sớm bị Lưu Hải Phúc thu mua, để gã ra tay trên chiếc tàu biển tới Philippines, Trần Cường sẽ đẩy Trịnh Tú Vân xuống biển chết đuối mà số tiền Trần Cường cầm đi khi đó chính là thù lao.

Trước khi giết Trịnh Tú Vân, Trần Cường đã kể toàn bộ mọi chuyện với cô, bởi vì gã hi vọng Trịnh Tú Vân sau khi chết không nên trách gã, dù sao tất cả những chuyện này đều do chồng cô tự tay bày mưu đặt kế.

Lúc đầu Trịnh Tú Vân cũng không tin, nhưng khi Trần Cường tự mình bấm điện thoại của Lưu Hải Phúc, đồng thời thông báo qua điện thoại là Trịnh Tú Vân đã chết, giọng nói tràn đầy vui sướng của Lưu Hải Phúc vang lên trong điện thoại, cuối cùng hắn cũng có thể danh chính ngôn thuận có được tất cả mọi thứ.

Sững sờ và tuyệt vọng, Trịnh Tú Vân run rẩy nắm điện thoại di động trong tay, cô tuyệt vọng hỏi Trần Cường có thể bỏ qua cho cô hay không? Nhưng Trần Cường lắc đầu, nói: “Tôi vì chữa bệnh cho vợ nên đã tham ô một khoản tiền trong xí nghiệp, Tổng giám đốc Lưu bảo chỉ cần tôi làm theo những gì ông ta nói thì tôi sẽ có được toàn bộ số tiền mang theo lần này, nếu không chờ đến lúc tôi về nước sẽ phải tiến thẳng vào trại giam.”

Lúc đó, Trần Cường dẫn Trịnh Tú Vân tới một góc tương đối vắng trên tàu du lịch, lại thêm hiện giờ là buổi đêm cho nên không có ai chú ý bọn họ ở gần mạn thuyền làm gì.

Kể cả lúc này Trịnh Tú Vân có kêu cứu thật to, chờ khi có người chạy đến nơi thì cô cũng đã bị Trần Cường ném xuống biển từ lâu rồi, đến lúc đó Trần Cường có thể nói rằng Trịnh Tú Vân bị trượt chân rơi xuống biển.

Chiếc tàu lúc đó đang chạy hết tốc lực, chỉ cần Trần Cường chỉ bừa vị trí Trịnh Tú Vân rơi xuống, nhân viên cứu hộ trên thuyền chắc chắn sẽ không tìm thấy, kể cả có ngừng thuyền lại tìm kiếm, cùng lắm cũng chỉ có thể tìm được thi thể mà thôi.

Cuối cùng Trịnh Tú Vân tràn đầy tuyệt vọng mà nhảy xuống, bởi vì cô muốn chết có tôn nghiêm, thế nhưng trước khi nhảy xuống cô đã gọi điện cho Lưu Hải Phúc một lần nữa, chất vấn hắn rốt cuộc có từng yêu cô hay không?

Lưu Hải Phúc không nghĩ tới ở thời điểm này lại nghe được giọng nói của Trịnh Tú Vân nên trong nhất thời sững sờ, sự yên lặng trong điện thoại chính là đáp án cuối cùng Trịnh Tú Vân nhận được, thế là cô nắm chặt chiếc điện thoại đó rồi nhảy thẳng xuống biển.

Có lẽ chiếc điện thoại lúc đó chưa dập máy, hoặc do Trịnh Tú Vân quá muốn trở lại bên cạnh Lưu Hải Phúc, tóm lại, khi ý thức của Trịnh Tú Vân tỉnh táo trở lại thì phát hiện mình đã về tới trong nhà, đồng thời có thể đi theo Lưu Hải Phúc mọi lúc mọi nơi mà hắn lại không nhìn thấy cô.

Trịnh Tú Vân lúc đó đã trở thành lệ quỷ, trong lòng chỉ toàn là Lưu Hải Phúc, mặc dù chưa hề gây tổn thương cho hắn, nhưng cô ôm lòng đầy oán khí đi bên cạnh, cũng không chấp nhận hắn cưới bất kỳ cô gái nào.

Oán hận cùng ghen ghét đủ để biến một cô gái bình thường thành ma quỷ, Trịnh Tú Vân lần lượt hại chết những người phụ nữ muốn trở thành bà Lưu, nhưng trong lòng vẫn không hề thấy bình

yên như cũ.

Ý thức của Trịnh Tú Vân thực sự khôi phục là lúc bị Lam Viễn Quang nhốt trong tòa nhà này, cũng chính miệng Lam Viễn Quang nói cho cô biết, là Lưu Hải Phúc bảo ông ta làm như thế, ông ta cũng chỉ nhận tiền làm việc thôi, nếu tương lai có oán hận gì hãy đi tìm Lưu Hải Phúc.

Bắt đầu từ lúc đó, Trịnh Tú Vân phát hiện mình không thể đi đâu mà chỉ loanh quanh trong tòa nhà này, nhiều nhất cũng chỉ có thể bật đèn trong tòa nhà hoặc tự mình đàn vài khúc nhạc để an ủi nỗi hận trong lòng.

Thời gian đối với cô mà nói không hề có chút ý nghĩa nào, mỗi ngày Trịnh Tú Vân chỉ mong mặt trời sớm xuống núi, để cô có thể đi lại trong tòa nhà, nếu chúng tôi đến chậm thêm vài năm có khi Trịnh Tú Vân cũng chẳng nhớ mình là ai nữa.

CHƯƠNG

Bức tường đá

Sau khi nghe Trịnh Tú Vân kể xong chúng tôi đã hiểu, rất khó để tìm được thi thể của bà ta! Không nói chuyện đã qua nhiều năm, muốn tìm thi thể của một người trên biển so với lên trời còn khó hơn, nếu không tôi đã tìm được thi thể của Hàn Cẩn từ lâu rồi.

Hiện giờ xem ra, chúng tôi chỉ có thể tìm khối xương người hóa thạch nhốt âm hồn Trịnh Tú Vân trước, sau đó đem nó về, coi như cho Lưu Duệ một câu trả lời thỏa đáng. Nhưng vấn đề bây giờ là khối xương này nằm dưới lớp bê tông, chúng tôi đâu thể đục một lỗ thủng trên tường của tòa nhà dạy học này được?

Suy nghĩ mất một lúc, cuối cùng chú Lê nói với Trịnh Tú Vân: "Con của cô muốn đón cô về, nhưng chúng tôi không có biện pháp tìm được di thể của cô, cho nên chỉ có thể đón âm hồn về, nhưng không biết khối đá nào trong bức tường này nhốt âm hồn của cô?"

Trịnh Tú Vân nghe thế cũng mờ mịt lắc đầu: "Tôi chỉ biết là trong bức tường đá đó, nhưng cụ thể là khối đá nào thì tôi không biết…"

Chúng tôi nghe xong đều ngơ ngác, nếu như biết rõ khối nào thì chỉ cần đục một lỗ là được, nhưng giờ chẳng biết chính xác, chẳng lẽ lại bê toàn bộ đá trên tường đi?

Trên tường thiếu một khối đá có lẽ sẽ không ai phát hiện, nhưng nếu toàn bộ đều mất, chắc ngày hôm sau trường học sẽ báo cảnh sát… Lúc này tôi nhìn thoáng qua thời gian thấy trời sắp sáng, tiếp tục thế này không phải là biện pháp nên tôi vội vàng đến gần bức tường rồi đưa tay sờ thử.

Nhưng bất đắc dĩ là, tôi sờ toàn bộ mặt tường mà vẫn không thể cảm giác được khối đá nào là khối xương người hóa thạch âm khí nặng nề đó… Nghĩ tới nghĩ lui chú Lê đành dẫn chúng tôi đi trước, còn mở miệng nói là chú "Dân miền núi tự có diệu kế".

Tôi lúc đó cực kì hiếu kì hỏi chú Lê: "Chú có biện pháp gì thế?"

Chú Lê cười bí ẩn: "Đến sáng mai cháu sẽ biết."

Sáng sớm hôm sau, chú Lê dẫn chúng tôi quay lại trường học, lần này chú trực tiếp tìm đến chỗ ông già gác cổng, sau đó đưa danh thiếp cho ông ta và nói: "Tôi muốn gặp hiệu trưởng của nhà trường."

Ông già gác cổng nhìn thấy lại là chúng tôi, tò mò nói: "Làm sao lại là mấy người? Mấy người tìm hiệu trưởng có việc gì không?"

Chú Lê mỉm cười nói: "Ông không cần hỏi, chỉ cần đưa tấm danh thiếp này đến tay hiệu trưởng, sau đó nói với ông ta, chúng tôi có thể làm tòa lầu Tú Vân này yên bình, đến lúc đó tự nhiên hiệu trưởng sẽ gặp chúng tôi."

Ông già gác cổng nghi ngờ cầm danh thiếp của chú Lê rời đi, không bao lâu sau ông ta mặt mày hớn hở quay lại: "Mọi người đi vào đi, vào trong rẽ trái, gian thứ ba chính là phòng làm việc của hiệu trưởng."

Chú Lê nghe xong đắc ý nhìn về phía tôi và bảo: "Đi, đi vào thôi."

Khi chú Lê dẫn theo chúng tôi gõ cửa phòng làm việc của hiệu

trưởng, bên trong đã pha sẵn trà đợi chúng tôi. Hiệu trưởng họ Vương, là một người đàn ông trung niên béo tốt, ông ta nhìn thấy chúng tôi đi vào liền cười nói với chú Lê: "Không nghĩ tới Lê đại sư vậy mà lại tới huyện nhỏ này của chúng tôi, xin lỗi vì đã không tiếp đón từ xa!"

Chú Lê nghe xong khoát tay, nói: "Hiệu trưởng Vương khách khí quá, chúng tôi cũng bởi vì tới đây làm việc, nhìn thấy tòa nhà cao tầng này của nhà trường có chút vấn đề, cho nên mới đường đột tới gặp."

Vương hiệu trưởng nghe xong lập tức mời chúng tôi ngồi xuống, sau đó quay lại đóng kĩ cửa ban công rồi mới trở về ngồi cạnh chúng tôi, vẻ mặt buồn thiu nói: "Thực không dám giấu, năm ngoái lúc tôi đi công tác đã từng sai người đưa lời mời cho ngài, nhưng khi đó trùng hợp là ngài có việc nên không có ở đó, cho nên tôi cũng chỉ đành phải về trước, định chờ lần sau lại đến gặp mặt."

Chú Lê nghe thế gật gầu nói: "Thật ra lúc tôi nhìn thấy tòa nhà này dường như cũng có chút ấn tượng. Lúc đó đúng là tôi có việc không ở nhà, sau khi trở về nghe bạn bè nói lại có hiệu trưởng Vương đã từng tới tìm."

Hiệu trưởng Vương nghe chú Lê nói như thế thì ngượng ngùng bảo: "Nói ra cũng thật xấu hổ, làm hiệu trưởng của một trường, đáng ra không nên tin vào huyền học thuật số. Nhưng tôi biết thế giới này bao hàm toàn diện, có nhiều chuyện khoa học không thể giải thích được. Ví dụ như chuyện ở lầu Tú Vân, chúng tôi cũng đã từng đứng ở góc độ khoa học để giải thích, nhưng cuối cùng lại phát hiện không thể giải thích được. Cũng vì lý do này mà cả một tòa nhà cao tầng như thế cũng chỉ được dùng làm phòng thí nghiệm và hội họp."

Lúc này chú Lê cầm ly trà trước mặt lên uống một ngụm rồi nói:

“Tôi vừa mới xem tòa lầu Tú Vân đó, thật ra vấn đề không lớn, chắc do bên trong nhốt vật âm tà nào đó, chỉ cần lấy nó đi chắc sẽ không còn chuyện gì xảy ra.”

Hiệu trưởng Vương nghe thế mắt sáng lên, lập tức đứng dậy nói với chú Lê: “Quá tốt rồi, vậy tôi lập tức đưa các vị vào trong tòa nhà nhìn xem?”

Chú Lê gật đầu nói: “Được, ông đi trước dẫn đường…”

Lần tiến vào này khác với lần trước, chúng tôi không còn lén lút nữa mà được hiệu trưởng dẫn đầu nghênh ngang đi vào. Lúc đầu chú Lê còn giả vờ lấy la bàn ra đi vòng vèo xung quanh, cuối cùng chú sầm mặt nói với hiệu trưởng: “Tầng bốn có trang trí gì đặc biệt không?”

Hiệu trưởng Vương nghĩ rồi nói: “Không có gì đặc biệt, ngoại trừ một bức tường đá tượng trưng cho sự đơn giản mộc mạc, cái này có thể coi là trang trí đặc biệt không?”

Chú Lê nghe thế gật đầu: “Vậy là đúng rồi, dẫn chúng tôi đi xem một chút…”

Tôi ở phía sau thấy chú Lê giả vờ giả vịt thì muốn bật cười, nhưng lại không thể cười, thế là đành cố mà nín cười đi theo mọi người cùng lên tầng bốn. Mặc dù hôm nay là thứ hai, nhưng bởi vì tòa nhà này bình thường rất ít sử dụng, cho nên bên trong gần như không có học sinh… Kể cả ngẫu nhiên có một hai học sinh, vừa nhìn thấy hiệu trưởng đã lập tức tránh xa, bởi vậy chúng tôi đi cả đoạn đường mà không gặp người nào.

Sau khi lên tới tầng bốn, chú Lê đi thẳng tới bức tường đá… Hiệu trưởng Vương khẩn trương đi sau. Để biểu lộ sự tình vô cùng khó giải quyết, toàn bộ đoạn đường mặt chú Lê đều âm trầm, hiệu trưởng Vương còn bị dọa đến mức tưởng sự việc cực kì nghiêm trọng.

Cuối cùng chú Lê thấy diễn kịch cũng đã đủ bèn nghiêm mặt nói với hiệu trưởng Vương: “Vấn đề nằm ở chỗ này, bên trong tường nhốt một vật âm tà, cho nên mới mỗi khi trời tối lại ra gây náo loạn.”

Vương hiệu trưởng nghe mà biến sắc: “Cái này phải xử lý thế nào mới được?”

Chú Lê bấm ngón tay tính toán rồi nói: “Khó… Mà cũng không khó, chỉ cần lấy ra được vật âm tà trong đó để tôi mang về làm phép siêu độ nó là được. Nhưng như vậy phải hủy toàn bộ bức tường này.”

Vương hiệu trưởng nghe xong vội vàng nói với chú Lê: “Không sao, tôi từ lâu đã không vừa mắt với bức tường đá xám xịt này rồi, hủy nó cũng tốt, đến lúc đó tôi đổi thành bức tường ảnh chẳng phải tốt hơn à?”

CHƯƠNG

Di nguyện của người mẹ

Chú Lê nghe hiệu trưởng Vương nói muốn đổi bức tường đá thành bức tường dán ảnh liền gật đầu đồng ý với ý kiến của ông ta: "Ừ, như thế cũng tốt, trong ba năm đầu tốt nhất nên treo một số bức ảnh trẻ em, bởi vì trẻ con dương khí mạnh có thể đuổi tà ma."

Tôi nghe là biết ngay chú Lê đang bịp hiệu trưởng Vương! Âm hồn Trịnh Tú Vân đã bị chúng tôi mang đi rồi còn lấy đâu ra tà ma nữa? Chỉ cần sau này tòa nhà được sử dụng thường xuyên, đừng để trống lâu dài thì sẽ không phát sinh chuyện tà ma gì nữa.

Hiệu trưởng Vương cũng là người làm việc dứt khoát, ngay trong ngày đã tìm công nhân tới, buổi trưa ông ta ăn cơm cùng chúng tôi, trong lúc đó công nhân đã gỡ toàn bộ khối đá trên bức tường xuống.

Cũng may chú Lê đã nhiều lần dặn dò hiệu trưởng Vương không được để mất dù là một khối đá trên bức tường, nếu không nhỡ đâu lại để lại tai họa ngầm gì đó thì sau này sẽ có phiền phức.

Hiệu trưởng Vương nghe thế không dám bỏ bê, còn cố ý điều một thầy giáo giám sát toàn bộ quá trình sau đó cất cả khối đá vào một chiếc túi nilon.

Sau khi chúng tôi quay về, chú Lê lấy la bàn ra cẩn thận kiểm

tra túi nilon, lúc xác định âm hồn Trịnh Tú Vân thực sự ở bên trong, bèn sai Đàm Lỗi trước tiên nâng chiếc túi vào xe chúng tôi.

Trước khi đi, hiệu trưởng Vương bí mật đưa cho chú Lê một phong bì khá lớn, nhìn qua chắc phải một vạn đồng, xem ra hiệu trưởng Vương rất biết giá thị trường, chắc do trước đó đã sai người tìm hiểu.

Trên đường về mấy người chúng tôi luôn không nhịn được mà nhìn chiếc túi phía sau, bởi vì chúng tôi biết Trịnh Tú Vân ở chỗ này. Đây cũng là lần đầu tiên bà ta được ra ngoài sau khi bị nhốt, không biết Trịnh Tú Vân có tò mò muốn biết thế giới hiện giờ trông thế nào không…

Lúc chúng tôi về tới nhà thì trời đã tối, tôi nhanh chóng gọi cho Triệu Tinh Vũ, hỏi anh ta tình hình mấy ngày qua của Lưu Duệ thế nào? Sau đó anh ta nói với tôi: “Mấy hôm nay Lưu Duệ rất bình tĩnh, vẫn ăn uống bình thường, xem ra hắn đang chờ tin tức của mọi người.”

Tôi nghe thế thì nói: “Tốt, vậy tối nay có thể sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt luôn không? Nhưng nói trước là không thể quay lại hình ảnh hay video đâu đấy, anh hiểu mà…”

Triệu Tinh Vũ nghe xong cười khẽ, sau đó dài giọng nói: “Được… Tôi hiểu quy định mà, chỉ cần tên Lưu Duệ này chịu nhận tội là được.”

Tối hôm đó tôi mang theo khối xương người hóa thạch mà chú Lê đã vất vả tìm ra trong đống đá vụn đi tới đơn vị của Triệu Tinh Vũ. Lúc chúng tôi đến nơi đã thấy Triệu Tinh Vũ chờ sẵn ở đó từ lâu.

Thật ra cái gọi là không lưu lại bất cứ hình ảnh giám sát nào cũng chỉ áp dụng lúc mấy người chúng tôi ở đó, chờ sau khi chúng tôi đi thì lúc Lưu Duệ ký tên nhận tội cần quay chụp vẫn cứ phải

quay chụp.

Trong phòng thẩm vấn, khi Lưu Duệ nhìn thấy tôi và chú Lê cùng lúc tiến vào thì lập tức muốn đứng dậy, nhưng lại bị cảnh sát đứng bên cạnh dùng sức ấn trở về. Tôi thấy thể bèn ném cho anh ta một ánh mắt yên tâm đừng vội, sau đó quay ra nói với Triệu Tinh Vũ: “Ngoại trừ anh thì những người khác đều đi ra ngoài đi! Dù sao chuyện thế này nếu lan truyền cũng không tốt.”

Triệu Tinh Vũ nghe xong cũng không nói gì chỉ nháy mắt với hai đồng nghiệp bên cạnh, bọn họ biết điều đều đi ra ngoài. Đợi đến lúc tất cả những người không liên quan đều đi khỏi, tôi lấy khối xương người hóa thạch ra trực tiếp đặt trên mặt bàn.

Lúc này chú Lê nhìn thoáng qua đồng hồ, sau đó trầm giọng nói với Lưu Duệ: “Di thể của mẹ cậu đã chìm đáy biển từ nhiều năm trước, chúng tôi không thể giúp cậu tìm được, nhưng chúng tôi đã tìm được âm hồn của bà ấy, âm hồn đó vẫn luôn bị nhốt trong khối xương người hóa thạch này.”

Ánh mắt Lưu Duệ hơi nghi ngờ, chắc không thể nào tin được một khối đá không hề bắt mắt làm thế nào có thể nhốt được linh hồn của mẹ mình? Đương nhiên chú Lê cũng không giải thích nguyên lý trong đó cho anh ta, chỉ kể một lần quá trình chúng tôi tìm được khối đá này, tất nhiên cũng bao gồm những gì Lưu Hải Phúc và Lam Viễn Quang đã làm.

Trong lúc này tôi vẫn luôn quan sát cảm xúc biến hóa của Lưu Duệ, mặc dù anh ta vẫn luôn khắc chế, nhưng từ nắm đấm trắng bệch không khó để nhìn ra nỗi căm hận trong lòng anh ta đã dâng lên đến đỉnh điểm.

Hiện giờ Lưu Hải Phúc đã qua đời cho nên không thể nào biết được suy nghĩ thật sự trong lòng ông ta năm đó… Đừng nói là con của ông ta, ngay cả người ngoài như tôi cũng không hiểu ông ta

làm thế vì cái gì? Chính ông ta đã tự tay hủy một gia đình hạnh phúc, kể cả cuối cùng đạt được tài sản mà ông ta muốn, nhưng ông ta có vui không?

Một người phụ nữ yêu mình thì không muốn, cứ năm lần bảy lượt cố chấp muốn cưới những người phụ nữ còn kém tuổi con trai mình, chỉ cần người có đầu óc đều hiểu những cô gái này gả cho ông ta là có ý đồ gì.

Tôi tin chắc Lưu Hải Phúc cũng biết những điều này, chỉ là có những người khi sống vẫn trầm mê vào một số thứ ví dụ như tình yêu, tài sản, sự nghiệp… Thậm chí phần lớn thời gian đều biết làm thế là sai, nhưng vẫn không quay đầu mà tiếp tục lao đầu vào nó.

Sau khi nghe xong toàn bộ câu chuyện, mắt Lưu Duệ ửng đỏ, anh ta cười lạnh và nói: "Thật là một cuộc sống tồi con mẹ nó tệ…"

Thật ra trong lòng tôi cũng cảm thấy tiếc nuối cho anh ta, đúng như anh ta nói, đáng lẽ anh ta đã không có một cuộc sống tồi tệ như thế này, nhưng ai có thể chi phối được vận mệnh đâu?

Nhưng thật ra có một số việc vẫn có thể tự mình lựa chọn, ví dụ như giết Thái Tiểu Hạo… Lưu Duệ là một người thuộc tầng lớp trí thức, chẳng lẽ anh ta không biết mức độ nghiêm trọng của tội ác đã làm?

Chưa nói đến việc sau này anh ta sẽ phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, chỉ cần anh ta vì đạt được mục đích của mình mà tùy tiện kết thúc mạng sống của người khác… vậy điều đó có khác gì lão cha ruột Lưu Hải Phúc của anh ta?

Vẫn là câu nói đó, con người phải trả giá cho hành động của mình, nếu thật có một ngày phải vào tù cũng đừng trách ai, bởi vì tất cả đều do tự mình lựa chọn…

Một người không thể vì mình gặp bất công mà lựa chọn đi làm

người xấu, vậy có khác gì những người đã làm tổn thương tới mình? Đã sinh ra là con người thì nên sống có giới hạn.

Đêm hôm đó chú Lê làm phép gọi ra âm hồn của Trịnh Tú Vân để hai mẹ con họ gặp mặt một lần. Mặc dù cảnh một đứa con trai ba mươi tuổi đứng cạnh một bà mẹ ba mươi tuổi có hơi quái dị, nhưng vẫn không trở ngại việc họ giao lưu tình cảm.

Ngoài ý muốn là, lúc sau cùng khi chú Lê hỏi Lưu Duệ muốn an táng âm hồn của Trịnh Tú Vân ở chỗ nào, Trịnh Tú Vân lại tự đề nghị muốn được chôn cùng Lưu Hải Phúc…

Thật không biết người phụ nữ này cực kì yêu Lưu Hải Phúc hay cực hận ông ta, tóm lại bà ta có ý định ăn thua đủ cùng ông ta. Cuối cùng Lưu Duệ vẫn tôn trọng ý nguyện của mẹ mà ủy thác chú Lê làm việc này.

CHƯƠNG

Chuyện đánh chó

Việc đã đến nước này, những chuyện chúng tôi phải làm đều đã làm xong, Lưu Duệ cũng thực hiện lời hứa trước đó, anh ta đã ký tên nhận tội lên khẩu cung khai giết Thái Tiểu Hạo, còn về sau này anh ta nhận sự trừng phạt nào của pháp luật… đã không còn liên quan với chúng tôi.

Tối hôm đó, tôi và Đinh Nhất dắt chó đi dạo trong khu chung cư, vậy mà vừa mới đi đến đầu ngõ phía ngoài khu chung cư bỗng nghe được từng đợt tiếng chó sủa thê thảm, Kim Bảo bị dọa đến kẹp chặt đuôi núp phía sau Đinh Nhất.

Nghe âm thanh chắc có người đang ngược đãi chó, tôi đang muốn đi qua xem xét, nhưng thấy Kim Bảo đã bị dọa phát sợ nên đành phải thôi. Đúng lúc này lại thấy mẹ Đậu Đậu từ đằng xa đi tới, thế là chúng tôi gửi tạm Kim Bảo cho cô ấy, sau đó tôi và Đinh Nhất đi về phía tiếng gào thảm thiết đó.

Lúc chúng tôi đi tới cuối ngõ thì thấy mấy người đang đứng thành một vòng tròn, mà từng tiếng chó sủa vang ra từ bên trong. Tôi đang định tiến lên ngăn cản thì thấy bên tường có một người phụ nữ sắc mặt hoảng sợ đang ôm một đứa bé trai khóc thút thít.

Tôi thấy thế vội vàng tiến lên hỏi thăm: “Đứa bé thế nào?”

Người phụ nữ đó nói với vẻ mặt vẫn còn hoảng sợ: "Tôi dẫn theo con ra ngoài đi bộ, vậy mà bị con chó hoang đuổi theo cắn! Con chó này không phải lần đầu đuổi theo chúng tôi, lần trước tôi đi chợ mua đồ ăn cũng bị nó đuổi theo, cuối cùng cả người và xe đều ngã xuống rãnh…"

Tôi nghe xong liền đẩy đám người ra rồi đi vào, tôi nhìn thấy một người đàn ông đang dùng một ống sắt đánh đập một con chó vàng gầy gò, lỗ mũi và tai nó bắt đầu chảy máu nhưng người đàn ông này vẫn chưa định dừng tay.

Tôi là người luôn mềm lòng, thực sự không chịu được tiếng kêu thảm thiết của nó, thế là tiến lên nói với người đàn ông đang đánh con chó: "Anh giai, dừng tay trước đã, anh cứ đánh nữa nó sẽ chết đó."

Người đàn ông chắc là cha đứa bé, nghe tôi nói thế thì tức giận bảo: "Đây là con chó dại, nếu như hôm nay không đánh chết nó, nhỡ sau này nó cắn người khác thì sao?"

Nghe người đó nói thế tôi mới nhìn về phía con chó đã bị đánh gần chết, phát hiện mắt nó đỏ lừ, trong mồm đang chảy máu và dãi… Nhưng đã bị đánh đến mức này, tôi cũng không thể phân biệt được nó có phải chó dại hay không nữa.

Tôi nhìn đầu con chó đã bị đánh đến biến dạng, nhất định là không sống nổi nhưng không thể chết ngay được, mặc dù người đàn ông đã ngừng tay nhưng con chó vẫn liên tục rên hừ hừ.

Thế là tôi rút con dao thép trong ống quần ra đưa cho Đinh Nhất: "Anh tới đi! Tranh thủ thời gian giải thoát cho nó…"

Đinh Nhất nghe xong nhận lấy con dao trong tay tôi rồi đi tới bên cạnh con chó đang nằm co quắp, tôi thấy miệng Đinh Nhất mấp máy, chắc là đang niệm chú vãng sinh. Sau đó, anh ta giơ tay chém xuống, một dao cắm thẳng vào đầu con chó, trong nháy mắt

nó đã tắt thở.

Mấy người đứng xung quanh vỗ tay khen hay nhưng trong lòng tôi lại có cảm giác khó chịu. Không còn cách nào khác mới phải giết nó, đây cũng không phải chuyện gì đáng vui mừng…

Lúc này tôi thấy đứa bé trong lòng người phụ nữ đó vẫn đang khóc, thế là vội vàng nói: "Đứa bé có bị cắn không? Nếu như có thì đừng chậm trễ, mau đưa đó đến bệnh viện tiêm vắc xin phòng dại đi."

Nhưng người phụ nữ lại lắc đầu nói: "Không bị cắn, con trai tôi bị chó sủa dọa khóc."

Tôi nghe mà sững sờ, hóa ra… cũng không cắn đứa bé.

Sau khi đám người nhao nhao tản đi, tôi đi đến bên cạnh thi thể con chó, thấy Đinh Nhất đang dùng một túi rác màu đen chuẩn bị mang thi thể đi. Tôi lại gần ngồi xuống sau đó đưa tay nhẹ nhàng đặt trên thi thể nó, một chút ký ức khi còn sống của nó tiến vào đầu tôi.

Đây là một con chó hoang bị người ta vứt bỏ, mặc dù là một con chó bản địa, nhưng lại có một cái tên cực kì dễ thương là "Coca". Chủ của nó chê nó càng lớn càng xấu nên đã vứt nó đi.

Lúc mới bị bỏ rơi Coca vô cùng sợ hãi, vẫn luôn quanh quẩn chờ đợi gần chỗ chủ nó bỏ rơi, hi vọng có thể nhìn thấy bóng dáng của chủ. Nhưng dần dần nó hiểu ra, người chủ đã từng yêu thương nó sẽ không trở lại tìm nó.

Cuộc sống lang thang cũng không dễ dàng, nơi duy nhất cung cấp thức ăn chính là đi vài bãi rác cố định để tìm đồ ăn. Trước kia khi ăn thức ăn cho chó nó còn kén ăn, nhưng bây giờ có đồ gì vào bụng là tốt rồi.

Trong lúc Coca tìm đồ ăn trong bãi rác còn gặp vài người nhặt

phế liệu, trong tay bọn họ luôn cầm một cây gậy gỗ có móc trên đầu, chỉ cần không cẩn thận là bị bọn họ đánh đuổi.

Có một lần Coca nhìn thấy một người có bóng lưng cực kì giống người chủ trước kia, thế là nó gần như phát điên chạy tới, vậy mà lại nhận được một trận đánh đập từ người đó. Đôi lúc lại có một số đứa trẻ rất nghịch ngợm, rất đáng ghét đuổi đánh nó, không vì lý do gì… chỉ vì thấy vui.

Thời gian dần trôi qua… Nó bắt đầu không tin tưởng con người, thậm chí bắt đầu căm thù họ. Nó gầy gò là do dinh dưỡng không đầy đủ trong một thời gian dài, hai mắt đỏ bừng chắc là máu mắt do bị đánh, miệng mũi đầy nước bọt là phản ứng lúc sắp chết.

Đinh Nhất thấy tôi sờ thi thể con chó mà vẻ mặt buồn bã không vui thì nhẹ giọng nói: “Đi thôi, chúng ta lái xe ra ngoại thành rồi tìm một chỗ chôn nó.”

Tôi nghe thế gật đầu, sau đó lặng lẽ giúp Đinh Nhất cất Coca vào túi rác màu đen. Trên đường đi tôi không hề vui vẻ, bởi vì tôi luôn nghĩ tới chuyện này rốt cuộc là ai đúng ai sai?

Tôi không thể trách người mẹ của đứa trẻ đó, bởi vì với bản năng của người mẹ thì phản ứng của cô ta cũng không tính là kịch liệt, mặc dù lúc đó con chó cũng không cắn đứa bé, nhưng không ai có thể nói chờ đến khi có kết quả xấu mới truy cứu trách nhiệm.

Tôi cũng không thể trách người đàn ông đánh con chó, mặc dù hành động của người đó tàn nhẫn, nhưng thực sự Coca đã nhiều lần cắn người qua đường, mặc dù ý nó chỉ muốn dọa để đuổi những người tiến vào lãnh địa của nó.

Tôi càng không thể trách Đinh Nhất, bởi vì mặc dù anh ta kết thúc cuộc sống của Coca, nhưng vì chẳng ai trong chúng tôi muốn nhìn thấy nó lại tiếp tục chịu đựng đau đớn…

Muốn trách cũng chỉ có thể trách người chủ đã bỏ rơi nó, vui vẻ

thì cầm về nuôi, chán thì có thể vứt bỏ? Trong mắt những người này, con chó như Coca không phải sinh mạng mà chỉ là món đồ chơi có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Thật ra chó chính là chó, bọn chúng tồn tại từ đầu đến cuối vì phục vụ sở thích của con người. Thái độ của con người đối với chó vẫn luôn thay đổi theo sở thích. Hôm nay chúng ta thích lông dài cỡ lớn, được thôi… Ngày mai chó lông vàng Alaska lập tức chạy đầy đường. Ngày kia chúng ta lại thích bé nhỏ dễ thương, tốt thôi, chó Bull Pháp, Corgi trong nháy mắt tăng giá gấp nhiều lần.

CHƯƠNG

Làm chuyện xấu

Ngay cả những con chó ngao Tây Tạng đã từng rong ruổi trên cao nguyên phủ tuyết cũng không thể may mắn thoát khỏi. Con người đã mang chúng xuống khỏi cao nguyên và đưa chúng rời xa môi trường nơi chúng sinh sống đời đời, sau đó nuôi nhốt chó ngao có hình thể cực lớn trong từng ô lồng vuông, chờ giá trị của chúng tăng gấp bội để mang lại tiền của cho mình...

Nhưng cuối cùng thì sao? Chó ngao Tây Tạng giá cao ngất trời thế mà bị sụt xuống bằng với thịt bò! Một đám từng được coi như tinh linh của tuyết cuối cùng đều bị đưa lên bàn ăn. Mặc dù lục căn* của tôi không thanh tịnh, không bén sâu Phật pháp, nhưng tôi cũng biết cái gì là nhân quả báo ứng, lẽ trời tuần hoàn.

** Lục căn: Phật giáo chỉ mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức.*

Đinh Nhất lái xe đến một vườn trái cây ở ngoại ô, dù đã vào đông nhưng phong cảnh ở đây trông vẫn rất đẹp. Anh ta cầm xẻng xúc vài xẻng đất và nói: "May quá, chỉ có lớp đất bên trên cùng bị đóng băng, đào một cái hố đủ để chôn con chó nhỏ này chắc không có vấn đề gì."

Tôi khó chịu nói: "Vẫn nên đào sâu một chút đi! Để tránh bị động vật khác đào lên..."

Đinh Nhất nghe vậy thì bật cười: “Cậu nghĩ nhiều quá rồi. Cho dù nơi này là vùng ngoại ô cũng không thể có động vật hoang dã nào tới đào xác đâu. Cho dù có chó hoang mò ra cũng sẽ biết đây là đồng loại của mình, nó trốn còn không kịp ấy. Sao có thể đào ra được?”

Tôi ngẫm lại thấy cũng phải nên không nói gì nữa, tôi xoay người lấy dụng cụ trên xe ra giúp Đinh Nhất đào hố. May mắn là tối hôm đó không có người đi ngang nhìn thấy hai chúng tôi. Nếu không thể nào cũng sẽ báo cảnh sát, đêm hôm khuya khoắt mà đi đào hố ở vùng ngoại ô? Người biết thì hiểu đang chôn con chó, nhưng không biết sẽ tưởng là chúng tôi đang chôn xác người đấy!

Sau khi xong việc, tôi mệt mỏi mồ hôi mồ kê đầm đìa, tôi dựa nghiêng trên cửa xe lấy hơi. Đinh Nhất thấy thế lấy từ trong xe ra hai chai nước và đưa cho tôi một chai. Tôi cầm nước uống một hơi, cứ như muốn dập tắt ngọn lửa giận dữ không có chỗ xả trong lòng.

Đinh Nhất thấy tôi vẫn còn hơi buồn bực thì trầm giọng nói với tôi: “Đi thôi, điều chúng ta có thể làm cũng chỉ có từng đó…”

Tôi thở một hơi dài, sau đó mở cửa lên xe. Tuy vụ việc kia chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ, nhưng ký ức của Coca vẫn quanh quẩn trong lòng tôi, rất lâu chẳng thể tan đi… Đến một ngày nọ, tôi gặp một người đàn ông rất quen mắt, nghĩ mãi mới nhớ ra, tên kia chính là người chủ trước của Coca!!

Hôm đó tôi và Đinh Nhất đến cửa hàng thú cưng mua thức ăn dự trữ cho Kim Bảo, kết quả đúng lúc gặp một thằng nhóc hơn hai mươi tuổi vào chọn chó. Ngay từ đầu tôi cũng không chú ý nhiều đến cậu ta, đến khi nghe cậu ta nói với nhân viên cửa hàng: “Tôi muốn chọn một con chó Shiba thuần chủng. Lúc trước tôi nuôi một con chó bản địa tên Coca. Hồi ấy bị người ta lừa, tưởng chó Shiba

nên mua về, kết quả càng lớn càng xấu...”

Tôi nghe vậy thì chợt quay đầu, cẩn thận nhìn chàng trai trước mặt, lập tức nhận ra cậu ta chẳng phải là người chủ đã vứt bỏ Coca trong ký ức tàn hồn của nó hay sao?

Thằng nhóc kia nhìn mấy con chó Shiba con, không chê vẻ ngoài không thuần chủng thì thấy giá quá đắt, cuối cùng chẳng nhìn trúng con nào nên xoay người đi. Tôi xác nhận đi xác nhận lại thấy không lầm nên lập tức phừng phừng lửa giận, vì vậy quay đầu ra hiệu cho Đinh Nhất đuổi kịp thằng nhóc kia... Mặc dù Đinh Nhất không hiểu mục đích của tôi nhưng vẫn theo đuôi tên kia ra ngoài với tôi.

Trên đường đi Đinh Nhất hỏi nhỏ tôi: “Tên kia có vấn đề gì ư?”

Mặt tôi sầm sì đáp: “Cậu ta chính là tên đã vứt bỏ Coca, đuổi theo cậu ta rồi tìm chỗ không có người đập cho một trận!!”

Nghe vậy, Đinh Nhất cau mày lại: “Làm như vậy... có phải phong cách hơi thấp kém không?”

Tôi chẳng thèm để ý: “Đối phó với loại người này không cần phong cách gì hết...”

Đinh Nhất nén cười: “Vậy cậu theo dõi cậu ta trước, tôi đi nhanh rồi về...”

Lúc ấy tôi cũng không biết Đinh Nhất đi làm gì, đành phải một mình bám theo phía sau tên kia, thấy cậu ta dạo tới dạo lui mấy tiệm thú cưng. Cho đến khi Đinh Nhất xách một cái túi bóng và một ống nhựa PVC dài hơn một mét về, tôi mới hiểu Đinh Nhất muốn làm gì.

Tôi thầm nghĩ bụng, mới nãy không phải Đinh Nhất nói việc làm này mất phong cách sao? Nhưng mà anh ta làm thật thì lại có kinh nghiệm phong phú thế chứ lại! Đinh Nhất nói nhỏ với tôi:

“Một lát nữa tôi trùm túi lên đầu cậu ta thì cậu lấy cái ống này đánh, thứ này nhẹ nên cậu cứ đánh cho mạnh vào.”

Tôi cười xấu xa và bảo: “Rõ rồi!!”

Thằng nhóc này nhìn là biết đồ không ra gì, thân dưới không vững, đi đường lơ mơ. Đừng nói là có Đinh Nhất ở đây, chỉ cần một mình tôi cũng có thể xử cậu ta một cách nhẹ nhàng! Sau đó Đinh Nhất cầm túi bóng đi tới phía sau cậu ta lặng yên không một tiếng động, vụt một cái chụp lên đầu cậu ta.

Có lẽ bình thường thằng nhóc này cũng là kẻ chẳng ra gì, không biết bản thân đã đắc tội với bao nhiêu người nữa? Bị Đinh Nhất trùm túi lên thì lập tức hoảng sợ và luôn mồm xin tha: “Anh Lưu? Hay là anh Cường ạ? Thằng em biết sai rồi! Đừng... đừng đánh... em...”

Tôi chẳng ở không nghe cậu ta lảm nhảm, cầm ống PVC quất cho cậu ta một trận, lúc ấy quả thật là tôi đã lấy ra hết sức bú mẹ luôn! Thằng nhóc kia bị tôi đánh cho kêu cha gọi mẹ. Có điều đừng thấy cậu ta kêu thảm thiết vậy, cỡ nào cũng không thể so sánh với tiếng kêu rên của Coca hôm đó... Hơn nữa tôi xuống tay cũng biết nặng nhẹ, vốn không đánh đến chỗ hiểm của cậu ta.

Đánh xong một trận, Đinh Nhất trầm giọng hỏi cậu ta: “Biết đã đắc tội ai chưa?”

Thằng nhóc kia đã sớm bị dọa tè ra quần, run rẩy nói: “Anh Lưu?! Hay là anh Cường?”

Đinh Nhất nhấc chân đạp cho cậu ta một cú, hung tợn nói: “Mày đắc tội với ông Chó, nhớ kĩ đó. Bát tự của thằng nhãi mày khắc với chó. Sau này thấy chó thì trốn cho xa, nếu không gặp mày một lần là đánh một lần!!”

“Không dám, không dám! Lần sau chắc chắn tôi sẽ cách chó thật xa!”

Đinh Nhất thấy tôi đánh đã rồi thì cho tên kia một đá nữa, khiến cậu ta ngã dúi dụi kiểu "chó ăn phân", đến khi cậu ta vất vả giãy giụa bò dậy khỏi mặt đất thì hai chúng tôi đã chạy mất tăm từ lâu.

Sau khi trở về xe, tôi và Đinh Nhất liếc mắt nhìn nhau và đều bật cười ha hả. Tôi còn vừa xoa bàn tay đánh người đến đỏ lên vừa nói với anh ta: "Mẹ kiếp, đúng là sướng!! Tôi đoán về sau thằng nhóc này sẽ không dám nuôi chó nữa!"

Nhưng tôi nói được một nửa lại chợt đổi sắc mặt: "Hỏng rồi! Vừa nãy cũng không xem thử vị trí kia có camera hay không? Nếu như bị quay lại thì phải làm sao đây?"

Đinh Nhất nén cười nói: "Giờ biết sợ rồi hả? Vừa rồi lúc đánh người sao không nhớ ra?"

Tôi gãi đầu và nói với vẻ mặt hối hận: "Thất sách, thất sách! Bỏ đi, quay thì quay, cùng lắm là bị tạm giam trong đồn công an thôi!"

Đinh Nhất thấy tôi ảo não thì lắc đầu bảo: "Yên tâm đi! Vừa rồi tôi đã cố ý xem thử rồi. Chỗ đó là góc chết của camera, đừng nói là camera, ngay cả một chiếc xe riêng cũng không có, đảm bảo không quay được cậu! Về sau lúc làm chuyện xấu phải chú ý nhiều vào!"

CHƯƠNG

Cô gái bí ẩn

Tôi phản bác: "Thế này sao gọi là làm chuyện xấu? Tôi đang trừ hại cho dân... Không đúng! Là tôi báo thù cho Coca được không?"

Buổi tối lúc đến nhà chú Lê ăn cơm, tôi kể lại chuyện này cho chú một cách sinh động như thật. Chú Lê nghe xong dở khóc dở cười: "Cháu xem cháu cũng già đầu rồi, mà sao gặp chuyện còn như thằng nhóc choai choai thế hả?"

Tôi cực kì không phục: "Vậy nếu để chú gặp chuyện này, chú sẽ làm gì?"

Chú Lê hừ lạnh, sau đó cố ý đè thấp giọng nói với tôi: "Nếu là chú... Chú sẽ dán một lá bùa gọi hồn lên người thằng đó, gọi hết linh hồn của những con chó gần đó đến. Chú bảo đảm sẽ khiến thằng đó trải qua một đêm suốt đời khó quên..."

Nghe vậy, tôi nghĩ bụng quả nhiên lão cáo già này ác hơn tôi nhiều. Vì vậy tôi nể phục nói: "Quả là gừng càng già càng cay!"

"Cút đi..." Chú Lê tức giận mắng.

Mấy ngày sau tôi và Đinh Nhất đều rất nhàn nhã, bên chú Lê chỉ có vài công việc nhỏ nhẹ nhàng, bình thường đều là chú ấy dẫn Đàm Lỗi đi. Sau khi lão này có đồ đệ thì quả nhiên khác hẳn, nhiệt tình thấy rõ. Tôi đoán chú định truyền y bát của mình cho Đàm

Lỗi.

Sức hiểu biết của thằng nhóc Đàm Lỗi này rất cao, dù nhập môn muộn nhưng nhiều thứ vừa học là biết, giỏi hơn tôi nhiều! Đến bây giờ chú Lê vẫn thường than thở may mà tôi không bái chú làm thầy, nếu không đúng là sư môn bất hạnh.

Một khi con người rảnh rang sẽ thích tìm vài ba chuyện để làm, tôi cũng không ngoại lệ... Trước đây lúc ra ngoài luôn cảm thấy thể lực của mình năm sau không bằng năm trước. Vì vậy tôi lập cho mình một kế hoạch tập thể dục nghiêm khắc, hơn nữa còn tích cực bảo Đinh Nhất tham gia.

Mặc dù ngay từ đầu Đinh Nhất hơi khinh bỉ kế hoạch của tôi, nhưng cuối cùng anh ta vẫn dắt Kim Bảo cùng tham gia. Thật ra kế hoạch của tôi rất chi là đơn giản, đó chính là mỗi tối ra ngoài chạy bộ năm cây số.

Kết quả tôi mới chạy được hai ngày đã muốn đánh trống lui quân, nhưng Đinh Nhất cũng không cho tôi mè nheo. Trời tối là ném áo khoác cho tôi, sau đó tự mình đi dắt chó. Rốt cuộc kế hoạch này là tự tôi nói ra, cho nên lúc này thật sự xấu hổ khi nói không kiên trì nổi nữa. Vì vậy tôi đành phải ủ rũ cụp đuôi đi theo hai bọn họ.

Cái con Kim Bảo này đúng là không biết mệt. Mỗi tối cứ đến giờ là nó còn hào hứng hơn so với bất cứ ai... Tôi nhìn ánh mắt của hai bọn họ, một kiên định và một hào hứng nên cũng chỉ đành cắn răng kiên trì.

Buổi tối hôm nay, ba chúng tôi ra ngoài chạy bộ như thường lệ. Kim Bảo chạy dẫn đầu như được uống thuốc kích thích, thỉnh thoảng thấy chúng tôi không đuổi kịp tốc độ của mình còn quay về tiếp sức cho chúng tôi.

Đinh Nhất vẫn chạy ở giữa với tốc độ đều đều, còn tôi thì thở

hổn hển, lúc nhanh lúc chậm chạy theo sau lưng hai bọn họ. Dần dần... tôi đã bị tụt lại hơi xa, có điều tôi cũng không lo bị họ bỏ rơi, bởi vì tôi biết cho dù là Đinh Nhất hay Kim Bảo đều sẽ chờ tôi.

Nhưng ai ngờ khi bọn họ biến mất ở chỗ ngoặt ngay ngã tư, tôi chợt nhìn thấy ven đường có một cô gái đi qua trước mặt mình. Đuôi mắt tôi đảo qua và phát hiện cô gái này trông rất quen, nhưng trong nhất thời lại không nhớ ra đã gặp cô ta ở chỗ nào.

Vì vậy tôi không kìm được quay đầu nhìn thêm, ai ngờ cô ta cũng cùng lúc quay lại nhìn về phía tôi, hơn nữa còn nở nụ cười như có như không... Lòng tôi khẽ lộp bộp, lập tức nhớ ra cô gái này là ai!

Tôi sững sờ trong nháy mắt, nghĩ bụng đây không phải là cô gái bán cho tôi cái gối Mộng Tiên kia sao? Nhìn vẻ mặt vừa rồi của cô ta rõ ràng là biết chuyện cái gối kia. Nghĩ đến đây, tôi lập tức nhanh chân đuổi theo.

Cô nàng kia thấy tôi đi về phía mình nhưng cũng không hoảng hốt mà vẫn không nhanh không chậm đi lên trước, chỉ thỉnh thoảng quay đầu lại liếc nhìn tôi, dường như muốn dụ tôi đuổi theo cô ta...

Lúc ấy tôi cũng quên mất mình chỉ có một mình, kết quả chờ tôi nhớ ra phải gọi điện thoại báo cho Đinh Nhất lại phát hiện mình đã chạy tới một đầu hẻm xa lạ. Mà lúc này cô gái bí ẩn kia cũng đã dừng bước ở cách đó không xa.

Tôi sợ rút dây động rừng nên cũng chỉ vội vàng gửi định vị cho Đinh Nhất rồi nhanh chân đi về hướng của cô gái...

“Cô là ai? Tại sao phải dẫn tôi đến đây?” Tôi trầm giọng hỏi.

Cô gái quay đầu lại nhoẻn miệng cười với tôi: “Gối Mộng Tiên dùng thế nào? Anh có nhìn thấy người mình muốn gặp nhất không?”

Nghe vậy, tôi cười lạnh và nói: “Bên trong chiếc gối kia có thứ gì cô và tôi đều rõ ràng, cớ gì phải gọi bằng cái tên hay ho như vậy? Tôi rất tò mò, chúng ta hình như không quen, tại sao cô lại muốn hại tôi chứ?”

Cô gái nghe tôi nói vậy thì nhướng mày hỏi: “Hại anh? Tôi đang giúp anh cơ mà... Chẳng lẽ anh dám nói không nhìn thấy người mình muốn gặp ư?

Tôi hừ nhẹ: “Đúng... Tôi đã nhìn thấy người mình luôn muốn gặp, nhưng thế thì sao? Nhìn thấy đồ dỏm có ý nghĩa gì?”

Cô gái khẽ nhún vai rồi nói với vẻ mặt vô tội: “Đó là do anh quá tham lam. Trên đời này nào có chuyện đẹp cả đôi đường? Có đồ dỏm để nhìn còn hơn chẳng thấy gì cả mà?”

Tôi lắc đầu: “Tôi nói rồi, thấy thứ đồ dỏm không có bất kỳ ý nghĩa gì... Xem ra trong lòng cô nhất định không có sự tồn tại của một người như vậy, nếu không cô sẽ không nói ra những lời đó.”

Lần này, trên mặt cô gái lại hiện lên một chút mịt mờ, nhưng sau đó cô ta nói tiếp một cách tùy tiện: “Bỏ đi, anh nói gì thì là thế! Trương Tiến Bảo, bây giờ anh theo tôi đi gặp một người...”

Tôi thấy cô ta có thể gọi thẳng được tên mình, xem ra mục đích của con nhóc này chính là tôi, vì vậy tôi lắc đầu: “Tại sao tôi phải đi theo cô? Đầu tiên tôi cũng không biết cô là ai? Tất nhiên cũng không quen biết người cô muốn tôi đến gặp.”

Mặt cô ta hiện lên vẻ giận dữ: “Anh sợ cái gì chứ? Tôi còn có thể ăn thịt anh hay sao?”

Tôi cười đáp: “Khó mà nói, tôi không thể trêu vào một cô nàng chơi yểm thú đâu.”

“Biết không thể trêu vào còn không ngoan ngoãn đi theo tôi?!” Cô gái nói với vẻ mặt ngang ngược.

Lần này tôi không cợt nhả với cô ta nữa, mà nói nghiêm túc: “Tôi nói rồi, tôi không quen biết cô, cho nên tôi sẽ không đi theo cô, trừ khi...”

“Trừ khi cái gì?”

“Trừ khi cô nói cho tôi biết cô là ai? Và ai muốn gặp tôi?” Tôi nói.

Cô gái đảo tròng mắt và đáp: “Tôi tên A Linh, là sư phụ tôi muốn gặp anh.”

A Linh? Ở trong trí nhớ của tôi, cái tên này chưa bao giờ xuất hiện. Cô ta nói là sư phụ của cô ta muốn gặp tôi ư? Xem ra chắc là tôi quen sư phụ của cô ta, vì vậy tôi hỏi A Linh: “Vậy sư phụ cô là ai?”

CHƯƠNG

Gặp lại Mao Khả Ngọc

Kết quả con nhóc chết tiệt này lại hếch cổ lên nói: "Sư phụ tôi chính là sư phụ tôi đó."

Tôi lập tức tắc nghẹn, sao nói chuyện với cô nàng này lại mệt như vậy? Có điều nếu bây giờ cô ta cứ vòng vo ở đây với tôi thì tôi sẽ tiếp đến cùng, đúng lúc cũng có thể kéo dài thêm thời gian chờ Đinh Nhất chạy tới.

Vì thế tôi cười và nói với A Linh: "Tôi biết sư phụ cô là sư phụ cô, nhưng dù sao ông ta cũng phải có cái tên chứ? Hơn nữa… Sư phụ cô là sư phụ cô, ông ta đâu phải sư phụ tôi, đương nhiên tôi phải hỏi xem ông ta rốt cuộc là ai?"

A Linh thấy tôi nói một tràng như là đang cố tình gây nhiễu nên hơi tức giận: "Có phải anh đang đợi người tới cứu mình không? Tôi nói cho mà biết, anh đừng mơ! Anh ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng trên bầu trời xem!"

Tôi ngẩng đầu nhìn theo hướng ngón tay cô ta chỉ, lại thấy vừa rồi vẫn là trăng sáng vằng vặc, nhưng lúc này trên mặt trăng lại như bị bịt kín một tầng sương mù hơi mỏng, cũng chính là "trăng quầng" mà người ta hay nói.

Lòng tôi chùng xuống, xem ra tôi đã trúng bẫy của A Linh này

rồi, cũng không biết Đinh Nhất có nhận được định vị mà tôi gửi đi lúc nãy không. Có điều xem tình hình trước mắt, chỉ sợ cho dù anh ta nhận được cũng chưa chắc có thể tìm thấy tôi.

Tuy lòng tôi đã hiểu hoàn cảnh khó nhằn hiện giờ của mình, nhưng trên mặt lại không hề lộ ra sự sợ hãi, vẫn bình tĩnh nói với A Linh: “Như vậy, cô không nói cho tôi biết sư phụ cô là ai cũng không sao cả, cô có thể cho tôi biết ông ta gặp tôi để làm gì chứ?”

A Linh cười một cách bí ẩn: “Ông ấy nói hai người là bạn bè cũ, chỉ muốn ôn chuyện với anh thôi...”

Tôi nghe mà lòng hoảng sợ, mấy người bạn cũ của mình tôi đều hiểu rõ. Đêm khuya bày kế bẫy tôi, tìm tôi ôn chuyện thì chắc chắn không phải bạn bè cũ gì hết, là kẻ thù cũ thì có.

Nhưng sau vụ Đà Gia kia, tôi thật sự không nhớ ra mình còn có kẻ thù nào nữa? Nghĩ trước nghĩ sau, tôi nghĩ bụng chẳng lẽ là Lương Phi đang còn kéo dài hơi tàn kia? Nhưng tôi nghĩ đi nghĩ lại lại cảm thấy không phải anh ta, bởi vì cổ độc cắn ngược trên người anh ta đã khá nghiêm trọng, còn sống được đã là miễn cưỡng rồi, nào còn có năng lực tới tìm tôi báo thù chứ?

A Linh thấy tôi cúi đầu không nói bèn thúc giục: “Đi nhanh đi! Đừng chậm trễ thời gian, tôi cho anh biết, tính tình của sư phụ tôi không tốt đâu, đến chậm ông ấy sẽ mắng tôi.”

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải dùng dà dùng dằng đi theo A Linh về phía trước, cuối cùng cô ta cảm thấy tôi đi quá chậm nên vung tay lên lôi luôn tôi đi...

Dưới bóng đêm, A Linh lôi tôi xuyên qua từng con phố xa lạ, đi tới một công viên nhỏ hẻo lánh. Vào giờ này, lại còn đã là mùa đông, bởi vậy chẳng còn ai đi dạo quanh công viên nhỏ nữa.

Từ rất xa tôi đã nhìn thấy dưới đình hóng gió hình như có một người ngồi, dáng người khô gầy, trông hơi quen mắt. Nhưng đầu

óc của tôi khó nhớ người nhất, nếu không phải bạn bè mỗi ngày đều gặp thì vài năm sau gặp lại cũng thường không tài nào nhớ nổi tên của đối phương.

Bóng người khô gầy kia thấy chúng tôi đi tới thì chậm rãi đứng dậy khỏi ghế đá, cứ như muốn đi ra khỏi đình hóng gió để đón tôi... Khi tôi còn khó hiểu không biết người này là địch hay bạn, thì nghe thấy một giọng nói u ám đột nhiên vang lên: “Trương Tiến Bảo, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ hả?”

Cơ thể tôi cứng lại, lập tức đứng tại chỗ... Giọng nói này rất quen, nhưng không nhớ ra nổi hắn là ai. Lúc này người nọ còn đứng trong bóng tối cho nên tôi nhất thời vẫn chưa thấy rõ mặt hắn.

“Anh là...” Tôi lưỡng lự hỏi.

Người nọ cười lạnh: “Sao thế? Quên mất bạn cũ nhanh như vậy à?” Hắn vừa nói vừa đi ra khỏi bóng tối, một khuôn mặt màu đen như than chì xuất hiện trước mắt tôi. Đôi mắt hẹp dài của hắn khiến tôi nhớ ra ngay hắn là ai.

“Mao Khả Ngọc! Sao lại là mày?” Tôi giật mình vô cùng, rốt cuộc từ sau khi Hàn Cẩn gặp nạn, tôi vẫn luôn cho rằng mình và tập đoàn Thái Long chẳng còn liên quan gì đến nhau. Nhưng thật không ngờ con chó săn của tập đoàn Thái Long này lại tìm tới tôi lần nữa.

Hắn cười giả dối với tôi và nói: “Sao nào? Rất kinh ngạc khi thấy tao hả? Tốt xấu gì tao và mày cũng có quen biết, cớ gì mà vô tình như vậy?”

Nghe vậy, tôi hừ lạnh: “Quen biết giữa chúng ta đừng đề cập đến cho xong. Không biết hôm nay Mao đại sư trăm phương nghìn kế lừa tao lại đây là vì chuyện gì? Hay là tập đoàn Thái Long các người lại muốn chơi trò bắt cóc tống tiền lần nữa?”

“Không thể nói như vậy được, lần trước đâu phải tao trói mày, là do Hồ Phàm cứ nhất quyết phải đem mày theo đấy chứ... Nói thế nào thì mọi người cũng là người đồng đạo, cớ gì vừa gặp mặt đã trợn mắt với nhau như thế?” Mao Khả Ngọc giả lả.

Tôi rất rõ ràng người này có đạo đức thế nào. Hôm nay hắn tìm tới tôi tuyệt đối không có chuyện tốt! Lần trước suýt nữa tôi đã chết trên tay hắn, hiện giờ lại đột nhiên tìm tới tôi… Cam đoan là cáo chúc tết gà, không có lòng tốt!!

Mao Khả Ngọc thấy tôi làm mặt lạnh, không nói một câu, bèn giang tay ra và nói: “Rồi rồi rồi, vậy chúng ta đi thẳng vào vấn đề được chứ? Vốn định ôn chuyện cũ với mày mà lại làm mày căng thẳng kìa... Hàn Cẩn đi đâu rồi?”

Nghe vậy, mặt tôi đổi sắc, sau đó giận tím mặt nói: “Đừng nói với tao là chúng mày không biết cô ta chết như thế nào! Thuyền của cô ta bị con nghé khốn kiếp nào cho nổ? Bây giờ mẹ nó mày lại tới hỏi tao cô ta đi đâu rồi? Hôm nay tao sẽ cho mày biết cô ta đi đâu! Cô ta đi gặp thượng đế rồi! Mày đi tìm cô ta đi!!”

Mao Khả Ngọc cũng không ngờ tôi sẽ đột nhiên mất khống chế cảm xúc, chỉ thấy sắc mặt của hắn lạnh xuống trong nháy mắt: “Trương Tiến Bảo, mày đừng thấy được nể mặt mà làm cao, tao đang nhỏ nhẹ nói chuyện với mày, đừng có ở đây mẹ này mẹ kia với tao… Có tin bây giờ tao giết chết mày luôn hay không?”

“Tin chứ! Lần trước không phải mày muốn giết chết tao sao? Có điều tao rất tò mò, tao và mày có thù gì hả? Tao ngủ với vợ mày hay là ném con của mày xuống giếng?” Tôi tức giận nói.

Mao Khả Ngọc thấy tôi càng nói càng chệch hướng, sắc mặt của hắn bắt đầu dần dần trở nên xanh mét, nhưng cuối cùng hắn vẫn ép lửa giận trong lòng xuống, nhẫn nại tính tình hỏi tôi: “Trước khi Hàn Cẩn lên thuyền có giao cho mày thứ gì hay không?”

Tôi trả lời nửa thật nửa giả: “Trước khi lên thuyền đúng là cô ta muốn đưa cho tao một thứ, nhưng tao không lấy… Tao sợ thứ đó là bí mật cốt yếu gì của tập đoàn Thái Long thì sẽ phiền phức. Tao chỉ là một người bình thường, thật sự không muốn pha trộn với những chuyện của nội bộ tập đoàn chúng mày.”

“Mày nói là những thứ đó cuối cùng được Hàn Cẩn mang lên thuyền?” Mao Khả Ngọc không tin tưởng cho lắm.

Tôi gật đầu một cách vô cùng thành thật: “Cô ta nói đây là tấm bùa giữ mạng cuối cùng của mình, cô ta có thể sao chép lại một bản cho tao. Lúc ấy tao sợ thứ đấy chẳng những không thể giữ mạng, không khéo còn là lá bùa đòi mạng... Sự thật chứng minh lo lắng của tao cực kì chính xác.”

CHƯƠNG

Thì ra là thế

Lúc này ánh mắt Mao Khả Ngọc có vẻ nghi ngờ, có lẽ không tin lời tôi nói lắm. Tôi thì chẳng sao cả, bởi vì hắn có tin hay không thì đây cũng là sự thật, đúng là trên người tôi không có thứ hắn muốn.

"Vậy mày đi theo tao một chuyến! Tao không thể chỉ nghe lời nói một phía của mày mà trở về báo cáo kết quả công việc được, nếu mày nói trong tay mày không có thứ kia, vậy thì về tập đoàn cùng tao, tự nói rõ lại với cấp trên của tao..." Giọng điệu Mao Khả Ngọc cứng rắn.

Tôi nghĩ bụng, tao có điên đâu mà đi theo mày? Chịu thiệt một lần là đủ rồi, tôi chẳng muốn ăn lần nữa đâu. Lần trước dù gì cũng còn có Hàn Cẩn âm thầm che chở, nếu lần này lại bị bọn chúng bắt đi, hậu quả tuyệt đối không dám tưởng tượng.

Mao Khả Ngọc thấy tôi không nói lời nào, vẫn lạnh lùng nhìn hắn nên mất đi sự kiên nhẫn cuối cùng, không thèm nói nhảm với tôi nữa mà ra hiệu bằng mắt với cô gái tên A Linh kia, ý bảo cô ta ra tay...

Tôi thấy thế vội vội vàng vàng vừa lùi lại vừa nói: "Ê? Quân tử động khẩu không động thủ nhé, muốn làm gì đấy? Tôi nói cho cô

biết tôi không đánh con gái nhé!"

A Linh cười khanh khách: "Yên tâm, tôi cũng sẽ không đánh anh đâu..." Cô ta nói xong thì nâng tay phải lên, tôi thấy trên tay phải cô ta đeo một chuỗi chuông nhỏ bằng đồng.

Cô ta thấy tôi giật mình thì cười và lắc nhẹ chuông đồng: "Đừng sợ, tôi cam đoan không đánh anh đâu..."

Theo từng đợt tiếng chuông trong trẻo vang lên, trước mắt tôi dần dần mơ hồ, cơn buồn ngủ mãnh liệt ập đến... Mặc dù biết rõ lúc này không thể ngủ nhưng đến cuối cùng tôi đã không thể khống chế mí mắt của mình, chỉ có thể mặc cho chúng khép lại từng chút một. Lúc ấy lòng tôi nặng nề, nghĩ thầm lần này xong rồi, không biết sẽ bị Mao Khả Ngọc và A Linh vác đi chỗ nào đây?!

Tôi cũng không biết biết đã ngủ bao lâu, đến khi cảm thấy có người đang đẩy mạnh mình, tôi mới từ từ tỉnh...

"Tỉnh lại đi! Anh ơi? Có phải anh khó chịu ở đâu không? Mau tỉnh lại!!" Giọng một người đàn ông vang lên bên tai tôi.

Tôi mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt là ánh sáng đủ màu... Tôi lắc mạnh đầu, muốn để mình tỉnh táo lại một chút, chờ tôi nhìn lại về phía ánh sáng kia thì phát hiện hóa ra đó là một chiếc xe cảnh sát tuần tra.

"Này anh? Anh không sao chứ? Có cần chúng tôi đưa anh đến bệnh viện không?" Một cảnh sát tốt bụng hỏi.

Tôi xua xua tay với anh ta và đáp: "Không sao... Đồng chí cảnh sát, đây, đây là đâu?"

"Đây là đường Tử Ngọ ở phía Tây thành phố, gần khu công nghiệp. Đã giờ này sao anh còn một mình chạy đến đây?" Anh cảnh sát buồn bực hỏi.

Tôi làm sao mà tự mình chạy đến phía Tây thành phố được

chứ? Chỗ này cách nơi tôi gặp Mao Khả Ngọc ít ra cũng phải hơn mười cây số ấy! Lúc đó tôi thật sự muốn nói với cảnh sát là tôi bị hai kẻ điên một nam một nữ bắt cóc đến đây. Nhưng lại sợ nói như vậy sẽ bị coi là đồ điên, vì vậy tôi nói tránh đi là mình ra chạy bộ ban đêm, gặp một người đàn ông xin tí lửa, sau đó thì không biết gì nữa.

Cảnh sát lập tức bảo tôi kiểm tra lại tiền bạc trên người xem có mất đồ quý giá gì không? Tôi sờ lung tung trên người và thấy điện thoại di động và ví tiền đều còn, vì vậy lắc đầu nói: "Không mất đồ gì quan trọng cả."

Sau đó cảnh sát lái xe đưa tôi về khu chung cư của tôi. Lúc gần đi còn không quên dặn dò tôi sau này đừng ra ngoài chạy bộ ban đêm một mình nữa, bởi vì hiện giờ sắp sửa cuối năm rồi, đúng vào thời gian cao điểm của trộm cướp trong năm.

Tôi cảm ơn đồng chí cảnh sát rồi nhanh chóng gọi điện thoại cho Đinh Nhất, nói cho anh ta biết tôi đã về đến nhà. Sau đó, Đinh Nhất chạy về rất nhanh. Khi anh ta nhìn thấy tôi bình an về đến nhà mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi tôi kể lại tình hình cho Đinh Nhất, anh ta nghi ngờ hỏi: "Tại sao cuối cùng đám Mao Khả Ngọc không mang cậu đi? Điều này không phù hợp với phong cách làm việc của bọn chúng."

Điểm này tôi cũng nghĩ mãi không ra, bọn chúng không thể nào vì lương tâm không yên mà thả tôi, nhất định là sau khi tôi hôn mê đã xảy ra chuyện gì đó... Hơn nữa từ khi tôi mất tích đến khi bị cảnh sát tuần tra phát hiện đã trôi qua hơn hai tiếng đồng hồ.

Khoảng thời gian này không phải ngắn, cũng đủ để bọn chúng bắt cóc tôi từ thành Đông đến thành Tây rồi! Trong lúc này Đinh Nhất vẫn đang tìm tôi ở bên ngoài, nếu còn không tìm thấy tôi, anh ta sẽ phải gọi điện thoại cho Bạch Kiện cầu cứu.

Chuyện buổi tối hôm đó dù đáng sợ mà không có nguy hiểm, nhưng từ đầu đến cuối tôi đều không rõ vì sao cuối cùng Mao Khả Ngọc không mang tôi đi? Bởi vì bọn họ đã dùng cách nào đó mà biết tôi không nói dối ư? Hay là trên đường gặp được cao nhân nào ra tay cứu giúp?

Mãi cho đến hôm nay đến nhà chú Lê, tôi nhàn tới mức chẳng có gì làm thì phát hiện Tiểu Hắc đang ăn vụng cá cơm chiên của chú Lê. Vì vậy tôi lén quay lại toàn bộ quá trình gây án của nó... Nhưng sau khi quay xong, tôi lại phát hiện trong điện thoại di động có một đoạn video lạ hoắc.

Tôi bấm mở ra xem, trong lòng lập tức thấy khác thường. Rõ ràng đoạn video này không phải do tôi quay, nhưng mà mặt của tôi trong video lại không thể quen thuộc hơn, bởi vì sớm tối mỗi ngày tôi vào phòng vệ sinh đều có thể nhìn thấy... Chỉ có điều biểu cảm và động tác lại vô cùng xa lạ.

Tôi ở trong video mang vẻ mặt ma mị, cười như không cười nhìn vào ống kính và nói: “Cậu nói xem cậu có gì hay ho? Gặp được con bé kia là đi không nổi nữa! Rõ ràng là cái bẫy mà cậu còn nhăm nhe chui vào! Ui chao... Hôm nay cũng may mắn là bọn chúng nhất quyết phải ‘xử’ cậu, nếu không chẳng biết chúng còn bắt cóc cậu đến chỗ nào nữa.”

Đoạn sau tôi nghe chính tôi trong video nói dông nói dài cả buổi, đại loại ý là chuyện này gã đã dẹp yên giùm tôi, thằng nhãi Mao Khả Ngọc kia cũng bị gã đánh không nhẹ, chuông trên cổ tay A Linh chẳng có tác dụng khỉ gì với gã.

Nhưng mà... Chuyện này chắc chắn vẫn chưa xong. Gã thấy Mao Khả Ngọc không phải đèn cạn dầu, chỉ sợ sau lần này thù oán giữa chúng tôi sẽ càng sâu hơn! Có điều, nếu bọn họ đã muốn tới bắt tôi đi, thù oán kia có sâu hay không cũng không sao cả.

Cuối cùng gã còn dặn dò tôi lần nữa, bảo tôi tự rút kinh nghiệm đi! Đừng để đến lúc đó bản thân chết rồi thì thôi, còn phải liên lụy gã xui xẻo theo… Lúc ấy tôi xem xong video mà tức nổ phổi! Nói cứ như là tôi lì lợm la liếm đi theo gã ấy hả? Cũng không biết là ai âm hồn không tan bám theo tôi nữa?!

Sau đó Đinh Nhất và chú Lê xem xong video cũng bừng tỉnh, hóa ra hôm đó tôi thoát thân như vậy! Thật không ngờ cái gã kia lại thành cách cứu nguy cuối cùng của tôi.

Chú Lê còn trêu chọc tôi, bảo sau này tôi nên mang theo người một bình rượu trắng nhỏ. Nếu gặp lại bọn Mao Khả Ngọc thì nhanh chóng uống mấy hớp tự chuốc say mình!

CHƯƠNG

Gia cảnh sa sút

Đàm Lỗi không rõ tình hình còn lơ ngơ hỏi: "Anh Trương, sao anh còn tự nhắn lại trong điện thoại di động của mình nữa?"

Tôi cười khổ: "Cậu còn nhỏ, có một số việc cậu còn chưa hiểu..."

Lúc này chú Lê bá vai Đàm Lỗi đi vào phòng sách, vừa đi vừa nói: "Đi, để sư phụ nói cho con một ít ngọn nguồn trong đó..."

Thật ra đến bây giờ tôi cũng không biết buổi tối hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bởi vì xong việc về nhà tôi thấy cả người mình không hề sứt mẻ, còn chẳng có vết thương nhỏ nào trên người, đâu có giống như từng trải qua một trận đánh ác liệt với Mao Khả Ngọc?

Có điều chuyện này đúng là như cái gã kia nói, chắc chắn vẫn chưa xong đâu. Lần này bọn chúng không thể mang tôi đi... Đừng nói là tập đoàn Thái Long, ngay cả Mao Khả Ngọc chỉ sợ cũng sẽ không chịu để yên.

Vì phòng ngừa tôi lại trúng bẫy lần nữa, chú Lê "ra lệnh cưỡng chế" tôi và Đinh Nhất dắt cả Kim Bảo đến nhà chú ở lần nữa. Thoáng cái, căn nhà nhỏ của chú lập tức trở nên náo nhiệt, đặc biệt là Kim Bảo cùng Tiểu Hắc, chúng nó một con truy đuổi nhiệt

tình như lửa, một con trốn tránh lạnh lùng như băng, khiến cho trong sân luôn có hai luồng điện một đen một vàng loảng xoảng chạy khắp nơi.

Từ sau khi Đàm Lỗi biết chuyện của tôi thì nhìn tôi vô cùng sùng bái: “Anh Trương trâu bò thật! Không ngờ anh còn có hai nhân cách!”

Tôi tỏ vẻ khó chịu: “Ngừng ngay! Hai nhân cách cái gì? Cái gã kia nhiều nhất chỉ được coi là một kẻ sống nhờ, sớm muộn gì cũng có ngày anh nghĩ cách đuổi gã đi!! Anh cảnh cáo cậu nhé, về sau lỡ như có cơ hội gặp gã thì trốn cho xa! Gã chính là kẻ giết người không chớp mắt...”

Đàm Lỗi nghe vậy chỉ hậm hực, không nói nữa. Nhưng từ vẻ mặt của cậu ta, tôi không khó nhìn ra dường như cậu ta không tin lời tôi lắm, thậm chí còn có vẻ hơi chờ mong có thể gặp mặt cái “tôi” kia của tôi một lần.

Những ngày ở cùng nhau rất vui, làm tôi lại có cảm giác như trở về nhà, dù trong nhà này chỉ toàn một đám đàn ông. Thuận tiện nói luôn, thật ra Tiểu Hắc cũng là đực...

Chớp mắt đã cuối tháng... mặc dù chúng tôi vẫn luôn thần hồn nát thần tính suốt khoảng thời gian này, nhưng mà phía Mao Khả Ngọc hình như từ đầu đến cuối không hề có động tĩnh gì. Trước đó chú Lê không yên tâm lắm nên bảo tôi đi tìm Bạch Kiện giúp, nhờ anh ta điều tra giùm chúng tôi một vài thông tin về tên Mao Khả Ngọc này ở trong nước.

Kết quả vài ngày sau Bạch Kiện lại nói với tôi: “Người tên Mao Khả Ngọc có cả một mớ, nhưng chẳng có một ai phù hợp với điều kiện mà cậu nói.”

Tôi thầm nghi ngờ, chẳng lẽ thằng nhãi này còn có tên khác ư? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thấy không có khả năng đó lắm. Bởi vì

chú họ tôi đã từng nói cái tên này là do trong tộc nhà họ Mao đã quy định sẵn từ trước, loại người như Mao Khả Ngọc sao có thể tùy tiện sửa đổi tên trong gia phả được?

Buổi tối hôm nay, cửa nhà chú Lê bị người ta gõ vang. Lúc ấy tôi đang ở trong phòng bếp làm phụ bếp cho chú Lê. Sau khi nghe thấy tiếng đập cửa, chú Lê cầm giẻ lên lau tay rồi quay lại nói với tôi: “Trông lửa nhé, chú đi mở cửa.”

Tôi làm mặt buồn bực, nghĩ bụng sao hôm nay chú Lê chịu khó thế? Còn tự mình đi mở cửa? Mà khi tôi nhìn qua cửa sổ thấy người cùng đi vào sân với chú Lê, trong lòng lập tức vui vẻ.

Tôi hào hứng chạy ra khỏi phòng bếp, vui vẻ nói: “Chú họ? Sao chú rảnh mà tới đây? Lần này tới nhất định phải ở lâu thêm mấy ngày nhé!”

Chú họ cười đáp: “Đúng lúc có việc đi ngang qua cho nên tới đây thăm mọi người...”

Tuy rằng chú họ nói như vậy, nhưng tôi biết nhất định là chú Lê gọi điện thoại cho chú ấy kể về vụ Mao Khả Ngọc, cho nên chú họ mới lo lắng chạy tới... Suy cho cùng, việc này ít nhiều cũng có liên quan đến chú, cho nên chú ra mặt cũng coi như phù hợp.

Chỉ với cái bụng dạ đen tối của tên Mao Khả Ngọc này, đừng nói không thể cho hắn biết thân phận thật sự của chú họ, kể cả là cho hắn biết, cũng chưa chắc hắn đã tin tưởng! Vì xem ra thân phận của chú họ cũng khá xấu hổ nhỉ.

Lúc ăn cơm, chú Lê lôi kéo chú họ uống ít rượu, chú họ cũng không từ chối. Chú ấy vừa uống vừa kể cho chúng tôi nghe một ít chuyện về Mao Khả Ngọc. Vốn là nhà họ Mao đến những năm cuối đời của ông nội Mao Khả Ngọc là Mao Nhạc Tiêu thì dần dần suy tàn, chờ tới khi cha của hắn là Mao Tử Phong tiếp nhận, nhà họ Mao đã không thể dựa vào danh tiếng huyền học để chống đỡ

được nữa.

Cũng may trước mười lăm tuổi, Mao Khả Ngọc luôn do ông nội Mao Nhạc Tiêu nuôi nấng, hơn nữa hắn trời sinh thông minh, bởi vậy trên mặt huyền học thuật số cũng có chút thành tựu. Chỉ tiếc sau khi Mao Nhạc Tiêu qua đời, Mao Khả Ngọc quay về bên cạnh ông già Mao Tử Phong của hắn, về sau tình hình lại chuyển biến bất ngờ.

Hóa ra lý do Mao Khả Ngọc luôn đi theo ông nội mình hoàn toàn là vì mẹ kế của hắn không chứa chấp hắn... Mao Khả Ngọc sinh ra chưa bao lâu, mẹ hắn đã bị bệnh nặng qua đời.

Sau này người cha Mao Tử Phong đi bước nữa, nhưng người đàn bà kia đối xử với Mao Khả Ngọc cực kì không tốt, thường xuyên cho hắn ăn không đủ no, mặc không đủ ấm... Hơn nữa, chưa đến hai năm, mẹ kế lại sinh ra hai đứa em trai em gái, cuộc sống của đồng chí Tiểu Mao càng khó khăn hơn.

Lúc ấy cha già Mao Tử Phong của Mao Khả Ngọc phải nuôi sống một nhà già trẻ, cả ngày ngược xuôi mệt mỏi bên ngoài, nào còn có tinh thần và thời gian chăm lo chuyện gia đình? Cuối cùng vẫn là Mao Nhạc Tiêu thật sự không đứng nhìn được nữa, mới nhận Mao Khả Ngọc chỉ có vài tuổi về cạnh mình nuôi nấng.

Chờ đến khi Mao Nhạc Tiêu qua đời, Mao Khả Ngọc lại trở về thì đã càng xa cách hơn với cha. Hơn nữa còn có mẹ kế châm ngòi, Mao Khả Ngọc ở nhà không bao lâu thì một mình bỏ nhà ra đi... Bởi vì mấy năm sau vẫn không có tin tức của con trai nên Mao Tử Phong bèn đến đồn công an gạch bỏ hộ khẩu của Mao Khả Ngọc.

Năm ấy Mao Khả Ngọc vừa mới mười bảy tuổi, vì sống sót nên chỉ có thể trà trộn đầu đường, làm mấy việc trộm cắp… Nhưng bản lĩnh hắn học được với ông nội vẫn không bị mai một, chỉ có điều không biết sau cùng vì sao hắn lại dính dáng đến tập đoàn

Thái Long?

Nghe chú họ kể xong những việc này, tôi mới biết Mao Khả Ngọc biến thành như hiện giờ cũng là vì bị đời chà đạp thảm thiết mà ra! Tập đoàn Thái Long cực thích mời chào những đứa trẻ có thời thơ ấu bất hạnh như vậy, sau đó bồi dưỡng cả đám bọn chúng thành kẻ tàn nhẫn giết người không chớp mắt. Nếu nghĩ như vậy thì thật ra Mao Khả Ngọc cũng rất đáng thương…

Lúc này chú họ thấy tôi im lìm không nói gì bèn vỗ nhẹ vai tôi: "Nghĩ cái gì đấy?"

Tôi lắc đầu đáp: "Không có gì ạ, cháu chỉ cảm thấy mỗi một người xấu đều có nguyên nhân cả..."

Chú họ nghe vậy cười to và nói: "Đừng nghĩ nhiều như thế. Chú sẽ nghĩ cách tìm ra Mao Khả Ngọc, giải quyết hoàn toàn chuyện này... Nếu không sống đề phòng mãi như vậy cũng không được."

Tôi biết chú họ nói được làm được, vì vậy cũng vỗ ngực nói: "Được ạ, mấy ngày nay cháu sẽ đi theo chú, làm trợ lý cho chú..."

CHƯƠNG

Người cô đơn

Ai ngờ chú họ lại lắc đầu: "Không, cháu không cần đi theo chú, cứ làm việc của cháu đi. Có kết quả chú sẽ báo cho cháu."

Sáng sớm hôm sau, chú Lê nhận một công việc, nói là sếp của một công ty bị mất tích khi tách ra khỏi mọi người trong lúc cơ quan tổ chức đi du lịch, đến nay đã một tuần rồi!

Tổ chức cứu hộ địa phương và người trong cơ quan của họ vẫn luôn tìm kiếm ở gần khu thắng cảnh suốt khoảng thời gian đó, nhưng đến nay vẫn không thấy bóng dáng ông ta đâu.

Chú Lê thấy đây lại là vụ án mất tích nên hỏi tôi có nhận hay không? Tôi xem thử địa điểm mất tích, là một khu danh lam thắng cảnh nổi tiếng cả nước ở tỉnh bên, vì vậy tôi nói chẳng hề để ý: "Nhận đi ạ, dù sao giờ chúng ta cũng không có việc gì..."

Nhưng chú Lê lại hơi lo lắng nhìn về phía chú họ, chú họ thấy vậy thì gật đầu với chú và nói: "Không sao đâu, mọi người cứ đi như bình thường! Tôi ở nhà trông, có chuyện gì liên hệ ngay với tôi là được."

Sáng ngày hôm sau, chú Lê dẫn theo mấy người chúng tôi bay thẳng đến khu danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở tỉnh bên: núi Tây Nhạc có "Con đường mòn nguy hiểm nhất thế giới". Người phụ

trách đón máy bay là mấy cán bộ của công ty đã xảy ra chuyện, bởi vì sau khi có chuyện, phần lớn nhân viên đều trở về làm việc bình thường, chỉ để lại mấy người bọn họ chịu trách nhiệm phối hợp với đội cứu hộ của địa phương cùng tìm người.

Trong đó, một chàng trai trẻ tên Triệu Vĩ giới thiệu một chút về tình hình cơ bản cho chúng tôi biết… Công ty xảy ra chuyện là một công ty năng lượng cực kì có thực lực ở miền Bắc Trung Quốc, mà vị sếp gặp nạn lại đúng là Phó Tổng giám đốc của công ty - Lưu Vạn Toàn.

Cùng hôm xảy ra chuyện, Lưu Vạn Toàn dẫn hai mươi bảy nhân viên của công ty bọn họ bao tour du lịch đến núi Tây Nhạc. Lúc đầu mọi chuyện vẫn bình thường, tất cả mọi người đều dựa theo kế hoạch đã lên sẵn để đi thăm thú các cảnh đẹp trong núi.

Nhưng sau khi bọn họ đi chơi hết tất cả những cảnh đẹp trong kế hoạch thì thấy thời gian còn sớm, vì vậy có người đề nghị thời gian còn lại có thể cho tự do hoạt động không?

Sếp lớn nhất trên xe lúc ấy là Lưu Vạn Toàn, ông ta đồng ý luôn, chỉ dặn dò mọi người phải chú ý an toàn, hai tiếng sau phải quay lại xe để tập trung.

Người trên xe chẳng ai ngờ, chờ đến thời gian quy định, mọi người quay về xe buýt thì lại phát hiện không thấy Phó Tổng giám đốc Lưu Vạn Toàn đâu. Hỏi tài xế mới biết, trước đó Phó Tổng giám đốc Lưu nói với bác tài là mình không thoải mái lắm, muốn ở trên xe ngủ một lát.

Tài xế sợ mình quấy rầy sếp nghỉ ngơi nên bật điều hòa trong xe lên rồi xuống xe đi dạo một vòng ở gần đó... Nhưng sau khi bác tài trở lại thì phát hiện Lưu Vạn Toàn không còn trên xe nữa.

Lúc ấy bác tài còn tưởng rằng Phó Tổng giám đốc Lưu xuống xe đi chơi giống những người khác nên cũng không để trong lòng.

Nhưng chờ đến khi tất cả mọi người đã trở về, chỉ còn mỗi Phó Tổng giám đốc Lưu là chưa, bác tài mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Hướng dẫn viên du lịch phụ trách chuyến đi lần này lập tức gọi điện thoại cho Lưu Vạn Toàn, nhưng không thể liên lạc được. Điều này nói rõ lúc ấy chắc hẳn Lưu Vạn Toàn đang ở khu vực không có tín hiệu.

Lẽ ra ở khu thắng cảnh thế này, điện thoại di động không có tín hiệu rất bình thường, nhưng bởi vì lượng khách ở đây rất lớn, cho nên một vài cảnh đẹp cực nổi tiếng vẫn được phủ sóng, ví dụ như vị trí chỗ xe buýt của bọn họ đây cũng có. Nói cách khác, thời điểm đó chắc hẳn là Lưu Vạn Toàn ở một chỗ cách xa khu vực được phủ sóng...

Ngay từ đầu đám người Triệu Vĩ còn thầm oán giận Phó Tổng giám đốc Lưu, bắt bọn họ về sớm, nhưng chính mình lại không làm theo. Tuy nhiên bọn họ nhanh chóng phát hiện tình hình còn nghiêm trọng hơn bọn họ nghĩ rất nhiều. Bởi vì đến tận khi trời tối, Lưu Vạn Toàn vẫn chưa trở về.

Xảy ra chuyện thế này, đừng nói là sếp phụ trách của công ty mất tích, dù là một nhân viên bình thường mất tích cũng không thể bỏ mặc. Vì thế hướng dẫn viên du lịch đi theo xe lập tức đến đồn công an của khu danh lam thắng cảnh báo cảnh sát, nói là trên xe của họ bị lạc mất một du khách.

Lúc ấy để đề phòng những nhân viên còn lại gặp vấn đề tiếp, mấy người Triệu Vĩ sắp xếp đưa phụ nữ và trẻ con đi cùng về khách sạn trước, còn cánh đàn ông thì đi theo cảnh sát và đội cứu hộ của địa phương cùng lên núi tìm người.

Kế hoạch ban đầu của bọn họ là chơi ở núi Tây Nhạc hai ngày, sau đó lại đến một khu danh lam thắng cảnh nổi tiếng khác cùng

tỉnh tham quan tiếp. Nhưng hiện giờ xảy ra chuyện này, sếp phụ trách đã mất tích, tất nhiên phần hành trình còn lại cũng hủy bỏ hết.

Sau đó, nhóm Triệu Vĩ cùng nhau tìm kiếm ba ngày, nhưng lại chẳng thấy có manh mối gì. Cuối cùng bọn họ đành phải bàn bạc với Tổng giám đốc, cho phần lớn nhân viên đi về trước, còn mấy anh chàng trẻ tuổi Triệu Vĩ ở lại tiếp tục theo vụ này.

Nghe Triệu Vĩ kể tới đây, tôi hỏi chen vào: "Lúc ấy chỗ xe buýt có camera giám sát gì không?"

Triệu Vĩ trả lời tôi: "Có, còn quay được hình ảnh Phó Tổng giám đốc Lưu xuống xe." Nói xong anh ta rút điện thoại di động của mình ra và mở một đoạn video cho chúng tôi xem.

Trong video có một người đàn ông trung niên đi xuống xe buýt, chắc chính là Phó Tổng giám đốc Lưu Vạn Toàn mà Triệu Vĩ nói. Nhưng tôi nhìn vẻ mặt của ông ta hơi suy sụp, như thể tâm sự nặng nề.

Lúc này ông ta lấy điện thoại di động ra xem, sau đó như đã đưa ra quyết định gì đó, bước nhanh đi ra khỏi phạm vi quay của camera giám sát.

Sau khi xem xong đoạn video này, tôi trầm ngâm nói: "Xem ra đúng thật là tự ông ta xuống xe… Nhìn biểu cảm của ông ta ngay lúc đó cũng không giống như muốn đi đâu chơi, dường như là đầy bụng tâm sự."

Triệu Vĩ nghe tôi nói như vậy thì gật đầu nói với tôi: "Gần như tất cả mọi người trong công ty chúng tôi đều nhận ra điều này. Tuy rằng lần này ra ngoài chơi do Phó Tổng giám đốc Lưu dẫn đầu, nhưng hình như tâm trạng ông ta không tốt, dọc đường đi sắc mặt đều u ám."

Nghe vậy, tôi truy hỏi: "Gần đây có phải công ty xảy ra chuyện

gì không?"

Triệu Vĩ mờ mịt đáp: "Không có! Nghe nói lợi nhuận của năm nay cũng khá lắm, nếu không sao có thể tổ chức cho chúng tôi ra ngoài chơi chứ?"

Tôi nghe vậy cũng phải! Nếu trong công ty xảy ra chuyện gì thật, nào còn có lòng dạ mà tổ chức cho nhân viên đi chơi? Như vậy xem ra ông ta u buồn có lẽ là liên quan đến gia đình.

Vì vậy tôi thuận miệng hỏi: "Nhà Phó Tổng giám đốc Lưu của các anh có những ai?"

Triệu Vĩ ngẫm nghĩ rồi nói với vẻ mặt khó xử: "Anh hỏi khó tôi rồi, Phó Tổng giám đốc Lưu của chúng tôi làm người rất kín đáo. Đừng thấy chúng tôi làm việc dưới trướng ông ấy mấy năm, nhưng cũng không biết nhà ông ấy có những ai. Có điều trong công ty đều truyền tai nhau ông ấy vẫn còn độc thân, cha mẹ cũng dưỡng lão ở nơi khác. Anh xem lần này xảy ra chuyện lớn như vậy mà chẳng có người nhà nào của Phó Tổng giám đốc Lưu đến, vẫn chỉ có mấy chúng tôi chạy ngược chạy xuôi ở bên này…"

Nghe vậy, tôi không khỏi thầm cảm thán, lại là một kẻ bà ngoại không thương, cậu không yêu. Người mất tích đã một tuần mà một người thân cũng không tới?! Tiếp theo tôi lại hỏi Triệu Vĩ là phía cảnh sát đã điều tra được gì rồi?

CHƯƠNG

Hổ Khiêu Hiệp*

** Hổ Khiêu Hiệp (Hẻm núi Hổ Khiêu) là một hẻm núi và danh thắng được hình thành trên dòng sông Kim Sa, một nhánh của sông Dương Tử. Nó nằm về phía Bắc của thành phố Lệ Giang khoảng 60 km, trong địa phận tỉnh Vân Nam ở phía Tây Nam Trung Quốc.*

Triệu Vĩ nói bằng vẻ mặt bất đắc dĩ: “Trừ đoạn video này ra, bọn họ cũng chẳng điều tra được manh mối gì… Bây giờ không ai biết tại sao lúc ấy Phó Tổng giám đốc Lưu muốn xuống xe, xuống xe rồi lại đi nơi nào.”

Sau đó tôi bảo Triệu Vĩ gửi đoạn video kia đến điện thoại di động của tôi, dầu gì rất có thể đây là video cuối cùng của Lưu Vạn Toàn lúc còn sống. Trở lại khách sạn, Triệu Vĩ làm thủ tục cho chúng tôi nhận phòng trước, anh ta nói để chúng tôi nghỉ ngơi một đêm đã, có chuyện gì ngày mai nói tiếp.

Triệu Vĩ đi rồi, nhóm chúng tôi ở trong phòng bàn bạc hành động cụ thể cho ngày mai. Lần này ông chủ ủy thác cho chúng tôi là Vương Cường - “nhân vật số một” của công ty năng lượng này. Ông ấy cảm thấy bất an một cách sâu sắc vì sự mất tích của ông bạn già, hi vọng chúng tôi có thể cố gắng hết sức tìm ra Lưu Vạn Toàn.

Trước đó chú Lê cũng đã nhờ Vương Cường gửi đến đây một ít đồ cá nhân của Lưu Vạn Toàn, hi vọng ngày mai tôi có thể tìm được đồ vật đặc biệt đối với Lưu Vạn Toàn.

Trước khi ngủ, tôi nhàn tới mức không có việc gì làm nên lật xem thông tin cá nhân của Lưu Vạn Toàn, phát hiện ông ta cũng là một doanh nhân thực thụ, mấy năm nay tuy rằng vẫn luôn chịu lép vế làm sếp phó, nhưng mà không ít dự án trong công ty đều do ông ta khởi xướng. Cho nên ở trong công ty, ông ta tuyệt đối là một "nhân vật linh hồn".

Một nhân vật quan trọng như vậy đột nhiên mất tích, có thể nói là tổn thất lớn lao đối với công ty năng lượng này. Cũng khó trách "nhân vật số một" Vương Cường lại trăm phương nghìn kế nhờ người tìm đến chú Lê, muốn chúng tôi phải tới giúp việc này!

Sáng sớm hôm sau, Triệu Vĩ đưa hết những thứ chúng tôi cần đến phòng của chú Lê. Đến lúc nhìn thấy tôi mới biết tất cả đều là vài thứ ảnh chụp này nọ.

"Thế này là ý gì? Anh cho tôi xem ảnh chụp có ích lợi gì đâu?" Tôi nghi ngờ hỏi.

Triệu Vĩ hơi ngượng ngùng đáp: "Bởi vì đồ đạc của Tổng giám đốc Lưu thật sự quá nhiều, hơn nữa có vài món đồ còn rất quý giá, cho nên chúng tôi cũng chỉ đành chụp một ít ảnh đưa đến trước cho mọi người chọn thử, nếu không phải đưa tất cả đến thật sự là không tiện lắm."

Tôi nghe vậy thì ngờ vực cầm lấy những tấm ảnh đó xem xét lại kỹ lưỡng, đúng là vậy... Trong đó trừ một ít sách quản lý doanh nghiệp ra, còn lại là của cải riêng của ông ta.

Lớn thì có từng bộ gậy đánh gôn, cần câu cá, nhỏ thì có từng chiếc đồng hồ đeo tay quý giá. Đặc biệt là những chiếc đồng hồ đó, đụng vào một cái là hơn trăm nghìn, thảo nào nhóm Triệu Vĩ

không dám dễ dàng vận chuyển đến đây.

Nhưng mà chỉ nhìn ảnh chụp cũng chẳng có ích khỉ gì! Tôi vẫn chưa lợi hại đến nỗi chỉ với một tấm ảnh là có thể cảm nhận được tàn hồn của đối phương. Hơn nữa, hiện giờ cũng chưa thể chắc chắn Lưu Vạn Toàn đã chết hay chưa.

Cuối cùng chúng tôi chọn ra mấy thứ đặc biệt trong ảnh, cũng chính là những thứ có số lượng không nhiều lắm. Bởi vì tôi tin đồ càng ít thì càng quý, trong những món đồ có số lượng ít nhất kia nhất định có thứ Lưu Vạn Toàn yêu thích nhất.

Trong đó có một quyển sổ sưu tập tem, tuy rằng những con tem bên trong không phải cái gì "Vạn dặm núi sông một mảnh hồng*", nhưng có rất nhiều con tem cổ mà tôi không biết, hơn nữa nhìn ngày tháng trong dấu bưu điện bên trên, có nhiều con tem đều từ bảy mươi mấy năm trước.

** Là một bộ tem kỷ niệm chiến thắng chung của cách mạng vô sản vĩ đại được Bộ Bưu chính Viễn thông Trung Quốc phát hành ngày 25/11/1968 nhưng do bị phát hiện bản đồ Trung Quốc trên con tem không chính xác nên đã bị thu hồi. Tuy nhiên vẫn có một số tem đã bán trước ở một số bưu điện riêng lẻ nên chúng trở nên quý hiếm, có giá trị sưu tầm cao và trở nên đắt đỏ. (BT)*

Tôi tin tưởng với người đàn ông vừa có thân phận vừa có sự từng trải nhất định như Lưu Vạn Toàn, những thứ tiền không thể mua được mới là quý giá nhất. Vì thế tôi bảo với Triệu Vĩ, những thứ khác không nói, cuốn sổ sưu tập tem này kiểu gì cũng phải lấy lại đây cho tôi.

Trước khi những món đồ đó tới, chúng tôi cũng không thể nhàn rỗi, vì vậy chúng tôi quyết định lặp lại tuyến đường mà bọn họ đã đi hôm xảy ra chuyện, xem có thể có phát hiện quan trọng gì không...

Thật ra vào mùa này, khách du lịch trong khu danh lam thắng cảnh đã ít hơn nhiều cho với mùa cao điểm. Nhưng dù vậy, tôi vẫn cảm thấy lượng khách ở đây đông hơn nơi khác gấp mấy lần. Đặc biệt là những đoàn khách lớn tuổi. Thấy họ hào hứng leo núi, thanh niên như tôi cũng chỉ có thể hổ thẹn không bằng!

Bởi vì chỉ có bốn người chúng tôi cộng thêm một Triệu Vĩ, cho nên chúng tôi thuê một chiếc xe việt dã có thể đi đường núi ở địa phương, do Đinh Nhất lái thẳng đến núi Tây Nhạc. Dọc đường đi, toàn bộ đều do Triệu Vĩ làm hướng dẫn viên cho mấy người chúng tôi. Đương nhiên, chủ yếu là anh ta vừa đi vừa nhớ lại phản ứng của Lưu Vạn Toàn khi đến mỗi một thắng cảnh vào ngày xảy ra chuyện.

Theo lời anh ta nói, lần này Phó Tổng giám đốc Lưu đúng là hơi khác thường. Bởi vì ngày thường Lưu Vạn Toàn là một người vô cùng nghiêm túc trong lòng đám nhân viên, luôn đặt công việc lên hàng đầu. Kể cả là bình thường có buổi họp mặt nào đó, nếu không phải trường hợp chính thức phải có ông ta, không đi không được, thông thường Lưu Vạn Toàn sẽ không tham dự.

Cho dù là ông ta thường xuyên đánh golf và câu cá, đó cũng là vì tạo mối quan hệ với khách hàng, chứ đều không phải là sở thích của ông ta... Bởi vậy điều làm mọi người không ngờ là, Phó Tổng giám đốc Lưu không có chút hứng thú nào với tất cả các hoạt động giải trí trong mắt bọn họ lại có thể dẫn mọi người ra ngoài du lịch?!

Mấy người chúng tôi tất nhiên chẳng có lòng dạ nào mà dạo chơi, cho nên dọc đường đi cũng chỉ cưỡi ngựa xem hoa, đến khi xe chúng tôi chạy đến vị trí xe buýt đỗ lại ngày hôm đó, tôi mới bắt đầu cẩn thận quan sát cảnh chung quanh.

Nơi này là một bãi đỗ xe tạm thời. Bởi vì trong vòng ba cây số

cách đây không xa có mấy thắng cảnh đặc sắc, cho nên trong trường hợp bình thường, xe buýt chở khách du lịch đều sẽ dừng ở đây, sau đó các khách du lịch sẽ đi bộ đến những thắng cảnh kia dạo chơi.

Không khó để thấy từ video đó rằng sau khi Lưu Vạn Toàn xuống xe đã đi về phía bên trái của xe buýt, cũng chính là phía Đông núi Tây Nhạc. Triệu Vĩ nói cho chúng tôi biết, hướng đó tổng cộng có ba thắng cảnh, lần lượt là Hổ Khiêu Hiệp, đỉnh Mây Tía và đỉnh Tiểu Thương.

Sau khi xuống xe, đầu tiên chúng tôi nhìn quanh khắp nơi, sau đó tôi hỏi Triệu Vĩ: “Ba thắng cảnh này cái nào hiểm trở nhất?”

Triệu Vĩ ngẫm nghĩ và đáp: “Thật ra ba nơi này chúng tôi đã đi tìm cả rồi, căn bản là không có tung tích của Phó Tổng giám đốc Lưu. Có điều nếu nói nơi hiểm trở nhất trong mấy thắng cảnh này phải là Hổ Khiêu Hiệp. Bởi vì ở đó có một vách đá vô cùng cao, người bình thường không sợ độ cao như tôi đứng ở bên trên nhìn xuống cũng cảm thấy chóng mặt...”

Tôi gật đầu nói: “Được, vậy chúng ta đến Hổ Khiêu Hiệp xem trước!”

Chờ chúng tôi tới Hổ Khiêu Hiệp, thấy quả nhiên như lời Triệu Vĩ nói lúc trước, là một vách đá rất cao, hơn nữa bên vách đá có đá tảng san sát, trông rất ngoạn mục. Cũng chỉ có sự điêu luyện sắc sảo của thiên nhiên mới có thể tạo ra một cảnh quan đẹp như vậy.

Triệu Vĩ cho chúng tôi biết: “Tôi nghe hướng dẫn viên du lịch trước đây dẫn chúng tôi lên núi nói, tới nơi này chơi đều là những người trẻ tuổi theo đuổi cảm giác mạnh, thường thì các đoàn khách lớn tuổi sẽ không tới đây, bởi vì nơi này thoạt nhìn thật sự quá nguy hiểm.”

Tôi chỉ xuống dưới thung lũng sâu hoắm và hỏi: “Dưới đấy đã

tìm chưa? Có khi nào Phó Tổng giám đốc Lưu của các anh trượt chân ngã xuống đấy không?”

CHƯƠNG

Sổ sưu tập tem

Triệu Vĩ thở dài và trả lời: "Tìm rồi, đừng nói bên dưới đó, ngay cả rừng núi bên dưới hai thắng cảnh còn lại chúng tôi cũng đều đi tìm cả rồi, nhưng dưới đó trừ rác do khách du lịch ném xuống ra thì chẳng có gì hết."

Tôi bảo Đinh Nhất giữ lấy tôi, sau đó rướn người nhô ra ngoài vách đá, muốn nhìn xuống dưới thử xem có thứ gì hay không? Nhưng thứ nhất là vách đá này quá cao, thứ hai là không biết từ khi nào mà dưới đấy lại nổi lên một tầng sương mù, cho nên ở ngoài mười mét căn bản là không thấy rõ gì cả.

Cuối cùng tôi cũng chỉ đành bất đắc nói với Đinh Nhất: "Kéo tôi lên đi! Dưới đấy đầy sương mù, chẳng thấy rõ gì cả."

Nghe vậy, lông mày chú Lê cau lại, sau đó ngẩng đầu nhìn lên bầu trời nói: "Sương mù ư? Nắng gắt như vậy mà có thể có sương mù?!"

Lúc này Đinh Nhất đã lôi tôi trở lại khu vực an toàn, tôi thở dài một cái rồi nói với chú Lê: "Có thể vì bên dưới quá sâu, ánh mặt trời vẫn chưa kịp chiếu tới, chắc là chốc lát giữa trưa là sương mù bên dưới sẽ tan thôi."

Tiếp theo đoàn người chúng tôi lại đến hai thắng cảnh khác,

nhưng cuối cùng đều tay không trở về. Trên đường về tôi xác nhận đi xác nhận lại với Triệu Vĩ: "Chẳng lẽ không hề tìm được một chút manh mối nào bên dưới những thắng cảnh đó ư?"

Triệu Vĩ cũng lắc đầu với vẻ mặt bất đắc dĩ và nói: "Tình huống cụ thể tôi cũng không được biết nhiều lắm, chỉ nghe nói là nhặt được mấy chiếc điện thoại di động, có điều chắc là đều không có liên quan gì đến Phó Tổng giám đốc Lưu, nếu không người phía cảnh sát chắc chắn sẽ thông báo cho chúng tôi."

Buổi tối sau khi trở lại khách sạn, tôi phát hiện chú Lê cứ đen mặt suốt, thoạt nhìn tâm trạng rất bất thường. Tôi biết tại sao chú không vui, bởi vì cả ngày hôm nay chúng tôi hầu như chẳng tìm được manh mối gì.

Vốn tưởng có thể tìm được tàn hồn từ món đồ mà Lưu Vạn Toàn yêu quý, nhưng nghe nói bởi vì lo lắng trong quá trình gửi những thứ kia qua bưu điện sẽ bị mất mát, cho nên phải cần chuyên gia mang đến đây mới được.

Cứ như vậy có lẽ sẽ phải trì hoãn thêm một hai ngày so kế hoạch gốc, mà việc chúng tôi có thể làm hiện giờ cũng chỉ có thể chờ… Bởi vì đội cứu hộ của địa phương đã tuyên bố ngừng tìm kiếm, nói thẳng ra chính là đã từ bỏ, họ cảm thấy Lưu Vạn Toàn không có khả năng còn sống nữa.

Ngẫm lại cũng phải, tìm không thấy là tìm không thấy, không có đội cứu hộ nào sẽ giúp anh tìm mãi được… Đặc biệt là tình huống giống như Lưu Vạn Toàn. Nhưng điểm đáng ngờ lớn nhất trước mắt của chuyện này là tại sao lúc ấy Lưu Vạn Toàn lại xuống xe?

Dọc theo đường đi nghe Triệu Vĩ giới thiệu, tôi biết tuy rằng Lưu Vạn Toàn là sếp phụ trách chuyến du lịch lần này, nhưng hình như ông ta cũng chẳng có chút hứng thú nào với chuyện ra ngoài dạo chơi. Hôm xảy ra chuyện, ở tất cả những thắng cảnh mà bọn

họ đi qua, chỗ nào có thể không cần xuống xe là Lưu Vạn Toàn sẽ không xuống xe… Thế cho nên đến bây giờ tôi vẫn rất tò mò, lúc ấy rốt cuộc là bởi vì việc gì, hoặc là nói ở khu vực đó rốt cuộc có chỗ nào đáng giá để ông ta xuống xe đây?

Tôi thấy chờ đợi như vậy cũng rối hết cả ruột, vì vậy gọi điện thoại cho Bạch Kiện, hỏi anh ta có bạn học hay bạn bè linh tinh gì ở đây không? Có thể giúp tôi hỏi thăm thử vụ án của Lưu Vạn Toàn hay không?!

Bạch Kiện nghe xong thì khẽ cười nói: "Chà?! Các cậu nhận vụ này à? Nghe nói chuyện này làm giới kinh doanh chấn động không nhỏ đâu, hơn nữa anh nói cho cậu biết một tin tức nội bộ, nếu lần này Lưu Vạn Toàn không xảy ra chuyện, khi trở về ông ta sẽ bị điều tra!!"

Tôi nghe vậy thì cả kinh: "Thế là sao? Anh nói là bản thân ông ta có vấn đề về kinh tế ư?"

Bạch Kiện nói với tôi qua điện thoại: "Nói thế nào đây nhỉ? Tóm lại là vấn đề của ông ta không nhỏ đâu, lại còn liên lụy đến một vị lãnh đạo có cấp bậc không thấp. Cho nên có nhiều chuyện không phải một hai câu là có thể nói rõ ràng với cậu hết được."

"Ý của anh là, có thể là Lưu Vạn Toàn... tự tử?!" Tôi ướm hỏi.

Kết quả Bạch Kiện vội vàng phủ nhận: "Anh không nói như vậy nhé! Có điều hiện giờ bên ngoài đều kháo nhau như vậy, nói trong tay Lưu Vạn Toàn nắm giữ bí mật của rất nhiều người, một khi ông ta bị cách ly điều tra thì chính là nhổ củ cải kéo theo cả bùn đất! Chẳng biết ai sẽ bị kéo vào tai ương theo đây?!"

Tôi cười hỏi anh ta: "Một cảnh sát hình sự như anh mà còn quan tâm chuyện của giới kinh doanh à?!"

"Anh có một người bạn làm ở ủy ban kỷ luật, mấy ngày nay đang phát rầu vì chuyện này đây. Nếu Lưu Vạn Toàn đúng như lời

đồn đãi... tìm nơi không có người để tự tử, vậy vụ án này cũng không điều tra đến cùng được nữa." Bạch Kiện thành thật nói.

Tôi không ngờ vụ án mất tích này lại sâu xa như vậy. Thật ra đối với chuyện của giới quan chức quyền quý, chúng tôi thường không muốn xen vào quá nhiều, bởi vì chẳng ai dám bảo đảm những lãnh đạo đó hôm nay nhìn thì vẻ vang, ngày mai liệu có thể trở thành tù nhân hay không...

Chú Lê cũng thường xuyên răn đe tôi, nhất định phải đặt bản thân mình ở vị trí đúng đắn, biết mình có mấy cân mấy lạng. Cho dù là có bản lĩnh thật cũng không được quá phù phiếm. Mấy năm nay chú đã gặp quá nhiều chuyện "gió đổi chiều" rồi, nếu không phải lòng dạ của chú đủ vững, đủ lớn mạnh, bây giờ chưa biết đã rơi vào hoàn cảnh gì đâu!

Sau đó tôi kể chuyện này lại cho chú Lê, chú nghe xong lập tức sầm mặt lại và nói: "Lại có chuyện như vậy ư? Cũng trách chú lần này sơ ý, không tìm hiểu rõ ràng sau lưng vụ này. Được rồi, chuyện này không vội, từ từ rồi nói sau. Dù sao hiện giờ chúng ta ăn ở đều có người trả tiền..."

Tôi không thể nhịn được mà bật cười, xem ra ông già này mê tiền đến nỗi chỉ cần không có hại là được rồi.

Đợi vài ngày sau, đồ đạc của Lưu Vạn Toàn được đưa tới! Người đưa đến là một người em họ của Lưu Vạn Toàn, ông ta mang đến cuốn sổ sưu tập tem tôi yêu cầu và mấy chiếc đồng hồ cổ. Nhìn những chiếc đồng hồ cổ giá trị xa xỉ đó, tôi yên lặng hâm mộ ba giây đồng hồ ở trong lòng. Cũng không phải tôi thích những chiếc đồng hồ cổ đó, chỉ đơn giản là hâm mộ giá cả của chúng mà thôi…

Những chiếc đồng hồ cổ kia giống như tôi nghĩ, trên đó chẳng có ký ức tàn hồn gì hết, về phần cuốn sổ sưu tập tem kia thì có

chút đầu mối… Cũng không biết tại sao, ký ức tàn hồn mà tôi cảm nhận được đều vô cùng mơ hồ, không hề liền mạch.

Có điều hiện giờ đã có thể khẳng định một điều, đó chính là Lưu Vạn Toàn chắc chắn đã chết! Nếu không tôi không thể cảm nhận được ký ức tàn hồn của ông ta trên sổ sưu tập tem!

Nhưng đến cùng ông ta chết do tự tử hay là ngoài ý muốn thì trong lúc nhất thời tôi vẫn chưa rõ lắm, bởi vì những ký ức đó quá rải rác, căn bản không có đoạn sau khi ông ta đi xuống xe buýt…

Xem ra chỉ dựa vào chút ký ức tàn hồn này mà muốn tìm được Lưu Vạn Toàn… trên cơ bản là chuyện không thể nào. Theo lý thuyết, chỉ cần trên đó có tàn hồn bám vào, những ký ức tàn hồn thuộc về Lưu Vạn Toàn sẽ không đến mức rải rác như vậy mới đúng chứ!

Vì thế tôi lại cầm lấy cuốn sổ sưu tập tem kia, muốn mở ra xem nội dung bên trong. Nhưng trong nháy mắt khi tôi mở ra cuốn sổ sưu tập tem lại phát hiện, ký ức tàn hồn trên đó đột nhiên rõ ràng lên nhiều!

CHƯƠNG

Chuyện cũ thời thơ ấu

Tức khắc tôi hiểu ra là tại sao, hóa ra thứ mà tàn hồn của Lưu Vạn Toàn bám vào không phải là cuốn sổ sưu tập tem này, mà là một con tem trong đó! Bởi vì cách một lớp bìa sổ nên tôi mới có thể cảm nhận không rõ ràng lắm.

Nghĩ đến đây tôi bèn tìm từng trang một, rốt cuộc đã cảm nhận được ký ức tàn hồn của Lưu Vạn Toàn lúc còn sống trên một con tem màu xanh lá, có vẽ hình một nhân vật bằng mấy nét bút đơn giản…

Hình vẽ trên con tem này rất bình thường, như trẻ con mẫu giáo vẽ ra, nếu không phải bên trên viết mấy chữ "Bưu chính Trung Hoa Dân Quốc", tôi thực sự không thể nhận ra hình vẽ trên đó lại là Tôn Trung Sơn!

Mặc dù không hiểu về tem, nhưng tôi biết chắc chắn nó rất quý giá, hơn nữa con tem này có ý nghĩa không bình thường đối với Lưu Vạn Toàn... Bởi vì đây là kỷ niệm duy nhất cha ông ta để lại trước khi đi Hồng Kông.

Lúc ấy tất cả những người biết họ đều nói cha ông ta là một tên trùm gián điệp, hiện giờ chạy tới Hồng Kông chẳng qua là đến cậy nhờ chủ của mình thôi… Mẹ ông ta vì không chịu nổi những lời

đồn đãi đó, đồng thời còn phải chịu một vài sự đối xử không công bằng nên nhất thời luẩn quẩn trong lòng, thắt cổ tự tử.

Lúc ấy Lưu Vạn Toàn chỉ mới mấy tuổi, tuy rằng sau này hiểu chuyện rồi, ông ta cũng hầu như không có ấn tượng gì đối với cha mẹ, nhưng mà ảnh hưởng mà cha mang đến cho ông ta vẫn trưởng thành cùng với ông ta. Cho đến khi ông ta lên trung học, vẫn còn có người ở sau lưng gọi ông ta là “con của gián điệp”.

Sau khi cha mẹ đều mất, vốn Lưu Vạn Toàn nên được đưa vào trại trẻ mồ côi. Nhưng ông bà nội và ông bà ngoại của ông ta đều khoẻ mạnh nên không phù hợp với điều kiện của trẻ mồ côi, bởi vậy ông ta đã bị đưa đến nhà bà ngoại.

Tuy nhiên điều kiện của nhà bà ngoại không tốt, dưới mẹ ông ta còn có hai người cậu, bọn họ chẳng ai thích Lưu Vạn Toàn, còn cả ngày mắng ông ta là “con của gián điệp”, là thằng “cha gián điệp” của ông ta đã hại chết chị gái của bọn họ…

Ban đầu Lưu Vạn Toàn còn nhỏ tuổi, có một số việc nghe nhiều cũng coi là thật, sau này khi ông ta dần dần lớn lên, ông ta cảm thấy năm đó cha mình bỏ chạy đến Hồng Kông nhất định có sự bất đắc dĩ của mình.

Mỗi khi ông ta nghĩ như vậy sẽ không chịu được hai người cậu nói xấu cha mình… Rốt cuộc có một lần ông ta thật sự không thể nhịn được nữa nên đập vỡ chiếc tivi đen trắng vừa mới mua trong nhà rồi bỏ chạy.

Năm đó Lưu Vạn Toàn vừa mới tốt nghiệp cấp hai, chỉ mới có mười sáu tuổi.

Không nhà để về, ông ta đành phải lén lút trốn lên xe lửa để đến nhà bà nội, hi vọng có thể tìm một nơi yên thân gửi phận. Ông bà nội đối xử với Lưu Vạn Toàn cũng tốt, nhưng cha ông ta là con trai nhỏ nhất của bọn họ. Hiện giờ họ cũng đã gần tám mươi, nào có

thể che chở cháu trai bé bỏng này được?

Còn may Lưu Vạn Toàn có hai người bác trồng trọt ở nông thôn, tuy rằng nhà bọn họ cũng không giàu có, nhưng chỉ cần năm ấy mùa màng tốt, dù thế nào cũng không để Lưu Vạn Toàn bị đói.

Nhưng mà lúc ấy Lưu Vạn Toàn đã tốt nghiệp cấp hai, nếu ông ta vẫn ở lại nông thôn mãi, việc đi học của ông ta chính là một vấn đề. Vì thế hai người bác của ông ta bèn nhờ móc nối quan hệ cho ông ta học lại ở trường cấp hai trên huyện một năm, lúc này mới thi đậu vào một trường trung học dạy nghề khá khó thi đậu ở thời đó.

Cũng bắt đầu từ lúc ấy, số phận của Lưu Vạn Toàn đã xảy ra thay đổi… Ông ta biết nếu mình không học tập để tìm cho mình một lối đi thì cũng chỉ có thể về nông thôn trồng trọt với các bác mà thôi.

Sau khi Lưu Vạn Toàn tốt nghiệp trung học dạy nghề thì thuận lợi được nhận vào làm ở tổng công ty dầu khí, trở thành một nhân viên doanh nghiệp nhà nước có công ăn việc làm ổn định.

Lúc ấy sự nhiệt tình của ông ta rất cao, một lòng muốn làm nên tên tuổi. Hơn nữa, đầu óc của Lưu Vạn Toàn lanh lợi, thích nghiên cứu chuyên sâu, cho nên nhanh chóng được cấp trên đánh giá cao.

Lưu Vạn Toàn làm ở tổng công ty dầu khí mười năm. Cho đến năm 1998, làn sóng cải cách và mở cửa đã ảnh hưởng suốt từ Nam chí Bắc.

Lưu Vạn Toàn biết rõ đây là một cơ hội cho mình, cộng thêm lúc ấy công ty sắp sửa phải cải tổ, đến lúc đó với ông ta là tốt hay xấu thì chẳng ai nói chắc chắn được.

Vì thế Lưu Vạn Toàn đem toàn bộ kinh nghiệm làm việc của mình ở công ty cũ nhảy việc sang công ty năng lượng hiện giờ… Lần này làm suốt hai mươi năm. Ông ta cũng từ quản lý cấp trung

lúc đầu chen lên vị trí Phó Tổng giám đốc công ty.

Về phần vấn đề kinh tế mà Bạch Kiện nói đúng là có, hơn nữa thật sự rất nghiêm trọng. Thật ra trước khi Lưu Vạn Toàn tổ chức chuyến du lịch lần này, ông ta cũng đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Ông ta biết lần này chỉ sợ mình không qua khỏi được vụ này.

Thực tế, ông ta vẫn luôn rất hối hận về những việc mình đã làm mấy năm nay. Nhưng vì lợi nhuận của công ty lại không thể không làm như vậy! Bởi vì trong mắt ông ta, cho dù mình không làm vậy thì người khác cũng sẽ làm, đến lúc đó công ty lỗ lã không nói, còn sẽ có người cười mình là đồ ngốc.

Nhưng Lưu Vạn Toàn cũng không ngờ, bắt đầu từ năm trước hướng gió đột nhiên thay đổi, một vài lãnh đạo ông ta quen thân đều lần lượt ngã ngựa. Điều này làm cho ông ta bắt đầu dần dần ý thức được những chuyện mình làm sớm hay muộn sẽ có một ngày bị lộ tẩy.

Phải nói Lưu Vạn Toàn này thật sự không phải là người hám tiền, nhưng ông ta hám danh… Ông ta hi vọng mình có thể trở thành người đứng trên người khác, đi đến đâu cũng được người ta kính trọng.

Vẫn là câu nói đó, con người luôn có một thứ mê đến nghiện. Có người sẽ có điểm mấu chốt riêng của họ, biết mức độ theo đuổi nào là phù hợp, nhưng có người lại sẵn sàng sa đọa vì nó.

Rõ ràng Lưu Vạn Toàn chính là người sau, những điều từng trải khi còn nhỏ khiến ông ta quá khát vọng trở thành một người được tất cả mọi người tôn kính, cho nên ông ta muốn thành công, chẳng sợ con đường thành công này đầy gai nhọn, ông ta cũng có thể vượt mọi chông gai đi đến hôm nay.

Thật ra ông ta căn bản không có suy nghĩ tự sát, sở dĩ ông ta tổ

chức chuyến du lịch lần này hoàn toàn là muốn giải sầu, sau đó suy xét xem kế tiếp mình nên làm gì.

Ông ta biết rõ hiện giờ mình đã trở thành cái đích của trăm mũi tên. Nên hi sinh bản thân để giữ gìn mọi người? Hay là thẳng thắn thú nhận để một lần nữa làm người đây? Bởi vậy dọc theo đường đi ông ta mới luôn rầu rĩ không vui, tâm sự nặng nề như thế.

Vào hôm xảy ra chuyện, ông ta đi xuống khỏi xe buýt hoàn toàn là vì đột nhiên đã nghĩ thông rồi. Thay vì về sau trên lưng phải đeo những tội lỗi này, còn không bằng thú nhận toàn bộ mọi chuyện rõ ràng, ít nhất cuối cùng chính mình cũng có thể yên lòng.

Lưu Vạn Toàn nghĩ đến đây, cảm thấy trong lòng như trút được gánh nặng, vì vậy ông ta muốn xuống đi dạo để xả ra hết những buồn bực tích tụ trong lòng mấy ngày nay… Nhưng khi ông ta đi đến dốc xuống của Hổ Khiêu Hiệp, đột nhiên gặp một đàn khỉ qua đường.

Khỉ ở núi Tây Nhạc đã bị khách du lịch chiều hư. Nếu không cho chúng ăn, chúng sẽ cướp. Lúc ấy Lưu Vạn Toàn vốn không coi mấy con khỉ là chuyện lớn lao gì nên tìm một hòn đá để dọa đàn khỉ.

Nhưng ông ta nào biết đâu rằng hành vi của mình đã chọc giận đàn khỉ, một con khỉ to trong đó chắc là khỉ đầu đàn, nó thừa dịp Lưu Vạn Toàn chưa chuẩn bị, nhảy lại đây giơ tay giằng lấy điện thoại di động trong tay Lưu Vạn Toàn, sau đó quay đầu bỏ chạy về phía Hổ Khiêu Hiệp.

CHƯƠNG

Cuộc chiến người và khỉ

Thật ra lúc ấy Lưu Vạn Toàn vốn không muốn đến Hổ Khiêu Hiệp, nhưng ông ta thấy điện thoại di động của mình bị khỉ cướp mất nên không thể không đuổi theo, bởi vì trong đó có rất nhiều bí mật không thể để người ngoài biết được, cho nên dù thế nào ông ta cũng phải lấy lại.

Nếu lúc ấy trong tay Lưu Vạn Toàn có đồ ăn, có lẽ có thể đưa ra để đổi lại điện thoại di động, nhưng mà thứ nhất trên người ông ta vốn không có đồ ăn, thứ hai lúc ấy ông ta cũng bị khỉ chọc tức đến mụ mị, nghĩ bụng mấy con khỉ cũng dám bắt nạt ông ta à?! Vì vậy ông ta không hề nghĩ ngợi liền đuổi theo về phía Hổ Khiêu Hiệp.

Khi Lưu Vạn Toàn đuổi theo một mạch tới bên vách đá Hổ Khiêu Hiệp, ông ta nhặt một nhánh cây trên mặt đất lên và đuổi đánh con khỉ cướp điện thoại di động của mình. Kết quả ông ta làm như vậy không những không thể doạ được con khỉ kia, ngược lại còn kích thích nó tiện tay ném luôn điện thoại của Lưu Vạn Toàn xuống dưới vách núi…

Lưu Vạn Toàn thấy thế lập tức bùng lên cơn giận, ông ta nhặt đá dưới đất lên ném mạnh về phía con khỉ to trên cây. Không biết có phải con người trong cơn thịnh nộ đều dễ dàng trăm phát trăm

trúng không, ấy thế mà ông ta ném trúng ngay mắt của con khỉ kia, nó bị đau đến mức kêu ầm lên.

Lũ khỉ còn lại thấy con đầu đàn bị thương, tất nhiên không thể để yên, chúng nhao nhao học theo động tác của Lưu Vạn Toàn nhặt đá dưới đất lên ném ông ta... Trong lúc nhất thời, giữa người và khỉ diễn ra một trận chiến ném đá kịch liệt.

Nhưng rất nhanh, Lưu Vạn Toàn phát hiện bản thân mình hai đấm khó địch bốn tay, đối mặt với đàn khỉ ném đá dày đặc như mưa, lại còn càng ném đá càng ngày càng to hơn! Lưu Vạn Toàn thật sự chống đỡ không nổi nên muốn xoay người chạy trốn, nhưng vào ngay lúc này, một cục đá lớn cỡ cái bát đột nhiên đập vào gáy ông ta.

Lưu Vạn Toàn lập tức cảm thấy mặt mày choáng váng, cơ thể cũng không chịu sự khống chế của đại não, lảo đảo lắc lư đi về phía vách đá... Chờ đến khi ông ta ý thức được mình sắp bị ngã xuống cũng đã muộn, người ông ta rơi xuống khỏi Hổ Khiêu Hiệp trong nháy mắt.

Mà sở dĩ nhân viên cứu hộ không tìm thấy thi thể của Lưu Vạn Toàn là bởi vì Lưu Vạn Toàn không rớt thẳng xuống dưới vực sâu mà rơi trúng một thân cây bách mọc chìa ra ở lưng chừng vách núi.

Bởi vì lúc Lưu Vạn Toàn ngã xuống đã va đập vào những tảng đá nhô ra giữa vách đá vài lần, cho nên khi ông ta bị cái cây bách mọc chìa ra đó đón được thì cũng đã bị thương nặng không thể chữa trị.

Khi đám người Triệu Vĩ tìm kiếm dưới vực sâu, tuy rằng cũng ngẩng đầu nhìn lên trên vài lần, nhưng bởi vì vấn đề góc độ, hơn nữa cây bách nhô ra kia cành lá rậm rạp, cho nên không nhìn thấy được Lưu Vạn Toàn ở bên trên.

Khi tôi phục hồi tinh thần từ ký ức tàn hồn của Lưu Vạn Toàn, trong tay còn nắm chặt con tem quý giá thời Dân Quốc kia. Tôi giương mắt thấy sắc mặt của em họ Lưu Vạn Toàn tái nhợt, chắc có lẽ là sợ con tem này sẽ bị tôi nắm hỏng luôn.

Sau đó tôi cẩn thận trả lại tem cho ông ta: "Được rồi, những món đồ quý trọng đó ông có thể cầm về hết đi, tôi đã tìm được thứ tôi muốn tìm rồi."

Em họ của Lưu Vạn Toàn đi rồi, chú Lê vội hỏi tôi đã cảm nhận được gì? Tôi kể lại đúng sự thật ký ức tàn hồn của Lưu Vạn Toàn cho chú nghe.

Chú Lê trầm tư rất lâu rồi mới nói một cách xa xôi: "Thật không ngờ một nhân vật như thế mà lại chết như vậy… Không đáng giá!!"

Tôi cũng cảm khái: "Còn không phải sao? Trước đó cháu còn tưởng rằng trong này có câu chuyện lắt léo gì cơ, kết quả lại là bị khỉ đánh chết!"

Đinh Nhất nói chen vào: "Vậy còn chưa đủ lắt léo à? Chẳng qua không phải câu chuyện gì… mà là sự cố."

Tôi thấy Đàm Lỗi hơn nửa ngày không lên tiếng, nên hỏi cậu ta nghĩ gì vậy? Kết quả cậu ta lại rầu rĩ nói: "Ngày hôm qua em còn cho một con khỉ đực ăn một quả táo Mỹ, không biết nó có phải hung thủ đã giết chết Lưu Vạn Toàn hay không nữa…"

Tôi bèn truy hỏi cậu ta: "Trên mặt con khỉ kia có vết thương không?"

Đàm Lỗi nhớ lại rồi lắc đầu đáp: "Không có, mặt còn rất trắng."

Nghe vậy, tôi vỗ vai của cậu ta và nói: "Vậy chắc chắn không phải con khỉ cướp điện thoại di động của Lưu Vạn Toàn, bởi vì khóe mắt của con khỉ đực kia có vết thương. Có điều cũng có thể

là tay chân của nó, rốt cuộc lúc ấy những con khỉ ném đá về phía Lưu Vạn Toàn quá nhiều, cho nên thật sự rất khó nói rốt cuộc là con nào ném cục đá đúng lúc đập trúng Lưu Vạn Toàn."

Hiện giờ chúng tôi cũng biết xác của Lưu Vạn Toàn ở chỗ nào, kế tiếp chính là chờ một lát Triệu Vĩ đến đây, nói rõ tình hình cho anh ta, ngày mai thuê người xuống giữa vách đá chuyển xác lên. Nhưng ai ngờ chúng tôi chờ cả buổi lại không chờ được Triệu Vĩ, mà chờ được một đám người khác…

Lúc ấy trời đã tối rồi, mấy người chúng tôi còn bực bội tay Triệu Vĩ này sao vẫn chưa tới thì cửa đã bị người ta gõ vang. Đàm Lỗi còn tưởng rằng là Triệu Vĩ, vội vã đi ra mở cửa cho anh ta, kết quả lại nhìn thấy ngoài cửa là hai người xa lạ mặc vest đen.

"Xin chào, cho hỏi có anh Trương Tiến Bảo ở đây không?" Đối phương nói với vẻ khách sáo.

Đàm Lỗi ngơ ngác quay đầu nhìn về phía tôi, sau khi tôi nghe thấy thì đứng dậy khỏi giường và đi ra cửa, tôi phát hiện mình không hề quen biết hai người ngoài cửa này.

Tôi nghi ngờ hỏi. "Tôi là Trương Tiến Bảo, các người là…?"

Một người đàn ông trong đó nghe tôi nhận mình chính là Trương Tiến Bảo, thì lập tức vươn tay tới bắt tay với tôi và nói: "Xin chào, tôi anh em của Bạch Kiện, là anh ấy bảo chúng tôi tới tìm cậu."

Tôi vừa nghe là lập tức đoán được vài phần, vì vậy mời bọn họ vào phòng trước, rốt cuộc đứng ở cửa nói chuyện như vậy cũng không hay. Sau khi vào phòng, đối phương tự giới thiệu: "Tôi là Lý Mộc, là nhân viên tổ điều tra. Bạch Kiện là anh em tốt của tôi, anh ấy nói cậu cũng là anh em tốt của anh ấy, cho nên tôi mới mạo muội tìm tới cửa."

Tôi cười: "Nếu tất cả mọi người đều là bạn bè thì không cần

khách sáo như vậy. Anh nói đi, tìm tôi có chuyện gì?"

Lý Mộc thấy tôi rất thực tế thì nghiêm mặt nói với tôi: "Thật không dám giấu, hôm nay chúng tôi đến đây chính là vì chuyện của Lưu Vạn Toàn, tôi nghe Bạch Kiện nói các cậu cũng đang tìm ông ta?"

Tôi gật đầu đáp: "Đúng vậy, chúng tôi được Tổng giám đốc Vương của công ty họ ủy thác tới đây tìm kiếm ông Lưu Vạn Toàn. Có điều chúng tôi cũng không phải nhân viên cứu hộ, mà chỉ đơn thuần là tìm kiếm thi thể thôi."

Lý Mộc nghe vậy, lấy từ cặp da ra một chiếc điện thoại di động bị vỡ màn hình rồi đặt trước mặt chúng tôi và nói: "Chiếc điện thoại di động này là một trong những chiếc điện thoại di động mà cảnh sát tìm thấy dưới Hổ Khiêu Hiệp. Sau khi bẻ khóa phát hiện nó là của Lưu Vạn Toàn."

Tôi nhận ra đây chẳng phải là chiếc điện thoại di động bị con khỉ kia ném xuống hay sao, vì vậy tôi gật đầu nói: "Lưu Vạn Toàn đúng là vì chiếc điện thoại di động này mới rơi xuống vách núi, chứ không phải ông ta muốn tự tử."

Mặt Lý Mộc biến sắc: "Các cậu có thể khẳng định Lưu Vạn Toàn đã chết ư?"

CHƯƠNG

Sương mù ma quái chắn lối

Tôi biết Bạch Kiện có thể để anh ta đến tìm tôi thì giao tình của hai người không cạn, nên tôi thành thật nói: "Lưu Vạn Toàn chắc chắn đã chết, bị rơi xuống hẻm núi Hổ Khiêu Hiệp chết."

Lý Mộc ngạc nhiên hỏi. "Không phải cậu vừa nói ông ta không phải tự sát sao? Chẳng lẽ ông ta bị người khác mưu hại?"

Vấn đề kinh tế mà Lưu Vạn Toàn gặp phải trước khi chết rất dễ khiến người ta liên tưởng đến việc ông ta tự sát hoặc bị người khác mưu hại, nhưng ai ngờ được ông ta lại bị một con khỉ đập chết chứ?

Tôi chần chừ mãi không biết nên nói chuyện này với Lý Mộc thế nào, dù sao anh ta cũng không phải Bạch Kiện, có những lời muốn nói cũng không thể nói rõ được. Cho dù tôi có nói sự thật với anh, anh ta cũng không thể tìm được bằng chứng chứng minh điều đó.

Tôi than nhẹ: "Nói với anh thế nào nhỉ, thật ra chỉ cần tìm được thi thể Lưu Vạn Toàn, tôi tin rằng cảnh sát sẽ điều tra được nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của ông ta, có điều trong mắt tôi, cái chết của ông ta là ngoài ý muốn."

Lý Mộc nghe xong như có điều băn khoăn nhìn tôi, nói: "Vậy ngày mai chúng ta đi tìm thi thể Lưu Vạn Toàn được chứ?"

Tôi gật đầu: “Đương nhiên là được, có điều có thể thông báo cho công ty năng lượng của Triệu Vĩ, để họ đi cùng không?”

Lý Mộc nghĩ một chút rồi nói: “Chuyện này không vấn đề gì, tình hình vụ án phát triển như thế này, Lưu Vạn Toàn làm ở công ty đó, họ hoàn toàn có quyền biết mọi chuyện.”

Nghe anh ta nói vậy tôi cũng an tâm hơn, vì chúng tôi cũng do Tổng giám đốc Vương mời đến, nếu bây giờ đột nhiên đi theo tổ điều tra, không thông báo gì với công ty năng lượng thì không được hay lắm.

Sáng hôm sau, mấy người chúng tôi chờ đội đi tìm xác ở cửa khách sạn, tôi thấy số lượng người được huy động lần này nhiều hơn lần trước chúng tôi đi nhiều.

Trong những người này có cảnh sát, có người của tổ điều tra, ngay cả Triệu Vĩ cũng đưa thêm ba người đồng nghiệp đến. Xem ra thời gian cho vụ án này đã sắp hết rồi! Nếu như vẫn không tìm được thi thể Lưu Vạn Toàn, thì quá mất mặt chuyên gia như tôi.

May mà đoàn người chúng tôi vừa đến đỉnh cao nhất của Hổ Khiêu Hiệp, thì tôi đã tìm được tảng đá đập vào sau gáy Lưu Vạn Toàn.

Với kích thước của tảng đá này, con khỉ đó nhất định phải rất lớn. Mặc dù kích thước của nó hiện giờ chưa nói lên được điều gì, nhưng vết máu trên đó đủ để cảnh sát coi trọng.

Hôm nay dưới vách núi vẫn còn sương mù, cho dù là nhìn từ trên xuống hay từ dưới lên đều khó có thể nhìn rõ cây đại thụ xiêu vẹo trên vách núi. Cuối cùng, một cảnh sát trẻ tuổi mang theo dây thừng leo xuống dưới, mới tìm được thi thể Lưu Vạn Toàn ở chỗ tôi chỉ.

Vì mấy ngày nay nhiệt độ không khí tương đối thấp, nên dù vụ án đã xảy ra hơn một tuần, nhưng thi thể Lưu Vạn Toàn vẫn chưa

phân hủy, có điều bộ dạng của ông ta khá thảm hại, hai xương đùi đều bị gãy, xương trắng trên đầu lộ hết ra ngoài.

Dù sao cũng đã làm việc với nhau nhiều năm, đột nhiên nhìn thi thể Lưu Vạn Toàn như vậy, mấy người Triệu Vĩ đều sững người đứng im tại chỗ.

Tôi vỗ vai Triệu Vĩ và nói: "Trước tiên gọi cho Tổng giám đốc Vương đi, báo cho ông ấy biết chúng ta đã tìm được thi thể Lưu Vạn Toàn."

Triệu Vĩ nghe tôi nói mới hồi phục tinh thần, hốt hoảng lấy điện thoại di động trong túi ra, mãi mới bấm được số của Tổng giám đốc Vương.

Cũng không trách được bọn họ sợ hãi đến vậy, vì thi thể Lưu Vạn Toàn quả thật rất đáng sợ, hơn nữa lại là người mình quen, người bình thường ai cũng sẽ phản ứng như vậy. Nếu như họ có thể nhìn thấy thi thể mà bình tĩnh như chúng tôi, thì có khi họ còn bị nghi không phải người bình thường ấy chứ!

Bây giờ đã tìm được thi thể Lưu Vạn Toàn, nhiệm vụ này của chúng tôi coi như hoàn thành, còn chuyện sau đó cảnh sát làm thế nào điều tra ra được nguyên nhân cái chết, tổ điều tra sẽ điều tra tình tiết vụ án thế nào không còn liên quan đến chúng tôi nữa. Vẫn câu đó, nơi này quá thâm sâu, chúng tôi nếu không buộc phải tham dự vẫn nên không tham dự thì hơn.

Có một điều khiến tôi không ngờ tới chính là, trên đường đưa thi thể Lưu Vạn Toàn xuống núi đã xảy ra tai nạn, đầu tiên là xe chở thi thể bị hỏng ở ven đường, tiếp đó trên đường núi bất ngờ xuất hiện sương mù, đến mức hai xe đâm vào nhau.

Lúc này Lý Mộc đi đến cạnh xe chúng tôi và nói: "Tiến Bảo, sương mù dày quá, tầm nhìn xa không đến ba mét, không thể đi tiếp được! Chúng ta phải đến bãi đỗ xe trước mặt nghỉ đã, chờ

sương mù tan rồi đi tiếp!”

Tôi gật đầu, sau đó ra hiệu Đinh Nhất cùng lái xe về phía trước, đến bãi đỗ xe rồi tính tiếp. Nhưng khi chúng tôi đến nơi, thấy chiếc xe du lịch kia lại đang đỗ ở đây.

“Sao lại quay lại đây? Chúng ta không phải đã đi xuống núi một đoạn rồi sao?” Đàm Lỗi buồn bực nói.

Thật ra không phải mình cậu ta, ngay cả tôi cũng nghĩ rằng chúng tôi đã rời khỏi khu vực này một đoạn rồi, sao sương mù vừa xuất hiện chúng tôi lại vòng về đây? Nét mặt chú Lê nghiêm trọng nhìn ra ngoài cửa sổ, hình như có chuyện lo lắng.

Tôi hỏi chú ấy: “Sao thế ạ? Có chuyện gì không đúng sao?”

Chú Lê chỉ lớp sương mù ngoài cửa sổ: “Sương mù này có vấn đề.”

Tôi thấy chú ấy nói vậy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Chú nói là sương mù này đến không bình thường?”

Chú Lê gật đầu: “Hôm đó chúng ta nhìn xuống Hổ Khiêu Hiệp, chú đã thấy sương mù dưới đó không bình thường, nhưng khi đó nghĩ là không liên quan đến chuyện này, nhưng có lẽ nó có liên quan đến Lưu Vạn Toàn.”

“Không phải chứ? Ý chú là ông ta chết không nhắm mắt?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Chú Lê hừ nhẹ: “Đổi lại là cháu, cháu có cam tâm không? Vô duyên vô cớ bị khỉ đánh chết, nói ra cũng không ai tin.”

Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng đây là sự thật mà! Không ai tin thì vẫn là sự thật! Chỉ là không biết lớp sương mù này có phải đang ngăn cản chúng tôi đưa thi thể Lưu Vạn Toàn đi hay không? Dù sao suy nghĩ của người và ma cũng khác nhau, khi còn sống có thể ông ta hiểu chuyện, nhưng chết oan ức thì không biết lý trí sẽ thay

đổi thế nào.

“Vậy bây giờ làm thế nào ạ? Hay cháu với Đinh Nhất xuống xe xem thử?” Tôi đề nghị.

Chú Lê nghĩ một chút, rồi lấy ra một lá bùa đưa cho tôi: “Cũng được, nhưng đừng đi xa quá, nếu như phát hiện có điểm bất thường thì lập tức đốt lá bùa này. Đốt nó có thể gọi được âm sai gần nhất đến, coi như có thể câu được âm hồn Lưu Vạn Toàn đi, cũng có thể tán được lớp sương mù trước mắt.”

Tôi nhận lá bùa, rồi mở cửa bước ra ngoài. Nhưng vừa xuống xe chúng tôi đã gặp Lý Mộc, anh ta thấy tôi và Đinh Nhất cùng đi, vội hỏi: “Sao các cậu lại xuống? Có chuyện gì sao?”

Tôi khoát tay nói: “Không có gì, trong xe bí quá nên chúng tôi xuống hít thở thôi, không biết khi nào sương mù này mới tan đây?”

CHƯƠNG

Người anh em đằng sau lưng

Lý Mộc chà tay đến đỏ lên: "Ai biết được, cái thời tiết quỷ quái này."

Lúc này, tôi phát hiện lớp sương mù không những không có dấu hiệu tan đi, mà hình như còn ngày càng dày hơn! Ngay cả người đứng sau lưng Lý Mộc mà tôi cũng không nhìn rõ khuôn mặt anh ta.

Thế là tôi vội vàng nói với Lý Mộc: "Được rồi, các anh cũng đừng đứng bên ngoài này nữa, vào trong xe đi, có chuyện gì thì dùng điện thoại liên lạc! Bên ngoài này sương mù dày quá, ngay cả người anh em đứng sau lưng anh, tôi cũng không nhìn rõ mặt anh ta."

Không ngờ tôi vừa nói ra câu này, cả Đinh Nhất và Lý Mộc đều sững người! Tôi và Lý Mộc không quen, nên cũng không biết vì sao anh ta lộ ra vẻ mặt đó. Nhưng nhìn mặt Đinh Nhất, tôi hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra…

Sau lưng Lý Mộc, thực ra không có ai cả…

Hiểu được vấn đề, lông tơ trên người tôi nháy mắt dựng đứng lên… Mặc dù tôi cũng không phải lần đầu gặp chuyện này, nhưng dù sao âm hồn đứng gần chúng tôi như vậy, khó trách được cảm

giác lạnh run người.

Nhìn nét mặt Lý Mộc, tôi biết là anh ta đang rất sợ hãi, có lẽ lúc đó sắc mặt tôi cũng không khá hơn chút nào, tôi cười khan nói: “Chuyện đó, cái này…. hay anh về xe trước đi.”

Lý Mộc bị dọa sợ lúng ta lúng túng hỏi tôi: “Tôi nên đi bên nào?”

Tôi nhìn về phía sau anh ta, phát hiện bóng người kia vẫn đứng thẳng tắp sau lưng Lý Mộc, tôi đi đến cạnh ôm vai anh ta, sau đó thì thầm vào tai: “Đừng vội, tôi đưa anh lên xe… Sau đó anh gọi điện báo cho tất cả mọi người ngồi im trên xe, sương mù chưa tan thì chưa được xuống xe.”

Tôi đưa Lý Mộc vòng qua đầu xe của chúng tôi, đưa anh ta vào trong xe, bóng người kia vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Sau khi đưa Lý Mộc về xe, tôi quay lại hỏi Đinh Nhất: “Anh cũng nhìn thấy bóng người kia sao?”

Đinh Nhất lắc đầu nói: “Tôi không nhìn thấy bóng người kia, nhưng tôi cảm nhận được một luồng oán khí rất mãnh liệt sau lưng Lý Mộc.”

Tôi gật đầu nói: “Thế là được rồi, tôi nhìn bóng người kia, có vẻ là Lưu Vạn Toàn.”

“Đi thôi, lên xe trước rồi nói tiếp!” Đinh Nhất cảnh giác nhìn bốn phía nói.

Tôi cũng cảm thấy tình hình này chúng tôi nên về xe bàn bạc với chú Lê xem tiếp theo nên làm gì.

Kết quả chúng tôi vừa định về xe thì đột nhiên nghe thấy tiếng khỉ kêu thảm thiết từ khu rừng gần đó…

“Đám khỉ đánh nhau à?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Đinh Nhất lắc đầu: “Không giống lắm… Tiếng kêu này quá kinh

khủng?”

Đang nói chuyện, chúng tôi ngửi thấy trong không khí nồng mùi máu tươi, tôi và Đinh Nhất vội chạy về phía có tiếng khỉ gào thét. Lúc chúng tôi đi qua được đám sương mù dày đặc đến một bãi phi lao, thì nhìn thấy một cảnh vô cùng thê thảm…

Một con khỉ đực to lớn đang điên loạn cắn xé một con khỉ khác nhỏ hơn, trên đất có rất nhiều xác khỉ không còn nguyên vẹn. Máu khỉ nhuộm đỏ cả một vùng tuyết và đất, khó trách xa như vậy vẫn ngửi được mùi máu tanh nồng đậm như thế!

Có lẽ tiếng động chúng tôi chạy đến đã làm con khỉ kia để ý, nó quay đầu nhìn chúng tôi… Lúc đó trong rừng vẫn còn sương mù dày đặc, nhưng cặp mắt của con khỉ kia khiến tôi ám ảnh khó quên.

Mắt trái của nó bị thương, con ngươi lồi ra ngoài rất nhiều, tựa như có thể rơi ra khỏi hốc mắt bất cứ lúc nào, còn mắt bên kia thì đỏ au, giống như máu bên trong không ngừng chảy ra…

Đinh Nhất nhìn thoáng qua rồi nhanh chóng giữ chặt tôi và nói: “Đừng lại gần! Con khỉ này bị thứ gì đó khống chế…”

Không cần anh ta nói tôi cũng nhận ra con khỉ này có vấn đề, nhìn vết thương ở khóe mắt của nó, thì biết đây chính là con khỉ đực đã lấy điện thoại di động của Lưu Vạn Toàn.

Tôi suy nghĩ rồi nói: “Chúng ta có phải không nên đưa thi thể Lưu Vạn Toàn lên không?”

Lúc này Đinh Nhất không rảnh rỗi cảm thán như tôi, anh ta lấy con dao bạc ra giơ lên ngang người và nói với tôi: “Con khỉ này rất nhanh nhẹn, chút nữa tôi hô chạy thì cậu phải nhanh chóng chạy về xe! Đừng quay đầu nhìn lại, chạy thẳng về xe đấy! Lên xe rồi gọi điện cho Lý Mộc, bảo cảnh sát cầm súng đến xử lý con khỉ này.”

Thấy Đinh Nhất nói nghiêm trọng như vậy, tôi vội hỏi: “Vậy anh thì sao?”

Đinh Nhất lắc đầu nói: “Yên tâm, trong thời gian ngắn con súc sinh này chưa làm tôi bị thương được…”

Nghe vậy tôi vẫn không yên tâm cho lắm, nên rút con dao thép trong ống quần ra, xoay chuôi dao đưa cho Đinh Nhất: “Anh cầm nó đi, phải cẩn thận!”

Đinh Nhất do dự một chút, cuối cùng vẫn cầm con dao thép, đúng lúc này, con khỉ lớn kia đột nhiên lao thẳng về phía chúng tôi, Đinh Nhất giơ dao bạc ra, hét to với tôi: “Chạy!”

Tôi không dám chậm trễ, vắt chân lên cổ chạy ngược lại… Bởi vì trong rừng hiện nay đều bị sương mù bao phủ, tôi ở cạnh Đinh Nhất không những không giúp được gì, có khi còn trở thành gánh nặng của anh ta! Như vậy không bằng tôi nhanh chóng quay về tìm người hỗ trợ!

Nhưng mới chạy quay lại tôi đã hối hận, vì tôi nghĩ đến kết cục của Lưu Vạn Toàn… Vừa rồi bọn khỉ đánh nhau đến mức con chết con bị thương, nhưng khó đảm bảo chúng sẽ không cùng nhau quay ra đánh lại kẻ lạ mặt, đến lúc đó Đinh Nhất sẽ gặp nguy hiểm.

Nghĩ vậy tôi quay người định quay lại, nhưng vừa quay người tôi lại nhìn thấy một bóng người đứng ngay sau lưng tôi… Tôi lập tức giật mình đứng yên tại chỗ. Xem ra tôi không thể nào quay lại giúp Đinh Nhất, chỉ sợ bây giờ muốn quay về xe tìm chú Lê cũng không đơn giản.

Vừa nghĩ đến chú Lê, tôi nhớ đến lá bùa chú ấy cho tôi, thế là tôi nhanh chóng lấy bùa ra định đốt! Không ngờ bóng người kia đột nhiên lại thấp giọng nói: “Đừng đốt… Bây giờ tôi chưa thể đi.”

Lần này tôi càng xác định bóng người này chính là âm hồn của

Lưu Vạn Toàn, tôi lên tiếng khuyên nhủ: “Chuyện đã đến bước này, không phải là ông có muốn đi hay không, mà là ông nhất định phải đi… Người đã chết rồi, mọi chuyện đều qua, cần gì phải chấp nhất quá khứ như vậy?”

Bóng người kia im lặng một lúc, sau đó lẳng lặng nói: “Cậu nói đúng, nhưng tôi có lý do chưa thể đi, vì còn một số việc tôi chưa làm xong.”

Tôi tưởng rằng việc ông ta nói đến là việc mình bị khỉ hại chết, nên chỉ về phía rừng nói: “Những con khỉ hại chết ông không phải đều đã bị ông hại chết rồi sao? Ông cũng coi như đã báo thù xong, bây giờ không đi còn chờ gì nữa?”

Lưu Vạn Toàn nghiêng đầu nhìn ra sau lưng, trầm giọng nói: “Đó không phải chuyện tôi nói, tôi có chuyện quan trọng hơn phải nói rõ ràng…”

CHƯƠNG

Tao là ông nội của mày

Tôi lập tức nghĩ đến mục đích của bọn Lý Mộc, nên hỏi dò Lưu Vạn Toàn: “Ông muốn phối hợp điều tra?”

Ông ta gật đầu: “Tôi không muốn ra đi khuất tất như thế… Có một số việc cần nói rõ ràng sẽ tốt hơn.”

Tôi nghe thấy thế thì tốt quá, bọn Lý Mộc còn đang buồn hết cả người vì Lưu Vạn Toàn đã chết, vụ án kinh tế trong tay bọn họ không biết phải tiếp tục điều tra thế nào! Không ngờ Lưu Vạn Toàn lại chủ động muốn phối hợp điều tra với bọn họ, như vậy đúng là không còn gì tốt hơn.

Nhưng tôi nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh, chuyện này không hề đơn giản. Nếu Lưu Vạn Toàn vẫn còn sống, dĩ nhiên không vấn đề gì. Nhưng vấn đề là bây giờ ông ta đã chết rồi, bọn họ phải ghi khẩu cung của người chết thế nào đây?

Thấy tôi có vẻ do dự, Lưu Vạn Toàn đột nhiên tiến lại gần tôi nói: “Sao? Cậu không muốn giúp tôi?”

Tôi thấy ông ta đột nhiên đến gần nên giật nảy mình, theo bản năng lùi về phía sau một bước nói: “Giúp, có điều ông nói thử xem muốn tôi giúp thế nào?”

Lưu Vạn Toàn nghĩ rồi nói: “Trong nhà tôi có một quyển sổ, cậu

chỉ cần giao nó cho tổ điều tra là được.”

Tôi vội hỏi ông ta giấu quyển sổ đó ở đâu? Vì tôi biết nhà của Lưu Vạn Toàn đã bị người của tổ điều tra lục soát, nếu có giấu thứ gì đó thì bọn họ đã tìm được rồi.

Nhưng bọn họ cố chấp bằng mọi cách tìm Lưu Vạn Toàn, không thấy không được, thì chắc chắn bọn họ chưa tìm được manh mối gì từ nhà Lưu Vạn Toàn… Sau đó Lưu Vạn Toàn đến gần tôi, thì thầm nói vị trí quyển sổ cho tôi, đồng thời nhờ tôi nhất định phải hoàn thành tâm nguyện này của ông ta.

Đây là lần đầu tiên tôi đứng gần một âm hồn đến vậy, lông tơ trên mặt tôi đều nhiễm khí lạnh, dựng đứng cả lên… Tôi không ngờ Lưu Vạn Toàn lại có chỗ giấu bí mật như vậy, khó trách Lý Mộc không tìm được!

Xem ra đây là suy nghĩ duy nhất của Lưu Vạn Toàn trước khi chết, nên dù chết không nhắm mắt, ông ta vẫn tâm tâm niệm niệm điều này. Tôi thấy chuyện này cũng không quá khó, nên đồng ý ngay, còn hứa nhất định nói được làm được, chỉ là ông ta có thể xua đám sương mù này đi trước được không?

Không ngờ Lưu Vạn Toàn nghe tôi nói vậy, ngạc nhiên nói: “Sương mù xung quanh đây không liên quan gì đến tôi…”

Tôi cực kì hoảng sợ nói: “Cái gì? Sương mù này không phải ông làm ra sao?”

Nếu Lưu Vạn Toàn nói thật, sương mù ngăn cản chúng tôi không liên quan gì đến ông ta, vậy nơi này vẫn còn một phe nữa đang gây chuyện, mà đối tượng của chúng đương nhiên là đoàn người chúng tôi…

Tôi lập tức nói với Lưu Vạn Toàn: “Tôi biết rồi, tôi nhất định sẽ giúp ông hoàn thành tâm nguyện, có điều bây giờ tôi phải đi cứu bạn tôi đã…” Nói xong tôi quay người chạy trở lại trong rừng.

Lúc tôi quay lại chỗ rừng kia, nhìn thấy Đinh Nhất máu me đầy người đứng ở đó, dưới chân anh ta là thi thể con khỉ đực to lớn kia, mặt hầm hầm sát khí. Tôi rất lo lắng, vì không biết máu trên người anh ta là của anh ta hay của con khỉ kia.

"Anh bị thương à?" Tôi vội hỏi.

Đinh Nhất lắc đầu nói: "Không sao, đa số đều là máu của con khỉ."

Tôi lập tức thở phào, sau đó nói cho anh ta biết: "Tôi vừa rồi đã gặp Lưu Vạn Toàn trong rừng, nhưng ông ta không phải người đã làm ra lớp sương mù này…"

Đinh Nhất nghe xong cũng sầm mặt: "Cái gì? Chẳng lẽ còn có thứ khác?"

Tôi cũng không biết, lắc đầu và nói: "Ai biết được? Mặc kệ, về tìm chú Lê đã."

Đinh Nhất cũng không để ý đến vết thương trên cơ thể mình, cùng tôi nhanh chóng chạy ra bãi đỗ xe… Vì hai chúng tôi đều rất lo lắng, sợ chậm trễ sẽ phát sinh chuyện không hay. Nhưng sợ cái gì thì cái đó đến, lúc chúng tôi chạy về đến bãi đỗ xe, phát hiện tất cả những xe đậu ở đó đều biến mất.

"Bọn họ đi rồi?" Tôi ngạc nhiên hỏi.

Đinh Nhất lắc đầu, nói nghiền ngẫm: "Không đúng, cho dù tất cả mọi người đi thì sư phụ cũng sẽ không đi, vì chìa khóa xe tôi vẫn đang cầm…"

Nghe anh ta nói vậy, tim tôi càng đập loạn lên, vì bọn họ không đi, nghĩa là mắt chúng tôi đang có vấn đề hoặc nói thẳng ra thì con mẹ nó, chúng tôi bị ma che mắt!!

Tôi thử gọi điện cho chú Lê, vẫn không thể kết nối được… Sau đó tôi thử gọi điện cho chú họ, nhưng vẫn vậy, xem ra vấn đề nằm

ở phía chúng tôi.

"Làm sao bây giờ?" Tôi thì thầm hỏi Đinh Nhất.

Anh ta lấy con dao thép lau vào người, sau đó đưa cho tôi và nói: "Cầm chắc, chút nữa dù có chuyện gì cũng không được hoảng… Vì mệnh của cậu chắc chắn lớn hơn tôi!"

Tôi mơ hồ, không hiểu Đinh Nhất nói vậy là có ý gì? Cái gì là mệnh của tôi lớn hơn của anh ta? Chúng tôi cùng nhau đi mới đến được bước này, nếu không có Đinh Nhất, chú Lê, cả chú họ… thì với trình độ thấp kém của tôi có lẽ không sống qua chương 100.

Mặc dù tôi không biết tại sao Đinh Nhất nói như vậy, nhưng tôi có thể cảm giác được anh ta cũng rất vội vàng, xem ra đối thủ của chúng tôi nhất định rất nguy hiểm…

Bây giờ không thể dựa vào mấy người chú Lê, chút nữa nếu có nguy hiểm gì… tôi chỉ hi vọng mình không trở thành gánh nặng của Đinh Nhất là tốt rồi. Nghĩ vậy, tôi cầm chặt chiếc răng thú trước ngực, sau đó cảnh giác nhìn xung quanh.

Mấy phút tiếp theo dài dằng dặc, vì khi bạn trong trạng thái chờ đợi lo lắng cao độ, thời gian luôn trôi qua rất chậm, một giây như một năm! Nếu không phải có Đinh Nhất bên cạnh, có lẽ tôi sắp hết sức chịu đựng rồi.

Đúng lúc tôi sắp không chịu được nữa, thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói âm trầm: "Trương Tiến Bảo? Sao mày cũng ở đây? Không ngờ mày lại tự tìm đến cửa!"

Trong lòng tôi "thót cái", giọng nói này sao giống tên khốn Mao Khả Ngọc thế? Thằng này đúng là âm hồn bất tán! Sao đi đến đâu cũng đụng phải hắn thế chứ?

"Mao Khả Ngọc, mày có phải chó không thế? Sao động ai cũng cắn càn vậy?" Tôi tức hổn hển.

Hắn hừ một tiếng, nói: “Đừng tự dát vàng lên mặt, lần này tao tới không phải vì mày...” Nói đến đây hắn đột nhiên dừng lại một chút, sau đó lạnh lùng nói: “Hóa ra mày đến tìm Lưu Vạn Toàn! Đúng là cái gì cũng dám nhận! Xem ra mày cũng đã gặp Lưu Vạn Toàn trong đám sương mù này rồi? Nó có nói gì với mày không?”

Tôi cười lạnh: “Muốn biết à, gọi tao một tiếng ông nội đi... Dù sao mày có gọi tao là ông nội cũng không mất mát gì!”

CHƯƠNG

Bỏ gần tìm xa

Câu tuyên bố này của tôi không phải để nói đểu Mao Khả Ngọc! Vì chú họ tôi là ông nội của ông nội hắn, vậy hắn gọi tôi là ông nội là đúng rồi, theo vai vế cũng không sai… Có điều tôi đoán chắc Mao Khả Ngọc đã bị tôi làm cho tức điên lên rồi.

Quả nhiên không bao lâu sau, lớp sương mù nháy mắt tản ra hai bên, một người đàn ông gầy gò, mặt mày tái mét đang từ phía xa chậm rãi đi về hướng chúng tôi…

Tôi than nhẹ: "Vừa rồi chỉ nói cho sướng mồm thôi, lát nữa có thể sẽ có phiền toái lớn đấy."

Đinh Nhất nghe tôi nói thế thì bảo: "Không sao, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ sợ phiền toái."

Tôi nghe anh ta nói mà trong lòng càng thêm vững vàng, đúng thế… có Đinh Nhất ở cạnh tôi còn sợ gì chứ? Thế là tôi lạnh lùng nhìn Mao Khả Ngọc, đề phòng hắn ra chiêu trò gì đó.

Nhưng điều khiến tôi không ngờ đến là, dù sắc mặt Mao Khả Ngọc khó coi, nhưng hắn không lập tức ra tay, có lẽ hắn vẫn chưa quên chuyện bị chịu thiệt lần trước… Nhưng tôi tin hắn vẫn chưa biết bí mật của tôi, nên mới không dám tùy tiện ra tay.

Mao Khả Ngọc dùng chất giọng lạnh lùng hỏi tôi: "Trương Tiến

Bảo, tao hỏi một lần nữa, vừa nãy Lưu Vạn Toàn có nói gì với mày không?”

Tôi nhún vai: “Ông ta có thể nói cái gì? Đương nhiên là nói ông ta chết không nhắm mắt rồi! Không đúng, tao rất hiếu kỳ chuyện này thì có quan hệ gì đến tập đoàn Thái Long? Bây giờ trên cả nước đều đang truy quét, tao khuyên chúng mày đừng với tay quá dài.”

Mao Khả Ngọc cười khẩy vài tiếng: “Chuyện này không cần mày quan tâm! Chẳng lẽ mày không biết, càng biết ít chuyện của tập đoàn Thái Long chúng tao thì càng tốt à?”

Tôi nhìn chằm chằm vào mắt hắn, sau đó bất ngờ hỏi: “Chẳng lẽ cái chết của Lưu Vạn Toàn không phải ngoài ý muốn? Không phải ông ta là mục tiêu ám sát của tập đoàn Thái Long chúng mày đấy chứ?”

Mao Khả Ngọc cau mày, không nói phải hay không phải, giọng điệu của hắn rất ngang ngược: “Mày không nên xen vào… Tao nói rồi, hôm nay tao chỉ muốn biết ông ta đã nói gì với mày, chỉ cần mày chịu nói, tao cam đoan sẽ không làm khó mày.”

Tôi nghĩ thầm, trừ khi tôi là kẻ ngu mới đi nói bí mật của Lưu Vạn Toàn cho hắn! Nhưng tôi cũng cảm thấy mình nên thăm dò một chút, xem rốt cuộc ai là người thuê bọn chúng giết Lưu Vạn Toàn.

“Tao rất tò mò mày làm thế nào khống chế được mấy con khỉ kia? Không ngờ Mao đại sư còn biết huấn luyện khỉ tốt như vậy.” Tôi nói với vẻ mỉa mai.

Vẻ mặt Mao Khả Ngọc xanh lét, vừa định phản bác thì lại nghe thấy giọng nói trong trẻo vang lên phía sau hắn: “Khỉ là do tôi huấn luyện, chút chuyện nhỏ này cần gì sư phụ tôi phải tự ra tay?”

Tôi không cần nhìn cũng biết giọng nói này là của ai, đây không

phải là A Linh tay đeo đầy chuông đồng đó sao? Cô gái này đúng là cũng xuất quỷ nhập thần giống sư phụ cô ta… Lúc đầu, linh khí trên người cô ta khiến tôi cảm thấy vô cùng đặc biệt, nhưng sau khi biết sư phụ của cô ta là Mao Khả Ngọc, thì cái khí trên người cô ta là tà khí chứ linh khí cái nỗi gì.

"Nếu bản lĩnh của chúng mày đã lớn như thế, có thể điều khiển khỉ… vậy sao không tự mình đi hỏi Lưu Vạn Toàn đi? Hiện giờ ông ta vẫn còn đang đứng sau lưng chúng mày đấy!" Tôi cố ý nói thế để dọa bọn chúng một chút.

Phản ứng của Mao Khả Ngọc khá bình tĩnh, còn sắc mặt A Linh hơi tái nhợt, nhìn về phía sau, ánh mặt đầy hoảng sợ, tôi không ngờ cô ta còn sợ ma à?

Có điều sợ hãi quỷ thần cũng không phải chuyện xấu, bởi vì chỉ có cất giữ lòng kính sợ trong lòng mới khiến con người khi làm việc gì cũng sẽ suy nghĩ trước sau, không thể quá thiếu đạo đức, chừa cho mình một đường lui khi chết đi.

Thật ra tôi muốn Mao Khả Ngọc nói ra vì còn một nguyên nhân khác, đó chính là muốn để Lưu Vạn Toàn nghe thấy, để ông ta biết mình bị người khác hại chết, mà những người muốn ông ta chết lại chính là những người trước đây ông ta đã hết lòng muốn bảo vệ…

Mao Khả Ngọc thấy tôi mới nói có mấy câu đã dọa được A Linh, hắn trầm giọng xuống: "Đương nhiên tao có thể hỏi ông ta, mày cho rằng đám sương mù này để làm gì? Còn không phải là vì để vây hãm âm hồn của Lưu Vạn Toàn à?"

Tôi thấy buồn cười, xem ra Mao Khả Ngọc đúng là coi tôi là đồ đần rồi? Nếu như hắn có thể tự mình đi hỏi Lưu Vạn Toàn thì lúc nãy cứ hỏi đi hỏi lại tôi làm gì? Nhìn cũng biết, so với việc hỏi tôi thì hỏi âm hồn của Lưu Vạn Toàn khó hơn nhiều… Nếu không hắn

đã không bỏ gần tìm xa đến hỏi tôi.

Mao Khả Ngọc thấy tôi cười không nói gì, tức giận bảo: “Trương Tiến Bảo, mày đừng được voi đòi tiên! Tao đang nói chuyện nhẹ nhàng với mày đấy!”

Tôi giơ hai tay lên: “Nếu mày muốn thương lượng thì có thể thương lượng! Mày có thể đưa ra yêu cầu, nhưng tao không nhất định phải đồng ý! Mà này, chẳng lẽ khách của mày là khách còn khách của tao là cứt chó à? Tao cũng phải có đạo đức nghề nghiệp chứ?”

Tôi cảm thấy nếu không có chuyện lần trước, có lẽ Mao Khả Ngọc đã sớm ra tay với tôi rồi, nhưng bên cạnh tôi bây giờ còn có Đinh Nhất, nên hắn cảm thấy mình không nắm chắc phần thắng.

Còn nữa, đám sương mù này chỉ có thể tạm thời vây khốn chú Lê một lúc, tôi tin rằng chẳng bao lâu nữa chú ấy có thể phá được kết giới sương mù này, bởi vậy Mao Khả Ngọc nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh… Nhưng tôi là Đinh Nhất đều là dạng khó chơi, sao có thể vì một hai câu nói mà bị hắn dọa được?

Trong lúc chúng tôi đang giằng co, một bóng người chậm rãi xuất hiện sau lưng Mao Khả Ngọc… Không biết tại sao, nhưng hắn không hề phát hiện ra. Rõ ràng là A Linh rất bối rối, đến nỗi chuông đồng trong tay cô ta cứ vang lên.

Mao Khả Ngọc tưởng A Linh vẫn đang sợ tôi nên làm rung chuông, vì thế lớn giọng quát cô ta: “Sợ cái gì… Trong trận sương mù này, âm hồn của Lưu Vạn Toàn không thể đến gần chúng ta được đâu.”

A Linh vội quay đầu nhìn thoáng qua, nhưng dường như cũng không phát hiện ra bóng người phía sau, sắc mặt cô ta không vì câu nói của Mao Khả Ngọc mà tỉnh táo, trái lại càng thêm hoảng loạn.

Xem ra cảm nhận âm hồn của cô ta cao hơn sư phụ mình một bậc, người có tư chất như vậy mà rơi vào tay Mao Khả Ngọc đúng là đáng tiếc, không biết sẽ bị hắn dạy thành cái dạng gì?

Lúc trước dù Đà Gia làm đủ chuyện xấu, vẫn muốn Ngô An Ni trở thành người tốt, nhưng Mao Khả Ngọc lại không suy nghĩ như vậy, hắn không so sánh được với Đà Gia.

Bây giờ Mao Khả Ngọc không nhìn thấy Lưu Vạn Toàn, tôi cũng không khách sáo tiếp tục nói: “Thế này nhé, mày nói ra tên người thuê mày xử lý Lưu Vạn Toàn, tao sẽ xem thử người này có đáng để tao giúp hay không…”

CHƯƠNG

Khỉ hoang hồi hồn

Thấy tôi hỏi vậy, Mao Khả Ngọc chớp mắt, nói: "Đó là khách của tao, mày đừng mơ! Có điều tao có thể nói cho mày biết, người đó quyền cao chức trọng, dù sao Lưu Vạn Toàn đã chết, tao cũng không sợ nói cho mày biết, chính vì ông ta biết quá nhiều nên mới bị người ta xử lý."

Tôi thở dài liên tiếp: "Tốt xấu gì cũng là người ngồi chung thuyền, ra tay cũng tàn nhẫn thật!"

Thật ra trong lòng chúng tôi đều hiểu, đối phương tính toán rất đúng, vì vào phút cuối quả thực Lưu Vạn Toàn đã muốn nói hết mọi chuyện, cho nên việc ông ta bị hại chết cũng không phải không có nguyên nhân.

Hơn nữa, người này phải là người rất hiểu Lưu Vạn Toàn, hoặc thủ đoạn của kẻ đó rất tàn nhẫn, kiên quyết không lưu lại chút tai họa nào, cho nên gã mới thuê sát thủ "mười phần chắc chín" của tập đoàn Thái Long làm việc này.

Lưu Vạn Toàn ở trong sương mù cũng nghe được những điều này, không biết tâm trạng của ông ta thế nào… Trong lúc tôi định tiếp tục nói vài câu với Mao Khả Ngọc, chuông đồng trong tay A Linh đột nhiên vang lên, với tần suất đó tay người bình thường

không thể rung ra được.

Sắc mặt A Linh tái nhợt nhìn về phía Mao Khả Ngọc: “Sư phụ, gần đây có âm hồn oán khí rất nặng… không biết có phải Lưu Vạn Toàn không?

Mao Khả Ngọc lập tức quát A Linh câm miệng! Sau đó dường như hắn cũng cảm nhận được gì đó, lập tức đề phòng nhìn xung quanh. Tôi nhân cơ hội liếc mắt ra ám hiệu với Đinh Nhất, lát nữa tùy theo tình huống để hành động.

Lúc này Lưu Vạn Toàn đã đến rất gần bọn họ, chỉ tiếc là Mao Khả Ngọc và A Linh đều không nhìn thấy… Hoặc nên nói là trong tất cả những người đứng ở đây, chỉ có mình tôi có thể nhìn thấy mà thôi.

Những người còn lại, kể cả Đinh Nhất, ngoại trừ cảm nhận được ở gần đây có âm hồn oán khí nặng nề, còn lại không nhìn thấy gì cả. Điều này khiến tôi không hiểu lắm, chẳng lẽ vì âm khí trên người tôi quá nặng sao?

Còn đang mải suy nghĩ, đột nhiên A Linh rung chuông đồng, sau đó một tiếng kêu kỳ quái vang lên, tôi thấy rất giống tiếng kêu của những con khỉ lúc trước. Sau đó tôi nhìn thấy một cảnh khiến người khác hoảng sợ, những con khỉ vừa chết lúc nãy bỗng dưng đứng dậy, tay chân cứng ngắc như zombie đi về phía chúng tôi.

Đinh Nhất thì thầm với tôi: “Cô ta đang hồi hồn lũ khỉ đã chết, muốn dựa vào chúng để tìm Lưu Vạn Toàn.”

Tôi nghi ngờ hỏi: “Chuyện này có thể được à?”

Đinh Nhất gật đầu: “Đây cũng là một cách, những kẻ này đều sống một cuộc sống liếm máu trên đầu lưỡi dao! Nếu không có ít biện pháp bảo mệnh thì không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.”

Tôi thấy cũng đúng… Xem ra tôi vẫn coi thường Mao Khả Ngọc,

mặc kệ hắn là chính hay tà thì vẫn là người có chút bản lĩnh. Tôi và Đinh Nhất cùng lùi qua một bên, vì trong cuộc chiến này chúng tôi không phải nhân vật chính.

Mấy con khỉ kia lắc lư lờ đờ đi đến cạnh bọn Mao Khả Ngọc, sau đó kêu gào thảm thiết quanh bọn họ, như nói Lưu Vạn Toàn ở ngay cạnh bọn họ nhưng không thể bắt được.

Thời khắc đáng sợ nhất chính là biết rõ nguy hiểm cận kề nhưng lại không nhìn thấy gì cả, may mà Lưu Vạn Toàn không phải kẻ đối đầu với chúng tôi…

Nhưng đúng lúc tôi đang âm thầm cảm thấy may mắn, thì đột nhiên mấy con khỉ zombie kia đổi hướng, lao thẳng về phía chúng tôi… Mặc dù động tác của bọn chúng chậm hơn nhiều so với khi còn sống, nhưng bây giờ bọn chúng lại có một ưu thế khác, đó là đánh không chết.

Đinh Nhất lần lượt đánh bại từng con một, nhưng chúng lại lần lượt đứng dậy. Mặc dù tôi biết đây là do A Linh điều khiển, nhưng cũng chỉ có mệt mỏi đánh nhau với lũ khỉ zombie này, chứ không thể ra tay đối phó với A Linh.

Thời gian càng trôi đi, thể lực của Đinh Nhất bị tiêu hao càng nhiều, sắp không khống chế được nữa, nếu không mau chóng kết thúc trận chiến này, chỉ sợ anh ta sẽ bị mấy con khỉ zombie hại chết mất. Mặc dù tôi đã hết sức giúp đỡ anh ta, nhưng mấy con khỉ chết giẫm kia quá hung hăng, tôi không cách nào đến gần được.

Đúng lúc chúng tôi ở thế yếu, đột nhiên nghe thấy một tiếng chuông hoàn toàn khác biệt vang lên bên ngoài đám sương mù… Tiếng chuông này khiến người ta cảm thấy đầu óc tỉnh táo, sảng khoái, lập tức ép tiếng chuông trong tay A Linh xuống.

Tiếng chuông này chính là tiếng chuông Dẫn Hồn của chú Lê.

Ánh mắt mấy con khỉ kia lập tức biến thành mê man, chúng không chủ động tấn công Đinh Nhất nữa.

Biết chú Lê đến, trong lòng tôi yên tâm hơn, vội vàng chạy đến đỡ Đinh Nhất. Lúc này trong sương mù có mấy bóng người đi vào, nhìn kĩ chính là chú Lê và Đàm Lỗi, theo sau còn có hai đồng chí cảnh sát cầm súng.

Mao Khả Ngọc nhìn thấy chúng tôi có viện quân đến, cũng không ham chiến mà dùng tay ra hiệu cho A Linh trốn vào màn sương mù dày đặc. Chắc hẳn Mao Khả Ngọc cũng không muốn làm lớn chuyện, vì nếu liên quan đến cảnh sát, rất có thể bí mật của tập đoàn Thái Long sẽ bị lộ ra ngoài, như vậy cái được không bù nổi cái mất.

Tôi thấy Mao Khả Ngọc rời đi, trong lòng thở phào, chú Lê đi đến trước mặt chúng tôi và nói: "Thế nào? Hai đứa có bị thương không?"

Tôi lắc đầu nói với chú ấy: "Cháu không sao, nhưng Đinh Nhất bị mấy con khỉ đánh bị thương vài chỗ."

Đinh Nhất cũng nói mình chỉ bị thương nhẹ, không đáng ngại… nhưng tôi không yên tâm, khi nào xuống núi nhất định phải vào bệnh viện tiêm vắc xin phòng dại mới được.

Trong lúc chúng tôi đang nói chuyện, sương mù xung quanh tan đi rất nhanh, từ chỗ chúng tôi có thể nhìn thấy có rất nhiều xe đỗ ở bãi xe gần đó. Chú Lê kể với chúng tôi: "Sau khi hai đứa xuống xe một lúc, chú nghe thấy tiếng khỉ kêu rất thảm thiết. Chú sợ các cháu gặp nguy hiểm, nhưng gọi điện thoại cho cả hai mà đều không liên lạc được."

Tôi bất đắc dĩ nói: "Vừa nãy chúng cháu cũng có quay lại bãi xe, nhưng toàn bộ xe đều biến mất, lúc đó bọn cháu biết bị trúng chiêu rồi! Sau đó cháu cũng gọi điện cho chú và chú họ cháu,

nhưng cũng không gọi được."

Chú Lê gật đầu: "Ừ, sau đó chú và Tiểu Lỗi cũng xuống xe mà không tìm thấy bọn cháu đâu. May mà bọn Mao Khả Ngọc dùng thuật chiêu hồn mấy con khỉ kia, nếu không bọn chú cũng không tìm được các cháu."

Lúc này Lý Mộc chạy đến nói với chúng tôi: "Sương mù tan rồi, chúng ta xuống núi thôi."

Tôi dặn anh ta: "Lát nữa xuống núi anh dặn các xe đi chậm một chút, đừng để có chuyện nữa."

Lý Mộc gật đầu: "Được, cậu yên tâm đi."

CHƯƠNG

Người đã làm thì có trời chứng kiến

Lúc đoàn người chúng tôi xuống đến chân núi, chúng tôi đưa Đinh Nhất đến bệnh viện chữa trị trước, mặc dù sau khi khám xong bác sĩ nói trên người Đinh Nhất chỉ có mấy vết xước nhỏ… nhưng để an toàn, chúng tôi vẫn bảo bác sĩ tiêm vắc xin cho anh ta. Dù sao đều là khỉ hoang, ai biết trên người chúng có mầm bệnh gì không?

Từ bệnh viện trở lại khách sạn, Lý Mộc đã đợi chúng tôi từ lâu, tuy bây giờ bọn họ đã tìm thấy thi thể Lưu Vạn Toàn, nhưng có vẻ vụ án của bọn họ cũng không tiến thêm được bước nào.

Tôi nghĩ đến chuyện Lưu Vạn Toàn nhờ mình, nên nói với Lý Mộc: "Tôi biết trong nhà Lưu Vạn Toàn có cất một quyển sổ, có lẽ sẽ rất có ích đối với các anh, chờ sau khi quay về tôi sẽ đưa các anh đến nhà ông ta lấy quyển sổ đó."

Lý Mộc hơi nghi ngờ: "Đồng nghiệp của chúng tôi đã tìm kĩ khắp nhà của Lưu Vạn Toàn rồi, không tìm được gì mà?"

Tôi cười thần bí: "Đó là do các anh chưa tìm đúng chỗ…"

Vụ núi Tây Nhạc này coi như kết thúc, chúng tôi đã hoàn thành viên mãn việc Tổng giám đốc Vương của công ty năng lượng nhờ, nên chúng tôi cũng đi theo Lý Mộc trở về.

Tên Lý Mộc này đúng là rất nóng vội, vừa nghe thấy trong nhà

Lưu Vạn Toàn có giấu sổ sách thì chỉ muốn nhanh chóng chạy về lấy, sợ đến chậm quyển sổ sẽ chạy mất.

Nhưng khi chúng tôi đi theo Lý Mộc vào nhà Lưu Vạn Toàn, lập tức bị kinh hãi trước cảnh bừa bộn trước mặt, trông không khác gì hiện trường vụ trộm vậy! Tôi vội hỏi: “Đây là do đồng nghiệp của anh làm à?”

Lý Mộc vội lắc đầu: “Làm sao có thể! Đúng là chúng tôi đi tìm chứng cứ ở nhà nghi phạm, nhưng cũng có lễ có tiết, sao có thể giống như phường trộm cướp được? Đây nhất định không phải do chúng tôi làm.”

Tôi hiểu ngay là có chuyện gì, chỉ sợ bọn Mao Khả Ngọc đã nhanh hơn chúng tôi một bước, chúng muốn tìm được thứ gì đó trong nhà Lưu Vạn Toàn… Thế nhưng bọn chúng không biết trong nhà Lưu Vạn Toàn cất giấu thứ gì, nên chỉ có thể lục tung tất cả, tìm loạn lên xem thử.

Nhìn hiện trường bừa bộn, Lý Mộc thất vọng nói: “Xong, có lẽ quyển sổ kia đã bị trộm mất rồi."

Tôi cười gian và nói: “Sao có thể? Chỗ đó người bình thường không thể tìm được, trừ khi bọn chúng đào cả nhà này lên thì may ra…”

Nghe tôi nói vậy, Lý Mộc lập tức lộ vẻ mặt mong chờ: “Thật sao? Vậy nhanh lên, trong tổ chúng tôi có một đống người đang xoa tay chờ tìm được quyển sổ đó đấy”

Tôi bảo anh ta đừng vội, có một số việc phải từ từ, nếu như muốn lấy được quyển sổ, phải có dụng cụ phá gạch đã… Lý Mộc giật mình hỏi: “Không phải cậu muốn phá nhà thật chứ?”

Tôi cười lắc đầu: “Không cần, vì tôi biết vị trí cụ thể của nó, cho nên chỉ cần phá một mảng gạch là được rồi.”

Lưu Vạn Toàn đúng là kẻ ranh ma, ông ta vì muốn chừa đường lui cho mình, phòng ngừa tương lai có chuyện bất trắc nên đã đem một phần ghi chép giấu dưới nền gạch trong nhà, còn dùng xi măng gắn lại, cho nên nếu người không biết chuyện chắc chắn sẽ không thể tìm được quyển sổ đó.

Sau đó tôi đến vị trí Lưu Vạn Toàn đã nói đến, ngồi xuống, gõ nhẹ lên mặt đất, rất nhanh tôi phát hiện có một viên gạch ở giữa bị rỗng bên dưới.

Mà để lừa người khác, Lưu Vạn Toàn không chỉ làm ra một chỗ gạch rỗng, nếu là người không biết gõ thử, thì sẽ nghĩ là do tay nghề thợ lát nền không tốt, chứ không phải hành động cố ý.

Sau đó, Lý Mộc gọi thợ đến dỡ viên gạch kia ra, một quyển sổ được bọc cẩn thận xuất hiện trước mắt chúng tôi… Tôi không hề có hứng thú với nội dung bên trong cuốn sổ đó, nói đi nói lại, hiếu kỳ luôn hại chết mèo!

Chuyện không liên quan đến mình biết ít một chút vẫn tốt hơn, dù sao chuyện Lý Mộc nhờ tôi đã làm xong, chúng tôi nên rút lui là hơn. Có điều khi nhìn thấy cuốn sổ, tôi vẫn không nhịn được nhìn kĩ hơn một chút và tôi thấy một cái tên rất quen thuộc!

Cái tên này trước đây tôi thường xuyên thấy trong mục tin tức… Tiếng sét này sẽ lớn đây! Chỉ sợ sau này sẽ càng có chuyện thú vị hơn phát sinh.

Không ngờ chúng tôi vô tình thôi mà cũng tham gia vào vụ “Chộp ruồi bọ đánh lão hổ” này, có điều loại chuyện như thế này càng ít người biết càng tốt, cho nên tôi đã dặn Lý Mộc: “Tuyệt đối không được đề cập đến chuyện chúng tôi giúp các anh tìm được quyển sổ quan trọng này!”

Lý Mộc nghe xong cười nói: “Tiến Bảo, cậu yên tâm đi, tôi biết rồi, trước đó Bạch Kiện cũng đã dặn tôi rồi… Tôi sẽ không làm trò

cậu giúp tôi, tôi lại quay ra bán cậu đâu. Yên tâm đi!”

Nghe anh ta nói vậy tôi cũng an tâm, dù sao chuyện này không hề nhỏ, đừng để chúng tôi làm ơn mắc oán, giúp người lại tự dẫn lửa đến thiêu mình, dù sao cẩn thận vẫn hơn.

Sau đó công ty năng lượng kia lại mời chú Lê xử lý hậu sự cho Lưu Vạn Toàn, mặc kệ khi còn sống ông ta đã làm những gì, dù sao bây giờ ông ta cũng chết rồi, vẫn nên làm an táng cho cẩn thận.

Vào một buổi trưa hai tuần sau, chúng tôi đang ngồi ăn trưa ở nhà, trên tivi có phát tin tức một vị quan lớn trong tỉnh vì xuất hiện trong một tài liệu ghi chép các vụ làm ăn phi pháp đã bị cơ quan công an lập án điều tra…

Thật ra chúng tôi đều biết, nếu tin tức này được phát ra thì vụ án đã phải điều tra đến bảy tám phần rồi. Chuyện này cũng làm liên lụy đến công ty năng lượng của Lưu Vạn Toàn, có điều phần lớn trách nhiệm đều do Lưu Vạn Toàn đã chết chịu, những người làm việc cùng ông ta may mắn thoát được một kiếp.

Chuyện đi đến bước này coi như đã hoàn toàn kết thúc, về phần bọn Mao Khả Ngọc có tìm đến chúng tôi gây phiền phức nữa hay không… cũng chưa biết được. Có điều hai thầy trò đó lần này cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, vì dù sao Lưu Vạn Toàn thực sự bị bọn chúng giết.

Nhưng chắc đám người bỏ tiền ra thuê bọn chúng cũng không thể ngờ, người chết rồi mà vẫn có thể kéo bọn chúng đi cùng… Bởi vì “người đang làm thì có trời chứng kiến”, đừng thấy một số người hiện giờ vẫn đang tự do, nhưng ai nói trước được mấy năm nữa bọn họ sẽ thế nào?

Một buổi chiều, chú Lê nhận một việc nhỏ, bảo tôi và Đinh Nhất cùng đi… hóa ra là “dọn dẹp” một ngôi biệt thự. Bởi vì từ khi có Đàm Lỗi, những chuyện này cũng không cần tôi và Đinh Nhất đi

cùng nữa, chú Lê chỉ đưa Đàm Lỗi theo là xong.

CHƯƠNG

Lão già trong biệt thự

Nhưng lần này chú Lê lại nhất định bảo tôi và Đinh Nhất đi cùng, nói là muốn tôi nhìn xem trong biệt thự đó có phải có giấu thi thể không!

Tôi nghe mà im lặng, dù gì bây giờ chúng tôi cũng nhàn rỗi không có việc gì làm, đi xem một chút cũng được…

Lúc trước tôi đã định sau khi quay về từ núi Tây Nhạc, sẽ gặp chú họ nói chuyện một chút, không ngờ khi chúng tôi về thì chú ấy lại có việc nên vội vàng đi rồi!

Nhưng trước khi đi, chú ấy cũng dặn tôi, nếu Mao Khả Ngọc lại xuất hiện thì phải báo ngay cho chú… Tôi biết chú họ không phải là khách sáo nói với tôi như vậy, mà thật sự có chuyện, nên cũng không giữ, chỉ dặn chú ấy đi ra ngoài phải hết sức cẩn thận.

Căn biệt thự trong vụ lần này ngoại trừ vị trí tốt, thì nhà đã cũ lắm rồi, người chủ mua căn biệt thự này chỉ để đầu tư, chờ chính phủ quy hoạch lại sẽ kiếm một món hời.

Tuy nhà đã cũ, nhưng cũng không thể cứ để không! Vì thế người chủ cho thuê nơi này với giá thấp, chủ yếu là muốn có người chăm sóc nhà, để trong nhà có hơi người.

Suy nghĩ thì tốt, nhưng có rất nhiều người đến thuê đều chỉ

được vài ngày đã vội dọn đi…

Hỏi bọn họ vì sao không ở? Bọn họ đều kín miệng, không muốn nói rõ ra, chỉ nói là: "Nhà ông quá kỳ quái!"

Sau đó ông chủ căn nhà là ông Vương tự đến căn nhà đó ở một đêm, mới hoàn toàn hiểu sâu sắc hàm nghĩa của câu "Nhà ông quá kỳ quái!".

Trước đó, ông Vương cũng không tin ma quỷ, để chứng minh nhà mình sạch sẽ, ông ta còn gọi thêm mấy người anh em tốt, định sẽ cùng bọn họ qua đêm ở biệt thự… Đêm hôm đó, bọn họ còn mang theo bia, cổ vịt, tôm, định vừa ăn vừa chơi cờ tỉ phú.

Lúc đầu mọi người đều chơi rất thoải mái, trong biệt thự cũng không xảy ra chuyện gì kỳ quái. Đến tận sau mười hai giờ đêm, ông Vương buồn đi vệ sinh không nhịn được nữa nên chạy vào nhà vệ sinh ở tầng một. Không ngờ đúng lúc đó, ông ta đột nhiên nhìn thấy trong phòng khách ở tầng một hình như có người đang ngồi…

Lúc đó mấy người bạn của ông ta đều ngồi chơi trong phòng ăn, còn phòng khách thì chưa hề bật đèn, ông Vương nương theo ánh sáng nhà vệ sinh, nhìn thấy một người đàn ông ngồi trên chiếc ghế bành kiểu cũ. Tuy chỉ nhìn thấy một bên, nhưng có vẻ giống một ông lão lưng còng.

Lúc đó ông Vương đã uống mấy chai bia, cũng bạo gan hơn, nhưng khi nhìn thấy bóng người trong phòng khách, ông ta lập tức tỉnh hơi men.

Phản ứng đầu tiên của ông ta là hô to một tiếng: "Ai? Ông làm gì đó?!"

Câu nói của ông ta đánh động đến mấy người bạn trong phòng ăn, tất cả đều chạy ra hỏi xem có chuyện gì?

Ông Vương chỉ vào chiếc ghế bành trong phòng khách và nói:

“Trên ghế bành có một ông lão…” Nhưng ông ta mới nói được nửa câu thì ngây người, vì chiếc ghế bành khi nãy rõ ràng có người ngồi, mà bây giờ trống không.

Mấy người bạn đều cười nói có phải ông ta uống say rồi nên hoa mắt không? Ông Vương cũng giật mình, không biết là mình có thật sự nhìn thấy người hay không. Nhưng trong lúc mấy người bạn đang trêu ông ta uống say rồi, ông Vương đột nhiên phát hiện sau lưng bọn họ có thêm một người!

Như chim sợ cành cong, ông Vương run giọng hỏi: “Này, mọi người, hôm nay chúng ta có bao nhiêu người?”

Mấy người kia tưởng ông Vương định dọa bọn họ, liền cười đùa, nói: “Còn có bao nhiêu người, ông, tôi, Đại Chu, Tiểu Tống, còn có Vĩnh Cường…”

Nhưng sắc mặt ông Vương càng thêm tái nhợt, ông ta run rẩy giơ ngón tay chỉ về phía bóng người phía sau lưng bọn họ: “Vậy người đứng sau lưng các ông là ai?”

Lúc đầu mọi người vẫn cười ha ha, không coi lời ông Vương là thật, nhưng đến khi người đứng cuối cùng là Tiểu Tống quay đầu lại, ông ta lập tức hét lên một tiếng thảm thiết!

Lúc này bọn họ mới cùng quay lại, lần này cả đám đều nhìn rõ khuôn mặt tiều tụy, sắc mặt xanh lét của ông lão đứng sau lưng họ…

Theo ký ức của ông Vương, đêm hôm đó bọn họ chưa kịp lấy áo ấm đã chạy ra khỏi nhà, ông Vương còn không kịp đi giày! Cuối cùng không biết là do bị lạnh hay do sợ, tóm lại sau khi về nhà tất cả bọn họ đều bị bệnh.

Từ lúc đó, ông Vương mới hiểu ngôi biệt thự này thật sự có vấn đề! Nhưng trước khi mua ông ta đã tìm hiểu căn nhà này qua một người bạn đáng tin cậy, ngôi nhà này chắc chắn không có vấn đề

gì…

Căn biệt thự này từ khi xây xong đến giờ chưa từng có người chết ở đó, mà chủ nhân trước cũng là một ông lão đã ngoài tám mươi. Một năm trước ông ấy theo gia đình con gái sang Canada định cư, bởi vậy mới bán căn biệt thử cổ này.

Trước đó, ông lão kia đã ở đây mấy chục năm, chưa từng có chuyện gì xảy ra… Mà quan trọng nhất là ông lão kia vẫn còn sống, người ta vẫn còn sống mạnh khỏe tốt đẹp ở nhà con gái bên Canada.

Theo lý thuyết, bình thường chú Lê sẽ không nhận mấy chuyện nhỏ này, nhưng dù sao ông Vương cũng có quen biết với chú ấy, cho nên chú Lê đành đồng ý đến xem nhà hộ ông ta.

Thật ra, đối với những căn nhà cổ như thế này, thỉnh thoảng xuất hiện một số chuyện dị thường cũng là bình thường, dù sao căn biệt thự cổ này đã bị để trống một thời gian, có một số âm hồn trốn trong đó cũng là chuyện dễ hiểu.

Nhưng chuyện kỳ lạ ở chỗ, những âm hồn này bình thường đều sợ người, đặc biệt là những lúc nhân khí vượng, bọn chúng sẽ không chủ động trêu chọc người sống…

Nhưng theo như ông Vương miêu tả, âm hồn này không những trêu chọc những người trung niên bọn họ, mà ngay cả mấy người thanh niên trẻ tuổi cường tráng cũng không sợ!

Bởi vậy, chú Lê kết luận âm hồn này không phải là “âm hồn qua đường” đơn giản sống nhờ trong căn nhà trống, cho nên chú ấy mới bảo tôi đi cùng, xem có phải căn biệt thự cổ đó có chứa bí mật gì không thể cho ai biết không?

Đêm hôm đó, chú Lê dẫn theo ba chúng tôi đi đến biệt thự của ông Vương. Nhưng sau khi đến nơi tôi mới phát hiện ra chuyện không giống như tôi nghĩ, vì tôi không cảm nhận được gì trong căn

nhà này.

Ngôi biệt thự cổ này được xây dựng từ thập niên chín mươi, kiến trúc cũng không quá thực dụng, và không lấy được nhiều ánh sáng. Lần sửa chữa cuối cùng cũng hơn mười năm trước rồi, vì vậy chỉnh thể khiến người ta có cảm giác giữa ban ngày mà trong nhà cũng rất âm u.

CHƯƠNG

Người đứng xem

Nhưng dù như thế, trong lẫn ngoài nhà đến một con chuột chết cũng không có chứ đừng nói đến người chết… Tôi cũng đã đi quanh nhà một vòng, không cảm nhận được thứ gì có âm khí nồng đậm cả.

"Cháu nghĩ chú tính nhầm cho nhà này rồi, căn nhà này rất sạch sẽ mà…" Tôi cười xấu trêu chú Lê.

Chú Lê trợn mắt nhìn tôi: "Cháu biết cái gì? Bây giờ vẫn còn sớm, mặc dù trong phòng không có di cốt gì, nhưng theo như ông Vương miêu tả, chắc chắn có âm hồn mang lệ khí nặng ở đây."

Tôi nhìn xung quanh lần nữa, thấy nội thất ở đây đa phần theo kiểu cổ điển, nhưng vì không đồng bộ, nên không được đẹp cho lắm. Tôi quay lại hỏi chú Lê: "Đồ trong nhà này sao không theo bộ ạ? Không phải là ông Vương vừa mua thêm vào chứ?"

Chú Lê thấy tôi hỏi vậy, cũng quay người nhìn đồ dùng trong nhà, sau đó nghĩ rồi nói: "Đây chắc là một phần trong bộ sưu tập của ông Vương! Toàn là hàng giả ấy mà. Ông ta thích sưu tập đồ cổ, nhưng lại không biết phân biệt thật giả, cho nên thường xuyên phí tiền mua phải mấy đồ dởm. Có điều, chú cũng rất hâm mộ ông ta, mặc dù ông ta không có mắt nhìn, nhưng nếu ông ta biết đồ

trong tay mình là giả, sẽ không để người khác biết, ông ta sẽ đem những 'khoản học phí' này cất trong căn nhà không dùng này chứ sao."

Tôi hứng thú nhìn chăm chú những đồ trang trí kiểu cổ này, không phải nói chứ, mặc dù đây đều là hàng giả, nhưng có nhiều thứ trong này tôi cũng không xài nổi! Trong mắt tôi đây chính là những đồ cổ đầy giá trị!

Xem ra, chút tiền nhàn rỗi của tôi vẫn nên đi mua nhà ở, vàng bạc thôi, nếu không có bao nhiêu tiền cũng không đủ nộp học phí, coi như ném tiền qua cửa sổ thôi! Nhưng đúng lúc tôi đang ngắm nghía những thứ đồ dỏm giống y như thật này, thì bỗng nghe thấy chú Lê ồ lên một tiếng…

Tôi bèn quay đầu nhìn lại: "Sao thế ạ? Có gì không đúng sao?"

Chú Lê cũng không trả lời tôi ngay, mà chổng mông nhìn một cặp ghế bành không biết làm từ chất gỗ gì… Tôi đi đến bên cạnh chú ấy: "Sao thế ạ? Đôi ghế bành này có vấn đề gì sao?"

Chú Lê lắc đầu liên tục: "Đôi ghế bành này là hàng thật à? Là gỗ hoàng hoa lê* Hải Nam! Sau lại bị coi thành đồ dỏm ném ở đây? Đúng là… lãng phí của giời mà!"

** Ở Việt Nam gỗ hoàng hoa lê chính là gỗ sưa. (BT)*

Tôi thấy chú Lê kinh ngạc như vậy, vội hỏi chú ấy thứ này đáng giá bao nhiêu tiền? Có phải rất quý, rất đặc biệt không?

Chú Lê cười nói: "Mấy thứ đồ cổ này cũng khó nói, đầu tiên là đôi ghế bành này chắc chắn được làm từ gỗ hoàng hoa lê, có điều được bao nhiêu năm thì còn phải xem… Nếu là từ đời nhà Minh, thì rất đáng tiền."

Tôi thấy chú ấy nói ghế bành này được làm từ gỗ hoàng hoa lê, liền đưa tay ra sờ thử, tôi vừa chạm vào tay ghế thì có cảm giác

như bị điện giật, tay giật nảy về. Ngón tay cảm giác tê rần…

Tôi vuốt vuốt ngón tay bị điện giật tê dại, bực mình nói: “Shit! Đây là gì vậy, còn có điện sao? Gỗ không phải vật cách điện à?”

Chú Lê cũng nghĩ gỗ không có khả năng dẫn điện, thế là chú ấy cũng đưa tay sờ thử, kết quả chú ấy lại không thấy gì cả? Lúc đó tôi cũng cảm thấy khó hiểu, không biết sao lại có chuyện như vậy.

Lúc này chú Lê lại muốn kiểm chứng nên bảo tôi: “Hay cháu thử sờ lại để chú nhìn xem thế nào?”

Mặc dù lúc nãy bị giật không đau lắm, nhưng cảm giác bị điện giật cũng không vui vẻ gì, nên dù thế nào tôi cũng không muốn chạm lại. Chú Lê thấy tôi không đồng ý, liền dụ dỗ: “Hay cháu thử ngồi lên xem, dù sao trên người cháu cũng mặc quần áo, chắc chắn không bị giật đâu.”

Tôi quệt miệng nói: “Sao cháu lại thấy không đáng tin nhỉ? Chú Lê, mặc dù chú cháu mình không phải ruột thịt, nhưng chú cũng đừng lấy cháu ra làm thí nghiệm chứ? Sao không bảo đồ đệ Đàm Lỗi của chú ấy?”

Chú Lê cười ngượng: “Chú cũng muốn để nó thử lắm, nhưng nó thử cũng không ích gì! Cháu thử vẫn hơn! Cứ làm đi! Có chú ở đây, cháu sợ cái gì chứ?”

Sau đó tôi bị chú Lê vừa lôi vừa kéo bắt ngồi lên chiếc ghế kia… Vừa ngồi xuống thì cũng không thấy có vấn đề gì, chỉ thấy chiếc ghế này lạnh hơn bình thường, không giống cảm giác ngồi trên gỗ, mà lạnh thấu xương như ngồi lên kim loại vậy.

Sau đó, tôi nhìn sang chiếc ghế bành bên cạnh, có một ông già đang ngồi cạnh tôi. Ông lão kia khoảng ngoài sáu mươi tuổi, trên người mặc chiếc áo khoác nút vải ngắn truyền thống, nhìn qua giống như ông lão nhà địa chủ vậy.

Lúc tôi nhìn sang ông ta, ông ta cũng đang nhìn thẳng vào tôi không hề yếu thế, nhất thời bầu không khí trở nên ngượng ngùng… Cuối cùng tôi lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng này trước, chủ động chào ông ta.

“Chào ông, không biết ông tên là gì?”

Ông lão kia vẫn không nói gì, chỉ nhìn tôi chằm chằm. Lúc đó tôi cũng không biết nên làm gì, càng không biết tại sao ông ta lại trở thành âm hồn xuất hiện trong món đồ cũ này.

Nhìn cách ăn mặc của ông lão này thì có lẽ là người từ thời kỳ Dân Quốc, tôi định nói với chú Lê và Đinh Nhất là tôi đã thấy được ông lão trong lời kể của ông Vương! Nhưng ngẩng đầu lên đã không nhìn thấy bọn họ đâu nữa?

Lúc này không gian cũng biến đổi, không còn là phong cách trang hoàng của thập niên chín mươi nữa, mà như quay lại thời kỳ Dân Quốc.

Tôi mơ hồ nhìn xung quanh, muốn tìm thứ gì đó để xác định thân phận ông lão. Nhưng nhìn mãi chỉ thấy nơi đáng lẽ thường treo đồng hồ hình tròn, đang treo một bức thư pháp bốn chữ được viết bằng bút lông cỡ lớn: “Hậu đức tái vật*”. Nét bút cường tráng, mạnh mẽ, vừa nhìn là biết người viết ra là một người từng trải…

** Hậu đức tái vật: Ý chỉ tinh thần dân tộc Trung Hoa là truyền thống vô cùng quan trọng, một người có đạo đức giống như một mảnh đất rộng lớn trù phú, vạn vật cùng sinh trưởng.*

Tạm thời tôi và lão quỷ kia đều “Địch không động ta không động”, tôi tuyệt đối không làm ra hành động gì trước… Hơn nữa, tôi cũng không rõ ông lão ấy là thần thánh phương nào? Một lão quỷ từ thời Dân Quốc tại sao lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là do cặp ghế bành bằng gỗ hoàng hoa lê này sao?

Đột nhiên, tôi nhìn thấy từ một phía tường biệt thự có một đám

lính chạy ra! Xem ra bọn chúng chính là tay chân của một gã quân phiệt nào đó thời Dân Quốc… mặc dù chúng khí thế hung hăng, nhưng tôi không nhìn rõ mặt bọn chúng.

Hay nên nói những chuyện này chỉ là một số chuyện còn tồn tại trong ký ức của lão quỷ này, cho nên đối với người đứng xem như tôi, chuyện này hiểu đơn giản giống như xem phim vậy.

CHƯƠNG

XÀ NHÀ THÀNH GHẾ BÀNH

Vừa vào nhà đám lính đã đập đồ lung tung, thấy tiền cướp tiền, gặp đàn ông thì đánh, trong thoáng chốc cả tòa nhà yên bình bị chúng làm loạn lên, càng nhìn tôi càng chóng cả mặt.

May là đám lính này và tôi dường như là người của hai thế giới khác nhau, mà tôi chỉ là một người chứng kiến, bởi vậy cho dù chúng đánh loạn khắp nơi cũng không ảnh hưởng đến tôi…

Tóm lại, đám lính này như một đám thổ phỉ, cướp sạch sẽ những đồ trong nhà. Cảnh tượng này không phải là căn biệt thự của ông Vương, nó chỉ vẻn vẹn tồn tại trong trí nhớ của lão quỷ kia mà thôi.

Sau khi cuộc cướp phá kết thúc, một gã sĩ quan đi đến trước mặt lão quỷ, cười xấu xa và nói: “Tư lệnh của chúng tôi nói, ông rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, chuyện này không thể trách người khác.”

Lão quỷ hừ một tiếng: “Quay về bảo với tư lệnh của các người đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, tôi sẽ không bao giờ đưa phương pháp phối chế kia cho hắn!”

Nét mặt tên sĩ quan kia cứng lại, sau đó gã nói với lão quỷ bằng giọng nham hiểm: “Đơn thuốc đó đáng giá như vậy cơ à? Ông sẵn

lòng trơ mắt nhìn gia nghiệp to lớn này biến mất sao, đối với tư lệnh của chúng tôi thì giết ông chỉ như giết một con kiến… Ông cho rằng cánh tay mảnh khảnh này của ông có thể xoay chuyển vị thế vững chắc của tư lệnh chúng tôi?”

Lão quỷ kiên quyết nói dứt khoát: “Đó là chuyện của tôi, không cần phó quan Lý phiền lòng.”

Gã phó quan Lý bị thái độ của lão quỷ làm cho ngạc nhiên: “Được, tôi thấy ông đúng là chê mình sống quá lâu rồi!”

Sau đó phó quan Lý kia hung hăng dẫn theo đám tay chân mang đồ cướp được rời đi, lúc chuẩn bị đi còn vứt lại một câu: “Ông tự suy nghĩ đi, có nhiều thứ sống không giữ được, chết không thể mang theo, có đáng để mất mạng không?”

Lão quỷ vẫn không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn đám người kia ra khỏi nhà…

Trí nhớ của lão quỷ cũng không rõ ràng, có vẻ cấp trên của phó quan Lý kia muốn phương pháp điều chế gì đó từ lão quỷ, nhưng lão quỷ không muốn đưa cho hắn, nên đối phương cho người đến nhà “Đánh, đập, đoạt”, ép ông ta phải giao phương pháp kia ra.

Sau khi phó quan Lý rời đi, trước mặt lão quỷ xuất hiện một chiếc hộp gỗ nhỏ, sau đó ông ta gọi tất cả người làm trong nhà đến, bình tĩnh nói với bọn họ: “Hiện tại trong nhà đột nhiên xảy ra chuyện, sắp có họa lớn đến nơi, mặc dù mọi người đều đã ký khế ước bán thân, nhưng tôi cũng không muốn vì vậy mà hại tính mạng mọi người. Tôi vốn định sẽ chia cho mỗi người một ít tiền, nhưng vừa rồi đều bị đám lính kia cướp hết, bây giờ chỉ còn giấy bán thân này, mọi người tự cầm lấy rồi chạy đi!”

Đám người làm nghe xong mặt đều xám như tro, đại đa số bọn họ đều không nơi nương tựa, bây giờ đột nhiên bảo họ rời đi, họ biết đi đâu để kiếm sống đây.

Mặc dù nghĩ thế, nhưng mọi người vẫn đồng ý rời đi, dù sao cũng tốt hơn ở lại đây chờ chết, nên cuối cùng tất cả người làm đều cầm giấy bán thân rời đi.

Lão quỷ thấy người làm đã đi hết, ông ta quay về phòng, thay một bộ đồ sạch sẽ, sau đó đến từ đường trong nhà, dùng một sợi dây thừng treo cổ trên xà nhà.

Nhìn cảnh này tim tôi giật thót, không biết thứ kẻ kia muốn là phương pháp điều phối thứ gì, lại quan trọng đến nỗi lão quỷ này thà chết cũng không đồng ý theo yêu cầu của đám lính…

Sau khi tỉnh lại từ trong ký ức của lão quỷ, mấy người chú Lê đã đứng quanh tôi! Tôi lập tức bật dậy khỏi cái ghế bành gỗ hoàng hoa lê kia: “Vấn đề đúng là xuất hiện ở cái ghế này!”

Nhưng tôi vẫn không hiểu, trong ký ức của lão quỷ không hề nhìn thấy chiếc ghế bành này! Vì sao tàn hồn của ông ta lại lưu lại trên thứ này?

Chú Lê bảo tôi kể lại mọi chuyện cẩn thận, khi chú ấy nghe tôi nói cuối cùng lão quỷ tự treo cổ trên xà nhà, như hiểu ra được điều gì đó chú gật gù: “Hóa ra chuyện là như vậy…”

Tôi tò mò: “Hóa ra chuyện là thế nào ạ?”

Chú Lê chỉ vào một chiếc ghế bành: “Nếu như chú đoán không sai, thì gỗ làm nên đôi ghế bành này chính là thanh xà nhà mà lão quỷ kia đã treo cổ…”

“A? Không thể nào, xà nhà có người treo cổ tự tử mà còn được dùng lại làm đồ trong nhà? Sao có thể làm thế chứ?” Tôi không tin.

Chú Lê lườm tôi: “Có gì mà không thể? Bây giờ gỗ hoàng hoa lê Hải Nam quý thế nào chứ? Nếu có người khi phá nhà phát hiện ra xà nhà cũ là hoàng hoa lê Hải Nam, cháu nói xem người ta có thể xem nó như gỗ bình thường mà bỏ đi không? Đây chính là loại gỗ

quý hiếm có thể đổi lấy vàng ròng bạc trắng đấy!"

Hóa ra là thế, hơn nữa, lão quỷ này là người sống từ thời Dân Quốc, đã nhiều năm trôi qua như thế, ai còn nhớ được đã từng có người treo cổ trên xà ngang chứ?

Sau đó chú Lê nói với tôi, việc dùng xà nhà cũ làm đồ dùng trong nhà cũng là chuyện rất bình thường, nghe nói có người còn dùng ván quan tài để làm thành đồ dùng trong nhà ấy chứ? Bây giờ, thiếu gì những kẻ vì tiền mà chuyện gì cũng dám làm.

Hiện giờ mặc dù chúng tôi đã tìm ra được vấn đề trong căn biệt thự, nhưng lại không đơn giản là chuyện chỉ cần dọn cái ghế đi chỗ khác, vì đôi ghế bành này dù đưa đến đâu thì lão quỷ này cũng sẽ theo đến đó tác oai tác quái, cho nên muốn giải quyết triệt để vấn đề, phải tiễn ông ta đi mới được.

Theo như ông Vương miêu tả và tình huống tôi nhìn thấy, tôi biết lão quỷ này không thể nói chuyện bình thường với chúng tôi được, hay nên nói là, lão quỷ đó bây giờ chỉ còn là một phần chấp niệm mà thôi…

Chú Lê nói dạng âm hồn này là khó chơi nhất, không còn ý thức, chỉ chấp nhất với chấp niệm trước khi chết, mà quan trọng là chưa cần nói đến nguyện vọng khi còn sống là gì, cái chính là rất khó xoa dịu được oán khí trong lòng ông ta.

Tôi thấy chuyện này quá phiền toái, tiễn cũng không tiễn đi được, để cũng không để lại được! Tôi nghĩ nếu không được thì để ông Vương mang đôi ghế kia lên chùa miếu nào đó đi! Chú Lê thấy tôi nghĩ thế thì trừng mắt với tôi và nói: "Vớ vẩn, sao có thể giải quyết vấn đề theo kiểu thô bạo như thế?"

Tôi không phục: "Vậy chú bảo nên làm thế nào?"

Chú Lê suy nghĩ rất lâu mới nói: "Biện pháp không phải không có, có điều hơi nguy hiểm…"

Tôi nhướng mày: “Nguy hiểm thế nào ạ?”

Chú ấy bảo: “Chính là mời quỷ nhập vào người, lão quỷ này không có ý thức bởi vì ông ta đã thành quỷ quá lâu rồi! Chỉ cần để ông ta nhập vào người, lúc đó sẽ thức tỉnh được ý thức khi còn là người của ông ta, đến lúc đó chúng ta sẽ tìm cách nói chuyện, khuyên ông ta đi Âm Ti báo danh…”

CHƯƠNG

PHƯƠNG PHÁP ĐIỀU CHẾ HỒNG HOÀN

Tôi không kiên nhẫn nói với chú Lê: "Chú nói mãi cháu vẫn chưa hiểu có gì nguy hiểm ạ?"

Chú Lê thở dài: "Mời quỷ nhập vào người đương nhiên sẽ có những nguy hiểm nhất định, ví dụ như nếu chẳng may lão quỷ này sau khi nhập vào lại không muốn đi thì sao? Hoặc nếu ông ta không muốn đến âm ti báo danh, cứ cố chấp bám lấy chấp niệm khi còn sống của mình để ở lại dương gian thì sao? Còn nữa, đưa âm hồn vào người sẽ tổn hại dương khí… Tóm lại một câu, rất mạo hiểm."

Tôi đột nhiên cảm thấy chuyện này không đáng tin lắm! Nhìn mấy người xung quanh, thể chất của chú Lê và Đinh Nhất đều thuần dương, không thể dẫn quỷ nhập vào người, Đàm Lỗi lại là đồ đệ bảo bối của chú Lê, nên chú ấy sẽ không nỡ! Chuyện này nhìn đi nhìn lại không phải chỉ có mình tôi sao?

Tôi đành nói: "Được rồi, để cháu làm đi ạ! Mạo hiểm thì mạo hiểm, cháu thấy lão quỷ này trước khi chết khí phách rất kiên cường, ông ta đáng lẽ không nên có kết quả như vậy mới đúng…"

Nhưng chú Lê lại lắc đầu liên tục: "Cháu không được! Nếu lão quỷ này nhập vào người cháu, chỉ sợ sẽ bị thứ trong người cháu ăn

mất!”

Hờ?! Sao tôi lại quên mất kẻ kia chứ? Tên kia thích nhất là ăn hồn ma, lão quỷ này đi vào rồi sợ là không đi ra được nữa, đến lúc đó khỏi mất công khuyên bảo ông ta đến Âm Ti báo danh.

Cuối cùng việc dẫn quỷ nhập vào người phải để Đàm Lỗi thực hiện, mặc dù ngoài miệng cậu ta nói không vấn đề gì, nhưng nhìn ánh mắt cậu ta thì có vẻ rất lo lắng… Tôi vỗ vai cậu ta an ủi: “Đừng sợ! Có sư phụ và sư huynh cậu ở đây, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu… Sư phụ cậu sao nỡ để đồ đệ duy nhất của mình chịu nguy hiểm chứ?”

Đàm Lỗi không nói gì chỉ cười khan vài tiếng, nhưng nhìn nét mặt cậu ta có vẻ không tin lời tôi nói cho lắm, thế là tôi dùng ánh mắt thông cảm nhìn cậu ta: “Haizz… Không còn cách nào, cậu tự chọn sư phụ, khổ cũng phải kiên trì.”

Mọi chuyện sau đó đều giao cho chú Lê xử lý, đầu tiên chú ấy dán một lá bùa “Chiêu hồn” lên sau lưng Đàm Lỗi, sau đó bảo cậu ta ngồi lên chiếc ghế bành kia giống tôi khi nãy.

Sau khi đã chuẩn bị kỹ càng, chú Lê bấm thủ quyết, bắt đầu khởi động bùa chiêu hồn… Chỉ thấy Đàm Lỗi vừa nãy còn ngồi ngay ngắn trên ghế, lúc này ánh mắt dần trở nên mê mang, cơ thể dần còng xuống.

Chú Lê thấy đã đến thời cơ, lập tức lớn giọng nói với Đàm Lỗi: “Âm hồn phía trước nghe lệnh, ông đã ở lại dương gian nhiều năm, nay lệnh ông nhanh chóng đến Âm Ti báo cáo!”

Đôi mắt đang mê mang của Đàm Lỗi đột nhiên trừng lên nhìn mấy người chúng tôi, sau đó gằn giọng nói: “Các người là ai? Có phải Lý Lão Chu phái các người đến không?”

Chúng tôi quay ra nhìn nhau, người nào cũng nghĩ thầm cái quái gì vậy? Ai mà biết Lý Lão Chu là đứa nào chứ? Ông ta thấy chúng

tôi không ai lên tiếng thì giận dữ nói: “Đừng mơ tưởng, phương pháp điều phối kia ta có mang theo vào quan tài cũng không đưa cho các người!”

Chú Lê không chịu được nữa, bèn hắng giọng, nói: “Ông thực sự đã mang theo phương pháp điều phối gì đó vào quan tài rồi, ông đã chết rất lâu rồi… Chẳng lẽ ông không nhớ sao?”

Lão quỷ nghe mà sững sờ, hoảng hốt một lúc lâu mới đăm chiêu nói: “Đúng vậy… tôi đã chết, tôi thực sự đã mang theo phương pháp phối thuốc vào quan tài. Ai… không thể truyền lại phương pháp kia, tôi thật thẹn với tổ tiên!”

Đây là ý gì? Không phải ông ta nhất định muốn giấu phương pháp kia đến chết sao? Tại sao lại muốn truyền cho đời sau? Nghĩ vậy tôi hỏi thử ông ta: “Ông cụ này, xin hỏi tên họ của ông là gì? Không biết phương pháp điều phối ông nói đến là thứ gì? Sao lại khiến ông phải dùng mạng để bảo vệ nó?”

Lão quỷ nghe tôi hỏi như vậy, nghiêng đầu nhìn tôi, vẻ mặt ông ta thương cảm, lắc đầu nói: “Năm đó, khi con trai tôi chết cũng tầm tuổi như cậu, nếu như nó còn sống thì phương thuốc gia truyền của nhà tôi đã không biến mất ở chỗ tôi…”

Sau đó, lão quỷ kể cho chúng tôi nghe, ông ta tên là Đoàn Thụ Lý, nguyên quán ở Quảng Đông, khi còn sống là một thầy lang. Gia tộc bọn họ có một loại thuốc gia truyền là Hồng Hoàn, mặc dù không phải chữa được bách bệnh, thế nhưng nếu bị bệnh nặng chỉ cần uống một viên thì sẽ tốt lên, đặc biệt là người bị ngoại thương, chỉ ăn một viên Hồng Hoàn vào thì sẽ bảo toàn được tính mạng.

Tuy Hồng Hoàn là phương thuốc tổ truyền của nhà họ Đoàn, nhưng Đoàn Thụ Lý biết mọi chuyện cũng không thể làm quá, thuốc này mặc dù có thể cứu mạng, nhưng nếu như nhà họ Đoàn

dùng loại thuốc này cứu những người quyền cao chức trọng, sẽ bị tổn hại âm đức!

Cho nên thuốc Hồng Hoàn này mặc dù vô cùng nổi tiếng, nhưng giá tiền của nó lại không đắt, dân chúng bình thường bị bệnh cũng có thể mua được. Đương nhiên, những vị thuốc để tạo ra Hồng Hoàn cũng không phải quý hiếm, chỉ là những vị thuốc thông thường, vì vậy sự quý giá của Hồng Hoàn này nằm ở công thức tạo nên nó.

Vốn Đoàn Thụ Lý có một người con trai độc nhất, lẽ ra ông ta đã truyền lại phương thuốc này cho anh ta. Nhưng anh ta lại nhất định ra nước ngoài theo học Tây y, kết quả trên đường trở về tàu gặp tai nạn, táng thân nơi biển rộng, nhà họ Đoàn từ đó về sau không còn con cháu kế thừa y bát nữa.

Sau đó, có rất nhiều người thấy Đoàn Thụ Lý đã cao tuổi, thi nhau đến ra giá cao muốn mua lại phương pháp điều chế Hồng Hoàn. Nhưng Đoàn Thụ Lý là một người cố chấp, ông ta cảm thấy phương thuốc này là gia truyền của nhà họ Đoàn, sao có thể tùy tiện đem bán đi?

Thật ra, lúc đó Đoàn Thụ Lý có hai người cháu trai, ông ta đã từng suy nghĩ đến việc truyền lại phương thuốc cho bọn họ, nhưng không ngờ cả hai đứa cháu này đều "tóc dài nhưng não ngắn", phương thuốc còn chưa biết, đã đi khắp nơi rêu rao tìm người mua!

Chuyện này nhanh chóng truyền đến tai Đoàn Thụ Lý, lúc đó ông ta tức đến suýt ngất đi, cuối cùng ông ta họp gia tộc, nói rõ ràng với hai đứa cháu kia đừng mơ tưởng đến phương pháp phối thuốc nữa!

Nhưng không ngờ, một trong hai đứa cháu đã liên hệ được với người mua là một tên quân phiệt Lý Lão Chu. Tên này vừa nghe

thấy con vịt sắp vào tay mình lại bay mất, giận tím mặt, thế là hắn năm lần bảy lượt phái lính đến tìm Đoàn Thụ Lý gây phiền phức, ép ông ta giao ra phương pháp phối Hồng Hoàn.

Đoàn Thụ Lý biết Lý Lão Chu xuất thân từ thổ phỉ, chắc chắn là một kẻ lòng dạ ác độc, thậm chí hắn còn bắt đứa cháu đã đồng ý bán phương thuốc cho hắn, nói anh ta là tội phạm lừa đảo, nếu nhà họ Đoàn không giao ra phương pháp phối Hồng Hoàn sẽ xử bắn anh ta.

Nhưng Đoàn Thụ Lý là ai? Lúc nghe thấy cháu trai bị bắt, ngay đến một giọt nước mắt cũng không rơi, ông ta sao có thể vì một đứa cháu vô dụng như vậy mà bán rẻ tổ tiên chứ? Thế là ông ta quả quyết cự tuyệt yêu cầu của Lý Lão Chu.

CHƯƠNG

TRĂM SÔNG ĐỔ VỀ MỘT BIỂN

TLý Lão Chu thấy Đoàn Thụ Lý không nể mặt mình, cũng không khách sáo nữa, lập tức cho người đập chết người cháu ngốc nghếch của Đoàn Thụ Lý. Người cháu này là con của anh trai Đoàn Thụ Lý, anh trai ông ta thấy con mình chết rồi, liền tìm đến đòi liều mạng với Đoàn Thụ Lý.

Vậy mà Đoàn Thụ Lý chỉ cần nói một câu đã đuổi anh trai về: "Nếu anh có gan thì đi mà tìm Lý Lão Chu liều mạng đi! Con của anh chọc đến hắn trước nên mới bị giết, sao anh có thể đổ lên đầu tôi?"

Từ đó về sau họ hàng của Đoàn Thụ Lý không đến nhà ông ta nữa, tới cuối cùng cũng không biết là ai đã lo liệu thi thể cho ông ta…

Mấy người chúng tôi nghe ông ta kể xong cũng đều cảm thấy ông già này rất thảm, thật ra từ đầu đến cuối ông ta chẳng qua chỉ muốn tìm một người để truyền thừa lại phương thuốc tổ truyền của nhà họ Đoàn.

Nhưng tiếc là ngoại trừ Đoàn Thụ Lý… những người khác chỉ coi trọng lợi ích, không hề hứng thú với trị bệnh cứu người. Cho nên chuyện khiến Đoàn Thụ Lý hối hận nhất chính là không thể

tìm được một người để truyền lại phương thuốc, cuối cùng chỉ có thể mang phương thuốc này xuống suối vàng.

Chú Lê lúc này thở dài, nói: “Lão tiền bối, tôi rất hiểu tâm trạng hiện giờ của ông, bởi vì tôi đã từng trải qua một khoảng thời gian đau khổ vì không tìm được ai thích hợp kế thừa y bát. Nhưng bây giờ tất cả những điều đó đối với ông cũng chỉ là chuyện đã qua, kể cả ông có hối hận hay lo lắng cũng không thể thay đổi được sự thật này. Tôi khuyên ông vẫn nên sớm xuống địa phủ đi, nếu không trì hoãn thời gian dài đối với ông rất không tốt…”

Vậy mà ông ta lại lắc đầu và nói: “Hiện giờ tôi vẫn chưa thể đi, bởi vì vừa đến địa phủ là tôi sẽ quên toàn bộ những chuyện trước đây, đến lúc đó phương thuốc Hồng Hoàn của nhà họ Đoàn thật sự sẽ thất truyền trên tay tôi.”

Tôi nghe xong giật mình, nói: “Ông cụ à! Ý của ông là ông vẫn nhớ kĩ phương thuốc Hồng Hoàn kia?”

Đoàn Thụ Lý nghe thế gật đầu: “Đương nhiên, thứ được tổ tiên truyền lại làm sao có thể dễ dàng quên được?”

Lúc này, tôi thật sự khâm phục ông lão này từ đáy lòng, làm cô hồn dã quỷ ngơ ngác nhiều năm như thế, suýt nữa quên hết chính bản thân mình… Nhưng lại có thể nhớ kĩ phương thuốc “Hồng Hoàn”, xem ra trong lòng ông ta cực kì quan tâm chuyện này! Nếu như không giải quyết được tâm sự của Đoàn Thụ Lý, chỉ sợ rất khó khuyên ông ta xuống Âm Ti.

Nghĩ tới đây tôi vội bảo với Đoàn Thụ Lý: “Ông Đoàn à, cách điều chế này chỉ có thể truyền cho con cháu nhà họ Đoàn thôi sao?”

Đoàn Thụ Lý nghe xong cười lạnh: “Mạch nhà tôi đã đứt đoạn, con của anh trai và em trai đều không nên người, con cháu chúng nó có thể tốt hơn sao? Chỉ sợ phương pháp điều phối đến tay đời

sau của chúng nó cũng sẽ bị bán lấy tiền… Bằng không năm đó tôi đã sớm truyền cho chúng nó rồi.”

Tôi nghe vậy thì gật đầu: “Nếu đã như thế này, vậy thì tôi biết một bác sĩ, cũng chính là lang trung, y thuật của anh ta rất giỏi, không biết ông có đồng ý truyền phương thuốc này cho anh ta không?”

Đoàn Thụ Lý nghe xong, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Vậy trước tiên để tôi gặp mặt cậu ta rồi mới có thể cân nhắc có truyền phương thuốc cho cậu ta hay không!”

Tôi nghe vậy lập tức vui mừng: “Được ạ! Vậy bây giờ tôi sẽ gọi anh ta tới!”

Chú Lê đứng bên cạnh nghe tôi nói mà ngạc nhiên: “Giờ hơn nửa đêm rồi, cháu định gọi ai tới?”

Tôi cười hì hì trả lời: “Lão Triệu ạ! Anh ấy luôn rất có hứng thú với những thứ này, mà như vậy ông Đoàn cũng coi như giải quyết xong tâm sự, chỉ cần vài phút là ông ấy có thể xuống Âm Ti báo cáo rồi!”

Chú Lê nghe xong thấy cũng hợp lý, nhưng chú lại cảm thấy lão Triệu chưa chắc sẽ đến. Tôi bảo chú yên tâm, chỉ cần tôi nói tình huống ở đây thì dù đang ở nước Mỹ anh ấy cũng “bay” về…

Đúng như tôi nói, lão Triệu nghe điện thoại của tôi xong rất vui mừng, anh ấy bảo tôi nhất định phải giữ ông lão, anh ấy sẽ tới nhanh nhất có thể.

Đương nhiên tôi cũng không nói quá rõ ràng cho lão Triệu biết, bởi vì tôi không thể trực tiếp nói với anh ấy rằng: “Có một lão quỷ hơn một trăm tuổi muốn nhìn xem anh có tư chất kế thừa y bát của ông ta hay không?” Nếu như tôi nói như thế có khi lão Triệu sẽ cho là tôi uống say, không thì cũng bị ấm đầu.

Tốc độ của lão Triệu nhanh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của chúng tôi, nhưng khi anh ấy nhìn thấy Đàm Lỗi đang ngồi còng lưng trên ghế thì mặt mũi trở nên ngơ ngác…

Lão Triệu hít sâu một hơi, sau đó điều chỉnh tâm trạng rồi nói với tôi: “Em vợ lại đây, giải thích với anh rể một chút đây là ông Đoàn mà em đã nói trong điện thoại à?”

Tôi vội kéo lão Triệu qua một bên nói: “Thầy thuốc như mẹ hiền mà, thằng bé này đang bị động kinh, em không còn biện pháp nào khác nên mới phải gọi anh qua đây. Anh chỉ cần coi đó là một ông già, nói chuyện với ông ta một lúc, ông ta hỏi cái gì anh cứ thành thật trả lời là được rồi.”

Lão Triệu nghe xong nghi ngờ hỏi: “Sao anh cứ có cảm giác cậu đang lừa anh vậy?”

Tôi nghe thế thì cuống lên! Người thông minh thật khó lừa gạt, thế là tôi không nói nhiều nữa mà trực tiếp đẩy anh ấy đến ngồi cạnh Đàm Lỗi, sau đó nịnh nọt nói với Đàm Lỗi: “Ông Đoàn à, anh này chính là người mà tôi đã nói có trình độ y thuật cao siêu… là thầy lang.”

Lão Triệu nghe tôi giới thiệu là một thầy lang thì sắc mặt rất khó coi, nếu như không phải tôi đang dùng sức ấn, chắc anh ấy đã đứng lên rồi.

Buồn cười nhất là Đoàn Thụ Lý bảo tất cả chúng tôi ra ngoài! Nói là lát nữa nội dung câu chuyện không tiện cho chúng tôi nghe!

Tôi thầm nghĩ ai mà đồng ý nghe chứ, nếu như không phải đang lo lắng an toàn của lão Triệu, chúng tôi đã ra ngoài từ lâu rồi!

Nhưng nếu chúng tôi không đi thì Đoàn Thụ Lý sẽ không nói… Không còn cách nào khác chúng tôi đành bước ra ngoài, sau đó Đinh Nhất lặng lẽ đi vào nghe lén để đảm bảo an toàn của lão Triệu.

Tôi và chú Lê chờ ở cửa một lúc, tôi hơi bận tâm, hỏi: “Chú có nghĩ hai người họ, một là Tây y hiện đại và một là Trung y dân tộc có thể kết hợp với nhau không?”

Chú Lê suy nghĩ rồi nói: “Mặc kệ Trung y hay Tây y, phía sau chẳng phải đều có chữ y đấy thôi, chú tin rằng chỉ cần là bác sĩ trị bệnh cứu người, cuối cùng cũng đều là trăm sông đổ về một biển.”

Tôi thấy chú Lê nói cũng có lý, chắc bọn họ sẽ không đến mức đánh nhau! Trong lúc tôi đang suy nghĩ lung tung, cửa đã được mở và lão Triệu mặt đầy hưng phấn từ trong đó đi ra.

Anh ấy nhìn thấy tôi đang đứng ở cửa lập tức mừng rỡ và nói: “Anh đi trước đây, anh phải về nghiên cứu phương thuốc này đã rồi nói, cậu giúp anh cám ơn ông Đoàn nhé!” Nói xong lão Triệu quay người muốn đi.

Tôi nghe xong vội vàng kéo lão Triệu lại: “Đừng vội đi như thế! Phương thuốc Hồng Hoàn đó anh cảm thấy thế nào? Có phải thần kỳ như ông ta đã nói không?”

CHƯƠNG

LÃO TRIỆU MẤT TÍCH

Lão Triệu nghe tôi hỏi thế thì nhướng mày, sau đó nói với vẻ do dự: "Anh đã đồng ý với ông ấy sẽ không nói phương thuốc này cho những người không hiểu về y, nhưng vì cậu là em vợ anh nên có thể nói thật cho cậu biết, thứ này cực kì có giá trị, là một báu vật đã thất truyền của giới Trung y nước ta."

Tôi thấy lão Triệu đánh giá nó cao như thế, xem ra thứ này đúng như Đoàn Thụ Lý đã nói, là một phương thuốc cứu mạng cực tốt! Nếu như không phải tàn hồn của ông ta vẫn luôn bám vào chiếc ghế này, có lẽ nó đã biến mất mãi mãi.

Chờ đến lúc tôi đi vào một lần nữa, chú Lê đã bắt đầu dẫn hồn, vì đã giải quyết xong "tâm nguyện" nên Đoàn Thụ Lý ra đi khá bình lặng, ông ta đã hoàn thành mục đích quan trọng nhất khi ở lại trần gian, bởi vậy cũng không dừng lại quá lâu mà rất vui sướng rời đi.

Ông Vương nghe thấy chúng tôi nói đã quét dọn "sạch sẽ" biệt thự cổ của ông ta thì kích động lắm. Lúc sau chú Lê còn hỏi ông ta về chiếc ghế gỗ hoàng hoa lê kia, vì sao đây rõ ràng là một chiếc ghế hoàng hoa lê thực sự, mà lại được đặt giữa một đống đồ giả?

Ông Vương nghe thế thì thở dài, sau đó mới nói với chú Lê, thật

ra đôi ghế bành này ông ta đã bỏ ra một số tiền lớn để mua nó, đây chính là đôi ghế gỗ hoàng hoa lê từ thời đại Minh Thanh.

Vậy mà khi ông ta tìm một cao nhân đến thì lại phát hiện đây là hàng mới được làm cũ, mặc dù nó đúng là gỗ hoàng hoa lê, nhưng lại mang phong cách hiện đại mà không phải đời nhà Minh Thanh. Thế là cuối cùng ông Vương vẫn giữ nguyên tắc của mình, ném chiếc ghế gỗ hoàng hoa lê vào giữa đống "học phí" đó.

Chính vì chuyện này mà mỗi khi nói về ông Vương, chú Lê lại than thở: "Trước đây chú luôn cảm thấy ông Vương là một lão nhà giàu mới nổi, cứ có tiền là mua đồ cổ mà thật ra thì chả hiểu cái quái gì. Nhưng sau khi ông ta mua hàng giả về xong lại không lừa bán cho người khác, cách làm này thật khiến người khác phải nể phục."

Sau đó đến lúc trả tiền, ông Vương đưa đôi ghế bành kia cho chú Lê rồi nói: "Mặc dù đây không phải một đôi ghế gỗ hoàng hoa lê từ thời Minh Thanh, nhưng nó thực sự là gỗ hoàng hoa lê, nếu đặt nó giữa một đám đồ dởm cũng đáng tiếc, nhưng nếu tôi lấy ra nhìn thì lại thấy phiền lòng… Thế chẳng bằng đưa nó cho ông, ông đừng chê nó là một đôi ghế gỗ hoàng hoa lê làm giả thời nhà Minh Thanh nhé!"

Chú Lê nghe thế vội nói: "Làm sao lại chê chứ? Hiện giờ gỗ hoàng hoa lê ở Hải Nam cũng không còn nhiều, chiếc ghế này rất có giá trị cất giữ, nếu ông đã đồng ý bỏ đi những thứ mình yêu thích, vậy tôi cũng không khách sáo."

Thật ra theo tôi thấy, chú Lê khá thích đôi ghế bành này, trông nó cao cấp hơn nhiều chiếc ghế gỗ lim ở nhà chú!

Sau đó vài ngày tôi gọi điện cho lão Triệu, hỏi anh ấy về phương thuốc mà ông Đoàn Thụ Lý đưa cho thế nào? Anh ấy trở về có cẩn thận nghiên cứu hay không? Lão Triệu hưng phấn trả lời

tôi rằng hiện giờ đang viết một luận văn liên quan đến phương thuốc này, đến lúc đó sẽ công bố trên một tạp chí khoa học quốc tế, chắc chắn sẽ làm cho giới y học chấn động!

Tôi nghe xong dặn dò lão Triệu: “Anh cũng đừng quá mê tín vào phương thuốc này, dù sao nó được nói ra từ miệng một lão quỷ, quỷ hay nói linh tinh anh có biết không?”

Lão Triệu nghe thế cười nói với tôi: “Cậu cứ yên tâm đi, anh phải làm thí nghiệm trước chứ, không có số liệu cụ thể làm sao có thể tin tưởng phương thuốc này? Cậu cứ chờ tin tốt của anh đi!”

Tôi thấy thái độ nhiệt tình của lão Triệu cao như thế, xem ra phương thuốc Hồng Hoàn này quả thực rất thần kỳ! Nhưng lúc đó tôi cũng không ngờ được, một phương thuốc nói ra từ miệng quỷ lại mang đến cho lão Triệu một lần nguy hiểm trước giờ chưa từng có…

Lúc đầu tôi không để chuyện này trong lòng, lúc trước nghĩ đến muốn đưa phương thuốc này cho lão Triệu bởi vì anh ấy thực sự là một thầy thuốc tốt, tuyệt đối sẽ không vì lợi ích mà bán đi phương thuốc này… Mà tôi cũng tra tìm trên mạng trang tạp chí quốc tế về y học đó, mẹ nó chứ, toàn là tiếng Anh, kể cả có đăng lên tôi cũng đâu có hiểu?

Nhưng không ngờ một tháng sau, tôi đột nhiên nhận được điện thoại của Chiêu Tài, giọng chị ấy nghe qua điện thoại khá bối rối, tôi nghe là biết đã có chuyện xảy ra!

“Chị trước tiên đừng có gấp, nói rõ ràng mọi chuyện cho em…” Tôi kiên nhẫn bảo.

Chiêu Tài nghe xong đợi cảm xúc bình tĩnh mới nói: “Anh rể cậu mất tích rồi.”

Tôi nghe mà sững sờ, cứ ngỡ mình nghe nhầm, tôi bảo Chiêu Tài nói lại lần nữa. Lần này tôi nghe rất rõ ràng, chính xác Chiêu

Tài nói là: "Anh rể cậu mất tích…"

Sau đó Chiêu Tài nói cho tôi biết, trong một tháng gần đây, lão Triệu vì tập trung vào một bản luận văn mà vẫn luôn không về nhà, anh ấy cứ chạy đi chạy lại giữa bệnh viện và phòng thí nghiệm. Chiêu Tài biết lão Triệu chắc chắn gặp một đề tài vô cùng hứng thú, cho nên mới mất ăn mất ngủ như thế, bởi vậy chị ấy cũng không làm phiền lão Triệu, thậm chí cả điện thoại cũng vài ngày mới gọi một lần.

Nhưng hôm qua, khi Chiêu Tài gọi điện cho lão Triệu như thường lệ, lại phát hiện điện thoại không thể nào kết nối được… Thế là Chiêu Tài lập tức gọi điện cho cơ quan của lão Triệu, vậy mà lại nhận được câu trả lời là lão Triệu vì muốn làm một đề tài nên đã không đến chỗ làm một tuần rồi.

Chiêu Tài tính một lúc thấy mình cũng đã gần một tuần không gọi cho lão Triệu, chẳng lẽ anh ấy đã gặp chuyện gì đó ở phòng thí nghiệm? Sau đó Chiêu Tài lập tức chạy tới phòng thí nghiệm, và gặp người bảo vệ là Tiểu Tôn ở cửa, cậu ta nói với Chiêu Tài rằng lão Triệu đã hai ngày không tới phòng thí nghiệm.

Đến lúc này Chiêu Tài thật sự ngơ ngác, điện thoại không gọi được, bệnh viện nói anh ấy xin phép nghỉ đề làm đề tài, bảo vệ phòng thí nghiệm thì nói mấy ngày nay anh ấy không đến, vậy cuối cùng lão Triệu đi đâu?

Nghe Chiêu Tài nói tới đây, tôi vội vàng hỏi: "Vậy chị báo cảnh sát chưa?"

Chiêu Tài nghe thế lo lắng nói: "Chị muốn báo cảnh sát nhưng không biết nói với họ thế nào, bởi vì căn bản là chị không biết anh ấy mất tích hôm nào."

Tôi nghe xong liền trách: "Chị của em ơi! Chị thật vô tâm quá, người đàn ông của mình mất tích vài ngày mới phát hiện."

Nghe tôi nói thế, Chiêu Tài gấp đến sắp khóc, giọng chị ấy xen lẫn tiếng khóc nức nở: "Trước đây lúc anh ấy làm đề tài bọn chị vẫn luôn như thế này, lão Triệu mà vào phòng thí nghiệm là không biết trời đất gì nữa, chị chỉ sợ quấy rầy anh ấy! Từ trước đến giờ có sao đâu, ai biết được anh ấy chỉ là một bác sĩ mà làm cái đề tài cũng mất tích chứ!"

Tôi nghe giọng Chiêu Tài thật sự sốt ruột, bèn nhẹ giọng an ủi: "Chị trước tiên đừng quá sốt ruột, em đi tìm người giúp đỡ cùng tìm kiếm, chị nhắn địa chỉ phòng thí nghiệm của lão Triệu cho em! Bây giờ chị cũng đừng đi lung tung, cứ về nhà chờ tin của em."

Trấn an được Chiêu Tài xong, tôi lập tức gọi cho Viên Mục Dã, hỏi cậu ta hôm nay có rảnh không, có thể giúp tôi một việc hay không?

Cậu ta cười và nói: "Hôm nay là lượt nghỉ của tôi, sao thế? Có chuyện gì à?"

Tôi nghe thế thở dài nói: "Anh rể của tôi mất tích rồi."

Viên Mục Dã giật mình hỏi: "Anh nói bác sĩ Triệu á? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh nói kỹ càng một chút…"

CHƯƠNG

Thuốc trường sinh bất lão

Sau đó tôi thuật lại những gì Chiêu Tài đã nói cho Viên Mục Dã, cậu ta nghe xong thì trầm tư, nói: "Trong thời gian gần đây bác sĩ Triệu có xảy ra mâu thuẫn với ai không? Ví dụ như với người bệnh?"

Tôi lắc đầu bảo: "Cậu không hiểu lão Triệu rồi, anh ấy nhanh trí lắm, EQ cũng không thấp, cho nên rất ít khi phát sinh mâu thuẫn với bệnh nhân… Mà trong thời gian này anh ấy vẫn luôn làm một đề tài, thời gian ở bệnh viện rất ít, chắc sẽ không có khả năng phát sinh mâu thuẫn với bệnh nhân chứ?"

Viên Mục Dã nghe xong thấy tôi nói cũng có lý, thế là cậu ta nói qua điện thoại với tôi: "Chúng ta ở đây đoán mò cũng chẳng có tác dụng gì, không bằng tới chỗ lão Triệu làm việc tìm hiểu tình hình rồi lại nói, biết đâu có thể tra ra một vài manh mối hữu ích thì sao?"

Tôi thấy điều này cũng hợp với suy nghĩ của mình, thế là hẹn cậu ta ở trước cổng bệnh viện của lão Triệu… Bởi vì số lần nằm viện của tôi quá nhiều, nên ở chỗ đó không ai không biết tôi là em vợ lão Triệu, ngay cả bảo vệ gác cổng thấy tôi cũng lập tức cười nói: "Bác sĩ Triệu mấy hôm nay không tới làm!"

Tôi nghe vậy thì cười và đi đến bên cạnh bảo vệ để nói chuyện, muốn hỏi xem trong thời gian này nhật ký ra vào của lão Triệu có gì bất thường hay không? Sau đó bảo vệ đó nói với tôi: “Bác sĩ Triệu trong thời gian này vô cùng bận rộn, cho nên không thường xuyên ở bệnh viện, bình thường anh ấy hay đến phòng khám vào sáng thứ ba và sáng thứ tư để xem bệnh, thời gian còn lại đều ở trong phòng thí nghiệm bên khu mới xây.”

Tôi nghe thấy lịch trình của lão Triệu mà đến bảo vệ ở cổng cũng nắm rõ, nếu thực sự có người mang ý xấu muốn làm gì với anh ấy thì không phải không có cơ hội…

Tôi tiếp tục hỏi: “Anh biết địa chỉ phòng thí nghiệm đó không?”

Người bảo vệ cười nói: “Biết chứ! Nơi đó cũng là một đơn vị thuộc bệnh viện, có lúc tôi cũng trực đêm ở đó.”

Tôi nghe xong không tiếp tục hỏi nữa, mà nháy mắt với Viên Mục Dã, để cậu ta đi vào cùng tôi trước đã rồi lại nói… Khi hai người chúng tôi đi vào khoa của lão Triệu thì nhìn thấy bác sĩ thực tập Tiểu Lý vẫn luôn đi cùng lão Triệu ở đó, cậu ta nhìn thấy chúng tôi tới thì khá ngạc nhiên, hỏi: “Sao anh lại tới đây? Hôm nay thầy Triệu không đi làm, thầy ấy đang ở phòng thí nghiệm bên khu mới xây!”

Tôi nghe thấy bên phía bệnh viện ai cũng cho là lão Triệu vẫn đang ở phòng thí nghiệm làm nghiên cứu, mà bên phòng thí nghiệm lại nghĩ anh ấy đang đi làm ở bệnh viện… Tôi bèn cười nói với Tiểu Lý: “Mấy ngày nay cậu có liên lạc với lão Triệu không?”

Tiểu Lý nghe xong bấm đốt ngón tay tính toán rồi nói: “Em đã gọi điện thoại cho thầy Triệu một lần vào thứ năm tuần trước, thầy nói rằng luận văn đã được đăng trên quyển tạp chí y học nước ngoài, thầy còn bảo nếu em có thời gian thì lên mà xem.”

Tôi nghe xong giật mình hỏi: “Luận văn của lão Triệu đã được

đăng? Cậu xem chưa?”

Nghe tôi nhắc đến luận văn của lão Triệu, Tiểu Lý cực kì hưng phấn nói: “Thầy Triệu quá giỏi! Luận văn của thầy vừa công bố đã chấn động toàn bộ giới y học, điều này là một bước nhảy vọt đối với nền y học của nhân loại!”

Tôi cũng chưa xem luận văn của lão Triệu, cho nên cũng không thể biết Tiểu Lý hưng phấn ở chỗ nào, thế là tôi hiếu kỳ hỏi: “Lợi hại thế cơ à? Vậy nội dung của luận văn này là gì? Cậu giải thích đơn giản một chút cho tôi với! Tôi không hiểu mấy thuật ngữ chuyên nghiệp của các cậu đâu.”

Tiểu Lý nghe thế thì cười lớn và nói: “Nói thẳng ra cũng rất đơn giản, luận văn của thầy Triệu là làm thế nào đổi mới tế bào cơ thể để có thể kéo dài tuổi thọ.”

Tôi nghe xong nhếch miệng nói: “Cậu không phải định nói với tôi đây là nghiên cứu thuốc trường sinh bất lão chứ?”

“Dĩ nhiên không phải! Trên thế giới này làm gì có người trường sinh bất lão? Nhiều nhất là thông qua biện pháp y học nào đó để kéo dài tuổi thọ mà thôi…”

Tôi nghe thế thì thầm chửi trong lòng, vậy phải xem kéo dài được bao lâu, nếu như “kít” một cái có thể sống đến hai trăm tuổi, vậy có khác gì “thuốc trường sinh bất lão”…

Tiểu Lý thấy tôi cúi đầu trầm ngâm, bèn than nhẹ: “Chỉ tiếc ý tưởng này mới chỉ tồn tại trên lý thuyết, muốn bắt tay vào làm là vô cùng khó khăn…”

Tôi nghe xong thì suy nghĩ rồi nói: “Có lẽ có những thứ thành quả của khoa học kỹ thuật không thích hợp nằm trong tay nhân loại…”

Tiểu Lý ngơ ngác nhìn tôi và hỏi lại: “Sao lại thế?”

Tôi bất đắc dĩ cười: “Bởi vì con người luôn luôn tham lam…” Nói xong tôi không quay đầu lại mà đi ra khỏi bệnh viện.

Sau đó tôi và Viên Mục Dã lái xe đi tới chỗ ngày thường lão Triệu vẫn làm thí nghiệm, chỗ đó là một đơn vị trực thuộc bệnh viện, mà trong đó một phòng thí nghiệm do lãnh đạo bệnh viện cấp riêng cho lão Triệu sử dụng để nghiên cứu.

Có lẽ do công trình nghiên cứu lần này quá quan trọng, cho nên lão Triệu không dẫn theo bất cứ thực tập sinh nào, toàn bộ quá trình đều tự mình thực hiện, điều này cũng dẫn đến việc anh ấy đã mất tích vài ngày cũng không ai biết.

Tôi và Viên Mục Dã dù sao không phải là nhân viên công tác của bệnh viện, cho nên bảo vệ không thể để chúng tôi đi vào phòng thí nghiệm của lão Triệu, nhưng sau khi Viên Mục Dã đưa giấy chứng minh ra, bảo vệ cũng đồng ý cho chúng tôi xem video theo dõi của phòng thí nghiệm.

Căn cứ theo video, lão Triệu vào thứ sáu đã rời khỏi phòng thí nghiệm, sau đó không còn thấy xuất hiện nữa. Theo thói quen như mọi ngày, nếu như không phải về bệnh viện thì sẽ về nhà.

Mà trước đó Tiểu Lý cũng đã nói, lão Triệu đã nghỉ một tuần bên phía bệnh viện, cho nên lúc rời phòng thí nghiệm chắc chắn không thể về bệnh viện được. Nhưng như vậy chỉ có một chỗ để đi, đó chính là về nhà… Dù sao cũng đã rất lâu lão Triệu không về nhà, hơn nữa lúc đó luận văn của anh ấy cũng đã được đăng thành công, cho nên về chia sẻ niềm vui này với Chiêu Tài cũng là điều hiển nhiên. Nhưng vấn đề là lão Triệu cũng không về nhà!

Lúc này Viên Mục Dã phát hiện một vấn đề, đó là từ phòng thí nghiệm đến bệnh viện hay từ phòng thí nghiệm về nhà, đoạn đường này cũng không hề ngắn, cho nên lão Triệu muốn đi lại giữa ba địa điểm này chắc chắn phải có phương tiện đi lại mới

được!

Tôi nghe xong lập tức hiểu ý Viên Mục Dã, cậu ta muốn hỏi xe lão Triệu hiện giờ đang ở đâu?

CHƯƠNG

LÒNG THAM CỦA NHÂN LOẠI

Chẳng lẽ xe của lão Triệu cũng mất tích cùng với anh ấy hay sao? Thế nhưng sự thật chứng minh chiếc xe đáng tin hơn so với lão Triệu nhiều, bởi vì cuối cùng chúng tôi tìm thấy chiếc xe yêu quý của anh ấy ở bãi đỗ xe bên cạnh phòng thí nghiệm.

Chiếc xe này được lão Triệu mua hồi đầu năm, anh ấy yêu quý nó vô cùng, tuyệt đối sẽ không bao giờ tùy tiện đỗ ở một bãi đỗ xe không người trông giữ. Nhưng bây giờ trên chiếc xe này đã phủ đầy bụi, chắc chắn đã vài ngày không ai động tới.

Sau khi chúng tôi tìm được chiếc xe, Viên Mục Dã trước tiên đi xung quanh quan sát, sau đó quay đầu nói với tôi: "Từ độ dày bụi đất bám trên kính chắn gió có thể thấy chiếc xe đã đỗ ở đây hơn một tuần. Nhưng xăm lốp rất sạch sẽ không dính bùn, chứng tỏ chiếc xe này chưa từng ra khỏi thành phố, vẫn luôn chạy trong nội thành… Hơn nữa… camera hành trình trong xe vẫn còn hoạt động, chắc sẽ tra được nó đỗ ở đây từ lúc nào."

Tôi nghe thế thì gật đầu và nói: "Lão Triệu giống với phần lớn các bác sĩ khác đều có bệnh thích sạch sẽ, cho nên anh ấy không chịu được khi xe bẩn mà không đi rửa. Giờ tôi sẽ gọi cho Chiêu Tài hỏi xem ở nhà có chìa khóa xe dự phòng hay không, nếu có thì

chúng ta có thể xem video bên trong camera hành trình.”

Sau khi nối máy với Chiêu Tài, chị ấy nói cho chúng tôi biết trong nhà đúng là có một chiếc chìa khóa xe dự phòng, còn nói chị ấy sẽ mang đến ngay cho tôi. Tôi nghe vậy bảo Chiêu Tài đừng vội qua đây, lát nữa tôi sẽ bảo Đinh Nhất qua đó lấy.

Bởi vì tôi không muốn Chiêu Tài tới khi mọi chuyện còn chưa điều tra được chút manh mối nào, điều này chỉ làm tăng thêm sự lo lắng của chị ấy, còn đối với việc tìm kiếm lão Triệu chẳng có chút trợ giúp nào.

Không lâu sau đó Đinh Nhất mang chìa khóa xe lấy từ nhà Chiêu Tài đến, lúc chúng tôi lấy ra thẻ nhớ thì phát hiện, chiếc xe đúng là được lão Triệu đỗ ở đây từ thứ năm, nhìn sắc mặt anh ấy lúc đó thì chắc vừa đi từ bệnh viện tới.

Qua video trong camera hành trình có thể thấy lúc đó lão Triệu rất bình thường, vẻ mặt cũng không có gì quái lạ, anh ấy giống như mọi khi khóa xe xong liền đi về hướng phòng thí nghiệm.

Chúng tôi xem đoạn video tiếp sau đó thì phát hiện từ lúc này trở đi lão Triệu không còn xuất hiện trong hình nữa. Bằng vào sự hiểu biết của tôi với lão Triệu, lúc đó anh ấy đã hoàn thành bài luận văn, mà hiện là cuối tuần, lão Triệu chắc chỉ cần hoàn thành một ít việc là có thể về nhà ngay hôm đó.

Đặc biệt lúc đó tay lão Triệu còn cầm một túi đồ ăn vặt, tôi biết lão Triệu chưa từng ăn đồ ăn vặt cho nên bao đồ ăn này chắc chắn mua cho Chiêu Tài, bởi vậy mấy người chúng tôi đều suy đoán giống nhau, nhất định lão Triệu đã gặp chuyện gì sau đó…

Nhưng khi chúng tôi so sánh với video ở cổng phòng thí nghiệm thì phát hiện thời gian lão Triệu ra vào phòng thí nghiệm có sự khác nhau! Bởi vì video ở cổng phòng thí nghiệm biểu hiện lão Triệu đi khỏi đó vào 11 giờ 25 phút trưa thứ sáu. Nhưng trên xe lại

ghi anh ấy đã dừng xe lúc 12 giờ 30 phút.

Hai đoạn video này có sự khác biệt rõ ràng về thời gian, mà theo thời gian trên xe ghi lại, lúc 11 giờ 25 phút lão Triệu còn đang lái xe, mà bên phòng thí nghiệm lại biểu hiện anh ấy rời khỏi phòng thí nghiệm lúc 11 giờ 25 phút!

Lão Triệu chỉ có một mình nên không thể nào trong cùng một thời điểm xuất hiện tại hai địa phương khác nhau, bởi vậy trong hai đoạn video này nhất định có một đoạn có vấn đề. Cuối cùng tôi và Viên Mục Dã đều cho rằng video trong xe lão Triệu không có vấn đề. Mà đoạn video trong phòng thí nghiệm rất có khả năng đã bị người khác chỉnh sửa…

Chuyện đã đến bước này, có thể khẳng định trăm phần trăm lão Triệu đã mất tích, hoặc có thể khẳng định anh ấy đã bị ai đó "có mục đích" bắt đi, về phần động cơ thì trước mắt còn chưa nói rõ được.

Nhưng đối phương hiển nhiên đã có chuẩn bị, thậm chí bọn chúng còn có thể động tay động chân vào camera giám sát của phòng thí nghiệm, mấy kẻ trộm cướp bình thường không thể làm được điều đó. Cuối cùng Viên Mục Dã đề nghị tôi hãy báo cảnh sát trước, bởi vì nếu cứ thế này mà điều tra sẽ không hợp pháp.

Sau đó Viên Mục Dã để nhân viên kỹ thuật trong Cục cảnh sát mang đoạn video ở cổng phòng thí nghiệm về phân tích, nhân viên kỹ thuật phát hiện đoạn video này đúng là đã bị người chỉnh sửa, nó được ghép bởi một lần ra vào của lão Triệu vào hai tuần trước.

Thật ra trong lòng tôi từ đầu đến cuối đều nghi ngờ, theo lý thuyết người như lão Triệu không thể có kẻ thù nào… Cho dù có cũng không thể làm ra việc chỉnh sửa video! Bởi vậy tôi nghi ngờ việc mất tích của lão Triệu có liên quan tới đề tài nghiên cứu của anh ấy.

Nếu thực sự là như thế thì sẽ rất phiền phức, người có mơ ước đối với thành quả nghiên cứu của lão Triệu chắc chắn cũng không phải người bình thường, hoặc là nói bọn họ muốn biến lý thuyết này thành sự thật.

Lão Triệu làm nghiên cứu đó là có điểm mấu chốt, anh ấy tuyệt đối sẽ không làm những thí nghiệm trái với đạo đức và luân lý, thế nhưng những người bắt cóc thì chưa chắc, nếu không bọn họ có thể lựa chọn đường tắt thông thường đó là tiếp xúc với lão Triệu, tại sao lại muốn trực tiếp bắt cóc?

Nhưng tất cả những điều này chỉ là suy đoán, đối phương là ai? Bắt lão Triệu đi với mục đích gì? Chúng tôi đều không biết, nhưng bây giờ có hai điều có thể khẳng định trăm phần trăm…

Thứ nhất là đối phương không phải vì tiền mà bắt cóc lão Triệu, nếu không bọn chúng đã yêu cầu tiền chuộc với Chiêu Tài rồi. Thứ hai là nếu như bọn chúng không phải vì tiền, vậy có thể giống suy đoán của chúng tôi trước đó, bọn chúng đến vì thành quả nghiên cứu của anh ấy.

Nếu như thế, tạm thời lão Triệu sẽ không gặp nguy hiểm, dù sao những thành quả nghiên cứu đều giấu bên trong bộ óc thông minh của anh ấy, không phải ai muốn cướp là cướp được, vì thế trong thời gian ngắn lão Triệu sẽ không bị nguy hiểm…

Sau khi cảnh sát chính thức lập án, Viên Mục Dã dẫn người mở ra phòng thí nghiệm của lão Triệu để điều tra, vậy mà khi bọn họ đi vào xem thì bị giật mình bởi cảnh tượng trước mắt.

Bên trong phòng thí nghiệm vô cùng bừa bộn, tất cả ngăn tủ và ngăn kéo đều bị mở ra, lục tung bung bét… Tất cả giấy tờ số liệu trong phòng thí nghiệm, kể cả máy tính máy chủ đều không thấy. Điều đó đã chứng minh suy đoán của chúng tôi, hiển nhiên lão Triệu cùng với “thành quả nghiên cứu” đã bị người nào đó mang đi

cùng lúc.

Tôi đã nói từ trước đó, có những nghiên cứu khoa học không nên nằm trong tay nhân loại, bởi vì lòng tham của con người quá mãnh liệt! Nếu một người hôm nay có thể nghiên cứu ra kỹ thuật kéo dài tuổi thọ con người, vậy ngày mai người đó có thể tiếp tục nghiên cứu cách trường sinh bất lão; nếu hôm nay người đó có thể chỉnh sửa gen của nhân loại để miễn dịch với bệnh tật, vậy ngày mai có thể nghiên cứu bộ gen hoàn mỹ không thiếu sót…

CHƯƠNG

HỒNG HOÀN NỔI SÓNG

Tình tiết vụ án khẩn cấp, lại thêm thành quả nghiên cứu trong tay lão Triệu vô cùng quan trọng cho nên Viên Mục Dã nhanh chóng báo cáo vụ án này, mời cấp trên của cậu ta ra chỉ thị bước kế tiếp nên làm thế nào.

Giống như dự đoán của tôi, cấp trên sau khi nhận được báo cáo của Viên Mục Dã lập tức vô cùng chú trọng vụ án này, đồng thời tuyên bố thành lập tổ chuyên án, mà người phụ trách không phải ai khác chính là Bạch Kiện.

Lúc đầu bởi vì Bạch Kiện vừa hoàn thành xong một vụ án, vì thế cấp trên cân nhắc trong thời gian qua anh ta đã rất vất vả nên quyết định để Bạch Kiện nghỉ ngơi vài ngày, cấp trên sẽ giao vụ án này cho người khác đảm nhiệm.

Nhưng khi Bạch Kiện thấy người mất tích là lão Triệu thì vội tìm đến cấp trên tỏ ý muốn nhận vụ án này, anh ta cảm thấy mình càng thích hợp làm tổ trưởng của tổ chuyên án này hơn cả.

Tôi biết Bạch Kiện làm thế vì muốn giúp mình, cho nên khi gặp anh ta, tôi vỗ vai anh ta và nói: "Ông anh, lời cảm ơn tôi cũng không muốn nói nhiều, ghi nhớ trong lòng là được rồi."

Bạch Kiện nghe thế thì cười gian và nói: "Nhìn cái thái độ của

cậu kìa! Yên tâm đi, anh sẽ trả lại lão Triệu cho cậu không thiếu một sợi lông!”

Vài ngày sau đó, nhóm của Bạch Kiện điều tra một lượt các mối quan hệ xã hội xung quanh lão Triệu và tất cả các phương tiện truyền trông anh ấy từng sử dụng, kết quả đã phát hiện lão Triệu vẫn luôn hoạt động sôi nổi trên một diễn đàn y học nước ngoài.

Đặc biệt là từ khi lão Triệu bắt đầu nghiên cứu đề án này, anh ấy đã giao lưu khá nhiều với một số đồng nghiệp trong giới y học trên trang web đó. Lão Triệu cũng để lộ nội dung mình đang nghiên cứu, đồng thời cũng nói về việc muốn công bố luận văn này trên tạp chí y học nổi tiếng ở nước ngoài.

Mặc dù tôi không hiểu những quan điểm mà lão Triệu đã tuyên bố, nhưng tôi biết những ý tưởng táo bạo cùng những số liệu thí nghiệm là đến từ đâu… Đó chính là “phương thuốc Hồng Hoàn” mà lão quỷ họ Đoàn đã đưa cho anh ấy.

Nếu mà biết sẽ dẫn đến tai họa, thì tôi thà để Đoàn Thụ Lý đem nó xuống mồ còn hơn, vậy thì sẽ không phát sinh những chuyện rắc rối này! Căn cứ theo kết quả điều tra của Bạch Kiện, nhóm người bắt cóc lão Triệu cũng không phải đơn giản chỉ là “có chuẩn bị mà đến”!

Bọn chúng có thể dễ dàng xâm nhập hệ thống an ninh của phòng thí nghiệm rồi đưa vào đó video đã được chỉnh sửa từ trước, sau đó lại từ trong phòng thí nghiệm mang lão Triệu cùng số liệu của thí nghiệm đi mà thần không biết quỷ không hay… Ngẫm lại cũng thấy sợ, là tổ chức thế nào mới có thể làm điều này?

Tổ chức ở trong nước hiện giờ có thể muốn bắt ai là bắt người đó, đầu tiên tôi nghĩ ngay đến tập đoàn Thái Long, lại thêm trước đó bọn chúng chú trọng đến mức điên cuồng đối với “Chiến sĩ siêu cấp”, chỉ sợ chuyện của lão Triệu không thoát khỏi có dính dáng

đến bọn chúng.

Nhưng bây giờ tôi làm thế nào mở miệng nói với Bạch Kiện về chuyện của tập đoàn Thái Long? Chuyện này quá lớn, mà đến tận bây giờ tôi cũng chưa biết được thế lực của tập đoàn Thái Long lớn đến mức nào.

Nếu như tùy tiện nói cho Bạch Kiện, liệu có mang đến cho anh ta nguy hiểm gì không? Hơn nữa nếu như lão Triệu thực sự bị bọn chúng bắt đi, vậy tôi tin rằng bọn chúng chắc chắn biết quan hệ giữa lão Triệu và tôi… Liệu lúc đó, ngoại trừ muốn lấy được số liệu thí nghiệm trong đầu lão Triệu ra, bọn chúng còn muốn thăm dò xem trong tay tôi có vật Hàn Cẩn để lại hay không thì sao?

Tôi thật sự bó tay toàn tập, không phải tôi nhát gan, nhưng tôi thật sự không muốn chuyện này có liên quan tới tập đoàn Thái Long… Bởi vì nếu chỉ có mình tôi thì còn dễ nói, nếu như để lão Triệu bị cuốn vào mà có chuyện gì không hay xảy ra, tôi thật sự không biết ăn nói thế nào với Chiêu Tài!

Mà tôi còn có một dự cảm không tốt, nếu như chuyện này thực sự do tập đoàn Thái Long làm thì lúc này lão Triệu đã bị họ mang ra nước ngoài từ lâu rồi! Như vậy, trong thời gian ngắn muốn tìm được lão Triệu là chuyện cực kì khó.

Bởi vì camera giám sát ở ngoài phòng thí nghiệm không có bất kỳ manh mối nào có giá trị, thế là Bạch Kiện đành mở rộng phạm vi ra vài cây số, hy vọng mấy camera giám sát ở xa hơn có thể phát hiện gì đó…

Các video trước đó ở ngoài phòng thí nghiệm đã bị chỉnh sửa chỉ để gây nhầm lẫn, để chúng tôi không làm rõ được thời gian lão Triệu mất tích. Thế nhưng bọn chúng cẩn thận mấy cũng có sơ sót, quên mất camera hành trình trong xe anh ấy, trên đó có thời gian chính xác khi lão Triệu đi vào phòng thí nghiệm.

Lúc đó lão Triệu ra khỏi xe lúc 12 giờ 30 phút, mà từ bãi xe đi tới phòng thí nghiệm cần ít nhất năm phút, với thói quen khi đi bộ của anh ấy thì chắc sẽ không bị chuyện gì trì hoãn, nói cách khác là khoảng 12 giờ 35 phút lão Triệu sẽ tới phòng thí nghiệm.

Nếu theo suy đoán này, lão Triệu đã bị bắt cóc sau 12 giờ 35 phút cùng ngày. Đương nhiên những người này đã vào trong phòng thí nghiệm từ trước, hoặc cũng có thể đi vào sau anh ấy… Nhưng bất kể khả năng nào, bọn chúng cũng chỉ có thể đưa anh ấy đi sau 12 giờ 35 phút.

Sau đó Bạch Kiện bắt đầu điều tra từ thời điểm đó trở đi, cuối cùng tại mấy chiếc camera giám sát ở ngoài ba cây số đã tìm được mấy chiếc xe khả nghi. Sở dĩ nói là khả nghi bởi vì những chiếc xe này đều là xe dùng biển giả hoặc từng bị báo mất cắp.

Mất rất nhiều công sức Bạch Kiện đã tìm được phần lớn hướng đi của những chiếc xe này, ngoại trừ một chiếc Buick màu đen. Mà thời gian chiếc xe này xuất hiện cũng rất gần với thời điểm lão Triệu mất tích, bởi vậy Bạch Kiện lập tức cho người đi đến sở cảnh sát giao thông để tìm những đoạn phim và ảnh chụp ở giao lộ mà chiếc xe này đã đi qua, tất cả mục tiêu đều khóa chặt nó.

Nhưng kết quả sau cùng lại làm mọi người khá thất vọng, bởi vì chiếc xe đó được tìm thấy ở một thành phố cảng gần biên giới tại ngày thứ ba khi Bạch Kiện phát thông báo nhờ hỗ trợ điều tra.

Trải qua kiểm tra ở hiện trường, bên phía cảnh sát đã tìm được tóc của lão Triệu, điều đó chứng minh trong thời gian lão Triệu mất tích, anh ấy đã từng ngồi trên chiếc xe Buick màu đen này.

Căn cứ theo kết quả điều tra của cảnh sát ở đó đã xác định chiếc xe này đỗ ở đây từ năm ngày trước. Sau khi biết tình huống này, trong lòng tôi lập tức lạnh ngắt, xem ra lúc này lão Triệu chắc chắn đã không còn trong nước…

Mà hiển nhiên đối phương sẽ không dùng con đường bình thường để mang lão Triệu đi, chắc chắn bọn chúng sẽ dùng một số thuyền đánh cá phi pháp lén lút xuất cảnh. Cứ như vậy nếu như muốn điều tra chiếc thuyền đánh cá này ở trên biển thì độ khó là quá lớn, mà lão Triệu giống như trâu đất xuống biển, chìm nghỉm không còn tung tích.

Buổi tối Chiêu Tài gọi điện tới hỏi chuyện điều tra đã tiến hành tới đâu rồi? Có tin tức của lão Triệu hay không? Tôi lúc đó còn ra vẻ nhẹ nhõm nói: “Đừng lo, bọn em đã có tin tức của lão Triệu, em cam đoan sẽ mang anh ấy bình an trở về.”

CHƯƠNG

ĐỒ VẬT QUAN TRỌNG

Mặc dù tôi nghe giọng Chiêu Tài có sự nghi ngờ, thế nhưng tôi là người thân duy nhất chị ấy có thể tin tưởng lúc này, cho nên chị ấy thà rằng tin những lời nói của tôi đều là sự thật… Nhưng tôi cũng biết mấy lời nói dối này không thể duy trì được lâu.

Trong lúc chúng tôi tìm lung tung như mấy con ruồi không đầu, không biết phải đi đâu tìm manh mối lão Triệu, thì một buổi đêm tôi lại nhận được một cuộc gọi từ số lạ. Lúc đó tôi vì chuyện của lão Triệu mà trằn trọc không ngủ được, lăn qua lăn lại trên giường thì điện thoại đúng lúc này vang lên.

Tôi mơ màng cầm điện thoại di động lên xem, thấy mở đầu bằng một dãy số 0041? Trong đầu tôi lúc đó ngỡ ngàng, không biết đây là số của nơi nào? Chẳng lẽ là gọi quảng cáo?

Nhưng sau khi kết nối, tôi lại nghe được một âm thanh quen thuộc từ trong điện thoại truyền đến: "Trương Tiến Bảo, đã lâu không gặp…"

Tôi nghe mà trong lòng trầm xuống: "Mao Khả Ngọc? Sao mày lại có số di động của tao? Còn nữa, đêm hôm khuya khoắt gọi điện thoại cho đàn ông làm gì? Mày bị bệnh hả?"

Đối phương cười âm hiểm trong điện thoại: "Thật xin lỗi nhé!

Bên này của tao trời chưa tối, tao nhiều khi không để ý mấy chuyện nhỏ này."

Tôi nghe xong giận mà không thể phát tiết: "Mày gọi cho tao lúc này là muốn khoe mình đang du lịch nước ngoài hả? Hay là sau khi sang đó lại phát hiện mình rất nhớ Tổ quốc, nhưng trong nước chẳng có một người bạn nào thế là đành gọi điện cho tao kể nỗi nhớ quê hương?"

"Ai ui, Trương Tiến Bảo… mày vẫn luôn đùa vui như thế, tao rất mong lần gặp mặt tới đây!" Mao Khả Ngọc nói với giọng trào phúng.

Tôi biết hắn đêm khuya gọi điện tới không phải để tâm sự với mình, tôi bèn cố ý nói: "Mày còn gì muốn nói không? Nếu không tao dập máy, ông đây còn muốn đi ngủ!"

Mao Khả Ngọc đột nhiên nói một câu: "Không phải mày vừa rồi còn muốn biết tại sao tao lại có số điện thoại của mày à?"

Tôi nghe thế thầm biết không ổn, nhưng vẫn giả vờ trấn tĩnh nói: "Giữa mày và tao đừng có vòng vèo như thế được không? Có gì thì cứ nói đi, có rắm thì mau đánh!"

Mao Khả Ngọc dữ tợn nói. "Là bác sĩ Triệu nói cho tao biết…"

Trong lòng tôi lập tức thắt lại, xem ra thật sự sợ cái gì thì gặp cái đó! Lão Triệu quả nhiên bị tập đoàn Thái Long bắt đi!

Tôi nghe xong yên lặng mấy giây sau đó nhanh chóng ấn phím ghi âm rồi nói: "Bọn mày muốn thế nào? Bắt cóc một bác sĩ bình thường làm gì chứ?"

Mao Khả Ngọc nghe xong cười lạnh: "Bác sĩ bình thường? Mày cũng khách sáo quá chứ? Anh rể mày đâu có bình thường, luận văn y học ngày đó anh rể mày phát biểu được ông chủ của bọn tao nhìn trúng, ông ấy chỉ đích danh muốn hắn làm nhân viên nghiên

cứu của tập đoàn chúng tao."

"Vậy nên chúng mày ép buộc rồi bắt cóc người ta đi?" Tôi hỏi ngược lại.

Giọng Mao Khả Ngọc có chút bất đắc dĩ: "Chúng tao cũng đâu còn cách nào khác, thật ra nếu như có thể trả lương cao mời hắn đến thì bọn tao cũng bớt việc. Mày cho rằng bí mật mang một người sống sờ sờ ra khỏi Trung Quốc là chuyện dễ dàng à? Tao đã phải mất bao nhiêu công sức vào đó đấy?"

Tôi biết bây giờ không phải lúc xúc động, Mao Khả Ngọc có thể gọi điện thoại tới nhất định là muốn mò được chỗ tốt gì đó từ tôi, nếu không hắn cũng không cần thiết gọi cú điện thoại này.

Thế là tôi cố bình tĩnh lại và nói với hắn: "Nói đi, bọn mày muốn thế nào?"

Mao Khả Ngọc cười phá lên: "Vậy là được rồi, dù sao chúng ta cũng là bạn cũ, không nên vừa gặp đã đầy mùi thuốc súng như thế. Thật ra tao biết mày cũng không hiểu rõ bí mật thực sự của tập đoàn chúng tao, điều đó cũng là lý do mày có thể còn sống đến bây giờ.

"Đừng nói nhảm… Nói vào việc chính đi!" Tôi lạnh lùng bảo.

"Tốt tốt tốt! Tao biết mày muốn cứu anh rể, nhưng số liệu trong tay hắn quá quan trọng đối với cấp lãnh đạo của tập đoàn… Cho nên hắn sẽ không thể dễ dàng được thả lại trong nước. Nếu như mày muốn cứu hắn… Hãy dùng chính mày đến đổi đi."

Tôi nghe xong khẽ hừ một tiếng rồi nói: "Mao Khả Ngọc! Mày nghĩ tao ngốc hả? Lão Triệu là nhân tài về mặt kỹ thuật, nếu như tao có thể thay anh ấy, vậy bọn mày còn phí bao công sức mang anh ấy ra tận nước ngoài làm gì?"

Mao Khả Ngọc thấy tôi không tin thì nghĩ một lúc rồi nói: "Hoàn

toàn chính xác, mày chẳng biết cái rắm gì trong lĩnh vực y học cả, nhưng mày lại có điểm mạnh khác! Chính vì cái này mới khiến cho tập đoàn vẫn luôn vô cùng chú ý đến mày.”

“Tao cám ơn chúng mày vẫn luôn chú ý đến tao, nhưng sự chú ý này làm tao đêm không thể ngủ ngon, ăn ngủ không yên… Loại chú ý này tao thực sự không có số hưởng!” Tôi tức giận nói.

Mao Khả Ngọc nghe thế thì cười: “Tốt… Mày có thời gian phàn nàn với tao mấy chuyện vô bổ này, không bằng nghĩ cách cứu anh rể đi! Hắn vẫn luôn từ chối hợp tác với bọn tao, nếu như thái độ của hắn vẫn tiếp tục kéo dài như thế, vậy tao cũng không dám hứa đến lúc nào đó tập đoàn sẽ mất đi kiên nhẫn mà bí mật xử lý hắn.

Lúc nghe thấy Mao Khả Ngọc nói đến “bí mật xử lý” trong lòng tôi cũng hơi gấp gáp, nhưng tôi biết dù sao bọn chúng chỉ là hù dọa, người giỏi như lão Triệu bọn chúng thà nuôi không mười năm cũng sẽ không dễ dàng giết chết.

Thật ra từ trước tới giờ tôi luôn không muốn biết bí mật của tập đoàn Thái Long, thậm chí cả khi cơ hội “dễ như trở bàn tay” tôi cũng chưa từng dao động… Nhưng bây giờ tổ chức này đã thò bàn tay về phía người nhà của tôi, điều này đã đụng chạm nghiêm trọng đến ranh giới cuối cùng của tôi.

Mặc dù lực lượng của tôi quá bé nhỏ so với tập đoàn Thái Long, nhưng con kiến nhỏ cũng có thể rung chuyển gốc cây to, tôi tin tưởng chỉ cần mình dùng hết sức lực, kết quả thế nào không ai nói trước được…

Cuộc đời tôi có mấy thứ rất quan trọng mà không ai có thể đụng tới, đầu tiên là tiền trong tài khoản, người có thể lừa tiền của tôi chắc vẫn còn chưa sinh ra! Nhưng so sánh với số tiền này, tôi càng quan tâm đến những người thân và bạn bè không nhiều của mình.

Đặc biệt là lão Triệu! Anh ấy vừa là người thân vừa là bạn, lần

trước khi lão Triệu xảy ra chuyện… Tôi đã rất vất vả mới cứu anh ấy trở về được, tôi làm sao có thể cho phép người mà mình khổ cực mới cứu được lại gặp nguy hiểm một lần nữa?

Nghĩ tới đây tôi lạnh nhạt nói với Mao Khả Ngọc: “Đừng nói nhảm, bọn mày muốn tao làm gì? Tao phải làm thế nào mới có thể đổi anh rể tao về?”

Mao Khả Ngọc nghe tôi nói thế liền cười bảo: “Tốt! Rất thẳng thắn! Thật ra tao biết mày cũng không muốn tìm hiểu về bí mật của tập đoàn Thái Long, cho nên mày phải nghĩ cho kĩ, nếu như bây giờ mày lựa chọn… Sau này muốn thoát ra sẽ rất khó.”

Tôi nghe thế mà thầm nghĩ trong lòng, đúng vậy… Từ trước tới nay tôi đều trốn tránh tất cả những việc có liên quan tới tập đoàn Thái Long. Nhưng lần này tôi không còn lựa chọn nào khác, cho nên đừng có trách ông đây ra tay, đây là do các người cứ nhiều lần trêu chọc đến ông đây đấy!

CHƯƠNG

SỰ KIỆN CHIẾM CHỖ NGỒI

Tôi lạnh lùng nói: “Mao đại sư, từ lúc nào mà mày trở nên dài dòng như thế chứ? Ông chủ của mày nếu biết mày nói lung tung nhiều như vậy, có khi nào không phái mày ra ngoài làm việc nữa hay không?”

Mao Khả Ngọc giả vờ thở dài: “Tao cũng vì muốn tốt cho mày thôi, dù sao vào tập đoàn Thái Long sâu như biển...”

“Tao… Thích… Đấy!” Tôi cắt ngang lời hắn.

Mao Khả Ngọc hừ nhẹ một tiếng: “Tốt! Vậy bây giờ mày nghĩ biện pháp trong vòng ba ngày bay đến St Moritz ở Thụy Sĩ, chúng ta sẽ gặp mặt nói chuyện…”

Ngắt điện thoại với Mao Khả Ngọc xong, tôi lập tức đứng dậy đi sang phòng Đinh Nhất. Vừa lúc anh ta cũng không ngủ, sau khi biết Mao Khả Ngọc gọi điện cho tôi thì sầm mặt nói: “Chuyện không đơn giản như thế đâu, có lẽ bọn chúng bắt lão Triệu đi là vì muốn lừa cậu xuất ngoại, vụ bắt cóc cậu lần trước vẫn còn đó, tập đoàn Thái Long từ trước đến giờ chưa từng muốn buông tha cho cậu.”

Tôi biết Đinh Nhất đang lo lắng cho sự an toàn của tôi, nhưng lần này mặc kệ phát sinh chuyện gì tôi đều phải đi Thụy Sĩ một lần

mới được! Lần trước tôi bị bọn chúng ép đi, còn lần này lại là tự nguyện.

Nhưng nếu chỉ dựa vào một mình tôi chắc chắn không thể làm được gì, tôi biết rõ khả năng của mình thế nào, trình độ như tôi không có khả năng một mình xông vào đầm rồng hang hổ. Cho nên sau khi suy nghĩ tôi vẫn đến tìm Bạch Kiện rồi cho anh ta nghe đoạn ghi âm của Mao Khả Ngọc, sau đó tôi kể toàn bộ những chuyện liên quan tới tập đoàn Thái Long những năm qua cho anh ta nghe.

Bạch Kiện nghe xong yên lặng thật lâu rồi mới nhẹ nhàng nói: "Tiến Bảo, thật ra lần trước cậu bị bắt ra nước ngoài anh đã chuyên môn tìm người điều tra tổ chức nước ngoài này, nhưng tiếc là những manh mối tìm qua con đường chính quy vô cùng có hạn… Anh chỉ biết là tổ chức này không phải loại dễ chọc."

Tôi áy náy nói: "Thật xin lỗi người anh em, đến bước này mới nói với anh những chuyện này… Thật ra tôi vẫn luôn không kể cho anh bởi vì không muốn anh bị cuốn vào, cho đến tận bây giờ tôi vẫn không biết thế lực của tổ chức này lớn đến mức nào?"

Bạch Kiện nghe thế ôm bả vai tôi: "Ái dà, đừng nói mấy lời thừa này! Anh còn không hiểu cậu hay sao? Lúc trước, khi anh biết cậu còn chuyện giấu anh, trong lòng anh rất khó chịu. Hiện giờ anh đã biết cậu vì lo lắng cho anh nên mới không muốn nói mấy chuyện này. Nhưng lão Triệu bị bọn chúng bắt cóc ra nước ngoài, rồi chúng lại muốn cậu sang đó đổi anh ấy trở về, tại sao anh cứ có cảm giác không ổn? Có phải mục tiêu bọn chúng ngay từ đầu đã là cậu hay không? Dù sao trước đó bọn chúng đã từng bắt cóc cậu một lần rồi."

Tôi gật đầu: "Đinh Nhất cũng nghĩ như thế, nhưng bây giờ nếu tôi không làm theo lời Mao Khả Ngọc, thì khả năng cứu được lão

Triệu gần như bằng không, cho nên tôi mới tìm anh để thương lượng xem tiếp theo nên làm gì?”

Bạch Kiện suy nghĩ rồi nói: “Tính chất của vụ án này đã thăng cấp, không còn đơn giản là nhân tài bị bắt cóc nữa, hiện giờ anh nhất định phải báo lên cấp trên rồi chờ chỉ thị của họ. Nhưng cậu có thể yên tâm, lần này cậu ra ngoài anh sẽ dùng toàn bộ khả năng để bảo vệ sự an toàn của cậu.”

Tôi nghe xong bèn cười nói với anh ta: “Tốt, có câu nói này của anh thì tôi yên tâm.”

Sau khi ra khỏi đơn vị của Bạch Kiện, tâm trạng của tôi vô cùng nặng nề, mặc dù Bạch Kiện nói sẽ dùng mọi lực lượng để bảo vệ an toàn cho tôi nhưng tôi biết nếu dùng câu nói này ở trong nước thì chắc chắn anh ta có thể làm được… Nhưng khi đi ra nước ngoài mọi chuyện sẽ không còn đơn giản như thế nữa.

Bởi vì ba ngày tới tôi sẽ phải đi đến St Moritz ở Thụy sĩ, muốn sang đó nhanh nhất là thông qua công ty du lịch. Vì cân nhắc đến sức khỏe của chú Lê nên lần đi này tôi không tính toán để chú tham gia.

Nhưng chú Lê vô cùng không yên tâm khi tôi và Đinh Nhất đi gặp Mao Khả Ngọc, cuối cùng chú Lê đành liên hệ với chú họ. Có chú họ đi cùng đương nhiên không còn gì đáng lo. Chỉ có điều không biết có hộ chiếu cho ông già từ thời cổ này không nữa? Tôi không có khả năng như Mao Khả Ngọc để vụng trộm mang chú họ ra nước ngoài.

Vậy mà, chú họ sau khi tới liền ném cho tôi một tấm hộ chiếu của cộng hòa nhân dân Trung Hoa rồi nói: “Chú họ của cháu rất biết bắt kịp thời đại đó được không?”

Sau đó ba chúng tôi mua gấp một tua “Du lịch Thụy Sĩ cao cấp trong tám ngày” qua công ty du lịch, nói cách khác là ba chúng tôi

chỉ có ngắn ngủi tám ngày hợp pháp ở Thụy Sĩ, mà nhất định phải trong tám ngày này tìm được lão Triệu đồng thời mang anh ấy trở về an toàn.

Trước khi xuất phát tôi gọi cho Bạch Kiện, nói đại khái hành trình cho anh ta biết, Bạch Kiện nghe xong bảo tôi đến Thụy Sĩ trước cứ bình tĩnh đừng vội vàng, anh ta cùng với nhân viên sẽ tới nơi ngay lập tức... Nếu như chúng tôi ở đó gặp chuyện không thể giải quyết, nhất định phải nhanh chóng liên hệ với anh ta để tìm cách xử lý.

Thật ra nghĩ lại cũng đúng, chỉ cần chúng tôi có thể cứu được lão Triệu, kể cả bị quá thời gian thì nhóm Bạch Kiện cũng có thể giải quyết vấn đề này, bởi vậy chuyện quan trọng nhất của chúng tôi là trước tiên phải tìm được lão Triệu.

Rất không may, bởi vì chúng tôi đi quá gấp nên công ty du lịch chỉ xếp được chuyến bay đêm, hơn nữa còn phải quá cảnh ở Istanbul, toàn bộ chuyến bay mất hơn mười sáu tiếng.

Tôi nhức đầu nhất là ngồi mười mấy tiếng trên máy bay, mỗi lần bay trong thời gian dài lúc xuống máy bay đều có cảm giác mặt mũi sưng vù giống đầu heo vậy. Vậy mà khi lên máy bay chúng tôi còn gặp được một kẻ chiếm ghế.

Lúc trước tôi hay nhìn thấy trên mạng có một số đàn ông và đàn bà chiếm ghế ngồi của người khác, không nghĩ tới hôm nay chính mình lại gặp được tình cảnh này. Bởi vì lúc chúng tôi lên máy bay là 12 giờ rưỡi đêm, cho nên mọi người đều muốn tranh thủ thời gian tìm vị trí của mình rồi ngủ một giấc.

Vậy mà khi tôi tìm được vị trí của mình lại nhìn thấy một vị đại gia hơn sáu mươi tuổi đang ngồi trên chiếc ghế gần cửa sổ của mình. Thật ra đối với tôi thì ngồi chỗ nào cũng được, chỉ cần ông ta nói chuyện hợp tình hợp lý thì đổi chỗ cũng không có vấn đề gì.

Nhưng ông già này còn chẳng thèm nhìn tôi, sau khi ngồi xuống liền cởi giày của mình, tùy tiện giống như ở nhà vậy. Lúc đó tôi tức đến mức chỉ muốn đánh nhau! Nhưng tôi nhìn thấy tuổi của ông ta thì không muốn trực tiếp đôi co, thế là tôi rất lịch sự gọi tiếp viên hàng không đến, rồi hỏi cậu ta tại sao ghế của tôi lại có người khác ngồi.

Sau khi nhìn thoáng qua vé máy bay của tôi, cậu tiếp viên hàng không lập tức đi tới chỗ ông già đó, rất lễ phép nói với đối phương: "Xin lỗi ông, vị trí này thuộc về anh đây, xin mời ông ngồi về chỗ của mình."

CHƯƠNG

GIÓ XUÂN THÀNH MƯA

Nhưng ông già kia nghe xong lại chẳng thèm nhấc mí mắt, trực tiếp nói với tiếp viên: “Sức khỏe tôi không tốt mà còn bị say máy bay, cho nên tôi nhất định phải ngồi gần cửa sổ mới được, cậu bảo người này ngồi vào chỗ của tôi đi.”

Không đợi tôi trả lời, tiếp viên hàng không đã lúng túng nói: “Thưa ông, vé máy bay của ông là ở khoang phổ thông, nơi này là khoang dành cho thương gia, ông không thể ngồi ở đây.”

Tôi nghe xong cảm thấy ông già này mặt quá dày, đêm hôm khuya khoắt kể cả ông ta có say máy bay, chẳng lẽ chỉ cần ngồi cạnh cửa sổ tối đen chẳng thấy gì là không say nữa? Xem ra ông già này ở trong nhóm người chiếm ghế cũng thuộc loại đứng đầu, mua vé khoang phổ thông nhưng lại muốn chiếm chỗ ngồi hạng thương gia? Quả nhiên là cao thủ trong cao thủ!

Cao thủ như thế làm sao có thể chỉ vì vài câu khuyên bảo của tiếp viên mà rời chỗ chứ? Quả nhiên ông già đó nói với giọng thản nhiên: “Sức khỏe tôi không tốt, tôi cũng không biết khoang phổ thông lại nhỏ mà người lại đông như thế, tôi ngồi ở đó trái tim sẽ không thoải mái, cậu bảo tôi trở về là muốn tôi chết hay sao?”

Tiếp viên hàng không đưa vẻ mặt khó xử nhìn về phía tôi,

không biết phải làm thế nào nữa. Thật ra nếu ông lão này mua vé giống hạng của tôi và ông ta thật sự muốn ngồi ở đây thì tôi cũng có thể nhường một chút.

Nhưng mẹ nó chứ ông ta mua là hạng phổ thông, ông ta cũng không phải cha ruột của tôi, dựa vào cái gì mà tôi phải nhường chỗ ngồi thoải mái của mình cho ông ta? Thế là tôi cũng chỉ nhún vai với tiếp viên hàng không và cho cậu ta một vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chắc tiếp viên hàng không cũng không tiện mở mồm bảo tôi nhường chỗ cho ông ta, thế là cậu ta đành gọi tiếp viên trưởng đến, để cô ta ra mặt giải quyết chuyện này. Dù sao chỉ còn mười mấy phút nữa là đến giờ bay, nếu không giải quyết vấn đề này sẽ làm chậm giờ cất cánh.

Thái độ của tiếp viên trưởng rõ ràng cứng rắn hơn cậu nhân viên vừa nãy nhiều, một câu thưa ông, hai câu thưa ông, nhưng nội công của đối phương quá cao cường, kể cả tiếp viên trưởng nói nhẹ nhàng thế nào, ông ta chỉ trả lời một câu: “Sức khỏe tôi không tốt, tôi có bệnh.”

Lúc này xung quanh đã có rất nhiều người vây lại, trên tay bọn họ đều cầm điện thoại, cái thì đang ghi hình, có cái thì phát trực tiếp, người phát trực tiếp nói mình trúng số, vậy mà gặp được một “ông già muốn chiếm ghế”.

Tiếp viên trưởng lúc này mặt mũi nhăn nhó nói: “Thưa ông, nếu như ông không phối hợp, vậy chúng tôi chỉ đành mời ông xuống máy bay, nếu như vậy thì chẳng những chuyến bay của ông bị hủy mà còn làm chậm trễ những người khác.”

Ông già nghe xong lại lắc đầu nói: “Mấy người trẻ tuổi các người phải tự nhìn lại mình đi, chẳng biết kính trọng người già, lúc chúng ta còn trẻ đã trải qua khó khăn gian khổ thế nào mấy người có biết không? Chúng ta là người đã từng cống hiến cho

quốc gia này, những người tuổi trẻ như các cô vì sao không biết thông cảm với mấy ông già chứ?"

Tiếp viên trưởng nghe thế thở dài liên tục mà cũng không biết phải nói gì nữa. Mà tôi đứng bên cạnh nhìn ông già mặt dày này than thở… Thầm nghĩ với số tuổi này mà toàn thân đều là bệnh, nếu tôi thực sự ra tay đánh ông ta thì cũng không ổn, điều đó chẳng phải tự mình tìm một "người để nuôi báo cô" cho nửa đời sau hay sao?

Thế nhưng nhìn bộ dáng vô lại của ông ta thì tôi lại nuốt không trôi cục tức này, mà chúng tôi đang cần bay rất gấp, nếu như không thể bay tới St Moritz gặp Mao Khả Ngọc, ai mà biết có biến số gì sẽ xảy ra?

Nghĩ đến đây tôi đi qua đó rồi cười nói với tiếp viên trưởng: "Chị bảo những hành khách khác ngồi lại vị trí của mình đi vì máy bay sắp bay rồi, để tôi đến tâm sự với ông già này."

Tiếp viên trưởng là một chị gái hơn bốn mươi tuổi, chị ta hơi không yên tâm nhìn tôi nói: "Em à, với kiểu người già thế này em không thể đánh ông ta, nếu không, người thiệt thòi cuối cùng nhất định chính là em đó…"

Tôi nghe thế cười nói: "Yên tâm đi! Tôi cam đoan sẽ không đánh ông ta, tôi chỉ cùng ông ta nói lý lẽ."

Ông già lúc này nhìn tôi ngồi bên cạnh với vẻ mặt tươi cười, lập tức cảnh giác nhìn tôi nói: "Cậu muốn làm gì? Tôi cho cậu biết, toàn thân tôi đều bị bệnh, nếu cậu dám đánh tôi… Vậy cậu sẽ phải nuôi tôi cả nửa đời sau đó!"

Tôi nghe xong liền "Phì…" cười một tiếng rồi nói: "Chú à, chắc chú thiếu con lắm nhỉ! Làm sao gặp ai cũng muốn bắt người ta chu cấp cho mình dưỡng lão vậy? Hay là chú không có con?"

Ông già nghe thế tức giận nói: "Tôi mà không có con? Tôi có

bốn đứa đó! Lần này chính là mấy đứa nó chi tiền cho tôi đi du lịch nước ngoài!”

“A, nói như vậy mấy đứa con đều rất hiếu thảo nhỉ! Không biết bọn họ làm gì vậy?” Tôi thử thăm dò.

Không ngờ tính cảnh giác ông già này rất cao, lập tức đề phòng hỏi lại: “Bọn nó làm việc gì liên quan gì tới cậu?”

Tôi nghe xong cười nói: “Chú nhìn đi! Vừa rồi có khá nhiều hành khách vây lại chụp ảnh cùng quay phim, có khi lúc chú về nước lại trở thành nổi tiếng trên mạng ấy chứ, có khi toàn bộ người dân trong nước đều biết chuyện chú ở trên máy bay chiếm chỗ ngồi của người khác đó! Không biết khi bốn anh con trai của chú biết… có khi nào cảm thấy xấu hổ không nhỉ?”

Ai ngờ ông già nghe thế vẫn cố cãi: “Tôi không biết cậu nói có ý gì, tôi chả bao giờ vào mạng, bốn con trai tôi cũng thế, nổi tiếng thì kệ nổi tiếng, dù sao tôi sống lâu thế rồi mà đã bao giờ được nổi tiếng đâu!”

Được! Tôi nghe xong thấy quả nhiên ông già này đúng là cao thủ, kín kẽ không một chỗ hở! Xem ra không xuất ra tuyệt chiêu chắc chắn ông ta sẽ không ngoan ngoãn trở lại vị trí của mình. Thế là tôi nói vào tai ông ta: “Chú à, chú không lên mạng thì chắc cũng phải xem tin tức chứ, những ông già yêu Tổ quốc như chú làm sao không thể xem tin tức chứ?”

Ông già nghe thế liền nói với vẻ mặt đắc ý: “Đương nhiên là xem, tất cả các chuyện lớn xảy ra tôi đều biết, tôi…”

Ông ta còn muốn tiếp tục khoe khoang bản thân, nhưng tôi lại không hứng thú nói chuyện tào lao, thế là bèn cắt ngang: “Vậy chắc ông cũng biết có rất nhiều chuyện đã xảy ra trong năm nay! Từ đầu năm đến cuối năm toàn thế giới đã phát sinh 29 sự cố hàng không, mà có 8 vụ trong đó phát sinh trong nước.”

“Vậy thì sao chứ? Thằng thứ tư nhà tôi đã bảo, nói chung tỉ lệ tai nạn máy bay rất thấp… Là phương tiện giao thông an toàn nhất.” Ông già nói với vẻ không quan tâm.

Tôi nghe xong gật đầu một cái nói: “Ừ, con trai của ông nói không sai, nhưng ông có biết xác suất của nó tính thế nào không? Ông có biết ba vụ trong số 29 vụ chính là rơi máy bay, nói chung chính là toàn bộ đều tử nạn… Ông có biết sau khi máy bay rơi những hành khách đó đều có hình dạng thế nào không?”

CHƯƠNG

GIẤC MƠ TRỞ THÀNH SỰ THẬT

Nghe tôi nói như thế, sắc mắt ông già có chút tái nhợt, nhưng ông ta vẫn mạnh miệng nói: "Có thể có hình dạng nào khác chứ, đơn giản là thiếu tay thiếu chân mà thôi."

Tôi nghe xong vỗ mạnh tay nói: "Đúng là thế đó! Chậc chậc… Nhắc lại vẫn thấy thảm… Nghe nói lúc đó chỉ có thể xác nhận thân phận bằng chỗ ngồi mà thôi. Ông nói nếu như tôi ngồi ở vị trí của ông, nhỡ đâu xảy ra chuyện gì đó đến lúc đó bốn con trai của ông lại xem tôi như cha ruột mà hương khói! Nếu thật sự như thế, tôi thì không quan trọng nhưng ông thì hơi thảm… Bởi vì tôi chẳng có thân thích gì, nhưng có người thì đừng nói đến có ai đốt vàng mã hay không, có khi người nhận thi cũng chẳng có."

Sau khi nghe tôi nói những lời này, khóe miệng ông già hơi co quắp, cuối cùng dưới ánh mắt "gió xuân hóa thành mưa" của tôi, ông ta đã đứng lên đi về chỗ phổ thông của mình… Máy bay cuối cùng vẫn có thể xuất phát đúng giờ, mấy hành khách xung quanh rất tò mò tôi đã nói gì với ông lão đó khiến cho ông ta ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi.

Đương nhiên, người biết rõ chuyện này chỉ có Đinh Nhất và chú họ, sau khi máy bay ổn định lại Đinh Nhất quay đầu nói với tôi:

"Thật không ngờ cậu lại nhiều thủ đoạn đen tối đến thế…"

Tôi cười gian: "Đối phó loại người không biết điều chẳng lẽ không nên dùng chút thủ đoạn à?"

Thật ra sau khi ngồi vào vị trí của mình, trong lòng tôi có chút không yên lòng, chỉ sợ ông lão đó thực sự bị tôi dọa sợ mà xảy ra chuyện. Suy nghĩ miên man làm tôi chậm rãi ngủ thiếp đi, cũng không biết đã qua bao lâu đến tận khi giật mình tỉnh giấc mở mắt ra thấy bên ngoài cửa sổ trời đã sáng.

Tôi đưa tay nhìn thoáng qua thời gian không ngờ ngủ một giấc sâu đến thế, hiện tại đã hơn 7 giờ sáng, thế là tôi duỗi cái lưng bị mỏi rồi muốn đứng lên đi vào nhà vệ sinh.

Ai ngờ đúng lúc này bên cạnh tôi có một tiếng cười khẽ của phụ nữ, tôi nghe tiếng quay đầu sang nhìn, lập tức giật mình đến chân tay cứng đơ đứng yên ở đó… Chỉ thấy Hàn Cẩn đang mỉm cười ngồi bên cạnh tôi.

Tôi lập tức hốt hoảng ngẩng đầu muốn tìm Đinh Nhất và chú họ, nhưng lại phát hiện bọn họ không biết đã đi chỗ nào rồi. Hàn Cẩn tại sao lại xuất hiện trên máy bay? Chẳng lẽ tôi lại rơi vào chiếc gối du lịch Mộng Tiên của A Linh? Nhưng tìm một lúc lâu mới phát hiện ghế ngồi trên máy bay đến cả chỗ gối đầu đều không có thì nói gì đến gối du lịch Mộng Tiên?

"Cô… Sao cô lại ở đây? Cô, cô không phải đã…" Tôi lập bà lập bập không biết nói cái gì.

Hàn Cẩn thấy tôi có vẻ khẩn trương thì bật cười và nói: "Xem cậu bị dọa kìa, lúc tôi còn sống sao không thấy cậu sợ tôi như thế nhỉ! Sao rồi? Gặp nhiều ma như thế rồi mà vẫn sợ ma à?"

Tôi lúng túng nói: "Tôi không phải sợ cô, mà không biết cô có phải là chính cô hay không…"

Hàn Cẩn lúc này than nhẹ: "Yên tâm đi, lần này là thật…"

"Vậy… tại sao cô lại xuất hiện ở chỗ này?" Tôi nghi hoặc hỏi.

Hàn Cẩn nghiêm túc nói: "Trước tiên cậu đừng quan tâm tại sao tôi lại xuất hiện ở đây, tôi hỏi cậu tại sao cậu lại đáp ứng Mao Khả Ngọc mà đi ra nước ngoài gặp hắn? Cậu không biết đây chính là cạm bẫy à? Bọn chúng chỉ chờ có thế để bắt cậu đó?"

Tôi bất đắc dĩ nói: "Bọn chúng bắt anh rể tôi, tôi không thể giống con rùa đen rụt đầu vĩnh viễn trốn trong nước được, tôi phải đi để đổi anh rể của tôi về. Tôi mặc kệ tập đoàn Thái Long từ trước tới giờ có mưu đồ gì với mình, những chuyện này không liên quan tới anh rể của tôi, bọn chúng có thể hướng về phía tôi nhưng tuyệt đối không thể động tới người nhà của tôi."

Hàn Cẩn nghe xong chăm chú nhìn tôi và nói: "Tốt thôi, nếu cậu đã nghĩ kĩ, vậy tôi sẽ không khuyên nữa, nhưng cậu phải nhớ kĩ một câu, nếu gặp chuyện nhất định phải cẩn thận, mọi thứ phải đặt an toàn tính mạng lên trên hết."

Tôi đang muốn hỏi cô ta chuyện liên quan tới tập đoàn Thái Long, nhưng chưa kịp mở miệng đã thấy Hàn Cẩn đột nhiên đứng dậy bước về phía lối đi… Tôi vừa định đưa tay giữ chặt cô ta lại thì cảm giác máy bay đột nhiên xóc mạnh, tiếp đó giọng tiếp viên trưởng vang lên, máy bay hiện giờ gặp phải dòng khí mạnh, có thể phát sinh tai nạn, hy vọng mọi người tranh thủ lưu lại di ngôn.

Tôi nghe xong lập tức ngơ ngác, chẳng lẽ cái miệng quạ đen của tôi nói trúng rồi? Tôi chỉ dọa lão già kia mà thôi, tôi cũng đâu hy vọng xảy ra tình huống máy bay rơi…

Ngay trong lúc tôi đang không biết phải làm thế nào, máy bay càng ngày càng rung lắc mạnh, trên máy bay lúc này có rất nhiều người đang la hét, tôi vừa nghĩ trở lại tìm Đinh Nhất và chú họ thì bị người ta đẩy một cái.

Tôi lập tức giật mình ngồi thẳng dậy và thấy Đinh Nhất nhìn tôi giống nhìn một thằng ngốc rồi hỏi: “Nằm mơ?”

Lúc này tôi mới phát hiện mình vẫn ngồi yên tại chỗ, mà chú họ và Đinh Nhất cũng đều hoàn toàn khỏe mạnh ngồi bên cạnh.

Chú họ cười khẽ, hỏi: “Tiến Bảo? Không phải cháu đang mộng xuân đấy chứ?”

Tôi nghe thế mặt đỏ bừng trả lời: “Cái gì chứ! Cháu vừa gặp ác mộng… Nếu gặp mộng xuân đã tốt.”

Trên máy bay lúc này bắt đầu đưa bữa sáng tới, tôi miễn cưỡng ăn một chút khi trong đầu vẫn còn mê mang, giấc mơ vừa rồi không biết định báo hiệu cái gì, tình cảnh trong mơ vẫn luôn quanh quẩn trong lòng tôi không thể xua đi được.

Hơn bảy giờ sáng, máy bay cuối cùng cũng đến sân bay Ataturk ở Thổ Nhĩ Kỳ, sau khi chúng tôi dừng ở đây hơn hai tiếng thì bay thẳng đến Zurich Thụy Sĩ.

Nhìn những khách du lịch Trung Quốc trên cùng chuyến bay, tâm trạng tôi hơi phức tạp, mặc dù đây không phải lần đầu tiên tôi tới Thụy Sĩ, nhưng mỗi lần tới tâm trạng lại khác nhau và không có lần nào tâm trạng vui sướng như bọn họ cả.

Đinh Nhất thấy tâm tình của tôi không tốt bèn cười nói: “Sao rồi? Vẫn đang lăn tăn cơn ác mộng vừa rồi à?”

Tôi nghe xong gật đầu: “Tôi vừa mơ thấy Hàn Cẩn, trong mơ cô ta nói với tôi lần này đi gặp Mao Khả Ngọc có khả năng gặp nguy hiểm…”

Đinh Nhất nghe xong không nhịn được mà bật cười: “Điều này còn cần cô ta nói hay sao? Tôi thấy cậu nghĩ nhiều nên mơ thôi, mấy hôm nay cậu luôn lo lắng chuyện của tập đoàn Thái Long cho nên mới mơ thấy Hàn Cẩn… Đừng suy nghĩ nhiều nữa, nếu chúng

ta đã tới đây thì nhất định sẽ giải quyết triệt để chuyện này.

Tôi nghe thế gật đầu và không nói gì nữa…

Tôi cứ nghĩ rằng hành trình tiếp đó sẽ thuận buồm xuôi gió, chỉ còn không đến hai tiếng nữa là tới sân bay Zurich Thụy Sĩ… Nhưng không ngờ được là, cảnh tượng trong giấc mơ lại đột nhiên xuất hiện không hề mong muốn.

Trong lúc tôi và Đinh Nhất đang nói chuyện phiếm thì máy bay đột nhiên rung lắc mạnh mấy lần, tiếp đó nghe được thông báo phía trước xuất hiện dòng khí khá mạnh, tất cả hành khách mau chóng trở lại chỗ ngồi đồng thời thắt chặt dây an toàn.

CHƯƠNG

TỚI NƠI ĐÚNG HẸN

Thật ra khi máy bay đang bay mà gặp dòng khí lưu dẫn đến xóc nảy là quá bình thường, nhưng bởi vì giấc mơ trước đó làm tôi hơi hoảng hốt trong lòng... Lại thêm những hành khách này trải qua một thời gian dài trên máy bay nên phần lớn đều rất mệt mỏi, cho nên năng lực chịu đựng trong lòng bọn họ lúc này khá yếu ớt, bởi vậy bắt đầu có người thét lên và khóc lóc.

Càng đáng sợ là sau vài lần rung lắc tiếp đó, mặt nạ dưỡng khí khẩn cấp đột nhiên rơi xuống, số người bên trong khoang thương gia không nhiều nên cũng không quá hỗn loạn, thế nhưng bên khoang phổ thông đã loạn tùng phèo.

Cũng may một lúc sau máy bay đã dần ngừng rung lắc, tiếp viên hàng không cũng đi tới kiểm tra xem có hành khách nào bị thương hay không. Lúc này tôi liếc nhìn Đinh Nhất và chú họ lại thấy mặt hai người đều không đổi sắc, giống như không hề sợ hãi.

Thế là tôi khẽ hỏi Đinh Nhất: “Anh không sợ à?”

Đinh Nhất nghe xong buồn bực hỏi lại: “Tại sao phải sợ? Dù sao cũng đâu rơi xuống được.”

Tôi nghe xong lập tức im lặng, không biết ai cho Đinh Nhất tự tin mà anh ta cảm thấy chắc chắn máy bay sẽ không rơi? Đến lượt

chú họ trả lời còn đáng tin hơn một chút, chú nói biết rõ tuổi thọ của chính mình, tuyệt đối sẽ không chết nơi đất khách quê người.

Sau khi máy bay dừng hẳn lại, chúng tôi nhìn thấy hai nhân viên cấp cứu của Thụy Sĩ cầm cáng cứu thương lên máy bay, hỏi một chút mới biết vừa rồi lúc máy bay rung lắc bên khoang phổ thông có hành khách xuất hiện tình trạng thân thể khó chịu, chẩn đoán ban đầu nghi do bị bệnh tim.

Cũng may máy bay lúc đó đã ở trên bầu trời của Zurich Thụy Sĩ, cho nên cơ trưởng lập tức liên lạc với sân bay Zurich bảo bọn họ chuẩn bị trước xe cứu thương để có thể kịp thời chở hành khách này vào bệnh viện cứu chữa.

Bởi vì muốn cho hành khách bị bệnh xuống máy bay trước, cho nên các hành khách khác đều ngồi yên tại chỗ chờ đợi. Lúc này tôi nghe thấy một hành khách gần cửa ra vào nhất giật mình nói: "Ơ! Đây không phải cái ông tối hôm qua vừa lên máy bay đã định chiếm chỗ ngồi của người khác hay sao? Hóa ra ông ta thật sự có bệnh à?"

Tôi nghe thế thì nghĩ thầm trong lòng, không phải ông già này bởi vì tôi dọa máy bay rơi rồi sau đó đúng lúc gặp dòng khí gây xóc nảy… Kết quả bị dọa sợ chứ?

Tôi càng nghĩ càng chột dạ, lúc xuống máy bay tôi đi tìm tiếp viên trưởng, hỏi cô ta tình huống ông già vừa bị mang xuống thế nào? Tiếp viên trưởng bất đắc dĩ nói: "Chắc không nghiêm trọng đâu, bởi vì lúc nãy khi máy bay xuất hiện rung lắc, ông ta bị khẩn trương hơi quá mà thôi."

Tôi nghe xong thì vội xách hành lý rời đi, xem ra ông già đó thực sự bị tôi dọa sợ rồi…

Lúc đi ra khỏi sân bay, chúng tôi thấy hướng dẫn viên du lịch người Trung Quốc đang giơ cao bảng hiệu bằng tiếng Trung chờ

sẵn chúng tôi. Nếu chúng tôi đi theo đoàn du lịch thì trạm thứ tư mới đến St Moritz, bởi vậy khi đến Zurich Thụy Sĩ, ba chúng tôi tự động tách đoàn.

Đương nhiên chúng tôi cũng đã nói trước điều này với công ty du lịch rồi, sau khi bọn họ ký với chúng tôi một hiệp nghị "Tự phụ trách an toàn" còn thuê cho chúng tôi một hướng dẫn viên bán thời gian ở địa phương, còn về chi phí sẽ được tách ra tính toán.

Hướng dẫn viên bán thời gian là một thanh niên tầm hai mươi tuổi, tên là Nicolas, nói tiếng Trung rất tốt, chúng tôi hỏi một chút mới biết hóa ra mẹ cậu ta là người Trung Quốc. Nicolas vô cùng nhiệt tình giới thiệu một số điểm du lịch nổi tiếng ở Zurich Thụy Sĩ, cậu ta còn hỏi chúng tôi có địa điểm đặc biệt nào muốn đến không, Nicolas có thể trực tiếp dẫn chúng tôi tới đó và cam đoan không bị mất tiền oan.

Tôi cười nói với cậu ta: "Chúng tôi muốn tới St Moritz…"

Nicolas nghe xong giật mình hỏi: "Đi thẳng tới đó sao? Không đi thăm mấy thành phố quanh đây à?"

Tôi lắc đầu: "Chúng tôi muốn đến St Moritz trước để xử lý vài việc rồi sau đó mới suy nghĩ đi đâu chơi…"

Mặc dù Nicolas rất ngạc nhiên với cách làm của chúng tôi, nhưng cậu ta cũng không hỏi nhiều mà dẫn thẳng chúng tôi ra ga để tới St Moritz. Khoảng cách từ Zurich đến St Moritz cũng không gần, toàn bộ hành trình hơn hai trăm cây số, cũng may cảnh sắc trên con đường này không tồi mà cảm giác ngồi trên tàu hỏa tại Thụy Sĩ rất khác biệt… Phong cảnh dọc đường làm tâm trạng lo lắng của tôi dần bình tĩnh lại, cũng làm cho tôi tĩnh tâm suy nghĩ tiếp theo phải đối mặt thế nào với những vấn đề này.

Lúc chúng tôi ngồi tàu hỏa tới St Moritz, bầu trời đổ mưa tuyết, xem ra nhiệt độ không khí của Thụy Sĩ cũng không khác mấy với

trong nước, điều khác biệt duy nhất chính là dãy núi Alpes tráng lệ mang đến một vẻ đẹp của nước ngoài.

Sau đó Nicolas dẫn chúng tôi đến nhà hàng đặc sản của địa phương, nhưng tôi cũng không có hứng thú với đồ ăn nơi đó, đặc biệt là pho mai, nhìn thấy món pho mai dính dính trong nồi khiến cho tôi chẳng hề thấy thèm ăn. Nhưng chú họ và Đinh Nhất lại ăn rất hứng thú, xem ra dạ dày tôi quá kén ăn, chỉ quen ăn đồ Trung Quốc mà không quen ăn món nước ngoài.

Sau khi ăn tạm no bụng, tôi bảo Nicolas tìm khách sạn để ở, ai mà biết tên khốn Mao Khả Ngọc lúc nào sẽ gọi điện tới? Tốt nhất vẫn nên tìm khách sạn trước rồi nói sau.

Ai ngờ tôi vừa nghĩ tới Mao Khả Ngọc thì điện thoại di động của tôi đã vang lên, tôi cầm lên xem thì chính là dãy số nửa đêm trước đã gọi, xem ra là Mao Khả Ngọc gọi tới.

Giọng nói của Mao Khả Ngọc từ điện thoại truyền ra: “Có hiệu suất phết nhỉ, nhanh như thế mà đã tới St Moritz rồi?”

Tôi cười lạnh: “Đúng là có người rất thiêng đó, vừa nhắc tới là đã gọi điện thoại đến rồi.”

Mao Khả Ngọc hừ nhẹ: “Mày không mắng tao sau lưng đó chứ?”

Tôi tức giận nói: “Tao mắng mày mà còn cần ở sau lưng à? Đừng nói linh tinh nữa, không phải mày muốn gặp tao sao?”

Mao Khả Ngọc nghe thế cũng không tức giận, chỉ thuận miệng nói địa chỉ một quán cà phê, dặn tôi nhất định phải tới một mình… Bằng không hắn sẽ không xuất hiện.

Tôi nghe thế trầm giọng nói: “Mày coi tao là thằng ngu à! Tao dựa vào đâu mà tin mày?”

“Mày có thể không tin tao và cũng có thể không đến, thậm chí có thể bay về Trung Quốc ngay bây giờ, tao tuyệt đối sẽ không

ngăn cản…” Mao Khả Ngọc nói với giọng chọc người tức chết.

Tôi nghe xong mà cố nén lửa giận trong lòng, tôi biết sở dĩ Mao Khả Ngọc lớn lối như thế bởi vì trong tay hắn có lá bài tẩy là lão Triệu, vì thế nên khi chưa nhìn thấy lão Triệu… Tôi nhất định phải làm theo lời hắn.

Sau đó tôi bảo Nicolas gọi một chiếc taxi rồi tự mình đi tới địa chỉ mà Mao Khả Ngọc đã nói. Lúc xuất phát, Đinh Nhất bảo tôi không cần lo lắng, anh ta sẽ đi theo phía sau…

Khi xe đi tới quán cà phê đó, tôi trực tiếp đẩy cửa đi vào, tôi thấy tên khốn Mao Khả Ngọc đang ngồi bên trong. Trong tay hắn cầm một ly cà phê, dùng mặt cười giả dối nhìn về phía tôi.

CHƯƠNG

BÍ MẬT CỐT YẾU

Nếu có thể, tôi thật sự rất muốn đi qua xé cái mặt cười giả tạo kia của Mao Khả Ngọc, nhưng cuối cùng tôi vẫn đè lửa giận trong lòng xuống, cũng nhăn ra vẻ mặt cười giả tạo đi qua, ngồi ở trước mặt hắn và nói: "Mao đại sư, lâu không gặp có khỏe không?"

"Nhờ phúc của mày, trước mắt tao sống cũng khá lắm..." Mao Khả Ngọc cười khẩy.

Tôi gật đầu, sau đó nhìn xung quanh rồi hỏi: "A Linh đâu? Hôm nay không đến cùng mày à?"

Mao Khả Ngọc nhún vai đáp: "Một cô gái như nó không thể lúc nào cũng xuất đầu lộ diện được, không phải sao? Còn mày... làm gì mà cứ để ý đồ đệ của tao mãi thế?"

Tôi nghe vậy thì tức giận: "Mày suy nghĩ nhiều rồi. Đối với tao mà nói, A Linh chẳng qua chỉ là một cô bé, sao tao có thể có suy nghĩ gì khác với cô ta chứ? Đừng dời đề tài đi, anh rể của tao đâu? Bây giờ bọn tao cũng đã tới, khi nào các người thả anh ấy về nước?"

Đầu tiên Mao Khả Ngọc cười, sau đó búng tay với phục vụ, gọi cho tôi một ly cà phê rồi nói: "Hôm nay chúng ta có thể ngồi cùng nhau không dễ dàng, mày muốn biết những gì có thể hỏi tao. Tao

nhất định sẽ biết gì nói nấy, không hề giấu giếm…”

Tôi hơi mất kiên nhẫn: “Mày vẫn chưa trả lời vấn đề tao vừa hỏi. Anh rể của tao đâu? Bây giờ anh ấy ở chỗ nào?”

Mao Khả Ngọc suy nghĩ rồi nói: “Anh ta ở một nơi rất an toàn… A Linh đang ở cùng anh ta.”

Tôi nghe hắn nói mà chẳng khác nào không nói, xem ra khi “mục đích” của hắn chưa đạt được thì sẽ không nói ra lão Triệu ở chỗ nào. Vì thế tôi lại thay đổi một vấn đề khác: “Vậy lần này chúng mày bắt tao ra nước ngoài là muốn tao giúp chúng mày làm gì? Chuyện này có thể nói chứ?”

Mao Khả Ngọc uống một ngụm cà phê rồi đáp: “Đương nhiên, vấn đề này tao chắc chắn sẽ giải thích rõ ràng với mày. Nhưng tại sao mày không hỏi thử chuyện của tập đoàn Thái Long? Chẳng lẽ mày không tò mò chút nào về tình hình của tổ chức này hay sao?”

Tôi thở dài: “Nói ra có lẽ mày không tin, nhưng đúng là tao chẳng có tí hứng thú nào với bí mật của tập đoàn chúng mày. Mày muốn nói thì nói, nếu không muốn nói tao cũng không miễn cưỡng…”

Mao Khả Ngọc lập tức cười khan: “Mày đúng là người không thú vị… Bỏ đi, có một số việc sớm muộn gì mày cũng sẽ biết thôi, cho nên hôm nay mục đích của tao là kể rành rẽ lại cho mày nghe lịch sử của tập đoàn Thái Long bọn tao…”

Sau đó Mao Khả Ngọc kể lại cho tôi nghe về tiền thân của tập đoàn Thái Long cùng người sáng lập ra nó là Leo Himmler. Tổ chức này được thành lập vào những năm 1950, mục tiêu cốt lõi ban đầu của tổ chức là sử dụng công nghệ khoa học kỹ thuật để tạo ra loài người ưu tú nhất.

Đừng nói là vào thời điểm đó, đến cả bây giờ, suy nghĩ đó vẫn là một điều rất điên rồ. Nhưng mà người sáng lập tập đoàn Thái

Long - Leo Himmler lại không cho là như vậy, ông ta tin tưởng vững chắc rằng trong tương lai không xa, khoa học kỹ thuật nhất định có thể giúp ông ta thực hiện mục tiêu này. Mà sở dĩ Leo Himmler có suy nghĩ điên rồ như vậy, không thể không nhắc đến thân thế của ông ta…

Leo Himmler là một người Đức, tất cả những ý tưởng gần như điên rồ trong đầu ông ta xuất phát từ người cha nuôi của ông ta là Heinrich Himmler, một tên tội phạm chiến tranh khét tiếng trong thế chiến II.

Tên Heinrich Himmler này đã từng là một cấp dưới đắc lực của Đức Quốc xã Hitler. Cả đời hắn đều bị ám ảnh bởi cái gọi là triết lý chủng tộc ưu việt. Hắn tin tưởng vững chắc rằng chỉ có huyết thống thuần khiết mới có thể sinh ra chiến sĩ có lực lượng như thần.

Hơn nữa lúc còn sống hắn rất có hứng thú với thuyết thần bí, thích nhất nghiên cứu một ít lực lượng siêu tự nhiên, hắn càng vọng tưởng muốn thông qua những nghiên cứu kỳ lạ để đạt được lực lượng siêu nhiên… Chính những lý luận vớ vẩn đó đã ảnh hưởng sâu sắc đến Leo Himmler, làm cả đời ông ta đều tìm kiếm các phương tiện kỹ thuật để tạo ra chủng tộc ưu việt.

Sau khi nước Đức bại trận, Heinrich Himmler tự sát bỏ mình. Nhưng sau khi hắn chết, Leo Himmler vẫn mê muội những thứ này như trước kia. Hơn nữa điều càng làm cho ông ta mừng như điên chính là, từ miệng một cựu cấp dưới của cha nuôi lúc còn sống, ông ta biết được, nhiều năm trước cha nuôi ông ta đã từng bí mật ra lệnh thực hiện một kế hoạch tên là “Siêu chiến sĩ”.

Tuy nhiên vì kế hoạch này thuộc về cơ mật tối cao vào lúc bấy giờ, cho nên số người biết đến cũng không nhiều, hơn nữa sau khi thế chiến II chấm dứt, những người tham gia kế hoạch này cũng

đều biến mất một cách bí ẩn.

Trước khi Heinrich Himmler tự sát cũng không kịp giao tài liệu chi tiết của kế hoạch này cho Leo Himmler, mà ông ta cũng nhờ vị cựu cấp dưới kia của cha nuôi nói mới biết được, kế hoạch này đã từng được xây dựng một số phòng thí nghiệm giống nhau trên khắp thế giới để bí mật tiến hành các thí nghiệm điên rồ trên cơ thể con người.

Vì để tìm được những phòng thí nghiệm bí mật và số liệu nghiên cứu năm đó, Leo Himmler mới sáng lập công ty thương mại quốc tế Thái Long, tiền thân của tập đoàn Thái Long. Ông ta dựa vào danh tiếng của công ty thương mại, một mặt điên cuồng gom tiền nhờ các vụ làm ăn phi pháp khắp nơi trên thế giới, một mặt là để tìm kiếm phần còn lại của những phòng thí nghiệm và tất cả các dữ liệu khoa học liên quan đến siêu chiến sĩ.

Cũng chính bởi vì vậy, chúng tôi mới có thể có giao thoa nhiều như vậy với tập đoàn Thái Long lúc ở Tân Cương, Quý Châu và hòn đảo nhỏ ở Philippines mà cái tên Hồ Phàm kia trói tôi đến...

Leo Himmler giống với cha nuôi của ông ta, tin tưởng tất cả những sức mạnh bí ẩn và siêu nhiên, cho nên trong những năm qua ông ta vẫn luôn vơ vét nhân tài trên internet. Tất nhiên Mao Khả Ngọc chính là một trong số đó… Và tôi cũng là “nhân tài đặc biệt” mà bọn họ muốn tuyển về dưới trướng.

Nhưng qua vài lần tiếp xúc, không những tôi không trở thành một thành viên của tập đoàn, mà thành viên nòng cốt của tập đoàn là Hàn Cẩn lúc trước thường xuyên tiếp xúc với tôi cũng bắt đầu nảy sinh suy nghĩ rút lui, vài lần muốn hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của tập đoàn.

Mà lần này bọn họ bắt cóc lão Triệu đi, nguyên nhân ban đầu chính là anh ấy đã công bố một bài luận văn trên một tuần san y

học nổi tiếng, cũng vì bài luận văn này mới khiến cho tập đoàn Thái Long chú ý đến anh ấy.

Người đứng đầu tập đoàn Thái Long cho rằng, nội dung cốt lõi trong bài luận văn của lão Triệu có bản chất rất giống với kế hoạch “Siêu chiến sĩ” mà họ đang truy tìm, hoặc có thể nói là nó tiên tiến hơn một bước về mặt khoa học kỹ thuật so với kế hoạch “Siêu chiến sĩ”! Bởi vậy bọn họ mới bắt trói lão Triệu, hy vọng anh ấy có thể trở thành nhân viên nghiên cứu phát minh của tập đoàn.

Nhưng lão Triệu không phải đồ ngốc, tuy anh ấy không biết chút nào về tập đoàn Thái Long, nhưng anh ấy lại hiểu rõ kết quả nghiên cứu của mình. Anh ấy biết rằng một khi dữ liệu rơi vào tay bọn tội phạm, có lẽ sẽ mang lại những thảm họa tàn khốc cho loài người. Bởi vậy đến nay anh ấy vẫn không muốn giao kết quả nghiên cứu của mình cho tập đoàn Thái Long.

Cũng chính vào ngay lúc này, người đứng đầu tập đoàn biết được trong chiến tranh thế giới lần thứ II, ông già Himmler có một căn cứ thí nghiệm bí mật giấu trong dãy núi St Moritz quanh năm tuyết phủ.

Vào thời đó, mặt ngoài Thụy Sĩ là một quốc gia trung lập, nhưng sau lưng nó lại không trung lập như vẻ bề ngoài, thậm chí còn cung cấp các khoản vay cho Đức trong thế chiến lần thứ II…

CHƯƠNG

LỰA CHỌN DUY NHẤT

Chính bởi vì thế cho nên, khả năng người Đức xây cơ sở thí nghiệm bí mật của họ ở St Moritz vô cùng lớn... Nhưng suy cho cùng đó đã là chuyện từ giữa thế kỷ trước, hơn nữa đoạn lịch sử này cũng không huy hoàng, cho nên có rất nhiều chuyện mà chính quyền địa phương cũng không chịu thừa nhận.

Nhưng điều này không hề gây trở ngại cho kế hoạch của tập đoàn Thái Long. Bọn họ đã tìm kiếm trên nhiều mặt, phát hiện năm đó khu vực xây cơ sở thí nghiệm bí mật đã xảy ra vài lần tuyết lở quy mô khác nhau. Cho nên bọn họ có lý do nghi ngờ phần còn lại của cơ sở thí nghiệm năm đó ắt hẳn vẫn bị chôn sâu dưới lớp tuyết quanh năm không tan của dãy núi Alpes.

Nghe Mao Khả Ngọc nói tới đây, cuối cùng tôi cũng đã hiểu vì sao tập đoàn Thái Long luôn cắn mãi tôi không bỏ! Hoá ra bọn họ muốn tôi giúp bọn họ đến dưới núi tuyết tìm kiếm những nhân viên nghiên cứu và cái công trình nghiên cứu "Siêu chiến binh" có khả năng bị chôn vùi dưới lớp tuyết lở đó.

"Tao có thể giúp chúng mày đi núi tuyết tìm kiếm những người chết kia, có điều chúng mày phải thả anh rể của tao trước..." Tôi giành trước một bước nói với Mao Khả Ngọc.

Nhưng hắn lại hơi mỉm cười nói: "Nghĩ hay nhỉ? Hiện giờ quyền chủ động ở trong tay bọn tao, anh rể mày chính là át chủ bài của bọn tao. Nếu mày không tìm thấy những con quỷ bị chôn dưới tuyết đó, thì số liệu nghiên cứu trong tay anh ta chính là thứ quý giá nhất của tập đoàn, sao bọn tao có thể thả anh ta trước khi mày đi vào trong núi được?"

Tôi đè nén lửa giận trong lòng và nói: "Vậy tao dựa vào đâu để tin chúng mày? Lỡ đâu dù tao tìm được thứ chúng mày muốn mà chúng mày vẫn không chịu thả người thì sao? Nếu muốn hợp tác, dù sao cũng phải có ít thành ý đi chứ?"

Mao Khả Ngọc trầm giọng nói với tôi: "Tao chịu ngồi xuống nói nhiều với mày về chuyện của tập đoàn Thái Long như vậy, chẳng lẽ còn chưa đủ thành ý hay sao? Đó đều là bí mật cốt lõi của tập đoàn Thái Long... Thế này đi, mày đã biết những việc này thì cũng mãi mãi không thể phủi sạch quan hệ với tập đoàn. Đến lúc đó chỉ cần mày trở thành người của bọn tao, vậy dĩ nhiên bọn tao sẽ suy xét việc thả anh rể của mày về nước."

Nghe xong, trong lòng tôi hận ngứa răng! Nhưng bất đắc dĩ là bị bọn họ bóp đúng mạch máu là lão Triệu, bọn họ bảo tôi làm cái gì tôi đều phải đồng ý vô điều kiện... Nếu bọn họ chỉ đơn thuần muốn tìm được phần còn lại của cơ sở thí nghiệm năm đó là có thể thả người, vậy tôi có thể giúp bọn họ tìm trước. Nhưng e là đến lúc đó bọn họ lại lật lọng, mặc dù tôi đã tìm được nơi đó giúp bọn họ rồi nhưng cũng không tha cho lão Triệu, thậm chí cả tôi cũng mãi mãi không thể thoát khỏi gông cùm xiềng xích của tập đoàn.

Lúc này Mao Khả Ngọc thấy tôi im lặng không đáp bèn khẽ cười nói: "Những gì nên nói cho mày, tao đều nói rồi, cũng coi như là biết gì nói nấy không giấu giếm nửa lời. Mày có thể trở về suy nghĩ cho kĩ, lần này bọn tao không miễn cưỡng mày..."

Nếu lúc ấy có thể lật bàn chửi má nó, tôi thật muốn hắt hết cà phê trong tay lên cái bản mặt hai mang của Mao Khả Ngọc! Nhưng cuối cùng tôi vẫn nhịn xuống, bởi vì tôi biết lúc này cần phải duy trì bình tĩnh mới được…

Lúc đẩy cửa bước ra khỏi quán cà phê, bầu trời còn đang tí tách đổ mưa nhỏ. Tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy mây mờ mịt, mặc cho nước mưa lạnh lẽo nhẹ nhàng đập vào mặt, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể làm tôi bình tĩnh lại khỏi cơn giận vừa rồi.

Mao Khả Ngọc cho tôi thời hạn 24 tiếng để suy nghĩ. Hắn bảo tôi tự quyết định có đi vào núi với bọn họ hay không. Nếu nghĩ kĩ rồi thì gọi vào số điện thoại di động của hắn ở Thụy Sĩ. Tuy hắn thay mặt tập đoàn Thái Long tới đàm phán với tôi, nhưng qua giọng điệu của hắn, tôi có thể nhận ra hắn cũng không quan tâm lắm đến việc tôi có thể tham gia vào hành động của họ hay không… Hoặc là nói, hắn căn bản không tin tôi có thể giúp bọn họ tìm được phần còn lại của cái cơ sở thí nghiệm bí mật kia.

Tôi cũng không biết tại sao Mao Khả Ngọc luôn coi tôi là kẻ địch giả tưởng của hắn. Có lẽ trong mắt hắn, bên trong tập đoàn Thái Long chỉ cần có một thuật sĩ huyền học thôi chăng? Nhưng hắn cũng không khỏi đề cao tôi quá rồi, tôi thật sự không cho rằng năng lực của mình có thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho hắn… Nhưng tại sao hắn không thể hiểu được điều này?

Có điều như vậy cũng tốt, có lẽ chính bởi vì suy nghĩ "kẻ địch giả tưởng" này mới làm Mao Khả Ngọc gây khó dễ từ bên trong, khiến từ đầu đến cuối tôi cũng chưa thật sự bị tập đoàn Thái Long tuyển về dưới trướng… Hoặc là nói, cho tới nay đều nhờ Hàn Cẩn lo liệu, khiến tôi đến bây giờ mới coi như chân chính tiếp cận tập đoàn Thái Long. Đáng tiếc hiện giờ Hàn Cẩn không còn nữa. Xem ra đã đến lúc tôi nên chống lại chính diện với tập đoàn Thái Long

rồi, bởi vì có một số việc không phải cứ trốn tránh là có thể giải quyết được.

Ngay khi tôi đứng ngẩn ngơ một mình trong mưa, đột nhiên tôi cảm thấy trên đầu mình có thêm một chiếc ô ngăn lại nước mưa không ngừng rơi xuống. Tôi quay đầu lại, không bất ngờ khi nhìn thấy Đinh Nhất đã đứng ở bên cạnh tôi từ khi nào…

Đinh Nhất buồn bực hỏi: “Một mình cậu đứng trong mưa ngẩn người làm gì vậy?”

Tôi thở dài đáp: “Mao Khả Ngọc kể với tôi một ít bí mật cốt lõi của tập đoàn Thái Long, ngụ ý là hoặc tôi nhập bọn hoặc bị diệt khẩu…”

“Sợ hả?” Đinh Nhất nhẹ giọng hỏi.

Tôi lập tức lắc đầu: “Sợ thì không… Chỉ là bây giờ tôi vẫn chưa thể nghĩ ra cách gì có thể cứu lão Triệu ra an toàn. Chỉ cần anh ấy còn ở trong tay tập đoàn Thái Long một ngày, tôi sẽ không thể làm bất cứ hành động thiếu suy nghĩ nào.”

Đinh Nhất gật đầu: “Được rồi, trở về rồi nói sau! Một mình cậu đứng ở trong mưa cũng nghĩ không ra cách gì hay được đâu, vẫn nên trở về bàn bạc với chú họ một chút đi.”

Sau khi trở lại khách sạn, chú họ thấy sắc mặt tôi không tốt, vội hỏi tôi xảy ra chuyện gì? Tôi thuật lại nội dung cuộc nói chuyện của mình và Mao Khả Ngọc cho chú ấy nghe… Nghe xong, sắc mặt chú họ cũng trở nên nghiêm trọng.

Thật ra cho tới nay tôi đều chưa hề có áp lực to lớn giống như bây giờ, cho dù là lúc trước tôi trúng tình cổ cũng chưa từng như thế. Bởi vì lúc ấy xảy ra chuyện là chính bản thân tôi, cùng lắm thì chết thôi, tôi cũng không cần đeo quá nhiều áy náy trên lưng.

Nhưng hiện giờ không giống thế, hiện giờ là mạng của người

khác đeo trên người tôi, nếu chỉ hơi có sai lầm sẽ hại chết lão Triệu… Đến lúc đó tôi phải đối mặt Chiêu Tài như thế nào? Tôi phải đối mặt chính mình như thế nào đây?! Nếu muốn cả đời tôi đều sống trong áy náy và tự trách, tôi tình nguyện để người chết cuối cùng kia là tôi.

Chú họ có cái nhìn khá thoáng. Trước hết chú bảo tôi đừng rầu rĩ như vậy, đi bước nào xem bước đó đã! Có lẽ tới cuối cùng chưa chắc đã có kết quả xấu nhất thì sao? Tôi bất đắc dĩ khẽ cười khổ, sau đó lấy điện thoại di động ra xem thời gian, muốn xem thử cách thời hạn Mao Khả Ngọc cho tôi còn lại bao nhiêu.

Đúng lúc này Bạch Kiện lại gọi điện thoại tới, anh ta hỏi chỗ dừng chân của chúng tôi ở St Moritz, sau đó nói với tôi bọn họ sẽ lập tức lên máy bay. Nhưng tôi tính thử thời gian, chờ máy bay của bọn họ hạ cánh cũng đã tới thời hạn tôi phải cho Mao Khả Ngọc câu trả lời.

Thật ra trong lòng chúng tôi đều rõ ràng, đây vốn là một câu hỏi trắc nghiệm chỉ có một lựa chọn. Nếu muốn cứu lão Triệu ra… tôi cũng chỉ có thể đi cùng đám Mao Khả Ngọc vào núi tìm kiếm cái cơ sở thí nghiệm bí mật chó má kia.

CHƯƠNG

BỊ VẢI ĐEN BỊT MẮT

Đồng thời, tôi cũng biết thứ bọn họ luôn muốn tìm kiếm có ý nghĩa gì đối với thế giới này… Cho nên tôi không thể để cho bọn họ thật sự tìm được, nếu không khó mà nói trước sẽ mang đến thảm họa gì cho thế giới này. Tuy rằng tôi cũng không phải chúa cứu thế, nhưng trên đời này còn có người tôi quan tâm. Cho nên vì bọn họ, tôi không thể để đám điên loạn tập đoàn Thái Long có được thứ đó…

Trên thực tế, vài lần trước, nếu không phải có sự xuất hiện của tôi, có lẽ tập đoàn Thái Long đã sớm có được thứ bọn họ muốn. Không biết nếu bọn họ biết được chân tướng rồi liệu có lập tức nghiền xương tôi thành tro không nhỉ?

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cách thời hạn Mao Khả Ngọc cho tôi đã chẳng còn mấy. Điều khiến người ta buồn bực chính là, lần này nhóm Bạch Kiện bay đến Nga, kết quả là máy bay bị trục trặc nhỏ khi quá cảnh tại Mát-xcơ-va, sẽ đến Zurich muộn hơn năm tiếng so với thời gian định sẵn.

Như vậy tôi không cần chờ họ nữa, bởi vì lúc ấy tôi đã đi theo đám người Mao Khả Ngọc đến núi tuyết từ lâu rồi. Cuối cùng, ba chúng tôi cân nhắc lợi hại, vẫn quyết định để chú họ ở lại chờ

nhóm Bạch Kiện, còn Đinh Nhất và tôi cùng nhau vào núi.

Sau đó tôi gọi điện thoại cho Mao Khả Ngọc. Hắn cũng không ngạc nhiên khi thấy tôi liên hệ, hắn bảo tôi đến thẳng khách sạn tìm hắn, hắn sẽ chuẩn bị tất cả trang bị để đi vào núi cho tôi.

Tôi nói luôn: “Tôi cần hai bộ trang bị để vào núi.”

Mao Khả Ngọc nghe vậy thì hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói với tôi: “Được, thêm một người cũng được, nhưng không thể nhiều hơn đâu.”

Tôi vốn tưởng rằng tổ chức có tiền có thế như tập đoàn Thái Long, chắc kiểu gì cũng ở khách sạn lớn cấp năm sao cơ. Kết quả khi Mao Khả Ngọc gửi địa chỉ cho tôi, tôi suýt nữa ngạc nhiên đến rơi cả cằm, vì đó lại chỉ là một nhà nghỉ cực bình dân.

Có điều khi tôi và Đinh Nhất nhìn thấy Mao Khả Ngọc và tay chân của hắn mới hiểu được, bọn họ chọn nhà nghỉ nhỏ là có lý cả, đó là bởi vì số người quá nhiều, còn là một đội ngũ chừng 35 người.

Nếu một đội ngũ trang bị hạng nặng, thiết bị hoàn hảo như vậy gióng trống khua chiêng vào ở khách sạn xa hoa, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của người khác, điều này chỉ có hại mà không có lợi cho kế hoạch của bọn họ.

Mao Khả Ngọc nhìn thấy Đinh Nhất bên cạnh tôi thì bĩu môi cười và nói: “Hóa ra là mang theo một tên cận vệ à! Thật ra mày không cần phải làm như thế, bởi vì bất kỳ lúc nào mày cũng là khách quý của tập đoàn Thái Long bọn tao. Bọn tao nhất định sẽ chịu trách nhiệm cho sự an toàn của mày trong toàn bộ hành trình.”

Nghe vậy tôi thầm nghĩ bụng, tao tin mày mới tài! Nếu không phải ông đây mạng lớn, cũng không biết đã chết mấy lần trong tay tập đoàn Thái Long chúng mày rồi!? Lúc này còn nói có thể bảo vệ

tôi? Quỷ mới tin lời mày đấy!

Có điều tuy rằng trong lòng tôi nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại không nói ra, tôi ngoài cười nhưng trong không cười nói với hắn: “Phải không? Thế thì đúng là nên cảm ơn các người.”

Khi tôi nhìn thấy trang bị lên núi mà đám Mao Khả Ngọc chuẩn bị cho tôi thì lập tức dở khóc dở cười. Bọn họ đều mặc áo khoác lông vũ liền người màu vàng xen đen cùng kiểu dáng, hơn nữa trên người mỗi người còn phải mang theo túi ngủ, mũ bảo hiểm, móc khoá, rìu phá băng, gậy chống, kính bảo hộ, móc khóa leo lên, móc khóa hạ xuống…

Tôi tính sơ sơ, nguyên bộ trang phục này ít ra cũng phải năm ký trở lên, còn thêm một ít lương khô và bánh nén khô… Tổng trọng lượng mấy thứ ấy với tôi mà nói dường như hơi quá sức.

Tôi rất rõ khả năng của mình, tay không leo núi còn hơi cố sức đấy, chứ đừng nói đến việc vác nặng lên núi. Có điều tôi nhìn những người khác đều nhẹ nhàng như không có việc gì, bởi vậy tôi cũng ngượng khi nói mấy thứ này quá nặng.

Đinh Nhất thấy thế thì lấy một ít trang bị trong ba lô của tôi cất vào ba lô của anh ta, tôi hơi ngại nên nói: “Không sao đâu, tự tôi vác được…”

Đinh Nhất khẽ than thở: “Cậu không thể so sánh được với bọn họ. Nhìn vóc dáng những kẻ này là biết người nhiều năm vận động bên ngoài, thể chất của bọn họ vốn dĩ đã khác hẳn người thường, hơn nữa cũng thích nghi với kiểu mang vác nặng cường độ cao này. Vì vậy, cậu không cần phải cậy mạnh trước mặt họ…”

Tôi cũng biết những điều Đinh Nhất nói đều là sự thật nên không nói gì nữa, mặc anh ta bỏ phần lớn đồ đạc trong ba lô tôi vào trong ba lô của mình.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị ổn thoả, Mao Khả Ngọc bảo mọi

người lên xe chuẩn bị xuất phát. Vốn dĩ tôi còn muốn hỏi hắn về khu vực chủ yếu mà chúng tôi tìm tòi lần này là ở nơi nào? Kết quả hắn lại hừ nhẹ và nói: "Việc này không cần tới mày nhọc lòng, mày chỉ cần đi theo tao là được. Đúng rồi, bây giờ giao hết điện thoại di động trên người hai người ra đây đi, dù sao lát nữa lên núi cũng không có tín hiệu."

Tôi biết Mao Khả Ngọc lo trên điện thoại di động của chúng tôi có hệ thống định vị. Hắn đúng là đề cao tôi, vì thế tôi không hề nghĩ ngợi giao hết điện thoại cho hắn. Có điều cũng không phải chúng tôi không có một chút kế hoạch nào. Thật ra trước khi tới, chú họ đã lấy một giọt máu của tôi để dự phòng.

Chú ấy bảo tôi không cần lo lắng, chỉ cần chú ấy và Bạch Kiện gặp nhau, nhất định sẽ lập tức đến đây tìm tôi. Tuy rằng tôi cũng không rõ chú họ làm thế nào để tìm tôi thông qua một giọt máu, nhưng tôi tin nếu chú họ nói có thể tìm được tôi thì nhất định có thể tìm được.

Sau khi lên xe, tôi và Đinh Nhất đều bị bọn họ dùng miếng vải đen bịt mắt lại, theo lời Mao Khả Ngọc thì làm như vậy chỉ để phòng ngừa chúng tôi để lộ vị trí của tiểu đội này cho những người muốn nghĩ cách cứu chúng tôi.

Tôi thấy tên Mao Khả Ngọc này quả nhiên gian xảo, có điều hắn thật sự không cần làm như thế, bởi vì cho dù hắn có nói cho tôi biết khu vực cần tìm kiếm, thì hiện giờ tôi cũng không có cách nào báo cho nhóm người chú họ.

Sau khi mắt bị miếng vải đen bịt kín, các giác quan trở nên không nhạy bén, cũng không biết xe đã đi được bao xa, càng không biết thời gian đã qua bao lâu... Cho đến khi chiếc xe chở chúng tôi không còn di chuyển về phía trước nữa, miếng vải đen bịt mắt tôi và Đinh Nhất mới được gỡ xuống hẳn.

Lúc này tôi bị tuyết trắng chói lóa ngoài xe chiếu cho không mở được mắt ra. Có vẻ như chúng tôi đã đến khu vực mà xe không thể chạy tiếp được nữa. Nhiệt độ không khí ở đây rõ ràng thấp hơn nhiều so với chỗ chúng tôi lên xe, tuyết có lẽ cũng vừa rơi không lâu, giẫm lên có cảm giác rất xốp.

Thật ra tôi cũng có một chút kinh nghiệm trèo lên núi tuyết, tuy không thể so với những đội viên leo núi chuyên nghiệp đó, nhưng vẫn biết vài thường thức cơ bản... Bởi vậy sau khi xuống xe, đầu tiên tôi đeo cặp kính bảo hộ có thể chắn gió và tia cực tím vẫn đeo trước ngực lên.

Lúc này Mao Khả Ngọc cũng bước xuống từ chiếc xe trước mặt, ngón tay chỉ về ngọn núi tuyết phía trước và nói với tôi: "Đoạn đường còn lại chúng ta cũng chỉ có thể đi bộ. Những người này đều là dân leo núi chuyên nghiệp, cho nên nếu lúc nào mày cảm thấy thể lực không chịu nổi nữa thì phải nói cho tao biết, đến lúc đó cả đội sẽ dừng lại nghỉ ngơi…"

CHƯƠNG

MỘT ĐỘI NGŨ KHÁC

Tuy rằng tôi biết lời Mao Khả Ngọc nói đều là thật, nhưng không biết vì sao nghe thấy lại có cảm giác cực kì chói tai, vì thế tôi cậy mạnh nói với hắn: "Yên tâm, tôi sẽ cố hết sức không kéo chân sau của mọi người…"

Kết quả Mao Khả Ngọc lại bổ sung một câu: "Không sao, lần hành động này là lấy theo bước mày dẫn đầu, cho nên tất cả nhân viên bọn tao đều sẽ chiều theo tốc độ của mày."

Tôi nghiến chặt răng nói: "Được, vậy cám ơn Mao đại sư nhiều!"

Ai ngờ dường như Mao Khả Ngọc không nghe ra ý nghĩa trong lời tôi, còn nói tiếp: "Quãng đường tiếp theo không ngắn đâu, có lẽ chúng ta có thể sẽ băng qua đỉnh Bernina đến biên giới nước Ý."

"Cái gì? Đến đỉnh gì?" Tôi không quen thuộc lắm đối với địa lý của nơi này, dĩ nhiên cũng không biết ngọn núi tuyết mà Mao Khả Ngọc vừa nói kia.

Mao Khả Ngọc hiếm khi nghiêm túc trả lời tôi: "Đỉnh Bernina, cao 4040 mét so với mực nước biển, là ngọn núi cao nhất về phía Đông trong dãy núi Alpes, nằm gần dãy núi Rhaetian biên giới Thụy Sĩ và Ý."

“Ý của mày là cái cơ sở thí nghiệm bí mật kia ở đỉnh núi Na Na gì đó?” Tôi nửa tin nửa ngờ hỏi.

Mao Khả Ngọc gật đầu đáp: “Có thể là vậy cũng có thể không phải, điều này đều do mày quyết định…”

“Tao?”

Mao Khả Ngọc nghiêm mặt nói với tôi: “Đúng vậy, tất cả bọn tao sẽ tìm một lượt những nơi đó, đến lúc đó phải dựa vào mày để phát hiện xem khu vực đó có thi thể chôn sâu dưới lớp tuyết hay không.”

Tôi khẽ giật mình hỏi: “Chúng ta chỉ mang có ít lương thực này mà có thể kiên trì đi chặng đường xa như vậy sao?”

Mao Khả Ngọc nói mà mặt không cảm xúc: “Điều này mày khỏi lo lắng, bọn tao đã sớm bố trí rất nhiều trạm tiếp viện ở ven đường rồi, cho nên mày không cần lo vì cái ăn, chỉ cần tập trung tìm kiếm thứ ở dưới tuyết là được.”

Trước đó tôi chỉ nói với Bạch Kiện phạm vi hoạt động chuyến này của chúng tôi là ở trong biên cảnh Thụy Sĩ, nhưng hiện giờ đột nhiên nói phải đến biên giới nước Ý, điều này có khi nào mang lại phiền phức cho bố trí trước đấy của nhóm Bạch Kiện hay không? Đúng là càng nghĩ càng đau đầu.

Đinh Nhất thấy tôi nhíu chặt mày liền thì thầm hỏi nhỏ tôi: “Có phải cậu lo nhóm Bạch Kiện sẽ không tìm thấy chúng ta không?”

Tôi lắc đầu đáp: “Không phải tôi lo bọn họ không tìm thấy chúng ta, mà là lo một khi chúng ta vượt qua biên giới nước Ý, nhóm Bạch Kiện có thể không tiện đến đấy được…”

Đinh Nhất ngẫm nghĩ rồi nói: “Không sao, thật sự không được tôi sẽ đưa cậu rút về bên Thụy Sĩ trước… Vừa rồi tôi đã cẩn thận quan sát những người này, tuy rằng cả đám dáng người cường

tráng, nhưng chưa chắc bọn họ đều là người biết võ, cộng thêm đặc điểm của vùng núi tuyết, tôi nắm chắc có thể đưa cậu đi.”

Tôi bảo anh ta trước hết đừng hành động thiếu suy nghĩ, khi chưa có tin tức chính xác của lão Triệu, chúng tôi chỉ có thể duy trì tình trạng hiện giờ, nếu không chuyến này chúng tôi coi như công toi… Tất nhiên, Đinh Nhất hiểu ý tôi, vì vậy cũng chỉ đành gật đầu một cách bất đắc dĩ, không nói gì nữa.

Chúng tôi nhanh chóng đến trạm tiếp viện thứ nhất, lúc này sắc trời đã bắt đầu tối, xem ra đoàn người chúng tôi vô cùng có khả năng phải cắm trại ngoài trời ở chỗ này. Đám tay chân của Mao Khả Ngọc đều được huấn luyện nên khá nhanh nhẹn, không đầy một lát sau bọn họ đã dựng lên mấy chiếc lều lớn và còn bắt đầu nổi lửa nấu cơm.

Lúc này tôi mới phát hiện, trọng lượng của những người này mang trên người tuyệt đối vượt xa tôi, có người còn cõng một vài thiết bị không biết tên, quỷ mới biết bọn họ cõng mấy thứ này lên núi tuyết có thể có ích lợi gì?!

Trên thực tế, những ngọn núi phủ tuyết ở đây thực sự dễ leo hơn Everest rất nhiều, hơn nữa cũng không cần phải lo lắng về việc thiếu ôxy. Xem ra mọi trải nghiệm trong cuộc sống đều không vô dụng, mặc dù lúc trước tôi không thực sự leo lên đỉnh Everest, nhưng những kinh nghiệm đó đã đủ để tôi đối phó với ngọn núi tuyết dưới chân mình rồi…

Bữa tối chúng tôi ăn một ít phô mai đông lạnh nướng chảy và bánh mì khô, tuy rằng không thể nói là ngon lành, có điều may mà có lửa trại có thể sưởi ấm, như vậy đã rất tốt rồi. So sánh với trại Everest đông đúc, nơi này quả thực yên tĩnh đến đáng sợ, dọc đường đi chúng tôi cũng không gặp được bất kỳ đội leo núi nào khác.

Đám tay chân của Mao Khả Ngọc có người châu Á cũng có người châu Âu, không biết những người này là thuê tạm tới hay bản thân họ cũng là thành viên của tập đoàn. Nhưng tôi thấy hình như giữa họ không quen thuộc lắm, trừ giao tiếp bình thường ra, không nghe thấy giữa họ có câu chuyện phiếm nào. Đương nhiên, nếu bọn họ nói chuyện phiếm bằng tiếng Đức hoặc tiếng Pháp thì tôi cũng không nghe hiểu, nhưng nhìn vẻ mặt có thể thấy giữa họ không nói một câu nào dư thừa.

Càng lạ hơn là, những người này sẽ không chủ động đến gần tôi và Đinh Nhất, trừ khi chúng tôi yêu cầu họ làm gì đó, bọn họ mới có thể nghe lệnh Mao Khả Ngọc đến tiếp xúc với chúng tôi.

Tuy rằng đội chúng tôi có số người đông đảo nhưng lại rất yên tĩnh, đặc biệt là bây giờ… Dường như mỗi người đều cúi đầu làm việc của chính mình. Đôi khi quá mức yên tĩnh thường vô cùng đáng sợ, đặc biệt là kiểu màn trời chiếu đất trên đỉnh của ngọn núi phủ tuyết thế này. Nếu lúc này không có Đinh Nhất ở bên cạnh, tôi thật sự có ý muốn trốn thoát khỏi đây…

Cơm nước xong, tôi ngẩn người nhìn lửa trại, nghĩ xem lão Triệu sẽ bị bọn họ giấu ở chỗ nào? Hay là căn bản anh ấy không ở trong biên cảnh Thụy Sĩ? Mặt được lửa trại sưởi ấm, tôi dần dần thấy buồn ngủ, hơn nữa áo lông vũ liền thân trên người thật sự ấm áp, thế cho nên tôi ngồi ở đó lim dim sắp ngủ.

Đúng lúc này tôi chợt nghe thấy một tràng tiếng chuông đồng, tôi lập tức giật mình, cơn buồn ngủ bay biến cả! Bởi vì âm thanh này quá quen thuộc với tôi, đây không phải là tiếng chuông đồng trên tay A Linh sao?

Quả nhiên, không bao lâu sau đã nhìn thấy một đội ngũ ăn mặc cùng kiểu dáng trang phục với chúng tôi xuất hiện ở cách đó không xa… Mà Mao Khả Ngọc vẫn luôn yên tĩnh ngồi trước lửa

trại lúc này cũng đứng lên, huýt sáo với đội ngũ ở phía xa.

Tôi thật không ngờ lại còn có một đội ngũ khác sẽ tới nhập hội với chúng tôi, trông tình trạng của bọn họ hình như phải đi quãng đường xa hơn chúng tôi một chút…

Lúc này tôi và Đinh Nhất cũng đứng lên, muốn xem thử đội này là những người thế nào, vì dù sao quần áo mặc trên người bọn họ đều giống nhau, cho nên thoạt nhìn không phân rõ ai là ai…

"Trương Tiến Bảo!!" Một giọng nói quen thuộc từ đầu hàng của đội bên kia truyền đến, tuy rằng tôi vẫn chưa thấy rõ mặt cô ta, nhưng nghe giọng thì biết là A Linh đang gọi tôi.

Tôi cố ý chọc giận Mao Khả Ngọc: "Đây là đồ đệ cưng của mày chào hỏi tao trước đấy!"

Mao Khả Ngọc liếc xéo nhìn tôi và nói: "Đó là bởi vì A Linh thấy mày mới mẻ, rốt cuộc cả ngày xung quanh con bé đều là những người đàn ông vóc dáng cường tráng cả, đột nhiên nhìn thấy tên mặt trắng như gà ốm nhà mày, khó tránh khỏi sẽ hơi tò mò…"

CHƯƠNG

NGƯỜI THÂN GẶP NHAU

Nghe vậy tôi cũng không tức giận, mà cười đi qua chào hỏi thân thiết với A Linh: "Sao cô cũng tới đây?! Tôi còn tưởng rằng cô không ở Thụy Sĩ chứ?!"

A Linh cười khanh khách: "Đương nhiên tôi phải ở Thụy Sĩ chứ, bằng không ai trông coi anh rể của anh hả?"

Nghe cô ta nhắc tới lão Triệu, tim tôi đập mạnh, đúng vậy, lúc trước không phải Mao Khả Ngọc đã nói A Linh luôn ở bên cạnh lão Triệu sao? Vậy nếu bây giờ cô ta tới đây, có phải là lão Triệu cũng ở trong những người này hay không?

Lúc tôi đang hết sức sững sờ, một hình bóng quen thuộc đi ra khỏi đội ngũ, tuy rằng quần áo trên người anh ấy thoạt nhìn hơi xa lạ, nhưng tôi vẫn liếc mắt một cái là nhận ra anh ấy…

Nhìn thấy lão Triệu an toàn, trong lòng tôi vui không nói thành lời, nhưng ở vào trường hợp thế này, trong lúc nhất thời hai chúng tôi cũng không biết nên nói gì cho tốt. Cuối cùng vẫn là anh ấy nở nụ cười trước và nói: "Không ngờ còn có thể tới Thụy Sĩ du lịch một chuyến…"

Tôi nhìn ra, lão Triệu gầy đi nhiều, trên mặt đều là râu ria xanh rờn… Tuy nói tạm thời đám người Mao Khả Ngọc không thể làm gì

anh ấy, nhưng trong khoảng thời gian này áp lực của anh ấy nhất định không nhỏ hơn tôi.

Trên thực tế, hai chúng tôi đối diện không nói gì, không phải vì giữa chúng tôi thật sự không có gì để nói, mà là trong hoàn cảnh hiện giờ nên nói cái gì đây? Lời muốn nói tất nhiên không thể cho đám Mao Khả Ngọc nghe được, còn thứ có thể cho bọn họ nghe được… đúng thật là không có gì để nói.

Lúc này tôi phát hiện đội ngũ đi theo A Linh tới có khác biệt rõ ràng với đội của Mao Khả Ngọc. Những đội viên cô ta mang tới đa số đều mặt mũi mệt mỏi, bước đi khó khăn, dường như đều có sức chiến đấu chẳng khác tôi là mấy.

Tôi rốt cuộc đã hiểu lúc trước tại sao Mao Khả Ngọc lại nói là muốn chiều theo bước đi của tôi. Mẹ kiếp, hắn nào có chiều theo tôi? Rõ là hắn đang đợi A Linh dẫn đội ngũ này tới. Nếu tôi không đoán sai, phần lớn những người này đều có thân phận giống như lão Triệu, bọn họ ắt hẳn đều là nhân viên nghiên cứu của tập đoàn. Tôi nói sao tình trạng của những người này cứ như vừa đi hai vạn năm ngàn dặm thế, hoá ra trong số họ còn có cả con gà yếu hơn cả tôi cơ!

Xem ra lần này tập đoàn Thái Long đã bỏ vốn gốc, chắc đã đưa lên đây tất cả phần lớn nhân viên nghiên cứu phát minh của tập đoàn rồi. Chẳng lẽ bọn họ nắm chắc việc tìm được cơ sở thí nghiệm bí mật kia như vậy? Hay là nói bọn họ học được bài học từ những lần trước, kiên quyết muốn tránh xảy ra trường hợp lại bị mất số liệu lần nữa!?

Thật ra bây giờ nhớ lại, vài lần trước, bọn họ phái đi toàn mấy người thô kệch, mặc dù phá phách cướp bóc không thành vấn đề, nhưng lại không có một ai thật sự biết lúc ấy “thứ” bọn họ lấy được rốt cuộc có phải “thứ” mà tập đoàn vẫn luôn muốn có hay

không… Cho nên đến cuối cùng thường thua trong tình trạng không biết gì.

Lần này hay rồi, bọn họ đưa tới một đống phần tử trí thức nhân tài như vậy, xem ra tập đoàn Thái Long quyết tâm mạnh mẽ nhất định phải lấy được đây! Lần hành động này, nhân tố không xác định duy nhất chắc hẳn là tôi và Đinh Nhất, cho nên lão Triệu chính là át chủ bài bọn họ dùng để kiềm chế chúng tôi.

Thấy tôi và lão Triệu đối mặt mà không nói gì, Mao Khả Ngọc nói với vẻ mặt khôi hài: "Sao thế? Người thân gặp mặt cũng không hàn huyên vài câu sao?"

Tôi quay đầu khẽ cười với hắn: "Nếu là người thân thì đâu cần giả tạo như vậy, có lời gì tất nhiên chờ bọn tao về nhà sẽ nói, điều này không cần mày nhọc lòng đâu nhỉ?"

Mao Khả Ngọc tự tìm mất hứng nên cũng không thèm để ý đến chúng tôi nữa mà xoay người đi tìm A Linh phân công một vài việc. Tôi thấy Mao Khả Ngọc đi xa, bèn khẽ hỏi lão Triệu: "Anh không sao chứ?"

Lão Triệu cười khổ lắc đầu: "Không sao, anh không ngờ bài luận văn kia có thể gây tai họa lớn như vậy. Sớm biết thế anh đã không đăng lên… Hiện giờ còn liên lụy cậu cũng bị bọn họ mang ra nước ngoài cùng."

Tôi thấy lão Triệu áy náy như thế thì vội nói: "Nếu nói như vậy thì còn phải trách em cứ nhất quyết đưa cho anh phương pháp phối chế thuốc Hồng Hoàn của ông già họ Đoàn kia, nếu không cũng không có nhiều chuyện thế này."

Đinh Nhất thấy hai chúng tôi tranh nhau nhận trách nhiệm về mình thì khẽ nói: "Bây giờ nói những điều đó có ích lợi gì, vẫn nên nghĩ xem lát nữa chúng ta trốn đi như thế nào kìa!"

Tôi nghe cũng phải, nếu bây giờ ba chúng tôi đã gặp nhau, như

vậy chuyện kế tiếp chính là phải suy nghĩ xem nên làm thế nào mới có thể thoát khỏi đám người Mao Khả Ngọc này. Nhưng tôi nghĩ đi nghĩ lại, nếu Mao Khả Ngọc dám để cho lão Triệu theo tới, tất nhiên sẽ không sợ chúng tôi cùng nhau chạy trốn…

Hiện giờ trên người chúng tôi chỉ đủ đồ ăn thức uống cho một ngày là nhiều nhất. Nếu chúng tôi rời khỏi đội ngũ của Mao Khả Ngọc, chưa kể rất có khả năng lạc đường, không khéo còn bị chết đói giữa núi tuyết mênh mông này... Xem ra cái tên Mao Khả Ngọc kia đã sớm tính toán đến bước này rồi!!

Mao Khả Ngọc không phải Hàn Cẩn, dĩ nhiên sẽ không nương tay với chúng tôi, xem ra hiện giờ cũng chỉ có thể đi bước nào xem bước đó. Đồng thời tôi cũng hy vọng chú họ có thể mau chóng gặp được nhóm Bạch Kiện, đuổi theo chúng tôi trong lúc đội ngũ này vẫn chưa vượt qua biên giới nước Ý mới được.

Điều khiến tôi cảm thấy kinh ngạc chính là, những tay chân mà Mao Khả Ngọc dẫn theo đều trải túi ngủ ra ngủ thẳng ở bên ngoài nền tuyết, còn mấy người chúng tôi và những nhân viên nghiên cứu phát minh mà A Linh dẫn đến đều ngủ ở bên trong lều trại.

Lúc ấy tôi còn cực kì ngạc nhiên nói: “Những người này trâu bò quá đi mất! Trời lạnh như vậy mà ngủ ở bên ngoài? Cho dù có túi ngủ cũng lạnh lắm đấy?!”

Lúc này lão Triệu cau mày nói với tôi: “Em không cảm thấy những người này có vấn đề sao?”

“Nghĩa là sao? Những người này có vấn đề gì? Em thấy bọn họ chẳng phải chỉ có vóc dáng to khỏe hơn người bình thường một chút thôi ư?” Tôi nghi ngờ nói.

Lão Triệu khẽ nói với chúng tôi: “Lúc trước anh mới bị bọn họ bắt đi đã phát hiện những người này không phải người bình thường, tất cả bọn họ ắt hẳn đều không có dây thần kinh đau đớn,

nhưng anh không biết đây là do bẩm sinh hay là có được thông qua phẫu thuật.”

Tôi thầm giật mình, một người nếu không biết đau… là một chuyện đáng sợ đến mức nào đây? Thật sự không biết tại sao tập đoàn Thái Long muốn chế tạo ra những người như vậy?

Tôi cảm thấy cho dù ở bất kỳ lúc nào, con người chính là con người. Chỉ cần là con người thì phải trải qua sinh lão bệnh tử, càng phải biết rằng cái gì là sợ hãi… Nếu trên đời thật sự có một chủng tộc được gọi là hoàn hảo, vậy thì kẻ đó cũng cách loài người càng lúc càng xa.

Sáng sớm hôm sau, cả người tôi cứng đờ tỉnh lại trong túi ngủ, đi ra khỏi lều trại thì thấy lão Triệu và Đinh Nhất đang ngồi bên đống lửa ăn sáng. Vì thế tôi đi qua và nói: “Sao hai người tỉnh mà không gọi em thế?”

Lão Triệu cười đáp: “Anh thấy cậu đang ngủ say nên muốn cho cậu ngủ thêm một lát, hôm nay chỉ sợ còn phải đi bộ lên cao cả một ngày…”

Tôi nghe vậy thì đầu tiên vươn vai duỗi eo, sau đó đặt mông ngồi ở giữa bọn họ, tiếp theo hơ hai tay gần đống lửa, muốn cho cơ thể cứng đờ của mình trở nên ấm hơn một ít.

“Nếu phải đi cả một ngày thì cứ đi thôi, dù sao những phần tử trí thức kia còn có thể đi được thì em vẫn có thể đi được, sợ gì hả?” Tôi nói với vẻ mặt không sao cả.

CHƯƠNG

VƯỢT QUA SÔNG BĂNG

Nghe tôi nhắc tới những người đó, trên mặt lão Triệu lạnh tanh: "Trong những người này, có rất nhiều người tuy bọn họ không quen biết anh nhưng anh lại biết bọn họ từ lâu… Thật không ngờ tất cả đều trở thành thành viên của cái tổ chức phi pháp này, chẳng lẽ bọn họ đều quên mất ước nguyện ban đầu khi học y sao?"

Tôi vỗ vai anh ấy và nói: "Ai có chí nấy… Thêm nữa, có lẽ trong số bọn họ cũng có người bất đắc dĩ giống anh và em thì sao?"

Lão Triệu khẽ than thở: "Y học của loài người là thánh thần, không nên bị người có ý khác lợi dụng… Lúc trước anh một lòng làm nghiên cứu, cảm thấy rằng con người vẫn còn một chặng đường dài để đi trong lĩnh vực y học. Nhưng mà bây giờ anh đã biết rõ một đạo lý, trước khi con người còn chưa đủ mạnh mẽ, một số khoa học kỹ thuật vẫn không thích hợp để chúng ta nắm giữ."

"Đúng vậy! Điều này cũng giống với vũ khí tối tân. Từ góc độ của chiến tranh hiện đại, vũ khí chiến tranh của con người càng tiên tiến, cái chết và thương tích do nó gây ra càng nghiêm trọng… Nhưng đạo lý đơn giản như vậy không phải ai cũng hiểu được."

Tôi bất đắc dĩ nói.

Lúc này lão Triệu đột nhiên tới gần bên tai tôi rồi hạ giọng nói: “Tiến Bảo, tuyệt đối không thể để thứ bọn họ muốn tìm kia rơi vào tay tập đoàn Thái Long, nếu không hậu quả thật sự không dám tưởng tượng…”

Tôi nhìn về phía anh ấy, phát hiện biểu cảm của lão Triệu lúc này rất kiên định, vì thế tôi nói với anh ấy: “Nếu điều đó phải trả cái giá rất đắt thì sao?”

Lão Triệu nói một cách dửng dưng: “Chúng ta đã đến nước này rồi còn có thể trả giá bằng cái gì nữa đây? Đơn giản là mất cái mạng nhỏ thôi! Nhưng trong chuyện có tầm quan trọng lớn lao, em và anh nhất định phải nghĩ kĩ nên làm như thế nào…”

Nghe lão Triệu nói như vậy, tôi chỉ cười mà không đáp, xem ra lão Triệu vẫn là lão Triệu, bất kể là ở đâu và lúc nào, anh ấy đều là lão Triệu tôi quen biết.

Nghĩ đến đây tôi gật đầu và nói với anh ấy: “Yên tâm đi, lòng em hiểu rõ.”

Lúc này Mao Khả Ngọc và A Linh đi về phía chúng tôi, chắc là thấy chúng tôi nói chuyện khí thế, sợ mấy người chúng tôi ở cùng nhau bàn bạc cái gì, cho nên vội đi tới nói: “Các vị mau tranh thủ thời gian ăn cơm, hôm nay đoạn đường của chúng ta còn dài lắm đấy!”

Sau khi quyết định, ba chúng tôi chỉ có thể hành động tùy theo hoàn cảnh. Trước đó tôi đã từng suy nghĩ nếu bây giờ gặp mặt lão Triệu rồi, thật sự không được thì chúng tôi sẽ dẫn anh ấy chạy trốn.

Nhưng suy nghĩ này nhanh chóng bị tôi cho “out”, thứ nhất là vì đồ ăn thức uống trên người chúng tôi không đủ, thứ hai là cho dù lần này chúng tôi không giúp bọn họ tìm được cái cơ sở thí nghiệm

bí mật kia thì tôi tin bằng vào thế lực của tập đoàn Thái Long, họ cũng có thể ngóc đầu trở lại tìm người khác tới giúp. Vì vậy nên trước hết chúng tôi cần giúp bọn họ tìm được nơi đó, sau đó lại nghĩ cách tiêu hủy tất cả đồ vật ở nơi đó mới được.

Làm như vậy tuy rằng hơi mạo hiểm, nhưng lại là cách làm một mẻ, khoẻ suốt đời. Nếu không chỉ cần một ngày bọn họ biết cái cơ sở thí nghiệm kia còn đó, tổ chức này sẽ mãi mãi không từ bỏ việc tìm kiếm nó… Giống như lúc trước Hồ Vũ dùng mạng để đổi lấy chiếc đồng hồ quả quýt kia, chỉ có làm cho bọn họ nhận thức được thứ đó đã bị tiêu hủy, dĩ nhiên cũng sẽ hết hy vọng hoàn toàn.

Sau khi ăn xong bữa sáng, toàn thể nhân viên chúng tôi sửa sang hành lý chờ xuất phát, còn mấy tên tay sai của Mao Khả Ngọc thì xóa bỏ dấu vết chúng tôi để lại rồi xuất phát về phía Nam cùng chúng tôi. Mặc dù bọn họ đã lấy đi tất cả máy truyền tin trên người chúng tôi, nhưng đồng hồ trên tay của tôi có hiển thị là chúng tôi vẫn luôn đi thẳng hướng Nam.

Đường dưới chân không khó đi lắm, chỉ có điều đi lại thời gian dài nơi tuyết dày khó tránh khỏi sẽ cảm thấy mệt mỏi... Mấy người chúng tôi còn đỡ, về phần đám nhân viên nghiên cứu phát minh kia có mấy người thể lực không chống đỡ nổi, tiếp tục đi như vậy chắc chắn không phải cách.

Mao Khả Ngọc không đối xử với họ khách sáo như với chúng tôi, lạnh giọng quát lớn với họ: “Bước nhanh cái chân lên coi! Trước khi trời tối phải đến được trạm tiếp viện tiếp theo, nếu không không chỉ tối nay tất cả chúng ta đều phải đói bụng, còn phải ngủ hết ở ngoài trời đấy!!”

Nghe vậy tôi liên tục lắc đầu, nhìn thái độ Mao Khả Ngọc đối xử với những người này, nhất định bọn họ cũng không phải tự nguyện gia nhập, hơn nữa với phong cách làm việc của tập đoàn

Thái Long, ắt hẳn là cũng dùng một ít thủ đoạn vừa đe dọa vừa dụ dỗ.

Nếu như vậy, có lẽ chúng tôi có thể tìm cách thông qua những người đó, nói không chừng đến lúc đó còn có thể xúi giục được một nhóm người thì sao? Chỉ tiếc thể chất của những người này đều rất bình thường, so sánh với bọn họ, tôi và lão Triệu thế này cũng xem như tuổi trẻ lực khỏe.

Khi tôi cho rằng đường trên núi tuyết sau này sẽ vẫn luôn nhẹ nhàng như thế, thì phía trước lại xuất hiện một sông băng loại nhỏ… Với tình trạng thể lực so le không đồng đều của những thành viên trong đội chúng tôi hiện giờ, khả năng có thể vượt qua con sông băng này rất nhỏ. Nhưng nếu vòng qua con sông băng này, chỉ sợ đoạn đường chúng tôi phải đi sẽ nhiều hơn mấy tiếng đồng hồ so với kế hoạch gốc.

Cũng không biết lúc trước dò đường tiên phong của đám Mao Khả Ngọc lên kế hoạch đường đi như thế nào, chẳng lẽ bọn họ không suy xét chút nào đến những kẻ hàng năm làm nghiên cứu kia có thể vượt qua con sông băng này hay không sao?

Lúc này Mao Khả Ngọc đi đến bên cạnh chúng tôi nói: “Qua con sông băng này là gần tới phạm vi tìm kiếm trong chuyến đi của chúng ta. Lát nữa đường có thể khá khó đi, chúng tôi yêu cầu mọi người cột dây thừng thành một chuỗi vào nhau.”

Tôi không phản đối gì về điều này, làm như vậy người có thể chất tốt hơn có thể kéo những người đi không nổi hoặc bị trượt chân. Nhưng mà Đinh Nhất lại có ý kiến khác: “Không thể để tất cả mọi người đều ở bên nhau. Tốt nhất là vài người một dây, để tránh có chuyện đột ngột xảy ra rồi kéo tất cả mọi người xuống sông băng.”

Tôi biết Đinh Nhất có ý gì, rốt cuộc trong đám chúng tôi có một

bộ phận người leo trèo khó khăn. Lỡ đâu có một người trượt chân ngã xuống, rất có thể sẽ kéo cả người gần đó xuống theo, như vậy… Một người kéo theo một người, chỉ sợ sẽ hại chết tất cả mọi người luôn.

Rốt cuộc phản ứng trong nháy mắt của con người ai cũng không nói chắc chắn được, cho dù là cao thủ leo núi lợi hại cũng rất khó bảo đảm mình không bị đồng đội liền kề kéo đi. Cho nên vì để bảo đảm, vẫn nên cho vài người cột với nhau thôi chứ không phải cột tất cả mọi người liên tiếp trên một sợi dây thừng.

Nhưng mà ý kiến của Đinh Nhất cũng chỉ là ý kiến, Mao Khả Ngọc vẫn cột tất cả mọi người lên cùng một sợi dây thừng, phút cuối cùng hắn còn dửng dưng nói với tôi: “Mày cứ yên tâm đi! Tao sẽ để ba người ở giữa đội, bảo đảm chúng mày sẽ không ngã xuống.”

Tôi tức giận nói: “Vậy tao phải cảm ơn mày!”

Đi đầu đội ngũ có mấy đội viên thân mình to khỏe mở đường ở bên trên, đóng đinh tán vào chỗ có thể giữ chắc chắn, sau đó cố định dây an toàn lên trên đó. Theo sát bọn họ là Mao Khả Ngọc, sau đó lại là hai đội viên thân mình to khỏe, kế tiếp là ba chúng tôi.

CHƯƠNG

CHUYỆN ĐỘT NGỘT NGOÀI Ý MUỐN

Nhưng Đinh Nhất lại cho rằng đây chỉ do Mao Khả Ngọc tự cho là thế, bởi vì trọng lượng của con người cộng thêm thế ngã xuống dưới, tuyệt đối không phải một hai người có thể kéo được bằng một sợi dây thừng. Giống như kiểu một người trưởng thành rơi xuống từ trên cao, không ai dám nói mình có thể tay không đón được.

Nhưng mà bây giờ chúng tôi có nói gì Mao Khả Ngọc cũng sẽ không nghe, bởi vì trong lòng hắn chỉ có một mục tiêu, chính là nhanh chóng vượt qua con sông băng để đến khu vực chúng tôi tìm kiếm trong chuyến đi này, cũng chính là trạm tiếp viện tiếp theo.

Lúc ấy đường đi dưới chân chúng tôi cực khó đi, hoặc là phải nói hiện giờ dưới chân chúng tôi cũng không thể gọi là "đường" nữa, mà là một đường mòn khó đi cắt ra ở giữa sườn dốc và đá sỏi. Hơn nữa càng đi lên cao độ dốc lại càng lớn, đám phần tử trí thức phía sau chúng tôi đã bắt đầu dần dần chịu không nổi nữa.

Tôi leo được vài bước rồi ngoái đầu nhìn xuống, thấy phía dưới có vài người gần như là bị kéo lê về phía trước. Nếu còn tiếp tục như vậy, những người thể chất yếu kém trong đó kiểu gì cũng phải chết trên ngọn núi tuyết này! Nhưng khi tôi vừa định kêu đám

Mao Khả Ngọc dừng lại nghỉ ngơi chốc lát, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra...

Lúc ấy một giáo sư già đi sau cùng, chắc là người lớn tuổi nhất trong tất cả mọi người, ông ấy vẫn luôn bị một đội viên vóc dáng to khỏe đi phía sau đẩy cho bò lên trên.

Có thể là vì thể lực của ông ấy đã bị hao hụt quá mức nghiêm trọng, cho nên mới làm ông ấy không đứng vững, sơ sẩy một chút là trượt xuống... Tên đội viên phía sau ông ấy định kéo ông ấy lại, kết quả ngược lại bị ông ấy va phải. Mà cây đinh tán cố định dây an toàn cũng bị bật ra trong khoảnh khắc hai người ngã xuống!!

Theo sát sau đó chính là một đội viên bên trên của bọn họ, bởi vì không giữ được trọng lượng của hai người, gần như là cũng bị kéo xuống cùng lúc. Chuyện xảy ra trong nháy mắt, người bên trên căn bản không kịp làm ra bất kỳ phản ứng chính xác gì đã lần lượt bị lôi xuống theo sợi dây thừng.

Đinh Nhất thấy cảnh này lập tức muốn móc dây thừng cột trên người chúng tôi lên trên tảng đá gần đó, nhưng bất đắc dĩ là quanh chúng tôi vốn không có tảng đá hay khối băng nào có thể chịu lực được.

Người ngã xuống càng ngày càng nhiều, hết người này đến người khác ở phía sau bị dây thừng kéo xuống giống như quân bài domino… Ba chúng tôi ở đoạn trước của đội ngũ, phía dưới chúng tôi còn ba mươi mấy con người, nếu thế rơi xuống không ngừng lại, ba chúng tôi rớt xuống sông băng cũng là chuyện sớm muộn.

Lúc này tôi nhìn thấy Đinh Nhất đang từ từ quấn dây thừng còn thừa bên dưới anh ta quanh tay, nhưng nếu những người phía dưới chúng tôi đều trượt xuống cả, tôi thật sự không cho rằng chỉ bằng sức của một mình Đinh Nhất có thể níu lại được bọn họ…

Nhưng tôi nhanh chóng hiểu ra Đinh Nhất làm như vậy cũng

không phải muốn níu lại người ngã xuống. Ắt hẳn là anh ta muốn thừa dịp người bên dưới chưa lôi chúng tôi xuống thì cắt đứt dây thừng trước. Hai mắt Đinh Nhất vẫn luôn nhìn chằm chằm người phía dưới, chỉ cần người bên dưới anh ta bị dây thừng tác động, lẽ dĩ nhiên anh ta sẽ phải cắt đứt dây thừng trong tay để tự bảo vệ mình.

Tuy rằng tôi biết Đinh Nhất làm như vậy là cách duy nhất có thể giữ được mấy cái mạng của chúng tôi, nhưng lúc ấy tôi thật sự không có dũng cảm cắt đứt sợi dây thừng cột lấy mạng sống của một đám người… May sao cuối cùng cái lựa chọn cắt đứt dây thừng này cũng không rơi xuống người Đinh Nhất.

Tôi suýt nữa đã quên phía dưới còn có A Linh, đừng thấy con bé này tuổi không lớn, nhưng tuyệt đối là một kẻ làm việc tàn nhẫn. Ngay khi thế rơi xuống sắp lan đến gần cô ta, con bé này không hề do dự rút dao cắt đứt đoạn dây thừng giữa cô ta và một đội viên bên dưới, lập tức thế rơi xuống đến chỗ cô ta là ngừng hẳn.

Nhưng những người trước đó bị dây thừng lôi đi… tất cả đều gào thét thảm thiết rơi xuống. Tôi không thể đoán chính xác chúng tôi đã leo lên được cao bao nhiêu, nhưng tôi cảm thấy kiểu gì cũng phải được một trăm tám mươi mét! Hơn nữa suốt đường chúng tôi đi lên hầu như đều là sườn dốc chênh vênh và nham thạch cứng rắn, những người này ngã xuống rồi chỉ sợ sẽ bị nát thành mảnh nhỏ, xương cốt không còn.

Nghĩ đến đây tôi không đành lòng nhìn xuống nữa, đương nhiên, với góc độ hiện giờ của tôi căn bản cũng không thấy rõ lắm… Mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt, thật sự không kịp cho chúng tôi nhiều thời gian hơn để suy nghĩ nên đối phó như thế nào.

Tôi bừng bừng tức giận nhìn về phía Mao Khả Ngọc ở bên trên,

tất cả đều là lỗi của hắn, để một kẻ không có kinh nghiệm leo núi như hắn dẫn đầu thật sự là một quyết định ngu xuẩn!! Lão Triệu giật nhẹ dây thừng của tôi, tôi biết anh ấy muốn bảo tôi giữ bình tĩnh, rốt cuộc đoạn đường này vẫn chưa kết thúc, cả đám chúng tôi vẫn còn đang ở giữa nguy hiểm.

Quãng đường sau đó gần như không ai nói chuyện, bởi vì mỗi người đều nhìn dưới chân mình thật cẩn thận, sợ vừa sơ suất lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Tôi cũng cố gắng không nghĩ đến những người vừa ngã xuống kia nữa, nhưng tôi vẫn không kìm được thầm đếm số người.

Nếu tôi nhớ không lầm, vừa rồi đã ngã xuống mười ba con người… Mười ba mạng sống cứ như thế mất đi một cách qua loa, chỉ bởi vì một quyết định ngu ngốc của tên khốn kiếp Mao Khả Ngọc.

Rốt cuộc, đoàn người chúng tôi cuối cùng đều an toàn vượt qua con sông băng không biết tên này, mặc dù lần này phải trả giá bằng mười ba mạng sống… Khi chúng tôi chạy vội chạy vàng tới được trạm tiếp viện tiếp theo, tất cả mọi người đều thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Có một bác trai trung niên mang mắt kính đã đánh rơi mất kính trong lúc vừa rồi vượt qua sông băng, lúc này hai mắt gần như chỉ mò mẫm. Nhưng mà so sánh với những người đã rớt xuống kia, ông ấy đã được xem như quá may mắn. Nghĩ đến đây ông ấy lập tức ngồi bệt xuống đất, bật khóc thất thanh…

Lão Triệu thấy thế thì sắc mặt cũng trở nên rất xấu, vừa rồi người ngã xuống hơn phân nửa đều là nhân viên nghiên cứu. Mặc dù trước đó lão Triệu vẫn oán trách sao bọn họ có thể khinh nhờn y học vì lợi ích của mình như thế? Nhưng bây giờ xem ra, có lẽ bọn họ cũng có bất đắc dĩ của riêng mình… Nếu không cần gì phải

mạo hiểm tới nơi này chịu tội như thế chứ?

Tuy nhiên, loại cảm xúc đau thương này hầu như không hề ảnh hưởng đến Mao Khả Ngọc và những tên tay chân to khỏe của hắn ta. Cả đám bọn chúng cứ như không có việc gì, nhanh chóng dựng trại, chuẩn bị bữa tối, thậm chí bọn chúng không biểu hiện ra một chút xíu buồn bã nào đối với mười ba con người vừa mới chết đi kia…

Mao Khả Ngọc và A Linh còn chưa tính, nhưng những đội viên mỗi ngày sớm chiều ở chung thì sao? Chẳng lẽ giữa bọn họ đều không có một chút tình đồng bào nào hay sao?

CHƯƠNG

VONG HỒN TRỞ VỀ

Bây giờ cuối cùng tôi đã hiểu tại sao Hàn Cẩn liều chết cũng muốn rời khỏi tập đoàn Thái Long, bởi vì đây là một tổ chức không hề có tính người, chẳng có một chút ấm áp nào.

Nếu một người sống trên đời này không cảm nhận được bất kỳ tình thân, tình bạn, thậm chí tình yêu nào, vậy anh ta tồn tại còn có ý nghĩa gì chứ? Sở dĩ con người được gọi là người là bởi vì anh ta có nhu cầu tình cảm... Hơn nữa, đừng nói là người, ngay cả giữa động vật cũng có loại nhu cầu tình cảm này mà?!

Lúc này Mao Khả Ngọc đi đến giữa đám nhân viên nghiên cứu phát minh còn thừa không nhiều lắm nói: "Buổi tối hôm nay đều phải nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai mọi người còn có nhiệm vụ rất quan trọng phải hoàn thành, đừng quên mục đích các người tới đây là cái gì?! Không phải tới để cảm thấy buồn cho người đã chết!!"

Những người này rõ ràng đều rất sợ Mao Khả Ngọc, sau khi nghe hắn nói như vậy, tất cả đều lập tức cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Ba chúng tôi đứng ở một bên lạnh lùng nhìn cảnh ấy mà trong lòng không khỏi cảm thấy tiếc cho những người này. Bọn họ vốn nên là những người thầy và giáo sư đáng kính,

nhưng hiện giờ lại phải bị kẻ như Mao Khả Ngọc quát mắng?!

Mao Khả Ngọc răn đe đám người xong thì quay đầu nhìn về phía chúng tôi nói: "Trương Tiến Bảo, mày cảm nhận khu vực quanh đây xem, bắt đầu từ đây cũng đã bước vào phạm vi cần tìm kiếm rồi."

Tôi quay người nhìn quanh, sau đó trả lời hắn một cách thành thật: "Trước mắt tao vẫn chưa cảm nhận được gì."

Mao Khả Ngọc nghe vậy thì nửa tin nửa ngờ: "Thật chứ?"

Tôi hừ khẽ: "Nếu nơi chúng mày muốn tìm dễ thấy như vậy, chúng mày còn cần phí nhiều sức lôi tao đến đây hay sao? Nếu không tin tao thì đừng hỏi tao nữa!"

Mặt Mao Khả Ngọc biến sắc, nhưng cuối cùng hắn vẫn đè nén sự tức giận trên mặt và nói: "Được, dùng người thì không nghi ngờ, tao tin lời mày nói. Có điều tốt nhất mày đừng để tao phát hiện mày đang lừa tao..."

Tôi lạnh lùng nhìn xoáy vào hắn, sau đó xoay người đi về lều của mình, Đinh Nhất và lão Triệu cũng đi vào theo...

Bởi vì thiếu mười mấy người, cho nên thức ăn trong trạm tiếp viện cũng dư dả, không còn yêu cầu giới hạn số lượng từng người giống trước nữa. Lúc này Đinh Nhất và lão Triệu bắt đầu nhắm vào số lương thực còn dư lại.

Chúng tôi đoán mấy thứ này sẽ bị chôn lại dưới nền tuyết. Nếu như chúng tôi thật sự có cơ hội thoát khỏi đám người Mao Khả Ngọc thì có thể trở về lấy những lương thực đó, rồi đi ngược về đường cũ.

Nhưng tất cả những điều này vẫn chỉ là kế hoạch, về phần đến cuối cùng chúng tôi thật sự có cơ hội thực hiện hay không… thì vẫn là một ẩn số.

Có lẽ là bởi vì hôm nay chuyện trải qua ban ngày quá mức mạo hiểm, thế cho nên thể xác và tinh thần của tôi cực kì mỏi mệt, chui vào túi ngủ không bao lâu đã ngủ mất. Nhưng khi con người mệt đến cực điểm thì hay thích nằm mơ, bởi vậy tôi gần như mới vừa thiếp đi đã bắt đầu nằm mơ.

Lúc thì mơ thấy chú Lê tới Thụy Sĩ tìm chúng tôi, lúc lại mơ thấy tôi và lão Triệu về đến nhà, uống rượu ăn thịt dê nướng, sau đó còn mơ thấy bị Mao Khả Ngọc đuổi giết một đoạn đường… Tóm lại đều là những chuyện lung tung rối loạn.

Trong mơ màng, tôi đột nhiên bị một tràng tiếng khóc đánh thức, tôi ngồi dậy cẩn thận nghe ngóng, phát hiện âm thanh này truyền từ bên ngoài lều vào. Vì thế tôi bò ra khỏi túi ngủ, muốn chạy đến cửa lều nghe cho cẩn thận.

Nhưng tôi vừa mới bò dậy đã phát hiện túi ngủ của Đinh Nhất bên cạnh trống không, duỗi tay sờ thử thì thấy bên trong lạnh lẽo… Tôi lập tức trùm kín áo lông vũ đi ra khỏi lều, muốn tìm xem Đinh Nhất đi đâu.

Kết quả tôi mới vừa bước ra khỏi lều đã bị tiếng khóc kia thu hút, không tự giác đi về hướng phát ra âm thanh. Vòng qua phía trước một chiếc lều, tôi nhìn thấy một bóng người đứng trên nền tuyết ở cách đó không xa, không biết đang làm gì đây?

Trông dáng người rất giống bác trai trung niên hôm nay đánh rơi mắt kính, nhưng lúc đó ông ấy quay lưng về phía tôi, cho nên tôi cũng không thấy rõ ông ấy đang làm cái gì… Vì thế tôi muốn đến gần một chút xem cho rõ ràng.

Ai ngờ lúc này tôi đột nhiên bị người nào đó giơ tay giữ chặt, quay đầu lại thấy người giữ chặt tôi là Đinh Nhất! Anh ta làm động tác "suỵt", còn ra hiệu bảo tôi đi cùng anh ta. Tuy rằng tôi cũng không biết đêm hôm anh ta chạy ra ngoài làm gì, nhưng vẫn

theo sát phía sau anh ta tới đằng sau một chiếc lều.

"Sao thế?" Tôi thì thầm hỏi.

Đinh Nhất ló đầu ra nhìn thoáng qua bóng người kia, sau đó xoay người nói với tôi: "Gần khu cắm trại có cái gì đó… Tôi đã rải chu sa bên ngoài lều chúng ta ngủ, chỉ cần ở bên trong sẽ an toàn tuyệt đối."

Tôi căng thẳng hỏi anh ta: "Gần khu cắm trại có thứ gì? Dã thú ư?"

Sắc mặt Đinh Nhất âm u nặng nề: "Là vong hồn của người đã chết..."

Lòng tôi căng thẳng, lập tức ý thức được là chuyện gì, vì vậy vội vã nói với Đinh Nhất: "Vậy anh cũng về lều với tôi đi thôi?"

Nhưng anh ta lại lắc đầu nói: "Tôi phải canh giữ ở bên ngoài... Cậu chạy nhanh về đi, bên ngoài lều không an toàn."

Tôi nghĩ đến lão Triệu còn ở trong lều, lỡ như anh ấy cũng nghe thấy tiếng khóc và chạy ra thì hỏng. Vì vậy tôi vội vàng rút dao thép ra đưa cho Đinh Nhất: "Anh tự cẩn thận một chút!!"

Chờ tôi trở lại lều, lão Triệu đã bị đánh thức, anh ấy đang định mặc quần áo rồi đi ra ngoài tìm chúng tôi! Sau khi thấy tôi về, vẻ mặt anh ấy lo lắng hỏi: "Các em chạy đi đâu vậy?"

Tôi nhẹ giọng trả lời anh ấy: "Bên ngoài không an toàn, lát nữa cho dù nghe thấy tiếng gì anh cũng không thể đi ra ngoài!"

Sắc mặt lão Triệu sầm xuống: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Haiz… Bây giờ chỉ một hai câu cũng không nói rõ với anh được, dù sao bên ngoài rất nguy hiểm. Anh nhớ kĩ, lát nữa bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được đi ra khỏi cái lều này, biết chưa?" Tôi sốt ruột nói.

Mặc dù lão Triệu không hiểu tại sao tôi lại nói như vậy, nhưng

vẫn gật đầu: “Ừ, anh biết rồi.”

Dặn dò lão Triệu xong, tôi lập tức chạy ra khỏi lều, bởi vì tôi thật sự lo cho Đinh Nhất, suy cho cùng bây giờ xung quanh chúng tôi không có một người bạn nào, tôi không thể để một mình anh ta khó khăn vật lộn ở bên ngoài được.

Đinh Nhất thấy tôi lại chạy ra thì hơi sốt ruột: “Không phải bảo cậu ở trong lều trông lão Triệu sao?”

Tôi nói với anh ta: “Tôi đã dặn lão Triệu dù thế nào cũng không được ra khỏi lều rồi, một mình anh canh ngoài này tôi không yên tâm lắm…”

Đinh Nhất thấy thái độ của tôi kiên quyết, thì không có lựa chọn nào khác ngoài lắc đầu và nói: “Được thôi, vậy tự cậu để ý một chút! Vừa rồi một tên tay chân của Mao Khả Ngọc đã phát hiện ông già mất mắt kính kia hơi khác thường. Hiện giờ hắn đã trở về gọi người, chắc có lẽ Mao Khả Ngọc sẽ đến đây rất nhanh thôi.”

Đinh Nhất vừa dứt lời đã thấy Mao Khả Ngọc và A Linh với sắc mặt nặng nề ra khỏi lều, đi thẳng đến bóng người cách đó không xa. Ai ngờ bọn họ mới vừa đi đến phía sau người nọ, cả đám đột nhiên cứng đờ đứng im tại chỗ…

CHƯƠNG

SÁT KHÍ HIỆN RA

Bởi vì Mao Khả Ngọc và A Linh đưa lưng về phía chúng tôi, nên nhất thời tôi và Đinh Nhất cũng không nhìn thấy vẻ mặt của hai thầy trò bọn họ như thế nào. Mấy tên tay chân của Mao Khả Ngọc thấy thế muốn đi qua xem xét tình hình, nhưng đúng vào lúc này, Mao Khả Ngọc đang quay lưng lại với chúng tôi đột nhiên ra hiệu bằng tay, những tên tay chân của hắn lập tức không dám đi lên phía trước nữa.

Tiếp theo Mao Khả Ngọc và A Linh cũng lùi ra sau từng chút một, dường như không dám quấy rầy đến bác trai trung niên phía trước… Tất nhiên lúc này tôi và Đinh Nhất sẽ không bước lên, bởi vì ông bác kia rõ ràng là đang bị tà ma bám vào người.

Trước kia, lúc chúng tôi gặp phải tình huống thế này đều có chú Lê và chú họ ở bên. Bây giờ trong cả khu trại cũng chỉ có Mao Khả Ngọc có bản lĩnh hàng phục thứ dơ bẩn này, hắn không lên ai lên đây?

Nhưng không biết tại sao, Mao đại sư luôn tự cho mình là siêu phàm lại cũng có lúc lùi về phía sau, có vẻ tà ma này không đơn giản như vậy… Lúc này tôi thầm thì hỏi Đinh Nhất: "Tình huống này là thế nào nhỉ? Là ai trong mấy người kia chết không cam lòng

ư?”

Đinh Nhất lắc đầu đáp: “Khó mà nói, dầu gì những người đó cũng chết quá thảm, lòng có oán khí cũng là bình thường, chẳng qua hôm nay đúng vào đêm trăng non, hơn nữa ở đây âm hàn, bởi vậy mới xảy ra biến cố…”

Đúng lúc này, bác trai trung niên vẫn luôn đưa lưng về phía chúng tôi đột nhiên ngừng khóc lóc, mà chợt xoay mặt về phía chúng tôi… Khi cả đám chúng tôi nhìn thấy mặt ông ấy, toàn thân đều lạnh lẽo không chừa chỗ nào…

Trên mặt bác trai trung niên treo một nụ cười mỉm quái lạ, từng giọt nước mắt máu đang chảy ra từ hai hốc mắt đầy máu trên mặt ông ấy. Cùng lúc đó, trong tay của ông ấy nâng hai tròng mắt đang bốc hơi nóng, sung sướng kêu to với chúng tôi: “Tôi tìm được mắt kính của mình rồi! Tôi tìm được mắt kính của mình rồi!”

Tôi nhìn máu đầy trên tay bác trai trung niên mà nhanh chóng hiểu ra là ông ấy tự tay móc tròng mắt từ trong hốc mắt ra... Dạ dày của tôi lập tức cuộn lên, suýt nữa đã nôn hết bữa tối ra ngoài.

Có lẽ tiếng kêu của ông bác này làm ồn đến những người khác trong lều, trừ lão Triệu thì lúc này tất cả mọi người đều ra khỏi lều. Mao Khả Ngọc thấy vậy lập tức quay đầu lại hét lớn: “Không được ra ngoài, tất cả trở lại hết trong lều đi!”

Nhưng tiếng hét của hắn cũng đã chậm, sau khi mấy kẻ ban ngày vốn đã bị dọa phát sợ nhìn thấy dáng vẻ bác trai trung niên, lập tức tất cả đều đờ người ra tại chỗ, thậm chí lúc ấy còn có người trợn ngược mắt lên, hôn mê bất tỉnh. Cũng không thể trách bọn họ bị dọa thành như vậy, những phần tử trí thức bình thường chỉ biết ở trong phòng thí nghiệm nghiên cứu, nào có từng gặp trường hợp máu me quỷ quái như vậy bao giờ?

Lúc này Mao Khả Ngọc cũng hơi nóng nảy, hắn gào lên với đám

tay chân: “Đưa tất cả bọn họ về lều hết đi! Tất cả những người này đều thiếu dương khí, rất dễ bị tà ma ám vào người! Nhanh lên!!”

Tôi và Đinh Nhất nghe vậy cũng nhanh chóng chạy qua đó giúp. Hiện giờ có một người móc tròng mắt ra cũng đã khiến chúng tôi ăn đủ, nếu lại thêm mấy người nữa thì càng không thể xử lý được! Kết quả khi tôi và Đinh Nhất vươn tay kéo một vị tiến sĩ trẻ bị dọa ngồi bệt dưới đất, thì phát hiện với sức của tôi và Đinh Nhất mà lại không kéo được cậu ta?!

Tôi vội nhìn sang Đinh Nhất, nghĩ bụng cái quỷ gì đây?! Thằng nhãi này thoạt nhìn cũng chỉ khoảng 35, 40 ký, dưới tình huống bình thường, đừng nói là hai chúng tôi cùng kéo cậu ta, kể cả là một mình Đinh Nhất cũng nhẹ nhàng lôi cậu ta dậy được mà?!

Nhưng chúng tôi lôi kéo mãi mà cậu ta vẫn không nhúc nhích tí nào, chỉ gục đầu ngồi trên tuyết. Khi tôi còn do dự có cần vươn tay kéo thêm lần nữa không, đột nhiên cậu ta nói với giọng trầm thấp: “Vùng tuyết này lạnh quá! Tôi không muốn mãi mãi ở lại đây.”

Lòng tôi bực bội nghĩ thầm, nếu cậu cảm thấy vùng tuyết này lạnh, sao còn ngồi dưới đất không chịu đứng dậy chứ?

Lúc này Đinh Nhất đột ngột kéo tôi ra và nói: “Cách xa cậu ta một chút!”

Anh ta vừa dứt lời, cái tên vừa rồi còn sống chết không lôi dậy được đang tự mình đứng lên khỏi mặt tuyết... Chỉ có điều khi cậu ta ngẩng đầu nhìn về phía chúng tôi, tôi hiểu ngay tại sao vừa rồi Đinh Nhất sốt ruột muốn kéo tôi ra.

Người đàn ông vừa rồi còn mặt mày hoảng sợ, lúc này lại đầy tử khí, hơn nữa hai mắt cậu ta đen đặc như mực, không có chút lòng trắng nào. Vài người vừa rồi còn đứng xung quanh cậu ta thấy tình huống này lập tức trốn rõ xa.

Mao Khả Ngọc xoay người, phát hiện lại có thêm một người bị tà ma bám lên thân, hắn tức muốn hộc máu chạy về ngay lập tức, hắn không hề do dự giơ tay đánh ngất người nọ, sau đó lạnh giọng quát: “Trói cậu ta lại trước!! Những người còn lại không muốn giống như cậu ta thì về lều của tôi hết đi!”

Trong nháy mắt, bên ngoài lều chỉ còn lại bốn chúng tôi và bác trai trung niên gần như điên cuồng ở phía xa kia…

Tôi nhìn Mao Khả Ngọc và hỏi bằng giọng điệu lạnh băng: “Bây giờ làm sao đây?”

Kết quả ông cụ non này cũng chẳng thèm liếc tôi lấy một cái mà ra hiệu bằng mắt cho A Linh. A Linh lập tức gật đầu, sau đó làm đầu tàu gương mẫu lắc vang chuông đồng trên tay cô ta, muốn khống chế bác trai trung niên mặt đầy máu kia.

Nhưng rõ ràng tác dụng không lớn lắm… Sau khi chuông đồng vang lên, bác trai trung niên chỉ tỏ ra mờ mịt trong ngắn ngủi, rồi nhanh chóng nhào tới phía chúng tôi đang đứng… Mao Khả Ngọc lập tức giữ tay A Linh lại và nói: “Đừng lắc nữa!!”

Có lẽ A Linh cũng không ngờ chuông đồng của mình lại có lúc không dùng được, khuôn mặt nhỏ luống cuống đến đỏ bừng. Nhưng tôi không thể không nể sự can đảm của con nhóc này, đừng thấy tuổi cô ta không lớn, nhưng sự quyết đoán khi gặp chuyện không biết mạnh hơn tôi bao nhiêu lần đâu!

Sau khi tiếng chuông ngừng, bác trai trung niên làm động tác nghiêng tai lắng nghe, hình như muốn dựa vào âm thanh để tìm được chúng tôi… Mao Khả Ngọc thấy thế bèn chầm chậm rút một con dao đi rừng có hình dạng kỳ lạ từ phía sau ra, sau đó lặng yên không một tiếng động di chuyển về phía bác trai trung niên.

Tôi thấy sát khí của Mao Khả Ngọc hiện ra, trong lòng lập tức trầm xuống, bác trai trung niên chỉ bị tà ma bám lên người, nhưng

bản thân ông ấy còn sống mà? Sao có thể kết thúc một mạng người qua loa như thế?

Nghĩ đến đây tôi lập tức muốn bước lên ngăn cản, đáng tiếc vẫn chậm một bước… đành trơ mắt nhìn con dao đi rừng trong tay Mao Khả Ngọc xẹt qua cổ họng của bác trai trung niên! Máu nháy mắt bắn ra đầy đất, trong gió lạnh tràn ngập hơi nóng do máu người tỏa ra, màu đỏ và trắng đan xen trên nền tuyết, đánh thẳng vào thần kinh thị giác của tôi.

"Mao Khả Ngọc, có phải mày điên rồi không? Ông ấy vẫn chưa chết cơ mà?!" Tôi giận dữ hét.

Mao Khả Ngọc cọ con dao xuống nền tuyết, sau đó nói lạnh tanh: "Trong đội của tao không thể có một gánh nặng. Đối với bọn tao mà nói, một tiến sĩ mù là vô dụng…"

CHƯƠNG

BỐN NGƯỜI BÀY TRẬN

Nghe vậy, tôi gật đầu, sau đó cười lạnh: "Được, tao mong ngóng có một ngày Mao đại sư cũng trở thành gánh nặng như vậy, để rồi xem tập đoàn Thái Long sẽ đối xử với mày như thế nào!"

Mao Khả Ngọc nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh băng và nói: "Sẽ mãi mãi không có ngày đó…"

Tôi và Đinh Nhất về lều lấy túi ngủ của bác trai trung niên ra, muốn nhặt xác thay ông ấy. Dầu gì cũng coi như là có quen biết, không thể để mặc ông ấy phơi thây nơi hoang dã như vậy được. Tuy rằng ngay cả tên của ông ấy tôi cũng không biết.

Ai ngờ khi tôi và Đinh Nhất cầm túi ngủ quay lại thì phát hiện xác của bác trai trung niên không thấy đâu nữa! Trên nền tuyết trống trải trừ một mảng máu đỏ tanh tưởi ra, không còn gì khác!!

Tôi và Đinh Nhất liếc mắt nhìn nhau, biết tình hình nghiêm trọng rồi, vì vậy vội vàng chạy về lều tìm Mao Khả Ngọc. Khi hắn nghe chúng tôi nói không thấy thi thể, sắc mặt cũng trở nên khó coi lạ thường…

"Mao đại sư, chẳng lẽ cứ mỗi khi mày gặp phải tình huống thế này, cách xử lý chính là thẳng thừng làm thịt người ta à?" Tôi chất vấn với vẻ mặt phẫn nộ.

Mao Khả Ngọc vừa lấy giấy vàng và chu sa ra khỏi ba lô của mình, vừa lạnh giọng nói với tôi: “Cách này đơn giản nhất, tao không cần phải lãng phí thời gian vì một người đã không còn bất kỳ giá trị gì.”

Tôi cực kì bất mãn nói: “Thế bây giờ thì sao? Sao lại không thấy xác nữa? Tao thấy cách này của mày cũng chẳng phải là làm một mẻ, khỏe suốt đời gì cả nhỉ? Không biết là ai dạy mày thuật huyền học nữa, còn chẳng bằng cả tay gà mờ như tao đây!”

Mao Khả Ngọc nghe vậy hơi mất kiên nhẫn: “Mày có thể câm miệng không? Nếu mày không có cách giải quyết thì thành thật giống như bọn họ ở lại trong lều đi, tránh bị quỷ bám lên người còn phải đến lượt tao đi cứu…” Hắn nói được một nửa đột nhiên dừng lại, sau đó quay đầu nhìn về phía tôi: “Tao nhớ trên người mày có ấn khóa hồn đúng không? Mày nói mình là gà mờ đúng là quá khiêm tốn rồi đấy?!”

Đinh Nhất lập tức chắn trước người tôi: “Mày muốn làm gì?!”

Mao Khả Ngọc biết Đinh Nhất là người không dễ chọc vào, vì vậy hắn kiên nhẫn giải thích: “Bây giờ trừ thầy trò bọn tao, thì người không thể bị tà ma bám vào người ở đây cũng chỉ có mày và Trương Tiến Bảo! Cậu ta là người quan trọng nhất với kế hoạch về sau của tao, tao chắc chắn sẽ không để cậu ta bị làm sao, điều này mày có thể yên tâm!”

Đinh Nhất nghe xong không nói gì cả, vẫn lạnh lùng nhìn Mao Khả Ngọc, hắn đành phải thở dài, nói: “Tao cần hai người giúp tao bày trận, như vậy chúng ta có thể kiên trì đến khi trời sáng rồi tính tiếp.”

“Trời sáng rồi thì sao? Cho dù chúng ta kiên trì được tới khi trời sáng, vậy còn đêm mai thì sao?” Đinh Nhất lạnh lùng chất vấn.

Mao Khả Ngọc suy nghĩ rồi đáp: “Sau khi trời sáng tao sẽ sai

người đi nhặt xác cho những người kia, sau đó lại làm một lễ cúng xoa dịu vong linh cho bọn họ… Nhưng buổi tối hôm nay không thể có thêm đội viên bị ám nữa.”

Tôi thấy cũng chỉ có thể làm như vậy, dù sao những người đó cũng thật sự chết quá đáng thương, chết tha hương không nói, đến người nhặt xác cũng không có… Cũng không biết quỷ sai của Âm Ti có thể chạy ra nước ngoài thu linh hồn hay không?!

Tiếp theo Mao Khả Ngọc nói cho chúng tôi biết, trận pháp này của hắn cần bốn người đồng thời cắm cờ chiêu âm ở bốn hướng khác nhau của khu trại. Đến lúc đó tất cả âm hồn xung quanh khu trại sẽ bị cờ chiêu âm thu hút, đến tụ tập quanh bốn lá cờ này, cho đến khi mặt trời mọc, bọn chúng sẽ biến mất hết.

Lúc ấy tôi nghe xong bỗng có cảm giác hình như cách này có vấn đề chỗ nào đó, nhưng rốt cuộc tôi không hiểu nhiều lắm về mấy thứ này, cho nên trong lúc nhất thời cũng không nói ra được chỗ nào không ổn. Vì thế tôi và Đinh Nhất đành phải phối hợp với hắn đi bày trận.

Vị trí cắm cờ do Mao Khả Ngọc tính toán, tôi vốn tưởng hắn sẽ dùng cách huyền bí khó giải thích cỡ nào để tìm vị trí cơ? Kết quả hắn lại bảo cấp dưới điều khiển một flycam chụp một tấm ảnh toàn cảnh của khu trại…

Khi mấy người chúng tôi nhìn thấy những bức ảnh được chụp bởi flycam, lòng tôi đột nhiên chùng xuống. Xung quanh khu trại dường như có rất nhiều người đang đứng, thoạt nhìn trông giống như những cái bóng, nhìn kĩ lại tất cả đều mơ hồ không rõ.

Vào ban đêm không có ánh trăng, những bức ảnh này chụp không được rõ ràng lắm, cũng chỉ có thể nhìn ra hình dạng đại khái của khu trại! Nhưng thế này đã đủ với Mao Khả Ngọc rồi…

Tiếp đó Mao Khả Ngọc lấy ra la bàn bát quái của hắn và vẽ lên

trên một tờ giấy, rồi chỉ vào bốn vị trí trên ảnh chụp: “Càn, Khôn, Ly, Khảm phân biệt ứng với bốn hướng Nam Bắc Đông Tây, bốn vị trí này chính là những vị trí cần cắm cờ chiêu âm.”

Tôi nghi ngờ: “Bốn vị trí mà mày chỉ trên ảnh chụp rất chung chung! Chỉ cần tìm vị trí gần đúng là được hay là cần phải cắm đúng điểm nhất định nào đó?”

Mao Khả Ngọc suy nghĩ rồi nói: “Cần phải cắm vào điểm nhất định, cho nên lát nữa tao đưa ba người đi từ điểm Càn, mỗi khi đi đến vị trí chính xác thì phải để lại một người. Sau khi người cuối cùng vào chỗ, nghe lệnh từ tiếng còi của tao, mọi người cùng lúc cắm cờ chiêu âm xuống là bày xong trận.”

“Bốn người chúng ta chia nhau đứng ở vị trí nào?” Đinh Nhất hỏi lạnh tanh.

Mao Khả Ngọc chỉ vào điểm Càn và điểm Khôn nói: “Mày và A Linh chia nhau đứng ở hai phương vị này, tiếp tới là Trương Tiến Bảo đứng điểm Ly, cuối cùng là tao đứng ở điểm Khảm.”

“Không được, Tiến Bảo phải đổi vị trí với đồ đệ của mày!” Đinh Nhất lập tức đưa ra ý kiến khác.

Mao Khả Ngọc nghe vậy thì cười lạnh: “Mày nghĩ hay nhỉ, trong bốn người chúng ta chỉ có Trương Tiến Bảo yếu nhất, nếu để cậu ta đổi vị trí với A Linh, thời gian cậu ta ở một mình một chỗ sẽ dài nhất, lỡ đâu giữa chừng cậu ta gặp phải sự cố gì thì làm sao?”

Đinh Nhất nghe xong mặt mày âm u không nói lời nào… Thật ta chúng tôi đều biết Mao Khả Ngọc nói đúng, bốn chúng tôi xuất phát từ điểm Càn, như vậy người ở lại điểm Càn nhất định là ở lại thời gian dài nhất.

Tôi biết Đinh Nhất phản đối cũng có lý lẽ của anh ta, anh ta sợ sau khi tôi rời khỏi tầm mắt của anh ta sẽ bị Mao Khả Ngọc tính kế… Nhưng hiện giờ dưới sự cân nhắc của cả hai người này, chỗ

nào cũng rất nguy hiểm! Cho nên tạm thời Đinh Nhất cũng không biết nên lựa chọn như thế nào.

Tôi bèn cười và nói với Đinh Nhất: “Không sao, tôi tin Mao đại sư sẽ chăm nom tôi tử tế. Xét cho cùng tôi mới là mấu chốt của kế hoạch lần này, đúng không hả Mao đại sư?”

Mao Khả Ngọc nghe xong thì cười giả dối nói với tôi: “Yên tâm, trước khi nhiệm vụ hoàn thành, tao sẽ không để mày chết dễ dàng đâu.”

Trước khi chúng tôi chuẩn bị đi ra ngoài bày trận, tôi còn về chiếc lều trước đó của mình xem qua lão Triệu, dù sao bây giờ anh ấy chỉ có một thân một mình, tôi thật sự không yên tâm lắm.

Thật ra tôi vẫn rất rối rắm việc nên để anh ấy ở lại một mình trong lều hay ở cùng với mọi người... Anh ấy ở một mình chắc chắn dễ bị tấn công nhất, nhưng ở cùng với những người đó cũng rất nguy hiểm, vì không ai biết trong số bọn họ còn có ai bị tà ma ám lên người hay không.

CHƯƠNG

BÁCH QUỶ NHẬP TRẬN

Suy tính nửa ngày, cuối cùng tôi đành phải tháo răng thú trên người xuống đeo vào cổ lão Triệu. Đây là biện pháp duy nhất tôi nghĩ ra được… Trước khi đi tôi còn dặn đi dặn lại anh ấy: "Không được tự tiện đi ra khỏi lều, thứ này anh phải giữ ở bên ngoài quần áo, đến tận khi bọn em về mới được cởi ra."

Lão Triệu biết tình thế nguy hiểm, gật đầu nói với tôi: "Yên tâm đi, anh sẽ đợi ở trong lều. Còn cậu… nhất định phải cẩn thận, nếu không cho dù anh còn sống quay về cũng không còn mặt mũi nào gặp Chiêu Tài."

Tôi tỏ vẻ thoải mái nói với anh ấy: "Yên tâm! Hai chúng ta nhất định sẽ cùng quay về gặp chị ấy."

Sau khi ra khỏi lều, Mao Khả Ngọc và A Linh đã chờ sẵn ở bên ngoài, trong tay Mao Khả Ngọc cầm bốn chiếc cờ nhỏ màu vàng, đó là cờ chiêu âm hắn mới làm xong.

Theo kế hoạch đã bàn, bốn chúng tôi đi đến nơi A Linh đứng, chỗ đó hẳn là vị trí Càn. Tôi nhìn đồng hồ, trời bắt đầu rạng sáng, hy vọng chúng tôi có thể thuận lợi hoàn thành chiêu âm trận của Mao Khả Ngọc, đừng xảy ra sơ suất gì.

Sau đó Mao Khả Ngọc đưa cho A Linh một chiếc cờ chiêu âm

nhỏ: “Nghe tiếng còi của thầy, chỉ cần còi vang lên lập tức cắm cờ xuống chỗ con đang đứng, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi này.”

Dặn dò A Linh xong, ba chúng tôi cấp tốc đi đến chỗ Đinh Nhất đứng… Bắt đầu từ lúc này tôi phải chia tay Đinh Nhất, một mình hành động cùng Mao Khả Ngọc.

Đây cũng là chuyện Đinh Nhất lo lắng nhất, bởi vì lúc trước khi tôi bị Hồ Phàm bắt cóc đi, những chuyện mà tôi trải qua khi đơn độc ở một mình cùng Mao Khả Ngọc không vui vẻ cho lắm… Có điều đối với chuyện lần này tôi vẫn yên tâm hơn một chút, vì dù sao bây giờ tôi với Mao Khả Ngọc phải cùng làm một việc rất quan trọng.

Mao Khả Ngọc không nhắc lại, chỉ nhanh chóng đưa cờ chiêu âm cho Đinh Nhất, sau đó ra hiệu cho tôi nhanh chóng đến vị trí tiếp theo. Tôi gật đầu với Đinh Nhất, bảo anh ta không cần lo lắng.

Đi qua lều vải, tôi biến mất khỏi tầm mắt Đinh Nhất… Lúc này Mao Khả Ngọc vừa đi trước tôi vừa nói: “Mày nói xem, có phải tao và hi vọng có nghiệt duyên không?”

Tôi lạnh giọng đáp: “Mày đừng nói dễ nghe như thế, nghiệt duyên cũng là duyên… Nếu có thể chọn tao hy vọng mình chẳng có duyên phận nào liên quan đến mày hết.”

Mao Khả Ngọc cười khan vài tiếng không nói gì nữa. Khi hắn dẫn tôi đến một cái hố toàn sỏi đá, hắn đưa lá cờ nhỏ trong tay cho tôi: “Nơi này là vị trí Ly, mày đứng ở đây chờ tín hiệu của tao.”

Tôi nhận lá cờ rồi nhìn dưới chân mình, thấy khu vực này không có chút tuyết đọng nào, tất cả đều là những tảng đá lồi lõm, không biết lát nữa có thể cắm lá cờ này xuống chỗ nào?

Nhưng không đợi tôi đưa ý kiến phản đối, Mao Khả Ngọc đã xoay người rời đi, không cho tôi cơ hội nói chuyện nào… Lúc đó

tôi còn nghi ngờ không biết có phải tên này cố ý đùa giỡn mình không?

Nhìn theo bóng Mao Khả Ngọc biến mất khỏi tầm mắt, đáy lòng tôi dần dâng lên một dự cảm xấu, chẳng may khi Mao Khả Ngọc thổi tín hiệu, cờ của tôi không cắm xuống được thì làm sao bây giờ? Như thế chẳng phải trận chiêu âm không thành công sao?

Nghĩ vậy, tôi ngồi xổm xuống dùng ngón tay chọc thử xuống đấy, thấy đất ở đây cứng như thép vậy, làm gì có chỗ nào cắm được lá cờ giấy này xuống chứ? Tôi định tranh thủ lúc Mao Khả Ngọc còn chưa phát ra tín hiệu, nhanh chóng dùng con dao thép đào một cái lỗ nhỏ.

Nhưng tôi còn chưa đào được hai nhát, thì từ xa đã truyền đến tiếng còi sắc bén, tên Mao Khả Ngọc này hành động cũng nhanh quá đi, tôi còn chưa đào xong lỗ mà? Nhưng bây giờ không làm gì được nữa rồi, đành cố gắng cắm cờ chiêu âm xuống đất!

Không phải chứ, may mà lúc nãy tôi đâm được hai nhát mới cắm được cái cờ vào giữa tảng đá. Nhưng cũng không chắc chắn lắm, cứ lung lay chực đổ.

Đúng lúc tôi vẫn đang do dự thì cảm thấy nhiệt độ xung quanh hạ xuống nhanh chóng, tôi vội vàng ngẩng đầu lên, cách đó không xa có rất nhiều cái bóng bồng bềnh trôi tới.

Mới đầu tôi còn cảm thấy những bóng ma này là những người đã chết lúc trước, nhưng đến khi bóng mờ đến gần hơn, tôi cảm thấy thật khó tin! Nhưng bóng mờ này đều là người nước ngoài ăn mặc rách rưới? Tôi nhớ rõ những người gặp nạn đều là người châu Á, mắt vàng tóc đen cơ mà! Chuyện này là thế nào?

Trước đó Mao Khả Ngọc đã nói, sau khi cắm cờ chiêu âm xuống, nhất định phải lập tức rời khỏi vị trí và chạy về trong lều vải. Thế nên tôi cũng không dám tiếp tục ở lại nơi này, đứng dậy định chạy

về hướng lều vải.

Nhưng ai ngờ, đúng lúc này một trận gió lạnh nổi lên, lá cờ vốn đã cắm không vững bắt đầu bị gió thổi lung lay sắp đổ, nhìn thấy lá cờ sắp đổ… tôi theo bản năng vội đưa tay ra đỡ!

Nhưng khi tay tôi vừa chạm vào cờ chiêu âm, trong nháy mắt đầu tôi ong lên, tiếp đó những bóng mờ xung quanh nhanh chóng bị hút vào chiếc cờ chiêu âm trong tay tôi.

Theo sau đó là ký ức của những vong hồn ào ạt ùa vào đầu tôi, đầu tôi đau muốn nứt ra, giống như bị những ký ức này dồn nén quá mức.

Lúc này tôi mới nhận ra vấn đề của trận chiêu âm này, ban đầu chúng tôi chỉ muốn chiêu hồn của mười ba người trong đội đã bị chết kia. Nhưng không biết có phải do quá vội vàng hay không mà phạm phải sai lầm, tất cả chúng tôi đều không nghĩ đến một vấn đề, đó chính là nơi này không thể chỉ có mỗi vong hồn của mười ba người đó chứ?

Nơi lạnh lẽo như thế này, ai biết có phải trước kia đã từng là chiến trường hay không? Nhỡ đâu lại gọi lên âm hồn của hàng ngàn hàng vạn binh sĩ thì phải xử lý thế nào cho đúng? Nhưng bây giờ mới nghĩ đến thì đã muộn, vì chiếc cờ chiêu âm đang gắn chặt vào tay tôi, quăng thế nào cũng không ra.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, vẫn liên tục có âm hồn từ bốn phương tám hướng bay tới, tôi cảm giác mình không chịu đựng được nữa, ý thức cũng bắt đầu trở nên mơ hồ…

Có lẽ thấy tôi mãi chưa quay lại lều, bọn Đinh Nhất nhanh chóng chạy đến tìm. Nhưng khi đó tôi đã hoàn toàn mất đi ý thức, mà những vong hồn quanh đó vẫn không ngừng thông qua chiếc cờ trong tay nhập vào người tôi.

Đến khi tôi tỉnh lại đã là sáng hôm sau, hình ảnh đầu tiên tôi

nhìn thấy là lão Triệu cằm lún phún râu, anh ấy thấy tôi tỉnh lại thì vui mừng nói với Đinh Nhất: “Tỉnh rồi! Tiến Bảo tỉnh rồi!”

Chuyện xảy ra trước khi hôn mê tôi vẫn nhớ được chút ít, tôi muốn chống người ngồi dậy, nhưng vừa động đã cảm thấy trời đất quay cuồng, trên người chẳng có chút sức lực nào.

CHƯƠNG

SƠ HỞ TRONG TRẬN

“Đừng lộn xộn…” Từ đỉnh đầu truyền đến tiếng quát của Đinh Nhất.

Tôi khàn giọng hỏi anh ta: “Tôi thế nào…”

“Cậu… cậu hôm qua…” Hiếm thấy khi nào Đinh Nhất do dự như thế, xem ra đêm qua nhất định đã xảy ra chuyện nghiêm trọng.

Lão Triệu vội lên tiếng giảng hòa: “Đừng nói vội, Tiến Bảo vừa tỉnh, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, để cậu ấy ăn cho lại sức đã.”

Tôi biết lão Triệu cố ý nói sang chuyện khác, nên cũng không hỏi tiếp, xụi người nằm lại vào túi ngủ… Nhưng đầu tôi vẫn choáng váng, cảm giác như mình vừa mới hồi hồn vậy.

Mặc dù tôi rất cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, nhưng tôi chỉ nhớ được đến hình ảnh tôi bị vong hồn nhập thể, còn sau đó thì không nhớ gì cả.

Sau khi ăn sáng xong, Mao Khả Ngọc đi vào lều của chúng tôi, lúc đầu tôi nghĩ hắn đến nói về chuyện đi tìm xác của mấy người kia, nhưng khi nhìn thấy mặt hắn, tôi nhịn cười, nói: “Mao đại sư, mặt mày làm sao thế? Không phải không cẩn thận bị ngã chứ?”

Trên mặt Mao Khả Ngọc không biết bị ai đánh mà tím bầm một

mảng… tôi rất tò mò, không biết trong khu trại này ai có thể đánh hắn thành như thế?

Thấy tôi hỏi vậy, nét mặt Mao Khả Ngọc rất kỳ lạ, A Linh đứng sau hắn định nói gì đó nhưng bị hắn ngăn lại. Hắn sầm mặt nói: "Cảm ơn mày quan tâm, đúng là tao không cẩn thận bị ngã… Bây giờ mày thấy thế nào? Có đứng dậy đi lại được không?"

Tôi thử vặn bả vai rồi nói: "Không sao, so với lúc nãy đã tốt hơn nhiều rồi! Tao nói cho mày biết, trận chiêu âm của mày hôm qua có một sơ hở lớn, mày có biết không?'

Không ngờ Mao Khả Ngọc không phản bác mà lại gật đầu: "Đúng vậy, tao đã không cân nhắc đến việc nơi này có nhiều vong hồn như thế, đây đúng là sai lầm của tao. Trước mắt mày cứ nghỉ ngơi đi đã, chiều nay chúng ta sẽ tiếp tục tìm lên phía trước."

Tôi vội hỏi lại: "Vậy có tìm xác của mấy người kia nữa không?"

Mao Khả Ngọc nặng nề nói: "Cái đó không vội, sau khi kết thúc nhiệm vụ rồi tính tiếp." Hắn nói xong quay người rời đi.

Tôi mơ hồ không hiểu nên hỏi Đinh Nhất: "Thằng cha này bị làm sao thế? Sao đột nhiên đổi tính vậy? Còn nữa, mặt của hắn là ai đánh thế?"

Sắc mặt Đinh Nhất lúc này cũng không tốt, anh ta nhìn tôi chằm chằm một lúc rồi mới nói: "Bị cậu đánh…"

"Tôi?"

Sau đó Đinh Nhất kể lại chuyện xảy ra tối hôm qua cho tôi nghe, nghe xong tôi im lặng rất lâu, trong nhất thời cũng không biết nên chấp nhận chuyện này như thế nào…

Chuyện là, đêm hôm qua, sau khi bọn Đinh Nhất cắm cờ liền cảm thấy chuyện xảy ra có vẻ không đúng… Vì sau khi cắm cờ xong, bọn họ đều cảm nhận được có rất nhiều âm hồn xuất hiện,

nhưng lại không bị cờ chiêu âm bọn họ cắm xuống hấp dẫn, mà tất cả âm hồn đều bay về hướng tôi đứng.

Nên ba người họ đều chạy đến chỗ tôi, nhưng khi họ chạy đến nơi đã thấy tôi quỳ một chân trên đất, tay nắm chặt cờ chiêu âm trên mặt đất, đầu cúi thấp xuống, thân thể không nhúc nhích.

Đinh Nhất lập tức nhận ra tôi đã mất ý thức, định qua kéo tôi nhưng bị Mao Khả Ngọc ngăn lại, hắn nói: “Đừng qua vội, những âm hồn kia bây giờ vẫn đang trong cơ thể cậu ta, muốn cứu cậu ta nhất định phải dẫn những âm hồn kia ra trước đã.”

Mao Khả Ngọc để A Linh rung chuông đồng, muốn triệu hoán những âm hồn bị hút vào người tôi ra ngoài. Nhưng không ngờ, đúng lúc này tôi đột nhiên lại cử động, sau đó tôi từ từ đứng lên, bóp nát cờ chiêu âm trong tay.

Lúc đó trong tay tôi không còn cờ chiêu âm nữa, nhưng vẫn có vô số vong hồn từ bốn phương tám hướng bay về phía tôi, cuối cùng tất cả đều bị tôi hút hết vào trong cơ thể. Đinh Nhất thấy tình huống như vậy, biết ngay là có chuyện gì… nhưng Mao Khả Ngọc lại không biết, hắn giật mình nhìn tôi, không biết vấn đề thực sự là gì.

Đinh Nhất biết tôi không thể tiếp tục hút linh hồn nữa, nếu không có lẽ tôi sẽ không tỉnh lại được, thế nên anh ta cố ý kích Mao Khả Ngọc: “Mao đại sư, mày cứ đứng nhìn thôi sao? Còn tiếp tục như thế thì cậu ấy không thể giúp mày tìm được căn cứ thí nghiệm kia đâu!”

Mao Khả Ngọc là một người có mục đích rõ ràng, hắn nghe xong lập tức lấy ra một lá bùa, nhanh chóng ném vào người tôi. Lá bùa này của hắn cũng có chút tác dụng, sau khi chạm vài thân thể tôi lập tức có tia lửa bắn ra xung quanh..

Cũng chính lá bùa này của hắn thu hút sự chú ý của tôi, khi tôi

mờ mịt quay đầy nhìn thấy hắn thì hỏi: “Sao lại là mày?”

Hình ảnh lúc đó của tôi cũng không xa lạ với Mao Khả Ngọc, vì lúc trước hắn đã từng nhìn thấy một lần, hắn lập tức cảnh giác lùi về sau, rồi gọi thử: “Trương Tiến Bảo?”

Tôi dùng ánh mắt cực kì khinh miệt nhìn hắn, sau đó dùng sức hút hết mấy âm hồn cuối cùng vào trong người. Mao Khả Ngọc nhìn thấy thế thì vô cùng sợ hãi, vì hắn ý thức được tôi đang chủ động hút những âm hồn đó vào người, chứ không giống như hắn nghĩ khi nãy, là tôi bị ép hút vào.

Thật ra lần trước hắn cũng không hiểu vì sao lại chịu thiệt lớn đến vậy, bị tôi mơ mơ màng màng đánh cho một trận thê thảm, có lẽ lúc đó hắn nghĩ mãi không hiểu vì sao tôi đột nhiên mạnh mẽ như thế?

Nhưng bây giờ hắn đã dần hiểu ra, vẻ mặt hắn khiếp sợ nói với tôi: “Mày là ai? Mày không phải Trương Tiến Bảo!!”

Tôi duỗi lưng một cái, sau đó xoay cổ rồi nói: “Làm sao? Tao là ai có liên quan đến mày sao?”

Mao Khả Ngọc giận tái mặt, nhưng hắn vẫn ép lửa giận, nhẫn nại nói, “Mày là ai đúng là không liên quan gì đến tao, nhưng phá hỏng kế hoạch của tao thì không được.”

Tôi cười lạnh: “Đúng là buồn cười, kế hoạch của mày thì liên quan gì đến tao?”

Mao Khả Ngọc bị tôi mắng hai lần liên tiếp, trên mặt sắp không nhịn được nữa rồi, định rút dao ra động thủ cùng với tôi. Kết quả Đinh Nhất bực mình vội nói: “Mao đại sư, mày tuyệt đối đừng động dao với hắn, nếu không cuối cùng người thiệt chỉ có mình mày thôi.”

Mao Khả Ngọc rất tức giận! Nhưng hắn cũng biết bây giờ tôi rất

lợi hại, trực tiếp động dao có khi lại khiến mình chịu thiệt thòi, vì thế hắn ném con dao đi rừng cho A Linh, sau đó tự tìm đường lui cho mình mà nói: “Trương Tiến Bảo vẫn còn tác dụng với chúng ta, không thể dùng dao làm cậu ta bị thương.”

Bây giờ tôi như mãnh hổ xổ lồng, đang lo không tìm được nơi để phát tiết tinh lực dư thừa ấy chứ, không đợi Mao Khả Ngọc ra tay trước, tôi đã đánh một quyền vào mặt hắn, ngay lập tức con mắt của hắn biến thành gấu trúc.

CHƯƠNG

ĐÂU MỚI LÀ TRƯƠNG TIẾN BẢO

Mao Khả Ngọc bị tôi chọc điên lên, lao đến đấu cận chiến với tôi… Nhưng động tác của tôi luôn nhanh hơn hắn một bước, nhẹ nhàng tránh đòn tấn công của hắn, còn đánh từng quyền vào mặt hắn.

Tôi còn vừa đánh vừa nói: "Lần trước không phải tao đã cảnh cáo mày đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tao nữa, nếu không gặp lần nào tao đánh lần đó còn gì!"

Mặt Mao Khả Ngọc tái xanh, tức giận hét lên: "Tao thấy mày đang muốn chết!"

Trận chiến giữa hai chúng tôi cũng khá ầm ĩ, khiến mọi người trong lều đều chạy ra xem… Mấy tên tay chân của Mao Khả Ngọc thấy thủ lĩnh bị tôi đánh, tất nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, thế là nhao nhao lên định lao vào.

Mặc dù Đinh Nhất biết tôi sẽ không bị ăn thiệt thòi, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn bọn chúng lấy nhiều đè ít, nên đã động thủ chặn bọn chúng ở trước người tôi… Trong chớp mắt, cả doanh trại đều hết sức náo nhiệt, Mao Khả Ngọc gần như ra hết lực, nhưng dù như thế, tôi và Đinh Nhất vẫn không chịu chút thiệt thòi nào.

Cuối cùng vẫn là Mao Khả Ngọc hét to lên một tiếng, tất cả mới tạm dừng đánh đấm, chỉ có điều trên mặt hắn và đám tay chân

đều đã bị thương. Lúc đó tôi đánh vẫn chưa thỏa mãn, nếu như không phải Đinh Nhất dùng hết sức giữ chặt tôi, tôi đã xông lên đánh tiếp rồi.

Sau đó Đinh Nhất nói với tôi, thật ra lúc đó anh ta cũng có chút do dự, không biết có nên đánh hết đám người Mao Khả Ngọc rồi chúng tôi đưa theo lão Triệu chạy luôn không.

Nhưng nếu làm vậy cũng không giải quyết được triệt để sự việc, bọn Mao Khả Ngọc nhất định sẽ lại xuất hiện… Như vậy mối liên hệ giữa chúng tôi với tập đoàn Thái Long vẫn không chấm dứt, nên cuối cùng Đinh Nhất vẫn từ bỏ ý định chạy trốn.

Sắc mặt Mao Khả Ngọc lúc đó rất khó coi, nếu là lúc bình thường hắn nhất định sẽ nuốt không trôi cục tức này. Nhưng lúc đó tôi quá mạnh, mà hắn cũng không thể đánh nhau với tôi đến mức một mất một còn, đến cuối cùng người chịu thiệt vẫn chỉ là bọn hắn, cho nên hắn chỉ còn cách nuốt cơn giận này xuống.

Tôi thấy không ai đánh nữa thì mất hứng, nói: “Tao vừa mới khởi động gân cốt một chút đã không ai đánh nữa sao? Đúng là vô nghĩa…”

Đinh Nhất đẩy tôi về phía lều vải, miệng còn không ngừng khuyên tôi: “Bây giờ mọi người đều mặc đồ dày đánh nhau không tiện, nếu anh muốn đánh tiếp thì chờ về nước rồi nói.”

Tôi nhìn quần áo lông trên người: “Quần áo này đúng là rất ấm áp, dễ chịu, nhưng đánh nhau lại không tiện…” Sau đó tôi rất nghiêm túc nói với Đinh Nhất: “Tôi không thích nơi này, quá con mẹ nó lạnh.”

Quay lại lều của chúng tôi, gặp lão Triệu, anh ấy thấy chúng tôi về bèn thở phào: “Cuối cùng các cậu cũng về rồi, vừa rồi bên ngoài xảy ra chuyện gì thế? Anh nghe như tiếng có người đánh nhau?”

Lúc ấy Đinh Nhất cũng không biết phải trả lời anh ấy như thế

nào, chỉ có thể liên tục nháy mắt ra hiệu với lão Triệu. Nhưng lão Triệu không biết cụ thể chuyện xảy ra thế nào, nên mặc dù nhìn thấy Đinh Nhất ra ám hiệu, anh ấy lại không hiểu là có ý gì.

Tôi thấy hai người đó “mắt đi mày lại” thì cười lắc đầu, sau đó đưa tay chỉ vào lão Triệu, rồi hỏi Đinh Nhất: “Đây chính là anh rể của cục cưng kia?”

Lão Triệu thấy giọng điệu nói chuyện của tôi kỳ lạ thì không hiểu gì nhìn về phía Đinh Nhất, nhưng Đinh Nhất cũng không biết phải giải thích chuyện này thế nào, đành làm như không nhìn thấy ánh mắt thăm dò của anh ấy.

Đinh Nhất bất đắc dĩ nói: “Đúng, đây chính là anh rể của cậu ta.”

Có lẽ cân nhắc đến việc lão Triệu là người bình thường nên trước mặt anh ấy, tôi cũng không thể hiện quá nhiều sự khác thường, chỉ ngồi xuống cạnh lò sưởi, không ngừng xoa tay và nói: “Đây là cái chỗ quái quỷ nào mà lạnh thế?”

Đinh Nhất trả lời: “Đây là Thụy Sĩ.”

Tôi liên tục lắc đầu: “Nơi này không dễ chơi, tôi không thích nơi này.”

Đinh Nhất nghĩ đến tình cảnh mấy lần tên này xuất hiện, bèn trợn mắt nói dối: “Đây là núi tuyết thuộc Thụy Sĩ, mấy trăm cây số quanh đây không có một người sống, hay anh lại ngủ đi?”

Tôi lắc đầu: “Như vậy sao được? Tôi khó khăn lắm mới được ra ngoài một lần… Đúng rồi, tên vừa đánh nhau với tôi cũng khá đấy, hay chúng ta đến tìm hắn chơi thêm một lát?”

Đinh Nhất tưởng tôi muốn tìm Mao Khả Ngọc đánh nhau tiếp, vội vàng can ngăn: “Hắn có gì để chơi chứ? Hôm nay anh ra không đúng lúc, vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi.”

Tôi thấy Đinh Nhất cứ bắt mình phải đi ngủ, mặt sầm xuống, nói: "Cậu muốn cho cậu ta quay về chứ gì? Trương Tiến Bảo là một tên phế vật, hôm nay không có tôi, cậu ta chết chắc rồi."

Đinh Nhất không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn tôi…

Cuối cùng tôi vẫn nhấc tay lên đầu hàng: "Được được được! Tôi hiểu ý của cậu rồi! Cho dù cậu ta là phế vật thì vẫn là Trương Tiến Bảo chứ gì? Nhưng cậu có biết chuyện cậu ta làm được thì tôi cũng làm được, nhưng có những chuyện cậu ta không làm được, tôi lại làm được… Tôi biết ngày mai các người định làm gì, nhưng tôi có thể nói cho cậu biết các người không thể đến chỗ kia."

Đinh Nhất lạnh lùng hỏi: "Vì sao?"

Tôi cười khẽ: "Chuyện này không phải rất rõ sao, chỉ cần tìm được chỗ kia, ba người các người sẽ không còn giá trị với tập đoàn Thái Long nữa! Không những thế, bọn chúng còn lo lắng các người sẽ nói bí mật này ra. Đến lúc đó, chỉ sợ gã bị tôi đánh tơi tả kia sẽ đuổi cùng giết tận các người."

Đinh Nhất nghĩ một chút, sau đó trầm giọng, nói: "Chúng tôi đồng ý đi là có mục đích của chúng tôi, tôi ủng hộ quyết định của Tiến Bảo."

Tôi khinh thường nói: "Mục đích gì? Cứu vớt nhân loại? Giữ gìn hòa bình thế giới? Có phải các người quá bao đồng không hả? Thế giới này biến thành dạng gì xưa nay đâu phải do một hai người tùy tiện quyết định mà thành…"

Đinh Nhất tỏ vẻ không quan trọng: "Những thứ anh nói không liên quan đến tôi, tôi chỉ muốn giúp Tiến Bảo thực hiện chuyện cậu ấy muốn làm, thế thôi…"

Tôi trào phúng: "Đúng là một kẻ thiếu thông minh lại thêm một kẻ cố chấp, khó trách các người trở thành anh em với nhau! Được rồi, nói nhiều cũng vô ích... Dù sao sớm muộn gì cũng sẽ có ngày

Trương Tiến Bảo biến mất, đến lúc đó cậu sẽ biết bản chất thực sự của Trương Tiến Bảo là gì.”

Mặt Đinh Nhất tối sầm lại: “Anh có ý gì? Cậu ấy là cậu ấy, anh là anh! Mà anh cũng vĩnh viễn đừng quên, thân thể này là của cậu ấy!”

Tôi trầm giọng: “Ồ? Thật sao? Thật ra có một khả năng không biết các người có nghĩ đến hay không… Đó chính là cho đến nay tôi vẫn luôn tồn tại, chỉ có điều bị giam giữ trong cơ thể bình thường này thôi, cái gọi là âm khí nhập thể chẳng qua là thời cơ để tôi xuất hiện thôi.”

CHƯƠNG

NÓNG LÒNG MUỐN THÀNH CÔNG

Đinh Nhất nghe xong sắc mặt rất khó coi, mặc dù anh ta không tán đồng những lời tôi nói lúc ấy, nhưng trong lúc nhất thời lại không tìm được chứng cớ gì để phản bác.

Cuộc nói chuyện của tôi và Đinh Nhất đêm hôm đó đã khắc sâu vào ấn tượng của lão Triệu, đến mức sau này anh ấy vẫn luôn đề nghị tôi đi khám bác sĩ tâm lý, có lẽ tôi có "hai nhân cách" mà bản thân lại không biết.

Lúc trời sắp sáng, Mao Khả Ngọc có đến lều chúng tôi một lần, lúc đó vì quá nhàm chán, lại thêm bên ngoài chỉ có mênh mông núi tuyết chẳng đi đâu chơi được, mà tôi lại sợ lạnh vô cùng... nên cuối cùng đành chui vào túi ngủ đi ngủ.

Việc đầu tiên Mao Khả Ngọc làm khi vào lều là nhìn vào trong túi ngủ của tôi, thấy chắc chắn tôi đã ngủ rồi mới thì thầm nói chuyện với Đinh Nhất: "Kẻ trong thân thể Trương Tiến Bảo rất ngang ngược, tao có lòng tốt nhắc nhở chúng mày một chút, đừng để hắn hút thêm âm hồn nữa, nếu không sớm muộn cũng có ngày Trương Tiến Bảo đơn thuần kia sẽ vĩnh viễn biến mất không còn nữa đâu."

Đinh Nhất lạnh giọng, nói: "Chuyện này không phiền Mao đại

sư phiền lòng, bọn tao tự biết nên làm gì.”

Đinh Nhất cũng không ngốc, mặc dù trong thân thể tôi có thêm một linh hồn khác tất nhiên rất đáng sợ, nhưng so sánh với Mao Khả Ngọc… đây dù sao cũng là mâu thuẫn nội bộ. Nhưng Mao Khả Ngọc thì lại khác, hắn là một con rắn độc biết cắn người, không biết lúc nào hắn sẽ cắn bạn một nhát, cho nên bất luận là thời điểm nào chúng tôi cũng phải đề phòng hắn.

Mao Khả Ngọc thấy thái độ lãnh đạm của Đinh Nhất, cũng thức thời rời đi. Có điều trước khi đi, hắn còn cảnh cáo Đinh Nhất thêm một chuyện: “Cho dù ngày mai như thế nào, cũng nhất định phải bắt đầu kế hoạch tìm kiếm, thời gian của chúng ta có hạn, hiện giờ đã chậm một ngày so với kế hoạch rồi.”

Đêm hôm đó Đinh Nhất gần như thức trắng, vì anh ta luôn nghĩ cách làm thế nào để một linh hồn khác trong người tôi hoàn toàn biến mất, nhưng cuối cùng anh ta nghĩ nát óc cũng không ra được cách gì tốt.

Khi trời sáng, lão Triệu định gọi tôi dậy, nhưng anh ấy thấy tôi ngủ sâu hơn bình thường, cho dù xô đẩy thế nào tôi cũng không có dấu hiệu tỉnh lại. Cuối cùng Đinh Nhất bảo anh ấy đừng lay nữa, cứ để tôi ngủ đến lúc tự nhiên sẽ tỉnh dậy.

Thật ra lúc đầu Đinh Nhất không định kể lại chuyện xảy ra ngày hôm qua cho tôi nghe, nhưng bây giờ chú họ không ở đây, lão Triệu lại không biết chuyện gì, anh ta không biết nên bàn bạc với ai…

Nghe Đinh Nhất nói xong, tôi đắm chìm trong câu nói “Sớm muộn cũng có ngày Trương Tiến Bảo đơn thuần kia sẽ vĩnh viễn biến mất không còn nữa” đến tận trưa. Mặc dù Mao Khả Ngọc và tôi đến giờ luôn là địch không phải bạn, thế nhưng tôi vẫn tin vào câu nói này của hắn.

Nhìn máu ứ đọng ở khớp nối bàn tay, tôi không nhịn được thầm nghĩ, có lẽ sẽ có một ngày tên tàn nhẫn dũng mãnh kia sẽ nuốt chửng luôn linh hồn tôi, mà những chuyện bây giờ tôi có thể làm lại rất có hạn. Có lẽ tên kia nói không sai, hắn mới thực sự là tôi, còn tôi… Chẳng qua chỉ là vật thay thế tạm thời mà thôi.

Sau khi ăn cơm trưa xong, đám tay chân của Mao Khả Ngọc bắt đầu dỡ bỏ lều trại, hành động của bọn họ rất nhanh nhẹn, nghiêm chỉnh, không bao lâu sau tất cả những dấu vết chúng tôi từng lưu lại nơi này đều được dọn dẹp sạch sẽ.

Bởi vì "tôi" đêm qua đã ăn sạch những âm hồn quanh đây, cho nên sáng nay bọn Mao Khả Ngọc không vội đi tìm những cái xác kia. Tôi đoán lúc trước hắn nói chờ chúng tôi quay lại rồi nhặt xác bọn họ, cũng chỉ để lừa gạt tôi thôi.

Sau khi đã chuẩn bị xong, toàn thể thành viên trong đoàn tiếp tục tiến về phía Nam… Mặc dù ven đường Mao Khả Ngọc đã nhắc tôi phải cảm nhận mọi thứ xung quanh, thế nhưng tôi đang có chuyện suy nghĩ trong lòng nên tinh thần không quá tập trung.

Nhưng dù vậy, dọc theo đường đi tôi vẫn cảm nhận được mấy bộ thi thể, có điều bọn họ đều là những người bình thường bị chết cóng trong tuyết, không liên quan gì đến căn cứ thí nghiệm bí mật mà Mao Khả Ngọc muốn tìm.

Một buổi chiều nữa sắp qua đi, đoàn người chúng tôi vẫn chưa có thu hoạch gì, đừng nói là căn cứ thí nghiệm bí mật kia, ngay cả một nơi coi như kiến trúc được xây dựng cũng không có.

Có điều, theo như Mao Khả Ngọc nói, nơi này không có kiến trúc xây dựng nào là rất bình thường, nếu không phải năm đó nó liên tiếp bị tuyết lở vùi lấp, thì sao đến lượt chúng tôi đi tìm?

Thật ra chúng tôi đã đi chậm hơn so với hành trình nửa ngày, vì nửa ngày này khiến chúng tôi không kịp đến trạm nghỉ kế tiếp, do

đó chúng tôi phải ăn lương khô dự trữ trên người.

Ăn lương khô cũng không sao, nhưng điều khiến tôi khó chịu nhất là ngoài túi ngủ và lều vải bên ngoài thì không có thứ gì để giữ ấm.

Dù quần áo trên người chúng tôi có khả năng giữ ấm rất tốt, thế nhưng nếu không có thiết bị sưởi ấm mà dừng hoạt động trong cái "thời tiết lạnh chết người" này, thì chắc chỉ khoảng một lát sau người sẽ bị đông cứng.

Nhưng cũng may chúng tôi còn mấy cái lều vải, có thể tránh gió tránh tuyết, nhưng so với hai đêm trước, thì thật sự không biết là kém hơn bao nhiêu cấp bậc. Không còn cách nào khác, ba chúng tôi phải đem túi ngủ đặt sát cạnh nhau, cùng nhau sưởi ấm, hy vọng chút nhiệt trên người sẽ không bị xói mòn nhanh chóng.

Tối hôm đó, Mao Khả Ngọc mang sắc mặt nặng nề đi đến lều vải của chúng tôi, hỏi tôi ngày mai có chắc chắn tìm được chỗ kia không?

Tôi nói với vẻ bất đắc dĩ: "Vị trí của thứ kia là cố định, tao chỉ là người tìm kiếm, nếu như vị trí của chúng mày chính xác tất nhiên tao có thể tìm được chỗ kia, nếu không dù tao có đeo hệ thống rada thăm dò trên người cũng không cảm nhận được sự vật cách mấy trăm cây số!"

Mao Khả Ngọc biết là tôi nói đúng, nhưng hắn vẫn rất tin tưởng vào lộ trình mà mình đã tìm ra, thế nên hắn dùng mặt lạnh nói với tôi: "Nếu như mày không muốn tiếp tục cùng tao duy trì đoạn nghiệt duyên này, thì nhanh mà tìm ra căn cứ nghiên cứu bí mật kia đi."

Tôi nghe xong cũng không nói gì, vì tôi lười nói nhiều với hắn, xem ra đoạn nghiệt duyên này của tôi và hắn cũng phải thêm mấy ngày nữa mới dứt được… Thật ra lần này tôi có thể cảm nhận rõ

ràng Mao Khả Ngọc đang rất lo lắng, hắn dường như rất bức thiết phải hoàn thành nhiệm vụ này.

Trước kia tôi đã từng tiếp xúc với tập đoàn Thái Long mấy lần, mặc dù bọn chúng vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, nhưng sẽ làm từng bước từng bước, chứ tuyệt đối không gấp gáp như lần này… Cũng không biết đây là do cách hành sự của Mao Khả Ngọc? Hay lần này tập đoàn Thái Long “nóng lòng cầu thành”.

Sáng sớm hôm sau, ba chúng tôi tỉnh dậy từ trong túi ngủ lạnh giá, có lẽ vì tối qua trong lều thực sự quá lạnh, nên đầu tôi hơi sốt, cả người ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

CHƯƠNG

ĐI NHẦM HƯỚNG

Lão Triệu đo nhiệt độ cơ thể cho tôi, lo lắng nói: "Sốt nhẹ, sau này cậu phải rèn luyện thân thể tốt hơn đi! Tuổi cậu bây giờ lẽ ra đang là thời điểm cơ thể cường tráng nhất đấy... Sau lần này quay về đi tập thể hình cùng anh!"

Tôi cười nhẹ: "Anh đi tập thể hình hay đi ngắm gái?"

Lão Triệu trừng mắt với tôi: "Anh đang nói nghiêm túc với cậu đấy! Làm sao lại nghĩ đến mấy chuyện linh tinh thế? Anh có gia đình rồi còn đi ngắm người đẹp làm cái gì? Hơn nữa, dựa vào thống kê chưa hoàn chỉnh, đại đa số những cô gái đến phòng tập thể hình đều vì chưa hài lòng với cơ thể mình, chỉ có một số ít các cô gái đến đó với mục đích giữ dáng thôi, nói cách khác, đa phần những cô gái đến đó đều có thân hình rất bình thường."

Tôi nhìn dáng vẻ nghiêm túc của lão Triệu mà nháy mắt cảm giác như chúng tôi đã quay về lúc trước... Lần này nếu chúng tôi có thể bình an trở về, tôi nhất định sẽ đi tập thể hình cùng với anh ấy!

Đoàn chúng tôi tiếp tục đi về phía Nam của núi tuyết, tôi cảm thấy đầu mình ngày càng đau. Lão Triệu thấy tôi không ổn, đề nghị Mao Khả Ngọc đi đến trạm nghỉ kế tiếp thì nghỉ ở đó nửa ngày.

Mặc dù Mao Khả Ngọc không cam tâm tình nguyện, nhưng sau khi kiểm tra tình hình của tôi thì không dị nghị gì, chỉ nói đến trạm kế tiếp xem tình hình thế nào rồi tính! Nhưng trước đó, hắn vẫn đưa tôi một viên thuốc nhỏ màu trắng, nói là ăn xong tôi sẽ dễ chịu hơn.

Lão Triệu nghi ngờ nhận viên thuốc màu trắng không có điểm gì đặc biệt, rồi hỏi Mao Khả Ngọc: “Đây là thuốc gì? Thành phần thế nào?”

Mao Khả Ngọc lạnh lùng nói: “Đây là thuốc đặc hiệu do tập đoàn bọn tao nghiên cứu ra, trên thị trường không có đâu. Mày yên tâm… Trương Tiến Bảo rất quan trọng với kế hoạch lần này của bọn tao, tao sẽ không hạ độc cậu ta.”

Tôi biết Mao Khả Ngọc không nói dối, nên cầm lấy viên thuốc trong tay lão Triệu và nuốt xuống… Tôi cảm thấy đây là một loại thuốc nâng cao thể lực, nhằm khôi phục tinh thần trong thời gian ngắn.

Quả nhiên, uống thuốc không bao lâu sau, tôi cảm thấy toàn thân khô nóng, mặc dù bây giờ chúng tôi đang di chuyển trong núi tuyết, thể năng tiêu hao rất lớn, nhưng cũng không đến nỗi mồ hôi đầm đìa như thế này chứ? Nhưng sau khi uống viên thuốc kia, toàn thân tôi bắt đầu đổ mồ hôi.

Lúc đó có một nhân viên nghiên cứu của tập đoàn Thái Long đến kiểm tra cho tôi, anh ta nói tình trạng chảy mồ hôi này của tôi rất bất thường, chờ chúng tôi đến trạm tiếp tế kế tiếp nhất định phải thay quần áo ướt ra, tránh để cảm lạnh…

Nhưng cũng phải nói, sau khi mổ hôi đổ ra, tôi cảm thấy cả người dễ chịu hơn nhiều, không còn cảm giác ngơ ngơ ngẩn ngẩn như lúc trước nữa. Nhưng lão Triệu lại lo lắng loại thuốc này chỉ đang tiêu hao thể lực của tôi, chờ đến khi hiệu quả của thuốc qua

đi, chỉ sợ tôi sẽ càng khó chịu hơn.

Tôi bảo anh ấy không cần lo lắng, biết đâu khi hết hiệu quả thuốc thì tôi đã đỡ cảm hơn rồi? Dù sao thì vẫn tốt hơn bây giờ càng đi càng mệt mỏi… Không biết chú họ và Bạch Kiện khi nào có thể đuổi kịp chúng tôi, nếu còn tiếp tục đi thế này, chỉ sợ chúng tôi sẽ vượt biên qua Ý mất.

Theo kế hoạch, trưa hôm nay chúng tôi phải đến trạm nghỉ kế tiếp, nhưng vấn đề là bây giờ mặt trời đã ngả về Tây, mà chúng tôi vẫn chưa nhìn thấy trạm nghỉ đâu.

Tôi nghi ngờ hỏi: “Có phải chúng ta đi nhầm hướng không?”

Mao Khả Ngọc lấy la bàn ra xem: “Hướng đi chắc chắn không sai, có lẽ tốc độ di chuyển của chúng ta chậm hơn so với kế hoạch, đi thêm một đoạn nữa chắc sẽ thấy.”

Tôi hỏi lại: “Trạm tiếp tế có khi nào bị người khác lấy đi không?”

Mao Khả Ngọc lắc đầu: “Không đâu, đầu tiên nơi này ở xa, bình thường ít người đến, cho dù có người leo núi đi ngang qua nhận ra đây là đồ tiếp tế của người khác dự trữ, bọn họ cùng lắm chỉ lấy đi những thứ mình cần, không có khả năng đem toàn bộ đồ tiếp tế đi.”

Tôi cúi đầu suy nghĩ một lát: “Nếu phương hướng không sai, đồ tiếp tế cũng không bị người khác lấy đi… Vậy tại sao chúng ta không tìm thấy trạm tiếp tế? Nhất định có vấn đề xảy ra rồi.”

Lão Triệu cũng đồng ý với suy nghĩ của tôi: “Tôi cũng cảm thấy không có người nào lại lấy cả trạm tiếp tế đi, cho nên nếu như chúng ta còn không đến được trạm tiếp tế… thì nhất định là đã đi sai hướng.”

Mao Khả Ngọc kiên quyết nói mình không đi sai hướng, nhưng

lúc này có một tên cấp dưới của hắn nói: “Tại sao la bàn của tôi lại chỉ hướng chúng ta đi là hướng Tây?”

Một người khác lại nói: “Không đúng, la bàn của tôi đang chỉ chúng ta đi về hướng Đông…”

Lúc này tất cả mọi người đều hoa mắt, không biết tại sao ba kim la bàn lại chỉ ba hướng khác nhau? Thế là tôi cũng nhìn la bàn trên tay mình, không biết từ lúc nào kim la bàn đã chỉ về phía Tây, nhưng không phải lúc trước vẫn chỉ về phía Nam sao.

Lúc này Đinh Nhất nói với vẻ sâu xa: “Xem ra tất cả kim la bàn đều bị loạn rồi, bây giờ chúng ta phải phân biệt phương hướng dựa vào mặt trời thôi.”

Theo lý thuyết, từ giữa trưa hôm qua chúng tôi xuất phát đến trạm tiếp tế kế tiếp vẫn đúng hướng đi, chỉ là không biết sau đó bị mất phương hướng từ đoạn nào.

Đừng thấy vẻ mặt Mao Khả Ngọc rất bình tĩnh, có lẽ trong lòng hắn cũng đang rối như tơ vò, lúc đầu đã bị chậm mất nửa ngày đường, giờ còn bị đi nhầm hướng! Chỉ sợ khó có thể theo kịp kế hoạch bọn chúng đã đặt ra để tìm đến trụ sở bí mật kia.

Lúc đó Mao Khả Ngọc nhìn la bàn của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn trời… Xem ra lúc này chỉ có thể dựa vào mặt trời để xác định phương hướng thôi!

Một lúc sau Mao Khả Ngọc đưa ra một kết luận, đó chính là chúng tôi cũng không lệch bao xa so với phương hướng lúc đầu, chỉ cần chỉnh lại hướng đi một chút là có thể trở lại lộ tuyến ban đầu, chỉ là nếu thế có thể sẽ bỏ lỡ trạm tiếp tế tiếp theo.

Chuyện này đối với chúng tôi là một vấn đề lớn, vì đêm qua chúng tôi đã ăn hết lương khô dự trữ, nếu như lại bỏ qua trạm tiếp tế kế tiếp, chúng tôi không những không lấy được thiết bị giữ ấm, còn bị cạn kiệt lương thực.

Mà nhóm Mao Khả Ngọc vì nghĩ rằng “ít đồ thì đi nhanh”, nên đã bỏ lại mấy cái lều kia, vốn nghĩ đến trạm kế tiếp sẽ lấy lều mới, nên bây giờ xem ra chúng tôi ngay cả chỗ ngủ cũng không có.

Nếu cứ tiếp tục không có bất kỳ đồ tiếp tế nào mà vẫn phải đi sâu vào trong núi tuyết thì chính là tự tìm đến cái chết, Diêm Vương cũng không ngăn cản được.

CHƯƠNG

ĐI SĂN KIẾM ĂN

Nhưng nói thế nào Mao Khả Ngọc cũng không đồng ý quay về, theo như hắn nói, nếu chúng tôi quay lại tìm trạm tiếp tế kia sẽ lãng phí thêm một ngày, cứ như vậy chẳng phải càng không thể kịp thời gian tìm đến căn cứ thí nghiệm bí mật sao! Vấn đề đồ ăn hắn sẽ nghĩ cách giải quyết, nhưng toàn đội nhất định phải tiếp tục đi về phía trước.

Trong số những người ở đây, nhóm đội viên có thân thể cường tráng đương nhiên sẽ không đưa ra ý kiến phản đối, mấy người thông minh ở nhóm phát minh nghiên cứu thì không dám đưa ra ý kiến, còn lại ba chúng tôi thuộc phe thiểu số, cho dù có nêu ý kiến cũng không ai nghe… Có điều tôi muốn xem tối nay Mao Khả Ngọc giải quyết vấn đề thực phẩm như thế nào?

Không biết là do mặt trời đã lặn nên nhiệt độ giảm xuống, hay do viên thuốc kia hết tác dụng, tôi bắt đầu cảm thấy toàn thân ớn lạnh. Lão Triệu cũng không có cách nào, đành đưa ra ý kiến nghỉ ngơi tại chỗ, đồng thời để Mao Khả Ngọc nghĩ cách giải quyết vấn đề thực phẩm.

Mao Khả Ngọc nhìn sắc trời, biết không thể đi tiếp nên cho tất cả mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, sau đó hắn dẫn theo sáu bảy người

đi về khu rừng ở phía Bắc.

Trong lúc chúng tôi chưa hiểu đám Mao Khả Ngọc đi đâu, thì A Linh ở lại phụ trách chúng tôi tỏ vẻ đắc ý, nói: “Sư phụ tôi đưa bọn họ đi săn thú!”

Tôi cũng không tin lắm: “Giữa mùa đông có chỗ nào mà săn được! Hơn nữa, chúng ta đi cả ngày đường đến sóc cũng không thấy con nào, sư phụ của cô định săn thứ gì chứ?”

A Linh hừ một cái: “Dù sao cứ săn được là được, cam đoan sẽ không để các người ăn đói mặc rách!”

Nghe giọng điêu A Linh tin tưởng đến thế, tôi cảm thấy cô ta có phải quá tự tin về sư phụ của mình không? Kết quả thực sự không ngờ, đám Mao Khả Ngọc lại bắt được một con vật không rõ là con gì, nhưng trông khá giống dê…

Kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã của những người này quả là không khoác lác, mấy người bọn họ không chỉ bắt được con mồi, còn không biết kéo từ đâu về một gốc cây khô, đốt lửa để mọi người cùng sưởi ấm.

Lửa là nguồn nguyên liệu nguyên thủy mang đến cảm giác an toàn nhất, đặc biệt trong vùng đất toàn là băng tuyết này. Ngoại trừ sưởi ấm, còn có thể nướng chín thịt… Lão Triệu nhìn sinh vật đã chết không rõ là loài gì kia, lắc đầu nói: “Đây là một con hươu sừng đỏ đực, nó thuộc nhóm cần bảo tồn cấp quốc gia tại Trung Quốc.”

Tôi cười khẽ: “Thật à? Không ngờ hôm nay chúng ta có may mắn ăn thịt thú quý hiếm!”

Lúc này Mao Khả Ngọc và thuộc hạ dùng dao găm nhanh chóng mổ bụng con hươu sừng đỏ, nội tạng đẫm máu bị ném sang một bên… Tôi nhìn cảnh này lại nghĩ đến những người gặp nạn lúc trước, dịch vị trong dạ dày trào lên, vội chạy sang một bên nôn

khan.

Lão Triệu nhìn thấy thì cười tôi: "Không phải cậu thường xuyên nhìn thấy thi thể à? Sao định lực lại kém như thế?"

Tôi nôn khan nửa ngày cũng chẳng nôn ra được thứ gì, vì bây giờ trong bụng cũng chẳng có cái gì để mà nôn... Đinh Nhất đưa cho tôi cốc nước để súc miệng, nhưng vừa nghĩ đến thứ nước băng tan lạnh buốt răng đó, tôi dứt khoát từ chối, quay lại nói với lão Triệu: "Sao có thể giống nhau được?"

Lão Triệu buồn bực nói: "Có gì không giống chứ?"

Tôi thấy thịt hươu còn phải chờ nướng nữa, nên kéo lão Triệu đến ngồi cạnh đống lửa rồi nói: "Đương nhiên là không giống nhau, đây chính là tươi nguyên, đâu giống mấy cái đã lên men, phơi khô."

Lão Triệu không hiểu lắm, nhưng Đinh Nhất lại thấy buồn nôn, anh ta liên tục lắc đầu nói với tôi: "Tí nữa cậu có muốn ăn thịt hươu nữa không?"

Tôi cười xấu xa: "Vui một mình không bằng vui chung, bây giờ tôi chia sẻ cảm giác của mình với mọi người, tốt xấu gì cũng giảm bớt cơn buồn nôn của tôi..."

Lão Triệu thấy tôi và Đinh Nhất lại chơi trò bí mật hai người, bèn thúc giục tôi nói ra: "Vậy cậu nhanh nói rõ cái gì tươi mới, cái gì lên men, cái gì phơi khô?"

Tôi liền hắng giọng, nói: "Thi thể vừa chết đi đương nhiên là vẫn còn tươi mới, sau khi chết mấy ngày bắt đầu bị phân hủy là lên men, chỉ còn lại đống xương cốt không phải là phơi khô sao."

Lão Triệu lộ vẻ buồn nôn: "Nếu so với lên men và phơi khô, anh chỉ có thể nhận tươi mới."

Nhưng tôi lại lắc đầu: "Em thì ngược lại, cái em không chịu

được chính là tươi mới, vì đó là trạng thái gần sự sống nhất, cũng là lúc linh hồn còn chưa đi xa.”

Trong lúc chúng tôi đang bàn luận về tình trạng khác nhau của từng giai đoạn thi thể, nhóm Mao Khả Ngọc đã đặt con hươu lên lửa bắt đầu nướng… Không bao lâu sau, mùi thịt nướng thơm lừng tỏa ra.

Lão Triệu lập tức nói với tôi: “Dừng lại đi! Chúng ta từ bây giờ đổi đề tài, đừng để ảnh hưởng đến anh, lát nữa còn phải ăn đấy.”

Thịt hươu cảm giác khá giống với thịt bò và thịt dê, mặc dù không mềm cho lắm, nhưng lại có hương vị khác, đặc biệt là trong thời điểm tất cả chúng tôi đều đang bụng đói cồn cào…

Con hươu sừng đỏ đáng thương nhanh chóng bị chúng tôi chia ăn hết, ngay cả phần nội tạng có thể ăn được cũng bị Mao Khả Ngọc nướng khô, chia cho mỗi người một ít, xem ra đây chính là lương khô dự trữ ngày mai của chúng tôi.

Vì chúng tôi đã giết con hươu sừng đỏ, Mao Khả Ngọc sợ mùi máu tanh sẽ dẫn dụ những động vật ăn thịt đến đây, cho nên hắn phân công người của mình thay phiên nhau trực đêm, đồng thời giữ lửa không bị tắt.

Mặc dù Mao Khả Ngọc không để ba chúng tôi tham gia trực đêm, nhưng chúng tôi tự giác phân công nhau có một người canh gác. Cân nhắc đến tình trạng cơ thể tôi không tốt, Đinh Nhất và lão Triệu để tôi đi ngủ trước.

Nói thật, nằm cạnh đống lửa như thế này nhưng tôi cũng không biết có ngủ được hay không… Đằng trước là lửa nóng, đằng sau là băng lạnh, chẳng khác gì là nằm giữa hai thế giới hoàn toàn khác nhau! Tôi định đến gần đống lửa một chút để hong khô quần áo thì mặt lại nóng lên, cách đống lửa xa một chút thì bị gió tuyết thổi lạnh thấu xương.

Nhưng nếu bạn đưa lưng về phía lửa thì lại sợ tia lửa bắn ra bay vào quần áo. Tóm lại đằng trước đằng sau, một nóng một lạnh khiến người ta càng bị giày vò hơn.

Nhưng tôi đã quá mệt mỏi nên ngồi bên đống lửa ngủ mất từ lúc nào không biết! Cuối cùng Đinh Nhất sợ tôi bị lạnh, nên cởi áo lông trên người ra hong khô hộ tôi, nếu không ngày mai chắc tôi không mặc được nữa.

Thế nhưng cứ cởi trần chui vào trong túi ngủ thì quá lạnh, thế là Đinh Nhất lại trải thêm túi ngủ của anh ta xuống dưới người tôi, tôi mới miễn cưỡng cảm thấy đỡ lạnh... Không bao lâu lại ngủ thiếp đi.

Một đêm không mộng, đến khi tôi chui ra từ trong túi ngủ thì trời đã sáng, nhưng đống lửa trước mặt tôi vẫn còn đang cháy…

CHƯƠNG

TRẠM GÁC TRÊN NÚI TUYẾT

Sau khi tỉnh dậy, tôi chà xát mặt mình khá mạnh, lúc này tôi mới phát hiện không chỉ lão Triệu, ngay cả cằm tôi cũng đầy râu, khỏi phải nói chúng tôi bẩn thỉu đến mức nào.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, trong hoàn cảnh tàn khốc như thế này, duy trì cơ thể bình thường đã không dễ dàng, còn hơi sức đâu mà để ý bề ngoài có lôi thôi hay không?

Tôi thấy Đinh Nhất đang dùng lửa đun bình nước của anh ta, hỏi ra mới biết qua một đêm bình nước của anh ta đã đóng băng thành một cục. Tôi vội vàng lắc bình nước của mình… may mà có nhiệt độ cơ thể tôi nên không bị đóng thành băng.

Tôi vốn cho rằng buổi sáng sẽ không có gì ăn, không ngờ đám người Mao Khả Ngọc lại xách theo mấy con nhìn như con chuột bự quay về. Lão Triệu tối sầm mặt lại, nói: "Loài rái cá cạn này rất dễ mang theo bệnh dại…"

Mao Khả Ngọc hừ lạnh: "So với chết đói, tôi thà ăn loại thịt nướng có khả năng mang theo virus còn hơn…"

Tôi thầm nghĩ trong lòng, loại người như tên Mao Khả Ngọc này… đến một lúc nào đó có thể vì mạng sống mà cả thịt người cũng dám ăn không? Mao Khả Ngọc thấy tôi nhìn hắn chằm chằm

với ánh mắt kỳ lạ, liền chỉ tôi và nói: “Tao thấy chúng mày đúng là chưa từng thực sự phải chịu đói, nếu không sẽ không nói nhảm nhiều như thế đâu nhỉ? Kẻ khác thế nào cũng được, nhưng mày nhất định phải ăn thịt này! Tao không muốn chưa tìm được căn cứ thí nghiệm bí mật, mày đã chết khô!”

Tôi chế nhạo: “Không ngờ mày lại quan tâm đến chuyện sống chết của tao như vậy?”

Mao Khả Ngọc nghiến răng nói: “Đó là chuyện đương nhiên… mày bây giờ tương đối quan trọng với tao.”

Thịt mấy con rái cá nướng lên khá thơm, nhưng vì không có nhiều, cho nên mỗi người được chia một ít, cũng miễn cưỡng đủ no bụng! Sau khi ăn xong, Mao Khả Ngọc lại đưa cho tôi một viên thuốc màu trắng nhỏ.

Lão Triệu vẫn hoài nghi thành phần viên thuốc này, nhưng tôi tình nguyện coi nó là một loại thuốc hạ sốt thông thường, nếu không tôi không biết mình có thể tiếp tục kiên trì được nữa hay không. Từ sau khi giải cổ, thân thể tôi kém đi rất nhiều, mặc dù đây là chuyện tôi không hề muốn thừa nhận…

Sau khi uống thuốc, tôi cảm thấy phấn chấn hơn hẳn, thế là tất cả mọi người cùng nhau xuất phát. Quãng đường còn lại chúng tôi đều phải dựa vào kinh nghiệm để phân biệt phương hướng, tất cả các dụng cụ dùng để xác định phương hướng đều bị cất đi, đến mức tôi hoài nghi thời gian trên đồng hồ có phải cũng không chuẩn xác hay không.

Chúng tôi đã đi trong thế giới băng tuyết này mấy ngày trời, nhưng càng đi về phía trước tôi càng cảm thấy chuyện này không đáng tin? Nếu tin tức năm đó không chính xác, khó nói chúng tôi còn phải đi mò kim đáy bể bao lâu nữa?

Thật ra, tôi vẫn muốn hỏi Mao Khả Ngọc, nếu cuối cùng không

tìm được thứ gì thì sao? Nhưng tôi nhìn thái độ không hoàn thành nhiệm vụ tuyệt đối không từ bỏ của hắn, tôi thực sự không biết phải hỏi như thế nào.

Buổi trưa, nhóm người chúng tôi đi đến một đoạn đèo không biết tên, nơi đó gió rất lớn, thổi chúng tôi ngã trái ngã phải. Vất vả lắm mới qua được con đèo đó, lão Triệu nhìn mấy người trí thức kia không đi nổi nữa, bèn đề nghị tìm một khu vực kín gió ngồi nghỉ. Mao Khả Ngọc nhìn xung quanh tìm kiếm, thấy một chỗ đầy đá tảng trên sườn đất, liền dẫn mọi người qua đó.

Tôi cũng không biết vì hiệu quả của thuốc hay bệnh cảm đã đỡ, nhưng lúc này tôi không hề thấy mệt mỏi, nên định leo lên sườn đất nhìn ra xa xem thế nào…

Tôi dùng cả chân cả tay bò lên sườn đất nhìn có vẻ không cao lắm, nhưng khi phóng tầm mắt ra xa thì cảm thấy lòng tuyệt vọng, xung quanh chỉ toàn núi tuyết liên miên bất tận, giống như đi mãi không hết. Tôi không nhìn ra trong hoàn cảnh khắc nghiệt đến thế này lại có thể tồn tại một căn cứ thí nghiệm bí mật nào đó?

Đinh Nhất thấy tôi đứng ở sườn đất mãi không chịu xuống, liền nói to với tôi: “Mau xuống đi! Trên đó gió lớn quá!”

Tôi thở dài, chẳng thể làm gì nữa định trượt xuống dưới… Không ngờ lúc tôi đặt chân, không cẩn thận đạp vào một tảng đá trong tuyết, lúc đầu tôi cũng không để ý, nhưng đến khi nhìn lại tôi phát hiện cục đá đó là một khối gạch màu xanh!

Theo lý thuyết, nơi này cách xa thành thị, người leo núi bình thường cũng không xuất hiện ở đây. Nhưng loại gạch này chỉ được dùng trong việc xây dựng của con người, vậy khối gạch này từ đâu chạy đến đây?

Tôi gọi Mao Khả Ngọc đến, đưa khối gạch cho hắn và nói: “Mày xem đây là thứ gì?”

Mao Khả Ngọc nhận khối gạch vỡ từ tay tôi, mắt hắn lập tức sáng lên, quay người nói với thuộc hạ: “Nhanh tìm quanh đây, nơi này có thể có công trình xây dựng của con người…”

Quả nhiên một lát sau, có người tìm thấy ở phía Nam sườn đất có một khoảnh nền nhà, có điều khoảnh nền này khá nhỏ, chỉ tầm bốn, năm mét vuông, không biết ai lại đi dựng một phòng nhỏ ở chỗ này?

Vì đã nhiều năm trôi qua, ngôi nhà đã sụp đổ chỉ còn lại cái nền. Ngoại trừ tìm được đống gạch trên đó thì Mao Khả Ngọc không tìm thêm được đầu mối nào có giá trị.

“Tôi nghe nói trong dãy Alpes có xây trạm nghỉ tạm thời cho người leo núi tránh nạn, ngôi nhà này có thể là một trong số đó không?” Lão Triệu nêu lên suy nghĩ của mình.

Nhưng Mao Khả Ngọc lắc đầu: “Những trạm nghỉ kia đều được xây dựng ở sườn núi hoặc những chỗ cao, rất ít người xây dựng ở góc núi, hơn nữa những nhà tránh nạn đó đều được xây bằng gỗ. Chắc chắn sẽ không có loại nhà xây bằng gạch như thế này.”

Tôi cũng đồng ý với ý kiến của Mao Khả Ngọc về điểm này, vì trước đây tôi từng xem tin tức, ở nước ngoài, những ngọn núi thường xuyên có người leo núi, sẽ có một người mở đường xây một căn nhà gỗ trên vách núi cheo leo, để những người leo núi có thể tạm nghỉ trong quá trình leo núi dài ngày, nên sẽ không xây ở dưới góc núi.

Lúc này, có người phát hiện trên khối gạch hình như có chữ gì đó? Nhưng chỉ là một phần rất nhỏ nên không nhận ra được đó là chữ gì…

Cuối cùng vẫn là Mao Khả Ngọc suy nghĩ thật lâu mới nói với chúng tôi: “Đây có lẽ là một trạm gác…”

Tôi giật mình hỏi: “Trạm gác? Ý mày nói phía trước sẽ có tòa

nhà lớn hơn?”

Mao Khả Ngọc gật đầu: “Hẳn là vậy, nhìn màu sắc của viên gạch này cũng phải được mấy chục năm rồi, chỗ này có thể chính là tiền tiêu của căn cứ nghiên cứu bí mật kia.”

Tôi nghe xong cũng cảm thấy nơi này giống nơi lính gác đứng canh, nếu như vậy tôi cũng nghĩ ra lúc nãy khi đứng trên sườn đất nhìn ra xa, hình như tôi có thấy một khu vực tương đối trống trải.

CHƯƠNG

BẢY NHÀ SINH VẬT HỌC

Mặc dù tạm thời vẫn chưa nhìn thấy gì ngoài tuyết bao phủ, nhưng địa hình của khu vực đó không giống xung quanh, có dấu vết con người khai hoang…

Đột nhiên Mao Khả Ngọc hưng phấn lôi kéo tôi: “Mày cảm nhận được gì sao?”

Tôi mờ mịt lắc đầu: “Chưa có gì… Nhưng nếu đi về phía trước chắc sẽ có.”

Mao Khả Ngọc lệnh cho tất cả mọi người ở nguyên chờ lệnh, sau đó hắn đưa theo tôi và Đinh Nhất đi về khu vực kia…

Lúc tôi đến khu vực tuyết phủ rộng lớn kia, phát hiện chỗ này đúng là khác biệt hoàn toàn với những chỗ khác, ngoại trừ tuyết đọng đến thắt lưng thì không có gì khác, ngay cả chân chúng tôi cũng không giẫm lên bất cứ thứ gì, chứng tỏ tuyết nơi này đọng rất dày…

Đi như thế này rất tốn sức, được hai bước tôi đã thở hổn hển, Mao Khả Ngọc thấy cứ đi tiếp cũng không phải là cách, thế là hắn quay lại chỗ thuộc hạ lấy từ trong ba lô ra một thứ trông giống vợt tennis đưa cho tôi, hắn nói: “Đeo cái này vào có thể đi xa hơn.”

Tôi đến gần nhìn, hóa ra là một đôi “giày đi tuyết”. Sau khi đi

vào giẫm trên tuyết sẽ không bị lún sâu xuống dưới.

Tôi đoán bọn Mao Khả Ngọc chỉ mang theo một đôi, cho nên mới đưa cho một mình tôi đeo. Sau khi đeo vào đúng là đi đường dễ hơn khá nhiều, thật ra nguyên lý của nó rất đơn giản, chính là tăng diện tích tiếp xúc bề mặt, khiến lực phân bố rộng hơn, sẽ giúp hai chân không bị lún sâu vào trong tuyết.

Có đôi giày này, tôi bỏ xa Đinh Nhất và Mao Khả Ngọc, rất đáng tiếc là tôi đã đi quanh khu vực này một lượt nhưng vẫn không cảm nhận được tàn hồn nào.

Khi tôi định từ bỏ, quay lại chỗ Đinh Nhất và Mao Khả Ngọc, thì đột nhiên tôi nghe được có tiếng than thở như có như không truyền đến từ phía sau… Lúc đó tôi sững sờ ngay tại chỗ, đến khi kịp phản ứng quay lại nhìn thì chỉ thấy ở cuối khu đất trống có một khoảng rừng thông lùn.

Trực giác nói cho tôi biết, trong rừng thông đó có cái gì đó, còn âm thanh than thở như có như không kia cũng rất kỳ lạ, mặc dù tiếng gió ở đây khá lớn, nhưng tôi chắc chắn khi nãy mình không nghe nhầm.

Nghĩ tới đây, tôi lập tức quay đầu đi về phía rừng thông, Đinh Nhất thấy tôi đi càng ngày càng xa, vội chật vật chạy theo hướng tôi đi. Mao Khả Ngọc thấy tôi hình như đã phát hiện ra thứ gì đó, cũng chạy theo sau Đinh Nhất.

Họ không đi giày đặc chế đi trên tuyết nên tốc độ tất nhiên chậm hơn nhiều, đến khi bọn họ đến được rừng thông thì tôi đã đứng ở đó một lúc…

Tôi đứng ở mảnh rừng thông lùn, nhìn chằm chằm vào đống tuyết đọng dưới chân, nơi này an táng tất cả bảy chuyên gia sinh học đến từ nhiều quốc gia khác nhau từ thế chiến thứ hai, trong bọn họ có người tự nguyện đến đây tham gia nghiên cứu, cũng có

người bị ép buộc.

Nhưng cho dù mục đích ban đầu của họ là gì, kết cục của những người này đều giống nhau. Bọn họ không thể tồn tại ở cõi trần này, hoàn toàn bị xóa khỏi lịch sử thế chiến thứ hai. Có lẽ ngoại trừ người thân của bọn họ, sẽ không ai hỏi đến chuyện họ đã đi đâu…

Lúc này Đinh Nhất và Mao Khả Ngọc đã đi đến bên cạnh tôi, Mao Khả Ngọc thở hồng hộc, hỏi tôi: “Có phải phát hiện được gì rồi không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó thương cảm nói cho hắn biết: “Dưới này có bảy bộ thi thể, là những nhà sinh vật học trong căn cứ thí nghiệm bí mật đó.”

Nhìn vẻ mặt vui mừng của Mao Khả Ngọc, tôi cảm thấy sự cố chấp với nhiệm vụ của hắn còn vượt xa cả Hàn Cẩn trước đây, chẳng lẽ hắn thật sự chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ tập đoàn giao cho thôi sao?

Sau đó ba chúng tôi nhanh chóng quay trở lại sườn đất bên dưới, mặc dù bây giờ tôi chưa thể khẳng định di tích căn cứ kia có phải ở trong khu vực tuyết phủ dày này không, nhưng phía trước có trạm gác, phía sau lại có thi thể của bảy nhà sinh vật học, vậy cái di tích kia sẽ còn xa sao?

Xem ra đêm hôm nay chúng tôi phải dựng lều trại ở dưới sườn đất này rồi và chúng tôi vẫn phải đối mặt với một vấn đề cũ, đó chính là ăn và ở.

Sau đó Mao Khả Ngọc cử mấy tên tay chân đi đến trạm tiếp tế gần nhất để lấy lều và đồ tiếp tế, những người khác nhân lúc mặt trời còn chưa lặn nghĩ cách làm sao xác định vị trí cụ thể của căn cứ kia.

Hiện tại Mao Khả Ngọc không đặt sự chú ý lên ba chúng tôi

nữa, cũng là lúc ba chúng tôi rơi vào tình thế nguy hiểm nhất, vì bây giờ chúng tôi đã không còn giá trị lợi dụng.

Bởi vậy ba chúng tôi cố gắng không tiến lên phía trước quá nhiều, tránh để bọn họ để ý đến mình. Chúng tôi đứng sau lưng mấy nhân viên nghiên cứu, xem bước tiếp theo Mao Khả Ngọc sẽ làm gì.

Đầu tiên hắn cho cấp dưới điều khiển flycam chụp lại toàn cảnh khu vực, sau đó hắn lấy từ trong ba lô ra một tờ bản đồ phác thảo lại toàn cảnh đối chiếu với ảnh chụp, tìm vị trí đại khái của căn cứ thí nghiệm.

Tôi rất tò mò họ làm thế nào nên lén lút đến xem sơ đồ phác thảo trong tay Mao Khả Ngọc, sau đó nín cười vội vàng chạy về nói với Đinh Nhất: "Tôi còn tưởng sơ đồ phác thảo vẽ tay thần kỳ thế nào, hóa ra như trẻ con vẽ bậy! Chắc do một người không hề có năng khiếu hội họa nào vẽ."

Đinh Nhất nghe xong trầm giọng nói: "Bản đồ kia đúng là vẽ không chuyên nghiệp, nhưng tuyệt đối không phải tùy tiện vẽ ra, nếu tôi đoán không lầm, bản đồ đó do người đã từng đến căn cứ thí nghiệm vẽ ra."

Tôi thấy cũng đúng, nếu không Mao Khả Ngọc sẽ không giữ nó như bảo bối, đến giờ mới lấy ra. Nhưng ký ức tàn hồn của bảy nhà sinh vật học kia vẫn luẩn quẩn trong đầu tôi, tôi cũng không biết nên giải quyết cục diện trước mắt như thế nào?

Bởi vì những ký ức kia không phải một hai câu có thể nói rõ được, hơn nữa tôi cũng không có cơ hội nào để kể cho Đinh Nhất và lão Triệu nghe, nên đành chờ đến lúc trời tối đi ngủ rồi "tùy cơ hành sự".

Đến lúc này tôi mới biết thiết bị nặng nề mà mấy gã đội viên kia vác theo để làm gì, trong đó có thiết bị thăm dò kim loại dưới

tuyết, dùng để xác định vị trí chính xác của căn cứ.

Chỉ có điều tôi vẫn tò mò, nếu nơi này thực sự bị trận tuyết lở vùi lấp như lời đồn đại, thì tại sao tôi lại chỉ cảm nhận được bảy bộ thi thể ở trong rừng?

Chẳng lẽ, những người khác trong căn cứ thí nghiệm đều kịp thời chạy thoát trước khi thảm kịch diễn ra? Nhưng tôi cảm thấy khả năng này không cao, vì trong ký ức tàn hồn của bảy nhà sinh vật học, lúc đó chiến tranh thế giới lần thứ hai đã kết thúc…

CHƯƠNG

CÔNG TRÌNH DƯỚI TUYẾT

Những thí nghiệm bọn họ thực hiện ở đây đều trái với luân thường đạo lý, một khi bị công khai sẽ gây ra sự phẫn nộ lớn trong công chúng, cho nên sĩ quan chỉ huy cao nhất lúc đó đã ra mật lệnh bí mật xử tử cả bảy nhà sinh vật học tham gia thí nghiệm lần này.

Mặc dù trong trí nhớ của mấy nhà sinh vật học không có ký ức gì về trận tuyết lở kia, nhưng tôi tin rằng những người Đức tận mắt nhìn thấy toàn bộ kế hoạch thí nghiệm đó cũng không còn ai sống sót.

Nhóm Mao Khả Ngọc nhanh chóng phát hiện sâu dưới mặt đất khoảng hơn mười mét có sự tồn tại của kim loại, nhưng muốn đào mười mấy mét đất và tuyết lên thì là cả một công trình vĩ đại.

Hiện tại tôi rốt cuộc cũng hiểu vì sao Mao Khả Ngọc lại muốn đưa theo đám tay chân lực lưỡng đến đây, mấy việc như thế này đều rất tốn sức! Sau đó, bọn họ cố hết sức đến khi mặt trời lặn về tây, mới đào được một hố tròn đường kính khoảng ba mét trong đống tuyết, đồng thời nhìn thấy một dãy nóc nhà.

Lúc này những người đi đến trạm tiếp tế gần đấy lấy đồ đã quay về, thế là tất cả chúng tôi bắt đầu dựng trại. Nhóm Mao Khả Ngọc không thể làm việc khi mặt trời đã lặn, vì bọn họ không

mang theo thiết bị chiếu sáng, nếu chỉ dựa vào đèn pin đeo trên người để làm thì rất mất sức!

Hơn nữa đèn pin cũng có hạn, còn phải dùng để di chuyển trong lúc tuyết rơi, bởi vì khi tuyết rơi thì dù giữa ban ngày có ánh sáng cũng khó nhìn rõ đường, cho nên nếu bây giờ mà lãng phí thì rất không sáng suốt.

Có đồ tiếp tế, cuối cùng chúng tôi cũng không phải ăn thịt thú rừng nữa, đặc biệt là lão Triệu, anh ấy vẫn luôn lo lắng trên người những động vật hoang dã này không biết có vi khuẩn mầm bệnh gì không, cho nên luôn ăn không thấy ngon… Đám người chúng tôi cũng vì đã phải phơi tuyết hứng gió, nên giờ được ở trong lều có lò sưởi thấy như được ở khách sạn năm sao.

Với tình thế hiện tại, có lẽ đến mai là chúng tôi có thể tìm ra lối vào của căn cứ thí nghiệm bí mật kia, nhưng trong lòng tôi vẫn luôn có dự cảm xấu…

Tôi thì thầm nói chuyện với Đinh Nhất: “Đã ngủ chưa?”

Đinh Nhất xoay người lại nhìn tôi và nói: “Sao thế?”

Tôi nghĩ một chút rồi thở dài nói với anh ta: “Tôi hơi khó ngủ?”

Đinh Nhất hỏi: “Lo lắng chuyện ngày mai?”.

Tôi gật đầu: “Ừm, tôi đã thấy được ký ức tàn hồn của mấy nhà sinh vật học kia.”

Đinh Nhất nghe xong liền tỏ vẻ đã biết, anh ta nói: “Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ trong ký ức của bọn họ có bí mật kinh thiên động địa gì sao?”

Tôi lắc đầu: “Bí mật thì đương nhiên là có, nhưng không phải là kinh thiên động địa, dù sao trước đây chúng ta cũng biết sơ sơ rồi.”

Đinh Nhất không hiểu: “Vậy vì sao cậu còn không ngủ được?”

Tôi nói cho Đinh Nhất nghi ngờ của tôi: “Là nhân số không

đúng?”

“Có ý gì?” Đinh Nhất hỏi.

“Trong trí nhớ của mấy nhà sinh vật học kia, trong căn cứ thí nghiệm ngoài bảy người họ là nghiên cứu viên chính, thì còn có một số nhà nghiên cứu người Đức và hơn sáu mươi nhân viên. Nhưng bây giờ tôi lại không cảm nhận được tàn hồn và thi thể của những người này… Mà với tình hình hiện nay, những người này không thể còn sống, nếu không chuyện này đã sớm bị quốc tế biết đến.”

Đinh Nhất nhướng mày: “Ý của cậu là những người này không rõ tung tích? Sống không thấy người chết không thấy xác phải không?”

Tôi gật đầu: “Cũng gần như thế. Anh nói xem những người này có thể ở đâu?”

Đinh Nhất nghĩ nghĩ rồi nói: “Có lẽ bọn họ bị điều động đến nơi khác, sau đó mới bị hành quyết bí mật?”

Khả năng mà Đinh Nhất nói đến không phải tôi chưa nghĩ đến, nhưng nếu đúng như vậy, trước khi đi bọn chúng nhất định sẽ phá bỏ nơi này, tiêu hủy tất cả những tài liệu nghiên cứu trước đó.

Nhưng nếu thế, thì vì sao gã người Đức đã lập lên tập đoàn Thái Long vẫn không ngừng tìm kiếm, không tiếc giá nào để tìm căn cứ này? Chẳng lẽ chỉ vì đống phế tích này sao? Điều này rất không hợp lý.

Đinh Nhất lại đưa ra một ý khác: “Cậu thử nghĩ xem khả năng này có thể không nhé, năm đó bọn họ đã định tiêu hủy nơi này, nhưng vì một lý do nào đó, ví dụ như làm nổ nơi này mới dẫn đến tuyết lở quy mô lớn chôn vùi toàn bộ nơi này… Có lẽ phần lớn cơ sở kia còn chưa kịp phá hủy đã bị tuyết vùi lấp hết không?”

“Thế ai là người kích nổ? Nếu chưa nổ xong mà đã bị tuyết lở thì người đó làm sao chạy thoát? Vậy thì tại sao tôi không cảm nhận được thi thể của người đó ở quanh đây?’

Tôi và Đinh Nhất bàn tới bàn lui vấn đề này, những người lính Đức trong căn cứ đã đi đâu… Có lẽ mọi chuyện phải chờ đến sáng mới biết được, hy vọng cuối cùng không phải là kết quả xấu nhất.

Bởi vì trong ký ức của những nhà sinh vật học kia, trong đám lính Đức có hơn hai mươi người đã tự nguyện tham gia làm thí nghiệm, sau khi tiêm thuốc vào người, bọn họ có thể đẩy năng lực con người lên đến cực hạn, có thể được gọi là “Siêu chiến binh”.

Nhưng thí nghiệm nào cũng sẽ có thất bại, ở giai đoạn đầu đã có hai người lính chết vì bị cảm. Sau đó các chuyên gia ở căn cứ phát hiện, những siêu chiến binh này mặc dù thể năng cao hơn hẳn so với người bình thường, nhưng sức đề kháng lại thấp hơn. Chỉ một bệnh nhẹ như bị cảm, đối với họ cũng rất nguy hiểm, có thể mất mạng.

Đây tất nhiên là một sơ hở trí mạng, vì cho dù chiến binh mạnh mẽ đến mức nào cũng không thể sống mãi trong thế giới vô khuẩn được đúng không? Đúng lúc các chuyên gia muốn khắc phục sai lầm này, thì thế chiến thứ hai kết thúc, nước Đức thành quốc gia bại trận, mọi kế hoạch thí nghiệm của bọn họ đều tạm ngừng lại.

Nhưng điều mà các nhà sinh vật học này không ngờ tới chính là, cái chờ bọn họ không phải là sự phán xét của tòa án quốc tế, mà là lệnh trực tiếp bí mật hành quyết bọn họ. Còn sau đó rốt cuộc có chuyện gì xảy ra trong căn cứ bí mật này thì không ai biết được nữa…

Một đêm ngủ say, mặc dù hôm qua ngủ muộn, nhưng vì nằm trong lều vô cùng ấm áp, cho nên tôi ngủ rất sâu. Lúc ba chúng tôi dậy, Mao Khả Ngọc đã đưa người đi tiếp tục đào tuyết. Mấy người

chúng tôi ăn sáng qua loa, sau đó qua đó xem tiến độ bọn họ làm thế nào.

Trong lần đi Quý Châu kia, chúng tôi đã sớm được lĩnh giáo qua những cái được gọi là siêu chiến binh kia cuối cùng biến thành hình dạng như thế nào, nên tôi luôn lo lắng có khi nào đám lính Đức kia cũng sẽ thành như vậy không?

CHƯƠNG

CỬA VÀO CĂN CỨ

Nhưng tôi nhớ rõ ràng, mặc dù lúc đó mấy người Nhật Bản kia đã biến thành dạng không phải người cũng không phải quỷ, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được ký ức tàn hồn của họ. Nếu những người lính Đức cũng bị như vậy thì tại sao tôi lại không cảm nhận được tàn hồn của bọn họ? Hay có khi nào những người này đều may mắn sống sót, sau đó chạy đến nơi hoang vu sống cuộc sống mai danh ẩn tích không?

Hiển nhiên những tài liệu siêu chiến sĩ trong tay mấy gã Nhật Bản năm đó chết ở Quý Châu cũng đều là từ nơi này đi ra… Có lẽ một tên người Đức hám tiền nào đó đã bán tài liệu cho quân Nhật, mà bây giờ tôi rất nghi ngờ rằng khi bán những tài liệu này người bán đã biết những nghiên cứu này có vấn đề.

Trong lúc tôi nghĩ mãi không rõ mấy người lính Đức kia sống hay chết, thì có một người chui vào đào tuyết đã chui ra hưng phấn nói: “Tìm thấy cửa rồi, chúng ta có thể đi vào trong!”

Lúc đó tim tôi như bị siết chặt, tôi luôn có cảm giác người sống không nên quấy rầy cái căn cứ đã bị chôn sâu dưới lớp tuyết này.

Mao Khả Ngọc thấy tôi thất thần nhìn xuống hố, hắn đến cạnh tôi, dùng giọng điệu ngang ngược nói: “Chút nữa mày phải đi cùng

tao xuống dưới đó."

Đinh Nhất lập tức phản bác: "Cậu ấy đã giúp mày tìm được căn cứ này, vì sao còn phải đi cùng mày xuống kia?"

Mao Khả Ngọc nhún vai: "Chẳng lẽ chúng mày không tò mò xem bên dưới có thứ gì sao? Trong này đã bị đóng băng mấy thập niên rồi!"

Nếu là trước đây, tôi chắc chắn sẽ không tò mò xem bên dưới có thứ gì, nhưng bây giờ tôi bị Mao Khả Ngọc nói trúng tim đen! Có lẽ tôi thực sự phải cùng hắn xuống xem căn cứ bị đóng băng kia cất giấu bí mật gì?

Nghĩ vậy tôi nói với Mao Khả Ngọc: "Tao có thể đi cùng mày xuống dưới đó, nhưng…" Tôi nhìn sang lão Triệu: "Anh ấy phải ở lại trên mặt đất."

Mao Khả Ngọc nghĩ một chút rồi bảo: "Không vấn đề gì, chúng ta đi xuống là được, anh ta và A Linh ở trên này."

Tôi cũng không biết Mao Khả Ngọc để A Linh lại trên này là vì lo lắng cho đồ đệ của mình hay chỉ vì muốn cô ta canh lão Triệu? Mặc kệ là thế nào, chỉ cần lão Triệu ở trên này tôi cũng an tâm hơn một chút, dù sao bên dưới phát sinh chuyện gì cũng không ai biết trước được, chẳng may có chuyện gì đột ngột phát sinh, Đinh Nhất cứu một mình tôi vẫn dễ hơn cứu hai người phải không?

Sau đó Mao Khả Ngọc để lại hai người ở lại trên mặt đất cùng với A Linh làm quân tiếp viện, phòng trường hợp nếu chúng tôi ở bên dưới xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì bên trên vẫn có người ứng cứu.

Trước khi xuống, tôi phóng tầm mắt nhìn ra dãy núi tuyết xa xa, thầm nghĩ hôm nay sẽ không xảy ra trận tuyết lở nào vùi lấp cửa vào nữa chứ? Vừa nghĩ đến chuyện chúng tôi xuống dưới không biết sẽ phải đối mặt với những tình huống như thế nào, trong lòng

tôi thấy hơi hối hận vì đã đồng ý cùng Mao Khả Ngọc xuống dưới.

Lần này Mao Khả Ngọc đã sử dụng mọi nguồn lực, hắn đưa tất cả chuyên gia trong đội ngũ của mình xuống dưới. Mặc dù tôi có thể nhận ra trong những người này có rất nhiều người không muốn xuống, nhưng không ai dám lên tiếng kháng nghị.

Người đi tiên phong vẫn là Mao Khả Ngọc, các vị trí tiếp theo gần như giống lần đi qua sông băng, đi sau Mao Khả Ngọc là mấy người mở đường, mà những thành phần trí thức đi sau cùng.

Điều duy nhất khác biệt là lần này Mao Khả Ngọc để tôi và Đinh Nhất đi sau lưng hắn, hắn nói đi như thế này để tôi dễ dàng cảm nhận phía trước có thi thể hay không.

Tôi nghĩ Mao Khả Ngọc cũng biết chuyện xảy ra khi bọn Hàn Cẩn đi Quý Châu, cho nên hẳn là hắn biết rõ những siêu chiến binh kia cuối cùng sẽ biến thành thứ gì…

Lối chúng tôi đi vào không phải cửa chính của căn cứ, nó chỉ là một khung cửa sổ, có lẽ đây là đường gần nhất để tiến vào căn cứ. Hơn nữa tôi nhìn cửa sổ này không giống ở tầng một, mà cụ thể căn cứ này có bao nhiêu tầng còn chưa rõ.

Tình hình bên dưới không khác nhiều so với tôi nghĩ, mười mấy mét tuyết phủ bên trên đã che kín hoàn toàn ánh sáng, chúng tôi xuống dưới này chỉ có thể dùng đèn pin để chiếu sáng. Hơn nữa đi được một lúc, tôi nhanh chóng cảm thấy nhiệt độ nơi này rất thấp, tôi nhìn thoáng qua đồng hồ, nhiệt kế chỉ nhiệt độ ở đây là âm 50 độ!!

Thấy mức nhiệt độ này, tôi không nhịn được chửi một câu: “Mẹ nó! Sao nhiệt độ lại thấp như thế chứ?”

Mao Khả Ngọc nói: “Không cần lo, áo lông trên người chúng ta được chế tạo đặc biệt, có thể bảo vệ cơ thể không bị tổn thương do giá lạnh ở âm 55 độ, nhiệt độ hiện tại của nơi này vẫn trong

ngưỡng chịu được, cùng lắm thì chúng mày chỉ thấy lạnh hơn chút thôi…”

Tôi nghĩ thầm trong lòng, không biết Mao Khả Ngọc nói thật hay giả, tôi chỉ thở thôi mà đã biến thành Bạch Mi đại hiệp rồi! Thế mà còn “chỉ lạnh chút thôi”? Lừa quỷ à? Tôi lúc này dùng tay chà xát lên da mặt, đề phòng khuôn mặt đẹp trai của tôi bị đóng băng.

Sau khi vào trong căn cứ dưới mặt đất, tôi đưa đèn pin soi xung quanh, phát hiện căn phòng này có rất nhiều dụng cụ thí nghiệm bằng thủy tinh, bởi vì nhiệt độ quá thấp, khiến các bức tường xung quanh đều kết sương băng trắng, thoạt nhìn như một cái tủ đông khổng lồ.

Mao Khả Ngọc bảo mấy nhân viên nghiên cứu tiến vào phòng kiểm tra xem có còn vật gì có giá trị hay không? Sau khi mấy người kia cẩn thận kiểm tra một lượt đều lắc đầu: “Nơi này là một phòng thí nghiệm trống, không có vật gì có giá trị cả.”

Tuy Mao Khả Ngọc cũng hơi thất vọng, thế nhưng đây mới chỉ là phòng đầu tiên thôi, hắn tin rằng nếu tiếp tục tìm kiếm, nhất định sẽ tìm được thứ bọn chúng muốn tìm… Hắn dùng tay ra hiệu để đám lính tiên phong đi tìm cửa ra vào của căn phòng, chuẩn bị đi sang phòng khác lục soát.

Bọn họ đã tìm được cửa ra, nhưng lại không mở được! Sau khi đã loại trừ khả năng cánh cửa bị đóng băng, chúng tôi đều nhất trí cánh cửa này bị khóa từ bên ngoài. Có thể nói là càng đi càng khó, xem ra muốn đi sâu vào thế giới dưới lòng băng này cũng không đơn giản như chúng tôi nghĩ…

Cuối cùng Mao Khả Ngọc cho người đưa thiết bị cắt kim loại từ trên mặt đất xuống, cắt từng mảng cánh cửa sắt ra! Đằng sau cánh cửa là một hành lang dài hẹp.

Mặt tường trên hành lang cũng giống như căn phòng kia, đều giăng đầy sương băng, ngay cả mặt đất dưới chân chúng tôi cũng không tránh khỏi. Tất cả mọi người bước trên lớp băng đều phát ra âm thanh “ken két”.

CHƯƠNG

VẬT THỂ HÌNH NGƯỜI

Nơi này chắc đã không được náo nhiệt như thế vài chục năm nay, sự xuất hiện của chúng tôi không biết có quấy rầy đến đám vong linh đang ngủ say ở nơi đây hay không? Trước đó tôi đã nhìn thấy trong trí nhớ của những chuyên gia sinh học kia có hai tên lính bị chết vì nhiễm virus, chỉ là không biết thi thể của bọn họ đã bị xử lý thế nào? Chỉ mong là đã bị hỏa táng.

Nhưng khi đó trong căn cứ này, ngoại trừ bảy chuyên gia sinh học đã bị bí mật xử lý ra thì còn có vài tên chuyên gia người Đức chưa từng xuất hiện trong danh sách tử vong. Có lẽ bởi vì bọn họ là người Đức, cũng có khi giữ lại bọn họ sau này còn có tác dụng…

Sau đó cả đoàn chúng tôi nhìn thấy trong hành lang có liên tiếp những chiếc cửa sắt bị hàn chặt, chắc đây chính là nguyên nhân phòng thí nghiệm không mở ra được từ phía trong. Nhưng trong phòng thí nghiệm đó chẳng có cái gì cả, vậy tại sao lại phải hàn chặt lại? Rốt cuộc là muốn đề phòng người ở trong ra ngoài? Hay là người từ ngoài vào trong?

Tôi đếm đại khái ở tầng này có khoảng mười hai gian phòng bị hàn chặt như thế, nếu muốn mở từng cái ra thì khối lượng công việc khá là lớn. Nếu suy ra từ phòng thí nghiệm chúng tôi đã từng

xem thì cho dù có mở toàn bộ, cũng chưa chắc tìm được manh mối gì có giá trị.

Mao Khả Ngọc cũng là một người làm việc rất có tổ chức, hắn biết không thể cứ tìm lung tung không mục tiêu như thế này… Đầu tiên bọn họ phải hiểu rõ tòa nhà này có mấy tầng? Có bao nhiêu những căn phòng như thế này? Sau đó mới lên kế hoạch mở toàn bộ các phòng hay chỉ tập trung một vài chỗ quan trọng thôi…

Đoàn người chúng tôi tiếp tục đi xuống dưới tìm kiếm, thử xem có chỗ nào đi thông với tầng tiếp theo hay không. Mặc dù cuối cùng chúng tôi cũng tìm được cầu thang, nhưng lại phát hiện nó đã bị người ta dùng xi măng bịt kín?!

Nói thật, lúc đó tôi nhìn vẻ mặt Mao Khả Ngọc giống như muốn văng tục vậy, chắc hắn cũng không ngờ vấn đề khó khăn ngăn cản đường đi của hắn lại toàn kiểu "thực tế" như thế này! Nếu không phải cửa sắt bị hàn chặt thì cũng là cầu thang bị bịt kín bằng xi măng. Thật ra tôi cũng không hiểu năm đó tại sao những người ở đây lại làm như vậy? Bên trong tầng này rõ ràng đâu có cái gì?

Nhưng Mao Khả Ngọc là ai? Khó khăn có lớn hơn nữa đặt trước mặt, cũng không thể dao động quyết tâm hoàn thành nhiệm vụ lần này của hắn, huống hồ chỉ là một cái cầu thang bị bịt kín?

Kế hoạch ban đầu của bọn họ là dùng búa đục dần những lớp xi măng này, nhưng không biết có phải do năm đó dùng xi măng chất lượng quá tốt hay do thời gian dài ở nhiệt độ thấp, tóm lại lớp xi măng ở tầng này cứng như tấm thép vậy, vô cùng khó phá.

Cuối cùng bọn họ đành trở lại lối vào đầu tiên, từ nơi đó đào sâu xuống vài mét để tìm một cửa sổ tiến vào tầng tiếp theo. Trong quá trình đào bới, tôi cảm giác mấy nhân viên nghiên cứu của tập đoàn Thái Long không hiểu sao bắt đầu trở nên hoảng sợ…

Không biết có phải bọn họ cũng cảm giác được sắp có chuyện

đáng sợ xảy ra giống như tôi không, hoặc bọn họ biết rõ tiếp theo chúng tôi sẽ gặp được cái gì?

Trong toàn bộ hành trình có lẽ bọn họ e ngại Mao Khả Ngọc nên cũng không dám tiếp xúc quá nhiều với chúng tôi, cho dù lúc trước khi ở trên mặt đất, bọn họ cũng cố ý né tránh lúc lão Triệu chủ động bắt chuyện.

Mặc dù tôi không biết những người này tại sao không muốn mà vẫn đồng ý đi cũng Mao Khả Ngọc mạo hiểm tiến vào núi tuyết? Có lẽ mỗi người đều có đồ vật mà mình ham muốn và nhất định phải có được…

Nhưng từ đầu đến cuối tôi đều cảm thấy những người này chưa chắc đã tham sống sợ chết như bề ngoài, chỉ sợ mỗi người bọn họ đều có lý do không thể không tới chỗ này… Ví dụ như Mao Khả Ngọc… Tôi thực sự không tin do hắn trung thành với tập đoàn Thái Long cho nên mới cấp thiết muốn hoàn thành nhiệm vụ này.

Việc đào móc xuống dưới nhanh chóng được hoàn thành, nhóm Mao Khả Ngọc tìm thấy một cửa sổ giống như đúc ở phía trên. Nơi này đúng như chúng tôi đã tưởng tượng, đây là một tòa kiến trúc gồm nhiều tầng, tuy chúng tôi không biết đây là tầng mấy nhưng chắc chắn không chỉ có một tầng.

Mặc dù những cầu thang kia đều bị bịt kín, nhưng cửa sổ thông ra ngoài lại rất yếu ớt, chỉ hơi dùng sức là có thể đạp vỡ… Đương nhiên cũng có thể nguyên nhân do nhiệt độ thấp.

Lúc chúng tôi nhảy vào trong mới phát hiện, gian phòng này rõ ràng khác với căn phòng trước đó, nơi này hẳn là phòng ngủ của ai đó. Bởi vì chúng tôi nhìn thấy một chiếc tủ và một chiếc giường đơn ở trong này. Nhưng tất cả mọi thứ trong phòng đều bị phủ một lớp băng sương dày nên không thể nhìn ra được dáng vẻ lúc trước.

Bởi vì sốt ruột muốn kiểm tra toàn bộ tòa kiến trúc này một lượt, hơn nữa ở đây chỉ là một căn phòng ngủ cho nên Mao Khả Ngọc cũng không lục soát cẩn thận, hắn ra lệnh cho hai thuộc hạ lập tức cắt cửa phòng ra rồi tính tiếp.

Tôi thấy tất cả mọi người đều tập trung chú ý vào cái cửa đã bị hàn cứng đó, thế là tôi nhàm chán nhìn xung quanh, tò mò tự hỏi nơi này đã từng là phòng ngủ của ai? Nhưng lớp băng trong phòng quá dày cho nên chỉ miễn cưỡng nhìn ra đây đã từng là phòng ngủ mà thôi.

Có lẽ do từ đầu đến cuối tôi không cảm giác được một chút tàn hồn nào ở nơi này, cho nên tôi không hề nghĩ tới nơi đây ngoài chúng tôi ra lại còn có "Đồ vật" khác…

Có thể do lúc đó mọi người đều rất nóng lòng muốn khám phá bí mật trong tòa kiến trúc này, bởi vậy không ai để ý đến manh mối bên cạnh. Tôi cũng không ngoại lệ, mặc dù mong muốn thăm dò chỗ này của tôi không mạnh bằng mấy người Mao Khả Ngọc, nhưng trong tiềm thức tôi vẫn khao khát được biết đáp án, chính vì thế nên tôi chỉ nhìn qua đồ vật trong phòng, sau đó tập trung chú ý về chiếc cửa giống như Mao Khả Ngọc.

Dù có lúc trong nháy mắt, tôi từng cảm giác trong chăn trên giường ngủ dường như có người… Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng xuất hiện rồi bị tôi bỏ qua.

Bởi vì tôi tin tưởng vào năng lực của mình, nếu như trên giường có vật nhìn giống hình người, vậy chắc chắn chỉ là người chết… Nếu như không phải người chết thì làm sao tôi lại không cảm giác được? Xem ra lúc đó thực sự tôi đã quá tự tin…

Động tác bên phía Mao Khả Ngọc vẫn rất nhanh, chẳng mấy chốc đã mở được cửa sắt, sau đó tất cả mọi người đều đi ra ngoài từ chiếc cửa đáng lẽ đã bị hàn chết đó. Đinh Nhất thấy tôi lại nhìn

một vòng trong phòng thì khẽ nhíu mày, anh ta quay lại rồi nghi ngờ hỏi tôi: “Sao thế? Nơi này có vấn đề gì à?”

Tôi thấy cửa lúc đó đã được mở ra bèn lắc đầu: “Không có gì… Đi thôi, cửa đã mở rồi.”

Sau khi cả đoàn người chúng tôi đi vào hành lang thì phát hiện nơi này cũng giống hệt như tầng trên, vẫn là từng chiếc cửa sắt lớn đã bị hàn chặt cứng, cùng với cầu thang bị bịt kín bằng xi măng…

CHƯƠNG

KÍNH SÁT TRÒNG MÀU XÁM TRẮNG

Điều này chứng tỏ có thể tất cả cửa ra vào nơi này đều bị bịt kín! Nhưng người ở đây năm đó tại sao phải làm như thế? Nếu như trên cửa sổ có chấn song sắt, thì có khả năng bọn họ phải nhốt người nào hoặc vật nào đó trong phòng…

Nhưng tại sao những chiếc cửa sổ này đều rất dễ dàng ra vào? Kể cả nơi này là một tòa nhà có nhiều tầng thì ai sẽ xây một công trình như thế ở nơi này chứ? Mà theo suy đoán của chúng tôi, nơi này tối đa cũng chỉ có bốn hoặc năm tầng.

Tôi đã từng nhìn thấy mấy tên quỷ ở Quý Châu, những thứ đó đừng nói là kiến trúc cao bốn hoặc năm tầng, có khi đến cả Trung tâm Thương mại Thế giới cao sáu mươi tầng, chúng cũng dễ dàng leo lên, cho nên nếu cửa sổ không có chấn song sắt thì không thể giam những vật đó được.

Nhìn từng chiếc cửa sắt bị hàn chặt cứng, Mao Khả Ngọc có vẻ không giữ được bình tĩnh. Kế hoạch lúc trước của hắn là tiến vào từ cửa sổ tầng cao nhất, sau đó lục soát từ bên trong toàn bộ căn cứ thí nghiệm ngầm dưới tuyết một lần.

Nhưng bây giờ xem ra kế hoạch này của hắn khó mà thực hiện được, làm như thế còn không bằng đào thẳng xuống dưới cùng sau

đó tiến vào từ tầng một, có khi còn có thể nhìn thấy cấu trúc của tòa nhà một cách trực tiếp hơn… Ít nhất chúng tôi cũng biết ở đây có bao nhiêu tầng? Dù sao cũng tốt hơn so với việc đào từng tầng như bây giờ.

Trong lúc chúng tôi đều nghĩ Mao Khả Ngọc muốn tiếp tục đào xuống dưới, hắn lại sai một đội viên cắt thử một cửa phòng bên cạnh. Trong lúc máy cắt đang xử lý lớp băng dày trên cửa, tôi nhìn thấy trên chiếc cửa sắt đó có một dòng chữ nhỏ màu trắng ghi “nr 17”. Đây cũng chính là số hiệu, chẳng lẽ đây là gian phòng số 17?

Cho tới bây giờ, mặc dù chúng tôi đã tìm được căn cứ thí nghiệm năm đó, nhưng vẫn không tìm được đồ vật mà tập đoàn Thái Long vẫn luôn đau khổ tìm kiếm, không biết nếu tìm đến cuối cùng mà cái rắm cũng đều không có thì phải làm thế nào?

Không ngờ, trong lúc mọi người đều tập trung chú ý vào gian phòng số 17 sắp được mở ra, tôi bỗng nghe thấy dường như phía sau có tiếng gì đó? Nhưng bởi vì lúc ấy tiếng máy cắt kim loại quá lớn cho nên mấy người đứng trước không nghe được âm thanh này. Nhưng tôi là người đứng cuối cùng nên nghe thấy nó, thế là tôi chần chờ quay đầu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh…

Đinh Nhất thấy tôi đột nhiên quay người đi về phía gian phòng chúng tôi vào ban đầu thì cũng nhanh chóng theo sau. Thật ra lúc đó tôi chỉ nghĩ có phải ai đó trên mặt đất lại xuống chỗ này hay không? Nhưng khi tôi quay lại gian phòng ngủ trước đó thì lập tức giật mình bởi cảnh tượng trước mắt.

Sở dĩ nói là bị giật mình bởi vì tôi căn bản không nghĩ đến trong phòng lại có “vật sống”! Chỉ thấy có thứ gì đó đang ngọ nguậy dưới tấm chăn trên chiếc giường đơn phủ đầy băng…

Lớp băng dày bị đồ vật phía dưới phá vỡ phát ra tiếng răng rắc, đây chính là âm thanh mà tôi vừa nghe được. Tôi thực sự không

thể ngờ được phía dưới lớp chăn đệm đó vậy mà thật sự lại có “Người”!

Lúc ấy tôi vô cùng khẩn trương bởi vì không biết từ dưới chăn sẽ chui ra thứ gì? Đinh Nhất cũng đã phát hiện tình huống trên giường, anh ta lập tức kéo tôi ra cửa, sau đó quay lại hô to với Mao Khả Ngọc: “Đừng vội mở cửa, bên trong có cái gì đó!”

Bên kia nghe được tiếng gọi của Đinh Nhất thì lập tức dừng động tác trên tay lại, sau đó đi về phía chúng tôi. Cùng lúc đó, thứ trên giường cũng chui ra khỏi tấm chăn đã phủ lên người mấy chục năm qua, làm cho chúng tôi thấy được diện mạo thật sự của nó.

Đó là một người đàn ông châu Âu có sắc mặt tái nhợt! Đương nhiên người châu Âu mặt vốn đã trắng sẵn rồi, thế nhưng tái nhợt khác biệt về bản chất so với da trắng… Người nước ngoài này giống như thi thể vừa được rã đông mang từ trong tủ lạnh ra.

Mặc dù gã trợn tròn mắt, nhưng lại có một lớp bụi màu trắng che phủ phía trên đôi mắt, giống như đang đeo một đôi kính sát tròng. Mao Khả Ngọc nhìn thấy tên này ngồi bật dậy trên giường cũng giật mình, vội nhỏ giọng hỏi tôi: “Tại sao mày không cảm giác được hắn?”

Tôi lúc đó còn đang khiếp sợ chưa lấy lại tinh thần, nghe hắn hỏi thế bèn nói thẳng ý nghĩ trong lòng: “Bởi vì gã căn bản không phải là một thi thể…”

Câu nói không trải qua suy nghĩ cũng làm chính tôi kinh ngạc. Hoàn toàn chính xác! Người đàn ông này không phải là thi thể! Gã còn sống! Cho nên tôi mới không cảm giác được tàn hồn!!

Dưới cái nhìn chăm chú của toàn bộ chúng tôi, tên kia lắc la lắc lư ngồi dậy từ trên giường… Tình trạng của gã còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, hoặc có thể nói gã giống một người vẫn luôn ngủ

say, bị chúng tôi bất ngờ xông vào đánh thức.

Vẫn là Mao Khả Ngọc phản ứng rất nhanh, hắn lập tức lấy một khẩu súng bắn lưới đặc biệt từ chiếc ba lô phía sau ra, rồi bắn một tấm lưới đen cực kì chắc dẻo vào người gã đàn ông vừa mới "rời giường".

Chắc có thể gã này có tính "dễ bực mình khi mới tỉnh dậy", lại thêm lúc đầu đang ngủ ngon, không những bị chúng tôi đánh thức mà vừa ngủ dậy đã bị chụp lưới vào người…

Chỉ thấy gã đàn ông vừa rồi còn đang mê man, sau khi bị lưới trùm vào lập tức mở lớp mí mắt màu trắng xám, một đôi con ngươi màu đen rất dọa người lộ ra.

Cặp mắt đó rất khó nhìn vào, hai con ngươi màu đen ma quái dường như có thể nhìn thấu lòng người khiến toàn bộ những người ở đây cảm thấy rùng mình.

Người ở chỗ này đều không phải loại có linh hồn thuần khiết gì, cho nên sau khi nhìn thấy ánh mắt của gã đàn ông đều chấn động trong lòng, không tự chủ được mà lùi về phía sau. Chỉ có Mao Khả Ngọc còn giữ được bình tĩnh, hắn lập tức chỉ huy mấy đội viên khỏe mạnh cùng tiến lên giữ chặt lưới, muốn hoàn toàn khống chế người đàn ông đó.

Tôi vừa nhìn là biết tên đó không phải loại dễ chọc, quả nhiên mấy người của bọn Mao Khả Ngọc vừa tiến lên đã bị người trong lưới vung mạnh tay đánh văng sang một bên.

Sao sức lực tên này lại lớn đến vậy? Mấy người Mao Khả Ngọc mang đến tôi không dám nói, nhưng sức lực chắc chắn không yếu, bọn họ cõng thiết bị nặng như thế mà vẫn leo sông băng không có vấn đề gì, nếu so với người bình thường chắc chắn phải một chọi ba!

Vậy mà tất cả lại bị tên ở trong lưới tùy tiện vung tay đánh bay

vào tường! Nhìn thấy mấy người bên đội Mao Khả Ngọc chật vật bò dậy từ dưới đất, tôi không nhịn được nghĩ thầm trong lòng, chắc chắn rất đau.

Nhưng bây giờ chúng tôi không thể không đối mặt với một vấn đề, đó là cái tên vừa rời giường này vừa vặn chắn ngay trước lối đi duy nhất lên phía trên, mặc dù hiện giờ tôi cũng không biết gã có cắn người hay không, nhưng chắc chắn sẽ không thân thiện với mấy người quấy rầy giấc ngủ của gã.

CHƯƠNG

CHIẾN SĨ NỔI GIẬN

Lúc này ngoại trừ mấy người Mao Khả Ngọc thì toàn bộ những người khác đều lùi ra ngoài hành lang, cùng giữ một khoảng cách "nhìn qua" khá an toàn với gã đó.

Nhưng với tính cách kiên cường của Mao Khả Ngọc, tuyệt đối sẽ không nhận thua chỉ với một lần bị đánh bại, hắn cùng với vài đội viên tiên phong sau khi bò dậy từ dưới đất lập tức phân tán ra xung quanh, rồi đánh về phía gã kia từ nhiều hướng khác nhau. Vì nếu tất cả mọi người cùng đứng ở một hướng sẽ rất dễ bị đánh đồng thời…

Tuy Mao Khả Ngọc đã kịp thời điều chỉnh chiến thuật, nhưng hiệu quả vô cùng bình thường, so sánh với sức mạnh của gã kia, bọn họ giống như những đứa trẻ đánh nhau với một người trưởng thành vậy, liên tục bị đánh bay, sau đó lại liên tục tự mình đứng lên.

Đúng lúc này, tất cả chúng tôi đột nhiên nghe thấy trong hành lang truyền tới một tiếng vang quái lạ dọa mọi người giật mình, lập tức quay đầu lại nhìn, chỉ thấy chiếc cửa sắt bị cắt một nửa trước đó đang bị một sức mạnh phá ra từ bên trong!

Trong nháy mắt tất cả mọi người lập tức ý thức được, trong

mỗi cánh cửa sắt đều có một quái nhân đang ngủ say giống với người đang “chơi đùa” cùng nhóm Mao Khả Ngọc, không biết chúng tôi đã chạm vào thứ gì? Hay là do nhiệt độ, hoặc không khí… Tóm lại những người này đều đã bị đánh thức.

Cũng may chiếc cửa sắt thứ hai mới chỉ cắt một nửa, nếu không bây giờ chúng tôi đã phải đồng thời đối phó với hai “Siêu chiến sĩ”. Nhìn trạng thái của quái nhân này không giống với xác sống của Nhật Bản lúc trước, hiển nhiên Nhật Bản đã dùng giá cao mua phải số liệu có thiếu sót rất lớn, mà “Siêu chiến sĩ” trước mắt chúng tôi đây chính là một vật thí nghiệm thành công.

Tôi nhìn thấy gã mặc một bộ quân phục của Đức từ thời chiến tranh thế giới thứ hai, mặc dù tôi không hiểu cấp bậc nhưng nhìn qua kiểu dáng quần áo thì biết gã không phải binh lính bình thường. Nhưng không biết gã có còn suy nghĩ như người bình thường nữa hay không? Nếu như có… Biết đâu chúng tôi có thể trao đổi đơn giản một chút với gã thì sao?

Chắc mấy người Mao Khả Ngọc không đánh lại được “Siêu chiến sĩ”, cuối cùng hắn đành phải hô to lên để ra hiệu với những đội viên đi theo hắn cùng tiến lên, giống như nhất định phải bắt bằng được người nước ngoài này.

Nhưng Mao Khả Ngọc không hề biết, một “Siêu chiến sĩ” ở căn phòng khác cũng đang cố gắng phá vỡ cánh cửa sắt được cắt dở một nửa trước đó, nếu như tên bên trong thành công thì những người có sức mạnh yếu ớt như chúng tôi chắc chắn sẽ gặp xui xẻo.

Lúc này Đinh Nhất đứng ở cửa phòng có chữ nr 17, tập trung tinh thần lắng nghe động tĩnh bên trong, chắc anh ta đang phán đoán khả năng người bên trong đó có thể phá được cửa hay không.

Có thể nói Đinh Nhất là người mạnh nhất ở chỗ này, nhưng cho dù là vậy, anh ta vẫn không thể so sánh được với tên ở trong đó, vì

dù sao bọn họ cũng không phải người bình thường…

Sau khi nhân số tham chiến bên chỗ Mao Khả Ngọc ngày càng nhiều, bọn họ cũng miễn cưỡng ngang sức với tên trong đó… Nhưng lúc này, "Siêu chiến sĩ" trong lưới dường như cũng phát sinh một ít biến hóa, chỉ thấy trên da dẻ của gã không biết từ lúc nào hiện lên rất nhiều gân xanh đáng sợ, nhìn giống như giá trị chiến đấu hóa thành mãnh hổ, động tác không những nhanh nhẹn mà lực bộc phát còn kinh người.

Dù người gã hiện tại còn bị gắn trong lưới nên hành động vẫn khó khăn, nhưng nếu như gã thoát khỏi tấm lưới đang trói buộc, chỉ sợ sẽ bộc phát toàn bộ sức mạnh.

Nhưng tôi có thể nhìn ra Mao Khả Ngọc cũng không hạ sát thủ với gã "Siêu chiến sĩ" này, hiển nhiên là bọn họ muốn bắt sống, bởi vậy hai phe mới giằng co mãi vẫn chưa xong.

Cuối cùng, cuộc chiến đấu cũng kết thúc dưới súng phóng điện của Mao Khả Ngọc… Chắc gã "Siêu chiến sĩ" cũng nghĩ mãi mà vẫn không hiểu thứ đột nhiên phóng ra điện này rốt cuộc là thứ gì?

"Siêu chiến sĩ" trong phòng 17 vẫn ra sức phá cửa, dường như gã cảm thấy đồng bạn đã bị nhóm Mao Khả Ngọc bắt, cho nên va đập càng thêm điên cuồng. Chiếc cửa sắt đã bị cắt một nửa, nếu cứ tiếp tục bị va đập như thế này chắc sẽ không kiên trì được lâu.

Lúc này Mao Khả Ngọc toàn thân đầy thương tích đi tới nhìn thoáng qua phòng số 17, sau đó nhanh chóng ra lệnh cho thuộc hạ trước tiên mang cái tên trong lưới lên phía trên rồi tiêm cho gã thuốc an thần, làm sao phải cho gã duy trì trạng thái ngủ say. Sau đó tất cả mọi người lên trên mặt đất, bỏ mặc "Siêu chiến sĩ" ở phòng số 17 vẫn tiếp tục va đập.

Sau khi lên tới mặt đất, Mao Khả Ngọc sắp xếp cho gã "Siêu

chiến sĩ" kia trong một lều vải riêng biệt, phái chuyên gia trông coi 24/24 giờ. Sau khi "Siêu chiến sĩ" bị tiêm thuốc an thần thì đã khôi phục lại dáng vẻ lúc ban đầu, những gân xanh trên mặt đều biến mất không thấy và gã vẫn ngủ say với sắc mặt tái nhợt như thế.

Nhóm Mao Khả Ngọc cũng bị những vết thương nhẹ khác nhau, mặc dù đều không nghiêm trọng lắm nhưng nếu như trong thời gian ngắn lại phải đối phó với một "Siêu chiến sĩ" khác cũng hơi quá sức.

Mà khẩu súng phóng điện trong tay Mao Khả Ngọc là sản phẩm được tập đoàn tự nghiên cứu, mặc dù uy lực rất mạnh, có thể giật điện cả một con voi, nhưng lại có một khuyết điểm! Đó chính là mỗi khi nạp điện chỉ có thể dùng một lần. Nhưng cũng may vật này nạp điện khá tiện, chỉ cần có ánh sáng là được… Nên nếu muốn vật ngã tên ở phòng bên cạnh thì nhất định phải nạp đầy điện.

Lão Triệu thấy chúng tôi mang một người nước ngoài từ phía dưới lên vẫn còn thở thì cũng hơi giật mình! Theo những gì lão Triệu đã nói, thì chúng tôi có mang lên quái vật gì anh ấy cũng không sợ, nhưng không nghĩ tới lại là một người sống.

Trong lúc này tôi cũng lén đi xem gã "Siêu chiến sĩ" vẫn đang ngủ mê mệt kia, tôi phát hiện, nếu so với Oshima Daiichi, thì gã này tuyệt đối là một "Siêu chiến sĩ" hoàn mỹ!! Tối thiểu nhìn từ bên ngoài vào, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt ra thì gã chẳng khác gì người bình thường.

Thế nhưng Oshima Daiichi lại rất khác, chỉ cần nhìn thoáng qua tên kia thôi thì có đánh chết cũng không muốn xem lần thứ hai. Oshima Daiichi hoàn toàn giống như trong phim kinh dị, chẳng có chút dáng vẻ nào của người sống.

Nếu như tôi nhớ không nhầm, thì nhóm sản phẩm thất bại của

Nhật Bản đều là được hồi sinh sau khi chết, nhưng gã trước mặt này… Tôi có thể thấy rõ ngực của gã nâng lên hạ xuống, đây là biểu hiện của người hô hấp bình thường.

Chẳng trách nhóm Mao Khả Ngọc nhất định phải tìm đến chỗ này, chưa nói đến giá trị vũ lực của "Siêu chiến sĩ" này kinh người thế nào, chỉ cần gã ngủ say vài chục năm mà khuôn mặt không thay đổi là đã có thể khiến người hiện đại điên cuồng rồi! Liệu đây có phải chính là trường sinh bất lão?

Trong một nháy mắt tôi có cảm giác, chỉ cần kết quả đáng kinh ngạc này thì bao nhiêu thất bại cũng đáng giá! Nhân loại cuối cùng cũng có thể trường sinh bất lão, trong lịch sử đã có biết bao vua chúa tha thiết mơ ước điều này?

CHƯƠNG

TƯ DUY CỦA NHÂN LOẠI

Cũng may loại ý nghĩ này rất nhanh bị lý trí của tôi đè xuống, xem ra tôi cũng chỉ là người bình thường, vẫn không thể thoát khỏi sự tham lam và dục vọng của con người… huống hồ những ông trùm đầy dã tâm của tập đoàn Thái Long?

Khi cơ hội có thể sống vĩnh viễn ở ngay trước mặt, chắc ai cũng nghĩ muốn thử một chút? Mặc dù không biết kết quả là tốt hay xấu…

Vì gã kia vẫn luôn hôn mê, cho nên chúng tôi cũng không thể làm rõ gã còn có tư duy và ý thức của nhân loại hay không? Nếu như có, vậy gã chính là một người, nếu là người mà bị đối xử như thế liệu có quá tàn nhẫn hay không?

Trước đó tôi đã từng muốn nghĩ biện pháp tiêu hủy toàn bộ số liệu nghiên cứu và vật thí nghiệm liên quan tới "Siêu chiến sĩ" ở nơi này, nhưng khi tôi đối mặt với một người còn sống, tôi không thể coi gã giống như những số liệu kia, muốn nói hủy là có thể hủy ngay được.

Ngày mai khi trời sáng, Mao Khả Ngọc chắc chắn lại muốn xuống đó bắt một "Siêu chiến sĩ" khác, mà chúng tôi đều biết trong tòa kiến trúc này tuyệt đối không chỉ có hai "Siêu chiến sĩ" mà

thôi.

Khi đã qua nửa đêm, tôi và Đinh Nhất lặng lẽ tới gần chiếc lều vải đang giam giữ “Siêu chiến sĩ”, tôi biết không thể trực tiếp đi vào như trước đây, bởi vì Mao Khả Ngọc bắt đầu đề phòng chúng tôi, cho nên tôi để Đinh Nhất đánh lạc hướng người gác cửa, còn tôi bí mật lẻn vào.

Trước khi tới lão Triệu đã cho tôi một ống thuốc tiêm, nói rằng sau khi tiêm cho tên kia thì gã sẽ tỉnh dậy trong vài phút ngắn ngủi. Lão Triệu đã rất vất vả mới trộm được từ ba lô của mấy tên chuyên gia đó, cho nên số lượng có hạn, chỉ có thể để gã kia tỉnh lại một lúc.

Nhưng đối với tôi thế đã là quá đủ, bởi vì nếu “Siêu chiến sĩ” thật sự có tư duy, chỉ cần mấy phút là có thể kiểm tra được. Khi tôi tới bên cạnh “Siêu chiến sĩ” thì phát hiện gã ngủ rất bình tĩnh, không hề liên quan gì tới trạng thái mà gã đã từng nổi điên.

Lão Triệu nói với tôi chỉ cần đưa toàn bộ chất lỏng trong ống vào cơ thể tên này là được. Nhưng khi nghĩ đến đây là tiêm cho người, tôi cũng khó mà ra tay được. Cũng may tên này giờ đang không biết gì, nếu thực sự bị tôi làm đau chắc gã cũng sẽ không có ý kiến.

Sau khi tiêm xong, tôi chờ chưa đến nửa phút là thấy mí mắt của gã nhúc nhích… Nói thật lúc đó tôi cũng hơi khẩn trương, bởi vì việc tôi làm tồn tại nguy hiểm khá lớn! Nhỡ tên này không còn tư duy của nhân loại thì sao? Hoặc gã có tư duy nhưng lại không dễ trao đổi thì sao?

Không ngờ khi gã mở mắt nhìn thấy tôi thì đầu tiên là sững sờ, sau đó đột nhiên nói một câu tiếng Đức! Tôi lúc đó liền ngơ ngác, tại sao tôi lại quên chuyện này? Gã chẳng phải là người Đức sao? Ngôn ngữ giữa chúng tôi đâu thể trao đổi được?

“Này? Hello? Anh có thể hiểu tiếng Anh không?” Tôi hơi căng thẳng nên nói không trôi chảy.

Tên kia nghe xong, đầu tiên hơi nhướng mày, tiếp đó vậy mà gã lại lập bà lập bập dùng tiếng Trung nói một câu: “Cậu… là… người Trung Quốc?”

Lúc đó tôi có cảm giác như mình trúng số độc đắc! Không ngờ gã này vậy mà nói được tiếng Trung Quốc? Tôi hưng phấn không kìm nén được! Lập tức vui mừng nói với hắn: “Anh cũng biết tiếng Trung Quốc? Quá tốt rồi! Xin chào tên tôi là Trương Tiến Bảo, anh tên là gì? Anh có biết thời gian hiện tại không? Anh có nhớ mình là ai không?”

Tôi hưng phấn quá nên quên hết mọi thứ, huyên thuyên hỏi gã một đống vấn đề. Kết quả tên kia trong nhất thời không tiêu hóa kịp, phải suy nghĩ một lúc lâu mới nói với tôi tên của gã là Louis, sở dĩ gã nói được tiếng Trung Quốc là vì gã từng có một người bạn học đến từ Trung Quốc… Nên mặc dù gã không biết viết tiếng Trung nhưng nếu chỉ nói chuyện đơn giản thì không có vấn đề gì.

Vì thời gian có hạn, tôi chỉ có thể trước tiên khuyên gã đừng sợ, tôi và những người bắt gã không phải cùng một nhóm, hiện giờ đã là thế kỷ XXI, chiến tranh thế giới thứ hai đã kết thúc từ bảy mươi năm trước, gã không cần phải gánh vác những trách nhiệm và sứ mạng không cần thiết nữa, càng không nên để người khác lợi dụng.

Mặc dù tôi không biết cuối cùng Louis có hiểu những gì tôi nói hay không, nhưng có một điều tôi có thể xác định chắc chắn, đó chính là gã người Đức tên Louis này có tư duy như người bình thường! Gã nhớ được tên mình là Louis, thậm chí còn nhớ có một người bạn học đến từ Trung Quốc đã dạy gã nói tiếng Trung.

Lúc tôi rời đi thì Louis đã một lần nữa rơi vào ngủ say, thậm chí

tôi còn không kịp hỏi những gì liên quan đến “Siêu chiến sĩ”… Đương nhiên kể cả khi tôi hỏi thì chưa chắc gã sẽ nói, có khi trong lòng gã vẫn còn nghĩ làm thế nào để trung thành với quốc trưởng thì sao?

Sau khi trở về lều vải của mình, tôi kể cho mọi người toàn bộ những gì đã nói với Louis, vậy mà lão Triệu và Đinh Nhất lại đưa ra kết luận hoàn toàn giống nhau, hai người họ đều cho rằng Louis tuyệt đối không phải “người lương thiện”.

Thật ra tôi cũng không biết nhiều về lịch sử của cuộc chiến tranh thế giới thứ hai, nhưng tôi cũng đã nghe nhiều về những hành vi tàn bạo của Đức Quốc Xã năm đó. Tôi không dám nói bên trong quân Đức không có một người tốt nào, nhưng vào thời điểm đó, cùng với bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh như thế, hoàn toàn có thể biến con người thành quỷ dữ… Bởi vậy mà lão Triệu và Đinh Nhất đều không đồng ý chuyện phải mạo hiểm đi cứu Louis cùng đồng bạn của gã.

Nhưng nếu như không cứu bọn họ, mà cũng không thể để Mao Khả Ngọc mang bọn họ đi… Chẳng lẽ phải thật sự xử lý bọn họ hay sao? Giống như năm đó bọn họ xử lý 7 nhà sinh vật học kia?

Nói thật lòng, tôi chắc chắn không làm được, nếu trạng thái của bọn họ bây giờ giống như Oshima Daiichi, thì đương nhiên tôi sẽ không coi họ là con người. Nhưng bọn họ không phải, bọn họ có tư duy, biết hô hấp, thậm chí có thể nói tiếng Trung. Dù trong lòng tôi biết Louis có thể là người xấu giết người như ngóe, nhưng tôi vẫn không thể xác định làm cho hắn biến mất có phải quyết định chính xác hay không?

Nhưng thái độ của Đinh Nhất và lão Triệu rất kiên định, hoàn toàn không có chút do dự nào, hai người bọn họ đều cho rằng Louis và những đồng bạn đều nên chết từ hơn 70 năm trước, bọn

họ còn sống chính là sai lầm. Nếu như muốn kết thúc sự sai lầm này… Cũng chỉ có thể để bọn họ biến mất, mà nhất định phải triệt để vĩnh viễn biến mất trên đời này.

Hai chọi với một làm cho tôi lập tức không có quyền lên tiếng, chỉ đành bất đắc dĩ nằm trong túi ngủ nhắm mắt suy nghĩ xem có biện pháp nào điều hòa được hay không? Bởi vì đến giờ tôi vẫn còn nhớ được sự bất đắc dĩ của Oshima Daiichi… Ông ta đã từng là một người tốt, nhưng vì thí nghiệm thất bại mà đánh mất đi lý trí mà một con người nên có.

CHƯƠNG

CÁCH HÒA BÌNH NHẤT

Nhưng Louis thì khác, gã vẫn còn sống… Gã vẫn còn giống con người có thể suy nghĩ vấn đề, mà chúng tôi thực sự có tư cách tước đoạt quyền lợi được sống tiếp của bọn họ hay sao? Đây là một tình thế để người ta khó mà chọn lựa!

Sáng hôm sau, Mao Khả Ngọc đến bảo tôi và Đinh Nhất đi cùng hắn xuống phía dưới, Đinh Nhất nghe xong rất phản cảm, nói: "Những gì mày muốn tìm đều đã tìm được, vì sao còn muốn Tiến Bảo đi cùng?"

Mao Khả Ngọc cũng không giấu giếm mà nói thẳng với chúng tôi: "Bởi vì tao không yên tâm nếu để toàn bộ chúng mày trên mặt đất."

Tôi biết hiện giờ vẫn chưa đến lúc trở mặt cho nên đành cùng với Đinh Nhất đi theo hắn xuống dưới… Đương nhiên khi tất cả chúng tôi tiến vào tầng thứ hai thì phát hiện bên trong cực kì yên tĩnh, vị "Siêu chiến sĩ" hôm qua điên cuồng phá cửa không biết có phải lại ngủ say một lần nữa hay không.

Trải qua bước đầu tìm kiếm có thể xác định gian phòng chúng tôi đi vào và hành lang đều không có tung tích của "Siêu chiến sĩ". Sau đó Mao Khả Ngọc cũng kiểm tra cửa sắt lớn đã bị cắt một nửa

nhưng không thấy dấu vết bị mở ra.

Trong lúc mọi người trong nhóm Mao Khả Ngọc đang tập trung đề phòng và dự tính trước tiên dùng máy cắt kim loại mở cửa sắt ra, sau đó lại dùng súng phóng điện quật ngã người bên trong đó, tôi bỗng đưa ra ý kiến có thể trước tiên thử nói chuyện với tên bên trong một chút được hay không?

Mao Khả Ngọc sững sờ hỏi: “Nói kiểu gì?”

Tôi nghe mà trợn mắt, nói: “Dùng miệng mà nói! Đi tìm người biết nói tiếng Đức đến đây, thử xem có thể trao đổi một chút hay không, như thế vẫn tốt hơn so với vừa lên đã đánh đúng không?”

Mao Khả Ngọc nghe xong thì chẳng thèm để ý mà vung vẩy súng phóng điện trong tay, hắn nói: “Hôm qua là bởi vì tao đoán sai thực lực của tên đó, nếu không đã dùng súng phóng điện từ sớm rồi.”

Tôi nghe xong thì nói với vẻ bất cần: “Vậy được rồi, mấy người cứ tiếp tục dùng biện pháp của mình đi!”

Mao Khả Ngọc thấy tôi không kiên trì biện pháp của mình thì cũng hạ giọng: “Thử một chút cũng không phải không thể…”

Thế là hắn tìm một nhân viên nghiên cứu biết nói tiếng Đức, để anh ta thử trao đổi với người bên trong một chút. Ban đầu tất cả mọi người đều không tin quái vật nổi điên ngày hôm qua có thể mở miệng nói chuyện giống con người, vậy mà khi nhân viên nghiên cứu thử dùng tiếng Đức nói một câu “Xin chào”, thì bên trong lại có người trả lời.

Tất cả mọi người có mặt ở đây lúc đó đều choáng váng, trong suy nghĩ của bọn họ, hiển nhiên là thứ ở sau cánh cửa cao cấp hơn Oshima Daiichi, cho nên cũng chỉ là mặt mũi nhìn không ghê gớm mà thôi… Căn bản không thể ngờ hắn ta vẫn còn nhớ cách nói chuyện!

Sau đó nhân viên nghiên cứu tiếp tục dùng tiếng Đức nói chuyện với đối phương, nói cho hắn ta biết không cần sợ hãi vì chiến tranh thế giới thứ hai đã kết thúc từ lâu, chỉ cần hắn ta không phản kháng sẽ không bị thương, đồng thời còn không quên miêu tả thật tốt đẹp về tập đoàn Thái Long, biến một tổ chức phi pháp vì đạt mục đích không từ thủ đoạn thành một tập đoàn có đóng góp to lớn với nền y học của nhân loại.

Đương nhiên, mặc kệ bọn họ bốc phét thế nào thì đối phương cũng không phân biệt được thật hay giả, bởi vì người sau cửa nghe những thứ này cứ như nghe chuyện trên trời vậy, bởi thế giới hiện giờ và thế giới trong trí nhớ của hắn ta có sự khác biệt quá lớn.

Thế là vị “Siêu chiến sĩ” này được chúng tôi mời ra từ sau cửa sắt bằng một cách hòa bình khó mà tưởng tượng được… Thậm chí hắn ta còn chủ động nói với chúng tôi một ít chuyện của hắn ta, bao gồm cả tên cùng quân hàm trong quân đội của hắn ta.

Người này tên là Paul, là một hạ sĩ, người tỉnh dậy nổi điên trước đó có cấp bậc cao hơn hắn ta một chút, là một trung sĩ. Hai người bọn họ cùng mười tám người lính nữa đều tự nguyện tham gia vào kế hoạch “Siêu chiến sĩ” này.

Nhưng Paul không biết nhiều về nội dung của kế hoạch này, hắn ta chỉ biết bọn họ cần tiêm thuốc vào để đề cao sức mạnh của chính mình nhằm đạt tới giới hạn thể chất mà người bình thường không thể nào đạt được.

Căn cứ theo miêu tả của Paul, hai mươi người bọn họ tới đây sau khi bảy chuyên gia sinh vật học đã bị bí mật xử lý, cho nên trong lời kể của hắn ta không có bảy người kia, mà trong trí nhớ tàn hồn của bảy người cũng không có Paul và Louis.

Đối với việc hôm qua sau khi tỉnh dậy hắn ta đã nổi điên… Chính hắn ta cũng không rõ là chuyện gì đã xảy ra, hắn ta chỉ nói

là sau khi tỉnh lại đột nhiên trong lòng cảm thấy vô cùng sợ hãi, đặc biệt là khi hắn ta nghe được âm thanh của Louis ở phòng bên cạnh thì lại càng trở nên táo bạo bất an.

Nhưng sau khi tất cả chúng tôi đều rời đi, bốn phía lại trở nên yên tĩnh một lần nữa thì sự xao động bất an trong lòng hắn ta dần biến mất, bởi vậy cả người hắn ta cũng không còn nổi điên nữa.

Lúc buổi sáng hôm nay hắn ta nghe thấy chúng tôi lại tới thì vẫn có cảm giác vô cùng khẩn trương, đến tận khi có người dùng tiếng Đức nói chuyện với hắn ta, hắn ta mới dần dần không còn sợ hãi.

Nhưng đối với việc tại sao lại bị nhốt trong phòng ngủ của mình thì từ đầu đến cuối Paul đều không nghĩ ra. Đương nhiên bây giờ chúng tôi cũng không thể khẳng định Paul thật sự không nghĩ ra hay là cố ý che giấu.

Mao Khả Ngọc còn muốn tiếp tục tìm kiếm càng nhiều “Siêu chiến sĩ” giống như Paul, nhưng sau khi hắn cắt từng chiếc cửa sắt ra lại chẳng tìm thấy gì.

Nhưng trong trí nhớ của Paul thật sự có mười tám chiến hữu giống mình và Louis, chỉ là hắn ta cũng không rõ tại sao trong mấy căn phòng cũng bị hàn chết như thế lại không có?

Cuối cùng Mao Khả Ngọc để nhân viên nghiên cứu kiểm tra cẩn thận gian phòng bên cạnh của Paul, sau đó bọn họ đã phát hiện dưới lớp chăn có một chút vật chất dạng bột phấn. Những nhân viên nghiên cứu nghi ngờ vật chất dạng bột phấn này có thể là những gì còn sót lại của thân thể con người sau khi bị vi khuẩn ăn mòn.

Tôi nghe mà vô cùng giật mình, hỏi: “Vi khuẩn gì mà lợi hại như vậy, có thể ăn mòn toàn bộ thi thể con người?

Nhân viên nghiên cứu đó nghe tôi nói thế thì rất kiên nhẫn giải

thích cho tôi: "Thật ra quá trình thi thể hư thối chính là do bị vi khuẩn xâm chiếm từng chút một. Chỉ là vi khuẩn ở đây quá mạnh, có thể ăn mòn thi thể những binh sĩ này thành bột… Đương nhiên cũng có thể do thể chất của bọn họ hoặc do khi còn sống đã bị tiêm loại thuốc nào đó."

Tôi nghe xong nghĩ thầm trong lòng, chẳng nhẽ ngoại trừ Paul và Louis, tất cả những siêu chiến sĩ khác đều là vật thí nghiệm thất bại? Sau đó chúng tôi dẫn Paul lên mặt đất, đây cũng là lần đầu tiên sau hơn bảy mươi năm hắn ta nhìn thấy ánh mặt trời.

Nhân viên nghiên cứu sợ mắt của hắn ta không chịu được ánh sáng mạnh, còn cố ý dùng khăn mặt che kín mắt, chỉ để lại một khe hở để hắn ta dần thích ứng ánh sáng trên mặt đất. Nhưng sau khi Paul lên trên, chúng tôi dần phát hiện hắn ta thực sự không giống người bình thường.

CHƯƠNG

MỘT NHÀ BA NGƯỜI

Đầu tiên Paul chỉ mặc một bộ quần áo quân đội mỏng manh, so với hắn ta thì chúng tôi mặc bộ quần áo giữ ấm đặc biệt của tập đoàn Thái Long vẫn chưa cảm thấy đủ ấm. Nhưng đây cũng chưa phải điều đáng sợ nhất, điều làm chúng tôi cảm thấy kinh ngạc nhất là Paul không biết đói…

Mặc dù sau khi lên trên chúng tôi chuẩn bị cho Paul một chút đồ ăn, nhưng dựa vào nét mặt của hắn ta có thể thấy hắn ta chẳng có chút ham muốn nào với đồ ăn. Điều này cũng không phải hiện tượng tốt, bởi vì trên đời làm gì có người nào không cần ăn cơm? Nếu như một người không cần ăn cơm mà vẫn có thể sống sót… Vậy trăm phần trăm hắn ta không phải người tốt!

Đối với tình huống luôn hôn mê của Louis, thuộc hạ của Mao Khả Ngọc giải thích với Paul: “Lúc anh ta chưa tỉnh đã bị chấn động thần kinh, bởi vậy bây giờ cần tạm dùng thuốc để khống chế… Khi nào anh ta cũng bình thường giống như anh thì sẽ tỉnh thôi.”

Có lẽ do Mao Khả Ngọc không hạn chế sự tự do của Paul, cho nên Paul cũng không nghi ngờ gì mấy cái lý do chỉ dùng để gạt người này. Sau đó tôi hỏi Mao Khả Ngọc nếu hắn đã cho phép Paul

tự do hoạt động vậy tại sao không để cho Louis cũng tỉnh lại?

Mao Khả Ngọc nghe xong nhìn tôi như nhìn thằng ngốc: “Hệ số khó khăn khi lừa gạt một người khác hẳn với hai người, một người khi không có ai thương lượng tình huống với hắn ta thì hắn ta sẽ rất khó phân biệt một lời nói là thật hay giả. Nhưng khi có người cùng hắn ta phân tích và thảo luận lại khác. Còn nữa, Louis là chúng ta rất vất vả mới bắt được, nếu như gã tỉnh lại mà lần nữa nổi điên thì phải làm thế nào? Chúng ta phải giật điện gã một lần nữa trước mặt Paul sao?”

Sau khi nghe hắn phân tích, tôi liền nhếch miệng nói: “Mày đúng là thằng trộm gà!”

Mao Khả Ngọc nghe thế biết là tôi châm chọc hắn, bèn đặc biệt sửa lại: “Cái này gọi là trí thông minh được không? Đừng có nói cái mày không có thành kẻ trộm gà chứ?”

Tôi không có tâm tư chém gió với hắn ở chỗ này, tôi liếc xéo hắn rồi xoay người đi vào lều. Công việc sau đó đơn giản hơn nhiều, Mao Khả Ngọc tìm kiếm toàn bộ tòa nhà một lượt. Đúng là ngoại trừ Paul và Louis ra thì không còn siêu chiến sĩ nào nữa.

Nhưng đối với tập đoàn Thái Long mà nói, có hai người bọn họ đã là đủ, mà những vật thí nghiệm thất bại đối với bọn họ mà nói chẳng có chút giá trị nghiên cứu nào.

Chỉ là từ đầu đến cuối tôi vẫn không hiểu, vì sao hai mươi quân nhân cùng một lúc tiêm thuốc, nhưng tại sao chỉ có Paul và Louis là thành công? Chẳng lẽ do bọn họ rất khỏe mạnh? Tôi cảm giác chuyện không đơn giản như thế, trong này nhất định có bí mật gì đó mà chúng tôi không biết.

Công việc thanh lý kéo dài trong hai ngày, trong lúc này Paul cũng cố gắng nhớ lại những gì đã trải qua trước đó… Nhưng tiếc là có thể do hôn mê đã quá lâu nên có nhiều việc Paul không thể

nào nhớ nổi.

Nhưng khi công việc sắp kết thúc, một tên thuộc hạ của Mao Khả Ngọc lại phát hiện có lối vào tầng hầm ở trong góc khuất tại tầng một!

Vậy là giữa trưa Mao Khả Ngọc đột nhiên phái người tới tìm tôi, nói là bọn họ phát hiện một lối vào tầng hầm, bảo tôi mau chóng xuống xem một chút… Lúc ấy tôi bỗng phát sinh ảo giác, cứ cảm thấy chúng tôi và Mao Khả Ngọc đã trở thành đồng nghiệp cùng chiến tuyến ấy.

Nhưng sau đó tôi biết điều này là không thể, bởi vì tôi hiểu rất rõ Mao Khả Ngọc, hắn là một người còn tàn nhẫn hơn so với Hàn Cẩn, quan hệ giữa chúng tôi hiện giờ chỉ là lợi dụng lẫn nhau. Nhưng khi loại quan hệ này mất đi cân bằng, hắn nhất định sẽ không hề do dự mà đẩy chúng tôi vào chỗ chết.

Một lần nữa tiến vào dưới đất, thuộc hạ của Mao Khả Ngọc dẫn thẳng tôi và Đinh Nhất xuống tầng thứ tư, cũng chính là tầng một của tòa nhà này. Sau đó tôi nhìn thấy dưới cái giường của một căn phòng giống phòng bảo vệ có một cửa vào tầng hầm tối đen.

Mao Khả Ngọc thấy tôi và Đinh Nhất cùng nhau đến bèn chạy tới bên cạnh tôi và nói: "Đây là do thuộc hạ của tao lúc vô tình đã phát hiện ra, mày thử cảm giác một chút xem bên trong có thứ gì không?"

Tôi nghe hắn nói thế bèn chạy tới lối vào hình vuông rộng chưa tới một mét rồi thử nhìn vào bên trong, phát hiện nơi đó ngoại trừ một mảnh tối đen dường như còn có một luồng âm khí…

Mao Khả Ngọc thấy tôi ngẩn người nhìn chằm chằm vào lối vào tối om thì có chút nóng nảy hỏi: "Sao rồi? Bên trong có thứ gì sao?"

Tôi gật đầu: "Hiện giờ khó mà nói, nhưng phía dưới chắc chắn

có gì đó.”

Mao Khả Ngọc nghe xong nhíu chặt lông mày, rồi nói với mấy tên thuộc hạ: “Các cậu chờ ở đây, tôi và mấy người Trương Tiến Bảo sẽ cùng nhau xuống xem một chút.”

Tôi nghe xong thì không phục, nói: “Dựa vào cái gì chỉ có bọn tao và mày xuống đó? Những thuộc hạ mạnh mẽ của mày đứng đây đến lúc nào?”

Mao Khả Ngọc nghe thế thì nghiêm túc nói: “Bọn họ mặc dù có thể trạng cường tráng, nhưng chẳng biết tý gì về thuật số huyền học, tao để bọn họ xuống đó khác gì bảo thuộc hạ đi chịu chết?”

Tôi tức giận hỏi: “Vậy sao mày lại dẫn bọn tao xuống đó?”

Mao Khả Ngọc nghe xong cười khan hai tiếng: “Trình độ của mày cao mà! Tự nhiên có thể bình yên trở về, nhưng mấy thuộc hạ của tao mà xuống thì chưa chắc.”

Tôi không biết là Mao Khả Ngọc thật sự quan tâm thuộc hạ hay chỉ là muốn kéo chúng tôi xuống đó cùng hắn? Có lúc tiếp xúc càng nhiều càng không hiểu rõ trong lòng hắn suy nghĩ điều gì.

Đừng nhìn lối vào hầm ngầm không lớn nhưng phía dưới còn có không gian khác, ba chúng tôi đi dọc theo cầu thang tầm một phút mới đến một chỗ hơi rộng rãi hơn.

Sau khi xuống dưới, tôi cảm giác nơi này khác hẳn với phía trên, bởi vì trong này vô cùng ấm áp, hoặc có thể nói nhiệt độ ở đây không thấp như trên đó. Đặc biệt khi chúng tôi dùng đèn pin soi bốn phía, lập tức phát hiện nơi này trang trí giống hệt một “gia đình” bình thường.

Đúng vào lúc này, một cảm giác quen thuộc đột nhiên đập vào mặt làm tôi không nhịn được hô lên: “Trong này có thi thể…”

Mao Khả Ngọc nghe thế lập tức rút con dao vẫn mang theo

người, sau đó cảnh giác nhìn bốn phía. Thật ra trong lòng chúng tôi đều hiểu, thi thể cũng không đáng sợ, chỉ sợ gặp những đồ vật không sống cũng chẳng chết.

Sau đó chúng tôi nhìn thấy ba bộ thây khô màu đen trên một chiếc ghế sô pha phủ đầy bụi.

Khi tôi đi tới trước mặt ba bộ thi thể này, có thể cảm giác rõ ràng ký ức tàn hồn khi còn sống của họ. Trong đó có một bộ thi thể rất nhỏ chắc là của một đứa bé tầm mười tuổi, còn hai bộ thây khô bên cạnh chắc là cha và mẹ của nó.

CHƯƠNG

BIỆN PHÁP TRONG TUYỆT VỌNG

Trong trí nhớ tàn hồn của ba người này, chuyện cũ của một nhà ba người bọn họ rất đơn giản, không khác gì những gia đình nước Đức bình thường khác, thế nhưng chuyện cũ của cha đứa bé lại không đơn giản… Người đàn ông người Đức này là thiếu tá Simon và cũng là quan chỉ huy cao nhất của căn cứ thí nghiệm bí mật.

Tôi thấy được toàn bộ tình huống của căn cứ thí nghiệm này trong trí nhớ của thiếu tá Simon. Hóa ra trong trí nhớ của Paul đúng thật là có hai mươi người Đức tính cả hắn ta và Louis tham gia kế hoạch siêu chiến sĩ lần này, thế nhưng trước bọn họ đã có rất nhiều vật thí nghiệm thất bại đã bị bí mật xử lý.

Trong số những vật thí nghiệm thất bại này có hai người lính chết vì bị cảm giống trong trí nhớ của bảy chuyên gia sinh vật học. Hai thi thể binh sĩ này đã được đông lạnh ở nhiệt độ thấp, nhưng sau đó trong một lần lấy ra giải phẫu, vậy mà hai binh sĩ kia đã sống lại, không những thế bọn họ còn có tính tấn công rất mạnh.

Quan chỉ huy cao nhất của căn cứ là thiếu tá Simon lúc đó vẫn bình tĩnh, ông ta ra lệnh bắn chết hai binh sĩ sống lại này, sau đó thiêu thi thể của bọn họ đến không còn sót lại cái gì.

Cũng từ lúc đó, bọn họ phát hiện kế hoạch Siêu chiến sĩ có một

vấn đề rất nghiêm trọng, đó chính là tất cả chiến sĩ tham gia thí nghiệm nếu như bị chết, vậy thì bọn họ sẽ biến thành một loại quái vật không có tư duy, chưa nói đến vô cùng khát máu mà người bị cắn cũng sẽ bị lây nhiễm rồi trở thành xác nửa sống nửa chết.

Loại quái vật này mặc dù về mặt thể năng rất gần với siêu chiến sĩ, nhưng lại không thể trở thành người lính phục vụ quốc gia được, bởi vì họ không biết nghe chỉ huy. Thế là thiếu tá Simon ra lệnh cho nhân viên nghiên cứu của quân đội nhất định phải giải quyết tình huống này.

Không ngờ chính vào lúc này, nước Đức tuyên bố đầu hàng, lúc nhận được thông báo này thiếu tá Simon không thể tin vào tai mình, ông ta dẫn theo một đám binh lính trốn trong dãy núi tuyết mênh mông này vì cái gì? Không phải vì có thể nghiên cứu vũ khí bí mật là con người để phục vụ quốc gia hay sao?

Nhưng bây giờ chiến tranh đã kết thúc, vậy kế hoạch này còn cần thiết tiếp tục không? Không biết có phải người lãnh đạo đã quên bọn họ hay không, tóm lại bọn họ chờ mãi mà không nhận được bất cứ mệnh lệnh rút lui nào từ cấp trên.

Cuối cùng vì không nhận được lệnh rút lui nên thiếu tá Simon và thuộc hạ đành tiếp tục kế hoạch thí nghiệm siêu chiến sĩ… Nhưng thiếu tá Simon cũng không ngốc, ông ta biết sau khi chiến tranh kết thúc, kế hoạch này không thể tiết lộ ra ngoài, thế là ông ta liền ra tay trước, trực tiếp bí mật xử tử bảy nhà sinh vật học của các quốc gia được mang tới từ trại tập trung.

Lúc đó thiếu tá Simon đã biết vấn đề lớn nhất của “Siêu chiến sĩ” ở chỗ nào, chỉ là vẫn không tìm được phương án để giải quyết, lại thêm sau khi xử tử bảy nhà sinh vật học thì số lượng chuyên gia trong đội không đủ, nên tiến độ thí nghiệm cũng chậm hơn rất

nhiều.

Tiếp đó càng nhiều chiến sĩ tham gia thí nghiệm bị nhiễm bệnh chết và biến thành xác sống, thiếu tá Simon biết nếu bọn họ không tìm ra phương án giải quyết thì căn cứ thí nghiệm này sẽ không phải chế tạo siêu chiến sĩ mà là một đống quái vật không nhân tính.

Đến tận khi hai mươi chiến sĩ tham gia thí nghiệm đều tử vong, thiếu tá Simon không thể không động viên hai mươi chiến sĩ khác tiếp tục tham gia thí nghiệm, mà thiếu tá Simon cũng ra lệnh cho thuộc hạ bí mật hỏa táng thi thể của những chiến sĩ đã chết trước đó.

Lúc đầu ông ta cảm thấy chỉ cần có quốc gia ủng hộ, thí nghiệm này vẫn có thể tiếp tục tiến hành… Nhưng bọn họ không ngờ được là vài tháng sau khi bọn họ biết tin nước Đức đầu hàng, thông tin liên lạc với bên ngoài đã hoàn toàn đứt đoạn, mà tiếp tế từ chính phủ cũng đã bị dừng.

Vì thế thiếu tá Simon từng vài lần phái cấp dưới rời núi để bắt liên lạc với cấp trên, nhưng những người này thường là có đi mà không có về. Đến tận khi có một phụ tá đắc lực được phái đi đã kịp trở về lúc quan trọng nhất! Nhưng thứ người này mang về lại không phải là đồ tiếp tế, mà là mệnh lệnh thiếu tá Simon phải phá hủy hoàn toàn căn cứ thí nghiệm.

Thiếu tá Simon là tín đồ trung thành của Himmler, khi biết Himmler đã tự sát ông ta đã mất hết niềm tin, nhưng đồng thời ông ta vẫn tràn đầy niềm tin đối với kế hoạch “Siêu chiến sĩ”, ông ta tin rằng chỉ cần chờ một thời gian, ông ta nhất định có thể tạo ra “Siêu chiến sĩ” thực sự hoàn hảo!

Nhưng hiện giờ thứ ông ta thiếu nhất chính là thời gian, mệnh lệnh của cấp trên đã đến nơi, tiếp tế của căn cứ cũng không đủ

duy trì hai ngày… Tất cả biểu hiện này đối với ông ta đều là tận thế.

Vào đúng lúc này, cuối cùng chuyên gia trong căn cứ cũng tìm thấy một biện pháp điều hòa để ngăn chặn vi khuẩn ăn mòn thân thể chiến sĩ, hơn nữa còn giải quyết trọn vẹn vấn đề chiến sĩ sau khi chết biến thành quái vật.

Bọn họ đã tiêm vào cơ thể những chiến sĩ này một loại siêu vi khuẩn, loại siêu vi khuẩn này có thể duy trì cân bằng trong cơ thể siêu chiến sĩ và có tác dụng kìm hãm những vi khuẩn từ bên ngoài vào.

Nếu như một siêu chiến sĩ tử vong, như vậy những vi khuẩn trong cơ thể hắn ta sẽ xuất hiện trạng thái mất cân bằng, lúc đó loại siêu vi khuẩn kia sẽ nhanh chóng tăng vọt xâm chiếm thi thể người đó cho đến khi chỉ còn vật chất dạng bột phấn… Cứ như vậy sẽ giải quyết rất tốt tình huống sau khi chết biến thành xác sống.

Mà Paul và Louis là nhóm quân nhân cuối cùng tham gia “Siêu chiến sĩ”, bởi vì lúc đó đã không còn binh lính bình thường, cho nên tất cả sĩ quan còn lại trong căn cứ, bao gồm cả mấy chuyên gia quân đội đều tham gia thí nghiệm, lúc này mới miễn cưỡng gom đủ hai mươi siêu chiến sĩ.

Thiếu tá Simon nhìn thấy thành công đang ở trước mắt, mặc dù ông ta không thể làm trái mệnh lệnh của cấp trên, nhưng ông ta cũng không muốn bỏ phí nỗ lực bao năm qua, cuối cùng ông ta nghĩ ra một biện pháp lúc tuyệt vọng. Thật ra nhìn từ điểm này, trong lĩnh vực thăm dò khoa học kỹ thuật thiếu tá Simon có tinh thần hi sinh lắm!

Đầu tiên ông ta nhốt riêng mỗi siêu chiến sĩ trong nhóm cuối cùng vào từng gian phòng, sau đó hàn cứng toàn bộ cửa, để đảm

bảo nếu có vài người riêng biệt thất bại khi thí nghiệm mà xuất hiện trạng thái nổi điên cũng sẽ không ảnh hưởng tới những người khác. Simon chờ mong có một ngày nơi này sẽ thấy ánh mặt trời, đến lúc đó những “Siêu chiến sĩ” của ông ta nhất định sẽ làm chấn động thế giới!

Sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, thiếu tá Simon đặt thiết bị nổ ngay dưới chân núi tuyết ở phía trên căn cứ, để đảm bảo căn cứ thí nghiệm có thể hoàn toàn bị tuyết vùi lấp… Hoàn thành mấy chuyện này xong, Simon trở về tầng hầm ngầm ở tầng một, bởi vì nơi này có vợ và con của ông ta.

CHƯƠNG

MỘT CON CHÓ CẢNH

Người đàn ông Đức cực kì kiêu ngạo này thật ra rất yêu vợ con mình, nhưng ông ta biết chiến tranh thất bại cùng cái chết của mình sẽ mang đến cho vợ con ông ta tai nạn như thế nào… Vì thế ông ta cảm thấy không bằng mang bọn họ cùng rời đi thế giới này, cũng coi như là cả nhà đoàn tụ.

Đầu tiên thiếu tá Simon bù đắp cho con trai mình một buổi sinh nhật, sau đó một nhà ba người cùng ăn bánh gatô có chứa xyanua và cùng nhau chết trong tầng hầm. Thật ra hạ cấp thân tín của thiếu tá Simon vẫn khuyên ông ta nên để vợ và con rời đi, nhưng Simon luôn cảm giác mình sẽ thành công, ông ta cho rằng lúc đó phải cùng người mình yêu thương nhất chia sẻ niềm vui sướng.

Nhưng đồng thời ông ta cũng biết trụ sở này đối với vợ và con ông ta cũng không an toàn, vì thế ông ta sắp xếp cho hai mẹ con họ trong tầng hầm tối tăm không ánh mặt trời này, chỉ thỉnh thoảng có thời gian mới cùng bọn họ hưởng thụ một chút niềm vui gia đình.

Con trai của Simon bởi vì cô độc nên tính cách trở nên rất im lặng, thiếu tá Simon vì muốn làm con mình vui vẻ còn sai người tìm một con chó nhỏ để chơi đùa cùng đứa bé, nhưng cho dù như

thế, tuổi thơ của nó cũng không được tự do như những đứa trẻ khác…

Lúc tôi phục hồi lại tinh thần từ trong trí nhớ của một nhà ba người đó, trong lòng có một cảm giác thương cảm khó diễn tả được, nếu như không có cuộc chiến tranh đó… Đây phải là một gia đình cực kì hạnh phúc mới đúng.

Lúc này tôi quay đầu lại nhìn thì thấy Mao Khả Ngọc đang lục lọi một vài vật phẩm tư nhân của thiếu tá Simon. Có lẽ hắn cảm thấy nếu chỉ tìm được siêu chiến sĩ thì còn thiếu rất nhiều, nếu có thể tìm được một chút số liệu thì càng tốt.

Tôi thấy thế thầm nghĩ trong lòng, nếu mày tìm thì tao cũng tìm! Nếu như để tôi tìm thấy, tôi sẽ đốt nó ngay ở chỗ này, dù sao những thuộc hạ của hắn không ở đây nên một mình Đinh Nhất đủ sức đối phó hắn!

Thế là tôi lập tức quay người đi thẳng tới mấy ngăn tủ bên cạnh, mà lúc này, Đinh Nhất thấy hai chúng tôi đều đang liều mạng bới tung đồ của người khác thì cũng thấy nhàm chán, anh ta bèn đi quan sát một bức tường treo đầy ảnh chụp. Phía trên toàn là hình ảnh cuộc sống của một nhà ba người, khá nhiều trong số đó là ảnh chụp chung giữa một đứa bé trai và một con chó nhỏ với nhau.

Đinh Nhất thấy thế đột nhiên nhướng mày, sau đó xoay người hỏi tôi: "Ở đây còn có con chó à?"

Tôi đang lục một ngăn tủ nhỏ ở đầu giường, cũng không quay đầu mà trả lời: "Đúng rồi! Đó là vật nuôi của con trai thiếu tá Simon, khi ba người nhà bọn họ uống thuốc độc tự sát thì thiếu tá Simon đã bắn chết con chó đó."

Đinh Nhất trầm giọng hỏi: "Vậy thi thể nó đâu?"

Tôi nghe lập tức giật mình… Đúng vậy, con chó đó ở đâu?

Ngay lúc tôi đang định đứng dậy tìm thi thể con chó, đột nhiên thấy một vật phủ đầy lông chui ra từ một ngăn tủ gần đó rồi đánh thẳng về phía tôi.

Tôi lúc đó không kịp chuẩn bị, khi nhìn thấy vật kia đánh tới lập tức bị dọa sợ đứng yên tại chỗ! Chủ yếu vật đó quá buồn nôn… Trong trí nhớ của đứa bé thì nó là một con chó vô cùng đáng yêu, nhưng cái thứ trước mắt này vừa thiếu mất nửa đầu, trong miệng còn chảy chất lỏng sền sệt, xem ra chính là một con "Chó siêu cấp" chết rồi lại hồi sinh!

Đinh Nhất sầm mặt lập tức chạy tới chỗ tôi… Nhưng anh ta đứng cách tôi ít nhất ba mét, trừ khi Đinh Nhất biết dịch chuyển tức thời, nếu không chắc chắn không kịp cứu tôi. Tôi biết rõ kết quả nếu bị vật này cắn, nhưng lúc này làm cách nào cũng không thể trốn thoát được sự tấn công của nó.

Ngay trong lúc nguy cấp, tôi đột nhiên cảm giác bị người ta đạp một cái, tiếp đó cả người tôi bay tới trên chiếc giường đôi, vừa kịp tránh thoát một đòn trí mạng của con quái vật kia…

Sau đó tôi nghe được vật kia kêu một tiếng rít chói tai rồi nhanh chóng chạy tới lối ra! Tôi bò từ trên giường xuống mà mồm dính đầy bụi. Tôi xoay người nhìn lại thì thấy Mao Khả Ngọc mặt tái xanh đứng sau lưng.

Lúc đó tôi không ngờ người cứu mình lại là Mao Khả Ngọc, mặc dù cách của hắn hơi thô bạo, suýt nữa đạp tôi ngất đi nhưng trong lúc quan trọng ai mà để ý chứ, cứu mạng quan trọng hơn!

Mà không những là tôi, chắc Mao Khả Ngọc cũng không dám tin hắn sẽ cứu tôi? Bởi vậy hai chúng tôi bốn mắt nhìn nhau một lúc, rồi hắn mới tức giận hỏi: "Mày không bị cắn chứ?"

Tôi nghe giọng hắn không thân thiện, nhưng vừa nghĩ dù sao người ta cũng vừa mới cứu mình, thế là tôi liền lắc đầu muốn nói

cho hắn biết mình không bị cắn, nhưng đúng lúc này chúng tôi đột nhiên nghe thấy tiếng rối loạn truyền tới từ lối vào…

Mao Khả Nhọc biến sắc miệng kêu một tiếng “Không tốt”! Rồi trực tiếp chạy ra ngoài, vừa chạy hắn vừa hô: “Đánh chết nó! Nhất định không được để nó chạy ra ngoài!”

Tôi và Đinh Nhất cũng mau chóng đi theo, vừa ra thì thấy con quái vật nhỏ đó đã bị người chém đứt đầu, đầu một nơi mình một nẻo nằm chết trước lối vào hầm ngầm… Vẻ mặt của những người xung quanh dường như vẫn chưa kịp tỉnh táo.

Nhưng lúc này tôi mới chính thức thấy rõ được thuộc hạ của Mao Khả Ngọc, ngoài những phẩm chất đã thấy trước đó thì bọn họ còn là những sát thủ lạnh lùng… Có lẽ đây mới là bản chất của họ.

Sau khi thấy tôi và Đinh Nhất vừa ra đến, sắc mặt Mao Khả Ngọc lúc này mới dịu đi, hắn hỏi thuộc hạ: “Không ai bị cắn chứ?”

Mấy người đều vội vàng lắc đầu biểu thị mình không bị cắn… Mao Khả Ngọc thấy thế liền gật đầu, sau đó ra lệnh cho bọn họ cầm xác con chó ra bên ngoài đốt, nhất định phải đốt không sót lại chút gì mới được!

Sau đó tôi không còn muốn lục tìm đồ đạc của thiếu tá Simon nữa, cũng không phải do vừa được Mao Khả Ngọc cứu nên ngại không muốn tranh giành với hắn, mà tôi cẩn thận nhớ lại ký ức tàn hồn của thiếu tá Simon và cảm thấy ông ta không có khả năng đặt những vật này ở bên cạnh vợ con mình.

Trong lòng thiếu tá Simon cũng cảm thấy vật này tràn đầy tội ác, vì thế ông ta làm sao có thể đặt vật đầy tội ác đó vào nơi duy nhất ông ta cảm thấy ấm áp trong trụ sở này được?

Sau khi trở về mặt đất, tôi vẫn chưa tỉnh hồn, để đảm bảo con quái vật nhỏ kia đã bị đốt một cách triệt để, toàn bộ quá trình tôi

và Đinh Nhất đều ở bên cạnh… đến tận khi nó bị đốt thành một đống tro tàn.

Chỉ có điều tôi nghĩ mãi mà không rõ, con chó này làm cách nào có thể biến thành như thế? Bị biến dị siêu chiến sĩ cắn? Hay có người cũng tiêm cho nó loại thuốc này?

Đến lúc này đã không có cách nào biết được chuyện xảy ra năm đó, cũng may vật này đã chết và thi thể của nó bị đốt cháy không sót lại chút gì, nếu không, để nó thoát ra ngoài… hậu quả thật không dám tưởng tượng! Có khi xác sống trong các phim về tận thế cách chúng tôi không xa.

CHƯƠNG

BỊ CHÓ CÀO GÂY THƯƠNG TÍCH

Có lẽ thấy nhiệm vụ lần này sắp được hoàn thành xuất sắc, cho nên thuộc hạ của Mao Khả Ngọc cũng rất hưng phấn, buổi tối có người còn đi săn một con lợn rừng về.

Lúc ăn tối mọi người vui vẻ thưởng thức một bữa tiệc thịt lợn rừng, mà bọn họ còn tìm được trong hầm rất nhiều rượu vang đỏ và Brandy từ chiến tranh thế giới thứ hai. Trong nhất thời tôi có ảo giác... Đám người chúng tôi cứ như khách du lịch, sau khi dạo chơi một ngày thì ngồi xuống vui vẻ uống một chén!

Loại cảm giác này thực sự rất hài lòng, đến mức người kiêng rượu như tôi mà cũng nổi hứng muốn uống một chén... Cuối cùng vì không chịu nổi dụ dỗ nên tôi cũng nhấp một ly rượu vang.

Lão Triệu liên tục trêu chọc: "Không nghĩ tới đời này có thể uống được rượu vang từ chiến tranh thế giới thứ hai nhỉ? Có lẽ đây là thu hoạch duy nhất kiếm được khi bị bắt ra nước ngoài lần này chăng?"

Tôi nghe thế liền giễu lại: "Ước mơ của anh đơn giản quá, xem ra đàn ông đã kết hôn suy nghĩ đúng là khác mà!"

Trong lúc ăn cơm, tôi vô tình nhìn thấy một thuộc hạ của Mao Khả Ngọc có sắc mặt hơi khác thường, hắn ta dùng sắc mặt quái lạ

nhìn Mao Khả Ngọc, giống như muốn nói gì đó. Chỉ tiếc là luôn có người chắn trước mặt hắn ta mời rượu Mao Khả Ngọc, bởi vậy từ đầu đến cuối hắn ta đều không tìm được cơ hội thích hợp.

Nhưng dù sao hắn ta cũng là thuộc hạ của Mao Khả Ngọc, nếu như thật sự có chuyện gì cũng chẳng liên quan tới tôi, thế là tôi không nhìn hắn ta nữa mà dời sự chú ý về món thịt heo rừng nướng.

Sau khi cơm nước no nê, phần lớn mọi người đều đã về lều đi ngủ, lúc này tôi thấy Mao Khả Ngọc đang ngồi ngây người một mình trước đống lửa, thế là tôi đi tới bên cạnh hắn ta rồi ngồi xuống, nói: "Cái kia… Hôm nay cám ơn."

Thật ra tôi nói những lời này không phải là muốn thiếu nợ hắn cái gì, dù sao giữa chúng tôi cũng chẳng có mối quan hệ qua lại nào. Vậy mà Mao Khả Ngọc cứ như không nghe thấy, hắn quay ra hỏi tôi với vẻ mặt vô cùng nghi hoặc: "Cái gì?"

Tôi hơi bất đắc dĩ thở dài, sau đó khoát tay với hắn: "Không có gì! Nghỉ sớm một chút đi!" Sau đó liền đứng dậy đi về lều vải của mình.

Sau khi trở về trong lều, tôi thấy lão Triệu đang nói chuyện với Đinh Nhất, lão Triệu thấy tôi tới thì nói nhỏ: "Tiếp theo đã tới lúc chúng ta phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề…"

Tôi nghe mà đứng yên giây lát, trong nháy mắt đã hiểu lão Triệu muốn nói gì, đây chính là điều làm tôi đau đầu nhất bởi vì cho đến bây giờ tôi vẫn chưa nghĩ ra biện pháp nào để hài hòa…

Lúc nãy khi ăn cơm tôi thấy Paul ngồi một mình bên đống lửa, sắc mặt rất chán nản… Tôi đoán hắn ta cũng hiểu mình không giống với người bình thường, nhưng trong nhất thời lại không thích ứng được mình không phải người bình thường.

Có lẽ lúc tham gia thí nghiệm bọn họ cũng không hiểu rõ mình

đang làm gì? Thậm chí bọn họ còn không có cơ hội để hối hận. Mà bây giờ tỉnh lại sau giấc ngủ thì thế giới đã biến đổi quá lớn, chuyện này quá tàn nhẫn đối với họ, huống hồ gì sau khi bọn họ thức tỉnh lại để bọn họ đi chết một lần nữa?

Lão Triệu và Đinh Nhất vẫn kiên trì ý kiến trước đó, mà Đinh Nhất còn nói nhân lúc bọn họ không đề phòng, anh ta vẫn có niềm tin có thể "Một đòn lấy mạng". Tôi tin Đinh Nhất có thể làm được điều này, nhưng thật sự chỉ có biện pháp duy nhất là giết mấy người Paul, Louis thôi hay sao?

Chúng tôi thảo luận đến tối vẫn không có kết quả, mặc dù tôi không đồng ý dùng biện pháp đơn giản nhất để giải quyết chuyện này, nhưng tôi lại biết ba chúng tôi bằng mọi giá sẽ không để Mao Khả Ngọc dẫn hai siêu chiến sĩ này ra khỏi núi tuyết…

Nếu như chúng tôi dẫn họ đi thì sao? Bọn họ có đồng ý đi theo chúng tôi không? Cho dù bọn họ đồng ý… Nhưng chúng tôi có thể dẫn họ đến chỗ nào? Tôi thật không dám cam đoan không có bất kỳ một quốc gia hay tổ chức nào có hứng thú với hai người đó.

Nghĩ đi nghĩ lại rối óc quá nên tôi tranh thủ ra ngoài đi tiểu, vậy mà vừa ra ngoài lại thấy một thuộc hạ của Mao Khả Ngọc đứng không hề nhúc nhích quay lưng về phía tôi ở bên ngoài doanh trại.

Nhìn bóng lưng thì đây không phải cái tên hôm nay có gì đó muốn nói với Mao Khả Ngọc sao? Tôi thầm nghĩ muộn thế này rồi mà hắn ta còn ở đây làm gì? Nhưng sau đó nghĩ lại chắc có thể hắn ta đang canh gác.

Trước đó Mao Khả Ngọc cũng đã nói, nếu như ở doanh trại mà giết động vật cỡ lớn rất dễ thu hút động vật ăn thịt ở gần đó, cho nên mỗi khi trời tối hắn đều phái thuộc hạ của mình đi trực đêm. Thế là tôi cũng không nghĩ nhiều, đi vệ sinh xong liền tranh thủ chạy về lều vải, bởi vì buổi đêm ở đây quá lạnh!

Có thể do ly rượu vang, nên tôi chui vào túi ngủ chỉ một lát là mơ màng ngủ thiếp đi. Một giấc này không biết ngủ bao lâu, đến khi cảm giác có người nhẹ nhàng đẩy tôi, tôi lập tức uốn éo một chút rồi tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra nhìn thì phát hiện người đẩy tôi chính là Đinh Nhất, tôi đang định hỏi anh ta có chuyện gì thế? Đinh Nhất lại dùng tay bịt miệng tôi ra hiệu đừng lên tiếng, lúc này tôi phát hiện lão Triệu cũng đã tỉnh mà còn đang mặc áo lông.

Phản ứng đầu tiên của tôi là hai người này có kế hoạch gì mà chưa nói với tôi chăng? Nhưng rất nhanh tôi đã phát hiện bên ngoài lều vải có chút vấn đề…

Nghe âm thanh giống như có người đang đi lang thang ngoài lều nhưng tiếng bước chân của người này không đúng lắm, giống như lê chân trên tuyết vậy, nghe vào tai cứ có cảm giác bước chân của người này vô cùng nặng nề giống như không thể đi lại.

Đêm hôm khuya khoắt ai còn thể ở bên ngoài chứ? Chẳng lẽ… có gấu? Tôi vừa nghĩ đến loài gấu nâu thân hình to lớn hay hoạt động vùng núi tuyết liền không nhịn được mà rụt cổ lại.

Nhưng tôi nhìn sắc mặt Đinh Nhất lại thấy không đúng, dường như vật phía ngoài đó đáng sợ hơn nhiều so với gấu, nếu không Đinh Nhất đã không khẩn trương như vậy. Thế là tôi vội cầm chiếc áo lông bên cạnh mặc vào người, bất kể nó là cái gì thì lát nữa chạy ra vẫn phải mặc quần áo! Nếu không chưa bị gấu ăn thì đã bị nhiệt độ ở đây làm cho chết rét rồi.

Chờ tôi rón rén mặc xong chiếc áo trùm bằng lông xong thì âm thanh ngoài lều đã đi ra xa và hướng về phía sau doanh trại. Lúc này Đinh Nhất mới nhỏ giọng nói: “Lấy ba lô và túi ngủ, nếu lát nữa tình hình không đúng, cậu và lão Triệu chạy theo đường cũ trở về, ăn hết đồ ăn trên người hai người chắc cũng vừa kịp gặp

chú họ và Bạch Kiện."

Tôi nghe thế trong lòng căng thẳng, vội hỏi Đinh Nhất có ý gì? Sao lại bảo tôi và lão Triệu chạy trước? Vậy còn anh ta? Chẳng lẽ muốn tự mình ở lại xử lý toàn bộ người trong doanh trại hay sao? Điều này cũng quá mạo hiểm rồi?

Đinh Nhất nghe xong thì dùng sắc mặt u ám nói với tôi: "Thật ra hôm nay ở lối vào hầm… Một thuộc hạ của Mao Khả Ngọc chắc đã bị con chó đó làm bị thương!"

CHƯƠNG

XÁC SỐNG TÀN SÁT DOANH TRẠI

Tôi kinh hãi hỏi: "Cái gì? Tại sao lại như vậy? Tại sao lúc đó hắn ta lại không nói?"

Đinh Nhất lắc đầu: "Ai mà biết? Có lẽ sợ nói ra sẽ bị giết ngay lập tức, hoặc do bọn họ không hề có cảm giác đau, cho nên lúc đó ngay cả chính hắn ta cũng không phát hiện..."

Lúc này tôi đột nhiên nhớ tới cái tên có sắc mặt khác lạ lúc ăn cơm! Chẳng lẽ lúc đó hắn ta muốn nói với Mao Khả Ngọc về chuyện này? Nhưng đến cuối cùng hắn ta cũng không nói ra!

Sau đó Đinh Nhất nói với tôi thật ra anh ta vẫn luôn không ngủ mà từ đầu đến cuối đều nghe ngóng bên ngoài lều vải... Dù sao hiện giờ cũng không ai có thể chắc Mao Khả Ngọc có thể qua cầu rút ván mà giết người hay không.

Vậy mà sau nửa đêm Đinh Nhất lại đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng thở dốc vô cùng yếu ớt, giống như bị người ta bóp cổ không thể hít không khí vậy. Thế là anh ta lặng lẽ ra ngoài xem, kết quả phát hiện hóa ra là hai thuộc hạ của Mao Khả Ngọc đang ôm nhau ở ngay ngoài lều.

Nếu như tôi nhìn thấy cảnh ấy có lẽ sẽ nghĩ ngay hai người này đang chìm đắm trong tình yêu và sau đó biết điều mà rời đi, nhưng

Đinh Nhất thì liếc mắt đã thấy có chỗ quái lạ…

Sau đó, để chứng minh suy đoán của mình, Đinh Nhất yên lặng trốn trong một góc và quan sát hơn mười mấy phút, trong thời gian này hai người kia đều duy trì tư thế mập mờ đó mà không hề nhúc nhích.

Đến tận khi một người trong đó đẩy người kia ra, Đinh Nhất mới thấy rõ được người nằm trên đất đã bị cắn nát yết hầu, áo lông màu vàng trên người hắn ta đã thấm đẫm máu! Mà tên cắn người không phải ai khác, chính là gã đội viên có sắc mặt quái lạ mà tôi nhìn thấy lúc ăn cơm…

Đinh Nhất trầm giọng nói: “Hiện giờ bên ngoài không biết có bao nhiêu xác sống… Nếu như chỉ có một mình tôi chắc chắn có thể thoát thân an toàn nhưng nếu muốn đồng thời bảo vệ cả hai người thì khá khó khăn, nếu đã thế không bằng hai người đi trước để tôi giải quyết toàn bộ xác sống ở đây xong rồi sẽ lại gặp nhau.”

“Như vậy sao được? Nếu như bây giờ toàn bộ thực sự đều đã biến thành xác sống, một mình anh làm sao có thể đối phó được? Anh đừng quên ở đây còn có hai siêu chiến sĩ nhé? Ai mà biết khi bọn họ nổi điên thì sẽ đứng về phe nào?” Tôi lo lắng nói.

Nhưng Đinh Nhất vẫn kiên trì: “Yên tâm, một mình tôi nhất định có thể thoát!”

Ngay trong lúc chúng tôi đang tranh cãi, lão Triệu đột nhiên ra hiệu im lặng, tiếp đó dùng ngón tay chỉ ra ngoài lều… Lúc này chúng tôi thấy một cái đầu ghé vào bên ngoài lều, dường như để nghe âm thanh bên trong. Thế nhưng độ dốc hắn ta ghé vào khá lớn nên hiện cả hình dáng của hắn ta lên.

Chúng tôi vừa nhìn là biết tên này không phải người bình thường, nếu không tại sao nghe lén mà lại đường hoàng như vậy? Nếu thế, hắn ta không phải người ngu thì cũng là người thiếu

thông minh! Sau đó Đinh Nhất nháy mắt ra hiệu hai chúng tôi đi trước.

Tôi thấy thế trong lòng hơi nóng nảy, thầm nghĩ chưa nói xong sao lại bảo chúng tôi đi trước chứ? Thế là tôi lắc đầu, biểu thị có thế nào mình cũng sẽ không đi trước.

Lão Triệu thấy hai chúng tôi đều không ai nhường ai, cuối cùng đành bất đắc dĩ nhẹ giọng nói: “Anh biết súng của Mao Khả Ngọc để trong chiếc lều vải nào, nếu không bây giờ chúng ta đi tìm súng đã? Thứ kia cũng không phải súng bắn không chết, chỉ cần bắn nổ đầu là có thể đánh chết hoàn toàn.”

Tôi đồng ý với lão Triệu về điểm này, bởi vì bất kể là Oshima Daiichi lúc trước, hay con chó lúc ban ngày, cơ bản vừa vỡ đầu là lập tức ngỏm củ tỏi. Nhưng động tác của thứ này quá nhanh, chỉ sợ chưa kịp bắn nổ đầu đã bị cắn. Theo lý thuyết, thuộc hạ của Mao Khả Ngọc đều không yếu, nhưng cuối cùng thì sao? Không phải cũng bị con chó làm bị thương?

Cuối cùng ba chúng tôi vẫn hạ giọng nhẹ chân ra khỏi lều và đi thẳng tới lều có chứa súng mà lão Triệu đã nói… Mà cái tên ghé vào lều chúng tôi lúc trước vẫn đang nằm sấp nghe âm thanh, chắc trí thông minh của thứ này không cao, có lẽ đây là ưu thế của chúng tôi khi muốn tiêu diệt bọn chúng.

Dọc theo đoạn đường này Đinh Nhất đều đi ở phía trước, anh ta dẫn chúng tôi tránh thoát vài xác sống đang đi đi lại lại giữa những lều vải. Tôi cẩn thận quan sát thấy bọn chúng đều là những thuộc hạ cường tráng của Mao Khả Ngọc.

Thật ra tôi rất không muốn Mao Khả Ngọc và A Linh biến thành quái vật nửa chết nửa sống đó… Nếu như thế thì chẳng thà cho bọn họ ra đi còn sướng hơn. Mà tôi tin rằng nếu thật sự đến lúc đó, Mao Khả Ngọc chắc chắn muốn tôi có thể dùng súng bắn chết

hắn.

Vậy mà khi chúng tôi đi tới lều vải mà lão Triệu đã nói thì phát hiện trong đó toàn súng săn! Chắc do Mao Khả Ngọc cũng không thể muốn có súng nào cũng được ở nơi này.

Nhưng súng săn cũng có chỗ tốt của súng săn, loại súng này có uy lực lớn, thích hợp bắn trong khoảng cách gần, hơn nữa diện tích sát thương rộng, đối với trình độ bắn súng yếu kém như tôi thì bắn gần cũng có thể trúng.

Tôi có rất ít kinh nghiệm bắn súng, so ra còn không bằng lão Triệu… Đừng nhìn tay anh ấy chỉ cầm dao giải phẫu, vậy mà thỉnh thoảng cũng đi câu lạc bộ bắn súng bắn thử vài phát, nghe chính anh ấy nói thì trình độ cũng không tồi.

Nhìn dáng vẻ trang bị đến tận răng như chúng tôi, thật giống như muốn ra ngoài đánh nhau với quái thú… Trước khi đi, Đinh Nhất vẫn không quên dặn dò: “Loại súng này có lực phản chấn mạnh, lúc nổ súng nhất định phải ổn định! Còn nữa, khi nhìn thấy quái vật đó thì đừng hoảng hốt, cứ nhằm vào đầu mà bắn là được!”

Tôi nghe liền gật đầu, sau đó cười nói: “Yên tâm, cam đoan không níu chân của anh!”

Sau khi đi ra khỏi lều, chúng tôi thận trọng đi qua từng chiếc lều vải mà cố gắng không kinh động đến những tên kia, bởi vì chúng tôi vẫn muốn tìm xem có người còn sống hay không…

Nhưng tìm hai cái lều vải rồi mà bên trong chỉ có một đội viên mới bị cắn chết, xem ra hắn ta cũng mới tắt thở vì cơ thể vẫn còn nóng. Đinh Nhất thấy thế nhẹ giọng nói với tôi: “Đưa tôi con dao thép!”

Tôi lập tức hiểu anh ta muốn làm gì, tôi lập tức rút con dao từ trong giày ra đưa cho Đinh Nhất… Anh ta vừa cầm con dao lập tức

đi tới bên cạnh tên đội viên đã chết đó rồi vung tay chặt đứt đầu.

Lúc Đinh Nhất ra tay, đến cả mí mắt cũng không nháy, giống như đang làm một việc hết sức bình thường. Nếu như không phải tôi đã quen Đinh Nhất thời gian dài như thế, chắc chắn sẽ cảm thấy anh ta là một tên giết người như ngóe…

Mặc dù những người này đã chết và rất nhanh bọn họ sẽ không được gọi là "người", nhưng tôi vẫn không thể ra tay lạnh lùng dứt khoát được như Đinh Nhất.

CHƯƠNG

QUÀ SINH NHẬT

Ai ngờ lúc chúng tôi đến gần chiếc lều thứ ba, đột nhiên có một khẩu súng săn chĩa ra ngoài, chĩa thẳng vào đầu tôi. Tôi lập tức giơ cao súng trong tay rồi khẽ nói: "Đừng nổ súng… sẽ làm kinh động đến bọn họ."

Thật ra tôi không lo đối phương sẽ thực sự nổ súng, bởi vì có thể cầm súng chĩa vào tôi thì chắc chắn không phải là những con quái vật kia, chỉ cần không phải những con quái vật kia thì mọi việc đều dễ xử lý. Sau đó tôi thấy Mao Khả Ngọc giơ một khẩu súng săn từ trong lều đi ra, sắc mặt âm u nặng nề như thể hôm nay là ngày tận thế vậy…

Tôi có thể nhận ra, Mao Khả Ngọc thấy người tới là chúng tôi nên thở phào nhẹ nhõm. Hắn vội vàng hạ họng súng xuống, hỏi: "Mày có thấy những người còn sống khác không?"

Sắc mặt tôi nặng nề, tôi lắc đầu và đáp: "Không gặp ai… nhưng tao tin là chắc sẽ có người còn sống sót."

Nói xong tôi nhìn về phía chiếc lều sau lưng Mao Khả Ngọc: "A Linh thì sao? Cô ta có đi cùng với mày không?"

Mao Khả Ngọc nghe tôi hỏi vậy thì sắc mặt rất khó coi: "Vừa rồi tao phát hiện tình hình hơi khác thường nên có quay lại tìm nó,

nhưng nó đã không còn ở trong lều nữa rồi."

Trong lòng tôi dâng lên một nỗi lo âu, A Linh đang ở độ tuổi đẹp nhất, nếu quả thực biến thành loại quái vật kia... thì đúng là uổng đời! Đang suy nghĩ vậy, tôi chợt nghe khu trại phía Đông truyền đến tiếng chuông đồng, tất cả mọi người ở đây lập tức biết A Linh còn sống, cô ta đang dùng chuông đồng để nói cho chúng tôi biết vị trí của cô ta.

Mao Khả Ngọc nghe thế lập tức lên đạn, không nói lời thừa thãi và chạy đến hướng có tiếng chuông truyền tới, mấy người chúng tôi thấy vậy cũng chạy theo. Ai ngờ khi chúng tôi vừa đến trước lều, thì một kẻ mất nửa khuôn mặt lao thẳng vào chúng tôi.

Cũng may Mao Khả Ngọc phản ứng nhanh, hắn nhấc chân đạp cho tên kia một cước ngã lăn ra đất, sau đó hắn rút dao đi rừng ra chém một nhát qua cổ tên kia, nháy mắt, đầu gã đã lăn lông lốc trên mặt đất...

Nếu vừa rồi người chạy tới trước là tôi, chắc chắn lúc đó đã bị tên kia cắn rồi, đừng tưởng đầu óc của những con quái vật kia không linh hoạt, nhưng động tác của bọn chúng thật sự rất nhanh. Hơn nữa chúng tấn công con người bằng bản năng của động vật, nếu tôi đánh mặt đối mặt với bọn chúng thì chắc chắn chỉ làm bia đỡ đạn.

Nhưng lúc mấy người chúng tôi chạy đến được khu trại phía Đông thì không tìm thấy A Linh, mà chỉ thấy một vết máu rất bắt mắt trên bãi cỏ! Bất kể máu này có phải của A Linh hay không... chỉ e người đó bị thương cũng không nhẹ.

Vì vậy mấy người chúng tôi bèn tìm kiếm theo vết máu, phát hiện ra vết máu dọc theo đường đi đến căn cứ thí nghiệm dưới đất. Suy nghĩ thấy cũng có lý, có lẽ bây giờ, nơi an toàn nhất cũng chỉ có nơi đó. Dẫu sao, với chỉ số thông minh của những thứ kia

thì sẽ không ngờ có người trốn ở dưới đó.

Mấy người chúng tôi không kịp suy nghĩ nhiều, tất cả theo dây thừng nối từ cửa vào trong động. Sau khi nhìn rõ vết máu, chúng tôi thấy người kia ắt hẳn không xuống hầm tiếp mà từ cửa bên trên đi vào căn cứ.

Kết quả là chúng tôi vừa vào đã nghe thấy tiếng hét thảm thiết của A Linh truyền đến từ sâu trong hành lang. Mao Khả Ngọc nghe được mặt tái xanh, nắm con dao chạy tới hướng đó... Lúc chúng tôi chạy tới thì thấy nửa người của Paul đang nằm bò trên người A Linh, mà sắc mặt A Linh tái nhợt, nhìn rất thống khổ.

Mao Khả Ngọc thấy như vậy lập tức nổi giận, hắn giơ dao lên và chạy ngay đến, nhắm sau cổ đối phương chém xuống. Vừa rồi Mao Khả Ngọc đã dùng chiêu này, trong lòng tôi biết là Paul tuyệt đối chết chắc!!

Thật may, giây cuối cùng chúng tôi nghe thấy A Linh yếu ớt nói với sư phụ cô ta: “Đừng... Là hắn ta cứu con...”

Lúc này Paul mới phát hiện có người ở sau lưng mình, hắn ta lập tức quay đầu lại, giật mình nhìn về phía chúng tôi... Xem ra vừa rồi hắn ta quá chăm chú. Lúc này Mao Khả Ngọc muốn qua kiểm tra tình hình của A Linh, nhưng vừa nhìn thì cơ thể hắn đã cứng đờ.

Lúc ấy tôi biết ngay nhất định A Linh bị thương không nhẹ, nếu không Mao Khả Ngọc sẽ không có biểu cảm như vậy... Tiếp đó, lão Triệu phía sau tôi bước lên trước kiểm tra, nhưng anh ấy cũng hít ngược vào một hơi lạnh rồi đứng đờ ngay tại chỗ.

Tôi vội vàng vòng qua hai người họ nhìn về phía A Linh ở dưới đất... Lập tức, mắt tôi cũng hơi ứ máu! Trên bụng A Linh có một vết thương lớn bằng miệng bát, Paul đang lấy tay bịt lại vết thương nhưng cũng chỉ phí công, vết thương thực sự quá lớn và

quá sâu!!

Nhìn tình trạng như vậy thì hẳn nội tạng bên trong bị thương vô cùng nghiêm trọng... Đừng nói là đang ở nơi như thế này, cho dù là trong điều kiện tốt như ở trong bệnh viện, chắc có lẽ lão Triệu cũng không chắc có thể cứu sống cô ta.

Tôi thấy Mao Khả Ngọc đang nhìn chằm chằm A Linh nằm đó, không thốt ra được lời nào, dường như là không tin vào cảnh tượng trước mắt mình. Có lẽ lúc này, tất cả mọi ngôn từ đều quá mức yếu ớt và bất lực, việc chúng tôi có thể làm chỉ là giảm bớt những đau đớn sau cùng cho cô ta mà thôi...

Thật ra, lúc vừa rồi A Linh đối mặt với Paul vẫn biểu hiện vô cùng kiên cường, nhưng khi nhìn thấy Mao Khả Ngọc, cô ta không kìm được mà bật khóc.

“Sư phụ... con, có phải con sắp chết không?” Mặt A Linh đầy đau khổ.

Mao Khả Ngọc nghe vậy thì đầu tiên là nghiêng đầu sang một bên để ổn định lại cảm xúc của mình, sau đó mới đi đến bên cạnh A Linh và khom người xuống: “Yên tâm, có sư phụ ở đây... Làm sao con có thể xảy ra chuyện gì được chứ?”

Tôi thấy Mao Khả Ngọc hiếm khi nào có vẻ mặt dịu dàng như thế, nhưng vẻ mặt dịu dàng như vậy chỉ hiện ra khi A Linh sắp phải đối mặt với cái chết... Mặt dù tôi với A Linh chỉ gặp nhau mấy lần, cũng hoàn toàn không biết chuyện của cô ta, nhưng tôi biết cô ta là cô bé rất tinh ranh, một cô gái như vậy quả thật không đáng chết ở nơi núi tuyết giá rét này.

Lão Triệu đang tiến hành xử lý cầm máu đơn giản cho vết thương của cô ta, nhưng chúng tôi đều biết làm như vậy vốn chẳng ích gì, đây chẳng qua chỉ làm cho vết thương cô ta nhìn bớt đáng sợ hơn mà thôi...

Nhìn vết thương kia của A Linh, hẳn là do một xác sống dùng tay không móc ra, cho dù vết thương này không lấy mạng cô ta, thì cô ta cũng đã bị lây nhiễm, biến thành xác sống cũng là chuyện sớm muộn... Nhưng bây giờ tôi không đành lòng thấy cái đầu nhỏ xinh đẹp của A Linh bị chặt xuống.

Tôi vẫn nghĩ Mao Khả Ngọc sẽ cắt đầu của A Linh không hề do dự giống như những xác sống khác... Nhưng hắn không làm như vậy, ngược lại, hắn vô cùng dịu dàng vuốt ve chiếc chuông đồng trên tay A Linh: "Con còn nhớ sư phụ đưa cho con chiếc chuông này lúc nào không?"

Lúc này A Linh dùng hết sức lực toàn thân mới miễn cưỡng mỉm cười, sau đó cô ta nói với Mao Khả Ngọc một cách đứt quãng: "Dĩ nhiên... là... con nhớ, là... sinh nhật... năm... con mười sáu tuổi..."

CHƯƠNG

ĐỒNG LOẠI

“Hồi đó sư phụ đã nói với con rồi, nếu muốn đi theo sư phụ, thì sau này con sẽ gặp nhiều nguy hiểm, con có sợ không? Con có nhớ lúc đó con trả lời sư phụ thế nào không?” Mao Khả Ngọc gằn từng chữ một.

A Linh khẽ cười, lắc đầu đáp: “Lúc đó con nói... Chỉ cần có thể đi theo sư phụ, có chết con cũng không... không sợ...”

“Đúng vậy, A Linh bé bỏng của sư phụ dũng cảm nhất!” Nói xong câu này, Mao Khả Ngọc nhẹ nhàng ôm A Linh vào lòng, sau đó thẫn thờ nhắm hai mắt lại.

Tôi bất chợt có một linh cảm xấu, biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì... Vì vậy tôi muốn ngăn cản Mao Khả Ngọc, nhưng lại bị Đinh Nhất kéo lại. Tôi đỏ mắt nhìn về phía anh ta, nhưng anh ta chầm chậm lắc đầu với tôi, tỏ ý tôi không nên qua đó.

Mao Khả Ngọc nhẹ nhàng dùng tay bịt kín hai mắt A Linh, sau đó một tay khác nhẹ nhàng xoa mái tóc cô ta với cùng một lực, rồi từ từ trượt đến cổ cô ta... Sau đó bất chợt hắn hơi dùng lực! Chỉ “rắc” một tiếng, cái tay quấn chuông đồng kia của A Linh trong nháy mắt đã rũ xuống.

Thấy cảnh này, trong lòng tôi chợt thắt lại, không ngờ con bé

này lại chết như thế! Cô ta là người nhỏ tuổi nhất trong số những người ở đây, cũng là người không nên chết ở chỗ này nhất... Nhưng số phận cứ thích trêu ngươi như vậy, có lẽ đây chính là cái gọi là trên đường xuống suối vàng thì chẳng kể già hay trẻ.

Lúc này Paul đang đứng bên cạnh giật mình nói một câu tiếng Đức, đoán là không hiểu vì sao Mao Khả Ngọc phải làm như vậy?! Giờ cũng không có thời gian để giải thích với hắn ta, A Linh đã tắt thở, chắc có lẽ trong chúng tôi cũng chẳng ai muốn đi cắt đầu cô ta... Như vậy thì thà rời đi sớm còn hơn, bởi vì không ai biết lúc nào A Linh sẽ biến thành xác sống.

Lúc này Đinh Nhất nhìn thi thể của A Linh, sau đó ngẩng đầu nói với mọi người: "Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây."

Mao Khả Ngọc không nói bất kỳ điều gì khác, hắn nhẹ tay tháo chiếc chuông đồng trên tay A Linh xuống, rồi nhét vào ngực áo, sau đó quay đầu đi ra trước tiên, không quay đầu lại. Tôi biết hắn đã trở lại là một Mao Khả Ngọc máu lạnh, quả quyết, không có bất kỳ tình cảm riêng tư gì rồi.

Lúc trở lại trên mặt đất, sắc trời đã sáng, mấy người chúng tôi có thể nhìn thấy rõ đám xác sống đang qua lại trong doanh trại, cả đám bọn chúng đều có ánh mắt trống rỗng, không biết mình nên đi đâu, chẳng qua là dựa vào bản năng đi tới đi lui, qua lại giữa các lều trại.

Trong những người đó, có rất nhiều người ngày hôm qua vẫn còn cùng tôi vừa nói cười, vừa ăn thịt heo quay, uống rượu vang đỏ từ chiến tranh thế giới thứ hai... Nhưng lúc này bọn họ đã trở thành như vậy.

Cho dù là ai thì nhất thời cũng khó mà chấp nhận được, nhưng đồng thời chúng tôi cũng đều hiểu, những người này đã biến thành quái vật thì phải xử lý tất cả bọn họ. Nếu một khi để họ gặp phải

những người leo núi còn sống khác, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Lúc này Paul mới nhớ tới Louis vẫn hôn mê trong lều, hắn ta lập tức muốn đi qua xem tình huống thế nào, nhưng lại sợ kinh động đến những xác sống đang lang thang qua lại trong khu cắm trại, vì vậy hắn ta hơi nóng nảy, dùng tiếng Đức nói chuyện hồi lâu với lão Triệu.

Lão Triệu lại nhỏ giọng xì xà xì xồ với hắn ta một lúc, cuối cùng mới vỗ về được hắn ta... Tôi bèn hỏi lão Triệu xem Paul vừa mới nói gì?

Lão Triệu nghe tôi hỏi thì đáp: "Anh ta muốn đi tìm Louis vẫn còn hôn mê, vì vậy anh bảo anh ta không nên gấp gáp, chúng ta cùng nhau nghĩ cách cứu người ra. Nếu không cứ chạy bừa tới, không khéo chẳng những không cứu được Louis mà còn làm cho những con quái vật này xông đến cả lũ! Đến lúc đó, mấy người chúng ta không thể xử nổi bọn chúng."

Nghe vậy, lúc này tôi mới vỗ đầu nói: "Đúng vậy. Sao em lại quên mất anh ta chứ? Bây giờ anh ta không có một chút sức lực nào để chống đỡ, sẽ không bị những xác sống này xé ra ăn chứ?"

Nói xong tôi nhìn về phía chiếc lều nơi Louis đang hôn mê. Tôi thấy, nếu muốn bình an qua được đó, chỉ có thể đi vòng bên ngoài khu cắm trại, nếu không thì phải đánh đám quái vật mới qua được. Cuối cùng, mấy người chúng tôi bàn bạc và đều cảm thấy, nếu muốn tiêu diệt toàn bộ những thứ kia... chỉ có thể thừa dịp chúng chưa phòng bị, giải quyết từng tên một mới được.

Sau đó Đinh Nhất và Mao Khả Ngọc lập ra một kế hoạch, anh ta và Mao Khả Ngọc đi chặt đầu từng con một mà không làm kinh động đến bọn xác sống khác... Paul sẽ ở lại bảo vệ tôi và lão Triệu.

Quá trình sau đó khá tàn bạo và đẫm máu. Trong lúc Mao Khả

Ngọc và Đinh Nhất ra tay đều rất chăm chú, không hề sợ hãi, giải quyết bọn chúng không chút nương tay. Tôi thấy từng xác sống bị bọn họ quật ngã, sau đó kéo vào trong lều cắt đầu...

Những thứ kia khỏe đến đáng sợ, cho nên mỗi lần hành đồng, động tác đều phải rất nhanh, nếu không để chúng kịp phản ứng lại, biết là có người đang tấn công chúng, thì chúng sẽ hợp sức phản kháng.

Cứ như vậy dù bọn chúng không thể chạy thoát khỏi tay Đinh Nhất và Mao Khả Ngọc, nhưng nếu muốn đánh động đến những xác sống khác chẳng phải chuyện gì khó. Đến lúc đó, một đống xác sống đều lao về phía hai người họ... thì có là thần phật cũng không đánh lại được.

Cuối cùng, hai người họ căn bản đã chặt đầu gần hết những xác sống đi qua đi lại trong khu trại, việc tiếp theo là lục soát từng lều một để chắc không còn cá lọt lưới.

Lúc này, trên người Đinh Nhất và Mao Khả Ngọc từ trên xuống dưới đều là máu, quả thực khủng khiếp giống như vừa từ địa ngục thoát ra vậy. Tôi thấy cả hai người họ đều thở hổn hển, bèn hỏi họ có muốn nghỉ ngơi một chút trước không? Dẫu sao đây cũng là công việc cần tốn sức.

Mao Khả Ngọc nghe vậy thì khoát tay nói: “Không cần, tìm được Louis trước rồi nói sau!”

Tôi thấy đến lúc này mà Mao Khả Ngọc vẫn còn nghĩ đến nhiệm vụ của tập đoàn. Hắn đúng là nhân viên tốt trăm năm khó gặp. Ai bảo bây giờ chúng tôi chỉ là một team tạm thời lập nên chứ? Vì vậy chúng tôi cũng đi theo sau hắn vào lều của Louis.

Còn may là khi chúng tôi chạy đến lều thì thấy Louis vẫn mê man bên trong, dường như cả trời mưa máu gió tanh bên ngoài cũng không liên quan gì tới gã vậy.

Hơn nữa trong lều rất bừa bộn, bên cạnh lều cũng bị rạch một lỗ lớn, xem ra nơi này đích thị là có xác sống từng đi qua, nhưng tại sao bọn họ lại không tấn công Louis đang mê man? Chẳng lẽ bởi vì gã đang hôn mê... cho nên ngại không quấy rầy gã ư?

Ai ngờ lúc này Paul nói với lão Triệu, thời điểm hắn ta phát hiện và cứu A Linh, những con quái vật kia dường như hoàn toàn không muốn tấn công hắn ta, vì vậy hắn ta mới thuận lợi cứu được A Linh đi.

Lão Triệu nghe vậy thì trầm giọng nói: “Có thể bọn chúng xem anh là đồng loại, cho nên trong tiềm thức không muốn tấn công hai người...”

CHƯƠNG

ĐI CON ĐƯỜNG NÀO

Paul nghe lão Triệu nói vậy thì sắc mặt tái hẳn đi, có phải hắn ta và Louis sẽ biến thành bộ dạng như vậy sau khi chết không? Nếu quả thật như vậy, chỉ mong chúng tôi đánh chết hắn ta luôn đi. Bởi vì hắn ta thật sự không muốn trở thành hình dáng giống con quỷ như vậy.

Lão Triệu bảo hắn ta cứ yên tâm, hắn ta và Louis chắc chắn sẽ không biến thành như vậy! Không phải lão Triệu lừa dối bọn họ, mà bởi vì trong cơ thể họ có loại siêu vi khuẩn kia!

Chỉ sợ họ chưa kịp biến thành xác sống thì đã bị loại siêu vi khuẩn ấy từng bước ăn mòn hết rồi. Nếu như kỹ thuật này thực sự được loài người sử dụng, vậy có phải sau này khi con người qua đời thì không cần hỏa táng thi thể nữa không?

Ngay lúc tôi đang suy nghĩ lung tung thì Louis vừa rồi vẫn còn hôn mê đột nhiên cử động, dường như sắp tỉnh lại ngay lập tức vậy. Lão Triệu thấy vậy bèn qua kiểm tra đồng tử của gã rồi nói: “Tác dụng của thuốc an thần đã hết, Louis sẽ tỉnh lại ngay thôi.”

Paul nghe thấy Louis sẽ tỉnh lại thì lộ vẻ vui mừng, rốt cuộc hắn ta cũng có người giống như mình ở bên cạnh. Nhưng mấy người chúng tôi đều thầm mơ hồ lo lắng, dẫu sao mấy người chúng tôi

cũng đã từng thấy trạng thái bùng nổ hết hỏa lực của Louis.

Thật may sau khi Louis tỉnh dậy, gã chỉ hơi mơ hồ, sau đó nhìn thấy Paul ở giữa chúng tôi, rõ ràng quan hệ giữa họ chắc không tệ lắm, bởi vậy trong nháy mắt đã rút bớt phần nào sự căng thẳng và bất an trong lòng gã.

Hơn nữa trước đó tôi từng lén chạy vào lều của gã tán gẫu, cho nên bây giờ gã vẫn khá tin tưởng tôi. Nhưng cũng có thể do gã vẫn luôn bị tiêm thuốc an thần, cho nên sau khi tỉnh lại động tác hơi cứng nhắc, có lẽ qua một thời gian ngắn nữa mới có thể bình thường trở lại.

Sau đó Đinh Nhất và Mao Khả Ngọc lục soát tất cả các lều còn lại, chỉ tiếc là không phát hiện ra một ai may mắn sống sót... Chúng tôi đều thấy rằng những thi thể xác sống này quá đáng sợ, vì vậy lão Triệu đề nghị đem bọn họ đến căn cứ thí nghiệm trong lòng đất, sau đó khóa chặt cánh cửa đó lại.

Tôi và Đinh Nhất dĩ nhiên đứng về phía lão Triệu ngay lập tức, sau đó đồng loạt nhìn về phía Mao Khả Ngọc, muốn xem thái độ của hắn... Mao Khả Ngọc thấy chúng tôi đều nhìn hắn nên gật đầu nói: “Tôi không có ý kiến, nhưng chính các cậu phải tự làm. Bây giờ tôi phải đưa Paul và Louis về.”

Tôi thấy Mao Khả Ngọc đúng là trở mặt vô tình. Bây giờ người trong đội hắn đã chết hết, hắn cũng không thể làm gì mấy người chúng tôi, vì vậy muốn đường ai nấy đi? Một mình mang đi hai siêu chiến sĩ còn sống? Làm sao có thể để chuyện tốt gì cũng cho hắn chiếm hết vậy được?

Nghĩ vậy, sắc mặt tôi sầm xuống: “Mày phải đi, bọn tao cũng không cản, nhưng dựa vào đâu mà Paul và Louis nhất định sẽ đi cùng mày?” Nói rồi tôi xoay người nói với Louis: “Hắn là người của tập đoàn Thái Long, là một tổ chức tội phạm quốc tế. Nếu các

anh đi cùng hắn, vậy các anh sẽ mãi mãi bị lợi dụng. Chẳng lẽ các anh còn muốn vì cái gọi là kế hoạch siêu chiến sĩ đó mà tiếp tục hy sinh sao? Bây giờ chiến tranh đã kết thúc rồi, các anh cũng nên có cuộc sống riêng của mình.”

Paul và Louis nghe tôi nói vậy, hai người đều chìm vào suy nghĩ, có lẽ từ trước tới nay họ đều chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Bây giờ, cái thế giới trong trí nhớ của họ đã không còn nữa, bọn họ nhất định phải vì tương lai tốt đẹp phía trước mà suy tính mới được.

Mao Khả Ngọc thấy hai người họ cũng không nói lời nào, thì lạnh lùng nói: “Nó nói không sai, Thái Long đúng là một tổ chức tội phạm. Nhưng các anh suy nghĩ kĩ một chút, hai người các anh bây giờ không có thân phận hợp pháp, tất cả người thân cũng không còn trên thế gian này, bây giờ các anh có nơi nào để đi? Nếu để người khác biết thân phận thực sự của các anh, các anh sẽ lập tức bị bắt lại như quái vật... Đến lúc đó cảnh ngộ của các anh không thể tốt đẹp gì hơn so với việc đi theo tập đoàn Thái Long. Nếu như các anh đi theo tôi, tối thiểu còn có chỗ an thân. Tập đoàn Thái Long đúng là một tổ chức tội phạm, nhưng họ có thể giúp các anh có được thân phận hợp pháp, có thể đi trên đường phố giống như những người bình thường.”

Tôi nghe vậy thì cười lạnh: “Nói còn hay hơn hát, chỉ sợ người theo mày trở về sẽ bị chúng mày giam trong phòng thí nghiệm, ngày ngày rút máu làm xét nghiệm, biến thành chuột bạch trong phòng thí nghiệm chứ?”

“Đây chính là sứ mệnh của họ! Ban đầu họ chọn tham gia vào kế hoạch thí nghiệm này thì nên biết sớm muộn cũng sẽ có ngày như vậy! Chẳng qua bây giờ bọn tao chỉ đang hoàn thành nốt mong muốn của những người đó, tiếp tục kế hoạch này mà thôi!”

Mao Khả Ngọc lạnh lùng nói.

Tôi nghe thế thì nổi giận: "Đó là do ban đầu họ vốn không biết thí nghiệm này rốt cuộc là làm cái gì? Những chiến sĩ năm đó tham gia thí nghiệm đều đã bị tẩy não. Nếu để họ biết chân tướng của toàn bộ kế hoạch, tôi dám đảm bảo sẽ không có một ai tham gia."

Mao Khả Ngọc nói tỉnh bơ: "Vậy thì sao? Tẩy não cũng được mà bị lừa dối cũng được, mọi chuyện đã trở thành sự thật. Không ai có thể thay đổi được lịch sử, chỉ có thể theo tiến trình lịch sử mà bước về phía trước. Số phận của hai người họ đã được quyết định là không phải người bình thường!"

Thấy tôi và Mao Khả Ngọc càng tranh cãi càng dữ dội, lão Triệu lên tiếng ngăn lại: "Tất cả đừng cãi nữa! Đi con đường nào tốt hơn nên để họ tự mình lựa chọn đi."

Trong nháy mắt, tôi và Mao Khả Ngọc đều im lặng, sau đó lập tức quay đầu nhìn về phía Paul và Louis. Nhưng hai người dường như nhất thời không biết nên lựa chọn như thế nào, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là hỏi chúng tôi có thể cho họ chút thời gian suy nghĩ không?

Tôi thấy trời đã sắp tối, cũng giày vò cả một ngày rồi, mấy người chúng tôi cũng chưa được ăn gì. Paul và Louis có thể không cần ăn, nhưng chúng tôi đều là người bình thường, không ăn gì thì không chịu nổi. Vì vậy chúng tôi thu gom lại những thứ có thể sử dụng được trong các lều, định sẽ nghỉ lấy sức ở đây một đêm, ăn chút gì đó, có chuyện gì để mai nói sau.

Sau đó mọi người thừa dịp trời còn chưa tối, ném mấy thi thể này vào trong căn cứ dưới đất. Đây là lần đầu tiên tôi đi nhặt xác, hơn nữa còn nhiều như vậy.... Ký ức của những tàn hồn này vẫn luôn quanh quẩn trong đầu tôi, lộn xộn làm đầu tôi hơi đau nhức.

Nhưng tôi lại phát hiện trong những xác chết tôi thu nhặt đó,

đặc biệt là những nghiên cứu viên, tất cả đều có một đặc điểm giống nhau, đó là mỗi người đều là bệnh nhân mà y học đã bó tay.

Nói cách khác, những người này trên cơ bản đều mắc phải bệnh nan y... Mục đích bọn họ muốn tham gia lần nghiên cứu này thật ra vô cùng đơn giản, là muốn tìm một cách cứu sống mình.

CHƯƠNG

TRỜI KHÔNG CHIỀU LÒNG NGƯỜI

Tôi quay đầu nhìn về phía Mao Khả Ngọc, trong lòng bỗng nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ, chẳng lẽ hắn cũng vì nguyên nhân này ư? Nhưng tôi nghĩ chắc không phải, nhìn hắn khỏe như vâm, nào giống người có bệnh nan y đâu?!

Lúc này lão Triệu đang cùng tôi khiêng một thi thể đi, thấy tôi đột nhiên ngẩn người đứng lại thì khẽ thúc giục tôi: "Em đang nghĩ gì thế? Khiêng mãi như vậy không mệt à?"

Nhờ anh ấy nói, tôi mới lấy lại tinh thần, sau đó ậm ờ bảo "Không sao", rồi vội vàng khiêng thi thể đi tiếp... Sau khi xác định tất cả các thi thể đều đã được mang vào trong căn cứ ngầm, chúng tôi dùng tuyết và một ít dụng cụ mang theo chèn chặt cứng cửa ra lại.

Mao Khả Ngọc còn gom các lều vải đã bị phá vào một chỗ rồi dùng lửa đốt sạch, vì lần hành động này của bọn họ phải giữ kín, nên phải loại bỏ sạch tất cả các dấu vết.

Sau khi trời tối, chúng tôi ăn ít đồ đơn giản, sau đó trở về lều của từng người để nghỉ ngơi. Paul và Louis ở một lều, hẳn bọn họ có nhiều chuyện muốn nói với nhau. Mao Khả Ngọc tất nhiên sẽ không ngủ cùng một lều với ba chúng tôi, nên một mình hắn ngủ ở

chiếc lều nhỏ khác.

Trước khi ngủ, ba chúng tôi bàn bạc xem ngày mai nên làm gì? Lỡ như hai người Paul và Louis suy nghĩ một đêm, cuối cùng vẫn muốn đi cùng Mao Khả Ngọc thì sao? Chúng tôi sẽ ngăn cản họ? Hay là không ngăn cản?

Tuy cuối cùng vẫn là lựa chọn của bọn họ, nhưng chúng tôi cảm thấy nếu như không làm gì mà cứ để mặc cho mọi chuyện phát triển đến mức không thể xoay chuyển thì cũng không được... Ai biết tập đoàn Thái Long này có dã tâm muốn chinh phục cả thế giới hay không?

Hơn nữa, tuy bây giờ đội của Mao Khả Ngọc chỉ còn một mình hắn, nhưng nếu như bọn Paul đồng ý đi cùng hắn, vậy chẳng khác nào hắn có hai thành viên mới là hai siêu chiến sĩ.

Nếu xảy ra tình huống như vậy, thực lực của hai bên sẽ chênh lệch rất lớn, đến lúc đó ba chúng tôi lấy gì ra mà ngăn cản họ, không cho họ rời đi đây? Súng ngắn trong tay chúng tôi ư? Không phải chúng tôi chưa thấy Louis bùng phát như thế nào, đối mặt với siêu chiến sĩ mạnh như vậy, mấy người chúng tôi có thể giữ được mạng đã là tốt lắm rồi.

Ngay khi ba chúng tôi vẫn còn đang vướng mắc, chưa biết ngày mai nên làm gì thì đột nhiên nghe thấy từng hồi chuông đồng lanh lảnh vang lên bên ngoài lều. Tôi nghe thấy thì hơi sửng sốt, trong đầu nghĩ, đây không phải là tiếng vang phát ra từ chuỗi chuông của A Linh sao?

Nhưng sau đó tôi lại nhớ ra, bây giờ vòng chuông này đang ở trong tay Mao Khả Ngọc, chắc có lẽ hắn nhớ đồ đệ của mình nên mới rung vài tiếng chuông. Nhưng buổi tối, xung quanh khu lều trại đều rất yên tĩnh, chỉ có tiếng chuông đồng gọi hồn vang lên từng hồi... nghe quả thực hơi hoảng sợ.

Vốn mấy người chúng tôi không sao ngủ được, như vậy lại càng không ngủ được. Có mấy lần tôi định ra ngoài bảo Mao Khả Ngọc có thể yên tĩnh một chút không, có để cho người ta ngủ không?

Nhưng cuối cùng bị lão Triệu cản lại, anh ấy bảo đừng thấy Mao Khả Ngọc ngoài mặt thì lạnh lùng vô tình, nhưng xem ra tình cảm của hắn và A Linh không phải là bình thường đâu. Bây giờ A Linh đã chết, hắn thấy chuông thì khổ sở trong lòng cũng là bình thường, đừng quấy rầy hắn.

Tôi mắng thầm trong lòng, cái này mà gọi là bình thường? Đó không phải là bị bệnh thần kinh sao? Thì ra hoài niệm A Linh là không ngừng rung chuông mà cô ta đã dùng khi còn sống ư? Vậy chúng tôi cũng phải điên cùng với hắn ư?

Hơn nữa, tốt xấu gì hắn cũng là sư phụ của A Linh, sao mà hắn rung chuông lại không hay như A Linh thế? Nhất định là rung bậy bạ chứ gì nữa. Trong lòng tôi hơi nghi ngờ, lại đột nhiên nghe thấy tiếng chuông đi xa dần, tựa như Mao Khả Ngọc cầm chuông đi đến phía Nam của khu lều.

Trong lòng tôi chùng xuống, nghĩ bụng tên cụ non này định len lén mang bọn Paul chạy ư? Nghĩ tới đây ba chúng tôi lập tức chạy ra khỏi lều để kiểm tra, kết quả là Paul và Louis vẫn đang ngủ ngon trong lều.

“Trễ như vậy rồi mà hắn còn đi đâu?” Mặt lão Triệu đầy ngờ vực.

Tôi lắc đầu đáp: “Ai biết được? Nhưng nếu bọn Paul vẫn còn ở đây, tên Mao Khả Ngọc kia sẽ không rời khỏi nơi này một mình đâu.”

Tuy nói vậy, nhưng ba chúng tôi vẫn không yên tâm lắm, vì vậy đi đến lều của Mao Khả Ngọc để kiểm tra, kết quả thấy phía sau lều của hắn có một lỗ thủng lớn, giống như có người phá lều vải

chui vào vậy.

Chúng tôi đi vào xem xét, phát hiện túi đeo lưng và đồ đạc của Mao Khả Ngọc vẫn còn ở đây, ngay cả con dao đi rừng của hắn cũng ném bên trên túi ngủ... Trừ mấy giọt máu trên túi ngủ, còn lại tất cả đều bình thường.

Ba chúng tôi đều choáng váng, đây rõ ràng là việc do xác sống gây ra. Nhưng tất cả xác sống ở đây đều đã bị cắt rời đầu rồi ném vào hố tuyết kia, làm sao có xác sống chạy đến đây được?

Đinh Nhất suy nghĩ rồi nói: "Còn một xác sống chưa bị cắt đầu..."

Tôi nghe vậy lập tức biết anh ta đang nói đến ai, đó chẳng phải là đồ đệ của Mao Khả Ngọc, A Linh, chủ nhân của chuông đồng sao? Chẳng lẽ tiếng chuông lúc trước không phải là Mao Khả Ngọc rung... mà là do A Linh đã biến thành xác sống rung lên?

Nghĩ tới đây, mấy người chúng tôi bèn nhanh chóng chạy tới chỗ cửa mà chúng tôi đã dùng tuyết lấp đi, nhưng bất ngờ là nơi ấy đã có thêm một lỗ thủng.

Đinh Nhất ngồi xổm xuống, lấy đèn pin chiếu vào bên trong, cái lỗ thủng này hiển nhiên là có vật gì đó từ trong đào một cái lỗ đi ra. Nếu dưới đó có vật nào còn sống thì cũng chỉ có thể là A Linh đã chết thảm mà chúng tôi không ai nhẫn tâm chặt đầu.

"Làm sao bây giờ? Có khi nào Mao Khả Ngọc chết rồi không?" Lão Triệu đầy lo lắng nói.

Tôi lắc đầu: "Mao Khả Ngọc chắc không vô dụng như vậy, nhưng nhìn mấy giọt máu trên túi ngủ của hắn, chắc hẳn là hắn đã bị thương... Chỉ mong không phải bị A Linh cắn bị thương."

Lão Triệu nghe vậy thì do dự, hỏi: "Vậy chúng ta có nên đi tìm hắn không?"

Đinh Nhất lắc đầu: “Tạm thời không cần, với bản lĩnh của Mao Khả Ngọc, hắn có thể tự bảo vệ tính mạng cho mình, chúng ta cứ ở chỗ cũ chờ hắn trở lại là được.”

Sau đó mấy người chúng tôi đợi cả đêm cũng không thấy Mao Khả Ngọc trở lại. Cuối cùng không còn cách nào khác, sau khi trời sáng, chúng tôi đành phải đánh thức bọn Paul, quyết định mang họ đi tìm Mao Khả Ngọc theo hướng chuông đồng truyền đến lần cuối đêm qua.

Không phải chúng tôi có lòng tốt muốn đi cứu Mao Khả Ngọc, mà bây giờ chúng tôi biết A Linh đã chạy ra ngoài từ căn cứ thí nghiệm, nếu như Mao Khả Ngọc không thể giải quyết cô ta, sợ rằng trên đời này sẽ có hai xác sống xuất hiện.

Đáng tiếc thời tiết không đẹp chút nào. Lúc chúng tôi chuẩn bị lên đường, trời lại có tuyết rơi, hơn nữa còn rơi càng lúc càng dày, dường như có thể thành bão tuyết vậy.

CHƯƠNG

HAI CHUỖI CHUÔNG ĐỒNG

Cứ như vậy, tầm nhìn xa của chúng tôi vô cùng hạn chế, mà những dấu vết Mao Khả Ngọc lưu lại trước đó cũng nhanh chóng bị tuyết phủ hết. Đồ tiếp tế mà chúng tôi mang theo trên người không nhiều, giỏi lắm cũng chỉ đủ đi thêm một ngày đường nữa, nếu như cuối cùng vẫn không tìm được Mao Khả Ngọc... chúng tôi cũng chỉ có thể quay về đường cũ.

Thật ra tôi thấy, Mao Khả Ngọc chính là một con gián đánh không chết, hắn sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu nhỉ? Nhưng vừa nghĩ tới xác sống lần này hắn phải đối mặt là A Linh, tôi lập tức thấy không còn tự tin như vậy nữa.

Dẫu sao mỗi người đều có gót chân Asin của mình, cứ coi như bình thường Mao Khả Ngọc là một người tàn nhẫn, nhưng chỉ cần là con người thì ắt có tình cảm, mặc dù thứ tình cảm này ở hắn có thể ít đến đáng thương, nhưng chính bởi vậy mới khiến hắn cảm thấy đặc biệt quý giá...

Bởi vì tuyết rơi lớn nên đi đường rất dễ bị lạc phương hướng. Vì vậy lúc nhóm năm người chúng tôi đi về phía Nam khu lều tìm kiếm, luôn để Đinh Nhất đi đầu. Nhưng dù vậy, Paul và Louis đi ở phía sau cũng suýt lạc mấy lần, phải nhờ lão Triệu phát hiện kịp

thời mới có thể tìm lại được bọn họ.

Đinh Nhất thấy cứ tìm kiếm như vậy cũng không phải là cách, không thể tìm được Mao Khả Ngọc mà tự chúng tôi có thể sẽ bị đi lạc trước. Chẳng còn cách nào khác, đoàn người chúng tôi phải đi tới một nơi dưới sườn núi để tránh gió tuyết và nghỉ chân, chờ tuyết ngừng mới tiếp tục đi được.

Lúc này tôi mới cảm nhận được điều Mao Khả Ngọc nói lúc trước, hắn nói áo lông vũ liền quần chúng tôi mặc trên người là đồ được chế tạo đặc biệt, có khả năng chống lạnh hơn nhiều lần so với áo lông vũ bình thường.

Trước đó không cảm thấy gì, nhưng mấy người chúng tôi vừa rồi đi trong gió tuyết, giờ lại ngồi tránh gió bên dưới sườn núi, trừ cảm thấy hơi mệt mỏi ra, thì đúng là không cảm thấy lạnh thật.

Dĩ nhiên, những bộ áo lông vũ liền quần này có ấm áp thế nào đi nữa cũng không thể so sánh được với bọn Paul. Bây giờ trên người bọn họ chỉ mặc một cái áo mỏng nhưng họ chẳng hề cảm thấy rét. Trước đó bọn họ còn ăn một ít thức ăn dưới sự đề nghị tha thiết của chúng tôi... Nhưng bọn họ lại nói trước khi ăn không hề cảm thấy đói khát, sau khi ăn cũng không có cảm giác no bụng gì hết.

Lão Triệu bèn hỏi họ, từ lúc tỉnh dậy đã từng đi vệ sinh chưa? Hai người họ đều mờ mịt lắc đầu tỏ ý chưa từng đi. Lão Triệu nghe vậy cũng không miễn cưỡng bắt họ ăn nữa. Khi chưa rõ trạng thái cơ thể họ trước đó đã xảy ra chuyện gì thì vẫn đừng nên thay đổi tình trạng cơ thể hiện giờ của họ.

Xế chiều, cuối cùng tuyết cũng ngưng dần, nhưng mấy người chúng tôi phải đối mặt với một vùng tuyết trắng mờ mịt, tất cả đều không biết tiếp tục tìm kiếm liệu có thu hoạch được kết quả gì không. Nhưng đúng vào lúc này, tôi đột nhiên cảm nhận thấy có

cái gì đó đang hướng đến gần chúng tôi, cùng lúc đó, những người còn lại cũng nghe được một loạt tiếng chuông đồng.

Tất cả mọi người lập tức trở nên đề phòng, tiếng chuông đồng này chứng minh người ở gần đây không phải Mao Khả Ngọc thì chính là A Linh. Nhưng cho dù là ai, chúng tôi cũng rất khó bảo đảm sự an toàn cho bản thân...

Nhưng không biết tại sao, mặc dù âm thanh kia nghe rất gần bên tai, nhưng chúng tôi không nhìn thấy xung quanh có cái gì xuất hiện.

Tôi hạ thấp giọng xuống: “A Linh đang ở gần đây... mọi người cẩn thận một chút.”

Sở dĩ tôi nói như vậy bởi vì tôi có thể cảm nhận được tàn hồn của A Linh, nhưng do cô ta vẫn luôn di chuyển nên cảm giác này không rõ ràng lắm. Tuy nhiên, bằng kinh nghiệm của tôi từ trước đến nay, thì có lẽ cô ta cách chúng tôi không quá một cây số.

Vì lý do an toàn, Đinh Nhất và bọn Paul vây tôi và lão Triệu vào giữa, tùy thời ứng biến nếu A Linh đột ngột nhào lên... Nhưng đợi một lúc mà vẫn không thấy xung quanh có ai đến.

Cuối cùng, tôi thực sự không chịu nổi loại không khí căng thẳng này, bèn gào lớn với bốn phía xung quanh: “A Linh, là cô phải không?”

Giọng nói của tôi kéo dài, không ngừng quanh quẩn vang vọng giữa núi tuyết, đáng tiếc không có ai đáp lại tôi. Nếu A Linh còn sống, nhất định sẽ cười và nhảy ra, sau đó làm vẻ mặt đầy chế nhạo cười tôi: “Trương Tiến Bảo, lá gan của anh nhỏ thật đấy.”

“Chớ phí sức! Cô ta không có suy nghĩ của loài người, làm sao nghe cậu gọi thì chạy ra được chứ?” Lão Triệu nói với vẻ bất đắc dĩ.

Tôi không hiểu: "Nếu như cô ta không có suy nghĩ của con người, vậy tại sao lại trở về lấy chuông đồng chứ?"

Lão Triệu suy nghĩ một chút rồi nói: "Có lẽ đây chỉ là một loại bản năng của cô ta, hoặc cô ta đã quen cảm giác có chuông đồng trên tay, cho nên chuyện đầu tiên sau khi chết đi sống lại chính là muốn tìm lại chuông đồng của mình."

Mặc dù lý trí cho tôi biết lão Triệu nói đúng, nhưng trong tiềm thức, tôi vẫn hy vọng A Linh có thể không giống những người khác. Bởi vì tôi nhớ Oshima Daiichi có suy nghĩ của con người... Mặc dù vì vậy mà ông ta khó đối phó hơn so với xác sống thông thường.

Tiếng chuông vẫn tiếp tục vang lên, nó tựa như đang vây quanh chúng tôi di chuyển thành vòng tròn, nghe tiếng chuông thì tốc độ chi chuyển của nó rất nhanh, nếu như đây đúng là tốc độ di chuyển của A Linh bây giờ, vậy thì đó là chuyện vô cùng đáng sợ. Không biết thời điểm bọn Paul phát huy hết hỏa lực liệu có thể chống lại được cô ta hay không?

Ngay lúc này... Đinh Nhất đột nhiên ném dao bạc ra phía sau lưng tôi, sau đó có tiếng chuông đồng rơi xuống đất. Tôi lập tức quay đầu lại xem, chỉ thấy cách đó không xa có một người phụ nữ tóc tai bù xù bám trên một cây tùng, cô ta đang nhìn chằm chằm mấy người chúng tôi như hổ rình mồi.

Tôi nhận ra ngay đó chính là A Linh, chẳng qua lúc này cô ta không còn điểm nào giống con người nữa, mà giống như một con thằn lằn, đầu ghé trên thân cây. Ngay cả quần áo lông vũ trên người cô ta cũng đã rách mướp, lông trắng bên trong bay sạch hết.

Miếng gạc lúc trước lão Triệu băng bó vết thương cho cô ta cũng bong ra một nửa, bay sang một bên như một chiếc cạp váy... Nếu không phải tôi tận mắt thấy thì thật không dám tin một A

Linh hoạt bát đáng yêu có thể biến thành bộ dạng như bây giờ. Không biết Mao Khả Ngọc có hối hận khi mang theo cô ta đến cái nơi thị phi này không?

Vừa nghĩ tới Mao Như Ngọc, tôi lập tức kiểm tra xung quanh, nhưng lại không thấy bóng dáng của hắn đâu. Tuy nhiên, nếu A Linh đã xuất hiện ở đây, tôi tin ắt hẳn hắn cũng ở cách đây không xa... Có điều tôi lại cảm thấy mơ hồ lo lắng về tình trạng của hắn. Thậm chí tôi còn lo lắng, liệu Mao Khả Ngọc có phải cũng biến thành bộ dạng như A Linh bây giờ không?

Một dao của Đinh Nhất cắt đứt dây chuông đồng trên tay A Linh, một nửa rơi trên mặt đất, nửa còn lại vẫn còn dính trên tay cô ta. Không có trí óc của con người, A Linh nghi ngờ nhìn chuỗi chuông đồng còn một nửa trong tay mình, dường như không biết tại sao lại xuất hiện hai vòng chuông.

Lúc này, Đinh Nhất đi qua nhặt nửa chuỗi chuông dưới đất, khẽ lắc lắc, muốn hấp dẫn sự chú ý của A Linh.

CHƯƠNG

CẢNH NGỘ GIỐNG NHAU

Tôi biết Đinh Nhất muốn dụ A Linh xuống dưới, sau đó sẽ cùng Paul và Louis hợp lực giết cô ta. Nếu lại để cô ta chạy mất thì rất khó để tìm lại cô ta.

Nhưng mọi chuyện không đơn giản như chúng tôi tưởng tượng, mặc dù A Linh nghe thấy những âm thanh phát ra từ chiếc chuông trong tay Đinh Nhất, trong một thoáng cô ta đã muốn nhảy xuống khỏi cái cây để cướp lấy...

Nhưng dường như cô ta ý thức được điều gì, sau đó nhanh chóng leo xuống khỏi cây tùng và chạy về một hướng khác. Đinh Nhất thấy A Linh chạy, lập tức gọi bọn Paul và Louis đuổi theo.

Tôi và lão Triệu không thể theo kịp tốc độ của ba người họ, hai chúng tôi đuổi theo phía sau, nhưng chỉ một lúc sau đã không thể đuổi nổi nữa, để phòng ngừa việc tách khỏi bọn họ, hai chúng tôi không thể làm gì khác hơn là trở về chỗ cũ chờ đợi.

Chúng tôi chờ một lúc nhưng không thấy ba người Đinh Nhất quay trở lại, ngay lúc tôi bắt đầu nhận thấy chuyện này có vẻ hơi không bình thường, thì một loạt tiếng chuông đồng truyền tới từ phía sau lưng chúng tôi...

Tôi và lão Triệu nhìn nhau, cả hai lập tức hiểu nhóm Đinh Nhất

đã bị trúng kế của họ. Là ai nói chỉ số thông minh của loại xác sống này không online vậy? Đây chẳng phải là kế điệu hổ ly sơn sao? Nghĩ tới đây, tôi lập tức rút con dao thép trên người ra, sau đó chắn cho lão Triệu ở sau lưng.

Tiếng chuông đồng cách chúng tôi càng ngày càng gần, nhưng cũng giống như vừa rồi vậy, chúng tôi không thể tìm ra vị trí cụ thể của A Linh... Cho đến khi tiếng chuông bên tai đột nhiên ngưng lại, xung quanh trở nên yên tĩnh lạ thường.

Một thoáng kia, thời gian dường như ngừng lại, chúng tôi ở giữa bao la núi tuyết, dường như trừ tiếng gió và tiếng đập của trái tim mình thì chúng tôi chẳng nghe được gì khác. Nhưng càng như vậy tôi lại càng căng thẳng, bởi vì tôi cảm nhận được A Linh chỉ cách chúng tôi trong phạm vi mấy mét.

Lúc này, một bông tuyết nhẹ nhàng rơi trên mặt tôi rồi tan thành nước, tôi ngẩng mặt lên nhìn, trên trời rốt cuộc lại bắt đầu nổi một trận tuyết nhỏ. Đang lúc thất thần, tôi thấy mặt lão Triệu đột nhiên biến sắc.

Tôi biết ngay A Linh ở sau lưng mình. Nhưng với tốc độ của cô ta, dù tôi có làm gì cũng không thể tránh khỏi, vì vậy lúc này phải bảo vệ được lão Triệu đã rồi nói sau, thế là tôi không hề nghĩ ngợi gì mà đẩy mạnh anh ấy ra ngoài.

Tiếp đó, tôi cảm nhận được một lực rất mạnh kéo tôi về phía sau, lúc ấy, lòng tôi chùng xuống, biết rằng chỉ sợ lần này mình game over rồi! Chỉ có điều không biết sau khi bị cắn, tôi sẽ biến thành xác sống kiểu nào đây?

Chuyện xảy ra quá nhanh, phản xạ duy nhất tôi có thể làm chính là đẩy lão Triệu ra, bởi vì so với tôi, anh ấy mới là người bình thường nhất, một khi bị lây nhiễm thì thần tiên cũng khó cứu.

Ngay lúc suy nghĩ miên man, tôi phát hiện mình đang bị sức mạnh kia túm chặt chạy nhanh về phía trước, lão Triệu với vẻ mặt tái nhợt dần biến mất trong gió tuyết.

Cuối cùng tôi chỉ nghe được tiếng gào nghẹn ngào của lão Triệu vọng trong gió: “Tiến Bảo!”

Tôi thật sự không hiểu con bé A Linh này bắt tôi làm gì? Thử nói xem, cô ta muốn cắn thì cứ cắn, lại mang tôi chạy đi là thế nào? Hơn nữa vóc dáng cô ta không cao, mặc dù bây giờ cô ta rất khỏe, nhưng cũng chỉ có thể kéo lê tôi trên mặt tuyết.

Dọc theo đường đi tôi rất cực khổ, có mấy lần suýt nữa thì bị va vào đầu... Với sức lực hiện giờ của cô ta, nếu thực sự bị va phải đá thì chắc tôi sẽ vỡ đầu mất.

Giờ tôi cũng đã hiểu vì sao bọn Đinh Nhất lại không đuổi kịp A Linh, tốc độ của con bé này quả thực quá nhanh, cả Đinh Nhất và bọn Paul đều không thể đuổi kịp được.

Nhưng tôi không thể nghĩ ra vì sao A Linh lại kéo tôi tới một hang tuyết, nhìn cái hang thì chắc là do cô ta đào tạm... Ai ngờ sau khi vào tôi mới phát hiện, mặc dù cửa vào mới được A Linh đào, nhưng bên trong lại là một hang động băng thiên nhiên rất rộng.

Tôi thầm nghĩ, không phải là cô ta muốn đem tôi qua đây để làm lương thực dự trữ qua mùa đông chứ? Lúc tôi bị cô ta kéo sâu vào trong động, mặt mày tôi choáng váng, hóa ra trong động đã có một người dự trữ rồi!!

Tiếp đó tôi bị A Linh ném thật mạnh xuống đất, tôi ngã chổng vó! Cô ta cũng không quay đầu lại mà chạy ra khỏi hang động băng... Lúc ấy tôi thực sự có loại xúc động muốn chửi má nó, nhưng đàn ông đàn ang không chịu thiệt trước mắt, vẫn nên đừng gọi A Linh đã chạy ra ngoài trở lại thì hơn.

Lúc này tôi mới nhìn về phía người kia, phát hiện ra quần áo

của người đó cũng giống như tôi, nhưng mặt đang úp xuống, cho nên nhất thời tôi chưa thấy rõ được khuôn mặt.... Phản ứng đầu tiên của tôi là người này không phải là Đinh Nhất đấy chứ? Nhưng sau đó tôi biết chắc chắn là không phải, bởi người nọ không cao bằng Đinh Nhất.

Trong lòng tôi thấy may mắn, rồi lập tức nghĩ ra người này nhất định là Mao Khả Ngọc, tôi bèn vội vàng đi qua kiểm tra tình trạng của hắn, nhưng khi tôi lật người hắn lại xem thử thì trong lòng lạnh ngắt.

Trên mặt Mao Khả Ngọc có một mảng máu đã đông, không thể biết rõ là hắn bị thương ở đâu, nhưng nhìn có vẻ bị thương rất nặng. Tôi thử gọi hắn, nhưng hắn lại không có phản ứng gì.

Sau đó tôi thử kiểm tra trên người hắn. Thật may, trừ vết thương trên mặt thì những chỗ khác không bị thương... Nhưng vấn đề là hình như hắn bị thương ở mắt.

Thật ra lúc ấy trong lòng tôi rất lo sợ, lo Mao Khả Ngọc có thể ngoẻo bất cứ lúc nào, sau đó biến thành xác sống... Chỉ một A Linh thôi tôi đã không phải là đối thủ rồi, nếu như thầy trò bọn họ kết hợp lại, vậy thì tôi thật sự chết thế nào cũng không biết được mất.

Nghĩ vậy, tôi bèn đưa tay ra thăm dò động mạch cổ của hắn, thấy mạch đập rất "mạnh mẽ". Tôi đã nói rồi mà, sao Mao Khả Ngọc có thể chết dễ dàng như vậy được chứ? Sau đó, tôi thực sự không đành lòng nhìn hắn như vậy, đành phải đào ít tuyết ở trong hang động để rửa sạch vết máu trên mặt hắn.

Khi tôi dùng tuyết lau sạch máu đã đông cứng trên mặt hắn thì mới phát hiện, tình huống còn tệ hơn so với tôi nghĩ rất nhiều. Mắt Mao Khả Ngọc không biết bị thứ gì làm bị thương, hình như đã tổn thương đến tròng mắt, hỏng thủy tinh thể. Mặc dù tôi không phải bác sĩ, nhưng có thể nhìn ra... Mao Khả Ngọc đã bị mù.

Thật không biết người như hắn, nếu biến thành người mù thì sẽ như thế nào? Mặc dù chúng tôi vẫn luôn coi nhau là “cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt”, nhưng hắn rơi vào kết cục như hiện giờ, trong lòng tôi cũng không biết mình có cảm giác gì.

Sau đó tôi tìm kiếm trên người hắn, nhưng không có cái gì có thể băng mắt cho hắn được, cuối cùng tôi đành gỡ khăn quàng cổ xuống để băng mắt cho hắn.

Nhìn bộ dạng thê thảm của Mao Khả Ngọc, đột nhiên tôi cười khổ… Bây giờ tôi lại còn có tâm trạng để thương tiếc cho người khác à? Tình hình của tôi cũng đâu khá hơn gì? So với hắn, thì đơn giản chỉ là tôi đang tỉnh táo còn hắn thì hôn mê, mắt tôi vẫn tốt, còn mắt hắn đã mù thôi.

CHƯƠNG

TAO ĐƯA MÀY RA NGOÀI

Còn những chuyện còn lại thì chúng tôi chẳng khác gì nhau, đều là dê đang đợi làm thịt. Không biết khi nào A Linh không còn nhân tính sẽ quay lại cắn chết chúng tôi. Ngay lúc tôi đang tự giễu mình thì nghe thấy Mao Khả Ngọc bên cạnh khẽ rên lên, dường như sắp tỉnh lại.

Tôi lập tức chồm người qua, nói nhỏ với hắn: "Mao Khả Ngọc, mày tỉnh lại đi! Mày là con gián đánh mãi không chết cơ mà! Làm sao dễ dàng buông xuôi như vậy được hả?"

Không biết hắn đến lúc tỉnh hay là bị tôi gọi tỉnh lại, tóm lại sau khi tôi "tha thiết kêu gọi", Mao Khả Ngọc cuối cùng cũng có phản ứng. Đầu tiên là ngón tay hắn hơi nhúc nhích, sau đó cả người ngồi bật dậy, rồi bằng cảm giác của mình, hắn bóp lấy cổ tôi!

"Mày là ai? Đây là chỗ nào?" Giọng Mao Khả Ngọc khàn khàn.

Thấy phản ứng của Mao Khả Ngọc như vậy, tôi mừng thầm, thật may trong tay tên này không có con dao kia. Nếu không, chỉ sợ trước tiên hắn sẽ cắt cổ tôi theo bản năng, thế thì tôi đúng là kẻ chết oan chết uổng nhất trên cõi đời này.

"Mày buông, buông tay ra!" Tôi vất vả lắm mới thốt được một câu.

Đây cũng không phải lần đầu tiên tôi bị Mao Khả Ngọc bóp cổ, bàn tay hắn như hai gọng kìm sắt. Nếu như không phải chính hắn tự buông tay ra, tôi nhất định không thể cạy ra được.

Thật may, hắn nhanh chóng nhận ra tôi là ai, vì vậy lập tức buông lỏng tay. Tôi xoa xoa cái cổ thiếu chút nữa bị hắn bẻ gãy của mình, ho khan rồi nói: "Mày lúc nào cũng ra tay tàn nhẫn như vậy à? Nếu mày bóp chết tao, để xem ai đưa mày ra khỏi cái hang tuyết này."

Mao Khả Ngọc lạnh giọng, nói: "Hang tuyết? Trên người mày có vật chiếu sáng nào không? Tao không thích cảm giác không nhìn thấy gì hết như thế này."

Tôi nghe mà lòng căng thẳng, không biết nên mở miệng nói thế nào với Mao Khả Ngọc. Thật ra thì cái hang tuyết này không hề tối, chỉ là chính hắn không nhìn thấy gì mà thôi.

Sự im lặng đột ngột làm bầu không khí hơi lúng túng. Mao Khả Ngọc thấy tôi không nói lời nào, dường như hắn cũng cảm nhận được cái gì đó, đột nhiên hắn giơ tay lên sờ soạng bốn phía xung quanh rồi nói: "Nơi này không tối đúng không?"

"Ờ, không tối, chẳng qua mắt mày bị thương, cho nên tạm thời không nhìn thấy thôi." Tôi ấp a ấp úng.

Mao Khả Ngọc nghe xong thì cười lạnh: "Trương Tiến Bảo, mày đúng là không biết nói dối."

Tôi hơi xấu hổ, nói: "Ha ha, để mày phát hiện ra rồi, loại dân lành như tao không có kỹ năng nói dối. Mày cũng tiết kiệm chút sức lực đi, nếu bây giờ mày đã tỉnh, vậy hai chúng ta mau rời khỏi nơi này, A Linh chắc sẽ trở lại nhanh thôi."

Mao Khả Ngọc muốn đưa tay sờ vết thương trên mặt hắn, tôi lập tức cản hắn lại: "Đừng có sờ lung tung, tao vất vả lắm mới băng kĩ được vết thương cho mày đó. Mày còn đi được không?

Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.”

Nghe tôi nói vậy, tay của Mao Khả Ngọc cứng đờ giữa chừng, đưa lên không được, thả xuống không xong.

Tôi kéo cánh tay hắn, nói: “Đừng do dự nữa, mau đi thôi.”

Ai ngờ đúng vào lúc này, ngoài cửa động đột nhiên truyền đến tiếng chuông đồng lanh lảnh, tôi thấy không ổn! Ắt hẳn là A Linh đã trở lại rồi. Tôi bèn vội vàng đỡ Mao Khả Ngọc về vị trí cũ, mặt mày lo lắng nhìn hướng cửa động.

Cùng với tiếng chuông đồng ngày càng gần, tôi cảm thấy tim mình như nhảy lên tận cổ, không khéo còn muốn vọt ra khỏi miệng. Tuy tôi không biết Mao Khả Ngọc nghĩ gì, nhưng từ cơ thể đang dần căng lên của hắn, không khó nhìn ra được hắn cũng có cảm giác không khác tôi là mấy.

Lần đầu tiên nhìn thấy A Linh, dáng vẻ đó đã in đậm trong lòng tôi. Nhưng cái hình hài trước mắt này, da xám xanh, cặp mắt trắng dã mê muội, bước đi giống như động vật, một A Linh như vậy không hề có điểm nào của A Linh ngày trước.

Đừng nói là Mao Khả Ngọc, ngay cả tôi, người chỉ gặp cô ta có mấy lần cũng không tài nào chấp nhận nổi. Có lẽ chính bởi vậy, ban đầu mọi người mới động lòng trắc ẩn với cô ta, nếu không cũng không xảy ra chuyện bây giờ.

Tôi thầm thì hỏi Mao Khả Ngọc: “Mày đi thương lượng với đồ đệ của mày xem có thể thả chúng ta đi không?”

Mao Khả Ngọc nghe vậy thì tức giận nói: “Mày nhìn tao thế này cũng phải biết là tao đã nói chuyện với nó rồi, nếu không thì mày thử lại xem? Hình như trước đó A Linh rất thích mày thì phải.”

Tôi bảo: “Đừng, tao làm sao dám trèo cao đồ đệ yêu quý của mày, mày tự đi nói chuyện đi.”

A Linh thấy hai chúng tôi anh một câu tôi một câu đá qua đá lại cho nhau thì từ từ ngồi xổm xuống, tò mò nhìn chúng tôi chằm chằm, không biết cô ta có hiểu chúng tôi đang nói gì hay không?

Tôi thấy A Linh không xông lên cắn người, bèn thăm dò hỏi Mao Khả Ngọc: "Làm sao mà mày lại bị thương?"

Mao Khả Ngọc nghe vậy khẽ thở dài: "Yên tâm đi! Không phải do A Linh cắn, lúc tao đang đuổi theo nó thì bị ngã từ trên cao xuống, chắc là do cành cây làm bị thương."

"Chắc là? Vậy chính mày cũng không thể xác định rồi." Tôi nói đúng điểm quan trọng trong đó.

Mao Khả Ngọc bất đắc dĩ nói: "Lúc đó tao bị ngã bất tỉnh, lúc tỉnh lại thì mày đã ở bên cạnh rồi."

Tôi hỏi với vẻ nghi ngờ: "Nói cách khác là A Linh cứu mày về đây? Vậy cô ta bắt tao về đây làm gì? Để trị thương cho mày chắc?!"

Sau khi nói ra những lời đó, tôi và Mao Khả Ngọc đều sửng sốt, mặc dù A Linh bây giờ không thể so với lúc còn sống, nhưng cô ta không thực sự làm hại tôi, chẳng qua chỉ đưa tôi tới cái động này. Không lẽ cô ta vẫn còn ý thức của riêng mình ư?

Nghĩ vậy, tôi bèn thử gọi cô ta: "A Linh?"

A Linh nghe tôi gọi thì nghiêng đầu như nhìn về phía tôi, nhưng với cặp mắt không có tròng đen của cô ta rất khó để nhận ra rốt cuộc cô ta có đang nhìn ai hay không? Nhưng lúc này tôi lại không dám tự ý di chuyển, vì tôi cũng không muốn mạo hiểm tính mạng của mình.

"A Linh! Là sư phụ đây." Mao Khả Ngọc đột nhiên làm một động tác vô cùng nguy hiểm, hắn giơ tay ra phía trước, dường như muốn chạm vào A Linh. Tôi thật sự rất muốn lập tức cách xa hắn

ba mét, tôi sợ A Linh sẽ đột nhiên lao tới xé tay hắn.

Nhưng thực tế không có chuyện đó, A Linh nghe thấy tiếng của Mao Khả Ngọc gọi tên mình thì mặt ngu ngơ, sau đó cô ta thực sự đến bên Mao Khả Ngọc, ngửi ngửi tay hắn.

Lúc ấy tôi thực sự sợ đến đần người, chẳng lẽ A Linh vẫn còn trí nhớ? Nếu đúng là như vậy, chuyện cô ta bắt tôi tới chính là vì trong tiềm thức cô ta cảm thấy tôi có thể cứu sư phụ của cô ta rồi! Chỉ mong tất cả mọi thứ không phải chỉ là suy diễn, nếu không tôi nhất định chết rất thảm!!

Nghĩ vậy, tôi nói nhỏ với Mao Khả Ngọc: “Mày từ từ thu tay lại, sau đó tao đưa mày ra ngoài.”

CHƯƠNG

KÝ ỨC CÒN SÓT LẠI

Mao Khả Ngọc nghe vậy thì nói: “Mày không sợ nó cắn mày à?”

Tôi cười khẽ: “Cô ta muốn cắn thì đã cắn rồi, nếu tao đoán không lầm thì cô ta muốn tao tới cứu mày.”

Mao Khả Ngọc vừa nghe tôi nói vậy thì chững lại, hắn nói: “Thật ra thì tối hôm qua... Nó cũng không hại tao.”

Sau đó hắn kể lại cho tôi nghe chuyện tối qua... Lúc ấy hắn ở trong lều lau chùi chuỗi chuông đồng, trong đầu suy nghĩ có phải hắn không nên đưa A Linh tới đây không. Đúng lúc đó, lều của hắn đột nhiên bị rạch một vệt lớn, sau đó A Linh chui vào lều từ chỗ rách.

Mao Khả Ngọc nhất thời luống cuống, vội móc con dao trên người ra, nhưng hắn lại vô tình cắt phải tay mình. Ngửi được mùi máu, A Linh đột nhiên có biểu cảm khát máu như dã thú...

Nhưng khi cô ta nhìn thấy chuỗi chuông đồng mà Mao Khả Ngọc ném trên túi ngủ thì lập tức cướp lấy, sau đó nổi điên nhảy ra ngoài... Mao Khả Ngọc nhận ra hình như A Linh đang cố gắng khống chế mình để không làm hắn bị thương, vì vậy hắn ném con dao trên túi ngủ, tay không đuổi theo A Linh.

Tiếc rằng tốc độ của A Linh quá nhanh, Mao Khả Ngọc chỉ có

thể truy đuổi theo tiếng chuông, nhưng trời thì tối mà đường lại khó đi, hắn cũng không biết mình đã đuổi đến đâu... Cuối cùng hắn bị trượt chân, rơi từ trên cao xuống.

Từ những gì mà Mao Khả Ngọc kể lại, tôi thấy không hẳn là A Linh không còn chút ký ức nào. Chắc có lẽ sau khi sống lại, cô ta nghe được tiếng chuông đồng của mình nên mới tìm được đến lều của Mao Khả Ngọc.

Nhưng khi cô ta ngửi thấy mùi máu thì hơi không khống chế được nên nổi điên, vì vậy mới cướp lấy chuông đồng và muốn rời khỏi Mao Khả Ngọc, chắc sợ mình gây hại đến sư phụ...

Sau đó Mao Khả Ngọc đuổi theo, rồi vô tình rơi xuống vách đá và bị thương. Cô ta còn biết nếu không cứu Mao Khả Ngọc thì hắn sẽ chết... Có lẽ cô ta làm như vậy chỉ dựa vào tiềm thức, hoặc cô ta còn giữ lại được một chút ký ức trước kia. Tóm lại cô ta không làm hại đến Mao Khả Ngọc, mà cũng không làm hại đến tôi.

Sau đó tôi đỡ Mao Khả Ngọc dậy, A Linh chăm chú theo dõi tôi đỡ hắn ra khỏi hang tuyết. Trong lúc đó, cô ta không có bất kỳ động tác nào muốn ngăn cản chúng tôi. Cô ta cứ mông lung nhìn hai chúng tôi đi từng bước ra khỏi hang.

Khi tôi vừa đỡ Mao Khả Ngọc ra khỏi hang thì cảm thấy mắt hoa lên, trước đó tôi bị A Linh kéo đi một quãng đường dài, chẳng biết đâu là đông tây nam bắc. Mao Khả Ngọc cũng bị A Linh đưa vào đây lúc hắn bất tỉnh, cộng thêm bây giờ hắn lại mù, có lẽ so với tôi, hắn còn chẳng phân biệt nổi đâu là hướng Bắc ấy chứ.

"Ặc... Bây giờ có một vấn đề tương đối khó giải quyết." Tôi nhỏ giọng nói với Mao Khả Ngọc.

"Mày lạc đường?" Mao Khả Ngọc nói với vẻ bất đắc dĩ.

Tôi khẽ thở dài: "Mày không lạc đường thì nói cho tao biết xem nên đi như thế nào đi?"

Có lẽ A Linh phát hiện chúng tôi không biết nên đi về hướng nào, nên cô ta đột nhiên chạy vượt qua chúng tôi, sau đó đứng ở đằng xa quay đầu nhìn lại…

Thật ra tôi cũng không biết mình đoán có đúng hay không, nhưng bây giờ cũng chỉ đành đánh cuộc một lần! Tôi bèn cắn răng đỡ Mao Khả Ngọc đi theo hướng của A Linh.

Thật may là Mao Khả Ngọc không nhìn thấy nhưng vẫn còn đi đường được, nếu phải cõng hắn đi trong tuyết… chắc cái mạng già của tôi toi mất!

Thật ra tình cảm giữa A Linh và Mao Khả Ngọc vô cùng sâu sắc, ít nhất tôi cảm thấy A Linh đối với Mao Khả Ngọc là như vậy. Mặc dù Mao Khả Ngọc lớn hơn A Linh mười mấy tuổi, nhưng trong lòng A Linh, Mao Khả Ngọc vừa là sư phụ, vừa là anh, là bạn, lại vừa là người yêu… Cô ta đối với Mao Khả Ngọc gần như là kiểu bệnh hoạn không muốn rời xa.

Có lẽ tất cả đều do có liên quan đến thân thế của A Linh. Từ nhỏ A Linh đã bị cha mẹ bỏ rơi, cha mẹ nuôi của cô ta nhận nuôi cô ta cũng là vì “tích đức”. Cái gọi là tích đức chính là cặp vợ chồng không có con, muốn nhận nuôi một đứa trẻ để tích chút âm đức, để mình cũng sớm có con.

Ban đầu cha mẹ nuôi của A Linh đối xử với cô ta khá tốt, nhưng sau khi bọn họ có con của mình rồi thì tất cả đều thay đổi. Con người mà, ai cũng có phần ích kỷ, có con của mình rồi thì dĩ nhiên mọi thứ đều nghiêng về phía con ruột hơn. Đừng nói là tốt với A Linh như trước, chỉ cần chi tiêu cho ăn, ở, mặc vẫn như bình thường đã là tốt lắm rồi.

Sau đó cha mẹ nuôi không muốn nuôi con của người khác nữa, họ bán A Linh cho một đôi vợ chồng cũng cần “tích đức” lấy ba mươi nghìn tệ. Từ đó, A Linh phải trải qua cuộc sống không ngừng

bị bán đi đổi lấy tiền... cho đến năm mười hai tuổi gặp được Mao Khả Ngọc.

Khi đó A Linh không còn nhỏ, cô ta không thể bị bán để làm vật "tích đức" nữa. Vì vậy, người cha mẹ nuôi cuối cùng bán cô ta cho một lão già ế làm vợ...

Lúc ấy A Linh chỉ mới mười hai tuổi, bởi vì suy dinh dưỡng trong một thời gian dài nên người gầy nhom, thoạt nhìn chỉ như đứa trẻ tám, chín tuổi. Cho nên lão già ế kia nghĩ mang cô ta về nuôi mấy năm trước, sau đó mới lấy làm vợ.

Nhưng lão không ngờ tới, buổi tối hôm A Linh bị lão mang về nhà, cô ta thừa dịp lão không chú ý mà chạy trốn. Khi đó, dù A Linh còn nhỏ, nhưng cô ta cũng hiểu hoàn cảnh hiện giờ của mình thế nào. Người khác mua cô ta để "tích đức" cũng được, nhưng bán cho lão già ế này để làm vợ ư? Cô ta không bao giờ chấp nhận!

Nhưng dẫu sao A Linh cũng chỉ là một đứa trẻ, cho dù cô ta có thông minh đi nữa, nhưng tiếc rằng chân ngắn không thể chạy nhanh, nên cô ta không chạy được bao xa đã bị lão kia đuổi kịp. Lão già ế vợ đánh đập A Linh ngay trên đường núi, muốn cô ta phải nhớ lâu, lần sau không dám chạy nữa.

Duyên phận là thứ mà ai cũng không nói rõ được. Đêm đó, Mao Khả Ngọc không biết vì sao lại xuất hiện trên đường núi đó... Hắn cứu A Linh từ trong tay lão già ế kia, rồi hỏi cô tại sao lại bị đánh thê thảm như vậy.

Lúc ấy A Linh không quen biết Mao Khả Ngọc, nhưng số phận đã định. Cô ta biết người đàn ông này có thể cứu mình, kết thúc những tháng ngày khốn khổ không ngừng kia.

Hỏi rõ tình huống, Mao Khả Ngọc nhìn lão già ế vợ và nói: "Thằng già chết tiệt, tuổi tác của cô bé có thể làm cháu gái mày đấy. Mày không biết xấu hổ hả?!"

Lão ta nghe vậy liền giận dữ, nói: “Liên quan quái gì đến mày, con nhóc này được tao dùng hai mươi nghìn để mua về. Mày mau cút đi, nếu không tao...” Nhưng lão mới nói được một nửa đã cảm thấy cổ họng mình chợt lạnh, cúi đầu nhìn, thì ra cổ họng lão đã bị Mao Khả Ngọc cắt đứt.

Hóa ra từ hồi đó Mao Khả Ngọc đã thích cắt cổ người khác rồi! Chẳng trách hắn dùng chiêu này thuận tay như vậy. Sau đó Mao Khả Ngọc cúi người xuống hỏi A Linh: “Sợ không?”

A Linh lắc đầu nói: “Không sợ, chỉ tại tôi sức yếu, nếu không tôi cũng có thể giết lão.”

Mao Khả Ngọc nghe vậy thì suy tư, hắn nhìn xoáy vào A Linh một lúc lâu...

CHƯƠNG

ẨN CƯ LÁNH ĐỜI

Bắt đầu từ đêm đó, A Linh là đồ đệ của Mao Khả Ngọc, cũng là đồ đệ duy nhất của hắn. Sau đó hắn để A Linh dựa theo trí nhớ mà tự đến gặp những người cha mẹ nuôi trước kia, chấm dứt nhiều năm cái gọi là "công ơn nuôi dưỡng" của họ với A Linh.

Mao Khả Ngọc đúng là kẻ lòng dạ độc ác, nếu hắn muốn trả thù ai thì nhất định sẽ rất tuyệt tình... Trong trí nhớ của A Linh, kết cục của những người cha mẹ nuôi kia rất thảm, mấy người nhà họ đều lần lượt qua đời một cách kỳ lạ vì đủ lý do ngoài ý muốn và vào cùng một thời gian.

Từ đó về sau, A Linh sống cùng Mao Khả Ngọc, đi theo hắn vào Nam ra Bắc, làm đủ chuyện xấu xa... Ở trong thế giới của cô ta không có cái gọi là thị phi đúng sai, chỉ cần là chuyện sư phụ muốn làm thì đó là điều đúng, ngược lại là sai.

Lúc này, chuông đồng trên người A Linh đánh thức tôi từ trong ký ức tàn hồn của cô ta, làm tôi không thể không trở về hiện thực lần nữa, đó là tôi không chỉ đang lạc đường trong băng tuyết, mà còn phải đỡ một kẻ mù là Mao Khả Ngọc... Và người dẫn đường phía trước chính là A Linh đã biến thành xác sống.

Tôi chưa bao giờ nghĩ ba chúng tôi sẽ có lúc bi thảm như vậy,

càng chưa từng nghĩ tới tôi và Mao Khả Ngọc có thể chắp vá thành một đội.

Có lẽ phải chiều theo tốc độ của hai người chúng tôi nên cứ đi một lúc, A Linh lại dừng lại, thỉnh thoảng còn phải quay về vài bước... Tôi luôn tò mò về việc nếu A Linh chạy hết tốc lực có thể nhanh đến thế nào? Vì sao hai chúng tôi đã đi gần ba tiếng mà vẫn không trở về được chỗ ban đầu lúc cô ta bắt tôi?

Ngay lúc tôi thấy vừa mệt vừa đói, đột nhiên tôi nghe được hai tiếng chuông đồng tương tự nhau vang lên, tôi mừng rỡ. Một tiếng chuông khác không cần nói, chắc chắn chính là nửa chuỗi chuông còn lại trong tay Đinh Nhất!

Mao Khả Ngọc nghe thấy cũng sững sờ, có lẽ hắn không biết vì sao lại có một chuỗi chuông đồng khác? Thế là tôi vừa nhanh chóng đỡ hắn đi về hướng tiếng chuông kia, vừa giải thích: "Chuỗi chuông kia bị Đinh Nhất chém đứt thành hai khúc..."

Mao Khả Ngọc nghe xong thì gật đầu nói: "Thảo nào..."

Đinh Nhất và lão Triệu nhanh chóng xuất hiện ở trong khu rừng phía trước, xem ra bọn họ cũng nghe được âm thanh của nửa chuỗi chuông trên người A Linh nên mới tìm tới... Nhưng vừa nhìn thấy bọn Đinh Nhất, A Linh đang đi tuốt phía trước đột nhiên tru lên như dã thú, dường như muốn uy hiếp không cho họ đến gần chúng tôi.

Tôi thấy vậy thì than thở: "Bây giờ mặc dù A Linh có thể bảo vệ mày, nhưng vẫn không biết phân biệt thị phi..."

Mao Khả Ngọc nhẹ nhàng gọi A Linh: "A Linh... Tới đây!"

A Linh nghe xong lập tức thôi gào thét, ngoan ngoãn chạy về bên cạnh chúng tôi. Cảnh này làm bọn Đinh Nhất phải ngây người, chắc họ không ngờ tới việc A Linh đã biến thành xác sống mà lại có thể hiểu tiếng người.

Lão Triệu bước nhanh đến bên cạnh tôi, mặt anh ấy đầy lo lắng hỏi tôi: “Thế nào rồi? Cậu không bị thương chứ?”

Tôi lắc đầu: “Trừ mấy vết va đập xanh tím trên đùi thì mọi thứ đều tốt ạ… Thật ra A Linh cũng không muốn làm hại em, chúng em…”

Lúc này lão Triệu mới nhìn sang Mao Khả Ngọc: “Mắt hắn làm sao thế?”

Tôi thật thà nói: “Có thể là bị cành cây làm bị thương, em chỉ mới băng bó đơn giản cho hắn, trên người anh có thuốc không?”

Lão Triệu nghe vậy, nhanh chóng mở chiếc khăn quàng cổ tôi đã băng trên mặt Mao Khả Ngọc ra, muốn kiểm tra vết thương của hắn. Nhưng chỉ nhìn qua thôi anh ấy đã lặng ngắt, có lẽ anh ấy cũng đoán giống như tôi, xem ra mắt của Mao Khả Ngọc sợ là hỏng thật rồi.

Mao Khả Ngọc vẫn bình tĩnh hỏi: “Nghiêm trọng lắm à?”

Lão Triệu lắp bắp: “À… Vẫn, tạm ổn, trước hết tôi đắp cho anh một ít thuốc bột giúp cầm máu nhanh thử xem sao…”

Tôi thầm cười khổ, thật ra bản lĩnh lừa người khác của lão Triệu cũng chẳng ra sao. Chẳng phải bác sĩ vẫn thường xuyên nói dối người bệnh đấy à? Sao mà nói dối cũng sứt sẹo như vậy chứ?

Có lẽ Mao Khả Ngọc cũng đã đoán ra được mắt hắn không thể chữa khỏi, vì vậy hắn gật đầu, nói: “Được rồi, xem ra mắt tôi mãi mãi không thể nhìn thấy được nữa…”

Nhất thời, bầu không khí trở nên lúng túng, tôi và lão Triệu cũng không biết nên nói gì để an ủi Mao Khả Ngọc. Ngược lại, Đinh Nhất nói thẳng: “Mày bắt đầu luyện thính lực từ bây giờ cũng không muộn đâu.”

Đúng là tâm lý chịu đựng của Mao Khả Ngọc vô cùng mạnh mẽ,

nếu không hắn chắc chắn sẽ bị câu nói của Đinh Nhất làm cho tức đến mức chảy máu trong rồi.

Bây giờ tất cả những yếu tố không an toàn đều đã kiểm soát được, nhưng đồng thời chúng tôi lại phải đối mặt với một hoàn cảnh khó khăn khác, đó chính là tiếp theo nên làm gì? Lúc trước Mao Khả Ngọc kiên quyết dẫn Paul và Louis đi, nhưng bây giờ hắn đã bị mù, A Linh lại biến thành như vậy… Chẳng lẽ dự tính ban đầu của hắn vẫn không thay đổi ư?

Tôi nhìn A Linh giống như con chó nhỏ đứng bên cạnh Mao Khả Ngọc, thầm nghĩ nếu như Mao Khả Ngọc đưa A Linh về thì liệu có cách gì có thể cứu cô ta không nhỉ? Vì vậy tôi là người đầu tiên phá vỡ cục diện bế tắc: "Nếu đưa A Linh về tập đoàn Thái Long… các người có cách gì cứu cô ta không?"

Mao Khả Ngọc hơi trầm tư, sau đó nặng nề nói: "Không thể đưa A Linh trở về…"

Tôi nghe vậy thì sững sờ, thật không ngờ Mao Khả Ngọc lại có thể nói ra những lời như vậy? Tôi nghi ngờ hỏi hắn: "Tại sao? Chẳng phải tập đoàn Thái Long các người có rất nhiều nhân viên nghiên cứu à? Chẳng lẽ bọn họ không có tiến triển gì về lĩnh vực này trong bao nhiêu năm nay?"

Kết quả, Mao Khả Ngọc lắc đầu nói với vẻ đầy kiên quyết: "A Linh không thể trở về, nếu không nó sẽ bị mang đi làm thí nghiệm ngay."

Tôi thấy ông cụ non Mao Khả Ngọc này cuối cùng cũng nói thật, bèn nhìn về phía hai người Paul và Louis, quả nhiên thấy sắc mặt hai người họ cũng trở nên rất khó coi…

"Nhưng với dáng vẻ này của cô ta thì bệnh viện thông thường không nhận chữa trị đâu." Lão Triệu ở bên cạnh chen miệng vào.

Mao Khả Ngọc cười lạnh lùng: "Vốn cũng không cần chữa trị…

Nó đã là một người chết, còn cần thiết chữa trị ư?"

Lúc này Louis giật mình nói: "Nhưng cũng không thể để cô ta ở trong tình trạng này mãi được."

"Có gì mà không được? Chỉ cần tôi có thể khống chế nó, đảm bảo nó không nổi điên rồi cắn người bậy bạ là được." Mao Khả Ngọc đốp lại.

Tôi nghe ra được ý trong lời này của Mao Khả Ngọc, bèn hỏi đến cùng: "Ý của mày là… tất cả mọi người đều không trở về tập đoàn Thái Long?"

Mao Khả Ngọc bất đắc dĩ cười khổ, nói: "Tập đoàn không bao giờ nuôi kẻ vô dụng, bây giờ tao đã mù, nếu lại mang A Linh về cùng nữa, không những không bảo vệ được nó, mà có khi ngay cả tao cũng bị đuổi đi... Như vậy thì thà tao đưa nó đi ẩn cư ở nơi hẻo lánh nào đó. Đến khi nào... trước khi tao chết, tao sẽ đích thân chấm dứt cuộc sống của nó, đưa nó đi cùng."

CHƯƠNG

THUỐC CẤM

Tôi nghe hắn nói vậy thì chỉ vào Paul và Louis, rồi hỏi Mao Khả Ngọc: "Vậy bọn họ thì sao? Mày cũng không muốn giao cho tập đoàn Thái Long nữa ư?"

Mao Khả Ngọc lắc đầu đáp: "Mày cảm thấy tao như thế này còn có thể quan tâm đến bọn họ ư? Nếu như họ đồng ý, cũng có thể cùng bọn tao tìm chỗ ẩn cư lánh đời... Nếu như không muốn, vậy thì để bọn họ đi cùng bọn mày đi."

"Nhưng tập đoàn Thái Long sẽ dễ dàng bỏ qua cho bọn mày như vậy ư?" Tôi vô cùng nghi ngờ về điểm này.

Mao Khả Ngọc nghe tôi hỏi thì sắc mặt hơi cứng lại, sau đó khẽ thở dài: "Điều này cũng đơn giản thôi, chỉ cần chúng mày giúp bọn tao một chuyện, tao bảo đảm sau này tập đoàn Thái Long sẽ không tìm và gây phiền phức cho chúng mày nữa và cũng sẽ không tìm bọn tao..."

"Giúp thế nào?" Tôi hỏi.

Mao Khả Ngọc mò mẫm trên cổ mình rồi móc ra một mặt dây chuyền, tôi cẩn thận quan sát thì thấy đó là chiếc USB nhỏ. Hắn giật mạnh sợi dây chuyền xuống rồi đưa cho tôi: "Thứ bên trong USB này đủ để đánh đổ tập đoàn Thái Long, chặt đứt tất cả mắt

xích tài chính cũng như con đường làm ăn phi pháp của họ ở nước ngoài. Chỉ cần tập đoàn không có sự ủng hộ về tài chính nữa thì nó sẽ bị các tổ chức quốc tế khác xâu xé rất nhanh."

Tôi không tin tưởng hỏi lại: "Chỉ đơn giản như vậy thôi ư?"

Mao Khả Ngọc cười lạnh: "Đơn giản ư? Cái này không đơn giản chút nào đâu, bởi mày nhất định phải giao chiếc USB này cho người hoặc tổ chức có thực lực lật đổ được tập đoàn. Nếu không, một khi để bọn họ biết vật này nằm trong tay mày, nửa đời sau của mày sẽ luôn phải sống trong sự trốn chạy..."

Tôi nghe vậy thì hơi bực mình: "Đây chẳng phải là cuộc sống của mày sao? Sao lại thành của tao chứ?"

Mao Khả Ngọc cười đểu: "Đó là bởi vì tao đã chết trên dãy Alpes mênh mông này rồi..."

Tôi chưa hiểu nên hỏi lại: "Ai bảo vậy?"

Mao Khả Ngọc vô sỉ trả lời: "Chính mày đấy!"

Tôi lập tức hiểu ý của thằng cụ non này, hóa ra hắn muốn tôi tuyên bố với bên ngoài là hắn và A Linh đã chết trên núi tuyết, cứ như vậy thì tập đoàn Thái Long cũng không lãng phí sức lực mà đi tìm hai người đã chết.

Nhưng tôi nhanh chóng nghĩ đến một vấn đề thực tế, tôi bèn nói với Mao Khả Ngọc: "Chẳng lẽ những kẻ trong tập đoàn Thái Long đều là kẻ ngu ư? Bọn họ dựa vào đâu mà tin lời tao?"

Mao Khả Ngọc khẽ cười, đáp: "Chính bởi lời từ miệng mày nói ra mới có độ tin cậy cao... Đừng quên trước khi vào núi chúng ta có quan hệ đối địch, vì vậy đương nhiên người của tập đoàn sẽ không tin mày có thể che chở cho tao. Hơn nữa, họ cũng không biết những chuyện đã xảy ra trong núi tuyết. Với sự hiểu biết của tập đoàn về tao, nếu tao không chết thì nhất định sẽ mang siêu

chiến sĩ về cho bọn họ."

Mặc dù tôi không biết vì sao Mao Khả Ngọc lại tự tin như vậy, nhưng tôi cảm thấy đã đến nước này, ắt hẳn hắn sẽ không cần phải lừa tôi...

Sau đó mấy người chúng tôi ăn lót dạ đơn giản rồi tìm một nơi có thể tránh gió để qua đêm, nhưng tìm mãi mà vẫn không tìm được nơi nào thích hợp. Cuối cùng, đoàn người chúng tôi chỉ còn cách là trở về cái hang tuyết A Linh đã đào trước đó để qua đêm.

Trong suốt thời gian đó, A Linh vẫn luôn ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Mao Khả Ngọc, mặc dù có những lúc cô ta chạy đi xa, nhưng chỉ cần Mao Khả Ngọc rung nhẹ chuỗi chuông đồng, cô ta sẽ ngoan ngoãn chạy trở về.

Đêm hôm đó là một đêm dài đằng đẵng, bởi mọi người chúng tôi đều biết, chỉ cần trời sáng là chúng tôi phải mỗi người mỗi ngả. Thật ra thì tôi vẫn luôn vô cùng tò mò, không biết vì sao Mao Khả Ngọc cứ "khăng khăng một mực" trung thành với tập đoàn Thái Long kia như vậy?

Tôi cảm thấy Mao Khả Ngọc không hề ngu ngốc hơn Hàn Cẩn, Hàn Cẩn cũng có thể thấy rõ mọi chuyện thì Mao Khả Ngọc không thể nào không nhìn thấu, cho nên hắn không phản bội tập đoàn Thái Long ắt hẳn là có lý do riêng của mình.

Nghĩ vậy, tôi khẽ hỏi Mao Khả Ngọc: "Mao đại sư, mày xem, ngày mai chúng ta mỗi người mỗi ngả rồi. Tao đoán sau này cũng không còn cơ hội gặp mặt nữa. Thật ra tao có một vấn đề luôn nghĩ không ra..."

"Nói đi!"

Tôi sắp xếp lại câu từ một chút rồi nói: "Thật ra thì tao cũng khá thân với Hàn Cẩn, tao biết cô ta cực kì muốn thoát khỏi sự khống chế của tập đoàn... Mà mày là người có năng lực hơn cô ta,

tại sao cứ ở lại đó mãi vậy?”

Mao Khả Ngọc nhìn chăm chú vào đống lửa trước mặt không nói lời nào, một lúc lâu sau hắn mới nói với tôi một cách mơ hồ: “Tao cũng giống những tiến sĩ và chuyên gia kia, cũng mắc bệnh nan y.”

Mặc dù trước đó tôi đã từng nghi ngờ Mao Khả Ngọc cuồng nhiệt với kế hoạch siêu chiến sĩ như vậy, rất có thể là vì hắn giống như những chuyên gia đã chết kia, đều muốn thông qua thí nghiệm này để tìm ra cách có thể chữa khỏi bệnh nan y. Nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị tôi phủ định, bởi tôi không tin một người khỏe mạnh như vậy sẽ mắc bệnh khó chữa gì!

Mao Khả Ngọc thấy tôi không nói gì, cũng biết là tôi rất ngạc nhiên, hắn bèn cười khẽ và nói: “Sao vậy? Không tin à?”

Tôi lắc đầu: “Mày lừa quỷ chắc? Nào có ai mắc bệnh nan y mà lợi hại như vậy?”

Mao Khả Ngọc lấy từ trên người ra một lọ thuốc màu trắng ném cho tôi: “Còn nhớ cái này không?”

Tôi nhận lấy và mở ra nhìn thì thấy bên trong chính là viên thuốc màu trắng mà hai lần trước hắn cho tôi uống.

Tôi hơi ngạc nhiên nói: “Đây không phải là thuốc trị cảm sao?”

“Mày đúng là rất dễ bị lừa...” Mao Khả Ngọc cười lắc đầu.

Tôi nghe vậy thì hơi nổi giận: “Sao mày chẳng bao giờ nói được một câu nói thật thế? Đây rốt cuộc là thuốc gì?”

Cuối cùng Mao Khả Ngọc cũng ngừng cười: “Đây là một loại thuốc cấm có thể nâng cao thể lực... Uống nhiều không có ích gì mà uống ít không có hại.”

Tôi đột nhiên lên giọng: “Mày dám cho tao uống thuốc cấm?”

“Bình tĩnh chút được không? Loại thuốc này cũng chỉ bị cấm

trong thi đấu thể thao thôi. Lúc đó cơ thể mày vốn không thể kiên trì thêm, cho nên tao đành phải cho mày uống hai viên...” Mao Khả Ngọc nói tỉnh bơ.

Tôi hơi nổi giận: “Thuốc này không có tác dụng phụ gì chứ?”

Mao Khả Ngọc nhún vai đáp: “Là thuốc thì ba phần độc, ai biết được... Mày chớ có được lợi rồi còn khoe mẽ nhé? Bây giờ ở bên ngoài không mua được loại thuốc này đâu. Một lọ thuốc này tao cũng chỉ dám uống ít một thôi đấy.”

Lúc này lão Triệu cầm lấy lọ thuốc, xem xét một lúc rồi nói: “Anh dùng loại thuốc này lâu dài là đang hao mòn mạng sống của mình. Một khi ngừng thuốc... có lẽ nội tạng của anh sẽ nhanh chóng xuất hiện hiện tượng suy kiệt.”

“Có lẽ anh nói đúng... Dù sao bây giờ cũng chẳng hề gì, tôi cũng không muốn sau khi tìm ra cách chữa bệnh nan y rồi lại phải nghĩ cách khôi phục lại thị lực, sống như vậy mệt mỏi quá! Số phận đã được trời định trước, chết sớm thì siêu sinh sớm...” Mao Khả Ngọc nói với vẻ mặt lạnh nhạt.

Tôi không ngờ Mao Khả Ngọc cũng có ngày nhìn thoáng như vậy, xem ra trước kia tôi vẫn không hiểu hết về hắn!

CHƯƠNG

ĐÓI KHỔ LẠNH LẼO

Lúc này lão Triệu đột nhiên nói với Mao Khả Ngọc: “Cho tôi hai viên thuốc kia, quay về tôi sẽ nghiên cứu thành phần của nó thế nào, có lẽ có thể điều chế thêm cho anh.”

Mao Khả Ngọc không hề do dự mở nắp hộp thuốc lấy ra hai viên đưa cho lão Triệu, nhưng đồng thời hắn cũng cảnh báo: “Đây là đồ phạm pháp, tự anh phải cẩn thận đấy.”

Lão Triệu tỏ vẻ không quan trọng: “Yên tâm, tôi biết rõ. Việc quản lý dược phẩm trong nước hiện nay chưa nghiêm khắc như ở nước ngoài đâu...”

Mao Khả Ngọc chỉ cười mà không nói gì nữa, xem ra hắn hiểu khá rõ chuyện thuốc cấm này, đây chính là loại thuốc tăng thể lực do tập đoàn Thái Long tự điều chế. Bởi vậy, chỉ cần hắn rời khỏi tập đoàn Thái Long, hắn sẽ không lấy được loại thuốc này nữa, nên Mao Khả Ngọc mới phải uống dè dặt như thế.

Sau khi cân nhắc suốt một đêm, cuối cùng Paul và Louis quyết định đi cùng Mao Khả Ngọc. Mặc dù đây không phải lựa chọn đáng tin cậy, nhưng so với việc đi đến đâu cũng bị người ta nhìn như quái vật, thì ít nhất cũng có thể được sống tự do một chút…

Ba chúng tôi tất nhiên sẽ tôn trọng quyết định của họ, có lẽ chỉ

có cách sống lén lút trên thế giới này… mới là kết cục tốt nhất cho bọn họ! Chỉ là không biết chúng tôi có thể giúp bọn họ nói dối chuyện này không.

Lúc này trời cũng dần dần sáng, đã đến lúc chúng tôi phải đi! Ba chúng tôi đương nhiên muốn quay lại đường cũ để về, còn nhóm Mao Khả Ngọc sẽ đi về phía Nam, xuyên qua biên giới Thụy Sĩ, nhập cảnh vào Ý.

Đừng thấy Mao Khả Ngọc nói nhẹ nhàng như thế, nhưng chúng tôi biết con đường đó không dễ đi, một người thì trên danh nghĩa đã chết, một người thì chết đi sống lại, lại thêm hai người không có thân phận… Trong xã hội mà thông tin lưu truyền chóng mặt như hiện nay, có lẽ nhóm bọn họ đi đến đâu cũng sẽ gặp vô vàn khó khăn.

Nhưng chẳng còn cách nào khác, đây chính là con đường mà bọn họ đã chọn, có khó cũng phải đi tiếp…

Lúc hai nhóm chúng tôi bắt đầu tách ra, đột nhiên Mao Khả Ngọc nói một câu khó hiểu: “Sau khi chúng ta chia tay, trong vòng hai tiếng đồng hồ phải cố gắng đi nhanh nhất có thể…”

Tôi không hiểu hỏi: “Ý gì?”

Hắn cười khoát tay nói: “Thiên cơ bất khả lộ…”

Tôi nhìn vẻ thần thần bí bí của hắn là biết không có chuyện gì tốt, mặc dù không đến mức hại chúng tôi nhưng chắc chắn là hắn muốn hù dọa chúng tôi!

Sau đó chúng tôi và nhóm Mao Khả Ngọc đi về hai hướng khác nhau. Đi được một lúc, tôi quay đầu nhìn lại, chỉ còn thấy bốn chấm đem đang đi về phía đỉnh núi tuyết…

“Câu nói sau cùng của Mao Khả Ngọc có ý gì vậy nhỉ?” Tôi vừa đi vừa hỏi Đinh Nhất.

Đinh Nhất lắc đầu: “Không biết, có điều chắc chắn không phải việc tốt, cho nên chúng ta vẫn nên đi nhanh lên.”

Tôi bị câu nói của Mao Khả Ngọc làm cho mơ hồ nên luôn nhìn chằm chằm vào đồng hồ, muốn xem sau thời gian đó sẽ xảy ra chuyện gì… May mà Đinh Nhất vẫn luôn thúc giục chúng tôi đi nhanh lên, nên trong vòng hai tiếng đầu, hành trình của chúng tôi cũng khá nhanh.

Không ngờ trong lúc tôi nhìn đồng hồ, thấy đến thời điểm cuối cùng, đột nhiên nghe một tiếng ùng ùng nặng nề truyền đến từ nơi xa… Đinh Nhất tập trung nhìn về phía đó, mặt lập tức biến sắc, hét lên với chúng tôi: “Chạy mau! Theo sát tôi! Tuyệt đối không được chạy sai hướng!”

Lúc đó trong lòng tôi thầm thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà Mao Khả Ngọc! Hóa ra hắn muốn cảnh cáo chúng tôi hai tiếng sau sẽ có tuyết lở! Mẹ hắn chứ, sao hắn không nói rõ ra đi? Còn con mẹ nó bảo chúng tôi đi nhanh lên! Chẳng may chúng tôi chết trong trận tuyết lở này thì ai đem tin bọn họ đã chết truyền ra ngoài hả?!

Sau đó, Đinh Nhất dẫn tôi và lão Triệu cấp tốc chạy theo con đường bên cạnh hướng tuyết lở, cuối cùng vào thời khắc sống còn, chúng tôi cũng thoát được trận tuyết ào ào như sóng thần kia… Nếu như không phải lúc đó tôi đã mệt đến tê liệt cả người, tôi nhất định phải quay lại đánh cho lão Mao Khả Ngọc kia một trận!!

Nhưng tôi biết Mao Khả Ngọc làm như vậy cũng có cái lý của hắn, cho chúng tôi một lý do hợp lý để thoái thác, và để cái chết của bọn họ hợp tình hợp lý. Cho dù tập đoàn Thái Long kia có đến đây kiểm tra, cũng có thể chứng minh chúng tôi không nói ngoa, vì nơi này thực sự đã từng xảy ra tuyết lở.

Đừng nhìn khi nãy tôi và và lão Triệu chạy như bay mà nghĩ là khỏe, bây giờ tôi và anh ấy đều tê liệt trên mặt đất, hai cái đùi xụi

xuống không nhấc lên nổi. Đinh Nhất nhìn đống tuyết còn đọng trên người chúng tôi, cũng chửi bậy một câu. Có lẽ ngay cả anh ta cũng thấy vừa rồi quá nguy hiểm, nếu như phản ứng chậm một chút thôi... mấy người chúng tôi coi như xong.

Buổi sáng đã không ăn gì, bây giờ còn liều mạng chạy một mạch như điên, tôi cảm thấy cả người vô lực một bước cũng không đi nổi nữa. Không còn cách nào, Đinh Nhất lấy miếng lương khô cuối cùng trên người anh ta ra, ba chúng tôi chia nhau ăn, sau đó nghỉ ngơi, nhờ đó tôi và lão Triệu mới có thêm ít sức để tiếp tục lên đường.

Trước đó khi đi cùng bọn Mao Khả Ngọc vào núi tuyết tốt xấu gì còn được no bụng, bây giờ thì hay rồi… Đường thì vẫn là quãng đường cũ, nhưng phải ôm bụng đói quay về. Tôi đã từng cố gắng nhớ lại, muốn tìm vị trí bọn Mao Khả Ngọc đã cất giữ đồ tiếp tế, nhưng tiếc rằng người chôn đồ làm tốt quá, lại không có bất kỳ dấu hiệu đánh dấu nào nên không thể tìm được.

Rơi vào đường cùng, chúng tôi đành nhịn đói tiếp tục đi, đúng là chịu đủ đói khổ lạnh lẽo! Bây giờ tôi chỉ mong trước khi chết đói chết rét có thể gặp được chú họ, chắc đến bây giờ họ cũng phải đuổi đến nơi rồi chứ?

Nhưng chúng tôi đi đến tận khi trời tối mà chẳng gặp được một người sống nào, chúng tôi đành phải tìm một chỗ tránh gió đốt đống lửa sưởi ấm. Bây giờ cách lúc ăn lương khô cũng đã sáu, bảy tiếng rồi, mấy người chúng tôi ngoài việc lặng lẽ nghe bụng sôi ùng ục thì cũng không còn cách nào khác.

Trước kia khi đi dã ngoại ngoài trời, Đinh Nhất còn có thể mang về chút thịt thú rừng, nhưng so sánh với nhóm bọn Mao Khả Ngọc vẫn có sự chênh lệch. Hơn nữa đây là núi tuyết, một cọng cỏ cũng không có chứ đừng nói đến thịt thú rừng, ngay cả sóc chúng tôi

cũng không nhìn thấy con nào!

Mặc dù tôi và lão Triệu đều đói bụng sôi ùng ục, nhưng có lẽ vì đêm qua không ngủ, nên chúng tôi dựa vào vách đá một lúc thì thiếp đi.

Tôi ngủ được một lúc bắt đầu nằm mơ, tôi mơ chú Lê ở nhà làm cho chúng tôi một bàn toàn thức ăn ngon! Nhưng không biết vì sao trước khi ăn, chú Lê lại bắt chúng tôi phải nói một câu “Cát tường”, nếu không thì không cho ăn!

CHƯƠNG

GẶP LẠI HỒ PHÀM

Tôi nhìn bàn thức ăn ngon lành kia vội cuống lên, nhưng lại không thể nào nói lời cát tường được… cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn chú Lê dọn cả bàn thức ăn đi.

"Chú Lê!" Tôi sốt ruột tỉnh lại từ trong mơ, thấy Đinh Nhất nhìn tôi chằm chằm như nhìn thằng ngốc, anh ta nói: "Khi về tôi sẽ nói cho sư phụ biết, cậu nhớ sư phụ nhiều đến mức nằm mơ cũng thấy sư phụ."

Tôi cười khổ lắc đầu: "Không phải! Tôi mơ thấy chú ấy làm cho tôi một bàn đồ ăn ngon! Kết quả là tôi chẳng động được một miếng nào! Anh nói xem có nên tức giận không?"

Lão Triệu bị tôi đánh thức dậy, cười phá lên: "Anh thấy cậu đói đến ngốc mất rồi hả?!"

Tôi duỗi lưng một cái, rồi đứng lên vận động cơ thể một chút: "Má! Áo lông của tập đoàn Thái Long này chất lượng không tồi, nhất định là có kỹ thuật bí mật gì bên trong…"

Lão Triệu cũng gật đầu, nói: "Bên trong bộ trang phục này hẳn là có thêm thứ gì đó, chứ không chỉ có lông không… Cậu nói xem nếu tổ chức đó có thể dùng trí thông minh vào việc tạo ra những món đồ có ích, thì có phải đã tạo được phúc lớn rồi không?!"

Tôi nghe xong bèn cười gượng và nói: “Ai biết được? Điểm quan trọng là bọn họ thích đi vào chỗ khó khăn, cứ nhất định phải theo đuổi những thứ không thiết thực, cuối cùng đến chết mới nhận ra bọn họ đã bỏ lỡ những điều tốt đẹp nhất trong cuộc sống.”

Mặc dù cơm có thể không ăn, đương nhiên chủ yếu là do không có để mà ăn, nhưng đường dưới chân vẫn phải tiếp tục đi… Nếu không ba chúng tôi sớm muộn gì cũng chết đói trong núi tuyết mênh mông này.

Vì để tôi và lão Triệu có thêm sức, Đinh Nhất chặt cho chúng tôi hai cành cây khô làm gậy chống… Nhưng cho dù như thế, tôi và lão Triệu vẫn mệt như chó.

Đi mãi đi mãi tôi nhận ra một chuyện, tôi ngẩng đầu hỏi Đinh Nhất: “Hướng đi của chúng ta có sai không? Về mặt thời gian đáng lẽ chúng ta đã quay về đến gần căn cứ kia từ lâu rồi chứ?”

Đinh Nhất điều chỉnh hơi thở một chút rồi nói: “Đại khái phương hướng không sai, có điều lúc chúng ta tránh tuyết lở đã lệch hướng so với lộ tuyến ban đầu, bởi vậy không nhìn thấy mấy căn lều lúc trước cũng là bình thường… Tôi nghĩ hẳn là chúng ta đã đi qua rồi.”

“A! Nếu không tìm thấy ba cái lều kia, có phải chúng ta sẽ chết đói ở đây không?” Tôi vội vàng bảo.

Đinh Nhất cười khẽ: “Cậu vẫn sợ chết thế à! Cậu đừng quên cậu có người quen ở Âm Ti, nếu bây giờ thật sự phải đến đó trình diện, chưa biết chừng còn nhận được chức quan gì ấy chứ!”

Tôi bực mình nói: “Tôi thèm vào! Ông đây còn chưa tiêu hết tiền trong ngân hàng đâu nhé! Sao có thể chết dễ dàng thế được? Nếu thực sự bất hạnh như thế, tôi nhất định chết cũng không đến Âm Ti báo danh, sau đó tiêu hết tiền trong ngân hàng rồi tính tiếp.”

Có lẽ Đinh Nhất cũng quá mệt rồi nên không nói hươu nói vượn

cùng tôi nữa, anh ta chỉ cười lắc đầu không nói tiếp. Thật ra, đến lúc này thể lực của cả ba chúng tôi đều đã tiêu hao đến mức cực hạn, mỗi chúng tôi đều đang tự mình cắn răng kiên trì đi về phía trước…

Lúc đó tôi còn rất hối hận, vì sao trước đó không đòi Mao Khả Ngọc cho thêm hai viên thuốc nhỏ màu trắng kia chứ? Nếu không lúc này chỉ cần một viên thôi cũng đủ để chúng tôi lấy lại tinh thần! Tuy trong tay lão Triệu có hai viên, nhưng anh ấy muốn dùng chúng để nghiên cứu thành phần, nếu tôi ăn rồi thì anh ấy không còn gì để nghiên cứu giúp Mao Khả Ngọc nữa.

Đang nghĩ lung tung, tôi mơ hồ nhìn thấy giữa trời tuyến mịt mùng phía xa xa hình như có một đoàn người đang đi về phía chúng tôi, có người đến! Trong lòng tôi lập tức vui mừng như điên, điều đầu tiên tôi nghĩ đến lúc đó chính là chú họ và mọi người đến cứu chúng tôi! Ba chúng tôi được cứu rồi!

Kết quả tôi kích động quá, mắt tối sầm lại hôn mê bất tỉnh…

Không biết tôi đã ngủ bao lâu, đến khi ngửi thấy mùi thức ăn trong không khí mới tỉnh lại, tôi cảm thấy xung quanh rất ấm áp, không giống như ở nhà cũng không phải trong lều… Thế là tôi vội mở mắt ra.

Không ngờ, khi tôi mở mắt, bóng dáng một người đàn ông quen thuộc lọt vào tầm mắt tôi. Lúc đó tôi vô cùng kinh ngạc, không ngờ lại có thể gặp được hắn ta, càng không ngờ rằng tập đoàn Thái Long còn giữ lại hậu chiêu sau lưng Mao Khả Ngọc.

Tôi kinh ngạc nhìn Hồ Phàm. “Anh… Hồ? Sao lại là anh?”

Hồ Phàm vẫn nở nụ cười công thức của hắn: “Làm sao? Nhìn thấy tôi bất ngờ như thế à? Dù sao chúng ta cũng là bạn cũ, vừa rồi chúng tôi còn cứu được các cậu trong đống tuyết…”

Trong lòng tôi chửi thầm má nó, sao lại bị bọn họ cứu được

chứ? Chú họ đi đến đâu rồi? Không phải vào thời điểm quan trọng xe lại tuột xích chứ!

Hồ Phàm thấy ánh mắt tôi không yên, bèn cười nói với tôi: “Cậu không cần sợ hãi, tôi không phải Mao Khả Ngọc, không hở ra một chút là chém chém giết giết! Tôi luôn thích dùng cách hòa bình để giải quyết vấn đề…”

Lúc này tôi đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng không thấy lão Triệu và Đinh Nhất trong lều, tôi đề phòng hỏi Hồ Phàm: “Hai người bạn của tôi đâu?”

Hồ Phàm cười to: “Yên tâm, hai người họ đang nghỉ ở lều khác… Cậu tỉnh rồi, ăn tạm thứ gì đó trước đi!”

Tôi thấy Hồ Phàm đưa cho mình một miếng thịt hun khói, tôi nuốt nước miếng rồi nói: “Anh dẫn tôi đi gặp hai người bạn của tôi đã, nhìn thấy bọn họ rồi tôi mới ăn được.”

Hồ Phàm rút tay về: “Xem ra cậu cũng không đói nhỉ! Nếu không đói thì thôi.”

Lúc đó tôi thực sự rất mệt mỏi, không muốn ra vẻ đáng thương với Hồ Phàm, bèn dứt khoát nói: “Anh không cần quanh co lòng vòng, muốn gì cứ nói thẳng! Nếu như hai người bạn của tôi có chuyện gì thì đừng hy vọng tôi đồng ý cái gì hết.”

Hồ Phàm thở dài: “Được! Bây giờ tôi đưa bọn họ đến đây, cậu, đúng là đồ không biết nói đùa…”

Nếu như không phải ở tình thế nguy hiểm, tôi thật sự muốn mắng hắn một câu: “Đùa cái con mẹ anh ấy mà đùa…!” Nhưng cuối cùng tôi vẫn nhịn được, đừng nhìn Hồ Phàm lúc nào cũng cười hi hi ha ha, thực ra hắn ta là một kẻ khẩu phật tâm xà, tuyệt đối là kẻ âm hiểm hơn nhiều so với Mao Khả Ngọc.

Không bao lâu sau, Đinh Nhất và lão Triệu bị hai người đưa từ

lều khác đến, thấy bọn họ không vấn đề gì, tôi mới thở phào.

Hồ Phàm cười nói với tôi: “Thế nào? Không lừa cậu chứ! Bây giờ có thể ăn chưa?”

Tôi không đợi hắn nói đến câu thứ hai đã cầm miếng thịt hun khói lên ăn như sói đói… Đừng nói chứ, chuyện ăn uống của tập đoàn Thái Long này tốt vô cùng, hay do tôi đói quá nên cảm thấy đây là miếng thịt hun khói ngon nhất trong đời tôi từng được ăn!

Cuối cùng tôi ăn đến mức sắp nôn ra mới dừng lại, như thể ăn bữa nay không có bữa mai vậy…

CHƯƠNG

NỬA THẬT NỬA GIẢ

Hồ Phàm thấy tôi ăn no rồi mới cười hỏi: “Bây giờ đã lại sức rồi chứ? Có thể kể mấy ngày nay các cậu đã gặp chuyện gì chưa? Những người khác của tập đoàn chúng tôi đâu?”

Nghe trọng điểm câu hỏi, tôi biết Hồ Phàm đến là vì chuyện này, nhưng không biết hắn ta đã hỏi lão Triệu và Đinh Nhất chưa, nhỡ tôi nói linh tinh không khớp với bọn họ thì coi như hỏng.

Nghĩ vậy, tôi vờ vô tình cố ý nhìn về phía lão Triệu và Đinh Nhất, thấy ánh mắt hai người họ đều kiên định, không hề hoảng loạn, sợ sệt, tôi lập tức vững tâm, tôi đoán chắc bọn họ cũng chưa nói gì, cho nên tôi khá yên tâm nói dối.

Có điều nội dung tổng thể thì không thể thay đổi, bởi vậy tôi vẫn kể lại chuyện khi chúng tôi vượt núi đi qua sông băng thì bị chết mười mấy người, dù sao thi thể vẫn còn ở đấy! Không tin bọn họ có thể đi tìm!

Còn chuyện căn cứ nghiên cứu bí mật kia, tôi nói nửa thật nửa giả, rằng chúng tôi thực sự đã tìm được nơi đó, nhưng kế hoạch thí nghiệm kia không giống như bọn họ đã tưởng tượng, cái gọi là kế hoạch siêu chiến binh từ đầu đến cuối chỉ là truyện hài mà thôi.

Những người Đức lần lượt tạo ra nhiều nhóm siêu chiến binh

nhưng đều thất bại, cuối cùng toàn bộ bị tiêu hủy. Sau khi chiến tranh thế giới thứ hai kết thúc, bọn họ vì muốn che giấu mọi chuyện đã giết hại hết các nhân viên trong khu thí nghiệm, đồng thời tiêu hủy toàn bộ những tài liệu liên quan đến thí nghiệm tạo nên siêu chiến binh.

Hồ Phàm nghe đến đó thì không quá tin lời tôi nói, dù sao bây giờ cũng không còn người nào của tập đoàn còn sống, hắn ta sẽ không dễ dàng tin lời người ngoài như tôi… Vì thế hắn truy vấn tôi chuyện Mao Khả Ngọc và những người khác đi đâu rồi?

Nghe Hồ Phàm nhắc đến Mao Khả Ngọc, tôi bèn cố ý lộ ra vẻ mặt chán ngán, tôi nói: “Đừng nhắc tới tên đó nữa được không? Cũng vì hắn làm ẩu mà suýt chút nữa đã hại chúng tôi chết theo, bây giờ hắn ta chết cũng là tự mình gieo gió gặp bão thôi! Không trách người khác được!”

Hồ Phàm rất ngạc nhiên: “Mao Khả Ngọc chết rồi? Sao lại có thể như vậy?”

Tôi nhún vai: “Thật ra lúc đầu tôi cũng không ngờ cái tên ‘tai họa’ đó lại cứ thế chết đi? Hơn nữa còn chết đột ngột… nhưng thực tế đúng là hắn đã chết thật. Mà này, hắn ta có chết hay không cũng đâu liên quan gì đến tôi? Các anh tin hay không thì tùy!”

Hồ Phàm suy nghĩ một lúc rồi nói: “Vậy cậu nói đi, bọn họ chết thế nào?”

Sau đó, tôi tiếp tục kể cho hắn ta nghe: “Chúng tôi thông qua thi thể của bảy nhà sinh vật học năm đó tìm ra được căn cứ thí nghiệm, mặc dù chúng tôi không tìm được siêu chiến binh nào, nhưng lại tìm thấy một con chó bị lây nhiễm một loại bệnh lạ. Lúc đó nó cắn một người trong đội của các anh, nhưng người đội viên kia không nói ra chuyện mình bị thương, hoặc cũng có thể anh ta không cảm thấy đau, nên chính anh ta cũng không biết mình bị con

quái vật kia cắn lúc nào… Kết quả đêm hôm đó khi tất cả mọi người nghỉ ngơi trong lều thì xảy ra chuyện. Đến lúc chúng tôi phát hiện trong trại có vấn đề, thì phần lớn người của các anh đã bị lây nhiễm. Trong đó có cả đồ đệ A Linh của Mao Khả Ngọc cũng bị cắn chết! Trong cơn thịnh nộ, Mao Khả Ngọc cầm súng săn bắn loạn. Tôi đã cảnh cáo hắn ta, làm vậy có thể dẫn đến lở tuyết. Nhưng hắn vì cái chết của A Linh mà chẳng nghe lọt tai lời khuyên nào cả! Tôi thấy cứ tiếp tục ở đó không phải là cách hay, nên ba chúng tôi vội vàng chạy về phía an toàn, không ngờ chưa đi được bao xa thì tuyết bắt đầu lở. Lúc đó tôi thấy Mao Khả Ngọc đã bắn gục hết những người bị lây nhiễm, còn bản thân hắn cũng bị tuyết lở vùi lấp. Cũng may mà ba chúng tôi chạy nhanh, nếu không cũng đã chôn thây dưới tuyết cùng hắn ta rồi.”

Hồ Phàm nghe tôi kể xong thì trầm ngâm không nói gì, có lẽ hắn đang phân tích xem tôi nói thật hay giả… Lúc đó tôi đã nghĩ kĩ, mặc kệ Hồ Phàm có tin hay không, tôi vẫn phải nói Mao Khả Ngọc bị chết do tuyết lở.

Qua một lúc lâu, hắn mới nói với vẻ âm u: “Chẳng lẽ các cậu không nghĩ cách để cứu anh ta sao?”

Tôi cười lạnh: “Hàng ngàn hàng vạn tấn tuyết phủ lên người hắn rồi, anh bảo chúng tôi phải cứu thế nào? Hơn nữa, tại sao chúng tôi phải cứu một người đã bắt cóc mình? Đầu óc tôi có vấn đề chắc?”

Hồ Phàm nghe tôi nói vậy thì cười khan hai tiếng, nói: “Tôi tin lời cậu, có điều muốn chứng minh lời các cậu nói là thật với tập đoàn, thì nhất định các cậu phải đưa chúng tôi đi tìm thi thể Mao Khả Ngọc…”

Sắc mặt tôi cứng đờ: “Anh điên à? Làm sao tìm được? Có trời mới biết hắn ta bị tuyết đẩy đến đâu!”

Nhưng Hồ Phàm lại dùng giọng chắc chắn, nói: “Không, tôi tin rằng chỉ cần cậu muốn tìm thì nhất định có thể tìm được…”

Sau khi nói xong, hắn xoay người đi ra khỏi lều vải, chỉ còn lại ba chúng tôi nhìn nhau trừng trừng. Thật ra chúng tôi đều biết, với tình hình trước mắt chúng tôi rất không an toàn, vì sau này dù chúng tôi có tìm được thi thể Mao Khả Ngọc hay không, thì dựa theo thủ đoạn từ trước đến nay của tập đoàn Thái Long, cuối cùng cả ba chúng tôi đều sẽ bị giết để diệt khẩu, cho nên chúng tôi nhất định phải tìm cơ hội để chạy trốn trước…

Đương nhiên bây giờ phải tìm cách, vì ngay khi Hồ Phàm vừa bước ra khỏi cửa, lều của chúng tôi đã bị hai tên cao to lực lưỡng canh giữ. Cho dù Đinh Nhất có đánh lại được hai người đó, thì chẳng mấy chốc sẽ có một đám khác chạy đến.

Bởi vậy, chúng tôi muốn chạy cũng không phải bây giờ, phải đợi đến khi trời tối, mọi người đi ngủ yên rồi tính. Nhưng có một chuyện đáng mừng là bọn họ không giam riêng chúng tôi ra, xem ra Hồ Phàm vẫn coi thường ba chúng tôi.

Màn đêm buông xuống, Hồ Phàm có đến một lần, đưa túi ngủ cho chúng tôi, đồng thời còn dặn chúng tôi tối hôm nay nghỉ ngơi cho tốt, sáng ngày mai sẽ lên đường sớm để tìm thi thể đám người Mao Khả Ngọc.

Tôi cố gắng thể hiện là mình rất không tình nguyện, ngoài miệng không ngừng nói không muốn nhìn mặt gã Mao Khả Ngọc kia! Bởi vì mặc kệ Hồ Phàm có tin lời tôi hay không, tôi vẫn phải tỏ thái độ như vậy mới là bình thường, nếu không thì sẽ thành quá khác thường.

Lúc chuẩn bị ngủ, Đinh Nhất thì thầm với tôi và lão Triệu: “Lát hai người cứ yên tâm đi ngủ, đến nửa đêm tôi sẽ gọi dậy…”

Có câu này của Đinh Nhất, tôi yên tâm đi ngủ, dù sao chúng tôi

cũng cần có thể lực để chạy trốn vào nửa đêm, cho nên lúc này càng cần nghỉ ngơi thật tốt để dưỡng sức mới đúng!

Nhưng có một chuyện ba chúng tôi không ngờ đến là, chúng tôi lại ngủ một mạch đến tận hừng đông, ngay cả Đinh Nhất luôn luôn cảnh giác như vậy cũng đến lúc đó mới tỉnh lại. Chúng tôi lập tức hiểu ra Hồ Phàm đã giở trò gì đó, chắc chắn hắn đã động tay động chân với đồ ăn của chúng tôi.

CHƯƠNG

NHỮNG NGƯỜI KHÔNG CẦN NGỦ

Bảo sao hắn lại yên tâm để ba chúng tôi cùng ngủ một chỗ như thế? Hóa ra là đã chuẩn bị sẵn! Quả là tôi nói không sai, tên Hồ Phàm này còn nham hiểm hơn cả Mao Khả Ngọc.

Nhưng chúng tôi cũng không thể trở mặt với hắn ta vào lúc này, cho nên đành nhịn xuống, coi như không biết gì, tôi cảm thấy Hồ Phàm không có khả năng sẽ cho cả thuốc vào trong đồ ăn sáng! Nếu hắn ta làm như vậy thì làm sao chúng tôi dẫn đường cho bọn họ được?

Lúc ăn sáng, chúng tôi lén lút giấu ít lương khô, mấy thứ này cung cấp nhiều năng lượng, đợi chúng tôi nghĩ cách thoát khỏi đám Hồ Phàm này, thì chuyện ăn uống sau đó phải phụ thuộc vào đống bánh quy này hết.

Nhưng vấn đề lớn nhất trước mắt chính là làm thế nào để thoát khỏi bọn họ… Tôi thấy đoàn người này có khoảng mười người, hơn nữa tất cả đều là kẻ mạnh, có lẽ họ còn hung ác hơn ba mươi người của Mao Khả Ngọc ấy chứ.

Trên người những người này đều mặc áo lông có chất liệu giống chúng tôi, nhưng là màu xám đen, nên ba chúng tôi đi ở giữa giống như ba “Minions” nổi bật, gần như không có cơ hội để trốn

đi.

May mà đoạn đường này không ngắn, cho dù bọn Hồ Phàm có đẩy nhanh tiến độ thế nào cũng không thể đến đó trước khi trời tối được, bởi vậy chúng tôi có một buổi tối để tìm cách chạy trốn…

Đúng như tôi nghĩ, đến khi trời tối chúng tôi chỉ đi được ba phần năm lộ trình, ban đêm còn tiếp tục di chuyển trong núi tuyết là một lựa chọn không sáng suốt, bởi vậy Hồ Phàm không thể không dựng trại ở tạm một đêm rồi tính tiếp.

Lần này, ba chúng tôi đều để ý, không ăn đồ bọn họ đưa đến, vì có lẽ đây là cơ hội cuối cùng để chúng tôi có thể trốn đi. Không những thế, lần này chúng tôi cũng không ngủ, vì tôi sợ sẽ giống như đêm hôm qua, khi tỉnh lại thì trời đã sáng.

Nhưng không biết đám tay chân của Hồ Phàm đang làm gì? Đến tận nửa đêm mà đèn đuốc vẫn sáng choang, náo nhiệt không ngừng… Cuối cùng chúng tôi không nhịn được, tò mò nhìn ra bên ngoài, lại nhìn thấy tất cả những người kia đều đang ngồi bên đống lửa uống rượu tán gẫu, không có dấu hiệu định đi ngủ.

Tôi nhìn đồng hồ, đã gần ba giờ sáng, nếu như bọn họ còn không buồn ngủ, chỉ khoảng một tiếng nữa là trời sẽ sáng! Cuối cùng lão Triệu vỗ vỗ vai tôi rồi bảo: “Những người này có vấn đề, quay lại lều đã rồi nói sau.”

Tôi cũng giật mình, lập tức quay lại lều cùng với lão Triệu, sau đó thì thầm hỏi anh ấy: “Anh nhìn ra chuyện gì sao?”

Lão Triệu nói với tôi: “Cậu còn nhớ những người đi cùng Mao Khả Ngọc có điểm đặc biệt nào không?”

Tôi nghĩ một lúc rồi bảo: “Bọn họ không có cảm giác đau…”

Lão Triệu gật đầu: “Bây giờ anh nghi ngờ những người đi cùng Hồ Phàm này không cần ngủ.”

Tôi giật mình: “Không thể nào? Trên đời này làm gì có người nào không cần ngủ? Hơn nữa nếu không ngủ được không phải tuổi thọ sẽ bị giảm đi sao?”

“Đương nhiên là có người không cần ngủ, ví dụ như bệnh nhân bị tổn thương trung khu thần kinh sẽ xuất hiện tình trạng mất ngủ tương đối nghiêm trọng, anh nghi ngờ những người này nhất định đã bị tác động vào dây thần kinh quản lý giấc ngủ nào đó… Cho nên bọn họ về cơ bản là không cần đi ngủ. Còn bọn họ làm vậy có thể bị rút ngắn tuổi thọ hay không, chỉ có bản thân họ tự biết.”

Tôi nói với vẻ bất đắc dĩ: “Tập đoàn Thái Long đúng là điên rồi! Bọn chúng tạo ra loại nhân viên này có gì tốt chứ? Người thì không biết đau! Kẻ thì không cần ngủ! Như vậy có lợi ích gì? Chẳng phải bọn họ vẫn là người bình thường có máu có thịt sao? Thế chẳng phải chỉ là biện pháp bịt tai trộm chuông à…”

Lão Triệu lắc đầu, nói: “Có lẽ bọn chúng cho rằng dạng người như thế có khả năng tiếp cận cái gọi là siêu chiến binh.”

Nghe lão Triệu nói như vậy, tôi bèn nghĩ đến Paul và Louis, không biết hai người họ có phải cũng không cảm thấy đau và không cần ngủ không? Nhưng chỉ riêng việc bọn họ không cần ăn là đã đủ đáng sợ rồi! Làm gì có ai không cần ăn gì mà cũng sống được chứ?

Sự thật chứng minh suy đoán của chúng tôi không sai, khi nhìn thấy mặt trời lên, những người này lập tức đứng dậy dập tắt đám lửa, sau đó tinh thần tỉnh táo bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Ba chúng tôi lại bỏ lỡ một cơ hội chạy trốn, còn mất một đêm không ngủ. Trước đó tôi đã không quan sát kĩ đám tay chân của Hồ Phàm, bây giờ nhìn kĩ mới phát hiện hốc mắt bọn họ đều có quầng thâm nhạt, có lẽ đã rất lâu rồi không ngủ.

Thật không hiểu nổi tập đoàn Thái Long nghĩ cái gì, làm gì có người nào vĩnh viễn không cần ngủ chứ? Cho dù đầu óc của bọn họ không biết mệt mỏi, nhưng bộ khung thì cũng sẽ mệt mỏi chứ? Điểm này có thể nhận ra từ quầng mắt chuyển thành màu đen của bọn họ.

Chẳng trách Hàn Cẩn tìm đủ mọi cách để rời khỏi tập đoàn Thái Long, chắn hẳn cô ta biết rõ tổ chức này đáng sợ đến mức nào mới bất chấp tất cả để thoát khỏi bọn chúng… Tiếc là cuối cùng cô ta lại thất bại.

Trong mắt tôi, Hàn Cẩn thất bại là do cô ta không đủ độc ác! Trong tay cô ta rõ ràng có bí mật của tập đoàn Thái Long nhưng đều không phát huy được tác dụng. Còn cả Mao Khả Ngọc, sau khi biết chuyện mình sẽ gặp phải, lập tức không hề do dự vứt những thứ kia cho tôi.

Hắn ta biết rõ nếu giữ những thứ đó bên mình cũng không làm được chuyện gì, chỉ có đưa nó ra ngoài mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất, một lần đánh bại hoàn toàn tập đoàn Thái Long, đổi lại sự tự do vĩnh viễn cho bản thân.

Nếu như lúc đó Hàn Cẩn nhận ra được điều này, có lẽ bây giờ cô ta đã có thể sống cuộc sống mà mình muốn. Nhưng mặc kệ là thế nào, cho dù là vì báo thù cho Hàn Cẩn, hay vì không muốn tiếp tục dây dưa với tập đoàn Thái Long đi nữa… Thì tôi nhất định phải sử dụng cho tốt những thứ Mao Khả Ngọc đã đưa cho mình.

Trước khi xuất phát, Hồ Phàm thấy chúng tôi có vẻ mệt mỏi, bèn tò mò hỏi: “Sao thế? Đêm qua mấy vị ngủ không ngon à? Sao sắc mặt đều khó coi như vậy?”

Tôi hừ lạnh: “Còn không phải vì các người cứ làm ầm ĩ à! Chẳng lẽ bọn họ không cần đi ngủ? Cả đêm hò hét ầm ĩ. Làm sao người khác ngủ được?”

Hồ Phàm cười khẽ, nói: “À! Thật xin lỗi, tôi quên nói cho mọi người biết bọn họ không cần đi ngủ!”

Tôi cười lạnh: “Anh Hồ, anh có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc thì tập đoàn các anh đã chế tạo ra bao nhiêu loại người không bình thường như thế này không?”

Hồ Phàm nhún vai: “Có rất nhiều loại! Ngoại trừ nhóm người không cần ngủ, chúng tôi còn có những người có thính lực cực tốt, khứu giác tốt, thị lực đặc biệt tốt. Thế nào? Có muốn thử cảm nhận có được giác quan siêu cấp không? Có điều, tiếc là những dị năng này không thể xuất hiện trên cùng một cơ thể được, cho nên chúng tôi mới bức thiết phải tìm ra phương pháp tạo ra siêu chiến sĩ… Nhưng giờ xem ra mục tiêu của chúng tôi còn rất xa vời.”

CHƯƠNG

QUAY LẠI

Tôi nhìn thái độ của Hồ Phàm mà muốn ói, làm sao mà hắn ta lại nghĩ rằng tập đoàn Thái Long là một tổ chức vĩ đại được nhỉ? Xem ra, những người có thể hoàn toàn trung thành với tập đoàn Thái Long cũng không phải người bình thường!

Hồ Phàm thấy tôi không nói gì thì tỏ thái độ rất xem thường và nói: "Đây chính là điểm khác biệt giữa người với người, nếu như tất cả những người vĩ đại đều suy nghĩ không khác người bình thường, thì văn minh nhân loại sao có thể tiến bộ được?"

Tôi thấy hắn ta đúng là thay đổi cả một khái niệm, nếu như văn minh nhân loại cần những loại người như Hồ Phàm mới có thể tiến bộ, vậy thì quá bi ai, chỉ sợ dựa vào người như hắn, đến cuối cùng nhân loại sẽ đi vào con đường diệt vong!

Nhưng tôi lại không muốn ở đây tiếp tục uốn lưỡi tranh luận vô vị với hắn ta, dù sao tình thế bây giờ rất bất lợi cho chúng tôi, cho dù mục đích của tập đoàn Thái Long có điên rồ đến cỡ nào, thì trước hết chúng tôi cũng phải nghĩ cách giữ cái mạng nhỏ của mình đã.

Quãng đường còn lại cũng không dài, nếu tôi tính không sai, thì đến khoảng buổi trưa là chúng tôi sẽ đi đến chỗ chia tay với Mao

Khả Ngọc, cũng chính là nơi đã xảy ra trận lở tuyết kia. Chỉ có điều, không biết đến khi đó chúng tôi phải đưa Hồ Phàm đến chỗ nào tìm thi thể Mao Khả Ngọc.

Một đêm không ngủ khiến tôi nhanh chóng buồn ngủ rũ ra, lại thêm khung cảnh xung quanh chỉ là màu trắng đơn thuần, làm tôi vừa đi vừa muốn gục xuống tại chỗ. Đinh Nhất thấy tôi đã buồn ngủ quá rồi thì tìm Hồ Phàm, hy vọng hắn có thể dừng lại nghỉ, để tôi ngủ một lúc… Nếu không với tình trạng này, tôi cũng không thể tìm được thi thể nào!

Thế nhưng Hồ Phạm lại không quan tâm, hắn nói: “Không sao, sẽ để cậu ta ngủ đủ trước khi đi tìm, nhưng trước tiên chúng ta nhất định phải tìm được chỗ kia đã…”

Tôi biết có nói nhiều với tên này cũng vô ích, nên lôi kéo Đinh Nhất để anh ta không nói nữa, cùng lắm thì tôi cứ đi tiếp đã, còn sau đó tôi đi chậm thế nào thì là việc của tôi, dù sao tôi cũng không để hắn ta được như ý.

Dù dọc đường ba chúng tôi đều vắt óc suy nghĩ tìm cách trốn thoát, nhưng Hồ Phàm không phải Mao Khả Ngọc, hắn luôn luôn để mấy tên tay chân nhìn chằm chằm chúng tôi không rời.

May mà con dao thép của tôi không bị bọn chúng lấy đi lúc bị lục soát, tôi vẫn giấu nó trong ống giày… Hoặc cũng có thể bọn chúng cảm thấy một tên trói gà không chặt như tôi có cầm vũ khí cũng chẳng tạo ra nguy hiểm gì lớn.

Cho dù tôi đi chậm đến mức nào cũng chỉ có chừng mực, từ vị trí dưới chân có thể nhận ra, chúng tôi đã đến gần khu vực tuyết lở. Tôi chỉ tay về phía trước nói: “Bắt đầu từ chỗ này là khu vực phát sinh tuyết lở, nhưng vì diện tích quá lớn, lúc đó chúng tôi lại vội chạy, cho nên không nhìn thấy bọn Mao Khả Ngọc bị cuốn đến chỗ nào.”

Hồ Phàm làm một thủ thế với người bên cạnh, đoàn người lập tức dừng lại, đợi hắn ra chỉ thị tiếp theo. Đầu tiên, hắn ta lấy kính viễn vọng nhìn một lượt khu vực tôi chỉ, sau đó tiện tay chỉ một nơi tương đối bằng phẳng và nói: "Hạ trại ở chỗ đó trước, để cậu Trương nghỉ ngơi một đêm thật tốt, sớm ngày mai sẽ tiến hành lục soát nơi này!"

Những người này đúng là được huấn luyện rất tốt, sau khi bọn họ nghe một tiếng hiệu lệnh của Hồ Phàm, lập tức bắt đầu hành động, sau hơn một tiếng đã dựng xong toàn bộ lều trại.

Hồ Phàm chỉ vào một căn lều và nói với tôi: "Cậu Trương, cậu có thể đi nghỉ trước."

Tôi nhìn người ta phục vụ chu đáo như vậy còn có thể nói gì được nữa? Tôi đành cùng Đinh Nhất và lão Triệu đi vào nghỉ trong lều vải. Lúc đó còn cách trời tối một thời gian dài, ba chúng tôi không khách sáo, chui thẳng vào túi ngủ, ngủ bù.

Khi trời tối, Hồ Phàm đưa cơm tối đến cho bọn tôi, bọn tôi vẫn không ăn như tối hôm qua, sợ hắn ta bỏ thuốc mê trong đó. Nhưng nhịn đến sau nửa đêm, mấy người canh giữ ngoài lều vẫn không có dấu hiệu muốn đi ngủ.

Tôi đoán có lẽ bọn họ sẽ tiếp tục không ngủ, nên tôi bảo Đinh Nhất và lão Triệu: "Ngủ đi! Sáng mai tùy theo tình hình rồi hành động!"

Kết quả ba chúng tôi vừa nằm ngủ không được bao lâu thì nghe thấy tiếng rên đằng sau lều, Đinh Nhất lập tức cảnh giác ngồi dậy, tôi nhanh chóng đưa con dao thép cho anh ta.

Phía trước lều, những người kia vẫn đang cười đùa nói chuyện, không phát hiện ra phía sau lều vải có vấn đề. Nhưng ba chúng tôi lại vô cùng khẩn trương, không biết là ai ra tay với tên thuộc hạ của Hồ Phàm ở phía sau?

Lúc đó phản ứng đầu tiên của tôi là nghĩ đến chú họ, đến lúc này chắc họ cũng phải đuổi kịp chúng tôi rồi! Nhưng khi nhìn thấy con dao cong từ từ rạch lều vải ra, chúng tôi đều ngây cả người.

Ba chúng tôi đều rất quen thuộc với con dao này, không ngờ vào lúc quan trọng nhất lại là Mao Khả Ngọc đến cứu chúng tôi! Nhưng tôi nghĩ thì thấy không thể có khả năng này, vì hắn đã mù, không cần người khác cứu đã là tốt lắm rồi, sao có thể quay lại cứu chúng tôi?

Trong lúc ba chúng tôi đều đang nghi ngờ, thì khuôn mặt của Paul thò qua lỗ hổng trên lều vải. Đầu tiên hắn ta ra hiệu im lặng, sau đó ra hiệu cho chúng tôi mặc quần áo cẩn thận rồi đi cùng hắn ta.

Chúng tôi vội vàng lấy quần áo mặc vào, sau đó cầm theo những thứ thiết yếu rồi chui ra khỏi lều qua lỗ hổng Paul rạch ra. Khi chúng tôi ra ngoài, phát hiện đằng sau lều vải có ba tên nằm sõng soài ở đó, thảo nào những kẻ phía trước lại yên tâm ăn uống như thế! Hóa ra, Hồ Phàm đã phái ba người canh giữ phía sau lều vải.

Có điều chúng tôi phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này, với tính cách của Hồ Phàm, hắn nhất định sẽ cho người luân phiên đổi gác, cho nên chẳng mấy chốc sẽ có ba tên đến và phát hiện chuyện của ba tên kia, bởi vậy, chúng tôi nên nhanh chóng rời đi.

Vì sợ kinh động đến người của Hồ Phàm, tôi ra hiệu với Paul, hỏi hắn ta bọn Mao Khả Ngọc đâu? Paul chỉ về phía Nam của khu lều trại, sau đó ra hiệu bảo chúng tôi đi theo hắn ta.

Ba chúng tôi lập tức đi theo, nhanh chóng ra khỏi khu lều trại, bò lên một sườn dốc phủ tuyết… Nhìn thấy bọn Mao Khả Ngọc đang núp ở đó chờ chúng tôi!

Nghe tiếng chân của chúng tôi, Mao Khả Ngọc cười đắc ý, nói:

“Có bị dọa sợ không?”

Tôi thành thật trả lời: “Có, không ngờ Mao đại sư lại ra tay cứu giúp!”

Mao Khả Ngọc bảo chúng tôi nhanh chóng nằm sấp xuống, vì bọn Hồ Phàm sẽ nhanh chóng phát hiện ra chúng tôi biến mất. Quả nhiên, không lâu sau trong doanh trại đột nhiên ầm ĩ, có lẽ đám người thay phiên đã phát hiện chúng tôi chạy mất!

CHƯƠNG

CON ĐƯỜNG GẬP GHỀNH PHÍA TRƯỚC

May mà khi chúng tôi chạy trốn, Đinh Nhất đi sau đã xóa hết dấu chân của chúng tôi, có lẽ lúc này bọn chúng sẽ như con ruồi không đầu, không biết nên đuổi theo hướng nào!

Mao Khả Ngọc nói nhỏ với chúng tôi: “Trước tiên chúng ta cứ im lặng nấp ở đây đã, chờ xem bọn chúng đuổi theo hướng nào thì chúng ta chạy theo hướng ngược lại.”

Một lát sau, bọn Hồ Phàm quả nhiên đuổi về hướng chúng tôi đang nấp, có lẽ trong suy đoán của bọn chúng, chúng tôi chỉ có thể chạy đến hướng này! Sau đó Mao Khả Ngọc thì thầm: “Chúng ta cũng đi thôi…”

“Đi hướng nào?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Mao Khả Ngọc cười khẽ: “Đương nhiên là phía Nam! Bây giờ bọn Hồ Phàm nhất định không nghĩ đến chuyện chúng mày sẽ đi về phía Nam, tạm thời chúng mày cứ đi cùng bọn tao đến Ý đã rồi tính tiếp.”

Mặc dù không thoải mái, nhưng bây giờ cũng đành phải làm như vậy, vì chỉ có như vậy mới hoàn toàn thoát khỏi bọn Hồ Phàm. Trên đường, tôi hiếu kỳ hỏi Mao Khả Ngọc: “Sao chúng mày biết bọn tao sẽ bị Hồ Phàm bắt về đây?”

Mao Khả Ngọc nói: “Bởi vì Hồ Phàm là đội số hai đến tiếp ứng cho bọn tao…”

“Vậy sao mày không nói sớm?” Tôi tức giận.

Không ngờ, hắn lại mặt dày vô sỉ mà bảo: “Nếu như Hồ Phàm không gặp được chúng mày, làm sao hắn biết tao bị chết do tuyết lở?”

Tôi nhớ lại chuyện tuyết lở lần trước là do hắn tính kế, càng thêm tức giận: “Mày còn không biết xấu hổ mà nhắc đến tuyết lở! Mấy người bọn tao suýt chút nữa đã bị mày hại chết!”

Mao Khả Ngọc ra vẻ rất vô tội, nói: “Làm sao có thể? Tao đã tính thời gian rồi, với thể lực của chúng mày thì chắc chắn sẽ không gặp nguy hiểm.”

Tôi bị hắn ta chọc tức đến mức không biết phải làm gì, hóa ra chúng tôi vẫn luôn bị hắn ta xoay vòng, nhưng chẳng nói được gì hết, vì dù sao cuối cùng hắn vẫn quay lại cứu chúng tôi…

Lão Triệu thấy tôi tức đến không nói lên lời, bèn cười an ủi tôi: “Cậu có thể thay đổi cách nhìn một chút, chúng ta có thể đến Ý đi chơi một vòng mà phải không?”

Tôi bị anh ấy chọc cười: “Vậy tốt nhất chúng ta hãy cầu nguyện để đừng bị cảnh sát biên phòng Ý bắt được.”

Lộ trình sau đó khá thuận lợi, mặc dù không bị Hồ Phàm đuổi theo, nhưng đường cũng không dễ đi. May mà lần này đội ngũ không có nhiều người, ngoại trừ tôi và lão Triệu đi hơi chậm, những người còn lại đều tốt.

Ngay cả Mao Khả Ngọc đi phía trước chúng tôi, tuy mắt hắn không còn nhìn thấy, thế nhưng động tác vẫn không hề bị ảnh hưởng. A Linh hình như hơi khang khác so với khi chúng tôi chia ra, nhưng vẫn như con khỉ nhỏ chạy lung tung ở phía trước.

Mấy người bọn họ dường như không hề do dự về phương hướng, cứ thế bước đi… Nhưng ba chúng tôi lại hoang mang vô cùng. Nói thật, đi xuyên qua biên giới Ý không phải là lựa chọn tốt nhất của chúng tôi, nhưng là lựa chọn duy nhất hiện nay.

Nhưng sau khi sang đến bên kia chúng tôi phải làm gì? Bọn Mao Khả Ngọc đương nhiên có nơi mà họ muốn đến, còn chúng tôi cũng không thể cứ tiếp tục đi theo bọn họ như vậy được?

Lão Triệu đề nghị sau khi đến Ý, chúng tôi sẽ đến đại sứ quán Trung Quốc ở Ý, sau đó nói rõ chuyện chúng tôi bị người của tập đoàn Thái Long bắt cóc với đại sứ quán, đến lúc đó bọn họ sẽ liên hệ với Bạch Kiện và chú họ ở Thụy Sĩ, cứ như vậy chúng tôi sẽ hợp pháp quay về Trung Quốc.

Nhưng tôi lại cảm thấy làm như vậy không đáng tin cậy, nếu tôi nhớ không nhầm, đại sứ quán Trung Quốc nằm ở Milan, ba chúng tôi đâu thể đi bộ đến Milan được? Mà bây giờ trên người chúng tôi không có một đồng nào… Tôi cảm thấy chuyện này rất khó.

Nhưng Paul và Louis dường như cảm thấy đi theo Mao Khả Ngọc là một dạng hưởng thụ, hai người bọn họ dưới sự dạy dỗ của Mao Khả Ngọc đã học đi săn, có vẻ cuộc sống hoang dã của bọn họ sẽ không có vấn đề gì. Mà tình hình của A Linh hiện tại cũng không tiện đưa đến nơi đông dân cư sinh hoạt, cho nên tôi tin rằng Mao Khả Ngọc nhất định sẽ đưa đám người đó đến sống ở nơi hoang vắng…

Buổi tối, khi hai người Paul quay về, mang theo hai con chim không biết là chim gì về làm đồ ăn tối, chúng tôi tạm thời gọi nó là Dã. Mặc dù bọn Paul không cần ăn, thế nhưng lại rất thích săn bắn… Có lẽ chuyện này có liên quan đến thiên tính giết chóc trong người bọn họ!

Điều đáng mừng là hai người bọn họ không cố chấp và điên

cuồng, họ cam nguyện ẩn cư như người bình thường. Nhưng tôi cũng hơi lo lắng, sợ rằng ngày nào đó, bọn họ sẽ bị người có lòng cố tình tìm được…

Buổi tối, lão Triệu làm thịt gà nướng, anh ấy bỏ ra mấy túi gia vị mì tôm. Phải nói là, được ăn thịt gà rừng nướng vị thịt kho tàu, vị thịt bò, rồi ngồi ngắm núi tuyết mênh mông xung quanh như thế này… quả là một sự hưởng thụ đặc biệt.

Sau khi rời khỏi chỗ Hồ Phàm, chúng luôn đi mãi không nghỉ, may mà lúc đi chúng tôi có cầm theo túi ngủ, nếu không bây giờ phải ngủ trong tuyết như bọn họ rồi.

Những người khác còn được, không biết Mao Khả Ngọc có chịu được không. Nhưng hắn lại làm như không có vấn đề gì, vừa dựa lưng vào tảng đá là ngủ luôn! Tôi không nhìn ra hắn có điểm nào giống người mắc bệnh nan y!

Tuy ba chúng tôi nằm trong túi ngủ để ngủ thật, nhưng không có lều vẫn cảm thấy rất lạnh, khi trời sáng tôi còn cảm giác đầu rất đau. Lần này không chỉ có tôi, cả lão Triệu cũng bị chảy nước mũi. Xem ra ở đây chỉ có hai chúng tôi là người bình thường, còn lại đều là chiến binh sắt thép!

Sau đó tôi ăn mấy miếng lương khô, uống hai ngụm tuyết đun nóng cảm thấy khá hơn nhiều… Xem ra, nếu cứ tiếp tục thế này tôi cũng sắp bị luyện thành chiến sĩ mất.

Lúc này Mao Khả Ngọc đứng lên khởi động một chút, sau đó nói với tôi: “Tiếp tục đi về phía trước sẽ đến biên giới nước Ý, đến lúc đó bọn tao sẽ đi dọc theo biên giới hướng về phía Đông nước Áo… Chúng mày muốn tiếp tục đi theo bọn tao, hay đã nghĩ kĩ đến chỗ nào rồi?”

Tôi lập tức cảm thấy mơ hồ, nói thật đúng là chúng tôi không có khả năng đi theo bọn họ đến Áo, cũng chưa nghĩ ra nên đến đâu

thì tốt… Mao Khả Ngọc thấy tôi không nói gì thì thở dài bảo: “Nếu không chúng mày đến gặp cảnh sát biên phòng Ý xin giúp đỡ đi, nói chúng mày là du khách Trung Quốc đến Thụy Sĩ leo núi, vì lạc đường nên đi đến biên giới.”

“Sau đó thì sao? Bọn họ sẽ xử lý thế nào?” Tôi hỏi.

Mao Khả Ngọc suy nghĩ rồi bảo: “Có hai khả năng, một là sẽ đưa chúng mày về Thụy Sĩ… hai là giao chúng mày cho đại sứ quán Trung Quốc. Đương nhiên, nếu như chúng mày có thể thương lượng tốt với họ, bọn họ sẽ tôn trọng quyết định của chúng mày.”

CHƯƠNG

BIẾN CỐ ĐỘT NGỘT

Tôi cảm thấy tương lai chưa có gì chắc chắn, nhỡ đâu cả hai khả năng này đều không xảy ra, cảnh sát biên phòng Ý trực tiếp coi chúng tôi là tội phạm vượt biên rồi giam vào tù thì sao? Bây giờ trên người cả ba chúng tôi đều không có giấy tờ gì để chứng minh thân phận cả…

Nhưng lão Triệu lại tràn đầy lòng tin đối với đề nghị của Mao Khả Ngọc, mặc dù anh ấy không nói được tiếng Ý, nhưng anh ấy tin rằng cảnh sát có thể nói được tiếng Anh hoặc tiếng Đức? Anh ấy cảm thấy chỉ cần đối phương nói tiếng Anh và tiếng Đức, anh ấy có thể nói rõ tình hình của chúng tôi cho họ hiểu.

Con đường Mao Khả Ngọc dẫn chúng tôi đi vào biên giới Ý khá khó đi, người bình thường chắc chắn sẽ không chọn đường này, bởi vậy suốt dọc đường chúng tôi không gặp người dân địa phương nào. Đợi đến khi chúng tôi phải tách khỏi Mao Khả Ngọc, không biết phải đi bao lâu nữa mới gặp được người dân bản xứ đây?!

Nhưng trên đời không có bữa tiệc nào không tàn, nếu chúng tôi cứ tiếp tục đi cùng bọn họ, chỉ sợ sẽ mất công đi thêm nhiều chặng đường vô ích, đến lúc đó nếu gặp được cảnh sát Ý, sẽ phải tốn

nhiều nước bọt để giải thích chuyện làm thế nào mà chúng tôi có thể đi từ Thụy Sĩ đến biên giới xa xôi như thế.

Khi tách nhau ra, Mao Khả Ngọc cười nói với chúng tôi: “Lần này bọn tao sẽ đi thật, nếu như bị Hồ Phàm bắt lại, phải tự dựa vào bản lĩnh của chúng mày mà chạy trốn đấy!”

Tôi bảo bọn họ yên tâm! Bọn Hồ Phàm nhất định còn đang tìm loạn trong nội địa Thụy Sĩ, sao có thể đuổi đến Ý được! Mao Khả Ngọc chỉ cười mà không nói gì, khoát tay với chúng tôi rồi quay về hướng đi của mình.

Tôi nhìn theo bóng lưng Mao Khả Ngọc, cảm thấy bóng lưng ấy hơi cô đơn và hiu quạnh, chỉ tiếc là đến giờ chú họ vẫn chưa có cơ hội chính thức gặp Mao Khả Ngọc, nếu không, biết đâu chú ấy có thể giúp “thằng cháu” này nghĩ cách bảo mệnh thì sao?

Rất nhiều năm sau, tôi vẫn nhớ rõ bóng lưng kia của Mao Khả Ngọc, vì tôi biết sau này sẽ không còn cơ hội gặp lại hắn ta nữa…

Sau khi tách khỏi bọn họ, chúng tôi tiếp tục đi về phía Nam, bảy tám tiếng sau thì nhìn thấy một đường cái, lúc đó ba chúng tôi như nhìn thấy tia hy vọng… Bởi vì có đường thì sẽ “có người”.

Đúng như tôi nghĩ, một lúc sau trên đường có mấy chiếc xe ô tô chạy qua, nhưng khu vực này quá xa xôi, hơn nữa chúng tôi lại có đến ba người… Nên dù chúng tôi đã cản mấy chiếc, vẫn không có chiếc nào dừng lại.

May là trước khi trời tối hẳn có một chiếc xe đã dừng lại, nhìn kĩ thì đó là xe cảnh sát. Lúc đó với tôi thế nào cũng được, xe cảnh sát cũng không vấn đề! Dù sao đúng lúc chúng tôi cũng muốn tìm gặp cảnh sát.

Sau đó lão Triệu dùng tiếng Anh và tiếng Đức nói chuyện với đối phương, nhưng rất không may là cả hai cảnh sát trên xe đều không thạo cả hai thứ tiếng đó, cho nên lão Triệu nói tràng giang

đại hải, thậm chí còn dùng cả ngôn ngữ cơ thể… Nhưng hai cảnh sát kia chỉ luôn miệng nói “OK! OK!”.

Lúc đó tôi còn âm thầm cảm thấy may mắn trong lòng, dù sao bọn họ cũng không coi chúng tôi là những kẻ vượt biên? Nhưng tôi nhanh chóng nhận ra mình đã nghĩ mọi chuyện quá tốt đẹp.

Mặc dù chúng tôi không nói chuyện được với bọn họ, thế nhưng bọn họ vẫn ra hiệu cho chúng tôi lên xe trước. Ba chúng tôi không ai nghi ngờ điều gì, dù sao hai người kia cũng là cảnh sát Ý. Kết quả, sau khi chúng tôi lên xe, họ chạy được một lúc chúng tôi mới phát hiện ra chiếc xe này đang đi về phía mà chúng tôi đã đi đến đây.

“Không phải bọn họ định đưa chúng ta trả lại biên giới Thụy Sĩ chứ?” Tôi lo lắng hỏi.

Lão Triệu cũng cảm thấy kỳ lạ: “Không rõ, nhưng bây giờ anh cũng không biết lúc nãy họ có hiểu anh nói gì không… Nhưng nếu bọn họ thực sự đưa chúng ta đến biên giới Thụy Sĩ cũng tốt, chắc chắn ở đó sẽ có trạm kiểm soát biên giới và nhân viên ở đó có thể giúp chúng ta liên hệ với Bạch Kiện.”

Tôi nghĩ cũng đúng nên không suy nghĩ nhiều, nhưng chuyện phát sinh tiếp theo lại khiến chúng tôi bất ngờ…

Lúc đó, hai cảnh sát Ý kia dừng lại ở một nơi giống như trạm xăng dầu. Chúng tôi lúc ấy đều chủ quan, cho là bọn họ dừng ở đây đổ xăng thôi! Lại thêm ngôn ngữ không hiểu, nên chúng tôi cũng không hỏi nhiều.

Khi hai người cảnh sát Ý xuống xe còn ra hiệu cho chúng tôi, bảo chúng tôi chờ trên xe, sau đó bọn họ xuống xe đi vào một cửa hàng giá rẻ ở cạnh trạm xăng.

Không ngờ bọn họ đi vào mãi không thấy đi ra, tôi nhìn đồng hồ, thấy bọn họ đã vào đó hơn mười phút rồi mà không thấy đi ra,

chuyện này có vẻ không hợp lý, thế là ba chúng tôi nhanh chóng xuống xe vào kiểm tra tình hình.

Không ngờ khi tôi vừa đến gần cửa hàng giá rẻ thì bỗng cảm nhận được tàn hồn của hai cảnh sát kia, đồng thời nhìn thấy mấy tên tay chân của Hồ Phàm trong ký ức của họ …

Hóa ra hai cảnh sát này đã bị Hồ Phàm mua chuộc, bọn chúng vốn muốn đưa chúng tôi đến đây giao cho Hồ Phàm đổi lấy tiền, nhưng bọn Hồ Phàm đã giết người diệt khẩu, có lẽ bây giờ đang ở trong đó xử lý thi thể.

Tôi vội vàng nói với Đinh Nhất và lão Triệu: “Quay lại xe mau lên!”

Nhưng khi chúng tôi vừa xoay người định chạy lên xe, thì đã nhìn thấy mấy tên quen mắt kia đứng cạnh cửa xe chờ sẵn. Tôi thật không ngờ bọn Hồ Phàm cũng đến Ý, hơn nữa còn vì chúng tôi mà giết hai cảnh sát Ý! Lúc đó trong lòng tôi rất bực mình, hai tên cảnh sát kia sao lại ngốc như thế? Nếu bọn họ không tham tiền thì đã không phải chết, chúng tôi cũng sẽ không bị rơi vào tay Hồ Phàm lần nữa.

Lúc này Đinh Nhất thì thầm với chúng tôi: “Nơi này có lẽ cách trạm kiểm soát biên giới Thụy Sĩ không xa, bây giờ tôi sẽ đối phó với mấy tên kia, cậu và lão Triệu tìm cách đoạt chiếc xe cảnh sát kia, sau đó chạy theo đường cái! Tôi sẽ nghĩ cách gặp mọi người.”

Tôi nghe xong kiên quyết nói: “Không được! Muốn đi thì cùng nhau đi! Nơi này không giống trong nước, một mình anh lạc đàn sẽ không có cách nào tìm được chúng tôi, chúng ta nhất định phải…”

Nhưng tôi còn chưa nói hết câu, Đinh Nhất đã lao ra đối đầu với mấy tên kia. Thật ra, nếu chỉ đánh đấm thì sẽ không sao, tôi cũng không sợ Đinh Nhất chịu thiệt… Nhưng tôi sợ trong tay bọn chúng có súng, vì Đinh Nhất đánh giỏi thế nào cũng không phải đao

thương bất nhập!

Lão Triệu thấy Đinh Nhất đã ra tay bèn vội vàng kéo tôi chạy nhanh đến bên xe cảnh sát, nhưng không được hai bước, đột nhiên tôi cảm thấy bắp chân nhói lên, cúi đầu nhìn xuống thì thấy trên bắp chân có cắm một mũi thuốc mê.

CHƯƠNG

HỢP LỰC THÀNH CÔNG

Ngay sau đó tôi cảm thấy nửa thân dưới của mình mất đi cảm giác, cả người mau chóng ngã xuống đất. Trước khi hôn mê hoàn toàn tôi còn nhận thức được, bọn Hồ Phàm chỉ bắn thuốc mê vào tôi! Vì chỉ cần tôi còn ở lại, lão Triệu và Đinh Nhất sẽ không bỏ trốn một mình, cuối cùng đành phải chịu trói.

Không biết qua bao lâu, ý thức của tôi mới dần hồi phục... Nhưng mí mắt vẫn rất nặng nề, mấy lần tôi thử mở ra đều không mở to được, mặc dù tri giác khôi phục chậm chạp, nhưng tôi cảm thấy trên người như bị thứ gì đó rất nặng đè lên.

Tôi thử nghe ngóng âm thanh xung quanh, hình như bên cạnh tôi có thứ gì đó phát ra tiếng tích tích, hơn nữa còn kêu theo quy luật... Lúc này có người mở cửa đi đến cạnh tôi, nói luyên thuyên một tràng.

Tôi nghe kĩ là giọng phụ nữ! Thầm nghĩ đám Hồ Phàm này không phải muốn dùng mỹ nhân kế với tôi chứ? Kết quả trong lúc tôi vẫn đang suy nghĩ đủ chuyện kỳ quái, thì cảm giác có người đi đến bên cạnh vạch mắt tôi lên, tiếp đó một luồng sáng mạnh chiếu thẳng vào mắt tôi.

Bị ánh sáng chiếu vào, trong lòng tôi cảm thấy rất khó chịu,

muốn đưa tay lên che luồng sáng kia lại. Tiếc là cơ thể vẫn chưa nghe theo sự điều khiển của tôi, bởi vậy tay tôi giơ lên chưa được chút xíu đã xụi lơ xuống.

Có lẽ nhìn thấy tay tôi đã nhúc nhích, thế là người phụ nữ kia liền hô to lên rồi đi ra ngoài, có lẽ là gọi người đi vào! Nói thật, lúc này tôi không muốn nhìn mặt tên Hồ Phàm kia chút nào, vì trên mặt hắn lúc nào cũng làm ra vẻ mọi chuyện trong bàn tay của hắn.

Vẻ mặt đó nếu xuất hiện trên mặt người tốt, thì sẽ mang lại cảm giác rất đáng tin cậy, rất an toàn… Nhưng khi xuất hiện trên mặt một kẻ xấu xa, thì bạn sẽ có cảm giác mình sắp rơi vào đường cùng.

Đúng lúc này, cửa phòng lại bị mở ra lần nữa, lần này tôi nghe rõ có mấy người cùng đi vào… lúc đó tôi cũng không hề sợ hãi, chỉ lo lắng không biết Đinh Nhất và lão Triệu thế nào?

“Không phải nói đã tỉnh rồi sao? Sao vẫn như nửa sống nửa chết thế này!” Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai tôi.

Nghe được giọng nói này, trong lòng tôi lập tức vui mừng phát điên lên, vì đây không phải ai khác, chính là người tôi ngày nhớ đêm mong, Bạch Kiện! Lúc đó tôi có cảm giác như mình đã bò được từ địa ngục lên trần gian.

Vì muốn chứng tỏ với bọn họ mình đã tỉnh, tôi thực sự phải lấy hết sức bình sinh cuối cùng mới mở được mắt ra… Khi tôi nhìn thấy từng khuôn mặt quen thuộc, nước mắt suýt nữa thì trào ra.

Nhưng tôi nhanh chóng lo lắng đây chỉ là giấc mơ! Đừng để lúc tôi vui đến phát khóc thì đột nhiên bừng tỉnh, sau đó gương mặt “tươi roi rói” của Hồ Phàm xuất hiện lần nữa, nếu thế chắc tôi phải tự tử mất.

May là tôi trợn mắt nhìn cả buổi, thấy bọn họ đều rất chân thật, đặc biệt là lão Triệu, mặt đầy vết bầm tím, có lẽ sau khi tôi ngất

đi, anh ấy đã tham gia vào hàng ngũ “võ sĩ”.

Lúc này Bạch Kiện lo lắng nói: “Xong! Đầu óc Tiến Bảo có khi nào bị thuốc mê làm cho lú lẫn rồi không! Sao cậu ta chỉ trừng mắt nhìn mà không nói lời nào thế? Mau bảo bác sĩ đến kiểm tra đi!”

Lão Triệu bảo anh ta yên tâm, nói đây là phản ứng bình thường sau khi hết thuốc mê, chờ một lúc nữa tôi sẽ khôi phục bình thường.

Bạch Kiện đến vỗ vỗ mặt tôi và nói: “Tiến Bảo! Cậu tỉnh lại đi! Cậu đừng làm anh sợ, anh đây đến chậm một bước mà cậu đã bị tê dại hôn mê rồi! Cái giá thế này cũng hơi lớn đấy!”

Tôi cố gắng nói: “Cút… trứng thối, anh còn không biết xấu hổ nói mình đến chậm à!”

Bạch Kiện nghe xong vui vẻ lắm, sau đó anh ta quay lại nói với bọn lão Triệu: “Không sao, xem ra đã tỉnh táo hoàn toàn rồi.”

Lúc này chú họ cũng đến cạnh hỏi tôi: “Bây giờ cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Tôi thấy vẫn là chú họ đáng tin nhất, tôi lắc đầu: “Không có chuyện gì ạ, chỉ là cháu cảm thấy cơ thể vẫn cứng đờ thôi.”

Lão Triệu bảo tôi đừng vội, từ từ sẽ tốt lên. Tôi vội hỏi bọn họ rốt cuộc chuyện xảy ra thế nào? Tôi nhớ chúng tôi gặp phải mai phục lúc ở trạm xăng, hơn nữa còn có hai cảnh sát Ý bị giết… tại sao sau khi tôi ngủ một giấc vì bị trúng mũi tên gây tê, đã thấy “hợp sức thành công” rồi thế này?

Sau đó lão Triệu kể cho tôi nghe, hiện giờ chúng tôi đã quay lại Thụy Sĩ, lúc tôi bị trúng thuốc mê ngã xuống, tình huống vô cùng nguy cấp, mặc dù Đinh Nhất đã đánh bại mấy người nhưng Hồ Phàm cũng đem theo nhiều người chạy từ trong cửa hàng ra.

Lão Triệu vừa lôi vừa kéo mới đưa tôi đến gần chiếc xe cảnh

sát, nhưng lúc đó bọn Hồ Phàm cũng đã đến nơi! Lập tức có người lao lên muốn cướp tôi đã bất tỉnh nhân sự đi, lão Triệu đương nhiên sẽ không để bọn họ dễ dàng cướp tôi đi như vậy, thế nên trên mặt anh ấy mới có nhiều vết bầm tím như thế.

Thật ra một bác sĩ mà có thân thủ như lão Triệu cũng đã là mạnh rồi, anh ấy nói mình đã từng học Thái Quyền và võ tự do. Có điều tôi nghĩ tầm như anh ấy chỉ có thể khoa chân múa tay đối phó với mấy tên lưu manh bình thường, chứ đám người Hồ Phàm nào có kẻ nào bình thường.

Đến khi Đinh Nhất bị mười mấy người vây quanh, lão Triệu vì cứu tôi cũng bị người khác đánh ngã lên ngã xuống… Bạch Kiện và chú họ như thần binh từ trên trời chạy xuống! Tôi nghe lão Triệu nói đến đoạn này thầm nghĩ trong lòng, nếu như lúc đó bọn họ còn không đến thì không cần phải đến nữa.

Thật ra, trước khi lên đường, chú họ đã từng lấy một giọt máu của tôi, chú ấy nói để dùng vào thời điểm quan trọng, nhưng không biết là chỗ đó có vấn đề gì, tóm lại chú họ dựa vào giọt máu này của tôi luôn chậm hơn chúng tôi một bước, khi bọn họ đuổi đến nơi chúng tôi từng xuất hiện, thì chúng tôi đã không còn ở đó nữa.

Cũng may ở cửa ải cuối cùng họ tới kịp, có điều cũng là nhờ vào chuyện chúng tôi “quay lại”… Lúc đó đi cùng Bạch Kiện ngoài cảnh sát Thụy Sĩ, còn có mấy nhân viên Ý, nên số người đông hơn nhiều số người của bọn Hồ Phàm.

Hồ Phàm đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn chịu trói, khi đó hắn biết không thể đưa tôi đi cùng, nên đã đánh nhau một trận với Bạch Kiện rồi lái xe chạy mất.

Nhưng đám tay chân của hắn thì không may mắn như thế, bọn chúng đều bị cảnh sát Thụy Sĩ bắt lại. Bởi vì có hai cảnh sát Ý bị

giết nên chúng được chuyển giao cho cảnh sát Ý tiếp quản. Mặc dù sau đó cảnh sát đã dốc toàn lực truy bắt Hồ Phàm, nhưng vẫn không bắt được hắn.

Sau vì tôi vẫn hôn mê bất tỉnh, cho nên Bạch Kiện đưa tôi về một bệnh viện tương đối tốt ở Thụy Sĩ, hơn nữa trên giấy tờ tôi nhập cảnh vào Thụy Sĩ, cho nên chữa bệnh ở Thụy Sĩ sẽ dễ dàng hơn.

CHƯƠNG

BỊ NGĂN CẢN QUAY VỀ TRUNG QUỐC

Cho đến bây giờ, chuyện này vẫn chỉ dừng lại ở vụ án lão Triệu bị bắt cóc thôi, cho nên tạm thời ba chúng tôi đều không nói một chữ nào về những chuyện xảy ra trong núi tuyết…

Nhưng vì có hai cảnh sát Ý bị chết, cho nên vụ án này trở thành trọng án, nhất định phải tra ra ai là kẻ chủ mưu đứng đằng sau? Là thành viên của tổ chức tội phạm nào?

Bây giờ xem ra phải dựa vào bản lĩnh của cảnh sát Ý xem họ có tra ra được đằng sau đám người kia là tập đoàn Thái Long hay không, còn đồ trong tay chúng tôi tạm thời chưa thể đưa cho bọn họ được, vì tôi còn phải bàn bạc với Bạch Kiện xem cuối cùng sẽ giao thứ này cho bên nào đã.

Sau khi thuốc mê hết hiệu lực, tôi phải nằm ở bệnh viện thêm một ngày nữa mới được ra viện, sau đó Bạch Kiện sắp xếp để chúng tôi về nước.

Nhưng điều khiến chúng tôi không ngờ đến là, ngay khi chúng tôi chuẩn bị lên máy bay về nước, thì tôi bị cảnh sát Thụy Sĩ giữ lại ở sân bay. Nguyên nhân là tôi có liên quan đến một vụ án hình sự ở đây, cho nên cần tôi ở lại hỗ trợ điều tra.

Lúc đó tôi bị cảnh sát dẫn đi mà không hiểu chuyện gì, đừng nói

là tôi, ngay cả Bạch Kiện cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra? Mặc dù anh ta đã nhiều lần nói chuyện với người vừa đến, nhưng đối phương vẫn kiên quyết phải đưa tôi về Cục cảnh sát, có nghi vấn gì có thể gặp cấp trên của họ xin ý kiến.

Thật ra lúc đó đi cùng chúng tôi ra sân bay còn có hai nhân viên của đại sứ quán Trung Quốc, vì việc lão Triệu bị bắt cóc rất được quan tâm, cho nên khi nhóm Bạch Kiện đến đây đã tới đại sứ quán Trung Quốc nói chuyện.

Sau khi nhóm Bạch Kiện đến Thụy Sĩ, có nhiều việc đều nhờ họ trợ giúp, bởi vậy khi chúng tôi đi, bọn họ trở thành "người nhà mẹ đẻ" cũng đến tiễn. Kết quả, bị cảnh sát Thụy Sĩ giữ lại cũng ngoài dự liệu của bọn họ, đến ngay cả tôi cũng không hiểu rốt cuộc mình đã bị cuốn vào vụ án hình sự nào…

Theo lý thuyết thì dù là ở Thụy Sĩ hay Ý, tôi đều không đi một mình, nếu thật sự bị cuốn vào vụ án hình sự nào đó, thì cảnh sát Thụy Sĩ không thể chỉ bắt tạm giam một mình tôi được! Cả hành trình tôi đều đi cùng Đinh Nhất và lão Triệu!

Đương nhiên cũng có lần tôi bị thất lạc với bọn họ trong vài tiếng, nhưng lúc đó chúng tôi đang lang thanh trong núi tuyết bạt ngàn, sao có thể dính đến vụ án hình sự nào chứ? Phá hoại môi trường tự nhiên à?

Bởi vì cảnh sát Thụy Sĩ tạm thời không cho phép bất cứ ai gặp tôi, nên tôi không thể làm gì hơn là đơn độc ngồi trong phòng tạm giam ở Cục cảnh sát, tình cảnh khá đáng thương… nhưng không biết vì sao tôi luôn cảm thấy thái độ của những cảnh sát này đối với tôi rất hòa nhã. Chẳng lẽ cảm giác của tôi sai? Hay người Thụy Sĩ đều có thái độ như vậy với tất cả mọi người?

Trong lúc tôi vẫn đang suy nghĩ lung tung, một cảnh sát mập mạp người Thụy Sĩ đi cùng một phiên dịch viên tiếng Trung đến

nói chuyện với tôi. Người phiên dịch tiếng Trung này cũng là người Thụy Sĩ, anh ta đưa cho tôi xem một tấm ảnh chụp một người da trắng trung niên mặt mày u ám, rồi hỏi tôi: “Biết anh ta không?”

Tôi mơ hồ cầm tấm ảnh nhìn kĩ hơn, nhưng không có chút ấn tượng nào… Tôi bèn thành khẩn nói: “Anh ta là ai? Tôi gặp anh ta chưa?”

Đối phương tỏ vẻ tiếc nuối nói với tôi: “Người này tên là Dennis, anh ta bị phát hiện chết trong đống rác, xương toàn thân đều bị đánh gãy…”

Tôi nháy nháy mắt, rất nghi ngờ hỏi: “Sau đó thì sao? Chuyện này có liên quan gì đến tôi?”

Phiên dịch viên tiếng Trung nghe tôi nói vậy thì thở dài nói: “Anh Trương, chúng tôi không muốn cùng anh mất thời gian ở đây, đầu tiên tôi phải thừa nhận, anh đánh chết anh ta thì tôi cũng thấy rất vui mừng, nhưng anh làm vậy vẫn trái với pháp luật của Thụy Sĩ, anh hiểu không?”

“Chờ một chút… Anh nói tôi đánh chết anh ta? Nói đùa cái gì thế! Tôi còn không biết anh ta là ai đâu?! Tôi muốn gọi luật sư, tôi muốn gặp người của đại sứ quán Trung Quốc! Các người đừng đổ oan cho tôi!” Tôi kích động nói.

Lúc này người cảnh sát mập bên cạnh đột nhiên búng tay về phía cửa kính phòng thẩm vấn, sau đó một nữ cảnh sát xinh đẹp đi vào đặt một ly cà phê trước mặt tôi…

Tiếp theo tôi nghe thấy người cảnh sát kia nói với tôi một câu tiếng Đức, tôi nhìn về phía người phiên dịch tiếng Trung, anh ta nói lại cho tôi: “Cảnh sát Graf bảo anh uống cà phê để bình tĩnh lại trước đi đã, sau đó chúng ta sẽ từ từ nói chuyện.”

Lúc đó tôi thầm mắng trong lòng, nói chuyện cái gì mà nói

chuyện? Tôi sao có thể giết chết một người mình chưa từng nhìn thấy chứ? Nhưng tôi biết bọn họ đưa tôi đến đây nhất định là có nguyên nhân, thế nên tôi nhấp một ngụm cà phê, sau đó cố gắng bình tĩnh nói chuyện với phiên dịch viên: "Xin nhờ anh nói với ngài cảnh sát này, bọn họ nhất định là đã nhầm lẫn ở đâu đó, tôi chưa từng nhìn thấy người này, cũng không biết anh ta là ai."

Phiên dịch viên tiếng Trung than nhẹ một tiếng, sau đó mở laptop trước mặt anh ta ra, cho tôi xem một đoạn video giám sát. Video này được quay vào ban đêm, chất lượng không được tốt, hình ảnh cũng không rõ, nhưng nhìn mặt người thì vẫn tốt. Lúc này có một người đàn ông mặt quần áo bệnh nhân đứng dưới cột đèn đường, sau đó quay đầu nhìn xung quanh.

Lúc tôi nhìn thấy mặt người đàn ông kia, trong lòng rất kinh ngạc, nhưng tôi nhanh chóng hiểu chuyện gì đang xảy ra, tôi ngẩng đầu nói: "Nếu như tôi nói người này không phải tôi các anh tin không?"

Cả phiên dịch viên và người cảnh sát kia đều tỏ vẻ "chân thành" lắc đầu với tôi…

Chỉ thấy trong video tôi đứng dưới ánh đèn đường, vô tình hay cố ý quay đầu nhìn mấy lần, hình như đang chờ đợi người nào đó… Rất nhanh sau đó một người đàn ông cũng mặc quần áo bệnh nhân xuất hiện trong khung hình, tôi nhận ra đó chính là người đàn ông có ánh mắt u ám trong tấm ảnh kia.

Người đàn ông kia đi đến cạnh tôi không biết nói cái gì, thì "tôi" đã động thủ! Trận đánh này rất quái dị, tôi chưa từng nhìn thấy "mình" hung ác như thế bao giờ, nếu như tôi thực sự muốn giết một người, cùng lắm là một phát giết luôn.

Nhưng trong video kia "tôi" lại không như vậy, hắn dường như rất hưởng thụ quá trình "ngược sát", dường như còn cố tình kéo

dài thời gian chết của gã kia... Mặc dù trước kia tôi cũng biết tên này vô cùng tàn nhẫn, nhưng nghe nói là một chuyện, còn tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác.

Lúc đó trong lòng tôi thầm chửi không biết là cái ngày chó má gì! Sao tên chết giẫm đấy lại ra chứ? Nhìn bộ quần áo "tôi" mặc trong đoạn video kia, hẳn là chuyện này phát sinh sau khi bị hôn mê. Chú họ cũng không đáng tin nhỉ? Tôi hôn mê như vậy sao không trông coi cẩn thận chứ?

CHƯƠNG

TRỪ HẠI VÌ DÂN

Để tên điên kia chạy ra ngoài làm loạn, bây giờ còn gây tai họa rồi! Hơn nữa, bây giờ dù tôi có mồm năm miệng mười cũng không cãi nổi người này không phải là tôi! Lúc đó tôi đúng là khóc không ra nước mắt! Lúc trước tên chết tiệt kia có ra ngoài gây chuyện lớn hơn cũng chưa từng giết người! Sao lần này lại đánh chết người ta chứ?

Chuyện này khiến tôi rất tò mò, kẻ bị "tôi" đánh chết kia là ai? Tôi dò hỏi người phiên dịch: "Người đó là ai? Làm nghề gì?"

Phiên dịch viên giật mình nói: "Anh không biết hắn sao? Vậy sao anh lại đánh chết hắn?"

Tôi nghĩ thầm trong lòng, anh hỏi tôi thì tôi hỏi ai! Thế nhưng cũng đành cười gượng nói mấy câu: "Lúc đó tôi bị mấy tên lưu manh bắn thuốc mê nên mới được đưa đến bệnh viện điều trị, cho nên tôi không hề có ấn tượng gì với chuyện xảy ra tối hôm đó."

Phiên dịch viên dịch lại lời tôi cho người cảnh sát mập kia, đối phương nghe xong không nói gì, chỉ nhìn tôi gật đầu rồi đứng dậy đi ra ngoài, để lại tôi vẫn lơ ngơ không hiểu gì…

Quay lại phòng tạm giam, tôi âm thầm kêu khổ! Cứ tưởng hành trình khổ ải ở Thụy Sĩ đã kết thúc rồi, đến cuối cùng chuẩn bị lên

máy bay rồi còn xảy ra chuyện, tôi không biết phải đi tìm ai nói lý đây.

Còn nữa, thái độ của cảnh sát Thụy Sĩ đối với tôi cũng rất kỳ lạ, chẳng lẽ cảnh sát quốc gia mấy nước châu Âu này đều đối xử “hiền lành” với tội phạm như vậy sao? Trong lúc tôi vẫn đang nghĩ linh tinh, cửa phòng giam lại được mở ra. Tôi nhìn thấy Bạch Kiện và một nhân viên đại sứ quán đứng ở ngoài cửa, biểu cảm của hai người đều khá phức tạp.

Sau khi nhìn thấy bọn họ, tôi bày ra vẻ mặt vô tội “chuyện này không thể trách tôi”… Sau đó Bạch Kiện nói với tôi lần này tôi dính vào rắc rối lớn rồi!

Hóa ra, người bị tôi đánh chết tên là Dennis kia cũng không phải người bình thường, hắn là kẻ có tiếng tăm lừng lẫy, nổi tiếng là một tên cuồng sát! Trong mười năm hắn lần lượt giết chết hơn mười người đàn ông da trắng, đồng thời còn ăn một bộ phận đặc biệt nào đó của người bị hại….

Cuối cùng, cảnh sát tìm thấy bảy bộ thi thể ở sân sau nhà hắn, nhưng mặc dù hắn đã thừa nhận mình giết hơn mười người, nhưng lại nhất quyết không khai thi thể của những người còn lại ở đâu.

Bởi vì ở Thụy Sĩ không có hình phạt tử hình, nên cuối cùng Dennis chỉ nhận án chung thân. Mấy ngày trước trong ngục, hắn đánh nhau với một phạm nhân khác, bị đối phương dùng bàn chải đánh răng đâm xuyên bụng, đúng lúc nhập viện cùng với tôi.

Theo lý thuyết, loại tội phạm trọng án như Dennis không thể nào tự mình chạy loạn trong bệnh viện, nhưng đêm hôm đó, Dennis dùng chiếc bút bi y tá làm rơi trong phòng đâm chết người cảnh sát canh giữ, sau đó chạy ra khỏi bệnh viện.

Chuyện này khiến dân cư quanh vùng đó lập tức hoảng sợ. Bạn

thử nghĩ xem, một tên sát nhân liên hoàn vượt ngục, ai biết hắn sẽ chạy đến đâu, có tiếp tục giết người nữa hay không? Cho nên người dân địa phương đều rất sợ hãi.

Nhưng không ai ngờ, cảnh sát ngày đêm tìm kiếm cuối cùng lại tìm được thi thể Dennis trong thùng rác. Sau đó bọn họ lấy video theo dõi dọc con đường Dennis chạy trốn, mới nhìn thấy "tôi" trong đoạn video kia…

Tôi cũng có thể đoán được tại sao Dennis bị đánh chết, có lẽ hắn vừa đi ra ngoài thì nhìn thấy "tôi" cũng đang "chạy trốn", thế là đến gần nói chuyện gì đó, kết quả bị "tôi" thuận tay giải quyết luôn.

Có lẽ tên chết giẫm kia cảm thấy loại người như Dennis chính là rác rưởi, cho nên sau khi đánh chết liền vứt vào thùng rác, chuyện này đại khái là như vậy.

Tên kia vì dân trừ hại nhất thời vui sướng, nhưng tôi phải làm sao bây giờ? Nơi này không phải ở trong nước, không phải tùy tiện đưa một tờ giấy chứng nhận thần kinh có vấn đề là xong việc…

Lúc đó tôi buồn đến không muốn nói gì, không ngừng dùng ngón tay vuốt mi tâm, Bạch Kiện thấy tôi buồn như vậy thì an ủi tôi: "Bây giờ có một tin tốt và một tin xấu, cậu muốn nghe tin nào trước?"

Tôi bất đắc dĩ nói: "Nói xấu trước đi!"

Bạch Kiện gật đầu: "Tin xấu là Trung Quốc và Thụy Sĩ không có hiệp định dẫn độ song phương, mà người cậu giết chết lại là người Thụy Sĩ, cho nên cảnh sát Thụy Sĩ chắc chắn không đồng ý để cậu bị dẫn độ."

Tôi cười khổ: "Thế còn tin tốt là gì?"

"Tin tốt là, ở Thụy Sĩ không có án tử hình, hơn nữa người mà

cậu giết là một tên sát nhân cuồng sát ai cũng thống hận, cho nên nếu cậu vào trong nhà tù Thụy Sĩ sẽ trở thành đại anh hùng!”

Tôi tức giận nói. “Cút ngay! Loại anh hùng này anh tự đi mà làm!”

Lúc này tôi nghe thấy nhân viên đại sứ quán hỏi: “Lúc đó tên tội phạm giết người kia đã nói gì kích động anh vậy? Vì sao anh biết hắn là một nhân vật nguy hiểm?”

Tôi nghĩ thầm tôi biết thế quái nào được! Nhưng vẫn đành phải nói: “Lúc đó tôi vẫn bị ảnh hưởng của thuốc mê! Tôi không hề nhớ đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì.”

Nhân viên làm việc ở đại sứ quán liền an ủi tôi: “Trước tiên anh bình tĩnh đã, đừng sốt ruột, tôi nghe Bạch Kiện nói anh có giấy chứng nhận ‘Rối loạn nhân cách phân liệt’ ở trong nước, bây giờ chúng tôi đang tích cực liên hệ với trong nước để đưa những tài liệu này đến đây. Tôi đã trưng cầu ý kiến của luật sư, pháp luật Thụy Sĩ cũng có công nhận với những giấy tờ này, hơn nữa dù sao Dennis cũng là một nhân vật hết sức nguy hiểm, cho nên chỉ cần chứng minh lúc đó anh bị uy hiếp đến tính mạng, dẫn đến một nhân cách khác của anh xuất hiện tự vệ mà giết chết hắn, thì anh hoàn toàn có khả năng được phán quyết là vô tội.”

Tôi liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó liếc nhìn Bạch Kiện: “Anh nhìn đi… Tôi nói sao các anh lại thế chứ! Đêm hôm đó tôi bị như vậy mà cũng không có ai ở lại canh bên giường bệnh à!”

Bạch Kiện tỏ vẻ oan ức: “Chuyện này không thể trách bọn anh được, bệnh viện Thụy Sĩ không cho người nhà ở lại trông, đến giờ là tất cả người nhà đều phải ra ngoài! Lúc đó bọn anh định để Đinh Nhất ở lại canh bên dưới, nhưng y tá bệnh viện nhất quyết không cho! Mà sáng hôm sau bọn anh đến thấy cậu vẫn đang nửa sống nửa chết nằm trên giường, ai mà ngờ được cậu lại thần

không biết quỷ không hay chạy ra ngoài gây ra họa lớn như thế chứ!”

Tôi thiếu chút nữa tức ói máu, căm giận bất bình nói: “Bệnh viện Thụy Sĩ này đúng là không đáng tin cậy, để tên tội phạm giết người kia chạy trốn còn chưa nói, làm sao mà ngay cả người bị hôn mê bất tỉnh như tôi cũng không có ai trông chứ? Anh nói xem, chỉ cần tôi và hắn có một người được trông chừng cẩn thận thì chuyện này đâu có xảy ra?”

CHƯƠNG

ĐIỀU KIỆN TRAO ĐỔI

Bạch Kiện nghe xong liền nói: "Cậu không thể hoàn toàn trách y tá của bệnh viện được, ai mà ngờ bệnh nhân đang bất tỉnh mà nửa đêm lại tự mình chạy trốn đâu?"

Tôi nghe xong thấy cũng đúng, lúc đó hiệu lực của thuốc mê vẫn chưa hết, dưới tình huống đó người bình thường không thể nào tỉnh lại, làm sao có thể trốn ra khỏi bệnh viện được? Mà từ đầu đến cuối tôi nghĩ mãi vẫn không rõ, lúc đó tôi đã bị thuốc mê làm bất tỉnh, theo lý thuyết thân thể không hề có cảm giác, kể cả tên kia có thể chiếm ý thức của tôi thì làm sao hắn điều khiển được một thân thể không hề có cảm giác nào?

Nhưng bây giờ có biết rõ mọi chuyện cũng chẳng còn bất cứ ý nghĩa gì nữa, bởi vì chắc chắn tôi sẽ phải gánh chuyện này rồi! Kể cả tôi có nói thật cho cảnh sát Thụy Sĩ biết thì chắc bọn họ cũng sẽ nghĩ tôi bị điên!

Cuối cùng lúc Bạch Kiện đi về còn dặn tôi phải bình tĩnh, bọn họ sẽ nghĩ biện pháp nộp tiền bảo lãnh cho tôi ra rồi tính tiếp… Tôi nghe thế thì biết khả năng này không cao, đây không phải vụ án vặt gì mà chính là án mạng!

Tôi còn nghe nói tiền bảo lãnh ở chỗ này phải nộp cao bất hợp

lý, lần trước xem tin tức thấy có ông chủ nào đó phải nộp hơn mười triệu tiền bảo lãnh mới được thả, nếu như vậy chẳng phải muốn đào rỗng tài khoản ngân hàng của tôi hay sao? Nghĩ đến đó lại thấy đau lòng.

Sau khi Bạch Kiện đi rồi, tôi lại bị đưa vào phòng tạm giam. Đến giờ cơm tối có cảnh sát đưa cơm vào cho tôi, tôi nhìn lại là món ăn Trung Quốc! Điều này làm tôi hơi bất ngờ. Trong lòng thầm nghĩ cơm nước ở đây chẳng lẽ nhân tính như thế? Hay lúc Bạch Kiện rời đi đã đưa phong bì cho cảnh sát?

Nhưng nghĩ lại tôi thấy khả năng này không lớn, Bạch Kiện là nhân viên pháp luật, khi ở nước ngoài không thể làm ra chuyện này được. Sau đó tôi thấy một tờ giấy nhỏ ở dưới bàn ăn, trên đó có viết một số chữ Hán xiêu vẹo, mặc dù ngữ pháp không đúng lắm, nhưng vẫn có thể hiểu đại khái ý tứ. Đây là giám ngục nhờ người của phòng ăn viết hộ, trong đó ý nói đùi gà là hắn mời riêng tôi, hắn cảm thấy tôi là anh hùng?!

Nhưng bởi vì ngôn ngữ không thông, cho nên tạm thời tôi không hiểu tại sao mình nhận được loại đãi ngộ đặc thù này, nhưng tôi cảm giác được có liên quan tới cái gã đã bị đánh chết đó.

Buổi đêm, tôi nằm trên chiếc giường đơn sơ trong buồng giam, cẩn thận nghĩ lại chuyện trước đó khi còn tỉnh táo, chỉ tiếc nghĩ mọi cách cũng không nhớ ra cái gì…

Lúc ấy trong tim tôi có một loại mơ hồ lo lắng, sợ một ngày nào đó mình biến thành một người khác, một kẻ mà tôi không hề quen biết… Đến lúc đó tôi nên làm cái gì?

Ngủ một giấc thật say đến sáng hôm sau, viên cảnh sát mập cùng với phiên dịch tiếng Trung hôm qua lại dẫn tôi đi hỏi cung. Nhưng thái độ của bọn họ đối với tôi vẫn rất mập mờ, chỉ lặp đi

lặp lại muốn tôi xác nhận có biết Dennis ở trong bức ảnh hay không. Câu trả lời của tôi vẫn giống hôm qua vì tôi nói toàn là sự thật, cho nên dù bọn họ có hỏi một trăm lần vẫn không đổi khác.

Buổi chiều mấy người Bạch Kiện lại đến, lần này còn thêm một luật sư người Trung Quốc đang sống ở Thụy Sĩ. Bọn họ nói với tôi, bệnh viện trước đó tôi đã ở có thể đưa ra một số tài liệu có lợi để chứng minh đêm đó tôi đang trong trạng thái không tỉnh táo, cho nên rất khó làm ra hành động của người bình thường.

Luật sư nói với tôi bằng chứng này vô cùng quan trọng, bởi vì Bạch Kiện đồng thời cũng đưa ra một chút tài liệu có liên quan đến thần kinh từ các bệnh viện trong nước, có thể chứng minh tôi từng bị chứng tâm thần phân liệt, cho nên bọn họ nghi ngờ thuốc tê đã gây ra một số phản ứng không tốt mới dẫn đến chuyện bất hạnh đã xảy ra mà không phải ý muốn chủ quan của tôi.

Đến lúc đó anh ta sẽ nói rõ với quan tòa, kẻ trốn tù kia chắc chắn đã nói một số lời lẽ chọc giận nhân cách khác của tôi, cho nên tôi mời lỡ tay đánh chết hắn.

Tôi nghe xong không nói gì, bởi vì ngay cả tôi nghe lý do này cũng cảm thấy nó quá vớ vẩn! Thẩm phán của Thụy Sĩ mà tin mới lạ! Nhưng tới giờ cũng chỉ có thể tìm một lý do gượng gạo như thế mà thôi.

Nhưng trước khi Bạch Kiện rời đi, anh ta đột nhiên nói với tôi là còn có một biện pháp, nếu như đến cuối cùng không giải quyết được, thi anh ta sẽ dùng biện pháp này làm điều kiện trao đổi với cảnh sát Thụy Sĩ.

Bởi vì thời gian gặp mặt có hạn, cho nên tôi không kịp hỏi biện pháp của Bạch Kiện là gì! Nhưng rất nhanh tôi đã biết biện pháp của Bạch Kiện là gì… Đó là dùng nghề cũ của tôi giúp cảnh sát Thụy Sĩ tìm thi thể.

Tôi thật sự không hiểu Bạch Kiện làm cách nào để cảnh sát Thụy Sĩ tin tưởng rằng tôi có thể tìm được những người bị Dennis giết hại… Cũng có thể vụ án này gây ra tiếng vang quá lớn, cho nên cảnh sát mới vô cùng cấp bách hy vọng tìm được tất cả những người bị hại. Để làm điều kiện trao đổi, phía cảnh sát Thụy Sĩ có thể cam đoan tôi được miễn khởi tố.

Vài ngày sau đó, lúc Bạch Kiện nói với tôi tin tức này, tôi còn cảm thấy chuyện này chẳng có gì to tát, chỉ cần để tôi nhìn một chút cái gã bị "tôi" lỡ tay đánh chết là được.

Nhưng rất nhanh tôi đã biết đây là một lần tìm kiếm không vui sướng nhất trong cuộc đời! Quá trình này không hề phức tạp, chỉ là tôi bị ký ức của tàn hồn Dennis làm cho buồn nôn.

Nói thật lòng, không phải tôi chưa từng nhìn thấy ký ức của kẻ giết người hàng loạt, tôi và Bạch Kiện gặp nhau cũng bởi vì một vụ án giết người hàng loạt. Nhưng mà gã Dennis này… Những vụ án trong nước tuyệt đối không thể nào so sánh với vụ án này, thật sự nó làm tôi buồn nôn đến tận sâu trong linh hồn.

Đi theo tôi đến nhà xác lúc đó có luật sư người Trung Quốc và phiên dịch viên tiếng Trung của cảnh sát. Khi Dennis bị pháp y mang ra từ tủ đông lạnh, tôi đã được chứng kiến hình dạng của hắn bị "tôi" đánh trông thế nào.

Vết máu bầm trên thi thể nhìn mà giật mình, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, tôi rất khó tin có người bị đánh chết tươi như thế. Pháp y đứng bên cạnh hời hợt nói với phiên dịch vài lời, từ sắc mặt của người phiên dịch có thể biết đó cũng không phải những câu từ tốt đẹp gì.

Nhưng lúc đó tôi không để ý tới bọn họ nói những gì, bởi vì tôi đã hoàn toàn chìm đắm trong trí nhớ tàn hồn của tên ác ma này… Tôi nhớ mình đã từng thấy một câu trong quyển sách: "Nhân loại

mới là động vật hung ác nhất trên đời, bởi vì chỉ có nhân loại mới dùng các loại thủ đoạn tàn nhẫn để giết chết đồng loại của mình…”

Lúc đó tôi còn rất xem thường câu nói này, nhưng đến bây giờ tôi đã hiểu được một cách sâu sắc ý nghĩa của nó…

Luật sư người Trung Quốc nhanh chóng phát hiện tôi không ổn, bởi vì ngoại trừ sắc mặt rất khó coi ra thì trên trán cũng bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

CHƯƠNG

TUỔI THƠ BẤT HẠNH

Luật sư người Trung Quốc nhẹ giọng hỏi tôi: "Cậu Trương? Có phải cậu khó chịu ở đâu không? Cậu Trương?"

Tôi khoát tay với anh ta ra hiệu tôi không sao, nhưng thân thể tôi lại phản ánh chân thực trạng thái tâm lý của tôi lúc đó, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt và trên đầu đầy mồ hôi lạnh, cuối cùng tôi còn không chịu nổi mà phải nôn vào thùng rác bên cạnh.

Cuối cùng tôi cũng biết vì sao người nước ngoài lại có thể làm ra được những bộ phim về kẻ giết người bệnh hoạn như thế, bởi vì toàn bộ linh cảm của họ đều đến từ những vụ án có thật. Gã Dennis này đơn giản chính là số một trong nhóm những kẻ giết người bệnh hoạn… Tôi đã từng gặp không ít tên tội phạm giết người, nhưng không có kẻ nào so sánh được với hắn.

Mạng người trong mắt Dennis chỉ đơn giản như cọng cỏ, hắn có thể vì một lý do cực kì buồn cười mà giết một người, thậm chí Dennis sẽ ăn hết một số "bộ phận đặc thù" trên cơ thể vì hắn tin rằng nó sẽ giúp khôi phục lại bản năng đàn ông.

Tôi không muốn nhiều lời về quá trình tỉ mỉ trong đó, bởi vì nội dung đó sẽ làm cho lòng tôi cực kì khó chịu, cho đến giờ tôi vẫn chưa từng gặp một ác ma không có tính người như vậy.

Điều này khác biệt hoàn toàn với lúc mọi người nhìn thấy tin tức vụ án giết người qua mạng, vì mặc dù thông tin làm cho người ta căm giận, nhưng đa số người cũng không thể hiểu tại sao hung thủ lại không còn nhân tính, bởi vì không ai có thể nhìn được thế giới nội tâm của bọn chúng.

Nhưng tôi lại có thể nhìn thấy…

Tôi được chứng kiến rõ ràng từng bước trong trí nhớ tàn hồn của Dennis, làm thế nào mà hắn trở thành một tên giết người hàng loạt bệnh hoạn như thế. Dennis sinh ra trong một gia đình Thụy Sĩ bình thường, ấn tượng duy nhất của hắn khi còn bé về người cha chính là luôn say xỉn và hơi một tí là đánh đập mẹ của hắn.

Mẹ của Dennis là một người bề ngoài nhìn yếu đuối nhưng bên trong lại rất bất thường, đối mặt với người chồng vô cớ đánh đập, bà ta lựa chọn nhẫn nhịn. Điều này không phải vì bà ta yêu cha Dennis nhiều đến mức nào mà bởi vì bà ta không có việc làm, thu nhập của cả nhà đều dựa vào số tiền lương ít ỏi mà cha Dennis kiếm được trong nhà máy.

Trước mặt chồng phải chịu nhẫn nhịn, sau đó mẹ của Dennis sẽ trút toàn bộ cơn tức giận lên người Dennis, bà ta thường xuyên quát lên khi đang đánh Dennis: “Nếu như không phải vì mang thai mày, làm sao tao lại phải gả cho người đàn ông thế này? Kẻ đáng chết nhất chính là mày! Sao mày không đi chết đi?”

Lúc đó Dennis chưa đầy sáu tuổi, từ nhỏ hắn không những yếu ớt mà còn do thường xuyên ăn uống không đầy đủ dẫn đến vóc dáng thấp bé hơn những đứa trẻ khác rất nhiều, vì thế hắn thường xuyên bị một bàn tay của mẹ đánh ngã xuống đất một lúc lâu vẫn không đứng dậy được.

Tình huống như thế càng trở nên nghiêm trọng khi em gái hắn sinh ra, áp lực tăng lên khiến mẹ hắn trở nên vô cùng nóng nảy,

chỉ hơi không hài lòng là sẽ đánh Dennis. Dennis không cảm nhận được từ mẹ bất cứ tình yêu thương nào ngoại trừ sợ hãi.

Nhưng lúc đó hắn còn rất nhỏ, tuy sợ hãi mẹ mình nhưng cũng không muốn rời xa bà ta, bởi vì lúc đó hắn chỉ là một đứa bé vài tuổi. Nhưng khi hắn dần lớn lên thì mọi chuyện càng ngày càng xấu đi…

Đúng năm Dennis mười hai tuổi, nhà máy ô tô nơi cha hắn làm việc bị đóng cửa, sau khi cha hắn thất nghiệp thường xuyên uống say, mỗi khi như thế Dennis lại xui xẻo. Bởi vì không biết bắt đầu từ khi nào, cha hắn đã chuyển mục tiêu trút giận từ mẹ sang hắn.

Mẹ hắn dù đánh như thế nào cũng không làm tổn thương quá lớn tới thân thể hắn, nhưng cha lại thường xuyên làm hắn bầm dập… Cha hắn thường thích cầm gậy bóng chày đập vào đầu Dennis, mà Dennis theo bản năng sẽ dùng tay cản, xương tay phải của hắn cũng vì thế mà đã từng gãy hai lần.

Nhưng đó vẫn chưa phải là nghiêm trọng nhất, lúc Dennis mười bốn tuổi, trong một lần hắn trở về từ trường học đang muốn xin mẹ ít tiền mua bút chì… Nhưng bị cha đang uống say nghe được lại đánh hắn một trận.

Lúc đó cha hắn dùng hết sức đá vào bụng dưới của Dennis đến tận khi hắn không đứng dậy được mới thôi. Dennis chưa bao giờ có cảm giác đau đến thế, cho dù lúc trước bị gãy xương tay cũng không đau như vậy.

Hắn đau đến mức gần như không bò dậy được, thế nhưng mẹ hắn chỉ ném cho một ít tiền để buổi chiều khi đi học mua một ít thuốc xoa vết thương… Cuối cùng Dennis được giáo viên trong trường đưa tới bệnh viện, bác sĩ sau khi kiểm tra đã phát hiện hắn bị đá nát một tinh hoàn, bởi vì đưa tới quá muộn nên bệnh viện đành phải phẫu thuật cắt bỏ.

Bình thường một người nếu chỉ có một tinh hoàn sẽ không ảnh hưởng tới năng lực sinh dục. Nhưng không biết có phải do vấn đề tâm lý hay không mà từ đó Dennis mất đi chức năng của đàn ông. Đó cũng là một nguyên nhân vô cùng quan trọng để hắn trở nên điên cuồng…

Người đầu tiên Dennis giết chính là cha hắn, năm đó hắn mười lăm tuổi, mẹ của hắn bởi vì không chịu đựng nổi cuộc sống không hy vọng này, cuối cùng vẫn dẫn em gái đi theo người đàn ông khác.

Lúc đó Dennis vô cùng tuyệt vọng, hắn không hiểu tại sao mẹ hắn cứ luôn bỏ rơi hắn? Chẳng lẽ hắn không xứng nhận được tình yêu của mẹ? Bởi vì chuyện của mẹ mà cha hắn trở nên càng thêm nóng nảy, hơi chút là đánh chửi Dennis.

Rồi đến một ngày, người cha say rượu sau khi đánh đập Dennis xong vậy mà ngủ thiếp đi trên ghế! Dennis toàn thân đầy vết thương lạnh lùng nhìn cha mình, hắn biết mình không thể tiếp tục như thế, nếu trên đời không có ai cứu hắn vậy hãy để chính hắn tự cứu mình!

Đầu tiên hắn trộm số tiền không nhiều trong túi cha mình, sau đó đi tới cửa hàng bình dân gần đó mua hai bình rượu giá rẻ mà cha hắn hay uống. Nhân viên cửa hàng lúc đó nhìn thấy mặt mũi Dennis sưng húp liền biết cha hắn lại uống say nên còn đồng tình an ủi hắn vài câu.

Sau khi Dennis trở về từ cửa hàng bình dân bèn tìm trên xe kéo một chiếc dây thừng rồi trói chặt cha mình vào ghế, cha hắn do uống say đến không biết gì nên chẳng có dấu hiệu nào là muốn tỉnh.

Sau đó Dennis đổ toàn bộ hai bình rượu vào trong miệng cha mình, hắn cứ nghĩ rằng giữa chừng cha mình sẽ tỉnh lại nên mới

buộc ông ta vào ghế, vậy mà toàn bộ quá trình cha hắn không hề tỉnh.

Lúc này Dennis nhìn thấy đổ cả hai bình rượu vào mà cha vẫn không tỉnh thì biết không cần thiết trói ông ta nữa, thế là hắn cởi sợi dây trên người cha mình xuống, sau đó lôi ông ta vào bồn tắm trong nhà vệ sinh…

Sau đó hắn đứng nhìn nước từ từ dâng lên ngập người cha mình, trong lòng chẳng những không hề đau buồn, mà còn có cảm giác khoan khoái trước giờ chưa từng có. Ai ngờ đúng lúc này cha hắn đột nhiên vùng vẫy giống như bị nước làm cho tỉnh lại.

CHƯƠNG

DÙNG BẠO LỰC ĐỂ TRỊ BẠO LỰC

Mặc dù cha Dennis bị sặc nước một cái, nhưng nồng độ cồn trong người ông ta quá cao, cho nên dù bị sặc nước vẫn không tỉnh lại. Từ đầu đến cuối Dennis luôn đứng bên cạnh bồn tắm nhìn cha mình đến tận lúc ông ta ngừng giãy giụa, Dennis biết cha mình đã chết.

Tiếp đó Dennis vô cùng bình tĩnh cất kĩ cuộn dây của xe kéo về vị trí cũ, sau đó thản nhiên như không có gì mà tiếp tục đến trường đi học. Trong trường học, bề ngoài hắn vẫn như mọi ngày, không ai có thể nhận ra đây chính là một đứa trẻ vừa giết chính cha của mình.

Sau khi tan học về nhà, trước tiên hắn đi tới bên bồn tắm lớn nhìn thấy xác cha mình đã lạnh ngắt từ lâu, hắn biết mình có thể bắt đầu bước tiếp theo của kế hoạch chính là báo cảnh sát…

Cảnh sát đến nơi cũng không điều tra quá nhiều mà xác định cha của Dennis do uống rượu quá nhiều nên chết đuối, bọn họ mang thi thể đi xử lý qua loa cho xong.

Bởi vì Dennis lúc đó vẫn vị thành niên, cho nên hắn được đưa tới tổ chức phúc lợi xã hội. Nhưng trước đó tổ chức này đã thử liên lạc với mẹ của Dennis, nhưng bà ta lấy lý do đã có gia đình

mới mà cự tuyệt tiếp nhận Dennis. Mặc dù Dennis đã đoán trước điều này nhưng hắn vẫn vô cùng đau đớn.

Sau khi tốt nghiệp trung học, Dennis tiến vào một nhà máy để làm việc, trong lúc này hắn từng thử hẹn hò với hai cô gái, nhưng cuối cùng đều vì bí mật trong lòng mà phải chia tay.

Lúc đó Dennis hiểu ra mặc dù hắn đã giết chết cha mình nhưng những tổn thương mà cha hắn gây ra không hề dừng lại, hơn nữa sẽ theo sự trưởng thành mà càng khắc sâu…

Nhưng hắn vẫn nghĩ cố gắng trở thành một người bình thường, thế nhưng trải qua sự đả kích liên tiếp đã làm hắn nhận ra mình vĩnh viễn không thể trở thành người bình thường để có thể hưởng thụ niềm vui của gia đình.

Người thứ hai Dennis giết không có bất kỳ thù hằn gì với hắn, chỉ vì người đó ở bãi xe nhìn Dennis một chút mà dẫn tới họa sát thân. Dưới cái nhìn của Dennis, ánh mắt của người đàn ông đó tràn đầy chế giễu, mặc dù đó là người không hề quen biết…

Giết người mang đến cho hắn cảm giác như được sống lại, một lần nữa đưa hắn trở lại “thời gian tốt đẹp” khi cha vừa mới chết, bắt đầu từ lúc đó, Dennis biết con quỷ trong lòng mình đã lớn lên.

Trước khi gây án, Dennis cho người khác ấn tượng rất nhã nhặn, hắn là một người đàn ông da trắng đàng hoàng, trong lòng hàng xóm và đồng nghiệp đều nhận định nhìn qua trông hắn giống một người tốt.

Những người bị hắn giết chết đều là đàn ông da trắng từ mười mấy tuổi cho tới vài chục tuổi, đây cũng là lựa chọn xuất phát từ nỗi căm hận của hắn đối với người cha cho nên hắn luôn xác định mục tiêu là đàn ông. Dennis tin rằng chỉ cần có thể giết người đàn ông mang biểu tượng địa vị trong gia đình, đồng thời ăn hết “bộ phận đặc thù” trên người bọn họ, thì hắn có thể khôi phục lòng tự

tôn của đàn ông ở một khía cạnh khác.

Những nhà tâm lý học tội phạm cho rằng, nếu tuổi thơ bị hành hạ về tinh thần và thể xác rất dễ làm một người có khuynh hướng phạm tội, những đứa trẻ này khi trưởng thành sẽ cho rằng "dùng bạo lực để trị bạo lực" là phương pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề. Đa số người chịu tổn thương khi còn nhỏ đều sẽ theo cả cuộc đời, mà chỉ có một số ít người lúc lớn lên sẽ lựa chọn "hòa giải" với chính mình…

Tôi không dám khẳng định nếu như Dennis sống trong một gia đình hạnh phúc liệu có biến thành một ác ma giết người hay không, dù sao có một số kẻ bệnh hoạn là trời sinh… Nhưng tôi tin rằng nếu Dennis có một tuổi thơ hạnh phúc, có lẽ những chuyện sau này sẽ đổi khác.

Thật ra mục tiêu bị Dennis xác định cũng rất đơn giản, hắn thường xuyên lái xe một mình ra ngoài hóng mát, có rất nhiều người bị hại lúc đi nhờ xe. Sau khi hắn giết người ở nơi hoang vắng thì sẽ mang thi thể của bọn họ về nhà rồi tách rời, tiếp đó lưu lại "bộ phận đặc thù" mà hắn định ăn hết, còn những bộ phận sót lại đều chôn trong vườn sau nhà.

Thật ra từ trước tới giờ Dennis đều ẩn giấu rất kĩ, đến tận khi một con chó hàng xóm đào được từ vườn sau nhà hắn một bàn tay người, sự tình mới bị phát hiện… Bây giờ tôi có thể tưởng tượng vẻ mặt kinh hãi của chủ nhân con chó lúc phát hiện bàn tay đó…

Sau khi bị bắt, Dennis không hề hối hận, bởi vì hắn biết ở Thụy Sĩ không có án tử hình, ngồi tù đối với hắn mà nói chẳng qua là thay đổi môi trường sống mà thôi. Hắn bị phạm nhân khác đâm bị thương thật ra là một âm mưu, do một người hâm mộ cuồng nhiệt làm, Dennis nói với người hâm mộ đó rằng hắn muốn ra ngoài cho đỡ buồn, thế là hai người tự biên tự diễn màn kịch đó.

Đêm hôm đó, Dennis đâm chết viên cảnh sát canh gác hắn xong thì đúng lúc nhìn thấy "tôi" cũng chạy ra khỏi bệnh viện, thế là Dennis lặng lẽ đi theo sau lưng tôi, muốn làm huy hoàng thêm cho "chiến tích" của mình.

Vậy mà lần này Dennis đã tìm nhầm người, bởi vì hắn không biết người Trung Quốc có câu: "Người tài còn có người tài hơn". Cho nên hắn cuối cùng bị "tôi" đánh chết cũng thật đáng đời.

Hôm đó tôi đã nôn rất lâu vào thùng rác ở nhà xác, may mắn Bạch Kiện và Đinh Nhất không đi cùng, nếu để bọn họ biết bộ dáng hiện tại của tôi nhất định sẽ cười tôi.

Sau khi ra khỏi nhà xác tôi thấy Bạch Kiện đã đợi ở bên ngoài, anh ta nhìn thấy sắc mặt tôi tái xanh đi từ trong ra bèn vội hỏi tôi có chuyện gì? Tôi khoát tay với anh ta: "Không có chuyện gì, để tôi nghỉ một lúc sẽ tốt thôi."

Còn về vài thi thể mà cảnh sát không tìm thấy, thật ra đã bị Dennis chôn trong một nông trại xa xôi nơi mà hắn từng làm việc, bởi vì khoảng cách quá xa với thành phố cho nên mỗi lần tới đó Dennis phải lái xe mất hai giờ.

Điều khiến tôi cảm thấy ngoài ý muốn là trong lòng Dennis vẫn cho rằng chủ nông trường cùng người vợ già của ông ta đều là người tốt, dường như bọn họ về một mặt nào đó đã trở thành cha mẹ lý tưởng trong lòng Dennis.

Mặc dù tôi không miêu tả được vị trí cụ thể của nông trường nhưng tôi có thể tự mình dẫn cảnh sát đến đó… Thế là sáng hôm sau một đoàn người chúng tôi đi tới nông trường xa xôi trong trí nhớ của Dennis.

Vì tính tới số lượng thi thể chôn nơi đó, cảnh sát dẫn theo bốn nhân viên pháp y tới đó cho nên đội hình chúng tôi vẫn rất lớn. Bởi vì thân phận của tôi đặc thù cho nên trong xe ngoại trừ Bạch

Kiện và luật sư ra thì không có ai ngồi cùng.

Đối với tôi mà nói chuyến đi này chỉ cần tìm được những thi thể kia là xong việc, tôi không thể ngờ sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn…

Lúc đó dưới sự hướng dẫn của tôi, đội xe sau khi rẽ trái lượn phải quanh một góc núi rồi tìm đến một nông trường nhỏ vô cùng rách nát.

CHƯƠNG

NÔNG TRƯỜNG QUÁI LẠ

Ngay cả cảnh sát địa phương cũng nói nếu như không có người dẫn đường, bọn họ cũng không biết nơi này còn có một nông trường nhỏ.

Lối vào của nông trường là do mấy tấm gỗ mục làm thành cửa, phía trên dùng sơn viết vài chữ, luật sư giải thích cho tôi trên đó viết: “Đất của tư nhân”. Tôi nghe xong gật đầu nói: “Xem ra có tiền mà tới đây mua miếng đất xây nông trường, làm anh nông dân cũng không tồi!”

Luật sư nghe xong thì cười: “Cậu nói cũng đúng, chủ nông trường ở Thụy Sĩ toàn người có tiền, giống ông chủ đất của người Trung Quốc vậy!”

Tôi nghe xong cũng hơi hâm mộ nhìn mảnh đất trước mặt, thầm nghĩ nếu như không phải biết nơi này chôn vài bộ thi thể phá hoại phong cảnh, thì thật ra hoàn cảnh ở đây cũng không tồi, cũng có cảm giác thế ngoại đào viên.

Đang suy nghĩ lung tung, tôi nhìn thấy hai cảnh sát xuống xe đẩy chiếc cửa gỗ chắn đường chúng tôi… Nhưng đồng thời tôi cũng nhìn thấy bên trong nông trường không hề có vết xe nào, chẳng lẽ nơi này không có người ở?

Nghĩ lại thấy khả năng này rất lớn, dù sao tuổi của chủ nông trường cũng đã cao, trong trí nhớ của Dennis, hắn cũng đã vài năm không tới chỗ này nên không biết hai người đó có còn ở đây nữa hay không.

Sau khi cánh cửa gỗ thấp bé bị mở ra, xe cảnh sát nối đuôi nhau lái vào, tôi nhìn cảnh sắc tiêu điều dọc đường mà trong lòng bỗng sinh ra cảm giác bất an…

Mấy phút sau tất cả xe cảnh sát đều dừng lại ở một tòa nhà bằng gỗ hai tầng, tôi xuống xe xong cẩn thận cảm giác bốn phía xung quanh thì phát hiện ở đây quá mức yên tĩnh, chẳng giống chút nào với nông trường trong trí nhớ của Dennis.

Tiếp đó tay cảnh sát mập ra hiệu cho một nhân viên cảnh sát tiến lên gõ cửa, nhưng gõ một lúc lâu mà phía trong chẳng có phản ứng nào. Cuối cùng bọn họ nhìn từ cửa sổ vào trong thì thấy đồ đạc trong nhà tràn đầy tro bụi, chắc chắn trong phòng không có người ở.

Khi tôi đứng trước tòa nhà nhìn quanh bốn phía liền có một cảm giác quái lạ khó mà diễn tả, nhưng nghĩ tới nhiệm vụ chính hôm nay, tôi lắc đầu xua đi cảm giác bất an đó.

Trong trí nhớ của Dennis, hắn ném toàn bộ các khối thi thể xuống một cái hồ nhỏ đằng sau nông trường. Bởi vì vợ chồng chủ nông trường đã lớn tuổi nên tai có phần nghễnh ngãng, vì thế Dennis thường xuyên lợi dụng buổi đêm lái xe tới chôn xác. Kể cả thỉnh thoảng bị chó trong nông trại phát hiện nhưng vì bọn chúng đều biết Dennis cho nên bình thường sẽ không phát ra tiếng sủa.

Nhưng lúc tôi dẫn theo mọi người tới bên cạnh hồ thì lập tức choáng váng, chỉ thấy hồ nước trong trí nhớ của Dennis chẳng biết đã khô cạn từ bao giờ, chỉ thấy có một chút nước đọng thành băng dưới đáy.

Trước đó, Dennis lần lượt ném các mảnh thi thể ít nhất cũng phải của bảy đến tám người, nhưng hiện giờ tôi đứng cạnh hồ cảm giác thật lâu mà đâu có thấy mảnh thi thể nào?

Mà tôi căn bản không cần phải cảm giác gì, bởi vì nơi đây gần như có thể nhìn rõ toàn bộ, tầng băng đọng dưới đáy hồ chắc chưa đến mười centimet, trông chẳng thể nào giấu được tám đến chín cái xác cả!

Lúc này đừng nói là tôi, chắc cả Bạch Kiện cũng đang đổ mồ hôi như suối, dù sao trước đó anh ta còn không ngừng khoác lác với cảnh sát Thụy Sĩ! Vậy mà giờ cái rắm còn không tìm thấy.

Nhưng cũng may lúc đó tôi vẫn bình tĩnh, bởi tôi biết người chết sẽ không nói dối, mặc dù Dennis là một tên bệnh hoạn nhưng logic của hắn tương đối rõ ràng và tư duy cũng rất nhanh nhẹn, cho nên ký ức của hắn tuyệt đối sẽ không sai lầm.

Sau khi nghĩ đến những điều này tôi cho ra một kết luận là chắc chắn có ai đó đã mang những thi thể này rời đi… Nhưng người này là ai? Mục đích của hắn là gì?

Trong lúc tôi nghĩ vỡ đầu không ra, đột nhiên tôi quay đầu nhìn về phía tòa nhà và nghĩ chẳng lẽ do chủ nông trường làm? Bởi vì trong trí nhớ của Dennis, đôi vợ chồng này không có con cái, sau khi bọn họ biết Dennis đã trải qua những gì khi còn bé mà vẫn đối xử rất tốt với hắn.

Chẳng lẽ bọn họ đã biết những gì mà Dennis làm từ lâu nên để giúp hắn che giấu tội ác mới dời toàn bộ những thi thể này đi? Mặc dù không phải ruột thịt mà chỉ bởi vì thương hại cùng đồng tình cũng có thể làm được đến thế này hay sao?

Nghĩ tới đây tôi bảo người phiên dịch nói với tay cảnh sát mập: "Bảo bọn họ tiến vào trong phòng kiểm tra, lúc trước Dennis từng ở đây làm việc vài năm, hắn thực sự đã ném mấy phần thi thể

xuống dưới hồ, nhưng rõ ràng những mảnh xác đó đã bị người khác chuyển đi rồi.”

Sau khi phiên dịch thuật lại những gì tôi nói cho cảnh sát mập, anh ta trước tiên suy nghĩ một chút rồi dẫn mấy nhân viên đi thẳng tới chỗ ngôi nhà… Thật ra không cần tôi nói bọn họ cũng sẽ tiến hành điều tra với ngôi nhà, dù sao cũng đã tới nơi này, nhất định không thể bỏ qua manh mối khả nghi nào được chứ?

Tôi chạy theo sát bọn họ, bởi vì ngôi nhà đó vừa gây ra một cảm giác khác thường, có lẽ sau khi đi vào tôi có thể cảm giác rõ ràng hơn một chút…

Sau khi đi vào trong phòng, tất cả mọi người trong nháy mắt đều ngửi thấy một mùi hôi thối khó thở, mùi vị này tôi đã quá quen thuộc với nó là mùi thi thể phân hủy phát ra.

Mọi người lần theo mùi vị đi tới tầng hai, chỉ thấy hai bộ thi thể mục nát nằm trên giường. Tôi là người cuối cùng lên trên tầng, mặc dù tôi không đứng ở đằng trước nhưng vẫn có thể biết hai người này là ai.

Bọn họ không phải ai khác mà chính là hai ông bà già chủ nông trường này.

Kết quả này làm tất cả đều bất ngờ, đoàn người chúng tôi nối đuôi nhau đi tới chỗ này là vì tìm những thi thể năm đó bị Dennis giết hại, nhưng thi thể của bọn họ không tìm được mà lại tìm thấy thi thể hai ông bà già.

Sau khi đi vào, cảnh sát trước tiên dùng máy ảnh “Click, click” chụp ảnh làm bằng chứng, nhưng tôi vô cùng nghi ngờ cái chết của hai người này… Bạch Kiện thấy tôi nhíu chặt lông mày thì nhẹ giọng hỏi: “Bon họ cũng bị Dennis giết à?”

Tôi lắc đầu: “Cái chết của bọn họ không liên quan tới Dennis, nhưng bọn họ cũng không chết một cách bình thường.”

“Cậu nói thế là có ý gì?” Bạch Kiện không hiểu bèn hỏi lại.

Lúc đó tôi cũng không biết phải giải thích với Bạch Kiện thế nào, thế là tôi xoa mạnh mặt mình rồi nói: “Anh có thể thương lượng với cảnh sát Thụy Sĩ để chú họ và Đinh Nhất cùng đến đây hay không?”

Bạch Kiện nghe xong mặt lộ vẻ khó xử nói: “Cái này… Chỉ sợ có chút khó khăn, cậu cũng biết nơi này không thể so với trong nước, anh có thể ở đây với cậu đã là quá tốt rồi. Còn nữa, nếu bảo bọn họ tới đây cũng phải có lý do chứ? Sao cậu lại muốn bọn họ tới?”

CHƯƠNG

VÙNG CẤM ĐỐI VỚI NGƯỜI CÒN SỐNG

Sắc mặt tôi âm trầm nói với Bạch Kiện: "Tôi cũng không nói rõ được, tóm lại tôi có cảm giác ở đây có gì đó quái lạ… Trong trí nhớ của hai người này, tôi cũng không nhìn thấy tại sao mà họ lại chết!"

"Chờ một chút… Cậu càng giải thích anh càng không hiểu, cậu không nhìn thấy họ chết thế nào? Vậy bọn họ đâu thể đột nhiên lăn ra chết được?" Bạch Kiện cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Tôi thở dài: "Làm gì có người nào đột nhiên chết? Kể cả đột tử cũng phải có quá trình, mà không thể nào hai người nhà này cùng đột tử một chỗ được chứ?"

Bạch Kiện nghĩ rồi nói: "Vậy cũng chỉ có khả năng bọn họ bị người hại chết, nhưng có khi chính họ cũng không nhìn thấy hung thủ…"

Tôi nghe xong lắc đầu, nói: "Khó mà nói, nhìn từ tình huống của thi thể, bọn họ là chết khi ngủ vào buổi tối. Nhưng trong 'ký ức cuối cùng' của tàn hồn, họ lại đang làm việc trong nông trường chứ không phải nằm trên giường."

"Vậy những điểm đáng ngờ này có liên quan gì tới những thi thể đã mất tích kia?" Bạch Kiện vẫn quan tâm nhất tới việc tôi có

thể tìm ra những thi thể này hay không.

Tôi nghe xong cũng bất đắc dĩ nói: “Tôi cũng không biết, nhưng trong trí nhớ của hai người này hoàn toàn không biết tới việc Dennis ném thi thể xuống hồ… Chỉ là nông trường này cho tôi một cảm giác rất không tốt, nhưng cụ thể ở chỗ nào thì trong nhất thời tôi không nói được, cho nên mới phải gọi chú họ tới xem.”

Cuối cùng dưới sự yêu cầu mãnh liệt của tôi, Bạch Kiện đành phải tìm tới nói chuyện với tay cảnh sát béo, thử xem bọn họ có đồng ý để chú họ và Đinh Nhất tới đây hay không. Vậy mà chẳng những không được đồng ý, tôi còn bị trực tiếp đưa trở về.

Bởi vì theo suy nghĩ của bọn họ, nơi này đã không có thi thể muốn tìm thì sự tồn tại của tôi đã không còn ý nghĩa, vì phòng ngừa xuất hiện những biến cố khác, cho nên bọn họ quyết định cứ dẫn tôi về trước rồi lại tính.

Sau khi biết được kết quả này, tôi cũng rất bất đắc dĩ, nhưng tôi và Bạch Kiện cũng không thay đổi được hoàn cảnh bây giờ, thế là đành chuẩn bị ngồi lên một chiếc xe cảnh sát được sắp xếp sẵn để rời đi nông trường.

Nhưng lúc tôi chuẩn bị lên xe lại đột nhiên nghe được một tiếng quạ đen rên rỉ vô cùng thê lương cách đó không xa, tôi không tự chủ được quay đầu nhìn lại… Nhưng chỉ nhìn một cái mà tôi đứng yên tại chỗ.

Bạch Kiện thấy sắc mặt tôi xanh mét nhìn một gốc cây cô quạnh gần đó liền nghi ngờ hỏi: “Sao rồi? Có phải thi thể ở phía đó không?”

Tôi không trả lời Bạch Kiện mà nhìn chằm chằm không chớp mắt cái cây đó… Chỉ thấy trên cái cây khô không hề có một chiếc lá đó có treo một người phụ nữ! Nhưng rõ ràng là Bạch Kiện không nhìn thấy người này.

Nhìn độ cao cách mặt đất từ hai chân người này, chắc chắn không phải tự treo cổ mà giống như bị ai đó treo lên trên. Hơn nữa, nhìn cách ăn mặc cũng không giống người hiện đại, dường như là hầu gái của châu Âu thời cổ.

Quái dị nhất là, khi tôi nhìn về phía người phụ nữ treo trên cây, người đó vốn quay lưng về phía tôi lại nhẹ nhàng đung đưa từ từ quay lại, sau đó chính diện nhìn về phía tôi.

Tôi biết lúc đó tốt nhất đừng nhìn con mắt của âm hồn đó, thế là cố gắng quay thân thể hơi đơ cứng sang hỏi Bạch Kiện: "Dưới cái cây đó có treo một vật… Anh có thể nhìn thấy không?"

Bạch Kiện nghe xong biến sắc hỏi: "Dưới cây? Dưới cây là cái gì?"

Nghe được câu trả lời của Bạch Kiện trong lòng tôi đã hiểu đại khái, thế là gật đầu một cái nói: "Nhìn qua thì chuyện này thật không đơn giản… Trước tiên cứ đi về đã! Sau khi về, anh nghĩ biện pháp để tôi và chú họ gặp nhau một lần, mấy chuyện quái lạ ở đây có khả năng liên quan tới những thi thể bị mất tích."

Bạch Kiện nghe thấy tôi nói muốn đi cứ như được giải phóng vậy, vội vàng hô luật sư mau lên xe. Ai ngờ lúc xe vừa muốn đi thì thấy tay cảnh sát mập đi từ trong phòng ra, vừa đi vừa gọi điện thoại.

Sau đó anh ta đi tới xe của chúng tôi, mở cửa rồi ngồi chỗ tay lái phụ. Hóa ra cấp trên của anh ta tìm để họp gấp, cho nên anh ta chỉ có thể vội vàng về cùng với chúng tôi.

Trên đường về không khí trong xe có phần xấu hổ, bọn họ muốn tìm những thi thể của mấy người bị hại kia, kết quả lại tìm được hai vợ chồng già đã mục nát trên giường…

Tôi không muốn giải thích gì về kết quả lần này, bởi vì tôi không biết phải giải thích thế nào. Nhưng âm hồn bị treo trên cây

rất quái dị, nhìn dáng vẻ của người phụ nữ đó chính là một âm hồn vô cùng cổ xưa, sự xuất hiện của cô ta khiến cho cái chết của hai vợ chồng già bị che kín bởi sự nghi ngờ.

Có lẽ nông trường trong trí nhớ của Dennis quá tốt đẹp, cho nên làm tôi sơ sót rất nhiều thứ, nhưng đôi vợ chồng này đã sinh sống ở đây hơn nửa đời người cũng chưa từng xuất hiện chuyện quái lạ nào, vì sao bây giờ lại xảy ra chuyện?

Trong lúc tôi đang yên lặng suy nghĩ, thì đột nhiên nghe thấy luật sư của tôi dùng tiếng Đức nói với tay cảnh sát mập điều gì đó, nhìn nét mặt chắc đang giải thích sai lầm lần này. Cảnh sát mập nghe xong nhìn tôi một cái rồi nói vài câu.

Luật sư nói với tôi: "Cảnh sát Graf nói rằng trực giác của anh ta tin cậu, nhưng bây giờ anh ta không tìm được chứng cứ nào để ủng hộ trực giác của mình."

Tôi nghe thế thở dài, nói: "Giúp tôi chuyển lời với anh ta, tôi cũng rất xin lỗi, nhưng xin anh ta hãy tin tưởng tôi, năm đó Dennis thực sự đã ném những phần thi thể kia xuống hồ, điều này chắc chắn không thể nhầm. Còn tại sao sau đó thi thể biến mất thì tôi tạm thời không thể biết."

Sau khi nghe luật sư nói lại, Graf gật nhẹ đầu rồi không nói thêm gì nữa, trong xe lại một lần nữa chìm vào yên lặng…

Sau khi quay lại Cục cảnh sát, tôi lại bị giam trong căn phòng tạm giam có điều kiện không đến nỗi nào kia, Bạch Kiện bảo, chuyện gặp chú họ phải đợi tới ngày mai, anh ta sẽ sắp xếp để chúng tôi gặp nhau một lần.

Tôi ngồi trong phòng giam mà chán đến chết, chỉ có thể tự mình chơi với mấy đầu ngón tay, mà hình ảnh người phụ nữ treo trên cây đung đưa đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi.

Nói thật lòng, âm hồn đó cho tôi một cảm giác vô cùng xấu, cảm

giác này không chỉ đơn giản là oán khí nặng mà thôi, sự xuất hiện của cô ta làm cho tôi cảm thấy sợ hãi từ sâu trong lòng đối với nông trường đó, giống như là một nơi mà người sống không nên đi vào.

Điều buồn cười là dường như tôi đã quen với chiếc giường trong phòng tạm giam nên lại ngủ một giấc tới tận sáng, vậy mà khi tôi đang nghĩ bữa sáng nay là cái gì thì thấy tay cảnh sát mập tên Graf mặt u ám mở cửa, ra hiệu tôi ra ngoài.

Tôi cứ nghĩ người đầu tiên nhìn thấy sẽ là chú họ và Bạch Kiện, vậy mà không ngờ người đầu tiên lại là Graf, hơn nữa còn là trước khi ăn sáng… Nhìn vẻ mặt của anh ta chắc đã có chuyện xảy ra.

CHƯƠNG

NGƯỜI PHỤ NỮ TREO TRÊN CÂY

Không thấy người phiên dịch tiếng Trung trước đó mà đã đổi sang một người khác, mặc dù tôi hơi ngạc nhiên nhưng vẫn chưa rõ đã có chuyện gì xảy ra. Nhưng phiên dịch mới nói với tôi rằng: "Hôm qua, tất cả những người ở lại nông trại vẫn chưa trở về, điện thoại di động của bọn họ luôn trong trạng thái không thể kết nối."

Tôi lập tức hiểu tại sao lại đổi phiên dịch, hóa ra viên cảnh sát vẫn luôn làm phiên dịch cho tôi đã gặp chuyện… Xem ra cảm giác của tôi vẫn rất chuẩn, chỗ nông trường đó rất không bình thường.

Graf thấy sắc mặt tôi âm trầm liền bảo phiên dịch nói: "Lát nữa chúng tôi sẽ phái người qua đó kiểm tra, cảnh sát Graf hỏi anh có muốn đi cùng hay không?"

Tôi vừa nghĩ tới mình đã dẫn mấy người đó vào một "vùng đất chết" thì trong lòng đầy áy náy, thế là gật đầu nói: "Mặc kệ cảnh sát Graf có tin lời tôi nói hay không nhưng chỗ đó cực kì nguy hiểm, nếu như tùy tiện phái người tới đó thì chỉ gia tăng số người mất tích mà thôi. Nếu như anh ta đồng ý thì tôi sẽ dẫn mấy người bạn của mình đi cùng, bọn họ có biện pháp đối phó những chuyện như thế này."

Cảnh sát Graf nghe phiên dịch nói lại xong, đầu tiên là vuốt trán

suy nghĩ sau đó mới gật đầu đồng ý đề nghị của tôi. Bởi vì tính đến chuyện chúng tôi không thể trao đổi với nhau vì bất đồng ngôn ngữ, cho nên cuối cùng tôi vẫn dẫn theo lão Triệu, mặc dù điều này hơi mạo hiểm.

Vì có nhân viên sứ quán bảo đảm, cho nên lần này cảnh sát Graf yên tâm để mấy người chúng tôi đi vào trước, còn anh ta và cấp dưới sẽ chờ ở bên ngoài. Làm như thế không phải do mấy người chúng tôi có tinh thần không sợ hy sinh, mà do tình huống bên trong không rõ, nếu như tùy tiện để nhiều người đi vào có khi sẽ phát sinh chuyện không lường trước được.

Tuy nhiên, vì để có bằng chứng nên mấy người chúng tôi vẫn đeo thiết bị giám sát để quay lại toàn bộ mọi chuyện xảy ra trong đó, điều này cũng là một sự bảo đảm cho chúng tôi vì không ai biết những người mất liên lạc đã xảy ra chuyện gì.

Đi vào cửa gỗ thấp của nông trường, vết xe trên đất vẫn do chúng tôi lưu lại, lần này chúng tôi chọn đi bộ và nhóm cảnh sát Graf sẽ ở chỗ này chờ chúng tôi.

Bởi vì tính tới khả năng điện thoại di động không liên lạc được nên mỗi người chúng tôi đều mang theo đạn tín hiệu, một khi chúng tôi cần cứu viện hoặc đến lúc cảnh sát có thể tiến vào, chúng tôi sẽ hướng lên trời bắn ra một viên, lúc đó Graf sẽ dẫn người lập tức xông tới.

Sau khi đi vào nông trường, lông mày chú họ vẫn nhíu chặt, tình huống của nơi này phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng, nếu như không phải chúng tôi tham gia vào, chắc có lẽ bọn họ chỉ có thể mời mục sư tới đuổi ma?

Trên đoạn đường này chúng tôi phát hiện phần lớn nông trường bị tuyết phủ kín, thỉnh thoảng có vài con quạ đen kêu quạc quạc ở mấy ngọn cây phía xa, cảnh tượng thật vô cùng hoang vắng.

Nếu như không phải nhìn thấy tận mắt thì tôi không thể tin đây là nông trường xanh um tươi tốt tràn đầy dê bò trong trí nhớ của Dennis. Nếu như hắn còn có cơ hội nhìn những thay đổi ở chỗ này, không biết sẽ có cảm nhận gì?

Đang suy nghĩ đến đây tôi chợt nghe thấy chú họ ồ lên một tiếng, tôi thấy thế lập tức hỏi có phải chú phát hiện được gì không?

Chú họ nghe vậy liền chỉ tay vào những cây cối của nông trường nói: “Mặc dù bây giờ là mùa đông, nhưng với khí hậu cùng tính chất của những cây cối này làm sao có thể trở thành không có nổi một chiếc lá?”

“Chú có ý gì?” Tôi không hiểu nên hỏi.

Lão Triệu giải thích cho tôi: “Chú họ muốn nói là những cái cây này đã chết từ lâu rồi, ít nhất cũng phải một năm.”

Nghe mọi người nói thế tôi mới nhìn kĩ những cây cối trong nông trường, thì phát hiện quả nhiên tất cả đều trụi lủi đến một chiếc lá cũng chẳng có.

Tôi hơi giật mình nói với chú họ: “Ý của chú là nói những cây cối hoa cỏ xung quanh đây đều đã chết? Nhưng trong trí nhớ của Dennis thì cảnh sắc nơi này rất đẹp với những bãi cỏ xanh trải dài…”

Chú họ nghe xong than nhẹ một tiếng, rồi nói: “Chuyện này chắc lúc sau mới xảy ra, chính nó đã làm nơi đây biến thành dáng vẻ như vậy.”

Chỉ một lát sau mấy người chúng tôi đã đi tới trước tòa nhà hai tầng, chúng tôi phát hiện mấy chiếc xe cảnh sát vẫn đỗ ở chỗ đó giống như lúc chúng tôi rời đi, đến cả vị trí cũng không hề thay đổi.

“Lúc mấy đứa rời khỏi đây hôm qua có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?” Chú họ lúc này quay đầu hỏi tôi.

Tôi suy nghĩ rồi chỉ vào cái cây to ở phía xa: “Đầu tiên cháu nghe thấy tiếng quạ đen, sau đó thấy cái cây đó treo một người phụ nữ, nhìn quần áo trên người chắc từ rất lâu rồi, ít nhất cũng phải là người của hai đến ba trăm năm trước.”

Chú họ nghe thế trực tiếp đi tới dưới gốc cây đó rút ra la bàn để kiểm tra. Người phụ nữ trên cây lúc này đã không biết đi đâu, nhưng đến gần gốc cây này tôi vẫn cảm giác được tử khí xung quanh.

Chiếc la bàn của chú họ hơi nhúc nhích nhưng biên độ không lớn, có lẽ do thời gian không đúng… Hoặc là nói thứ này không có tác dụng với ma quỷ nước ngoài? Nghĩ tới đây tối muốn đưa tay sờ vào thân cây, vậy mà vừa đụng tới lập tức nghe được một tiếng rít chói tai, tiếp đó tôi nhìn thấy vài cảnh tượng hỗn loạn.

Âm thanh rít lên này thực sự quá chói tai, giống như muốn đâm rách màng nhĩ rồi xộc thẳng vào đầu tôi! Đến mức mà tôi lập tức rút tay về, nhưng mồ hôi lạnh trên trán đã chảy xuống.

Chú họ thấy tôi giống như bị cắn liền lập tức hỏi: “Sao thế?”

Sắc mặt tôi kinh hoảng, nói: “Cháu nghe được tiếng thét chói tai của một người phụ nữ… Còn có mấy hình ảnh xộc xệch, giống như có rất nhiều người cầm đuốc vây quanh một người phụ nữ. Nhưng oán khí trên ngọn cây này quá lớn, cháu không chịu nổi quá mười giây!”

Chú họ nghe thế liền dặn tôi: “Âm khí trong cơ thể cháu rất lớn nên đừng đụng vào cái cây này. Từ hình ảnh người phụ nữ mà cháu nhìn thấy thì chắc năm đó trên cái cây này đã treo cổ một người phụ nữ với oán khí cực lớn… Nhưng nếu như chỉ là một ác linh chắc không gây ra động tĩnh lớn đến thế, cho nên chúng ta

trước tiên cứ vào phòng xem kĩ rồi tính.”

Sau đó mấy người chúng tôi thận trọng đi vào phòng …

Không ngờ vừa mới vào đã nghe được tiếng một người phụ nữ cười sảng khoái, làm cho mấy người chúng tôi đều giật mình kinh hãi. Nhưng cẩn thận nghe lại thì dường như âm thanh đó phát ra từ trên tivi.

Thế là Đinh Nhất lập tức bước nhanh vào phòng khách, mấy người chúng tôi cũng theo sát phía sau. Vậy mà khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng khách toàn bộ chúng tôi đều phải giật mình!

CHƯƠNG

TUYẾT MÀU HỒNG BAY ĐẦY TRỜI

Chúng tôi vừa vào phòng đã thấy người cảnh sát làm phiên dịch lúc trước tên Martin cùng với một nữ pháp y đang cùng ngồi trên sofa xem tivi, nhưng ánh mắt của cả hai đều đờ đẫn, vừa nhìn là biết đầu óc đang không bình thường.

Vì lý do an toàn nên mấy người chúng tôi không tùy tiện bước vào mà vẫn đứng ở cửa quan sát hành động của hai người đó, chúng tôi thấy hành động của họ rất máy móc như đang lặp đi lặp lại một số động tác.

Làm người khác buồn nôn nhất chính là đồ ăn đặt trên bàn đã mục nát từ lâu nhưng bọn họ cứ như không thấy mà lặp đi lặp lại động tác cầm lên nhét vào miệng…

Tôi cố chịu cơn buồn nôn trong lòng, nhẹ giọng gọi một tiếng: “Cảnh sát Martin?”

Khi phiên dịch viên là cảnh sát Martin nghe được tiếng gọi liền từ từ quay đầu nhìn về phía tôi, tiếp đó anh ta nở một nụ cười quái dị rồi nhiệt tình nói với tôi: “Cậu Trương, cậu tới thật đúng lúc, chúng tôi đang ăn trưa, cậu có muốn ăn cùng không?”

Tôi nghe xong vội khoát tay, nói: “Ây… Không cần khách sáo, những người khác đâu rồi?”

Cảnh sát Martin suy nghĩ sau đó đột nhiên hạ giọng nói: "Xuỵt… Bọn họ đều có tội, bọn họ đang sám hối trong Hồ Thánh!"

Tôi nghe mà chả hiểu gì cả, vừa định hỏi tiếp thì lại bị chú họ giữ chặt rồi ra hiệu tôi đừng hỏi. Tiếp đó chú họ lấy ra bao vải chứa kim châm rồi nhẹ nhàng rút ra một chiếc, sau đó từ từ đi tới trước mặt cảnh sát Martin đâm một phát vừa phải vào huyệt nhân trung của anh ta.

Ngay sau đó, đầu tiên trên mặt cảnh sát Martin xuất hiện vẻ ngây ngốc, rồi khôi phục bình thường… Khi anh ta nhìn thấy đồ vật trong tay mình thì lập tức phun ra. Sau đó chú họ lại ra tay giúp nữ cảnh sát kia tỉnh lại, phản ứng lúc cô ta tỉnh lại còn lớn hơn so với Martin, cô ta nôn ọe liên tục.

Tôi đợi bọn họ một lúc rồi tranh thủ hỏi: "Rốt cuộc hôm qua có chuyện gì xảy ra? Mọi người đâu rồi?"

Cảnh sát Martin đã phục hồi một chút, nhưng rồi hoảng sợ nói: "Hôm qua chỉ một lát sau khi mấy người rời đi thì tuyết bắt đầu rơi, mấy người còn lại định tăng nhanh tốc độ để kết thúc công việc ở đây, nếu không đường về sẽ rất khó đi. Nhưng không ngờ khi vừa để thi thể hai người chết vào xe thì bỗng nhiên thấy trên trời có trận tuyết màu đỏ rất quái lạ…"

Chúng tôi được biết qua miêu tả của cảnh sát Martin, trận tuyết màu đỏ đó làm toàn bộ nông trường phủ một màu máu, mặt trời phía trên cũng phát ra một màu đỏ sậm ma quái. Cảnh sát Martin lớn đến thế này mà chưa bao giờ thấy tuyết màu đỏ, cho nên đầu tiên anh ta cứ nghĩ là mắt của mình có vấn đề, giống như bị hoa mắt vì tuyết thì đầu tiên nhìn cái gì cũng là màu đỏ.

Nhưng sau đó anh ta cảm thấy không phải, bởi vì kể cả mặt đất bị tuyết phủ kín thì trên đường bọn họ tới đây những cây cối đều không phải màu trắng, không thể nào làm anh ta bị hoa mắt được.

Rất nhanh anh ta phát hiện không chỉ mắt của mình có vấn đề mà những người khác đều giống vậy, ai cũng thấy tuyết màu đỏ bay đầy trời…

Tôi nghe đến đó thì biết là có chuyện không đúng, bởi vì hôm qua lúc trở về thời tiết rất đẹp, vốn chẳng hề có tuyết rơi, càng không có khả năng là tuyết màu đỏ.

Cảnh sát Martin nói tiếp cho chúng tôi, khi bọn họ nhìn thấy hiện tượng quái lạ này thì đều lấy điện thoại ra chụp ảnh, cảnh sát Martin cũng không ngoại lệ, nhưng rất nhanh anh ta đã phát hiện có chuyện không bình thường qua điện thoại…

Lúc đó, đầu tiên cảnh sát Martin chụp mấy tấm ảnh tuyết màu đỏ trên mặt đất nhưng thấy chụp không rõ lắm bèn đổi góc độ muốn chụp mấy cái cây phía xa, vậy mà đúng lúc này anh ta thấy trên cái cây to đằng xa có treo một người!

Sau khi nhìn thấy cảnh này, cảnh sát Martin lập tức hạ điện thoại xuống muốn báo cho đồng nghiệp, không ngờ anh ta vừa hạ điện thoại xuống thì người trên cây cũng biến mất… Thế là anh ta lập tức giơ điện thoại lên tiếp tục chiếu về cái cây to đó, anh ta thấy ngay một phụ nữ bị treo đung đưa trên đó.

Cũng đúng lúc này, người phụ nữ đó hơi xoay người lại rồi trừng một đôi mắt không hề có con ngươi về phía anh ta! Cảnh sát Martin bị dọa phát sợ vội ném điện thoại xuống đất, nhưng anh ta lập tức phát hiện những đồng nghiệp bên cạnh có gì đó quái lạ!

Chỉ thấy bọn họ đều cầm điện thoại nhìn về cái cây phía xa, trên mặt ai cũng lộ ra nụ cười giống nhau, cảnh tượng đó thật quái dị…

Phản ứng đầu tiên của Martin chính là muốn đoạt điện thoại của bọn họ, anh ta cho rằng làm như thế mới giúp bọn họ khôi phục bình thường, thế là anh ta đánh rơi chiếc điện thoại của một

nữ đồng nghiệp gần với mình nhất, cũng chính là người vừa chơi "trò gia đình" với anh ta trong phòng khách.

Sau khi nữ pháp y bị Martin đánh rơi điện thoại lập tức khôi phục bình thường, sau đó cô ta nhặt điện thoại lên rồi phàn nàn với Martin rằng chiếc điện thoại vừa mới mua nhỡ rơi vỡ thì biết phải làm sao?

Nhưng rất nhanh cô ta cũng giống Martin phát hiện chuyện không bình thường, sau đó mặt mũi hoảng sợ chỉ vào cái cây phía xa và nói cô ta vừa nhìn thấy trong điện thoại ở đó treo một người chết!

Lúc này Martin không có thời gian nói chuyện với cô ta, bởi vì anh ta sốt ruột muốn đi đoạt điện thoại của những người khác, nhưng lúc này những người còn lại đã đi về hướng gốc cây đó.

Vậy mà khi Martin định đuổi theo, lại đột nhiên cảm thấy mặt mình bị ướt, anh ta tiện tay vuốt một cái thì thấy tay mình toàn là máu… Tiếp đấy anh ta nghe được giọng nói run rẩy của nữ pháp y: "Toàn bộ đều là người… Xung quanh toàn là người…."

Martin nghe thế vội nhìn lại, chỉ thấy nữ pháp y không biết từ lúc nào đã cầm lên chiếc điện thoại, mặt mày hoảng loạn nhìn bốn phía. Nghe cô ta nói như vậy, Martin cũng nhặt lên điện thoại di động của mình chiếu xung quanh… Ngay lập tức qua điện thoại anh ta phát hiện xung quanh bọn họ vậy mà đứng đầy người!

Những người này mặt mũi toàn nước bùn, giống như vừa leo ra từ trong địa ngục, từng người bọn họ đều trừng ánh mắt độc ác nhìn Martin, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên nuốt sống anh ta vậy.

Trong trí nhớ cuối cùng của cảnh sát Martin, anh ta nhìn thấy cả mặt và người mình toàn là máu, đến cuối cùng tuyết đọng trên đất cũng bắt đầu chậm rãi hòa tan biến thành máu, sau đó từ từ chảy

về cái hồ đằng sau nông trường… Chuyện sau đó anh ta và nữ pháp y không biết gì nữa.

Sau khi nghe cảnh sát Martin kể lại, chúng tôi đều nghĩ đến cái hồ nhỏ bị Dennis vứt xác trước đây, chẳng lẽ vấn đề nằm ở chỗ đó? Còn những lời cảnh sát Martin nói lúc đầu óc không tỉnh táo: "Bọn họ đều có tội, bọn họ đang sám hối trong Hồ Thánh!"

CHƯƠNG

HỒ THÁNH MÀU MÁU

Nghĩ tới đây, chú họ liền để cảnh sát Martin dẫn theo nữ pháp y nhanh chóng rời khỏi chỗ này, nửa đường không được dừng lại vì bất cứ lý do gì, cảnh sát Graf còn đang ở cửa nông trường tiếp ứng bọn họ!

Cảnh sát Martin nghe thế lo lắng hỏi: “Vậy những đồng nghiệp của tôi làm sao bây giờ?”

Tôi nghe liền giục bọn họ: “Đừng lo lắng, bây giờ chúng tôi sẽ đi tìm bọn họ... Hai người hãy nhanh chóng rời khỏi đây rồi lại nói.”

Chúng tôi nhìn Martin dẫn theo nữ pháp y đi về hướng cửa nông trường, mấy người chúng tôi cũng tranh thủ thời gian chạy tới cái hồ nhỏ đằng sau nông trường, bởi vì trong lòng tôi luôn thoáng có một cảm giác bất an, giống như sẽ thấy vật gì kinh khủng ở chỗ đó vậy.

Vậy mà chúng tôi thực sự nhìn thấy có chỗ khác thường, chỉ thấy trên mặt đất phía trước chúng tôi dần xuất hiện vài bộ đồng phục cảnh sát, giống như có người vừa đi vừa cởi quần áo.

Mặc dù nhiệt độ ở đây không lạnh như trong núi tuyết, nhưng cũng phải âm mười mấy độ, nếu cởi hết quần áo thì muốn chết

rồi!

Nhưng khi số quần áo trên mặt đất ngày càng nhiều thì sự bất an trong lòng chúng tôi cũng ngày càng lớn… Đến khi chúng tôi chạy tới bên cạnh hồ lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa ngây người, chỉ thấy cái hồ hôm qua mới chỉ có một chút nước đọng dưới đáy mà hôm nay đã ngập một chất lỏng giống như máu màu đỏ sẫm. Mà những cảnh sát Thụy Sĩ đã mất tích đó đều trần truồng bồng bềnh trong đó…

Lão Triệu thấy thế lập tức muốn xuống cứu người, tôi vội ngăn cản anh ấy và nói: “Không cần, đã quá muộn rồi.”

Mặc dù tạm thời tôi không thấy trong ký ức tàn hồn của những người này là chết như thế nào, thế nhưng chỉ cần ngâm một đêm dưới dòng nước máu với thời tiết thế này thì không chết cũng khó! Chỉ là trong nhất thời tôi không rõ ở đây có chuyện gì xảy ra? Những cảnh sát đó đã bị thứ gì giết chết?

Chú họ lúc này hỏi tôi: “Có nhìn thấy gì trong trí nhớ tàn hồn của bọn họ không?”

Tôi lắc đầu: “Trên cơ bản không khác với miêu tả của cảnh sát Martin, đều là đang dùng điện thoại bỗng nhìn thấy người chết treo trên cây rồi tiếp đó tất cả đều mất đi ý thức…”

Đinh Nhất nghe xong hỏi với vẻ nghi ngờ: “Nếu cuối cùng bị mất ý thức vậy thì tại sao Martin và nữ cảnh sát kia không chết? Mà tại sao tất cả những người này đều chết trong hồ?”

Đây cũng là nghi ngờ trong lòng tôi, tôi nhớ lúc mới nhìn thấy Martin thì anh ta nói những người còn lại đều ở Hồ Thánh sám hối tội lỗi… Chẳng lẽ nói hồ máu trước mặt này chính là Hồ Thánh trong miệng anh ta hay sao?

“Hiện giờ có muốn gọi mấy người Graf vào đây không?” Tôi lúc này quay đầu lại hỏi chú họ.

Chú nghe thế lắc đầu: “Không được, khi chưa làm rõ tình huống nơi này thì có tiến vào nhiều người hơn nữa cũng chỉ để tìm chết!”

Tôi nghe xong cũng thấy chú họ nói có lý, dù sao chú đã trải qua rất nhiều chuyện so với chúng tôi, thế là tôi thử hỏi: “Chú họ, chú cảm giác tình huống nơi này thế nào?”

Chú họ nghe tôi hỏi như vậy liền hơi tiến lên trước một bước, sau đó hít mạnh ngửi mùi máu tanh trong không khí, tiếp đó chú trầm giọng nói với chúng tôi: “Nơi này nhất định đã xảy ra chuyện gì đó đáng sợ vào nhiều năm về trước, cụ thể là chuyện gì hiện giờ chưa nói rõ được, nhưng chắc chắn đã chết rất nhiều người… Oan hồn của những người đó đều bị vây trong hồ nước này.”

“Nhưng trong trí nhớ của Dennis lúc hắn làm việc ở đây vẫn tốt đẹp mà, đâu có phát sinh chuyện gì đáng sợ đâu?” Tôi không hiểu lắm nên hỏi lại.

Chú họ suy nghĩ rồi nói: “Có lẽ chuyện đó cũng do hắn gây ra, lúc này mới phá vỡ sự yên tĩnh đã tồn tại mấy trăm năm.

Tôi giật mình: “Chú nói là… Do hắn vứt xác xuống hồ cho nên mới gây ra chuyện này?”

Chú họ gật đầu: “Cũng gần như thế, chắc chắn là do hắn nên mới làm tỉnh lại ác linh ở nơi này, nếu như chú không đoán sai, những ác linh này muốn tất cả mọi người bước vào đây đều đến Hồ Thánh tự tử.”

“Vậy mấy người Martin có thể bị nguy hiểm hay không?” Tôi lúc này nghĩ tới hai người may mắn còn sống, nếu thật đúng như chú họ đã đoán vậy thì khả năng bọn họ có thể đi ra là vô cùng thấp.

Đang nói tới đây Đinh Nhất chợt cảm giác đằng sau có người, thế là anh ta cảnh giác quay đầu lại. Tôi thấy Đinh Nhất đột nhiên xoay người thì cũng xoay theo, vậy mà nhìn thấy viên cảnh sát và

nữ pháp y vừa tách ra không lâu đã đi trở về!

“Tại sao anh lại quay lại?” Tôi hơi giật mình hỏi.

Thế nhưng hai người bọn họ chẳng có tý phản ứng nào, cứ thẳng tiến về phía hồ máu sau lưng chúng tôi… Tôi vừa nhìn là biết hai cái tên này mẹ nó lại trúng chiêu, thế là muốn bảo chú họ lấy kim châm ra châm cho bọn họ.

Không ngờ tôi còn chưa kịp nói mà hai người đó đã bắt đầu cởi quần áo, điều này làm tôi giật cả mình, thế là tôi vội quát to: “Mấy người làm gì thế? Đây đang là giữa mùa đông đó! Không muốn sống nữa à?”

Nhưng hai người đó không thèm nhìn tôi chút nào mà động tác cũng không hề có ý muốn dừng, nhìn một lát thấy đã sắp cởi sạch toàn bộ! Thế là tôi vội nhìn chú họ xem có biện pháp gì ngăn cản hai người Martin hay không.

Chú họ lấy từ trong người ra một bó dây thừng màu đỏ, nhanh chóng kết thành một tấm lưới đơn giản sau đó đưa một đầu cho Đinh Nhất, hai người họ một trái một phải nhốt Martin và nữ pháp y vào trong đó.

Thật ra tấm lưới này nhìn qua vô cùng không chắc chắn, đừng nói là bó được hai người mà chỉ cần nữ pháp y cũng có thể nhẹ nhàng thoát được. Nhưng không biết vì lý do gì, hai người bọn họ thực sự bị tấm lưới đỏ đơn giản này chặn lại không thể tiến về phía hồ nước.

Trong lúc này, hồ nước cũng phát sinh biến hóa, mặt hồ bình tĩnh lúc trước giờ đây bắt đầu nổi sóng, những thi thể ngâm trong hồ máu cũng dập dềnh theo từng cơn sóng như để hoan nghênh Martin và nữ pháp y sắp đến nhập bọn…

Tôi biết chiêu này của chú họ chỉ là tạm thời, thế là vội chạy ngược lại vài bước để thử tìm xem có mấy đồ vật như còng tay

hay không. Vậy mà tôi và lão Triệu thực sự tìm được hai cái còng tay ở trong hai cái quần, tôi vội chạy lại để chú họ tìm cách dồn Martin và nữ pháp y đến cạnh một cái cây nhỏ, sau đó tôi và lão Triệu khóa bọn họ vào một cành cây, cuối cùng cũng tạm bảo vệ được tính mạng của hai người họ.

Nhưng không biết có phải do bọn Martin không nhảy xuống hồ hay không mà hồ máu đột nhiên như sôi trào giống khi mở nắp nồi, không ngừng có hài cốt của con người bị lật tung từ phía dưới lên, sôi ùng ục trông giống một nồi canh xương người!

CHƯƠNG

VÙNG ĐẤT BỊ NGUYỀN RỦA

Tôi hoảng sợ hỏi: "Chuyện gì xảy ra thế? Cái này... Chẳng phải là giống mở nắp vung lúc nước sôi à?"

Chú họ trừng mắt nhìn tôi: "Ừ, cháu có thể thả sủi cảo vào đấy!"

Tôi nghe chú nói mà thấy buồn nôn: "Thôi đi chú, chú nói nghe kinh quá!"

Không ngờ lúc chúng tôi đang nói thì thấy nước trong hồ bắt đầu từ từ tràn ra bên ngoài, giống như muốn tiến dần tới chỗ chúng tôi...

Chú họ hừ lạnh, nói với hồ nước trước mặt: "Làm ác nhiều năm như vậy cũng nên đến điểm cuối cùng chứ? Kể cả oán niệm trước đây có sâu thế nào cũng nên kết thúc..."

Tôi cứ nghĩ chú họ nói xong sẽ xuất ra tuyệt chiêu! Vậy mà chú lại quay đầu bảo chúng tôi: "Chắc không đánh lại nó... Chúng ta mang hai cảnh sát kia ra ngoài trước đã rồi tính sau."

"A...?" Tôi suýt ngã ngửa tại chỗ, vội quay đầu nhìn hai người Martin đang bị còng tay vào cây và bảo: "Bọn họ như bây giờ cũng có thể mang đi được ạ?"

Chú họ tức giận nói: "Không mang được cũng phải mang! Đâu

thể ném họ ở chỗ này được chứ?!”

Trước đó chúng tôi còng tay bọn họ vào đây, nhưng lại quên chìa khóa, bây giờ mà muốn quay lại tìm chìa khóa thì quá khó.

Nhưng thấy nước của hồ máu dần tràn ra bên ngoài, nếu chúng tôi không nghĩ ra biện pháp tháo còng tay cho hai người Martin, chỉ sợ dòng nước máu này sẽ lan tới chân bọn họ…

Cũng may tới lúc cuối cùng Đinh Nhất đạp gãy được cành cây còng tay bọn họ nên mới cứu được hai người đó ra. Vậy mà khi vừa thoát ra, bọn họ lại liều mạng chạy về phía hồ máu làm mấy người chúng tôi suýt nữa không giữ chặt được bọn họ.

Sau cùng vẫn là chú họ và Đinh Nhất dùng tấm lưới đỏ kéo được bọn họ rời xa khỏi hồ… Trong nháy mắt khi chúng tôi hoảng sợ rời đi, nước hồ đã bao phủ cái cây đó.

Mấy người chúng tôi chật vật kéo hai cảnh sát tới một chỗ tương đối an toàn mới dừng lại, sau đó quay đầu nhìn thì bỗng phát hiện nước hồ sau khi tràn qua cái cây đã lại từ từ rút trở về.

Thấy dòng nước máu lùi trở lại, mấy người chúng tôi thầm thở phào nhẹ nhõm… Tôi vừa rồi còn sợ nước hồ cứ luôn đuổi theo phía sau chúng tôi!

Chú họ khẩn trương bảo: “Tình huống của hai cảnh sát này không ổn định, cứ tiếp tục thế này cũng không được, đi ra ngoài trước rồi tính sau!”

Nếu hiện giờ chỉ còn hai người bọn họ sống sót thì có tiếp tục ở lại chỗ này cũng chẳng ý nghĩa gì, dù sao cứu được hai người cũng tốt nên tôi gật đầu: “Vâng, cứ ra ngoài trước rồi lại nghĩ biện pháp!”

Không ngờ chúng tôi vừa định chạy ra phía cửa nông trường thì thấy bốn phía đột nhiên tối sầm lại, tôi ngẩng đầu nhìn lên chỉ

thấy mặt trời không biết từ lúc nào đã biến thành màu đỏ sậm quái dị…

Tôi sững người đứng im tại chỗ, sau đó lẩm bẩm: “Đây chính là mặt trời màu đỏ mà Martin đã nói?”

Chú họ thấy thế cũng sầm mặt lại: “Hỏng rồi! Nếu không đi thì sẽ không kịp mất!”

Chỉ thấy chú vừa dứt lời thì trên trời bắt đầu có tuyết rơi màu đỏ, mà tuyết đọng xung quanh chúng tôi cũng dần hòa tan để lộ ra từng bộ xương của dê bò… Những bộ xương vật nuôi này tràn ngập khắp nông trường. Trông có vẻ đây không chỉ là vùng cấm đối với người sống mà chính là vùng cấm đối với sinh mạng!

Lão Triệu nhìn cảnh tượng trước mặt mà tái mặt: “Trước đây lúc học ở Đức, cháu đã được nghe đồn về ma thuật hắc ám, những nơi từng bị phù thủy nguyền rủa đều không có một ngọn cỏ, tất cả gia súc đều chết sạch… Chẳng lẽ nơi này là vùng đất đã từng bị nữ phù thủy nguyền rủa?”

Tôi nghe vậy bèn hỏi chú họ: “Chú có thể đánh thắng được phù thủy không?”

Chú họ lắc đầu: “Không biết, mặc dù chú đã sống vài đời nhưng chưa bao giờ gặp phù thủy nước ngoài, ai mà biết được bọn họ lợi hại đến mức nào?”

Tôi nghe thấy cũng đúng, nhưng lúc này không thể tự làm mình nhụt chí chứ? Thế là tôi nghiêm mặt nói với chú họ: “Cháu cảm thấy những truyền thuyết nước ngoài toàn là lừa gạt! Chú họ, cháu tin tưởng chú!”

Chú họ tức giận nói: “Xéo đi! Lúc cháu đi học còn nghĩ chú là lão thầy bói lừa đảo đấy thôi!”

Tôi ngượng ngùng cười: “Lúc đó cháu còn bé chưa hiểu biết

nhiều, giờ cũng trải qua nhiều chuyện rồi nên đã biết cái gì là sự thật cái gì là thần thoại."

Không ngờ chú họ đột nhiên rất nghiêm túc nói: "Cháu phải nhớ kĩ, tất cả các truyền thuyết hay thần thoại có lẽ có trường hợp nói quá sự thật, nhưng cũng không phải tự nhiên mà sinh ra... Lát nữa chú sẽ làm Martin tỉnh lại, đến lúc đó cháu hãy hỏi cậu ta xem ở đây có truyền thuyết gì đáng sợ hay không? Đồ vật ma quái ở đây không đơn giản, chỉ mong lần này chúng ta có thể bình yên thoát hiểm."

Sau đó chú họ dùng kim châm đâm vào huyệt, làm hai người Martin tỉnh lại lần nữa, nhưng chú họ cũng đã nói loại biện pháp này nhiều nhất chỉ có thể dùng ba lần nếu không chẳng những không thể cứu bọn họ tỉnh lại mà có khi còn làm họ trở nên điên điên khùng khùng.

Sau khi Martin và nữ pháp y khôi phục thần trí, họ nhận ra ngay quần áo trên người mình hơi ít, tôi cũng không rảnh giải quyết chuyện này nên lấy tạm hai bộ đồ cảnh sát nhặt được dưới đất lúc trước cho họ mặc.

Tiếp đó nhìn thấy trâu và dê chết đầy đất, họ lập tức bị dọa tái mặt không biết phải làm gì nữa... Tôi thấy thế bảo họ không cần khẩn trương, có chúng tôi ở đây thì bọn họ tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm.

Martin hoảng sợ hỏi: "Có phải ở đây xảy ra dịch bệnh không? Tại sao lại có nhiều gia súc chết như thế? Hai ông bà lão đó có phải cũng chết bởi dịch bệnh?"

Tôi thấy anh ta thật sự sợ hãi bèn hỏi luôn: "Cảnh sát Martin, anh có biết về truyền thuyết nào liên quan đến nguyền rủa và tà thuật ở đây không?"

Martin suy nghĩ rồi trả lời: "Lúc tôi còn bé có nghe bà kể một

chút truyền thuyết liên quan tới phù thủy… Không biết có được tính không?”

“Tính, anh kể cẩn thận đi…” Tôi thúc giục anh ta.

Martin chậm rãi kể về truyền thuyết mà anh ta nghe khi còn bé… Lúc ấy chỉ cần Martin không chịu đi ngủ, bà của anh ta sẽ kể một truyền thuyết liên quan tới phù thủy, cậu bé Martin chỉ cần nghe tới truyền thuyết này là bị dọa sợ quá, phải trốn vào chăn đi ngủ và lần nào cũng có hiệu quả!

Tương truyền tại vài trăm năm trước dịch bệnh cái chết đen hoành hành ở Thụy Sĩ, vì người dân Thụy Sĩ đều tin vào Chúa cho nên họ nghĩ rằng dịch bệnh là do phù thủy nguyền rủa và thế là những giáo đồ ở Thụy Sĩ đã triển khai một trận “Chiến dịch săn phù thủy” tàn khốc nhất trong lịch sử.

Mà cái gọi là “phù thủy” thật ra chỉ là một số phụ nữ có văn hóa, hiểu biết về y thuật và biết chế thuốc mà thôi. Và bà của cảnh sát Martin kể cho anh ta nghe chính là truyền thuyết dáng sợ liên quan tới nữ phù thủy Mary.

CHƯƠNG

NỮ PHÙ THỦY MARY

Nghe nói thời ấy có một người phụ nữ tên Mary, cô ta hiểu một chút y thuật nên thường xem bệnh cho người và vật nuôi của dân làng quanh đó. Trước khi “Chiến dịch săn phù thủy” bắt đầu ở châu Âu, cô ta là người rất được tôn kính ở những thôn làng quanh đây.

Nhưng khi “Chiến dịch săn phù thủy” nổ ra, tất cả đều thay đổi, những thôn dân từng nhận được sự trợ giúp của Mary bắt đầu nhao nhao quay ra chỉ trích cô ta là phù thủy, là tình nhân của ma quỷ, chính cô ta đã mang bệnh dịch cái chết đen tới để tra tấn thế gian, cho nên chỉ có giết chết Mary thì bệnh dịch ở nơi đó mới có thể ngừng lây lan.

Những thôn dân ngu muội đó dùng đủ mọi cách lăng nhục Mary, cứ như ai không đủ hung ác sẽ bị coi là đồng bọn của Mary vậy! Bọn họ đã quên mất mạng của mình là do ai cứu…

Cuối cùng Mary bị đám thôn dân treo cổ đến chết trên một thân cây gần nhà, thi thể của cô ta bị treo vài tháng cũng không ai dám đến nhặt xác, cho đến khi được người ta hạ xuống thì thi thể đã thối rữa nhìn thấy được cả xương.

Ngay tại lúc mọi người đang chúc mừng vì mình đã dũng cảm

giết chết một phù thủy, thì cơn ác mộng mới bắt đầu… Đầu tiên là những thôn dân đã từng được Mary chữa bệnh lần lượt mất tích, mọi người tìm kiếm khắp nơi nhưng không hề thấy bóng dáng của họ đâu.

Sau đó có người đề xuất còn khu vực nhà Mary vẫn chưa tìm kiếm. Thế là những thân nhân của người bị mất tích đánh liều đến tìm kiếm xung quanh nhà của Mary, chẳng mấy chốc bọn họ đã tìm được thi thể của những người bị mất tích trong cái hồ nhỏ đằng sau nhà.

Nghe nói cái chết của những người này vô cùng kinh khủng, toàn bộ nước hồ đều bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ. Tiếp đó, đám người từng đi đến nhà Mary đều lần lượt bị sốt cao không hạ, trên da mọc đầy nốt đen.

Rất nhanh bắt đầu có người đồn đại rằng đây chính là hồn ma của Mary trở về báo thù, cô ta muốn mang đi tất cả những thôn dân đã hại mình, để bọn họ vào trong hồ dùng máu của mình để tẩy rửa tội nghiệt.

Từ đó về sau không còn ai dám tới gần khu vực nhà của Mary nữa, nhưng cho dù như thế bệnh dịch vẫn không ngừng lan tràn, đến tận khi mấy làng xung quanh gần như đều chết sạch mới làm lửa giận trong lòng Mary lắng dịu.

Sau đó truyền thuyết này bị người lớn mang ra dọa những đứa trẻ không nghe lời, mặc dù chuyện xưa bị truyền thành nhiều phiên bản, nhưng đại thể thì không khác biệt nhiều, đều là câu chuyện trả thù của nữ phù thủy Mary.

Nghe Martin kể xong truyền thuyết này, tôi rút ra được hai điểm giống nhau, một là cuối cùng Mary bị treo cổ trên cây, hai là những người mắc tội đều phải đi vào trong hồ để rửa sạch tội lỗi.

Hai điểm này giống với những gì xảy ra ở nơi này, chẳng lẽ đây

chính là vùng đất đã bị Mary nguyền rủa? Nếu đúng như vậy thật thì chúng tôi đã chọc tới cơn giận của một phù thủy từ vài trăm năm trước rồi.

Cho dù tôi không biết năm đó châu Âu thật sự có phù thủy hay không, nhưng đổ hết bệnh dịch “cái chết đen” lên đầu bọn họ thì đúng là hơi oan uổng. Nhưng dù sao đây cũng là chuyện từ vài trăm năm trước, có oán giận cỡ nào thì cũng nên tan hết rồi chứ?

Lúc này tôi nhẹ giọng hỏi chú họ: “Thế nào ạ? Chú có chắc chắn sẽ đối phó được nữ phù thủy này không?”

Chú họ lắc đầu: “Hơi quá sức… Nhìn nơi này khắp nơi đều là xương của động vật, chứng tỏ oán khí của ma nữ đó cực kì lớn. Mà cháu thử nhìn kĩ những bộ xương này xem có phải đều không có đầu không?”

Tôi nghe chú họ nói vậy thì bèn nhìn những bộ xương dê bò xung quanh. Đệch! Mấy bộ xương này đều không có đầu thật, tôi hơi nghi ngờ, hỏi: “Chẳng lẽ Mary này thích ăn đầu của gia súc à?”

Chú họ suy nghĩ rồi trả lời: “Có khả năng nó liên quan tới một loại nguyền rủa nào đó…”

Đinh Nhất bỗng nói xen vào: “Đi ra ngoài trước rồi nói sau! Âm khí nơi này ngày càng nặng, nếu như không đi chỉ sợ chúng ta cũng sẽ bị vây ở đây mất.”

Chú họ nghe thế thì bấm ngón tay tính toán rồi bảo: “Chỉ sợ giờ đã muộn…”

Lúc này Martin nhìn lên mặt trời màu đỏ máu, anh ta nói: “Hôm qua cũng như thế này, nhưng hôm qua chúng tôi không nhìn thấy những hài cốt động vật trên mặt đất…”

“Đó là vì Hồ Thánh phía sau còn chưa bị máu người nhuộm đỏ…” Chú họ nói sâu xa.

Tôi nghe thế liền nói với mọi người: "Đi thôi, mặc kệ có thể đi ra được hay không thì trước tiên cứ cách xa hồ máu kia đã…"

Sau đó mấy người chúng tôi đi về hướng cửa nông trường, ai ngờ lúc đi ngang qua ngôi nhà của đôi vợ chồng già, bỗng chúng tôi nhìn thấy trên cái cây đối diện thình lình treo một người phụ nữ toàn thân đầy máu màu đen.

Martin run giọng nói: "Mary…"

Tôi nói với anh ta: "Đừng có tự mình dọa mình, biết đâu cô ta cũng không phải Mary thì sao?"

Martin nghe tôi nói thế thì cười khổ: "Kể cả cô ta không phải Mary, chắc cũng không khá hơn là mấy…"

Tôi nghĩ thấy cũng đúng, mặc kệ cô ta có phải Mary hay không, cô ta cũng không phải là người sống! Mà hiển nhiên cô ta mạnh hơn so với hôm qua rất nhiều… Xem ra, đám cảnh sát xui xẻo kia đã trở thành đồ tiếp tế của cô ta, nếu còn tiếp tục như vậy, có lẽ cô ta sẽ trở nên càng ngày càng khó đối phó hơn.

Tuy mấy người chúng tôi đều rất sợ hãi khi nhìn thấy người phụ nữ treo trên cây, nhưng bước chân vẫn không ngừng lại mà tiếp tục hướng về phía cửa nông trường. Nhưng không biết có phải do mặt trời đỏ hay không mà dù vị trí của chúng tôi cách lối ra không tới một cây số, chúng tôi vẫn không tài nào nhìn thấy cái cửa gỗ thấp ở lối ra.

Lão Triệu hỏi với vẻ nghi ngờ: "Chúng ta không đi nhầm chứ? Tại sao cháu không nhìn thấy cái cửa gỗ thấp lúc tiến vào?"

Nghe anh ấy nói thế, tôi bèn đi tìm dấu vết hôm qua ô tô đi vào, nhưng kiểm tra mới phát hiện tuyết đã sớm xóa sạch mọi dấu vết! Nhưng cho dù là vậy, thì phương hướng đại khái chắc không thể sai được! Vậy mà càng đi càng thấy khoảng cách xa hơn tưởng tượng rất nhiều, như thể đi mãi mà không tới nơi…

Chú họ đột nhiên trầm giọng xuống, nói: “Đừng đi nữa, mấy đứa quay đầu lại mà xem…”

Mấy người chúng tôi nghe thế bèn quay đầu nhìn lại, phát hiện chúng tôi vẫn còn ở bên cạnh ngôi nhà… Nếu như không phải lúc nãy thực sự đi quãng đường mất mười mấy phút thì chắc chúng tôi sẽ cho là mình đang giậm chân tại chỗ!

Tôi giật mình hỏi: “Chúng ta gặp phải quỷ đánh tường hả?”

Chú họ lắc đầu: “Còn phiền phức hơn con đấy nhiều, đó là một loại nguyền rủa… Nếu như chúng ta có thể chịu đựng được qua đêm nay thì có lẽ có thể đi ra được.”

Tôi vừa nghĩ tới chuyện phải nghỉ ở đây một đêm thì cả người toát đầy mồ hôi… Tôi vô cùng không đồng ý mà nói: “Chú ơi, không còn biện pháp nào tốt hơn ạ? Đám linh phù trên người chú đâu rồi? Nó có thể xóa bỏ nguyền rủa không?”

Chú họ tỏ ra đáng tiếc: “Nơi này là quỷ của phương Tây, mấy vật của chú đều để đối phó với quỷ phương Đông, nếu muốn nói thật thì chú nghĩ bọn chúng chắc chắn sẽ sợ mấy đồ vật kiểu như Thập Tự Giá và Thánh khí ấy?”

CHƯƠNG

KẾT GIỚI TRONG NHÀ

Tôi nghe chú họ nói như vậy lập tức nhìn về phía hai người bọn Martin: “Hai người có đeo Thánh khí gì trên người không?”

Martin suy nghĩ rồi nói: “Cho dù có cũng không có tác dụng, nếu không chúng tôi cũng sẽ không bị nhốt ở chỗ này.”

Tôi thấy vậy cũng phải, đành bỏ qua ý định tìm thử trong nhà. Có điều, cũng may là dù chúng tôi không đi ra được nhưng cũng sẽ không bị dính bẫy. Bởi vậy chỉ cần đêm nay chúng tôi đều không ngủ thì ắt hẳn có thể kéo dài tới hừng đông ngày mai!

Ai ngờ trong khi tất cả chúng tôi đều đang suy nghĩ xem nên tìm thứ gì để có thể hạn chế được nữ phù thủy đã chết mấy trăm năm kia, thì đột nhiên nghe thấy có tiếng “rầm rầm rầm...” truyền đến từ một chiếc xe cảnh sát ở cách đó không xa.

Lúc đó, phản ứng đầu tiên của tất cả chúng tôi đều nghĩ rằng trong xe cảnh sát có ai đó vẫn còn sống, nhưng ngay sau đó lại nghe thấy giọng Martin run rẩy, nói: “Cái xe đó... Bên trong xe có thi thể của hai người chết lúc trước.”

Mấy người chúng tôi nghe thấy vậy lập tức lùi về phía sau, đúng vào lúc đó, cửa cốp xe của chiếc xe cảnh sát màu xanh da trời đột ngột bị người ta đẩy ra từ bên trong, một cái xác nam giới thối

rữa không còn hình người bước từ đó ra.

Đầu tiên, chưa kể đến hình dáng của người này đáng sợ đến thế nào, chỉ cần mùi hôi thối của xác chết đã đủ cho chúng tôi ngất trên cành quất rồi. Mùi đó thật sự quá nồng nặc, đấy là ở bên ngoài đấy... nếu không thì chắc chúng tôi đã bị hun cho không còn không khí để thở rồi.

Ông bác này vừa bước xuống xe, bác gái cũng theo sát sau lưng, cả hai đều lắc lư những mảng thịt thối rữa đầy người và đi thẳng về phía chúng tôi... Chú họ thấy thế thì lập tức quăng ra hai lá bùa màu vàng đập vào hai thi thể, phát ra hai tiếng bộp bộp.

Sau khi bị đánh trúng, hai thi thể chỉ hơi tạm dừng một chút, sau đó lại tiếp tục nhào về phía chúng tôi! May là chú họ vẫn khá bình tĩnh lấy ra một thanh đoản đao sáng loáng, không nói một lời thừa thãi mà cắt đầu ông già kia xuống.

Thanh đoản đao trong tay chú họ chẳng phải cái nào khác, mà chính là thanh đao "Thiên nhân trảm" chưa được luyện thành kia! Sau khi máu đen của cái xác thối rữa kia dính lên thanh đao thì ngấm vào lưỡi đao trong nháy mắt và biến mất không thấy nữa. Đồng thời tôi thấy thanh đoản đao kia có thêm một tia khí đen... Chú họ cũng không hề do dự, xoay tay lại chém một đao nữa, cắt cả đầu của bà già còn lại. Lúc này hai cái xác thối rữa mới hoàn toàn dừng lại.

Tôi không ngờ chú họ lại có thể mang thứ này đến, không biết chú ấy làm sao tránh được kiểm tra an ninh ở sân bay...

Martin và nữ pháp y đã bị dọa đến hồn bay phách lạc. Họ vội vàng lên xe lấy ra hai khẩu súng ngắn để phòng thân. Chú họ thấy vậy thì làm mặt nghiêm nghị nói với họ: "Bây giờ hồn vía hai người đang không yên, thật sự không thích hợp cầm vũ khí có lực sát thương mạnh như vậy, nếu không chỉ e sẽ vô ý làm người khác

bị thương."

Martin nghe vậy liền căng thẳng, nói: "Nhưng cháu sợ lát nữa mà gặp nguy hiểm thì không biết làm thế nào?"

Chú họ chỉ vào hai thi thể dưới đất: "Vũ khí thông thường cũng không thể tiêu diệt được những thứ thế này, súng trong tay các cô cậu chỉ có thể giết được người sống thôi..."

Martin do dự mãi, cuối cùng anh ta và nữ pháp y vẫn bỏ súng lại vào xe. Sau đó đoàn người chúng tôi tạm thời lùi vào trong nhà để né tránh. Dẫu sao ở đây chỉ có một cửa vào, chỉ cần canh chặt thì chắc sẽ không có tà ma gì vào được.

Sau khi vào nhà chúng tôi mới thấy, trong phòng trừ mùi thối ra thì còn tràn ngập một mùi thảo dược rất nồng. Khi mới bước vào, tôi đã nghĩ rằng tất cả mùi sặc mũi ở đây là do xác bị phân hủy bốc lên, vì vậy tôi mới bỏ qua nó.

Đây là lần đầu tiên chú họ đi vào căn nhà này, chú ấy nhăn mày lại và nói: "Chủ trước của ngôi nhà này cũng thú vị đấy! Chắc cũng không phải người bình thường..."

Tôi nghi ngờ hỏi: "Tại sao chú lại nói thế ạ?"

Chú ấy chỉ vào mấy bó hoa khô được trang trí trên tường và nói: "Mặc dù chú không biết công dụng cụ thể của những bông hoa cỏ này, nhưng để nó ở chỗ này hẳn là có tác dụng trừ tà, tránh điềm dữ... Hoặc có thể nói, nơi này là một cái kết giới đề phòng một ít tà ma xâm phạm vào phòng này."

Tôi nghe chú ấy nói vậy thì cảm thấy những thứ này chắc chắn chẳng ích gì, nếu không thì sao đôi vợ chồng già kia lại biến thành như thế? Sau đó tôi nói những nghi ngờ trong lòng ra, chú họ cho rằng nhất định là trong đó có sai lầm gì đấy, nhưng cụ thể thế nào thì... bây giờ chú ấy vẫn chưa nói ra được.

Sau đó, việc đầu tiên tôi với Đinh Nhất làm là kiểm tra trong ngoài ngôi nhà một lượt, sau đó dán lên tất cả các cửa sổ ở tầng trên tầng dưới lá bùa của chú họ. Cho dù lực sát thương của bùa chú này không lớn, nhưng cũng có thể có ít tác dụng.

Phòng ngủ duy nhất trên tầng hai chắc sẽ không có ai ở, bởi vì ở đó thực sự rất hôi. Vì vậy, tất cả chúng tôi định sẽ tạm bợ một đêm trên ghế sofa trong phòng khách ở tầng một.

May mắn là Martin biết một số nhân viên cảnh sát có thói quen bỏ đồ ăn vặt trong xe, vì vậy chúng tôi gom tất cả những thứ có thể ăn trong xe cảnh sát ở bên ngoài và mang chúng vào nhà. Mấy người chúng tôi còn đỡ, nhưng Martin và nữ pháp y đã nhịn đói một ngày một đêm, vì vậy chúng tôi nhường cho họ lượng thức ăn không nhiều lắm này. Nhưng họ cũng chỉ miễn cưỡng ăn một chút, tôi đoán là họ vẫn không quên được chuyện ăn phải thức ăn hỏng trước đó, nên trong lòng ít nhiều vẫn thấy hơi ghê tởm...

Thật ra khi vừa trốn vào trong nhà, chúng tôi đã từng dùng điện thoại di động để liên lạc với cảnh sát Graf, chỉ tiếc là như chúng tôi đoán trước, điện thoại không hề có tín hiệu. Trước đây trong nhà có một máy điện thoại bàn, nhưng chẳng biết có phải do thiếu tiền cước hay không mà cũng không sử dụng được.

Trước khi vào chúng tôi đã giao hẹn với Graf, nếu trong vòng hai ngày mà không bắn đạn tín hiệu thì bọn họ tuyệt đối không thể vào, vì vậy có lẽ bây giờ anh cảnh sát mập Graf cũng đang nóng ruột chờ ở ngoài cửa lớn nông trường.

Sắc trời bên ngoài dần tối, cuối cùng mặt trời màu máu trước đó cũng lặn hẳn. Nhưng sau đó chúng tôi thấy chân trời lại dâng lên một vầng trăng đỏ như máu.

Trước đây chúng tôi đã từng thấy mặt trăng màu máu như vậy rồi, đó là lúc tiểu sư thúc của chú Lê bày trận pháp tà môn, nhưng

so với ánh trăng trước mặt thì có vẻ còn kém hơn rất nhiều... Tôi thầm cười khổ trong lòng, chẳng lẽ ngay cả ánh trăng ở nước ngoài cũng tròn hơn một chút thật à?

Ngay lúc tôi còn đang suy nghĩ lung tung, Đinh Nhất vốn vẫn luôn tựa vào cửa sổ đột nhiên cứng đờ người! Chú họ thấy vậy lập tức đi tới trước cửa sổ nói: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Đinh Nhất chỉ tay ra ngoài cửa sổ: “Thứ trong hồ máu đang bò ra.”

Tôi nghe vậy cũng nhanh chóng bước tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài, trong lòng lập tức cuộn lên cảm giác buồn nôn... Những cảnh sát đã chết trong hồ máu trước đó giờ đều không mảnh vải che thân, đồng loạt đứng ở ngoài căn nhà, mở trừng đôi mắt như hai cái động đen ngòm nhìn chằm chằm vào trong nhà!

CHƯƠNG

ĐỜI SAU CỦA PHÙ THỦY

Nữ bác sĩ pháp y cũng muốn đi tới cửa sổ để xem xét tình hình, lão Triệu có lòng tốt không muốn cho cô ta thấy cảnh ngoài cửa sổ để tránh không dọa cô ta sợ.... Nhưng cô ta lắc đầu ý bảo mình không sao.

Nhưng khi vừa thấy cảnh tượng ngoài đó, cô ta lập tức hít ngược vào thật sâu. Tôi vốn nghĩ chắc cô pháp y này sẽ không dám tiếp tục ở trước cửa sổ nữa, nhưng thật không ngờ cô ta vẫn không rời đi, ngược lại bắt đầu nghiên cứu nguyên nhân dẫn tới cái chết của những người này.

Theo quan sát của nữ bác sĩ pháp y này, tất cả những người đứng bên ngoài kia đều chết do bị móc tim ra... Bởi vì bọn họ không mặc quần áo, cho nên những vết thương trí mạng bên ngoài có thể thấy rất rõ ràng.

Pháp y đúng là pháp y, nếu là phụ nữ bình thường, vào lúc thế này chắc đều đã sợ đến choáng váng, nhưng cô ta vẫn có thể bình tĩnh nói ra nguyên nhân cụ thể dẫn đến cái chết của những người này, thật sự không thể không khiến tôi sinh lòng khâm phục. Nhưng chắc cô ta cũng không ngờ những đồng nghiệp sớm chiều ở chung sẽ có kết cục như vậy...

Tôi quay đầu hỏi chú họ: “Bọn họ đứng như vậy là do không dám đi vào ư?”

Chú họ lắc đầu đáp: “Chưa chắc, có lẽ chỉ là chưa tới giờ... Hoặc có thể bởi vì trong nhà này có kết giới gì đó chăng?”

Tôi nghe vậy thì nhìn về phía đám cỏ khô treo trong nhà: “Chú bảo đám cây thuốc này ư?”

Chú họ nhún vai nói: “Có lẽ vậy... Tóm lại trước hết chúng ta đừng làm xáo trộn những bó cỏ khô trong nhà này, có lẽ những thứ này có thể giúp chúng ta ngăn chúng được một thời gian thì sao.”

Tôi nhìn quanh quất: “Xem hoàn cảnh ở đây, chẳng lẽ cặp vợ chồng già này đã biết từ trước rằng từ mấy trăm năm trước ở nông trường của mình từng xảy ra chuyện gì sao?”

Chú họ suy nghĩ rồi nói: “Khả năng này rất lớn!” Nói xong chú ấy quay sang nói với lão Triệu và Martin: “Các cháu xem trong nhà có vật dụng cá nhân gì của cặp vợ chồng già đó không, có lẽ sẽ tìm được một ít đầu mối từ chúng.”

Lão Triệu và Martin tìm khắp nơi trong nhà, tôi không biết tiếng Đức cho nên không giúp được gì, vì vậy liền tiện tay cầm lấy một miếng bánh mì ở trên bàn để ăn.

Ăn chưa được hai miếng, tôi thấy trong bánh mì lại kẹp mứt dâu, nó lập tức khiến tôi nghĩ đến cảnh trong cái hồ máu kia, nên tôi cũng chẳng còn thèm ăn nữa.

Tôi thấy trần nhà đầy bụi bặm, lòng thầm nghĩ chuyến đi Thụy Sĩ đầy nguy hiểm này lúc nào mới kết thúc đây? Ai ngờ lúc này thiết bị giám sát trên người tôi đột nhiên vang lên hai tiếng tít tít.

Tôi cúi đầu xem, thì ra là sắp hết pin. Trước đó chúng tôi không ngờ sẽ ở đây lâu như vậy... Bây giờ hay rồi, cả thứ này cũng hết

pin. Có điều hết pin thì hết pin đi, dù sao cái gì nên quay đều quay được cả rồi.

Nhưng lúc tôi đang nghĩ có nên gỡ những thiết bị điện tử này xuống không, thì lại nghe thấy tiếng lão Triệu từ căn phòng sát vách truyền đến: “Mọi người mau tới đây xem này, ở đây có một cánh cửa không mở ra được.”

Mấy người chúng tôi nghe vậy lập tức chạy tới, thấy lão Triệu và Martin đã đẩy một kệ sách ra khỏi vách tường, phía sau thình lình lộ ra một cánh cửa ngầm nho nhỏ...

“Đây là gì vậy? Lối thoát thân ư?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Lão Triệu lắc đầu: “Không biết, cửa bị khóa, hai người bọn anh tìm mãi cũng không thấy chìa khóa mở cửa.”

Tôi nghe vậy thì đắc ý nhìn Đinh Nhất và nói: “Không sao, không có khóa nào mà Đinh Nhất không mở được.”

Đinh Nhất thấy vẻ mặt tôi khoe khoang như vậy thì lắc đầu bất đắc dĩ, đi lên đằng trước mở khóa. Đúng như tôi nghĩ, loại khóa này chẳng có gì khó với Đinh Nhất, không cần đến hai mươi giây anh ta đã mở được.

Sau khi cánh cửa mở ra, đầu tiên Đinh Nhất soi đèn pin vào bên trong, nhanh chóng tìm được công tắc đèn bên cạnh cửa và bật lên. Đèn sáng rồi chúng tôi mới phát hiện nơi này không phải là lối thoát thân, mà là một căn phòng sách kỳ lạ.

Tôi thấy cách bày biện của căn phòng sách này thì cảm thấy có khi đôi vợ chồng già kia là thành viên của tổ chức tà giáo nào đó chưa biết chừng? Không thì sao trong phòng sách lại có nhiều chai lọ kỳ lạ như vậy chứ?

Kết quả lão Triệu cầm một quyển sổ ghi chép trên bàn lật ra xem rồi nói: “Đôi vợ chồng già này ắt hẳn là đời sau của nữ phù

thủy...”

“Anh nói bọn họ là đời sau của phù thủy Mary ư?” Tôi tò mò hỏi.

Lão Triệu lắc đầu nói: “Không nhất định là đời sau của bà ta. Nếu trên đời này thật sự có phù thủy, dĩ nhiên không thể chỉ có một phù thủy là Mary đúng không?”

Tôi ngẫm nghĩ: “Cũng đúng... nhưng nếu cặp vợ chồng già này là người biết dùng phép thuật, vậy tại sao cuối cùng lại chết hết cả?”

Lão Triệu tiếp tục cúi đầu lật giở quyển sổ, một lát sau anh ấy mới nói một cách sâu xa: “Trên quyển sổ này có ghi lại, bọn họ mua mảnh đất này khi còn trẻ. Lúc ấy bọn họ đã biết mảnh đất này từng bị nguyền rủa, chính bởi vậy, bọn họ mới dùng giá rất rẻ để mua mảnh đất không có một ngọn cỏ này.”

“Sau đó thì sao?” Tôi thúc giục.

Lão Triệu tức mình nói: “Đừng có gấp! Giờ anh đang đọc đến đâu dịch đến đó cho em, em không cho anh thời gian để đọc à?”

Sau đó lão Triệu nói cho chúng tôi biết, hồi cặp vợ chồng già kia mua mảnh đất này, ở đây thật sự không có lấy một ngọn cỏ. Chủ đất trước cũng vì thấy mảnh đất này quá cằn cỗi nên mới bán cho vợ chồng già này với giá rất thấp.

Năm đó hai vợ chồng họ chuyển từ Đức đến đây thì phát hiện mảnh đất này có một lời nguyền, nhưng là người kế thừa của phù thủy tốt nên bọn họ có cách ngăn chặn lời nguyền này, làm nơi này trở thành vùng đất yên lành.

Vì vậy, họ dùng một nửa số tiền tích cóp để mua nơi này, sau đó còn xây một căn nhà gỗ nhỏ hai tầng trên đó. Sau khi lấy được mảnh đất, bọn họ bắt đầu dùng phép thuật dồn ép hết lời nguyền

trên mảnh đất này xuống cái hồ nhỏ ở phía sau kia.

Phần đất còn lại nhanh chóng khôi phục lại bình thường, vì vậy họ xây dựng một nông trường ở đây. Thoáng cái đã hơn bốn mươi năm... Trong khoảng thời gian này, họ không cho phép người ngoài vào nông trường, cho nên chúng tôi mới thấy trên cổng vào có treo biển "Đất tư nhân" để đánh dấu.

Thật ra ban đầu khi mua mảnh đất này, bọn họ đã biết ai gieo lời nguyền, cũng biết trung tâm của lời nguyền là quay xung quanh cái cây cổ thụ phía trước nhà và hồ nhỏ phía sau.

Qua nhiều năm như vậy, họ luôn cố gắng duy trì sự ổn định của nơi này, chưa từng xảy ra rắc rối gì... Nhưng vào một năm trước, bọn họ thấy mặt hồ xuất hiện những hiện tượng lạ, sâu trong lòng họ cảm thấy sợ là không ổn rồi.

Họ kiểm tra tất cả các kết giới được bố trí trong ngoài nông trường một lượt mà không thấy có kẽ hở nào. Nhưng hồ nước phía sau, từ lúc đầu "trong vắt" đến giờ bắt đầu từ từ bốc mùi, điều này cũng đủ để nói rõ nhất định có chuyện gì đang lặng lẽ thay đổi mà họ không biết...

CHƯƠNG

CÔ GÁI TRẺ THÁNH THIỆN

Quyển sổ kia chỉ ghi chép từng ấy nội dung. Từ những gì lão Triệu dịch ra thì không khó nhận thấy, vợ chồng họ cho tới giờ vẫn cố gắng làm một người bình thường. Nhưng không ngờ mấy chục năm đã qua, cuối cùng họ cũng không thay đổi được số phận của mình.

Lúc này tôi nghe thấy chú họ thấp giọng nói: "Nếu chú đoán không lầm thì ắt hẳn là tên tội phạm giết người kia làm hỏng việc, cái hồ kia không thể có máu dính vào... Nhưng hắn lại ném số lượng lớn xác chết vào trong hồ. Cho nên, dù kết giới trong ngoài nông trường của họ không có vấn đề gì nhưng vẫn có chuyện xảy ra! Bọn họ nào biết, thật ra vấn đề lại xảy ra ở chính trung tâm mảnh đất."

Tôi nghe xong thì hơi tiếc nuối, nói: "Chỉ tiếc ký ức trong tàn hồn của hai vợ chồng già này quá rải rác, ngay cả việc họ là phù thủy, cháu cũng không cảm nhận được, nên không biết có cách gì để giải quyết không."

Đinh Nhất nghe vậy lắc đầu, nói: "Chắc chắn không có, nếu không bọn họ đã không phải chết... Nhưng có một chuyện rất kỳ lạ, tại sao họ không chết trong hồ thánh, mà chết trên giường nhà

mình? Còn nữa, nếu trong nhà này thật sự có kết giới, vậy bọn họ vào nhà không phải là đã an toàn rồi ư? Tại sao còn chết chứ?”

Đúng vậy, những điểm khả nghi mà Đinh Nhất nêu ra rất đáng để suy nghĩ, còn những kẻ giờ đang đứng bên ngoài kia, tim của họ giờ ở đâu?

Đúng lúc cả đoàn chúng tôi đang xem đồ đạc trong phòng sách kỳ lạ của cặp vợ chồng già thì đột nhiên nghe thấy tiếng bốp bốp từ cửa truyền đến...

Chú họ nghe thấy thì đổi sắc mặt, nói: “Hỏng rồi, có thứ muốn xông vào!” Nói xong chú ấy rút thanh đao Thiên Nhân Trảm ra rồi chạy ra ngoài. Chúng tôi cũng chạy theo sát phía sau, ra tới cửa thì thấy những thi thể trần truồng vừa rồi còn đứng không nhúc nhích bên ngoài lúc này đều chen chúc ở cửa.

Lá bùa chú họ dán ở cửa trước đó phát huy tác dụng, cho nên phát ra tiếng bốp bốp. Chú họ thấy cửa nhà bị những thi thể bên ngoài đẩy lung lay, sắp không chống đỡ được nữa! Thế là chú ấy lấy ra một bình thủy tinh nhỏ, tạt hết chất lỏng màu đỏ nhạt bên trong lên cửa.

Trong nháy mắt những thi thể đó rối rít lùi ra sau, không dám tùy tiện tới gần. Thấy vậy tôi hỏi chú họ đấy là thứ gì mà lợi hại thế? Chú họ cười bí ẩn: “Đây là máu chó đen quý giá mà năm xưa chú cất giấu!”

Tôi thấy nét mặt của chú họ đắc ý y như đang nói: “Xem này! Đây là rượu ‘Lão Bạch Làm*’ 82 năm chú cất giữ!”...

** Một loại rượu nổi tiếng ngàn năm của Trung Quốc, được công nhận là di sản văn hóa phi vật thể cấp quốc gia.*

Không ngờ lúc chúng tôi còn chưa kịp vui mừng thì lại thấy những thi thể này rối rít hướng mặt ra ngoài rồi quỳ xuống, tôi nhìn kĩ thì phát hiện họ quỳ về hướng cái cây to cách đó không xa.

Ánh trăng vừa ló, tôi thấy người phụ nữ treo trên cây đang từ từ hạ xuống, khi hai chân cô ta chạm đất, một ít chất lỏng sền sệt màu đen chảy ra từ hai chân, thế cho nên mỗi tấc đất cô ta bước qua đều đầy tanh tưởi.

Nhưng theo từng bước chân người phụ nữ đó đi về phía ngôi nhà chúng tôi đang ở, tôi thấy vết bẩn trên người cô ta dần dần biến mất, một gương mặt sạch sẽ, thánh thiện xuất hiện trước mắt chúng tôi.

Nhất thời chúng tôi có ảo giác, cảm thấy người phụ nữ trước mắt vốn không phải là phù thủy độc ác gì cả, cô ta quả thật là một thiên thần trong sáng, nếu như cô ta cần... lúc nào tôi cũng có thể hiến dâng tất cả mọi thứ của mình cho cô ta.

Nhưng cảm giác này xuất hiện chưa tới ba giây thì tôi đã cảm thấy cổ đau nhói, hóa ra chú họ thấy tôi sắp bị thứ kia mê mẩn tâm trí, bèn giơ tay lên đập vào cổ tôi!

Tôi bị đánh tỉnh lại, trong lòng sợ hãi lắm, chắc hẳn những người kia trước khi chết cũng có cảm giác như tôi đúng không? Xem ra Mary này đúng là biết mê hoặc lòng người. Vừa nãy nếu không phải chú họ đánh cho tôi tỉnh thì có lẽ tôi cũng đã dính đòn rồi.

Váy áo đầy nước bùn trên người cô ta lúc trước giờ đã trở nên sạch sẽ, gọn gàng, giống như một cô gái xinh đẹp, tươi trẻ, thanh lịch không vương một hạt bụi. Nói thật, nhìn dáng vẻ của Mary, tôi khó mà liên kết được cô ta với những thứ tà ác đó. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đúng là có đánh chết tôi cũng không tin là cô ta ăn trái tim của những người kia...

Mary từ từ đi đến trước căn nhà, nhận sự vái lạy của những thi thể dưới đất kia... Trong một buổi đêm như vậy, trên bầu trời treo một vầng trăng máu, một người con gái tóc dài mặc váy trắng,

đứng trên mặt đất đầy hài cốt, bên cạnh một đám xác chết trần như nhộng đang quỳ, hình ảnh khỏi phải nói là quái dị nhường nào.

Lúc ấy, tôi quay đầu nhìn thì thấy thiết bị theo dõi trên người lão Triệu vẫn đang hoạt động, hy vọng có thể quay được hết cảnh tượng quái lạ này...

Mary dường như đang dẫn tín đồ của mình tiến hành một nghi thức bí ẩn nào đó, miệng cô ta không ngừng đọc một số thần chú không ai hiểu, giống như đang khẩn cầu cái gì đó lại cũng giống như đang gọi lên cái gì đó.

Chúng tôi nhanh chóng nghe thấy tiếng ầm ĩ từ trên trời truyền đến, cẩn thận lắng nghe thì giống như một đàn chim đang lượn vòng phía trên nhà. Ngay lúc chúng tôi còn đang khó hiểu thì một vài con quạ đen chợt không muốn sống, đâm bừa vào cửa sổ của căn nhà, cả lũ đều làm quân cảm tử, không chừa lại đường sống.

Chỉ chốc lát đã có vài con quạ đen đập vào cửa chết, nhưng đồng thời, cửa sổ bằng thủy tinh cũng bị đập vỡ, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không bao lâu nữa thì cửa sổ sẽ bị phá vỡ hoàn toàn.

Chú họ thấy cảnh này thì thầm biết, nếu tiếp tục như vậy không phải là cách. Vì vậy chú ấy rút thanh đao Thiên Nhân Trảm ra rồi nói với chúng tôi: “Xem tình hình trước mắt thì căn nhà này chỉ có vật sống mới có thể vào được. Chú ra ngoài đối phó với những xác chết kia trước. Nếu như lát nữa có con chim nào bay vào thì tuyệt đối đừng nương tay, có thể đập chết con nào cứ đập.”

Chú họ nói xong thì đẩy cửa đi ra ngoài, Đinh Nhất thấy tình hình như vậy bèn dặn dò tôi: “Cậu cẩn thận một chút! Lấy răng thú của cậu ra đi! Tôi ra ngoài giúp chú họ một tay.”

Tôi giữ chặt anh ta, sau đó rút dao thép từ ống quần ra đưa cho

anh ta và nói: “Tự mình chú ý an toàn!”

Đinh Nhất gật đầu rồi xoay người đi ra ngoài. Nhưng đúng lúc đó, một con quạ đen đã phá vỡ kính bay vào nhà, tôi thấy vậy lập tức cầm một cái chảo trong bếp, rồi đập thẳng con chim kia rơi xuống đất.

Lão Triệu và Martin thấy vậy cũng rối rít tìm một vài thứ trong phòng, chuẩn bị để nếu có quạ đen bay vào thì còn có cái để đập chết bọn chúng.

Sau khi chú họ và Đinh Nhất rời khỏi đây, những cái xác trước đó quỳ dưới chân Mary lập tức đứng dậy, những thứ không có tim này lập tức nhào về phía chú họ và Đinh Nhất. Nhưng sao bọn họ có thể là đối thủ của chú họ và Đinh Nhất? Hai người họ chỉ cần hai, ba nhát là đã giải quyết được một người, không hề nương tay.

Con dao thép trong tay Đinh Nhất dĩ nhiên không thể sánh bằng thanh đao Thiên Nhân Trảm của chú họ. Điều này giống như không thể so sánh một thanh đao quý từng giết vô số người và một thanh đao quý chưa mài bén được.

CHƯƠNG

CÒN LẠI NỬA CÁI MẠNG

Nhưng cho dù như thế, Đinh Nhất cũng không hề nể nang với bọn họ, có thể chém đầu thì tuyệt đối không chém bụng, cho tới khi họ không dậy nổi nữa, đầu rơi đầy đất mới dừng tay.

Trước đây tôi từng nghĩ, dù không có tim cũng không sao, bởi vì dù sao thì lúc truy điệu cũng không cụt tay hay cụt chân gì! Bây giờ thì hay rồi, tất cả bọn họ đều bị chú họ và Đinh Nhất chém thành từng đoạn rồi, có lẽ không kiểm tra ADN thì không biết cái đầu dưới đất là của ai... thân mình lại là của ai đâu...

Tôi lúng túng nói với Martin: "Anh hỏi cô cảnh sát kia thử, những thi thể này cuối cùng có thể khôi phục như ban đầu không?"

Sau đó Martin nói với tôi: "Phần lớn người chết ở chỗ tôi đều chọn hỏa táng. Chuyện như thế này chắc hẳn sẽ không có nghi thức nhìn mặt người chết lần cuối đâu."

"Thật ngại quá, tình huống của chúng ta bây giờ không thể giữ thi thể nguyên vẹn được..." Tôi nói đầy áy náy.

Martin xua tay: "Không cần xin lỗi, tôi hiểu mà..."

Tôi nghe anh ta nói vậy thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bởi vì một số quốc gia châu Âu cũng khá kiểu cách, không nên để đến

cuối cùng họ lại trách chúng tôi phá hỏng thi thể. Nếu hiện giờ Martin đã nói vậy thì khi thoát ra anh ta sẽ làm chứng giúp chúng tôi... Chúng tôi làm như vậy chỉ là bất đắc dĩ thôi.

Lúc này tôi thấy chú họ và Đinh Nhất đã giải quyết toàn bộ những thi thể có thể di chuyển bên ngoài, trừ cô ả Mary mặc váy trắng tinh kia... Bởi vì ở hai khu vực khác nhau, cho nên chúng tôi không thấy Mary rốt cuộc là thứ gì? Ác quỷ? Ác linh? Hay là Boss lớn đã thành ma?

Tóm lại không rõ là cái gì thì rất khó đối phó, cho dù chú họ ra tay, tôi cũng đổ mồ hôi lạnh thay chú ấy. Hơn nữa Mary không dễ đối phó như những xác chết kia, cô ta có thể điều khiển người chết, điều khiển chim, còn có thể điều khiển người sống... Mẹ nó ai mà biết được cô ta còn có thể điều khiển cái gì nữa? Không biết thảm họa mấy trăm năm trước cuối cùng làm thế nào mới kết thúc? Chẳng lẽ tất cả mọi người đều chết hết mới kết thúc ư?

Lúc này, toàn bộ sự chú ý của tôi đều ở chú họ và Đinh Nhất bên kia, căn bản không chú ý đến tình huống ở sau lưng mình... cho đến khi sau lưng tôi đột nhiên truyền đến một cảm giác khác thường. Sau đó, qua tấm kính cửa sổ, tôi thấy Martin với cặp mắt trợn trắng, chuẩn bị dùng vật trong tay đánh về phía tôi.

Tôi hoảng sợ, lập tức nghiêng đầu qua một bên theo bản năng, nhờ vậy mới không bị đánh thẳng vào chỗ hiểm, nhưng bị đánh mạnh vào bả vai. Tôi thật không ngờ tới hai người sau lưng lại bị khống chế vào đúng thời điểm mấu chốt!

Đáng giận nhất là bọn họ đều là người sống, cho nên tôi xuống tay còn phải phân nặng nhẹ, nhất định không thể đánh tàn nhẫn như Đinh Nhất và chú họ được. Tuy nhiên, dù tôi không muốn lấy mạng bọn họ nhưng họ lại muốn mạng của tôi... Hơn nữa, lúc này tôi còn không thể cầu cứu Đinh Nhất và chú họ được.

Bị Martin dùng cái chảo đập vào sau bả vai, tôi đau đến lệch người, suýt chút nữa thì ngã bệt xuống đất. Nhưng không chờ tôi đứng vững, cô pháp y kia lại cầm một cái đĩa tròn muốn đập vào đầu tôi, dưới tình thế cấp bách, tôi đành phải đâm đầu vào ngực cô ta...

Tuy hành động này hơi hèn hạ, nhưng vào lúc này tôi không suy xét được nhiều như thế. May là trước đó chú họ đã ngăn không cho họ mang súng theo người, nếu không chắc có lẽ tôi và lão Triệu đều đã bị bắn thành cái sàng rồi!

Nghĩ đến lão Triệu tôi chợt thấy hoảng hốt. Đúng rồi, lão Triệu đâu? Lúc hai người này tập kích tôi sao lại không thấy anh ấy chứ? Không biết có phải đã bị họ đánh cho hôn mê không? Nghĩ vậy, tôi lập tức đứng lên đi tìm bóng dáng lão Triệu. Kết quả vừa quay đầu thì thấy lão Triệu đang đứng sau lưng tôi.

Tôi lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Cái ông này không lên tiếng gì cả, em còn tưởng rằng...” Tôi nói được một nửa thì đột nhiên dừng lại, bởi tôi cảm giác trên bụng mình hơi lạnh, cúi đầu nhìn thì thấy lão Triệu đang cầm một con dao nhọn đâm vào bụng tôi.

Lúc này, ánh mắt lão Triệu vừa xa lạ lại vừa lạnh lẽo, làm lòng tôi cảm thấy lạnh buốt. Tôi biết giờ lão Triệu đã bị mất lý trí, cho nên anh ấy làm gì với tôi cũng không phải là ý muốn của chính anh ấy.

Nhưng một dao này của anh ấy quá tàn nhẫn, tôi liếc thấy cả con dao đã đã đâm lút cán vào bụng mình, có lẽ đã thủng ruột rồi... Nghĩ đến đây, người tôi không đứng vững được nữa phải lùi ra sau, vì thế con dao theo đà được rút ra.

Máu bắn tung tóe lên mặt lão Triệu, có thể là máu tôi quá nóng bỏng, lão Triệu tỉnh táo lại ngay.

“Tiến Bảo! Em... Anh...” Lão Triệu nhìn con dao còn đang nhỏ

máu trong tay mình, nói năng lộn xộn.

Lúc ấy, tôi còn muốn an ủi anh ấy mấy câu, nói mình không sao này nọ, nhưng vết thương trên bụng quả thật rất đau. Tôi chỉ có thể đổ mồ hôi hột, khoát tay với anh ấy, không thốt được câu nào.

Tôi biết bây giờ trong phòng không an toàn, bởi vì Martin và nữ pháp y đều ở trạng thái mất lý trí, cũng không thể để tôi dùng máu nóng của mình tạt tỉnh bọn họ được. Vậy cuối cùng chẳng phải tôi sẽ mất máu mà chết hay sao?

Nhưng chỉ một chút thất thần tôi đã quên mất sau lưng là Martin, lúc tôi thấy mặt lão Triệu đầy vẻ kinh hoàng nhìn về phía sau lưng mình thì cũng biết là chuyện gì xảy ra... Nhưng lúc này, cái chảo trong tay Martin đã tới trước mặt.

Nếu là lần trước thì tôi có thể né được, nhưng lần này vết thương trên bụng quá đau, hơn nữa cũng có thể do mất máu quá nhiều, cho nên động tác của tôi không còn được linh hoạt như vừa rồi nên lần này tôi không né được.

Sức lực của anh chàng Martin này mạnh quá nhỉ? Nếu không phải tôi có ấn tỏa hồn trên người thì có khi đã bị anh ta đánh cho hồn lìa khỏi xác rồi. Nhưng dù vậy... cuối cùng tôi cũng thấy trước mắt tối sầm rồi lập tức mất đi ý thức.

Trước lúc ngất xỉu, tôi thấy lão Triệu chạy đến bên tôi, đạp một cái vào Martin, sau đó lấy tay bịt vết thương trên bụng tôi. Lúc ấy tôi nghĩ thầm, lần này thì xong rồi. Tôi mà ngất thì cũng chỉ còn lại một mình lão Triệu, không biết anh ấy có thể đánh lại hai người kia không?

Bụng tôi bị thương cộng thêm đầu thì bị đánh rất nặng, có lẽ không chết cũng chỉ còn lại nửa cái mạng. Điều chết người là còn ngất xỉu ngay lúc mấu chốt này, đúng là đã nghèo còn mắc cái eo...

Tôi không biết rốt cuộc mình đã hôn mê bao lâu, giữa chừng

hình như có tỉnh lại một lần, nhìn thấy Đinh Nhất đứng trước mặt tôi, người toàn là máu, giống như vừa bơi trong hồ máu vậy.

Trên người chú họ và lão Triệu dù không có máu, nhưng cũng không khá hơn, thoạt nhìn chắc có lẽ họ đều bị thương. Tôi vốn định nhìn họ kĩ hơn, nhưng mí mắt cứ trĩu xuống, cuối cùng lại hôn mê một lần nữa.

Lúc tôi tỉnh lại lần nữa thì đã ở bệnh viện, tôi thử cử động, nhưng bỗng nghe thấy giọng một người phụ nữ khẽ nói với tôi: "Đừng lộn xộn, đầu và bụng anh đều bị thương, xương bả vai thì gãy, bây giờ anh phải nằm trên giường để nghỉ ngơi..."

CHƯƠNG

BẠN CÙNG PHÒNG BỆNH

Tôi quay đầu nhìn quanh, nhưng chỉ hơi cử động đã đau không chịu nổi, vì vậy tôi không dám lộn xộn nữa. Lúc này, tôi thấy một nữ y tá người Hoa đi đến trước mặt tôi, cô ấy nói với giọng trách cứ: "Tôi đã nói rồi, không cho phép anh lộn xộn, bây giờ anh biết đau rồi chứ?"

Tôi thấy dáng dấp nữ y tá này rất quen, muốn hỏi cô ấy xem Đinh Nhất và chú họ thế nào rồi? Nhưng tôi thử hai lần mà không nói được...

Xem ra tôi bị thương nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng, có lẽ lần này dù không chết cũng phải tàn phế... Nhưng tôi không cam lòng cứ như vậy trợn mắt nhìn trần nhà, nên lại thử cử động.

Không ngờ tôi nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Nếu cậu không muốn bị tàn phế thật thì đừng có cử động nữa."

Tôi nghe vậy mới biết hóa ra trong phòng bệnh này còn có bạn cùng phòng nữa, hơn nữa còn là một người Trung Quốc. Tôi bèn hắng giọng rồi thử lên tiếng, thử mấy lần, cuối cùng tôi cũng có thể nói chuyện, vì vậy tôi nói với cái tên giường bên cạnh: "Người anh em, có phải bây giờ tôi bị y tá băng bó như cái bánh chưng không?"

Người nọ nghe tôi hỏi cũng không khách sáo, đáp: "Chẳng khác là bao! Yên tâm, chắc chắn cậu không chết được đâu..."

Lúc này cô y tá vừa rồi lại rướn cổ liếc nhìn tôi, tự lẩm bẩm: "Lầu bầu nói gì vậy? Không phải là bị cái chảo đập cho khờ rồi chứ?"

Tôi thấy y tá đã trở lại, vội hỏi: "Bạn bè của tôi sao rồi?"

Y tá nghe tôi hỏi vậy thì nghi ngờ, nói: "Bạn? Bạn nào? Chỉ có mình anh được đưa đến bệnh viện... Không có ai khác bị thương cả."

Tôi nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, xem ra nhóm chú họ và Đinh Nhất đều không sao... Những hình ảnh mà tôi thấy trước khi ngất đi có lẽ chỉ là ảo giác. Dẫu sao bây giờ đến cả tôi cũng thoát được, vậy chắc chắn những người khác đều không sao!

Nghĩ vậy tôi không lo lắng nữa, nhắm mắt nghỉ ngơi, có lẽ lát nữa nhóm Bạch Kiện sẽ tới thăm tôi. Lúc này tôi đột nhiên hơi tò mò sao người anh em bên cạnh phải vào bệnh viện. Thế là tôi khẽ hỏi hắn: "Này người anh em, sao anh phải nằm viện thế?"

Một lát sau giọng nói kia mới mơ hồ vang lên: "Bị thằng ngu thọc một dao..."

Tôi thấy người anh em này cũng giống với tôi, vì vậy hứng thú hỏi: "Anh là người Trung Quốc ư?"

"Coi như là thế đi..." Tên kia trả lời mà không có cảm xúc gì.

Nghe vậy, tôi thầm nghĩ bụng, người anh em này thật không có lòng mà. Mình có phải người Trung Quốc hay không cũng không biết ư? Lại còn nói là "coi như" nữa chứ.

Lúc ấy tôi cũng rất buồn chán, vì thế bèn tán gẫu câu có câu không với tên này.

"Tới Thụy Sĩ du lịch hả?"

“Không... tới làm việc.”

“Vậy anh cũng thảm như tôi. Tôi nói với anh này, tôi đã đến Thụy Sĩ hai lần, nhưng không có lần nào là tới du lịch cả. Lần này còn xui xẻo hơn, còn phải nằm viện nữa... Tôi cho anh biết, đây là lần cuối cũng tôi tới Thụy Sĩ, lần sau có đánh chết tôi cũng không trở lại nữa.”

“Chỉ mong thế...”

Lúc ấy tôi cảm thấy người anh em này chắc chắn là một cục đất, nếu ai làm bạn với người như vậy kiểu gì cũng sẽ phải bực chết mới thôi. Tôi thì nói một đống chuyện, vậy mà hắn chỉ nhả lại mấy chữ... Tới cuối cùng tôi thật sự không thấy thú vị gì nên không nói chuyện nữa.

Lúc xế chiều, Bạch Kiện đưa chú họ và mấy người khác sang đây thăm tôi. Tôi thấy họ đều không sao, lúc này mới hoàn toàn thả lỏng. Lão Triệu thấy tôi tỉnh lại thì mặt mày mừng rỡ hẳn: “May mà nhát dao kia không đâm vào chỗ hiểm, nếu không anh không biết ăn nói thế nào với Chiêu Tài.”

Tôi an ủi anh ấy: “Không phải em không sao rồi ư? Hơn nữa lúc ấy cũng không phải anh đâm em... mà là mụ phù thủy đó. Yên tâm đi, em sẽ không nói chuyện này với Chiêu Tài đâu.”

Lão Triệu nhớ lại mà vẫn sợ: “Thằng nhãi này đúng là mạng lớn, nhát dao đó đâm sâu như vậy mà lại không tổn thương đến nội tạng nhỉ?”

Tôi cười nói: “Chứng minh anh đâm rất có kỹ thuật. Đúng rồi, sau khi em hôn mê, mọi người làm thế nào mà giải quyết được mụ phù thủy đó?

Nghe tôi hỏi vậy, mặt lão Triệu hơi mất tự nhiên, ngược lại chú họ giành nói trước: “Lúc cháu ngất đi, chú và Đinh Nhất đã giải quyết hết những thi thể bị Mary khống chế ở bên ngoài. Lúc ấy

bọn chú thấy cháu bị thương, cũng không nghĩ nhiều nữa mà bắn đạn tín hiệu luôn... Sau đó tất cả cảnh sát bên ngoài nông trường đều xông vào."

"Sau đó thì sao?" Tôi hỏi dồn.

Bạch Kiện nhún vai nói: "Sau đó cuộc chiến kết thúc..."

"Hả?! Như vậy là xong rồi?!" Tôi không tin tưởng lắm.

"Ừ, xong rồi, nếu không cháu còn muốn sao nữa? Cuộc chiến lớn giữa thầy phong thủy của Trung quốc với phù thủy trăm năm của phương Tây chắc?" Chú họ tức giận.

Tôi thấy chú họ nói chắc chắn như vậy nên cũng không suy nghĩ đến những sơ hở trong đó, chủ yếu là lúc ấy đầu óc tôi còn bị di chứng sau chấn thương, cho nên phản ứng hơi chậm chạp, không nhìn ra được là chú họ và mọi người đang gạt tôi...

Mặc dù bây giờ vết thương của tôi đã ổn định, nhưng tôi cũng bị thương rất nặng, vì vậy y tá yêu cầu thời gian thăm bệnh không được quá một tiếng, cho nên chú họ và mọi người ở trong phòng bệnh một lúc rồi đi về hết.

Sau khi họ đi, tôi bắt đầu thấy nhàm chán... Lúc này tôi nghe thấy cái tên bên cạnh nói một cách mập mờ: "Chẳng lẽ cậu không nhận ra họ đang lừa cậu à?"

"Lừa tôi? Lừa tôi làm gì chứ? Anh biết họ là ai không? Không phải là người thân của tôi thì cũng là anh em vào sinh ra tử với tôi. Người trên toàn thế giới có thể lừa tôi nhưng họ thì không." Tôi nói lời son sắt.

Tên kia nghe vậy thì cười lạnh và nói: "Được rồi, coi như tôi chưa nói."

Lúc ấy tôi rất tức giận, nghĩ bụng ở đâu ra đồ dở hơi này vậy? Chờ ông đây có thể cử động, thế nào cũng phải xem dáng vẻ hắn

ra làm sao. Buổi tối y tá đút cơm cho tôi, bởi vì những ngày này tôi không thể cử động, cho nên y tá phải giúp tôi, đi tiểu cũng phải giải quyết trên giường.

Tôi vốn đang rất muốn ăn, nhưng vừa nghe y tá nói vậy, tôi lập tức không muốn ăn nữa, bởi vì tôi quả thật không muốn đi tiểu đi tiêu trước mặt người đẹp... Như vậy thà rằng tôi chết đói!

Y tá thấy tôi không phối hợp thì tức giận: “Sao anh không nghe lời vậy? Không ăn cơm sao được? Anh ăn xong rồi tôi còn phải đi chăm sóc bệnh nhân khác nữa đấy!!”

Tôi nghe cô ấy nói vậy bèn cười và nói: “Nếu không cô cứ chăm sóc cho người anh em bên cạnh đi, tôi thực sự không đói.”

Nghe tôi nói vậy, y tá đưa tay lên sờ trán tôi: “Không sốt mà! Sao lại bắt đầu nói mớ vậy? Sợ là đầu bị đánh cho ngu rồi.” Nói xong cô ấy hơi lo lắng đi ra khỏi phòng bệnh.

Tôi nghĩ thầm cô y tá này bị gì thế? Vì vậy bèn nói với người anh em bên cạnh: “Ê? Sao cô ấy lại ra ngoài? Sao cô ấy không đút cơm cho anh vậy?”

Một lát sau, tên kia mới nói một cách không kiên nhẫn: “Bởi vì cậu được chăm sóc đặc biệt.”

CHƯƠNG

TÌNH CẢM CŨ

Tôi thấy cũng phải, dẫu sao tôi cũng bị thương rất nặng, nếu không phải cổ tôi không thể cử động được, chắc cũng không cần y tá đút cơm. Nhưng tôi vừa nghĩ đến việc mọi thứ đều phải giải quyết trên giường, tôi quả thực không ăn nổi. Lúc ấy, trong đầu tôi nghĩ chắc chỉ hai ba ngày là ổn thôi, kiên trì một chút rồi sẽ qua... Tôi ngại để người khác tới giúp tôi đi tiêu đi tiểu lắm.

Hai ngày sau, chú họ và mọi người đều bận rộn nhiều việc, có tới bệnh viện cũng chỉ vội vã ngó qua một cái rồi đi. Bạch Kiện nói, bọn họ đang phối hợp với cảnh sát Thụy Sĩ để điều tra chuyện ở nông trường, những thi thể bị Dennis ném trong hồ cũng đã được tìm thấy hết rồi. Nhưng toàn bộ bọn họ đều đã thành xương trắng, cho nên cảnh sát phải so sánh ADN từng phần một.

Tôi nghe kể vậy thì truy hỏi Bạch Kiện, hài cốt của những người bị hại cuối cùng được tìm thấy ở đâu? Bạch Kiện nói với tôi là tìm thấy trong hồ... Chẳng qua lúc ấy đáy hồ rất nhiều bùn, mà những bộ hài cốt kia đều bị chôn vùi ở dưới lớp bùn đó...

Đúng là tôi không nghĩ ra điều này, nếu những bộ hài cốt ở ngay dưới lớp bùn ở đáy hồ, tại sao lúc trước tôi lại không cảm nhận được tàn hồn của họ nhỉ? Hay tất cả tàn hồn của họ đã bị

mụ phù thủy kia tiêu hóa hết rồi?

Cơ thể tôi dần bình phục, đầu óc cũng bắt đầu tỉnh táo hơn, vì vậy tôi bắt đầu mơ hồ cảm nhận được những giải thích trước đây của chú họ có rất nhiều sơ hở, nhiều chỗ cũng nói không rõ ràng.

Đầu tiên là họ không nói rõ làm thế nào mà tiêu diệt được phù thủy Mary, nếu quả thực hời hợt như họ nói, vậy trước đó chúng tôi đâu cần tốn sức núp ở căn nhà của đôi vợ chồng già kia.

Thứ nữa là cuối cùng họ tìm được những bộ hài cốt kia thế nào? Tôi nhớ lúc ấy, hồ kia đã biến thành hồ máu, cũng đâu thể phái người xuống đó mò tìm chứ?

Còn phù thủy Mary kia, trước tiên không biết cô ta rốt cuộc là thứ gì, nhưng có thể khẳng định, cô ta là kẻ rất lợi hại. Tôi thấy chỉ cần chúng tôi vẫn ở mảnh đất đã bị cô ta nguyền rủa kia thì khả năng đánh bại cô ta gần như bằng không.

Tôi thật sự không tin chỉ vì tôi bị thương nặng, mà có thể giải quyết bế tắc này một cách dễ dàng như vậy. Trong đó nhất định đã xảy ra chuyện gì mà tôi không biết... Chẳng lẽ cái tên kia lại đi ra?

Nhưng dù hắn đi ra, thì đây cũng không phải lần đầu tiên, chú họ không đến nỗi vì chuyện này mà lừa tôi chứ? Lúc này tôi mới nghĩ đến người anh em nằm bên cạnh, lúc chú họ sang đây thăm tôi, hắn đã chỉ rõ là chú họ và những người khác đang nói dối.

Lúc ấy tôi không coi ra gì, nhưng bây giờ xem ra đúng là đầy rẫy điểm đáng ngờ... Vì vậy tôi tính hỏi dò cái tên bên cạnh: "Này người anh em, trước đó anh nói chú họ tôi lừa tôi... Anh dựa vào đâu mà nói vậy?"

Sau khi tôi hỏi xong, đợi một lát mới thấy hắn nói mơ hồ: "Lúc ấy tôi nói, cậu không tin, bây giờ mới nhớ ra hỏi lại? Muộn rồi. Tự mình suy nghĩ đi..."

Tôi thấy hắn làm cao, vì vậy tức giận nói: “Không nói thì thôi... Thích nói hay không thì tùy!”

Bởi vì giận dỗi, nên sau đó tôi không chủ động nói chuyện với hắn nữa, cho đến buổi chiều, y tá tới giúp tôi tháo đai bảo vệ cổ ra, tôi mới có thể coi như được giải phóng một chút. Đây là lần đầu tiên tôi ngồi dậy trong mấy ngày qua, nhưng khi tôi nhìn rõ mọi thứ thì lại choáng váng.

Bởi chỉ có một mình tôi trong phòng bệnh này! Trong phòng trừ cái giường của tôi ra thì không có giường bệnh của ai khác... Vậy người bị thương ở bụng như tôi trước đó đã đi đâu? Chẳng lẽ bởi vì tức giận với tôi, cho nên hắn tạm thời chuyển phòng bệnh khác?

Nghĩ vậy tôi liền hỏi y tá: “Người bệnh ở cùng phòng với tôi đã chuyển đi đâu rồi?”

Khi y tá nghe tôi hỏi vậy thì ngơ ngác: “Người bệnh nào? Anh bị chấn động não vẫn chưa khỏi ư? Phòng bệnh này vẫn luôn chỉ có một người bệnh là anh, làm gì có người bệnh nào khác đâu?”

Nghe y tá nói xong, tôi trợn tròn cả mắt! Như vậy hai ngày qua tôi vẫn nói chuyện với ai? Với ma à? Không thể nào? Nếu là âm hồn thì sao tôi không cảm nhận được chứ? Hay là tôi thực sự bị đánh đến ngu rồi?

Trong lúc lòng tôi đang cuồn cuộn những suy nghĩ thì đột nhiên nghe được giọng nói kia vang lên: “Cậu không biết tôi là ai ư?”

Tôi lập tức ngẩng đầu nhìn, nhưng trong phòng bệnh, trừ y tá ra thì không có một ai khác. Vậy mà giọng nói kia rõ ràng vang lên ngay bên tai tôi... Chẳng lẽ là ảo giác?

“Đừng tìm nữa, tôi không ở bên ngoài...” Giọng nói kia rất lạnh lùng.

Không ở bên ngoài là ý gì? Chẳng lẽ hắn ở bên trong? Vậy hắn ở

bên trong chỗ nào? Nghĩ vậy tôi bèn lớn tiếng hỏi hắn: "Anh rốt cuộc là ai?"

Lúc ấy tôi đột nhiên cất cao giọng, cô y tá bị dọa, sau đó nói một cách khó hiểu: "Tôi còn có thể là ai? Tôi là y tá phụ trách giường bệnh của anh trong phòng bệnh này."

Lúc này, tôi lập tức biết rằng, giọng nói kia chỉ có một mình tôi nghe được... Vì không để y tá xem tôi là kẻ điên, tôi đành phải cười nói: "Tôi chỉ đùa với cô chút thôi... Xem cô khẩn trương kìa."

Người đẹp y tá nghe vậy thì trợn mắt nhìn tôi nói: "Anh chàng đẹp trai, chị đây đã lấy chồng rồi, muốn tán tỉnh thì tìm người khác đi."

Thấy bóng lưng hùng hổ đi ra ngoài của y tá, tôi thầm cười khổ. Thế này hay ho rồi, đúng là không thể giải thích rõ được. Sau khi y tá đóng cửa ra ngoài, tôi nói với không khí: "Anh rốt cuộc là ai? Đi ra đi."

Một lúc lâu sau, giọng nói kia mới vang lên lần nữa: "Tôi? Tôi còn có thể là ai? Cậu suy nghĩ thật kĩ đi..."

Tôi mắng luôn: "Nghĩ ông nội nhà anh! Anh rốt cuộc là ai? Có tin tôi hạ gục anh chỉ trong một giây thôi không?"

Giọng nói kia lại cười khanh khách: "Cậu muốn hạ gục tôi ư? Vậy thì hơi khó đấy. Nếu cậu có cách thật chắc đã làm như vậy từ lâu rồi! Đáng tiếc là cậu không có..."

Nghe vậy, tôi lập tức cảm thấy có phải mình điên thật rồi không, sao giờ lại sinh ra âm thanh ảo giác chứ? Tôi đang do dự có nên gọi điện thoại cho chú họ không thì giọng nói kia lại vang lên lần nữa: "Cho cậu thêm một cơ hội, suy nghĩ kĩ xem tôi là ai?"

Tôi thấy rõ ràng là người này quen biết tôi! Hơn nữa trăm phần trăm hắn không phải âm hồn. Lúc đó tôi đã lục tìm hết trong trí

nhớ từ quỷ, thần, người đều loại trừ hết, nhưng thật sự không nghĩ ra có ai như vậy cả!

Xem ra phải hỏi chú họ để biết đáp án, mấy người họ nhất định có chuyện gạt tôi, không chịu nói ra. Nhưng sao họ lại làm như vậy? Giọng nói chỉ có tôi mới nghe thấy lại là thứ gì đây?

Lúc tôi đang suy nghĩ nát cả óc, thì giọng nói kia lại vang lên một lần nữa: “Cậu thật không biết tôi là ai ư? Hai chúng ta có tình cảm cũ, tôi còn giúp cậu không ít lần đấy nhé.”

CHƯƠNG

BẠN TỐT GẶP NHAU

Nghe vậy, lòng tôi đánh thót, cái giọng nói này... không phải là "tên kia" đấy chứ? Trước đây dù tôi luôn biết là "hắn" có tồn tại, nhưng biết là một chuyện, nhưng cảm nhận được thực tế như hiện giờ lại là chuyện khác.

Nhưng nghĩ kĩ lại thấy không thể nào! Lúc trước dù hắn có thường xuyên ra ngoài thế nào đi nữa, cũng đều là lúc tôi hoàn toàn ngủ say... Sao hắn có thể xuất hiện đồng thời với tôi vào lúc tôi tỉnh táo như vậy được?

Vào lúc này, sự sợ hãi trong lòng tôi càng tăng cao hơn. Trước đó tôi luôn sợ tên này sẽ có ngày thay thế tôi, nhưng khi ngày này thực sự đến, tôi lại cảm thấy lạnh cả sống lưng...

Tỉnh táo lại, tôi khẽ nói: "Là anh ư?"

Đối phương nghe thấy vậy thì cười khẽ: "Coi như đã làm rõ được tôi là ai rồi nhỉ?"

"Tại sao lại như vậy? Chúng ta không thể cùng tồn tại mới đúng chứ?" Tôi hết sức khó hiểu.

Hắn nghe vậy thì hừ lạnh: "Yên tâm đi, đây chỉ là thời kỳ quá độ thôi. Tôi tin là không bao lâu nữa, trạng thái này sẽ thay đổi."

"Nghĩa là sao?" Tôi trầm giọng hỏi.

“Cậu đoán đi?” Giọng nói kia cực kỳ gợi đòn.

Trước giờ tôi vẫn xem hắn là bạn cùng phòng bệnh bình thường, cho nên cũng không cẩn thận nghe giọng nói của hắn. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ điều khác biệt rõ rệt nhất giữa hai chúng tôi chính là âm vực.

Mặc dù giọng nói lúc bất chợt nghe thì cũng không khác nhau lắm, nhưng giọng hắn trầm và thô lỗ hơn, tốc độ nói cũng khác hẳn với cách tôi nói chuyện lúc bình thường. Tin rằng chỉ cần là người hiểu tôi nhất định có thể nhận ra sự khác nhau đó.

Tôi biết mình không thể nào vô duyên vô cớ biến thành tình trạng thế này, nhất định trước đó có chuyện xảy ra mà tôi không biết nên mới như vậy... Nhưng bây giờ, chú họ và mọi người rõ ràng là đang giấu giếm tôi, mặc dù tôi không biết vì sao họ phải hợp nhau lại làm như vậy, nhưng nhất định là vì tốt cho tôi.

Nghĩ vậy tôi hạ giọng hỏi tên kia: “Hôm đó, trong nông trường rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại thành ra thế này?”

Đối phương khẽ than thở: “Chuyện này phải cảm ơn cậu đấy! Nếu không phải cậu đưa tôi đi tha hương xứ người, sao tôi có thể ăn được oán khí của ác linh mạnh như vậy chứ?”

“Nghĩa là sao? Chẳng lẽ anh ăn mất Mary rồi? Anh đúng là cái gì cũng dám ăn đấy! Chẳng lẽ anh không sợ tiêu chảy à? Không đúng! Anh không sợ thật... bởi vì nếu tiêu chảy cũng là tôi đi!!” Tôi tức mình nói.

Tên kia nghe vậy thì cười phá lên: “Xem cậu nói kìa, ác linh mấy trăm năm kia bổ lắm, làm sao có thể tiêu chảy chứ? Nếu không phải ăn trái tim của cô ta, sao chúng ta có thể gặp gỡ thân thiết như vậy được?”

Tôi thầm nghĩ bụng, mẹ nhà anh, ai thèm gặp gỡ thân thiết với anh chứ? Ai ngờ lại bất ngờ nghe hắn nói: “Quên nói với cậu, thật

ra thì cậu nói chuyện với tôi bằng miệng hay bằng suy nghĩ cũng đều giống nhau... Cho nên cậu thầm mắng tôi thì tôi cũng nghe rõ ràng rành mạch."

"Nghe rõ thì tốt rồi, tiết kiệm sức lực cho tôi, khỏi cần mở miệng mắng anh." Tôi tức mình nói.

Đang nói chuyện thì cô y tá vừa rồi trở lại, cô ấy thấy sắc mặt tôi không tốt, nên vội hỏi tôi có cảm thấy không thoải mái ở đâu không? Tôi bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Không sao, chỉ hơi nhàm chán thôi, không biết lúc nào tôi mới có thể bình phục để xuất viện."

Y tá thở phào nhẹ nhõm: "Anh cứ yên tâm tĩnh dưỡng, với thương tích như của anh thì ít nhất cũng phải nằm một tuần nữa."

Tôi thầm kêu khổ trong lòng, còn phải nằm một tuần nữa? Vậy há chẳng phải tôi còn phải ở một mình với tên này một tuần nữa sao? Ai ngờ lúc này tên kia đột nhiên nói mơ hồ: "Không sao, chúng ta có thể dùng một tuần này để kết nối tình cảm một chút..."

Nhất thời, tôi cảm thấy mất hết sức lực, cảm giác cả người mệt mỏi đến tận cùng cứ quanh quẩn trong lòng. Nếu như có thể không cần băn khoăn gì khác, tôi thật rất muốn mặc kệ ra sao thì ra. Nếu hắn thật sự muốn thân thể này thì tôi cho hắn. Nhưng vừa nghĩ đến Chiêu Tài, còn cả tiền trong tài khoản của tôi, tôi lại tiếc.

Y tá thấy tôi không nói nữa nên xoay người ra ngoài, tôi lập tức nói với tên kia: "Có thể nói cho tôi biết, hôm đó tôi hôn mê đã xảy ra chuyện gì không. Bây giờ chúng ta đang ngồi chung một chiếc thuyền, cho nên tất nhiên tôi có quyền được biết chân tướng."

Tôi vốn nghĩ hắn sẽ không dễ dàng nói cho tôi biết đâu, nhưng hắn nói không hề do dự gì: "Nói với cậu cũng không có gì ghê gớm, bọn họ không muốn nói cho cậu vì sợ cậu nhất thời không chấp nhận nổi..."

Tôi thấy không thành vấn đề: “Không sao, chuyện đã như vậy rồi, tôi có gì mà không chịu đựng được nữa chứ? Anh nói đi. Tôi có thể chịu được.”

Sau đó tôi biết được toàn bộ sự việc qua miệng tên kia. Sau khi tôi ngất xỉu, sao lại có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy chứ? Rốt cuộc tôi cũng hiểu vì sao chú họ và mọi người lại cùng nhau lừa tôi...

Hóa ra ngay lúc tôi ngất đi, lão Triệu và Martin lao vào nhau, mặc dù hai người không phân cao thấp, nhưng lão Triệu thì tỉnh táo, vì vậy anh ấy không thể xuống tay không biết nặng nhẹ như Martin.

Lão Triệu và Martin đánh nhau một lúc thì cô pháp y kia nhặt con dao mà lão Triệu đã dùng để đâm tôi từ trên mặt đất lên, sau đó loạng choạng đi thẳng tới chỗ tôi... Lúc ấy tôi đã bị thương nặng đến bất tỉnh nhân sự, nếu như lại bị người phụ nữ này đâm thêm mấy nhát, thì thần tiên trên trời cũng khó cứu.

Lúc ấy lão Triệu vẫn đang dây dưa với Martin, cho nên không thể lập tức dứt ra để cứu tôi. Ngay lúc tôi sắp bị nữ pháp y kia giết chết, đôi mắt vẫn luôn nhắm nghiền vì hôn mê bất tỉnh của tôi chợt mở bừng ra...

Ngay lúc con dao trong tay nữ pháp y đang gần đâm vào người tôi, tôi lại nhanh nhẹn đứng dậy, sau đó đá một chân vào bụng cô ta, rồi nắm chặt lấy cái tay cầm dao của cô ta, chỉ nghe một tiếng “rắc”, cổ tay cô ta đã bị tôi bẻ gãy.

May mắn là lão Triệu bên cạnh thấy vậy thì kêu to: “Đừng giết cô ấy! Cô ấy là cảnh sát!!”

Thời điểm lão Triệu nói với tôi như vậy, tôi đang bóp cổ nữ pháp y, nghe được lời của lão Triệu, tôi mới ném mạnh cô ta về phía đống đồ đạc trong nhà, cô ta lập tức hôn mê bất tỉnh.

Tôi giận dữ nhặt cái chảo dưới đất, đi thẳng tới sau lưng Martin, đập vào ót anh ta một cái, anh ta lập tức ngã lăn ra đất...

Lão Triệu thấy Martin đã bị đánh ngất nên lập tức chạy đến kiểm tra tình hình của tôi, dù gì thì lúc đó trên bụng tôi đang có một lỗ thủng to đùng...

CHƯƠNG

CHÂN THÂN Ở TRONG HỒ

Không ngờ tôi khoát tay nói với lão Triệu: "Không có việc gì, trước hết anh giúp tôi băng tạm để cầm máu, buộc chặt vết thương trên bụng rồi nói sau."

Lão Triệu hoảng hốt xoay người tìm kiếm, cuối cùng anh ấy rút cái khăn trải bàn, dùng tay xé thành mấy miếng băng gạc rồi siết chặt vết thương trên bụng dưới của tôi, xem như tạm thời cầm máu.

Sau đó tôi nhặt con dao nhọn vừa rồi bị rơi dưới đất, đẩy cửa bước nhanh ra ngoài... Khi tôi ra khỏi nhà thì thấy trên đầu cô gái trẻ mặc đồ trắng đông nghìn nghịt những con quạ đen, bọn nó đang kết bè kết đội lao xuống tấn công chú họ và Đinh Nhất ở dưới đất.

Mặc dù hai người họ giết chết không ít lũ quạ bay đến tấn công, nhưng tiếc rằng số lượng chúng quá lớn, trên người bọn họ đã bị mổ đầy vết thương, quần áo cũng bị lũ chim chóc cào rách.

Bọn họ thấy tôi đi ra thì hơi bất ngờ, vừa định bảo tôi vào trong nhà thì phát hiện ánh mắt tôi hơi khác lạ, hai người lập tức biết đó không phải là tôi... Tôi dừng lại phía dưới bầy chim, sau đó ngẩng đầu nhìn lũ quạ đen bay ngợp trời, rồi quăng con dao nhọn về phía

bầy chim trên trời.

Tiếp đó, một con quạ đen cực lớn từ trên trời rơi xuống, trong nháy mắt nó rơi xuống, những con quạ vẫn luôn quanh quẩn trên đỉnh đầu chúng tôi lập tức biến thành năm bè bảy mảng, bay tứ tung.

Nhưng tôi vừa mới dời tầm mắt từ trên trời xuống dưới mặt đất thì đã thấy cô gái trẻ mặc đồ trắng đi đến ngay trước mặt mình từ lúc nào, khoảng cách giữa tôi và cô ta gần như mặt dán mặt. Chú họ và Đinh Nhất thấy vậy muốn chạy tới trợ giúp, nhưng tôi khoát tay ý bảo họ đừng lại đây.

Tôi nhìn khuôn mặt cô ta ở khoảng cách gần như vậy, thấy dáng dấp cô ta vô cùng sạch sẽ, nếu không phải đã đích thân trải qua thì đảm bảo chẳng ai tin được một cô gái trẻ trong sáng như vậy lại tà ác đến thế.

Ngay lúc đó, cô ta nở một nụ cười mê hoặc, trong chớp mắt tôi thấy cô ta có một bộ răng đen to... Xem ra Mary này chỉ có bề ngoài tinh khiết nhưng nội tâm lại là thiên thần giả vô cùng đen tối!

May mà lúc đó tôi cũng không phải là người tốt, cho nên không hề bị mê hoặc, tôi thẳng tay bóp cổ cô ta nhấc lên... Nhóm người chú họ đều rất kinh ngạc, bởi trong mắt họ Mary luôn là linh hồn không có thực thể, nhưng không ngờ lại bị tôi bắt được một cách dễ dàng.

Tôi tóm Mary đến gần trước mũi ngửi rồi nói: “Mùi vị cũng không tệ lắm, mi sống lâu như vậy, giết chết nhiều người như vậy... cũng nên thấy đủ rồi. Hôm nay gặp phải ta xem như mi xui xẻo, chẳng trách được người khác!”

Sau khi nói xong, tôi há mồm muốn hút cô ta vào trong miệng. Đinh Nhất thấy vậy thì định chạy qua ngăn cản, nhưng không kịp

nữa rồi... Mary giống như bị biến thành một đám khí, bị tôi nhẹ nhàng hút vào miệng.

Sắc mặt chú họ và Đinh Nhất lúc này ắt hẳn rất khó coi, dẫu sao trước đó Mao Khả Ngọc từng cảnh cáo tôi, nếu còn để cho kẻ kia cắn nuốt âm hồn, có lẽ cuối cùng sẽ có ngày hắn cắn nuốt luôn cả “chính tôi” sạch sành sanh.

Sau khi ăn Mary, tôi cảm thấy có chút gì đó chưa thỏa mãn, ăn chưa đã ghiền... Theo lý mà nói, Mary đã bị tôi ăn, như vậy mọi thứ nơi này phải khôi phục bình thường mới đúng. Nhưng mặt trăng vẫn màu máu như cũ, không có dấu hiệu nào là sắp quay về như bình thường.

Sau đó, mấy người chúng tôi nhìn nhau, biết chuyện này không chỉ đơn giản như vậy. Xem ra lời nguyền trên mảnh đất này vẫn chưa được tháo gỡ, nơi này vẫn còn tử khí nặng nề...

Đúng lúc này, mấy người chúng tôi quay đầu nhìn về phía cây đại thụ lúc trước treo Mary, thấy cô gái mặc đồ trắng vừa bị tôi ăn lại xuất hiện trên cây.

Mặc dù chúng tôi đều hơi giật mình, nhưng nhanh chóng ý thức được thứ vừa rồi bị tôi ăn không phải chủ thể của Mary chân chính, mà chỉ là phân thân của cô ta thôi. Vấn đề tiếp theo là, nếu như cô gái mặc đồ trắng xuất hiện trước mặt chúng tôi vừa rồi là giả, vậy Mary thật ở đâu?

Mấy người chúng tôi không hẹn mà cùng nhìn về phía Mary treo trên cái cây to, chẳng lẽ là ở trong cái cây này? Vì vậy chúng tôi cùng đi tới dưới tàng cây... Tôi rất tức giận, không nói lời nào liền tóm lấy mắt cá chân của Mary, kéo cô ta từ trên cây xuống.

Chú họ và Đinh Nhất thấy tôi bạo lực như vậy thì đều bất đắc dĩ lắc đầu... Mà Mary bị tôi kéo xuống từ trên cây cũng hơi ngớ ra, có lẽ cảm thấy sao mà khác với cách lên sân khấu thông thường

của mình thế?

Tôi cũng chẳng khách sáo với cô ta, thành thạo hút cô ta vào miệng. Nhưng rồi nhanh chóng phát hiện ra làm vậy tốn công vô ích, bởi chẳng bao lâu lại xuất hiện một cô gái mặc đồ trắng treo trên cây.

"Làm thế vô ích thôi, nếu muốn hoàn toàn giải quyết mụ phù thủy này thì nhất định phải tìm được chân thân của cô ta." Chú họ trầm giọng.

Tôi cũng không lên tiếng mà xoay người đi vào nhà, chỉ trong chốc lát cầm một cái rìu đi ra... chú họ thấy vậy biết ngay tôi muốn chặt cây, chú ấy vội vàng ngăn cản: "Cháu làm gì vậy?"

Tôi lạnh nhạt đáp: "Tôi muốn xem, sau khi hạ cái cây này, mụ già kia còn có thể treo mình ở đâu nữa?"

Chú họ dở khóc dở cười, nhưng chú ấy biết "tôi" vốn không phải là "chính tôi", cho nên không phải cái gì cũng có thể nói được, vì vậy chú bèn chỉ vào vết thương trên bụng tôi nói: "Chú thấy cháu trước tiên đừng lộn xộn..."

Ai ngờ tôi chẳng cảm kích chút nào: "Yên tâm, trong chốc lát không chết được, nhưng nếu như không giải quyết được mụ phù thủy này, chỉ sợ là không ai có thể sống mà rời khỏi đây đâu!"

Mặc dù chú họ nghe vậy thì trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng cũng biết những gì tôi nói là sự thật, vì vậy chú ấy không thể làm gì hơn là thở dài nặng nề, sau đó tìm khắp nơi, xem chỗ nào có khả năng giấu chân thân của Mary.

Nông trường này không lớn lắm, nhìn quanh cũng không có mấy chỗ đặc biệt. Đầu tiên, trong nhà chắc chắn là không thể... Vì vậy chúng tôi cùng chú ý đến hồ nước ở mặt sau nông trường.

Sau đó mấy người chúng tôi cùng đi về phía hồ, mặc dù bây giờ

trong hồ không có những thi thể nổi lềnh bềnh kia nữa, nhưng màu nước hồ vẫn đáng sợ giống như máu đặc sệt.

Tôi đột nhiên thấy hứng thú với cái hồ máu kỳ lạ này, mặt đầy hưng phấn đi tới hồ và dính chút nước hồ đưa lên mũi ngửi thử: “Cái mùi này mới đúng chứ? Thứ đó ở trong hồ này.”

Nghe tôi nói vậy, sắc mặt mọi người đều thay đổi, chú họ giật mình nói: “Cháu nói bản thể của Mary ở trong hồ ư? Là cái gì? Thi thể của cô ta ư?”

CHƯƠNG

CÁI CHẾT CỦA MARY

Tôi lắc đầu đáp: "Chắc không phải là thi thể... Phải nói nó chỉ là một bộ phận của thi thể thôi."

"Một bộ phận? Bộ phận nào?" Lão Triệu khó hiểu.

Tôi nhìn thoáng qua mặt hồ đầy màu máu nói: "Ai mà biết được? Những người chơi phép thuật đó đều rất kỳ cục, có khi là một ngón tay, có khi là một ngón chân, dù sao tất cả mọi thứ đều có thể."

Lão Triệu hơi nổi da gà: "Vậy sao mà tìm được? Cũng không thể xuống đó mà mò lên chứ?"

Tôi tức giận nói: "Không xuống vớt lên thì anh trông mong nó tự bay lên à?"

Vừa nghe tôi nói muốn xuống hồ vớt, lão Triệu và chú họ lập tức lùi về phía sau biểu hiện thái độ của mình, xem ra bọn họ nhất định sẽ không xuống. Lúc này Đinh Nhất giao con dao thép trong tay cho lão Triệu và nói: "Giữ kĩ con dao này..." Nói xong một mình anh ta từ từ đi xuống hồ máu.

Đinh Nhất từng bước đi vào hồ máu, máu trong hồ bắt đầu cuồn cuộn. Đinh Nhất lựa thời cơ bơi về phía khu vực có "máu bắn tung tóe" nhiều nhất, rồi hụp đầu lặn xuống sâu trong hồ nước

màu đỏ sậm kia... liên tục bơi qua bơi lại mò mẫm.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, chú họ và lão Triệu thấy Đinh Nhất mãi không lên thì rất nóng ruột, tôi lại mặt không cảm xúc, một mực nhìn chằm chằm mặt hồ, dường như không hề lo lắng Đinh Nhất sẽ không trở lên.

May mắn là một lát sau, cuối cùng Đinh Nhất cùng trồi lên khỏi hồ, cả người đều là máu, lúc này trong tay anh ta có thêm một quả tim còn đang đập... Tất cả mọi người ở đây đều không ngờ, chân thân của mụ phù thủy kia lại là một quả tim sống, nó giống như vừa mới được cắt ra từ cơ thể người sống ấy.

Chú họ thấy Đinh Nhất đã tìm được chân thân của mụ phù thủy, bèn cầm thanh đao "Thiên Nhân Trảm" lên muốn tự tay đâm nó, nhưng điều không một ai ngờ tới là cho dù chú họ có chém nó thế nào đi nữa... trái tim kia cuối cùng vẫn từ từ khôi phục như ban đầu, năng lực tái sinh thật là quá mạnh mẽ.

Đinh Nhất nghi ngờ nói: "Lúc vừa nãy cháu xuống nước, phát hiện tất cả chất lỏng màu đỏ trong hồ đều chảy ra từ trái tim này, cho nên mới mang nó lên... Chẳng lẽ thứ này cũng không phải chân thân của mụ phù thủy sao?

Chú họ lắc đầu: "Không, trái tim này có năng lực tự chữa lành mạnh như vậy, đủ để chứng minh nó chính là bản thể của mụ phù thủy. Chẳng qua nó sống mấy trăm năm cũng không phải uổng phí, không biết đã ăn bao nhiêu âm hồn mới có thể lợi hại như vậy, thanh đao Thiên Nhân Trảm của chú cũng không phải đối thủ của nó."

"Vậy làm sao đây? Nếu bây giờ chúng ta đã tìm được nó, có phải có thể gỡ bỏ hẳn lời nguyền của nơi này không?" Lão Triệu nhìn trái tim đang đập, tỏ vẻ lo lắng.

Sắc mặt của chú họ chùng xuống: "Không đơn giản như vậy

đâu… Nếu chú đoán không lầm, cho dù mấy người chúng ta cầm trái tim này cũng không thể thoát khỏi nông trường.”

Đinh Nhất nghe thế thì không mấy tin, cầm dao thép trong tay lão Triệu chém mấy dao vào trái tim đang đập thình thịch. Mấy dao của Đinh Nhất vừa nhanh vừa độc, dường như đã cắt trái tim kia thành năm bảy mảnh.

Nhưng ngay sau đó, bằng mắt thường chúng tôi có thể thấy được trái tim đó nhanh chóng lành lại… Ngay lúc mọi người đều chẳng còn cách nào, tôi đột nhiên đi nhanh đến bên người Đinh Nhất, khom người nhặt trái tim vẫn còn đang đập dưới đất lên. Trong nháy mắt, trí nhớ khi còn sống của phù thủy này tràn ngập trong đầu tôi.

Mary từng là một cô gái xinh đẹp, tâm địa hiền lành, đồng thời cô ta cũng là một phù thủy đúng tiêu chuẩn… Lúc cô ta còn sống, chưa từng hại ai bao giờ, ngược lại cô ta thường xuyên dùng phép thuật của mình để giúp một số người nghèo bị bệnh mà không có tiền mua thuốc.

Lúc ấy ở châu Âu đang lan tràn bệnh dịch hạch, Mary biết đó không phải là thiên tai, mà là do con người gây ra. Mặc dù cô ta vẫn luôn đi qua các thôn làng, khuyên mọi người nghĩ cách diệt chuột gây lây lan dịch hạch, nhưng những thôn dân ngu muội lại không tin tưởng cô ta, cảm thấy tất cả những điều này là do bị ma quỷ nguyền rủa.

Cùng lúc đó, những thôn dân đang căm phẫn tin vào những lời đầu độc của giáo hội, cho rằng tất cả những thảm họa này đều do phù thủy Mary mang tới. Vì vậy họ đốt nhà Mary, tra tấn cô ta bằng đủ mọi cách rồi treo cổ cô ta lên cái cây trước nhà…

Trước khi chết, Mary phát ra lời nguyền rủa ác độc nhất trong suốt cuộc đời mình. Cô ta nguyền rủa những người đã từng được

mình chữa bệnh đều sẽ chết sạch sau một đêm, những người hại chết cô ta sẽ bị lây bệnh dịch hạch mà chết, còn mảnh đất dưới chân cô ta sẽ mãi mãi không thấy màu xanh, không một ngọn cỏ!!

Sau khi chết, thi thể Mary bị treo trên cây, không ai dám đi nhặt xác cho cô ta, cho đến khi có người mua mảnh đất này, mới cho một người hầu tới xử lý thi thể thối rữa trên cây.

Người này lấy hết can đảm hạ thi thể Mary từ trên cây xuống, nhưng không biết nên chôn ở đâu. Cuối cùng, để bớt chuyện, anh ta bèn ném thi thể vào cái hồ nhỏ phía sau... Lời nguyền rủa của Mary bắt đầu linh nghiệm từ lúc đó.

Mảnh đất này từ từ biến thành vùng đất chết “người sống chớ đến gần”, cho đến khi cặp vợ chồng già kia xuất hiện... Mặc dù họ biết mảnh đất này có vấn đề, nhưng vì không có chỗ dừng chân nên cũng chỉ đành chọn dùng những phép thuật tốt nhất được gia tộc truyền lại để cố gắng biến mảnh đất này thành nơi có thể sống yên ổn. Nhưng tất cả mọi thứ đều bị một chàng trai trẻ đã từng làm việc ở chỗ này hủy hoại hết, người đó dĩ nhiên chính là ác ma giết người Dennis.

Sau khi tôi phục hồi lại tinh thần thì đưa quả tim đang còn đập trong tay lên miệng mình... Sau đó ăn trái tim kia từng miếng một trước sự kinh ngạc của mọi người!

Lúc ấy chú họ cả giận nói: “Mi điên rồi ư. Thân thể này không phải của mi, làm sao mi dám ăn thứ này? Mi có biết sẽ có hậu quả gì không?”

Tôi ợ một cái rồi dửng dưng đáp: “Ăn cũng ăn rồi, còn có thể có hậu quả gì nữa? Tôi muốn xem ở trong bụng tôi rồi, nó có thể tự lành được không?”

Sau khi nói xong thì tôi mặc kệ những người đã bị tôi dọa đến đờ ra, xoay người đi vào trong nhà không thèm quay đầu lại... Mặc

dù chú họ thầm giận, nhưng không thể mặc kệ tôi, vì vậy vội vàng chạy nhanh theo sau tôi. Trở vào nhà, trước hết là tôi tìm cây rìu vừa nãy, không nói tiếng nào đi đốn cái cây kia.

Theo từng nhát búa tôi chặt vào thân cây to đã treo mụ phù thủy bao năm kia, xung quanh đột nhiên nổi lên trận gió lớn, thổi đến nỗi tất cả mọi người nghiêng ngả...

Nhưng một mình tôi vẫn đứng thẳng trong gió, không bị chút ảnh hưởng nào, tiếp tục chặt cây to, cho đến khi thân cây bị chặt gãy, cây to ầm ầm đổ xuống.

CHƯƠNG

TÔI RỐT CUỘC LÀ CÁI GÌ

Trong ấn tượng của tôi, thân cây kia to bằng một cái chậu rửa mặt cỡ siêu lớn, không biết lúc đó sao tôi có thể một rìu rồi lại một rìu chặt đổ được nữa. Sau đó theo như Đinh Nhất nói, thật ra cái cây kia thoạt nhìn thì to đùng, nhưng sớm đã chết khô không biết mấy trăm năm, nếu không phải bởi vì có oán khí của Mary treo lại, chắc là nó đã sớm bị gió lớn quật đổ rồi.

Khi cây đại thụ kia hoàn toàn bị chặt đổ, trận gió lớn kỳ lạ vừa nãy cũng đột nhiên ngừng. Trăng máu trên bầu trời dường như cũng bị trận gió lạ thình lình kéo đi luôn, thay vào đó là một mặt trăng to thoạt nhìn bình thường đến không thể bình thường hơn.

Khi cảnh sát Graf thấy chúng tôi bắn đạn tín hiệu và vọt vào, anh ta lập tức bị cảnh tượng như địa ngục trước mắt làm sợ đến ngây người... đặc biệt là những phần tay chân cụt đã bị chém thành mảnh nhỏ, cảnh sát già đời có rất nhiều kinh nghiệm phong phú cũng không kìm nổi, suýt nữa thì nôn ngay tại chỗ.

Martin và nữ pháp y là một trong số ít cảnh sát may mắn sống sót lần này. Trừ việc nữ pháp y bị gãy xương cổ tay ra, trên cơ bản hai người họ không có vấn đề gì lớn.

Hai người đã tỉnh táo trên đường đi đến bệnh viện, vì vậy, bọn

họ làm một vài kiểm tra và chữa trị xong là được về thẳng nhà mà không cần nhập viện. Nhưng tôi thì không may mắn như vậy. Mặc dù tôi đã kết thúc cái tai họa lớn này, nhưng ngay lúc chúng tôi chuẩn bị rời khỏi đây, tôi lại bị ngất không hề báo trước do mất nhiều máu quá.

Lúc tôi tỉnh lại thì thấy mình đã ở trong bệnh viện... Chuyện càng làm tôi không chấp nhận nổi là cái tên kia lại không ngủ say như những lần trước, mà là tỉnh táo cảm nhận thế giới này giống như tôi.

Theo lời hắn nói, thật ra hắn vốn chưa từng ngủ say, chỉ là đột nhiên bị mất đi quyền kiểm soát cơ thể này. Bởi vậy hai ngày trước, thật ra hắn luôn lẳng lặng chờ tôi tỉnh lại, như vậy sẽ có người trò chuyện với hắn.

Từ hắn, tôi biết được mặc dù lần này hắn không ngủ say như trước kia, nhưng cũng không thể điều khiển thân thể tôi, vì vậy vẫn cần chủ nhân thật sự là tôi tỉnh lại mới được.

Hơn nữa trừ tôi ra, không ai có thể nghe thấy lời hắn nói, hắn giống như người sống trong đầu tôi, cả ngày không ngừng trò chuyện bằng linh hồn với tôi...

Tôi thực sự sợ, nếu cứ kéo dài mình sẽ bị điên, vì có một người luôn quấy nhiễu cuộc sống của tôi ở trong đầu, không biết sau này ngày tháng như vậy phải sống thế nào đây?

Chú họ và mọi người không muốn nói cho tôi có lẽ là sợ tôi có gánh nặng trong lòng, dẫu sao trước đó Mao Khả Ngọc cũng đã cảnh cáo tôi... Nhưng sao họ ngờ được tình huống hiện giờ của tôi? Nếu họ biết tên kia vốn không ngủ say, không biết sẽ có cảm giác thế nào?

Sau khi biết đầu đuôi mọi chuyện, tôi cũng chỉ đành chấp nhận nỗi khổ, nhưng tôi không biết có nên kể chuyện này cho nhóm chú

họ không? Thật ra tôi cũng không biết mình đang sợ cái gì? Bởi vì tôi biết, cho dù họ có biết sự thật thì cũng không thay đổi được điều gì. Nhưng cũng giống như họ lừa tôi, tôi cũng không muốn gia tăng gánh nặng trong lòng họ, dẫu sao thì bây giờ cũng không có cách nào thay đổi được tất cả.

Ngày hôm sau tôi đã có thể xuống giường đi lại, nhưng việc trong đầu có thêm một ý thức làm tôi chưa quen lắm... Vì không để người khác xem mình là kẻ điên, cho nên lúc nói chuyện cùng tên kia, tôi cố gắng giả vờ mình đang gọi điện thoại.

Lúc xế chiều, tốp Bạch Kiện sang đây thăm tôi, nói là cảnh sát Thụy Sĩ bên này đã không còn vấn đề gì quá lớn, chắc cũng có thể miễn truy tố với vụ án của Dennis.

Về phần chuyện xảy ra ở nông trường, thiết bị giám sát mà chúng tôi đeo trên người vốn đã quay được bảy tám phần. Mặc dù không thể công khai ra bên ngoài, nhưng nó có thể giúp phủi sạch quan hệ của mấy người chúng tôi với vụ này.

Có lẽ do giữa chúng tôi có chuyện giấu giếm nhau, nên bầu không khí giữa chúng tôi khó tránh khỏi hơi lúng túng. Đúng lúc đó, tôi lại nghe thấy cái tên trong đầu mình nói: “Cậu không định hỏi bọn họ thử xem à? Xem người anh em tốt và chú của cậu có nói sự thật cho cậu biết không? Đến lúc khảo nghiệm tình cảm giữa các người đấy...”

Tôi cảm thấy vẻ vui sướng khi người ta gặp họa trong giọng nói của hắn, nên tôi cố gắng đè lại lửa giận trong lòng, cố hết sức không để cho mọi người nhận ra. Chuyện này dù có thế nào cũng chờ đến khi trở về rồi nói, suy cho cùng đây không phải đất nước mình. Tôi chỉ hy vọng trước khi rời khỏi đây đừng xảy ra chuyện gì nữa.

Sau đó Bạch Kiện nói với tôi: “Họ đã bắt đầu bắt tay vào làm

thủ tục cho chúng ta về nước, mặc dù còn có một số thủ tục phức tạp phải làm, nhưng trên cơ bản chỉ là trình tự thôi, ắt hẳn sẽ không có vấn đề gì lớn. Mấy ngày này cậu chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng thương cho khỏe, đừng để đến lúc vì lý do sức khỏe mà không thể về nước ngay thì phiền đấy."

Tôi âm thầm cười khổ trong lòng, mỗi ngày tên kia ở trong đầu tôi lải nhà lải nhải, tôi không điên đã tốt lắm rồi, sao còn có thể nghỉ ngơi tốt được? Nếu như có thể, tôi rất muốn để cô y tá cho tôi một mũi thuốc mê, ngủ luôn cho xong.

Nhưng vừa nhớ tới lần trước, cũng bởi tôi hôn mê nên hắn mới có thể ra ngoài gây rối. Xem ra tôi không thể tùy tiện mất đi ý thức được, nếu không chẳng phải hắn càng ung dung kiểm soát thân thể tôi hay sao?

Nghĩ vậy tôi bèn cười và nói với Bạch Kiện: "Yên tâm đi! Chỉ cần anh làm thủ tục xong, chúng ta lập tức lên đường về nhà..."

Sau khi nhìn mấy người họ rời đi, tên kia hơi thất vọng nói: "Sao cậu không hỏi thử? Tôi thật sự muốn xem biểu hiện lừa cậu của bọn họ... Nhưng cá nhân tôi cảm thấy có lẽ Đinh Nhất sẽ không nói dối, bởi vì trong đầu anh ta dường như không có chức năng này."

Thật ra tôi cũng cảm thấy chắc chắn Đinh Nhất sẽ không chủ động lừa tôi, dù anh ta có từ chối trả lời tôi thì cũng sẽ không lừa tôi, nếu không anh ta đã không phải là Đinh Nhất. Nghĩ vậy tôi tức giận nói: "Anh có thể im miệng được không! Chúng ta thân lắm hả? Anh nói nhảm nhiều quá đấy..."

Không ngờ, hắn nghe tôi nói vậy cũng không tức giận: "Hết cách, tôi cũng không muốn nói chuyện với cậu đâu. Nhưng bây giờ cậu là người duy nhất trên đời này nghe được tiếng của tôi, tôi không nói với cậu thì nói với ai? Nếu cậu thật sự không muốn tiếp

tục nữa thì nhường thân thể này lại cho tôi đi, tôi đảm bảo sẽ sống xuất sắc hơn cậu, thế nào?”

Tôi nghe vậy thì hừ lạnh: “Ngại quá! Cái anh gọi là xuất sắc tôi cũng đã sớm được biết rồi, thật sự là không có phúc để hưởng! Nếu anh thật sự muốn theo đuổi một cuộc đời kích thích thì có thể tìm thân thể khác. Nếu không được, tôi cũng có thể tìm giúp anh một người có tiền mới chết, thế nào?”

Nghe tôi nói vậy, hắn chợt trở nên im lặng, một lúc lâu sau mới nói lờ mờ: “Trương Tiến Bảo, có phải cậu còn ảo tưởng có thể đuổi được tôi khỏi thân thể này không? Xem ra cậu vẫn chưa rõ tôi rốt cuộc là cái gì nhỉ?”

CHƯƠNG

HÀNH KHÁCH KỲ LẠ

Tôi tức giận nói: “Là cái gì? Anh nói anh có thể là cái gì? Anh chỉ là oán khí biến thành, dù sao cũng là thứ không nên tồn tại…”

Tên kia cười lạnh: “Trương Tiến Bảo, cậu quá ngây thơ rồi. Cậu thực sự cho rằng tôi là thứ bên ngoài nhập vào sao? Đúng, tôi đúng là do cậu bị người ta hãm hại dẫn âm khí nhập thân mà biến thành, nhưng cậu hãy nhớ kĩ! Tôi chính là cậu.”

Tôi bị sốc bởi câu nói này, mãi không thể nói nên lời… Trong lòng tôi không thể bình tĩnh được, hắn là tôi? Đang nói nhảm gì thế? Hắn dựa vào cái gì mà là Trương Tiến Bảo tôi? Tôi chính là tôi, không phải người nào khác!!

Vài ngày sau đó, hai chúng tôi đều không nói chuyện với nhau, mặc dù cả hai đều biết sự tồn tại của đối phương nhưng không ai chủ động mở lời, vừa đúng lúc tôi cũng vui vẻ thanh tĩnh được mấy ngày.

Vết thương của tôi nhanh chóng bình phục, phía Bạch Kiện cũng đã đặt được vé máy bay về nước. Nghĩ lại mới thấy, nếu không phải tên kia chui ra quấy rối, chúng tôi đã được về nhà đón tết Nguyên đán từ lâu rồi.

Hôm đi, Martin và nữ pháp y kia cũng ra sân bay tiễn chúng

tôi… Martin luôn nói xin lỗi tôi, đáng lẽ họ nên đến bệnh viện thăm tôi sớm hơn, nhưng vì công việc sau vụ án kia rất nhiều, lại thêm nhiều đồng nghiệp hy sinh như vậy, nên bọn họ không có thời gian đến thăm tôi… Bây giờ chúng tôi muốn về nước, dù thế nào bọn họ cũng phải đến sân bay tiễn chúng tôi.

Lúc tôi nhìn thấy cổ tay của nữ pháp y kia thì rất áy náy nhờ Martin chuyển giúp tôi lời xin lỗi đến cô ấy, vì lúc đó đã làm cô ấy bị thương.

Nữ pháp y nghe Martin thuật lại thì cười và nhờ Martin nói với tôi không cần áy náy, chúng tôi có thể cứu được cô ấy, cô ấy đã rất biết ơn chúng tôi rồi.

Mấy người chúng tôi lưu luyến chia tay Martin rồi lên máy bay về nước, mặc dù còn phải ngồi mười mấy tiếng đồng hồ trên máy bay, nhưng đối với những người một lòng muốn về nhà như chúng tôi, thời gian này cũng không đáng kể, dù sao chỉ cần máy bay thuận lợi cất cách… thì về đến nhà chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

Vì bệnh nặng mới khỏi nên tôi vẫn hơi yếu, lên máy bay cái là ngủ thiếp đi. Giữa thời gian bay, tiếp viên hàng không đưa bữa ăn đến, Đinh Nhất gọi tôi dậy, tôi vừa đứng dậy định đi vào nhà vệ sinh thì đột nhiên nghe được giọng nói đã mấy ngày nay không xuất hiện…

"Có một hành khách trên máy bay có vấn đề."

Tôi bị hắn làm giật mình, sau đó tôi nhanh chóng kịp thời phản ứng, lấy điện thoại ra giả bộ đang dùng Wechat nói với hắn: "Nói linh tinh cái gì thế? Chúng ta bây giờ đang ở trên máy bay, mà máy bay cũng đang bay trên trời đấy!"

Hắn cười khẽ: "Làm sao? Sợ à? Đừng lo… Có tôi ở đây cậu không chết được đâu."

“Quên mẹ đi! Có anh mới không có chuyện gì tốt ấy!” Tôi tức thở phì phò.

Tên kia cũng không vội không giận, than nhẹ: “Dù sao, tôi cũng có lòng tốt nói cho cậu biết, mặc dù máy bay có rơi xuống biển hoặc là bị uy hiếp thì cậu cũng không chết được, nhưng bạn bè của cậu và cả những hành khách trên chuyến bay này thì không chắc, dù sao họ cũng chỉ là người bình thường.’

Tôi không lên tiếng, chỉ đứng trong buồng vệ sinh rửa mặt để làm mình bình tĩnh lại một chút. Mặc dù ngoài miệng tôi nói vậy, nhưng trong lòng tôi rất tin lời hắn nói, vì dù hắn làm việc không đáng tin cậy, nhưng từ trước đến nay không biết nói dối…

Tôi lau khô nước trên mặt, sau đó nhìn mình trong gương và nói: “Nói đi, hành khách nào trên chuyến bay này có vấn đề gì?”

Hắn cười to: “Thế này là được rồi, đều là châu chấu trên cùng sợi dây thừng, tôi sẽ không hại cậu. Chút nữa cậu ra khỏi nhà vệ sinh, chú ý đến người khách ngồi ở hàng thứ ba cạnh cửa sổ, nhớ đừng nhìn chằm chằm! Hắn là người quen cũ của cậu đấy…”

Nghe hắn nói thế, trong lòng tôi thấy hơi nghi ngờ, thầm nghĩ tôi làm gì có nhiều người quen cũ như thế chứ! Ở trên chuyến bay từ nơi đất khách tha hương này còn gặp được? Hơn nữa, ngoài mấy người đi cùng trên chuyến bay này thì tôi làm gì có người quen nào khác? Cho dù có, bọn chúng cũng không có khả năng xuất hiện ở đây nhỉ?

Mặc dù lòng đầy nghi ngờ, nhưng sau khi đẩy cửa nhà vệ sinh đi ra, tôi vẫn giả bộ lơ đãng nhìn về phía hàng ghế thứ ba vị trí cạnh cửa sổ. Vừa nhìn thấy quả đúng là người quen cũ thật, trên mặt người quen này có thêm ít ria mép, còn đeo cặp kính mắt màu trà.

Nếu như không để ý kĩ, tôi chắc chắn sẽ không nhận ra hắn.

May mà có tên kia nhắc nhở, nên chỉ lướt mắt qua chứ không dừng lại.

Nhưng gương mặt quen thuộc kia thì không cần nhìn kĩ… Hơn nữa, chúng tôi cũng mới chia tay không lâu, nên tôi vẫn nhận ra người đàn ông kia chính là người đã tách nhóm với chúng tôi ở Ý, Hồ Phàm.

Thật không ngờ hắn lại xuất hiện ở nội cảnh Thụy Sĩ, xem ra cảnh sát Ý cũng không đáng tin cậy! Vậy mà không bắt được Hồ Phàm! Có lẽ vì muốn thoát khỏi sự truy bắt của cảnh sát Ý, cho nên hắn mới cải trang quay lại Thụy Sĩ, sau đó định từ Thụy Sĩ trốn sang nước khác.

Dù sao người mà bọn Hồ Phàm đã giết chết là hai cảnh sát Ý, nên bên Ý chắc chắn có lệnh truy nã hắn, nhưng ở Thụy Sĩ thì không có, bởi vậy hắn mới lợi dụng sơ hở này để chạy trốn.

Tôi quay lại chỗ ngồi, Đinh Nhất đặt một phần cơm trưa trước mặt tôi, anh ta nói: “Ăn tạm đi, chờ về nhà sư phụ sẽ nấu cho chúng ta ăn.”

Tôi nghĩ thầm trong lòng, bây giờ có thể bình an hay không còn chưa biết ấy chứ, xem ra lần này chúng tôi đi xem giờ không đúng, nếu không sao không có chuyện gì thuận lợi thế?

Đang nghĩ ngợi, Đinh Nhất phát hiện nét mặt tôi có vấn đề, bèn thì thầm hỏi: “Làm sao? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tôi nhìn về phía Hồ Phàm đang ngồi và nói: “Lúc nãy đi vệ sinh ra tôi nhìn thấy Hồ Phàm…”

Đinh Nhất nghe xong cũng biến sắc, anh ta lo lắng: “Cậu chắc chắn chứ?”

Tôi gật đầu khẳng định: “Chắc… Mặc dù hắn đeo râu giả, còn đeo kính nữa, nhưng tôi liếc một cái là nhận ra hắn ngay.”

Một giọng nói khác vang lên trong đầu tôi: “Là tôi liếc mắt liền nhận ra hắn chứ?”

Tôi cố ý lờ đi cái giọng nói gợi đòn kia, vội vàng nói với Đinh Nhất: “Nhưng bây giờ chúng ta không biết tên chết giẫm Hồ Phàm kia lên máy bay với mục đích gì, nếu chỉ đơn thuần là chạy trốn thì chúng ta có thể không cần quan tâm đến hắn, sau đó chờ máy bay hạ cánh an toàn rồi tính. Nhưng nếu hắn lên máy bay với ý đồ khác, thì chúng ta không thể mặc kệ được.”

Đinh Nhất gật đầu: “Tôi cảm thấy chúng ta có thể gặp hắn trên chuyến bay này không thể chỉ đơn giản là hắn muốn trốn về nước, chỉ sợ mục đích của hắn vẫn là cậu...”

CHƯƠNG

TRÌNH TỰ HỢP PHÁP

Nghe Đinh Nhất nói như vậy, trong lòng tôi căng thẳng: "Không thể nào! Tôi đã nói cho hắn biết Mao Khả Ngọc chết rồi, thứ hắn muốn không hề tồn tại, sao hắn vẫn còn dây dưa với tôi?"

Đinh Nhất nói với giọng nặng nề: "Hắn sao có thể dễ dàng tin câu nói đó của cậu? Hơn nữa, chắc chắn hắn cũng đã biết chuyện Mao Khả Ngọc nói mọi chuyện của tập đoàn Thái Long cho cậu biết rồi, cho nên nếu như hắn không thể lôi kéo cậu thành người của chúng thì tất nhiên sẽ giết cậu để diệt khẩu."

Mặc dù lúc đó trong lòng tôi cũng hơi sợ, nhưng vẫn mang hy vọng mong manh, hỏi: "Không phải là hắn đã biết trước chúng ta sẽ lên chuyến bay này về nước đấy chứ?"

Đinh Nhất thấy tôi hỏi vậy, chỉ bất đắc dĩ nói: "Bất kể có phải trùng hợp hay không thì hắn cũng đã ở trên chuyến bay này, chuyện này đối với chúng ta là một mối nguy hiểm rất lớn. Cậu cứ ngồi im ở đây đừng hành động gì, để tôi đi tìm chú họ và Bạch Kiện..."

Tôi thấy Đinh Nhất mang theo vẻ mặt lo lắng đi đến chỗ chú họ và Bạch Kiện, tôi không nhịn được thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía Hồ Phàm đang ngồi, lúc này giọng nói kia lại vang lên trong

đầu tôi: “Nếu tôi là cậu, tôi sẽ ra tay trước, cứ chế ngự hắn trước rồi tính tiếp.”

Tôi hừ một tiếng: “Anh cho rằng đây là trên mặt đất à? Bây giờ chúng ta đang lơ lửng ở độ cao hơn mười nghìn mét đấy! Chẳng may có chuyện gì xảy ra sẽ thành chuyện lớn đấy!”

“Có thể xảy ra chuyện gì chứ! Các cậu có nhiều người như thế! Tôi thấy thân thủ của tên kia cũng bình thường, một mình Đinh Nhất cũng đủ để khắc chế hắn, đến lúc đó cho dù là máy bay quay đầu hay đi tiếp thì tội phạm truy nã vẫn là do các cậu bắt được.” Hắn nói hời hợt.

Tôi nghe xong không nói gì nữa, chỉ không ngừng ngó nghiêng, ai ngờ lúc đó Hồ Phàm đột nhiên đứng dậy, có lẽ hắn định đến nhà vệ sinh.

Tôi tranh thủ cơ hội đi đến chỗ Bạch Kiện: “Làm thế nào bây giờ? Hay cứ bắt hắn lại trước?”

Bạch Kiện lập tức phản đối: “Không được, làm như thế quá mạo hiểm, bây giờ chúng ta nên thông báo cho nhân viên của phi hành đoàn và cảnh sát hàng không trên máy bay, để bọn họ xử lý việc này.”

Tôi biết cách làm của Bạch Kiện giải quyết theo đúng trình tự pháp lý là hay nhất, thế nhưng tôi vẫn luôn có cảm giác bất an, nếu quả thật làm theo trình tự Bạch Kiện nói, có khi nào sẽ đánh động Hồ Phàm không?

Lúc tôi vẫn đang phân vân chưa biết nên làm thế nào thì Bạch Kiện đã đứng dậy đi tìm tiếp viên hàng không, tôi định bảo anh ta chờ một chút, nhưng không kịp nữa… Anh ta vừa đứng dậy, thì Hồ Phàm cũng bước từ nhà vệ sinh ra, hai người vừa vặn nhìn thấy nhau.

Lúc đó mồ hôi lạnh trên người tôi túa ra, lúc ở Ý tôi bị gây mê

nên không rõ Hồ Phàm và Bạch Kiện có trực diện đối đầu nhau hay không.

Nếu như hai người đã từng gặp mặt nhau ở trạm xăng ở Ý thì chỉ sợ lúc này đã nhận ra nhau… Nhưng tôi thấy sau khi hai người họ nhìn thấy nhau đều không có phản ứng gì rõ ràng, một người giả vờ đi về phía nhà vệ sinh, một người đi về chỗ ngồi của mình.

Tôi nhìn nét mặt hai người này không thay đổi, quả nhiên đều không phải người bình thường, gặp chuyện vẫn bình thản và điềm tĩnh. Vừa rồi, nếu là tôi và Hồ Phàm đi thoáng qua nhau, chắc chắn sẽ không bình tĩnh được như Bạch Kiện.

Không lâu sau tôi thấy Bạch Kiện cũng đi từ nhà vệ sinh ra, sau đó thong thả đến cạnh tiếp viên hàng không, hỏi cô ấy có thể cho mình mượn một chiếc chăn lông không? Tiếp viên nghe xong hỏi số ghế của anh ta, rồi nói chút nữa sẽ mang đến.

Bạch Kiện lại nói: “Không cần phiền cô như vậy, bây giờ tôi đi theo cô lấy luôn là được.”

Tiếp viên hàng không mặc dù hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn lễ phép cười nói: “Được, vậy mời anh đi cùng tôi.”

Lúc đó Bạch Kiện quay lưng về phía chúng tôi, nhưng tôi nhìn thấy anh ta có làm động tác giống như “vén vạt áo”, nhìn thì thấy như tùy ý nhưng thật ra là cố ý để tiếp viên hàng không nhìn thấy thẻ cảnh sát của anh ta.

Rất nhanh Bạch Kiện quay lại, tay mang theo chiếc chăn quay về chỗ ngồi của mình, sau đó nhắn tin vào nhóm Wechat cho chúng tôi, nhắc nhở chúng tôi không được manh động, tiếp viên hàng không đã gọi điện thông báo cho cơ trưởng và cảnh sát hàng không trên máy bay.

Không cần chúng tôi động thủ đương nhiên là tốt rồi, vì một khi có chuyện gì xảy ra, chúng tôi cũng không phải chịu bất cứ trách

nhiệm liên đới nào.

Không ngờ giọng nói của tên kia lại vang lên, dội cho tôi một gáo nước lạnh: “Các người bỏ qua thời điểm chế ngự hắn tốt nhất rồi, tin tôi đi… các cậu có thể khoanh tay đứng nhìn nhưng sẽ là trí mạng đấy.”

“Có ý gì?” Tôi thì thầm hỏi.

Hắn nói sâu xa: “Hồ Phàm là người thế nào các cậu đều biết rõ, nhưng phi hành đoàn thì không biết, bọn họ chỉ coi hắn là một tội phạm bỏ trốn thông thường, dùng cách bình thường để xử lý. Chỉ cần khi xử lý có một điểm sơ hở cũng có thể dẫn đến hậu quả vô cùng nghiêm trọng, chính là hậu quả mà cậu sợ nhất, máy bay thì hỏng người thì chết…. Đến lúc đó có truy xét xem trách nhiệm thuộc về ai cũng không còn ý nghĩa gì nữa, không phải sao?”

Tôi không thể không thừa nhận những điều hắn nói hoàn toàn có lý, có những lúc, trên loại phương tiện giao thông công cộng này, có những chuyện tưởng chừng không hề liên quan đến mình, nhưng lại quyết định sinh tử của toàn bộ mọi người.

Không phải tôi nói chuyện giật gân đâu, chỉ cần lên mạng sẽ thấy nhiều tin tức nói về các vụ tai nạn xe buýt, nguyên nhân thường là do tài xế vừa lái xe vừa gọi điện, hoặc do hành khách cãi nhau.

Lúc này hành khách trên xe đa phần đều chỉ coi mình là người ngoài cuộc đứng xem, chẳng ai nghĩ đến chuyện nếu mình không ngăn chuyện đó lại thì sẽ xảy ra chuyện nguy hiểm đến chính sự an toàn, sinh mệnh của mình.

Bài học cho những chuyện này thường rất đau thương, cho nên gặp chuyện gì cũng bàng quan cho rằng không liên quan đến mình thì không tham gia, chờ đến lúc có liên quan thì đã muộn…

Tôi thì thầm với Đinh Nhất: “Chút nữa xem tình hình thế nào,

nếu không ổn chúng ta phải hành động ngay!"

Đinh Nhất gật đầu nói: "Tôi biết…"

Nhưng chúng tôi chờ mãi vẫn không thấy có cảnh sát hay nhân viên phi hành đoàn nào đến gần Hồ Phàm, chẳng lẽ vì bọn họ không muốn đánh rắn động cỏ, muốn chờ máy bay hạ cánh mới bắt người sao?

Không ngờ trong lúc tất cả chúng tôi đều đang nghi hoặc, thì thấy người phụ nữ bên cạnh Hồ Phàm đứng dậy định đi vào nhà vệ sinh, nhưng cô ta vừa đứng dậy lại nhanh chóng ngồi xuống. Tiếp đó chúng tôi thấy dáng ngồi của cô ta rất cứng nhắc, có lẽ do căng thẳng nên mới có dáng ngồi như vậy.

Chẳng lẽ Hồ Phàm đã nói gì với cô ta? Tôi định lại giả bộ đi vệ sinh lần nữa, sau đó lén xem cô gái kia xảy ra chuyện gì.

Nhưng Đinh Nhất lại giữ chặt tôi lại: "Không nên manh động, nếu người phụ nữ kia thực sự bị uy hiếp, cậu đi qua sẽ bị phát giác ngay, mọi chuyện mà vỡ lở, thì đến lúc đó kết cục sẽ không tốt."

Tôi nóng nảy nói: "Nếu hắn uy hiếp con tin thì không dễ xử lý đâu."

CHƯƠNG

VỤ CƯỚP MÁY BAY

Trong lúc tôi và Đinh Nhất đang nhỏ to tranh cãi có nên đi qua xem không, thì đột nhiên tiếp viên hàng không khi nãy nói chuyện với Bạch Kiện bất ngờ đi đến cạnh Hồ Phàm thì thầm nói gì đó vào tai hắn.

Tất cả chúng tôi đều sững sờ, không biết chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ đây chính là kế hoạch của nhân viên phi hành đoàn? Nhưng chúng tôi nhanh chóng nhận ra, vấn đề nằm ở tiếp viên hàng không kia!

Mặc dù chúng tôi không biết tiếp viên hàng không kia có phải thành viên của tập đoàn Thái Long hay không, nhưng cô ta nhất định đã bị Hồ Phàm mua chuộc, bởi vậy khi Bạch Kiện tìm đến cô ta, cô ta chỉ giả vờ gọi điện báo cho cơ trưởng, chứ lúc đó điện thoại không hề kết nối. Buồn cười là, cả đám chúng tôi, ngần này con người lại đang ngồi chờ cảnh sát hàng không đến bắt Hồ Phàm…

Lúc chúng tôi ý thức được điều này, lập tức hiểu Bạch Kiện đã bị lừa, chúng tôi nhìn nhau, dùng ánh mắt đối thoại xem có nên đi bắt Hồ Phàm lại không.

Không ngờ, đúng lúc này, tất cả mọi người đột nhiên cảm thấy

máy bay nghiêng hẳn về một phía, dường như đang đổi hướng trên không!

“Sao máy bay lại quay đầu vậy?” Lão Triệu lo lắng quay đầu nói với chúng tôi.

Tôi nhanh chóng nâng tấm chắn cửa sổ máy bay ra xem, phát hiện máy bay quả thật đã quay đầu lại… Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi lúc đó là cơ trưởng đã phát hiện trên máy bay có tội phạm truy nã nên định quay về Thụy Sĩ.

Nhưng nghĩ kĩ lại cảm thấy chuyện này không có khả năng, nếu thực sự cơ trưởng muốn làm như vậy, nhất định sẽ liên hệ với sân bay gần nhất chứ không phải quay lại đường cũ, vì dù sao chúng tôi cũng đã bay được sáu, bảy tiếng đồng hồ rồi.

Tiếp viên hàng không vừa nãy quay đầu nhìn Bạch Kiện với ánh mắt khinh miệt, sau đó quay về vị trí ngồi của mình và thắt dây an toàn lại. Tôi lập tức hiểu chuyện này đang diễn ra theo chiều hướng xấu nhất… Nếu như tôi đoán không sai, máy bay hiện tại đã bị khống chế.

Để chứng thực suy đoán của mình, tôi từ từ đứng lên, định giả bộ đi nhà vệ sinh để nhìn xem người phụ nữ kia thế nào. Không ngờ hành khách nam ngồi trước tôi lại bước trước về phía nhà vệ sinh, kết quả anh ta vừa đi đến cửa nhà vệ sinh, thân thể đã cứng đờ lại, sau đó đứng im ở đó, tiến không được lùi không xong.

Lúc này Hồ Phàm vẫn đang cải trang đột nhiên đứng lên, quay đầu nhìn về phía tôi, cười nói: “Trương Tiến Bảo, chúng ta đúng là có duyên thật!”

Nét mặt tôi không đổi nhìn hắn: “Anh Hồ, anh đúng là âm hồn không tan nhỉ!”

Hồ Phàm cũng không hề tức giận: “Điều này chứng tỏ duyên phận của chúng ta chưa hết!”

Tôi không muốn tiếp tục chém gió với hắn nữa, lập tức lạnh giọng hỏi: “Anh muốn làm gì? Cùng chúng tôi về nước?”

Hồ Phàm dùng giọng thoải mái nói: “Về Trung Quốc? Chuyện đó thì thôi đi! Bọn tao chỉ muốn máy bay thuận theo hướng gió đến Trung Đông thôi…”

Tôi không tin nổi: “Chỉ sợ cái máy bay thuận gió này của anh cũng khó mà thuận gió được nhỉ?!”

Hồ Phàm cười khẽ: “Không sao, thuận gió hay không thuận gió đều như nhau, dù sao điểm hạ cánh của chuyến bay này, chỉ có thể là Syria.”

Tôi thấy chuyện này cũng quá hoang đường rồi nhỉ? Tên Hồ Phàm này lại muốn cướp máy bay đến Syria? Tôi tức giận nói: “Sao anh không đến mặt trăng luôn đi?”

Hắn nhún nhún vai: “Tập đoàn bọn tao có căn cứ thí nghiệm ở Syria, mày đi đến đó với tao một chuyến…”

Tôi giận tím mặt, nói: “Anh điên rồi à? Chỉ vì muốn bắt tôi mà bắt cóc tất cả mọi người trên chuyến bay?”

Lời tôi nói ra khiến những vị khách người Trung Quốc ngồi quanh đấy đều lộ vẻ sợ hãi, tất cả đều bị dọa đứng dựng lên. Nhưng lúc này đột nhiên có hai người chưa đứng lên trong đám bọn họ quát to: “Tất cả quay lại chỗ ngồi của mình, nếu không đừng trách bọn tao không khách sáo.”

Tôi lập tức choáng váng, không ngờ trên máy bay còn có khá nhiều đồng phạm của Hồ Phàm… Trước đây tôi chỉ nghĩ dù hắn không một mình hành động thì cũng không có bao nhiêu kẻ tác chiến cùng, nhưng bây giờ xem ra mọi chuyện không đơn giản như tôi nghĩ.

Lúc này Hồ Phàm dùng tiếng Anh thông báo cho tất cả hành

khách trên chuyến bay, để bọn họ phải tỉnh táo, bình tĩnh, đừng làm ra chuyện gì không nên làm, bởi vì hiện giờ hắn đã chiếm được quyền điều khiển máy bay, cho nên hắn muốn tất cả mọi người ngồi im ở vị trí của mình, hắn sẽ lấy danh tính và quốc tịch của từng người rồi liên hệ với công ty hàng không, để bọn họ giao tiền chuộc trao đổi tất cả hành khách trên chuyến bay này.

Các hành khách trên chuyến bay lập tức xôn xao, có lẽ bọn họ cũng không ngờ mình lại gặp chuyện cướp máy bay. Thật ra, tôi cũng mới thấy cảnh bắt cóc máy bay trong phim Hollywood, chứ không bao giờ nghĩ mình lại may mắn gặp phải như thế này.

Chúng tôi đều biết Hồ Phàm là người như thế nào, cho nên không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng những người khác trên máy bay lại không nghĩ như vậy. Có một thanh niên cao to đột nhiên đứng dậy, nói: "Nói đùa cái gì thế, chúng tôi nhiều người như thế này, sao phải để mấy kẻ các người tùy ý ép buộc chứ, mọi người chúng ta…"

Anh ta còn chưa nói hết câu, thuộc hạ của Hồ Phàm đã nổ súng, sau đó người thanh niên kia ngã xuống sàn. Nhất thời khung cảnh trong cabin hỗn loạn, từng tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên… Tôi lập tức nổi giận đứng lên nói: "Sao các người có thể tùy tiện nổ súng như thế? Nếu bắn xuyên qua thân máy bay thì đừng ai nghĩ đến chuyện sống sót!"

Lúc này lão Triệu chạy từ chỗ ngồi ra chỗ người thanh niên kia, may mà viên đạn chỉ bắn vào vai anh ta, dù bây giờ chưa có điều kiện để lấy đạn ra, nhưng lão Triệu đã giúp anh ta xử lý vết thương, cầm được máu.

Khi mới nghe thấy máy bay bị chiếm, nhiều người vẫn còn đang mơ hồ, đa số hành khách đều chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng chưa thấy sợ hãi! Đến khi nghe tiếng súng nổ, lập tức có

người sợ đến mức khóc lên.

Nhưng tôi biết lúc này dù có khóc cũng vô ích, tôi lạnh lùng hỏi Hồ Phàm: “Rốt cuộc anh muốn làm cái gì? Không cần thiết phải kéo theo nhiều người như thế. Nếu không anh thả hết bọn họ ra, một mình tôi sẽ đi theo anh!”

Hồ Phàm tỏ vẻ cân nhắc, nói: “Ồ, không ngờ Trương Tiến Bảo lại trượng nghĩa như thế, chỉ tiếc là mày tự cho mình quá quan trọng rồi, tất nhiên tao hy vọng mày làm việc cho tao, nhưng ngoài cách đó ra còn một cách khác, đó chính là giết chết mày ngay lập tức, vậy là mọi chuyện đều kết thúc… Thế nào? Mày muốn chọn cái nào?”

Tôi biết tên Hồ Phàm này nói được làm được, bèn tận tình khuyên hắn: “Anh không thấy trong lịch sử, các cuộc bắt cóc máy bay đều không có kết cục tốt sao? Hơn nữa anh làm to chuyện đến mức đó thì có lợi gì chứ? Bây giờ Mao Khả Ngọc đã chết, kế hoạch về siêu chiến binh cũng chỉ là dùng giỏ trúc múc nước, như công dã tràng… Anh nói xem, như vậy có cần mạo hiểm bắt cóc máy bay không?”

CHƯƠNG

KHÔNG PHẢI OAN GIA KHÔNG GẶP GỠ

Hồ Phàm thu lại nét mặt cười cợt của hắn, nghiêm túc nói: "Chuyện này có lợi hại thế nào không cần mày phân tích cho tao, nếu như mày không muốn tất cả mọi người trên chuyến bay này cùng chôn theo mày thì hãy ngoan ngoãn nghe lời, nếu không… Chiếc máy bay này không biết sẽ biến mất ở nơi nào trên biển rộng mênh mông đâu."

Tôi chấn định lại tinh thần, sau đó bình tĩnh bảo: "Thật ra anh cũng không nhất thiết phải làm như thế này, chắc anh chưa từng nghĩ nếu làm lớn chuyện, những việc làm của tập đoàn Thái Long sẽ bị lộ, đến lúc đó cuộc sống của các anh sẽ không được tốt như bây giờ đâu."

Hồ Phàm lắc đầu cười khổ: "Cho tới bây giờ bọn tao chưa từng có lúc nào sống tốt, tên vô dụng Mao Khả Ngọc làm việc không thành, chỉ sợ bọn tao cũng phải giải tán rồi. Có điều trước lúc đó, tao không thể không vì mình mà tính toán một chút…"

"Cái gọi là tính toán cho bản thân mình, chính là anh đi cướp máy bay để bay đến Syria à? Não anh bị hỏng mất rồi hả!" Tôi không thể nào hiểu nổi.

Hồ Phàm dường như không còn kiên nhẫn giải thích với tôi, sắc

mặt hắn âm trầm vẫy tay ra hiệu tôi đến cạnh hắn. Đinh Nhất lập tức ngăn tôi lại, lạnh lùng nói với Hồ Phàm: “Mày muốn làm gì?”

Hồ Phàm thấy Đinh Nhất ngăn không cho tôi đi qua đó, liền ra hiệu cho một tên thuộc hạ chĩa súng vào một hành khách bình thường… Ánh mắt nhìn ngược về phía chúng tôi. Tôi biết lúc này chúng tôi không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi qua đó.

Thế là tôi quay người nói với Đinh Nhất: “Không sao đâu, anh và mọi người đừng hành động thiếu suy nghĩ, tôi sang đó xem hắn muốn gì.”

Đinh Nhất buông tay ra… Tôi biết anh ta đang vô cùng lo lắng, nhưng bây giờ trên người chúng tôi không có bất cứ vũ khí gì, nếu cứ phản kháng có thể sẽ có kết cục như người thanh niên vừa nãy.

Nếu chỉ có mấy người chúng tôi thì còn dễ, cố gắng hết sức có thể chế phục đám Hồ Phàm. Nhưng trên máy bay còn rất nhiều hành khách khác, chẳng may trong quá trình chúng tôi và bọn chúng đấu nhau lại ngộ thương các hành khách khác hoặc bắn thủng máy bay, chậc chậc… Cho dù là cái nào thì hậu quả cũng đều vô cùng nghiêm trọng.

Khi đi ngang qua chú họ và Bạch Kiện, tôi dùng ánh mắt ra hiệu cho họ đừng manh động, sau đó tôi thản nhiên đi đến cạnh Hồ Phàm: “Mặc dù anh bắt cóc chiếc máy bay này là có mục đích khác, nhưng tôi tin rằng mục đích chính của anh nhất định không phải là giết người, cho nên tôi hy vọng anh có thể nhẹ tay một chút, đừng tiếp tục làm hại những người khác trên máy bay.”

Hồ Phàm gật đầu: “Được thôi, nhưng điều kiện tiên quyết là mày và đồng bọn của mày không có hành động lén lút nào!”

Tôi cười lạnh: “Chỉ cần anh không làm hại hành khách trên máy bay, tôi cam đoan bọn họ sẽ không hành động lung tung.”

“Được! Hy vọng mày nói được làm được…” Hồ Phàm nói với

một nụ cười.

Tôi chắc chắc với hắn: "Yên tâm, tôi chắc chắc có uy tín hơn anh."

Sau đó, Hồ Phàm xé bộ ria xuống, vẫy tay ra hiệu tôi đi cùng hắn. Không có cách nào khác, tôi đành phải đi theo hắn về phía khoang hạng thương gia.

Thật ra khi đến chúng tôi ngồi hạng thương gia, nhưng khi quay về, vé máy bay là do phía Bạch Kiện mua, có lẽ kinh phí của họ có hạn, nên tất cả mọi người đều ngồi khoang phổ thông.

Tôi cứ nghĩ Hồ Phàm sẽ đưa tôi đến khoang thương gia, dù sao hành khách ở khoang đó tương đối ít, nhưng không ngờ hắn lại dẫn tôi đi qua khoang thương gia, đến tận khoang trong cùng… nơi đó có một chiếc cầu thang nhỏ dẫn lên tầng trên.

Tôi vừa đi theo Hồ Phàm vừa xem xét, lập tức nhận ra đây là nơi nào! Không gian chật hẹp này có lẽ là nơi nghỉ ngơi của tiếp viên hàng không và phi hành đoàn, bây giờ bị Hồ Phàm trưng dụng làm nơi giam giữ tôi.

Tôi nhìn xung quanh một lượt, sau đó ngồi xuống một chiếc đệm, dùng giọng châm chọc nói: "Ui! Đây là phòng đơn à? Không ngờ nhờ phúc của anh, trong đời tôi được một lần ở phòng riêng trên máy bay!"

Không ngờ Hồ Phàm lại nói kiểu mập mờ. "Chỉ cần mày đi theo tao, đừng nói là phòng riêng, bao cả máy bay cũng được tất!"

Tôi tò mò hỏi: "Thật ra tôi cũng rất khó hiểu, anh nói xem thân thủ của tôi không tốt, năng lực cũng không có, trí thông minh cũng chỉ như người bình thường, tại sao tập đoàn của anh luôn muốn bắt tôi?"

Hồ Phàm đốt một điếu thuốc, hít một hơi rồi mới nói: "Mày còn

nhớ chuyện đi tìm nhà sinh vật học mất tích ở sa mạc Tân Cương không? Mặc dù lúc đó các người không tìm được thi thể nhà sinh vật học kia, nhưng dị năng của mày đã khiến Hàn Cẩn để ý, sau khi quay về cô ta đã báo cáo kỹ càng lần hành động đó. Cũng chính vì báo cáo này, mà mày mới lọt vào mắt xanh của lãnh đạo tập đoàn."

Hóa ra nguyên nhân vẫn là do cô nàng Hàn Cẩn chết tiệt kia nói ra, có điều lúc đó ai cũng đang vì lợi ích của bản thân mình, nên tôi cũng không thể trách cô ta… Tôi lại hỏi Hồ Phàm: "Nội dung trong quyển sổ đó có tác dụng gì với tập đoàn các anh?"

Hồ Phàm nhún vai: "Có tác dụng hay không là do cấp trên của tao quyết, tao chỉ tò mò, mấy kế hoạch gần đây của bọn tao thất bại đều có liên quan đến mày, mày nói xem, có phải duyên nợ giữa mày và tập đoàn chúng tao vẫn chưa hết phải không?"

Tôi cười khan: "Đúng thật là một đoạn nghiệt duyên…"

Lúc này tiếp viên hàng không kia đi đến, cô ta thì thầm gì đó với Hồ Phàm, Hồ Phàm lập tức quay người đi xuống dưới, bỏ lại một mình tôi trong không gian nhỏ hẹp này.

Bởi vì không biết trên máy bay có bao nhiêu người của Hồ Phàm, nên tạm thời tôi chỉ có thể ngồi đây đợi. Trong lúc tôi bí bách không biết tiếp theo nên làm gì, lại nghe thấy tên kia lên tiếng: "Ở đây có rượu…"

Tôi không nhịn được mà nói: "Bây giờ là lúc nào rồi anh còn nghĩ đến uống rượu!" Nói xong câu đó, tôi lập tức hiểu ý của hắn, hắn muốn tôi uống say để khống chế thân thể tôi.

Nhưng lý trí nói cho tôi biết, thân thủ của hắn tốt hơn tôi, nhưng tính tình cũng độc ác hơn, có điều, cho dù hắn thay thế tôi cũng chưa chắc đã thay đổi được cục diện hiện giờ…

Hắn thấy tôi không nói gì, bèn trầm giọng xuống, nói: "Cậu phải

suy nghĩ cho kĩ, các cậu nhất định phải lấy lại quyền kiểm soát máy bay trước khi máy bay chạm đất, nếu không, một khi chiếc máy bay này hạ cánh, lúc đó ngay cả Hồ Phàm cũng chưa chắc có thể quyết định vận mệnh của những người trên chuyến bay này."

Tôi đau đầu vuốt mi tâm, không ngờ lần xuất ngoại này lại khó khăn chồng chất khó khăn như thế, sao chúng tôi chỉ về nhà thôi mà cũng khó như vậy? Trước đó tôi chỉ muốn máy bay thuận lợi cất cánh, không ngờ cất cánh rồi vẫn để chúng tôi gặp phải tên oan gia Hồ Phàm này.

CHƯƠNG

GIẤC MƠ KỲ LẠ

Tôi nhìn xung quanh, thấy trên một chiếc giường có một túi đồ cá nhân, bên trong có một chai rượu tây không biết thuộc nhãn hiệu gì, tôi vẫn do dự không biết có nên uống hay không…

Một lát sau, tôi cầm chai rượu kia mở ra ngửi thử, phát hiện đây là rượu Whisky, trước đây tôi đã từng uống loại rượu này ở nhà lão Triệu, vì nồng độ cồn cao nên phải cho thêm đá.

Bây giờ một mình tôi tự xử cả chai rượu này, có khi nào sẽ say chết luôn không? Đây là lần đầu tiên tôi chủ động để tên kia xuất hiện hỗ trợ, lời cảnh cáo của Mao Khả Ngọc vẫn vang bên tai tôi, đó là lời khuyên sau cùng hắn để lại cho tôi, chắc sẽ không lừa tôi đâu…

Chỉ sợ lần này tôi chủ động gọi tên kia ra… Sau này có thể tôi sẽ không quay lại được nữa. Tôi cũng không phải chúa cứu thế hay thánh nhân gì! Mặc dù cuộc sống của tôi không tốt lắm, nhưng tôi vẫn khao khát được sống.

Thế nhưng, nghĩ đến những hành khách trên chuyến bay này, còn cả Đinh Nhất, chú họ, Bạch Kiện, lão Triệu… bọn họ dù ít dù nhiều cũng vì tôi mới bị cuốn vào chuyện này. Một khi chiếc máy bay này bay đến Syria, vận mệnh của tất cả bọn họ sẽ nằm trong

tay người khác.

Mặc dù tôi không biết cái Hồ Phàm gọi là "dự định của mình" tại sao nhất định phải có tôi? Nhưng chuyện đã xảy ra, tôi cũng không thể không làm gì, cũng không thể để kệ bọn chúng muốn làm gì thì làm.

Nghĩ vậy tôi đưa bình rượu lên miệng, không ngờ tên kia lại dùng giọng đắc ý nói: "Cậu nghĩ kĩ chưa, lần này tôi ra có thể sẽ không quay vào nữa! Còn cậu, Trương Tiến Bảo… Rất có thể từ đây sẽ biến mất hoàn toàn trên đời này."

Tôi cười lạnh: "Tùy đi… Nếu anh đã nghĩ như vậy thì thân thể này cứ cho anh, có điều tôi hy vọng anh có thể đồng ý với tôi đảm bảo tất cả mọi người trên máy bay bình an vô sự…"

Đối phương trầm mặc một lúc, sau đó nói: "Được, tôi đồng ý với cậu, tôi có thể cam đoan những người này sẽ không vấn đề gì cho đến khi máy bay hạ cánh, nhưng còn việc sau đó thế nào, tôi không thể xen vào."

Tôi cau mày nói: "Anh đừng có chơi chữ với tôi! Tôi muốn tất cả bọn họ đều bình an về nước…"

Hắn nghe xong than thở một tiếng, sau đó không nhịn được nói: "Được được được, để bọn họ bình an về nước, chuyện sau đó tôi sẽ mặc kệ!"

Không biết vì sao, dù trong lòng tôi rất ghét hắn, nhưng lời hắn nói từ trước đến nay tôi đều tin tưởng không hề nghi ngờ. Tôi tin rằng, nếu hắn đã đồng ý với tôi thì nhất định sẽ làm được.

Tôi nhìn chai rượu một cái, sau đó uống hết rượu trong chai… Nháy mắt tôi cảm thấy như từ cổ họng đến dạ dày đều bị đốt cháy, xem ra rượu này quả là không dễ uống.

Nếu để lão Triệu biết tôi làm một hơi hết một chai Whisky chắc

chắn sẽ mắng tôi lãng phí, thế nhưng bây giờ tôi đâu có thể để ý nhiều như thế? Muốn thế nào thì cứ thế đi! Cả chai rượu chảy vào trong bụng, tôi bắt đầu cảm thấy lâng lâng, đầu óc ngơ ngơ ngác ngác, tôi biết cồn đã ngấm.

Đúng lúc này, Hồ Phàm quay lại. Khi hắn nhìn thấy chai rượu trên giường của tôi, liền nhướng mày nói: “Mày cũng gan dạ đấy, lúc này mà còn có tâm trạng uống rượu… Còn uống nhiều như thế?”

Tôi cười ngốc nghếch, nói: “Để xem tôi say rồi anh còn có thể đưa tôi đi đâu…”

Hồ Phàm lập tức bị tôi chọc cười: “Đừng nói là uống say, cho dù mày có hôn mê bất tỉnh, tao cũng có thể đem mày đi như thường!”

Lúc này tôi đã say mèm rồi, cho nên cũng chẳng nghe rõ hắn nói cái gì, tôi nghiêng đầu một cái lăn xuống giường ngủ mất… mặc dù lúc đó tôi say, nhưng trong lòng tôi lại rất tỉnh táo, biết rõ mình không còn cơ hội tạm biệt với Đinh Nhất.

Sau đó tôi mơ một giấc rất dài, trong mơ tôi nhìn lại những năm qua tôi đã sống cùng với chú Lê, Đinh Nhất, chú họ, Bạch Kiện, lão Triệu, những chuyện đã xảy, lần đầu tiên nhìn thấy họ, mọi chuyện dường như mới xảy ra ngày hôm qua.

Tôi phát hiện thứ quan trọng mà Trương Tiến Bảo tôi có được khi đi cùng với họ, không phải là năng lực tìm thi thể, mà là trong lúc vô tình đã có được những người coi tôi như anh em, như gia đình… Tôi biết mình là một người may mắn, vì nếu không có bọn họ ở cạnh thì chẳng biết tôi đã chết bao nhiêu lần rồi? Tôi chỉ hy vọng tất cả bọn họ đều có thể bình an vượt qua được kiếp nạn này, đừng có vì tôi mà bị liên lụy…

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu, tôi từ từ mở mắt, phát

hiện mình đang ngồi dưới bóng râm của một cây đại thụ, cảnh vật xung quanh đều rất xa lạ.

Trước đó rõ ràng tôi đang ở trên máy bay cơ mà? Sao tỉnh giấc lại chạy đến chỗ này rồi? Chẳng lẽ máy bay đã bị rơi? Có lẽ chung quy vẫn không thể dựa vào tên đó được! Tôi cảm thấy tức giận đến mức thở hổn hển.

Nghĩ tới đây tôi muốn đứng dậy, xem tình huống xung quanh thế nào, xem có còn ai sống sót không… Không ngờ vừa đứng dậy, không biết có phải do đứng lên quá mạnh hay không mà đột nhiên tôi cảm thấy đầu óc mình mê muội.

Tôi cúi đầu nhìn, thấy mình đang mặc một bộ đồ rất kỳ lạ, giống như quần áo cổ trang vậy… Cả người áo bào đỏ, trên mặt còn có một đồ trang sức màu đen trông rất khí phách. Nhưng tôi lại cảm thấy, nếu không phải lễ thành hôn thì nam giới thời cổ đại chắc sẽ không mặc đẹp như thế này phải không?

Chẳng lẽ tôi bị Hồ Phàm đưa đến Syria rồi? Đây là trang phục của bọn chúng ở đây? Nhưng nghĩ lại thì thấy không đúng, chắc chắn không phải… Nhìn địa hình nơi này, sau tựa núi, mặt hướng ra sông, không phải Syria là vùng đất khô cằn sao?

Tôi đi quanh cây đại thụ một vòng, thấy cây đại thụ này rất cao to, tôi nhìn lên ngọn cây như đang chạm vào mây. Trong lòng tôi nghi hoặc không biết đây là đâu và là lúc nào, đột nhiên có một con hồ ly toàn thân màu đỏ, bốn chân trắng như tuyết lao đến.

Tôi nhìn kĩ thì nhận ra đây chẳng phải là nguyên hình của Trang Hà à? Sao lão hồ ly này lại xuất hiện ở đây? Trong lúc tôi vẫn còn đang nghi ngờ, thì nó đã chạy đến bên cạnh tôi, dùng mũi cọ nhẹ vào tay tôi, hình như đang muốn tôi vuốt đầu nó?

Tôi sững người, thầm nghĩ tên Trang Hà này có uống nhầm thuốc không đấy? Sao lại trở nên giống như Kim Bảo nhà tôi, nhìn

thấy tôi là nũng nịu thế? Thấy tôi vẫn không có phản ứng gì, nó làm ra vẻ mặt ai oán hừ hừ vài tiếng.

Mị lực của lão hồ ly này tương đối lợi hại, không liên quan đến việc bây giờ Trang Hà ở hình dạng nào… Tôi nghe nó hừ hừ vài tiếng, không đành lòng cự tuyệt, bèn đưa tay sờ lên cái đầu nhỏ của nó.

Không ngờ lão hồ ly này lại trưng ra bộ mặt vô cùng hưởng thụ, làm tôi rất kinh ngạc! Chẳng lẽ nó bị cái gì kích thích sao? Hay là bị kẻ nào đó ám hại nên phát điên rồi?

CHƯƠNG

TÔI LÀ QUÂN THƯỢNG

Trong lúc tôi đang do dự có nên thu tay trên đầu Trang Hà lại hay không, thì sau lưng truyền đến giọng nói của phụ nữ: "Quân thượng, người đừng chạm vào con hồ ly thối kia nữa, lần nào người chơi với nó xong trên thân đều có mùi khó chịu vô cùng…"

Tôi nghe tiếng quay lại và lập tức ngây người, tôi nhìn thấy một cô gái mặc váy áo màu hồng nhạt đang đứng cười khanh khách sau lưng tôi, mặc dù cô ấy mặc quần áo kiểu cổ xưa, nhưng dáng vẻ của cô ấy… Rõ ràng đó chính là Hàn Cẩn chưa rõ sống chết mà!

Quân thượng? Kiểu xưng hô này hình như tôi đã nghe thấy lúc nào đó rồi… Tôi nghĩ mãi mới nhớ ra. Trước đó không biết vì sao tay phải tôi bị thương, miệng vết thương không khép lại được, sau này mới biết là do nguyên thần của tôi bị phá vỡ. Cuối cùng lão Hắc và lão Bạch phải lừa ma Chức Nương đến vá lại tay cho tôi, nhớ lúc đó, ma Chức Nương kia luôn miệng gọi tôi là "Quân thượng"…

Tôi lập tức hiểu ra, đây chắc chắn là một giấc mộng quỷ quái, nếu không sao Trang Hà lại bày ra cái dáng vẻ ti tiện như vậy, Hàn Cẩn cũng không thể có tạo hình như thế này! Nghĩ đến khả năng đây chỉ là giấc mơ… tôi thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Đã lâu rồi tôi chưa gặp cả hai người này, còn đang nhớ đến bọn họ. Bây giờ có thể tôi sẽ không tỉnh lại được nữa, có cơ hội nói lời tạm biệt với họ ở trong mộng cũng là chuyện tốt!

Nghĩ vậy tôi liền cười với Hàn Cẩn đang mặc cổ trang: “Không sao đâu… Có thể gặp lại mọi người thật là tốt.”

Hàn Cẩn mặc cổ trang nghe xong, trong mắt ánh lên vẻ không hiểu, cô ta nói: “Lời của Quân thượng hôm nay thật kỳ lạ, ngày nào người chẳng gặp tôi và con hồ ly này… Vì sao hôm nay gặp lại tốt hơn?”

Tôi thầm nghĩ trong lòng, Hàn Cẩn vẫn là Hàn Cẩn, cho dù biến thành dáng vẻ như thế nào cũng đều khó nói lại, thế là tôi cố ý ngắt lời cô ta: “Thời tiết hôm nay thật đẹp…”

Hàn Cẩn lại nhướng mày, nhỏ giọng lầm bầm: “Cái núi Đào Khưu này ngày nào thời tiết chả đẹp! Quân thượng hôm nay thật kỳ lạ…”

Tôi nghe cô ta gọi nơi này là núi Đào Khưu, liền cười bảo: “Núi… Đào Khưu hôm nay có chuyện gì vui không?”

Hàn Cẩn suy nghĩ một chút rồi nói: “Quân thượng, người muốn nhìn thấy chuyện vui gì?”

Tôi cũng không biết nên trả lời câu này thế nào, mãi mới nói: “Tôi cảm thấy rất rảnh rỗi, muốn ra ngoài đi dạo…”

Hàn Cẩn nhún vai: “Vậy thì dễ thôi! Hôm nay chúng ta đến tầng địa ngục thứ mười tám đi dạo đi… Dù sao cũng lâu rồi ngài chưa đến đó kiểm tra.”

Tôi nghe mà khắp người đều túa ra mồ hôi lạnh, thầm nghĩ đầu tôi có bị cửa kẹp đâu mà lại đến địa ngục tầng thứ mười tám để đi dạo? Hàn Cẩn mặc đồ cổ trang thấy sắc mặt của tôi không tốt, nên lại gần hỏi thăm: “Nếu không thì… Chúng ta đi tìm Tần Quảng

Vương và Biện Thành Vương chơi đi?”

Câu này khiến tôi sợ hãi đến đứng không vững, đành phải chống vào thân cây để giữ vững cơ thể, tôi nói: “Tìm… bọn họ có thể chơi cái gì?”

Không ngờ Hàn Cẩn lại tỏ vẻ xem thường: “Không phải bình thường ngài thích tìm hai vị Diêm Quân này chơi à, sao bây giờ lại đổi tính rồi?”

Tôi thầm nghĩ trong lòng, đây là giấc mơ quái quỷ gì thế! Ở đâu ra có người mơ muốn đi tìm Diêm Vương để chơi vậy! Chẳng lẽ tôi không thể mơ một giấc mơ bình thường được sao? Chẳng lẽ tôi muốn ôn lại chuyện cũ với Hàn Cẩn và Trang Hà mà lại khó đến vậy sao?

Hàn Cẩn thấy vẻ mặt tôi vẫn không hài lòng thì tỏ vẻ không vui: “Quân thượng hôm nay thật khó hầu hạ, có phải lại muốn cùng con hồ ly lẳng lơ này đi ra ngoài chơi? Ôi… Từ lúc người cứu con hồ ly này từ nhân gian về, càng ngày càng bị nó làm hư! Nhân gian có gì vui? Con người thì có gì đáng xem? Không phải chết đều đến Âm Ti chúng ta trình diện sao!”

Tôi vội vàng hỏi: “Chúng ta… nơi này là Âm Ti?”

Hàn Cẩn thấy tôi hỏi vậy, lập tức dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi: “Quân thượng… ngài lại ăn Tiêu Dao tán à? Tuy thứ đó không ảnh hưởng gì đến thân thể ngài, nhưng ngài không nhớ lần trước ăn Tiêu Dao tán xong thì đá đổ nồi canh của Mạnh Bà à? Bà ấy không dám đến tìm ngài, nhưng vì chuyện đó mà bắt tôi giúp bà ấy đun bao nhiêu nồi canh đấy…”

Rốt cuộc chỗ này là chỗ nào vậy? Tại sao có cả Diêm Vương còn có cả Mạnh Bà? Chẳng lẽ tôi chết rồi sao? Nưng không phải lão Bạch đã nói, cho dù tôi có chết, hồn cũng không ly thể, sao lại đến Âm Ti điểm danh rồi?

Trong lúc lòng tôi vẫn rối như tơ vò, Hàn Cẩn mặc cổ trang lại dùng chân đá văng hỏa hồ ly đi, sau đó lôi kéo tôi, vừa đi vừa nói: "Quân thượng… Hôm nay chúng ta còn nhiều chuyện chính sự chưa giải quyết, ngài nói xem, nhiệm kỳ này của ngài cũng sắp kết thúc rồi, không thể đem tất cả mọi chuyện bỏ lại cho Thần Đồ Quân thượng được! Ngài không thấy ngại nhưng tôi thấy ngại. Lúc nhiệm kỳ lần trước kết thúc, ngài để lại cho ngài ấy một đống việc, mặc dù Thần Đồ Quân thượng ngoài mặt không nói gì, nhưng vẫn không vui nói gần nói xa."

Tôi càng nghe càng mơ hồ, tránh khỏi tay cô ta và nói: "Đầu tiên chờ chút đã… Đầu óc tôi hiện giờ không tỉnh táo lắm, thực sự không làm chuyện chính sự được, hay là để tôi nghỉ thêm một ngày đã?"

"Ngài còn muốn nghỉ thêm một ngày? Quân thượng của tôi ơi! Mấy ngày nay ngài đều nghỉ ngơi rồi! Còn tiếp tục như vậy nữa những chính vụ kia sẽ cao thành núi mất!" Hàn Cẩn nói xong lập tức kéo tôi đi.

Không ngờ đúng lúc này Trang Hà đang nằm trên đất đột nhiên chạy đến chặn đường chúng tôi, miệng không ngừng kêu hừ hừ, giống như lúc nào cũng muốn há miệng ra cắn Hàn Cẩn vậy.

Cô ta tức giận quát: "Con tiểu súc sinh nhà ngươi lại dám nhe răng ra với ta? Nếu không phải hàng ngày ngươi giải buồn phân ưu với Quân thượng, thì ta đã đánh tan cả hình hồn của ngươi rồi! Sao ngươi lại không biết tốt xấu? Quân thượng có thân phận thế nào, sao có thể ngày nào cũng không làm việc đàng hoàng giống ngươi được?"

Giọng điệu của Hàn Cẩn mặc cổ trang lớn thật! Dám đánh tan hình hồn của Trang Hà? Hơn nữa tôi cũng rất tò mò rốt cuộc thì thân phận của tôi ở trong mơ là gì? Tôi ho nhẹ một tiếng: "Nó

chẳng qua là chỉ muốn… chỉ muốn chơi với ta một lúc, chơi một lúc là được?”

Hàn Cẩn lập tức như quả bóng da xì hơi, ấm ức nói: “Quân thượng, sao ngài cứ che chở cho con súc sinh này vậy? Nó gây họa cho ngài còn chưa đủ sao? Tôi đã theo ngài bảy ngàn năm rồi, chưa từng thấy ngài đối xử với tôi tốt như vậy…”

Tôi thấy giấc mơ này đúng là càng ngày càng khoa trương, thế là dùng tay đập vào đầu mình, muốn mình nhanh chóng tỉnh lại. Kết quả đập đến hai lần đều không có tác dụng gì, ngược lại còn khiến Hàn Cẩn và Trang Hà đều nhìn tôi với vẻ mặt khó hiểu.

Có lẽ thân phận của tôi trong giấc mơ này vô cùng tôn quý, cho nên dù hành vi của tôi bây giờ rất ngu ngốc, bọn họ cũng không dám tỏ ra bất kính. Có điều tôi rất tò mò, có khi nào trong giấc mơ này sẽ còn có những người tôi quen khác?

CHƯƠNG

GẶP LẠI VŨ AN HẦU

Tôi cố ý làm mặt lạnh nói với cô ta: "Tôi nói không làm việc là không làm việc, hôm nay chúng ta đi dạo một vòng…"

Hàn Cẩn mặc cổ trang nói với vẻ rất bất đắc dĩ: "Được ạ… Vậy chúng ta đến địa ngục tầng mười tám đi…"

Cô ta còn chưa nói xong tôi đã ngắt lời: "Đi tìm Tần Quảng Vương và Biện Thành Vương đi!"

Hàn Cẩn đắc ý nhìn Trang Hà dưới đất, cười nói: "Chuyện này thì được! Ít nhiều gì hai vị Diêm Quân đó còn nói được chính sự, dù sao vẫn tốt hơn so với việc cùng con súc sinh này quấn lấy nhau đi phá nhân gian…"

Không biết miệng lưỡi cô ta từ lúc nào đã trở nên lợi hại như thế, một gã đàn ông ngời ngời như tôi sao lại cùng với một con hồ ly đực quấn lấy nhau chứ? Nhưng hiện tại tôi cũng chưa rõ ở đây tôi và cô ta có quan hệ thế nào, cho nên cũng chỉ cười và nói: "Đi thôi, đừng làm chậm trễ thời gian nữa."

Sau đó, Hàn Cẩn mặc cổ trang dẫn tôi đi qua một bí cảnh, nhanh chóng ra khỏi nơi như thế ngoại đào viên này, đến một vùng đất hoang vu… Lập tức tôi cảm thấy, đây chính là dáng vẻ mà Âm Ti nên có.

Không ngờ, chúng tôi càng đi về phía trước lại càng thấy náo nhiệt, Hàn Cẩn thấy thế thì lắc đầu nói: “Xem ra hôm nay lại có rất nhiều vong hồn đến Âm Ti báo cáo rồi, nhân gian đúng là không có chỗ nào thái bình…’

Tôi nghe cô ta nói vậy cũng chỉ cười lịch sự, ai bảo tôi không biết nên tiếp lời thế nào chứ? Lúc này có rất nhiều âm hồn muôn hình muôn vẻ vội vàng đi qua phía trước chúng tôi, xem ra đi đến bước này các vong hồn đều biết mình nên đi đến chỗ nào.

Hàn Cẩn thấy tôi cứ nhìn chằm chằm những vong hồn kia thì làu bàu: “Đúng rồi nhỉ, những người này không phải cũng từ nơi đó đến sao, ngài cần gì phải theo con hồ ly lẳng lơ này đến nhân gian chứ?”

Tôi nhìn những vong hồn sắc mặt xanh xám, hai mắt trống rỗng, còn có cả thiếu chân thiếu tay thiếu đầu, nhìn rất kinh dị, bèn cảm khái: “Những thứ này sao có thể so với người sống? Trong nhân gian, người sống có thể nói, có thể cười, còn cả cơ thể đầy sinh khí… Cô nhìn bọn họ xem, mặc dù đã từng là người sống, nhưng chết thì vẫn là chết, mọi thứ đều đã thay đổi rồi.”

Hàn Cẩn mặc cổ trang mang vẻ mặt cổ quái nhìn về phía tôi: “Quân thượng sao hôm nay người kỳ lạ thế, toàn nói những lời kỳ quái?”

Tôi cười khan vài tiếng, sau đó cố ý ngắt lời: “Còn bao lâu nữa mới đến nơi ở của Tần Quảng Vương và Biện Thành Vương?”

Hàn Cẩn cười hì hì, nói: “Quân thượng còn hỏi tôi? Con đường này không biết Quân thượng đã đi mấy trăm lần rồi…”

Tôi thầm nghĩ trong lòng, xem ra quan hệ của tôi và hai vị Diêm Vương này cũng không tồi, lát nữa gặp phải nói chuyện cẩn thận, tuyệt đối không được để bọn họ nhìn ra sơ hở!

Nhưng sau đó tôi lại nghĩ, dù gì chuyện này cũng chỉ là một giấc

mơ kỳ quái, cần gì phải nghiêm túc như thế? Không ngờ đúng lúc đó, mấy vong hồn đang lượn lờ phía trước đột nhiên rối lên, hình như gặp phải chuyện gì đó…

Tôi tò mò muốn đến đó xem có chuyện gì, nhưng chưa đi được hai bước đã nghe thấy tiếng xích sắt kéo lê trên mặt đất. Trong lòng tôi không khỏi có cảm giác nặng nề, nghe âm thanh này khiến người khác cảm thấy ngột ngạt, không rõ là cảm giác gì.

Tôi ngóng cổ lên xem, thấy phía trước có mười quỷ sai câu hồn đang lôi kéo một người, đám quỷ bên cạnh đều nhao nhao trốn tránh, dường như tất cả đều rất sợ âm hồn đang bị xích sắt kia khóa lại.

Lúc này Hàn Cẩn mặc cổ trang kéo tôi lại và nói: “Quân thượng đừng qua kia, kẻ đó gieo gió gặt bão, những chuyện ngài làm cho hắn còn chưa đủ sao? Không ngờ hôm nay lại gặp được hắn ở đây, nếu biết xúi quẩy như thế chúng ta đừng đi thì hơn! Được rồi, không thì chúng ta đến phủ Biện Thành Vương trước đi.”

Cô ta càng nói như thế tôi càng tò mò, nên nhẹ nhàng thoát khỏi tay của cô ta, từ từ đi về hướng trung tâm “cơn bão”, chính là tên bị vây giữa mười tên quỷ sai kia.

Xem ra thân phận của tôi rất tôn quý, tôi chỉ vừa đến gần, một đám quỷ sai lẫn âm hồn đều quỳ xuống hành lễ… Ngoại trừ người đàn ông bị xích tỏa hồn khóa lại.

Hắn thấy đám quỷ nhao nhao quỳ xuống, liền chậm rãi quay đầu nhìn về phía tôi, khi bốn mắt chúng tôi giao nhau, trong lòng tôi lập tức chấn động, đây là gương mặt tôi rất quen thuộc, nhưng người trước mặt lại hết sức xa lạ.

Trước kia tôi đã từng nhìn thấy người này một lần trong ảo cảnh tương tự, nếu như không phải vì đã có kinh nghiệm từ lần trước, tôi chắc chắn sẽ lại nhận nhầm hắn là Đinh Nhất. Nhưng

bây giờ tôi biết hắn không phải là Đinh Nhất, hắn chẳng qua chỉ là một kẻ có gương mặt giống Đinh Nhất như đúc mà thôi!

Lần trước, lúc tôi và cái tên tự xưng là Vũ An Hầu của nước Tần này gặp mặt, hắn đã dùng kiếm làm tôi bị thương, cũng chính vì vậy mà nguyên thần của tôi bị phá vỡ, khiến vết thương trên tay tôi rất lâu không thể khép lại.

Nhưng lần này khác lần trước, tôi nhìn ra trong ánh mắt hắn rõ ràng cũng nhận ra tôi, cho nên ánh mắt của hai chúng tôi mới có thêm mấy phần kinh ngạc như thế. Bởi vì tôi không biết thân phận hiện tại của tôi bây giờ cùng kẻ kia quan hệ thế nào, cho nên tôi cũng không thể làm gì hơn là nhìn hắn chằm chằm, không biết nên mở miệng nói gì.

Lúc này hắn kéo đống xích tỏa hồn nhiều hơn mấy lần những âm hồn bình thường khác, chậm rãi đến trước mặt tôi… Tôi vốn cho rằng tên đàn ông cả người tỏa ra sát khí này khi mở miệng nói chuyện sẽ lạnh lùng giống như lần trước.

Nhưng khi hắn đến trước người tôi, lại "phục" một tiếng quỳ xuống trước mặt tôi. Không biết vì sao, cái quỳ xuống của hắn nặng hơn nhiều so với tất cả âm hồn ở đây, tôi không tự chủ được lùi về phía sau mấy bước.

"Úc Lũy huynh… là ta có lỗi với huynh." Giọng hắn đầy bi thương.

Đầu tôi lập tức ong lên, dường như có chút ký ức từ tận đáy lòng tôi tràn ra, nhưng nhất thời tôi lại không thể nắm giữ được để kéo chúng ra hết.

Tôi không chịu nổi dùng tay đỡ trán, thân thể khẽ lảo đảo mấy cái… Hàn Cẩn mặc cổ trang vội đi lên đứng chắn trước người tôi: "Ngươi còn có mặt mũi nói những lời này à? Ngươi có biết vì ngươi mà Quân thượng… Ngài ấy vì ngươi…"

Tôi thấy Hàn Cẩn cứ muốn nói lại thôi, biết trong đó nhất định có chuyện không thể để cho người ngoài biết, cho nên dù cô ta có tức giận đến thế nào đi nữa, cũng không thể nói thẳng ra trước mặt mọi người.

Lúc này tôi thấy đầu mình rất đau, bèn khoát tay với Hàn Cẩn: "Đừng nói nữa…"

Hàn Cẩn vội đỡ lấy tôi, lo lắng nói: "Quân thượng, có phải lại bị trúng gió đau đầu rồi không, nơi này âm khí quá nặng, để tôi đỡ ngài quay về!"

Tôi nhìn "Đinh Nhất" vẫn đang quỳ trên đất, thấy hắn không còn giữ vẻ lạnh lùng như lúc mới gặp nữa, mà thay vào đó là sự áy náy… Lòng hiếu kỳ khiến tôi muốn biết rõ, người đàn ông có ngoại hình giống Đinh Nhất này có quan hệ như thế nào với tôi.

CHƯƠNG

ĐINH NHẤT BỊ THƯƠNG

Tôi ổn định lại tâm thần, sau đó chậm rãi nói với người đàn ông đang quỳ trước mặt: "Ngươi… đứng lên đi."

Hàn Cẩn lo lắng nói: "Quân thượng…"

Tôi khoát tay với cô ta: "Không sao…"

Tên kia ngẩng đầu nhìn tôi, cũng ngập ngừng muốn nói lại thôi giống Hàn Cẩn…

Tôi bó tay rồi, trong đầu nghĩ sao mấy người này khi ở thực tại đều là những người có tính cách quyết đoán, mà vào đến trong giấc mơ của tôi đều biến thành ấp a ấp úng như thế này? Thế là tôi than nhẹ một tiếng: "Đứng lên mà nói, đám quỷ bên cạnh đều đang nhìn kia kìa."

Người tự xưng là "Vũ An Hầu" lúc này mới thẹn thùng đứng dậy, tôi thấy xích tỏa hồn trên người hắn quá nặng nề, nên nói với mười tên quỷ sai bên cạnh: "Tháo mấy thứ này ra cho hắn…"

Tên quỷ sai đứng đầu thận trọng đáp: "Khởi bẩm Quân thượng, vong hồn này sát khí quá nặng, mấy quỷ sai được cử đi trước đó đều bị hắn đánh trở về, chúng tiểu nhân hôm nay phải đồng thời xuất kích mới bắt được hắn về đây. Nếu như tháo xích tỏa hồn trên người hắn, chỉ sợ… Chỉ sợ là…"

Tên quỷ sai này sao mà lảm nhảm nhiều thế, tôi sầm mặt lại nói: "Tháo…"

Thật ra lúc đó tôi cũng không cảm thấy mình ghê gớm, thế nhưng lại dọa tên quỷ sai cầm đầu run như cầy sấy: "Vâng vâng vâng… Tiểu nhân, tiểu nhân sẽ đi tháo xích ngay."

Tôi nhìn tên quỷ sai cầm đầu run rẩy tháo xích tỏa hồn to bằng miệng chén từ trên người Vũ An Hầu xuống, bèn chủ động đưa tay ra kéo hắn đứng lên…

Sau khi đứng vững, vẻ mặt hắn áy náy nói một chữ: "Ta…"

Mẹ nó, lại nói có một chữ, nếu như trong hiện thực Đinh Nhất mà cứ ăn nói kiểu này với tôi, chắc tôi cũng phát điên lên mất! Tôi làm ra vẻ thoải mái bảo: "Đừng ở đấy ta ta nữa, chuyện đã xảy ra rồi ngươi có hối hận cũng vô ích, nếu không ngươi bù đắp đi."

Hắn nghe tôi nói vậy thì mắt sáng lên, giống như nhìn thấy tia hy vọng: "Ta nhất định sẽ dùng hết khả năng của mình…"

Mặc dù tôi không biết tên có ngoại hình giống Đinh Nhất này đã làm chuyện gì có lỗi với tôi, có thể hắn đã giết người, nhưng bây giờ hắn đã chết rồi, tôi còn có thể nói gì? Tóm lại, mặc kệ là hắn lừa tiền tôi, hay cướp vợ của tôi… Người đã chết rồi, mọi chuyện chẳng còn quan trọng nữa.

Lúc này tôi thấy xung quanh âm hồn quỳ càng ngày càng nhiều, nên nói với tên quỷ sai cầm đầu: "Bảo bọn họ giải tán hết đi, đừng túm tụm ở đây nữa, phải đến chỗ nào thì đưa đến chỗ đó đi."

Tôi vừa nói xong, những vong hồn đang quỳ xung quanh đều khóc toáng lên, còn thi nhau gào hét nói mình chết oan uổng, cầu mong Minh Vương điện hạ có thể giải oan cho họ… Trong lúc nhất thời vạn quỷ đều than khóc, khiến tôi nhức hết cả đầu.

Tôi không chịu được bịt chặt lỗ tai, muốn chặn những tiếng

khóc than của đám quỷ lại… Nhưng những tiếng khóc than này không ngừng chui vào đầu tôi, làm thế nào cũng không ngăn được.

Cuối cùng tôi thực sự không chịu nổi nữa, trời đất quay cuồng, trước mặt tối sầm, cả người dường như rơi vào bóng tối vô định… Xem ra cuối cùng tôi cũng tỉnh khỏi giấc mộng này rồi.

Khi tôi tỉnh lại, cảnh vật trước mắt đã vô cùng quen thuộc, tôi đã quay về hiện tại. Có điều, tư thế của tôi khi tỉnh lại hơi kỳ lạ, tôi tỉnh lại khi đang đứng?

Thật ra tôi chưa từng nghĩ mình có thể tỉnh lại, bởi vì lúc đó tên kia đã nói rất rõ, một khi tôi chọn để hắn ra, tức là chủ động đưa thân thể cho hắn.

Nhưng tình huống trước mắt khiến tôi rất kinh ngạc, tôi đang cầm súng của Hồ Phàm trong tay, nòng súng chỉ thẳng vào hắn, còn chính giữa trán hắn đã bị một viên đạn bắn thủng.

Xem ra một khắc trước khi tỉnh lại "tôi" đã bắn chết Hồ Phàm… Từ ánh mắt khiếp sợ của Hồ Phàm không khó để nhận ra hắn không thể tin được, hắn lại chết trong tay tôi.

Mặc dù tôi cũng chưa biết nên phản ứng thế nào, cảm thấy hình như có điểm gì đó không đúng… Nhưng cũng không nói rõ được điểm nào không đúng. Ngay sau đó, thân thể Hồ Phàm nghiêng một cái ngã xuống đất, chết hẳn.

Lúc này tôi mới nhận ra mình vẫn đang đứng trong khoang thương gia trên máy bay, những hành khách ngồi ở đây không biết đã đi đâu. Chú họ và lão Triệu đang ở phía trước tay chân luống cuống làm gì đó, chẳng ai mảy may chú ý đến chuyện tôi đã giết người.

Còn cô tiếp viên hàng không theo phe Hồ Phàm lúc này đang nhìn tôi như nhìn thấy quỷ, trong mắt đầy sự sợ hãi… Tôi nhìn thấy cô ta, trong lòng đột nhiên có cảm giác muốn giết người, cảm

thấy muốn giết hết tất cả bọn chúng.

Cô gái kia dường như hiểu được ánh mắt của tôi, lập tức quỳ xuống sàn: “Đừng giết tôi… Tôi vì tham tiền thôi, không phải đồng bọn của chúng! Chúng ta đều là người Trung Quốc, xin anh đừng giết tôi…”

Cuối cùng lý trí cũng chiến thắng cảm xúc muốn giết chóc trong lòng tôi, tôi từ từ hạ khẩu súng trong tay xuống.

Lúc này trong tai tôi đột nhiên vang lên tiếng rít gào bén nhọn, nghe thấy tiếng rít đó, mọi âm thanh xung quanh dường như đều biến mất, tôi không nghe được chú họ và lão Triệu đang nói cái gì.

Nhưng lập tức tôi nhìn thấy hình như lão Triệu đang xử lý vết thương cho ai đó, máu không ngừng chảy ra giữa những ngón tay của anh ấy, làm thế nào cũng không cầm máu lại được. Tôi lắc người ung dung đi đến xem, thấy Đinh Nhất mặt tái nhợt nửa nằm nửa ngồi ở đó, hai mắt nhắm chặt.

Đinh Nhất bị thương, còn bị thương rất nặng, xem ra bị trúng ít nhất bốn năm phát đạn. Nhưng điều kỳ lạ là tôi không hề cảm thấy chút bi thương nào, chỉ lạnh nhạt nhìn lão Triệu hốt hoảng xử lý vết đạn trên người anh ta.

Không đúng… Cảm giác này không bình thường, tôi không thể không có chút cảm giác nào? Đinh Nhất là anh em của tôi, anh ta bị thương nặng, sống chết không rõ, đáng lẽ tôi phải đau lòng, lo lắng phát điên lên mới đúng chứ!

Vì sao lúc này tôi lại tỉnh táo đến lạ thường như vậy? Dường như chỉ có lý trí đang nói với tôi, tôi nên cảm thấy đau lòng, còn cảm giác của tôi lại không hề bi thương vậy.

Loại cảm giác này quá con mẹ nó không tốt! Lạ thật! Nhất định có vấn đề ở chỗ nào đó rồi… Lúc này tôi quay sang nhìn cô tiếp viên hàng không vẫn đang quỳ xuống sàn, lập tức một hình ảnh

thoáng qua trong đầu tôi.

Trong hình ảnh đó, Đinh Nhất đang muốn cướp súng từ tay một tên thuộc hạ của Hồ Phàm, không biết từ khi nào cô tiếp viên hàng không này rút ra một khẩu súng từ từ hướng về phía tôi… Xem ra khi đó "tôi" đã quá tự tin, cho rằng dù thế nào Hồ Phàm cũng sẽ không giết mình.

Là Đinh Nhất ở thời khắc cận kề đã đỡ đạn giúp tôi, nếu không với thân thủ của anh ta sao có thể bị trúng đạn chứ?

Tôi cũng không biết những hình ảnh này là từ ký ức của chính tôi, hay là từ ký ức tàn hồn của Hồ Phàm, tóm lại tôi không chút do dự đi đến trước mặt cô tiếp viên hàng không kia, lạnh lùng nhìn cô ta.

"Xin anh… đừng…" Cô tiếp viên hàng không liên tục vừa khóc vừa lắc đầu.

Nhưng tôi không hề động lòng, đưa tay lên bóp cò súng…

CHƯƠNG

HIỆN TRƯỜNG THẢM KHỐC

Bởi vì khoảng cách quá gần, viên đạn xuyên qua đầu cô tiếp viên hàng không kia và bắn vào sàn cabin, máu của cô ta tung tóe trên sàn. Trong nháy mắt tôi đã rất lo lắng không biết viên đạn kia bắn đến chỗ nào?

Nhưng chờ một lúc sau tôi phát hiện, máy bay vẫn bay bình thường, xem ra viên đạn kia đã cắm ở chỗ nào đó, không gây hỏng hóc gì cho máy bay... Sau khi xong việc, tôi quay đầu nhìn về phía chú họ, thấy Bạch Kiện đang mắt trợn tròn miệng há hốc nhìn tôi.

Tôi biết một cảnh sát như anh ta rất khó để chấp nhận hành vi vừa rồi của tôi, vì tôi đã bắn chết một người phụ nữ không có năng lực phản kháng. Mặc dù lý trí nói với tôi, đáng lẽ tôi cũng phải giống như Bạch Kiện không thể đồng ý với hành động này, nhưng hết lần này đến lần khác trong lòng tôi lại không hề cảm thấy sai trái, chẳng qua tôi chỉ báo thù rửa hận cho Đinh Nhất.

Hoặc là, càng là bởi vì cô ta đã có ý định giết tôi ...

Tình hình của Đinh Nhất không lạc quan, sau khi kiểm tra thương thế cho anh ta, lão Triệu nói, ba phát đạn anh ta trúng đều vào chỗ hiểm, nếu như không nhanh chóng lấy đạn ra, sợ rằng Đinh Nhất sẽ chết ở ngay trên máy bay này mất.

Tôi nhìn Bạch Kiện, nói: “Máy bay hiện giờ đang bay về đâu?”

Nhưng Bạch Kiện lại nhìn khẩu súng trên tay tôi, sau đó lắc đầu: “Anh cũng không biết…”

Tôi gật gật đầu, xem ra kết quả cũng không khác so với tôi dự đoán, tôi cầm súng đi về phía khoang điều khiển của máy bay. Bạch Kiện lập tức nói: “Bây giờ trong khoang điều kiển chắc chắn vẫn còn thành viên của nhóm cướp, cậu đi vào sẽ rất nguy hiểm.”

Tôi dừng lại, sau đó nhìn về phía anh ấy nói rõ từng câu từng chữ: “Chiếc máy bay này nhất định phải hạ cánh xuống sân bay gần nhất, Đinh Nhất không chờ được nữa.”

Bạch Kiện sững sờ, anh ấy biết tôi không nói sai, nếu bây giờ liên hệ được với sân bay gần nhất, có lẽ Đinh Nhất vẫn còn hy vọng. Tôi thấy anh ấy không nói gì nữa thì xoay người đi về phía khoang điều khiển, gõ nhẹ lên cửa một cái.

Nhưng bên trong lại không có động tĩnh gì… Tôi đoán trong đó từ cơ trưởng và cơ phó, nhất định có cả người của Hồ Phàm, người này có lẽ biết điều khiển máy bay, hoặc hắn ngồi ở lái phụ, tóm lại trong đó bây giờ ít nhất có ba người.

Nhưng ba người này cực kỳ quan trọng, máy bay có thể hạ cánh an toàn hay không đều phụ thuộc vào ba người này. Nếu bây giờ tôi phá cửa đi vào, rất có thể sẽ dẫn đến kết cục đáng sợ nhất, máy bay rơi, người chết hết.

Lý trí nói với tôi, tôi nên thương lượng với người bên trong trước, thuyết phục thuộc hạ của Hồ Phàm giao lại quyền điều khiển máy bay. Nhưng tôi chỉ dùng có 0,03 giây để cân nhắc lựa chọn này, sau đó nhấc chân đạp cửa phòng điều khiển ra.

Bên trong có ba người đàn ông đang trợn mắt há mồm nhìn tôi, trong khoang có cơ trưởng, cơ phó, bên cạnh bọn họ đang có một người đàn ông cầm súng.

Ngoài dự tính của tôi, thuộc hạ của Hồ Phàm ở đây lại là người da trắng, hắn thấy tôi phá cửa vào, lập tức đặt súng vào sau gáy cơ trưởng… Miệng không ngừng luyên thuyên nói một tràng tiếng Đức.

Tôi nhức đầu day tâm mi, sau đó quay lại nói với lão Triệu: “Gã cướp máy bay trong này nói tiếng Đức, anh đến đây dịch cho em đi…”

Lão Triệu tạm thời giao Đinh Nhất cho chú họ, hai tay đầy máu đi đến cạnh tôi…

Tôi trầm giọng nói với lão Triệu. “Anh nói cho hắn biết, Hồ Phàm và đồng bọn của hắn đều đã chết, kế hoạch của bọn chúng coi như đổ bể, nếu bây giờ hắn giơ tay chịu trói, sau khi máy bay hạ cánh em sẽ thả hắn đi!”

Sau khi dịch đoạn kia cho gã da trắng nghe, lão Triệu nói lại với tôi: “Hắn nói hắn không tin cậu, hắn nói chúng ta nhất định sẽ giao hắn cho cảnh sát.”

Trong lòng tôi rất khó chịu, việc này nhất định phải tốc chiến tốc thắng, tôi quay lại nhìn Đinh Nhất đang hôn mê, sau đó quay đầu nói với lão Triệu: “Chút nữa anh đi theo em, em nói gì anh phải dịch đúng như thế…”

Lúc đó lão Triệu vẫn không rõ là tôi muốn làm gì, chỉ mù quáng gật đầu đi theo tôi vào khoang điều khiển. Sau khi đi vào, tôi không nói câu gì cầm súng dí thẳng vào đầu cơ phó: “Chúng ta đánh cược xem, ai sợ chết hơn ai? Nếu bây giờ mày giơ tay chịu trói còn có thể sống sót, nếu không hai chúng ta cùng chết… Hai người này mỗi người chúng ta giữ một người, chúng ta thử xem, là mày giết chết người trong tay mày trước, hay là tao giết người trong tay tao trước!”

Lão Triệu đờ mặt dịch lại lời của tôi cho gã da trắng nghe, tên

đó lập tức không giữ được bình tĩnh, còn mạnh miệng nói hắn không tin tôi dám làm như thế, hắn không tin tôi có gan đùa giỡn với tất cả sinh mạng của mọi người trên chuyến bay này.

Tôi cười lạnh, ánh mắt đầy vẻ hung ác, nói: “Được! Vậy chúng ta thử xem, ông chủ của mày và cả cô ả xinh đẹp kia đều đã bị tao bắn chết, những hành khách khác trên chuyến bay này không có quan hệ gì với tao, sao tao phải quan tâm đến chuyện bọn họ sống hay chết? Bây giờ anh em của tao bị thương, nếu anh ta chết, tao sẽ cho cả cái máy bay này chôn cùng anh ta…”

Tôi dí họng súng vào đầu cơ phó, tay đưa vào cò làm bộ muốn bóp cò. Trong lúc nhất thời, không khí trong khoang điều khiển căng thẳng đến cực điểm… Trong lúc tất cả mọi người đều nghĩ là xong rồi, gã da trắng kia đột nhiên vứt súng xuống sàn, ôm đầu ngồi xuống, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Đồ điên! Đúng là đồ điên!”

Cuối cùng tên kia bị Bạch Kiện dùng dây buộc đồ trên máy bay trói chặt lại, ném vào một chỗ ngồi trong khoang thương gia. Lúc này chúng tôi đã bay vào lãnh thổ Thổ Nhĩ Kỳ, cơ trưởng mới vừa rồi bị dọa một trận chết khiếp đang cấp tốc liên hệ với một sân bay gần nhất, chuẩn bị hạ cánh khẩn cấp xuống Ankara.

Lúc tôi và Bạch Kiện đi vào khoang phổ thông, tất cả các hành khách và phi hành đoàn đều đang ngồi ở đó, mặt ai cũng lo lắng. Bọn họ thấy tôi và Bạch Kiện đi đến, lập tức đều thở phào nhẹ nhõm, có người còn vui sướng ôm lấy nhau, vui đến phát khóc.

Đầu tiên, Bạch Kiện nói mấy câu dặn dò phi hành đoàn, vì chúng tôi đang để thi thể ở trong khoang thương gia, nên trước khi máy bay hạ cánh an toàn, tất cả hành khách phải ngồi lại khoang phổ thông.

Thật ra không cần anh ấy nói, tôi cũng tin rằng không ai muốn

ở cùng khoang với người chết…

Quay lại khoang thương gia, Bạch Kiện cùng lão Triệu bắt đầu sắp xếp các thi thể vào các chỗ ngồi trên máy bay. Hiện trường thảm khốc hơn tôi nghĩ, Hồ Phàm cùng hai tên thuộc hạ, còn cả tiếp viên hàng không kia, bốn bộ thi thể đặt cạnh nhau. Bên phía tôi, trừ Đinh Nhất đang bị thương nặng, còn có hai đồng nghiệp của Bạch Kiện đã hy sinh.

CHƯƠNG

TÔI VẪN LÀ TÔI SAO?

Nhất thời, tàn hồn của những thi thể này đồng loạt chui vào đầu tôi, từ trong ký ức của họ tôi mới biết, trừ Hồ Phàm và tiếp viên hàng không là bị tôi dùng súng giết chết, thì hai tên thuộc hạ của hắn đều bị tôi bẻ gãy cổ mà chết.

Từ những tàn hồn này, tôi chắp vá lại những chuyện đã xảy ra sau khi tôi ngủ say… Hai đồng nghiệp của Bạch Kiện đều là do thuộc hạ của Hồ Phàm nổ súng giết chết, bọn họ vì ngăn cản thuộc hạ của Hồ Phàm làm hại những hành khách bình thường kia mà hy sinh bản thân.

Cuối cùng máy bay cũng bình an hạ cánh xuống sân bay Esenboga Ankara, trên máy bay trừ Đinh Nhất và một hành khách khác bị thương, cùng với hai cảnh sát Trung Quốc hy sinh, tất cả hành khách và nhân viên phi hành đoàn đều xuống đất an toàn.

Sau đó, Đinh Nhất được một xe cấp cứu đưa thẳng đến bệnh viện Gata của Ankara… thời khắc Đinh Nhất được đẩy vào phòng cấp cứu, trong lòng tôi không hiểu vì sao lại thấy bối rối, sợ rằng Đinh Nhất sẽ chết. Thế nhưng cảm giác này cũng chỉ là thoáng qua, không khiến tôi lo nghĩ quá lâu.

Ca phẫu thuật của Đinh Nhất kéo dài mấy tiếng đồng hồ, ngay

cả người thường xuyên gặp những ca khó như lão Triệu cũng lo lắng nói: “Thời gian quá dài, có thể phẫu thuật không thuận lợi…”

Tôi không nói gì, từ đầu đến cuối đều cúi đầu ngồi trên ghế ở hành lang. Thật ra sau khi xuống khỏi máy bay, lão Triệu không tỏ thái độ gì, nhưng ánh mắt của chú họ nhìn tôi có phần xa lạ.

Bạch Kiện cũng không nói câu nào với tôi, chỉ đến trước khi anh ấy rời khỏi bệnh viện đến đại sứ quán mới dặn tôi mấy câu: “Sau này cho dù là ai hỏi, cậu cũng không được nhận đã giết bốn tên cướp máy bay kia. Cậu chỉ cần nói, tình huống lúc đó rất hỗn loạn, cậu không nhìn rõ chuyện gì cả.”

Tôi biết đây là Bạch Kiện không muốn tôi tự dẫn lửa lên người mình, dù sao tôi đã đánh chết một người ở Thụy Sĩ, nếu lại lộ ra đánh chết thêm bốn người nữa trên máy bay, tình huống sẽ trở nên rất đặc biệt, khó tránh khỏi những phiền toái không cần thiết. Còn việc anh ấy giải thích thế nào về chuyện cô tiếp viên hàng không kia bị bắn ở khoảng cách gần… thì chuyện đó không liên quan đến tôi.

Rốt cuộc, đèn phòng phẫu thuật cũng tắt, Đinh Nhất với sắc mặt tái nhợt được đẩy ra ngoài. Bác sĩ lấy ra ba viên đạn trên người anh ta, may mà đạn găm trên xương sườn nên tính mạng của anh ta mới giữ lại được.

Phải một thời gian nữa Đinh Nhất mới tỉnh lại, lão Triệu vẫn đang ở bệnh viện xử lý vết thương của anh ấy. Chỉ có mình tôi rảnh rỗi, ngồi cạnh giường Đinh Nhất chờ anh ta tỉnh lại.

Lúc này, chú họ đến cạnh tôi: “Cháu…”

Thấy chú ấy định nói lại thôi, tôi hiểu chú ấy định hỏi chuyện gì, thế là tôi cố gắng nặn ra một nụ cười, nói: “Cháu vẫn là cháu mà…”

Ánh mắt chú họ hơi hoài nghi: “Cháu làm thế nào chứng minh

cháu vẫn là cháu?"

Tôi thở dài: "Chú họ, trên người cháu vẫn còn một tấm thẻ đen, hay là cháu đốt đi nhé?"

Chú họ nghe tôi nói vậy thì rõ ràng thở phào một hơi, nhưng lại lập tức nói với tôi: "Vậy hắn đâu rồi?"

Tôi lắc đầu với chú ấy: "Không biết… Có thể lại ngủ say rồi!" Nói xong tôi còn cố ý nói thêm: "Sao thế ạ? Hay chú nhớ hắn? Vậy chú chỉ cần uống với cháu hai ly, cháu chắc chắn chú sẽ gặp hắn ngay."

Chú họ tức giận nói: "Cút! Nó không ra, cháu còn chủ động đi trêu chọc nó?"

Tôi cũng cười: "Cũng đúng ha…"

Sau đó phòng bệnh lại chìm vào yên tĩnh, vì tôi biết ngay cả chính tôi cũng không rõ tên kia có xuất hiện nữa hay không, hay hắn có còn tồn tại nữa không. Trước đó tôi vẫn luôn cảm thấy, những ký ức tàn hồn mà tôi nhìn thấy trên máy đều là tàn hồn của những người đã chết.

Nhưng bây giờ cẩn thận hồi tưởng lại, tại sao tôi lại cảm thấy những ký ức kia đều thuộc về chính mình? Mà không chỉ như vậy, thậm chí một số việc vô sỉ trước đó hắn đã làm tôi cũng đều nhớ được… những ký ức này không thuộc về tôi, sao lại xuất hiện trong đầu tôi?

Còn cả cảm giác của tôi đối với Đinh Nhất, cũng vô cùng lạ lẫm. Thế nhưng rõ ràng tôi và anh ta rất thân thuộc mà? Vì sao đột nhiên lại sinh ra cảm giác xa lạ này?

Mặc dù bên ngoài tôi cố gắng giả bộ như không có việc gì xảy ra, nhưng chỉ mình tôi biết tôi đang gặp phải vấn đề lớn mới khiến tôi trở lên máu lạnh vô tình như vậy. Nhất định là tên kia đã làm

cái gì đó!

Chú họ thấy tôi bình tĩnh nhìn Đinh Nhất, trầm giọng nói: "Nếu như trong lòng có chuyện gì nghĩ không ra thì đừng ngại nói ra… Dù sao chú cũng sống lâu hơn cháu, tất nhiên đã trải qua nhiều chuyện hơn."

Tôi quay lại nhìn chú ấy, suy nghĩ xem có nên nói chuyện này với chú ấy hay không? Nếu là trước đây tôi chắc chắn sẽ không chút do dự nói rõ mọi chuyện với chú ấy.

Nhưng bây giờ tôi lại không muốn làm như vậy, mặc dù tôi cũng không biết vì sao… Thế là tôi cười nói với chú ấy: "Cháu có thể có chuyện gì chứ! Bây giờ cháu chỉ mong Đinh Nhất có thể mau chóng tỉnh lại, chúng ta có thể nhanh chóng về nhà."

Chú ấy nghe tôi nói, trong ánh mắt có tia thất vọng, nhưng cuối cùng chú ấy vẫn gật đầu nói với tôi: "Cũng được, có chuyện gì thì về rồi nói."

Thấy chú ấy quay người đi ra ngoài, tôi lập tức thở dài, không biết vì sao, bây giờ khi ở cùng bọn họ tôi cảm thấy rất áp lực, bởi vì mỗi giây mỗi phút tôi đều phải gồng mình lên đóng vai chính mình, nên khi trong phòng chỉ còn lại mình Đinh Nhất đang hôn mê bất tỉnh, tôi lại cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Ban đêm, Đinh Nhất tỉnh lại, tôi cố gắng nói chuyện, vui đùa với anh ta giống như trước đây… Không muốn anh ta nhận ra chút sơ hở nào trước khi bình phục.

Nghĩ lại bây giờ tôi cũng chưa quá lạnh lùng, nếu không tôi đã không cần phải đóng vai chính mình trước họ, trong lòng tôi vẫn còn lo lắng, không muốn bọn họ đau lòng.

Ba ngày sau, chúng tôi ngồi trên máy bay do đại sứ quán thuê bay về nước, trên máy bay còn mang theo di thể của hai liệt sĩ và Đinh Nhất bị trọng thương… Tôi biết lần này chắc chắn sẽ bình

yên về nước, sẽ không còn điều gì cản trở nữa.

Sau khi Đinh Nhất tỉnh táo hoàn toàn, dường như cũng nhận ra tôi có điều khác lạ, nhưng anh ta không hỏi thẳng tôi giống như chú họ, chỉ lúc đầu thấy nghi ngờ, sau đó dù nhìn cũng không nhận ra được gì nữa.

Trên máy bay, Bạch Kiện nói cho tôi biết, anh ta sẽ viết trong báo cáo là, trong bốn tên tội phạm đã chết, có ba người là do anh ta và hai cảnh sát đã hy sinh giết chết, còn tiếp viên hàng không kia anh ta sẽ ghi là do Hồ Phàm giết người diệt khẩu.

Tôi gật đầu nói: “Được, tôi biết nên nói thế nào.”

Sau khi máy bay hạ cánh, Chiêu Tài nhận được điện thoại đã đến sân bay, khi chị ấy nhìn thấy tôi và lão Triệu thì lập tức khóc òa lên. Nếu là trước đây, chí ít tôi cũng sẽ đỏ mắt… Nhưng bây giờ ngay cả muốn giả vờ tôi cũng không giả vờ được.

CHƯƠNG

THỬ KIỂM TRA

Chiêu Tài đến cũng không nhìn ra điều gì, chỉ mắng tôi vô tâm tự nhiên để chị ấy mất công lo lắng! Tôi nghe thế cười nói: “Chị lo cho em hay lo cho người đàn ông của chị! Giờ em đã trả anh ấy về với chủ cũ, chị cứ kiểm tra cẩn thận, nếu trả về dùng không quen thì em cũng mặc kệ đấy!”

Chiêu Tài nghe thế thì trừng mắt với tôi, chị ấy nói: “Lớn rồi mà vẫn còn không đứng đắn à?”

Tiếp đó Đinh Nhất từ sân bay tới thẳng bệnh viện, với tình huống của anh ta phải theo dõi trong bệnh viện một thời gian. Chú Lê thấy thương tổn lần này của Đinh Nhất nặng như thế thì hỏi chú họ đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại chậm trễ nhiều thời gian thế?

Trước tiên chú họ nhìn tôi một chút sau đó mới kể tất cả những chuyện đã xảy ra trong chuyến hành trình này, chú Lê nghe xong cũng yên lặng một lúc lâu không nói gì… Xem ra cả chú và chú họ đều đang có nghi ngờ với tôi hiện tại.

Thật ra cũng không thể trách bọn họ, đến cả tôi cũng bị vấn đề này làm cho đau đầu, không biết tôi hiện giờ có phải là tôi lúc đầu nữa không?

Không ngờ vụ cướp máy bay lần này vậy mà dính đến cả Bộ An ninh Quốc gia, đừng nói là tôi mà ngay cả Bạch Kiện cũng phải tiếp nhận thẩm vấn. Nhưng cũng may trước đó anh ta đã dặn dò chúng tôi nên nói thế nào, vì thế cũng không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Còn về chuyện lão Triệu bị bắt cóc, tất cả chúng tôi đều nói rõ là do tổ chức tội phạm nước ngoài là tập đoàn Thái Long gây ra. Lúc trước tôi vốn định đưa đồ vật của Mao Khả Ngọc cho Bạch Kiện, giờ xem ra có thể tiết kiệm bước này, thế là tôi trực tiếp đưa món đồ đó cho nhân viên của Bộ An ninh, coi như xong hết mọi chuyện.

Nếu là lúc trước chắc tôi sẽ sợ những chuyện bực mình này tới tìm tôi, nhưng bây giờ tôi không còn nghĩ như thế nữa, sở dĩ tôi giao những vật này ra không phải vì sợ hãi mà ngại phiền... Nhưng nếu tập đoàn Thái Long vẫn dây dưa với tôi, tôi cũng chẳng lo nữa, cùng lắm binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn thôi.

Nhân viên của Bộ An ninh không ngờ có thể lấy được bằng chứng quan trọng như thế từ tôi, suýt nữa họ định xin cho tôi một “Tổ bảo vệ nhân chứng”. Nhưng tôi bảo bọn họ không cần làm vậy, đồ vật tôi đã giao cho bọn họ, chuyện còn lại không còn liên quan gì với tôi nữa.

Trong thời gian Đinh Nhất nằm viện, tôi không ở nhà chú Lê giống như trước kia mà một mình về nhà ở. Không phải tôi sợ chú Lê và chú họ hỏi tôi điều gì mà chỉ không quen với cuộc sống trước kia.

Chú họ ở nhà chú Lê ba ngày, tôi biết chú đang chờ tôi nói rõ mọi chuyện với chú, nhưng từ đầu đến cuối tôi không mở miệng nên cuối cùng chú đành bất đắc dĩ rời đi.

Nhưng trước khi đi chú vẫn nói với tôi: “Nếu có chuyện gì cần

thì chú sẽ nhanh chóng chạy tới.”

Trong thời gian Đinh Nhất nằm viện, tôi vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc anh ta, chú Lê phụ trách ăn uống. Trong quá trình này, Đinh Nhất không hề hỏi tôi một câu, vẫn coi như tôi là Tiến Bảo của ban đầu mà chưa từng có bất kỳ thay đổi nào.

Mặc dù Đinh Nhất bị thương vì cứu tôi, nhưng lần này chúng tôi đi Thụy Sĩ là để cứu lão Triệu, thế nên lão Triệu vô cùng áy náy với Đinh Nhất và rất quan tâm tới vết thương của Đinh Nhất… Nhưng hình như anh ấy đã quên mất là mình từng chọc một dao vào bụng tôi đấy.

Nhắc tới cũng kỳ quái, trước đây nếu tôi bị thương mà không trải qua “Mười ngày nửa tháng” thì rất khó hồi phục như lúc ban đầu, nhưng ở lần bị thương này không những chỉ cần vài ngày đã khỏe lại mà khả năng chịu đựng đau đớn cũng tăng lên rất nhiều.

Ngày Đinh Nhất ra viện, chú Lê hỏi dò anh ta xem có muốn về ở với chú một thời gian để điều trị thân thể cho tốt hay không? Tôi nghe xong bèn nhìn thoáng qua Đinh Nhất, bầu không khí nhất thời có phần xấu hổ… Tôi biết hiện giờ chú Lê không làm rõ được tôi có còn là tôi hay không, nên hơi lo lắng Đinh Nhất ở cùng tôi sẽ gặp nguy hiểm.

Không nghĩ tới Đinh Nhất nói với vẻ chẳng quan tâm: “Không sao đâu, thân thể con cũng gần hồi phục rồi, đã có thể trở về cuộc sống bình thường.”

Buổi tối sau khi ăn cơm, thấy Đinh Nhất ngồi một mình ở trên ghế sofa chơi điện thoại, tôi bèn đi tới ngồi ở đối diện, vẻ mặt nghiêm nghị hỏi: “Trong khoảng thời gian này anh có thấy tôi thay đổi ở đâu không?”

Đinh Nhất nghe tôi nói thế thì đặt điện thoại xuống nhìn kĩ tôi một chút rồi nói: “Cậu hơi đen hơn trước…”

Tôi lập tức im lặng, sau đó khoát tay: “Không phải nói cái này… Anh nhìn thật kĩ xem tôi có chỗ thay đổi nào khác không?”

Lần này thì Đinh Nhất lắc đầu: “Không thấy…”

Tôi biết Đinh Nhất chưa bao giờ nói dối, nhưng lúc này tôi lại không nhìn ra anh ta đang nói thật hay giả. Đinh Nhất thấy sắc mặt tôi khác thường bèn hỏi lại: “Vậy cậu cảm thấy mình thay đổi ở chỗ nào?”

Tôi than nhẹ: “Tôi cũng không nói rõ được, nhưng cảm giác có chỗ nào đó không đúng… Hơn nữa hiện giờ tôi nhớ rõ toàn bộ ký ức của tên kia, nhưng đồng thời lại biết tôi chính là tôi.”

Đinh Nhất nghe tôi nói mà vẻ mặt hơi mờ mịt, cứ như không hiểu tôi đang nói gì. Thế là tôi bèn kể hết cho Đinh Nhất nghe vụ bị thương ở Thụy Sĩ, sau khi tỉnh lại tôi có thể nghe được giọng nói của tên kia.

Không biết vì lý do gì mà tôi không thể mở miệng nói chuyện này cho chú họ và chú Lê biết, thế nhưng lại có thể nói cho Đinh Nhất… Anh ta nghe xong im lặng một lúc rồi nói: “Bây giờ cậu đang nghi ngờ ý thức của mình đã dung hợp với gã đó hả?”

Cho tới tận bây giờ tôi vẫn không muốn nghĩ tới kết quả đó, nhưng hiện tại lại bị Đinh Nhất nhẹ nhàng nói ra như thế… Hoàn toàn chính xác, đây chính là điều làm tôi lo lắng nhất.

Đinh Nhất thấy tôi không nói lời nào thì suy nghĩ rồi bảo: “Cứ đoán lung tung cũng không phải là biện pháp, hai chúng ta thử một chút chẳng phải sẽ biết ngay à!”

“Anh nói là… thử uống một ít rượu xem thế nào á?” Tôi hỏi dò.

Đinh Nhất gật đầu hỏi lại. “Ừ, dám không?”

Tôi cười: “Có gì mà không dám?” Nói xong tôi gọi điện thoại đặt một phần gà rán ở bên ngoài, đồng thời bảo bọn họ mang tới một

ít bia.

Trình độ uống rượu bia của tôi trước đây nhiều nhất chỉ uống được hai chai là nằm thẳng cẳng, nhưng tối hôm nay khi ăn gà rán và uống bia với Đinh Nhất, tôi đã uống sạch chỗ bia mà không hề cảm thấy say một chút nào.

Đinh Nhất không tin chuyện quái lạ này nên lấy hai bình Ngũ Lương Dịch từ trong tủ ra, hai chai này là do lần trước chú Lê bị bệnh mà bác sĩ không cho uống rượu, nhưng chú lại không chịu nghe nên tôi và Đinh Nhất mới cầm trộm về nhà để giấu đi.

Tôi nhìn hai bình rượu đế 52 độ này rồi hỏi Đinh Nhất: “Anh nhất định phải uống hai bình này à? Tôi nhớ cái này là chúng ta giữ hộ chú Lê, nếu chú mà biết tôi và anh đã uống thì chẳng phải sẽ tức đến xì khói sao?”

CHƯƠNG

TÍNH CÁCH CÓ THAY ĐỔI LỚN

Đinh Nhất nghe tôi nói thế lại nhún vai: “Không sao, dù gì từ giờ sư phụ cũng không thể uống rượu, cùng lắm sau khi uống xong chúng ta đổ nước vào, nhìn từ bên ngoài không ai phát hiện là được chứ gì.”

Sau đó tôi tìm hai chiếc cốc giấy dùng một lần rồi rót cho chúng tôi mỗi người nửa chén. Số lượng này đã là cực hạn của tôi trước kia, chưa kể đến mấy chai bia đã uống trước đó.

Vậy mà uống hai cốc vào bụng xong, ngoại trừ cảm giác hơi cay miệng ra thì chẳng còn gì khác… Tôi không hề có chút cảm giác váng đầu nào, làm cho Đinh Nhất ở bên cạnh cũng phải trợn tròn mắt.

Nếu là tôi của lúc trước chắc chắn đã say đến bất tỉnh nhân sự, nhưng hôm nay lại không hề có chút phản ứng nào. Tôi thấy như vậy không bằng thử bung hết sức ra xem khả năng uống rượu của tôi hiện giờ cao đến mức nào.

Hai bình Ngũ Lương Dịch nhanh chóng cạn tới đáy, nhưng mặt tôi vẫn không biến sắc, tim không đập nhanh. Vì để kiểm tra tôi, nên Đinh Nhất chỉ uống có nửa chén, còn lại toàn bộ đều bị tôi uống sạch.

“Cậu bây giờ có cảm giác gì?” Đinh Nhất thử hỏi dò.

Tôi lắc đầu: “Chẳng có cảm giác gì, giống như uống nước ớt vậy, ngoài chút cay miệng ra thì chẳng khác gì uống nước.”

Đinh Nhất nghe xong than nhẹ: “Nếu sư phụ tôi mà biết cậu đã uống sạch hai bình Ngũ Lương Dịch chắc sẽ đau lòng chết mất.”

Tôi nói với vẻ không quan tâm: “Chẳng sao hết, cùng lắm lại đền cho chú ấy một thùng.”

Kết quả tôi vừa nói ra câu này, vẻ mặt Đinh Nhất bỗng trở nên khác lạ, anh ta nói: “Tiến Bảo, cuối cùng tôi cũng biết cậu khác ở chỗ nào rồi!”

Tôi hơi khẩn trương hỏi: “Chỗ nào…”

Ai ngờ Đinh Nhất lại thật thà nói: “Cậu hào phóng hơn nhiều so với trước đây, uống hai bình Ngũ Lương Dịch của sư phụ vậy mà lại muốn đền cho ông ấy một thùng?”

Tôi lập tức bị câu nói của anh ta làm cho cứng họng không trả lời được, đúng là trước đây tôi không hề hào phóng như thế. Đừng nói chứ… Điều này thật đúng là một thay đổi rõ ràng mà ngay cả người luôn phản ứng chậm chạp ở phương diện này như Đinh Nhất cũng có thể nhận ra.

Nghĩ thông suốt điều này xong, tôi cười nhăn nhó, xem ra tôi bây giờ đúng là có khác với tôi của trước kia!

Đinh Nhất thấy tôi không nói gì thì hỏi với vẻ nghi ngờ: “Sao cậu không nói cho chú họ và sư phụ của tôi biết?”

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu mà không biết phải trả lời thế nào, nếu như tôi nói cho anh ta rằng cảm giác quen thuộc giữa tôi và bọn họ không còn nữa thì liệu anh ta có đau lòng không?

Nhưng sau đó tôi cảm thấy chắc Đinh Nhất sẽ không, bởi vì anh ta thiếu mất một vía so với người bình thường, cho nên sẽ không

có tình cảm. Tôi bèn thử nói với Đinh Nhất: “Không biết tại sao lúc tôi tỉnh lại trên máy bay đột nhiên thấy vô cùng xa lạ với mọi người, mặc dù giữa chúng ta vô cùng quen thuộc.”

Đinh Nhất nghe xong hơi sững người, sau đó anh ta như có điều suy nghĩ rồi hỏi: “Cho nên cậu bắt đầu hoài nghi chính mình?”

“Ừ, loại cảm giác này cực kỳ không tốt, giống như là cố nhét ký ức của người khác vào đầu mình vậy, mặc dù tôi rất quen thuộc với những ký ức này, nhưng lại cảm thấy vô cùng xa lạ… Nếu như tôi biến thành hắn, vậy vì sao tôi vẫn còn có được trí nhớ của mình?” Tôi hỏi với vẻ mặt đầy hoang mang.

Đinh Nhất suy nghĩ rồi bảo: “Mặt này không phải thế mạnh của tôi, nên tôi không biết phải giúp cậu thế nào… Nhưng có một điều tôi vẫn có thể khẳng định đó là cậu vẫn chính là cậu, dù trong tính cách có phát sinh một chút biến hóa cũng không thay đổi được sự thật này.”

Nghe anh ta nói như vậy trong lòng tôi cũng được an ủi phần nào, thế nhưng cảm giác lo lắng vẫn không hề giảm bớt. Cuối cùng Đinh Nhất vẫn đề nghị tôi nên nói tình huống hiện giờ cho chú họ nghe, có lẽ chú sẽ có một lời giải thích hợp lý chăng?

Trước đây tai tôi rất mềm, rất dễ dàng nghe theo lời người khác, nhưng bây giờ lại hoàn toàn ngược lại, tôi tình nguyện tin tưởng chính mình mà không muốn đặt hy vọng vào người khác.

Lúc này tôi đột nhiên nhớ tới chuyện lúc ngủ say đã gặp giấc mơ quái lạ kia, trong mơ tôi đã gặp hai người quen, một là Hàn Cẩn chưa biết sống hay chết, một người khác chính là lão hồ ly Trang Hà.

Giấc mơ này mặc dù quái lạ nhưng tôi luôn có cảm giác những gì trong mơ đều vô cùng chân thật, giống như đã từng xảy ra… Cho nên nếu muốn kiểm tra độ chân thật của giấc mơ này, tôi nhất

định phải nghĩ biện pháp tìm tới người trong mơ để hỏi.

Nhưng bây giờ nếu muốn nhìn thấy Hàn Cẩn thì chỉ sợ phải tìm lão Hắc và lão Bạch giúp đỡ, còn về phần Trang Hà thì tìm chú họ là có thể liên lạc với anh ta. Lão hồ ly này không biết đã sống bao nhiêu năm, nếu như cảnh tượng trong mơ thật sự xảy ra, vậy thì anh ta nhất định sẽ nhớ ra.

Nghĩ tới đây tôi liền bấm điện thoại của chú họ nói muốn gặp Trang Hà… Mặc dù trong điện thoại chú có hơi bất ngờ nhưng vẫn đồng ý sẽ nhanh chóng giúp tôi tìm lão hồ ly đó.

Lão hồ ly Trang Hà này luôn luôn tự do, không biết lúc này anh ta đang đi chỗ nào ăn gà rồi, thật ra cũng không thể trách anh ta, nếu như tôi sống đến tầm tuổi giống Trang Hà thì chắc tôi còn sống thoải mái hơn anh ta nhiều.

Mấy ngày nay tôi và Đinh Nhất dần khôi phục lại sinh hoạt bình thường, chúng tôi đón Kim Bảo về từ chỗ mẹ Đậu Đậu. Con vật nhỏ này mới đầu cũng tràn đầy nghi ngờ đối với tôi, luôn chạy quanh người ngửi tới ngửi lui như để xác định cái gì.

Cuối cùng có thể do thấy tôi và Đinh Nhất vẫn giống như trước kia nên mới bỏ đi một chút cảnh giác. Nhưng mặc dù vậy nó vẫn không đồng ý một mình ra ngoài với tôi, mỗi lần đi đều phải có Đinh Nhất đi cùng. Lúc đầu tôi cũng không có lòng dạ nào dỗ nó, thế là tôi cũng trở nên nhàn rỗi.

Buổi tối lúc dắt chó ra ngoài bỗng gặp mẹ Đậu Đậu, cô ấy hỏi tôi gần đây có phải gặp chuyện gì khó khăn hay không mà trở nên ít nói như thế?

Tôi cười, hỏi: “Vậy à? Tại sao em không cảm giác được?”

Mẹ Đậu Đậu nghe vậy thì khẳng định: “Trước kia cậu dắt chó đi dạo toàn ném cho Đinh Nhất, sau đó một mình chạy đến nói chuyện với chúng tôi… Nhưng hai hôm nay lúc tôi gặp cậu toàn

thấy cậu tự mình tìm chỗ ngồi mà không hề muốn tới trò chuyện với chúng tôi.”

Tôi nghe xong cười xấu hổ rồi đành bịa lý do: “Chủ yếu là thời gian vừa qua em hơi mệt, mấy hôm nữa chắc sẽ lại bình thường thôi.”

Mẹ Đậu Đậu nghe thế vỗ vai tôi và bảo: “Không có chuyện gì thì tốt, nếu như thật sự có chuyện gì cậu cứ lên tiếng, kể cả tôi không giúp được gì thì vẫn có thể cùng cậu nghĩ biện pháp giải quyết mà.”

Nhìn thấy ánh mắt chân thành người phụ nữ nở nang này, tôi biết những lời chị ấy nói đều là thật lòng. Nhưng làm sao mà một người phụ nữ chỉ ở nhà lo cho gia đình có thể giải quyết vấn đề của tôi chứ? Nghĩ tới đây tôi đành cười nói dối: “Chị đã giúp bọn em rất nhiều rồi, nếu như không có chị giúp chăm sóc cho Kim Bảo thì làm sao bọn em yên tâm ra ngoài làm việc được?”

CHƯƠNG

DỌA TRANG HÀ BỎ CHẠY

Sau khi bị tôi dỗ ngọt vài câu, mẹ Đậu Đậu cười rất vui vẻ, tôi thấy thế nghĩ thầm trong lòng: Người phụ nữ này thật dễ lừa… Lúc này Đinh Nhất đã dẫn Kim Bảo chạy trở lại, tôi vội chào tạm biệt mẹ Đậu Đậu rồi cùng bọn họ chuẩn bị về nhà.

Ấy vậy mà còn chưa xuống dưới nhà đã thấy một người đàn ông cắm đầu đi tới, nhìn thân hình thì biết đây nhất định là một người rất đẹp trai, là cái loại mà gái nhìn phải chết mê chết mệt. Ai ngờ lúc này Đinh Nhất và Kim Bảo bên cạnh tôi đột nhiên dừng lại rồi nhìn chằm chằm vào người đang đi tới.

Kim Bảo còn thỉnh thoảng phát ra tiếng gừ gừ cảnh cáo, dáng vẻ như gặp kẻ thù, tôi vội kéo chặt dây thừng sợ nó nhảy lên cắn người đó. Nhưng không ngờ Kim Bảo chỉ giả vờ hù dọa, đợi người kia tới gần nó lập tức kẹp đuôi rồi rên ư ử.

Đợi đến khi tôi nhìn rõ khuôn mặt người đi tới thì lập tức hiểu rõ tại sao Kim Bảo lại có hành động đó, hóa ra người đẹp trai phía trước chính là lão hồ ly già Trang Hà… Đinh Nhất biết người đến là ai, thế là anh ta lạnh lùng dẫn Kim Bảo đi trước.

Trang Hà đi đến trước mặt tôi, miệng nhếch lên, bảo: “Nghe nói suýt nữa cậu mất mạng ở nước ngoài? Nghe tôi khuyên một câu

sau này đừng chạy ra nước ngoài mà cứ thành thật ở trong nước đi."

Tôi nghe thế tức giận hỏi: "Anh đừng nói mấy câu vuốt đuôi kiểu này được không? Lúc tôi chưa đi sang đó tại sao anh không nói trước?"

Trang Hà cười ngượng ngùng: "Còn không phải vì tôi quá bận đấy à? Hơn nữa cậu cũng đâu có tìm tôi!"

Tôi nghe xong cực kỳ hiếu kỳ hỏi: "Hả? Nếu như anh muốn ra nước ngoài thì phải lén lút hay là đi máy bay?"

Vậy mà Trang Hà lại lắc đầu nói: "Từ trước tới giờ tôi không ra nước ngoài bao giờ."

Tôi nghe thấy cũng đúng, đừng nhìn lão hồ ly này có vẻ trẻ tuổi, có khi thật ra bên trong là một lão già khú đế, đừng nói là ra nước ngoài, chắc anh ta còn chẳng dám ngồi máy bay. Hơn nữa dù anh ta muốn ngồi thì cũng đâu có chứng minh thư!

Lúc này Trang Hà thấy tôi nhìn chằm chằm anh ta một lúc lâu mà chẳng nói gì thì đi thẳng vào vấn đề: "Cậu tìm tôi có việc gì? Tôi phải chạy từ rất xa tới đấy…"

Tôi bèn kéo anh ta tới một chỗ yên tĩnh, sau đó nhìn thẳng vào mắt anh ta và hỏi: "Anh hãy nói thật cho tôi biết, rốt cuộc thì tôi là ai?"

Trang Hà bị tôi hỏi mà ngạc nhiên, một lát sau mới đột nhiên cười vang, nói: "Trương Tiến Bảo, có phải cậu đập đầu vào cửa không? Hay là ý thức của cậu đã thực sự bị một người khác bên trong nuốt chửng rồi?"

Tôi thấy Trang Hà cười ra vẻ ta đây liền biết lão hồ ly này nhất định có chuyện đang giấu tôi, thế là tôi cố ý lạnh lùng nói: "Tôi đã hỏi vấn đề này dĩ nhiên là có nguyên nhân… Mặc dù anh đã sống

mấy ngàn năm nhưng không phải là một ông già hồ đồ, có một số việc chắc chắn anh còn nhớ rõ chứ?"

Trang Hà nghe xong chớp mắt, nói: "Đó là dĩ nhiên! Trí nhớ của tôi chắc chắn không có vấn đề, nhưng điều đó có liên quan gì tới một thằng nhóc mới sống hai đến ba mươi năm như cậu?"

Tôi nghe xong thấy khả năng giả vờ ngốc của Trang Hà quả nhiên rất giỏi, thế là tôi tức giận, nói: "Tôi không có sức đâu mà quanh co lòng vòng với anh ở chỗ này, anh hãy nói cho tôi biết có phải anh và tôi đã quen nhau từ trước không?"

Trong nháy mắt Trang Hà trở nên im lặng, một lúc sau anh ta mới hỏi đầy thâm ý: "Cậu có thể nói cho tôi biết tại sao lại hỏi như thế không?"

Tôi suy nghĩ rồi cảm thấy không có gì không thể nói cho anh ta biết, sau đó tôi bèn kể cho anh ta về giấc mơ quái lạ kia của mình. Vậy mà cái lão hồ ly này nghe xong lại rõ ràng thở phào một cái, tôi biết ngay là không ổn rồi, chắc cái lão này lại muốn thuận mồm bịa chuyện đây.

Y như rằng, chỉ thấy Trang Hà nhanh chóng khôi phục dáng vẻ cười cợt trước đó, rồi nói: "Một giấc mơ mà thôi, làm cho tôi giật cả mình… Nào, để bản tiên giải đáp giấc mơ cho cậu!"

Tiếp theo đó, tôi chẳng hề tin tưởng mỗi một câu mà anh ta nói, quả nhiên… Thế mà lão hồ ly này dám thao thao bất tuyệt nói về chuyện giải đáp giấc mơ cho tôi? Nghe vào mà tôi thấy đau cả dạ dày.

"Được rồi được rồi! Không muốn nói thì thôi, mấy cái mà anh nói, tôi chỉ cần tìm một quyển Chu Công giải mộng thì hiểu hết, cần gì phải hỏi anh?" Tôi tức giận nói thế.

Ai ngờ Trang Hà nghe xong lại vô cùng xem thường: "Chu Công? Tôi cũng biết lão già đó, ông ta đâu có biết giải mã giấc mơ, đây là

do người đời sau bịa đặt ra thôi. Giấc mơ của cậu thật ra rất đơn giản, chính là do ngày nghĩ nhiều nên đêm nằm mơ, cậu chắc chắn cả ngày lẫn đềm đều nghĩ tới cô gái tên Hàn Cẩn đó cho nên lúc này mới nhìn thấy cô ta trong giấc mơ.”

Tôi dở khóc dở cười nói: “Cái rắm ấy! Vậy còn anh thì sao? Con hỏa hồ ly đó rõ ràng là chân thân của anh, chẳng lẽ ngày nào tôi cũng đều nhớ đến anh chắc?”

Trang Hà nghe xong lại cười gian: “Ai mà biết được? Cậu nhìn tôi đẹp trai thế này, đi tới đâu mà lại chẳng cưa đổ nam nữ già trẻ tới đó chứ!”

Tôi cười khẩy: “Thật chưa từng thấy con hồ ly tinh nào không biết xấu hổ như anh…”

“Nói chuyện tôn trọng chút đi, ít nhất tôi cũng lớn hơn cậu mấy ngàn tuổi đó!” Trang Hà bất đắc dĩ nói.

Lúc này tôi lại há mồm nói: “Còn chưa biết ai nhiều tuổi hơn so với ai đâu…”

Thật ra tôi nói câu này chỉ là buột miệng, nhưng vừa nói ra bỗng nhiên Trang Hà biến sắc mặt, anh ta hốt hoảng hỏi: “Cậu… Có phải nhớ ra cái gì không?”

Tôi cười hỏi lại: “Anh đoán xem?”

Trang Hà nuốt nước bọt, rõ ràng hơi khẩn trương, nói: “Cái này… Không có gì thì tôi đi trước, cậu cũng đừng… ngày nào cũng suy nghĩ lung tung nữa. Cái đó… cái đó chỉ là một giấc mơ mà thôi.” Tên này nói xong thì xoay người đi như chạy trốn.

Tôi nhìn bóng lưng anh ta mà lạnh giọng, nói: “Tốt nhất đừng để tôi tự mình nghĩ ra, nếu không đừng trách tôi trở mặt vô tình mà lột bộ da hồ ly của anh làm khăn lông!”

Từ phản ứng của Trang Hà không khó nhận ra tên này nhất

định có chuyện giấu tôi. Nhưng lão hồ ly này rất ranh mãnh, nếu như anh ta thật sự không chịu nói thì tôi cũng không có biện pháp nào.

Chỉ tiếc giấc mơ đó lại đứt đoạn giữa chừng, nếu không tôi sẽ dễ dàng lấy được càng nhiều thông tin hữu ích ở bên trong và dùng nó để đoán thân phận của tôi trong giấc mơ. Hiện giờ điều duy nhất có thể khẳng định chính là thân phận của tôi trong giấc mơ đó vô cùng cao quý, bọn họ đều gọi tôi là "Quân thượng"… Tôi nhớ tới lúc vạn quỷ cùng kêu khóc, hình như còn nghe được âm hồn hô Minh Vương tới? Chỉ là không biết có phải bọn họ gọi tôi hay không.

Hiện giờ mấy người quen trong giấc mơ, một người không rõ sống hay chết, một người cố ý không nói, vậy chỉ còn lại một Đinh Nhất đã quên hết mọi chuyện từ lâu. Trước đó tôi không nghĩ tới chuyện hỏi anh ta, bởi vì tôi biết có hỏi cũng chẳng được gì.

Nhưng đây đã là lần thứ hai anh ta dùng thân phận "Vũ An Hầu" xuất hiện trong giấc mơ của tôi, nếu như cắn rắn nói đó chỉ là trùng hợp thì khó tránh khỏi quá gượng ép. Thế là tôi tính toán lát nữa về nhà xong phải dò hỏi anh ta xem có ấn tượng gì đặc biệt về "Vũ An Hầu" hay không.

CHƯƠNG

MINH VƯƠNG ĐIỆN HẠ

Sau khi về đến nhà, Đinh Nhất nhìn thoáng qua phía sau tôi rồi hỏi: “Tên kia đâu? Sao không về cùng với cậu?”

Tôi cười và bảo: “Biết anh không thích anh ta nên tôi không dẫn anh ta về đây.”

Đinh Nhất nghe xong gật đầu, nhưng sau đó lại truy hỏi: “Vậy anh ta có trả lời vấn đề của cậu không?”

Tôi lắc đầu: “Lão hồ ly đó rất gian trá, hỏi gì cũng không biết, cố ý không muốn nói tình hình thực tế cho tôi.”

“Điều đó nói lên anh ta chắc chắn biết cái gì đó?” Đinh Nhất nắm bắt được trọng điểm trong câu nói của tôi.

Tôi bất đắc dĩ gật đầu: “Anh ta không muốn nói thì cũng chẳng còn cách nào, đợi cơ hội lần sau vậy.”

Lúc này tôi mở tivi lên, cố ý bật một bộ phim tên là “Đế quốc Đại Tần”, sau đó chỉ vào Bạch Khởi trong phim: “Đại tướng nước Tần này cực kỳ lợi hại, có danh hiệu là Sát Nhân Vương, hắn là Vũ An Hầu tiếng tăm lừng lẫy của nước Tần.”

Vậy mà Đinh Nhất nhìn tôi không hiểu rồi nói: “Tôi cảm thấy Thành Cát Tư Hãn còn giết nhiều người hơn hắn…”

Tôi lập tức bị nghẹn họng bởi câu nói này, nhưng lại không tìm

ra được từ nào để phản bác, cuối cùng đành ngượng ngùng bảo: “Không phải anh mất trí nhớ à? Sao còn biết Thành Cát Tư Hãn?”

Đinh Nhất nghe tôi nói vậy thì nhún vai: “Nhìn thấy trên tivi…”

Tôi ngẫm thấy cũng đúng, lại thử hỏi tiếp: “Anh thật sự không nhớ tí gì những chuyện trước đây của mình à?”

Đinh Nhất nghĩ một hồi rồi thành thật trả lời: “Những chuyện từ sau khi gặp sư phụ thì tôi đều nhớ, nhưng trước đó… hoàn toàn trống rỗng.”

Tôi biết Đinh Nhất không nói dối, xem ra anh ta không hề có ấn tượng gì về Vũ An Hầu. Thật ra không thể trách anh ta, vì nếu như đó thực sự là trí nhớ của kiếp trước, thì làm sao Đinh Nhất có thể nhớ được cơ chứ?

Giống như tôi nghi ngờ Quân thượng chính là kiếp trước của mình, kể cả đời trước của tôi là một gã gọi là “Quân thượng” thì bây giờ chẳng phải cũng chẳng nhớ cái rắm gì hay sao? Lần vá nguyên thần đó, ma Chức Nương từng gọi tôi là Quân thượng, có lẽ… Lão Hắc và lão Bạch có thể biết chút gì chăng?

Nghĩ tới đây tôi bèn quay đầu nói với Đinh Nhất: “Tôi muốn gọi lão Hắc và lão Bạch đến để hỏi bọn họ một chút…”

Sau khi nói xong, tôi lấy tấm thẻ màu đen trên người ra rồi chuẩn bị đốt… Vậy mà Đinh Nhất nhìn thấy lại vội ngăn cản tôi và nói: “Chờ một chút đã, cậu muốn hỏi bọn họ thế nào? Hỏi trực tiếp? Hay nghĩ tìm một lý do nào đó?”

Tôi suy nghĩ rồi nói: “Không lo được nhiều như vậy, cứ gọi tới rồi nói sau.”

Sau khi đốt tấm thẻ đen xong, trong phòng nhanh chóng tràn ngập âm khí, chỉ một lát sau lão Hắc và lão Bạch chân giẫm lên một đám khí đen xuất hiện trước mặt tôi. Vì Đinh Nhất không mở

mắt âm dương, cho nên anh ta tự về phòng chơi điện thoại.

Lão Hắc và lão Bạch nhìn thấy tôi xong, mặt không đổi sắc ngồi trên ghế sofa trong phòng và nói: “Tìm chúng tôi có chuyện gì?”

Tôi nghe là biết hai ông tướng này đã quen với việc tôi gọi bọn họ tới không phải vì tìm tên “Nhân ma” kia, cho nên tôi bày ra một khuôn mặt tươi cười, nói: “Hôm nay tìm hai anh tới đúng thật là có một chuyện muốn nhờ…”

Lão Hắc nghe xong không nhịn được bảo: “Nói vào điểm chính, đừng quanh co lòng vòng.”

Tôi nghĩ thầm trong lòng chắc chắn không thể vừa gặp đã hỏi tôi có phải Quân thượng gì gì đó hay không? Thế là tôi lấy một tấm ảnh của Hàn Cẩn ở trong điện thoại ra rồi nói với bọn họ: “Hai anh à, cô gái này… Là một người bạn của tôi, nhưng hiện giờ đang không rõ cô ấy sống hay chết, cho nên tôi muốn nhờ hai anh giúp đỡ tìm kiếm xem có phải cô ấy đã tới báo danh ở Âm Ti hay không.”

Hai tên quỷ đen trắng nhìn thấy ảnh chụp của Hàn Cẩn xong mà biểu hiện trên mặt vẫn không có gì thay đổi, chỉ là hơi suy tư một chút rồi nói: “Tên gọi là gì…”

Tôi lập tức cung kính nói: “Hàn Cẩn.”

Bọn họ nghe xong liền lấy ra một cái Ipad, bắt đầu tra tên, tôi thấy thế thì thầm nhổ nước bọt, hiện giờ đến cả địa phủ cũng đều tân tiến đến thế sao? Nhưng nghĩ lại thấy cũng đúng, dù gì Steve Jobs đã xuống đó được vài năm, chắc Iphone dưới đó cũng phải ra đến 16 Plus rồi.

Vậy mà hai tên này tra một lúc xong lại nói với tôi: “Không có!”

Tôi sững sờ, chẳng lẽ Hàn Cẩn còn chưa chết? Thế là tôi vội vàng hỏi: “Không có phải chăng ý nghĩa là cô ấy còn sống?”

Ai ngờ lão Bạch nghe xong lại nói như hất một chậu nước lạnh vào tôi: “Chưa chắc, có khả năng âm hồn cô ta chưa tới Âm Ti báo danh, cũng có khả năng cô ta hiện giờ không phải người cũng chẳng phải ma nên không đến chỗ chúng tôi báo danh… Tóm lại rất nhiều khả năng, nếu như cậu biết ngày sinh tháng đẻ thì tôi có thể giúp cậu thử chiêu hồn xem thế nào.”

Tôi nghe xong lập tức thấy nản, đừng nói là tôi mà có khi Hàn Cẩn cũng không biết ngày sinh tháng đẻ của mình, xem ra khả năng muốn thông qua hai người này để tìm Hàn Cẩn không cao rồi…

Nghĩ tới đây tôi bèn đổi đề tài: “Đúng rồi hai anh, không biết vị lãnh đạo nào dưới Âm Ti thì được gọi là Quân thượng?”

Tôi vừa nói lời này ra, Hắc Bạch Vô Thường đã biến sắc, lão Bạch nhìn ngó xung quanh, sau đó liên tục nói với tôi: “Ông cụ nhỏ, đừng hỏi lung tung chứ? Cẩn thận tai vách mạch rừng, cậu có biết gần đây có âm sai khác không hả? Quân thượng là người cậu có thể hỏi hay sao? Đây chính là danh hiệu của Minh Vương, làm sao một phàm nhân như cậu có thể gọi ra?”

Tôi nghe xong thấy có hy vọng, bèn lập tức cười hỏi: “Vâng vâng vâng, vậy không biết người bình thường như tôi phải gọi Quân thượng là gì?”

Lão Hắc nghe thế liền nghiêm nghị nói: “Cậu phải gọi là Minh Vương điện hạ!”

Lão Bạch nghe xong vội vàng làm một động tác yên lặng cho lão Hắc: “Cậu nói nhỏ chút được không? Nếu để âm sai khác nghe được hai chúng ta nói lung tung về Chủ quân ở chỗ này toi chắc đó.”

Tôi hơi giật mình hỏi. “Minh Vương lợi hại thế cơ à?”

Lão Bạch tức giận nói: “Hỏi vớ vẩn! Đó là người lãnh đạo cao

nhất dưới Âm Ti, làm sao mấy nhân viên quèn như chúng tôi có thể bàn tán?”

Tôi thấy hai cái tên này biểu hiện chân thật không giống như đang nói dối… Nếu là lúc trước chắc tôi sẽ dễ dàng tin, nhưng bây giờ tôi lại phát hiện một điểm đáng ngờ trong đó.

Nếu là lúc trước chắc chắn bọn họ sẽ quở trách tôi dùng thẻ đen lung tung, nhưng lần này lại không thế, giống như đã biết trước tôi sẽ tìm bọn họ vậy, rồi còn hào phóng giúp tôi tìm âm hồn Hàn Cẩn có ở dưới địa phủ hay không, tại sao tôi lại có cảm giác lần này bọn họ đã chuẩn bị trước khi đến nhỉ?

Nhưng bọn họ đã nói Quân thượng là danh hiệu của Minh Vương địa phủ, vậy nếu tôi không cẩn thận hỏi một chút chuyện thì làm sao xứng với tấm thẻ đen đã bị tôi đốt mất chứ? Nghĩ tới đây, tôi cố ý nhỏ giọng xuống, nói: “Vậy hai anh có thể nói cho tôi biết một ít chuyện của Minh Vương điện hạ không?”

Lão Bạch nghe thế mặt trầm xuống: “Cậu không có việc gì thì nghe ngóng về Quân thượng của chúng tôi làm gì? Đây là điều mà cậu có thể hỏi thăm lung tung à?”

Tôi lập tức cười theo: “Tôi đâu có ý gì khác, chỉ là đặc biệt… Đặc biệt sùng bái ông ta cho nên muốn biết một ít sự tích thôi.”

CHƯƠNG

ÚC LŨY HUYNH

Vậy mà lão Bạch nghe xong lại lắc đầu: “Chúng tôi cũng không biết nhiều lắm, chuyện của lãnh đạo tối cao làm sao ai cũng có thể biết được?”

Tôi nghe thế thì cười nói: “Biết không nhiều tức là biết một ít, hai anh mau nói đi, càng kỹ càng tốt…”

Lão Bạch mặt nhăn nhó: “Quân thượng của bọn tôi chính là Bắc Quá Đế Quân, người quản lý tất cả các sự việc dưới Âm Ti, Minh giới nên được mọi người gọi là Minh Vương.”

“Sau đó thì sao, ông ta hiện giờ còn ở Âm Ti không?” Tôi truy hỏi.

Lão Bạch trừng mắt với tôi một chút vì tôi ngắt lời anh ta, rồi anh ta nói tiếp: “Bắc Quá Đế Quân thật ra là một vị thần linh, giống như Hoàng đế ở nhân gian nhưng nó có nhiệm kỳ… Mà nhiệm kỳ này ba ngàn năm đổi một lần, chỉ cần nhiệm kỳ vừa hết là lập tức thay người.”

Tôi nghe xong hơi giật mình hỏi: “Nói như thế tức là hơn năm ngàn năm đâu chỉ có một vị Minh Vương điện hạ? Vậy những Minh Vương rời khỏi vị trí đã đi tới chỗ nào?”

Ai ngờ lão Bạch lại lắc đầu: “Đúng thật là không chỉ có một vị

Bắc Quá Đế Quân, thế nhưng không nhiều như thế mà chỉ có hai vị thôi… Hai người bọn họ thay phiên nhau đảm nhiệm vị trí Bắc Quá Đế Quân.”

Tôi nghe xong nghĩ thầm trong lòng đây chẳng phải là “Hai người lần lượt” đấy sao, anh làm việc thì tôi từ nhiệm, anh từ nhiệm thì tôi làm việc. Điều này hóa ra lại hay vì không cần cạnh tranh vào vị trí đó. Lão Bạch thấy tôi đứng ngây người một mình thì khua tay trước mắt tôi: “Này! Này? Nghĩ gì thế?”

Tôi vội lấy lại tinh thần: “Cái đó… Nếu là hai vị Đế Quân chắc phải có danh tính riêng chứ không thì làm khó cho thuộc hạ đâu biết ai với ai?”

Lão Bạch nghe xong vội tiến về phía bên phải, nói: “Vị Bắc Quá Đế Quân hiện giờ danh hiệu là Thần Đồ Quân thượng, vị đang quy ẩn là Thái Quân thượng tên gọi Thái Úc Lũy…”

Khi tôi nghe thấy lão Bạch nhắc tới ba chữ “Thái Úc Lũy”, trong lòng tự nhiên thắt lại, cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, giống như đã nghe ở nơi nào đó rồi? Nghĩ mãi rồi đột nhiên nhớ lại, lúc ở trong giấc mơ quái lạ kia Vũ An Hầu đã từng gọi tôi là: “Úc Lũy huynh…”

Nghĩ tới đây tôi lại tiếp tục truy hỏi: “Vậy không biết vị Thái Quân thượng tên Thái Úc Lũy này sau khi từ nhiệm đã đi đâu rồi?”

Vậy mà lần này lão Bạch lại lắc đầu nói: “Cậu cảm thấy loại nhân vật cấp bậc như thế này khi nghỉ đông sẽ nói cho nhân viên nhỏ dưới Âm Ti như tôi là ông ta đi đâu à? Nghĩ gì thế? Không đúng… Cậu hỏi dò Quân thượng của chúng tôi làm gì? Tôi cho cậu biết, loại chuyện này không phải một phàm nhân như cậu có thể hỏi lung tung!”

Tôi nghe mà cố nén lửa giận trong lòng, tiếp tục cười lấy lòng: “Còn chẳng phải vì tôi cực kỳ sùng bái lãnh đạo tối cao của Âm Ti

à, cho nên nếu không tiện nói về người đang giữ chức thì hãy nói về vị Thái Quân thượng đã từ nhiệm được không?"

Lão Bạch nghe xong hơi không kiên nhẫn, nói: "Vị Đế Quân trước đã từ nhiệm tại hơn hai ngàn năm trước, lúc đó hai em chúng tôi còn chưa nhận chức ở Âm Ti, làm thế nào mà biết được?"

Tôi biết lão Bạch nói thế là không muốn nói nữa, chắc có hỏi cũng không được gì nên cuối cùng đành phải thôi…

Sau khi lão Hắc và lão Bạch đi, tôi mới đi tới cửa phòng ngủ rồi gõ nhẹ lên cửa, nói: "Ra đi, bọn họ đi rồi."

Sau đó, Đinh Nhất mở cửa đi ra và hỏi ngay: "Thế nào? Có hỏi được cái gì không?"

Tôi bèn nói những gì nghe được từ lão Hắc và lão Bạch cho Đinh Nhất, khi anh ta nghe được cái tên "Thái Úc Lũy" thì hơi nhướng mày, giống như trong lòng có sự xúc động. Thật ra mặc dù tôi đã nói giấc mơ đó cho Đinh Nhất, nhưng lại lược bớt hình ảnh về Vũ An Hầu, cho nên anh ta không biết dáng vẻ của mình giống hệt Vũ An Hầu.

Tôi thấy Đinh Nhất cũng có hứng thú với Thái Úc Lũy thì nhẹ giọng hỏi: "Làm sao? Anh đã từng nghe thấy cái tên này?"

Nhưng Đinh Nhất lại lắc đầu: "Chưa từng nghe, chỉ là tôi có cảm giác hơi quen thuộc…"

Đúng vậy… Không phải là tôi cũng có cảm giác này hay sao? Mặc dù chưa từng nghe thấy cái tên này, nhưng lại cảm thấy quen đến thế, giống như chẳng biết ở lúc nào, chỗ nào đã từng thường xuyên xuất hiện bên tai tôi.

Giống như Vũ An Hầu trong giấc mơ nói câu "Úc Lũy huynh", đã từng có lúc tiếng gọi "Úc Lũy huynh" này thường được nói từ

trong miệng anh ta ra, cho nên khi bầy quỷ gọi tôi là Quân thượng và Minh Vương, anh ta cũng bật thốt lên: "Úc Lũy huynh…"

Đinh Nhất lúc này thấy tôi nhìn anh ta xuất thần thì bồn chồn nói: "Trên mặt tôi có gì à?"

Tôi bèn cười một cái, nói: "Ừ, có hoa… Còn rất đẹp nữa!"

Trước đây tôi sống không lý tưởng nhưng thời gian trôi qua rất nhẹ nhõm. Hiện giờ mặc dù có rất nhiều chuyện tôi có thể nhìn một cái là hiểu rõ, nhưng trong lòng lại cảm thấy mệt mỏi. Chuyện của tập đoàn Thái Long cũng coi như đã kết thúc, chỉ không biết khi Mao Khả Ngọc biết tôi giết đến đỉnh đầu của hắn thì sẽ có cảm tưởng gì đây?"

Vài ngày sau đó, tôi cùng Đinh Nhất đi khám lại, tuy thể trạng anh ta luôn không tồi, nhưng dù sao trên người cũng bị đục vài lỗ máu cho nên cẩn thận vẫn tốt hơn. Hơn nữa, lão Triệu cũng đã giục vài lần vì anh ấy cảm thấy hai chúng tôi nên kiểm tra sức khỏe toàn diện mới được. Tôi thì không quan trọng, nhưng nghĩ đến mấy vết thương của Đinh Nhất vì chịu thay tôi, tôi thấy mình nên đi cùng anh ta tới khám lại.

Vậy mà lúc hai chúng tôi đi tới phòng khám của bệnh viện, lập tức bị cảnh tượng "Người đông nghìn nghịt" kinh hãi đến nhức đầu… Tại sao việc làm ăn của bệnh viện dạo gần đây lại tốt như vậy nhỉ? Không hề kém ga tàu dịp nghỉ Tết!

Nếu như không phải lão Triệu giúp chen ngang, tôi và Đinh Nhất không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào nữa! Nhưng dù như thế mà vẫn phải đến gần trưa mới coi như làm xong các hạng mục kiểm tra sức khỏe. Ai ngờ ngay lúc chúng tôi đang xếp hàng chờ lấy kết quả thì lại nghe thấy phía trước có một đôi vợ chồng trẻ đang bế con mà to tiếng với nhau…

Ban đầu người nữ trách người nam cả ngày không ở nhà, đã nói

đứa bé bị bệnh nên đi khám từ sớm mà giờ anh ta mới trở về đưa hai mẹ con đến bệnh viện. Người nam nghe xong tỏ vẻ uất ức, nói mình còn phải ra ngoài kiếm tiền làm sao có thể ngày nào cũng ở nhà với vợ con, nếu không cả nhà cạp đất mà ăn à!

Ban đầu hai vợ chồng này chỉ nói nhỏ giọng, vậy mà người đàn ông kia đột nhiên mắng vợ: "Con bị bệnh chắc chắn là do cô lúc có thai ăn linh tinh, nếu không trẻ con nhà khác đâu có tật xấu này mà làm sao con chúng ta lại bị?"

Vợ anh ta nghe xong thì thay đổi sắc mặt, sau đó cao giọng, nói: "Anh có ý gì? Trẻ con có bệnh thì phải khám bệnh, anh nói thế là có ý gì hả? Tôi ăn uống linh tinh cái gì chứ? Lúc tôi mang thai, đến tận tháng rưỡi anh không về nhà, tôi biết ăn cái gì? Anh còn không tự xem lại mình đi!"

CHƯƠNG

VỢ CHỒNG NGHÈO CÓ TRĂM MỐI LO

Đàn ông mà… Ở bên ngoài ít nhiều gì vẫn muốn có chút mặt mũi, mặc dù tôi cũng cảm thấy lúc này anh ta nói những lời như vậy đúng là không ổn, nhưng người phụ nữ này đột nhiên chỉ trích anh ta, chắc chắn đã làm anh ta rất mất mặt.

Chỉ thấy sắc mặt người đàn ông đó trở nên xanh xám, rồi anh ta giơ tay lên giống như muốn đánh vợ của mình. Nhưng nhìn thấy đứa bé còn đang nằm trong ngực cô ta nên đành nhịn cơn tức này xuống: "Cô có thể nói nhỏ chút được không? Sao lại không có tố chất thế chứ?"

Người phụ nữ nghe thì cười lạnh, nói: "Lúc này anh lại chê tôi không có tố chất? Thế lúc trước anh đã làm gì? Trước đây lúc theo đuổi tôi, anh đã nói những câu dễ nghe đến mức nào? Kết hôn xong để anh nuôi em, không để em phải chịu khổ… Kết quả thế nào? Anh bây giờ nuôi tôi, nhưng cuộc sống ngày nào cũng căng thẳng cứ như tôi thiếu nợ anh vậy! Anh nói Tiểu Vũ bị bệnh là do lúc tôi có thai ăn linh tinh phải không? Vậy để tôi hỏi anh, anh xem có nhà ai về làm dâu mang thai đến sáu, bảy tháng còn phải mua thức ăn tự nấu cơm không hả? Anh không có thời gian chăm sóc tôi, tôi đón mẹ mình tới thì anh lại ngại phiền? Mẹ tôi tới để hầu hạ ai trong lòng anh không biết hay sao?"

Những lời nói của người phụ nữ càng lúc càng khó nghe, sắc mặt của người đàn ông cũng càng lúc càng khó coi…

Tôi nhìn thấy không khỏi cảm khái trong lòng, thật đúng là "Vợ chồng nghèo trăm mối lo"! Người đàn ông này thực sự cũng không phải người chồng tốt, đứa con bị bệnh, người khó chịu nhất chắc chắn là mẹ của nó, anh ta đã không an ủi thì thôi mà lại nói những lời gây tổn thương.

Nhưng cô gái này cũng không biết cách ứng xử! Hôn nhân cần phải vun đắp, nếu mình đã lựa chọn thì phải hiểu một số đạo lý cần thiết, không thể chuyện nào cũng đối chọi gay gắt. Mà đàn ông ra bên ngoài ít nhiều gì cũng cần mặt mũi, cãi lộn không giải quyết được vấn đề thì cần gì phải ở trước mặt người ngoài làm anh ta mất mặt?

Có vấn đề gì thì vợ chồng về nhà bình tĩnh đóng cửa bảo nhau, nếu thật sự có mâu thuẫn không thể hòa giải thì nên ly hôn, suốt ngày cãi nhau mà có thể sống tốt mới là lạ?

Bởi vì hai vợ chồng đó cãi nhau ngày càng lớn tiếng, dẫn đến người xem náo nhiệt xung quanh ngày càng nhiều. Người đàn ông thấy đã quá mất mặt, bèn vứt luôn mấy tờ phiếu xét nghiệm trong tay xuống rồi cất bước đi luôn, để lại người phụ nữ ngồi dưới đất đau khổ gào khóc.

Một phụ nữ lớn tuổi bên cạnh không nhịn được bèn mở miệng an ủi: "Đừng khóc nữa, mau đứng lên đi, đừng để đứa bé bị bệnh còn chưa chữa được thì cô cũng bị bệnh! Thời buổi bây giờ chẳng dựa dẫm vào ai được đâu! Khi đã không trông chờ vào người khác được thì hãy dựa vào chính mình, cô hãy nhìn đứa bé mà đừng tiếp tục khóc náo nữa, trước tiên cứ khám cho nó đã rồi tính!"

Sau khi được người phụ nữ lớn tuổi khuyên bảo vài câu, cô ta thút tha thút thít ôm đứa bé đứng lên rồi im lặng xoay người rời

đi. Nhưng kỳ quái là hai vợ chồng đó cãi nhau ầm ĩ đến mức này mà không thấy đứa bé trong ngực bị dọa khóc, xem ra đứa trẻ này bị bệnh cũng không nhẹ!

Nghĩ tới đây, tôi đi qua nhặt cuốn sổ khám bệnh trên đất lên xem và nhìn thấy trên đó viết đứa trẻ này bị điếc bẩm sinh… Bảo sao nó không hề bị đánh thức? Hóa ra là tai không nghe được!

Trước đây gặp chuyện như thế này kiểu gì tôi cũng sẽ động lòng trắc ẩn, nhưng bây giờ tôi lại không có suy nghĩ đó… Dù sao ai cũng có số mệnh riêng, người sống trên đời chính là như vậy, không phải ai sinh ra cũng đều được bình đẳng.

Có đứa trẻ vừa ra đời đã giàu nứt đố đổ vách, có đứa trẻ bị dị tật bẩm sinh, vừa sinh ra đã thua ngay ở vạch xuất phát. Nhưng trên đời này có thể trách được ai? Trách lúc đầu thai chạy chậm? Những nhà tốt đều bị người khác chiếm trước? Tóm lại than trời trách đất cũng chả giải quyết được gì.

Lúc này Đinh Nhất cũng vừa lấy được kết quả kiểm tra, thế là tôi đưa quyển sổ khám bệnh của đứa bé đó cho một y tá ở bàn đăng ký, nói là cặp vợ chồng kia vừa đánh rơi, nếu họ trở về tìm thì trả cho bọn họ.

Sau đó chúng tôi cầm kết quả của Đinh Nhất đi tìm lão Triệu, anh ấy nhìn xong, vui mừng bảo: “Không tồi, hồi phục rất tốt, trong thời gian này vẫn phải tăng cường dinh dưỡng! Lần bị thương này cậu mất máu quá nhiều, nếu như không phải thể trạng tốt thì cơ thể đã bị kéo sập rồi.”

Đinh Nhất dường như không để bụng chuyện này, cho nên tôi đành phải đứng ra ghi lại từng mục rồi sau đó sẽ chuyển cho chú Lê để chú bồi bổ cho Đinh Nhất. Sau khi nói xong chuyện công việc, tôi cười hỏi lão Triệu: “Buổi trưa em mời anh đi ăn cơm nhé?”

Lão Triệu ngó bầu trời xám xịt bên ngoài rồi nói: “Trời bên ngoài tối sầm thế này, chỉ sợ sắp đổ tuyết, nếu không chúng ta ăn gì đó gần bệnh viện đi. Nhưng có chuyện phải nói trước! Anh không thể uống rượu!”

Tôi cũng không để ý: “Được, dù sao hai bọn em cũng không uống…”

Vậy mà Đinh Nhất nghe xong lại đột nhiên nghiêm túc, nói: “Cậu không uống tí nào à?”

Tôi bất đắc dĩ cười, nếu như không phải hiểu rõ Đinh Nhất thì không thể nhìn ra anh ta nói với vẻ mặt nghiêm túc này thật ra là đang đùa tôi. Sau đó, hai chúng tôi ở bên ngoài chờ lão Triệu khám nốt cho vài bệnh nhân xong, rồi cuối cùng tất cả chúng tôi chuẩn bị đi thang máy xuống dưới tầng.

Nhưng khi cửa thang máy vừa mở ra, tôi bị cảnh tượng trước mắt dọa sững sờ, chỉ thấy trong thang máy ngoại trừ một người y tá ra, còn lại chen đầy âm hồn… Nhìn nét mặt của bọn họ vô cùng hưng phấn, giống như tất cả đều muốn đi nhanh tới một chỗ nào đó.

Tôi nhìn thấy thế bèn dùng tay kéo lão Triệu đang chuẩn bị vào thang máy rồi nói: “Trước tiên chờ đã, để người bên trong đi xuống trước.”

Lão Triệu nghe xong không hiểu lắm, anh ấy nhìn thang máy đang trống và nói: “Trong đó đâu có ai đâu?”

Lúc này một người bệnh phía sau thấy chúng tôi không đi vào thì hơi nóng nảy chen vào trong đó trước, rồi quay ra bảo với chúng tôi: “Mấy người có vào không, nếu không tôi đóng cửa đấy.”

Lão Triệu thấy tôi không làm gì, cũng chỉ đành nói với người bệnh kia: “Chúng tôi đi chuyến sau.”

Cái tên này nghe xong lập tức ấn nút đóng cửa, nhưng chuyện phát sinh tiếp đó lại làm mọi người kinh hãi, chỉ thấy cửa thang máy chuẩn bị đóng lại đột nhiên giống như đụng phải gì đó mà nháy mắt mở ra.

Tên kia chưa từ bỏ ý định, tiếp tục đè xuống nút đóng cửa, nhưng không tài nào đóng được, cửa thang máy cứ sắp đóng lại mở ra…

Lúc này lão Triệu nhìn sang tôi một cái, rồi biểu lộ một khuôn mặt đã hiểu: "Vậy chúng ta đi chuyến sau?"

Tôi nhìn những âm hồn liên tục từ trong thang máy đi ra, thấy bọn họ không ngừng nhao nhao chạy về hướng cầu thang, tôi vội đưa tay chỉ về phía cầu thang thoát hiểm và nói: "Nơi này có thể thông lên tầng thượng không?"

Lão Triệu nhìn về lối thoát hiểm mà tôi chỉ và nói: "Đúng là có thể… Nhưng cánh cửa đó đã bị khóa, nếu như không có chìa thì không ai lên tầng thượng được."

CHƯƠNG

XẾP HÀNG CHỜ NHẢY LẦU

Tôi nghe thế hừ lạnh một tiếng: "Chưa chắc... Anh bây giờ nhanh đi thông báo cho bảo vệ tòa nhà để bọn họ mau chóng tới sân thượng, có người muốn nhảy lầu!" Nói xong, tôi bỏ lão Triệu còn đang kinh ngạc lại, còn mình không quay đầu mà chạy thẳng tới hướng cầu thang, Đinh Nhất thấy thế cũng chạy sát theo sau tôi.

Khi hai chúng tôi theo cầu thang đi tới cửa thoát hiểm trên tầng cao nhất thì nhìn thấy cánh cửa vốn nên khóa lại mà chẳng biết đã mở ra một khe nhỏ từ lúc nào, mà ở trước cửa còn rơi một chiếc giầy trẻ con.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì đó chẳng phải là chiếc giày của đứa bé bẩm sinh bị điếc kia sao? Chẳng lẽ người muốn nhảy lầu là mẹ của nó? Nghĩ tới đây, tôi nhẹ nhàng đẩy cửa thoát hiểm ra rồi thò người đi vào.

Sau khi đi vào tầng cao nhất trên sân thượng, tôi theo du hồn xung quanh mà tìm được một người phụ nữ đứng ngẩn người trên mái nhà... Tôi ra hiệu cho Đinh Nhất trước tiên cứ đứng chờ ở chỗ này để tránh đánh động người phụ nữ đó, sau đó tự mình chậm rãi tiến về phía sau lưng hai mẹ con họ.

Ai ngờ khi tôi tới sau lưng họ thì phát hiện chỗ đứng của họ rất

nguy hiểm, người phụ nữ đó ôm đứa con ngủ say đứng phía trên tấm biển quảng cáo, nếu như tôi tiến lên kéo bọn họ mà làm không tốt có khi còn làm cô ta giật mình đánh rơi đứa bé xuống.

Nhắc tới đứa bé bị điếc cũng có chỗ tốt của bị điếc, trước đó cha mẹ của nó cãi nhau ầm ĩ mà nó vẫn nằm ngáy o o, lúc này mẹ ruột muốn nhảy lầu cùng với nó, đứa bé vẫn ngủ say hoàn toàn không biết đại nạn sắp ập đến…

Tôi nhìn thấy tất cả đám âm hồn bên cạnh đều kích động, bọn chúng nhìn hai mẹ con mà như nhìn thấy một tảng mỡ dày, chỉ hận không thể cùng nhau tiến lên đẩy hai mẹ con họ xuống đất.

Tôi biết những âm hồn này đều là người chết trong bệnh viện, bọn họ đang chờ hai mẹ con nhảy lầu để mượn cơ hội này đoạt thế thân đi đầu thai! Chỉ là tôi nghĩ mãi mà không hiểu, người phụ nữ này đã muốn chết thì cứ tự tìm chết một mình đi, tội gì phải dẫn theo đứa con mình dứt ruột đẻ ra chứ?

Nghĩ tới đây tôi, lấy răng thú trên người ra để đuổi âm hồn xung quanh, sau đó than nhẹ một tiếng rồi giả vờ muốn bò lên biển quảng cáo chỗ người phụ nữ đang đứng. Người phụ nữ đó nghe được âm thanh lập tức quay đầu lại, cô ta nhìn thấy tôi cũng leo lên thì khẩn trương hỏi: “Anh… Anh muốn làm gì?”

Tôi liếc cô ta một cái rồi nói: “Hỏi thừa, leo lên đây còn có thể làm gì, tự tử đó!”

Cô ta nghe thế thì sững sờ mà tự lẩm bẩm: “Việc làm ăn của bệnh viện này tốt thật đấy, ngay cả tự tử mà cũng có thể gặp cùng cảnh ngộ.”

Tôi nghe vậy lập tức nói: “Còn không đúng à, trước đó tôi đã phải xếp hàng khám bệnh, vậy mà chờ đến tận bây giờ vẫn chưa đến lượt, thế là tôi đánh bác sĩ thừa sống thiếu chết! Không ngờ đến cả lên tầng trên cùng để tự tử mà vẫn phải xếp hàng! Nếu

không cô tránh ra cho tôi lên trước đi! Tôi thật sự không muốn xếp hàng nữa."

Người phụ nữ đó nghe thấy tôi bảo cũng muốn tự tử thì mở miệng khuyên: "Cậu còn trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, tự tử làm cái gì! Hơn nữa sao cậu lại đánh bác sĩ? Bệnh nhân trong bệnh viện nhiều cũng đâu có liên quan tới bọn họ…"

Tôi thấy người phụ nữ này vẫn còn biết khuyên mình, thế là bèn tranh thủ thời gian dời đi sự chú ý của cô ta: "Cô thì biết cái gì, đừng nhìn hiện giờ tôi rất khỏe mạnh nhưng chẳng bao lâu nữa sẽ chết, cô nói xem cha mẹ nuôi tôi lớn thế này dễ lắm sao? Tại sao tôi lại mắc bệnh hiểm nghèo thế này chứ?"

Người phụ nữ dường như không quá tin tưởng nên hỏi lại: "Thật sự không nhìn ra … Anh vậy mà mắc bệnh hiểm nghèo?"

Tôi cố ý làm vẻ mặt cầu xin: "Nói ra có thể cô không tin, bác sĩ nói hiện giờ tôi chỉ có thể sống thêm nửa năm, nếu như tích cực chạy chữa có thể sống lâu hai đến ba năm… Nhưng tôi không muốn cha mẹ mình cuối cùng lại phải tan hết tài sản, cho nên mới chạy lên đây tìm cái chết."

Người phụ nữ lúc này nhìn thoáng qua đứa bé vẫn ngủ say trong ngực mình và nói: "Vậy anh nên tích cực chạy chữa, có thể sống sót hai, ba năm là có thể ở bên cạnh cha mẹ thêm hai, ba năm rồi, điều này có thể làm bọn họ đỡ đau khổ hơn một chút…"

Tôi lắc đầu: "Đau dài không bằng đau ngắn, bây giờ nếu tôi nhảy xuống thì bọn họ chỉ đau khổ một lúc thôi, còn nếu như tôi từ từ chết đi, bọn họ khó mà sống đến hết đời."

Người phụ nữ nghe thế thì thở dài: "Anh còn chưa làm cha làm mẹ, tất nhiên sẽ không hiểu được tấm lòng của cha mẹ… Tin tôi đi, hôm nay anh mà nhảy từ trên này xuống thì bọn họ sẽ khó mà sống bình thường đến hết đời, hơn nữa còn vì bỏ lỡ giây phút cuối

có thể ở bên nhau mà càng thêm đau khổ.”

Tôi nghe người phụ nữ này khuyên tôi bằng đạo lý rất rõ ràng, vậy tại sao còn ôm theo con mình tới đây tự tử? Nghĩ tới đây tôi bèn hỏi lại: “Vậy tại sao cô còn mang theo con mình lên đây nhảy lầu?”

Người phụ nữ này đau khổ nói: “Tôi không giống với anh, anh còn có cha mẹ yêu quý mình, nhưng tôi chẳng có gì hết. Từ bé cha mẹ tôi đã yêu em trai nhiều hơn nên chẳng quan tâm đến tôi. Về sau tôi lập gia đình nhưng nhà chồng tôi cũng không khá giả, lúc tôi mang thai muốn về nhà ở một thời gian ngắn lại bị cha tôi từ chối. Cuối cùng mẹ tôi đành phải đến chăm sóc tôi vài ngày, nhưng sau đó lại vì mâu thuẫn với chồng tôi mà rời đi, đến tận sau khi tôi sinh con mà bọn họ vẫn không thèm đến nhìn tôi một lần.”

“Bọn họ không yêu cô thì cô tự hủy hoại chính mình à? Thế giới này đâu có nhiều chuyện đương nhiên đến thế, cho dù là cha mẹ cũng có thể đối xử không công bằng giữa những đứa con của mình. Đã như thế thì cô lại càng phải yêu quý chính mình! Hơn nữa, cô đã có gia đình thì nên tận hưởng cuộc sống của mình chứ.” Tôi hỏi ngược lại.

Người phụ nữ nghe thấy tôi nhắc tới gia đình của cô ta thì vẻ mặt càng bất đắc dĩ: “Đừng nói về gia đình tôi, kể từ khi biết tôi có thai thì chồng tôi đối với tôi khá lạnh nhạt. Lúc đó tôi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu tại sao chồng người ta đều vô cùng yêu thương khi vợ mình mang thai, còn chồng tôi lại không như thế? Sau đó mẹ tôi phát hiện trong đoạn thời gian đó anh ta thường xuyên vào nhà vệ sinh lúc nửa đêm lén lút gọi điện thoại cho người phụ nữ … Cũng vì điều này mà mẹ tôi mới tức giận bỏ đi.”

Tôi nghe mà trong lòng buồn cười: “Nếu biết anh ta có người phụ nữ khác vậy tại sao không ly hôn? Hai người sống mà suốt

ngày cãi nhau vậy còn không bằng chia tay rồi sống với đứa con của mình."

Người phụ nữ nghe xong lắc đầu bảo: "Anh là đàn ông tất nhiên nói sướng mồm mà không phải chịu trách nhiệm! Một người phụ nữ như tôi dẫn theo đứa bé chưa dứt sữa thì sống kiểu gì? Tôi chỉ có trình độ trung học, ra ngoài làm công cũng đâu kiếm được bao nhiêu mà đứa trẻ lại không có người trông! Tôi cũng đâu thể đưa hết số tiền mình vất vả kiếm được cho người trông trẻ chứ?"

"Có biện pháp dù sao vẫn tốt hơn không có, cô còn chưa làm mà đã đắn đo do dự thì tất nhiên chẳng làm được gì. Nếu thật sự không được cô có thể về cầu xin cha mẹ để bọn họ giúp cô trông con trước đã, tôi tin rằng bọn họ sẽ không thấy chết mà không cứu." Tôi tiếp tục an ủi.

CHƯƠNG

NHÂN VẬT ĐIỂM NÓNG

Người phụ nữ nghe xong cười thảm, nói: "Trước đó tôi cũng đã nghĩ như thế, nhưng không ngờ Tiểu Vũ được vài tháng thì tôi phát hiện nó không giống với những đứa trẻ khác, khi đến bệnh viện khám mới phát hiện nó bị điếc bẩm sinh!"

Tôi không hiểu: "Tai điếc cũng đâu phải bệnh nan y, so với bệnh máu trắng và bệnh tim thì vẫn khỏe hơn mà?"

Lúc này người phụ nữ thở dài và nói: "Anh biết cái gì? Tôi tìm người để hỏi thăm thì biết tình huống giống của Tiểu Vũ phải cấy vào màng nhĩ nhân tạo, từ bé đến lớn nếu không có vài chục vạn thì đừng có nghĩ... Chồng tôi vừa nghe thấy con bị bệnh là suốt ngày than thở, giống như chỉ muốn đứa bé này đừng sinh ra vậy. Hôm nay tới bệnh viện cũng là do tôi nói với anh ta mấy lần, anh ta mới đồng ý dẫn hai mẹ con tôi đi."

"Vậy thì cô cũng không thể ôm Tiểu Vũ cùng nhảy lầu được! Nó không có quyền lựa chọn cha mẹ mình, cũng không có quyền lựa chọn được khỏe mạnh, cô bây giờ còn muốn tước đoạt quyền sống của nó sao?"

Nghe tôi nói như vậy, người phụ nữ này đột nhiên trở nên kích động, nói: "Tôi là vì muốn tốt cho nó nên mới mang nó theo cùng,

con tôi chỉ là một đứa trẻ tàn tật, nếu như lại không còn mẹ… Vậy nó sống trên đời này sẽ đau khổ biết chừng nào? Đã như thế không bằng đi theo tôi, đến lúc đó có thể tìm một nhà khá giả mà đầu thai.”

Tôi nghe mà cười lạnh: “Cô nghĩ tốt đẹp quá nhỉ? Nhưng tại sao cô không suy nghĩ nếu như số mệnh đã định một kiếp này nó phải chịu khổ, vậy cho dù có mang theo con mình nhảy lầu thì kiếp sau nó cũng sẽ vẫn phải tiếp nhận những đau khổ mà chưa nhận ở kiếp này!”

Người phụ nữ nghe xong không tin, nói: “Anh nói láo! Anh còn chưa chết bao giờ thì làm sao biết phải nhận những đau khổ đó chứ?”

“Tôi còn chưa chết là do tôi vẫn muốn sống… Nếu như tôi là Tiểu Vũ thì thà rằng sống trong một thế giới không có âm thanh cũng tốt hơn nhiều so với còn bé mà đã phải chết. Nếu như tôi có thể lựa chọn, tôi thà rằng không nghe được âm thanh còn hơn chết vì bệnh nan y. Mà cô còn là một người mẹ tại sao lại có thể làm như thế?”

Tôi gần như lấy toàn bộ sự kiên nhẫn của bản thân ra khuyên cô ta, nhưng người phụ nữ này vẫn bi quan chán đời, luôn nói mình không muốn sống! Lúc này, lão Triệu đã dẫn theo bảo vệ chạy tới, bọn họ nhìn thấy tôi và người phụ nữ đó đứng cùng một chỗ thì trong nhất thời không phân biệt được ai mới là người muốn tự sát.

Lão Triệu nhìn thấy tôi đứng cao như thế, đang muốn bảo tôi tranh thủ chạy xuống thì lại bị Đinh Nhất nháy mắt ra hiệu ngăn lại. Người phụ nữ đó lúc này nhìn thấy nhiều người đến như vậy dường như hơi luống cuống, sau đó từ từ đi ra phía ngoài biển quảng cáo.

Tôi biết nếu cứ tiếp tục thế này chắc chắn mẹ con họ sẽ rơi ra ngoài, bèn vội nói: "Cô mà nhảy xuống thì mọi chuyện đều kết thúc, Tiểu Vũ cũng không phải bệnh nan y, chỉ cần cấy màng nhĩ nhân tạo là có thể giống như những đứa trẻ bình thường khác, cô thật sự nhẫn tâm dẫn nó đi cùng à? Điều này quá không công bằng với nó!"

"Trên đời này làm gì có công bằng… Kiếp này nó trở thành con của tôi thì cũng chỉ trách nó không may." Người phụ nữ này nói xong vậy mà nhắm mắt muốn nhảy xuống.

Vị trí của tôi lúc này gần cô ta nhất, nên nếu muốn một phát bắt được cũng không khó. Nhưng vấn đề là trong tay cô ta còn ôm đứa con, tôi không có khả năng đồng thời bắt được cả hai mẹ con họ. Nếu như giữ người lớn chỉ sợ đứa bé sẽ theo quán tính mà rớt xuống dưới.

Nhưng trước mắt đã không còn thời gian cho tôi suy nghĩ những điều này, tôi cũng chỉ có thể bằng bản năng bắt được ai thì bắt! Vậy nên kết quả tôi lại bắt được quần áo của đứa bé đó, mà mẹ của nó trong nháy mắt đã rơi xuống.

Đứa trẻ vẫn luôn ngủ say cuối cùng cũng tỉnh, khi nó nhìn thấy mẹ mình rơi xuống dưới mà mình lại nằm trong tay một người đàn ông lạ mặt… Nó lập tức bị dọa khóc toáng lên.

Thật ra lúc đó tôi cũng chỉ kịp một tay nắm quần áo của đứa bé, mà một tay khác thì nắm vào thanh thép trên biển quảng cáo, vậy mà đứa bé bắt đầu khóc, còn giãy đạp loạn lên làm cho cơ thể nhỏ bé tuột ra khỏi bộ quần áo.

Tôi thấy thế vội dùng một tay khác đỡ lấy, vậy mà lúc này lại cảm giác thân thể đột nhiên mất cân bằng, mắt thấy sắp ngã lộn cổ xuống dưới. Cũng may đúng lúc quan trọng Đinh Nhất đã nắm được bắp đùi của tôi, tôi và đứa bé mới không giống mẹ của nó

mà ngã xuống dưới lầu.

Nhưng cho dù như thế thì nửa người của tôi vẫn nằm ở phía ngoài, điều này làm cho một đám người đứng xem phía dưới kêu thét lên... Cuối cùng tôi được Đinh Nhất, lão Triệu và mấy người bảo vệ kéo lên. Mà từ đầu tới cuối hai tay tôi đều không buông đứa trẻ đó ra, đến tận lúc hai người chúng tôi an toàn tiếp đất, tôi mới đưa đứa trẻ đó cho nhân viên y tế đang chạy tới.

Cũng may có tôi nói chuyện tào lao một lúc lâu với người phụ nữ đó nên nhân viên cứu hộ phía dưới mới kịp thời đặt một tấm đệm khí, vì thế khi người phụ nữ đó rơi xuống cũng chỉ bị gãy mấy cái xương sườn.

Lão Triệu bị tôi dọa sợ hết hồn vừa nghĩ vừa sợ: “Em vợ, vừa rồi nếu cậu thật sự rơi xuống thì sẽ trở thành tin điểm nóng đó... Đến lúc đấy, anh biết nói chuyện thế nào với chị của em?”

Tôi nghe mà cười khổ: “Chuyện này sao lại liên quan đến anh? Hơn nữa em đâu có rơi xuống!”

Ngày hôm đó tôi không biết, tuy tôi không dũng cảm xả thân cứu người để trở thành điểm nóng, thế nhưng trong nháy mắt khi tôi cứu người thì lại bị một tên ở tòa nhà đối diện dùng điện thoại quay lại rồi đăng hết lên Weibo.

Thế là tôi nhanh chóng trở thành ngôi sao nóng hổi trên mạng, nhưng điều tôi không ngờ được là dân mạng không khen ngợi tôi vì chuyện cứu người mà lại tranh luận về chuyện nên cứu người mẹ hay cứu đứa trẻ làm cho tôi muốn cười mà không cười nổi.

Sau đó, nghe lão Triệu kể lại, người phụ nữ kia bị bệnh trầm cảm sau sinh rất nghiêm trọng. Bởi vì không được người nhà quan tâm, mà đứa con còn bị bệnh cho nên mới dẫn tới chuyện nhất thời nghĩ quẩn.

Mặc dù tranh luận của dân mạng về việc cứu con hay cứu mẹ

chưa dừng lại, nhưng mọi người vẫn quyên tiền cho Tiểu Vũ cấy màng nhĩ nhân tạo, điều này làm tôi cảm thấy họ cũng khá đáng tin cậy.

Vài ngày sau đó, chúng tôi lại đến bệnh viện thăm Tiểu Vũ, dù sao tính mạng đứa bé đó là do tôi cứu nên tôi vẫn phải tìm hiểu tình hình điều trị tiếp theo của nó. Khi một lần nữa nhìn thấy mẹ của Tiểu Vũ, tôi còn sợ người phụ nữ này cũng hỏi tại sao chỉ cứu đứa bé mà không cứu cô ta?

Vậy mà người phụ nữ này lại cùng chồng mình cúi đầu cảm ơn tôi.

Khi ra khỏi bệnh viện, Đinh Nhất hỏi tôi: “Cảm giác thế nào?”

“Cái gì thế nào?” Tôi không hiểu.

“Có bị cảm động không…”

Tôi nghe mà cười lạnh: “Cảm động cái gì? Thế gian nào có chân tình? Thôi đừng chém gió! Nhìn kiểu cách của cha đứa trẻ đó là biết anh ta là một kẻ bất tài rồi.”

CHƯƠNG

GIẢI PHÓNG ĐƯỢC NỖI LÒNG

Thật ra chúng tôi đều biết quyên tiền chỉ giải quyết được nhất thời chứ không giải quyết được cả đời, bệnh trầm cảm của người phụ nữ đó từ đâu mà ra? Còn không phải do người đàn ông của cô ta không đáng tin cậy! Nếu gia đình nhà đó không tự tỉnh lại thì làm sao giải quyết được những chuyện phiền phức sẽ gặp sau này? Đâu thể cứ mỗi lần vừa gặp chuyện lại đi tìm cái chết để cầu xin sự giúp đỡ của người khác?

Đinh Nhất nghe xong bất đắc dĩ bảo: "Vậy vì sao cậu không để họ nhảy xuống luôn cho xong?"

Tôi suy nghĩ rồi nói: "Có thể do đứa trẻ đó... Tuổi nó còn nhỏ không nên phải nhận những thứ này."

Đinh Nhất nghe xong cười nói: "Xem đi... Thật ra cậu vẫn là Trương Tiến Bảo lúc trước, mặc dù đúng là hơi khác biệt so với trước đây nhưng cậu vẫn chính là cậu, điều này là sự thật không thể nào thay đổi."

Trước đây tôi vẫn luôn rất hoang mang, nhưng bây giờ nghe Đinh Nhất nói như thế làm cho tôi bỗng nhiên như được giải phóng. Anh ta nói rất đúng, dù cho tôi có ký ức của cả hai người, nhưng so sánh với cái gã bạo ngược kia thì trí nhớ của bản thân

tôi vẫn in dấu ấn sâu đậm hơn nhiều. Từ bé tôi đã được học cách làm người do cha mẹ dạy, nên sẽ không dễ dàng mà thay đổi, chính vì thế mà tôi vẫn là tôi…

Sau khi nghĩ thông suốt điều này, tôi quyết định không xa cách chú họ và chú Lê nữa, dù sao trên con đường của tôi từ trước tới giờ may mắn mà có hai ông chú này giúp đỡ, tôi thực sự không nên tùy tiện đẩy bọn họ ra xa.

Lại nói tiếp, tôi có thể tiếp nhận Đinh Nhất thì tự nhiên có thể tiếp nhận bọn họ, mà cảm giác xa lạ như thế này chỉ xuất hiện lúc đầu khi tôi mới tỉnh lại, hiện giờ cảm giác này đã nhạt đi theo thời gian.

Thế là vào buổi tối, tôi và Đinh Nhất cùng nhau đi tới nhà chú Lê. Chú nhìn thấy chúng tôi muộn thế này tới nhà còn tưởng đã xảy ra chuyện gì? Tôi cười nói: "Lâu rồi cháu không được ăn sườn kho của chú…"

Chú Lê nghe thế thì cười to, chú không nói thêm gì nữa mà quay người đi vào bếp làm món sườn. Lúc ăn cơm, chú Lê hỏi tôi về chuyện xảy ra ở bệnh viện hai ngày trước, chú hỏi tại sao đột nhiên tôi lại trở thành tin tức điểm nóng?

Tôi bèn nói ngắn gọn tình huống hôm đó cho chú nghe, chú nghe xong thì gật đầu và bảo: "Thật ra hôm nay chú nhận được một vụ có liên quan tới chuyện hôm đó…"

Tôi nghe thế hiếu kỳ hỏi: "Vụ án gì ạ? Không phải trong bệnh viện lại phát sinh chuyện tự sát đấy chứ?"

Lúc này chú Lê đứng dậy cắm một chiếc USB vào máy tính, sau đó mở một đoạn video để tôi và Đinh Nhất xem. Chúng tôi rất quen với địa điểm trong video, bởi vì nó chính là cửa thoát hiểm ở trên sân thượng mà lúc trước người phụ nữ kia đi vào, cũng chính là nơi tôi nhìn thấy chiếc giày của Tiểu Vũ.

Trong video đang có một nhân viên công tác đi từ trong cửa ra, sau khi khóa cửa cẩn thận, anh này chuẩn bị quay người rời đi, nhưng vào đúng lúc này xâu chìa khóa treo bên hông bỗng nhúc nhích, tiếp đó nó dùng một độ cong trái với định luật vật lý nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất.

Nhìn từ trong video thì xâu chìa khóa này ít nhất cũng phải có hai mươi đến ba mươi chiếc, nếu như trực tiếp rơi trên mặt đất thì không thể nào không phát ra âm thanh được. Nhưng xâu chìa khóa này lại nhẹ nhàng rơi trên mặt đất giống như một chiếc lông mà không hề phát ra chút âm thanh nào. Vì không phát ra tiếng động nên nhân viên công tác tất nhiên sẽ không phát hiện ra, cho nên anh ta mới xoay người rời đi.

Một lát sau, mẹ của Tiểu Vũ giống như một hồn ma xuất hiện trong video, lúc cô ta nhìn thấy xâu chìa khóa trên mặt đất liền lập tức nhặt lên rồi mở cánh cửa thoát hiểm thông tới tầng thượng.

Chuyện càng làm người ta thấy quái lạ là những chiếc chìa khóa trong xâu này đều có răng khác nhau, vậy mà trong video mẹ của Tiểu Vũ không cần nhìn kĩ những chiếc chìa khóa này, cô ta chỉ tiện tay dùng một chiếc chìa cắm vào ổ khóa vậy mà cánh cửa vẫn có thể mở ra được.

Hành động này của mẹ của Tiểu Vũ kết hợp với một loạt quá trình kỳ lạ khi chiếc chìa khóa rơi xuống trước đó, nếu như không phải có thần tiên hỗ trợ thì chắc chắn trăm phần trăm là có tà ma tác quái.

Sau khi nhìn đến chỗ này, tôi hỏi chú Lê: “Ai đưa cho chú đoạn video này thế?”

Tiếp đó, chú Lê nói với tôi thật ra trong bệnh viện này trước đây đã từng xảy ra những chuyện tương tự, nhưng do phát hiện kịp thời nên không tạo ra ảnh hưởng lớn như lần này.

Bởi vì sự kiện lần này ảnh hưởng quá lớn cho nên khi bên phía bệnh viện truy cứu trách nhiệm thì người phụ trách kiểm tra sửa chữa trang thiết bị của tầng cao nhất phải đứng mũi chịu sào. Nhưng anh ta cảm thấy mình thật oan uổng, rõ ràng chuỗi chìa khóa treo rất chắc ở bên hông làm sao có thể vô duyên vô cớ rơi xuống?

Sau đó lãnh đạo bệnh viện xem lại tất cả camera giám sát lúc rơi chìa khóa thì đều choáng váng… Thậm chí bọn họ còn xem đi xem lại vài lần nhưng vẫn không thể giải thích được xâu chìa khóa này làm cách nào có thể rơi trên mặt đất mà lại trái với định luật vật lý như thế.

Thật ra, với địa điểm giống như bệnh viện thì ngẫu nhiên có chuyện ma quái xảy ra cũng là bình thường, cho nên mọi người đã quen với những chuyện như cửa thang máy đóng lại mở, mở lại đóng.

Nhưng lần này suýt nữa gây chết người, cho nên không thể tiếp tục bỏ qua được, thế nên giám đốc của bệnh viện nhờ bạn bè tìm đến chú Lê và muốn chúng tôi đi điều tra chuyện này trong bệnh viện mà không làm ai chú ý. Bởi vì dù sao ở đây cũng là bệnh viện nên không thể làm rùm beng mấy chuyện mê tín được.

Hơn nữa, bên phía bệnh viện trả công khá hậu hĩnh, làm người mê tiền như chú Lê lập tức nhận ngay. Tôi nghe xong cảm thấy không ngờ bệnh viện của lão Triệu lại xảy ra những chuyện này? Xem ra, dù bệnh viện không mời chúng tôi thì tôi cũng phải qua đó kiểm tra mới được.

Nếu không nhỡ lão Triệu xảy ra chuyện gì, chắc tôi không chịu được nước mắt của Chiêu Tài mất. Thế là hôm sau chúng tôi dùng lý do đi khám sức khỏe cho chú Lê mà lại đến bệnh viện nơi lão Triệu đang làm một lần nữa…

Ba chúng tôi vào cửa nhìn sảnh tiếp đón của bệnh viện, thấy ở đây đang đông chật cứng… Chỉ riêng người xếp hàng đăng ký cũng phải dài đến hai cây số.

Lúc này tôi hơi nhức đầu nói với chú Lê: “Nếu không chú chờ ở đây, còn bọn cháu đi vòng quanh xem thế nào?”

Chú Lê nghe thế trừng mắt với tôi: “Chú tới đây đâu phải để đi khám sức khỏe thật? Với cái tuổi này của chú, cứ đi khám sức khỏe là y như rằng kiểu gì cũng ra bệnh! Chú cũng không muốn đang yên đang lành đến đây để hành xác…”

Tôi nghe xong không nhịn được mà tranh luận với chú: “Sao lại là hành xác? Đây là chú sợ bác sĩ nên giấu bệnh, đừng nói là tuổi của chú mà kể cả thanh niên như cháu và Đinh Nhất cũng phải kiểm tra sức khỏe định kỳ. Con người ăn ngũ cốc hoa màu, ai có thể cam đoan không bị bệnh? Hơn nữa diễn trò cũng phải làm như thật chứ!”

Chú Lê biết tôi nói thế là muốn tốt cho chú, cho nên không nói thêm gì nữa mà thành thật đi xếp hàng.

Tôi thấy thế cười bảo: “Thế mới ngoan chứ, chú cứ xếp hàng trước, lúc nào đến lượt thì gọi cho bọn cháu… Cháu và Đinh Nhất đi dạo một vòng đã.”

CHƯƠNG

ĐƯỜNG NÀY KHÔNG ĐI ĐƯỢC

Sau đó tôi và Đinh Nhất đi lên tầng hai trước, chắc do đây đang là thời điểm dương khí mạnh nhất trong ngày, cho nên đi dọc con đường này chúng tôi không nhìn thấy bóng dáng âm hồn nào.

Lúc này tôi bỗng vỗ đầu nói: "Chúng ta không nên đi dạo ở phòng khám bệnh mà nên đi bên khu nội trú, ở đó chắc chắn có rất nhiều âm hồn!"

Đinh Nhất không hiểu nhìn tôi, hỏi: "Vì sao?"

"Điều này mà còn cần phải nói nữa à, ở phòng khám chỉ là những người bệnh thông thường, kể cả có người bị bệnh hiểm nghèo cũng sẽ nằm viện điều trị cho nên những âm hồn qua đời vì bị bệnh chắc chắn sẽ lảng vảng trong khu nội trú…"

Khu nội trú của bệnh viện chia ra làm phân khu một và phân khu hai, mà chuyện nhảy lầu lần này vừa vặn phát sinh ở tầng cao nhất trong phân khu một, cũng chính là tầng trên của phòng khám. Sau đó tôi và Đinh Nhất đi thang máy tìm từng tầng một, muốn xem thử tầng nào có nhiều bệnh nhân qua đời nhất.

Khi hai chúng tôi đi tới khoa giải phẫu thần kinh ở tầng mười một lập tức bị cảnh tượng trước mặt dọa sợ ngây người. Chỉ thấy trong hành lang âm u trước mặt trôi nổi rất nhiều âm hồn.

Đinh Nhất luôn luôn không sợ hãi mà cũng thấy khó hiểu nên hỏi: “Có chuyện gì xảy ra ở tầng này vậy? Tại sao âm khí lại nhiều thế?”

Tôi biết Đinh Nhất chưa mở mắt âm dương nên anh ta chỉ có thể cảm giác âm khí ở chỗ này mà không nhìn thấy âm hồn đang trôi nổi xung quanh, tôi đành nhỏ giọng nói: “Ở đây đều là những người bệnh bị xuất huyết não cho nên mới nhiều âm hồn đến thế.”

Đinh Nhất tiếp tục hỏi về vấn đề này như một đứa trẻ ngây thơ: “Đây là bệnh nan y à? Tại sao lại chết nhiều thế nhỉ?”

Trong nhất thời tôi cũng không biết phải trả lời thế nào nên đành giải thích qua loa cho xong: “Ai biết được? Có lẽ điều kiện sống hiện nay của mọi người quá tốt cho nên tỷ lệ mắc bệnh tăng cao.”

Sau đó chúng tôi lượn hai vòng ở hành lang tầng mười một thì phát hiện phần lớn bệnh nhân ở đây đều nằm hôn mê, có những trường hợp hồn phách đã rời khỏi thân thể, nhưng do chưa tắt thở nên hồn phách vẫn luôn lượn lờ xung quanh.

Mà điều khiến tôi cảm thấy hơi quái lạ là âm hồn ở đây nhiều như thế nhưng lại không hề nhìn thấy một âm sai nào tới câu hồn, chẳng lẽ ở đây có thứ kết giới gì đó làm những tên kia không thể vào được?

Nghĩ tới đây tôi quan sát thật kĩ những âm hồn đó thì phát hiện bọn họ gầy như que củi, thần sắc trống rỗng giống như chỉ biết ngơ ngác lượn lờ ở chỗ này mà hoàn toàn không có ý thức của mình…

Theo lý thuyết, những âm hồn kiểu này hẳn cũng không gây được chuyện gì sóng gió phải không? Nhưng tôi thấy chuyện ma quái trong video đó không hề bình thường, một xâu chìa khóa nặng như thế mà có thể nhẹ nhàng rơi xuống đất thì chỉ có thể là một

con ma lâu năm làm.

Nhưng nhìn bốn phía xung quanh mà tôi thật sự không phát hiện ra âm hồn nào có khả năng này… Nghĩ tới đây tôi bèn nói với Đinh Nhất: "Nếu không chúng ta để chú Lê nhìn thử xem? Biết đâu chú có thể nhìn ra thứ gì đó?"

Đang nói đến đây, điện thoại của tôi bỗng đổ chuông, là chú Lê gọi tới. Chú hỏi chúng tôi đang ở tầng mấy, chú nói chú không còn kiên nhẫn xếp hàng, nếu không chờ đến lượt khám chắc cũng đã chết vì kiệt sức.

Tôi cười bảo chú lên tầng mười một gặp hai chúng tôi. Đồng thời tôi cũng nói không hiểu vì sao âm hồn ở đây vô cùng nhiều… Chú Lê nghe thế dặn chúng tôi đứng tại chỗ chờ, chú sẽ đi thang máy lên đó bây giờ.

Lúc chú Lê lên tới nơi cũng cảm thấy kinh hãi vì âm khí dày đặc ở đây, chú liên tục cầm la bàn quan sát xung quanh. Tôi nói cho chú ấy biết ở đây có rất nhiều âm hồn chết vì bệnh mà không rời đi, cho nên âm khí mới nhiều thế.

Chú Lê nghe thế thì nghi ngờ hỏi: "Không thể nào! Theo lý mà nói, những chỗ như thế này đều có âm sai chuyên phụ trách, không thể nào phát sinh tình huống âm hồn bị ách lại thế này được!"

Tiếp đó chú Lê nói cho tôi biết, bệnh viện không thể so với những địa phương khác, nó là nơi sinh lão bệnh tử, nếu như không có âm sai chuyên phụ trách tiếp dẫn sẽ rất dễ tạo thành "đầy quỷ gây họa". Bởi vậy Âm Ti nhất định sẽ phái âm sai chuyên trách tới đây để câu hồn, nhưng hiện giờ ở đây nhiều âm hồn như thế… Điều này nói rõ đã có vấn đề với âm sai câu hồn.

Tiếp đó, chú Lê nhân lúc xung quanh vắng vẻ mà đốt một tấm bùa dẫn hồn rồi ném vào trong thang máy đã mở ra làm cho toàn

bộ âm hồn ở tầng này đều đi vào trong đó, chú muốn bọn họ ngồi thang máy xuống dưới tầng hầm, chỗ đó chắc chắn là địa điểm đầu tiên mà âm sai dẫn hồn lựa chọn.

Tôi thấy tất cả những âm hồn này đều nghe lời, lần lượt từng người đều đi vào thang máy, sau đó cửa thang máy chậm rãi khép lại đi xuống phía dưới. Nhưng đúng lúc này tôi lại phát hiện có một người đàn ông lắc mình tiến vào hành lang, hiển nhiên tên này có tư duy, hắn không muốn rời khỏi chỗ này cùng bầy quỷ.

Tôi lập tức đuổi tới, chỉ tiếc rằng vẫn chậm một bước, trong hành lang chẳng có đến nửa cái bóng ma quỷ nào… Đến khi tôi trở lại trước thang máy thì phát hiện, chiếc thang vừa đi xuống bỗng đột nhiên lại đi lên.

Lúc này chú Lê nghiêm túc nhìn cửa thang máy sắp mở, chú nói: “Lạ thật, những âm hồn đó tại sao lại quay về…”

Một tiếng “Đinh” vang lên, cửa thang máy lại mở ra, những âm hồn vừa nãy đi vào như thế nào thì giờ đi ra như thế. Chú Lê nhìn thấy thế cũng không hiểu, sau đó chú từ từ tiến vào trong thang máy nhưng cũng không phát hiện bên trong có gì bất thường.

Chú Lê suy tư rồi nói: “Chẳng lẽ là… đường này không đi được?”

“Là thế nào ạ?” Tôi không hiểu.

Trong nhất thời chú Lê cũng không biết phải giải thích thế nào, thế là chú nói với tôi và Đinh Nhất: “Chúng ta đi xuống xem một chút sẽ biết.”

Tiếp đó chú Lê nhấn phím xuống tầng hầm, cửa thang máy chậm rãi đóng lại rồi bắt đầu di chuyển. Không ngờ thang máy đáng lẽ phải đi xuống tầng hầm, nhưng khi vừa đến tầng một lại trực tiếp đi lên.

Thế là chú Lê vội hỏi một y tá: “Xin hỏi chiếc thang máy này không đi xuống tầng hầm à?”

Người y tá đó nghe xong chỉ vào một tấm bảng hiệu và nói: “Chiếc thang này chỉ đi tới tầng 1, 4, 7, 11, 14, 16, nếu mấy người muốn tới tầng hầm thì phải sang thang máy khác.”

Chú Lê nghe thế liền truy hỏi: “Vậy thang máy kia có thể tới tầng mười một không?”

Y tá lắc đầu: “Không được.”

Chú Lê nghe xong gật đầu một cái, nói: “Hóa ra vấn đề ở chỗ này…”

Một lần nữa trở lại tầng mười một, tôi hỏi ngay chú Lê: “Chỗ nào xảy ra vấn đề thế chú?”

Lúc này chú Lê mới nói cho tôi biết, trong tình huống bình thường những âm hồn này đều phải xuống tầng hầm mới gặp âm sai tiếp dẫn, nhưng không biết vì lý do gì mà chiếc thang máy này lại không thông xuống tầng đó, cho nên những âm hồn mới tắc lại ở đây.

CHƯƠNG

CƠN ÁC MỘNG BẮT ĐẦU

Tôi khó hiểu, hỏi: "Chẳng lẽ những âm sai đó không thể đến dẫn đi sao ạ? Như thế này chẳng phải là hành vi lười biếng à?"

Chú Lê nghe vậy thì cười phá lên: "Cháu biết cái gì, khi còn sống những âm sai đó đều là kẻ có tội lớn, cho nên lệ khí trên người họ đều cực nặng. Người bệnh trong bệnh viện vốn không đủ dương khí, nếu gặp phải âm sai có lệ khí nặng sẽ có hại đến dương khí của họ, đó là chuyện rất không may mắn."

Tôi gục gặc đầu: "Hóa ra còn có chuyện như vậy... Phải nói là những âm hồn kia cũng ngu thật, thang máy tầng này không đi được thì không thể đến tầng tiếp theo ư? Sao cứ bị mắc kẹt mãi ở chỗ này thế?"

Chú Lê cũng lắc đầu: "Ai mà biết được? Trong đó nhất định còn có chuyện gì khác nữa... Trông đám âm hồn này, người nào cũng đần độn, thần trí mơ hồ, sợ là không còn chỉ số thông minh khi còn sống nữa rồi."

Tôi bèn kể lại cái tên "chợt lóe qua" mà vừa rồi mình nhìn thấy cho chú Lê, chú ấy nghe xong ngẫm nghĩ rồi nói: "Một khi đã như vậy, chứng minh không phải tất cả âm hồn ở chỗ này đều không có đầu óc... Nhưng vấn đề là tại sao lại có người bình thường và

người không bình thường?”

Cuối cùng chú Lê quyết định vẫn ở lại bệnh viện tiếp tục quan sát trước đã, xem có âm hồn đáng ngờ nào hay không. Nếu thật sự không được… vậy thì chỉ có thể chờ trời tối. Dẫu sao vừa rồi chú dùng bùa dẫn hồn rất có thể đã rút dây động rừng. Tôi thấy còn phải chờ tới khi trời tối thì bảo chú Lê vẫn nên đi xếp hàng đăng ký khám đi thôi!

Giày vò một vòng, chờ khi chú Lê làm xong các mục kiểm tra sức khỏe, sắc trời bên ngoài cũng đã sắp tối, vì thế ba chúng tôi ăn cơm tối đơn giản ở gần bệnh viện, sau đó lại vội vội vàng vàng chạy về bệnh viện.

Tuy rằng hành động lần này của chúng tôi phải cố kín đáo hết sức, nhưng phía bệnh viện cũng cần phải cung cấp những thứ cần thiết, đặc biệt là chìa khóa ra vào tất cả sân thượng và tầng hầm… Vì thế, bệnh viện điều đến cho chúng tôi một người bảo vệ là ông Trần đã làm việc ở đây nhiều năm.

Khi tôi nhìn thấy tay ông Trần cầm một chuỗi chìa khóa dài thì biết bệnh viện này đúng là có khá nhiều nơi bình thường không thể mở ra cho người ngoài! Ông Trần cũng rất hay nói, nhìn thấy chúng tôi thì liên tục kể với chúng tôi những chuyện lạ lùng ông ấy gặp được trong nhiều năm làm việc ở đây.

Chúng tôi biết được từ miệng ông Trần, rằng lý do chặn không cho thang máy này đi xuống tầng hầm B1 là bởi vì một loạt những chuyện lạ xảy ra vào một năm trước. Những người đã trải qua đều bị dọa rất sợ hãi, nên cuối cùng bệnh viện đành phải gọi nhân viên bảo trì thang máy đến, điều chỉnh cho thang máy này chỉ có thể đi xuống tầng một là thấp nhất.

Chú Lê tò mò hỏi ông Trần: “Rốt cuộc là chuyện gì làm bệnh viện tốn công tốn sức như vậy? Những người đã gặp phải chuyện

đó kể thế nào? Không phải chỉ là tự mình dọa mình chứ?"

Ông Trần nói cho chúng tôi biết: "Thật sự không phải đâu, nếu chỉ là một hai người gặp được cũng chẳng có gì, vì dù sao nơi này cũng là bệnh viện mà. Nhưng khi đó liên tiếp mấy bác sĩ và y tá đều gặp, cuối cùng còn dính đến hai bệnh nhân, suýt nữa là xảy ra án mạng."

Tiếp theo ông Trần kể với chúng tôi, lúc ấy hai thang máy này đều có thể đi xuống tầng hầm B1. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, vào buổi tối lúc đi thang máy luôn có người chẳng hiểu sao lại đi thẳng xuống tầng hầm.

Tầng hầm B1 chính là bãi đỗ xe, cho nên cũng không phải là chỗ bị cấm. Nhưng mà rõ ràng mình không định xuống tầng hầm, nào ngờ cửa thang máy mở ra thì chẳng hiểu sao lại đến B1 rồi, dẫu là ai cũng bị dọa giật nảy mình.

Chuyện này lan truyền nhanh chóng giữa các bác sĩ và y tá, một vài người nhát gan thà đi bộ một tầng lầu để đi thang máy khác. Nhưng nếu chỉ bởi vì thế cũng chưa đến mức niêm phong chiều xuống tầng hầm B1 của thang máy này.

Sau đó không bao lâu, khoa Tiêu hóa đột nhiên mất một bệnh nhân, lúc ấy tất cả các bác sĩ y tá của khoa Tiêu hóa suýt nữa đã lật tung bệnh viện lên, kết quả lại tìm thấy người ở dưới bãi đỗ xe hầm B1.

Bệnh nhân này bị chảy máu dạ dày rất nặng, khi anh ta được tìm thấy đã nôn ra máu đầy mặt đất, không biết hôn mê bao lâu rồi. Sau khi truyền máu khẩn cấp, cuối cùng người này đã được cứu.

Về sau bác sĩ điều trị chính hỏi anh ta tại sao lại chạy đến chỗ đó một mình? Kết quả bệnh nhân kia lại nói, anh ta cầm giấy hẹn của bác sĩ đi xuống lầu chuẩn bị làm nội soi dạ dày, rồi gặp được

một người mặc quần áo bệnh nhân ở trong thang máy. Kẻ kia nói hắn cũng đi nội soi dạ dày, hai người bọn họ có thể cùng đi.

Lúc đó, bệnh nhân này cũng không suy nghĩ nhiều, hơn nữa anh ta cũng nằm viện lần đầu tiên, vốn không biết đường đi lối lại. Vừa nghe nói có thể đi cùng một bệnh nhân đã quen cửa quen nẻo nên cũng không suy nghĩ lung tung.

Kết quả là thang máy đi thẳng xuống hầm, khi nhìn thấy cảnh vật xung quanh, anh ta mới phát hiện mình đã tới bãi đậu xe ngầm. Vì vậy anh ta vội quay đầu lại định hỏi bệnh nhân vừa rồi, ai ngờ khi anh ta quay lại, phía sau đã chẳng còn một bóng người.

Bệnh nhân này còn chửi thầm, nghĩ bụng cái thứ khùng khùng ở đâu ra vậy? Sao lại đưa mình xuống bãi đỗ xe ngầm chứ?! Lúc ấy anh ta cũng không cảm thấy sợ hãi gì, cho rằng đợi một lát thang máy đi xuống rồi mình lại đi lên là xong thôi.

Thế là anh ta ấn nút gọi thang máy, rồi kiên nhẫn chờ thang máy đi xuống. Nhưng ai ngờ anh ta chờ mãi chờ mãi mà thang máy vẫn không xuống. Hai lần liên tiếp thang máy đều tới tầng một rồi đi thẳng lên trên luôn!

Khi đó bệnh nhân này đi từ phòng bệnh xuống, do làm kiểm tra này không cần ra khỏi tòa nhà nên anh ta cũng không mặc áo khoác. Nhưng bãi đỗ xe ngầm vừa tối vừa lạnh, cuối cùng anh ta không kiên trì nổi, đành phải tìm đến cầu thang cách đó không xa, nghĩ bụng đi thang bộ lên lầu một rồi lại đi thang máy là được chứ gì?

Nhưng anh ta nào biết đâu rằng, đây mới là sự khởi đầu của cơn ác mộng...

Mới đầu anh ta vừa đẩy cửa bước vào cầu thang bộ cũng không phát hiện điều gì khác thường. Do trên người cảm thấy hơi lạnh nên anh ta muốn chạy nhanh vài bước để đến tầng một.

Kết quả khi anh ta leo hết một tầng cầu thang, đẩy cửa đi ra khỏi cầu thang bộ thì lập tức choáng váng mặt mày... Bên ngoài nào đâu phải sảnh lớn của tầng một, đây rõ ràng chính là bãi đỗ xe ngầm mình bước vào khi nãy mà?!

Anh ta sửng sốt đứng ở cửa trong chốc lát, nhớ lại cảnh lúc vừa rồi mình leo cầu thang và nghĩ bụng, chẳng lẽ bệnh viện này còn có tầng hầm B2, mà khi nãy mình leo từ tầng B2 lên?

Nghĩ đến đây anh ta lại xoay người vào lại lối cầu thang để leo lên tiếp. Lần này anh ta chú ý hơn, tiện tay xé một góc trên tờ giấy hẹn ném ở ngoài cửa cầu thang, sau đó mới yên tâm leo lên trên.

Chẳng bao lâu, anh ta lại leo lên thêm một tầng. Lần này anh ta cảm thấy chắc kiểu gì cũng tới sảnh tầng một rồi chứ nhỉ? Kết quả anh ta đẩy cửa ra thì nhìn thấy một góc tờ giấy mình ném xuống đất trước đó! Cả người anh ta lập tức đổ mồ hôi lạnh...

CHƯƠNG

CON NỢ

Nghe đến đó chúng tôi đều hiểu, chắc chắn anh chàng này đã gặp phải quỷ đập tường thường thấy nhất. Người bình thường mà gặp loại chuyện này không bị hù chết mới là lạ đấy! Hơn nữa, anh chàng kia vốn có thể trạng yếu, nào chịu nổi chuyện vừa đáng sợ vừa đè nén như thế? Vì vậy anh ta lập tức cảm thấy dạ dày cuộn trào và phun ra một ngụm máu.

Vị trí mà anh ta ngất xỉu bình thường rất ít người đi qua, trừ chị dọn dẹp vệ sinh... Nếu trễ thêm lát nữa chỉ e có lẽ không cứu nổi.

Sau sự việc, bệnh viện kiểm tra video giám sát trong thang máy và thấy chẳng có bệnh nhân nào khác. Toàn bộ hành trình đều là một mình anh ta lẩm bẩm nói với không khí...

Mặc dù chuyện này không đến mức hoàn toàn không thể dàn xếp, nhưng cũng khiến tất cả mọi người đều kinh hoàng. Nếu bệnh nhân nằm viện này thật sự xảy ra chuyện gì không hay thì bệnh viện có thể phải gánh hậu quả nặng nề.

Bởi vì chuyện này, trưởng khoa Tiêu hóa và tất cả các bác sĩ y tá đang trực vào thời điểm đó đều bị xử phạt để ngăn chặn vụ việc lặp lại lần nữa. Đáng tiếc mong muốn thì tốt đẹp, nhưng có thể thực hiện hay không lại là một chuyện khác.

Quả nhiên, vào hai tuần sau lại xảy ra chuyện. Lần này không phải bệnh nhân nằm viện mà là một bệnh nhân nữ đến tái khám. Khi cô ấy ra khỏi văn phòng bác sĩ thì muốn đi thang máy xuống tầng một để lấy thuốc, kết quả lại gặp một bệnh nhân nam trong thang máy...

Cái tên kia vừa thấy bệnh nhân nữ này thì chủ động đến bắt chuyện. Bệnh nhân nữ thấy trên người hắn mặc quần áo bệnh nhân nên biết hắn nhất định là bệnh nhân nằm viện, vì vậy cũng không cảnh giác mà bắt đầu nói chuyện phiếm với hắn.

Đến khi cửa thang máy mở ra, cô ấy cũng không nhìn kĩ đã bước ra ngoài. Nhưng lúc cô ấy nhìn rõ hoàn cảnh chung quanh thì lập tức choáng váng, nghĩ bụng sao mình lại đi xuống bãi đỗ xe? Vì vậy cô ấy định xoay người đi vào thang máy, nhưng lúc này cô ấy tận mắt thấy tên vừa rồi bắt chuyện với mình bấm nút đóng cửa thang máy lại với vẻ mặt âm u nặng nề.

Người bệnh nhân nữ này cảm thấy nét mặt của tên kia chẳng lành nên cũng không dám đi thang máy bên này mà nghĩ đi thang máy khác quay trở lên tầng một. Nhưng điều khiến cô ấy không ngờ là dù tìm thế nào cũng không thấy thang máy còn lại.

Mỗi lần cô ấy đến bệnh viện tái khám đều tự mình lái xe tới nên tất nhiên biết bãi đỗ xe ngầm có hai thang máy. Cuối cùng vì thật sự không tìm thấy nên cô ta đành phải đi thang bộ giống như bệnh nhân trước kia.

Chuyện sau đó không cần phải nói cũng biết, cô ấy cũng gặp quỷ đập tường, leo cầu thang hết lần này đến lần khác nhưng vẫn không đi lên được lối thoát hiểm ở sảnh lớn tầng một. Cô ấy còn nghĩ tới việc về lại xe của mình, kết quả lại phát hiện cũng không tìm thấy xe của mình luôn.

Cũng may bệnh nhân nữ này vẫn coi như giữ được bình tĩnh,

đầu tiên nghĩ ngay tới việc báo cảnh sát. Cũng không biết tại sao đường dây điện thoại báo cảnh sát 110 cứ luôn bận mãi... Cuối cùng cô ta cắn răng gọi số báo cháy 119.

Ai ngờ lúc này lại kết nối được, nhân viên trực vừa nghe nói cô ta bị nhốt ở tầng hầm bệnh viện cũng thấy hơi lạ, nhưng nghe giọng cô ta hoảng hốt chứ không giống gọi điện thoại để đùa dai nên rất có trách nhiệm mà cử người đi... Cuối cùng nhân viên cứu hỏa tìm được bệnh nhân nữ bị dọa chết khiếp ở lối đi thang bộ dưới tầng hầm B1.

Nhưng trong video giám sát trong thang máy của bệnh viện vẫn chỉ có một mình bệnh nhân nữ này lẩm bẩm thôi... Tuy nhiên, điều làm mọi người cảm thấy quái lạ là, theo miêu tả, tên đưa bệnh nhân nữ này và bệnh nhân bị chảy máu dạ dày đến hôn mê lúc trước xuống bãi đỗ xe là cùng một người.

Nếu bệnh nhân bị chảy máu dạ dày kia rất có thể bị sinh ra ảo giác vì nguyên nhân nào đó, nhưng bệnh nhân nữ này lại có ảo giác giống anh ta thì khó mà giải thích được! Hơn nữa bọn họ đều nói bản thân mình còn nhìn thấy vòng đeo trên cổ tay người kia, trên đó hình như viết hắn tên Vương gì đó.

Sau đó, nhân viên của bệnh viện nhập thông tin miêu tả về hình dáng đặc thù và tuổi tác ước lượng của người nọ, cộng thêm bệnh nhân họ Vương nằm viện hơn hai tuần vào máy tính để tìm kiếm, kết quả hiện ra trên dưới gần một trăm bệnh nhân.

Phạm vi này hơi rộng, hơn nữa phần đông những bệnh nhân đó đều đã xuất viện cho nên độ khó khi tìm kiếm khá lớn... Đến tận khi y tá trưởng Dương Tuyết Lôi nhìn thấy những thông tin đó bỗng chợt nhớ tới một người.

Bệnh nhân này tên Vương Kiến Cường, bị bệnh qua đời tháng trước. Phải nói lý do y tá trưởng có ấn tượng sâu sắc với ông ta

hoàn toàn là bởi vì Vương Kiến Cường này là con nợ nổi tiếng của khoa bọn họ.

Vương Kiến Cường, nam, qua đời khi bốn mươi chín tuổi, được đưa đến bệnh viện cấp cứu vì đột quỵ do thiếu máu não vào nửa năm trước. Bác sĩ chẩn đoán đầu của ông ta có một chỗ bị phình động mạch, nếu không được phẫu thuật kịp thời thì có khả năng gây xuất huyết não dẫn đến tử vong.

Người nhà Vương Kiến Cường vừa nghe vậy thì tỏ vẻ phải lập tức phẫu thuật cho bệnh nhân. Nói thế nào thì ông ta cũng chưa đến năm mươi tuổi, không thể mặc ông ta chết như vậy được. Nhưng bác sĩ lại cho bọn họ biết, ca phẫu thuật này có nguy hiểm nhất định, chỉ có ba mươi phần trăm xác suất thành công.

Một khi phẫu thuật thất bại, bệnh nhân rất có thể sẽ xuất hiện một loạt các kết quả như liệt nửa người, bại liệt và tử vong, vân vân. Sau khi hiểu những rủi ro này, người nhà vẫn ký vào mẫu đơn đồng ý.

Nhưng kết quả của ca phẫu thuật cực kỳ không lý tưởng. Mặc dù Vương Kiến Cường không chết… nhưng lại nằm liệt trên giường, không thể tự chăm nom cho bản thân mình. Tuy trước đó người nhà đã ký tên vào mẫu đơn đồng ý phẫu thuật, nhưng vẫn không thể chấp nhận kết quả này. Họ đã nhiều lần đến bệnh viện gây rối, nói đây là do sơ suất y tế.

Cuối cùng, sau khi điều tra và xác minh, đã chứng minh rằng không có sơ suất y tế nào trong ca phẫu thuật cả, bệnh viện chỉ có thể cho người nhà Vương Kiến Cường tiền nuôi dưỡng tượng trưng là mười nghìn tệ. Điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là sau khi đám người nhà này lấy được mười nghìn tệ lại bỏ mặc một mình Vương Kiến Cường ở bệnh viện rồi bốc hơi.

Sau đó bệnh viện tìm đủ mọi nơi, cuối cùng còn báo cả cảnh sát

nhưng cũng không tìm thấy được người nhà của Vương Kiến Cường... Bởi vì tình trạng của Vương Kiến Cường vốn không thể xuất viện, cho nên xuất phát từ tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, bệnh viện chỉ có thể để ông ta nằm viện như thế. Do đó, Vương Kiến Cường trở thành bệnh nhân bị cưỡng chế dài hạn của khoa Thần kinh tầng mười một.

Ông ta ở một hơi non nửa năm. Trong thời gian này, tình hình của ông ta vẫn rất bất ổn, hở ra là phải đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt ICU cấp cứu, cho nên các chi phí phát sinh trong giai đoạn này cũng như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn.

Ai ngờ vào tháng trước Vương Kiến Cường lại đột ngột qua đời vì đủ loại biến chứng. Do không có người nhà ký tên nên cũng không thể hoả táng thi thể… Chẳng còn cách nào khác, bệnh viện đành phải gửi tạm thi thể ở phòng giữ xác của bệnh viện, hy vọng có một ngày người nhà ông ta sẽ tới thanh toán tiền nợ và nhận xác của Vương Kiến Cường về.

CHƯƠNG

BỆNH NHÂN LƯU TRÚ DÀI HẠN

Nghe đến đó tôi nghĩ bụng, chỉ sợ cái cơ may người nhà của Vương Kiến Cường đến thanh toán tiền và nhận xác không lớn lắm, nếu không trước đây bọn họ đã chẳng bỏ đi mất.

Bởi vì thang máy này liên tục xảy ra chuyện, cho nên lãnh đạo của bệnh viện bèn nghĩ ra một cách chữa cháy, đó chính là chỉnh cho thang máy này chỉ có thể dừng ở tầng một. Nếu ai muốn xuống bãi đỗ xe ngầm thì chỉ có thể dùng thang máy khác.

Khỏi phải nói, ngay từ đầu đúng là cách này dùng được thật. Không còn xảy ra chuyện người đi thang máy tự dưng bị đưa tới tầng hầm B1 nữa. Về sau cũng coi như trôi qua một thời gian yên lành.

Đáng tiếc là cảnh đẹp không thể giữ được lâu, mọi người dần dần phát hiện bệnh viện lại bắt đầu xuất hiện một ít việc lạ khác... Có lần một chị nhân viên vệ sinh xách xô nước vào thang máy quét dọn, đúng lúc có một bệnh nhân đeo bình truyền dịch cũng đi đến.

Lúc ấy chị nhân viên vệ sinh cũng không để ý, vẫn lo làm việc của mình. Nhưng ai ngờ đèn thang máy chợt chớp tắt vài cái, tiếp đó bệnh nhân đeo bình truyền dịch đột ngột ngã xuống đất không dậy nổi.

Chị nhân viên vệ sinh thấy thế lập tức bước sang định đỡ bệnh nhân đó dậy nhưng lại thấy bình truyền dịch trên tay người nọ đột nhiên bắt đầu chảy ngược, máu đỏ tươi đang từ từ chảy vào bình qua ống truyền dịch...

Mặc dù chị nhân viên vệ sinh không phải bác sĩ nhưng chị ta biết đây không phải hiện tượng hồi máu bình thường. Vì vậy chị ta lập tức ấn nút mở cửa, hy vọng thang máy có thể dừng lại ở tầng gần nhất để gọi bác sĩ cứu người.

Nhưng ai ngờ ngay lúc này, cái xô nhựa màu đỏ với nửa xô nước được chị nhân viên vệ sinh mang vào đột nhiên tự chuyển động... Mới đầu chị nhân viên vệ sinh còn tưởng là khi mình đỡ bệnh nhân không cẩn thận đụng vào. Nhưng chị ta nhanh chóng phát hiện ra chuyện không đơn giản như vậy...

Chị nhân viên vệ sinh thấy xô nước chuyển động vài lần liên tiếp với kiểu trái định luật vật lý, chị ta bị dọa đến mức không ngừng ấn nút mở cửa, nhưng thang máy cứ đứng im ở đó, không mở cửa cũng không hoạt động.

May mắn là sau đó có một bác sĩ và y tá cũng đúng lúc bấm thang máy ở tầng 7. Khi cửa thang máy vừa mở ra, hai người họ lập tức choáng váng mặt mày, chị nhân viên vệ sinh hoảng sợ đỡ bệnh nhân kia đã mơ mơ màng màng, còn cái bình truyền dịch không biết đã vỡ từ khi nào, máu bắn đầy nền...

Sau vụ việc, chị nhân viên vệ sinh khăng khăng nói cái bình truyền dịch thủy tinh đó tự nổ tung chứ không phải rơi xuống đất mới vỡ. Sau đó đội trưởng đội bảo vệ xem lại camera giám sát trong thang máy lúc ấy thì phát hiện chị nhân viên vệ sinh không hề sợ quá nói bừa, xô nước biết chuyển động, bình truyền dịch nổ tung, còn cả máu tươi không ngừng chảy ngược lên bình truyền dịch... Tất cả những điều này đều đã xảy ra thật.

Đương nhiên, chuyện như thế này chắc chắn không thể nói thật với bên ngoài, đến cả bệnh nhân bị hôn mê kia cũng phải nói với ông ta là, do ông ta bị tuột huyết áp nên mới bị ngất, tất nhiên bình truyền dịch thủy tinh cũng rơi xuống đất vỡ chứ không phải do tự nó nổ tung.

Chúng tôi nghe ông Trần nói nhiều như vậy rồi tổng kết lại một vài điểm chính. Đầu tiên là chỉ có một thang máy xảy ra chuyện, mà thang máy này đúng là cái đi lên tầng mười một... Vương Kiến Cường cũng chết ở tầng mười một, cộng thêm tầng mười một nhiều âm hồn trú ngụ như vậy, xem ra vấn đề nằm ở giữa tầng mười một và thang máy.

Sau đó chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đi hết một lượt khu nội trú trong tòa nhà này. Tuy nhiên, trừ tầng mười một tụ tập nhiều âm hồn ra, các tầng khác đều không có gì khác lạ, cũng không gặp lại cái tên chợt lóe qua kia.

Chú Lê hơi nghi ngờ hỏi: “Cháu chắc chắn vừa rồi không nhìn lầm chứ?”

Tôi lắc đầu đáp: “Chắc chắn không có mà. Mặc dù cháu chỉ thấy một bóng lưng nhưng thân hình của tên đó mờ nhạt, dưới chân lơ lửng, chắc chắn không phải người bình thường.”

Chú Lê cúi đầu trầm tư một lát, sau đó ngẩng đầu nói với chúng tôi: “Vậy xem ra chúng ta phải thả mồi câu cá rồi.”

Tôi vừa nghe là hiểu ý chú Lê, chú ấy đang muốn tôi làm mồi câu đây mà! Nhưng trong ba chúng tôi cũng chỉ có tôi tạm thích hợp, cho nên tôi cũng chẳng nói gì...

Theo tình hình mà ông Trần nói trước đó, có lẽ nhiều khả năng cái tên chợt lóe qua kia chính là Vương Kiến Cường. Hơn nữa tất cả chuyện tà ma ở đây đều xuất hiện sau khi Vương Kiến Cường chết, xem ra oán khí của ông ta không hề nhỏ đâu.

Thật ra cũng không thể trách ông ta hoàn toàn. Trước khi chết, ông ta bị người nhà bỏ rơi ở bệnh viện, mặc dù lúc ấy ông ta đúng là bị liệt nhưng vẫn còn ý thức của mình mà! Khoảng thời gian đó, lòng ông ta nhất định vô cùng khó chịu.

Bây giờ người đã chết, nhưng người nhà của ông ta vẫn mãi không chịu ra mặt nhận xác về nên cũng không thể mồ yên mả đẹp. Sau khi chết, cho dù là chôn hay là thiêu thì đều phải vào mồ vào mả, nếu không để thời gian dài nhất định sẽ xảy ra một ít biến cố.

Sau khi trời tối, phi vụ câu cá của chúng tôi bắt đầu...

Trên thực tế, cái gọi là "phi vụ câu cá" chỉ đơn giản là một mình tôi hơn nửa đêm đi thang máy từ tầng trên xuống tầng dưới, dò theo từng bước đi của những chuyện kỳ lạ đã từng xảy ra trước kia xem thế nào. Cái thứ kia thường đều xuống tay với những người không đủ dương khí, sức khỏe yếu ớt.

Mặc dù tôi không được gọi là sức khỏe yếu ớt, nhưng mà lại thỏa mãn điều kiện không đủ dương khí, bởi vậy tôi tin chỉ cần mình đi vài vòng là chắc chắn có thể dụ âm hồn thích gây rối kia ra.

Nhưng không biết do hôm nay bệnh viện làm ăn tốt quá hay vận may của chúng tôi chẳng ra làm sao, tóm lại tôi đi thang máy lên xuống mấy lần đều đi cùng một đống người, cơ bản không có cơ hội đi thang máy một mình.

Tôi đi từ tầng mười sáu xuống tầng một không biết bao nhiêu lần, đến khi sắp sửa bỏ cuộc thì có một người đàn ông sắc mặt tái nhợt bước vào ở tầng mười một...

Người đàn ông này khoảng năm mươi tuổi, mặc bộ đồ bệnh nhân và đeo dây đeo bằng nhựa màu xanh lục trên cổ tay, điều này chứng tỏ ông ta là một bệnh nhân nằm viện. Nếu là một người

bình thường, sợ rằng khó có thể nhận ra tên này không phải người, nhưng tôi chỉ nhìn thoáng qua là nhận ra ông ta chính là cái bóng chợt lóe lên rồi vọt vào lối thang bộ ở tầng mười một lúc trước.

Tên kia bước vào thang máy, việc đầu tiên là đánh giá tôi từ đầu đến chân một lượt, sau đó lập tức cười nói với tôi: "Cậu xuống lầu làm kiểm tra hả?" Có lẽ tên này thấy tôi cầm giấy hẹn kiểm tra của chú Lê nên mới lấy cớ để bắt chuyện.

Tôi khẽ gật đầu hờ hững, cố ý không cắn câu của ông ta. Tên kia vẫn chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục bắt chuyện: "Cậu làm kiểm tra gì vậy? Tôi là bệnh nhân lưu trú dài hạn của bệnh viện này, cậu nói thử xem cậu muốn kiểm tra cái gì, tôi sẽ chỉ cho cậu biết phải đi thế nào."

Tôi thuận miệng bịa chuyện: "Siêu âm màu vùng bụng..."

"Vậy là ở lầu một, cậu nói cho tôi…" Tên kia vừa nói vừa xáp lại gần tôi, tôi lập tức cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo.

CHƯƠNG

GỌI HỒN BẰNG BÁT TỰ

Lúc này nếu tôi chỉ là người bình thường thì đã bị âm khí của ông ta mê hoặc mất tự chủ. Nhưng để ông ta cắn câu, tôi cũng chỉ đành giả vờ mơ màng, bị ông ta đưa ra khỏi thang máy.

Giữa chừng tên kia không ngừng thổi khí vào gáy tôi, thổi đến mức lông tơ cả người tôi dựng đứng hết cả. Cố nhịn đến khi lên sân thượng thì tôi thật sự không chịu nổi nữa, đột nhiên quay đầu lạnh giọng nói với ông ta: "Đủ rồi đó! Thổi gió tà lâu như vậy mà ông không mệt à?"

Tên kia bị tôi nói cho ngỡ ngàng, lập tức cứng đờ ra đó, cuối cùng lắp bắp chỉ vào tôi và nói: "Cậu... Cậu sao lại..."

"Cậu cái gì mà cậu? Từ giờ trở đi ông phải ngoan ngoãn lắng nghe, tôi hỏi cái gì ông phải trả lời cái đó!!" Giọng tôi cứng rắn.

Tên kia lập tức hiểu ra là chuyện gì, vội xoay người muốn bỏ chạy, nhưng lúc này Đinh Nhất và chú Lê đã sớm nhận được tín hiệu của tôi và đang đứng ở phía sau ông ta! Ngay khi ông ta vào thang máy, tôi đã ngầm bấm gọi vào số điện thoại di động của chú Lê trong túi áo, cho nên suốt đường đi họ đều nghe được cuộc nói chuyện giữa tôi và tên này. Lúc này chú Lê và Đinh Nhất cũng đã mở mắt âm dương bằng bùa chú, đang âm trầm trừng mắt với âm

hồn định chạy trốn.

Có thể do thấy một mình tôi thế đơn lực mỏng nên tên kia chợt quay lại nhào về phía tôi... Tôi lập tức dịch người sang bên cạnh và nhanh chóng rút dao thép trên người ra. Tên kia vừa thấy ánh sáng lạnh tỏa ra xung quanh dao thép của tôi thì bị dọa lùi liên tiếp vài bước về phía sau, nhất thời tiến không được, lùi cũng không xong.

"Đừng giãy giụa vô ích! Nếu ông thành thật trả lời, có lẽ chúng tôi sẽ tha cho ông một con đường sống..." Tôi nhìn chằm chằm vào âm hồn kia bằng cặp mắt lạnh lùng.

Âm hồn đó đã bị chúng tôi dọa cho mềm cả chân, ngã phịch mông xuống đất và tự lẩm bẩm: "Tôi biết ngay sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này mà... Tôi biết ngay mà..."

"Ông đã biết mà còn dám làm những việc ác độc đó? Chẳng lẽ ông không muốn chuyển thế đầu thai sao? Vương Kiến Cường..." Chú Lê ở phía sau hỏi với giọng nặng nề.

Tên kia sửng sốt, sau đó vội vàng đứng lên nói với chú Lê: "Tôi cũng là bất đắc dĩ bị ép buộc mà! Người nhà của tôi không chịu nhận xác tôi về chôn cất, tôi cũng chỉ có thể lang thang ở đây... Thời gian dài có vài con ma già nói với tôi, tình huống như của tôi chỉ cần có thể tìm một thế thân là có thể đi đầu thai, cho nên tôi mới... tôi mới..."

"Cho nên ông hại tính mạng của người khác?" Chú Lê lạnh giọng chất vấn ông ta.

Nghe vậy, Vương Kiến Cường lập tức thanh minh cho mình: "Nhưng tôi chưa thành công một lần nào mà! Nếu không tôi cũng sẽ không ở lại nơi này! Cầu xin đại sư tha cho tôi một con đường sống, về sau tôi nhất định sẽ yên phận, cũng không dám làm xằng làm bậy nữa!"

Tôi thầm nghĩ bụng, tên này nói rõ là nhẹ nhàng, đây mới đúng thật là nói chuyện ma quỷ hết bài này đến bài khác đó hả? Ác linh giống như Vương Kiến Cường e rằng sẽ không dễ dàng trở nên tốt được. Nếu hôm nay chúng tôi tin lời ông ta mà cứ buông tha ông ta như vậy, thì sớm muộn gì bệnh viện này cũng sẽ thật sự xảy ra án mạng. Chỉ có điều, chú Lê luôn không ủng hộ việc giết ma lung tung, chắc có lẽ chú ấy lại phải nghĩ ra cách gì giày vò người ta rồi đây!

Lúc này chú Lê thấy tôi mặt mày u ám nhìn chằm chằm Vương Kiến Cường thì biết tôi đang định bụng chuyện gì, vì thế chú ấy hơi đau đầu nói với tôi: "Chú cũng biết đánh tan âm hồn của ông ta là xong hết mọi chuyện, nhưng cháu có nghĩ tới đó đều là nghiệp chướng của cháu và chú hay không, sau này xuống Âm Ti đều phải trả giá từng cái một."

Tôi khinh khỉnh đáp: "Thế thì có làm sao? Nghiệp chướng của cháu còn ít chắc? Cháu giết cũng không chỉ một người, huống hồ là một con lệ quỷ? Nếu chú còn lo vụ sau khi chết phải trả giá, vậy khỏi phiền chú tự mình ra tay, một dao của cháu cũng có thể khiến ông ta tan hồn nát phách rồi!"

Vương Kiến Cường vừa nghe tôi muốn đánh tan hồn phách của mình, lập tức liên tục xin tha: "Các người thương hại tôi đi mà! Nếu có thể lựa chọn… tôi cũng không muốn lưu luyến quên lối về ở chỗ này đâu, tôi cũng muốn đến Âm Ti đầu thai chuyển thế. Lúc còn sống tôi đã biết đến cửa quan làm việc khó, chuyện gì cũng phải việc công xử theo phép công. Không ngờ sau khi chết vẫn là như vậy…"

Hóa ra khi Vương Kiến Cường vừa mới chết, ông ta đã từng đi tìm âm sai dẫn hồn với những con ma khác, kết quả đối phương tra sổ Sinh Tử rồi nói: "Hài cốt của ông chưa được chôn cất, hộ

khẩu ở trần gian cũng chưa gạch tên, tôi không thể dẫn ông đến địa phủ được.”

Vương Kiến Cường cầu xin âm sai kia, hy vọng hắn có thể châm chước một chút. Suy cho cùng giờ ông ta đã chết, cũng chẳng quản được chuyện của trần gian. Nhưng âm sai kia rất rắn: “Ông cầu xin tôi cũng vô dụng, đây là quy định của bên trên, nếu tôi làm trái với quy định mà đưa ông về, bát cơm của tôi đây cũng khó giữ được.”

Về sau Vương Kiến Cường lại bị từ chối vài lần nữa, cuối cùng ông ta đành bất chấp tất cả, khăng khăng muốn tìm một người thế thân xui xẻo cho mình được chuyển thế đầu thai.

Nghe Vương Kiến Cường nói nhiều như vậy, thật ra ông ta cũng coi như là một kẻ đáng thương, nếu là trước đây tôi chắc chắn đã mềm lòng muốn giúp ông ta! Nhưng hiện giờ lòng tôi lại cứng như đá, tôi sẽ không rải lòng tốt lung tung nữa.

Vương Kiến Cường thấy tôi không dao động, nên quay đầu tiếp tục cầu xin chú Lê, hy vọng chú ấy có thể tha cho mình một con đường sống. Thật ra tôi biết chú Lê cũng hơi khó xử, rốt cuộc Vương Kiến Cường này đang thiếu bệnh viện mấy trăm nghìn, nếu người nhà ông ta không muốn trả số tiền này, chắc chắn họ sẽ không chủ động đến đây nhận xác về.

Nếu thi thể không được chôn cất, chắc chắn sẽ không có âm sai nào chịu câu hồn phách của ông ta đi. Xét đến cùng, mặc kệ là nơi của người sống hay người chết đều phải nói quy tắc... Cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại, chú Lê cảm thấy vẫn phải xuống tay từ chỗ người nhà của Vương Kiến Cường. Nếu không trừ việc đánh tan hồn phách của ông ta thì không còn cách nào hay hơn.

Sau đó chú Lê hỏi Vương Kiến Cường xem ông ta có biết ngày sinh tháng đẻ của người nào trong nhà mình không? Vương Kiến Cường nhớ lại rồi nói: “Của vợ và con trai tôi đều biết…”

Chú Lê hỏi ông ta: "Con trai ông bao nhiêu tuổi?"

"14 tuổi."

Chú Lê nói luôn: "Vậy thì lấy của vợ ông đi!"

Buổi tối hôm đó, chú Lê lại thi triển kỹ năng gọi sinh hồn của người sống lần nữa trước mặt tôi, gọi sinh hồn của vợ Vương Kiến Cường tới bằng ngày sinh tháng đẻ của bà ta... Tôi đoán tối hôm đó sẽ là ác mộng cả đời của người phụ nữ kia.

Vợ của Vương Kiến Cường tên Thẩm Nguyệt Phân, là một chị gái hơn bốn mươi tuổi dáng người beo béo. Lúc sinh hồn của bà ta vừa mới bị đưa tới thì vẫn còn hơi mờ mịt, nhưng khi bà ta nhìn thấy Vương Kiến Cường thì lại khổ sở vừa khóc vừa nói: "Ông Vương ơi! Ông đừng trách lòng tôi tàn nhẫn, tôi cũng không còn cách nào! Ông bảo nhà mình chỉ có chút tiền ấy, tôi còn không có công việc gì chính thức, nếu lấy hết ra chữa bệnh cho ông thì con phải làm sao đây?"

Vương Kiến Cường nghe xong thì khóc lóc: "Vợ à, tôi không trách bà, tôi cũng biết bà khó xử... Nhưng mà bây giờ thi thể của tôi chưa được chôn cất, tôi cũng chỉ có thể bị nhốt mãi ở bệnh viện này."

CHƯƠNG

ĐỒ ĐỆ GẶP NẠN

Nghe vậy, nét mặt của Thẩm Nguyệt Phân cứng đờ, hơi giật mình nói: "Thi thể cái gì? Ông Vương, ông đừng làm tôi sợ! Không lẽ ông… không lẽ ông chết rồi về báo mộng cho tôi?!"

"Ba người một ma" chúng tôi cùng sửng sốt, nào ngờ Thẩm Nguyệt Phân vẫn còn chưa biết người đàn ông nhà mình đã chết, không biết rốt cuộc bà ta đã trốn đến tận đâu thế?

Sau đó hỏi ra mới biết, hóa ra để trốn tránh, bà ta dắt con trai về nhà chị gái ở Tân Cương, hơn nữa bà ta còn chuyển luôn học bạ của con trai đến đó. Vốn là bà ta nghĩ dù sao người đã đưa vào bệnh viện, người ta cũng đâu thể thấy chết mà không cứu? Lúc ấy Thẩm Nguyệt Phân cảm thấy chồng mình chỉ bị liệt mà thôi, không ngờ tình trạng của ông ta lại nghiêm trọng như vậy…

Chú Lê cảnh cáo Thẩm Nguyệt Phân bằng vẻ mặt nghiêm túc, nếu bà ta không nhanh chóng nhận xác của Vương Kiến Cường về chôn cho mồ yên mả đẹp, chỉ e sẽ ảnh hưởng đến thời vận sau này của con trai bọn họ… Tôi vừa nghe là biết chú Lê đang hù dọa bà ta. Thẩm Nguyệt Phân thương con nên tất nhiên là luôn miệng đồng ý, nhưng sau đó mặt bà ta lại nhăn như khổ qua, nói mình không có tiền trả tiền viện phí cho bệnh viện thì phải làm sao đây?

Chú Lê cũng thở dài liên tục, tiền đúng là một vấn đề lớn, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, chú ấy vẫn nói với Thẩm Nguyệt Phân: "Nếu bà muốn nhận xác về, tôi có thể thỏa thuận giúp với bệnh viện. Suy cho cùng họ cũng chẳng muốn giữ rịt xác của chồng bà làm gì, chỉ là vì mãi vẫn không liên hệ được với bà thôi. Về phần tiền viện phí bà thiếu cũng có thể thỏa thuận cách giải quyết, cho dù bệnh viện tố cáo bà ra tòa nhưng bà không có khả năng trả thì cũng phí công. Nếu thế thì chẳng bằng mọi người ngồi lại với nhau bàn bạc cho thỏa đáng, các người cũng phải thể hiện thái độ tích cực muốn trả tiền..."

Sau một phen khuyên bảo, chú Lê tiễn sinh hồn Thẩm Nguyệt Phân về, vì sinh hồn rời xác lâu cũng không tốt lắm, cho nên chú Lê vẫn tiễn bà ta về sớm. Về phần bà ta ngủ dậy có tin tưởng những gì mình chứng kiến trong mơ hay không, chú Lê cũng không chắc lắm.

Tiễn Thẩm Nguyệt Phân đi xong thì trời cũng gần sáng, tuy bây giờ chúng tôi không thể đánh tan âm hồn của Vương Kiến Cường, nhưng không thể thả cho ông ta chạy dễ dàng. Lỡ đâu con ác quỷ này lật lọng thì làm sao? Bởi vậy cuối cùng chú Lê vẫn tìm tới ông Trần, bảo ông ta đưa chúng tôi đến phòng giữ xác, tạm thời nhốt âm hồn của Vương Kiến Cường trong xác của ông ta trước cái đã...

Sau khi làm xong tất cả mọi thứ thì trời đã tờ mờ sáng, chúng tôi đưa chú Lê về nhà và ngủ bù ở nhà chú ấy luôn. Khi tôi và Đinh Nhất ngủ dậy, chú Lê đã mua bữa sáng bên ngoài về từ lâu.

Lúc ăn cơm tôi hỏi chú Lê: "Tại sao lần này về không thấy thằng nhóc Đàm Lỗi kia đâu ạ?"

Hỏi ra mới biết, hóa ra trước khi chúng tôi về, thằng nhóc Đàm Lỗi đã đi về quê. Trong khoảng thời gian này, Đàm Lỗi đi theo chú Lê cũng kiếm được ít tiền, cậu ta nghe nói căn nhà cũ của mình sẽ

phải tháo dỡ trước Tết, cho nên mua ít quà Tết, tính về quê thăm những hàng xóm láng giềng trước kia, đồng thời thăm lại ngôi nhà mà cậu ta và mẹ đã sinh sống nhiều năm.

Tôi thấy thằng nhóc Đàm Lỗi này đúng là một người tình cảm, nghĩ đến đây… tôi và Chiêu Tài cũng nên cùng đi thăm cha mẹ chúng tôi rồi. Tuy rằng hai ông bà cụ đã lìa đời rất nhiều năm, nhưng giọng nói và dáng điệu nụ cười của họ vẫn như hiện rõ trước mắt tôi.

Chú Lê thấy tôi nói mấy câu thì nét mặt hơi chùng xuống, chú trầm giọng nói với tôi: "Thật ra có thể có một người thân để nhớ về cũng khá tốt. Có rất nhiều người ngay cả người thân của mình là ai còn không biết kìa."

Tôi lập tức nhìn sang Đinh Nhất, phát hiện anh ta đang yên lặng thu dọn chén đũa, chẳng hề có chút hứng thú nào với lời nói của chúng tôi. Xem ra với anh ta, cái từ "người thân" này có lẽ hơi xa lạ…

Buổi sáng ngày hôm sau, chúng tôi lại đến bệnh viện lần nữa, lần này người chịu trách nhiệm đón tiếp chúng tôi là phó viện trưởng Lưu của bệnh viện. Chú Lê kể lại đơn giản tình hình của Vương Kiến Cường, muốn hỏi thử phía bệnh viện có ý kiến gì? Nếu người nhà Vương Kiến Cường tới bệnh viện nhận hài cốt về, phía bệnh viện có cho không?

Phó viện trưởng Lưu cho chúng tôi biết, bệnh viện bọn họ cũng không có ý định "giữ xác để đòi nợ". Chỉ là bởi vì mãi vẫn không tìm được người nhà của ông ta, cho nên mới buộc phải để xác trong phòng lạnh của bệnh viện.

Nếu người nhà Vương Kiến Cường có thể nhận xác của ông ta về tất nhiên là được. Về phần số tiền viện phí bọn họ thiếu, bệnh viện vẫn có thể bàn bạc lại, xem thử là chia ra trả góp hay là dùng

cách điều hòa gì khác.

Tôi thấy bệnh viện này vẫn rất nhân đạo, hơn nữa trong chuyện này, phía sai chắc chắn là người nhà Vương Kiến Cường… Bởi vì cho dù có thế nào, bọn họ cũng đâu thể bỏ mặc người bệnh mà đi luôn chứ?!

Bây giờ chú Lê đã nói ổn thỏa với phía bệnh viện, tiếp theo phải xem khi nào người nhà Vương Kiến Cường tới. Việc nhốt âm hồn của Vương Kiến Cường trong xác của ông ta cũng không phải kế lâu dài.

May mắn là vài ngày sau Thẩm Nguyệt Phân đã dắt con trai vội vàng quay về từ Tân Cương. Mặc dù với điều kiện kinh tế ngay lúc đó của họ thật sự không thể trả lại tất cả tiền nợ cho bệnh viện, nhưng Thẩm Nguyệt Phân vẫn dốc hết tiền để dành của mình ra, định trả trước một phần rồi tính sau.

Sau đó vài lãnh đạo của bệnh viện đã mở một cuộc họp để thảo luận về vấn đề này. Xem xét đến những khó khăn thực tế của gia đình Thẩm Nguyệt Phân, bệnh viện đã quyết định miễn giảm cho bọn họ một phần phí điều trị, phần còn lại bọn họ chỉ có thể tự trả dần.

Chuyện tới nước này cũng coi như kết thúc có hậu. Về phần cái thang máy kia, bệnh viện cũng lắng nghe ý kiến của chú Lê và để nó tiếp tục xuống được tầng hầm B1. Kể từ đó, đám âm hồn bị mắc kẹt ở tầng mười một lần lượt được âm sai bên dưới dẫn đi.

Thấy chỉ còn hơn mười ngày nữa là đến Tết nên tôi gọi điện thoại cho chú họ, gọi chú ấy về nhà ăn Tết! Đến lúc đón năm mới mà trôi dạt một mình bên ngoài cũng không nên. Có lẽ vì không ngờ tôi sẽ gọi cuộc điện thoại này, nên trong điện thoại chú họ cũng hơi kinh ngạc.

Cuối cùng, trước khi cúp máy, tôi nói với chú ấy: “Chú họ, chú

yên tâm. Cho dù là lúc nào, cháu vẫn luôn là cháu...”

Chú Lê vốn tưởng thằng nhóc Đàm Lỗi có thể trở về ăn Tết với chúng tôi, vì bên nhà cậu ta cũng đâu còn họ hàng gì nữa, nhưng ai ngờ gọi điện thoại cho cậu ta đều bị báo thuê bao không liên lạc được.

Ban đầu chú Lê còn tưởng rằng tín hiệu ở quê Đàm Lỗi không tốt lắm, nhưng mấy ngày liên tiếp điện thoại di động của cậu ta đều ở tình trạng này thì không phải bình thường nữa rồi! Sau đó chú Lê gieo một quẻ cho Đàm Lỗi, ra quẻ đại hung, chỉ sợ sắp tới Đàm Lỗi sẽ dính tai kiếp.

Chú Lê vừa mới nhận được đồ đệ quý như Đàm Lỗi, vẫn còn chưa nóng tay đâu, dù thế nào cũng không thể trơ mắt nhìn cậu ta gặp kiếp số mà mặc kệ được!

CHƯƠNG

VẾT MÁU TRÊN ĐẤT

Cuối cùng chú Lê quyết định dẫn tôi và Đinh Nhất lái xe về quê của Đàm Lỗi ở tỉnh bên cạnh, xem thử rốt cuộc thằng nhóc này đang làm cái gì, sao về quê còn chơi trò mất tích nữa?

Trước kia chúng tôi đã từng đến quê của Đàm Lỗi, nên lần này cũng coi như quen cửa quen nẻo. Nhưng khi xe chúng tôi chạy đến thôn của họ thì thấy ngạc nhiên vô cùng. Hóa ra thôn bọn họ đã dỡ bỏ được bảy tám phần rồi, hơn nữa trước kia chúng tôi còn tới vào buổi tối, nên cũng không nhớ đường cẩn thận.

May mà chúng tôi gặp được mấy người dân trước kia ở cửa thôn, bọn họ đến đây để nhặt ít gạch cũ về dựng chuồng heo. Nghe chúng tôi nói là đến nhà cũ của Đàm Lỗi thì nhiệt tình chỉ đường giúp chúng tôi, đồng thời còn nói cho chúng tôi biết, ba ngày trước bọn họ có gặp Đàm Lỗi. Lúc ấy mấy người bọn họ còn hàn huyên trong chốc lát. Đàm Lỗi nói với bọn họ là thừa dịp nhà còn chưa bị dỡ bỏ, muốn chụp ít ảnh giữ làm kỷ niệm.

Chú Lê lập tức truy hỏi: “Thế hai ngày nay mọi người còn nhìn thấy thằng bé không?”

Mấy thôn dân đều lắc đầu bảo không... Bọn họ chỉ gặp mặt cậu ta một lần vào sáng ba ngày trước, còn việc cậu ta đi khi nào, hai

ngày nay có trở về hay không thì họ không hề biết.

Lòng tôi cảm thấy bất an một cách mơ hồ. Hiện giờ nơi đây hoang vu vắng vẻ, nếu thật sự gặp chuyện gì thì không phải "kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay" sao? Nghĩ tới đây, tôi bèn nói với chú Lê: "Tới nhà cũ của gia đình Đàm Lỗi trước đã hẵng nói ạ!"

Sau đó, chúng tôi đi theo hướng người dân chỉ và tìm được căn nhà cũ của nhà Đàm Lỗi, khu vực nhà của bọn họ vẫn chưa bị phá bỏ và di dời, cho nên có nhiều căn vẫn còn tốt.

Chúng tôi vốn nghĩ rằng liệu có phải thằng nhóc Đàm Lỗi này muốn ở nhà cũ mấy ngày rồi mới trở về không? Kết quả chúng tôi gọi vọng vào cả buổi cũng không thấy Đàm Lỗi đi ra.

Tôi thấy mãi mà trong nhà không có ai đáp lại, bèn bước nhanh tới vài bước đẩy cổng ra. Dù sao nơi này đã là nhà trống từ lâu rồi nên cho dù không có Đàm Lỗi ở đây, chúng tôi cũng không được gọi là tự ý xông vào nhà dân.

Nhưng nào ngờ tôi vừa đẩy cửa ra lại nhìn thấy vài vết tích nhỏ giọt trên mặt đất... Nhìn màu sắc giống như máu đã khô. Tôi vội chạy vào trong nhà xem xét, nhưng chúng tôi tìm khắp phòng trong phòng ngoài mà vẫn không nhìn thấy nửa cái bóng của Đàm Lỗi.

Lúc này Đinh Nhất khom người xuống quẹt chỗ đất bị dính máu đưa lên mũi ngửi, mặt anh ta đổi sắc: "Là máu người…"

Tôi và chú Lê nghe thế cũng thấy căng thẳng, nơi này xuất hiện máu người chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì, hơn nữa mấy ngày nay thằng nhóc Đàm Lỗi lại bị mất liên lạc, chẳng lẽ cậu ta bị con thú hoang cỡ bự nào ở đây ngoạm đi rồi?!

Tiếp theo chúng tôi men theo vết máu nhỏ giọt đi vào trong nhà, phát hiện trên một bức tường cạnh cửa sổ cũng có vết máu tung

tóe. Xem ra người bị thương ắt hẳn bị tấn công ở đấy. Chỉ tiếc là với những vết máu đó, Đinh Nhất thật sự không thể ngửi ra được người bị thương rốt cuộc có phải là Đàm Lỗi hay không...

Đinh Nhất chỉ vào những vết máu trong phòng và nói: “Trông vết máu trên tường và dưới đất, người này chắc hẳn là bị tấn công ở cạnh cửa sổ, sau đó bị khiêng ra khỏi đây. Hơn nữa nhìn độ cao của vết máu trên tường và hình dáng máu nhỏ giọt dưới đất, chỉ sợ người này bị thương ở phần đầu.”

Tôi cũng cảm thấy Đinh Nhất nói có lý, chỉ mong người này không phải Đàm Lỗi, nếu không thằng nhóc này nhất định là bị thương không nhẹ... Hơn nữa nhìn màu sắc của những vết máu thì chắc là từ hai ngày trước. Nếu một người bị thương nặng ở phần đầu mà lại không được cứu chữa kịp thời, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Sắc mặt chú Lê giờ xanh mét, có lẽ trong lòng chú đã có thể khẳng định người bị thương chính là Đàm Lỗi! Bây giờ chỉ hy vọng thằng nhóc này mạng lớn, có thể gắng gượng đến khi chúng tôi tới cứu cậu ta mới được.

Vết máu dẫn ra ngoài sân là biến mất, nếu không phải đối phương đã xóa vết máu dưới đất, vậy thì là bọn họ đã dùng đến phương tiện giao thông. Hiện giờ chỉ không biết đối phương có mang người ra khỏi thôn hay không, vì dù sao mấy người nhặt gạch trước cửa thôn kia không phải lúc nào cũng canh chừng ở đó.

Nghĩ đến đây, chú Lê bèn ngồi xuống chiếc cối xay trong sân và gieo một quẻ cho Đàm Lỗi bằng ngày sinh tháng đẻ của cậu ta. Hóa ra quẻ này của Đàm Lỗi là “tai kiếp” cực kỳ nguy hiểm... nhưng may là cuối cùng vẫn gặp dữ hóa lành, có sợ hãi nhưng không nguy hiểm, cho nên lúc này chú Lê mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi nhìn thấy quẻ này, trong lòng chúng tôi cũng vững tin

hơn, vì vậy chúng tôi đặt hết sự chú ý vào việc làm sao tìm được người bị thương kia. Bởi vì chỉ có tìm được người bị thương kia thì mới biết rốt cuộc hắn có phải Đàm Lỗi hay không.

Theo dấu vết dưới đất, chúng tôi cùng cảm thấy không có khả năng những vết máu bên ngoài sân bị người ta xóa đi. Cho nên nhất định là có người khiêng người bị thương lên phương tiện giao thông nào đó rồi.

Nhưng trước khi vào thôn chúng tôi đã nhìn thấy đường sá trong thôn bị đất đá văng chồng chất, đừng nói là ô tô bốn bánh, cho dù là xe ba bánh cũng không vào được! Đây cũng là lý do vì sao mấy người thôn dân kia chỉ nhặt gạch ở cửa thôn.

Nếu không phải ô tô hay xe ba bánh đưa người bị thương đi, vậy thì người này bị cái gì lôi đi đây? Tất cả mọi thứ hiện giờ đều chỉ là chúng tôi đoán mò, trước khi chưa tìm được người bị thương, bất kỳ khả năng nào cũng đều có thể tồn tại.

Sau đó chúng tôi lại tìm kiếm gần căn nhà cũ của nhà Đàm Lỗi nhưng không tìm được thêm vết máu, rất khó đoán ra hắn sẽ bị đưa đi hướng nào. Nhưng theo thời gian và địa điểm, khả năng người bị thương là Đàm Lỗi cực lớn.

Nhưng ai lại tấn công cậu ta ở đây chứ? Hơn nữa xuống tay lại nặng như thế? Phải nói thằng nhóc Đàm Lỗi này cũng coi như nhạy bén, nếu đánh nhau chính diện, một hai người ắt hẳn rất khó đánh cậu ta bị thương nặng, bởi vậy chúng tôi đều nghi ngờ là đối phương đánh lén.

Nhưng mà thằng nhóc Đàm Lỗi này làm gì có kẻ thù ở quê! Mẹ cậu ta là một bà góa nuôi con trai khôn lớn, mặc dù cuộc sống tạm được nhưng làm gì rêu rao đến mức chủ động gây thù với người khác?

Lúc này tôi nhìn vết máu dưới đất và hỏi chú Lê: “Có cần báo

cảnh sát trước không ạ? Nếu tính chi tiết, thằng nhóc này cũng mất tích ít nhất trên ba ngày rồi.”

Sắc mặt chú Lê nặng nề: “Chỉ bằng vài vết máu dưới đất thế này ắt hẳn không đủ để xác định đâu. Hơn nữa lượng máu chảy ra ngoài ở đây cũng không được coi là nhiều… Thế này đi, tối hôm nay chúng ta ở lại quan sát một đêm xem sao trước đã.”

Sau đó chú Lê dặn Đinh Nhất, bảo anh ta đi ra trước cửa thôn giấu kĩ xe ô tô của chúng tôi đi để ngăn ngừa kẻ hành hung quay lại phát hiện trong thôn có người bên ngoài tới.

Đinh Nhất đi rồi tôi mới quay đầu hỏi chú Lê: “Có khi nào là mấy người ở cửa thôn kia không ạ?”

CHƯƠNG

NỬA ĐÊM CÓ TRỘM VÀO

Chú Lê lắc đầu: “Chắc là không... Họ không có động cơ phải không? Nhìn qua những người đó chỉ là người dân bình thường ở gần đây, hơn nữa phần lớn những kẻ hành hung người khác đều mặt mày nặng trịch cả.”

“Mặt mày nặng trịch? Nghĩa là sao ạ?” Tôi khó hiểu.

Chú Lê bèn giải thích cho tôi: “Mặt mày nặng trịch là nói những người dám giết người hoặc là kẻ đã từng giết người đều đầy lệ khí. Nhưng chú thấy những người thôn dân vừa rồi đều là những anh nông dân bình thường, cảm giác như thế rất khó giả vờ được.”

Nghe chú Lê nói như vậy, tôi mới cẩn thận nhớ lại mặt mũi của mấy người kia, cảm thấy đúng là có chuyện như vậy. Nhìn tướng mạo của họ đúng là không giống kẻ dám giết người...

Không bao lâu sau Đinh Nhất đã trở lại, tay anh ta còn xách túi đồ ăn vặt. Xem ra anh ta đã vơ vét hết những thứ có thể ăn trên xe chúng tôi đem theo.

Thật ra tuy căn nhà cũ của nhà Đàm Lỗi nhiều năm không có người ở, nhưng đồ đạc trong nhà vẫn đầy đủ mọi thứ. Hơn nữa xem độ sạch sẽ trong nhà, trước đó ắt hẳn Đàm Lỗi có lau dọn sơ qua rồi. Nhìn nửa cây nến trên bàn chứng tỏ nhất định có người

qua đêm ở đây, chỉ không biết là Đàm Lỗi hay là người nào khác…

Sau khi trời tối, ba chúng tôi ăn uống đơn giản rồi để nguyên quần áo nằm xuống tấm nệm bụi bặm ở phòng trong. Bây giờ chỉ hy vọng chúng tôi ôm cây đợi thỏ như vậy có thể chờ được những gì chúng tôi muốn.

Bởi vì lo lắng cho sự an toàn của Đàm Lỗi nên ba chúng tôi không tài nào ngủ được, vì vậy chúng tôi thảo luận những khả năng của chuyện này trong bóng tối. Chúng tôi có biết chuyện của cha Đàm Lỗi. Nếu phải nói Đàm Lỗi có kẻ thù nào thì cũng chỉ có đôi nam nữ chó má năm xưa đặt bẫy cha của cậu ta.

Tuy trước đây Đàm Lỗi không hề nói về sau hai kẻ kia như thế nào, nhưng có thể đoán được bọn chúng cũng không dám dễ dàng về thôn. Người ngoài không hề biết cha của Đàm Lỗi là Đàm Phong chết ở trong nhà, đến bây giờ người trong thôn đều cho rằng năm xưa Đàm Phong bỏ trốn với tình nhân tên Hứa Linh Linh kia...

Dù Hứa Linh Linh không bỏ trốn với Đàm Phong thật, nhưng động cơ của bà ta không trong sáng, tất nhiên là không dám về thôn nói rõ mọi chuyện. Mấy năm nay cũng không biết bà ta và Vương Kiếm kia đã trốn đến nơi nào sống rồi.

Có thể nào là mấy năm nay hai người bọn chúng không cam lòng gánh chịu cái tiếng xấu có tiếng mà không có miếng này, nên mới trở về nhăm nhe đồ gia truyền của Đàm Lỗi không?

Nghĩ đến đây, tôi bèn nói ra suy đoán của mình với chú Lê. Chú Lê cũng gật gù: “Chưa biết chừng là thế thật... Năm xưa đôi nam nữ đó ra tay độc ác, nếu lúc này chúng trở về nhằm vào Đàm Lỗi, thế thì thật sự là không tốt chút nào.”

“Đúng rồi, đồ gia truyền của Đàm Lỗi để ở đâu vậy ạ?” Tôi hỏi chú Lê.

Chú Lê nhớ lại và đáp: “Trước đó nó bảo muốn để ở chỗ chú,

nhưng chú thấy món đồ ấy quý giá quá, cho nên bảo nó đến ngân hàng gửi vào két sắt rồi."

Tôi gật đầu: "Vậy thì tốt quá! Như vậy bất kể là ai bắt Đàm Lỗi cũng không lấy được đồ gia truyền kia một cách dễ dàng. Cháu tin chỉ cần đối phương không phải kẻ thiếu đầu óc thì không dám đưa Đàm Lỗi đi lấy đồ đâu. Chỉ cần tạm thời bọn chúng chưa lấy được đồ, Đàm Lỗi vẫn còn cơ hội giữ được mạng."

Chú Lê lại lo lắng nói: "Lỡ đâu chúng bắt Tiểu Lỗi viết giấy ủy quyền gì đó thì sao? Có phải cũng có thể lấy đồ ra không?"

"Không đâu, cho dù bọn chúng cầm giấy ủy quyền do Đàm Lỗi viết thì cũng phải dùng thân phận thật mới được... Chú có thấy tên cướp nào dám dùng thân phận thật của mình đến ngân hàng lấy tiền của người bị hại chưa?" Tôi nói chắc nịch.

Khi tôi và chú Lê đang thảo luận chưa ra một kết quả nào, lại nghe thấy Đinh Nhất đột nhiên ra hiệu cho chúng tôi im lặng. Hai chúng tôi lập tức ngậm miệng không nói nữa, xem ra Đinh Nhất đã nghe thấy có tiếng động gì đó ở bên ngoài.

Quả nhiên, không lâu sau đã nghe cổng ngoài sân bị người ta từ từ đẩy ra vang lên tiếng "kẽo kẹt". Chúng tôi nương theo ánh trăng nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy hai bóng người một cao một thấp đang chầm chậm mò mẫm vào trong nhà.

Trông dáng người, những kẻ đi vào ắt hẳn là một nam và một nữ. Chẳng lẽ đúng thật là đôi nam nữ chó má kia à? Nhưng khi bọn chúng đến gần hơn thì tôi lại thấy không giống lắm, bởi vì đôi nam nữ này hơi trẻ quá, rõ ràng là không khớp tuổi tác.

Có lẽ bọn chúng cũng không ngờ trong nhà còn có người khác, chỉ thấy hai người này vào nhà rồi bắt đầu tìm kiếm luôn... Đầu tiên bọn chúng tìm từ nhà bếp, sắp đến phòng trong chỗ ba chúng tôi đang ở.

Trong tình huống không thể tránh, chúng tôi chỉ có thể giành thời cơ ra tay trước. Để đề phòng một trong hai người bọn chúng chạy trốn, tôi ra hiệu cho Đinh Nhất từ từ mò đến bên cạnh cửa, chờ sau khi bọn chúng vào phòng thì anh ta sẽ lập tức đóng cửa lại!

Tôi lo lát nữa đánh nhau sẽ làm chú Lê bị thương nên bảo chú cứ ở trên giường đất đừng nhúc nhích, chờ chúng tôi giải quyết xong hai kẻ kia rồi nói sau... Chắc bọn chúng cũng không hề ngờ trong phòng lại có người, cho nên vừa vào phòng là muốn lên hẳn giường đất lật mấy cái nệm giường lên.

Đinh Nhất nhắm chuẩn thời cơ, đóng cửa phòng "rầm" một tiếng, lập tức dọa cho đôi nam nữ kia hết hồn, nữ còn hét lên hoảng sợ. Người nam phản xạ rất nhanh, lập tức nhận ra trong phòng còn có người khác, hắn xoay người định bỏ chạy.

Nhưng Đinh Nhất đã chờ sẵn ở cửa nào cho hắn cơ hội này, anh ta nhấc chân đá luôn vào bụng tên kia... Có thể là nghĩ đến vết máu trên bức tường bên ngoài nên Đinh Nhất ra tay hơi nặng, thế cho nên chỉ mới một đá mà tên kia đã chết máy ngay, quỳ rạp dưới đất không dậy nổi.

Cô gái bên cạnh càng không có chút khả năng chiến đấu nào, dường như trừ biết thét ầm lên thì cô ta chẳng biết cái gì cả. Tôi nghe mà thấy phiền, vì vậy nói bằng giọng lạnh tanh: "Cô còn không câm miệng, có tin tôi xé miệng cô ra ngay bây giờ không?!"

Tôi vừa dứt lời, trong phòng lập tức khôi phục yên tĩnh. Cô gái kia sợ hãi bịt chặt miệng mình, vô cùng hoảng sợ nhìn về phía mấy người chúng tôi trong bóng đêm...

Đinh Nhất cũng không khách sáo, hai ba nhát đã trói gô tên đàn ông lại, sau đó ném ra đất. Chú Lê cũng xuống giường, châm nửa cây nến trên bàn lên.

Trong phòng chớp mắt đã có ánh sáng, lúc này tôi mới thấy rõ mặt mũi hai kẻ kia… Gã đàn ông dáng người trung bình, khoảng ba mươi tuổi. Cô gái cũng chỉ cỡ hai mươi mấy tuổi, cô ta đang nhìn chằm chằm vào chúng tôi với vẻ mặt hoảng sợ.

Trông bề ngoài, chắc chắn bọn chúng không phải là Hứa Linh Linh và Vương Kiếm đã đặt bẫy Đàm Phong năm xưa, có thể chúng tới đây để chôm đồ, lẽ dĩ nhiên cũng là người biết nội tình năm xưa! Nếu không một căn nhà bỏ không nhiều năm như vậy đáng cho bọn chúng khuya khoắt mò tới ăn trộm hay sao?

Nghĩ tới đây, tôi bèn lạnh giọng hỏi bọn chúng: “Đêm hôm tới đây ăn trộm hả? Lá gan chúng mày cũng to đấy! Nói! Tên họ là gì?”

CHƯƠNG

VIDEO TRONG ĐIỆN THOẠI DI ĐỘNG

Cô gái đã bị dọa đến chẳng thốt nổi một câu, cuối cùng gã đàn ông bị Đinh Nhất gạt ngã kia mạnh miệng nói: “Căn nhà này đã bỏ không rất nhiều năm, chúng tôi có thể trộm cái gì?”

Tôi cười khẩy: “Được, mạnh miệng đúng không? Nếu chúng mày không phải tới ăn trộm thì bọn tao có thể phải báo cảnh sát...”

“Đừng… Đừng báo cảnh sát… Chúng tôi chỉ, chỉ tới thám hiểm!” Cô gái vẫn không cất tiếng, nghe thấy tôi bảo muốn báo cảnh sát thì mới lắp bắp nói.

Gã đàn ông cũng vội vàng hùa theo: “Đúng đúng đúng! Chúng tôi biết nơi này phải phá bỏ và di dời, vì vậy muốn quay một đoạn video đăng lên mạng… Thật sự không phải muốn ăn trộm!”

Tôi thầm nghĩ bụng, tao mà tin ba cái chuyện quỷ quái của mày chắc? Vì thế tôi lạnh lùng nói: “Lấy chứng minh thư của các người ra đây!”

Hai người đều sửng sốt, không ngờ tôi lại còn đòi chứng minh thư của mình. Trong lúc nhất thời cả hai đều lắp bắp, lúc thì nói không mang theo người, lúc lại nói mất rồi...

Tôi không rảnh lãng phí thời gian ở đây với chúng nên vươn tay lục lọi trên người gã đàn ông, lấy ra một cái ví tiền kiểu nam. Mở

ra xem thì thấy bên trong có một chứng minh thư tên Trần Thế Phong.

Tôi mở đèn pin trên điện thoại, so sánh ảnh trên chứng minh thư, phát hiện là cùng một. Vì vậy lúc này mới quay lại nhìn sang cô gái kia: "Cô có tự lấy ra không? Hay là muốn tôi lục hả?!"

Cô gái xanh cả mặt, cuối cùng do dự lấy một chiếc ví tiền kiểu nữ trong túi áo khoác ra đưa cho tôi... Tôi cầm lấy xem, bên trong có một chứng minh thư tên Vương Hinh, nhìn ảnh chụp ắt hẳn là cô gái trước mặt, có điều hình trên chứng minh thư không trang điểm đậm như bên ngoài.

Tôi tiện tay rút chứng minh thư của bọn chúng ra, sau đó ném hết hai chiếc ví tiền cho cô gái tên Vương Hinh kia và nói: "Vương Hinh… Trần Thế Phong, nói đi! Các người tới tìm cái gì?"

Vương Hinh tiếp tục diễn kịch với tôi: "Anh ơi, chúng tôi đúng là tới quay video thám hiểm. Anh nói trong cái nhà rách như vậy có thể có cái gì đây? Nếu thật sự có thứ gì đáng giá, không phải chủ nhà đã sớm cầm đi rồi sao?"

Tôi hừ lạnh và nói: "Vậy phải hỏi chính các người... Cô nói hai người tới quay video hả? Thế thì lấy video ra cho tôi xem!"

Sắc mặt Vương Hình thay đổi rõ rệt, tay phải của cô ta che lấy túi áo khoác theo bản năng. Tôi thấy thế thì kéo tay cô ta qua, sau đó lấy một chiếc điện thoại di động trong túi áo khoác bên phải của cô ta ra.

Trần Thế Phong nằm dưới đất thấy thế cũng hoảng hốt, nói: "Chúng tôi vẫn còn chưa quay được mà. Nếu không cậu xem điện thoại di động của tôi đi, trong điện thoại của tôi có một ít video chúng tôi quay được trước đó…"

Tôi thấy dáng vẻ hoảng hồn này của hắn ta thì biết chắc trong điện thoại di động của Vương Hinh có gì đó mờ ám. Vì thế tôi lập

tức mở điện thoại của cô ta ra, nhưng mở ra mới phát hiện điện thoại yêu cầu mở khóa bằng vân tay.

Tôi không cần suy nghĩ đã nắm ngón trỏ tay phải của Vương Hinh lên ấn vào di động... Nghe có tiếng "tinh", trong nháy mắt màn hình điện thoại di động mở khóa. Khi tôi bấm mở album của điện thoại thì phát hiện quả nhiên bên trong có một đoạn video chưa đến ba phút.

Bấm mở video, đầu tiên hình ảnh hơi rung lắc, tiếp theo tôi nhìn thấy một gương mặt quen thuộc đầy máu… Chỉ nhìn thoáng qua rồi tôi tắt video đi, sau đó giơ tay tát cho Vương Hinh một cái bạt tai vang dội, hung tợn nói với cô ta: "Tôi chỉ hỏi một lần, người ở chỗ nào?"

Đừng nói là Vương Hinh, ngay cả chú Lê và Đinh Nhất đều không dự đoán được tôi lại ra tay đánh phụ nữ. Nếu là trước kia, tuyệt đối tôi sẽ không làm được, nhưng giờ đây tôi lại thuận tay như thế, chẳng hề có một tia áy náy nào.

Vương Hinh ăn một bạt tai rồi lập tức che mặt bên trái bị tát đỏ lựng, cô ta nhìn mãi về phía Trần Thế Phong ở dưới đất, muốn cầu cứu hắn ta… Nhưng Trần Thế Phong cũng đang là ốc còn chẳng mang nổi mình ốc, nào có thể cứu cô ta được.

"Nói!!" Tôi lạnh giọng lặp lại.

Lần này Vương Hinh hoàn toàn tan vỡ, cô ta vừa khóc vừa nói: "Ở… ở căn nhà cũ của thôn trưởng phía Tây thôn!!"

Trần Thế Phong dưới đất thấy Vương Hinh đã nói ra thì lập tức la to: "Không liên quan đến tôi! Tất cả đều là ý của cô ta, người cũng không phải do tôi đánh bị thương, là… là cô ta, tất cả đều là cô ta làm!!"

Tôi không ngờ ở thời khắc mấu chốt, Trần Thế Phong lại là kẻ nhát cáy, bán đứng Vương Hinh nhanh như vậy. Vương Hinh cũng

không yếu thế: “Tôi mới là người bị anh lừa tới được không? Thằng nhóc kia to con như vậy, một cô gái như tôi sao có thể đánh cậu ta bị thương hả?!”

Lúc này chú Lê cũng nghe rõ là chuyện gì xảy ra, xem ra quả nhiên là Đàm Lỗi bị này hai kẻ này đánh bị thương, không biết tình hình hiện giờ của cậu ta thế nào?

Nghĩ đến đây, tôi đẩy Vương Hinh và nói: “Đi trước dẫn đường…”

Vương Hinh sợ tôi lại động tay với cô ta nên chỉ đành do dự đi ở đằng trước. Lúc này tôi xoay người chỉ vào Trần Thế Phong dưới đất và nói với Đinh Nhất: “Trói thằng nhát cáy này vào cối xay ở bên ngoài trước, chờ chúng ta cứu được Đàm Lỗi rồi hẵng bàn đến việc xử lý hắn thế nào!”

Đinh Nhất gật đầu, sau đó tóm cổ Trần Thế Phong lên, đi ra ngoài. Còn tôi và chú Lê thì đi theo Vương Hinh dẫn đường, đến một căn nhà chưa phá bỏ cách đó mấy trăm mét, tìm thấy Đàm Lỗi chỉ còn thở thoi thóp.

Đầu tiên tôi thử vỗ nhẹ mặt cậu ta, muốn xem thử có thể đánh thức cậu ta được không, đáng tiếc gọi mấy lần mà cậu ta cũng không có phản ứng gì. Chú Lê vạch mí mắt cậu ta ra xem rồi nói: “Không thể chậm trễ nữa, trước hết đưa Tiểu Lỗi đến bệnh viện gần đây đã!”

Tôi gật đầu, sau đó cõng Đàm Lỗi đang hôn mê bất tỉnh lên lưng đi về hướng cửa thôn. Lúc này Đinh Nhất cũng đuổi kịp chúng tôi, anh ta vừa thấy tình trạng của Đàm Lỗi, sắc mặt cũng sầm lại.

Đinh Nhất nhìn sang Vương Hinh ở bên cạnh: “Cô ta thì sao?”

Tôi suy nghĩ rồi bảo: “Trước cứ dẫn theo… Lát nữa trên đường đi thì báo cảnh sát, sau đó giao cho cảnh sát địa phương.”

“Còn tên ở cối xay?” Đinh Nhất hỏi.

“Cứ mặc tên đó đã, cứu người quan trọng, chờ sau khi cảnh sát tiếp nhận thì bảo bọn họ tự tới đó tìm người đi!” Chú Lê nôn nóng thúc giục.

Sau đó chúng tôi tới cửa thôn, lấy chiếc xe bị Đinh Nhất giấu đi và vội vã lái về phía bệnh viện huyện gần đây nhất...

Còn may là chúng tôi đưa Đàm Lỗi đến bệnh viện kịp lúc, bác sĩ cấp cứu cho Đàm Lỗi nói, nếu đưa đến muộn một ngày, thằng nhóc kia sẽ ngoẻo thật! Bây giờ ngẫm lại thấy thằng nhóc này cũng coi như mạng lớn. Xem ra người có thể kiếm cơm bằng nghề của chúng tôi đều không phải kẻ có số phận bình thường gì!

Sau đó cảnh sát tới dẫn Vương Hinh đi, đồng thời chúng tôi cũng giao đoạn video bọn chúng đã quay cho cảnh sát. Có lẽ bọn chúng muốn uy hiếp người thân của Đàm Lỗi bằng đoạn video này, buộc họ giao ra món đồ gia truyền kia. Nhưng chúng nào biết, bây giờ trừ chúng tôi ra, Đàm Lỗi căn bản không còn họ hàng thật sự nào khác.

CHƯƠNG

CON GÁI CỦA NGƯỜI XƯA

Nhưng có một điều làm chúng tôi không ngờ tới, đó chính là khi cảnh sát tới căn nhà cũ của nhà Đàm Lỗi lại không tìm thấy Trần Thế Phong… Cạnh cái cối xay trong sân, ngoài một đoạn dây thừng đứt ra thì chẳng có gì.

Chẳng lẽ thằng nhãi kia còn có kẻ đồng lõa khác? Sau đó cảnh sát thẩm vấn Vương Hinh và được biết, đúng là bọn chúng còn có một kẻ đồng lõa, đó là em trai của Trần Thế Phong, Trần Thế Hiên. Khi xảy ra chuyện, Trần Thế Phong đuổi cậu em Trần Thế Hiên đi ra ngoài mua cơm tối, cũng không biết trên đường cậu ta gặp chuyện gì mà bị về muộn, chậm chạp mãi chưa về. Nói vậy thì nhất định là thằng nhãi đó thừa dịp khoảng thời gian chúng tôi đưa Đàm Lỗi đến bệnh viện mà quay về cứu Trần Thế Phong.

Còn lý do lũ người Vương Hinh bắt cóc Đàm Lỗi, hoàn toàn là bởi vì thật ra Vương Hinh là con gái của Vương Kiếm và Hứa Linh Linh năm xưa!

Hóa ra lúc trước, sau khi hai người bọn chúng chạy đi, bởi vì sợ cha Đàm Lỗi là Đàm Phong báo cảnh sát nên mãi cũng không dám trở về. Sau đó bọn chúng sống yên ổn ở nơi khác rồi có Vương Hinh.

Nhưng Vương Kiếm và Hứa Linh Linh không phải kẻ biết yên phận, chẳng ai đi tìm việc làm đứng đắn, cả ngày chỉ nghĩ đến hãm hại lừa gạt, thích không làm mà hưởng… Sau đó, nhờ cơ duyên mà hai người bọn chúng cùng một ông chủ họ Giả bắt đầu làm lừa đảo viễn thông.

Ai ngờ vào năm Vương Hinh học tiểu học, tập đoàn lừa đảo viễn thông do ông chủ Giả cầm đầu bị cảnh sát đập tan. Vương Kiếm và Hứa Linh Linh cùng bị sa lưới, bọn chúng một kẻ bị phán bảy năm, một kẻ bị phán năm năm.

Bọn chúng cùng bị bỏ tù, Vương Hinh không có ai chăm lo. Sau đó cô ta cứ sống tạm bợ trong nhà của mấy người họ hàng, cho đến ba năm sau Hứa Linh Linh ra tù. Hóa ra bởi vì Hứa Linh Linh có biểu hiện tốt trong tù, lại có một lần lập công lớn, cho nên được giảm bớt mười một tháng thời hạn thi hành án. Như vậy cộng thêm ngày nghỉ, Hứa Linh Linh mới ở trong tù hơn ba năm đã được thả ra.

Sau khi ra tù, bà ta đón Vương Hinh từ nhà họ hàng về, phát hiện hơn ba năm qua con gái sống không hề tốt. Bà ta biết tiếp tục như vậy thì không ổn, mình lại không có nghề ngỗng gì, cuộc sống sau này không biết phải sống như thế nào... Vì thế Hứa Linh Linh cắn răng, ly hôn với Vương Kiếm vẫn còn đang ngồi tù.

Lúc ấy Hứa Linh Linh nói rất rõ với Vương Kiếm. Bà ta nói mình làm như vậy hoàn toàn là vì nuôi sống con gái, nếu không chờ đến khi ông ta ra tù, hai mẹ con bọn họ đã sớm chết đói! Bây giờ chỉ có thừa dịp mình còn chưa già, ly hôn với Vương Kiếm và tái hôn thì con gái Vương Hinh mới có thể có một đường sống.

Nghe xong, Vương Kiếm cũng chẳng nói gì mà ký tên lên giấy thỏa thuận ly hôn. Nhưng không biết có phải bởi vì chuyện này hay không mà ông ta như có ý mặc kệ tất cả. Ly hôn xong, biểu

hiện của Vương Kiếm ở trong tù càng ngày càng kém, không những không tranh thủ để giảm nhẹ hình phạt, trái lại còn bị thêm tội đánh nhau gây thương tích.

Từ nhỏ Vương Hinh đã biết cha mẹ mình không giống như người khác. Từ lời của họ hàng, bạn học, thầy cô, cô ta biết cả cha mẹ của mình đều là phạm nhân, là người xấu cần cải tạo. Tuy rằng cô ta cực kỳ không muốn thừa nhận điều này…

Sau khi Hứa Linh Linh ra tù thì dẫn theo Vương Hinh tái hôn với một đầu bếp họ Triệu. Mặc dù bắt đầu từ lúc ấy, cuối cùng cô ta không cần chịu sự xem thường của mấy người họ hàng nữa, nhưng cuộc sống của hai mẹ con trừ việc có thể "ăn no mặc ấm" ra cũng không trở nên tốt đẹp hơn.

Đặc biệt là người cha dượng của Vương Hinh, hở ra là mắng cô ta là đồ con ghẻ, là kẻ ăn không ngồi rồi trong nhà. Nếu Vương Hinh hơi cãi lại vài câu, tay đầu bếp họ Triệu kia sẽ đánh Hứa Linh Linh.

Tuy rằng Vương Hinh không thích người mẹ từng ngồi tù này, nhưng cũng không đành lòng nhìn thấy bà ta bị đánh vì mình… Cuối cùng cũng chỉ có thể nén giận, mặc ông ta mắng. Nhưng điều làm Vương Hinh không ngờ là khi cô ta lên cấp ba, người cha ruột Vương Kiếm sắp sửa hết thời hạn chịu án, được phóng thích, lại đột ngột chết vì bệnh cấp tính ở trong tù.

Vương Hinh biết dù mình có không thích người này, nhưng ông ta cũng là cha ruột của mình. Hiện giờ ông ta đã chết, mình cũng chỉ còn lại một người mẹ ruột sống nương tựa lẫn nhau.

Nhưng ngày nào cô ta cũng thấy cha dượng động tay động chân đánh mẹ. Vì vậy cô ta âm thầm hy vọng nếu đột nhiên người cha dượng này chết đi thì tốt biết bao. Kết quả cô ta chẳng ngờ là mong muốn này thành hiện thực rất nhanh.

Vào một buổi tối cuối tuần, Vương Hinh tan học về nhà phát hiện cửa chính trong nhà mở toang… Ban đầu Vương Hinh còn tưởng rằng nhà mình có trộm. Kết quả đi vào thì lại phát hiện nền phòng khách đầy máu. Cha dượng tai to mặt lớn kia của cô ta đang trợn ngược mắt chết thảm trên ghế sofa trong phòng khách! Mà mẹ của cô ta Hứa Linh Linh thì ngồi ngơ ngác ở một bên.

Lúc ấy Vương Hinh hoàn toàn bị dọa đến choáng váng, chân lập tức mềm nhũn ngồi bệt ra đất… Nhưng tiếng kêu sợ hãi của cô ta cũng gọi hàng xóm tới, vụ việc lập tức đã bị hàng xóm lầu trên lầu dưới phát hiện và còn báo cảnh sát.

Sau khi cảnh sát tới thì bắt Hứa Linh Linh đi.

Về sau Hứa Linh Linh bị phán chung thân vì tội cố ý giết người… Đó còn là đã xem xét đến việc bà ta bị chồng bạo hành thời gian dài nên mới xảy ra vụ án dữ dội lần này. Bởi vậy tòa án mới cân nhắc mức hình phạt chung thân.

Ngay lúc đó Vương Hinh còn đang học cấp ba, biết mình đã không thể nào vào đại học được nữa, thế là cô ta bỏ học sớm. Nhưng hồi đó cô ta còn chưa tròn 18 tuổi nên không thể tìm được công việc nào nhẹ nhàng, trừ một vài nhà hàng chịu nhận cô ta vào rửa chén bát.

Nhưng từ nhỏ tính cách của Vương Hinh đã giống Hứa Linh Linh, không muốn chịu khổ cực. Vì thế cô ta còn nhỏ tuổi mà đã đi theo một thằng lưu manh tên Trần Thế Phong. Ban đầu đi theo Trần Thế Phong cũng coi như vênh vang, nhưng thời gian dài Vương Hinh mới biết được, Trần Thế Phong chỉ có bề ngoài vẻ vang, chứ trên thực tế lại không có tiền bạc gì. Cha mẹ cũng chỉ là nông dân bình thường, trong nhà còn có một đứa em trai đang đi học.

Tục ngữ nói nồi nào úp vung nấy, mặc dù từ nhỏ Vương Hinh

đã thù hận việc mình có cha mẹ ruột ngồi tù, nhưng cuối cùng cô ta cũng đi lên con đường xưa của cha mẹ, đi theo Trần Thế Phong làm không ít chuyện trái pháp luật.

Trần Thế Phong vốn đã không có thu nhập đứng đắn gì, mà sau này không ngờ lại nhiễm tật xấu đánh bạc, cuộc sống của hai người càng ngày càng như trứng chọi đá. Khoảng thời gian trước Trần Thế Phong đánh bạc thiếu bọn vay nặng lãi hai trăm nghìn, bọn đòi nợ gần như ngày nào cũng tới cửa gây rối.

Cuối cùng Vương Hinh đột nhiên nhớ tới một chuyện, cô ta cảm thấy có lẽ đây là một cơ hội tốt cho bọn họ trở mình…

Hóa ra vào nhiều năm trước, mẹ của Vương Hinh đã từng nhắc tới chuyện đặt bẫy cha Đàm Lỗi năm xưa, hơn nữa còn nói cho cô ta biết nhà họ Đàm có một món đồ cổ gia truyền, nghe nói là vật báu vô giá.

Khi còn nhỏ Vương Hinh ở nhờ nhà cậu và chú đã từng gặp Đàm Lỗi, cũng biết nhà cậu ta ở đâu... Vì thế cô ta bèn nói chuyện này cho Trần Thế Phong, hơn nữa đề nghị trở về trộm thứ kia bán lấy tiền.

CHƯƠNG

ANH EM HỌ TRẦN

Vì chuyện thiếu nợ, Trần Thế Phong đã như kiến bò trên chảo nóng, nên vừa nghe thế là đồng ý ngay tắp lự...

Nhưng nào biết khi hai người bọn chúng trở lại quê của Vương Hinh thì thấy thôn đã bị phá bỏ và di dời, người trong thôn người đều dọn đi cả rồi. Rơi vào đường cùng, Vương Hinh đành đi lại hỏi thăm nhà mấy cậu mấy chú, muốn biết Đàm Lỗi và mẹ cậu ấy dọn tới chỗ nào.

Kết quả sau khi nghe ngóng mới biết được, hóa ra mẹ Đàm Lỗi đã sớm qua đời, còn Đàm Lỗi cũng đi tỉnh ngoài làm công... Hai người bọn chúng nghe vậy rất thất vọng, rốt cuộc trong biển người mênh mông, muốn tìm một người mình không quen thuộc lắm đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng khi bọn chúng chuẩn bị bỏ cuộc, thì lại đột nhiên nghe nói Đàm Lỗi đã trở về, còn đi thăm mấy người hàng xóm cũ. Tiếp đó Vương Hinh biết được qua lời kể của những hàng xóm cũ kia là mấy ngày nữa Đàm Lỗi sẽ về nhà cũ ở hai ngày. Vì thế cô ta và Trần Thế Phong mới vào thôn trước để ôm cây đợi thỏ.

Ai ngờ hai người bọn chúng ở trong cái thôn không người này đợi mấy ngày cũng không thấy Đàm Lỗi tới. Đồ ăn bọn chúng

mang đến cũng sắp cạn kiệt, nếu Đàm Lỗi còn không xuất hiện thì chúng sẽ cạn lương thực.

Nhưng lúc này bọn chúng lại không thể rời khỏi đây, sợ lỡ đâu Đàm Lỗi trở về ngay lúc bọn chúng ra khỏi thôn mua đồ ăn thì làm sao? Vì thế Trần Thế Phong bảo để một mình Vương Hinh đi ra ngoài mua đồ ăn, nhưng cô ta lại không dám…

Cuối cùng suy nghĩ mãi, Trần Thế Phong mới gọi điện thoại cho cậu em trai đang nghỉ đông, bảo cậu ta đi xe ô tô đường dài tới tìm mình, tiện bề làm hậu cần giúp bọn họ, làm chân chạy vặt mua bán đồ nọ đồ kia.

Em trai của Trần Thế Phong đến đây chưa tới hai ngày, cuối cùng Đàm Lỗi cũng xuất hiện. Bởi vì Vương Hinh đã quen Đàm Lỗi từ nhỏ, cho nên chúng để Vương Hinh chủ động đi tiếp xúc với cậu ta trước, giả vờ mình và bạn trai Trần Thế Phong cũng trở về thăm nhà cũ, sau đó lại nghĩ cách moi ra chuyện đồ gia truyền trong nhà Đàm Lỗi.

Nhưng bọn họ không ngờ Đàm Lỗi không hề cắn câu của Vương Hinh. Mặc dù ba người nói chuyện khí thế ngất trời, nhưng không dây đến chuyện món đồ gia truyền kia. Thật ra việc này cũng không thể trách Đàm Lỗi, ông già nhà cậu ta mất đi tính mạng bởi vì thứ kia, sao cậu ta có thể đề cập đến thứ kia với một người bạn chỉ chơi chung hồi nhỏ chứ?

Trần Thế Phong thấy không thể tiếp tục như vậy được, bèn thừa dịp Đàm Lỗi chưa chuẩn bị, lấy cái khóa to treo ngoài cửa nhà họ Đàm đánh cậu ta, sau đó dùng một cái xe cút kít bọn chúng tìm thấy ở một nhà trong thôn, rồi kéo Đàm Lỗi đến nhà cũ của thôn trưởng.

Bởi vì nhà cũ của thôn trưởng là nơi tạm miễn cưỡng có thể ở trong số những ngôi nhà chưa bị dỡ bỏ của thôn, cho nên Vương

Hinh và Trần Thế Phong vẫn trốn ở đó. Giờ bọn chúng cũng lôi Đàm Lỗi tới đây là muốn ép buộc cậu ta nói ra món đồ gia truyền của nhà cậu ta ở chỗ nào.

Kết quả Trần Thế Phong xuống tay hơi nặng, sau khi Đàm Lỗi bị lôi tới nhà cũ của thôn trưởng thì vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, thế cho nên bọn chúng vốn chẳng hỏi được cái gì. Lúc này Trần Thế Phong sợ Đàm Lỗi đã chết, nên lấy điện thoại quay sẵn một đoạn video, định là nếu thật sự không thể moi ra được gì từ miệng Đàm Lỗi thì sẽ gửi đoạn video này cho người thân của Đàm Lỗi, bắt bọn họ mang của quý kia tới trao đổi lấy Đàm Lỗi.

Ai ngờ trong lúc mơ màng Đàm Lỗi đúng là có tỉnh một lần, nhưng mà vì phần đầu bị thương quá nặng, nên nói chuyện không hề logic. Hai người Trần Thế Phong nghe mãi mới nghe ra một câu: "Trong cái hốc của nhà cũ… trong cái hốc của nhà cũ…" Vì thế, lúc này bọn chúng mới nương theo ánh trăng mò vào căn nhà cũ của Đàm Lỗi một lần nữa, chúng muốn tìm được cái "hốc" như lời Đàm Lỗi nói, kết quả lại đúng lúc bị chúng tôi bắt được!!

Sau khi hiểu rõ toàn bộ vụ án, cảnh sát dùng toàn lực truy nã anh em họ Trần, nhưng đã phát lệnh truy nã mấy ngày rồi mà vẫn không tìm thấy tung tích của hai kẻ đó đâu.

May mắn là Đàm Lỗi còn trẻ, sức khỏe tốt... Mặc dù bị thương nặng như thế nhưng cũng không để lại di chứng gì quá nghiêm trọng. Chỉ có điều, sau khi cậu ta tỉnh lại thì đã quên sạch chuyện của ngày đó, chỉ nhớ mình gặp mấy người dân nhặt gạch ở cửa thôn, những chuyện còn lại là một mảnh trắng xóa.

Bác sĩ nói Đàm Lỗi có thể nhặt về cái mạng nhỏ đã là cực may rồi, mất đi một ít ký ức này không đáng kể chút nào... Nhưng đối với cảnh sát mà nói thì nó lại không phải là tin tức tốt, vì như vậy có nghĩa là họ không thể xác minh tính chân thật trong lời khai của

Vương Hinh từ phía Đàm Lỗi.

Bởi dẫu sao bây giờ anh em họ Trần đang lẩn trốn, Đàm Lỗi lại mất trí nhớ, thế thì Vương Hinh rất có thể sẽ tránh nặng tìm nhẹ, tẩy sạch bản thân và đẩy hết mọi vấn đề lên đầu đám Trần Thế Phong.

Mặc kệ như thế nào, cuối cùng chúng tôi đã cứu được Đàm Lỗi. Tuy cậu ta thiếu hụt một phần ký ức nhưng may mắn là không bị đánh cho khờ, bằng không chú Lê chắc chắn sẽ đập đầu vào tường khóc đến ngất xỉu mất! Vì chú ấy đã có một đồ đệ mạch não không bình thường lắm rồi...

Xem xét đến tình trạng sức khỏe của Đàm Lỗi nên chúng tôi không định chờ cảnh sát địa phương điều tra ra kết quả, cứ đi về trước đã rồi nói sau. Nếu sau này còn có chỗ nào cần chúng tôi hợp tác điều tra thì chúng tôi có thể quay lại mà.

Thêm nữa, chưa biết chừng Đàm Lỗi trở về tĩnh dưỡng một thời gian cho khỏe là có thể nhớ ra chuyện trước đó thì sao? Nếu đúng là như vậy thì đó cũng là một chuyện tốt đối với cảnh sát, phải không?!

Trên đường trở về, tôi đố Đàm Lỗi vài câu xoắn não để xác định cậu ta có bị đánh cho khờ không. Ngay cả chú Lê cũng xúc động nói: “Tiểu Lỗi qua kiếp nạn này ắt hẳn sẽ trôi chảy cả đời…”

Đàm Lỗi cũng cười ngây ngô: “Nửa đời trước luôn xui xẻo, bây giờ xui xẻo tới tột cùng rồi cũng nên úp ngược lại chứ nhỉ.”

Nghe xong, tôi lập tức hắt một chậu nước lạnh: “Thế thì chưa chắc. Nói thật cho cậu biết nhé, làm nghề của chúng ta ấy mà, không có xui xẻo nhất… chỉ có xui xẻo hơn thôi!”

Chú Lê trừng mắt lườm tôi rồi tức giận bảo: “Tiền trong tài khoản ngân hàng của thằng nhãi nhà cháu còn nhiều hơn của chú đấy, cháu nói thế mà không thấy chột dạ hả?”

Tôi lập tức vội vỗ vai Đàm Lỗi, sửa lời: “Đúng đúng đúng… Trẻ tuổi ráng mà làm! Tương lai sáng sủa lắm!”

Chú Lê cười và mắng: “Cút đi...”

Dọc đường đi chúng tôi nói chuyện cười đùa, tâm trạng rất nhẹ nhàng. Phải nói ông thầy bói già chú Lê này gieo quẻ vẫn coi như cực chuẩn. Lần này quả thật Đàm Lỗi giống như quẻ mà chú đã gieo trước đó, có sợ nhưng không nguy hiểm…

Sau khi về đến nhà, chúng tôi lại dẫn Đàm Lỗi đến bệnh viện của lão Triệu kiểm tra kỹ càng đầu óc. Lão Triệu nhìn thấy chúng tôi dắt theo Đàm Lỗi tới thì lắc đầu liên tục: “Cậu bảo cái nghề này của các cậu mà không có bảo hiểm y tế thì thiệt lắm đấy!”

Tôi buồn cười: “Nghề của bọn em là nghề có độ nguy hiểm cao, cho nên không gây thêm phiền phức cho quốc gia.”

Kiểm tra sức khoẻ toàn diện hết một lượt xong, bác sĩ nói trong não của Đàm Lỗi có một vệt mờ nhỏ, nhưng vấn đề không lớn, là một cục máu bầm nhỏ thôi… Cũng bởi vì bị cục máu bầm này đè ép nên mới dẫn đến việc cậu ta không tài nào nhớ được chuyện xảy ra ngày hôm đó.

CHƯƠNG

KHÔNG CÒN QUA LẠI

Có điều bác sĩ ngoại khoa cũng đã nói, khối máu tụ trong não Đàm Lỗi sẽ từ từ tan ra, chỉ là không biết sẽ mất bao lâu, sau khi tan hết, phần ký ức đã mất của cậu ấy sẽ dần dần khôi phục…

Thật ra lúc đó chúng tôi cũng không quá quan tâm đến việc Đàm Lỗi có thể nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm đó hay không, vì dù sao Vương Hinh đã sa lưới, việc cảnh sát bắt được anh em nhà họ Trần cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Chúng tôi chưa từng nghĩ tới, trong đoạn ký ức đã bị mất của Đàm Lỗi lại cất giấu một bí mật động trời… Chờ đến khi chúng tôi phát hiện ra chuyện này thì đã hơn một tháng kể từ khi chuyện xảy ra.

Bởi vì lúc đó chúng tôi nhận lời giúp người ta "tìm con", nên khi nhận được điện thoại của cảnh sát, phải mất một thời gian chúng tôi mới về được. Dù sao cũng đã đồng ý làm việc cho họ, không thể bỏ dở giữa chừng, cho nên chuyện bên kia cứ từ từ đã.

Mới đầu khi tôi nghe chú Lê nói đây là vụ án "tìm con" thì tưởng là con nhà ai đó đi lạc. Nhưng sau khi xem tài liệu thì đây là một đôi vợ chồng già muốn tìm đứa con trai đã thất lạc nhiều năm.

Con trai của đôi vợ chồng già này tên là Triệu Hoành Minh, bảy

năm trước gặp tai nạn ngoài ý muốn mất tích ở Mỹ, đến nay vẫn chưa rõ tung tích. Lúc đó, Triệu Hoành Minh đi ngắm cảnh trên máy bay tư nhân, giữa đường thì máy bay bị nổ, sau đó rơi xuống biển.

Đội cứu hộ ở đó đã tìm kiếm rất lâu… Nhưng chỉ tìm được một phần thi thể của nhân viên gặp nạn, cuối cùng chỉ có thể nhận định toàn bộ năm người trên máy bay đều đã tử nạn, trong đó bao gồm cả Triệu Hoành Minh.

Sau khi biết rõ chuyện, tôi liền từ chối, liên tục lắc đầu nói: “Đầu tiên là máy bay bị nổ, sau đó lại rơi xuống biển? Thế này biết đi tìm ở đâu? Chắn chắn đã sớm thành mồi cho cá rồi!”

Chú Lê dùng vẻ bất đắc dĩ nói: “Lúc đó chú cũng đã rất uyển chuyển nói khả năng này cho hai vợ chồng già đó, nhưng bọn họ lại kể cho chú một chuyện khác. Có một đêm, bọn họ nhìn thấy hồn phách của con trai họ, cho nên bọn họ mới chắc chắn thi thể của con trai nhất định đang bơ vơ ở nơi hoang vu nào đó, bởi vậy hồn phách của anh ta mới tìm về với hai người bọn họ.”

Chuyện là vào buổi tối một ngày nọ, hai người già ra ngoài đi tản bộ, đột nhiên nhìn thấy một bóng lưng rất giống con trai Triệu Hoành Minh! Cho nên bọn họ vội đuổi theo, muốn nhìn cho rõ…

Không ngờ, chiếc bóng kia đi rất nhanh, bọn họ đuổi theo thế nào cũng không đuổi kịp, nhưng bọn họ không muốn từ bỏ, vẫn cố gắng khổ sở đuổi theo sau. Đến khi bọn họ đuổi theo chiếc bóng kia tới một chỗ hoang vắng, yên tĩnh, chiếc bóng kia mới dừng bước, từ từ quay đầu lại… Đôi vợ chồng già lập tức nhận ra đó chính là người con trai đã mất tích nhiều năm của họ, Triệu Hoành Minh!

Lúc này Triệu Hoành Minh hai mắt rưng rưng đứng trong bóng tối nhìn hai người già bọn họ, nhưng vẫn không nói câu gì, dường

như có vạn lời muốn nói nhưng không biết nói ra thế nào. Đôi vợ chồng già muốn đến gần nhìn con kĩ hơn, nhưng Triệu Hoành Minh lại cố ý duy trì một khoảng cách nhất định. Cuối cùng hai bên giằng co một lát, bóng dáng Triệu Hoàng Minh từ từ biến mất trong màn đêm.

Đôi vợ chồng già về đến nhà lại càng đau lòng mãi không thôi, họ cảm thấy nhất định là con trai đang trách họ vì đã không tìm thi thể của nó, khiến con trai không thể được mồ yên mả đẹp… Cho nên bọn họ đã tìm đến người con dâu cũ, hy vọng cô ta có thể đi đến nơi năm xưa xảy ra tai nạn để tìm di thể của con trai mình, nhưng lại bị cô ta từ chối.

Cô ta nói với bọn họ, bây giờ cô ta đã có gia đình mới, không thể cứ sống mãi với bóng ma quá khứ được, cô ta thông cảm với cảm xúc thương nhớ con trai của hai người, nhưng cô ta không thể cùng hai người đi làm chuyện vô bổ được.

Hai vợ chồng họ tuổi đã cao, đừng nói là hiện giờ, mà cả năm đó khi con trai gặp chuyện họ cũng không thể ra nước ngoài tìm con, vì vậy hai người họ mới tìm đến chú Lê nhờ giúp đỡ. Nếu quả thật có thể tìm được thì tất cả đều vui vẻ, còn nếu như không tìm thấy… Cũng coi như bọn họ đã làm tròn trách nhiệm của người làm cha mẹ.

Có lẽ chú Lê thấy hai vợ chồng già này cũng đáng thương, con trai độc nhất sống không thấy người chết không thấy xác, nên mới đồng ý giúp. Thế nhưng tình huống như Triệu Hoành Minh, lại còn đã xảy ra bảy năm rồi, tỷ lệ thành công tìm được thi thể là quá nhỏ, gần như không thể tìm được.

Chú Lê thấy tôi không muốn nhận vụ này lắm, thì kiên nhẫn nói với tôi: “Thật ra chú cũng không muốn giúp bọn họ đến Mỹ tìm thi thể, chú nghe nói hai người họ bây giờ cũng không có nhiều tiền,

đây là họ lấy tiền mua quan tài ra để trả thù lao. Hơn nữa, đây là hy vọng của bọn họ, nếu chút hy vọng này cũng bị dập tắt có phải hơi tàn nhẫn với họ không! Chú nghĩ chúng ta cứ đến xem di vật của Triệu Hoành Minh trước, nếu như có thể tìm được ký ức trước khi chết của cậu ta, thì có khả năng xác định được chúng ta có cần đi tìm thi thể hay không… Đến lúc đó nói rõ tình hình cho vợ chồng họ biết, cũng coi như là chúng ta đã giúp đỡ hết lòng rồi.”

Tuy sau đó tôi không phản đối, nhưng thật ra trong lòng tôi lại cảm thấy chuyện này chỉ là lãng phí thời gian, bởi vì cho dù thế nào, kết quả cũng giống nhau, chúng tôi không thể thay đổi điều đó.

Gieo cho người khác hy vọng rồi dập tắt nó đi… Không bằng ngay từ đầu đừng cho bọn họ bất cứ hy vọng nào. Nhưng bây giờ đã nhận lời rồi, chúng tôi đành nghe theo lời chú Lê, đến xem tình hình thế nào, xem ra chú Lê vẫn mềm lòng hơn tôi.

Sáng hôm đó, chúng tôi lên đường đến nhà cha mẹ Triệu Hoành Minh, muốn xem thử món đồ mà anh ta yêu quý nhất khi còn sống. Sau khi đi vào nhà, tôi phát hiện hai vợ chồng già này thực sự không hề giàu có, sau khi trả tiền thù lao cho chúng tôi cũng không còn bao nhiêu tiền. Nghĩ đến đó tôi lại không đành lòng, nhưng lại nghĩ mình không cần phải như thế, đây là lựa chọn của họ, tôi cũng không cần phải áy náy làm gì.

Cha mẹ Triệu Hoành Minh kể cho chúng tôi, năm 2011, sau khi con họ xảy ra chuyện, con dâu của họ đã đem hết đồ của anh ta trả lại, ý là từ nay về sau sẽ không còn quan hệ gì với họ nữa, cũng vì thế mà bọn họ đã phải ra tòa để giành quyền nuôi cháu trai với cô ta.

Nhưng kết quả đương nhiên không cần nói cũng biết, cho dù là về điều kiện kinh thế hay năng lực nuôi dưỡng, ông bà nội đã cao

tuổi không thể chiếm ưu thế, bởi vậy cuối cùng họ thua kiện.

Mặc dù lúc đó trong phán quyết của tòa án, có nói rõ mỗi tháng ông bà nội được gặp cháu một lần, nhưng Lý Na, con dâu cũ của bọn họ chỉ làm thế một năm đầu, sau đó thì tìm đủ mọi lý do để không đưa đứa bé về thăm ông bà nội. Hôm nay thì nói cậu bé phải luyện chữ, ngày mai thì học phát âm, hôm khác thì lại bị ốm…

Tóm lại cô ta sẽ thường xuyên đưa ra các lý do “đang…” để không cho cháu trai gặp ông bà nội, một thời gian sau bọn họ cũng đành phải từ bỏ, vì bây giờ bọn họ không còn đủ sức kiện cáo gì Lý Na nữa.

CHƯƠNG

KẺ THẮNG TRONG CUỘC ĐỜI

Triệu Hoành Minh khi còn sống cũng không phải người bình thường, năm đó anh ta là một doanh nhân trẻ vô cùng xuất sắc, tài sản lên đến mấy chục triệu. Bởi vậy, khi Triệu Hoành Minh đưa người bạn gái kém mình gần chục tuổi - Lý Na về nhà, hai vợ chồng họ đều phản đối quan hệ của hai người.

Bởi vì, lúc đó trong mắt hai người họ, Lý Na đến với con mình chỉ vì tiền chứ không phải thực sự yêu thương con trai họ. Vì sự phản đối của cha mẹ, đám cưới của Triệu Hoành Minh và Lý Na bị trì hoãn mãi, Lý Na đã từng thể hiện ý là nếu họ đồng ý để cô ta kết hôn với Triệu Hoành Minh, cô ta sẽ chấp nhận chỉ tổ chức đám cưới, không đăng ký.

Chuyện này kéo dài mãi đến khi Lý Na mang thai, lúc này hai vợ chồng họ mới miễn cưỡng đồng ý đám cưới này… Có lẽ chính vì vậy mới khiến Lý Na sinh oán hận với họ, sau khi chồng chết, không những cô ta không chia cho họ chút tiền bảo hiểm nào, mà còn không cho bọn họ gặp cháu ruột.

Tôi thầm nghĩ trong lòng, quả nhiên câu nói kia luôn đúng: “Những khổ sở mà hiện giờ mình phải chịu, đều do nghiệt mà mình tạo ra từ trước đó, không thể trách người khác…” Nếu như

lúc trước họ có thể bỏ qua ý kiến cá nhân của mình, thì chuyện bây giờ đã không có kết quả như thế này.

Lúc nhìn thấy căn phòng chứa đồ đạc của Triệu Hoành Minh, tôi lập tức hoa mắt chóng mặt, thầm nghĩ nơi này đúng là chứa đựng ký ức cả đời của anh ta! Từ tờ giấy khen đầu tiên của anh ta, đến những giải thưởng anh ta đạt được sau khi đã thành công; từ những bộ đồng phục khi còn nhỏ, cho đến bộ quần áo anh ta mặc trước khi xảy ra chuyện…

Xem ra cha mẹ Triệu Hoành Minh rất yêu thương người con trai độc nhất này, dường như dùng toàn bộ những gì tốt nhất để nuôi dưỡng anh ta… Chỉ tiếc, cuối cùng lại gặp cảnh kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, nói không thương tâm là giả.

Nhưng những đồ vật này cũng quá nhiều nhỉ? Ngay cả những vật dụng hằng ngày cũng đều ở đây, xem ra Lý Na đã quyết tâm không muốn qua lại gì với cha mẹ chồng nữa, nếu không cũng không đem tất cả mọi thứ trả lại đây.

Lúc này, chú Lê hỏi cha của Triệu Hoành Minh, con trai họ khi còn sống là một doanh nhân rất giàu có, vậy tiền thừa kế của họ đâu? Sao lại không có chút nào cho cha mẹ đã cao tuổi?

Mẹ Triệu Hoành Minh tức giận nói cho chúng tôi biết, bọn họ lúc đó cũng cảm thấy công ty vẫn còn, chắc chắn sẽ còn một số tiền thừa kế không nhỏ. Nhưng không ngờ rằng, luật sư nói với bọn họ, khi Triệu Hoành Minh còn sống, công ty đã kinh doanh thua lỗ nghiêm trọng, hiện tại nếu giải thể công ty có thể bù được lỗ, chứ không còn khoản tiền nào nữa. Còn tiền bảo hiểm của Triệu Hoành Minh mặc dù nhiều, nhưng tất cả giấy bảo hiểm đều ghi tên người thụ hưởng là Lý Na, không nhắc đến bọn họ một chữ nào.

Tôi vừa nghe vừa tìm kiếm trong phòng, xem có đồ đặc biệt gì

tồn tại không. Thế nhưng có quá nhiều thứ, tôi tìm đến nửa ngày mới xong, mà lại chẳng thu được kết quả gì…

Chú Lê thấy tôi không tìm được thứ gì, thì nghi ngờ nói: “Bao nhiêu thứ thế kia, có khi nào đã bỏ sót thứ gì không?”

Tôi lắc đầu: “Không đâu ạ, đến cả tất của anh ta mà cháu cũng chạm vào rồi, hoàn toàn chẳng có gì cả…”

Chú Lê quay đầu hỏi cha mẹ Triệu Hoành Minh: “Ngoại trừ những thứ này, còn nơi nào khác có di vật của Triệu Hoành Minh không?”

Cha mẹ Triệu Hoành Minh đều lắc đầu, nói: “Nếu có thì đều ở đây cả, Lý Na đã phủi sạch quan hệ với chúng tôi, chắc chắn sẽ không giữ lại đồ vật gì của Hoành Minh đâu.”

Tôi vừa nghe vừa để ý đến mấy bức ảnh chụp Triệu Hoàng Minh, sau đó chỉ vào một tấm ảnh và nói: “Nếu tôi không nhìn nhầm… con trai của bà khi còn sống là một doanh nhân nổi tiếng ở đây, chi tiêu cho ăn mặc chắc chắn không phải đồ bình thường, như chiếc đồng hồ Rolex anh ta đeo trên tay trong bức ảnh này, ít nhất cũng phải hai trăm nghìn đồng? Nhưng tôi nhìn những thứ ông bà giữ, trừ đồ dùng hằng ngày, mấy loại giấy khen, cúp, quần áo thông thường thì không còn gì khác, con dâu cũ của bà tuyệt đối không phải kẻ ngốc! Chỉ đem những đồ không có giá trị kinh tế đưa cho hai người, còn những thứ đáng giá đều bị cô ta giữ lại!”

“Hơn hai trăm nghìn đồng? Cậu nói chiếc đồng hồ đó trị giá hơn hai trăm nghìn đồng?” Mẹ Triệu Hoành Minh giật mình nói.

Tôi gật đầu nói: “Đâu chỉ có thế! Bà cứ nhìn những bức ảnh này có thể thấy, khi còn sống con bà không chỉ có một chiếc đồng hồ của nhãn hiệu nổi tiếng, thậm chí còn có những chiếc quý giá hơn. Hơn nữa, anh ta kinh doanh nhiều năm, chẳng lẽ trong nhà không có những đồ cổ, ngọc ngà, những đồ vật đáng tiền khác sao?

Cha mẹ Triệu Hoành Minh bị tôi hỏi đến mơ hồ, bọn họ nhớ mang máng hình như có nhìn thấy hai bức tranh chữ trong phòng làm việc của Triệu Hoành Minh, nhưng lại không biết có phải là loại tranh chữ quý hiếm hay không.

Tôi đành lắc đầu nói: “Với địa vị xã hội của con trai ông bà lúc đó, bày một bộ tranh chữ trong nhà có thể là đồ giả sao?”

Nghe tôi nói vậy, hai người họ liền nói muốn lập tức đi tìm Lý Na kia tính sổ, nhưng tôi cản bọn họ: “Lúc này muốn ăn thì đồ ăn đã nguội rồi, cô ta sẽ có hàng vạn lý do để nói với ông bà những thứ đó không còn ở chỗ cô ta nữa.”

“Những thứ đó đều là của con trai tôi, cô ta dựa vào cái gì nói không có thì là không có!” Mẹ Triệu Hoành Minh tỏ vẻ không tin.

Chú Lê thấy cha mẹ Triệu Hoành Minh nghe tôi nói tức đến trợn mắt, vội khuyên bảo họ: “Hai anh chị cứ bình tĩnh đã, thực sự không cần phải đi! Vì có đi rồi cũng ôm bụng tức quay về thôi. Cô ta sẽ tùy tiện tìm một lý do qua loa tắc trách nào đó để đuổi anh chị… Ví dụ như nói là đã bán cùng với công ty, hoặc là bị gán nợ rồi! Thời gian đã qua lâu như vậy, hai người muốn tìm hiểu cũng sao biết nổi thật hay giả? Chuyện quan trong nhất bây giờ, là tìm thi thể con trai anh chị, còn những đồ vật kia đâu còn quan trọng gì nữa.”

Tôi thầm nghĩ trong lòng: “Thật ra con trai ông bà đi rồi cũng không về được nữa!”

Buổi tối, quay lại nhà chú Lê, mấy người chúng tôi ngồi bàn bạc chuyện này, mặc dù những thứ trong phòng kia không có thứ mà tôi muốn tìm, nhưng tôi tin rằng vật kia chắc chắn có tồn tại, chỉ có điều nó không nằm trong tay hai vợ chồng ông bà ấy.

Lúc này Đàm Lỗi đề nghị: “Hay là chúng ta đi hỏi vợ của Triệu Hoành Minh xem?”

Tôi lắc đầu: “Đầu cậu bị đánh ngu rồi à! Ngay cả cha mẹ Triệu Hoành Minh đi còn không làm được cái gì, nữa là chúng ta? Cậu nói xem, chúng ta dùng thân phận gì để đến gặp Lý Na?”

Chú Lê cũng gật đầu, nói: “Hoàn toàn chính xác, Lý Na kia hiển nhiên là một người phụ nữ lợi hại, chồng chết khi tuổi còn trẻ, chưa nói đến chuyện được hưởng số tiền bảo hiểm lớn, còn bỏ cả cha mẹ chồng đã cao tuổi..”

Tôi nghe xong cười nói: “Ừm, đúng là kẻ chiến thắng trong cuộc đời.”

CHƯƠNG

ĐÔI NHẪN KIM CƯƠNG

Đinh Nhất nãy giờ không phát biểu ý kiến đột nhiên lại nói: "Vì sao chồng chết thì lại thành kẻ chiến thắng trong cuộc đời?"

Tôi nhịn cười nói: "Anh không hiểu à?"

Đinh Nhất buồn bực lắc đầu: "Chồng chết thì phải thủ tiết, đây không phải là loại chuyện đau lòng sao?"

Đàm Lỗi cười lắc đầu: "Ôi sư huynh ơi, anh sai rồi! Mặc dù chồng cô ta chết, nhưng cô ta còn trẻ có thể tái giá mà! Hơn nữa cô ta còn được hưởng một số tiền bồi thường lớn… Bây giờ quả phụ trẻ tuổi lại nhiều tiền so với kim cương vương lão ngũ còn có giá hơn nhiều."

Đinh Nhất cười tỏ vẻ kinh thường: "Là loại logic chó má gì thế…"

Tôi và Đàm Lỗi nhìn nhau, sau đó cười phá lên, không nói lại với Đinh Nhất.

Cuối cùng chúng tôi đều nhất trí cho rằng, trong tay Lý Na chắc chắn còn giữ một thứ gì đó vô cùng đặc biệt, nếu như muốn biết trước khi chết Triệu Hoành Minh đã trải qua những gì? Di thể của anh ta còn có thể tìm được hay không? Chúng tôi nhất định phải tìm được vật này.

Hôm sau, chú Lê đứng ra nói chuyện với cha mẹ Triệu Hoành Minh, hy vọng bọn họ có thể giúp chúng tôi gặp Lý Na, chuyện sau đó chúng tôi sẽ tự nói chuyện… Nếu như đối phương có thể tự nguyện giao ra vật kia thì tốt, nếu không chúng tôi cũng không thể ép buộc cô ta.

Vì thế chú Lê đã dặn đi dặn lại, bảo họ đừng hỏi Lý Na chuyện những đồ giá trị kia ở đâu, chỉ cần nói chúng tôi muốn tìm một đồ vật có giá trị đặc biệt với Triệu Hoành Minh, đừng chọc giận Lý Na mà hỏng việc.

Sau đó chúng tôi lại đợi thêm hai ngày, cha mẹ Triệu Hoành Minh mới gọi điện đến, nói con dâu cũ của bọn họ - Lý Na đã đồng ý gặp chúng tôi.

Khi tôi và chú Lê ngồi ở quán cà phê đã hẹn, nhìn thấy Lý Na đi đến, đều hơi giật mình. Không ngờ sắc mặt Lý Na hơi vàng vọt tối tăm, xem ra cuộc sống của cô ta cũng không thư thái như chúng tôi tưởng.

Câu đầu tiên cô ta nói khi nhìn thấy chúng tôi là: “Hai người là người mà bố mẹ chồng cũ của tôi nhờ tìm thi thể Hoành Minh sao?”

Chú Lê cười nhạt nói: “Chuyện này còn phải xem sự phối hợp giữa chúng ta.”

Lý Na đặt lên bàn một chiếc hộp nhỏ màu đỏ, sau đó nhẹ nhàng đẩy về phía chúng tôi: “Hôm qua tôi nhận được điện thoại của họ, nói là muốn tìm một thứ mà khi còn sống Hoành Minh yêu thích nhất… Tôi nghĩ kĩ lại, những thứ trước đây anh ấy thích như đồng hồ, tranh chữ đều đã bán đi rồi, bây giờ tôi chỉ còn giữ thứ này là có liên quan đến Hoành Minh thôi.”

Tôi cầm cái hộp nhỏ màu đỏ lên, mở ra xem, bên trong là một đôi nhẫn kim cương…

“Đây là nhẫn cưới của hai người?” Tôi hỏi.

Lý Na gật đầu nhẹ: “Phải, tôi vốn muốn giữ nó làm kỷ niệm, nhưng bây giờ ông bà ấy muốn thì đưa cho ông bà thôi! Đây cũng là chuyện cuối cùng tôi có thể làm cho Hoành Minh.”

Sau khi Lý Na đưa đồ cho chúng tôi, dường như không muốn ở lại thêm một giây phút nào nữa, vội vàng tìm cớ rời khỏi quán cà phê. Lúc này chú Lê hỏi tôi: “Thế nào? Có đúng là thứ này không?”

Tôi lấy hai chiếc nhẫn kim cương ra, đặt vào lòng bàn tay cảm nhận một chút… Nhưng lại thất vọng, xem ra đôi nhẫn cưới này cũng không phải là thứ mà Triệu Hoành Minh yêu quý nhất! Nếu không thì đã có tàn hồn bám trên chiếc nhẫn này.

Không biết Triệu Hoàng Minh sẽ để ý đến thứ gì nhất? Không phải là những thứ “vàng bạc đáng giá” chứ? Nếu đúng như vậy thì Triệu Hoành Minh đúng là một kẻ tục tằng. Tôi hỏi chú Lê: “Bây giờ làm thế nào ạ? Có nên gọi điện nói cho cha mẹ Triệu Hoành Minh biết không?”

Chú Lê lắc đầu: “Đừng vội, chờ hai ngày nữa đã! Trong hai ngày này chúng ta thử nghĩ xem có cách nào khác không…”

Tôi cất cặp nhẫn vào trong hộp và nói: “Vậy làm thế nào với cặp nhẫn này ạ?”

Chú Lê than nhẹ: “Hai ngày nữa trả lại cho họ đi…”

Tối hôm đó sau khi về nhà, một mình tôi ngồi trên ghế sofa trong phòng khách nhìn cặp nhẫn kim cương, thầm nghĩ Triệu Hoành Minh đúng là xui xẻo, đang sống tốt như vậy, tự nhiên lại gặp nạn rồi chết.

Cuộc sống của anh ta đang tốt như vậy đột nhiên lại kết thúc, chuyện này đối với cha mẹ vợ con anh ta là một đả kích rất lớn. Đôi khi chỉ một lựa chọn không tốt, đã có thể thay đổi quỹ đạo của

cả đời mình…

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy bên trong cặp nhẫn hình như có mấy ký tự tiếng Anh, chắc là chữ viết tắt bằng tiếng Anh của hai người họ? Tôi đưa tay cầm lấy chiếc nhẫn kiểu nam, muốn nhìn rõ xem bên trong khắc chữ gì.

Nhưng trong nháy mắt tôi chạm tay vào chiếc nhẫn, một cảm giác kỳ lạ diễn ra, có một dạng ký ức tàn hồn "như có như không" ùa vào đầu tôi, lập tức khiến tôi kinh hãi mở miệng mà không thốt ra được lời nào.

Lúc này Đinh Nhất dắt chó đi dạo về, thấy tay tôi đang cầm chiếc nhẫn, mặt đầy vẻ kinh ngạc, anh ta nghi hoặc hỏi: "Cậu sao thế? Chiếc nhẫn kia có vấn đề gì sao?"

Đầu tiên tôi lắc đầu, nhưng sau đó lại gật gật đầu, khiến Đinh Nhất càng mơ hồ hơn! Tôi cũng không biết phải giải thích chuyện này thế nào cho anh ta hiểu, cầm chiếc nhẫn kiểu nữ kia thả lên tay để cảm nhận, hình ảnh trong đầu tôi càng trở nên rõ ràng…

Đó là một nơi rất tối, một chút ánh sáng cũng không có, ngoài tiếng thở dốc của một người đàn ông thì không nghe thấy tiếng gì khác. Sau đó từ trong bóng tối xuất hiện một tia sáng, một cô gái xuất hiện trong ánh sáng đó, khi đến gần nhìn rõ khuôn mặt cô ta.

"Sao lại là cô ta?" Tôi giật mình nói.

Thấy tôi nói vậy, Đinh Nhất liền hỏi: "Là ai?"

"Lý Na! Người cuối cùng Triệu Hoành Minh gặp trước khi chết chính là Lý Na!" Tôi hết sức kinh ngạc.

Đinh Nhất nhíu nhặt lông mày nói: "Không phải là anh ta chết trên biển sao? Người cuối cùng anh ta gặp sao có thể là Lý Na được?"

Tôi than nhẹ: "Chuyện này không phải nói một hai câu là có thể

rõ được, đi! Chúng ta nhanh đi tìm chú Lê thôi… Chuyện này lớn đấy!”

Khi chúng tôi đi đến nhà chú Lê, Đàm Lỗi còn đang chơi với Tiểu Hắc trong sân, cậu ta nhìn thấy chúng tôi về thì giật mình nói: “Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Tôi lắc đầu: “Chú Lê đâu?”

Đàm Lỗi chỉ chỉ vào phòng chú Lê: “Đang ở trong phòng…”

Chú Lê nghe thấy tiếng chúng tôi, nửa đêm còn đến nhà chú ấy thì biết tôi đã phát hiện ra manh mối gì rồi, chú ấy đã đi nằm lại vội vàng mặc quần áo, chạy ra hỏi tôi đã phát hiện được chuyện gì?

Tôi đặt cặp nhẫn kim cương xuống bàn rồi nói: “Chúng ta bị Triệu Hoành Minh lừa rồi, năm đó anh ta không chết!”

CHƯƠNG

GIẢ CHẾT CHIẾM ĐOẠT TIỀN BẢO HIỂM

"Cái gì? Cha mẹ Triệu Hoành Minh lừa chúng ta là có âm mưu gì?" Chú Lê không tin.

Tôi thở phì phò nói: "Hai người già bọn họ không biết chuyện gì cả!"

Tôi tự rót cho mình một chén nước, uống ừng ực hai ngụm lớn, sau đó mới kể lại những chuyện đã thấy trong ký ức tàn hồn bám trên chiếc nhẫn cho mọi người nghe…

Hóa ra năm đó, vì Triệu Hoàng Minh đầu tư thất bại, công ty thực sự bị thua lỗ nặng có khả năng bị phá sản, nên anh ta mới đến Mỹ, muốn tìm một số bạn làm ăn cũ để vay tiền quay vòng vốn…

Nhưng anh ta không ngờ rằng, những người trước đó còn xưng anh gọi em với anh ta, bây giờ nhìn thấy công ty anh ta sắp phá sản thì tìm đủ mọi lý do không cho anh ta vay tiền… Hơn nữa, chỉ tiếp anh ta ăn uống thoải mái, chứ không đến gặp mặt.

Hôm xảy ra chuyện, đáng lẽ Triệu Hoành Minh sẽ tụ tập cùng với mấy người bạn, đi báy may tư nhân ngắm cảnh trước khi đến một căn biệt thự của một người bạn đại gia khác. Nhưng khi anh ta lên máy bay, đột nhiên nghe thấy hai người bạn đang thì thầm

dị nghị về mình, trong lòng cảm thấy bi phẫn, thế là một mình lặng lẽ xuống máy bay, không muốn tiếp tục đi cùng bọn họ.

Thật ra, lúc đó Triệu Hoành Minh chỉ là tức giận nhất thời, anh ta cũng không nghĩ nhiều, nhất là khi anh ta nhìn thấy máy bay đã cất cánh, trong lòng có chút hối hận, thầm nghĩ mình đã đi vay tiền thì cũng nên cúi đầu.

Không ngờ khi anh ta đang thấy hối hận trong lòng thì máy bay đang bay giữa không trung đột nhiên phát nổ, tiếp theo đó máy bay bị chia thành nhiều phần rơi xuống biển.

Triệu Hoành Minh sợ đến choáng váng! Trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì mình không lên máy bay, nếu không chỉ sợ lúc này mình cũng đã táng thân nơi biển rộng! Đột nhiên, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu anh ta…

Anh ta nhớ lại năm ngoái mình đã mua khá nhiều bảo hiểm, nếu như mình xảy ra chuyện bất trắc bỏ mạng thì vợ mình sẽ nhận được một số tiền bảo hiểm lớn, đến lúc đó anh ta vừa có thể bỏ được công ty đang trên bờ vực phá sản, vừa có thể cùng vợ cầm tiền bảo hiểm bắt đầu lại cuộc sống.

Lúc đó Triệu Hoành Minh đưa ra lựa chọn khi đang nóng vội, chính anh ta cũng không nghĩ đến những phiền toái sẽ phát sinh sau này, anh ta vội vã tắt điện thoại đi, muốn tạo ra việc mất liên lạc.

Ban đầu, Lý Na cũng tưởng Triệu Hoành Minh đã chết thật, nhưng khi cô ta đến Mỹ làm một số thủ tục hải quan, thì nhận được cuộc điện thoại từ một số lạ…

Lý Na lập tức nhận ra giọng nói từ số lạ này chính là Triệu Hoành Minh, đến lúc đó cô ta mới biết, chồng mình chưa chết. Sau đó, Triệu Hoành Minh nói kế hoạch của mình cho Lý Na nghe, đồng thời chỉ đạo cô ta từng bước từng bước phải làm thế nào để

lấy được tiền bảo hiểm.

Từ đó về sau, Triệu Hoành Minh không thể bước ra ngoài ánh sáng… Đầu tiên, anh ta trốn ở Mỹ một thời gian, chờ sau khi Lý Na ở trong nước làm xong thủ tục nhận tiền bảo hiểm, anh ta mới tìm cách vượt bao khó khăn để về nước.

Nhưng Triệu Hoành Minh nhanh chóng nhận ra, cho dù anh ta về nước, cũng không thể quay lại sống cạnh vợ con, anh ta chỉ có thể một mình lang thang bên ngoài, dùng thẻ căn cước giả trốn đông trốn tây mà thôi… Triệu Hoành Minh cứ như vậy trốn tránh năm năm.

Trong năm năm này, Triệu Hoành Minh ở bên ngoài chịu nhiều khổ sở, vì không có thân phận, ngay cả nhà nghỉ cũng không tìm được nhà nghỉ tốt! Chỉ có thể ở mấy loại nhà nghỉ nhỏ, không kiểm tra kĩ thẻ căn cước, điều kiện đương nhiên không được tốt.

So với cuộc sống khổ sở của Triệu Hoành Minh, cuộc sống của Lý Na lại khác hẳn, cô ta dùng tiền bảo hiểm của Triệu Hoành Minh đầu tư mở quán ăn, kinh doanh ngày càng tốt.

Nhưng điều khiến Triệu Hoành Minh khó chịu nhất là, Lý Na tuổi còn trẻ, lại có tiền nên có rất nhiều người theo đuổi, điều này khiến Triệu Hoành Minh cảm thấy không yên tâm, sợ rằng một ngày nào đó, vợ mình sẽ cầm tiền của mình đi theo người đàn ông khác.

Cuối cùng Triệu Hoành Minh càng nghĩ càng thấy không thể cứ lo xa mãi được, anh ta nhất định phải về bên cạnh vợ con, anh ta không muốn tiếp tục phiêu bạt, trốn chạy như thế này nữa! Vì vậy, trong một đêm gió lạnh trăng mờ Triệu Hoành Minh xuất hiện ở trước biệt thự nhà Lý Na…

Lúc đó Lý Na đang được một người đàn ông lái xe đưa về, trước khi cô ta xuống xe đối phương còn đưa cho một bó hoa hồng… Kẻ

ngốc cũng nhận ra người đàn ông kia đang theo đuổi Lý Na. May mà Lý Na lúc đó cũng không phản ứng đáp lại, chỉ nói thời gian không còn sớm, bảo người kia nhanh chóng đi về.

Điều khiến Triệu Hoành Minh càng tức giận hơn, chính là con trai của mình dường như rất thân thiết với người đàn ông kia, chứng tỏ bọn họ không phải mới ở cạnh nhau ngày một ngày hai! Sau khi người đàn ông kia lái xe rời đi, Triệu Hoành Minh bước ra từ trong bóng tối, đến trước mặt mẹ con Lý Na.

Con trai anh ta dù tuổi còn nhỏ, ấn tượng về cha không rõ ràng, nhưng trong nhà họ có ảnh chụp Triệu Hoành Minh, bởi vậy cậu bé lập tức nhận ra, người đàn ông có khuôn mặt u ám này chính là người cha của mình đã chết nhiều năm trước, lập tức bị dọa khóc ầm lên.

Triệu Hoành Minh nhìn thấy con trai bị mình dọa sợ khóc òa lên, trong lòng mềm nhũn, lập tức ngồi xổm xuống dỗ con: “Con trai đừng sợ, cha là cha của con…”

Thật ra không phải mình cậu bé, ngay cả Lý Na cũng bị sự xuất hiện đột ngột của Triệu Hoành Minh dọa cho sợ, cô ta không ngờ Triệu Hoành Minh lại dám quay về? Cô ta vội vàng kéo anh ta vào nhà, sợ bị người đi đường nhìn thấy.

May mà lúc đó trời cũng đã tối, hơn nữa khu biệt thự này vốn ít người qua lại, cho nên trên đường cũng không có ai. Sau khi vào nhà, Lý Na chất vấn Triệu Hoành Minh vì sao lại trở về? Chẳng lẽ anh ta không sợ người khác bắt gặp hay sao?

Triệu Hoành Minh thấy vợ mình nói với giọng không vui, trong lòng nổi trận lôi đình, anh ta tức giận nói: “Làm sao? Tôi càng lâu quay về thì càng tốt cho cô phải không? Gã đàn ông vừa nãy là ai? Tại sao hắn lại đưa cô về nhà?”

Lý Na nghe Triệu Hoành Minh hỏi như thế, lập tức nước mắt

rơi xuống, cô ta vừa khóc vừa nói, mấy năm nay cô ta sống cũng không dễ dàng gì, có chồng cũng như không! Còn ngày nào cũng phải lo lắng, sợ hãi vì Triệu Hoành Minh. Còn người đàn ông vừa đưa cô ta về chỉ là bạn bè trên phương diện làm ăn, cũng là một người theo đuổi cô ta thôi.

Lý Na giơ tay lên trời thề, nói mình chưa từng nghĩ đến chuyện đồng ý với người kia, nhưng cô ta cũng không thể ngăn cản được việc người khác theo đuổi mình, dù sao thân phận bây giờ của cô ta cũng là quả phụ.

Triệu Hoành Minh nhìn thấy Lý Na khóc lại thấy đau lòng, nghĩ lại cũng là do mình kéo cô ta vào chuyện này, nhưng lúc đó anh ta không ngờ được sự tình sẽ có kết cục này.

Sau đó Triệu Hoành Minh ở nhà Lý Na vài ngày rồi đi, thứ nhất là anh ta sợ bị người khác phát hiện, thứ hai là muốn đến xem cha mẹ mình bây giờ thế nào, nên mới có chuyện đêm hôm đó hai vợ chồng già "nhìn thấy vong".

CHƯƠNG

CÔ TA CHÍNH LÀ HUNG THỦ

Tôi kể đến đây, chú Lê liên tục cảm khái: “Không ngờ sự việc lại diễn ra như thế này! Khó trách trước đây chúng ta không tìm được thứ gì có tàn hồn của Triệu Hoành Minh! Vậy, bây giờ cháu đã biết chân tướng, điều này chứng tỏ Triệu Hoành Minh đã chết thật rồi?”

Tôi thở dài: “Thật ra điều này cũng ngoài dự liệu của cháu, vì khi cháu cầm cặp nhẫn lần đầu, Triệu Hoành Minh quả thực còn chưa chết, thật không ngờ đến buổi tối tình huống đã thay đổi, điều này có thể chỉ ra sau khi chúng ta cầm cặp nhẫn, thì Triệu Hoành Minh mới chết.”

“Hung thủ là ai?” Chú Lê đột nhiên hỏi tôi.

Tôi liền kể tiếp cho họ nghe…

Trong thời gian Triệu Hoành Minh về nhà, cảm nhận rõ ràng vợ mình có ý xa cách, hai người không còn thân mật như ngày xưa. Có một lần, Triệu Hoành Minh muốn gần gũi với vợ, nhưng Lý Na nói cơ thể không thoải mái, từ chối anh ta. Bắt đầu từ khi đó, Triệu Hoành Minh biết tình cảm giữa anh ta và Lý Na không thể trở lại như trước được nữa.

Sau khi nhận ra điều này, Triệu Hoành Minh cảm thấy bao

nhiêu năm qua vì gia đình này anh ta đã chịu đựng nhiều như vậy, không thể cứ sống chết không rõ ràng như thế! Bây giờ Lý Na đã không muốn sống cùng mình nữa, vậy anh ta phải lấy lại số tiền thuộc về mình mới được.

Số tiền bảo hiểm của Triệu Hoành Minh lúc trước phải đến gần năm triệu tệ, mà Lý Na dùng số tiền đó mở hai nhà hàng, ba thẩm mỹ viện... Cuộc sống hiện tại của cô ta có thể nói là sung sướng vui vẻ, tổng tài sản đã tăng gấp mấy lần.

Mặc dù Triệu Hoành Minh nhận ra vợ mình muốn phủi sạch quan hệ với mình, nhưng vẫn không chủ động nói ra. Vì anh ta biết, chuyện này ai nói trước thì người đó sẽ thua, nên anh ta và Lý Na cứ dùng dằng như thế.

Cuối cùng Lý Na không chịu nổi nữa, chủ động đưa ra ý muốn đền bù một chút tài chính cho Triệu Hoành Minh, từ nay về sau hai người không còn liên quan gì đến nhau nữa... Triệu Hoành Minh thấy cuối cùng Lý Na cũng nói ra lời trong lòng, cũng không khách sáo nữa, bảo Lý Na trả lại cho mình năm triệu tiền bảo hiểm của mình trước kia.

Có thể là do Lý Na quá nóng lòng thoát khỏi cuộc sống trước đây, nên cắn răng đồng ý với yêu cầu của Triệu Hoành Minh. Cô ta nghĩ rằng sau khi cầm số tiền kia, anh ta sẽ không đến đây làm phiền mẹ con họ nữa!

Nhưng điều cô ta không ngờ là, Triệu Hoành Minh thấy Lý Na đồng ý nhanh chóng như thế, trong lòng lại càng thêm tức giận, anh ta cho rằng toàn bộ tài sản mà Lý Na có hiện nay, đều dùng cái chết giả của mình để đổi lấy! Nếu như Lý Na chỉ đưa cho anh ta đúng số tiền ban đầu, thì không công bằng, dù sao bây giờ anh ta phải chịu cảnh xa vợ xa con, ngay cả một thân phận hợp pháp cũng không có!

Thế là sau khi Lý Na giao cho Triệu Hoành Minh năm triệu, anh ta đột nhiên lại giở quẻ, đòi Lý Na phải đưa cho anh ta thêm ba triệu nữa, coi như là tiền đền bù tổn thất tinh thần trong mấy năm này… Nhưng lần này Lý Na từ chối, bởi vì cô ta biết Triệu Hoành Minh đã thành kẻ nói lời không giữ lời! Nếu như cô ta đồng ý đưa thêm ba triệu này, thì sau khi cầm tiền anh ta lại sẽ tiếp tục lật lọng.

Hôm đó hai người chia tay không vui vẻ, trước khi đi, Triệu Hoành Minh còn uy hiếp Lý Na, nếu như không nhanh chóng chuyển thêm ba triệu cho anh ta, anh ta sẽ tiết lộ mọi chuyện, cùng lắm thì cá chết lưới rách.

Triệu Hoành Minh đúng là lòng tham không đáy, tự mình đi tìm cái chết! Chẳng lẽ anh ta không nghĩ đến con của mình sao? Nếu như mọi chuyện bị vỡ lở, anh ta và Lý Na đều ăn cơm tù, thì con của bọn họ sẽ như thế nào?

Nhưng khi đó Triệu Hoành Minh đang cảm thấy không cam tâm nên không suy nghĩ đến chuyện này, thực ra lúc đó anh ta cứ cầm năm triệu tìm một nơi không ai biết mình, sống một cuộc sống thoải mái, thì sẽ không có chuyện tiếp theo.

Nhưng anh ta lại không làm vậy! Anh ta thực chất là một người cực kỳ ích kỷ, trong lòng không nghĩ đến vợ con cũng không nghĩ đến cha mẹ. Năm đó, nếu như anh ta nghĩ đến cha mẹ, đến con trai nhiều hơn, thì đã không làm ra chuyện giả chết để chiếm đoạt tiền bảo hiểm như thế này! Nếu như bây giờ, anh ta có thể thử đặt mình vào vị trí của người khác để suy nghĩ, thì đã không đẩy Lý Na vào đường cùng, bí quá hóa liều…

Thật ra, Triệu Hoành Minh đã từng hỏi con trai và biết được, người đưa họ về hôm trước tên là Ngô Tuyết Tùng, là một người bạn tốt của Lý Na. Hai người họ lấy danh nghĩa bạn bè đã ở bên

nhau hai năm, mà gia đình và bạn bè của Lý Na đều hy vọng cô ta có thể đi thêm bước nữa, kết hôn với Ngô Tuyết Tùng.

Nhưng chỉ có Lý Na biết chồng mình vẫn chưa chết, nếu mình thực sự làm như vậy, cô ta không biết phải đối mặt với Triệu Hoành Minh như thế nào, càng không biết nên đối mặt với Ngô Tuyết Tùng thế nào. Vì sâu trong lòng cô, cô vẫn cảm thấy mình là người đã có chồng, cho nên dù Triệu Tuyết Tùng đã hai lần cầu hôn với cô ta, cô ta vẫn chậm chạp chưa đồng ý.

Người ngoài đều cho rằng vì Lý Na vẫn chưa quên Triệu Hoành Minh, nếu như bây giờ chuyện Triệu Hoành Minh chưa chết bị lộ ra, việc hai vợ chồng họ liên kết lừa tiền bảo hiểm cũng bại lộ theo… thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Sau khi rời khỏi Lý Na, Triệu Hoành Minh đã suy nghĩ lại, cảm thấy mình làm vậy cũng hơi quá đáng! Thật ra, trong lòng anh ta không hề muốn xa vợ con, anh ta vẫn muốn níu kéo chút tình cảm này.

Nên tối hôm đó, anh ta đến trước cửa biệt thự nhà Lý Na, hy vọng có thể nói chuyện với cô ta, nếu như cô ta đồng ý quay lại với mình như lúc đầu, anh ta sẽ trả lại năm triệu đó cho Lý Na.

Nhưng khi Lý Na nhìn thấy Triệu Hoành Minh, sắc mặt rõ ràng rất khó coi, trong lòng còn thấy vô cùng chán ghét. Nhưng Triệu Hoành Minh lại không nhận ra điều này, vẫn hy vọng có thể nói chuyện vui vẻ với cô ta.

Không ai biết lúc đó Lý Na mới nổi sát ý, hay là đã có tính toán từ trước, tóm lại, sau khi cô ta để Triệu Hoành Minh vào nhà, thì đã bắt đầu muốn ra tay giết người.

Có lẽ trong lòng Lý Na nghĩ Triệu Hoành Minh là người đã chết, cho nên cô ta cảm thấy giết một người đã chết thì sẽ không bị ai phát hiện ra… Thế là cô ta dùng một vật trang trí trong nhà đập

liên tiếp vào sau gáy Triệu Hoành Minh.

Lúc đó chắc Lý Na đã dùng hết sức bình sinh để đập xuống, Triệu Hoành Minh chỉ cảm thấy sau gáy đau nhói tiếp theo không biết gì nữa. Đáng tiếc, Lý Na dù sao cũng chỉ là phụ nữ, sức lực cũng không mạnh như cô ta nghĩ, cho nên lần đó không đánh chết được Triệu Hoành Minh, chỉ khiến anh ta bị thương nặng dẫn đến hôn mê mà thôi.

Không biết bao lâu sau, Triệu Hoành Minh yếu ớt tỉnh lại, anh ta mở mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy một chút ánh sáng nào. Thật ra, nếu lúc đó Lý Na đưa Triệu Hoành Minh đến bệnh viện cấp cứu thì anh ta vẫn còn hy vọng sống sót, nhưng Lý Na lại không có ý định làm như thế.

CHƯƠNG

CÁI TÚI MÀU ĐEN

Từ khi đập Triệu Hoành Minh cho đến lúc anh ta chết hẳn, Lý Na đã mấy lần đến xem tình hình của anh ta, đồng thời còn lấy chiếc nhẫn kim cương trên tay anh ta đi, cô ta là đến xem Triệu Hoành Minh đã chết thật hay chưa…

Có lẽ cô ta đã hạ quyết tâm phải giết chết Triệu Hoành Minh, nên đã kéo Triệu Hoành Minh xuống tầng hầm của biệt thự, để anh ta bị thương nặng rồi chết đi.

Mọi chuyện diễn ra đúng như Lý Na suy nghĩ, cuối cùng Triệu Hoành Minh thực sự chết trong tầng hầm của biệt thự, còn hiện giờ thi thể của anh ta ở đâu thì không biết được.

Sau khi tôi kể xong toàn bộ câu chuyện, chú Lê trầm giọng bảo: "Nói như vậy, Triệu Hoành Minh cũng chưa chết được bao lâu, chắc hẳn Lý Na còn chưa kịp xử lý thi thể đâu."

Tôi gật đầu: "Không sai… nhưng dù vậy chúng ta cũng không thể cứ thế xông vào nhà cô ta cướp thi thể ra chứ? Đây là mạng người, đến lúc đó cảnh sát sẽ tham gia, chúng ta cũng không thể giải thích rõ ràng."

Trong nhất thời mọi người đều im lặng, đây là một vấn đề khó giải quyết, nếu như bây giờ không thừa cơ đi tìm thi thể Triệu

Hoành Minh, sợ rằng Lý Na sẽ nhanh chóng xử lý thi thể anh ta, đến lúc đó càng khó tìm được.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi cảm thấy việc này vẫn phải nhờ đến sự hỗ trợ của Bạch Kiện, bọn họ là cảnh sát hẳn sẽ có một lý do "hợp pháp" để vào nhà tìm thi thể Triệu Hoành Minh.

Nhưng điều khiến tôi không ngờ là điện thoại của Bạch Kiện lại tắt máy, có lẽ anh ta đang làm nhiệm vụ nên không bật máy. Sau đó tôi lại gọi điện cho Viên Mục Dã, thầm nghĩ không gọi được Bạch Kiện thì tìm cậu ta cũng được! Nhưng không ngờ cậu ta cũng không nghe máy! Chẳng lẽ hai người bọn họ đang cùng điều tra một vụ án?

Trong lúc tôi đang do dự có nên gọi điện cho Triệu Tinh Vũ hay không, thì thấy Viên Mục Dã gửi một tin nhắn ngắn gọn cho tôi: "Đang bận, gọi lại sau."

Tôi thầm nghĩ cậu ta có thể gọi lại thì tốt rồi, dù sao Viên Mục Dã cũng là người cùng phe, có một số việc giải thích cũng không cần tốn nhiều lời. Để phòng ngừa trước khi chúng tôi nghĩ ra cách lại phát sinh chuyện gì đó, chú Lê bảo Đinh Nhất đi theo dõi biệt thự của Lý Na trước, nếu như cô ta thực sự muốn xử lý cái xác, Đinh Nhất có thể đi theo.

Khi Đinh Nhất đến biệt thự của Lý Na phát hiện bên trong không có ánh sáng, nếu như không phải Lý Na đã đi ngủ… thì là trong nhà không có ai.

Để cho an toàn, Đinh Nhất một mình đi vào kiểm tra tình hình trước. Không ngờ sau khi anh ta đi vào, lại phát hiện biệt thự không những không có ai, mà căn bản cũng không có tầng hầm nào cả!

Đinh Nhất quay lại nói tình hình bên trong biệt thự nhà Lý Na với tôi, khiến tôi cảm thấy khó hiểu, thầm nghĩ không thể nào lại

như thế! Vì khung cảnh cuối cùng Triệu Hoành Minh thấy và góc Lý Na xuất hiện, thì đó chắc chắn là ở tầng hầm.

Tôi đột nhiên nghĩ ra một ý, vỗ đầu nói: “Tôi biết rồi! Lý Na nhất định đã chuyển Triệu Hoành Minh đi khỏi biệt thự khi anh ta còn đang hôn mê!”

Chú Lê cũng gật đầu: “Đúng thế! Như vậy nhất định có người giúp cô ta, nếu không một phụ nữ như cô ta làm sao có thể di chuyển thi thể Triệu Hoành Minh được?”

Hoàn toàn chính xác! Triệu Hoành Minh cao một mét bảy mươi lăm, trọng lượng cơ thể ít nhất cũng phải trên bảy mươi ký. Mà Lý Na thuộc dạng người nhỏ nhắn xinh xắn, cô ta tuyệt đối không thể một mình di chuyển Triệu Hoành Minh đang hôn mê bất tỉnh được.

Nghĩ vậy chú Lê gọi điện cho cho mẹ Triệu Hoành Minh, muốn hỏi thăm xem bọn họ có biết gia đình Lý Na có những ai không? Họ nói với chú Lê, nhà Lý Na có hai chị em, cha mẹ cô ta đều còn khỏe, tuổi tác cũng không chênh lệch nhiều so với bọn họ.

Tôi nghe xong thầm nghĩ trong lòng, người giúp Lý Na di chuyển xác Triệu Hoành Minh là ai? Là cha mẹ đã lớn tuổi của cô ta? Hay là người chị em của cô ta? Hay là… người vẫn luôn theo đuổi cô ta, Ngô Tuyết Tùng?

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy khả năng người kia là Ngô Tuyết Tùng không cao, dù sao là người thì đều không ngốc thế, không nhất thiết vì để cưới được một người phụ nữ mà phải mạo hiểm làm chuyện như vậy? Như thế này chỉ có thể là thân nhân của Lý Na mới làm được.

Chúng tôi gần như thức trắng cả đêm, gần sáng mới thiếp đi được một lúc thì Viên Mục Dã gọi điện thoại đến. Cậu ta nói cả đêm hôm qua phải đi làm nhiệm vụ nên mới không điện thoại

được cho tôi, chút nữa còn phải quay lại hiện trường luôn.

Tôi cũng không nói vòng vo với cậu ta mà nói thẳng vào việc chính: “Cậu có thể giúp tôi điều tra một người không, tôi muốn biết cô ta và người nhà cô ta có tất cả bao nhiêu căn nhà, địa chỉ của những nơi đó?”

Viên Mục Dã bảo tôi gửi tin nhắn tên người muốn điều tra đến điện thoại của cậu ta, sau đó vội vã cúp máy. Có lẽ đây là một vụ án khó giải quyết, nếu không cậu ta đã không sốt ruột kết thúc điện thoại của tôi như thế.

Tôi gửi tên của Lý Na và tóm tắt chuyện xảy ra cho Viên Mục Dã biết. Sau đó ngồi nhà chờ tin tức của cậu ta. Lúc đầu tôi cứ nghĩ là cậu ta bận rộn như vậy, sẽ không điều tra giúp tôi ngay được, không ngờ đến trưa cậu ta đã gọi điện cho tôi, nói là muốn gặp tôi một chút.

Tôi đoán là có tin rồi, nên cùng Đinh Nhất chạy đến đó... Ai ngờ, gặp Viên Mục Dã mới biết, chuyện tôi nhờ cậu ta điều tra Lý Na phải đợi đến ngày mai mới có tin được. Còn hôm nay cậu ta hẹn tôi vì một vụ án khác.

Tôi có hơi thất vọng, nhưng không để lộ ra mặt, cười hỏi cậu ta: “Vụ gì mà gấp thế? Không phải lại là một vụ án mạng không đầu chứ?”

Viên Mục Dã nhìn xung quanh một chút, sau đó thì thầm với chúng tôi: “Là một vụ giết người phân xác…”

Tôi giật mình: “Khẩu vị nặng thế à?”

Không ngờ Viên Mục Dã tiếp tục tỏ vẻ thần bí, nói: “Đâu chỉ vậy! Thứ quái dị hơn là, người chết lại là một người đã được xác nhận đã chết từ nhiều năm trước!”

Lòng tôi xiết chặt, vội hỏi cậu ta: “Mau kể xem chuyện thế

nào?”

Hóa ra sáng hôm nay, có một người chạy bộ buổi sáng, khi chạy ngang qua núi Bích Hà ở ngoại ô, đột nhiên thấy trong một ngách rừng nhỏ xuất hiện mấy túi đựng rác bằng nhựa màu đen.

Bởi vì nơi này ngoài những người thường xuyên tập thể dục hay qua lại, còn người bình thường thì không hay đến đây, nên chẳng có ai tự dưng lại đem rác sinh hoạt đến tận lưng chừng núi để vứt. Cho nên anh này tò mò đi đến gần, muốn xem bên trong mấy túi này chứa thứ gì…

Mới đầu anh ta chỉ dùng cành cây chọc chọc vào mấy cái túi, thấy bên trong có thứ gì đó cảm giác giống như thịt, thế là anh ta lấy điện thoại di động ra, vừa quay video vừa dùng cành cây đẩy một cái túi trong đống đó.

CHƯƠNG

TỰ MÌNH LỰA CHỌN

Kết quả anh ta bị dọa một trận, trong chiếc túi là hai bàn tay cùng với một đống thịt nát! Người kia bị dọa ngã ngồi xuống đất... Ngây người mãi mới nhớ đến chuyện gọi điện thoại báo cho cảnh sát.

Vì tính chất vụ án nghiêm trọng, cho nên cả Bạch Kiện và Viên Mục Dã cùng bị điều đến điều tra, giải quyết vụ án. Khi cậu ta đưa người đến hiện trường kiểm tra, lúc nhìn thấy cũng rất kinh ngạc, bên trong mấy túi rác màu đen đều là những mẩu tay chân, máu thịt của con người.

Pháp y đã gom hết những túi rác đó lại, bước đầu nhận định, người này là nam giới trưởng thành, nhưng ở đây chỉ có tứ chi của người đó, còn các bộ phận khác như đầu, đùi và toàn bộ nội tạng thì không biết ở đâu.

Viên Mục Dã nhìn tình huống như vậy, lập tức cho người tìm kiếm các bộ phận còn lại ở khu vực xung quanh, tranh thủ trước khi vụ này gây ra phản ứng hoang mang trong quần chúng, phải tìm được toàn bộ thi thể. May mà sau khi tiến hành lục soát với cường độ cao, bọn họ nhanh chóng tìm được những bộ phận còn lại.

Nhưng khi pháp y mang thi thể về làm các thủ tục kiểm tra, lại

phát hiện ADN của người này lại khớp với một nạn nhân đã chết trong một vụ án khác bảy năm trước.

Năm đó, cảnh sát điều tra một vụ án mạng liên hoàn lớn, đã tiến hành thu thập ADN của nam giới trưởng thành trên quy mô lớn, mà ADN của người chết trong vụ án này, trùng khớp với ADN của một công dân trong ngân hàng dữ liệu.

Vấn đề chính là ở đây, vì theo hồ sơ, người đàn ông kia đã qua đời bảy năm trước, danh tính của anh ta cũng đã bị xóa khỏi sổ hộ khẩu, sao bảy năm sau thi thể của anh ta lại xuất hiện ở đây? Cho nên hôm nay Viên Mục Dã đến tìm tôi, là hy vọng tôi có thể đi cùng cậu ta xem cái xác này, để xem tại sao chết rồi lại sống lại? Mà sống lại rồi lại chết đi?

Tôi thầm nghĩ trong lòng, sao vụ án Viên Mục Dã kể nghe quen thế nhỉ? Tôi vội hỏi cậu ta: “Người chết bảy năm trước tên là gì?”

“Triệu Hoành Minh…”

Tôi và Đinh Nhất nhìn nhau, không ngờ trên đời lại có chuyện trùng hợp như thế, chúng tôi nghĩ đủ cách để tìm thi thể Triệu Hoành Minh, không ngờ anh ta lại tự tìm đến tận cửa.

Sau đó, tôi kể tóm tắt cho Viên Mục Dã nghe về mối quan hệ giữa người mà tôi nhờ cậu ta điều tra, Lý Na, với Triệu Hoành Minh, Viên Mục Dã nghe xong cũng rất ngạc nhiên: “Không ngờ câu chuyện này lại phức tạp như vậy… Cho nên anh mới nhờ tôi điều tra về những bất động sản đứng tên Lý Na và người nhà của cô ta, anh nghi ngờ một trong những chỗ đó là hiện trường phân xác?”

Tôi gật đầu: “Tất nhiên là vậy rồi, loại chuyện như vậy còn đến nhà ai làm được nữa?”

Viên Mục Dã hưng phấn cầm điện thoại lên, trước tiên là gọi cho đồng nghiệp yêu cầu điều tra thông tin về Lý Na, cậu ta muốn

ngay lập tức biết tất cả những bất động sản có liên quan đến Lý Na và người nhà cô ta ở đâu? Chưa tra thì chưa thấy liên quan, nhưng điều tra rồi thì lập tức phát hiện ở gần núi Bích Hà có một căn biệt thự thuộc về cha mẹ Lý Na…

Có cảnh sát tham gia vào mọi chuyện đều dễ dàng hơn nhiều, Viên Mục Dã thông qua camera giám sát quanh khu vực nhà Lý Na, phát hiện đêm hôm qua, cha Lý Na từng lái xe đến nhà con gái.

Đầu tiên, cha Lý Na lái ô tô vào gara của biệt thự, không bao lâu sau, hai cha con họ cùng nhau vội vàng rời đi, lúc này trong cốp sau chắc chắn đang giấu Triệu Hoành Minh đã hôn mê bất tỉnh… sau đó cảnh sát lại lấy video giám sát trên đường, phát hiện chiếc xe chạy thẳng đến biệt thự của cha mẹ Lý Na ở gần núi Bích Hà. Mấy tiếng sau, Lý Na ra khỏi nhà, bắt xe rời đi, còn cha cô ta vẫn ở trong biệt thự đến nửa đêm, mới nhanh chóng lái xe rời đi.

Theo lý thuyết, nếu muốn vứt xác, cha Lý Na cũng không nên vứt gần như thế? Có lẽ do tuổi cũng đã cao, sức khỏe cũng yếu đi, việc phân xác cũng mất nhiều thể lực, nên không còn sức đem thi thể vứt ra xa nữa.

Sau đó Viên Mục Dã nhanh chóng xin lệnh lục soát, tiến hành điều tra triệt để căn biệt thự của cha mẹ Lý Na. Nhưng có một điều cảnh sát không ngờ đến, là cha Lý Na khi thấy cảnh sát đến, lập tức nhận tội, nói chính mình đã giết Triệu Hoành Minh, không liên quan đến con gái mình.

Lúc đó cha Lý Na đã hơn bảy mươi tuổi, ông ta làm như vậy đơn giản là vì nghĩ rằng dùng cái mạng già của mình đổi lấy sự bình yên, tương lai cho con gái. Nhưng ông ta cũng quá coi thường năng lực phá án của cảnh sát? Ông ta muốn gánh hết là gánh được sao?

Chỉ có điều, chúng tôi không biết nên nói sự thật này với cha

mẹ Triệu Hoành Minh thế nào, con trai vốn đã chết bảy năm trước đột nhiên sống lại, nhưng bọn họ cũng chỉ được một lần gặp gỡ mơ hồ rồi lại âm dương cách biệt.

Nhưng chuyện này có thể trách ai? Nếu như lúc trước Triệu Hoành Minh không có mưu đồ bất chính, thì sao có những chuyện sau này? Anh ta đưa ra một quyết định hoang đường, hủy hoại gia đình mình, càng hủy đi cả tương lai của con anh ta… Không biết sau này đứa bé lớn lên sẽ đối mặt với chuyện này như thế nào.

Chuyện đến nước này đã không còn việc của chúng tôi nữa. Còn việc nói chuyện với cha mẹ Triệu Hoành Minh thế nào, thì đó là việc của chú Lê… Dù sao chú ấy làm công tác tư tưởng cũng tương đối tốt. Mà vụ án phân xác này cũng trở thành một vụ án chấn động cả nước, đâu đâu cũng có người bình luận.

Thật ra, làm nghề này đã được một thời gian, thấy qua không ít những vụ án ly kỳ, nhưng bất kể vụ án đó hung ác thế nào, bên trong có bao nhiêu nội tình bí ẩn, tóm lại điều tra đến cùng tất cả đều là do con người làm ra.

Nhất niệm thành ma, nhất niệm thành Phật, sau này lên Thiên Đường hay xuống Địa Ngục… đều do bản thân mình tự chọn.

Sau khi chuyện này kết thúc, chúng tôi mới nhớ đến việc cảnh sát ở quê Đàm Lỗi vẫn đang chờ cậu ta về nhận diện! Họ nói là đã tìm được anh em họ Trần kia. Nhưng trước khi đi chúng tôi không ngờ rằng, lần này Đàm Lỗi lại đến để xác nhận thi thể của anh em nhà họ Trần.

Tôi cảm giác cảnh sát cố ý không nói rõ, vì bọn họ sợ nếu chúng tôi biết được lần này đi nhận diện là nhận diện thi thể sẽ sợ hãi không dám đi, cho nên mới nói mập mờ là có suy đoán mới. Thật ra, bọn họ cũng cả nghĩ, chúng tôi làm nghề gì chứ? Nhìn hai cái xác cũng có thể sợ sao?

Mấy ngày nay thỉnh thoảng Đàm Lỗi lại nhớ được một ít hình ảnh hôm đó, nhưng đó chỉ là những hình ảnh rời rạc, không hoàn chỉnh, cho nên cậu ta cũng không thể tìm được manh mối gì từ trong đó.

Khi chúng tôi đến nơi, cảnh sát Chu phụ trách vụ án áy náy nói: “Thật ra thân phận của hai người này đã được xác nhận, chính là anh em nhà họ Trần! Chúng tôi gọi Đàm Lỗi đến đây là vì muốn cậu ấy xác nhận lại chúng có phải là kẻ tình nghi bắt cóc khi đó không.”

Đàm Lỗi khó xử nó: “Chuyện xảy ra ngày hôm đó tôi vẫn chưa nhớ lại được rõ ràng, cho nên cũng không biết có thể giúp các anh hay không…”

Cảnh sát Chu vội vàng bảo: “Không sao, biết đâu nhìn mặt anh em nhà họ Trần, cậu lại nhớ ra điều gì thì sao?

CHƯƠNG

CHẾT BẤT THƯỜNG

Tôi nghĩ Đàm Lỗi đã mất trí nhớ thì tôi nên đi cùng cậu ta vào trong, nhìn thử ký ức tàn hồn của anh em họ Trần, như vậy dù Đàm Lỗi có không nhớ ra cũng không quan trọng.

Sau khi chúng tôi nhìn thấy thi thể đều rất kinh hãi, không ai có thể ngờ được anh em họ Trần lại thành thế này! Trước đây tôi vốn cho rằng bọn họ vì chống cự lại cảnh sát nên bị bắn chết, nhưng sau khi nhìn thấy thi thể tôi lập tức biết có chuyện không ổn…

Sắc mặt anh em Trần thị xám xanh, da khô quắt, quái dị nhất chính là cái miệng há hốc của bọn họ, dường như trước khi chết bọn họ đã rất hoảng sợ, không ngừng hét lớn. Nhưng tôi biết, miệng há ra như vậy không phải vì trước khi chết bọn họ đã gào thét thống khổ, mà vì da bị mất nước nhanh chóng dẫn đến tình trạng co rút bất thường, khiến làn da dưới cằm bị kéo xuống dưới tạo ra cảm giác ám ảnh cho người nhìn.

Đàm Lỗi sau khi nhìn thấy hai thi thể, vẻ mặt kinh ngạc nói với cảnh sát Chu: “Đây là Trần Thế Phong và Trần Thế Hiên?”

Cảnh sát Chu gật đầu: “Mặc dù thi thể có biến dạng, nhưng bọn họ đích thị là anh em họ Trần…”

Tôi chậm rãi đi đến gần thi thể hai anh em kia, phát hiện không

chỉ có dáng vẻ quái dị, mà điều khiến tôi bất an nhất là hai bộ thi thể này không hề có chút tàn hồn nào.

Không cảm nhận được tàn hồn của bọn họ đương nhiên không thể biết được bọn họ chết thế nào, nhưng tôi không tin hai người này là bị phơi khô tự nhiên mà thành như thế này. Tôi quay lại hỏi cảnh sát Chu: “Bọn họ là… chết bình thường sao?”

Cảnh sát Chu hơi lúng túng nói: “Ây… Vì chuyện này có liên quan đến tình tiết vụ án, cho nên tạm thời không thể để lộ ra ngoài.”

Tôi thầm nghĩ trong lòng, có cái chó gì mà không thể lộ ra ngoài? Có lẽ cảnh sát bọn họ cũng không biết rõ nguyên nhân cái chết của hai người này là gì thì có! Nhìn dáng vẻ của hai cái xác này rất giống với đám thây khô đào được ở sa mạc Tân Cương! Chẳng lẽ bọn họ tìm thấy anh em nhà họ Trần ở Tân Cương?

Trong lúc tôi vẫn đang suy nghĩ, thì nghe thấy cảnh sát Chu hỏi Đàm Lỗi: “Cậu có thể xác nhận họ là hai người đã bắt cóc cậu không?”

Đàm Lỗi vừa định mở lời, tôi ở phía sau nhẹ nhàng chọc chọc cậu ta… Tên nhóc Đàm Lỗi này cũng thông minh, lập tức hiểu ý tôi, há miệng nói: “Thật xin lỗi cảnh sát Chu, anh cũng biết đấy, đầu tôi bị thương, nói thật chuyện xảy ra hôm đó tôi cũng chỉ lờ mờ nhớ ra, hơn nữa hai cái xác này trông đáng sợ như thế, tôi cũng không khẳng định được bọn họ có phải người đã bắt cóc tôi hay không. Hay là… các anh đi hỏi Vương Hinh xem!”

Ra khỏi Cục cảnh sát, Đàm Lỗi hỏi tôi vì sao lúc nãy không cho cậu ta nói hai người kia chính anh em họ Trần đã bắt cóc mình? Tôi cười nói với cậu ta: “Anh muốn nói với cậu là, vụ án này không gây ra hậu quả nghiêm trọng, nên cảnh sát truy bắt anh em họ Trần không cần ra tay ác như thế… Do đó cái chết của bọn họ

không có quan hệ với cảnh sát."

Đàm Lỗi gật đầu: "Nói như vậy, hiện giờ cảnh sát nóng lòng muốn xác nhận thân phận của bọn họ chắc là vì có nguyên nhân khác?"

Tôi vỗ tay một cái: "Không phải chắc mà là chắc chắn! Nhưng cho dù nguyên nhân đó là gì cũng không liên quan nhiều đến cậu! Tôi thấy hai cái xác kia hình dáng kỳ dị như vậy, nhất định chết không được tử tế, nhưng cảnh sát Chu lại che giấu không muốn nói ra, vậy cũng đừng trách chúng ta không giúp đỡ."

"Làm vậy hình như không tốt lắm…" Đàm Lỗi thấp thỏm nói.

Tôi hỏi cậu ta: "Thế cậu nhớ ra chuyện hôm đó rồi à?"

Đàm Lỗi lắc đầu: "Chưa nhớ được hết, chỉ có một số hình ảnh lẻ tẻ."

"Còn không phải à! Trong tình huống cậu còn chưa xác định được chắc chắn đã đưa ra lời khai mới là không đáng tin, cho nên những gì cậu vừa nói không có gì phải áy náy cả…" Tôi hơi tức giận bảo.

Sau khi quay lại khách sạn, chúng tôi kể lại tình huống của anh em họ Trần cho chú Lê nghe, chú ấy nghe xong cũng nhướng mày nói: "Cái gì? Không có chút tàn hồn nào… thi thể lại còn có hình dáng như vậy… Không phải là bị quỷ quái hút sạch dương khí mà chết chứ?"

"Không thể nào? Có ma quỷ lợi hại như vậy sao?" Đàm Lỗi không dám tin.

Chú Lê lắc đầu: "Đó là do cháu chưa từng nhìn thấy thứ lợi hại… Vụ án này cảnh sát không phá được, nếu bọn họ không tìm cao nhân hỗ trợ, vụ này sẽ thành vụ án treo không thể giải quyết."

Tôi hừ một tiếng: "Không phá được cho đáng đời! Lúc nãy ở nhà

xác, cháu có ý tốt muốn hỏi xem thi thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng cảnh sát Chu kia lại không chịu nói. Ai, không phải nói gở, nhưng nếu thực sự do ma quỷ làm ra… chỉ sợ sẽ không đơn giản chỉ chết một hai người như vậy, đến lúc đó bọn họ muốn đưa vụ này thành án treo cũng không làm được.”

“Trời cao có đức hiếu sinh, biết rõ trong chuyện này có vấn đề, chúng ta cũng không thể mặc kệ! Trần Thế Phong thì không nói, chuyện xấu hắn làm chết cũng chưa hết tội! Nhưng người em của hắn ta không phải bị oan uổng sao? Còn chưa tốt nghiệp đại học đã chết, không biết cha mẹ bọn họ đau lòng đến mức nào!” Chú Lê nói với vẻ nặng nề.

Tôi xem thường: “Chuyện này có thể trách ai chứ? Là do bọn họ không dạy dỗ con mình cho tốt! Không nói đến Trần Thế Phong, loại lưu manh như thế không hiểu biết pháp luật cũng là bình thường… nhưng còn Trần Thế Hiên thì sao? Dù sao cũng học đến đại học rồi, chẳng lẽ cậu ta không biết anh trai mình làm thế là phạm pháp sao? Vì sao không khuyên anh mình quay đầu, lại còn giúp anh mình chuẩn bị mọi thứ? Có lẽ việc bọn chúng bắt cóc Đàm Lỗi không phải là tội đáng chết, nhưng có trời mới biết sau khi bọn chúng chạy trốn đã làm những chuyện gì? Mọi thứ đều có nhân quả, trên đời có bao nhiêu người thực sự là vô tội.”

Đàm Lỗi nhìn tôi và chú Lê như cây kim so với cọng râu, vội vàng hòa giải: “Ai bảo không có ạ! Có tôi mà! Trong chuyện này tôi thực sự là kẻ xui xẻo vô tội! Mọi người nói xem, tôi chỉ định về thăm lại căn nhà đã ở từ nhỏ đến lớn, vậy mà lại bị đánh ngất, anh nói xem là ai hại ai chứ?”

Tôi cười mắng: “Cút, cậu mới là kẻ có tội! Nếu cậu cứ yên ổn ở trong nhà sư phụ cậu, thì bây giờ đâu xảy ra chuyện thế này?”

Đàm Lỗi bất đắc dĩ nói: “Quả đúng là uống nhầm nước lạnh thì

buốt răng… Từ sau khi đi theo sư phụ, cứ nghĩ rằng trên đời này yêu ma quỷ quái là đáng sợ nhất, không ngờ lại bị mấy người sống hại.”

Chú Lê cười lắc đầu: “Tiểu Lỗi, con nhớ kĩ, thứ khó dò nhất trên đời này là lòng người…”

Theo ý tôi, từ đầu cảnh sát đã không muốn nói nhiều với chúng tôi, thì chúng tôi nên nhanh chóng về thôi. Nhưng chú Lê lại lo lắng việc này không thể xem nhẹ, cho nên nhất định phải chờ xem thế nào.

Tôi thầm nghĩ cứ ngồi chờ như thế này, không bằng chúng tôi chủ động xuất kích… Thế là tôi gọi điện thoại cho Viên Mục Dã, nhờ cậu ta hỏi thăm tình hình vụ án giúp tôi.

CHƯƠNG

NGUYÊN NHÂN CÁI CHẾT

Điện thoại kết nối, tôi còn chưa kịp mở miệng, cậu ta đã lên tiếng trước: "Anh đang ở đâu thế? Tôi có vụ án muốn tìm anh giúp…"

Tôi cười. "Vụ án phân xác ở biệt thự kết thúc rồi à? Nhanh thế đã có vụ khác? Có vẻ cậu càng ngày càng bận rộn nhỉ!"

Viên Mục Dã than nhẹ: "Tôi cũng đang yêu cầu các nơi khác hỗ trợ, tôi thấy vụ án này hơi khó giải quyết, sợ một mình tôi không ứng phó được."

Nói thật, trước kia tôi chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng bây giờ tôi không muốn để ý nhiều chuyện như thế. Không phải do tôi sợ gặp phải chuyện mình không giải quyết được, chỉ đơn thuần là cảm giác ngại phiền phức thôi.

Tôi cố ý nói mình bây giờ đang ở xa, không thể quay về ngay được. Viên Mục Dã vội hỏi tôi ở đâu? Có phải gặp chuyện phiền toái gì không?

Tôi thấy tên nhóc này cũng không tệ, thấy tôi nói đang ở nơi khác không tiện quay về là cậu ta lập tức nghĩ đến việc tôi có gặp phải chuyện gì phiền phức không! Thế nên tôi cũng không giấu, kể chuyện của Đàm Lỗi cho cậu ta nghe.

Không ngờ cậu ta lại cười to, nói: "Người anh em, sao chúng ta

lại có duyên như thế nhỉ! Tôi cũng vì vụ án này mới gọi điện nhờ anh giúp đấy!”

Tôi không nhịn được chửi bậy: “Không phải thằng nhóc cậu bám đít theo dõi tôi đấy chứ! Sao chúng tôi điều tra vụ nào cậu cũng nhận vụ đó thế?!”

Giọng Viên Mục Dã trong điện thoại khá đắc ý: “Thế mới nói anh em chúng ta có duyên!”

Tôi nói đùa: “Hy vọng không phải là nghiệt duyên!”

Một ngày sau… Viên Mục Dã đến khách sạn chúng tôi ở, nhìn dáng vẻ bôn ba mệt mỏi, chắc cậu ta đã vội vàng chạy thẳng đến đây! Tôi cười: “Cậu chính là cứu viện cảnh sát ở đây gọi đến à?”

Cậu ta cười bất đắc dĩ: “Cũng không còn cách nào khác, vụ án này có quá nhiều điểm bất thường, nếu như tất cả chỉ là những sự kiện ngẫu nhiên thì không nói làm gì, dù sao bây giờ Trung Quốc cũng có vô số vụ án chưa thể giải quyết được. Nhưng vụ án này lại có khả năng phát triển thành án liên hoàn, nên cấp trên mới tạm thời điều tôi đến đây.”

Xem ra tôi đoán trúng rồi, cảnh sát Chu không muốn nói nhiều với chúng tôi, chỉ sợ là do số người chết trong vụ án này không chỉ có hai người… Cho nên trước khi điều tra làm rõ, anh ta cũng không dám nói nhiều với người ngoài, tránh gây hoang mang không cần thiết trong xã hội.

Sau đó Viên Mục Dã nói cho chúng tôi biết, tại thời điểm khi chúng tôi đi, vụ án này vẫn chỉ là một vụ án hình sự thông thường, nhưng sau khi cảnh sát truy đuổi anh em họ Trần khắp nơi, thì sự tình đột nhiên diễn ra theo chiều hướng không thể khống chế được nữa.

Lúc đó, đội thi công phụ trách phá dỡ nhà ở thôn của Đàm Lỗi đang phá đến nhà của một người họ Hứa, đột nhiên phát hiện một

thi thể dưới đống đổ nát. Sau khi nhận được tin báo, cảnh sát tưởng rằng khi họ phá nhà không cẩn thận gây chết người, nhưng khi đến kiểm tra mới thấy là một cái xác khô.

Cảnh sát yêu cầu đội thi công dừng hết các hoạt động phá dỡ lại, sau đó bọn họ tiếp tục đào bới trong căn nhà kia và phát hiện thêm ba cái xác nữa. Trong đó có hai cái xác là của anh em họ Trần mà chúng tôi nhìn thấy hôm trước, còn lại hai thi thể khác đã có dấu hiệu mục nát. Sau khi điều tra, hai thi thể này là hai vợ chồng già họ Hứa, là bác trai và bác gái của Vương Hinh.

Sau khi kiểm tra bốn thi thể, pháp y phát hiện vợ chồng họ Hứa là bị siết cổ đến chết, bọn họ chết trước khi xảy ra vụ Đàm Lỗi bị bắt cóc!

Còn nguyên nhân dẫn đến cái chết của anh em họ Trần lại rất kỳ lạ, trên người bọn chúng không hề có ngoại thương, nội tạng cũng không bị tổn thương, ngoại trừ việc thi thể xuất hiện tình trạng mất nước nghiêm trọng ra thì không có điều đáng ngờ nào khác.

Mặc dù từ tình trạng của bốn bộ thi thể có thể thấy, thời gian anh em họ Trần tử vong có lẽ phải từ trước đó, nhưng căn cứ theo lời khai của Vương Hinh và khi chúng tôi đến cứu Đàm Lỗi thì Trần Thế Phong chắc chắn chưa chết!

Sự việc diễn biến theo hướng này làm cảnh sát phải lập tức thẩm vấn lại Vương Hinh. Ban đầu Vương Hinh luôn khẳng định mình không biết chuyện gì cả, chỉ đến khi nhìn thấy thi thể của hai bác mình và anh em họ Trần, cô ta mới sợ hãi cuống lên nhanh chóng khai hết chuyện cô ta tham gia vụ bắt cóc cùng với Trần Thế Phong thế nào, giết hai bác mình ra sao.

Hóa ra khi bọn chúng có ý định bắt cóc Đàm Lỗi, bèn đến nhà người thân của Vương Hinh để nghe ngóng tình hình của Đàm Lỗi.

Cũng chính lúc đó bọn chúng phát hiện hai vợ chồng nhà bác của Vương Hinh đều không có ở nhà, mà bọn họ lại vừa được nhận một khoản tiền bồi thường di dời lớn, nên bọn chúng nảy lòng tham.

Đầu tiên bọn chúng lừa gạt hai người già quay lại nhà cũ, sau đó trói hai người lại, ép họ nói ra mật mã thẻ ngân hàng. Nhưng tiếc là phần lớn số tiền kia họ đều đã cho con gái để mua nhà, nên trong tay họ chỉ còn chưa đến ba trăm nghìn tệ.

Sau khi Vương Hinh và Trần Thế Phong lấy được tiền tiết kiệm trong ngân hàng của hai vợ chồng già, đã ra tay siết cổ họ đến chết. Vương Hinh và Trần Thế Phong tính toán đợi đến khi bọn chúng bắt được Đàm Lỗi, lấy được bảo vật gia truyền của nhà họ Đàm rồi sẽ giết chết Đàm Lỗi, cùng chôn luôn ở bãi đất hoang phía sau thôn với hai vợ chồng họ Hứa kia. Nhưng không ngờ giữa chừng bị chúng tôi cản trở, mới khiến kế hoạch của chúng bị rối loạn, nếu không Đàm Lỗi khó mà giữ được tính mạng.

Điều khiến cảnh sát nghi ngờ là, trong dạ dày của vợ chồng nhà họ Hứa có phát hiện thức ăn còn chưa tiêu hóa hết, thời gian khi ăn vào chưa quá hai mươi tư tiếng. Mà dựa theo mức độ phân hủy trên cơ thể, thì họ chết ít nhất cũng phải một tuần rồi.

Cho dù bây giờ là mùa đông, tốc độ phân hủy xác cũng chậm hơn, nhưng không thể có khả năng bên ngoài thi thể đã phân hủy mà thức ăn trong dạ dày lại chưa tiêu hóa hết được? Chẳng lẽ những thức ăn này là ăn vào sau khi đã chết?

Còn một điều kỳ quái nữa là, đồ ăn trong dạ dày của vợ chồng họ Hứa giống với đồ ăn phát hiện thấy trong dạ dày của anh em họ Trần, chẳng lẽ anh em họ Trần ăn không hết nên đổ vào bụng người chết?

Lúc đó vụ án này có quá nhiều điểm đáng ngờ, nhưng vì Vương

Hinh đã khai nhận mọi chuyện, nên cảnh sát cho rằng có thể phá án được rồi, còn về phần những điểm đáng ngờ trên bốn bộ thi thể, bọn họ cũng không điều tra ra được nguyên nhân, nên đành chịu.

Nhưng chuyện lại không đơn giản như họ nghĩ, nếu chỉ vụ án này đứng độc lập một mình thì bọn họ kết án qua loa thế nào cũng được. Nhưng không ngờ hai ngày sau, cảnh sát nhận được tin báo, trong thôn của Đàm Lỗi lại xuất hiện người chết.

Chuyện này xảy ra ở thời điểm chúng tôi đến lần trước, gặp mấy người dân đi nhặt gạch cũ về xây chuồng heo.

CHƯƠNG

ĐIỂM ĐEN TRONG MẮT

Những người này bị phát hiện chết ở cửa thôn, tình trạng thi thể tương tự như anh em họ Trần, ngoài làn da bị mất nước nghiêm trọng dẫn đến cơ bắp bị co lại, thì trên cơ thể không có dấu hiệu ngoại thương nào khác.

Người nhà của nạn nhân sau khi nhìn thấy thi thể đều rất sợ hãi… Buổi sáng ra khỏi cửa vẫn còn tốt đẹp, sao bây giờ đã biến thành một cái xác khô thế này? Vì trước đó cảnh sát giữ bí mật rất tốt, lại thêm trong thôn này vốn không có người ở, cho nên người dân quanh đây không ai biết đến chuyện của vợ chồng họ Hứa kia.

Nhưng lần này thì khác, khi cảnh sát chưa tới, đã có rất nhiều người dân đứng quanh xác chết, bọn họ mồm năm miệng mười bàn luận mấy người này có phải bị ma nữ hút thành thây khô không? Có người còn thế với trời rằng, đã tận mắt nhìn thấy bọn họ bị cương thi hút khô máu mà chết. Cuối cùng cảnh sát đành dở khóc dở cười giải tán đám đông, đuổi hết những người không liên quan đi, sau đó mới tiến hành khám nghiệm hiện trường.

Cảnh sát phát hiện, mặc dù vẻ mặt mấy cái xác này biểu lộ vô cùng dữ tợn, nhưng cái chết đến với họ trong tích tắc. Có người khi chết tay còn cầm chặt cục gạch, có lẽ là đang định nhặt lên…

Sau đó thi thể được đưa về phòng pháp y tiến hành khám nghiệm tử thi, pháp y thấy tình trạng chết của mấy người này giống hệt anh em họ Trần, nhưng theo như người nhà họ kể lại, những người này buổi sáng vẫn còn mạnh khỏe, sao chưa đến một ngày đã thành xác khô rồi?

Điều khiến cho cảnh sát đau đầu nhất là, vụ án này đã bị truyền ra mấy ngôi làng bên cạnh, gần như loại tin đồn nào cũng có, phiên bản sau còn kinh sợ hơn phiên bản trước! Điều này làm cảnh sát Chu phải nhanh chóng tìm manh mối phá án, xóa bỏ những lời đồn đại, để ổn định lòng người…

Tôi cười bảo: "Cho nên bọn họ tìm đến cậu?"

Viên Mục Dã nói: "Đúng thế! Lúc đó tôi vừa mới xong vụ Triệu Hoành Minh, lãnh đạo đã đồng ý cho tôi nghỉ ngơi mấy ngày, kết quả vụ này đến ngay sau đó. Anh bảo, tôi như thế này còn có thể có bạn gái được à?"

Tôi vỗ vỗ vai cậu ta: "Việc này thì cậu phải học Bạch Kiện, nhìn xem người ta làm thế nào vừa có cả tình yêu lẫn sự nghiệp."

"Tôi cũng nghĩ rồi, nhưng chuyện của tôi đâu phải anh không biết. Được rồi, cái gì cần đến thì sẽ đến thôi, cuộc đời không thể cưỡng cầu được…" Viên Mục Dã cười khổ.

Sau đó chúng tôi bàn bạc một chút, cảm giác vấn đề nhất định nằm ở trong thôn của Đàm Lỗi, nên chúng tôi quyết định trước hết phải vào trong thôn, xem hiện trường hai vụ án kia rồi tính tiếp.

Tôi quay lại hỏi Đàm Lỗi: "Khi còn bé cậu có được nghe truyền thuyết kinh dị nào về thôn của cậu không?"

Đàm Lỗi nghĩ nghĩ rồi trả lời: "Khỉ lớn ăn thịt trẻ con?"

Tôi tức giận nói: "Cút! Đó không phải là truyền thuyết của thôn cậu, khi tôi còn bé ngày nào Chiêu Tài chả nói thế để dọa tôi! Khỉ

to ở quê tôi chạy đến thôn cậu từ lúc nào thế?”

Đàm Lỗi vừa cười vừa bảo: “Biết đâu… bọn chúng là họ hàng?”

“Bớt nói nhảm đi! Nghĩ cho kĩ vào!” Tôi cười mắng.

Sau đó Đàm Lỗi ngồi vò đầu bứt tai nửa ngày, đột nhiên vỗ đùi nói: “Có rồi! Khi còn bé tôi có nghe mẹ kể một chuyện, nói là trong thôn bọn tôi ngày xưa từng có một con hồ yêu, chuyên biến thành bà lão đến thôn bên trên bắt trộm trẻ con. Sau này có một đạo sĩ đi ngang qua, đã hàng phục con yêu quái, trấn dưới từ đường của thôn, mối họa coi như chấm dứt.”

Tôi thở dài: “Sao vẫn là chuyện ăn thịt trẻ con vậy! Cậu không thể đổi đề tài khác à? Sao toàn những truyền thuyết hùa theo nhau thế?”

Lần này Đàm Lỗi giơ hai tay lên: “Không còn chuyện khác, khi còn bé tôi chỉ nhìn thấy những âm hồn kia phiêu dạt khắp nơi, chưa từng thấy chúng hút máu người bao giờ!”

Chú Lê nói với Viên Mục Dã: “Cậu Viên này, có thể sắp xếp để chúng tôi xem qua mấy thi thể kia không?”

Viên Mục Dã gật đầu: “Không vấn đề gì, để cháu nói với anh Chu, anh ấy phụ trách vụ này.”

Xế chiều hôm đó, chúng tôi lại đến phòng pháp y lần nữa, cảnh sát Chu lần trước cố ý giữ bí mật, bây giờ nhìn thấy chúng tôi thì lúng túng, nói: “Sớm biết mọi người chính là cao nhân mà cậu Viên mời đến, tôi đã để mọi người xem luôn mấy bộ thi thể kia rồi.”

Tôi không lên tiếng, chỉ có chú Lê khiêm tốn bảo: “Không sao, không sao, cậu có điều khó xử của cậu, chúng tôi đều hiểu…”

Cảnh sát Chu thấy chú ấy nói vậy lập tức cảm kích: “Có thể được ngài hiểu cho thì tốt quá rồi, không biết mấy bộ thi thể này cuối cùng là bị làm sao? Vì sao bọn họ trong thời gian ngắn đều

biến thành thây khô như vậy? Không phải thực sự do cương thi hút máu đến khô chứ?”

Chú Lê bảo cảnh sát Chu chờ một lát, để chúng tôi xem mấy cái xác rồi nói sau…

Đầu tiên, tôi đến nhìn thi thể của vợ chồng họ Hứa, phát hiện tàn hồn của bọn họ vẫn còn, cái chết của bọn họ không khác trong lời khai của Vương Hinh. Còn mấy người dân trong thôn thì giống như anh em họ Trần, trên cơ thể không còn chút tàn hồn nào.

Lúc này chú Lê đeo găng tay cao su dùng một lần vào, định lật mí mắt của Trần Thế Phong lên xem, nhưng da của hắn ta không có một chút đàn hồi nào, không thể mở ra được.

Cuối cùng vẫn phải nhờ đến sự trợ giúp của pháp y, dùng dao giải phẫu rạch mí mắt Trần Thế Phong ra. Sau khi kiểm tra thì phát hiện bên trong mắt có một điểm đen nhỏ như hạt gạo, hai mắt đều có. Sau đó, pháp y theo lời chú Lê, mở mí mắt của tất cả các thây khô còn lại, quả nhiên đều giống như Trần Thế Phong.

Ra khỏi phòng pháp y, Viên Mục Dã hỏi chú Lê: “Lê đại sư, điểm đen trong mắt bọn họ là thế nào ạ? Là dấu vết bị âm hồn bám trên người sao?”

Chú Lê lắc đầu: “Không phải… Có lẽ trong thôn của Đàm Lỗi thực sự có thứ gì đó đã thành tinh đang tác quái. Cậu quay lại nói với cảnh sát Chu, trước khi chuyện này được giải quyết, phải cách ly thôn kia, không được để người đi vào! Nếu không chỉ sợ sẽ tiếp tục có người bị chết.”

Viên Mục Dã nghe xong gật đầu, sau đó quay người đi tìm cảnh sát Chu. Chúng tôi quay lại khách sạn để chuẩn bị, định sáng sớm hôm sau sẽ đến thôn của Đàm Lỗi tìm hiểu ngọn ngành sự việc…

Trước khi đi, chú Lê đã nói với cảnh sát Chu là mình muốn xem ghi chép huyện chí, để xem thôn của Đàm Lỗi đã từng xảy ra

chuyện gì đặc biệt hay không. Sau khi xem mới phát hiện, trước khi giải phóng, “Bắc Các Trang” này đã từng chịu một trận hạn hán lớn. Lúc đó không có lương thực nên có rất nhiều người bị chết đói. Sau đó có thôn dân bị yêu đạo mê hoặc, đã dùng nhiều đồng nam đồng nữ làm lễ tế trời, giết hại không ít trẻ em.

Còn chuyện hồ yêu và khỉ lớn ăn thịt trẻ em mà Đàm Lỗi nói thì không có ghi chép trong huyện chí.

CHƯƠNG

TANH TƯỞI KINH NGƯỜI

Nhưng tôi nhìn thoáng qua ngày xuất bản của huyện chí thì thấy là thời kỳ cuối của cải cách, nên dù thật sự có chuyện yêu ma quỷ quái nào đó thì chắc chắn lúc ấy cũng không dám viết lên trên mặt báo.

Lúc chúng tôi quay lại Bắc Các Trang - nơi Đàm Lỗi từng sống thì thấy bên ngoài được căng dây cách ly, ở lối vào còn có thông báo rằng bên trong là hiện trường vụ án, nếu có ai phá hủy hiện trường sẽ bị công an bắt giữ.

Nhưng tôi biết thông báo này cũng chỉ có thể cản được tạm thời, nếu như không nhanh chóng giải quyết chuyện này, chỉ sợ lúc sau sẽ có thôn dân hiếu kỳ xông vào, đến lúc đó có khi lại mất mạng ở trong ấy.

Căn cứ vào hai hiện trường án mạng mà cảnh sát phát hiện lúc trước, đầu tiên mấy người chúng tôi đi tới cửa thôn. Nơi này không thay đổi nhiều so với lần chúng tôi đến trước đây, nếu như không phải vừa chết vài thôn dân chắc sẽ chẳng ai để ý chỗ này.

Chú Lê lấy la bàn ra nhìn xung quanh một lượt nhưng không phát hiện có chỗ nào lạ, trong mắt tôi âm khí ở đây cũng không nhiều nên không thể nhìn ra chỗ này có thể chết vài người trong

vòng một ngày.

Đến lượt Đinh Nhất đột nhiên nhướng mày nói: “Có một mùi tanh của thú dữ, chắc chắn có thứ gì đó đã ở đây.”

Tôi hoàn toàn tin tưởng cái mũi của Đinh Nhất, anh ta nói mùi vị ở đây không đúng thì chắc chắn không nhầm được… Nhưng ngoại trừ cái đó thì chúng tôi không nhìn ra được chỗ nào đáng nghi nữa.

Đàm Lỗi nghe thế cũng cẩn thận ngửi rồi nói: “Thôn của tôi ở vị trí vắng vẻ, ngẫu nhiên có một ít động vật hoang dã đi vào cũng là bình thường mà!”

Nhưng Đinh Nhất lại lắc đầu nói: “Mùi vị này không phải do động vật thông thường phát ra, chắc chắn phải là thứ có chút đạo hạnh…”

Lúc này chú Lê nói với tất cả chúng tôi: “Đi… Trước tiên vào thôn đã, chúng ta đến nhà họ Hứa nhìn kĩ rồi lại nói.”

Sau đó, mấy người chúng tôi đi tới căn nhà cũ của bác của Vương Hinh, phải nói cô gái này hoàn toàn kế thừa tính cách của mẹ mình, mà còn là trò giỏi hơn thầy, thậm chí hại cả bác ruột của mình.

Sau khi đi vào nhà họ Hứa, thấy trên cửa có dán niêm phong, tôi bèn quay đầu nhìn Viên Muc Dã và nói: “Đồng chí cảnh sát, vẫn nên là đồng chí tự tay gỡ xuống giấy niêm phong này đi.”

Viên Mục Dã nghe tôi nói mà bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó đi tới gỡ niêm phong xuống. Đoàn người chúng tôi đi vào xem thì phát hiện, tuy là ngôi nhà nhỏ ở nông thôn nhưng điều kiện trong nhà họ Hứa tốt hơn nhiều so với nhà họ Đàm, có vẻ đây là một nhà giàu.

Khi tiến vào chúng tôi mới biết, hóa ra ngôi nhà đã bị phá hủy một nửa, ngay cả tường vây bốn phía cũng là tạm thời xây lại để

bảo vệ hiện trường.

Căn cứ theo ảnh chụp của cảnh sát tại hiện trường, thi thể của anh em họ Trần lúc đó ngồi cạnh bàn ăn, mà thi thể hai ông bà họ Hứa thì nằm trên giường sưởi trong nhà.

Nhắc lại mới thấy người phụ trách phá dỡ làm ăn cũng quá tắc trách, tại sao không kiểm tra mà đã phá hủy căn nhà? Nhỡ đâu bên trong còn người sống thì chẳng phải trợn ngược mắt lên à?

Nếu như bọn họ phát hiện mấy bộ thi thể trước khi phá hủy thì hiện trường cũng không bị phá hoại đến mức thảm như thế này… Đến mức mà mấy người chúng tôi chỉ đành tìm kiếm đầu mối trên đống gạch vỡ ngói vụn.

Cũng may khi bọn họ phát hiện thi thể liền kịp thời dừng lại, thế mới giữ lại được căn phòng phát hiện thi thể hai ông bà họ Hứa. Nhưng căn nhà này đã phá hủy một nửa, để lại một nửa, nên khi đi vào vẫn hơi nguy hiểm, thế là tôi để chú Lê và Đàm Lỗi chờ trong sân, còn mình với Đinh Nhất và Viên Mục Dã vào xem rồi tính. Nếu thực sự xảy ra chuyện sập nhà, thì mấy người trẻ tuổi tay chân nhanh nhẹn như chúng tôi sẽ dễ thoát thân hơn.

Khi chúng tôi đi vào buồng trong đã sập một nửa đó thì bị một mùi tanh tưởi sộc thẳng vào mũi. Lần này đừng nói là Đinh Nhất mà ngay cả tôi và Viên Mục Dã đều đoán được. Nơi này có một mùi xác thối trộn lẫn với mùi tanh không biết trên người loại động vật nào vô cùng khó ngửi… Trong nhất thời tôi không biết phải hình dung thế nào, tóm lại cực kỳ khó ngửi.

Tôi quay đầu hỏi Viên Mục Dã: “Lúc thăm dò chỗ này cảnh sát địa phương có nhắc tới mùi gì kinh khủng không?”

Viên Mục Dã lắc đầu: “Tôi xem báo cáo thăm dò hiện trường thấy không hề nhắc tới ở đây có mùi khủng khiếp thế này!”

Tôi nghi ngờ hỏi: “Có khi nào bọn họ quên viết vào không?”

Viên Mục Dã khua tay: “Không có khả năng, mặc dù họ chỉ là cảnh sát hình sự của huyện, nhưng tố chất nghề nghiệp vẫn phải có, nếu như lúc bọn họ thăm dò hiện trường thực sự có mùi vị kinh khủng thế này thì bọn họ không thể nào bỏ qua được.”

Tuy Viên Mục Dã đã khẳng định, nhưng tôi không tin mấy… Vì chẳng có ai hoàn mỹ cả, nhỡ đâu bọn họ sốt ruột muốn kết thúc vụ án nên cố ý không nhắc tới điều này thì sao? Nhưng vào lúc này tôi cũng không muốn tranh luận với Viên Mục Dã mà chỉ muốn nhanh chóng làm rõ mùi vị này từ đâu mà có.

Tôi xoay người hỏi Đinh Nhất: “Mùi này có giống với mùi anh ngửi được ở cửa thôn không?”

Đinh Nhất gật đầu: “Mặc dù ở cửa thôn xung quanh thoáng đãng nên mùi vị không rõ ràng, nhưng cũng không khó để nhận ra hai mùi này đều từ trên thân thể một con vật phát ra.”

“Con gì?” Tôi truy hỏi.

“Khó mà nói, có rất nhiều loại thú trên thân cũng có mùi tanh thế này.

“…” Vậy mà cũng có lúc Đinh Nhất không dám khẳng định.

“Ví dụ như?” Tôi tiếp tục hỏi.

Anh ta suy nghĩ rồi trả lời: “Ví dụ như hồ ly…”

“Hồ ly?”

Nghe anh ta nói vậy, tôi thầm nghĩ, chẳng lẽ chuyện hồ yêu ăn thịt trẻ con trước đó mà Đàm Lỗi nói là thật? Nghĩ tới đây tôi tiến tới cửa sổ hỏi Đàm Lỗi ở bên ngoài: “Từ đường trong thôn của cậu ở chỗ nào?”

Đàm Lỗi lại giơ hai tay lên, nói: “Thời đại nào rồi mà còn có từ đường?”

Tôi bực mình: “Không phải trước đây cậu có kể có con hồ yêu gì

đó bị đạo sĩ trấn áp phía dưới từ đường trong thôn à? Sao bây giờ lại không có?”

Đàm Lỗi cười ngượng ngùng: “Anh nói đến cái đó hả… Năm đó đúng thật là có! Nhưng là chuyện trước giải phóng rồi! Từ đường của thôn bọn tôi đã bị đập từ lúc nổ ra phong trào ‘phá bốn cũ’, anh bảo cực kì phải đi đâu tìm từ đường cho anh bây giờ?”

Tôi lập tức xì hơi, cảm thấy chắc thằng nhóc Đàm Lỗi này đã bị mẹ cậu ta lừa, chắc chắn chẳng có con hồ yêu ăn thịt người nào cả, chỉ là mẹ cậu ta bịa ra để dọa cậu ta mà thôi.

Nhưng chú Lê ở bên cạnh lại lắc đầu: “Vậy cũng chưa chắc! Nếu như năm đó thật sự có từ đường thì thứ bị phá hủy phải là đồ vật bên trong mới đúng, còn gian từ đường này hẳn là vẫn còn tồn tại…”

Tôi hiểu ngay chú Lê muốn nói gì, chắc ý của chú là trải qua nhiều năm như vậy, có khi từ đường đã bị ai đó chuyển thành nhà ở rồi!

CHƯƠNG

VƯƠNG HINH GIẢ

Nếu như truyền thuyết mà mẹ của Đàm Lỗi nói là sự thật, vậy thì con yêu quái kia vẫn luôn bị đè ở dưới nhà của một gia đình nào đó. Đến tận khi đội phá dỡ tới phá hủy căn nhà và thả con yêu quái đó ra… Lúc này mới gây ra nhiều tai họa như thế.

Nghĩ tới đây, tôi hỏi chú Lê tiếp theo phải làm thế nào? Chú Lê suy nghĩ rồi nói: "Chỉ sợ yêu quái này vừa mới được thả ra nên chỉ có thể nấn ná ở chỗ này, nhỡ mà để nó hại thêm vài tính mạng nữa rồi yêu lực tăng mạnh thì đến lúc đó chúng ta cũng không thể xử lý được."

Tôi hừ lạnh: "Nếu thật sự là như thế, vậy thì không thể để nó tồn tại! Nó đã may mắn thoát ra thì nên lẻn về trong núi tu luyện, nhưng giờ lại không biết hối cải mà mắc thêm sai lầm… Xem ra lần này gặp được chúng ta là kiếp số của nó đến rồi."

Viên Mục Dã nghe tôi nói tự tin như vậy thì nghi ngờ hỏi: "Sao anh tự tin có thể đánh thắng con yêu quái đó thế?"

Tôi hơi coi thường bảo: "Không có gì, kể cả khi cậu và tôi không phải là đối thủ của nó thì tôi cũng có biện pháp… Chẳng qua việc cấp bách trước mắt là làm thế nào để nó hiện thân." Sau khi nói xong, tôi nhìn về phía Đàm Lỗi bằng ánh mắt không có ý tốt.

Tên nhóc này bị tôi nhìn đến phát sợ, hơi đứng không vững mà hỏi: “Anh nhìn tôi làm gì? Không phải là muốn tôi làm mồi nhử đấy chứ?”

Tôi cười to: “Nhóc giỏi lắm! Đúng là rất thông minh…”

Đàm Lỗi nghe tôi bảo thế thì nói với vẻ mặt không tình nguyện: “Tại sao lại là tôi!”

Lúc này tôi cười xấu xa và nói: “Bởi vì cậu là người yếu nhất trong chúng ta…”

Đàm Lỗi bị câu nói của tôi chặn họng đành quay ra nhìn chú Lê và Đinh Nhất cầu cứu, hai người đó thấy thế bèn khuyên: “Không có chuyện gì đâu, không cần lo lắng, chúng tôi sẽ bảo vệ cậu.”

Đàm Lỗi vội vàng nói với chú Lê: “Sư phụ…”

Chú Lê suy nghĩ rồi bảo: “Con lớn lên từ bé ở đây nên chắc chắn yêu quái kia rất quen mùi vị, điều này cũng dễ làm nó mắc câu. Yên tâm, có sư phụ ở đây thì kiểu gì cũng không để con xảy ra chuyện.”

Cuối cùng Đàm Lỗi đành chấp nhận phải làm mồi câu yêu quái…

Thật ra tôi rất hiếu kỳ, nếu như cùng ngày không phải có sự xuất hiện của chúng tôi làm rối loạn kế hoạch của mấy người Vương Hinh, vậy thì chưa nói đến Đàm Lỗi có bị mất mạng hay không, mà chỉ sợ cô gái tên Vương Hinh kia cũng có kết cục giống với anh em nhà họ Trần rồi.

Sau đó chúng tôi sắp xếp cho Đàm Lỗi về ở trong căn nhà cũ của cậu ta, mà mấy người chúng tôi thì dùng bùa của chú Lê giấu đi dương khí trên người… Đương nhiên, trường hợp giống như tôi và Viên Mục Dã thì trên người đâu có nhiều dương khí, chắc có thể tiết kiệm được ít bùa.

Lúc nửa đêm, một mình Đàm Lỗi đốt cây nến trong phòng rồi run sợ ngồi trong đấy. Mặc dù chú Lê đã trấn an cậu ta không cần phải sợ, nhưng dù sao Đàm Lỗi vẫn còn rất trẻ, hơn nữa trước đó đã chết vài người rồi nên bảo cậu ta không sợ sao được.

Để cho an toàn, tôi bảo Đinh Nhất ở một chỗ gần với Đàm Lỗi nhất, nếu có chuyện gì xảy ra thì anh ta cũng kịp chạy tới. Nhưng bởi vì chỗ núp của Đinh Nhất hơi đặc biệt nên tạm thời chúng tôi không nói cho Đàm Lỗi để tránh trường hợp cậu ta không nhịn được mà cứ nhìn vào đó. Hiện giờ yêu quái còn tinh ranh hơn con người, nhỡ đâu để nó nhìn ra cái gì mà chạy mất thì toi!

Tôi và Viên Mục Dã cũng không ra bên ngoài mà chỉ nấp trong một góc sân để quan sát động tĩnh của Đàm Lỗi trong phòng. Cảm giác đêm hôm khuya khoắt núp trong sân chẳng tốt đẹp gì, nếu như không phải tính đến Đàm Lỗi rất thích hợp làm mồi dụ… Tôi còn muốn đổi chỗ với cậu ta ấy. Dù sao Đàm Lỗi còn được ngồi trong phòng, vẫn tốt hơn nhiều so với tôi và Viên Mục Dã đang bị đông cứng.

Ngay tại lúc chúng tôi không chịu nổi lạnh thì bỗng nghe thấy cửa sân "Kít" một tiếng do bị thứ gì đó đẩy ra, tiếp đấy, một luồng ánh sáng lách vào rồi lăn một vòng biến thành một cô gái.

Đây là lần đầu tiên tôi được tận mắt nhìn thấy một yêu quái biến thành người sống, tôi và Viên Mục Dã đều ngây người, thầm nghĩ nếu quay video đăng lên mạng chẳng phải sẽ nổi tiếng ngay lập tức à?

Trong lúc tôi đang suy nghĩ lung tung, thì "cô gái" đó bước vài bước đi tới trước cửa sổ nhà Đàm Lỗi… Dường như muốn ngó trộm tình huống trong phòng. Lúc này tôi và Viên Mục Dã chẳng dám thở mạnh, chỉ sợ sơ ý sẽ dọa "cô gái" xinh đẹp kia chạy mất…

Ai ngờ đúng lúc này, đột nhiên có một con chim lớn đậu xuống

bờ tường, vỗ cánh phành phạch mấy cái dọa cho “cô gái” kia giật mình, cô ta lập tức quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra.

Lúc này tôi và Viên Mục Dã rốt cuộc cũng được nhìn rõ dáng vẻ của “cô gái” này, nhìn kĩ mới phát hiện cô ta trông giống hệt Vương Hinh! Nhưng trong mắt cô ta tràn đầy hung dữ giống một con dã thú lúc nào cũng có thể ăn thịt người.

Vương Hinh giả này chỉ nhìn con chim trên tường một cái, lập tức dọa nó sợ tung cánh bay mất… Có vẻ như nó bị ánh mắt của Vương Hinh giả này dọa phát sợ!

Chỉ không biết con yêu tinh này biến thành Vương Hinh vì thích thế hay chỉ là do sau khi nó ra ngoài, gặp được duy nhất một người phụ nữ là Vương Hinh cho nên mới biến thành dáng vẻ của cô ta?

Có lẽ Vương Hinh giả cảm thấy trong sân còn có mùi khác, thế là cô ta dùng mũi cố ngửi thử mùi vị trong không khí. May mà trên người tôi và Viên Mục Dã đều có bùa của chú Lê, nếu không chỉ sợ đã bị lộ rồi.

Vương Hinh giả ngửi một lúc không phát hiện được gì, cô ta bèn quay đầu tiếp tục nghe động tĩnh trong phòng. Thật ra trước đó chúng tôi đều chuyển điện thoại sang chế độ yên lặng, cho nên thừa dịp Vương Hinh giả quay đầu đi, tôi đã gửi tin nhắn báo cho Đàm Lỗi, để cậu ta có sự chuẩn bị.

Hiện giờ về cơ bản có thể khẳng định yêu quái chính là một con hồ ly tinh có chút đạo hạnh, chẳng biết Trang Hà giáo dục con cháu thế nào mà lại sinh ra một đứa xấu xa thế này?

Mặc dù bây giờ chúng tôi còn chưa xác định được có phải thời gian trước thứ này thật sự ăn thịt trẻ con hay không, nhưng hiện giờ chắc chắn là nó có hút nguyên dương của con người. Tôi tranh thủ lúc này nhắn tin cho chú họ để chú tìm cách gọi Trang Hà đến

chỗ chúng tôi.

Lúc này Vương Hinh giả chậm rãi đẩy cửa sổ, hình như là đang thổi hơi vào bên trong? Tôi nghĩ thầm đây là phép thuật gì? Đương lúc đang nghĩ ngợi thì tôi nghe Vương Hinh giả đột nhiên nói: “Đàm Lỗi có ở đây không? Tôi là Vương Hinh!”

Tôi nghe mà thấy buồn cười, thầm nghĩ kể cả Đàm Lỗi có ngốc cũng biết Vương Hinh còn đang trong phòng tạm giam, làm sao có thể chạy tới đây gặp cậu ta vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này được? Ấy vậy mà tôi không ngờ là sau đó Đàm Lỗi lại ra mở cửa mời Vương Hinh giả đi vào.

Tất nhiên tôi và Viên Mục Dã không thể nào nhìn thấy được cảnh tượng sau khi vào nhà, cũng may Đinh Nhất vẫn núp trong đó nên chắc Đàm Lỗi sẽ không gặp nguy hiểm… Vậy mà khi tôi còn đang suy nghĩ thì lại nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng đánh nhau.

CHƯƠNG

BỊ NHỐT TRONG TRẬN

Tôi không ngờ Đinh Nhất lại ra tay nhanh như vậy, tôi vội vàng cùng Viên Mục Dã chạy vào… Nhưng sau khi vào nhà, chúng tôi lại ngây người nhìn tình cảnh bên trong, không ngờ người đánh nhau lại là Đinh Nhất và Đàm Lỗi, mà Vương Hinh giả lúc này không biết đã chạy đi đâu.

Viên Mục Dã hơi giật mình hỏi: "Tại sao hai người họ lại đánh nhau?"

Thấy Viên Mục Dã muốn qua can, tôi lập tức cản lại và nói: "Không sao đâu, Đinh Nhất ra tay biết nặng nhẹ nên sẽ không làm Đàm Lỗi bị thương."

Viên Mục Dã thấy tôi bình tĩnh thì nghi ngờ hỏi: "Sao anh không lo lắng cho bọn họ?"

Tôi cười nói với cậu ta: "Sở dĩ hai người đó đánh nhau nhất định là vì có một người vừa rồi đã trúng phép thuật của hồ ly, mà người này chỉ có thể là Đàm Lỗi mà không phải Đinh Nhất."

Viên Mục Dã hỏi lại với vẻ không tin: "Anh chắc chắn vậy à?"

Tôi cười không trả lời, cứ để cậu ta kiên nhẫn đợi thêm một lúc đi! Quả nhiên chỉ một lát sau Đinh Nhất vặn ngược hai tay Đàm Lỗi rồi đè cậu ta trên mặt đất không thể động đậy. Lúc này tôi nhìn

thấy thế bèn vội vàng đi qua đó và lấy răng thú ra, rồi dùng sức đâm vào huyệt nhân trung của Đàm Lỗi…

Đàm Lỗi bị đâm xong vẻ mặt hơi mê man, sau đó trong nháy mắt cậu ta tỉnh lại, cậu ta vội kêu to với Đinh Nhất: "Sư huynh? Anh làm gì thế?"

Lúc này chú Lê cũng đi từ bên ngoài vào, nhìn thấy Đàm Lỗi bị Đinh Nhất đè trên mặt đất là biết ngay có chuyện gì đã xảy ra.

Tôi thấy chú Lê đi tới thì hưng phấn hỏi: "Thế nào? Bắt được không ạ?"

Chú Lê gật đầu, nói: "Bắt được, thứ kia hiện giờ đang bị vây trong phù trận."

Đàm Lỗi lúc này cũng ngơ ngác hỏi: "Bắt được gì thế? Tại sao tôi còn chưa thấy một sợi lông nào mà mấy người đã bắt được rồi?"

Tôi nghe cậu ta nói thế thì cười và bảo: "Nhóc con, đương nhiên là cậu không biết, bởi vì vừa rồi cậu đã bị hồ ly tinh mê hoặc rồi!"

Hóa ra ngay lúc vừa rồi khi Đàm Lỗi bị con yêu quái đó mê hoặc sắp sửa bị hút đi nguyên dương. Đinh Nhất đang ngồi trên xà nhà nhìn thấy tình huống bên dưới sao có thể để cho chuyện đó xảy ra được? Thế là anh ta rút ra một con dao nhỏ ném thẳng vào cái bóng của con yêu quái kia.

Chú Lê đã từng nói, nếu là yêu quái có chút đạo hạnh, phần lớn đều giấu thân thể thực sự vào trong cái bóng, cho nên khi Đinh Nhất ném con dao đâm vào cái bóng thì chẳng khác nào đâm vào thân thể của nó.

Yêu tinh biết lần này mình gặp phải đối thủ mà nó lại còn bị Đinh Nhất làm bị thương, cho nên đành tạm thời từ bỏ Đàm Lỗi, đồng thời mê hoặc cậu ta để chặn đường Đinh Nhất đang nhảy từ

trên xuống.

Thật ra, nếu như không phải lo cho sự an toàn của Đàm Lỗi thì ngay từ đầu Đinh Nhất đã bắt được nó. Nhưng cũng may trước đó chúng tôi đã có kế hoạch dự phòng, chính là chú Lê vẫn luôn canh giữ bên ngoài! Chú chỉ cần nhìn thấy có yêu quái tiến vào trong sân thì sẽ lập tức ở bên ngoài bố trí trận pháp vây khốn để nó không có đường thoát…

Đàm Lỗi nghe xong những gì tôi kể thì trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, chắc cu cậu hơi hối hận vì đã làm mồi nhử cho chúng tôi. Tôi thấy thế bèn ôm vai cậu ta đi ra ngoài, tôi nói: "Anh biết cậu bây giờ vẫn còn hơi sợ, anh cũng là người từng trải, tin anh đi… Quen rồi thì sẽ tốt thôi."

Mấy người chúng tôi lúc này đã đi ra bên ngoài sân, chỉ thấy một con hồ ly nhỏ màu vàng sáng đang nằm co quắp run rẩy trên mặt đất, chân sau của nó liên tục chảy máu, chắc vừa rồi đã bị Đinh Nhất đâm tổn thương… Nếu không phải biết con hàng này đã hại mấy mạng người, có khi tôi còn thấy nó đáng thương mà thả nó đi.

Có lẽ cảm giác được chúng tôi đi tới nên con hồ ly màu vàng đó ngẩng đầu và nhìn chúng tôi bằng vẻ mặt rất đáng thương, trông đáng yêu vô cùng. Mà Đàm Lỗi vừa rồi suýt nữa bị nó hút đi nguyên dương, lúc này đã quên ngay vết sẹo: "Chà, con vật nhỏ này nhìn đáng yêu ghê!"

Tôi cười lạnh, bảo: "Có khi mấy người bị hút thành thây khô lúc trước cũng nghĩ như thế…"

Đàm Lỗi nghe xong lập tức không nói gì nữa, mặc dù lúc nãy khi bị mê hoặc cậu ta chẳng biết một cái gì cả, nhưng vẫn nhớ rất rõ bộ dạng như ma quỷ của Trần Thế Phong và Trần Thế Hiên.

Lúc này chú Lê nhìn con hồ ly nhỏ trong trận mà nghi hoặc nói:

“Con yêu quái này tu vi bình thường, vậy tại sao lại có thể hại nhiều tính mạng thế nhỉ?”

Tôi nóng nảy nói: “Cần gì quan tâm đến tu vi của nó? Cứ xử lý cái mạng nó trước rồi nói sau!” Nói xong tôi rút con dao thép ra, chuẩn bị ra tay.

Con vật nhỏ đó thấy tôi thật sự muốn giết nó thì sợ quá kêu chi chi loạn cả lên, chẳng có tí khí thế nào của lúc “trừng chim” cả. Điều này làm tôi cũng cảm giác thấy hơi kỳ quái, với tí can đảm này sao mà có thể hại nhiều người thế được?

Thấy không ai muốn ngăn cản nên tôi cầm dao đi vào trong phù trận rồi ngồi xổm trước người con hồ ly nhỏ đó, nói: “Tao là Trương Tiến Bảo, hôm nay mày chết trong tay tao chẳng oan tý nào…”

Ai ngờ khi nghe tôi nói ra tên mình, con hồ ly lại đột nhiên đứng lên rồi liên tục thở dài đối với tôi, vừa giống như đang cầu xin mà cũng giống như đang hành lễ, tóm lại động tác cực kỳ cổ quái.

Thấy nó phản ứng như vậy tôi liền hỏi thử: “Mày… biết tao?”

Không ngờ con hồ ly đó nghe xong lại rơi đầy lệ, giống như có nhiều chuyện muốn nói. Tôi không hiểu lắm bèn quay đầu hỏi chú Lê: “Đây là ý gì vậy ạ?”

Chú Lê cũng không hiểu: “Cháu hỏi chú thì chú hỏi ai? Cháu quen biết với nó lúc nào thế?”

Tôi dở khóc dở cười bảo: “Cháu làm sao mà quen với nó được? Hồ ly mà chúng ta biết cũng chỉ có…”

Nói tới đây tôi đột nhiên nhớ ra, bèn vội hỏi con hồ ly nhỏ trên đất: “Mày biết Trang Hà?”

Con hồ ly nhỏ nghe xong lại càng khóc to hơn, giống như phải

chịu uất ức rất lớn. Tôi thấy lúc trước khi nó mê hoặc Đàm Lỗi còn biết nói chuyện, thế là liền hỏi chú Lê làm thế nào để nó mở miệng nói tiếng người?

Chú Lê nói với tôi: “Nó ở trong trận này thì chắc chắn không được, nhưng nếu thả nó ra… Chỉ sợ nó sẽ nhanh như chớp chạy mất, đến lúc đó nếu chúng ta lại muốn bắt nó sẽ rất khó khăn.

Nhưng tôi thấy con hồ ly nhỏ này càng lúc càng khóc to hơn, nên tôi nói: “Mày giết nhiều người như thế còn oan ức cái gì?”

Ấy vậy mà con hồ ly nghe xong lại lắc đầu ngầy nguậy, mồm vẫn liên tục kêu chi chi và giãy giụa… Tôi nghe mà nhức đầu bèn dùng một tay nắm chặt gáy nhấc nó lên. Con vật nhỏ này nghĩ tôi muốn ra tay lập tức bị dọa mềm cả người rồi run lẩy bẩy.

Thật ra lúc đó tôi không muốn làm thịt nó mà chỉ là không muốn nghe nó kêu loạn, nhưng có thể do nét mặt của tôi hơi đáng sợ nên con hồ ly trong tay tôi trong chớp mắt đã bị dọa ngất đi.

Tôi biết hồ ly là loài cực kỳ gian xảo, chắc nó nghĩ tôi muốn ra tay nên giả vờ ngất để thừa cơ chạy trốn. Nhưng sao nó không nghĩ cẩn thận ở đây còn nhiều người đang nhìn nó thế này, làm sao có thể để nó dễ dàng thoát được?

CHƯƠNG

HAI HỒ LY ĐIỀU KHIỂN THI THỂ

Nghĩ tới đây tôi cố ý nói: "Trông mày khá đẹp, nếu mà lột da làm khăn quàng cổ cũng được đấy!"

Tôi vừa nói xong thì thấy cái đuôi con hồ ly trên tay không tự chủ được mà run lên, trong nháy mắt đã lộ tẩy... Tôi lúc này bỗng nhiên muốn đùa giỡn nó nên cầm con dao thép chuẩn bị dọa nó một chút.

Ai ngờ lúc này có một giọng nói truyền tới từ gần đó: "Một tên lớn đầu như cậu mà bắt nạt một bé gái thế à?"

Tôi nghe thấy giọng nói này rất quen tai nên lập tức xoay người lại xem, phát hiện hóa ra là lão hồ ly Trang Hà không biết đã chạy tới từ lúc nào. Tôi buồn bực nhìn xung quanh rồi nói: "Xin lỗi nhưng mắt tôi hơi kém, đâu có nhìn thấy ở đây có cô bé nào đâu?"

Lúc này Trang Hà đã đi tới bên cạnh chúng tôi, anh ta nhẹ nhàng vung tay lên tách phù trận của chú Lê ra, bước vào, sau đó cười và nói: "Chẳng phải đang ở trên tay cậu đấy à?"

Anh ta vừa dứt lời, chợt nghe thấy con hồ ly nhỏ trong tay tôi đột nhiên nói: "Sư tổ cứu mạng, Trương Tiến Bảo muốn giết con!"

Tôi không ngờ con vật nhỏ này lại đột nhiên nói chuyện nên bị giật mình buông tay ném nó xuống đất. Khi con hồ ly đó rơi xuống

đất, trong nháy mắt nó biến thành một cô gái cực kỳ xinh đẹp, đúng là vẻ đẹp của hồ ly.

Tôi thấy hồ ly hóa thành hình người thì tức giận lắm, nói: “Tôi nhớ là đã nhắn tin cho chú họ mời anh đến giúp chúng tôi, sao anh vừa đến đã giúp con yêu quái này? Còn sư tổ nữa! Cái gì thế? Hóa ra là anh sai con cháu tới đây hại tính mạng con người à?!”

Trang Hà nghe tôi nói thế vội cười làm lành giải thích: “Hiểu lầm hiểu lầm, sau khi tôi nhận được tin nhắn của chú họ cậu thì vội tới nơi này ngay, có bay cũng đâu nhanh bằng tôi! Nhưng con hồ ly này đúng là một đứa cháu nhỏ của tôi, nếu không cậu đợi tôi hỏi nó xong rồi hẵng quyết định giết nó cũng không muộn!”

Trang Hà lúc này cáu kỉnh nói với cô gái kia: “Quỳ xuống! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao cháu lại ở chỗ này? Mấy người chết lúc trước ở trong thôn thật sự có quan hệ với cháu à?”

Đừng nói là cô gái trẻ này mà đến cả tôi cũng lần đầu tiên thấy Trang Hà nghiêm túc như thế. Quả nhiên cô gái này bị dọa mềm nhũn hai chân vội quỳ xuống. Cô bé vừa khóc vừa nói: “Nửa năm trước khi đi qua đây, cháu thấy chỗ này không có người ở cho nên nhất thời ham chơi ở lại thêm vài ngày, muốn thử sống giống con người xem thế nào. Nhưng không ngờ có một ngày cháu đi vào một căn nhà thì đột nhiên nghe thấy có người nói chuyện…”

Hóa ra con hồ ly nhỏ này tên là Bích Tâm, cô bé muốn ở lại Bắc Các Trang đơn giản chỉ là vì ham chơi, muốn ở chỗ này vài ngày giống người bình thường, cho nên cô bé cứ ở nhà này một ngày rồi mai lại qua nhà khác.

Nhưng khi Bích Tâm đi vào một gia đình khá giả thì bỗng nhiên nghe thấy phía dưới gian phòng có âm thanh thì thầm: “Đạo hữu, không biết bây giờ là năm nào tháng nào.”

Lúc đó, Bích Tâm có một mình cũng cô đơn, bỗng nghe được

tiếng của đồng loại nên rất vui mừng, cô bé không nghĩ nhiều mà đi tới… Nhưng khi cô bé vừa mới đi đến trước căn nhà đó thì bị một lực hút rất mạnh hút vào.

Đến khi Bích Tâm hiểu ra mọi chuyện thì đã bị con yêu quái dưới đó cướp mất nội đan! Cô bé muốn cướp lại nhưng tiếc là không phải đối thủ của hắn, Bích Tâm bèn đau khổ cầu khẩn hy vọng đối phương thương tình mình là đồng loại mà trả nội đan lại.

Ai ngờ con yêu quái đó lại cười và nói: "Thật ra tao cầm nội đan của mày cũng chẳng có ích gì, hay là mày nghĩ biện pháp thả tao ra, chỉ cần ra được bên ngoài tất nhiên tao sẽ trả lại nội đan cho mày."

Bích Tâm không phải kẻ ngu, cô bé biết tên này nhất định bị cao nhân lợi hại trấn ở dưới căn phòng này, mà đạo hạnh của hắn lợi hại hơn cô rất nhiều, đến hắn cũng không phá được trận pháp thì nói gì đến một con yêu hồ nhỏ bé mới có mấy trăm năm đạo hạnh như cô chứ?

Nhưng đối phương thấy Bích Tâm không chịu liền uy hiếp: "Nếu mày không đồng ý, tao sẽ hủy viên nội đan này ngay lập tức, để tu vi mấy trăm năm này của mày biến mất…"

Tuổi Bích Tâm vẫn còn nhỏ, bất kể tâm trí hay đạo hạnh đều không phải là đối thủ của tên kia, bởi vậy nghe những lời này xong cô bé rất sợ hãi, chỉ đành nghe theo hắn.

Nhưng đúng như Bích Tâm nghĩ, cô không có bản lĩnh giải được trận pháp đang vây khốn tên kia, dường như nếu căn phòng này không sập thì sẽ rất khó phá trận. Đối phương thấy đạo hạnh Bích Tâm không đủ cũng bỏ đi suy nghĩ muốn cô phá trận, mà ngược lại bảo cô ra ngoài săn vài nguyên dương của con người mang về.

Bích Tâm không muốn hại người nên nói trong thôn không biết vì sao không có người ở, mà nếu như cô bé cách nội đan quá xa sẽ

không thể biến thành hình người được. Ai ngờ tên kia lại bảo Bích Tâm không cần gấp, bởi vì rất nhanh nơi này sẽ có người sống vào ở.

Quả nhiên đúng như những gì hắn đã nói, chưa đầy hai ngày sau, có một đôi nam nữ trẻ tuổi và hai ông bà già xuất hiện trong thôn… Nhưng Bích Tâm không ngờ được là, không hiểu tại sao đôi nam nữ trẻ tuổi kia lại giết hai ông bà già.

Khi cái tên bị nhốt phía dưới nghe Bích Tâm nói trong thôn có hai người chết thì cực kỳ hưng phấn… Hóa ra tộc hồ ly rất giỏi về thuật điều khiển thi thể, bởi vậy khi hắn nghe nói có hai người chết, hắn biết cơ hội của mình đã tới.

Mà cùng lúc đó lại có một người đàn ông trẻ tuổi tiến vào thôn, người này mang rất nhiều đồ ăn và nước uống cho đôi nam nữ kia sử dụng. Điều này làm cho cái tên bị nhốt dưới phòng càng nóng nảy, mấy lần thúc giục Bích Tâm mang thi thể đến.

Bích Tâm bị hắn khống chế đành phải đem hai thi thể đến cho hắn chọn một… Sau đó Bích Tâm và tên đó mỗi người khống chế một thi thể, đang định đi hút nguyên dương của ba người kia thì lúc này lại có một người đàn ông trẻ tuổi khác đến thôn.

Nói tới đây Bích Tâm không nhịn được quay đầu nhìn thoáng qua Đàm Lỗi, tôi lập tức hiểu cái thằng xui xẻo đến cuối cùng kia là ai… Chuyện sau đó chúng tôi đều biết, đầu tiên là Đàm Lỗi bị đánh bất tỉnh, rồi tiếp đó mấy người chúng tôi tới.

Lúc đó Bích Tâm và tên kia phát hiện trong chúng tôi có cao nhân nên không dám manh động, đành phải điều khiển thi thể trốn đi chỗ khác… Đến tận khi chúng tôi trói Trần Thế Phong và mang Vương Hinh đi rồi, bọn họ mới dám chui ra.

Ban đầu đúng là Trần Thế Phong được em trai hắn cứu ra, đầu tiên bọn chúng trốn về căn phòng trong nhà trưởng thôn để ăn tạm

vài thứ, sau đó thì định cầm tiền chuồn đi.

Đúng vào lúc này, anh em nhà họ Trần gặp được hai vợ chồng họ Hứa bị điều khiển bởi nhóm Bích Tâm… Chuyện sau đó không cần nói cũng biết, hai anh em nhà họ Trần nhanh chóng bị hai người Bích Tâm mê hoặc, sau đó mang về căn nhà cũ của vợ chồng họ Hứa.

Còn về đồ ăn trong dạ dày của vợ chồng họ Hứa chắc cũng là ăn vào lúc đó, nhất định là hai người Bích Tâm thèm ăn không nhịn được nên mới ăn thức ăn giống như thứ trong bụng anh em họ Trần.

CHƯƠNG

THÂN THỂ HỒ YÊU ĐÃ CHẾT

Nhưng lúc ấy bọn họ đều dùng nguyên thần điều khiển thi thể, nên cái cảnh sát nhìn thấy dĩ nhiên là thi thể của hai vợ chồng họ Hứa ăn những thức ăn kia. Sau đó nguyên dương của anh em họ Trần đều bị tên kia hút sạch, bọn chúng đã biến thành bộ dạng mà sau đó chúng tôi nhìn thấy.

Nghe đến đó, tôi lạnh giọng chất vấn Bích Tâm: "Vậy còn mấy thôn dân ở cửa thôn thì sao? Lúc đó vợ chồng họ Hứa và thi thể anh em nhà họ Trần đều đã bị cảnh sát mang đi, tại sao bọn họ lại chết ở cửa thôn?"

Bích Tâm nghe tôi hỏi như thế thì bị dọa run lẩy bẩy, nói: "Là… Là tên kia bức bách tôi, nếu như tôi không làm theo lời hắn thì hắn sẽ lập tức hủy nội đan!" Nói tới đây Bích Tâm liên tục dập đầu với Trang Hà: "Sư tổ tha mạng, con thật sự bị buộc không còn cách nào khác! Cầu xin sư tổ tha mạng!"

Hiện giờ đã rõ ràng đầu đuôi sự tình, tôi bèn lạnh lùng nhìn Trang Hà và nói: "Anh bảo bây giờ nên làm gì hả?"

Trang Hà trừng mắt liếc Bích Tâm đang quỳ trên mặt đất, sau đó suy nghĩ rồi nói: "Tộc nhân của tôi làm hại tính mạng con người tất nhiên tôi sẽ cho một câu trả lời, nhưng bây giờ trước tiên phải

xử lý cái tên ở dưới căn phòng kia đã…”

Tôi ngẫm thấy cũng đúng, dù sao thì Bích Tâm cũng không chạy đi đâu được, nên giờ nhất định phải giết kẻ đầu trò trước. Chân thân bị nhốt mà còn gây ra sóng gió như vậy, nếu thả chân thân của hắn ra thì còn đến mức nào?!

Thế là tôi gật đầu với Trang Hà rồi nói: “Được, vậy chúng ta đi xử lý vật kia trước, để nhìn xem rốt cuộc nó là thần thánh phương nào mà có thể gây sóng gió lớn như thế?”

Khi mấy người chúng tôi đi vào căn nhà giàu có mà Bích Tâm đã kể thì Đàm Lỗi nói cho chúng tôi biết nơi này trước đây là căn nhà của nhà họ Hậu, gia đình họ là người giàu nhất trong làng, nghe nói hiện giờ đã buôn bán tận bên nước ngoài.

Chú Lê nhìn quanh bố cục trong nhà rồi bảo: “Nơi này chắc là từ đường trước kia của thôn, sau này đã bị người nhà họ Hậu chiếm.”

Nhưng khi chúng tôi vừa đi vào trong nhà, đột nhiên có một trận gió lạnh thổi qua làm toàn thân chúng tôi nổi da gà… La bàn của chú Lê lập tức có phản ứng.

Sắc mặt chú và Trang Hà đều biến đổi, mặc dù tôi không biết bọn họ khẩn trương vì điều gì, nhưng chắc do cái thứ dưới nền nhà này khá khó đối phó! Tôi bèn hỏi Trang Hà: “Sao thế? Thứ ở dưới này rất lợi hại hả?”

Nhưng Trang Hà không trả lời ngay mà tiến nhanh lên hai bước rồi nói: “Ngươi đã chết rồi vì sao vẫn bị trấn áp ở chỗ này? Hút nguyên dương và hại tính mạng con người là trái với đạo trời, ngươi đã nghĩ đến hậu quả chưa?”

Lúc này bỗng nghe thấy một giọng nói âm trầm truyền từ dưới nhà lên: “Tao bị một gã đạo sĩ thối tên là Huyền Chân luyện hóa thành hồ quỷ rồi đặt ở dưới căn nhà này đã trên trăm năm, là để

giúp con cháu nhà họ Hậu của gã có thể ngày càng giàu có… Nếu không phải do con cháu nhà họ Hậu trong lúc không biết rõ tình huống đã động tay vào trận nhãn vây khốn tao, thì chắc giờ tao vẫn phải ngơ ngác chịu khổ ở nơi tối tăm không có ánh mặt trời này, mày nói tao hút vài cái nguyên dương của người sống để đền bù thì có lỗi gì?"

Tôi nghe xong liền tức giận: "Oan có đầu nợ có chủ, ai hại mày thì mày đi mà tìm người đó chứ? Giết bừa bãi những người vô tội thì có gì là giỏi?"

Ai ngờ tên kia nghe thế lại cười thê lương, bảo: "Nói nghe thì dễ, tao cũng muốn đi tìm nhà họ Hậu báo thù, nhưng tao bị vây ở đây thì làm sao mà đi báo thù? Chỉ có hút thêm vài nguyên dương của người sống để tăng cường tu vi thì mới sớm ngày phá vỡ trận pháp, đạt được tự do. Còn chúng mày… Từng đứa đứng đấy nói chuyện không đau lưng, nếu có tóc ai muốn làm thằng trọc đầu hả?"

Á! Tôi nghe thấy gã này nói chuyện còn rất to mồm, rõ ràng làm hại tính mạng con người mà còn nói đầy khí thế! Nghĩ tới đây tôi liền lạnh giọng nói: "Nếu như mày không làm hại tính mạng người khác thì có lẽ hôm nay tao còn có thể tha cho một mạng… Nhưng tất cả những người đó đều vì mày mà chết, bọn họ mà xuống Âm Ti chắc chắn sẽ kêu oan cho mình, sau này mày chắc chắn sẽ chịu báo ứng."

"Dựa vào cái gì? Tao mới giết có vài người mà đã phải chịu báo ứng, vậy người giết tao thì sao? Tao chết là đáng đời hả?" Con hồ quỷ đó nghe tôi nói thể liền giận dữ đáp lại.

Nghe chúng tôi nói xong, Trang Hà lạnh giọng nói: "Mày là đệ tử của ai? Tao có thể giúp mày báo thù…"

Hồ quỷ nghe thế sững sờ, lập tức không tin, nói: "Buồn cười

quá, mày là ai chứ? Tao dựa vào cái gì mà phải tin những lời mày nói?”

Bích Tâm nghe thế tức giận quát: “Vô lễ! Đây chính là sư tổ của tao, mày chỉ là một con yêu quái nhãi nhép làm sao có thể biết được? Sư tổ tao nói giúp mày trả thù thì chính là phúc do kiếp trước mày tu được, đã không biết cảm ơn mà lại còn…”

Lúc này Trang Hà khoát tay để Bích Tâm ngừng nói, sau đó lạnh lùng nhìn gian phòng trước mặt, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy sát khí trên khuôn mặt bất cần đời của Trang Hà.

Anh ta duỗi tay phải ra rồi xoay cổ tay một cái, trong tay bỗng xuất hiện một thanh bảo kiếm với ánh sáng sắc lạnh. Mặc dù tôi không hiểu nhiều về vũ khí lạnh, nhưng chỉ cần nhìn cũng biết đây là một thanh kiếm tốt… Tiếp đó tôi thấy Trang Hà cầm thanh bảo kiếm vung nhẹ về phía ngôi nhà, căn nhà nhìn như kiên cố vậy mà trong nháy mắt đã sụp đổ.

Mấy người chúng tôi chẳng ai ngờ được Trang Hà đến đây là để dỡ nhà, cho nên không hề chuẩn bị tâm lý, thế là toàn thân bị bám đầy bụi đất. Nhưng tôi nhìn thấy Trang Hà đứng gần nhất mà trên thân lại chẳng hề nhiễm bất kỳ một hạt bụi nào… Tôi vừa định mở miệng mắng thì bỗng thấy một người đàn ông gầy trơ xương xuất hiện trước mặt chúng tôi khi bụi lắng xuống.

Khi người đó và Trang Hà nhìn thấy nhau thì cũng sững sờ, hiển nhiên bọn họ có quen biết. Trong lòng tôi thầm kêu không ổn, chỉ sợ hôm nay không giải quyết dứt điểm được con hồ quỷ này rồi.

Quả nhiên tên đó lạnh giọng nói: “Trang Hà? Không ngờ được tôi và ông lại gặp nhau trong tình huống này…”

Trang Hà lạnh giọng nói: “Đến cả câu sư phụ mà cậu cũng không gọi được à?”

Tên kia nghe thế thì liên tục cười thảm: “Sư phụ? Ha ha… Tôi

nhớ là ông đã trục xuất tôi khỏi sư môn, tôi làm gì có tư cách gọi một tiếng sư phụ chứ?”

“Sao cậu lại rơi vào cảnh ngộ thế này?” Trang Hà không hiểu bèn hỏi.

“Là do tôi gieo gió gặt bão, tốt nhất ông không nên hỏi.” Không ngờ tên đó lại không hề thấy cảm động.

Trang Hà than nhẹ, bảo: “Xem ra cậu không hề để trong lòng dù chỉ là một câu những lời tôi khuyên nhủ lúc trước, nếu không cũng sẽ không trở thành như thế này.”

Tên kia lúc này lại cười lạnh: “Sai…Những lời ông nói tôi nhớ kĩ từng câu, tôi là cố ý làm ngược lại! Ông đã đuổi tôi khỏi sư môn thì tại sao tôi phải nghe lời ông chứ?”

Tôi đứng bên cạnh nghe mà im lặng, thầm nghĩ hai tên này hôm nay tới đây là để ôn chuyện chắc? Thế là tôi bèn hắng giọng, nói: “Hai vị, ôn xong chuyện chưa? Đã đến lúc nói vào chuyện chính chưa?”

CHƯƠNG

THÂN PHẬN LÀ BẠN CŨ

Không ngờ khi tôi vừa cất tiếng thì người đàn ông đó đột nhiên nhìn về phía tôi, sau đó giật mình chỉ tay vào tôi và nói: "Là mày… Mày quả nhiên sống dai như đỉa!"

Tôi cứ như hòa thượng sờ mãi mà không thấy tóc, hỏi: "Mày là ai? Chúng ta biết nhau à? Mày không nhận nhầm người đấy chứ?"

Tôi cẩn thận nhớ lại tướng mạo của người đàn ông này vài lần nhưng phát hiện đúng là mình chưa từng gặp hắn. Hơn nữa không biết con hồ quỷ này bị đã nhốt dưới nền nhà bao nhiêu thập kỷ, tôi đi đâu mà gặp hắn? Trừ khi là chuyện kiếp trước!

Nghĩ tới đây trong lòng tôi hơi hồi hộp, chẳng lẽ thật sự gặp nhau ở kiếp trước… Lại còn có thù oán? Lúc này con hồ quỷ thấy tôi vẫn yên lặng thì nói với vẻ thê lương: "Thôi… Đã biết trước sẽ có kết quả này, cần gì phải hỏi nhiều như vậy?"

Tôi không rõ ý nghĩa trong lời nói của hắn, tôi quay đầu nhìn về phía Trang Hà, nhưng không ngờ nhìn kĩ lại thấy nét mặt Trang Hà hơi bối rối, mặc dù chỉ thoáng qua rồi biến mất nhưng vẫn bị tôi bắt gặp.

Tôi thấy anh ta thế này là đang giấu giếm điều gì đó! Tôi bèn cố ý giận tái mặt, nói: "Trang Hà? Anh có thể giải thích cho tôi xem

đây là tình huống gì hay không hả?”

Trang Hà xoay mặt cười một tiếng: “Thật xấu hổ, con hồ quỷ này là một tên đệ tử hư hỏng của tôi nhiều năm trước, hắn cũng là do bị người làm hại nên mới rơi vào kết cục như vậy. Tuy nói làm tổn thương tới tính mạng người khác là trái ý trời, nhưng bây giờ thân thể hồ yêu của hắn đã chết, không bằng để tôi dẫn oan hồn của hắn về độ hóa, cũng miễn cho mấy người bị phiền phức.”

Chú Lê dĩ nhiên hy vọng như thế, bởi vì chú vẫn luôn chủ trương làm chuyện gì cũng không nên quá cạn tàu ráo máng, còn bảo cái gì mà đến cuối cùng đều sẽ tạo nên nghiệp chướng, cho nên làm việc nên lưu lại một đường, sau này gặp nhau ở Âm Ti còn dễ nói chuyện…

Nhưng tôi lại không có ý định dễ dàng buông tha Trang Hà, tôi lạnh lùng nói: “Mang hắn đi cũng được thôi, nhưng có một số chuyện anh phải nói cho rõ ràng…”

Trang Hà cười gượng vài tiếng: “Hắn… Nhận nhầm người, tướng mạo của cậu khá giống với một người bạn cũ của tôi.”

Tôi trầm giọng bảo: “Chà, còn có chuyện như thế à? Vậy chi bằng nói một chút về người bạn cũ đó đi? Tôi cũng muốn nghe xem người bạn cũ khá giống tôi đó là hạng người gì?”

Trang Hà biết lần này sẽ không qua mặt đơn giản giống lần trước được, anh ta đành than nhẹ, nói: “Tiến Bảo, cậu tội gì làm tôi khó xử chứ?”

Tôi cười khổ: “Sao anh phải mất công giấu giếm tôi như vậy?”

Trang Hà bất đắc dĩ lắc đầu: “Vẫn chưa đến lúc, tôi đã đồng ý với… một người bạn cũ, thân phận của anh ta không tiện để lộ sớm.”

Tôi cười lạnh: “Tôi cứ nghĩ giữa chúng ta là bạn bè… Hóa ra

vẫn không thay thế được người bạn cũ trong lòng anh.”

Trang Hà nghe thế vẻ mặt hơi cứng lại, sau đó lẩm bẩm: “Chúng ta đương nhiên là bạn bè… Chỉ là, chỉ là tôi đã đồng ý với người khác trước, cho nên thực sự xin lỗi.”

Con hồ quỷ kia thấy tôi và Trang Hà ở đây làm trò bí hiểm thì lạnh giọng, nói: “Hắn có biết hay không, kết quả sau này cũng vẫn giống nhau, còn không bằng…”

Kết quả hắn vừa mới nói được một nửa đã bị Trang Hà dùng chú cấm ngôn bịt miệng lại, để nửa câu sau của hắn nghẹn trở về trong bụng. Tôi thấy chuyện này chắc chắn không nhỏ, nhưng nếu Trang Hà đã quyết ý không nói thì tôi cũng chẳng có biện pháp nào cả.

Cuối cùng chúng tôi đành phải để mặc Trang Hà mang con hồ ly nhỏ Bích Tâm và con hồ quỷ không biết tên kia đi …

Trên đường về, tôi hỏi Viên Mục Dã bên phía cảnh sát chuẩn bị kết thúc án vụ này thế nào? Chắc không dễ trấn an thân nhân của những người chết đâu nhỉ? Viên Mục Dã nghe tôi hỏi mà cười khổ, nói: “Cũng chẳng còn cách nào khác, đâu thể nói thật mọi chuyện ra được! Yên tâm, các đàn anh nơi đó luôn có biện pháp, chỉ cần vụ án này không xuất hiện thêm người chết nào thì mọi chuyện sẽ thuận lợi thôi.”

Ai ngờ chúng tôi về nhà chưa đến hai ngày thì nghe chú Lê nói rằng Đàm Lỗi muốn đem bảo vật gia truyền của gia đình quyên cho viện bảo tàng. Tôi không ngờ tên nhóc này lại có giác ngộ cao như vậy? Sau đó, lúc ăn cơm lại nhắc tới chuyện này, Đàm Lỗi bèn nói: “Vì thứ này mà đã chết mấy mạng người, cho nên kể cả nó có giá trị thế nào thì cũng là vật xui xẻo, tốt nhất là nên quyên góp.”

Ngày đó, sau khi Trang Hà rời đi, tôi nghĩ không biết liệu từ nay về sau anh ta có còn dám xuất hiện trước mặt tôi nữa không nhỉ?

Còn cả chuyện về con hồ quỷ kia nữa, rất mơ hồ, tại sao hắn lại bị Trang Hà trục xuất khỏi sư môn? Hơn nữa còn bị người khác mưu hại trấn áp dưới từ đường?

Tôi luôn có cảm giác mơ hồ là những chuyện này đều có quan hệ với mình, trước đó con hồ quỷ suýt nữa nói ra mọi chuyện, nhưng ở lúc mấu chốt lại bị Trang Hà chặn miệng, chỉ sợ sau này không còn cơ hội như thế nữa.

Mấy ngày sau, khi mấy người chúng tôi đang ngồi trong nhà nói chuyện thì vừa đúng lúc nhìn thấy trên tivi thông báo cả nhà bảy người của một gia đình buôn bán giàu có họ Hậu đã chết bất đắc kỳ tử một cách ly kỳ tại nhà…

Đàm Lỗi nhìn thấy thì giật mình nói: “Đây chẳng phải nhà họ Hậu trong thôn của tôi đấy à?”

Chú Lê nghe xong sầm mặt hỏi: “Con chắc chứ?”

“Đương nhiên, khi con còn bé đã gọi ông ta là chú Hậu mà!” Đàm Lỗi khẳng định.

Chú Lê bất đắc dĩ lắc đầu rồi cảm khái: “Dùng biện pháp xấu xa để kiếm tiền thì sớm muộn cũng sẽ có ngày phải trả giá gấp nhiều lần…”

Tôi không ngờ Trang Hà lại hung ác như thế, nhìn anh ta bình thường hay cười hi hi ha ha với khuôn mặt như Bồ Tát, chỉ khi nào muốn giết người mới không hề nương tay… Có lẽ đây chính là phong cách làm việc của tộc hồ ly.

Từ khi chúng tôi trở về từ quê nhà của Đàm Lỗi, chú Lê thấy tôi cả ngày đều tâm sự nặng nề, buồn bã không vui… Chú khuyên tôi vài lần mà vẫn không được, thật ra cũng chẳng có gì to tát mà chỉ là có ít chuyện mãi tôi vẫn không nghĩ thông được.

Đặc biệt là tôi vẫn luôn nhớ đi nhớ lại giấc mơ quái lạ đó.

Trong giấc mơ này, những người như Trang Hà, Hàn Cẩn, thậm chí cả Đinh Nhất liệu có thật hay không? Hay chỉ là một giấc mơ hoang đường?

Tối hôm đó Viên Mục Dã gọi mấy người chúng tôi ra ngoài ngồi một chút vì muốn cảm ơn sự giúp đỡ lần trước, cũng đúng lúc đã lâu không gặp cậu ta nên tôi vui vẻ đồng ý.

Lúc đầu tôi còn tưởng Bạch Kiện sẽ mời chúng tôi ăn một bữa hoành tráng, vậy mà cuối cùng lại là một quán nhỏ ở Đông Bắc… Khi chúng tôi tới nơi thì Bạch Kiện và Viên Mục Dã đã chờ bên trong từ lâu.

Vừa nhìn thấy chúng tôi, Viên Mục Dã đã ngượng ngùng bảo: "Lúc đầu muốn mời mọi người ăn một bữa ngon, nhưng giờ đang dịp lễ tết, cấp trên cấm ăn uống tiệc tùng liên hoan lãng phí… Cho nên anh Kiện nói bớt gây chú ý vẫn tốt hơn."

Tôi nghe thế thì cười, nói: "Không sao, hoàn cảnh nơi này không tồi, mà cũng lâu rồi tôi chưa ăn thức ăn của Đông Bắc."

Viên Mục Dã nghe thấy tôi không thèm để ý mấy thứ này liền lập tức kéo tôi ngồi xuống, sau đó bảo ông chủ lấy thực đơn ra cho tôi gọi món.

CHƯƠNG

SỰ KIỆN NỔ BOM

Bạch Kiện lúc này đang cắn hạt dưa uống nước trà, anh ta nhìn tôi với vẻ mặt hài lòng, nói: "Chà, gần đây có phải có tâm sự không? Sao trông cậu gầy đi thế?

Tôi nghe thế bèn sờ lên mặt và nói: "Đâu có! Ngày nào tôi cũng ăn được ngủ được, sao có thể gầy chứ?"

Lúc này Đinh Nhất trầm giọng nói: "Đúng là gầy một chút..."

Viên Mục Dã trêu chọc tôi: "Chắc do giúp tôi nên mệt quá hả? Vậy hôm nay tôi phải bồi bổ cho anh mới được..."

Tôi nghe xong cười khẽ, bảo: "Nhất định rồi, mấy người chúng ta hôm nay phải uống hết mình..."

Bạch Kiện và Viên Mục Dã nghe thế đều sững sờ, bởi vì lúc trước bọn họ đều biết tôi không thể uống rượu, tại sao hôm nay lại phá giới?

Lúc này tôi nói với vẻ bí ẩn: "Thời gian trước tôi gặp được một cao thủ uống rượu, anh ta đã nói cho tôi một bí mật để uống ngàn chén không say, hay là hôm nay mấy anh em giúp tôi thử một chút?"

Bạch Kiện nghe xong không tin bảo: "Thử thì thử! Khả năng uống rượu của cậu thế nào chẳng lẽ anh còn không biết? Anh thật

sự không tin có bí mật gì mà giúp uống ngàn chén không say."

Tôi nghe xong cười gian, nói: "Nếu uống với tôi mà gục rồi về bị vợ bắt quỳ thì tôi cũng mặc kệ đấy!"

Sau đó nhân viên phục vụ mang mấy chén rượu trắng cho chúng tôi, tôi nhìn qua đều là 52 độ, nghĩ thầm hôm nay nếu không cho hai người này bò xuống gầm bàn thì tôi không phải họ Trương! Ban đầu Bạch Kiện còn tưởng tôi đang khoác lác, nhưng khi uống vài chén vào bụng xong, anh ta phát hiện trình độ uống rượu của tôi đúng là tăng lên thật…

Trong bữa ăn tôi hỏi Bạch Kiện về chuyện của tập đoàn Thái Long, lần trước sau khi người của cơ quan an ninh cầm chiếc USB tôi đưa cho bọn họ xong thì có chuyện gì phát sinh không? Bạch Kiện thấy tôi hỏi cái này liền nói với giọng ngà ngà say: "Nghe nói bọn họ hợp tác với cảnh sát hình sự quốc tế rồi khui ra vài công ty có quan hệ với tập đoàn Thái Long… Ngay cả trong nước chúng ta cũng có."

"Vậy bây giờ coi như tập đoàn Thái Long đã bị nhổ tận gốc rồi hả?" Tôi hỏi.

Bạch Kiện suy nghĩ rồi nói: "Có thể tính là như vậy! Nhưng tổ chức tội phạm này có lịch sử lâu đời, có thể nói là cây to mà rễ sâu, kể cả hiện giờ có vài quốc gia liên kết để chèn ép cũng nhất định có cá lọt lưới… Nhưng đó cũng chỉ là vài con tôm tép nhỏ, có chạy trốn cũng chẳng gây được sóng gió gì."

"Vậy ông chủ phía sau tập đoàn này thì sao?" Tôi tiếp tục truy hỏi.

"Chết rồi…" Lần này Bạch Kiện trả lời rất dứt khoát.

"Chết? Chết như thế nào?" Tôi hơi giật mình.

Sau đó Bạch Kiện kể với tôi, ông chủ của tập đoàn đó là một

người Đức, lúc bị bắt ông ta đang được điều trị tại một bệnh viện tư nhân. Người này thật ra bị bệnh rất nguy kịch và đang dùng dụng cụ ở đó để duy trì sinh mệnh.

Tôi nghe xong lập tức hiểu tại sao tập đoàn Thái Long lại cố chấp với kế hoạch "Siêu chiến sĩ" đến thế… Thật ra điều bọn họ muốn nhất không phải là thống trị thế giới mà chỉ là kéo dài tuổi thọ.

Nhưng sinh lão bệnh tử là điều bình thường của con người, làm sao muốn thay đổi thì có thể thay đổi? Một khi làm trái với tự nhiên thì nhất định sẽ phải trả giá.

Nghĩ tới đây, tôi liền hỏi Bạch Kiện: "Trong số những thành viên bị bắt có người phụ nữ nào tên Hàn Cẩn không?"

Bạch kiện nghe xong hơi kinh ngạc hỏi: "Cậu vẫn đang tìm cô ta à?"

Tôi gật đầu nói: "Ừ, nhưng vẫn không có tin tức gì…"

Bạch Kiện thở dài: "Người anh em, nghe anh khuyên một câu, với tình huống của bạn cậu… Khả năng may mắn còn sống là số không, cậu nên nghĩ thoáng một chút đi."

Tôi nghe anh ta nói mà cười khổ, bảo: "Thật ra tôi hiểu rõ những điều này, nhưng chỉ là không cam lòng… Anh nói xem tôi giúp người khác tìm thi thể nhiều năm như thế, vậy mà chỉ có thi thể của cô ta là không tìm được."

Bạch Kiện nghe thế liên tục vỗ vai tôi và nói: "Được, tôi có người bạn vừa vặn làm trong tổ chuyên án, để tôi bảo anh ta hỏi thăm giúp cậu một chút. Nếu như, tôi nói là nếu như… Hàn Cẩn còn sống và đồng thời có liên lạc với thành viên của tập đoàn Thái Long, vậy thì anh ta nhất định có thể hỏi thăm giúp cậu."

Tôi nghe xong liền nâng chén rượu lên và nói: "Cám ơn ông anh,

uống trước đã rồi nói!”

Đến lúc trời tối thì Bạch Kiện và Viên Mục Dã đều đã bị tôi chuốc say, Tiểu Viên còn khá… Cậu ta chỉ sống một mình, nên trở về cũng không có người la mắng. Còn tình huống của Bạch Kiện thì hơi đáng lo, ai bảo anh ta là người đã có gia đình rồi?

Nhìn qua ngoại trừ tôi và Đinh Nhất ra thì những người khác đều say rối tinh rối mù, trong tim tôi đột nhiên có một cảm giác không chân thực… Có lẽ đây mới là cuộc sống mà tôi nên có.

Tối hôm đó chú Lê có việc đột xuất nên không đến, nếu không chắc cũng phải uống đến gục. Sau khi mấy người chúng tôi đưa lão Bạch về nhà xong thì không biết phải sắp xếp Viên Mục Dã thế nào, cái tên này trên đường đã phải dừng xe nôn đến ba lần. Cuối cùng không còn cách nào, chúng tôi đành chở cậu ta đến nhà chú Lê và để Viên Mục Dã ngủ cùng phòng với Đàm Lỗi.

Vậy mà khi chúng tôi tới nơi lại phát hiện chú Lê không có nhà, tôi nhìn thoáng qua đồng hồ thấy đã quá 12 giờ đêm, ông già này có thể đi chỗ nào chứ? Trước đó chú nói có bữa tiệc nên không đi cùng chúng tôi, không ngờ đi ăn mà đi tới tận bây giờ? Thế này đâu có giống tác phong ngủ sớm dậy sớm của chú?

Nghĩ tới đây tôi ấn số gọi chú Lê, đang muốn trêu có phải chú ngủ tại nhà tình nhân cũ nào đó nên tối nay không về không? Nếu thật sự không về thì chúng tôi sẽ không để cửa chờ đâu.

Ai ngờ điện thoại đổ chuông một lúc lâu mà vẫn không có người nhấc máy? Trong lòng tôi lập tức có một linh cảm không lành… Chú Lê không phải là một người không có trách nhiệm, nếu chú bận chuyện gì đó mà không thể nghe máy thì chắc chắn trước đấy phải nhắn cho chúng tôi biết, không thể nào đột nhiên mất liên lạc thế này.

Tôi quay đầu hỏi Đinh Nhất: “Hôm nay lúc chúng ta đi ra cửa,

chú Lê có nói muốn đi ăn cơm ở đâu không?”

Đinh Nhất không hề suy nghĩ mà trả lời ngay: “Thuận Thủy Ngư Trang, nếu như cậu không yên lòng thì bây giờ tôi sẽ tới đó đón sư phụ…”

Tôi thoáng nhìn thời gian, cảm thấy với tốc độ nói chuyện của chú Lê thì tới giờ này kiểu gì cũng phải xong rồi, không thể nào đến bây giờ vẫn còn chưa về được! Vì thế trước hết tôi thu xếp ổn thỏa cho Đàm Lỗi và Viên Mục Dã, sau đó cầm áo khoác nói với Đinh Nhất: “Đi thôi, chúng ta cùng đi xem…”

Ai ngờ ngay lúc chúng tôi vừa muốn chuẩn bị ra cửa thì điện thoại di động của tôi nhận được một tin nhắn Wechat, lão Triệu nhắn trong nhóm rằng nếu như không bị bệnh nặng thì tối hôm nay tốt nhất đừng tới bệnh viện khám! Bởi vì hiện tại mấy phòng cấp cứu trong bệnh viện đều đang tiếp nhận người bệnh của vụ nổ bom.

Nhìn thấy tin của lão Triệu, trong lòng tôi bỗng thắt lại, tôi lập tức mở tin tức của bạn bè để xem thì phát hiện tất cả Wechat của bạn bè đều đang nói về vụ nổ tại tòa nhà Thế Mậu.

CHƯƠNG

KHÔNG LIÊN LẠC ĐƯỢC VỚI CHÚ LÊ

Lúc này tôi quay đầu hỏi Đinh Nhất: "Thuận Thủy Ngư Trang ở chỗ nào?"

"Tầng bảy của tòa nhà Thế Mậu…" Đinh Nhất không cần nghĩ mà nói luôn.

Nghe thế trong lòng tôi hơi hoảng hốt, sau đó lập tức đi sang một bên gọi điện cho lão Triệu.

Nhưng hiện giờ lão Triệu đang điều trị cho những người bị thương nên không liên lạc được. Tôi vốn định gọi điện cho lão Triệu để nhờ bên bệnh viện kiểm tra xem trong những người cần cấp cứu có tên của chú Lê không, nhưng bây giờ không tài nào nối máy được… Cực chẳng đã chúng tôi đành phải đi tới hiện trường vụ nổ trước để xem kĩ rồi lại tính.

Chuyện xảy ra khoảng mười một giờ rưỡi đêm, không ai biết tình huống cụ thể mà phần lớn đều là một số người đứng gần hiện trường nói cho bạn bè… Tình huống đại khái chắc là có người mang theo chất nổ tiến vào tòa nhà Thế Mậu, còn về vị trí nổ và số người thương vong thì tất cả đều không rõ.

Lúc xe chúng tôi đang phóng hết tốc lực tới tòa nhà cao tầng Thế Mậu ở trên đường Thanh Niên thì phát hiện có rất nhiều ô tô

lái theo hướng ngược lại, nhìn kĩ chính là đám người đang hoảng hốt chạy khỏi hiện trường. Chắc mấy người cắm đầu chạy tới hiện trường như chúng tôi hiện giờ không phải kẻ điên thì cũng là thằng ngu!

Kết quả là chúng tôi còn chưa tới gần được nơi đó đã thấy phía trước có trạm kiểm soát của cảnh sát, có vẻ bây giờ mà lái xe thì chắc chắn không vào được, tôi bèn bảo Đinh Nhất dừng xe ở ven đường rồi hai chúng tôi đi bộ vào.

Tòa nhà Thế Mậu là một cao ốc mười sáu tầng nằm ở trung tâm thương mại trong nội thành, tầng một đến năm là trung tâm thương mại, tầng sáu đến mười hai đều là quán ăn cao cấp, những tầng còn lại thì thuộc về chuỗi khách sạn quốc tế.

Vì né tránh cảnh sát nên tôi và Đinh Nhất đi đường vòng tới lối thoát hiểm phía sau, không biết tại sao mà cánh cửa thoát hiểm phía sau lúc này lại khóa chặt. Từ phía dưới nhìn thì thấy tầng ba và tầng năm của tòa nhà đều có khói đen đặc xuất hiện, có vẻ như hai chỗ này đều đã từng phát sinh nổ mạnh, bây giờ vẫn còn đang cháy.

Ngay lúc tôi chuẩn bị bảo Đinh Nhất mở cánh cửa an toàn này ra thì đột nhiên nghe được bên trong có âm thanh, dường như có người đang dùng sức đẩy cửa, mà nghe giọng nói thì có vẻ còn có khá nhiều người.

Tôi hô to với người bên trong cửa: “Người bên trong đừng gấp, đừng dùng lực đẩy cửa, chúng tôi đang nghĩ biện pháp mở khóa đây!”

Có lẽ nghe được tiếng tôi nên người ở bên trong không dùng sức đẩy cửa nữa, tôi bảo Đinh Nhất tranh thủ lúc này mở khóa cửa… Kỹ thuật mở khóa của Đinh Nhất tất nhiên không cần tôi lo lắng, kể cả là khóa khó mở, chỉ cần cho anh ta chút thời gian thì

đều có thể giải quyết được hết.

Chỉ một lát sau, Đinh Nhất đã thuận lợi mở khóa, ai ngờ cửa vừa mở thì bên trong đã tuôn ra ào ào mười mấy người. Người nào người nấy đều bị phủ đầy tro bụi, xem ra tình hình đám cháy bên trong khá lớn. Đám người vừa trốn ra thở hổn hển liên tục, trong đó có mấy bé gái còn bị kích động mà khóc ầm lên.

Lúc này tôi túm lấy một người đàn ông trong đó hỏi: “Tình huống bên trong thế nào? Vụ nổ phát sinh ở tầng mấy?”

Người đàn ông nghĩ lại thấy sợ, trả lời tôi: “Tôi cũng không biết, nghe âm thanh thì hình như một lần ở tầng dưới, hai lần ở tầng trên!”

Tôi nghe mà giật mình: “Xảy ra ba vụ nổ cơ à?”

Người đàn ông đó nói với vẻ bất đắc dĩ: “Tôi cũng không nói chính xác được có phải là ba lần hay không, có người còn nói bốn lần đấy! Nói chung lúc đó rất hỗn loạn, mấy người chúng tôi cũng là hoảng hốt chạy bừa tới chỗ này thì lại gặp cánh cửa bị khóa!”

“Không có nhân viên cứu hỏa đến đây cứu người à?” Tôi tiếp tục truy hỏi.

Người đàn ông mờ mịt lắc đầu: “Chúng tôi cũng không biết! Tình hình trong đó quá loạn, hơn nữa nghe nói có bom làm cho mọi người đều luống cuống, cơ bản là chạy được thì cứ chạy nên mới đi bừa tới chỗ này.”

Lúc này có vài nhân viên cứu hỏa ở bên cạnh chạy tới dẫn mọi người về khu vực an toàn. Một nhân viên cứu hỏa nhìn thấy lối thoát hiểm này thì giật mình nói: “Tại sao nơi này còn có cái cửa?”

Tôi thấy thế bèn kéo anh ta lại hỏi: “Bên trong có người bị thương không?”

Nhân viên cứu hỏa không quay đầu lại mà đáp: “Những người

bị thương được cứu ra đều đã được đưa tới bệnh viện, mau rời khỏi chỗ này! Nơi này không an toàn!”

Ai ngờ anh ta vừa dứt lời thì trên đầu có một tiếng vang trầm, mặc dù âm thanh không lớn nhưng có thể cảm giác rõ ràng được tòa nhà đang chấn động. Đám người vừa trốn ra được lập tức bị dọa chạy toán loạn ra xung quanh.

Tôi thấy hiển nhiên trong nhà này vẫn còn thuốc nổ! Vì vậy tôi nháy mắt với Đinh Nhất rồi nhân lúc mấy nhân viên cứu hỏa không để ý liền chạy vào lối đi vừa được mở ra.

Nói thật tình huống tại hiện trường quá hỗn loạn, chắc do nhân viên cứu hộ tiến vào cũng không rõ có chuyện gì xảy ra. Nhìn từ tầng đang bốc khói thì có thể thấy Thuận Thủy Ngư Trang ở tầng bảy của tòa nhà Thế Mậu không phát sinh vụ nổ và cháy nào, thế nhưng rất có thể sẽ bị mắc kẹt bởi đám cháy ở dưới… mà chỗ chết người là trong tòa nhà vẫn còn chất nổ, chẳng ai biết tòa nhà Thế Mậu có phát sinh vụ nổ nào nữa hay không.

Khi tôi và Đinh Nhất đi từ cửa thoát hiểm vào trong tòa nhà thì thấy tầm nhìn vô cùng kém, không biết có phải do vụ nổ dẫn tới ngắt điện hay không mà trong này chỉ còn vài ngọn đèn khẩn cấp sáng mà thôi.

Tôi và Đinh Nhất dùng một tay che miệng và mũi rồi nhanh chóng chạy lên trên, cũng may chú Lê ăn tiệc tại Thuận Thủy Ngư Trang nằm ở tầng bảy, nếu không với lượng dưỡng khí ít ỏi này không đủ chúng tôi dùng.

Ngay lúc đi qua tầng ba chúng tôi có thể cảm giác rõ ràng cửa thoát hiểm tầng ba nóng rực, xem ra tình hình vụ cháy bên trong khá lớn, cũng không biết đám người ở tầng này thế nào. Tình huống tương tự cũng phát sinh khi chúng tôi tới tầng năm, xem ra hai tầng này đều là nơi phát sinh nổ đầu tiên.

Tôi và Đinh Nhất cố gắng đi tới tầng bảy thì phát hiện cửa thoát hiểm ở đây cũng bị khóa! Vậy mà khi Đinh Nhất vừa mở khóa cửa ra thì thấy bên trong bị lấp kín bởi một bức tường!

Tôi che miệng quát ầm lên: “Chuyện quái quỷ gì thế này?”

Đinh Nhất không vội vã đáp lời mà trước tiên dùng tay gõ nhẹ mặt tường, anh ta nghe âm thanh thì đoán được đây chắc là một bức tường rỗng ruột, thế là Đinh Nhất nhấc chân đạp mạnh, làm cho bức tường trang trí thủng một lỗ to.

Kết quả lúc chúng tôi chui vào trong xem xét thì phát hiện chỗ này là một phòng ăn riêng, bên trong mặc dù rất tối nhưng hiển nhiên không hề có khói. Lúc này tôi vội lấy điện thoại ra chiếu sáng và thấy rằng trước đó nơi này chắc chắn có người đang ăn cơm, rồi nghe thấy tiếng nổ mà chạy ra ngoài.

Nhưng khi hai chúng tôi đi ra khỏi gian phòng đó thì không khí bên ngoài đã tràn ngập khói… Tôi thử gọi chú Lê vài tiếng nhưng tầng này lại vô cùng yên tĩnh, đừng nói chú Lê mà đến một bóng người cũng chẳng có.

CHƯƠNG

CON TIN TRONG TAY

Đinh Nhất nói với tôi: “Hay họ đã được cứu ra ngoài rồi!”

Tôi gật đầu: “Cũng có khả năng này, dù sao chúng ta cũng không tiến vào từ cửa chính! Nhưng nếu đã được cứu ra ngoài, chắc chắn chú sẽ gọi điện cho chúng ta trước tiên!”

Đinh Nhất nghe xong trầm giọng bảo: “Vậy chỉ có một khả năng, đó là sư phụ không thể gọi điện…”

Tôi nghe mà cảm giác nặng nề, chú Lê sẽ ở tình huống như thế nào mà không thể gọi điện thoại? Điện thoại hỏng? Hay là trong lúc bối rối đã rơi mất? Hoặc là nói… Chú Lê bị thương nghiêm trọng nên hôn mê bất tỉnh?

Trong khi tôi đang vô cùng lo lắng thì điện thoại trong tay đột nhiên đổ chuông. Tôi cầm lên xem hóa ra lại là chú Lê gọi tới! Tôi vô cùng vui mừng vội bật máy lên nghe.

Nhưng khi tôi nghe được giọng nói trong điện thoại thì trong lòng lập tức thấy không ổn… Hóa ra sau khi điện thoại kết nối, giọng nói bên trong không phải của chú Lê mà là tiếng kêu gào của một người đàn ông xa lạ.

“Tại sao là tôi? Vì sao lại là tôi? Trong nhà máy tôi luôn cẩn thận không muốn trêu chọc ai! Càng luôn trung thực thật thà

không chiếm lợi của người khác… Tôi cảm thấy nửa đời trước mình là một người hiền lành! Nhưng người hiền lành được gì chứ? Không phải thăng chức tăng lương, càng không phải sống lâu trăm tuổi! Mà nhà máy biết tôi bị ung thư xong lại không tiếp tục hợp đồng nữa! Dựa vào cái gì mà mấy người có thể ở đây hưởng thụ cuộc sống ăn uống no đủ, mà tôi phải nhận tra tấn của bệnh tật? Dựa vào cái gì hả?"

Nghe giọng của người đàn ông này lúc xa lúc gần, chắc là vừa đi vừa nói, hiển nhiên đây là chú Lê lén gọi điện thoại cho chúng tôi… Xem ra tình cảnh của chú rất đáng lo! Cái gã đang kêu gào trong điện thoại chắc là kẻ đã gây ra vụ án nổ bom hàng loạt này, không ngờ hắn lại còn bắt con tin.

Tôi nghe trong điện thoại thấy khác thường thì lập tức nhấn nút ghi âm để lưu lại toàn bộ những gì gã đàn ông kia đang nói, cùng lúc đó tôi và Đinh Nhất tìm toàn bộ tầng bảy một lần thì phát hiện bên trong này không có bất kỳ ai, hiển nhiên tên kia đã cưỡng ép nhiều con tin bao gồm cả chú Lê và hiện giờ đều không ở tầng bảy.

Nhưng tôi cảm thấy hắn dẫn theo nhiều người như vậy chắc sẽ không đi quá xa, bởi vì tôi không tin tên kia có thể cùng lúc dẫn theo nhiều người như thế di chuyển một quãng đường dài, bọn họ không phải ở tầng trên thì sẽ ở tầng dưới.

Người đàn ông trong điện thoại hiển nhiên đã mất kiểm soát, nếu như không nhanh chóng tìm được hắn thì chỉ sợ hắn sẽ nổ bom một lần nữa. Thế là để tiết kiệm thời gian, tôi và Đinh Nhất chia nhau ra tìm kiếm, bất kể ai tìm thấy chú Lê trước cũng không tự tiện hành động mà chờ một người khác cùng tới.

Lúc này tôi nói với Đinh Nhất: "Nếu như tầng sáu không có thì lập tức chạy lên tầng tám tìm tôi."

Đinh Nhất nghe xong gật đầu nói: "Cậu cũng vậy…"

Bởi vì tính đến cửa thoát hiểm lúc trước chúng tôi đi đã bị phá hủy nên chúng tôi đều chọn cầu thang chính… Khi tôi đi tới lối vào tầng tám thì phát hiện đây là một nhà hàng Nhật Bản.

Không có ai ở quầy lễ tân của nhà hàng, tôi cố gắng bước nhẹ qua quầy lễ tân rồi nhìn vào trong, dường như nghe được tại một căn phòng trang nhã phía trong cùng có người đang nói chuyện…

Vì không đánh động người trong đó nên tôi từ từ đi tới cố gắng không phát ra âm thanh. Lúc tôi đến gần, quả nhiên nghe được giọng nói trong căn phòng đó giống với giọng nói trong điện thoại.

Tôi lập tức tắt điện thoại rồi từ từ tới sau cánh cửa nhìn một vòng bên trong… Tôi thấy có một người đàn ông gầy gò với sắc mặt tái nhợt đang đứng trong đó, trên người hắn buộc một bó "Pháo kép" giống chất nổ. Có khoảng bảy, tám người đang ngồi xổm phía trước người đàn ông, trong số đó có chú Lê.

Nhìn thấy chú Lê vẫn còn sống làm tôi thoáng an tâm, lão cáo già này đang ngồi xổm tại một chỗ không gây chú ý ở phía sau cùng, bảo sao có thể gọi điện thoại cho tôi mà không bị phát hiện?

Nhưng cho dù như thế tình cảnh của chú Lê vẫn khá nguy hiểm! Tôi thấy tâm trạng của người đàn ông này cực kỳ không ổn định, trước khi chúng tôi tới đây không biết hắn đã dẫn nổ mấy lần, nếu như còn tiếp tục như vậy thì mấy con tin như chú Lê sớm muộn cũng sẽ chôn cùng hắn.

Tôi nghe người đàn ông đó không ngừng lên án cảnh ngộ bi thảm của mình mà không hề quan tâm trong số con tin còn có phụ nữ và trẻ em. Lúc này tôi đột nhiên cảm giác có âm thanh đằng sau lưng, vội quay đầu nhìn lại thì ra là Đinh Nhất đang đi lên… Thế là tôi lập tức ra hiệu anh ta đừng phát ra tiếng động.

Đinh Nhất vừa nhìn là lập tức hiểu ý của tôi, sau đó anh ta đi chậm rãi tới bên cạnh tôi. Tôi né người sang một bên để nhường

cho anh ta có thể quan sát tình huống bên trong, sau đó tôi nói nhỏ bên tai Đinh Nhất: “Bây giờ anh xuống dưới báo cảnh sát, nói cho bọn họ biết tình huống trong đó…”

Đinh Nhất nghe xong, nét mặt rõ ràng hơi do dự, tôi biết anh ta không yên tâm sự an toàn của tôi và chú Lê, thế là tôi cười ra hiệu anh ta đi nhanh đừng làm mất thời giờ.

Đinh Nhất không phải là người thiếu quyết đoán, thấy tôi đã quyết thì không nói thêm gì mà quay người nhanh chóng rời đi. Sở dĩ chuyện đầu tiên tôi nghĩ tới muốn để Đinh Nhất báo cảnh sát là vì tôi nhìn trên tay gã đàn ông kia đang cầm kíp dẫn nổ! Tôi bây giờ không hề nắm chắc khi ra tay bắt giữ hắn ta mà không làm hắn kích hoạt kíp nổ trong tay… Hơn nữa, tôi cũng không thể cầm tính mạng chú Lê và những người này làm tiền đặt cược.

Biện pháp ổn thỏa duy nhất bây giờ chính là báo cảnh sát và nói rõ với cảnh sát tình huống ở đây, cũng như số lượng con tin, như vậy cảnh sát sẽ lệnh cho tay bắn tỉa lên giết chết tên này rồi thuận lợi giải cứu con tin… Mà điều trước đó tôi phải làm là kéo dài thời gian.

Nghĩ tới đây tôi chậm rãi lùi ra lối vào tầng tám, sau đó cố ý phát ra âm thanh khi đi vào để gây sự chú ý cho người bên trong. Tôi vừa đi vừa hô to: “Tầng này có ai không? Tôi tới để hướng dẫn mọi người đi xuống! Có ai không?”

Sở dĩ tôi làm như thế là vì không muốn đột nhiên xuất hiện dọa tên kia, nhỡ đâu hắn hoảng hốt mà kích hoạt bom trước thời hạn thì coi như xong. Bởi vậy mà tôi lên tiếng ngay từ lối vào là để cho hắn chuẩn bị tâm lý.

Khi tôi đi tới cánh cửa của gian phòng trang nhã phía trong cùng, tôi cố ý lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, nói: “Các người… Các người đang làm gì thế?”

Người đàn ông đó thấy tôi sợ như thế thì đắc ý, nói: “Đừng lộn xộn, nếu không tao nổ chết mày!”

Tôi lập tức giơ hai tay lên, nói: “Đừng đừng đừng… Ông anh, có chuyện gì cứ từ từ nói, anh muốn tiền hay cái gì? Anh, chỉ anh cần nói ra, tôi sẽ nghĩ biện pháp giúp anh!”

Người đàn ông đó thấy tôi sợ như vậy thì càng trở nên huênh hoang, gắt: “Im miệng! Tới đây ngồi xuống!”

Tôi nghe xong lập tức ngoan ngoãn đi qua ngồi xổm xuống cạnh chú Lê. Từ lúc tôi tiến vào, chú Lê đã biết tôi có ý định gì, sau khi thấy tôi ngồi xổm ở bên cạnh thì nháy mắt với tôi.

CHƯƠNG

KÉO DÀI THỜI GIAN

Bây giờ tôi mới quan sát cẩn thận những người ở chỗ này, gần như toàn là người không có sức chiến đấu, xem ra không thể thông qua họ để "tự cứu" được rồi…

Tôi cố ý nói với cái gã "Pháo kép" kia: "Anh bạn, trông anh đang làm gì kìa? Chúng ta có gì không thể nói chuyện nhẹ nhàng được à? Anh có thù với ai đúng không? Vậy anh đi tìm một mình hắn mà báo thù đi! Còn giữa chúng ta ngày xưa không oán, ngày nay không thù, anh giữ tôi ở đây làm gì?"

Gã đàn ông nghe thế thì cười lạnh một tiếng, nói: "Muốn trách thì trách mấy thằng đen đủi như chúng mày! Cũng giống như tao, nửa đời làm người hiền lành cuối cùng lại mắc ung thư! Thế mà những đứa làm đủ trò xấu thì lại sống tốt! Nếu chúng ta đều là những người đen đủi vậy không bằng cùng nhau lên đường đi!"

Nói xong, gã đàn ông ra vẻ muốn kích hoạt thiết bị nổ, làm cho mấy con tin đều bị dọa hoảng sợ kêu ầm lên… Tôi thấy thế lập tức hét lên: "Chờ một chút!"

Tiếng hét bất thình lình của tôi làm gã đàn ông này giật mình, tôi vội vàng nói với hắn: "Anh bạn, coi như anh nói toàn đúng đi, chúng ta cũng giống như anh đều là người đen đủi, hôm nay muốn

cùng nhau lên đường! Nếu đã như vậy dù sao chúng ta vẫn nên làm quen một chút, đâu thể mơ hồ cùng nhau đi trên đường xuống suối vàng chứ?”

Thật ra tôi nói như vậy là muốn kéo dài thời gian, bất kể thế nào cũng phải chờ tới lúc Đinh Nhất dẫn cảnh sát lên đây đã… Mà tôi cũng tin chắc rằng gã đàn ông này sẽ không ôm lòng căm hận này mà chết đi, tôi đã cho hắn cơ hội phát tiết thì hắn nhất định sẽ nói cho tôi biết chút gì đó.

Quả nhiên gã đàn ông nghe tôi nói như thế thì nói với vẻ mặt đắng chát: “Tao tên là Lý Đại Khánh, làm việc tại một nhà máy sản xuất phân hóa học. Hai tháng trước tao bị cảm nhưng không hiểu sao mà mãi không hết sốt. Sau đó tao đến bệnh viện khám thì bác sĩ nói tao bị ung thư hạch ác tính. Khi bác sĩ biết được hoàn cảnh công việc của tao thì phân tích nguyên nhân ung thư chắc có liên quan tới hoàn cảnh nơi làm việc. Thế là tao tìm đến giám đốc nhà máy với hy vọng nhà máy có thể cho tao ít tiền đền bù…Vậy mà trong nhà máy không những chẳng cho nổi một đồng mà còn lấy lý do hợp đồng tao hết hạn mà cho tao nghỉ việc.”

Tôi nghe hắn nói đến đây thì than nhẹ: “Anh cũng thảm quá nhỉ… Nhưng chỉ vì như thế mà anh muốn làm hại tính mạng nhiều người khác hay sao? Hiện giờ mặc dù kỹ thuật của y học không thể chữa khỏi ung thư trăm phần trăm, nhưng kéo dài thời gian sống thì vẫn có thể làm được. Tại sao anh phải khổ sở làm lớn chuyện như thế này chứ? Anh nói lúc đầu việc này là anh chiếm lý, nếu không được thì mời luật sư khởi kiện nhà máy! Bây giờ thì tốt rồi, có lý cũng không làm gì được.”

Lý Đại Khánh nghe xong cười khổ bảo: “Mày cho rằng tao không tìm sự trợ giúp của pháp luật à? Nhưng gã luật sư kia nói tình huống của tao muốn thu thập bằng chứng quá khó khăn, bởi

vì căn bản không có chứng cứ chứng minh tao mắc bệnh ung thư có quan hệ với hoàn cảnh làm việc trong nhà máy. Lúc trước bác sĩ phân tích nguyên nhân gây bệnh cho tao nói cũng chỉ là có khả năng mà thôi… Tao hiện giờ còn chẳng có tiền chữa bệnh, đâu có thời gian và sức lực đi đánh một trận kiện cáo không hề có phần thắng nào?”

Tôi nghe xong thấy cũng đúng, cảnh ngộ của Lý Đại Khánh thật sự hơi thảm… Thế nhưng đây cũng không thể nào là lý do để hắn gây nguy hại cho xã hội và làm tổn thương người khác được! Nếu như nói về thảm, tôi tin rằng trên thế giới này có người còn thảm hơn hắn cả chục lần, nhưng nếu người nào cũng nghĩ như hắn thì xã hội này chẳng phải sẽ loạn sao?

Nghĩ tới đây, tôi liền hỏi Lý Đại Khánh: “Bác sĩ nói anh có thể còn sống được bao lâu?”

Sắc mặt Lý Đại Khánh rất bình tĩnh, gã nói: “Nhiều nhất là nửa năm…”

Tôi lắc đầu, nói: “Trong nhà còn có người nào không? Đừng nói với tôi anh không cha không mẹ, không vợ không con nhé!”

Không nghĩ tới khi Lý Đại Khánh nghe tôi nói như vậy lại khóc òa lên, hắn vừa khóc vừa nói: “Cha mẹ tao vẫn làm ruộng ở quê, bọn họ còn chưa biết chuyện tao mắc bệnh. Năm ngoái tao đã ly hôn với vợ và có con trai đang gửi nuôi ở quê…”

Tôi nghe thế thì hơi tức giận, bảo: “Thế sao được! Trước khi anh làm thế này có nghĩ tới bọn họ không? Anh chết là xong chuyện… Nhưng bọn họ sau này phải làm sao đối mặt với bạn bè người thân? Biết bao khổ cực mới nuôi đứa con khôn lớn mà lại thành hung thủ giết người, nếu có một đứa con là tội phạm giết người thì cha mẹ cả đời làm sao ngóc đầu lên được? Anh làm như thế cũng quá ích kỷ rồi đấy? Đúng là bác sĩ nói anh nhiều nhất chỉ

còn sống được nửa năm, nhưng vậy thì đã sao nào? Dù sao vẫn dài hơn là anh bây giờ oành một tiếng đem mình nổ tan xác phải không? Anh đã có thời gian làm thế này thì tại sao không về nhà mà ở bên cạnh bọn họ và cố quý trọng những khoảng thời gian cuối cùng này?"

Lý Đại Khánh bị tôi hỏi sững sờ mất một lúc lâu vẫn không nói ra lời… Tôi thấy thế bèn tiếp tục khuyên: "Anh suy nghĩ thật kĩ xem làm như thế này có đáng hay không? Nhân lúc bây giờ còn chưa đến cảnh không thể nào sửa chữa."

Lý Đại Khánh ngây người nói: "Đã muộn… Vừa rồi bốn quả bom hẹn giờ tao đặt nơi khác đã nổ, hiện giờ không biết đã nổ chết bao nhiêu người rồi?"

Tôi nghe mà thở dài, bảo: "Chẳng nhẽ anh chưa từng nghe câu bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật à? Tôi hiểu nghĩa câu nói này là chỉ cần anh có tâm hướng thiện thì bất kỳ thời gian nào cũng không tính là muộn…"

Lý Đại Khánh nghe xong không nói gì, giống như đang tự hỏi những gì tôi nói ở trong lòng, tôi tiếp tục khuyên: "Anh nghĩ rằng có một số việc thật sự chết là xong sao? Anh nghĩ ngon nhỉ? Kiếp này anh gây ra bao nhiêu nghiệp thì kiếp sau phải trả bằng đấy nợ. Anh cảm giác cuộc đời này mình khổ sao? Nếu như tiếp tục làm ác chỉ sợ kiếp sau sẽ càng khổ hơn!"

Thật ra tôi tận tình khuyên Lý Đại Khánh như thế ngoài việc muốn kéo dài thời gian thì chủ yếu vẫn là để hắn dừng tay, không cần phải rơi vào kết cục bị cảnh sát bắn chết… Hy vọng Lý Đại Khánh có thể hiểu được khổ tâm của tôi!

Lúc này bên trong đám con tin có một bà chị lớn tuổi cũng phụ họa theo tôi: "Đúng vậy đó Tiểu Lý, bây giờ cậu dừng tay… Những người như chúng tôi đây chính là để cậu tích đức kiếp này, cậu

không vì mình thì cũng nên tích chút âm đức cho cha mẹ và đứa con! Bọn họ vẫn còn phải tiếp tục sống chứ?”

Lý Đại Khánh nghe xong cơ thể hơi chao đảo, sau đó đặt mông ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nói với vẻ bi thương: “Con trai tôi học rất giỏi, tôi không thể làm hỏng tương lai của nó…”

“Đúng rồi! Anh không vì người khác thì cũng nên suy nghĩ cho nó, hơn nữa ai mà không phải sống trong cảnh đếm ngược? Anh đừng nhìn thân thể bọn họ chẳng có tật bệnh gì, nhưng có khi lại chết bởi tai nạn ngoài ý muốn ấy… Ngay lúc chúng ta đang nói chuyện này thì trên thế giới cũng không biết có bao nhiêu người đã qua đời vì tai nạn đâu, so sánh với bọn họ thì không phải anh sống thọ hơn nhiều à?” Tôi trầm giọng bảo.

Ngay lúc tôi đang đau khổ thuyết phục Lý Đại Khánh thì đột nhiên cảm giác điện thoại di động của mình hơi rung lên, tôi bí mật nhìn là Đinh Nhất gửi tin nhắn tới, phía trên chỉ có mấy chữ: “Đã lên…”

CHƯƠNG

BẮN HẠ TẠI CHỖ

Lúc này tôi lập tức quan sát xung quanh phòng riêng, xem vị trí của Lý Đại Khánh có thích hợp để bắn lén không. Mặc dù tôi có lòng cứu hắn, nhưng nếu hắn vẫn hồ đồ như vậy thì chỉ có một con đường chết.

Vị trí của Lý Đại Khánh vừa vặn ở ngay cửa phòng riêng, mặc dù lúc này hắn ngồi trên ghế, nhưng trong tay vẫn cầm kíp nổ. Tôi không chắc chắn lúc đạn bắn vào đầu thì người đó có chết trong nháy mắt hay không, cho nên tôi vẫn lo lắng sau khi trúng đạn, hắn sẽ có một vài phản xạ, có thể những phản xạ này sẽ làm kích hoạt ngòi nổ...

Cho nên nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn cảm thấy để tự hắn có thể bỏ xuống là an toàn nhất, vì vậy tôi tiếp tục kiên nhẫn nói với Lý Đại Khánh: "Tình huống của anh bây giờ, nếu như có xử án cũng vẫn sẽ được cho phép chữa trị bên ngoài, cho nên chỉ cần anh thả con tin ra thì mọi thứ vẫn chưa muộn."

Lúc này Lý Đại Khánh dường như hơi bị tôi thuyết phục, nhưng trên tay hắn vẫn siết thật chặt kíp nổ. Tôi thấy vậy thì định dò xét Lý Đại Khánh: "Anh đưa vật trong tay cho tôi, sau đó giơ cao hai tay lên đi ra ngoài, chúng tôi đều có thể làm chứng cho anh, là anh

tự nguyện ra đầu thú."

"Thật ư? Các người đều nguyện ý giúp tôi làm chứng?" Lý Đại Khánh nói nửa tin nửa ngờ.

"Dĩ nhiên! Nào, đưa kíp nổ cho tôi... " Tôi vừa nói vừa đưa tay ra, muốn nhận lấy vật trong tay Lý Đại Khánh.

Tôi có thể nhận ra, lúc đó Lý Đại Khánh đã chuẩn bị giao kíp nổ cho tôi, nhưng không biết vì sao, đột nhiên tôi chợt thấy một tia đỏ lóe lên trong mắt hắn, tay hắn đã đưa ra lại đột nhiên rụt về.

Tôi giật mình nói: "Lý Đại Khánh, đây là cơ hội cuối cùng của anh đấy!"

Không biết vì lý do gì, Lý Đại Khánh chợt trở nên kích động, trong miệng hắn lẩm bẩm: "Tôi muốn các người chết, tôi muốn tất cả các người phải chết theo tôi!"

Tôi thấy tình huống không ổn, lập tức lao qua cướp kíp nổ trên tay hắn, nhưng không ngờ cái người đã bệnh đến thời kỳ cuối mà sức lực vẫn lớn thế, tôi không thể giành được kíp nổ từ tay hắn.

Tay hắn giống như kìm sắt, nắm chặt kíp nổ, tôi cố hết sức cũng không thể tách ra được... Tôi bất lực, hét to với những người bên cạnh: "Tất cả mọi người mau đi ra ngoài! Nhanh lên!"

Bọn họ nghe tôi hét vậy thì tất cả đều lập tức hoảng hốt chạy ra ngoài, trong nháy mắt... trừ chú Lê ra thì tất cả mọi người đều chạy hết. Chú Lê vẫn luôn trốn trong đám con tin lúc này lo lắng nói với Lý Đại Khánh: "Cậu mau dừng tay lại. Như vậy có thể gặp mặt cha mẹ và con trai cậu một lúc!"

Nhưng không biết tại sao, một Lý Đại Khánh trước đó còn có thể nghe mọi người thuyết phục mà vào lúc này lại như nổi điên, cứ khăng khăng muốn kích nổ "pháo kép" ở trên người. Tôi biết rằng tôi không thể giữ hắn nữa, vì vậy quyết tâm muốn chặt tay

phải của hắn.

Không ngờ, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, tôi lại cảm thấy một trận gió lớn lướt qua tóc tôi, bay vụt qua... Ngay sau đó, một vệt máu nóng văng lên mặt tôi, tay Lý Đại Khánh vừa rồi còn siết chặt, nháy mắt đã buông lỏng, tôi nhân cơ hội đó chộp lấy kíp nổ.

Sau đó mấy cảnh sát tràn vào, kiểm tra chất nổ trên người Lý Đại Khánh.

Tôi nhìn cái vật bé nhỏ liên quan đến sinh tử trong tay mình, thở phào nhẹ nhõm, tôi giao nó cho một cảnh sát và nói: "Đây là kíp nổ trên người anh ta, cẩn thận một chút..."

Lúc này Đinh Nhất mặt mày u ám đi vào trong, thì ra vừa nãy anh ta nhìn thấy tôi cướp kíp nổ với Lý Đại Khánh thì lập tức muốn vào hỗ trợ, nhưng cảnh sát bên cạnh anh ta cứ nhất quyết không đồng ý cho anh ta vào.

Thấy vậy, tôi liền cười và nói với anh ta: "Cảnh sát người ta làm vậy là đúng rồi, anh nói xem, cái phòng riêng này rộng có thế này, tôi với Lý Đại Khánh vật lộn thôi cũng đã đủ rồi, nếu như có thêm anh, chỉ sợ tay súng bắn tỉa kia không cầm chắc là có thể một nhát hạ gục hắn ta đâu."

Lúc này, hai cảnh sát đang chuẩn bị tháo chất nổ trên người Lý Đại Khánh xuống, để an toàn cho "quần chúng nhân dân" chúng tôi, cảnh sát lập tức đưa chúng tôi rút khỏi hiện trường, vì dẫu sao trong tòa nhà này cũng vẫn còn có đám cháy chưa được dập tắt.

Nhưng ngay khi tôi vừa đi qua thi thể Lý Đại Khánh, trí nhớ trong tàn hồn của hắn tràn vào trong đầu tôi, tôi nhất thời đứng ngẩn người tại chỗ, giật mình nhìn về phía những cảnh sát đang tháo chất nổ ra.

Chú Lê thấy tôi đột nhiên dừng lại thì nghi hoặc hỏi tôi: "Sao thế?"

Nhưng lúc này tôi không trả lời chú ấy, mà tóm lấy người cảnh sát bên cạnh, hỏi: “Trước đó đã nổ mấy lần?”

Người cảnh sát bị tôi hỏi bất ngờ thì hơi bối rồi, anh ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Bốn lần, tổng cộng đã xảy ra bốn lần nổ...”

Tôi nghe xong mà lòng nặng nề, đã bốn lần nổ thì chứng minh còn một quả bom không nổ đúng giờ. Bởi trong tàn hồn của Lý Đại Khánh, tôi thấy rõ ràng hắn cài năm quả bom hẹn giờ trong tòa cao ốc này, còn trên người hắn thì cột một quả.

“Còn một... còn một quả bom nữa!” Tôi lớn tiếng nói với người cảnh sát vừa bị tôi kéo lại.

Tất cả mọi người ở đó đều bị tôi làm cho hoảng sợ, chú Lê nghe vậy liền vội vàng hỏi tôi: “Quả bom kia ở đâu?”

Tôi dùng hết sức để cảm nhận trí nhớ trong tàn hồn của Lý Đại Khánh, thấy quả bom cuối cùng không nổ được cài ở nơi có nhiều trẻ em chơi đùa. Nhưng tôi không biết chỗ này, nên không thể nói ngay được là ở tầng bao nhiêu.

Thấy tôi hơi do dự, chú Lê vội vàng nói với người phụ trách hiện trường: “Mau lên, tìm một nhân viên thông thuộc nơi này tới đây mau lên.”

Lúc này cảnh sát hỏi tôi đầy nghi ngờ: “Làm sao anh biết là còn một quả bom không nổ?”

Tôi trả lời qua loa cho có lệ: “Là Lý Đại Khánh tự mình nói ra trước khi chết.”

Trước đó tôi đã cùng Lý Đại Khánh cướp kíp nổ trong tay hắn, còn những người ở đây đều vội vàng chạy thoát thân, dĩ nhiên là không chú ý hắn đã nói gì với tôi, nên bây giờ cũng chỉ có thể tin tưởng lời tôi nói.

Thời gian cấp bách, người phụ trách hiện trường gọi giám đốc

trung tâm thương mại đến, ông ta nghe tôi miêu tả vị trí của trái bom thứ 5 thì cảm thấy rất giống khu vui chơi thiếu nhi ở tầng hai, vì vậy nhân viên cứu hỏa lập tức đi tìm kiếm trước…

Vốn dĩ tôi và mọi người nên đi theo nhân viên cứu hỏa xuống dưới, nhưng tôi lo lắng họ không thể tìm được vật kia một cách nhanh chóng… Trong trí nhớ của Lý Đại Khánh, lẽ ra quả bom đó đã phải nổ rồi.

Nếu bây giờ nó chưa nổ, thì chắc chắn là chỗ nào đó có vấn đề! Chắc chắn nó đã biến từ quả bom nổ theo giờ thành quả bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào… Như vậy, nhân viên cứu hỏa đi trước dò tìm thực sự quá nguy hiểm.

Tôi nghĩ một lúc, thấy vẫn nên qua giúp họ một chút, nếu để muộn một phút thì càng thêm phần nguy hiểm. Vì vậy tôi quay đầu nói với Đinh Nhất: “Anh với chú Lê xuống trước, tôi giúp bọn họ tìm thử…”

Đinh Nhất nghe tôi nói vậy thì mặt sầm xuống, bảo: “Việc này liên quan gì tới cậu? Vật kia lúc nào cũng có thể nổ, bây giờ cậu hãy đi xuống cùng với tôi!”

CHƯƠNG

ĐINH NHẤT TỨC GIẬN

Đó là lần đầu tiên tôi thấy Đinh Nhất đề nghị tôi một cách kiên quyết như vậy, tôi bèn cười nói với anh ta: "Tôi cũng không sợ chết thì anh sợ cái gì? Nghe tôi đi... Một lúc nữa tôi sẽ xuống hội họp lại với hai người."

Chỉ tiếc Đinh Nhất không phải loại người tôi chỉ tùy tiện khuyên là đi xuống, anh ta thấy thái độ của tôi đã quyết như vậy thì nói thế nào cũng muốn đi cùng tôi. Tôi biết thêm một người là thêm phần nguy hiểm, mình tôi nguy hiểm cũng thôi, sao có thể kéo anh ta theo được.

Nghĩ vậy nên tôi nói với anh ta: "Cũng được, chúng ta đưa chú Lê xuống trước, sau đó cùng nhau đi."

Quan hệ giữa tôi là Đinh Nhất là loại có thể giao lưng cho người còn lại bất cứ lúc nào, cho nên anh ta ắt hẳn không ngờ tới tôi sẽ lừa anh ta vào lúc này... Ngay lúc chúng tôi xuống cầu thang, tôi thừa dịp anh ta chưa chuẩn bị, lập tức chui vào tầng hai còn đang bốc khói.

Thật ra trước giờ tôi vẫn luôn thích xen vào chuyện của người khác, chỉ bởi vì nhát gan nên những chuyện giống như thế này, bình thường tôi sẽ không chủ động xen vào. Nhưng bây giờ trong

lòng tôi có thêm một thứ suy nghĩ bất chính không nói rõ được, cảm thấy cái mạng mình Diêm Vương chắc cũng không dám tùy tiện thu nhận.

Tôi vào tầng hai một lúc thì thấy phía trước có mấy nhân viên cứu hỏa đang lục soát khắp nơi. Bọn họ vô cùng giật mình khi nhìn thấy tôi, họ lập tức cử người đưa tôi đến nơi an toàn.

Nhưng tôi xua tay chặn họ lại và nói: "Đừng nói nhảm nữa! Mau tìm một mảnh bìa cứng cao hơn một thước, hình dạng là một con heo màu hồng mập mạp, quả bom có thể ở phía sau tấm bìa đó!"

Những người này biết, tôi chính là người nói cho họ biết tầng hai có bom, cho nên dù hơi nghi ngờ lời tôi nói, họ vẫn tạm thời tin tưởng, nhưng tiểu đội trưởng của họ vẫn kiên quyết muốn đưa tôi xuống trước rồi nói sau...

Tôi nghe vậy, giận dữ nói: "Không có tôi các anh không thể tìm được quả bom kia, bây giờ thời gian không còn nhiều, vật kia có thể nổ bất cứ lúc nào. Mọi người đều do cha mẹ sinh ra, nuôi lớn, không có mạng của ai là quan trọng hơn ai cả."

Mấy nhân viên cứu hỏa bị lời tôi nói làm cho kinh hãi, cũng không cố chấp nữa, vội vàng tìm con heo mập màu hồng kia... Lúc này điện thoại di động của tôi vang lên, không cần nhìn cũng biết là Đinh Nhất gọi tới.

Lúc này tôi không quan tâm nhiều như vậy, cứ để mặc điện thoại reo liên tục, ánh mắt tôi vẫn không ngừng tìm kiếm trong đám khói mù, cho đến khi con heo mập màu hồng xuất hiện trong tầm mắt...

"Ở phía đó!!" Tôi hơi kích động la to lên.

Mấy nhân viên chữa cháy nhìn về hướng tay tôi chỉ, lúc này lại nghe thấy một người cứu hỏa trẻ tuổi nói: "Mẹ kiếp, thì ra là con

Peggy…”

Bọn họ đi qua xem, đúng là phía sau con lợn mập có một cái bọc đen khả nghi, bọn họ lập tức gọi nhân viên gỡ bom mìn đi lên. Xem ra chuyện còn lại có thể giao cho nhân viên chuyên nghiệp, còn chúng tôi có thể rút lui toàn bộ.

Nhưng không ngờ, vào lúc này, trong lòng tôi đột nhiên có cảm giác hoảng hốt, một dự cảm xấu từ trong lòng nảy sinh… Tôi biết đã không còn thời gian chờ nhân viên tháo gỡ bom mìn đến nữa, vì vậy lập tức kéo mấy nhân viên cứu hỏa chạy vào trong lối thoát hiểm.

Sau khi mấy người chúng tôi vừa chạy vào lối thoát hiểm, thì sau lưng vang lên một tiếng nổ lớn, sau đó truyền đến một luồng sóng nhiệt, đẩy mấy người chúng tôi xuống dưới lầu… Trong nháy mắt, toàn bộ tầng hai bùng lên một ngọn lửa hừng hực.

Thật may chúng tôi chạy nhanh cho nên chỉ bị thương nhẹ, nếu không với sức nổ như vừa rồi, chúng tôi lại đứng gần nó như vậy, nói thật, mấy người lính cứu hỏa nhất định sẽ thành liệt sĩ.

Mấy người họ ngồi trên đất sửng sốt một lúc mới hoàn hồn, tôi nhìn khuôn mặt bọn họ, ai cũng còn rất trẻ, biết là trong lòng họ lúc này đều sợ hãi. Bọn họ cũng là người, cũng đều còn trẻ, nếu không sợ thì là giả. Trong lòng họ rõ ràng sợ chết, biết rõ ở đây có rất nhiều nguy hiểm, nhưng họ vẫn lựa chọn nghề nghiệp này…

Thật ra trong lòng tôi vẫn luôn cho rằng, những người làm nghề cứu hỏa là nghề đáng được mọi người tôn trọng, bởi nghề này không có bất kỳ công danh lợi lộc gì, chỉ đơn thuần là cứu người trong lúc nước sôi lửa bỏng.

Khi mấy người chúng tôi nguyên vẹn đi ra khỏi tòa cao ốc, những nhân viên cứu hộ bên dưới thấy vậy đều nhảy cẫng lên hoan hô… Bởi bọn họ cho rằng toán lính cứu hỏa đi tìm kiếm nhất

định sẽ bị thương nặng bởi vụ nổ, cho nên đang gấp gáp muốn đi vào dập lửa cứu người. Khi chúng tôi an toàn đi ra, đầu tiên mọi người đều hơi sửng sốt, sau đó mới vang lên tiếng vỗ tay hoan hô.

Nhưng sau đó tôi lại thấy khuôn mặt xanh mét của Đinh Nhất, tôi biết mình đuối lý vì vừa rồi lừa anh ta, vì vậy lập tức trưng ra khuôn mặt vui vẻ đi tới chỗ anh ta, kết quả là vừa đi tới gần đã bị anh ta đánh cho một đấm rất mạnh.

Tôi biết lần này anh ta giận thật rồi, vì vậy chùi khóe miệng bị đánh chảy máu và nói: “Vừa rồi tôi bị hất bay đi cũng không đau bằng một đấm này của anh...”

Đinh Nhất nghe tôi nói vậy, cũng chỉ đành đè nén tức giận trong lòng, kéo tôi đi tới xe cứu thương bên cạnh để cho bác sĩ kiểm tra cho tôi xem có nơi nào bị thương không.

Tôi thật may mắn, trừ lòng bàn tay có vết trầy da, những chỗ khác đều không bị thương. Nhưng một người lính cứu hỏa đi ra cùng tôi không may mắn được như tôi, anh ta bị ngã xuống cầu thang làm một cánh tay bị gãy. Dù vậy, anh ta nghiễm nhiên cũng cảm thấy đã quá may mắn rồi.

Phần còn lại là nhiệm vụ của những người lính cứu hỏa, còn về việc sự kiện lần này chết bao nhiêu người, còn phải chờ phía bệnh viện thống kê.

Bởi vì tôi chỉ bị trầy chút da, đúng là không đau bằng một đấm của Đinh Nhất, cho nên tôi chỉ cần băng bó đơn giản vết thương rồi chúng tôi tự lái xe về nhà.

Lúc về Đinh Nhất luôn trưng ra khuôn mặt u ám, dù tôi có chọc cười thế nào, anh ta cũng không nói một lời... Rõ ràng là chưa hết tức giận đâu. Sau đó tôi nghe chú Lê kể, lúc bọn họ xuống đến dưới tòa nhà thì phát hiện không thấy tôi đâu, Đinh Nhất vội vã muốn quay lại tìm tôi, nhưng bị nhân viên vòng ngoài cản lại, sống

chết không cho anh ta vào.

Lúc ấy Đinh Nhất rất nóng ruột, nếu không phải chú Lê ngăn anh ta lại, thì chắc đã ra tay đánh người rồi... Nhưng đúng lúc đó thì vụ nổ xảy ra, tất cả mọi người trong nháy mắt đều đần ra.

Nhưng khi ấy chú Lê đã thề chắc chắn, khẳng định tôi không sao, bởi vì chú ấy đã tính cho tôi, tôi sẽ không chết trong lửa...

Tôi nghe chú ấy nói vậy thì tò mò hỏi: "Vậy cháu sẽ chết bởi cái gì? Không phải là chết trong nước chứ?"

Ai ngờ chú Lê trưng khuôn mặt đầy khinh bỉ, nói: "Thiên cơ bất khả lộ, thiên cơ bất khả lộ..."

Qua chuyện này tôi biết một đạo lý, đừng thấy Đinh Nhất lúc thường không tức giận, nhưng khi tức giận thật sự thì không qua mấy ngày là còn chưa hết giận được. Điều này làm tôi phải nhớ lâu, sau này không dám tùy tiện lừa anh ta nữa.

CHƯƠNG

AI LÀ NGƯỜI THAO TÚNG

May mắn là dù vụ án nổ bom này gây ảnh hưởng rất lớn, nhưng lại không có người chết, đây cũng là may mắn trong bất hạnh. Về phần những người bị thương trong vụ việc lần này, ai cũng đều bị kinh sợ nhưng không nguy hiểm.

Sau đó nghe Bạch Kiện nói lại, những quản bom tự chế này đều do Lý Đại Khánh chế tạo bằng phân hóa học, uy lực cũng không lớn như trong tưởng tượng, hơn nữa những điểm nổ trong trung tâm thương mại lại gần lúc các cửa hàng đang hết giờ làm, cho nên mới không làm nhiều nhân viên thương vong.

Ngược lại, Bạch Kiện bị cấp trên phê bình gay gắt vì sự việc lần này... Bởi vì trong cục họ mở một cuộc họp khẩn cấp vào đêm đó nhưng Bạch Kiện lại đang uống say, không đi được, còn điện thoại của Viên Mục Dã thì không sao liên lạc được.

Từ đó về sau, Bạch Kiện quyết định kiêng rượu với Tiểu Viên... Nhưng sao tôi cứ cảm thấy không đáng tin nhỉ?

Vì chuyện này mà chú Lê bị kinh sợ, dù sao chú cũng đã lớn tuổi rồi, cho dù chú ấy đã từng chứng kiến những sóng gió lớn hơn nữa, thì cũng không chịu nổi nỗi sợ như vậy. Vì vậy, ông già này quyết định đóng cửa không tiếp khách mấy ngày, chờ khi chú bình

tĩnh lại sau vụ này rồi hãy nói.

Nói tới Lý Đại Khánh đúng là thực sự không nhìn ra… Chính hắn không muốn sống thì thôi, vì sao lại muốn kéo người khác chết cùng mình? Có thể loại người như vậy là kẻ hèn nhát, bất lực cả đời, cảm thấy mình chết là mọi thứ đều kết thúc, nên phải gây ra một chút chú ý, để cảm thấy sống không uổng phí một lần.

Hắn chết không có gì đáng tiếc, nhưng có một điều tôi không hiểu nổi… đó là khi chuyện xảy ra, rõ ràng tôi đã khuyên được hắn dừng tay, nhưng đến cuối cùng, sao đột nhiên hắn lại thay đổi? Còn tia sáng đỏ trong mắt Lý Đại Khánh lúc đó cũng rất khả nghi.

Bây giờ nghĩ lại, trong các con tin lúc đó, ngoại trừ một chị lớn tuổi nói vài lời ra thì không ai nói gì, vì vậy không có khả năng ai đó sẽ chọc tức hắn. Nhưng nếu không phải bị ai đó kích thích, vậy vì sao hắn lại trở mặt?

Sau đó, tôi đã nói với chú Lê về những suy nghĩ này, chú ấy cũng cảm thấy những phản ứng sau cùng của Lý Đại Khánh hơi khác thường, nhưng cụ thể vì sao thì chú ấy không nhìn ra được. Hơn nữa, tôi cũng không phát hiện ra chỗ nào bất thường trong tàn hồn của Lý Đại Khánh, sở dĩ hắn làm vậy hoàn toàn là suy nghĩ của chính hắn, không phải bị ai mê hoặc mà làm vậy.

Những ngày kế tiếp lại trở về cuộc sống bình thường, mấy ngày chú Lê đóng cửa không tiếp khách lại làm ăn tốt hơn hẳn, mấy khách hàng lớn đều tìm tới cửa. Nhưng chú Lê người ta vẫn chưa lấy lại tinh thần sau vụ nổ, cho nên đẩy tất cả đến năm sau.

Nhưng có một vụ án chú Lê nói là chú ấy đã nhận lời trước đó, hơn nữa đối phương còn thúc giục rất gấp, cho nên bất kể thế nào cũng phải nhận lời trước rồi nói sau. Vốn chú Lê cân nhắc đến chuyện ba chúng tôi đều là người chưa kết hôn, cho nên không định để chúng tôi đi theo.

Nhưng bây giờ chú ấy không khỏe, không thể một mình xử lý chuyện này, cho nên chỉ có thể để tôi và Đinh Nhất thay mặt đi xem thử tình hình trước. Tôi rất tò mò, vụ án gì mà ba chúng tôi không thích hợp đi chứ? Hơn nữa không phải chú Lê cũng là một lão già ế ư?

Nhưng sau khi chú Lê kể cho tôi về vụ đó, tôi thực sự hơi muốn rút lui...

Vụ án này do một vị khách cũ giới thiệu cho chú Lê, nói là cô con gái nhỏ của bạn ông ấy gặp chuyện khó giải quyết, bởi vì cha mẹ người trong cuộc này không quen biết với chú Lê cho nên mới nhờ đến vị khách cũ kia của chú Lê.

Bạn của vị khách cũ này họ Lan, lúc còn trẻ tự dựng lên sự nghiệp, bây giờ tài sản đã lên đến hơn trăm triệu... Mà ông chủ Lan này có hai người vợ, một hợp pháp, một bất hợp pháp, cô con gái út xảy ra chuyện chính là con gái của bà hai sinh ra.

Cô bé này tên Lan San San, năm nay mười lăm tuổi, vừa tốt nghiệp cấp hai. Hai tháng trước, mẹ của Lan San San phát hiện bụng con gái mình hình như hơi to, không giống như mập lên.

Mẹ cô bé bèn tra hỏi con gái xem có chuyện gì xảy ra? Cuối cùng Lan San San mới chịu nói, có thể mình đã mang thai. Mẹ cô bé lúc đó nghe vậy thì vô cùng khiếp sợ, vì dù sao con gái cũng mới chỉ mười lăm tuổi.

Vì vậy bà ta lập tức đưa con gái tới bệnh viện, bà ta biết, ở cái tuổi này, dù thế nào con gái cũng không thể giữ lại đứa bé trong bụng. Vì lo lắng cho tiền đồ của con gái, bà ta phải bỏ đứa bé này.

Nhưng nhìn bụng của Lan San San lúc đó, ít nhất chắc cũng phải hơn năm tháng rồi. Mẹ San San lo nếu bỏ đứa bé này có thể để lại ảnh hưởng gì đến con gái không. Cuối cùng bà ta thương lượng với chồng, ông chủ Lan thì cương quyết muốn bỏ đứa bé,

ông ta nói nếu không được thì kích thích sinh non.

Không ngờ, khi họ đưa Lan San San đến bệnh viện làm các kiểm tra xong, bác sĩ nói với họ, sau khi siêu âm kiểm tra biểu hiện, thì trong bụng Lan San San không có bào thai nào cả, nhưng lúc đó bác sĩ cũng không giải thích được tại sao bụng Lan San San lại lớn như vậy?

Sau đó ông chủ Lan chỉ còn cách đưa con gái đến bệnh viện lớn có tiếng để xin khám chữa bệnh, hy vọng có thể tìm ra được nguyên nhân căn bệnh lạ của con gái. Nhưng họ đã thăm khám ở rất nhiều bệnh viện mà kết quả đều giống nhau, không có bác sĩ nào có thể giải thích được về cái bụng của Lan San San.

Lúc này mẹ của Lan San San mới nhớ tới một chuyện, bèn hỏi con gái, tại sao ban đầu chính cô bé cho rằng mình mang thai? Hỏi ra mới biết, đúng là Lan San San đã xảy ra quan hệ với một chàng trai, hơn nữa sau đó không lâu thì cô bé cũng không có kinh nguyệt nữa, rồi bụng càng ngày càng lớn. Đừng nói là cô bé mười lăm tuổi, ngay cả mẹ cô bé nghe vậy cũng cảm thấy đây chính là triệu chứng mang thai.

Hơn nữa, đáng sợ nhất là Lan San San còn có thể cảm nhận được bụng mình có thứ đang động đậy... Nói bên trong không có đứa bé, ngay cả chính cô bé cũng không thể tin nổi. Ông chủ Lan vừa nghe kể con gái mới mười lăm tuổi đã quan hệ với người khác, ông ta giận dữ chất vấn con gái xem người kia rốt cuộc là ai? Ông ta nhất quyết muốn tống người kia vào ngục.

Nhưng hỏi xong thì phát hiện, ngay cả Lan San San cũng không biết lai lịch của người này, cô bé nói người này luôn xuất hiện lúc nửa đêm ở trong phòng mình. Ban đầu chỉ tán gẫu một chút với cô bé, thời gian dài, Lan San San dần thích chàng trai đẹp trai này, sau đó mới xảy ra quan hệ. Từ sau khi Lan San San phát hiện mình có

thể có thai, chàng trai này cũng không xuất hiện nữa.

Ông chủ Lan lúc ấy hơi hồ đồ, trong nhà sao có thể có người đàn ông lạ xuất hiện lúc quá nửa đêm, lại còn nói chuyện phiếm với con gái trong phòng mà ông ta hoàn toàn không biết được? Ban đầu ông ta nghi ngờ có phải là người quen nào đã tới nhà mình làm chuyện xằng bậy không? Nhưng hỏi Lan San San, cô bé nói không phải.

Chưa thành niên đã xảy ra quan hệ với người khác làm cho ông chủ Lan cảm thấy rất mất mặt, bây giờ thậm chí ngay cả việc đã quan hệ với ai cũng không biết.

CHƯƠNG

ANH CHÀNG ĐẸP TRAI

Mẹ Lan San San thấy chồng mình vẫn còn vướng mắc việc này thì tức giận nói: "Người đàn ông đó là ai để nói sau đi, bây giờ quan trong nhất là xem bệnh của con gái nên làm thế nào chứ? Nếu không phải là mang thai thì phải nhanh đến bệnh viện khám, nếu không thì nó làm sao đi học được?"

Ông chủ Lan cũng biết vậy, nhưng bọn họ đã đi hết mấy bệnh viên nổi tiếng cả nước rồi, đều không khám ra đó là bệnh gì... Nếu thực sự không được, bọn họ chỉ còn cách mang con gái ra nước ngoài khám.

Ngay lúc vợ chồng họ đang sứt đầu mẻ trán, thì một người bạn nhắc nhở ông ta: "Tình huống của San San có thể không phải bệnh gì cả, mà là gọi về cái gì đó không sạch sẽ thì sao?"

Theo lời nhắc nhở của người bạn này, ông chủ Lan cảm thấy khả năng này là rất lớn. Vì hệ thống chống trộm trong nhà ông ta cũng rất tốt, nhà trừ hai người họ ra, còn có một bà vú... không thể nào có chuyện người lạ tùy tiện vào mà họ không hề hay biết được.

Nhưng dẫu sao chuyện này cũng hơi mất mặt, cho nên ông chủ Lan cũng không có ý định tung hê tìm cao nhân về nhà xem xem

rốt cuộc ai đã "thịt" con gái mình. Vì vậy cuối cùng mới nhờ quan hệ mà tìm đến chú Lê.

Chú Lê bị kinh sợ sau vụ nổ ở cao ốc, nên muốn nghỉ ngơi vài ngày, điều này làm ông chủ Lan lo lắng, vì bụng Lan San San đang càng ngày càng lớn...

Nghe chú Lê kể lại tình huống cặn kẽ, tôi cảm thấy mình và Đinh Nhất đúng là không thích hợp để đi lắm. Nhưng chú Lê lại nói bọn họ không thể đợi thêm, bất kể thế nào cũng bảo chú phải qua xem thử cái đã.

Bất đắc dĩ, chú Lê không thể làm gì khác hơn là nói với họ, sức khỏe mình không tốt nên không đi được, nhưng có thể để học trò lớn của mình tới xem trước... Nếu như học trò lớn không giải quyết được, thì điện thoại liên lạc với chú ấy cũng được.

Bên kia không muốn chờ dù chỉ một ngày, nói là thứ trong bụng mấy ngày nay cứ động đậy liên tục, giống như là đang máy thai. Nếu không phải bệnh viện đã siêu âm, ra kết quả trong bụng Lan San San không có em bé, thì bọn họ thật sự không tin con gái mình không mang thai.

Sáng hôm sau, tôi và Đinh Nhất làm con tốt thí, nhắm mắt nhắm mũi đi tới nhà ông chủ Lan và bà hai. Bởi vì trước đó đã nói chuyện, cho nên bọn họ có chuẩn bị tâm lý, biết trước là hai thanh niên trẻ sẽ đến. Dẫu sao chúng tôi cũng dựa vào danh tiếng chú Lê, cho nên nhà họ Lan cũng hơi tin tưởng chúng tôi, tự nhiên cũng không có gì phải e ngại.

Không biết vì sao lúc này chỉ có mẹ của Lan San San ở đây. Có thể do thấy con gái mình nhỏ tuổi đã "mất zin" là chuyện mất mặt, cho nên ông chủ Lan mới mượn cớ tránh ra ngoài. Mặc kệ thế nào, nếu chúng tôi đã tới thì phải xem rốt cuộc trong bụng lan San San có thứ gì...

Lúc đầu, vì xấu hổ nên Lan San San luôn ở trên lầu không dám xuống. Tôi hỏi mẹ của cô bé xem tình huống mấy ngày nay của Lan San San thế nào? Trừ bụng lớn hơn thì có chuyện gì thay đổi không, như là cân nặng tăng lên chẳng hạn?

Mẹ của Lan San San lắc đầu: "Không, cân nặng của nó vẫn thế, không có thay đổi gì, cho nên tôi mới tin tưởng, chắc chắn San San không phải mang thai."

Tôi nghe vậy thì nói với bà ấy: "Bà cho Lan San San xuống dưới này đi, chúng tôi phải xem tình huống cụ thể một chút. Nếu đã mời chúng tôi đến cũng không cần e ngại gì, nếu không chúng tôi cũng không biết giúp cô bé thế nào..."

Mẹ Lan San San gật đầu với chúng tôi, sau đó xoay người nói với bà vú: "Bà lên lầu gọi San San xuống, nói nó không cần phải sợ, không có chuyện gì đâu."

Không lâu sau, một cô gái vóc dáng khá nhỏ, rụt rè đi từ trên lầu xuống. Tôi vốn nghĩ Lan San San là một cô gái trưởng thành sớm. Nhưng khi thấy mặt thì nhận ra cô bé chỉ là một đứa trẻ.

Sau khi xuống lầu, Lan San San vẫn cúi đầu, không nói câu nào. Tôi biết trừ cảm giác mất mặt ra, trong lòng cô bé còn có cảm giác sợ hãi... Vì vậy tôi khẽ nói với cô bé: "Em đừng sợ, bọn anh tới để giúp em."

Lan San San nghe tôi nói, do dự một lúc lâu mới hỏi nhỏ: "Em... Em thực sự không mang thai ạ?"

Tôi gật đầu đáp: "Bác sĩ nói em không mang thai thì chắc chắn là không mang thai, em không cần lo lắng điều này. Còn trong bụng em là thứ gì, anh phải xem mới biết được."

Sau đó tôi bảo Lan San San vén áo lên một chút, lộ bụng ra để chúng tôi có thể nhìn thấy được. Lan San San nghe vậy mặt đỏ như quả táo, không biết làm sao mà nhìn về phía mẹ mình. Mẹ cô bé

không có vấn đề gì, bảo con gái vén áo lên.

Khi tôi và Đinh Nhất nhìn thấy bụng Lan San San thì trong lòng thầm kinh sợ, bởi nhìn từ bên ngoài, bụng Lan San San rất giống mang thai, hơn nữa làm cho người ta càng sợ hơn là, ngay lúc chúng tôi nhìn chăm chú vào cái bụng tròn vo của cô bé, thì có một bàn tay nhỏ bé rõ ràng đụng vào bụng cô bé từ bên trong.

Mặt Lan San San đầy hoảng sợ nói. “A! Động này! Nó lại động!”

Tôi bảo cô bé bỏ áo xuống, sau đó vỗ về cô bé: “Không có chuyện gì đâu, không cần sợ hãi, anh có cách làm thứ này biến mất. Nhưng em phải thật phối hợp với bọn anh mới được. Em có làm được không?”

Lan San San không nghĩ ngợi mà gật đầu đáp: “Được ạ!”

Sau đó tôi bảo cô bé cẩn thận miêu tả lại bề ngoài của người thanh niên và hoàn cảnh lúc hắn xuất hiện lần đầu tiên... Theo lời kể của Lan San San, người thanh niên kia có dáng cao gầy, hơn nữa lại có gương mặt vừa trắng trẻo vừa đẹp trai, đặc biệt giống như những anh chàng trong phim thần tượng Hàn Quốc.

Lần đầu hắn xuất hiên trong phòng ngủ Lan San San là vào một buổi tối, bên ngoài trời mưa to, hắn nói hắn là Viên Lãng, là bạn của ông chủ Lan, bởi vì mưa to nên phải ngủ nhờ ở nhà cô bé một đêm.

Lan San San ngây thơ không nghi ngờ lời hắn nói, dễ dàng tin người con trai xa lạ đột nhiên xuất hiện trước mặt mình. Có thể cô gái nhỏ này thấy dáng dấp người kia cũng ưa nhìn, hơn nữa đây lại là nhà mình, cho nên cô bé cũng không nghĩ nhiều.

Đêm hôm đó, bên ngoài mưa rất lớn, lại có sấm chớp... Vốn trong lòng Lan San San rất sợ, nhưng vì có Viên Lãng xuất hiện, nên cô bé yên tâm hơn rất nhiều.

Tối đó hai người nói chuyện rất nhiều, từ chuyện những vấn đề thường gặp trong học tập đến âm nhạc mà Lan San San thích. Tóm lại mọi thứ đều làm Lan San San cảm thấy chàng trai này rất giỏi, làm cô bé có cảm giác rung động, muốn gặp lại.

Sáng này hôm sau, Lan San San không thấy Viên Lãng, cho nên chính cô bé cũng không rõ tối qua mình đã nằm mơ hay là sự thực…

Bởi vì xấu hổ, cho nên sáng hôm đó, Lan San San cũng không hỏi cha mẹ chuyện Viên Lãng, nhưng con gái mới biết yêu lại cảm thấy khó quên đối với thiếu niên có bề ngoài ưa nhìn này, cô bé vô cùng hy vọng buổi tối anh ta vẫn có thể xuất hiện trong phòng mình.

CHƯƠNG

ĐỒ TRANG TRÍ BẰNG NGỌC THẠCH

Ngay cả Lan San San cũng cảm thấy chuyện này không thể xảy ra, không ai có thể ngày ngày đều ở nhờ nhà họ được. Nhưng Lan San San không ngờ tối hôm sau Viên Lãng lại xuất hiện trong phòng mình...

Bây giờ nhớ lại chuyện khi đó, ngay cả Lan San San cũng cảm thấy không chân thực, mỗi lần Viên Lãng tới như thể cô bé đang nằm mơ vậy. Mặc dù cũng có lòng nghi ngờ, nhưng cô bé không dám hỏi cha mẹ, bởi vì cô bé sợ nếu hỏi ra, Viên Lãng sẽ không xuất hiện nữa, cho nên cô bé cố ý bỏ qua rất nhiều điểm nghi vấn quanh Viên Lãng.

Sau khi nghe Lan San San kể lại, tôi đại khái cũng biết được chuyện gì xảy ra. Chỉ sợ kẻ "xuất quỷ nhập thần" Viên Lãng kia chưa chắc đã là người sống... Mà Lan San San thì quá nhỏ, lại bị tên trai trẻ ưa nhìn này mê hoặc, cho nên dĩ nhiên đến giờ vẫn không nghi ngờ thân phận của hắn.

Nhưng trong bụng cô gái nhỏ này rốt cuộc là thứ gì? Tới giờ tôi cũng chưa từng nghe chuyện hồn ma có thể làm người sống có thai, cho nên đoán rằng trong bụng cô bé không phải thứ tốt đẹp gì.

Sau đó tôi bảo Lan San San và mẹ cô bé nhớ kĩ lại xem lúc Viên Lãng xuất hiện, trong nhà có xảy ra chuyện gì đặc biệt không? Nhưng do chuyện đã xảy ra mấy tháng trước, cho nên nhất thời họ không nhớ ra được gì.

Về phần Viên Lãng, Lan San San cũng không biết nhiều... Ban đầu cô bé cho rằng Viên Lãng là bạn của cha, cho nên không hỏi nhiều chuyện của hắn, trừ việc biết hắn tên Viên Lãng thì chỉ biết năm nay hắn hai mươi hai tuổi.

May mà do Lan San San mê cậu chàng này quá mức, nên thời gian hắn không xuất hiện, Lan San San đã vẽ hắn rất nhiều, thật không ngờ cô nhóc mười lăm tuổi này vẽ giỏi như vậy.

Từ những bức tranh của Lan San San, có thể thấy dáng dấp Viên Lãng rất ưa nhìn, khó trách mê hoặc được cô bé như vậy. Nhưng nếu hắn không phải là người, thì cho dù ưa nhìn đi nữa cũng vô dụng.

Trên đường về, tôi suy nghĩ nhiều về những thông tin chúng tôi có được về Viên Lãng... trừ tên tuổi hắn ra, cũng chỉ có mấy bức tranh này.

Nếu người này đúng là một âm hồn, như vậy hắn tuyệt đối không vô duyên vô cớ dây dưa với Lan San San, trong đó chắc hẳn có chuyện gì mà tôi không biết. Nhưng nếu hắn là yêu ma quỷ quái, thì chuyện thật sự càng khó giải quyết.

Về đến nhà, tôi lập tức kể lại cặn kẽ chuyện của Lan San San với chú Lê, chú ấy nghe xong trầm tư một lúc rồi nói: “Yêu quái thì khả năng không lớn, chỉ sợ là một oan hồn...”

“Vậy chú nghĩ thứ trong bụng Lan San San là thứ gì?” Tôi tò mò hỏi.

Chú Lê suy nghĩ một lát và đáp: “Đó là một thai nhi không có thực, cũng chính là thai ma mà người xưa nói...”

“Thai ma? Vậy có thể sinh ra được không?” Tôi khẽ giật mình.

Sắc mặt chú Lê u ám, chú nói: “Có thể... Nhưng đến lúc đó Lan San San cũng không sống được.”

Tôi không ngờ chuyện này lại nghiêm trọng đến vậy, nếu quả thực như lời chú Lê nói, nếu thai ma này được đủ tháng là sẽ sinh, nhìn bụng của Lan San San... cũng có khi sắp đến ngày sinh rồi, nếu chúng tôi không nhanh chóng giải quyết vấn đề này, chỉ sợ sẽ không giữ được tính mạng cô bé.

Nghĩ vậy tôi vội hỏi chú Lê: “Có cách gì bỏ cái thứ trong bụng Lan San San đi, đồng thời không làm hại đến cô bé không?”

Sắc mặt chú Lê tỏ ra khó khăn: “Việc này đúng là hơi khó thực hiện, nếu như phát hiện sớm và chưa tới tháng, có lẽ chú còn có thể từ từ nghĩ cách... Nhưng trông bụng của cô bé kia, chỉ sợ không thể chờ được lâu nữa. Nếu như dùng thuốc phá thai ma, con bé cũng phải mất nửa cái mạng. Sau này xương cốt, thân thể cô bé không thể nào như người bình thường được.”

Tôi nghi ngờ hỏi: “Thai ma cũng có thể phá ư?”

Chú Lê khẽ cười nói: “Dĩ nhiên có thể rồi, có thể mang thai thì đương nhiên có thể phá. Chỉ có điều thuốc phá thai này mạnh hơn nhiều so với thuốc phá thai thông thường, nếu không sao chú lại nói làm thế Lan San San sẽ mất nửa cái mạng chứ?”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Nửa cái mạng cũng còn hơn là không còn mạng... nhưng cô bé mới là học sinh trung học, sao lại chọc đến tên sắc ma chứ?”

Chú Lê nghe tôi nói vậy thì cười lắc đầu: “Cái tên Viên Lãng kia chưa chắc đã là sắc ma, người bình thường sao có thể tùy tiện mang thai ma được? Chắc chắn âm hồn này đã nảy sinh tình cảm thật sự với Lan San San... Chỉ khi cả hai người đôi lứa yêu nhau, giữa người và ma mới có thể có thai. Nếu như một bên có ác ý thì

chỉ sợ không tạo được thai ma đâu.”

Tôi thấy đúng là dở khóc dở cười: “Người với ma khác biệt, cứ coi như đôi lứa yêu nhau thì sao chứ?”

“Cho nên sau khi cô gái sinh ra thai ma thì cũng mất mạng, như vậy không phải là một nhà đoàn viên sao?” Chú Lê thấp giọng nói.

Tôi nghe vậy thì không biết nên nói gì, xem ra giữa các loài bất đồng không nên tùy tiện yêu nhau.... để tránh hại người hại mình.

Nhưng bây giờ, vấn đề mấu chốt là Lan San San không hiểu gì cả, cô bé căn bản không biết Viên Lãng không phải là người sống, càng không biết mình có thể mất mạng vì mối tình này.

“Cho nên pháp luật nước ta nghiêm cấm người chưa thành niên xảy ra quan hệ!” Chú Lê nghiêm túc nói.

Tôi nghe mà lắc đầu: “Ôi, đã là lúc nào rồi mà chú còn phổ biến kiến thức pháp luật cho cháu? Chú cứ yên tâm một trăm hai mươi phần trăm đi! Cháu đi tìm con khỉ cũng không tìm mấy cô nhóc chẳng hiểu sự đời đâu. Theo chú thì Lan San San phải làm sao đây? Đâu thể cứ kệ cô bé sinh cái thai ma kia rồi bị âm hồn đó mang đi được.”

Lúc này chú Lê cũng thở dài thườn thượt và nói: “Dĩ nhiên là không thể, chẳng qua là phải để chú suy nghĩ thật kĩ... Như vậy đi, ngày mai chú và các cháu đến nhà họ Lan, chú không tin âm hồn này tự chạy đến nhà họ, chắn hẳn nhà họ có món đồ gì để hắn bám vào.”

Buổi tối, chú Lê tự mình gọi điện thoại cho ông chủ Lan, hỏi ông ta có biết người nào tên Viên Lãng, trẻ tuổi, năm nay chỉ khoảng hai mươi mấy không... Ông chủ Lan nghe xong, suy nghĩ thật lâu, nhưng cuối cùng ông ta cũng không nhớ có từng biết người này.

Nếu những lời này của ông chủ Lan đều là nói thật, vậy chứng minh âm hồn tên Viên Lãng không có quan hệ gì với nhà họ Lan, nhất định là vào nhà họ thông qua vật gì đó.

Sáng hôm sau, chú Lê dẫn theo chúng tôi cùng đến biệt thự nhà họ Lan. Lần này chú Lê đích thân đến, ông chủ Lan cũng không thể không xuất hiện như lần trước.

Sau khi vào nhà, chú Lê cẩn thận quan sát cách bố trí trong biệt thự, sau khi không thấy bất kỳ vấn đề gì mới lấy la bàn ra, đi loanh quanh bốn phía. Cuối cùng, khi chú ấy đi qua món đồ trang trí bằng ngọc thạch, la bàn trong tay đột nhiên chuyển động mạnh.

CHƯƠNG

CÔ NHÓC SI TÌNH

Sắc mặt chú Lê trở nên nặng nề, sau đó vội xoay người lại hỏi ông chủ Lan: "Sao ông lại có được đồ trang trí bằng ngọc thạch này? Có lâu chưa?"

Sau khi ông chủ Lan nghe chú Lê hỏi vậy thì buồn bực nhìn đồ trang trí bằng ngọc thạch cao đến nửa người trong phòng khách, hơi nhớ lại rồi nói: "Đây là người bạn làm ăn nhường vật yêu thích của mình cho tôi, đã vào tay tôi từ tám, chín năm rồi, không có vấn đề gì chứ?"

Chú Lê nghe ông chủ Lan nói đã có vật này mấy năm, lông mày lập tức nhíu lại... Xem ra chú Lê đã xác định vật trang trí bằng ngọc thạch này có vấn đề. Nếu đúng như ông chủ Lan nói, đã có tám, chín năm rồi thì thời gian lại không phù hợp.

May mà lúc này mẹ Lan San San đột nhiên nói chen vào: "Thứ này đúng là đã có mấy năm, nhưng lúc trước vẫn bày ở chỗ người phụ nữ kia, đầu năm nay mới đưa qua đây."

Lúc này, vẻ mặt ông chủ Lan hơi lúng túng, xem ra người phụ nữ kia trong lời mẹ Lan San San chắc là vợ chính thức của ông chủ Lan. Mặc dù chúng tôi đều biết ông chủ Lan có hai vợ, nhưng biết là một chuyện, nói toạc ra trước mặt lại là chuyện khác.

Nếu là như vậy, xem ra món đồ trang trí bằng ngọc thạch xanh biếc tới đây cũng đúng với thời gian Viên Lãng xuất hiện... Lúc này tôi mới cẩn thận quan sát khối ngọc toàn thân xanh biếc kia.

Cả khối ngọc điêu khắc thành một ngọn núi nhỏ, trên núi là rừng thông, chim bay vờn quanh... một cái cầu nhỏ nối với cái chòi trong núi, trong chòi có một cô gái thướt tha đang đứng, mặt đầy thẹn thùng nhìn xuống dưới núi.

Phải nói tôi cũng không rành về ngọc, nhưng cũng có thể nhìn ra vật này không rẻ. Có câu nói, vàng có giá, ngọc vô giá, cuộc sống của con người ngày càng cao, ngọc thạch cũng tăng giá lên một bậc. Loại giàu xổi như ông chủ Lan, mua đồ cổ, tranh chữ dễ mắc lừa, trái lại cất giữ ngọc thạch càng ổn thỏa hơn

Chú Lê cẩn thận quan sát khối ngọc thạch trang trí, rồi lẩm bẩm: “Khối ngọc trang trí này tuy là đồ mới, nhưng quý là ở chất liệu ngọc tốt, người thợ lại điêu khắc giống như thật, đúng là một bảo bối hiếm có... chắc hẳn lúc đầu ông chủ Lan phải trả một số tiền không nhỏ mới có thể giành được đúng không?”

Ông chủ Lan nghe chú Lê khen khối ngọc thạch trang trí này, mặt đầy đắc ý nói: “Đúng thế đấy... Lúc tôi ở nhà bạn đã nhìn trúng cái núi ngọc này. Nhưng quân tử không giành vật yêu thích của người khác, dù trong lòng có thích thế nào đi nữa cũng không tiện trực tiếp mở miệng. Sau đó người bạn kia vì không có vốn làm ăn nên đồng ý đem núi ngọc này nhường cho tôi. Tôi cũng biết, nếu không phải ông ta gặp hoàn cảnh khó khăn, nhất định sẽ không bỏ vật yêu thích. Vì vậy tôi trả số tiền còn cao hơn số tiền ông ấy mua nó về, hơn nữa còn cam kết với ông ấy, nếu sau này ông ấy trở lại như xưa, vẫn có thể chuộc lại với giá tiền này.”

Nghe ông chủ Lan nói vậy, lại nhìn khối ngọc vẫn trong tay ông ta thì hẳn người bạn kia của ông ta không thể trở lại như xưa... Vì

vậy tôi cười nói: “Xem ra người bạn này của ông cũng không thành công.”

Ông chủ Lan khẽ thở dài: “Đúng vậy! Ông ấy cầm tiền muốn đánh một trận cuối cùng, đáng tiếc vẫn thất bại đến táng gia bại sản…”

Chú Lê vội vàng hỏi: “Vậy bạn ông sau này thế nào?”

Ông chủ Lan trầm giọng nói: “Ông ta và cả nhà tự sát…”

Tôi nghe vậy thì hỏi ngay: “Vậy người bạn đó của ông họ gì?”

Ông chủ Lan không biết vì sao tôi lại hỏi vậy, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Ông ấy họ Chu…”

Tôi vừa nghe nói ông ta họ Chu, trong lòng hơi thất vọng. Nhưng nghĩ lại thấy cũng đúng, nếu như Viên Lãng và người bạn này có quan hệ gì đó, thì sao ông chủ Lan có thể không biết chứ? Nhưng như vậy thì tất cả các đầu mối đến bạn ông chủ Lan đều bị đứt hết, cũng không có cách nào truy ra được quá khứ của khối ngọc này.

Cuối cùng, không còn cách nào, chú Lê không thể làm gì khác là quyết định sau khi trời tối sẽ khai đàn làm phép, gọi ra âm hồn trong khối ngọc thạch để hỏi mọi chuyện. Bởi nếu muốn hoàn toàn giải quyết vấn đề, thì nhất định phải tìm ra Viên Lãng rồi đưa hắn đi mới được.

Nếu không thì hôm nay dù chúng tôi giúp Lan San San phá thai ma trong bụng, nhưng cũng khó đảm bảo sau này Viên Lãng không tiếp tục dây dưa với cô bé, cho nên chỉ có giải quyết âm hồn này, chuyện này mới có thể giải quyết hoàn toàn được.

Vì vậy, tối đó, chú Lê để vợ chồng ông chủ Lan tạm tránh đi, chỉ để Lan San San một mình… Chuyện khai đàn làm phép sau đó đã có chú Lê và Đàm Lỗi lo liệu, còn tôi và Đinh Nhất ở bên cạnh Lan

San San, đến khi âm hồn kia xuất hiện thì bảo vệ cô bé chu toàn.

Sau khi chú Lê tính toán được thời gian, bèn dán lên núi ngọc có giá trị không rẻ kia một lá bùa vàng, sau đó đọc thần chú gọi âm hồn Viên Lãng về. Chỉ chốc lát, trong phòng nổi lên một trận gió lạnh, nhiệt độ xung quanh hơi giảm xuống.

Lan San San bên cạnh tôi đột nhiên run rẩy cả người giống như đang sợ hãi... Tôi thấy vậy thì nhẹ nhàng xoa dịu cô bé: "Không sao đâu, em không cần sợ hãi, có bọn anh đây..."

Lúc này thấy một người thanh niên cao gầy, ăn mặc giản dị xuất hiện phía sau núi ngọc, nhìn bề ngoài cậu ta thì đúng là người mà Lan San San đã phác họa trong tranh. Lan San San vừa rồi còn rất sợ hãi, sau khi nhìn thấy hắn thì lập tức đứng lên gọi lớn: "Anh Lãng!"

Tôi thấy vậy lòng thầm nghĩ, thật đúng là một con bé si tình. Âm hồn này đã hại cô bé thành như vậy, thế mà còn nhớ thương anh Lãng cơ đấy!

Lúc này, Viên Lãng đứng phía sau núi ngọc, thấy chúng tôi đứng cùng Lan San San cũng không quá ngạc nhiên, ngược lại, mặt hắn đầy thản nhiên, nói: "Nếu các người đã tìm được tôi, tôi cũng không còn gì để nói nữa... nhưng tôi không phải cố ý hại San San, tôi cũng không biết con người lại có thể mang thai đứa con của ma quỷ."

Chú Lê lắc đầu, nói: "Nếu cậu đã biết cậu là ma còn San San là người, sao lại đụng tới cô bé? Biết rõ chuyện sẽ chẳng có kết quả, làm vậy thì có ý nghĩa gì?"

Viên Lãng cười khổ sở, nói: "Tôi bị kẹt trong vật này thực sự quá cô đơn... Lúc đầu tôi chỉ muốn tìm người nói chuyện với mình. Nhưng sau đó, tôi phát hiện mình dần thích cô gái nhỏ đơn thuần này, hơn nữa tôi biết cô ấy cũng thích tôi."

Tôi hơi tức giận bảo: “Đó là vì cô bé không biết anh thực sự là thứ gì!”

Viên Lãng nghe vậy mặt hơi khựng lại, xem ra tôi nói trúng nỗi đau trong lòng hắn, chắc hẳn trong lòng hắn cũng để ý nhất chuyện này.

Nhưng lúc này, Lan San San đột nhiên khóc và nói với Viên Lãng: “Anh Lãng, tại sao anh lại lừa em? Em không quan tâm anh là người hay là ma, em chỉ muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh thôi.”

CHƯƠNG

THAI MA KHÓ TRỪ

Tôi thấy con nhóc này đúng là quá u mê không thoát. Vì vậy tôi vẫn lạnh lùng nói với cô bé: "Chuyện đâu có đơn giản như em nghĩ? Người và ma nếu muốn mãi mãi ở cùng nhau, chỉ có thể biến em thành ma... Em đã nghĩ đến chưa, em thật sự bằng lòng mãi mãi ở bên cậu ta sao?"

Lan San San vừa định trả lời tôi, lại bị chú Lê ngắt ngang: "Vấn đề này để sau hãy nói..." Nói xong chú ấy quay đầu hỏi Viên Lãng: "Ngược lại là cậu, có nhớ mình đã chết thế nào không? Tại sao lại bám vào khối ngọc thạch này?"

Viên Lãng suy nghĩ một lát, nhưng cuối cùng, mặt lại đầy mờ mịt nói: "Tôi không nhớ rõ lắm, tôi chỉ nhớ tên mình là Viên Lãng, năm nay hai mươi hai tuổi, từng học tại trường đại học Sư phạm của tỉnh. Tôi là con trai độc nhất trong nhà, cha mẹ sống ở quê tại Đông Bắc... Cụ thể là ở đâu tôi cũng không nhớ rõ."

Tôi nghe cậu ta kể thì nghi ngờ nhìn về phía chú Lê: "Cậu ta như vậy có bình thường không?"

Chú Lê suy nghĩ một chút rồi đáp: "Khó mà nói được, nhưng có một số oan hồn chết đột ngột sẽ quên đi ít chuyện."

"Sao chú biết cậu ta bị đột tử?" Tôi hỏi.

Chú Lê liếc tôi và nói: “Không đột tử thì sao có thể bám vào núi ngọc này? Chẳng phải đã sớm đi Âm Ti đầu thai chuyển thế rồi sao?”

Tôi nghĩ vậy cũng phải, vì thế tôi chỉ về phía Lan San San rồi hỏi cậu ta: “Tôi rất tò mò, cậu làm lớn bụng người ta, sau đó sao lại không hiện thân nữa?”

Viên Lãng nghe tôi hỏi vậy thì sắc mặt trở nên khó coi: “Tôi cũng không biết vì sao lại thành ra như vậy, tôi không hiện thân nữa vì sợ sẽ lại hại đến San San...”

Tôi lập tức tức giận nói: “Cậu đã hại cô bé rồi! Trong bụng cô bé bây giờ là thai ma, chỉ cần đủ tháng, thai ma chào đời là cô bé nhất định phải chết.”

Nghe tôi nói vậy, mặt Viên Lãng hoảng hốt: “Vậy phải làm thế nào? Tôi thật sự không biết chuyện sẽ biến thành như vậy! Các vị... các vị có thể cứu được cô ấy không? Tôi van xin các vị.”

Tôi thấy Viên Lãng đối với Lan San San cũng là chân tình, chỉ tiếc là người và ma khác biệt, bọn họ nhất định không thể ở chung với nhau. Nghĩ vậy tôi hỏi chú Lê: “Trong bụng của con nhóc kia rốt cuộc là thứ gì? Thai ma sinh ra có giống đứa trẻ loài người không?”

Chú Lê lắc đầu đáp: “Lúc trẻ chú từng nghe sư phụ kể một truyền thuyết về thai ma, chuyện kể về một người phụ nữ mang thai ma trước thời giải phóng, người nhà không biết sự thật, cứ tưởng rằng cô ấy mang thai bình thường. Cuối cùng, sau khi thai nhi đủ tháng, người phụ nữ sinh ra một quái vật xấu xí. Người phụ nữ chỉ kịp nhìn đứa trẻ một cái rồi lập tức ra đi, tiếp đó trên trời giáng xuống ba tia sét đánh con quái vật vừa sinh thành tro bụi. Thai ma không phải quỷ cũng chẳng phải ma, là một loại sinh vật không được tồn tại trong thế gian... Một khi thai ma được sinh

ra, người mẹ sinh ra nó chắc chắn phải chết không nghi ngờ. Mà thai ma được sinh ra cũng sẽ bị sét đánh, hóa thành tro bụi."

Tôi nghe vậy thì nhún vai nói: "Dù sao cũng là kết tinh của tình yêu mà! Mới vừa sinh ra đã bị sét đánh chết, như vậy có phải hơi quá oan uổng không..."

"Cháu thì biết cái gì? Thai ma sinh ra là chuyện rất bất thường, nếu không bị sét đánh chết, chỉ sợ sẽ mang đến cho thế gian này tai họa diệt chủng." Chú Lê nói với vẻ không vui.

Tôi nghe chú Lê nói nghiêm trọng như vậy, lập tức nói với chú ấy: "Vậy hay là chú mau cho cô bé kia uống thuốc phá thai đi."

Sau khi nghe tôi nói, mặt chú Lê rất do dự, dường như không muốn cho Lan San San uống thuốc phá thai. Lúc này có người ngoài ở đây, tôi cũng không tiện hỏi nhiều, sau khi trở về chú ấy mới nói với tôi, loại thuốc này khá mạnh, một khi không làm khéo có thể mất cả mạng Lan San San. Đừng thấy ông chủ Lan bây giờ mọi chuyện đều cung kính với chú, nếu xảy ra chuyện liên quan đến mạng người thì chắc chắn ông ta sẽ trở mặt.

Tôi thấy những băn khoăn của chú Lê rất đúng, đó đúng là một vấn đề khó khăn, dẫu sao nếu chú Lê không chế ra thuốc phá thai ma, Lan San San xảy ra chuyện cũng có thể không liên quan đến chúng tôi... Nhưng một khi đã chế ra thuốc, Lan San San mà chết, vậy chúng tôi có thể phải gánh chịu trách nhiệm.

Nhưng nếu chúng tôi không chế thuốc, Lan San San chắc chắn sẽ phải chết, trái lại cố gắng thì có lẽ còn có mấy phần hy vọng. Nghĩ như vậy, tôi lập tức nói với chú Lê: "Trước tiên chúng ta nói rõ ràng với họ có được không? Nói rõ cho họ biết lợi hại của chuyện phá thai, để cho họ tự mình lựa chọn..."

Nhưng chú Lê lại lắc đầu nói: "Vô ích thôi, cho dù ở bệnh viện, bệnh nhân đồng ý ký tên giải phẫu, nếu bệnh nhân không thể

xuống được khỏi bàn mổ, chẳng phải người nhà vẫn sẽ làm ầm lên sao? Chứ nói gì đến chuyện như của chúng ta, đảm bảo của vợ chồng ông chủ Lan bây giờ căn bản chẳng có chút ý nghĩa nào."

Tôi hơi bất lực nói: "Vậy làm sao bây giờ? Nói với ông ấy là chúng ta mặc kệ chuyện này ạ?"

Chú Lê suy nghĩ một lát rồi bảo tôi: "Để chú cân nhắc thêm... xem làm sao mới vừa giữ được cái mạng nhỏ của Lan San San vừa có thể phá được cái thai. Cháu và Đinh Nhất trước hết cứ nghĩ cách điều tra Viên Lãng, xem thử xem rốt cuộc cậu ta đã xảy ra chuyện gì? Tại sao phải bám vào khối ngọc trang trí kia."

Điều tra chuyện của Viên Lãng này chắc không phải chuyện khó, dẫu sao bây giờ chúng tôi đã biết tên của cậu ta, biết cậu ta từng học trường nào, hơn nữa còn có bức tranh của Lan San San... Tôi tin rằng bằng những thứ này tôi có thể tìm được thân phận thực sự của Viên Lãng.

Nhưng vấn đề là chúng tôi không phải là cảnh sát, không thể đi đến tỉnh điều tra hồ sơ sinh viên được, chắc chắn người ta cũng không để chúng tôi điều tra... Nghĩ tới nghĩ lui, tôi cảm thấy chuyện này phải tìm Triệu Tinh Vũ, điều tra người mất tích là sở trường của anh ta.

Sau đó tôi lập tức gọi điện thoại cho Triệu Tinh Vũ, sau khi nói rõ tình hình, tôi nói cho anh ta những thông tin cơ bản của Viên Lãng. Mặc dù quả thực cũng không tính là thông tin cơ bản, nhưng có còn hơn không.

Triệu Tinh Vũ xem chút thông tin ít đến đáng thương, giọng đầy bất đắc dĩ nói với tôi: "Được rồi! Tôi giúp cậu điều tra thử, nếu thực sự cậu ta từng học đại học trong tỉnh, không khó điều tra ra lý lịch sinh viên của cậu ta."

Chúng tôi chia nhau ra làm việc, lúc tôi với Đinh Nhất đang tìm

cách để tra ra lai lịch của Viên Lãng, thì chú Lê cũng gọi điện thoại cho sư huynh mình hỏi cách pha chế thuốc phá thai. Bởi vì cân nhắc đến chuyện Lan San San chỉ mới mười lăm tuổi, cho nên bọn họ không dám chế thuốc quá mạnh... Nhưng lại lo lắng thuốc quá nhẹ, sẽ không phá được thai ma mà còn phải chịu tội một lần.

Phía Triệu Tinh Vũ rất nhanh chóng có đáp án cho chúng tôi, anh ta tra ở trường đại học Sư phạm của tỉnh thì đã tìm được hồ sơ của Viên Lãng, nhưng Viên Lãng đã tốt nghiệp ba năm trước. Tôi vừa nghe anh ta nói vậy thì nhờ anh ta gửi tài liệu chi tiết về Viên Lãng cho tôi, đặc biệt là địa chỉ, quê quán.

Nếu như cậu ta tốt nghiệp ba năm trước, mà chết năm cậu ta vừa hai mươi hai tuổi, như vậy cậu ta đã chết vào một ngày nào đó của ba năm trước. Bây giờ chỉ hy vọng thân nhân ở quê có thể giúp chúng tôi có lời giải đáp cho việc vì sao hồn phách Viên Lãng lại nương tựa vào khối đá kia, như vậy mới có thể thực sự giúp cậu ta giải thoát.

CHƯƠNG

KIM BẠC PHONG BẾ HUYỆT ĐẠO

Lúc tôi nhận được địa chỉ của Viên Lãng do Triệu Tinh Vũ gửi tới, tôi thấy đường đi hơi xa... Nếu chúng tôi vì chuyện này mà huy động mọi người đi một chuyến tới Đông Bắc thì không thỏa đáng lắm.

Sau đó tôi nhờ Triệu Tinh Vũ nghĩ cách giúp tôi, anh ta nói có thể tìm giúp tôi một người địa phương, giúp tra ra được xã của nhà Viên Lãng, sau đó thông qua xã, nghĩ cách liên lạc tới người nhà cậu ta... Cũng lấy cái cớ là điều tra hộ khẩu gia đình, rồi hỏi thăm họ vài chuyện của Viên Lãng.

Tôi thấy cách này cũng được, vẫn tốt hơn việc chúng tôi phải giày vò trở về Đông Bắc một chuyến. Chẳng qua là không biết, nếu làm như vậy có tra ra được thông tin mà chúng tôi muốn hay không?

Mấy ngày sau, phía Triệu Tinh Vũ có tin tức, nói là đã tìm thấy cha mẹ Viên Lãng, chẳng qua là dường như họ không biết chuyện Viên Lãng đã chết, họ nghĩ mấy năm qua con trai không liên lạc về cho cha mẹ do giận dỗi, bất hòa với gia đình.

Tôi nghĩ, bản thân họ khổ sở nuôi lớn con trai, sao có thể ngờ sau khi cậu ta tốt nghiệp đại học, chỉ bởi vì chút hiềm khích với

cha mẹ mà mấy năm tết đến cũng không liên lạc gì về với gia đình được chứ?

Xem ra cha mẹ Viên Lãng là đầu mối không có giá trị, nhưng tôi tin hồn phách Viên Lãng sẽ không vô duyên vô cớ mà nương nhờ vào khối ngọc trang trí kia, nhất định là có nguyên nhân gì đó... Hơn nữa nguyên nhân này có liên quan đến cái chết của cậu ta.

Dựa theo như lời ông chủ Lan nói, núi ngọc này vẫn bày ở trong nhà vợ lớn của ông ta, nhưng bởi vì chuyện gì mà dời tới nhà vợ bé chứ? Cho dù kẻ ngu cũng biết giá trị thứ này không nhỏ, theo lý mà nói vợ cả của ông chủ Lan sẽ không đồng ý cho ông ta đem đồ này cho bà hai.

Nghĩ vậy tôi xui chú Lê liên lạc với ông chủ Lan, hỏi ông ta sao đang bày khối núi ngọc này ở bên kia, tự nhiên lại muốn dọn nó đến đây? Ông chủ Lan nghe chú Lê hỏi thì hơi lúng túng, thật ra thì khối núi ngọc này mẹ Lan San San đã ngắm từ sớm, ông chủ Lan cũng bởi cưng chiều bà hai mà đồng ý với bà ta tìm cơ hội sẽ dời khối ngọc từ bên kia sang bên này.

Nhưng vợ cả ông ta kiểu gì cũng không đồng ý, vì chuyện này mà hai bà vợ cũng gây gổ bất hòa, ông chủ Lan chỉ còn cách dỗ dành hai bà vợ... Cũng không biết vì sao mà đầu năm vừa rồi, người vợ cả lại đột nhiên đồng ý, còn bảo ông ta mau chóng dọn đi để đỡ phiền lòng, vì thế ông chủ Lan đã mua một chiếc xe hơn bốn trăm nghìn xem như bồi thường cho bà cả.

Tôi không khỏi bùi ngùi trong lòng, đối phó với hai người vợ thật là mệt mỏi, như thế này chắc chắn ông chủ Lan sẽ không thọ lâu được... Ngày qua ngày không biết mệt chết bao nhiêu cái nơ ron thần kinh đây? Đúng thật là đốt tiền!

Chú Lê thấy tôi tỏ ra không hiểu nổi thì cười bảo: “Chuyện như thế này là chuyện thường gặp, đừng nói ông chủ Lan tài sản nhiều

thế này, chú đã từng thấy một ông chủ nhỏ, chủ của một công ty vận tải cũng có hai vợ đó. Đúng là thói đời, lòng người không thể đoán trước.”

Tôi nghe vậy thì cười lạnh: “Thói đời đúng là như thế, nhưng ba vợ bốn nàng hầu không phải là noi theo người xưa sao? Thật đáng buồn, thể chẳng phải là vi phạm pháp luật à?”

Đàm Lỗi bên cạnh nghe xong cười nhạo tôi: “Anh Trương, anh đúng là ngây thơ, lại còn phạm pháp... Đất nước chúng ta cũng chẳng có quy định nào là phải kết hôn mới được sinh con?”

“Tại sao lại không có? Không phải là có quy định về số lượng con đấy à? Nếu không thì làm sao mở sổ hộ khẩu được?” Tôi phản bác.

Đàm Lỗi cười nói: “Người có tiền thì tất nhiên sẽ có cách, đứa trẻ cũng đã được sinh ra, chẳng lẽ để chúng có vết đen trong hộ khẩu hay sao?”

Tôi nghe nói vậy thì lắc đầu: “Xem ra sự nghèo khó đã hạn chế trí tưởng tượng của anh...”

Nhưng chú Lê lại không đồng ý. “Cháu mà còn nghèo? Xem ra chú phải xem lại khái niệm nghèo một lần nữa...”

Chú Lê vừa nhắc vậy, tôi mới nhớ tới số dư tài khoản của mình đúng là không ít, nhưng không biết có phải đã quen với cái nghèo hay không, mà tôi không nhớ mình đã là người có tiền.

Sau đó chúng tôi thương lượng một chút, cảm thấy vợ cả ông chủ Lan dường như hơi đáng ngờ. Chú Lê nói, núi ngọc chất lượng tốt như thế này, không phải là một hai triệu thì chắc chắn không có được. Làm sao ông chủ Lan có thể cầm bốn trăm ngàn đã có thể thương lượng được với bà cả chứ? Nhưng dù sao cũng liên quan đến mạng người, không biết ông ta có vì cô con gái do bà hai sinh mà đi thăm dò vợ cả của mình không?

Không ngờ trong lúc chúng tôi còn đang không biết có nên tiếp tục điều tra việc này hay không, thì chú Lê nhận được điện thoại của ông chủ Lan, nói là Lan San San đột nhiên đau bụng, hai người bọn họ không biết có nên đưa đến bệnh viện không hay làm thế nào?

Chú Lê thầm kêu không hay rồi, sợ là thai ma đó đã muốn ra. Vì vậy chú ấy lập tức gọi điện thoại tới dặn dò ông chủ Lan, bảo ông ta trước tiên nấu một bát giấm để cho Lan San San ngửi, rồi chúng tôi lập tức qua đó.

Tôi nghe chú ấy dặn vậy thì hỏi: “Ngửi mùi giấm nấu thì có thể ngừng đau ư?”

Chú Lê lắc đầu: “Giấm chua không phải dùng để ngừng đau, nghe nói là thai ma đều không thích ngửi mùi này, làm như vậy chẳng qua là để kéo dài thời gian thai ma kia chào đời thôi...”

Tôi khẽ giật mình: “Làm vậy liệu có hiệu quả không ạ?”

Kết quả chú Lê lại nói: “Không biết, chú cũng lần đầu gặp chuyện thế này...”

Nhất thời tôi cũng không biết nên nói gì...

Lúc chúng tôi đến nhà họ Lan, Lan San San đã đau đến nỗi đầu đổ đầy mồ hôi! Chú Lê lập tức dùng châm bạc phong bế mấy huyệt lớn trên người cô bé, cuối cùng tạm thời khống chế tình hình thai ma chuẩn bị ra đời.

Sau đó chú Lê gọi vợ chồng ông chủ Lan sang một bên, khái quát tình huống hiện giờ của Lan San San cho họ, nhất là những lợi hại trong đó... để họ tự quyết định có dùng thuốc phá thai hay không.

Nhưng chưa nói được hai câu, mẹ Lan San San đã khóc, dẫu sao cũng là chuyện liên quan đến sống chết, cho dù là cha mẹ ruột

cũng không thể tùy tiện ra quyết định như vậy. Nhưng tình hình này không thể đợi được nữa, châm bạc của chú Lê cũng chỉ tạm thời khống chế được, không thể kéo dài lâu.

Cuối cùng, ông chủ Lan quyết định, bảo chú Lê nhất định phải phá bỏ cái thai ma này, bất kể sống hay chết, bọn họ cũng chấp nhận, so với việc sinh ra một quái vật "không phải người cũng chẳng phải ma" thì thà không sinh ra còn hơn.

Chú Lê thấy ông chủ Lan đã bày tỏ thái độ của mình, lập tức lấy ra một bọc thuốc, sau đó dặn bà vú nhà họ đi sắc cho Lan San San uống, hẳn là có thể giữ được tính mạng của cô bé. Nhưng dù như vậy, mấy người chúng tôi vẫn vô cùng căng thẳng, không biết sau khi uống thuốc, Lan San San sẽ như thế nào.

Không lâu sau, bà vú đã đưa thuốc đã sắc xong vào, nhìn chén thuốc màu đen có mùi kỳ lạ, tôi thầm buồn nôn... Thật may là nhìn Lan San San có vẻ yếu ớt, nhưng có thể uống hết bát thuốc từng hớp từng hớp một. Sau đó chú Lê dẫn tất cả đàn ông chúng tôi ra ngoài, chỉ để mẹ Lan San San và bà vú ở lại.

CHƯƠNG

MỐI LIÊN HỆ GIỮA HAI BÊN

Lúc này, sắc trời bắt đầu tối, mấy người đàn ông chúng tôi mặt buồn thiu đứng trong sân nhà họ Lan, không biết Lan San San có thể bình an vượt qua được kiếp nạn này không... Đừng nói là tôi, ngay cả chú Lê cũng là lần đầu giúp người ta bỏ thai ma, nói không căng thẳng đều là giả.

Mười mấy phút sau khi Lan San San uống thang thuốc đó, chúng tôi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ trong biệt thự, ông chủ Lan sợ đến mặt tái xanh.

Tôi lập tức hỏi nhỏ chú Lê: "Sao lại kêu thảm như vậy? Không phải là phá thai ư? Sao lại giống như sinh con vậy?"

Chú Lê vốn hơi căng thẳng, nghe tôi hỏi như vậy thì tức giận, trợn mắt nhìn tôi nói: "Thai ma này đã đủ tháng, phá thai dĩ nhiên là tốn sức như sinh ra rồi!"

Nghe tiếng kêu thảm thiết của Lan San San, cả người tôi đều cảm thấy khó chịu, đây quả thực là lấy dao cùn cắt thịt. Lúc ấy, trong lòng tôi có một quyết định, nếu tương lai tôi có gặp người con gái mình yêu, tôi kiên quyết sẽ không để cô ấy chịu nỗi khổ này.

Ngay khi mấy người đàn ông chúng tôi mồ hôi lạnh chảy ròng

ròng, tôi lại thấy Viên Lãng không biết đã chạy ra từ khối ngọc thạch từ lúc nào, có thể cậu ta cũng bị tiếng kêu thảm thiết của Lan San San dọa mà đi ra.

Trong mấy người chúng tôi, chỉ có ông chủ Lan là không nhìn thấy Viên Lãng, cho nên dĩ nhiên không biết con rể ma của mình đang đứng ngay bên cạnh...

Rốt cuộc thì tiếng kêu trong phòng cũng dần lắng xuống, sau đó bà vú mang ra một chậu máu đỏ đậm cho chú Lê xem. Chú Lê nhìn thấy lập tức thở phào nhẹ nhõm nói: "Được rồi, cái thai ma đã được phá, tìm một nơi có nhiều ánh sáng mặt trời chôn cái chậu đó đi là được."

Sau đó chúng tôi theo chú Lê vào nhà, kiểm tra tình hình của Lan San San, thấy mặt cô bé tái nhợt, cả người không còn huyết sắc, nhưng cái bụng tròn vo của cô bé đã không thấy nữa.

Chú Lê nói với ông chủ Lan: "Đưa con gái ông đến bệnh viện như bệnh nhân thiếu máu thông thường, tốt nhất là nên truyền cho cô bé một ít máu, như vậy có thể bình phục nhanh hơn..."

Ông chủ Lan vội vàng gật đầu nói: "Được, chuyện này không thành vấn đề... Lê đại sư, bây giờ con gái tôi không có chuyện gì nữa phải không?"

Chú Lê suy nghĩ một lát và nói: "Thai ma đã bỏ, nhưng người cũng bị tổn thương, bồi bổ mấy năm là có thể phục hồi."

Ông chủ Lan nghe vậy dĩ nhiên là nghìn lần cảm tạ chú Lê, nhưng sau đó ông ta lại lo lắng nhìn về khối ngọc lớn và nói: "Vậy vật này nên làm gì? Có thể đuổi con ma ở đó đi được không?"

Chú Lê lắc đầu nói: "Âm hồn ở đó không thể đuổi đi được, trừ khi làm rõ được gốc rễ mới có thể giải quyết được vấn đề..."

"Làm sao mới có thể tính là giải quyết được vấn đề tận gốc?"

Ông chủ Lan hỏi.

Sau đó chú Lê nói với ông ta, nếu muốn giải quyết vụ âm hồn trong núi ngọc, thì nhất định phải tìm hiểu được nguyên nhân cậu ta chết oan, sau đó thay cậu ta làm một cái lễ an hồn, như vậy cậu ta mới không còn ràng buộc nào mà rời đi... nếu không thì âm hồn này sẽ luôn bị nhốt ở trong núi ngọc.

Có thể thấy ông chủ Lan rất thích núi ngọc kia, nếu không thì bình thường trong loại tình huống như thế này sẽ phải nghĩ cách đem vứt bỏ nó đi, không bày trong nhà để rước lấy tai họa nữa.

Nhưng vấn đề bây giờ là, rốt cuộc xác Viên Lãng ở đâu? Nếu có thể tìm được xác của cậu ta thì mọi việc đều dễ nói, đến lúc đó, cảnh sát sẽ tham gia điều tra... Với nghiệp vụ hình sự của họ ở thời đại này, muốn phá án không phải là khó.

Nghĩ vậy, tôi quay người lại ra hiệu cho Viên Lãng vẫn luôn ở bên cạnh đi ra ngoài một chút, bởi vì sợ dọa đến ông chủ Lan, cho nên tốt nhất là gọi âm hồn Viên Lãng ra để hỏi.

Tôi thấp giọng bảo: "Cậu thực sự không có một chút ấn tượng nào về cái chết của mình hả?"

Viên Lãng nghe xong, cố nhớ lại rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu. "Tôi không nhớ nổi điều gì, tôi chỉ nhớ mình đang chuẩn bị đi tìm việc, sau đó... thì không nhớ gì nữa."

Tôi thấy hỏi Viên Lãng cái gì cũng không biết, đúng là một con ma hồ đồ. Cuối cùng, chúng tôi đều nhất trí là nên bắt tay điều tra từ vợ cả ông chủ Lan, có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn không chừng?

Vì vậy chú Lê hỏi ông chủ Lan, bên bà Lan có bà vú giúp việc lâu năm phải không? Ông chủ Lan nghe vậy thì gật đầu đáp: "Có một chị Ngô, làm việc trong nhà tôi từ lúc con trai lớn của tôi còn rất nhỏ."

Chú Lê vỗ tay nói: “Được rồi, vậy ông có thể tìm lý do gì để chị Ngô đó gặp mặt chúng tôi một lần được không?”

Ông chủ Lan nghe vậy thì nói: “Cái này dễ thôi, tôi gọi một cuộc điện thoại là được.”

Sau đó ông chủ Lan gọi điện thoại bảo chị Ngô thu dọn một ít quần áo của ông ta mang đến đây, nói rằng ngày mai ông ta cần mặc để đi công tác. Tôi thấy giữa phòng lớn và phòng nhỏ đúng là không hề tị hiềm nhỉ!

Không lâu sau thì chị Ngô đã lái xe tới, tôi nhìn mà không khỏi chắt lưỡi hít hà. Ngay cả bà vú nhà có tiền cũng có xe đi. Xem ra cuộc sống của tôi đúng là không dễ chịu bằng người ta.

Sau khi chị Ngô vào nhà, chú Lê lập tức lấy ra bức tranh Viên Lãng, hỏi bà ta có biết người trong tranh không? Chị Ngô cầm bức tranh quan sát rất lâu, mới hơi do dự nói: “Hình như đây là thầy giáo dạy kèm tại nhà mấy năm trước của Tiểu Lỗi?”

Ông chủ Lan bên cạnh nghe vậy thì nói với chúng tôi: “Tiểu Lỗi là con trai lớn của tôi.”

Tôi thấy chị Ngô không chắc chắn lắm, vì vậy vội vàng hỏi: “Vậy chị biết thầy dạy kèm này tên gì không?”

Chị Ngô suy nghĩ một chút nói: “Hình như là họ Viên... tên thì tôi không nhớ rõ, bởi vì cậu ta chỉ tới mấy lần, sau đó không trở lại nữa.”

Chú Lê thấp giọng hỏi: “Có phải là Viên Lãng không?”

Chị Ngô vỗ đầu nói: “Đúng đúng đúng! Chính là Viên Lãng!”

Mấy người chúng tôi nghe vậy thì đều mừng thầm trong lòng, cuối cùng cũng tìm được chút liên hệ giữa nhà họ Lan với Viên Lãng. Nhưng tôi thấy mặt chú Lê không vui mừng một chút nào, cũng không biết trong bụng ông già này đang tính toán cái gì.

Sau đó chúng tôi rời khỏi nhà họ Lan, chú Lê khe khẽ dặn dò ông chủ Lan, chuyện ngày hôm nay phải bảo chị Ngô giữ bí mật, nửa chữ cũng không được tiết lộ cho bà vợ cả biết.

Trở lại nhà chú Lê, tôi lập tức hỏi chú ấy vừa rồi sao thế? Vất vả lắm mới tìm được mối liên quan giữa nhà họ Lan với Viên Lãng, sao chú ấy không vui mừng chút nào vậy?

Chú Lê thở dài nói: "Chuyện này không thể tra được nữa..."

Tôi nghe chú ấy nói vậy thì gật đầu: "Chính xác, chuyện ở đây chắc chắn không đơn giản."

Đàm Lỗi bên cạnh cũng có điều không hiểu nên hỏi: "Tại sao vậy? Khó khăn lắm mới tìm được ra quan hệ giữa Viên Lãng với nhà họ Lan sao lại không tiếp tục điều tra nữa?"

Tôi vỗ vai Đàm Lỗi nói: "Thằng nhóc ngốc, cậu không nghĩ xem, hồn phách Viên Lãng tại sao phải bám vào núi ngọc? Điều này cho thấy vật đó rõ ràng có liên quan rất lớn tới cái chết của cậu ta, mà mấy năm trước khối ngọc đó được bày ở đâu?"

Đàm Lỗi nghĩ một chút rồi nói: "Nhà vợ cả nhà họ Lan."

CHƯƠNG

NGHI VẤN LỚN NHẤT

"Không đúng! Viên Lãng đã chết từ ba năm trước, mà ba năm trước khối ngọc kia vẫn được bày trong biệt thự của bà cả nhà họ Lan, điều này không phải chứng minh Viên Lãng đã chết trong nhà bà cả nhà họ Lan sao?" Tôi nói.

Đàm Lỗi như hiểu ra vấn đề: "Vậy không phải là tra đi tra lại, lại ra vợ của ông chủ Lan sao?"

Tôi thở dài: "Đúng vậy, cho nên mới nói chuyện này chúng ta không thể tiếp tục điều tra nữa!"

"Nhưng không tra tiếp thì phải nói với ông chủ Lan thế nào? Đâu thể nói người chết có liên quan đến vợ ông ta, nên chúng ta không tiện tiếp tục điều tra được?" Đàm Lỗi nói với vẻ bất đắc dĩ.

Hoàn toàn chính xác, lời này đúng là không thể nói thẳng ra như thế, nhưng nếu không nói thẳng ra, thì phải tìm cớ gì để đẩy vấn đề này đi? Hơn nữa Viên Lãng rõ ràng chết oan, nếu như chúng tôi không tiếp tục tìm hiểu thì cha mẹ cậu ta sẽ vĩnh viễn không biết con trai mình chết như thế nào?

Thật ra có nhiều thời điểm, chúng tôi đều băn khoăn giữa việc "Xen vào việc của người khác" và "Không muốn tự tìm phiền phức", không biết nên làm thế nào…

Theo lý thuyết, cái thai ma trong bụng Lan San San đã bị phá, chúng tôi cũng coi như giúp ông Lan một chuyện lớn, lúc này chúng tôi mượn cớ đẩy sự tình lên cũng không phải không được.

Thế nhưng việc này đã điều tra được một nửa, hơn nữa làm việc cũng phải có uy tín, nếu đột nhiên không điều tra tiếp nữa, thì có cảm giác không phải cho lắm. Còn nữa, chúng tôi từ trước tới giờ chưa từng điều tra chuyện gì nửa vời rồi từ bỏ!

Chú Lê thấy tôi có vẻ băn khoăn thì hỏi: "Cháu có chắc tìm được thi thể Viên Lãng không?"

Tôi lắc đầu: "Khó nói ạ… Bây giờ chúng ta vẫn chưa tìm được đồ vật có tàn hồn của Viên Lãng, mà âm hồn của Viên Lãng trên núi ngọc trong nhà họ Lan lại không nhớ điều gì, nói thẳng ra là hiện tại chúng ta không biết cậu ta chết như thế nào, tại sao chết, cũng không biết thi thể của cậu ta bị chôn ở đâu. Nếu như cảnh sát có thể tham gia, có lẽ sẽ điều tra được ba năm trước ở biệt thự nhà họ Lan đã xảy ra chuyện gì dẫn đến cái chết của Viên Lãng. Nhưng bây giờ chỉ dựa vào sự nghi ngờ của chúng ta đối với vợ của ông chủ Lan, cảnh sát không thể tham gia vào được."

Đàm Lỗi cũng gật đầu: "Đúng thế! Hơn nữa năm đó không chỉ có một mình vợ ông ta! Chẳng phải còn có cả con trai cả của ông ta và người giúp việc nữa đấy sao? Biết đâu hai người kia mới là thủ phạm thì sao?"

Tôi lắc đầu nói: "Khả năng này không cao, con trai của ông Lan ba năm trước mới lên cấp ba, không biến thái đến mức giết cả gia sư của mình chứ? Còn người giúp việc chị Ngô kia nữa, khi cô ta nhìn thấy ảnh phác họa Viên Lãng thì vẻ mặt không hề biến đổi, nếu như chị ta đang diễn thì có thể đoạt giải Oscar rồi. Đương nhiên, đây cũng không phải là tuyệt đối không thể, nhưng vợ ông Lan có một điểm gây nghi ngờ lớn nhất, đó chính là trước nay bà

ta không đồng ý để ông Lan cầm núi ngọc kia đến nhà vợ hai, vì sao sau đó lại đột nhiên đồng ý? Chẳng lẽ vì ông Lan đã bù cho bà ta chiếc ô tô bốn trăm nghìn kia sao?

Đinh Nhất nãy giờ không lên tiếng đột nhiên nói chen vào: "Hẳn là bà ta sợ thứ kia ở trong nhà, hoặc đơn giản là bà ta không muốn nhìn thấy thứ kia nữa."

"Cháu đồng ý với Đinh Nhất, cho nên dù bà ta không phải hung thủ giết Viên Lãng, thì ít nhất cũng là người biết chuyện…" Tôi gật đầu nói.

Nhưng có một điểm đến giờ tôi vẫn chưa nghĩ ra, đó chính là, bất luận là vợ cả của ông Lan hay hai người còn lại trong nhà… Bọn họ đều không có lý do gì giết chết một gia sư như Viên Lãng? Chẳng lẽ Viên Lãng đã phát hiện ra bí mật nào đó không thể để người khác biết của bọn họ?

Nhưng cũng không nhất thiết phải như vậy chứ! Nhà bọn họ có nhiều tiền như thế, đưa tiền bịt miệng là được, cần gì phải tốn công tốn sức giết người diệt khẩu? Mà Viên Lãng cũng không giống hạng tiểu nhân vô liêm sỉ, cho dù cậu ta có biết bí mật của khách hàng cũng sẽ không dùng nó để không chế người khác phải không?

Hơn nữa, vợ cả của ông Lan cũng chỉ là phụ nữ, bà ta sao có thể một mình xử lý thi thể của Viên Lãng? Viên Lãng cũng phải đến sáu bảy mươi ký, một người phụ nữ dù khỏe mạnh thế nào cũng không thể một mình di chuyển thi thể đó đi.

Hoặc có thể nói, bà ta không di chuyển xác Viên Lãng đi xa, mà chôn ở chỗ gần đó? Điều này cũng không phải là không thể… Rất khó để tưởng tượng một người phụ nữ làm thế nào có thể một mình hoàn thành việc "Giết người chôn xác"?

Cuối cùng chúng tôi bàn bạc lại, quyết định vẫn thử một lần

nữa. Nếu quả thật có thể tìm được thi thể Viên Lãng thì tất cả đều vui vẻ, còn nếu không tìm được, thì chúng tôi cũng đã cố gắng hết sức rồi.

Thế là khi trời sáng, chú Lê nói với ông Lan, chúng tôi có thể đến nhà vợ cả ông ta xem qua không, có lẽ vấn đề nằm ở căn nhà đó? Ông Lan không băn khoăn gì, lập tức vui vẻ đồng ý.

Chuyện của Lan San San, ông Lan không nói với vợ cả của mình, dù sao cũng không phải là chuyện quang minh chính đại gì, lại thêm quan hệ của hai bên không tốt, cho nên thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện… Mà chúng tôi cũng chỉ nói đơn giản với bà ta là chúng tôi đến xem phong thủy của ngôi nhà thôi.

Lúc mấy người chúng tôi đến biệt thự nhà vợ cả ông Lan, thấy một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, dáng vẻ thùy mị đứng ở cửa chờ chúng tôi. Tôi không ngờ vợ cả của ông Lan lại rất nhiệt tình tiếp đón chúng tôi, như thể cũng đang muốn mời thầy phong thủy vậy.

Biệt thự của bà vợ cả này là biệt thự kiểu cũ, hẳn là do ông Lan mua từ lúc bắt đầu phất lên. Mặc dù giá không rẻ nhưng cách thức trang trí đều lộ ra vẻ cũ kỹ.

Đầu tiên chú Lê dẫn chúng tôi đi lòng vòng xung quanh biệt thự, sau đó thì thầm hỏi ông Lan trước đó tòa núi ngọc kia được bày ở đâu? Ông Lan đưa tay chỉ về chiếc tủ bên cạnh tivi.

Chú Lê đi đến chỗ ông ta chỉ xem xét, thấy trên mặt đất đúng là có dấu vết vật nặng đặt lâu ngày, mặc dù núi ngọc kia đã di dời đi một thời gian, nhưng dấu vết vẫn còn nguyên.

Điều này nói rõ núi ngọc đã để ở đây nhiều năm, cho dù đã bị dọn đi nhưng dấu vết kia thì không thể xóa được.

Chú Lê ra hiệu gọi tôi ra cảm nhận, xem có thể cảm giác được chút tàn hồn nào của Viên Lãng hay không… Tôi đi đến đó sờ vào

dấu vết trên đất, kết quả chẳng cảm nhận được cái rắm gì cả.

Chẳng còn cách nào tôi đành đứng lên, nhẹ lắc đầu với chú Lê. Chú ấy than nhẹ một tiếng, sau đó tiếp tục tìm ở những nơi khác trong biệt thự.

Lúc này vợ cả của ông Lan lại gần và nói: “Đại sư, ngài thấy đấy, ngôi nhà này đã cũ rồi, tôi luôn luôn cảm thấy nơi này âm khí quá nặng, không biết có thể tác động phong thủy một chút, khiến dương khí nơi này dồi dào lên không!”

Chú Lê gật đầu với bà ta: “Đúng là âm khí nơi này cũng hơi nặng, bà chủ đừng vội, để tôi xem xét phong thủy trong ngoài căn nhà rồi sẽ định đoạt.”

CHƯƠNG

CẶP KÍNH BỊ VỠ

Nói xong, chú Lê liếc mắt ra hiệu cho tôi, bảo tôi đi theo chú ấy ra bên ngoài biệt thự kiểm tra lại, dù sao nơi này mặc dù cũ kỹ nhưng diện tích lớn, đặc biệt là sân sau của biệt thự…

Chúng tôi vừa nói chuyện vừa đi đến sân sau của biệt thự, nơi đây trước kia có dựng hai căn phòng màu thép. Xem ra không phải sân sau của biệt thự nào cũng đình đài lầu các, sân sau của biệt thự cổ nhà họ Lan chất đầy những thứ không dùng đến nữa.

Bà Lan lúng túng nói: “Phía sau hơi bừa bộn, tôi vẫn luôn định thu dọn nhưng không có thời gian để làm…”

Ông Lan không vui nói: “Bà ngày nào cũng đi ra ngoài không chơi bài thì đi thẩm mỹ viện, không có thời gian là đúng rồi.”

Bà Lan nghe vậy, lập tức kích động nói: “Ông nói như cái nhà này chỉ có một mình tôi vậy, sau khi ông dính lấy cô ta thì hay rồi, không thấy ông để ý đến cái nhà này nữa, ông còn không biết xấu hổ mà nói tôi!”

Chú Lê thấy hai người này chuẩn bị cãi nhau ầm ĩ, lập tức nói tránh đi: “Nơi này để quá nhiều tạp vật không có lợi cho phong thủy, nếu không thì để tôi xem xét xem nên thay đổi thế nào, sau đó sửa đổi lại chỗ này cũng không muộn?”

Bà Lan thấy chú Lê nói phong thủy không tốt, lập tức không nói với ông Lan nữa, quay ra thành kính nói với chú Lê: “Vậy nhờ đại sư xem kĩ giúp tôi phong thủy ngôi nhà này với ạ…”

Chú Lê gật gật đầu, sau đó đưa chúng tôi đi quanh sân sau của biệt thự. Tôi biết chú Lê làm vậy vì muốn tôi xem nơi này có vấn đề gì hay không.

Nhưng tôi đứng đây cẩn thận cảm nhận một lượt, vẫn không cảm nhận được gì, chỉ sợ thi thể Viên Lãng không hề bị chôn ở đây! Dù sao cũng không có người nào lại đi chôn xác một người ở sân sau nhà mình cả… Nếu có thì bà Lan này thật là đáng sợ!

Mặc dù tạm thời tôi không cảm nhận được gì, nhưng tôi luôn có cảm giác nơi này tuy không có xác của Viên Lãng nhưng có một đồ vật khác có liên quan đến cậu ta… Tôi quay đầu nói với bà Lan: “Tôi có thể đi vào hai căn phòng này được không?”

Dù bà Lan hơi ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì, bà ta gọi chị Ngô giúp việc đi lấy chìa khóa, mở cửa hai căn phòng màu thép cho chúng tôi… Sau đó tôi đi vào trước.

Vừa đi vào tôi đã ngửi thấy mùi ẩm mốc cũ kỹ trong phòng, thực sự hơi khó chịu, Đinh Nhất mở cửa sổ ra, định để gió tản bớt mùi nồng ẩm khó chịu… không ngờ nơi này bụi quá nhiều, Đinh Nhất vừa mở cửa sổ ra một trận gió thổi tung đống bụi xung quanh, nhất thời khiến tôi ho khan.

Chờ mãi mới đến lúc bụi chìm xuống hết, tôi hơi dịu khóe mắt, cẩn thận quan sát tình trạng căn phòng…

Nói những đồ vật trong hai căn phòng này là tạp vật thì đúng là coi thường chúng, vì ở đây có nhiều đồ gỗ và tranh chữ cổ nhìn không biết thật hay giả.

Chắc hẳn đây là những “học phí” mà trước đây ông chủ Lan bỏ ra, có lẽ đều là vàng ròng bạc trắng mua về, cho nên khi thành rác

rưởi cũng không lỡ ném đi, bởi vậy mới chất đống phủ bụi nằm ở đây.

Thật ra đồ vật bên trong này được bày biện coi như chỉnh tề, trừ có thêm lớp bụi bên ngoài thì các cái khác vẫn còn tốt, cho nên tôi mới có thể liếc mắt đã nhìn thấy trong góc tường có một vật không phù hợp với những thứ xung quanh….

Đó là một cặp kính mắt đã bị vỡ, nằm yên tĩnh bên dưới chiếc bàn bát tiên. Lớp bụi dày phía trên chỉ ra nó đã nằm ở đây rất lâu rồi, không biết vì sao chủ nhân của nó lại lãng quên nó ở đây?

Tôi bước đến nhặt chiếc kính vỡ lên, nhẹ nhàng thổi lớp bụi bên trên, cùng lúc đó, những hình ảnh trong ký ức của một người ùa vào trong đầu tôi… Nếu như tôi không nhầm thì chủ nhân của cặp kính này hẳn là Viên Lãng.

Chiếc kính chứa toàn bộ ký ức đã mất đi của Viên Lãng, chân tướng cái chết của cậu ta cũng ở trong đó. Chỉ là tôi không thể ngờ được, một người thanh niên vừa tốt nghiệp lại chết không đáng như thế…

Ba năm trước, Viên Lãng được nhà họ Lan mời đến làm gia sư tiếng Anh cho cậu con trai Lan Tiêu Lỗi đang ôn thi lên cấp ba. Vì thù lao nhà họ Lan trả rất cao, cho nên dù vị cậu cả nhà họ Lan này khó dạy thế nào, Viên Lãng cũng sẽ đúng giờ mỗi ngày đều đến dạy.

Hôm xảy ra chuyện, Viên Lãng giống như bình thường đi vào biệt thự nhà họ Lan chuẩn bị dạy thêm cho Lan Tiêu Lỗi, nhưng vừa vào cửa cậu ta thấy trong nhà ngoài mẹ Lan Tiêu Lỗi thì không còn ai nữa.

Sau đó mẹ Lan Tiêu Lỗi nói với cậu ta: “Tiêu Lỗi đến chỗ cha nó, đang trên đường về, cậu ngồi chờ một lát.”

Viên Lãng cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, ngồi xuống ghế salon

lấy tài liệu học hôm nay ra xem lại… Đúng lúc đó, mẹ Lan Tiêu Lỗi bưng một ly nước đến cho Viên Lãng, bảo cậu ta uống giải khát.

Viên Lãng cũng không muốn uống, nhưng không biết vì sao, hôm nay trong biệt thự nhà họ Lan không mở điều hòa, trong nhà rất nóng bức, cậu ta không nhịn được cầm ly nước kia lên uống.

Nhưng cậu ta không bao giờ tưởng tượng ra được, sau khi uống ly nước đó vào chẳng những không hết nóng khát mà khiến trong lòng càng thêm khô nóng. Viên Lãng chưa từng trải qua cảm giác này, nhất thời khiến cậu ta vô cùng bối rối. Lúc này, mẹ Lan Tiêu Lỗi lại xuất hiện, không biết từ khi nào bà ta đã thay quần áo thành một bộ đồ ngủ rất gợi cảm…

Lúc đó, Viên Lãng vừa mới bước chân vào xã hội, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu được người phụ nữ này cho mình uống thứ gì… Thế là cậu ta lập tức lên dây cót tinh thần đứng lên, định cầm đồ ra về.

Nhưng không biết có phải vì bà ta cho thuốc quá liều hay không, Viên Lãng vừa đứng dậy đã cảm thấy trời đất quay cuồng, thân thể không cách nào giữ được thăng bằng. Nhưng cậu ta biết, nếu bây giờ không nhanh chóng rời khỏi đây, dưới sự tác động của thuốc, cậu ta nhất định sẽ làm ra chuyện không hay. Cậu ta cố gắng đứng lên, loạng choạng nghiêng ngả đi về phía cửa.

Nhưng khi Viên Lãng đi qua núi ngọc cạnh chiếc tủ đặt tivi thì đột nhiên bị mất thăng bằng, nghiêng về một bên ngã đập đầu xuống. Lúc đó huyệt thái dương của cậu ta đập đúng vào một góc nhô ra của núi ngọc, máu lập tức chảy ra ồ ạt…

Chuyện sau đó Viên Lãng không biết gì nữa, có lẽ là sau khi ngã xuống đất không lâu thì tắt thở. Còn xác của cậu ta bị chôn giấu ở đâu, tại sao cặp kính của cậu ta lại xuất hiện ở nơi này… thì phải hỏi bà Lan mới biết được.

Khi tôi lấy lại tinh thần từ trong ký ức tàn hồn của Viên Lãng, chú Lê và vợ chồng ông Lan đã đi vào trong. Đặc biệt là bà Lan, khi bà ta nhìn thấy thứ tôi cầm trong tay, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệnh…

CHƯƠNG

CHẾT KHÔNG ĐÁNG

Xem ra bà Lan cũng nhận ra chủ nhân của thứ này là ai, có lẽ trong lòng bà ta hiện giờ đang hối hận, vì sao không sớm phát hiện thứ này bị bỏ lại ở đây!

Bà ta bước vội đến chỗ tôi, giơ tay định cướp đi đồ trên tay tôi, ngoài miệng còn giả bộ trấn tĩnh mà nói: "Cậu xem, chút rác rưởi linh tinh sao lại bị vứt ở đây chứ, thật xin lỗi, để tôi vứt nó đi."

Tất nhiên là tôi không cho bà ta cơ hội làm vậy, tôi nhẹ nhàng khép bàn tay lại, sau đó thuận thế chắp tay ra sau lưng. Bà Lan sững người, mặt lập tức lộ ra vẻ lúng túng.

Tôi lạnh lùng nhìn bà ta nói: "Bà Lan, không biết câu chuyện cũ này bà đã từng nghe chưa..."

Bà Lan thấy mình không thể giành lấy ngay chiếc kính trong tay tôi, vẻ mặt cũng hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn cố gượng cười nói: "Chuyện gì... sao lại nhắc đến chuyện cũ ở đây?"

"Xa báo con cái, gần báo thân... Một người nếu như làm chuyện ác, kết quả một ngày nào đó sẽ phải trả giá! Còn không bằng sớm thành tâm hối cải, có lẽ con cái sẽ bớt đi một phần quả báo." Tôi lạnh lùng nói.

Ông Lan nghe tôi nói vậy thì vẻ mặt nghiêm trọng, kinh ngạc

nhìn về phía vợ mình, còn bà vợ vẫn tiếp tục giả ngu, nói: "Tiểu sư phụ, cậu… Lời này của cậu có ý gì?"

Tôi cười lạnh: "Bà thử nói xem? Lúc trước vì sao bà lại đồng ý từ bỏ khối núi ngọc kia, trong lòng không tiếc nuối sao? Hay là vong hồn của Viên Lãng vẫn luôn quấy nhiễu khiến bà không thể bình yên?"

"Cậu… Cậu nói láo! Tôi không biết Viên Lãng mà cậu nhắc đến là ai, cậu ta sống hay chết liên quan gì đến tôi?" Bà Lan bày ra tư thế lợn chết không sợ nước sôi.

Tôi hừ lạnh: "Thật sao? Vậy bà phải nghĩ thật kĩ vào, vì chỉ cần gọi con trai của bà về hỏi một chút là biết… Viên Lãng ba năm trước có phải là gia sư đến dạy cậu ta hay không."

Ông Lan đứng cạnh nghe chúng tôi nói chuyện kiểu cạnh khóe nhau, nổi giận tát cho vợ mình một cái: "Nói! Cuối cùng là có chuyện gì?"

Lực tay của ông Lan không nhẹ, đánh làm một bên má của bà ta sưng phồng lên. Bị đánh, bà Lan ôm mặt, phẫn nộ nói: "Ông có tư cách gì hỏi tôi? Tôi làm cái gì thì liên quan gì đến ông? Nếu như không phải mấy năm nay ông vẫn luôn không về nhà, tôi có thể… Tôi có thể trở thành như bây giờ sao?"

Bà Lan nói xong ôm mặt khóc, khóc rất đau lòng! Ông Lan thì lo lắng không hiểu chuyện gì đang diễn ra, thấy vợ mình hỏi gì cũng không nói, đành nhìn về phía tôi hỏi: "Cậu Trương, không biết những lời cậu vừa nói có ý gì? Vợ tôi đã làm chuyện gì thế?"

Tôi lắc đầu nói với ông ấy: "Ông chủ Lan vốn là một người thông minh, cho dù tôi không nói, ông cũng đoán được cái chết của Viên Lãng có liên quan đến ai rồi chứ? Lúc đầu chúng tôi chỉ muốn giúp ông giải quyết vấn đề, cũng không muốn thêm một chuyện nữa cho ông. Nhưng vấn đề là bây giờ nghiệp chướng lại vướng

lên người con gái ông, nếu như không thể nhanh chóng giải quyết, thì sợ rằng người tiếp theo sẽ là con trai ông… thậm chí là cả ông!”

Con người đều ích kỷ, một khi liên quan đến mình, việc đầu tiên ông Lan làm nhất định là tìm cách để tự vệ. Hơn nữa ông ta vốn không thích người vợ chính thức này, cho nên ở thời điểm này dĩ nhiên sẽ không để ý đến suy nghĩ của bà ta.

“Người phụ nữ điên rồ này lại đi giết người trong nhà? Báo cảnh sát… tôi muốn báo cảnh sát!!” Ông Lan tức giận không kiềm chế được.

Bà Lan vừa nghe thấy ông ta muốn báo cảnh sát, cũng hoảng hồn, vẻ mặt kinh hoàng nói: “Tôi không cố ý! Tôi không muốn giết người! Cậu ta chết là ngoài ý muốn…”

“Nói! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Ông Lan tức giận hét lớn.

Sau đó, bà Lan vừa khóc vừa kể lại cho chúng tôi biết, năm đó vì chồng mình quá lạnh lùng, khiến một người phụ nữ mới hơn bốn mươi tuổi như bà ta mà đã giống như quả phụ, ông ta lại ở ngoài chơi bời sung sướng, còn cùng ả tình nhân kia sinh một đứa con.

Vì để trả thù chồng mình, bà Lan nhất quyết không đồng ý ly hôn… Bà ta cảm thấy ông đã ăn chả thì bà phải ăn nem! Thế nên bà ta suốt ngày ra ngoài chơi bài, còn không ngừng tìm kiếm đối tượng để mình “đi quá giới hạn”!

Nhưng bà Lan vốn tính nhát gan, sợ tìm bừa một người đàn ông bên ngoài sẽ không an toàn, nên luôn có gan nghĩ mà không có gan làm. Đến tận khi thầy Viên trẻ tuổi đẹp trai xuất hiện, mới khiến bà ta thực sự động tâm.

Qua mất lần tiếp xúc, bà Lan phát hiện dù mình đã hết sức thể hiện, nhưng Viên Lãng vẫn luôn giữ vẻ đứng đắn, một lòng quyết

tâm chỉ thực hiện đúng công việc của mình, không hề có một chút suy nghĩ nào đối với những chuyện khác.

Bà Lan thăm dò mấy lần, liền quyết định làm mạnh tay, chính là cho Viên Lãng dùng thuốc! Đến lúc đó gạo nấu thành cơm, mọi chuyện đều dễ làm… Thế là bà ta nhân dịp một hôm Viên Lãng đến dạy con trai học thêm, đuổi con trai và người giúp việc đi, còn lừa Viên Lãng uống ly nước có "thứ kia".

Chuyện xảy ra cũng không khác lắm so với ký ức của Viên Lãng, chỉ có điều bà Lan không ngờ được là sau khi uống thuốc, Viên Lãng lại chạy loạn khắp nơi, một thoáng bà ta không chú ý cậu ta đã ngã vào tòa núi ngọc trong phòng khách, khi ấy cậu ta bị đập đầu vào đó nên máu chảy ra.

Lúc đó, bà Lan không nghĩ đến chuyện Viên Lãng sẽ chết, bà ta thấy Viên Lãng bị đập đầu, vội vàng dìu cậu ta vào phòng mình, còn giúp cậu ta băng bó vết thương.

Vì lúc đó Viên Lãng ngã vào núi ngọc để lại khá nhiều máu trên đó, nên bà Lan để Viên Lãng nằm ngủ ở phòng mình, rồi chạy ra phòng khách thu dọn. Đến khi bà ta thu dọn xong quay lại phòng ngủ xem Viên Lãng thì hoảng sợ phát hiện cậu ta đã tắt thở…

Theo tôi phân tích, nguyên nhân cái chết của Viên Lãng có thể do bị dị ứng với thuốc hoặc bị xuất huyết não… Tóm lại, đợi đến khi bà Lan phát hiện sự tình không tốt thì người đã không cứu được nữa.

Trong lòng biết mình đã gây ra họa lớn, bà Lan luống cuống không biết nên xử lý chuyện này thế nào, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đành dùng chiếc vali lớn nhất trong nhà đặt xác vào đó trước.

Sau khi bà ta dùng hết "Sức chín trâu hai hổ" nhét được Viên Lãng vào vali, lại nhớ ra kính và balo của cậu ta vẫn đang để ở phòng khách, bà ta vội vàng chạy đi nhặt chúng, sau đó lôi kéo

rương hành lý nặng nề vứt vào hai phòng để đồ linh tinh ở sân sau, tạm thời để xác ở đó.

Không bao lâu sau, Lan Tiểu Lỗi và người giúp việc quay về nhà, thế nhưng bọn họ không ai phát hiện ra, trong nhà vừa có một người trẻ tuổi chết đi…

Buổi tối, bà Lan nương vào bóng đêm, lái xe đưa thi thể Viên Lãng trong chiếc vali đến một nhà máy của nhà họ Lan ở vùng ngoại ô cách xa thành phố, bà ta ném chiếc vali vào một nhà kho hẻo lánh rồi vội vàng rời đi.

CHƯƠNG

NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHẢ NGHI

Bởi vì quá sợ hãi, khi bà Lan di chuyển xác Viên Lãng chỉ nhớ đến chiếc balo của cậu ta mà lại quên cặp kính mắt nằm im lìm bên dưới chiếc bàn bát tiên làm bằng gỗ lim.

Người phụ nữ ngu xuẩn này sau khi ném xác Viên Lãng vào một nhà kho bỏ hoang thì không quay lại đó lần nào nữa, không ngờ, qua thời gian lâu như vậy vẫn không bị ai phát hiện. Đến tận khi tòa núi ngọc trong nhà xảy ra vấn đề…

Đó là một đêm trời sấm sét đánh ngang trời, bà Lan một mình tắt đèn lên tầng đi ngủ, đúng lúc đó một tia sét xẹt ngang trời đêm, chiếu sáng không gian đen kịt của căn nhà, cũng khiến cho bà ta nhìn thấy một người đàn ông đứng phía sau tòa núi ngọc.

Mặc dù tia chớp chỉ lóe lên trong phút chốc, nhưng bà Lan vẫn nhận ra người đàn ông kia, đó chính là người bị sự ngu xuẩn của mình hại chết, Viên Lãng. Trong lòng có quỷ nên bà ta quá sợ hãi, lập tức nháo nhào chạy ra khỏi biệt thự. Ngày hôm sau bà ta gọi ông Lan đến chuyển núi ngọc đi! Chuyện sau này không cần tôi nói ông Lan cũng biết chuyện gì đã xảy ra….

Khi ông Lan biết toàn bộ chân tướng sự việc, quả nhiên ông ta tức giận đến điên lên. Nếu như giết người không phạm pháp thì

ông ta chắc chắn sẽ bóp chết người vợ thiếu thông minh này ngay.

Việc đã đến nước này, chân tướng sự việc cũng đã lộ ra hoàn toàn, còn nhà kho ở ngoại ô thành phố trong lời khai của bà Lan đã để không nhiều năm, luôn chỉ có một ông lão lưng còng trông coi.

Vốn công ty nhà họ Lan lúc đó mua mảnh đất trống kia về xây thành nhà kho, bọn họ làm vậy vì muốn chuẩn bị trước, chờ sau này khởi động hạng mục mới của công ty. Nhưng mấy năm nay thị trường bất động sản đóng băng, cho nên mảnh đất kia vẫn mãi chưa động thổ được, nhờ thế mới khiến xác của Viên Lãng đã để ở đó rất lâu rồi mà không ai phát hiện ra.

Vì ông Lan muốn để lại chút tình nghĩ vợ chồng, nên để bà Lan tự đến đồn cảnh sát tự thú mọi chuyện… Lúc cảnh sát căn cứ theo vị trí bà Lan miêu tả đã vứt chiếc vali kia, xác Viên Lãng bên trong đã hóa thành một đống xương trắng.

Lúc chúng tôi đưa chiếc kính mắt kia đến trước mặt âm hồn Viên Lãng, cậu ta nhanh chóng lấy lại phần ký ức đã mất đi của mình. Cậu ta nhìn cặp kính mà đau lòng nói: “Đây là cặp kính cha mẹ tôi mua cho khi tôi thi lên đại học, lúc đó đây là loại đắt nhất trong huyện nhỏ của chúng tôi. Qua nhiều năm như vậy, tôi vẫn không muốn thay chiếc mới… Bởi vì cha tôi đã phải bỏ một tháng tiền lương mới mua được cho tôi.”

Chú Lê than nhẹ: “Sống chết có số, cậu cũng đừng quá chấp nhất… Bây giờ cậu đã tìm được ký ức, sớm đi đến Âm Ti báo danh đi.”

Viên Lãng nghe xong nét mặt hơi chút chần chừ, do dự một lúc mới nói với chúng tôi: “Tôi có thể gặp lại San San không?”

Hóa ra cậu ta vẫn còn nhớ đến San San? Cũng đúng thôi, dù sao bọn họ cũng thực sự yêu thương nhau, chỉ là thân phận bây giờ của bọn họ là âm dương cách biệt, một người là âm hồn chết

không nhắm được mắt, một người còn là thiếu nữ vị thành niên…

Cuối cùng sau khi được sự đồng ý của Lan San San, chú Lê cũng hoàn thành nguyện vọng cuối cùng này của Viên Lãng, chấm một dấu chấm tròn lên đoạn “Tình yêu giữa người và ma” này của bọn họ. Mặc dù chúng tôi không biết cuối cùng Viên Lãng đã nói điều gì với Lan San San, nhưng sau khi chúng tôi tiễn hồn phách Viên Lãng đi, dường như trong thoáng chốc Lan San San đã trưởng thành lên, hiểu được có những thứ vĩnh viễn cũng không thể có được, biết cách buông tay mới là lựa chọn hợp lý nhất.

Sau đó tôi nghe chú Lê nói, ông Lan đã bồi thường một số tiền lớn cho cha mẹ Viên Lãng, đủ để bọn họ an hưởng tuổi già, có lẽ đây chính là chuyện mà Viên Lãng đã nói với Lan San San…

Còn hai ngày nữa là đến Tết, tôi và Đinh Nhất thường xuyên bị chú Lê bắt đi sắm đồ Tết, theo lời chú ấy nói thì là: “Thân phận của chú không thích hợp đi dạo siêu thị…”

Tên nhóc Đàm Lỗi muốn đi cùng chúng tôi, nhưng lại bị chú Lê gọi về làm việc. Mỗi lần như thế tôi đều ghen tức, cảm khái nói: “Nhìn xem! Nhìn xem! Đây chính là đãi ngộ dành cho đệ tử chân truyền đấy!”

Đinh Nhất cười xấu xa: “Bây giờ cậu nhập môn cũng không muộn, phải không tam sư đệ!”

“Cút!” Tôi cười mắng

Đã cuối năm rồi, đi ra đường như đang đi giữa biển người đông đúc, nhìn đâu cũng thấy lấp ló đầu đen, đặc biệt là trong siêu thị… hàng ngũ xếp hàng thanh toán dài ngoằng, cứ như lấy đồ ở đây không cần trả tiền vậy.

Tôi cùng với Đinh Nhất đau khổ đi mua đầy đủ đồ Tết trong danh sách của chú Lê, sau đó xách túi to túi nhỏ “thịt cá” ì à ì ạch đi ra bãi đỗ xe.

Nhưng lúc chúng tôi đến cạnh xe, vừa đúng lúc đi thoáng qua một người đàn ông… Đinh Nhất luôn nhạy bén đột nhiên nhướng mày, tôi vội thì thầm hỏi anh ta: “Sao thế?”

Đinh Nhất quay người nhìn thoáng qua bóng lưng của người đàn ông kia, sau đó mới nói với tôi: “Người đàn ông kia có vấn đề.”

Tôi cũng quay lại nhìn theo người đàn ông vừa đi qua, thấy người đó đang đi theo hướng ra khỏi bãi đỗ xe, trên tay còn xách theo hai cái túi màu đỏ… Nhìn qua không khác gì những người đến đây sắm đồ Tết.

Đinh Nhất mở cửa xe, bỏ hết đồ vào trong xe rồi nói với tôi: “Cậu chờ ở đây, tôi qua đó xem thế nào.”

Nếu là trước đây, tôi chắc chắn sẽ vào trong xe ngồi chờ, tuyệt đối không đi tham gia náo nhiệt. Nhưng không biết vì sao, bây giờ tôi luôn thích tham gia vào mấy chuyện ầm ĩ, không chê chuyện lớn nhỏ, sao có thể ngoan ngoãn nghe lời chứ?

Tôi cũng vội vàng ném hết đồ trong tay vào xe, sau đó khóa kĩ cửa xe rồi một mạch đuổi theo Đinh Nhất: “Trên người anh ta có thứ gì sao?”

Đinh Nhất trầm giọng nói: “Xăng… mặc dù anh ta đã bịt rất chặt, nhưng tôi có thể ngửi được thứ trong hai túi vải màu đỏ anh ta xách là hai bình xăng lớn.”

Tôi nghe anh ta nói xong cũng cảm thấy chắc chắn có vấn đề. Bây giờ trạm xăng dầu sẽ không tùy tiện bán xăng cho khách mua chai, người đàn ông này đột nhiên mang một lượng lớn xăng như thế đi trên đường, nhất định là rất khả nghi.

Thế là hai chúng tôi một trước một sau đi theo người đàn ông kia ra khỏi bãi đỗ xe của siêu thị, đi đến đường lớn đang tấp nập người qua lại.

Hành vi của người đàn ông kia cũng rất khả nghi, đầu tiên anh ta cầm theo hai túi màu đỏ đi đến một nơi đông đúc người qua lại, nhưng sau đó dường như lại cảm thấy nơi này chưa thích hợp lại tiếp tục cầm đồ đi tìm nơi khác.

“Anh ta tìm cái gì thế?” Tôi nghi hoặc hỏi.

Giọng Đinh Nhất lạnh lùng nói: “Anh ta đang tìm chỗ để ra tay…”

“Không thể nào! Anh ta muốn tự tử sao?” Tôi giật mình nói.

Đinh Nhất hừ lạnh: “Bây giờ người chán sống đầy ra đấy!”

CHƯƠNG

TỰ THIÊU TRONG XE

Ngay lúc tôi và Đinh Nhất đang nói chuyện, thì thấy người đàn ông kia cầm theo hai cái túi màu đỏ chạy đến một chiếc xe buýt chở đầy hành khách… Tôi và Đinh Nhất cùng nhìn nhau một cái, thầm kêu không ổn, rồi lập tức chạy theo.

Vì bây giờ đang vào dịp Tết, nên có rất nhiều người đi xe buýt mang theo túi to túi nhỏ đồ Tết, bởi vậy mà chẳng có ai nhận thấy túi đồ trong tay gã đàn ông này có điều gì đáng ngờ.

Tôi và Đinh Nhất tốn hết hơi sức chen lên xe buýt, nhưng chúng tôi vẫn còn cách gã kia sáu, bảy người, có muốn mau chóng chen đến gần gã cũng khá khó khăn.

Lúc này chúng tôi thấy gã đàn ông kia cho tay vào trong túi lục lọi, hình như muốn lấy thứ gì đó ra. Tôi thấy thế biết ngay không tốt, sợ rằng gã này định hành động rồi.

Cho dù tôi và Đinh Nhất cố gắng chen lấn đến trước mặt gã đàn ông kia thế nào đều bị những hành khách khác đẩy trở lại. Đúng lúc này, gã đàn ông đột nhiên bê một chiếc bình miệng rộng điên cuồng đổ một loại chất lỏng gì đó lên người gã ta và những người xung quanh, nháy mắt trong xe tràn ngập mùi xăng nồng nặc, tất cả những người khách đứng cạnh gã đó đều thét lên chói tai.

Tôi và Đinh Nhất đều biết nếu lúc này còn không ra tay thì sẽ xảy ra chuyện, nên Đinh Nhất đạp chân lên chỗ dựa lưng của ghế ngồi, hóp lưng xuống như con mèo nhảy đến chỗ gã đàn ông kia. Lúc này hành khách trên xe đều điên cuồng lao đến chỗ cửa xe, lái xe ở đằng trước chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tôi thấy Đinh Nhất đã nhảy đến nơi, bèn lập tức quay người hét lên với người lái xe buýt: "Nhanh dừng xe! Mở tất cả cửa trước sau ra!"

Người lái xe vẫn chưa biết phía sau xảy ra chuyện gì, còn quát lại tôi: "Nơi này không cho dừng xe! Đợi đến đúng..." Kết quả anh ta còn chưa nói hết câu thì ngửi thấy mùi xăng từ sau xe bốc lên, lập tức bị dọa sợ choáng váng.

Lúc đó tôi rất muốn đánh cho gã tài xế kia hai cái bạt tai, thế nhưng lúc này tôi hơi khó di chuyển, chỗ tôi đứng đúng ở giữa xe, cho nên dù là chạy đến đầu xe hay cuối xe đều khá khó khăn.

Tôi vốn tưởng rằng khi ngửi thấy mùi xăng, người tài xế này sẽ hiểu được trên xe có chuyện gì, nhưng không ngờ người này lại chỉ mở cửa xe đằng trước rồi một mình chạy ra ngoài trước.

Tôi tức điên lên! Nếu như không phải bị nhiều người ngăn ở phía trước thì tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho tên đó! Có điều dù sao thì cửa trước cũng đã mở, hành khách lập tức như phát điên lao ra ngoài, nhưng vì quá đông người cùng chạy xô đẩy nhau nên đều bị mắc ở cửa, không ra được.

Mà tôi thì bị quấn trong đám người, bị động bị lôi kéo về phía trước. Không biết tình huống của Đinh Nhất ở đó thế nào, nhưng từ tiếng thét chói tai ở phía dưới đó thì không khó tưởng tượng ra, tình hình phía anh ta không được lạc quan lắm.

Cứ tiếp tục như thế này không phải là cách, nhỡ mà tên điên kia châm lửa lên người thì cả xe này... Bao gồm cả tôi và Đinh Nhất

không ai có thể chạy thoát được!

Nghĩ như vậy, tôi bèn bám chặt vào thanh bám tay trên xe buýt, định đu người lên khỏi đám người kia, nhưng tiếc rằng dù tôi dùng hết sức lực cũng không thể nào làm được… Cuối cùng không còn cách nào khác, tôi đành phải ra sức kéo khóa áo khoác, sau đó mượn sức đám đông xô đẩy mà cởi chiếc áo khoác nặng nề ra, cả người tôi nhẹ nhàng hơn nhiều! Thừa dịp có khoảng không, tôi dùng sức kéo xà ngang bên trên, nửa người của tôi từ từ thoát ra khỏi đám người.

Thật ra lúc đó mọi người chỉ chen chúc nhau ở lối đi nhỏ giữa hai hàng ghế, còn ở trên hai hàng ghế gần cửa sổ thì không có người nào. Tôi cố sức đi đến một chỗ gần cửa sổ, cầm dụng cụ phá cửa sổ đập tan cửa kính trước mặt, sau đó chui ra ngoài qua khung cửa sổ nhỏ này.

Sau khi chui ra khỏi xe, tôi thầm cảm thấy may mắn, may mà lúc nãy tôi đã cởi áo khoác ra, nếu không thì tôi không thể nào chui lọt qua ô cửa sổ bé tí đó được. Nhưng bây giờ tôi không có thời gian để ý đến chuyện này, tôi vội vàng chạy đến cửa trước đang bị kẹt, cố gắng kéo người đứng đầu ra.

Nhưng người này là một tên rất béo, một nửa người anh ta kẹt ở cửa xe, nửa còn lại bị một người phụ nữ kẹp chặt… Nếu bây giờ phía sau họ có một chút khoảng trống, người phụ nữ kia chỉ cần hơi lách người một chút là người đàn ông này có thể thoát ra, nhưng đừng nói là khoảng trống, phía sau họ đến một chút khe hở cũng không có.

Tôi thấy cứ tiếp tục như vậy thì không làm gì được, cân nhắc thiệt hơn một chút, tôi đành nói với người phụ nữ kia “Thật xin lỗi!” sau đó dùng lực đạp vào nửa người bị kẹt của người phụ nữ kia.

Cô ta hoảng sợ hét lên: “Anh định làm gì? Đừng… a…”

Cú đạp này tôi dùng hết sức lực, chỉ thấy cô ta kêu thảm một tiếng, cả người bị đạp vào trong xe, cùng lúc đó, người đàn ông mập mạp kia giống như một cái nắp chai rượu vang nổ “Bang” một tiếng bị tôi kéo ra ngoài.

Người đàn ông mập bị tôi kéo ra, cửa xe hết kẹt, những hành khách ở phía sau hỗn loạn chạy ra, nhưng vì chạy quá nhanh, lại thêm nhiều người ở phía sau không ngừng chen lấn xô đẩy, nên những người chạy trước đều bị ngã xuống đất. Tôi cố gắng nhanh chóng kéo bọn họ lên khỏi mặt đất, để tránh bị người đằng sau giẫm bị thương.

Hiện trường lúc đó vô cùng hỗn loạn, tôi thấy hành khách trên xe đã chạy thoát được khá nhiều, bèn chui lại vào trong xe thì thấy Đinh Nhất đang đối đầu giằng co cùng với gã đàn ông kia…

Hóa ra trong ngực gã đàn ông kia đang ôm chặt một đứa bé tầm tuổi học tiểu học đang sợ chết khiếp, còn trên tay phải của gã thì cầm chặt một chiếc bật lửa đã được bật lên… Cùng lúc đó, dưới chân gã là hai bình xăng đang chảy xăng lênh láng ra sàn.

Đinh Nhất trầm giọng quát: “Thả đứa bé ra… Trong lúc anh còn chưa tạo nên sai lầm lớn!”

Nhưng gã này lại điên cuồng nói: “Sai lầm lớn? Tạo ra sai lầm lớn thì sao? Nếu không phải do mày quấy phá thì tất cả người trên xe này đều phải chết theo tao, như thế cuộc đời này tao sống cũng đáng!!”

Tôi cười lạnh: “Việc cuộc sống này của mày có đáng giá hay không liên quan gì đến chuyện người khác sống chết thế nào?”

Đinh Nhất thấy tôi quay lại thì nóng nảy bảo: “Sao cậu lại quay lên, nhanh xuống xe đi!”

Gã đàn ông kia thấy trên xe lại có thêm một người, lập tức hưng phấn nói: “Được! Lại thêm một đứa đến chịu chết! Không được đi! Mày mà đi là tao sẽ châm lửa ngay lập tức!”

CHƯƠNG

TRAO ĐỔI CON TIN

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu: "Loại người như mày tao gặp nhiều rồi, đã hèn nhát còn đòi tỏ ra mạnh mẽ! Nếu mày thực sự nghĩ mình là nhân vật ghê gớm thì đừng có con mẹ nó chọn quả hồng mềm mà bóp chứ!!"

"Nói láo! Ai chọn bóp quả hồng mềm!" Gã đàn ông lên tiếng giải thích.

Tôi chỉ vào đứa bé trai đang khóc trong sợ hãi kia: "Thế đứa bé trong tay mày không phải là quả hồng mềm à? Mày nói xem, một gã đàn ông cao to lực lưỡng như mày lại bắt một đứa bé làm con tin? Tao nhổ vào! Với cái bộ dạng này của mày mà còn nghĩ đến việc chết có xứng đáng không? Mày đừng ở đây tự làm xấu mặt mình nữa?"

Gã đàn ông kia bị tôi mỉa mai nói không nên lời, mặt lúc xanh lúc trắng. Đúng lúc này chúng tôi nghe thấy có tiếng còi xe cảnh sát vang lên, có lẽ những người chạy xuống đã báo cảnh sát.

Có điều không gian bên trong xe buýt khá chật, mấy cảnh sát vừa định xông lên đã bị gã đàn ông kia quát lớn: "Ai dám đi lên tao sẽ châm lửa ngay!"

Mấy cảnh sát cân nhắc đến an toàn của những người còn lại

trên xe, không còn cách nào khác đành phải tạm thời lui xuống, sau đó tranh thủ tìm chuyên gia đàm phán với nghi phạm. Không ngờ tên này không hề nể nang ai, cho dù là ai cũng đừng nghĩ đến chuyện bước lên xe, nếu không gã sẽ châm lửa ngay lập tức!!

Tôi thấy gã ta không châm lửa ngay, hiển nhiên là gã vốn không hề chắc chắn muốn làm chuyện này, hoặc có thể nói trong lòng gã ít nhiều vẫn còn sợ hãi. Dù sao đây cũng là tự thiêu, chỉ tưởng tượng thôi cũng biết cảm giác không dễ chịu gì…

Nghĩ vậy, tôi kiên nhẫn nói chuyện với gã: “Anh nói xem, sao anh phải khổ như thế chứ? Tục ngữ có câu, còn sống vẫn tốt hơn là chết… Hơn nữa! Anh chết thế này cũng không tốt đẹp gì! Đúng là chết không yên lành đấy?”

Gã ta kích động nói: “Mày thì biết cái gì? Cái tao muốn chính là để bọn chúng biết tao chết không yên! Tao muốn tất cả bọn chúng đều biết tao bị chúng ép chết!”

Tôi gật gù: “À! Vậy thì tôi hiểu rồi, anh muốn thông qua cái chết của mình để tạo dư luận trong xã hội, khiến cho tất cả mọi người đều biết anh bị ép buộc đúng không?”

Gã đàn ông kia phẫn nộ nói: “Đúng! Dù tao có chết cũng không để bọn nó được lợi!”

Tôi lắc đầu: “Nếu như đây là chuyện mà anh muốn làm nhất… Vậy thì bây giờ anh càng không thể chết!”

“Vì sao?”

“Anh thử nghĩ xem? Nếu như bây giờ anh châm lửa thiêu chết mình và những người khác… Rất chính xác, chuyện này nhất định sẽ bùng nổ, sáng sớm ngày mai cả nước sẽ đều biết tin. Đồng thời có thể tính chất sự việc sẽ trở nên vô cùng ác liệt, anh cho rằng các ban ngành liên quan sẽ công bố chi tiết tình huống thật của anh sao? Không đâu! Đến lúc đó anh sẽ chỉ là một phần tử tội phạm

gây nguy hại cho an ninh công cộng mà thôi, thứ anh muốn truyền đạt đến công chúng cũng không thể thực hiện được! Cho nên tôi khuyên anh hãy suy nghĩ cho kĩ, hiện giờ có phải là thời điểm chết tốt nhất của anh không?" Tôi rất đường hoàng đứng nói hươu nói vượn.

Nhưng gã đàn ông kia lại sững sờ hỏi tôi: "Vậy khi nào mới là thời gian tốt nhất?"

Lúc này Đinh Nhất thấy tôi đã làm gã đàn ông kia lung lay thì định lao đến giằng lấy chiếc bật lửa trong tay gã ta, nhưng tôi nháy mắt ra hiệu với anh ta, để anh ta đừng hành động vội vàng thiếu suy nghĩ, vì không ai biết trên người gã có còn chiếc bật lửa nào khác hay không…

Tôi nghĩ một lát, sau đó nói với gã đàn ông kia: "Ngạn ngữ có câu, không cần quân mà vẫn đánh thắng, có nghĩa là không cần hy sinh người nào cũng giải quyết được vấn đề, vậy thì tại sao phải giải quyết nó với cái giá bi thảm nhất?"

Gã đàn ông vẫn không hiểu nên hỏi lại: "Mày có ý gì?"

Tôi thấy gã đã cắn câu, bèn tiếp tục nói: "Hiện nay internet phát triển như thế, có chuyện gì mà anh không thể giải quyết được thì cứ lên mạng xin giúp đỡ! Tôi chắc chắn dân mạng sẽ bằng lòng giúp đỡ chuyện này!"

Gã đàn ông kia hừ lạnh, bảo: "Tao còn tưởng mày nghĩ ra cách gì hay chứ? Đương nhiên là tao đã thử cách đó rồi, nhưng không được bao lâu đã bị xóa đi, tao cũng không biết đã xảy ra chuyện gì… Những kẻ kia đều có thế lực, tao có nói trên mạng cũng không được gì!"

Tôi khẽ cười, nói: "Đó là do anh chọn không đúng cách, anh nghĩ xem, bây giờ có rất nhiều phần mềm có thể phát video trực tiếp, nếu không để tôi mở thử một cái cho anh xem, sau đó anh nói

chuyện bất công của mình cho mọi người nghe, tôi cam đoan ban ngành chính phủ sẽ giải oan cho anh! Thế nào?"

"Có thể trực tiếp à?" Gã đàn ông kia nói với vẻ không quá tin tưởng.

Tôi rất chân thành gật đầu: "Đương nhiên, bây giờ tôi có thể mở luôn cho anh xem, nhưng trước hết anh phải thả đứa bé này ra đã, nếu không dân mạng nhìn thấy anh đang bắt cóc con tin sẽ không tin anh đâu."

Không ngờ gã đàn ông kia lại ôm chặt đứa bé hơn và nói: "Chuyện đấy thì không được, nếu không có con tin, cảnh sát sẽ bắt tao ngay! Mày nghĩ tao ngu hả?"

Tôi bị hắn chọc cười, bèn tức giận nói: "Anh cho rằng mình sắc bén lắm à? Thế này đi, tôi sẽ đổi chỗ với đứa bé này, trong quá trình phát sóng trực tiếp tôi sẽ làm chứng cho anh, chứng minh anh thực sự là bị ép buộc mới làm như vậy, thế nào?"

Gã đàn ông kia rõ ràng đã bị tôi thuyết phục… nhưng Đinh Nhất lại lạnh mặt nói với tôi: "Sao làm thế được? Như thế quá nguy hiểm, nếu nhất định phải có con tin thì để tôi làm!"

Tôi sợ lời của Đinh Nhất ảnh hưởng đến gã kia, bèn cố gắng vừa ra hiệu với anh ta vừa nói: "Không sao đâu, anh này là người hiểu chuyện, anh ta chỉ cần giải quyết được chuyện của mình thì sẽ không chủ động đả thương người khác! Tôi tin anh ta làm thế này là do bị ép buộc!"

Gã đàn ông kia nghe tôi nói cũng hơi lung lay, gã đắn đo một lúc, cuối cùng vẫn quyết định để tôi và cậu bé kia đổi chỗ cho nhau, vì gã cũng có thể nhận ra Đinh Nhất không phải là một người hiền lành, cho nên chọn tôi vẫn an toàn hơn.

Sau đó tôi mở bừa một app trực tiếp, chậm rãi đến gần gã đàn ông đó và nói: "Anh này, bây giờ tôi đi đến chỗ anh, anh thả cậu

bé ra nhé!”

Gã đàn ông suy nghĩ rồi bảo: “Được, vậy cậu nhặt chai xăng trên đất, đổ lên người mình trước đi…”

Đinh Nhất nghe thế lập tức ngăn cản, nhất quyết không đồng ý để tôi đi qua. Tôi biết chuyện này không thể do dự, nên thì thầm nói với anh ta: “Yên tâm đi! Tôi tự biết nên đối phó thế nào, cứ cứu cậu bé ra trước đã…”

Đinh Nhất thấy không khuyên nổi tôi, đành nhìn chăm chăm vào chiếc bật lửa trên tay gã đàn ông kia… Đó là một chiếc bật lửa dùng dầu, nắp bên trên đã bị rơi mất, cho nên dù là rơi xuống đất cũng sẽ không bị dập tắt. Bởi vậy Đinh Nhất mới khẩn trương như thế, sợ gã ta sơ ý một cái làm rơi bật lửa thì coi như tất cả đều xong đời.

Sau đó tôi làm theo lời gã đàn ông, cầm bình xăng chỉ còn một nửa đang đổ trên đất xối lung tung lên người, sau đó đi đến cạnh gã ta…

CHƯƠNG

CON GIUN XÉO MÃI CŨNG OẰN

Thật ra lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều, chỉ muốn cứu đứa bé ra trước đã, nếu được như vậy thì dù lúc sau ba chúng tôi có động thủ, tôi và Đinh Nhất cũng không phải lo đến sự an toàn của cậu bé kia.

Lúc này tôi vừa vẫy tay với cậu bé vừa nói: "Đi từ từ lại đây, sau đó một mình đi xuống xe, hiểu không?"

Cậu bé gật gật đầu, sau đó cố nín khóc vì sợ hãi từ từ đi qua người tôi, khi cậu bé đi ngang qua tôi, tôi thì thầm nói nhanh với nó: "Chạy thật nhanh xuống xe! Tuyệt đối không được quay đầu nhìn lại!"

Cậu bé lập tức co cẳng chạy một mạch và nhanh chóng được một cảnh sát đứng chờ sẵn đón xuống dưới. Tôi thấy cậu bé đã an toàn rời khỏi xe, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó tôi thản nhiên đi đến trước mặt gã đàn ông kia: "Bây giờ tôi sẽ mở phát trực tiếp, anh bắt đầu nói đi!"

Gã đàn ông kia chỉ vào hàng ghế cuối xe, bảo tôi đến đó ngồi, sau đó gã cầm chiếc bật lửa ngồi xuống cạnh tôi, nhẹ nhàng nói từng câu từng chữ kể lại chuyện cũ của mình…

Gã đàn ông này tên là Tống Tam Thủy, mấy năm trước anh ta

nhận thầu một khoảng đất trong thôn bắt đầu trồng cây ăn quả. Nhưng đến lúc cây sắp được thu hoạch thì trong thôn đột nhiên nói muốn chuyển nhượng đất đai, nên thu hồi lại tất cả đất đã giao thầu để chuyển cho một công ty lớn thuê. Thế nhưng Tống Tam Thủy và thôn đã có hợp đồng, nếu như trong tình huống đặc biệt cần phải phá vỡ hợp đồng, thì phải bồi thường toàn bộ tổn thất cho anh ta.

Lúc đầu trong thôn đã đồng ý sẽ bồi thường cho anh ta một số tiền nhất định, tuyệt đối sẽ không để anh ta chịu thiệt, nhưng khi tính toán sổ sách thì Tống Tam Thủy không đồng ý!

Lúc đó cán bộ lãnh đạo của thôn nói sẽ bồi thường tất cả doanh thu năm nay cho vườn cây của anh ta, nhưng Tống Tam Thủy nói cây trong vườn anh ta đều là cây mới trồng được ba năm, hai năm đầu chưa có thu hoạch gì, từ năm nay mới bắt đầu chính thức thu hoạch được. Nếu chỉ bồi thường lợi ích của năm nay, thì chẳng phải hai năm trước anh ta làm không công sao.

Thật ra tất cả những người nông dân trồng táo đều biết, loại cây ăn quả này phải từ năm thứ ba mới có thể đem lại lợi nhuận, cho nên nếu như thôn chỉ bồi thường cho Tống Tam Thủy doanh thu của một năm thì đúng là không công bằng.

Dù sao người ta bỏ vốn trồng một vườn trái cây như thế, phải sau này mới thu lại được lợi ích hai năm đầu bỏ ra chứ. Nhưng bây giờ muốn thu hồi đất, lại chỉ bồi thường cho người ta lợi ích của một năm… Dù là người đàng hoàng cũng không ai chấp nhận chuyện này.

Cán bộ thôn thấy Tống Tam Thủy không đồng ý, cũng không nói gì nữa, chỉ nói bọn họ phải quay về bàn bạc lại, bảo anh ta cứ ở nhà chờ! Lúc đó Tống Tam Thủy cũng không nghĩ nhiều, cho rằng mình không đồng ý thì thôn nhất định sẽ làm việc đến khi mình

đồng ý mới thôi, vì dù gì anh ta cũng đâu yêu cầu điều gì quá đáng phải không?

Không ngờ, sáng hôm sau hàng xóm nhà Tống Tam Thủy vội vàng chạy sang nhà anh ta báo tin, bảo anh ta nhanh ra xem vườn cây nhà mình đi, không biết tên khốn khiếp nào đã chặt hết cây ăn quả trong vườn của anh ta rồi.

Tống Tam Thủy nghe tin xong ngây ra tại chỗ, vẫn là vợ anh ta chạy đến vườn cây trước… Khi nhìn thấy vườn cây, cô ấy ngã ngồi xuống đất gào khóc. Vừa khóc vừa mắng: “Là đứa nào táng tận lương tâm chặt cây ăn quả của nhà bà!”

Khi Tống Tam Thủy chạy đến cũng ngẩn người, nhìn những quả táo sắp được thu hoạch bị rơi hết trên đất, cây cối đang xanh tươi mơn mởn đều bị chặt nát, Tống Tam Thủy tức điên lên, gọi 110 báo cảnh sát.

Sau khi cảnh sát điều tra hiện trường, kết luận vườn trái cây của nhà họ Tống đúng là bị người khác phá hoại có chủ đích, nhưng vì trong thôn họ không lắp camera, cho nên không biết được là ai đã chặt cây.

Trong thôn, Tống Tam Thủy là một người thành thật, đừng nói đến kẻ thù, nếu phải đưa ra kẻ tình nghi thì cũng chỉ có mấy cán bộ thôn liên quan đến việc bồi thường không thỏa đáng kia thôi.

Nhưng anh ta không tin cán bộ thôn lại có thể làm ra chuyện như thế? Tất cả mọi người đều sống cùng thôn với nhau, sao lại có thể sống thất đức như vậy? Nhưng sau đó Tống Tam Thủy nhìn thấy con trai bí thư thôn cầm một quả táo còn chưa to hẳn vừa đi trong thôn vừa ăn…

Tống Tam Thủy nhận ra đó là quả ở vườn nhà mình, thế là anh ta lập tức chạy đến nhà bí thư Ngô Thường Phát nói rõ phải trái,

hỏi ông ta vì sao lại chặt cây ăn quả của nhà mình? Nhưng Ngô Thường Phát không thừa nhận, nói trái cây con mình ăn là mua ở ngoài về.

Tống Tam Thủy cười lạnh bảo: "Quả này còn chưa già quả, ngoại trừ hái trộm ở vườn cây nhà người khác, thì chẳng có ai lại mang đi bán cả."

Ngô Thường Phát giảo biện: "Cho dù là hái trộm thì cũng là người ta bán cho tôi quả người ta hái trộm, liên quan gì đến tôi?"

Tống Tam Thủy thấy Ngô Thường Phát nói chuyện ngang ngược như vậy, tức giận lao vào đánh nhau với ông ta, không ngờ lúc đó em vợ Ngô Thường Phát cũng ở đấy, kết quả Tống Tam Thủy không những không đòi được công đạo còn bị hai người kia đánh cho một trận bầm dập.

Chịu thiệt thòi, Tống Tam Thủy chạy đến báo công an, không ngờ công an lại nói chút chuyện nhỏ này không thể lập án, cũng không thể chỉ dựa vào một quả táo trên tay đứa trẻ con mà chứng minh được bí thư thôn dẫn người đến chặt vườn cây nhà bọn họ. Không còn cách nào khác, Tống Tam Thủy chạy lên huyện, nhưng chỉ nhận được câu trả lời chắc chắn là vụ án đang được điều tra, bảo anh ta về nhà chờ tin…

Ai ngờ Tống Tam Thủy chờ ròng rã hơn một năm, chẳng những không nhận được bất cứ đền bù nào, đến cả doanh thu một năm mà thôn đã nói lúc trước cũng đổ sông đổ bể, ai bảo bây giờ nhà bọn họ không còn cây để phải bồi thường nữa? Tống Tam Thủy thấy cứ chờ đợi cũng không phải cách hay, lại nóng giận đi khắp nơi cáo trạng, bởi vậy anh ta nhanh chóng nổi tiếng ở huyện.

Có một lần, Tống Tam Thủy đi kiện lên tỉnh, văn phòng tỉnh sau khi tiếp anh ta đã chuyển lại việc này xuống dưới, đốc thúc bọn họ nhất định phải giải quyết chuyện này cho ổn thỏa.

Tống Tam Thủy nghe thấy vậy thì vui vẻ lắm, vì cuối cùng lần này anh ta cũng có thể nhận tiền bồi thường rồi. Kết quả anh ta vừa về đến nhà thì bị công an địa phương bắt giữ…

Năm lần bảy lượt bị giày vò, chưa nói đến chuyện anh ta mệt mỏi, lại còn tốn thời gian mấy năm trời, bởi vậy Tống Tam Thủy càng nghĩ càng không phục, anh ta cảm thấy cho dù mình chết cũng phải đòi được một lời giải thích!

Sau khi nghe Tống Tam Thủy kể hết mọi chuyện, tôi thấy chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì, không cần thiết phải làm đến mức đánh đánh giết giết… Đây chỉ là chuyện người thật thà bị cán bộ thôn chèn ép, muốn đòi cho mình một lời giải thích mà thôi.

Nhưng nếu Tống Tam Thủy đi tìm lãnh đạo cấp cao, mà chỉ cần có một người có thể giải quyết chuyện này cho anh ta, thì cũng đã không ầm ĩ đến nước này.

Các cụ xưa thường bảo "Con giun xéo mãi cũng oằn", ý nói càng là loại người thành thật, khi bị người khác bắt nạt tàn nhẫn càng có thể làm ra được những "việc khủng khiếp".

CHƯƠNG

LỬA CHÁY NGÚT TRỜI

Lúc này tôi thấy Tống Tam Thủy không nói gì nữa mới khuyên anh ta: "Anh này, tôi biết mấy năm nay anh cũng không dễ chịu gì, nhưng mọi chuyện đều có cách giải quyết, anh làm bừa như thế này không phải chỉ khiến đám người kia càng thêm chê cười anh ngu ngốc sao?"

Tống Tam Thủy trợn mắt bảo: "Chờ tôi làm lớn chuyện này lên, đến lúc đó bọn họ sẽ phải khóc ròng."

Tôi lắc đầu nói: "Muốn làm lớn chuyện này có nhiều cách, nhưng anh lại chọn cách ngu xuẩn nhất! Nghe thằng em này khuyên một câu, bây giờ anh dừng lại vẫn còn kịp… Nhân lúc còn chưa tạo ra chuyện gì không thể sửa chữa. Không phải vấn đề chỉ là khoản tiền bồi thường kia sao? Tin tôi đi, nhất định sẽ có người đứng ra làm chủ cho anh, anh vẫn còn cơ hội để về nhà tiếp tục sống tốt!"

Có lẽ Tống Tam Thủy cũng bị mấy câu khuyên nhủ của tôi lung lay, anh ta hơi thất thần chậm rãi buông bàn tay đang cầm chiếc bật lửa xuống, nhưng động tác này của anh ta đã dọa tôi và Đinh Nhất sợ chết khiếp…

Vì trên người tôi và Tống Tam Thủy hiện giờ đã bị xăng thấm

ướt, chỉ cần sơ ý dính chút lửa thì chỉ vài phút sau là thành thịt nướng luôn!

Tôi vội vàng nói với Tống Tam Thủy: “Anh, anh… cẩn thận một chút! Trên tay anh đang giữ ba mạng người đấy! Anh bảo nếu giờ anh tự thiêu thật, thì người nhà anh có cầm được số tiền bồi thường kia cũng còn ý nghĩa gì nữa? Đưa cái bật lửa cho tôi, sau đó hai chúng tôi sẽ đi cùng anh ra ngoài, được không?”

Theo lý thuyết lúc đó Tống Tam Thủy thực sự đã bị tôi thuyết phục, tôi rất có lòng tin rằng anh ta sẽ cùng tôi đi xuống xe… nhưng không biết vì sao, tôi đột nhiên nhìn thấy trong mắt anh ta lóe lên sắc đỏ, nháy mắt khuôn mặt anh ta trở nên dữ tợn! Đến khi tôi kịp phản ứng thì thấy anh ta lại muốn ném chiếc bật lửa trong tay xuống đất!

Lúc đó tôi ở gần Tống Tam Thủy nhất, thấy cục diện biến đổi theo chiều hướng xấu, tôi đành phải túm chặt lấy bàn tay phải đang định buông ra của anh ta, giữ chặt chiếc bật lửa đang cháy kia trong tay anh ta. Nhưng không biết vì sao lúc đó Tống Tam Thủy lại đột nhiên nổi điên lên, anh ta thấy tôi giữ chặt tay phải của mình thì đưa tay trái lên định bóp cổ tôi.

Tôi thấy thế vội vàng dùng một tay khác ra sức tách ngón áp út của anh ta ra, sau đó dùng lực uốn mạnh một cái, chỉ nghe “Rắc” một tiếng, ngón áp út bàn tay trái của Tống Tam Thủy đã bị bẻ gãy.

Trong lúc nguy cấp, tôi cảm giác Đinh Nhất đã đến gần mình, anh ta còn dùng bàn tay phủ lên chiếc bật lửa đang cháy. Có tiếng “Xèo” vang lên, ngọn lửa nhỏ bé đang uy hiếp tính mạng của chúng tôi tắt ngúm.

Cảnh sát mai phục hai bên sườn xe thấy lửa đã tắt, tất cả lập tức nhảy hết lên xe, cùng chúng tôi hợp lực khống chế Tống Tam

Thủy vẫn còn đang ra sức giãy giụa.

Tôi thấy cảnh sát đã đè được Tống Tam Thủy xuống, bèn lập tức mở bàn tay phải của anh ta ra, lấy đi chiếc bật lửa vẫn còn đang nóng bỏng, sau đó lôi kéo Đinh Nhất nhanh chóng chạy khỏi không gian chật hẹp nồng nặc mùi xăng này.

Sau khi xuống xe, tôi thấy có một xe cứu thương của 120 đỗ không xa xe buýt, có lẽ là sợ có thương vong nên chờ sẵn ở đó. Lúc này có hai cảnh sát cũng tiến lại đón chúng tôi: "Thế nào? Có bị thương không?"

Tôi vội vàng chỉ Đinh Nhất đứng sau lưng: "Bạn tôi bị bật lửa làm bỏng tay, nhanh bảo bác sĩ trên xe cứu thương kiểm tra xem."

Đinh Nhất lắc đầu: "Không có việc gì, vết thương nhỏ thôi…"

Tôi nóng nảy nói: "Vết thương nhỏ cái gì? Cái bật lửa kia đến bây giờ vẫn còn nóng thế này, chứ đừng nói là lúc nãy vẫn còn đang cháy."

Sau đó Đinh Nhất bị tôi lôi kéo đến xe cứu thương, mở lòng bàn tay anh ta ra xem, quả nhiên trong lòng bàn tay bị bỏng một vết tròn đỏ. Nhân viên y tế thấy vậy lập tức lấy một túi đá chườm đưa cho tôi và nói: "Chườm lạnh trước đã, có thể sẽ bị phồng rộp đấy…"

Từ sau lần Đinh Nhất bị trúng đạn, tôi đã hiểu sâu sắc một chuyện, Đinh Nhất cũng là người bình thường, khi trúng đạn cũng sẽ đổ máu, bị bỏng cũng sẽ cảm thấy đau… Trên đời này không có người nào nhất định phải hy sinh vì ai cả, tôi không thể lúc nào cũng để anh ta phải chịu phần nguy hiểm.

Đinh Nhất nhận ra nét mặt tôi không vui, bèn cười bảo: "Tôi không sao, chỉ là bị bỏng đỏ lên chút thôi, mấy ngày là khỏi ấy mà."

Nghe anh ta nói vậy tôi càng thấy không thoải mái, vừa định nói thì đột nhiên nghe thấy cách đó không xa có tiếng ồn ào náo loạn, tôi vội vàng xuống xe xem và lập tức đứng ngây ra tại chỗ. Chiếc xe buýt khi nãy bây giờ đang cháy hừng hực, trên xe có bóng người đang thống khổ giãy giụa.

Lúc đó tôi rất ngạc nhiên, vì khi chúng tôi đi xuống, rõ ràng cảnh sát đã khống chế được Tống Tam Thủy, sao chỉ trong chốc lát mà cả xe buýt đã bốc cháy thế này?!

Sau đấy tôi nghe một cảnh sát trước đó lên bắt Tống Tam Thủy kể lại, lúc đó vốn bọn họ đã khống chế được Tống Tam Thủy, họ định đưa anh ta xuống xe rồi mới còng lại, vì dù gì cũng chỉ đi có mấy bước chân, nhưng không ngờ vừa định ấn anh ta xuống xe thì Tống Tam Thủy đột nhiên vùng vẫy kịch liệt.

Mấy người cảnh sát không giữ được anh ta để anh ta chạy lại lên xe, cũng đúng vào lúc này, không biết Tống Tam Thủy lấy từ đâu ra một cái bật lửa, lập tức châm lên người mình.

Trong tình huống đó, cảnh sát cũng không dám tùy tiện đi vào, bọn họ chỉ có thể dùng bình chữa cháy phun dập lửa trước, mà Tống Tam Thủy cả người rực lửa lại chạy về phía cuối xe, khiến lửa cháy lan ra chỗ xăng trên xe.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, đến khi mấy người cảnh sát dùng bình chữa cháy dập được lửa, thì xe buýt chỉ còn trơ khung, mà Tống Tam Thủy đã không còn nhìn rõ được hình dáng nữa.

Lúc ấy tôi thật sự không hiểu là có chuyện gì xảy ra, rõ ràng vừa rồi tôi đã khuyên được Tống Tam Thủy, vì sao anh ta lại nghĩ lại, cứ nhất quyết phải châm lửa? Còn cả sắc đỏ lóe lên trong mắt anh ta nữa, tại sao tôi lại có cảm giác đã từng nhìn thấy thứ đó ở đâu đó rồi nhỉ?

Sau đó tôi và Đinh Nhất theo cảnh sát về đồn công an, tường

trình lại tình huống lúc ấy, nhưng chúng tôi còn chưa kể xong thì Bạch Kiện và Viên Mục Dã đã chạy đến…

Bạch Kiện thấy người tôi toàn mùi xăng thì chun mũi, nói: “Cậu làm thế nào mà hay gặp mấy loại chuyện này thế?”

Tôi cười khổ: “Còn thế nào được? Không may chứ sao…”

Sau khi tôi và Đinh Nhất tường trình hết sự việc, chuẩn bị rời khỏi đồn công an, thì gặp người lái chiếc xe buýt khi nãy cũng đi ra.

Tôi nhìn thấy anh ta thì tức không nhịn được, lao lên đạp cho anh ta một phát, mắng: “Mẹ nhà anh, anh chạy nhanh thật đấy nhỉ! Vì sao lúc nãy không mở hết cửa xe ra!”

Người lái xe bị tôi đá lơ ngơ mãi mới ấp úng bảo: “Lúc đó tôi cuống quá… tôi thật sự không cố ý!”

CHƯƠNG

THẤT LẠC MỘT CÁI XÁC

Tôi tức giận nói: “Nếu anh mà con mẹ nó cố ý, tôi đá chết anh!”

Đám cảnh sát đứng cạnh cũng biết vì sao tôi lại đá tên này một cái, bọn họ thấy tôi chỉ đá có một cái rồi thôi, nên cũng không đi lên ngăn cản.

Thật ra con người khi đối diện với sống chết, điều đầu tiên nghĩ đến là bỏ chạy cũng là bình thường, nhưng không thể chỉ nghĩ đến mình được! Nếu như anh ta chỉ là một hành khách bình thường, tôi đương nhiên sẽ không trách mắng gì anh ta cả, nhưng anh ta là tài xế! Trước khi chạy trốn phải nghĩ đến chuyện mở hết “cửa sống” ra cho người khác chứ?

Tôi thừa nhận là chẳng ai giống ai cả, có người trước khi chết vẫn nhịn đau để xe dừng hẳn, đảm bảo an toàn cho hành khách trên xe; cũng có những người giống như người lái xe này, chỉ lo chạy để mình an toàn trước, còn không hề nghĩ đến sống chết của những hành khách khác trên xe.

Nhưng đối mặt với loại người như vậy, chúng ta có thể làm gì được? Cùng lắm thì có thể giống như tôi, đá cho hắn một cái không nặng không nhẹ để xả giận, rồi cũng chẳng thể làm gì khác. Xã hội bây giờ có bao nhiêu người vi phạm trật tự công cộng, nếu

không có pháp luật quy định, chỉ dựa vào ý thức đạo đức của mỗi người thì có bao nhiêu tác dụng đâu?

Sau khi ra khỏi đồn công an, tôi vẫn còn tức giận, nếu không phải vì ở đồn công an, tôi mà không đạp cho tên kia gãy hông thì không chịu được. Trên đường về nhà, Đinh Nhất có vẻ băn khoăn hỏi tôi: “Lúc đó cậu có nhìn thấy không?”

“Nhìn thấy cái gì?” Tôi vẫn còn chìm trong cơn giận lúc nãy.

“Sắc đỏ trong mắt Tống Tam Thủy ấy…” Đinh Nhất trầm giọng.

Nghe anh ta nói thế, trong lòng tôi trở nên căng thẳng, xem ra đây không phải là ảo giác của tôi, trong mắt Tống Tam Thủy thực sự có sắc đỏ. Còn cả Lý Đại Khánh lần trước ôm bom theo người nữa, tôi cũng nhìn thấy sắc đỏ trong mắt gã ta, sau đó gã ta liền “phát nổ”, muốn nổ chết tất cả mọi người.

Chẳng lẽ hai chuyện này có liên quan đến nhau? Nhưng sau khi Lý Đại Khánh chết, tôi không cảm giác được trong trí nhớ của gã có chỗ nào khả nghi! Những điều trong trí nhớ của gã ta không khác nhiều so với những gì gã kể lại, đều không tồn tại thứ gì mê hoặc gã.

Sau khi về nhà, tôi kể lại chuyện này cho chú Lê nghe, chú ấy trầm giọng bảo: “Chuyện này nhất định không đơn giản… Hai chuyện này nhìn bề ngoài thì không liên quan gì đến nhau, nhưng việc nào nếu hoàn thành cũng đều gây hậu quả vô cùng nghiêm trọng, xử lý không tốt sẽ dẫn đến thương vong vô số.”

“Sau đó thì sao? Là có người cố ý phá hoại, hay có mục đích gì khác? Cũng đâu thể là để giảm bớt gánh nặng được?” Tôi không thể lý giải nổi.

Chú Lê lắc đầu: “Không biết… nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì. Có điều nhắc đến cũng thấy kỳ lạ, vì sao hai lần đều bị hai đứa phát hiện ra, không biết đây là phúc hay là họa

nữa?”

Tôi cười lạnh, bảo: “Mặc kệ nó, nếu là phúc thì không phải là họa, nếu thực sự là họa… cũng chưa chắc đã không tránh được!”

Chú Lê hừ lạnh: “Cháu cũng tự tin quá đấy…”

Chuyện này mặc dù khả nghi, nhưng tôi cũng không nghĩ đến nó nhiều, nếu không cả ngày cứ phải chìm đắm trong sợ hãi thì cuộc sống này còn ý nghĩa gì nữa?

Nhưng không ngờ mấy ngày sau Bạch Kiện đột nhiên thần thần bí bí đến tìm tôi, nói là trong tay anh ta có một vụ án khó giải quyết, không biết tôi có thể qua đó xem một chút hay không… Tôi cười bảo: “Ô, trưởng phòng Bạch từ khi nào lại khách sáo như vậy?”

Không ngờ Bạch Kiện lại nghiêm túc nói: “Đừng cười nữa, tóm lại việc này là nhờ vả dưới tư cách cá nhân, hơn nữa chuyện này phải tuyệt đối giữ bí mật! Hiểu chưa?”

Tôi mù mờ gật đầu: “Chuyện đấy thì không có gì khó, nhưng vụ án này có chuyện gì mà nhất định phải ra vẻ thần bí như thế?”

Bạch Kiện thở dài: “Tóm lại nếu không xử lý tốt vụ án này, tiền thưởng cuối năm của cục bọn anh đều sẽ mất hết! Chẳng sợ cậu chê cười, anh đang chờ số tiền này để mua cho vợ ít quà lễ tình nhân, nếu như mất hết, thì anh chẳng thể làm gì khác ngoài đi vay cậu đâu!”

Tôi bị anh ta chọc cười: “Được được được! Bớt kể khổ với tôi đi, mau nói rõ chuyện xem nào! Năm hết tết đến rồi, có để cho tôi mấy ngày rảnh rỗi không hả?”

Sau đó Bạch Kiện nói cho tôi biết, hai ngày trước bọn họ nhận một vụ án thảm sát cả gia đình, vì có nhiều người bị hại, tình tiết vụ án phức tạp, cho nên được chuyển thẳng đến chỗ Bạch Kiện.

Khi Bạch Kiện dẫn người đến hiện trường, thì toàn bộ mười một người trong nhà đều đã chết, từ hiện trường vụ án cho thấy, lúc đó cả gia đình này đang ăn bữa cơm sum họp, thức ăn trên bàn còn chưa được động đến.

Người chết bao gồm sáu nam, năm nữ, trong đó có hai đứa trẻ chưa đến mười tuổi, còn lại là ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại, bác, chú thím, cha mẹ của hai đứa bé kia.

Năm hết tết đến còn bị như vậy thật quá thảm! Không biết ai lại có thù hận sâu đậm với gia đình này như thế, nhất định phải ra tay giết hại cả nhà người ta vào đúng dịp sum họp gia đình… Nhưng sau đó Bạch Kiện lại nói, những người này đều do cha của bọn trẻ giết! Đương nhiên hắn ta cũng đã chết!

Khi pháp y tiến hành kiểm tra sơ bộ thi thể tại hiện trường, hiện trường có mười một xác chết, trong đó có mười người chết do trúng độc Kali Xyanua, chỉ duy nhất có con trai đầu của gia đình đó, cũng chính là cha của hai đứa trẻ là bị đâm chết trong nhà vệ sinh của nhà họ.

Tôi giật mình nói: “Gia đình này không phải đang tốt sao! Trên có già dưới có trẻ, mỹ mãn như vậy, làm sao lại… Nghĩ cũng không ra là vì sao?”

Bạch Kiện cũng thở dài: “Còn không phải thế à! Đến giờ bọn anh vẫn không hiểu là vì sao. Không biết người đàn ông này đã uống nhầm thứ gì mà cứ nhất định phải kéo theo cả nhà chết cùng mình như vậy!”

Sau này Bạch Kiện điều tra mới phát hiện ra, người đàn ông đó bị bệnh trầm cảm vô cùng nghiêm trọng, khi còn sống đã từng dùng thuốc điều trị trầm cảm một thời gian dài…

Tôi nghe đến đó thì nghi ngờ hỏi: “Vụ án như thế này có gì phải giữ bí mật? Ngoài việc số người chết hơi nhiều, thì thấy thế nào

cũng là một vụ án hình sự thông thường thôi mà?”

Nhưng Bạch Kiện lại thở dài và nói: “Biết nói với cậu thế nào đây? Ban đầu thì vụ án này chính xác là một vụ án bình thường, nhưng khi bọn anh đem thi thể đưa về cục kiểm tra thì phát hiện thiếu mất một thi thể...”

“Cái gì? Không thể nào? Ban ngay ban mặt, cảnh sát các anh làm sao lại làm mất một thi thể chứ?” Tôi ngạc nhiên lắm.

Bạch Kiện nóng nảy nói với tôi: “Cậu nói nhỏ chút được không? Đúng là chỉ sợ cả thế giới không biết bọn anh làm mất một bộ thi thể người chết ấy.”

“Không phải chứ? Sao lại có thể như thế?” Tôi chưa thể tin nổi.

Bạch Kiện cười khổ: “Bây giờ thì cậu biết vì sao vụ án này nhất định phải nhờ cậu giúp rồi chứ, hơn nữa còn phải giữ bí mật đấy. Ý của lãnh đạo cục bọn anh là trong vòng ba ngày phải tìm được thi thể về thì chuyện này sẽ coi như chưa từng xảy ra. Nếu không cục bọn anh bị mất mặt chưa nói, mà không cẩn thận mỗi cán bộ tham gia phá án đều sẽ phải chịu kỷ luật.”

CHƯƠNG

NGƯỜI BỊ BỆNH TRẦM CẢM

Tôi nghe xong thì nói với Bạch Kiện: "Tức là các anh chỉ cần tìm được thi thể trong vòng ba ngày là OK hả?"

Bạch Kiện gật đầu: "Ừ, là ý này đó, cậu nói xem, chuyện này mà không tìm cậu thì còn tìm ai chứ?"

Tôi nghe thấy cũng đúng, đầu tiên việc này không thể công khai, nếu như bọn họ gióng trống khua chiêng đi tìm chỉ sợ có tìm được thi thể thì tất cả mọi người bên ngoài cũng biết hết cả rồi. Nhưng tôi thấy bực mình, vụ án lớn như vậy, với tính cách của Bạch Kiện chắc chắn sẽ phải dẫn theo mười mấy người đến hiện trường chứ? Tại sao lại tự nhiên bị mất một cái xác ngay giữa ban ngày?

Sau đó Bạch Kiện nói với tôi là sau khi chuyện xảy ra, anh ta đã từng đi tìm mấy đồng nghiệp vận chuyển thi thể để hỏi đi hỏi lại, bọn họ đã dùng hai chiếc xe cảnh sát để chở ba lượt toàn bộ thi thể trở về. Vậy mà lúc kiểm tra thi thể khi về lại thấy thiếu mất một bộ.

Mấy người này đều là cảnh sát nhiều năm trong ngành, trong công tác luôn làm việc cẩn thận, đừng nói là mất một bộ thi thể to như thế này, kể cả là một sợi tóc ở hiện trường cũng chưa bao giờ bị mất! Quan trọng nhất là bộ thi thể này không phải ai khác mà

chính là Lưu Lực An, người đàn ông đã tự tay giải quyết toàn bộ tính mạng của gia đình mình.

Từ lúc Bạch Kiện phát hiện thiếu một bộ thi thể xong, thì lập tức kiểm tra dọc theo con đường, nhưng cho dù cứ chỗ nào có camera giám sát là bọn họ xem lại nhưng cũng không phát hiện bất cứ điều gì khả nghi.

Theo lời kể của lái xe: "Dọc con đường này ngoại trừ lúc chờ đèn đỏ mới dừng lại, còn lại những lúc khác chưa từng dừng ở đâu, cho nên bộ thi thể này tuyệt đối không phải rơi giữa đường!

Tôi nghe xong cảm thấy việc này rất kỳ quái, không phải rơi giữa đường, cũng không phải rơi mất ở hai đầu vậy chẳng lẽ thi thể tự nhiên biến mất à? Thế là tôi và Đinh Nhất đi cùng Bạch Kiện về đơn vị để xem mấy bộ thi thể khác trước rồi lại tính sau.

Trên đường Bạch Kiện giải thích kỹ càng cho tôi tình huống của Lưu Lực An, gã này là một lãnh đạo nhỏ của một công ty kinh doanh, tuy nói thành tích trong công việc không cao nhưng người ngoài nhìn vào cũng không thấy hắn có chuyện gì buồn, tại sao tự nhiên lại bị trầm cảm?

Theo lời kể của cảnh sát khi thẩm vấn đồng nghiệp của hắn thì: "Đồng nghiệp của Lưu Lực An nghe thấy gia đình hắn có chuyện đều vô cùng giật mình, bọn họ đều nói bình thường trưởng phòng Lưu đối xử với mọi người rất thân thiện và gần gũi, trong công việc cũng rất có trách nhiệm nên thực sự không ngờ xảy ra chuyện lớn như thế."

Còn lại những nạn nhân khác cũng không có chỗ nào khả nghi, bốn người già đều đã về hưu, em trai Lưu Lực An là Lưu Lực Toàn cùng em dâu là Lí Khiết kinh doanh một cửa hàng in ấn, tuy việc kinh doanh không quá đông khách, nhưng cũng đủ để nuôi sống gia đình.

Em gái Lưu Lực Quyên vừa tốt nghiệp đại học, mặc dù cô bé đang vì tìm việc mà chạy đôn chạy đáo khắp nơi nhưng cũng coi như sẽ có tương lai tốt đẹp. Mà vợ của Lưu Lực An tên Vương Na cũng là một giáo viên dạy tiếng Anh ở trung học cơ sở, cô ta kết hôn với Lưu Lực An đã được bảy năm, sinh một nam một nữ… Nhìn vào thì đây là một gia đình hạnh phúc! Tại sao Lưu Lực An nhất định phải dẫn theo cả gia đình cùng chết?

Khi Bạch Kiện dẫn chúng tôi tới phòng pháp y thì nơi đó đã hoàn thành giải phẫu của ba bộ thi thể, hiện giờ có thể cơ bản nhận định là ba người này đều chết bởi trúng độc Kali Xyanua.

Bởi vì thất lạc thi thể Lưu Lực An cho nên tôi tạm thời không hiểu tại sao hắn lại dùng Kali Xyanua để hạ độc chết cả nhà, càng không biết hắn kiếm được chất độc này từ đâu. Nhưng từ trí nhớ của tàn hồn ba bộ thi thể này, không khó để biết bọn họ đã trải qua giai đoạn vô cùng đau đớn trước khi chết.

Ba bộ thi thể này lần lượt là Vương Na, Lưu Lực Toàn và vợ của anh ta - Lí Khiết. Trong trí nhớ của bọn họ thì trước khi ăn cơm họ đều ăn một bát mỳ do đích thân Lưu Lực An nấu… Chắc chắn Lưu Lực An đã hạ độc vào bát mì mà mọi người đều ăn này.

Trong trí nhớ của vợ Lưu Lực An thì tính cách chồng mình vài năm trở lại đây ngày càng trở nên u ám, thường xuyên bực mình vì một vài chuyện nhỏ, đôi khi sầu não uất ức cả ngày chỉ vì mấy chuyện bình thường như hết nước mất điện.

Ban đầu Vương Na còn tưởng chồng mình chịu áp lực quá lớn ở chỗ làm, nếu như không chịu được thì hãy tìm cấp trên nói chuyện để điều chuyển sang vị trí khác xem sao… Nhưng Lưu Lực An lại nói: “Thời gian này làm gì có công việc nào tốt? Điều đến chỗ nào cũng đều không dễ làm!”

Sau đó Vương Na thử tâm sự với chồng để hỏi xem hắn vì

chuyện gì mà cảm thấy áp lực lớn đến thế? Cuối cùng Lưu Lực An nói với vợ là tính cách của mình hướng nội không quen giao tiếp với cấp trên, lại cũng không thích uống rượu xã giao với đồng nghiệp cho nên một thời gian dài hắn đã bị ghẻ lạnh ở chỗ làm. Vương Na nghe xong hỏi hắn cụ thể đã nhận sự ghẻ lạnh gì? Nhưng Lưu Lực An nhất thời lại không nói ra được…

Lúc đó Vương An có cảm giác sự việc không nghiêm trọng như Lưu Lực An đã nói, có nhiều chuyện làm không tốt đều do chồng mình ức chế mà nghĩ ra, thế là cô ta thuyết phục chồng rồi dẫn hắn tới bác sĩ tâm lý. Sau khi làm một loạt kiểm tra bác sĩ đã chẩn đoán Lưu Lực An bị trầm cảm nặng.

Trong lòng những người không hiểu rõ bệnh trầm cảm thì nghĩ căn bệnh này là một căn bệnh tâm lý không đau không ngứa và không chết được! Thế nhưng chỉ có bản thân người bị bệnh và gia đình mới cảm nhận được những đau khổ mà căn bệnh này mang lại.

Trong thời gian trị liệu, tình huống của Lưu Lực An luôn thay đổi, lúc trạng thái tốt thì cảm thấy cuộc sống tràn đầy hy vọng, ngược lại thì cảm xúc sa sút, bi quan chán đời.

Chuyện Lưu Lực An mắc bệnh trầm cảm chỉ có Vương Na biết, hắn không muốn mọi người đều biết việc này, càng sợ hãi đồng nghiệp biết chuyện sẽ nhìn mình với ánh mắt thành kiến…

Nhưng hắn càng nghĩ như thế thì áp lực trong lòng lại càng lớn cho nên bệnh tình luôn lặp đi lặp lại… Hoặc có thể nói người mắc bệnh này hay để tâm vào những chuyện vụn vặt, thường xuyên không thể thoát khỏi tấm lưới do mình tự tạo ra.

Ngày xảy ra chuyện, cả gia đình bọn họ cùng tụ tập ăn bữa cơm đoàn viên, bởi vì Lưu Lực Toàn và em dâu Lí Khiết định ngày ba mươi về nhà ngoại cho nên bọn họ ăn bữa cơm đoàn viên sớm vài

ngày.

Hôm đó, ngoài mặt Lưu Lực An biểu hiện rất vui vẻ, nhưng Vương Na đã phát hiện thật ra buổi sáng hắn không uống thuốc. Lúc đó cô ta còn ngây thơ nghĩ rằng tình hình của chồng mình bắt đầu chuyển biến tốt hơn, có lẽ sau này sẽ không cần sử dụng thuốc chống trầm cảm nữa.

Chắc lúc đó Vương Na không ngờ được Lưu Lực An không uống thuốc không phải vì tình hình bệnh tật chuyển biến tốt mà do hắn đã làm một quyết định đáng sợ, đó là dẫn theo người nhà rời đi thế giới này…

Mà nói tới Lưu Lực An cũng thật là quái lạ, hắn cho cả nhà ăn mì độc nhưng chính mình lại nhất định không ăn mà lựa chọn treo cổ chết trong nhà vệ sinh.

CHƯƠNG

MÁU TRONG NÉN HƯƠNG

Chẳng lẽ là hắn muốn xác nhận cả nhà đã chết xong rồi mới tự mình đi chết? Hay là nói hắn nhìn người nhà đau đớn như vậy nên muốn đổi kiểu chết?

Nhưng thông qua điều tra ở hiện trường đã phát hiện, ban đầu mấy người chết vì trúng độc đã muốn tự cứu, đặc biệt là người em trai Lưu Lực Toàn đã từng gọi đến số 120, chỉ tiếc không biết vì nguyên nhân gì mà cuối cùng không gọi được.

Bây giờ suy nghĩ thì thấy còn có lý do nào khác nữa! Chắc chắn là bị Lưu Lực An ngăn cản… Xem ra ý muốn tìm chết của Lưu Lực An vô cùng kiên quyết, có lẽ một trăm con trâu cũng không kéo lại được.

Chỉ tiếc cho những người kia, vui vẻ đến ăn bữa cơm đoàn viên, vậy mà thức ăn ngon lành trên bàn còn chưa kịp động tới đã rủ nhau lên đường…

Sau khi ra khỏi phòng pháp y, tôi hơi tiếc nuối nói với Bạch Kiện: “Tôi không tìm được nguyên nhân thi thể bị mất trong trí nhớ của những người này, hay là anh dẫn tôi đến hiện trường xem một chút đi! Chúng ta sẽ đi lại con đường hôm đó, bắt đầu từ hiện trường phát hiện vụ án ở nhà họ Lưu.”

Bạch Kiện nghe thấy tôi không nhìn ra được gì cũng chỉ đành tự mình lái xe chở tôi và Đinh Nhất đi tới hiện trường phát hiện vụ án.

Trên đường anh ta còn không ngừng phàn nàn về cấp trên: "Cậu thử nói xem vụ án này cũng không phải trọng án vậy mà cứ bắt bọn anh phải tham gia… Chưa nói đến giết gà dùng dao mổ trâu mà lại còn bị tai bay vạ gió. Bọn anh quanh năm suốt tháng đâu được ngày nào an nhàn, mãi mới được mấy ngày nghỉ Tết vậy mà cuối cùng lại bận đến đít thế này!"

Tôi cười khuyên anh ta: "Được rồi được rồi! Tôi nói cho anh biết những lời này nói ở đây thôi, tuyệt đối đừng để cấp dưới của anh trông thấy loại tâm tình này, bằng không bọn họ làm việc lại càng kém nhiệt tình!"

Bạch Kiện tức giận nói: "Cậu cho rằng không để bọn họ nghe thấy thì bọn họ sẽ nhiệt tình? Cái c*t ấy!"

"Há? Khuyên anh một câu là anh lại được đà lấn tới! Chuyện có gì to tát đâu! Tìm thi thể về là xong mà!" Tôi cười lắc đầu.

Bạch Kiện nghe thế liền thở dài: "Nói thì dễ, thật ra trước đó bọn anh đã tìm một ngày, nếu như không phải thực sự không tìm được thì sao phải tìm đến cậu lúc tết nhất này!"

Tôi nghe xong vội hỏi: "A? Nói như vậy nghĩa là kỳ hạn mà cấp trên giao cho chỉ còn hai ngày?"

Bạch Kiện cười khổ: "Nói một cách chính xác thì còn chưa đến 40 giờ!"

Tôi nghe xong lập tức im lặng, xem ra đúng là thời gian eo hẹp mà nhiệm vụ lại nặng nề! Nếu như không tranh thủ thời gian thì chỉ sợ phần thưởng danh hiệu của mấy người Bạch Kiện sẽ không giữ được. Thế là sau khi đến nhà họ Lưu, mấy người chúng tôi cũng không chậm trễ mà tranh thủ tìm kiếm tại hiện trường xem

có chỗ nào khả nghi hay không.

Theo lý thuyết nơi này đã bị mấy người Bạch Kiện lật tung nên gần như chẳng còn chỗ nào khả nghi cả, hơn nữa vụ án này cũng không phức tạp, căn bản không tồn tại đối tượng tình nghi nào khác.

Dựa theo logic lúc đầu của mấy người Bạch Kiện, thi thể không tự mình biến mất, cũng không giống con mèo con chó mà tự chạy mất cho nên chắc chắn đã có người đánh cắp thi thể của Lưu Lực An… Nhưng vấn đề là ai sẽ đi trộm một bộ thi thể chứ?

Người nhà của hắn? Chắc chắn không phải, bởi vì người nhà của Lưu Lực An còn chết trước hắn. Kẻ bệnh tâm thần có ham mê trộm xác? Nhưng khả năng này rất nhỏ bởi vì muốn trộm thi thể từ trong tay cảnh sát mà không có kế hoạch chặt chẽ thì cũng không thể làm được.

Cho dù đã lên kế hoạch từ trước và đối phương cũng sớm biết nhà bọn họ sẽ chết người vậy thì tại sao không trộm thi thể trước khi cảnh sát đến? Mà quan trọng nhất là Lưu Lực An cao một mét bảy, cân nặng lại vượt quá một trăm ký… Một bộ thi thể nặng như thế thì muốn trộm là có thể trộm hay sao?

Lúc đó mấy người chúng tôi tìm một lần toàn bộ nhà họ Lưu từ trong ra ngoài cũng không phát hiện có chỗ nào khả nghi, nhưng ngay tại lúc chuẩn bị rời đi thì Đinh Nhất đột nhiên ngây người nhìn chằm chằm vào một góc tường phòng bếp.

Tôi thấy thế liền đi qua hỏi: “Sao thế? Nơi này có vấn đề gì à?”

Anh ta nghe tôi hỏi thì chỉ tay vào góc tường, nói: “Nơi này có một ít tàn hương chắc do trước đó thờ cúng thứ gì?”

Nghe anh ta bảo thế, tôi cũng ngồi xổm xuống kiểm tra thì phát hiện thật sự trên mặt đất có dấu vết của một bát nhang nhỏ và bài vị không biết thờ cái gì…

Lúc này Bạch Kiện đi tới và nói: “Có phải thờ Táo quân không? Có một số người thờ ông Táo trong bếp…”

Tôi lắc đầu bảo: “Nếu thật sự là thờ Táo quân tại sao lại phải mang đi? Nhìn dấu vết này chắc là vừa mang đi cách đây không lâu… Mà tôi không nhìn thấy trong trí nhớ của Vương Na, bọn họ có thờ thần linh gì ở đây?”

Lúc này Đinh Nhất nhẹ nhàng vê tàn hương trên đất rồi đưa lên mũi ngửi thử, sau đó nhướng mày nói: “Đây không phải tàn hương bình thường mà trong hương có trộn lẫn máu gà.”

Tôi lập tức thấy nghi ngờ, nếu như là một gia đình bình thường thờ Táo quân thì đâu dùng loại hương đặc biệt như thế này? Nghĩ tới đây tôi hỏi Đinh Nhất: “Loại hương nào mà bên trong sẽ trộn lẫn máu gà?”

Vậy mà Đinh Nhất lại lắc đầu: “Tôi cũng không biết, tôi chỉ ngửi ra được bên trong nén hương này thực sự có máu gà nhưng còn về công dụng cụ thể là gì thì phải trở về hỏi sư phụ.”

Tôi nghe xong mà phát sầu day mi tâm, giờ làm gì có thời gian chạy về mà hỏi, thế là tôi vội lấy điện thoại di động ra bấm số chú Lê. Sau khi kết nối, tôi bèn nói qua tình huống của chỗ này cho chú và hỏi loại hương có trộn lẫn máu gà được dùng để thờ cái gì?

Chú Lê nghe tôi nói xong liền bảo tôi miêu tả qua tình huống trong nhà của Lưu Lực An cho chú biết, đặc biệt là vị trí xếp đặt, cuối cùng chú có một kết luận là nơi này trước đó nhất định từng thờ cúng đồ vật gì đó ma quái, bởi vì không có bất kỳ thần linh chính thức nào mà lại tiếp nhận hương có mùi máu.

Tôi nghe xong thấy nặng nề trong lòng, xem ra thi thể của Lưu Lực An cũng không phải mất tích mà không có lý do, chẳng lẽ thật sự có chuyện ma quái nào ở đây? Ngay lúc mấy người chúng tôi đang ngẩn người nhìn tàn hương thì Bạch Kiện đột nhiên nhận

được điện thoại của đồng nghiệp nói là đã tìm được thi thể Lưu Lực An!

Cũng không biết vì lý do gì mà đồng nghiệp của Bạch Kiện lại ấp a ấp úng trong điện thoại, anh ta nói mặc dù tìm được thi thể thế nhưng bọn họ không dám tùy tiện xê dịch, cho nên lúc này mới gọi điện thoại xin chỉ thị từ Bạch Kiện xem nên làm cái gì?

Bạch Kiện nghe xong thì không hiểu mà hỏi lại: "Cái gì gọi là không dám tùy tiện xê dịch?"

"Ái chà! Em cũng không biết giải thích thế nào, tóm lại anh vẫn nên tự mình đến xem đi! Bọn em đã phong tỏa hiện trường, tốt nhất anh nên đến nhanh…" Đồng nghiệp của Bạch Kiện nói bằng giọng lo lắng.

Tôi nghe thấy thi thể đã tìm được vậy chắc không có phần của chúng tôi nữa, thế là tôi muốn cùng với Đinh Nhất đi về trước… nhưng lại bị Bạch Kiện kéo lại: "Mấy cậu đi trước với anh nhìn xem thi thể đã, vừa rồi Tiểu Vương nói chuyện ấp a ấp úng, anh sợ thi thể có chuyện gì đó xảy ra!"

CHƯƠNG

BÁT SỌ NGƯỜI KAPALA

Tôi nghe Bạch Kiện nói như vậy thì đành thở dài: "Được rồi, xem ra bọn tôi phải làm người tốt đến cùng rồi, đi với anh một chuyến vậy..."

Thi thể được tìm thấy trong một cái cống ở ngoại thành, nó được một người vô gia cư phát hiện đầu tiên, sau đó người này chạy ra đường ngăn một chiếc ô tô đang chạy để lái xe gọi điện báo cảnh sát.

Cảnh sát 110 nhận điện thoại xong liền đi tới chỗ cống đó để kiểm tra thì phát hiện có một người đàn ông mặc áo sơ mi kẻ ca rô màu xanh nằm úp mặt xuống đất, vị trí từ ngực trở lên của người này được che bởi một tấm ny lông giống áo mưa màu đen.

Khi cảnh sát lật tấm ny lông giống áo mưa lên để xem thì cũng hơi kinh ngạc, hóa ra đây đâu phải áo mưa màu đen? Mà nó chính là một chiếc túi đựng xác màu đen chuyên dụng của cảnh sát! Nhưng đến lúc họ nhìn thấy đầu của thi thể thì không chỉ có kinh ngạc mà còn kinh hãi...

Không lâu sau đó xe của Bạch Kiện đã dừng phía dưới cây cầu vượt, nơi này có một chiếc cống không lớn lắm, mặc dù mùa này bên trong cống cũng không tốt lắm, nhưng so với ngoài đường thì

ít nhất nơi này cũng là chỗ có thể che gió che mưa.

Vậy mà lúc tôi vừa tới gần cống thì có một mùi hôi xộc tới, không cần nghĩ liền biết đây là mùi phát ra từ thi thể. Ban đầu chúng tôi còn tưởng thi thể của Lưu Lực An đã mục nát không nhìn ra hình dáng cho nên đồng nghiệp của Bạch Kiện mới ấp úng như vậy… Dù sao những thương tổn khi thi thể trải qua hai lần xê dịch sẽ ảnh hưởng rất lớn tới kết quả kiểm tra.

Nhưng khi chúng tôi nhìn thấy thi thể của Lưu Lực An thì đều choáng váng, chỉ thấy đầu của xác chết bị mất đi một nửa xương sọ! Nói cách khác nghĩa là vị trí từ chân mày trở lên đã bị cắt mất!

Ngay cả Bạch Kiện đã có nhiều năm trong nghề khi nhìn thấy thi thể của Lưu Lực An cũng khá giật mình, anh ta không hề bận tâm đến mùi thối gay mũi mà ngồi xổm xuống tỉ mỉ quan sát một lúc lâu. Lúc này pháp y bên cạnh nhỏ giọng nói: “Xương đầu bị cắt vô cùng bằng phẳng, tạm thời chưa biết dùng thứ gì để cắt, chỗ da đầu tại miệng vết thương không có phản ứng sống, chắc là bị cắt sau khi chết.”

Bạch Kiện nghe thế liền tức giận nói: “Tôi cũng biết là bị cắt sau khi chết, lần trước khi tôi nhìn thấy hắn thì đã là một cỗ thi thể, nhưng lúc đó còn chưa bị người ta bổ đầu!”

Tôi và Đinh Nhất cũng kinh ngạc khi nhìn thấy thi thể, không rõ đối phương đánh cắp xương sọ của Lưu Lực An để làm gì… Cất giữ? Hay chơi Cosplay? Bất cứ cái nào cũng vô cùng kinh hãi.

Mà tôi thấy cách đối phương ra tay vô cùng thành thạo, bộ não trong đầu không hề bị cắt hỏng mà gần như không hề bị chạm tới… Nếu như người này không phải bác sĩ hay pháp y vậy thì chứng tỏ hắn thường xuyên cắt đầu cho người chết.

Lúc này tôi nói nhỏ với Bạch Kiện: “Có thể cho tôi vài tấm ảnh chụp hiện trường không, tôi muốn đem về cho chú Lê nhìn xem

đây là tình huống gì…”

Bạch Kiện nghe xong gật đầu nhưng sau đó lập tức dặn dò: “Xem xong thì xóa ngay đi nhé!”

“Yên tâm đi! Sẽ không để nó bị phát tán đâu.” Tôi trả lời với vẻ không kiên nhẫn.

Trên đường về mấy người chúng tôi đều lặng im không nói gì, đầu óc mọi người đều nghĩ về phần xương sọ không biết tung tích của Lưu Lực An, ai ở đây cũng đều là lần đầu gặp được trường hợp trước tiên đánh cắp thi thể sau đó lại trộm đi xương sọ như thế này.

Một lát sau tôi mới nhẹ nhàng nói: “Đối phương trộm thi thể chắc chắn là để lấy đi xương sọ của Lưu Lực An…”

Bạch Kiện nghe thế hoang mang hỏi: “Nhưng đối phương làm sao có thể thần không biết quỷ không hay trộm đi thi thể từ trong tay cảnh sát?”

Tôi nghe xong lắc đầu nói: “Ui chà… Đến lúc này thì điều trước tiên anh đừng nghĩ đến đối phương làm thế nào trộm đi thi thể mà hãy suy nghĩ về cái xương sọ không cánh mà bay kia kìa!”

Bạch Kiện nghe xong thấy có lý, gật đầu nói: “Đúng thật là phải tìm được khối xương sọ đó, cũng may bây giờ thi thể đã tìm được nên anh cũng có cái mà bàn giao với cấp trên.”

Đinh Nhất nãy giờ không nói gì bỗng lên tiếng đầy ẩn ý: “Cả nhà Lưu Lực An đều chết… Liệu có liên quan gì tới chuyện này không?”

Nghe anh ta nói thế, trong lòng tôi thấy căng thẳng: “Không thể nào? Tôi vừa mới nhìn ký ức tàn hồn của Lưu Lực An cũng gần giống với Vương Na, thật sự do hắn bị bệnh trầm cảm nên sinh ra cảm xúc cực kỳ bi quan chán đời, lúc này mới kéo theo cả nhà

cùng chết.”

“Vậy cậu có nhìn thấy gì ở góc phòng bếp trong ký ức của hắn không?” Đinh Nhất hỏi ngược lại.

Nghe anh ta nhắc nhở như vậy tôi bỗng nhiên thấy “hồi hộp” trong lòng, chuyện này có gì đó không đúng vì trong trí nhớ của Lưu Lực An hay Vương Na… Đều không nhìn thấy vật đó xuất hiện.

Nhưng vật kia xác thực đã từng đặt trên vị trí đó, nếu như cả nhà Lưu Lực An đều làm như không thấy vậy thì chỉ có thể nói rõ một điều là trí nhớ của bọn họ xuất hiện sai lầm…

Sau khi trở về nhà chú Lê, tôi liền cho chú xem những hình ảnh mà Bạch Kiện gửi cho tôi… Vậy mà sau khi nhìn xong chú Lê lập tức trầm giọng nói: “Tình huống này không tốt đâu!”

Tôi nghe chú nói mà cứ như chưa nói, bèn vội truy hỏi: “Cụ thể thì không tốt ở đâu ạ?”

Chú Lê không trả lời ngay mà cầm điện thoại di động của tôi xem đi xem lại mấy góc chụp khác nhau… Mất một lúc lâu sau chú mới bảo: “Trước đây chú đã từng nghe sư phụ nói qua, Mật tông có một loại pháp khí gọi là bát sọ người Kapala, nó được tạo ra từ xương đỉnh đầu của con người. Theo ảnh chụp của thằng xui xẻo này chỉ sợ đã bị người lấy xương đầu đi làm bát.”

Tôi nghe mà cảm thấy buồn nôn… Thầm nghĩ ai có thể dùng một cái bát đầu lâu để ăn cơm chứ? Vậy không phải buồn nôn mà chết à? Chú Lê thấy tôi há miệng không nói lời nào thi biết ngay tôi đang nghĩ gì trong lòng, chú liếc mắt nhìn tôi và nói: “Đang nghĩ gì thế? Bát làm từ xương đầu này không phải dùng để ăn cơm.”

Tôi nghe thế thì cười gượng nói: “Chẳng lẽ còn dùng để trang trí?”

Chú Lê suy nghĩ rồi bảo: “Gần giống như thế, bát sọ người này lúc đầu dùng làm cống phẩm còn bây giờ chỉ là vật sưu tập.”

Tôi nghe xong liền nghi ngờ hỏi: “Vậy đầu của ai cũng có thể bị làm thành bát sọ người à?”

“Dĩ nhiên không phải! Nghe nói nó phải được làm từ cao tăng Lạt Ma mới được.” Chú Lê nói.

Tôi nghe xong thấy không đúng! Lưu Lực An nhìn kiểu gì cũng đâu có giống cao tăng Lạt Ma? Vì cái gì mà xương đỉnh đầu có thể bị người khác lấy đi làm bát?

Chú Lê thấy tôi lộ vẻ nghi ngờ liền nói: “Lưu Lực An bị người khác lấy mất xương đầu chưa chắc bị làm thành bát sọ người mà có thể làm vật tương tự…”

“Chú có ý gì?” Tôi truy hỏi.

Chú Lê trầm tư một lúc rồi nói: “Chỗ tương tự đều là dùng xương đầu của nhân loại để chế tạo, nhưng chưa chắc là pháp khí Mật tông mà có lẽ… Là pháp khí của tà thuật nào đó mà chúng ta chưa biết. Chú đề nghị cháu vẫn nên đi tới chỗ Bạch Kiện xem lại một lượt tàn hồn của những người đã chết, biết đâu sẽ phát hiện điều gì đó bất ngờ?”

CHƯƠNG

NGƯỜI TRONG CUỘC

Tôi nghe xong mà thầm kêu khổ, xem ra giải quyết chuyện này xong nhất định phải làm thịt Bạch Kiện mới được, thật quá vất vả mà… Thế là tôi gọi điện thoại cho Bạch Kiện và kể một lượt tình huống.

Bạch Kiện nhanh chóng bảo tôi đi qua đó, cũng đúng lúc anh ta đang ở trong phòng pháp y. Chuyện bị mất thi thể đối với họ mà nói vừa đơn giản lại vừa phức tạp, nếu không lúc này bọn họ đã yên tâm về nhà đón năm mới rồi, đâu cần hai mươi chín Tết còn đau khổ ngồi ngây ngốc mà ngắm một đống thi thể trong phòng pháp y chứ.

Điều đáng mừng là bên phía gia đình Lưu Lực An đã không có họ hàng gần nào truy cứu trách nhiệm khi thi thể bị hư hỏng, mà cấp trên cũng chỉ yêu cầu Bạch Kiện viết một báo cáo kỹ càng về những chuyện đã xảy ra.

Mặc dù chuyện này nhìn từ bề ngoài thì nguy cơ đã tạm thời được giải trừ, thế nhưng tôi và Bạch Kiện đều biết chuyện này nhìn qua không đơn giản như thế. Nếu như không điều tra rõ triệt để chuyện này thì lần sau lại xuất hiện chuyện tương tự sẽ phải giải quyết thế nào?

Tôi và Đinh Nhất đi tới nơi thì gặp Bạch Kiện đang ăn cơm ở phòng bên cạnh, tôi thấy thế không nhịn được mà đùa một câu: “Vừa nhìn xác chết mà vẫn có thể ăn được ạ?”

Ai ngờ Bạch Kiện chả quan tâm: “Cái này đã là gì? Trưa hôm nay nhà bếp bên anh làm món thịt kho tàu! Cậu có muốn ăn một suất không?”

Tôi nghe xong tức giận bảo: “Chỉ một suất thịt kho tàu mà đã muốn đuổi tôi đi à? Anh nghĩ hay quá nhỉ!”

Bạch Kiện cười hì hì: “Yên tâm đi! Chờ vụ án này xong anh cam đoan sẽ mời cậu ăn một bữa to!”

Đi vào phòng pháp y một lần nữa, trong lòng tôi vẫn hơi nặng nề… Bởi vì lần này tôi muốn cảm nhận tàn hồn của hai đứa trẻ, bọn chúng là hai đứa con của Lưu Lực An.

Đứa bé gái tên là Lưu Tử Huyên, năm nay mới có bảy tuổi đang học lớp hai. Bé trai là Lưu Tử Hàm đang được gửi ở nhà trẻ. Hai chị em này đang ở tuổi hồn nhiên ngây thơ không buồn không lo vậy mà cuối cùng vì một quyết định đáng sợ của cha mình… mà phải chết sớm.

Trong trí nhớ của Lưu Tử Huyên, ngày đó ông bà nội, ông bà ngoại, chú hai và thím hai, còn có cô trẻ đều cho con bé một bao lì xì, nói là tiền mừng tuổi năm mới. Cô bé cao hứng thương lượng với mẹ để chờ tới lúc khai giảng dùng số tiền này mua một máy học tập…

Lúc đầu cả nhà họ vui vẻ chuẩn bị bữa cơm sum vầy, vậy mà Lưu Tử Huyên lại phát hiện cha mình không giống như không bình thường lắm, ánh mắt cha nhìn hai chị em hơi lạ, thậm chí đôi lúc ngẫu nhiên trong chớp mắt cô bé nhìn thấy có ánh đỏ hiện lên trong mắt cha mình.

Khi tôi nhìn thấy ánh đỏ trong mắt Lưu Lực An từ trí nhớ của

Lưu Tử Huyên thì trong lòng thắt lại, tình huống như thế tôi đã thấy trong mắt Lý Đại Khánh và sau này là Tống Tam Thủy…

Như thế xem ra từng chuyện xảy ra này không phải là ngẫu nhiên riêng lẻ mà dường như phía sau có một bàn tay vô hình đang điều khiển toàn bộ. Hai lần trước bởi vì trùng hợp… Do sự xuất hiện của chúng tôi nên đã thay đổi ít nhiều kết quả cuối cùng.

Nhưng cả gia đình Lưu Lực An không được may mắn như thế… Hắn kéo theo cả nhà cùng nhau xuống suối vàng mà không hề do dự, chẳng lẽ chỉ vì hắn bị bệnh tâm thần? Nếu như không phải như thế… Vậy người tạo ra kết cục như thế này có mục đích gì?

Chẳng lẽ thật sự như chú Lê đã nói là muốn dùng xương sọ làm bát Kapala? Mặc kệ mục đích của đối phương là gì thì trong mắt hắn, mạng người không hề đáng tiền!

Thật không biết Lưu Lực An sau khi chết có hối hận với những gì mình đã làm hay không? Nếu như tất cả những điều này đều không phải mong muốn của hắn vậy chắc chắn sau khi chết sẽ vô cùng oán hận mà biến thành lệ quỷ.

Sau đó tôi lặp đi lặp lại cảm nhận toàn bộ tàn hồn của những người đã chết một lần nữa, nhưng ngoại trừ Lưu Tử Huyên ra thì không còn nhìn thấy đôi mắt đỏ của Lưu Lực An trong trí nhớ của những người khác. Có lẽ do Lưu Tử Huyên tuổi còn nhỏ hoặc có khi thể chất cô bé đặc biệt… Tóm lại cả nhà trừ Lưu Tử Huyên ra thì không ai phát hiện Lưu Lực An có biến đổi khác thường.

Sau khi tôi cảm nhận một lượt toàn bộ tàn hồn thì mệt đến ngã vật ra đất… Loại làm việc dùng tinh thần này còn mệt mỏi hơn so với làm việc chân tay.

Đinh Nhất thấy trán tôi toát mồ hôi vội kéo chiếc ghế bên cạnh cho tôi ngồi xuống: “Trước tiên nghỉ ngơi một lúc đi! Liên tục như vậy cũng không tốt…”

Sau khi ngồi xuống, tôi vuốt trán đầy mồ hôi rồi nói: "Không sao, tôi cũng đã xong việc rồi, còn lại thì kể cả bọn họ có sống lại cũng không biết thêm được gì nữa đâu."

Bạch Kiện thấy thế tranh thủ rót cho tôi cốc nước và nói: "Thế nào? Có thấy chỗ nào đáng nghi không?"

Tôi uống một ngụm nước rồi chậm rãi nói: "Đúng là có phát hiện ra một chỗ khác thường, nhưng tình huống cụ thể thế nào tôi cũng không nói rõ được… Nhưng có một điều có thể khẳng định đó chính là cả nhà Lưu Lực An bị người ta hại chết mà không phải nhìn đơn giản như vẻ bề ngoài…"

Bạch Kiện nghe xong biến sắc: "Không thể nào! Hung thủ là một người khác? Vậy tính chất của vụ án này sẽ hoàn toàn thay đổi…"

Tôi nghe anh ta nói như vậy thì vội vàng khoát tay: "Tính chất không thay đổi, anh kết án thế nào thì cứ kết án như thế đi, anh cũng đâu thể viết trong hồ sơ rằng hung thủ không phải là người mà là ma chứ?"

"Ma quái á?" Bạch Kiện giật mình hỏi.

Tôi gật đầu một cái rồi trả lời: "Nói thật cho anh biết vậy! Trước đó vụ nổ bom ở tòa nhà Thế Mậu và vụ tự thiêu trên xe buýt rất có thể có liên quan với vụ án này, mặc dù hiện giờ tôi không biết mối liên quan ngoại trừ ánh mắt màu đỏ ra thì còn gì khác nữa không… Nhưng tôi có thể khẳng định phía sau những vụ án này chắc chắn có người điều khiển. Nhưng cụ thể là cái gì thì tôi phải trở về bàn bạc với chú Lê đã."

Bạch Kiện nghe thế khẩn trương hỏi: "Vậy có phải sẽ có những vụ án mới phát sinh?"

Tôi lắc đầu nói: "Khó mà nói… Trước khi biết rõ ý đồ của đối phương thì tất cả đều là ẩn số."

Bạch Kiện nghe xong trong nhất thời cũng yên lặng, chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, mặc dù ba vụ giết người này nhìn bề ngoài không có mối liên quan nào… Nhưng nếu thật sự có người đứng phía sau điều khiển thì đối phương có khả năng gây ra càng nhiều vụ án, nếu cứ như thế sẽ tạo ra mối nguy hại quá lớn cho xã hội.

Sau đó, khi tôi và Đinh Nhất rời đi, Bạch Kiện còn dặn dò: "Anh sẽ kết án sớm vụ án của nhà họ Lưu, dù sao có một số sự thật không nên để công chúng biết, nếu không nhất định sẽ làm xã hội sợ hãi… Ngày mai anh sẽ lấy ra hồ sơ hai vụ án kia và kiểm tra cẩn thận lại một lượt. Bên cậu nếu có đầu mối gì thì nhớ tranh thủ thời gian liên hệ với anh, không thể để chuyện thế này xảy ra nữa."

Tôi nghe xong gật đầu và nói: "Yên tâm đi! Hai lần trước bọn tôi đều là người trong cuộc, nếu đã để bọn tôi gặp phải thì nhất định điều tra điều quái lạ trong này."

CHƯƠNG

NGHE THEO TRÁI TIM

Sau khi trở về nhà chú Lê, tôi nói với chú tình huống mình quan sát được trong trí nhớ tàn hồn của Lưu Tử Huyên. Chú Lê nghe xong nói với vẻ âm trầm: "Nếu như chú không đoán sai thì hai vụ giết người trước đó đối phương cũng muốn xương sọ của Lý Đại Khánh và Tống Tam Thủy..."

Tôi nghe chú nói thế thì gật đầu: "Thế nhưng xương sọ của hai người họ hình như đều không thể dùng được nữa, vì một người nổ tan xác còn một người bị đốt thành than đen rồi."

Nhưng chú Lê lại lắc đầu bảo: "Không đúng, đây không phải là nguyên nhân mà xương đầu của họ không thể dùng..."

Tôi nghe mà không hiểu bèn hỏi: "Vậy nguyên nhân là gì?"

Chú Lê suy nghĩ rồi nói: "Chúng ta cứ giả thiết hai vụ giết người trước đó nếu như tất cả đều tạo thành mức độ nguy hại lớn nhất thì kết quả sẽ là gì?"

"Vậy chắc chắn là một tai nạn khủng khiếp, không nói những chuyện khác mà trước tiên nói về Tống Tam Thủy, nếu như lúc đó người trên xe không chạy ra được thì sẽ có hai mươi đến ba mươi người bị thiêu sống!" Tôi nói.

Chú Lê nghe thế thở dài, bảo: "Vậy là đúng rồi! Ba vụ giết

người này nhìn từ bề ngoài không có liên quan gì, nhưng nếu tất cả đều thành công thì nhất định sẽ hại chết rất nhiều người… Có lẽ đó là mục đích của đối phương và cũng là lý do xương đầu của Lý Đại Khánh cùng với Tống Tam không dùng được.”

“Chú nói là đối phương muốn xương sọ phải là tập trung thật nhiều oán khí, cho nên Lý Đại Khánh và Tống Tam mới không dùng được?” Tôi hỏi.

Chú Lê gật đầu: “Chắc là vậy… Trong vụ án giết người thứ ba, Lưu Lực An thành công giết chết cả mười mạng người trong nhà, cho nên xương đỉnh đầu của hắn mới bị trộm mất.”

Tôi nghe xong mà thấy rùng mình rồi lẩm bẩm nói: “Rút cuộc thì là ai… Vì một cái xương sọ người mà có thể làm ra việc tàn ác đến vậy?”

Lúc này chú Lê thở dài nói: “Chẳng cần biết người này là ai, chú tin rằng hắn sẽ không vì lấy được xương sọ của Lưu Lực An mà dừng lại… Chỉ sợ mục đích thật sự của hắn càng thêm đáng sợ.”

Tôi hiểu chú Lê muốn nói gì, xương sọ của Lưu Lực An chỉ là một cái pháp khí, hoặc là nói nó chỉ vẻn vẹn là một công cụ, đối phương hao phí bao công sức đâu chỉ vì một cái bát sọ người đơn giản như thế, hắn nhất định muốn dùng cái bát xương sọ này để hoàn thành mục đích nào đó của mình.

Chỉ vẻn vẹn vì một cái pháp khí mà có thể tùy tiện hại chết rất nhiều người… Vậy mục đích thật sự của hắn chẳng phải muốn dùng càng nhiều mạng người để hoàn thành hay sao?”

Nghĩ lại thì có khi do sự xuất hiện của chúng tôi đã làm rối loạn kế hoạch của đối phương nên mới có chuyện của Tống Tam Thủy và Lưu Lực An sau này. Nếu như lần đầu tiên Lý Đại Khánh đã thành công, vậy có phải sau đó hai người Tống, Lưu đều không cần phải chết?

Chú Lê thấy tôi có vẻ đắn đo suy nghĩ liền nhẹ giọng hỏi: "Nghĩ gì thế?"

Tôi nghe thế liền do dự hỏi: "Chú nói… Nếu như trước đó không phải vì chúng ta ngăn trở Lý Đại Khánh thì sau này Tống Tam Thủy và người nhà họ Lưu có phải không cần chết hay không?"

Chú Lê nghe thế thở dài nói: "Không thể nói như vậy, cháu nhìn một chút mấy người này, người nào mà không có tâm sự trong lòng? Ruồi bọ sẽ không bu vào quả trứng lành! Nếu không phải bản thân bọn họ có vấn đề thì sao có thể tùy tiện bị tà niệm mê hoặc chứ? Còn vấn đề ai chết ai sống… Điều này không phải tính như cháu đang nghĩ! Nếu lúc trước không phải cháu và Đinh Nhất ngăn cản Lý Đại Khánh, vậy thì những người bị hắn bắt cóc lúc đó bao gồm cả chú và những nhân viên cứu hỏa, nhân viên cứu hộ đi lên sau này… Chắc chắn không ai may mắn thoát được. Cháu nhớ kĩ, những vấn đề này không phải cháu có thể quyết định, cháu chỉ cần nghe theo trái tim mình là được."

Tôi nghe xong thấy cũng đúng, xem ra chính mình không cần đa sầu đa cảm như vậy… Mọi người đều có số mệnh của mình và tôi cũng không phải chúa cứu thế, làm sao có thể cứu được tất cả mọi người? Chuyện trước mắt có thể làm chính là tìm ra kẻ đứng phía sau, hy vọng đừng có thêm người chết trên tay hắn.

Nhưng bây giờ tình huống chúng tôi đang nắm giữ trong tay quá ít, cho dù có Bạch Kiện giúp đỡ thì chúng tôi cũng không điều tra được đối phương làm cách nào trộm đi thi thể Lưu Lực An. Hơn nữa do vụ án có tính chất đặc thù cho nên những thủ đoạn điều tra thông thường bên phía Bạch Kiện đều không có tác dụng, bởi vậy trong nhất thời cả hai phía chúng tôi đều có cảm giác không biết ra tay ở đâu.

Bởi vì hôm sau là sang năm mới nên mấy người chúng tôi trước tiên mặc kệ chuyện này một ngày, cứ qua năm mới rồi tính tiếp! Những năm qua chúng tôi đều ở nhà chú Lê đêm ba mươi, năm nay tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Vì muốn đông vui nên năm nay tôi muốn gọi vợ chồng Chiêu Tài cùng tới, vậy mà lão Triệu nói ba mươi Tết mình phải trực! Chiêu Tài nghe xong lại bảo nhất định phải đưa sủi cảo cho chồng mình, nên không chịu đến nhà chú Lê đón giao thừa.

Tôi nghe mà lắc đầu liên tục: "Hai vợ chồng nhà chị đúng là dính như sam, đã là vợ chồng bao nhiêu năm rồi mà một giây cũng không thể tách ra…"

Mặc dù cặp Chiêu Tài không tới nhưng ngôi nhà nhỏ của chú Lê vẫn náo nhiệt hơn so với những năm trước… Bởi vì năm nay chú Lê thêm ra một tên đệ tử là Đàm Lỗi, mà tôi còn gọi Viên Mục Dã tới, cậu ta cũng là một người cô đơn…

Đừng nhìn bình thường cậu ta ở bên cạnh đồng nghiệp không thể hiện ra sự cô đơn, nhưng đến lúc ăn Tết thì không như thế! Người có vợ thì về với vợ, không có vợ thì về với cha mẹ, cho nên tôi thực sự không đành lòng nhìn cậu ta lẻ loi một mình… Thế là đêm ba mươi có năm người đàn ông cả lớn cả nhỏ cộng với một mèo một chó cùng ở bên nhau.

Bữa cơm đoàn viên nên tất nhiên là chú Lê xuống bếp, với tay nghề như chúng tôi thì chỉ trợ giúp lặt vặt được thôi, có điều bận bịu chạy tới chạy lui một lúc chợt thấy cũng có mùi vị năm mới… Trong bữa ăn Đàm Lỗi cười nói với mấy người chúng tôi: "Nghe nói nửa đêm có pháo hoa, mọi người có muốn xem không?"

Lúc đầu tôi không có hứng thú với những thứ thế này, nhưng ánh mắt Viên Mục Dã sáng lên hỏi: "Thật à? Từ bé tôi đã thích bắn pháo hoa, giờ trong thành phố không cho bắn lung tung nên đi xem

một chút cũng tốt.”

Tôi nghe thế hiếu kỳ hỏi: “Không phải nói không cho đốt pháo à? Tại sao nửa đêm lại có pháo hoa?”

Viên Mục Dã nghe thế thì giải thích: “Không phải không cho đốt mà không được đốt lung tung, nhất định phải ở những vị trí được xác định.”

“Đúng thế, nghe nói pháo hoa giao thừa này do chính phủ làm, còn cố ý xác định địa điểm của hoạt động này là ở sân chơi của một trường tiểu học đã nghỉ đông! Nhân viên công tác châm ngòi trong trường học, còn dân chúng đứng xem bên ngoài, rất an toàn…”

Tôi nghe xong liên tục cảm thán: “Giờ đây ăn Tết muốn nghe tiếng pháo cũng không được, thật sự càng ngày càng không có không khí Tết.”

Chú Lê nghe tôi nói thế thì cười lắc đầu: “Có không khí hay không chẳng liên quan gì tới những vật này, do suy nghĩ của cháu thay đổi cho nên càng ngày mới cảm thấy không có không khí Tết.”

Lúc đầu tôi và Đinh Nhất cũng không muốn tham gia vào trò vui này, nhưng cuối cùng không chịu nổi bị Đàm Lỗi và Viên Mục Dã kéo đi… Trẻ hơn vài tuổi đúng là khác thật! Thế mà lại thấy hứng thú đối với chuyện nhàm chán thế này.

CHƯƠNG

LÃO GIÀ TÓC TRẮNG

Vậy mà khi chúng tôi ra bên ngoài xem thì phát hiện hóa ra hiện giờ nhiều người nhàm chán thật… Người đông nghìn nghịt đi đầy đường, giống như bình thường chẳng biết những người này nấp ở chỗ nào mà hiện giờ đều xuất hiện hết.

Nhưng không biết vì cái gì càng vào lúc đông người thế này tôi lại càng cảm thấy cô đơn, giống như theo tuổi tác lớn dần thì con người càng trở nên hờ hững… Hoặc có thể nói tôi càng ngày càng thích ứng cuộc sống như thế, cũng càng thêm thản nhiên đối mặt cuộc sống như vậy.

Lúc này trên trời nở rộ từng đám từng đám pháo hóa bảy màu tuyệt đẹp, toàn bộ đám người xung quanh đều phát ra từng tiếng kêu ngạc nhiên vui sướng, ngoại trừ tôi và Đinh Nhất… Vào những lúc như thế này thì khuôn mặt anh ta vĩnh viễn như một lá bài, mà tôi thì cũng không thay đổi sắc mặt mà nhìn lên trời, rồi không hiểu những vật này có gì mà có thể ngạc nhiên hô lên như vậy.

Đột nhiên tôi dường như có cảm giác có một ánh mắt lạnh lẽo xuyên qua từng lớp từng lớp người đánh vào trên lưng tôi… Nhưng lúc đó xung quanh thực sự có quá nhiều người, cho nên trong nhất thời tôi cũng không tìm được ánh mắt đó xuất phát từ

đâu.

"Sao thế?" Đinh Nhất ở bên cạnh phát hiện sắc mặt tôi biến đổi.

Tôi liền nói nhỏ: "Không đúng lắm… Đàm Lỗi và Viên Mục Dã đâu rồi? Nhanh gọi hai đứa này trở về!"

Đinh Nhất nghe xong không hỏi nhiều mà quay người đi tìm hai người kia, còn tôi thì không ngừng tìm khắp xung quanh vì muốn biết được chủ nhân ánh mắt đó rốt cuộc là ai…

Đúng lúc này tôi nhìn thấy một lão già tóc trắng bạc phơ đang đứng cách đó không xa ngoắc tay với tôi, tôi thấy mà ngạc nhiên vô cùng, tôi thử tìm kiếm hình ảnh của ông già này trong đầu nhưng cuối cùng cho ra kết luận là từ trước tới giờ tôi chưa từng gặp qua ông ta.

Nhìn tuổi ông già này không đến tám mươi thì cũng phải bảy mươi, tôi tự nhiên không để trong lòng, tôi đang định đi qua xem ông ta muốn làm gì? Ai ngờ đúng lúc này lão già ấy lấy ra một chiếc bát quái lạ màu đen, sau đó dùng ánh mắt lạnh lẽo tàn độc nhìn tôi và làm một động tác "Cạn ly" với tôi.

Trong lòng tôi run lên, lập tức nhận ra vật trong tay lão già đó là gì, thế là tôi định đi về hướng ông ta, nhưng đúng lúc này trên trời xuất hiện một quả pháo hoa màu đỏ vô cùng to làm cho mọi người xôn xao. Đợi đến lúc tôi vất vả đi tới chỗ lão già đó thì ông ta đã biến mất từ bao giờ.

Mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua nhưng tôi chắc chắn sẽ không nhầm, chiếc bát mà lão già đó cầm trên tay chính là chiếc bát sọ người Kapala trong truyền thuyết. Chỉ là nhìn qua nó càng thêm tà mị, không hề có tí thánh khiết nào của pháp khí Mật tông.

Lúc này điện thoại di động của tôi đổ chuông, tôi cầm lên xem thì phát hiện là Đinh Nhất gọi tới, xem ra khi anh ta tìm được Đàm Lỗi lại phát hiện không thấy tôi đâu, thế là lúc này mới tranh thủ

gọi điện thoại cho tôi.

Sau khi tập hợp với nhóm Đinh Nhất, tôi vội vã nói với bọn họ: “Về nhà, nơi này không an toàn…”

Đừng thấy Đàm Lỗi và Viên Mục Dã ham chơi nhưng đến lúc quan trọng vẫn biết suy nghĩ, bọn họ nghe tôi bảo như vậy xong thì không nói thêm gì mà đi thẳng tới chỗ đậu xe. Tôi không biết lão già kia đột nhiên xuất hiện theo kiểu đó là muốn làm cái gì? Khiêu khích? Hay là muốn thị uy?

Mặc dù mặc kệ là cái gì thì tôi cũng không quan tâm, thế nhưng tôi lại vô cùng chán ghét cảm giác bị người tính toán sau lưng, loại cảm giác “Tôi ở ngoài sáng còn địch ở trong tối” thực sự quá đáng ghét!

Chắc lão già này cứ canh cánh trong lòng việc hai lần trước bị tôi làm loạn kế hoạch của lão, cho nên ngay khi luyện thành pháp khí âm tà đó thì đi tới trước mặt tôi để khiêu khích.

Sau khi về đến nhà, tôi kể cho chú Lê chuyện vừa gặp lão già đó, chú nghe xong cũng cố gắng tìm kiếm trong đầu nhưng không thể nào tìm ra người nào như vậy…

Lúc này tôi nói với chú: “Đừng suy nghĩ, chắc chắn chúng ta chưa từng gặp lão già này… Ai biết lão chui ra từ cái hang chuột nào! Xem ra lão rất tự tin đối với chiếc bát sọ người của mình! Nếu không thì vừa mới luyện thành đã không nhịn được mà lấy ra khoe khoang!”

Chú Lê nghe thế trầm giọng bảo: “Rốt cuộc thì vật đó dùng để làm gì? Tốn bao công sức để luyện thành, chắc chắn có công dụng gì đó rất lớn…”

Tôi ở bên cạnh liếc mắt nói: “Chú của cháu à, chú nói mấy điều này cháu đều biết, chú có thể nói cái gì mà cháu chưa biết được không?”

Chú Lê tức giận: "Cháu nghĩ chú là ai chứ? Không gì không biết, không gì không hiểu? Chuyện chưa biết thì sao mà nói lung tung được!"

Tôi nghe xong nhỏ giọng lầm bầm: "Chú ở trước mặt người ngoài không phải luôn tỏ vẻ không gì không biết không gì không hiểu ạ? Làm sao khi chính chúng ta gặp vấn đề lại tắt điện vậy?"

Lúc này chú Lê đưa tay nhìn thoáng qua đồng hồ, sau đó cầm điện thoại di động lên nói: "Mấy đứa đón giao thừa đi! Chú đi gọi điện cho sư huynh chúc mừng năm mới và thuận tiện hỏi huynh ấy có biết chuyện này hay không…" Nói xong chú Lê đi vào phòng ngủ với tâm sự nặng nề.

Tôi thấy chú Lê phải đi tìm trợ giúp thì suy nghĩ không biết có nên gọi cho chú họ không? Cũng tiện thể chúc mừng năm mới luôn? Ý nghĩ của tôi rất tốt nhưng tôi không cách nào liên lạc được với chú họ.

Chẳng biết cái ông già này lại vào xó xỉnh nào rồi? Trước đó tôi bảo chú ở lại đây ăn Tết nhưng chú nhất định muốn đi và nói đã quen ăn Tết một mình. Tôi đoán chú trở về ngôi nhà cũ ở Đông Bắc, vì phong tục chỗ đó vào năm mới là đi thăm viếng mồ mả người thân và đốt vàng mã.

Sau khi tiếng chuông 12 giờ kết thúc, Đàm Lỗi và Viên Mục Dã cứ đòi phải chơi mạt chược, nhưng đầu óc tôi đã bị lão già cầm cái bát xương sọ đó bắt đi, làm gì còn lòng dạ nào mà chơi mạt chược? Cuối cùng hai người họ không khuyên nổi tôi nên chỉ đành lôi kéo Đinh Nhất đi đấu địa chủ.

Trong lòng tôi phiền muộn nên một mình trở lại trong phòng nằm ngủ và suy nghĩ tiếp theo nên làm gì… Trước đó có thể nói chúng tôi không hề có đầu mối, nếu như đêm hôm nay lão già đó không xuất hiện có lẽ chúng tôi vẫn tiếp tục không có manh mối

gì.

Nhưng lão đã xuất hiện thì sẽ không chỉ lộ mặt cho tôi nhìn đơn giản như thế. Mặc dù điều này thể hiện một ngày nào đó lão sẽ gây phiền toái cho chúng tôi, nhưng đồng thời cũng thể hiện lão sắp lộ ra ý định thật sự của mình.

Nhưng trước đó tôi phải xác nhận với Bạch Kiện một việc mới được, đó là phải tìm biện pháp đi tới nhà của Lý Đại Khánh và Tống Tam Thủy một lần. Thử xem trong nhà hai người này có phải cũng có một đám tàn hương trộn lẫn “máu gà” hay không? Nếu có… thì mọi chuyện đã sáng tỏ.

Nghĩ đi nghĩ lại tôi vô tình ngủ thiếp đi… Nhưng do đám Đàm Lỗi vừa chơi vừa hô bên cạnh quá ồn ào cho nên tôi vẫn luôn không thể ngủ say.

Thời gian không biết đã qua bao lâu, tôi nghe bên ngoài đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh. Ban đầu tôi còn tưởng ba người Đàm Lỗi không chơi nữa? Vậy mà nghiêng đầu nhìn thì phát hiện Đinh Nhất cũng không trở về phòng đi ngủ.

CHƯƠNG

CHA NUÔI CỦA HÀN CẨN

Căn nhà của chú Lê có tất cả ba phòng ngủ, trong đó có một buồng ngủ chính, hai phòng cho khách. Nếu như ba người họ không chơi nữa thì chắc chắc Đinh Nhất phải về căn phòng nơi tôi đang nằm này.

Nhưng bây giờ nghiêng tai nghe một lúc lâu, tôi có cảm giác là lạ, thế là tôi vội vàng vùng dậy xuống giường, muốn ra ngoài xem thì mấy người đó đang làm gì? Tại sao lại chẳng có âm thanh gì hết?

Ai ngờ khi tôi đi vào sân thì thấy trên bàn đá có một đống bài poker tán loạn mà ba người Đinh Nhất không biết đã đi chỗ nào…

"Đinh Nhất? Đàm Lỗi!" Bởi vì sợ đánh thức chú Lê cho nên tôi nhỏ giọng gọi bọn họ, thế nhưng chẳng có một ai trong ba tên này đáp lời tôi.

Trong lúc tôi đang buồn bực tự hỏi chẳng lẽ ba tên này chen vào một phòng ngủ rồi, vậy mà cửa sân đột nhiên "két" một tiếng bị đẩy ra, một luồng khí lạnh từ từ thổi tới.

Tôi thấy thế vội ngừng lại sau đó đưa tay sờ con dao thép ở ống quần. Nhưng sờ một cái mới phát hiện lúc nãy khi đi ngủ tôi đã đặt nó dưới gối, vừa rồi đi ra gấp nên không mang theo. Hơn nữa

tôi không thể nào ngờ được ở trong nhà chú Lê mà cũng có thể gặp nguy hiểm?

Ai ngờ chờ một lúc lâu mà không thấy ngoài cửa có vật gì tiến vào, thế là tôi nhìn xung quanh một chút, sau đó nhặt một cục gạch ở chậu hoa bên cạnh lên rồi bước nhanh ra ngoài… Tôi muốn nhìn xem ngoài cửa là thứ gì mà dám đến đây tác quái vào tết nhất thế này?

Sau khi tôi đi ra ngoài thì phát hiện không có một ai, chắc do lúc này đã là hai, ba giờ đêm… Bởi vì mùa đông năm nay khá ấm, nhiệt độ không khí bên ngoài đã tăng trở lại từ lâu cho nên lúc này ở bên ngoài không những không cảm thấy lạnh mà ngược lại dường như cảm giác trong không khí có một ít hơi nước khiến cho người ta cảm giác như mùa đông ở miền Nam.

Tôi cầm cục gạch đứng ở cửa nhìn xung quanh một lúc mà không phát hiện yêu vật xuất hiện, nhưng tôi biết nó nhất định ở gần đây… Đột nhiên đường phố vừa rồi còn rất yên bình chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một lớp sương mù và rất nhanh nó trở nên đậm đặc, sau đó nó từ từ thổi về hướng tôi.

Là phúc thì không phải họa cho nên chuyện gì muốn tới thì nó sẽ tới, có sợ cũng vô ích, thế là tôi dùng sức nắm chặt cục gạch rồi nghĩ mặc kệ đối phương là yêu quái gì thì cứ cho một viên gạch trước rồi tính!

Nhưng tôi không ngờ được là khi đám sương mù quái dị này tan ra thì cảnh tượng trước mặt đột nhiên biến đổi, ngõ nhỏ vốn nên xuất hiện trước mặt tôi thì giờ biến mất không thấy. Thay vào đó là một bệ đá có hình dáng quái dị, mà bên rìa bệ đá có một lão già tóc trắng xóa đang ngồi.

Ông già này từ từ quay đầu về phía tôi, một khuôn mặt hơi quen thuộc đập vào mắt tôi… Là lão? Đây chẳng phải lão già tóc

trắng cầm “bát xương sọ” mà lúc trước tôi nhìn thấy hay sao?

Biết là lão cầm cái “Bát xương sọ” đắc ý trước mặt tôi là không có ý tốt lành gì, chỉ là tôi không ngờ lão dám trực tiếp đến nhà chúng tôi quấy rối! Xem ra lão khá tự tin với bản lĩnh của mình?

Ngay tại lúc tôi trừng mắt nhìn lão già tóc trắng chờ lão ta xuất chiêu gì thì thấy lão cười gian rồi cầm chiếc bát đưa lên bệ đá múc một chút, sau đó quay đầu làm một động tác cạn ly với tôi.

Tôi thấy thế thì mắng thầm trong lòng, cái lão già khốn nạn này không phải muốn uống hai ly với tôi đấy chứ? Sau đó tôi thấy lão thật sự há miệng uống ừng ực thứ đựng trong chiếc bát…

Tôi nhìn lão già rồi lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc thì ông là ai?”

Lão già tóc trắng nghe thế mỉm cười nói: “Trương Tiến Bảo, dạo này vẫn khỏe chứ?”

Tôi nghe mà trong lòng căng thẳng, lão già này biết tôi là ai, xem ra đúng là lão đến mà có chuẩn bị… Nhưng mà người biết tên tôi cũng rất nhiều nên điều này không đại biểu cho cái gì!

Thấy tôi nhìn chằm chằm mà không lên tiếng, lão già vẫy tay với tôi nói: “Tới đây, lão phu mời cậu uống chút đồ tốt…” Nói xong lão ta quay lại sau lưng múc một chút rồi há miệng uống một ngụm to.

Tôi hơi kiêng kị đối với bệ đá bốc lên tà khí sau lưng lão già đó, không dám tùy tiện tiến lên, ai mà biết ở đó có cạm bẫy đang chờ tôi chui vào hay không? Lão già thấy tôi không phản ứng liền cười to nói: “Xem ra Trương Tiến Bảo giống với lời đồn trong truyền thuyết… chỉ là một thằng hèn!”

Tôi nghe thế thì cười lạnh: “Phép khích tướng đối với tuổi như tôi bây giờ đã vô dụng, cuối cùng thì ông là thứ gì? Năm mới không ngoan ngoãn ở nhà mà ra đây dọa người là không tốt đâu.”

Lão già nghe xong sắc mặt lập tức biến thành khó coi, lão lạnh lùng nói: “Nể mày là bạn bè với con gái tao nên tao mới khách sáo thế này, nếu không mày làm hỏng chuyện tốt của tao hai lần… thì đã bị tao nghiền xương thành tro từ lâu rồi.”

Tôi bị câu nói này làm cho buồn cười: “Ông già à, sao đầu năm mới ông lại nhận người thân lung tung thế? Số bạn khác giới của cuộc đời tôi có thể đếm được bằng năm đầu ngón tay, không biết ai trong số đó là con gái của ông vậy?”

Lão già trầm giọng nói: “Hàn Cẩn…”

Tôi sững sờ, nhưng rồi lập tức cười to hơn: “Theo như tôi được biết thì cha của Hàn Cẩn đã chết từ tám trăm năm trước rồi, rốt cuộc ông chui từ xó nào ra để nhận người thân lung tung thế? Hơn nữa muốn nhận người thân cũng không nên tới tìm tôi chứ?”

Lão già nghe tôi nói như thế râu ria đều tức đến trợn ngược, lão ta nói bằng giọng âm trầm: “Tao là Hàn Thái Long, cha nuôi của Hàn Cẩn…”

Tôi nghe xong lập tức nghĩ thầm trong lòng hóa ra thật sự có người tên là Hàn Thái Long, nhớ lại trước kia tôi từng thấy Hàn Thái Long trong trí nhớ tàn hồn của một thành viên tập đoàn Thái Long đã chết, nhưng khi đó lão ta chỉ là một người đàn ông trung niên chứ không phải dáng vẻ như hiện giờ.

“Ông có quan hệ thế nào với tập đoàn Thái Long? Mao Khả Ngọc không phải đã nói người sáng lập tập đoàn Thái Long là một người Đức à?” Tôi lạnh lùng chất vấn.

Hàn Thái Long thấy cuối cùng tôi cũng có hứng thú với lão ta nên cười khẽ, nói: “Tao là lãnh đạo người Hoa duy nhất trong tập đoàn, tên của tập đoàn là lấy tên của tao để đặt, mày nói xem tao và tập đoàn Thái Long có quan hệ thế nào?”

Tôi cười lạnh: “Xem ra ông chính là một trong số ít những lão

già vẫn chưa chết, nghe nói mấy người khác đều đã chết rồi mà tại sao ông vẫn còn sống thế?”

Hàn Thái Long đắc ý nói. “Bởi vì tao không giống với chúng nó!”

Tôi không khách sáo nói: “Có cái gì không giống? Còn không phải là lão quái vật nên chết mà vẫn chưa chết…” Vừa nghĩ tới Hàn Cẩn thì trong lòng tôi chợt nhảy lên, tôi hỏi: “Có phải Hàn Cẩn bị ông hại chết không?”

Hàn Thái Long cười lạnh: “Mạng của nó vốn là do tao bố thí, không nghĩ cách cảm ơn tập đoàn mà còn muốn rời đi? Kết cục sau cùng của nó chính là do tao nể tình cha con nên mới cho nó ra đi vui sướng!”

“Mẹ mày đi ăn c*t đi!” Tôi tức giận chửi.

CHƯƠNG

HỒ MÁU QUÁI DỊ

Hàn Thái Long không ngờ tôi lại đột nhiên chửi bậy, trong nhất thời sắc mặt rất khó coi… Lão ta quay người chỉ bệ đá sau lưng mình rồi nói: "Trương Tiến Bảo, chẳng lẽ mày không hiếu kỳ ở trên này là thứ gì? Đây toàn là đồ tốt, là đồ tốt mà cả cuộc đời này mày chưa từng gặp!"

Tôi nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng, nói: "Cuộc đời tao đúng thật là chưa từng gặp qua vật gì tốt, nhưng đồ hư hỏng thì đã thấy cả đống, tất cả đều là một lũ ruồi nhặng làm người khác buồn nôn!"

Hàn Thái Long nghe ra tôi đang mắng lão thì cười lạnh, nói: "Tốt tốt tốt! Mày cứ kiêu ngạo đi! Tao xem mày kiêu ngạo được bao lâu, chỉ sợ có ngày mày sẽ phải khóc! Đến lúc đó tao sẽ nhìn xem mày có thể kiêu ngạo được tiếp không?"

Vừa nghĩ đến cái chết của Hàn Cẩn là trong lòng tôi lại tức giận khó mà bình tĩnh lại được, lập tức cầm cục gạch trong tay, nhắm vào Hàn Thái Long đập tới… Kết quả "cạch" một cái nện trúng đầu lão ta.

Nhưng tôi không ngờ được là lão già này sau khi bị đập trúng thì lại như một cái bóng mờ chậm rãi tản đi rồi biến mất trên bệ đá âm trầm đó. Nếu nói lúc đó tôi không hiếu kỳ thì chắc chắn

không đúng, hơn nữa tôi còn muốn đánh lão già đó nên nhanh chân bước lên trên bệ đá.

Vậy mà khi tôi đi tới trước bệ đá thì lập tức ngửi thấy một mùi máu tanh nồng đậm, tôi giương mắt lên nhìn và lập tức cứng đờ tại chỗ… Hóa ra phía sau bệ đá là một cái ao, bên trong ngập tràn một loại chất lỏng sền sệt màu đỏ, bây giờ nghĩ lại thứ vừa rồi lão già đó uống lại chính là thứ làm người ta buồn nôn này.

Bây giờ tôi mới phát hiện bên trong loại chất lỏng này còn có nhiều thứ đang chìm nổi, nhìn kĩ thì đúng là từng bộ tử thi bị lột da! Dù là người đã thường thấy nhiều cảnh tượng hoành tráng như tôi cũng bị hình ảnh trước mặt làm cho buôn nôn đến suýt nữa phun ra.

Đột nhiên trong hồ có một bộ thi thể phụ nữ hấp dẫn sự chú ý của tôi, bởi vì cô ta khác với đông đảo các thi thể khác ở chỗ là không bị lột da, quần áo trên người vẫn còn nguyên vẹn.

Chỉ là bộ quần áo này, bóng lưng này tại sao quen mắt như thế? Tôi lập tức rùng mình một cái, sau đó không quan tâm mà nhảy vào trong hồ máu làm người buồn nôn này rồi liều mạng bơi về phía bộ thi thể phụ nữ kia!

Lúc tôi đưa tay nắm lấy quần áo rồi kéo cô ta về bên cạnh mình thì trong lòng tôi đã lạnh buốt, bởi vì bộ quần áo này, bóng lưng này chính là Chiêu Tài, chị của tôi mà! Chị ấy không phải đang đi đưa sủi cảo cho lão Triệu à? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Tại sao chị ấy lại xuất hiện ở chỗ này?

Nước mắt không bị khống chế chảy tràn trên mặt tôi, hai tay tôi run rẩy muốn lật bộ thi thể lại nhưng cuối cùng đều thất bại… Bởi vì hiện giờ tôi đã không có dũng khí để lật bộ thi thể này lên, hoặc là nói trong lòng tôi đã nhận định bộ thi thể nữ này không phải ai khác mà là Trương Chiêu Tài, thân nhân duy nhất trên đời của tôi.

“Tiến Bảo? Tiến Bảo? Cậu sao thế?” Giọng nói của Đinh Nhất đột nhiên truyền đến từ bên tai, tôi nghe xong giật mình ngồi dậy, lúc này mới phát hiện hóa ra tất cả những chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mơ?

Không đúng! Chuyện này không đơn giản như vậy! Tôi không kịp lo trả lời Đinh Nhất mà lập tức cầm điện thoại di động ở đầu giường gọi cho Chiêu Tài…

Trong điện thoại vang lên hai tiếng đô đô rồi sau đó giọng nói của Chiêu Tài vang lên: “Thế nào? Đừng nói với chị là em còn chưa ăn cơm đấy nhé?”

“Chị đang ở đâu?” Tôi vội vàng hỏi.

Chiêu Tài nghe tôi hỏi liền cười hì hì trả lời: “Em quan tâm chị ở đâu làm gì? Có thời gian thì lo cho mình đi!”

“Bây giờ chị đang ở chỗ nào?” Tôi đột nhiên hét lên một tiếng làm cho Chiêu Tài ở bên kia bị dọa sững sờ, không biết phải trả lời thế nào: “Chị… Chị đang ở chỗ anh rể em, em làm sao thế?”

Tôi nghe xong thở phào một cái, sau đó lập tức nói: “Chị đợi bên cạnh lão Triệu đừng đi đâu hết, em sẽ qua đó đón chị bây giờ!” Sau khi nói xong tôi vội vàng dập máy rồi ngẩng đầu nói với Đinh Nhất: “Tranh thủ thời gian đi một chuyến tới bệnh viện với tôi.”

Đinh Nhất nhìn sắc mặt của tôi thì biết có chuyện không ổn, thế là anh ta vội nói: “Có muốn gọi sư phụ cùng đi không?”

Tôi nghe thế liền suy nghĩ sau đó lắc đầu nói: “Trước tiên không cần… Có lẽ do tôi nghĩ nhiều, nhưng lúc này trong lòng tôi đang hốt hoảng, nếu không đi xem tôi không yên tâm. Vì thế anh gọi cả Viên Mục Dã và Đàm Lỗi đi, bốn người chúng ta cùng qua đó!”

Trên đường đi tôi kể một lần giấc mơ đáng sợ đó cho bọn họ, mấy người đó nghe xong thì sắc mặt đều trở nên nặng nề, ai cũng

biết chuyện này không phải một giấc mơ đơn giản như thế.

Lúc chúng tôi vô cùng lo lắng chạy tới bệnh viện của lão Triệu thì phát hiện anh ấy đang làm sạch vết thương tay cho một tên nghịch pháo nổ vào đêm ba mươi… Nhìn thấy mấy người chúng tôi đột nhiên tới anh ấy cũng hơi giật mình hỏi: “Sao thế? Mấy đứa cũng bị pháo nổ gây thương tích à? Tối hôm nay anh đã xử lý ba trường hợp như thế rồi.”

Tôi không có thời gian giải thích mà vội hỏi: “Chị của em đâu?”

Lão Triệu nghe thế hơi sững ra, sau đó lập tức chỉ vào một gian phòng nghỉ của bác sĩ ở bên cạnh: “Cô ấy đang xem phim trong đó? Sao thế?”

Tôi nghe xong vội đi đến trước căn phòng nghỉ đó rồi đẩy cửa tiến vào. Vậy mà khi đi vào trong xem thì tim tôi thắt lại, bên trong làm gì có ai? Trong nhất thời tôi hơi hoảng hốt rồi quay đầu hỏi lão Triệu: “Chị ấy đâu?”

Lão Triệu lúc này cũng ngơ ngác, nghi ngờ hỏi lại: “Không phải cô ấy đang ở trong đó à?”

Vừa nghĩ lại giấc mơ vừa rồi, tôi lập tức cảm thấy toàn thân uể oải, mặc kệ tên đó làm gì với tôi, tôi cũng không sợ… Nhưng Chiêu Tài thì không được, chị ấy chỉ là một người bình thường, tôi làm sao có thể để chị ấy hết lần này tới lần khác bị cuốn vào những chuyện này?

Lúc này vẫn là Đinh Nhất còn giữ được bình tĩnh, anh ta dùng sức lay bờ vai tôi rồi nói: “Bình tĩnh một chút, chuyện chưa chắc đã đến tình trạng xấu nhất, chúng ta bây giờ chia ra tìm thì nhất định sẽ tìm được… Cậu nhớ kĩ quan tâm quá sẽ bị loạn! Chúng ta bây giờ phạm phải bất kỳ sai lầm nào đều sẽ là trí mạng với chị ấy.”

Tôi nghe xong liền gật đầu sau đó dặn dò lão Triệu: “Nếu như

lát nữa Chiêu Tài trở về thì anh nhất định phải để chị ấy chờ ở nơi anh có thể quan sát được!”

Tuy lão Triệu không biết có chuyện gì xảy ra nhưng cũng biết tình thế nhất định vô cùng nghiêm trọng, bởi vì đã lâu lắm rồi anh ấy mới thấy tôi hoảng loạn như thế. Sau khi đi ra khỏi phòng của lão Triệu, chúng tôi lập tức chia nhau ra tìm.

Tôi vừa đi vừa gọi điện thoại cho Chiêu Tài, nhưng mới vừa rồi còn có thể gọi được mà lúc này đã tắt máy. Nghe tiếng nhắc nhở không liên lạc được qua điện thoại mà lòng tôi thấy nặng nề, dường như giấc mơ đó đã trở thành sự thật… Lúc đầu tôi còn nóng nảy tìm kiếm bốn phía xung quanh nhưng, càng về sau chạy càng chậm, càng tìm càng tuyệt vọng.

“Tiến Bảo! Lão Triệu gọi điện thoại tới…”

CHƯƠNG

NGƯỜI GIẾT KẺ GIẾT NGƯỜI

Trong thoáng chốc tôi nghe được có người đang gọi mình, tôi quay đầu lại thì phát hiện Đinh Nhất đang chạy nhanh về phía này. Anh ta thấy tôi không có phản ứng gì với tiếng gọi lúc nãy, thế là lớn tiếng lặp lại: "Lão Triệu vừa gọi điện tới bảo là chị cậu về rồi!"

Khi mấy người chúng tôi trở về phòng của lão Triệu thì đã thấy Chiêu Tài đang ngồi một bên chơi điện thoại? Chị ấy thấy chúng tôi hốt hoảng như vậy cũng hơi giật mình hỏi: "Xảy ra chuyện gì mà làm em khẩn trương thế này?"

Tôi thấy Chiêu Tài không có việc gì liền tức giận hét lên: "Vừa rồi chị đi đâu thế? Không phải đã bảo chị ngồi yên bên cạnh lão Triệu à?"

Chiêu Tài bị tôi hét lên cũng hơi sững sờ, tuy rằng hơi khó chịu nhưng thấy tôi thật sự lo lắng nên chị ấy nhỏ giọng nói: "Không phải chị chỉ đi vệ sinh thôi sao? Có cần giận đến như thế không?"

Lúc này một bác sĩ đến thay ca đẩy cửa bước vào, anh ta thấy tôi và Chiêu Tài cùng đến thì cười nói: "Bác sĩ Triệu nhá, hiện giờ đội hình tiếp đón anh tan làm càng lúc càng lớn, trước kia chỉ chị dâu đến đón mà tại sao hiện giờ đến cả em vợ cũng đến rồi?"

Lão Triệu vì hóa giải không khí xấu hổ trước mắt liền nói đùa

cùng người này vài câu rồi mới quay đầu nói với chúng tôi: "Mấy đứa ra ngoài trước chờ anh một lát, anh thay quần áo xong rồi đi."

Sau khi ra khỏi bệnh viện, tôi nhìn thoáng qua thời gian rồi nói với lão Triệu: "Trời sắp sáng rồi, hai người đừng về nhà vội mà đi với em một chuyến đến nhà chú Lê. Xe của anh để Tiểu Viên lái, còn hai người cứ ngồi xe bọn em."

Bầu không khí trên đường về cũng hơi xấu hổ, tôi không biết phải giải thích với bọn họ thế nào về thái độ của mình. Đàm Lỗi thức thời leo lên xe của lão Triệu để tránh đi bầu không khí xấu hổ này.

Cuối cùng vẫn là Đinh Nhất mở miệng giải thích: "Gần đây bọn em gặp chuyện khó giải quyết, Tiến Bảo sợ đối phương sẽ ra tay với hai người cho nên mới khẩn trương như vậy."

Lão Triệu nghe thế liền vội vàng hòa giải: "Anh biết rồi, cũng được… Mấy ngày này chúng ta ăn Tết cùng một chỗ càng vui."

Tôi rất cảm kích anh ấy không truy hỏi tận gốc rễ, bởi vì khi chưa rõ ràng mọi chuyện thì tôi không biết phải giải thích chuyện của Hàn Thái Long với bọn họ thế nào. Hơn nữa tôi cũng không muốn bọn họ bị liên lụy vào chuyện của tập đoàn Thái Long, vì thế nên lão Triệu và Chiêu Tài biết càng ít thì càng an toàn…

Chờ đến khi chúng tôi về đến nhà thì trời đã sáng, chú Lê thức dậy không thấy chúng tôi liền gọi điện cho Đàm Lỗi hỏi thăm tình hình, chú cũng cảm thấy mấy ngày này hai người họ ở lại bên cạnh chúng tôi là tốt nhất.

Lúc đầu lão Triệu nghĩ nhân dịp mấy ngày nghỉ này dẫn Chiêu Tài ra ngoài chơi, giờ xem ra đừng nghĩ đến chuyện đi chơi mà nên thành thật ở lại nhà.

Căn cứ theo phân tích của chú Lê, trong giấc mơ của tôi chưa chắc Hàn Thái Long thật sự đi tới căn nhà của chú Lê mà có thể

trước đó lúc xem pháo hoa đã bị đối phương động tay động chân… Vì thế mà Hàn Thái Long mới có thể gặp tôi trong giấc mơ.

Cứ như vậy nhà chú Lê tạm thời vẫn an toàn, chỉ không biết ao máu mà Hàn Thái Long để tôi nhìn thấy có phải thật sự hay không… Hay chỉ vẻn vẹn ảo ảnh mà lão ta tạo ra?

Trước đó chúng tôi vẫn luôn biết trong tập đoàn Thái Long có cao nhân, cứ nghĩ cao nhân này là Mao Khả Ngọc nhưng hiện giờ xem ra… Cao thủ huyền học đứng phía sau chính là Hàn Thái Long.

Chỉ tiếc người này lòng dạ xấu xa cho nên lão nghiên cứu huyền học thuật số nhất định toàn là một số phép thuật cấm kỵ. Trình độ chú Lê mặc dù không kém nhưng chú luôn tự xưng mình là chính tông nên tuyệt đối sẽ không biết và cũng khinh thường nghiên cứu những phép thuật cấm kỵ đó.

Cứ như vậy, khi chúng tôi gặp kẻ âm tà như Hàn Thái Long tự nhiên sẽ thất thế, bởi vì dù sao chúng tôi có điểm mấu chốt còn lão không có… Liền nói về chiếc bát xương sọ trong tay lão ta đi! Vì thứ này lão già đó có thể hại chết mười mấy người chưa kể tác hại sau khi luyện thành nó.

Nhưng mà Hàn Thái Long có thể tìm đến chúng tôi cũng tốt, dù sao vẫn dễ dàng hơn đi tìm lão ta trong biển người mênh mông chứ? Từ lúc lão già đó dùng Chiêu Tài để uy hiếp tôi thì tôi đã ra một quyết định đó là bất kể thế nào đều phải giết chết Hàn Thái Long! Bởi vì không ai có thể dùng Chiêu Tài để uy hiếp tôi…

Quyết định này ngoại trừ Đinh Nhất ra thì tôi chẳng nói với ai cả, còn về chú Lê, tôi không muốn chú phải lo lắng cho mình, Đàm Lỗi thực sự quá trẻ tuổi và Tiểu Viên… Cậu ta dù sao cũng là cảnh sát cho nên có một số việc tôi không muốn cậu ta bị liên lụy.

Đinh Nhất nghe xong quyết định này của tôi thì lúc đầu không

nói gì mà chỉ yên lặng nhìn con dao của mình. Một lúc lâu sau anh ta mới ung dung mở miệng: “Có rất nhiều cách giết người, nhiều khi không cần tự mình ra tay…”

Tôi nghe xong cười khẽ nói: “Trước đây tại sao tôi không phát hiện anh nhiều ý nghĩ xấu như vậy nhỉ?”

Đinh Nhất nhún vai nói: “Tôi còn vài kỹ năng phải đến lúc cần thiết mới biểu lộ… Cậu còn muốn biết thêm không?”

Tôi nghe thế thì hăng hái hỏi: “Nói nghe thử một chút? Còn có kỹ năng nào chấn động như gặp thần tiên không?”

Vậy mà Đinh Nhất cười thần bí nói: “Ý trời không thể tiết lộ…”

Bởi vì Chiêu Tài và lão Triệu cùng vào ở cho nên mấy ngày nay Đàm Lỗi phải chen vào một phòng với sư phụ cậu ta, vậy mà hai người đó lại chê nhau ngáy quá to.

Tôi thấy thế thì nói đùa: “Khó mà có cơ hội như vậy để giúp hai thầy trò tăng tiến tình cảm…”

Lão Triệu cảm thấy hơi xấu hổ nên đề nghị hay là để anh ấy và Chiêu Tài đi với chúng tôi về nhà ở. Nhưng chú Lê nghe xong lại lắc đầu nói: “Không được không được, ngôi nhà nhỏ này của chú an toàn hơn nhiều ngôi nhà của các cháu, chỉ cần chú trấn giữ ở đây thì yêu ma quỷ quái gì cũng đừng nghĩ chui vào.”

Lúc này tôi vỗ vỗ vai lão Triệu và nói: “Nghe lời đi, hai người cứ thành thật ở lại đây, chờ đến khi mọi việc được giải quyết thì anh có muốn ở lại em cũng đuổi anh đi!”

Sau khi ăn sáng xong chú Lê nhận được điện thoại của sư huynh thông báo chuyện chú Lê nhờ hỏi thăm đã có một chút tin tức, ông ấy đã biết đại khái bát xương sọ giống với pháp khí Mật tông dùng để làm gì.

Theo lời nói của Liêu đại sư thì đồ vật trong tay Hàn Thái Tông

là một pháp khí tụ hồn tăng thọ, chỉ vì thứ này quá mức âm tà cho nên hiếm có người sẽ đi luyện chế nó.

Vì nếu muốn luyện chế bát xương sọ này nhất định phải tìm được một ác nhân giết người như ngóe, sau khi hắn giết người thì cũng sẽ giết chết hắn. Cứ như thế tất cả oán khí của người mà hắn đã giết sẽ tập trung lên thân thể hắn. Sau đó lại lấy xương sọ, cũng chính là đỉnh đầu để chế bát xương sọ.

CHƯƠNG

VIDEO TRỘM XÁC

Muốn tăng thọ thì lúc này chỉ là bước đầu tiên, tiếp đó còn phải tập hợp đủ bảy bảy bốn mươi chín người có mệnh âm rồi lột da lấy máu chế thành thi tương... Sau khi thi tương chế thành lại dùng chiếc bát xương sọ tập trung oán khí này uống vào thì sẽ có thể gia tăng tuổi thọ.

Tôi nghe xong không khỏi thấy lạnh người, dùng tính mạng của người khác để gia tăng tuổi thọ của mình còn chưa tính mà phương pháp sao lại tàn nhẫn đến thế? Trên đời này tại sao lại có bí thuật thất đức như vậy?

Đối với chuyện về Hàn Thái Long, Hàn Cẩn chưa từng nói thêm một chữ trước mặt tôi, chắc do cái gọi là "Công ơn nuôi dưỡng" là một đoạn thời gian không vui vẻ tý nào. Trong lòng của lão ta thì Hàn Cẩn cũng chỉ là một trong số những công cụ giết người mà mình đã chăn nuôi mà thôi...

Trong vài ngày sau đó, tất cả chúng tôi phải nói là chỉ khẽ có gió thổi cỏ lay thôi cũng đều giật mình kinh sợ, nhưng không biết vì cái gì mà Hàn Thái Long xuất hiện vào ngày tết rồi sau đó biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Mặc dù chúng tôi đều biết điều đó là không thể nhưng mỗi ngày

cứ bình yên trải qua như vậy, mấy ngày nghỉ đông ít ỏi đáng thương của lão Triệu rất nhanh đã dùng hết. Trong lúc chúng tôi không biết lão Triệu đi làm sẽ sắp xếp Chiêu Tài thế nào thì bỗng nhiên Bạch Kiện gọi điện cho tôi…

Anh ta úp úp mở mở trong điện thoại nói là có một đoạn video muốn tôi qua đó xem, tôi hỏi nội dung đoạn video đó là gì thì anh ta lại nói tôi qua xem sẽ biết. Tôi nghe xong liền nói: “Được, vừa lúc tôi cũng có việc tìm anh…”

Xế chiều hôm đó tôi và Đinh Nhất đi tới văn phòng Bạch Kiện, anh ta thấy chúng tôi tới liền lập tức đóng cửa lại, sau đó mới đi tới máy vi tính bật đoạn video kia lên.

Bạch Kiện mặt lạnh nói: “Xem một chút đi, chính là đoạn video này.”

Hình ảnh trong video khá rõ ràng, từ trong hoàn cảnh của video mà xem đây là camera trong xe quay lại. Chỉ thấy trong video có rất nhiều cảnh sát đang bận rộn, nhìn kĩ lại thì chỗ này chính là bên ngoài của nhà Lưu Lực An. Ai ngờ đúng lúc này có một lão già tóc trắng đột nhiên xuất hiện trong video.

Nhìn thấy cảnh tượng này tôi chợt thấy nặng nề trong lòng, thầm nghĩ quả nhiên lúc đó lão già Hàn Thái Long cũng có mặt ở hiện trường! Lúc này chỉ thấy một cảnh sát nhìn thấy lão già này liền đi qua ngăn cản, không để lão ta tiến về phía trước.

Nhưng không biết Hàn Thái Long nói với viên cảnh sát cái gì mà chẳng những anh ta không ngăn cản Hàn Thái Long mà còn dẫn lão đi tới phía sau một chiếc xe cảnh sát. Bởi vì vị trí đó ở tít ngoài rìa video nên chỉ có thể nhìn thấy hai người đó từ chân trở xuống.

Nhưng cảnh tượng tiếp đó lại hơi quái dị, chỉ thấy cửa sau của xe cảnh sát bị mở ra sau đó có một người từ trong đó đi ra. Tiếp đó Hàn Thái Long dẫn người này vội vã đi ra khỏi góc quay của video,

nhưng lúc bọn họ đi qua vị trí của camera trên ô tô thì camera đã ghi lại được hình dáng của người bước xuống từ chiếc xe đó.

Chỉ thấy sắc mặt người đó xám xanh chẳng có tí hơi thở nào của người sống, mặc dù hắn đi bên cạnh Hàn Thái Long nhưng động tác lại cứng ngắc, trong tay còn cầm một vật giống áo mưa màu đen.

Đoạn video này được phát hiện bởi một người là ngài Triệu, lúc đó cả nhà bọn họ đi du lịch ở chỗ khác mà xe thì vừa vặn đỗ bên ngoài hiện trường phát hiện vụ án.

Ai ngờ khi cả nhà bọn họ trở về lại phát hiện xe của mình không biết bị ai vẽ bẩn! Cũng may trong xe của anh ta có camera chạy 24/24 giờ, cho nên có thể kiểm tra xem là ai vẽ bậy lên xe của mình. Kết quả không tìm được người vẽ bậy mà lại thấy đoạn video này…

Ban đầu ngài Triệu cũng không nghĩ tới báo cảnh sát, sau đó anh ta nghe hàng xóm nói mấy ngày trước đây cảnh sát tìm kiếm xung quanh chỗ này, nghe nói hôm đó xe cảnh sát bị rơi mất thứ gì… Ngài Triệu nghe xong lập tức liên tưởng đến đoạn video trong xe của mình, thế là anh ta vội báo cảnh sát.

Đoạn video này chuyển qua nhiều nơi rồi tới tay Bạch Kiện, anh ta xem xong cũng khá giật mình, bởi vì người mà lão già tóc trắng dẫn đi không phải ai khác mà chính là Lưu Lực An, cũng là bộ thi thể bị thất lạc.

Vì chuyện này mà người cảnh sát mở cửa xe cho Hàn Thái Long đã bị cách ly để kiểm tra, thế nhưng anh ta sống chết cũng không thừa nhận mình đã từng nhìn thấy lão già đó và càng không mở cửa xe cho ông ta.

Tôi nghe xong cũng có cảm giác anh trai này hơi bị oan… Chắc Hàn Thái Long đã sử dụng thủ đoạn nào đó để anh ta mở cửa cho

nên anh ta không có đoạn ký ức này cũng là bình thường.

Đừng nói là anh ta mà tôi cảm giác ngay cả ký ức của Lưu Lực An, Lý Đại Khánh và Tống Tam Thủy đều có vấn đề, xem ra Hàn Thái Long cũng hơi có bản lĩnh! Chỉ là hiện giờ có đoạn video này nên anh trai cảnh sát đã mở cửa cho Hàn Thái Long rất khó rửa sạch hiềm nghi.

Nghĩ tới đây tôi liền nói với Bạch Kiện: "Người cảnh sát này không hề nói dối, chỉ là không có ai chứng minh anh ta không nói dối..."

Bạch Kiện nghe thế sắc mặt trở nên âm trầm: "Anh biết con người của Tiểu Hồ, anh cũng không tin cậu ta sẽ làm như thế, hơn nữa cậu ta cũng đâu có động cơ gì mà phải làm vậy? Thế nhưng nếu không thể rửa sạch hiềm nghi thì chỉ sợ công việc của cậu ta không giữ được."

Tôi nghe xong thở dài liên tục nói: "Sự nghi ngờ này chắc không thể tẩy sạch được... Anh bảo phải làm thế nào để tẩy? Không nói đến tất cả chúng ta đều chưa biết rõ chuyện này mà kể cả đến một ngày mọi chuyện đều rõ ràng thì có thể thế nào? Cũng đâu thể để tôi ra mặt làm chứng cho anh ta, chứng minh anh ta là bị kẻ gian làm hại! Cho nên mới hành động khác với bình thường! Ai có thể tin chứ?"

Bạch Kiện nghe xong liền trầm mặc, anh ta hiểu ý tôi muốn nói và biết chuyện này chỉ sợ là ván đã đóng thuyền, làm thế nào cũng không thể cứu vãn. Thật ra tôi không phải cố ý dội gáo nước lạnh cho anh ta, nếu như không có đoạn video này thì mọi chuyện đều dễ nói.

Tôi vừa nghĩ tới Hàn Thái Long không biết còn sẽ gây ra chuyện gì nữa thì hận đến ngứa răng, thế là tôi trầm giọng nói: "Hiện giờ vấn đề lớn nhất là lão già tóc trắng này, vụ án nổ bom và vụ án tự

thiêu trước đó rất có thể cũng có liên quan đến lão ta, nếu như không mau chóng giải quyết vấn đề thì chỉ sợ sẽ có thêm càng nhiều chuyện phiền toái đang chờ cảnh sát các anh đó!” Nói đến đây tôi do dự một lúc rồi mới nói chuyện Hàn Thái Long là tội phạm lọt lưới của tập đoàn Thái Long cho Bạch Kiện biết.

Anh ta nghe xong cũng khá giật mình, không ngờ được chuyện này quay tới quay lui lại về đến tập đoàn Thái Long… Sau đó tôi liền để Bạch Kiện tranh thủ thời gian dẫn chúng tôi tới nhà Lý Đại Khánh và Tống Tam Thủy để kiểm tra, tôi vẫn luôn nghi ngờ nhà của hai bọn họ giống với nhà Lưu Lực An, đều có tàn hương của loại hương trộn lẫn máu gà.

Bởi vì nhà của Tống Tam Thủy cách nội thành khá xa cho nên trước tiên chúng tôi đi tới nhà Lý Đại Khánh. Trước đó cảnh sát đã từng tới đây điều tra chất nổ, cũng chính xác đã từng tìm thấy một chút “nguyên liệu thô” chưa bị chế thành thuốc nổ, vì thế cảnh sát tạm thời dán giấy niêm phong ở chỗ này.

CHƯƠNG

TÀN HƯƠNG

Bạch Kiện đi đằng trước, chủ động xé niêm phong trên cửa nhà họ Lý, sau đó dùng chìa khóa mở cửa nhà họ ra, dẫn đầu mọi người đi vào trong...

Khi chúng tôi vào trong nhà Lý Đại Khánh, thì biết bình thường hắn đều ở một mình, đồ trang trí trong nhà ít đến đáng thương, chẳng có dáng vẻ gì của một ngôi nhà cả. Tôi nhớ mấy năm trước hắn đã ly dị với vợ, sau đó vẫn sống một mình.

Sau khi Đinh Nhất vào nhà thì bắt đầu tìm các ngóc ngách, quả nhiên... anh ta nhanh chóng phát hiện ra góc phía Tây Bắc trong phòng khách có một đống tàn hương... Tôi thấy Đinh Nhất phát hiện ra điều lạ thì cũng vội vàng đi tới nói: "Thế nào? Có giống như tàn hương trong nhà Lưu Lực An không?"

Đinh Nhất gật đầu: "Giống nhau, đều là tàn hương của loại hương có trộn máu gà."

Tôi nghe vậy thì quay đầu nói với Bạch Kiện phía sau: "Anh tới xem này, ở đây cũng có loại tàn hương giống như ở nhà Lưu Lực An..."

Bạch Kiện đi tới, ngồi xuống xem xét cẩn thận: "Xem ra đây chính là điểm liên quan duy nhất của hai vụ án?"

“Hẳn là vậy, hơn nữa không chừng đây chính là thứ mà Hàn Thái Long dùng để khống chế bọn họ giết người và tự sát...” Tôi nói chậm rãi.

Bạch Kiện đầy nghi ngờ: “Chỉ là mấy nén hương mà có thể khống chế một người đi giết người rồi tự sát ư? Thế chẳng phải quá tà ma hay sao?”

Lúc này Đinh Nhất mới giải thích với anh ta: “Ruồi bọ sẽ không bu vào quả trứng lành, những người này vốn trong lòng đã có vết nứt, cho nên mới để người như Hàn Thái Long lợi dụng như vậy, hại mình lại hại cả người khác...”

Ra khỏi nhà họ Lý, ba chúng tôi đều tâm sự nặng nề... bây giờ chỉ dựa vào tàn hương trong tay chúng tôi thì còn chưa đủ để tra được Hàn Thái Long rốt cuộc đã dùng biện pháp gì để điều khiển những người này, còn đoạn video kỳ lạ trước đó, xem ra Hàn Thái Long cũng có thể điều khiển xác chết giống Đà Gia năm xưa.

Nếu Hàn Thái Long chỉ vì muốn tăng thêm tuổi thọ của bản thân, vậy tại sao lão nhất định phải về nước? Điều này dường như chưa rõ? Không thể nào chỉ đầu người phương Đông mới thích hợp làm tà thuật bát sọ người đấy chứ?

Vì vậy tôi lập tức nói với hai người họ: “Trước khi xảy ra chuyện, ắt hẳn máu gà và hương dùng để cúng tế đã được người ta cầm đi rồi, nếu đối phương sợ vật kia bị chúng ta phát hiện, chỉ sợ nó là điểm mấu chốt của vấn đề.”

Mặt Đinh Nhất đầy ảm đạm nói: “Nhưng vấn đề là bây giờ chúng ta tìm đâu ra vật kia chứ? Vật này có thể đầu độc lòng người, hẳn là phép tà ma hơn nhiều so với bát sọ người, Hàn Thái Long dùng xong chắc chắn sẽ đem cất giấu kĩ.”

Bạch Kiện nghe xong thì đề nghị: “Bất kể thế nào, chúng ta cũng phải đi một chuyến nữa đến quê của Tống Tam Thủy, chỉ khi xác

định tình hình ở nhà hắn thực sự tương tự như hai nhà này, vậy chúng ta mới có thể đảm bảo rằng tất cả những suy đoán hiện tại của chúng ta là chính xác.”

Sau đó chúng tôi báo với chú Lê, nói với chú ấy là chúng tôi chuẩn bị đi đến thôn Quang Thủy, quê của Tống Tam Thủy, cách đây hai trăm kilomet để xác định xem nhà họ Tống có loại tàn hương giống như thế này không…

Bởi vì đi để xác nhận lại suy đoán của chúng tôi, cho nên Bạch Kiện không mang theo người khác, chỉ gọi thêm một người phụ trách lái xe, rồi cùng chúng tôi lên đường. Lúc gần đi, anh ta còn dặn dò cấp dưới nhất định phải làm công tác xoa dịu người cảnh sát trong video kia, mọi chuyện cứ chờ anh ta trở lại rồi lại nói tiếp.

Trước đó Bạch Kiện đã từng hỏi thăm thông tin về thôn Quang Thủy, đúng như những gì Tống Tam Thủy đã nói, bây giờ toàn bộ người dân trong thôn đã ký hợp đồng với một công ty lương thực, cung cấp cà chua cho họ. Nghe nói sau khi Tống Tam Thủy xảy ra chuyện, thành phố đã phái một tổ điều tra về, không biết bây giờ tình hình điều tra thế nào rồi.

Người cấp dưới này của Bạch Kiện quả là có kỹ thuật lái xe, lái xe vừa nhanh lại vừa vững, nên chỉ một lát sau chúng tôi đã mơ màng buồn ngủ… Đến lúc tôi tỉnh lại, xe đã đến địa phận của huyện. Theo như bản đồ chỉ đường, chỉ không tới ba kilomet nữa là đến thôn Quang Thủy, tôi lập tức ngồi ngay ngắn lại, sau đó xoa mặt để mình tỉnh táo hơn một chút.

Có lẽ do lần này đi điều tra nhà Tống Tam Thủy tương đối bí mật, nên Bạch Kiện cũng không đến chỗ cảnh sát địa phương để chào trước, mà trực tiếp đi tới nơi cần đến, chỉ như vậy chúng tôi mới có thể thấy được hiện trường chân chính. Không lâu sau,

trước mắt chúng tôi đã xuất hiện thôn nhỏ với khói bếp lượn lờ, xem ra chúng tôi đến đúng lúc các nhà trong thôn làm cơm tối.

Lúc chúng tôi lái xe vào thôn, sắc trời cũng đã tối đen, vì vậy chúng tôi không chần chừ nữa mà tìm một người dân địa phương để hỏi thăm nhà Tống Tam Thủy rồi đi thẳng qua đó. Dẫu sao Tống Tam Thủy này cũng không giống như hai nhà Lưu và Lý, nhà hắn còn có vợ con, cho nên chúng tôi không dám khẳng định tàn hương có còn ở đó hay không...

Không ngờ khi chúng tôi xuống xe hỏi một người dân trong thôn đường đến nhà Tống Tam Thủy, thì người kia nghe xong mặt lại biến sắc, sau đó chạy đi không quay đầu lại, bất kể chúng tôi gọi thế nào thì họ cũng không dừng lại.

Tôi ngơ ngác quay đầu nhìn Bạch Kiện nói: “Tình huống này là sao? Tôi chỉ hỏi đường thôi mà, cũng chẳng cướp bóc, sao người ta lại chạy vậy?”

Bạch Kiện lại thấp giọng nói với tôi: “Xem ra thôn Quang Thủy này còn quan trọng hơn chúng ta tưởng tượng... Mặc dù Tống Tam Thủy đắc tội với cán bộ thôn, nhưng những người khác cũng đâu cần sợ đến mức như vậy! Nhìn hành động của người vừa rồi thì chắc không đơn giản, anh thấy có vẻ là chột dạ nhiều hơn.”

Bạch Kiện là một cảnh sát hình sự lão luyện, anh ta nhìn người luôn rất chính xác, đặc biệt là những người trong lòng có quỷ thì chạy không khỏi mắt phép của anh ta. Nghĩ thế nên tôi hỏi: “Tiếp theo ta nên làm gì đây? Tôi tìm người nữa hỏi nhé!”

Bạch Kiện nghe tôi nói thì nhìn sắc trời rồi bảo: “Trời cũng không còn sớm, ở nông thôn, khi trời tối không có ai ra ngoài cả... Đi, chúng ta cứ đi về phía trước, nhất định sẽ có tiệm tạp hóa.”

Đúng như dự đoán, chúng tôi đi thêm mấy chục mét thì thấy có một tiệm còn sáng đèn. Sau khi đi vào, Bạch Kiện cũng không nói

gì nhiều, trực tiếp đưa thẻ công tác ra: “Tôi là cảnh sát thành phố, muốn tìm hiểu một chút tình hình.”

Bà chủ đang xem tivi nghe thấy vậy thì sửng sốt, sau đó căng thẳng nói: “Tìm… tìm hiểu tình hình ư? Tình hình gì?”

Bạch Kiện nghiêm túc nói: “Chúng tôi muốn biết tổ điều tra của thành phố có đến đây tiến hành điều tra không?”

Bà chủ suy nghĩ một chút, nói: “Mấy ngày trước đã đến rồi, họ điều tra xong thì đi.”

“Tổ điều tra có tổng cộng mấy người?” Bạch Kiện hỏi.

“Bốn người…” Bà chủ đáp.

Tôi nghe vậy thì nghĩ, sao Bạch Kiện hỏi tới hỏi lui đều là hỏi chuyện tổ điều tra vậy?

CHƯƠNG

TƯỢNG ĐỒNG SONG THÂN

Nhưng ngay sau đó tôi mới biết tại sao Bạch Kiện lại hỏi như vậy, chắc anh ta sợ trực tiếp hỏi chuyện Tống Tam Thủy thì bà chủ quán sẽ không chịu nói, cho nên mới hỏi chuyện của tổ điều tra trước để cho bà ấy bớt phòng bị, sau đó mới hỏi chuyện của Tống Tam Thủy.

Quả nhiên, sau khi hỏi mấy câu không liên quan, đột nhiên câu chuyện chuyển hướng: "Nhà Tống Tam Thủy ở đâu? Chúng tôi muốn tìm người thân của anh ta để tìm hiểu tình hình một chút."

Bà chủ không chút nghĩ ngợi, bật thốt lên: "Cái nhà có cửa màu xanh da trời ở đầu tây của thôn chính là nhà họ..." Nhưng bà ấy vừa nói xong dường như hơi hối hận, vội vàng nhỏ giọng nói với chúng tôi: "Mấy vị đi thì đi, nhưng đừng nói là tôi nói nhé."

Lúc này tôi lấy mấy chai nước trên kệ, sau đó móc ra một tờ năm mươi tệ đặt trên quầy, hời hợt nói: "Nói vậy là sao? Chúng tôi chỉ đi tìm hiểu chút tình hình, cũng giống như tổ điều tra hôm trước xuống làm việc, chỉ đi qua loa mà thôi."

Bà chủ nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm nói: "Vậy thì tốt, thật ra thì Tống Tam Thủy rất đáng thương, nhưng dù anh ta có đáng thương thế nào đi nữa cũng không nên làm chuyện phạm pháp

chứ.”

Tôi nghe vậy thì phụ họa: “Đúng vậy! Chẳng phải đó là đạo lý sao?”

Không ngờ sau đó bà chủ lại nói với chúng tôi: “Nhà họ Tống bây giờ không có ai, vợ Tam Thủy đưa con về nhà mẹ đẻ ở rồi...”

“Về nhà mẹ? Đã đi từ lâu hay vừa mới đi mấy hôm?” Bạch Kiện nghi ngờ hỏi.

Bà chủ nhớ lại rồi nói: “Nghe nói đã đi mấy ngày rồi, chắc là sau khi tổ điều tra đi khỏi thôn thì cô ấy cũng đi ngay.”

Ra khỏi tiệm tạp hóa nhỏ, sắc mặt ba chúng tôi đều nặng nề đi về hướng bà chủ chỉ, chúng tôi chỉ muốn đến nhà Tống Tam Thủy để xác nhận chuyện tàn hương rồi trở về, nhưng bây giờ xem ra tối nay chúng tôi không thể về được.

Theo lý mà nói, Tống Tam Thủy xảy ra chuyện như vậy, người trong thôn chắc chắn sẽ nói ra nói vào, vợ hắn không chịu nổi rồi mang con về nhà mẹ cũng là chuyện bình thường. Nhưng vấn đề là cô ta sớm không đi, muộn không đi lại đi vào thời điểm tổ điều tra chân trước vừa đi, chân sau cô ta cũng đi luôn. Rốt cuộc là vì chuyện gì mà cô ta phải trốn về nhà mẹ đẻ? Hay là do cô ta không muốn nói ra chuyện gì nên mới trốn về đó?

Nhà Tống Tam Thủy ngược lại rất dễ tìm, không biết có phải vì mấy năm này hắn không ngừng cáo trạng, nên hàng xóm hai bên cạnh đều sửa cổng sang hai bên trái phải sân, hình như là cố ý muốn tránh chạm mặt khi ra vào.

Khi chúng tôi đi tới trước cửa, tôi ra hiệu bằng mắt cho Đinh Nhất, anh ta lập tức đi qua chuẩn bị mở khóa. Bạch Kiện thấy vậy thì ho nhẹ một tiếng, sau đó quay đầu đi.

Thật ra chúng tôi làm như vậy là không đúng quy tắc, nhưng có

một số thời điểm, không thể chuyện nào cũng làm theo quy tắc được, dẫu sao thì quy tắc là chết mà người thì sống... Bản lĩnh mở khóa của Đinh Nhất dĩ nhiên là rất tốt, chỉ một vài giây, anh ta đã mở ra chiếc khóa sắt trên cửa y như là mở cửa nhà mình vậy.

Lúc này Bạch Kiện quay đầu nói với tài xế: “Cậu về xe chờ trước đi, một lát chúng tôi sẽ trở lại.”

Tài xế nghe vậy thì gật đầu rồi rời đi, còn ba chúng tôi thì rón rén đi vào sân nhà họ Tống...

Tống Tam Thủy là một người cố chấp, nếu như ban đầu hắn biết mềm dẻo một chút, có lẽ hôm nay mọi chuyện cũng chưa tới mức này. Nói thế nào đi nữa mạng vẫn là mạng mình, đã mất đi là mất đi hẳn, có bao nhiêu tiền cũng không mua về được. Khi người ta gặp phải cường quyền, cũng có lúc buộc phải cúi đầu, tạm thời nén cơn giận cũng chưa chắc là chuyện mất mặt.

Xem nhà họ Tống bây giờ, có thể nói là nghèo túng như bị cướp, nếu Tống Tam Thủy trên trời có linh, thấy vợ con mình chỉ có thể về nhà mẹ đẻ lánh nạn, không biết hắn có hối hận vì quyết định ban đầu của mình không?

Sau khi vào trong sân, chúng tôi tìm xung quanh xem có tàn hương không, để có thể khẳng định được suy đoán của mình. Nhưng điều kỳ lạ là ba chúng tôi tìm khắp nhà một lượt cũng không thấy tàn hương...

“Có phải là bị quét đi rồi không? Dù sao thì nơi này vẫn có người ở.” Sắc mặt Bạch Kiện khó coi nói.

Tôi nghe vậy thì than nhẹ: “Khó mà nói, nếu quả thực như vậy thì chúng ta đã đi một chuyến uổng công rồi.”

Nhưng Đinh Nhất lại lắc đầu nói: “Tôi thấy chưa chắc, nhà ở nông thôn với nhà trong thành phố không giống nhau, tôi vừa thấy có một căn nhà riêng biệt ở trong sân chỗ cổng vào, đó chắc là nhà

kho, chúng ta đến đó xem một chút rồi nói."

Tôi vừa nghe vậy thì nhớ ra nhà chú họ cũng có một ngôi nhà thờ thần bảo hộ ở chỗ đó, có thể Tống Tam Thủy cũng cất giữ vật gì bí mật trong đó thì sao?

Nghĩ vậy nên ba chúng tôi nhanh chóng ra khỏi nhà, đi qua sân đến cửa nhà kho. Đinh Nhất nhìn ổ khóa trên cửa, quay người nhặt cục gạch dưới đất lên đập ổ khóa.

Tôi thấy vậy thì bất đắc dĩ hỏi: "Chúng ta có thể đừng thô bạo như vậy được không?"

Đinh Nhất nghe vậy thì nhún vai nói: "Mở loại khóa trình độ thấp này thật sự là làm nhục kỹ thuật của tôi."

Bạch Kiện bên cạnh khẽ cười nói: "Có cơ hội phải mời Đinh Nhất về cục chúng tôi một lần để cố vấn chuyện mở khóa, dạy chúng tôi kỹ thuật mở khóa như thế này mới được..."

Trong lúc nói chuyện, Đinh Nhất đã mở xong cửa nhà kho và đi vào, bởi vì bên trong rất tối, cho nên ba chúng tôi vội vàng mở điện thoại di động ra để soi. Nhìn thử thì thấy nơi này cũng không khác gì các nhà kho thông thường, để một ít nông cụ và lương thực...

Đinh Nhất đi đằng trước, lúc này đột nhiên đứng yên tại chỗ, tôi thấy vậy thì vội vàng qua hỏi anh ta: "Sao thế?"

Anh ta soi điện thoại di động theo một hướng trong góc nhà kho và nói: "Cậu nhìn thử xem đó là cái gì?"

Tôi nghe vậy lập tức hướng ánh sáng điện thoại vào chỗ Đinh Nhất chỉ, trong chốc lát tôi cũng sững sờ, trong góc phòng bày tượng đồng có hình dáng kỳ dị, trước mặt tượng đồng còn bày một cái chén đen sẫm.

Nói tượng đồng này hình dạng kỳ dị, bởi nó không giống thần

cũng chẳng giống phật, toàn thân toát ra tà khí không thể nói thành lời. Để quan sát rõ hơn, tôi từ từ lại gần rồi ngồi xuống, cẩn thận xem xét...

Tôi thấy tượng đồng này là tạo hình một người đàn bà và một con quái vật, con quái vật kia không phải heo, không phải ngựa cũng chẳng phải trâu, trừ việc có tứ chi giống người ra, thì không có điểm nào khác giống người.

Về phần người đàn bà... tư thế hơi khó coi, thân trên bầu ngực để trần, thân dưới không một mảnh vải che, dường như đang cùng con quái vật làm chuyện không thể miêu tả.

Lúc này Đinh Nhất nhẹ giọng nói: “Đây là Phật song thân... Nhưng lại có những điểm không giống với Phật song thân trong Phật giáo.”

CHƯƠNG

BỊ KẸT TRONG THÔN

Lúc này Bạch Kiện mới đến gần xem xét, sau đó lập tức bị giật mình nói: “Đây... Đây là cái trò hề gì vậy!”

Tôi cũng không biết nên trả lời anh ta thế nào, vì vậy lập tức cầm cái chén kia lên, ghét bỏ đưa cho Đinh Nhất: “Anh ngửi xem đây có phải máu gà không?”

Đinh Nhất nhận lấy rồi đưa lên mũi ngửi, lập tức sắc mặt u ám nói: “Đây là máu người...”

“Cái gì?”

“Không thể nào!”

Tôi và Bạch Kiện đồng thanh nói.

Tôi biết mũi Đinh Nhất rất thính, hơn nữa anh ta sẽ không tùy tiện nói bậy, anh ta đã nói là máu người thì chắc chắn là máu người. Nhưng ai lại bày một chén máu người sắp cạn khô vào nhà kho này chứ? Là Tống Tam Thủy hay vợ hắn ta? Hoặc là một người khác?

Bạch Kiện nhìn vào trong chén rồi nói: “Nhìn máu trong chén dù đã gần khô lại, nhưng chắc là để ở đây chưa đến ba ngày. Trước đó bà chủ quán đã nói, vợ Tống Tam Thủy đã đi mấy ngày rồi, cho nên hẳn là không phải cô ấy bỏ vào...”

Tôi nghe vậy thì thấp giọng nói: “Nếu quả thật như vậy thì rắc rối rồi, điều này nói rõ rằng, trong thôn này, trừ nhà họ Tống... còn có người khác dùng máu người thờ phụng tà phật song thân... người này có thể là Hàn Thái Long, hoặc một người dân khác trong thôn bị lão mê hoặc.”

Bạch Kiện nghe tôi nói cũng cảm thấy chuyện này đúng là khó giải quyết, vì vậy anh ta lấy ra một tấm vải rách, bọc cái tượng đồng trên đất một cách qua loa, sau đó kẹp lên nách nói: “Đi thôi, rời khỏi đây trước rồi nói...”

Tôi cũng cảm thấy nơi này không thích hợp để ở lại lâu, bây giờ chúng tôi đã giữ vật này trong tay, thì dứt khoát rời khỏi nơi đây trước rồi tính. Vì chỉ cần đồ ở trong tay chúng tôi, sẽ không sợ Hàn Thái Long không lộ mặt.

Dù sao cũng là đang đêm lẻn vào nhà dân lấy đồ, cho nên chúng tôi kín đáo một chút vẫn tốt hơn, tôi tính cứ lặng lẽ cầm đồ rời khỏi thôn Quang Thủy. Nhưng không ngờ khi chúng tôi đẩy cửa chuẩn bị rời đi, đột nhiên thấy ngoài cửa nhà họ Tống đã đứng đầy người.

Chẳng biết người dân thôn Quang Thủy đã đứng ở ngoài cửa chờ chúng tôi từ lúc nào... Chẳng lẽ bà chủ tiệm tạp hóa trước đó đã bán đứng chúng tôi? Nếu thật như vậy cũng không có gì là lạ, dù thế nào đi nữa chúng tôi cũng là người ngoài, họ mới là những người cùng thôn.

Tôi thấy phản ứng đầu tiên của Bạch Kiện là đưa tay đặt ra sau lưng, tôi biết đó là nơi anh ta để súng lục... May mà lúc này, một người đàn ông trung niên cầm đầu khách sáo nói: “Đồng chí này, tôi là bí thư của thôn, tên Tống Phú Quý, tôi vừa nghe vợ của Đại Cường nói, các anh tới điều tra chuyện của nhà họ Tống, cho nên tôi đưa người tới xem thử có chỗ nào phụ giúp được không?”

Bạch Kiện ổn định lại tinh thần, sau đó vờ cười nói: “Bí thư Tống phải không? Tôi muốn tìm vợ Tống Tam Thủy để tìm hiểu chút tình hình. Vừa rồi nghe nói cô ấy không có ở nhà, nên cứ tới đây chụp mấy tấm ảnh nhà họ để lấy bằng chứng. Bây giờ đã chụp ảnh xong, cũng không cần làm phiền mọi người nữa.”

Thật sự lúc đó tôi không ngờ những người trong thôn sẽ đột ngột xuất hiện ở cửa, đừng thấy Tống Phú Quý nói mấy lời khách sáo như vậy, tôi có thể thấy mấy người sau lưng ông ta nhìn chẳng hiền lành, không có ý muốn để chúng tôi đi.

Bây giờ bọn họ người đông thế mạnh, nếu quả thật phải động tay, chúng tôi chưa chắc thua thiệt, nhưng cũng chẳng chiếm được bao nhiêu lợi... May mà Bạch Kiện lanh trí, anh ta thấy tình hình như vậy thì chắc là không thể đi được, vì vậy anh ta lập tức nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: “Bí thư Tống, phải nói thật chúng tôi có chuyện muốn làm phiền ngài...”

Tống Phú Quý nghe vậy thì lập tức tươi cười nói: “Không dám nhận, không dám nhận, có chuyện gì anh cứ việc nói thẳng, có thể giúp tôi nhất định giúp.”

Bạch Kiện lúc này mới lựa lời nói: “Ông thấy đấy, chúng tôi đi vội, đến đây thì trời cũng đã tối. Lúc chúng tôi tới thì thấy đường sá gần đây cũng không dễ đi, nếu đi đường trời tối như vậy chỉ sợ không an toàn... Không biết bí thư Tống có thể tìm giúp tôi và các đồng nghiệp một chỗ để qua đêm trước, sáng mai chúng tôi mới đi được không?”

“Không thành vấn đề. Ủy ban thôn có phòng dành cho khách, các vị có thể tới đó ở một đêm trước. Mặc dù điều kiện không thể so được với khách sạn trong thành phố, nhưng cũng coi như sạch sẽ, các vị cứ ở lại đó một đêm.” Tống Phú Quý nói.

Bạch Kiện nghe vậy thì ra vẻ cảm kích nói: “Vậy thì tốt quá!

Vậy làm phiền các ông…”

Sau đó Tống Phú Quý đưa chúng tôi tới mấy căn phòng trước ủy ban thôn, sau đó mở một căn phòng ra nói: “Điều kiện hiện giờ trong thôn chúng tôi không tốt bằng trước kia, cho nên chỉ dựng tạm mấy căn phòng để đón khách, bên trong có nước nóng, bây giờ cũng không còn sớm, các đồng chí cảnh sát tắm rồi đi ngủ đi.”

Ba chúng tôi nhìn vào, thấy phòng có ba cái giường, một tivi, hai ghế sofa đơn… Nơi này đúng như Tống Phú Quý nói, mặc dù không được coi là sang trọng, nhưng chắc chắn là sạch sẽ, ngăn nắp, nhìn thì biết ngay là vừa mới sửa sang không lâu.

Ba chúng tôi thấy bí thư Tống đã đi ra ngoài, mới thở phào. Bạch Kiện lập tức đóng cửa phòng lại và nói: “Bọn họ nhất định sẽ phái người giám sát ngoài sân, bây giờ chúng ta chỉ có thể ngủ ở đây một đêm trước đã.”

Lúc này tôi mới nhớ tới anh tài xế đã rời đi trước, lập tức hỏi Bạch Kiện: “Anh tài xế kia thì sao? Chúng ta có cần thông báo cho anh ta không?”

Bạch Kiện lập tức đem tượng đồng song thân kẹp dưới nách đặt lên phía trên tivi, sau đó lắc đầu nói với chúng tôi: “Tôi bây giờ sẽ gọi điện cho cậu ấy để cậu ấy mau chóng lái xe đi, sau đó vào huyện gọi một số cảnh sát địa phương tới. Nếu không đừng nói là bây giờ, chỉ sợ sáng mai chúng ta cũng không thể rời khỏi đây được.”

Không ngờ Bạch Kiện đã nghĩ rất chu đáo, nhưng không biết vì sao… điện thoại của anh tài xế kia không thể liên lạc được. Một linh cảm xấu nảy sinh trong lòng tôi: “Không phải là anh tài xế này đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

Bạch Kiện lại nói chắc như bắp: “Chắc là không, trước đó tôi đã bảo cậu ấy lái xe ra khỏi thôn… tìm một chỗ kín đáo dừng lại chờ

chúng ta, cũng có thể là tín hiệu ở đây không tốt lắm, tạm thời không liên lạc được với cậu ấy.”

“Chỉ mong như vậy thôi...” Trong lòng tôi lo lắng nói.

Lúc này tôi nhìn giờ thấy đã hơn mười một giờ, vì vậy tôi lập tức ngồi xuống giường nói: “Ba chúng ta thay nhau trực đêm chứ?”

Nhưng Đinh Nhất lại nói: “Mọi người ngủ đi! Để tôi trực đêm thì hơn.”

Bạch Kiện nghe Đinh Nhất nói vậy thì hơi ái ngại: “Một đêm không ngủ sao được, chúng ta thay phiên nhau đi.”

Đinh Nhất tỏ vẻ không sao cả: “Một buổi tối không ngủ với tôi không thành vấn đề, người trong thôn này rất kỳ lạ, chúng ta vẫn nên cẩn thận hơn mới được... Có tôi trông chừng, mọi người cứ yên tâm ngủ đi.”

CHƯƠNG

TỔ ĐIỀU TRA BỊ MẤT LIÊN LẠC

Tuy nói vậy, nhưng không biết có phải do lạ giường hay không mà tôi không thể ngủ ngay được... Hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cái tượng đồng song thân được vải bọc lại bên trên kệ tivi.

Không biết vì sao... Dù đã cách một lớp vải, tôi vẫn cảm thấy vật kia mơ hồ tản mát ra tà khí. Điều này quả thật ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của tôi! Làm cho tôi có cảm giác là mình sẽ mơ thấy nó sau khi ngủ vậy.

Đinh Nhất thấy tôi vẫn mở mắt không ngủ thì cau mày: "Cậu đừng nhìn chằm chằm nó nữa, vật này rất kỳ quái, sau khi trở về phải giao cho sư phụ xử lý mới được..."

Tôi cười khổ, đáp: "Tôi cũng không muốn đâu! Nhưng không biết vì sao, tôi không kìm được cứ muốn nhìn nó."

Bạch Kiện giường bên cạnh cũng chen miệng: "Đừng nói là cậu, ngay cả anh cũng không ngủ được, luôn cảm thấy vật này đang nhìn chúng ta qua lớp vải..."

Tôi nghe Bạch Kiện nói cũng có cảm giác này thì trong lòng trở nên căng thẳng, sau đó tôi lập tức đứng dậy, vén tấm vải bọc tượng đồng song thân ra xem, lập tức thấy kinh hãi trong lòng. Tượng đồng trước đó không có biểu hiện kỳ lạ gì, mà vào lúc này,

cặp mắt người đàn bà lại đỏ tươi, dường như mơ hồ tỏa ra tia máu.

“Tại sao lại như vậy? Trước đó hình như không thấy mắt nó đỏ mà?” Bạch Kiện ngơ ngác nói.

Tôi nhìn chằm chằm vào cặp mắt đỏ tươi như máu của tà phật song thân, một suy nghĩ không tốt sinh ra từ đáy lòng: “Có khi chúng ta đã bị đưa vào tròng rồi...”

“Là sao?” Đinh Nhất nghi ngờ hỏi.

Tôi chỉ tà phật song thân nói: “Nếu như Hàn Thái Long thật sự không muốn để chúng ta biết Lý Đại Khánh, Tống Tam Thủy đã từng thờ phụng tà thần gì, vậy lão chắc chắn sẽ dọn dẹp sạch hiện trường, tại sao lại lưu lại một nắm tàn hương để cho người ta phát hiện ra chứ? Thật khó giải thích?”

“Vậy ý cậu là đối phương cố ý lưu lại để dụ chúng ta đến đây?” Bạch Kiện cau mày nói.

Tôi gật đầu: “Từ nhà Lưu Lực An đến nhà Lý Đại Khánh, đối phương đều để lại một nhúm tàn hương cho chúng ta... Chỉ sợ đó là để từng bước dẫn chúng ta tới nhà của Tống Tam Thủy.”

Bạch Kiện vỗ bộp lên đầu: “Đúng vậy! Sao lúc đầu tôi không nghĩ tới chứ? Nhưng đối phương dẫn chúng ta tới đây là muốn làm gì?”

Tôi lắc đầu: “Bây giờ chưa biết được, anh mau gọi điện cho người tài xế, xem có thể liên lạc được không... Nếu quả thật không được, anh hãy dùng điện thoại để liên lạc với cảnh sát địa phương đi.”

Bạch Kiện vội vàng cầm điện thoại di động lên liên tục gọi vào số máy người lái xe, nhưng kết quả vẫn như vừa nãy, từ đầu đến cuối đều không liên lạc được.

Đinh Nhất thấy vậy thì lắc đầu nói: “Không đúng… chuyện này không thích hợp, chúng ta mau rời khỏi đây trước rồi nói sau, đi ngay đêm nay! Không thể chờ thêm được nữa!!”

“Nhưng không liên lạc được với lái xe, chúng ta không có xe thì đi kiểu gì?” Vẻ mặt Bạch Kiện rầu rĩ.

Đinh Nhất nghe vậy lại nói vô cùng kiên quyết: “Không có xe cũng phải đi, tiếp tục ở lại đây sợ rằng sẽ xảy ra chuyện! Hàn Thái Long đã tốn công mất sức dụ chúng ta tới đây, tuyệt đối không chỉ đơn giản là muốn chúng ta ở lại thôn này một đêm như vậy đâu…”

Tôi biết Đinh Nhất nói có lý, vì vậy gật đầu tán thành: “Được! Vậy chúng ta đi ngay bây giờ.”

Nhưng sau đó Đinh Nhất lại bảo tôi với Bạch Kiện trước tiên đừng nóng vội, để anh ta đi ra ngoài xem xét tình hình, nếu như ở cửa có người canh chừng, mấy người chúng tôi sẽ nhảy qua cửa sổ phía sau để đi. Nhưng Đinh Nhất vừa ra ngoài đi một vòng lại phát hiện bên ngoài ủy ban của thôn không có một ai cả…

Tôi nghe anh ta nói vậy thì trong lòng càng bất an hơn: “Sao có thể như thế? Nhìn điệu bộ của Tống Phú Quý trước đó thì chắc chắn sẽ không tùy tiện để chúng ta đi, làm sao có thể không cho ai ở lại chỗ chúng ta được chứ?”

Đinh Nhất cũng đầy hoang mang: “Đúng là điều này rất đáng ngờ… Tôi nghĩ họ sẽ canh giữ khu nhà này, đến một giọt nước cũng không lọt ra được là chuyện thường, nhưng bây giờ ngay cả một người canh chừng cũng không có thì ngược lại hơi bất thường.”

“Làm sao đây? Có đi nữa không?” Ngay lúc này, Bạch Kiện không biết phải làm gì.

Tôi suy nghĩ rồi nói với hai người họ: “Đi, mang theo tượng tà phật này, chúng ta cứ đi ra ngoài từ cửa chính…”

Sau khi chúng tôi ra khỏi trụ sở chính của ủy ban thôn thì thấy bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, đừng nói là bóng người, ngay cả bóng quỷ cũng không có. Mặc dù bây giờ đã quá nửa đêm, nhưng thôn yên tĩnh như vậy cũng không bình thường... Không biết vì sao, tôi luôn cảm thấy xung quanh quá yên tĩnh, giống như nhà nhà đều không có người sống vậy.

Trước đó Bạch Kiện đã dặn dò tài xế đậu xe ở ngoài thôn, nhưng chắc hẳn là không quá xa, cho nên ba chúng tôi lập tức nhanh chóng đi về hướng đầu thôn, hy vọng có thể tìm được xe và tài xế bên ngoài thôn.

Không ngờ khi chúng tôi đi qua tiệm tạp hóa lúc trước, lại thấy nó vẫn sáng đèn, không ngờ tiệm nhỏ như vậy lại mở cửa hai mươi tư giờ. Nhưng không biết có phải cảm giác của tôi bị sai hay không, nhưng khi đi ngang qua tiệm nhỏ đó, tôi thấy bên trong mơ hồ có một mảng ánh sáng màu đỏ. Tôi vội lắc đầu, kéo suy nghĩ của mình quay lại. Bây giờ, bất kể thế nào cũng phải ra khỏi thôn trước đã.

Bạch Kiện vừa đi vừa gọi cho người tài xế, nhưng điện thoại của anh ta vẫn không liên lạc được. Cuối cùng, chẳng còn cách nào, anh ta đành gọi về cục để hỏi người đồng nghiệp trực đêm một chút tình hình, xem tổ điều tra lần trước trở về có vấn đề gì hay không?

Diện tích của thôn Quang Thủy không lớn, mấy người chúng tôi rất sốt ruột nên tất nhiên bước chân cũng dài hơn, vì vậy chỉ trong chốc lát chúng tôi đã đến cổng thôn và lập tức thấy xe của mình đỗ ở dưới một gốc đa lớn.

Chúng tôi mừng thầm, vội chạy về phía xe. Nhưng khi đến gần, lòng ba người chúng tôi đều lạnh toát... cửa xe chỗ ghế lái đang mở, mà ở chỗ ngồi của tài xế có vết máu.

“Anh tài xế đã xảy ra chuyện rồi...” Đinh Nhất nói ra suy đoán trong lòng chúng tôi.

Bạch Kiện tức giận đập lên cửa xe: “Thật không ngờ người trong thôn này lại ngông cuồng như vậy.”

Ngay lúc đó thì điện thoại di động của anh ta đột nhiên reo lên, Bạch Kiện lấy ra xem quả nhiên là đồng nghiệp liên lạc trước đó gọi lại. Nhưng sau khi nghe máy, sắc mặt anh ta càng nặng nề, dường như có một tin tức rất xấu đang chờ chúng tôi.

“Thế nào? Xảy ra chuyện gì vậy?” Tôi lo lắng hỏi.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Kiện trầm giọng nói với chúng tôi: “Đồng nghiệp tôi nói, tổ điều tra vốn chưa trở về, cho nên trong thành phố cũng không biết tình hình cụ thể của tổ điều tra...”

“Chưa trở về? Sao có thể như thế được? Không phải đã đi mấy ngày rồi ư?” Tôi giật mình.

CHƯƠNG

TƯỢNG PHẬT ĐẤT QUA SÔNG

Nghe được tin tổ điều tra mất tích, tôi lập tức nghĩ đến máu người đã được cúng trước tà Phật, trong lòng không khỏi trở nên nặng nề nói: "Nhân viên tổ điều tra không phải dã bị dân thôn lấy làm tế phẩm chứ?"

Bạch Kiện nghe tôi nói thế, sắc mặt càng thêm băng giá, anh ta lập tức xoay người, rút khẩu súng lục trên người ra, sau đó kiểm tra đạn bên trong: "Nếu thật vậy thì to chuyện đấy, ngay cả nhân viên tổ điều tra mà những người dân thôn này cũng dám giết, sao họ lại không hạ mấy người chúng ta?"

Đinh Nhất đã chui vào xe xem một lượt, sau đó thất vọng nói với chúng tôi: "Trên xe không có chìa khóa, chắc là ở trên người tài xế."

Tôi vội hỏi Đinh Nhất: "Anh không mở được khóa xe ư?"

Đinh Nhất suy nghĩ rồi nói: "Có thể thử xem... chắc không thành vấn đề." Sau khi nói xong, anh ta ngồi vào trong xe mày mò.

Bạch Kiện đưa tôi một điếu thuốc, châm lửa giúp tôi rồi nói: "Đừng quá lo lắng, chỉ cần bây giờ chúng ta có thể rời khỏi đây thì chắc không có vấn đề gì lớn lao đâu. Đến lúc đó, anh sẽ đến thẳng đồn công an huyện điều người quay lại, như vậy là có thể làm rõ

rốt cuộc tổ điều tra đã xảy ra chuyện gì."

Rất lâu rồi tôi không hút thuốc, vừa hút một hơi cảm thấy không quen... Vì vậy tiện tay dập tắt điếu thuốc nói: "Không sao, họ chỉ ỷ vào đông người, nếu thật sự động chân động tay thì chưa chắc đã là đối thủ của ba chúng ta."

Bạch Kiện gật đầu: "Ừ, trước đó anh vẫn còn băn khoăn, nhưng bây giờ, sau khi biết tổ điều tra mất tích, anh cũng không cần phải băn khoăn nhiều nữa."

Trong lúc chúng tôi đang nói chuyện thì Đinh Nhất đã khởi động xe, vì vậy tôi và Bạch Kiện lập tức ngồi vào và chuẩn bị rời khỏi đây trước đã. Sau khi xe khởi động, tôi hơi lo lắng hỏi Bạch Kiện: "Anh tài xế thì sao? Chúng ta cứ mặc kệ anh ta như vậy ư?"

Bạch Kiện thở dài: "Chúng ta mạo hiểm ở lại cũng chưa chắc cứu được cậu ấy ra, không bằng nhanh trở về huyện gọi cứu viện, có khi còn có thể cứu được mạng cậu ấy..."

Tôi nghe thấy cũng phải, bởi vì bây giờ chúng tôi chưa chắc cứu được anh tài xế ra, không những thế chúng tôi còn có thể bị những người dân trong thôn vây lại... Đến lúc đó đừng nói là cứu anh ta, chúng tôi cũng trở thành tượng Phật đất qua sông, khó mà tự bảo vệ được bản thân mình.

Kỹ thuật lái xe của Đinh Nhất tất nhiên không chê được, dù điều kiện giao thông chẳng ra sao, đặc biệt là lái buổi tối, mắt kém một chút là không được... Sau khi chúng tôi đi được tầm bảy, tám phút, phía trước xuất hiện một chút ánh sáng lúc sáng lúc tối, chắc là ánh đèn từ mấy hộ gia đình.

Tôi hơi khó chịu nói: "Ban ngày chúng ta có gặp cái thôn này không?"

Bạch Kiện lắc đầu nói: "Không có ấn tượng gì, chắc là không gặp. Hình như sau khi ra khỏi tỉnh lộ thì chúng ta đều đi đường

mòn tới thôn Quang Thủy mà.”

Tôi lập tức nghi ngờ: “Tôi cũng không nhớ là có gặp thôn nào, nhưng sao đi một lúc đã thấy có cái thôn này phía trước vậy?”

Đang nói chuyện thì xe chúng tôi đã đến cổng thôn, nhưng khi ba chúng tôi nhìn kĩ thì thấy nào phải là thôn khác? Không phải chính là thôn Quang Thủy mà chúng tôi vừa đi khỏi đấy sao?

“Thế này là sao? Tại sao chúng ta lại vòng trở lại?” Bạch Kiện hơi bàng hoàng nói.

Tôi biết Đinh Nhất sẽ không đi sai đường, nguyên nhân duy nhất của việc này là chúng tôi đã mắc mưu của đối phương, sợ là không thể dễ dàng rời khỏi thôn Quang Thủy được. Sau đó tôi thấp giọng nói với Đinh Nhất: “Đi lại một lần nữa thử xem, mở bản đồ chỉ đường ra.”

Đinh Nhất không lên tiếng, đánh vô lăng quay đầu xe lại, nhưng cuối cùng vẫn như vừa rồi, chỉ vài phút, thôn Quang Thủy lại một lần nữa xuất hiện trước đầu xe chúng tôi... Lần này, cả Bạch Kiện cũng không nói gì, xem ra chúng tôi muốn rời đi trước bình minh là không thể rồi.

Tôi quay đầu lại phía sau nói với Bạch Kiện: “Nếu không thì gọi điện thẳng cho cảnh sát đi?”

Bạch Kiện suy nghĩ một lát rồi lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi cho cảnh sát huyện, nhưng anh ta lập tức nhận ra điện thoại di động trước đó còn đầy vạch sóng, giờ đã không còn chút tín hiệu nào.

“Điện thoại di động của tôi không có sóng, các cậu thì sao?”Bạch Kiện nghi ngờ hỏi.

Nghe vậy, tôi và Đinh Nhất cùng lấy điện thoại ra xem, tất cả đều không có sóng... Vì vậy tôi buồn bực nói: “Vừa rồi tôi xem giờ

rõ ràng vẫn có sóng mà. Sao đột nhiên lại không thu được sóng chứ?”

Đinh Nhất trầm giọng nói: “Nếu quả thật không ra khỏi đây được, chúng ta đừng lãng phí xăng nữa, nếu không thì khi trời sáng, chúng ta thật sự phải đi bộ trở về đấy.”

Tôi thấy Đinh Nhất nói có lý, mùa đông thế này, cho dù không chạy mà chỉ mở máy sưởi cũng sẽ dùng cạn dầu. Nếu như vậy thì thà về thôn trước rồi nói sau. Vì vậy tôi nói với Bạch Kiện và Đinh nhất: “Đi, trước tiên về lại căn phòng trong ủy ban thôn kia ở tạm vài tiếng, mọi chuyện cứ đợi trời sáng rồi nói.”

Bạch Kiện hỏi tôi: “Vậy còn tượng đồng này? Để trong xe hay mang theo.”

Tôi nghĩ đến tà phật song thân mắt đỏ này, trong lòng không thoải mái lắm, vì vậy nói không chút nghĩ ngợi: “Để lại trong xe đi. Tôi không muốn ở cùng một phòng với thứ đó.”

Bạch Kiện đặt thứ đó ở chỗ khuất dưới chân mình, rồi phủ kín tấm vải lên. Sau khi chúng tôi xuống xe, Đinh Nhất lập tức cắt dây nối chỗ dưới ổ khóa xe, rồi sắp đặt lại như cũ. Như vậy, nếu không có chìa khóa xe thì cũng không thể lái xe đi được, dẫu sao ở đây muốn tìm được cao thủ mở khóa như Đinh Nhất thì chắc hẳn là không dễ tìm.

Lúc đi qua tiệm tạp hóa nhỏ kia lần nữa, tôi vẫn thấy bên trong lóe lên ánh sáng màu đỏ, không nén nổi tò mò nên tôi đi tới trước cửa sổ, nhìn vào bên trong, nhưng tôi lại thấy bà chủ quán lúc trước đang nhìn chằm chằm vào tivi, mặt không có cảm xúc.

Mặc dù không biết tivi đang chiếu cái gì, nhưng mặt bà chủ cũng phản chiếu ánh sáng đỏ... Ánh sáng đỏ lúc trước tôi nhìn thấy chắc là hắt từ tivi ra.

Đinh Nhất kéo tôi nói: “Đừng nhìn nữa, mau trở lại căn nhà đó

an toàn hơn…”

Mặc dù tôi rất tò mò, không biết bà chủ quán đang xem chương trình gì, nhưng cuối cùng vẫn đi theo Đinh Nhất, bởi ở bên ngoài quá lạnh, bất kể thế nào thì nơi “có tường, có giường” vẫn cho tôi cảm giác an toàn hơn.

Suốt đường đi, dù chúng tôi rất căng thẳng nhưng cũng không có chuyện gì xảy ra cả, cũng như lúc trước rời đi, chúng tôi rất dễ dàng trở về căn phòng ở ủy ban thôn.

Trải qua một phen giày vò, tôi và Bạch Kiện vừa lạnh vừa mệt mỏi, nhưng ở đây thật sự là quá quái lạ, cho nên chúng tôi không dám ngủ, chỉ có thể gắng gượng chịu đến khi trời sáng rồi tính… Dù sao cũng không còn mấy tiếng đồng hồ nữa trời sáng.

CHƯƠNG

CHƯƠNG TRÌNH TIVI

Để giết thời gian, cũng cố gắng không để mình ngủ mất nên ba chúng tôi mở tivi lên, muốn tìm chương trình gì đó để xem… nhưng vừa mới mở tivi, thì thấy tivi đang chiếu một chương trình hết sức quái dị.

Trên màn hình là một đám người đang quỳ lạy dưới chân người nào đó, những người này vừa sướng rơn lại vừa điên cuồng, bọn họ quơ hai tay như muốn sờ chân của người đứng trên cao... Trông tình trạng của đám người đang điên cuồng quỳ lạy người kia, giống như người đó có thể thực hiện được tất cả mọi nguyện vọng của họ vậy.

Bạch Kiện xem tivi thì rất kinh ngạc nói: “Đây là chương trình truyền hình thực tế gì vây? Như vậy cũng quá nhỉ?”

Tôi yếu ớt nói: “Chớ có nghĩ xấu về truyền hình như vậy được không? Đây không phải là chương trình thực tế gì cả...”

Sở dĩ tôi nói như vậy, bởi vì tôi nhìn thấy một gương mặt quen thuộc trên màn hình, đó là người vừa mới ngăn chúng tôi lại - chẳng phải là bí thư Tống Phú Quý thì là ai? Lúc này, hình ảnh đột nhiên lại thay đổi, một cái tượng đồng được phóng to xuất hiện trên màn ảnh, mà quanh thân tượng đồng lúc này tản ra một ánh

sáng màu đỏ quái dị.

“Đây chẳng phải là tượng đồng song thân sao?” Bạch Kiện chỉ tivi nói.

Lúc này tôi biết vì sao lúc trước bà chủ quán kia lại nhìn chằm chằm vào tivi mất hồn, xem ra bà ấy đang thưởng thức tiết mục tivi “tự chế” của thôn họ.

Khi tôi thấy ánh sáng màu đỏ lóe lên quanh thân Tà phật, đột nhiên trong lòng nảy sinh một cảm giác khác thường, ngay lập tức không thể nào dời tầm mắt đi, dường như cặp mắt bị hút chặt lên màn hình tivi.

May mà Đinh Nhất nhìn ra điểm không đúng, nên vội vàng ngắt nguồn điện của tivi, ánh sáng đỏ trong phòng biến mất trong nháy mắt... Tôi cảm thấy tạm ổn, nhưng Bạch Kiện dường như bị mất hồn một chút.

Tôi thấy tivi cũng đã bị tắt đi, nhưng anh ta vẫn nhìn chăm chăm vào tivi không nhúc nhích thì thầm cảm thấy có chuyện xấu. Vì vậy tôi vội vàng vào phòng vệ sinh bưng ra một chậu nước lạnh tạt vào mặt anh ta, để anh ta tỉnh táo lại.

Khi tôi đặt chậu nước xuống, Bạch Kiện đã tỉnh táo hơn, thấy tôi tạt anh ta ướt nhẹp, còn tức giận nói: “Cậu tạt nước vào mặt tôi làm gì hả?”

Tôi nghe anh ta chất vấn thì giận quá bật cười: “Anh cũng còn mặt mũi nói nữa, nếu không phải tôi tạt nước vào mặt anh, anh đã là tín đồ của tà phật song thân rồi.”

Nghe tôi nói vậy, Bạch Kiện cũng cảm thấy ngay lúc anh ta thấy tà phật song thân trên tivi, mắt anh ta lập tức không thể dời đi được, bây giờ ngẫm lại đúng là nghĩ đến mà sợ hãi.

Qua một trận hù dọa như vậy, tôi và Bạch Kiện hoàn toàn

không còn buồn ngủ gì nữa, trợn mắt nhìn màn đêm ngoài cửa sổ... Tính thời gian thì cũng đã đến lúc trời sáng. Nhưng bên ngoài không có dấu hiệu gì là sắp sáng...

"Hôm nay chỉ sợ là trời sẽ không sáng, chúng ta đã rơi vào cái bẫy của Hàn Thái Long, chắc chắn lão sẽ nhanh chóng xuất hiện..." Đinh Nhất thấp giọng nói.

Sắc mặt tôi u ám nói: "Không biết lão già này tốn bao nhiêu sức lực thiết kế tấm lưới lớn như vậy với mục đích gì?"

"Đúng vậy... Rốt cuộc là tại sao vậy nhỉ?" Đinh Nhất lẩm bẩm, sau đó mặt mày nặng nề nói: "Là vì cậu."

Tôi hơi kinh ngạc: "Vì tôi?"

Đinh Nhất gật đầu: "Cậu nghĩ đi. Lão là cha nuôi của Hàn Cẩn, lại là một trong những bô lão cấp cao trong tập đoàn Thái Long. Bây giờ Hàn Cẩn đã chết, tập đoàn Thái Long đã bị diệt, mà mỗi một việc trong đó cũng đều có liên quan đến cậu còn gì?"

"Cho nên lão làm ra nhiều chuyện như vậy vì tìm Tiến Bảo báo thù?" Sắc mặt Bạch Kiện căng thẳng.

Đinh Nhất thở dài nói: "Trừ chuyện này ra, tôi không nghĩ ra được lão về nước để làm gì..."

Đúng vậy... Nếu Hàn Thái Long là tàn dư cuối cùng của tập đoàn Thái Long, mà lão biết rõ tập đoàn đã không còn hy vọng gì nữa rồi, vậy thời gian còn lại đơn giản lão muốn làm hai việc: một là kéo dài tuổi thọ cho mình, thứ hai là nghĩ cách trả thù tôi. Bây giờ lão hợp hai chuyện làm một, chắc mức độ điên cuồng của lão đã đạt tới đỉnh điểm.

"Bây giờ chúng ta đã mất liên lạc với thế giới bên ngoài, lại không có cách nào ra khỏi thôn này. Với thủ đoạn của Hàn Thái Long... Nếu sư phụ không ở đây, tôi và cậu chưa chắc đã là đối thủ

của lão." Đinh Nhất thấp giọng nói.

Tôi nghĩ thầm, anh nói hàm súc quá rồi, cái gì gọi là chưa chắc? Chẳng phải rõ ràng không phải là đối thủ của lão ta sao? Chắc hẳn Hàn Thái Long biết điều này, cho nên mới trăm phương ngàn kế lừa tôi đến thôn Quang Thủy.

Lúc này biểu cảm của Bạch Kiện rất nặng nề, anh ta lấy khẩu súng sau lưng ra, lên đạn, rồi mở chốt an toàn và nói với chúng tôi: "Không sao! Nói thế nào thì anh cũng là cảnh sát nhân dân, lát nữa nếu có nguy hiểm gì thì cứ để anh chịu trách nhiệm..."

Tôi thấy vậy thì đè nhẹ khẩu súng trong tay anh ta xuống, sau đó cười nói: "Trưởng phòng Bạch, vũ khí có sức sát thương lớn thế này anh nên để trong túi quần, đợi đến thời khắc mấu chốt cuối cùng để bảo toàn tính mạng hãy lấy ra nhé!"

Bạch Kiện thấy cũng phải, vì vậy anh ta lại khóa chốt khẩu súng lục rồi bỏ vào bao súng sau lưng. Thật ra tôi thấy, đối phó với nhân vật cực kỳ nguy hiểm như Hàn Thái Long, tác dụng của súng lục ắt hẳn là không lớn... Nhiều nhất cũng chỉ có tác dụng bảo toàn tính mạng.

Hơn nữa, nếu để Hàn Thái Long biết trước là trong tay chúng tôi có súng, không biết còn dùng cách gian xảo gì nữa để đối phó chúng tôi, cho nên bây giờ chúng tôi giấu đi một chút thực lực vẫn tốt hơn.

Trong lúc chúng tôi đang thương lượng xem bước tiếp theo nên làm gì, thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, giống như cùng một lúc có rất nhiều người cãi cọ ầm ĩ...

Tôi quay sang nhìn hai người còn lại nói: "Cái gì phải tới cũng đã tới, là phúc thì không phải là họa! Chúng ta ra ngoài xem thử!"

Khi ba chúng tôi đi tới trụ sở của thôn, nhìn thấy một đám già trẻ trai gái thôn Quang Thủy, từng người bọn họ đều đang trừng

chúng tôi, mặt không cảm xúc. Cầm đầu bọn họ là bí thư Tống Phú Quý, nhưng hiện giờ trên mặt ông ta không còn nụ cười giả tạo nữa...

Cặp mắt Tống Phú Quý đờ đẫn, giọng nói máy móc: “Đồng chí cảnh sát, các vị may mắn trở thành tế phẩm cho vị thần của chúng tôi, tôi khuyên các vị không nên chống cự vô ích, bây giờ hãy lập tức theo chúng tôi tới dàn tế.”

Bạch Kiện nghe vậy thì hừ lạnh nói: “Thế còn bốn nhân viên tổ điều tra? Bọn họ ở đâu?”

Không ngờ Tống Phú Quý nghe không hiểu lời Bạch Kiện, ông ta lại lặp lại lần nữa những lời vừa nói. Tôi nói nhỏ với Bạch Kiện: “Đừng nói nhảm với ông ta nữa, những người này đã bị mê hoặc tâm trí, chúng ta không thể nói lý lẽ với bọn họ được, trước tiên hãy đi theo họ đến dàn tế xem là chuyện thế nào đã...”

CHƯƠNG

BỐN TRỤ HIẾN TẾ

Bạch Kiện nhìn đám người trước mặt, trẻ có, già có, nam nữ có, nếu động tay động chân thì chưa chắc đã là lựa chọn sáng suốt, cho dù chúng tôi may mắn đánh thắng thì thế nào chứ?

Trong bọn họ, không phải tất cả đều là những kẻ xấu xa độc ác, nếu đánh chết hay làm họ bị thương thì sau này đều sẽ có phiền phức. Nếu như Bạch Kiện đi làm việc theo luật bình thường thì còn có máy ghi âm lại gì đó, nhưng bây giờ trên người anh ta không có gì, khi xảy ra chuyện rắc rối thì có trăm cái miệng cũng không nói rõ ràng được.

Trước mắt bao người, ba chúng tôi bị thôn dân dẫn tới mảnh đất trống phía sau thôn. Trước đó, khi tới thôn, chúng tôi đi thẳng đến nhà Tống Tam Thủy, căn bản không nghĩ tới việc đi đến phía sau thôn để xem xét...

Lúc này bị người dân trong thôn bắt đưa tới đây mới phát hiện ra trên bãi đất trống còn có một cái bục cao hình dạng kỳ quái, mà trên bục còn có bốn vật thể hình trụ được bọc kín bằng vải đen.

“Cái bục này... Tôi đã từng thấy trong giấc mơ.” Tôi thì thầm với hai người còn lại.

Đinh Nhất lập tức hỏi tôi: “Là cái hồ máu đó?”

Tôi gật đầu nói: “Trông rất giống... nhưng tôi cũng không dám chắc chắn đây là cái hồ máu trong mơ, hơn nữa trong mơ tôi chưa từng thấy bốn cây cột này.”

Lúc này, Tống Phú Quý và ba người thôn dân khác vẻ mặt đần độn từng bước đi lên bục cao, sau đó bốn người vén bốn miếng vải đen trên những cái cột hình trụ ra...

Khi miếng vải đen được vén lên, trong nháy mắt, mấy người chúng tôi đều đần mặt ra, tôi thấy bốn người đàn ông mặc đồ đen bị trói trên bốn cái cột, từng dòng máu tươi chói mắt chảy dọc theo cột rồi chảy vào trong bục cao.

Không cần phải nói, bốn người này chắc chắn chính là bốn nhân viên tổ điều tra kia. Nhìn thấy cảnh này, chúng tôi không thể thờ ơ nữa, vì vậy ba chúng tôi lập tức chạy lên trên bục cao, nghĩ dù thế nào cũng phải cứu người trước rồi nói sau.

Khi ba chúng tôi thật sự đứng trên bục đó, tôi thấy phía dưới giống y như những gì tôi thấy trong giấc mơ, điểm khác duy nhất là cái hồ giữa bục này không chứa đầy máu và thi thể, chỉ có bốn dòng máu đến từ bốn nhân viên tổ điều tra.

Tôi liếc lượng máu trên đất, lòng không kìm được mà chùng xuống, bốn người này sợ là không thể cứu được nữa… Đừng nói là tình hình như bây giờ, cho dù bên cạnh có xe cứu thương 120 đang chờ, bây giờ lập tức đưa người đến bệnh viện huyện cũng chưa chắc có thể cứu sống được họ.

Bạch Kiện là cảnh sát hình sự lão luyện, sao anh ta lại không nhận ra tình hình của bốn người này chứ? Nhưng anh ta đã vội vàng chạy tới bên cạnh những đồng chí đó, không chịu từ bỏ mà kiểm tra mạch đập trên người họ.

Nhưng sau đó, Bạch Kiện hơi khựng lại thì tôi biết bốn người này đã không cứu được nữa rồi. Nhiều nhất cũng chỉ còn lại một

hơi thở mong manh...

"Đồng chí. Tỉnh lại đi..." Bạch Kiện khẽ nói.

Sau khi một người thanh niên nghe Bạch Kiện gọi thì đầu hơi cử động, nhưng cũng chỉ có thế, sau đó lại gục xuống trong nháy mắt.

Bạch Kiện nhìn bốn người trên cột, giận dữ không kìm được: "Ai làm? Là ai đã làm vậy? Có gan thì đi ra cho tao! Đừng có núp phía sau như con rùa đen khốn kiếp nữa."

Những người thôn dân đều nhìn ba người chúng tôi với vẻ mặt đần độn, không có bất kỳ phản ứng nào đối với lời nói của Bạch Kiện. Từ khi những người này xuất hiện đến giờ tôi vẫn luôn quan sát, muốn tìm xem Hàn Thái Long làm cách gì để khống chế bọn họ. Nhưng đến lúc này tôi vẫn không hề có manh mối nào...

Lúc này tôi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, anh tài xế kia đâu? Trước đó trên xe có vết máu, ắt hẳn là anh ta bị bọn họ đánh bị thương rồi mất tích, nếu như anh ta bị những kẻ trước mặt này bắt đi, vậy bây giờ anh ta đang ở đâu?

Đáng tiếc là những người này nói cũng chẳng hiểu, đánh cũng chẳng được, cho nên muốn từ miệng họ biết được tung tích của anh tài xế, đúng là chuyện nghìn lẻ một đêm. Bây giờ chỉ có thể hy vọng anh tài xế tốt số, sẽ không chết ở nơi khỉ ho cò gáy này.

Bên cạnh, Bạch Kiện kêu gào rất lâu nhưng những thôn dân dưới bục từ đầu đến cuối đều im lặng... Cuối cùng anh ta cũng mắng mệt, nên muốn đi qua cởi dây trói những nhân viên tổ điều tra ra.

Không ngờ lúc này, chúng tôi đột nhiên nghe thấy giọng nói khàn khàn vọng lên từ đám người phía dưới: "Thả họ ra rồi mày thế vào đó hả?"

Ba chúng tôi nhìn theo tiếng nói thì thấy một lão già tóc trắng,

chẳng biết đã đứng giữa những thôn dân từ lúc nào, tôi nhận ra người này không phải ai khác ngoài Hàn Thái Long. Xem ra lão già này cuối cùng cũng đã xuất hiện.

“Trương Tiến Bảo, bọn tao đợi mày lâu lắm rồi….” Hàn Thái Long nói một cách âm u.

Tôi cười khẽ: “Tiền bối Hàn, Trương Tiến Bảo tôi có tài đức gì mà để ngài nhớ đến không ăn không ngủ như vậy chứ?”

Hàn Thái Long cười lạnh: “Mày nói gì? Mày ba lần bốn lượt làm hỏng chuyện tốt của bọn tao, chẳng lẽ mày chưa bao giờ nghĩ tới chuyện mình sẽ có ngày hôm nay sao?”

“Chúng mày làm những chuyện chó má kia mà cũng có thể coi là chuyện tốt ư? Xem ra trong tập đoàn Thái Long không có mấy người bình thường… không đúng, cũng có một hai người, còn lại thì toàn người điên, cả ngày chỉ mơ những giấc mơ điên rồ.” Tôi cười khẩy.

Hàn Thái Long lập tức bị tôi chọc giận, vẻ mặt tàn độc, nói: “Mày biết cái gì? Nếu không có mày quấy rồi, bọn tao đã thay đổi cả thế giới này rồi.”

Tôi không kìm được sự khinh bỉ: “Chớ có ở đó nói vớ vẩn nữa, còn thay đổi thế giới? Nếu để các người tiếp tục tồn tại trên thế giới này, đấy mới thật sự là bi ai. Mày tưởng mày là người sáng suốt nhất thế giới ư? Sai rồi. Sai hoàn toàn. Loại người điên như chúng mày mới là những kẻ mê muội nhất thế giới.”

Hàn Thái Long thấy mình nói một câu, tôi đốp lại mười câu thì cười lạnh: “Hôm nay bất kể mày có nói gì, cũng phải chết ở đây… Cái bẫy này từ đầu tới cuối chính là nhằm vào mày. Tao đã nghiên cứu số mệnh của mày rất cẩn thận, đúng là khác hẳn người thường, dùng mạng mày để tăng thọ cho tao cũng coi như một chút bồi thường cho tập đoàn của tao.”

Tôi nghe vậy thì cười và lắc đầu: “Mày nghĩ hay quá đấy... Nói thật, nếu mày thành thật trốn ở nước ngoài, có khi còn kéo dài hơi tàn được thêm mấy năm, nhưng mày khăng khăng không chịu, nhất định phải trở về nước. Mày cho là mạng tao dễ lấy lắm ư? Trước đó chẳng phải tập đoàn Thái Long đã có ý định đó rồi sao, nhưng kết quả thế nào? Kết cục của Hồ Phàm mày thấy chứ? Cần gì phải tự làm khó dễ bản thân? Hơn nữa, tao cũng rất tò mò, mày muốn tuổi thọ để làm gì? Loại người không có nhân tính như mày, sống cũng lãng phí không khí, chết thì lãng phí đất, còn không bằng nhảy xuống biển làm mồi cho cá, có lẽ còn có chút cống hiến vì Trái đất này.”

CHƯƠNG

TỘI ÁC CHẤT CHỒNG

Tôi mắng một hơi, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, Hàn Thái Long thì bị tôi mắng đến mặt tái xanh, một câu cũng không nói nên lời... Chắc là lão già này đang tính toán những mánh lới xấu xa trong lòng, cũng không biết là sẽ nghĩ ra bao nhiêu cách để giết tôi đây?

Thật ra tôi mắng Hàn Thái Long cũng không phải chỉ để cho sướng miệng, chủ yếu là tôi muốn chọc giận lão ta, chỉ cần lão tức giận thì sẽ không giữ được bình tĩnh, một khi không bình tĩnh thì dễ phạm những sai lầm bình thường không phạm phải, điểm này tôi quá rõ rồi.

Hơn nữa tôi cũng đang đánh cuộc, đánh cuộc xem tôi và Hàn Thái Long, "số má" của ai cứng hơn... Tôi không tin lão già sắp xuống lỗ như Hàn Thái Long có thể cứng mạng hơn tôi. Hơn nữa, cả đời lão tội ác chất chồng, cũng đã đến lúc lão hết khí số chứ, cho nên tôi có tự tin nhất định sẽ chết sau lão.

Hàn Thái Long bị tôi mắng đến tái xanh cả mặt, muốn phản bác lại tôi mấy câu, miệng run lên mấy cái nhưng một câu cũng không nói ra được... Xem ra trong đời lão, cho tới giờ cũng chưa từng gặp ai dám nói lão như tôi, vì vậy lão không biết nên phản bác lại tôi

thế nào.

Nhưng tôi biết, chỉ thắng thế ngoài miệng cũng vô dụng, tính cách Hàn Thái Long tàn độc, là người lạnh lùng vô tình, đối đãi với Hàn Cẩn, người do một tay lão nuôi lớn mà còn có thể diệt trừ không chút do dự sau khi không còn giá trị lợi dụng, chứ nói gì đến chúng tôi, những kẻ mà lão ghét cay ghét đắng.

Quả nhiên... Hàn Thái Long hít sâu một hơi, sau đó lấy thứ gì đó đen thui từ phía sau ra nói với tôi: "Trương Tiến Bảo, mày có biết trên tay tao cầm cái gì không?"

Dĩ nhiên là tôi nhận ra thứ đó, vì vậy hừ lạnh đáp: "Không phải là xương sọ của Lưu Lực An sao? Mày hao tổn tâm cơ, hại chết nhiều mạng người như vậy chỉ để làm ra một cái bát đầu lâu? Nếu mày nghèo đến nỗi không mua nổi bát cơm, ngày mai tao sẽ đi chợ mua cho mày một chồng để dùng dần nhé? Mày không đến nỗi ăn cơm bằng cái bát gớm ghiếc đó đâu!"

"Mày biết đếch gì mà nói! Đây là thánh vật! Thằng nhóc mày có thể chết trong tay nó cũng là vinh hạnh của mày rồi." Hàn Thái Long nói quái gở.

"Vinh hạnh của tao?" Tôi suýt nữa bị lão chọc cười: "Nếu mày thấy đây là chuyện thật vinh hạnh, vậy tự mày lên đi."

Hàn Thái Long không nói nữa mà cắn rách ngón tay mình, sau đó nặn máu vào trong bát, trong miệng không ngừng lẩm bẩm những câu thần chú mà tôi nghe không hiểu... Tôi và Đinh Nhất thấy vậy, lập tức căng người lên, có quỷ mới biết vật trong tay Hàn Thái Long rốt cuộc có tác dụng gì!

Lúc này thôn dân xung quanh Hàn Thái Long bắt đầu xôn xao... Bọn người Tống Phú Quý bất chợt như được truyền điện, ánh mắt "long sòng sọc" chạy về phía ba người chúng tôi.

Những người này dẫu sao cũng là những người dân bình

thường, cho nên Bạch Kiện không thể nào nổ súng vào bọn họ được, vì vậy anh ta cũng chỉ có thể nổ súng lên trời để cảnh cáo bọn họ.

Nhưng ngay cả như vậy, những người dân thôn Quang Thủy này cũng không dừng, cứ chạy thẳng tới trước mặt chúng tôi. Bất đắc dĩ cả ba người chúng tôi không thể làm gì hơn là phải băng qua bục, nhảy ra mặt sau cái bục cao. Thật ra lúc đầu, suy nghĩ của chúng tôi rất đơn giản, không thể đánh thì trốn thôi.

Nhưng không ngờ những thôn dân này đi tới bốn cái trụ trên đài cao trói bốn nhân viên tổ điều tra, đột nhiên tất cả đều như phát điên nhào tới... Cả đám bọn họ há miệng cắn, tôi tận mắt thấy một người trong số họ bị xé một miếng thịt trên mặt xuống.

Mặc dù bốn người họ đã không thể sống nổi, nhưng dẫu sao vẫn chưa tắt thở, bọn họ bị đám người kia cắn xé thì lập tức kêu gào từng tiếng thê thảm. Trong lòng ba chúng tôi không lạnh vẫn run, Bạch Kiện càng không kiềm nén được nên giơ súng lên, nhắm vào những người dân đang điên cuồng cắn xé bốn người trên cột kia...

Nhưng tôi biết, trong súng lục của Bạch Kiện chỉ có mười mấy viên đạn, nếu tất cả đều trúng người họ thì cũng chẳng làm được gì. Hơn nữa trạng thái của những người này đã điên cuồng, chắc là trừ khi đánh chết họ, nếu không cũng chỉ lãng phí đạn của Bạch Kiện.

Không lâu sau, bốn người trên cột đã hoàn toàn không còn động đậy, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn họ đã tắt thở. Không ngờ chỉ một lần đi điều tra đơn giản lại uổng mạng, ai có thể ngờ được thôn Quang Thủy bình thường mà lại là "núi đao biển lửa" chứ?

Tôi biết không bao lâu nữa, những người dân nổi điên này sẽ chạy đến chỗ chúng tôi, chúng tôi phải mau nghĩ cách tự bảo vệ

bản thân mới được. Tôi nhìn Hàn Thái Long cách đó không xa, sau đó nhìn súng trong tay Bạch Kiện... Một ý nghĩ nảy sinh trong lòng tôi.

Cứ ngồi chờ chết thế này, không bằng chủ động ra tay đánh chết Hàn Thái Long trước. Nghĩ vậy, tôi nói nhỏ với Bạch Kiện: "Khoảng cách này anh có nắm chắc một phát có thể bắn gục Hàn Thái Long không?"

Bạch Kiện cười khổ nói: "Cách khá xa, hoàn cảnh lại quá hỗn loạn, tôi không thể chắc chắn một phát có thể hạ gục lão."

"Vậy hai phát súng thì sao? Hai phát súng bắn chết lão cũng được." Tôi cắn răng nói.

Bạch Kiện suy nghĩ một chút nói: "Trừ khi có thể rút ngắn khoảng cách giữa tôi với lão ta lại, nếu không tôi cũng không dám chắc."

Tôi biết lúc này Bạch Kiện không phải là khiêm tốn, mà anh ta thật sự không chắc. Nhưng Hàn Thái Long đọc thần chú càng nhanh, những thôn dân này càng điên cuồng, sắp cắn xé hết thịt của bốn người trên cột rồi.

Đột nhiên, Hàn Thái Long ngừng niệm thần chú, mà lúc này, những người dân vừa rồi còn đang điên cuồng ăn thịt người cũng đều ngừng lại. Đầu tiên bọn họ anh nhìn tôi tôi nhìn anh, sau đó cả đám đều đồng loạt nôn ra.

Ban đầu tôi còn tưởng những người này nôn ra là bởi vì họ đã khôi phục được thần trí? Nhưng họ nôn một lúc thì tôi cảm giác chuyện này hơi quái lạ! Những người này đầu tiên phun ra tất cả những máu thịt mà trước đó họ đã ăn, sau đó thì họ bắt đầu không ngừng nôn ra máu…

Tình huống của họ quá mức đáng sợ, dường như mỗi người nôn ra máu đều như suối phun, chỉ chốc lát mà toàn bộ đáy hồ đã

nhiễm đỏ. Tôi thấy vậy thì muốn đi đến kéo một người dân cách mình gần nhất ra khỏi ao máu kia, nhưng kéo rồi mới thấy, bọn họ đâu phải chỉ hộc máu đâu! Lỗ mũi, hốc mắt, lỗ tai, tất cả đều đang chảy máu.

Tôi biết mỗi người có một lượng máu nhất định, họ cũng không phải vòi nước. Theo tình hình này... Nếu còn tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ những người dân thôn ở đây không một ai sống nổi. Nghĩ đến đây, tôi lập tức cầm dao thép bước xuống dưới bục, hôm nay sợ là tôi không giết Hàn Thái Long thì Hàn Thái Long sẽ giết chết tôi.

CHƯƠNG

THỰC TẾ VÀ ẢO ẢNH

Hàn Thái Long thấy tôi đi về phía lão với vẻ mặt chẳng lành, lão không chút sợ hãi búng ngón tay, tiếp đó, Tống Phú Quý và một thôn dân khác đi ra khỏi hồ máu, chạy thẳng theo hướng tôi.

Nhưng họ vừa nhấc chân, Đinh Nhất đã tóm lấy cổ họ ném lại trong hồ máu. Lúc này tôi hơi nghiêng đầu nhìn ra sau... Thật ra thì không cần quay đầu lại tôi cũng biết sau lưng mình không có thứ gì đe dọa tôi được, bởi từ đầu đến cuối Đinh Nhất đều theo sau bảo vệ tôi.

Hàn Thái Long thấy hai thôn dân kia không thể ngăn cản tôi, mà tôi thì ngược lại càng đến gần lão, vì vậy lão lại vung tay lên, gọi thêm nhiều người dân hơn ra khỏi hồ máu... Sau đó Bạch Kiện cũng gia nhập cùng Đinh Nhất, giúp tôi chặn lại những người dân chen chúc phía sau.

Tôi thừa dịp này, chạy vội tới gần Hàn Thái Long. Với tuổi tác và sức lực của lão, nếu lấy cứng đối cứng chắc chắn không phải là đối thủ của tôi. Quả nhiên, Hàn Thái Long thấy những người dân tạm thời đều bị Đinh Nhất và Bạch Kiện chặn lại thì lão lập tức quay đầu muốn bỏ chạy, nhưng sao tôi để cho lão có cơ hội được? Tôi đạp một cái ngay đầu gối của lão, làm lão ngã xuống đất.

Thật ra một đá này của tôi cũng chưa dùng hết sức lực, nhưng do góc ngã của Hàn Thái Long nên cú ngã này hơi đau. Sau khi bò dậy được thì miệng lão đã đầy máu, tôi đoán là răng cửa bị đập gãy rồi...

Tôi nói rất hả hê: “Mày nói xem, mày làm một người bình thường không phải tốt sao? Với tuổi tác của mày thì có lẽ đã phải có cháu trai rồi, nhưng mày lại làm những chuyện thất đức để phải đoạn tử tuyệt tôn.”

Hàn Thái Long cũng không phải nhân vật bình thường, lão bò dậy lấy tay lau máu ở khóe miệng và nói: “Trương Tiến Bảo, trong mắt tao thì mày chỉ là đứa trẻ ranh, nếu không phải nhìn trúng số mệnh kỳ lạ của mày, mày lại cũng có chút bản lĩnh, thì ban đầu tao đã làm thịt mày rồi. Mày có biết đã bao nhiêu lần tập đoàn đưa kế hoạch giết mày ra để bàn bạc, nhưng cuối cùng đều từ bỏ không? Mày cho là ai đã bảo họ làm vậy? Mấy người Đức kia cuối cùng đều nghe theo đề nghị của tao nên mới giữ mày lại đến bây giờ... Tao vốn tưởng rằng cuối cùng mày có thể làm việc cho bọn tao, nhưng kết quả ngàn tính vạn tính lại không ngờ mày là người làm hỏng chuyện lớn của bọn tao.”

Tôi nghe những lời này của Hàn Thái Long, cảm thấy lão nói chắc không thể giả được, nhưng cho dù là vậy thì sao chứ? Tôi nên cảm động đến rơi nước mắt chắc? Chính tập đoàn Thái Long đã tự đề cao mình quá đấy chứ.

Mạng người trong mắt họ đều bị coi như cỏ rác, vì cái mà họ gọi là “chuyện lớn”, sẵn sàng hy sinh bao nhiêu mạng người cũng không tiếc, cho dù là chính người của bọn họ. Cấp độ của bọn họ, xin lỗi, tôi không thể với được, cho nên Trương Tiến Bảo tôi, mặc kệ thế nào cũng không thể trở thành thành viên của tập đoàn Thái Long.

Lúc này tôi thở dài nói: “Chẳng lẽ mày chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sau khi mày chết sẽ ra sao à? Đời này mày chỉ làm chuyện xấu, không sợ sau khi xuống Âm Ti sẽ có báo ứng đang chờ mày hay sao?”

Hàn Thái Long nghe vậy thì cười nói với vẻ mặt bất cần: “Tao ăn muối còn nhiều hơn so với mày ăn cơm đấy, mày cũng có thể ở đấy mà dạy bảo tao sao? Trên đời này, mỗi người sẽ theo đuổi những thứ khác nhau, không ai là tốt đẹp hơn ai cả... Trương Tiến Bảo, chẳng phải mày cũng là một kẻ tham tiền, sợ chết hay sao? Nào đến lượt mày cười nhạo tao?”

“Tao đúng là người tham tiền, sợ chết, chẳng lẽ mày không sợ chết? Nếu mày không sợ chết, thì sao phải dùng tính mạng người khác để cho mày thêm tuổi thọ? Trước mặt tao mày không cần giả vờ, chẳng phải do mày sợ sau khi chết sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục mà không thể siêu sinh hay sao?” Tôi chọc đúng tim đen của lão.

Khóe miệng Hàn Thái Long khẽ giật, nhưng sau đó thì lão cười lạnh, nói: “Đừng gấp, bây giờ để hoàn thành huyết trận này còn cần có máu của mày nữa thôi... Đến lúc đó, tao có thể nghịch thiên sửa mệnh, sẽ mượn hết toàn bộ tuổi thọ của mày.”

Tôi khinh thường, nói: “Dựa vào cái gì? Chỉ bằng cái bát mẻ trong tay mày ư?”

Hàn Thái Long nói với vẻ mặt đắc ý: “Dĩ nhiên là không chỉ cái này... Tao phải dùng máu mày để khởi động huyết trận, sau đó sẽ hiến tặng cơ thể mày cho Phật.” Lão nói xong thì lấy ra một tượng đồng rất quen. Tôi nhìn kĩ, đó không phải là bức tượng tà phật song thân chúng tôi đã để lại trên xe ư?

“Quả nhiên là mày đã dùng vật này để điều khiển những người dân không biết gì kia?” Tôi nói với giọng nặng nề.

"Không có kiến thức, đây là thần phật ngàn năm trước. Những người dân này đều là những kẻ vừa tham lam vừa nhát gan... Muốn mê hoặc bọn họ quả thật quá dễ dàng. Nếu không phải muốn dụ mày vào bẫy, tao cũng không cần bảo cái đồ ngu dốt Tống Tam Thủy vào thành phố chơi trò tự thiêu." Hàn Thái Long khinh miệt nói.

Tôi nghe vậy thì gật đầu: "Như vậy xem ra, Lưu Lực An và Lý Đại Khánh cũng đều thờ phụng tà phật song thân này? Nhưng tao tò mò là vì sao tà phật của mày có thể khống chế được ngày đêm? Tao tin rằng thần linh có lợi hại chăng nữa cũng không có bản lĩnh ảnh hưởng đến sự thay nhau của mặt trăng mặt trời, như vậy tất cả những gì chúng ta thấy bây giờ đều không phải thật, đúng không?"

Hàn Thái Long nghe tôi nói vậy thì sắc mặt lập tức cứng đờ, tôi cũng biết ngay là đã nói đúng, tà phật chó má cái gì, không phải cũng chỉ chơi chiêu che mắt với tôi hay sao?

Chẳng qua là tôi chưa biết chốt tháo gỡ chiêu che mắt này ở chỗ nào? Là chính Hàn Thái Long hay là tà phật song thân trong tay lão? Còn nữa... Ba chúng tôi rốt cuộc là bắt đầu bị đưa vào ảo ảnh từ bao giờ?

Lúc này, Đinh Nhất và Bạch Kiện phía sau đã đánh gục rất nhiều người, nhưng họ cũng đã mệt mỏi sắp hết hơi. Thấy vậy tôi lập tức gọi: "Đừng đánh nữa, đây là ảo ảnh mà lão già khốn kiếp kia tạo ra, những người dân trước mắt chúng ta là những quái vật ăn thịt người, ngược lại trong mắt họ, chúng ta cũng là những quái vật đáng sợ."

Đinh Nhất nghe tôi nói vậy thì lập tức đạp ngã một người dân đang bấu lấy anh ta, sau đó chạy đến bên cạnh tôi cùng Bạch Kiện: "Đây mới là chỗ khó giải thích nhất, bây giờ hai phe đều bị vây

trong ảo ảnh, đều coi đối phương thành kẻ địch mà đánh thừa sống thiếu chết, đến lúc đó khó mà đảm bảo sẽ không có một phe có thương vong.”

Bạch Kiện đã nhìn thấy tà phật song thân trên tay Hàn Thái Long, anh ta nói: “Vật này chẳng phải đã bị chúng ta để lại trong xe ư? Tại sao lại ở trong tay lão được?”

Tôi thấp giọng trả lời: “Có lẽ từ lúc chúng ta nhìn thấy tà phật song thân này, chúng ta đã bị đưa vào trong ảo ảnh rồi...”

Bây giờ cẩn thận nhớ lại, sau khi vào thôn, mọi thứ đều bình thường, cho đến khi chúng tôi lấy thứ này ra khỏi nhà kho của nhà Tống Tam Thủy, mọi thứ mới trở nên không bình thường.

Đầu tiên là khi ra khỏi nhà họ Tống, chẳng hiểu sao có một đám thôn dân không cho chúng tôi đi, sau đó chúng tôi ra khỏi ủy ban thôn thì cứ đi vòng quanh mà không ra ngoài được. Tất cả mọi thứ đều chứng minh bắt đầu từ lúc ấy, chúng tôi đã rơi vào cái bẫy mà Hàn Thái Long thiết kế tỉ mỉ.

CHƯƠNG

HỖN CHIẾN

Bây giờ mới nghĩ ra? Muộn rồi...” Hàn Thái Long nói với vẻ tự đắc.

“Tao thấy chưa chắc, bọn tao có thể giết mày ngay bây giờ. Chẳng phải như vậy thì mọi chuyện sẽ được hóa giải sao?” Sắc mặt tôi u ám.

Không ngờ Hàn Thái Long vẫn nói không hề sợ hãi: “Nhưng bọn mày làm sao biết được đâu là chân thân của tao? Nếu như trong ảo ảnh chúng mày cứ cho là đã giết chết tao, mà ở thế giới thật có thể lại là một người dân vô tội nào đó, đến lúc đó bọn mày phải làm thế nào?”

Tôi cười lạnh nói: “Bọn họ có chết hay không thì đã sao? Hơn nữa, dù là như thế thì bọn họ cũng là do mày hại chết, lúc xuống Âm Ti gặp nhau, bọn họ cũng sẽ tìm mày báo thù, không hề liên quan một xu một hào nào với tao.”

Nghe vậy, ánh mắt Hàn Thái Long hơi hoang mang. Thật ra chuyện này không thể trách lão, dẫu sao từ sau khi tập đoàn Thái Long bị tiêu diệt, những tài liệu mà lão có thể lấy được về tôi cũng có hạn, dĩ nhiên là không biết bây giờ tôi đã biến thành thế nào. Chắc là trong mắt Hàn Thái Long, tôi là tên Trương Tiến Bảo nhát gan và mềm lòng... Theo lẽ thường sẽ chú ý đến những thôn dân

này mà sợ trước sợ sau.

Đáng tiếc lần này lão sai rồi, tôi không phải là chúa cứu thế, càng không phải là nô bộc của nhân dân, lúc không thể vừa giữ mạng vừa cứu người, tôi sẽ không hề do dự chọn bảo vệ tính mạng của mình.

Có lẽ có người sẽ cảm thấy tôi ích kỷ, máu lạnh, nhưng mạng sống mỗi người đều bình đẳng, không có ai cao quý hơn người khác. Bản tính con người là ích kỷ, nếu ngay cả mạng mình mà cũng không giữ nổi thì sao có thể cứu mạng người khác?

Dĩ nhiên, trên đời này sẽ có người nguyện hy sinh tính mạng của mình để cứu người khác, tinh thần như vậy dĩ nhiên là đáng quý, đáng được mọi người ca tụng. Nhưng người tốt như vậy cũng không nhiều, thậm chí còn có thể nói là hiếm hoi như lông phượng và sừng lân.

Tôi cũng chẳng dám tự nhận mình là người tốt. Nếu lựa chọn giữa làm người bình thường với làm người tốt, tôi sẽ không do dự chọn làm người bình thường...

Hàn Thái Long thấy việc lấy tính mạng thôn dân ra để ép buộc tôi vô dụng, thì chỉ vào Bạch Kiện phía sau tôi nói: “Mày có thể mặc kệ sống chết của bọn họ, nhưng bạn mày có thể không? Chẳng phải cậu ta là một cảnh sát sao?”

Tôi lập tức cả giận nói: “Cảnh sát thì sao? Cảnh sát không phải là người à? Cảnh sát không có người nhà chắc? Cảnh sát thì nhất định phải hy sinh thân mình để bảo toàn cho người khác chắc? Đúng! Trách nhiệm của cảnh sát đúng là bảo vệ quần chúng nhân dân được an toàn, nhưng cũng chỉ trong phạm vi khả năng của họ thôi, không thể hy sinh một cách uổng phí được.”

Bạch Kiện bên cạnh nghe tôi nói như vậy thì có vẻ rất xúc động, anh ta lên nòng đạn và nói với tôi: “Tiến Bảo, cậu không cần phải

để ý đến tôi. Tôi là tôi, cậu là cậu. Hôm nay dù tôi không thoát được cũng phải đưa cậu và Đinh Nhất ra ngoài.”

Tôi nghe vậy thì tức giận: “Nói bậy! Chúng ta cùng nhau vào thì phải cùng nhau ra ngoài! Trương Tiến Bảo tôi có thể không nói chuyện tình cảm với người xa lạ, nhưng đối với anh em thì không được! Mặc dù chuyện hôm nay, ban đầu là tôi giúp anh, nhưng nguyên nhân dẫn đến mọi chuyện lại do tôi. Hôm nay nếu tôi bỏ anh ở lại đây, ra ngoài tôi làm gì còn mặt mũi gặp chị dâu?”

Bạch Kiện nghe vậy thì gật đầu: “Được... Vậy hôm nay bất kể là vì ai, chúng ta cũng phải sống sót rời khỏi đây. Đặc biệt là cậu, nếu như cậu chết, chẳng phải là gian kế của lão già kia đã thành công hay sao?”

Đinh Nhất thấy tôi và Bạch Kiện còn muốn “gửi gắm trước trận” tiếp thì không kiên nhẫn nổi nữa, anh ta giơ tay ném dao bạc về phía cái trán của Hàn Thái Long... Lão già này đang đặt toàn bộ sự chú ý vào tôi và Bạch Kiện, nên không ngờ Đinh Nhất sẽ ra tay đột ngột như vậy.

Nhưng không thể tưởng tượng được, ngay lúc con dao sắp đâm vào giữa trán Hàn Thái Long, thì tà phật song thân trên tay lão đột nhiên lóe lên tầng ánh sáng đỏ, con dao bạc bỗng chốc mất đà và rơi xuống đất.

Ba chúng tôi đều choáng váng. Trước giờ dao bạc của Đinh Nhất đều trăm phát trăm trúng, không ngờ lần này lại bị cản lại một cách đơn giản không tốn sức gì như vậy...

Hàn Thái Long cười to: “Thế nào? Có muốn thử thêm không? Nói thật cho chúng mày biết, ở trong ảo ảnh, chúng mày không thể giết được tao đâu!”

Mặc dù ba chúng tôi không muốn thừa nhận điều này, nhưng trước mắt thì sự thật đúng là như vậy. Nhưng tôi chắc chắn Hàn

Thái Long không phải là thân kim cương không thể xâm phạm, vừa nãy tôi còn đá lão ngã xuống đất mà... Lý do chúng tôi không giết chết được lão nhất định là vì tà phật song thân trong tay lão.

Nghĩ vậy tôi bèn ra hiệu bằng mắt cho Đinh Nhất, ý bảo tôi phân tán sự chú ý của Hàn Thái Long, sau đó anh ta thừa dịp cướp tượng tà phật trong tay lão. Dẫu sao thì bây giờ Hàn Thái Long đang một tay cầm tà phật, một tay khác thì cầm bát sọ người, trong một lúc không thể cùng để ý tới cả hai.

Nhưng tôi biết động tác của chúng tôi nhất định phải nhanh, bởi vì một khi Hàn Thái Long phát hiện ra ý đồ của chúng tôi, lão sẽ điều khiển những thôn dân phía sau lên tấn công chúng tôi, đến lúc đó, chỉ sợ một mình Bạch Kiện sẽ không trụ nổi.

Nghĩ vậy nên tôi từ từ đi đến phía Hàn Thái Long và nói: "Mày biết trước khi lên thuyền, Hàn Cẩn đã đưa thứ gì cho tao không?"

Sắc mặt Hàn Thái Long thay đổi ngay: "Nó đã đưa đồ cho mày?"

Tôi nói: "Đương nhiên! Chẳng lẽ mày cho rằng những thứ đó cũng đã chìm xuống đáy biển theo cô ta ư? Tính cách của Hàn Cẩn luôn cẩn thận, bọn tao vốn đã hẹn sau khi cô ta tìm được chỗ an toàn để náu mình, tao sẽ trả lại những thứ đó cho cô ta... Nhưng không ngờ hôm đó ngay sau khi cô ta lên thuyền thì lại xảy ra vụ nổ, điều này không cần tao nói thì chắc mày cũng đã rõ rồi?"

Hàn Thái Long vội vàng truy hỏi tôi: "Những thứ đó là gì?"

Tôi khẽ cười: "Mày cảm thấy Hàn Cẩn sẽ nhờ tao giữ những gì?" Tôi thấy Hàn Thái Long có vẻ căng thẳng, nên cố ý nói tiếp: "Tao có thể tiết lộ chút xíu cho mày, trong đó bao gồm thông tin tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ và..."

"Và cái gì?" Hàn Thái Long không chờ được mà hỏi lại ngay.

Tôi thấy lão đã bị lời của tôi thu hút, bèn từ từ đến gần lão, sau

đó gằn từng chữ: “Và một cái USB nho nhỏ…”

Tôi vừa dứt lời, Đinh Nhất bất chợt phóng tới cướp tà phật song thân trên tay Hàn Thái Long. Phát hiện đã bị mắc lừa, Hàn Thái Long lập tức thúc giục rất nhiều thôn dân phía sau chúng tôi xông lên… Bạch Kiện không còn lựa chọn nào khác hơn là cầm lấy súng lục và bắn loạn xạ về phía đám thôn dân đang nhào lên.

Hàn Thái Long không ngờ chúng tôi sẽ cướp tà phật trong tay lão, dưới tình huống cấp bách, lão ném cái bát sọ người bên tay phải xuống đất, sau đó trở tay đập vào sau gáy Đinh Nhất. Dĩ nhiên là tôi sẽ không để lão thực hiện được, vì vậy lập tức vặn tay phải của lão ra sau lưng, đồng thời giơ chân lên đá cái bát sọ người ra xa hơn mười mét.

CHƯƠNG

GÀ GÁY SÁNG

Bị tôi đá một phát, cái bát sọ người lăn lông lốc vài vòng, làm đổ hết mấy giọt máu mà khi nãy Hàn Thái Long đã nhỏ vào. Kể cũng lạ, ngay khi mấy giọt máu kia rơi ra ngoài, đám thôn dân vừa rồi còn đang sống chết với Bạch Kiện nháy mắt tất cả đều co quắp ngã trên mặt đất, không thấy nhúc nhích.

Mặc dù Bạch Kiện tạm thời được giải vây, nhưng không biết vì sao, Đinh Nhất ở bên này có cố làm thế nào cũng không lấy được tà phật trong tay Hàn Thái Long, vật kia như mọc trên tay lão, làm thế nào cũng không kéo ra được.

Tôi thấy cứ tiếp tục giằng co như thế này thì không xong, bèn rút dao thép trong ống quần ra, đâm thẳng vào tim của Hàn Thái Long… Nhưng khi mũi dao sắp đâm vào cơ thể lão, thì đột nhiên tôi lại cảm giác thấy một sức mạnh vô hình nào đó đẩy con dao thép ra ngoài.

Thật là kỳ quái, vì sao tôi và Đinh Nhất có thể dùng tay chạm vào thân thể Hàn Thái Long, nhưng dao bạc và dao thép đều không thể đến gần được lão? Là do kim loại không được hay vũ khí không được?

Lúc trong lòng tôi vẫn đang hoang mang, đột nhiên tôi phát hiện

chỗ tim của tà phật song thân kia dường như có một tia khói đen thoát ra ngoài, vị trí tương đương với vị trí khi nãy tôi định đâm Hàn Thái Long.

Có vẻ như sức mạnh vô hình bảo vệ thân thể Hàn Thái Long đến từ chính tà phật song thân này, vậy có khi nào nếu tôi tấn công vào tà phật song thân, trên thân thể Hàn Thái Long cũng sẽ xuất hiện vết thương ở vị trí tương tự?

Nghĩ vậy tôi rút lại dao thép từ trên người Hàn Thái Long, sau đó đâm thẳng vào mi tâm của tà phật song thân kia… tôi đã dùng hết toàn lực đâm nhát dao này, đừng nói là Hàn Thái Long, có lẽ ngay cả Đinh Nhất cũng không thể ngờ được tôi lại đột nhiên đổi hướng tấn công. Vì tà phật này làm bằng đồng, nên dù con dao thép của tôi có sắc bén đến thế nào cũng không có khả năng đâm được vào bên trong tượng đồng! Nhưng bình thường càng là những chuyện không có khả năng xảy ra thì khả năng thành công lại càng cao.

Khi nãy tôi đâm vào Hàn Thái Long gặp phải lực cản, nhưng lần này đâm vào tượng đồng lại nhẹ nhàng giống như đâm vào đậu hũ. Chỉ thấy Hàn Thái Long lúc nãy còn bình tĩnh, giờ sắc mặt đột nhiên trở nên rất khó coi, vẻ mặt lão kinh ngạc không tin nổi nhìn vào con dao thép trong tay tôi. Cùng lúc đó, mi tâm Hàn Thái Long cũng từ từ rớm máu, vết thương ngày càng lan rộng, giống như bị một vũ khí lợi hại nào đó đâm xuyên qua.

Tôi thấy Hàn Thái Long đã hoàn toàn bị công phá, bèn rút con dao thép ra, nhưng vừa kéo một phát, lòng tôi trầm xuống… Con dao thép khi nãy có thể dễ dàng đâm vào tượng đồng, bây giờ giống như bị hàn chặt vào đó, không cách nào rút ra được.

Tôi cố hết sức rút dao ra, lập tức chiếc tượng đồng trong tay Hàn Thái Long cũng bị tôi lôi theo, tôi không kịp giữ lại, cả tượng

đồng và dao thép cùng rơi xuống đất.

Điều khiến tôi bất ngờ nhất là ngay khi tượng đồng chạm xuống đất, trong nháy mắt nó và con dao thép cùng vỡ tan ra… thành bụi phấn rơi trên đất. Tôi sững sờ, không ngờ con dao thép theo tôi nhiều năm như vậy lại cứ thế tan biến.

Nhìn sang Hàn Thái Long, sau khi tà phật song thân nổ tung, lão phun ra một ngụm máu tươi, sau đó toàn thân không còn sức lực. Nhưng tôi cũng không để ý nhiều mà chỉ nhìn Hàn Thái Long một cái, rồi lại ngẩn người đứng nhìn đám bụi phấn trước mặt. Đinh Nhất lúc đó cũng rất ngạc nhiên, anh ta cũng giống tôi, không thể tin được con dao lại bị hủy dễ dàng như thế…

Trong lúc chúng tôi còn chưa kịp có bất cứ phản ứng gì với chuyện xảy ra trước mắt thì đột nhiên gà trống trong thôn gáy lên tiếng đầu tiên. Nháy mắt… Gà gáy tảng sáng, mặt trời mọc lên.

Khi tôi nhìn thấy trời sáng thì biết chúng tôi đã trở lại thực tại, thứ gọi là hồ máu phía trước giờ cũng chỉ là một đống cát. Xem ra Hàn Thái Long thực sự hấp tấp! Thứ này chênh lệch rất nhiều so với hồ máu bên trong ảo cảnh.

Nhờ có ánh nắng chiếu vào, những thôn dân kia đều tỉnh lại, cả đám như hòa thượng sờ đầu mãi không thấy tóc, lơ ngơ không hiểu vì sao mình lại xuất hiện ở bãi đất hoang này, mà không phải đang ngủ trên giường êm đệm ấm ở nhà.

Lúc này tôi tháo áo khoác ra, ngồi xổm xuống thu dọn lại đám bụi phấn của con dao thép… Dù thế nào thì nó cũng đã ở cạnh tôi nhiều năm rồi, tôi thực sự không nỡ để nó nằm lại nơi này.

Đinh Nhất cũng đến giúp tôi, anh ta dùng con dao bạc gạt từng chút bụi giúp tôi, cố gắng tách nó ra khỏi đống bột đồng của tượng phật. Mau mà chúng không giống màu nhau, nên cuối cùng miễn cưỡng coi như thu thập đủ.

Nhân lúc chúng tôi đang ngồi xổm thu lại mảnh vỡ của dao thép, Bạch Kiện tự mình đến kiểm tra tình hình của Hàn Thái Long, phát hiện sắc mặt lão ta tái nhợt, con mắt chuyển thành màu xám, có lẽ không còn sống được bao lâu nữa.

Đời này Hàn Thái Long làm đủ chuyện xấu, nếu cứ thế mà chết đi thì lão được lợi quá… Tôi chẳng muốn liếc nhìn loại người này thêm một lần nào nữa, hy vọng sau khi xuống Âm Ti lão sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn cũng không được đầu thai!

Lúc này từ phía xa truyền đến tiếng còi xe cảnh sát, Bạch Kiện nghe tiếng đứng dậy xem xét, thấy có mấy chiếc xe cảnh sát đang lao nhanh như chớp về phía chúng tôi.

Chúng tôi không nghĩ cảnh sát có thể đến đây nhanh như thế, chẳng lẽ họ phát hiện tổ điều tra xảy ra chuyện cho nên chạy đến xem có chuyện gì? Khi mấy chiếc xe cảnh sát dừng hẳn, người lái xe mất tích lúc trước đang bị quấn băng gạc ở đầu đi từ trên xe xuống.

Anh ta nhìn thấy ba chúng tôi vẫn bình an, thì lập tức thở phào, nói: “Mọi người đều không sao là tốt rồi.”

Hóa ra, đêm hôm qua anh ta nghe theo lời Bạch Kiện chuẩn bị lái xe ra ngoài thôn. Nhưng anh ta vừa mới lên xe, còn chưa kịp đóng cửa xe thì không biết từ đâu đột nhiên có một người dân chạy đến, đánh thẳng vào đầu anh ta!

May mà lúc đó anh ta cảm giác có gì đó bất thường nên hơi né đầu sang một bên, nhưng cho dù đã làm vậy, đầu anh ta vẫn bị chảy máu… Trong tình thế cấp bách, anh ta bèn nhặt khóa dưới chân ga rồi đánh vào mặt người kia.

Đối phương thấy anh ta vẫn còn phản kháng được thì quay người hét ầm ĩ chạy đi. Lúc đó anh ta hiểu ra, người này là người

trong thôn, mục đích là không muốn bất cứ ai trong chúng tôi rời khỏi nơi này.

May mà người lái xe cũng thông minh, biết lúc này nếu không chạy thì sẽ không chạy được nữa! Nhưng khi đó đầu anh ta bị choáng rất nặng, không tài nào khởi động được xe, thế là anh ta đành chạy bộ khỏi chỗ này, chỉ cần chạy ra tỉnh lộ là có thể bắt được xe về huyện gọi viện binh.

Kết quả chứng minh lựa chọn này của anh ta là chính xác, anh ta vừa chạy ra đến cổng thôn thì nghe thấy phía sau hình như có rất nhiều người đuổi theo, nên đành trốn vào trong đám cỏ…

CHƯƠNG

GIAO TRANH CHÍNH DIỆN

Những người dân kia truy tìm trong bóng tối, họ đi qua chỗ người lái xe đang trốn mà không phát hiện ra. Cứ như vậy, sau khi trốn thoát được sự truy đuổi của những người dân trong thôn, người lái xe lập tức chạy về hướng tỉnh lộ, cuối cùng chặn được một chiếc xe buýt đường dài, đến rạng sáng thì về được đến huyện.

Cảnh sát nơi đó rất kinh ngạc khi nhìn thấy thi thể của mấy thành viên trong tổ điều tra, bọn họ không thể ngờ một chuyến điều tra bình thường như vậy lại dẫn đến chết người, hơn nữa tất cả thành viên trong tổ điều tra đều hy sinh.

Về phần Hàn Thái Long, lão đã tắt thở trên đường được đưa đến bệnh viện. Nhưng điều khiến cảnh sát không ngờ đến là, người dân ở thôn Thủy Quang không ai nhận ra ông lão chết ở hiện trường là ai? Xem ra trí nhớ của bọn họ đều bị xóa giống như ba người nhà Tống Tam Thủy trước đó.

Trên đường về, tôi và Đinh Nhất nhìn chằm chằm vào thứ đồ bọc trong một miếng giẻ, đây không phải bảo vật quý giá gì, nó chính là cái bát sọ người bị tôi đá bay lúc đó.

Khi cảnh sát đến, không ai để ý đến thứ này, cho nên tôi và Đinh Nhất nhân lúc không ai để ý đã nhặt thứ này lại. Dù sao thứ

này quá tà môn, nếu không đem nó về để chú Lê xử lý, chỉ sợ sẽ lại gây ra chuyện gì đó không hay.

Chuyện này cuối cùng được coi là người dân trong thôn Thủy Quang bạo động tập thể phản đối chính quyền, đám cán bộ thôn mà người cầm đầu là Tống Phú Quý đều bị pháp luật trừng trị, còn người nhà Tống Tam Thủy cũng nhận được số tiền bồi thường muộn kia.

Nhưng có một điều hết sức kỳ quái, đó là từ đó về sau người nhà Tống Tam Thủy cũng không quay lại thôn Thủy Quang lần nào nữa… Không ai biết bọn họ đã đi đâu, ngay cả đến khoản tiền bồi thường mà bọn họ đã "liều sống liều chết" để đòi lại bằng được, cũng không thấy họ quay lại lấy.

Cá nhân tôi nghiêng về giả thiết bọn họ đã bị Hàn Thái Long giết hại, chỉ là không ai biết thi thể của bọn họ bị Hàn Thái Long chôn ở đâu. Có lẽ, tương lai có một ngày nào đó thi thể của bọn họ sẽ được phát hiện ra, mỗi tội không ai biết sẽ phải chờ bao lâu thôi.

Sau khi về đến nhà, tôi lập tức đưa những mảnh vụn của dao thép cho chú Lê xem, nhưng chú ấy lại nói với tôi bằng vẻ nuối tiếc, con dao bị vỡ như thế này thì không thể sửa lại được nữa, chắc khi nó phá vỡ tà phật song thân thì tự thân cũng bị vỡ tan.

Còn về cái bát sọ người kia… Sắc mặt chú Lê u ám nhìn nó mãi cũng không nghĩ ra cách gì để xử lý vật này. Theo cách nói của chú ấy thì oán khí trong thứ này quá nặng, bởi vì những vong hồn vì nó mà chết đều bị vây hãm ở bên trong không thể rời đi được.

Tôi khó chịu nói: "Siêu độ từng vong hồn một không được ạ?"

Chú Lê lắc đầu: "Âm hồn của bọn họ đã hòa thành một thể với cái bát sọ người này, những hồn phách đã bị luyện hóa thì không siêu độ được… Ý nghĩa của sự tồn tại của những vong hồn này là

không ngừng hấp thụ thêm các vong hồn khác để khiến bản thân ngày càng mạnh lên."

Tôi nhìn cái bát sọ người này, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, thứ này có vẻ giống với thanh đao Thiên Nhân Trảm trong tay chú họ? Thế là tôi nhanh chóng gọi điện cho chú ấy, quả nhiên chú ấy rất hứng thú với vật này, nói là mình sẽ đến xem ngay.

Không biết có phải cảm giác của tôi sai hay không, nhưng lần này khi nhìn thấy chú họ, tôi phát hiện hình như chú ấy trẻ hơn lúc trước… Ngay cả nếp nhăn hai bên trán cũng mờ đi rất nhiều.

Chú họ đi đường mệt mỏi, thấy tôi nhìn chằm chằm vào mặt mình, bèn dùng ngón tay chọc vào gáy tôi một cái: "Nhìn cái gì đấy? Trên mặt chú có hoa à?"

Tôi cười gian: "Chú à, gần đây chú dùng mỹ phẩm dưỡng da à? Sao trông lại trẻ hơn vậy?"

Chú họ trừng tôi: "Ít nói nhảm thôi! Đồ đâu? Nhanh lấy ra cho chú xem nào…"

Tôi thấy dáng vẻ vội vàng không chờ được nữa của chú ấy thì tươi cười, nhanh chóng lấy cái bát sọ người được bọc "ba tầng trong ba tầng ngoài" đưa cho chú ấy. Ai ngờ chú ấy nhìn thoáng qua xong lại có vẻ thất vọng, liên tục lắc đầu, nói: "Đáng tiếc… gã luyện chế thứ này chỉ vì cái lợi trước mắt, uy lực của nó còn chưa bằng một phần ba so với dự đoán của chú…"

Tôi nghe xong cũng giật mình hỏi: "Chú à! Chú có biết thứ này đã hại chết bao nhiêu người không?"

Chú họ híp mắt nhìn cái bát sọ người một lúc rồi nói: "Chỉ có mười âm hồn thôi… không đáng lo."

Nói xong chú ấy lấy ra một cái túi bằng vải màu vàng quen mắt, sau đó mở ra trước mặt tôi. Đây chính là bảo bối đao Thiên Nhân

Trảm của chú ấy! Chỉ là thứ này lại có nhiều khí đen hơn so với lần trước tôi nhìn thấy, không biết nó đã hút thêm bao nhiêu âm hồn nữa rồi.

Sau đó, chú ấy cầm thanh đao lên, dùng sức đâm vào trong cái bát sọ người… Trong không khí vang lên tiếng kim loại va vào nhau, tiếp theo, từ vết nứt trong chiếc bát sọ người có luồng khí đen thoát ra, bằng tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, khí đen dần bị hút vào trong thanh đao Thiên Nhân Trảm.

Sau khi khí đen bị đao hút hết, cái bát bằng xương sọ của Lưu Lực An bị vỡ tan thành nhiều mảnh trong nháy mắt, trở thành mấy mảnh xương vụn bình thường.

Nếu như Hàn Thái Long biết cái bát sọ người mà lão lao tâm khổ tứ luyện chế bị chú họ tôi hút hết âm hồn trong đó dễ như trở bàn tay, thì không biết có khi nào lão sẽ tức quá mà đội mồ sống dậy không nhỉ?

Sau đó tôi kể với chú ấy về chuyện con dao thép, chú ấy nghe xong thì liên tục lắc đầu và nói: “Cháu nên nói việc này cho chú biết sớm hơn mới phải, thứ lợi hại nhất chính là tà phật song thân kia, nếu không con dao thép cũng không bị biến thành bụi phấn trong nháy mắt như thế. Nếu đao Thiên Nhân Trảm này của chú có thể hấp thụ âm khí trong tà phật song thân thì sẽ như hổ thêm cánh.”

Tôi nhìn thanh đao trong tay chú ấy, hơi lo lắng nói: “Chú này, bảo bối này của chú còn phải luyện đến bao giờ mới được coi là luyện thành? Cháu thấy lão Hắc và lão Bạch cũng không lợi hại như vậy đâu, chú có cần phải bôn ba khắp nơi như thế không?”

Không ngờ chú ấy lại lắc đầu, nói: “Cháu thì biết cái gì? Hắc Bạch Vô Thường không ngu ngốc như vẻ bề ngoài đâu… Chú và bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ có ngày phải giao tranh chính diện,

đến lúc đó nếu trong tay chú không có một vũ khí nào có thể giết đám âm sai thì chỉ sợ chú cháu ta sẽ mãi mãi không thể gặp nhau nữa.”

Trong lòng tôi trầm xuống, đây chính là việc tôi sợ nhất… Dù sao tôi và lão Hắc, lão Bạch cũng có chút quen biết, nếu như là chuyện của người khác, có lẽ tôi có thể van nài bọn họ.

Nhưng chú họ và bọn họ có thù hận lâu rồi, từ khi hai bên còn chưa biết nhau bọn họ đã kết thù rồi, thù này rất khó gỡ… Chỉ sợ đến lúc đó tôi cũng không biết phải làm thế nào để giúp chú ấy.

Chuyện này giống như bạn có người thân là tội phạm bỏ trốn, còn bạn của bạn lại làm cảnh sát vậy! Không biết nên giúp người thân hay giúp cảnh sát…

CHƯƠNG

CHIẾC MÁY CHỤP ẢNH LẤY NGAY MÀU HỒNG

Đây là một lựa chọn khó khăn, cho nên về tình về lý tôi không thể giúp bên nào cả, cứ để bọn họ tự lượng sức thôi! Nhưng sâu trong lòng tôi vẫn hơi do dự, tôi hy vọng chú họ vẫn có thể tiếp tục trốn thoát. Dù sao lão Hắc và lão Bạch không bắt được chú ấy thì chỉ là không hoàn thành một công việc mà thôi, còn nếu chú họ bị bắt thì khó mà giữ được mạng.

Hiếm khi chú họ đến chơi một lần, chú Lê tự mình xuống bếp chuẩn bị một bàn thức ăn… lão lõi đời chú Lê không hỏi gì nhiều về chuyện của chú họ, hai năm nay giữa bọn họ dường như có một mối quan hệ rất vi diệu, có những lúc bọn họ còn liên lạc với nhau mà tôi không hề biết.

Lúc ăn cơm, chú Lê mời bằng được chú họ uống chén rượu, chú họ tôi sinh sống ở Đông Bắc nhiều năm, cũng sớm nhập gia tùy tục, cho nên dù không thích thì chú ấy vẫn uống vài chén…

Nhưng tôi phát hiện lúc nào chú ấy cũng mang theo thanh đao Thiên Nhân Trảm bên mình, tuyệt đối không để nó rời khỏi người mình. Điều này khiến tôi rất hứng thú với thanh đao này, muốn nhìn xem nó lợi hại thế nào so với con dao thép của tôi?

Lúc ăn cơm thì khẳng định là không có cơ hội, nhưng sau đó tôi

đưa chú họ đã ngà ngà say về phòng nghỉ ngơi, thừa dịp đó tôi giúp chú ấy tháo thanh đao Thiên Nhân Trảm từ sau lưng đặt lên đầu giường.

Ban đầu cũng không có vấn đề gì, vì thanh đao kia bị bọc trong một tấm vải màu vàng bên trên có viết đầy kinh văn, tôi cầm lên tay cũng không cảm giác được trên thân nó có âm khí… Nhưng lòng hiếu kỳ mãnh liệu đã thúc giục tôi mở tấm vải màu vàng ra, dùng tay cảm nhận nó một chút.

Lúc đó trong lòng tôi có một loại cảm xúc ma xui quỷ khiến thúc giục, không cầm được thanh đao này bằng tay không thì không chịu được! Thế là trong lúc nhất thời khí huyết cuồn cuộn, tôi đưa tay mở tấm vải màu vàng bọc thanh đao Thiên Nhân Trảm ra…

Trước kia không phải tôi chưa từng nhìn thấy những thứ lợi hại, thậm chí tôi còn đã tự tay cầm vào nó. Nhưng khi đó không so được với hiện tại, xung quanh thanh đao bị khí đen bao trùm, trên thân đao có vô số vong hồn không kể xiết, không biết chú ấy đã đi đến những đâu để tìm được nhiều người sắp chết còn có oán khí đến vậy?

Có điều, tôi vẫn luôn luôn tin tưởng chú họ, chú ấy sẽ không vì mục đích của mình mà không từ thủ đoạn giống như Hàn Thái Long, những vong hồn trong thanh đao này đều là những vong hồn của người chắc chắn sắp chết.

Nghĩ đi nghĩ lại, tay tôi không tự chủ đưa ra, định cầm thanh đao vào trong tay, cảm nhận uy lực của nó… Nhưng tay tôi còn chưa chạm vào chuôi đao đã nghe thấy tiếng chú họ vang lên: “Cháu không muốn sống nữa à…”

Tôi bị giọng nói của chú họ làm giật nảy mình, lập tức rụt tay lại. Chú họ thấy tôi chưa động vào chuôi đao thì trầm giọng nói: “Trên đao có ký ức của bốn trăm hai mươi mốt âm hồn, những ký

ức này đều chứa oán khí nồng đậm, nếu cùng một lúc cháu cảm nhận nhiều ký ức vong hồn như thế, não cháu có thể bị nổ tung đấy…”

Tôi nghe xong lè lưỡi nói: “Ôi, cháu chỉ tò mò thôi mà… Được rồi, lần sau cháu hứa là sẽ không chạm vào thứ này nữa, được không?” Nói xong tôi hậm hực nhanh chóng ra khỏi phòng.

Sáng sớm hôm sau, tôi vừa ra khỏi giường đã nghe thấy chú Lê bảo chú họ tôi đi từ tinh mơ rồi Tôi tức giận nói: “Đúng là càng già càng hẹp hòi, không phải là cháu chỉ muốn chạm một cái vào bảo bối của chú ấy thôi sao? Không cho sờ thì thôi, làm sao phải chạy nhanh thế?”

Chú Lê cười bảo: “Chú họ cháu chỉ muốn tốt cho cháu thôi, thứ kia nếu là người thường chạm vào chắc chắn thần hồn sẽ bị hao tổn, nếu người như cháu chạm vào…”

Tôi thấy chú Lê ngập ngừng muốn nói lại thôi, bèn hỏi dồn theo: “Nếu cháu chạm vào thì sẽ như thế nào ạ?”

Kết quả chú Lê lại lắc đầu: “Chú biết đâu được! Nhưng khẳng định là rất nguy hiểm! Cháu thử nghĩ mà xem, trên đó có nhiều oan hồn có oán khí nặng như thế, cùng một lúc ký ức khi còn sống của tất cả bọn họ đều tràn vào đầu cháu, loại cảm giác này sẽ giống như có mấy trăm con vịt cùng quàng quạc gọi cháu không ngừng, nhưng cháu lại chỉ có thể chịu đựng mà nghe, vì âm thanh đó không phải từ bên ngoài mà vang lên trong đầu cháu.”

Nghe chú ấy nói xong tôi cũng cảm thấy hôm qua mình cũng hơi liều lĩnh, lỗ mãng quá, nhưng những đạo lý này không cần họ giải thích tôi cũng hiểu, cũng không hiểu vì sao đêm hôm qua tôi lại xuất hiện ý nghĩ muốn nhân lúc chú họ ngủ thiếp đi để cảm nhận thứ kia…

Có lẽ thanh đao kia cũng không có ý tốt với tôi? Muốn dụ dỗ tôi

chạm vào nó! Nếu thực sự là như vậy thì thanh đao đó sắp thành tinh rồi, đến lúc đó đừng nói là chú họ không khống chế nổi nó nữa, chỉ sợ còn bị nó khống chế lại ấy.

Từ sau khi không còn dao thép nữa, trong lòng tôi vẫn luôn cảm thấy trống rỗng, thế là Đinh Nhất đề nghị tôi đợi qua mười lăm, sẽ giúp tôi đến "chợ ma" ở ngoại ô mua một con dao cổ có thể trừ tà cản tai.

Tôi cảm thấy không đáng tin cho lắm, dù sao nơi đó hàng thật thì ít, hàng nước ngoài thì nhiều, người không có mắt nhìn dễ mua phải hàng nhái cũng không biết. Nhưng Đinh Nhất lại tự tin nói với tôi: "Yên tâm đi! Cho dù chúng ta không mua được hàng thật như cậu nghĩ, thì cũng chắc chắn trăm phần trăm là không mua phải hàng giả."

Chú Lê ngồi bên cạnh phụ họa theo: "Nhãn lực của Đinh Nhất vô cùng chuẩn, bây giờ bảo bối có thể trừ tà quá ít, có thể tìm được thì rất tốt, còn nếu như không có thì cũng không cần cưỡng cầu, loại chuyện này phải xem duyên phận."

Hôm sau, trời còn chưa sáng tôi đã bị Đinh Nhất gọi dậy, chuẩn bị lượn lờ đi chợ ma ở ngoại ô thành phố. Sáng sớm mùa xuân, trời còn chưa sáng đã đi ra ngoài, lạnh tê tái, kết quả khi chúng tôi đi vào chợ ma thì phát hiện cả con phố toàn là hàng lởm.

Mới đầu chúng tôi dạo quanh một vòng, không phát hiện có đồ vật gì thu hút sự chú ý của chúng tôi, đúng như lời Đinh Nhất nói, nơi này rất nhiều hàng giả. Đương nhiên, ngoài những đồ cổ thật thật giả giả, thì còn có cả một số đồ cũ đổi chủ nữa.

Còn không phải à, vừa rồi chúng tôi đi qua một quầy bán máy ảnh, trên đó trưng bày đủ loại máy ảnh… Từ những kiểu cũ kỹ từ ngày xưa đến những loại máy DSL đời mới nhất mà giới trẻ bây giờ ưa thích, có thể nói là muốn loại nào có loại đó.

Tôi cảm thấy cứ đi ngó không thế này cũng không được hay lắm, thế là bèn dừng chân bên quầy bán máy ảnh lâu hơn một chút. Nhưng nhìn kĩ, tôi phát hiện trong một loạt những chiếc máy ảnh trên quầy, có một cái có vẻ khác thường hơn.

Đó là một chiếc máy ảnh màu hồng có vỏ bằng nhựa, so với những cái máy ảnh bên cạnh, màu sắc của nó nổi bật hẳn lên, hình dáng cũng khá đặc biệt, giống như đồ chơi của trẻ em vậy.

Sở dĩ nó thu hút được sự chú ý của tôi không phải bởi vì ngoại hình đặc biệt, mà vì trong lúc lơ đãng tôi phát hiện trên chiếc máy ảnh này thấp thoáng có khí đen, giống như có âm hồn bán trên đó.

Thế là tôi chỉ vào cái máy ảnh và hỏi ông chủ: “Ông chủ, đây là máy ảnh thật à? Sao nhìn giống đồ chơi trẻ em vậy?”

CHƯƠNG

ĐỨA TRẺ BỊ MẤT LINH HỒN

Ông chủ quầy hàng máy ảnh thấy tôi hỏi vậy thì cười nói: "Đây là máy chụp ảnh lấy ngay, đúng như cậu nói, cái này đúng là đồ chơi trẻ con, chất lượng ảnh chụp hết sức bình thường, nhưng có một điểm đặc biệt là ảnh sẽ được hiện ra ngay..."

Hóa ra là một chiếc máy chụp ảnh lấy ngay, tôi cũng khá hứng thú với thứ này, vừa định cầm lên xem thì bị một người khác nhanh tay lấy mất. Tôi ngước mắt nhìn lên, phát hiện chủ nhân của cánh tay kia là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, ông ta hứng thú nhìn chiếc máy ảnh chụp lấy ngay màu hồng trong tay.

"Ông chủ, tôi trả 50 đồng, thế nào?" Giọng người đàn ông đó khá thành khẩn.

Ông chủ nhìn sang tôi, dường như đang chờ tôi trả giá. Thật ra bản thân tôi cũng không quá hứng thú với cái máy chụp ảnh lấy ngay này, chẳng qua tôi nhìn thấy trên thứ này có âm hồn bám vào, nên muốn kiểm tra lai lịch của nó một chút thôi.

Người đàn ông này dường như cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, bèn nhìn về phía tôi và nói: "Con gái tôi thích một cái máy ảnh chụp lấy ngay màu hồng, nhưng tôi sợ nó chỉ thích kiểu trẻ con, được hai ngày là chán, nên mới đến đây mua lại hàng second

hand."

Nghe ông ta nói vậy tôi thấy hơi bối rối, vì tôi cũng đâu thể tranh giành cái máy ảnh này với một cô bé được? Nhưng thứ này thực sự có vấn đề, còn vấn đề cụ thể là gì thì hiện giờ tôi cũng chưa nói được.

Người đàn ông thấy tôi không lên tiếng, vội quay người nói với ông chủ: "Thế nào, tôi trả thêm năm mươi đồng nữa nhé! Ông xem tôi thực sự muốn mua mà!"

Ông chủ quầy máy ảnh thấy tôi không có ý ra giá, bèn gật đầu: "Được! Bán cho ông giá đó."

Nhìn người đàn ông kia vui vẻ cầm chiếc máy chụp ảnh lấy ngay rời đi, tôi quay lại hỏi ông chủ: "Làm thế nào ông có được thứ này?"

Người bán máy ảnh lập tức cảnh giác: "Cậu hỏi chuyện này làm gì?"

Tôi thấy ông ta không muốn nói, thì lạnh giọng bảo: "Ông không cần quan tâm tôi hỏi chuyện này vì mục đích gì, sau này chỉ sợ sẽ có người đến tìm ông hỏi lại vấn đề này, nhớ kĩ đến lúc đó phải trả lời thành thật, nếu không sẽ gây họa cho chính ông đó…'

Nói rồi tôi cũng không nhìn sắc mặt của ông chủ quầy mà quay lại ra hiệu bằng mắt với Đinh Nhất, rồi hai chúng tôi cùng rời đi. Sau đó chúng tôi đi dạo loanh quanh thêm một lúc nữa, Đinh Nhất mới thì thầm hỏi: "Cái máy ảnh đó có vấn đề à?"

Tôi gật đầu: "Tôi nhìn thấy có khí đen quấn trên chiếc máy ảnh kia, nhưng chuyện đó cũng chưa nói lên được điều gì, dù sao đồ second hand thì không ai dám chắc được chủ cũ của nó có phải người sống hay không."

Tôi và Đinh Nhất đi dạo quanh chợ ma đến khi trời sáng rõ cũng

không tìm được thứ chúng tôi muốn, đành phải ra về tay không, chuyện về cái máy ảnh kia cũng bị tôi ném khỏi đầu.

Đi chợ ma tìm dao cổ cũng không phải là biện pháp đáng tin cậy, xem ra tôi phải nhờ Trang Hà ra tay mới được... Nhưng gần đây lão hồ ly này luôn cố ý tránh tôi, sợ tôi hỏi những vấn đề mà anh ta không muốn trả lời. Thế là tôi liên lạc với chú họ, bảo chú ấy nói với Trang Hà hiện giờ tôi cần một con dao cổ có thể trừ tà, nếu như anh ta có thể mang đến cho tôi hàng cao cấp, thì tôi cam đoan sẽ không truy hỏi anh ta đến cùng nữa.

Thoáng một cái đã nửa tháng trôi qua, coi như ăn Tết xong. Mấy ngày nay tôi rảnh đến phát bực, nên cùng Đinh Nhất đến chỗ chú Lê chơi, xem gần đây chú ấy có nhận vụ nào không để hoạt động gân cốt một chút.

Không ngờ đúng là chú Lê đang nhận một vụ, bây giờ vẫn còn đang nói chuyện với người bị hại trong phòng đọc sách, chỉ có Đàm Lỗi ở ngoài sân tập vẽ bùa. Chắc mấy ngày nay tên nhóc này cũng quá rảnh rỗi, vừa thấy tôi và Đinh Nhất đi vào thì vui vẻ nói: "Ôi trời, sư huynh, anh Trương, hai người đến rồi! Cả ngày nay em buồn sắp chết rồi đây này."

Tôi cười: "Có vẻ cả ngày cậu đều lười biếng, nếu không sao lại rảnh rỗi thế!"

Đàm Lỗi tỏ vẻ oan uổng: "Ai nói! Em làm hết bài tập hàng ngày sư phụ giao rồi. Nhưng thời gian chuyển giao giữa năm trước với năm sau đúng là quá nhàn nhã, hơn nữa có chuyện gì hay hai người cũng không đưa em đi cùng, đúng là đồ không biết nghĩ đến người khác!"

Tôi buồn cười quá, nói: "Hắc! Cậu tưởng bọn anh đi chơi chắc? Cậu bây giờ là của báu của sư phụ cậu, không có chú Lê đi cùng, anh cũng không dám mang cậu ra ngoài, nếu lỡ không may xảy ra

chuyện gì thì anh biết đi đâu tìm đệ tử đền cho chú ấy!"

Đang nói chuyện thì thấy cửa phòng đọc sách mở ra, một đôi nam nữ trung niên bước ra cùng chú Lê. Khi nhìn thấy mặt người đàn ông kia, tôi không khỏi kinh ngạc... Đúng là không có chuyện gì là ngẫu nhiên cả! Không ngờ tôi lại gặp người đàn ông mua cái máy chụp ảnh lấy ngay ở chợ ma tại nhà chú Lê.

Tôi thấy vẻ mặt ông ta đầy vẻ u sầu, chắc trong nhà xảy ra chuyện lớn mới đến nhờ chú Lê... Chỉ hy vọng chuyện đó không liên quan gì đến chiếc máy ảnh kia.

Lúc này người đàn ông kia ngẩng đầu nhìn chúng tôi, vẻ mặt ông ta hơi mơ hồ, có lẽ ông ta cũng cảm thấy tôi và Đinh Nhất quen quen, nhưng nhất thời lại không nhớ ra được đã gặp chúng tôi ở đâu.

Tôi nhìn chú Lê tiễn họ ra về xong, vội chạy ra hỏi: "Hai người đó có chuyện gì thế ạ? Gia đình không yên hay là tìm xác?"

Chú Lê lắc đầu: "Đều không phải... Họ nói là con gái họ bị mất hồn."

"A! Chú Lê, từ khi nào chú lại nhận mấy vụ không có tí yêu cầu chuyên môn nào như thế này vậy?" Tôi cười xấu xa.

Chú Lê cười mắng: "Cút sang một bên đi! Chuyện này sao có thể coi là không cần chuyên môn? Hơn nữa, hai người này đã tìm đến khá nhiều ông đồng bà cốt rồi, nhưng đều không giải quyết được, vì thế họ mới hỏi người tìm đến chỗ chú đấy."

Tôi gật đầu: "Được, vậy bọn cháu cũng đi theo chú xem sao..."

Chú Lê cố ý ra vẻ ngạc nhiên: "Một vụ không có chuyên môn như thế này mà cháu cũng muốn đi?"

Tôi thở dài: "Bọn cháu đã từng gặp người đàn ông kia, chắc là cháu có thể đoán được con gái ông ta vì sao mà mất hồn."

Sau đó tôi kể lại chuyện gặp người đàn ông kia ở chợ ma hôm đó, chú Lê nghe xong thì lẩm bẩm: “Với tình huống như thế, không cẩn thận có thể là có liên quan đến chiếc máy ảnh kia.”

Sáng hôm sau, bốn chúng tôi đúng giờ đến địa điểm đã hẹn hôm qua, là một bệnh viện gia đình cũ trong một khu dân cư… Người đàn ông hôm qua đến tìm chú Lê tên là Uông Vũ, là một tài xế taxi.

Con gái ông ta tên là Uông Dung năm nay học lớp mười, đang trong thời kỳ tính cách phản nghịch, cho nên khi cô bé đòi quà sinh nhật là một cái máy chụp ảnh lấy ngay, Uông Vũ đã đồng ý.

Thật ra một cái máy chụp ảnh lấy ngay hoàn toàn mới cũng không quá đắt, nhưng vì ông ta hiểu tính con gái, làm chuyện gì cũng không có tính kiên nhẫn, sợ cô bé chơi được hai hôm là chán nên mới đi mua cho cô bé một cái đã qua sử dụng.

CHƯƠNG

VẤN ĐỀ TINH THẦN

Mấy ngày sau, ông ta mua một cái máy chụp ảnh lấy ngay mới đến tám mươi phần trăm từ chợ đồ second hand về, cô con gái vừa nhìn thấy đã rất thích, cả ngày cầm cái máy ảnh chụp hết tấm này đến tấm khác…

Nhưng tuần trước, vợ ông ta vào phòng gọi con gái dậy ăn sáng như bình thường, lại phát hiện cô bé có điểm gì đó không thích hợp lắm. Mặc dù khi bảo cô bé dậy thì cũng có phản ứng như mọi khi, nhưng luôn có cảm giác không có tí tinh thần nào.

Mới đầu vợ Uông Vũ là Lý Bình còn tưởng hay là con gái bị cảm? Nhưng sờ trán con thì không thấy sốt! Trước đó con gái họ đã từng vì không muốn đi học mà giả vờ bị bệnh, cho nên lần này Lý Bình cho rằng con gái chỉ là không muốn đi học, nên mới giả vờ mơ mơ màng màng mà thôi… Thế là chị ta bảo Uông Vũ lái xe đưa con gái đến trường đi học.

Kết quả đến buổi trưa, Lý Bình nhận được điện thoại của trường học gọi đến, nói là tình trạng của Uông Dung không được tốt, bảo chị ta đến trường học xem sao. Khi Lý Bình vô cùng lo lắng đến trường, thì thấy con gái đang ngẩn người ngồi trong phòng giáo viên…

Chủ nhiệm của lớp Uông Dung nhìn thấy Lý Bình đến, bèn kéo chị ta sang một bên, nói: “Tình hình của Uông Dung không được tốt, từ lúc đến trường sáng nay đến giờ vẫn luôn trong trạng thái này, mặc kệ giáo viên trên lớp nói chuyện với cô bé thế nào, cô bé đều không hề có phản ứng … Chị mau đưa cháu đến bệnh viện khám xem sao, tránh để xảy ra chuyện không hay.”

Lý Bình hơi ngại ngùng bảo: “Không phải là vì nó không muốn học nên cố ý giả vờ sao?”

Chủ nhiệm của lớp Uông Dung lắc đầu: “Tôi hiểu tính tình của Uông Dung, mặc dù bình thường đúng là cô bé có nghịch ngợm, nhưng cũng không phải dạng vì không muốn học mà giả vờ thành thế này… Mẹ Uông Dung này, chị mau đưa cô bé đến bệnh viện khám đi, tuyệt đối đừng chần chừ nữa.”

Sau đó Lý Bình đành đưa Uông Dung đến bệnh viện kiểm tra, nhưng bác sĩ hỏi Uông Dung cái gì cô bé cũng đều không trả lời, cả người cứ ngẩn ngơ như mất hồn vậy. Mặc dù bác sĩ đã nhiều lần bảo Lý Bình nhớ lại xem trong thời gian gần đây con gái chị ta có bị áp lực từ chuyện gì đặc biệt hay trong trường xảy ra chuyện gì hay không?

Nhưng Lý Bình nhớ rõ, tối hôm qua khi cô bé về đến nhà vẫn còn vui vẻ hớn hở kể chuyện ở trường, tâm trạng làm gì có chỗ nào không tốt đâu?

Cuối cùng, bác sĩ cũng không chẩn đoán ra được là Uông Dung mắc bệnh gì, đành để Lý Bình đưa con gái về nhà quan sát thêm mấy hôm nữa, nếu vẫn còn tình trạng như thế này, thì đành phải đưa cô bé đến bệnh viện tâm thần nổi tiếng trong tỉnh để điều trị.

Lúc đó Lý Bình rất sợ hãi, không hiểu sao con mình tối hôm qua vẫn còn vui vẻ nhảy nhót, ngủ một giấc dậy lại phải đến bệnh viện tâm thần điều trị? Thế nên chị ta vội đưa con gái về nhà…

Sau khi về đến nhà, Lý Bình nhìn kĩ hai mắt con gái, phát hiện hai mắt cô bé thất thần, ánh mắt nhìn mông lung, giống như là bị mất hồn vậy.

Vừa nghĩ đến chuyện mất hồn, Lý Bình nhớ lại khi mình còn bé, đã từng nhìn thấy người thân trong nhà cũng bị mất hồn, sau đó phải mời một bà cốt đến thu hồn lại, thế là chị ta lập tức gọi điện cho mẹ mình, hỏi xin số liên lạc với bà cốt kia.

Bà cốt này bây giờ đã là một bà lão bảy mươi tuổi, khi bà ta nhìn thấy tình trạng của Uông Dung liền kết luận ngay là cô bé chắc chắn đã bị mất hồn… Nhưng không biết vì sao, bà cốt đã thử hết các biện pháp mình có thể nghĩ ra mà vẫn không thể chiêu hồn đã mất của Uông Dung về.

Không còn cách nào khác, bà cốt đó đành từ bỏ, nhưng trước đi về, bà ấy có nói cho Lý Bình biết rằng đạo hạnh của mình chưa đủ, nên mới không thể gọi hồn của Uông Dung về. Nhưng đúng là Uông Dung bị mất hồn, cho nên bọn họ phải mau chóng tìm được một cao nhân khác, nếu không, thời gian càng lâu thì khả năng chiêu được hồn của Uông Dung càng nhỏ.

Thế là trong mấy ngày kế tiếp, Lý Bình cùng Uông Vũ vận dụng hết các mối quan hệ của mình, tìm đến rất nhiều đại sư cùng bà cốt, nhưng cuối cùng thất bại vẫn hoàn thất bại… Về sau thực sự không còn cách nào khác, một người bạn của Lý Bình mới giới thiệu bọn họ đến chỗ chú Lê.

Chú Lê hoàn toàn ở một cấp bậc khác với mấy ông đồng bà cốt mà bọn họ tìm đến trước kia, đương nhiên… chủ yếu nằm ở vấn đề chi phí. Có điều, giá cao cũng có đạo lý của nó, loại chuyện này chỉ cần chúng tôi đồng ý làm, thì không có chuyện không giải quyết được.

Sau khi vào nhà họ Uông, cả Uông Vũ và Lý Bình đều ở nhà, còn

con gái họ là Uông Dung đang ngồi ngây người trong phòng mình. Lý Bình nói: “Tình trạng của Tiểu Dung bây giờ rất không tốt, nếu như không có chúng tôi ngày đêm trông chừng nó, thì nó gần như không có cảm giác gì cả, không biết nóng lạnh, no đói, thậm chí không thể tự mình đi nhà vệ sinh…”

Chú Lê đi đến trước mặt Uông Dung, sau đó búng ngón tay bên cạnh tai cô bé, kết quả Uông Dung không hề có một chút phản ứng nào… Chú Lê bảo hai vợ chồng Uông Vũ cẩn thận nhớ lại thật kĩ, trước khi Uông Dung xuất hiện tình trạng như hiện nay, thì có chuyện gì đặc biệt hay không?

Vẻ mặt Uông Vũ khổ sở, nói: “Vấn đề này bác sĩ tâm lý cũng hỏi chúng tôi rồi, nhưng đêm hôm đó lúc Tiểu Dung về nhà thật sự rất vui vẻ, nó còn lấy ảnh nó chụp ra cho chúng tôi xem mà.”

Tôi nghe xong vội bảo họ đem tất cả ảnh Uông Dung chụp mang ra cho chúng tôi xem, biết đâu có thể tìm được đầu mối gì từ trong đó thì sao? Lý Bình vội vàng vào phòng Uông Dung tìm kiếm, sau đó lấy ra một đống ảnh chụp từ trong một hộp bánh bích quy.

Tôi xem qua những bức ảnh này một lượt, nhưng không phát hiện có chỗ nào bất thường... Duy nhất có điểm kỳ lạ là những ảnh này Uông Dung đều chụp cảnh vật, không có bức nào có chụp người.

Tôi nói: “Máy ảnh của cô bé đâu? Có thể để tôi xem một chút không…”

Uông Vũ vội vàng lấy ra một cái máy ảnh màu hồng nhạt từ trong ngăn kéo, khi cầm chiếc máy ảnh đưa cho tôi, ông ta mới nhận ra: “Cậu chính là người tôi gặp hôm mua chiếc máy ảnh này phải không…”

Tôi gật đầu: “Đúng thế, lúc ấy chúng tôi cũng có mặt ở đó… Thực không dám giấu, thật ra lúc đó tôi định mua chiếc máy ảnh

này không phải vì tôi thích nó, mà vì tôi nghi ngờ chiếc máy ảnh này có vấn đề.”

Uông Vũ không hiểu được nên nói: “Có vấn đề? Có vấn đề gì? Tôi thấy Tiểu Dung dùng rất tốt mà, không hề bị trục trặc.”

Tôi giải thích: “Tôi nói cái máy ảnh này có vấn đề không phải là việc nó bị hỏng hóc, mà là có khả năng chủ nhân trước của chiếc máy ảnh này có vấn đề…”

Hình như Uông Vũ vẫn không hiểu lắm, tôi đành phải nói thẳng cho ông ta hiểu: “Nói thế này cho dễ hiểu đi! Tôi nghi ngờ chiếc máy ảnh này là đồ của người chết…”

Uông Vũ dùng vẻ mặt không thể tin nổi nói: “Cái gì? Sao lại có thể như vậy?”

CHƯƠNG

TẤM ẢNH CUỐI CÙNG

Tôi đan hai tay vào nhau: "Chuyện này có gì là không thể nào? Dù sao cũng là hàng second hand, ai biết được chủ trước của nó là người đã chết hay vẫn còn sống chứ?"

"Vì sao lúc đó cậu không ngăn cản tôi?" Uông Vũ bức xúc.

Tôi mỉm cười: "Lúc đó ông nhất quyết phải mua cho bằng được, cho dù tôi có nói thật cũng chưa chắc ông đã tin, có khi còn cho là tôi muốn lừa ông để chiếm cái máy ảnh kia."

Uông Vũ thấy tôi nói cũng đúng, chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu: "Từ trước đến nay chúng tôi chưa từng gặp chuyện như thế này bao giờ, làm sao biết nhiều như vậy được... Nếu biết cái máy ảnh second hand này có vấn đề thì dù rẻ thế nào tôi cũng không mua nó rồi!"

Chú Lê an ủi ông ta: "Chuyện này cũng chưa chắc đã giống như chúng ta nghĩ, vì cho đến bây giờ cũng chưa tìm được chứng cứ chứng minh chuyện này có liên quan đến chiếc máy ảnh kia..."

Tôi biết chú Lê nói có lý, nhưng chỉ xem những hình ảnh này thì không nhận ra được thứ gì, hơn nữa trong này cũng không hề xuất hiện người nào, cho nên không thể chứng minh việc Uông Dung mất hồn có liên quan đến chiếc máy ảnh lấy ngay này.

Vì muốn kiểm tra xem chiếc máy ảnh này có vấn đề hay không, tôi giơ máy ảnh về phía mình chụp một tấm, kết quả, dù máy ảnh có tiếng kêu "rèn rẹt" vang lên, nhưng lại không thấy có tờ giấy nào chạy ra.

Lúc đầu tôi tưởng là hết giấy in, nhưng khi kiểm tra thì thấy bên trong máy ảnh vẫn còn giấy… Nhưng vì sao khi nãy tôi bấm chụp lại không in được ảnh ra?

Nghĩ một lúc, tôi đưa tay mở phía sau máy ảnh, hóa ra bên trong có cắm một bức ảnh, tôi dùng tay lấy bức ảnh đó ra, là một bức ảnh Uông Dung tự chụp bản thân.

Đây là bức ảnh cuối cùng cô bé chụp, có lẽ sau khi chụp xong bức ảnh này thì thành dáng vẻ như hiện tại. Tôi đưa bức ảnh cho chú Lê xem, chú ấy híp mắt nhìn kĩ bức ảnh một lúc, sau đó chỉ chỉ vào phía sau lưng cô bé: "Chỗ này hình như có bóng người…"

Nghe chú ấy nói vậy tôi mới nhìn kĩ lại bức ảnh, quả nhiên phát hiện phía sau Uông Dung lờ mờ có một bóng người, nhìn từ dáng vẻ thì hẳn là một cô gái tóc dài. Từ bối cảnh của bức ảnh có thể thấy, cô bé chụp ảnh khi đang ở trong phòng của mình, hơn nữa còn là chụp vào buổi tối.

Nhưng Lý Bình thì để tóc ngắn, tôi cũng đã hỏi và họ nói trong nhà ngoài ba người họ thì không còn người nào khác, như vậy cái bóng của cô gái kia rất khả nghi… Tiếc là tôi không hề cảm nhận được tàn hồn nào trên chiếc máy ảnh này, cho nên tạm thời không cách nào biết được thứ bám trên chiếc máy ảnh này là gì? Xem ra hiện giờ chúng tôi chỉ có thể quay lại hỏi ông chủ quầy máy ảnh, xem lai lịch của chiếc máy ảnh này thế nào.

Không phải ngày nào cũng có "Chợ ma", cơ bản thì một tháng chỉ họp tối đa ba đến bốn lần, may là chỉ hai ngày nữa là đến phiên họp tiếp theo, thế là tôi và Đinh Nhất cùng với Uông Vũ

quay lại chỗ đó để tìm ông chủ quầy máy ảnh.

Theo lý thuyết, quầy hàng ở chợ ma cũng không cố định, những người thường xuyên mở quầy ở đây rất ít, may mà quầy bán máy ảnh thuộc về số ít những quầy hàng lâu đời ở đây. Mấy người chúng tôi đến chợ ma khi trời còn chưa sáng và nhanh chóng tìm được quầy bán máy ảnh lần trước.

Khi ông chủ quầy máy ảnh nhìn thấy ba chúng tôi đồng thời đi đến trước mặt ông ta, sắc mặt ông ta thay đổi, nhưng cuối cùng vẫn cố nặn ra một nụ cười tươi và nói: "Ồ? Sao ba vị lại cùng nhau đến đây thế này?"

Uông Vũ vì chuyện của con gái nên giận lây sang ông chủ quầy, tức giận nói: "Ông còn không biết xấu hổ mà hỏi như thế à! Tôi hỏi ông, cái máy ảnh ông bán cho tôi lai lịch thế nào? Chủ trước của nó rốt cuộc là ai?"

Ông chủ quầy máy ảnh bị hỏi thì ngơ ngác, những quầy hàng giống của ông ta đều là bán đứt đoạn, hàng hóa đều không có bất cứ hình thức khuyến mại nào, cho nên ông ta không thể ngờ được lại có người vì một món đồ mấy trăm đồng mà quay lại đây đòi hỏi.

Tôi thấy sắc mặt của ông chủ có vẻ không thoải mái, bèn nói với ông ta: "Chúng tôi không phải đến để gây chuyện, ngược lại là ông Uông đây vì cái máy ảnh kia mà đã gặp chuyện phiền toái, cho nên chúng tôi mới đến đây hỏi ông về lai lịch cụ thể của chiếc máy ảnh kia. Ông chỉ cần thành thật nói cho chúng tôi biết, chúng tôi đương nhiên sẽ không gây khó dễ gì cho ông."

Ông chủ thấy chúng tôi không phải đến đòi trả lại máy ảnh thì thở phào nhẹ nhõm, ông ta nói với chúng tôi: "Mấy anh à, không ngại nói với mấy anh là hàng chúng tôi ở đây đến ba mươi phần trăm là hàng không biết lai lịch, nhưng có thể khẳng định chắc

chắn là những máy ảnh này đều còn tốt, vì tất cả tôi đều đã chụp thử rồi.”

Đinh Nhất vội ngắt lời: “Đã nói là không phải máy ảnh chụp có vấn đề, chúng tôi chỉ muốn biết làm thế nào ông có chiếc máy ảnh đó? Là trộm được? Hay là chủ của nó bán đi? Ông tốt nhất nên trả lời thành thật, nếu không ông đừng nghĩ đến chuyện tiếp tục buôn bán ở đây nữa.”

Ông chủ quầy máy ảnh vừa nhìn là nhận ra Đinh Nhất không phải loại người lương thiện, vội vàng lấy từ trong túi ra một quyển sổ nhỏ, dò tìm trên đó nửa ngày mới nói cho chúng tôi biết: “Cái máy ảnh đó là tháng tám năm ngoái tôi mua lại của một người nhặt ve chai, lúc đó tôi cũng ở đây bán hàng, có một người nhặt ve chai đến quầy của tôi và đưa chiếc máy ảnh ra, hỏi tôi có mua không? Tôi chụp thử thấy còn tốt nên đã mua lại.”

Uông Vũ vội vàng hỏi dồn: “Người bán ve chai đó giờ ở đâu?”

Ông chủ quầy máy ảnh lập tức lộ ra vẻ ngượng nghịu, nói: “Chuyện này cũng đã qua hơn nửa năm rồi, bây giờ làm sao tôi còn nhớ được chứ? Có điều, có mấy lần tôi nhìn thấy ông ta nhặt ve chai ở đoạn từ đường Thanh Niên đến cầu Bắc Tân, các anh có thể đến đó tìm thử? Bọn họ làm nghề này đều có phân khu vực, sẽ không tùy tiện chuyển sang chỗ khác… Đúng rồi, tôi có ảnh của ông ta! Để tôi gửi cho các anh.”

Tôi buồn cười quá: “Đừng nói là người nào đến đây bán máy cho ông, ông cũng đều chụp ảnh để lập hồ sơ nhé.”

Ông chủ bán máy ảnh hậm hực bảo: “Còn chẳng phải là tôi sợ gặp chuyện thì không tự giải thích được cho chính mình sao? Cho nên phải chụp một tấm ảnh để đảm bảo.”

Tôi thấy ông ta khá thật thà, chắc cũng không nói láo, thế là ba người chúng tôi nhanh chóng đến đường Thanh Niên, cầm theo

ảnh chụp của người kia đi tìm cả một ngày…

Cuối cùng, chúng tôi tìm được một ông lão đang bới rác trong con ngõ nhỏ sau một siêu thị lớn, tôi cẩn thận so sánh với ảnh chụp, hẳn là cùng một người.

Ông lão thấy chúng tôi đột nhiên đến tìm mình, còn tưởng là mình đi vào khu vực của kẻ khác cơ? Ông ta liến thoắng nói với chúng tôi: "Tôi không biết đây là địa bàn của mấy người, tôi đưa đống ny lông này cho các người được không?"

CHƯƠNG

XÁC CÔ GÁI DƯỚI GẦM GIƯỜNG

Tôi nghe mà lập tức im lặng, có lẽ ông ta tưởng chúng tôi đến tranh địa bàn của ông ta đấy! Tôi bất đắc dĩ nói: "Ông lão... Ông đừng hiểu nhầm! Chúng tôi không đến để cướp những thứ này của ông, chúng tôi muốn hỏi ông một chuyện, tháng tám năm ngoái có phải ông đã bán một chiếc máy ảnh màu hồng cho quầy máy ảnh ở chợ ma không!"

Ông lão dường như chưa hiểu vấn đề, dùng vẻ mặt mơ hồ nhìn chúng tôi chằm chằm... Cuối cùng Uông Vũ đành phải nói to lên với ông ta: "Tháng tám năm ngoái có phải ông đã bán một chiếc máy ảnh cũ bằng nhựa, màu hồng ở chợ đồ cũ không?"

Ông lão ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: "Ừm... hình như là có."

"Thế làm sao ông có được cái máy ảnh kia?" Uông Vũ vội vàng hỏi.

Ông lão nhìn mấy người chúng tôi, ánh mắt lộ ra ánh nhìn giảo hoạt, tôi lập tức hiểu ông ta có ý gì, bèn lấy một tờ tiền trong ví ra và nói: "Nói, chiếc máy ảnh màu hồng kia ông lấy được thế nào? Chỉ cần ông nói thật, tờ tiền này sẽ là của ông". Nói xong tôi lại bảo: "Nhưng nếu ông nói dối... thì tôi sẽ khiến ông vĩnh viễn không thể nhặt ve chai ở đây nữa."

Ông ta cũng không khó dọa, thấy tôi nói vậy thì lập tức thành thật kể lại chuyện ông ta nhặt được chiếc máy ảnh kia như thế nào… Hóa ra, hôm đó ông ta gặp một gia đình đang chuẩn bị dọn nhà, có rất nhiều thứ không dùng đến nữa muốn vứt đi, thế là ông ta nhặt hết những thứ này về, định phân loại xong sẽ đem bán lấy tiền.

Nhưng trong lúc ông ta đang thu dọn đống giấy bìa thì đột nhiên phát hiện có một hộp giày bên trong khá nặng, mở ra thì thấy một chiếc máy chụp ảnh màu hồng. Tuy lúc đó ông ta biết đó là máy ảnh, nhưng mân mê mãi cũng không biết cách sử dụng, cuối cùng đành mang đến chợ ma bán lấy bảy mươi đồng.

Uông Vũ nghe ông ta kể xong, bèn móc một tờ một trăm đồng đưa về phía ông lão và nói: "Đi, đưa bọn tôi đến ngôi nhà kia, đến lúc đó một trăm đồng này là của ông."

Ông ta nhìn tờ tiền rồi lại nhìn chúng tôi, tỏ vẻ băn khoăn: "Lúc ấy gia đình đó đã dọn đi rồi, cùng lắm thì tôi chỉ đưa các anh đến ngôi nhà kia thôi, còn chuyện có thể tìm được gia đình họ không thì tôi không biết đâu đấy."

Tôi bảo với ông ta: "Không sao, ông chỉ cần dẫn chúng tôi đến đó nhìn xem là được…"

Sau đó ông lão vì tiền mà dẫn chúng tôi đến ngôi nhà kia. Đến nơi mới phát hiện ra chỗ này thuộc khu quy hoạch, nhà cửa đã bị phá dỡ toàn bộ, nhìn phía trước mấy ngôi nhà đều có chữ "Dỡ" là biết nơi này đã không còn ai ở nữa.

Căn nhà mà ông lão kia nhắc đến rất cũ kỹ, ngay cả mảnh ngói cũng gần như rơi hết rồi, vừa hình đã biết hoang phế từ lâu. Tôi quan sát căn nhà kĩ hơn một chút, nhưng chỉ thấy đây là một căn nhà bình thường, không có gì đặc biệt cả…

Tôi đi đầu đẩy cửa bước vào, kết quả giẫm thẳng vào một vũng

nước trong sân! Thì ra địa thế của cái sân này tương đối thấp, lại thêm mấy hôm nay thời tiết ấm áp hơn, tuyết tan nhiều, khiến trong sân tích lại nhiều nước. May mà tôi phản ứng nhanh, lập tức rút chân ra, nếu không đôi giày da mới mua chưa đi được mấy lần đã hỏng rồi.

Đinh Nhất thấy tôi vừa đi vào đã lùi lại, vội hỏi: "Sao thế?"

Tôi khoát tay với anh ta: "Không có việc gì, trong sân đầy nước tuyết tan, không vào được."

Đinh Nhất quay lại hỏi ông lão ve chai kia: "Ông chắc chắn là ngôi nhà này chứ?"

Ông ta gật đầu liên tục: "Chắc chắn là nơi này, tôi mà lừa các cậu, tôi là con rùa!"

Tôi cảm thấy ông ta cũng không cần thiết phải lừa chúng tôi, nên phất tay nói: "Được rồi, ông đi đi…"

Ông ta nghe xong "như được đại xa" cầm tiền, quay người đi ngay!

Vấn đề bây giờ là chúng tôi làm thế nào để đi vào trong nhà xem tình hình một chút… Nói thật là tôi không muốn phải lội nước đi vào, không nói đến việc đôi giày da của tôi có hỏng hay không, mà là nước tuyết tan lạnh buốt thấu xương khiến người ta không chịu nổi!

Đinh Nhất nghĩ một chút sau đó quay người đi đến mấy căn nhà đã phá dỡ bên cạnh, nhặt mấy cục gạch và ván gỗ về, sau đó dựng một cây cầu tạm nhỏ, cuối cùng cũng có chỗ để đặt chân.

Sau đó ba chúng tôi bước lên cây cầu nhỏ đi vào trong nhà… Vì bên trong đều có nước đọng, cho nên chúng tôi không dừng lại ở sân mà đi thẳng vào trong nhà.

Không ngờ khi chúng tôi vừa đi vào nhà thì đã ngửi thấy một

mùi lạ, giống như mùi thịt thối vậy, cùng lúc đó trong đầu tôi ong lên một tiếng… Thật ra, lúc đầu tôi chỉ định đến đây xem tình hình thế nào, không ngờ lại phát hiện xác một cô gái ở đây.

Lúc này tôi nghe thấy Uông Vũ bên cạnh cau mày nói: “Đây là mùi gì thế? Khó ngửi vậy?”

Tôi nặng nề nói: “Dưới chiếc giường bên cạnh có một cái xác…”

Uông Vũ căng thẳng, vội vàng nói: “Không thể nào! Cậu nói mùi này là… do cái xác đó sao?”

Đinh Nhất nghe tôi nói thế thì đi đến chiếc giường đôi bên cạnh, ngồi xổm nhìn xuống dưới gầm giường: “Phía dưới có một lớp vôi sống, hẳn là để chống phân hủy…”

Tôi nghe thấy vậy cũng đi đến đó xem, phát hiện đúng là hung thủ định dùng vôi sống để chống phân hủy, chỉ tiếc là lớp vôi này quá ít, lại thêm phần đất đào quá nông, cho nên khi xác chết phân hủy mùi mới bị thoát ra.

Bởi vì xác của cô gái bị chôn dưới gầm giường, cho nên tôi tạm thời chưa cảm nhận được tàn hồn của cô ta, do đó chưa thể biết cô ta bị hại thế nào… nhưng từ vị trí chôn lấp có thể suy đoán khả năng cô ta bị giết rất cao.

Uông Vũ hơi khẩn trương nói: “Vậy bây giờ chúng ta có nên gọi 110 báo cảnh sát không?”

Tôi lắc đầu: “Không cần gọi 110, để tôi gọi người bạn làm cảnh sát đến là được.”

Sau đó tôi gọi điện cho Triệu Tinh Vũ, vì trong tình huống này mà gọi điện cho những cảnh sát khác, chỉ sợ còn phải giải thích thêm một đống vấn đề, cứ trực tiếp gọi Triệu Tinh Vũ đến, để anh ta nhìn tình hình rồi tự xử lý thì hơn.

Sau khi Triệu Tinh Vũ nhận điện thoại của tôi cũng giật mình,

anh ta bảo chúng tôi chờ một lát, anh ta sẽ đưa người đến ngay… không bao lâu sau, hai chiếc xe cảnh sát hú còi inh ỏi đi đến trước cửa nhà, kết quả hai cảnh sát đầu tiên xuống xe giẫm thẳng vào trong nước, bọn họ lạnh đến nhe răng.

Tôi lắc đầu bảo: “Không phải là đã bắc cầu cho các anh đi rồi đấy à? Sao cứ nhất định phải giẫm vào trong nước thế?”

Triệu Tinh Vũ phía sau thì may mắn hơn, anh ta nhìn hai cấp dưới giẫm vào trong nước mới phát hiện trong sân có tấm gỗ để giẫm lên, thế là anh ta bèn đi thẳng lên đó và dễ dàng đi đến cạnh tôi.

CHƯƠNG

QUẢNG CÁO CHO THUÊ PHÒNG

Triệu Tinh Vũ nhìn hai cậu cảnh sát vừa giẫm vào nước, bảo: "Không chú ý gì cả à? Nhanh về xe thay giày đi!"

Hai người kia lập tức nhìn Triệu Tinh Vũ đầy cảm kích, sau đó nhảy về trong xe…

Khi Triệu Tinh Vũ dẫn người đi vào trong nhà, lập tức cũng bị thứ mùi kia làm cho cau mày. Lúc này tôi tiện tay chỉ vào gầm chiếc giường đôi: "Có một cái xác dưới gầm giường…"

Trên nền nhà không được lát thêm thứ gì, chỉ được láng xi măng. Triệu Tinh Vũ chỉ huy cấp dưới đem chiếc giường đôi kia nhấc ra, liền thấy một khu vực màu trắng, một chiều tầm một mét năm một chiều tầm một mét tám, phía trên phủ vôi sống.

Lúc này, một cảnh sát lấy một chiếc thước dây đo đạc xung quanh khu vực đó, phát hiện khu vực này rất bằng phẳng, giống như được cắt bằng máy cắt kim loại, chiều sâu cũng chưa đến năm mươi centimet.

"Đào!" Triệu Tinh Vũ ra lệnh.

Không lâu sau, mấy cảnh sát đào được từ trong khu vực đó ra một cái xác màu đen đã mục nát, nhìn quần áo mặc trên người thì hẳn là một cô gái trẻ tuổi… Nhân viên điều tra hiện trường dùng

máy ảnh chụp ảnh hiện trường, pháp y thì làm từng bước kiểm tra thi thể.

Tôi thì thầm hỏi Triệu Tinh Vũ: “Sao cái xác này giống thịt khô thế?”

Không ngờ lại bị một pháp y bên cạnh nghe được, anh ta giải thích: “Đây là do thời điểm nạn nhân chết thời tiết rất nóng, cho nên tốc độ phân hủy xác rất nhanh, sau đó thi thể này lại bị đông lạnh, rồi lại làm giã đông, sau đó mới bị chôn ở đây…”

Triệu Tinh Vũ nghe xong quay đầu nói với một cấp dưới: “Đi điều tra xem chủ của căn nhà này là ai?”

Tôi biết quá trình phá án của Triệu Tinh Vũ phải tuân theo trình tự, nhưng trình tự của tôi chỉ có một, tôi thì thầm nói với Triệu Tinh Vũ: “Tìm cho tôi đôi găng tay với…”

Triệu Tinh Vũ lấy từ trong hộp dụng cụ pháp y ra một đôi găng tay cao su dùng một lần, sau đó ra hiệu cho những người khác đi ra bên ngoài điều tra hiện trường, chỉ để lại một pháp y bên cạnh thi thể.

Tôi nhận đôi găng tay, đeo vào, sau đó chậm rãi ngồi xổm bên cạnh thi thể… Thi thể mặc một chiếc áo vải tuyn màu hồng, bên trong phối với áo hai dây màu trắng, phía dưới mặc một chiếc quần jean màu xanh đậm, một bên chân đi giày Cavans màu trắng, một bên chân để trần. Chiếc đồng hồ cô ta đeo trên tay đã bị rỉ không nhìn ra màu sắc ban đầu là gì, trên cổ có đeo một loại trang sức có tạo hình đặc biệt, mặt dây chuyền hình như được khắc từ xương động vật.

Từ trang phục và kiểu tóc của cô ấy có thể phỏng đoán cô ấy khoảng chừng hai mươi tuổi, vì thi thể phải chịu cảnh phân hủy, làm đông sau đó lại rã đông, cho nên hiện giờ không nhận ra được hình dáng ban đầu.

Tôi dùng bàn tay đeo găng tay cao su nhẹ nhàng đặt lên vai của thi thể, một chút ký ức tàn hồn của thi thể tràn vào trong đầu tôi… Cô gái này tên là Lữ Diễm, khi chết cô ấy hai mươi lăm tuổi, tháng năm năm ngoái, cô ấy đến đây tham dự một hội nghị việc làm, sau đó ký hợp đồng làm việc hành chính cho một công ty sản xuất đồ uống ở đây.

Lữ Diễm mới đến, chưa quen với cuộc sống ở đây, cho nên công ty kia đề xuất cô ấy nên tìm thuê một căn phòng ở gần công ty, thứ nhất là phải gần công ty, thứ hai là trị an của khu vực đó cũng phải tốt một chút.

Nhưng khu vực gần công ty thì tiền thuê nhà lại không hề thấp, mà đa số chủ nhà đều yêu cầu người thuê phải thanh toán trước một năm tiền thuê nhà. Những cô gái mới bắt đầu đi làm như Lữ Diễm, nếu trong nhà không cho thêm tiền thì không thể nào có nhiều tiền như vậy để trả tiền thuê phòng… Cô ấy cũng đâu thể không ăn không uống được?

Sau khi cân nhắc một thời gian, Lữ Diễm vẫn quyết định thuê một căn phòng giá rẻ qua một trang web, có điều vị trí của nó khá xa. Lữ Diễm cảm thấy lựa chọn này cũng tốt, cô ấy có thể dùng số tiền tiết kiệm được để mua thêm quần áo mới, dù sao mình cũng vừa nhận được việc, không thể quá keo kiệt được. Căn phòng mà Lữ Diễm chọn để ở chính là khoảng sân chúng tôi đang đứng…

Một cô gái thuê nhà sống ở ngoài một mình, có rất nhiều thứ cần phải để ý, vì bạn không thể biết được những người lạ mình tiếp xúc ở đó sẽ thế nào, trong đó có ai có ý đồ xấu hay không.

Lúc đó, Lữ Diễm nhìn thấy một quảng cáo cho thuê nhà trên mạng, cô ấy liền gọi điện thoại theo số điện thoại ghi trên đó, nói mình muốn đến xem phòng. Người nghe máy là đàn ông, vừa nghe thấy Lữ Diễm nói muốn thuê phòng, thì rất lịch sự nói bây giờ anh

ta đang ở nhà, Lữ Diễm muốn đến xem lúc nào cũng được.

Người đàn ông trong điện thoại tự xưng là người môi giới, nói cách khác, anh ta không phải chủ nhà, anh ta muốn đem phòng mình đang thuê cho người khác thuê, cho nên giá mới thấp như vậy. Lữ Diễm vừa mới bước chân vào đời, không hề đề phòng người đàn ông kia, cô đi một mình đến địa chỉ người kia gửi cho để xem phòng.

Lữ Diễm là một cô gái nhỏ có tâm hồn mơ mộng, cô đi đến đâu cũng thích mang theo máy ảnh, nhìn thấy cảnh mình thích sẽ chụp lại làm kỷ niệm… Cho nên trên đường đi xem phòng cô vừa đi vừa chụp ảnh, tâm trạng rất tốt. Chỉ là cô không bao giờ có thể ngờ được, chẳng bao lâu nữa mình sẽ không còn cơ hội để cầm máy ảnh chụp ảnh nữa.

Theo quan điểm của Lữ Diễm, cô ấy nghĩ mặc dù căn nhà này ở ngoại thành, lại là nhà cấp bốn, nhưng nếu đã có thể cho người ngoài thuê thì ít nhất nơi này cũng có thể ở được. Kết quả khi cô ấy đến xem thì phát hiện điều kiện nơi này thực sự quá kém! Trên mặt sàn ngay cả gạch cũng không lát. Đối với người từ nhỏ đã sống ở thành phố như Lữ Diễm mà nói, cô không thể ở trong căn phòng chỉ láng xi măng, nhà vệ sinh lộ thiên như thế này được.

Người đàn ông kia thấy Lữ Diễm không hài lòng với nơi này, lại hạ tiền thuê xuống một chút nữa, chỉ cần cô ấy đồng ý thuê thì mọi chuyện đều có thể bàn bạc. Nhưng Lữ Diễm không hề nghĩ đến chuyện ở lại nơi điều kiện kém thế này, cho nên dù nói thế nào cô ấy cũng không muốn thuê.

Người đàn ông thấy thái độ của Lữ Diễm kiên quyết, cũng không nói gì nữa. Lữ Diễm cũng biết ý chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn lịch sự nói một câu với người đàn ông kia: “Thật xin lỗi! Anh tìm người khác thử xem!”

Nhưng đúng lúc Lữ Diễm chuẩn bị đi ra sân, người đàn ông kia đột nhiên gọi giật cô lại và nói: “Phụ nữ các cô đều như vậy, chê nghèo yêu giàu! Tất cả đều tôn thờ đồng tiền!!”

Lữ Diễm đã đi đến cửa nghe anh ta nói vậy thì quay lại, tức giận nói: “Anh có vấn đề gì không vậy? Căn phòng này của anh vốn không thể ở được, tôi không thuê thì nói là chê nghèo thích giàu? Hám làm giàu sao? Đúng là đầu óc có bệnh!”

Thật ra, nếu lúc đó Lữ Diễm không nói thêm mấy câu kia, cứ đi thẳng về thì sẽ không có chuyện gì cả, dù sao lúc đó cô ấy cũng chỉ có một mình, chọc giận đối phương cũng không phải chuyện gì tốt. Nhưng cô gái này lại không hiểu thế sự, càng không hiểu có những lúc im lặng mới giữ được mạng…

CHƯƠNG

BÀ CHỦ NHÀ

Có lẽ người đàn ông này trước đây đã chịu đả kích gì đó, cho nên khi hắn ta nghe Lữ Diễm nói đầu óc mình có bệnh thì lập tức nổi giận, hắn ta lao lên nắm lấy tóc Lữ Diễm, kéo cô ấy vào trong phòng.

Lúc đó Lữ Diễm bị bất ngờ, sợ thất kinh hét to lên, nhưng tiếng kêu của cô càng kích thích gã đàn ông kia, hắn kéo đầu cô đến tường gạch cạnh cửa thì đập vào đó một cái, Lữ Diễm lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, đến mức ngay cả Lữ Diễm cũng không biết vì sao gã đàn ông này lại đột nhiên ra tay với mình… Chờ đến khi cô ấy tỉnh lại thì đã thấy mình bị buộc chặt hai tay nằm trên giường.

Có người ở thời điểm gặp nguy hiểm sẽ tìm cách tự cứu lấy mình; mà có người thì lại làm ra một vài hành vi thiếu lý trí, gây kích thích mâu thuẫn, Lữ Diễm chính là cô gái thuộc dạng thứ hai.

Khi cô ấy thấy mình bị trói trên giường, lập tức hét lớn: “Anh mau thả tôi ra, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát bắt anh! Cứu mạng! Mau đến cứu người!”

Gã đàn ông thấy Lữ Diễm vừa tỉnh dậy đã gào hét toán loạn,

bèn đi đến bên giường hung dữ nói: “Im mồm đi! Kiểu như cô tôi thấy nhiều rồi, bên ngoài thì gọn gàng xinh đẹp, trong nội tâm lại luôn luôn nghĩ cách bám lấy kẻ có tiền! Tôi không có tiền! Tôi có tiền mà phải tìm đến dạng như cô à? Nếu tôi có tiền thì muốn loại phụ nữ thế nào mà không được?”

Lữ Diễm chưa từng trải qua chuyện này, cô ấy thấy lời nói của người đàn ông không mạch lạc, rất khó hiểu, trong lòng cực kỳ sợ hãi… Nhưng hai tay cô ấy bị trói chặt không thể làm gì khác, chỉ đành liều mạng hét lớn.

Gã đàn ông thấy mình không đe dọa được Lữ Diễm, bèn cầm một cái gối trên giường bịt miệng Lữ Diễm lại, không để cô tiếp tục hét lên nữa… Có lẽ lúc đó gã đàn ông kia vốn không có ý định giết chết Lữ Diễm, nhưng vì hắn không muốn Lữ Diễm phát ra bất cứ âm thanh nào nữa nên đã dùng gối bịt kín cả miệng và mũi của cô ấy lại, khiến cô ấy không những không kêu được mà thở cũng không được nữa.

Lữ Diễm cứ thế chết đi… Cuộc sống mới của cô ấy vừa bắt đầu, còn chưa kịp hưởng thụ điều gì thì tất cả đã dừng lại. Thậm chí đến lúc chết cô ấy vẫn không biết gã đàn ông đã giết mình là ai? Vì sao hắn lại làm như vậy?

Khi tôi lấy lại tinh thần từ ký ức tàn hồn của Lữ Diễm, tôi phát hiện người pháp y kia đang kinh ngạc nhìn tôi… Thật ra tôi cũng không biết mỗi lần tôi rơi vào trạng thái cảm nhận tàn hồn thì trông sẽ như thế nào, có lẽ trông sẽ hết sức kỳ quái, nếu không đồng chí pháp y này cũng không có vẻ mặt như hiện tại.

Triệu Tinh Vũ bình tĩnh nói: “Thế nào? Phát hiện điều gì sao?”

Tôi thở dài, sau đó cởi găng tay cao su ra và nói: “Chuyện xảy ra vào cuối thu năm ngoái, hung thủ hẳn là người thuê nhà cuối cùng của căn hộ này.”

Triệu Tinh Vũ lập tức gọi điện cho một người đồng nghiệp của mình, hỏi người kia đã tìm được thông tin của người thuê ngôi nhà này chưa? Kết quả không bao lâu sau, có một người phụ nữ vóc dáng cao lớn, khoảng bốn mươi tuổi đi theo một cảnh sát vào trong sân.

Người phụ nữ mập mạp vừa đi vào sân thì gục xuống gào khóc: "Ông trời ơi! Là kẻ mất dạy nào đã giết người trong nhà của tôi thế này! Sau này còn ai dám thuê nhà của tôi nữa! Tình huống thế này có phải chính phủ cũng nên có bồi thường không hả?"

Triệu Tinh Vũ tức giận nói: "Nhà này của bà đã thuộc diện giải tỏa, bà còn muốn đền bù gì nữa? Có phải thèm tiền đến điên rồi không?"

Người phụ nữ trung niên kia sững lại, sau đó vỗ đầu nói: "Đúng, đúng, đúng! Anh xem trí nhớ của tôi này! Đây thật sự không phải nhà của tôi! Đồng chí cảnh sát, nhà này đã không còn là nhà của tôi nữa, vậy người chết trong này cũng đâu có liên quan gì đến tôi, tôi đi trước đây!"

Tôi nghe xong liền biết người phụ nữ mập này cũng không dễ nói chuyện, nên bèn lạnh giọng bảo: "Tuy nhà này bây giờ không phải của bà nữa, nhưng thời điểm cô gái kia chết thì căn nhà này vẫn là của bà, nếu như bà không muốn tạo thêm phiền phức… thì phải thành thật phối hợp với cảnh sát để điều tra vụ án!"

Hai mắt bà ta đảo vòng quanh, sau đó cười khẽ nói: "Phối hợp! Đương nhiên phải phối hợp rồi! Anh nói xem tôi nên phối hợp như thế nào?"

Triệu Tinh Vũ lấy laptop ra, vừa đánh máy vừa hỏi: "Nhà này của bà bị thu hồi khi nào?"

Bà ta ngẫm nghĩ rồi nói: "Khoảng tháng chín năm ngoái, bồi thường cho tôi không đến một triệu hai trăm đồng, số tiền đó

trong thành phố đâu đủ để mua nổi căn nhà nào! Tôi bây giờ vẫn còn đang ở nhờ nhà người quen, đồng chí cảnh sát, các anh có quản lý chuyện này không? Tôi…”

“Hỏi bà cái gì thì trả lời cái đó! Đừng nói mấy chuyện không liên quan đến vụ án!” Triệu Tinh Vũ cáu kỉnh.

Tôi thấy cứ hỏi đáp như thế không biết đến bao giờ mới hỏi ra được vấn đề mấu chốt, liền nói gọn gàng dứt khoát với bà ta: “Người cuối cùng thuê nhà này của bà là ai? Bà còn giữ cách liên lạc với người đó không?”

Bà ta không suy nghĩ lâu, vẻ mặt khó chịu, nói: “Đừng nhắc đến tên khốn nạn đó nữa! Lúc chuyển đi còn mang theo hết cả đồ điện trong nhà tôi! Đúng rồi! Đồng chí cảnh sát, tôi muốn báo án! Con rùa rụt đầu kia đã trộm tất cả đồ trong nhà tôi!”

Tôi quay lại nhìn cách bài trí căn nhà, trên mặt sàn xi măng là cái giường gỗ mới bị phá, khung cửa sổ bằng gỗ còn hở tứ phía… Thật không biết những đồ điện mà bà ta nói trước đây được đặt ở đâu? Không phải đồ bà ta nói là quạt trần đấy chứ?

Triệu Tinh Vũ cố gắng nén cơn tức trong lòng: “Tôi hy vọng bà có thể phối hợp nói rõ ràng tình hình của người khách trọ kia cho chúng tôi biết, như vậy mới có thể xóa được hiềm nghi về phía bà…”

Bà ta lập tức loạn lên: “Tôi có gì để nghi ngờ! Ai biết cô ta chết như thế nào! Cảnh sát các anh không phá được án cũng đừng đi vu oan linh tinh lên người tôi!”

Rốt cuộc Triệu Tinh Vũ không nhịn được nữa, mặt trầm xuống, nói: “Tôi không phải dọa bà! Người chết trong nhà bị hại vào khoảng tháng năm năm ngoái, nếu như bà không thể nói rõ tình trạng khách trọ ở nhà bà thời điểm đó, thì bây giờ bà phải theo tôi về đồn cảnh sát! Tôi tin rằng ở đó bà sẽ nhớ ra được một ít chuyện

đấy.’

Nói rồi Triệu Tinh Vũ liếc mắt ra hiệu cho hai cảnh sát đứng cạnh đó, bọn họ lập tức hiểu ý, đi đến định đưa người phụ nữ mập kia lên xe cảnh sát. Bà ta thấy không thể qua loa được nữa, lại ngồi bệt xuống đất gào khóc: “Tôi không giết người! Các ngươi không thể vu oan cho người tốt được!”

“Im miệng!!” Đinh Nhất nãy giờ vẫn không nói gì đột nhiên quát lớn, người phụ nữ mập kia bị dọa sợ nuốt câu nói tiếp theo vào bụng.

Tôi thấy người phụ nữ đó không gào thét nữa thì ngồi xổm xuống cạnh bà ta, sau đó đưa cho bà ta một tờ giấy: “Bà chị này, tôi cũng biết chị là người tốt, chắc chắn không phải kẻ giết người, nhưng dù sao người ta cũng chết trong nhà của chị, nếu như chị không chịu phối hợp với cảnh sát, thì cảnh sát cũng chỉ có thể nghi ngờ chị cố ý bao che cho hung thủ giết người.”

Người phụ nữ mập mạp kia không lên tiếng, nhưng ánh mắt liên tục chuyển động, liếc ngang liếc dọc, xem ra trong thâm tâm bà ta nhất định đã làm việc gì đó trái với lương tâm không dám nói ra…

CHƯƠNG

BIẾN MẤT HOÀN TOÀN

Tôi thấy thế vội rèn sắt khi còn nóng: "Bây giờ cảnh sát chủ yếu là điều tra hung thủ vụ án, việc cho thuê phòng ốc không phải việc bọn họ quan tâm…"

Người phụ nữ mập mạp nghe tôi nói vậy cũng không tin lắm hỏi lại: "Thật sao?"

Tôi tỏ vẻ chân thành gật đầu nhẹ, sau đó đàng hoàng nói láo: "Đương nhiên, nếu bà chị có thể giúp đỡ cảnh sát bắt được hung thủ, tất nhiên là có thể lấy công bù tội!"

Người phụ nữ mập mạp nghe vậy thì "lật người" từ dưới đất bò dậy, sau đó phủi bụi đất trên người và nói: "Người cuối cùng thuê nhà tôi tên là Trương Đại Minh!"

Người phụ nữ mập mạp này tên là Vương Hồng Mai, đây là nhà do người chồng đã chết của bà ta để lại. Nhiều năm nay bà ta vẫn cho công nhân quanh đây thuê. Sau đó chính phủ ra quy định mới, không cho phép một nhà chia thành nhiều phòng cho thuê, nên khi đó nhà bà ta không dễ cho thuê nữa.

Tháng một năm ngoái, qua giới thiệu của một người bạn, một người đàn ông tên là Trương Đại Minh cùng bạn gái hắn ta thuê ngôi nhà này. Hai người ấy lúc đó thuê ngôi nhà này vì tiền thuê

rẻ, nhưng lại băn khoăn vì nơi này không có chút đồ điện gia dụng nào.

Vì muốn cho thuê phòng, cuối cùng Vương Hồng Mai đành phải đến chỗ bán đồ cũ mua tivi và tủ lạnh, mới miễn cưỡng đạt yêu cầu của Trương Đại Minh. Ai ngờ, Trương Đại Minh mới thuê được mấy tháng, tất cả nhà cấp bốn ở khu này đã bị thu hồi, Vương Hồng Mãi cũng đã nhận được một khoản tiền bồi thường kha khá.

Theo lý thuyết, khi nhà của bà ta bị thu hồi, mà thời gian phá dỡ đã được định là sáu tháng cuối năm, thì Vương Hồng Mai phải trả lại một phần tiền đặt cọc cho Trương Đại Minh. Nhưng Vương Hồng Mai nghĩ, mình vì Trương Đại Minh đã mua cả tivi rồi tủ lạnh, nếu bây giờ còn trả cả tiền đặt cọc thì chẳng những mình cho thuê miễn phí, mà còn phải bồi thường thêm mấy trăm đồng nữa hay sao? Thế là bà ta cố ý không trả lại, nói là khi nào nhà bị dỡ không ở được nữa thì bà ta mới trả.

Nhưng Vương Hồng Mai không ngờ rằng, Trương Đại Minh còn hung ác hơn cả mình, hắn chẳng một lời chào hỏi đã trực tiếp đem bán tất cả những đồ có thể bán được trong nhà đi! Đợi đến mùa đông, khi Vương Hồng Mai đến thu dọn nhà cửa mới phát hiện ra ngoài chiếc giường gỗ thì trong nhà không còn gì khác.

Lúc này Triệu Tinh Vũ hỏi Trương Hồng Mai: “Vậy lúc mùa đông khi bà đến đây không phát hiện nơi này có điều gì dị thường sao? Ví dụ như ngửi thấy mùi gì đó?”

Vương Hồng Mai nhớ lại mà thấy sợ: “Tôi nhớ hôm đó là ngày ba mươi, trong phòng rất lạnh lẽo, cho nên tôi cũng chỉ vào đi quanh một vòng rồi nhanh chóng đi ra.” Vương Hồng Mai nói đến đây đột nhiên nhớ ra điều gì đó, bà ta dùng vẻ mặt nghi ngờ nói: “Không đúng! Lúc đó tôi đã nhìn quanh phòng rồi, làm gì có người

chết nào?"

Triệu Tinh Vũ trầm giọng bảo: "Thi thể bị chôn dưới chiếc giường gỗ…"

"Tên khốn khiếp Trương Đại Minh này! Tôi đã nói mà, sao hắn lại để lại chiếc giường gỗ chứ? Đồng chí cảnh sát, tôi thật sự không biết hắn là tội phạm giết người! Nếu không tôi chắc chắn sẽ không cho hắn thuê nhà đâu!"

Triệu Tinh Vũ thực sự không muốn nói thêm bất cứ lời nào với Vương Hồng Mai nữa, anh ta hỏi bà ta còn giữ hợp đồng thuê nhà không?

Vương Hồng Mai vội vàng gật đầu: "Còn! Hợp đồng này tôi vẫn giữ, trong đó còn có bản photo thẻ căn cước của Trương Đại Minh. Tên này là do một người bạn cùng chơi mạt chược với tôi giới thiệu cho, tôi còn định giữ hợp đồng để sau này đi tìm hắn ta đòi lại tivi và tủ lạnh nữa!"

Căn cứ theo thẻ căn cước của Trương Đại Minh mà Vương Hồng Mai cung cấp, phía Triệu Tinh Vũ nhanh chóng liên hệ được với cảnh sát ở quê của Trương Đại Minh. Đáng tiếc lại nhận được câu trả lời rằng, từ tháng sáu năm trước gia đình hắn đã mất liên lạc với hắn.

Mà người đã giới thiệu Trương Đại Minh cho Vương Hồng Mai thật ra cũng không quen thân với hắn, chỉ là trong lúc chơi bài cùng nhau nghe hắn nói muốn thuê phòng cho nên đã giới thiệu cho Vương Hồng Mai mà thôi.

Mặc dù bây giờ cảnh sát không tìm được tung tích của Trương Đại Minh, nhưng căn cứ theo khẩu cung của Vương Hồng Mai và ông lão nhặt ve chai thì không khó để phân tích ra, lúc đầu năm Trương Đại Minh thuê căn hộ này cùng bạn gái của hắn ta. Mà trong ký ức tàn hồn của Lữ Diễm lại không hề xuất hiện cô gái

này, đồng thời căn cứ theo biểu hiện của Trương Đại Minh lúc đó, có thể người bạn gái kia đã vì một số nguyên nhân nào đó mà chia tay với Trương Đại Minh, dẫn đến cảm xúc của hắn trở nên thất thường khó khống chế.

Sau đó đến tháng tám năm ngoái ông lão nhặt ve chai mới có được chiếc máy ảnh, điều này chỉ ra lúc đó Trương Đại Minh mới rời khỏi căn nhà này. Bởi vậy có thể thấy, Trương Đại Minh thuê nhà của Vương Hồng Mai từ đầu năm, tháng năm hắn ra tay giết Lữ Diễm, sau đó hắn giấu xác của Lữ Diễm trong tủ lạnh của phòng trọ, đến tận tháng tám khi hắn chuyển khỏi nơi này mới chôn xác của Lữ Diễm xuống dưới gầm giường.

Thật ra vụ án này có hai điểm tôi vẫn chưa hiểu rõ, thứ nhất là tại sao Trương Đại Minh lại chôn xác của Lữ Diễm dưới gầm giường? Làm thế không phải là bịt tai trộm chuông sao? Coi như hôm nay chúng tôi không phát hiện ra thi thể này, chờ đến thời điểm nơi này bị phá dỡ thì cái xác cũng không giấu được! Thứ hai chính là về bạn gái của Trương Đại Minh, cô ta đang ở đâu? Cô ta thực sự đã rời khỏi đây, hay cũng gặp chuyện bất hạnh rồi?

Với tình hình trước mắt, chứng cứ trong tay cảnh sát không đủ, bọn họ chỉ có thể tìm được Trương Đại Minh mới có thể làm rõ Lữ Diễm chết như thế nào, dù sao ký ức tàn hồn mà tôi cảm nhận được cũng không thể viết làm chứng cứ trên hồ sơ. May mắn là chuyện của Uông Dung đã tìm được điểm mấu chốt, đồng thời thông qua liên hệ của cảnh sát với người nhà Lữ Diễm, chúng tôi làm một buổi lễ trấn an vong hồn cho cô ấy.

Nhưng sau khi làm xong, Uông Dung vẫn không trở lại như bình thường, lúc đó ngay cả chú Lê cũng không hiểu! Chẳng lẽ Lữ Diễm vẫn còn điểm gì đó không hài lòng sao?

Bây giờ cũng chỉ còn chuyện chưa tìm được cách bắt hung thủ

giết người là Trương Đại Minh thôi, nếu như âm hồn của Lữ Diễm cứ nhất định phải chờ đến khi cảnh sát bắt được người mới buông tha Uông Dung, thì không biết cô bé này còn phải ngơ ngẩn đến khi nào.

Chú Lê cũng không ngờ mình lại bị một chuyện nhỏ thế này làm khó, chú đành cân nhắc xem có nên làm lễ gọi hồn cho cô bé giống mấy ông đồng bà cốt hay không? Tôi vừa nghe thấy ý định đó của chú ấy thì lập tức phản đối: "Không cần thử, chắc chắn không được, nếu không Uông Vũ cũng sẽ không đến tận đây tìm chú!"

Chú Lê nghĩ lại thấy cũng đúng, dù sao trên đời này không phải chỉ có mình chú có bản lĩnh thực sự, nếu như chỉ đơn giản gọi hồn là có thể giải quyết, thì đâu cần mời đến Lê đại sư ra tay?

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi cầm chiếc máy ảnh màu hồng kia lên và nói: "Còn giấy in ảnh không?"

Uông Vũ vội vàng nói với tôi: "Có, tôi mua cho Tiểu Dung khá nhiều!"

Ông ta đi vào phòng Uông Dung tìm kiếm một lúc, sau đó lấy ra một tập giấy in ảnh còn chưa xé vỏ.

CHƯƠNG

THI THỂ VÔ DANH

Tôi chưa bao giờ dùng máy ảnh chụp lấy ngay nên không biết phải sử dụng thế nào, thế là tôi đưa máy ảnh cho Uông Vũ và bảo: “Ông cho cuộn phim mới vào, rồi sau đó chỉnh về trạng thái chụp bình thường.”

Sau đó Uông Vũ mở máy ảnh ra rồi nhét một cuộn phim mới tinh vào… Chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, ông ta đưa trả lại cái máy ảnh cho tôi.

Chú Lê tò mò hỏi: “Cháu muốn làm gì thế?”

Tôi thở dài, nói: “Lấy ngựa chết làm ngựa sống đi! Cháu thử chụp cho cô bé một tấm ảnh để xem thử có thể kéo hồn phách bị thất lạc trở về hay không…”

Lúc tôi cầm máy ảnh đã nhét cuộn phim mới vào rồi chụp thì phát hiện Uông Dung trong máy ảnh dường như hơi khác với bên ngoài, mặc dù từ đầu đến cuối cô bé này không hề cử động, nhưng ánh mắt trong ống kính rõ ràng linh động hơn nhiều.

Thế là tôi không do dự mà ấn xuống nút chụp, máy ảnh lóe lên một cái, rồi một tấm ảnh từ từ chui ra từ nóc máy ảnh. Cũng vào giây phút tôi ấn chụp đó, tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy mắt cô bé chớp chớp, sau đó đột nhiên kêu một tiếng: “Mẹ…”

Mấy người chúng tôi nghe được một tiếng "Mẹ" này xong đều thở phào. Xem ra tôi đã đoán đúng, hóa ra dùng máy ảnh này chụp cho Uông Dung một cái là có thể thả hồn phách bị thất lạc của cô bé ra.

Trên đường về tôi hỏi chú Lê: "Nếu ngay từ đầu cứ chụp một cái như thế thì có phải mọi chuyện đã được giải quyết rồi không?"

Vậy mà chú Lê lại lắc đầu: "Đừng tưởng bở! Nếu như không tìm được thi thể Lữ Diễm thì kể cả cháu có chụp một trăm tấm ảnh… Cô bé này cũng không thể khôi phục lại bình thường."

Đã giải quyết xong chuyện của Uông Dung, tôi cũng không quan tâm đến phía Triệu Tinh Vũ có tìm được Trương Đại Minh hay không… Không ngờ sau hai tuần Triệu Tinh Vũ lại đột nhiên gọi điện thoại cho tôi và nói bọn họ đã tìm được Trương Đại Minh.

Tôi nghe thế thì nói: "Hiệu suất làm việc không tồi nhỉ? Tôi còn tưởng rằng các anh vẫn đang tìm chứ? Thằng cháu trai này trốn đến chỗ nào thế?"

Kết quả là Triệu Tinh Vũ nói với tôi rằng Trương Đại Minh chết rồi. Lúc tôi nghe được tin này cũng rất ngạc nhiên, không ngờ cảnh sát tìm tới tìm lui… cuối cùng chỉ tìm được thi thể của hắn?

Hóa ra vài ngày trước đồng nghiệp của Triệu Tinh Vũ đang ngồi xem thông báo của cảnh sát tỉnh bên cạnh về thi thể vô danh thì phát hiện tháng mười một năm ngoái bọn họ phát hiện hai bộ thi thể một nam và một nữ trong một chiếc xe gần khu công nghiệp.

Theo pháp y giám định thì hai người này đều trúng độc CO2 mà chết. Nhưng lúc đó trên người và trên xe đều không có gì để chứng minh thân phận, cho nên hai bộ thi thể này bị coi là "Thi thể vô danh" và bị đưa lên mạng thông tin của cảnh sát.

Đồng nghiệp của Triệu Tinh Vũ vẫn đang theo vụ án của Trương Đại Minh, cho nên cậu ta khá quen thuộc khuôn mặt của

Trương Đại Minh qua chứng minh thư, thế nên khi cậu ta nhìn ảnh chụp chính diện thi thể, lập tức kết luận người chết này chính là Trương Đại Minh! Nhưng người phụ nữ bên cạnh là ai thì không thể biết…

Tôi nghe xong là biết ngay mục đích Triệu Tinh Vũ gọi điện cho mình, thế là tôi nói ngay: “Anh muốn tôi đi cùng để kiểm tra thi thể hả?”

Triệu Tinh Vũ nghe thế cười hì hì nói: “Phải đến nơi đến chốn chứ, chẳng lẽ cậu không hiếu kỳ tên đó vì sao lại chết à?”

Tôi cười gượng vài tiếng: “Chắc do biết mình giết người, lại sợ phải ngồi tù cho nên tự sát chứ sao.”

“Thật ra chúng tôi cũng phân tích như thế, nhưng vì hiện trường còn có một bộ thi thể phụ nữ không thể xác định cho nên mới muốn cậu đi cùng xem tình hình…” Triệu Tinh Vũ thật thà nói.

Nói thật lòng tôi không có hứng biết Trương Đại Minh vì sao mà chết, thế nhưng Triệu Tinh Vũ đã mở miệng nhờ nên tự nhiên là tôi không thể không đi, đâu thể khi cần đến người ta thì đi còn khi không cần vung tay bảo không đi nữa?

Thế là cuối buổi sáng hôm đó tôi và Đinh Nhất đi cùng một xe với nhóm Triệu Tinh Vũ đến tỉnh bên để xem xác người phụ nữ vô danh bên cạnh Trương Đại Minh…

Theo lời Triệu Tinh Vũ nói thì trước đó bọn họ đã thông báo cho người nhà của Trương Đại Minh đến so sánh ADN, chắc chắn là không sai. Còn bộ thi thể nữ kia… Trước mắt với quan hệ xã hội của Trương Đại Minh thì không xác định được đó là ai.

“Người phụ nữ đó có phải người bạn gái bí ẩn trước đây của hắn không?” Tôi hơi nghi hoặc hỏi.

Ấy vậy mà Triệu Tinh Vũ lại lắc đầu: “Không phải… Bởi vì sau này chúng tôi đã tìm được cô ta, đúng là tháng tư năm ngoái cô ta đã chia tay với Trương Đại Minh và hiện giờ đang làm việc tại một công ty nghi lễ ở Thiên Tân, cuộc sống của cô ta hiện giờ rất tốt.”

Tôi nghe thế mà thấy phục Trương Đại Minh! Giết người xong trên đường chạy trốn mà còn có thể tìm được một người phụ nữ tự tử vì tình cùng mình? Đương nhiên trước khi tìm được thi thể thì tất cả đều là suy đoán của chúng tôi mà thôi, chỉ đến lúc tôi nhìn thấy thi thể mới có thể kết luận Trương Đại Minh là tự tử hay chết vì ngoài ý muốn.

Bởi vì Triệu Tinh Vũ đã thông báo từ trước nên khi xe chúng tôi vừa dừng lại thì một cảnh sát đã đi ra đón chúng tôi từ trụ sở. Triệu Tinh Vũ giới thiệu về tôi và Đinh Nhất vô cùng đơn giản, chỉ dùng một câu “Cố vấn” là xong. Cũng may đối phương không hỏi nhiều mà lịch sự dẫn chúng tôi vào trong tòa nhà.

Cảnh sát Lý phụ trách vụ án này nói với chúng tôi, nếu như không phải Triệu Tinh Vũ chủ động liên hệ thì chỉ sợ cuối tháng sẽ hỏa táng hai bộ thi thể này và trở thành một chuỗi số liệu. Dù sao số lượng thi thể vô danh trong cả nước hàng năm rất lớn, chỉ riêng tỉnh này của anh ta đã có hơn hai trăm, nếu như tất cả đều chờ người tới nhận mới có thể hỏa táng vậy chắc phải xây một tòa nhà lớn chuyên chứa xác mất.

Tôi nghe thấy cũng đúng, xem ra số Trương Đại Minh vẫn còn may, nếu chỉ chậm thêm mấy ngày nữa là hắn sẽ bị hỏa táng rồi… Sau khi nói chuyện qua loa vài câu, cảnh sát Lý dẫn chúng tôi đến nhà xác cất giữ thi thể.

Cũng may số xác chết đặt trong nhà xác hôm đó không nhiều, theo lời của cảnh sát Lý nói là: “Đây là do trước đó chúng tôi đã dọn đi một nhóm rồi nếu không nơi này đã bị ‘tai họa ngập xác’ từ

lâu rồi.”

Khi tôi đi xuyên qua mấy bộ thi thể để đi tới trước xác của Trương Đại Minh, tôi nhìn thấy một bộ thi thể đàn ông phủ đầy băng. Không cần nhìn kĩ tôi cũng biết gã này chính là Trương Đại Minh, người đã giết Lữ Diễm.

Trong trí nhớ tàn hồn của Trương Đại Minh, lúc đó hắn không muốn giết Lữ Diễm, nhưng đến khi hắn kịp phản ứng thì Lữ Diễm đã tắt thở. Rơi vào đường cùng, hắn đành phải để thi thể Lữ Diễm vào tủ lạnh trước đã, sau đó nghĩ biện pháp xử lý sau.

Vậy mà chính hắn cũng không ngờ là mình suy nghĩ tận mấy tháng liền, đến lúc người phá dỡ nhà thúc giục mà vẫn chưa ra được một biện pháp thích đáng để xử lý thi thể.

CHƯƠNG

NGƯỜI PHỤ NỮ LỪA ĐẢO

Mấy tháng vừa qua của Trương Đại Minh có thể nói là nơm nớp lo sợ, mỗi khi bên ngoài có gió thổi cỏ lay, hắn đều nghĩ là cảnh sát đến bắt mình… Hơn nữa mỗi ngày phải sống chung dưới một mái nhà với một bộ thi thể, loại mùi vị này vô cùng khó chịu.

Lúc đó Trương Đại Minh biết chuyện của mình sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ, nhưng hắn lại sợ người nhà của mình không thể tiếp thu được khi biết mình giết người, thế là hắn cắn răng mượn một chiếc máy cắt kim loại rồi cắt một mảnh xi măng phía dưới giường, sau đó chôn thi thể Lữ Diễm vào trong đó. Hắn xem trên mạng thấy nói vôi sống có thể chống phân hủy thế là lanh chanh phủ một lớp vôi sống lên trên.

Đương nhiên, Trương Đại Minh cũng biết xử lý như thế thì thi thể có thể giấu nhất thời nhưng không thể giấu cả đời, nhưng bây giờ hắn cũng không thể lo được nhiều như thế, hắn chỉ cần cho mình tranh thủ thời gian để rời khỏi nơi này trước rồi tính sau.

Còn về đồ vật cá nhân của Lữ Diễm thì Trương Đại Minh đã bán tất cả những thứ có thể bán và chỉ giữ lại duy nhất chiếc máy ảnh đó. Ngay từ đầu hắn chỉ muốn chơi cho vui nên giữ lại dùng, thế nhưng rất nhanh hắn phát hiện ra mặc dù máy ảnh không đắt giá

nhưng phim chụp lại không hề rẻ, thế là hắn lập tức mất đi hứng thú với thứ này và ném nó chung với một đống giấy lộn.

Sau khi bán xong toàn bộ đồ vật có thể bán trong phòng, Trương Đại Minh chạy trốn tới tỉnh bên cạnh, nhưng chỉ vài ngày sau tiền tiêu của hắn không còn lại bao nhiêu. Trước đây hắn cùng ra ngoài làm thuê với bạn gái, tiền kiếm được phần lớn để trả tiền thuê nhà và ăn uống, vậy mà công việc còn chưa tìm được đã chia tay với bạn gái rồi.

Thế nhưng chia tay với bạn gái xong thì không cần sinh sống nữa à? Chỉ cần hắn chịu chăm chỉ làm việc kiếm tiền thì lo gì không có bạn gái mới? Nhưng Trương Đại Minh lại than trời trách đất, vất vả kiếm sống từng ngày mà quay đi quay lại đến cả chỗ ở cũng chẳng có.

Khi Trương Đại Minh nhận được thông báo yêu cầu rời đi thì tức giận tìm đến chất vấn Vương Hồng Mai xem có chuyện gì xảy ra? Ấy vậy mà người phụ nữ mập đó lại trả lời qua loa: “Không sao đâu, cậu cứ yên tâm mà ở đi! Dù sao nơi này cũng phải đến cuối năm mới phá dỡ chứ?”

Trương Đại Minh đương nhiên không tin, hắn yêu cầu Vương Hồng Mai đưa lại tiền thuê cho mình để hắn tìm chỗ khác… Vậy mà Vương Hồng Mai nhất định không đồng ý và nói là hợp đồng đã viết rõ ràng chưa đến thời gian thì không được trả phòng.

Trương Đại Minh là người từ bên ngoài tới nên không cãi lại cái mồm năm miệng mười của Vương Hồng Mai, mặc dù biết mình chiếm lý nhưng lại sợ gây chuyện nên không dám làm căng. Sau khi về nhà Trương Đại Minh nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng quyết định kéo theo một người bị lừa cùng với mình, cứ như vậy tổn thất của mình sẽ nhỏ hơn một chút, từ đó mới phát sinh việc Lữ Diễm tới xem nhà.

Thật ra nói đi nói lại vẫn là Trương Đại Minh lừa gạt Lữ Diễm trước, nếu như lúc đó Lữ Diễm biết điều kiện căn nhà kém như thế thì chắc chắn sẽ không đến xem. Nhưng Trương Đại Minh lại cảm thấy Lữ Diễm mới có vấn đề, khi hắn nhìn thấy Lữ Diễm căm ghét hoàn cảnh nơi này thì trong nháy mắt nhớ lại bạn gái cũ, thế là mới có chuyện xảy ra sau đó.

Sau khi giết người, Trương Đại Minh càng không dám đi tìm chủ cho thuê nhà là Vương Hồng Mai đòi trả lại tiền thuê, cũng không dám tìm khách trọ khác trên mạng, cho nên đành ở trong nhà sống qua ngày, đồng thời nghĩ cách xử lý thi thể Lữ Diễm.

Trương Đại Minh chạy trốn tới tỉnh lân cận thì trong tay không còn nhiều tiền, căn bản không thuê nổi phòng nên chỉ đành thuê một gian tầng hầm chung với người khác, thực tế chỗ đó chỉ có một chiếc giường đơn giản mà thôi… Đúng lúc này có một người phụ nữ đã đi vào cuộc sống của hắn.

Người phụ nữ này tên là Lưu Vi, cô ta quen biết với Lưu Đại Minh qua mạng. Lưu Vi tự nhận mình là bà chủ của một cửa hàng bán hoa, chồng cô ta đã mất từ mấy năm trước nên những năm qua Lưu Vi vẫn sống một mình.

Trong lúc hai người nói chuyện, người phụ nữ này đã cho Trương Đại Minh ấn tượng rất tốt, hắn cảm thấy Lưu Vi rất có tiền nên nếu như hắn có thể dựa dẫm vào cô ta… Có lẽ ngày tháng sau này sẽ khá hơn một chút. Thế là Trương Đại Minh bắt đầu theo đuổi Lưu Vi mãnh liệt, đồng thời cũng hết sức cố gắng ra vẻ mình là người có tiền.

Lúc ban đầu hai người nói chuyện rất hợp, bọn họ đã hẹn nhau đợi Lưu Vi đi Quảng Châu nhập hàng xong sẽ gặp mặt. Vậy mà đêm hôm đó Trương Đại Minh đột nhiên nhận được điện thoại của Lưu Vi nói là cô ta bị tai nạn xe ở Quảng Châu và đang phải nằm

viện nhưng hiện giờ toàn bộ tiền trên người đều đã bị rơi mất, không biết Trương Đại Minh có thể gửi gấp hai ngàn cho cô ta được không.

Thật ra lúc đó toàn bộ số tiền trên người Trương Đại Minh chỉ có hơn ba ngàn, nhưng khi hắn vừa nghe Lưu Vi nói xảy ra chuyện thì đã cảm thấy đây là một cơ hội thể hiện bản thân, thế là hắn trực tiếp chuyển hai ngàn qua Wechat cho Lưu Vi.

Trương Đại Minh vốn cho rằng nhờ chuyện này sẽ tăng cường thêm quan hệ của hai người, vậy mà sau khi hắn gửi tiền xong thì không liên lạc được với Lưu Vi nữa… Gửi Wechat không phản hồi, gọi điện thoại không có tín hiệu, điều này làm cho Trương Đại Minh vô cùng lo lắng.

Người thuê gian tầng hầm cùng Trương Đại Minh tên là Ngô Lợi Bình, người này trước đây cũng đã từng lừa đảo qua điện thoại, nhưng hiện giờ đã rửa tay không làm nữa. Khi Ngô Lợi Bình biết được chuyện xảy ra với Trương Đại Minh xong liền khẳng định hắn đã gặp phải kẻ lừa đảo rồi.

Trương Đại Minh lúc đầu vẫn không tin! Nhưng hắn đã làm mọi cách mà vẫn không liên lạc được với Lưu Vi. Ngô Lợi Bình lúc đó còn nói: “Anh bạn, nghe tôi khuyên một câu, liên lạc không được cũng tốt, cô gái này coi như đã nương tay rồi, nếu không thì không chỉ hai ngàn đồng đâu.”

Trương Đại Minh nghe thế thì cười thảm bảo: “Cô ta mà muốn nhiều hơn thì tôi cũng không có…”

Liên tiếp bị phụ nữ làm tổn thương khiến cho Trương Đại Minh nảy sinh ý nghĩ muốn tự sát, nhưng đồng thời hắn không cam lòng vì cảm thấy mình đã thảm như vậy mà tại sao còn có phụ nữ đến lừa mình?

Cuối cùng Trương Đại Minh suy nghĩ mãi và quyết định kể cả có

chết vẫn phải gặp mặt để xem người phụ nữ đã lừa gạt tiền của mình rút cục là ai! Thế là hắn không chủ động liên lạc với Lưu Vi nữa mà liên tục đăng một số ảnh chụp khoe của với bạn bè trên mạng.

Đương nhiên những hình ảnh này đều là giả, tất cả đều được hắn lấy từ trên mạng, Trương Đại Minh cảm thấy đã các người có thể lừa tôi thì tôi cũng có thể lừa lại… Quả nhiên khi hắn liên tục đăng mấy tấm ảnh, đến ngày thứ ba thì Lưu Vi đã mất liên lạc mấy ngày qua lại xuất hiện trên mạng.

Lưu Vi giải thích mấy ngày nay vì điện thoại bị rơi vỡ cho nên không thể liên lạc với Trương Đại Minh, giờ cô ta lại chủ động yêu cầu gặp mặt và muốn trả lại tiền cho Trương Đại Minh.

Nhưng trong lòng Trương Đại Minh hiểu rõ, chỉ cần vừa gặp mặt thì tất cả ảnh chụp khoe của trước đó đều lộ tẩy, thế là hắn buồn rầu đi dạo một mình bên đường và đắn đo không biết mình có nên đi hay không. Nhưng Trương Đại Minh không ngờ được là hắn vừa ngủ gật thì ông trời đã đưa tới gối đầu…

Hóa ra trong lúc Trương Đại Minh đang lo lắng không biết có nên đi gặp Lưu Vi vào tối hôm đó hay không thì hắn lại bắt gặp một gã lái xe say rượu ở bên cạnh! Người đàn ông kia không biết đã uống bao nhiêu rượu, hắn miễn cưỡng dừng một chiếc Audi màu đen ở ven đường rồi bò xuống xe mà nôn vào gốc cây. Trương Đại Minh nhân lúc này mở cửa xe ngồi vào trong, sau đó một chân đạp ga lái chiếc xe Audi đi.

CHƯƠNG

CUỘC HẸN CHẾT CHÓC

Trong suy nghĩ của Trương Đại Minh, hắn đã là tội phạm giết người, vậy bây giờ trộm một chiếc xe đâu có là gì? Thế là hắn lái xe chạy thẳng tới điểm hẹn với Lưu Vi, nơi đó là cửa chính của công viên thành Bắc đã bỏ hoang.

Khi Lưu Vi nhìn thấy Trương Đại Minh lái một chiếc xe Audi màu đen đi tới, cô ta đã khá giật mình, Lưu Vi không ngờ vậy mà mình thật sự tìm được một "Công tử nhà giàu". Sau đó Lưu Vi vô cùng vui vẻ lên xe, cô ta vốn không hề biết mình sắp đối mặt với cuộc hẹn hò chết chóc…

Thấy Lưu Vi lên xe, Trương Đại Minh ân cần đưa một cốc trà sữa nóng cho cô ta và nói: "Lạnh không? Uống cốc trà cho ấm…"

Lưu Vi thấy Trương Đại Minh quan tâm như vậy thì không hề đề phòng mà cầm cốc trà uống một ngụm, cô ta làm sao biết được cốc trà này đã bị Trương Đại Minh bỏ thuốc ngủ.

Sau khi uống xong trà sữa, Lưu Vi có cảm giác từng cơn buồn ngủ ập đến, hơn nữa Trương Đại Minh lại mở quạt mát hết cỡ làm cho người ta càng dễ buồn ngủ… Chẳng bao lâu sau Lưu Vi đã ngoẹo đầu ngủ thiếp đi.

Lúc đó Trương Đại Minh nhìn khuôn mặt thanh tú của Lưu Vi,

miệng thì thầm căm hận: "Nếu như không phải cô lừa tôi trước thì cô đã không phải chết, nếu như không phải cô tham tiền tài của người khác thì cô cũng không cần chết… Cho nên có muốn trách cũng chỉ trách cô tự mình muốn chết thôi."

Bởi vì ôm quyết tâm phải chết cho nên Trương Đại Minh ném tất cả đồ vật có thể chứng minh thân phận của mình đi. Hắn thấy Lưu Vi đã hôn mê bèn mở túi xách của cô ta ra và hắn phát hiện trong túi ngoại trừ một chiếc điện thoại di động cùng hơn một trăm đồng tiền lẻ thì chẳng có gì khác, sau đó Trương Đại Minh tiện tay ném toàn bộ những thứ này ra ngoài cửa xe…

"Quả nhiên là lừa đảo…" Trương Đại Minh cười khổ, hắn nghĩ mãi mà không hiểu tại sao mình lại đen đủi như thế? Vì sao hắn luôn gặp được những người phụ nữ như vậy? Xem ra hắn vẫn không hiểu được đạo lý vật họp theo loài, người chia theo nhóm.

Trước đây Trương Đại Minh đã từng nghe người ta nói nếu như dừng xe thời gian dài không tắt máy, đồng thời bật điều hòa thì sẽ làm người bên trong bị ngộ độc CO2. Chết như thế rất nhanh, ít đau đớn, là cách tự sát hàng đầu mà hắn chọn. Sau đó Trương Đại Minh lái xe rời xa thành phố, đi đến gần một khu công nghiệp, sau khi dừng hẳn xe lại thì hắn cũng uống thuốc ngủ.

Theo lời kể của cảnh sát Lý thì thi thể của hai người này được hai người trẻ tuổi đi ngang qua đó phát hiện sau vài ngày, lúc đấy nhiên liệu trong xe đã hết và chiếc xe đang trong trạng thái tắt máy.

Hai người trẻ tuổi thấy xe phủ đầy bụi và một số cành lá khô héo, nhưng trong xe dường như có hai người cho nên bọn họ đến đập cửa sổ xe, nhưng hai người bên trong không hề có bất kỳ phản ứng nào… Hai người trẻ tuổi kia thấy chuyện chẳng lành bèn lập tức báo cảnh sát.

Sau khi cảnh sát đến, phát hiện trong xe có hai bộ thi thể của một nam và một nữ, nhưng trên người cả hai đều không có đồ vật gì chứng minh thân phận, mà chủ chiếc xe Audi màu đen này cũng đã báo mất xe vào vài ngày trước! Nhưng bởi vì lúc đó chủ xe uống say không còn biết gì nữa cho nên anh ta cũng không khẳng định được người chết bên trong có phải người đã trộm chiếc xe hay không.

Người chủ xe này cũng thật đen đủi, đã mất xe còn chưa tính, mà vất vả tìm về được thì bên trong lại có hai người chết, sau này anh ta làm sao dám lái nó nữa? Có khi bán còn không ai muốn mua.

Chuyện của Trương Đại Minh coi như đã được làm rõ, nhưng cô gái tên Lưu Vi này ngoại trừ tên ra thì chẳng còn thông tin gì cả. Đầu tiên người phụ nữ này là một kẻ lừa đảo, cho nên có khi tên của cô ta cũng là giả. Hơn nữa cảnh sát mãi vẫn không tìm thấy hai chiếc điện thoại bị Trương Đại Minh vứt đi, cho nên có nhiều chuyện vẫn không thể nào làm rõ.

Sau khi hồi phục ý thức từ trong trí nhớ tàn hồn của Trương Đại Minh, tôi cảm thấy hơi mệt, Đinh Nhất thấy tình trạng của tôi liền xoay người đi ra ngoài rót cho tôi cốc nước. Tôi uống một ngụm xong mới nói với Triệu Tinh Vũ: “Kéo bộ thi thể người phụ nữ kia ra luôn đi, tranh thủ thời gian giải quyết còn về nghỉ ngơi.”

Thật ra ngay từ đầu tôi đã biết người phụ nữ tên Lưu Vi này không phải người bình thường, điều tra cô ta không khéo lại còn dính đến bản án khác… Quả nhiên lúc tôi giơ tay chạm vào thi thể Lưu Vi thì lập tức biết được cô ta là thành viên của một băng nhóm chuyên lừa đảo, băng nhóm này đã lừa đảo tiền của rất nhiều người bằng cách hẹn hò trực tuyến.

Mà tên thật của Lưu Vi cũng không phải là Lưu Vi, dù gì bây giờ

lừa gạt tiền có ai lại dùng tên thật chứ, cho nên trên người cô ta cũng không mang theo đồ vật như chứng minh thư.

Tên thật của Lưu Vi là Hứa Tĩnh, đừng nhìn tuổi cô ta còn trẻ nhưng lại có kinh nghiệm đầy mình… Cô ta đã từng làm bán hàng đa cấp, bán sản phẩm chăm sóc sức khỏe, cuối cùng quanh đi quẩn lại vẫn cảm thấy trực tiếp lừa tiền là nhanh nhất, thế là cô ta gia nhập băng nhóm lừa đảo này.

Trước khi gặp Trương Đại Minh, cô ta đã từng lừa gạt rất nhiều đàn ông si tình! Bởi vì kinh nghiệm phong phú, những người kia dù có báo cảnh sát thì cảnh sát cũng không tìm được cô ta, huống hồ gì loại nghề nghiệp này không có khả năng chỉ ra tay ở một chỗ, cho nên những năm qua Hứa Tĩnh đã đi khắp nơi trên cả nước.

Thật ra ngay từ đầu Hứa Tĩnh vẫn có mong chờ khá lớn ở Trương Đại Minh, vậy mà sau khi thử thăm dò, cô ta cảm giác Trương Đại Minh không có nhiều tiền như hắn đã nói, bởi vì Hứa Tĩnh từng ám chỉ Trương Đại Minh cho mình bao lì xì mừng sinh nhật hay lì xì ngày lễ, nhưng Trương Đại Minh đều chẳng có tí phản ứng nào.

Cuối cùng Hứa Tĩnh thấy khó mà vớt được gì từ Trương Đại Minh, nên muốn lừa một ít tiền phí công sức mà mình đã bỏ ra rồi sau đó sẽ không liên hệ lại nữa, đỡ lãng phí thời giờ của cô ta… Thế là cô ta nói dối mình bị tai nạn xe ở Quảng Châu nên cần gấp một ít tiền.

Bởi vì số tiền không lớn nên người bình thường chỉ cần có một chút cảm tình với cô ta đều sẽ làm theo, Trương Đại Minh cũng không ngoại lệ. Nhưng sau đó lúc Hứa Tĩnh chuẩn bị xóa bỏ Wechat của Trương Đại Minh thì lại phát hiện hắn liên tục đăng một số hình ảnh khoe của lên nhóm bạn bè.

Trong nhất thời Hứa Tĩnh lại hơi do dự, bởi vì cô ta sợ mình bỏ lỡ một con cá béo, thế là Hứa Tĩnh lại một lần nữa liên hệ với Trương Đại Minh và cũng chủ động nói muốn trả tiền để bỏ đi sự hoài nghi của Trương Đại Minh trước đó với mình. Nếu như Hứa Tĩnh biết được vì chuyện này mà mình mất mạng thì không biết cô ta có cân nhắc đến việc đổi nghề không nhỉ?

Thật ra trình độ văn hóa của Hứa Tĩnh cũng không thấp, nếu như cô ta chăm chỉ đi làm thì cũng không rơi vào hoàn cảnh như bây giờ… Nhưng từ lúc đi học cô gái này đã vô cùng hâm mộ vẻ hào nhoáng, Hứa Tĩnh không thể chịu được khi thấy nữ sinh khác mặc đẹp hơn mình, dùng đồ tốt hơn mình.

Cha mẹ của Hứa Tĩnh đều là công nhân, tuy không thể cho cô ta một cuộc sống giàu sang nhưng cũng chưa từng thiếu ăn thiếu mặc, cho dù như vậy vẫn không cách nào thỏa mãn được sự tham lam và dục vọng của cô gái này.

CHƯƠNG

CÔ GÁI NGÃ TỪ TRÊN TẦNG XUỐNG

Hứa Tĩnh đã từng nghĩ tới tìm một người đàn ông có tiền để cưới, nhưng cô ta lại không chịu được sự trói buộc của gia đình, cuối cùng đã bị dục vọng thúc đẩy đi lên một con đường không lối về. Mà mặc dù băng nhóm lừa gạt của Hứa Tĩnh biết cô ta mất tích, nhưng do bản thân làm chuyện phạm pháp nên không ai dám báo cảnh sát.

Hơn nữa với loại băng nhóm như thế này thì tính lưu động của nhân viên rất lớn, chắc cũng không có ai để ý chuyện Hứa Tĩnh mất tích. Chuyện đến nước này, tất cả những gì có thể giúp tôi đều đã giúp, chuyện tiếp theo chỉ có thể để cảnh sát đi kiểm tra và tìm kiếm.

Vì Triệu Tinh Vũ chưa hoàn thành một số thủ tục với cảnh sát ở đây, nên đoàn người chúng tôi phải ngủ lại ở đây một đêm, chờ ngày mai giải quyết xong mọi chuyện chúng tôi sẽ ngồi xe trở về.

Buổi tối chúng tôi ở trong nhà khách của Cục cảnh sát, tôi nhìn hoàn cảnh nơi này mà nói đùa một câu: "Ở văn phòng trang bị hiện đại như thế mà ở đây lại trang trí quy củ thế này?"

Triệu Tinh Vũ nghe tôi nói thế thì cười bảo: "Đây là tiêu chuẩn, bởi vì thân phận của cảnh sát chúng tôi khá đặc thù, có lúc còn

phải áp giải một vài phạm nhân nên không phù hợp ở khách sạn bình thường… Vì thế mà họ mới yêu cầu tất cả nhân viên đi công tác đều phải ở nhà khách của Cục cảnh sát. Nếu như ở địa phương đến công tác không có nhà khách thì đành phải ở khách sạn, nhưng nhất định không được vượt định mức, nếu không khi trở về bên kế toán sẽ không cho thanh toán!”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Được rồi, được rồi! Các anh cứ liêm khiết làm theo quy định là được rồi?”

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, ngồi một mình trong phòng khách thấy nhàm chán, tôi rủ rê Triệu Tinh Vũ ra ngoài đi dạo. Nhưng anh ta lại không muốn đi, bởi vì họ không phải cảnh sát địa phương mà trên người còn mang theo súng, cho nên không tiện đi lăng quăng bên ngoài.

Tôi thấy bọn họ đều không muốn đi bèn lôi kéo Đinh Nhất đi cùng, tôi nói: “Được rồi, bọn họ đều là nhân viên chính phủ nên không tiện đi ra ngoài, hai anh em mình ra ngoài lượn một vòng đi!”

Đinh Nhất cười bất đắc dĩ: “Chỉ cần cậu không đến KTV uống rượu thì đi đâu cũng được…”

Tôi nghe thế thì đỏ cả mặt, lập tức nhớ lại vụ gây rối ở quán rượu lần trước… Giờ ngẫm lại thấy lúc đó đúng là mình quá ương ngạnh, nếu như không xem xét đến hậu quả của việc vi phạm pháp luật thì thật ra ngẫu nhiên làm như thế một lần cũng rất thú vị.

Sau khi ra khỏi nhà khách, tôi và Đinh Nhất đi dạo trên đường mà chẳng có mục đích gì, Đinh Nhất nhìn mọi người đi lại bên cạnh thì cười nói với tôi: “Trời lạnh thế này mà chúng ta ra đường có phải là bị hâm không?”

Tôi bực mình bảo: “Vì tôi không muốn ở trong cái nhà khách cũ

nát đó, tín hiệu wifi chập chờn, bây giờ ra ngoài hít thở không khí không phải tốt bao nhiêu à? Dù gì cũng hay hơn nhiều ngồi trong đó nhìn nhau đúng không?"

Sau đó hai chúng tôi đi đến trước cửa một khách sạn cao cấp đèn đuốc sáng trưng, tôi không nhịn được mà cảm khái: "Nếu như không phải đang giúp Triệu Tinh Vũ thì ít nhất chúng ta cũng sẽ được ở trong khách sạn loại này chứ nhỉ?"

Đinh Nhất cười khẽ: "Ngủ ở chỗ nào mà chẳng là ngủ!"

"Sao có thể giống nhau được? Anh đúng là chẳng có yêu cầu gì về điều kiện chỗ ngủ nhỉ?" Tôi quệt miệng hỏi.

Ai ngờ trong lúc tôi và Đinh Nhất đang nói chuyện câu được câu không thì đột nhiên cảm giác dường như trên đầu có tiếng gì đó, ngay sau đó tôi cảm thấy có một bóng đen lướt qua trước mắt… Thế rồi tôi và Đinh Nhất thấy một cô gái không mặc gì rơi xuống đập mạnh vào nóc một chiếc xe việt dã màu trắng ở phía trước.

Không biết cô gái này rơi từ tầng mấy xuống mà lực rơi rất mạnh, làm cửa sổ xe bốn phía bị đè nát, miệng mũi cô gái không ngừng ộc ra máu tươi nhìn thấy mà giật mình…

Tôi và Đinh Nhất thấy cảnh này lập tức tiến lên kiểm tra, chúng tôi phát hiện cô gái này vẫn còn thở, bèn gọi ngay cho 120 để xe cấp cứu tới cứu người! Bên ngoài khách sản lập tức vây đầy người xem náo nhiệt, ai nấy cũng chỉ trỏ cô gái đó mà chẳng có một tí thương hại nào.

E là cô gái này không sống nổi, nhìn tình trạng chân tay hiện giờ chắc bị gãy xương hết rồi, không biết cô ta nghĩ quẩn thế nào mà phải chọn kiểu chết thảm khốc thế này?

Nghĩ tới đây tôi không nhịn được mà động lòng trắc ẩn, cởi áo khoác phủ lên người cô ta, tôi chẳng quan tâm cô ta có thể được cứu sống hay không… Nhưng không thể để cô ta rời đi thế giới

này mà không có tôn nghiêm như thế được.

Xe cứu thương 120 tới sớm hơn xe 110 của cảnh sát, sau khi nhân viên cấp cứu xuống xe lập tức nhấc cô gái từ trên mui xe xuống rồi tiến hành cấp cứu khẩn cấp.

Nhưng tôi biết tất cả những điều này đều vô ích, bởi vì cô gái đáng thương đó được khiêng xuống không bao lâu sau đã tắt thở. Lúc này một người đàn ông trung niên chạy từ trong khách sạn ra bực tức đi quanh chiếc xe và quát mắng. Xem ra người này chắc là chủ xe, thế này thật đúng với câu nói: “Người ngồi ở trong nhà mà vẫn gặp họa từ trên trời rơi xuống”!

Xe 110 của cảnh sát đến được một lúc thì có một chiếc xe cảnh sát khác hú còi lao đến hiện trường, dù gì chuyện này cũng liên quan đến mạng người, xem ra những người vừa tới này là cảnh sát hình sự.

Nhưng hóa ra người cảnh sát bước xuống từ trên chiếc xe đó lại là cảnh sát Lý, chúng tôi mới gặp ban ngày. Anh ta nhìn thấy chúng tôi thì hơi giật mình, đi tới hỏi chúng tôi bằng giọng nghi ngờ: “Sao hai cậu lại ở đây?”

Tôi cười khổ, đáp: “Buổi tối bọn tôi ăn nhiều nên ra ngoài đi dạo cho tiêu cơm, vậy mà vừa đi tới đây thì cô gái này rơi từ trên xuống.”

Theo lý mà nói thì tôi và Đinh Nhất là người đầu tiên có mặt ở hiện trường, nên chúng tôi đành phải ở lại để lấy lời khai. Mấy người Triệu Tinh Vũ ở nhà khách nhận được điện thoại xong cũng vội chạy đến, chắc họ nghĩ chúng tôi lại gây ra chuyện gì đó?

Lúc này tôi ngẩng đầu nhìn lên phía trên, sau đó nhỏ giọng nói với cảnh sát Lý: “Tầng mười bảy…”

Cảnh sát Lý nghe xong ngạc nhiên hỏi: “Cái gì cơ?”

“Tầng mười bảy… Cô gái này rơi từ tầng mười bảy xuống.” Tôi nói kín đáo.

Cảnh sát Lý nghe xong cũng bắt chước tôi ngẩng đầu lên nhìn, sau đó không dám tin mà hỏi lại: “Ối chà… Mắt cậu tốt thế cơ à? Có thể thấy được cô ta nhảy từ tầng mười bảy xuống?”

Nhưng tôi nghe anh ta nói thế lại lắc đầu sửa câu nói của cảnh sát Lý: “Không phải nhảy xuống mà là rơi xuống.”

Cảnh sát Lý nghe xong cũng hơi giật mình nhìn tôi mà không biết nên hỏi tiếp cái gì…

Bởi vì khoảng cách không xa nên mấy người Triệu Tinh Vũ chạy tới rất nhanh. Tôi thấy Triệu Tinh Vũ đi tới hiện trường liền nhỏ giọng nói với anh ta: “Đi kiểm tra phòng số 1709 đi, cô gái này rơi từ cửa sổ phòng đó xuống.”

CHƯƠNG

CHẾT OAN UỔNG

Tất nhiên Triệu Tinh Vũ biết bản lĩnh của tôi, thế là anh ta cũng không nói thêm gì mà quay người rỉ tai với cảnh sát Lý vài câu, sau đó cảnh sát Lý lập tức dẫn người vào trong khách sạn.

Lúc này một pháp y đi tới bên cạnh thi thể cô gái, ngạc nhiên hỏi: "Quần áo trên người cô ta là của ai vậy?"

Tôi nghe vậy thì chủ động đi tới nói: "Là của tôi, vừa rồi tôi thấy cô ta vẫn còn thở, cho nên…"

Người pháp y đó nghe xong hiểu ngay, anh ta gật đầu một cái rồi nói với tôi: "Vậy được, một lát nữa cậu phải làm thu thập vân tay để chúng tôi thuận thiện loại khỏi điều tra."

Tôi cười bảo: "Không có vấn đề gì…"

Cô gái này chết oan… Sau khi cảm giác được trí nhớ tàn hồn cô ta thì tôi không ghìm được cơn tức giận trong lòng, có vài lần muốn xông lên dạy dỗ hai kẻ khốn nạn trên đó! Hiện giờ tôi chỉ hy vọng cảnh sát bắt được bọn chúng trước khi chúng kịp tiêu hủy chứng cứ.

Cô gái tên là Lý Dao Dao, là một người mới đi làm sau khi tốt nghiệp đại học, cô ấy muốn bằng sự cố gắng của mình để thay đổi vận mệnh và muốn cho cha mẹ mình một cuộc sống tốt hơn…

Cho nên trong công việc cô ấy luôn chăm chỉ, vì là một người mới nên cô ấy còn chịu khó làm việc kể cả nhiều lúc biết đồng nghiệp đẩy một số việc không phải trách nhiệm của cô sang cho cô, Dao Dao vẫn không hề oán giận. Nhưng không biết tại vì sao mà những nhân viên cũ trong công ty chẳng ai ưa cô cả, dù cho Dao Dao đã rất cố gắng hoàn thành tốt mọi việc.

Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, giống như một con chim bồ câu tiến vào trong bầy gà vậy, bồ câu suốt ngày nghĩ làm thế nào bay lên trời xanh còn lũ gà xung quanh chỉ thích an lành với hiện trạng, một con bồ câu không hợp với xung quanh tự nhiên sẽ bị lũ gà bài xích.

Đương nhiên cũng không thể nói những con gà này trước đây không có ước muốn làm bồ câu, có lẽ mỗi một người mới đi vào bầy gà đều là một con chim bồ câu, chỉ vì bọn họ chịu ảnh hưởng bởi hoàn cảnh mà từ từ thay đổi dự tính ban đầu, cuối cùng lại biến thành một con gà ăn no rồi chờ chết mà thôi.

Lý Dao Dao vừa mới đi vào xã hội nên không nhìn thấy được điều này, lại càng không biết cách quan hệ tốt với đồng nghiệp, tóm lại cô ấy thường xuyên bị hại bởi những lần “chơi xấu vặt” của đồng nghiệp.

Tối hôm nay là lần liên hoan đầu tiên trong năm của công ty, Lý Dao Dao không biết uống rượu nhưng ngay từ đầu đã bị đồng nghiệp thay nhau mời uống. Nếu như nữ đồng nghiệp khác gặp được tình huống này đều sẽ “khéo đưa đẩy” để từ chối. Nhưng Lý Dao Dao lại thật thà cảm thấy đột nhiên các đồng nghiệp rất “nhiệt tình” nên trong nhất thời không thể từ chối.

Sau khi kết thúc buổi liên hoan, Tổng giám đốc Mã bảo lái xe đưa tất cả các nữ đồng nghiệp về nhà mà Lý Dao Dao lại bị hắn sắp xếp ở cuối cùng. Lý Dao Dao rất ngây thơ nên không hiểu điều

này có nghĩa là gì nên chỉ ngồi gà gật một mình ở phía sau.

Từ lúc này trở đi ký ức của cô ấy rất mơ hồ, bởi vì cả đoạn đường này Lý Dao Dao đều mê man cho nên cô ấy cũng không rõ mình đi vào khách sạn này kiểu gì.

Ngoại trừ lúc Lý Dao Dao bị hai người đưa vào phòng đã từng nhìn thoáng qua bảng số phòng cho nên tôi mới có thể biết cô ấy rơi từ cửa sổ phòng 1709 xuống.

Không lâu sau khi vào phòng, Lý Dao Dao cảm giác dường như mình bị ai đó cho uống chút nước, nên cô dần tỉnh lại… Nhưng rất nhanh cô ấy phát hiện mình đang ở trong phòng của khách sạn, mà đồng thời trong phòng còn có hai người đàn ông!

Đến lúc này Lý Dao Dao mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, cô ấy lập tức giãy giụa ngồi dậy, chuẩn bị đi về phía cửa. Nhưng không biết tại sao mà Lý Dao Dao cảm giác chân mình như nhũn ra, dưới chân như giẫm trên bông vậy, nên chưa được hai bước đã ngã trên mặt đất.

Lúc này Tổng giám đốc Mã tiến đến nâng Lý Dao Dao về giường và nói: “Cô uống say, lại không nói được địa chỉ nhà nên chúng tôi chỉ có thể đưa tới khách sạn, tối hôm nay cô cứ yên tâm ở đây đi.”

Lý Dao Dao mặc dù ngây thơ nhưng không ngốc, cô ấy thấy Tổng giám đốc Mã cùng một nam đồng nghiệp khác đều mắt say lờ đờ lim dim, quần áo không chỉnh tề ở chung một phòng với mình thì lập tức hiểu ngay hai người này không có ý tốt.

Thế là Lý Dao Dao năn nỉ Tổng giám đốc Mã: “Anh để cho tôi về đi, một mình tôi có thể tự về nhà được! Tôi có thể nói ra địa chỉ nhà mình.”

Tổng giám đốc Mã nghe cô ấy nói thế thì lập tức lộ ra bộ mặt thật: “Dao Dao, tôi biết cô rất cố gắng, nhưng cô có nghĩ tới thật ra cô có thể không cần cố gắng mà vẫn đạt được những gì mình

muốn không hả?”

Lý Dao Dao ngơ ngác hỏi: “Tôi cố gắng làm việc không phải là được à? Tổng giám đốc Mã, tôi muốn về nhà, anh để tôi đi thôi…”

Tổng giám đốc Mã lập tức cười to, sau đó hắn nói với đồng nghiệp nam bên cạnh: “Con vịt đến miệng rồi có thể để nó bay mất à?”

Gã đồng nghiệp kia nghe thế lộ ra vẻ mặt cười gian, nói: “Đương nhiên không thể!” Nói rồi hai tên đó muốn đi tới xé quần áo trên người Lý Dao Dao…

Lúc ấy Lý Dao Dao cũng hơi tỉnh rượu, nhưng cô ấy nhanh chóng phát hiện chân tay mình rất yếu, nó không giống như say rượu mà chắc là bị hai tên này cho uống thứ gì khác nữa.

Nhìn thấy hai kẻ “giở trò” trên người mình, trong lòng Lý Dao Dao cảm thấy buồn nôn, thế rồi đột nhiên cô há miệng phun ra toàn bộ những thứ cô ăn vào buổi tối… Lúc đó sắc mặt của Tổng giám đốc Mã và gã đàn ông kia rất khó coi, bọn họ nhìn toàn thân Lý Dao Dao và trên giường đầy bãi nôn thì lập tức cụt hứng.

Nhưng hai kẻ khốn nạn này làm sao có thể dễ dàng buông tha Lý Dao Dao, cho nên bọn họ cởi hết quần áo bẩn trên người cô ra, rồi chuẩn bị đưa vào nhà vệ sinh tắm rửa sạch sẽ.

Cũng đúng vào lúc này Lý Dao Dao nửa tỉnh nửa mê cố sức ngồi dậy từ trên giường, lúc đó cô ấy chỉ có một ý niệm trong đầu đó là rời khỏi gian phòng này tìm người cầu cứu, nhưng do tác dụng của thuốc làm Lý Dao Dao mất đi một số cảm giác bình thường, do vậy mà cô ấy không phân biệt được đâu là cửa ra vào và đâu là cửa sổ…

Thế là Lý Dao Dao cứ mơ màng mà rơi từ tầng mười bảy xuống. Một sinh mạng trẻ trung giống như một đóa hoa vừa chớm nở, nó còn chưa kịp nở rộ thì nháy mắt đã khô héo.

Trong lúc tôi lấy xong dấu vân tay thì thấy cảnh sát Lý từ bên trong khách sạn đi ra, đi cùng họ còn có hai người đàn ông sắc mặt ủ rũ… Tôi chỉ nhìn thoáng qua là nhận ra đây chẳng phải là hai gã Tổng giám đốc Mã và đồng bọn đấy à?

Lý Dao Dao là con một, không biết khi cha mẹ đáng thương của cô gái biết tin sẽ đau khổ đến mức nào? Hiện giờ chỉ hy vọng hai tên khốn này sẽ nhận được sự trừng phạt thích đáng.

Nhưng sự trừng phạt như thế nào mới là thích đáng? Mặc dù chuyện này nhìn từ bề ngoài thì hành vi của Tổng giám đốc Mã và người nam đồng nghiệp đó đã trực tiếp dẫn đến việc Lý Dao Dao rơi xuống đất chết, nhưng nhìn từ góc độ của luật pháp thì bọn họ không phải cố ý muốn hại chết Lý Dao Dao, nên chuyện này khá khó xử lý.

CHƯƠNG

CÁCH BÁO THÙ

Chỉ sợ đến cuối cùng hai kẻ khốn nạn này cùng lắm là "không đau không ngứa" ngồi vài năm tù, mà cuộc đời Lý Dao Dao thì lại chấm dứt ở đây…

Sau khi trở về khách sạn trong đầu tôi vẫn nhớ đến sắc mặt Lý Dao Dao trước khi chết, có sự không cam lòng và tuyệt vọng, chắc ngay cả cô ấy cũng không tin mình lại chết không đáng như vậy.

Sáng hôm sau chúng tôi đi theo Triệu Tinh Vũ làm nốt một số thủ tục chuyển giao vụ án thì vừa vặn gặp cảnh sát Lý. Thật ra tôi cũng đang muốn hỏi vụ án đêm qua thế nào nhưng lại sợ đối phương không tiện nói cho tôi biết.

Kết quả Triệu Tinh Vũ lại hỏi trước tôi một bước: "Vụ án hôm qua thế nào? Hai thằng khốn đó nhận tội chưa?"

Cảnh sát Lý nghe xong thở dài, nói: "Nhận tội thì nhận rồi… Chỉ tiếc chắc sẽ không bị kết án quá nặng."

Sau đó cảnh sát Lý nói cho chúng tôi biết, ban đầu hai tên này còn cãi mình chỉ thấy Lý Dao Dao quá say nên thuê một căn phòng để cho cô ấy nghỉ ngơi, vậy mà vừa vào cửa cô ấy đã nôn, vì thế bọn họ mới cởi hết quần áo trên người Lý Dao Dao ra. Còn tại sao cô ấy lại rơi từ trên cửa sổ xuống thì hoàn toàn là do cô ấy say quá

mà thôi.

Nhưng sau đó bên pháp y tìm thấy trong dịch dạ dày của Lý Dao Dao có một số thành phần của thuốc mê, lần này hai tên kia không còn đường chối cãi, lập tức khai nhận toàn bộ hành động phạm tội đêm qua.

Từ những chứng cứ hiện tại mà cảnh sát nắm được, hai tên này bị thành lập tội danh cưỡng bức, còn về cái chết của Lý Dao Dao… Nhiều lắm chỉ phán định là ngộ sát. Từ biểu cảm của cảnh sát Lý và Triệu Tinh Vũ thì không khó để nhận ra trong lòng họ đã biết trước điều này… Đúng là quá lời cho hai kẻ khốn nạn đó.

Đúng lúc này có một tiếng khóc truyền đến từ cách đó không xa, chúng tôi nghe tiếng bèn quay ra nhìn thì thấy có đôi vợ chồng già đang được người ta dìu đi ra từ nhà xác. Tôi đã thấy họ qua trí nhớ của Lý Dao Dao, đôi vợ chồng già này chính là cha mẹ của cô ấy.

Nỗi đau đớn khi đến tuổi này rồi mà mất con gái, người ngoài không thể nào hiểu được, nó sẽ bám theo họ đến tận cuối cuộc đời… Người xưa vẫn thường nói trái tim con người đều hướng xuống cho nên mọi người đều yêu con cái hơn yêu cha mẹ, vì thế lúc tuổi già mà mất con thật ra là đáng thương nhất.

Có lần tôi đã đọc qua một mẩu tin nói là một cặp vợ chồng già sau khi “mất đứa con độc nhất”, đến sáu mươi tuổi lại sinh được một cặp sinh đôi. Nhưng trong số những cặp vợ chồng “mất đứa con độc nhất” thì những người có tài lực và quyết đoán như thế cũng chỉ là số ít, còn lại đại đa số người đều đau khổ sống đến cuối đời.

Lúc này chỉ thấy mẹ của Lý Dao Dao đột nhiên quỳ xuống trước cảnh sát khóc lóc và nói: “Chúng tôi không cần bồi thường, tôi chỉ muốn tòa án phán hai kẻ khốn nạn kia tử hình! Tôi không cần dù

chỉ một đồng, tôi chỉ muốn bọn chúng đền mạng cho con gái tôi thôi!"

Nghe tiếng khóc khàn cả giọng làm lòng tôi cảm thấy đau xót, mặc dù tôi đã qua tuổi đa sầu đa cảm, thế nhưng khi đối mặt với những chuyện như thế này thì thật sự trái tim tôi không thể sắt đá nổi.

Bên phía Triệu Tinh Vũ còn phải chờ đóng dấu một phần hồ sơ cho nên chúng tôi cũng phải chờ đến chiều mới có thể trở về, tôi thấy thế bèn nói nhỏ vào tai Đinh Nhất vài câu, sau đó đi ra khỏi trụ sở cảnh sát.

Triệu Tinh Vũ thấy vậy thì hỏi Đinh Nhất: "Cậu ta đi đâu thế?"

Đinh Nhất nhún vai: "Ai biết được?"

Một mình tôi đứng dưới lầu chờ mấy phút thì thấy cha mẹ Lý Dao Dao hai mắt thất thần đi từ bên trong ra. Tôi lập tức tiến lên đón bọn họ và nói: "Bất kể hai người có tin hay không, nhưng cháu có thể dùng cách khác thử giúp Lý Dao Dao báo thù."

Đầu tiên hai vợ chồng họ sững sờ, sau đó cau mày nhìn tôi từ trên xuống dưới… Thật ra bọn họ không tin lời của tôi cũng rất bình thường, vì dù sao trước đây chúng tôi cũng chưa từng gặp mặt, mà giờ tôi tự nhiên đi lên nói có thể dùng cách khác báo thù cho con của họ, họ không coi tôi là lừa đảo mới lạ đấy?

Thật ra lúc đó tôi chỉ nhất thời xúc động chứ không hề nghĩ đến hậu quả gì. Chẳng qua tôi cảm thấy ông trời đã để tôi gặp chuyện này thì tôi nên làm chút gì đó vì cô gái đáng thương ấy…

Nhưng tôi không ngờ được là lúc này cha của Lý Dao Dao đột nhiên trầm giọng nói: "Chúng tôi cần làm gì?"

Tôi thầm thở phào nhẹ nhõm rồi bảo: "Cháu cần ngày sinh tháng đẻ của Lý Dao Dao, mặc dù cháu không thể khiến cho hai kẻ

khốn nạn kia lấy mạng đền mạng, nhưng có thể làm cho chúng từ nay về sau sống không bằng chết…”

Lúc tôi quay trở lại trụ sở cảnh sát thì thấy cảnh sát Lý đang tán gẫu với Triệu Tinh Vũ, bọn họ thấy tôi trở về thì hỏi tôi vừa đi đâu? Tôi cười rồi lắc chiếc túi ny lông trong tay: “Tôi đi mua mấy chai nước để uống trên đường.”

Sau đó tôi đi tới bên người Triệu Tinh Vũ và rỉ tai vài câu với anh ta, anh ta nghe xong nói với giọng hơi khó khăn: “Cái này không đúng quy định lắm…”

Cảnh sát Lý đứng bên cạnh tò mò hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì không đúng quy định?”

Triệu Tinh Vũ vội thì thầm vài câu vào tai anh ta, sau đó sắc mặt cảnh sát Lý cũng hơi do dự… Nhưng cuối cùng anh ta vẫn gật đầu, nói: “Cậu Trương đã giúp chúng tôi tìm ra danh tính thực sự của Hứa Tĩnh nên trả lại ân tình này cũng là hợp lý, nhưng mà hai chúng tôi cũng phải có mặt ở đó mới được.”

Triệu Tinh Vũ quay đầu nhìn về phía tôi, tôi lập tức gật đầu: “Không có vấn đề gì, tôi chỉ muốn hỏi hai người bọn họ một vấn đề…”

Trong phòng thẩm vấn, người đã từng được mọi người tung hô và nịnh nọt là Tổng giám đốc Mã giờ lại ngồi cúi đầu ủ rũ trước mặt tôi, tôi lấy ra một chai nước lọc trong túi ni lông và đặt ở trước mặt gã rồi nói: “Đừng khẩn trương, uống nước trước đi…”

Tổng giám đốc Mã nhìn tôi một chút, sau đó không hề nghĩ ngợi mà cầm chai nước trước mặt lên uống sạch. Tôi thấy thế thì cười và nói với cảnh sát Lý: “Lúc mấy người thẩm vấn không cho uống nước hả?”

Cảnh sát Lý lạnh lùng liếc nhìn Tổng giám đốc Mã, sau đó hừ nhẹ một tiếng, nói: “Chỉ sợ Tổng giám đốc Mã quá khẩn trương

nên quên đưa ra yêu cầu muốn uống nước."

Tổng giám đốc Mã dùng vẻ mặt cầu xin, nói: "Các người còn muốn hỏi điều gì nữa? Tôi đã khai hết toàn bộ rồi còn gì! Thật sự đúng là cô ta tự rơi xuống! Lúc đó tôi vào Tiểu Lưu chạy tới kéo cô ta, nhưng vì trên tay quá trơn mà cô ta lại liều mạng giãy giụa cho nên cuối cùng vẫn bị rơi xuống."

Tôi gật đầu một cái rồi nói: "Chà... Vậy chẳng lẽ Lý Dao Dao còn phải cảm ơn các người lúc đó đã xả thân cứu giúp hả?"

Tổng giám đốc Mã dùng hai tay ôm đầu: "Tôi cũng hối hận lắm! Hiện giờ tôi đã hối hận muốn chết rồi! Nếu biết trước chuyện sẽ như thế này thì tôi chắc chắn sẽ không nghe theo lời khuyến khích của Tiểu Lưu mà làm như thế đâu! Nhưng mấy người yên tâm, tôi sẽ bồi thường Lý Dao Dao, tôi nhất định sẽ bồi thường cô ta!"

CHƯƠNG

VƯỢT QUA GIỚI HẠN

Cảnh sát Lý ngồi bên cạnh không nghe nổi nữa, anh ta cáu kỉnh nói: “Anh lấy gì để bồi thường tính mạng cho người ta? Đây là một mạng người đó!”

“Thật xin lỗi… Thật xin lỗi! Tôi thật sự không biết mọi chuyện lại trở thành thế này!” Tổng giám đốc Mã lắp bắp.

Tôi lạnh lùng bảo: “Câu xin lỗi này anh nên giữ để nói với cha mẹ Lý Dao Dao trước tòa án đi.”

Còn lại Tiểu Lưu bị cảnh sát Lý sắp xếp tại một gian phòng thẩm vấn khác, không biết có phải do khẩn trương quá hay không mà áo sơ mi trên người hắn lúc này đã ướt đẫm mồ hôi.

Chắc bình thường gã này đã quen nhịn bợ sếp, nên khi nhìn ra ham muốn của Tổng giám đốc Mã thì bày ra chiêu thất đức như vậy…

Hắn nhìn thấy mấy người chúng tôi đi tới, khẩn trương xoa bàn tay vào nhau rồi há mồm muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không biết phải cất lời thế nào. Tôi thấy thế bèn đặt một chai nước trước mặt hắn, sau đó lạnh lùng bảo: “Đừng khẩn trương, uống chút nước đã… Thật ra tôi chỉ tò mò muốn biết cậu và Lý Dao Dao quen thân lắm à?”

Tiểu Lưu nghe tôi hỏi vậy thì lắc đầu, trên mặt biểu lộ sự hối hận… Tôi thấy thế lại tiếp tục truy hỏi: “Cậu và cô ấy chưa quen thuộc, vậy tại sao lại muốn đưa một nữ đồng nghiệp uống say đến khách sạn mà không phải về nhà? Kể cả cậu có muốn nịnh sếp thì cũng không thể dùng sự trong sạch của một cô gái để trải đường chứ?”

Lúc này Tiểu Lưu nuốt nước bọt một cái, nói: “Tôi… Tôi thấy Lý Dao Dao bình thường đặc biệt thích thể hiện mình, nên cho rằng… Cô ta là loại đó… Loại đó…”

Tôi nghe thế tức giận cắt ngang: “Một đồng nghiệp mới muốn phấn đấu tiến lên, làm việc tích cực thì trong mắt cậu là thích thể hiện? Mẹ nó chứ đây là thứ logic cứt chó gì thế? Vậy còn cậu? Người khác cố gắng làm việc là thích thể hiện, vậy thì chẳng lẽ cậu trực tiếp đi liếm gót chân ông chủ?”

Tiểu Lưu bị tôi nói không thể phản bác được, đành vặn chai nước trước mặt ra uống gấp mấy ngụm rồi nói: “Tôi cũng không muốn… Tổng giám đốc Mã ra hiệu cho tôi vài lần, nếu tôi không làm như thế thì tôi cũng không thể sống trong công ty nữa! Tôi thật không biết sẽ chết người! Tôi cũng không muốn…”

Tôi thấy Tiểu Lưu đã uống xong chai nước khoáng thì hừ lạnh rồi xoay người đi ra khỏi phòng thẩm vấn, vì tôi không muốn nhìn tên khốn này thêm một giây nào nữa. Triệu Tinh Vũ và cảnh sát Lý thấy tôi như vậy đều không hiểu thế nào, chắc bọn họ không thể đoán được mục đích tôi muốn gặp hai kẻ đó để làm gì.

Trên đường về, Đinh Nhất dùng di động nhắn tin cho tôi: “Cậu đã làm gì thế?”

Tôi cười nhắn lại hai chữ: “Anh đoán?”

Đinh Nhất không cần nghĩ mà nhắn lại ngay: “Nước cậu cho bọn họ uống có vấn đề…”

Tôi thấy Đinh Nhất vẫn đúng là Đinh Nhất, chỉ liếc mắt là nhìn ra tôi đang giở trò gì. Hoàn toàn chính xác… Chai nước tôi cho hai kẻ khốn nạn đó uống có vấn đề, trong hai chai nước này tôi có trộn lẫn tàn tro tờ giấy viết ngày sinh tháng đẻ của Lý Dao Dao.

Bắt đầu từ lúc bọn họ uống chai nước này thì hồn của Lý Dao Dao sẽ luôn đi theo bọn họ. Chỉ cần đến buổi đêm là hai kẻ đó sẽ nhìn thấy được vật mà người khác không thấy…

Hai người này sắp phải đối mặt với tù giam, cho nên chắc chắn không thể tìm cao nhân đuổi ma quỷ. Sau khi lĩnh án thì đồng thời phía sau họ sẽ có một con quỷ chết oan sống cùng.

Đinh Nhất cười nhẹ nhắn lại: "Chiêu này của cậu quá độc, đao cùn cắt thịt, cái này còn ác hơn nhiều so với trực tiếp bị xử bắn!"

Tôi bình tĩnh trả lời lại: "Con người luôn luôn phải trả giá đắt cho những sai lầm của mình, đây cũng là điều bọn họ phải chịu… Chẳng trách ai được."

Sau đó vài ngày, chúng tôi nhìn thấy một tin tức trên mạng nói là trong một vụ án có người tình nghi họ Mã, bởi vì cảm thấy áy náy với người bị mình hại chết nên đã tự sát trong lúc bị giam giữ.

Tôi nhìn tin này mà liên tục cảm khái: "Lúc này mới có mấy ngày thôi mà đã không kiên trì nổi rồi? Xem ra khả năng chịu đựng tâm lý của gã Tiểu Lưu kia mạnh hơn một chút…"

Nhưng Đinh Nhất ngồi bên cạnh nghe thế lại nói đầy ẩn ý: "Cậu trước đây sẽ không làm như thế…"

Tôi nghe anh ta nói mà thấy trong lòng nặng nề, tôi hỏi dò Đinh Nhất: "À… Thật sao? Vậy theo anh loại biến hóa này là tốt hay xấu?"

Đinh Nhất rất nghiêm túc suy nghĩ rồi đáp: "Theo tôi thì chẳng có khác biệt gì… Bởi vì mặc kệ là mặt tốt hay mặt xấu, chỉ cần là

con người thật của cậu là được.”

Tôi nghe thế cười khẽ: “Anh có thể yên tâm bởi vì cho dù thế nào thì tôi vẫn là tôi…”

Vào buổi tối, tôi nhận được điện thoại của Triệu Tinh Vũ, anh ta hỏi tôi: “Có phải là cậu làm không?”

Tôi nghe xong giả vờ nghe không rõ: “Cái gì mà có phải tôi tôi làm hay không cơ?”

“Kẻ tình nghi họ Mã trong vụ án đó chết rồi, tôi hỏi đây có phải do cậu làm hay không?” Giọng Triệu Tinh Vũ hơi nóng vội.

Tôi cố ý cao giọng hỏi: “Tổng giám đốc Mã chết rồi à? Hắn chết thế nào?”

Giọng của Triệu Tinh Vũ hơi nghi ngờ: “Hắn tự sát trong phòng giam, chuyện này thực sự không có liên quan gì tới cậu?”

“Xin anh… Tôi có bản lĩnh lớn như thế à? Hắn đang bị giam trong phòng tạm giam đó! Anh để tôi thử qua đó giết hắn xem?” Tôi thề thốt.

“Tôi không tin cái gã họ Mã đó tự sát vì áy náy…” Triệu Tinh Vũ nói đầy ẩn ý.

Tôi nghe anhta nói thế thì lạnh lùng nói: “Vậy anh nghĩ rằng tôi có thể xuyên qua lớp bảo vệ dày đặc để đi vào phòng tạm giam giết người hay sao?”

Triệu Tinh Vũ nghe xong than nhẹ một tiếng: “Tôi biết cậu sẽ có biện pháp… Cũng chắc chắn không bị cảnh sát phát hiện. Nhưng Tiến Bảo này, nghe tôi khuyên một câu, cậu không thể mạo hiểm làm như thế nữa, cậu có hiểu là mình đã vượt giới hạn rồi không?”

Tôi nghe xong không nói gì, thật ra tôi biết Triệu Tinh Vũ gọi cho tôi ở thời điểm này vì anh ta thực sự coi tôi là bạn bè, vì thế

anh ta không muốn tôi làm ra chuyện gì mạo hiểm.

Hôm đó chúng tôi yên lặng trong điện thoại một lúc lâu, cuối cùng vẫn là tôi phá vỡ sự yên lặng trước: "Anh giai, tôi biết rồi... Sau này sẽ không làm thế nữa."

Tôi sau đó nghe được Triệu Tinh Vũ thở dài trong điện thoại, anh ta nói: "Vậy được rồi, có câu này của cậu thì tôi yên tâm, tôi tin rằng cậu đã đáp ứng tôi thì nhất định sẽ làm được..."

Ngắt cuộc gọi với Triệu Tinh Vũ xong, sắc mặt tôi rất khó coi, Đinh Nhất nhìn thấy nhẹ giọng hỏi: "Anh ta nói gì thế?"

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu: "Anh ta đã đoán ra là tôi làm, anh ta muốn tôi cam đoan sau này sẽ không làm như thế nữa..."

Đinh Nhất gật đầu: "Với sự quen thuộc giữa anh ta và cậu thì cũng không khó để đoán được... Nhưng tôi cảm thấy cảnh sát Lý chắc sẽ không nghĩ ra được là cậu làm."

CHƯƠNG

LỜI NÓI DỐI CÓ Ý TỐT

Quan tâm anh ta làm cái gì? Nghĩ ra thì thế nào? Anh ta có chứng cứ không?" Tôi nói với vẻ chẳng quan tâm.

Đinh Nhất nghe xong thì cười khẽ, sau đó hời hợt hỏi một câu: "Vậy sau này cậu còn làm như thế nữa không?"

"Ai biết được? Còn phải xem có gặp phải loại chuyện như thế này hay không…" Tôi nhún vai.

Đinh Nhất không hiểu: "Vậy tại sao cậu còn đồng ý với Triệu Tinh Vũ?"

Tôi cười một tiếng: "Có những lúc phải nói dối có ý tốt vì không muốn tổn thương bạn bè… Triệu Tinh Vũ coi tôi là bạn bè thì mới dốc lòng nói với tôi những điều này, cho nên tôi cũng phải quan tâm tới cảm thụ của anh ta."

Đinh Nhất nghe xong đột nhiên hỏi một câu: "Vậy cậu có vì quan tâm đến cảm thụ của tôi mà gạt tôi không?"

Tôi suy nghĩ rồi sau đó vô cùng nghiêm túc nhìn anh ta và trả lời: "Sẽ không…"

Vào một buổi tối vài ngày sau đó, Trang Hà vẫn luôn cố ý trốn tránh tôi lại đột nhiên xuất hiện, lúc đó tôi cũng hơi giật mình nói: "Cơn gió nào đã thổi ông anh bay ra đây vậy…"

Vậy mà Trang Hà lại hiếm khi nghiêm túc như vậy: “Nghe nói con dao thép của cậu bị hủy rồi?”

Tôi nghe xong cũng hơi đau lòng bảo: “Đúng như vậy! Nhớ tới chuyện này lại thấy tức giận, không ngờ cái tà phật song thân kia lại mạnh như thế, có thể làm vỡ nát con dao thép.”

Không ngờ Trang Hà nghe xong lại tự lẩm bẩm: “Thật là ý trời khó tránh…”

Tôi trầm giọng hỏi. “Có ý gì?”

Nhưng Trang Hà lập tức lấy lại tinh thần, nói: “Không có gì… Không có con dao thép đó tôi sẽ đi tìm cho cậu vật trừ tà khác, chỉ có mỗi răng thú thì không đủ mạnh.”

Tôi buồn cười bảo: “Thật ra tôi cũng không gặp nhiều chuyện ma quái thế đâu, anh cứ từ từ mà tìm… Chỉ là trong tay không có thứ gì phòng thân thì cứ thấy không yên tâm.”

Trang Hà nghe tôi nói thế thì hơi suy nghĩ rồi gật đầu: “Được, để tôi tìm xem…”

Thật ra hôm nay lúc Trang Hà vừa xuất hiện thì tôi đã cảm giác anh ta hơi khác thường, trước đó đã quen với vẻ không đứng đắn, giờ đột nhiên chững chạc đàng hoàng làm tôi khó mà thích ứng. Mà chẳng biết những lời tôi nói Trang Hà có nghe được không, mà trước khi đi vẫn không quên dặn dò tôi về sau gặp loại giống “Tà phật song thân” này thì nhớ trốn xa một chút…

Tôi bất đắc dĩ cười khổ: “Chẳng lẽ tôi muốn trốn xa là có thể trốn được à? Còn chẳng phải là do chuyện này kéo theo chuyện kia?”

Thật ra sau khi con dao thép bị hủy, ngoài chuyện tôi hơi tiếc nuối ra thì cũng không có cảm giác ảnh hưởng gì tới cuộc sống sau này lắm. Nhưng với sắc mặt của Trang Hà tối hôm nay, thì con dao

thép này có ý nghĩa đặc biệt nào đó với tôi, nếu không có con dao thép thì nhất định phải tìm vật gì khác thay thế mới được!

Sau khi việc này kết thúc, tôi cũng đã gọi điện hỏi chú họ, nhưng ông già này lại chuyển đề tài ngay sang chuyện của mình, chẳng nói câu nào về chuyện tôi đã hỏi. Tôi thấy tình hình này chắc cũng không hỏi được gì nên cuối cùng đành từ bỏ.

Mấy ngày sau đó chú Lê nhận một vụ án, chú gọi điện hỏi tôi có đi cùng không. Tôi nghe xong thấy lạ nên hỏi: "Chú Lê, chú khách sáo với cháu như thế từ bao giờ vậy?"

Chú Lê nghe thế tức giận bảo: "Còn không phải do chú họ của cháu, ông ấy đã đặc biệt dặn dò nếu hệ số nguy hiểm quá cao thì không để cho cháu đi!"

Tôi nghe thế thì cười bảo: "Xem ra chú họ vẫn không hiểu rõ chú! Chú họ nói ngược rồi, nếu vụ án nào không có hệ số nguy hiểm thì cần gì cháu ra tay hả?"

Chú Lê nghe thế cười mắng: "Thằng nhóc thối tha này! Mau lăn nhanh đến đây đi!"

Lúc tôi và Đinh Nhất đi vào trong nhà chú Lê thì thấy chú và Đàm Lỗi đang chuẩn bị đồ vật cần thiết để mang theo. Tôi nhìn thấy vậy thì nghĩ rằng lần này chắc phải đi xa nhà! Tôi nói với vẻ mặt nghi hoặc: "Chú cũng đâu có nói phải đi xa nhà đâu! Cháu và Đinh Nhất chẳng mang theo gì cả!"

Chú Lê ngừng việc trong tay lại và nói: "Không cần bọn cháu mang cái gì cả, bọn chú chỉ cầm theo một số phù chú và pháp khí thôi…"

Tôi vừa cười vừa nói: "Tình huống như thế nào ạ? Tìm thi thể hay trừ tà?"

Chú Lê chỉ vào một xấp giấy tờ trên bàn: "Tự xem đi, toàn bộ tư

liệu ở trong đó… Hẳn là phù hợp với tiêu chuẩn do chú họ cháu đặt ra, không phải những vụ có hệ số nguy hiểm quá cao.”

“Được rồi! Nghe theo chú ấy thì cũng chỉ còn cách ngồi nhà xem tivi chẳng đi đâu hết!” Tôi phàn nàn.

Nhưng chú Lê lại trịnh trọng nói: “Thật ra cũng không trách chú họ cháu thần kinh quá nhạy cảm được, từ sau khi con dao thép của cháu bị hủy thì trong lòng chú luôn không thấy yên tâm, cứ cảm thấy trong tay cháu không có gì cầm phòng thân thì rất nguy hiểm.”

Lúc này tôi duỗi tay cầm tư liệu trên bàn vừa xem vừa nói: “Cháu bây giờ đâu có yếu như thế! Kể cả mọi người không ở bên cạnh… Tà ma bình thường cũng không gây thương tổn được đến cháu.”

“Vậy nhỡ đâu gặp được thứ không tầm thường thì sao? Cẩn thận mới chạy thuyền được vạn năm mà…” Chú Lê tiếp tục lải nhải.

Tôi không nghe chú Lê nói mà cúi đầu nhìn kĩ tài liệu trong tay. Người ủy thác vụ lần này họ Phương, tên là Phương Tư Triệu, người này là một CEO ngoài ba mươi tuổi của một công ty, anh ta nhờ chúng tôi giúp tìm kiếm mấy người thân của mình đã mất tích hơn mười năm trước.

Tôi nhìn số người muốn tìm nhiều đến nỗi trong lòng nghi ngờ liệu có phải năm đó mấy người này hợp nhau vào để từ bỏ thân nhân của mình không? Vì mấy người mất tích là ông, bà, hai vợ chồng nhà cô, cùng hai đứa con gái của họ.

Tình huống một nhà sáu người mất tích vài chục năm thật sự hiếm gặp, hầu hết các trường hợp trước đó đều là một đến hai người mất tích, bây giờ đột nhiên đi tìm sáu bộ hài cốt… Đây đúng là một hoạt động lớn!

Cha của Phương Tư Triệu có ba anh chị em, người anh cả Phương Tư Bình cũng là cha của Phương Tư Triệu, lúc ông ta thi đại học đã rời khỏi quê, sau khi trở thành kỹ sư xây dựng của một doanh nghiệp nhà nước, ông ta dẫn theo vợ con sống luôn trong thành phố. Phía dưới cha của Phương Tư Triệu còn có một người em trai và một người em gái, tên gọi lần lượt là Phương Tư An và Phương Tư Quyên.

Phương Tư An từ bé đã không chịu khó học tập, cùng do cha mẹ sinh ra nhưng vận mệnh của hắn lại khác hoàn toàn với Phương Tư Bình. Đừng nói là lên đại học mà đến cả trung học còn chưa học xong đã bỏ.

Không phải nhà họ Phương không chu cấp được cho hai người đi học, mà chủ yếu là Phương Tư An không phải sinh ra để học. Còn em gái Phương Tư Quyên sau khi tốt nghiệp trung học xong thì kết hôn với người bạn từ nhỏ là Vương Hiểu rồi từ đó hai người ở lại sinh sống trong thôn.

Vào năm xảy ra chuyện, Phương Tư Triệu đang học đại học, hàng năm anh ta chỉ có hai kỳ nghỉ hè và đông mới có thể về nhà thăm ông bà, ai ngờ vào kỳ nghỉ hè năm thứ hai khi anh ta trở về thì lại thấy cửa nhà ông bà mở toang mà bên trong không có một ai.

Phương Tư Triệu hỏi thăm hàng xóm xung quanh nhưng không ai biết cả nhà ông Phương đã đi đâu. Trong nhà cũng rất bình thường không có dấu vết bị lục lọi, giống như bọn họ có việc gấp gì đó phải ra ngoài.

CHƯƠNG

ĐỔI CÁCH TÌM KIẾM

Lúc đó chú hai của Phương Tư Triệu đang làm công trong thành phố cũng đã vài tháng không về nhà, cho nên không ai biết cả nhà từ già đến trẻ đã đi đâu.

Cuối cùng Phương Tư Triệu không có cách nào đành phải gọi điện thoại cho cha mình và nói rõ tình huống. Cha anh ta là Phương Tư Bình nghe xong vội vàng lái xe về quê ngay lập tức. Sau khi cha anh ta trở về, ít nhất Phương Tư Triệu đã có trụ cột, hai người liên hệ với tất cả họ hàng thân thích mà không có kết quả nên chỉ đành lựa chọn báo cảnh sát.

Sau khi cảnh sát đến, họ kiểm tra kỹ càng phía trước và phía sau nhà, nhưng lúc đó đang là mùa mưa nên cảnh sát cũng không tìm được manh mối nào có giá trị. Hơn nữa khi đó điện thoại còn chưa phổ biến, nhà họ Phương chỉ có vợ chồng Phương Tư Quyên có một chiếc. Chỉ tiếc là chiếc điện thoại này vẫn luôn ở vào trạng thái tắt máy, cho nên cảnh sát cũng không có biện pháp nào cả.

Thôn Đại Vương mà nhà họ Phương sống có khoảng một trăm nhân khẩu, trong một đêm lại mất tích sáu người dẫn đến oanh động khá lớn. Mọi người thi nhau hoài nghi không biết có phải sáu người nhà này đã bị “Sơn tinh quỷ quái” hại chết hay không? Vì

nhà họ Phương nằm ở tận đầu hướng Tây của thôn và gần với ngọn núi phía sau.

Bởi trong nhà không có dấu vết bị lục lọi cho nên lúc đó cảnh sát nhận định đây không phải vụ án cướp tài sản… Nhưng họ lại không thể giải thích sáu người nhà này đã đi đâu?

Tình huống "Sống không thấy người chết không thấy xác" ở những năm đó không hiếm thấy, nhưng đa số đều vì nguyên nhân nào đó mà mất liên lạc với người nhà, qua một thời gian là sẽ tìm được, cho nên lúc đó cảnh sát tra án của địa phương khuyên Phương Tư Bình liên lạc với một số người thân ở nơi khác, biết đâu hai ông bà dẫn theo bọn nhỏ đi thăm người thân mà không nói với bọn họ thì sao.

Nhưng Phương Tư Bình lại không nghĩ như thế, bởi vì đầu tiên lúc Phương Tư Triệu trở về thấy cửa nhà mở toang, thử hỏi có ai đi thăm người thân lại mở tung cửa ra như thế không? Hơn nữa, mấy nhà hàng xóm bên cạnh cũng kể lại là trước đó không nghe thấy hai ông bà họ Phương nói muốn đi đâu cả. Đủ điểm đáng ngờ bày ra trước mắt nên Phương Tư Bình không suy nghĩ lạc quan như cảnh sát. Ông ta thấy… Chuyện này không hề đơn giản như thế.

Ngày thứ hai từ khi xảy ra chuyện, chú hai của Phương Tư Triệu là Phương Tư An cũng từ nơi khác chạy về để giúp đỡ Phương Tư Bình đi tìm kiếm. Bây giờ trong nhà chỉ còn lại ba người đàn ông, vì thế họ ngồi xuống mở một cuộc họp để thương lượng tiếp theo nên làm gì.

Người luôn có nhiều mưu mẹo là Phương Tư An vậy mà lần này không đưa ra chủ ý gì, cuối cùng vẫn là Phương Tư Bình quyết định anh em họ chia làm hai đường đến mấy nhà người thân xem thử, biết đâu bọn họ thật sự đi đến nhà ai đó thì sao? Còn Phương

Tư Triệu ở lại chỗ này vì nhỡ đâu ông bà lại trở về từ bên ngoài! Lúc đó anh ta cũng có thể báo ngay cho cha và chú của mình.

Đối với tình hình lúc đó, bọn họ chỉ có thể gửi hy vọng vào những lời cảnh sát nói là đúng, sáu người này chỉ là đi nơi khác thăm người thân… Thế nhưng sau một thời gian tìm kiếm, hai anh em Phương Tư Bình đều choáng váng vì đã đi khắp nhà họ hàng thân thích mà vẫn không hề thấy bóng dáng bọn họ đâu.

Chuyện đã đến nước này thì tất cả những gì bọn họ có thể làm chỉ là chờ đợi… Nhưng Phương Tư Triệu không ngờ được là đã chờ vài chục năm đến tận bây giờ vẫn không có bất cứ tin tức gì.

Chuyện này đã thành một cây gai trong lòng cha của Phương Tư Triệu, vẫn luôn làm ông ấy lo lắng bất an… Ai ngờ năm ngoái ông Phương Tư Bình làm xét nghiệm lại phát hiện mình bị ung thư gan thời kỳ cuối, không sống được bao lâu nữa, vì thế nguyện vọng lớn nhất của ông ấy lúc này là tìm được cha mẹ mình và cả hai vợ chồng em gái năm đó đã đi đâu.

Phương Tư Triệu vì muốn hoàn thành tâm nguyện của cha mà đã phí khá nhiều tâm tư. Nhưng manh mối lúc đó để lại quá ít, anh ta cũng không điều tra được nguyên nhân ông bà mình mất tích. Mà năm đó Phương Tư Triệu còn rất trẻ nên thiếu sự phán đoán đối với sự vật xung quanh, hiện giờ nhớ lại luôn cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Sau đó có một người bạn của Phương Tư Triệu trong lúc trò chuyện đã đưa ra một đề nghị, bảo anh ta đổi cách tìm kiếm. Lúc đầu Phương Tư Triệu cũng không hiểu người bạn nói “Đổi cách tìm kiếm” nghĩa là gì?

Sau đó người bạn kia nói cho anh ta biết, chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, vì người mất tích là thân nhân của Phương Tư Triệu nên anh ta nhìn không rõ… Mà do người bạn đó là người

ngoài nên nhìn qua đã thấy ngay.

Nếu như tỉnh táo phân tích thì chuyện này không khó lắm, thật ra khả năng còn sống của sáu người này vô cùng nhỏ. Chưa nói đến gia đình bốn người của cô Phương Tư Triệu mà chỉ nói đến hai ông bà già! Năm đó hai ông bà già đã qua tuổi tám mươi, hơn nữa bây giờ đã qua vài chục năm nên ông bà khó mà còn sống nữa.

Lúc trước Phương Tư Triệu chưa từng tin quỷ thần, tất nhiên anh ta không hiểu ý người bạn đó nói, sau đó người bạn lại kiên nhẫn giải thích mất một lúc lâu thì anh ta mới hiểu, hóa ra đổi cách tìm kiếm nghĩa là "tìm xác".

Kinh nghiệm của những năm lập nghiệp vừa qua khiến Phương Tư Triệu hiểu được một điều, khi anh ta tiến vào một lĩnh vực mình chưa quen thuộc thì cách duy nhất không phải đi đường vòng chính là tìm cao nhân của lĩnh vực này hỗ trợ… Cho nên anh ta trải qua nhiều phen tìm hiểu mới tìm được đến chỗ chú Lê.

Lúc này tôi khép "bộp" cặp hồ sơ lại, sau đó quay đầu nói: "Với kinh nghiệm nhiều năm của cháu thì có thể khẳng định sáu người này đã chết rồi…"

Chú Lê nghe mà không thèm ngước mí mắt lên, tiếp tục cúi đầu mân mê tấm giấy bùa màu vàng trong tay, chú nói: "Chú cũng biết… Nhưng vấn đề là xác của bọn họ đâu?"

Tôi suy nghĩ sau đó thở dài: "Nếu như năm đó cảnh sát phá án cẩn thận tìm kiếm thì có lẽ không khó để tìm được…"

"Nghĩa là sao?" Chú Lê nhìn về phía tôi.

Tôi phân tích cho chú nghe: "Chú nghĩ xem! Năm đó thôn này của bọn họ hiếm người có điện thoại, hơn nữa càng không có phương tiện giao thông hiện đại. Đây là sáu cái xác đấy! Cho dù bỏ qua không tính hai đứa bé thì vẫn còn bốn người lớn nữa mà? Chở nhiều xác như thế ra chỗ khác rồi sau đó giấu đi… Đây đâu phải là

công việc nhỏ.

Chú Lê nghe xong thì gật đầu: “Hoàn toàn chính xác... Đừng nói là chở thi thể đi, mà chỉ cần đào hố chôn họ thôi cũng phải mất một buổi tối rồi!”

Tôi lại tiếp tục nói: “Cho nên nhất định những cái xác này lúc trước đã được giấu ở một chỗ rất bí mật và có sẵn, không cần phải mất công đào bới. Theo lịch thì lúc đó đang mùa mưa, cho nên xung quanh không lưu lại dấu vết nào có giá trị, nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn không có... Chỉ tiếc hiện giờ đã qua nhiều năm nên hung thủ có quá nhiều cơ hội để chuyển thi thể đi chỗ khác rồi.

CHƯƠNG

CẢNH ĐẸP NHƯ TRANH

Lần này chú Lê lại có suy nghĩ khác với tôi, chú lắc đầu, nói: "Chưa chắc… Có lẽ hung thủ có tâm lý may mắn thì sao? Lúc trước cảnh sát không phát hiện chỗ giấu thi thể này, chứng tỏ nó rất bí mật, nếu đã như vậy thì tại sao không cứ để thi thể ở đó? Chẳng phải chuyển đi chuyển lại càng không an toàn à."

Tôi nghe chú nói thấy cũng đúng, nếu thật sự là như thế thì quá tốt, bởi vì địa điểm này nhất định cách nhà họ Phương không xa lắm, nếu như hung thủ thật sự không di chuyển những cái xác này, vậy thì chúng tôi phải cẩn thận tìm kiếm xung quanh nhà họ Phương… Có lẽ sẽ không khó để tìm được.

Sáng sớm hôm sau, một chiếc xe thương vụ màu đen đỗ trước cửa nhà chú Lê, một người đàn ông hơi mập bước từ trên xe xuống. Chú Lê lập tức giới thiệu với chúng tôi: "Vị này chính là Tổng giám đốc Phương, tên đầy đủ là Phương Tư Triệu, cậu ta là người ủy thác lần này."

Phương Tư Triệu vội khách sáo nói: "Lê đại sư không cần khách sáo như vậy, mọi người cứ gọi tôi Tư Triệu là được rồi."

Mấy người chúng tôi nói chuyện phiếm vài câu rồi Phương Tư Triệu tự mình lái xe đưa chúng tôi đi, địa điểm cần đến là thôn Đại

Vương, quê của Phương Tư Triệu. Có điều là lúc đó tôi không ngờ Phương Tư Triệu lại tự mình lái xe đưa chúng tôi đi, chẳng lẽ anh ta cảm thấy đây là chuyện riêng của gia đình nên không tiện để người ngoài biết?

Thôn Đại Vương cách nội thành hơn hai trăm cây số, theo lời kể của Phương Tư Triệu thì ở giữa có một đoạn đường núi cực kỳ khó đi, tuy rằng những năm qua đã tu sửa vài lần nhưng người không lái quen vẫn sẽ thấy hơi lo lắng.

Tôi nghe thế liền cười hỏi: "Xem ra những năm qua Tổng giám đốc Phương cũng hay chạy về quê nhỉ!"

Phương Tư Triệu nghe xong vội vàng nói: "Đã bảo gọi tôi Tư Triệu là được rồi mà, mấy vị đang ở đây, ngoại trừ Lê đại sư ra thì đều tầm tuổi với tôi, cho nên không cần khách sáo thế đâu." Nói đến đây anh ta lại than nhẹ: "Lại nói mấy năm qua tôi vẫn hay về quê… Thật ra không phải cảm thấy ông bà có thể trở về, mà chỉ nghĩ là ngôi nhà cũ cần giữ gìn, nếu trong thời gian dài không quay về sợ sẽ thành nhà hoang mất."

Đàm Lỗi hiếu kỳ hỏi: "Ngôi nhà đó mấy năm qua vẫn bỏ không à?"

Phương Tư Triệu gật đầu: "Ừ, cha của tôi vẫn suy nghĩ theo lối truyền thống, ông cảm thấy sớm muộn sẽ có một ngày ông bà tôi trở về… Cho nên mấy năm qua luôn kiên trì bảo tôi hàng năm trở về quản lý một chút. Hơn nữa hiện giờ nhân khẩu của thôn Đại Vương càng ngày càng ít, không chỉ mỗi chúng tôi bỏ trống căn nhà, có rất nhiều nhà đã đổ nát đến mức không nhận ra nữa cơ."

"Những người đó đều đi chỗ nào vậy?" Tôi truy hỏi.

Lúc này Phương Tư Triệu thở dài trả lời: "Những người trẻ tuổi sau khi đi ra ngoài, về cơ bản là không muốn trở lại cái thôn nhỏ bế tắc ấy nữa, những người già ở lại theo tuổi tác mà lần lượt qua

đời, vì vậy nhân khẩu ở đó hiện giờ càng ngày càng ít.”

Chú Lê lúc này cũng không hiểu: “Tôi thấy hiện giờ các thôn nhỏ phát triển cũng không tồi mà! Chỉ cần có thể làm kinh tế… thì vẫn có thể giữ chân một số người trẻ, tại sao thôn Đại Vương không học tập bọn họ?”

Nhưng Phương Tư Triệu lại lắc đầu nói: “Ài… Tình huống của thôn Đại Vương mấy người không hiểu đâu, chờ lúc đến chỗ đó sẽ biết, đường ở đó không dễ đi, vì quá vắng vẻ mà bên huyện không chịu bỏ vốn sửa đường. Năm ngoái tôi đã từng đưa ra gợi ý muốn bỏ vốn năm mươi phần trăm còn lại là từ thôn dân góp vốn để làm một con đường đủ cho xe chạy. Vậy mà trong thôn không nhà nào chịu bỏ tiền, nên cuối cùng tôi đành phải thôi.”

Tôi nghe thế thì cảm thán: “Có những người càng nghèo thì ánh mắt lại càng ngắn…”

Hơn một giờ sau xe chúng tôi đi vào con đường núi rất khó đi mà Phương Tư Triệu đã nói. Đúng là Phương Tư Triệu không nói khoác, đó là một con đường đất hẹp chạy vòng quanh núi, nếu tài xế không có tay lái vững thì đúng là không thể lái được. Cũng may dọc con đường này không có ô tô khác, nếu không thì hai xe tránh nhau thật sự khó khăn…

Nếu là lộ trình bình thường thì chúng tôi chỉ cần nhiều nhất ba tiếng là có thể đến nơi, nhưng bởi vì đoạn đường núi này cực kỳ khó đi cho nên Phương Tư Triệu lái vô cùng cẩn thận, chính vì nguyên nhân này mà lúc chúng tôi đến thôn Đại Vương đã quá bữa trưa.

Thôn Đại Vương thật giống với thiên đường vậy, nếu như sửa được con đường rồi làm thành khu du lịch ngắm cảnh chắc là rất được. Nhưng vừa xuống xe tôi biết ngay nếu muốn thực hiện ý nghĩ này thì khối lượng công trình chắc sẽ rất lớn, bởi vì mấy chục

cây số xung quanh đây chẳng có nổi một trạm phát tín hiệu nào, nên có khi tín hiệu điện thoại cũng chả có.

Lúc này tôi nghi ngờ hỏi: “Anh xác định năm đó dượng của anh có thể dùng điện thoại ở chỗ này à?”

Phương Tư Triệu nghe thế liền nói cho tôi biết: “Thật ra dưới núi có một trạm phát, nhưng nhiều năm không có người bảo dưỡng nên thường xuyên gặp trục trặc.”

Đàm Lỗi giật mình hỏi: “Vậy người trong thôn liên lạc với bên ngoài bằng cách nào?”

Phương Tư Triệu cười chỉ vào cột điện ven đường: “Có điện thoại cố định!”

Mấy người chúng tôi nghe xong thì ngẩng đầu nhìn, xem ra khó có khả năng vào mạng ở chỗ này…

Sau đó chúng tôi lái xe tiến vào trong thôn, dọc đường Phương Tư Triệu gặp được mấy người quen, anh ta quay cửa kính xuống và chào hỏi với từng người. Sau khi vào thôn, tôi phát hiện nơi này đúng như những gì mà Phương Tư Triệu đã nói, hơn một nửa số căn nhà đều bỏ trống.

Thật ra cũng không thể trách những thôn dân này quên gốc, mà do điều kiện ở chỗ này quá lạc hậu, những người trẻ tuổi đi ra ngoài xong không còn muốn quay về, mà nếu ở bên ngoài sống được tốt cũng sẽ đón người già trong nhà ra ngoài… Chắc có khi thứ tiện nghi nhất ở nơi này là “Đèn điện, điện thoại”, cao hơn nữa sợ rằng ngay cả nước máy cũng chả có.

Trông thôn Đại Vương đã đủ vắng vẻ rồi, thế mà căn nhà của họ Phương càng hoang vắng hơn, nó nằm ở một khu vực gần phía sau núi. Tôi có rất nhiều cảm xúc mâu thuẫn đối với những căn nhà kiểu này, chắc do có quan hệ với cha mẹ tôi nên vừa nhìn thấy căn nhà xây dựng kiểu này làm cho tôi có cảm giác rất không an

toàn.

Sau khi xuống xe, tôi quan sát kĩ hoàn cảnh xung quanh, ngoại trừ dùng bốn chữ "đẹp như tranh vẽ" để hình dung thì chẳng còn gì khác…

Phương Tư Triệu xuống xe xong cũng thở phào một hơi, nói: "Đừng thấy tôi mỗi năm đều đến đây, nhưng lần nào cũng lo lắng đề phòng lúc lái xe."

Tôi nhìn hoàn cảnh chỗ này mà không biết nên nói gì, đành phải cười khan hai tiếng rồi bảo: "Tối thiểu thì đường trong thôn rộng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi…"

Phương Tư Triệu nghe thế cười lắc đầu và nói: "Đó là do ba năm trước tôi bỏ tiền ra tu sửa đấy, nếu không vật liệu sửa nhà của tôi cũng chỉ có thể chở tới cửa thôn."

Phương Tư Triệu nói xong cũng lấy chìa khóa mở cửa ra, sau đó mấy người chúng tôi đi theo anh ta vào trong. Lúc vừa mới vào nhà, chú Lê nháy mắt với tôi ra hiệu tôi cẩn thận cảm giác chỗ này một chút, tôi cũng làm theo ý chú, nhưng tiếc là chẳng cảm thấy cái quái gì cả.

CHƯƠNG

NHÀ HỌ PHƯƠNG CÓ MA PHÁ

Tuy mỗi năm Phương Tư Triệu đều về một lần, nhưng cỏ dại trong sân vẫn mọc rõ cao, nhìn là biết nơi này lâu năm không có người ở, liếc mắt thấy đầy thê lương…

Không biết vào cái đêm mười mấy năm trước đã xảy ra chuyện gì mà có thể làm cho một gia đình sáu người cùng bốc hơi khỏi thế gian... Nhưng tôi tin mọi việc có kết quả thì tất có nguyên nhân. Tên hung thủ chắc chắn là kẻ nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Lúc này Phương Tư Triệu lấy một chồng ghế nhựa từ trong nhà ra, nói với vẻ có lỗi: "Mọi người ngồi ngoài sân một lát đã. Trong nhà lâu rồi không có người đến, tôi phải quét dọn sơ một chút..."

Chú Lê vội bảo: "Không cần phiền phức thế đâu, chúng tôi vào xem thử là được..."

Phương Tư Triệu xua tay với chú Lê: "Không sao, mỗi lần tôi tới đều phải quét dọn mà. Nếu không tối nay chắc sẽ không ở được đâu..."

Tôi lập tức nhìn sang chú Lê và hỏi chú ấy bằng mắt, ý đó là sao? Chẳng lẽ hôm nay chúng tôi còn phải ở lại đây hả? Chú Lê thấy thế thì ra hiệu cho tôi yên tâm đừng nóng, tới đâu hay tới đó.

Tôi thật sự không muốn buổi tối phải ở lại một nơi quỷ quái mà cả sóng di động cũng không có, vì vậy tôi thử hỏi dò Phương Tư Triệu: “Tối hôm nay chúng ta ở lại đây à?”

Phương Tư Triệu áy náy nói: “Thật ra từ đây lên huyện cũng chỉ đi mất bốn mươi phút thôi, nhưng vừa rồi các cậu cũng thấy đó, đường núi rất khó đi, chỉ có thể đi vào ban ngày, buổi tối căn bản không thể đi được. Nếu chúng ta quay về huyện, thứ nhất là rất mất thời gian đi đi về về, thứ hai là tăng độ nguy hiểm khi đi đường.”

Tôi nói với vẻ khó xử: “Nhưng lúc chúng tôi tới không nghĩ là sẽ ở lại đây nên mấy người chúng tôi chẳng mang gì cả...”

Phương Tư Triệu chỉ vào xe và nở nụ cười: “Không sao, trên xe có thảm lông và túi ngủ, hơn nữa tôi còn mang theo nhiều thức ăn và nước uống. Chúng ta ở lại đây hai ba ngày cũng không thành vấn đề.”

Tôi cười gượng và nói: “Ha ha... Anh nghĩ chu đáo thật!”

Phương Tư Triệu kéo ít nước từ dưới cái giếng trong sân lên, sau đó cười và bảo với tôi: “Không phải do tôi tỉ mỉ đâu, mà là những đồ đạc đó đều là đồ cần dùng mỗi lần tôi tới đây.”

Tôi nghe thấy cũng phải, mỗi năm tên này đều về một lần, dĩ nhiên là biết ở lại đây cần mang theo những gì. Vì vậy tôi cũng chỉ đành cam chịu cầm lấy một cây chổi cạnh đó và nói với anh ta: “Để tôi giúp anh một tay...”

Phải nói là căn nhà này thật ra cũng không bẩn lắm, chủ yếu là bụi bặm hơi dày. Phương Tư Triệu vẩy ít nước xuống nền nhà một cách thành thạo, rồi cầm lấy chổi trong tay tôi và nói: “Cậu ra sân ngồi cùng với Lê đại sư đi, việc ở đây tôi đã làm quen tay quen chân rồi, một lát là xong ngay.”

Tôi cũng không khách sáo với anh ta nữa, chắp tay sau lưng đi

ra sân. Chú Lê thấy tôi đi ra thì hỏi nhỏ: “Thế nào? Có cảm nhận được gì không?”

Tôi lắc đầu: “Không ạ... Trong nhà rất sạch sẽ.”

Chú Lê như suy tư gì đó rồi nói: “Cũng đúng, nếu chú là hung thủ thì cũng không ngu đến mức chôn xác trong nhà.”

Tôi bảo chú ấy trước hết đừng gấp gáp, chờ một lát Phương Tư Triệu quét dọn phòng ốc xong rồi tôi vào xem xét kĩ hơn, không chừng có thể tìm ra thứ gì có tàn hồn bám vào thì sao?

Nói xong, tôi quay đầu nhìn triền núi phía sau nhà. Nói thật, tôi không muốn ở lại đây một chút nào! Mặc dù bây giờ là đầu mùa xuân, không thể gặp mưa dầm, nhưng tôi vẫn cảm thấy gai gai trong lòng.

Đinh Nhất thấy tôi cứ nhìn chăm chăm vào ngọn núi phía sau mà ngẩn ra thì khẽ hỏi tôi: “Làm sao vậy?”

Tôi quay ra hỏi anh ta: “Anh nói xem liệu ngọn núi này có thể bị lở không?”

Đinh Nhất nghe tôi nói thế cũng nhìn triền núi phía sau nhà rồi cười bảo: “Xem cậu căng thẳng kìa. Cây cối trên núi rậm rạp, nhìn là biết bộ rễ rất phát triển, chắc chắn sẽ bám chặt lấy bề mặt đất. Nếu không gặp phải mưa lũ liên tục mấy chục ngày thì chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện núi bị sụt lở đâu. Thêm nữa, mùa này đừng nói là trời mưa, có tuyết rơi cũng khó.”

Tôi thấy cũng phải, vì vậy từ từ đi ra khỏi sân, muốn đứng ở chỗ xa một chút để quan sát căn nhà của nhà họ Phương. Ai ngờ lúc này có một bà cụ đi ngang qua trước mặt tôi, nhìn thấy chúng tôi thì hơi giật mình: “Các người tìm ai thế?”

Tôi thấy bà cụ này ưa lo chuyện bao đồng thật đấy, bèn cười nói với bà: “Bác gái, chúng cháu muốn mua nhà ở đây làm trang

trại…”

Bà cụ vừa nghe tôi nói muốn mua nhà thì mắt lập tức lóe sáng: “Vậy cậu đừng xem nhà của nhà họ Phương. Nhà đó không tốt đâu, cậu đến xem nhà tôi đi!”

Tôi không ngờ mình bịa đại mà bà cụ tin thật, có điều nghe bà cụ nói nhà của nhà họ Phương không tốt nên tôi tò mò hỏi bà: “Sao nhà này lại không tốt? Cháu thấy ở đây dựa núi đón nắng, nhìn là biết đông ấm hè mát mà!”

Kết quả bà cụ nhìn trái nhìn phải rồi thì thầm với tôi: “Căn nhà của nhà họ Phương có ma phá, nếu cậu mở trang trại chắc chắn sẽ không làm ăn được đâu.”

Tôi nửa tin nửa ngờ: “Không thể nào! Trông căn nhà này khá tốt mà…”

Bà cụ nói với vẻ thần bí: “Cậu là người ngoài, nào biết đâu được chuyện trong này… Tôi nói cho cậu nhé! Mười mấy năm trước, ở đây đã từng chết cả gia đình sáu người đó.”

Tôi cố tình giật mình nói.: “Cháu nghe nói là mất tích cơ mà? Sao bà lại nói là chết ạ?”

Bà cụ lắc đầu như trống bỏi: “Nào có! Là chết đó! Tôi thấy cậu muốn mua chỗ này nên mới tốt bụng nói cho cậu biết, không tin cậu có thể đi hỏi thăm thử đi. Tất cả người trong thôn đều biết căn nhà này có ma phá… Mỗi đêm trăng tròn, trong thôn đều có người nhìn thấy sáu người của nhà họ Phương trở lại, nhưng mà ngày hôm sau tới cửa xem thì chẳng thấy có bóng người nào!!”

Tôi bèn hỏi bà cụ: “Vậy mọi người có nói chuyện này cho chủ nhà biết không?”

“Chuyện này sao mà nói được? Với lại một năm cháu trai của nhà họ Phương mới trở về một lần, ai ở không mà chủ động nói

với cậu ta là căn nhà của cậu có ma chứ?! Không phải có bệnh à?" Bà cụ bĩu môi.

Tôi thấy bà cụ này nói nghe cứ như thật, dường như không giống nói bừa, vì thế tôi hỏi địa chỉ nhà bà ta, nói là lát nữa tôi sẽ dẫn ông chủ đến nhà bà ta xem nhà. Bà cụ nghe thế thì mừng như được mùa và đi về nhà chờ.

Lúc này, chú Lê thấy tôi và bà cụ nói chuyện rất vui vẻ nên hỏi tôi nghe ngóng được gì? Tôi bèn kể lại chuyện căn nhà của nhà họ Phương có ma cho chú ấy nghe.

Nghe xong, chú Lê bấm đốt ngón tay tính toán và nói: "Đúng lúc, tối hôm nay chính là mười lăm tháng hai. Thật hay giả thì tới tối là biết."

CHƯƠNG

NỖI NGHI NGỜ TRONG LÒNG

Lúc này Phương Tư Triệu đã quét dọn trong nhà sạch sẽ. Anh ta thấy tất cả chúng tôi đều đứng ở cổng thì đi ra nói: “Sao vậy?”

Tôi thấy Phương Tư Triệu cũng đi ra khỏi nhà thì cũng không giấu giếm anh ta: “Vừa rồi có một bà cụ hỏi chúng tôi tới đây làm gì. Tôi thuận miệng nói là tới đây mua nhà mở trang trại. Kết quả bà cụ kia nói nhà anh có ma phá, khuyên tôi đừng mua.”

Sắc mặt Phương Tư Triệu hơi thay đổi, sau đó nói với vẻ không tin tưởng lắm: “Mấy năm nay tôi về đều không có ai nói chuyện có ma quấy phá gì với tôi cả.”

Chú Lê khuyên anh ta: “Cũng chưa chắc chuyện này là thật, có lẽ là bà cụ vừa rồi nảy lòng tham, muốn bán nhà của mình cho chúng tôi... cho nên mới nói nhà cậu có ma phá, đừng coi là thật.” Nói tới đây, chú Lê đột nhiên hỏi Phương Tư Triệu: “Trước kia lúc về đây, có khi nào cậu về đúng vào giữa tháng, cũng là ngày mười lăm âm lịch không?”

Phương Tư Triệu nhớ lại và nói: “Trước giờ tôi đều không xem lịch âm, cho nên cũng không biết trước đây có bao giờ về đúng vào ngày mười lăm âm lịch hay không, có điều... mỗi lần tôi về đều không nhìn thấy trên trời có trăng tròn. Thế có phải là mỗi lần về

đều không đúng vào mười lăm âm lịch không?”

Chú Lê gật đầu đáp: “Tất nhiên rồi, loại trừ đi khả năng trời nhiều mây thì không nhìn thấy trăng tròn tức là không phải mười lăm.”

Tôi thấy Phương Tư Triệu nghe nói nhà mình có ma phá thì sắc mặt trở nên không tốt bèn đi qua vỗ vai anh ta: “Đừng lo lắng, cho dù thật sự có cái gì cũng không quan trọng. Chúng tôi đã đi theo anh đến đây rồi, anh còn sợ cái gì chứ?”

Phương Tư Triệu nghe vậy thì vỗ bộp vào gáy: “Đúng vậy... Có mọi người ở đây thì tất nhiên tôi không cần lo lắng gì cả. Chỉ có điều đột nhiên nghe nói nhà mình có ma nên ít nhiều không kịp chấp nhận. Đi thôi, trong nhà đã quét dọn sạch sẽ rồi.”

Bước vào nhà cũ của nhà họ Phương, đập vào mắt là phòng bếp cùng phòng ăn, còn hai căn phòng hai phía Đông và Tây là phòng ngủ của vợ chồng cụ Phương và hai vợ chồng Phương Tư Quyên. Sau khi bước vào, tôi quan sát khắp nơi một cách cẩn thận, đồng thời nói với Phương Tư Triệu: “So với năm xưa, bày trí trong nhà có khác gì không?”

Phương Tư Triệu lắc đầu: “Chúng tôi gần như không động gì vào đồ đạc trong nhà...”

Tôi gật đầu: “Vậy là tốt rồi... Ở đây được giữ nguyên càng hoàn chỉnh càng tốt.” Nói xong, tôi đẩy cửa đi vào phòng ngủ phía Đông. Bước vào thì thấy trước đây nó ắt hẳn là phòng của ông bà nội Phương Tư Triệu. Mặc dù đã lâu năm không có ai ở nhưng trong phòng vẫn còn thoang thoảng mùi thuốc lá.

“Ông nội anh hút thuốc lá hả?” Tôi quay đầu hỏi Phương Tư Triệu.

Anh ta cười đáp: “Cả đời ông nội tôi đều không hút thuốc lá, trái lại là bà nội tôi thích hút...”

Tôi gật đầu rồi tiếp tục tìm kiếm trong phòng, muốn tìm ra món đồ có tàn hồn bám vào. Chỉ tiếc là tôi tìm hết một lượt trong ngoài phòng đều không tìm được thứ gì đặc biệt cả.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải đi sang phòng ngủ phía Tây, đây là phòng của gia đình bốn người nhà Phương Tư Quyên, đồ đạc bên trong nhiều hơn phòng phía Đông một ít. Quả nhiên, đi vào thì phát hiện hơi thở cuộc sống trong phòng này mạnh hơn một chút, có bàn trang điểm của nữ và thùng để đồ chơi của trẻ con.

Tôi bước đến trước bàn trang điểm của Phương Tư Quyên, tiện tay cầm lên một ít đồ trang điểm giá rẻ không biết đã quá hạn sử dụng bao nhiêu năm rồi... Xem ra mấy thứ này đều không phải vật ưa thích của Phương Tư Quyên.

Phương Tư Triệu đứng sau nhìn thấy tôi chăm chú nhìn đồ trên bàn trang điểm thì khẽ nói với tôi: “Đây là đồ đạc của cô tôi. Từ sau khi họ mất tích, tôi cố hết sức duy trì y nguyên đồ đạc ở đây, chỉ sợ lỡ đâu có một ngày họ trở về mà không thấy đồ của mình sẽ buồn...”

Tôi không biết nói gì thêm, bởi vì tôi biết khi còn chưa tìm được thi hài của những người thân đó, thì tất cả lời nói an ủi đều là nhạt nhẽo. Chỉ có khi tìm được thi hài của những người này, làm rõ ràng sự thật của vụ việc năm xưa thì mới có thể khiến người còn sống được an ủi, cũng có thể khiến vong hồn của người đã chết được yên nghỉ hoàn toàn.

Xem trang trí trong này, có vẻ năm xưa điều kiện của nhà họ Phương rất bình thường, ắt hẳn không phải xảy ra chuyện vì hám tài chiếm của... Tuy nhiên có một số chuyện cũng không dám chắc được, bởi vì phần lớn người già ở nông thôn không thích để lộ chuyện tiền bạc ra ngoài, cho nên rất khó để đánh giá một gia đình

nông thôn có tiền hay không bằng sự bày biện trong nhà.

Nghĩ đến đây, tôi bèn hỏi Phương Tư Triệu: “Anh có thể chắc chắn là năm đó nhà mình không mất món đồ gì không?”

Ai ngờ Phương Tư Triệu suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thật ra điều này cũng là mối nghi ngờ trong lòng tôi… Lúc ấy mỗi năm tôi trở về một lần, công việc của cha lại bận quá nên mấy năm đều không về, cho nên cũng không hiểu biết lắm về chuyện ở quê. Mặc dù lúc trước trong nhà không có dấu vết bị lật tung lên, nhưng sau đó chúng tôi cũng không tìm thấy đồ đạc gì đáng giá cả.”

Nghe vậy, tôi nói luôn: “Ý của anh là các anh cũng không thể chắc chắn trong nhà có mất đồ hay không?

Phương Tư Triệu gật đầu đáp: “Ừ, tôi nghe cha tôi nói, năm đó cô và dượng trồng trọt ở quê, thu nhập hàng năm cũng phải có hơn hai mươi nghìn, cho nên trong tay họ ít nhiều cũng phải có ít tiền tiết kiệm. Nhưng khi đó ba chúng tôi tìm khắp phòng trong phòng ngoài cũng không thấy sổ tiết kiệm hay thẻ ngân hàng gì. Có điều suy cho cùng, đã rất nhiều năm chúng tôi không sống cùng nhau, cho nên chẳng ai dám khẳng định rốt cuộc họ có tiền hay không, hoặc là số tiền đó có bị họ chi hết vào việc mua hạt giống với phân hóa học không…”

Tôi nghe vậy cũng cảm thấy ngờ vực, một gia đình dù nghèo thế nào, ít nhiều gì vẫn có ít tiền… Hơn nữa tôi thấy nhà họ Phương này vào năm đó dù không phải kiểu gia đình có nhiều tiền, nhưng ắt hẳn cũng xem như thu nhập trung bình. Nếu trong nhà không có một chút tiền để dành nào thì khó mà tin được.

Xem ra, vòng tới vòng lui, chuyện này không chừng vẫn có liên quan đến cướp của giết người. Nếu không gia đình sáu người này, có già có trẻ, sao lại kết thù oán lớn với ai mà đến mức phải giết chết cả nhà bọn họ như vậy? Chỉ tiếc là đến giờ tôi vẫn chưa tìm

thấy món đồ nào có tàn hồn người chết bám vào, cho nên mọi suy đoán đều vẫn chỉ là suy đoán, không có cách nào chứng thực.

Rơi vào đường cùng nên tôi đành phải từ bỏ đồ đạc của hai vợ chồng Phương Tư Quyên, chuyển sang chiến đấu với đống đồ chơi của hai đứa trẻ. Đôi khi sự lưu luyến của trẻ con đối với món đồ chơi yêu thích còn mãnh liệt hơn người lớn rất nhiều...

Theo tài liệu mà Phương Tư Triệu cung cấp, trong hai đứa con của Phương Tư Quyên, đứa lớn chín tuổi, đứa nhỏ sáu tuổi. Trông hình vẽ bằng bút sáp đủ mọi màu sắc trên tường thì không khó nhận ra, chúng đều ở vào tuổi rất hiếu động.

Khi tôi bước đến trước cái thùng giấy đựng đồ chơi hơi rách kia thì phát hiện bên trong là những món đồ chơi bị hỏng, không phải Ultraman thiếu chân, thì là ô tô mini bị rơi mất bánh xe.

CHƯƠNG

TRỘM TRONG NHÀ

Đột nhiên... Một cái hộp màu hồng nhạt hấp dẫn sự chú ý của tôi, bởi vì trong đó đựng một con búp bê Barbie rất đẹp. Trông độ mới của con búp bê, chắc năm đó cô chủ nhỏ của nó hẳn là rất quý nó.

Nghĩ vậy nên tôi duỗi tay cầm cái hộp màu hồng nhạt đó lên. Dù cách lớp vỏ hộp nhưng tôi vẫn cảm nhận được rõ ràng nó có sự tồn tại của tàn hồn mỏng manh...

Phương Tư Triệu thấy tôi cầm cái hộp đựng búp bê Barbie thì than thở: "Con búp bê này là tôi mua cho Phỉ Phỉ sau khi tôi vào đại học, lúc ấy con bé thích đến nỗi không buông tay, nói kiểu gì cũng không cho Tiểu Vũ chạm vào."

Tôi hơi nghi ngờ nhìn sang Phương Tư Triệu. Anh ta lập tức giải thích với tôi: "Phỉ Phỉ là con gái lớn của cô tôi, Tiểu Vũ là em trai của con bé."

Tôi gật đầu, sau đó mở cái hộp kia và lấy con búp bê từ trong ra. Quả nhiên đúng như tôi đoán, trên đó có tàn hồn của một bé gái chín tuổi bám vào. Chỉ có điều tôi không thể nào ngờ, vụ mất tích của gia đình sáu người này lại có liên quan đến một tên "trộm nhà".

Bé gái tên Vương Phỉ Phỉ, con búp bê này là món quà quý giá

nhất mà cô bé nhận được trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, cho nên cô bé rất quý trọng nó. Đừng nói là cậu em trai Tiểu Vũ, dù là mẹ cô bé muốn ngắm búp bê cũng phải hỏi ý cô bé rất lâu mới được.

Trong ký ức tàn hồn của Phỉ Phỉ, thơ ấu của cô bé luôn rất vui vẻ, dù thỉnh thoảng cũng giận dỗi với em trai vì vài việc nhỏ, nhưng đó đều là một vài muộn phiền nhỏ nhoi trong quá trình trưởng thành. Nhưng tất cả cuộc sống tốt đẹp này lại hoàn toàn bị thay đổi vào một đêm tưởng như bình thường...

Vì trời mưa hơn mười ngày liên tiếp nên Phỉ Phỉ và Tiểu Vũ chỉ có thể ở trong nhà, không thể ra ngoài tìm các bạn chơi. Hai đứa trẻ chán đến chết nên đành phải tự chơi đồ chơi của mình.

Ai ngờ đến buổi tối, cậu hai vẫn luôn buôn bán ở xa đột nhiên trở lại... Lúc ấy cả nhà từ trên xuống dưới đều cực kỳ kinh ngạc, bởi vì không ai ngờ đêm hôm thế này mà Phương Tư An lại dầm mưa về quê.

Lúc ấy Phỉ Phỉ thấy cậu hai còn rất vui vẻ, bởi vì mỗi lần người cậu hai này về đều sẽ mua ít đồ chơi cho cô bé và em trai. Nhưng lần này cậu hai lại đi tay không về, hơn nữa trông vẻ mặt của gã dường như còn không vui cho lắm.

Trong trí nhớ của Phỉ Phỉ, đêm đó cậu hai ngồi trong phòng ông bà ngoại rất lâu. Ban đầu họ nói chuyện nhỏ nhẹ, sau cùng phát triển thành to tiếng gào thét... Lòng Phỉ Phỉ rất sợ hãi, bởi vì cô bé không biết tại sao người lớn lại cãi nhau ghê thế.

Cuối cùng cha mẹ của cô bé thật sự không nghe nổi nữa nên đành phải đi sang xem đã xảy ra chuyện gì. Vì vậy trong nhà lập tức từ ba người cãi nhau biến thành cuộc chiến giữa năm người.

Phỉ Phỉ và Tiểu Vũ cũng không biết tại sao bọn họ cãi nhau, chỉ nghe họ càng lúc càng to tiếng hơn, dường như mỗi người đều vô

cùng tức giận. Còn may là cãi nhau được một lát là kết thúc, sau đó cha mẹ của Phỉ Phỉ đi ra nấu cơm tối.

Trong mắt Phỉ Phỉ, cãi vã giữa người lớn có lẽ cũng giống như giữa mình và bạn bè có xích mích vậy thôi, chắc sẽ nhanh chóng cho qua, vì thế lúc ăn cơm tối, hai chị em cũng đã vứt hết những chuyện không thoải mái xảy ra trước đó ra sau đầu.

Khi ăn cơm tối, cậu hai lấy trong người ra một túi đồ giống như làm ảo thuật, trông có vẻ rất ngon lành, rồi cậu hai nói với bọn họ: “Thứ này gọi là bột nước cam, chỉ cần khuấy với nước là sẽ có thức uống ngon như nước cam.”

Cậu hai nói xong thì đứng dậy pha cho cả nhà mỗi người một gói, Phỉ Phỉ uống một ngụm và lập tức hào hứng nói: “Ngon quá!”

Mọi chuyện không vui trước đó dường như đều bị ly nước trái cây ngọt ngào này làm tan biến, mọi người lập tức vừa nói cười vừa ăn bữa tối... Ai ngờ ăn cơm xong không lâu, Phỉ Phỉ đột nhiên cảm thấy bụng quặn từng cơn, vì vậy cô bé muốn đi tìm mẹ, kết quả phát hiện mẹ đã ngã xuống nền nhà bếp với sắc mặt tái nhợt.

Lúc ấy Phỉ Phỉ bị dọa sợ, cô bé cố gắng đi về phía mẹ, nhưng không đợi cô bé đi đến nơi thì trước mắt đã tối sầm lại và không biết gì nữa. Ngay từ đầu tôi còn tưởng cô bé tên Phỉ Phỉ này cứ thế mà chết cơ, thế nhưng lại nhanh chóng có thêm mấy hình ảnh xuất hiện trong đầu tôi...

Khi đó chắc cô bé chỉ hôn mê trong chốc lát rồi tỉnh lại, còn nôn hết đồ đã ăn trong bữa tối ra. Tôi tin nếu lúc này đưa Phỉ Phỉ đến bệnh viện, ắt hẳn có thể cứu được.

Sau khi Phỉ Phỉ tỉnh lại thì nhìn thấy cả nhà ngã tứ tung dưới đất, còn cậu hai của cô bé thì đang tìm kiếm gì đó trong phòng của ông bà ngoại...

“Cậu hai...” Phỉ Phỉ thều thào gọi.

Phương Tư An ở buồng trong nghe thấy tiếng thì lập tức đi ra xem xét tình hình. Khi gã nhìn thấy Phỉ Phỉ tỉnh lại, trong ánh mắt gã toát ra vẻ hoảng sợ. Chỉ tiếc Phỉ Phỉ còn nhỏ tuổi nên không biết cách phân biệt thiện và ác, cô bé chỉ theo bản năng hy vọng cậu hai của mình có thể đến giúp mình.

Chuyện tiếp theo vượt xa khỏi tưởng tượng của Phỉ Phỉ, cô bé thấy cậu hai nhấc em trai đang bất tỉnh lên bằng một tay, một tay khác nhấc cô bé lên... Sau đó gã dầm mưa mang hai đứa ra khỏi nhà, đi thẳng đến rừng cây sau núi.

Cả người Phỉ Phỉ chẳng có một chút sức lực nào. Cô bé không biết cậu hai muốn mang mình và Tiểu Vũ đi đâu, nhưng sự sợ hãi trong lòng làm cô bé khe khẽ bật khóc.

"Đừng khóc... Một lát nữa là tới rồi." Đây là câu nói cuối cùng mà cậu hai nói với cô bé trong trí nhớ của Phỉ Phỉ. Có lẽ là vì nghe thấy giọng nói quen thuộc nên Phỉ Phỉ ngừng khóc, nhưng cô bé không biết ý nghĩa thật sự của câu "một lát nữa là tới rồi".

Trong những hình ảnh đứt quãng của đoạn ký ức này, rõ ràng Phỉ Phỉ có ngất đi một thời gian ngắn, mà khi cô bé tỉnh lại lần nữa thì phát hiện cậu hai đã đưa chúng tới cạnh một cái hố to sau núi.

Từ nhỏ Phỉ Phỉ đã biết sau núi nhà mình có một cái hố to do thiên nhiên tạo thành. Người lớn trong thôn đều hù dọa trẻ con không nghe lời bằng cái hố to này, nhưng không một ai biết rốt cuộc cái hố này sâu bao nhiêu.

Chỗ này gần như là ngọn nguồn cho mọi cơn ác mộng thời thơ ấu của bé Phỉ Phỉ, cho nên khi cô bé nhìn thấy cậu hai đưa mình và em trai đến đây thì lập tức sợ hãi và không ngừng giãy giụa.

Có lẽ vì cô bé giãy giụa mạnh quá nên người cậu hai độc ác kia đã đẩy cô bé xuống cái hố to đó. Ký ức tàn hồn của Phỉ Phỉ cũng

đến đây là hết.

Khi tôi lấy lại tinh thần từ ký ức của Phỉ Phỉ thì nhìn thấy chú Lê và Phương Tư Triệu đã chờ ở bên cạnh từ lâu, nhưng tôi lại không biết nên nói với Phương Tư Triệu như thế nào, vì rằng hung thủ giết người chính là chú hai Phương Tư An có cùng dòng máu với họ.

CHƯƠNG

GIẾT CHA GIẾT MẸ

Chú Lê thấy tôi mãi chẳng nói chuyện nên khẽ hỏi tôi: "Thế nào? Nhìn thấy cái gì không?"

Tôi gật đầu, sau đó ra hiệu cho mọi người đi ra ngoài trước rồi nói sau, bởi vì tôi thật sự không muốn tiếp tục ở trong căn phòng tràn đầy ký ức tàn hồn của bé gái này.

Khi mấy người chúng tôi đi ra phòng ngoài, tôi thử hỏi Phương Tư Triệu: "Chú hai của anh là người như thế nào?"

Phương Tư Triệu nghe vậy thì sửng sốt, anh ta không ngờ tôi sẽ đột ngột hỏi một vấn đề như vậy nên anh ta do dự một lát rồi mới trả lời: "Chú hai tôi... Nói thế nào nhỉ? Thời trẻ đúng thật là chẳng tốt đẹp gì, là một tên đầu đường xó chợ kiểu làm chẳng bằng ai nhưng ăn thì chẳng ai bằng mình. Tôi nghe cha tôi nói, hồi đó chú thường bị cảnh sát bắt giam, mỗi lần ông nội của tôi đều rất xấu hổ đến đồn cảnh sát đưa chú ra ngoài. Cho đến sau khi ông bà nội xảy ra chuyện, chú mới xem như bớt bớt lại rất nhiều, hiện giờ cuộc sống cũng coi như khá."

Tôi nghĩ bụng, đúng rồi đó! Đổi lấy cuộc sống yên ổn bằng cái giá là tính mạng của cả nhà, cho dù người thiếu thông minh đến thế nào cũng biết tiếp tục lêu lổng chắc chắn sẽ không có kết quả

tốt gì…

Phương Tư Triệu thấy tôi không nói gì nên nghi ngờ hỏi tôi: “Sao? Chú hai tôi có vấn đề gì phải không?”

Tôi cũng không trả lời câu hỏi của anh ta mà hỏi anh ta một vấn đề khác: “Anh biết chỗ nào sau núi có cái hố to không?”

Phương Tư Triệu hơi giật mình: “Sao cậu biết sau núi có một cái hố to? Chỗ đó chỉ có người địa phương chúng tôi mới biết được…”

“Anh biết vị trí cụ thể không?” Tôi ngắt lời Phương Tư Triệu.

Anh ta đáp với vẻ mặt khó xử: “Khi còn nhỏ, ông bà nội vốn không cho tôi đi, họ nói cái hố kia có rất nhiều người chết, cho nên tôi cũng chỉ biết thế thôi… chứ trước giờ chưa từng đến.”

Tôi vội vàng hỏi: “Vậy người trong thôn có ai biết vị trí cụ thể không?”

Phương Tư Triệu suy nghĩ rồi đáp: “Chắc chắn có đấy! Nghe nói để đề phòng có người và súc vật ngã xuống, thôn còn che một lớp lưới sắt lên trên mà. Không đúng, cậu hỏi thăm cái hố kia làm gì? Không phải ông bà nội tôi…”

Tôi cũng không muốn giấu giếm anh ta điều gì, vì vậy gật đầu đáp: “Những người khác thì tôi không chắc, nhưng cặp con trai và con gái nhà cô của anh ắt hẳn là ở trong cái hố đó…”

Lúc ấy Phương Tư Triệu nghe xong thì choáng váng ngay tại chỗ, qua rất lâu mới nghe anh ta lẩm bẩm tự nói: “Sao có thể? Sao có thể thế? Đừng nói là trẻ con, bình thường người lớn cũng sẽ không đến chỗ đó! Bọn trẻ… sao bọn trẻ lại rơi xuống hố được?”

“Bọn trẻ bị người ta đẩy xuống…” Tôi bình tĩnh nói ra sự thật.

Phương Tư Triệu lập tức đỏ mắt hỏi tôi: “Ai? Là ai đẩy bọn trẻ xuống!!”

Tôi nhìn xoáy vào mắt Phương Tư Triệu và không nói gì, bởi vì tôi tin với sự thông minh của anh ta chắc hẳn không khó đoán ra… Một lát sau, anh ta mới nói với vẻ khó có thể tin được: “Không thể nào! Không phải là chú hai, chú rất tốt với hai đứa trẻ, chú không nên làm như vậy! Chú không có lý do gì làm như vậy mà?!”

Tôi bị hết câu hỏi này đến câu hỏi khác của Phương Tư Triệu làm á khẩu không trả lời được, bởi vì tôi cũng không biết tại sao năm đó Phương Tư Bình phải làm như vậy… Nhưng việc gã là hung thủ giết người thì không thể nghi ngờ.

Phương Tư Triệu thấy tôi không trả lời mình thì lại xoay người hỏi chú Lê. Chú Lê đành phải an ủi anh ta: “Cậu cũng đừng kích động quá, mọi chuyện vẫn phải đợi sau khi tìm được thi hài của mấy đứa trẻ… mới có thể làm rõ hoàn toàn.”

Sau đó Phương Tư Triệu dẫn chúng tôi đi tìm một người đàn ông tên A Ngũ, lớn tuổi hơn anh ta một chút. Khi còn nhỏ, mỗi lần Phương Tư Triệu về quê đều đi chơi cùng A Ngũ, cho nên bọn họ cũng coi như là bạn chơi từ nhỏ.

Khi A Ngũ biết được ý định của chúng tôi thì nói với sắc mặt âm u và nặng nề: “Người trong thôn chúng ta rất ít đến nơi đó, nghe ông nội của tôi nói vài chục năm trước, nơi đó đã từng chết rất nhiều người, hơn nữa không có ai biết rốt cuộc cái hố kia sâu bao nhiêu! Cho nên người ngã xuống đều không tìm thấy xác. Sau này nghe nói có một lần không biết trong thôn có trâu cày nhà ai đi lạc rồi rơi xuống hố, vì để đề phòng xảy ra chuyện này lần nữa nên thôn mới bỏ tiền ra mua dây thép về và hàn thành lưới để che miệng hố lại.”

Nghe vậy, tôi nói với anh ta: “Anh A Ngũ, anh có thể dẫn chúng tôi đến đó xem thử không? Việc này rất quan trọng đối với Phương Tư Triệu. Chúng tôi nghi ngờ năm đó người nhà của anh ấy mất

tích rất có thể là bị người ta ném vào trong cái hố đó...”

A Ngũ nghe thế thì lập tức thay đổi sắc mặt, nhưng ngay sau đó anh ta lại hơi ngờ vực: “Cũng không phải không thể dẫn các cậu đến xem thử, chỉ có điều cái hố kia sâu quá, căn bản không thể chứng thực suy đoán này của cậu!”

“Không sao... Anh chỉ cần dẫn chúng tôi đến đó xem thử là được.” Phương Tư Triệu ở cạnh nói một cách mịt mờ.

A Ngũ thấy sắc mặt của anh ta tái nhợt thì đành phải đồng ý sẽ dẫn chúng tôi đến cái hố to đó xem cho biết, nhưng mà giờ hơi muộn quá rồi, muốn đi cũng phải chờ đến sáng ngày mai hẵng nói. Tôi thấy cũng đúng, mười mấy năm đều đợi được, chẳng vội gì một đêm nay. Vì vậy chúng tôi hẹn trước với A Ngũ, ngày mai ăn sáng xong sẽ xuất phát...

Khi chúng tôi trở lại căn nhà của nhà họ Phương, trời đã tối hẳn. Phương Tư Triệu lấy những đồ cần thiết trong xe ra phát cho chúng tôi: “Bây giờ tôi đi chuẩn bị ít đồ ăn. Tối hôm nay chúng ta ăn tạm một bữa nhé.”

Bếp lò trong nhà đã không còn dùng được từ lâu, vì thế Phương Tư Triệu đốt một đống lửa ở trong sân, sau đó lấy nồi sắt ra chuẩn bị nấu mì gói. Theo ý tôi, mì gói mới là phát minh vĩ đại nhất trên đời, bởi vì mặc kệ là người buôn bán nhỏ hay quan to chức sắc, khi anh đói khổ lạnh lẽo mà có một bát mì gói thì đó tuyệt đối là chuyện hạnh phúc nhất trên đời.

Sau khi lấp đầy bụng, chúng tôi ngồi bên đống lửa sưởi ấm. Mặc dù bây giờ nhiệt độ không khí đang dần dần tăng lên, nhưng căn nhà của nhà họ Phương đã nhiều năm không nhóm lửa sưởi ấm, cho nên trong nhà vẫn không ấm áp bằng ngồi cạnh đống lửa đâu.

“Tại sao lại là chú hai...? Cho dù chú là kẻ không ra gì cũng

không nên làm ra chuyện như thế này!" Phương Tư Triệu nói với vẻ buồn bã và bi phẫn.

Tôi biết thật ra trong lòng Phương Tư Triệu đã đồng ý với sự thật này từ lâu. Sở dĩ anh ta vẫn chưa thể chấp nhận được là bởi vì dù sao bọn họ cũng là người thân "máu mủ ruột rà", người bình thường không thể làm được việc giết cha giết mẹ này.

Tôi uống một hớp nước và nói: "Trong trí nhớ của em gái anh, tôi thấy lúc ấy ông ta đang tìm thứ gì đó... Không giống lật tìm lung tung, mà hình như là đã biết thứ đó ở chỗ nào từ trước."

"Thứ gì à...? Ông bà nội không phải nhà giàu mới nổi. Năm xưa họ đâu có đồ gì đáng giá?" Phương Tư Triệu nói một cách hoang mang.

Tôi hỏi lại anh ta: "Anh cũng cảm thấy năm đó ông ta vì tiền tài nên mới làm như vậy sao?"

CHƯƠNG

LẠI KHÔNG THẤY XE ĐÂU

Nghe tôi nói như vậy, Phương Tư Triệu cười khổ một cách bất đắc dĩ: "Nói thật, trừ cái đó ra, tôi không nghĩ ra lý do khác… Mấy năm kia chú hai của tôi sống rất cẩu thả. Chú ấy đánh bạc thua nên thiếu nợ bên ngoài rất nhiều. Ban đầu ông bà nội còn trả giúp chú ấy một ít, nhưng sau này chú ấy càng nợ càng nhiều, người trong nhà cũng bất lực. Sau này nữa, chú cũng không dám ở lại quê quán nên đành phải một mình vào thành phố kiếm tiền."

"Vậy ông ta có kiếm được tiền không?" Tôi tò mò hỏi.

Phương Tư Triệu lắc đầu đáp: "Tôi cũng không biết. Lúc ấy tôi đang chuẩn bị thi đại học, cho nên cha tôi và ông bà nội đều không chủ động nhắc tới những việc này với tôi, tôi cũng lười không muốn biết... Tuy nhiên sau này tôi nghe nói chú ấy mua đi bán lại vật liệu xây dựng ở trong thành phố, cuối cùng đã trả hết tiền nợ."

"Vậy ông ta có cai bài bạc không?" Tôi hỏi.

Thật vậy, đây mới là vấn đề mấu chốt. Nếu một con bạc kém mà không cai bài bạc hoàn toàn thì dù anh ta có kiếm cả núi vàng, đến cuối cùng cũng sẽ thua sạch, huống hồ Phương Tư An vẫn chưa kiếm được núi vàng đâu.

Vấn đề của tôi đã làm khó Phương Tư Triệu, rõ ràng anh ta

cũng không biết lúc trước người chú hai này rốt cuộc có thay đổi triệt để thói đánh bạc không... Khi nói chuyện, mặt trăng vừa to vừa tròn đã mọc lên trên bầu trời. Tới sớm không bằng tới đúng dịp, nếu không sao mà biết được căn nhà này của nhà họ Phương có giống như lời bà cụ kia nói hay không?

Lúc này, nhiệt độ ngoài trời trở nên hơi lạnh, vì thế Phương Tư Triệu đề nghị: "Mọi người vẫn nên vào nhà đi, giờ bên ngoài bắt đầu trở lạnh rồi."

Chúng tôi nghe vậy thì đứng hết dậy, chuẩn bị vào nhà rồi nói tiếp, đêm khuya đầu mùa xuân, dù thế nào trong nhà vẫn kín gió hơn bên ngoài rất nhiều! Sau khi vào nhà, Phương Tư Triệu nói với vẻ hơi có lỗi: "Lê đại sư, điều kiện ở đây thật sự kém quá. Hôm nay các vị ở tạm trước một đêm, sáng ngày mai chúng ta đi xem cái hố to sau núi xong rồi sẽ về trên huyện..."

Chú Lê tỏ ra không sao cả: "Thế này có là gì đâu. Chỉ có điều nếu ngày mai phát hiện ra có cái gì đó ở dưới cái hố kia thật... thì cậu định làm thế nào?"

Phương Tư Triệu ngẫm nghĩ rồi nói: "Nếu tìm được hai người con của cô tôi thật, thì chúng ta cũng phải về trên huyện trước, bởi vì người dân ở thôn này không thể xuống hố tìm xác. Cho nên tôi vẫn phải tìm nhóm người chuyên nghiệp đến xem xét rồi mới nói."

Chú Lê gật đầu: "Được, trong lòng cậu có tính toán rồi thì tốt... Tối hôm nay chúng ta chen chúc một chút, ngủ ở cùng một phòng hết đi."

Tôi biết chú Lê đề nghị mọi người ngủ trong cùng một phòng chủ yếu là vì lo nếu nơi này thật sự... có ma phá giống như lời bà cụ kia nói, mọi người ở cạnh nhau vẫn an toàn hơn.

May mắn là giường đất ở nông thôn cũng lớn, mấy người đàn ông trưởng thành như chúng tôi cùng nằm cũng vẫn được. Hơn

nữa, nhà này đã lâu năm không có ai ở nên âm khí rất nặng, nhiều người chen chúc với nhau cũng có thể làm ấm áp hơn.

Lúc đầu khi mọi người vừa chui vào túi ngủ của mỗi người thì vẫn chưa cảm thấy gì, chúng tôi lại tiếp tục trò chuyện về chú hai của Phương Tư Triệu... Nhưng ai ngờ qua nửa đêm, bên ngoài đột nhiên nổi gió Tây Bắc, độ ấm trong phòng bắt đầu từ từ giảm xuống.

Mấy người trẻ tuổi như chúng tôi còn đỡ, nhưng chú Lê tay già chân yếu nhanh chóng không chịu nổi. Vì vậy Phương Tư Triệu bèn bảo trong xe mình còn có mấy cái thảm lông, bây giờ anh ta sẽ đi ra lấy vào.

Tôi ngồi dậy nói với anh ta: “Để tôi đi cùng với anh...”

Nghe vậy, Đinh Nhất không yên tâm lắm: “Cậu ở lại đi, để tôi đi với anh ấy!”

Tôi nhìn chú Lê và Đàm Lỗi rồi quay lại nói với Đinh Nhất: “Không cần, anh cứ ở lại đây đi. Một lát là chúng tôi trở lại ngay.”

Vừa đẩy cửa nhà ra, gió ập vào mặt thổi tung quần áo trên người tôi. Tôi vội túm chặt cổ áo và thầm hối hận sao lúc sáng ra ngoài không mặc áo gió chứ?

“Nếu biết trước là lạnh như vậy, tôi sẽ mặc dày hơn một chút!” Tôi run rẩy nói.

Phương Tư Triệu thấy tôi lạnh đến mức không chịu nổi thì ngượng ngùng nói: “Đều tại tôi quên nói cho mọi người biết nhiệt độ trong núi sẽ lạnh hơn trong thành phố một ít. Nhưng khí hậu năm nay hình như hơi khác thường. Năm rồi đến giờ này là nhiệt độ không khí đã tăng lên từ lâu rồi.”

Bởi vì thật sự lạnh quá cho nên hai chúng tôi đều đi rất mau, định nhanh chóng lấy thảm lông rồi về phòng ngay... Kết quả

chúng tôi mới vừa ra khỏi cửa đã không thấy chiếc ô tô đậu trước cổng đâu nữa!

Tôi không khỏi thầm cười khổ trong lòng. Sao mỗi lần chúng tôi tới mấy chỗ ở nông thôn thế này đều bị mất xe thế? So với sự bình tĩnh của tôi, Phương Tư Triệu tỏ ra vô cùng hoảng sợ. Anh ta quay vài vòng ở chỗ đậu xe rồi mới ngẩng đầu nói với tôi bằng vẻ mặt kinh ngạc: "Vừa rồi cậu có nghe thấy tiếng động cơ ô tô không?"

Tôi lắc đầu, nói chắc như bắp: "Tuyệt đối không có, buổi tối ở đây yên tĩnh như vậy, nếu thật sự có người lái xe của chúng ta đi thì chắc chắn có thể nghe thấy."

"Thế thì xe đâu...? Nó đâu thể bốc hơi vào không khí chứ?!" Phương Tư Triệu hỏi đầy ngờ vực.

Đương nhiên tôi biết xe sẽ không bốc hơi vào không khí, vì vậy đi đến cạnh Phương Tư Triệu và nói: "Anh nhìn kĩ chung quanh xem, có phát hiện chỗ nào khác với trước đây không?"

Nghe tôi nói như vậy, Phương Tư Triệu nhìn khắp mọi nơi rồi lắc đầu nói với tôi: "Không có gì khác mà! Mỗi năm tôi đều về đây, người trong thôn không thể trộm xe của tôi được..."

Tôi nghe như anh ta đang hiểu lầm ý mình, nên xua tay và nói: "Tôi không có ý đó... Bỏ đi, đi vào trước rồi nói."

Vì không lấy được thảm lông nên tôi và Phương Tư Triệu đều bị gió thổi đến nỗi lạnh thấu xương. Bởi vậy, hai chúng tôi bước nhanh vào trong sân, nhưng vừa qua cổng thì hai chúng tôi đều trợn tròn mắt. Cái sân của nhà họ Phương khi nãy còn cỏ hoang mọc khắp nơi, lúc này lại trở nên sạch sẽ, giống như nhà có người sống bình thường, không có gì khác biệt.

"Chuyện này là thế nào? Ai nhổ cỏ trong sân đi rồi?" Giọng Phương Tư Triệu run bắn.

Tôi đáp bằng giọng nặng nề: “Từ lúc chúng ta đi ra ngoài đến khi đi vào cùng lắm là vài phút, nhân viên vệ sinh chuyên nghiệp cũng không thể làm sạch một cách nhanh chóng như vậy! Lát nữa anh theo sát tôi, đừng hoảng sợ... cũng đừng chạy lung tung!”

Lúc này Phương Tư Triệu hơi căng thẳng và gật đầu, sau đó bám sát theo phía sau tôi... Xem ra, quả nhiên bà cụ nhiệt tình kia không lừa chúng tôi, nơi này đúng thật là hơi có vấn đề.

Khi tôi và Phương Tư Triệu chuẩn bị từ từ di chuyển vào nhà, định bụng xem thử có phải trong nhà cũng trở nên khang khác hay không thì thấy một bé gái nhảy nhót từ trong nhà ra, mà phía sau cô bé còn có một cậu bé nhỏ hơn vài tuổi chạy theo. Hai đứa trẻ một trước một sau chơi đùa trong sân.

“Phỉ Phỉ… Tiểu Vũ…” Phương Tư Triệu khẽ kêu lên.

CHƯƠNG

TAI HỌA TỪ TRONG NHÀ

Thật ra không cần Phương Tư Triệu nói, tôi cũng nhận ra hai đứa trẻ này là ai, nhưng tôi không hiểu đây là do âm hồn của bọn họ không tan ư? Hay chỉ là một mảnh tàn hồn của hai đứa trẻ?

Khi tôi đang sinh lòng nghi ngờ, thì đột nhiên nghe thấy trong phòng có giọng phụ nữ truyền ra: "Bên ngoài vừa mới mưa xong, không được chạy ra khỏi sân nghịch đâu đấy!"

Phỉ Phỉ nghe vậy thì nói với vẻ không vui: "Sao trời cứ mưa mãi thế nhỉ!? Đã lâu rồi chị không được chơi cùng với đám Lị Lị."

Lúc này một người phụ nữ dáng người hơi mập mạp đi từ trong nhà ra, cô ta nói: "Con với em trai vào nhà chơi đi, nếu con không nghe lời thì mẹ sẽ tịch thu búp bê mới của con đó!"

Câu nói này chẳng khác gì thánh chỉ, tuy Phỉ Phỉ không tình nguyện nhưng vẫn dắt em trai trở vào nhà với mình. Lúc này tôi quay đầu nhìn mặt trăng trên trời và nói: "Năm xưa, ngày xảy ra chuyện có phải vừa đúng vào mười lăm âm lịch không?"

Vì quá khiếp sợ nên Phương Tư Triệu hoàn toàn không nghe thấy lời tôi. Tôi bèn hơi đẩy mạnh anh ta một chút và bảo: "Anh tỉnh táo lại đi, bọn họ đã chết lâu rồi, đây là âm hồn của bọn họ bị nhốt ở đây thôi…"

Phương Tư Triệu không tin tưởng lắm: “Nhưng trước đây tôi trở về bao nhiêu lần như vậy, tại sao không một lần nào nhìn thấy họ chứ?”

“Đó là bởi vì anh về không đúng vào ngày mười lăm âm lịch! Nếu tôi đoán không nhầm thì buổi tối năm bọn họ xảy ra chuyện cũng đúng vào ngày mười lăm âm lịch, nhưng vì đợt đó trời mưa nên không có ai chú ý tới chuyện này.” Tôi nói nhỏ.

Cảnh trước mắt hoàn toàn trùng khớp với ký ức tàn hồn của Phỉ Phỉ, tôi và Phương Tư Triệu đứng ở trong sân không bao lâu thì trời bắt đầu đổ mưa nhỏ…

Lúc này có một người đàn ông đi ra sân liếc nhìn rồi lẩm bẩm: “Thời tiết kiểu quái gì thế này? Vừa rồi còn có thể nhìn thấy ánh trăng mà, giờ lại mưa nữa…”

Phương Tư Triệu ở phía sau tôi khẽ kêu lên: “Dượng…”

Ban đầu tôi còn sợ Phương Tư Triệu đột nhiên nhìn thấy người thân quá cố sẽ kích động, kết quả từ đầu đến cuối anh ta vẫn thành thật đứng ở phía sau tôi… Xem ra cái tên này cũng khá lý trí, biết những người này không thể là người sống.

Tôi thấy mưa rơi càng ngày càng to, bèn quay đầu nói với Phương Tư Triệu: “Vào nhà đã, nếu tôi nhớ không lầm, chú hai của anh sẽ về đây nhanh thôi…”

Quả nhiên, không bao lâu sau đã thấy Phương Tư An đi từ bên ngoài vào với vẻ mặt tối tăm. Người trong nhà nhìn thấy gã đột nhiên trở về đều rất kinh ngạc. Ông nội của Phương Tư Triệu vội vàng gọi gã vào phòng, hỏi có phải gã lại gây ra tai họa gì không?

Lúc đầu Phương Tư An còn không thừa nhận, nói rằng mình làm ăn rất lớn, sắp sửa mua nhà trong thành phố rồi! Nhưng ông cụ Phương vốn không tin đứa con thứ hai này của mình, nên nổi giận và lớn tiếng trách móc: “Anh cho tôi là thằng khờ hả? Mỗi lần

anh thua tiền đều giở cái bài này! Nói mau! Rốt cuộc là làm sao?”

Bà cụ Phương nghe thấy hai cha con bắt đầu cãi nhau thì đẩy cửa đi vào khuyên: “Có chuyện gì thì nói đàng hoàng, la hét làm gì hả? Để người ngoài nghe thấy không hay đâu!”

Ông cụ Phương nghe thế càng tức giận hơn, mắng to: “Đều do bà chiều quá đấy! Thằng cả và thằng hai nuôi cùng nhau, sao bà lại chiều thằng hai thành cái thói như hiện giờ hả? Nếu không phải tự nó không biết cố gắng, thì nhà ta cần gì phải bắt Hiểu Cương ở rể?! Đồ vô dụng! Bà sinh ra đứa con trai này xem như uổng phí rồi!”

Ông cụ càng mắng càng tức, càng tức càng mắng... Cuối cùng Phương Tư An đột nhiên gào to lên: “Ai cầu xin ông sinh tôi ra? Tôi cứ như vậy đấy! Con trai lớn của ông tốt thì bảo con lớn của ông nuôi ông đi! Còn tìm người ở rể làm gì hả?!”

“Mày… Cái đồ láo toét này! Tối nay mày về là cố ý muốn làm tao tức chết đúng không!” Ông cụ Phương tức đến mức cả người run rẩy.

Có lẽ những lời này đã nhắc nhở Phương Tư An, gã đột nhiên xìu xuống và nói: “Cha! Cha không thể mong cho con trai cha tốt được à? Thật sự không phải vì thua tiền mà con mới trở về, con muốn cha cho con mượn ít tiền vốn để làm ăn… Cha cũng biết con vất vả lắm mới trả hết được số tiền kia, sao con còn có thể đi đánh bạc nữa chứ? Con chỉ muốn mở rộng việc làm ăn của mình thôi, nhưng làm ăn lớn mà không có tiền vốn cũng không được!”

Ông cụ Phương vốn không tin lời Phương Tư An, ông cầm lấy một cái chổi nhỏ trên giường đất, quất vào người Phương Tư An và nói: “Anh lại về lừa tiền có phải không? Anh không thể để tôi thanh thản sống lâu thêm mấy năm nữa à? Anh không thể sống thành thật được mấy năm hay sao?!”

Bởi vì tiếng động trong phòng phía Đông quá lớn, cho nên Phương Tư Quyên và chồng là Vương Hiểu Cương vội đẩy cửa đi vào xem. Ông cụ Phương thấy con gái và con rể đi vào thì ngoảnh mặt đi, hờn dỗi quay lưng về phía mọi người.

Phương Tư Quyên thấy thế thì tức giận nói với Phương Tư An: “Anh hai, sao anh lại chọc cha giận đến mức này? Tự anh hỏi lại lương tâm mình xem, mấy năm nay cha trả nợ cờ bạc cho anh bao nhiêu lần rồi?! Sao anh cứ không làm người ta bớt lo thế? Mình sống đàng hoàng không được hay sao? Anh xem anh cũng già đầu rồi, anh không biết vì sao mình không tìm được vợ hả? Em gái như em mà đã con cái đề huề rồi, chẳng lẽ anh không sốt ruột à?”

Phương Tư An thấy cả em gái cũng có thể dạy bảo mình thì lập tức trừng mắt quát: “Khi nào thì đến lượt mày nói chuyện trong cái nhà này?! Đừng tưởng dắt được thằng về ở rể là có thể nắm quyền cái nhà này nhé!”

Phương Tư Quyên lập tức nổi trận lôi đình: “Phương Tư An, sao da mặt anh lại dày như vậy hả? Đúng là súng máy cũng không bắn thủng được! Vừa rồi anh nói anh cả không nuôi cha mẹ, thế anh có biết mỗi năm anh cả đều gửi tiền về nhà không, còn anh thì sao?! Vừa trở về là đòi tiền, anh nói xem anh đã hơn ba mươi tuổi mà sao còn không biết xấu hổ bắt cha mẹ phải nuôi thế?! Hôm nay tôi nói rõ ràng cho anh biết, cái nhà này vẫn luôn là tôi nắm quyền, bởi vì quanh năm suốt tháng, tất cả tiền của cái nhà này đều là do hai vợ chồng chúng tôi đổ mồ hôi sôi nước mắt ngoài ruộng kiếm về! Anh có mặt mũi gì mà trở về đòi chúng tôi tiền để tiêu hả?!”

Vương Hiểu Cương thấy vợ mình càng nói càng khó nghe nên liên tục kéo cô ấy và nói: “Được rồi, ít nói vài câu đi, anh hai có chỗ khó xử của anh hai… Anh hai chắc còn chưa ăn cơm nhỉ? Em và Tư Quyên ra ngoài nấu cơm, mọi người cùng bình tĩnh lại trước

đã, đều là người một nhà, có cái gì ngồi xuống từ từ nói.”

Tôi và Phương Tư Triệu giống như xem phim, nhìn những người này cãi cọ ầm ĩ ở trước mặt chúng tôi, bọn họ không hề có phản ứng đối với sự xuất hiện của chúng tôi… Phương Tư Triệu thấy cô và dượng đi ra ngoài nấu cơm thì tự lẩm bẩm: “Chẳng lẽ bởi vì một trận cãi vã này mà phải giết người ư?”

Tôi lắc đầu: “Không đơn giản thế đâu, tiếp tục xem sẽ biết…”

Quả nhiên, khi hai vợ chồng Phương Tư Quyên đi ra ngoài nấu cơm thì nghe bà cụ Phương nói nhỏ với ông cụ nhà mình: “Không phải trong nhà còn có chút tiền đấy à, hay là cứ đưa trước cho thằng hai dùng đi!”

CHƯƠNG

LỊCH SỬ LẶP LẠI

Có phải bà già rồi nên hồ đồ không? Đó là tiền mua phân bón và cây giống! Nếu bà cho thằng hai số tiền này, bà ăn nói thế nào với con gái và con rể? Đất đai của nhà còn gieo trồng được nữa không? Sang năm định đi uống gió Tây Bắc hả?" Ông cụ Phương giận quá liên tục lắc đầu.

Bà cụ Phương nghe vậy thì khẽ nói thầm: "Bây giờ thằng hai khó khăn, chúng ta giúp nó vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt đã, sau này bảo nó trả lại gấp bội cho nhà bé Quyên không được sao?"

"Không được, không được… Thằng hai đều do bà chiều mà ra! Chuyện nào có đơn giản như bà nghĩ? Từ trước đến giờ nó đều là cái thằng ăn bốc nói phét, bà biết nó đòi số tiền này để làm gì không? Số tiền này là do bé Quyên kiếm được và nhờ chúng ta giữ hộ. Bà không biết xấu hổ mà lấy tiền của con gái và con rể cực khổ kiếm về để trợ cấp cho thằng hai hả?!" Ông cụ Phương tức đến nỗi giậm chân.

Bà cụ Phương thấy ông nhà mình nhất quyết không đồng ý thì cũng hơi nóng nảy. Bà tức giận nhặt cây chổi dưới nền và ném lên giường đất rồi nói: "Con gái lấy chồng thì trước sau gì cũng là

người ngoài. Sao ông không biết trong ngoài gì thế? Mặc dù bây giờ Hiểu Cương ở rể, nhưng Phỉ Phỉ và Tiểu Vũ cũng có mang họ Phương đâu!”

“Bà thì biết trong ngoài hả?! Nhà ông Vương người ta chỉ có một đứa con trai, dựa vào cái gì mà ở rể cho bà, chẳng lẽ trong lòng bà không rõ chắc? Còn không phải bởi vì người ta tốt bụng, thấy nhà mình dù có hai thằng con trai, nhưng một đứa nhiều năm không ở cạnh, một đứa thì có đức hạnh thế kia... Làm người thì phải biết thỏa mãn chứ, Hiểu Cương thích bé Quyên nhà ta từ nhỏ, nhưng nó không nợ nhà chúng ta biết không?” Càng nói, sắc mặt của ông cụ Phương càng khó coi.

Bà cụ Phương thấy nói không lại ông nhà mình nên liếc nhìn Phương Tư An, sau đó quyết tâm nói: “Hai à... Bây giờ hoàn cảnh trong nhà là như vậy. Cha con nói không được là không được. Nếu không hay là con tự nghĩ cách đi?”

Phương Tư An không lên tiếng, im lặng hồi lâu mới nói: “Cha, mẹ, coi như con chưa từng nói đến việc này, con cũng biết sự khó xử của cha mẹ... Trước mắt cứ như vậy đi.”

Bà cụ Phương nghe Phương Tư An nói như vậy thì cũng hơi giật mình, rõ ràng bà không ngờ lần này đứa con thứ hai lại thấu tình đạt lý thế. Sau đó Phương Tư Quyên nấu xong bữa tối rồi đẩy cửa đi vào, gọi bọn họ ra ngoài ăn cơm.

Lúc này tôi và Phương Tư Triệu vẫn luôn theo sát phía sau chú hai của anh ta, vì chúng tôi muốn xem thử gã hạ độc những người thân “máu mủ ruột rà” của mình như thế nào. Lúc đầu tôi và Phương Tư Triệu đều cho rằng Phương Tư An nhất thời nảy lòng tham, kết quả lúc gã lấy nửa gói bột trong túi ra, chúng tôi mới chợt hiểu, trước khi trở về gã cũng đã chuẩn bị sẵn để hạ độc rồi.

Lúc ăn cơm gã giả mù sa mưa rót đồ uống cho mọi người,

nhưng chính mình lại không uống một ngụm nào, chỉ có điều lúc ấy những người trên bàn ăn đều không ai chú ý tới nét háo hức hy vọng bọn họ uống hết đồ uống có độc trong ánh mắt của Phương Tư An.

Cũng không biết Phương Tư An bỏ thuốc độc gì cho họ, những người này uống vào không phát tác ngay lập tức, mà là chờ sau khi xong bữa cơm tối mới bắt đầu lần lượt có phản ứng.

Người bị độc phát đầu tiên là Tiểu Vũ, bởi vì thằng bé nhỏ nhất, cho nên uống nhiều hơn người khác một ly nước, tất nhiên chất độc cũng phát tán sớm hơn... Tiểu Vũ nghiêng ngả lảo đảo ra khỏi phòng phía Tây tìm mẹ, nhưng thằng bé vừa đi đến cửa phòng phía Tây thì đã ngã xuống đất không dậy được.

Sau đó người nhà họ Phương lần lượt bị độc phát, hết người này đến người khác đi đến cửa muốn ra ngoài cầu cứu, nhưng cuối cùng tất cả đều tập trung ngã xuống giữa nhà bếp và phòng ăn, không gượng dậy được.

Phương Tư An thấy thế lập tức đi vào phòng Phương Tư Quyên, gã mở tủ quần áo ra, chuẩn xác tìm được xấp tiền được bọc trong chiếc khăn tay ca-rô. Chỉ tiếc gã đếm thử và phát hiện không đến năm trăm tệ, vì thế gã lập tức đóng kín cửa tủ, đi thẳng đến phòng của cha mẹ mình.

Dù sao đã sống cùng nhau nhiều năm như vậy, Phương Tư An có thể dễ dàng đoán được cha mẹ và em gái giấu tiền ở chỗ nào… Bởi vậy gã không tốn mấy sức đã tìm ra một xấp tiền chẵn một trăm tệ ở trong phòng hai ông bà già.

Từ đầu đến cuối, tôi và Phương Tư Triệu đều lạnh lùng nhìn Phương Tư An của năm đó, không ngờ chỉ vì mười nghìn đồng tiền này mà gã có thể giết chết cả nhà già trẻ của mình…

“Chú hai của anh tàn nhẫn thật...” Tôi nói sâu xa.

Phương Tư Triệu nói bằng giọng thù hằn: "Ông ta chính là đồ súc sinh!"

Lúc này chợt thấy Phỉ Phỉ ngã dưới nền nhà bếp bỗng hơi nhúc nhích, tiếp theo cô bé đột nhiên ngồi dậy, sau đó há miệng nôn hết những thứ đã ăn buổi tối ra.

"Phỉ Phỉ chưa chết… Lúc ấy Phỉ Phỉ chưa chết!" Phương Tư Triệu đột nhiên hơi kích động, anh ta chạy tới vài bước đến bên Phỉ Phỉ định bế cô bé lên. Nhưng anh ta thử vài lần đều chỉ chạm vào khoảng không, giống như anh ta và Phỉ Phỉ không thuộc về cùng không gian, cho nên giữa họ mãi mãi không thể có bất kỳ tiếp xúc gì cả.

Phương Tư Triệu thấy tình trạng thế này lập tức đứng lên nói với tôi: "Ai có thể cứu con bé? Tiến Bảo, cậu nghĩ cách đi, phải ra ngoài tìm người tới cứu con bé…" Nói rồi anh ta định chạy ra ngoài, tôi thấy thế bèn giơ tay giữ chặt anh ta lại và nói: "Anh bình tĩnh lại một chút, đây là chuyện của mười mấy năm trước rồi! Anh chẳng làm được gì cả đâu, bây giờ anh cũng chỉ là một người đứng xem thôi!!"

Phương Tư Triệu sửng sốt, sau đó người mềm oặt ngồi bệt xuống đất: "Tại sao...? Con bé còn nhỏ như vậy… Tại sao hả?! Rốt cuộc ông ta đã gặp chuyện gì? Tại sao nhất định phải làm như vậy chứ?"

Tôi cũng không trả lời anh ta vấn đề này được, bởi vì cho tới bây giờ tôi chỉ có thể cảm nhận được ký ức tàn hồn của một mình Phỉ Phỉ, chỉ tiếc một cô bé con làm sao hiểu được thế giới của người lớn chứ?

Ngay lúc hai chúng tôi đang ngây như phỗng, Phương Tư An đã nhấc Phỉ Phỉ vừa mới tỉnh lại và Tiểu Vũ đã chết bước nhanh ra khỏi nhà. Phương Tư Triệu lập tức đuổi theo gào to: "Ông muốn

làm gì? Ông muốn đưa bọn trẻ tới chỗ nào?!”

Nhưng Phương Tư An sao có thể được nghe được lời anh ta, chúng tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn gã xách hai đứa trẻ với khuôn mặt không cảm xúc, vội vàng biến mất trong đêm mưa… Tuy rằng tôi và Phương Tư Triệu cũng cùng nhau chạy ra sân, nhưng chúng tôi nhanh chóng phát hiện chiếc xe trước đó không thấy đâu đã trở lại.

Tôi biết chúng tôi đã quay về hiện tại, âm hồn bị nhốt ở đây cũng không có ý làm hại chúng tôi, dường như họ chỉ trình diễn lại chuyện xảy ra năm đó hết lần này đến lần khác thôi.

Tôi thấy Phương Tư Triệu còn muốn đuổi theo thì giơ tay giữ anh ta lại: “Đừng đuổi theo, chúng ta đã trở lại hiện tại rồi…”

Phương Tư Triệu nhìn sang chiếc ô tô của mình rồi nói với nét mặt cứng đờ: “Nếu năm đó có thể đưa Phỉ Phỉ đến bệnh viện… Có lẽ con bé sẽ không phải chết.”

Tôi thở dài: “Vốn không phải Phỉ Phỉ chết vì trúng độc, con bé bị chú hai của anh đẩy xuống cái hố to kia mà chết…”

CHƯƠNG

ĐẤU ĐỊA CHỦ

Phương Tư Triệu đấm thật mạnh lên ô tô, chuông cảnh báo lập tức vang lên… Tôi thấy vậy vội cầm lấy chìa khóa xe mà anh ta treo ở bên hông để tắt chuông cảnh báo. Ở cái thôn nhỏ vùng núi yên tĩnh này, âm thanh đó thật sự hơi chói tai quá.

Lúc này tôi thấy Đinh Nhất đi ra khỏi cổng, anh ta nhìn thấy chúng tôi thì lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Vừa rồi hai người đi đâu thế?”

Tôi cười khổ, đáp: “Một lời khó nói hết…”

Sau khi trở vào trong nhà, tôi kể kỹ càng tỉ mỉ chuyện mình và Phương Tư Triệu vừa gặp được cho chú Lê biết…

Nghe xong, chú Lê trầm giọng bảo: “Xem ra năm đó, trừ bé Phỉ Phỉ ra, âm hồn của những người còn lại trong nhà họ Phương đều bị nhốt ở cái đêm trăng tròn đó, bởi vậy người trong thôn mới có thể nhìn thấy trong sân nhà họ Phương có bóng ma đi lại mỗi khi đến mười lăm âm lịch.”

Phương Tư Triệu đau khổ nói: “Tôi nhất định phải tìm được họ… cho dù thế nào tôi cũng phải tìm được họ! Tôi không thể để cho họ chết không rõ ràng như vậy được…”

Tôi vỗ vai anh ta: “Tôi có thể hiểu tâm trạng của anh, nhưng có

thể tìm được họ hay không còn phải xem tình hình ngày mai lên núi ra sao đã."

Phương Tư Triệu nói với tôi bằng vẻ mặt chắc chắn: "Khẳng định là Phương Tư An đã ném tất cả bọn họ vào cái hố to kia rồi, bởi vì gần quanh đây, trừ cái hố to kia ra thì không còn chỗ nào như cậu miêu tả cả…"

Nghe anh ta nói như vậy, tôi gật đầu đáp: "Được… Nếu đúng là như vậy thì sáng ngày mai mọi thứ sẽ rõ ràng thôi."

Một đêm không ngủ, khó khăn lắm chúng tôi mới đợi đến bình minh, vội vàng ăn bữa sáng rồi ngay lập tức đi tìm anh A Ngũ ngày hôm qua. A Ngũ thấy chúng tôi tới sớm thì hơi kinh ngạc. Tuy nhiên, anh ta cũng biết rằng việc này có liên quan đến những người thân đã mất tích của Phương Tư Triệu, cho nên cũng không nói gì. Sau khi thay quần áo, anh ta ra ngoài với chúng tôi.

Trên thực tế, cái hố to kia cách nhà họ Phương không xa lắm. A Ngũ dẫn chúng tôi ra sau núi, không bao lâu đã tới cạnh một cái hố to được bao phủ bởi thép hàn thành lưới…

Khi nhóm chúng tôi đi đến chỗ miệng cái hố mà A Ngũ nói, chúng tôi lập tức bị sốc trước cảnh nhìn thấy trước mắt, hóa ra cái gọi là hố to này chính là một cái hố tự nhiên. Trong ký ức của Phỉ Phỉ, cái hố này to vô cùng, nhưng khi tôi nhìn thấy đồ thật thì phát hiện nó cũng không to như trong tưởng tượng của tôi, trông đường kính không quá năm mét, nhưng sâu hơn tôi tưởng tượng.

Bởi vì miệng hố có thép hàn thành lưới thép che chắn, cho nên chúng tôi yên tâm đi đến bên miệng hố và nhìn xuống, ngay lập tức chúng tôi có thể cảm nhận được phía dưới có từng cơn gió lạnh thổi lên…

Đàm Lỗi ở cạnh hơi căng thẳng, hỏi: "Dưới đó thông đến chỗ nào? Sao lại có gió thổi lên nhỉ?"

Chú Lê lấy la bàn trong người ra xem, sắc mặt chợt thay đổi và nói: “Cái hang này không đơn giản đâu… Trước khi chưa làm rõ ràng tình hình thì tuyệt đối không thể tùy tiện xuống hang.”

A Ngũ vẫn đứng cách xa cái hố, đột nhiên nói với chúng tôi: “Nghe nói trong cái hang này từng chết rất nhiều người… Thỉnh thoảng buổi tối có người đi ngang qua còn có thể nghe thấy trong hang truyền ra tiếng kêu thảm thiết.”

Tôi nghe cảm thấy hơi khó hiểu: “Tại sao trong hang lại chết nhiều người như vậy?”

A Ngũ lắc đầu: “Chuyện này phải hỏi những người ở thế hệ của ông nội tôi! Những người trẻ tuổi trong thôn chỉ biết trong cái hang này có vô số người chết, nhưng rốt cuộc là ai chết thì không biết.”

Chú Lê khẽ hỏi tôi: “Cháu có thể cảm nhận được gì không?”

Tôi lắc đầu rồi nói với chú ấy: “Không cảm nhận được cái gì cả… Có thể là cái hố này quá sâu.”

Chú Lê bèn nói với mọi người: “Chúng ta vẫn nên đi về thôn cái đã, bởi vì trước khi chưa làm rõ tình hình của cái hố trời này, tuyệt đối không thể tùy tiện xuống hố…”

Sau khi trở lại thôn, anh A Ngũ dẫn chúng tôi đi tìm ông Lục có tuổi tác và vai vế cao nhất trong thôn, muốn hỏi thăm ông ấy về chuyện cái hố trời này. Kết quả ông cụ vừa nghe nói chúng tôi muốn hỏi thăm chuyện hố trời thì sầm mặt xuống và nói: “Đó đều là mấy chuyện cũ rích, các cháu hỏi thăm chuyện này để làm gì? Hơn nữa… đã qua mấy chục năm, ông đã không nhớ rõ từ lâu rồi.”

Tôi thấy chắc ông cụ này không muốn kể đây! Nếu đúng như lời A Ngũ nói, cái hố trời kia đã từng chết vô số người, thì chắc chắn đó phải là chuyện vô cùng có tiếng vang năm xưa, ắt hẳn phải có ấn tượng vô cùng sâu sắc đối với những người biết chuyện thời đó

mới đúng. Ông ấy nói mình không nhớ rõ thì chắc chắn là đang qua quít với những người xứ khác đột nhiên tới như chúng tôi.

Lúc này A Ngũ bèn ôn tồn nói với ông cụ: “Ông Lục ơi, giờ bọn họ đang nghi ngờ gia đình sáu người nhà ông Phương và bà Phương bị người ta ném vào hố, cho nên lúc này mới muốn hỏi thăm chuyện cái hố to ấy là để đi xuống tìm kiếm thi thể ấy mà.”

Ông Lục nghe vậy thì lập tức đổi sắc mặt: “Người sống không thể xuống cái hố đó... Trong đó đều là xương cốt của người chết, người sống đi xuống không tốt gì đâu.”

Tôi nghe ra vấn đề rồi đây, vì vậy nhẫn nại nói: “Cho nên chúng cháu mới muốn hiểu biết một chút chuyện liên quan đến cái hố trời này ạ. Ông xem, cả gia đình sáu người nhà họ Phương mất tích nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng cũng phải có một kết luận chứ đúng không ạ? Không thể cứ mãi không biết sống chết như thế được!”

Ông Lục im lặng hồi lâu, khi chúng tôi cho rằng ông ấy sẽ không kể cho chúng tôi nghe rốt cuộc năm xưa đã xảy ra chuyện gì, thì ông ấy lại mở miệng nói một cách sâu xa: “Vụ đó đã xảy ra vào hơn năm mươi năm trước, mặc dù đã trôi qua rất lâu rồi nhưng ông vẫn nhớ như in từng cảnh tượng năm xưa...”

Hóa ra ông cụ Lục này không muốn nhắc tới chuyện năm xưa là bởi toàn bộ người trong thôn họ đã phạm phải một sai lầm vào năm đó. Mặc dù những người già đã trải qua những việc này không còn mấy người, nhưng những người ở thế hệ họ đến chết cũng không cách nào tiêu tan được...

Chuyện xảy ra vào năm mươi hai năm trước, lúc ấy đúng vào mười năm đại nạn của Trung Quốc, cái thôn nhỏ bé này của bọn họ cũng không may mắn thoát khỏi, trên dưới cả thôn đều bồn chồn không yên vì phong trào đó.

Lúc ấy trong thôn có một nhà địa chủ lớn họ Ngô. Trước giải phóng, nhà họ đã từng sở hữu cửa hàng mặt tiền của cả một con đường ở thành phố, công việc kinh doanh còn mở rộng đến tận thị trường Thượng Hải đầy người nước ngoài.

Hồi đó địa chủ Ngô đã qua tuổi chín mươi, chỉ tính mấy đứa con trai do các bà vợ bé của ông ta sinh ra thôi đã là mười mấy người. Hơn nữa, mấy đứa con trai cũng đều đã kết hôn sinh con, cho nên lúc ấy trên dưới cả nhà họ Ngô có tới sáu bảy chục người.

Sau giải phóng, nhà họ Ngô bán hết của cải trong thành phố, cả nhà dọn về quê sống. Họ cũng biết rằng giai cấp của mình quá cao, nên chỉ muốn sống yên ổn ở chốn nông thôn này.

Ai biết rằng ngay khi bắt đầu phong trào, gia đình của họ đã bị đặt vào giai cấp địa chủ. Già trẻ nhà họ bị nhân dân lao động trong thôn chì chiết mỗi ngày. Lúc ấy ông Lục còn rất trẻ, ông cũng thích đi theo mọi người tranh đấu địa chủ.

CHƯƠNG

CUỘC TÀN SÁT ĐẪM MÁU

Con người đều có tâm lý “đám đông”. Khi người xung quanh anh ta đều làm cùng một chuyện, cho dù trong lòng anh ta cảm thấy có lẽ chuyện này không đúng, nhưng vì sợ hãi bị đám đông loại trừ nên hầu hết mọi người đều sẽ chọn “hòa theo dòng chảy”, hoặc là tiếp tục lừa mình dối người...

Khi ấy ông Lục rơi vào tình huống như vậy, ông ấy rất ham thích đi chỉ trích những phần tử lạc hậu đó, nhưng chính ông cũng không rõ những người này rốt cuộc phạm phải sai lầm to lớn gì mà phải bị người ta chỉ trích hết lần này đến lần khác như thế.

Cho đến tận khi chuyện phát triển đến một cục diện cực đoan khiến tất cả mọi người không thể khống chế được nữa, ông ấy và người trong thôn mới bắt đầu suy nghĩ lại, mình làm như vậy có phải thật sự sai rồi không?

Lúc ấy đội trưởng dân binh Cát Đông Lương trong thôn bọn họ dẫn người đuổi hết già trẻ lớn bé nhà họ Ngô tới bên cạnh hố trời. Ban đầu người dân trong thôn không rõ sự tình còn tưởng rằng đây lại là một cuộc hội nghị chỉ trích giống như bình thường… Nhưng nào đâu ngờ tới, hội nghị chỉ trích đột nhiên biến thành một cuộc tàn sát đẫm máu!

Cát Đông Lương ra lệnh cho cấp dưới lần lượt đẩy từng người nhà họ Ngô xuống hố trời. Tuy rằng trong lúc đó người nhà họ Ngô cũng có phản kháng, nhưng đều phí công, cuối cùng tất cả bọn họ đều bị súng bắn chết rồi ném xuống hố. Xong việc Cát Đông Lương còn nói lời mê hoặc dân thôn: "Những người này đều là giai cấp phản động, chỉ có nhổ cỏ tận gốc mới có thể diệt hết họa về sau…"

Chuyện đã tới nước này, nói gì cũng đã muộn. Cũng bắt đầu từ hôm đó, người dân trong thôn bị hoảng sợ cả ngày, bọn họ thầm sợ hãi oan hồn của người nhà họ Ngô không tan được, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ trở về tìm bọn họ báo thù.

Tuy rằng đây đã là chuyện của hơn năm mươi năm trước, nhưng đến bây giờ ông Lục vẫn nhớ rõ ràng từng tiếng kêu thảm thiết của những người bị đẩy vào hố trời khi đó, mỗi khi đêm về nằm mơ, ông ấy luôn mơ thấy bóng dáng lúc đó của người nhà họ Ngô.

Theo hồi ức của ông Lục, mặc dù năm xưa người trong thôn đều rất sợ oan hồn trở về trả thù bọn họ, nhưng trên thực tế, kẻ thực sự phải chịu sự trừng phạt chỉ có những kẻ đã gây ra cuộc tàn sát là Cát Đông Lương và mấy tên cấp dưới của hắn thôi. Đám người này đã bị chính phủ nhân dân xét xử vào đầu thập niên 80, cuối cùng tất cả đều bị phán tử hình.

Nghe đến đó tôi chợt nhớ tới một câu: "Có lẽ chính nghĩa sẽ đến muộn, nhưng nó mãi mãi không vắng mặt!" Những kẻ làm nhiều việc ác có thể oai phong nhất thời, nhưng tuyệt đối không oai phong cả đời được.

Ông Lục kể đến đây thì run rẩy nói với chúng tôi: "Mấy lão già tận mắt nhìn thấy vụ thảm án năm xưa như chúng tôi đều chết hết cả, không biết sau khi họ xuống dưới kia có thể gặp được người

nhà họ Ngô không nhỉ...? Thật ra chúng tôi còn thiếu họ một lời xin lỗi.”

Chú Lê bất đắc dĩ nói: “Có xin lỗi đi nữa cũng chẳng hề có ý nghĩa gì với họ. Thay vì để mình thẹn với lòng cho đến chết, không bằng nhân lúc còn sống làm chút gì đó để tránh cho lòng còn lưu lại tiếc nuối...”

Ông Lục lập tức ngẩng đầu, trợn to đôi mắt hơi vẩn đục rồi hỏi chú Lê: “Làm chút gì đó ư? Tôi có thể làm gì cho họ đây?”

Chú Lê ngẫm nghĩ rồi nói: “Nhặt xác cho họ, để cho linh hồn của họ có chốn về…”

Ông Lục liên tục lắc đầu: “Chuyện này không làm được, cái hố kia quá sâu, ném hòn đá xuống cũng không nghe thấy tiếng rơi, người sống đi xuống làm sao lên được?”

Lúc này Phương Tư Triệu ở cạnh nói ngay: “Cháu có thể tìm nhân viên thăm dò hang động chuyên nghiệp nhất trong nước đi xuống tìm xác. Chỉ cần người trong thôn ủng hộ cách làm của cháu là được.”

Ông Lục hơi khó tin: “Chuyện này có thể làm được thật ư?”

“Có thể làm được!” Phương Tư Triệu nói chắc chắn.

Nhưng chúng tôi lại không lạc quan giống như Phương Tư Triệu, bởi vì không ai biết tình trạng bên dưới của cái hố trời kia, hơn nữa xem cái hố đó có gió lạnh từng cơn thổi lên thế kia, thì những người chết ở trong hố năm đó chưa chắc đã không có một tí oán hận nào!

Cuối cùng, chuyện này nhờ ông Lục đánh tiếng, Phương Tư Triệu bỏ vốn và người dân thôn hết sức phối hợp, nhưng cụ thể nên làm như thế nào còn phải cẩn thận nghiên cứu mới được… Trở lại nhà họ Phương, mấy người chúng tôi cùng nhau bàn bạc. Ý

của Phương Tư Triệu là anh ta bỏ tiền mời nhân viên thăm dò hang động chuyên nghiệp xuống xem tình hình, nếu tất cả mọi thứ thuận lợi thì tất nhiên có thể tìm thấy được hài cốt của ông bà nội và những người nhà khác của anh ta.

Chú Lê lại cảm thấy làm vậy không ổn. Chú ấy cho rằng không rõ tình hình dưới đáy hố, nếu tùy tiện cho người sống xuống hố, chỉ e sẽ xảy ra chuyện không tưởng tượng được. Đến lúc đó đừng nói không tìm được hài cốt, chúng tôi còn phải đi xuống cứu người sống nữa.

Thật ra tôi biết sự lo lắng của chú Lê không phải không có lý, nhưng bây giờ Phương Tư Triệu sốt ruột chuyện tìm xác, chú bảo anh ta đã biết rõ hài cốt của người thân ở ngay dưới đó mà lại không thể đưa tất cả bọn họ lên, chắc chắn anh ta sẽ không chịu.

Cuối cùng bàn tới bàn lui, chúng tôi quyết định chia làm hai ngả, để Phương Tư Triệu đi liên hệ nhân viên thăm dò hang động chuyên nghiệp trước, còn chúng tôi ở lại nghĩ cách làm rõ ràng hoàn cảnh dưới hố trời.

Đàm Lỗi nghe xong liên tục lắc đầu, nói: “Đây là nhiệm vụ bất khả thi! Hố trời sâu như vậy làm sao chúng ta thăm dò rõ ràng hoàn cảnh phía dưới được?”

Tôi cười khẩy: “Người sống có thể nghẹn tiểu chết không? Tốt xấu gì cậu cũng là một thanh niên sống ở thời đại công nghệ cao, tin tức phát triển, chẳng lẽ không biết sử dụng điện thoại thông minh trong tay mình hay sao?”

Đàm Lỗi tức giận nói: “Sử dụng như thế nào? Chẳng lẽ anh muốn ném một chiếc điện thoại di động xuống, sau đó tán dóc video với ma quỷ bên dưới hả?! Cho dù anh muốn tán dóc nhưng dưới hang đó cũng phải có tín hiệu chứ?!”

Tôi giơ tay đập vào cổ cậu ta: “Sao thằng nhóc này thiếu muối

thế nhỉ? Trừ gọi video ra thì điện thoại di động không thể quay phim hả?”

Đàm Lỗi chợt hiểu ý của tôi và lập tức hào hứng, nói: “Anh muốn thả điện thoại xuống hố bằng dây thừng để quay lại hoàn cảnh bên dưới hả?”

“Nếu không thì sao? Anh phát hiện sau khi cậu đi theo sư phụ cậu thì trở nên khờ đi đấy, trước kia cậu là chàng trai lanh lợi nhường nào!” Tôi cố tình coi thường cậu ta.

Đàm Lỗi cũng không rảnh đấu võ mồm với tôi, cậu ta nói với A Ngũ ở bên cạnh: “Anh A Ngũ, anh có thể tìm giúp em một ít dây thừng không? Càng nhiều càng tốt!”

Bởi vì có ông Lục lên tiếng, cho nên tất nhiên A Ngũ không có ý kiến gì mà đồng ý ngay, anh ta xoay người đi ra ngoài lấy dây thừng cho chúng tôi.

Thật ra cách của tôi rất đơn giản, chính là tìm một cái hộp hình vuông, tốt nhất là không thấm nước, để tránh bị nước ngâm, hình sẽ biến dạng… bởi vì không ai biết hoàn cảnh cụ thể dưới hố như thế nào, lỡ đâu đáy hố có nước thì sao?

Tiếp theo cần dán năm chiếc điện thoại thông minh ở bốn mặt xung quanh và đáy hộp bằng băng dính. Sau đó mở chức năng quay phim ra, mở thêm cả đèn flash của điện thoại di động nữa, như vậy là có thể quay lại rõ ràng hoàn cảnh dưới hố rồi.

Tôi không có yêu cầu gì khác với năm chiếc điện thoại thông minh đó, chỉ cần có thể chống nước được, quay chụp hình ảnh rõ ràng một chút, cộng thêm có “tinh thần tự hy sinh bản thân” là được rồi.

CHƯƠNG

DÙNG ĐIỆN THOẠI DI ĐỘNG KHÁM PHÁ HANG ĐỘNG

Tất nhiên trong thôn chẳng có điện thoại di động cho chúng tôi lãng phí, vì vậy Phương Tư Triệu lái xe lên huyện, mua về năm chiếc điện thoại di động thông minh có thể chụp ảnh dưới nước hoàn toàn mới.

Tôi nhìn mà thấy hơi đau lòng: “Chỉ mong bọn bây hoàn thành nhiệm vụ xong rồi có thể bình an trở về...”

Sau khi đã chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa, đoàn người chúng tôi lại đi đến cái hố trời “ăn thịt người” kia, từ từ thả cái hộp sắt dán năm chiếc điện thoại di động bằng băng dính xuống hố.

Bởi vì trước đó chúng tôi cũng không rõ cái hố trời này sâu bao nhiêu, nên chúng tôi nhờ anh A Ngũ chuẩn bị vài bó dây thừng, nối lại chắc hơn một kilomet. Tôi tin nếu cái hố này không thông tới tâm Trái đất thì chừng đó dây thừng là dư dả rồi.

Người chịu trách nhiệm thả dây thừng xuống hố là Đinh Nhất, bởi vì tay anh ta vững nhất, cho nên anh ta phải dựa vào cảm giác của bàn tay để cảm nhận xem cái hộp đã chạm đáy hay chưa. Nếu đã chạm đáy thì còn phải nâng lên một chút, nếu không thì chiếc điện thoại dưới đáy hộp sẽ không quay được gì hết.

Để đề phòng lúc thả dây thừng xuống sẽ va vào vách hang, Đinh

Nhất đành phải ngồi một mình ở giữa tấm lưới thép. Tuy anh A Ngũ liên tục cam đoan với chúng tôi rằng cái lưới thép này được hàn rất chắc chắn, đừng nói là người, ngay cả một con trâu đứng ở trên cũng không rơi xuống được. Nhưng tôi vẫn thấy không yên tâm cho lắm. Vì thế tôi bảo Đàm Lỗi buộc một sợi dây thừng bảo hiểm ở thắt lưng của Đinh Nhất... Nếu có chuyện ngoài ý muốn gì xảy ra, chúng tôi vẫn có thể giữ được Đinh Nhất, ngăn anh ta ngã xuống cùng với lưới thép.

Lúc đầu, sợi dây thừng trong tay Đinh Nhất được thả rất nhanh. Khoảng chừng tới lúc được mười mét thì anh ta đột nhiên thả chậm lại, sau đó bắt đầu thả từng chút một…

Cho đến khi dây thừng thả xuống hơn tám mươi mét mới thấy Đinh Nhất chợt ngừng lại, rồi anh ta thoáng nhấc dây lên một đoạn... rồi bắt đầu nhẹ nhàng lay động sợi dây trong tay.

Thấy thế là tôi biết hộp sắt bên dưới đã chạm đáy rồi. Bây giờ Đinh Nhất lắc lư cái hộp chỉ là muốn cố gắng quay khung cảnh dưới hang nhiều hơn, đồng thời tay anh ta còn phải vững để tránh hình ảnh lắc lư quá khiến không nhìn thấy rõ được cái gì cả.

Cùng lúc đó, chú Lê bật lửa đốt ba nén nhang ở miệng hố, ai ngờ chú ấy vừa mới cắm nhang vào khe đá cạnh hố thì thấy khói của nén nhang bay hết vào trong hố, mà ba nén nhang kia cũng nhanh chóng tàn với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chú Lê thấy thế thì cau mày lại, nói: “Trong hố này có oán khí nhiều năm không tiêu tan, người sống muốn xuống hố không dễ dàng đâu…”

Tôi ngờ vực hỏi: “Lập đàn làm phép xoa dịu vong hồn của họ không được ạ?”

Chú Lê thở dài đáp: “Sáu người nhà họ Phương thì dễ rồi, chỉ cần biết ngày sinh tháng đẻ của họ là xong. Nhưng những người

nhà họ Ngô thì không đơn giản như vậy. Đầu tiên chúng ta không thể nào biết được ngày sinh tháng đẻ của tất cả bọn họ, thêm nữa là lúc bọn họ chết có oán khí quá lớn, sau đó lại trải qua nhiều năm ở lại nơi này như thế, chỉ sợ đã hóa thành quỷ sát từ lâu rồi...”

Tôi hơi lo lắng nói: “Vậy làm sao bây giờ? Vừa rồi Phương Tư Triệu gọi điện thoại tới báo anh ta đã liên hệ với nhân viên thăm dò hang động xong rồi, nói là sáng ngày mai có thể về đây sớm. Đến lúc đó anh ta tìm được người tới, mà chúng ta lại nói là không thể xuống hố thì...”

Chú Lê cũng hơi rầu: “Chờ một lát xem điện thoại di động có thể quay được những gì rồi nói sau.”

Trong khi nói chuyện, Đinh Nhất đã bắt đầu từ từ kéo dây thừng lên, có vẻ anh ta đã quay xong xuôi hoàn cảnh dưới đáy hố rồi. Lúc này chúng tôi cũng đến gần miệng hố, lòng tràn đầy chờ mong nhìn Đinh Nhất kéo dây thừng lên từng chút một.

Nhưng khi điện thoại di động được kéo lên, tất cả mọi người đều choáng váng vì cả năm chiếc điện thoại di động đều đã ngừng quay, hơn nữa hình như đều tắt máy hết cả…

Tôi cả giận, nói: “Không phải Phương Tư Triệu mua nhầm hàng nhái đấy chứ?! Thế này không phải làm chậm trễ thời gian à?”

Đinh Nhất cũng thấy khó hiểu, nhưng khi anh ta mới vừa cầm lấy cái hộp kia và chạm vào điện thoại di động, anh ta lập tức nói bằng giọng nặng nề: “Không phải do điện thoại có vấn đề, mà là nhiệt độ ở bên dưới quá thấp nên mới làm cho điện thoại tự động tắt máy.”

Tôi cạn lời, đúng là tính xuôi tính ngược cũng không tính đến việc xảy ra tình huống thế này. Rơi vào đường cùng, chúng tôi đành phải làm ấm điện thoại di động bằng nhiệt độ cơ thể trước,

sau đó khởi động máy xem năm chiếc điện thoại di động này đã quay được những hình ảnh gì trước khi tắt máy.

May mà sau khi khởi động lại máy, trong năm chiếc điện thoại đều có một đoạn video ngắn khoảng hơn mười phút. Để có thể xem rõ ràng hơn, chúng tôi chép năm đoạn video này vào chiếc laptop của Phương Tư Triệu.

Ở phần đầu của những đoạn video này, có bốn video quay vách hố, còn chiếc điện thoại bên dưới vẫn chỉ quay được bóng tối. Nhưng khi điện thoại di động hạ xuống độ sâu hơn hai mươi mét, bất thình lình có một cái thây khô treo trên vách đá nhô ra xuất hiện trong một đoạn video.

May mà tay Đinh Nhất vững, tuy hình ảnh chỉ chợt lóe qua nhưng khi chúng tôi dừng hình tại giây đó thì vẫn có thể nhìn thấy rõ tình trạng của cái xác kia.

Quần áo trên người cái xác đã mục rữa thành từng sợi, thứ duy nhất có thể xác định rõ ràng là một chiếc giày vải trên chân thây khô. Đó là một cái đế của giày vải kiểu cũ, nom kiểu dáng thì người chết chắc là một người đàn ông.

Nếu tôi không nhớ lầm, trong ký ức của Phỉ Phỉ không có ai mang giày vải kiểu này, cho nên nhất định cái thây khô này không phải là một trong những người nhà họ Phương. Nếu không phải người nhà họ Phương thì chỉ có thể là người nhà của ông địa chủ họ Ngô.

Sau đó chúng tôi tiếp tục phát video, nhưng không còn thấy cái xác nào trên vách hố nữa. Không bao lâu, video của chiếc điện thoại di động ở dưới cùng bắt đầu dần dần có hình ảnh, cũng chính chiếc điện thoại này cho chúng tôi thấy rõ tình hình cơ bản dưới đáy hố.

Hóa ra cảnh dưới đáy hố hơi khác với dự đoán “xương trắng

khắp nơi” của chúng tôi. Có một số thứ giống như nước bùn đen sì bao phủ toàn bộ đáy hố. Thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy một vài khúc xương gãy và hàm răng, chỗ xương cốt còn lại chắc đã dần dần bị chìm vào giữa đống nước bùn đen kia rồi.

Đúng lúc này, chiếc điện thoại di động ở dưới cùng tắt máy trước tiên, tiếp theo ba chiếc ở mặt bên cũng đều lần lượt tắt máy, cuối cùng chỉ còn lại một chiếc ở mặt bên vẫn đang kiên cường quay phim… Nhưng ngay trước khi chiếc điện thoại di động này tắt máy, nó đột nhiên quay được một gương mặt trắng bệch!

Lúc ấy mấy người chúng tôi đều bị dọa giật nảy, chẳng ai ngờ sẽ xuất hiện một gương mặt làm người ta sợ hãi như vậy! Thay vì nói đó là một gương mặt người thì không bằng nói đó chỉ là một bộ phận của mặt người, hoặc là cận cảnh vùng mắt người thôi.

CHƯƠNG

GƯƠNG MẶT TRẮNG TO ĐÙNG

"ĐM! Cái quái gì thế này!" Đột nhiên một khuôn mặt to đùng xuất hiện làm Đàm Lỗi giật nảy mình.

Nhưng vì khoảng cách quá gần nên hình ảnh vô cùng mơ hồ, ngoại trừ có thể nhận ra được rõ ràng là một khuôn mặt người, thì không thể nhận ra đó là nam hay nữ.

Đinh Nhất trầm giọng nói: "Không thể nào… lúc nãy chỗ này đã xuất hiện trong đoạn video rồi, tại sao lúc đó lại không nhìn thấy khuôn mặt này chứ?"

Câu nói này của Đinh Nhất khiến tất cả mọi người có mặt ở đây đều im lặng, vì không ai ngờ được phía dưới hố trời này lại có một "khuôn mặt" di chuyển lung tung.

Lúc này tôi ngẫm nghĩ, sau đó quay lại hỏi chú Lê: "Có khi nào do dây thừng kéo lên thả xuống bị đong đưa nên đã đụng phải cái xác nào đó còn chưa phân hủy hoàn toàn không?"

Chú Lê nghe tôi hỏi vậy thì lập tức quay sang hỏi A Ngũ: "Lưới thép này được làm vào lúc nào?"

A Ngũ suy nghĩ một lúc rồi nói: "Thời gian chính xác thì tôi không rõ, có điều ít nhất cũng phải năm sáu năm rồi."

Chú Lê gật đầu: "Lưới này được làm từ cốt thép hàn thành ít

nhất cũng phải nặng mấy trăm ký, chỉ có một hai người thì không thể nâng nó lên được, cho nên khuôn mặt phía dưới tấm lưới chắc hẳn phải được vứt xuống từ trước khi lắp lưới thép này."

Tôi nghi ngờ: "Thi thể người nào có thể năm sáu năm không bị phân hủy chứ?"

Chú Lê lắc đầu: "Ai biết được… dù sao tình hình phía dưới phức tạp, nói không chừng nơi này lại là vùng đất địa linh cho việc nuôi thi thì sao?"

Tôi ngạc nhiên hỏi lại: "Ý chú là ở dưới có cương thi?"

Chú Lê nhún nhún vai, nói: "Chuyện này khó nói chắc được, tóm lại khuôn mặt vừa nãy chắc chắn không phải của người sống."

Lúc ấy rõ ràng là khuôn mặt kia đã đả kích chúng tôi quá lớn, đến mức buổi đêm khi tôi đi ngủ còn mơ thấy khuôn mặt kia bò lên từ trong hố trời, sau đó đuổi theo tôi nói mình là bà nội của Phương Tư Thiệu…

Bị cơn ác mộng làm tỉnh giấc, cả người tôi đầy mồ hôi từ trên giường ngồi dậy, Đinh Nhất thấy tôi ngây ra như tên ngốc thì nhìn tôi chằm chằm, hỏi: "Vợ tương lai của cậu đang đuổi giết cậu à?"

Tôi tức giận nói: "Chứ còn gì nữa! Cô ấy trách tôi sao đến bây giờ còn chưa tìm được cô ấy ở đâu đấy…"

"Đứng dậy đi! Phương Tư Triệu đưa người đến rồi…" Đinh Nhất cười một tiếng rồi chỉ ra ngoài cửa sổ.

Tôi lập tức đứng dậy nói: "Sao anh không gọi tôi sớm hơn! Làm hại tôi mới sáng sớm đã bị mặt trắng to đùng đuổi theo!"

Đinh Nhất buồn cười nói: "Vợ cậu tên là mặt trắng à!"

Tôi không có thời gian nói chuyện tào lao với anh ta, tôi dậy mặc quần áo tử tế rồi đi ra ngoài và thấy trong sân nhà họ Phương có thêm mấy cái lều vải, Phương Tư Triệu cùng mấy người lạ mặt

đang ngồi quanh chiếc bàn đá trong sân, xem những đoạn video chúng tôi quay được hôm qua.

Phương Tư Triệu thấy tôi đi ra thì lập tức đứng lên giới thiệu: "Tiến Bảo, đây là đội thám hiểm hang động nổi tiếng Thiên Phong mà tôi mới mời về, đây là đội trưởng Lý Thiên Phong."

Tôi lịch sự bắt tay đối phương, sau đó vừa cười vừa nói: "Nghe danh đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt." Thật ra khi nói câu này trong lòng tôi cũng hơi ngượng, vì tôi còn chưa từng nghe đến đội thám hiểm hang động Thiên Phong này bao giờ, chẳng qua tôi chỉ nói lời khen mà người khác thích nghe thôi.

Quả nhiên, đội trưởng Lý Thiên Phong nghe tôi nói vậy thì tỏ ra khiêm tốn: "Là Tổng giám đốc Phương quá khen đấy thôi, hy vọng lần này chúng tôi có thể giúp một tay."

Tôi nghe xong gật đầu, bảo: "Có đội khảo sát chuyên nghiệp đương nhiên là có thể giúp đỡ rất nhiều cho chúng tôi rồi. Có điều, đội trưởng Lý này, không biết Tổng giám đốc Phương đã nói rõ tình hình với anh chưa, tình huống dưới hố có khả năng phức tạp hơn rất nhiều so với tưởng tượng của chúng ta…"

Lý Thiên Phong nghe tôi nói vậy vội bước đến gần và nói: "Chúng tôi mới vừa xem video mà các anh quay lại ngày hôm qua, từ chiều dài đoạn dây thừng mà các anh thả xuống có thể ước lượng khoảng cách từ trên này đến đáy hố khoảng chừng tám mươi mét, nghe nói hôm qua sau khi thả điện thoại xuống không bao lâu thì bị lạnh đến mức tắt máy?

"Đúng, đây cũng là một vấn đề, tôi đoán nhiệt độ bên dưới có thể xuống dưới âm hai mươi độ." Tôi nói thật.

Lý Thiên Phong nghe xong suy nghĩ một lát, sau đó nhìn thẳng vào tôi và nói: "Nhiệt độ thấp không phải là vấn đề, chúng tôi có rất nhiều kinh nghiệm thám hiểm dạng hang động như thế này,

chỉ có điều khuôn mặt xuất hiện ở cuối đoạn video…"

Tôi thấy Lý Thiên Phong muốn nói lại thôi, hiểu ngay trong lòng anh ta đang lo lắng chuyện gì, tôi bèn cười và bảo: "Không biết đội trưởng Lý có tin vào quỷ thần không?"

Lý Thiên Phong cười to: "Anh hiểu nhầm ý tôi rồi, không phải tôi sợ dưới đó có quỷ, mà là không biết nếu như gặp phải thi thể chưa phân hủy hết ở dưới đó thì nên xử lý thế nào?"

"Anh cảm thấy gương mặt kia là một cái xác chưa phân hủy hết?" Tôi hỏi.

"Không phải à?" Lý Thiên Phong hỏi lại: "Thật ra, với những người không hiểu biết về hang động sẽ luôn có một cảm giác sợ hãi không nói thành lời, cảm thấy nơi âm u ẩm ướt như vậy chắc chắn sẽ tồn tại một loại quái vật nào đó… Nhưng thực ra không phải như vậy, với kinh nghiệm nhiều năm thăm dò hang động của tôi, bên dưới động này cho dù tồn tại động vật sống gì, thì đó cũng chỉ là những sinh vật nhỏ, không tạo ra nguy hiểm trí mạng cho con người."

Tôi thấy đội trưởng Lý này nói chuyện rất tự tin, nên cũng không nói lại anh ta, dù sao bọn họ cũng là những người thám hiểm hang động chuyên nghiệp, so với họ, chúng tôi đúng là không có quyền lên tiếng, có điều gương mặt kia tuyệt đối không chỉ đơn giản là một thi thể chưa phân hủy hết được…

Tôi đi vòng qua Lý Thiên Phong không tin quỷ thần, đến kéo Phương Tư Triệu sang một bên thì thầm: "Đoạn video kia anh cũng xem rồi, anh cảm thấy gương mặt đó là của một cái xác sao?"

Sắc mặt Phương Tư Triệu u ám, anh ta nói: "Tôi cũng không biết… thế nhưng tôi có thể khẳng định gương mặt kia không phải bà nội tôi hay bất cứ người nào trong gia đình tôi."

Tôi thở dài: "Tôi cũng biết không phải là bọn họ… Nhưng vấn

đề là không phải bọn họ thì kia là ai? Khi anh tìm đội Lý Thiên Phong đã nói rõ mọi chuyện với họ rồi chứ?”

“Đương nhiên, sao có thể giấu giếm điều này được? Bọn họ xuống dưới là để tìm kiếm di cốt người nhà của tôi. Cậu yên tâm, trước khi tìm đến bọn họ tôi đã nghe ngóng rồi, đội của bọn họ đã nhiều lần tham gia cứu hộ trong hang động, cũng rất có kinh nghiệm trong phương diện tìm kiếm hài cốt.” Phương Tư Triệu rất tin tưởng đội ngũ mình mời về.

Tôi lại hỏi anh ta: “Vậy các anh định khi nào xuống hố?”

Phương Tư Triệu nhìn thoáng qua kế hoạch của Lý Thiên Phong và nói: “Bọn họ dự định hôm nay sẽ ra hố trời xem xét tình hình trước, sau đó điều chỉnh hợp lý mọi thứ, sáng ngày mai sẽ chính thức xuống hố.”

Lúc này tôi nhìn thấy chú Lê chắp tay sau lưng đi vào trong sân, đằng sau chú ấy là A Ngũ cùng với Đàm Lỗi, có lẽ chú ấy đã dậy từ sớm đến miệng hố xem xét, dù sao gương mặt trong video đúng là một tai họa ngầm tương đối lớn.

CHƯƠNG

THĂM DÒ SƠ BỘ VỀ HỐ TRỜI

Tôi ra đón và hỏi: "Mọi người đi lên núi về rồi ạ?"

Chú Lê gật đầu, sắc mặt chú hơi nặng nề: "Cái hố trời kia quá sâu, hơn nữa còn có rừng cây rậm rạp bao quanh miệng hố, nên dù là vào lúc giữa trưa, ánh nắng cũng không thể chiếu xuống đến đáy hố."

Tôi thở dài: "Bọn họ định ngày mai sẽ xuống đó…"

Chú Lê hỏi. "Bọn họ chưa xem video kia à?"

Tôi gật đầu: "Thấy thì thấy rồi, có điều bọn họ cảm thấy đó chỉ là một thi thể chưa phân hủy hết mà thôi."

Chú Lê lắc đầu, nói với vẻ bất đắc dĩ: "Những người thám hiểm hang động như bọn họ đúng là nên có tinh thần mạo hiểm, nhưng có những nguy hiểm bọn họ chưa từng gặp nên không có cách nào tưởng tượng ra được…"

Đúng là như thế, nếu bạn nói với một người không tin vào quỷ thần rằng quỷ thần đáng sợ thế nào thì chỉ phí công mà thôi. Mặc dù trước đó, trong đêm trăng tròn Phương Tư Triệu đã nhìn thấy âm hồn của người thân, nhưng tôi biết trong nội tâm anh ta vẫn còn mang tâm lý cầu may, cảm thấy mình xuống động là để đón thân nhân về nhà, bọn họ sẽ không làm gì anh ta. Tôi có thể hiểu

được tâm lý cấp thiết muốn tìm người nhà của anh ta, nhưng nếu biết rõ là có nguy hiểm mà vẫn khăng khăng xuống động, thì tôi chỉ biết chúc bọn họ lên đường bình an.

Chú Lê thấy tôi giữ im lặng, thì suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nếu ngày mai bọn họ nhất định muốn xuống động, chú có một cách…"

Tôi nghi ngờ hỏi: "Cách gì ạ?'

Chú Lê lấy từ trong người ra một tờ lá phù vàng gấp thành hình tam giác và nói: "Đây là Tị Dương Phù, có thể tạm thời che giấu dương khí trên người sống, nếu như dưới đó thực sự có vật âm tà, cũng sẽ không nhận ra bọn họ là người sống."

Tôi nhìn tờ phù màu vàng trong tay chú Lê, trong lòng cảm thấy biện pháp này không đáng tin cậy lắm, nên hơi lo lắng hỏi lại: "Che giấu được dương khí thì khi gặp cương thi cũng sẽ không có chuyện gì sao?"

Chú Lê nghĩ một chút rồi nói: "Trên lý thuyết thì là như vậy… Ngày mai cứ để Đinh Nhất đi cùng bọn họ xuống dưới đó, nếu thực sự gặp có chuyện gì đột nhiên phát sinh cũng không cần quá hoảng loạn, chỉ cần phát tín hiệu cho bên trên, bên trên hố sẽ có người kéo bọn họ lên. Có Đinh Nhất đi cùng, dù không tìm được thi thể, nhưng chắc có thể toàn thây trở về."

Tôi nghĩ bây giờ cũng chỉ có thể làm vậy, dù sao lúc này tên đã nằm trên dây… Phương Tư Triệu tìm khắp nơi mới được đám người này, nếu không cho bọn họ xuống hố thì không có cách nào giải thích được.

Tôi gọi Phương Tư Triệu sang một bên, nói đơn giản biện pháp của chú Lê cho anh ta biết, mặc dù anh ta không biết làm thế có hiệu quả gì hay không, nhưng dù sao anh ta cũng rất tin tưởng vào biện pháp của chú Lê, chỉ không biết bọn Lý Thiên Phong có tin tưởng không…

May mà bọn Lý Thiên Phong mặc dù không tin chuyện một tờ giấy màu vàng có thể đảm bảo bình an cho bọn họ, nhưng cũng không từ chối ý tốt của chúng tôi, có lẽ bọn họ cho rằng thêm một điềm lành cũng tốt.

Sau khi đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, Lý Thiên Phong dẫn theo chín người đi về phía hố trời âm khí nặng nề kia. Ban đầu, bọn họ không đồng ý để Đinh Nhất đi cùng, họ nói đội của họ đều là những người đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, biết cách ứng phó với các tình huống đột ngột phát sinh. Đinh Nhất không có kinh nghiệm thám hiểm hang động, đến lúc có chuyện xảy ra sẽ rất nguy hiểm.

Đinh Nhất nghe bọn họ nói vậy thì nói lại một câu: “Tự tôi lo việc sống chết của tôi, người của các anh chỉ cần phụ trách việc đưa tôi xuống đó là được.”

Lý Thiên Phong và đội của anh ta vẫn không vui vẻ lắm, nhưng khi đến miệng hố, bọn họ nhìn tư thế mặc trang bị bảo hộ leo núi của Đinh Nhất, thì nhận ra anh ta không phải không có chút kinh nghiệm nào.

Về phần lưới thép trên miệng hố, cả đoàn người chúng tôi phải hợp lực mới đẩy sang được bên cạnh, xem ra năm đó trong thôn này đã dồn hết tài nguyên để hàn ra thứ này, trọng lượng khá đủ.

Chú Lê đứng bên cạnh bắt đầu đốt hương tế tự, theo như chú ấy nói là làm lễ để ma quỷ không oán trách! Âm hồn bên dưới động này chưa từng được nhận hương hoa tiền giấy, cho nên để bọn họ hưởng thụ một chút cũng có điểm tốt.

Tất cả mọi người ai làm việc nấy, tất cả đều tập trung vào việc của mình… Chỉ có tôi và Phương Tư Triệu khoanh tay đứng xem. Không phải do chúng tôi không muốn giúp, mà không nhóm nào cần chúng tôi giúp cả.

Vì cân nhắc đến vấn đề có thể ở đáy động không được rộng rãi, lần này Lý Thiên Phong chỉ dẫn theo ba người, bao gồm cả Đinh Nhất, xuống dưới dò xét. Thật ra đây mới chỉ là lần xuống sơ bộ, chủ yếu xem tình hình bên dưới thế nào, nếu thuận lợi thì sẽ cho thêm người xuống cũng chưa muộn.

Tôi đứng bên miệng hố, nhìn bốn người bọn họ từ từ bò vào trong động, không hiểu sao trong lòng tôi dần xuất hiện một dự cảm không lành, chỉ hy vọng cái khuôn mặt nhìn không rõ kia sẽ không thành vật gây trở ngại cho chuyến đi lần này của bọn họ.

Trước khi nhóm Lý Thiên Phong xuống hố, chú Lê đã dặn đi dặn lại rất nhiều lần, xuống đến đó phải hạn chế nói chuyện, làm như thế có thể tiết chế dương khí không phát ra ngoài quá nhiều. Nhưng tôi thấy, mặc dù bọn họ đều gật đầu đồng ý, nhưng chưa chắc đã làm theo lời chú Lê.

Bởi vì dưới đáy động không có tín hiệu, cho nên mỗi người bọn họ đều mang theo bộ đàm, nếu có phát sinh tình huống khẩn cấp, bọn họ sẽ dùng bộ đàm liên lạc báo cho người bên trên kéo lên.

Lúc mới bắt đầu đi xuống, thỉnh thoảng Lý Thiên Phong sẽ dùng bộ đàm thông báo cho chúng tôi biết tình hình trong động. Trên vách động gập ghềnh, bọn họ nhìn thấy rất nhiều răng và xương động vật, nhìn qua trông có vẻ giống với xương người. Khoa trương nhất là bọn họ còn tìm được một chiếc nhẫn bằng vàng ở một khe hở trong vách đá, xem ra đây chính là vật trên người người thân của đại địa chủ kia.

Nhưng bọn họ đi xuống càng sâu, tín hiệu bộ đàm càng ngày càng kém, cuối cùng đã không còn nghe rõ Lý Thiên Phong nói được một câu đầy đủ. Tôi hơi lo lắng: “Thế này là thế nào? Sao bộ đàm lại không có tín hiệu?”

Một người trong đội thám hiểm nói: “Có khả năng bên dưới có

một dạng từ trường nào đó quấy nhiễu, nếu không với khoảng cách chưa đến một trăm mét như hiện tại, thì sẽ không xuất hiện tình huống như thế này.”

Tôi rướn người nhìn xuống dưới hố một chút, nhưng ngoài mấy đoạn dây thừng đang từ từ hạ xuống và một vùng tối hun hút ra thì không nhìn thấy thứ gì khác nữa. May mà trước đó chúng tôi đã dự phòng phương án B, chính là nếu như gặp phải tình huống khẩn cấp không thể thông báo qua bộ đàm, thì bọn họ sẽ kéo mạnh dây thừng, bằng mọi cách chúng tôi sẽ kéo người lên trước.

Căn cứ theo thời gian chúng tôi thả điện thoại di động lần trước, lúc này Đinh Nhất và nhóm Lý Thiên Phong cũng đã xuống đến đáy động, nhưng không hiểu vì sao dây thừng vẫn tiếp tục trượt xuống…

Tôi lo lắng nói: “Sao vẫn chưa chạm đáy vậy?”

Chú Lê bảo tôi đừng nên nóng lòng, tốc độ của người khi xuống dưới không thể giống như tốc độ thả điện thoại di động được.

CHƯƠNG

DÂY THỪNG BỊ ĐỨT

Tôi nghĩ cũng phải, trọng lượng của nhóm Đinh Nhất đương nhiên nặng hơn nhiều so với chiếc điện thoại, cho nên tốc độ hạ xuống cũng phải chậm hơn nhiều. Trong lúc chúng tôi đang nói chuyện, đột nhiên có một sợi dây thừng chững lại không tiếp tục thả xuống nữa, nếu như tôi không nhầm thì đó là dây thừng của Đinh Nhất.

"Chạm đáy rồi?" Tôi khẩn trương nói.

Những người khác nhanh chóng đi đến bên miệng hố nhìn xuống, tiếp đó ba sợi dây còn lại cũng lần lượt dừng lại. Trước đó khi bọn họ bắt đầu xuống đã nói rõ, lần này xuống chỉ để khảo sát sơ bộ, cho nên bọn họ không ai được tháo dây thừng bảo hiểm. Làm như vậy chủ yếu cũng là vì cân nhắc đến sự an toàn của bọn họ, dù sao không ai nói chắc được tình hình bên dưới…

Sau khi xuống đến đáy, bọn họ bắt đầu di chuyển thăm dò xung quanh, dây thừng lại từ từ bị kéo xuống động… Mặc dù trong bộ đàm đều là tạp âm, nhưng từ trên này lắng nghe vẫn có thể nghe ra hình như bọn họ đang nói cái gì đó. Tôi đã định đứng ở miệng động hô to một tiếng gọi bọn họ, nhưng sợ trong không gian dài hẹp của hố trời sẽ tạo ra trạng thái cộng hưởng âm thanh, khiến họ sẽ càng khó chịu hơn.

Thời gian chậm rãi trôi qua từng giây từng phút, người phía dưới vẫn mãi không phát tín hiệu kéo lên, không biết mấy người kia phát hiện thứ gì ở dưới đó mà khiến bọn họ lưu luyến quên cả đường về như vậy.

Thật ra trên người họ đều mang theo thiết bị ghi hình, có thể quay lại đại khái những thứ bên dưới, sau đó quay về sẽ xem lại cẩn thận. Tôi thực sự không muốn bọn họ ở dưới đó quá lâu, còn chúng tôi ở trên này chỉ biết lo lắng suông.

Tôi nhìn đồng hồ, bọn họ đã chạm đáy được ba mươi phút rồi, diện tích bên dưới không quá rộng, lẽ ra bọn họ chỉ đi quanh một vòng là hết rồi, đâu cần phải ở dưới đó lâu như vậy.

Cuối cùng tôi thực sự không đợi được nữa, đi đến bên miệng hố lắc lắc sợi dây thừng bảo hiểm của Đinh Nhất, muốn nhắc anh ta nên đi lên thôi! Nhưng vừa lay sợi dây, tim tôi lập tức thắt lại, trọng lượng của dây thừng không đúng, đầu kia chắc chắn không buộc vào người Đinh Nhất.

Tôi lập tức bảo mấy người trong đội kéo dây bảo hiểm của những người khác xem thử, kết quả sắc mặt bọn họ đều sầm xuống, sau đó họ lắc đầu, nói: “Bọn họ đã tháo dây bảo hiểm.”

Tôi không nhịn được chửi thầm! Trong lòng không hiểu sao những người này không thể khiến chúng tôi bớt lo lắng chứ? Không phải đã nói không được tháo dây bảo hiểm ra rồi à? Tại sao tất cả đều không nghe lời như vậy nhỉ? Còn cả Đinh Nhất nữa, lúc đầu tôi cho rằng có anh ta đi cùng thì sẽ không có chuyện như thế này xảy ra, nhưng sao đến ngay cả anh ta mà cũng tháo dây bảo hiểm chứ.

Không đúng… nhất định là đã có chuyện xảy ra, nếu không Đinh Nhất sẽ không bao giờ làm chuyện không đáng tin cậy như thế! Trong lúc tôi vẫn đang lo lắng thì đột nhiên nghe thấy một

người trong đội hét lớn: “Có phản ứng, mau kéo dây thừng!”

Tôi nhìn lại, phát hiện trong bốn sợi dây thừng đang có một sợi bị kéo mạnh xuống dưới, giống như đang thúc giục người bên trên nhanh chóng kéo lên, còn ba sợi dây khác thì không có phản ứng gì.

Tôi nhìn vị trí của sợi dây thừng kia, không phải là dây của Đinh Nhất. Sau đó hai người khác đi đến hỗ trợ, ba người bọn họ cùng nhau kéo sợi dây thừng, nhanh chóng kéo người đồng đội bên dưới lên miệng hố… Không ngờ mới kéo được một lát, sợi dây thừng đang kéo căng bỗng nhiên buông lỏng, ba người đang cố hết sức kéo dây bị ngã ngửa lăn ra trên đất.

“Dây thừng bị đứt rồi…” Một người hốt hoảng nói.

Tôi ra hiệu cho bọn họ đừng hoảng, sau đó nói một giả thiết: “Có khi nào khi nãy mọi người hiểu nhầm ý của người bên dưới, anh ta không phải ra hiệu cho các anh kéo anh ta lên, nên trong tình huống cấp bách mới cắt dây bảo hiểm không?”

Một người trong nhóm hoang mang nói: “Nhưng trước khi họ đi xuống đã nói rõ ràng, nếu như bộ đàm không liên lạc được, thì bọn họ sẽ dùng cách kéo dây thừng để nhắc nhở chúng ta kéo bọn họ lên mà.”

Hoàn toàn chính xác… Nếu là kế hoạch được định trước thì không thể lâm thời thay đổi được, cho nên nhất định bọn họ đã xảy ra chuyện ở dưới đó. Lúc này tôi không khỏi nhớ đến khuôn mặt xuất hiện trong đoạn video kia, xem ra đúng là sợ chuyện gì thì xảy ra chuyện đó rồi!

Thời gian lại trôi qua thêm hai mươi phút nữa, những người bên dưới vẫn không có động tĩnh gì! Tôi biết mình không thể chờ thêm một giây nào nữa, bèn quay đầu nói với chú Lê: “Cháu xuống dưới xem tình hình thế nào…”

Chú Lê hơi do dự, tôi biết chú ấy đang lo lắng chuyện gì, nhưng lúc này cũng chỉ có tôi có thể đi xuống! Đàm Lỗi cũng nói muốn xuống cùng tôi, nhưng tôi lập tức chỉ ngón tay vào cậu ta: "Ngồi im trên này đợi!"

Thật ra không phải tôi không nỡ để thằng nhóc này xuống động cùng với tôi, mà chủ yếu là vì nó còn là tay mơ, xuống dưới không những không giúp được mà có khi còn trở thành gánh nặng ấy chứ, dẫn nó theo thì thà một mình tôi tự xuống xử lý còn hay hơn.

Nhưng tôi chỉ hận bây giờ trong tay tôi không có con dao thép phòng thân, lão hồ ly Trang Hà này làm việc chẳng đáng tin chút nào! Nói là sẽ tiện tay tìm vũ khí giúp tôi mà đến giờ vẫn chưa tìm được! May mà không biết Phương Tư Triệu lôi ở đâu ra một con dao thép tinh luyện đưa cho tôi: "Cái này để cậu phòng thân…"

Tôi cầm lên ước lượng thử con dao, không tệ… cũng có chút sức nặng. Thế là tôi cắm con dao vào ống giày, sau đó quay lại nói với mấy người trong đội thám hiểm Thiên Phong: "Một người trong các anh theo tôi xuống đi…"

Bọn họ đều nhao nhao lên muốn đi cùng tôi xuống dưới cứu người, tôi khoát tay và nói với bọn họ: "Đây không phải là lúc để tỏ ra anh hùng, mấy người các anh phải ở lại để kéo dây thừng nữa chứ! Nếu tất cả đều đi xuống thì ai sẽ kéo dây đưa bọn họ lên?"

Cuối cùng một người mặt đen, nhỏ đứng ra nói: "Tôi đi xuống cùng anh! Tôi là đội phó, kinh nghiệm không kém hơn bao nhiêu so với anh Phong … Trong tình huống anh ấy không có ở đây, đội thám hiểm do tôi chỉ huy."

Tôi do dự một chút, sau đó nói với anh ta: "Anh suy nghĩ cho kĩ, không ai đoán trước được dưới kia xảy ra chuyện gì, đội trưởng của các anh còn chưa lên được kìa."

Anh bạn mặt đen cười ngu ngơ rồi nói: “Chính vì anh ấy không lên, cho nên tôi nhất định phải xuống đấy tìm anh ấy.”

Tôi than nhẹ: “Được, anh có thể đi xuống dưới cùng tôi, nhưng anh phải nhớ, nếu xuống dưới đó anh có nhìn thấy chuyện gì vượt qua thế giới quan của anh, thì đầu tiên không được hốt hoảng, tôi làm thế nào thì anh làm thế đó, biết không?”

Anh bạn mặt đen gật đầu không hề do dự: “Yên tâm đi anh Trương, chưa xuống đến đáy động thì anh nghe tôi, xuống đến đáy động tôi nghe anh.”

Tôi thấy lời tên này nói cũng rất có đạo lý, nên không nói gì nữa, cùng anh ta chuẩn bị để xuống động.

Trong lòng chú Lê vẫn không yên tâm, chú ấy đưa cho hai chúng tôi hai tấm Tị Dương Phù rồi dặn lại: “Nhớ kĩ, nếu không quá cần thiết, xuống dưới đó phải hạn chế nói chuyện… biết không?”

CHƯƠNG

BIẾN MẤT HOÀN TOÀN

Tôi gật đầu nói với chú Lê: "Yên tâm đi, cháu xuống nhất định sẽ đưa Đinh Nhất trở về cho chú..."

Thật ra đối với loại không gian chật hẹp, ẩm ướt, u tối như hang động dưới mặt đất này, tôi có một loại sợ hãi bản năng, nếu như có thể lựa chọn, tôi thực sự không muốn xuống đó. Bởi vì sự sợ hãi này là do bẩm sinh, nên không phải cứ nói khắc phục là có thể khắc phục được. Mặc dù hiện giờ tôi không yếu đuối sợ ra gió giống như trước đây, nhưng lại không có cách nào thay đổi được sự sợ hãi đối với những nơi như thế này.

Giờ tôi cũng thấy hơi hối hận vì để Đinh Nhất một mình xuống đó, không biết bọn họ đã gặp phải chuyện gì, thậm chí đến cả Đinh Nhất luôn đánh đâu thắng đó cũng xảy ra chuyện...

Mới đầu khi hạ xuống, tôi cùng anh bạn có khuôn mặt nhỏ ngăm đen hơi lạnh lùng đều ghi nhớ lời chú Lê dặn, chẳng ai nói một câu linh tinh nào. Trước khi đi xuống, tôi và anh ta đã thống nhất với nhau, còn học anh ta mấy ký hiệu bằng tay đơn giản để ra hiệu trong tình huống bất ngờ.

Ánh sáng trên miệng hố cách chúng tôi ngày càng xa, hơi lạnh từ từ truyền lên từ bàn chân chúng tôi... Không biết cái động chết

tiệt này thông đến chỗ nào mà lại lạnh lẽo như vậy.

Rất nhanh, hai người chúng tôi nhìn thấy cái xác khô đi giầy vải trong đoạn video kia, cái xác này giống như một biển báo giao thông tinh chuẩn chỉ đường cho chúng tôi tiếp tục đi xuống. Đương nhiên, ở đây cũng chỉ có một con đường này…

Nhưng không biết vì sao, khi nhìn thấy bộ xương khô này, tôi lại kinh ngạc phát hiện ra mình không hề cảm nhận được chút tàn hồn nào ở trên đó, chẳng lẽ vì thời gian đã quá lâu, ngay cả tàn hồn cũng biến mất như chưa từng tồn tại?

Trong lúc tôi vẫn đang nghi hoặc, dây thừng treo tôi vẫn tiếp tục hạ xuống, bộ xương khô từ từ lướt qua mắt tôi, nét mặt nó giống như đang nhìn một con mồi sắp rơi vào cạm bẫy, đầy vẻ đồng cảm…

Tôi vội lắc lắc đầu, xua ý nghĩ hoang đường này đi, nhất định là do tôi sợ hãi nên sinh ra ảo giác, vì khi nhìn thấy nó trong đoạn video điện thoại ghi lại, tôi không hề có cảm giác này.

Theo dây thừng tiếp tục hạ xuống, cỗ thây khô kia dần dần cách xa tôi, sự lạnh lẽo dưới chân cũng tăng lên vài phần.

Tôi và anh bạn mặt đen kia đều đeo đèn trên đầu, khi ánh đèn trên đầu tôi chiếu qua gương mặt anh ta, tôi thấy được một loại cảm giác sợ hãi nguyên thủy nhất của con người. Tôi mở miệng nói nhỏ với anh ta: “Phía dưới sẽ càng có thêm nhiều thi thể hơn, tốt nhất anh nên chuẩn bị tâm lý thật tốt đi…”

Anh ta thấy tôi mở miệng nói chuyện thì hơi khẩn trương: “Chẳng phải không thể nói chuyện à?”

Tôi thấy anh ta biết nghe lời hơn Lý Thiên Phong nhiều, bèn thì thầm nói với anh ta: “Tôi có thể nói, anh thì nên nói ít thôi… Đặc

biệt là sau khi xuống đáy động.”

Anh bạn mặt đen nhỏ lập tức ngậm chặt miệng, không lên tiếng nữa. Vừa rồi đi vội vàng nên cũng chưa hỏi anh ta tên là gì. Nhỡ đâu sau khi xuống dưới chúng tôi lại thành bánh bao thịt một đi không trở lại thì sao, thôi đành hỏi tên anh ta ở trên đường xuống hoàng tuyền vậy.

Mặc dù chúng tôi hạ xuống vô cùng chậm chạp, thế nhưng cuối cùng chúng tôi cũng vững vàng đứng ở đáy động… So với trong đoạn video, nơi này khiến chúng tôi có cảm giác tăm tối và bị giam cầm hơn nhiều. Tôi giẫm giẫm chân, cảm giác mình đang giẫm lên một lớp bùn nhão, nếu như cứ đứng bất động ở đây, hai chân sẽ giống như rơi vào cảm giác bị chôn xuống vậy.

Việc đầu tiên mà tôi và anh bạn mặt đen làm sau khi hạ xuống đáy động là đi xung quanh tìm kiếm bọn Đinh Nhất, điều khiến tôi hết sức kinh ngạc là nơi này ngoài mấy sợi dây thì không còn thứ gì khác…

“Không phải bị chìm vào trong bùn rồi chứ?” Tôi thì thầm.

Anh bạn mặt đen quay đầu nhìn tôi, dùng ánh mắt dò hỏi xem tôi vừa nói cái gì? Tôi khoát tay với anh ta, ra hiệu cho anh ta tiếp tục tìm kiếm… còn tôi cẩn thận quan sát lớp bùn nhão dưới chân.

Lớp bùn nhão dưới này đang ở trạng thái đông đặc một nửa, cho nên chúng tôi có thể đứng vững trên nó. Nếu như nhiệt độ xung quanh tăng lên, chỉ sợ hai người chúng tôi sẽ ngay lập tức rơi vào tình trạng bị dính chặt không rút chân ra được.

Lúc này anh bạn mặt đen đột nhiên cầm một sợi dây thừng bảo hiểm đưa đến trước mặt tôi, ra hiệu cho tôi xem… Tôi hơi nghi ngờ nhìn đoạn dây thừng trong tay anh ta và nhanh chóng hiểu được anh ta muốn tôi nhìn cái gì.

Chiếc dây thừng an toàn màu da cam này bị đứt mất, không có

khóa chụp giống ba sợi dây còn lại. Loại chất liệu làm nên dây an toàn này vô cùng rắn chắc, có thể chịu được trọng tải lên đến mấy trăm ký thậm chí là cả tấn, nếu chỉ với sức nặng của một người thì dây thừng sao có thể bị đứt được? Hơn nữa tôi nhìn kĩ đầu vết đứt là do một vật sắc bén cắt đứt chứ không phải do ngoại lực kéo đứt.

Có người đã cắt đứt dây an toàn…

Sau khi có kết luận này, lòng tôi trùng xuống, người này là ai? Làm như vậy vì điều gì? Là tự vệ hay cứu người? Hay là muốn giết người…?

Nhưng cho dù là ý định gì cũng không giải thích được nhóm Đinh Nhất đã đi đâu! Tôi cũng không tin cả bốn người đang sống sờ sờ như vậy lại biến mất hoàn toàn không có một chút dấu vết nào như thế được, tôi làm một động tác ra hiệu bằng tay với anh bạn mặt đen, bảo anh ta ở yên đây chờ tôi, còn tôi thì tháo dây an toàn bên hông sau đó từ từ đi về phía vách động.

Tôi bước đi vài bước, cảm nhận rõ ràng bên dưới lớp bùn dưới chân có một số thứ, cảm giác giống như mảnh xương người, đương nhiên trong đó chắc chắn cũng có không ít xương động vật, giống như A Ngũ đã nói lúc trước có trâu bò rơi xuống đây.

Có lẽ vì nhiệt độ nơi này quá thấp, cho nên mũi tôi tạm thời không ngửi được mùi gì, nếu như bây giờ mà là giữa hè thì thứ hỗn hợp có lẫn nước dịch từ xác chết dưới chân tôi nhất định sẽ phát ra thứ mùi kinh khủng…

Lúc này tôi quay lại nhìn anh bạn mặt đen và mấy sợi dây thừng xung quanh anh ta, thầm nghĩ lúc trước bọn Đinh Nhất xuống đây có phải cũng thế này không nhỉ?

Để một người ở lại đứng yên chờ đợi, còn những người khác cũng giống tôi đi xung quanh tìm kiếm hài cốt? Mà cuối cùng

người bị cắt đứt dây an toàn lại chính là người đứng chờ tại chỗ giống anh bạn mặt đen kia.

Rốt cuộc lúc trước đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cả bốn người cùng biến mất trong chiếc động không thấy ánh mặt trời này, cho dù thực sự có tà vật quấy phá thì cũng không thể làm bọn họ biến mất hoàn toàn được phải không?

Thật ra lúc này trong lòng tôi rất lo lắng, nhưng tôi biết trong những lúc thế này lại càng phải bình tĩnh hơn, nếu không lần này Đinh Nhất thực sự lành ít dữ nhiều.

Lúc này đèn trên đầu tôi vô tình chiếu đến một khe hở trên vách đá, phát hiện màu sắc nơi này không giống những nơi khác, tôi bèn cẩn thận đi đến đó kiểm tra.

Nhưng đúng lúc này, tôi đột nhiên có cảm giác sau lưng tôi có thứ gì đó đang đến gần, một loại ý thức nguy hiểm thúc đẩy tôi theo bản năng nhìn lại, tôi thấy anh bạn mặt đen vốn dĩ phải đứng chờ tôi ở đằng kia, lúc này lại đứng sau lưng tôi với hai mắt trắng dã.

CHƯƠNG

ĐỘNG VẬT THÂN MỀM

Không thiết tên chết tiệt này nhặt được hòn đá từ khi nào, đang cầm trong tay giơ lên định đập thẳng xuống đầu tôi… Tôi lập tức hiểu ra tên này không biết đã bị tà ma gì ám lên người rồi, đành nghiêng người tránh trước, thoát được một đòn trí mạng của anh ta.

Nếu khi nãy tôi không kịp quay đầu thì có lẽ lúc này đã bị anh ta đập trúng rồi. Anh ta không đập trúng tôi nên máy móc lặp lại động tác lần thứ hai, tôi lập tức nổi lên sát tâm, theo bản năng rút con dao thép trong ống chân ra…

Nếu như đổi lại là người bình thường, nhìn thấy tôi cầm dao trong tay nhất định sẽ có tâm lý e ngại, nhưng tên chết tiệt trước mắt lại cứ thế đánh đến trước mặt tôi!

Dù sao cũng chưa đến tình huống anh chết tôi sống, cho nên tôi cũng không muốn làm hại tính mạng của anh ta, thế là tôi lại tránh né một lần nữa, sau đó đá thẳng vào bắp chân anh ta, khiến anh ta gã xuống đất.

Sau đó tôi thuận đà cưỡi lên lưng anh ta, ép chặt anh ta xuống đất. Nhưng sức lực của tên này cũng mạnh thật đấy, mấy lần suýt chút nữa thì tôi đã bị anh ta hất văng ra, may mà tôi kịp thời rút

dây thắt lưng trên quần anh ta, trói hai tay anh ta ra sau lưng, trói chặt chân tay anh ta lại giống như trói heo vậy.

Sau khi khắc chế được anh ta, tôi cũng mệt bở hơi tai, có lẽ khi bọn Đinh Nhất xuống đây cũng đã xảy ra tình huống tương tự, có vẻ dưới đáy động này có vật tà môn gì đó quấy phá.

Lúc này anh bạn mặt đen trên đất đang ra sức giãy giụa, trong miệng thỉnh thoảng lại phát ra tiếng gào thét trầm thấp… Mặc dù khả năng anh ta thoát được dây trói không lớn, nhưng cứ để mặt anh ta vục vào trong bùn như vậy thì chỉ một lát nữa là miệng mũi của anh ta sẽ đầy bùn mất.

Nếu như tôi cứ bỏ mặc anh ta ở đây thì chẳng được bao lâu anh ta sẽ tắc thở mà chết, thế là tôi tháo dây giày của anh ta ra, buộc chặt thêm tay chân anh ta lại, sau đó lôi kéo anh ta đến dưới một sợi dây an toàn, dùng móc khóa móc vào dây đai ở hông anh ta.

Sau khi xác định đã cố định chặt anh ta vào sợi dây thừng an toàn, tôi kéo mạnh sợi dây, ra hiệu cho người bên trên nhanh chóng kéo hàng lên! Dù sao trên đó cũng có chú Lê, so với để anh ta ở lại đây thì an toàn hơn nhiều.

Rất nhanh, người bên trên bắt đầu chậm rãi kéo dây lên, mặc dù anh ta vẫn ra sức giãy giụa, nhưng vẫn bị kéo lên từng chút một…

Nhìn anh ta từ từ bị kéo lên cao, tôi đột nhiên nghĩ đến sợi dây thừng bị đứt kia có phải cũng trong tình huống như thế này không? Đinh Nhất buộc một người mất khống chế vào sợi dây thừng để kéo lên trên, sau đó bị người kia cắt đứt dây?

Không đúng, nếu như là Đinh Nhất đưa một người mất khống chế lên trên, chắc chắn sẽ giống như tôi gói người đó lại như gói bánh chưng mới đúng, sao có thể tùy tiện để người đó tự cắt đứt dây được?

Đang nghĩ ngợi, tôi nghe thấy tiếng kêu của tên kia dần dần biến mất, thế là tôi ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện anh ta đã được người bên trên miệng hố kéo ra khỏi hố. Có điều không biết những người bên trên nhìn thấy bộ dạng anh ta như vậy có bị dọa sợ không nhỉ?

Bây giờ chỉ còn lại mình tôi ở dưới đáy động, tôi lập tức quay lại vách đá khác biệt kia và phát hiện nơi này là một cửa hang hình tròn. Nhưng khi tôi vừa đến gần thì đã ngửi thấy một cỗ mùi tanh nồng nặc… khiến dạ dày tôi cuộn lên từng đợt.

Mùi vị này đừng nói có bao nhiêu kích thích! Vừa tanh vừa thối, giống như cá để hàng tháng trời ung thối lên vậy, vô cùng khó ngửi, nếu không phải tôi nhịn được thì lúc này đã nôn rồi. Trong lúc tôi đang cố nhịn nôn, muốn thăm dò xung quanh, tôi bỗng nghe thấy có tiếng tạp tạp truyền đến từ trong động. Tôi lập tức vọt sang một bên, dán chặt người lên một bên vách động, tự huyễn hoặc rằng mình là người vô hình.

Không bao lâu sau, có một cái đầu ló ra khỏi cửa hang, tiếp đến là một nửa người từ trong hang chui ra, tư thế của người này vô cùng quái dị, giống như động vật không xương chậm rãi bò ra khỏi miệng hang nhỏ hẹp kia.

Lúc này tôi đã nhận ra, người này chẳng phải là một đội viên trong nhóm của Lý Thiên Phong cùng đi xuống với Đinh Nhất đấy à? Sao bây giờ hắn lại biến thành như thế này? Hắn chui ra từ cái hang kia, vậy còn bọn Đinh Nhất đâu? Có khi nào cũng đang ở trong cái hang đó không?

Chỉ thấy tên kia rất nhanh đã kéo được cả người ra khỏi cửa hang, sau đó hắn cứ vặn vẹo người trong nước bùn, giống như một con giun mới bò từ trong bùn ra vậy, khiến người khác nhìn mà muốn buồn nôn.

Tôi thấy hắn ta mải tắm bùn quên cả trời đất, bèn thừa dịp này đi nhẹ nhàng đến cửa hang, muốn nhìn thử xem bên trong thế nào, nhưng tôi vừa cử động, gã trên đất như có mắt sau gáy, lập tức quay đầu nhìn về chỗ tôi đang đứng.

Trước đó chú Lê đã nói qua, trên người tôi mang theo Tị Dương Phù, chỉ cần tôi không nói gì thì sẽ không để lộ ra dương khí trên người, bởi vậy vật âm tà kia sẽ không phát hiện ra sự tồn tại của tôi. Nhưng không biết vì sao, nãy giờ tôi không nói gì mà vẫn thu hút sự chú ý của cái tên chết tiệt này.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải duy trì tư thế ngồi xổm không dám động đậy nữa, nhưng tư thế này quá con mẹ nó khó chịu, không được bao lâu eo tôi đã sắp không chịu nổi nữa rồi.

Hiện giờ xem ra ở nơi này chỉ có một cái lỗ nhỏ kia, cho dù bọn Đinh Nhất còn sống hay đã chết thì khẳng định đều đang ở trong động, thế là tôi nhắm mắt cắn răng, thò người chui vào trong cái miệng động hẹp.

Vào trong động, tôi bị mùi tanh nồng nặc ập vào mặt khiến tôi không mở mắt ra nổi. Lúc đó tôi cũng không để ý đến nó nữa, dù sao cũng chui vào được rồi, đành phải nhắm mắt tiếp tục bò về phía trước.

Cũng may là đoạn đường hẹp này không quá dài, chỉ khoảng hai mét, tôi bò không bao lâu thì có cảm giác phía trước không còn hẹp nữa, tôi mở mắt ra và nhìn thấy một hang động rất rộng rãi.

Không ngờ đáy của cái động kia lại thông đến một cái hang động rộng lớn hơn, tôi đã nói rồi mà, mấy người còn sống sờ sờ sao lại cứ thế hoàn toàn biến mất trong cái động thẳng tắp kia được?

Tôi còn đang nghĩ ngợi thì đột nhiên có cảm giác một thứ gì đó đang bò đến từ sau lưng, không cần nghĩ cũng biết chính là tên

"tắm bùn" vừa nãy phát hiện tôi chui vào trong hang nên cũng chui vào theo.

Tôi không dám chậm trễ, lập tức rút nốt nửa người còn lại ra khỏi khe hẹp kia, sau đó nhanh chóng chạy đến bên cạnh cửa động. Quả nhiên, tôi còn chưa đứng vững thì tên người không xương kia đã bò sát theo phía sau, hắn giống như động vật thân mềm bò sát trên mặt đất, để lại một vệt nước bùn dài phía sau.

Tôi vốn định sau khi vào được sẽ đi tìm Đinh Nhất ngay, nhưng tên chết giẫm này đuổi theo nhanh như vậy khiến tôi chỉ có thể tiếp tục dán người lên vách động, làm người tàng hình. Tên chết tiệt kia đúng là đồ đần, hắn giống như không biết cách quay đầu, cứ lao đầu về phía trước dò tìm.

CHƯƠNG

QUÁI VẬT KHỔNG LỒ

Thừa dịp đang dán người lên vánh động, tôi quan sát kĩ tình hình bên trong, nhưng vì ánh đèn trên đầu tôi chỉ chiếu sáng được trong phạm vi nhất định, nên tôi không nhìn thấy những nơi ở xa. Có điều nhiệt độ trong này cao hơn bên ngoài rất nhiều, thỉnh thoảng còn thấy có gió ấm thổi qua mặt.

Đột nhiên tôi phát hiện ra một vấn đề, mặc dù tôi vẫn luôn dán người vào vách đá, nhưng đèn trên đầu tôi vẫn luôn sáng! Chẳng lẽ cái tên đang bò trên đất kia không cảm nhận được ánh sáng? Chứ không thì sao hắn lại không nhìn thấy tôi?

Trong lúc tôi đang do dự không biết có nên dùng lại chiêu cũ, dùng dây giày đem trói hắn lại như anh bạn mặt đen kia không, thì lại nghe thấy trong bóng tối xa xa truyền đến âm thanh tạp tạp tạp.

Nghe thấy âm thanh này, lòng tôi trùng xuống, không phải lại thêm một "con" nữa đấy chứ? Nếu như chỉ có một tên không xương tôi còn có thể đối phó được, chứ thêm một tên nữa thì không chắc, dù sao bây giờ tôi cũng chưa biết lực chiến đấu của bọn chúng như thế nào. Nếu dễ ăn như anh bạn mặt đen kia thì còn dễ nói chuyện, nếu không với cục diện hai đánh một chưa

chắc tôi đã chiếm được ưu thế.

Trong lúc tôi đang suy tính thì một dạng “động vật thân mềm” khác xuất hiện, đến khi tôi nhìn thấy rõ mặt người đó, tôi nhận ra đây là một thành viên khác trong đội của Lý Thiên Phong. Đầu tiên thấy hai người này đối mặt nhau ngửi ngửi, sau đó phát ra âm thanh tê tê kỳ quái, không giống âm thanh do con người phát ra.

Hiện giờ đội của Lý Thiên Phong đã tổn thất mất hai người, không biết tình hình của đội trưởng Lý Thiên Phong thế nào? Nhưng có một chuyện tôi có thể khẳng định, đó chính là Đinh Nhất chắc chắn sẽ không biến thành dạng như thế kia, anh ta tuyệt đối sẽ kiên trì đến cùng.

Tôi chậm rãi chuyển động cơ thể, định lách qua hai tên đang không ngừng ngửi nhau kia, tôi phải tranh thủ thời gian tìm được Đinh Nhất, nếu không chỉ một mình tôi thì không nắm chắc đánh lại được hai hay ba “động vật thân mềm” trong cái động này được.

Không ngờ đúng lúc này, tôi đột nhiên cảm thấy có ai đó ném một nắm bùn vào người mình, lúc đó trong đầu tôi nghĩ ai lại dùng bùn thối ném vào người tôi như thế hả?! Nhưng tôi hiểu ra ngay là có người đang ra hiệu cho mình.

Tôi lập tức quay đầu nhìn theo hướng nắm bùn bay đến và thấy một người đàn ông mặc đồng phục thám hiểm của đội Lý Thiên Phong đang ngồi dựa vào một khối đá. Lần này tôi không nhìn kĩ cũng đoán được người đó là ai… Trước đó có ba người trong đội Lý Thiên Phong đi xuống, hai người đã thành cái dạng kia, vậy thì người đang ngồi dựa vào tảng đá chỉ có thể là Lý Thiên Phong mà thôi.

Khi ánh đèn trên đầu tôi chiếu vào vị trí anh ta đang ngồi, anh ta hơi ngẩng đầu lên, sau đó làm thủ thế ra hiệu bảo tôi im lặng. Tôi biết ngay thần trí của anh ta vẫn hoàn toàn tỉnh táo, trong cái

nơi quái quỷ này cuối cùng tôi cũng tìm được "người nhà" rồi.

Nhưng nếu tinh thần anh ta hoàn toàn tỉnh táo thì vì sao cứ ngồi im ở đấy? Chẳng lẽ vì sợ hai "động vật thân mềm" kia phát hiện ra à? Hơn nữa, anh ta đang ở đây, vậy thì Đinh Nhất cũng nên ở gần đây mới đúng, vì sao người đầu tiên ra hiệu cho tôi lại là anh ta? Một dự cảm không lành từ từ dâng lên trong lòng tôi, thế là tôi nhẹ nhàng di chuyển từng chút từng chút về hướng của Lý Thiên Phong, muốn xem tình hình hiện tại của anh ta thế nào.

Lúc này hai "động vật thân mềm" kia dường như đã xác định đối phương là đồng loại, nên tạo thành một nhóm hai "con" một trước một sau bò vào trong bóng tối cách đó không xa, tôi nhân cơ hội này dán vào vách động chậm rãi di chuyển, từ từ đến gần Lý Thiên Phong.

Thật ra khoảng cách giữa hai chúng tôi cũng không xa, với bước chân bình thường thì chỉ ba, bốn bước là tôi đã đến nơi. Nhưng vì sợ kinh động tới hai tên kia nên tôi đành cố gắng di chuyển chậm chạp không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Cuối cùng tôi cũng đến được bên người Lý Thiên Phong, lúc này ngoài mùi bùn tanh tưởi trên người anh ta, tôi còn ngửi thấy một mùi khác… đó chính là mùi máu nồng nặc, tôi lập tức hiểu ra ở đây có người đang bị chảy máu!!

Bởi vì người gần tôi nhất là Lý Thiên Phong, cho nên người bị thương đầu tiên tôi nghĩ đến là anh ta, thế là tôi nhìn sắc mặt anh ta và phát hiện nó tái nhợt một cách dị thường. Tôi vốn định kiểm tra xem anh ta bị thương ở chỗ nào, nhưng anh ta lại kéo bàn tay tôi, sau đó viết chữ vào lòng bàn tay tôi.

Tôi cẩn thận cảm nhận, phát hiện anh ta đang viết một câu lên bàn tay tôi: "Đừng lên tiếng… bọn chúng sẽ không thấy anh."

Tôi biết với cách giao tiếp như thế này có nhiều chuyện không

thể nói rõ ràng được, thế là tôi gật đầu với anh ta biểu thị tôi đã biết, sau đó kéo tay anh ta viết lên: “Anh bị thương có phải không? Đinh Nhất đâu?”

Lý Thiên Phong chờ tôi viết xong, anh ta không trả lời câu hỏi đầu tiên của tôi, mà quay đầu ra hiệu cho tôi nhìn về phía bên trái đằng trước anh ta. Tôi lập tức nhìn theo hướng anh ta ra hiệu, chỉ thấy một bóng người đang nằm lặng yên trên mặt đất.

Tôi quá quen thuộc với cái bóng lưng kia, không phải Đinh Nhất thì còn là ai nữa? Nhưng tôi không ngờ anh ta lại cứ thế nằm gục ở chỗ đó, chẳng lẽ anh ta bị thương rồi?

Thế là tôi định đi qua đó xem tình hình anh ta thế nào, nhưng bị Lý Thiên Phong kéo lại, sau đó anh ta ra hiệu bảo tôi nhìn sang bên cạnh Đinh Nhất, khi tôi nhìn sang thì thấy một thứ vượt quá sức tưởng tượng của tôi, nó cũng đang yên tĩnh nằm bên cạnh Đinh Nhất.

Lúc ấy tôi còn tưởng là mình hoa mắt? Nơi này làm sao lại có thể xuất hiện một con quái vật khổng lồ như vậy! Nhưng sự thật chứng minh tôi không hề hoa mắt, hơn nữa còn nhìn thấy rất rõ ràng, thực sự rất rõ ràng…

Mặc dù tôi chỉ nhìn thấy một phần của thứ kia, thế nhưng cũng có thể nhận ra đó là một cái đầu rắn to bằng vại nước. Nó cứ an tĩnh nằm bên cạnh Đinh Nhất, giống như đang ngủ vậy.

Bây giờ nghĩ lại, đoạn đường hẹp khi nãy tôi bò vào chính là đường đi của con rắn khổng lồ này sao? Không biết con rắn này ở dưới đáy động này đã ăn gì mà to lớn đến mức này? Ăn xác chết à?

Tôi cân nhắc một chút, nếu muốn cứu Đinh Nhất, trước hết phải đưa được Lý Thiên Phong và hai “động vật thân mềm” kia lên trên trước đã, nếu không đến khi tôi cứu Đinh Nhất sẽ đánh động con rắn khổng lồ kia, đến lúc đó những người khác muốn toàn

mạng thoát ra cũng khó mà làm được.

Nghĩ vậy, tôi viết vào lòng bàn tay của Lý Thiên Phong: "Bây giờ tôi sẽ dụ hai kẻ kia đi, sau đó hai chúng ta khống chế bọn họ, trói lại rồi lôi lên khỏi động."

Nhưng Lý Thiên Phong lại lắc đầu, viết vào lòng bàn tay tôi: "Bây giờ tôi không đi được, anh quay lại cứu Đinh Nhất rồi từ từ chui ra ngoài đi."

Tôi giật mình, vội hỏi anh ta: "Vì sao không ra được? Anh bị thương à?"

Lý Thiên Phong gật đầu yếu ớt, sau đó dùng tay chỉ vào lưng mình rồi viết lên tay tôi mấy chữ: "Tôi bị ngã gãy cột sống."

CHƯƠNG

ĐÁNH TAN TỪNG CÁI

Biết được đáp án này, trong lòng tôi rất kinh hãi, mặc dù bây giờ không tiện hỏi Lý Thiên Phong làm sao lại bị thương, nhưng tôi không thể bỏ lại một người còn sống sờ sờ như vậy ở nơi như thế này được.

Tôi đưa tay từ từ sờ vào lưng anh ta, kết quả sờ xuống phía dưới một chút thì cảm giác tay mình tiếp xúc với một chỗ ẩm ướt… Tôi thấy nặng nề, xem ra đúng là Lý Thiên Phong bị thương rất nặng, tôi nhất định phải nghĩ cách đưa anh ta lên trên đã rồi tính tiếp.

Lúc này tôi cách Đinh Nhất không xa, tôi nhận thấy từ lúc nãy đến giờ anh ta chẳng hề động đậy một chút nào, mặc dù tôi không biết tình hình hiện tại của anh ta thế nào, nhưng tôi có một niềm tin vững chắc rằng Đinh Nhất chắc chắn sẽ không sao hết.

Tôi quay lại tìm kiếm trên người Lý Thiên Phong một lúc, nếu tôi nhớ không nhầm thì ở bên hông anh ta có buộc một bó dây thừng. Sờ thử thì thấy đúng là bó dây thừng vẫn còn, thế là tôi bèn lấy bó dây thừng ra, sau đó quấn quanh dưới nách Lý Thiên Phong.

Lý Thiên Phong thấy tôi dùng dây thừng buộc anh ta lại, thì vội vàng dùng ánh mắt hỏi tôi định làm gì? Nhưng tôi chẳng thèm để ý

đến anh ta… Sau khi cột chắc sợi dây thừng, tôi cầm hai đầu dây thừng chậm rãi lui về bên trong đoạn khe hẹp kia, sau đó chậm rãi kéo đoạn dây thừng, từ từ kéo Lý Thiên Phong về phía lối vào trong hang.

Động tác của tôi vô cùng nhẹ nhàng và chậm chạp, trên mặt đất lại có một lớp bùn nhão nên không tạo ra âm thanh gì quá lớn, dần dần tôi cũng kéo được anh ta đến lối vào của khe hẹp kia.

Lúc này Lý Thiên Phong đã hiểu tôi định làm gì, khi tay tôi túm lấy cổ áo anh ta định kéo anh ta vào bên trong khe hẹp, anh ta dùng tay bắt tay tôi lại, sau đó quay đầu nhìn về phía tôi.

Bốn mắt chúng tôi giao nhau, tôi gật đầu với anh ta, sau đó đẩy tay phải của anh ta ra, tiếp tục kéo anh ta vào con đường bên trong khe hẹp.

Từ trạng thái của Lý Thiên Phong khi bị tôi kéo đi có thể thấy, nửa thân dưới của anh ta đã không thể cử động được nữa. Tôi không phải bác sĩ, đương nhiên không biết được tình trạng hiện tại của anh ta như thế nào, cho dù đã tạo thành tổn thương không thể cứu chữa, thì dù thế nào tôi cũng phải nghĩ cách đưa anh ta ra ngoài…

Nếu như anh ta đã chết, tôi sẽ không do dự bỏ anh ta lại, nhưng anh ta vẫn còn sống… Để một người còn sống không thể cử động ở một nơi như thế này, chỉ tưởng tượng thôi đã khiến người khác rùng mình. Có lẽ người khác làm được, nhưng tôi thì không.

Sau khi chậm rãi kéo được Lý Thiên Phong ra khỏi cái khe chật hẹp kia, tôi mệt đến mức mồ hôi đầy đầu. Nhưng tôi biết bây giờ không phải là lúc có thể nghỉ ngơi, tôi vội tranh thủ thời gian dùng tốc độ nhanh nhất kéo anh ta đến bên dưới mấy sợi dây thừng bảo hiểm, sau đó dùng móc khóa của một sợi dây thừng móc vào sợi dây dưới nách anh ta.

Xương sống của Lý Thiên Phong bị tổn thương, eo của anh ta không còn chút cảm giác nào, nếu như khóa móc khóa vào hông anh ta thì chỉ sợ sẽ khiến thương tổn càng nặng hơn. Dù hiện giờ không lo lắng được nhiều thứ như vậy, nhưng có thể giảm được một số tổn thương trong dự kiến thì vẫn tốt hơn.

Sau khi kiểm tra lại dây thừng dưới nách Lý Thiên Phong, xác nhận anh ta sẽ không bị rơi nửa đường, tôi dùng sức kéo sợi dây thừng, nhắc người bên trên nhanh chóng kéo dây lên!

Tôi đoán những người bên trên cũng đang rất lo lắng, cho nên khi thấy dây thừng có động, họ lập tức kéo Lý Thiên Phong lên. Tôi nhìn Lý Thiên Phong chậm rãi được kéo lên đến độ cao an toàn mới thở phào một hơi.

Sau đó tôi ngẫm nghĩ… Làm thế nào để bắt được hai tên "động vật thân mềm" kia đây? Mặc dù hai kẻ đó đã bị tà ma ở đây mê hoặc tâm trí, nhưng chỉ cần trói được bọn họ lại, tôi tin chú Lê nhất định có cách khiến bọn họ trở lại bình thường. Nhưng nếu bỏ bọn họ lại đây, chỉ sợ không bao lâu sau họ sẽ trở thành một phần xương khô dưới lớp bùn này.

Nhưng hai tên này khác Lý Thiên Phong, nhìn thấy dáng vẻ như "động vật thân mềm" của bọn họ mà toàn thân tôi không thoải mái… Đáng hận nhất là, lúc nào bọn họ cũng nghĩ đến chuyện muốn dồn tôi vào chỗ chết, mà tôi lại không ra tay tàn nhẫn với bọn họ được.

Trong lúc tôi đang không biết phải thế nào để bắt được hai người kia, thì thấy cách cửa hang không xa có một tảng đá lớn nặng gần trăm cân. Tôi thử đi qua đó di chuyển một chút, cố đẩy hết sức mới đẩy được một đoạn, nhưng may mà nó vừa vặn chắn được cửa hang. Thế là tôi đẩy hòn đá lăn đến cạnh lối vào, sau đó cố ý dùng con dao thép gõ vào vách đá, phát ra âm thanh đinh đinh

đinh.

Với tình huống như hiện tại, tôi cũng chỉ có thể tìm cách dụ bọn họ ra, sau đó đánh ngất từng tên một. Nhìn vào hành động khi nãy của hai tên đó, thì chúng thuộc dạng sinh vật có trí thông minh cấp thấp… Nếu như dùng lực không được thì phải dùng trí.

Quả nhiên, sau khi tôi gõ con dao lên vách đá không lâu, một âm thanh tạp tạp tạp phát ra từ bên trong đường vào hang, tôi nghe là biết có một tên đang bò từ trong hốc ra.

Với trí thông minh hiện giờ của hai tên này, chắc chắn sẽ có một tên ra trước để xem tình hình, sau đó tên còn lại sẽ ra sau, thế là tôi nhìn đúng thời cơ, thấy một tên vừa hoàn toàn chui ra khỏi lối ra vào, liền dùng sức đẩy hòn đá lớn kia bịt kín lối ra vào.

Thật ra với sức nặng của tảng đá này, tên bên trong muốn đẩy nó ra không phải là việc khó, nhưng vì đường bên trong rất chật hẹp, tôi tin rằng nếu tên kia đẩy được hòn đá ra cũng sẽ phải mất rất nhiều sức lực…

Lúc tôi dùng hòn đá chặn cẩn thận lối vào xong thì tên chui ra trước đã quay đầu lại, nâng nửa người trên lên nhìn tôi dò xét, nếu như không phải trên người hắn vẫn còn bộ da, tôi thực sự còn tưởng trước mặt mình là một con rắn lớn ấy chứ?

Tên kia thấy tôi chặn lối vào thì hình như rất tức giận, trong miệng phát ra âm thanh tê tê, giống như đang cảnh cáo, cũng giống như đang thị uy…

Tôi chậm rãi di chuyển cơ thể, tên kia cũng dùng nửa người trên di chuyển theo sự chuyển động của tôi… Cùng lúc đó, tôi cũng đang tính toán trong lòng. Hiện giờ trên người tôi không có nhiều dây dùng để buộc, nếu không dùng dây giày thì chỉ có thể dùng dây thắt lưng.

Mà tôi đoán sức chiến đấu của con hàng này chưa chắc đã lợi

hại, vì nhìn tư thế hiện tại của hắn thì chỉ hơi khỏe một chút, tôi cũng không tin hắn còn có thể cắn tôi?

Không ngờ trong lúc tôi đang nghĩ rằng chế ngự tên này rất đơn giản, thì chân sau của hắn đột nhiên dùng lực lao người về phía tôi… Tôi thấy với tư thế này không phải người bình thường có thể làm được, tư thế này giống như một con rắn đột nhiên tấn công con mồi vậy.

Cũng may là phản ứng của tôi không chậm, vội né về phía bên phải, cấp tốc tránh sang một bên, con hàng kia thấy mình vồ hụt con mồ thì lập tức quay thân thể lại đánh đến chỗ tôi lần nữa. Tôi nghĩ nếu cứ “anh vồ tôi tránh” mãi thế này, thì có khi không chờ được hắn tiêu hao thể lực, tôi đã mệt chết rồi… Xem ra tôi nhất định phải nghĩ cách ra chiêu khống chế hắn lại mới được.

CHƯƠNG

TÌM CÁCH HỖ TRỢ ĐINH NHẤT

Lúc này tôi phát hiện, mỗi lần tên này quay đầu, cả thân thể cũng cùng quay theo, chứ không phải chỉ chuyển động mỗi cổ, thế là tôi thừa dịp hắn đang quay người mà đột ngột chạy về hướng ngược lại hướng hắn đang xoay đến, chạy thẳng ra sau lưng hắn ta.

Tôi biết cơ hội chỉ có trong chớp mắt, thế nên khi chạy ra sau lưng hắn, tôi liền đá một phát vào giữa lưng hắn. Nửa người dưới của tên này đang gập sát xuống mặt đất, sau khi bị tôi đá trúng lưng, cả người hắn ngã xuống đằng trước và lập tức tìm cách lật người trở lại.

Nhưng đương nhiên tôi không để hắn có cơ hội này, tôi dùng đầu gối đè lên lưng hắn, lúc này nửa người dưới của hắn giống như con rắn không ngừng vặn vẹo, nhưng cũng không lật được tôi ra.

Lúc này tôi phát hiện hai tay con hàng này giống như đã bị phế, mặc kệ thân thể vặn vẹo đến thế nào, hai tay hắn vẫn dán chặt vào hai bên người. Tôi cảm thấy cũng đúng, rắn thì làm gì có tay, cho nên sau khi tên này bị xà tinh ám lên người, hắn cũng quên luôn đôi tay của mình rồi.

Nếu hai tay của hắn đã không dùng được thì tôi có gì phải sợ

chứ? Thế là tôi xoay người, cởi dây giày của hắn ra, rồi vặn cánh tay ở hai bên người hắn, sau đó dùng dây giày cột chặt lại.

Sau khi bị cột chặt hai tay, hai chân con hàng này vẫn không ngừng giãy giụa, có mấy lần còn có ý định quyết tâm đứng lên… Tôi thấy hầu hết sức lực của tên này đều dồn xuống nửa người dưới, bèn nhanh chóng đứng lên kéo hai chân hắn rồi đập liên tục vào tảng đá.

Dù sao cũng là máu thịt trên cơ thể, sau khi bị đập mấy lần, hắn cũng ngất đi trong chốc lát, tôi tranh thủ lấy sợi dây giày còn lại trói hai chân hắn lại thật chặt rồi buộc hai đầu dây lại với đầu dây giày buộc tay hắn.

Nhìn tên chết tiệt này cuối cùng cũng bị tôi trói lại như heo, tôi thở ra một hơi thật dài… Nhưng kết quả là tôi còn chưa kịp thở phào thì đã nghe thấy tiếng rầm vang lên, tảng đá lớn chặn ở lối vào hang bị một lực mạnh đẩy ra một bên, lúc này một tên khác máu me đầy mặt đang chui ra khỏi lối vào.

Nhìn thấy cảnh này mà tim tôi thắt lại, xem ra đúng là tôi đã đánh giá thấp sức lực của tên kia, ấy vậy mà hắn lại dùng đầu để đẩy khối đá lớn kia ra. Không biết có khi nào đầu hắn nát luôn rồi không. Nếu biết hắn làm như thế thì tôi đã không dùng biện pháp này rồi.

Ánh sáng trong này không đủ, tôi cũng chỉ nhìn thấy được ở khu vực có ánh đèn chiếu đến, cho nên tôi cũng không biết tên này có bị thương nặng không. Nhưng tôi thấy hai mắt hắn trắng dã, mặt toàn là máu, dáng vẻ trông rất đáng sợ.

Tôi vốn định đưa tên đã bị trói chặt đang vặn vẹo liên tục kia lên trước, nhưng trong tình huống này, đành phải trói cả hai lại rồi cùng đưa lên một thể thôi.

Tên kia nhìn thấy đồng bọn của mình bị trói chổng bốn vó lên

trời, thì tức giận nhìn về phía tôi… Có vẻ tính tình tên này tương đối nóng nảy, đầu bị đập chảy máu đến mức thế rồi mà vẫn còn tức giận há to miệng lao đến đánh tôi.

Lúc ấy tôi nhìn hàm răng trắng hếu của hắn mà lòng hốt hoảng, thầm mắng: “Móa! Không phải con quỷ này định cắn mình thật đấy chứ?!”

Trong một khoảnh khắc tôi chần chờ, hắn đã há rộng miệng lao đến gần… tôi muốn tránh đi thì phát hiện đã muộn. May mà quần áo trên người tôi toàn là nước bùn đã khô lại, ít nhiều gì vẫn tạo được một lớp bảo vệ, mặc dù tôi bị hắn cắn một phát vào tay nhưng chỉ bị rách một mảnh tay áo thôi.

Chỉ thế này cũng khiến tôi kinh hãi, may mà còn có áo bên ngoài, chứ nếu hắn cắn trực tiếp vào da thịt tôi, chắc có khi xé toang được một khối thịt ấy chứ.

Tôi nhấc chân đá cho con hàng kia một cái, đạp hắn ngã lăn trên đất, nhưng không ngờ lại đúng ý hắn, hắn nhanh chóng trườn đến bên chân tôi, há mồm định cắn vào bắp chân tôi!

May mà tôi phản ứng nhanh, lập tức dùng con dao thép trong tay chặn hàm răng cứng nhắc của hắn lại, một tiếng “Rắc” vang lên, hắn ta cắn thẳng vào lưỡi dao.

Lúc đó tôi thực sự muốn cho hắn một dao giải quyết luôn cho xong, nhưng cuối cùng lý trí vẫn chiến thắng xúc động, tôi cầm đuôi dao lôi hắn dậy. May mà tên điên này cũng có tí đầu óc, cắn thứ gì rồi là cắn thật chặt không há ra cắn thứ khác, cho nên dù bị tôi lôi lên cũng không biết buông lưỡi dao ra cắn lại tôi.

Thế là tôi dùng sức kéo chuôi dao về phía sau, đem tên kia đập cả người lên mặt đất. Sau đó tôi lặp lại chiêu cũ, đạp vào giữa lưng của hắn, mà con hàng này vẫn ngậm con dao trong miệng, đang chiến đấu với nó, chắc hắn nhất định phải cắn đứt bằng

được lưỡi dao mới thôi.

Chờ đến khi tôi trói chặt tay chân của hắn lại, định đi ra rút con dao ra thì thấy trong miệng hắn đã toàn máu là máu!! Mẹ… không biết có phải đã cắt mất lưỡi hắn ra rồi không.

Không còn cách nào, tôi đành móc một đoạn xương người trong đống nước bùn ra, sau đó cố gắng cạy hàm răng cắn chặt của hắn. Cho đến khi tôi dùng hết sức đổi được con dao trong miệng hắn thành cục xương kia thì có hai cái răng đã cùng đi ra với con dao của tôi, rơi xuống đất. Tôi nhìn hai cái răng mà nghĩ thầm, xem ra tên này khi quay về phải đi gặp nha sĩ rồi…

Tôi nhìn hai con hàng đang không ngừng giãy giụa trên nước bùn, thầm nghĩ có thể đưa chúng lên rồi. Chỉ là không biết khi chú Lê nhìn thấy tôi lại đưa lên cho chú ấy hai kẻ thần chí không rõ ràng thì có cảm thấy đau đầu không nhỉ?

Để phòng ngừa hai người bọn họ giãy giụa quá nhiều sẽ khiến dây thừng quấn lại với nhau, tôi đưa từng người lên một. Chờ khi bọn họ đã được lôi ra hẳn khỏi hố trời, tôi mới xoay người quay trở lại lối vào tối tăm chật hẹp kia, tôi không hề do dự chui vào ngay.

Quay trở lại hang động đá vôi kia một lần nữa, tâm trạng tôi lúc này khác hoàn toàn khi nãy, tôi nghĩ rằng sau khi giải quyết được hai con “động vật thân mềm” phiền phức kia, thì cứu Đinh Nhất sẽ dễ như ăn bữa sáng vậy. Nhưng khi quay lại trong hang, tôi mới thấy rằng mọi thứ không hề đơn giản như tôi nghĩ...

Tôi nhìn thấy con rắn lớn khi nãy nằm bên cạnh Đinh Nhất bây giờ đã đổi vị trí, có lẽ vừa rồi tôi bắt hai con hàng kia đã khiến con súc sinh này tỉnh lại.

Nghĩ đến đây tôi không khỏi hoảng sợ, may mà con rắn trắng này khi nãy không đói bụng, nếu không chỉ sợ lúc này Đinh Nhất

sớm đã thành món ăn trong bụng nó. Nếu thật sự như vậy… tôi có chết xuống âm phủ cũng không dám nhìn mặt Đinh Nhất.

Tôi thấy mặc dù vị trí của con rắn trắng đã thay đổi, nhưng nó vẫn nằm yên không nhúc nhích, còn Đinh Nhất bên cạnh vẫn duy trì tư thế nằm rạp trên đất như cũ. Trong một khoảnh khắc, trái tim tôi đột nhiên trở nên rất sợ hãi. Tất cả sự tự tin trước đó đối với Đinh Nhất đều biến mất.

Bởi vì anh ta thực sự quá yên lặng, lúc trước cho dù có bị thương nặng đến thế nào anh ta cũng chưa từng bị hôn mê bất tỉnh lâu như bây giờ, thậm chí có một khoảnh khắc... Tôi đã nghi ngờ liệu có phải anh ta không có nhịp tim không?!

CHƯƠNG

RÕ RÀNG LÀ RẮN

Không biết tại sao tôi đột nhiên không còn dũng khí như khi cứu Lý Thiên Phong và hai người kia, bởi vì tôi sợ khi mình lật người Đinh Nhất lại, phát hiện ra anh ta không còn thở nữa... Nếu thực sự như vậy, đến lúc đó tôi cũng không biết mình có còn dũng khí để đi ra khỏi cái hố trời này hay không.

Cùng nhau đi đến ngày hôm nay, đã có vô số lần Đinh Nhất cứu tôi khỏi cơn nguy khốn, lần trước đi Thụy Sĩ, anh ta bị thương nặng như vậy mà vẫn có thể hồi sinh, bởi vậy trong lòng tôi từ trước đến giờ đều coi Đinh Nhất là một người trâu bò đến mức ngay cả Diêm Vương cũng không dám nhận.

Nhưng con người trước giờ luôn "Bách chiến bách thắng" ấy, giờ đây lại nằm lặng lẽ trên mặt đất, như thể nếu tôi không gọi anh ta tỉnh lại, anh ta sẽ vĩnh viễn ngủ say như thế.

Tôi đứng nguyên tại chỗ đến mấy phút, sau đó lắc mạnh đầu xua cái ý nghĩ đáng sợ kia đi. Tôi biết bây giờ tôi phải tỉnh táo, có lẽ mọi chuyện cũng không bi quan như trong tưởng tượng của tôi, có lẽ Đinh Nhất chỉ ngất đi mà thôi.

Tôi đã từng nhìn thấy vài loại yêu quái trên đời này, thứ trước mặt rõ ràng là một con rắn, mặc dù nó đang ngủ say, nhưng âm

khí trên người nó nồng đậm, nhất định không phải là một con rắn bình thường. Nó đã có thể tự do chui ra chui vào giữa cái hố bên ngoài và cái hang rộng rãi bên trong, vậy thì tại sao nó lại không tự leo lên khỏi động? Đương nhiên, tôi cũng không biết con rắn lớn này có thể leo lên khỏi cái động thẳng đứng này hay không…

Tôi đưa tay lên sờ vào chiếc răng thú trên ngực, không biết nó với con rắn lớn này ai hung tàn hơn ai? Nhưng cân nhắc một chút, tôi lại không lấy răng thú ra. Vì tôi sợ rằng nhỡ đâu tôi lấy răng thú ra lại đánh thức con rắn đang ngủ say kia, đến lúc đó có khi mất cả chì lẫn chài.

Nghĩ vậy nên tôi nắm thật chặt cổ áo, sau đó thận trọng đến gần Đinh Nhất… khoảng cách giữa anh ta và con rắn khổng lồ kia thực sự quá gần, nên mặc kệ là anh ta bị thương nặng đến đâu, tôi cũng phải đưa anh ta ra ngoài chỗ rộng rãi đã rồi hẵng tính tiếp.

Mặc dù tôi chỉ cách Đinh Nhất khoảng bốn năm mét, nhưng dường như tôi đã dùng thời gian kiên nhẫn của cả đời để chậm chạp di chuyển đến cạnh anh ta. Khi tôi chạm tay vào động mạch trên cổ Đinh Nhất, trong lòng tôi lập tức nhẹ nhõm.

Lúc này, mạch đập của Đinh Nhất vẫn ổn định và có trật tự, trước tiên tôi kiểm tra trên người anh ta và không thấy có vết thương nào, nhưng tình trạng hôn mê liên tục của anh ta rõ ràng còn tệ hơn cả bị chấn thương. Sau đó tôi thử dùng tay đè lên huyệt Nhân Trung, anh ta vẫn không có phản ứng gì, có vẻ với những chiêu dùng cho người thường trăm phát trăm trúng thì dùng lên người anh ta chẳng có tác dụng gì cả.

Trên người tôi bây giờ không có bất cứ cái gì có thể dùng làm dây để kéo Đinh Nhất ra, vì vậy tôi chỉ có thể dùng tay từ từ kéo anh ta đến chỗ lối ra hẹp kia, sau đó lại nghĩ cách đưa anh ta ra ngoài.

Nhưng khi tôi nắm lấy vai áo Đinh Nhất chuẩn bị chậm rãi kéo anh ta ra, thì đột nhiên tôi cảm nhận được một luồng khí ấm nóng đến từ phía sau lưng tôi… Chuông cảnh báo trong đầu tôi vang lên.

Tôi không cần quay lưng lại cũng biết con rắn khổng lồ đã tỉnh! Trước đó vì sợ ánh đèn trên đầu mình làm nó tỉnh dậy, nên tôi đã quay lưng lại với nó, đứng giữa nó và Đinh Nhất, nhưng đồng thời cũng trực tiếp đưa lưng của mình cho đối phương.

Tôi ổn định lại tâm thần, sau đó cắn răng tiếp tục túm lấy Đinh Nhất kéo đi, coi như con rắn khổng lồ đằng sau lưng không tồn tại. Thế nhưng loại tự thôi miên bản thân này dường như không có tác dụng, vì tôi đã cảm nhận được rõ ràng luồng khí nóng kia đang ngày càng đến gần tôi hơn, cuối cùng là phả thẳng lên gáy tôi. Trước đó tôi không muốn quay đầu, còn bây giờ là không dám quay đầu lại! Vì tôi thực sự lo lắng khi mình vừa quay đầu lại là bị cả cái miệng đầy máu của con rắn khổng lồ đập vào mặt…

Đừng thấy bề ngoài của con rắn khổng lồ kia vừa to vừa thô, nhưng động tác của nó lại rất nhẹ nhàng, vì ngoại trừ luồng khí ấm nóng kia, tôi không nghe được bất cứ âm thanh nào.

Con súc sinh kia không lên tiếng, nhưng mồ hôi lạnh của tôi đã tuôn như mưa, đây là một loại phản ứng bản năng, cho dù tôi cố gắng giữ bản thân tỉnh táo đến thế nào, thì thân thể vẫn thành thật bày ra cho đối phương biết tôi đang sợ hãi.

Tôi hít sâu rồi thở ra một hơi, sau đó tiếp tục liều mình kéo Đinh Nhất về phía lối ra. Tôi làm thế không phải là do tôi thích tự lừa dối mình, mà là với hình thể khổng lồ của con rắn, nếu tôi và nó giao đấu trực tiếp với nhau thì tôi gần như không có cơ hội chiến thắng nào. So với việc để nó cắn một phát chết tươi, thì chi bằng cứ dứt khoát không nhìn nó mà nhắm mắt xông ra ngoài.

Có thể sự cố chấp của tôi đã khiến con rắn khổng lồ kia tò mò?

Nên nó muốn nhìn xem tôi có thể kéo được Đinh Nhất ra ngoài hay không? Tóm lại là nó cứ chậm rãi đi theo phía sau tôi, không chịu tấn công cũng không chịu buông tha tôi…

Đến khi tôi sắp đi vào đoạn lối vào hẹp thì một bóng trắng lượn lên đứng chắn đường tôi, lúc này tôi đành phải ngẩng đầu lên, nói: “Đại ca rắn này, mày không thể coi như bọn tao không tồn tại à?”

Trong nháy mắt tôi ngẩng đầu nhìn lên, tôi mới nhìn rõ hình dáng to như quả núi của con rắn khổng lồ này… Đây là lần đầu tiên tôi thấy một con rắn trắng to như vậy trong thế giới thực, so với nó, mấy con trăn rừng xanh, rồi trăn gấm gì đó đều không bằng cái rắm.

Trong khoảnh khoắc chút nữa thì tôi cho rằng mình đã được gặp vợ của Hứa Tiên*, với hình dáng này nếu bị nó cuốn lên, chỉ vài phút là xương cốt đứt thành từng khúc! Tôi hắng giọng cười: “Tao… mới vừa rồi có phải tao đã gọi nhầm không, có phải nên gọi mày là đại tỷ rắn không?”

** Bạch Xà truyện trong truyền thuyết dân gian Trung Quốc, vợ của Hứa Tiên là Bạch Tố Trinh – một con Bạch Xà tinh nghìn năm.*

Hiển nhiên con rắn trắng không hiểu tôi đang nói cái gì, thế nhưng nó cũng không vội vàng tấn công chúng tôi, chúng tôi giống như biến thành chuột bạch đột nhiên xâm phạm đến lãnh thổ của nó, nó sẽ không thịt cả hai chúng tôi cho đến khi nó hết hứng thú.

Nhìn tư thế của con rắn trắng này là biết nó sẽ không dễ dàng để chúng tôi rời đi, thế là tôi chậm rãi thả Đinh Nhất vẫn đang hôn mê nằm xuống đất, sau đó rút con dao thép tinh chế từ trong ống giày ra, giơ lên dọa con rắn: “Tao nói trước cho mày biết, trước đây tao đã gặp rất nhiều loại súc sinh không biết sống chết giống mày, nhưng cuối cùng người sống đều là tao… biết tại sao không?”

Có lẽ con rắn trắng khổng lồ kia chưa từng thấy con mồi nào

lảm nhảm nhiều như thế, tôi thấy nó hiếu kỳ nghiêng đầu sang một bên nhìn tôi.

“Đó là vì định mệnh của tao không cho phép tao chết trong tay đám tà ma như bọn mày…” Nói xong câu này chính tôi cũng chột dạ, thầm nghĩ không biết tôi nói khoác thế này có phải quá đà rồi không.

Nhưng bây giờ ngoài dùng lời nói để dọa dẫm ra thì tôi cũng không biết phải làm gì khác, chẳng lẽ lại dùng con dao nhỏ trên tay đi liều mạng với nó? Có lẽ còn chưa đến gần được nó thì đã bị cái đuôi to lớn của nó quét một cái dính vào vách hang rồi.

Cái đuôi… nghĩ đến đây tôi đột nhiên phát hiện một vấn đề, đó chính là vì sao từ nãy đến giờ tôi không nhìn thấy đuôi của nó đâu? Thế là tôi bèn chậm rãi nhìn theo thân hình con rắn lùi về phía sau và thấy cái đuôi của nó kéo dài mãi đến chỗ bóng tối xa xôi trong khoảng hang rộng rãi…

CHƯƠNG

SƠN THẦN LÃO GIA

Con súc sinh này cũng dài thật đấy nhỉ, nhìn ngang nhìn dọc cũng phải dài đến mười bảy mười tám mét, chắc số tuổi của con rắn trắng này còn lớn hơn cả Bạch Tố Trinh ấy chứ?

Nghĩ vậy nên tôi cả gan bước vài bước vào phía sâu trong hang, cái đầu của con rắn lập tức chậm rãi di chuyển theo tôi, ngay lúc đầu nó lướt qua người Đinh Nhất, tim tôi nhảy lên tận cổ, chỉ sợ miệng nó mở ra một cái nuốt luôn Đinh Nhất vào trong bụng.

Nhưng con rắn trắng chẳng thèm nhìn Đinh Nhất lấy một cái, nó đi thẳng theo phía sau tôi, sau đó nhìn chòng chọc vào nơi tôi đang nhìn. Lúc này tôi mới phát hiện ra con súc sinh này có hứng thú với tôi hơn với Đinh Nhất, chỉ tiếc là ở đây không có người khác, nếu không có thể nhân cơ hội nó đi theo tôi để cứu Đinh Nhất ra ngoài trước.

Khi tôi đi đến chỗ sâu hơn trong cái hang này, tôi phát hiện nơi này còn rộng hơn tôi nghĩ rất nhiều, mà điều này cũng nói nên con rắn trắng khổng lồ không chỉ dài có mười mấy mét như tôi ước lượng. Có điều là cho dù nó di chuyển thế nào thì cái đuôi của nó vẫn luôn luôn nằm trong bóng tối của hang… Tôi thầm nghĩ, nếu mày đã không ăn thịt tao thì để tao tìm đến đuôi mày xem, xem

mày với Bạch Tố Trinh có phải thân thích hay không.

Nhưng không ngờ tôi chưa đi được bao xa, trong đầu đột nhiên vang lên một trận âm thanh chói tai, chỉ có mấy giây mà tôi đã không thể chống đỡ được, chỉ có thể vô lực bịt lấy lỗ tai quỳ trên mặt đất.

Theo từng đợt âm thanh chói tai, từng đoạn ký ức ngắn ngủi như muốn phá vỡ đầu tôi ra để kéo nhau chui vào… Tôi không ngờ trong nơi sâu thẳm này còn có hài cốt, hơn nữa bộ hài cốt này còn có vẻ không hề đơn giản.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, khi tôi từ dưới đất đứng lên, quần áo trên người tôi đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt. Tôi hoảng hốt đi mấy bước về phía trước thì thấy bên cạnh một tảng đá lớn có một bộ xương người…

Mà trên tảng đá lớn cạnh bộ xương người kia có một thứ trông giống như cây trượng phật đứng thẳng, bên dưới trượng phật kia… thình lình xuất hiện một cái đuôi rắn to!

Mặc dù bộ hài cốt kia đã không nhìn được ra hình dáng ban đầu, thế nhưng từ quần áo và phần xương đầu không có sợi tóc nào thì có thể đoán ra, người này là một vị hòa thượng. Nếu như không phải tôi đã cảm nhận được tàn hồn của bộ hài cốt này, có lẽ tôi đã ảo tưởng rằng mình nhìn thấy Pháp Hải* và Bạch Tố Trinh ấy chứ…

** Một nhân vật khác trong Bạch Xà truyện, là đại sư trụ trì chùa Kim Sơn.*

Tôi nói vì sao con rắn này đi tới đi lui mà chỉ có đầu không thấy đuôi đâu? Hóa ra đuôi của nó bị một vị cao tăng đắc đạo dùng trượng cố định trên tảng đá. Tuy cây pháp trượng này nhìn có vẻ rất có uy, nhưng nếu xét theo góc độ vật lý, thì chiếc trượng này không đủ trọng lượng để cố định đuôi của con rắn có hình thể to

lớn thế này, nhìn tình huống này thì có thể nói cây pháp trượng này chắc chắn là một vật báu!

Lúc này con rắn thấy tôi đứng im không nhúc nhích trước bộ hài cốt, nó có vẻ lo lắng dùng đầu rắn khẽ đẩy đẩy tôi, tôi hiểu ngay nó muốn tôi rút cái trượng đang găm đuôi nó vào tảng đá ra…

Tôi thầm nghĩ mày cũng đánh giá tao quá cao rồi đấy? Nhìn mức độ găm vào trong tảng đá của cây trượng này, có lẽ cũng phải cắm sâu đến mấy chục phân, tôi tự hỏi không biết phải dùng sức mạnh như thế nào mới rút được cái trượng từ trong tảng đá ra được. Hơn nữa, nếu tùy tiện ai cũng có thể rút được cây trượng từ trong tảng đá ra, vậy thì con rắn trắng khổng lồ này cũng không bị giam ở đây lâu như thế.

Con rắn thấy tôi không có ý định rút cây trượng ra, thì lại dùng cái đầu rắn đẩy tôi một cái, lần này lực đẩy của nó không được kiểm soát tốt lắm, khiến thân thể tôi đột nhiên lao về phía trước thiếu chút nữa đã lao vào trong ngực vị cao tăng đắc đạo kia.

Tôi nổi giận, tức khí nói: “Mày có đẩy tao cũng không được đâu! Thứ này là cái gì trong lòng mày không phải biết rõ sao? Nếu như người bình thường ai cũng có thể nhổ nó ra được thì mày cũng đâu bị giam ở đây chứ!”

Lần này dường như nó hiểu tôi nói gì, thậm chí nó còn cúi đầu thở dài trước tôi, dường như đang cầu khẩn tôi nhanh nhanh nhổ pháp trượng kia ra. Tôi thấy con rắn trắng khá lịch sự đối với tôi, nên cũng nhẫn nại nói với nó: “Mày đừng cuống, chờ tao xem ký ức của vị cao tăng này đã, rồi mới biết là có thể nhổ được cái này ra hay không…”

Sau khi nói xong tôi cũng không để ý đến sự thúc giục của nó mà từ từ ngồi xuống cạnh hài cốt của lão cao tăng, nhẹ nhàng

chạm tay lên xương đầu gối của ông ấy… Trong chớp mắt, ký ức khi còn sống của lão tăng kia như thủy triều ùa vào trong đầu tôi, có điều không biết vì sao, tôi lại cảm thấy những ký ức này rất quen thuộc, giống như đang xem lại bộ phim cũ mà mình đã lãng quên.

Vị cao tăng này pháp hiệu là Tuệ Không, là một người tu hành vào năm hiệu Trinh Quán thời nhà Đường. mặc dù ông ấy cả đời cơ khổ, nhưng lại rất có tuệ căn với Phật pháp, vì thế chưa đến ba mươi tuổi đã xuất gia làm hòa thượng.

Nhưng vị Tuệ Không đại sư này lại khác với những hòa thượng khác, ông ấy không thích phổ độ chúng sinh trong các chùa miếu, mà chỉ thích đi đây đi đó, làm một vị tu sĩ hành khất khổ cực. Trên con đường vân du tứ phương nếu ngẫu nhiên gặp phải yêu nghiệt tà ma làm hại nhân gian, ông ấy đều dùng Phật pháp hướng thiện cho chúng.

Năm đó khi Tuệ Không đại sư vân du đến nơi này, gặp phải Bạch Xà đã gây ra nhiều việc ác, lần đầu tiên Phật pháp của ông không hữu dụng… Lúc đó, khi Tuệ Không đến đây, nghe dân làng nói mỗi năm thôn dân nơi đây đều phải cúng tiến đồng nam đồng nữ cho lão Sơn Thần trong núi này, để đảm bảo mưa thuận gió hòa, gia đình bình an.

Tuệ Không nghe vậy thì biết lão Sơn Thần này không phải kẻ tốt đẹp gì, ăn thịt trẻ con như vậy chắc chắn không phải quỷ cũng là yêu! Thế là Tuệ Không một mình lên núi, định cẩn thận chăm sóc vị Sơn Thần lão gia hằng năm đều bắt thôn dân cúng tiến trẻ em kia.

Nhưng ông đi quanh núi ba ngày ba đêm mà chẳng gặp được bất cứ yêu vật gì, đừng nói là vị Sơn Thần tiếng tăm lừng lẫy kia, đến một con yêu quái bình thường cũng không nhìn thấy.

Khi Tuệ Không định từ bỏ ý định tìm kiếm, quay người chuẩn bị xuống núi, thì đột nhiên nhìn thấy trong một khe núi nhỏ có một cô gái đang nằm. Tuệ Không nhìn cô gái kia mặc quần áo mộc mạc, nhất định là con gái một gia đình bình thường dưới chân núi, chỉ không biết vì sao lại một mình ngất ở nơi hoang vắng này?

Tuệ Không sinh lòng trắc ẩn, cho cô gái uống nước để tỉnh lại, rồi hỏi thăm vì sao cô bị ngất xỉu trong núi? Cô gái kia sau khi tỉnh dậy, đầu tiên nhìn thấy Tuệ Không thì hoảng sợ, nhưng khi nhận ra ông là một hòa thượng, cô gái khóc òa lên, nói là mình bị một con rắn trắng cuốn từ nhà vào trong núi này. Cô gái nói mình sợ quá nên đã ngất đi, cho nên chính cô cũng không biết vì sao mình lại bị ngất ở đây.

Tuệ Không nghe cô gái kia miêu tả thì kết luận rằng con rắn trắng kia đã thành tinh, chắc chắn nó chính là Sơn Thần lão gia trong lời kể của người dân dưới chân núi! Ông thấy cô gái đã tỉnh, nên có lòng dẫn cô ta theo xuống núi.

Thế nhưng dù sao Tuệ Không cũng là người xuất gia, trên con đường nhỏ hoang vắng, một tăng nhân đi cùng một cô gái cũng không được thích hợp lắm. Có điều, cứu một mạng người hơn xây tháp bảy tầng, nếu như cứ để cô ta ở lại trong núi, chỉ sợ sớm muộn gì cũng thành bữa ăn cho vị Sơn Thần lão gia kia…

CHƯƠNG

XẢ THÂN NUÔI SÓI

Sau khi tính toán một lúc, Tuệ Không cảm thấy dù có thế nào cũng vẫn phải đưa cô gái này an toàn xuống núi mới được, thế là ông ấy hỏi cô gái họ tên là gì, nhà ở đâu? Để Tuệ Không có thể đưa cô ta về nhà.

Cô gái nghe thấy Tuệ Không nói muốn đưa mình về nhà tất nhiên rất cảm kích, vội vàng nói: "Tên tôi là Bạch Linh Nhi, nhà tôi ở thôn Điềm Tỉnh dưới núi."

Trước khi lên núi đúng thật là Tuệ Không đã đi qua thôn Điềm Tỉnh, cho nên ông biết đường đến thôn này, nhưng lúc này trời đã tối, dẫn theo cô gái đi đường núi rất không an toàn, thế là Tuệ Không tìm một sườn núi khuất gió rồi đốt một đống lửa sưởi ấm để chờ đến trời sáng sẽ đưa Bạch Linh Nhi xuống núi về nhà.

Giữa nơi núi rừng hoang vắng với ánh lửa chập chờn, Bạch Linh Nhi thấy sợ hãi bèn cố nói vài câu với Tuệ Không để làm dịu bớt nỗi sợ trong lòng, thế nhưng Tuệ Không lại cứ ngồi yên ngâm tụng kinh văn.

Tuệ Không thấy Bạch Linh Nhi vài lần muốn há mồm nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, ông ấy bèn dừng việc tụng kinh lại và nói: "A Di Đà Phật... Nữ thí chủ đừng hoảng sợ, ở nơi núi rừng

hoang vắng này là chỗ dã thú hay nghỉ lại, nên thỉnh thoảng nghe thấy tiếng dã thú kêu gào cũng không có gì lạ. Chỉ cần đống lửa trước mặt chúng ta không tắt thì sẽ không có con thú hoang nào dám đến gần nửa bước.”

Bạch Linh Nhi nghe thế liền đỏ mặt, nói: “Đại sư nói rất đúng, nhưng tiểu nữ từ bé đã sợ hãi những vật này, bình thường không dám đi lại một mình giữa núi rừng hoang vắng này… Cho nên hiện giờ khó tránh khỏi hơi sợ hãi.”

Tuệ Không nghe thế gật đầu và nói: “Không sao… Hiện giờ trời cũng sắp sáng, đến lúc đó bần tăng sẽ đưa cô xuống núi và an toàn về đến nhà.”

Nhưng trên đời này luôn có chuyện ngẫu nhiên xảy ra, ngay lúc Bạch Linh Nhi vừa mới yên tâm một chút thì trời đột nhiên đổ mưa to, trong nháy mắt đã làm tắt đống lửa trước mặt họ.

Tuệ Không thấy thế trong lòng thầm nghĩ không tốt, vì ngay lúc đống lửa bị dập tắt, ông ấy đã nhìn thấy trong bóng tối phía xa lóe lên mấy đôi mắt màu xanh sẫm.

Vì không muốn Bạch Linh Nhi nhìn thấy những đôi mắt hung ác này nên Tuệ Không quay ra hỏi: “Trong nhà Bạch cô nương còn những ai? Cha mẹ cô vẫn mạnh khỏe chứ?”

Bạch Linh Nhi nghe thấy Tuệ Không hỏi mình như vậy thì trả lời với ánh mắt buồn bã: “Sức khỏe cha mẹ tôi luôn không tốt, mấy năm qua tôi vẫn muốn dẫn bọn họ ra ngoài thôn tìm thầy thuốc nhưng bọn họ lại ngại tốn tiền nên không chịu đi. Bọn họ luôn cảm thấy mặc dù tôi là con gái nhưng khi xuất giá vẫn nên có một ít của hồi môn mang theo, nếu không sẽ bị nhà chồng xem thường.”

Tuệ Không nghe xong mỉm cười rồi nói: “Giờ mưa càng ngày càng to, chúng ta nên tìm một chỗ tránh mưa trước đã, tôi là một

nhà sư đi lang thang khắp nơi nên đã quen với thời tiết này, còn cô nương nếu cứ tiếp tục dầm mưa thì sẽ bị cảm lạnh mất.”

Tuệ Không nói xong cũng không đợi Bạch Linh Nhi trả lời mà đứng dậy, sau đó trầm giọng bảo: “Trời mưa đường trơn, cô nương cần phải theo sát bần tăng…”

Bạch Linh Nhi nghe xong lập tức hốt hoảng đứng dậy, sau đó chậm rãi đi theo sau lưng Tuệ Không.

Thật ra Tuệ Không đi trước luôn cảnh giác nhìn bốn phía, trong tay nắm thật chặt cây trượng, chuẩn bị sẵn sàng đối phó với những con thú đói trong núi.

Tuệ Không đi thẳng một đường và rất nhanh dẫn Bạch Linh Nhi đi tới một gốc cổ thụ rất to, nơi này có cành lá rậm rạp che chắn nên có thể tạm thời làm chỗ tránh mưa.

Sau đó Tuệ Không nhìn bốn phía xung quanh một chút rồi quay đầu nói với Bạch Linh Nhi: “Cô nương khi còn bé đã từng trèo cây chưa?”

Bạch Linh Nhi hơi sững sờ, cô ta không rõ tại sao ở thời điểm này mà Tuệ Không lại hỏi mình vấn đề như vậy? Sau khi do dự mất một lúc mới ngượng ngùng nói: “Khi còn bé trong nhà tôi có mấy cây dâu, thỉnh thoảng thèm ăn quá tôi cũng trèo lên hái dâu ăn. Sau này mẹ tôi nói con gái mà như thế lớn lên không ai thèm cho nên tôi cũng không dám leo trèo lung tung nữa.”

Tuệ Không gật đầu: “Tốt, vậy tức là biết trèo… Cô nương nghe cẩn thận, một lát tôi đếm đến ba thì cô lập tức trèo lên trên cái cây này!”

Bạch Linh Nhi không hiểu những lời này của Tuệ Không có ý gì, đang định hỏi ông ấy tại sao lại phải trèo cây thì nghe thấy Tuệ Không bắt đầu đếm!

Thật ra lúc này gốc cây to đã bị vài con sói đói bao vây, trèo lên cây chính là biện pháp duy nhất mà Tuệ Không có thể nghĩ ra để bảo đảm an toàn cho Bạch Linh Nhi. Nếu bây giờ chỉ có một mình thì ông ấy sẽ không thèm để ý đến vài con sói đói xung quanh. Nhưng Bạch Linh Nhi chỉ là một cô nương, nếu lúc ông ấy đang đối phó với sói mà không bảo vệ được thì cô ta sẽ bị sói đói tha đi mất.

Sau khi đếm đến ba xong, chợt nghe thấy Tuệ Không hô to một tiếng: “Leo!”

Bạch Linh Nhi bắt đầu dùng cả tay và chân để trèo lên cây, mà cùng lúc đó vài con sói đói cũng đã chạy tới gần…

Tuệ Không nhìn thấy Bạch Linh Nhi đã trèo lên cây, mới giơ cây gậy trước ngực và nói: “Nghiệt súc! Bọn mày còn dám tiến lên một bước thì đừng trách Lục Hoàn Tích Trượng trong tay bần tăng không nể mặt!”

Tuệ Không nói xong cũng đột nhiên lắc cây trượng trong tay, lập tức cả sáu cái vòng tròn phía trên đều phát ra âm thanh ong ong rung động.

Có lẽ loài sói vốn sợ hãi âm thanh kim loại ma sát, hay là bọn chúng cũng biết cây trượng trong tay Tuệ Không không phải thứ gì hiền lành, nên nhất thời vài con sói này thật sự không dám tiến lên.

Mà lúc này Bạch Linh Nhi trên cây mới nhìn thấy phía dưới có vài con sói đang vây quanh Tuệ Không, Bạch Linh Nhi sợ quá hô lên: “Đại sư mau lên cây đi!”

Mặc dù Tuệ Không là người xuất gia nhưng ông mới ngoài ba mươi, đang lúc tuổi trẻ tràn đầy sức sống cho nên rất ngại ngồi cùng một cô gái tránh mưa trên cây! Lúc này mưa càng lúc càng to, vài con sói dường như đã hết kiên nhẫn, cả đám đều rũ nước mưa

trên người và kích động như muốn nhào về phía Tuệ Không.

Bạch Linh Nhi ở trên cây thấy Tuệ Không không chịu trèo lên cũng rất sốt ruột mà không thể làm gì, chỉ đành hô to một cách vô ích đối với bốn phía xung quanh: "Cứu mạng! Sói muốn ăn thịt người! Cứu mạng!"

Chắc đàn sói và Tuệ Không đều bị giật mình bởi sự ngây thơ của Bạch Linh Nhi, vì trong thời gian này, địa điểm này, kể cả cô ta có la rách cổ họng cũng không có ai đến cứu bọn họ! Cuối cùng Tuệ Không không còn cách nào khác, chỉ đành ngồi xuống tại chỗ, sau đó miệng niệm phật kinh… Dù sao ông cũng người xuất gia, nếu những con sói này muốn ăn ông ấy thì ông ấy cũng học theo Phật Tổ mà "Xả thân nuôi hổ" chứ không thể sát sinh.

Kể cũng lạ, ngay lúc Tuệ Không nhắm nghiền hai mắt chờ vài con sói tiến lên cắn xé thì tự nhiên xung quanh lại vô cùng yên tĩnh, giống như mấy con sói đói đã biến mất toàn bộ trong nháy mắt vậy.

CHƯƠNG

CÔ GÁI NÀY KHÔNG ĐƠN GIẢN

Đến khi Tuệ Không mở mắt một lần nữa thì bầu trời phía đông đã hửng sáng, đàn sói giống như trận mưa nặng hạt này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Lúc này Bạch Linh Nhi trèo từ trên cây xuống, cô ta nói với vẻ đầy sùng kính: “Đại sư… Ngài không sao chứ? Những con sói kia nghe thấy ngài tụng kinh niệm Phật thì đều nằm bên cạnh đợi đến khi trời sáng mới đi!”

Tuệ Không nghe thế trong lòng cũng hơi đắc ý, xem ra Phật pháp đúng là có thể phổ độ chúng sinh, không ngờ loài hung ác như sói mà cũng có thể nằm nghe mình niệm kinh cả một đêm…

Sau đó Tuệ Không chuẩn bị dẫn Bạch Linh Nhi xuống núi trước, còn về phần cái gọi là Sơn Thần lão gia thì chờ ông đưa Bạch Linh Nhi về nhà xong rồi sẽ quay lại tìm cũng không muộn.

Trên đường đi xuống núi, Tuệ Không hỏi thăm Bạch Linh Nhi về truyền thuyết liên quan tới Sơn Thần lão gia của thôn bọn họ.

Bạch Linh Nhi nói: “Thật ra ban đầu là thôn dân chủ động cúng nạp đồng nam đồng nữ cho Sơn Thần lão gia …”

Sau đó Bạch Linh Nhi chậm rãi kể sự tích về Sơn Thần lão gia cho Tuệ Không nghe…

Thật ra mấy năm về trước thôn dân chưa từng nghe nói về Sơn Thần lão gia gì cả, nhưng có thôn dân họ Liêu trong một lần lên núi hái thuốc cho mẹ mình vô tình nhìn thấy trên một cây to dường như có mấy chữ viết do trời sinh, sau khi đọc thật kĩ thì nghĩa là "Sơn Thần lão gia".

Lúc đó người thôn dân họ Liêu kia đang là người có thể thử làm mọi cách khi tuyệt vọng, anh ta nghĩ nếu đã để mình gặp Sơn Thần ở chỗ này thì phải vái lạy cầu khẩn Sơn Thần lão gia phù hộ mẹ mình có thể sớm ngày khỏi bệnh. Vì thể hiện lòng thành mà anh ta lấy mấy chiếc bánh dùng để lót dạ đặt ở phía dưới gốc cây.

Cũng không biết do trùng hợp hay thật sự có Sơn Thần lão gia mà nghe nói thôn dân họ Liêu này xuống núi được vài ngày thì mẹ anh ta tự nhiên khỏi bệnh một cách thần kỳ. Chuyện này nhanh chóng được lan truyền giữa hàng xóm láng giềng, mọi người nhao nhao lên cầm theo cống phẩm leo lên núi để hướng về cái gọi là Sơn Thần lão gia cầu nguyện.

Lúc đầu thôn dân bình thường đi cầu đều là mong muốn cha mẹ mạnh khỏe, gia đình bình an, cho nên đồ hiến cho Sơn Thần lão gia cũng chỉ đơn giản là một chút trái cây quả lê, quả đào, thực phẩm khô và đồ ăn nhẹ.

Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào mà một số nhà giàu nông thôn lúc đến cầu nguyện đều mang theo vật sống để hiến tế, giống như chỉ có như vậy mới chứng tỏ bọn họ thành kính hơn so với những người bình thường quê mùa kia…

Sau đó loại thờ cúng này càng trở nên nghiêm trọng, mấy nhà giàu trong thôn gần đó lúc làm lễ ganh đua so sánh với nhau, ngươi dùng gà sống thì ta dùng dê sống, người dùng heo sống thì ta dùng trâu sống! Tình huống như vậy tiếp tục đến tận ba năm về trước thì bắt đầu có người dùng đồng nam và đồng nữ.

Những nhà giàu trong thôn kia đều có tiền, cho nên bọn họ dùng những đứa trẻ nghèo khổ mà mình mua được để tế lễ. Chỉ cần ký giấy bán mình thì sống hay chết không còn phụ thuộc vào bản thân nữa.

Nhưng những người nghèo khổ bình thường đi đâu mà tìm trẻ em để tế lễ! Cho nên bọn họ chỉ có thể tiếp tục dùng cống phẩm bình thường để hiến cho Sơn Thần lão gia. Nhưng các thôn dân dần phát hiện dùng cống phẩm bình thường hướng về Sơn Thần lão gia cầu nguyện không còn linh nghiệm giống như trước đây.

Đến tận năm ngoái ở đây phát sinh một trận hạn hán, liên tiếp mấy tháng trời không hề có một giọt mưa, nếu như vẫn tiếp tục như vậy thì sẽ không thu hoạch được một hạt gạo nào, đến lúc đó mùa xuân sang năm mọi người sẽ phải chết đói.

Cuối cùng mấy thôn dân trong các làng thương lượng với nhau, mọi người cảm thấy chết hai đứa bé vẫn tốt hơn so với chết cả một đám trẻ con, cho nên bọn họ tập hợp đám trẻ của vài làng lại rồi cùng bốc thăm để tuyển ra hai đứa bé đáng thương hiến tặng cho Sơn Thần lão gia.

Nói đến cũng thật thần kỳ, ngay ngày thứ hai sau khi thôn dân hiến tế đồng nam đồng nữ thì hạn hán kéo dài mấy tháng đã bị một trận mưa to hóa giải, lần này tất cả người dân xung quanh đó đều biết đây là Sơn Thần lão gia phù hộ.

Thế là mấy làng từ đó đã định ra một thỏa thuận, đó là hàng năm đều bốc thăm giữa các thôn chọn ra hai đồng nam đồng nữ hiến cho Sơn Thần để bảo đảm mưa thuận gió hòa, gia đình bình an.

Tuệ Không nghe Bạch Linh Nhi kể xong thì than nhẹ: “A Di Đà Phật… Điều này cũng quá tàn nhẫn! Không biết cha mẹ những đứa bé đó sẽ đau lòng đến mức nào!”

Bạch Linh Nhi nghe thế lại mỉa mai: "Tôi thấy chưa chắc… Nghe nói là những gia đình có đứa bé trai hoặc gái được tuyển chọn thì từ đó trở đi cha mẹ anh em của nó đều không lo ăn mặc, hàng năm đều sẽ được thôn phát lương thực, cho nên có một số cha mẹ còn mong con mình được chọn, cứ như thế cả nhà sau này sẽ không phải sống khổ sở nữa."

Tuệ Không không tin nổi, nói: "Nói gì thế? Trên đời này sao có loại cha mẹ như vậy? Sao có thể vì một miếng ăn mà mặc kệ đứa con của mình?"

Bạch Linh Nhi thấy Tuệ Không không tin thì bất đắc dĩ nói: "Mọi người trên đời này không phải ai cũng từ bi như đại sư, có thể xả thân nuôi sói… Đại đa số người lúc còn sống vẫn chọn bảo vệ mình trước tiên."

Tuệ Không nghe thế thì sững sờ, ông không ngờ một cô gái nông thôn bình thường như Bạch Linh Nhi lại có thể nói lời những lời như vậy, vì thế ông không nhịn được mà thầm quan sát cô ta. Trước đó vì nam nữ khác biệt, hơn nữa do trời tối nhìn không rõ nên Tuệ Không chỉ thấy đại khái tướng mạo của Bạch Linh Nhi.

Nhưng lúc này nhìn thì ông phát hiện cô gái này rất đẹp, mặc dù trên người mặc bộ đồ bằng vải thô nhưng khó mà che lấp được vẻ lanh lợi… Tuệ Không với kiến thức dày dặn của mình bỗng nhận ra cô gái này không đơn giản.

Nghĩ tới đây Tuệ Không bèn thử hỏi Bạch Linh Nhi: "Bạch cô nương, không biết trong nhà ngoại trừ cha mẹ thì còn ai nữa không?"

Bạch Linh Nhi nghe hỏi liền than nhẹ một tiếng, và nói: "Sức khỏe mẹ tôi không tốt nên lúc sinh tôi xong thì không thể sinh được nữa. Có lúc tôi cũng thường nghĩ nếu như mình có anh hoặc em trai thì tốt, bởi vì như thế sẽ không bị ai bắt nạt."

“Ồ? Trong thôn có người bắt nạt các người à?” Tuệ Không hỏi.

Bạch Linh Nhi gật đầu một cái: “Ừ, mặc dù nhà chúng tôi không thể hiến tế đồng nam đồng nữ nhưng trong thôn có một nhà giàu họ Vương lại chọn trúng tôi, hắn nhất định phải cưới tôi làm thiếp. Nhưng cha mẹ tôi sống chết không đồng ý bởi vì tay nhà giàu họ Vương đó đã có đến sáu người tiểu thiếp rồi.”

Tuệ Không nghe thế thì tiếp tục truy hỏi: “Cô không chịu chẳng lẽ bọn họ lại ép buộc được hay sao?”

Bạch Linh Nhi cười khổ, nói: “Ruộng của nhà tôi đều là thuê của nhà họ Vương, bọn họ đã nhắn là nếu tôi không chịu gả thì thuế ruộng sang năm sẽ tăng lên gấp ba…”

Tuệ Không nghe xong nổi giận nói: “Có còn vương pháp hay không? Chẳng lẽ vì hắn có tiền nên có thể thích làm gì thì làm à?”

Bạch Linh Nhi bất đắc dĩ thở dài: “Thói đời này chính là người ăn thịt người, đại sư theo đuổi chúng sinh bình đẳng chẳng qua chỉ là một mong ước tốt đẹp mà thôi…”

Tuệ Không nghe xong sững sờ, sự nghi ngờ trong lòng càng lúc càng lớn.

CHƯƠNG

CÂY CỔ THỤ CHE TRỜI

Nhưng Bạch Linh Nhi vẫn không nhận ra mà tiếp tục nói: "Có lúc người còn không bằng súc vật ấy? Súc vật tối thiểu còn biết thành thật, muốn làm điều gì toàn bằng bản tính. Không giống con người rõ ràng là vì mình mà lại bày ra một bộ mặt dối trá..."

"Linh Nhi cô nương, cô không thể vì gặp được người xấu mà mất đi hy vọng với tất cả mọi người được, trên đời này người ác độc như Vương địa chủ vẫn là số ít, còn lại đa số đều là dân chúng bình thường, bọn họ chỉ sống bình yên qua ngày mà không nghĩ tới muốn làm chuyện ác." Tuệ Không một lòng muốn thay đổi suy nghĩ bi quan của Bạch Linh Nhi.

Bạch Linh Nhi nghe xong lại rất xem thường, cô ta nói: "Đó là do bọn họ không có cơ hội làm việc xấu thôi, tôi tin rằng chỉ cần cám dỗ đủ lớn thì người tốt có thể biến thành người xấu bất cứ lúc nào..."

Trước đây không phải Tuệ Không chưa từng biện luận Phật pháp với người khác, thế nhưng ông không thể ngờ ngày hôm nay, trên con đường nhỏ giữa núi này mình lại bàn luận về nhân tính với một cô gái trẻ. Mặc dù Tuệ Không không hoàn toàn tán thành suy nghĩ của Bạch Linh Nhi, nhưng có một số lời cô ta nói hoàn

toàn chính xác.

Tiếp tục đi một lúc thì Tuệ Không cảm giác có chuyện không thích hợp, ông đã đi con đường xuống núi này mấy lần, nhưng tại sao lúc này xa lạ như thế? Tuệ Không nhanh chóng hiểu ra có thể bọn họ đã lạc đường…

Lúc này tất nhiên Tuệ Không không thể trông cậy vào Bạch Linh Nhi, chưa nói đến việc cô ta có vấn đề gì, nhưng dù sao bọn họ cũng đã đi chung con đường này, hơn nữa Tuệ Không vẫn luôn đi phía trước dẫn đường, nên chắc Bạch Linh Nhi cũng chẳng biết đường mà đi xuống.

Đi được một lúc thì Bạch Linh Nhi phát hiện mặt mũi Tuệ Không âm trầm không nói câu nào, cô ta còn tưởng mình làm Tuệ Không tức giận nên áy náy nói: "Xin lỗi đại sư, có phải lời tôi nói vừa rồi có chỗ nào không tốt?"

Tuệ Không nghe cô ta nói thế thì khoát tay, bảo: "Không phải… Bạch cô nương, tôi nói cô đừng sợ hãi nhé, chắc chúng ta bị lạc đường rồi."

"Lạc đường? Đại sư không phải biết đường xuống núi sao?" Bạch Linh hoảng sợ hỏi.

Tuệ Không cũng nói với vẻ bất đắc dĩ: "Trước đó đúng là biết, chắc do đêm qua trên đường đi từ đống lửa đến chỗ gốc cây to kia để tránh đàn sói đã nhầm phương hướng, cho nên bây giờ càng đi càng thấy lạ."

Lúc này Bạch Linh Nhi nhìn thoáng qua con đường nhỏ dưới chân, sau đó an ủi: "Chỉ cần dưới chân có đường là được, mặc kệ đi hướng nào thì sớm muộn cũng ra khỏi ngọn núi này thôi."

Tuệ Không nghe xong mặc dù cảm thấy Bạch Linh Nhi nói cũng có lý, nhưng ông ấy lại luôn có cảm giác từ trước tới giờ bọn họ vẫn luôn loanh quanh tại chỗ. Ban đầu Tuệ Không còn không thể

khẳng định, nhưng đến khi hai người bọn họ về tới gốc cây cổ thụ che trời kia một lần nữa, thì Tuệ Không mới hoàn toàn từ bỏ việc tiếp tục tìm con đường cũ.

Bạch Linh Nhi nhìn cái cây to trước mặt mà giật mình, hỏi: "Đại sư, nơi này có phải là nơi đêm qua chúng ta đã từng tới không?"

Tuệ Không gật đầu: "Hoàn toàn chính xác… Nhưng cô không cần sợ hãi, nhất định là yêu quái trong núi quấy phá muốn vây khốn hai người chúng ta."

"Yêu quái trong núi? Trong núi này ngoại trừ sói lại còn có cả yêu quái?" Lần này Bạch Linh Nhi thật sự hơi sợ.

Tuệ Không thấy thế bèn trấn an: "Không sao đâu, đã có bần tăng ở đây rồi, nhưng không biết lúc nào vị Sơn Thần lão gia này sẽ hiện thân?"

Bạch Linh Nhi nghe xong không hiểu, hỏi: "Làm sao đại sư lại biết được là do Sơn Thần lão gia đang giở trò? Ngọn núi lớn thế này đâu chỉ có mình con yêu đó!"

Tuệ Không lắc đầu: "Bạch cô nương gặp quá nhiều người ác, còn tôi thì gặp quá nhiều yêu quái ác. Con yêu quái này đã ăn không biết bao nhiêu đồng nam đồng nữ, chắc nó tính ra tôi sẽ lên núi bắt yêu cho nên mới bày nghi trận để ngăn đường của tôi…"

Bạch Linh Nhi nghe thế thì bĩu môi rồi không tiếp tục nói nữa mà chỉ cúi đầu đi theo sau lưng Tuệ Không. Tuệ Không thấy Bạch Linh Nhi đột nhiên im lặng không nói thì thầm nghĩ: "Xem ra cô gái này chỉ là một người bình thường, chắc nghe mình nói trong núi có yêu quái nên sợ hãi."

Tuệ Không nghĩ tới đây thì mỉm cười, nói: "Bạch cô nương đừng sợ, nếu như gặp phải yêu quái trên núi, tôi tự nhiên sẽ có biện pháp đối phó, chỉ là có thể cô sẽ phải đi thêm một đoạn thời gian nữa với bần tăng trên con đường núi này."

Bạch Linh Nhi khẽ mỉm cười bảo: “Đại sư nói gì vậy, nếu như không có đại sư cứu giúp thì chắc là tôi đã bị con rắn đó ăn hết rồi.”

Nói đến chỗ này thì trong lòng Tuệ Không hơi xấu hổ, dù sao ông chỉ tự nhiên nhặt được một người sống bên đường mà không phải cứu từ trong miệng rắn yêu, thế là ông hỏi Bạch Linh Nhi: “Bạch cô nương, tại sao cô lại bị con rắn lớn đó cuốn đi từ trong nhà thế?”

Bạch Linh Nhi nghe xong trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, cô ta nói: “Lúc đó tôi đang phơi dưa trong sân thì đột nhiên nghe thấy tiếng xì xì trên đỉnh đầu, tôi ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một con rắn to bằng vại nước đang leo lên tường trong sân… Tôi sợ quá hét to lên một tiếng, thế rồi con rắn há to miệng lao về phía tôi. Bởi vì quá sợ nên lúc đó mắt tôi tối sầm lại chẳng biết gì nữa, đến khi tôi tỉnh lại thì gặp được đại sư.”

Tuệ Không nghe xong thấy nghi ngờ trong lòng, không hiểu vì sao con rắn không ăn luôn miếng thịt tươi trong miệng mà lại ném cô ta ở con đường nhỏ trên núi? Nghĩ đi nghĩ lại Tuệ Không đột nhiên tính đến một khả năng: “Có lẽ con rắn này đặt Bạch cô nương trên đường mình phải đi qua là để kéo dài thời gian…”

Nghĩ tới đây Tuệ Không không khỏi liên tục cảm thán: “Yêu quái trong núi đúng là nhiều âm mưu quỷ kế!”

Tuệ Không biết được lúc này mình đã trúng kế, những yêu quái đó nhất định tính được mình là người xuất gia không thể thấy chết mà không cứu! Tiếp theo đây chỉ có thể đi tới đâu hay tới đó, ông muốn xem vị Sơn Thần lão gia còn có thể bày ra chiêu trò gì.

Sau đó, hai người tuân theo ý tưởng dưới chân có đường tức là không lạc đường, không biết họ đã đi trên núi được bao lâu, đến tận khi phía trước lại xuất hiện cây cổ thụ cực lớn đó, Tuệ Không

mới nhận ra bọn họ vòng đi vòng lại cuối cùng đều sẽ trở lại dưới gốc cây này, chẳng lẽ đây chính là cái cây có chữ Sơn Thần lão gia trong miệng thôn dân sao?

Nhưng Tuệ Không nhìn kiểu gì cũng không nhìn ra chữ trên cây ở chỗ nào? Thế là ông quay đầu hỏi Bạch Linh Nhi: “Bạch cô nương, cô đã từng thấy cái cây có bốn chữ Sơn Thần lão gia chưa?”

Bạch Linh Nhi mờ mịt lắc đầu: “Lúc cúng tế Sơn Thần lão gia, phụ nữ không được phép lên núi, nhưng tôi nghe nói cái cây đó có cành lá rất to, nhánh cây tươi tốt, không phải là một cây to bình thường.

CHƯƠNG

KHÔNG ĐIỀU TRA ĐƯỢC NGƯỜI NÀY

Tuệ Không gật đầu một cái: "Vậy cô xem cái cây đã cứu mạng cô này thế nào? Có giống cái cây mọi người vẫn nói hiện lên bốn chữ Sơn Thần lão gia không?"

Bạch Linh Nhi nghe xong thì nhìn cây to trước mặt, sau đó ngạc nhiên nói: "Nghe đại sư nói thế... tôi cũng thấy cái cây này hơi giống, nhưng trên cây này đâu có chữ gì?"

Tuệ Không gật đầu, nói: "Chẳng lẽ là phép thuật che mắt?" Ông ấy nói xong bèn nhẹ nhàng đặt tay lên cây, sau đó miệng niệm Đại Nhật Như Lai Chân Kinh, tiếp đó đập mạnh...

Chỉ thấy cây cổ thụ này rung lên ba lần, một số rêu cỏ bám trên cây lập tức rơi rụng xuống, bốn chữ lớn như vết sẹo được hình thành tự nhiên bất ngờ hiện lên trước mắt bọn họ.

Bạch Linh Nhi thấy thế bị dọa liên tiếp lùi về sau, cô ta nói: "Cái này... Cái này thật sự là Sơn Thần lão gia!"

Tuệ Không cũng kinh ngạc, không ngờ đêm qua hai người họ ở đây tránh mưa tránh sói, vậy mà không hề phát hiện cái cây này có vấn đề... Xem ra nhất định là Sơn Thần lão gia dùng phép thuật che mắt rồi!

Nếu như là lúc bình thường thì Tuệ Không vẫn có tự tin có thể

nhìn ra được, nhưng đêm qua do có Bạch Linh Nhi xuất hiện làm Tuệ Không bị phân tâm cho nên mới không nhìn xuyên được phép thuật che mắt nhỏ bé này.

Nhưng điều làm Tuệ Không thấy lạ là lúc ông đặt tay lên cây lại không cảm giác được chút tà khí nào, không hề giống cổ thụ thành tinh! Xem ra vị Sơn Thần lão gia này phải là yêu quái khác mới đúng.

Tuệ Không nghĩ mãi, cảm thấy con rắn bắt đi Bạch Linh Nhi vô cùng quái lạ, có khi Sơn Thần lão gia lại chính là con rắn trắng đó thì sao? Lúc này ông nhìn thoáng qua Bạch Linh Nhi ở phía sau, ông biết rõ cô gái này ở bên cạnh sẽ làm mình vướng tay vướng chân, nếu như gặp được con rắn trắng thì cô gái này sẽ là công cụ để nó kiềm chế Tuệ Không.

Nghĩ tới đây Tuệ Không xoay người nói với Bạch Linh Nhi: "Cô nương có tin tưởng bần tăng không?"

Bạch Linh Nhi nghe thế thì gật đầu và nói: "Đương nhiên, nếu không có đại sư cứu thì bây giờ tôi đã chết trong bụng rắn rồi."

Tuệ Không nghe thế vội vàng khoát tay, sau đó ngượng ngùng bảo: "Thật không dám giấu giếm, chỉ sợ là do tôi mà cô nương gặp phải chuyện này, cho nên dù bần tăng liều cái mạng này cũng phải đưa cô xuống núi trước mới được."

Bạch Linh Nhi nghe mà hơi cảm động, nhưng sau đó cô ta nhìn rừng cây xung quanh rồi nói: "Nhưng chúng ta đã đi ở chỗ này lâu như vậy rồi mà vẫn không ra được, không biết đại sư có biện pháp gì để chúng ta bình yên xuống núi?"

Tuệ Không khẽ mỉm cười trả lời: "Bạch cô nương yên tâm, chỉ cần cô tin tưởng bần tăng là được…"

Tuệ Không nói xong liền xé một mảnh vải trên chiếc tăng bào của mình rồi đưa nó cho Bạch Linh Nhi, ông nói: "Bạch cô nương,

cô dùng cái này che mắt trước đi!”

Bạch Linh Nhi thấy thế hơi sững sờ, rồi lập tức đỏ mặt nói: “Để tôi dùng khăn của mình!”

Tuệ Không gật đầu: “Cũng tốt… Lát nữa cô che mắt xong thì nắm lấy Lục Hoàn Tích Trượng của tôi, tôi sẽ dẫn cô ra khỏi cánh rừng bị yêu quái làm phép này.”

Nói xong ông cũng dùng mảnh vải đó che mắt của mình, sau đó đặt một đầu thanh trượng của mình vào tay Bạch Linh Nhi và nói: “Bạch cô nương nắm chặt tích trượng của tôi…”

Bạch Linh Nhi lập tức gật đầu đáp ứng: “Rồi, đã nắm chặt…”

Miệng Tuệ Không niệm kinh Phật, sau đó nhanh chân đi về phía trước… Theo Tuệ Không thì phép thuật che mắt chẳng qua là áp dụng cho “người có mắt”, cho nên Tuệ Không che kín hai mắt và chỉ dựa vào con đường trong trí nhớ, ông ấy tin rằng nhất định có thể đi ra khỏi cánh rừng bị làm phép này.

Sau đó Tuệ Không vẫn luôn bịt mắt đi trên con đường núi, ông rất tin tưởng vào phán đoán của mình và cũng tin rằng mình nhất định có thể thoát khỏi chướng ngại vật của bản thân để đưa Bạch Linh Nhi bình yên xuống núi.

Tuệ Không nhanh chóng phát hiện ra con đường dưới chân trở nên dễ đi hơn nhiều, ông gần như không hề ngừng lại mà chỉ thỉnh thoảng mở miệng hỏi thăm Bạch Linh Nhi phía sau có mệt hay không, nếu như mệt có thể ngồi xuống nghỉ ngơi một lát. Nhưng lần nào Bạch Linh Nhi cũng bảo mình không mệt và vẫn có thể tiếp tục kiên trì.

Thời gian trôi qua khoảng hai nén hương thì Tuệ Không nghe được có tiếng chó sủa xung quanh, ông ấy biết rằng mình đã cách ngôi làng dưới núi không xa… Thế là ông vui mừng nói với Bạch Linh Nhi ở phía sau: “Bạch cô nương! Chúng ta xuống núi rồi.”

Nhưng lần này Bạch Linh Nhi không trả lời ngay lập tức giống như trước đây, Tuệ Không cảm giác không đúng nên lập tức kéo tấm vải che mắt xuống rồi quay lại nhìn, ông thấy thứ kéo cây tích trượng đâu phải Bạch cô nương, mà rõ ràng là một cây dây leo từ trên cây cổ thụ kia!

Tuệ Không thầm kêu không tốt, chẳng lẽ Bạch Linh Nhi lại bị yêu quái trên núi bắt đi! Nghĩ tới đây ông liên tục hối hận rằng đáng lẽ mình phải liên tục trò chuyện với Bạch cô nương mới đúng!

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, Tuệ Không đi ra khỏi núi nhưng lại thất lạc mất Bạch Linh Nhi điềm đạm đáng yêu. Ông ấy muốn quay lại núi tìm người nhưng lại cảm thấy trước tiên nên đến thôn Điềm Tỉnh tìm người giúp đỡ, dù sao tìm một cô gái trong ngọn núi mênh mông này không phải là chuyện một mình ông ấy có thể làm được.

Nghĩ tới đây Tuệ Không bước nhanh về hướng thôn Điềm Tỉnh, nhưng sau khi vào thôn hỏi thăm mới biết, nơi này chẳng người nào nhận ra Bạch Linh Nhi là ai? Có thôn dân trực tiếp nói: “Thôn Điềm Tỉnh chúng tôi không có ai họ Bạch cả.”

Tuệ Không nghe xong mà trong lòng cảm giác nặng nề, rồi ông tiếp tục truy hỏi: “Vậy trong thôn này có gia đình nhà giàu họ Vương hay không?”

Vị thôn dân đó nghe xong thì trả lời: “Mấy năm trước đúng là có một nhà giàu họ Vương, nhưng không biết đã trêu chọc ai mà trong một đêm cả nhà bị giết sạch, hơn nữa cái chết rất thảm không giống như người làm…”

Tuệ Không không hiểu bèn hỏi lại: “Không giống như người làm? Vậy thì là cái gì làm?”

Lúc này vị thôn dân kia nói với vẻ mặt thần bí: “Nghe nói là rắn

tiên trong núi, bởi vì cái gia đình giàu có họ Vương đó chính là kiếm tiền bằng cách bắt rắn luyện chế bí dược, mọi người xung quanh đây đều nói là do họ giết quá nhiều rắn cho nên chọc giận rắn tiên trong núi, từ đó mới gặp quả báo."

Tuệ Không nghe đến đó thì trợn tròn mắt, tự hỏi chẳng lẽ mình nghe lầm, chẳng lẽ nhà Bạch cô nương không ở thôn Điềm Tỉnh? Thế là ông bèn hỏi thăm thôn dân ở đây xem xung quanh có thôn gì có chữ Điềm không? Vậy mà đáp án đều là phủ định, bon họ trả lời cho Tuệ Không biết trong vòng trăm dặm quanh đây không có thôn nào có chữ "Điềm Tỉnh" cả.

Lúc đi ra khỏi thôn Điềm Tỉnh, mặt Tuệ Không vẫn còn ngơ ngác, chẳng lẽ toàn bộ chuyện này đều là giả, người tự xưng là Bạch cô nương đã lừa gạt mình? Nhưng tại sao cô ta lại muốn làm như thế?

CHƯƠNG

CÂY RỖNG RUỘT

Một giả thiết táo bạo xuất hiện trong lòng Tuệ Không, thế nhưng ông ấy không nguyện ý tin tưởng giả thiết này là thật… Đó là Bạch Linh Nhi này căn bản không phải là con nhà bình thường ở thôn dưới chân núi, mà cô ta chẳng qua là yêu quái trong núi biến hình đến mê hoặc mình!

Nhưng nếu thật sự là như thế thì tại sao cô ta lại dễ dàng thả Tuệ Không xuống núi? Trước đó lúc ông che mắt đi ở phía trước, Bạch Linh Nhi có vô số cơ hội có thể lấy tính mạng của ông, nhưng cô ta chỉ vẻn vẹn đi sau lưng Tuệ Không đến tận dưới núi… Điều này là thế nào?

Tuệ Không mang theo đầy bụng nghi vấn tiến vào núi một lần nữa, bởi vì ông cảm thấy mặc kệ đối phương là người hay yêu đều không có ý muốn hại mình. Nếu như là người thì mình không thể vứt bỏ trong núi, nếu như là yêu… Tuệ Không cũng muốn chính miệng hỏi tại sao cô ta lại muốn trêu đùa mình?

Nhưng khi Tuệ Không đi vào trong núi sâu một lần nữa thì mặt trời đã lặn về hướng Tây, dù vậy Tuệ Không cũng không muốn lùi bước, ông vẫn tiến thẳng về hướng cây cổ thụ trong trí nhớ.

Lần này Tuệ Không không phải đi lòng vòng mãi mà không tìm

được “Sơn Thần lão gia” giống như lần trước, ông rất nhanh đã đi tới trước cây cổ thụ che trời đó… Chắc lần trước khi Tuệ Không vào núi đã trúng phải phép thuật che mắt cho nên mới vòng vèo vài ngày mà không tìm được chỗ này.

Một lần nữa đứng dưới gốc cây, Tuệ Không nhìn mấy chữ to xiêu xiêu vẹo vẹo, ông cảm thấy mặc dù không phải người khắc lên đó thì cũng không phải do tự nhiên sinh ra, nhất định do yêu quái gì dùng phép thuật mới biến thành như vậy.

Nghĩ tới những đứa trẻ hai năm qua bị “Sơn Thần lão gia” hại chết, trong lòng Tuệ Không nổi giận, thế là tay ông cầm tích trượng vung về phía cái cây cổ thụ che trời kia… Thật ra lúc đó Tuệ Không chỉ tức giận muốn phát tiết chứ không thật sự muốn làm gì cái cây đó.

Nhưng chẳng biết tại sao cây cổ thụ bị Lục Hoàn Tích Trượng đánh trúng xong lập tức gãy đôi, một cây cổ thụ vừa rồi còn che cả bầu trời nháy mắt lật úp… Tuệ Không tập trung nhìn vào thì phát hiện hóa ra cây này hoàn toàn bị rỗng ruột.

Ngay lúc Tuệ Không thất thần nhìn cây cổ thụ bị gãy lìa, thì có một con rắn màu trắng to bằng vại nước bất ngờ bò từ trong cây ra, nó xoay vài vòng quanh gốc cây gãy xong thì giận dữ nhìn về nhìn phía Tuệ Không…

Nếu như người bình thường nhìn thấy cảnh này chắc đã bị dọa sợ gần chết, nhưng Tuệ Không không lùi mà lại tiến tới, chỉ thấy ông giơ Lục Hoàn Tích Trượng lên và nói: “Súc sinh! Ngươi ở đây ăn thịt mọi người, làm hại một phương, ngươi có biết thiên đạo luân hồi đều có định số, hôm nay ngươi gặp bần tăng thì chính là kiếp số đã đến nhưng chỉ cần ngươi thành tâm hối cải mà tán đi yêu pháp của mình thì ta chắc chắn sẽ lưu lại tính mạng của ngươi!”

Con rắn màu trắng nghe xong không để lời nói này vào lòng mà dùng cái đuôi nhẹ nhàng quét một cái làm Tuệ Không bắn đến bụi cỏ đằng xa. Mặc dù Tuệ Không bị ngã lăn lộn nhưng khi đứng lên thử vận động thì lại phát hiện mình không hề bị thương, thế là ông lập tức chạy trở về trước mặt con rắn lớn màu trắng, rồi nói lại một lượt những lời vừa nãy.

Chắc con rắn này chưa bao giờ gặp một hòa thượng dài dòng như thế, làm nó tức giận lúc lắc cái đầu muốn há mồm nuốt Tuệ Không, nhưng nó mở miệng mấy lần mà vẫn không hạ xuống được.

Lúc này Tuệ Không cảm giác con rắn này cũng không phải yêu quái có tính hung tàn, thế là ông tiếp tục khuyên: "Buông xuống chấp niệm trong lòng… Làm một con rắn trắng bình thường không tốt hay sao? Ta thấy ngươi cũng không phải yêu quái độc ác, cần gì phải làm mình tăng thêm sát nghiệp?"

Nói tới đây Tuệ Không đột nhiên nghĩ tới Bạch Linh Nhi, ông bèn thử nói: "Còn nữa, hôm qua cô nương đi cùng bần tăng xuống núi ở chỗ nào rồi? Có phải cô ấy bị ngươi bắt đi không? Sao ngươi có thể tổn thương tính mạng vô tội chứ? Nếu ngươi thành tâm hối cải thì bây giờ hãy thả người đi!"

Con rắn nghe xong sững sờ, sau đó chậm rãi bò tới phía trước Tuệ Không rồi xì mạnh một cái, Tuệ Không suýt nữa thì bị nhiệt khí trong mũi con rắn thổi ngã! Nhưng hai chân của ông vẫn cắm chặt trên mặt đất không hề có ý muốn lùi bước.

Lúc này con rắn dùng thân thể cuộn một vòng quanh người Tuệ Không, sau đó quan sát kĩ vẻ mặt của ông, nó hy vọng nhìn thấy sợ hãi trong mắt hòa thượng này, thế nhưng Tuệ Không vẫn luôn nhìn nó mà mặt không hề đổi sắc…

Dưới tình huống đó chỉ cần con rắn trắng khẽ dùng lực thì gân

cốt Tuệ Không sẽ đứt từng khúc mà chết. Người bình thường lúc này chắc đã sợ đến tè ra quần, nhưng Tuệ Không một lòng muốn dùng Phật pháp cảm hóa con rắn trắng để nó không tiếp tục tạo ra thêm nhiều sát nghiệt.

Một tăng và một rắn giằng co lúc lâu sau thì con rắn trắng đầu hàng trước tiên, nó chậm rãi buông Tuệ Không ra rồi lắc mình biến hóa, thế là Bạch Linh Nhi vô cùng xinh đẹp lại xuất hiện một lần nữa.

Sắc mặt Tuệ Không cứng đờ, cuối cùng vẫn bị ông đoán đúng rồi…

Bạch Linh Nhi thấy Tuệ Không hơi xuất thần nhìn mình thì cười, khẽ nói: “Sao thế đại sư, mới nửa ngày không gặp đã không nhận ra tôi à?”

Tuệ Không than nhẹ: “Tại sao cô lại trêu đùa bần tăng?”

Bạch Linh Nhi nghe xong cười khanh khách, nói: “Vậy phải trách đại sư chưa biết tình hình đã muốn lên núi trừ yêu! Tôi cũng không giống như ngài, chỉ nghe theo lời nói một phía của người dân dưới núi liền kết luận tôi là yêu quái hại người, trước khi giết ai tôi đều phải xem người đó có đáng chết hay không…”

Tuệ Không nghiêm mặt hỏi. “Nghĩa là sao? Không phải mỗi năm người dân dưới núi lại tiến cống đồng nam đồng nữ cho cô sao? Chẳng lẽ cả nhà họ Vương đó không phải bị ngươi giết sạch trong một đêm?”

Bạch Linh Nhi biến thành hình người nghe thế sầm mặt trả lời: “Dĩ nhiên không phải! Ngươi là hòa thượng ngốc chỉ thấy được bề ngoài nhưng có ai quan tâm chân tướng thực sự là gì chứ? Đúng là thôn dân dưới núi mỗi năm đều tiến cống đồng nam đồng nữ, nhưng đây đâu phải tôi ép buộc bọn họ, đó là do bọn họ tự cho rằng làm như thế tôi sẽ thực hiện nguyện vọng của họ!”

Tuệ Không nghe thế thì sững sờ, sau đó ngơ ngác hỏi: “Tôi không rõ lời này của cô là có ý gì?”

Bạch Linh Nhi cười khan hai tiếng rồi nói: “Có ý gì à? Đại sư thông minh như thế chẳng lẽ không hiểu tôi muốn nói gì hay sao?”

Sau đó Bạch Linh Nhi nói với Tuệ Không thật ra ban đầu cô ta cảm thấy chơi vui nên giả mạo Sơn Thần lão gia để hưởng thụ chút đồ cúng và cô ta cũng ngẫu nhiên giúp một vài người đến đây cầu nguyện thực hiện nguyện vọng nhỏ của họ.

Nhưng không biết từ lúc nào mà những người cầu nguyện càng lúc càng tham lam, cho nên từ đó Bạch Linh Nhi không tùy tiện giúp người khác thực hiện nguyện vọng nữa. Vậy mà mọi người lại cho rằng là do bọn họ cung phụng tế phẩm không tốt, cho nên Sơn Thần lão gia mới không hiển linh… Thế là từ từ bắt đầu xuất hiện việc dùng súc vật để tế sống, cuối cùng còn trực tiếp biến thành dùng đồng nam đồng nữ để cúng tế.

CHƯƠNG

ĐỘNG VẬT MÁU LẠNH

Thật ra từ đầu đến cuối Bạch Linh Nhi không hề làm gì các thôn dân dưới núi, tất cả đều là do những thôn dân tham lam đó mong muốn đơn phương… Đáng sợ nhất là những gia súc để tế sống cùng với đồng nam đồng nữ đều do những người lên núi tế lễ tự mình giết chết, còn Bạch Linh Nhi chỉ thờ ơ lạnh lùng nhìn mà thôi.

Còn về chuyện gia đình nhà giàu họ Vương kia chết sạch cả nhà thì càng không phải do Bạch Linh Nhi làm, hóa ra nhà họ Vương nghiên cứu ra một loại bí dược có thể bổ âm tráng dương hiến tặng cho tể tướng đương triều, mà vị tể tướng này nhận được đồ tốt tự nhiên là muốn hiến cho hoàng thượng sử dụng…

Vậy mà không biết vì sao sau khi hoàng thượng dùng xong lại vô cùng tức giận, nhưng dù sao bí dược này là đồ vật được sử dụng trong cung, cho nên không thể để lộ ra, thế là nhà họ Vương bị người ta bí mật diệt khẩu… Người dân không biết rõ chuyện này lại đồn thành rắn tiên báo thù!

Tuệ Không nghe Bạch Linh Nhi nói hết mọi chuyện cần biết xong thì chất vấn: "Không nói tới chuyện của gia đình nhà giàu họ Vương kia nữa, nhưng lúc cô nhìn thấy thôn dân dùng đồng nam

đồng nữ tế sống tại sao lại không đi ra ngăn cản?”

Bạch Linh Nhi nghe xong cười lạnh một tiếng, nói: “Ngăn cản? Nói thì dễ… Từ đầu đến cuối tôi chỉ viết vài chữ trên cây mà bọn họ còn có thể làm ra nhiều chuyện đến vậy, nếu như tôi thật sự hiện thân ngăn cản thì chỉ sợ sẽ càng có nhiều biến cố hơn thôi. Hơn nữa chuyện này từ đầu đều là do thôn dân tự lựa chọn chứ có liên quan gì đến tôi đâu?”

“Cô… Sao cô có thể lạnh lùng như vậy?” Tuệ Không hơi tức giận.

Bạch Linh Nhi nghe xong hừ nhẹ một tiếng, nói: “Tộc rắn của chúng tôi vốn là động vật máu lạnh, đây chỉ là các người mong muốn đơn phương cho rằng chúng tôi phải làm giống như con người, nếu không chúng tôi chính là yêu quái không nên tồn tại trên thế gian này… Nhưng dựa vào đâu mà chúng tôi phải sống theo ý nghĩ của các người?”

Tuệ Không bị hỏi mà sững sờ, trước giờ ông không hề nghĩ đến vấn đề này, ông cảm thấy lễ giáo mình học từ nhỏ đã là như thế, làm trái là không được. Nhưng hôm nay Bạch Linh Nhi lại làm cho ông hiểu ra một điều, đó là người và yêu luôn khác nhau, có lẽ giữa bọn họ ngẫu nhiên sẽ sinh ra đồng cảm, nhưng chung quy vẫn là khác biệt.

Tuệ Không biết nếu như mình không thể dùng Phật pháp cảm hóa con rắn trắng này thì người dân vẫn sẽ tiếp tục dùng đồng nam đồng nữ để tế sống, cứ như vậy thì chuyện này không có bất kỳ sự thay đổi nào. Nhưng trong lòng ông hiểu việc này không phải do con rắn trắng này sai, đến cả bản thân mình mà ông cũng không thể thuyết phục được thì sao có thể thuyết phục Bạch Linh Nhi?

Nghĩ tới đây, Tuệ Không thở dài rồi ngẩng đầu nói: “Cô đi đi…

Đừng xuất hiện ở đây nữa, hiện giờ cây cổ thụ này đã đổ, ta sẽ xuống núi thuyết phục nhưng thôn dân đó để bọn họ đừng lên núi cầu nguyện.”

Bạch Linh Nhi nghe xong cũng hơi giật mình, hỏi: “Anh không định bắt yêu?”

Tuệ Không lắc đầu: “Sai không phải do cô… Nhưng cô phải nhớ nếu muốn tu thành chính quả thì không thể tạo sát nghiệt nữa.”

Bạch Linh Nhi nghe xong thì nhìn chằm chằm vào Tuệ Không, cô ta muốn nói gì đó nhưng không thể mở miệng, cuối cùng cô ta quay người hóa thành con rắn trắng rồi biến mất trong bầu trời đêm. Lúc này Tuệ Không nhìn cái cây thần đã nằm trên mặt đất một lúc, sau đó không quay đầu lại mà đi thẳng xuống chân núi…

Nhưng chuyện này không đơn giản như Tuệ Không đã nghĩ, sau khi xuống núi, ông không ngừng qua lại giữa các thôn làng để thuyết phục các thôn dân tin rằng trên núi không có Sơn Thần lão gia mà chỉ là có một yêu quái hơi có đạo hạnh, hiện giờ đã bị ông đuổi đi rồi.

Lúc đầu người trong thôn không chịu tin tưởng Tuệ Không, đến khi có người lên núi tế lễ, phát hiện cây thần đã đổ thì mới bắt đầu sôi trào, mọi người nhao nhao lên nói Tuệ Không đã làm gãy cây thần và đuổi Sơn Thần đi.

Trong nhất thời… Tuệ Không thành mục tiêu công kích, những thôn dân ngu dốt đó không hề cảm kích hành động của Tuệ Không mà ngược lại chỉ trích ông xúc phạm Sơn Thần lão gia, chỉ sợ những thôn làng dưới núi này sẽ vì thế mà gặp tai họa!

Tuệ Không kể cả có một trăm cái miệng cũng không giải thích được, vì căn bản những thôn dân đó không muốn nghe lời giải thích của ông, bọn họ trực tiếp trói ông lại rồi mang lên bên cạnh cây thần trên núi.

Lúc này Tuệ Không mới hiểu được thật ra Sơn Thần lão gia là thần hay yêu quái, có thật hay không có thật… Đều không quan trọng, bởi vì những thôn dân đó tự mình tưởng tượng ra một thần linh, bọn họ cần có một vị thần như thế để thỏa mãn một số mong ước xa vời của mình.

Tuệ Không làm gãy cây thần chính là phá hủy thần linh trong lòng bọn họ, vì thế những thôn dân phẫn nộ quyết định muốn thiêu chết Tuệ Không trước mặt cây thần để làm dịu cơn giận của Sơn Thần lão gia… Đương nhiên đây chỉ là bọn họ muốn tìm một cái cớ để an ủi tâm lý, thứ làm dịu lại chính là cơn giận trong lòng họ mà thôi.

Chuyện đến nước này Tuệ Không cũng không có gì hối hận, ông cho là mình đã làm đúng, còn các thôn dẫn nghĩ thế nào… đó là chuyện của bọn họ. Mặc kệ thế nào thì cây thần cũng đã đổ, hiện giờ ông chỉ hy vọng đừng xuất hiện thêm việc dùng người sống để tế lễ nữa.

Những thôn dân đó trói Tuệ Không vào một cành của cây thần, sau đó dội một thùng dầu hỏa xung quanh, tiếp đó còn chất đầy củi khô cứ như sợ một thùng dầu không đốt chết được vị hòa thượng này vậy.

Tuệ Không nhìn thấy một thôn dân cầm bó đuốc đốt dầu hỏa trên mặt đất, ngọn lửa trong nháy mắt bắt đầu cháy rừng rực, lúc này Tuệ Không chỉ trơ mắt nhìn ngọn lửa lan đến gần, điều ông có thể làm bây giờ là nhắm mắt chờ chết. Nhưng ai ngờ đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên có một tiếng sấm rất to, mưa to kèm theo gió lớn nháy mắt dập tắt ngọn lửa xung quanh Tuệ Không.

Một thôn dân thấy thế sợ hãi kêu to: “Yêu tăng này biết phép thuật! Là hắn dùng phép dập tắt ngọn lửa!”

Những người bên cạnh nghe thế lập tức sợ hãi lùi về phía sau.

Nhưng rồi có người lại hô: “Mọi người không cần sợ, chúng ta cùng tiến lên đánh chết hắn! Chỉ có như thế thì Sơn Thần lão gia mới không giận lây sang chúng ta!”

Lúc này một thôn dân cách Tuệ Không gần nhất nghe thế liền rút một con dao đốn củi trên người ra, sau đó mắt đỏ hồng lao về phía Tuệ Không… Tuệ Không biết lần này mình chắc chắn phải chết nên chỉ đành nhắm chặt mắt thản nhiên đối mặt.

Vậy mà ông đợi một lúc lâu vẫn không thấy con dao chém xuống, thế là ông mở mắt ra xem thì lập tức sợ ngây người vì cảnh tượng trước mắt! Ông thấy một con rắn màu trắng rất to đang ngăn ở trước người mình, mà thôn dân vừa rồi còn rút dao lao đến lúc này đã chết trong miệng nó.

Thôn dân xung quanh nhìn thấy một con rắn lớn như thế thì đều sợ hãi liên tục lùi về phía sau, nhưng trong đó vẫn còn người không sợ chết mà vẫn hô to: “Mọi người không cần sợ, con rắn này chính là chân thân của yêu tăng, mọi người cùng nhau xông lên là có thể diệt trừ nó, từ nay về sau vùng này có thể được bình yên!”

CHƯƠNG

THIÊN LA ĐỊA VÕNG

Bạch Xà đương nhiên sẽ không nể mặt những người này, đầu tiên nó dùng sức hất thôn dân đã chết trong miệng sang một bên, sau đó người nào tiến lên nó cắn chết người đó, không thèm chớp mắt lấy một cái.

Tuệ Không đứng phía sau nhìn thấy mà mắt muốn nứt ra, ông không thể ngờ chuyện lại trở thành thế này, lúc này ông đã không thể ngăn cản hành vi ngu ngốc của thôn dân cũng như việc con rắn trắng tiếp tục giết chóc…

Đến cuối cùng có một số thôn dân nhát gan bị dọa sợ vỡ mật không dám tiếp tục xông về phía trước nữa, bọn họ ném hết lưỡi liềm và cuốc trong tay sau đó hoảng sợ cắm đầu chạy mất.

Lúc này cơn mưa to cũng đã dừng lại, Tuệ Không ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện trên người mình lúc này đã thấm đầy máu… Mà con rắn vô cùng hung ác vừa rồi cũng đã biến mất, thay vào đó là một cô gái áo trắng xinh đẹp.

Cô ta vung tay về phía Tuệ Không, trong nháy mắt đã cởi trói dây thừng trên người ông, Tuệ Không lảo đảo rồi quỳ một chân trên đất…

Tuệ Không nói thều thào. “Tôi đã cảnh cáo cô đừng tăng sát

nghiệt, nếu không thì… Cô rất khó lại tu thành chính quả…"

Bạch Linh Nhi nghe xong tỏ vẻ xem thường: "Tên hòa thượng này hay nhỉ! Bọn họ muốn giết anh, còn tôi thì vừa cứu được anh đấy, vậy mà một câu dễ nghe cũng không nói được à?"

Tuệ Không liên tục lắc đầu, nói: "Bọn họ muốn giết bần tăng là chuyện của bọn họ, nếu như có quả báo cũng là họ phải nhận, không… liên quan gì tới cô! Nhưng bây giờ cô giết bọn họ thì toàn bộ quả báo đều rơi vào đầu cô! Cô có hiểu hay không?"

Bạch Linh Nhi lắc đầu, nói: "Không, khó hiểu quá! Tôi chỉ biết bọn họ muốn giết anh còn tôi không muốn họ làm thế nên tôi giết họ…"

Tuệ Không biết mình trong nhất thời không nói rõ được với con yêu rắn này, ông tức giận quá thế là phun ra một ngụm máu… Bạch Linh Nhi thấy thế lập tức đi tới đỡ Tuệ Không, cô ta giật mình hỏi: "Hòa thượng! Chẳng lẽ anh đã bị những người đó làm bị thương?"

Tuệ Không bất đắc dĩ khoát tay: "Nơi đây không nên ở lâu… Trước tiên cô dìu tôi rời khỏi chỗ này đã!"

Bạch Linh Nhi nghe xong lại ngây thơ nói: "Anh không cần sợ, pháp lực của tôi cao cường nên nếu như bọn họ còn dám đến, tôi giết hết!"

Thật ra đây mới là điều làm Tuệ Không sợ hãi, cho nên ông mới vội vàng bảo Bạch Linh Nhi đỡ mình rời đi để tránh tạo ra càng nhiều giết chóc… Bạch Linh Nhi tự nhiên không biết lòng tốt của Tuệ Không mà tưởng là ông lo lắng những người kia giết trở về.

Ngọn núi này nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ thì cũng không nhỏ, Tuệ Không và Bạch Linh Nhi tùy tiện tìm một chỗ bí ẩn để trốn đi, người bình thường muốn tìm được không phải chuyện dễ. Thế là một yêu và một tăng trốn trong núi vài ngày, mà trong

những ngày này, Tuệ Không vẫn luôn suy nghĩ mình làm thể nào để dọn dẹp cục diện này…

Nhưng Tuệ Không cũng không biết lúc này thôn dân dưới núi đã mời tới một vị Thiên Sư có thể bắt yêu và đang chuẩn bị dẫn theo mấy thanh niên trong làng cùng nhau lên núi bắt yêu!

Thật ra dưới cái nhìn của Tuệ Không thì Bạch Linh Nhi mặc dù là một con rắn giết người không chớp mắt, nhưng sở dĩ cô ta giết người toàn là vì cứu mình cho nên hậu quả chuyện này lẽ ra phải do ông gánh chịu.

Bạch Linh Nhi có tính cách đơn thuần nhưng pháp lực lại cao cường, nếu như có thể một lòng hướng thiện thì đương nhiên sẽ không có vấn đề gì, nếu không cô ta nhất định sẽ làm hại cả vùng… Tuệ Không nghĩ mãi mà vẫn không ra cách nào vừa không trái với lương tâm mà lại vừa sắp xếp được cho Bạch Linh Nhi.

Vậy mà đúng lúc này, Tuệ Không bỗng nghe được bốn phía truyền đến âm thanh kỳ quái giống như có rất nhiều người đang cùng đi về chỗ của bọn họ… Mà cùng lúc đó, Bạch Linh Nhi cũng đột nhiên biến sắc mặt, rồi cô ta có cảm giác vô cùng đau đớn.

Tuệ Không giật mình hỏi: "Cô sao thế?"

Bạch Linh Nhi đi chậm lại rồi nhìn xung quanh và nói: "Có rất nhiều người cầm theo một số lớn hùng hoàng lên núi, tôi sợ nhất là loại vật này nên lát nữa mà không khống chế được thì có thể sẽ hiện ra chân thân…."

Tuệ Không không hiểu được bèn hỏi: "Hùng hoàng? Ai lại mang vật này lên núi chứ?"

Bạch Linh Nhi nghe thế bất đắc dĩ nói: "Hòa thượng ngốc, đương nhiên là những thôn dân bị tôi dọa đuổi đi! Chỉ không ngờ bọn họ thông minh như vậy, biết dùng hùng hoàng để đối phó tôi… Nhưng anh không cần phải lo, thứ này cùng lắm chỉ ép tôi

hiện ra chân thân mà thôi, nó không làm tôi bị tổn thương tí nào đâu, đến lúc đó tôi vẫn có thể đưa anh bình yên ra khỏi đây.”

Tuệ Không vừa nghĩ tới cảnh giết chóc trước đó liền vội vàng nói: “Đừng tạo thêm sát nghiệt nữa, nếu cô có thể đưa tôi ra khỏi chỗ này vậy vì sao chúng ta không đi ngay bây giờ, cần gì phải cứng đối cứng với những thôn dân đó chứ?”

Bạch Linh Nhi nghe xong trừng mắt nhìn Tuệ Không: “Anh thật ngốc, bọn họ muốn giết anh mà anh lại còn sợ bọn họ chết trong miệng tôi… Trên đời làm sao lại có hòa thượng ngu như vậy? Được rồi, nếu anh đã không muốn thương tổn tới tính mạng của bọn họ vậy thì bây giờ tôi dẫn anh rời khỏi chỗ này.”

Nói rồi Bạch Linh Nhi hóa ra chân thân rồi cuốn Tuệ Không bay vọt lên trời… Nhưng không ngờ đúng lúc này trên trời lại đột nhiên xuất hiện một tấm lưới vàng rất lớn trong nháy mắt đã dính vào thân thể con rắn trắng.

Con rắn trắng bị tấm lưới vàng vô hình này ngăn cản một lúc thì lập tức ngã trở về mặt đất, cũng may cô ta luôn cuốn vòng quanh Tuệ Không nên mới không làm ông ta bị thương lúc ngã xuống.

Lúc này Tuệ Không tập trung nhìn kĩ thì biết ngay là có cao nhân đang bày trận trên núi, xem ra hôm nay con rắn trắng này không thể đi được… Cùng lúc đó có tiếng hô vang lên từ bốn phía rồi một đám thôn dân chạy ra, trong tay bọn họ liên tục ném bột hùng hoàng lên người con rắn.

Bạch Linh Nhi trước đó đã nói bột hùng hoàng này không tạo ra tổn thương gì đối với cô ta nhưng bây giờ xem ra hiển nhiên là nói dối! Bởi vì Tuệ Không nhìn thấy bột hùng hoàng hất tới chỗ nào trên thân thể con rắn thì chỗ đó bốc lên khói trắng rồi vảy bị thiêu hủy.

Con rắn trắng lập tức đau đớn giãy giụa thân thể, quét ngã toàn bộ thôn dân muốn xông lên. Tuệ Không biết tiếp tục thế này không phải biện pháp liền hô tô: “Tất cả mọi người dừng tay! Nghe bần tăng nói một câu, con rắn trắng này không phải yêu quái tàn ác, tôi có thể cam đoan nó sẽ không làm hại các người! Mọi người mau dừng tay đi!”

Thế nhưng mặc cho Tuệ Không hô rách cả họng, nhưng những thôn dân kia vẫn mắt điếc tai ngơ và không ngừng vung bột hùng hoàng trong tay lên thân thể con rắn. Thấy chuyện này không thể khống chế được, Tuệ Không biết hiện giờ con rắn còn đang cố gắng khắc chế bản thân, nhưng nếu cứ tiếp tục thì nó sẽ nổi thú tính, lúc đó chắc đến cả Tuệ Không cũng không thể ngăn cản nó tiếp tục giết người.

CHƯƠNG

HỎA ĐAN KÉO DÀI MẠNG SỐNG

Ai ngờ đúng lúc này bên ngoài đám người có một âm thanh lanh lảnh của chuông đồng truyền tới, âm thanh này cứ như có phép thuật làm cho con rắn trắng sắp phát điên kiềm chế lại.

Theo tiếng chuông từ từ tới gần, Tuệ Không nhìn thấy một người đàn ông mặc đạo bào màu vàng đang chậm rãi đi tới... Tuệ Không biết đây chính là người bày ra trận pháp. Nhưng Tuệ Không nhìn thấy tay đạo sĩ đó mặt đầy tà khí, nhìn qua cũng biết không phải là người trong chính đạo, không biết hắn sẽ dùng cách gì để hàng phục rắn yêu?

Con rắn trắng lúc này đã bị bột hùng hoàng giày vò không ra hình thù gì nữa, mà cặp mắt của nó cũng đang biến thành màu đỏ. Tuệ Không biết con rắn sắp không kềm chế được, thế là ông liền đứng giữa con rắn và vị đạo sĩ, ông nói: "Vị đạo hữu này, hãy nghe bần tăng nói một lời!"

Đạo sĩ đó nhìn thấy cả người Tuệ Không nhếch nhác thì khinh bỉ bảo: "Đại sư tội gì phải làm bạn với một con yêu tinh? Nhất định là bị sắc đẹp của con rắn yêu này mê hoặc, nếu như đại sư thành tâm hối cải thì tôi sẽ tự mình hướng người dân nơi này cầu xin cho đại sư."

Tuệ Không nghe xong hừ lạnh một tiếng nói: “Ông trời vẫn có đức hiếu sinh, đạo hữu không hỏi rõ phải trái vừa đi lên đã muốn giết chóc, chẳng lẽ không sợ nhân quả tuần hoàn hay sao?”

Đạo sĩ nghe xong cười gian và nói: “Đại sư yên tâm, tôi sẽ không dễ dàng giết chết con rắn trắng này, chỉ cần nó chịu tự mình giao ra yêu đan thì tôi sẽ thả nó đi làm một con rắn bình thường được chứ?”

Tuệ Không nghe xong bèn hiểu ý muốn của lão đạo sĩ có cái mũi trâu này, nếu như vậy thì càng không thể để con rắn trắng này rơi vào tay hắn! Nhìn lão đạo sĩ này cả người đầy tà khí, nếu như để hắn có được yêu đan thì chắc sẽ làm nhiều việc ác độc hơn so với con rắn đó.

Nghĩ tới đây, Tuệ Không giơ Lục Hoàn Tích Trượng chắn trước ngực sau đó tức giận nói: “Yêu đạo, hôm nay có bần tăng ở đây ngươi đừng mơ có thể tổn thương đến con rắn này, nếu thức thời hãy sớm rời đi, đừng để bần tăng hủy diệt một thân tu vi của ngươi…”

Thế nhưng lão đạo sĩ này căn bản không hề để hòa thượng ốm yếu trước mặt vào mắt, hắn giễu cợt: “Đừng có khoác lác, nếu như mày có bản lĩnh hủy hoại tu vi của tao thì sao bây giờ lại rơi vào cảnh chật vật thế này?”

Tuệ Không bất đắc dĩ than nhẹ: “Xem ra bần tăng hôm nay phải phá giới… Nếu như hôm nay nhà ngươi chết dưới tay ta thì ngày nào đó gặp nhau dưới Âm Ti, ta sẽ trả lại ngươi một mạng.”

Đạo sĩ nghe Tuệ Không nói vậy mà cứ như được nghe một trò đùa buồn cười nhất trên đời, đầu tiên hắn ngửa mặt lên trời cười thật to, sau đó tiện tay rút trường kiếm trên người ra rồi chạy tới đâm vào ngực Tuệ Không.

Ngay lúc tất cả mọi người cảm thấy hòa thượng Tuệ Không lần

này chắc chắn phải chết thì thấy thanh Lục Hoàn Tích Trượng trong tay Tuệ Không đụng vào thanh kiếm của lão đạo sĩ và phát ra một tiếng “Leng keng”…

Lúc này lão đạo sĩ mũi trâu cũng không dám xem thường Tuệ Không nữa, hắn không ngờ Tuệ Không lại là một cao thủ có nội lực thâm hậu, chỉ là bề ngoài Tuệ Không trông hiền lành từ bi, mà hóa ra lại lợi hại như thế.

Đấu được vài hiệp thì lão đạo sĩ đã thất thế, thế là hắn nhìn về phía con rắn trắng đã bị mình khống chế, sau đó nhẹ nhàng lắc chiếc chuông đồng để điều khiển con rắn trắng tấn công Tuệ Không.

Tuệ Không thấy lão đạo sĩ không đánh lại mình thì giở trò, bèn tức giận quát: “Không biết hối cải! Hôm nay bần tăng sẽ thay đạo môn thanh lý môn hộ!” Nói xong Tuệ Không đập một trượng vào sau lưng lão đạo sĩ, lập tức làm hắn chấn động đến mức miệng và mũi phun ra máu rồi bay ra vài mét…

Nhưng lúc này con rắn trắng cũng đã đi tới sau lưng Tuệ Không, nó vốn không muốn tấn công Tuệ Không nhưng không thể chống lại sự điều khiển của chuông đồng trong tay lão đạo sĩ. Nó xoay vòng quanh Tuệ Không nhưng cũng không lập tức tấn công, xem ra nó cũng đang cố đấu tranh.

Cuối cùng Bạch Xà vẫn không thể khống chế bản thân, nhưng vì không muốn gây thương hại cho Tuệ Không nên nó đột nhiên lao mình tới một chỗ dưới sườn núi, lập tức đất đá sụp đổ kéo theo không ít thôn dân bị vùi lấp… Chết ngay tại chỗ.

Tuệ Không nhìn thấy trong nháy mắt chết nhiều người như vậy thì hơi thất thần đứng yên tại chỗ, nhưng đạo sĩ mũi trâu đó lại nhân lúc này mà cầm thanh kiếm trong tay đâm thật sâu vào phía trên trái tim Tuệ Không.

Con rắn trắng nhìn thấy Tuệ Không bị đạo sĩ đâm một kiếm giữa ngực, lập tức giận đến mức không kìm nén được, thế là nó đột nhiên lẻn đến phía trước lão đạo sĩ mũi trâu và cắn một phát vào bả vai hắn, sau đó hất văng hắn ra bên ngoài.

Lúc này Tuệ Không cố nén cơn đau kịch liệt gắng gượng không ngã xuống, ông biết nếu như mình không xử lý con rắn trắng một cách thích hợp thì sau khi ông chết, nó chắc chắn sẽ trở thành một con yêu quái tàn ác làm hại một vùng.

Con rắn trắng thấy lão đạo sĩ đã ngất đi thì chán ghét nhổ cánh tay trong miệng ra, sau đó chậm rãi bò tới trước mặt Tuệ Không, nó thấy Tuệ Không bị thương nặng thì chậm rãi cuộn ông vào trong ngực, nhưng không biết phải làm thế nào mới tốt.

Nhưng đúng lúc này, thôn dân xung quanh thấy Tuệ Không bị thương thì lại tiếp tục ném bột hùng hoàng lên người con rắn, con rắn trắng không tránh kịp nên đành phải dùng miệng ngậm lấy Tuệ Không đang trọng thương và hoảng hốt bay bừa lên trên trời.

Nhưng trên đầu bọn họ vẫn còn một tấm lưới vàng vô hình, khi tấm lưới chưa bị phá bỏ thì con rắn sẽ rất khó thoát khỏi ngọn núi này, nhưng nó biết Tuệ Không bị thương rất nặng, nếu như không tìm được một chỗ điều trị vết thương… Chỉ sợ ông sẽ không sống được lâu nữa.

Nhưng tiếc là dù nó dùng sức thế nào cũng không phá được tấm lưới trên đầu, mà thôn dân phía dưới lại không ngừng ném bột hùng hoàng lên người nó… Không còn lối thoát nào thế là con rắn trắng chỉ đành ngậm Tuệ Không chạy loạn, tất nhiên cũng đập chết kha khá thôn dân đang ném bột hùng hoàng phía dưới.

Đúng lúc này, con rắn trắng phát hiện ra một khe hở rất lớn mà bên trong lại có một hang đá tối đen, nó lập tức không hề nghĩ ngợi ngậm Tuệ Không chui ngay vào trong đó.

Nhưng sau khi chui vào, con rắn trắng mới biết đây lại là một hố sâu thẳng tắp, vào đó rồi chẳng những không có chỗ tránh né mà lại trở thành con mồi trong bẫy chỉ có thể mặc cho thôn dân ném bột hùng hoàng từ cửa động xuống.

Trong lúc con rắn đang vô cùng khổ sở thì nó lại phát hiện dưới đáy hố có một lối đi, vì tránh né bột hùng hoàng đang không ngừng rơi xuống, con rắn trắng chỉ có thể chui ngay vào lối đi không biết sẽ dẫn đến đâu này.

Cũng may sau khi đi vào con rắn trắng lại phát hiện nơi này lớn hơn nhiều so với đáy hố bên ngoài, xem ra nó và Tuệ Không có cơ hội nghỉ ngơi. Nhưng khi con rắn nhìn Tuệ Không thì lại phát hiện hơi thở ông đã rất mong manh, sắp không sống được nữa.

Đầu tiên con rắn trắng xoay hai vòng quanh Tuệ Không, sau đó phun ra một hạt châu màu hồng trong bụng rồi nhẹ nhàng thổi vào miệng Tuệ Không. Tuệ Không đã tỉnh lại rất nhanh sau khi ăn hạt châu, nhưng khi ông nhìn thấy con rắn trắng đang thoi thóp bên cạnh thì biết nhất định là nó đã cứu mình.

CHƯƠNG

GIẤC MỘNG NGÀN NĂM

Lúc này Tuệ Không cúi đầu nhìn thoáng qua vết thương trước ngực sau đó liếc mắt nhìn con rắn trắng bên cạnh, ông biết nhất định là con rắn đã cho ông viên nội đan đã tu luyện ngàn năm, nếu không với vết thương trên người thì khẳng định là Tuệ Không đã chết.

Nhưng Tuệ Không nhìn tình trạng con rắn bây giờ thì biết nó không có nội đan chắc cũng không thể kiên trì được lâu nữa, kể từ đó một người và một rắn chỉ có một bên có thể sống sót. Tuệ Không là người xuất gia nên chưa nói đến việc con rắn trắng vì cứu ông mới bị thương mà kể cả nó là một con sâu cái kiến nhỏ bé thì Tuệ Không cũng sẽ không hy sinh tính mạng nó để bảo toàn chính mình.

Đồng thời Tuệ Không cũng biết sau những chuyện vừa xảy ra thì con rắn trắng này cũng không thể trở về như lúc trước, chỉ sợ sau khi ông chết sẽ không ai có thể áp chế nó… Đến lúc đó nó sống hoàn toàn bằng bản tính, thì không biết sẽ còn gây ra tai họa to lớn đến mức nào nữa.

Nghĩ tới đây Tuệ Không mượn lực lượng của viên nội đan để đứng dậy, sau đó chậm rãi đi tới bên cạnh con rắn, khi nhìn thấy

nó bị thương rất nặng thì cảm thấy hơi đau lòng.

Nhưng sau đó Tuệ Không thở dài một tiếng, nói: “Từ khi tôi xuất gia đến nay luôn tuân thủ giới luật, chưa từng nghĩ bây giờ lại phá cả hai giới… Trước đó tôi muốn giết lão đạo sĩ đó, hiện giờ lại sinh lòng thương hại với cô. Xem ra bần tăng chắc phải mang một thân đầy tội nghiệt mà rời đi thế gian này. Thế nhưng Bạch Linh Nhi à, tôi không muốn nội đan của cô là bởi vì tôi không thể vì tính mạng của mình mà không để ý đến sống chết của cô. Tương tự như thế tôi cũng không thể vì đảm bảo tính mạng của cô mà không để ý sống chết của người khác.”

Lúc đó con rắn trắng bị thương rất nặng, vì thế nó nghe Tuệ Không lải nhải một lúc lâu bên tai mình mà không hiểu ông muốn nói gì?

Tuệ Không thấy con rắn trắng vẫn luôn bình tĩnh nhìn mình thì động lòng thương hại, nhưng cuối cùng đành nhẫn tâm nói: “Nếu cô muốn hận muốn trách thì hãy trách một mình bần tăng! Hôm nay tôi không thể thả cô ra ngoài, một là vì thả cô ra ngoài chắc chắn sẽ gây sóng gió mà giết người vô tội, hai là nếu thả cô ra ngoài mà để cô gây ra tai họa gì thì cũng khó giữ được tính mạng… Nếu đã như vậy không bằng ở đây tập trung tu luyện chờ đến một ngày có người hữu duyên đến thả cô ra, chắc lúc đó cô cũng không còn tính tình như bây giờ nữa.”

Tuệ Không nói xong cũng từ từ đi tới chỗ đuôi rắn sau đó nhẹ giọng nói: “Có thể sẽ hơi đau nhưng rất nhanh sẽ hết…”

Con rắn trắng vẫn luôn nhìn theo mọi hành động của Tuệ Không, nó không hiểu Tuệ Không nói những lời này là có ý gì đến khi Tuệ Không giơ Lục Hoàn Tích Trượng lên rồi đính mạnh nó vào tảng đá thì lúc đó nó mới hiểu hòa thượng này muốn vây nó trong động đá vôi tối tăm không ánh mặt trời này!

Lần này Tuệ Không dùng toàn bộ sức lực, lại thêm có nội đan của con rắn trắng trợ giúp nên đính chặt được đuôi con rắn lên tảng đá. Đồng thời Tuệ Không lại niệm chân kinh để tăng sức mạnh cho Lục Hoàn Tích Trượng, từ nay về sau ngoại trừ Tuệ Không ra thì trên đời này không còn ai có thể rút nó…

Con rắn trắng bị đau lăn qua lăn lại nhưng làm cách nào cũng không thể giải phóng được đuôi của mình. Tuệ Không thấy con rắn đau đớn thì đi tới trước mặt nó nhẹ nhàng trấn an: "Cố nhịn thêm một lúc… Chờ bần tăng trả lại nội đan thì cô sẽ không còn đau như thế nữa. Cô hãy nhớ kĩ, một ngày nào đó nếu tôi chuyển thế nhất định sẽ xuất hiện trước mặt cô và giúp cô rút thanh Lục Hoàn Tích Trượng này ra, đến lúc đó cô sẽ tự do."

Sau khi nói xong Tuệ Không dùng nội lực đẩy viên yêu đan trong người ra, rồi mở miệng con rắn mà ném vào… Con rắn trắng ăn viên nội đan của mình xong, vết thương trên người nhanh chóng khép lại, còn Tuệ Không miệng phun máu tươi chậm rãi ngồi viên tịch trên tảng đá.

Lúc tôi mở mắt ra một lần nữa thì thấy khuôn mặt to đùng của con rắn trắng đang dí sát vào nhìn tôi… Cũng may định lực của tôi không kém, nếu không bị nó nhìn gần như thế chắc cũng sợ đến tè ra quần.

Tại sao tôi lại có cảm giác con rắn trắng trong trí nhớ của Tuệ Không đâu có to và thô thế này? Chắc do nó bị vây ở đây hơn ngàn năm nên vóc dáng đã phát triển… Không biết nó ăn cái gì mà lớn như thế? Chẳng lẽ là những thi thể đã bị rơi vào trong động?

Trong lúc tôi đang suy nghĩ lung tung thì con rắn trắng dùng lỗ mũi thở vào tôi một hơi, lập tức làm tôi cảm thấy buồn nôn. Xem ra mùi tanh trong động là từ người nó phát ra. Tôi nhớ là trong trí nhớ của Tuệ Không thì Bạch Linh Nhi rất xinh đẹp quyến rũ, tại

sao bị vây ở đây một ngàn năm lại trở thành hôi thối như thế này?

Sau đó con rắn thấy tôi nhìn chằm chằm nó thì dùng đầu nhẹ nhàng ủi ủi tôi để ra hiệu tôi mau đi nhổ Lục Hoàn Tích Trượng trên tảng đá. Tôi thấy thế thì thầm cười khổ, xem ra con rắn này xem tôi là “Người hữu duyên”!

Thế nhưng trong trí nhớ Tuệ Không đã nói rõ chỉ có ông ta chuyển thế mới có thể rút Lục Hoàn Tích Trượng ra, ngàn năm qua không biết có bao nhiêu thằng xui xẻo rơi vào đây giống như tôi rồi bị con rắn to này đẩy tới trước mặt cây tích trượng này, nhưng kết quả không cần nói cũng biết, nếu không tại sao con rắn trắng này vẫn bị vây khốn đến tận bây giờ?

Chỉ không biết kết cục của những người không nhổ được cây tích trượng này như thế nào? Tôi chắc chắn chẳng khá hơn tí nào, đến chính chủ còn bị vây chỗ này thì ai mà còn mong nó tự mình tiễn ra khỏi hang? Chỉ sợ cuối cùng đều trở thành vật giúp con rắn no bụng.

Con rắn trắng thấy tôi chậm chạp không chịu ra tay thì lo lắng đẩy tôi một cái, lúc này tôi nhìn Đinh Nhất cách đó không xa rồi nhìn thanh tích trượng trên tảng đá, thế là quyết tâm liều mạng nói: “Tao biết mày có thể nghe hiểu, để tao nhổ thanh tích trượng này không phải là không thể được nhưng phải thả bạn tao ra trước…”

Con rắn trắng nghe xong nháy nháy mắt giống như đang suy nghĩ những lời tôi nói. Tôi thấy thế tranh thủ nói: “Mày yên tâm, tao chỉ cần đưa anh ta tới phía dưới hố rồi dùng dây thừng trói chặt là được, tao sẽ không đi cùng ra khỏi hố đâu.”

Con rắn trắng lúc này không gật đầu mà cũng không lắc đầu, nó chỉ ngiêng đầu nhìn tôi rồi lại nhìn Đinh Nhất giống như đang do dự… Một lúc sau nó giống như vừa ra quyết định và gật nhẹ đầu.

Tôi thấy thế mà nhẹ cả người, sau đó nhanh chóng túm quần áo của Đinh Nhất và kéo anh ta vào trong lối đi, con đường này có đường kính khoảng một mét, một người lớn khó mà đứng thẳng để đi trong đó cho nên nếu tôi muốn đưa Đinh Nhất đi tới hố trời thì nhất định phải kéo dần anh ta ra ngoài.

Chắc con rắn trắng biết chúng tôi không chạy được, cho nên từ đầu đến cuối chỉ yên lặng nhìn chằm chằm từ phía sau, nó nhìn tôi vất vả kéo Đinh Nhất tới hố trời rồi sau đó treo anh ta lên dây an toàn.

Sau khi làm xong mọi chuyện tôi không kịp chờ đợi mà dùng sức giật dây hai lần, tiếp đó chỉ thấy Đinh Nhất được người phía trên chậm rãi kéo lên. Tôi nhìn Đinh Nhất dần đi xa mà trút được gánh nặng trong lòng.

CHƯƠNG

MÓN NỢ KIẾP TRƯỚC

Chỉ cần có thể đưa Đinh Nhất bình yên ra ngoài thì tôi có thể rút được Lục Hoàn Tích Trượng hay không cũng chẳng sao, dù sao thì cũng phải để tỷ lệ hy sinh giảm xuống thấp nhất, vẫn tốt hơn nhiều so với việc toàn quân bị diệt!

Lúc này con rắn đó dường như đã mất kiên nhẫn, nó thấy tôi vẫn luôn ngẩng đầu nhìn theo hướng miệng hố thì thò người đi tới chặn tầm mắt của tôi.

Tôi thấy thế khẽ than: "Đại tỷ Bạch Xà à, chị chờ ở đây đã hơn ngàn năm còn được, chẳng lẽ không đợi thêm được vài giây à? Kiên nhẫn chút đi, loài người chúng tôi có câu gọi là dục tốc bất đạt, hiểu không?"

Vậy mà con rắn trắng nghe xong lập tức trừng mắt, trong miệng phát ra âm thanh tê tê... Tôi thấy nó có vẻ thực sự tức giận, bèn vội vàng giơ cao hai tay nói: "Được rồi được rồi, bây giờ tôi đi tới rút vật đó ra là được chứ gì? Nhưng tôi phải nói trước tình huống xấu nhất là nhỡ đâu, tôi nói là nhỡ đâu! Tôi không phải là người hữu duyên mà chị muốn tìm thì làm thế nào bây giờ?"

Nghe tôi nói như thế con rắn trắng trở nên âm trầm, tốt rồi, không cần nói tôi cũng biết kết cục của "nhỡ đâu không phải". Thế

nhưng, khi nghĩ tới mình sắp chết trong tay con rắn lớn này, tôi lại cảm thấy hơi không cam lòng, thế là tôi bò vào trong lối đi và nói với con rắn đã vào từ trước: "Chị Bạch à, nếu tôi không phải người đó thì chị cũng không cần nản chí! Tôi nói cho chị biết là tôi quen rất nhiều thần tiên có pháp lực cao cường, nếu thật sự không được thì chị thả tôi ra ngoài, tôi dùng nhân cách bảo đảm nhất định sẽ tìm được người hữu duyên đó về đây!"

Ai ngờ con rắn trắng nghe xong còn chẳng buồn nhấc mí mắt lên, ngay lúc tôi vừa chui ra khỏi khe hẹp, thì nó lập tức dùng thân thể cuốn lấy tôi sau đó nháy mắt đã đưa tôi lên trên tảng đá…

Xem ra là nó muốn ép buộc đây! Được hay không tôi đều phải thử một lần, tôi đang nghĩ muốn thương lượng với nó trước, nhưng giờ xem ra con rắn này thật khó chơi, nói thế nào cũng muốn tôi đi rút cây Lục Hoàn Tích Trượng trước rồi tính sau.

Tôi suy nghĩ rồi thở dài bảo: "Ài… Thôi chết thì chết! Tốt xấu gì mình cũng có người quen dưới Âm Ti, ở dương gian mình không thể xin vào làm công chức, biết đâu xuống đó lại có thể nhận biên chế chính thức thì sao?"

Mặc dù con rắn trắng không hiểu tôi đang nói huyên thuyên cái gì, nhưng nó cũng biết tôi lẩm bẩm để kéo dài thời gian, thế là nó lại dùng đầu rắn ủi ủi lưng của tôi, cực chẳng đã tôi không thể làm gì khác là đành do dự đặt tay lên thanh Lục Hoàn Tích Trượng đã gỉ sét không nhìn ra hình dáng ban đầu…

Ai ngờ tay tôi vừa chạm vào thanh tích trượng thì sáu cái vòng tròn phía trên lập tức vang lên tiếng kim loại va đập làm tôi bị dọa lập tức rụt tay trở về… Con rắn trắng thấy thế dường như vô cùng mừng rỡ, nó vui vẻ vươn người vây kín quanh tôi và tảng đá.

Lúc đó tôi cũng khá giật mình không hiểu có chuyện gì, thế là tôi lại đưa tay ra thử một lần nữa thì tình huống giống như vậy lại

xảy ra, thế là lần này tôi không buông tay mà dùng sức rút thanh Lục Hoàn Tích Trượng lên…

Lúc đầu thanh trượng không có phản ứng gì lớn, nhưng đúng lúc tôi định từ bỏ thì đột nhiên cảm giác thanh trượng trong tay hơi rung động, tôi có thể cảm giác rõ ràng vị trí nó cắm vào tảng đá hơi buông lỏng.

Thế là tôi dùng sức rút lên rồi nghe thấy một tiếng: "Cạch…" Có một tiếng chuông xa xăm không biết truyền đến từ chỗ nào.

Tôi không thể ngờ thanh Lục Hoàn Tích Trượng bị hòa thượng Tuệ Không dùng công lực cả đời cắm vào tảng đá lại bị tôi rút ra dễ như trở bàn tay… Đừng nói là tôi mà con rắn bên cạnh cũng không thể tin.

"A… Rút ra được rồi à?" Tôi không dám tin nên hỏi lại.

Con rắn trắng giật giật cái đuôi, sau đó lắc mình biến thành một cô gái áo trắng xinh đẹp… Trong lúc tôi đang than thở trong lòng là yêu tinh này còn xinh hơn con người thì đột nhiên cảm giác thanh tích trượng trong tay hơi nóng lên, tôi cúi đầu nhìn xem và thấy thanh Lục Hoàn Tích Trượng lúc nãy vẫn còn tốt vậy mà bây giờ xuất hiện rất nhiều vết rạn, trong nháy mắt nó vỡ tan thành bột phấn, sau đó nghe thấy một tiếng "Rầm" rồi có một vật rơi xuống.

Tôi nhìn phía trên tảng đá thì thấy hóa ra nửa đoạn trên của Lục Hoàn Tích Trượng đã tan thành bột phấn nhưng nửa dưới lại được giữ lại một cách thần kỳ, nó biến thành một đồ vật giống như Hàng Ma Xử.

Tôi nhặt ngay vật đó lên và lập tức có cảm giác mình vừa nhặt được bảo bối, thứ này cũng không hề kém so với con dao thép của tôi… Ngay lúc tôi đang rất vui sướng nhìn đồ vật trong tay thì nghe được một giọng nói ngọt ngào: "Là anh sao?"

Tôi nghe có tiếng nói bèn ngước mắt lên nhìn thì thấy Bạch Linh Nhi mặt đầy nước mắt đang đau khổ nhìn mình. Tôi thầm nghĩ thôi xong rồi, cô ta coi mình là Tuệ Không, thế là tôi vội lắc đầu nói: "Không phải tôi! Không phải tôi! Cô Bạch nhận nhầm người rồi!"

Vậy mà Bạch Linh Nhi nghe xong lại lắc mạnh đầu và nói: "Không! Anh chính là anh ấy! Anh ấy đã từng chính miệng nói là chỉ có anh ấy chuyển thế mới rút được Lục Hoàn Tích Trượng, hơn nữa trên thanh trượng còn được kinh Phật gia cố, trên đời này ngoại trừ chính anh ấy ra thì không còn ai có thể rút nó được!"

Tôi nghe mà sững sờ, những ký ức này không cần cô ta nói tôi cũng biết, thế nhưng hình dáng tôi đâu có giống hòa thượng Tuệ Không! Nếu như tôi là Tuệ Không chuyển thế, vậy thì đời trước ông ta làm nhiều việc thiện như thế tại sao đời này tôi không được đầu thai làm công tử nhà giàu nhỉ? Không đúng, không đúng! Chắc nhầm lẫn ở chỗ nào đó.

Bạch Linh Nhi thấy tôi vẫn không tin thì nhìn thoáng qua đồ vật trong tay tôi và nói: "Đây là Kim Cương Xử, nó là đoạn dưới của Lục Hoàng Tích Trượng và cũng là vật cứng rắn nhất trên đời, bây giờ anh có thể cầm nó trong tay thì đủ để chứng minh tất cả."

Tôi nhìn về phía hài cốt của Tuệ Không trên tảng đá và lập tức nhớ lại, lúc vừa mới nhìn thấy ông ta đúng là tôi có cảm giác đã từng quen biết, chẳng lẽ ông ta thật sự là kiếp trước của tôi?

Bạch Linh Nhi thấy tôi vẫn ngơ ngác thì nháy lông mày một cái và nói: "Hòa thượng, anh hại tôi thật khổ! Anh có biết tôi đã phải chịu đựng một ngàn năm qua như thế nào không?"

Tôi nghe xong thì nghĩ chỉ sợ con yêu rắn này muốn đòi nợ, tôi liên tục khua tay, nói: "Bà cô à, cô thực sự nhận nhầm người rồi! Người khác tôi không biết chứ chẳng lẽ tôi còn không hiểu bản

thân mình, tôi là một người lục căn không thanh tịnh, kiếp trước làm sao có thể làm hòa thượng chứ? Cô xem hiện giờ tôi cũng giúp cô thoát ra rồi, vậy có phải hai chúng ta nên đường ai nấy đi không."

Bạch Linh Nhi nghe tôi nói thế thì suy nghĩ rồi than nhẹ: "Anh không thừa nhận cũng không cần gấp, dù sao tôi biết anh chính là anh ấy… Kiếp trước anh ấy nợ tôi thì kiếp này anh sẽ phải trả!"

Tôi nghe mà bó tay toàn tập, thế là buột miệng nói: "Vậy cô còn làm anh em của tôi bị thương thì sao? Cái này phải tính thế nào?"

CHƯƠNG

THI TRÙNG BÁM THÂN

Bạch Linh Nhi nghe tôi nói như vậy, lập tức trừng to hai mắt: "Hai tên kia trúng thi trùng thì có liên quan gì tới tôi?"

Tôi giật mình hỏi. "Thi trùng? Là thứ gì?"

Bạch Linh Nhi khẽ nhún vai: "Chúng là một loại sâu ăn xác chết, không gây chết người, phun ra là được!"

Tôi nghe cô ta nói nhẹ tênh thì hơi tức giận: "Trước đó chúng tôi có bốn người xuống dưới, một người bị thương nặng, hai người không ra hình người nữa, còn có một người vẫn hôn mê bất tỉnh! Cô nói với tôi những cái đó đều không liên quan đến cô hả? Còn cái thi trùng gì gì kia là thế nào? Vì sao lại biến con người trở thành giống như động vật thân mềm?"

Bạch Linh Nhi hơi có vẻ chột dạ, cô ta nói: "Tôi bị nhốt ở chỗ này đã trên nghìn năm, dù sao cũng phải làm chút chuyện để giết thời gian chứ! Những thi trùng đó chẳng qua bị dính một ít yêu khí trong lúc tôi tu luyện, cho nên mới có vài phép thuật khống chế xác chết. Tôi nghĩ chúng nó bị nhốt ở đây cũng không gặp được người sống, chắc chắn sẽ không hại đến mạng người đâu! Nhưng ai ngờ nhóm các anh đột nhiên từ trên trời giáng xuống, cho nên mới không cẩn thận bị trúng thi trùng."

“Thế còn người bị thương nặng kia thì sao? Vết thương bên ngoài của anh ta khá nghiêm trọng, xương cột sống cũng bị gãy rồi!” Tôi nói.

Bạch Linh Nhi đáp một cách vô tội: “Tôi nào biết xương cốt của anh ta gãy ra làm sao? Lúc ấy tôi còn đang ngủ cơ mà?”

“Không phải cô quấn gãy à?” Tôi không tin cho lắm.

Lúc này Bạch Linh Nhi cũng hơi tức giận: “Nếu là tôi quấn thì có lẽ anh ta không chỉ gãy xương sống đơn giản như vậy đâu. Lúc ấy anh ta sẽ vỡ óc mà chết luôn rồi.”

Tôi thấy tính tình Bạch Linh Nhi trời sinh thẳng thắn, không giống một yêu tinh biết nói dối lừa gạt con người, nhưng sao Đinh Nhất lại thế này? Lẽ nào là bởi vì anh ta đột nhiên nhìn thấy chân thân của Bạch Linh Nhi nên bị dọa ngất xỉu? Nhưng mà với tính tình của anh ta thì sao có thể?

Bạch Linh Nhi thấy mặt tôi lúc tối lúc sáng thì vỗ lên vai tôi và bảo: “Anh yên tâm, tôi có thể chữa khỏi cho bọn họ giúp anh. Chúng ta đi lên đi! Không biết thế giới bên ngoài đã trở nên như thế nào rồi?!”

Câu nói này của Bạch Linh Nhi đột nhiên nhắc nhở tôi, bây giờ không phải là vào năm Trinh Quán lúc xưa nữa, con rắn yêu này công khai đi ra ngoài như vậy, hoặc là khiến người phía trên sợ hãi, hoặc là sẽ bị người ta coi là kẻ điên mà đưa vào bệnh viện mất.

“Cô đợi chút! Cô... cô chờ tôi đi lên đã, nếu bên trên không có ai cô hãy đi ra ngoài, nếu không sẽ bị người ta coi là yêu quái đấy.” Tôi tức giận nói.

Bạch Linh Nhi nghe vậy thì phì cười: “Thế thì có gì đâu? Tôi vốn chính là rắn yêu mà! Hơn nữa, lỡ đâu anh tự đi lên trước rồi chạy mất thì làm sao bây giờ hả?”

Tôi buồn cười, nói: “Tôi chạy mất? Tại sao tôi phải chạy? Tôi đâu có phải tay hòa thượng cục cưng kia của cô đâu!”

Bạch Linh Nhi bướng bỉnh nói: “Không, tôi biết chính là anh.”

Tôi lập tức bị sự cố chấp của cô ta đánh bại, vội vàng giơ cao hai tay lên và bảo: “Được được được! Cô nói phải thì là phải vậy! Nhưng bây giờ tạo hình của cô cũng không được đâu. Nhìn như diễn viên vừa mới bước ra khỏi phim trường cổ trang ấy.”

Bạch Linh Nhi nghe tôi lẩm bẩm nói một tràng mà chẳng hiểu cái gì cả, chỉ hiểu đại khái là tôi nói quần áo của cô ta khó coi, thế là cô ta bĩu môi: “Vậy con gái triều đại này của các cậu mặc trang phục kiểu gì?”

Trong lúc nhất thời tôi bị cô ta hỏi bí, không biết nên miêu tả cho cô ta cách ăn mặc của phái nữ hiện đại như thế nào, cuối cùng đành phải lấy điện thoại di động của mình ra, tìm mấy tấm ảnh người đẹp tôi từng lấy làm hình nền điện thoại, loại bỏ hai tấm ăn mặc hơi ít, sau đó bấm mở cho Bạch Linh Nhi xem: “Cô xem, phụ nữ bây giờ đều mặc như vậy.”

Bạch Linh Nhi liếc qua rồi giật mình nói: “Đây là thứ gì? Sao có thể thu người vào bên trong? Mà sao bọn họ đều tóc tai bù xù thế?”

“Cái này cô không biết à? Đây là điện thoại di động, là một vũ khí rất lợi hại! Hơn nữa bọn họ mặc như vậy gọi là thời trang, không gọi là tóc tai bù xù. Phụ nữ thời nay đều mặc quần áo như vậy cả! Thế này đi, trước tiên cô ở đây đợi hai ngày, chờ tôi đi lấy...” Tôi mới nói được một nửa, đột nhiên phát hiện Bạch Linh Nhi bên cạnh đã thay đổi quần áo trên người, giống y như đúc cách ăn mặc của Jeon Ji Hyun trong một tấm ảnh trên điện thoại di động của tôi!!

Lúc ấy tôi bị dọa đến mức suýt nữa rơi cằm xuống đất, nghĩ

bụng tốc độ đổi quần áo cũng nhanh quá nhỉ? Hơn nữa nhìn là biết bộ quần áo này để trình diễn catwalk trong tuần lễ thời trang Paris, cô bảo tôi đem ra từ dưới hố trời ngập đầy xương xác chết một con hàng như vậy, có khi nào khiến những người bên trên sợ đến nỗi ngoài khét trong sống hết không?

Bạch Linh Nhi thấy tôi cứ nhìn xoáy vào cô ta thì phấn khởi bảo: “Thế nào? Có phải tôi rất đẹp không?”

Tôi đỡ trán: “Chị gái à, mình có thể đừng nổi bật như vậy được không? Cô xem chỗ chúng ta đang đứng bây giờ đi, cô mặc bộ này thật sự không thích hợp lắm đâu. Tốt nhất là cô cố gắng biến sao cho không làm cho người khác chú ý, nếu không cô ẩn thân đi nhé? Không phải yêu quái các cô đều có thể ẩn thân à?”

Bạch Linh Nhi không tình nguyện lắm, cuối cùng cô ta suy nghĩ và nói: “Vậy thu nhỏ rồi chui vào trong túi anh là được rồi chứ gì? Anh mà còn nói không được thì tôi sẽ hiện chân thân rồi bay ra cho xong!”

Tôi vội vàng đáp: “Được được được! Nếu vậy cô cứ chui vào trong túi của tôi đi!”

Tôi vừa dứt lời, Bạch Linh Nhi đã hóa thành một luồng sáng trắng bay thẳng vào trong túi áo khoác của tôi, cùng lúc đó tôi cảm thấy đỉnh đầu có tiếng người vọng xuống, tôi ngẩng đầu nhìn và thấy là Đàm Lỗi và một đội viên cùng nhau hạ xuống từ từ.

Đàm Lỗi nhìn thấy tôi thì kích động đến mức suýt nữa bật khóc: “Anh à, anh không sao là tốt rồi! Em còn tưởng rằng anh bị yêu tinh ăn thịt rồi chứ?”

Tôi đi đến bên cạnh cậu ta và tức giận nói: “Sao các cậu lại xuống đây?! Đội trưởng Lý nói cho các cậu biết chuyện dưới này à?”

Đội viên xuống cùng Đàm Lỗi lắc đầu, nói: “Đội trưởng vừa lên

là đã hôn mê, hiện giờ anh ấy đã được chúng tôi đưa xuống núi rồi! Anh Trương, tình hình dưới này như thế nào? Sao đội phó và đám Bằng Tử đều biến thành thế kia?"

Bây giờ tôi cũng không biết nên giải thích với bọn họ như thế nào, đành xua tay nói với họ: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, đi lên trước rồi nói sau!"

Tôi nhớ lúc chúng tôi xuống dưới chắc hẳn vẫn chưa đến giữa trưa, nhưng lúc này khi ra tới bên ngoài thì sắc trời đã hoàn toàn tối mịt. Chú Lê thấy tôi cuối cùng đã lên đây bình an, vừa định cho tôi một cái ôm, kết quả đột nhiên chú ấy cau mày lại, sau đó hờ hững nói: "Nếu cháu còn chưa lên thì chú sẽ phải tự mình xuống dưới thật đấy."

Tôi cười: "Sao có thể làm phiền chú già chứ? Dưới đó... Đúng rồi, những người đã lên trước đó đâu?"

Chú Lê đáp bằng vẻ mặt nặng trịch: "Đội trưởng Lý đã được đưa xuống núi trước rồi, cậu ta bị ngoại thương nên không chậm trễ được, hai đội viên còn lại vẫn đang trói ở đằng kia kìa."

CHƯƠNG

CỐ NHÂN GẶP NHAU

Vậy Đinh Nhất đâu? Anh ta tỉnh chưa?” Tôi vội truy hỏi.

Lúc này nét mặt của chú Lê nặng nề, chú lắc đầu bảo: “Chưa, vẫn nằm ở bên kia.”

Tôi lập tức chạy tới chỗ Đinh Nhất, quả nhiên thấy hai mắt anh ta nhắm nghiền, dựa nghiêng vào một thân cây, mà bên cạnh là hai đội viên biến thành động vật thân mềm đang bị trói gô kia.

Khi hai con hàng kia nhìn thấy tôi đi tới thì lập tức ngừng vặn vẹo, sau đó nhìn tôi với vẻ hơi mịt mờ. Tôi đoán là thi trùng trong cơ thể bọn họ ngửi thấy mùi của Bạch Linh Nhi trên người tôi, cho nên mới nhìn tôi “đầy tình cảm” như vậy.

Chú Lê thấy thế thì nghi ngờ nhìn sang tôi, chờ tôi nói gì đó với chú ấy, nhưng tôi thấy lúc này nhiều người nhiều miệng, không phải lúc nói chuyện, vì vậy ra hiệu bằng mắt với chú ấy và nói: “Trước hết cứ đưa tất cả bọn họ về nhà cũ của nhà họ Phương đã rồi nói sau!”

Phương Tư Triệu cũng lại đây hỏi tôi: “Tình hình bên dưới thế nào? Sao mấy người bọn họ đi xuống lại biến thành như vậy?”

Tôi nói với anh ta bằng vẻ mặt nặng nề: “Tôi sẽ giải thích những việc này với anh sau. Bây giờ, trước tiên phải cứu những

người xảy ra chuyện đã. Anh bảo người nâng tất cả bọn họ về nhà anh, những chuyện còn lại để chúng tôi nghĩ cách. Hài cốt của người nhà anh ở dưới, chờ giải quyết xong chuyện của bọn họ rồi đi xuống thu gom xương cốt cũng không muộn."

Phương Tư Triệu biết tính nghiêm trọng của vấn đề nên cũng không truy hỏi tôi nữa, nhanh chóng quay ra sắp xếp người nâng ba người Đinh Nhất xuống núi. Trong lúc này, Bạch Linh Nhi vẫn luôn thành thật nằm trong túi của tôi, không gây ra một tiếng động nào.

Trở lại nhà họ Phương, Phương Tư Triệu lái xe đến bệnh viện thị trấn trước để xem tình hình của Lý Thiên Phong, còn chúng tôi ở lại nhà họ Phương nghĩ cách khôi phục lại bình thường cho hai đội viên bị biến thành động vật thân mềm kia. Thằng nhóc mặt đen xuống cùng tôi lên tới nơi được một lúc là tỉnh, nhưng anh ta không nhớ gì cả về chuyện những xảy ra bên dưới.

Tôi thấy anh ta đã tỉnh, chắc là không có chuyện gì lớn, nên dặn dò anh ta và những đội viên còn lại ở trong sân đợi lệnh. Nếu chúng tôi không gọi bọn họ thì bọn họ không thể tự ý đi vào trong phòng.

Chờ đến khi cuối cùng trong phòng chỉ còn lại mấy người chúng tôi, chú Lê mới hỏi tôi bằng giọng sâu xa: "Tiến Bảo, cháu mang thứ gì lên đây đấy?"

Đúng là chú Lê tinh mắt thật, thế mà có thể nhìn ra trên người tôi giấu Bạch Linh Nhi, tôi đành cười khổ, nói: "Chú Lê, chờ sau này cháu sẽ giải thích với chú. Bây giờ việc cấp bách vẫn là phải đánh thức ba người bọn họ trước đã rồi nói."

Nói tới đây, tôi vỗ vào túi tiền trên áo và nói: "Đại tỷ rắn à, cô có thể ra rồi."

Tôi vừa dứt lời, một luồng ánh sáng trắng bắn ra khỏi túi của

tôi, sau đó biến thành một người đẹp ăn mặc thời trang. Chú Lê và Đàm Lỗi đều giống hệt như tôi khi mới nhìn thấy Bạch Linh Nhi biến ra quần áo, tất cả đều sợ đến mức không khép miệng lại được.

"Cô rút đám trùng trên người bọn họ ra đi nhé?" Tôi chỉ vào hai đội viên còn bị trói gô.

Đầu tiên, Bạch Linh Nhi đi đến cạnh hai người kia, miệng cô ta phát ra tiếng xì xì, sau đó hai người kia nôn ọc ra, rồi có hai con sâu màu đỏ thịt giống như con nhộng bay đến tay Bạch Linh Nhi từ bãi nôn của hai người bọn họ. Tôi thấy mà thầm ghê tởm, không biết hai thứ đồ chơi này làm sao chạy vào trong bụng hai người bọn họ được?

Bạch Linh Nhi cho hai con sâu vào trong túi, sau đó dùng vẻ mặt đắc ý, nói: "Bọn họ ngủ thêm nửa ngày là có thể tỉnh."

Tôi lập tức chỉ tay vào Đinh Nhất: "Vậy anh ta thì sao? Cô mau đánh thức anh ta luôn đi!"

Kết quả lần này Bạch Linh Nhi lại lắc đầu nói với vẻ mặt vô tội: "Anh ta biến thành như vậy chẳng liên quan gì tới tôi hết."

"Thế tại sao anh ta vẫn luôn hôn mê bất tỉnh? Trên người anh ta lại chẳng có vết thương nào cả!" Tôi không tin tưởng cho lắm.

Bạch Linh Nhi khẽ nhún vai, đáp: "Tôi cũng không biết anh ta bị làm sao. Sau khi tôi tỉnh ngủ thì nhìn thấy anh ta gục bên cạnh mình. Tôi có thể lấy sắc đẹp của mình ra thề, chắc chắn tôi không động vào một đầu ngón tay của anh ta."

Tôi thấy Bạch Linh Nhi không giống như đang nói dối, vì vậy cố gắng nhẫn nại, ôn tồn nói với cô ta: "Đại tỷ rắn à, tôi biết pháp lực của cô cao cường, hay là cô giúp tôi, mau chóng đánh thức bạn của tôi đi!"

Bạch Linh Nhi từ từ bước đến gần Đinh Nhất, sau đó cúi người xuống khẽ ngửi, tiếp đó cô ta đột nhiên kêu lên: "Ô, Sao lại là anh ta?"

Tôi sốt ruột hỏi: "Ý là sao?"

Bạch Linh Nhi đứng thẳng người lên, sau đó xoay lại nói với tôi: "Trước đó có nhiều người xuống hố nên mùi hỗn tạp, cộng thêm anh ta còn luôn nằm úp mặt xuống hôn mê nên tôi cũng không thấy rõ ràng mặt mũi của người này. Lúc này nhìn lại mới biết, trước đây tôi đã từng gặp người này một lần."

"Cô nói là trước đây Đinh Nhất đã từng xuống hố trời?" Tôi giật mình hỏi.

Bạch Linh Nhi gật đầu: "Ừ, tuy rằng quần áo của anh ta đã thay đổi, nhưng tôi mãi mãi không quên được mặt anh ta, bởi vì người này là người sống sót duy nhất trong số những người xuống dưới kể từ sau khi tôi bị nhốt ở trong động, hơn nữa sau đó anh ta vẫn còn sống mà đi ra ngoài."

Tôi phản bác cô ta ngay: "Sao anh ta có thể là người duy nhất chứ? Chẳng lẽ mấy người chúng tôi không phải người sống sao?"

Bạch Linh Nhi lắc đầu, nói: "Không, các anh là bây giờ mới xuống, còn anh ta đã xuống từ trước kia."

Tôi chẳng hiểu gì cả: "Trước kia? Trước kia là khi nào?"

Bạch Linh Nhi nói sâu xa: "Là vào cùng ngày Tuệ Không viên tịch."

"Cái gì?! Sao có thể chứ?! Ý của cô là hơn một ngàn năm trước cô đã từng gặp Đinh Nhất ư?!!" Tôi nói với vẻ không thể tin nổi.

Lần này đến cả chú Lê và Đàm Lỗi luôn không hiểu chúng tôi đang nói gì cũng đều bị sốc, tất cả bọn họ đều kinh ngạc nhìn tôi và Bạch Linh Nhi.

Sau đó Bạch Linh Nhi nói cho tôi biết, hóa ra vào năm Tuệ Không viên tịch, Đinh Nhất đã đến hang động này một mình. Lúc anh ta nhìn thấy Tuệ Không đã viên tịch thì vô cùng đau lòng, ngồi mấy ngày mấy đêm bên cạnh thi thể.

Trong lúc đó, bạch xà cũng từng có ý đồ muốn làm cho Đinh Nhất nhổ Lục Hoàn Tích Trượng mà Tuệ Không cắm ở trên hòn đá lớn xuống, nhưng tiếc rằng nó cảm nhận được lệ khí trên người Đinh Nhất quá nặng, nên không dám dễ dàng tới gần anh ta.

Cuối cùng Đinh Nhất dập đầu lạy ba cái với thi thể của Tuệ Không rồi xoay người rời đi, từ đó về sau Bạch Linh Nhi không còn thấy Đinh Nhất quay lại chỗ này nữa.

Về phần anh ta là ai? Tại sao lại tìm được tới nơi này? Anh ta và Tuệ Không có quan hệ gì? Một loạt vấn đề này Bạch Linh Nhi đều không thể biết được. Nhưng đúng là bởi vì như vậy, cô ta mới có thể khắc sâu ký ức về mặt mũi cùng mùi vị trên người Đinh Nhất, cho nên chắc chắn cô ta sẽ không nhận lầm người.

Tôi quá sợ hãi vì lời nói của Bạch Linh Nhi đến nỗi đầu óc quay mòng mòng, sửng sốt cả buổi mới nhớ ra bây giờ Đinh Nhất vẫn còn đang hôn mê. Vì thế tôi vội nói với Bạch Linh Nhi: “Đầu tiên, mặc kệ trước đây cô đã từng gặp anh ta hay chưa, bây giờ cô vẫn nên mau mau cứu anh ta tỉnh lại đi!”

CHƯƠNG

MẶT SIÊU DÀI

Kết quả Bạch Linh Nhi lại lắc đầu, nói: "Chuyện này tôi không thể làm được… Linh hồn của anh ta chạy mất rồi, sao tôi có thể cứu tỉnh một người không có linh hồn được chứ?"

"Linh hồn chạy mất rồi?" Đây là lần đầu tiên tôi nghe đến cách nói này.

Tuy nhiên hình như chú Lê biết linh hồn chạy mất là cái gì, chú ấy nghe vậy thì lập tức bước đến nắm lòng bàn tay của Đinh Nhất miết thử, sau đó sắc mặt chú ấy rất khó coi, nói: "Tại sao lại như vậy? Thảo nào trước đó chú dùng hết cách cũng không gọi nó tỉnh lại được."

"Cái gì là linh hồn chạy mất?" Tôi vội vàng hỏi chú Lê.

Chú Lê trả lời ngay: "Là hồn đi mất rồi chứ sao."

Tôi vẫn thấy khó hiểu: "Thế mà được à? Đang yên lành tại sao linh hồn lại chạy mất?"

Chú Lê nói với tôi bằng giọng nặng nề: "Chú còn muốn hỏi cháu đấy. Rốt cuộc các cháu đã xảy ra chuyện gì ở dưới đó? Còn nữa… cô gái này là ai?"

Tôi cười gượng, trả lời chú: "Đây là một chuyện nói ra thì rất dài…"

Tiếp đó, tôi kể lại kỹ càng tỉ mỉ toàn bộ sự việc mình trải qua sau khi xuống hố trời cho chú Lê, chú ấy nghe xong thì im phăng phắc cả buổi, xem ra chú ấy cũng không mò ra được vì sao Đinh Nhất lại vô cớ ngất xỉu, còn cái tên từ nghìn năm trước giống Đinh Nhất như đúc kia rốt cuộc là ai?

Tôi thấy chú Lê không tìm được cách ngay, bèn xoay người nói với Bạch Linh Nhi: "Chị gái Bạch à, chẳng lẽ cô không có cách gì chữa được vụ linh hồn chạy trốn này à?"

Bạch Linh Nhi ngẫm nghĩ rồi đáp: "Có thể có cách gì được? Trừ việc tìm lại linh hồn chạy trốn trở về thì chẳng còn cách nào khác! Nếu chỉ muốn cho anh ta tỉnh lại thì dùng linh hồn của ai cũng được… Tôi có thể giúp việc này."

Tôi vội vã lắc đầu: "Thế thì thôi đi! Tôi cần linh hồn của người khác có ích lợi gì đâu!"

Lúc này chú Lê nói: "Có khi nào sinh hồn của Đinh Nhất bị âm sai câu đi rồi không?"

Tôi lắc đầu nói: "Không thể đâu! Chỉ một lát vậy mà âm sai đã câu đi rồi ư?! Hay là trước đó ở trên miệng hố chú nhìn thấy có âm sai tới?"

Chú Lê bất đắc dĩ đáp: "Lúc ấy chú chỉ lo chuyện cho hai tên này, không chú ý có âm sai đi qua hay không!"

Tôi nghe thế thấy cũng phải, kể cả lúc ấy thật sự có âm sai đi ngang qua, người ta cũng không thể khua chiêng gõ trống nói cho người sống ở đấy rằng "âm sai tới câu hồn đây, người sống tránh ra" được! Chắc chắn là họ lặng lẽ câu linh hồn đi là xong việc.

Nếu đúng là như vậy thật thì phiền phức rồi, dẫu sao bây giờ trong tay chúng tôi không có ngày sinh tháng đẻ của Đinh Nhất, cho dù có tìm lão Hắc và lão Bạch để đòi người, thì bọn họ cũng khó mà tìm được! Có trời mới biết một ngày bọn họ câu đi bao

nhiêu linh hồn về Âm Ti!

Nếu hôm nay đổi thành người khác, chú Lê chỉ cần lấy ngày sinh tháng đẻ của người ta là có thể gọi sinh hồn về... Nhưng lúc này đừng nói là chúng tôi, ngay cả chính Đinh Nhất cũng không biết ngày sinh tháng đẻ của mình là ngày nào, thì chúng tôi đi đâu mà biết được.

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi vẫn quyết định tìm lão Hắc và lão Bạch tới hỏi thử trước cái đã, bởi vì tôi lo lắng nếu còn tiếp tục chậm trễ như vậy sẽ đêm dài lắm mộng, vì vậy tôi bèn đi ra ngoài tìm tay đội phó mặt đen lúc trước, bảo anh ta đưa hai đội viên của đội Thiên Phong trong phòng ra lều ở bên ngoài theo dõi một đêm trước, nếu không có chuyện gì thì sáng ngày mai chắc là có thể tỉnh.

Giải quyết xong những việc này, tôi để chú Lê trông Đinh Nhất, tôi sang phòng bên cạnh đốt tấm thẻ đen, gọi Hắc Bạch Vô Thường đến, tất cả đều phải chờ tôi hỏi hai người bọn họ rồi hẵng nói…

Kết quả tôi vừa định đẩy cửa sang phòng phía Tây, Bạch Linh Nhi cũng nhoáng cái đi theo! Tôi bất đắc dĩ nói với cô ta: “Cô cũng sang đây làm gì? Trước hết cô cứ ở lại phòng kia đợi một lát, tôi tìm âm sai hỏi chút chuyện, sau đó sẽ trở về ngay.”

Bạch Linh Nhi lại tỏ vẻ không tin: “Anh còn thiếu nợ tôi đó, nếu tôi không trông chừng kĩ, lỡ đâu anh chạy mất thì làm sao hả?”

Tôi cười khổ: “Đã lúc này rồi mà cô còn chưa quên cái việc nhảm đó hả? Được, vậy cô cứ trở về trông người nằm trên giường kia đi. Người kia rất quan trọng với tôi, chỉ cần anh ta còn thì tôi sẽ không chạy được.

Dường như Bạch Linh Nhi hơi do dự, không biết nên đi theo tôi hay là nên đi trông Đinh Nhất. Thấy thế, tôi bèn nói với cô ta: “Cô trông một người nằm đó không nhúc nhích nhẹ nhàng hơn, hay là

trông một người có thể chạy nhảy như tôi đơn giản hơn? Tự cô ngẫm lại đi!”

Bạch Linh Nhi nghe cũng phải, vì thế gật đầu nói: “Được rồi, tôi tin anh một lần, nhưng anh không được lừa tôi đâu đấy, nếu không tôi sẽ nuốt chửng cái tên có linh hồn chạy trốn kia đấy!”

Tôi nhìn Bạch Linh Nhi nhe nanh múa vuốt dọa cho tôi sợ, đúng là suýt nữa tôi đã quên chân thân của cô ta khủng bố đến mức nào. Xem ra tôi phải nhanh tay nhanh chân lên, nếu không lỡ như con yêu tinh này mất kiên nhẫn, làm thật thì sao.

Đuổi Bạch Linh Nhi đi rồi, tôi lập tức đẩy cửa đi vào phòng phía Tây, sau đó tiện tay khóa trái cửa phòng lại, tôi không muốn bị người ngoài nhìn thấy cảnh tôi “lầm bầm lầu bầu”... Đến lúc đó thể nào tôi cũng bị coi là kẻ điên.

Khóa kĩ cửa xong, tôi ổn định lại cảm xúc trước, sau đó mới lấy tấm thẻ đen luôn luôn mang theo người ra... Thật ra cho tới nay, lão Hắc và lão Bạch đã giúp tôi không ít việc, tuy rằng ngoài miệng bọn họ luôn nói không có việc gì thì đừng dùng thẻ đen lung tung, nhưng mà khi tôi thật sự nhờ đến bọn họ, không quan tâm mặt bọn họ có đen như thế nào, cuối cùng vẫn đều làm xong chuyện giúp tôi.

Sau khi thẻ đen cháy hết ở trong tay của tôi, trong phòng đột nhiên thổi đến một cơn gió lạnh, lúc tôi cho rằng lão Hắc và lão Bạch vừa nhìn thấy tôi chắc chắn sẽ lại oán trách tôi đốt thẻ đen lung tung thì lại thấy một người đàn ông mặc đồ đen có khuôn mặt cực kỳ dài xuất hiện ở một góc phòng.

Tôi hoảng sợ, nghĩ bụng đây là cái đồ chơi gì vậy? Lão Hắc và lão Bạch đâu? Lúc này cái tên mặt siêu dài kia từ từ đến trước mặt tôi, sau đó dùng mũi ra sức ngửi ngửi trong không khí...

Bởi vì không phải lão Hắc và lão Bạch tới, cho nên trong lúc

nhất thời tôi cũng hơi nghệt ra, không biết có nên phản ứng với con hàng này hay không… Kết quả cái tên này ngửi xong thì lập tức toét miệng cười và nói: “Ngài chính là Trương Tiến Bảo phải không? Tiểu nhân là cấp dưới của chủ nhiệm Hắc và chủ nhiệm Bạch, hai vị chủ nhiệm tạm thời có việc không đi được, cho nên bọn họ bảo tôi lại đây xem thử ngài có gì cần giúp đỡ không?”

Tôi lập tức ngầm hiểu, lão Hắc và lão Bạch sai đến đây một người chạy việc, trong lòng chợt hơi thất vọng, không biết tên mặt siêu dài này có được không đây?! Lỡ đâu quyền hạn của cậu ta không đủ, không tìm thấy Đinh Nhất thì phải làm sao?

Mặt siêu dài thấy sắc mặt tôi không tốt, vội vã bày ra gương mặt tươi cười, nói: “Ngài có chuyện gì có thể nói thẳng, nếu hai vị chủ nhiệm Hắc Bạch bảo tiểu nhân đến đây, tiểu nhân sẽ làm bằng được chuyện này cho ngài. Cho dù năng lực của tiểu nhân không đủ, không phải vẫn còn có hai vị chủ nhiệm hay sao?”

Tôi thấy cũng phải, vì vậy bèn gật đầu: “Vậy phiền cậu, tôi muốn tìm một sinh hồn bị âm sai câu đi…”

CHƯƠNG

TRẠM DỊCH HOÀNG TUYỀN

Mặt siêu dài nghe xong thì gật đầu nói: “Không thành vấn đề, vậy ngài đọc ngày sinh tháng đẻ của người nọ và thời gian anh ta bị câu đi xem…”

Lần này cậu ta lại hỏi bí tôi, tôi chắc chắn không biết ngày sinh tháng đẻ, thời gian bị câu đi cũng chỉ có thể nói đại khái…

Tôi ngẫm nghĩ, rồi đáp với vẻ hơi do dự: “Tôi thật sự không biết ngày sinh tháng đẻ của anh ta, thời gian bị câu đi chắc khoảng tầm sau khi trời tối…”

Mặt siêu dài sửng sốt, sau đó lập tức hơi khó xử, nói: “Thế này… Thế này hơi chung chung quá, ngài có thể thu nhỏ phạm vi lại một chút không?”

Tôi gãi đầu, suy nghĩ rồi nói: “Nếu buộc phải thu nhỏ lại một chút thì… đó là sau khi trời tối, âm hồn của nam bị câu đi trong khu vực này, được chưa?”

Mặt siêu dài nghe vậy thì lấy một chiếc iPad trên người ra, sau đó bấm bấm quẹt quẹt trên màn hình cả buổi rồi mới mới ngẩng đầu nói với tôi: “Vừa rồi tiểu nhân thử tra xét một chút, theo âm sai phụ trách khu vực này báo lên, từ sau khi trời tối đến bây giờ, tổng cộng bọn họ đã câu đi 315 âm hồn, trong đó có 123 ma nữ,

26 ma con chưa tròn mười hai tuổi, còn lại 166 ma nam, nếu thời gian ngài nói không sai, như vậy âm hồn ngài muốn tìm chắc là nằm trong 166 ma nam này.”

Tôi lập tức nói với cậu ta: “Vậy cậu nhanh chóng hỏi thử xem trong 166 ma nam đó có một người tên Đinh Nhất hay không?”

Kết quả mặt siêu dài tỏ ra khó xử: “Ngài không biết đấy, dưới chỗ chúng tôi phải xem tên và ngày sinh tháng đẻ, ngài chỉ biết tên, vậy có thể sẽ tìm phải âm hồn trùng tên trùng họ… Hơn nữa trước mắt những âm hồn đó vẫn chưa bị giải xuống Âm Ti đâu, cho nên lũ âm sai cũng không biết bọn họ tên gọi là gì.”

Tôi sốt ruột nói: “Thế thì phải làm sao? Dương thọ của người này chưa hết! Chỉ là linh hồn của anh ta chạy ra rồi bị nhận nhầm thành âm hồn nên bị câu đi mất. Nếu không sớm tìm sinh hồn của anh ta trở về, chỉ sợ sẽ tổn hại đến dương thọ của anh ta.”

Mặt siêu dài nói: “Ngài khoan hãy sốt ruột, nếu chỉ là câu sai thì chờ đến khi âm sai đưa hết đám âm hồn về Âm Ti, sẽ có phán quan tới xem xét Sổ Sinh Tử, đến lúc đó mà có sinh hồn bị câu sai sẽ được trả về cùng lúc.”

Tôi nghĩ bụng, vậy phải chờ tới khi nào đây?! Vì thế tôi bèn nói với mặt siêu dài: “Thời gian vừa đi vừa về chậm trễ thời gian nhiều quá, có cách nào mau lẹ hơn một chút không?”

Lúc này mặt siêu dài suy ngẫm và đáp: “Có thì có… Có điều là ngài sẽ phải chịu ít nhiều nguy hiểm.”

“Nghĩa là sao?” Tôi khó hiểu hỏi.

Mặt siêu dài cười hì hì trả lời: “Ngài không biết đấy, âm sai chúng tôi đi câu hồn đều có trình tự, các âm hồn cùng một khu sau khi bị câu đi sẽ được đặt ở một chỗ gọi là trạm dịch Hoàng Tuyền để lưu trữ trước, chờ tới thời gian mỗi ngày mà bề trên quy định mới có thể cùng đưa đám âm hồn ấy xuống Âm Ti. Nếu ngài thật

sự gấp như vậy thì không ngại đến trạm dịch cùng tiểu nhân một chuyến, tìm được sinh hồn của người ngài muốn tìm rồi tiểu nhân lại đưa hai vị về lại.”

Tôi thấy lạ bèn hỏi cậu ta: “Vậy sao cậu lại nói sẽ hơi mạo hiểm?”

Mặt siêu dài giải thích: “Đó là bởi vì trạm dịch Hoàng Tuyền ở giữa ranh giới âm dương, người sống bình thường không đi được… Đương nhiên, có tiểu nhân dẫn ngài đi thì tất nhiên là đi lại như thường, nhưng âm khí nơi đó rất nặng, lại là nơi lệ quỷ tụ tập, một người sống như ngài đi sẽ khó tránh khỏi có tổn thương đối với bản thân.”

Tôi xua tay và nói với cậu ta: “Không sao, cứ làm theo lời cậu, vậy bây giờ chúng ta xuất phát luôn hả?”

Mặt siêu dài gật đầu: “Vậy thì ngài túm chặt dây xích trong tay tôi, sau đó nhắm mắt lại, chờ khi tôi nói xong rồi thì ngài mở mắt ra là được…”

Tôi túm ngay lấy xích khóa hồn trong tay mặt siêu dài, sau đó nhắm mắt lại nói: “Tôi chuẩn bị xong rồi!”

Lúc này nghe mặt siêu dài nói: “Được rồi! Ngài nhất định phải nắm chặt dây xích và nhắm kín hai mắt, tôi nói đến rồi thì ngài mới có thể mở mắt ra!”

“Được, yên tâm đi!” Tôi nói to.

Đúng lúc này, tôi đột nhiên cảm thấy gió lạnh xung quanh chợt nổi lên, tuy rằng hai chân tôi không di chuyển, nhưng lại cảm thấy không khí đang không ngừng thay đổi xung quanh mình, dường như trong nháy mắt đã trải qua một mùa khác vậy.

Vào lúc tôi cảm thấy máu trên người sắp đông cả lại, thì nghe mặt siêu dài nói: “Tới rồi, ngài có thể mở mắt… Lát nữa những

người ngài nhìn thấy đều không phải người sống, để giảm bớt một vài phiền phức không cần thiết, lát nữa ngài cố gắng ít nói, để tránh tiết lộ quá nhiều dương khí.”

Tất nhiên tôi biết ý của mặt siêu dài là gì, vì vậy gật đầu với cậu ta, sau đó chậm rãi mở mắt… Ban đầu tôi còn tưởng rằng nơi này sẽ như kiểu đêm tối “không thấy mặt trời” cơ, kết quả mở mắt thì thấy cảnh vật nơi này cũng không khác quá lớn với chỗ chúng tôi sinh sống, cái khác duy nhất là bầu trời luôn xám xịt, có cảm giác như trời đầy mây và đổ tuyết.

Mặt siêu dài thấy tôi lạ lẫm nhìn lung tung khắp nơi, bèn giải thích cho tôi: “Bầu trời ở đây luôn là thế, không quang không râm, cũng không có mặt trời mọc và lặn, thoạt nhìn tử khí nặng nề. Có điều đám âm sai chúng tôi đều quen cả rồi, chỉ có âm hồn mới tới thì ít nhiều hơi khó chấp nhận được.”

Đang nói thì thấy phía trước đột nhiên xuất hiện mấy người đàn ông ăn mặc tương tự với mặt siêu dài, nhìn tất cả bọn họ đều đeo khuôn mặt như người chết là biết, mấy tên này đều là âm sai cả.

Tuy nhiên so sánh với bọn họ, âm hồn mà bọn họ câu trở về còn đáng sợ hơn nhiều, không phải thiếu tay gãy chân thì là mặt mày xám xanh, gầy như que củi, trông còn không thuận mắt bằng những âm sai kia đâu.

Mấy âm sai vừa nhìn thấy mặt siêu dài thì chủ động chào hỏi cậu ta: “Chào tổ trưởng Ngô! Sao trong tay ngài chỉ có một âm hồn thế?”

Không ngờ mặt siêu dài vừa rồi còn cúi đầu khom lưng với tôi, lúc này lại lạnh mặt, sau đó hừ mũi xem như chào hỏi… Xem ra cấp bậc của Mặt siêu dài rõ ràng cao hơn so với những người ở đây, không ngờ dưới Âm Ti này cũng là một nơi phân biệt đối xử.

Chờ sau khi những âm sai đó đi xa, mặt siêu dài mới nói nhỏ:

“Vừa rồi không làm ngài sợ chứ?! Mấy âm hồn đáng sợ đó chắc là do bọn họ câu về từ hiện trường một vụ tai nạn xe, ngài nói xem bây giờ phương tiện giao thông cũng kinh khủng quá, mỗi lần chết là chết hẳn vài người.”

Bởi vì tôi không thể nói chuyện, nên đành phải nặn ra một nụ cười với mặt siêu dài, tỏ vẻ tôi cũng đồng ý lời cậu ta… Sau đó dọc đường đi, chúng tôi lại gặp rất nhiều âm sai áp giải âm hồn đến trạm dịch.

Hoá ra bọn họ cũng giống con người, lúc đi làm sẽ huyên thuyên tán nhảm, thỉnh thoảng còn oán trách đãi ngộ của mấy năm nay càng ngày càng kém, cả tiền đi du lịch chung cũng không chi trả. Tôi thầm buồn bực, đám âm sai bọn họ có thể đến chỗ nào du lịch chứ? Chẳng lẽ là một ngày dạo quanh mười tám tầng địa ngục sao?

CHƯƠNG

DŨNG CẢM XÔNG VÀO ĐƯỜNG XUỐNG HOÀNG TUYỀN

Có thể là vì nơi này vẫn chưa phải là Âm Ti thực sự, cho nên không giống lắm với trong tưởng tượng của tôi, có điều theo lời mặt siêu dài nói, người sống cùng lắm chỉ có thể đi đến trạm dịch Hoàng Tuyền, nếu đi tiếp về phía trước thì sẽ là "có đi mà không có về".

Không bao lâu sau, mặt siêu dài dẫn tôi tới trước một quảng trường cực lớn, sau đó chỉ vào một đền thờ cao cao phía trước và nói: "Đó chính là cửa vào trạm dịch Hoàng Tuyền, sau khi đi vào là ngài có thể nhìn thấy những tòa nhà lầu thấp tè, đó chính là nơi ở tạm thời của âm hồn. Mà đằng sau trạm dịch mới là ranh giới âm dương chân chính, đó chính là nơi đi thêm một bước là đường xuống Hoàng Tuyền, lùi về sau một bước là thế giới của con người…"

Nghe mặt siêu dài nói như vậy, tôi dừng bước và nhìn về phía trước, quả nhiên nhìn thấy cách đó không xa có từng tòa nhà lầu thấp tè, tuy rằng thoạt nhìn chúng cũng không khác nhà dân bình thường nhiều lắm, nhưng tôi lại có thể cảm nhận được chúng tản ra tử khí mơ hồ.

Lúc này không biết cơ man nào là âm sai dắt theo âm hồn vừa

mới chết hôm nay chạy đến đây từ bốn phương tám hướng, dường như đám âm sai sốt ruột vội vàng báo cáo kết quả công việc, không ngừng giật xích khóa hồn đang trói chặt âm hồn. Nhưng những âm hồn đó đều đần độn hết cả, không biết mình chết khi nào, càng chẳng biết lúc nào mình sống.

Nhìn dáng vẻ của bọn họ, tôi nghĩ tới Đinh Nhất, không biết có phải anh ta cũng bị đám âm sai la hét suốt đường đi hay không… Nếu thật là vậy, với tính tình của Đinh Nhất thì chắc sẽ đánh nhau với âm sai mất.

Mặt siêu dài thấy tôi đứng đó ngây người thì khẽ nói ở bên tai tôi: “Ngài Trương à, sao ngài không đi nữa?”

Tôi vội phục hồi tinh thần lại, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Bây giờ tôi chỉ hy vọng khi tôi vẫn chưa tìm được Đinh Nhất, anh ta tuyệt đối đừng gây ra tai họa gì mới được! Bởi vì tí bản lĩnh này của tôi có hạn, nếu Đinh Nhất chọc thủng trời thật, tôi cũng chỉ có thể đi cùng anh ta xuống địa ngục thôi.

Đúng lúc này, một tên cao to phía trước đi nhanh về phía chúng tôi, đến khi tôi thấy rõ dáng vẻ người tới thì không khỏi thầm cả kinh, hoá ra đó là một tên mặt ngựa.

Phải nói mặt của tên mặt siêu dài đã dài lắm rồi, không ngờ người đàn ông mặt ngựa này còn dài hơn, đúng thật là vừa dài vừa rộng… Xem ra người này ắt hẳn là chính là “Mặt Ngựa” trong truyền thuyết rồi!

Gã đàn ông mặt ngựa kia nhìn thấy mặt siêu dài cũng “Ô” lên một tiếng và nói: “Tổ trưởng Ngô, hôm nay sao anh chỉ câu được một âm hồn thế?”

Lần này mặt siêu dài lại không phô trương, hơn nữa còn cười nói với gã mặt ngựa: “Anh không biết, đây là việc riêng mà tôi nhận giúp chủ nhiệm Hắc Bạch. Đúng rồi, hôm nay tất cả âm hồn

vẫn chưa bắt đầu nộp lên đâu nhỉ?”

Gã mặt ngựa trả lời: “Đã bắt đầu rồi, nhóm đầu tiên chắc là đã ra trạm dịch, chuẩn bị lên đường Hoàng Tuyền rồi.”

Mặt siêu dài hơi giật mình nói: “Sao hôm nay sớm thế?”

Gã mặt ngựa nói với cậu ta: “Đừng nói nữa, vừa rồi có một âm hồn gây chuyện, mấy âm sai đều không đè lại hắn được, sau cùng phải tròng lên một cái kẹp công đức cho tên kia thì mới yên. Nhưng mấy âm sai chịu trách nhiệm tạm giam sợ sẽ lại xảy ra sai sót gì nữa, nên muốn giao âm hồn này đi trước…”

Trong lòng tôi chùng xuống, nghĩ bụng chẳng lẽ cái tên gây chuyện kia là Đinh Nhất?! Khả năng này khá lớn đấy… Với tính tình của anh ta, nếu biết mình bị âm sai câu sai hồn, chắc chắn sẽ trở mặt ngay tại chỗ.

Nghĩ đến đây tôi cũng không kịp chờ “hai con ma” này chưa hàn huyên xong, nhấc chân đi về phía đằng sau trạm dịch Hoàng Tuyền… Mặt siêu dài vừa thấy tôi tự mình đi về phía ranh giới âm dương thì vội vội vàng vàng nói với gã mặt ngựa: “Không nói nữa, tôi còn phải làm việc đây!”

Gã mặt ngựa liếc nhìn tôi với ánh mắt cực kỳ quái lạ, có lẽ đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy một âm hồn dám kéo âm sai đi về phía trước. Có điều lúc này tôi không rảnh để ý việc gã nghĩ như thế nào, nếu Đinh Nhất xuống Hoàng Tuyền thật thì hỏng rồi.

Lúc này mặt siêu dài vừa đuổi theo phía sau tôi vừa gào: “Ngài Trương, ngài chậm đã! Ngài không thể đi hướng đó, lỡ như khiến những âm hồn khác đưa ngài tới Âm Ti thì hư chuyện mất!”

Tôi cũng không để ý được nhiều như vậy, tôi quay đầu nói với mặt siêu dài: “Vừa rồi không phải gã mặt ngựa kia nói muốn giao một âm hồn đi trước sao? Tôi lo người gây chuyện mà bọn họ giao đi chính là Đinh Nhất!”

Mặt siêu dài thấy tôi mở miệng nói chuyện, lập tức căng thẳng gom lại một chút dương khí mà tôi vừa thở ra về, sợ bị một đám âm hồn và âm sai bên cạnh phát hiện sự tồn tại của người sống là tôi.

Cậu ta gom lại được hết dương khí tôi thở ra thì cũng bị tôi bỏ rất xa rồi... Nhưng lúc này tôi thật sự không chờ kịp, nếu không một khi Đinh Nhất bị đưa đến Âm Ti, chẳng phải là một chuyến này của tôi đi không à?

Cũng không biết tại sao, tôi càng tới gần chỗ ranh giới âm dương thì hai chân càng nặng trịch, cả người trên dưới như bị cột bao cát mười cân… Mặt siêu dài thấy tôi dần dần chậm lại, bèn nhanh chân đuổi theo tôi và nói: “Ngài Trương, có phải ngài cảm thấy trên người càng ngày càng nặng không?”

Tôi vội vàng gật đầu, sau đó dò hỏi cậu ta bằng mắt thế này là thế nào? Mặt siêu dài nói cho tôi biết: “Đây là đường đi cho âm hồn, không phải cho người sống đi. Âm hồn không phải thật thể, sức nặng nhẹ, nhưng người sống lại có máu có thịt, lại còn có ràng buộc cả đời, đương nhiên là không đi nhanh được.”

Thì ra là thế, tôi bảo sao mà càng đi càng mệt thế! Nhưng mà bây giờ có mệt cũng phải đi tiếp! Nếu không Đinh Nhất có thể sẽ bị giải thẳng đến Âm Ti mất. Lúc trước nếu anh ta thành thật, có lẽ phán quan bên dưới thấy là âm sai câu sai người, không chừng sẽ thả trở về. Nhưng bây giờ vừa gây chuyện vừa đánh người, không chừng đến lúc đó phán quan nổi giận, giữ luôn người lại thì hỏng rồi.

Tuy bây giờ tôi càng đi càng nặng, nhưng mà nặng có chỗ tốt của nặng, tất cả những âm hồn xung quanh đều bay chậm rì rì như khinh khí cầu, còn tôi lại bước nhanh lên trước, rất nhanh đã tới ranh giới âm dương như lời mặt siêu dài nói.

Chỉ tiếc tôi đuổi nhanh thế mà vẫn thua một bước, mấy âm sai phía trước giải một âm hồn đã dần dần đi xa… Có điều còn may tôi vẫn có thể nhìn thấy bọn họ bằng mắt thường, nếu có thể nhìn thấy thì nhất định có thể đuổi kịp! Vì thế tôi không hề nghĩ ngợi mà tiếp tục chạy lên phía trước, chợt nghe thấy giọng của mặt siêu dài ở phía sau nôn nóng gào lên: "Ngài Trương, không thể đi lên trước nữa! Bên đó chính là đường xuống Hoàng Tuyền, người sống không đi qua được!"

Nhưng tôi căn bản không để ý đến cậu ta đang nói cái gì, nhấc chân vượt qua cái "ranh giới âm dương" mờ nhạt kia… Cùng lúc này, trạm dịch Hoàng Tuyền vốn không có một ngọn gió đột nhiên nổi lên trận cuồng phong, thổi đám âm sai và âm hồn ngã trái ngã phải.

Mà tên mặt siêu dài vốn muốn chạy tới giữ chặt tôi cũng đột nhiên ngừng lại, sau đó nhìn về phía tôi với vẻ mặt hoảng sợ. Có lẽ là cậu ta làm âm sai nhiều năm như vậy mà vẫn chưa gặp được một người sống nào dám xông vào đường xuống Hoàng Tuyền chăng?!

CHƯƠNG

NHẬN SAI NGƯỜI

Cùng với trận gió to không rõ ngọn nguồn này, mấy âm sai phía trước cũng bị cản lại, tôi thừa cơ đuổi theo lên phía trước vài bước, muốn kéo sinh hồn của Đinh Nhất trở về. Kết quả tôi bước thêm một bước, gió to xung quanh lại mạnh hơn một phần, dường như muốn ngăn cản tôi xuống Hoàng Tuyền.

Trong lúc nhất thời, ranh giới âm dương trở nên náo nhiệt như "quỷ khóc thần gào", vô số âm hồn bị gió to thổi bay, những âm sai hoảng loạn cũng chỉ có thể cố hết sức túm xích khóa hồn, sợ không cẩn thận sẽ để mất âm hồn trong tay mình.

Tôi cũng không biết sao đột nhiên lại biến thành như bây giờ, vừa rồi còn đang yên lành mà, sao tôi vừa bước một chân lên con đường âm dương là biến thành cục diện hiện giờ chứ?! Nhưng bây giờ tôi cũng không lo được nhiều như vậy, nếu đã thế, vậy chỉ có thể cướp lại sinh hồn của Đinh Nhất rồi nói sau.

Kết quả đúng lúc này, tôi đột nhiên nghe thấy đằng trước vang lên một giọng nói quen thuộc: "Sao cậu lại chạy tới đây?!"

Tôi ngẩng đầu và phát hiện hóa ra là lão Bạch đang lảo đảo đứng ở trước mặt tôi. Tôi vừa thấy anh ta tới thì lập tức chỉ vào âm hồn bị mấy âm sai kéo đi ở phía trước và nói: "Mau chặn sinh

hồn kia lại cho tôi! Bọn họ câu sinh hồn của Đinh Nhất đi rồi!”

Lão Bạch sửng sốt, sau đó vung cờ chiêu hồn lên, túm cả mấy âm sai và âm hồn kia trở về, nhưng khi tôi nhìn rõ âm hồn kia thì lập tức thất vọng vô cùng, đây đâu phải là Đinh Nhất! Đây rõ ràng là một tên khốn để kiểu tóc HKT mà.

Lúc này lão Bạch tức giận nói: “Đây là Đinh Nhất hả?!!”

Tôi hơi xấu hổ: “Ngại quá, hình như nhận nhầm người rồi!”

Nhất thời lão Bạch thấy hơi đau đầu: “Cậu... cậu nhanh chóng lùi lại cho tôi! Còn tiếp tục như vậy thì âm hồn ở trạm dịch đều sẽ bị thổi bay hết.”

Tôi kêu oan uổng: “Anh đừng chụp mũ lung tung cho tôi nhá, nơi này biến thành như vậy chẳng liên quan gì đến tôi hết!”

Lão Bạch nghe vậy thì tức quá! Anh ta vừa định nói gì đó, nhưng lại cố nuốt về, sau đó hầm hè bảo: “Tốt nhất là không liên quan đến cậu. Nhưng cậu cũng không thể đứng ở đây được, nhanh trở về với tôi!”

Nói xong lão Bạch lôi tuột cổ áo tôi về trong trạm dịch Hoàng Tuyền. Kể cũng lạ, khi tôi trở lại đầu bên này, gió to xung quanh ngừng lại trong nháy mắt, chẳng lẽ cơn gió to bất thình lình kia đúng là có liên quan đến tôi thật sao?!

Trong lúc tôi suy nghĩ miên man thì phát hiện lão Bạch đã đưa tôi vào một căn nhà lầu thấp tè, sau đó anh ta đóng sầm cửa phòng lại, hơi tức giận nói với tôi: “Có phải cậu không cần mạng nữa hay không?! Đường xuống Hoàng Tuyền cũng dám xông vào!?”

Tôi vội vã giải thích: “Hồn của Đinh Nhất chạy mất, tôi cho rằng bị âm sai gần đó câu đi rồi nên mới tìm các anh, nào ngờ các anh chẳng tới, chỉ sai một tên mặt siêu dài đến, tôi cũng thật sự không còn cách khác nên mới tìm tới nơi này.”

Lão Bạch nghe tôi nói xong mà liên tục thở dài: "Chúng tôi không thể có việc à? Cậu đúng là coi chúng tôi như chân sai vặt rồi!"

Tôi vội cười làm lành: "Còn không phải do chuyện khẩn cấp quá sao, nếu không tôi nào dám để hai anh động tay chứ? Đúng rồi, anh Hắc đâu? Sao chỉ có một mình anh thế?"

Lão Bạch tức giận nói: "Chút chuyện rách nát này của cậu mà còn cần hai người chúng tôi cùng ra mặt hả? Tôi nói cho cậu biết, sinh hồn của tên Đinh Nhất ở cùng cậu không bị âm sai câu đi đâu, cậu đi chỗ khác mà tìm đi!"

"Cái gì?! Chuyện này không thể nào?" Tôi hơi bất ngờ.

Kết quả lão Bạch nặng mặt, nói: "Tôi nói không có là không có, cậu còn không tin lời tôi hả? Hơn nữa, âm sai bình thường vốn không câu được linh hồn của thằng nhãi kia, sao có thể bị cấp dưới của tôi câu sai linh hồn được chứ?"

Tôi lấy làm lạ hỏi: "Vì sao âm sai bình thường không câu đi được linh hồn của Đinh Nhất?"

Lão Bạch nghe tôi hỏi như vậy, thì vỗ bộp vào đầu và nói: "Xem trí nhớ của tôi này, lãnh đạo bên trên còn chờ tôi về để họp đấy. Cậu! Lát nữa thì đi với thằng mặt siêu dài, không đúng, là tổ trưởng Ngô, đi về trước hẵng nói! Cậu nhớ kĩ, Đinh Nhất không ở Âm Ti, đừng hở ra là chạy đến chỗ của người chết nữa!"

Lão Bạch nói xong thì đi luôn như một trận gió, tôi nhìn là biết cái tên này cố ý không muốn trả lời vấn đề vừa rồi liên quan đến Đinh Nhất. Xem ra chắc chắn lão Hắc và lão Bạch biết thân phận của Đinh Nhất, chỉ có điều bởi vì nguyên nhân nào đó, bọn họ không muốn nói hoặc là không thể nói ra.

Lão Bạch đi được một chốc, mặt siêu dài đã đi đến với vẻ mặt nhăn như khổ qua: "Ngài Trương, vừa rồi sao ngài có thể chạy

lung tung thế chứ, làm hại tôi bị chủ nhiệm Bạch mắng cho một trận! Bây giờ ngài nắm chắc xích khóa hồn của tôi, tôi sẽ nhanh chóng đưa ngài trở về!”

Mặt siêu dài dẫn theo tôi tới cũng vội vàng mà đi cũng vội vàng, trong nháy mắt đã quay về lại căn phòng phía Tây của nhà họ Phương. Tiễn mặt siêu dài đi rồi, một mình tôi ngồi ngẩn ra trên giường đất, cân nhắc xem rốt cuộc linh hồn của Đinh Nhất có thể chạy đến chỗ nào?

Bây giờ xem ra không trông cậy vào được hai con hàng Hắc Bạch Vô Thường này, nhưng không thể cứ kệ Đinh Nhất tiếp tục hôn mê như vậy! Nghĩ đến đây tôi bèn gọi điện thoại cho chú họ, kể lại kỹ càng tỉ mỉ tình huống ở đây cho chú nghe.

Nghe xong, chú họ bảo tôi trước hết cứ đưa Đinh Nhất đến bệnh viện đi, bởi vì tuy rằng bây giờ linh hồn của anh ta chạy mất rồi, nhưng không thể cứ để mặc thân thể như thế được, nếu muốn chờ đến khi tìm linh hồn về rồi còn có thể bình an hồi hồn, đầu tiên phải bảo đảm các chức năng cơ thể của Đinh Nhất ổn định đã. Vì thế tôi bàn bạc với chú Lê, đưa Đinh Nhất đến bệnh viện thị trấn trước, bởi vì chỉ có ở bệnh viện mới có thể duy trì các chức năng cơ thể của anh ta ổn định.

Sau đó chú Lê liên hệ với Phương Tư Triệu trước và thuật lại đơn giản tình hình phía chúng tôi, tiếp theo lại hỏi anh ta tình trạng của Lý Thiên Phong thế nào? Khi Phương Tư Triệu nghe nói phía chúng tôi trừ Đinh Nhất ra, tất cả đều bình thường rồi thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

Còn tình trạng của Lý Thiên Phong thì không mấy lạc quan, cột sống của anh ta bị thương rất nặng, bệnh viện huyện chắc chắn không chữa trị được, cho nên lúc này bọn họ đã liên hệ với bệnh viện Tích Thủy Đàm ở Bắc Kinh, định chuyển người tới đó xem

sao.

Nếu Lý Thiên Phong thật sự bị tàn phế thì đúng là đáng tiếc. Nhưng làm nghề của bọn họ vốn có độ nguy hiểm cực cao, không ai có thể bảo đảm trong suốt kiếp hành nghề của họ không một lần xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Dù sao Đinh Nhất cũng không bị thương bên ngoài, vậy cho nên sáng ngày hôm sau chúng tôi đưa anh ta đến bệnh viện thị trấn làm tất cả kiểm tra và phát hiện trừ việc anh ta vẫn hôn mê không tỉnh ra thì tất cả các mặt khác đều bình thường.

Tiếp theo chúng tôi lại bàn bạc một chút với Phương Tư Triệu về vấn đề thu gom hài cốt dưới hố trời như thế nào, bây giờ bên dưới đã rất sạch sẽ, cho nên dù không có người của chúng tôi đi theo, ai đi xuống cũng sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.

CHƯƠNG

LIÊN HỆ VỚI TRANG HÀ

Nhưng Phương Tư Triệu lại nói anh ta muốn giải quyết xong chuyện của Lý Thiên Phong trước, còn chuyện của người quá cố có thể để đó đã. Suy cho cùng, Lý Thiên Phong cũng vì giúp anh ta mới xảy ra chuyện, lúc này nếu anh ta chỉ lo việc của mình thì cũng hơi quá đáng.

Tôi thấy tay Phương Tư Triệu này khá cừ, bởi vì khi gặp phải chuyện như thế này, hầu hết mọi người đều sẽ nghĩ đến việc phủi sạch cho bản thân trước tiên, nhưng Phương Tư Triệu không những không nghĩ như vậy mà còn tích cực bỏ tiền bỏ sức.

Lần này Lý Thiên Phong bị thương không nhẹ, nếu anh ta thật sự bị liệt sẽ là một khoản chi phí không nhỏ, có khi còn phải chịu trách nhiệm với anh ta cả đời… Với tuổi tác của Lý Thiên Phong, chắc thể nào cũng đã có vợ con, cứ như vậy thì kế tiếp chắc chắn còn có một đống chuyện phiền toái đang chờ đấy.

Hơn nữa có một việc mà mãi tôi vẫn chưa làm rõ được, đó là rốt cuộc Lý Thiên Phong bị thương như thế nào? Theo lời Bạch Linh Nhi nói thì, lúc cô ta tỉnh lại đã thấy Đinh Nhất bị hôn mê, Lý Thiên Phong cũng đã bị thương, hai tên còn lại thì đến bây giờ còn không nhớ nổi sau khi xuống hố rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…

Xem ra nếu muốn biết hôm đó trước khi tôi xuống hố đã xảy ra chuyện gì, thì nhất định phải hỏi Lý Thiên Phong mới biết được! Chỉ tiếc khi chúng tôi đưa Đinh Nhất đến bệnh viện huyện, Lý Thiên Phong cũng đã chuyển viện, cho nên cuối cùng chúng tôi vẫn không thể gặp mặt Lý Thiên Phong.

Sau hôm chúng tôi đưa Đinh Nhất đến bệnh viện, cuối cùng chú họ đã lặn lội đường xa chạy đến đây… Khi chú ấy nhìn thấy Bạch Linh Nhi cũng âm thầm lắp bắp kinh hãi. Tuy tôi không biết rốt cuộc con rắn yêu này ghê gớm bao nhiêu, nhưng từ trong ánh mắt của chú họ, tôi có thể nhận ra cô ta thuộc loại không dễ chọc vào.

Cũng may bây giờ con rắn trắng to này chỉ đi theo cạnh tôi, luôn miệng bảo tôi trả nợ, nhưng cụ thể phải trả như thế nào thì cô ta vẫn chưa nói. Tôi đoán mạch não của yêu quái và con người không khớp nhau, xem Trang Hà đi, chẳng phải anh ta vẫn luôn không bình thường sao.

Sau đó chú họ xem xét tình trạng của Đinh Nhất, nhưng cũng liên tục lắc đầu... Tôi hỏi chú ấy có phải không lạc quan lắm không? Chú họ thở dài bảo: “Nói thế nào đây nhỉ? Tìm lại được linh hồn chạy trốn thì tất nhiên sẽ không sao nữa! Nhưng nếu mãi vẫn không tìm được, thì Đinh Nhất cũng chỉ có thể ở trạng thái này mãi mãi.

Tôi nóng ruột, vội hỏi chú họ: “Rốt cuộc là tình huống như thế nào làm cho linh hồn của Đinh Nhất chạy mất được đây?”

Chú họ nói với tôi: “Nguyên nhân có thể gây ra tình trạng này rất nhiều, sợ hãi khủng khiếp, hoảng hốt hoặc là cảm xúc thay đổi kịch liệt, những cái đó đều có khả năng… Nhưng mà đầu tiên thần hồn của người này chắc chắn là có vấn đề. Ví dụ như thần hồn của trẻ con không ổn định, cho nên sau khi chúng bị hoảng hốt sẽ xuất hiện tình huống hồn chạy mất, trong trường hợp người

trưởng thành bình thường thì cơ bản sẽ không xuất hiện tình trạng linh hồn chạy mất. Nhưng mà kiểu của Đinh Nhất khá đặc biệt, bản thân cậu ta đã thiếu một phần thần hồn so với người thường, cho nên lúc ấy nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó nên mới dẫn đến việc cậu ta biến thành như bây giờ."

"Thế người thường bị mất hồn thì có cách nào tìm được thần hồn về không ạ?" Tôi hỏi.

Chú họ ngẫm nghĩ và nói: "Trẻ con thì khá đơn giản, bảo mẹ đứa trẻ đứng ở cửa nhà gọi to tên của con, gọi vài lần thì thần hồn bị mất ở bên ngoài sẽ tự chạy về. Người lớn sẽ cần ngày sinh tháng đẻ, bởi vì ý thức tư duy của người trưởng thành phức tạp chứ không đơn thuần như trẻ con, bởi vậy không có ngày sinh tháng đẻ thì sẽ không thể gọi về thần hồn chạy trốn."

Tôi choáng váng mặt mày, bởi vì mẹ nó chứ, tôi vừa không biết ngày sinh tháng đẻ của Đinh Nhất là gì, vừa không biết mẹ ruột của anh ta ở nơi nào, đây quả thực chính là nhiệm vụ bất khả thi… Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều rơi vào trầm tư, không biết nên tìm lại thần hồn chạy trốn của Đinh Nhất như thế nào.

Chú họ im lặng hồi lâu đột nhiên nói: "Bây giờ còn có một cách nữa…"

"Cách gì?" Tôi hỏi.

Chú họ thở dài: "Ba hồn bảy phách của con người vốn nên là một thể hoàn chỉnh, nhưng Đinh Nhất lại bởi vì nguyên nhân nào đó nên thiếu hụt một phần nhỏ, còn phần lớn lưu lại ở trong cơ thể. Bây giờ phần lớn lưu lại trong cơ thể cậu ta cũng bởi vì nguyên nhân nào đó nên rời thể xác, mà chúng ta trong nhất thời lại không tìm thấy chúng… Nhưng nếu chúng ta có thể tìm được một phần nhỏ mà cậu ta mất đi khi trước, vậy thì có thể lợi dụng

một phần nhỏ này để tìm lại phần lớn đi lạc, đến lúc đó Đinh Nhất có thể hợp nhất thần hồn giống như người bình thường!"

Tôi gần như suy sụp: "Chú họ, chú chắc chắn là tìm được một phần nhỏ thần hồn của anh ta sẽ không khó hơn tìm thấy mẹ ruột của anh ta hả?"

"Cái thằng nhãi này! Thế này cũng khó thế kia cũng khó! Cháu cho rằng chuyện trên đời này đều dễ dàng như vậy chắc!" Chú họ tức giận.

Tôi thầm cẩn thận cân nhắc cách của chú họ, nhưng cân nhắc đi cân nhắc lại vẫn cảm thấy không thích hợp lắm, vì thế tôi quay sang nói với chú Lê: "Nếu cách của chú họ làm được, vậy tại sao lúc trước chú không gọi phần nhỏ thần hồn thiếu hụt của Đinh Nhất bằng phần lớn còn lại kia đi?"

Lúc này chú Lê cười khổ, nói: "Sao cháu biết chú chưa từng thử hả? Nhưng không biết chút thần hồn kia của thằng nhãi này bị nhân vật lợi hại nào tóm trong tay, chút đạo hạnh nhỏ nhoi này của chú không thể gọi về được."

Nghe chú Lê nói như vậy, tôi cũng nhớ mang máng lúc trước gặp được phu nhân Kim nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ kia, hình như gã cũng từng nói một câu như vậy, lúc ấy hình như gã nói một tinh phách của Đinh Nhất bị một tên rất ghê gớm rút đi và nắm giữ trong tay, nếu có thể gọi được đúng tên trước đây của Đinh Nhất là có thể tìm được tinh phách bị rút đi.

Nhưng vấn đề là chính Đinh Nhất cũng không biết tên trước kia của anh ta là gì, cho nên chiêu phải dùng tên để gọi tinh phách về này chắc chắn không linh. Nhưng lúc đó, theo nét mặt của phu nhân Kim thì ắt hẳn gã biết người rút đi tinh phách của Đinh Nhất là ai, chỉ có điều ngại nguyên nhân nào đó nên không muốn nói ra thôi.

Nghĩ đến đây, tôi quay đầu nói với chú họ: “Chú mau liên hệ với Trang Hà đi, nói cháu muốn gặp bạn tốt phu nhân Kim của anh ta…”

Chú họ nói với vẻ khó xử: “Hành tung của Trang Hà khó xác định, mỗi lần chú liên hệ cậu ta cũng đều chỉ gửi tin nhắn cho một số điện thoại mãi mãi không gọi được, nếu cậu ta đọc được thì sẽ chủ động trả lời chú… Nhưng mà thông thường sẽ không trả lời ngay lập tức.”

Tôi suy nghĩ và nói: “Không quan trọng, chú cho cháu số điện thoại đó, để cháu gửi tin nhắn.”

Sau đó chú họ cho tôi một số điện thoại trâu bò muốn nổ tung bầu trời, không biết còn tưởng đây là số điện thoại của công ty địa ốc bán nhà nào đó cơ.

Ban đầu tôi thử gọi vào số điện thoại này trước, quả nhiên giống như chú họ nói, trong ống nghe nhanh chóng truyền đến một đoạn giọng nói quen thuộc: “Số điện thoại quý khách vừa gọi chưa đăng ký…”

Tôi cúp điện thoại, sau đó đổi lại gửi tin nhắn cho Trang Hà: “Mặc kệ anh đang ở đâu, bây giờ, lập tức, trả lời tôi ngay!”

CHƯƠNG

HAI YÊU QUÁI TRANH CHẤP

Sau khi tin nhắn gửi đi thành công, tôi đợi vài phút, nhưng điện thoại di động vẫn không có phản ứng gì, vì thế tôi chờ không kịp nên lại cầm lấy di động gửi cho anh ta một tin nhắn nữa: "Tôi giới thiệu cho anh một người đẹp ngàn năm, nếu anh còn không trả lời, tôi sẽ giới thiệu cho người khác."

Nhưng sau khi gửi tin nhắn đó đi vẫn một đi không trở lại, cả một tiếng rung cũng không có, lúc ấy tôi sốt hết cả ruột! Vì vậy cắn chặt răng, gửi đi một tin nhắn cuối cùng: "Tin nhắn cuối cùng, nếu anh còn không trả lời, mẹ nó anh mãi mãi đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa."

Gửi xong tin này tôi ném điện thoại di động xuống giường, trong lòng mắng thầm, không có đồ trứng thối nhà anh, tôi vẫn làm được bánh bông lan nhé! Được lắm Trang Hà, có giỏi thì anh mãi mãi đừng liên hệ với tôi!

Nhưng vào lúc tôi đã thóa mạ Trang Hà từ đầu đến chân một trận rất lâu, điện thoại di động trên giường bỗng vang lên như kỳ tích… Tôi lập tức cầm lấy xem, thấy quả nhiên là số điện thoại trâu bò muốn nổ trời của Trang Hà chủ động gọi lại.

Bắt máy, tôi mở miệng nói luôn: "Tôi gửi định vị cho anh, anh

nhanh chóng đến đây.”

Tiếp đó, giọng Trang Hà lười biếng truyền ra từ trong điện thoại: “Có việc gì gấp mà đáng gửi tin nhắn hết lần này đến lần khác như đòi mạng thế hả? Cậu bị người ta cắm sừng à? Không đúng! Không phải những đứa con gái cậu thích đều đã…”

Tôi tức giận nói. “Anh lắm lời vô nghĩa quá! Đinh Nhất xảy ra chuyện rồi, tôi muốn gặp bạn tốt phu nhân Kim của anh. Anh nghĩ cách nào nhanh nhanh dẫn gã đến đây gặp tôi!”

Trang Hà nghe thế thì phì cười: “Cái giá của cậu to nhỉ, còn muốn cô ấy tới gặp cậu! Cậu nghĩ cho kĩ, bây giờ cô ấy đang lúc cô đơn lạnh lẽo đấy, một khi dính vào cô ấy thì cậu không dứt ra được đâu.”

Tôi liếc Bạch Linh Nhi bên cạnh, sau đó thở dài nói: “Không sao cả, dù sao cũng là rận nhiều rồi nên không cần sầu nữa, anh mau dẫn gã đến đây đi!”

Cúp điện thoại rồi, chú họ lại hỏi: “Thế nào? Trang Hà nói khi nào cậu ta tới?”

Tôi dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Ai biết được, lời anh ta chẳng bao giờ đáng tin cậy, dù sao cháu đã nói với anh ta rằng chuyện vô cùng khẩn cấp, bảo anh ta tự xem mà làm.”

Chú họ ngẫm nghĩ và bảo: “Bây giờ cũng không có cách khác, chỉ có thể chờ phu nhân Kim kia đến đây thôi.”

Buổi tối ngày hôm sau, một mình tôi canh ở phòng bệnh của Đinh Nhất, chú Lê và chú họ bị tôi đuổi về khách sạn nghỉ ngơi, dù sao trong khoảng thời gian ngắn Đinh Nhất cũng không tỉnh lại được, thật sự không cần tất cả mọi người trực ở bệnh viện. Tôi vốn cho rằng Bạch Linh Nhi sẽ ở lại với tôi, kết quả tôi vừa xoay người đã phát hiện không biết con rắn trắng này đã đi từ khi nào rồi.

Thật ra cảm giác của tôi về con rắn trắng này vẫn khá phức tạp, tuy rằng cô ta có khuôn mặt của một cô bé, nhưng tôi thật sự không biết rốt cuộc cô ta đã mấy nghìn tuổi… Giống như tôi không biết rốt cuộc Trang Hà đã già bao nhiêu vậy.

Điểm chết người là cô ta còn coi tôi là chuyển thế của tay hòa thượng kia, luôn miệng bắt tôi trả nợ. Thật ra tôi thấy con rắn trắng này thích hòa thượng kia, trả nợ gì đó đều chỉ là một cái cớ vì cô ta muốn ở lại bên cạnh tôi mà thôi.

Nhưng trước tiên không nói tôi không phải, cho dù tôi thật sự là chuyển thế của Tuệ Không thì thế nào chứ? Đó đều là chuyện của kiếp trước, có liên quan một xu nào với tôi của kiếp này đâu?

Tuy nhiên tôi cũng chỉ có thể nghĩ thầm những lời này ở trong lòng được thôi, tôi cũng không dám nói thẳng với Bạch Linh Nhi, dù sao cô ta cũng là một yêu quái vừa mới được thả ra không bao lâu, tâm tính còn chưa vững, lỡ đâu nếu trở mặt không nhận người thì không phải tôi sẽ chịu thiệt hay sao? Cho nên bây giờ tôi cũng chỉ có thể áp dụng chính sách kéo dài, dù sao cô ta bằng lòng đi theo thì cứ đi theo đi, tôi cố gắng coi cô ta như không tồn tại là được.

Ngay lúc tôi đang ngồi một mình suy nghĩ miên man trong phòng bệnh của Đinh Nhất, đột nhiên tôi ngửi thấy trong không khí bay tới một mùi thơm rất nồng, mùi này hơi quen, hình như trước đây tôi đã từng ngửi thấy ở chỗ nào đó rồi.

Đột nhiên, dưới đan điền của tôi đột nhiên vọt ra một dòng nước ngầm, lúc ấy tôi lập tức nhớ ra mùi này là cái con mẹ gì rồi, còn không phải là hương hoan hỉ từng ngửi được lúc trước khi đến biệt thự của phu nhân Kim đấy à?

Không cần suy nghĩ nhiều cũng biết, phu nhân Kim đã tới rồi, vì thế tôi trầm giọng nói với không khí: “Ở xa tới là khách, nếu phu

nhân Kim đã tới thì cần gì phải trốn tránh chứ?"

Tôi vừa dứt lời thì thấy cửa phòng bệnh mở ra từ bên ngoài, một tiếng cười duyên vọng vào từ ngoài cửa: "Chó săn nhỏ à, đã lâu không gặp rồi nè…"

Tôi vừa nghe giọng nói này là đầu đã đau ong ong, nhớ lần trước gặp phu nhân Kim thì gã vẫn mang cái vỏ đàn ông, sao lúc này lại biến trở về thành phụ nữ rồi? Nhưng hiện nay có việc cầu người ta, nên tất nhiên phải nói chuyện khách sáo một chút. Vì thế tôi hít một hơi, sau đó cười và nói ra phía cửa: "Phu nhân Kim, lâu rồi không gặp vẫn khỏe chứ!"

Một thiếu phụ dáng người đẫy đà kéo một người đàn ông mặt mũi không tầm thường cùng nhau bước vào. Nếu là người không biết tình hình thực tế, chỉ sợ sẽ hâm mộ đôi trai xinh gái đẹp này rõ là xứng đôi, chứ không ngờ hai con hàng này lại là hai con yêu quái già nghìn năm chưa chết...

Ai ngờ sau khi phu nhân Kim vào phòng bệnh lại cau mày nói: "Hử? Mùi ở đây có gì sai sai! Trương Tiến Bảo, tôi thấy ấn đường của cậu biến thành màu đen, chắc chắn là bị yêu quái nào quấn lấy…"

Suýt nữa tôi không cười phun ra, tôi tức giận nói: "Hai người các người không phải là yêu quái quấn lấy tôi sao?"

Trang Hà cũng ngửi thử ở trong phòng, sau đó rất hứng thú nói với tôi: "Một khoảng thời gian không gặp, đời sống ngoài luồng của cậu khá phong phú đấy nhỉ!" Nói xong anh ta lại ngửi cẩn thận và nói: "Phải nói là đạo hạnh còn không thấp… Trương Tiến Bảo, chẳng lẽ cậu chọc phải con yêu quái nào lợi hại nên nhờ chúng tôi tới giải quyết giùm cho cậu!"

Tôi chỉ vào Đinh Nhất nằm trên giường: "Là Đinh Nhất bị chạy mất hồn, cho nên tôi muốn nhờ phu nhân Kim đến đây cố vấn một

chút chuyện."

Phu nhân Kim cười quyến rũ tới gần tôi: "Nhóc chó săn, cậu lại có việc cầu xin tôi, vậy cậu phải nghĩ cho kĩ, tôi luôn luôn không giúp việc không công… Lần này cậu không cho tôi nếm được chút ngon ngọt thì không thể được." Cô ta nói xong thì duỗi tay tới muốn sờ mặt tôi, đúng lúc này, chợt nghe phía sau tôi truyền đến một tiếng quát khẽ: "Buông móng vuốt của mi ra!"

Tôi lập tức đau đầu gấp đôi, vì thế vội quay đầu nhìn lại, thì thấy Bạch Linh Nhi vừa rồi không biết chạy đi đâu đã trở lại từ khi nào… Trong lúc nhất thời không khí trong phòng bệnh khá căng thẳng! Hai yêu quái giống cái đều nhìn đối phương với vẻ mặt thù địch.

Còn Trang Hà thì dùng vẻ mặt xem náo nhiệt không chê to chuyện: "Chà, khẩu vị của cậu rất nặng nhé! Mặt hàng tanh như vậy cậu cũng vừa ý à?!"

Tôi tức giận nói: "Cho nên tôi mới muốn giới thiệu cô ta cho anh đó! Hai người các người một tanh một khai, không phải là trời sinh một đôi hay sao…"

CHƯƠNG

SUÝT NỮA GÂY RA TAI HỌA

Trang Hà vừa nghe nói tôi muốn giới thiệu Bạch Linh Nhi cho anh ta thì liên tục xua tay: "Đừng nhé… Cấp bậc kiểu này tôi không có phúc nuốt trôi đâu, vẫn để lại cho chính cậu đi."

Lúc này tôi thấy Bạch Linh Nhi và phu nhân Kim đang đánh nhau bằng ánh mắt, vội vã bước ra khuyên giải: "Hai vị đều là bạn của kẻ hèn, chuyện gì cũng từ từ, đừng nổi giận nhá."

Kết quả hai người họ nghe thế thì đồng thời quay lại lạnh giọng chất vấn tôi: "Cô ta là ai?!"

Nếu ánh mắt có thể giết người, lúc này tôi đã bị hai người họ cho vạn tiễn xuyên tâm từ lâu rồi! Tôi cũng không biết sao cục diện lại biến thành như cảnh bắt gian tại trận thế này?

Tôi ổn định lại tinh thần, sau đó cười làm lành nói: "Hai vị ơi là hai vị, chuyện gì chúng ta cũng từ từ, tất cả mọi người đều là bạn của tôi, cho kẻ hèn này mặt mũi cái đi, tuyệt đối đừng động tay động chân nhé!"

Hai yêu quái lại lập tức đồng thanh nói năng kiểu khí phách quăng cho tôi một chữ: "Cút!"

Trang Hà ở cạnh xem náo nhiệt cố ý trưng ra vẻ mặt hâm mộ: "Nhìn xem nhìn xem, không ngờ diễm phúc của thằng nhãi nhà

cậu không cạn đâu nhể!”

Tôi tức giận quăng lại cái chữ vừa nãy cho Trang Hà: “Cút...”

Còn may dù Bạch Linh Nhi và phu nhân Kim không thích đối phương, nhưng cuối cùng vẫn không đánh nhau, nếu không chỉ sợ sẽ phải trình diễn tiết mục “Bạch xà đại chiến nhện tinh” ngàn năm khó gặp.

Tôi tách hai người này ra rồi bước tới trước mặt phu nhân Kim và nói: “Tôi cũng không quanh co lòng vòng với cô, giờ Đinh Nhất đang hôn mê bất tỉnh, cách duy nhất có thể cứu anh ta chính là phải tìm được người đã rút đi một tinh phách của anh ta mà trước đây cô đã nhắc đến... Phu nhân Kim, cô có thể giúp tôi việc này không?”

Phu nhân Kim đi tới trước giường của Đinh Nhất, tỉ mỉ đánh giá Đinh Nhất một lượt, sau đó mặt lộ vẻ nghi ngờ: “Sao cậu ta lại biến thành thế này?”

Tôi liếc nhìn Bạch Linh Nhi, rồi cười khổ nói: “Ôi, việc này cũng không nói rõ trong một hai câu được, hoặc cũng có thể nói tôi cũng chưa rõ rốt cuộc anh ta bị chạy mất hồn như thế nào nữa! Nhưng bây giờ nếu muốn tìm về sinh hồn bị lạc của Đinh Nhất... thì cần phải tìm được tinh phách bị mất của anh ta mà cô nói trước đây, thật ra đó chắc hẳn là một phần nhỏ trong sinh hồn của Đinh Nhất, chỉ có như vậy mới có thể gọi về phần sinh hồn lớn mà bây giờ anh ta bị mất.”

Phu nhân Kim thở dài: “Có phải các cậu đã nghĩ chuyện này quá lạc quan? Cậu có biết tinh phách kia của cậu ta bị ai rút không?”

Tôi nghe cô ta nói vậy thì nhanh chóng nói: “Đây là nguyên nhân tôi mời cô đến đây, cũng là điểm mấu chốt của vấn đề! Phu nhân Kim, tôi biết trước đây có một số việc cô không muốn nói, lúc ấy bởi vì không phải liên quan đến sự sống chết, cho nên tôi cũng

không muốn ép cô. Nhưng bây giờ Đinh Nhất biến thành thế này, nếu tôi không cứu anh ta thì anh ta chỉ có thể mãi mãi nằm như vậy… Cho nên phu nhân Kim, cô có thể giúp tôi không?”

Nghe vậy, phu nhân Kim cũng không lập tức trả lời tôi, mà là do dự nhìn về phía Trang Hà, kết quả con hồ ly già này lại ngoảnh đầu sang một bên, nói rõ không muốn cho cô ta bất kỳ đề nghị gì.

Tôi sốt ruột nói với phu nhân Kim: “Cô chỉ cần giúp tôi việc này, Trương Tiến Bảo tôi coi như thiếu cô một ân tình. Từ nay về sau chỉ cần cô có lời, hễ nằm trong phạm vi năng lực của Trương Tiến Bảo tôi thì tôi chắc chắn sẽ không chối từ, thế nào?!”

Lúc này phu nhân Kim khẽ thở dài và nói: “Không phải tôi không muốn giúp cậu, mà là đối với cậu mà nói, việc này căn bản là không thể làm được, nhân vật lớn rút tinh phách của Đinh Nhất đi là người cậu sẽ mãi mãi không tưởng tượng đến được... Cứ nói thế này đi, có hàng nghìn hàng vạn cách có thể tìm lại sinh hồn của Đinh Nhất, nhưng cậu lại cứ nhất định chọn cách khó nhất để làm, chẳng phải hoàn toàn là nói chuyện vớ vẩn hay sao?”

Tôi nghe vậy thì ít nhiều hơi nhụt chí, nhưng tôi biết tuy rằng có rất nhiều cách tìm thấy sinh hồn của Đinh Nhất, nhưng với tình hình trước mắt, không có một cách nào có thể tìm về được sinh hồn chân chính của anh ta.

Nghĩ đến đây, tôi nói với phu nhân Kim bằng giọng nặng trịch: “Vậy được, cô nói trừ cách này ra, vẫn có trăm nghìn cách khác hả? Chỉ cần có thể tìm lại sinh hồn của Đinh Nhất, tôi sẽ không rối rắm việc có thể tìm về tinh phách bị rút đi lúc trước hay không nữa.”

Phu nhân Kim suy nghĩ và nói: “Gọi hồn bằng ngày sinh tháng đẻ của cậu ta…”

Tôi lập tức ngắt lời cô ta: “Trên đời này không có ai biết ngày

sinh tháng đẻ của Đinh Nhất là gì.”

Phu nhân Kim bị tôi chặn họng mà sửng sốt, suy nghĩ rồi lại tiếp tục nói: “Đến Âm Ti tìm âm sai giúp, nhất định bọn họ có thể tìm được sinh hồn của Đinh Nhất, nếu cậu không có người quen thì tôi có thể giới thiệu cho cậu.”

Tôi nói như hơi phát điên: “Tôi đã tự mình đến trạm dịch Hoàng Tuyền một chuyến, bên đó căn bản không có sinh hồn của Đinh Nhất.”

“Cái gì? Cậu đi đâu cơ?” Trang Hà khẽ giật mình hỏi.

“Trạm dịch Hoàng Tuyền, làm sao vậy?” Mặt tôi không cảm xúc.

Trang Hà cười với vẻ hơi khó mà tin nổi: “Có phải cậu chán sống rồi hay không?! Còn xuống Âm Tào Địa Phủ tìm cách?”

Tôi giải thích với anh ta một cách bất đắc dĩ: “Lúc ấy tôi cũng cho rằng sinh hồn của Đinh Nhất bị âm sai làm việc gần đó câu đi rồi, vì vậy đuổi theo thẳng tới trạm dịch Hoàng Tuyền, kết quả cuối cùng lại phát hiện đuổi theo sai người.”

Trang Hà thử hỏi dò tôi: “Sau khi cậu đến trạm dịch Hoàng Tuyền, có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?”

Tôi lắc đầu đáp: “Không cảm thấy có chuyện gì đặc biệt… Nổi gió to có tính không?”

“Nổi gió to? Cậu nói là trạm dịch Hoàng Tuyền nổi gió? Sao có thể chứ?” Phu nhân Kim tỏ vẻ giật mình.

“Nghĩa là sao, trạm dịch Hoàng Tuyền không thể nổi gió à?” Tôi khó hiểu hỏi.

Trang Hà xua tay với phu nhân Kim, ra hiệu cô ta đừng ngắt lời tôi, sau đó anh ta quay lại tiếp tục truy hỏi tôi: “Tình huống thế nào mà lại đột nhiên nổi gió?”

Tôi nhớ lại rồi kể tình hình lúc đó cho bọn họ. Nghe xong, sắc

mặt của Trang Hà vô cùng khó coi, đặc biệt là khi anh ta nghe nói tôi đã vượt qua ranh giới âm dương, sắc mặt quả thật là khó coi đến cùng cực.

"Làm sao vậy… anh đừng nói với tôi trận gió to kỳ lạ kia có liên quan tới tôi nhé? Tôi nào có bản lĩnh lớn như vậy! Các người đều không nhìn thấy, lúc ấy rất nhiều âm hồn đều bị thổi lên trời, nếu còn thổi thêm một lát, có lẽ đám âm sai đó sẽ không kéo nổi nữa." Tôi buồn cười nói.

Kết quả lúc này Trang Hà đột nhiên nổi giận: "Cậu còn có mặt mũi mà cười! Suýt chút nữa cậu đã gây ra tai họa lớn đó có biết hay không?!"

Tôi khó hiểu hỏi: "Anh hù dọa ai đấy? Lúc ấy lão Bạch cũng đâu nói tôi gây tai họa đâu… Còn nữa, sao tôi lại gây tai hoạ?"

Trang Hà bị tôi hỏi thì sửng sốt, ậm ừ cả buổi mới nói: "Cậu là một người sống bước lên đường đến Hoàng Tuyền thì đương nhiên sẽ, sẽ gây ra gió to! Nơi đó chỉ có âm hồn mới có thể đi, người sống, còn thở đều không thể đi! Đây là quy củ… Một khi có người trái với quy củ thì dĩ nhiên sẽ xuất hiện hiện tượng lạ nào đó."

CHƯƠNG

NHÂN VẬT LỚN

Tôi nhìn Trang Hà mà nửa tin nửa ngờ, sao tôi cứ cảm thấy lúc nói những lời đó, con hồ ly già này lại hơi chột dạ thế nhỉ? Trước kia mặc kệ anh ta lừa dối tôi như thế nào, chắc chắn là mặt không đổi sắc tim không đập loạn, nhưng có vẻ trạng thái của anh ta hôm nay hình như hơi khác thường đấy.

Trang Hà thấy tôi nhìn anh ta với vẻ mặt không tin thì cả người không được tự nhiên, nói với tôi: "Cậu nhìn tôi như vậy làm gì? Lời tôi nói đều là sự thật."

"Tôi tin anh mới là lạ đấy! Miệng anh chẳng có được câu nào nói thật cả..." Tôi nói xong thì quay lại nói với phu nhân Kim: "Cô đừng nói nữa, những cách cô có thể nghĩ đến, chúng tôi cũng nghĩ tới rồi, nếu có một cách có thể được việc thì tôi cũng sẽ không nhờ vả đến cô, hiểu không? Cô cho tôi một câu thẳng thừng đi, người rút mất tinh phách của Đinh Nhất rốt cuộc là ai? Cho dù hắn là Ngọc Hoàng đại đế thì đó cũng là chuyện của tôi, bảo đảm sẽ không liên lụy đến cô, thế nào??"

Phu nhân Kim cười gượng nói: "Người này cũng không đến mức là Ngọc Hoàng đại đế, nhưng không kém là bao, đừng nói cậu, ngay cả tôi và lão Trang cũng đều giống như cỏ rác không đáng

được nhắc tới ở trong mắt ông ta…”

“Tại sao nhân vật trâu bò như vậy lại muốn rút tinh phách của Đinh Nhất? Kiếp trước hai bọn họ có thù oán hả?” Tôi khó hiểu.

Phu nhân Kim lại lần nữa bị tôi hỏi bí, hơi dừng lại rồi tức giận nói: “Tôi nào có biết đâu! Suy nghĩ của nhân vật lớn bực này há chúng tôi có thể dễ dàng suy đoán?”

Nhưng tôi căn bản không chịu thua cái kiểu này của cô ta: “Cô bớt lừa dối tôi đi, nói cô và Trang Hà là trời sinh một đôi cô cứ không tin. Bản lĩnh lừa dối người khác đúng là sàn sàn như nhau mà. Nhanh lên, đừng nhiều lời, mau nói cho tôi biết nhân vật lớn đó rốt cuộc là ai?”

Cuối cùng phu nhân Kim bị tôi ép đến hết chiêu trò, đành phải cho tôi biết: “Nhân vật lớn kia không ở nhân gian…”

Tôi buồn cười nói: “Chẳng lẽ còn có thể ở trên trời hả?!”

Kết quả cô ta nghe xong lại nghiêm trang nói: “Ông ta ở dưới mặt đất…”

Ngay từ đầu tôi không hiểu câu “Ông ta ở dưới mặt đất” của phu nhân Kim là có ý gì, vừa định mắng cô ta còn chưa đủ à thì chợt nghĩ ra hàm ý “ngầm” của câu này, vì vậy tôi thử hỏi dò phu nhân Kim: “Cô nói là nhân vật lớn kia ở dưới Âm Ti?”

Phu nhân Kim do dự gật đầu rồi nói: “Tôi thật sự chỉ có thể nói cho cậu từng đó, nếu không chính tôi cũng sẽ dẫn lửa thiêu thân, khó có thể tự bảo vệ mình.”

“Nhân vật lớn bên trong Âm Ti? Là ai đây? Không phải là Diêm Vương chứ?” Tôi lẩm bẩm tự nói.

Thật ra phu nhân Kim nói cũng giống như chưa nói, nhân vật lớn dưới Âm Ti nhiều thế, nghe nói chỉ Diêm Vương thôi cũng đã có hơn mười vị, tôi đâu thể đi hỏi lần lượt từng người được! Hơn

nữa, một người sống sờ sờ như tôi không có việc gì đến tìm Diêm Vương chơi làm gì, thế chẳng phải là đầu óc bị nước vào à?

Phu nhân Kim thấy tôi mãi không nói chuyện, bèn khẽ cười và bảo: "Xem đi, tôi đã nói cách này là không khả thi mà, tôi khuyên cậu vẫn nên bỏ suy nghĩ đó đi, nhanh chóng nghĩ cách khác thôi."

Tôi nhìn cô ta mà vẫn không lên tiếng, bởi vì tôi đang không ngừng tính toán trong lòng xem những lời con hàng này nói rốt cuộc là thật hay giả… Không phải cô ta cảm thấy chắc chắn tôi không đến được Âm Ti tìm nhân vật lớn đó cho nên nói lời vô căn cứ có lệ với tôi đấy chứ?

Nghĩ đến đây tôi bèn xoay người nhìn về phía Trang Hà, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lời cô ta nói là thật hả? Tôi muốn nghe lời nói thật…"

Ai ngờ Trang Hà lại trả lời lạc đề: "Căn bản là cậu không đến được Âm Ti, là thật hay giả cũng không có ý nghĩa gì."

Tôi cười lạnh: "Sao anh biết tôi không đi được? Bởi vì tôi là một người sống sao?"

Trang Hà bị lời tôi nói chọc cười, anh ta cười và lắc đầu nói: "Chẳng lẽ cậu còn muốn tự tử để xuống Âm Ti à? Vậy đến lúc đó cho dù cậu có thể tìm lại được sinh hồn của Đinh Nhất thì sao? Sau đó, anh ta lại xuống Âm Ti tìm cậu chắc? Hai người thật sự coi Âm Ti là nhà mẹ đẻ hả? Muốn về là về?!"

"Anh mới muốn tự tử đấy!" Tôi trừng mắt lườm anh ta: "Chẳng lẽ hồn phách của người sống không thể rời xác sao?"

Phu nhân Kim chợt giật mình, nói: "Cậu muốn cho sinh hồn vào Địa Phủ? Cậu không sợ không về được sao?"

Tôi tỏ vẻ không sao cả: "Điều này có gì đáng sợ, tuổi thọ của tôi còn chưa hết mà… Yên tâm, tôi có người quen ở Âm Ti, đơn giản

chỉ là đến đó dạo một vòng, rồi tiện thể kết hợp tìm lại tinh phách của Đinh Nhất thôi.”

Phu nhân Kim buồn cười nói: “Cậu nghĩ rất đơn giản, nhưng cậu đâu có biết nhân vật lớn kia là ai?”

Tôi lập tức bước đến trước mặt cô ta: “Cho nên ấy mà, chị gái à cho tôi một phạm vi đi, đừng cứ lấy cái danh nhân vật lớn để lãng phí thời gian của tôi nữa! Tôi không cần cô chỉ tên nói họ, cô chỉ cần thu hẹp phạm vi lại một chút cho tôi là được.”

“Cái này làm sao thu hẹp được?” Phu nhân Kim tức tối hỏi.

Tôi cười hì hì: “Đương nhiên có thể, cô cũng không cần cố ý nói gì hết, lát nữa tôi nói ra vài người, cô chỉ cần đáp phải hay không phải là được rồi.”

Nghe vậy, sắc mặt của phu nhân Kim hơi thay đổi, nhưng ngay sau đó cô ta lại nói với tôi bằng vẻ mặt nghiêm chỉnh: “Vậy nhiều nhất cậu chỉ có thể hỏi ba lần, nếu không cậu hỏi mãi như vậy thì không bằng tôi nói thẳng với cậu cho rồi!”

“Được! Đồng ý…” Tôi vui vẻ đáp.

Sau đó tôi lọc một lượt các lãnh đạo chủ yếu ở Âm Ti mà mình biết, rồi chọn lọc ra ba người để hỏi...

“Có phải một trong Thập Điện Diêm La không…?” Tôi hỏi câu thứ nhất.

Phu nhân Kim co giật khóe miệng, chắc là cô ta cũng không ngờ tôi sẽ hỏi Thập Điện Diêm La đầu tiên, vì thế lấy hơi nói với tôi: “Không phải…”

“Cô chắc chắn chứ?” Tôi không ngờ lại không nằm trong mười tên già này, trong lòng ít nhiều hơi thất vọng.

Phu nhân Kim nghe thế thì nói chắc nịch: “Nếu tôi cho đáp án sai ba câu hỏi của cậu, vậy thì tôi mãi mãi cũng không tìm thấy

chồng…”

Tôi thấy lời thề này đủ độc ác rồi, chắc là cô ta sẽ không lừa tôi... Vì vậy tôi vội vã hỏi câu thứ hai: “Có phải phán quan Thôi không?”

Kết quả phu nhân Kim vẫn lắc đầu như cũ: “Không phải…”

Tôi lập tức hơi chột dạ, chỉ còn lại một câu hỏi cuối cùng, nếu vẫn không trúng, tôi cũng chỉ có thể tự mình tìm trong phạm vi còn lại...

Nghĩ đến đây tôi bèn cắn chặt răng, hỏi câu cuối cùng: “Không phải là Địa Tạng Vương chứ?”

Phu nhân Kim nghe xong, rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm, lòng tôi chùng xuống, biết là vẫn không bị tôi hỏi trúng…

Phu nhân Kim trả lời với vẻ mặt nhẹ nhàng: “Nghĩ cái gì đấy, không phải.”

“Đó có phải là…” Tôi vừa định hỏi lại đã bị phu nhân Kim ngắt lời: “Đã hỏi xong ba câu rồi!”

Tôi biết dù làm gì thì con yêu quái này cũng không nói thêm nữa, vì vậy tôi nói với vẻ nhẹ nhàng: “Được, không hỏi thì không hỏi, dù sao lòng tôi đã hiểu rõ rồi!”

CHƯƠNG

BÙA MÁU

Trang Hà và phu nhân Kim cùng nhìn về phía tôi, đồng thanh: "Hiểu cái gì mà hiểu!"

Tôi tỏ ra thần bí: "Mọi người không nên xen vào chuyện này, dù sao tôi cũng đã dùng phương pháp loại trừ tìm được đáp án mà mình muốn rồi!"

Phu nhân Kim dùng vẻ mặt không thể tin nổi, nói: "Cậu loại trừ thế nào? Cậu có biết dưới Âm Ti có bao nhiêu nhân vật lớn không?"

"Chuyện này không cần cô quan tâm, dù sao tôi cũng đã biết là ai rồi." Tôi lại tiếp tục nói với vẻ bí ẩn.

Thật ra tôi nói như vậy chủ yếu là vì muốn lừa dối Trang Hà và phu nhân Kim, để xem phản ứng của bọn họ như thế nào. Kết quả lão hồ ly Trang Hà không thèm để ý, còn vừa kéo phu nhân Kim ra ngoài, vừa nói: "Vậy thì cậu tự đi mà tìm! Nhưng đừng nói là tôi không nhắc cậu trước! Cậu lén lút xông vào Địa Phủ như vậy, một khi bị phát hiện có thể sẽ không còn đường quay lại đâu, đến lúc đó cũng đừng cầu cứu chúng tôi! Chúng tôi chỉ là con yêu nhỏ ở một vùng thôi, không đắc tội nổi với vị tai to mặt lớn nào ở Âm Ti đâu."

Tôi thấy lão hồ ly kia định đi thật thì vội vàng cản bọn họ lại: “Này này khoan hãy đi, tôi có thứ này muốn anh xem thử đây.” Nói rồi tôi lấy Kim Cương Xử nhặt được dưới đáy động từ trong ba lô ra, đưa cho Trang Hà và nói: “Anh thử nhìn thứ này xem thế nào?”

Trang Hà chỉ nhìn thoáng qua đã biến sắc mặt, cứ nhìn chằm chằm vào cái Kim Cương Xử trên tay mình một lúc lâu, sau đó mới nói một cách sâu xa: “Đây là Kim Cương Hàng Ma Xử, từ đâu mà cậu có được nó vậy?”

“Coi như là có duyên gặp đi! Anh nói thứ này rất lợi hại à? So với con dao thép trước đây của tôi thì thế nào?” Tôi hỏi.

Trang Hà cầm cây Kim Cương Xử nhìn thật cẩn thận rồi mới nói: “Đây chính là một pháp bảo trừ yêu hàng ma, nếu như một người lợi hại có được nó, thì mấy vị đang ngồi ở dưới đó không một ai có thể chạy thoát được.”

Tôi vội cầm lại Kim Cương Xử trên tay Trang Hà: “Lợi hại như vậy cơ à? Vậy tôi phải giữ thật kĩ thứ này mới được, nếu cầm theo đến Âm Ti có khi lại đánh khắp Địa Phủ mà không có đối thủ ấy chứ!”

Trang Hà tức giận, nói: “Nghĩ cái gì thế! Cậu dùng sinh hồn xuống Địa Phủ đấy, đừng nói đến chuyện dùng thứ này, đến cả cầm còn không được nữa là.”

Tôi tỏ vẻ tiếc nuối: “Tiếc thế, còn tưởng giữ một bảo bối trên người thì ít nhiều cũng có tác dụng phòng thân chứ?! Kết quả lại không mang theo được.”

Trang Hà nghe tôi nói thế thì cứ nhìn chằm chằm vào mặt tôi, anh ta nói: “Cậu thật sự quyết tâm đi?”

Tôi gật đầu dứt khoát: “Đương nhiên, tôi nhất định phải đi tìm lại hồn phách của Đinh Nhất, tôi không thể cứ trơ mắt nhìn anh ta nằm trên giường sống không ra sống, chết không ra chết như thế

này được.”

Trang Hà gật đầu, sau đó anh ta đột nhiên nắm lấy tay trái của tôi, tiếp theo anh ta nhẹ nhàng cắn nát đầu ngón tay mình, vẽ lên lòng bàn tay trái của tôi một hình vẽ kỳ quái.

Điều thần kỳ là, ngay khi Trang Hà vẽ xong nét cuối cùng, hình đồ án kia chớp mắt đã biến mất, giống như nó chưa từng xuất hiện trong lòng bàn tay tôi vậy!

Tôi hoảng sợ ngẩng đầu lên và hỏi: “Anh làm gì thế? Cái hình vẽ này là gì vậy?!”

Trang Hà liếm vết thương trên ngón tay, anh ta buồn cười, nói: “Nhìn cậu sợ hãi kìa, đây là bùa bảo mệnh tôi cho cậu, đừng có dùng linh tinh đấy! Nó rất mạnh, một khi đã ra tay thì không chết cũng sẽ bị thương!”

Tôi sững người nhìn lòng bàn tay rỗng tuếch của mình rồi bảo: “Anh định lừa ai đấy? Làm gì còn cái gì đâu?”

Trang Hà cười thần bí, sau đó đắc ý nói với tôi: “Nhìn kĩ này! Muốn dùng bùa bảo mệnh này của tôi phải có chú ngữ, tôi chỉ nói một lần thôi đấy!” Nói xong, anh ta trịnh trọng đọc rõ ràng một câu mà anh ta gọi là chú ngữ: “Trang Hà là người tốt!” Sau đó thổi nhẹ nhàng lên lòng bàn tay trái của tôi, hình vẽ bằng máu đã biến mất khi nãy trong nháy mắt lại hiện lên, hơn nữa còn lóe lên một sắc đỏ quái dị.

“Sau đó thì sao? Chỉ thế là xong rồi à!” Tôi giơ hình vẽ bằng máu đang hiện ra.

Trang Hà tức giận bảo: “Sau đó thì đập vào! Muốn ai chết thì cứ chào hỏi lên thân người ấy, đảm bảo cậu gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.”

Tôi nhìn bùa máu dần dần biến mất trong lòng bàn tay, trong

lòng bán tín bán nghi, tôi không tin hình vẽ như đồ chơi này lại lợi hại như Trang Hà nói, nếu không chẳng phải tôi có thể tự do đi lại dưới Âm Ti sao!

Dường như nhìn rõ suy nghĩ của tôi, Trang Hà dùng ngón tay chọc nhẹ vào gáy tôi rồi bảo: "Nhớ kĩ, thứ này chỉ có thể dùng một lần, cho nên đừng có dùng linh tinh, nhất định phải giữ lại đến khi tính mạng nguy cấp hẵng dùng, nếu không lỡ dùng rồi thì không còn nữa đâu đấy."

Tôi vội vàng khép lòng bàn tay lại và bảo: "Đương nhiên rồi, nhưng mà thứ này của anh thật sự lợi hại như thế cơ à? Đừng để đến khi tôi thực sự muốn bảo mệnh lại không dùng được, thế thì khác gì anh cho tôi một cái hố để chôn luôn!"

"Yên tâm đi, tôi nói có tác dụng là có tác dụng, nhưng cậu nhất định chỉ được dùng để bảo vệ tính mạng, nhớ chưa?" Trang Hà lại nhấn mạnh thêm lần nữa.

Tôi không nhịn được mà nói: "Biết rồi! Biết rồi! Từ lúc nào anh trở nên lắm lời thế hả?"

Lúc đó tôi không để ý thấy, khi phu nhân Kim nhìn thấy Trang Hà vẽ bùa máu bảo mệnh lên tay tôi, cô ta đã há mồm định nói gì đó, nhưng bị Trang Hà dùng ánh mắt ngăn lại. Nếu như tôi biết khi đó Trang Hà đưa cho tôi thứ bùa này biểu thị cho điều gì, tôi nhất định sẽ mãi mãi không bao giờ dùng đến nó để bảo vệ tính mạng.

Sau khi hai người bọn Trang Hà rời đi, tôi vẫn đang ngẩn người nhìn lòng bàn tay trái, Bạch Linh Nhi đi đến trước mặt tôi, sau đó cầm tay trái tôi lên ngửi ngửi rồi nói: "Yêu khí thật lợi hại, người đàn ông vừa nãy nhất định là một đại yêu quái!"

Tôi cười: "Đại yêu quái? Cô nói cứ như Trang Hà là voi biến thành ấy?"

Nhưng Bạch Linh Nhi lại nghiêm túc nói với tôi: "Tôi nói đại

yêu quái không phải nói đến chân thân của người đó, mà là nói đến đẳng cấp của yêu quái đó.”

Nghe cô ta nói thế, tôi thấy tò mò nên hỏi: “Vậy cô là yêu quái cấp nào?”

Không ngờ Bạch Linh Nhi lại đắc ý bảo: “Tôi cũng là một đại yêu quái!”

Nghe xong tôi nghĩ ngay đến lần đầu tiên nhìn thấy cô ta ở dưới đáy động, đúng là cô ta cũng được tính là một “Đại yêu quái”, thế nên tôi gật đầu nói với cô ta: “Thất kính thất kính.”

Sáng sớm hôm sau, tôi kể lại chuyện nghe được từ chỗ Trang Hà cho chú họ nghe, không ngờ chú ấy và chú Lê đều phản đối chuyện tôi mạo hiểm xuống Âm Ti. Tôi cũng không biết bọn họ lo lắng điều gì, nhưng nếu tôi không nhận phần nguy hiểm này thì sao tìm lại được hồn phách của Đinh Nhất?

Chú họ thấy tôi đã quyết tâm rồi cũng không nói gì nữa, chỉ có chú Lê không ngừng nói tôi phải suy nghĩ thật kĩ, biết đâu sẽ tìm được cách khác.

CHƯƠNG

TÌM ÂM SAI TIỆN THỂ GỬI LỜI HỘ

Tôi cười khổ: “Nếu có cách khác chẳng lẽ chú còn không biết à? Chú yên tâm, trong lòng cháu đã tính kĩ rồi… Hơn nữa cháu đã từng đi qua trạm dịch Hoàng Tuyền một lần, không phải chỉ là chuyện bước thêm vài bước thôi sao, không có vấn đề gì đâu ạ.”

“Trạm dịch Hoàng Tuyền với Địa Phủ thực sự sao có thể giống nhau được? Cháu phải suy nghĩ cho kĩ, bây giờ không giống lúc trước, lần này chỉ có cháu một thân một mình xông vào Địa Phủ.” Chú Lê lo lắng nói.

Không ngờ lúc này Bạch Linh Nhi lại lên tiếng: “Không cần lo lắng, tôi sẽ đi cùng anh ta…”

Tất cả chúng tôi đều giật mình nhìn về phía Bạch Linh Nhi, thầm nghĩ chẳng lẽ một con rắn yêu cũng có thể tách hồn khỏi xác sao?

Tôi tò mò hỏi: “Cô đi với tôi? Cô làm thế nào để đi cùng tôi? Hồn phách ly thể à?”

Bạch Linh Nhi lắc đầu, sau đó nói rất nghiêm túc: “Tôi chẳng cần đến hồn phách ly thể gì đó cũng có thể xuống Địa Phủ… Bởi vì tôi là đại yêu quái mà.”

Tôi buồn cười quá: “Đại yêu quái thì không cần hít thở sao?

Nghe nói trên đường Hoàng tuyền kia, chỉ cần còn thở thì không thể đi qua được.”

Kết quả Bạch Linh Nhi lại vênh mặt nói với giọng tự hào: “Tôi sẽ nín thở…”

Tôi bó tay, thầm nghĩ cô ta thích thì cứ để cô ta đi theo đi, đến lúc đó mà không được thì đuổi cô ta về. Nhưng vấn đề bây giờ là, nếu tôi muốn đi Địa Phủ thì phải tìm lão Hắc và lão Bạch giúp đỡ, nhưng chắc có lẽ lần trước lão Bạch vội quá nên đã quên không đưa thẻ đen cho tôi.

Chẳng còn cách nào, tôi đành bảo chú Lê đốt phù gọi một âm sai ở gần đây đến, nhờ bọn họ chuyển lời của tôi cho lão Hắc và lão Bạch, nói tôi cần tìm bọn họ có việc gấp cần giúp đỡ. Thật ra tôi cũng không biết hai lão ấy có vui vẻ giúp tôi chuyện này không, nếu họ mà không chịu giúp thì tôi đành phải nghĩ cách khác.

Ở trong bệnh viện mà triệu hồi âm sai thì cũng hơi quá, nên tôi giao nhiệm vụ chăm sóc Đinh Nhất lại cho Đàm Lỗi, sau đó đi cùng chú Lê và chú họ đến chỗ nhà cổ của nhà họ Phương, định ở đó gọi âm sai đến nhờ giúp đỡ.

Thật ra những âm sai này cũng giống như lão Hắc và lão Bạch, đều có một đặc điểm là rất tham tiền… Bởi vì, những âm sai như bọn họ đều là những lão quỷ không biết đã chết bao nhiêu năm rồi, từ lâu đã chẳng còn người thân nào đến viếng mồ mả, hóa vàng mã cho bọn họ. Vì thế nếu chúng tôi muốn nhờ người ta gửi lời thì phải chuẩn bị trước một ít tiền giấy Địa Phủ, dù sao cũng không thể nhờ không được.

Không ngờ khi chúng tôi quay lại nhà họ Phương, thì lại thấy trong nhà có người, ban đầu chúng tôi còn tưởng là Phương Tư Triệu đã về, kết quả là sau khi vào nhà, chúng tôi nhìn thấy một người không thể ngờ được sẽ xuất hiện ở đây.

“Mọi người tìm ai?” Người đàn ông trung niên vóc người trung bình đi từ trong nhà ra.

Bọn chú Lê đương nhiên không biết ông ta là ai, nhưng tôi biết, người này chính là chú hai của Phương Tư Triệu, cũng chính là người đã giết cả sáu người nhà họ Phương, Phương Tư An! Lúc đó trong lòng tôi rất ngạc nhiên, thầm nghĩ sao lão lại quay trở lại đây?

Có lẽ lão muốn tìm hiểu xem cháu mình đã điều tra vụ án mất tích năm đó đến đâu rồi, lo sợ sự việc bị lộ, cho nên quay lại xem chuyện tiến triển thế nào… Tôi tỏ vẻ không quen biết mà hỏi: “Ông là ai, đây là nhà chúng tôi đã mua lại.”

Nét mặt Phương Tư An biến đổi: “Không thể nào, nơi này là đất tổ tiên nhà tôi để lại, sao có thể bán cho các người?”

Tôi giương mắt lên, hỏi: “Ông là người nhà họ Phương?”

Phương Tư An gật đầu: “Đúng, tôi là con trai thứ hai nhà họ Phương! Sao tôi lại không biết tin gì về việc bán nhà.”

Tôi nhún vai: “Ông là ai không liên quan đến chúng tôi, chúng tôi đã mua lại ngôi nhà này từ tay anh Phương Tư Triệu, có vấn đề gì thì mời ông đi tìm anh ta mà hỏi, bây giờ đây là nhà của chúng tôi, mời ông ra ngoài ngay cho.”

Thật ra, trước đó khi biết Phương Tư An là hung thủ, tôi đã bàn bạc với Phương Tư Triệu rằng, nếu như chú hai của anh ta quay về gây rối, chúng tôi sẽ nói với ông ta là chúng tôi đã mua lại ngôi nhà này, có chuyện gì ông ta tự đi tìm Phương Tư Triệu mà hỏi.

Nghe tôi nói vậy, Phương Tư An nào chịu nghe theo, sắc mặt lão sầm xuống: “Nói hươu nói vượn, đây là nhà tôi, mấy người ngoài như các người sao có thể tùy tiện mua lại được?”

Tôi nghe xong hừ lạnh: “Ông chú này, xem ra cũng lâu rồi ông

không về nhà nhỉ? Nếu không tin ông có thể đến văn phòng nhà đất trong thôn để hỏi, có ai không biết chúng tôi đã mua lại nơi này, chuẩn bị mở trang trại chứ? Còn nữa, ông cũng có thể đi hỏi A Ngũ, anh ta cũng biết. Ngôi nhà này chúng tôi đã thanh toán xong xuôi tiền nong, nếu như ông muốn được chia phần thì đi tìm Phương Tư Triệu mà đòi. Còn bây giờ, ông ra khỏi nhà ngay cho tôi."

Phương Tư An thấy chúng tôi có ba người nên cũng hơi sợ, cuối cùng đành quay vào trong nhà cầm túi, rồi hùng hổ đi ra ngoài. Tôi thấy Phương Tư An nổi giận đùng đùng đi về phía đầu Đông của thôn, có lẽ là đi tìm ai đó trong thôn để nghe ngóng, tôi cũng không sợ ông ta đi hỏi thật, dù sao trước đó chúng tôi cũng đã đánh tiếng bóng gió là muốn mua lại nhà họ Phương.

Để phòng trường hợp Phương Tư An quay lại quấy rối, tôi khóa chặt cổng từ bên trong, sau đó gọi một cuộc điện thoại cho Phương Tư Triệu nói rõ tình hình. Anh ta nghe tôi kể xong thì bảo: "Đừng để chú hai tôi vào nhà, biết đâu ông ta quay lại là để tiêu hủy chứng cứ nào đó."

Phương Tư Triệu đã nói như vậy thì tất nhiên tôi cũng không khách sáo với Phương Tư An nữa, nếu ông ta quay lại, đừng trách tôi động tay động chân với ông ta. Nhưng chú Lê lại nói, ông ta muốn quay lại thì cứ để ông ta quay lại, đến lúc đó nếu nhìn thấy thứ gì trong nhà, chỉ sợ cả đời này ông ta sẽ hối hận vì đã đến đây.

Lúc này tôi cũng không hơi sức đâu đi quan tâm đến Phương Tư An, cứ phải tìm âm sai đến để chuyển lời đã, thế là đêm hôm đó, chú Lê bày trận ở phía Tây nhà, đốt bùa gọi âm sai.

Mấy tấm bùa vàng của chú Lê tương đối lợi hại, chỉ cần có âm sai ở gần nhà họ Phương trong vòng năm cây số nhất định sẽ bị lá bùa gọi đến… Quả nhiên, sau khi chú Lê đốt bùa không lâu, nhiệt

độ trong phòng giảm đi thấy rõ.

Tiếp đó chúng tôi nghe thấy bên tai truyền đến tiếng xích sắt bị kéo lê trên đất kêu “rạo rạo”… Lúc ấy không ai trong chúng tôi nghĩ tới chuyện âm sai này đã câu được một hàng âm hồn, cho nên mới có tiếng xích sắt kéo lê trên đất như vậy.

Âm sai xuất hiện lần này có gương mặt bình thường, mỗi tội vẻ mặt vẫn khó chịu như những kẻ khác, giống như có ai đó thiếu hắn tám trăm xâu tiền vậy. Tôi nhìn thấy âm sai này câu được nhiều âm hồn như thế, thì lập tức cười tươi, nói với hắn: “Tôi là bạn của chủ nhiệm Hắc Bạch, lần này có chuyện gấp cần tìm bọn họ, cho nên mới mời anh đến đây chuyển lời hộ tôi, nói với bọn họ Trương Tiến Bảo có chuyện tìm bọn họ.”

CHƯƠNG

A NGŨ BỊ GIẾT

Không ngờ tên âm sai kia nghe xong cũng không ngước mắt nhìn lên, xem ra chỉ nêu tên lão Hắc và lão Bạch không có tác dụng gì rồi, thế là tôi chỉ vào đống tiền vàng giấy bên cạnh và nói: "Có chút lòng thành này, làm phiền anh!"

Lần này, tên âm sai mặt thối liếc mắt nhìn đống tiền trên đất, trong một thoáng ánh mắt hắn toát ra tia vui mừng, nhưng cũng chỉ là một thoáng mà thôi, chứ nét mặt hắn vẫn không thay đổi tí nào. Người xưa có câu "Tiền có thể xui khiến ma quỷ", xem ra câu này không phải là nói điêu, không quan tâm đến nét mặt âm sai khó chịu như thế nào, chỉ cần chịu bỏ tiền ra, thì chuyện gì hắn cũng có thể làm giúp bạn.

Thật ra loại chuyện này đối với bọn họ chỉ là tiện tay thôi, tiện thể kiếm thêm chút tiền ấy mà, cho nên sau khi tên âm sai mặt thối nhận tiền hối lộ của chúng tôi, hắn vui vẻ đồng ý sẽ giúp chúng tôi chuyển lời.

Nhưng tuy tên âm sai mặt thối có thể cam đoan sẽ chuyển lời giúp chúng tôi, nhưng không thể chắc chắn lão Hắc và lão Bạch sẽ đồng ý đến gặp tôi, cho nên bây giờ tôi cũng chỉ có thể ngồi đây chờ…

Lúc tiễn tay âm sai kia ra cửa, tôi tự mình đưa hắn ra ngoài sân, kết quả tôi lại mơ hồ nhìn thấy trong chuỗi âm hồn mà hắn ta mới bắt đang bị buộc xích sắt kia, có một gương mặt quen thuộc. Lúc đó nếu không phải do mặt tên âm sai này quá thối, tôi sẽ giữ hắn lại hỏi thăm một chút.

Khi quay vào trong nhà, chú họ nhìn thấy ánh mắt tôi khác thường, vội hỏi tôi làm sao vậy, có phải tên âm sai khi nãy lật lọng không? Tôi vội lắc đầu: "Không phải chuyện đó ạ, chỉ là trong những âm hồn mà tay âm sai kia dắt đi có một người quen…"

Chú Lê sững người vội hỏi lại: "Ai?"

Tôi nói: "A Ngũ…"

Chú Lê nghe mà cũng hơi giật mình: "A Ngũ á?! Nhưng thân thể cậu ta cường tráng như vậy cơ mà, sao có thể vô duyên vô cớ chết được?"

Tôi lắc đầu: "Cháu cũng không rõ lắm, có điều cháu nhìn thấy trên đầu anh ta có vết máu, hẳn là chết do vết thương bên ngoài… mỗi tội không biết là chết ngoài ý muốn hay bị người khác hại chết."

Chú Lê thở dài: "Muốn biết chuyện gì xảy ra, cứ chờ sáng mai đi xem tin tức là biết ngay."

Cả đêm hôm đó tôi gần như thức trắng, đến tận hừng đông mà vẫn không thấy Hắc Bạch Vô Thường xuất hiện, không còn cách nào khác, tôi đành vội vàng chợp mắt một lúc, vì cũng không biết điều gì đang chờ đợi chúng tôi sau bình minh.

Sáng hôm sau, trong thôn vẫn bình yên như mọi khi, chúng tôi cũng không nghe thấy có nhà nào trong thôn xảy ra chuyện. Nhưng, đêm hôm qua chắc chắn tôi không nhìn nhầm, trong đám linh hồn mà tay âm sai mặt thối kia câu được có linh hồn của A Ngũ… Thế là sáng hôm đó, chúng tôi đi đến nhà A Ngũ, để thử

xem trong nhà đã xảy ra chuyện gì.

Không ngờ chúng tôi vừa đi đến cửa nhà A Ngũ thì gặp vợ của A Ngũ đi từ ngoài về. Lúc trước cô ấy đã từng gặp tôi và chú Lê, nhìn thấy chúng tôi đến tìm A Ngũ thì biết là có chuyện, nên vui vẻ mời chúng tôi vào nhà.

Sau khi vào nhà, vợ A Ngũ nhanh chóng nhận thấy có chuyện không hợp lý, cô ấy nói: "Bình thường sáng sớm A Ngũ sẽ cho gà vịt trong nhà ăn, sao hôm nay lại không làm nhỉ? Nhất định là đêm qua lại uống rượu rồi."

Đúng là như thế, chúng tôi vừa vào nhà đã ngửi thấy ngay mùi rượu nồng nặc, độ nồng này là phải đổ cả bình rượu ra mới có được. Vợ A Ngũ vội đến chỗ cửa sổ mở ra, sau đó tức giận nói: "A Ngũ chết tiệt này, nhất định lại uống say đến không biết gì rồi…"

Mặc dù khi chúng tôi vào nhà đúng là ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, nhưng nếu ngửi kĩ sẽ phát hiện, ẩn bên dưới mùi rượu nồng này dường như còn thoang thoảng mùi máu tanh.

Rất nhanh, vấn đề này đã được chú họ xác thực, chú ấy nhăn mũi ngửi ngửi, sau đó cau mày thì thầm với tôi: "Trong phòng có mùi máu tanh…"

Có vẻ như trong tình hình Đinh Nhất còn chưa tỉnh lại, thì mũi của chú họ là thính nhất.

Nếu tôi đoán không nhầm, thì sở dĩ mùi rượu trong phòng này nồng như thế hoàn toàn là vì có người muốn che giấu mùi máu tanh trong nhà. Mà mùi nồng thế này… trừ khi là dùng rượu để lau chùi, nếu không sẽ không thể tạo ra mùi cồn nặng như thế này được.

Nghĩ vậy, tôi bèn thử quan sát kĩ mọi thứ trong phòng, nhưng lại không phát hiện ra điểm nào khả nghi, mặc dù chú họ ngửi ra mùi máu tanh, nhưng nhìn bằng mắt thường thì trong nhà không

có vết máu nào.

“Nhất định đã có người thu dọn trong nhà…” Chú Lê thì thầm bên tai tôi.

Tôi cũng đoán được điều đó, hơn nữa thi thể của A Ngũ còn không có ở đây. Có điều từ mùi máu tanh nồng này, thì nhất định anh ta bị giết ở đây.

Lúc này vợ của A Ngũ đã tìm một vòng khắp trong ngoài nhà, cô ấy nói với chúng tôi bằng giọng đầy nghi hoặc: “Tên A Ngũ chết giẫm này, mới sáng sớm không biết đã đi đâu rồi? Không để ý gì đến gia súc trong nhà cả, điện thoại cũng không nhận… Bình thường có uống rượu đến thế nào thì anh ấy cũng đâu có như thế này?”

Tuy lời nói của cô ấy có vẻ trách móc A Ngũ, nhưng tôi có thể nghe ra, vợ A Ngũ vẫn lo lắng cho chồng mình, chỉ có điều cô ấy không thể ngờ được rằng, vào giờ khắc này A Ngũ đã không còn sống trên cõi đời này nữa…

Chú Lê nhẹ nhàng hỏi: “Đêm qua A Ngũ uống rượu với ai?”

Vợ A Ngũ lắc đầu, nói: “Tôi về nhà ngoại từ sáng hôm qua, sáng nay mới trở về nên cũng không biết là trong nhà có khách.”

Chú Lê gật đầu, sau đó tiếp tục hỏi: “Lúc nãy tôi thấy cửa nhà không khóa, hay là cô xem thử trong nhà có mất thứ gì không?”

Vợ A Ngũ sững người, sau đó chần chừ nói: “Không thể nào, người dân trong thôn chúng tôi rất thật thà chất phác, chưa từng có chuyện trộm cắp bao giờ.”

“Cô cứ thử kiểm tra két sắt xem sao…” Tôi nhắc nhở.

Vợ A Ngũ ngượng ngùng nói với chúng tôi: “Vậy mọi người ngồi đây chờ tôi một chút, tôi đi xem thử…” Nói xong cô ấy đi vào buồng trong, chúng tôi nhân dịp này cẩn thận quan sát mọi thứ

trong nhà.

Nếu nói đến chỗ khả nghi, thì ngoài mùi rượu nồng nặc ra, mặt đất trong nhà còn không có một tí bụi bặm nào. Nếu bất hạnh bị tôi đoán đúng, thì chính xác là A Ngũ bị giết hại ở đây, trong này nhất định còn lưu lại chút manh nối nào đó.

Tôi đi vào trong bếp, phát hiện thùng rác rất sạch sẽ, ngay cả túi rác cũng không có, điều này chứng minh, có người nào đó sau khi thu dọn đã mang cả rác sinh hoạt bình thường ném đi. Nếu như người vứt rác không phải A Ngũ, thì đó nhất định là hung thủ đã giết A Ngũ.

Ai ngờ, trong lúc tôi tìm kiếm xung quanh nhà bếp, thì chú Lê đột nhiên gọi tôi đến, nói là chú ấy phát hiện ra một thứ ở mặt bên dưới bàn ăn cơm…

CHƯƠNG

CHỖ ĐẤT MỚI BỊ ĐÀO NGOÀI RUỘNG

Tôi chạy ngay đến xem, ra đến nơi đã thấy chú Lê và chú họ đang hóp lưng như mèo, thò đầu xuống bên dưới bàn ăn cơm nhà A Ngũ. Tôi vội đến xem, hóa ra hai người họ đã tìm thấy mấy giọt máu dính ở mặt dưới chiếc bàn ăn màu trắng…

Đúng lúc này vợ của A Ngũ đi đến, nhìn thấy chúng tôi đang thi nhau nhìn ngó bàn ăn nhà cô ấy, bèn hỏi với vẻ nghi hoặc: “Sao thế? Dưới đó có thứ gì à?”

Tôi ngẩng đầu, dùng vẻ mặt nghiêm trọng nói với vợ của A Ngũ: “Chị Ngũ, sự tình có lẽ… có lẽ không được tốt lắm.”

“Là sao?” Vợ của A Ngũ không hiểu.

Tôi đứng lùi sang một bên, chỉ vào vết máu ở mặt dưới bàn ăn và nói: “Trong này có ít vết máu…”

Mặt vợ của A Ngũ lập tức xanh mét, sau đó vội vàng nằm rạp xuống đất nhìn lên mặt dưới của chiếc bàn ăn, quả nhiên, cô ấy chỉ liếc qua một cái là thấy rõ ràng mấy vết máu màu đỏ…

Nếu tôi đoán không sai thì lúc đó có người nằm cạnh bàn ăn, sau đó bị hung thủ ra tay sát hại khiến máu bắn ra, và cũng bị văng đến dưới bàn ăn. Có điều khi hung thủ thu dọn hiện trường lại không để ý đến mặt dưới của chiếc bàn ăn, mà chỉ lau dọn sạch

sẽ những vết máu bên ngoài.

Lúc này vợ của A Ngũ quá sợ hãi, không biết nên làm thế nào, bèn nói: “Cái này… sao ở đây lại có máu? Không phải… Không phải là A Ngũ giết gà ở đây chứ?”

Thông thường khi con người ta gặp chuyện không hay, thường sẽ theo bản năng tìm đủ loại lý do để trốn tránh hiện thực, bởi vì bọn họ sợ khi đối diện với hiện thực, họ sẽ nhìn thấy kết cục mà mình không muốn thấy nhất.

Hiện giờ vợ của A Ngũ cũng như vậy… Tuy nhà bọn họ ở nông thôn, nhưng cuộc sống ở nông thôn bây giờ cũng không kém thành phố bao nhiêu, tôi thấy nhà của A Ngũ cũng được trang hoàng rất đẹp mắt, nếu không phải đầu óc có vấn đề, sao anh ta lại đem gà vào phòng khách để giết chứ? Đây là chuyện không hợp với lẽ thường!

Có lẽ ngay cả vợ của A Ngũ cũng cảm thấy chuyện này không có khả năng lắm, cho nên không đợi chúng tôi nói gì, bản thân cô ấy đã tự mình phủ nhận: “Không đâu… A Ngũ rất thích dọn dẹp nhà cửa, bình thường anh ấy đi làm về còn không bao giờ đi giày vào nhà, sao lại có thể mang gà vào giết trong nhà chứ?”

Tôi thở dài, nói: “Chị Ngũ này, tôi thấy chị nên báo cảnh sát đi! Tạm thời chúng ta đừng động đến đồ vật trong nhà, chờ cảnh sát đến rồi nói sau.”

Vợ của A Ngũ máy móc gật đầu, sau đó đột nhiên hỏi tôi: “Anh nói xem có phải anh A Ngũ không cẩn thận làm tay bị thương không? Hay là tôi chạy lên trạm y tế thôn tìm xem nhé!”

Tôi nhìn sắc mặt cô ấy thì biết cô ấy đang cuống lên rồi, tôi nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai cô ấy và nói: “Không sao, chúng tôi đi cùng cô, nếu không có thì sang thử thôn khác tìm xem…”

Vợ của A Ngũ đờ đẫn gật nhẹ đầu, sau đó đi ra khỏi nhà cùng

chúng tôi. Lúc đó nếu chú Lê không nhắc cô ấy khóa cửa, chắc cô ấy cũng cứ để cửa mở toang thế mà đi.

Thật ra tôi biết, có đi tìm cũng bằng thừa, vì chắc lúc này thi thể của A Ngũ đã cứng lại rồi, sao có thể xuất hiện ở trạm y tế thôn được? Nhưng tôi không thể nói thẳng với vợ của anh A Ngũ là chồng chị chết rồi! Cho nên chỉ đành đi cùng cô ấy tìm một lượt khắp nơi.

Sau khi đi một mạch mấy nơi đều không thấy, sắc mặt vợ A Ngũ ngày càng tái nhợt, cuối cùng chân chị ấy run lên ngồi xụp xuống đất, chúng tôi có kéo thế nào cũng không kéo lên được… Người trong thôn nhìn thấy thì tới hỏi có chuyện gì xảy ra thế?

Vợ của A Ngũ vừa khóc vừa nói: “Không thấy anh A Ngũ đâu, trong nhà còn có vết máu…”

Cuối cùng tôi đành dùng điện thoại của vợ A Ngũ gọi điện báo cảnh sát. Sau khi cảnh sát đến hiện trường điều tra, họ nhanh chóng phát hiện một vệt máu lớn bắn tung tóe trong phòng khách nhà A Ngũ.

Tin A Ngũ xảy ra chuyện lập tức truyền ra khắp thôn, một số người dân tự đến giúp cảnh sát tìm kiếm A Ngũ bị mất tích, cũng có người chủ động cung cấp manh mối, họ nói tối hôm qua đã nhìn thấy một người đàn ông đi vào trong nhà A Ngũ.

Cảnh sát vội hỏi người dân kia có nhìn thấy mặt người đó hay không? Nhưng người dân kia lại lắc đầu, nói: “Lúc đó trời đã tối hẳn, mà tôi cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng người đó, nên không thấy rõ là ai… Có điều dáng người đó nhìn rất quen, có lẽ là người trong thôn.”

Những người dân khác đứng bên cạnh xem náo nhiệt nghe thấy thế thì cùng nhỏ giọng bàn tán xem người đó là ai? Tôi vội hỏi người dân kia: “Anh có nhìn thấy người đàn ông kia mặc quần áo

thế nào không?”

Người dân kia suy nghĩ một lát rồi nói: “Hình như người đó mặc một cái áo khoác màu nâu nhạt, quần màu đậm, còn màu sắc cụ thể thì tôi không thấy rõ.”

Mấy người chúng tôi nghe xong quay ra liếc nhìn nhau, nếu tôi nhớ không nhầm, khi chúng tôi nhìn thấy Phương Tư An trong nhà họ Phương, thì ông ta mặc đúng như vậy… Sau đó chúng tôi nói lại chuyện này cho cảnh sát biết, bọn họ nghe xong lập tức phái người đi tìm Phương Tư An.

Bây giờ việc khẩn cấp nhất trước mắt là phải tìm được xác của A Ngũ, nếu không vụ án này sẽ giống với vụ án nhà họ Phương mất tích năm đó, trở thành một vụ án chưa thể giải quyết được. Thế nhưng vào lúc này nhà của A Ngũ đang là hiện trường gây án, chúng tôi không thể đi vào trong để tìm kiếm xem có thứ đồ gì mà A Ngũ yêu quý hay không.

Lúc này chú Lê đột nhiên thì thầm với tôi: “Có khi nào Phương Tư An lại ném thi thể A Ngũ xuống dưới động kia không?”

Tôi lắc đầu nói: “Chắc là không có khả năng này đâu! Ông ta biết chỗ đó đã bị Phương Tư Triệu phát hiện ra, sao có thể ném xác A Ngũ xuống đó được? Những thi thể trước đó qua nhiều năm đã chỉ còn xương trắng, muốn liên hệ đến ông ta thì gần như không thể, thế nhưng nếu ông ta ném xác A Ngũ xuống đó thì lại khác, với nhiệt độ hiện nay dưới động, cái xác sẽ phân hủy rất chậm, một khi chuyện này bị bại lộ thì sao? Hơn nữa bây giờ cũng không giống trước đây, thể trạng của Phương Tư An cũng không còn được như trước, với sức nặng của A Ngũ, ông ta muốn cõng thi thể lên đến miệng động kia không phải chuyện dễ dàng gì.”

Chú Lê cũng gật đầu đồng ý với suy nghĩ của tôi: “Cũng đúng… Nhưng tại sao ông ta lại giết A Ngũ? Lẽ nào A Ngũ biết nội tình

chuyện năm đó?”

“Không đâu… Nếu như A Ngũ biết chuyện năm đó, thì vì sao Phương Tư An không giết anh ta từ trước, lại phải chờ đến thời điểm quan trọng này để ra tay chứ?” Tôi lắc đầu.

Trong lúc tôi và chú Lê đang nghiên cứu xem động cơ nào khiến Phương Tư An giết A Ngũ, thì một người nông dân từ đằng xa đang chạy nhanh đến, sau đó thở không ra hơi, hổn hển nói với cảnh sát: “Tôi… tôi phát hiện… đất nhà chúng tôi… có một khu đất có dấu vết mới bị đào lên! Hôm qua tôi cũng làm việc ở khu đất đó, khi đó vẫn chưa có dấu vết gì.”

CHƯƠNG

LỤC SOÁT TÌM NGƯỜI TRÊN NÚI

Đây là một phát hiện quan trọng, sau đó cánh sát ở đây lập tức đi đến chỗ đất của nhà người kia kiểm tra, xem bên dưới chỗ đất mới bị đào lên chôn thứ gì... Tất nhiên mấy người chúng tôi cũng vội vàng đi theo, kết quả không chờ đến được mô đất kia, tôi đã cảm nhận được tàn hồn của A Ngũ.

Cái chết của A Ngũ quả đúng là oan ức, thật ra anh ta không hề biết hung thủ đã sát hại sáu người nhà họ Phương năm đó là ai, chỉ là vì có họ hàng gần với Phương Tư Triệu nên anh ta mới đặc biệt quan tâm đến chuyện nhà họ Phương mà thôi.

Mặc dù chúng tôi đều biết hung thủ năm đó là chú hai của Phương Tư Triệu, thế nhưng chuyện này dù sao cũng là chuyện xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài, cho nên nếu không phải trong tình huống bất đắc dĩ, anh ta sẽ không nói chuyện này cho người không phải người nhà họ Phương, cho nên tất nhiên cũng sẽ không nói cho A Ngũ.

Hôm qua, sau khi Phương Tư An bị chúng tôi đuổi ra khỏi nhà họ Phương, lão một mình giận dữ đi trong thôn, đúng lúc gặp A Ngũ đi mua rượu về. A Ngũ không biết chuyện gì, nhìn thấy chú hai nhà họ Phương trở về thì chủ động chào hỏi đối phương, đồng

thời lôi kéo lão về nhà uống rượu với mình.

Vừa hay Phương Tư An không có chỗ nào để đi nên đồng ý về nhà cùng A Ngũ. Lúc đầu, Phương Tư An chỉ định hỏi thăm xem A Ngũ có biết gì về chuyện Phương Tư Triệu bán nhà họ Phương cho người bên ngoài hay không.

Không ngờ sau mấy chén rượu, A Ngũ ngà ngà say nói với Phương Tư An: "Chú hai này, chú về thật đúng lúc… Tư Triệu và tôi đang chờ chú đây."

Trong lòng Phương Tư An chột dạ, nhưng ngoài mặt cố tỏ ra bình tĩnh, nói: "Chờ tôi? Chờ tôi làm gì?"

A Ngũ ra vẻ bí mật: "Còn vì chuyện gì nữa, đương nhiên là chuyện mất tích của ông Phương và bà Phương rồi!"

Phương An Tư tức giận nói: "Có ý gì? Ông bà Phương của cậu đã mất tích nhiều năm như vậy, nếu thực sự có đầu mối gì thì cảnh sát đã tìm được rồi, thằng Triệu chỉ nghĩ ra những chuyện linh tinh, đúng là có tiền không có chỗ tiêu."

Lúc này, qua lời kể của chúng tôi, A Ngũ đã biết được chuyện thi thể của ông Phương và bà Phương đúng là bị ném xuống dưới động, cho nên khi gặp Phương Tư An, anh ta chỉ muốn nói chuyện này cho lão biết. Nhưng không biết có phải do cách nói chuyện có vấn đề hay không, mà lại khiến đối phương hiểu nhầm rằng A Ngũ biết chút chuyện năm đó.

Nếu như không phải Phương Tư An chột dạ, lão hoàn toàn có thể nghe A Ngũ nói hết lời và sẽ hiểu được A Ngũ không có ý uy hiếp lão. Nhưng lão lại không như vậy, vì quá nghi ngờ lại thêm chút rượu vào người khiến dũng khí của lão lên cao, lão cho rằng mình nhất định phải ra tay trước mới có lợi và bí mật năm đó sẽ mãi mãi là bí mật.

Lúc đó A Ngũ đã uống say rồi, anh ta hoàn toàn không ý thức

được người đàn ông mà mình gọi là chú hai kia, đang tính toán chuyện gì trong lòng…

Lúc đó Phương Tư An nhìn xung quanh một lượt, muốn tìm một thứ gì đó thuận tay để hành động, nhưng nhìn mãi vẫn không tìm được thứ gì… Thế là lão nhặt chiếc gạt tàn bằng thủy tinh khá nặng trên bàn ăn, đập thẳng vào đầu A Ngũ.

A Ngũ bị đánh ngã xuống đất, nhưng lúc đó cú đập kia chưa đủ để lấy mạng anh ta, nếu như lúc đó có người xuất hiện cứu kịp thời thì A Ngũ cũng không cần phải chết.

Nhưng tất cả đều là số mệnh, đêm đó đúng lúc nhà A Ngũ không còn ai khác, sau khi Phương Tư An dùng gạt tàn bằng thủy tinh đập A Ngũ, thấy anh ta vẫn còn giãy giụa muốn đứng lên, thì lão đạp thêm một cái vào sau lưng anh ta, rồi tiếp tục đập vào đầu anh ta.

Cũng chính lúc đó, mấy giọt máu của A Ngũ đã lặng lẽ văng lên mặt dưới của chiếc bàn ăn, đây chính là lưới trời lồng lộng tuy thưa nhưng khó lọt! Còn về chuyện vết máu trong nhà A Ngũ được thu dọn, thì không cần nghĩ cũng đoán ra được người dọn chính là Phương Tư An, chỉ không biết sau khi lão giết người đã chạy trốn đến nơi nào rồi.

Cảnh sát nhanh chóng tìm được thi thể đã cứng ngắc của A Ngũ dưới đống đất mới bị đào xới ở nhà người nông dân kia, vợ A Ngũ nhìn thấy ngất xỉu ngay tại chỗ… Chú Lê lập tức ấn vào huyệt Nhân Trung của cô ấy, mới khiến cô ấy từ từ tỉnh lại.

Thật ra cũng không thể trách cô ấy quá yếu đuối, một người phụ nữ gặp phải biến cố lớn như thế này, thì khó mà tỏ ra kiên cường được, hơn nữa hai vợ chồng A Ngũ kết hôn mới được mấy năm, còn chưa có con.

Tìm thấy thi thể thì tính chất vụ án lập tức thay đổi, căn cứ vào

lời khai của người dân kia, có thể xác định Phương Tư An đã trở thành nghi phạm giết người số một, còn Phương Tư Triệu ở Bắc Kinh xa xôi nhận được điện thoại của chú Lê xong, cũng vội lái xe về ngay trong đêm.

Nói ra cũng kỳ lạ, cho dù cảnh sát điều tra thế nào, bọn họ gần như đã lật tung cả thôn lên tìm nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của Phương Tư An. Ban đầu cảnh sát cho rằng Phương Tư An đã bỏ trốn khỏi thôn, nhưng họ nhanh chóng phát hiện, lối ra vào thôn có gắn camera giám sát, cho nên bọn họ đã lấy video hôm đó ra để kiểm tra, thì phát hiện, video chỉ có hình ảnh Phương Tư An đi vào thôn, mà không thấy lão ta đi ra ngoài.

Điều quan trọng nhất là, đằng sau thôn của bọn họ chính là rừng núi mênh mông, nếu như Phương Tư An muốn ra khỏi thôn, thì chỉ có thể ra ngoài bằng con đường ra vào thôn kia. Nếu như nói, sau khi Phương Tư An giết người, tinh thần bị rối loạn hoảng hốt đi trốn, trời tối như vậy hẳn là lão ta không thể phát hiện ra máy camera giám sát được gắn trên cái cây to. Nếu như tôi đoán không nhầm, thì Phương Tư An đã chạy trốn vào trong rừng núi ở phía sau thôn.

Nhưng rừng núi phía sau thôn rừng sâu lá rậm, muốn tìm một người cố tình muốn trốn quả thực không dễ dàng, hơn nữa hiện giờ bên phía cảnh sát chỉ có ba, bốn người, căn bản không thể lên núi lục soát tìm người… May mà người dân trong thôn có quan hệ khá tốt với A Ngũ, mọi người biết Phương Tư An đã giết A Ngũ, liền chủ động đề nghị cùng cảnh sát lên núi tìm người.

Nhưng cảnh sát cũng có tính toán riêng của họ, bọn họ không thể không cân nhắc đến sự an toàn của những người dân này, vì nếu như Phương Tư An thực sự là hung thủ giết người, thì hiện giờ lão ta đang là một nghi phạm giết người rất hung hăng, nếu

như giao tranh chính diện với người dân, không ai có thể cam đoan Phương Tư An sẽ không giết người đó.

Cuối cùng cảnh sát vẫn quyết định trước mắt phong tỏa đường lên núi của thôn, chờ bọn họ lên huyện xin thêm người hỗ trợ, sẽ quay lại thôn tổ chức lục soát trên núi. Ít nhất bọn họ cũng phải đảm bảo mỗi một tổ người dân lên núi phải có một cảnh sát có súng đi cùng.

Nếu như gặp phải tình huống bất ngờ, ví dụ như Phương Tư An phản kháng lại lệnh bắt giữ… thì khi đó cũng có cảnh sát có quyền chấp pháp thi hành biện pháp cưỡng chế, mà không phải là những người dân tự mình ra tay bắt người lại.

CHƯƠNG

ÂM TÀO ĐỊA PHỦ

Đêm hôm đó, chúng tôi lại quay về trong ngôi nhà cũ của nhà họ Phương, không biết tên âm sai kia sau khi nhận tiền có chuyển lời giúp tôi hay không… Mặt trời vừa lặn xuống núi là tôi vội bảo chú Lê và chú họ đến phòng phía Đông ngôi nhà, sau đó một mình ở phòng phía Tây chờ lão Hắc và lão Bạch.

Mặc dù mấy lần trước gọi bọn họ, ngoài miệng bọn họ đều không vui, nhưng cuối cùng vẫn ra tay giúp tôi, nhưng lần này không biết vì sao, trong lòng tôi vẫn hơi cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì lúc trước dù sao trong tay tôi cũng có tấm thẻ đen, bây giờ không có cái gì để gọi người ta đến, cho nên tôi vẫn hơi chột dạ. Còn cả lần trước gặp lão Bạch nữa, không biết là do anh ta quá vội vàng… hay anh ta cố ý không đưa thẻ đen cho tôi đây?

Nghĩ đi nghĩ lại cũng đã đến sau nửa đêm, tiếng ngáy của chú Lê và chú họ đã hợp thành một bản song tấu rồi, nhưng tôi vẫn còn ngồi ngóng trông lão Hắc và lão Bạch bớt chút thời gian đến đây.

Còn cả Bạch Linh Nhi luôn luôn xuất quỷ nhập thần, trước đó còn nói muốn theo tôi đi xuống Địa Phủ nữa! Thế nhưng sau khi chúng tôi đến đây thì không biết cô ta đã chạy đến nơi nào mất

rồi. Xem ra lời nói của cô ta chỉ nên nghe rồi bỏ qua, chứ tuyệt đối không thể coi là thật được, càng không nên trông cậy vào việc cô ta sẽ làm nên chuyện gì.

Cũng có thể do tôi buồn ngủ quá, nên không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào… đến tận khi cảm giác có hai bàn tay lạnh buốt vỗ vỗ mặt mình, tôi mới giật mình ngồi dậy ở trên giường.

“Tâm cậu cũng lớn thật, gọi chúng tôi đến mà lại ngủ quên à.” Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai tôi.

Tôi vừa quay đầu đã nhìn thấy gương mặt to đùng của lão Bạch đột ngột xuất hiện trước mắt mình, khiến tôi bị dọa đến ngây người… Đứng phía sau anh ta là lão Hắc cả người đang tỏa ra khí đen, ánh mắt anh ta có vẻ khó chịu.

Tôi lập tức vỗ vỗ trái tim nhỏ bé của mình và nói: “Hai ông anh muốn dọa chết thằng em à? Hai người không biết cả đêm qua tôi không ngủ ngồi đây chờ hai người, kết quả đến sáng thì trong thôn xảy ra vụ án mạng, tôi thực sự chẳng có một phút ngủ bù nào cả.”

“Được rồi, được rồi, đừng nói nhảm nữa, có chuyện gì mau nói đi? Giờ sắp đến thanh minh rồi, chúng tôi đang rất bận rộn, biết không?” Lão Bạch nói với vẻ khó chịu.

Tôi vội nói thẳng vào chuyện chính: “Hai ông anh, tôi muốn xuống Địa Phủ một chuyến.”

Kết quả lão Hắc và lão Bạch không ai lên tiếng, hai lão quỷ đều sững sờ nhìn tôi, cuối cùng lão Bạch đập vào đầu tôi một cái, nói: “Nghĩ cái gì thế? Dương thọ của cậu chưa hết thì xuống Địa Phủ làm gì? Có phải sợ lần trước gây loạn ở trạm dịch Hoàng Tuyền chưa đủ lớn không hả?”

Tôi cười toét miệng vuốt vuốt đầu, nói với bọn họ: “Hai ông anh này, tôi nghiêm túc đấy, tôi muốn xuống Địa Phủ tìm lại một sợi hồn phách của Đinh Nhất đã bị rút đi lúc trước. Hai anh chỉ cần

đưa tôi đến Địa Phủ là được, chuyện còn lại tôi sẽ tự giải quyết, tuyệt đối sẽ không để liên lụy đến hai người đâu."

Lão Bạch thở dài, nói: "Thằng em, cậu có biết Địa Phủ là nơi thế nào không? Nơi đó chính là Âm Tào Địa Phủ mà các người thường hay nói, một người sống sờ sờ làm sao đến đó được chứ?"

Tôi nghe ra có chút hy vọng trong lời nói của lão Bạch, lập tức tươi cười nói với họ: "Tôi có thể rời hồn thoát xác, để sinh hồn vào Địa Phủ! Hai anh yên tâm, tôi còn sống chưa đủ lâu, sẽ không làm chuyện ngu ngốc đâu!"

Lão Hắc vẫn im lặng nãy giờ, đột nhiên lên tiếng, anh ta hừ lạnh, nói: "Người bình thường làm gì có ai muốn xuống Địa Phủ chơi? Tôi thấy đầu cậu toàn cứt rồi!"

Tôi biết tính tình lão Hắc mặc dù luôn không tốt, nhưng là một người thích được tâng bốc, chỉ cần tôi nói đúng tim đen của anh ta thì mọi chuyện đều có thể thương lượng, thế là tôi tỏ vẻ đau khổ, nói: "Lão Hắc à, anh còn không hiểu tôi thế nào sao? Lúc nào cũng nhát gan, sợ đau, sợ chết, nếu như không phải chuyện bất đắc dĩ thì tôi nào dám cầu xin hai ông anh đây chứ! Nhưng người anh em Đinh Nhất của tôi vốn bị thiếu mất một tinh phách, bây giờ càng không hiểu sao lại bị hồn lìa khỏi xác, không biết đang phiêu dạt ở đâu. Lần trước, chuyện tôi đến trạm dịch Hoàng Tuyền mọi người cũng biết rồi, đó là vì tôi đuổi theo hồn phách của anh ta, nhưng hóa ra là nhận nhầm người, trắng tay quay về. Tôi đến Địa Phủ tìm lại sợi tinh phách của anh ta bị rút đi trước đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, nếu như có cách nào khác có thể tìm lại được sinh hồn của anh ta, thì tôi cũng đã không làm phiền đến hai ông anh rồi."

Đừng thấy lão Hắc lúc nào cũng cau có khó chịu, thực ra anh ta là một người rất coi trọng tình anh em, nghe tôi nói như vậy, anh ta lập tức nói với lão Bạch: "Này, tôi thấy đưa sinh hồn của cậu ta

đến Địa Phủ cũng không phải việc khó, chỉ cần để cậu ta lẫn vào đám âm hồn chúng ta câu về, chờ sau khi cậu ta tìm được thứ cần tìm, chúng ta lại thần không biết quỷ không hay đưa cậu ta quay về là được rồi.”

Lão Bạch toan tính hơn nhiều so với lão Hắc, cho nên anh ta liếc một cái là hiểu ngay tâm tư của tôi, nhưng bây giờ lão Hắc đã nói như vậy, anh ta đương nhiên không thể bác bỏ ý kiến của lão Hắc trước mặt tôi, chỉ đành bất đắc dĩ nói: “Chuyện này phải nói rõ ràng trước, chúng tôi chỉ giúp đưa cậu đi và về, còn chuyện xảy ra trong lúc cậu ở dưới đó thì phải xem số mệnh của cậu thế nào… nếu như cậu không may bị bắt, nhất định không được nói ra tên chúng tôi, biết chưa?”

Tôi vội vàng vui vẻ nói: “Đương nhiên rồi! Hai anh yên tâm, đến lúc đó tôi nhất định có đánh chết cũng không khai.”

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, tôi sang phòng bên cạnh chào chú họ và chú Lê, nói với bọn họ chút nữa tôi sẽ thoát hồn khỏi xác, nhờ bọn họ trông chừng thân thể tôi cho tốt, đừng để bị chuột gặm mất thứ gì. Sau đó tôi đường hoàng nằm lên trên giường, chờ lão Hắc và lão Bạch đến thu hồn của tôi…

Lúc đầu tôi vốn tưởng rằng, chỉ cần bọn họ hô tên của tôi là sinh hồn của tôi sẽ thoát ra khỏi cơ thể, nhưng không ngờ chờ đến nửa ngày cũng không thấy bọn họ gọi tôi, tôi hơi mất kiên nhẫn ngồi dậy bảo: “Sao còn chưa gọi tên tôi đi?”

Kết quả tôi vừa ngồi dậy tôi đã cảm thấy có gì đó không đúng lắm, cúi đầu nhìn lại thì phát hiện thân thể mình vẫn đang nằm yên trên giường, còn tôi lại có cảm giác mình đã ngồi dậy.

“Còn không mau đi!” Giọng lão Bạch vang lên, tôi ngẩng đầu nhìn lên, trên tay tôi lúc này có một đoạn xích tỏa hồn lạnh buốt… tôi lập tức đứng dậy xuống giường, sau đó ung dung bồng bềnh đi

đến trước mặt bọn họ.

Lão Bạch dùng vẻ mặt dữ tợn dặn dò: “Nhớ kĩ, chút nữa xuống Địa Phủ không được nói lung tung, chúng tôi nói thế nào cậu phải làm như thế, biết chưa?”

Tôi vội vàng gật đầu: “Anh cứ yên tâm! Tôi chắc chắn sẽ không gây phiền toái gì cho hai anh đâu.”

Lão Bạch nghe tôi nói thế thì trưng ra vẻ mặt không tin và bảo: “Chỉ mong được như vậy…”

Sau khi hồn tôi thoát xác, thế giới tôi nhìn thấy hoàn toàn khác hẳn, tôi cảm giác mình như một cái khinh khí cầu không có trọng lượng, từ từ trôi theo sau lưng lão Hắc và lão Bạch.

CHƯƠNG

QUỶ MÔN QUAN

Đi theo sau lưng lão Hắc và lão Bạch, tôi luôn có thể nhìn thấy khá nhiều những âm hồn kỳ quái, bọn họ dường như vẫn luôn phiêu đãng ngơ ngơ ngác ngác giữa không trung, linh hồn gần như trong suốt.

Tôi tò mò hỏi: "Những âm hồn này sao lại trong trạng thái lờ mờ thế nhỉ?"

Lão Bạch giải thích cho tôi biết: "Những âm hồn này trước khi chết có chấp niệm quá sâu, không chịu đi cùng âm sai xuống Địa Phủ… cho nên cuối cùng bọn họ chỉ có thể cứ mãi phiêu đãng như vậy trong nhân thế, cho đến khi thân nhân của họ hoàn toàn quên mất họ, thì những âm hồn này sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này."

Tôi nghe không hiểu nên hỏi lại: "Chẳng lẽ âm sai không thể cưỡng chế bắt bọn họ về sao?"

"Đương nhiên không thể, những âm hồn có thể bị âm sai bắt đi đều là những âm hồn tự nguyện buông lỏng những chấp niệm trong lòng, chấp nhận sự thật mình đã chết đi, nếu không cho dù là ai cũng không thể đưa bọn họ đến Địa Phủ được…"

Tôi cười hì hì nói với lão Bạch: "Vậy thì loại âm hồn chủ động

đi đến Địa Phủ giống như tôi rất hiếm phải không!"

Lão Bạch quay đầu nhìn tôi và bảo: "Ừm, đúng là như vậy… thời đại này những kẻ tự mình đi bốc cứt đúng là không nhiều."

Tôi bị mất mặt đành câm chặt miệng, sau đó cẩn thận thưởng thức phong cảnh hai bên đường, dù sao phong cảnh trên đường xuống Hoàng Tuyền này không phải ai cũng có hứng nhìn ngắm…

Không bao lâu sau, tôi theo lão Hắc và lão Bạch đến trạm dịch Hoàng Tuyền, nơi này vẫn giống như lần trước tôi đến, âm sai và âm hồn đều tụ tập ở đây, nhìn qua đã thấy cả biển người đông nghìn nghịt, náo nhiệt như phòng mua vé xe về quê vào mùa Tết vậy.

Mặt siêu dài lần trước đưa tôi đến đây, lần này lại nhìn thấy tôi thì có vẻ ngạc nhiên, nhưng dù sao cậu ta cũng là thủ hạ thân tín của lão Hắc và lão Bạch, tất nhiên là biết cách mượn gió bẻ măng.

Mặt siêu dài cười rạng rỡ, nói: "Ồ, đây không phải là ngài Trương sao? Lần này ngài lại đến tìm sinh hồn của người anh em kia à?"

Lão Bạch kéo mặt siêu dài đến bên cạnh, sau đó thì thầm vào tai cậu ta mấy câu. Cậu ta nghe xong miệng há thật to, khiến khuôn mặt càng to hơn. Tôi đoán lão Bạch muốn ném củ khoai nóng là tôi vào tay mặt siêu dài, để cậu ta đưa tôi xuống Địa Phủ.

Quả nhiên, mặt siêu dài bày ra vẻ mặt đau khổ, nói: "Chủ nhiệm Bạch, sao có thể làm như vậy được?"

Lão Bạch dùng vẻ mặt nghiêm túc, bảo: "Sợ cái gì? Không phải có bọn ta ở đây à? Ngươi chỉ cần làm đúng theo lời ta nói, chắc chắn sẽ không có việc gì…"

Tôi không biết lão Bạch làm thế nào thuyết phục mặt siêu dài, tóm lại trước khi chúng tôi chính thức bước lên đường Hoàng

Tuyền, lão Hắc và lão Bạch giao tôi cho mặt siêu dài, sau đó hai lão bày ra vẻ mặt nhẹ nhõm rồi biến mất trước mặt tôi.

Trong phút chốc tôi bị lão Hắc và lão Bạch vứt bỏ, trong lòng cũng cảm thấy hơi bất an, dù sao cấp bậc của lão Hắc và lão Bạch cũng khác hẳn, nếu như trước khi vào được Địa Phủ mà đã gặp chuyện thì coi như lần này công sức của tôi đổ sông đổ biển rồi!

Mà trong lòng mặt siêu dài vẫn còn sợ hãi chuyện lần trước tôi đến quấy phá trạm dịch Hoàng Tuyền, cho nên khi tôi đi đến điểm giao giữa hai cõi Âm Dương, cậu ta vẫn đang thấp thỏm nhìn bốn phía… May mà lần này không có cuồng phong nổi lên giống như lần trước, tôi giống như những âm hồn bình thường kia, bình tĩnh bước vào Hoàng Tuyền, không gây nên tí sóng gió nào.

Mặt siêu dài thấy tất cả đều bình thường thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra chuyện lần trước đã dọa cậu ta sợ chết khiếp… Có điều mặt siêu dài cũng có chỗ tốt của mặt siêu dài, có những chuyện lão Bạch và lão Hắc không kể cho tôi nghe thì có thể nghe ngóng từ cậu ta, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cậu ta cũng muốn nói.

Tôi cười cười nói với mặt siêu dài: “Ở Âm Ti các vị có ai thích rút tinh phách của người sống không?”

Mặt siêu dài nhướng mày: “Rút tinh phách của người sống? Khả năng này rất thấp, vì làm như vậy sẽ dẫn đến việc khi âm hồn kia chuyển thế, hồn phách không được đầy đủ… Nhưng chuyện này cũng không phải không thể xảy ra, ví dụ như một người phạm vào tội lớn thì rất có khả năng bị rút đi tinh phách, những kẻ điên điên khùng khùng trong thế giới các người chính là những kẻ như thế.”

“Người phạm vào tội lớn? Tội lớn đến thế nào?” Tôi không hiểu được nên hỏi.

Mặt siêu dài nghĩ một chút rồi nói: “Vấn đề này cũng rất rộng,

ví dụ như giết cha giết mẹ, phá cầu phá miếu, lạm sát kẻ vô tội, bất trung bất hiếu… Tóm lại những người đó đều phạm vào tội lớn, bọn họ hoặc là bị đầu thai thành súc vật, hoặc bị rút đi một phần tinh phách.”

Tôi thầm nghĩ trong lòng, không biết Đinh Nhất đã phạm phải tội ác gì mà bị rút đi tinh phách? Lúc này tôi không khỏi nhớ đến giấc mơ trước kia, không phải Đinh Nhất là Vũ An Hầu đấy chứ? Nếu đúng thì tội của anh ta có phải là lạm sát kẻ vô tội không nhỉ?

Tôi lại tiếp tục hỏi mặt siêu dài: “Thế trong Địa Phủ ai là người chịu trách nhiệm rút tinh phách của âm hồn?”

Mặt siêu dài nói ngay: “Còn có thể là ai được nữa? Đương nhiên là phán quan đại nhân rồi!”

Tôi hỏi tiếp: “Phán quan? Phán quan Thôi à?”

Mặt siêu dài cười nói: “Không hẳn, còn có Lục phán, Ngụy phán cùng Chung phán nữa…”

Tôi lập tức cảm thấy hối hận phát điên lên, sao lúc trước tôi cứ chỉ hỏi phu nhân Kim xem có phải là phán quan Thôi không nhỉ? Bây giờ thì hay rồi, không ngờ trong Địa Phủ lại còn mấy vị phán quan nữa, chẳng lẽ tôi phải đến hỏi thăm từng người một?

Mặt siêu dài thấy mặt mày tôi ủ dột, bèn thì thầm với tôi: “Ngài Trương đừng vội, tôi có quen một người làm nha môn trong phán quan, tình cảm không tệ, nếu như ngài muốn nghe ngóng chuyện gì thì có thể tìm anh ta.”

Tôi lập tức vui vẻ nói: “May mà cậu quen biết nhiều, sau này nếu như có việc tôi có thể giúp cậu cứ nói nhé.”

Mặt siêu dài cười gian: “Ngài Trương khách sáo quá, ngài là bạn của hai vị chủ nhiệm, chỉ cần là việc tiểu nhân có thể làm được, tất nhiên là không thể từ chối…”

Sau đó tôi và mặt siêu dài vừa đi vừa nói chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh, không bao lâu sau đã đến Quỷ môn quan. Lúc này mặt siêu dài chỉ vào cái cổng cao phía trước và bảo: "Ngài Trương nhìn kìa, phía trước chính là Quỷ môn quan, sau khi chúng ta đi qua Quỷ môn quan sẽ chính thức bước vào địa phận quản lý của Địa Phủ. Đến khi đó ngài nói chuyện nên thận trọng một chút, tuyệt đối đừng để người khác biết được ngài là sinh hồn nhập vào Địa Phủ."

Tôi gật đầu: "Yên tâm, chuyện này tôi hiểu rõ."

Có lẽ vì đã sắp đến Quỷ môn quan, cho nên những âm hồn trước và sau tôi đều đột nhiên tăng nhanh tốc độ, tranh nhau lao đến Quỷ môn quan… Tôi không hiểu: "Tranh cái gì mà tranh! Vội vàng đi đầu thai đến thế à!"

Không ngờ mặt siêu dài lại cười bảo: "Đúng như ngài nói, ngài nhìn xem phía trước Quỷ môn quan xếp một hàng dài thế kia cơ mà, ngài không biết đâu, dạo này chỗ nào trong Địa Phủ cũng bận rộn, đi đến đâu cũng phải xếp hàng chờ đến lượt, bởi vậy những âm hồn muốn được đầu thai sớm đều phải chen nhau đến Quỷ môn quan trước, như thế có thể nhanh chóng qua cầu Nại Hà, uống canh Mạnh Bà…"

CHƯƠNG

HOA BỈ NGẠN

Tôi nhìn hàng người xếp rồng rắn ở phía trước mà thấy đau đầu, may thay sau đó mặt siêu dài nói với tôi rằng cậu ta có giấy thông hành đặc biệt lão Bạch đưa cho, nên có thể đi qua cổng mà không cần xếp hàng. Tôi thầm nghĩ trong lòng, đúng là cho dù ở đâu cũng nhất thân nhì quen, có người quen thì việc mới nhanh được!

Lúc tôi và mặt siêu dài đi đến Quỷ môn quan, cậu ta rút ra một tấm thẻ màu đen, khá giống với tấm thẻ mà lão Hắc và lão Bạch đưa cho tôi, điểm khác biệt duy nhất là trên tấm thẻ này có ba chữ tiếng Anh được mạ vàng nổi bật "VIP".

Âm sai giữ cửa nhìn thoáng qua rồi để tôi và mặt siêu dài đi qua, chọc tức một hàng âm hồn nổi giận bất bình. Không ngờ Địa Phủ còn đen tối hơn dương gian nhiều, những tiếng phàn nàn của các âm hồn kia chỉ đổi lại một tiếng quát lớn của âm sai, bọn họ nghe thấy lập tức im lặng trong nháy mắt, không ai dám phàn nàn gì nữa.

Vừa qua khỏi Quỷ môn quan, tôi nhìn thấy phía trước xuất hiện một con sông lớn sóng đánh dập dìu liên tục không ngừng, nước sông đục ngầu nhìn không rõ bên dưới, trong dòng sông thỉnh thoảng lại xuất hiện một số sinh vật xấu xí, khiến người khác nhìn

thấy mà kinh hồn khiếp vía.

Mặt siêu dài nói với tôi: “Ngài Trương, con sông lớn này chính là sông Vong Xuyên nổi tiếng, nước sông này có mùi hôi tanh kinh khủng, gánh chịu tất cả những tội lỗi mà con người gây ra khi còn sống … Nơi này cũng chính là ranh giới phân chia Hoàng Tuyền và Minh giới, chỉ cần đi qua cầu Nại Hà sang bên kia sông là đến địa phận của Minh giới.”

Tôi không kìm được mà nhìn về phía dòng sông Vong Xuyên đen tối đục ngầu kia một lần nữa, rồi tôi kinh ngạc phát hiện ra hai bên bờ sông hôi thối này lại nở đầy một loại hoa màu đỏ tươi như máu…

Dáng vẻ của loài hoa này không có gì đặc biệt, có điều vì nó nở cạnh bờ sông Vong Xuyên không có lấy một cọng cỏ này khiến nó trở nên vô cùng bắt mắt, nếu như không phải tôi không mang theo điện thoại di động, thì tôi nhất định phải chụp lại một kỳ cảnh như thế này.

Mặt siêu dài thấy tôi nhìn chằm chằm biển hoa bên bờ sông Vong Xuyên, liền thì thầm nói với tôi: “Đây là hoa Bỉ Ngạn, hay còn gọi là hoa Mạn Châu Sa… Nghe nói loài hoa này khi hoa nở thì không thấy lá, có lá thì không thấy hoa, hoa và lá không bao giờ cùng xuất hiện, giống như hai đầu sinh tử.”

Nghe mặt siêu dài nói như vậy, tôi mới nhìn kĩ lại, phát hiện đúng như lời cậu ta nói, bên dưới mỗi bông hoa đều trụi lủi, nửa cái lá cũng không có.

Lúc này tôi nhìn số lượng âm hồn chuẩn bị lên cầu còn khá nhiều, nên nói với mặt siêu dài: “Cậu đợi tôi một chút! Tôi hái một bông hoa Bỉ Ngạn đã…”

Mặt siêu dài hơi sững sờ, sau đó buồn cười nói: “Tôi đã đi qua hai bên bờ Vong Xuyên này nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiêu gặp

một người muốn hái một bông hoa Bỉ Ngạn như ngài đấy…”

Tôi vội dừng bước, quay lại hỏi: “Sao thế? Hoa này không được hái à?”

Mặt siêu dài lắc đầu: “Cũng không phải là không được hái, mà là những âm hồn đến đây đều vội vã lên cầu Nại Hà qua sông Vong Xuyên, chưa từng có ai nhàn nhã thoải mái đứng thưởng hoa.” Mặt siêu dài bình tĩnh nhìn về biển hoa Bỉ Ngạn đỏ như máu phía trước rồi nói: “Có điều tôi nhớ, Minh chủ đời trước vô cùng thích loài hoa này, thường xuyên một mình đi dạo ngắm hoa bên bờ Vong Xuyên.”

Nghe cậu ta nói, trong đầu tôi liền hiện lên một hình ảnh, một bóng người cô độc một mình đứng giữa biển hoa đỏ tươi này… Cảm thấy người đứng đầu Minh giới này cũng thật đáng thương, trên đời này có hàng ngàn hàng vạn loài hoa tươi đẹp, nhưng người đó chỉ có thể nhìn thấy loài hoa kỳ quái này, lúc thì toàn là hoa, khi lại toàn là lá.

Tôi không nhịn được bước vào trong biển hoa, tôi vừa đưa tay định ngắt một bông hoa, thì bất ngờ, tất cả hoa Bỉ Ngạn bốn phía xung quanh đều đồng thời hướng về chỗ tôi đang đứng, điều này tạo nên một cảnh kỳ lạ bên bờ Vong Xuyên không sóng không gió.

Mặt siêu dài ở một chỗ xa lập tức ngẩn người đứng ngây ra đó, đừng nói là cậu ta, ngay cả tôi cũng bị giật mình, không biết phải làm sao nên cứ đứng sững trong biển hoa… Tôi biết mình là sinh hồn nhập vào Địa Phủ, cho nên càng biết điều thì càng tốt, thế là tôi vội vàng lấy lại tinh thần, nhân lúc chưa có người khác phát hiện ra, tôi vội vã lôi kéo mặt siêu dài rời khỏi chỗ này.

“Chuyện này là thế nào vậy? Không phải những bông hoa này không được tùy tiện hái đấy chứ?” Tôi vừa đi vừa thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, phát hiện những bông hoa Bỉ Ngạn kia vẫn đang

hướng về phía tôi rời đi, giống như một đám các cô gái xinh đẹp gặp được người mà mình yêu không từ bỏ được vậy.

Cũng phải nửa ngày sau mặt siêu dài mới bớt ngơ ngẩn, cậu ta buồn bực nói: “Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy chuyện này, tôi chưa từng nghe nói hoa Bỉ Ngạn không được hái mà?”

Tôi thấy cũng đi khá xa chỗ kia rồi, đồng thời cũng không gây nên sự chú ý của người khác, mới thở phào một hơi, thầm nghĩ: “Vừa rồi đúng là làm tôi sợ chết khiếp, xem ra cho dù là hoa dại ở đâu cũng không thể hái linh tinh được!”

Hiện giờ, tôi và mặt siêu dài đã đến dưới chân cầu Nại Hà, có một tảng đá lớn dựng cạnh chân cầu, có không ít âm hồn vây quanh tảng đá, nhìn chằm chằm như đang soi gương vậy.

Mặt siêu dài nói với tôi: “Ngài Trương, đây là đá Tam Sinh, chỉ cần soi vào trong đó sẽ có thể nhìn thấy những chuyện đã xảy ra ở kiếp trước, kiếp này…

Tôi nghe cậu ta nói có thể nhìn được những chuyện xảy ra ở kiếp trước, thì cũng muốn đến gần để nhìn xem tôi có phải là hòa thượng Tuệ Không mà bạch xà lúc nào cũng tâm niệm không… Tôi gạt đám âm hồn trước mặt ra, đi đến trước đá Tam Sinh.

Lúc này phía trước tôi có một âm hồn đang ngẩn người nhìn những hình ảnh hiện lên trên Đá Tam Sinh, tôi thấy đời trước hắn ta là một vị quan to, nhưng vì đắc tội với một quyền thần đương triều, nên bị gán cho một tội danh, liên lụy đến chu di cửu tộc.

Tôi thầm nghĩ cuộc đời như vậy đúng là quá thảm, nhìn sắc mặt âm hồn kia cực kỳ khó coi, có lẽ ông ta đang hối hận vì sao lại đi xem kiếp trước kiếp này làm gì. Sau khi âm hồn kia rời đi, tôi nhanh chóng áp sát tảng đá, muốn nhìn xem kiếp trước tôi là ai?

Kết quả không biết vì sao, khi tôi đứng trước đá Tam Sinh thì lại xuất hiện một đám sương mù, không nhìn rõ thứ gì… Tôi thầm

nghĩ không phải đúng đến lượt tôi thì đá Tam Sinh này bị hỏng chứ?

Lúc này mặt siêu dài cũng đã chen được đến chỗ tôi, sau đó "A" lên một tiếng rồi nói: "Đá Tam Sinh bị làm sao rồi? Sao lại không hiển thị được kiếp trước của ngài chứ?" Nói xong cậu ta đẩy tôi ra và bảo: "Để tôi, để tôi thử xem sao…"

Kết quả khi cậu ta đứng trước đá Tam Sinh, có một vài hình ảnh hiện lên, kiếp trước mặt siêu dài làm một đao phủ, cũng coi như là giết người vô số, nhưng vì đa phần đều là giết những kẻ tội ác tày trời, cho nên cũng được coi là tích đức hành thiện, thế nên sau khi chết mới được làm âm sai, không cần chịu nỗi khổ luân hồi chuyển thế.

Mặt siêu dài thấy đá Tam Sinh không có vấn đề gì thì lại kéo tôi đến trước Đá Tam Sinh: "Ngài thử lại lần nữa xem…"

Nhưng khi tôi đứng ra trước đá Tam Sinh, lập tức trên đó lại xuất hiện một màn sương mù… Trong lúc chúng tôi đều nghi ngờ không hiểu, thì một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai tôi: "Hình ảnh kiếp trước của anh đâu? Chẳng lẽ anh thực sự không phải Tuệ Không?"

Tôi quay đầu nhìn lại thì thấy không biết Bạch Linh Nhi đã đứng cạnh tôi từ lúc nào…

CHƯƠNG

QUA CẦU UỐNG CANH

Trong nháy mắt nhìn thấy Bạch Linh Nhi tôi còn tưởng mình bị hoa mắt chứ? Mất mấy giây đồng hồ xác định tôi mới dám chắc chắn cô gái xinh đẹp đứng trước mặt là Bạch Linh Nhi. Tôi hơi giật mình, nói: "Sao cô lại đến đây?"

Bạch Linh Nhi không trả lời tôi, chỉ nhìn chằm chằm không chớp mắt vào đá Tam Sinh, cô ta nói: "Vì sao trên này không có ký ức của Tuệ Không?"

Tôi thấy cô ta còn đang mải chú ý đến vấn đề này, bèn nhún vai nói: "Ai biết được? Chuyện này có thể chứng minh kiếp trước của tôi không phải là gã hòa thượng cục cưng của cô chứ sao."

Không ngờ Bạch Linh Nhi lại nói chắc chắn: "Không… chắc chắc là anh. Nếu không anh không thể nhổ Lục Hoàn Tích Trượng ra được! Đá Tam Sinh này không hiển thị kiếp trước của anh nhất định là có nguyên nhân, nhưng điều này không chứng minh anh không có quan hệ với Tuệ Không."

Mặt siêu dài không ngờ tôi đứng trước đá Tam Sinh lại gặp người quen, hơn nữa còn là một cô gái xinh đẹp, vội vàng đến trước mặt tôi hỏi: "Ngài Trương, cô đây là…?"

Tôi cười khổ, nói: "Chuyện dài dòng lắm, tóm lại là một kẻ đòi

nợ…”

Bạch Linh Nhi hừ lạnh một tiếng nói: “Anh còn biết là đang thiếu nợ tôi là được rồi, trước đó không phải đã nói tôi muốn đến Địa Phủ cùng anh sao? Sao anh lại tự mình đi trước thế?”

“Ôi giời, bà cô của tôi ơi, tôi làm sao biết được cô chạy đi đâu? Cô nói xem, điện thoại di động cô cũng không có, tôi có muốn nói với cô… cũng đâu biết tìm cô ở đâu để nói chứ!” Tôi thầm nghĩ, cô ta mới xuất thế được mấy ngày, chắc hẳn không biết mấy thứ sản phẩm công nghệ cao như điện thoại di động là gì đâu, kết quả Bạch Linh Nhi lại lấy từ trong người ra một chiếc điện thoại Iphone màu vàng rồi lắc lắc trước mặt tôi: “Tôi vừa mua rồi, số điện thoại của anh là bao nhiêu?”

Thiếu chút nữa tôi cắn phải đầu lưỡi, vội hỏi cô ta: “Bà chị à, cô lấy đâu ra tiền mua điện thoại di động thế!”

Bạch Linh Nhi đắc ý nói: “Chút chuyện này có đáng là gì? Không ngờ thời buổi này phụ nữ lại dễ kiếm tiền như thế, tôi dùng một chút pháp lực là đã thu về được cả xấp tiền giấy màu đỏ.”

Tôi thầm nghĩ không phải cô gái này gặp phải kẻ xấu đấy chứ? Nhưng rồi lại cảm thấy khả năng này không cao, cho dù cô ta không rành thế sự, thì cũng phải biết thế nào là đạo đức lễ giáo, thế nào là liêm sỉ chứ?

Bạch Linh Nhi thấy tôi cau mày không nói lời nào, biết là tôi đang nghĩ sai, cô ta tức giận nói: “Nghĩ cái gì thế? Tôi chỉ đứng trước một chiếc xe không cần ngựa kéo làm mấy động tác mà thôi…”

Tôi nghĩ nửa ngày mới hiểu được cô ta nói mình làm gì, hóa ra cô ta đi làm người mẫu xe hơi! Nhưng tôi tưởng tượng đến cảnh người mẫu xe hơi thời buổi này ăn mặc cũng thiếu vải lắm, bèn lắc đầu liên tục và nói: “Cũng chả khá hơn tí nào!”

Không ngờ nghe tôi nói vậy, nét mặt Bạch Linh Nhi lại thoáng chần chừ, cô ta nói: "Anh không vui sao?"

Tôi thấy cô ta hiểu lầm thì lắc đầu bảo: "Không không không, chuyện này là quyền tự do của cô, không liên quan đến tôi."

Bạch Linh Nhi lại nói nghiêm túc: "Không, chuyện anh không thích tôi sẽ không làm."

Tên mặt siêu dài dường như nghe ra manh mối gì đó, cậu ta cười nói với tôi: "Ngài Trương, tôi đã hiểu rồi, cô gái này là bạn gái của ngài!"

Lúc đó nếu không phải Bạch Linh Nhi đang đứng trước mặt tôi, tôi nhất định sẽ hét thẳng vào mặt tên mặt siêu dài này: "Thích thì cậu đem đi đi!"

Mặt siêu dài thấy tôi không lên tiếng, lại cho rằng tôi chấp nhận, nhưng cậu ta nhanh chóng ý thức được vấn đề: "Ngài Trương, sao bạn gái của ngài lại đến được nơi này? Chẳng lẽ cô ấy đã chết rồi?"

Tôi giương mắt nhìn về phía mặt siêu dài, phát hiện cậu ta đang cười xấu xa, thật không biết sau khi cậu ta nhìn thấy chân thân của Bạch Linh Nhi… thì còn có thể cười được nữa hay không.

Bạch Linh Nhi nghe thấy lời nói của mặt siêu dài thì rất vui vẻ, cô ta không để ý mà nói với cậu ta: "Với đạo hạnh của tôi, làm chuyện khác tôi không dám nói, chứ xuống Hoàng Tuyền thì chắc chắn không thành vấn đề."

Mặt siêu dài lập tức kinh ngạc, có lẽ những năm gần đây cậu ta chưa từng gặp "ma nữ" nào mạnh miệng như thế, cậu ta nhìn tôi với ánh mắt hâm mộ: "Ngài Trương đúng là có phúc lớn! Loại chuyện như xuống Hoàng Tuyền này mà còn có mỹ nhân làm bạn…"

Tôi xụ mặt nói với Bạch Linh Nhi: "Tôi xuống đây là có chuyện quan trọng muốn làm, nếu cô muốn đi theo thì khiêm tốn ít nói một chút đi."

Tôi vốn tưởng nói vậy Bạch Linh Nhi sẽ tức giận, không ngờ cô ta nhìn thoáng qua mặt siêu dài, sau đó hiểu ý cười một tiếng: "Được, tất cả đều nghe theo anh..."

Tôi cảm thấy bất đắc dĩ, thầm nghĩ con rắn yêu này chắc chắn là cố ý! Thế là tôi không thể làm gì khác hơn là kéo mặt siêu dài thì thầm mấy câu vào tai cậu ta, nói cho cậu ta biết thân phận thực sự của Bạch Linh Nhi.

Không ngờ, nghe xong cậu ta lại dựng ngón cái lên và nói: "Không ngờ anh lại ngầu thế, hiện giờ tình yêu giữa người và yêu không còn thấy nhiều nữa đâu đấy..."

Tôi thấy càng giải thích càng dở hơi, cuối cùng đành thở dài, nói: "Thôi... nhanh đi qua cầu Nại Hà đi, đừng tốn thời gian ở đây nữa."

Trong tình huống này của chúng tôi, khi qua cầu Nại Hà nhất định không thể uống canh Mạnh Bà được, nếu không có khi chưa tìm được Đinh Nhất, tôi đã quên mất anh ta là ai rồi. Tôi nhỏ giọng hỏi mặt siêu dài: "Lát nữa bà lão trên cầu bắt tôi uống canh của bà ấy thì phải làm sao bây giờ?"

Mặt siêu dài nói tôi không cần lo lắng, hai vị chủ nhiệm đã chào hỏi Mạnh Bà trước rồi, lát nữa lên cầu chúng tôi cứ đi thẳng qua là được. Tôi thở phào, ai ngờ mặt siêu dài lại đột nhiên nói: "Nhưng chỉ sợ cô gái này không được như vậy! Bởi vì lúc đó hai vị chủ nhiệm chỉ nói một cái tên với Mạnh Bà thôi."

Tôi tỏ ý không quan trọng, bảo: "Cô ta qua được hay không không quan trọng, dù sao cô ta xuống đây cũng chỉ để đi mua xì dầu* thôi mà."

** Đi cùng đánh đấm giả bộ cho có khí thế.*

Bạch Linh Nhi không hiểu: "Sao tôi lại xuống đây đánh xì dầu? Tôi đến đây để giúp anh mà! Hơn nữa, Địa Phủ cũng có bán xì dầu à?"

Tôi cười và bảo: "Vậy cô đi uống canh Mạnh Bà đi! Nếu không họ chắc chắn không cho cô đi qua đâu."

Bạch Linh Nhi quệt miệng: "Thế thì chưa chắc, anh cứ mặc kệ tôi… Đến lúc đó anh cứ đi qua trước đi, tôi tự có cách của mình."

"Cô đừng có gây họa cho tôi đấy nhé! Mối quan hệ của tôi ở đây chỉ có thể lặng lẽ đến, lặng lẽ về thôi, nếu cô gây ra chuyện kinh thiên động địa gì thì cô chỉ có thể tự cầu phúc cho chính mình thôi." Tôi cảnh cáo Bạch Linh Nhi.

Bạch Linh Nhi không trả lời, chỉ gật đầu nhẹ với tôi, ra hiệu tôi không cần lo lắng, vẻ mặt cô ta thể hiện mình đã tính toán kỹ càng rồi… Nhưng tôi không to gan như cô ta, tôi lập tức lôi kéo mặt siêu dài nhanh chóng đi lên cầu Nại Hà, bỏ lại Bạch Linh Nhi ở tít đằng xa.

Kết quả chúng tôi vừa đến bên cầu đã nghe thấy đằng trước có tiếng phụ nữ khóc nỉ non, năn nỉ: "Tôi không muốn quên anh ấy, tôi có thể không uống canh Mạnh Bà được không? Tôi xin bà…"

Sau đó một giọng nói già nua vang lên: "Chỉ có quên đi chuyện cũ trước đây, cô mới có thể an tâm đầu thai chuyển thế, không uống canh Mạnh Bà thì không thể đi qua cầu Nại Hà này được."

CHƯƠNG

VỢ TÔI

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, thấy một bà lão tóc bạc da đồi mồi đang cầm một bát canh bốc lên khói xanh, nét mặt uy nghiêm đáng sợ đứng trước mặt người phụ nữ kia... Ép người đó uống hết canh trong bát.

Tôi thừa cơ liếc trộm canh trong cái bát kia, thầm nghĩ, người phụ nữ đó đâu phải nhớ mãi không muốn quên ai? Đây rõ ràng là không muốn uống bát canh đó thôi! Trong bát canh là một loại nước xanh mơn mởn, bên trên nổi một lớp váng như dầu trơn kỳ quái, bốc lên một mùi hết sức buồn nôn, chỉ cần là một người có cảm quan bình thường nhất định không thể cho nó vào miệng được. Nhìn đến đây, tôi không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn, may mà hôm nay tôi không phải uống bát canh buồn nôn kia.

Cuối cùng người phụ nữ kia gần như bị hai âm sai giữ chặt, cưỡng ép đổ bát "canh nước cống ngầm" vào miệng, mặc dù sau đó người kia nôn khan một lúc lâu, nhưng chẳng có giọt canh nào bị phun ra cả.

Không biết bát "canh nước cống ngầm" kia dùng nguyên liệu gì để nấu thành mà tạo ra mùi đặc biệt như vậy, xem ra trăm ngàn năm nay Âm Tào Địa Phủ không hề có tí cải cách cơ cấu nào, nếu

không bát canh Mạnh Bà này đã sớm được chế biến lại để phù hợp với khẩu vị của âm hồn hiện nay rồi.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên tôi nhìn lão quỷ bà kia nhếch miệng cười với tôi, trong lòng tôi chìm xuống, không phải mặt siêu dài nói lão Hắc và lão Bạch đã chào hỏi bà ta trước rồi sao? Sao bà ta còn nhìn về phía tôi mà cười không có ý tốt gì thế kia?

Tuy trong lòng không vui, nhưng tôi vẫn thành thật đi đến đó, bởi vì tôi tin rằng chỉ cần có mặt siêu dài ở đây, chắc chắn sẽ không xảy ra gì chuyện nghiêm trọng.

Không ngờ tôi vừa đến gần bà lão, thì bà ta lại cười rạng rỡ và nói: "Lão thân không biết hôm nay đại nhân đến đây, nên không kịp đón tiếp từ xa!"

Tôi nghe xong mà cảm thấy mình như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, thầm nghĩ sao cách nói của bà lão này lại thân thiện thế nhỉ? Chẳng lẽ bọn lão Bạch tiêu tiền rồi à? Cho nên bà lão này mới khách sáo như vậy? Xem ra lần này khi quay về tôi phải đốt thật nhiều tiền giấy vàng mã cho hai người bọn họ mới được, nếu không sau này lại có việc gì thì không dám mở miệng nữa.

Tôi cũng khách sáo, nói: "Bà khách sáo rồi, hôm nay tôi đi vội, không kịp mang theo thứ gì..." Tôi vừa nói vừa làm bộ sờ lên túi, muốn tỏ ra cho bà ấy thấy lần này tôi không mang theo tiền bạc gì.

Nhưng khi tôi sờ xuống dưới thì lại phát hiện trong túi có gì đó phồng lên, móc ra được nguyên một xấp tiền Địa Phủ... Chắc đám chú họ sợ tôi ở dưới này có lúc cần dùng đến tiền, nên đã đốt tạm cho tôi một ít. Thế là tôi tiện tay nhét hai tấm vào trong tay Mạnh Bà và nói: "Tôi cũng không mang theo lễ gặp mặt gì, đây coi như chút lòng thành, coi như mời bà uống chén rượu."

Mạnh Bà nhìn tờ giấy mệnh giá lớn trong tay tôi, nếp nhăn trên mặt bà ta giãn cả ra, vội vàng ỡm ờ nói: "Cái này thật ngại quá?

Đại nhân quá khách sáo rồi.”

“Bà làm việc nhiều năm, thực sự rất vất vả, bà cũng đừng khách sáo với tôi làm gì.” Tôi giả vờ tươi cười.

Mặt siêu dài bên cạnh dường như không hiểu chuyện gì, từ đầu đến cuối cậu ta đều không nói câu nào... Đến tận khi hai người chúng tôi gần xuống khỏi cầu Nại Hà, tôi mới hơi buồn bực nói với cậu ta: “Mạnh Bà này đúng là khách sáo thật, không biết lão Hắc và lão Bạch bỏ ra bao nhiêu tiền mới được như vậy?”

Không ngờ mặt siêu dài lại bày ra vẻ kỳ quái và nói: “Bình thường bà lão này không có thái độ như vậy đâu, với những nhân vật nhỏ bé như chúng tôi, lúc nào bà ta cũng bày ra vẻ mặt lạnh lùng thờ ơ, sao hôm nay lại như uống nhầm thuốc thế nhỉ?”

Tôi giật mình nói: “Hả! Không phải chứ! Tôi còn tưởng bình thường bà ta đều như vậy cơ?”

Mặt siêu dài tức giận bảo: “Làm gì có chuyện đó! Tính tình bà lão này kỳ quái lắm, bình thường nếu không có việc cần thiết thì chúng tôi đâu dám nói chuyện với bà ta, tôi làm âm sai đã mấy trăm năm cũng chưa từng nhìn thấy bà ta cười với ai bao giờ.”

Trong lòng tôi không khỏi thấy hơi nghi ngờ, nếu chuyện đúng như mặt siêu dài nói, vậy thì Mạnh Bà này chắc chắn cũng chẳng buồn khách sáo với lão Hắc và lão Bạch, vậy tại sao bà ta lại khách sáo với tôi như vậy?

Nhưng tôi nghĩ lại, cảm thấy bây giờ không phải là lúc nên quan tâm những chuyện thế này, mặc kệ trong hồ lô của Mạnh Bà là thuốc gì, tôi vẫn phải nhanh chóng rời khỏi nơi này trước rồi nói! Nhưng tôi thấy vẻ mặt của mặt siêu dài hơi khác lạ, có lẽ vì thái độ vừa rồi của Mạnh Bà với tôi đã khiến cậu ta sinh nghi trong lòng, tôi cố ý đổi chủ đề: “Tôi thấy những âm hồn ở đây, chỉ cần lên cầu Nại Hà là có thể uống canh đi đầu thai, chẳng lẽ bọn họ

không cần phán quan thẩm tra sao?”

Lúc này tôi và mặt siêu dài vẫn chưa đi hết cầu Nại Hà, cậu ta nghe tôi hỏi vậy thì chỉ chỉ xuống dưới chân và nói: “Cầu Nại Hà này không chỉ có một tầng, nơi chúng ta đang đi là tầng cao nhất, là tầng dành cho những người bình thường đi qua, những người này cả đời sống bình thường, không có gì biến động, cho nên trong tình huống bình thường thì cứ lên cầu là có thể uống canh Mạnh Bà đợi đầu thai. Còn những kẻ ác thì không đi tầng này, bọn chúng sẽ đi vào tầng thuộc về bọn chúng. Về cơ bản, những âm hồn đó đều không được đầu thai chuyển thế làm người, cho nên bọn họ có uống canh Mạnh Bà hay không cũng không có ý nghĩa gì cả. Thật ra những âm sai chúng tôi trước khi đi câu hồn đều biết trước âm hồn đó khi còn sống đã làm những việc gì, cho nên sau khi qua Quỷ môn quan, chúng tôi chỉ áp giải những ác hồn, còn những âm hồn bình thường sẽ thả bên cầu Nại Hà.”

Tôi tiếp tục hỏi: “Vậy những âm hồn đó uống canh Mạnh Bà rồi vẫn còn phải đi gặp phán quan sao?”

Mặt siêu dài suy nghĩ rồi nói: “Những âm hồn này chắc chắn không được gặp phán quan, nhưng dưới quyền mỗi phán quan đều có mấy người thuộc hạ, đến lúc đó bọn họ sẽ phán định cấp bậc đầu thai chuyển thế những âm hồn này, cũng chính là mệnh cách mà con người thường nói đến.”

Tôi nghe không khỏi nghĩ đến mệnh cách ngũ tệ tam khuyết của bản thân, trong lòng cảm thấy phẫn hận, không biết tên tinh trùng xông não nào đã viết mệnh cách cho tôi, tuyệt đối đừng để tôi biết được là ai, nếu không tôi không đập cho một trận thì không hả dạ được.

Đi mãi đi mãi, tôi chợt nhớ ra Bạch Linh Nhi vẫn ở sau lưng, nói tôi không hề lo lắng thì không đúng, nhưng không phải là tôi lo

cho sự an nguy của cô ta, mà là lo cô ta sẽ gây ra họa cho tôi gánh.

Tôi quay đầu nhìn lại, thấy Bạch Linh Nhi đã đi lên cầu, hình như đang nói điều gì đó với Mạnh Bà, vẻ mặt hai âm sai bên cạnh vừa khẩn trương vừa đề phòng...

Tim tôi nhảy lên đến tận cổ, sợ có khi nào con rắn yêu kia không vui lại ùm một cái biến về chân thân hay không... Ai ngờ Mạnh Bà đột nhiên ngăn hai âm sai kia lại, sau đó thả Bạch Linh Nhi cho cô ta đi qua.

Sau khi Bạch Linh Nhi đi xuống hết cầu, cô ta nhảy ba bước chạy đến trước mặt tôi và nói: “Thế nào? Tôi đã nói là tôi có cách mà.”

Tôi dùng vẻ mặt vô cùng nghi ngờ, hỏi: “Cô nói gì với bà ta vậy, sao bà ta lại thả cô đi dễ dàng như thế?”

Không ngờ Bạch Linh Nhi lại nói rất đắc ý: “Tôi nói với bà lão kia tôi là vợ anh, bà ấy nghe vậy lập tức thả tôi đi!”

CHƯƠNG

RỪNG CÂY SẮT

Tôi nghe thấy Bạch Linh nói với Mạnh Bà cô ta là vợ tôi thì suýt nữa phun ra một ngụm máu, nhưng lúc này tôi không thể kéo cô ta trở lại để nói chuyện với Mạnh Bà rằng: “Bà đừng nghe cô ta nói lung tung, tôi đâu có quen biết cô ta?!”

Cực chẳng đã tôi đành đâm lao phải theo lao, giờ đang vội tìm tinh phách của Đinh Nhất, nên nếu như Bạch Linh Nhi có thể giúp chúng tôi tìm được nó, thì kể cả cô ta có nói mình là mẹ của tôi, tôi cũng không có ý kiến.

Sau khi qua cầu Nại Hà, trước mặt đột nhiên xuất hiện một mảnh rừng quái lạ, mảnh rừng này xuất hiện có vẻ đột ngột trên đám đất cằn đầy sỏi đá… Lúc này tất cả đám âm hồn đi trước và sau tôi đều hơi khẩn trương, tôi thấy thế bèn nhỏ giọng hỏi mặt siêu dài: “Phía trước là chỗ nào thế?”

Mặt siêu dài nghe xong thì trả lời: “Nơi này là Ác Cẩu Lĩnh… Những âm hồn làm ác khi còn sống sẽ bị âm sai áp giải qua đây một lần, tuy rằng những âm hồn này đều là người đã chết nhưng trước khi uống canh Mạnh Bà thì bọn họ vẫn cảm giác được đau đớn cho nên Ác Cẩu Lĩnh không phải nơi có có thể dễ dàng đi qua.”

Tôi nghe xong mà tê cả da đầu, bèn nói: “Vậy chúng ta thì sao, đi qua chỗ này có phải cũng bị chó cắn không?”

Mặt siêu dài nghe thế thì mỉm cười, nói: “Ngài Trương yên tâm, ngài có tôi đi theo tự nhiên là không ngại, những con chó dữ đó không dám tới gần mấy âm sai chúng tôi đâu…”

Tôi không hiểu lắm nên hỏi: “Chẳng nhẽ chúng ta không thể đi vòng? Tại sao cứ nhất định phải đi qua Ác Cẩu Lĩnh?”

Mặt siêu dài giải thích: “Ngài không biết đấy thôi, muốn đi Minh giới thì đây là con đường nhất định phải qua, bởi vì hễ là âm hồn muốn đến Minh giới chịu phán xét thì khi còn sống đều là người có tội, mà những âm hồn trước đó chúng ta nhìn thấy đã uống canh Mạnh Bà thì không cần đi đường này, bọn họ sẽ theo một con đường khác, đầu thai thẳng luôn.”

Tôi thấy dưới Âm Ti có khá nhiều luật lệ, vì thế nếu muốn đi Minh giới cũng không phải là một việc dễ dàng. Nhưng tôi nghe ra ý của mặt siêu dài là nếu như âm hồn phổ thông nhận được vé mời đi Minh giới, thì đó cũng không phải hành trình vui vẻ gì.

Trong lúc đang nói chuyện, chúng tôi đã đi tới lối vào Ác Cẩu Lĩnh, mặc dù ba người chúng tôi chưa đi vào nhưng dã nghe thấy trong rừng truyền tới từng tiếng kêu thảm thiết… Tôi nghe mà nổi hết da gà.

Lúc này, tên mặt siêu dài cười gian nói với tôi: “Ngài Trương, chuyến đi Âm Ti giờ mới xem như chính thức bắt đầu, Ác Cẩu Lĩnh chỉ như món ăn khai vị, sau này càng có nhiều chỗ kinh khủng hơn, ngài phải chuẩn bị tâm lý trước đấy!”

Trong lòng tôi biết gã mặt siêu dài này đang cố ý dọa mình, tôi bèn giả vờ như không quan trọng, nói: “Không sao, tôi luôn thích mấy chỗ kinh khủng.”

Dù nói như thế nhưng thực tế tôi không chịu được cảnh máu

thịt tung tóe… So với nó thì thà rằng nhìn những thi thể mục nát còn hơn. Nhưng vừa rồi tôi đã nói cứng thế rồi, nên lát nữa có không thoải mái đến mức nào cũng phải giả vờ như không sao mới được.

Sau khi đi vào rừng tôi mới thấy những cây cối này không phải thực vật mà là từng cây bằng sắt mọc đầy gỉ sét… Những âm thanh thảm thiết trước đó nghe được chính là tiếng kêu của những âm hồn đang bị chó dữ cắn xé.

Mặc dù lý trí nói cho tôi biết bọn họ đã chết và những con chó dữ này không phải cắn thân thể thực sự của họ, thế nhưng khi nhìn thấy bọn họ bị cắn đến máu thịt be bét, lòng tôi vẫn thắt lại.

Bầy chó thấy chúng tôi đi vào rừng thì nhỏ dãi chạy về hướng chúng tôi... Nhưng khi nhìn thấy mặt siêu dài, bọn chúng lập tức cụp đuôi chạy mất.

Lúc này tên mặt siêu dài cười đắc ý, bảo: “Thật ra những con chó dữ này đều là lệ quỷ đã làm nhiều việc ác biến thành, những lệ quỷ lưu luyến nhân gian làm hại tính mạng người khác đều sẽ phải trả giá thê thảm cho tội ác của mình.”

Tôi nghe mà cảm thấy không hiểu lắm: “Thế chẳng phải là bọn chúng được lợi à, ở nhân gian hại người còn xuống Địa Phủ lại ăn ma?”

Ai ngờ mặt siêu dài lại lắc đầu, nói: “Ngài nghĩ hay thế... Ngài có biết tại sao bọn chúng lại cắn xé những âm hồn đi qua đây không?”

Tôi suy nghĩ rồi nói: “Chẳng lẽ vì bọn chúng đói bụng?”

Mặt siêu dài gật đầu: “Không chỉ đói mà còn là mãi mãi ăn không đủ no...”

“Tại sao lại như thế? Bọn chúng không phải đã cắn được thịt

của những âm hồn này hay sao?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Mặt siêu dài nói: “Ngài cũng nói đó đều là âm hồn nên ăn cũng như không, chẳng thể nào đỡ đói được, nhưng vì mấy con chó dữ này đều là âm hồn, nên cho dù đói đến mức nào cũng không thể chết được, cuối cùng bọn chúng chỉ có thể mãi luôn đói như thế cho tới khi chuộc hết tội lỗi mới có thể đầu thai làm súc sinh.”

Lúc này có mấy âm hồn đã bị cắn nát bụng lòi ruột nhìn thấy chúng tôi đi tới thì liên tục kêu cứu, bọn họ hy vọng chúng tôi có thể dẫn họ rời khỏi chỗ này...

Mặt siêu dài nghe thấy lại lạnh lùng nói: “Lúc các ngươi làm ác ở nhân gian đâu có nghĩ đến kết cục ở Âm Ti... tự gây nghiệt thì không thể sống!”

Tôi thấy tên mặt siêu dài nhìn những người này mà không thèm nháy mắt, xem ra cậu ta đã nhìn quen cảnh tượng như vậy rồi nên chẳng còn cảm giác. Nhưng tôi thì không được, tôi không thể chịu đựng được loại chuyện “Bị hành hạ và tra tấn” như thế này, trong mắt tôi thì tôi tình nguyện cho bọn họ ra đi nhẹ nhàng còn hơn là kiểu lấy dao cùn cắt thịt.

Vì không muốn thể hiện sự e ngại trước mặt tên mặt siêu dài nên tôi cố gắng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không để ý tới quá trình những con chó đó cắn xé âm hồn. Nhưng không ngờ Bạch Linh Nhi đi phía sau đột nhiên lại tiến lên nói vào tai tôi: “Có phải anh đang sợ không? Anh có biết dáng vẻ hiện giờ của anh rất giống với Tuệ Không năm đó...”

Tôi nguýt cô ta một cái rồi tức giận nói: “Mắt cô có vấn đề à? Tôi là một người phàm tục thế này đâu có chỗ nào giống gã hòa thượng cục cưng siêu phàm thoát tục của cô!”

Bạch Linh Nhi nghe tôi nói thế cũng không tức giận mà vui thích đáp lại: “Dáng vẻ anh nổi giận lại càng giống.”

Tôi bó tay rồi, cô ta thích nghĩ thế nào thì đành kệ cô ta! Nếu cô ta đã cho rằng tôi chính là Tuệ Không, vậy thì tôi có nói cái gì thì cô ta cũng nghĩ là giống với Tuệ Không thôi, thích thế nào thì tùy!

Cũng may Ác Cẩu Lĩnh cũng không lớn, ba chúng tôi đi một lúc là xuyên được sang bên kia rừng cây sắt. Nhưng lúc này tôi lại phát hiện con đường dưới chân trở nên khác lạ, màu sắc đậm hơn trước rất nhiều.

Mặt siêu dài thấy tôi nghi ngờ nhìn dưới chân thì giải thích với tôi: "Đây là bị máu của những âm hồn đó nhuộm đỏ, sau khi ra khỏi Dã Cẩu Lĩnh thì trên người bọn họ không còn một miếng thịt nào lành lặn, mặc dù họ đã sớm không còn là người sống có máu có thịt, nhưng vì để trừng phạt bọn họ nên khi chưa được phán xét, thì tất cả các giác quan đều giống hệt khi còn sống..."

CHƯƠNG

NGHỈ NGƠI TRONG CĂN NHÀ NHỎ

Tôi nghe mà thấy rợn người, xem ra khi còn sống đúng là nên làm ít chuyện ác, tối thiểu là tích đức cho mình để tránh sau khi chết lại phải chịu tội một lần nữa!

Sau đó ba người chúng tôi đạp lên con đường bị máu nhuộm đỏ này tiến thẳng về phía trước, chẳng bao lâu chúng tôi đi tới một ngôi nhà cao tầng trong tòa thành nhỏ, nếu như không biết nơi đây là Địa Ngục nổi tiếng, thì có khi còn tưởng mình đi vào thị trấn nhỏ nào đó ở Giang Nam cũng nên?

Có điều là nơi này từ đầu tới cuối đều tối tăm mờ mịt, lại thêm gạch xám ngói xám san sát nhau khiến lòng người luôn có cảm giác bị đè nén không thể giải thoát… Lối vào Minh giới có hai âm sai dáng người khôi ngô đang đứng, một người trong đó chào hỏi với mặt siêu dài: “Anh Ngô, hôm nay không nhiều việc nhỉ! Sao mới có hai người.”

Mặt siêu dài nghe xong ngượng ngùng cười bảo: “Hôm nay tôi nghỉ, đi đón hai người bạn về nhà làm khách.”

Tôi nghĩ thầm trong lòng không ngờ cuộc sống ở dưới này cũng không khác nhiều so với trên kia. Ngoài công việc ra thì âm sai cũng có gia đình và bạn bè. Ai ngờ khi mấy người chúng tôi đi

ngang qua hai âm sai kia thì bọn họ đột nhiên ngăn cản Bạch Linh Nhi rồi nhướng mày hỏi: “Cô gái này không phải âm hồn, anh Ngô, người bạn này của anh không đơn giản!”

Mặt siêu dài nghe thế thì biến sắc mặt, nhưng cậu ta nhanh chóng bình tĩnh trở lại, sau đó nói nhỏ vài câu vào tai một âm sai bên cạnh, âm sai đó nghe xong cười xấu xa rồi nói: “Được, đi vào đi!”

Lúc đó tôi cũng rất khẩn trương, sợ bọn họ vì Bạch Linh Nhi mà làm khó chúng tôi, nhưng không ngờ chỉ cần vài câu của mặt siêu dài là đã giải quyết được. Sau khi đi xa rồi, tôi mới thì thầm hỏi Mặt siêu dài: “Vừa nãy cậu nói gì với họ thế?”

Mặt siêu dài nghĩ lại mà vẫn thấy sợ, cậu ta nói: “Ngài Trương, mặc dù trên người bạn gái của ngài không có sinh khí nhưng yêu khí lại quá nặng, may mà ở đây cũng có chuyện âm sai bao nuôi những yêu quái nhỏ, cho nên tôi bảo họ đây là nhân tình ngài dẫn theo, đợi một ngày sau sẽ đi.”

Tôi nghe xong thì tò mò lắm, bèn hỏi: “Các người còn có thể cưới vợ à?”

Mặt siêu dài nghe tôi nói thế thở dài, bảo: “Chúng tôi cũng muốn lắm chứ, cấp trên cũng không ra lệnh cấm cưới vợ. Nhưng vấn đề là nhân viên quèn như chúng tôi thì đi đâu kiếm vợ đây? Trừ khi là nhân tình ở kiếp trước, đối phương đồng ý từ bỏ đi đầu thai và tự nguyện ở lại Âm Ti sống cùng chúng tôi, nếu không làm gì có ai muốn vĩnh viễn sống ở nơi tối tăm không có ánh mặt trời này. Nhưng chúng tôi mặc dù không phải người nhưng lại có tình cảm và nhu cầu của con người, cho nên mới phát sinh chuyện một số âm sai đi tới nhân gian tìm những con yêu nhỏ về để yêu đương.”

Tôi nghe thế thì nói: “Cái này cũng tốt mà!”

Vậy mà mặt siêu dài lại liên tục thở dài, nói: “Nhưng lòng dạ mấy con yêu nhỏ ở dương gian đều không kiên định, nói chuyện yêu đương thì được, chứ còn nếu xác định sống cùng một chỗ thì chúng chẳng bao giờ đồng ý, nói chung là theo nhu cầu mỗi bên thôi.”

Tôi nghe xong quay đầu nói với Bạch Linh Nhi: “Hay là để tổ trưởng Ngô giới thiệu cho cô một anh âm sai đẹp trai nhé?”

Ai ngờ cô gái này lại kiêu ngạo nói: “Kể cả anh giới thiệu Minh Vương hiện giờ cho tôi, tôi cũng không thèm…”

Mặt siêu dài cười to, nói: “Ngài Trương, ngài thấy người ta si tình với ngài thế nào chưa! Tôi nói cho ngài biết hiện giờ tình yêu giữa người và yêu cũng không có nhiều đâu, nên hãy cố mà quý trọng.”

Trong lòng tôi thầm “Xì” một cái, thầm nghĩ cô gái này cũng quá kiêu đi chứ? Ngay cả Minh Vương mà còn chê, chắc gì người ta đã thèm cô? Nhưng nhắc đến Minh Vương lại làm tôi nhớ đến giấc mơ quái lạ lần trước, thế là tôi thử hỏi mặt siêu dài: “Minh Vương hiện tại trông thế nào? Đẹp trai không? Bạch cô nương đây cũng không phải yêu quái tầm thường, Minh Vương mà yêu cô ta cũng không mất mặt đâu.”

Mặt siêu dài cười bảo: “Người khác tôi không dám nói, nhưng vị Minh Vương điện hạ hiện tại của chúng tôi không gần nữ sắc, tính tình rất quái gở, làm việc dựa trên sở thích cá nhân, tôi nghe nói khác quá xa so với vị Minh Vương lần trước.”

Tôi nghe mà hiếu kỳ, hỏi: “Không phải chứ, chẳng lẽ chức vụ Minh Vương còn phải nhận lời mời mới vào làm?”

Mặt siêu dài lắc đầu: “Không cần phải thế, bởi vì chức Minh Vương là theo lượt, cứ ba ngàn năm đổi một lần… Mặc dù tôi chưa từng gặp Minh Vương lần trước, nhưng nghe nói ông ta là

người có tính tình hiền lành nhất trong số các Minh Vương, chỉ tiếc không biết vì sao ông ta chưa hết nhiệm kỳ làm việc đã rời khỏi Âm Ti, mà vị Minh Vương điện hạ bây giờ là tạm thay thế, cho nên ngài ấy luôn không vui.”

Tôi nghe xong mà cười gượng, nói: “Mấy cái tin đồn nhảm này mà mấy người cũng tin?”

Ai ngờ mặt siêu dài lại nói với giọng khẳng định: “Cái này không phải là tin đồn nhảm đâu nhé, mặc dù đây là chuyện rất rất lâu về trước rồi, nhưng nó lại chẳng phải là bí mật gì. Nguyên nhân khiến Minh Vương lần trước rời khỏi Âm Ti vẫn luôn là một ẩn số, từ đầu đến cuối không một ai biết, càng không có người dám đoán mò.”

Nghe mặt siêu dài nói như vậy, tôi lập tức tự nghĩ đến một câu chuyện máu chó Minh Vương mưu đoạt quyền, nhưng nghĩ tới chức vụ này là trực luân phiên, cho nên đời tiếp theo chắc không giống hoàng đế nhân gian nôn nóng muốn leo lên đâu nhỉ?

Trong lúc tôi đang suy nghĩ lung tung thì mặt siêu dài dẫn chúng tôi đi tới bên trong một đình viện nhỏ, sau đó cậu ta khoe khoang: “Hai vị nghỉ tạm trong nhà trước, bây giờ tôi đi gọi mấy anh em đang làm việc ở chỗ phán quan xem có giúp được gì không…”

Tôi nghe xong liền nhìn bốn phía xung quanh khu nhà nhỏ này và thấy ở đây mặc dù không phải chỗ cao cấp sang trọng, nhưng cũng rất nhẹ nhàng tinh tế, thật không ngờ một người kiếp trước là đao phủ lại có gu thẩm mỹ đến thế.

Lúc đầu tôi còn tưởng mặt siêu dài sống một mình ở chỗ này, vậy mà cậu ta vừa dứt lời thì thấy một cô gái đẩy cửa đi từ trong nhà ra. Cô ta nhìn thấy chúng tôi, đâu tiên hơi sững ra, sau đó nói với mặt siêu dài bằng giọng không vui: “Anh, trong nhà có khách mà anh cũng không nói trước với em một câu, anh xem em có

chuẩn bị đồ ăn rượu thịt gì đâu."

Mặt siêu dài cũng hơi bất ngờ hỏi: "Sao em lại quay về, anh còn tưởng em đang phải trực." Nói xong cậu ta tranh thủ thời gian giới thiệu với tôi: "Ngài Trương, đây là em gái ruột của tôi tên Ngô Anh, nó đang làm giúp việc trong phủ của Biện Thành Vương."

Lúc này Ngô Anh mới cười nói với chúng tôi: "Mấy người là bạn của anh tôi à? Tại sao trước giờ tôi chưa bao giờ gặp?"

Mặt siêu dài thấy em mình muốn truy hỏi thì lập tức cắt ngang: "À mà sao em lại trở về thế, không phải hôm nay em đang trực à?"

Ngô Anh nghe anh trai hỏi thế thì bất đắc dĩ nói: "Đừng nói nữa, hôm nay không biết là ai trêu chọc Biện Thành Vương mà ông ta nổi giận với mọi người, cuối cùng còn đuổi hết những âm sai đang trực và bảo cho tất cả nghỉ một ngày."

Mặt siêu dài nghe thế giật mình hỏi: "Thế có nghĩa là hôm nay thành Uổng Tử đóng cửa không tiếp khách? Chẳng phải sẽ lại nhiều ra một đống oan hồn sao?"

Ngô Anh giơ hai tay lên: "Có thể làm gì được chứ? Chúng ta đâu thể điều khiển tâm trạng của cấp trên."

CHƯƠNG

THƯ KÝ RIÊNG

Mặt siêu dài than nhẹ: "Vậy được rồi, ngài Trương, xin mời ngài ở lại đây uống chén trà xanh trước đã, tôi đi gặp người anh em kia xem hôm nay có làm được việc không." Cậu ta nói xong thì xoay người bảo Ngô Anh: "Cố gắng tiếp đãi hai vị này nhé, anh đi một lúc sẽ quay về..."

Mặt siêu dài giống một cơn gió nhanh chóng biến mất, trong lúc nhất thời chỉ còn lại ba người chúng tôi có vẻ hơi lúng túng, vì để không khí bớt gượng gạo nên Ngô Anh vô cùng nhiệt tình mời chúng tôi vào trong ngồi trước để cô ta đi pha trà.

Lúc này Bạch Linh Nhi nhìn khung cảnh bên ngoài, sau đó quệt miệng nói: "Nơi này cũng chỉ đến thế thôi, lúc trước nghe tay mặt siêu dài kia nói rợn cả người, tôi còn tưởng nó có chỗ nào kinh khủng lắm chứ?"

Tôi nghe Bạch Linh Nhi chê mặt siêu dài thì cố ý nghiêm mặt, bảo: "Đừng nói lung tung, như thế là không tôn trọng người khác! Cô phải gọi cậu ta là tổ trưởng Ngô, hoặc anh Ngô chứ."

Ấy vậy mà Bạch Linh Nhi lại hừ mũi một cái rồi nói: "Cái tên viên chức quèn đó tối đa cũng chỉ mới chết được vài trăm năm, anh bảo một đại yêu quái tu hành ngàn năm như tôi gọi hắn là

anh? Hắn cũng không sợ mình bị giảm phúc à?”

Tôi sợ Bạch Linh Nhi càng nói càng quá đà nên vội vàng đi tới che miệng cô ta lại và bảo: “Úi giời bà cô của tôi ơi! Cô có thể nói be bé một chút được không, kể cả cô có lợi hại thế nào thì chẳng phải đến đây cũng phải nhờ người ta giúp hay sao? Có phải cô chờ trong hố lâu quá nên đầu óc bị ngớ ngẩn không? Tại sao lại không hiểu đạo lý đối nhân xử thế như thế chứ?”

Bạch Linh Nhi bị tôi nói thì hơi sửng sốt, sau đó cô ta tỏ vẻ oan ức mà nói: “Đúng là tôi không hiểu đạo lý đối nhân xử thế đấy, nhưng điều này có thể trách tôi à? Tôi ở trong hố chờ đợi cả ngàn năm không phải vì anh à, bây giờ anh lại còn trách tôi!!”

Tôi thầm nghĩ lại tiếp tục rồi, thế là tôi vội cầu xin: “Được được được, tôi sai rồi! Tôi không nên chạm vào nỗi đau của cô… Nhưng cô phải biết rằng chúng ta là đến nhờ người ta chứ không phải tới làm đại gia, cô cho rằng người ta gọi một tiếng ngài thì biến thành ngài thật hay sao? Nghe lời, đừng quên cô tới đây là để giúp tôi chứ không phải gây thêm rắc rối cho tôi.”

Tôi vừa dứt lời thì Ngô Anh bưng hai chén trà đi từ bên trong ra: “Xin lỗi, để hai vị đợi lâu, hai anh em chúng tôi bình thường đều rất bận nên ít khi có thể nghỉ cùng nhau, anh trai tôi là người không tinh tế, anh ấy không để ý trong nhà có gì hay không có gì đâu…”

Tôi nghe thế bèn cười và nói: “Có vẻ tình cảm của hai anh em rất tốt, thật khiến người khác hâm mộ!”

Ngô Anh nghe xong thì than nhẹ: “Ài, cũng chẳng có cách nào cả, đều là người số khổ… Không phải ai cũng được ở Âm Ti làm người hầu! Nói đúng ra thì không phải chịu nỗi khổ luân hồi, nhưng cũng không thể trải nghiệm ý nghĩa của cuộc sống! Nếu có thể lựa chọn thì tôi tình nguyện cùng với anh trai đi dương gian

làm người bình thường."

Tôi nghe xong thì nghĩ thầm, xem ra anh em họ Ngô này cũng là người có chuyện cũ! Chỉ là hiện giờ chúng tôi cũng không quá quen nên không thể hỏi nhiều để tránh gợi lại chuyện cũ đau lòng của cô ấy.

Thế là tôi vội chuyển chủ đề: "Bình thường cô phụ trách công việc gì ở chỗ Biện Thành Vương? Có phải cũng giống cậu Ngô không?"

Ngô Anh nghe xong thì cười và bảo: "Tính chất công việc của chúng tôi không giống nhau lắm, anh ấy làm sứ giả câu hồn nên phải chạy giữa nhân gian và Địa Phủ, còn tôi không được tự do như thế mà chỉ có thể ngồi yên trong thành Uổng Tử để làm thư ký riêng."

Tôi vừa uống một ngụm trà, lúc nghe Ngô Anh nói mình là thư ký riêng của Biện Thành Vương thì suýt sặc! Thật không ngờ bây giờ ngay cả Diêm Vương cũng có thư ký riêng.

"Nếu là thư ký riêng thì coi trọng trình độ chứ không coi trọng số lượng, tính chất công việc chắc phải cao cấp hơn cậu Ngô." Tôi vừa cười vừa nói.

Nhưng Ngô Anh lại bất đắc dĩ nói: "Lúc đầu tôi đi làm cũng nghĩ như thế, nhưng sau đó mới biết được phần lớn thời gian của thư ký riêng đều là giúp ông chủ làm việc, công việc không nhẹ nhàng hơn so với anh tôi mà còn thường xuyên phải tăng ca."

Tôi nghe thế thì nói đùa: "Cô nói xấu ông chủ ở sau lưng, không sợ ông ta biết sẽ tính sổ à?"

Ngô Anh cười và bảo: "Không sao đâu, ông chủ của tôi bình thường tính tình rất tốt, nếu như không phải có chuyện đặc biệt thì sẽ không dễ dàng nổi giận. Ví dụ như hôm nay không biết ông ta trúng phải cơn gió độc nào mà sau khi nghe điện thoại của

Mạnh Bà xong, lại bảo chúng tôi đóng cửa nghỉ làm.”

“Mạnh Bà? Bà ta rất quen với Biện Thành Vương à?” Tôi hơi giật mình.

Ngô Anh suy nghĩ rồi nói: “Nghe anh hỏi như vậy thì tôi cũng không nhớ rõ trước đó bọn họ thân quen tới mức nào? Nhưng dù sao bọn họ cũng đã biết nhau tới vài ngàn năm, mà chúng tôi chỉ là nhân viên quèn mới làm việc được vài trăm năm thì làm sao có thể biết bọn họ thân thiết đến mức nào?”

Không biết vì sao khi tôi nghe Ngô Anh nói Biện Thành Vương nhận được điện thoại của Mạnh Bà gọi đến xong, lập tức đóng cửa từ chối tiếp khách, thì trong lòng lại hơi có cảm giác có chuyện bất thường. Nhưng trong nhất thời tôi không nghĩ ra được sự liên quan trong đó, nên cũng không nhận ra chỗ nào xuất hiện vấn đề…

Nói đến Mạnh Bà, tôi thực sự không nhịn được muốn nói một câu về chén thuốc khó uống của bà ta! Tôi bèn hiếu kỳ hỏi Ngô Anh: “Bát canh của Mạnh Bà trăm ngàn năm qua vẫn khó uống như thế à?”

Ngô Anh nghe tôi hỏi thế thì hơi ngạc nhiên, sau đó cô ta cười phá lên: “Hương vị của bát canh đó sẽ tùy từng người mà có sự khác biệt, nếu như âm hồn cả đời đau khổ thì hương vị của bát canh đó nhất định là chua chát, nhưng nếu âm hồn cả đời vui vẻ thì bát canh sẽ thành ngon ngọt sướng miệng.”

Tôi nghe mà lập tức nhớ lại bát canh giống dầu ăn dưới cống kia, tò mò không hiểu người phụ nữ kia đã trải qua những gì khiến cho bát canh Mạnh Bà lại có hương vị đặc biệt đến thế?

Ai ngờ trong lúc tôi và Ngô Anh đang nói chuyện phiếm thì đột nhiên cảm giác dưới chân có người đang đá mình, không cần nhìn tôi cũng biết ai đang giở trò, thế là nhân lúc Ngô Anh không chú ý,

tôi trừng mắt với Bạch Linh Nhi một cái. Không ngờ là Bạch Linh Nhi lại làm vẻ mặt coi thường, rồi nhìn chòng chọc tôi giống như một cô vợ nhỏ đang ghen vậy.

Tôi cảm thấy thật bất đắc dĩ, xem ra phải nhanh chóng nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này mới được, nếu không sau này có lúc phải đau đầu đây… Đang suy nghĩ lung tung thì tôi thấy mặt siêu dài dẫn theo một người đàn ông mặt vuông vắn đi tới. So sánh với mặt siêu dài thì người đàn ông này lùn, lại còn hơi béo, nếu không nhìn kĩ sẽ tưởng có một quả cầu lăn theo mặt siêu dài ấy nhỉ?

Mặt siêu dài đi vào trong nhà xong lập tức giới thiệu với tôi: “Ngài Trương, đây là bạn thân của tôi tên là Võ Khôi, anh ta là cấp dưới của của phán quan, ngài muốn tìm hiểu chuyện bị rút tinh phách thì có thể hỏi anh ta.”

CHƯƠNG

LÃO QUỶ NGÀN NĂM

Tôi nghe xong mà thầm buồn cười, âm sai này trông như "Đinh ba phân" vậy mà còn không biết xấu hổ gọi là Võ Khôi?

Đương nhiên, mặc dù trong lòng nghĩ như thế nhưng trên mặt tôi không hề biểu hiện ra ngoài, dù sao tôi tới để xin người ta giúp đỡ, nên kể cả dáng vẻ anh ta có khó coi thế nào thì chỉ cần giúp được việc là được, nghĩ tới đây tôi tranh thủ chào hỏi với Võ Khôi.

Sau khi chào hỏi xong xuôi chúng tôi ngồi ở bàn đá trong sân và nói về tình huống của Đinh Nhất. Nhưng khi Võ Khôi nghe thấy tôi nói trong tay không có ngày sinh tháng đẻ của Đinh Nhất và cũng không thể xác định tên thật là gì thì trên mặt lộ vẻ khó xử.

Võ Khôi nói: "Mấy ngàn năm qua người bị rút hồn cũng có khá nhiều, nếu như không có tư liệu gì thì rất khó tìm được tinh phách đã bị rút đi đó."

Tôi biết việc này không hề dễ, nếu không tôi đã chẳng mất công mạo hiểm tự mình chạy tới Âm Ti! Mấy vị âm sai trước mặt này, ngoại trừ mặt siêu dài ra thì chắc không ai có thể đoán được tôi là một người sống, nếu không chắc họ đã không bình tĩnh ngồi trò chuyện với tôi thế này. Nếu như tôi đã tới đây thì không thể trở về tay không như lần trước được, tôi tin rằng có biện pháp để tìm

được tinh phách bị rút đi của Đinh Nhất.

Đột nhiên một suy nghĩ táo bạo xuất hiện trong lòng tôi, thế là tôi nhìn xung quanh một chút rồi nói nhỏ với Võ Khôi: “Anh Võ, anh có thể giúp tôi kiểm tra một cái tên để xem hồn phách hắn hiện giờ ở đâu không?”

“Chỉ có mỗi tên à? Tốt nhất là có cả ngày sinh tháng đẻ…” Võ Khôi nói.

Tôi nghe thế cười nói: “Không cần, người này rất nổi tiếng, không cần ngày sinh tháng đẻ thì anh cũng có thể biết đó là ai!”

Võ Khôi nghe xong hơi tò mò hỏi: “Hả? Ngài Trương không ngại thì nói cho tôi biết.”

Tôi trầm giọng nói: “Tôi muốn anh kiểm tra giúp tôi hồn phách của danh tướng thời Chiến Quốc là tướng quân Bạch Khởi hiện giờ ở chỗ nào…”

“Bạch Khởi…?” Tất cả mọi người nghe thấy tôi muốn kiểm tra âm hồn của Bạch Khởi thì đều cực kỳ giật mình.

Ngô Anh lập tức bật thốt lên như cái máy: “Bạch Khởi là nhà quân sự kiệt xuất thời Chiến Quốc, là hậu nhân của Bạch Công Thắng. Hắn phụ tá Tần Chiêu Vương nhiều lần lập chiến công, vì thống nhất sáu nước mà nhiều lần làm ra cống hiến to lớn và được Tần Vương phong làm Vũ An Hầu. Chỉ tiếc cuối cùng vì công cao lấn chủ nên được ban chết bởi Đỗ Bưu.”

Tôi nghe xong cảm thấy cô gái này làm thư ký cũng không phải vô dụng, đúng là giống như một cái máy tính hình người! Thế là tôi vội vàng nói với Võ Khôi: “Đúng rồi, chính là hắn! Không biết anh Võ có thể giúp tôi điều tra âm hồn người này hiện giờ ở đâu không? Đã chuyển thế làm người rồi? Hay vẫn ở lại Âm Ti làm việc?”

Vậy mà Võ Khôi còn chưa lên tiếng thì Ngô Anh đã nói trước: “Người này không có khả năng chuyển thế, càng không có khả năng làm việc ở Âm Ti…”

“Là sao?” Tôi nghi hoặc hỏi.

Ngô Anh nghe tôi hỏi như vậy thì nhìn về phía Võ Khôi và nói: “Vẫn để anh nói đi…”

Võ Khôi suy nghĩ rồi đáp: “Bạch Khởi là người có tội lớn, trong trận Trường Bình, hắn hạ lệnh lừa giết bốn trăm nghìn hàng quân, tôi nghe khá nhiều tiền bối kể, lúc đó thành Uổng Tử trong một đêm bị những oan hồn này chen kín! Những oan hồn này không chịu chuyển thế đầu thai mà cứ đứng ở bên ngoài thành Uổng Tử không chịu đi… Nghe kể cảnh tượng lúc đó vô cùng rung động.”

“Sau đó thì sao? Việc này tiếp theo được giải quyết thế nào?” Tôi nóng nảy truy hỏi.

Ngô Anh nghe xong tiếp tục nói: “Người có tội lớn như Bạch Khởi đáng lẽ phải vĩnh viễn ở lại tầng quỷ vực thứ mười tám để nhận hết khổ sở mà không được siêu sinh… Thế nhưng nghe nói lúc đó không biết có vị cấp trên nào bảo đảm cho hắn, còn về cuối cùng hắn đi tới chỗ nào thì không ai biết.”

Tôi nghe xong mà trong lòng thấy nguội lạnh, giờ biết đi đâu mà tìm? Vậy làm thế nào để chứng minh quan hệ giữa Bạch Khởi và Đinh Nhất? Nghĩ tới đây tôi bèn hỏi Võ Khôi: “Anh Võ, anh có thể điều tra được chỗ ở hiện giờ của Bạch Khởi hay không? Tôi nghi ngờ hắn có liên quan tới tinh phách bị rút đi của bạn tôi.”

Võ Khôi nghe thế nhăn nhó nói: “Đây là chuyện của hai ngàn năm trước rồi, kể cả có ghi chép cũng không biết ném vào xó xỉnh nào rồi ấy. Mặc dù không phải không có chỗ điều tra nhưng âm sai chỉ có vài trăm năm tuổi nghề như chúng tôi để điều tra được cũng khá tốn thời gian. Đương nhiên cũng không phải không có khả

năng tìm được, trừ khi…”

“Trừ khi cái gì?” Tôi hỏi.

Võ Khôi bất đắc dĩ nói: “Trừ khi tìm phán quan hoặc Diêm Quân giúp đỡ…”

Tôi nghe câu này nói cứ như không ấy. Thân phận của tôi là gì mà có thể mời được phán quan cùng Diêm Vương hỗ trợ! Hơn nữa tôi hiện giờ là người sống đi vào Địa Phủ, đi tìm bọn họ không phải tự chui đầu vào lưới à? Đây khác gì đốt đèn trong nhà xí tự mình tìm chết?

Võ Khôi thấy tôi không lên tiếng thì nhỏ giọng bảo: “Sở dĩ nói bọn họ có thể biết bởi vì bọn họ đã ở Địa Phủ quá lâu rồi, nếu như ngài Trương cảm thấy chúng ta không mời nổi hai vị đại nhân này thì không bằng thử mời người khác, dù sao trong Âm Ti này cũng có nhiều lão quỷ ngàn năm lắm.”

Thế nhưng Ngô Anh nghe thế thì lại dội một gáo nước lạnh: “Không đơn giản như thế đâu! Các người thử nghĩ mà xem, những lão quỷ ở đây hơn hai ngàn năm làm gì có ai có thân phận thấp? Tôi đoán không phải phán quan thì cũng là Diêm Quân…” Ai ngờ Ngô Anh nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, giống như nhớ ra cái gì đó, cô ta vỗ gáy một cái rồi nói: “Còn có một người, bà ta ở Âm Ti chắc chắn hơn hai ngàn năm, mà quan trọng nhất là địa vị không cao, nhưng tính tình hơi quái đản một chút.”

Võ Khôi nghe xong thì hơi ngạc nhiên, hỏi: “Cô nói là Mạnh Bà?”

Ngô Anh gật đầu: “Còn ai vào đây nữa, tính tình bà lão này rất quái, nếu như không hợp mà tìm đến thì bà ta chẳng thèm để ý nhưng nếu hợp tính thì chuyện gì cũng dễ nói.”

Tôi nghe mà bất giác nhớ lại cảnh tượng gặp Mạnh Bà ở cầu Nại Hà trước đó, bà ta luôn mồm gọi tôi là đại nhân và đối với tôi

vô cùng cung kính, ngay cả Bạch Linh Nhi sau đó cũng nhờ có tôi mà được thả đi qua… Không biết cái này có phải là hợp tính như Ngô Anh đã nói hay không?

Nghĩ tới đây tôi hỏi bọn họ: “Mạnh Bà lúc nào tan tầm? Hay là để tôi đi gặp bà ta một chút?”

Mặt siêu dài nghe thế thì nói với tôi: “Trong Âm Ti không phân biệt ngày và đêm cho nên cầu Nại Hà lúc nào cũng có âm hồn đi qua… Mà hễ có âm hồn qua đó nhất định phải uống canh của Mạnh Bà, cho nên trong tình huống bình thường Mạnh Bà sẽ không tan việc về nghỉ ngơi đâu.”

Tôi hơi giật mình bảo: “Vậy có mà mệt chết!” Nhưng ngay lập tức tôi nghĩ tới việc ở đây chẳng có ai là người sống cả, thế là vội mở miệng: “Không đúng, chẳng lẽ bà ta không cảm thấy mệt à?”

Kết quả Ngô Anh lắc đầu: “Đây chính là chỗ thần kỳ của Mạnh Bà, bà ta chẳng những không cảm thấy mệt, ngược lại còn thần thái sáng láng, cho nên căn bản không có âm hồn nào có thể dễ dàng lẻn qua cầu Nại Hà.”

CHƯƠNG

ĐÌNH PHONG BA

Sau khi cân nhắc một lúc lâu, cuối cùng tôi vẫn quyết định đi gặp Mạnh Bà, mặc kệ tính tình bà ta quái lạ thế nào thì tôi đều muốn thử một lần...

Nghĩ tới đây tôi lập tức rút từ trong túi ra toàn bộ số tiền Địa Phủ sau đó nói với mấy người đang ngồi: "Tôi đi vội nên trên người chỉ cầm theo ít tiền này, không biết có thể mua quà gì, lại càng không biết Mạnh Bà thích thứ gì?"

Ngô Anh đếm một lượt số tiền sau đó giật mình nói: "Sao anh cầm theo nhiều tiền thế! Số tiền này đừng nói là mua quà mà có thể mua mười mấy tòa nhà!"

Tôi nghe xong thở dài nói: "Mạnh Bà không ngủ không nghỉ nên chắc cũng không thích nhà cửa đâu, tặng quà phải tặng đúng sở thích, nếu không dù có đưa một núi vàng thì chưa chắc Mạnh Bà đã động tâm."

Ba người bọn họ nghe xong đều lộ vẻ khó xử, cuối cùng vẫn là Ngô Anh nói: "Thật không dám giấu, không ai có thể đoán được tính tình của Mạnh Bà nên không có người nào biết bà ta thích gì…"

Tôi biết chuyện này đúng là hơi làm khó bọn họ, nhưng dù sao

bọn họ vẫn có ưu thế hơn so với người ngoài như tôi và ít ra vẫn mạnh hơn người trần mắt thịt như tôi chứ?

Sau đó Võ Khôi nói: “Mặc dù trên cầu Nại Hà, Mạnh Bà giúp âm hồn quên chuyện cũ trước kia, nhưng nghe nói bà ta có một cái đình cách không xa chân cầu, lúc âm hồn không nhiều có thể thỉnh thoảng tới đó nghỉ ngơi một lúc.”

Tôi nghe thế vội hỏi Võ Khôi: “Vậy thời điểm nào trong ngày âm hồn ít nhất?”

Võ Khôi suy nghĩ rồi đáp: “Cái này cũng không cố định mà phải xem vận may.”

Tôi nói với ba người bọn họ: “Chọn ngày không bằng đúng ngày, tôi thấy hay là bây giờ qua đó nhìn thử xem, biết đâu lại đúng lúc Mạnh Bà đang nghỉ ngơi ở đình thì sao?”

Võ Khôi gật đầu: “Được thôi, nhưng ba người chúng tôi vì thân phận khác biệt nên tốt nhất không nên đi cùng ngài qua đó... Không bằng để tôi dẫn ngài Trương đi trước nhìn xem, nếu có thể gặp được Mạnh Bà đang nghỉ ngơi thì quá tốt, còn nếu không gặp được tôi cũng có thể hỏi thăm một người bạn đang làm thủ hạ của Mạnh Bà.”

Tôi vỗ đùi: “Tốt quá, vậy cám ơn anh Võ nhé.”

Lúc ra cửa, Bạch Linh Nhi vẫn đòi đi theo, tôi sợ nhiều người sẽ phát sinh nhiều chuyện nên bảo cô ta chờ ở nhà họ Ngô. Kết quả là con rắn đó không hề vui vẻ... Nhưng cuối cùng dưới sự khuyên bảo hết lời của tôi, cô ta cũng đồng ý ở đây chờ.

Sau khi ra khỏi nhà của mặt siêu dài, tôi hơi thắc mắc với Võ Khôi: “Chúng ta có cần đi qua Ác Cẩu Lĩnh một lần nữa không?”

Võ Khôi cười lắc đầu, hỏi: “Ngài Trương sợ máu à?”

Tôi mạnh miệng nói: “Cũng không hẳn, chỉ thấy hơi buồn

nôn...”

Võ Khôi nghe thế thì nói với tôi: “Giờ chúng ta đi tới chỗ Mạnh Bà có thể không cần đi qua Ác Cẩu Lĩnh, nhưng khi về nhất định lại phải qua đó. Thật ra ngay từ đầu chúng tôi cũng không quen nhưng nhìn nhiều tự nhiên sẽ không còn cảm giác gì nữa.”

Tôi thầm nghĩ trong lòng, anh đương nhiên nhìn nhiều không còn cảm giác, nhưng tôi thì không được! Tôi là một người sống sờ sờ đi vào Ác Cẩu Lĩnh nhìn chó dữ cắn người... chờ đến lúc tôi về chắc không dám nhìn thẳng vào mắt Kim Bảo mất.

Đừng thấy Võ Khôi lùn một mẩu nhưng đi đường lại khá nhanh nhẹn, không hề chậm hơn so với mặt siêu dài. Lúc nói chuyện phiếm, anh ta bảo mình khi còn sống đã lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm nên luyện được kỹ năng đi bộ.

Tôi không nhịn được tò mò, hỏi: “Anh Võ này, người giống như anh đều là tự nguyện ở lại Âm Ti làm người hầu à?”

Võ Khôi cười bảo: “Đương nhiên, phần lớn chúng tôi đã nếm đủ ấm lạnh của nhân gian, nhìn thấu thói đời nóng lạnh cho nên không muốn phải trải qua những chuyện đó nữa. Ngài đừng thấy bọn tôi chê chỗ này buồn tẻ và việc thì làm mãi không hết, nhưng cuối cùng chẳng có mấy người chọn luân hồi một lần nữa.”

Tôi than nhẹ: “Tôi cảm thấy Âm Ti so với dương gian... Mỗi nơi đều có ưu điểm lẫn nhược điểm, người giống anh Võ đây đúng là đã nhìn rõ, thật ra có lúc hơi ngốc nghếch một chút lại có thể sống vui vẻ.”

Trong lúc nói chuyện, Võ Khôi đã dẫn tôi tới dưới cầu Nại Hà, bởi vì lần này tôi đứng ở hướng xuống cầu nên nhìn thấy nhiều âm hồn hai mắt ngơ ngác đang đi xuống, chắc bọn họ mới uống xong canh Mạnh Bà... Nhìn trạng thái của bọn họ thì chắc cũng đã quên mất chính bản thân mình rồi.

Võ Khôi nói cái đình đó rất gần cầu Nại Hà, nó gần như được xây vì cây cầu, bên trên có viết ba chữ to "Đình Phong Ba". Tôi tự hỏi tại sao lại dùng cái tên này? Chẳng lẽ để kỷ niệm Nhạc Phi à? Chỉ là hiện giờ trong đình chả có ma nào, xem ra Mạnh Bà vẫn đang ở...

Lúc này Võ Khôi ngẩng đầu nhìn về phía cầu Nại Hà, sau đó than nhẹ: "Cái cầu Nại Hà này nhất định phải đi từ lối vào mới có thể lên cầu, nên bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ Mạnh Bà ở đây, nhưng không biết phải chờ đến khi nào. Ngài Trương, hay là ngài ngồi ở đây chờ, còn tôi đi xuống cầu tìm hiểu một lúc, tôi sẽ quay lại nhanh thôi."

Nghe anh ta nói thế, tôi cũng đành phải chấp nhận, tôi bèn gật đầu với anh ta và nói: "Được, vậy vất vả cho anh Võ rồi."

Sau khi Võ Khôi rời đi thì chỉ còn một mình tôi ngồi ở đình Phong Ba, nhìn những âm hồn đi từ trên cầu Nại Hà xuống, tôi nghĩ, cuối cùng rồi sẽ có một ngày mình cũng "đàng hoàng" đi tới đây một lần, chỉ là không biết lúc đó tôi có thể không còn lưu luyến nhân gian giống Võ Khôi và anh em nhà họ Ngô nữa hay không?

Đang suy nghĩ, tôi đột nhiên nghe thấy sau lưng có một giọng nói già nua vang lên: "Đại nhân, chúng ta lại gặp mặt."

Tôi nghe tiếng thì quay lại nhìn và lập tức bị giật mình, thật không ngờ Mạnh Bà lại lặng yên không một tiếng động đứng sau lưng tôi, thế là tôi vội vàng đứng lên, lúng túng nói: "Tôi... Tôi cố ý muốn tới đây để gặp bà, vừa rồi thấy trong đình không có ai nên mới ngồi nghỉ đợi bà tới."

Mạnh Bà nghe xong cười bảo: "Không sao không sao, cái đình này vốn là để cho mọi người nghỉ chân, hôm nay đại nhân có thể đến ngồi một chút cũng coi như làm vẻ vang cho cái đình nhỏ này

của tôi rồi!”

Tôi thắc mắc lắm, thầm nghĩ tại sao bà lão này cứ nhìn thấy tôi là mở miệng gọi đại nhân? Chẳng lẽ bà ta coi tôi là người nào đó? Rốt cuộc thì tôi nên nói thật hay im lặng đây?

Trong lúc tôi đang do dự thì Mạnh Bà tiếp tục nói: “Đại nhân tới gặp bà lão này có phải có việc gì hay không? Đại nhân không ngại thì cứ nói thẳng, nếu trong phạm vi năng lực của tôi, tôi sẽ nói hết những gì mình biết.”

Tôi nghe thế thì rất vui mừng, vội vàng chắp tay hướng về Mạnh Bà và nói: “Cám ơn bà, thật không dám giấu, tôi muốn hỏi thăm bà về danh tướng Bạch Khởi thời Chiến Quốc.”

CHƯƠNG

BÁT CANH MẠNH BÀ ĐẶC BIỆT

Tôi cứ nghĩ rằng Mạnh Bà sẽ phản ứng giống với những người khác, nhưng sau khi nghe xong, bà ta chỉ khẽ gật đầu và nói: "Ừ, chuyện của hắn thì bà lão này vẫn nhớ được một chút, hy vọng có thể giúp đỡ được cho đại nhân."

Tôi lập tức nghiêng người ra hiệu cho Mạnh Bà: "Bà ngồi xuống rồi từ từ nói..."

Mạnh Bà run rẩy đi tới bên cạnh tôi, sau đó bà ta nhẹ nhàng vung tay về phía chiếc bàn đá, trong nháy mắt bên trên có thêm một bộ ấm chén uống trà. Tôi thấy mà chỉ biết cười khổ trong lòng, vừa nãy tôi đã uống đầy một bụng trà xanh ở nhà mặt siêu dài rồi, nếu giờ mà uống tiếp chắc tôi nôn ra mất.

Nhưng vì tôi đang có chuyện muốn nhờ nên không thể không nể mặt người ta, vì vậy mà tôi đành kiên trì ngồi xuống và nhận lấy chén trà Mạnh Bà đưa cho. Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không mà lúc tôi cầm chén trà này, cứ luôn có cảm giác như đang cầm một bát canh Mạnh Bà vậy.

Mạnh Bà thấy tôi do dự rồi mới cầm lấy chén trà thì vừa cười vừa bảo: "Xin đại nhân yên tâm, canh của bà lão này sẽ không tùy tiện cho đại nhân uống... Trừ khi đại nhân tự mình muốn uống."

Tôi nghe thế thì cười gượng vài tiếng: “Bà thật biết nói đùa…” Rồi tôi đi thẳng vào vấn đề: “Mời bà mau ngồi xuống đây, thời gian của bà quý báu, hay là trước tiên bà hãy nói một số chuyện liên quan tới Bạch Khởi đi!”

Mạnh Bà gật đầu, sau đó ung dung nói: “Mặc dù đã qua hơn hai nghìn năm, nhưng có một số việc bà lão này vẫn nhớ rõ, đặc biệt là ánh mắt của Bạch Khởi, đến giờ mà mỗi khi nhớ lại, tôi vẫn có cảm giác lạnh run.”

Sau đó Mạnh Bà kể cho tôi nghe một số chuyện của Bạch Khởi vào năm đó, theo lời của bà ta thì danh hiệu “Sát thần” đúng là danh bất hư truyền…

Năm đó bà lão này vừa tới Địa Phủ chưa được bao lâu, ai ngờ có một ngày tôi nghe mấy âm sai đi ngang qua nói chuyện, lúc ấy ở trên dương gian có một lệ quỷ vô cùng cao cường, mười mấy âm sai cũng không thể câu nó về.

Bà lão này nghe xong cảm thấy rất tò mò, thế là lắm miệng hỏi một trong những tên âm sai đó một câu: “Âm hồn của ai mà lợi hại thế?”

Ai ngờ gã âm sai kia nghe thế thì bảo: “Bà đã từng nghe nói đến Sát Nhân Vương chưa? Chính là âm hồn của hắn đấy, bởi vì lệ khí trên người hắn quá nặng nên mãi mà không thể câu được về Âm Ti để xét xử.

Không phải tôi chưa từng nghe thấy ba chữ “Sát Nhân Vương”, nhớ lúc tôi còn sống ở nhân gian thường xuyên được nghe các ông bà già kể rằng, năm đó đại tướng nước Tần là Bạch Khởi giết bốn trăm nghìn hàng binh nước Triệu và hắn đã bị người đời sau gọi là “Sát Nhân Vương”. Nhưng khi bà lão này còn sống thì Bạch Khởi cũng đã chết được vài chục năm rồi, vậy tại sao đến bây giờ vẫn không bị âm sai câu về Địa Phủ?

Âm sai đó nghe tôi nói vậy thì bảo, tuy Bạch Khởi giết vô số người, nhưng hắn lại là người có công với nước Tần… Nhưng không hiểu tại sao hắn lại bị Tần Vương hạ lệnh xử tử, vì thế mà sau khi chết, oán khí trong lòng hắn quá lớn khiến âm hồn mãi quanh quẩn trên thế gian, không chịu xuống Âm Ti.

Bà lão này nghe thế mới tò mò hỏi: “Chẳng lẽ trong trời đất này không có một người nào có thể thu phục được lệ quỷ có oán khí cực lớn này à?”

Kết quả tay âm sai kia lại nói nhỏ với tôi rằng: “Bà là người mới nên không biết, vị Sát Nhân Vương này hơi có quen biết với Minh Vương điện hạ của chúng ta, cho nên âm sai chỉ dám câu hồn mà không dám làm tổn thương hắn.”

Lúc đó bà lão này chỉ coi đó là một chuyện mới lạ nên chỉ nghe mà không để ở trong lòng, ai ngờ không lâu sau đó tôi lại gặp vị “Sát Nhân Vương” này ở ngay trên cầu Nại Hà. Đến lúc ấy tôi mới biết cái gọi là “Lệ khí nặng” thật sự nặng đến mức nào.

Nhớ lại lúc ấy, tôi đang đứng trên cầu Nại Hà, từ xa tôi đã nghe được tiếng xích sắt kéo lê, bằng vào cảm giác, tôi đã biết đây nhất định là một ác quỷ mình đầy tội lỗi… Và khi nhìn thấy mười âm sai áp giải một âm hồn lên cầu thì tôi biết, vị Sát Nhân Vương trong truyền thuyết đã tới.

Sở dĩ lúc đó bà lão này liếc mắt một cái đã nhận ra hắn là Sát Nhân Vương, không phải bởi vì ánh mắt của tôi sắc bén, mà là do phía sau hắn có vô số âm hồn bám theo, bọn họ đều gào khóc cùng đi theo âm hồn đó lên cầu Nại Hà… Dù tất cả những âm hồn này đều nhìn Sát Nhân Vương bằng ánh mắt đầy căm hận, nhưng lại không có ai dám tới gần hắn.

Lúc này một âm sai chạy tới nói với tôi là phải đưa trực tiếp âm hồn này tới thành Uổng Tử, đồng thời Biện Thành Vương ra lệnh

cho tôi làm một bát canh Mạnh Bà đặc biệt, sau đó ngài ấy sẽ cho người tới lấy.

Canh Mạnh Bà đặc biệt khác với canh bình thường ở chỗ, cái trước làm âm hồn gián tiếp mất trí nhớ, còn cái sau là triệt để quên hết chuyện cũ trước đây. Bởi vì tò mò, nên khi làm xong canh, đích thân tôi đã mang qua đó.

Lúc đó tôi cứ nghĩ rằng Sát Nhân Vương sẽ không ngoan ngoãn uống hết bát canh Mạnh Bà, vậy mà không ngờ khi bà già này gặp lại hắn, thì lại thấy xích tỏa hồn trên người hắn đã được tháo xuống từ lâu, còn hắn cầm lấy bát canh Mạnh Bà, không thèm nháy mắt đã uống sạch sẽ.

Cũng kể từ lúc đó tôi không còn gặp được âm hồn của Sát Nhân Vương nữa, nhưng hắn đã uống bát canh Mạnh Bà của tôi thì nhất định sẽ phải vào luân hồi, nhưng không hiểu vì sao mà vài nghìn năm qua, hắn không hề quay lại Âm Ti dù chỉ một lần.

Nói tới đây, Mạnh Bà uống cạn chén trà trong tay, sau đó bình tĩnh nhìn về phía tôi…

Lúc này tôi không hiểu lắm nên hỏi: "Hơn hai nghìn năm vẫn chưa từng trở lại Âm Ti? Một người có thể sống lâu như thế à?"

Mạnh Bà lắc đầu: "Ai biết được? Kỳ lạ nhất là sau đó không ai ở Âm Ti nhắc tới chuyện này nữa, giống như họ đã hoàn toàn quên mất Sát Nhân Vương vậy."

Tôi suy nghĩ một lúc rồi nói: "Như vậy nghĩa là lúc đó Minh Vương ra mặt bảo vệ Sát Nhân Vương, sau đó để hắn mang theo một chút ký ức vào luân hồi… Vậy Bạch Khởi và Minh Vương lúc đó có quan hệ như thế nào?"

Mạnh Bà trả lời: "Ai biết được…"

"Vậy chắc Biện Thành Vương cũng biết được chân tướng

chuyện năm đó và đã đày Bạch Khởi đến một chỗ nào đó ở dương gian rồi." Tôi tự lẩm bẩm.

Mạnh Bà vui vẻ đứng lên bảo: "Chuyện năm đó bà lão này chỉ biết được như vậy thôi, không biết có thể giúp được gì cho đại nhân hay không…"

Tôi nghe ra trong lời nói của Mạnh Bà có ý tiễn khách, thế là đành phải đứng lên, nói: "Bà đừng nói vậy, là do tôi đã quấy rầy, tôi xin cảm ơn bà, nếu ngày sau có duyên gặp lại… Nhất định sẽ báo đáp."

Sau khi ra khỏi đình Phong Ba, tôi thấy Võ Khôi đang mệt mỏi đi từ xa tới, anh ta thấy tôi đi cùng Mạnh Bà ra khỏi đình thì bèn vội giả vờ như không quen biết mà đi ngang qua người tôi.

Ấy vậy mà lúc này Mạnh Bà lại đột nhiên lên tiếng: "Đại Lang, đã lâu không gặp… Sao bây giờ nhìn thấy bà lão này đến cả câu chào cũng không thấy đâu nhỉ?"

Võ Khôi nghe thế lúng túng nói: "Sao bà lại gọi tên kiếp trước của tôi vậy? Biết thế này thì tôi cũng lấy canh Mạnh Bà uống một bát để tránh bà luôn làm tôi nhớ tới chuyện thương tâm năm đó."

CHƯƠNG

BIỆN THÀNH VƯƠNG

Mạnh Bà nghe xong cười to và nói: “Nếu đã là chuyện cũ trước đây, thì Đại Lang cần gì để ý chứ?”

Tôi nghe mà không khỏi nghĩ thầm trong lòng, Võ Khôi này tên là Đại Lang, lại còn là họ Võ, dáng người cũng đặc biệt như thế, vậy chẳng lẽ anh ta chính là chúa tể của những chiếc sừng trong lịch sử - Võ Đại Lang chăng?

Dù trong lòng tôi nghĩ như vậy, nhưng không tiện hỏi ra lời, nói thế nào người ta cũng là tới giúp mình, loại chuyện này có phải hay không thì đều có vẻ xấu hổ cả.

Vũ Khôi nghe Mạnh Bà nói kiểu đó thì hơi đỏ mặt, anh ta nói: “Đã biết là chuyện cũ trước đây thì bà đừng nhắc lại nữa!”

Nhưng Mạnh Bà dường như không muốn buông tha cho anh ta, bà ta lại mỉm cười nói với Võ Khôi: “Đúng rồi, thời gian trước tôi có gặp Kim Liên, tôi thấy cô ta nghĩ thoáng hơn so với cậu rồi đấy, cũng sống thoải mái hơn.”

Tôi thấy nếu nói thêm nữa thì chắc mặt Võ Khôi sẽ từ đỏ biến thành tái mất, thế là tôi bèn tranh thủ chen ngang: “Bà ơi, tôi còn có chút việc nên xin cáo từ ạ.”

Mạnh Bà nghe thế gật đầu với tôi, mà Võ Khôi cũng nhân lúc

này mà chuồn mất. Tôi và Võ Khôi rất ăn ý gặp nhau ở Ác Cẩu Lĩnh, lúc nhìn thấy tôi, sắc mặt anh ta hơi xấu hổ, chắc sợ tôi hỏi chuyện vừa rồi.

Đương nhiên tôi biết cái đạo lý đánh người không đánh mặt và không có việc gì thì đừng vạch khuyết điểm của người ta ra, thế là tôi biết điều giả vờ như vừa rồi nghe không hiểu và đem chủ đề kéo về chuyện của Bạch Khởi: “Vừa rồi Mạnh Bà nói cho tôi biết năm đó Bạch Khởi được đưa tới chỗ Biện Thành Vương, rồi từ đó về sau bà ta không còn gặp được âm hồn của Bạch Khởi nữa.”

Võ Khôi thấy tôi không hỏi cái khác thì thoáng thở phào, anh ta nói: “Nếu Mạnh Bà bảo không còn gặp âm hồn đó nữa thì chứng tỏ âm hồn đó không vào luân hồi…”

Tôi lắc đầu: “Nhưng Mạnh Bà lại nói Bạch Khởi đã uống bát canh Mạnh Bà đặc biệt.”

Võ Khôi nghe thế thì sững sờ, anh ta lẩm bẩm: “Đã uống canh Mạnh Bà thì xác định chắc chắn là vào luân hồi rồi! Nếu không uống vật kia thì chẳng có ý nghĩa gì cả! Nhưng nếu Bạch Khởi vào luân hồi mà lại không về Âm Ti… Chẳng lẽ hắn đã thành tiên?”

“Anh cảm thấy có khả năng này không? Người có tội lớn trên người như thế mà lại có thể đắc đạo thành tiên?” Tôi không thể tin được mà hỏi lại.

Võ Khôi khẽ than thở: “Ngài Trương à, khả năng xấu nhất là chỉ còn một mình Biện Thành Vương biết chuyện này mà thôi.”

Tôi nghe anh ta nói thế mà cũng ngây người, tôi bảo: “Một mình Mạnh Bà còn dễ đối phó, nhưng nếu để tôi đi tìm Biện Thành Vương để tìm hiểu chuyện này thì sợ là khó…”

Võ Khôi nói với vẻ bất đắc dĩ: “Chắc chắn là khó! Tuy nói tính tình của Biện Thành Vương là người hiền lành nhất trong số mười vị Diêm Quân, nhưng không có nghĩa ngài ấy là con hổ giấy! Nếu

như không có lý do chính đáng thì sợ là đến gặp mặt cũng còn không được.”

Đương nhiên tôi biết những điều Võ Khôi nói là sự thật, với thân phận hiện giờ của tôi mà đột nhiên chạy đi tìm Biện Thành Vương, đối phương tất nhiên sẽ phát hiện ra tôi là người sống đi vào Âm Ti, đến lúc đó chỉ sợ còn chưa hỏi ra mối liên hệ giữa Đinh Nhất và Bạch Khởi thì đã bị bắt lại rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại thì người bây giờ giúp được tôi chỉ có thể là Ngô Anh, cô ta đã làm việc nhiều năm dưới quyền Biện Thành Vương nên chắc hiểu rõ tính tình của ông ta, phải xem cô ta có biện pháp gì để tìm hiểu tung tích của Bạch Khởi từ Biện Thành Vương không.

Trở lại căn nhà của hai anh em họ Ngô, tôi thấy hai người đó đang ngồi tán gẫu với Bạch Linh Nhi, không biết bọn họ nói gì mà làm Bạch Linh Nhi giật mình. Tuy con rắn đó cũng khá nhiều tuổi rồi, nhưng do mấy ngàn năm qua cô ta luôn bị nhốt trong hố trời, nên khi được tôi thả ra, đối với cái gì cô ta cũng cảm thấy rất mới lạ cả.

Nhìn thấy tôi và Võ Khôi trở về, Bạch Linh Nhi vui mừng đứng dậy nói: “Sao mấy người đi lâu thế!”

Lúc này Ngô Anh cũng cười và bảo: “Sao rồi? Có tìm hiểu được gì không?”

Tôi khẽ thở dài, trả lời: “Cũng có... Nhưng tiếc là không nhiều.”

Sau đó tôi nói những gì nghe được từ Mạnh Bà cho bọn họ biết, Ngô Anh nghe xong tỏ ra hơi nghi ngờ: “Tôi làm việc dưới quyền của Biện Thành Vương đã nhiều năm nhưng chưa bao giờ nghe được chuyện liên quan tới Bạch Khởi. Nhưng dù sao đây cũng là chuyện của hơn hai ngàn năm trước, mà tôi mới đến Âm Ti khoảng vài trăm năm nay, nếu như Biện Thành Vương cố ý không nhắc tới

chuyện này thì dĩ nhiên sẽ ít người biết đến."

Tôi truy hỏi: "Vậy không biết trong phủ Biện Thành Vương có hồ sơ gì để tra cứu không?"

Ngô Anh suy nghĩ rồi nói: "Những năm gần đây tư liệu đều được lưu trữ trên máy tính, nhưng chuyện này đã quá lâu nên không còn giá trị gì để lưu trữ, cho nên toàn bộ đều được chất đống tại kho hàng phía dưới điện Diêm La."

Nghe cô ta nói thế, tôi có cảm giác chưa biết chừng không cần phải gặp Biện Thành Vương cũng điều tra được chuyện năm đó. Tôi bèn hỏi Ngô Anh xem cô ta có thể dẫn tôi đi vào trong nhà kho đó được không?

Đừng thấy Ngô Anh là phụ nữ nhưng cô ta làm việc còn quyết đoán hơn mặt siêu dài nhiều, Ngô Anh chỉ suy nghĩ vài giây rồi ngẩng đầu nói với tôi: "Phụ trách trông coi phòng hồ sơ là một lão quỷ mê rượu nên muốn dẫn anh đi vào cũng không khó, nhưng vấn đề là hồ sơ bên trong chồng chất như núi, làm sao anh có thể tìm được hồ sơ của Bạch Khởi trong một khoảng thời gian ngắn chứ?"

Tôi bèn giải thích: "Nếu là phòng lưu trữ hồ sơ thì dù nó có nhiều đến thế nào cũng phải có quy luật, tôi cảm thấy chỉ cần bên trong có hồ sơ của Bạch Khởi thì sẽ có thể tìm ra được…"

Ngô Anh gật đầu: "Thôi được rồi, vậy bây giờ chúng ta đi thôi! Vừa đúng lúc hôm nay trong điện không có âm sai đang trực…" Ngô Anh nói xong thì vào nhà cầm ra hai bình rượu lâu năm và nói: "Lão quỷ trông coi phòng hồ sơ mê rượu lắm, hai bình rượu này đủ để ông ta say hơn vài canh giờ."

Thấy Ngô Anh nghĩ chu đáo như vậy, tôi cũng không biết phải nói gì nữa mà chỉ cảm kích nhìn bọn họ, tôi bảo: "Cũng may có mấy vị giúp đỡ, nếu không tôi tới đây đúng là chẳng biết phải bắt

đầu từ đâu."

Mặt siêu dài cười nói: "Ngài Trương khách sáo quá, ngài là bạn của hai vị chủ nhiệm thì cũng là bạn của chúng tôi. Nếu bạn bè có việc muốn nhờ thì chúng tôi phải giúp đỡ hết mình chứ…"

Nghe cậu ta nói thế, tôi cũng không nói thêm gì nữa, xem ra sau này phải cám ơn lão Hắc và lão Bạch thật tốt mới được, dù sao tôi vốn không quen với hai anh em họ Ngô cho nên bọn họ giúp tôi chỉ vì nể mặt Hắc Bạch Vô Thường, vì thế tôi cảm ơn bọn họ cũng không khác cảm ơn mấy người trước mặt.

Thấy tôi muốn đi ra ngoài, Bạch Linh Nhi lập tức muốn đi cùng, nhưng lần này là bí mật lẻn vào phòng hồ sơ phía dưới điện Diêm La nên không tiện dẫn cô ta theo lắm, vì vậy tôi đành dỗ dành cô ta: "Nghe lời... Tôi đi một lát là về, còn chưa rõ tình huống ở chỗ đó, nhỡ có nguy hiểm gì thì làm thế nào?"

Kết quả tôi không nói còn đỡ, nói ra rồi lại thành phản tác dụng! Cô ta vừa nghe thấy tôi đi có khả năng gặp nguy hiểm thì nhất định đòi đi theo.

CHƯƠNG

PHÒNG HỒ SƠ DƯỚI MẶT ĐẤT

Bạch Linh Nhi bướng bỉnh nói: “Tôi đến Âm Ti là vì để bảo vệ sự an toàn cho anh, nếu như biết anh gặp nguy hiểm mà tôi còn không đi theo thì tôi cần gì tới đây chứ?”

Tôi nghe là biết không thể rũ bỏ cô nàng này được rồi, đành suy nghĩ rồi bảo: “Vậy cô có thể thu nhỏ lại không? Sau đó trốn trong túi áo của tôi…”

Bạch Linh Nhi vui vẻ nói: “Đương nhiên là được rồi, cái này đối với tôi chẳng phải dễ như ăn sáng à?” Nói xong cô ta xoay người một cái biến thành một tia sáng rồi chui vào trong túi áo phía trên của tôi.

Tôi hơi lúng túng nói với Ngô Anh: “Tính tình cô gái này hơi bướng bỉnh nên chỉ đành dẫn cô ta theo…”

Ngô Anh mỉm cười, nói: “Không sao, dù sao hôm nay cũng không có âm sai trực ở đó.”

Tôi biết người ta cực chẳng đã mới nói như vậy, thế là tức giận nói với Bạch Linh Nhi trong túi: “Nếu tôi chưa đồng ý thì cô chưa được chui ra biết không?”

Lúc này có một giọng nói buồn buồn phát ra từ trong túi áo của tôi: “Biết rồi!”

Sau đó tôi theo Ngô Anh đi tới bên cạnh một tòa kiến trúc hùng vĩ, do chúng tôi đến xem trộm hồ sơ nên tất nhiên cô ta không thể dẫn tôi nghênh ngang đi vào từ cửa chính, thế là hai chúng tôi vòng qua vòng lại rồi đi tới một cánh cửa nhỏ ở phía sau.

Tôi thấy Ngô Anh thuần thục lấy ra một tấm thẻ rồi quẹt lên màn hình điện tử của cánh cửa, nó lập tức mở ra… Bên trong là một hành lang tĩnh lặng, tôi nhìn vào trong mà trong lòng run lên. Không biết vì sao dù bên trong yên tĩnh dị thường nhưng lại làm tôi có cảm giác không hề dễ chịu hơn so với Ác Cẩu Lĩnh.

Lúc này Ngô Anh nhìn xung quanh rồi nói: "Lát nữa theo sát tôi…"

Tôi gật đầu với cô ta rồi thận trọng đi theo phía sau. Sau khi đi vào cánh cửa, Ngô Anh dẫn tôi rẽ bảy lần quặt tám lần mới đến một lối vào tầng hầm. Tiếp đó cô ta nhìn thoáng qua thời gian rồi lắc lư bình rượu trong tay, nói: "Anh ở đây chờ tôi một lúc, tôi đưa rượu cho lão quỷ canh cửa trước đã."

Ngô Anh đi rồi, một mình tôi đứng sát vào tường, không biết có phải do xung quanh cực kỳ yên tĩnh hay không mà trong lòng tôi hơi hốt hoảng. Thật ra nghĩ kĩ một chút thì tôi lẻ loi một mình đi vào Âm Tào Địa Phủ, tuy có lão Hắc và lão Bạch giúp đỡ, nhưng dù sao thứ vây xung quanh tôi cũng là một đám âm hồn, chẳng hề có một người sống nào cả.

Có lẽ cảm giác được tim tôi đập nhanh hơn nên Bạch Linh Nhi ở trong túi áo nói: "Đừng sợ, còn có tôi ở đây mà."

Cô ta đột nhiên nói chuyện làm tôi giật cả mình, nhưng tôi sợ bị người khác phát hiện nên đành nhỏ giọng bảo: "Đừng lên tiếng, cẩn thận bị nghe thấy…"

Bạch Linh Nhi đành phải buồn bã trả lời: "Ừm…"

Thế nhưng từ lúc Bạch Linh Nhi nói những lời đó trở đi, tôi

không còn hoảng hốt nữa, xem ra cô ta vẫn có một chút tác dụng, hoặc có thể nói trong tiềm thức tôi đã coi Bạch Linh Nhi là người thân.

Lúc này Ngô Anh đã quay lại, tôi nhìn thấy trong tay cô ta không còn hai bình rượu lúc trước, có vẻ như lão quỷ đó đã nhận hối lộ từ Ngô Anh... Nhưng không biết phải chờ bao lâu ông ta mới say hoàn toàn.

“Thế nào? Lão quỷ nhận rồi hả?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

Ngô Anh gật đầu: “Ừ, tôi đoán đợi thêm vài phút nữa thì ông ta sẽ say đến bất tỉnh nhân sự.”

Tôi hơi giật mình hỏi: “Nhanh thế cơ à?”

Ngô Anh nói nhỏ với tôi: “Anh không biết chứ lão quỷ này trước khi chết chính là một con ma men, cho nên sau khi chết mới thích rượu như vậy. Biện Thành Vương thấy ông ta thường xuyên say bất tỉnh nhân sự nên mới phái ông ta đến canh cửa nhà kho.”

Tôi nghe xong không nói thêm gì nữa mà đứng yên cùng một chỗ với Ngô Anh để chờ lão quỷ kia uống say... Chỉ một lúc sau, Ngô Anh vẫy tay với tôi để ra hiệu tôi có thể đi theo cô ta xuống dưới.

Vừa đi xuống thang tôi đã ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc, Ngô Anh cũng vội lấy tay bịt mũi rồi bảo: “Bình thường mùi rượu trên người lão quỷ này đã rất nồng rồi, giờ mà uống say nữa thì càng nghẹt thở...”

Ngô Anh vừa dứt lời thì tôi đã thấy một lão già mặt đỏ tới mang tai đang nằm ở cuối hành lang, nghe âm thanh thì như lão còn đang ngáy khò khò. Khi tôi tới gần xem mới thấy đúng là mùi rượu xung quanh đây phát ra từ trên người lão ta thật.

Lúc này Ngô Anh quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó nhanh

chóng đưa tay lấy một chùm chìa khóa trên người lão già này xuống. Tiếp đó cô ta đưa chìa khó cho tôi và nói: "Tự anh đi vào tìm đi, tôi phải đứng đây canh gác, nhỡ đâu lão già này tỉnh lại giữa chừng thì tôi cũng có thể kéo dài ít thời gian."

Tôi cầm lấy chìa khóa, sau đó nói với Ngô Anh: "Vậy cô cũng cẩn thận đấy..."

"Yên tâm, thời gian không nhiều lắm nên anh vào nhanh đi!" Ngô Anh gật đầu.

Lúc tôi dùng chìa khóa mở cửa phòng hồ sơ dưới mặt đất, tôi lập tức bị cảnh tượng bên trong dọa sợ ngây người! Chỉ thấy không gian trong căn phòng này vô cùng to lớn giống như một sân bóng vậy!

Xem ra tôi hơi coi nhẹ lời nói trước đó của Ngô Anh, trong này cũng quá lớn rồi đấy? Lớn đến mức mà gần như tôi không biết phải bắt đầu tìm từ đâu!

Chẳng còn cách nào khác, tôi đi tới một tủ sắt gần nhất trước mặt và nhìn thấy trên đó viết: "Hậu Lương thời Ngũ Đại Thập Quốc". Tôi nhìn mà nhức cả đầu vì tôi vốn dốt lịch sử, tôi thật sự hối hận tại sao không học giỏi lịch sử, thật là đúng với câu "Đến lúc dùng sách mới thấy ít".

Trước kia gặp một số vấn đề về lịch sử là tôi trực tiếp dùng Baidu, nhưng bây giờ biết tìm ai hỏi đây? Ai ngờ trong lúc tôi đang ngây người nhìn phía trước, thì Bạch Linh Nhi chợt lắc mình chui từ trong túi ra.

"Tại sao cô lại ra đây làm gì?" Tôi giật nảy mình.

Bạch Linh Nhi cười một cái, nói: "Tôi không ra giúp anh thì không biết anh còn phải tìm đến năm nào."

Nghe cô ta nói thế thấy cũng đúng, nên tôi không nói thêm gì

nữa mà để Bạch Linh Nhi đi tìm tủ sắt có hai chữ "Nước Tần"... Thật ra ngay từ đầu tôi cũng không đặt nhiều hy vọng vào Bạch Linh Nhi, vì dù sao trên này đa số là chữ giản thể, cho nên có nhiều chữ chưa chắc Bạch Linh Nhi đã biết.

Vậy mà tôi còn đang xoay quanh ở chỗ của Ngũ Hồ Thập Lục Quốc thì bỗng nghe Bạch Linh Nhi vui vẻ hô: "Tôi tìm được nước Tần rồi!"

Tôi lập tức chạy tới xem thấy đúng là cô nàng đã tìm được thật. Lúc này Bạch Linh Nhi định mở tủ sắt có chữ nước Tần ra thì lại phát hiện tủ bị khóa. Tôi lập tức nhớ đến chùm chìa khóa trong tay, thế là bèn tìm kiếm chiếc chìa khóa có số hiệu tương ứng với chiếc tủ sắt kia.

CHƯƠNG

NGƯỜI MUỐN GẶP NHẤT

Lúc tôi dùng chìa khóa mở ra cánh cửa tủ đó ra, tro bụi bên trong lập tức bị cuốn lên... Nhưng điều làm tôi bất ngờ nhất là trong tủ lại có một không gian khác.

Tôi cứ tưởng rằng hồ sơ ở đây sẽ là từng chồng từng chồng giấy, vậy mà mở tủ xong lại thấy bên trong có một không gian riêng, nếu muốn xem tư liệu của những âm hồn năm đó thì nhất định phải đi vào trong tủ sắt này.

Bạch Linh Nhi đứng bên cạnh tôi nhìn thấy thế cũng giật mình, nói: "Không ngờ một nhà kho cũ nát thế này lại có không gian khác! Xem ra Biện Thành Vương không hề đơn giản!"

Trước tiên tôi thò đầu vào nhìn thoáng qua một cái, lòng thầm nghĩ dù có không gian khác thì đến cuối cùng chẳng phải vẫn là một mình tôi tìm từng cái một đấy à... Nghĩ tới đây, tôi chuẩn bị nghiêng người tiến vào trong thì bị Bạch Linh Nhi kéo lại, cô ta nói: "Trong này có kết giới, tôi không vào được..."

Tôi bảo với Bạch Linh Nhi: "Bên trong chắc không có nguy hiểm gì đâu, cô ở đây chờ tôi một lát."

Dù trong lòng Bạch Linh Nhi rất không đồng ý, nhưng vì kết giới này quá lợi hại, mà với trình độ của cô ta thì không có cách

nào phá giải được. Tôi vốn nghĩ rằng để Bạch Linh Nhi chờ ở đây cũng được, nhỡ đâu chỗ Ngô Anh có biến cố gì thì với bản lĩnh của Bạch Linh Nhi có thể ngăn cản được một lúc.

Kết quả là đúng lúc tôi chuẩn bị tiến vào trong tủ thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói điềm tĩnh vang lên từ phía sau: “Anh thật sự định đi vào đó à?”

Tôi chưa từng nghe thấy giọng nói này, nhưng không hiểu tại sao lại thấy rất quen thuộc... Tôi quay đầu nhìn thì thấy có một người đàn ông mặc áo bào màu tím đứng phía sau đang nhìn tôi bằng ánh mắt sáng rực.

Nhìn cách ăn mặc của người này là biết đây tuyệt đối không phải âm sai phổ thông như mặt siêu dài hoặc Ngô Anh. Nếu tôi đoán không nhầm thì thân phận của người này không biết phải cao hơn bao nhiêu lần so với Hắc Bạch Vô Thường.

Nghĩ tới đây, tôi bèn nhìn về phía sau lưng người đó thì phát hiện cửa vào phòng hồ sơ vẫn đang đóng chặt, chỉ sợ Ngô Anh ở bên ngoài vẫn còn chưa biết có chuyện xảy ra trong này. Cái tên này đúng là “đi mà không gây ra tiếng động”, nếu không dù tôi không nghe được thì Bạch Linh Nhi cũng phải phát hiện ra chứ... Nhưng hiện giờ ông ta lại lặng yên không một tiếng động mà đứng sau lưng tôi.

Nếu đã bị người ta phát hiện, đương nhiên tôi không thể liên lụy tới Ngô Anh, vì thế tôi bình tĩnh, nói: “Ngài là...”

Người đàn ông áo tím mỉm cười: “Tôi nhớ anh trước đây đâu có tính tò mò như thế này!”

Tôi sững sờ, ông ta vừa nói “Tôi trước kia”? Chẳng lẽ chúng tôi đã từng quen biết? Nhưng nếu tôi biết ông ta thì tại sao lại chẳng có chút ấn tượng nào?

Người đàn ông áo tím thấy tôi nhíu chặt lông mày nhìn ông ta

thì không ra vẻ bí ẩn nữa mà cười bảo: “Tại hạ là Biện Thành Vương…”

Trong lòng tôi giật thót, thầm kêu không tốt rồi, thế này chẳng giống như vào nhà người ta ăn trộm lại gặp đúng lúc chủ nhà đi về à… Mặc dù trong lòng tôi đang liên tục suy nghĩ tìm cớ nhưng nghĩ mãi vẫn không ra được lý do gì hợp lý.

Bất đắc dĩ tôi không thể làm gì khác là đành kiên trì nói: “Nói ra chắc ngài không tin nhưng tôi muốn tìm hướng đi của một âm hồn…”

Biện Thành Vương nghe xong gật đầu một cái và bảo: “Tôi biết… Cho nên hôm nay tôi cố ý nghỉ một ngày để chờ anh tới.”

Tôi nghe mà thầm giật mình, chẳng lẽ hôm nay Biện Thành Vương đóng cửa không tiếp khách là vì chờ tôi? Nhưng điều này sao có thể chứ? Làm sao ông ta biết tôi sẽ tới đây? Chẳng lẽ nghe Hắc Bạch Vô Thường nói?

Điều này không hợp lý, vì bọn họ không thể vì chuyện của tôi mà nhờ vả đến tận Biện Thành Vương được, nếu không mặt siêu dài đã dẫn thẳng tôi đến gặp Biện Thành Vương rồi, cần gì phải đi gặp Mạnh Bà! Nhưng nếu như không phải lão Hắc và lão Bạch nói thì là ai? Chắc không phải Mạnh Bà nói chứ?

Ngay lúc tôi đang đi tìm đáp án thì thấy Biện Thành Vương phất tay với cái tủ sắt phía sau tôi, thế rồi có mấy tập hồ sơ dày cộp từ phía trong bay ra bồng bềnh rơi vào tay ông ta.

“Đây chính là tài liệu mà anh muốn xem, nhưng trước đây tôi và anh đã từng có ước định là khi chưa đến thời điểm, anh không thể xem những tài liệu này…” Biện Thành Vương nói đầy ẩn ý.

Tôi nghe xong mà như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, căn bản không hiểu Biện Thành Vương nói cái gì, nghe cách nói chuyện của ông ta thì cứ như rất quen với tôi, nhưng rõ ràng hôm

nay mới là lần đầu tiên tôi gặp ông ta mà?

"Diêm Quân điện hạ, ngài có nhận nhầm người không? Tôi và ngài trước đây đã từng gặp nhau à?" Tôi hỏi với vẻ nghi hoặc.

Vậy mà Biện Thành Vương làm như không nghe thấy, lại tiếp tục nói: "Mặc dù anh đã quên ước định đó, nhưng tôi không quên, hôm nay anh quay lại Âm Ti đã là trái với ước định... Tôi nể tình anh không biết rõ tình huống nên không truy cứu, nhưng nếu anh muốn biết hướng đi của người kia thì tuyệt đối không thể được."

Nghe thấy Biện Thành Vương luôn miệng nhắc đến người kia, tôi không tiếp tục quanh co lòng vòng nữa mà nói: "Tôi có thể không hỏi ngài về hướng đi của người kia, nhưng ngài có thể nói cho tôi biết quan hệ giữa Bạch Khởi và Đinh Nhất không?"

Ấy vậy mà Biện Thành Vương lại nhíu mày, sau đó lắc đầu nói: "Không thể..."

Tôi lập tức hơi nóng nảy: "Cái này không thể, cái kia cũng không thể! Vậy ngài nói cho tôi biết rút cục ngài có thể làm gì?"

Tôi cứ nghĩ rằng nói ra những lời này sẽ chọc giận Biện Thành Vương, nhưng không những ông ta không nổi giận mà còn cười nói với tôi: "Tôi có thể để anh gặp một người mà anh vẫn luôn mong được thấy, còn về một phần tinh phách bị rút đi của Đinh Nhất thì anh muốn tìm lại cũng không khó, nhưng lúc thần hồn của Đinh Nhất hoàn chỉnh thì tình cảm một đời này của hai người cũng chấm dứt..."

"Vậy có là có ý gì?" Tôi nghi ngờ hỏi.

Kết quả Biện Thành Vương lại nói thẳng: "Những lời trên anh muốn hiểu thế nào thì hiểu..."

Tôi nghe mà thấy bó tay, chẳng lẽ những người quyền cao chức trọng đều thất thường như thế à? Làm chuyện gì cũng không thèm

giải thích với loại dân đen như tôi? Biện Thành Vương nhìn ra tôi rất không hài lòng với đáp án của ông ta, nên cố ý đổi chủ đề: “Chẳng lẽ anh không tò mò tôi dẫn ai tới gặp anh sao?”

Tôi bình thản, nói: “Trừ khi ngài gọi sinh hồn của Đinh Nhất đến trước mặt tôi, nếu không thì thôi đi!”

Biện Thành Vương vừa khẽ cười vừa nói. “Ồ? Anh nghĩ kĩ rồi hẵng trả lời, đừng để đến lúc đó lại hối hận vì quyết định của mình ngày hôm nay...”

Tôi thầm nghĩ, hiện giờ ngoại trừ Đinh Nhất thì còn ai tôi muốn gặp nhất nữa? Hơn nữa, Biện Thành Vương cũng không phải con giun trong bụng tôi, đến ngay cả bản thân tôi còn không biết người tôi muốn gặp nhất là ai thì ông ta làm sao mà biết được...

Biện Thành Vương thấy tôi vẫn không lên tiếng bèn than nhẹ, sau đó chậm rãi nói ra hai từ: “Hàn Cẩn...”

Trong lòng tôi khẽ run lên, thật không ngờ cái người tôi muốn gặp nhất trong miệng Biện Thành Vương lại là Hàn Cẩn!

CHƯƠNG

NGƯỜI CÓ BÍ MẬT

Tôi không thể ngờ Biện Thành Vương lại nói ra hai từ “Hàn Cẩn”, như vậy có nghĩa là cuối cùng Hàn Cẩn vẫn chết, nếu không làm sao tôi có thể gặp cô ta dưới Âm Ti?

Nhân lúc tôi ngây người, Biện Thành Vương chỉ tay về phía sau tôi rồi nói: “Nhìn xem ai ở đằng sau anh?”

Tôi nghe thế lập tức quay đầu lại nhìn thì thấy Hàn Cẩn đã lâu không gặp đang bất ngờ đứng ngay sau lưng tôi... Cô ta lúc này đang mỉm cười nhìn tôi, mặc dù gương mặt của Hàn Cẩn vẫn quen thuộc như thế, nhưng trong mắt cô ta, tôi lại thấy được một sự xa lạ.

Hàn Cẩn cười khanh khách, hỏi: “Sao thế? Không nhận ra à?”

Tôi lắp bắp: “Sao... Làm sao có thể chứ? Chỉ là... Chỉ là hơi bất ngờ, tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý.”

Hàn Cẩn lại cười khanh khách: “Kim Bảo thế nào? Cậu đi tới chỗ này có phải không ai trông nó không.”

Tôi cười: “Nó á? Ăn tốt uống tốt, lúc chúng tôi ra ngoài làm việc đều gửi nó bên nhà hàng xóm. Đúng rồi gần đây nó béo lên khá nhiều, bác sĩ thú y nhìn thấy còn khuyên cho nó giảm cân...”

“Vậy tôi yên tâm rồi, trước giờ tôi vẫn lo lắng cho nó...” Hàn

Cẩn hơi suy nghĩ.

Tôi bĩu môi: “Tôi còn tưởng cô sẽ nói người cô lo lắng nhất là tôi chứ?”

Nhưng Hàn Cẩn nghe tôi nói thế lại liếc mắt nhìn tôi và bảo: “Cậu nghĩ như thế cũng được...”

Không biết vì sao, nhưng tôi có thể cảm giác được Hàn Cẩn đã thay đổi, tuy tôi không nói rõ được cô ta thay đổi ở chỗ nào, nhưng cứ có cảm giác cô ta không giống với khi còn sống.

Chắc Biện Thành Vương không muốn đứng đây nghe chúng tôi liếc mắt đưa tình, bèn ho nhẹ một tiếng: “Thế nào, tôi không lừa anh chứ? Chỉ cần là chuyện tôi đã đồng ý với anh thì nhất định sẽ làm.”

Nhưng tôi nghe xong lại không quá cảm kích mà nói: “Tôi cám ơn ngài đã cho tôi gặp mặt Hàn Cẩn một lần, nhưng tôi nhất định vẫn phải tìm tinh phách của anh em tôi về, nếu không cả đời này anh ta chỉ có thể nằm trên giường. Nếu Đinh Nhất biến thành một người tàn phế thì thà rằng anh ta làm một người bình thường mà quên hết mọi chuyện còn hơn.”

Biện Thành Vương cực chẳng đã, nói: “Chuyện đâu có nghiêm trọng đến mức như anh nói! Không phải anh chỉ muốn tìm về hồn phách đi lạc của người anh em mình thôi à? Chỉ cần anh không tìm hiểu quan hệ giữa anh ta và Bạch Khởi thì tôi sẽ có biện pháp giúp anh.”

Thật ra lúc đó tôi muốn bật lại một câu là tôi dựa vào đâu mà tin ngài! Nhưng lời đến miệng thì tôi lại nuốt xuống. Dù sao người ta cũng cầm đầu ở chỗ này, nếu tôi nói quá khó nghe cũng không tốt. Thế là tôi suy nghĩ rồi bảo: “Diêm Quân điện hạ có biện pháp thì tốt! Chỉ cần người anh em của tôi có thể tỉnh lại thì tôi chắc chắn sẽ không tò mò mối quan hệ của anh ta với Vũ An Hầu nữa.”

Biện Thành Vương hài lòng gật đầu, ông ta nói: “Thật ra biện pháp này vô cùng đơn giản, chỉ cần anh cầm ngày sinh tháng đẻ của anh ta để gọi hồn về tại nơi bị thất lạc là được.”

Tôi còn tưởng là biện pháp gì chứ, vậy mà nói một lúc lâu lại quay về mấy biện pháp cũ rích của chú Lê? Ai ngờ đúng lúc tôi định thốt lên câu: “Chúng tôi mà biết ngày sinh tháng đẻ của Đinh Nhất thì cần gì tới tìm ngài?” thì đã thấy Biện Thành Vương móc ra một lá bùa vàng trong ngực, ông ta bảo: “Trên đây có viết ngày sinh tháng để của người anh em của anh, sau khi trở về đốt nó ở chỗ bị lạc mất hồn thì sẽ có thể tìm được hồn phách của anh ta.”

Tôi cầm lá bùa đó lên xem thì phát hiện dường như trên đó có một lớp màng mỏng làm cho tôi không thể nhìn thấy trên đó viết cái gì... Biện Thành Vương thấy tôi cố sức nhìn chằm chằm ngày sinh tháng để trên lá bùa bèn mở miệng nhắc nhở: “Anh không cần nhìn vì tôi đã tăng thêm một lớp kết giới bảo vệ phía trên đó, sau khi anh trở về cứ làm theo lời tôi nói là được. Nếu như sau này người anh em của anh còn xuất hiện trường hợp lạc mất hồn, thì anh cứ gọi đại một âm sai tới và bảo hắn nhắn lại cho tôi biết, đến lúc đó tự nhiên tôi sẽ viết ngày sinh tháng để lên bùa gọi hồn và đưa đến cho anh.”

Tôi thấy chuyện này được giải quyết đơn giản như vậy thì cảm thấy không quá tin tưởng vào chuyện trên này viết ngày sinh tháng để của Đinh Nhất... Nhưng nghĩ lại Biện Thành Vương không muốn cho tôi nhìn thấy rõ trên này viết cái gì, chỉ sợ bởi vì nó là thật.

Nếu Biện Thành Vương đã nói đến mức này, tất nhiên tôi sẽ không nói thêm gì nữa, tôi bèn chắp tay và nói: “Ơn lớn của Diêm Quân điện hạ, Trương Tiến Bảo tôi sẽ ghi nhớ trong lòng, nếu sau này có duyên nhất định sẽ báo đáp...”

Biện Thành Vương cười khan vài tiếng, nói: “Tốt, hy vọng lúc chúng ta gặp lại, anh vẫn nhớ kĩ những lời đã nói hôm nay...”

Tôi nghe ra trong lời nói của Biện Thành Vương đầy ẩn ý, nhưng lúc này tôi đang sốt ruột về cứu Đinh Nhất nên không để ý lời nói của vị Diêm Quân điện hạ này có ý nghĩa gì.

Trước khi chào tạm biệt, tôi đề nghị Biện Thành Vương cho phép Hàn Cẩn tiễn tôi, Biện Thành Vương nghe xong không nói gì mà chỉ nhắn Hàn Cẩn trước khi rời đi: “Cô đi tiễn anh ta cũng tốt, có gì cần dặn dò thì nói hết đi.”

Sau khi nói xong câu đó, Diêm Quân điện hạ xoay người một cái rồi biến mất không thấy đâu nữa, thế là chỉ còn lại tôi, Hàn Cẩn và Bạch Linh Nhi trừng mắt nhìn nhau... Lúc này Hàn Cẩn mới vừa cười vừa nói: “Không ngờ quan hệ của cậu rộng nhỉ! Cô tiểu thư rắn này đạo hạnh cũng không thấp đâu, cậu lừa được ở chỗ nào thế?”

Tôi còn chưa kịp trả lời, Bạch Linh Nhi đã ghen tuông nói: “Cô ta là ai thế?”

Tôi nghe thế tức giận bảo: “Cô ấy là chị cả, đã lấy tôi từ vài năm trước rồi, mau gọi chị đi!”

Bạch Linh Nhi nửa tin nửa ngờ: “Sao tôi không biết anh đã cưới vợ?”

Tôi cố ý trêu cô ta: “Cô mới quen tôi được bao lâu! Nói thật cho cô biết, ngoài chị cả ra, cô còn một chị hai nữa đó!”

Hàn Cẩn đứng một bên nghe tôi đùa mà cười run cả người: “Cậu cưới tôi lúc nào thế? Tại sao tôi không biết nhỉ? Cậu đừng có mà tùy tiện làm hỏng thanh danh của tôi!”

Tôi cười gian, bảo: “Chưa cưới à? Thế tại sao tôi lại nhớ là cô đã đưa tất cả của hồi môn cho tôi thế nhỉ?”

Hàn Cẩn nghe xong nói với vẻ không quan tâm: “Đều là vật ngoài thân, người chết rồi chẳng mang đi được...”

Tôi sầm mặt lại: “Thật ra tôi tìm cô cũng đã lâu rồi... Muốn giúp cô tìm nơi an nghỉ, nhưng tôi giúp người ta tìm thi thể nhiều năm như vậy mà lại không tìm được thi thể của cô.”

Hàn Cẩn than nhẹ: “Thi thể của tôi cũng đã chìm dưới đáy biển từ lâu, đừng nói là cậu, ngay cả Biện Thành Vương cũng không có cách nào tìm được.”

“Tình huống của cô bây giờ thế nào? Chẳng lẽ không định vào luân hồi à?” Tôi hỏi.

Hàn Cẩn trừng mắt nhìn tôi, cô ta nói: “Có một số lời tôi không thể nói quá nhiều với cậu, nhưng cậu phải nhớ kĩ, thân phận của cậu và tôi đều có bí mật, hiện giờ cậu chẳng nhớ được gì cả nhưng chờ khi cậu quay về Âm Ti lần nữa thì sẽ hiểu thôi.”

CHƯƠNG

THÂN PHẬN ĐẶC BIỆT

Tôi tò mò hỏi: “Tôi có thân phận đặc biệt gì ở Âm Ti? Không phải là người nối nghiệp của vị Diêm Vương nào đó đấy chứ? Còn nữa, tại sao bây giờ tôi lại không thể biết?”

Hàn Cẩn nói khẽ bên tai tôi: “Bởi vì thời cơ chưa tới.”

Tôi nghi ngờ nhìn về phía Hàn Cẩn, muốn nhìn ra vài tin tức có ích từ ánh mắt của cô ta, nhưng từ đầu đến cuối cô ta đều chỉ có một nét mặt, về cơ bản tôi chẳng nhìn ra được bất kỳ manh mối gì.

Hàn Cẩn của trước kia thích nói một nửa giữ lại một nửa, không ngờ cô ta của bây giờ chỉ có hơn chứ không kém, xem ra Hàn Cẩn vẫn là Hàn Cẩn! Nghĩ đến đây tôi đành phải than nhẹ và nói: “Được rồi, không muốn nói thì thôi. Vậy tự cô lo thân mình đi, không biết tới khi nào mới gặp lại đây?”

Hàn Cẩn khẽ mỉm cười: “Thế thì chưa chắc, cậu tới gặp tôi không dễ dàng nhưng tôi đến gặp cậu lại chỉ như một bữa ăn sáng!”

Tôi lắc đầu: “Cô đừng lừa tôi! Bây giờ tôi muốn tìm Hắc Bạch Vô Thường đều phải đốt bùa gọi âm sai nhờ tiện thể nhắn giùm đấy, gặp cô chẳng phải càng phiền phức hơn à?”

Lúc này Hàn Cẩn cười một cách bí ẩn: “Hai người bọn họ đều bận quá, không giống người rảnh rỗi như tôi, nếu cậu có việc tìm tôi thì tất nhiên hễ gọi là đến.”

Nghe vậy, tôi buồn cười nói: “Làm sao hễ gọi là đến được? Chẳng lẽ gọi điện thoại cho cô chắc?”

Hàn Cẩn cười phá lên: “Có thể mà, tôi cho cậu số điện thoại, nếu có việc gì gấp cậu có thể gọi vào số này bất cứ lúc nào, nhưng mà trung gian cần phải có người chuyển tiếp.”

Tôi tò mò hỏi: “Tôi ở dương gian mà cũng có thể gọi điện thoại xuống Âm Ti à? Thế trước kia lão Hắc và lão Bạch còn cần tôi đốt thẻ làm gì?”

Hàn Cẩn khẽ nhún vai đáp: “Hình như bọn họ không được phép, bởi vì cấp bậc của tôi cao hơn bọn họ.”

Tôi lập tức cạn lời.

Trong khi nói chuyện, chúng tôi đã ra khỏi phòng hồ sơ, Ngô Anh ở cửa nhìn thấy tôi và Hàn Cẩn cùng nhau đi ra thì bị giật mình. Từ ánh mắt của Ngô Anh, tôi nhận ra cô ta và Hàn Cẩn quen nhau. Ngô Anh vừa định nói chuyện thì bị ánh mắt của Hàn Cẩn ngăn lại, cô ta lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Lúc này Hàn Cẩn cười và bảo với tôi: “Tôi không tiễn nữa, nếu cậu có chuyện tìm tôi thì cứ gửi tin nhắn cho tôi là được.”

Tôi tiện mồm hỏi: “Vậy số điện thoại di động của cô là bao nhiêu?”

Kết quả Hàn Cẩn lại nói là: “Cậu cứ nhập tên của tôi là được”. Tôi nghe sao cứ như trò đùa cợt thế nhỉ, có điều nếu cô ta nói như vậy thì cứ coi như là vậy đi.

Sau khi Hàn Cẩn đi rồi, tôi nhìn về phía Ngô Anh với vẻ hơi có lỗi, không biết có khi nào vì giúp tôi lần này mà về sau Biện Thành

Vương sẽ làm khó dễ cô ta không? Nhưng tôi thấy mặt mũi Biện Thành Vương không giống một người lòng dạ hẹp hòi, chắc là không đến mức như thế đâu nhỉ.

Ngô Anh nhìn ra suy nghĩ của tôi, cô ta cười và nói: “Không cần phải lo, tôi đã nhận chức vụ làm việc dưới quyền của Biện Thành Vương mấy trăm năm, tôi biết rõ tính tình của ông ta, chắc là sẽ không làm khó tôi đâu.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi, nếu vì giúp tôi mà cô bị sếp xa lánh thì tội lỗi của tôi đây to lắm.”

Trên đường trở về, Bạch Linh Nhi hỏi nhỏ tôi: “Anh thật sự có hai người vợ ở Âm Ti hả?”

Tôi thấy con yêu quái này hãy còn đang rối rắm việc đó bèn gật đầu bảo: “Đúng vậy! Cho nên tốt nhất là cô đừng đi theo tôi nữa. Con người của tôi chẳng có bản lĩnh gì, nhưng khắc vợ lại rất ghê gớm.”

Không ngờ Bạch Linh Nhi nghe xong lại hào hứng nói: “Tôi là rắn yêu, tôi sợ gì chứ?! Hơn nữa, bây giờ tôi đi theo anh là bởi vì đời trước anh thiếu tôi. Chờ anh trả hết món nợ anh thiếu tôi thì dĩ nhiên sau này tôi sẽ không theo anh nữa. Có điều tôi khuyên anh sau này đừng tìm con gái người trần nữa, cứ như vậy ngược lại sẽ hại tánh mạng người ta đấy.”

Tôi không biết phải làm gì nữa, đành nói: “Tùy cô.”

Trở lại nhà của mặt siêu dài, tôi bảo cậu ta nhanh chóng đưa tôi trở về. Không biết cái bùa gọi hồn mà Biện Thành Vương cho có dùng được không đây! Lúc này mặt siêu dài cũng đang lo lắng suông ở trong nhà, bởi vì nếu chậm một chút nữa, ở dương gian trời sẽ chuyển sáng mất.

Trước khi đi, tôi thừa dịp anh em nhà họ Ngô không chú ý mà nhét một xấp tiền giấy mang trong người xuống dưới khay trà. Tôi

mặc kệ hai anh em bọn họ được ai nhờ cậy tới giúp tôi, nhưng suy cho cùng bọn họ vẫn là giúp tôi. Mà bây giờ tôi cũng không có cách gì tốt hơn để cảm ơn bọn họ, nên đành phải để lại cho bọn họ ít tiền giấy mang về cũng không dùng được. Vì sợ đưa thẳng thì họ không nhận, nên tôi mới lén nhét tiền giấy xuống phía dưới khay trà.

May mắn là mặt siêu dài đưa tôi về khá kịp giờ, gần như đúng lúc tôi trở lại cơ thể của mình và ngồi dậy khỏi giường đất trong nhà cũ của nhà họ Phương thì bên ngoài vang lên từng tiếng gà gáy.

Bởi thời gian sít sao nên mặt siêu dài cũng không kịp nói một tiếng tạm biệt với tôi đã vội vã biến mất trong không khí, nghe nói âm sai như bọn họ sợ nhất là tiếng gà gáy, thảo nào tên này phắn nhanh như vậy!

Cùng lúc đó, chú Lê và chú họ vẫn luôn canh chừng bên cạnh, thấy tôi tỉnh thì lập tức xúm hết lại đây xem xét tình hình của tôi. Vừa mới trở lại cơ thể nên tôi cảm thấy hơi lạ, tay chân dường như không nghe theo sự điều khiển, tôi thử hoạt động trong chốc lát mới thấy khá hơn.

Một chuyến đi Địa Phủ này có thể nói là đáng sợ nhưng không nguy hiểm, bây giờ việc tôi cần phải làm là nhanh nhanh thử xem bùa gọi hồn mà Biện Thành Vương cho rốt cuộc có sử dụng được không. Nghĩ đến lá bùa kia, tôi lập tức sờ lên túi, may sao lá bùa vẫn còn ở đó. Tôi vội lấy lá bùa ra, phát hiện chữ viết bên trên vẫn mơ hồ không rõ như thế, căn bản chẳng nhìn ra bên trên viết cái gì.

Chú Lê ở cạnh nhìn thấy lá bùa gọi hồn trong tay tôi cũng giật nảy mình, vội nhận lấy xem xét cẩn thận, nhưng chú ấy xem cả buổi cũng không nhận ra rốt cuộc trên lá bùa viết cái gì. Ấy nhưng

mà chú họ chỉ liếc mắt thôi đã nhìn thấu: “Nhìn là biết lá bùa gọi hồn này đã bị nhân vật lớn nào đó của Âm Ti đặt kết giới lên, để đề phòng người dùng bùa nhìn thấy ngày sinh tháng đẻ bên trên.”

Tôi nói với giọng nặng nề: “Đây là do Biện Thành Vương cho cháu, ông ta nói bên trên này là ngày sinh tháng đẻ của Đinh Nhất.”

“Nếu ông ta cho cháu, tại sao lại không cho cháu xem chứ?” Chú Lê cảm thấy khó hiểu.

“Đó là vì thân phận của Đinh Nhất rất đặc biệt, một khi chúng ta biết ngày sinh tháng đẻ của anh ta...”

Nói tới đây, tôi hơi tạm dừng, chú họ bèn tiếp lời: “Thì chúng ta có thể biết rốt cuộc cậu ta là ai, đúng không?”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy. Nhưng rõ ràng là phía Âm Ti không muốn cho chúng ta biết, nên mới đưa ra lá bùa gọi hồn không nhìn rõ được này.”

Từ trước đến nay, tính cách của chú Lê đều là không thích trêu chọc thị phi. Chú ấy nghe thế thì lập tức tỏ vẻ có biết thân phận của Đinh Nhất hay không cũng không quan trọng, chỉ cần lá bùa gọi hồn này có thể tìm về linh hồn chạy trốn của anh ta là được.

CHƯƠNG

HAI CHIẾC CHĂN BÔNG

Tất nhiên là tôi cũng đồng ý với suy nghĩ của chú Lê. Nếu đám người Biện Thành Vương nói rõ không muốn cho tôi biết, cho dù tôi có làm thế nào cũng không thể biết được. Thay vì lãng phí tất cả thời gian vào một thứ không thể biết, chi bằng quan tâm đến thực tế trước mắt thì hơn.

Trong lòng đã tính toán xong xuôi, chúng tôi lập tức chuẩn bị đến bệnh viện huyện đón Đinh Nhất về trước, đồng thời liên hệ với Phương Tư Triệu, bảo anh ta đưa những thành viên khác của đội thám hiểm Thiên Phong về đây cùng chúng tôi, chuẩn bị xuống hố trời lần nữa.

Ai ngờ khi chúng tôi mới vừa đi ra khỏi căn nhà của nhà họ Phương thì nghe thấy trong thôn đang cãi cọ ồn ào, đồng thời thấy có nhiều thôn dân chạy về hướng cổng thôn. Sẵn tiện đúng lúc chúng tôi cũng muốn ra khỏi thôn, vì vậy bèn cùng nhau đi theo xem xảy ra chuyện gì.

Tôi túm một người dân lại hỏi: “Cổng thôn xảy ra chuyện gì thế?”

Người dân thôn kia trả lời tôi: “Nhà họ Tạ ở cổng thôn có người chết!!”

Đám chúng tôi giật cả mình, không ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi này mà trong thôn lại liên tục có người chết? Vì vậy chúng tôi bước nhanh hơn, muốn đi xem rốt cuộc là chuyện ra làm sao.

Căn nhà của nhà họ Tạ này ở ngay cạnh cổng thôn, khi mấy người chúng tôi chạy tới nơi, cổng nhà bọn họ đã chật kín người. Lúc này nghe trong nhà có tiếng khóc của một người đàn ông: "Anh, chị dâu, hai người chết thảm quá! Rốt cuộc là ai hại chết hai người hả!"

Tôi hỏi nhỏ một người dân bên cạnh: "Ai trong nhà bị hại thế?"

Người dân thôn kia nghe tôi hỏi vậy thì cũng khẽ trả lời tôi, ngày hôm qua mọi người trong thôn bọn họ đi lên núi lùng bắt Phương Tư An giúp cảnh sát, ai ngờ buổi tối trở về thì có người phát hiện cổng nhà họ Tạ mở toang. Tuy thôn bọn họ không có ăn trộm ăn cắp gì, nhưng cũng không đến mức đến đêm không cần đóng cửa.

Lúc này mấy người hàng xóm của nhà họ Tạ hơi lo lắng không biết có phải đã xảy ra vấn đề gì rồi không. Dẫu sao bây giờ trong thôn còn có một tên tội phạm giết người Phương Tư An đang trốn kia mà? Vì thế mấy thôn dân bèn cùng nhau đi vào nhà họ Tạ.

Kết quả vừa qua cổng, có người phát hiện trong sân có vết máu, thế là mọi người vội vàng chạy vào nhà xem xét tình hình, cũng chính lúc ấy, bọn họ phát hiện hai vợ chồng Tạ Trường Côn bị giết chết ở trong phòng bếp nhà mình.

Sau khi nghe xong, tôi đẩy những người dân chen chúc ở cửa ra và đi vào trong, lúc này, mấy anh cảnh sát tới ngày hôm qua cũng đang điều tra hiện trường vụ án. Thật ra tôi chưa đến quá gần cũng đã cảm nhận được tàn hồn của hai vợ chồng nhà họ Tạ, cả hai người bọn họ đều bị Phương Tư An giết chết, thời gian tử

vong đại loại là sau khi A Ngũ chết không bao lâu.

Nếu tôi không đoán sai, chắc hẳn là sau khi Phương Tư An giết chết A Ngũ, không biết tại sao lại chạy tới nhà họ Tạ. Bởi vì đều ở cùng thôn, cho nên Phương Tư An kể khổ với Tạ Trường Côn rằng nhà của mình bị cháu trai bán mất, lão bất ngờ trở về nên cũng không biết, cho nên bây giờ chẳng có chỗ nào để qua đêm cả.

Người ở thôn này đều rất giản dị, Tạ Trường Côn cũng không ngoại lệ. Anh ta thấy Phương Tư An không có chỗ ở nên có lòng tốt muốn giữ lão lại một đêm. Nhưng Tạ Trường Côn nào biết đâu rằng Phương Tư An tìm tới nhà anh ta là có mục đích khác.

Theo cảnh sát điều tra hiện trường cho biết, nhà họ Tạ có dấu vết bị lục lọi rõ ràng, ắt hẳn là nghi phạm tìm kiếm tiền bạc và đồ ăn ở trong nhà gây ra. Vừa rồi người đàn ông khóc ở trong nhà là em trai của Tạ Trường Côn, anh ta cũng nói trong tủ đông của nhà Tạ Trường Côn có rất nhiều đồ ăn đã được nấu chín, là do trước đó bọn họ đã chế biến sẵn để chuẩn bị hôm nay đưa đến một tiệm cơm trên huyện. Nhưng bây giờ trong tủ đông cũng chỉ còn lại một ít thịt sống chưa chế biến.

Tôi hiểu ngay tại sao Phương Tư An lại chọn nhà họ Tạ ở cổng thôn để giết người cướp của, bởi vì lão biết nhà họ Tạ chế biến thức ăn gia công, cho nên trong nhà chắc chắn có sẵn một ít thức ăn đã chín, tôi đoán lão muốn mang những thức ăn nấu chín và tiền chạy đến chỗ nào đó để trốn.

Theo lý mà nói, tuy bây giờ thời tiết không ấm áp lắm, nhưng nhiệt độ không khí đã tăng lên đến hơn mười độ. Thời tiết này mà không có tủ lạnh, thì những thức ăn nấu chín mà Phương Tư An lấy đi cũng không để được mấy ngày là sẽ bị thiu, trừ khi Phương Tư An trốn ở một chỗ có tủ lạnh, vậy thì lão ăn tới khi nào cũng được.

Lúc này mấy anh cảnh sát cũng phân tích ra rất có thể Tạ Trường Côn là bị Phương Tư An giết hại, vì thế bọn họ lập tức tập hợp trai tráng lao động cả thôn lục soát từng nhà để tìm người, đề phòng xảy ra thảm kịch của nhà họ Tạ lần nữa.

Nhưng vào lúc chúng tôi chuẩn bị đi, thì lại nghe em trai của Tạ Trường Côn hùng hổ nói: “Tên Phương Tư An đúng là đồ quái thai! Giết người cướp của không nói, thế mà còn trộm cả chăn bông của nhà anh tôi! Không phải gã là kẻ có tiền sao? Trộm hai chiếc chăn bông rách của nhà chúng tôi làm cái gì?”

Tôi nghĩ nát óc cũng không ra, Phương Tư An sẽ không vô duyên vô cớ lấy hai chiếc chăn bông của nhà họ Tạ, chẳng lẽ là để bọc thức ăn chín? Nhưng đâu cần phải thế! Nhiệt độ thế này mà bỏ những thức ăn chín đó ở trong chăn bông, không phải sẽ càng tăng nhanh thời gian ôi thiu à?

Lúc này tôi liếc nhìn giờ, sau đó quay đầu nói với chú Lê: “Mặc kệ, nơi này giao cho cảnh sát trước đi. Chúng ta vẫn nên nhanh chóng đến bệnh viện huyện đón Đinh Nhất về rồi nói sau.”

Chú Lê nghe vậy thấy cũng phải, bây giờ chúng tôi ở lại trong thôn cũng không giúp được việc gì, chi bằng nhanh chân đón Đinh Nhất về gọi hồn cho xong, cũng để anh ta mau chóng tỉnh lại.

Bởi vì trên đường chúng tôi đã liên hệ với Phương Tư Triệu và Đàm Lỗi, cho nên khi chúng tôi chạy tới bệnh viện, hai người bọn họ đã chuẩn bị xong từ lâu. Tuy Lý Thiên Phong còn đang ở trong khoa chỉnh hình của bệnh viện Bắc Kinh, nhưng đội của anh ta vẫn phải tiếp tục làm việc, vì vậy đội phó mặt đen lần trước dẫn đội trở về cùng chúng tôi để xuống hố trời lần nữa.

Mục đích lần này chẳng những phải gọi hồn phách của Đinh Nhất trở về, mà đồng thời cũng cần thu nhặt xương cốt của gia đình ông bà nội của Phương Tư Triệu về làm so sánh, cởi bỏ hoàn

toàn sự bí ẩn của việc sáu người bọn họ mất tích năm đó.

Khi tôi nhìn thấy Đinh Nhất lần nữa, anh ta vẫn nằm đó không nhúc nhích, giống như anh ta đang ngủ say bình thường. Nhưng tôi biết nếu lúc này đây không nghĩ cách đánh thức anh ta, anh ta sẽ mãi mãi không tỉnh dậy nữa.

Có Phương Tư Triệu đi cùng, dọc đường đi thuận lợi hơn nhiều, Đinh Nhất được xe cấp cứu 120 đưa thẳng về đến tận thôn của Phương Tư Triệu. Trước kia đều là xe cấp cứu đưa người bệnh đi ra ngoài, không ngờ hôm nay lại là xe cấp cứu đưa người bệnh từ bên ngoài về.

Đến lúc chúng tôi chạy về thôn, sắc trời đã tối, mà mấy anh cảnh sát phụ trách điều tra vụ án buổi sáng lúc này cũng đang đau đầu, vốn dĩ họ còn chưa phá được vụ án của A Ngũ, kết quả trong vòng chưa đầy 24 giờ lại xảy ra vụ nữa, thế thì không đau đầu sao được.

Bây giờ không tìm thấy Phương Tư An, cho dù có một đống chứng cứ chứng minh lão giết người thì cũng có ích lợi gì đâu? Chỉ cần một ngày không bắt được Phương Tư An, hai vụ này sẽ không thể kết án.

CHƯƠNG

MỌI THỨ SẼ THAY ĐỔI

Lúc chúng tôi trở lại thôn, xác của vợ chồng Tạ Trường Côn và A Ngũ đã bị pháp y trên huyện đưa về để khám nghiệm tử thi, chỉ để lại mấy cảnh sát phá án vẫn không ngừng lùng sục Phương Tư An khắp nơi, họ sợ trong thôn sẽ lại xảy ra một vụ thê thảm như nhà họ Tạ.

Còn may Phương Tư An chỉ có một người, nhu cầu ăn uống cũng không nhiều, không hết quá nhiều đồ ăn, bởi vậy cũng chỉ có hai vợ chồng Tạ Trường Côn vì một đống thức ăn mà bị hại chết. Nhưng tôi nghĩ mãi cũng không hiểu, nếu lão đã có thể chôn A Ngũ, còn xử lý sạch sẽ hiện trường giết người ở nhà anh ta, vậy thì tại sao lại để nhà họ Tạ như thế chứ?

Tôi đoán lúc ấy nhất định Phương Tư An không tìm được đồ ăn gì có thể mang đi ở nhà A Ngũ, cho nên lão mới bất đắc dĩ tìm kiếm nhà nạn nhân tiếp theo ở trong thôn. Mà bởi vì nhà họ Tạ thường xuyên làm chế biến đồ ăn, cho nên lúc này mới thành đối tượng để lão xuống tay. Về phần tại sao Phương Tư An không xử lý sạch sẽ hiện trường vụ án nhà họ Tạ, cá nhân tôi cảm thấy ắt hẳn là lão không có thời gian làm thế.

Việc đầu tiên mà Phương Tư Triệu làm khi về đến thôn là chủ

động liên hệ với mấy cảnh sát vẫn còn phá án ở trong thôn trước, nói rõ tình hình với bọn họ và nói cho bọn họ biết đoàn người chúng tôi sẽ xuống dưới hố trời nhặt hài cốt của người nhà anh ta.

Cảnh sát không ngăn cản cũng không cổ vũ hành động cá nhân như của Phương Tư Triệu, bởi vì suy cho cùng, hoàn cảnh ở phía dưới đó rất tệ. Một khi có bất kỳ tình huống nào xảy ra, chắc chắn cảnh sát sẽ phải đến giải cứu.

Nhưng cảnh sát cũng không phải toàn năng. Nếu chúng tôi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ở dưới đó thật, thì cũng cần có nhân viên chuyên nghiệp như đội thám hiểm Thiên Phong xuống hố nghĩ cách giải cứu mới được.

Nhưng lý do Phương Tư Triệu thông báo cho cảnh sát cũng không phải bởi vì điều này, mà là bởi vì tiếp theo sau đó, khi đã tìm được hài cốt, chắc chắn sẽ phải lập án điều tra vụ án năm xưa một lần nữa. Cho nên anh ta cần phải trao đổi với bên cảnh sát trước, để bọn họ thông báo cho pháp y huyện có mặt.

Quay trở lại căn nhà của nhà họ Phương, thành viên của đội thám hiểm Thiên Phong bắt đầu chuẩn bị các công việc tương ứng để ngày mai xuống hố, còn chúng tôi thì ở trong phòng bàn bạc với Phương Tư Triệu xem đưa hài cốt ra khỏi hố rồi nên xử lý và an táng như thế nào.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ ổn thoả, tôi về phòng kiểm tra tình trạng của Đinh Nhất, tôi thấy trừ việc anh ta gầy hơn một chút ra, thì các mặt khác coi như cũng bình thường. Mấy ngày nay anh ta vẫn dựa vào truyền dịch dinh dưỡng để duy trì cơ thể, cho nên không thể tránh khỏi việc bị sút cân. Nghĩ đến đây, tôi thầm ghi nhớ lại, chờ ngày mai Đinh Nhất tỉnh lại rồi, tôi phải bảo chú Lê bồi bổ cho anh ta thật tốt mới được.

Ai ngờ lúc này điện thoại di động của tôi đột nhiên vang lên

tiếng "ting ting", có tin nhắn tới! Tôi mở điện thoại di động xem, thấy người gửi tin lại là Hàn Cẩn!? Vì thế tôi vội bấm mở tin nhắn kia ra, nhưng trên đó chỉ viết một câu: "Sau khi Đinh Nhất tỉnh dậy, mọi thứ sẽ thay đổi."

Tôi sửng sốt, nghĩ bụng lời này của Hàn Cẩn có nghĩa là gì? Cái gì gọi là mọi thứ sẽ thay đổi? Là Đinh Nhất thay đổi hay là cái gì thay đổi? Vì thế tôi nhanh chóng gửi lại cho cô ta một tin: "Nghĩa là sao? Nói rõ ràng một chút coi."

Nhưng tôi bấm gửi tin nhắn này mà mãi không gửi đi thành công, chẳng lẽ tín hiệu ở Âm Ti không tốt? Nghĩ đến đây, tôi hơi sốt ruột bấm nút gọi lại, kết quả lại phát hiện tin nhắn đó không gửi đến bằng số di động.

Tôi thầm chửi một tràng mẹ nó, xem ra trước đấy Hàn Cẩn nói cái gì mà có thể gọi điện thoại cho cô ta đều là lừa bịp tôi, chắc là vì không muốn tôi tiếp tục dò hỏi cô ta tới cùng. Nhưng vì sao cô ta lại đột nhiên gửi tới một tin nhắn khó hiểu không đầu không đuôi gì như vậy?

Tôi vẫn hiểu rõ con người của Hàn Cẩn, cô ta chưa bao giờ làm việc gì mà không có lý do. Cho nên những lời này của cô ta nhất định là có mục đích gì đó, chỉ có điều không biết cô ta đột nhiên gửi đến những lời này để nhắc nhở tôi điều gì đây? Hay chỉ đơn giản là nói cho tôi kết quả thôi?

Sáng sớm hôm sau, đoàn người chúng tôi mang theo Đinh Nhất vẫn đang hôn mê bất tỉnh, rồng rắn đi tới lối vào hố trời, mà lần này trong đội còn có thêm hai anh cảnh sát nhân dân.

Đương nhiên, phần lớn người trong đội đều không hiểu tại sao phải mang theo Đinh Nhất hôn mê bất tỉnh, nhưng mà trước mặt người ngoài, chú Lê luôn làm việc một cách kín đáo và thần bí, cho nên tất nhiên cũng không có ai chủ động hỏi rốt cuộc tại sao chúng

tôi làm như vậy. Có điều chúng tôi vẫn nói rõ nguyên nhân cụ thể với Phương Tư Triệu, bởi vì có rất nhiều chuyện vẫn cần anh ta phối hợp mới được.

Mấy thành viên đã xuống hố lần trước cũng đi cùng, tuy lần trước bọn họ gần như là vừa xuống đã lập tức trúng chiêu, nhưng so sánh với những đội viên chưa từng xuống mà nói, rõ ràng họ vẫn có ưu thế hơn.

Tôi cũng nói rất rõ ràng với Phương Tư Triệu về hoàn cảnh cơ bản dưới hố. Tuy bây giờ đi xuống nhặt xương không phải việc gì khó, nhưng vấn đề là ở bên dưới trừ sáu người nhà họ Phương ra, vẫn còn có những xương cốt khác, cho nên rất khó nói những xương cốt nhặt lên là của ai.

Ý của chú Lê là cố gắng không nhặt những xương cốt đã bị phân tán, bởi vì niên đại của những hài cốt đó ắt hẳn là lâu hơn, hoặc là những nạn nhân bị ném xuống trước đó.

Nhưng vấn đề bây giờ là, những xương cốt đó đã chìm trong nước bùn ở đáy hố nhiều năm, điều này mang lại khó khăn không nhỏ cho việc tìm kiếm hài cốt hoàn chỉnh. Cái may là thời gian người nhà họ Phương bị hại ngắn nhất trong số những xương cốt ở bên dưới, cho nên chắc sẽ còn giữ lại được ít vụn quần áo trên người bọn họ, điều này sẽ mang đến sự trợ giúp rất lớn cho việc xác nhận thân phận của cái xác.

Dù sao đi nữa, kể cả quần áo trên những cái xác đó đều đã nát rữa, nhưng chỉ cần xương cốt vẫn chưa rời ra, tôi tin chắc mình có thể dựa vào tàn hồn trên hài cốt để xác nhận thân phận từng người bọn họ.

Nhưng đối với tôi mà nói, đây là việc thứ hai khi xuống hố mà thôi, bởi vì lần này, nhiệm vụ hàng đầu của tôi khi đi xuống là phải gọi hồn cho Đinh Nhất. Ở mặt này, chắc chắn tôi không làm

được, mà cái thân luống tuổi béo ục của chú Lê cũng không thể đi xuống, cho nên cuối cùng đành phải để chú họ và tôi cùng xuống gọi hồn cho Đinh Nhất.

Có chú họ đi theo, tất nhiên là tôi hoàn toàn yên tâm. Tuy rằng lần này khác với lần trước, phía dưới đã không còn nguy hiểm gì, nhưng mà lỡ đâu gặp phải tình huống đột ngột nào đó thì có chú họ ở bên cũng không sợ bị lật xe.

Không biết có phải cô nàng Bạch Linh Nhi bị nhốt lâu quá nên sợ hay không, ấy thế mà lần này lại không chủ động đòi xuống hố trời cùng tôi. Tôi cố tình chọc cô ta: "Sao? Lần này cô không đi theo hả? Tôi còn tưởng rằng cô sẽ muốn đi dạo lại chốn xưa chứ?!"

Không ngờ Bạch Linh Nhi lại nhìn tôi với vẻ mặt cảnh giác: "Tôi sợ anh sẽ nhốt tôi ở dưới hố lần nữa."

Tôi thấy cô nàng này vẫn canh cánh trong lòng về chuyện năm đó, vì thế cũng không chọc cô ta nữa: "Yên tâm đi, tôi đâu phải hòa thượng Tuệ Không, không làm được chuyện phát rồ kiểu đó đâu! Nếu cô không yên tâm thì ở yên trên này đi!"

CHƯƠNG

MỘT CHIÊU KHỐNG CHẾ KẺ ĐỊCH

Dặn dò Bạch Linh Nhi xong, tôi lấy chiếc Kim Cương Hàng Ma Xử trước đó nhặt được ở dưới hố từ trong ba lô ra. Mặc dù thứ này không tiện mang theo bằng dao thép, nhưng lúc gặp tà ma lại dùng tốt hơn con dao thép… Tuy lần này xuống hố chưa chắc sẽ gặp được tà ma gì, nhưng đem nó theo người sẽ làm tôi cảm thấy yên tâm lạ lùng.

Muốn đưa một người hôn mê bất tỉnh xuống cái hố trời sâu mấy chục mét không phải là một việc dễ dàng, nhưng thời nay có tiền mua tiên cũng được, dù không dễ dàng, nhưng cũng không phải không làm được.

Để bảo đảm không có bất cứ sơ sót nào, đội phó sai hai đội viên đưa tôi và chú họ đi xuống trước, sau đó anh ta và một đội viên khác cùng nhau đưa Đinh Nhất hôn mê bất tỉnh xuống, mà mấy người chúng tôi xuống trước thì chịu trách nhiệm đón đỡ ở phía dưới.

Nhưng khi bốn chúng tôi đang đi xuống, một đội viên đột nhiên chỉ vào vách đá bên cạnh, nói với giọng nghi ngờ: “Sao ở đây lại có một sợi dây thừng thế nhỉ?”

Nghe cậu ta nói như vậy, chúng tôi lập tức nhìn về hướng cậu

ta chỉ và đúng là nhìn thấy có một sợi dây thừng thô ráp thòng xuống từ miệng hố thật, xem chất liệu thì không phải là dây leo núi chuyên nghiệp.

Chú họ lập tức ra hiệu im lặng với ba chúng tôi, sau đó chú ấy từ từ rút thanh đao Thiên Nhân Trảm ra… Tôi hiểu ngay là chú họ nghi ngờ phía dưới có người.

Nhưng người bình thường ai lại mạo hiểm tới một chỗ quỷ quái như vậy chứ? Đây lại chẳng phải mỏ vàng gì, trừ xương cốt chồng chất như núi ra thì đâu còn gì khác! Lúc này trong đầu tôi đột nhiên nảy ra một người, có lẽ đúng là có khả năng lão sẽ đến đây "dạo lại chốn cũ".

Chẳng qua lần trước lão tới thì chỉ đứng ở trên miệng hố trời, mà nay lại vì tránh sự vây bắt của cảnh sát và người dân trong thôn, buộc phải xuống đáy hố trốn…

Lúc này chúng tôi đã xuống được gần một nửa, hơn nữa cũng không thể liên hệ với phía trên được nữa, xem ra chúng tôi chỉ có thể đi xuống trước xem thử rồi tính tiếp.

Tôi thấy tư thế cầm đao của chú họ là biết Phương Tư An ở phía dưới chắc chắn sẽ không chiếm được lợi gì. Bây giờ tôi chỉ lo là trong nhất thời chú họ không nương tay mà làm thịt lão ta thì sẽ phiền phức.

Nghĩ đến đây, tôi bèn nói nhỏ với hai đội viên khác: "Bây giờ các cậu gửi tín hiệu cho phía trên, để người bên trên nhanh chóng kéo hai cậu lên! Đi lên rồi nói với hai cảnh sát kia rằng, có khả năng nghi phạm Phương Tư An ở dưới hố trời."

Hai đội viên kia nghe vậy cũng không dám chậm trễ, lập tức kéo dây thừng phát tín hiệu cho bên trên, sau đó hai người họ đều được kéo lên, còn chúng tôi tiếp tục được thả từ từ xuống đáy hố… Nhiệt độ bên dưới này không khác gì trước đây, chỉ cần tôi

thở nhẹ là sẽ có khói trắng bay ra.

So với tôi "thở phì phà phì phò", chú họ yên tĩnh hơn nhiều, từ khi xuống tới nơi chú vẫn luôn nín thở, cẩn thận nghe ngóng âm thanh xung quanh, chỉ tiếc là trừ tiếng thở dốc của tôi ra thì chẳng nghe thấy gì cả.

Nhưng chú họ là ai? Chú ấy vẫn cảm nhận được ở đây còn có người khác, theo lời của chú là; ở cái nơi xương cốt chồng chất năm này qua tháng nọ, có thể nói là một "vùng đất chết" danh xứng với thực, nếu nơi thế này có người sống xuống dưới, rất dễ dàng sinh ra hơi thở không khớp với cảnh vật chung quanh.

Không gian dưới hố cũng không lớn, gần như chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấy hết, hai chúng tôi soi đèn thợ mỏ tìm khắp một vòng cũng không phát hiện tung tích của Phương Tư An. Thế này thì lão chỉ có thể trốn trong hang động đá vôi đã nhốt Bạch Linh Nhi trước kia.

Tôi thật sự không hiểu suy nghĩ của Phương Tư An, năm đó lão tự tay ném cha mẹ già, gia đình em gái và em rể mình xuống dưới hố, giờ lại vì trốn tránh bị đuổi bắt mà cũng tự mình xuống dưới, chẳng lẽ lão không sợ ma quỷ sao?

Có điều ngẫm lại thấy cũng phải, nếu một người thật sự có lòng kính sợ ma quỷ, thì nhất định lão sẽ không dám giết người! Mà những tên giết người đến nghiện, họ hàng thân thích gì cũng giết ráo, thông thường đều sẽ không tin cái gì mà đạo trời tuần hoàn, nhân quả báo ứng đâu.

Nghĩ đến đây, tôi bèn chỉ vị trí cửa hang cho chú họ. Trước đó tôi đã kể rất chi tiết hoàn cảnh dưới này cho chú ấy, nên chú ấy cũng biết đằng sau cửa vào này còn có một hang động đá vôi cực lớn.

Nhưng vấn đề bây giờ là, đường đi thông đến hang động đá vôi

khá hẹp, chỉ một người có thể đi qua, mà Phương Tư An ở bên trong lại chiếm một vị trí vô cùng xảo quyệt, đúng thật là cái kiểu "một anh giữ ải, vạn anh khó vào"…

Ngay lúc tôi đang rầu rĩ không biết nên lừa Phương Tư An ra như thế nào, thì thấy chú họ không hề hoang mang lấy từ trong người ra một lá bùa gọi hồn bình thường, sau đó nhẹ phẩy một cái, bùa gọi hồn lập tức bùng lên tự cháy.

Cùng lúc đó, tôi cảm nhận được rõ ràng độ ấm xung quanh trở nên thấp hơn, tôi vội nhìn về phía chú họ, kết quả chú ấy lại ra hiệu bằng mắt với tôi rằng tạm thời đừng nóng nảy, cứ chờ xem tiếp là được.

Tất nhiên tôi biết bản lĩnh của chú họ, cũng hiểu mục đích chú ấy làm như vậy để làm gì… Quả nhiên, không đầy một lát sau, tôi đã nhìn thấy vô số bóng đen đang từ từ bò ra khỏi nước bùn.

Thể chất của tôi và chú họ đặc biệt, dĩ nhiên những âm hồn đó sẽ không tìm tới chúng tôi. Nhưng Phương Tư An trong hang động đá vôi thì không thế, trong mắt những oan hồn đó, lão là người sống duy nhất ở đây, vậy anh nói xem lão còn có thể tốt đẹp được không?

Dường như tôi nhìn thấy loáng thoáng ở giữa có mấy người nhà họ Phương trong những oan hồn này. Có vẻ như nhiều năm nay họ vẫn bị mắc kẹt dưới hố trời này, không được siêu sinh…

Chẳng bao lâu bên trong đã có tiếng động. Đầu tiên chúng tôi nghe thấy tiếng Phương Tư An run rẩy nói: "Các người… Không phải các người đã chết rồi sao? Đừng tới đây! Đừng có tới đây!!"

Tiếp theo tôi thấy một tên bùn đất đầy người bổ nhào ra từ lối đi hẹp kia.

Lúc này, chú họ nhanh tay lẹ mắt, đá một cú vào hàm dưới của Phương Tư An khiến lão hôn mê bất tỉnh. Một đá này của chú họ

độc thật, tôi đoán hàm dưới của Phương Tư An chắc chắn đã bị vỡ vụn rồi.

Đương nhiên, đồng thời tôi cũng thầm ghi nhớ kĩ chiêu này trong đầu, nếu sau này có gặp phải tình huống cần đánh nhau với ai, tôi sẽ đánh đòn phủ đầu, cũng cho đối phương một đá như vậy rồi hẵng nói tiếp.

Chờ đến khi hai cảnh sát bên trên xuống tới nơi, Phương Tư An đã bị chúng tôi trói gô như cái bánh tét… Sau đó chúng tôi lại giúp bọn họ đưa Phương Tư An hôn mê bất tỉnh lên trên. Giải quyết xong Phương Tư An, tảng đá trong lòng tôi cũng coi như được rơi xuống, kế tiếp đến phiên việc gọi hồn cho Đinh Nhất.

Đinh Nhất vẫn được đội phó tự mình đưa xuống như kế hoạch trước đó. Chuyện còn lại, chúng tôi chia thành hai tốp, đội phó dẫn theo vài người khai quật hài cốt ở đáy hố, còn tôi và chú họ thì gọi hồn cho Đinh Nhất ở hang động đá vôi.

Không có Bạch Linh Nhi, hang động đá vôi đáng yêu hơn lần trước nhiều. Tôi và chú họ khiêng Đinh Nhất đi vào, vừa hay nhìn thấy hai chiếc chăn bông Phương Tư An để lại bên trong, chúng tôi tạm thời đặt Đinh Nhất lên trên hai chiếc chăn bông đó.

CHƯƠNG

ĐINH NHẤT TỈNH LẠI

Tối hôm qua, chú họ đã thử phá giải kết giới mà Biện Thành Vương phủ trên bùa gọi hồn vài lần nhưng cuối cùng đều thất bại... Có vẻ như đạo hạnh của mấy người chúng tôi không cùng một cấp bậc với Biện Thành Vương. Không áp đảo được đối phương nên chúng tôi cũng chỉ đành từ bỏ suy nghĩ muốn lén xem ngày sinh tháng đẻ của Đinh Nhất.

So sánh với chú Lê, chú họ gọi hồn không có nhiều lễ lục rườm rà. Chú họ chỉ đơn giản là đốt lá bùa gọi hồn của Biện Thành Vương cho, rồi cúi đầu nhìn về phía Đinh Nhất nằm trên chăn bông. Nhưng Đinh Nhất lại không nhanh chóng thức tỉnh giống như chúng tôi dự đoán. Anh ta vẫn nằm đó "im re không nhúc nhích".

Lúc này trong lòng tôi có sự hoảng hốt không thể giải thích được, thầm nghĩ không phải là Biện Thành Vương lừa ông đây đấy chứ?! Nếu đúng là như vậy thì tôi cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, ngậm bồ hòn làm ngọt! Với thế lực của ông ta ở Âm Ti, nếu cố tình muốn chơi tôi, đúng là tôi không có chỗ mà nói lý lẽ.

Nhưng vào lúc tôi bắt đầu nghi ngờ độ thật giả của lá bùa gọi hồn này thì đột nhiên cảm thấy có cơn gió mạnh từ lối đi thổi

vào… Trong lúc bất chợt, không khí bên trong hang động đá vôi thay đổi rất nhiều. Bởi vì trước đó chúng tôi đã dặn đám người đội phó, là nếu chúng tôi không gọi bọn họ vào thì bọn họ tuyệt đối không thể bước vào hang động đá vôi, cho nên tôi và chú họ biết biến cố hiện giờ chắc chắn không liên quan đến những đội viên đang khai quật thi thể ở bên ngoài.

Ngay sau đó tôi nhìn thấy có mấy cái bóng lơ lơ lửng lửng xuất hiện trong hang động đá vôi, chúng khác những bóng đen bò ra từ nước bùn trước đó, tuy rằng những cái bóng này cũng có màu đen, nhưng xung quanh chúng đều có một vầng sáng lờ mờ.

Chú họ lập tức khẽ nói với tôi: "Đinh Nhất về rồi…"

Tôi sửng sốt, không ngờ hồn phách của Đinh Nhất lại bị chia thành mấy cái bóng khác nhau, có lẽ mỗi cái bóng đều đại diện cho một cảm xúc của Đinh Nhất. Không biết mấy ngày nay ba hồn bảy phách của anh ta đã chạy đến chỗ hoang sơ nào.

Cùng lúc này, chúng tôi thấy cơ thể Đinh Nhất đột nhiên run rẩy. Tiếp theo mấy bóng đen có mang vầng sáng kia giống như bị máy hút bụi công suất lớn hút lấy, từng cái một bay vào trong thân thể của Đinh Nhất.

Tôi lập tức bước đến ngồi xổm xuống bên cạnh Đinh Nhất, sau đó khẽ nói với anh ta: "Đinh Nhất? Anh tỉnh lại đi? Đinh Nhất?!"

Trước khi chắc chắn thần hồn của anh ta đã hoàn toàn ổn định hay chưa, tôi không dám động chạm bậy bạ vào người anh ta. Nhưng tôi gọi mấy tiếng mà hình như chẳng có ích lợi khỉ gì cả, Đinh Nhất vẫn nhắm nghiền mắt nằm đó.

Thế là tôi hơi nóng ruột và quay lại hỏi chú họ: "Đám hồn chạy trốn đều đã về mà sao gọi thế nào anh ta cũng không tỉnh thế ạ?"

Chú họ cũng đến xem xét tình trạng của Đinh Nhất, sau đó chú ấy nói với tôi bằng giọng nặng trịch: "Theo lý thuyết, đáng lẽ lúc

này gọi tên của cậu ta là có thể đánh thức người dậy. Nhưng mà Đinh Nhất không phải người thường, cái tên này vốn cũng không phải tên thật của cậu ta, cho nên lúc này cũng chỉ có thể để tự cậu ta từ từ tỉnh lại.”

Thế thì phải chờ tới khi nào đây hả?! Lỡ đâu thằng nhãi này cứ ngủ đến mười năm, tám năm mới tỉnh thì sao? Nghĩ đến đây, tôi bèn từ từ cúi người xuống, sau đó ghé sát vào tai Đinh Nhất khẽ gọi một cái tên: “Bạch Khởi…”

Lúc ấy giọng tôi rất khẽ, gần như chỉ có chính tôi mới có thể nghe thấy, hơn nữa tôi cũng không ôm hy vọng là bao, chỉ là tò mò muốn thử một lần… Kết quả tôi vừa mới gọi ra cái tên này thì Đinh Nhất vẫn luôn nhắm chặt mắt đột nhiên mở bừng ra, sau đó nhìn thẳng lên trên đầu chúng tôi.

Đinh Nhất mở mắt quá đột ngột làm cả tôi và chú họ giật nảy mình. Trong lòng tôi vô cùng khiếp sợ, không ngờ cái tên tôi nghĩ tới trong đầu lại đánh thức anh ta thật.

Không biết vì sao, tôi nhìn Đinh Nhất đang trợn tròn hai mắt nhìn lên đỉnh đầu mà lại có cảm giác hơi xa lạ, điều này khiến tôi chợt nhớ tới tin nhắn ngắn ngủi không đầu không đuôi mà Hàn Cẩn gửi trước đó. Cô ta nói mọi thứ sẽ thay đổi… Chẳng lẽ là đang nói Đinh Nhất trở về bây giờ không còn là Đinh Nhất trước đây luôn ở cùng tôi sao?

Nghĩ đến đây, tôi bèn nhô người lên chặn tầm mắt của Đinh Nhất, nhìn xoáy vào hai mắt anh ta, sau đó nói với giọng hơi thấp thỏm: “Đinh Nhất? Anh tỉnh hay chưa vậy? Đinh Nhất…”

Kết quả là tôi còn chưa nói dứt câu đã cảm thấy cổ áo sau gáy của mình bị kéo mạnh ra, tiếp theo cả người tôi bị ném sang một bên… Trong nháy mắt bị ném ra, tôi biết chắc chắn là Đinh Nhất tỉnh rồi.

Tuy rằng lúc ấy tôi bị ngã choáng váng, nhưng tôi cũng biết Đinh Nhất vốn không dùng sức thật sự, vì thế tôi vội vàng bò dậy, sau đó tức mình nói: “Ông đây vì cứu anh tỉnh lại mà không sợ khổ không sợ mệt, chịu muôn vàn khó khăn nguy hiểm xông vào Âm Ti. Anh tỉnh thì tỉnh đi, sao mà vừa tỉnh đã không nhận thân thích gì thế hả?”

Khi tôi đang nói chuyện, Đinh Nhất đã từ từ ngồi dậy, đầu tiên anh ta nhìn khung cảnh xung quanh, sau đó đôi mắt nhanh chóng dừng lại ở cạnh tảng đá lớn trước đây đã nhốt Bạch Linh Nhi…

Thật ra đến bây giờ chúng tôi đều không rõ lúc ấy Đinh Nhất bị mất linh hồn như thế nào. Bây giờ con hàng này tỉnh lại thì chuyện đầu tiên là nhìn về phía hài cốt của Tuệ Không, xem ra lý do Đinh Nhất để mất linh hồn không tránh khỏi có liên quan đến hòa thượng Tuệ Không này.

Đinh Nhất lảo đảo bò dậy từ dưới mặt đất, tôi đoán tí sức lực dựa vào truyền dịch để duy trì của anh ta đã dùng cả vào việc quăng ngã tôi rồi, nên chỉ e lúc này anh ta chẳng còn mấy sức lực nữa.

Mặc dù tức anh ách vụ anh ta quăng ngã tôi vừa rồi, nhưng tôi vẫn không thể trơ mắt nhìn anh ta cạn hết sức lực cũng muốn bò về hướng thi thể của Tuệ Không… Vì thế tôi thở dài, rồi bước đến đỡ Đinh Nhất dậy với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Thật là thiếu nợ anh cả đời mà, nào! Để anh đỡ chú qua đó…”

Còn may lần này Đinh Nhất không đẩy tôi ra. Đương nhiên, bây giờ anh ta cũng không có sức lực để mà đẩy. Tôi đoán vừa rồi anh ta quăng ngã tôi chỉ là phản xạ bản năng của thân thể khi anh ta đột nhiên tỉnh lại thôi, căn bản là suy nghĩ còn chưa đi qua đại não.

Tôi cũng không biết rốt cuộc Đinh Nhất đang cố chấp điều gì?

Là cái chết của Tuệ Không? Hay là cảnh ngay lúc đó khiến anh ta nhớ tới những ký ức đã mất trước kia của mình? Nhưng mặc kệ là cái nào thì đều hoàn toàn chẳng liên quan đến Đinh Nhất của bây giờ nữa.

Tôi gần như “kéo lê kéo lết” mới đưa được Đinh Nhất tới bên cạnh tảng đá lớn kia, bộ hài cốt của Tuệ Không vẫn ngồi ngay ngắn ở đó như cũ, trăm ngàn năm chưa từng có thay đổi gì… Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, mà sao tôi có cảm giác bộ hài cốt này khô quắt hơn so với lần trước nhỉ?

Có điều những điều đó đều không quan trọng nữa, dù sao giờ Đinh Nhất cũng đã tỉnh… Tuy rằng anh ta hơi không được bình thường cho lắm, nhưng tôi tin chỉ cần cho anh ta một ít thời gian, anh ta vẫn sẽ là Đinh Nhất mà chúng tôi quen thuộc.

CHƯƠNG

THÂN XÁC CỦA PHẬT

Đinh Nhất đến trước hài cốt của Tuệ Không rồi quỳ xuống. Lúc ấy trong lòng tôi vô cùng khiếp sợ, bởi vì ở trong mắt tôi, Đinh Nhất là một người trên lạy trời, dưới quỳ đất, ở giữa chẳng quỳ một ai. Nhưng hôm nay tôi lại tận mắt nhìn thấy anh ta quỳ gối trước một bộ hài cốt nghìn năm.

"Anh làm gì thế? Anh đứng lên! Ông ta là ai mà anh phải quỳ trước ông ta?" Tôi vừa nói vừa muốn kéo Đinh Nhất dậy.

Nhưng đầu gối của Đinh Nhất như đóng đinh xuống đất, mặc cho tôi cố sức thế nào cũng không thể kéo anh ta rời khỏi mặt đất… Trước kia tôi biết Đinh Nhất kiệm lời, nhưng Đinh Nhất của bây giờ còn kiệm lời đến mức từ sau khi tỉnh lại chẳng thốt ra một chữ nào.

Cuối cùng tôi cũng mệt hết hơi, vì vậy ngồi bệt xuống đất, bất đắc dĩ nói với anh ta: "Quỳ, quỳ, quỳ đi! Anh muốn quỳ bao lâu thì quỳ... Chừng nào anh quỳ đủ rồi cứ kêu chít một tiếng, sau đó tôi sẽ bảo đám người đội phó đưa anh lên."

Lúc này chú họ đi đến cạnh hài cốt của Tuệ Không rồi khom người xuống, đánh giá cỗ thi thể ngồi thiền hơn một nghìn năm này một cách cẩn thận. Sau đó chú ấy nói với vẻ hơi tiếc nuối:

“Nếu không phải vị cao tăng đắc đạo này chết ở đây, ắt hẳn là có cơ hội trở thành thân xác của Phật.”

“Cái gì là thân xác của Phật cơ ạ?” Tôi khó hiểu.

Chú họ nói cho tôi biết: “Là sau khi cao tăng đắc đạo hoặc là Phật sống viên tịch, thi thể sẽ xuất hiện tình trạng không thối rữa, khuôn mặt y nguyên như lúc còn sống… Các tín đồ sẽ nắn lại kim thân, trở thành ‘thân xác của Phật’. Chỉ tiếc ở đây yêu khí vờn quanh, vừa lạnh lẽo vừa ẩm ướt, lại có sát nghiệt quá sâu, cho dù có là Đại La Kim Tiên viên tịch ở nơi đây cũng rất khó trở thành thân xác của Phật thật sự.”

Nghe chú ấy nói như vậy, tôi mới cẩn thận nhìn về phía thi thể của Tuệ Không. Mặc dù trông thi thể này giống như một con vịt phơi khô kinh tởm, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy rằng vẫn còn một lớp da thịt trên hài cốt của ông ta.

Lúc này tôi nghĩ ngay đến chuyện Bạch Linh Nhi nói tôi là chuyển thế của ông ta… trong lòng lập tức nổi hết cả da gà. Thay vì biến thành cái bộ dạng như ma nghìn năm không thối rữa này, tôi thà bị lửa thiêu trụi cho xong chuyện…

Tôi thấy Đinh Nhất quỳ gối trước người Tuệ Không, dáng vẻ áy náy như đã làm sai chuyện gì thì buồn cười, nói: “Này người anh em, vị đại sư Tuệ Không này đã chết hơn một nghìn năm, anh có quen ông ta à? Hay kiếp trước hai người là bạn gay hả?”

Nếu là bình thường, Đinh Nhất đã đốp chát lại bằng lời lẽ sắc bén ngay, nhưng bây giờ anh ta vẫn không nhúc nhích quỳ gối ở đó… Tôi thấy trạng thái bây giờ của anh ta có khác gì lúc hôn mê bất tỉnh trước đây đâu! Đều chẳng nhúc nhích gì.

Cuối cùng chú họ cũng không còn kiên nhẫn nữa, đứng dậy nói với tôi: “Chú đi ra ngoài xem tình hình bên ngoài thế nào. Cháu ở đây trông cậu ta đi.”

Tôi thấy chú họ rời khỏi đây rồi thì ngồi xếp bằng ở bên cạnh Đinh Nhất, kiên nhẫn nói với anh ta: “Thật ra sau khi anh hôn mê đã xảy ra rất nhiều chuyện. Anh còn nhớ con rắn yêu bị đóng đinh trên tảng đá to này không? Tôi thả cô ta đi rồi. Cô ta nói cho tôi biết vị đại sư này tên là Tuệ Không, hơn nữa cô ta còn nói sau khi Tuệ Không viên tịch, cô ta đã từng gặp anh ở đây…” Nói tới đây, tôi liếc nhìn Đinh Nhất, muốn nhìn ra thứ gì đó từ nét mặt của anh ta, đáng tiếc là anh ta vẫn chẳng có chút phản ứng nào.

Thế là tôi than nhẹ rồi nói tiếp: “Thế chẳng phải là chuyện vớ vẩn à? Cô ta và Tuệ Không rơi xuống đây vào hơn một nghìn năm trước. Lúc ấy sao cô ta có thể gặp anh được chứ? Anh nói có phải không?”

Đinh Nhất vẫn không nói lời nào, nhưng sau đấy tôi lại phát hiện một chuyện làm tôi vô cùng khiếp sợ, đó là Đinh Nhất đang khóc… Mặc dù anh ta không phát ra âm thanh, nhưng không biết từ lúc nào, khuôn mặt anh ta đã đẫm nước mắt.

Trước đó anh ta quỳ xuống trước Tuệ Không cũng đã đổi mới nhận thức của tôi rồi, không ngờ anh ta lại còn khóc? Đây đúng là chuyện không thể xảy ra dù Trái đất có nổ tung đấy… Nhưng mà nó lại thật sự xảy ra ngay trước mắt tôi, khiến tôi hơi luống cuống tay chân.

Nếu trước mặt tôi có một cô gái đang khóc, tất nhiên tôi sẽ có cách làm cô nàng nín khóc mỉm cười. Nhưng mà Đinh Nhất khóc thì tôi nên nói cái gì đây? Thậm chí tôi còn không biết vì sao cái tên này lại khóc? Chỉ vì Tuệ Không à? Nghĩ đến đây, tôi cũng thấy hơi bực mình. Ông đây cực khổ cứu anh ta tỉnh lại, kết quả anh ta vừa tỉnh đã khóc vì một hòa thượng chết hơn nghìn năm trước?!

“Ông ta đã chết rồi! Anh khóc cũng vô ích, ông ta đã chết hơn một nghìn năm rồi!” Tôi tức giận nói.

“Ông ấy vốn không nên chết như vậy…” Đinh Nhất mãi không nói chuyện bỗng đột ngột lên tiếng, làm tôi suýt nữa đã nghĩ mình sinh ra ảo giác cơ.

Sau khi xác định đúng là Đinh Nhất đang nói chuyện, tôi bèn tiếp tục nói: “Ông ta nên chết như thế nào không phải việc anh có thể lựa chọn, đây là sự lựa chọn của ông ta… Là chính ông ta lựa chọn chết ở đây, để cứu con rắn trắng.”

Tôi vốn tưởng rằng Đinh Nhất sẽ nói thêm vài câu nữa, kết quả anh ta nghe tôi nói như vậy thì lại không nói chuyện nữa. Tôi sốt hết cả ruột! Nhưng tôi biết lúc này không thể nóng vội, vì thế đành phải kiên nhẫn nói: “Đinh Nhất, anh nhìn tôi đi, anh có biết tôi là ai không?”

Đinh Nhất mờ mịt liếc nhìn tôi, sau đó gật đầu nói: “Biết…”

Tôi tiếp tục thử dò hỏi anh ta: “Vậy anh biết chính mình là ai không?”

Lần này Đinh Nhất không lập tức trả lời tôi, nhưng tôi hiểu anh ta đã biết chính mình là ai, chỉ là cái tên đó vòng vèo cả buổi trong lòng anh ta nhưng anh ta vẫn không nói ra. Xem ra Đinh Nhất không muốn nói cho tôi biết thân phận thật của anh ta.

Tôi quá hiểu tính tình của Đinh Nhất. Nếu là chuyện anh ta không muốn làm, kể cả là ông trời nói cũng vô ích… Vì vậy tôi cũng không làm khó anh ta nữa. Lúc anh ta muốn nói thì tất nhiên sẽ nói. Có lẽ bây giờ tôi vẫn chưa có tư cách để biết thân phận của anh ta.

Nhưng ai biết khi tôi đã từ bỏ việc truy hỏi Đinh Nhất, thì lại thấy anh ta đột nhiên nhìn chăm chú vào cái Kim Cương Hàng Ma Xử bên hông tôi, anh ta nói: “Thứ này ở đâu ra?”

Tôi cúi đầu nhìn, sau đó cởi chùy ở bên hông xuống đưa cho anh ta và nói: “Đây là phần dưới cùng của chiếc Lục Hoàn Tích

Trượng của đại sư Tuệ Không kia, cũng chính là thứ ghim chặt đuôi con rắn trắng. Khi tôi cứu con rắn trắng, tôi đã rút cây trượng này lên. Nhưng không hiểu sao mà thứ đó lại lập tức nát vụn cả, chỉ còn dư lại một mảnh nhỏ như vậy thôi. Bạch Linh Nhi, chính là con rắn trắng kia nói với tôi rằng thứ này gọi là Kim Cương Hàng Ma Xử, là một pháp khí rất lợi hại, cho nên tôi mới mang theo người."

Nghe vậy, hai mắt Đinh Nhất sáng lên, anh ta nói: "Là cậu nhổ Lục Hoàn Tích Trượng lên?!"

Tôi gật đầu đáp: "Đúng vậy! Có điều thứ đó đã cắm trên tảng đá hơn một nghìn năm, có lẽ đã bị phân rã và bị oxy hoá từ lâu, cho nên tôi chỉ nhẹ nhàng rút là nó đã bị nhổ lên rồi."

CHƯƠNG

TRONG NHÀ CHƯA TỎ, NGOÀI NGÕ ĐÃ TƯỜNG

Đinh Nhất nghe tôi nói như vậy thì lắc đầu: "Lục Hoàn Tích Trượng được làm bằng vàng thiếc đen, kết cấu rất cứng. Đừng nói là hơn một nghìn năm ngắn ngủi, dù là trên trăm triệu năm cũng sẽ không bị phân rã và oxy hóa."

"Được làm từ cái gì đen cơ? Sao tôi chưa từng nghe thấy tên loại kim loại này nhỉ?" Tôi tỏ vẻ nghi ngờ.

Đinh Nhất suy nghĩ rồi nói: "Đó là một kim loại vô cùng hiếm trong thời cổ đại. Vì kết cấu cứng nên nó thường được sử dụng để tạo ra các pháp khí lợi hại."

Tôi khẽ nhún vai: "Chẳng lẽ do động tác tôi rút nó không đúng nên làm hỏng cái Lục Hoàn Tích Trượng kia hả?"

"Không, cậu chỉ đánh tan đi pháp lực mà Tuệ Không thêm vào đó trước khi chết thôi. Quyền trượng bình thường không thể nhốt được rắn yêu, cho dù là làm bằng vàng thiếc đen cũng không được, cho nên... trước khi chết, ông ấy đã trút hết tu vi cả đời vào trong Lục Hoàn Tích Trượng này, bởi vậy mới có thể nhốt rắn yêu lâu đến nghìn năm." Đinh Nhất nói một cách sâu xa.

Tôi hơi chột dạ: "Có phải tôi thả rắn yêu làm hỏng chuyện của hòa thượng này rồi không?"

Đinh Nhất lắc đầu: "Không… Ông ấy vẫn luôn đợi cậu, đợi cậu rút Lục Hoàn Tích Trượng thay ông ấy, thả rắn yêu ra."

Thật lòng là tôi càng nghe càng lơ mơ: "Sao Tuệ Không biết tôi chắc chắn sẽ đến chứ? Ông ta tính ra được à? Nếu ông ta thật sự có thể tính xa được như thế, vậy tại sao không tính xem mình sẽ chết ở chỗ nào?"

Đinh Nhất cười khổ, nói: "Sao ông ấy lại không biết mình sẽ viên tịch như thế nào được? Chẳng qua lúc đó ông ấy đã động lòng trắc ẩn với con rắn trắng, cho nên mới chịu thiên kiếp thay con nghiệt súc kia."

Nghe vậy là tôi biết Đinh Nhất vốn không hiểu. Tuệ Không chẳng phải chỉ đơn giản là động lòng trắc ẩn với con rắn trắng kia như vậy đâu, thật ra ông ta đã động tình với Bạch Linh Nhi… Có lẽ chính Tuệ Không cũng không biết đó chính là tình yêu nam nữ, nhưng người từng trải như tôi lại nhìn thấy rõ ràng.

Nghĩ đến đây, tôi khẽ nói với Đinh Nhất: "Năm xưa, mặc kệ là ông ta có đành lòng hay không thì vẫn không nỡ để con rắn trắng chịu kiếp nạn. Tóm lại, cuối cùng đây đều là sự lựa chọn của ông ta. Anh không nên bởi vậy mà làm khó chính mình."

"Cậu vốn không hiểu…" Đinh Nhất đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi như vậy, sau đó anh ta không thốt ra câu nào nữa. Tôi nghe mà sốt ruột, bèn truy hỏi anh ta: "Tôi không hiểu, nhưng không phải anh nói ra thì tôi sẽ hiểu ngay à?"

Kết quả Đinh Nhất lại chìm vào im lặng lần nữa. Tôi lại cảm thấy không biết làm thế nào với anh ta. Lúc này Đinh Nhất trả lại Kim Cương Hàng Ma Xử cho tôi và nói: "Cậu giữ kĩ thứ này, chắc chắn là tốt hơn con dao thép trước đây."

Tôi đẩy thứ đó về: "Nếu anh cảm thấy… cảm thấy hứng thú với Tuệ Không như vậy, hay là anh cầm cái Kim Cương Xử này đi."

Ai ngờ Đinh Nhất lại lắc đầu một cách kiên quyết: “Đây vốn là đồ của cậu. Cất đi, tuyệt đối đừng làm mất.”

Tôi lập tức hiểu ra Đinh Nhất cũng giống với Bạch Linh Nhi, cũng coi tôi là chuyển thế của Tuệ Không. Tôi lập tức cạn lời, nhưng lại không biết nên giải thích với anh ta như thế nào. Tôi vốn không phải ông hòa thượng kia có được không?

Tôi còn không hiểu rõ bản thân mình sao? Người lục căn* không thanh tịnh như tôi, trời sinh đã vô duyên với Phật, lại càng không có tuệ căn với kinh Phật hay Phật pháp gì gì đó. Sao có thể là cao tăng chuyển thế được? Tôi nghe nói những Phật sống Tây Tạng chuyển thế đều đã có Phật căn cắm rễ sâu từ nhỏ, thậm chí còn không cần dạy cũng hiểu Phật pháp. So sánh với linh đồng chuyển thế như vậy, thì tôi đúng là một kẻ tầm thường.

* Phật giáo chỉ mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức.

Hôm đó tôi cũng không biết cuối cùng làm sao Đinh Nhất lại đột nhiên nghĩ thông, anh ta cũng không quay đầu lại mà cùng ra khỏi hố trời với chúng tôi. Nhưng từ đầu đến cuối anh ta không hề nhắc tới một chữ nào về bí ẩn thân thế của mình.

Đôi khi thỉnh thoảng anh ta cũng sẽ đột nhiên thốt ra một, hai câu nói kỳ lạ, nhưng nếu tôi truy hỏi ý nghĩa trong đó, anh ta lại lập tức im lặng là vàng… Cuối cùng tôi cũng chỉ đành biết điều mà ngậm miệng.

Khi đoàn người chúng tôi ra khỏi hố trời, đội phó đã đưa lên từ dưới đáy hố khoảng bảy, tám bộ xương tạm coi như hoàn chỉnh và một ít xương vụn rải rác.

Theo lời họ nói, hài cốt dưới nước bùn thật sự quá nhiều, nếu muốn đưa hết lên trên, có khi con số sẽ làm cả nước khiếp sợ. Bọn họ là nhân viên chuyên nghiệp do Phương Tư Triệu mời tới, nên nhiều nhất cũng chỉ tiện thể đưa lên thêm một hai bộ mà thôi. Nếu

còn muốn tiếp tục vớt số còn lại, thì phải do phía chính phủ địa phương bỏ vốn.

Về phần Phương Tư An, không biết có phải do bị kích thích bởi vì nhìn thấy vong hồn của những người thân bị chính mình hại chết hay không, mà sau khi tỉnh lại, lão ta cứ điên điên khùng khùng, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: “Đừng tới tìm tôi! Năm đó tôi cũng chỉ là bất đắc dĩ…”

Người trong thôn đều nghi ngờ có thể là Phương Tư An muốn trốn tránh sự phán xét của pháp luật nên giả điên. Nhưng chú họ thấy tình trạng của lão thì lắc đầu bảo: “Người này điên thật rồi…”

Có lẽ đây là báo ứng cuối cùng của Phương Tư An. Suy cho cùng, một viên đạn cũng không thể làm cho những vong hồn bị lão hại chết được yên bình, chỉ có điên khùng cả đời, để lão lúc nào cũng sống trong nỗi sợ hãi cùng cực… mới là hình phạt tốt nhất với lão.

Sau khi lên mặt đất, Đinh Nhất đã chạm mặt Bạch Linh Nhi. Nhưng dường như hai người này đều ngầm hiểu mà không hỏi chuyện của đối phương, hơn nữa bọn họ còn hành động giống như không nhìn thấy đối phương, tự động xem nhẹ sự tồn tại của nhau.

Trên đường trở về, Đinh Nhất vẫn luôn im lặng không nói chuyện. Đường về quá nhàm chán biến thành tràng diễn của hai người tôi và Đàm Lỗi. Nhưng mặc kệ chúng tôi nói cái gì hay bàn cái gì… từ đầu tới cuối Đinh Nhất vẫn không nói lời nào.

Trước kia tuy Đinh Nhất rất kiệm lời, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ tương tác một hai câu với chúng tôi, nhưng bây giờ anh ta… Người không quen biết mà lần đầu gặp anh ta chắc chắn sẽ cho rằng đây vốn là một người câm đúng không?

Thật ra tôi đã từng hỏi Đinh Nhất có muốn an táng hài cốt của Tuệ Không ở hang động đá vôi đàng hoàng hay không, bởi vì tôi thấy mối quan hệ giữa anh ta và Tuệ Không cũng không đơn giản. Nhưng không ngờ Đinh Nhất lại từ chối ngay: "Không cần, cậu cũng nói đó là sự lựa chọn của chính ông ấy, tôi không có tư cách thay đổi sự lựa chọn của ông ấy."

Tôi không nói gì nữa. Nếu Đinh Nhất đã nói không cần thì ắt hẳn là thật sự không cần! Xét đến cùng thì tôi cũng không hiểu rõ lắm mối quan hệ giữa Đinh Nhất và Tuệ Không là gì, cho nên mọi thứ cứ theo ý của anh ta đi thôi.

Về đến nhà rồi, tôi vốn định giữ chú họ ở lâu thêm vài ngày, nhưng chú ấy lại nói mình còn có chuyện quan trọng phải làm nên không ở lâu được. Tôi cũng không biết mỗi ngày chú ấy lấy đâu ra nhiều việc làm mãi không xong như thế, cứ như thể toàn thế giới chỉ có mình chú ấy bận rộn nhất ấy.

Sau khi Phương Tư Triệu xong việc ở bên kia còn mời chú Lê lo liệu chuyện hậu sự cho người nhà anh ta, để hài cốt của họ cuối cùng cũng được yên nghỉ dưới mồ sau nhiều năm.

Với tôi mà nói, thứ "được và mất" sau vụ này sàn sàn như nhau. Tuy sau nỗi đau mất dao thép, tôi lại có được vật báu tốt như Kim Cương Hàng Ma Xử, nhưng mà Đinh Nhất tỉnh lại rất khác với trước kia…

CHƯƠNG

NGƯỜI ĐẸP NGỰC TO

Giữa tôi và Đinh Nhất không còn có sự thân thiết như trước, hay không giấu giếm gì nhau như trước kia… Dù tôi biết mặc kệ là Đinh Nhất bây giờ hay là Đinh Nhất trước đây đều sẽ không lừa gạt tôi, nhưng một khi gặp phải câu hỏi mà anh ta không muốn trả lời, thì im lặng chính là đáp án cuối cùng anh ta cho tôi.

Cảm giác này vô cùng khó chịu, nhưng tôi lại không thể nói gì. Bởi vì tôi biết Đinh Nhất đã tìm lại được ký ức và không còn là Đinh Nhất của trước đây nữa, cũng giống như câu nói trong tin nhắn của Hàn Cẩn, mọi thứ sẽ thay đổi…

Những ngày sau đó rất bình tĩnh. Mặc dù Bạch Linh Nhi trở về cùng chúng tôi, nhưng cô ta không thường xuyên xuất hiện trong cuộc sống của tôi. Dường như cô ta chỉ muốn cùng sống trong cùng một thành phố với tôi mà thôi. Đinh Nhất đã tìm lại được ký ức cũng không rời khỏi đây như chúng tôi dự đoán, mà vẫn đi theo tôi và chú Lê nhận các vụ làm ăn khắp nơi.

Đôi khi tôi lại hỏi Đinh Nhất: "Tìm lại được ký ức của mình có cảm giác gì?"

Mỗi lần như vậy, Đinh Nhất đều trả lời tôi bằng nét mặt không biểu cảm: "Chẳng có cảm giác mẹ gì…"

Thật ra từ câu trả lời của Đinh Nhất, tôi có thể đoán sơ sơ rằng với anh ta mà nói, ký ức anh ta tìm lại được có lẽ cũng chẳng tốt đẹp gì… Nhưng tôi chẳng thể làm gì được, bởi vì không ai có thể thay đổi chuyện đã xảy ra.

Buổi tối hôm nay, một mình tôi hí hoáy với cái Kim Cương Xử ở phòng khách, thầm nghĩ vật báu này ít nhất cũng có lịch sử hơn một nghìn năm, không biết đem bán đồ cổ thì có thể có giá bao nhiêu tiền nhỉ?

Con người của tôi có suy nghĩ gì đều dễ dàng thể hiện ra mặt, có vui hay không tất cả đều viết lên mặt hết, cho nên lúc này tôi nhìn Kim Cương Xử cũng có biểu cảm thèm nhỏ dãi…

Ai ngờ lúc này tôi chợt cảm thấy hình như sau lưng có một ánh mắt đang nhìn tôi chằm chằm, vì thế tôi vội vàng xoay người lại xem thì phát hiện Đinh Nhất đang đứng dựa vào cửa trượt ở phòng bếp, chẳng biết nhìn tôi từ khi nào.

Tôi lập tức hơi xấu hổ, vội lảng sang chuyện khác ngay: "À thì… Buổi tối chúng ta ăn gì thế?"

Nào biết Đinh Nhất lại đi đến trước mặt tôi rồi lấy đi chiếc Kim Cương Xử trên tay tôi: "Tiền trong ngân hàng của cậu cũng đủ cho cậu hết ăn lại nằm nửa đời người rồi, sao còn hám tiền như vậy hả? Thứ này là thứ giữ mạng cho cậu sau này đó, nhất định phải giữ kĩ bên người."

"Tôi chỉ nghĩ thôi mà... Làm sao? Chẳng lẽ bây giờ suy nghĩ cũng phạm pháp hả?!" Tôi mạnh miệng.

Đinh Nhất ném Kim Cương Xử lại cho tôi và nói: "Nghĩ cũng không được!"

Tôi lập tức nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: "Được rồi, vậy ngày mai tôi sẽ thờ nó..."

“Thứ này phải luôn mang theo người.” Đinh Nhất nghiêm mặt.

Thật ra làm sao tôi không biết thứ này phải luôn mang theo người chứ, nhưng mà cái Kim Cương Xử này nặng quá. Hôm nọ tôi cố ý cân thử trọng lượng của nó, thấy nó nặng hơn một ký rưỡi. Thứ này ít nhất phải nặng gấp ba lần dao thép.

Nhưng cái làm người ta không chấp nhận được là nó có hình một chiếc dùi. Anh bảo tôi làm sao luôn mang theo người một cái dùi nặng một ký rưỡi, dài ba mươi phân được? Đương nhiên, cũng không phải nó không có ưu điểm gì, ví dụ như có thể gửi vận chuyển trên máy bay, có điều tôi phải nói với nhân viên kiểm tra an ninh rằng đây là vật báu tổ truyền nhà tôi mới được.

Bây giờ tôi thật sự rất đồng tình với Tuệ Không năm đó. Thứ trong tay tôi đây chỉ là một mảnh nhỏ của Lục Hoàn Tích Trượng mà đã nặng như vậy, tôi đoán nguyên cây quyền trượng kia ít nhất cũng phải nặng sáu, bảy ký.

Khi Đinh Nhất đang muốn chỉ cho tôi cách chính xác để đem Kim Cương Xử theo người, thì điện thoại di động của tôi đột nhiên đổ chuông. Tôi cầm lên xem thì thấy là Chiêu Tài gọi tới. Tôi liếc nhìn đồng hồ, không biết đã trễ thế mà cái bà này còn gọi điện thoại tới có chuyện gì đây?

“Trương Tiến Bảo, em tính khi nào đi viếng mộ cha mẹ hả?!” Giọng điệu của Chiêu Tài ở trong điện thoại không tốt lắm.

Tôi vội vỗ đầu, nói: “Xem trí nhớ của em này, sao lại quên mất chuyện quan trọng như vậy chứ? Sắp sửa tới Thanh minh rồi nhỉ, may mà chị nhớ. Ngày mai chúng ta đi luôn, nhé?”

Không ngờ Chiêu Tài nghe tôi nói như vậy, lại bắt đầu ậm ừ. Tôi biết ngay chị ấy có chuyện đây! Thế là tôi tò mò hỏi chị ấy: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì hả?”

Chiêu Tài nói: “Không xảy ra chuyện gì, là lão Triệu đó mà. Nghỉ

lễ Thanh minh đúng lúc gần kỳ nghỉ đông, cho nên bọn chị muốn đi Hàn Quốc một chuyến.”

“Ồ, rồi sao?” Tôi cố ý giả ngu.

Cuối cùng Chiêu Tài đành phải ăn ngay nói thật với tôi: “Năm nay em có thể tự đi viếng mộ một mình không?”

Tôi cố ý trêu chị ấy: “Được… Được đó Trương Chiêu Tài. Lúc này mới mấy năm hả, chị có chồng là quên mất cha mẹ!”

Chiêu Tài nghe tôi nói vậy thì nóng nảy: “Trương Tiến Bảo, em bớt ở đó châm ngòi ly gián nhé! Chỉ có mỗi năm nay chị không thể đi viếng mộ thôi mà! Em nói với cha mẹ, chị tạm thời có việc, sang năm chắc chắn chị sẽ sớm đến thăm cha mẹ!”

Lúc này tôi mới cười gian và nói: “Được rồi được rồi, anh chị mau mau đi tận hưởng thế giới hai người đi!”

Sau khi cúp máy, tôi cảm thán với Đinh Nhất: “Anh xem, lão Triệu cũng chẳng dễ dàng gì. Khó lắm mới có kỳ nghỉ đông mà còn phải nghỉ sau lễ Thanh minh.”

Đinh Nhất ngẩng đầu hỏi tôi: “Năm nay Chiêu Tài không đi viếng mộ của cô chú à?”

Tôi bất đắc dĩ gật đầu: “Ừ, không đi thì không đi thôi! Chỉ cần chị ấy chơi vui vẻ thì cha mẹ tôi cũng sẽ vui vẻ như thế…”

“Tôi đi cùng cậu.” Đinh Nhất chợt thình lình buông một câu như vậy, làm tôi cũng không biết tiếp lời thế nào, tôi sửng sốt trong chốc lát mới nói với anh ta: “Được, được thôi...”

Sáng sớm hôm sau, tôi và Đinh Nhất lái xe đến một chợ nông sản lớn ở ngoại ô và mua rất nhiều tiền giấy vàng bạc. Từ khi tôi đến Âm Ti, biết ở dưới đó có thể tiêu tiền giấy do người thân đốt cho thì nghĩ, mỗi lần viếng mộ và hóa vàng mã tôi sẽ đốt nhiều hơn một chút cho cha mẹ. Đặc biệt là loại tiền âm mệnh giá lớn

mà lần trước tôi mang xuống Âm Ti, tôi nhờ chú Lê cho tôi nguyên một sấp.

Sau khi mua sắm đầy đủ hết, tôi và Đinh Nhất đi thẳng đến nghĩa trang nơi cha mẹ tôi được chôn cất và đốt tất cả tiền giấy mà tôi đã chuẩn bị cho họ… Thật ra mỗi năm tới đây thăm cha mẹ, tôi đều sẽ huyên thuyên một lúc với họ, kể lại đơn giản chuyện trong một năm qua, chủ yếu là để họ không cần lo lắng cho tôi và Chiêu Tài.

Năm nay cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên khi tôi nói đến chuyện hôm nay Chiêu Tài không tới được là vì đi Hàn Quốc du lịch, đuôi mắt tôi lại đột nhiên nhìn thấy cách bia mộ của cha mẹ tôi không xa, có một người đẹp ngực to đang hoá vàng mã cho tổ tiên.

Phải nói bây giờ là lễ Thanh minh, hoá vàng mã khi viếng mộ là điều hết sức bình thường, kể cả ngực cô ta to như vậy… cũng không đến mức làm đôi mắt tôi như dán lên người cô ta! Ấy thế mà tôi chỉ liếc nhìn thôi đã sững người.

CHƯƠNG

HẠI NGƯỜI MÀ CHẲNG ÍCH TA

Lúc này Đinh Nhất phát hiện tôi đột nhiên không nói nữa, bèn nhìn theo ánh mắt tôi, kết quả anh ta cũng nhìn thấy em gái ngực to vẫn đang đốt tiền giấy liên tục kia… Anh ta định nhắc nhở tôi rằng, lúc cúng bái tổ tiên chớ nên có suy nghĩ ham muốn lộn xộn! Ai ngờ anh ta liếc nhìn qua cũng lập tức bị người đẹp ngực to hấp dẫn.

Thật ra tôi và Đinh Nhất đều không bị bộ ngực to của người đẹp kia hấp dẫn, mà là bị từng tờ tiền giấy cô ta đang ném vào đống lửa hấp dẫn... Người bình thường tế tổ vào Thanh minh đều đốt tiền giấy vàng mã, nhưng người đẹp này lại đang đốt tiền thật!

Nếu là vào năm ngoái thì chắc chắn tôi sẽ không liếc mắt là nhìn ra cô ta đang đốt tiền thật. Nhưng vào khoảng thời gian trước, quốc gia vừa mới đưa ra quy định, bất kỳ loại tiền âm nào cũng không thể sử dụng bản vẽ nhân dân tệ. Cho nên bây giờ trên thị trường đã không còn ai dám in tiền âm theo hình nhân dân tệ nữa rồi. Bởi vậy tôi mới kết luận rằng, cái mà người đẹp này đốt chắc chắn là tiền thật.

Đương nhiên, mọi việc cũng không thể quá tuyệt đối, vì thế tôi hỏi nhỏ Đinh Nhất: “Có thấy rõ ràng không? Có phải tiền thật

không?”

Đinh Nhất cau mày lại nói: “Ánh sáng ở vị trí đó hơi tối, không rõ ràng lắm, nhưng tôi xem độ bóng của những tờ tiền kia thì có lẽ đến 80% khả năng là tiền thật…”

Tôi vừa nghe Đinh Nhất nói có đến 80% khả năng là tiền thật thì với tôi thế đã là trăm phần trăm rồi! Bây giờ người ta đều giàu xổi như vậy à!? Viếng mộ hoá vàng mã còn phải dùng tiền thật?

Trước hết không nói việc này có xa xỉ quá hay không, nhưng đây là việc trái pháp luật đó! Cái câu đấy như thế nào ấy nhỉ? Đúng rồi, là “phá hủy sự lưu thông của đồng nhân dân tệ”! Hơn nữa cô gái này ăn mặc cũng lộ liễu quá đi? Ai biết thì nói là đến đây viếng mộ, không biết còn tưởng rằng cô ta mới từ hộp đêm ra cơ?

Nghĩ đến đây tôi bèn dời ánh mắt trở về, sau đó bất đắc dĩ nói với cha mẹ tôi: “Cha mẹ à, tuy rằng bây giờ trong tay con trai của cha mẹ cũng có chút tiền mọn, nhưng không làm được đến mức đốt tiền thật cho cha mẹ đâu. Hai người đừng hâm mộ nhé, đó là chuyện trái pháp luật đấy.”

Ai ngờ khi tôi còn đang lải nhà lải nhải thì thấy Đinh Nhất vẫn đang nhìn chằm chằm người đẹp ngực to kia. Tôi hơi buồn cười, bảo: “Này ông anh, từ lúc nào mà anh nghĩ thông rồi thế?”

Đinh Nhất trợn mắt lườm tôi: “Cô gái đó có vấn đề…”

Tôi tỏ vẻ khó hiểu: “Vấn đề gì?”

Đinh Nhất nói một cách sâu xa: “Bây giờ khó mà nói được, đợi một lát bám theo sau xem thử sẽ biết.”

Sau khi tôi đốt hết mọi thứ xong, chuẩn bị thu dọn đi về thì thấy người đẹp ngực to kia cũng đang chuẩn bị đi… Thế là tôi lập tức quay lại nói với cha mẹ: “Con trai có việc nên đi trước đây ạ.

Tiền đốt cho cha mẹ cứ tiêu thoải mái, nếu không đủ thì báo mộng cho con nhé!”

Nói xong, tôi đứng dậy từ từ đi theo phía sau người đẹp ngực to, lúc này Đinh Nhất nói khẽ ở bên tai tôi: “Nhận ra có vấn đề gì chưa?”

Tôi thầm nghĩ tôi không có ngón nghề của chú Lê, nhiều nhất thì chỉ có thể nhìn ra đúng thật là cô gái này có điểm không thích hợp... Đinh Nhất thấy tôi không lên tiếng, bèn chỉ dưới chân cô ta và nói: “Cậu nhìn gót chân của cô ta đi.”

Nghe vậy, tôi nhìn theo vị trí mà Đinh Nhất chỉ, lập tức thầm giật cả mình. Tôi đã nghĩ sao tư thế đi đường của cô gái này cứ là lạ mà? Hóa ra là vì cô ta luôn nhón chân đi đường!

“Thế là thế nào? Sao gót chân của cô ta không chạm đất thế?” Tôi hỏi nhỏ Đinh Nhất.

Đinh Nhất nói cho tôi biết: “Đó là bởi vì cô ta bị thứ gì đó ám lên người…”

“Ban ngày ban mặt cũng có thể bị ma ám vào người ư?” Tôi hơi giật mình.

Đinh Nhất hừ khẽ: “Tất nhiên là bị ma ám vào buổi tối rồi, chẳng qua là thứ kia muốn mượn xác của cô gái này để ra ngoài vào ban ngày thôi.”

Tôi nói với Đinh Nhất: “Anh đuổi theo cô ta trước, tôi qua ngôi mộ kia nhìn lướt qua cái đã.”

Thật ra chủ yếu là tôi muốn tới xem có thật là người đẹp ngực to đốt nhân dân tệ không. Vì vậy tôi chạy tới kiểm tra tro ở dưới đất, tìm được từ bên trong một ít tiền còn lại vẫn chưa bị đốt sạch toàn bộ. Tôi nhặt một ít lên đặt trong tay nhìn, quả nhiên tất cả đều là tiền thật! Lúc này tôi cố ý liếc nhìn tên trên bia mộ, là một

ông già tên Lý Diệu Tường.

Lúc này, điện thoại di động của tôi đột nhiên reo lên. Tôi bấm mở ra xem thì thấy là Đinh Nhất gọi tới. Anh ta bảo tôi nhanh chóng đến bãi đậu xe, bởi vì người đẹp ngực to kia chuẩn bị lái xe rời khỏi nghĩa trang rồi. Tôi lập tức xoay người chạy đến nơi chúng tôi đỗ xe, cuối cùng cũng lên được xe vào phút chót và đi theo phía sau xe của người đẹp ngực to kia.

Người đẹp ngực to lái một chiếc xe Mazda màu đỏ, toàn bộ hành trình cô ta phóng như điên. May mà kỹ thuật lái xe của Đinh Nhất cũng không kém, cho nên mới không bị cô ta cắt đuôi. Thật ra cũng không phải xe chúng tôi không tốt bằng xe cô ta, chủ yếu là vì tôi thấy có chỗ bắn tốc độ nên bảo Đinh Nhất nhanh chóng giảm tốc độ xe xuống để tránh dính vé phạt.

Chúng tôi chạy một mạch bám theo người đẹp ngực to tới một khu nhà sang trọng ở ngoại ô thành phố, kết quả chúng tôi bị bảo vệ ở cổng chặn lại, nói rằng quản lý bất động sản chỗ họ có quy định, xe bên ngoài muốn đi vào đều phải đăng ký.

Nhưng sau khi chúng tôi rối rít bịa ra một dãy số điện thoại thì chiếc Mazda màu đỏ kia cũng đã biến mất khỏi tầm nhìn của chúng tôi. Còn may là chiếc xe kia rất dễ nhận biết, cho nên chúng tôi chỉ đánh hai vòng trong khu nhà là đã nhìn thấy nó ở cửa một căn biệt thự hai tầng.

Tôi nhìn giờ, trời sắp tối rồi. Vì vậy tôi quay đầu bảo Đinh Nhất: “Chờ sau khi trời tối chúng ta mò vào xem thử…”

Đinh Nhất đậu xe một chỗ cách căn biệt thự hai tầng kia khá xa rồi nói: “Tôi xuống đi một vòng xem quanh đây có mấy camera giám sát.”

Tôi biết Đinh Nhất cẩn thận rất có lý, dù sao thì cảnh sát người ta cũng mặc kệ người đẹp ngực to trong biệt thự có bị ma ám hay

không! Lỡ đâu đến lúc đó lại nói chúng tôi tự ý đột nhập vào nhà riêng thì thật không đáng.

Muốn bảo chúng tôi có lo chuyện rảnh hơi này hay không đều được, chẳng qua trời sinh tôi không ưa nhìn người ta coi nhân dân tệ như rác. Anh nói mình tiêu không hết nên đốt luôn á… làm thế đúng là hại người mà chẳng ích ta.

Khi tôi còn đang miên man suy nghĩ thì thấy Đinh Nhất xách một túi ni lông về xe. Tôi xem bên trong, hóa ra là một ít bánh mì và giăm bông linh tinh… Nhìn mấy món đồ ăn đó, tôi mới nhớ ra là sáng nay mình ăn hai chiếc bánh bao không nhân rồi vẫn chưa ăn gì nữa.

Vì thế tôi mỉm cười đón lấy đồ trong tay Đinh Nhất: “Ôi trời, đúng là tôi hơi đói bụng rồi!”

Đinh Nhất cắn một miếng bánh mì rồi bảo: “Sân sau của biệt thự có một góc chết. Sau khi trời tối chúng ta sẽ trèo từ chỗ đó vào tầng hai…”

Tất nhiên là tôi không ý kiến gì, bởi vì năng lực quan sát của Đinh Nhất ở mặt này cao hơn tôi. Anh ta nói không bị quay trúng thì chắc chắn sẽ không bị quay trúng… Thời gian rất nhanh đến hơn 9 giờ tối, không ngờ các biện pháp an ninh của khu này rất nghiêm ngặt, ban đêm còn có bảo vệ đi tuần tra qua lại.

CHƯƠNG

MỐI HỌA CỦA CON NUÔI

Thật ra chuyện bảo vệ tuần tra ban đêm cũng rất bình thường, nhìn là biết phí bất động sản của khu nhà sang trọng này không rẻ. Chủ nhà người ta tiêu tiền, phục vụ chắc chắn phải làm đúng chỗ thôi. Nếu không dựa vào đâu người ta phải trả phí bất động sản cao như vậy chứ?

Sau khi xác định bảo vệ của khu này cứ ba tiếng sẽ tuần tra một lần, chúng tôi tận dụng kẽ hở thời gian trống, mò mẫm vào trong căn biệt thự hai tầng kia từ sân sau. Bây giờ tuy không thể nói là người tôi nhẹ như chim yến, nhưng trèo cửa sổ với Đinh Nhất thì không thành vấn đề... Vì vậy tôi lặng lẽ đi theo Đinh Nhất nạy cửa sổ trên tầng hai của biệt thự và đi vào trong.

Thật ra nhìn nhà này là biết có vấn đề. Bởi vì từ sau khi trời tối, nhà nào ở đây cũng đều lên đèn cả, nhưng riêng nhà của người đẹp ngực to vẫn tối như bưng…

Chỉ cần là người bình thường, đến lúc trời tối sẽ phải bật đèn, nếu không cô ta sẽ chẳng nhìn thấy gì cả! Vả lại, cô ta ở trong căn biệt thự sang trọng như vậy cơ mà, đâu thể bởi vì sợ tốn điện nên mới không bật đèn chứ?!

Ai ngờ khi hai người chúng tôi mới bước vào biệt thự thì lập

tức cau mày lại, bởi vì hai chúng tôi cùng ngửi thấy một mùi không thể quen thuộc hơn nữa, đó chính là mùi hôi thối của xác chết!!

Tôi bịt mũi lại và nói: “Cái đệch! Không phải người đẹp ngực to kia là người chết đấy chứ? Sao trong nhà này lại dậy mùi như vậy hả?!”

Đinh Nhất lắc đầu: “Chắc chắn cô ta không phải người chết. Trong căn nhà này có người chết khác…”

Tôi nghe thấy cũng phải. Mặc dù bây giờ tôi vẫn chưa cảm nhận được có tàn hồn tồn tại, nhưng mà mùi xác chết thoang thoảng ở đây đã nói rõ tất cả. Nghĩ đến đây, tôi bèn đi theo hướng mùi phát ra, nhưng lại bị Đinh Nhất kéo lại: “Đi theo phía sau tôi…”

Kết quả đúng vào lúc này, tôi đột nhiên cảm thấy sau gáy có một cơn gió mạnh ập tới, tôi vô thức tránh sang bên cạnh, rồi thấy một con dao chặt xương bổ sượt qua tóc tôi. Có vẻ như đúng là chúng tôi sơ ý thật, không ai phát hiện ra người đẹp ngực to kia đứng ở ngay phía sau chúng tôi.

Người đẹp ngực to thấy một nhát không trúng, bèn chuyển lưỡi dao sang mặt Đinh Nhất, nhưng Đinh Nhất là ai chứ?! Anh ta đã rút dao bạc ra trước tiên, chặn đứng con dao chặt xương trong tay người đẹp ngực to.

Một tiếng “keng” vang lên, con dao chặt xương của người đẹp ngực to đã bị Đinh Nhất đánh bay ra ngoài dễ như trở bàn tay. Tiếp theo anh ta đá một cú vào bụng của người đẹp ngực to… Tôi thấy mà không khỏi thầm nghĩ bụng, cú này chỉ mình Đinh Nhất mới có thể đá được, nếu là tôi thì không nỡ xuống chân đâu.

Nhưng khi người đẹp ngực to bị Đinh Nhất gạt ngã xuống đất, tôi nhìn thấy rõ ràng có một cái bóng mơ hồ lắc lư mấy cái trong thân xác của cô ta, sau đó rụt trở về.

Tôi giật mình nói: “Trong thân xác cô ta là một ông già!”

Nghe tôi nói như vậy, người đẹp ngực to kia đột nhiên bật cười quái dị, miệng lại phát ra giọng của một người đàn ông già nua: “Thằng nhãi, mắt tốt đấy…”

“Con quỷ già kia, ông có biết xấu hổ không hả? Muốn ám người thì cũng phải tìm đàn ông chứ? Hay là ông ưa cái kiểu này hả?” Tôi nói với vẻ mặt châm chọc.

Lúc này người đẹp ngực to giãy giụa bò dậy khỏi mặt đất và nói: “Con đĩ nhỏ này ăn của tao, uống của tao. Tao mượn thân xác nó dùng một lát thì làm sao?”

Nghe ông ta nói vậy, tôi thử hỏi: “Ông không phải là Lý Diệu Tường đấy chứ?”

Người đẹp ngực to lập tức sửng sốt, sau đó chỉ thấy vẻ mặt ông ta trở nên căm hận và nói: “Mày và thằng ranh con kia cùng một giuộc? Được lắm! Hôm nay chúng mày đừng hòng rời đi được!”

Tôi buồn cười, nói: “Ông cho rằng ông là ai hả? Có tin bây giờ tôi có thể đốt bùa gọi âm sai tới câu ông đi không!?”

Không ngờ tay Lý Diệu Tường này không hề sợ hãi chút nào, lại còn nói với vẻ mặt khinh thường: “Tao không muốn đi thì không ai câu được tao đi!!”

Đinh Nhất không rảnh ở đây nói lời vô nghĩa với ông ta, anh ta đá một cú vào vai Lý Diệu Tường, sau đó đạp nghiến ông ta dưới lòng bàn chân và nói: “Nếu âm sai không câu được ông đi, vậy thì để tôi tiễn ông một đoạn đường nhé?”

Trái lại, Lý Diệu Tường nghe thế thì cười càn rỡ: “Được đó thằng nhãi. Nếu mày không sợ giết chết đứa con gái này thì cứ thử xem…”

Tôi lập tức ngăn cản Đinh Nhất, bảo anh ta tuyệt đối đừng ra

tay gây chết người. Nếu gây thương tích cho người đẹp ngực to kia thật thì không giải thích rõ ràng được đâu! Đinh Nhất ngẫm nghĩ rồi giơ tay kéo một sợi dây thừng bên cạnh bức màn xuống, trói chặt người đẹp ngực to bị Lý Diệu Tường ám vào người. Để đề phòng Lý Diệu Tường hét to, tôi còn cởi một chiếc vớ của mình ra nhét vào miệng của ông ta!

Sau khi xác nhận chắc chắn rằng Lý Diệu Tường không có sức chống cự, tôi và Đinh Nhất cùng đi đến trước cửa một căn phòng ngủ trên tầng hai để tìm nguồn gốc của mùi thối, kết quả vừa mới đẩy cửa ra đã bị mùi hôi bên trong xộc cho phải lùi ra ngoài!

Tôi bịt mũi nói: “Chỉ với cái mùi này, có lẽ cái xác bên trong đã không còn hình người nữa rồi!”

Có thể là bởi vì tất cả cửa sổ đều đóng chặt nên mùi bên trong không chỉ gay mũi thường thôi đâu, còn cay cả mắt nữa… Nhưng chúng tôi cũng đã đến cửa, đâu thể không vào xem được. Thế là tôi đành phải bịt kín mũi bằng khăn giấy, sau đó từ từ đến gần cái xác nam trên giường kia.

Người trên giường miễn cưỡng có thể nhìn ra là một người đàn ông. Đồ xui xẻo này tên Lý Tiểu Vĩ, là con trai của Lý Diệu Tường. Nói chính xác, anh ta là con nuôi của Lý Diệu Tường. Sau khi cảm nhận được ký ức tàn hồn của Lý Tiểu Vĩ, cuối cùng tôi cũng đã hiểu tại sao Lý Diệu Tường lại biến thành tình trạng như bây giờ.

Trước khi chết, Lý Diệu Tường là ông chủ của một chuỗi siêu thị, gia tài bạc triệu, nhưng điều tiếc nuối lớn nhất cả đời ông ta là không có con trai ruột của mình. Hóa ra Lý Diệu Tường đã mất khả năng có con vì một tai nạn khi ông ta còn trẻ.

Mặc dù như thế, nhưng ông ta cũng khát khao được hưởng hạnh phúc gia đình như người bình thường. Vì thế mà hơn hai mươi năm trước, ông ta đã nhận đứa con nuôi Lý Tiểu Vĩ này.

Nhắc đến Lý Tiểu Vĩ này cũng không phải là người ngoài. Anh ta là con của em trai Lý Diệu Tường, tức cũng là cháu trai của Lý Diệu Tường.

Bởi vì là cháu trai ruột, cho nên Lý Diệu Tường luôn đối xử với Lý Tiểu Vĩ như với con ruột, cũng chuẩn bị tương lai sẽ để lại toàn bộ cơ ngơi cho anh ta, coi như là nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài.

Nhưng ông ta không ngờ chuyện lại không phát triển theo hướng mà ông ta mong muốn...

Hóa ra vào hai năm trước, không biết từ đâu mà Lý Tiểu Vĩ quen được người vợ bây giờ, cũng chính là người đẹp ngực to Lưu Đan bị Lý Diệu Tường bám lên người đây. Khi Lý Tiểu Vĩ đưa Lưu Đan về nhà thì vấp phải sự phản đối mạnh mẽ của Lý Diệu Tường.

Phải nói Lý Diệu Tường phản đối con trai và Lưu Đan ở bên nhau cũng không phải không có lý lẽ. Bởi vì trong mắt ông ta, cưới vợ không giống với yêu đương, cần phải tìm một cô gái có gia cảnh trong sạch. Mà Lưu Đan này vừa nhìn đã biết không phải loại con gái đứng đắn gì rồi.

Vì thế mà Lý Diệu Tường còn cố tình tìm người điều tra Lưu Đan. Kết quả phát hiện ra cô gái này từng là người tình của một người bạn làm ăn với ông ta, không biết sao bây giờ lại dây vào với Lý Tiểu Vĩ.

CHƯƠNG

CÙNG MỘT THÓI QUEN

Ngay từ đầu Lý Diệu Tường đã cố gắng khuyên nhủ Lý Tiểu Vĩ, chơi bời thế nào cũng được, nhưng hoàn toàn không phù hợp để kết hôn! Nếu như anh ta thực sự muốn kết hôn, ông ta sẽ giới thiệu cho anh ta một cô gái có xuất thân tốt.

Nhưng không ai ngờ, Lý Tiểu Vĩ lại nhất quyết muốn cưới Lưu Đan, mặc kệ Lý Diệu Tường nói thế nào cũng không nghe... vì việc này mà quan hệ của cha con họ dần dần xa cách.

Lý Diệu Tường thấy người con trai mình vất vả khổ sở nuôi lớn lại không nghe lời mình, thế là ông ta âm thầm đến gặp Lưu Đan, hỏi cô ta muốn bao nhiêu tiền mới chịu rời khỏi con trai mình? Không ngờ cô Lưu Đan này cũng rất cao tay, một mặt thì đồng ý với Lý Diệu Tường, mặt khác lại đem chuyện này nói cho Lý Tiểu Vĩ biết.

Khi Lý Tiểu Vĩ biết được Lý Diệu Tường muốn dùng tiền để Lưu Đan rời khỏi mình thì rất tức giận, hung hăng muốn chạy đi tìm Lý Diệu Tường, chất vấn ông ta vì sao lại làm như thế?

Nhưng Lưu Đan lại ngăn anh ta lại: “Anh cần gì phải cãi nhau tay đôi với ông ta? Chúng ta còn nhiều thời gian mà, ông ta có thể sống được mấy năm nữa chứ?”

Lý Tiểu Vĩ nghe vậy thấy cũng đúng, nên bình tĩnh lại, không tiếp tục tranh cãi chuyện của Lưu Đan với Lý Diệu Tường nữa... Nhưng hai người bọn họ lại lén lút đăng ký kết hôn.

Thấy con trai mình không còn qua lại với người phụ nữ kia nữa, Lý Diệu Tường cũng yên tâm, tiếp tục lo lắng chuyện của siêu thị. Nhưng ông ta đâu biết được tâm tư của Lý Tiểu Vĩ, từ lúc đó trở đi, người con nuôi này vẫn luôn ngày ngày cầu ông ta chết sớm.

Khi Lý Tiểu Vĩ được sáu tuổi thì được Lý Diệu Tường nhận nuôi, cho nên từ nhỏ anh ta đã biết Lý Diệu Tường thực ra là bác của mình, còn người mà anh ta gọi là chú kia mới là cha ruột của mình.

Trong lòng luôn có muôn vàn suy nghĩ cách trở, nên Lý Tiểu Vĩ không quá thân thiết với Lý Diệu Tường, hơn nữa anh ta không hiểu vì sao cha mẹ đẻ của mình lại muốn đưa mình cho người khác nuôi? Chẳng lẽ mình là một thứ có cũng được không có cũng không sao à?

Sau khi Lý Tiểu Vĩ lớn hơn một chút, anh ta mới dần dần nhận ra sự hòa thuận trong ngôi nhà hiện tại khác với ngôi nhà kia, anh ta cũng hiểu vì sao cha mẹ mình lại cho mình làm con nuôi của bác cả Lý Diệu Tường.

Còn Lý Diệu Tường sau khi đưa Lý Tiểu Vĩ về nhà, vì muốn anh ta yên tâm làm con của mình nên đã rất nuông chiều anh ta, muốn gì được đó, gần như là muốn sao sáng thì che cả ánh trăng.

Chính vì như vậy mới khiến Lý Tiểu Vĩ hình thành tính cách ích kỷ như hiện tại, nếu có việc gì không vừa ý anh ta, anh ta sẽ làm ầm ĩ liên tục. Sau khi lớn lên, Lý Tiểu Vĩ cũng biết điều hơn, nhưng bản chất vẫn không thay đổi.

Lúc Lý Diệu Tường nhận nuôi Lý Tiểu Vĩ đã hơn bốn mươi tuổi, thời gian đó ông ta tập trung tinh thần vào việc kiếm tiền, cho nên

Lý Tiểu Vĩ hầu như đều do vợ ông ta dạy dỗ. Nhưng mấy năm gần đây, vợ Lý Diệu Tường bệnh nặng qua đời, nên trong nhà chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lý Tiểu Vĩ biết chỉ cần Lý Diệu Tường chết, cả gia sản đáng giá trăm triệu này sẽ thuộc về mình, cho nên mặc dù ngoài mặt anh ta tỏ ra rất cung kính với Lý Diệu Tường, nhưng sau lưng lại âm thầm chửi ông ta là “lão bất tử”.

Mà có một điều khiến Lý Tiểu Vĩ không ngờ tới, chính là thân thể của người cha nuôi này vẫn còn rất mạnh khỏe, không có điểm nào nhìn giống người sắp bảy mươi tuổi cả, thế là tên súc sinh không biết ơn nghĩa này đã nảy ra ý đồ xấu.

Lý Tiểu Vĩ biết thói quen hằng ngày của cha nuôi là cứ đến nửa đêm đều sẽ xuống nhà uống chén nước ấm, sau đó mới quay về phòng ngủ, thói quen này đã giữ mấy chục năm nay... Hơn nữa nửa đêm ông ta không bật đèn, cứ vậy lần mò trong bóng tối.

Vì muốn nhanh chóng được sống chung với Lưu Đan, cũng vì muốn sớm được danh chính ngôn thuận thừa kế khối tài sản trăm triệu của Lý Diệu Tường, nên đêm hôm đó anh ta đặt một hàng bi bằng thủy tinh trên bậc thang thứ hai xuống tầng...

Sau khi chuẩn bị xong, Lý Tiểu Vĩ lái xe đi chơi với Lưu Đan, anh ta chờ đến rạng sáng mới về nhà. Mở cửa vào nhà, chuyện xảy ra gần như đúng theo tính toán của anh ta, Lý Diệu Tường quả nhiên đã giẫm lên viên bi thủy tinh, sau đó ngã từ trên cầu thang lăn xuống dưới.

Lúc đó, Lý Tiểu Vĩ nhanh chóng thu dọn hết đống bi trên sàn rồi gọi 120, đưa Lý Diệu Tường đến bệnh viện cấp cứu. Có điều, tiếc là anh ta tính toán chưa chu toàn, mặc dù Lý Diệu Tường bị thương rất nặng, nhưng sau khi được các bác sĩ tận lực cứu chữa, ông ta đã tỉnh lại như một kỳ tích.

Tuy vẫn còn sống, nhưng vì ngã gãy cột sống cho nên từ đó ông ta nằm liệt giường, ngay cả nói cũng không rõ ràng nữa. Người ngoài nhìn vào thì cho rằng Lý Diệu Tường không cẩn thận nên trượt chân ngã cầu thang, còn Lý Tiểu Vĩ đã làm hết trách nhiệm của một người con trai, tận lực chăm sóc một người bệnh như Lý Diệu Tường… Nhưng chỉ có Lý Diệu Tường biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

Lý Diệu Tường bị liệt, cũng không thể nói chuyện, nhưng ông ta không ngốc... trong nhà không có trẻ con thì lấy đâu ra nhiều bi như vậy? Hơn nữa, Lý Diệu Tường vừa xảy ra chuyện, Lưu Đan đã dùng thân phận con dâu đến bệnh viện thăm ông ta, Lý Tiểu Vĩ cũng nhân dịp này để thân thích trong nhà biết quan hệ của hai người bọn họ.

Lúc đó Lý Tiểu Vĩ cũng không ngờ Lý Diệu Tường lại tốt số như thế, ngã nặng mà không chết, lại còn biến thành một người tàn tật, thế là từ nay về sau anh ta có thể quyết định mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà.

Vì đề phòng người khác tiếp xúc với Lý Diệu Tường, Lý Tiểu Vĩ giả mù sa mưa đưa ông ta về nhà chăm sóc, người bên ngoài thì thấy anh ta là một người con có hiếu, nhưng chuyện sau cánh cửa không ai hiểu được. Anh ta và Lưu Đan vì muốn Lý Diệu Tường chết sớm một chút, nên mỗi ngày chỉ cho ông ta ăn một bữa cháo loãng, còn nói với người ngoài là ông ta không ăn được thứ gì.

Thế là Lý Diệu Tường bị giày vò khổ sở như vậy hơn nửa năm, cuối cùng vì bị thiếu dinh dưỡng lâu ngày mà chết đói! Khi ông ta chết, tính cả quần áo trên người cũng nặng chưa đến ba mươi ký. Sau khi Lý Diệu Tường qua đời, Lý Tiểu Vĩ lập tức vui mừng làm hậu sự cho ông ta, rồi dễ dàng nhận toàn bộ di sản thừa kế...

Lý Tiểu Vĩ tưởng rằng chuyện đến đây là kết thúc, từ nay về sau

cuộc sống của anh ta sẽ không liên quan gì đến người cha nuôi Lý Diệu Tường kia nữa! Thế nhưng Lý Tiểu Vĩ không bao giờ ngờ được, sau khi Lý Diệu Tường chết được trăm ngày, trong nhà bắt đầu phát sinh những chuyện quái lạ.

Đầu tiên là vợ anh ta, Lưu Đan, không biết ăn nhầm cái gì, lúc nào cũng nói nửa đêm luôn nghe thấy có tiếng người bước xuống cầu thang! Lý Tiểu Vĩ cảm thấy cô ta bị ám ảnh tâm lý nên an ủi Lưu Đan: “Chờ biệt thự mới sửa xong, chúng ta sẽ chuyển nhà.”

Nhưng không chờ được đến khi họ dọn đi, Lý Tiểu Vĩ đã phát hiện vợ mình có hành động bất thường! Không biết từ lúc nào mà cô ta cũng hình thành một thói quen giống với cha nuôi, đó chính là nửa đêm xuống nhà uống nước...

CHƯƠNG

NUÔI MÀ KHÔNG DẠY LÀ LỖI CỦA CHA

Lúc đầu Lý Tiểu Vĩ còn trêu Lưu Đan: "Em cẩn thận đấy! Đừng để bị ngã cầu thang giống lão già kia...."

Nếu là lúc bình thường, Lưu Đan nhất định sẽ mắng anh ta vài câu, nhưng khi đó cô ta chỉ hung dữ nói: "Chỉ cần trên bậc cầu thang không có viên bi là được."

Lý Tiểu Vĩ lập tức chột dạ, việc này anh ta chưa từng nói với ai, vì anh ta nghĩ tâm lý của phụ nữ không có khả năng chịu đựng cao, nếu như anh ta ăn ngay nói thật với Lưu Đan, cô ta nhất định không dám tiếp tục ở lại đây. Nhưng hôm nay Lưu Đan lại nhắc đến viên bi, chẳng lẽ cô ta đã biết chuyện gì rồi?

Nghĩ vậy, Lý Tiểu Vĩ hỏi thử Lưu Đan: "Trên bậc thang sao lại có bi được chứ? Em nói đùa gì vậy..."

Nhưng Lưu Đan không nói gì nữa, chỉ nhìn Lý Tiểu Vĩ bằng ánh mắt thâm sâu, sau đó xoay người xuống dưới nhà. Từ hôm đó trở đi, Lưu Đan trở nên thần thần bí bí, thỉnh thoảng lại vô tình cố ý nói ra mấy câu quái gở. Hơn nữa, Lý Tiểu Vĩ còn phát hiện, cũng chính từ thời điểm đó, dù nói thế nào Lưu Đan cũng không chịu ở chung phòng với mình.

Sau khi nghĩ lại, Lý Tiểu Vĩ nhận ra tất cả những chuyện này

đều phát sinh từ khi bọn họ vào sống trong căn nhà này, anh ta tin rằng chỉ cần chuyển khỏi đây, tất cả mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Nhưng có một điểm Lý Tiểu Vĩ không nghĩ đến, đó là anh ta không chờ được đến ngày đó... Trong ký ức cuối cùng của Lý Tiểu Vĩ, buổi sáng hôm đó anh ta xuống nhà ăn sáng theo thường lệ, kết quả vừa đi đến đầu cầu thang thì đột nhiên có cảm giác sau lưng mình bị ai đó đẩy một cái.

Có lẽ Lý Tiểu Vĩ không được may mắn như cha nuôi Lý Diệu Tường của anh ta, từ tổn thương ở phần cổ của anh ta có thể phán đoán, hẳn là đầu của anh ta đã bị gãy một trăm tám mươi độ, chết tươi!

Có điều tôi không hiểu vì sao cuối cùng Lý Tiểu Vĩ lại bị Lý Diệu Tường kéo lên giường, chẳng lẽ là muốn anh ta nếm thử cảm giác bị liệt một chỗ trên giường à? Nhưng lúc đó anh ta đã chết rồi, làm như vậy cũng đâu có ý nghĩa gì nữa chứ? Suy nghĩ của Lý Diệu Tường quả là khó lý giải!

Sau khi biết đầu đuôi sự việc, tôi bảo Đinh Nhất đi đón chú Lê đến, mấy chuyện hàng yêu đuổi quỷ phải nhờ đến ông chú ấy mới được. Đinh Nhất cảm thấy không yên tâm lắm: “Một mình cậu ở đây được không?”

Tôi cười khẽ: “Tôi yếu như gà vậy à? Hơn nữa, không phải Lý Diệu Tường đã bị trói rồi sao? Anh nhanh đi đi!”

Khi hai chúng tôi ra khỏi phòng ngủ, Lý Diệu Tường đang quấn trên người Lưu Đan dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chòng chọc vào chúng tôi... Tôi quay lại nói với Đinh Nhất: “Anh đi nhanh lên, việc này nhất định phải làm xong trước khi trời sáng!”

Lý Diệu Tường nhìn thấy Đinh Nhất rời đi thì lạnh lùng cười một tiếng, nếu không phải ông ta nhập vào người một phụ nữ thì

tôi đã cho ông ta một đá từ lâu rồi. Hơn nữa, tôi rất tò mò Lý Diệu Tường thực sự muốn làm gì nữa? Thế là tôi bèn đi đến gần, móc chiếc tất trong miệng ông ta ra và nói: “Lý Diệu Tường, ông đã báo thù xong rồi, vì sao còn không chịu rời đi?”

Lý Diệu Tường khinh miệt xì một tiếng: “Tại sao tao phải đi? Đây là nhà tao! Sao thế? Đi tìm viện binh à? Nói cho mày biết! Ai đến cũng vô dụng thôi, tao đã ký hiệp ước với Âm Ti, không ai có thể ngăn tao báo thù!”

Tôi hiếu kỳ hỏi: “Chuyện này còn có thể ký hiệp ước à? Ông định lừa ai thế?”

Lý Diệu Tường tỏ vẻ không quan trọng: “Không tin mày có thể thử, xem có ai có thể đuổi tao ra khỏi người con khốn này hay không!”

Tôi vẫn không hiểu: “Không đúng, sao ông cứ nhất định phải ám vào Lưu Đan chứ! Chẳng lẽ vì muốn hưởng thụ những thứ đã từng thuộc về mình?”

Lý Diệu Tường hừ lạnh: “Sau khi Lý Tiểu Vĩ chết, theo pháp luật con khốn này sẽ trở thành người thừa kế hợp pháp, tao còn không biết nó có âm mưu gì à? Lúc trước nếu không phải vì nó, Tiểu Vĩ sẽ hại chết tao sao? Mặc dù tao không thể trực tiếp giết chết nó, nhưng tao muốn bắt nó phải trả giá gấp mười gấp trăm lần.”

Tôi tức giận, nói: “Ông cho rằng nếu không có Lưu Đan thì Lý Tiểu Vĩ vẫn là con trai ngoan của ông à? Nằm mơ đi! Anh ta trở thành kẻ ích kỷ như thế còn chẳng phải do chính ông nuông chiều mà ra? Đây là ông gieo nhân nào nhận quả nấy thôi!”

Lý Diệu Tường phẫn nộ, tức giận quát: “Mày nói bậy! Mày nói bậy! Câm mồm!”

Tôi nhìn dáng vẻ tức giận kèm theo đau lòng của ông ta mà tiếc nuối, nói: “Ông nói xem ông giết chết Lý Tiểu Vĩ thì có ích gì chứ?

Tôi tin rằng khi ông quay lại Địa Phủ cũng vẫn phải chịu trừng phạt, ông nói xem sao ông phải khổ như vậy? Khi còn sống ông cũng là người kinh doanh, cái gì gọi là dừng lại đúng lúc chẳng lẽ ông không hiểu? Mặc dù đời này ông kết thúc không yên lành, nhưng ông sẽ nhanh chóng được đầu thai, bắt đầu sống một cuộc đời khác, đây mới là lựa chọn chính xác nhất của ông! Hơn nữa, tôi tin rằng với năng lực của ông, kiếp sau nhất định sẽ vẫn là người có tiền, cuộc sống còn sung túc hơn nhiều. Nhưng bây giờ ông hại chết Lý Tiểu Vĩ, mặc dù ông nói rằng là ông đang báo thù cho mình, nhưng xuống Địa Phủ chỉ sợ không thể đầu thai làm người được nữa…"

Lý Diệu Tường nghe tôi nói huyên thuyên một tràng, nhưng lại không hề có chút hối hận nào, ông ta nói: "Liên quan gì đến mày? Tao muốn báo thù đấy! Sau này tao cũng không muốn luân hồi chuyển kiếp đấy thì làm sao? Trong thế gian này thêm tao cũng không nhiều, bớt tao cũng không thiếu! Tao không quan tâm có thể được làm người nữa hay không, chỉ cần Lý Tiểu Vĩ giống như tao chết không tử tế, là trong lòng tao thoải mái, không được à?"

Tôi thấy lão quỷ này đúng là điên rồi, nếu không sao ông ta lại làm những chuyện điên cuồng như vậy. Ông ta và Lý Tiểu Vĩ dù sao cũng từng là cha con, bây giờ lại trở mặt thành thù, không quay lại như trước được nữa.

Lúc này tôi đột nhiên nhớ đến chuyện ban ngày ông ta đi đốt tiền thật, nên hiếu kỳ hỏi: "Đúng rồi, lúc ban ngày khi đi viếng mộ mình, tại sao ông lại đốt tiền thật? Ông không biết là dưới kia không dùng được loại tiền đó à?"

Không ngờ, Lý Diệu Tường lại chẳng thèm để ý mà nói: "Đó là tiền của tao, tao muốn đốt để cho con tiện nhân kia không được hưởng một đồng nào hết…"

Tôi cố ý chọc tức ông ta: “Ông nghĩ cũng chu toàn quá, ông có thể đốt được bao nhiêu? Danh sách bất động sản đứng tên Lý Tiểu Vĩ có bao nhiêu, ông có thể đốt hết được không?”

Không ngờ Lý Diệu Tường lại cười âm hiểm: “Đúng là tao cũng có suy nghĩ này, dù sao cũng đều là đồ của tao, tao muốn mang đi hết!”

Tôi thầm thấy sợ hãi trong lòng, may mà chúng tôi gặp ông ta sớm, nếu không khi ông ta thực sự đốt hết mấy căn nhà kia, thì không biết có bao nhiêu người vô tội phải chết theo? Tôi tỏ vẻ khinh bỉ: “Ông đúng là thần giữ của! Xem ra cái tính tham tiền của của Lý Tiểu Vĩ là học được từ ông, đúng là cha nào con nấy!”

“Nó không phải con tao!” Lý Diệu Tường đột nhiên hét lớn.

Tôi thở dài: “Phải hay không thì anh ta cũng gọi ông là cha nhiều năm, ông cũng gọi anh ta là con nhiều năm như thế, chẳng lẽ đến bây giờ ông cũng chưa từng nghĩ, sở dĩ Lý Tiểu Vĩ biến thành người như vậy... là có liên quan đến ông sao?

CHƯƠNG

KHỔ QUỶ

Nghe tôi nói như vậy, vẻ mặt Lý Diệu Tường trở nên phẫn hận: "Tao cho nó ăn thứ ngon nhất, dùng những thứ tốt nhất, sau khi tao chết còn muốn cho nó gia sản cả đời tao vất vả gây dựng... Tao còn chưa đối tốt với nó sao! Nếu biết trước nó là thứ như vậy, thì tao thà nuôi một con chó còn hơn! Nó là đồ súc sinh, không bằng một thứ đồ vật!"

Tôi thấy Lý Diệu Tường đến bây giờ vẫn không hiểu thế nào là làm một người cha, đành bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Nuôi không dạy là lỗi của cha, không phải là ông cứ cho anh ta một cuộc sống có điều kiện tốt nhất thì có thể nuôi dưỡng anh ta thành người ưu tú! Ông có bao giờ nghĩ rằng, Lý Tiểu Vĩ biến thành người có tính cách như ngày hôm nay là do chính ông tạo nên không? Là do sự thay đổi vô tri vô giác của ông đã biến anh ta thành dáng vẻ như bây giờ!"

Lý Diệu Tường nghiến răng nghiến lợi nói: "Mày nói bậy! Tao làm sao lại đi dạy nó giết mình chứ? Thằng nhóc con, mày nhất định chưa từng làm cha phải không? Nuôi một đứa trẻ không đơn giản như mày nghĩ đâu, không phải mày cứ dạy nó câu 'Tương lai con phải làm người tốt' thì nó nhất định sẽ trở thành người tốt!"

Tôi sững người trước câu nói này của Lý Diệu Tường, đúng vậy, đứng từ góc độ của người làm cha thì đúng là tôi chẳng có kinh nghiệm gì... Nhưng chưa từng ăn thịt lợn đâu phải chưa nhìn thấy lợn chạy? Thật ra ở trong ký ức của Lý Tiểu Vĩ, Lý Diệu Tường chưa từng xứng với danh xưng người cha, ông ta thậm chí còn không có kiên nhẫn với người bạn đời đã qua đời mấy năm trước của mình.

Cũng chính vì chuyện mẹ nuôi qua đời, quan hệ của cha con bọn họ mới dần đi đến bước này. Thật ra, Lưu Đan chỉ là một mồi dẫn lửa, cho dù không có Lưu Đan, sau này vẫn sẽ có Vương Đan, Tôn Đan... chỉ cần giữa cha con họ xuất hiện bất cứ ý kiến bất đồng nào, chuyện tương tự cũng sẽ xảy ra.

Nhắc đến Lưu Đan cũng quá thê thảm, không biết người đẹp này đã chung giường chung gối với xác Lý Tiểu Vĩ bao lâu? E là sau khi tỉnh lại, cô ta sẽ sợ đến phát điên lên mất!

Tôi thấy tính cách của Lý Diệu Tường quá cố chấp, có lẽ tôi nói gì ông ta cũng không nghe lọt tai, tôi bèn tò mò hỏi ông ta: "Ông nói ông có hiệp ước với Âm Ti? Chẳng lẽ Âm Ti còn cho phép linh hồn tự lên trần gian báo thù à? Chuyện này có phải do ông bịa ra không đấy?"

Lý Diệu Tường hừ lạnh: "Vậy thì phải xem mày có thể trả giá lớn đến đâu."

Tôi không hiểu: "Thế là có ý gì? Một con quỷ như ông có thể trả giá cái gì?"

Lý Diệu Tường giương mắt nhìn về phía tôi: "Muốn biết à?"

Tôi gật đầu: "Nói một chút đi, dù sao bây giờ cũng rảnh rỗi mà..."

Lý Diệu Tường lộ ra vẻ mặt âm độc, nói: "Chờ sau khi mày chết thì tự biết!"

Thiếu chút tôi nữa bị nghẹn chết, tôi tức giận nói: “Cá tính quyết định vận mệnh, đáng đời ông biến thành như hiện giờ!”

Lúc này Đinh Nhất đã quay lại, còn đưa theo cả chú Lê mập mạp chui từ cửa sổ lật ở tầng hai vào nhà. Tôi nói với giọng khoa trương: “Thân thủ của chú Lê bây giờ tốt nhỉ! Thế mà còn vượt nóc băng tường được cơ!”

Chú Lê đang không ngừng vuốt ngực cho nhuận khí, nghe tôi nói vậy thì tức giận gắt: “Hai con dê con khốn khiếp tự ý xông vào nhà người khác không nói, lại còn nhất định phải kéo cả chú theo... Không đúng, sao trong phòng này có mùi thối như vậy!”

Tôi nói: “Có người chết đương nhiên là mùi không tốt rồi, chú chịu khó một chút đi, còn chẳng phải tại chúng cháu cũng không còn cách nào nữa sao? Chúng cháu đuổi lão quỷ chết tiệt này mà lão không chịu đi, cho nên đành phải nhờ chú ra tay!”

Lúc này chú Lê mới quay sang nhìn người đẹp bị trói trong phòng, sau đó nhướng mày bảo: “Ám lên người cô gái này à!”

Tôi gật đầu: “Đúng thế, người chết trong phòng là chồng cô ta, người ám cô ta là ông bố chồng...”

Chú Lê nghe tôi nói mà chóng cả mặt, lắc đầu bảo: “Thế nào là thế nào? Sao lúc là chồng lúc là bố chồng?”

Tôi nhún nhún vai, nói: “Chuyện này chính là như vậy, chú mau đuổi con hàng này đi đi! Cháu thực sự không chịu nổi chỗ này nữa rồi, quá con mẹ nó thối!”

Chú Lê đi đến trước mặt người đẹp ngực to Lưu Đan, ngồi xuống nhìn một chút rồi nói: “Âm hồn làm hại người sống thì không thể đầu thai chuyển thế làm người nữa... Ông làm như vậy có đáng không?”

Lý Diệu Tường ngẩng đầu nhìn chú Lê, nói: “Tao tưởng hai

thằng nhóc bọn mày có thể mời được nhân vật nào đó lợi hại chứ, hóa ra cũng chỉ là một kẻ lừa đảo!”

Chú Lê lập tức tức giận: “Lão già ngu xuẩn! Quấn lên người con dâu còn dám lý sự!” Nói xong chú ấy lấy ra một bình sứ nhỏ.

Tôi biết trong bình đó đựng chu sa trộn lẫn máu chó đen, thứ này có lực sát thương cực lớn đối với âm hồn lệ quỷ, có lẽ Lý Diệu Tường sắp phải nếm mùi đau khổ rồi. Nhưng không ngờ, khi chú Lê điểm thứ kia vào mi tâm của Lưu Đan, mặc dù ánh mắt cô ta vô cùng thống khổ, chỗ điểm cũng có khói trắng toát ra, nhưng âm hồn của Lý Diệu Tường lại không ra khỏi cơ thể cô ta.

Tôi giật mình: “Chú Lê, thứ này của chú có đúng không vậy? Hay không phải là máu chó đen thuần chủng!”

Chú Lê cũng buồn bực nói: “Không thể nào! Lần trước dùng có vấn đề gì đâu?” Chú Lê đưa tay sờ lung tung lên người Lưu Đan, ai không biết còn tưởng chú ấy thừa dịp sàm sỡ người ta chứ.

Nhưng chú ấy tìm nửa ngày mà trên mặt vẫn đầy nét nghi ngờ, chắc cũng không ra được kết quả gì, căn bản không biết vì sao Lý Diệu Tường lại không sợ máu chó đen trộn với chu sa... Lúc này tôi đột nhiên nhớ ra hiệp ước mà Lý Diệu Tường nhắc đến lúc nãy, thế là tôi bèn thì thầm nói cho chú Lê biết.

Chú ấy nghe xong cũng giật mình mà bảo: “Còn có chuyện như vậy à?”

Tôi thấy đúng là không phải chỉ mình tôi kiến thức nông cạn, thậm chí ngay cả chú Lê cũng chưa từng nghe qua âm hồn còn có thể ký cái gì mà hiệp ước báo thù với Âm Ti...

Không còn cách nào khác, tôi đành lấy điện thoại gọi cho chú họ, sau khi chú ấy nghe tôi kể hết đầu đuôi sự việc, thì nói cho tôi biết: “Đúng là có loại hiệp ước như vậy, nghe nói sau khi ký tên vào hiệp ước này, không ai có thể can thiệp vào những chuyện mà

âm hồn đó làm ở dương gian, chỉ khi nào người đó làm xong việc mà trong lòng hắn muốn thì sẽ lập tức bị âm sai bắt về, đưa thẳng xuống tầng Địa Ngục thứ mười tám, vĩnh viễn biến thành khổ quỷ. Còn sau khi người đó quay về Âm Ti phải chịu những gì thì không có ai biết, vì phàm là những kẻ đã ký tên vào hiệp ước này sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi Âm Ti được nữa.”

Trong lòng tôi thầm rét run. Khi còn bé tôi từng tham quan mười tám tầng Địa Ngục một lần ở hội chùa, nhớ đến lúc đó là vì cha tôi muốn để tôi gan dạ hơn mới bắt tôi đi qua đó.

Kết quả sau khi xem xong, đêm hôm đó tôi sợ đến phát sốt, khiến cha tôi bị mẹ tôi càu nhàu mấy ngày liền, từ đó về sau “Mười tám tầng Địa Ngục” trở thành bóng ma trong tuổi thơ của tôi…

Mặc dù sau này lớn lên tôi đã từng cho rằng mười tám tầng Địa ngục chẳng qua chỉ là lừa đảo, chính vì muốn cảnh báo nhân thế luôn luôn phải làm người tốt, nếu không sau khi chết sẽ bị giam vào mười tám tầng Địa Ngục chịu khổ.

CHƯƠNG

GIA SẢN TIÊU TAN

Nhưng sau khi xuống Âm Ti về, tôi biết những thứ như Hoàng Tuyền, cầu Nại Hà... tất cả đều là sự thật, vậy thì mười tám tầng Địa Ngục kia ắt hẳn cũng thực sự tồn tại!

Xem ra Lý Diệu Tường thực sự rất hận người con nuôi này, cho nên mới không tiếc muốn kéo anh ta cùng xuống Địa Ngục. Nhưng đến khi Lý Tiểu Vĩ đã chết rồi mà ông ta vẫn lưu luyến chưa rời đi, có lẽ là vì vẫn còn tiếc nuối những tài sản kia.

Nếu như hiệp ước mà Lý Diệu Tường ký với Âm Ti đúng như những gì chú họ nói, vậy thì cái giá ông ta phải trả là rất lớn, như vậy thì Lý Diệu Tường sẽ không dễ dàng thỏa mãn.

Sau khi cúp điện thoại của chú họ, tôi quay lại nói với chú Lê: "Đúng là có loại hiệp ước kia, sau khi ký vào Lý Diệu Tường có thể làm bất cứ chuyện gì ông ta muốn trên dương gian, nhưng một khi ông ta hoàn thành tâm nguyện sẽ lập tức bị bắt về Âm Ti biến thành khổ quỷ..."

Chú Lê nghe xong thì nói với Lý Diệu Tường: "Ông đúng là điên rồi..."

Lý Diệu Tường không thèm ngẩng đầu, nói: "Những người đã từng hợp tác với tao đều biết, con người tao trước nay không thích

bắt nạt người khác, nhưng cũng chưa từng để mình chịu thiệt!”

Tôi giơ ngón cái, nói: “Được! Ông giỏi... Ông thế này là đang hại địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm! Nhưng ông cũng không thể cứ nhập vào người Lưu Đan mãi được? Hơn nữa tôi không tin hiệp ước kia không có kỳ hạn!”

Lý Diệu Tường nghe tôi nói vậy thì sắc mặt hơi nặng nề, xem ra bị tôi nói trúng rồi, thế là tôi bèn nói tiếp, rèn sắt khi còn nóng: “Ông có nhiều tiền như vậy, nếu xử lý theo cách của ông thì tốn nhiều thời gian mà hiệu suất lại không cao, hay là tôi cho ông một gợi ý nhé!”

“Gợi ý gì?” Lý Diệu Tường bán tín bán nghi hỏi.

Tôi không nghĩ ngợi nhiều mà nói: “Làm từ thiện, đem tất cả tiền của ông đi từ thiện cho những người cần nó, có lẽ còn có thể tích thêm chút âm đức cho ông, đến khi ông thành khổ quỷ cũng không phải chịu khổ quá nhiều...”

Lý Diệu Tường ngạc nhiên một lúc lâu, tôi đoán ông ta không bỏ được số tiền đó... Có vẻ như ông thần giữ của này khi còn sống chắc chắn là chưa từng làm việc thiện gì, cho nên trong lúc này nhất thời cảm thấy không quen. Có điều, phản ứng đầu tiên của ông ta lại không phải là phản đối ngay, chắc trong lòng cũng có suy nghĩ đề nghị này của tôi.

Lý Diệu Tường thật thà nói: “Làm thế nào tôi quyên góp được? Số tiền này đa phần đều nằm dưới danh nghĩa của Lý Tiểu Vĩ, nhưng bây giờ nó cũng đã chết rồi!”

Tôi thấy cũng phải, sao tôi lại quên mất thằng con quý hóa của ông ta chứ? Đây đúng là vấn đề lớn, làm thế nào để xử lý bất động sản và tiền trong ngân hàng của một người đã chết đây?

Không ngờ chú Lê lại tỏ ra không có vấn đề gì, nói: “Chuyện này có gì khó, báo cảnh sát thôi, như vậy theo pháp luật thì Lý Tiểu Vĩ

đã chết, Lưu Đan sẽ thừa kế toàn bộ tài sản của Lý Tiểu Vĩ, tất cả đều danh chính ngôn thuận.”

Tôi cảm thấy không đáng tin lắm: “Vậy... phải giải thích với cảnh sát thế nào về việc Lý Tiểu Vĩ đã chết lâu như vậy rồi mới báo cảnh sát?”

Chú Lê lại nói: “Có thế nào thì nói thế đó, chú hỏi cháu, nếu như bây giờ Lý Diệu Tường ra khỏi người Lưu Đan thì việc đầu tiên cần làm là gì?”

Tôi suy nghĩ, sau đó thở dài nói: “Việc trước tiên là phải báo cảnh sát...”

Chú Lê lại nói: “Đấy, không phải à! Đến lúc đó cứ để ông ta nói với cảnh sát là vì mình quá đau lòng, không chấp nhận được sự thật chồng mình đã qua đời, cho nên mới giữ thi thể lại trong nhà. Dù sao đến lúc cảnh sát khám nghiệm tử thi sẽ biết cậu ta bị chết do ngã cầu thang thôi, chắc chắn Lưu Đan sẽ không phải chịu bất cứ tránh nhiệm pháp lý nào. Cùng lắm... thì họ cũng sẽ coi như cô ta bị bệnh thần kinh mà thôi.”

Tôi thầm nghĩ trong lòng, con mẹ nó làm thế cũng được à? Có điều nghĩ kĩ lại thì cũng không có lỗ hổng nào quá lớn, hẳn là có thể thực hiện được... Thế là tôi ngồi xổm xuống đối mặt với Lý Diệu Tường: “Thế nào? Ông cảm thấy việc này có thể thành công không? Nếu ông đồng ý với cách này, thì bây giờ chúng tôi sẽ thả ông ra, sau đó ông tự mình gọi cho cảnh sát đi!”

Lý Diệu Tường do dự rất lâu mới nặng nề nói: “Được! Các người thả tôi ra trước đi.”

Ngày hôm đó trước khi chúng tôi rời khỏi biệt thự nhà họ Lý, tôi vẫn không quên dặn Lý Diệu Tường: “Ông này, nghe tôi khuyên một câu, đến cuối cùng ông nên để lại cho con dâu ông ít tiền, mặc dù khi ông nằm liệt giường cô ta thực sự đã ngược đãi ông, thế

nhưng dù sao người hại ông ngã cầu thang cũng không phải cô ta.”

Lý Diệu Tường không nói gì, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng rồi đóng cửa biệt thự lại…

Hai ngày sau trên mạng tràn lan một tin giật gân, nói là trong một biệt thự cao cấp có cất giữ một cái xác đã bị phân hủy, người vợ vì quá yêu chồng nên đã cất giữ thi thể người chồng bị chết do tai nạn trong phòng ngủ.

Lúc đó chúng tôi cũng hơi lo lắng Lý Diệu Tường sẽ không đem tiền của ông ta đi làm từ thiện như đã hẹn, nhưng tôi biết thời gian của ông ta không nhiều, chắc chắn hiệp ước báo thù kia cũng không giống như trong tưởng tượng của chúng tôi là muốn giết ai thì giết, nếu không với tính cách của Lý Diệu Tường sao có thể bỏ qua cho Lưu Đan chứ?

May là hơn một tháng sau, trên mạng xuất hiện một tin hot, nội dung có liên quan đến cô gái si tình tên Lưu Đan, cô ta lấy danh nghĩa của người chồng đã chết là Lý Tiểu Vĩ quyên hết gia sản làm từ thiện, cuối cùng chỉ giữ lại căn biệt thự mà mình và chồng đã từng sống.

Tôi không ngờ Lý Diệu Tường lại thực sự nghe theo lời tôi, để lại cho Lưu Đan một căn biệt thự, nhưng nghĩ kĩ lại tôi cảm thấy, Lý Diệu Tường làm việc này cũng không phải có ý tốt gì…

Thử nghĩ mà xem! Chờ sau khi Lưu Đan hoàn toàn tỉnh táo lại, làm sao cô ta dám tiếp tục sống trong căn biệt thự kia nữa? Cô ta nhất định sẽ muốn bán nó đi. Nhưng trong căn biệt thự đó đã chết hai mạng người, bạn nói xem có ai dám mua căn nhà như vậy chứ?

Còn Lưu Đan, nhà không bán được, không có tiền mua nhà khác, lại thêm việc cô ta đã từng điên điên dại dại giữ xác của chồng cũ trong nhà lâu như thế, một người phụ nữ như vậy làm gì

còn ai dám cưới nữa. Dù sao loại chuyện này nói kiểu lãng mạn thì là si tình, nói kiểu kinh khủng thì là tâm lý biến thái, một người đàn ông bình thường hẳn là không thể chấp nhận một người phụ nữ như vậy.

Sau này tôi và Đinh Nhất đã từng lén lút đến khu vực kia quan sát Lưu Đan một lần, dù sao chúng tôi đã tham gia vào chuyện này, cho nên cũng muốn kết thúc công việc đến nơi đến chốn.

Không có âm hồn cha chồng Lý Diệu Tường bám lên người, Lưu Đan không có chút ấn tượng nào với tôi và Đinh Nhất, thậm chí chúng tôi còn giả vờ đến trước mặt cô ta hỏi đường, cô ta cũng chỉ nhìn hai chúng tôi bằng ánh mắt hoàn toàn xa lạ.

Nhưng không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không, tôi cảm giác Lưu Đan già hơn rất nhiều so với lần trước chúng tôi nhìn thấy cô ta. Xem ra người sống bị ma ám thực sự không tốt đẹp gì, nếu không, một người phụ nữ chưa đến ba mươi như Lưu Đan sao trông như người sắp bốn mươi vậy?

Sau này tôi từng nhắc lại chuyện này với chú Lê, chú ấy cũng nói người sống nếu như bị âm hồn bám trên người thời gian dài sẽ tự hao tổn nguyên dương, chú ấy còn tính ra Lưu Đan nhất định không sống quá năm mươi tuổi.

CHƯƠNG

CÔNG VIỆC BẨN THỈU

Nghe chú Lê nói vậy, tôi vội hỏi chú ấy: "Thật ra có một chuyện từ đầu đến giờ cháu vẫn chưa hiểu rõ lắm, chú nói xem, Lý Diệu Tường dùng cơ thể của Lưu Đan để làm việc thiện, vậy thiện quả sẽ do ai nhận?"

Không ngờ chú Lê lại cười xấu xa, nói: "Thật ra khi cháu nói với Lý Diệu Tường làm việc thiện có thể tích thêm âm đức cho ông ta, chú đã biết là không đáng tin rồi, cháu thử nghĩ xem! Ông ta đã biến thành khổ quỷ thì lấy đâu ra cái gọi là âm đức? Cho nên thiện quả này đương nhiên là tính cho Lưu Đan rồi."

Vậy thì đây cũng coi như bồi thường cho Lưu Đan, tuy Lưu Đan này cũng không phải là người tốt, nhưng chung quy cũng không phạm phải tội ác tày trời, rơi vào kết cục như này cũng đủ thảm rồi... cho nên mới nói, làm người thì nên sống lương thiện một chút, nếu không chẳng ai biết được khi nào sẽ gặp báo ứng

Sau đó chú Lê còn khuyên tôi, hay là mua lại biệt thự của Lưu Đan đi, mặc dù bên ngoài mọi người đều cho rằng đó là đất hung, nhưng thực tế chúng tôi đều biết căn nhà kia không có vấn đề gì.

Tôi vừa cười vừa lắc đầu nói: "Quên đi! Bây giờ cháu không có hứng thú mua nhà ma, chú thích thì tự mình mua đi!"

Chú Lê bĩu môi: "Chú mua nhiều nhà thế làm gì? Chú chỉ cần ngôi nhà nhỏ này là đủ rồi."

Tôi cười không nói gì, thật ra sau khi số dư trong tài khoản ngân hàng của tôi lên đến tám con số, tôi dường như không còn ham muốn tiền bạc quá nhiều nữa, bởi vì có một điều tôi hiểu rõ, trong mệnh cách của tôi nói rõ tôi không phải là người đại phú đại quý, cho nên cũng không cần tham luyến tiền bạc quá nhiều làm gì.

Đương nhiên, tôi cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày tôi lại có nhiều tiền như thế này, xem ra mọi chuyện đều không có gì là tuyệt đối, ví dụ như một người luôn nhát gan như tôi mà lại có ngày không sợ sống chết...

Chuyến hành trình xuống Âm Ti đã khiến tôi có định nghĩa mới về cuộc sống, chết không phải là kết thúc tất cả, chẳng qua chỉ là đổi một hình thái tồn tại khác mà thôi. Nếu như ai cũng có thể nghĩ được như vậy, thì khi đối mặt với thời khắc sinh tử đều có thể nghĩ thoáng hơn một chút.

Tối hôm đó, tôi đột nhiên bị buồn đi vệ sinh nên tỉnh dậy, nhìn đồng hồ vẫn chưa đến ba giờ, tôi vội vàng chạy vào nhà vệ sinh. Không ngờ lúc quay ra đi qua phòng ngủ của Đinh Nhất, lại thấy phòng ngủ mở cửa hờ, tôi tò mò nhìn vào bên trong nhưng không thấy Đinh Nhất ở trong phòng.

Trong lòng tôi đầy nghi ngờ, vào giờ này Đinh Nhất có thể đi đâu chứ? Đinh Nhất trước giờ chưa từng giấu tôi chuyện gì, nay đã có bí mật riêng của mình rồi sao?

Mặc dù trong lòng không thoải mái lắm, nhưng tôi biết bây giờ Đinh Nhất mới thực sự là Đinh Nhất. Khi tôi ghé vào tai anh ta thì thầm gọi cái tên kia thì giữa hai chúng tôi đã hình thành một bí mật không thể nói ra, tôi sợ rằng sớm muộn gì anh ta cũng sẽ vì

cái tên đó mà rời khỏi chúng tôi.

Đối với tôi, thân phận thực sự của Đinh Nhất là gì đã không còn quan trọng, anh ta, chú Lê, chú họ đều là những người quan trọng trong cuộc đời của tôi. Trên đời này chẳng có bữa tiệc nào là không tàn, tôi chỉ hy vọng ngày đó đến càng muộn càng tốt…

Đêm hôm đó là lần đầu tiên tôi mất ngủ, vì tôi không thể không tò mò, một người không có "Cuộc sống nghề nghiệp" như Đinh Nhất sẽ đi đâu vào lúc nửa đêm thế này?

May mà sáu giờ sáng hôm sau tôi nghe thấy tiếng mở cửa, tôi biết cái tên bỏ nhà đi chơi cả đêm Đinh Nhất đã về nhà. Kim Bảo đương nhiên phản ứng nhanh hơn tôi, nó lập tức chạy ra trước cửa, ra sức ngửi ngửi trên người Đinh Nhất, dường như nó có thể ngửi ra Đinh Nhất đã đi đến đâu vậy.

Trong phút chốc tôi cảm thấy hơi hâm mộ Kim Bảo, tiếc là tôi không có năng lực như nó, lại không dám đi hỏi thẳng… Bởi vì tôi hiểu Đinh Nhất rất rõ, anh ta không nói với tôi đã đi ra ngoài, thì chứng tỏ anh ta không muốn tôi biết việc này, cho dù tôi có hỏi, cùng lắm cũng chỉ nhận được sự im lặng từ anh ta.

Không bao lâu sau, tôi nghe thấy tiếng đóng cửa, trong phòng khách hoàn toàn yên tĩnh. Tôi biết Đinh Nhất đã đưa Kim Bảo ra ngoài đi dạo… thế là tôi mở cửa đi ra phòng khách, thấy trên bàn uống nước đã để sẵn một phần đồ ăn sáng.

Nhất thời trong lòng tôi rất xúc động, còn mua bữa sáng cho tôi chứng tỏ mặc dù anh ta đã tìm được ký ức trước kia, nhưng anh ta vẫn là Đinh Nhất mà tôi biết, điều khác biệt duy nhất là anh ta đã biết mình là ai.

Buổi trưa tôi gọi điện cho chú Lê, bóng gió hỏi có phải chú ấy đã nhận việc gì nên nửa đêm nửa hôm gọi Đinh Nhất đi hay không… Nhưng kết quả tôi nhận được câu trả lời phủ định, chú ấy

nói dạo này rảnh rỗi sắp mọc rễ rồi, lấy đâu ra việc gì!

Tôi cười bảo: "Chú đấy, có việc thì than mệt, rảnh rỗi thì kêu không thoải mái, cháu thấy mệnh của chú đúng là cả đời lao lực."

Chú Lê cười phá lên: "Mệnh lao lực thì sao? Mệnh lao lực dù sao cũng hơn so với đoản mệnh chứ! Có bao nhiêu người cả đời vất vả, mới nghỉ ngơi không được bao lâu thì đột nhiên chết đi, cháu biết tại sao không?"

Tôi tức giận nói: "Bởi vì bọn họ không có mệnh nhàn hạ thôi!"

"Đúng vậy! Cho nên bận bịu cũng có cái tốt của bận bịu, loại người như chúng ta không nên rảnh rỗi, càng bận bịu càng tốt…" Chú Lê nói với giọng hơi bất đắc dĩ.

Tối hôm đó… không biết Đinh Nhất lấy đâu ra một cái túi bằng da, kích thước vừa vặn để tôi đựng Kim Cương Xử, có cái túi da này, tôi đeo "chày gỗ" bên hông nhìn cũng không quá lộ liễu.

Thế nhưng so với con dao thép trước đây, kích thước và trọng lượng của nó ít nhiều vẫn khiến tôi chưa quen, hơn nữa tôi vẫn chưa có cơ hội để kiểm chứng xem vật này có lợi hại hay không, nếu như chỉ có ngoại hình dọa người thì tôi không mang theo còn hơn… Không ngờ mới nghĩ vậy mà mấy ngày sau tôi đã có cơ hội tốt để nghiệm chứng nó.

Thật ra, với thực lực hiện giờ, chú Lê rất ít nhận mấy việc "Hàng ma đuổi quỷ", nguyên nhân rất đơn giản, việc này không biết được bao nhiêu tiền lại khó làm! Nói thẳng ra thì là phí công phí sức mà không có kết quả tốt đẹp gì, cho nên nếu như không phải người quen nhờ, bình thường chú Lê sẽ không nhận mấy loại việc này.

Thế nhưng gần đây không biết vì sao chú Lê lại liên tiếp nhận mấy công việc "Bẩn" này, hơn nữa còn có thái độ làm việc không biết mệt mỏi. Sau này Đinh Nhất mới nói cho tôi biết, đây là vì chú

Lê muốn rèn luyện Đàm Lỗi, vì kinh nghiệm thực chiến của tên nhóc này quá ít, nếu như sau này thực sự gặp phải chuyện gì đó, thì chỉ sợ lại thành mệnh bia đỡ đạn thì khổ.

Tôi thấy cũng phải, mặc dù những người làm nghề như chú Lê thường mười lần thì đến chín lần không gặp phải chuyện nguy hiểm gì, phần lớn đều là lừa người, ra vẻ bận rộn một chút là được… Nhưng dù vậy thì vẫn cần có bản lĩnh thực sự, vì không ai biết trước được lúc nào sẽ gặp phải “kẻ khó nuốt”.

Hôm nay chú Lê nhận một việc đặc biệt “Bẩn”, bởi vì đối phương là thân thích ở quê chú Lê tìm đến nhờ, nên chú ấy mới không do dự nhận việc này.

CHƯƠNG

CÔ DÂU KỲ QUÁI

Chuyện này cũng rất quái lạ, ở quê nhà chú Lê có một gia đình họ Vương cưới vợ cho con, vì cô dâu là người nơi khác, cho nên bọn họ đã thuê một khách sạn trong huyện đón cô dâu về đó trước, rồi mới đón về nhà coi như đón từ nhà mẹ đẻ về.

Trong trường hợp như vậy, bình thường ở quê sẽ thuê một chiếc xe khách nhỏ, đưa họ nhà trai đi đón cô dâu, sau đó sẽ về nhà làm lễ. Nhưng trên đường đón cô dâu về xe lại gặp tai nạn, tất cả mọi người trên xe đều chết hết, riêng cô dâu không thấy đâu.

Lúc đó chiếc xe khách đang di chuyển từ trên cầu ra đường lớn, thì va chạm với một chiếc xe tải chạy đối diện, chiếc xe tải kia không có việc gì, nhưng xe khách không được may mắn như vậy, nó lao thẳng xuống dưới cầu.

Bên dưới cầu là con sông lớn, mặc dù mặt sông không quá rộng, nhưng nước chảy rất xiết... Kính chắn gió phía trước xe khách bị vỡ nát trong nháy mắt, nên có mấy người bị văng ra khỏi xe.

Khi chuyện xảy ra, người lái xe tải là người đầu tiên gọi điện báo cảnh sát, mấy chiếc xe đi ngang qua đó cũng đều tích cực hỗ trợ cứu nạn, tiếc là sau khi chiếc xe khách rơi xuống nước thì bị chìm quá nhanh, cho nên những người kia cũng đều có lòng mà

chẳng làm gì được.

Đợi đến khi nhân viên cứu hộ chuyên nghiệp chạy đến nơi, chiếc xe khách đã chìm gần hai mươi phút, những người trên xe cũng không có khả năng còn sống. Sau đó cảnh sát tiến hành vớt từng thi thể trong xe ra, cuối cùng kiểm kê số lượng thì thiếu mất mấy người.

Theo ký ức của những người ở nhà chuẩn bị buổi lễ, lúc đó trên xe khách tính cả lái xe có tất cả mười lăm người, vì bên nhà mẹ đẻ cô dâu không ai đi đưa dâu, cho nên tính cô dâu là thêm một người nữa mà thôi. Nhưng cảnh sát chỉ vớt được mười hai thi thể từ bên trong chiếc xe ra, nói cách khác có ít nhất bốn người mất tích.

Sau đó, cảnh sát đã huy động rất nhiều nhân lực, vật lực tiến hành tìm kiếm ở hạ du con sông, cuối cùng tìm được ba thi thể khác ở hai bên bờ sông cách nơi xảy ra tai nạn vài cây số.

Sau khi tiến hành nhận dạng thi thể, họ phát hiện ngoại trừ cô dâu thì tất cả những người khác đều đã được tìm thấy, duy chỉ có cô dâu Liễu Mai là không thấy xác đâu…

Ban đầu cảnh sát đã nhận định khả năng Liễu Mai còn sống vô cùng thấp, sở dĩ đến giờ còn chưa tìm được có thể là do thể trọng của cô ấy nhẹ nên bị nước cuốn đi xa hơn. Thế nhưng dù đã tìm kiếm thêm nhiều ngày ở vùng hạ du con sông, cảnh sát vẫn không tìm thấy tung tích nào của cô dâu kia.

Chết nhiều người cùng một lúc như vậy, khiến người lái xe tải cũng hoảng sợ. Nhưng khi bình tĩnh nhớ lại, anh ta nhớ lúc đó anh ta lái xe hoàn toàn bình thường, là do chiếc xe khách kia đột nhiên lao vào làn đường của anh ta.

Nhưng vì xe của anh ta to, hơn nữa trên xe chất đầy hàng hóa, cho nên khi va chạm, xe của anh ta không bị làm sao, ngược lại chiếc xe khách kia thì bị hất bay xuống sông.

Sau đó, cảnh sát đã lấy video giám sát hành trình của mấy chiếc xe chạy phía sau, xác nhận người lái xe tải không nói sai, đúng là chiếc xe khách đã đi sai trước, nên phải tự chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Một mặt, khi nghe nói người lái xe tải không phải chịu trách nhiệm gì, những thân thích của những người chết lập tức như ong vỡ tổ, dù sao cũng chết một lúc nhiều người như vậy, không thể nói một câu anh ta không phải chịu trách nhiệm gì là xong chuyện, cho nên bọn họ đặt mười lăm thi thể ở nhà, nhất quyết bắt cảnh sát phải cho họ một lời giải thích thỏa đáng.

Còn mặt kia, gia đình nhà chú rể Vương Bân cũng liên tục liên hệ với nhà cô dâu Liễu Mai, dù sao người đã không còn, mặc dù chưa tìm được thi thể, nhưng vẫn phải báo tin.

Không ngờ sau khi liên hệ mới phát hiện ra, địa chỉ nhà mẹ Liễu Mai là giả, số điện thoại tất cả đều không liên lạc được, cuối cùng bọn họ cầm cả thẻ căn cước của Liễu Mai đến đồn công an tra mới biết, thẻ căn cước này thuộc về một người đã luống tuổi tên là Tôn Hải Toàn, nhưng đã chết từ mấy năm trước.

Lúc đó tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, nghĩ mãi không hiểu vì sao tất cả thông tin về Liễu Mai đều là giả? Chẳng lẽ cô ta muốn lừa tiền cưới? Nhưng nghĩ kĩ thì khả năng này không cao, vì sau khi Liễu Mai đồng ý lời cầu hôn của Vương Bân không hề đòi hỏi một chút tiền nào, hai người bọn họ còn dự định sau khi kết hôn sẽ cùng đi đến thành phố làm công, như vậy sao có thể là lừa gạt tiền cưới được!

Hơn nữa nhà Vương Bân cũng không có tiền, ngoại trừ vài mẫu đất và cha mẹ già thì cũng không có thứ gì khác đáng tiền cả... Hiện giờ vốn đã không tìm được thi thể Liễu Mai, lại thêm chuyện thân phận của cô ta không rõ ràng, nên trong thôn càng có nhiều

lời ra tiếng vào.

Vì cảnh sát giao thông đã phán định người lái xe tải không có trách nhiệm trong chuyện này, nên vấn đề chỉ có thể xuất phát từ bản thân chiếc xe khách nhỏ. Người lái chiếc xe khách nhỏ tên là Lý Cường, cũng là một người trong thôn, anh ta chạy xe đã lâu, con đường này một năm chạy mấy trăm lượt, cũng được coi là một tài xế có kinh nghiệm lái xe lâu năm, theo lý thuyết thì không thể phạm phải sai lầm cơ bản như thế được!

Hơn nữa, Lý Cường cũng là một trong những nạn nhân, cho nên cụ thể lúc đó trên xe xảy ra chuyện gì thì không ai biết dược, có điều may mà trên xe Lý Cường có trang bị camera giám sát, dù bị nước vào hơi có chút trục trặc, nhưng nhân viên kỹ thuật của cảnh sát vẫn khôi phục lại được. Kết quả, khi xem đoạn video ghi lại, tất cả mọi người đều kinh ngạc một lần nữa!

Cảnh sát đã cẩn thận kiểm tra mấy lần video hành trình của chiếc xe khách nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Liễu Mai đâu... Nói cách khác thì cả một xe đi đón dâu này không hề đón được cô dâu.

Thế nhưng gia quyến người bị nạn không chấp nhận cách giải thích này của cảnh sát, vì bọn họ nói trước đó mấy người trên xe, bao gồm cả lái xe Lý Cường cũng gọi điện về báo với người nhà, nói rõ ràng là đã đón được cô dâu, bây giờ đang trên đường quay về...

Nếu đúng như cảnh sát nói, Liễu Mai thực sự không lên xe, vậy cô dâu mà bọn họ đã đón là ai? Nhưng sự thật vẫn là sự thật, trong video có hình ảnh rõ ràng, mặc dù trên xe đúng là có mấy góc chết, nhưng cửa xe thì chỉ có một, đâu thể để cô dâu chui vào từ cửa sổ xe được đúng không!

Nhưng cảnh sát cũng phát hiện ra một vấn đề trong đoạn video

kia, đó chính là tư thế kỳ quái của chú rể Vương Bân ở trên xe, dường như anh ta đang ôm thứ gì đó, nhưng trong video nhìn rất rõ ràng, trong lòng anh ta không có gì cả...

Thế là cảnh sát đành hỏi người nhà Vương Bân, trước khi xảy ra chuyện bọn họ đã thuê khách sạn nào trong huyện? Trong khách sạn chắc chắn sẽ có sổ ghi chép người vào thuê. Gần đây muốn dùng thẻ căn cước giả để thuê phòng gần như là không thực hiện được, cho nên nếu Liễu Mai thực sự vào khách sạn ở, thì cô ta nhất định phải dùng thông tin thật.

CHƯƠNG

CAO ỐC ĐÔNG LAI

Kết quả khi người nhà Vương Bân nói tên của khách sạn kia, những cảnh sát có mặt ở đó đều tưởng rằng mình nghe nhầm? Bởi vì khách sạn mà bọn họ nói đến đã bỏ hoang mười mấy năm nay... hay nói cách khác đó là một tòa nhà rách nát.

Tòa nhà kia được xây dựng từ năm 2001, do một nhà đầu tư từ nơi khác bỏ vốn ra xây dựng, nghe nói lúc đó muốn xây dựng nó thành một khách sạn thương mại bốn sao. Nhưng không ngờ đời người vô thường, nhà đầu tư kia đột nhiên qua đời ngoài ý muốn, cái chết của nhà đầu tư khiến hạng mục này bị dừng lại vô thời hạn.

Điều khiến mọi người không ngờ tới là hạng mục này bị đình trệ đến vài chục năm, mặc dù trong thời gian đó có không ít nhà đầu tư khác từng có ý định tiếp nhận hạng mục này, thế nhưng cuối cùng đều vì vốn bỏ ra quá nhiều mà khả năng thu hồi vốn lại không cao, nên đều từ bỏ ý định.

Mười mấy năm nay, người dân trong huyện đã quen với sự tồn tại của căn nhà hoang kia, cho nên dần dần mọi người cũng không cảm thấy sự tồn tại của nó quá ngột ngạt, hơn nữa thời gian gần đây trên tường của tòa nhà mọc rất nhiều thực vật dây leo, khiến

nơi này trở thành một phần trang trí trong tổng thể huyện thị.

Nhà đầu tư trước kia đặt tên cho nơi này là “Tử Khí Đông Lai”, thế nên sau này mọi người nói đùa gọi tòa nhà rách nát này là “Cao ốc Đông Lai”. Mà nơi người nhà Vương Bân nhắc đến, khách sạn Liễu Mai đã vào ở cũng tên là “Cao ốc Đông Lai”.

Mấy cảnh sát phụ trách phá án đều là người sống trong huyện thị, tất nhiên bọn họ chẳng xa lạ gì cái “Cao ốc Đông Lai” này, bởi vậy khi nghe nói chiếc xe vào trong huyện là đến “Cao ốc Đông Lai” đón người, tất cả đều ngạc nhiên không nói lên lời.

Tiếc là chiếc xe khách kia không có hệ thống định vị, cho nên cảnh sát không cách nào phán đoán được cả người và xe có thực sự đi đến “Cao ốc Đông Lai” hay không, còn hình ảnh trong camera giám sát trong xe sau khi được khôi phục, cũng không cho thấy Lý Cường có hành động dị thường nào, cho nên không ai biết tại sao khi đó chiếc xe này lại đảo lái lao vào xe chở hàng.

Lúc đó có người đưa ra giả thuyết, có khi nào do xe khách gặp sự cố hỏng hóc gì đó nên đã dẫn đến tai nạn giao thông. Nhưng sau khi trục vớt xe khách lên, cảnh sát đã tiến hành giám định kỹ thuật và kết luận bản thân chiếc xe không có bất cứ hỏng hóc gì cả.

Không tìm ra nguyên nhân sự cố, đương nhiên gia đình người bị nạn không chịu bỏ qua, ngày nào bọn họ cũng kéo nhau đến cơ quan công an huyện đòi giải thích... Cảnh sát cũng rất đau đầu, ban đầu vốn chỉ là một vụ tai nạn giao thông thông thường, thế nhưng vì nguyên nhân không rõ, di thể của cô dâu gặp nạn cũng mãi chưa được tìm thấy khiến vụ án trở nên khó giải quyết.

Không còn cách nào khác, cảnh sát đành xem đi xem lại video ghi lại những hình ảnh đã diễn ra trong chuyến hành trình, mong tìm được chút manh mối. Tuy không tìm ra vấn đề gì trong xe,

nhưng có một cảnh sát khi nhìn theo vị trí người lái xe lại phát hiện ở góc trên bên phải màn hình, cũng chính là vị trí kính chắn gió ở chỗ ngồi của tài xế xuất hiện một chiếc xe tang.

Lúc đó cách thời điểm xe khách gặp nạn mấy phút thì xe khách và xe tang có đi ngang qua nhau, từ vị trí và đầu xe tang có thể phán đoán, lúc đó nó đang di chuyển theo hướng ngược lại.

Quái dị nhất là, khi nhân viên kỹ thuật của cảnh sát phóng to góc màn hình đó lên mấy lần, lại nhìn thấy biểu cảm của người lái xe tang hơi quái dị, giống như đang cười mà không phải cười... Tóm lại khiến người nhìn cực kỳ không thoải mái.

Mặc dù trong thời gian ngắn cảnh sát chưa thể xác định được chiếc xe tang đi ngược chiều kia có liên quan gì đến chuyện xảy ra với xe khách hay không, nhưng dù sao lúc đó chiếc xe kia cũng đã vi phạm quy tắc an toàn giao thông! Thế là bộ phận cảnh sát giao thông thông qua biển số xe tìm được chiếc xe vi phạm luật, nhưng kết quả lại vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ.

Theo sự điều tra của cảnh sát giao thông, chiếc xe mang biển số kia đúng là của nhà tang lễ trong huyện, nhưng vấn đề là chiếc xe tang đó đã bị hỏng hoàn toàn trong một vụ tai nạn giao thông mấy năm trước.

Tỷ lệ xe tang gặp tai nạn là rất thấp, nhưng xác suất thấp không có nghĩa là không thể xảy ra, mấy năm trước trong huyện đã từng có một vụ như thế... Lúc đó xe tang của huyện vừa mới chở linh cữu và mấy thân nhân người chết đi về phía nhà tang lễ, thì đâm vào một chiếc xe ô tô chạy ngược chiều.

Vụ tai nạn đó tương đối thảm khốc, trong xe tang ngay cả lái xe, hai nhân viên nhà tang lễ, và bốn người nhà người chết đều bất hạnh gặp nạn. Đáng nói là, khi đó chiếc xe đâm vào xe tang cũng là một chiếc xe hoa. Lần đó, trên xe hoa cũng có người tử vong

nhưng không thảm khốc như lần này, ít nhất cũng có hai người còn sống.

Vụ án phát triển đến bước này, khiến tất cả mọi người đều không thể giải thích được vì sao trong camera hành trình của xe khách lại có thể xuất hiện hình ảnh của chiếc xe tang đã hỏng từ mấy năm trước. Nếu nói chuyện này không dính dáng gì đến mấy chuyện thần bí thì ngay cả cảnh sát điều tra cũng không tin.

Nếu trong tình huống bình thường, xảy ra tai nạn giao thông như thế này cũng chỉ có công ty bảo hiểm đứng ra bồi thường, dù sao xe của Lý Cường cũng có mua bảo hiểm. Thế nhưng người nhà Vương Bân lại không chấp nhận, một hôn lễ vui vẻ đột nhiên biến thành tang lễ, mười mấy người thân thích cùng vui vẻ đi đón dâu, vậy mà đều chết hết, nếu như không có kết luận gì, gia đình họ Vương và những họ hàng thân thích biết sống tiếp thế nào đây?

Quan trọng nhất là, thân phận của cô dâu Liễu Mai lại quá mơ hồ, mặc dù cô ta cũng là người bị hại trong vụ tai nạn giao thông, thế nhưng cô ta đã dùng thân phận giả để lừa mọi người, còn để nhà họ Vương đến tòa nhà bỏ hoang để đón dâu? Từng chuyện từng chuyện bí ẩn xảy ra khiến gia đình họ Vương cảm thấy chuyện này không đơn giản, cho nên bọn họ nhờ người đến đội cảnh sát giao thông tìm hiểu chuyện đã xảy ra với chiếc xe tang và chiếc xe hoa kia...

Không ngờ, tìm hiểu mới phát hiện ra, cô dâu chết trong tai nạn giao thông năm đó cũng tên là Liễu Mai. Trong phút chốc cả thôn đều đồn đoán rằng người vợ Vương Bân muốn cưới không phải người sống.

Nhà họ Vương là họ hàng xa với nhà chú Lê, cho nên bọn họ nhờ người tìm đến chú Lê, thứ nhất muốn nhờ chú Lê giúp tìm thi thể của con dâu Liễu Mai, thứ hai là điều tra xem cô Liễu Mai này

là người sống hay đã chết.

Sau khi nghe chú Lê kể đầu đuôi sự việc, tôi líu lưỡi nói: “Vương Bân với Liễu Mai yêu nhau bao lâu thì cưới? Chẳng lẽ người yêu mình là người hay ma anh ta cũng không biết à?”

Chú Lê thở dài: “Vương Bân cũng đã chết rồi, ai biết được cậu ta quen Liễu Mai thế nào chứ!”

Tôi hỏi: “Vậy bây giờ làm thế nào ạ? Hay ngày mai chúng ta về quê chú xem sao?”

Chú Lê gật đầu: “Ừm, người ta đã đến tận cửa nhờ, không về xem cũng không được... Hơn nữa trong thôn chết một lúc mười mấy mạng người, dù thế nào chú cũng phải về xem một chút.”

Sáng hôm sau, mấy người chúng tôi lái xe về quê chú Lê. Không ngờ xe vừa đến cổng thôn thì đã thấy cả đám người đứng chờ chúng tôi ở đó... Chú Lê vội bảo Đinh Nhất dừng xe để chú ấy xuống xe chào hỏi.

CHƯƠNG

MƯỜI LĂM CỖ QUAN TÀI

Lúc này, một đôi vợ chồng già bước lên trước, đến trước mặt chú Lê thì "bịch" một tiếng, quỳ xuống, vừa khóc vừa nói: "Anh Lê, cuối cùng anh cũng về rồi!"

Chú Lê vội đưa tay đỡ hai người kia đứng lên, chú bảo: "Mau đứng dậy đi! Sao anh lại nói như vậy? Đều là đồng hương với nhau, Vương Bân và mọi người xảy ra chuyện sao tôi có thể không về thăm hỏi chứ."

Tôi thấy danh tiếng của chú Lê ở trong thôn cũng rất cao, có lẽ được xếp vào hàng nhân vật cấp đại thần ấy chứ! Đến mức ngay cả đãi ngộ dành cho những người đi cùng như chúng tôi cũng được nâng lên, ai mở miệng ra cũng gọi "thưa ngài".

Đáng lẽ chúng tôi có thể ngồi xe đi vào trong thôn, nhưng vì người dân quá nhiệt tình, cho nên đành để xe đi vào trước, còn chúng tôi đi bộ vào thôn. Khi tới nhà Vương Bân, từ xa đã nhìn thấy linh đường đầy vòng hoa, dù sao cũng vì việc nhà anh ta mà những người khác mới chết, cho nên quan tài của mười lăm người gặp nạn đều được xếp ở sân nhà họ Vương.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một đám tang lớn đến vậy, mười lăm cỗ quan tài ngay ngắn đặt cạnh nhau, nếu như không

phải nghe thấy tiếng khóc nức nở bên tai, có lẽ tôi đã tưởng rằng mình đang đi vào tiệm bán quan tài.

Tôi định đi đến gần những quan tài kia để cảm nhận tàn hồn của họ thì bị Đinh Nhất ngăn lại, anh ta nói: “Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng vội vàng cảm nhận tàn hồn của nhiều người như vậy, nếu không cậu sẽ không chịu nổi đâu.”

Biết nghe người ta khuyên thì tốt, thế là tôi không bước lên nữa mà đi theo sau lưng chú Lê, nghe chú ấy nói chuyện với cha mẹ Vương Bân...

Chú Lê hỏi: “Anh Vương này, anh đã gặp cô con dâu kia lần nào chưa?”

Cha Vương Bân nói: “Có gặp một lần, đó là vào một buổi tối trước Tết thằng Bân đưa cô ta về cùng, tôi và mẹ nó đều rất hài lòng với cô gái này, thật không ngờ thân phận của cô ta lại là giả.”

Chú Lê gật đầu, sau đó hỏi tiếp: “Vậy cô ta đến lúc nào? Ở lại chơi bao lâu?”

Lần này là mẹ Vương Bân trả lời: “Nhắc lại chuyện này tôi mới thấy là lạ, hôm đó là đêm hai mươi tám Tết, thằng Bân đưa cô gái kia về nhà, chúng tôi còn cùng ăn một bữa cơm, nhưng đến sáng hôm sau thằng Bân nói với chúng tôi là Liễu Mai sợ trễ tàu nên đã đi từ sớm, cô ấy ngại làm phiền chúng tôi nghỉ ngơi nên chưa kịp chào hỏi đã về. Lúc ấy tôi không vui lắm, nghĩ thầm làm gì có cô con dâu nào mới tới cửa buổi tối hôm trước, đến sáng hôm sau đã đi mất đâu? Nhưng tính tình thằng Bân nhà tôi vốn bướng bỉnh, tôi sợ nói nhiều nó sẽ không vui, thế nên cũng không hỏi nhiều nữa.”

Chúng tôi nghe họ nói Liễu Mai đến vào buổi tối, sáng sớm hôm sau đã vội đi, thế còn không phải chính là vấn đề sao? Tiếc là cha mẹ Vương Bân đều là nông dân đơn thuần, chất phác, căn bản không suy nghĩ sâu xa.

Nghe chú Lê và bọn họ nói chuyện một lúc, nhưng tiếc là cũng không tìm được manh mối nào có giá trị, tôi không chờ được nữa bèn nói: “Hay là cứ để cháu nhìn qua thi thể một chút xem!”

Chú Lê nghĩ một lúc rồi nói: “Cũng chỉ có thể làm như vậy…”

Khi tôi từ từ đến trước quan tài của Vương Bân, tôi lập tức ngửi thấy mùi xác thối. Thời tiết lúc này đã rất ấm áp, theo như chú Lê nói thì những thi thể này đã được đặt ở đây gần một tuần, có lẽ thi thể bên trong đã bị phân hủy nặng nề rồi.

Tôi che miệng, không dám thở mạnh nói với Đinh Nhất và Đàm Lỗi: “Hai người mở nắp quan tài ra giúp tôi với!”

Vì quan tài chưa đóng đinh, cho nên một mình Đinh Nhất cũng có thể nhẹ nhàng nhấc nắp quan tài ra, nhưng khi nhìn thấy thi thể Vương Bân, tôi cũng thấy hơi giật mình…

Mặc dù cơ thể đã bắt đầu phân hủy, nhưng mức độ phân hủy bề mặt chưa nhiều lắm, tôi vẫn có thể nhìn ra màu da ban đầu của anh ta. Có điều, phân nửa đầu bên trái của anh ta bị lõm xuống, nhìn hơi kinh dị.

Thật ra nếu như bình thường, với khoảng cách này tôi đã phải cảm nhận được một ít tàn hồn của người chết rồi, nhưng hôm nay không biết vì sao tôi lại không cảm nhận được gì.

Xem ra không ra tay thì không được, tôi không còn lựa chọn khác, đành nhắm mắt đưa tay vào trong quan tài… Tất cả mọi người bên cạnh đều căng thẳng tập trung tinh thần nhìn tôi, chờ tôi tìm manh mối liên quan đến Liễu Mai từ trong tàn hồn của Vương Bân! Nhưng không ngờ chạm vào thi thể rồi tôi vẫn không cảm nhận được thứ gì!

Chú Lê thấy nét mặt tôi hiện lên sự kinh ngạc, vội hỏi tôi: “Thế nào? Có nhìn thấy ký ức liên quan đến Liễu Mai không?”

Tôi hơi nghi hoặc mà nói với chú ấy: "Cháu không cảm nhận được ký ức tàn hồn của Vương Bân..."

Chú Lê không tin nói: "Cái gì? Không thể nào?"

Tôi lắc đầu: "Thực sự là không có... Thử mở quan tài bên cạnh ra xem, tôi thử xem một thi thể khác."

Người trong quan tài này là anh họ của Vương Bân, mặc dù bề ngoài nhìn không rõ vết thương của anh ta ở đâu, nhưng nhìn phần ngực quá bằng phẳng của anh ta thì có thể đoán ra, anh ta bị gãy toàn bộ xương sườn.

Điều khiến tôi vô cùng hoang mang đó là trên thi thể của người anh họ này cũng không có tàn hồn, tình huống này quá không bình thường! Thế là tôi nhanh chóng kiểm tra mười ba thi thể còn lại, quả nhiên đúng như tôi nghĩ, cả mười lăm thi thể này đều không có tàn hồn.

Nếu như chỉ một hai thi thể xuất hiện tình trạng như thế này, thì tôi có thể coi là tình huống đặc biệt, thế nhưng cả mười lăm thi thể đều đồng thời không thấy được tàn hồn thì chắc chắn có vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề lớn!

Nhất thời, chú Lê cũng không biết được vì sao lại xuất hiện tình huống như thế này, bình thường những người vừa mới chết vì lý do tai nạn thì đừng nói là tàn hồn, ngay cả âm hồn có lẽ vì chuyện xảy ra quá đột ngột mà chưa chịu rời đi ngay. Một thi thể sạch sẽ như thế này quả là khác thường... Vì sao lại có sự khác thường này, chắc chắn là vì có thứ gì đó đã lấy đi tàn hồn của những thi thể này.

Sau đó chú Lê đi hỏi thân nhân của tất cả người chết, xem trước khi chúng tôi về bọn họ có mời thầy phong thủy nào khác hay không? Nhưng đều nhận được câu trả lời phủ định, bọn họ nói là: "Trong thôn chúng ta có một đại sư danh tiếng như chú Lê, sao có

thể tin tưởng thầy phong thủy nào khác chứ?”

Chú Lê nghe xong thì tỏ ý nói, những thi thể này không thể tiếp tục đặt ở đây được, tốt nhất là ngày mai lập tức liên hệ với nhà hỏa táng, trong vòng ba ngày không hạ táng sợ rằng sẽ không tốt cho người sống.

Chú Lê đã lên tiếng, gia quyến của người chết đều đồng ý hỏa táng thi thể, dù sao người chết cũng đã chết, nhưng người sống thì vẫn phải tiếp tục sống...

Tối hôm đó tôi thì thầm với chú Lê: “Nếu tiếp tục đặt những thi thể kia ở đó có gì không tốt? Không phải sẽ có thi biến chứ?”

Chú Lê tức giận nói: “Thi biến cái đầu cháu ấy! Cháu cho rằng người chết có thể vùng dậy chắc? Sở dĩ chú nói nếu trong ba ngày không hỏa táng thì không tốt cho người sống, là bởi vì bây giờ thời tiết ngày càng nóng, nếu không hỏa táng thi thể đi thì mùi xác thối sẽ bao trùm cả thôn mất! Hôm nay chú ngửi mùi là biết nội tạng thi thể đã bắt đầu phân hủy rồi.”

CHƯƠNG

CÔ GÁI NHƯ THIÊN THẦN

Tôi bó tay, không ngờ chú Lê cũng biết nói chuyện kiểu đó, câu nói đầy sự huyền học "không tốt cho người sống" thực ra chỉ vì thi thể quá thối? Nhưng nghĩ lại thấy cũng đúng, không quan tâm đến chuyện vụ án này kết thúc thế nào, mười lăm thi thể kia cũng không thể cứ tiếp tục bày ở đó được.

Vì có nhiều thi thể cùng hỏa táng, cho nên chú Lê nhờ người quen nói chuyện với lãnh đạo nhà tang lễ trước, sáng sớm ngày mai nhờ bọn họ nhanh chóng đào mười lăm lỗ huyệt...

Sáng sớm hôm sau, chú Lê dẫn chúng tôi đi theo đoàn người đông đảo đến nhà tang lễ gần nhất. Chúng tôi đi theo vì có một số việc, thứ nhất là giúp chú Lê để ý chút chuyện, ở một bên xem chương trình có sơ suất gì hay không; thứ hai là muốn hỏi thăm nhân viên ở nhà tang lễ về vụ tai nạn xe tang đâm vào xe hoa kia.

Khi chúng tôi đến nơi, nhà tang lễ đã chuẩn bị xong, có lẽ đã nhiều năm rồi bọn họ chưa từng thấy đám tang tập thể nào lớn đến như vậy! Gần như đã yêu cầu tất cả nhân viên đều phải tăng ca để hỏa táng thi thể...

Với thân phận của chú Lê, tất nhiên không tiện hỏi bọn họ chuyện trước kia xảy ra thế nào, nhưng tôi thì lại khác, thế là tôi

thừa dịp đang phụ giúp bọn họ mà bắt chuyện với một nhân viên trẻ: “Anh nói xem, đang là chuyện vui sao phút chốc lại có nhiều người chết như vậy chứ?”

Người kia cũng thở dài nói: “Đúng vậy, nhà có việc vui mà có người chết đúng là không may mắn, hơn nữa còn chết nhiều người cùng lúc như vậy! Tôi làm việc ở đây đã nhiều năm mà chưa từng thấy lần nào!”

Tôi tiếp tục hỏi anh ta: “Đúng rồi, tôi nghe nói đơn vị các anh mấy năm trước đã từng xảy ra một vụ xe tang đâm vào xe hoa, có chuyện đó thật à?”

Có lẽ tên đó không ngờ tôi lại biết chuyện này, nên ra vẻ thần bí nói: “Đương nhiên là sự thật, năm đó tôi mới đến đây làm, suýt chút nữa thì tôi đã lên chuyến xe kia. Nhưng hôm đó đội phó Tôn nói buổi chiều nhà anh ấy có việc, nên đổi ca với tôi, kết quả đội phó Tôn và hai người học trò của anh ấy đều gặp nạn.”

Tôi thấy anh ta nhắc đến đội phó Tôn thì vội hỏi: “Đội phó Tôn? Đội phó Tôn là ai?”

Vẻ mặt anh ta đầy tiếc nuối: “Còn có thể là ai nữa? Chính là Tôn Hải Toàn, anh ấy đã công tác ở đây hơn hai mươi năm! Anh ấy đúng là quá đen đủi, còn mấy năm nữa là về hưu rồi, kết quả lại qua đời vì vụ tai nạn giao thông kia.”

Cái tên Tôn Hải Toàn này nghe rất quen, tôi nghĩ một lúc mới nhớ ra, lúc trước khi người nhà họ Vương cầm thẻ căn cước của Liễu Mai đến đồn cảnh sát điều tra, cảnh sát hộ tịch nói với bọn họ, số chứng nhận trên thẻ căn cước này thuộc về một người tên là Tôn Hải Toàn, đã chết mấy năm nay, mà cô dâu chết trong vụ tai nạn xe kia cũng tên là Liễu Mai. Dựa vào thông tin này có thể thấy vụ tai nạn xe của Vương Bân và vụ “xe tang đâm xe hoa” năm đó có vô số điểm liên quan đến nhau…

Trên đường quay về, tôi kể những thông tin moi được từ tên kia cho mọi người nghe, chú Lê nghe xong thì nhíu mày thật chặt, nói: "Sự tình sợ là không đơn giản! Theo lý thuyết, cái chết của Liễu Mai và Tôn Hải Toàn năm đó cho dù là chết thế nào cũng không thể liên quan đến gia đình Vương Bân... Nếu như bọn họ chết oan, thì oan có đầu nợ có chủ, bọn họ muốn tính thế nào cũng không thể tính hết lên người nhà Vương Bân chứ?"

Tôi gật đầu: "Chuyện này đúng là không hợp lẽ thường, xem ra chúng ta vẫn phải cẩn thận điều tra vụ tai nạn năm đó mới được... Đúng rồi, không phải năm đó trên xe hoa vẫn còn người sống sót sao? Hay là chúng ta tìm họ hỏi thăm tình hình lúc đó xem sao?"

Chú Lê hơi do dự: "Tìm thì có thể tìm được, nhưng chúng ta lấy thân phận gì để đi tìm đây?"

Tôi nghĩ một chút rồi bảo: "Cháu thấy chúng ta nên bắt đầu tìm từ cô dâu Liễu Mai kia, cha mẹ Vương Bân đã từng gặp Liễu Mai, như vậy chúng ta có thể từ vụ trước kia tìm ra ảnh chụp của Liễu Mai, đưa cho bọn họ xem hai người Liễu Mai này có phải là một không..."

Sáng hôm sau, tôi gọi điện cho Triệu Tinh Vũ, nhờ anh ta điều tra giúp tôi thông tin về tai nạn "xe tang đâm xe hoa" kia, càng kỹ càng tốt... Anh ta cũng không hỏi nhiều, chỉ bảo tôi chờ một lát, để anh ta gọi cho bạn học cũ đang làm ở đội cảnh sát giao thông.

Thật ra những tài liệu này nếu chúng tôi muốn tự mình đi tìm kiếm thì rất tốn công sức, còn đối với người như Triệu Tinh Vũ thì chỉ là một cuộc điện thoại là xong. Quả nhiên không bao lâu sau, Triệu Tinh Vũ đã gửi tư liệu về vụ tai nạn vào điện thoại của tôi.

Tôi mở ra xem, là mấy bức ảnh chụp hồ sơ vụ án, căn cứ theo nội dung tài liệu này, vụ tai nạn năm đó cũng vô cùng mơ hồ, hai chiếc xe vốn không liên quan đến nhau, một xe tang, một xe hoa,

bình thường khả năng gặp nhau đã rất thấp rồi, chứ đừng nói là đâm đối diện vào nhau.

Theo ký ức của hai người còn sống sót trên xe hoa, thì lúc đó bọn họ nhìn thấy phía đối diện có xe tang đi đến đã cảm thấy rất xúi quẩy rồi, nên đã bảo lái xe lái xa xa xe tang ra một chút... Nhưng còn chưa dứt lời thì lái xe đã đánh lái lao thẳng về hướng chiếc xe tang. Đợi đến khi mọi người trên xe kịp phản ứng thì hai chiếc xe đã đâm vào nhau.

Sau đó, trong lúc cảnh sát giao thông tiến hành điều tra hiện trường đã phát hiện, cả hai chiếc xe đều không có vết tích phanh xe, gần như là lao vào nhau với tốc độ tối đa. Bởi vì tính năng khác biệt, cho nên xe tang bị đâm nặng hơn, mấy người trên xe tử vong tại chỗ. Mà bên xe hoa cũng không khá hơn, hai người may mắn sống sót là phù rể ngồi ở vị trí bên cạnh lái xe và chú rể ngồi phía sau.

Tôi tìm được trong mấy bức ảnh này một ảnh chụp Liễu Mai. Mặc dù không phải là ảnh chụp trực tiếp nên không rõ, nhưng cũng có thể nhìn rõ khuôn mặt của cô gái kia. Thế là tôi cùng chú Lê cầm ảnh đưa cho cha mẹ Vương Bân xem, kết quả bọn họ lập tức nhận ra cô gái trong ảnh chính là Liễu Mai.

Một cô gái đã chết nhiều năm trước lại xuất hiện trong một hôn lễ khác, trở thành cô dâu của một người đàn ông khác, điểm khác biệt duy nhất... là Vương Bân không được may mắn như chú rể kia.

Cuối cùng mấy người chúng tôi bàn bạc một chút, nhất trí cho rằng nếu như muốn điều tra rõ chân tướng vụ án này, thì nhất định không thể bỏ qua vụ tai nạn giao thông đã xảy ra mấy năm trước... May mà chú rể trong vụ tai nạn kia chưa chết, có lẽ chúng tôi có thể thông qua anh ta để biết được cô gái thần bí Liễu Mai

kia là người thế nào.

Qua nhiều người giúp đỡ, chúng tôi mới tìm được người may mắn sống sót, Trần Tiếu Minh. Nói anh ta may mắn là vì gặp đại nạn mà không chết, nói anh ta không may vì ngày cưới cũng là ngày giỗ của vợ mình...

Cảm nhận đầu tiên của tôi khi nhìn thấy Trần Tiếu Minh là anh ta thuộc dạng đàn ông không thích nói chuyện, khóe miệng có một vết sẹo khiến khuôn mặt anh ta lộ vẻ tang thương. Khi chúng tôi nói rõ nguyên nhân đến đây, anh ta hơi bất ngờ, vì trong mắt anh ta vợ chưa cưới Liễu Mai là một cô gái giống như thiên thần, vụ tai nạn mấy năm trước khiến anh ta rơi vào đau khổ cùng cực, đến bây giờ cũng không có can đảm đi yêu người khác.

CHƯƠNG

CHỊ EM HỌ LIỄU

Theo lời kể của Trần Tiếu Minh, anh ta quen Liễu Mai ở một hội chợ thương mại, lúc đó anh ta là đại diện công ty tham gia triển lãm, nhìn thấy cô gái ở quầy đối diện có vẻ ngoài vô cùng thanh tú xinh đẹp.

Trần Tiếu Minh lúc ấy gần như quên mất mình đến đó làm gì, ánh mắt của anh ta từ đầu đến cuối đều bị cô gái kia hấp dẫn. Mặc dù anh ta đã hỏi rất nhiều người thông tin về cô gái kia, nhưng tiếc là những người bạn cùng tham gia hội chợ của anh ta đều nói họ chưa từng gặp cô gái xinh đẹp giống như anh ta miêu tả.

Đúng lúc Trần Tiếu Minh định từ bỏ, vô tình anh ta gặp lại cô gái mình luôn tìm kiếm... Lúc đó anh ta đi tham dự đám cưới của một người bạn, thì nhìn thấy cô ấy trong đám khách mời.

Không muốn bỏ lỡ cơ hội lần nữa, Trần Tiếu Minh lấy hết can đảm đi đến làm quen với cô gái kia. Thật ra, Trần Tiếu Minh vốn là người hay xấu hổ, từ trước tới nay anh ta chưa từng chủ động làm quen với con gái.

Nhưng vì anh ta thực sự rất thích cô gái kia, giống như vừa gặp đã yêu vậy, cho nên ngày đó cũng coi như anh ta đã hoàn thành một lần tự đột phá bản thân. Cô gái này không phải ai khác, chính

là người mà chúng tôi tìm kiếm “Cô dâu ma” Liễu Mai!

Điều khiến Trần Tiếu Minh không ngờ tới là Liễu Mai lại là một cô gái rất giản dị dễ gần, mặc dù lần đầu tiên tự đứng ra làm quen nên anh ta ngượng nghịu đến mức nói lắp, nhưng Liễu Mai lại không vì thế mà coi thường anh ta.

Từ hôm đó trở đi, hai người chính thức làm quen nhau, ba tháng sau Trần Tiếu Minh thổ lộ với Liễu Mai, Liễu Mai đã vui vẻ đồng ý... Trần Tiếu Minh luôn nghĩ rằng gặp được Liễu Mai là phúc mấy đời của mình, cho nên anh ta muốn cho Liễu Mai những gì tốt đẹp nhất.

Giống như những đôi tình nhân khác, vì muốn xây dựng gia đình với Liễu Mai nên Trần Tiếu Minh vô cùng cố gắng, cuối cùng một năm sau, nhờ vay mượn thêm nữa mà anh ta mua được một căn hộ một phòng khách, hai phòng ngủ, chuẩn bị chính thức cầu hôn Liễu Mai.

Trần Tiếu Minh đã từng bước, từng bước chuẩn bị cho cuộc sống tương lai, lúc đó anh ta có thể tưởng tượng đến cuộc sống hạnh phúc sau hôn nhân... Nhưng tất cả đều kết thúc vào chính ngày anh ta kết hôn.

Đến bây giờ, Trần Tiếu Minh vẫn không thể chấp chuyện đó, vì sao ông trời lại bày ra trò đùa tàn khốc với anh ta như vậy, hủy hoại toàn bộ cuộc sống của anh ta vào phút chót.

Điều anh ta thấy buồn cười nhất là, lúc ấy cảnh sát cũng không xác định được bên nào phải chịu trách nhiệm về vụ tai nạn đó, vì khi xảy ra chuyện hai chiếc xe giống như có thù hằn, lao vào nhau với tốc độ tối đa, cuối cùng đành để hai bên mỗi bên chịu trách nhiệm một nửa.

Sau khi nghe Trần Tiếu Minh kể lại, tôi than nhẹ: “Anh đừng bức xúc quá, dù sao chuyện cũng xảy ra nhiều năm rồi, anh nên

quên đi quá khứ đau thương đó, bắt đầu sống một cuộc sống mới đi. Đúng rồi, Liễu Mai lúc đó ra đi ngay... hay là bệnh viện không cứu được?"

Giọng nói của Trần Tiếu Minh vẫn còn sự đau thương, anh ta nói: "Lúc đó tôi bị văng ra ngoài xe, đến khi tỉnh lại đã là hai tuần sau rồi, cha mẹ tôi nói Liễu Mai chết trên đường đến bệnh viện, nhưng vì tôi vẫn hôn mê, nên chị gái cô ấy đã an táng cho cô ấy trước."

Tôi nhướng mày, hỏi: "Nói cách khác, từ đầu đến cuối anh chưa từng nhìn thấy thi thể của Liễu Mai?"

Trần Tiếu Minh nghe tôi hỏi vậy có vẻ không được vui cho lắm: "Không thì anh muốn tôi làm thế nào? Chẳng lẽ đào mộ cô ấy lên xem cô ấy đã chết thật chưa à?"

Chú Lê vội giải hòa: "Cậu thanh niên này, tôi có thể hiểu được tâm tình của cậu, thế nhưng chúng tôi phải bất đắc dĩ đến tìm cậu bởi vì người vợ đáng lẽ đã qua đời của cậu lại kết hôn với người khác, mà trùng hợp hơn nữa là, vào ngày kết hôn của cô ta với người kia cũng xảy ra tai nạn giao thông, tất cả người trên xe đều chết hết."

Trần Tiếu Minh sững sờ, hơn nửa ngày mới lẩm bẩm nói: "Không thể nào... không thể nào có chuyện như vậy!"

Tôi biết Trần Tiếu Minh không thể tin ngay những lời chúng tôi nói, tôi bảo anh ta đừng khẩn trương, lần này chúng tôi đến là vì muốn tìm hiểu rõ chân tướng sự việc, chỉ sợ có kẻ nào đó đã lợi dụng thân phận của Liễu Mai để giở trò thì sao?

Sau đó, tôi hỏi Trần Tiếu Minh, nhà Liễu Mai còn những ai? Trần Tiếu Minh suy nghĩ một lúc rồi kể: "Cô ấy có một người chị, có điều sau khi Liễu Mai qua đời, chúng tôi cũng ít khi liên lạc, có lẽ hai bên đều sợ khiến đối phương nhớ lại chuyện đau lòng đã

qua."

"Anh có địa chỉ của cô ta không?" Tôi hỏi.

Sau đó Trần Tiếu Minh đưa cho chúng tôi địa chỉ nhà chị gái Liễu Mai, đó là một cửa hàng bán đồ ăn sáng trong một con hẻm cũ kỹ, trước đây anh ta đã từng cùng Liễu Mai đến đó một lần...

Lúc chào Trần Tiếu Minh ra về, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện nên hỏi anh ta: "Đúng rồi, khi hai người còn yêu nhau đã từng đến cao ốc Đông Lai chưa?"

Trần Tiếu Minh hơi mê man, nghĩ một lúc lâu mới nặng nề nói: "Tiểu Mai rất thích hình ảnh dây thường xuân bên ngoài tòa nhà đó, cho nên chúng tôi còn định chụp ảnh cưới ở nơi đấy, nhưng vì tôi quá bận rộn, cho nên vẫn chưa có thời gian đi chụp ảnh."

Tôi nghi ngờ hỏi: "Anh chắc chắn là Liễu Mai muốn chụp ảnh cưới ở cao ốc Đông Lai sao?"

Trần Tiếu Minh gật đầu nhẹ: "Đúng vậy, khi còn yêu nhau chúng tôi thường xuyên đi bộ trên đoạn đường kia, vì Tiểu Mai vô cùng thích cảnh đường phố nơi đó."

Sau khi ra khỏi nhà Trần Tiếu Minh, chúng tôi lái xe đến địa chỉ nhà chị của Liễu Mai mà anh ta cho. Đến mới biết, nơi đó đã đổi chủ mấy lần rồi.

Hơi thất vọng, chúng tôi quay ra hỏi thăm những người hàng xóm trong con hẻm, xem có ai biết chuyện về chị em Liễu Mai hay không, nhưng hỏi đến mấy nhà đều không ai biết bọn họ... Đến tận khi chúng tôi đến hỏi một bác gái đeo kính bán báo, bác ấy mới nói với chúng tôi bằng vẻ thần bí: "Tôi có nhớ chị em họ Liễu mà cậu hỏi, người chị tên là Liễu Lan, người em tên là Liễu Mai, đều từ nông thôn đến đây. Đừng nghĩ hai người đó là chị em ruột thì sẽ giống nhau, nhưng hai người này lại giống như một người trên trời một người dưới đất vậy."

Chú Lê nghi ngờ hỏi: "Cùng một mẹ sinh ra, cho dù chênh lệch cũng không thể nhiều chứ!"

Nhưng bác gái kia lại lắc đầu như trống bỏi: "Nào có! Ngũ quan và dáng dấp của Liễu Lan thì không nói, nhưng nửa bên mặt trái của cô ta có một khối bớt màu đỏ tím, nhìn rất đáng sợ... Nhưng cô em gái thì mặt trắng xinh, chẳng có tì vết nào."

Tôi thấy bác gái này đúng là thuộc dạng nhìn mặt bắt hình dong, nhưng vẫn khách sáo nói: "Vậy bác có biết sau khi Liễu Mai qua đời, cô chị Liễu Lan đã chuyển đi đâu không?"

Không ngờ, bác gái kia lại lắc đầu bảo: "Chuyện này đã qua mấy chục năm rồi, tôi làm sao còn nhớ được chứ! Chắc là về quê rồi!"

CHƯƠNG

CHẾT TỪ TRONG TRỨNG

Mấy người chúng tôi nghe mà chẳng hiểu gì, Liễu Mai mới chết vài năm, tại sao bác gái lại nói là đã chết vài chục năm? Cuối cùng chú Lê hỏi thử: “Sau khi em gái chết thì người chị mới rời đi à?”

Bác gái gật đầu: “Đương nhiên, cũng chả phải chuyện vinh quang gì, làm sao cô ta còn không biết xấu hổ ở lại chỗ này chứ?”

“Không vinh quang? Chuyện gì không vinh quang thế?” Tôi tò mò hỏi.

Bác gái cong miệng lên nói: “Còn có thể là chuyện gì? Năm đó chuyện kia náo loạn đến mức làm mọi người trên đường này đều biết hết, thôi đừng nhắc lại mà xấu hổ!”

Tôi nghe bác gái nói mãi vẫn là đang nói chuyện Liễu Mai làm chuyện mờ ám mất mặt thế nào, nhưng cụ thể là chuyện gì thì lại chẳng nhắc đến một chữ, thế là tôi bèn cầm hai quyển tạp chí trên sạp báo của bà ta, sau đó đưa tiền và bảo: “Bà nói đi, năm đó Liễu Mai đã làm chuyện gì đáng xấu hổ vậy?”

Sau đấy bác gái bán báo nói cho chúng tôi biết năm đó cửa hàng ăn sáng của hai chị em Liễu Lan và Liễu Mai buôn bán cũng không tốt lắm, cuộc sống trôi qua rất khó khăn… Vì Liễu Lan có khuôn mặt xấu xí nên hài lòng với hiện tại, cô ta không muốn rời khỏi

cửa hàng đi ra ngoài xông pha. Nhưng Liễu Mai thì khác, trước đây khi cô ta sống ở nông thôn không biết đến thế giới bên ngoài lớn tới mức nào, hiện giờ cô ta với chị ra đây và đã được biết sự tươi đẹp của nó, vì thế cô ta muốn có cuộc sống tốt hơn mà không phải suốt ngày thức khuya dậy sớm bán đồ ăn.

Năm đó ở đây còn chưa có nhiều cửa hàng mặt tiền, phần lớn đều là nhà ở sinh sống bình thường, vì ra vào đều phải đi ngang qua cửa hàng ăn sáng mà Liễu Lan với Liễu Mai mở, cho nên có rất nhiều người quen hai chị em…

Nhưng dần dần có người phát hiện không biết từ lúc nào mà bên trong cửa hàng chỉ còn một mình Liễu Lan lo liệu, lúc hỏi cô ta Liễu Mai đi đâu, Liễu Lan chỉ cười và nói: "Em ấy đi làm trong công ty lớn rồi."

Lúc đầu mọi người nghĩ Liễu Mai vóc dáng xinh đẹp nên kể cả không có trình độ cao cũng có thể đi đến công ty lớn làm vị trí lễ tân phải không? Nhưng ai ngờ dần dần có lời đồn nói rằng Liễu Mai không hề đi tới công ty lớn làm việc, mà thật ra cô ta làm tình nhân cho một ông chủ lớn.

Lúc đó tình nhân vẫn là một từ mới, khi mọi người nghe nói nhà ai có người làm tình nhân cho kẻ có tiền thì trong lòng đều xem thường, nên chẳng bao lâu sau, lời đồn trong con ngõ hẻm được truyền bá càng lúc càng quái dị.

Lúc đầu Liễu Lan làm như không nghe thấy, cô ta mặc kệ khách tới ăn lớn tiếng chế giễu hay xì xầm bàn tán với nhau, cô ta đều không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng không lâu sau đó Liễu Mai quay về! Lần này đã chứng thực được lời đồn. Hóa ra sau nhiều ngày không gặp Liễu Mai đã có thai! Hơn nữa nhìn kĩ thì chắc được khoảng năm, sáu tháng…

Thật ra con người ở thời kỳ đó vẫn rất tốt bụng, tuy không thể

chấp nhận kiểu “chưa chồng mà chửa” như Liễu Mai, mà Liễu Mai lại còn không hề hé răng gì về chuyện liên quan đến cái bụng của mình, nhưng bọn họ vẫn cố gắng giúp đỡ Liễu Mai, vì dù sao cô ta cũng chỉ là một cô gái trẻ thiếu kinh nghiệm.

Ai ngờ lúc mọi người bắt đầu dần tiếp nhận sinh mệnh nhỏ bé sắp ra đời này, thì mọi thứ lại thay đổi vì một người xuất hiện… Sáng hôm đó có một người phụ nữ trung niên đến quán, đầu tiên bà ta hung hăng sai người đập tất cả đồ đạc trong quán, hơn nữa còn liên tục đánh vào bụng Liễu Mai. Lúc đó cũng khá muộn rồi nên người đi làm và đi học rất đông, thế là cửa quán ăn bị một đám người xem náo nhiệt vây kín.

Người phụ nữ trung niên đó mắng rất khó nghe, đại khái nói Liễu Mai là con hồ ly lẳng lơ quyến rũ chồng của bà ta, lại còn không biết xấu hổ mà mang thai đứa con hoang trong bụng…

Liễu Lan tức không chịu nổi muốn đuổi bọn họ đi, nhưng người phụ nữ đó dẫn theo năm, sáu tên đầu gấu trẻ tuổi tới nên Liễu Lan và em gái không phải đối thủ của bọn họ, hơn nữa Liễu Mai còn đang có cái bụng to.

Lúc này có hàng xóm không nhìn nổi nữa bèn mở miệng khuyên vài câu, vì dù cho Liễu Mai đã làm ra chuyện gì đáng xấu hổ thì cứ tiếp tục náo loạn thế này cũng không phải cách giải quyết, đối phương mắng cũng đã mắng, đánh cũng đã đánh rồi, đâu thể cứ tiếp tục gây náo loạn như thế này được?

Ấy vậy mà người phụ nữ trung niên kia không hề nghe lời khuyên, trái lại còn sai vài thanh niên đi cùng ra tay đánh hàng xóm. Hiện trường trở nên hỗn loạn, quán bán hàng ăn sáng nho nhỏ lập tức rối tung.

Liễu Lan sợ em gái có chuyện nên muốn đỡ em vào trong bếp trước, ai ngờ người phụ nữ kia thấy hai chị em muốn đi thì xông

qua đá một cái vào lưng Liễu Mai làm cô ngã sấp xuống, bụng đập vào mép bàn.

Tất cả hỗn loạn đều dừng lại vào thời khắc này, vì đập phá quán không quan trọng nên kể cả cảnh sát có đến thì làm thế nào để bồi thường cũng không cần họ quan tâm… Nhưng gây thương tích thì lại khác, mà người bị thương lại là phụ nữ đang mang thai sắp sinh…

Loại chuyện thế này có thể lớn cũng có thể nhỏ, nhỡ đâu gây án mạng thì có bồi thường bao nhiêu tiền cũng vẫn phải ngồi tù! Nhóm đàn ông đi theo người phụ nữ trung niên kia lập tức dừng lại, rồi sợ hãi nhìn về phía Liễu Mai đang nằm trên đất.

Liễu Lan thấy phía dưới của em gái mình chảy máu, cô ta lập tức ý thức được em gái mình có thể bị sẩy thai, bèn vội vàng hô to với mọi người xung quanh: “Gọi xe cấp cứu! Mau gọi xe cấp cứu!”

Người phụ nữ trung niên thấy thế lập tức dẫn người cụp đuôi chạy mất, hoàn toàn không có khí thế lúc vừa đến. Hàng xóm xung quanh thấy tình hình không tốt vội lấy điện thoại di động ra gọi 120.

Đợi đến khi xe cấp cứu chở Liễu Mai đến bệnh viện thì phía dưới của cô ta đã thấm đẫm máu, năm đó bác gái bán báo cũng đi theo đến bệnh viện, bác ấy kể: “Tôi vừa nhìn là biết chắc chắn không giữ được đứa bé.”

Đúng như dự đoán, mặc dù được bác sĩ hết lòng cứu chữa, nhưng chỉ giữ được tính mạnh của Liễu Mai, còn đứa bé trong bụng cô ta đã chết từ trong trứng. Sau khi chuyện này qua đi, không thấy người phụ nữ trung niên kia xuất hiện nữa, mà cha của đứa trẻ thì từ đầu đến cuối đều không lộ mặt.

Từ sau khi Liễu Mai bị sẩy thai, cô ta luôn sầu não u uất, suốt ngày ở lỳ trong phòng không chịu ra ngoài, không thể giúp Liễu

Lan kinh doanh buôn bán. Thật ra nếu chỉ có thế thì không sao, nhưng Liễu Lan phát hiện em gái mình có ý định tự tử, cho nên có lúc cô ta còn không dám mở cửa hàng mà canh giữ cả ngày bên cạnh em gái. Nhưng dù thế vẫn có lúc cô ta lơ là…

Đó là một buổi sáng sớm giữa mùa hè, Liễu Lan tranh thủ lúc em gái còn chưa tỉnh, đi ra chợ bên cạnh mua ít thức ăn, cô ta cầm ít tiền lẻ rồi rón rén ra cửa.

Nhưng lúc Liễu Lan mua thức ăn trở về thì trong nhà không còn ai, phòng ngủ của Liễu Mai chỉ có chăn đệm vẫn còn hơi ấm, Liễu Lan biết em gái mình vừa đi không lâu, thế là cô ta lập tức đi tìm.

CHƯƠNG

PHONG CẢNH ĐẶC BIỆT

Nhưng sáng hôm đó Liễu Lan tìm vài lần ở gần đấy mà không thấy bóng dáng em gái mình… Quá lo lắng cô ta đành nhờ hàng xóm giúp đỡ, hy vọng mọi người có thể cùng tìm kiếm giúp mình.

Mọi người vừa nghe nói không thấy Liễu Mai đâu, cũng đoán được đại khái có chuyện gì xảy ra, có người đưa ra ý kiến báo cảnh sát! Liễu Lan gọi điện thoại báo cảnh sát, sau đó cảnh sát cũng nhanh chóng có mặt.

Khi bọn họ biết cô gái mất tích vẫn luôn có ý định tự tử thì lập tức cho người tìm kiếm ở mấy khu vực có nước sâu, kết quả cuối cùng họ tìm được thi thể Liễu Mai đang trôi nổi ở hồ nhân tạo trong công viên Nam Hồ.

Chuyện đã phát triển đến kết quả mà mọi người lo lắng nhất, mọi người đều cảm thấy tiếc nuối vì Liễu Mai còn trẻ như vậy mà đã chết… Trong khi có nhiều người muốn sống nhưng vì đủ loại bệnh tật mà không được sống, còn Liễu Mai đang ở độ tuổi tươi đẹp nhất lại vì nhất thời nghĩ quẩn mà làm chuyện ngu ngốc.

Liễu Mai qua đời không bao lâu thì Liễu Lan bán cửa hàng ăn sáng rồi rời khỏi con ngõ nhỏ đó, từ đấy bác gái bán báo không còn gặp lại cô ta nữa, không ai biết Liễu Lan đi tới chỗ nào.

Chúng tôi rút ra được một kết luận từ lời kể của bác gái, đó là Liễu Mai thực sự đã chết từ hai mươi năm trước, sau này dù là Liễu Mai kết hôn với Trần Khiếu Minh hay hiện giờ kết hôn với Vương Bân thì rất có thể không phải là người sống.

Nhưng tôi nghĩ mãi mà không hiểu, nếu đây chỉ là Liễu Mai báo thù, vậy cô ta phải đi tìm người phụ nữ trung niên đã làm cô ta sẩy thai và người cha của đứa trẻ từ đầu đến cuối không xuất hiện kia chứ?

Khi tiếp xúc với Trần Khiếu Minh và cha mẹ Vương Bân, chúng tôi phát hiện hai người này đều là người thật thà bình thường, không hề liên quan gì đến chuyện bội bạc tình nghĩa! Hơn nữa còn một chuyện quan trọng nhất đó là tuổi tác của bọn họ!

Mặc dù Trần Khiếu Minh lớn hơn vài tuổi so với Vương Bân, nhưng vào năm mà Liễu Mai tự tử, họ một người là vị thành niên, người còn lại cũng là thanh niên tầm hai mươi tuổi, trông thế nào cũng đâu có liên quan gì đến Liễu Mai?

Buổi tối chúng tôi trở về huyện và tìm một khách sạn để nghỉ ngơi, lúc ăn cơm mấy người chúng tôi cẩn thận phân tích mọi chuyện xảy ra từ lúc Liễu Mai tự sát cho đến khi đoàn người Vương Bân xảy ra tai nạn xe.

Hiện giờ có thể xác định hai điều, thứ nhất là có một người phụ nữ tên Liễu Mai liên quan đến toàn bộ mọi chuyện, thứ hai là cao ốc Đông Lai đáng nghi ngờ kia… Tại sao dù lấy Trần Khiếu Minh hay Vương Bân, cô ta đều có tình cảm đặc biệt đối với cao ốc Đông Lai?

Buổi tối tôi lên mạng tra cứu về tòa cao ốc Đông Lai này, theo dân mạng ở đây nói thì đó là một tòa nhà chưa hoàn thành đã bị bỏ hoang lâu năm, nhưng do hoàn cảnh bên trong rất tồi tệ nên đến cả dân vô gia cư cũng không muốn ở lại.

Nhưng chỗ đó bị bỏ hoang lâu như thế mà lại không có tin đồn về chuyện ma quái nào. Thật ra chỉ riêng điều này thôi cũng đã quá bất thường rồi, bởi vì tòa nhà xây dở bỏ trống nhiều năm như thế này chính là nơi tập trung của những chuyện ma quái ở trong mắt mọi người.

Thế nhưng tòa cao ốc Đông Lai này lại hoàn toàn không có tin đồn, giống như lời Trần Khiếu Minh đã nói, vì tòa nhà này kết hợp hoàn mỹ với con đường ở đó, nó giống như một bộ phận của con đường nên thoạt nhìn không hề có cảm giác không hài hòa…

Xem ra chúng tôi ngồi đây đoán cũng chẳng ích gì, thế là tôi bèn nhìn Đinh Nhất và nói: "Lát nữa hai chúng ta đi một vòng quanh tòa cao ốc Đông Lai nhé?"

Đinh Nhất gật nhẹ: "Được thôi!"

Đàm Lỗi ngỏ ý cũng muốn đi theo! Nghe cậu ta nói xong, tôi nhìn thoáng qua chú Lê vì tên nhóc này hiện giờ đang là cục cưng quý giá của chú ấy, nếu chú ấy mà không lên tiếng, tôi cũng không dám tùy tiện dẫn cậu ta ra ngoài.

Ai ngờ chú Lê thấy tôi nhìn chú thì than nhẹ, rồi nói: "Đi rèn luyện một chút cũng tốt, nhưng mấy đứa phải trông chừng nó đấy nhé!"

Tôi không đồng ý lắm, vì cái loại hành động nửa đêm nửa hôm đi thăm dò "nhà ma" như thế này, tốt nhất đừng nên dẫn theo một người "nửa vời" đi cùng! Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt khát vọng của Đàm Lỗi, tôi lại không đành lòng từ chối. Thế là tôi và Đinh Nhất bật bản đồ chỉ đường rồi dẫn theo Đàm Lỗi vui mừng hớn hở đi tới tòa cao ốc Đông Lai trong truyền thuyết.

Diện tích của huyện này không lớn lắm, chúng tôi lái xe theo chỉ dẫn khoảng hai mươi phút thì tới bên cạnh một tòa nhà phủ đầy dây leo màu xanh… Cảnh sắc nơi này rất đặc biệt, nó thật sự thích

hợp cho các đôi tình nhân tới đây đi dạo. Lúc chúng tôi đến còn có mấy cặp thanh niên đang đứng chụp ảnh lưu niệm ở phía trước tòa nhà! Chỗ này đâu giống một nơi có ma?

Sau khi cho xe ngừng lại, chúng tôi xuống xe đi tới tòa nhà trước mặt… Tôi ngước mắt lên nhìn thấy đây là một tòa nhà xây bằng gạch, trông những viên gạch trần trụi ngoài tường là biết nơi này mới chỉ xây được bộ khung, còn những công trình khác chưa kịp hoàn thành thì đã hết vốn.

Cửa chính tòa nhà có phong cách Baroque, phía trên dường như còn vài điêu khắc chưa hoàn thành nên không thể nhận ra nhà thiết kế muốn thể hiện hình dạng gì, tóm lại là tây không ra tây, ta không ra ta…

Lúc này tôi dùng tay gạt đám dây leo ra thì phát hiện căn bản chẳng hề có cửa, chỉ là mấy tấm ván gỗ cũ đóng lại, đừng nói là người, có khi đến cả chó mèo cũng không ngăn được!

Lúc đầu tôi định đá văng luôn tấm ván gỗ rồi đi vào, nhưng lại bị Đinh Nhất kéo lại, anh ta nói: “Chúng ta cứ đi một vòng quanh tòa nhà trước xem thế nào đã!”

Nghe anh ta nói thấy cũng đúng, nhỡ đâu có cửa để đi vào thì sao? Nếu thế càng bớt được nhiều chuyện. Vì tuy bây giờ trời đã tối, nhưng trên con đường này vẫn còn khá đông người, dường như bọn họ đều đến đây đi tản bộ.

Nếu tôi trực tiếp đạp tấm ván gỗ thì chắc chắn sẽ gây chú ý. Lần này làm âm thầm vẫn tốt hơn, nếu không sơ ý bị ai đó quay video đưa lên mạng… Đến lúc đó nói chúng tôi phá hoại của công là chuyện nhỏ, bị bắt tạm giam trong Cục cảnh sát thì đúng là được không bù mất.

Vậy mà khi chúng tôi đi một vòng xong mới phát hiện tất cả cửa sổ tầng một, hay có thể gọi là lỗ thủng vì nó chẳng có nổi một cái

khung cửa… đều bị những tấm ván gỗ chắn hết rồi, nếu muốn đi vào hoặc leo lên tầng hai thì phải dỡ những tấm ván này ra.

Bất kể là chỗ nào thì đều dễ gây sự chú ý của người khác cả, cho nên chúng tôi đành phải chờ một lúc, tôi cũng không tin mấy người này có thể đi dạo đến tận nửa đêm phải không? Thế là tôi bảo chân sai vặt là Đàm Lỗi đi mua ít đồ ăn và bia, rồi ba chúng tôi ngồi trên xe vừa ăn vừa chờ.

Ba chúng tôi ngồi trong xe nhìn những dây leo được cơn gió nhẹ thổi lay động, nếu như không phải biết trước chỗ này có liên quan đến hai tai nạn xe ô tô nghiêm trọng thì cảnh ở đây thật sự rất thơ mộng hữu tình! Chẳng trách lại có nhiều người đêm hôm khuya khoắt mà còn thích đến đây đi dạo.

CHƯƠNG

MÁU NHUỘM ÁO CƯỚI

Khi tôi không biết mình đã thiếp đi được bao lâu, bỗng tôi có cảm giác bị đẩy một cái, tôi vội ngồi thẳng dậy thì phát hiện hóa ra là Đinh Nhất đẩy tôi.

Tôi mơ màng hỏi: "Sao thế?"

Đinh Nhất bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Cậu mà ngủ nữa thì trời sáng mất, chúng ta nên vào trong tòa nhà xem thử!"

Nghe anh ta nói, tôi lập tức xoa mặt để cho mình nhanh chóng tỉnh táo lại, vì con người thường buồn ngủ nhất vào lúc hai đến ba giờ sáng mà. Kết quả lúc tôi quay lại nhìn thì thấy Đàm Lỗi ở phía sau đang ngáy khò khò!

Lúc này tôi nói nhỏ với Đinh Nhất: "Còn chưa rõ tình hình bên trong nên hai chúng ta vào xem trước đã, cứ để tên nhóc này ngủ trong xe đi."

Tất nhiên Đinh Nhất chẳng có ý kiến gì cả và mở cửa bước xuống xe trước. Công nhận là tên nhóc Đàm Lỗi này ngủ rất say, tôi và Đinh Nhất xuống xe đóng cửa mà cậu ta vẫn không tỉnh, tôi chỉ thấy cậu ta lắc lư đầu rồi lại ngủ tiếp.

So với cảnh tượng "Người đi lại nườm nượp" trước đó, thì hiện giờ khu vực tòa cao ốc Đông Lai yên tĩnh như chết, tôi biết đây

mới chính là dáng vẻ thực sự của nó... Vì không muốn những xe đi ngang qua chú ý nên tôi và Đinh Nhất cố ý vòng ra phía sau tòa nhà, sau đó bẻ gãy mấy tấm ván gỗ trên cửa sổ xuống.

Những tấm ván này ở đây nhiều năm rồi nên đã mục từ lâu! Đừng nói Đinh Nhất mà đến cả tôi chỉ cần dùng sức là có thể dễ dàng kéo một mảnh ra. Khi tôi và Đinh Nhất đi vào trong thì phát hiện hoàn cảnh bên trong rất tồi tệ, đồng thời cũng hiểu tại sao ngay cả những người vô gia cư cũng không chịu tới đây.

Hóa ra ở đây có rất nhiều công trình quan trọng vẫn chưa được hoàn thiện, năm đó chắc do đội thầu vì chạy theo tiến độ để được lấy tiền sớm nên bọn họ chỉ làm thật nhanh phía ngoài trông giống như đã "hoàn thành", nhưng thực tế họ đâu có làm gì bên trong? Ở giữa những sàn nhà chỉ có cốt thép, còn chẳng hề đổ bê tông... giữa các tầng với nhau cũng chẳng có cầu thang.

Bảo sao không có người nào chịu tiếp nhận tòa nhà này, thật ra đây là một cái xác rỗng, ai nhận nó thì phải xây lại từ đầu, đúng là chẳng có ai muốn nhận cái kiểu buôn bán lỗ vốn này làm gì.

Lúc này Đinh Nhất bật đèn pin chiếu xung quanh, anh ta phát hiện trên nền đất tầng một có rất nhiều cỏ hoang và còn rất nhiều dây leo chui từ bên ngoài vào.

Anh ta quay đầu lại nói với tôi: "Cẩn thận dưới chân một chút, trong đám cỏ này có thể có phế liệu xây dựng lúc trước..."

Tôi gật đầu, sau đó vừa rón rén vừa nói: "Yên tâm đi, phế liệu xây dựng không quan trọng, sợ nhất giẫm phải cứt! Anh cũng biết đấy, mấy chỗ này rất dễ bị người đi ngang qua coi là nhà vệ sinh công cộng, thôi đừng nói đến cho đỡ buồn nôn."

Ai ngờ Đinh Nhất nghe xong lại lắc đầu bảo: "Trong này chắc không có người nào vào đâu cho nên cậu không cần lo giẫm phải cứt."

“Cũng đúng… Nhưng tại sao ở đây lại không có người đi vào nhỉ? Điều này rất không hợp lý! Tôi không tin mấy khối gỗ mủn đó có thể phòng cháy và phòng trộm?” Tôi nói với vẻ mặt không hiểu.

Đinh Nhất cau mày nhìn xung quanh rồi trầm giọng, nói: “Thật ra ở đây không chỉ có người không tiến vào, mà đến cả rắn, côn trùng, chuột, kiến đều không có, dường như ở chỗ này chỉ có thực vật phát triển…”

Tôi biết Đinh Nhất có giác quan cực kỳ nhạy bén, anh ta nói ở đây không có những con vật nhỏ đó thì chắc chắn không có… Xem ra nơi này đúng là có vấn đề! Thế là tôi quay đầu nói với Đinh Nhất: “Nếu không chúng ta lên tầng trên nhìn xem?”

Đinh Nhất ngẩng đầu nhìn hành lang không có cầu thang, anh ta nói: “Được, tôi lên trước xem tình hình rồi sau đó sẽ kéo cậu lên.”

Tôi nhìn lướt qua chỗ hướng lên tầng hai, có vẻ không khó để leo lên, chắc không cần Đinh Nhất kéo tôi vẫn có thể tự mình lên được. Trong lúc tôi đang suy nghĩ thì Đinh Nhất đã dùng một tay leo lên sàn gác rồi sau đó dùng sức bật cả người lên tầng hai.

Anh ta đứng vững xong cúi đầu bảo tôi: “Cậu cứ chờ một lúc nhé, tôi xem tình hình trên này đã…” Nói rồi Đinh Nhất biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

Tôi cứ tưởng Đinh Nhất chỉ đi một lúc rồi quay lại, nhưng không biết tại sao đợi mười mấy phút vẫn không thấy anh ta trở về. Lòng tôi nặng nề vì cảm thấy có vấn đề, tôi bèn ngẩng đầu lên khẽ gọi: “Đinh Nhất? Anh chết ở đâu rồi? Đinh Nhất!”

Tòa nhà lúc ấy vô cùng yên tĩnh nên dù tôi và Đinh Nhất ở hai tầng khác nhau, nhưng giữa hai tầng có rất nhiều chỗ chỉ có khung thép nên nếu Đinh Nhất ở tầng hai thì nhất định sẽ nghe được giọng nói của tôi.

Thế nhưng xung quanh ngoại trừ giọng nói của tôi thì không

còn gì khác, yên tĩnh đến mức nghe được giọng tôi vọng lại! Thế là tôi bèn học theo Đinh Nhất, dùng tay không trèo lên tầng hai… Đương nhiên động tác của tôi không thể chuẩn như Đinh Nhất, nên tư thế không thể nào đẹp trai bằng anh ta.

Đợi tôi lên tầng hai xem thì thấy ở đây vô cùng trống trải, chỉ cần nhìn lướt qua là thấy được đầu kia, nhưng ở đây làm gì có bóng dáng Đinh Nhất? Lúc này tôi lấy điện thoại ra để gọi cho Đinh Nhất nhưng điện thoại không có tín hiệu!

Tôi thấy thế lập tức chửi thầm trong lòng: "Không thể đổi kiểu khác được à?"

Nhưng tức giận thì tức giận, còn vấn đề cần giải quyết vẫn phải giải quyết. Theo kinh nghiệm trước đây khi có ma quái nào cố ý tách tôi và Đinh Nhất ra thì mục tiêu của bọn chúng nhất định là tôi! Vì vậy hiện giờ tôi có hai lựa chọn, hoặc là bỏ lại Đinh Nhất để quay về xe tìm Đàm Lỗi, hoặc ở lại xem bọn chúng tách chúng tôi ra rồi cuối cùng sẽ giở trò gì?

Thật ra với bản lĩnh của Đinh Nhất dù tôi có bỏ anh ta lại rồi rời đi một mình, chắc anh ta vẫn an toàn đi ra… Nhưng nếu thật sự làm như thế thì không đáng mặt đàn ông!

Mặc dù tôi hiểu đây là biện pháp an toàn nhất hiện giờ, nhưng tôi cũng biết nếu đổi chỗ với Đinh Nhất, anh ta chắc chắn sẽ không bỏ tôi lại một mình …

Nghĩ tới đây tôi bèn hét to vào không khí: "Ra đi! Đã tách chúng tôi ra để bóp quả hồng mềm này rồi, nếu còn không ra tay tôi sẽ bỏ chạy đó!"

Sau khi nói xong tôi chờ một lúc thấy xung quanh không có động tĩnh gì, tôi hơi không kiên nhẫn muốn quay người xuống dưới, nhưng vừa quay đầu lại thì thấy sau lưng có một người phụ nữ mặc áo cưới màu trắng không biết đã đứng đó từ bao giờ.

Vào thời gian này, tại địa điểm này tự nhiên gặp một người phụ nữ như vậy, nếu là người bình thường chắc sẽ bị dọa ngất! Dù thân kinh bách chiến như tôi mà vẫn cảm thấy da đầu hơi tê dại.

Người phụ nữ đó vẫn luôn cúi thấp đầu cứ như là đang nhìn hai chân của mình, mà chiếc váy cưới màu trắng trên người cô ta vấy đầy vết bẩn, nhìn kĩ lại thì chúng là từng mảng vết máu khô…

CHƯƠNG

KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN ĐỨA BÉ

Tôi thấy con ma cô dâu này cứ yên lặng cúi đầu không nói gì, bèn ho nhẹ một tiếng, bảo: “Chị à, sao chị cứ cúi đầu mãi vậy! Nếu không chị ngẩng đầu lên để hai người chúng ta tâm sự?”

Người phụ nữ này nghe tôi nói thế, thân thể cô ta hơi rung lên, sau đó khẽ thở dài một tiếng rồi từ từ ngẩng đầu lên… Nhưng khi tôi nhìn thấy khuôn mặt của cô ta thì suýt nữa đã phun hết đống đồ ăn vặt vừa ăn trong xe ra!

Một nửa mặt cô ta đã nát rữa đến tận xương, cổ lệch sang một bên rất không tự nhiên, nhìn kĩ thì thấy trên đó có một vết thương rất đáng sợ, nếu như không phải còn một ít da thịt dính vào thì chắc đầu đã rơi mất từ lâu.

“Cô là Liễu Mai… Hay Liễu Lan?” Tôi hỏi dò.

Người phụ nữ này nghe xong, khóe miệng lộ ra một nụ cười thảm, sau đó cô ta nói đầy ẩn ý: “Anh đoán…”

Tôi cảm thấy ma nữ này khá nghịch ngợm, mẹ nó chứ bây giờ đi đâu mà đoán! Nhưng trước đó bác gái bán báo nói năm ấy Liễu Mai đã chết chìm ở trong hồ nhân tạo công viên Nam Hồ, nhưng người phụ nữ trước mặt tôi đây lại đầy máu thế này, chắc hẳn cô ta không phải là Liễu Mai.

Tôi vô cùng nghi hoặc hỏi: “Cô là Liễu Lan? Tại sao cô…”

Người phụ nữ nghe thế thì tự hỏi rồi tự trả lời: “Tại sao tôi cũng đã chết? Đúng rồi! Tôi cũng đã chết…” Ai ngờ đúng lúc này cô ta lại đổi giọng: “Anh là ai? Tại sao lại đến đây? Anh không biết chỗ này người sống không thể vào à?”

Tôi lắc đầu: “Không biết, tại sao người sống không thể đến chỗ này?”

Lúc này trong mắt Liễu Lan hiện lên vẻ hung dữ, rồi đột nhiên cô ta duỗi hai tay nhào về phía tôi, cô ta nói: “Bởi vì người sống đến đây đều phải chết!”

Tôi phát bực cả mình! Tại sao không thể nhẹ nhàng nói chuyện nhỉ? Tôi vươn tay đặt lên cái Kim Cương Xử ở hông, muốn thử nghiệm một chút sức mạnh của bảo bối này…

Vậy mà tôi còn chưa kịp rút chùy ra thì âm hồn của Liễu Lan đột nhiên hét lên rồi văng sang một bên, tôi nhìn thì thấy hóa ra cô ta bị răng thú trong ngực tôi cản trở về!

Liễu Lan hoảng sợ: “Trên người anh là cái gì vậy?”

Tôi ra vẻ thần bí: “Đương nhiên là một pháp khí lợi hại! Nhưng tôi nói cho cô biết tốt nhất không nên hành động nóng vội, nếu không tôi chắc chắn sẽ đánh tan hồn phách của cô!”

Liễu Lan tức giận hỏi: “Rốt cuộc thì anh là ai? Tới đây muốn làm gì?”

Tôi hừ lạnh một tiếng: “Cô còn mặt mũi hỏi tôi tới đây làm gì? Đương nhiên tôi đến điều tra xem rốt cuộc là ma nữ nào hại chết nhiều mạng người như thế!”

Tôi cứ nghĩ rằng Liễu Lan sẽ giải thích cho chính mình vài câu, nhưng thật không ngờ cô ta lại nói với vẻ không quan tâm: “Đó là do bọn chúng đáng đời! Nếu không phải bọn chúng ham mê sắc

đẹp thì đâu đến mức rơi vào hoàn cảnh như thế?"

Tôi nghe xong lạnh lùng chất vấn cô ta: "Vậy tức là cô thừa nhận tai nạn của Vương Bân có liên quan đến mình!"

Liễu Lan cười hì hì quái dị: "Hắn nói thích em gái của tôi và muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với nó... Em gái tôi là một người đã chết nên nếu muốn vĩnh viễn ở cùng nó thì chỉ có chết đi!"

Tôi thấy Liễu Lan nói nhẹ nhàng như vậy, chẳng khác gì coi tính mạng như trò đùa thì nổi giận bảo: "Em gái cô năm đó đúng là không gặp được người tốt, nhưng điều đó không có nghĩa toàn bộ đàn ông trên đời này đều là người xấu! Lúc trước em cô gặp một người xấu, vậy mà lại đối xử với người thật lòng yêu mình giống kẻ đó? Làm thế liệu có công bằng không?"

Liễu Lan lạnh giọng nói: "Yêu thì thế nào? Không phải chỉ vì khuôn mặt xinh đẹp của em gái tôi thôi sao? Nếu như đổi thành tôi thì sao? Bọn họ còn không phải chạy thật xa?"

Tôi lắc đầu liên tục, nói: "Oan có đầu nợ có chủ, ai hại chết các người thì đi mà tìm kẻ đó chứ? Hại chết người vô tội thì có gì là giỏi?"

Liễu Lan cười lạnh bảo: "Cuộc sống bây giờ có ai mà không vô tội chứ? Hai chị em chúng tôi lúc mới tới đây cũng chỉ muốn có một cuộc sống tốt, dùng hai bàn tay nuôi mình thì chẳng lẽ có lỗi à? Nhưng chúng tôi nhận được cái gì hả? Anh cho rằng em gái tôi thật sự muốn làm tình nhân cho người khác à?"

Thật ra tôi cũng biết những điều bác gái bán báo kể chưa chắc đã chính xác toàn bộ, dù sao có một số việc cũng chỉ có ngươi trong cuộc tự mình trải qua mới biết...

Nghĩ đến đây tôi bèn thở dài: "Làm sao mọi chuyện trong cuộc sống đều theo ý mình được? Dù cho cuộc sống có từ bỏ cô thì các cô cũng không nên từ bỏ cuộc sống chứ!"

“Hừ… Mấy lời nói như canh gà này thì dễ, nhưng nếu anh phải trải qua cảnh bị tổng giám đốc công ty cưỡng bức rồi chụp lại ảnh uy hiếp, thì anh có thể nói những lời dễ dàng như thế à?” Liễu Lan cáu kỉnh.

Trong lúc nhất thời tôi cũng không biết phải tiếp lời cô ta như thế nào, nếu chuyện đúng như Liễu Lan nói thì năm đó Liễu Mai bị người ta cưỡng ép làm tình nhân, vậy thì cô ta thật sự đáng thương…

Liễu Lan thấy tôi không trả lời bèn cười thảm, nói tiếp: “Gã khốn họ Giả đó nhìn thấy em gái tôi xinh đẹp nên tuyển con bé vào vị trí lễ tân. Tiểu Mai còn ngây thơ nghĩ rằng ông chủ coi trọng năng lực của nó!”

“Vậy tại sao lúc đó không báo cảnh sát?” Tôi không hiểu.

Nhưng Liễu Lan nghe xong lại hừ một tiếng: “Sao anh biết được chúng tôi có báo cảnh sát hay không?”

Hóa ra sau khi ông chủ họ Giả làm nhục Liễu Mai, Liễu Lan lập tức đưa em gái mình đến đồn công an gần đó báo án, nhưng do Liễu Mai không hiểu cách giữ lại chứng cứ sau khi bị tổn thương nên cảnh sát không có bằng chứng trực tiếp chứng minh tên rác rưởi kia đã xâm phạm Liễu Mai.

Càng đáng sợ hơn là, cùng ngày hôm đó, ông chủ Giả cầm một tập ảnh chụp đến tìm Liễu Mai và uy hiếp: “Nếu như cô dám không nghe lời của tôi thì ngày mai những tấm ảnh này sẽ bị ném đầy đường, đến lúc đó cả thế giới này đều sẽ biết cô là loại phụ nữ ai cũng có thể làm chồng… Cho nên cô nhất định phải suy nghĩ cho thật kĩ!”

Hai chị em Liễu Lan và Liễu Mai đều từ nông thôn đến nên tư tưởng vốn rất bảo thủ, tuy Liễu Mai không phải tự nguyện bị xâm hại, nhưng so với chuyện này thì cô ta càng không chấp nhận được

việc những tấm ảnh trần trụi của mình bị ném đầy đường hơn. Thế là từ lúc đó trở đi, Liễu Mai thành tình nhân bí mật của ông chủ Giả…

Lúc đó không ai có thể thấu hiểu sự chua xót và bất lực của hai chị em họ Liễu, mọi người đều nghĩ rằng Liễu Mai vì tiền mới đi bám vào người giàu! Quãng thời gian đó thực sự rất giày vò đau đớn đối với các cô!

Mà toàn bộ mọi thứ đã thay đổi kể từ khi có một sinh mệnh nhỏ bé xuất hiện, nó đã làm cho các cô nhìn thấy được ánh mặt trời trong cuộc sống, đó là việc Liễu Mai có thai. Chính vì có đứa bé này mà hai chị em các cô mới có thêm hy vọng với tương lai.

Thật ra lúc đó Liễu Lan và Liễu Mai vẫn rất hiền lành, mặc dù người đàn ông họ Giả kia đối xử với Liễu Mai như vậy, nhưng hai cô không hề căm ghét đứa trẻ này, vì các cô biết tất cả những điều xảy ra đều không liên quan gì đến nó.

CHƯƠNG

LỪA MA QUỶ

Ông chủ Giả lúc đó chưa đến năm mươi tuổi, bà vợ là Triệu Xuân Dương lại sinh hai đứa con gái liền mà không có một mụn con trai nào, thế nên ông ta hy vọng Liễu Mai có thể sinh một đứa con trai cho mình.

Nhưng điều này đã chạm đến cái vảy ngược của vợ ông chủ Giả, bất kể thế nào thì Triệu Xuân Dương cũng không thể chấp nhận việc tình nhân Liễu Mai sinh ra một đứa con trai! Chuyện trước đây bà ta có thể mở một mắt nhắm một mắt, vì mặc cho chồng bà ta chơi đùa thế nào ở bên ngoài cũng không đụng chạm đến lợi ích của bà ta.

Nhưng một khi Liễu Mai sinh ra một đứa con trai sẽ khác, đến lúc đó đừng nói đến vị trí vợ cả, mà chỉ sợ cuối cùng tài sản đều rơi hết vào tay con tình nhân Liễu Mai này!

Thật ra lúc đó Liễu Mai vì muốn thoát khỏi ông chủ Giả nên đã vác bụng bầu về ở trong quán đồ ăn sáng với chị mình, thế nhưng Triệu Xuân Dương vẫn tìm đến và cuối cùng còn làm cho Liễu Mai bị sẩy thai.

Thấy đứa bé không còn, ông chủ Giả cảm thấy Liễu Mai đã không còn giá trị gì nên tất nhiên không đến dây dưa nữa, mà giữa

ông ta và Triệu Xuân Dương còn có hai đứa con gái nên chẳng bao lâu họ lại tốt đẹp bình thường.

Mà điều làm Liễu Lan không thể chấp nhận nhất là từ đầu đến cuối chỉ có em gái Liễu Mai là "đứa hề", không ai quan tâm tại sao Liễu Mai lại trở thành tình nhân của ông chủ Giả, cứ như thể kết cục hiện giờ đều do cô ta nên tự gánh chịu vậy… Chính vì thế mà cuối cùng Liễu Mai mới lựa chọn tự tử, vĩnh biệt hoàn toàn thế giới xấu xí này.

Nói đến đây Liễu Lan đột nhiên dừng lại rồi hỏi tôi: "Anh cảm thấy em gái tôi đáng phải nhận kết cục này sao?"

Tôi thở dài: "Thật ra ánh mắt thế gian không thể nói rõ tất cả, chỉ cần mình không thẹn với lương tâm là tốt rồi… Người sống trên đời làm sao có thể khiến cho tất cả mọi người đều thích mình, tiếp nhận mình được chứ? Cuối cùng thứ làm mình sống thư thái không phải là ý kiến của người khác mà là ý kiến của chính mình, nói thẳng ra là phải tự mình hòa giải với chính mình! Nếu không cô sẽ vĩnh viễn rơi vào trong bóng tối và khổ đau, dù cho cuối cùng kẻ thù của cô cũng nhận báo ứng thì cô vẫn không thật sự được giải thoát."

Tôi không biết những lời này có đi vào được nội tâm của Liễu Lan không, thật ra một khi hạt giống hận thù đã mọc rễ nảy mầm thì sau đó nhất định sẽ nở ra trái cây đau khổ, bất kể kẻ thù có nhận được báo ứng hay cô ta có báo được thù hay không.

Liễu Lan nghe tôi nói xong cũng sững người một lúc, có lẽ đến lúc này cô ta mới hiểu ra một số chuyện… Tôi thấy thế bèn tranh thủ rèn sắt khi còn nóng mà nói: "Thu tay lại đi! Tôi biết hai chị em cô đều là người hiền lành, đừng để hận thù che mất đôi mắt!"

Nghe tôi nói như thế, Liễu Lan bỗng cười thảm: "Muộn rồi… Tất cả đều đã muộn rồi, chúng tôi không thể quay đầu mà hôm nay

anh cũng không nên xuất hiện ở đây."

Nghe cô ta nói thế, trong lòng tôi thầm nghĩ không ổn rồi, tôi bèn chậm rãi đặt tay lên Kim Cương Xử ở hông để sẵn sàng ứng phó khi ma nữ nổi điên. Ai ngờ đúng lúc này tôi đột nhiên cảm giác phía sau lạnh lẽo, tôi quay đầu lại theo bản năng thì thấy có một "Liễu Lan" xinh đẹp đứng ở phía sau lưng tôi.

Nhưng tôi hiểu ngay người phụ nữ mặt mũi không bị tổn hại này chính là Liễu Mai! Tôi nhanh chóng lùi hai bước sang bên cạnh để hai người bọn họ xuất hiện trong tầm mắt của tôi.

Liễu Mai nói với vẻ độc ác: "Chị, nói mấy lời vô nghĩa này với hắn làm gì? Chỉ cần chị hút một tinh phách của đàn ông nữa là có thể khôi phục khuôn mặt, đến lúc đó chị không cần phải trốn cả ngày ở chỗ quỷ quái này nữa!"

Liễu Lan nghe thế thì hơi do dự, tôi nhận ra ngay cô ta vẫn chưa hoàn toàn mất đi bản tính, bèn vội vàng nói: "Thật ra làm người hiền lành... À, không đúng, làm ma hiền lành cũng không khó khăn gì, chỉ cần trong lòng cô có điều thiện thì cô sẽ phát hiện thế giới này rất tốt đẹp."

Ai ngờ Liễu Mai nghe xong lại cười to: "Thế giới này có đẹp hay không còn cần anh đến nói với chúng tôi à? Chúng tôi đương nhiên biết thế giới này tươi đẹp, thế cho nên chúng tôi mới nghĩ hết tất cả biện pháp để ở lại trên thế giới này... Anh chàng đẹp trai, tôi thấy anh đẹp trai như vậy chắc cũng rất tốt bụng, anh có đồng ý giúp chúng tôi không?"

Tôi hừ lạnh: "Giúp thế nào? Giống mấy người Vương Bân hả?"

Liễu Mai gật đầu: "Chà? Không ngờ anh hiểu chuyện thật đấy, chỉ cần anh chịu đưa nguyên thần và tinh phách cho chúng tôi thì chúng tôi sẽ có thể tiếp tục ở lại thế giới tươi đẹp này rồi."

Tôi đã hiểu tại sao Vương Bân chết vì tai nạn mà lại chẳng có tí

tàn hồn nào, có vẻ là đã bị hai ma nữ này nuốt chửng! Tiếc là hiện giờ chú Lê không ở đây, còn Đinh Nhất lại bị vây ở chỗ khác, lần nào cũng chỉ còn lại mỗi một người không biết hàng yêu đuổi quỷ là tôi.

Nghĩ tới đây tôi siết mạnh cái Kim Cương Xử bên eo rồi nghĩ nếu thực sự không được thì đành liều mạng với họ vậy! Cũng vừa đúng lúc tôi đang muốn xem pháp khí để lại từ ngàn năm trước này có lợi hại như mấy người Đinh Nhất nói hay không…

Lúc này Liễu Mai nhìn thấy tay phải tôi vẫn luôn để sau lưng thì nghiêm nghị hỏi: “Anh đang giấu gì phía sau?”

Tôi cười lạnh và nói: “Tất nhiên là pháp khí để hàng yêu trừ ma! Trước khi đến đây tôi đã tìm hiểu tình huống của các cô rồi và cũng biết những năm qua hai người đã làm hại bao nhiêu tính mạng, vốn định khuyên các cô quay đầu là bờ, nhưng không ngờ hai cô lại ương bướng như thế!”

Ai ngờ Liễu Mai không bị lừa, chỉ thấy cô ta hừ nhẹ một tiếng: “Nếu như anh thật sự có bản lĩnh như thế thì đã ra tay từ lúc nhìn thấy chị tôi rồi, làm gì còn phí nhiều thời gian với chúng tôi như vậy? Anh định lừa con ma nào thế?”

Lúc đó đúng là tôi muốn thốt ra một câu: “Ừ đúng vậy, tôi đang lừa ma quỷ đấy!”

Nhưng bây giờ còn chưa phải lúc vạch mặt với họ… Nếu tôi không đoán sai thì lúc này Đinh Nhất đang nghĩ biện pháp tìm tôi, cho nên việc tôi phải làm là cố gắng kéo dài thời gian!

Nghĩ tới đây, tôi cố ý ra vẻ nói: “Không có kiến thức đúng là không có kiến thức, làm ma nhiều năm rồi mà vẫn như vậy à? Các cô hẳn phải biết muốn chết rất dễ, ngay cả khi bây giờ hai cô thấy mình rất lợi hại… Nhưng đừng quên người giỏi còn có người giỏi hơn, tốt nhất đừng quá manh động nếu không hậu quả sẽ rất

nghiêm trọng đó!”

Liễu Lan nghe tôi nói rõ như thế hiển nhiên hơi dao động, cô ta ngẩng đầu nhìn về phía Liễu Mai sau đó lắc nhẹ đầu một cái để ra hiệu cho em gái đừng nóng vội. Tôi nhìn thấy hết hành động của hai chị em này, có vẻ như giữa hai người này, Liễu Lan sẽ là điểm đột phá.

Thế là tôi rút tay từ phía sau về rồi nói: “Có một điều mà từ đầu tới giờ tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, đấy là đã xảy ra chuyện gì mà cả hai chị em các cô lại biến thành dáng vẻ như bây giờ?”

CHƯƠNG

KHÔNG HẸN MÀ GẶP

Liễu Mai nghe tôi hỏi thì hừ lạnh một tiếng: "Anh biết thì thế nào? Vẫn đâu thể thay đổi được cục diện bây giờ, chúng tôi nhất định phải lấy được tinh phách của anh!"

Tôi cười to và bảo: "Có một số việc khó mà nói trước được, nhỡ đâu tôi nghe chuyện xưa của hai người rồi lại thương hại tình nguyện tặng tinh phách thì sao?"

Đương nhiên Liễu Mai không dễ dàng tin tưởng lời tôi nói, nhưng tôi biết cô ta e ngại pháp khí trên người tôi nên không dám tùy tiện tiến lên… Hơn nữa tôi cũng tin Liễu Mai sẽ đồng ý chia sẻ quá trình báo thù nhiều năm qua, bởi vì dưới cái nhìn của cô ta, tôi cũng chỉ là một gã đàn ông ngu xuẩn bị hút tinh phách tiếp theo mà thôi.

Quả nhiên Liễu Mai đi đến bên cạnh Liễu Lan với vẻ mặt đắc ý và nói: "Chị, không cần phải sợ, em đã vây cái gã cả người đầy sát khí kia lại rồi, chắc chắn chúng ta sẽ làm thịt được cục thịt béo này!" Sau khi nói xong, cô ta quay đầu nhìn về phía tôi và bảo: "Tôi có thể kể cho anh nghe một chút về việc hai chị em tôi đã báo thù thế nào trong những năm qua, để anh chết cũng được làm con ma hiểu biết… A, không đúng, có khi ngay cả biến thành ma anh

cũng không làm được."

Sau đó Liễu Mai kể cho tôi nghe chuyện năm đó, sau khi cô ta tự tử chết hồn vẫn luôn ngơ ngơ ngác ngác ở bên cạnh chị mình, lúc đó mặc dù trong lòng cô ta có oán hận nhưng chưa hề nghĩ tới chuyện muốn trả thù.

Đến một ngày cô ta thấy chị mình vì muốn đòi công bằng mà đến tìm gã khốn họ Giả kia, ấy vậy mà cuối cùng chị ấy lại bị đánh, điều này làm cho Liễu Mai vô cùng tức giận…

Hôm đó Liễu Lan đến công ty của ông chủ Giả tìm lão, nhưng còn chưa tìm được thì đã bị vợ lão là Triệu Xuân Dương ngăn ngoài cửa.

Lúc đó người phụ nữ kia chưa biết Liễu Mai đã chết, bà ta mắng hai chị em họ Liễu là đồ không biết xấu hổ ngay trước mặt người đứng xem, nói họ không bảo vệ được đứa bé lại còn muốn đến lừa tiền…

Liễu Lan là người nóng vội lại không biết ăn nói, nên Triệu Xuân Dương nói chưa được hai câu cô ta đã lao vào nắm tóc giằng co. Nhưng không cần nghĩ cũng biết Liễu Lan đánh người ta ở ngay cửa công ty thì làm sao có thể có lợi thế được.

Quả nhiên rất nhanh đã có hai bảo vệ chạy ra rồi tiến lên đánh đập Liễu Lan, cuối cùng bọn họ còn báo cảnh sát nói Liễu Lan đến công ty tấn công phó tổng giám đốc Triệu. Cuối cùng cảnh sát xem lại camera giám sát thì thấy đúng là Liễu Lan ra tay trước!

Nhưng xét thấy Liễu Lan bị đánh nặng hơn, nên khi hai tên bảo vệ kia đưa ra một khoản tiền bồi thường thuốc men, thì chuyện cứ thế mà chấm dứt. Nhưng Liễu Lan biết số tiền đó không đáng kể chút nào đối với bọn họ, thật ra là họ dùng tiền đánh cô ta để cho cô ta dừng lại mà thôi.

Sau khi về nhà, Liễu Lan mất hết can đảm nên cũng nghĩ đến

chuyện mở khí gas để tự tử. Nhưng vào lúc sắp chết, cô ta đột nhiên nhìn thấy em gái của mình là Liễu Mai, cũng bắt đầu từ ngày đó, hai chị em sống chung cùng một thân thể… Nhưng hai cô làm như vậy không phải chỉ để sống, mà còn vì muốn trả thù những kẻ đã làm hai cô rơi vào đường cùng.

Đầu tiên, Liễu Lan bán cửa hàng ăn sáng, vì cô ta muốn dùng số tiền đó làm một việc mà trước đây không bao giờ dám nghĩ tới, đó là phẫu thuật thẩm mỹ… Thật ra là dùng phẫu thuật thẩm mỹ để bỏ đi vết bớt to trên mặt cô ta.

Liễu Lan và Liễu Mai là một cặp chị em sinh đôi, chỉ vì lúc sinh ra trên mặt Liễu Lan có một vết bớt nên không ai chú ý tới dung mạo của cô ta, họ đều cảm thấy cô em gái Liễu Mai rất xinh đẹp. Nhưng khi Liễu Lan bỏ đi vết bớt trên mặt thì mới phát hiện, thật ra cô ta còn ưa nhìn hơn so với em gái mình…

Sau khi chuẩn bị xong hết mọi thứ, Liễu Lan và Liễu Mai bắt đầu thực hiện kế hoạch trả thù. Nhờ có sự giúp đỡ của Liễu Mai nên Liễu Lan hiểu rất rõ tình hình của ông chủ Giả, đầu tiên cô ta sắp xếp một vụ "gặp gỡ tình cờ" với ông chủ Giả tại một trung tâm giải trí mà ông ta hay đến.

Ông chủ Giả đương nhiên không phân biệt được đối phương thật ra là Liễu Lan, lão chỉ cảm thấy sau một thời gian không gặp Liễu Mai lại xinh hơn trước, ham muốn nổi lên khiến lão lại đâm đầu vào đường chết bằng cách tiếp cận "Liễu Mai" một lần nữa…

Trong mắt người ngoài, ông chủ Giả chẳng qua là nối lại tình cảm với tình nhân cũ, nhưng chỉ có vợ lão là Triệu Xuân Dương biết chuyện này không đơn giản như thế. Hóa ra, thời gian trước Triệu Xuân Dương đã từng sai người đi điều tra tình trạng của Liễu Mai, nhưng người kia trở về và báo rằng Liễu Mai đã tự tử.

Lúc đó Triệu Xuân Dương còn rất khiếp sợ, tuy bà ta cực kỳ hận

người phụ nữ đã ngoại tình với chồng mình, nhưng cũng không nghĩ tới chuyện muốn hại chết cô ta! Vì chuyện này mà bà ta còn đi tới chùa miếu thắp hương bái Phật để hy vọng Liễu Mai sau khi chết đừng tìm đến mình. Nhưng bà ta không thể ngờ được là không lâu sau đó lại có người nhìn thấy Liễu Mai tiếp tục cặp với chồng bà ta!

Triệu Xuân Dương vừa ngạc nhiên lẫn sợ hãi, bà ta lập tức tìm đến người lần trước giúp bà ta điều tra Liễu Mai và hỏi hắn Liễu Mai có chết thật hay không? Nhưng người đó lại thề sống thề chết nói rằng: "Liễu Mai chắc chắn đã chết rồi, không tin bà có thể đi tới các nhà xung quanh đó hỏi thăm thử xem, tất cả hàng xóm đều biết cô ta đã chết… Mà hiện giờ không những Liễu Mai đã chết, đến cả Liễu Lan cũng mất tích."

Sau khi lấy được đáp án chính xác, Triệu Xuân Dương lập tức tìm đến chồng mình và cảnh cáo lão đừng dính với người phụ nữ họ Liễu kia nữa, vì dù cô ta là ai thì cũng không thể là Liễu Mai!

Ban đầu ông chủ Giả còn chưa tin vì cảm thấy vợ mình ghen ghét nên mới nói như thế. Nhưng ông ta nhanh chóng phát hiện ra đúng là Liễu Mai bây giờ có một số điểm khác với lúc trước, nhưng cụ thể khác ở chỗ nào thì ông ta lại không nói được.

Thời gian cứ trôi qua từng ngày, Liễu Lan đóng giả làm Liễu Mai ở bên cạnh ông chủ Giả, mọi chuyện giống hệt như trước đây… Ngoại trừ một việc, đó là sức khỏe của ông chủ Giả.

Không biết bắt đầu từ khi nào mà cơ thể ông chủ Giả bắt đầu dần suy sụp, đi bệnh viện kiểm tra cũng không ra là bệnh gì nhưng lão cảm giác mình càng lúc càng yếu đi.

Kẻ có tiền thường tiếc mạng, ông chủ Giả nghĩ nếu Tây y không được thì tìm đến Trung y, lão cũng không tin không điều trị được xương cốt của mình! Nhưng cuối cùng chẳng những không chữa

được mà thân thể lão ta càng lúc càng kém. Chẳng những lão ta không gần gũi được với tình nhân, mà ngay cả việc đi mấy bước từ cầu thang xuống còn phải thở hồng hộc một lúc lâu…

Triệu Xuân Dương thấy cứ tiếp tục như vậy thì không được, nên tìm một đại sư phong thủy đến "xem bệnh" cho ông chủ Giả, xem xong đại sư lại nói ông chủ Giả bị lệ quỷ quấn vào người! Ông chủ Giả sợ toát mồ hôi, nhưng lão nghĩ mãi mà không ra lệ quỷ quấn lấy mình là ai?

Lúc này Triệu Xuân Dương mới nghiến răng nói ra sự thật: "Còn có thể là ai? Chẳng phải là cái đứa lẳng lơ ở bên cạnh ông đấy à?"

Đến lúc này rồi mà ông chủ Giả vẫn chưa tin vợ mình, bởi vì lão có thể cảm nhận rõ ràng được nhiệt độ cơ thể của Liễu Mai, thử hỏi nếu là lệ quỷ thì lấy đâu ra nhiệt độ cơ thể chứ?

CHƯƠNG

NGƯỜI GẶP VIỆC VUI TINH THẦN THOẢI MÁI

Đại sư phong thủy nghe ông chủ Giả nói xong bèn suy nghĩ rồi bảo: "Cũng có thể trên người cô gái đó có thứ gì không sạch sẽ, muốn kiểm tra trên người cô ta có vấn đề gì không cũng không khó, chỉ cần dẫn cô ta tới chỗ tôi bày trận pháp, người bình thường đi vào sẽ không có phản ứng, còn nếu là lệ quỷ hay âm hồn tiến vào… chắc chắn sẽ bị tiêu diệt."

Vào buổi tối, "Liễu Mai" bị ông chủ Giả gọi đến một căn biệt thự ở ngoại thành, nói là muốn cho cô ta một niềm vui bất ngờ! "Liễu Mai" không hề hay biết nên vui vẻ đến đó, nhưng khi cô ta đến nơi thì thấy bầu không khí hơi quái lạ, mà Triệu Xuân Dương cũng ở đó, "Liễu Mai" biết ngay là có chuyện chẳng lành.

Cũng may cô ta đã không phải là Liễu Mai trước đây nên biết phải đối phó với cục diện trước mặt thế nào… Cô ta không hề hoang mang rút trong túi ra một tờ giấy xét nghiệm đã chuẩn bị từ trước đưa cho ông chủ Giả, sau đó liếc nhìn Triệu Xuân Dương rồi nói: "Em có thai, nếu anh không muốn đứa bé này thì ngày mai em sẽ đi bỏ nó, chứ đừng giày vò em một lần nữa!"

Đứa con là điểm yếu trí mạng của ông chủ Giả, trong nhà có gia tài hàng trăm triệu nhưng vẫn không có người thừa kế cho nên lão

luôn muốn có một đứa con trai. Nhưng từ sau khi sinh hai đứa con gái, Triệu Xuân Dương không thể nào mang thai được nữa, bà ta đã làm thụ tinh nhân tạo vài lần nhưng đều thất bại.

Vì thế khi ông chủ Giả nghe "Liễu Mai" nói có thai một lần nữa thì vui sướng lắm, lão ta lập tức quên luôn những gì đã thương lượng với thầy phong thủy mà dẫn "Liễu Mai" rời khỏi biệt thự. Lúc đó Triệu Xuân Dương tức đến phát điên, nhưng bà ta hiểu rõ chồng của mình, lần này có khi ông ta phải chết trong tay người phụ nữ họ Liễu này mất…

Vài ngày sau đó ông chủ Giả đề nghị ly hôn với Triệu Xuân Dương, lý do là đứa bé sinh ra cần thân phận hợp pháp mới có thể nhập vào hộ khẩu, con trai của Giả Vạn Xuân làm sao có thể là con ngoài giá thú được?

Đương nhiên Triệu Xuân Dương không đồng ý, bà ta khóc lóc làm loạn lên, nhưng lần này ông chủ Giả vẫn quyết tâm muốn ly hôn, hơn nữa lão ta còn uy hiếp: "Nếu bà không ký vào tờ đơn ly hôn này thì đừng nghĩ cầm được dù chỉ một đồng!" Triệu Xuân Dương nghĩ tới hai đứa con gái của mình nên đành đồng ý ly hôn, bởi vì có như thế bà ta mới được cầm một khoản tiền phí nuôi con khá lớn.

Sau khi ly hôn với Triệu Xuân Dương, ông chủ Giả vui vẻ chuẩn bị đám cưới lần hai với "Liễu Mai". Không biết có phải do gặp chuyện vui nên tinh thần thoải mái hay không mà lão cảm giác thân thể mình tốt hơn trước rất nhiều.

Triệu Xuân Dương "bị ly hôn" đương nhiên là không cam lòng, hơn nữa bà ta luôn cảm thấy "Liễu Mai" có vấn đề, bà ta bèn bí mật tìm thám tử tư đi điều tra tình hình gần đây của hai chị em nhà họ Liễu… Kết quả không điều tra không sao, điều tra rồi làm bà ta sợ nhảy dựng lên.

Người thám tử tư này đúng là lợi hại, mặc dù hắn không tra được chuyện hồn phách Liễu Mai quay về, nhưng lại tra được tư liệu về việc phẫu thuật thẩm mỹ của Liễu Lan, hắn sắp xếp thành một tập tài liệu hoàn chỉnh rồi gửi cho Triệu Xuân Dương.

Lúc Triệu Xuân Dương cầm được những tài liệu này thì ông chủ Giả sắp cử hành hôn lễ với "Liễu Mai", bà ta vô cùng lo lắng chạy ngay đến gặp chồng cũ của mình, nhưng lại bị ngăn ở ngoài cửa. Hóa ra ông chủ Giả rất hiểu vợ cũ của mình, ông ta biết chắc bà ta sẽ đến gây sự trước đêm tổ chức hôn lễ nên đã sớm đề phòng.

Không được gặp chồng cũ nên Triệu Xuân Dương không còn cách nào khác là cầm tài liệu trong tay giao cho lái xe và nói: "Những tài liệu này vô cùng quan trọng, nhất định phải giao tận tay tổng giám đốc Giả." Nhưng tài xế của ông chủ Giả là một kẻ nịnh hót, hắn thấy vợ cũ của ông chủ Giả đã thất thế nên nói qua loa với bà ta vài câu rồi đuổi đi.

Ngày hôm sau hôn lễ vẫn tiến hành như thường lệ, vì để làm "Liễu Mai" vui mà ông chủ Giả tổ chức hôn lễ khá long trọng… Còn tài liệu của Triệu Xuân Dương vẫn luôn đặt ở trên ghế bên cạnh lái xe.

Vào buổi tối sau khi hôn lễ kết thúc, lái xe chở ông chủ Giả cùng bà Giả mới về nhà tân hôn, nhưng trước lúc đi hắn vẫn do dự không biết có nên đưa xấp tài liệu đó cho ông chủ Giả hay không? Sau khi suy nghĩ rất lâu, lái xe vẫn quyết định làm người tốt một lần, chuyển hay không chuyển là việc của hắn còn nhìn hay không là việc của ông chủ.

Lúc đầu khi ông chủ Giả nghe nói tập tài liệu này là do vợ cũ đưa tới thì trong lòng thấy bực mình, mà lúc đó lão cũng ngà ngà say rồi nên tiện tay ném nó vào tủ đầu giường.

Không biết vì sao mà đến nửa đêm lão lại giật mình thức dậy vì

một cơn ác mộng, trong giây lát đầu óc lão trống rỗng. Trong giấc mơ lão nhìn thấy "Liễu Mai" đứng một mình trong hồ nhân tạo tại công viên Nam Hồ nhìn mình với cặp mắt oán độc và luôn mồm kêu lão đền mạng!

Ông chủ Giả toát đầy mồ hôi lạnh, bèn quay đầu nhìn "Liễu Mai" đang nằm bên cạnh thì thấy cô ta vẫn ngủ say, lão thầm thở phào… Nhưng vì thức dậy giữa chừng bị tỉnh ngủ nên lão tiện tay cầm cặp hồ sơ ở đầu giường.

Khi ông chủ Giả xem hết nội dung trong hồ sơ, cả người lão ta ngây đơ tại chỗ, nếu như thông tin trong tài liệu hoàn toàn là sự thật thì người ngủ ở bên cạnh lão chẳng phải chị của Liễu Mai, Liễu Lan à?

Nhưng trong lúc lão thất thần thì lại phát hiện giường ngủ đã trống không, người vợ xinh đẹp mới vừa rồi còn ngủ bên cạnh không biết đã đi đâu.

Một giọng nói lạnh lùng cất lên: "Ông đang tìm tôi sao?"

Ông chủ Giả giật nảy mình vội vàng quay đầu lại nhìn thì thấy "Liễu Mai" đang đứng bên cửa sổ và quay lưng lại với lão…

Ông chủ Giả chột dạ nói: "Tiểu Mai, tại sao em… đi đến cửa sổ làm gì! Buổi tối gió lớn lắm, em đừng để bị lạnh!"

"Liễu Mai" cười lạnh một tiếng rồi nói: "So với nước hồ lạnh lẽo thì ở đây ấm áp hơn nhiều, không phải sao?"

Ông chủ Giả nghe "Liễu Mai" nói như vậy sợ quá nhảy từ trên giường xuống và hỏi: "Cô là ai? Cô là Liễu Lan đúng không? Không sao, cô là ai cũng được… Cô, cô bây giờ đã là vợ của tôi, có con của tôi rồi, nên tôi cam đoan! Cam đoan sau này sẽ đối xử thật tốt với cô!"

Ai ngờ lão vừa dứt lời thì bỗng có một giọng nói khác truyền tới

từ hướng cửa phòng ngủ: “Anh tốt với cô ấy… Vậy còn tôi thì sao?”

Ông chủ Giả nghe được giọng nói này xong xoay cổ lại một cách cứng ngắc, tiếp đó lão bị dọa suýt vỡ tim vì thấy một “Liễu Mai” khác thình lình đứng ở cửa phòng, nhìn áo ngủ trên người cô ta thì dường như người này mới là Liễu Mai hôm nay mới kết hôn cùng lão.

“Cô… Hai người các cô…”

Sáng sớm hôm sau, ông chủ Giả bị nhân viên dọn dẹp làm thêm giờ phát hiện chết trên giường trong phòng ngủ, còn cô vợ hai mới cưới không biết tung tích.

CHƯƠNG

CÓ HAI LIỄU MAI

Cảnh sát kiểm tra thi thể của ông chủ Giả xong thì nhận định ông ta bị nhồi máu cơ tim đột ngột, và là một cái chết bình thường. Nhưng tất cả mọi người đều nghi ngờ cái chết của ông ta có liên quan đến "Liễu Mai"... Đặc biệt là Triệu Xuân Dương, khi bà ta biết chồng mình bị dọa chết vào đêm tân hôn thì biết ngay rất có thể mình là người kế tiếp!

Cũng may Triệu Xuân Dương không phải ông chủ Giả, bà ta biết làm cách nào để bảo vệ tính mạng của mình, bà ta lập tức tìm đến thầy phong thủy lần trước để nghiên cứu biện pháp đối phó, nhất định phải diệt trừ lệ quỷ đã hại chết chồng cũ của bà ta...

Vào đêm thứ hai sau khi ông chủ Giả chết, Triệu Xuân Dương ngồi một mình sợ hãi trong nhà... Bà ta không ngừng nhớ lại những việc mình đã làm với Liễu Mai và liên tục tự an ủi bản thân là bà ta làm như vậy cũng chỉ vì bất đắc dĩ.

Dưới cái nhìn của Triệu Xuân Dương, bà ta là một người vợ, một người mẹ nên chẳng có gì sai khi bảo vệ gia đình mình. Có lẽ bà ta chỉ nhìn thấy những gì mình được hay mất mà không thực sự tìm hiểu thật ra Liễu Mai cũng có nỗi khổ tâm riêng, nhưng điều này có thể trách Triệu Xuân Dương được à? Muốn trách thì nên

trách người đã chết là Giả Vạn Xuân kia!

Trong lúc Triệu Xuân Dương đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên điện thoại trên bàn trà rung lên, bà ta cầm lên xem và thấy hóa ra là con gái lớn đang đi học ở nước Mỹ gọi về. Trong lòng Triệu Xuân Dương tự nhiên hoảng hốt, theo lý thuyết thì vào lúc này, chắc chắn con gái lớn của bà ta sẽ không gọi về, chẳng lẽ con bé đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ tới đây Triệu Xuân Dương lập tức nghe điện thoại, nhưng trong điện thoại lại truyền tới một giọng phụ nữ khóc lóc thảm thiết, bà ta sợ quá ném ngay điện thoại đi thật xa… Cũng may trước đó thầy phong thủy đã từng dặn dò là lệ quỷ sẽ dùng thủ đoạn hù dọa trước tiên, đến lúc đó bà ta nhất định phải thật bình tĩnh mới được!

Bởi vì có rất ít quỷ có thể trực tiếp tấn công con người, trừ khi là quỷ vương cực kỳ lợi hại. Bình thường “Lệ quỷ khóa mạng” thật ra đều là điều khiển người khác tự tử… Mà những lệ quỷ này nếu như muốn thành công điều khiển một người sống thì trừ khi đối phương tự nguyện, còn nếu không chỉ có thể dọa cho người đó tâm thần không ổn định trước rồi thừa dịp bám vào thân thể.

Mặc dù trong lòng Triệu Xuân Dương lúc đó sợ hãi lắm, nhưng bà ta vẫn cố gắng giữ bình tĩnh và không ngừng tự nhủ: “Không sao hết… Dù sợ đến mức nào cũng không được hoảng loạn.”

Nhưng chuyện này không hề đơn giản như bà ta nghĩ, ngay lúc Triệu Xuân Dương hơi thả lỏng thì cửa sổ phòng khách bỗng nhiên bị một cơn gió thổi bung ra, rèm cửa cũng tung bay theo gió, cùng lúc đó có bóng dáng một người phụ nữ xuất hiện đằng sau song cửa.

Triệu Xuân Dương hoảng sợ hỏi: “Ai? Ai ở chỗ đó?”

Bóng dáng phía sau chấn song bỗng nhiên khẽ nhúc nhích rồi

sau đó mới từ từ đẩy cửa đi vào… Lúc nhìn thấy khuôn mặt của người kia, Triệu Xuân Dương sợ quá cứng đơ người không thể động đậy.

Bà ta thấy Liễu Mai mặc một bộ áo cưới màu trắng đứng trước mặt bà ta và nói: “Chị, hôm qua không đến tham dự hôn lễ của em à? Em đã mặc bộ váy này kết hôn với chồng chị đó! Có phải em trẻ và đẹp hơn chị không hả?”

Triệu Xuân Dương không chịu được câu nói này nên lập tức thẹn quá hóa giận mà nói: “Đẹp hơn nữa thì cô cũng đã chết rồi!” Nhưng nói câu đấy xong bà ta hối hận ngay, vì trước đó thầy phong thủy đã nói rằng tuyệt đối không được để tâm tình của mình cuốn theo đối phương, nếu không rất dễ bị lệ quỷ điều khiển.

Nhưng Triệu Xuân Dương cảm giác mình không làm được, vì chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng Giả Vạn Xuân ở bên cạnh Liễu Mai là cơn giận của bà ta lại lên tới đỉnh điểm.

Thầy phong thủy kia cũng suy nghĩ một biện pháp cho Triệu Xuân Dương, đó là bất kể đối phương chọc tức thế nào bà ta cũng đều không được rời khỏi phạm vi của ghế sô pha và bàn trà, bởi vì ông ta đã bày một trận pháp vây khốn ở chỗ này, chỉ cần Triệu Xuân Dương ở bên trong thì ác quỷ hung hãn đến mấy cũng không thể nhập vào thân bà ta được.

Triệu Xuân Dương cũng ghi nhớ điều này nên bất kể sợ hãi hay tức giận đến mức nào, bà ta vẫn ngồi yên không nhúc nhích trên ghế sô pha… Đáng tiếc Liễu Mai và Liễu Lan một lòng muốn trả thù nên không chú ý đến trận pháp vây quỷ trong phòng khách, hai cô thấy đe dọa bằng mọi cách mà Triệu Xuân Dương vẫn không nhúc nhích, cả hai không nhịn nổi nữa mà từ từ tiến về phía Triệu Xuân Dương.

Lúc đó Liễu Mai ở trong thân thể của Liễu Lan, nhưng không ngờ khi các cô vừa đi tới bên cạnh Triệu Xuân Dương thì Liễu Mai bỗng cảm thấy toàn thân vô cùng đau đớn, mà chỗ chết người nhất chính là cô ta phát hiện mình không thể di động được.

Lúc này Triệu Xuân Dương thấy ngay có hai Liễu Mai xuất hiện trước mặt mình, một người mặt mũi sưng vù, một người mặc áo cưới... Triệu Xuân Dương đã từng xem qua hồ sơ nên biết người mặt mũi sưng vù hẳn là Liễu Mai đã chết, còn người mặc áo cưới chắc chắn là Liễu Lan vẫn đang còn sống.

Lúc đó Liễu Mai với khuôn mặt sưng vù đang đau khổ giãy giụa, cứ như có một sợi xích vô hình trói trên người làm Liễu Mai tìm đủ mọi cách vẫn không thể thoát ra được.

Liễu Lan mặc áo cưới muốn đi qua cứu em gái nhưng dù cô ta có làm thế nào cũng không thể chạm đến Liễu Mai. Liễu Mai lúc này đang vô cùng đau đớn, cô ta chỉ tay lên trên đầu và nói: "Chị, phía trên có gì đó..."

Liễu Lan nghe xong vội ngẩng đầu lên nhìn thì thấy trên trần nhà có một đồ án quái lạ được vẽ bằng máu. Liễu Lan hiểu ngay đã có chuyện gì xảy ra, cô ta muốn tìm đồ vật để cạo đồ án phía trên, nhưng Triệu Xuân Dương cũng đang ở trong trận dĩ nhiên sẽ không cho Liễu Lan cơ hội này.

Khi hiểu rõ ai là người ai là ma, Triệu Xuân Dương không còn sợ hãi như lúc trước nữa, bà ta túm tóc Liễu Lan kéo cô ta ngã xuống đất, cả hai nhanh chóng ôm nhau đánh lộn.

Tiếc là Triệu Xuân Dương đã sắp năm mươi tuổi nên sức khỏe không thể bằng Liễu Lan mới hai mươi, chỉ một lúc sau bà ta đã bị Liễu Lan đè xuống phía dưới... Nhưng đương lúc Triệu Xuân Dương hoảng loạn, bà ta đột nhiên vớ được một con dao gọt trái cây trên bàn, thế là bà ta không kịp suy nghĩ mà đâm về phía cổ

Liễu Lan!

Máu nhanh chóng chảy lênh láng đầy đất… Triệu Xuân Dương cũng bị cảnh tượng trước mặt dọa sợ ngây người, cả cuộc đời này của bà ta chưa từng giết đến một con gà, vậy mà hôm nay lại tự tay giết người! Liễu Mai đang bị vây trong trận thấy chị mình bị Triệu Xuân Dương cắt cổ thì đau đớn gào lên, nhưng tiếc là với bản lĩnh của cô ta thì không thể trốn khỏi trận pháp này.

Không ngờ đúng lúc này Liễu Lan đột nhiên ngẩng đầu rồi phun một ngụm máu tươi vào phù chú phía trên trần nhà, trận pháp lập tức bị phá giải! Liễu Mai được tự do vội xông đến đỡ chị mình, nhưng cũng giống như Liễu Lan muốn đỡ em gái mình trước đó, hai chị em vốn không thể đụng chạm được vào đối phương…

Lúc này Liễu Lan chỉ còn lại một hơi tàn, nhưng cô ta sợ Triệu Xuân Dương vẫn còn trò gì khác nên vừa ho ra máu vừa nói với em gái: “Đi mau… Mau rời khỏi chỗ này.”

CHƯƠNG

MỘT LẦN VẤT VẢ SUỐT ĐỜI NHÀN NHÃ

Liễu Mai nhìn thoáng qua Triệu Xuân Dương đang sợ choáng váng, cô ta nói: "Em nhất định phải giết bà ta trước…"

Nhưng Liễu Lan lại xua tay với em gái và bảo: "Không được, không kịp rồi, chắc chắn bà ta đã mời cao nhân nên em mau đi đi, nếu không cả hai chúng ta đều xong mất!"

Mặc dù Liễu Lan không cam lòng nhưng cô ta biết chị mình nói đúng, hiện giờ hận cũ chưa xong lại thêm thù mới nên hai chị em cô ta không thể kết thúc ở đây được! Cực chẳng đã Liễu Mai đành phải bỏ lại chị mình để đi trước.

Liễu Lan lúc này run rẩy lấy điện thoại trên người ra định báo cảnh sát. Dù biết mình bị thương rất nặng và sợ rằng không thể sống được, nhưng dù có chết cô ta cũng phải kéo theo Triệu Xuân Dương…

Tiếc là Triệu Xuân Dương không cho cô ta cơ hội này, lúc bà ta phát hiện Liễu Lan lấy điện thoại ra chuẩn bị báo cảnh sát thì xông tới đoạt điện thoại của đối phương, sau đó hốt hoảng nói: "Nếu… Nếu Liễu Mai đã là người chết, vậy thì cô… cũng chết chung với nó đi!" Nói rồi Triệu Xuân Dương đẩy Liễu Lan xuống từ cửa sổ phòng khách…

Nhà của Triệu Xuân Dương ở tầng 15, lúc thi thể của Liễu Lan rơi xuống tầng ba đã va vào một tấm biển quảng cáo, nên cơ thể trong nháy mắt đã bị cắt thành mấy mảnh rồi rơi xuống phần mái ở tầng hai.

Cuối cùng Triệu Xuân Dương tự báo cảnh sát, bà ta khai với cảnh sát rằng Liễu Mai thật ra chính là Liễu Lan sau khi đã chỉnh sửa khuôn mặt, cô ta giả vờ là em gái để tiếp cận Giả Vạn Xuân rồi tìm cách trả thù… Sau khi hại chết chồng trước của bà ta là Giả Vạn Xuân xong lại tìm đến bà ta! Hơn nữa bà ta thấy tinh thần của Liễu Lan không bình thường, cô ta ở trong nhà Triệu Xuân Dương vừa tự cắt cổ lại còn nhảy lầu!

Vì không có người thứ ba ở hiện trường nên không có ai để chứng minh lời nói của Triệu Xuân Dương là thật hay giả, hơn nữa cái chết của Giả Vạn Xuân một ngày trước đó đúng là hơi quái lạ nên cảnh sát chỉ có thể tạm thời tin tưởng những lời khai của Triệu Xuân Dương là sự thật.

Thi thể của Liễu Lan vẫn luôn được đặt trong Cục cảnh sát không ai đến nhận, cảnh sát liên hệ với quê quán của hai chị em họ nhưng lại phát hiện ở quê họ từ lâu đã không còn họ hàng gì, cuối cùng cảnh sát đành phải trực tiếp hỏa táng thi thể. Ai ngờ đúng lúc này lại có một người tự xưng là anh họ ở quê của Liễu Lan đến và nhận tro cốt của cô ta…

Nhưng người này thật ra không phải anh họ của Liễu Lan mà là người được Triệu Xuân Dương tạm thời thuê đến. Trước đó vị đại sư phong thủy kia đã đưa ra một ý kiến cho Triệu Xuân Dương, là bà ta phải tìm cách lấy được tro cốt của Liễu Lan rồi chôn nó ở một nơi bí mật, sau đó ông ta sẽ tự mình bày trận nhốt âm hồn của Liễu Lan lại để cô ta vĩnh viễn không được siêu sinh.

Biện pháp này đúng là độc ác, nhưng vì Triệu Xuân Dương đã

được chứng kiến sự lợi hại của âm hồn Liễu Mai nên bà ta sợ chuyện như thế sẽ lại xảy ra một lần nữa, chính vì vậy mà bà ta cần gấp một biện pháp "Một lần vất vả suốt đời nhàn nhã" để giải quyết triệt để chuyện này.

Nhưng vấn đề bây giờ là nên chôn tro cốt Liễu Lan ở chỗ nào? Nếu tùy tiện chôn ở đâu đó sẽ có quá nhiều chuyện không đoán được, bởi vì chẳng ai có thể đảm bảo không có người phá hủy trận pháp và thả Liễu Lan ra. Nhưng nếu chỉ mua riêng một mảnh đất thì lại quá lãng phí, chỉ vẻn vẹn để nhốt một âm hồn mà lãng phí một mảnh đất thì đúng là được không đủ bù mất.

Cuối cùng sau khi suy nghĩ, Triệu Xuân Dương quyết định chôn tro cốt Liễu Lan trong tòa nhà chưa hoàn thành của công ty Giả Vạn Xuân! Công trình đó đã ngừng vì cái chết của Giả Vạn Xuân, sau này chắc cũng không ai có thể tiếp nhận tòa nhà chưa xây xong đó.

Cho dù có một ngày công trình này được tiếp tục xây dựng, nhưng chỉ cần kết cấu chính của tòa nhà không thay đổi thì âm hồn Liễu Lan vẫn sẽ mãi bị nhốt bên trong. Mà hiện giờ Triệu Xuân Dương là cổ đông lớn nhất trong công ty, nên bà ta có quyền quyết định công trình này có được khởi động một lần nữa hay không, vì vậy đặt tro cốt của Liễu Lan ở đó là thích hợp hơn cả.

Sau đó Triệu Xuân Dương tìm mấy công nhân xây dựng đến để họ trộn lẫn tro cốt của Liễu Lan vào trong bê tông và đổ nó lên sàn tầng hai… Còn vị đại sư phong thủy kia cũng đúng hẹn bố trí trận pháp trong tòa nhà để hoàn toàn nhốt âm hồn Liễu Lan ở đây.

Sau khi chạy đi, Liễu Mai biết chị mình chắc chắn sẽ chết, nhưng cô ta không tài nào tìm thấy được hồn phách của Liễu Lan, vì thế cô ta chỉ có thể lượn lờ lung tung mà không làm được gì cả.

Đến khi một lần vô tình Liễu Mai nuốt chửng hồn phách của

một người vô gia cư sắp chết, sau khi nuốt xong cô ta phát hiện mình mạnh hơn trước đây rất nhiều, chỉ cần dùng lực vừa đủ thì có thể ngẫu nhiên di chuyển được đồ vật!

Vì có thể nhanh chóng tìm được chị mình và cũng vì sớm tìm đến Triệu Xuân Dương để trả thù, nên Liễu Mai bắt đầu không hề kiêng kị tìm đến một số người sắp chết rồi sau đó nuốt chửng âm hồn của họ để cho mình mạnh lên. Cuối cùng đến một ngày Liễu Mai đã không còn thỏa mãn với việc nuốt âm hồn của những người sắp chết, vì thế cô ta chuyển mục tiêu sang những người còn sống…

Ban đầu cô ta chỉ đến một số quán bar để quyến rũ những kẻ hám gái đã uống say và sau đó mê hoặc để bọn họ xảy ra một số chuyện "ngoài ý muốn" rất bình thường, rồi Liễu Mai nuốt chửng âm hồn của những người này.

Cũng nhờ biện pháp này mà mặc dù Liễu Mai không có được thân thể của mình như người sống, nhưng cô ta lại có thể dễ dàng nhập vào cơ thể một số người yếu đuối và điều khiển họ.

Đợi đến lúc Liễu Mai thật sự tìm được chị của mình thì cũng đã là nhiều năm sau đó… Trong những năm này, không phải Liễu Mai không muốn đi tìm Triệu Xuân Dương để trả thù, nhưng vì một số vật trừ tà trên người bà ta nên cô ta không thể tới gần.

Cuối cùng đến một ngày Liễu Mai cũng có cơ hội, đó chính là con gái lớn của Triệu Xuân Dương từ Mỹ trở về! Những năm vừa qua rất yên ổn làm cho Triệu Xuân Dương nghĩ mọi chuyện đã qua, thế là bà ta gọi con gái lớn của mình ở Mỹ trở về để tiếp nhận một số công việc kinh doanh của Giả Vạn Xuân.

Nhưng Triệu Xuân Dương không thể ngờ vào tối đầu tiên khi con gái bà ta về nước, cô bé đã gặp một người phụ nữ lạ mặt trong buổi tụ tập các bạn học cũ. Người phụ nữ này tự xưng là

một người chị khóa trên của Giả Bình Bình, hai người vừa gặp mà có cảm giác như đã thân nhau từ lâu.

Người phụ nữ này không phải ai khác chính là Liễu Mai đang một lòng muốn tìm Triệu Xuân Dương để báo thù, cô ta thông qua việc tiếp xúc với Giả Bình Bình để dần biết một số việc liên quan đến Triệu Xuân Dương, thậm chí còn thường nói với Giả Bình Bình rằng mình hy vọng có một ngày có thể được gặp mẹ cô bé để chứng kiến người phụ nữ truyền kỳ đã chống đỡ cả công ty sau khi chồng qua đời.

Giả Bình Bình còn rất ngây thơ nên không suy nghĩ nhiều, thậm chí cô bé còn không chú ý đến việc tại sao người chị khóa trên này lại chỉ xuất hiện vào buổi tối…

Vào một tối cuối tuần, Triệu Xuân Dương đột nhiên nhận được điện thoại của con gái, cô bé nói là mình sau khi về nước đã quen biết với một người bạn tốt, nên muốn hẹn mẹ và người bạn này cũng nhau ăn một bữa cơm để làm quen.

CHƯƠNG

NGƯỜI CHỊ KHÓA TRÊN THẦN BÍ

Vì rất yêu con nên Triệu Xuân Dương nghe thấy là bạn của con sau khi về nước thì cũng muốn gặp thử để xem đối phương là hạng người gì, thế là bà ta không hề nghĩ ngợi mà nhận lời đến chỗ hẹn. Lúc đó Giả Bình Bình nói với mẹ là bọn họ đang ở trong một nhà hàng nhỏ, mặc dù vị trí không dễ tìm nhưng thức ăn ở đây khá ngon.

Sau đó Giả Bình Bình còn gửi cho Triệu Xuân Dương vị trí của mình qua điện thoại... Nhưng khi Triệu Xuân Dương đi theo hướng dẫn của con gái tìm đến vị trí nhà hàng thì bà ta sợ đến vã mồ hôi...

Triệu Xuân Dương không thể ngờ được vị trí con gái mình gửi đến lại chính là cửa hàng ăn sáng mà nhiều năm trước hai chị em Liễu Lan và Liễu Mai đã mở! Mặc dù đã qua nhiều năm nhưng Triệu Xuân Dương sẽ không nhớ nhầm.

Trong lòng có dự cảm chuyện này không ổn, Triệu Xuân Dương lập tức bấm gọi vào điện thoại của con gái nhưng lúc này điện thoại của Giả Bình Bình không thể liên lạc được. Trong lòng Triệu Xuân Dương nóng như lửa đốt, bà ta biết rõ đây có thể là cạm bẫy, nhưng vì con gái nên bà ta không quan tâm nữa mà chạy đến.

Quay trở lại con ngõ nhỏ này, tâm trạng của Triệu Xuân Dương hoàn toàn khác với lần trước, mấy năm trước đây bà ta xuất hiện với tư cách người đi đánh ghen, còn bây giờ lại lo lắng giống như tội nhân chờ phán xét. Trong trí nhớ của bà ta, con ngõ nhỏ này vừa cũ vừa nát, bây giờ đến nó vẫn không thay đổi nhiều… Chỉ là tâm trạng của bà ta khác mà thôi.

Lúc Triệu Xuân Dương đứng ở cửa quán ăn thì thấy cánh cửa được hạ xuống một nửa, có thể dễ dàng nhìn thấy từ phía dưới là bên trong có người đang đi lại… Lúc này Triệu Xuân Dương thở dài một hơi rồi gập người chui vào.

Sau khi Triệu Xuân Dương đi vào thì phát hiện tình cảnh bên trong không giống với những gì mình tưởng tượng, con gái bà ta đang vui vẻ ngồi ăn với một người phụ nữ!

Giả Bình Bình thấy mẹ đến lập tức đứng lên chào rồi nói: “Mẹ, sao bây giờ mẹ mới đến? Nếu không phải quán ăn nhỏ này là do bạn của đàn chị mở thì đã đóng cửa từ lâu rồi.”

Lúc này người phụ nữ đó từ từ quay đầu nhìn về phía Triệu Xuân Dương, trên mặt cô ta còn có một nụ cười lạnh lùng không dễ phát hiện…

“Vị này chính là dì nhà à! Bình Bình thường xuyên nhắc đến dì với cháu…” Giọng nói của người phụ nữ này nhẹ nhàng giống như lần đầu nhìn thấy mẹ của bạn thân, cử chỉ phóng khoáng lại rất đúng mực.

Nhưng hành động này lại vô cùng chói mắt đối với Triệu Xuân Dương, nếu đổi lại là người khác chào hỏi thì không có gì phải trách móc, nhưng người phụ nữ này chính là người có thù sâu như biển với bà ta, Liễu Mai.

Lúc đó Triệu Xuân Dương thật sự rất muốn nói cho con gái biết rằng người phụ nữ này không phải đàn chị khóa trên của cô bé,

thậm chí cô ta đã không còn là người sống! Nhưng bà ta sợ một khi biết được sự thật, con gái sẽ không thể chấp nhận được, hơn nữa Triệu Xuân Dương còn sợ con gái mình bị tổn thương.

Năm đó khi Giả Vạn Xuân qua đời, Triệu Xuân Dương vẫn luôn giấu giếm hai đứa con gái để bọn chúng yên tâm đi học ở nước ngoài… Sau đó cũng chỉ nói Giả Vạn Xuân đột ngột qua đời vì bệnh tim, còn những chuyện khác bà ta không hề nhắc tới một chữ.

Nếu năm đó đã không nói thì bây giờ càng không thể nói, hơn nữa Triệu Xuân Dương cũng sợ mình mà nói hết ra thì nhỡ đâu Liễu Mai đột nhiên trở mặt… Đến lúc đó hai mẹ con Triệu Xuân Dương đừng nghĩ rời khỏi đây.

Liễu Mai thấy Triệu Xuân Dương chỉ lạnh lùng nhìn mình mà không nói lời nào, cô ta bèn cười và nói: “Dì ngồi đây nhé? Có phải dì không quen khi đến chỗ nhỏ như thế này để ăn cơm không?”

Giả Bình Bình nghe thấy thế thì kéo tay Triệu Xuân Dương ngồi xuống rồi bảo: “Đúng đấy mẹ à, sao mẹ còn đứng đây? Mẹ đợi một lát nhé! Con đi xuống bảo đầu bếp nấu thêm hai món nữa.” Giả Bình Bình nói rồi đứng dậy đi vào trong bếp…

Nếu không phải có con gái ở bên cạnh thì chắc Triệu Xuân Dương đã sợ đến mức toàn thân phát run, lúc này bà ta thấy con gái tạm thời rời đi mới cố gắng gượng hỏi Liễu Mai: “Cô… Rốt cuộc thì cô muốn làm gì?”

Liễu Mai mở to mắt, đáp lời: “Chị, chị nói thử xem? Em muốn gì chẳng lẽ chị còn không biết sao? Chị hãy ném tất cả đồ vật trừ tà trên người xuống đất…”

Triệu Xuân Dương ngồi bên cạnh run giọng bảo: “Xin đừng làm hại con gái của tôi, cô có thể lấy cái mạng này đi…”

Lúc này Liễu Mai cười lạnh một tiếng và nói: “Nếu như mấy

năm trước chị nói với tôi như thế thì có lẽ tôi sẽ suy nghĩ một chút, nhưng giờ tôi không có quá nhiều hứng thú đối với việc lấy mạng chó của chị.”

Triệu Xuân Dương sợ Liễu Mai sẽ làm hại con gái mình nên liên tục cầu xin: “Chỉ cần không làm hại con gái tôi thì cô muốn thế nào cũng được.”

Liễu Mai lạnh lùng hỏi: “Ồ? Vậy chị nói cho tôi biết… Tro cốt của chị gái tôi bây giờ đang ở đâu?”

Triệu Xuân Dương nghe xong thầm thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng lời nói tiếp theo của Liễu Mai lại làm bà ta lo sợ.

“Chị có phát hiện gần đây thiếu đi một số nhân viên lâu năm trong công ty của chị không?” Liễu Mai nói.

Thật ra không cần Liễu Mai nhắc tới thì Triệu Xuân Dương cũng phát hiện ra từ lâu, những nhân viên mấy năm trước đi giúp bà ta đập phá cửa hàng ăn sáng đều liên tục qua đời vì đủ loại lý do trong vài năm qua…

Bọn họ có người chết vì bệnh, có người chết vì bị tai nạn. Mặc dù nhìn từ bên ngoài thì cái chết của họ không có gì bất thường, nhưng chỉ có Triệu Xuân Dương tự biết, những người này chết cũng không quá bình thường.

Triệu Xuân Dương nghe xong hơi khẩn trương hỏi: “Bọn họ… Bọn họ đều bị cô hại chết à?”

Liễu Mai mỉm cười hỏi lại: “Chị đoán thử xem?”

Lúc này Giả Bình Bình đi từ trong bếp ra, trên tay cô bé còn cầm theo một đĩa rau xào, Giả Bình Bình cười hỏi hai người: “Mẹ và chị nói chuyện gì thế? Không ngờ nhanh như thế mà cả hai đã có đề tài chung rồi!”

Triệu Xuân Dương hơi lúng túng, cười và bảo: “Đâu có trò

chuyện gì đâu… Cái con bé này cũng thật là, sao không gọi bạn về nhà mà lại đi tới kiểu quán nhỏ mất vệ sinh này?”

Sở dĩ Triệu Xuân Dương nói như vậy là vì trong nhà có rất nhiều vật trừ tà, kể cả có tà ma lợi hại hơn nữa thì cũng không dám tùy tiện đi vào. Tất nhiên Liễu Mai cũng biết điều này, nên đó chính là lý do mà nhiều năm qua cô ta vẫn không đi tìm Triệu Xuân Dương báo thù.

Lúc này Liễu Mai lại nói với vẻ không quan trọng: “Như thế cũng tốt, lần sau cháu nhất định sẽ mang theo quà đến nhà chơi.”

Sau đó chỉ mình Giả Bình Bình liên tục nói chuyện, còn Liễu Mai và Triệu Xuân Dương đều im lặng không nói gì. Sau khi ăn cơm xong, Triệu Xuân Dương nóng lòng muốn dẫn theo con gái rời đi, nhưng đương nhiên Liễu Mai sẽ không để hai mẹ con họ đi đơn giản như thế…

Liễu Mai nhẹ nhàng thổi một cái vào Giả Bình Bình, cô bé bỗng bất ngờ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Triệu Xuân Dương thấy thế hoảng sợ nói: “Cô làm gì con gái tôi thế?”

Liễu Mai nhún vai: “Yên tâm, tôi chỉ làm nó ngủ một lát thôi… Giờ đến lượt chị nói cho tôi biết tro cốt của chị gái tôi chôn ở chỗ nào?”

CHƯƠNG

MỘT ĐÊM ĐIÊN CUỒNG

Triệu Xuân Dương suy nghĩ rồi đành phải cắn răng nói ra tên một tòa nhà: "Cao ốc Đông Lai… Chính là một công trình do Giả Vạn Xuân xây dựng lúc còn sống, bởi vì cái chết của ông ta nên đã bị dừng lại. Tro cốt của chị gái cô được đặt trong tòa cao ốc chưa được xây dựng xong đó, tự cô đi lấy là được!"

Liễu Mai hừ lạnh: "Chuyện không đơn giản như vậy phải không? Nếu tôi có thể dễ dàng lấy được tro cốt của chị ấy thì làm sao cho tới bây giờ cũng chưa tìm được chị ấy hả?"

Nghe vậy, Triệu Xuân Dương thay đổi sắc mặt, ậm ừ cả buổi mới nói: "Đúng thật là ở đó có một trận pháp do vị đại sư phong thuỷ trước kia bày ra… Về phần phá giải như thế nào thì tôi cũng không biết."

Liễu Mai lạnh lùng nói: "Chị không biết không quan trọng, ai bày trận thì chị bảo người đó tới giải là xong thôi!"

Nhưng lúc này Triệu Xuân Dương lại tái mặt nói cho Liễu Mai biết: "Vị… vị đại sư đó đã qua đời vào năm kia rồi…"

"Đã chết? Ha ha… Đúng là báo ứng của ông ta mà! Không cần tôi tự mình tìm tới cửa nữa!" Liễu Mai cười điên cuồng.

Triệu Xuân Dương nhìn thấy dáng vẻ của Liễu Mai thì thầm sợ

hãi, bà ta muốn nhanh chóng đưa con gái rời khỏi đây… Nhưng tiếc rằng Giả Bình Bình đã bị Liễu Mai khống chế, chẳng hề nhúc nhích.

Không còn cách nào khác, Triệu Xuân Dương đành phải năn nỉ Liễu Mai: “Cô thả mẹ con chúng tôi đi! Tôi đã nói cho cô biết tro cốt của Liễu Lan chôn ở chỗ nào rồi. Từ nay về sau chúng ta có thể coi như thanh toán xong rồi chứ?”

Liễu Mai cười khẩy: “Thanh toán xong? Tôi hỏi chị thử nhé, làm sao chị gái của tôi biến thành tro cốt? Nếu chị không mất trí nhớ thì ắt hẳn phải nhớ rõ chị ấy chết như thế nào nhỉ?”

Mặt Triệu Xuân Dương lập tức xám như tro tàn, bà ta biết dù có thế nào Liễu Mai cũng sẽ không bỏ qua cho mình, nhưng con gái của bà ta vô tội, con bé chẳng biết tí gì trong cả câu chuyện này, đáng lẽ con bé không phải gánh chịu tội lỗi của bà ta và Giả Vạn Xuân.

Nhưng rõ ràng Liễu Mai không cho rằng như vậy… Chuyện tới nông nỗi này thì đã không phải Triệu Xuân Dương chết là có thể “chấm dứt” tất cả thù hận, bởi vì có vài nỗi đau chỉ có còn sống thì bà ta mới có thể cảm nhận được một cách rõ ràng nhất.

Đêm đó Triệu Xuân Dương không ngờ Liễu Mai sẽ thả hai mẹ con mình đi, lúc ấy bà ta gần như dắt con gái chạy trối chết… Về đến nhà, Triệu Xuân Dương cảnh cáo con gái một cách rất nghiêm khắc rằng sau này không được có bất kỳ qua lại gì với Liễu Mai nữa.

Giả Bình Bình cảm thấy khó hiểu, cô bé hỏi mẹ mình rằng tại sao lại phản đối mình và Liễu Mai qua lại? Chẳng lẽ chỉ bởi vì lần đầu gặp mặt ở một cửa hàng nhỏ không đáng chú ý sao?

Tất nhiên Triệu Xuân Dương không thể nói thật với con gái, nhưng để con gái không tiếp tục tiếp xúc với Liễu Mai, bà ta lại

không thể chẳng nói gì được… Vì thế Triệu Xuân Dương đành phải nói dối thật ra Liễu Mai là đối thủ của công ty nhà họ, cô ta tiếp cận với Giả Bình Bình là có mục đích khác. Tuy Giả Bình Bình nửa tin nửa ngờ, nhưng cuối cùng cô bé vẫn đồng ý với mẹ, không tiếp tục gặp mặt Liễu Mai một mình nữa.

Tuy nhiên, từ hôm đó trở đi, Triệu Xuân Dương hầu như không có một giấc ngủ yên. Không lúc nào mà bà ta không lo lắng cho an toàn của con gái, thậm chí còn bắt đầu hối hận tại sao lại muốn cho con gái về nước phát triển?

Về phía Liễu Mai, sau khi biết được tro cốt của chị gái ở đâu, cô ta cũng từng năm lần bảy lượt đến cao ốc Đông Lai tìm kiếm, nhưng với năng lực của cô ta ở thời điểm đó thì còn chẳng vào được cửa của tòa nhà.

Để cứu chị gái ra, Liễu Mai càng điên cuồng cắn nuốt hồn phách của người sống, cô ta đã hại chết rất nhiều người vô tội. Nhưng Liễu Mai vốn chẳng quan tâm, cô ta chỉ cần có thể cứu chị gái ra ngoài, không để chị tiếp tục bị nhốt trong cao ốc Đông Lai chịu khổ nữa là được…

Ngày tháng dần trôi, mỗi ngày Triệu Xuân Dương đều sống trong lo lắng đề phòng, sợ có một ngày oan hồn của Liễu Mai sẽ lại tìm tới cửa. Có lẽ bởi vì Triệu Xuân Dương rơi vào tình trạng căng thẳng tinh thần cao độ trong thời gian dài, cho nên không bao lâu sau bà ta bị bệnh.

Triệu Xuân Dương bị bệnh khá nặng, mà cô con gái thứ hai còn đang đi học ở Mỹ của bà ta vừa nghe nói mẹ bị bệnh, thì không quan tâm chuyện gì nữa chạy ngay về nước. Thật ra Liễu Mai mãi vẫn chưa động vào Triệu Xuân Dương và Giả Bình Bình chính là vì muốn chờ cả nhà họ đoàn tụ thôi. Với tâm trạng của cô ta vào thời điểm đó, chắc chắn trăm phần trăm là sẽ không bỏ qua bất kỳ một

người thân nào bên cạnh Triệu Xuân Dương…

Triệu Xuân Dương cũng biết rõ điểm này, cho nên khi bà ta biết con gái út không nghe lời mình, lén lút chạy về nước thì vô cùng tức giận! Nhưng lúc này nói cái gì cũng đã muộn, dẫu sao con gái thứ hai Giả Linh Linh cũng đã trở lại.

Để bảo vệ hai cô con gái, Triệu Xuân Dương ra giá cao mời một vị đại sư phong thuỷ rất nổi tiếng về, hy vọng ông ta có thể giúp mình vượt qua cửa ải khó khăn. Nhưng lúc này đây bà ta lại tính sai, mời một tên thầy bói lừa đảo về.

Tên thầy bói này chẳng những không giúp được Triệu Xuân Dương cái gì, ngược lại còn tự ý phá hủy một vài trận pháp mà vị cao nhân trước kia đã bố trí. Triệu Xuân Dương chẳng hay biết gì, còn tưởng rằng có thể tiếp tục yên tâm sinh sống như trước.

Kết quả vào nửa đêm một hôm nào đó, bên ngoài sấm sét ầm ầm, Triệu Xuân Dương bị một tiếng sấm làm bừng tỉnh không sao ngủ lại được. Ai ngờ đúng lúc này bà ta đột nhiên nghe thấy phòng khách có tiếng động… Lúc đó Triệu Xuân Dương còn tưởng rằng có trộm vào nhà, vì thế bà ta tiện tay cầm lấy một cái móc treo quần áo và từ từ ra khỏi phòng ngủ.

Lúc ấy ánh sáng ở phòng khách rất tối, Triệu Xuân Dương men theo tiếng động đi tới phòng bếp thì nhìn thấy cửa tủ lạnh ở phòng bếp đang mở, một bóng người ngồi xổm trước tủ lạnh, hình như là đang ăn cái gì đó…

Triệu Xuân Dương liếc nhìn dáng người là nhận ra con gái út của mình, bà ta thở phào nhẹ nhõm và nói: “Linh Linh, đang đêm hôm mà con làm gì vậy?”

Ai ngờ Giả Linh Linh nghe thấy tiếng thì đột ngột quay đầu lại, đúng lúc này một tia chớp xẹt qua, chiếu sáng toàn bộ phòng bếp… Triệu Xuân Dương mới thấy miệng con gái út đầy máu, cô bé đang

nhai một miệng thịt sống, ánh mắt cô bé nhìn về phía Triệu Xuân Dương rất xa lạ và đáng sợ.

Triệu Xuân Dương sợ quá hét ầm lên, nếu đối phương không phải con gái của bà ta, chỉ sợ lúc này bà ta đã tông cửa bỏ chạy rồi. Giả Bình Bình nghe thấy tiếng hét cũng chạy ra khỏi phòng ngủ. Khi cô nhìn thấy dáng vẻ của em gái cũng giật nảy cả người.

“Linh Linh! Sao con lại ăn thịt sống?!” Triệu Xuân Dương vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Nhưng Giả Linh Linh lại tiếp tục ăn thịt sống như thể mắt điếc tai ngơ, chẳng thèm để ý đến biểu cảm kinh hãi của chị gái và mẹ. Giả Bình Bình thật sự không đứng nhìn được nữa nên bước đến giằng lấy miếng thịt sống trên tay Giả Linh Linh. Kết quả Giả Linh Linh lập tức phát ra tiếng hú như thú hoang.

Ngay đêm đó, Triệu Xuân Dương gọi 120. Nhân viên cấp cứu đến nơi chích một mũi an thần cho Giả Linh Linh trước, sau đó mới trói cô bé lên băng ca rồi đưa vào bệnh viện.

Trải qua một loạt kiểm tra, bác sĩ đề nghị Triệu Xuân Dương đưa con gái đến bệnh viện chuyên khoa tâm thần để điều trị có hệ thống, ở chỗ này của họ chỉ có thể tạm thời khống chế bằng việc chích thuốc an thần mà thôi.

Triệu Xuân Dương choáng váng. Ban ngày con gái còn đang tốt đẹp, sao ngủ đến nửa đêm thì lại bị điên như thế, nhưng bác sĩ cũng không giải thích được vấn đề này, chỉ có thể đề nghị bọn họ đưa người đến bệnh viện chuyên khoa tâm thần để chữa trị.

CHƯƠNG

LƯƠNG TÂM ĐEM CHO CHÓ ĂN RỒI

Giày vò cả đêm, gần như cả thể xác và tinh thần của Triệu Xuân Dương và Giả Bình Bình đều mỏi mệt, nhưng điều làm hai người không ngờ tới là đến khi trời sáng Giả Linh Linh lại bình thường trở lại! Đến cả bác sĩ cũng không giải thích được tại sao lại như vậy?

Nhưng Triệu Xuân Dương hiểu ngay có vấn đề ở chỗ nào! Vì vậy bà ta nhanh chóng đi tìm ông thầy phong thủy kia, muốn ông ta đuổi quỷ trừ tà giúp con gái.

Giả Linh Linh tỉnh táo lại thì hoàn toàn không biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì, Triệu Xuân Dương cũng không biết có nên nói cho con gái biết tình hình thực tế hay không.

Hôm đó, tên thầy bói kia lại làm đủ chuyện trong nhà họ, xong việc rồi còn bảo họ yên tâm, bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện như đêm qua nữa. Nhưng trên thực tế, khi chiều muộn, lúc mặt trời mới vừa lặn… Giả Linh Linh lại phát bệnh!

Lúc này Giả Linh Linh không ăn thịt sống nữa, nhưng giọng nói lại biến thành giọng của một người đàn ông. Cô bé không ngừng truy hỏi Triệu Xuân Dương tại sao lại dẫn mình đi đập phá cửa tiệm đồ ăn sáng của Liễu Lan?!

Tất nhiên là Triệu Xuân Dương nhận ra giọng nói này! Chẳng phải người này chính là một trong những nhân viên năm đó bà ta dẫn đi đập cửa tiệm bán đồ ăn sáng của Liễu Lan đấy sao? Nếu bà ta nhớ không lầm, người này đã chết trong một tai nạn xe từ ba năm trước rồi!

Giả Bình Bình ở bên cạnh cũng sợ hết hồn, cô bé hoảng sợ trốn ở phía sau Triệu Xuân Dương. Mà người gọi là đại sư phong thuỷ kia còn không bằng hai mẹ con họ, vừa thấy thực sự có lệ quỷ… thì lập tức sợ đến tè cả ra quần, lão xoay người bỏ chạy ngay lập tức!

Chuyện tới nước này, Triệu Xuân Dương cũng không thể lừa dối con gái nữa thêm nữa, vì thế bà ta kể lại toàn bộ ân oán những năm gần đây của Giả Vạn Xuân và hai chị em nhà họ Liễu cho con gái nghe… Đương nhiên, Triệu Xuân Dương cũng không nói ra hết tất cả những việc mình đã làm. Giả Bình Bình nghe xong càng khiếp sợ không thôi, cô bé chưa bao giờ nghĩ cái chết của cha còn có nguyên nhân khác.

Tuy rằng từ nhỏ Giả Bình Bình đã biết cha không thích mình và em gái lắm, ông chỉ muốn sinh một đứa con trai, nhưng dù thế nào cô cũng không ngờ cha lại thèm muốn con trai tới độ làm ra chuyện không bằng cầm thú thế này… Quá đáng nhất là bây giờ còn làm liên luỵ đến cô bé và em gái, hai người vốn chẳng liên can gì.

Giả Linh Linh bị ác quỷ ám vào người nghe thấy Triệu Xuân Dương phủi sạch bản thân khỏi câu chuyện thì cười gằn và bảo: “Tổng giám đốc Triệu, sao bà không nói cho con gái bà biết là ai hại chết cô em? Rồi ai tự tay giết chết cô chị?”

“Anh câm miệng!!” Triệu Xuân Dương quát lên thảm thiết.

“Bắt tôi câm miệng cũng được! Nhưng con gái bà có quyền

được biết toàn bộ chân tướng của việc này, suy cho cùng họ cũng chịu liên lụy từ những tội lỗi mà bà phạm phải. Bà đâu thể để họ đến chết cũng không biết tại sao mình bị mất mạng được!” Nét mặt của Giả Linh Linh rất hung ác.

Triệu Xuân Dương lập tức cầu xin: “Chuyện này không liên quan đến con gái của tôi! Anh không thể làm chúng bị thương!!”

Giả Linh Linh giận dữ nói: “Thế chuyện này có liên quan gì đến tôi không?!”

Đúng thế… Mặc dù lúc trước bọn họ giúp Triệu Xuân Dương tiếp tay cho giặc, nhưng dẫu sao bọn họ cùng lắm chỉ là một kẻ làm công, ai có thể ngờ giúp bà chủ đi đánh kẻ thứ ba thôi mà cuối cùng lại phải trả giá bằng mạng sống của mình chứ?

Triệu Xuân Dương biết lúc này mình có nói cái gì cũng vô dụng, vì vậy bà ta quỳ xuống đất dập đầu với Giả Linh Linh bị ác quỷ ám vào người, cầu xin hắn buông tha cho con gái của mình, đừng tra tấn cô bé nữa.

Giả Bình Bình nhìn thấy trán của mẹ mình đã chảy cả máu, nhưng em gái vẫn không hề dao động, con bé chẳng hề có phản ứng nào! Giả Bình Bình luôn không tin quỷ thần nhưng cũng cảm thấy chuyện này quá bất thường…

Cô biết cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, thế là cô mới nhớ ra lúc mình vào đại học, bạn học cùng phòng ngủ đã từng kể một câu chuyện. Tuy cô không còn nhớ rõ tình tiết của câu chuyện nữa, nhưng cô lại nhớ rõ một chi tiết trong đó, chính là băng vệ sinh của phụ nữ có thể trừ tà đuổi quỷ.

Mà hôm nay lại đúng vào ngày Giả Bình Bình có kinh nguyệt, vì thế cô không hề nghĩ ngợi mà móc từ trong quần ra một cái băng vệ sinh dính máu ném vào người em gái. Kết quả đúng thật là mèo mù vớ cá rán, cô đã đuổi oan hồn trong thân xác Giả Linh Linh

chạy mất.

Giả Linh Linh khôi phục lại bình thường, cô bé dùng vẻ mặt mờ mịt nhìn mẹ và chị gái: “Con bị làm sao vậy? Mẹ? Tại sao mẹ phải quỳ dưới đất thế?!”

Giả Bình Bình kể hết mọi chuyện đã xảy ra cho em gái nghe, sau đó ba mẹ con ngồi vây quanh nhau ôm đầu khóc ầm lên…

Từ đó về sau Giả Linh Linh biến thành thể chất “dễ thu hút ma quỷ”, lâu lâu sẽ có một âm hồn ám vào người tới tìm Triệu Xuân Dương đòi nợ. Mặc dù bọn họ không thể làm gì Triệu Xuân Dương, nhưng lại có thể liên tục giày vò Giả Linh Linh. Triệu Xuân Dương vốn đã bệnh tật, bị quấy rối hết lần này đến lần khác như vậy nên nhanh chóng bệnh liệt giường.

Thật ra những oan hồn tới tìm bọn họ gây rối đều là những người bị Liễu Mai hại chết rồi cắn nuốt hồn phách. Sau khi bọn họ bị Liễu Mai cắn nuốt thì trở thành con rối của cô ta, Liễu Mai sai bọn họ ra là để tra tấn Triệu Xuân Dương liên tục, cho đến khi bà ta trút hơi thở cuối cùng mới thôi.

Kể đến đây, Liễu Mai lạnh lùng nhìn tôi và nói: “Thế nào? Câu chuyện của chúng tôi có đủ xuất sắc không?”

Tôi thấy Liễu Mai không kể hết toàn bộ câu chuyện thì tò mò hỏi cô ta: “Vậy cuối cùng Triệu Xuân Dương thế nào?”

Liễu Mai liếc xéo ra phía sau tôi và đáp: “Không phải bà ta ở phía sau cậu đấy à?”

Tôi nghe mà thầm giật mình, lập tức quay đầu nhìn lại và thấy một người phụ nữ già nua đang lẳng lặng đứng ở phía sau tôi. Tôi hiểu ngay, hóa ra bà ta cũng bị Liễu Mai cắn nuốt hồn phách… Hơn nữa không chỉ Triệu Xuân Dương, tôi còn thấy Vương Bân, Lý Cường và những người còn lại đã chết trên chiếc xe buýt nhỏ ở phía sau bà ta.

Tuy tôi không hiểu biết nhiều lắm về những chuyện ma quỷ, nhưng cũng biết Liễu Mai của bây giờ chắc chắn đã không còn là âm hồn bình thường nữa rồi, chỉ sợ cho dù có chú Lê ở đây cũng chưa chắc đã là đối thủ của cô ta.

"Cô hại chết Triệu Xuân Dương, hại chết những người đi theo bà ta tiếp tay cho giặc... Tôi có hiểu được những điều đó. Nhưng tại sao cô lại muốn lừa gạt tình cảm của người khác chứ?" Tôi hơi khó hiểu.

Ai ngờ Liễu Mai lại có nét mặt bất thường: "Tôi vui, tôi thích, tôi muốn làm thế nào thì làm thế! Đây là việc trước kia khi còn sống tôi không dám nghĩ đến cũng không dám làm, nhưng bây giờ tôi muốn làm thì làm! Cậu nói xem có tự do hơn lúc còn sống nhiều không?"

"Nhưng cái gọi là tự do của cô được đánh đổi bằng mạng của người khác. Lương tâm của cô không cảm thấy cắn rứt chút nào à?" Tôi nói với vẻ mặt khó có thể tin.

Kết quả Liễu Mai hỏi ngược lại tôi: "Lương tâm? Lương tâm là cái gì? Bắt đầu từ ngày tôi bị người ta hại chết, lương tâm của tôi đã đem cho chó ăn rồi."

Tôi thở hắt ra, sau đó quay đầu nói với Liễu Lan: "Cô thì sao? Tôi không tin cô cũng nghĩ như vậy..."

Liễu Lan nghe tôi nói như thế thì sắc mặt tối sầm lại, tôi nhận ra ngay Liễu Lan và Liễu Mai không giống nhau, cô ta vẫn có tính người, còn Liễu Mai đã sắp thành ma.

CHƯƠNG

TRỪ MA VỆ ĐẠO

Tôi thấy Liễu Lan còn có tính người, bèn mở miệng khuyên cô ta: “Cô cũng cho rằng sống trên đời như vậy sẽ vui vẻ ư? Đúng là số phận của hai chị em các cô đã phải nếm trải nhiều chông gai trong cuộc đời này, nhưng không phải bản chất của cuộc sống là như vậy à? Có ai có thể trôi chảy cả đời chứ? Nếu hai người các cô không làm bậy như bây giờ thì có lẽ đã sớm chuyển thế làm người, bắt đầu một cuộc đời mới rồi.”

Liễu Lan vừa định nói gì đó nhưng lại bị Liễu Mai ngắt lời: “Đừng nghe anh ta nói mấy lời vô nghĩa! Một người sống như anh ta có tư cách gì bàn đến chuyện vui sướng với chị em ta?”

Tôi lạnh lùng bảo: “Tôi không có tư cách, nhưng mà Liễu Mai, cô phải hiểu rằng mỗi một lựa chọn trong đời đều do chính cô chọn. Chính bởi vì tự cô hết lần này đến lần khác đưa ra lựa chọn như thế mới khiến hai chị em đi đến bước đường hôm nay. Đúng, cô thật sự đã gặp phải người xấu, nhưng cô đừng quên mình có thể phản kháng! Cho dù phản kháng thất bại thì cô cũng có thể tiếp tục sống ở trên đời này cơ mà? Nhưng chính cô lại lựa chọn đi tìm cái chết… Cô nói điều này có thể trách ai được đây? Chị của cô đúng là bị Triệu Xuân Dương hại chết, nhưng cô thì sao? Cô là vì tự mình luẩn quẩn trong lòng nghĩ không thông! Cô có nghĩ đến

chuyện nếu lúc trước cô không đưa ra lựa chọn đó, mà rời khỏi nơi này với chị gái và bắt đầu lại cuộc sống mới, vậy bây giờ hai người sẽ như thế nào? Phải, cuộc sống khốc liệt đúng là đã vùi dập cô dữ dội, nhưng cuối cùng người lựa chọn đi tìm cái chết không phải là chính cô đấy à? Đây là lý do tại sao có người đã trải qua suy sụp vẫn có thể đứng lên, mà có người giống như cô, dùng cái chết để trốn tránh tất cả mọi thứ.”

Có lẽ Liễu Mai chưa từng bị ai mắng như vậy bao giờ, nếu không phải vì lo ngại Kim Cương Xử trong tay tôi, chỉ e cô ta đã nhào lên cắn tôi từ lâu rồi! Tôi cũng biết ác quỷ như Liễu Mai không còn cơ may được siêu độ nữa, hiện giờ chỉ còn cách đánh tan hồn phách của cô ta mà thôi…

Tuy chú Lê cũng không mong muốn làm như vậy, nhưng tôi tin nếu chú ấy có ở đây cũng sẽ đồng ý với quyết định của tôi… Bởi vì hôm nay một khi buông tha Liễu Mai, sau này không biết sẽ còn có bao nhiêu người vô tội giống Vương Bân, Lý Cường bị hại chết nữa? Vả lại chờ cho đến lúc đó, chỉ sợ sẽ càng khó đối phó với con ác quỷ này.

Nhưng vấn đề là tôi không biết nên đánh tan âm hồn của Liễu Mai như thế nào! Hơn nữa hình như đây còn là một việc cần có kỹ thuật, loại “nửa vời” như tôi chắc chắn không làm được! Lúc tôi đang do dự không biết nên làm gì đây, Liễu Mai đã vung tay lên với đám ma quỷ phía sau, những kẻ không có thần trí đó lập tức cùng nhau nhào tới hướng của tôi.

Thật ra tôi cũng không lo lắng về những âm hồn đó, bởi vì tôi cảm thấy trên lý thuyết, bọn họ không có thực thể, cho nên ắt hẳn sẽ không tiếp xúc được với người có thực thể như tôi.

Quả nhiên, những âm hồn đó chen chúc tới và hình như đều muốn chui vào trong cơ thể tôi, nhưng bọn họ đều nhào vào

khoảng không. Có vẻ như Liễu Mai muốn cho những âm hồn này ám vào người tôi, nhưng cô ta cũng coi thường tôi quá rồi đấy?

Mặc dù từ sau khi tôi và cái gã nọ “hợp hai làm một”, ấn tỏa hồn mà lão Hắc và lão Bạch hạ trên người tôi đã biến mất, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là âm hồn bình thường có thể dễ dàng ám vào người tôi…

Liễu Mai không hề biết điều này, cô ta kinh ngạc nhìn tôi và nói: “Chẳng lẽ anh có thể chất thuần dương?”

Tôi thầm nghĩ bụng: “Trái ngược lại thì có, cậu đây là thể chất thuần âm…” Nhưng ngoài miệng tôi lại không tiếp lời cô ta, mà hừ lạnh và nói: “Liễu Mai, bây giờ cô thu tay vẫn còn kịp, nếu không ngay cả cơ hội trở thành súc sinh cũng không có đâu.”

Liễu Mai lập tức cười lạnh bảo: “Nếu muốn làm súc sinh thì anh đi mà làm! Bây giờ tôi chẳng phải người, chẳng phải quỷ, chẳng phải ma mà vẫn sống tiêu dao tự tại đấy thôi?! Hay là anh để tôi cắn nuốt như bọn họ đi, thế là anh cũng có thể vượt khỏi lục đạo luân hồi, đến lúc đó có thể vui sướng tựa thần tiên rồi!”

“Nói vớ va vớ vẩn! Tôi tin lời cô mới là đồ ngốc đấy!” Tôi nói.

Ai ngờ lúc này Liễu Mai lại cười như điên: “Anh cho rằng bọn họ không ám được anh thì anh sẽ không sao đấy à? Vậy anh đoán xem hai người họ có thể đụng chạm đến anh hay không nhé?” Nói rồi cô ta chỉ ra phía sau tôi. Lúc này tôi mới thấy rõ, hóa ra ở đằng sau đống âm hồn còn có hai người sống đang đứng…

Hai người kia không phải ai khác mà chính là hai cô con gái của Triệu Xuân Dương và Giả Vạn Xuân, Giả Bình Bình và Giả Linh Linh! Mắt hai chị em họ dại ra, nhìn là biết đã bị Liễu Mai điều khiển.

Tôi lập tức thầm kêu không ổn, hai người đó là người sống, tất nhiên khi tôi đánh họ sẽ nương tay chừa lại đường sống, nhưng

bọn họ đánh tôi thì chắc chắn sẽ dồn tôi vào chỗ chết! Cứ như vậy, tôi đánh chết họ sẽ phải ngồi tù, mà ngược lại thì sẽ bị hai chị em họ đánh chết… Đúng thật là chẳng chiếm được lợi lộc gì!

Vào lúc tôi chưa biết nên làm thế nào mới phải thì hai chị em kia cũng đã nhào về phía tôi! Tôi nhìn Kim Cương Xử mà quả thật là không biết nên xuống tay như thế nào, nếu lấy thứ thô như vậy mà đập vào người hai bọn họ, không chết cũng phải tàn phế.

Còn may tạm thời trong tay hai người đó cũng không có vũ khí gì, tôi cảm thấy với năng lực của riêng mình, tay không đối phó hai cô gái ắt hẳn là tạm ổn! Nghĩ đến đây tôi bèn đeo lại Kim Cương Xử vào bên eo, sau đó cố gắng né tránh hai người họ…

Nhưng hai chị em này cứ như cao da chó, bám mãi theo tôi với động tác máy móc. Đáng sợ nhất là hai người họ đuổi theo tôi tới mức chẳng thèm đếm xỉa gì, rất nhiều lần suýt chút nữa đã rơi xuống chỗ sàn còn đang xây dở.

Tôi biết trong cuộc rượt đuổi này, mặc cho bên nào trong chúng tôi thắng thì đều là một chuyện vui vẻ đối với Liễu Mai, tất nhiên tôi không thể cho cô ta toại nguyện… Nghĩ đến đây tôi bèn chạy đến một góc tường, đứng vững rồi đi tiểu vào hai chị em đuổi sát đến sau đó!

Đã đến nước này tôi cũng mặc kệ xấu hổ ngại ngùng, dù sao bây giờ họ cũng bị âm hồn khác ám lên người. Âm hồn có thể bị Liễu Mai điều khiển đều là nam, cho nên tôi cũng không có gì phải ngượng.

Tôi đi tiểu xong, quả nhiên Giả Bình Bình và Giả Linh Linh không dám bước lên nữa! Thật ra nhắc đến cũng ngượng chết, đã là người “đầu ba” rồi, thế mà vẫn còn là trai zin…

Có lẽ Liễu Mai cũng không ngờ hai chị em Giả Bình Bình lại bị tôi giải quyết bằng cách đi tiểu, cô ta bèn mở miệng châm chọc:

“Không ngờ hôm nay lại còn gặp được một thằng trai zin…”

Tôi hơi mạnh miệng nói: “Cô biết cái gì! Cái thân trai zin này của tôi là dùng để trừ ma vệ đạo!”

“Ồ? Thế à… Tôi muốn xem nước tiểu trai zin của anh có thể kéo dài được bao lâu?” Liễu Mai vừa nói vừa cười lạnh lẽo.

Nghe cô ta nói như vậy, tôi vội cúi đầu nhìn lại và phát hiện tôi đi tiểu đã làm bắn lên một ít đất cát dưới nền, hoá ra sàn của tầng này vẫn chưa đổ bê tông, cho nên chỗ nước tiểu trai zin nóng hổi đó của tôi chảy xuống lầu một bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được…

CHƯƠNG

MỘT LẦN THAY TRỜI HÀNH ĐẠO

Đúng là đã nghèo còn mắc cái eo, sao không nhìn kĩ dưới chân trước chứ? Chọn phải cái chỗ quỷ quái này làm gì! Lãng phí mất chỗ nước tiểu trai zin của tôi mới tè ra! Lúc ấy tôi còn cố gắng kéo dài một chút, nghĩ rằng nếu muốn tích góp thêm một ít, có thể sẽ phải cần ít thời gian.

Thật ra tôi cực kỳ không muốn đánh phụ nữ, nhất là khi tôi biết hai người con gái này thật sự không có tội tình gì trong toàn bộ sự việc thì lại càng không ra tay được. Điều thất sách nhất chính là, nước tiểu trai zin sắp chảy đi sạch rồi, mà tôi thì lại rút lui vào ngõ cụt…

Lúc này Giả Bình Bình đã bắt đầu thử nhào về hướng tôi. Móng tay giả của cô gái này vừa nhọn vừa dài, mấy lần đều suýt chút nữa là bắt được tôi… Ngay khi tôi bị ép buộc sắp sửa phải ra tay, tôi đột nhiên nghe thấy phía Liễu Mai liên tiếp phát ra vài tiếng trầm đục.

Tôi tò mò ngẩng đầu nhìn thì thấy những âm hồn bị Liễu Mai điều khiển kia đang biến thành một đám khói đen và liên tục tan biến vào không khí. Dường như Liễu Mai cũng rất kinh ngạc, có vẻ như cô ta cũng không biết chuyện này là thế nào.

Liễu Mai đột nhiên há to miệng, những âm hồn vẫn còn coi là bình thường bị cô ta hút vào miệng trong nháy mắt! Mà cùng lúc đó tôi mới thấy rõ thì ra là thằng nhóc Đàm Lỗi kia đang cầm một xấp bùa màu vàng chạy vào.

Tôi thật sự không ngờ thằng nhóc Đàm Lỗi này còn có chút tác dụng vào lúc mấu chốt. Tay cậu ta ném bùa vàng một cách thành thạo về phía những âm hồn đó. Có thể là bởi vì hầu hết năng lượng của bọn họ đã bị Liễu Mai cắn nuốt gần như không còn, cho nên khi chạm đến bùa vàng thì đều hóa thành khói đen tan đi trong nháy mắt.

“Anh Trương! Anh không sao chứ?” Đàm Lỗi nhìn thấy tôi bị dồn vào góc tường thì hỏi với vẻ mặt lo lắng.

Tôi xua xua tay nói với cậu ta: “Anh không sao. Đúng rồi! Vừa rồi lúc cậu vào có nhìn thấy Đại sư huynh của cậu không?”

Đàm Lỗi nghe tôi hỏi tới Đinh Nhất thì cười hì hì: “Anh ấy không sao, nhưng anh ấy gọi điện thoại nói anh ấy bị nhốt, bảo em vào cứu anh!”

Cái gì cơ? Sao Đinh Nhất và Đàm Lỗi có thể gọi điện thoại cho nhau, mà tôi lại không được? Xem ra năng lực của Liễu Mai vẫn có hạn, kết giới bày ra cũng chỉ có thể nhốt một mình tôi mà thôi…

Lúc này Liễu Mai đã nuốt hết tất cả âm hồn có thể thu hồi lại vào trong miệng, còn Giả Bình Bình và Giả Linh Linh vẫn luôn chắn trước mặt tôi cũng mềm oặt người và ngã xuống đất. Không còn bị họ uy hiếp, tôi nhanh chóng chạy về phía Đàm Lỗi, bởi vì tôi thật sự không yên tâm về thằng nhóc này, Liễu Mai cũng không dễ đối phó như vậy.

Đàm Lỗi ném một lá bùa màu vàng về phía Liễu Mai giống như đối phó với những âm hồn bình thường khác, kết quả lại nghe hai tiếng phực phực, bùa giấy vàng bị thiêu đốt thành tro bụi trong

tích tắc.

“Cái tình huống gì thế này?” Đàm Lỗi hơi giật mình nói. Nhưng khi cậu ta đang hết sức kinh ngạc, thì Liễu Mai lại vung tay lên, lấy một viên gạch dưới đất và đập vào đầu Đàm Lỗi.

Tôi thấy thế vội chạy qua kéo cậu ta lại, một tiếng “bốp” vang lên, viên gạch kia nện thẳng vào tường, nát vụn…

Đàm Lỗi lắp ba lắp bắp: “Cô ta… cô ta, sao cô ta có thể cầm được cục gạch?”

Tôi tức giận gắt: “Cậu hỏi anh thì anh đi hỏi ai đây hả?! Trước khi vào, thằng nhóc nhà cậu có gọi điện thoại cho sư phụ cậu không?! Anh nói cho cậu biết, con ma nữ này rất ghê gớm. Nếu hôm nay chú ấy không tới, có lẽ hai chúng ta sẽ không nhìn thấy được mặt trời của ngày mai đâu.”

Sắc mặt Đàm Lỗi lập tức trở nên khó coi: “Vừa rồi em sốt ruột quá nên quên mất, vậy phải làm sao bây giờ!?”

Tôi lập tức cảm thấy rất bất đắc dĩ, nói: “Vậy phải xem giữa cậu và sư phụ cậu có cảm ứng tâm linh gì đó không, có thể đoán trước là cậu gặp nạn!”

Đàm Lỗi hơi trợn tròn mắt mà nói: “Hả! Thế mà cũng được à? Em cảm thấy giữa em và sư phụ không có sự ăn ý này đâu…”

Thật ra tôi chỉ hù dọa cậu ta thôi. Trước kia đã từng gặp trường hợp nguy hiểm gấp mười lần thế này mà vẫn có thể bình yên vô sự, tôi cũng không tin một ma nữ thế này mà có thể làm khó được tôi! Chẳng qua ở hiện trường còn có hai nhân tố không xác định, cần phải thu phục họ trước thì tôi mới có thể yên tâm đối phó với Liễu Mai.

Nghĩ đến đây tôi bèn nói với Đàm Lỗi: “Giao cho cậu một nhiệm vụ, dán mấy lá bùa của cậu lên hai cô gái nằm dưới đất kia, phải

chắc rằng lát nữa bọn họ không thể qua đây quấy rối nữa!"

Lúc này Đàm Lỗi mới phát hiện hoá ra còn có hai người sống đang nằm dưới đất, vì vậy cậu ta lập tức gật đầu với tôi: "Yên tâm đi anh, cứ trông cậy vào em."

Thấy Đàm Lỗi chạy về phía hai chị em Giả Bình Bình, tôi cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm, thiếu hai nỗi lo này rồi thì tôi sẽ có thể tập trung giải quyết Liễu Mai.

Tuy tôi cũng không biết Kim Cương Xử phải dùng như thế nào, nhưng tôi đã từng thấy Tuệ Không dùng một lần trong ký ức tàn hồn của ông ta. Đương nhiên tôi không có nội lực thâm hậu như Tuệ Không, nhưng may mà Liễu Mai cũng không phải con rắn yêu Bạch Linh Nhi.

Nghĩ đến đây tôi bèn rút Kim Cương Xử ở bên hông ra, sau đó chắn ngang ở trước ngực: "Liễu Mai, tôi niệm tình cô cũng là một người số khổ, vốn định cho cô một cơ hội… Nhưng nào ngờ tâm ma của cô khó trừ, không hề có ý hối cải! Xem ra hôm nay tôi cũng chỉ có thể thay trời hành đạo một lần mà thôi!"

Liễu Mai cười lạnh: "Vậy cũng phải xem cậu có bản lĩnh đó hay không! Nếu cậu đúng là cao nhân lánh đời thì sao lại bị tôi làm khó bằng trò ảo thuật nho nhỏ này chứ?"

"Có bản lĩnh hay không cô cứ thử xem chẳng phải sẽ biết sao? Liễu Mai, cô dám lại đây không?" Tôi cố ý khiêu khích.

Ai ngờ Liễu Mai nhìn tôi khinh khỉnh: "Tôi đã có thể di chuyển đồ vật có thật thể thì cần gì phải đích thân qua đó chứ?"

Nói rồi, cô ta vung tay về phía mấy thanh thép dưới nền đất. Mấy thanh thép rỉ sét loang lổ bắn về phía tôi giống như những mũi tên nhọn. Bay tới một thanh đã muốn đòi mạng rồi, thế mà còn bay tới cùng lúc mấy thanh! Nếu như bị đâm phải là chết chắc luôn!

Thật ra trong trường hợp bình thường chắc chắn tôi sẽ không tránh được, dẫu sao tôi đâu có phải là siêu anh hùng, nói bay là có thể bay, nói nhảy là có thể nhảy được. Cũng không biết tại sao lúc ấy tôi lại không cảm thấy hoảng hốt mấy. Vào lúc mấy thanh thép kia bay về phía tôi, tôi vô thức nắm chặt Kim Cương Xử trong tay…

Ai ngờ ngay khi mấy thanh thép sắp sửa đến gần, đột nhiên chúng lại rơi hết xuống đất như là mất đi tất cả lực bay vậy! Liễu Mai chưa từ bỏ ý định, cô ta đập cùng lúc mấy viên gạch về phía tôi. Kết quả cũng giống y như đúc tình huống vừa rồi, đều là khi sắp đụng đến tôi thì mất lực và rơi xuống đất trong nháy mắt.

Tất nhiên là tôi biết mình không có năng lực đặc biệt gì. Trong thời điểm nguy ngập vừa nãy, tôi chỉ đơn giản là nắm chặt lấy Kim Cương Xử để chuẩn bị đối phó với kẻ địch… Chẳng lẽ là Kim Cương Xử có thể kết nối với suy nghĩ của tôi và cứu tôi vào lúc mấu chốt?

Xem ra thứ này đúng thật là một bảo bối tốt, thảo nào Đinh Nhất muốn tôi phải giữ kĩ nó, nói là vào lúc quan trọng có thể cứu mạng của tôi!

Giờ phút này, sắc mặt Liễu Mai cực khó coi, có lẽ cô ta cũng không biết thứ trong tay tôi cầm là pháp bảo lợi hại gì…

CHƯƠNG

LỜI NGUYỀN RỦA CUỐI CÙNG

Thật ra phải nói Liễu Mai cũng chưa từng được gặp nhân vật nào lợi hại, người duy nhất hơi có bản lĩnh thật sự là vị đại sư phong thuỷ kia thì đã sớm qua đời. Lý do cô ta hại chết được nhiều người xuôi chèo mát mái đến bây giờ chắc là bởi vì chưa gặp phải người biết cách làm.

Lúc này Liễu Mai đang hung tợn nhìn chằm chằm chiếc Kim Cương Xử trong tay tôi mà không dám tự tiện tiến lên, lý do tôi không chủ động tấn công cô ta cũng hoàn toàn là vì đang đợi thằng nhóc Đàm Lỗi cứu hai chị em Giả Bình Bình ra trước.

Nhưng giữa lầu một và lầu hai không có cầu thang, Đàm Lỗi muốn đưa hai chị em họ đi xuống bình an thì phải tốn rất nhiều sức lực! Nhưng điều này vẫn đơn giản hơn nhiều so với việc đối phó với Liễu Mai.

Hiện giờ vẫn chưa biết Đinh Nhất bị nhốt ở chỗ nào trong tòa nhà. Tuy rằng tôi không cần phải lo lắng cho sự an toàn của anh ta, nhưng không có anh ta ở bên cạnh tôi luôn có cảm giác hơi thiêu thiếu phía sau…

Hơn nữa đừng thấy Liễu Lan luôn tỏ ra khúm núm nãy giờ, nhưng tôi biết cô ta rất yêu em gái của mình, cho nên khó bảo đảm

cô ta sẽ không hợp tác với Liễu Mai vào thời điểm mấu chốt để đối phó thầy trừ ma "nửa vời" là tôi đây.

Lúc này tôi thấy Đàm Lỗi đang chổng mông thả Giả Bình Bình xuống dưới lầu bằng một tay, mặc dù kiểu gì cũng sẽ bị ngã tí chút, nhưng chắc hẳn không xảy ra chuyện gì lớn. Cũng may lực tay của thằng nhóc Đàm Lỗi đủ mạnh…

Để Liễu Mai không đặt sự chú ý vào Đàm Lỗi, tôi cố ý khoe khoang Kim Cương Xử ở trước mặt cô ta: "Biết đây là cái gì không!? Đây chính là pháp khí từ hơn một ngàn năm trước, đối phó với một con ác quỷ nho nhỏ như cô đúng là dùng đến dao mổ trâu rồi."

Liễu Mai nghe vậy lại ra vẻ không cho là đúng: "Thật sự có bản lĩnh thì anh dùng nó để diệt tôi đi, nói suông thì ai mà không biết chứ?"

Tôi liếc đuôi mắt sang Đàm Lỗi, thấy cậu ta đã thả cả Giả Linh Linh xuống rồi, tinh thần tôi thầm thả lỏng, sau đó tôi nắm chặt Kim Cương Xử, sắc mặt dần dần trở nên âm u…

Đã đến lúc giải quyết hoàn toàn mối tai họa Liễu Mai này rồi, mặc dù lúc còn sống đáng thương thật, nhưng Liễu Mai của bây giờ đã không còn là cô gái yếu đuối mặc người ta giẫm đạp kia nữa. Để đạt được "mục đích" của mình, cô ta không từ thủ đoạn, thậm chí làm hại những người thành thật thực lòng thích cô ta như Vương Bân.

Nghĩ đến đây tôi bèn cầm Kim Cương Xử bước chầm chậm về phía Liễu Mai và nói bằng giọng lạnh tanh: "Liễu Mai, tôi vốn không muốn đánh tan cô, nhưng tiếc rằng cô đã làm quá nhiều điều ác… Tuy nhiên cô yên tâm, nếu chị Liễu Lan của cô chịu quay đầu, tôi sẽ niệm tình cô ấy bị nhốt ở đây, không thể đi ra ngoài ngăn cản cô để xin với Âm Ti, có lẽ vẫn còn có cơ hội chuyển thế

làm người.”

Liễu Mai nghe tôi nói vậy thì cười như điên: “Được, nếu anh thực sự có bản lĩnh diệt tôi, lại chịu buông tha chị gái tôi thì tôi đây cảm ơn anh trước. Nhưng nếu anh không có bản lĩnh này, thì đừng trách tôi không nương tay, biến anh thành kẻ phủ phục dưới gấu váy của tôi.”

Tôi biết bây giờ nhiều lời đã vô ích, hôm nay có thể diệt Liễu Mai hay không thì phải xem pháp khí của Tuệ Không có phát huy được ở trong tay tôi không! Nghĩ đến đây, tôi tiện tay cầm Kim Cương Xử huơ về phía Liễu Mai, ai ngờ cô ta chợt lóe lên và biến mất trước mắt tôi.

Quả nhiên Liễu Mai hiện giờ rất khó đối phó, nhất là độ quen thuộc giữa tôi và pháp khí trong tay cũng không cao, chắc chắn không thể phát huy khả năng tấn công lớn nhất ra được. Nhưng ký ức của Tuệ Không vẫn còn rõ ràng ở trước mắt tôi, bởi vậy muốn sử dụng thành thạo chiếc Kim Cương Hàng Ma Xử này chắc hẳn cũng không phải là việc khó.

Liễu Mai vừa rồi biến mất chợt lóe lên và xuất hiện ở phía sau tôi, may mà phản ứng của tôi cũng không coi là chậm, tôi nhanh chóng quay đầu lại nhìn về phía sau, không cho cô ta cơ hội đánh lén mình.

Thật ra tôi đoán Liễu Mai cũng không chắc chắn về sức mạnh của Kim Cương Xử, cho nên bây giờ chắc là cô ta đang thăm dò mà không dám đánh trực tiếp với tôi. Nhưng tôi lại muốn nhanh chóng kết thúc cuộc chiến, bởi vì càng cho cô ta thăm dò thực lực của tôi sẽ càng bất lợi hơn đối với tôi.

Lúc này Liễu Mai đột nhiên ngửa mặt lên trời, miệng há to lạ thường, tiếp theo tôi nhìn thấy vô số âm hồn bị phun ra từ miệng cô ta, mang theo oán khí vô tận tản mát chung quanh tôi.

Không phải tôi chưa từng thấy ma quỷ có lệ khí nặng, ví dụ như Vũ An Hầu… Nhưng Liễu Mai này lại khác với ông ta. Không biết Vũ An Hầu so với Liễu Mai thì ai mạnh hơn đây?

Có vài âm hồn không biết sống chết đột nhiên lao xuống chỗ tôi, nhưng tôi chỉ cần dùng Kim Cương Xử chắn một cách nhẹ nhàng, là nháy mắt có thể đánh tan những hồn phách đó. Nhưng tiếc rằng số lượng những âm hồn này quá nhiều, trong lúc nhất thời tôi đối phó cũng hơi mệt mỏi.

Xem ra Liễu Mai muốn dùng "chiến thuật biển quỷ" với tôi, chẳng lẽ tôi còn phải tiêu diệt hết tất cả âm hồn ở chung quanh sao? Đấy là cả một công trình đồ sộ đó…

Chúng tôi vào cao ốc Đông Lai cũng đã được một thời gian rồi, nếu tôi không tính sai thì chỉ khoảng mấy tiếng nữa là trời sẽ sáng, chẳng lẽ cô ta đang kéo dài thời gian với tôi?

Ngẫm lại cũng phải, bởi vì chỉ cần trời sáng, Liễu Lan và Liễu Mai sẽ biến mất trong tích tắc, dẫu có là Quỷ Vương lợi hại đi nữa cũng không thể xuất hiện dưới ánh mặt trời. Có lẽ Liễu Mai cũng đang đợi hừng đông, sau đó cô ta sẽ đưa Liễu Lan cùng chạy trốn…

Tất nhiên tôi không thể cho cô ta cơ hội này, vì thế tôi hét to, giết ra một đường máu giữa đông đảo âm hồn, lao thẳng về phía Liễu Mai còn đang không ngừng phun âm hồn ra bên ngoài.

Lúc ấy động tác của tôi rất nhanh, chắc Liễu Mai cũng không ngờ tôi có thể phá vỡ vòng vây nhanh như vậy, hơn nữa lần này tôi gần như dùng hết sức mình, muốn đâm Kim Cương Xử vào ngực cô ta.

Ai ngờ vào giây phút mấu chốt, Liễu Lan lại đột nhiên chắn trước người Liễu Mai, Kim Cương Xử trong tay tôi xuyên qua thân thể của cô ta và dễ dàng cắm thẳng lên ngực Liễu Mai.

“Cô… có phải cô bị ngốc không đấy?!” Tôi hơi khiếp sợ.

Thật ra Liễu Lan có chắn thì vốn cũng chẳng làm nên chuyện gì, bởi vì cô ta không thể chịu nổi một đòn giống như những âm hồn bình thường kia thôi…

Liễu Lan cũng không trả lời tôi, bởi vì cô ta đã tan thành mây khói trong tích tắc khi bị Kim Cương Xử đâm vào. Mà Liễu Mai phía sau cô ta thấy thế càng đau khổ hú lên, tiếp theo tất cả những âm hồn bị cô ta phun ra đối phó tôi trước đó đều bị hút ngược trở lại.

Sau đó, tôi thấy cơ thể của Liễu Mai bắt đầu từ từ phình ra, giống như sắp không chứa nổi những âm hồn oán khí tận trời đó nữa… Tôi thấy hồn phách của Liễu Lan đã tan, dĩ nhiên cũng không băn khoăn nữa, lại đẩy mạnh Kim Cương Xử vào thêm.

Rốt cuộc, Liễu Mai không chịu nổi nữa đột nhiên nổ bùm, cô ta và tất cả những âm hồn bị cô ta cắn nuốt đều tan thành tro bụi trong nháy mắt. Cuối cùng tôi chỉ nghe được cô ta nói một câu cực kỳ oán độc: “Kẻ giết tôi chắc chắn sẽ bị người giết chết!”

Không biết vì sao, những lời này vẫn luôn không ngừng quanh quẩn ở trong đầu tôi, giống như là Liễu Mai hạ cho tôi một lời nguyền rủa cuối cùng…

Chờ khi tất cả mọi thứ đã ổn định lại, Đinh Nhất người toàn là đất xuất hiện ở lối đi giữa lầu ba và lầu hai. Hóa ra anh ta vẫn bị kết giới của Liễu Mai nhốt ở lầu ba và không xuống được.

CHƯƠNG

NGHIỆP CHƯỚNG CỦA VIỆC GIẾT MA QUỶ

Đinh Nhất thấy tôi ngơ ngác đứng ở đó không nhúc nhích, bèn vội vàng nhảy từ phía trên xuống và hỏi: "Cậu không sao chứ?!"

Tôi lấy lại tinh thần, sau đó lắc đầu đáp: "Không sao, hồn phách Liễu Mai và Liễu Lan đã tiêu tan rồi."

Đinh Nhất gật đầu: "Ừ, tôi biết... Có phải trước khi Liễu Mai tan hồn lạc phách đã nói gì đó không?"

Tôi nghe vậy thì cười và bảo: "Cô ta có thể nói cái gì chứ? Nháy mắt đã bị tôi cho nốc ao, cơ bản chẳng trăn trối được điều gì."

Đinh Nhất thấy tôi còn có lòng nói đùa thì không truy hỏi gì nữa. Tiếp đó hai chúng tôi ra khỏi cao ốc Đông Lai, đúng lúc nhìn thấy Đàm Lỗi đang thở phì phò kéo hai chị em nhà họ Giả kia tới vệ đường!

Cậu ấy thấy tôi và Đinh Nhất đi ra thì mặt nhăn như khỉ, nói: "Ôi giời ơi các anh ơi, cuối cùng hai anh cũng ra đây rồi! Hai chị gái này thật sự nặng quá!"

Khi tôi đi đến bên cạnh Giả Bình Bình và Giả Linh Linh, phát hiện hai người họ vẫn đang hôn mê, tôi bèn nói với Đinh Nhất: "Liễu Mai đã bị đánh tan hồn phách mà sao họ vẫn chưa tỉnh lại nhỉ?"

Đinh Nhất nghe tôi hỏi như vậy, bèn ngồi xổm xuống lật mí mắt hai chị em ra xem và nói: "Không sao… Bọn họ bị âm hồn bám vào người thời gian dài, ít nhiều sẽ tổn thương đến thể xác, một lát nữa là tỉnh lại thôi. Có điều chỉ sợ bọn họ không thể hưởng tuổi thọ như người thường!"

Tôi hơi giật mình: "Nghiêm trọng như vậy cơ à?! Tôi còn tưởng rằng số mệnh của hai chị em họ khá tốt đấy, dầu gì cũng chưa bị Liễu Mai hại chết thì đã gặp chúng ta… thế mà không ngờ vẫn không thể cứu được họ."

Đinh Nhất lại phản bác lời tôi: "Không thể nói như vậy. Nếu không phải cậu cứu bọn họ, tôi dám chắc Liễu Mai sẽ không cho bọn họ sống qua năm nay. Đối với họ mà nói, đây đã là may mắn trong bất hạnh rồi. Tuy rằng trong vụ này, hai người họ vô tội, nhưng từ xưa đến nay đã có câu nói 'không có mối họa nào không hại đến gia đình', một người phạm tội thì nhất định cả nhà sẽ bị liên luỵ, cho nên họ bị tội lỗi của cha mẹ liên lụy cũng là bình thường."

Tôi thở hắt ra thật mạnh: "Vậy bây giờ làm sao đây? Chúng ta đưa người đến bệnh viện trước hay là chờ họ tỉnh lại rồi nói rõ tình hình?"

Kết quả Đinh Nhất lại lắc đầu: "Đề nghị của tôi là cả hai đều không làm, cứ ném họ ở đây thôi."

Đàm Lỗi ở cạnh giật mình nói. "Hả?! Thế… có được không?"

Tôi nhìn trái nhìn phải, phát hiện nơi này đúng là không có camera giám sát, vì vậy tôi xoay người nói với hai người họ: "Ném ở đây cũng được. Trời sắp sáng đến nơi rồi, ắt hẳn chẳng mấy chốc sẽ có người dậy sớm đi thể dục, đến lúc đó tất nhiên sẽ có người đưa họ đến bệnh viện. Nếu chúng ta đưa họ đến bệnh viện thì khó mà giải thích được. Thêm nữa, kể cả hai người bọn họ tỉnh

lại cũng chưa chắc đã nhớ rõ tại sao mình đến được nơi này. Cho nên vẫn là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện đi… Chúng ta có thể cứu được họ đã là hết tình hết nghĩa rồi.”

Tuy miệng thì nói như vậy, nhưng đến cuối cùng ba chúng tôi vẫn không thẳng tay ném họ lại đó mặc kệ được, chúng tôi lái xe đến chỗ xa xa một chút để theo dõi, đến tận lúc xác nhận có người phát hiện ra họ và gọi 120, chúng tôi mới yên tâm rời đi.

Chờ mấy người chúng tôi trở lại nhà chú Lê thì trời đã sáng bảnh mắt. Vào cửa đúng lúc nhìn thấy chú Lê còn đang ngái ngủ cho mèo ăn… Chú ấy thấy chúng tôi mới trở về, hơi giật mình nói: “Sao giờ các cháu mới trở về?”

Đàm Lỗi nói với vẻ mặt oán giận: “Sư phụ à, buổi tối lúc ngủ thầy không bị hốt hoảng tâm thần sao? Không cảm nhận được các đồ đệ gặp phải nguy hiểm gì à?”

Kết quả chú Lê nhún vai đáp: “Không, thầy ngủ rất say sưa.”

Đàm Lỗi nghe vậy thì vừa lắc đầu vừa thở dài bảo: “Xem ra giữa thầy trò chúng ta thật sự không có tâm linh tương thông mà…”

Chú Lê nghĩ ngợi một lúc, sau đó nghiêm mặt nói với Đàm Lỗi: “Thầy cảm thấy có thể là bởi vì các trò cũng không gặp phải nguy hiểm thật sự.”

Tôi thấy dáng vẻ muốn cứu vãn lại của chú Lê thì buồn cười, nhưng trong lòng lại không khỏi nghĩ tới câu nói cuối cùng kia của Liễu Mai: “Kẻ giết tôi chắc chắn sẽ bị người giết chết…”

Ý của cô ta là nguyền rủa tôi sẽ bị người khác giết chết giống như cô ta? Nhưng tôi cảm thấy cô ta nghĩ nhiều rồi, bởi vì tôi cũng không phải người giết chết cô ta thật sự! Chẳng phải cô ta đã bị chính mình giết từ lâu rồi đấy à? Nghĩ thông suốt lý lẽ trong đó, lòng tôi dường như thoải mái hơn.

Sáng hôm nay, hiếm khi tôi dậy sớm, nên định dắt Kim Bảo ra ngoài đi dạo, kết quả thằng nhóc này vừa thấy do tôi dắt nó ra chơi còn rất mất hứng! Vào lúc hai chúng tôi người thì túm kẻ thì tránh, Kim Bảo đột nhiên nhăn cái mũi lại, miệng phát ra tiếng gừ gừ trầm thấp.

Tôi biết đây là biểu hiện của Kim Bảo khi cảm thấy có nguy hiểm. Vì vậy tôi lập tức cảnh giác nhìn xung quanh… Kết quả không đến mấy giây sau, Bạch Linh Nhi đã đi ra từ trong bụi cỏ với vẻ mặt hậm hực.

Mà Kim Bảo vừa rồi vẫn còn gừ gừ, sau khi nhìn thấy Bạch Linh Nhi lại dựng đứng đuôi lên, vẻ mặt sợ hãi trốn ở phía sau tôi. Tôi nhẹ nhàng sờ đầu của nó và nói: "Đừng sợ, đừng sợ. Đây là chị Bạch của mày…"

Bạch Linh Nhi thấy Kim Bảo sợ mình như thế thì cố ý đi đến trước mặt Kim Bảo hù dọa nó: "Mũi của con vật này thính thật đấy! Tôi vốn đang muốn tiếp tục theo dõi anh một lát nữa cơ! Lần sau nhìn thấy tao nhớ phải yên lặng! Nếu không tao sẽ ăn mày như đồ ăn vặt đó!"

Không biết Kim Bảo có hiểu thật hay không, ấy thế nhưng nó lại kêu ư ử sợ sệt, cuối cùng tôi vẫn phải vỗ về nó một lúc mới đỡ. Tôi tức giận bảo với Bạch Linh Nhi: "Cô thôi đi được không! Một con rắn yêu sống hơn ngàn năm mà đi hù dọa một con chó con mới sống mấy năm như nó hả?! Thế gọi là già mà không nên nết đó cô biết không? Còn nữa nhé! Cô có thể đừng xuất quỷ nhập thần như vậy được không hả?"

Bạch Linh Nhi cười gian: "Chẳng phải do tôi sợ quấy rầy anh đấy sao, cho nên mới đi theo từ xa, muốn xem thử gần đây các anh đang làm những gì?" Nói một nửa, Bạch Linh Nhi đột nhiên kêu lên và hỏi: "Không đúng! Sao trên Kim Cương Xử bên hông anh lại

có mùi ma quỷ thế?... Có phải anh dùng nó để giết ma quỷ không?!"

Tôi cảm thấy chuyện này cũng không cần thiết phải giấu giếm cô ta, vì vậy gật đầu đáp: "Ừ, mấy ngày trước mới vừa dùng nó để giết một con ác quỷ hại chết rất nhiều người, đây cũng coi như là một việc công đức. Hòa thượng Tuệ Không của cô sẽ không để ý đâu."

Vừa nghe tôi nhắc tới Tuệ Không, vẻ mặt Bạch Linh Nhi hơi mất tự nhiên: "Cái gì mà của anh của tôi, anh bớt nói leo với tôi đi! Tôi nói cho anh biết, thứ này không thể dùng lung tung biết chưa? Hơn nữa nghiệp chướng của việc giết ma quỷ rất nặng. Có phải anh bị ngốc không thế!?"

Tôi không phục lắm: "Tôi thay trời hành đạo mà còn sai chắc?!"

Kết quả Bạch Linh Nhi lại nói với tôi: "Bất kỳ quỷ quái tinh linh nào đều có số phận riêng của chúng, nhất là ma quỷ... Điều đó có nghĩa là nên giao ma quỷ cho Âm Ti để làm phán xét cuối cùng, chứ không phải do anh tùy tiện giết chết."

CHƯƠNG

THỰC THI PHÁP LUẬT CHUI

Bạch Linh Nhi thấy tôi không cho là đúng, bèn tiếp tục lải nhải: "Anh nghĩ đi! Ma quỷ dưới Âm Ti cũng giống con người trên dương gian, đều được đăng ký trong danh sách. Cho dù người trên dương gian chết như thế nào, cuối cùng vẫn phải có một lời giải thích đúng không? Âm Ti cũng giống vậy, mỗi một con ma ra đời như thế nào và cuối cùng mất đi như thế nào, đều phải ghi chép rành mạch. Anh tùy tiện giết chết một con ma khiến phần giữa của liên kết đã bị đứt một mắt xích, âm hồn đáng lẽ nên giao cho Âm Ti phán xét đã bị anh cắt đứt… Anh cảm thấy liệu Âm Ti có hiểu cho anh chuyện này không?"

Tôi nghe vậy thì hơi giận dữ, gắt: "Ý của cô nói là, tôi giết một con lệ quỷ làm nhiều việc ác không những không có bất kỳ công lao và khổ lao nào, không khéo còn rước vạ vào thân?"

Bạch Linh Nhi hơi bất đắc dĩ gật đầu nói với tôi: "Quy tắc là quy tắc… Nó sẽ không thay đổi bởi vì bất kỳ ai hay bất kỳ chuyện gì xảy ra."

"Dù biết rõ tôi làm một chuyện tốt cũng không được sao?" Tôi nói với giọng không thể tin nổi.

Bạch Linh Nhi thở dài: "Vậy tôi hỏi anh nhé, nếu anh biết rõ có

một người làm đủ mọi chuyện xấu, anh có tự tay đi giết chết hắn không?"

Tôi lập tức hơi do dự, đáp: "Cái đó… Cái đó tất nhiên là phải xem hắn có uy hiếp đến tôi hay không đã! Nếu không thì vẫn nên để cho các chú cảnh sát đi bắt người xấu."

Bạch Linh Nhi chìa hai tay ra: "Chính là thế đó, dương gian có cảnh sát bắt người xấu, tất nhiên Âm Ti cũng có âm sai bắt ma xấu. Mặc dù anh giết một con ác quỷ, nhưng lại là thực thi pháp luật chui, hiểu chưa?"

Tôi vừa nghe là biết gần đây Bạch Linh Nhi thường xuyên lên mạng học tập, nếu không sao cô ta lại hiểu nhiều chuyện trong xã hội hiện đại như vậy chứ?

Cô ta thấy tôi không nói chuyện nữa, bèn vỗ vai tôi an ủi: "Yên tâm đi! Một lần hai lần chắc không hề hấn gì đâu, chỉ cần sau này gặp phải chuyện như thế anh đừng xen vào việc của người khác nữa là được."

Lúc này tôi đột nhiên hỏi Bạch Linh Nhi một câu: "À là bởi vì Tuệ Không lo chuyện không đâu quá nhiều, cho nên mới chết thảm ở trong hang động đá vôi kia hả?"

Nghe vậy, sắc mặt của Bạch Linh Nhi hơi ảm đạm, cô ta cúi đầu cả buổi mà không nói lời nào. Tôi chợt thấy hơi hối hận, tôi không nên trêu chọc chuyện đau lòng của người ta mãi…

Một lát sau, Bạch Linh Nhi mới từ từ ngẩng đầu lên, nói: "Đúng vậy, bởi vì ông ấy lo chuyện không đâu của tôi, nếu không với công đức của ông ấy, ắt hẳn đã được hưởng thọ cùng trời đất."

Để giảm bớt một chút không khí xấu hổ, tôi vội hỏi cô ta: "Vậy làm sao mới có thể tích góp công đức? Cô nói cho tôi nghe xem, để tôi cũng tích cóp nhiều một chút…"

Bạch Linh Nhi vẫn đắm chìm trong cảm xúc khổ sở vừa rồi, vì thế cô ta chỉ nói qua loa có lệ với tôi: “Làm việc thiện ấy!”

“Chung chung quá đi, có thể nói cụ thể hơn một chút không.” Tôi cố tìm chuyện để hỏi.

Bạch Linh Nhi nghĩ ngợi rồi nói với tôi: “Dựng cầu lát đường, xây miếu sửa chùa… những việc đó đều có thể tích góp công đức cho mình.”

Tôi lắc đầu liên tục: “Những việc này lãng phí tiền quá! Có gì khác không? Tốt nhất là đừng đắt quá hoặc là không cần tốn tiền.”

Bạch Linh Nhi hơi kinh ngạc nhìn về phía tôi: “Sao anh bủn xỉn thế? Năm đó Tuệ Không đâu có như vậy.”

Con bé này được lắm, tôi không đề cập tới thì tự cô ta lại nhắc tới. Thế là tôi tức giận nói: “Đó là bởi vì hòa thượng của cô là một người ở ẩn cõi tiên, còn tôi là kẻ phàm tục, dĩ nhiên phải chuộng vật ngoài thân hơn rồi.”

Bạch Linh Nhi nghe tôi nói như vậy cũng không tức giận, trái lại còn nói với tôi: “Có vài việc nhỏ cũng có thể tích góp công đức, nhưng phải đạt được số lượng nhất định mới được. Ví dụ như anh đỡ bà cụ qua đường, nếu muốn tích góp công đức bằng việc thiện loại nhỏ này, thì phải kiên trì mười năm như một…”

Tôi lập tức mất hết hứng thú với việc tích góp công đức, nghĩ bụng mẹ nó chứ, việc này cũng phiền phức quá, thôi vẫn cứ nên thích gì làm nấy đi! Nghĩ đến đây tôi bèn dắt Kim Bảo xoay người bỏ đi.

Bạch Linh Nhi lập tức đuổi theo: “Ê? Sao anh không chào hỏi tiếng nào đã đi thế?”

Tôi cũng không quay đầu lại mà nói: “Cô đâu có việc gì, tôi và cô đứng đây nói chuyện tào lao làm quái gì!”

Cô ta mất hứng: “Chẳng lẽ anh không biết hỏi tôi mấy ngày qua đã đi những đâu? Làm chuyện gì sao hả?”

Tôi dừng chân, sau đó quay đầu lại nói với cô ta: “Chỉ cần cô không ăn thịt người, còn lại cô thích làm gì thì làm…”

“Trương Tiến Bảo! Sao anh chẳng có tí kiên nhẫn nào với tôi thế hả?” Cuối cùng Bạch Linh Nhi cũng nổi giận.

Lúc ấy tôi thật sự muốn nói thẳng với cô ta rằng tôi không phải Tuệ Không của cô! Nhưng vì trong lòng tôi hiểu rõ tình cảm của cô ta với Tuệ Không nên không nỡ nói ra… Cuối cùng tôi đành phải than thở: “Chị hai à, tôi thật sự phải đi về, nếu cô có chuyện gì muốn nói với tôi thì mình vừa đi vừa nói chuyện nhé! Nếu cô chỉ đến nhìn ngó tôi, vậy bây giờ cô cũng cũng nhìn xong rồi, chúng ta ai về nhà nấy đi.”

Bạch Linh Nhi còn muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn xua tay với tôi: “Thôi anh đi đi… Tôi cũng không có chuyện gì.”

“Vậy tôi đi đấy nhé!” Nói rồi, tôi cũng không quay đầu lại mà vội vã dắt Kim Bảo chạy mất.

Lần này hiếm khi tôi và Kim Bảo một lòng, đều muốn đi cho nhanh, trốn bà chị rắn này cho xa, kết quả là cả hai chúng tôi đều quên mất mục đích đi ra ngoài để làm gì. Sau khi chúng tôi về đến nhà, Đinh Nhất còn thấy lạ là sao hôm nay về nhanh như vậy? Ai ngờ Kim Bảo vừa vào cửa vài phút đã không nhịn được mót tè mà giải quyết thẳng ở phòng khách.

Đinh Nhất thấy thế lập tức sầm mặt hỏi tôi: “Cậu không dắt nó đi vệ sinh à?”

Tôi lập tức vỗ bộp vào đầu: “Đệch, sao lại quên cái chuyện này chứ?”

Đinh Nhất nhíu mày: “Hai người các cậu gặp được ai hả?”

Tôi gật đầu một cách bất đắc dĩ: “Đừng nói nữa, hôm nay ra ngoài không xem hoàng lịch, đụng phải con rắn trắng kia! Chắc Kim Bảo bị cô ta dọa nên quên mất phải đi tè… Bản thân nó còn quên, dĩ nhiên tôi cũng không nhớ ra.”

Đinh Nhất nghe xong cũng chưa nói gì, chỉ “Ồ” một tiếng rồi không hỏi nhiều nữa. Xem ra anh ta sợ lúc chúng tôi nói chuyện về con rắn trắng sẽ nhắc tới Tuệ Không. Chẳng lẽ điều này sẽ trở thành điều cấm kỵ mãi mãi không thể nhắc tới giữa chúng tôi?

Vào ban đêm, tôi gọi điện thoại cho chú họ và kể cho chú nghe về chuyện tôi giết ma quỷ. Chú họ nghe xong cũng nói với tôi, sau này không nên làm những chuyện như thế nữa… Về cơ bản, quan điểm của chú ấy giống với Bạch Linh Nhi, cảm thấy không cần thiết lo ba cái việc “phí sức mà không có tiếng thơm” đấy.

Dù miệng nói như vậy, nhưng tôi cảm thấy lần sau nếu lại để tôi gặp phải chuyện kiểu này, chắc tôi vẫn sẽ làm như vậy… Có lẽ ở tận sâu trong xương cốt, đúng là tôi vẫn có điểm giống với Tuệ Không.

Từ sau khi chú Lê biết Kim Cương Xử của tôi là một pháp khí lợi hại thì bắt đầu cố ý hay vô tình nhận một vài việc hàng yêu trừ ma… Đương nhiên, chú ấy thu phí không hề thấp.

Nhưng dù là như vậy, vẫn có đại gia thực lực hùng hậu tìm tới cửa, việc làm ăn nhiều tới mức nhận không xuể. Có điều cũng không phải ai đến chú Lê cũng nhận hết. Thông thường chú ấy chỉ nhận một vài công việc có trình độ phức tạp tỉ lệ thuận với tiền công thôi.

CHƯƠNG

VỤ CÔNG NHÂN NHẢY LẦU

Hôm nay chú Lê nhận một vụ, đến một nhà máy do người nước ngoài đầu tư để điều tra vụ việc công nhân nhảy lầu vào tháng trước. Nếu có thể mời chúng tôi đến thì tất nhiên đây không phải chuyện công nhân nhảy lầu bình thường, mà là trong vòng một tuần liên tục xảy ra bốn vụ công nhân rơi xuống lầu bỏ mình.

Vì thế ông chủ nhà máy nóng lòng như lửa đốt. Mặc dù cuối cùng cảnh sát chứng minh rằng trong bốn vụ công nhân rơi xuống lầu này, có một vụ là tai nạn ngoài ý muốn, ba vụ còn lại là tự tử bởi vì lý do cá nhân.

Nhưng điều này cũng tạo nên một bầu không khí khủng bố dày đặc cho cả nhà máy, đám công nhân suốt ngày lo sợ không yên, sợ chuyện giống như vậy cũng xảy ra với mình, tầng lớp quản lý càng sợ chuyện này sẽ xảy ra lần nữa, tạo ra càng nhiều ảnh hưởng tiêu cực hơn cho nhà máy.

Mặc dù phía cảnh sát đã đưa ra kết luận chính thức cho toàn bộ vụ việc, nhưng ông chủ nhà máy lại cho rằng chuyện này không hề đơn giản thế… Để đề phòng lại xảy ra tình huống công nhân nhảy lầu, ông ta nhờ bạn bè rồi tìm được đến chú Lê, hy vọng chú ấy có thể tự mình đến khu nhà máy xem thử, xem có phải vì vài vấn đề

về phong thuỷ mới khiến công nhân nhảy lầu hay không?

Lúc đầu, khi nghe nói chú Lê nhận vụ này, tôi còn cảm thấy không có chỗ nào quá đặc biệt, có vẻ như không dính dáng gì đến mấy vụ ma quỷ. Nhưng chú Lê lại bảo tôi đừng kết luận sớm như vậy, chú ấy nói có vấn đề hay không phải đến xem rồi mới biết được.

Bởi vì thông tin của công nhân nhảy lầu cần phải giữ bí mật, cho nên đối phương yêu cầu khi nào chúng tôi chính thức đến nhà máy rồi mới có thể cho chúng tôi xem. Vì thế hai ngày sau, chúng tôi cùng đi đến nhà máy có vốn đầu tư nước ngoài khá nổi tiếng trong khu vực này.

Nhà máy nằm trong khu công nghiệp ở ngoại ô thành phố. Toàn bộ nhà máy từ trên xuống dưới có hơn ba mươi nghìn công nhân, cũng coi như là một nhà máy vốn đầu tư nước ngoài có quy mô lớn trong vùng. Do số lượng công nhân viên chức trong nhà máy đông đảo, nên bên trong này có rất nhiều siêu thị, bể tắm, thẩm mỹ viện cung cấp dịch vụ cho nhân viên… giống như một cộng đồng dân cư nhỏ.

Khi mới đến, nơi này cho chúng tôi cảm giác khá được. Khu vực nhà máy trông gọn gàng ngăn nắp, các tốp công nhân làm việc và nghỉ ngơi đều rất có quy luật, không thấy bất kỳ điều gì lạ thường. Người chịu trách nhiệm tiếp đón chúng tôi là phó chủ nhiệm của nhà máy, Triệu Bắc Hân. Ông ấy được xem như ông già kỳ cựu trong nhà máy, mười năm trước vào nhà máy làm việc, làm đến bây giờ được thăng chức thành phó chủ nhiệm của nhà máy.

Theo lời Triệu Bắc Hân, tuy nhà máy này là một xí nghiệp tư nhân, nhưng cho dù ở mặt chế độ quản lý hay là mặt đãi ngộ phúc lợi cho công nhân đều không thua các nhà máy thuộc sở hữu nhà nước, cho nên chỉ cần là công nhân chăm chỉ chịu khó thì trên cơ

bản đều sẽ tiếp tục làm việc lâu dài giống ông ấy.

Mấy người chúng tôi đến nhà máy đúng vào lúc công nhân ca đêm tan làm, công nhân ca ngày vào làm, vì thế chúng tôi bèn đứng tại chỗ quan sát cẩn thận nhóm công nhân vội vàng đi tới đi lui đó trong chốc lát.

Không cần phải nói, công nhân hết ca đêm dĩ nhiên đều mang mặt mày mỏi mệt, nhìn là biết vừa mới thức đêm tăng ca. Nhưng điều làm tôi cảm thấy hơi kỳ lạ là, những công nhân vừa mới tới đi làm cũng không có tinh thần gì mấy, trông cả đám gục đầu xuống héo rũ, tất cả đều giống như chưa tỉnh ngủ vậy.

Tuy rằng trong lòng có nghi ngờ, nhưng tôi không hỏi thẳng Triệu Bắc Hân, bởi vì tôi tin rằng có vài vấn đề dù không hỏi bây giờ thì sau này trong lúc điều tra vẫn sẽ biết được rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra.

Tiếp theo Triệu Bắc Hân đưa chúng tôi vào một phòng họp trong khu vực làm việc. Đầu tiên ông ấy bảo thư ký văn phòng pha trà rót nước cho chúng tôi, còn bản thân đi ra ngoài ôm về bốn tập hồ sơ. Bốn tập hồ sơ này chính là thông tin chi tiết của bốn vụ nhảy lầu xảy ra trước đó.

Phải nói bản thân sự cố nổi bật khắp xung quanh này cũng không phức tạp, hồ sơ về bốn công nhân cũng chỉ có hai tờ giấy, nhưng bởi vì nhà máy có mấy chục nghìn công nhân, cho nên nếu Triệu Bắc Hân không xem tài liệu, chính ông ấy cũng không kể ra được tình huống cụ thể của những người này là gì.

Khi tôi mở tập hồ sơ thứ nhất trong bốn sự cố nhảy lầu ra, phát hiện đây là vụ xảy ra đầu tiên… Người chết tên Mã Kiến, là một thanh niên hai mươi ba tuổi.

Theo thông tin cá nhân cậu ta điền khi vào nhà máy, Mã Kiến là người ở thôn Bắc Tân gần đó. Sau khi tốt nghiệp cấp hai, cậu ta đi

làm nhân viên phục vụ ở quán cơm trên thị trấn, ba năm trước đây vào nhà máy làm, luôn có biểu hiện tốt trong công việc.

Đối với cái chết của cậu ta, cảnh sát đưa ra kết luận cuối cùng là rơi xuống lầu do tai nạn ngoài ý muốn, bởi vì đêm xảy ra chuyện đúng vào lúc trời mưa, Mã Kiến đi thu quần áo mình phơi ở trên hành lang nên không cẩn thận ngã từ hành lang tầng sáu xuống, chết ngay tại chỗ.

Đúng lúc xảy ra chuyện, có một bảo vệ đi tuần tra ở dưới lầu nghe thấy âm thanh nên chạy tới xem xét thì nhìn thấy mồm miệng Mã Kiến đầy máu nằm nghiêng trên nền xi măng dưới ký túc xá công nhân, lúc ấy tay của cậu ta còn cầm một bộ đồng phục lao động ướt sũng.

Sau đó người bảo vệ này lập tức dùng bộ đàm gọi những đồng nghiệp đang trực đêm khác, bảo họ gọi cấp cứu 120 bằng điện thoại phòng bảo vệ, báo là có người rơi xuống lầu ở dưới tòa nhà ký túc xá B. Tuy rằng từ lúc bảo vệ phát hiện Mã Kiến rơi xuống lầu đến khi xe cứu thương 120 tới được nhà máy chưa đến hai mươi phút, nhưng khi nhân viên cứu hộ chạy tới nơi, Mã Kiến cũng đã trút hơi thở cuối cùng.

Sau khi xác nhận rằng Mã Kiến đã chết, đội trưởng đội bảo vệ liên hệ với chủ nhiệm Lưu Quang Vĩ của nhà máy, xong rồi chọn báo cảnh sát. Bởi vì nhân viên cấp cứu 120 đã từng làm hồi sức tim phổi cho Mã Kiến sau khi đến hiện trường, cho nên xác của Mã Kiến đã không còn giữ được dáng vẻ ban đầu lúc anh ta rơi xuống lầu nữa.

Tuy nhiên cảnh sát vẫn dựa theo bộ quần áo lao động bên cạnh anh ta, và cả sự miêu tả của các công nhân cùng ký túc xá để phán đoán, ắt hẳn là Mã Kiến đã vô tình rơi xuống từ lan can hành lang tầng sáu khi anh ta muốn lấy quần áo lao động bị mưa xối ướt,

cuối cùng dẫn đến cái chết.

Đặc biệt là một trong những người bạn cùng phòng đã nói với cảnh sát một cách chắc chắn rằng, khi ấy Mã Kiến nghe thấy bên ngoài trời mưa thì lập tức nhớ ra bộ quần áo lao động mình phải mặc vào sáng sớm hôm sau vẫn còn đang phơi ở bên ngoài hành lang, nếu bị nước mưa làm ướt thì sáng mai anh ta sẽ không có đồng phục mặc đi làm.

Tổ trưởng của bộ phận họ đã từng nhấn mạnh nhiều lần rằng, lúc đi làm không mặc quần áo lao động một lần sẽ bị trừ 50% lương! Bởi vậy Mã Kiến chạy nhanh ra khỏi phòng ký túc xá chuẩn bị lấy quần áo về, để tránh ngày hôm sau đồng phục ướt quá không mặc được.

Nhưng bởi vì lúc đó đã rất muộn rồi, các đồng nghiệp ở cùng ký túc xá đều lần lượt đi ngủ hết cả, nên chẳng ai phát hiện Mã Kiến ngã xuống lầu từ lúc nào. Cho đến khi bọn họ bị tiếng đập cửa làm bừng tỉnh thì mới biết Mã Kiến đã ngã chết.

Nhìn từ bề ngoài, đây đúng là tai nạn ngoài ý muốn, đương nhiên, nếu không xảy ra ba sự cố sau đó nữa thì chắc là sẽ không có ai nói ra nói vào gì về vụ này. Hơn nữa theo lời Triệu Bắc Hân, người nhà Mã Kiến cũng đồng ý với kết luận điều tra của cảnh sát, đồng thời họ nhận được một khoản trợ cấp một trăm năm mươi nghìn nhân dân tệ theo chủ nghĩa nhân đạo từ nhà máy.

Lúc ấy mọi người trong nhà máy, bao gồm cả Triệu Bắc Hân đều cho rằng đây chỉ là một sự cố ngẫu nhiên xảy ra, bọn họ đã khơi thông tâm lý cho mấy công nhân ở cùng ký túc xá với Mã Kiến, để tránh bọn họ sinh ra bóng ma tâm lý vì chuyện này.

Nhưng điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là, hai ngày sau, một công nhân nữ mới vừa tròn 18 tuổi lại nhảy xuống khỏi lầu bốn của cùng tòa nhà, chết tại chỗ…

CHƯƠNG

DIÊM VƯƠNG GOM QUÂN

Công nhân nữ nhảy lầu tự tử tên là An Tuệ Khiết, là người mới vào nhà máy làm chưa được hai tháng. Vài ngày trước khi vụ việc xảy ra, cô ấy còn được bình bầu là nhân viên tốt nhất trong tuần của phân xưởng vì làm việc nghiêm túc và có trách nhiệm.

Từ tất cả các dấu hiệu cho thấy, An Tuệ Khiết không gặp phải bất kỳ vấn đề nào trong công việc và cũng rất hòa đồng với các đồng nghiệp, chưa từng xảy ra bất kỳ điều gì không thoải mái. Nếu bắt buộc phải nói gần đây cô ấy có tâm sự gì, thì ắt hẳn là cô ấy và bạn trai của cô ấy có một số vấn đề về tình cảm.

Theo đồng nghiệp ở cùng ký túc xá với cô ấy kể, bởi vì gần đây An Tuệ Khiết thường xuyên tăng ca, cho nên không có thời gian đi ra ngoài chơi với bạn trai, kết quả làm cho bạn trai dần dần xa cách với cô ấy. Mấy ngày trước vừa mới đề nghị chia tay.

Lúc đầu mọi người đều khuyên cô ấy đừng khổ sở quá, cóc ba chân khó tìm chứ người hai chân có đầy ra đấy! Tuy An Tuệ Khiết nhỏ tuổi, nhưng tính cách lại rất lạc quan, cô ấy bước ra khỏi bóng ma thất tình rất nhanh, nên vẫn đi làm bình thường.

Chính bởi vì cô bé tích cực và lạc quan, cho nên mọi người vẫn luôn cho rằng cô ấy không sao cả. Kết quả vào giữa trưa ngày thứ

ba sau khi Mã Kiến xảy ra chuyện, đang lúc công nhân nhà máy nghỉ trưa, kéo bè kéo lũ chuẩn bị ra khỏi phân xưởng ăn cơm, có người nhìn thấy An Tuệ Khiết đứng một mình ở bên lan can hành lang lầu bốn ký túc xá và nhìn xuống dưới bằng vẻ mặt không cảm xúc.

Lúc ấy có đồng nghiệp quen An Tuệ Khiết còn bực mình, sao hôm nay con bé này không đi làm thế? Kết quả đúng lúc ấy, mấy trăm đôi mắt cùng lúc nhìn thấy An Tuệ Khiết nhanh nhẹn trèo qua lan can hành lang, nhảy thẳng từ lầu bốn xuống.

Trong tiếng thét chói tai của mọi người, An Tuệ Khiết ngã thật mạnh xuống nền xi măng, óc văng tung tóe… Bởi vì cô ấy nhảy lầu trong cái nhìn của hàng trăm đôi mắt, cho nên cảnh sát nhanh chóng xác định rằng An Tuệ Khiết chết do tự tử. Chỉ có mấy người bạn ở cùng phòng với cô ấy không tin tưởng lắm. Buổi sáng An Tuệ Khiết còn rất vui vẻ, sao mới có mấy tiếng đồng hồ đã tự tử chết chứ?

Bởi vì lần này cảnh sát xác định là tự sát, cho nên nhà máy chỉ cho người nhà An Tuệ Khiết ba mươi nghìn nhân dân tệ tiền chôn cất. Tuy người nhà cô ấy không tin con gái tự tử chết, nhưng cũng chỉ có thể cam chịu chấp nhận sự thật này.

Hai sự cố rơi xuống lầu liên tiếp trong cùng một tòa nhà ký túc xá, tuy rằng một vụ là ngoài ý muốn, một vụ là tự tử, nhưng bởi vì thời gian xảy ra hai vụ cách nhau rất gần, cho nên điều này không khỏi làm một vài công nhân trong nhà máy nảy sinh ra liên tưởng không tốt.

Nhưng lúc này bản thân vụ việc cũng chưa khiến cho tầng lớp quản lý của nhà máy coi trọng, bọn họ chỉ xem sự cố của Mã Kiến và An Tuệ Khiết là hai chuyện riêng biệt ngẫu nhiên xảy ra, vẫn chưa đưa ra bất kỳ dự đoán gì tương ứng. Cũng chính bởi vì vậy,

nên khi sự cố nhảy lầu lần thứ ba xảy ra, lãnh đạo nhà máy đã có phần trở tay không kịp trong việc xử lý vụ việc.

Vụ rơi lầu lần thứ ba xảy ra vào hôm sau khi An Tuệ Khiết chết một ngày… Người chết tên Vu Hải Đông, bị người ta phát hiện ngã ở ngoài cửa một siêu thị nhỏ, trừ có một chút máu chảy ra ở khóe miệng thì cả người anh ta từ trên xuống dưới không có bất cứ vết thương rõ ràng nào.

Lúc đầu người phát hiện ra Vu Hải Đông cũng không biết anh ta rơi từ trên lầu xuống, mà cho rằng anh ta phát bệnh cấp tính gì đó? Hơn nữa lúc ấy anh ta vẫn chưa chết, người trong nhà máy bèn đưa anh ta đến bệnh viện gần đó để cấp cứu.

Cuối cùng tất nhiên là không cứu được Vu Hải Đông, nhưng lúc bác sĩ cấp cứu cho anh ta lại phát hiện anh ta không phải chết do phát bệnh cấp tính… mà là chết vì rơi từ trên cao xuống, đặc biệt là nhiều chỗ trên người anh ta còn có hiện tượng gãy xương không rõ ràng và xuất huyết bên trong.

Người đã chết nên dĩ nhiên cảnh sát phải tham gia, kết quả bọn họ phát hiện trên nóc tòa nhà của Vu Hải Đông có một ít manh mối đáng ngờ… Đầu tiên cảnh sát tìm thấy một đống tàn thuốc lá ở một góc của tầng cao nhất, nhờ đối chiếu ADN nước bọt để lại trên đó thì biết số thuốc lá này đều do Vu Hải Đông hút.

Hơn nữa quan trọng nhất là cảnh sát đã tìm thấy một vài dấu giày trên lan can tầng cao nhất. Qua kiểm nghiệm phân tích, cảnh sát xác định mấy dấu giày đó đúng là của đôi giày thể thao mà Vu Hải Đông đang đi.

Vì thế cảnh sát mới phân tích, có thể là Vu Hải Đông gặp phải chuyện khó khăn, cho nên mới hút rất nhiều thuốc ở tầng cao nhất hòng “mượn vật quên sầu”, nhưng rõ ràng Vu Hải Đông càng hút càng sầu hơn…

Nhưng điều làm cảnh sát cảm thấy nghi ngờ chính là, trong quá trình điều tra, bất kể là qua người nhà hay đồng nghiệp của anh ta, đều không điều tra được rốt cuộc Vu Hải Đông đang buồn bã vì chuyện gì. Tuy không tìm thấy động cơ tự tử của Vu Hải Đông, nhưng căn cứ vào đầy đủ bằng chứng thăm dò được ở hiện trường, cảnh sát xác định anh ta chết vì tự tử.

Khi tin Vu Hải Đông chết lan truyền trong nhà máy, nhà máy lập tức bùng nổ! Mới qua mấy ngày đã chết liên tiếp ba người, rất khó để không khiến người ta liên tưởng đến việc trong đó có phải có vấn đề tà dị gì hay không!?

Mà giờ lãnh đạo nhà máy mới bắt đầu nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, họ bắt đầu nhấn mạnh nhiều lần trong cuộc họp toàn nhà máy, có khó khăn thì tìm lãnh đạo, đừng gây ra bất cứ hành động quá khích gì, mạng sống chỉ có một, mất rồi là hết.

Thậm chí họ còn lên tỉnh mời bác sĩ chuyên khoa tâm lý về khơi thông tâm lý cho công nhân, mở lớp về sức khỏe tâm lý. Chỉ tiếc tất cả mọi thứ đều có hiệu quả cực ít… Nếu không thì sẽ không có vụ nhảy lầu lần thứ tư.

Phải nói vụ lần thứ tư này cũng là vụ làm lãnh đạo nhà máy đau đầu nhất… Bởi vì người chết Dương Mộc Sâm trong vụ thứ tư là tổ trưởng một tổ trong nhà máy, có vợ có con, thu nhập cũng cao hơn so với công nhân bình thường rất nhiều.

Nếu mọi thứ thuận lợi, Dương Mộc Sâm sẽ thăng chức thành chủ nhiệm phân xưởng vào nửa tháng sau. Đang đúng vào lúc sự nghiệp phát triển không ngừng, ông ta chắc chắn sẽ không tự tử kết liễu đời mình vào ngay lúc này mới đúng chứ!? Đùng một cái, lời đồn nổi lên khắp nơi, ai cũng nói Diêm Vương đang tới nhà máy gom quân, không gọi đi một số lượng âm binh nhất định thì việc này chưa thể yên!

Mặc dù nghe lời đồn này là biết nói linh ta linh tinh, nhưng cũng không đọ nổi việc có nhiều người tin tưởng… Suy cho cùng, không ai lại không để ý đến chuyện sống chết của mình cả. Nhất thời, có nhiều công nhân nhà máy lũ lượt xin nghỉ, từ chức, suýt nữa đã không hoàn thành được đơn đặt hàng nhà máy vừa mới nhận.

Ông chủ nhà máy là một người Hàn Quốc. Ông ấy nghe tin ảnh hưởng của việc này lại nghiêm trọng như vậy, thì lập tức bay từ Hàn Quốc sang đây để tự mình xử lý chuyện này… cũng chính ông ấy cậy nhờ bạn bè của mình ở Trung Quốc tìm đến chỗ chú Lê.

Sau khi xem xong tất cả tài liệu Triệu Bắc Hân mang tới, tôi hơi nghi ngờ hỏi ông ta: “Chẳng lẽ khu vực nhà máy của các ông không có camera giám sát ư? Ắt hẳn phải quay lại được gì đó về bốn người đã chết kia chứ?”

Kết quả Triệu Bắc Hân lại lắc đầu: “Tất nhiên là có, nhưng nơi cả bốn công nhân xảy ra chuyện đều rơi vào góc chết của camera, cho nên cùng lắm chỉ có thể quay được bọn họ đi vào khu vực xảy ra chuyện khi nào thôi, về phần bọn họ nhảy xuống như thế nào thì không quay được.”

CHƯƠNG

BÀN LUẬN GIÀU NGHÈO

Cả bốn vụ nhảy lầu đều xảy ra ở góc chết của camera? Việc này không tránh khỏi hơi trùng hợp quá mức đấy chứ? Triệu Bắc Hân cũng ra vẻ đúng thật là hơi khéo, kỳ lạ nhất là, từ các góc độ quay video khác nhau, ban đầu, ba công nhân đã nhảy lầu tự tử đều biểu hiện khá bình thường khi đi vào phạm vi có camera, căn bản không nhận thấy bọn họ có suy nghĩ phí hoài bản thân mình.

Đặc biệt là người cuối cùng, Dương Mộc Sâm, thậm chí khi lọt vào ống kính, ông ta còn giơ tay phủi bụi trên vai một cách rất tùy ý. Thử hỏi một người chuẩn bị tự tử sẽ để ý những vấn đề nhỏ đó hay sao?

Nghe đến đó tôi bèn hỏi Triệu Bắc Hân: “Nơi Dương Mộc Sâm nhảy lầu có chỗ nào đặc biệt không?”

Triệu Bắc Hân lắc đầu đáp: “Có lẽ không có chỗ nào đặc biệt, chỉ là một tòa nhà văn phòng trong khu vực nhà máy thôi…”

Tôi hỏi tiếp: “Trừ Mã Kiến và An Tuệ Khiết trong vụ thứ nhất và thứ hai là ở cùng một tòa nhà ký túc xá, còn lại Vu Hải Đông và Dương Mộc Sâm đều lần lượt chết dưới hai tòa nhà nào?”

Triệu Bắc Hân suy nghĩ và nói: “Mã Kiến và An Tuệ Khiết sống trong cùng một tòa nhà ký túc xá, mà Vu Hải Đông nhảy từ mái

nhà của trung tâm hoạt động xuống, còn về Dương Mộc Sâm… anh ta nhảy từ tòa nhà văn phòng của nhà máy xuống.”

Tôi thầm nghĩ bụng, trông bề ngoài, địa điểm mà những người này nhảy lầu cũng không có liên hệ gì lớn lắm, tất cả mọi người đều đi làm ở cùng một nhà máy, địa điểm có thể chọn để nhảy lầu cũng chỉ có mấy tòa nhà đó.

Nhưng vấn đề là trong vòng một tuần liên tiếp xảy ra bốn vụ nhảy lầu, thì điều này chắc chắn không chỉ đơn giản là trùng hợp nữa, nếu không phải mấy công nhân này bị thôi miên tập thể, vậy cũng chỉ có thể là bị tà ma nào đó mê hoặc.

Chú Lê cũng đồng ý với suy nghĩ của tôi, nhưng bây giờ là giữa ban ngày, chúng tôi đi lòng vòng ở nhà máy cũng không thấy được chỗ nào lạ thường. Cuối cùng chú Lê bảo Triệu Bắc Hân sắp xếp cho chúng tôi một phòng ký túc xá tiêu chuẩn cho công nhân viên chức ở, chỉ có ở lại nhà máy một đêm mới có thể biết rốt cuộc nơi này có vấn đề gì hay không. Tiếp đấy, Triệu Bắc Hân sắp xếp cho chúng tôi tới một căn phòng mới có sáu người dọn ra, cũng cho chúng tôi trải nghiệm cảm giác làm công nhân ở nhà máy…

Nhà máy làm xoay ba ca, mỗi ca 8 tiếng, trừ giữa giờ ăn cơm một tiếng, thật ra mỗi công nhân chỉ làm việc 7 tiếng mỗi ngày. Nếu chỉ nhìn vào điều này một cách đơn thuần sẽ thấy công nhân ở đây chắc hẳn không quá mệt mỏi. Đương nhiên, đây cũng chỉ là xem bề ngoài, tình hình cụ thể là gì thì những kẻ mới vào như chúng tôi khó mà hiểu được.

Nhưng ở đây có một chỗ cực kỳ đáng ghét, đó là mỗi khi đến giờ đi làm và tan làm của một ca là sẽ đổ chuông, cứ như khi còn đi học, làm người ta lúc nào và ở đâu cũng có cảm giác gấp gáp, tóm lại là không quá thoải mái.

Đêm đầu tiên ở lại, chúng tôi không làm gì cả, vẫn chỉ quan sát

khung cảnh dưới lầu từ cửa sổ, muốn xem thử buổi tối có ai đi lại ở trong sân, có ai chuồn ra ngoài chơi…

Bởi vì đây cũng không phải trường học, trừ làm việc ra chắc chắn vẫn phải có vài sinh hoạt giải trí. Hơn nữa phần lớn người làm việc ở đây đều là thanh niên tầm hai mươi tuổi. Lúc đi làm, bọn họ làm công việc máy móc buồn tẻ, sau khi tan làm, tất nhiên cần thả lỏng một chút.

Nhưng nói thật, nơi này ngoại trừ ổn định ra thì chẳng được cái gì khác, vừa rồi tôi hỏi thăm thử Triệu Bắc Hân về tiền lương của công nhân bình thường, thật sự không cao lắm, trung bình khoảng ba ngàn nhân dân tệ… Nhưng đây cũng chỉ là giá trị trung bình.

Nghe ý của Triệu Bắc Hân là, nếu có bằng đại học chuyên ngành trở lên thì có thể nhận mức lương từ ba ngàn đến năm ngàn, nhưng nếu chỉ tốt nghiệp trung học cơ sở, thì anh chỉ có mức lương cơ bản cộng thêm một số tiền tăng ca.

Lúc này tôi nhìn những công nhân vào làm và tan làm đó, phát hiện trên mặt bọn họ thiếu đi sức sống tinh thần mà tuổi này nên có… Cuộc sống trong nhà máy dường như khiến họ trở nên quá công thức hóa, đây không phải là cảm giác mà những thanh niên tuổi đôi mươi nên có.

Tôi không nhịn được mà thì thầm: “Không phải bọn họ đang lãng phí cuộc sống của mình à?”

Chú Lê cũng rướn cổ nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó khẽ cười và bảo: “Mỗi người có một cách sống. Cháu không thể yêu cầu mỗi một người đều trở thành thanh niên có chí hướng, có thể làm nhà khoa học, doanh nhân, nhà giáo dục được!”

“Nhưng bọn họ có thể làm điều gì đó hứa hẹn hơn ở độ tuổi đẹp như hoa này mà?” Tôi vô cùng khó hiểu.

Chú Lê than thở: “Chàng trai, cháu vẫn còn quá trẻ! Từ nhỏ mỗi

người đều biết phải học tập cho giỏi, sau đó thi đậu đại học tốt, tìm một công việc tốt… Nhưng tại sao không phải ai cũng có thể làm được?”

Trong lúc bất chợt tôi cũng không biết nên trả lời chú Lê như thế nào, bởi vì nguyên nhân làm không được quá nhiều! Vì thế tôi nghĩ ngợi và nói: “Có thể là bởi vì hoàn cảnh gia đình và suy nghĩ cá nhân đều không giống nhau!”

Chú Lê gật đầu: “Đại loại thế, nhưng xét đến cùng cũng chỉ có một câu, đó là bởi vì số phận không giống nhau… Nói thẳng ra là khả năng số phận của con cái một triệu phú và con cái một người ăn xin xảy ra nghịch chuyển là cực kỳ bé nhỏ. Cháu không thể nói con trai của ăn xin chắc chắn không thể thành triệu phú, cũng cái lẽ đó, con trai của triệu phú cũng không thể không có ngày thành ăn xin, nhưng xác suất như thế quá thấp! Tình hình chung con cái của người giàu vẫn giàu có, con cái của ăn xin vẫn nghèo túng.”

“Thế… có phải hơi bi quan quá không?!” Đàm Lỗi ở cạnh không phục.

Chú Lê gõ vào đầu cậu ta và nói: “Thằng nhóc thối, con biết cái gì? Đây không phải bi quan, đây là thực tế. Số trời đã định, trên thế giới này có người sinh ra không cần làm gì cả đã là tỉ phú, nhưng có người liều sống liều chết làm cả đời, cuối cùng chỉ có thể lấy được chút tiền hưu ít đến đáng thương. Nhưng không phải đời người chính là như vậy à? Mặc dù mỗi người đều có số phận của mình, nhưng điều đó không có nghĩa là họ không sống vui vẻ, không hạnh phúc. Nếu người nào cũng là người giàu, như vậy người giàu có còn là người giàu không?”

Tôi chỉ xuống những công nhân trẻ phía dưới và hỏi: “Vậy chú nói xem bây giờ bọn họ có vui vẻ không?”

Chú Lê lắc đầu đáp: “Khó mà nói được… Bầu không khí ở đây

không tốt lắm và nó không giống với cuộc sống ở nhà máy khi bọn chú còn trẻ. Bởi vì bây giờ mọi người đều đã bị vật chất hóa và không còn ai quan tâm đến việc theo đuổi tinh thần nữa.”

Đàm Lỗi bĩu môi nói: “Sư phụ, nếu mỗi ngày thầy đều sầu lo vì kế sinh nhai thì còn lấy đâu ra tinh thần mà theo đuổi nữa?!”

“Đúng vậy! Cho nên con người bây giờ đều quá vật chất hóa, đương nhiên cũng bao gồm chính thầy nữa, bởi vì bản thân xã hội này chính là một xã hội vật chất hóa… Con có thể theo đuổi tinh thần, nhưng điều kiện tiên quyết là con phải có cơm no mới được.” Chú Lê nói với vẻ hơi bất đắc dĩ.

CHƯƠNG

BÓNG DÁNG KỲ LẠ

trong lúc hai thầy trò bọn họ vẫn còn đang mải tranh luận xem có nên phấn đấu để thay đổi vận mệnh của mình hay không, thì đột nhiên tôi nhìn thấy trong đám người bên dưới xuất hiện một bóng dáng kỳ lạ.

Sở dĩ nói bóng người đó kỳ lạ, vì những công nhân bên dưới không chuẩn bị đi làm cũng là chuẩn bị tan ca, tất cả mọi người đều đi thành nhóm, túm năm tụm ba đi với nhau, chỉ có duy nhất một mình người kia là đi một mình, lưng hóp lại như mèo đi về phía trước.

Tôi thấy tò mò nên nhìn theo người kia một lúc, thấy anh ta không có vẻ giống công nhân mới tan làm, cũng không giống công nhân chuẩn bị vào làm... Tóm lại rất quái lạ. Tôi chỉ về phía người đó và nói với chú Lê: “Chú nhìn người kia xem, dáng đi của người đó thật kỳ lạ?”

Chú Lê nhìn về hướng tôi chỉ, tiếc là bên dưới có quá nhiều công nhân đi qua đi lại, nên chú ấy cũng không nhìn rõ người tôi muốn chỉ. Thế là tôi đem hy vọng đặt lên người Đinh Nhất, nhãn lực của anh ta lúc nào cũng tốt, nhất định nhìn ra tôi đang chỉ người công nhân nào. Nhưng không ngờ tôi đã nhầm, Đinh Nhất

cũng không nhìn thấy người mà tôi nói đến...

Tôi đột nhiên nhận ra trong chuyện này có điểm không đúng, vì tư thế của người kia hết sức kỳ quái, người khác chỉ cần nhìn qua chắc chắn sẽ bị thu hút phải nhìn lại. Nhưng bây giờ cả chú Lê và Đinh Nhất đều không nhìn thấy người này, chẳng lẽ bọn họ vốn không thể nhìn thấy người kia?

Nghĩ vậy tôi quay đầu nói với chú Lê: “Để cháu xuống dưới nhìn xem, chắc chắn người này có vấn đề.”

Sau đó tôi nhanh chóng bước ra ngoài, Đinh Nhất thấy vậy cũng nói với chú Lê: “Con cũng đi cùng xem thế nào.”

Chú Lê gật đầu với anh ta và nói: “Ừm, cẩn thận một chút...”

Thế là tôi và Đinh Nhất cùng ra khỏi tòa nhà ký túc xá, hòa vào đám đông công nhân đang vội vã đi lại. Nhưng hết sức kỳ lạ là, khi ở trên tầng tôi nhìn thấy rõ ràng người kia vẫn đi đi lại lại bên trái hàng cây xanh, nhưng khi tôi và Đinh Nhất xuống đến chỗ đó thì lại không tìm được người kia.

Đinh Nhất nghi ngờ hỏi: “Cậu nhìn đúng chứ? Đúng là chỗ này chứ?”

Tôi khẳng định với anh ta: “Chắc chắn là đúng mà, lúc nãy tôi còn cố ý nhớ kĩ một số thứ để đánh dấu vị trí của người kia, hàng cây xanh, thùng rác, cột đèn... cho dù người kia vẫn luôn đi đi lại lại, nhưng chỉ cần anh ta không chạy vội đi, thì nhất định sẽ không cách chỗ này quá xa.”

Đang nói chuyện, bóng người kia lại đột nhiên xuất hiện trước mắt tôi, nhưng lúc này anh ta đã đi theo một đám công nhân vào trong một tòa ký túc xá. Tôi lập tức kéo Đinh Nhất bước tới phía đó, nhưng đến khi chúng tôi đi vào trong tòa ký túc xá thì những công nhân kia đã tách ra đi về phòng của họ.

Người kia lại biến mất... Tôi không biết anh ta đi vào phòng nào của tầng nào, nhưng tôi chắc chắn anh ta đã vào trong tòa ký túc xá này.

Đinh Nhất thấy tôi níu chặt mày nhìn xung quanh, bèn hỏi tôi: “Người kia dáng dấp thế nào? Là nam hay nữ?”

Tôi vừa tìm vừa nói với anh ta: “Mặc quần áo lao động, không có điểm gì đặc biệt, nhìn ngoại hình thì có vẻ là nam, nhưng tư thế của anh ta rất kỳ quái, lúc nào cũng hóp lưng lại như mèo đi về phía trước.”

Đinh Nhất kéo tôi lại nói: “Đừng tìm nữa...”

Tôi không hiểu: “Vì sao?”

Đinh Nhất lắc đầu: “Nếu người bình thường đi kiểu như thế chẳng phải sẽ thu hút sự chú ý của những người khác sao? Nhưng nãy giờ ngoài cậu ra làm gì có ai khác nhìn thấy người đó?”

Tôi sững lại, đúng vậy! Một người kỳ quái như thế, lúc nãy có bao nhiêu công nhân đi qua đi lại mà không ai để ý đến anh ta, điểm này là không thể nào rồi, hơn nữa ngay cả chú Lê và Đinh Nhất cũng không nhìn thấy anh ta, như vậy nghĩa là chỉ mình tôi có thể nhìn thấy người kỳ quái kia mà thôi.

Đúng lúc này có một công nhân đi từ tầng trên xuống chuẩn bị ra ngoài, tôi vội gọi cậu ta lại hỏi, “Cậu này, hỏi thăm cậu chút chuyện, trong số công nhân các cậu ở đây có ai trên người bị thương tật gì không, có dáng đi hóp người lại như mèo ấy?”

Không ngờ người kia nghe tôi hỏi xong, vẻ mặt đột nhiên trở nên kỳ quái, gọi nửa ngày mới trả lời mình mới vào được mấy tháng nên không rõ trong nhà máy có công nhân như vậy hay không... Tôi và Đinh Nhất nhìn theo bóng người kia vội vàng rời đi thì biết tên nhóc này không phải không biết, chỉ là không muốn nói thôi.

Tôi nói nhỏ: “Trốn tránh, nhất định có chuyện không tốt...”

Đinh Nhất cũng gật đầu bảo: “Đúng là có vấn đề, hay là mai chúng ta đi tìm Triệu Bắc Hân hỏi xem sao?”

Tôi lắc đầu: “Triệu Bắc Hân cũng chưa chắc biết rõ mọi chuyện, muốn biết nhiều chuyện, thì phải tìm được người không liên quan hỏi mới ra...”

Sau khi ra khỏi ký túc xá, tôi nhìn xung quanh bốn phía, lại phát hiện cách đó không xa có ánh đèn của một siêu thị nhỏ bán hàng 24 giờ. Tôi nháy mắt với Đinh Nhất, sau đó hai chúng tôi cùng đi vào siêu thị nhỏ kia.

Vừa mới vào cửa, con rối hình khỉ treo trên tường đã phát ra tiếng chói tai “Kính chào quý khách”... Sau đó một người phụ nữ mơ mơ màng màng ngồi dậy nói: “Hai anh cần gì?”

Tôi chỉ bừa mấy hộp mì ăn liền: “Cho chúng tôi mấy hộp kia, bốn người ăn.”

Người phụ nữ kia lập tức tỉnh táo lại, quay người lấy túi đựng mấy hộp mì cho chúng tôi, đồng thời miệng còn không ngừng nói: “Thật ra ăn cái này cho thêm giăm bông và thịt viên càng ngon hơn.”

Tôi gật đầu nói: “Được, vậy thì cho thêm đi...”

Người phụ nữ thấy tôi dễ mua như vậy thì cười nói với tôi: “Hai người trông là lạ, có phải mới đến đây làm không?”

Tôi cười và bảo: “Vâng, tôi mới được bạn giới thiệu đến đây... Chị này, công việc ở đây thế nào? Có vất vả lắm không!”

Người phụ nữ kia nhanh nhẹn xếp đồ vào túi, sau đó ngẩng đầu nói với chúng tôi: “Mệt thì không mệt lắm, nhưng khi nào có đơn đặt hàng thì thường xuyên phải tăng ca, tôi nghe nói có công nhân tăng ca dài nhất là mười tám tiếng đấy.”

Tôi giật mình nói: “Vậy thì mệt chết à!”

“Chứ còn gì nữa, thật ra công việc ở đây đều làm trên dây chuyền sản xuất, rất đơn giản, chủ yếu phải thức đêm tăng ca khiến nhiều người không chịu được. Nhưng các cậu còn trẻ, sức khỏe còn tốt, làm mấy năm cũng không phải chuyện khó khăn gì, nhưng người lớn tuổi thì không làm được, giống như Hoàng Đại Lâm mấy tháng trước, vì quá mệt mà ngủ gục bên cạnh máy móc, kết quả quần áo bị cuốn vào bên trong máy. Mặc dù cứu được người, nhưng vì vậy mà thắt lưng bị thương, phải chịu tàn tật suốt đời.”

Tôi nghe thấy người phụ nữ ấy nói Hoàng Đại Lâm bị thương ở thắt lưng, lập tức có hứng thú, vội hỏi tiếp: “Thế nhà máy bồi thường cho anh ta bao nhiêu tiền?”

CHƯƠNG

VỤ NHẢY LẦU THỨ NĂM

Người phụ nữ kia bĩu môi: "Đừng có nhắc đến chuyện đó, làm gì có bồi thường, mấy lãnh đạo nhà máy đều cho rằng Hoàng Đại Lâm đã vi phạm quy tắc an toàn trong công việc mới dẫn đến tai nạn kia, nên chỉ đồng ý để anh ta chuyển sang một công việc nhẹ nhàng hơn mà thôi."

Tôi thầm nghĩ trong lòng, nếu đúng như người phụ nữ này nói, thì cách hành xử của lãnh đạo nhà máy kia cũng quá thất đức rồi. Chưa nói đến chuyện một công ty lớn như thế bóc lột công nhân, mà khi có chuyện xảy ra còn đùn đẩy trách nhiệm?!

"Vậy Hoàng Đại Lâm bây giờ thế nào? Có tiếp tục làm ở nhà máy nữa không?" Tôi hỏi.

Người phụ nữ kia than nhẹ một tiếng: "Không làm nữa! Tính tình Hoàng Đại Lâm cũng quá bướng bỉnh, nghe nói là tự sát rồi!"

"Ồ... chuyện xảy ra khi nào thế?" Tôi hỏi tiếp.

Người phụ nữ suy nghĩ rồi nói: "Được một thời gian rồi, chắc khoảng hơn một tháng, nhưng chưa đến hai tháng đâu. Chuyện cụ thể xảy ra thế nào tôi không rõ lắm, chỉ nghe qua những công nhân đến đây mua đồ nói chuyện thôi."

Ra khỏi siêu thị, cuối cùng chúng tôi cũng có một cái tên, Hoàng

Đại Lâm. Tiếc là bà chủ siêu thị này không biết nội tình sự việc... nếu như muốn biết, có lẽ chúng tôi phải tìm người công nhân trẻ tuổi có vẻ mặt kỳ lạ khi nãy để hỏi thăm.

Từ nét mặt của người thanh niên kia không khó để nhận ra, cậu ta chắc chắn biết chuyện gì đó, nhưng với thái độ đó cậu ta sẽ không dễ dàng nói cho người lạ biết chuyện này... Xem ra chúng tôi phải nghĩ cách mới được.

Sau đó tôi và Đinh Nhất đi vào trong tòa ký túc xá mà người đàn ông đi như mèo kia đã vào, muốn đợi người thanh niên kia quay lại. Nhưng không biết tên nhóc đó đã lượn đi đâu, tôi và Đinh Nhất chờ dưới sảnh hai tiếng đồng hồ vẫn không thấy cậu ta quay lại.

Đinh Nhất nhìn đồng hồ và bảo: “Cậu về ngủ trước đi! Tôi ở đây chờ cho...”

Tôi vừa định nói với anh ta là tôi không buồn ngủ, thì đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng động, tôi còn chưa kịp có phản ứng thì Đinh Nhất đã kéo tôi sang một bên... Tiếp đó nghe thấy một tiếng “rầm”, một người từ bên trên rơi thẳng xuống chỗ chúng tôi vừa đứng.

Sự việc xảy ra quá nhanh, tôi và Đinh Nhất không thể ngờ được đúng lúc chúng tôi vào đây xem xét thì lại có người rơi từ trên tầng trên xuống. Đinh Nhất vội qua kiểm tra tình trạng của người kia, còn tôi nhanh chóng gọi cấp cứu 120.

Lúc này Đinh Nhất quay lại nhìn tôi, nét mặt anh ta nặng nề, lắc đầu nói: “Không cứu được nữa...”

Tôi nhìn người thanh niên nằm trên đất, máu tươi không ngừng tuôn ra từ miệng mũi, có lẽ xương sườn đã đâm vào phổi, nhìn dáng vẻ vô cùng đau khổ.

Khi xe cứu thương 120 chạy đến nơi thì người thanh niên trên đất đã tắt thở được một lúc rồi, một sinh mệnh cứ thế biến mất

trước mắt chúng tôi, nhìn dáng vẻ có lẽ chỉ khoảng hai mươi tuổi...

Một người mặc đồng phục nhân viên cấp cứu màu xanh thẫm tỏ vẻ chán nản, nói: “Không biết nhà máy này bị làm sao nữa? Sao cứ hai ba ngày lại có người nhảy lầu vậy?”

Một nhân viên khác đứng bên cạnh thúc giục anh ta: “Nói nữa thì có ích gì! Mau đặt người lên xe đi!”

Ngay lúc này, người thanh niên khi nãy chúng tôi gặp đã quay lại, lúc cậu ta đẩy đám đông ra nhìn thấy thi thể trên mặt đất, mặt cậu ta cắt không còn giọt máu...

Cùng lúc đó Triệu Bắc Hân không biết từ chỗ nào hấp tấp vội vàng chạy đến, thấy chúng tôi cũng có mặt ở hiện trường vội thì thầm nói với chúng tôi: “Sao lại có người nữa nhảy lầu rồi?”

Tôi đành gật đầu, sau đó chỉ vào người công nhân trẻ tuổi đang đứng chết lặng bên cạnh: “Sự tình hơi khó giải quyết, ông chuẩn bị thông tin chi tiết về người chết và người thanh niên kia gửi qua cho tôi xem...”

Triệu Bắc Hân nhìn theo hướng tay tôi chỉ, sau đó nghi ngờ nói: “Cậu muốn thông tin của Mạnh Đào làm gì?”

Tôi nghe trong giọng Triệu Bắc Hân mang theo ý chất vấn, để không khiến ông ta nghi ngờ nên tôi chỉ bừa mấy người rồi nói: “Tôi không chỉ cần thông tin của cậu ta, còn người này, người này, và cả người này nữa...”

Thật ra không phải tôi không tin Triệu Bắc Hân, nhưng mà trước khi làm rõ được chuyện xảy ra trong nhà máy thì không thể hoàn toàn tin tưởng vào lời nói của ai được. Vì có một số chuyện vẫn phải tận mắt nhìn thấy, tự tai mình nghe mới biết rõ được...

Chú Lê và Đàm Lỗi cùng nhau xuống lầu, có lẽ tin này đã truyền

ra khắp nhà máy. Tôi đi đến cạnh chú Lê, sau đó thì thầm nói mấy câu với chú ấy, chú ấy gật đầu nhẹ, rồi nói với Triệu Bắc Hân: “Tình hình trong nhà máy rất nghiêm trọng, nếu như không nhanh chóng giải quyết vấn đề, chỉ sợ sẽ tiếp tục có công nhân xảy ra chuyện.”

Sắc mặt Triệu Bắc Hân cực kỳ khó coi, ông ta khẩn trương xoa xoa hai tay lại với nhau rồi nói: “Lê đại sư, theo ngài bây giờ nên làm thế nào? Không thể có thêm người chết ở đây được nữa! Nếu cứ tiếp tục có lẽ công nhân sẽ nghỉ việc hết mất.”

Chú Lê thở dài liên tục: “Như thế này đi, trước hết anh chuẩn bị một phòng họp, sau đó đem tài liệu chi tiết về người đã chết đến cho tôi xem sao... Đặc biệt là người tên Mạnh Đào kia.”

Chú Lê đã lên tiếng đương nhiên Triệu Bắc Hân không dám hỏi nhiều, vội vàng bảo với người bên cạnh mấy câu rồi rời đi ngay. Sau đó có người đưa chúng tôi đến phòng họp mà họ tiếp chúng tôi hôm nay, không bao lâu sau, Triệu Bắc Hân mang những tài liệu chúng tôi cần đến. Thật ra, tài liệu về những người khác chỉ để làm nền, thứ chúng tôi thực sự muốn là tài liệu chi tiết về người chết và người tên Mạnh Đào kia mà thôi...

Mạnh Đào có thể tạm thời để qua một bên, tôi mở tài liệu của người vừa chết ra, đó là một thanh niên còn chưa đến hai mươi tuổi, tên là Tôn Lương Tả, vừa vào nhà máy làm chưa được nửa năm. Quê ở huyện Lâm, ban đầu vào nhà máy cùng với mấy người bạn cùng quê. Theo tư liệu cá nhân của Tôn Lương Tả thì cậu ta hoàn toàn bình thường không có gì lạ, vô cùng bình thường, không có một điểm gì khác người.

Đương nhiên một người ở một thời điểm nào đó có khuynh hướng tự sát thì không thể nhìn ra trên hồ sơ cá nhân được. Thế là tôi đặt tài liệu của Tôn Lương Tả sang một bên, rồi cầm tài liệu

của Mạnh Đào lên, tôi khá hiếu kỳ với người này.

Lời tên nhóc này nói quả nhiên không có câu nào là thật, rõ ràng lúc trước cậu ta nói mình mới vào nhà máy không lâu, nhưng trên hồ sơ thể hiện rõ cậu ta đã làm ở nhà máy này hơn ba năm. Xem ra trong lòng cậu ta đúng là có quỷ! Nếu không sao lại đi nói dối hai người lạ như chúng tôi chứ?

Bởi vì chuyện này xảy ra quá đột ngột, có lẽ bây giờ Triệu Bắc Hân cũng chưa hiểu là đang có chuyện gì xảy ra, cho nên chú Lê nhìn đồng hồ và nói: "Bây giờ cũng muộn rồi, hôm nay cứ tạm thời đến đây đã, có chuyện gì ngày mai nói tiếp. Hơn nữa tôi đoán là anh cũng phải đến bệnh viện một chuyến, chuyện hôm nay cũng đã xảy ra rồi, nếu sự tình có tiến triển thì lập tức báo cho chúng tôi."

Triệu Bắc Hân nghe xong biểu cảm như được đại xá, sau đó bảo thư ký văn phòng đưa chúng tôi ra ngoài trước, còn ông ta lập tức đi đến bệnh viện xem tình hình của Tôn Lương Tả...

CHƯƠNG

VIDEO TỰ SÁT

Sau khi quay về ký túc xá, tôi kể lại những chuyện đã nghe ngóng được cho nhóm chú Lê nghe, sau khi nghe xong, chú Lê trầm giọng nói: "Chẳng lẽ những chuyện này là do oan hồn của Hoàng Đại Lâm gây ra?"

Tôi lắc đầu: "Khó mà nói được, theo người phụ ở siêu thị nói thì Hoàng Đại Lâm là bị tức mà chết, nhưng kiểu chết như thế cũng có rất nhiều loại... Nhất thời tức giận nghĩ quẩn tự sát cũng là bị tức chết, tức quá đến nỗi đau tim, nghẽn não cũng được xem là tức chết."

Chú Lê suy nghĩ một chút rồi bảo: "Cho dù nói thế nào, thì cái chết của Hoàng Đại Lâm chắc chắn không phải là tự sát, nếu không Triệu Bắc Hân không lý nào không nói ra ngay..."

"Vậy có khi nào vì thời gian cách chuyện kia đã lâu, cho nên bọn họ không cho rằng cái chết của Hoàng Đại Lâm có liên quan đến chuyện nhảy lầu này?" Đàm Lỗi nói chen vào.

Tôi cười lạnh: "Lãnh đạo nhà máy có biết chuyện hay không cháu không rõ, nhưng người tên Mạnh Đào kia nhất định biết chuyện gì đó... Ngày mai tìm cơ hội thăm dò cậu ta xem sao, biết đâu có thể moi được tin tốt."

Sáng hôm sau, Triệu Bắc Hân mệt mỏi xuất hiện trước mặt chúng tôi, đêm hôm qua sau khi từ bệnh viện quay về, ông ta lại bị cảnh sát gọi đến tường trình sự việc, vất vả đến ba giờ sáng mới được về ngủ.

Còn Tôn Lương Tả, sau khi đưa đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra qua đã lập tức kết luận: “Đồng tử giãn rộng, kết luận tử vong, đưa thi thể đến nhà xác đi.”

Sau đó cảnh sát lấy video giám sát của ký túc xá, phát hiện lúc chín giờ ba mươi hai phút đêm hôm qua, Tôn Lương Tả cùng với đồng nghiệp quay về ký túc xá, lúc đó không có gì bất thường. Theo như người đồng nghiệp kia kể lại, Tôn Lương Tả từng phàn nàn thời gian làm việc ở đây quá dài, rõ ràng nói một ngày làm tám tiếng, nhưng lúc nào cũng vì có đơn đặt hàng mà phải làm thêm giờ.

Một người công nhân lớn tuổi ở cùng ký túc xá với cậu ta còn khuyên cậu ta mấy câu: “Cậu mới đến nên chưa quen thôi, một thời gian nữa sẽ khá hơn. Có điều, sức khỏe của mỗi người khác nhau, nếu thêm một thời gian ngắn nữa mà cậu vẫn không quen được, thì lúc đó nghĩ đến việc đổi công việc khác cũng không muộn.”

Lúc đó Tôn Lương Tả cũng nghe theo theo lời khuyên kia, cảm xúc cũng không có điểm gì bất thường. Đến tận chín giờ năm mươi phút tối, cậu ta đột nhiên nói muốn ra ngoài mua ít đồ ăn vặt, thế là mặc quần áo đi ra ngoài cửa. Nhưng không ai ngờ rằng, đến mười giờ hai mươi lăm phút, Tôn Lương Tả đã nhảy xuống từ nóc tòa nhà ký túc xá, rơi thẳng xuống chân tôi và Đinh Nhất...

Từ những thông tin cảnh sát điều tra được, Tôn Lương Tả không hề có bất cứ động cơ nào để tự sát. Nhưng có một điểm khác biệt giữa lần này và lần trước, đó là lần này camera giám sát

quay được rõ ràng cảnh Tôn Lương Tả nhảy lầu.

Nếu như mấy người nhảy lầu trước đây đều không tìm được chứng cứ chứng minh xác thực có phải tự sát hay không, thì lần này, có thể khẳng định chắc chắn Tôn Lương Tả tự mình nhảy xuống.

Vì trong video không những quay lại được rõ ràng cảnh Tôn Lương Tả nhảy xuống, mà video giám sát ở lối ra vào tầng cao nhất còn thể hiện rõ trước và sau khi Tôn Lương Tả nhảy xuống không hề có người nào khác xuất hiện ở đó. Ngay cả cảnh sát đến điều tra hiện trường cũng phải ba tiếng sau mới đến...

Sáng hôm nay Triệu Bắc Hân còn nhận được điện thoại của quản lý từ bên Hàn Quốc, chất vấn ông ta vì sao lại có thêm công nhân bị chết?

(Tác giả đang viết chương này thì cha bị bệnh nguy kịch, tác giả xin được bổ sung sau nhưng hiện tại thì chưa thấy bổ sung. Nếu tác giả bổ sung Waka sẽ đăng lại chương này sau, mong độc giả thông cảm!)

CHƯƠNG

CÙNG NẰM MỘT GIƯỜNG

Tôi thấy Triệu Bắc Hân cuối cùng cũng nhắc đến Hoàng Đại Lâm, bèn rèn sắt khi còn nóng hỏi luôn: "Cái chết của Hoàng Đại Lâm có điểm gì khả nghi không? Ví dụ như vì sao anh ta lại bị đau tim? Có phải có tranh chấp hay mâu thuẫn gì với một người công nhân khác trong ký túc xá không?"

Triệu Bắc Hân nghe tôi hỏi vậy, vẻ mặt hơi khó xử, nói: "Nói thế nào đây? Tình huống của Hoàng Đại Lâm hơi đặc biệt... không chỉ đơn giản là mâu thuẫn với người ở cùng ký túc xá."

Tôi biết nhưng vẫn hỏi: "Là sao?"

Triệu Bắc Hân suy nghĩ rồi nói cho chúng tôi biết: "Thật ra chuyện này tôi cũng không tiện nói ra, vì người xử lý chuyện của Hoàng Đại Lâm lúc đó là chủ nhiệm Lưu và Tổng giám đốc Phác, hai người họ bàn bạc rồi ra chỉ thị, nhân viên chúng tôi chỉ là người chấp hành. Tôi cũng biết cái chết của Hoàng Đại Lâm có oan khuất, nhưng lãnh đạo đã đưa ra quyết định, nhân viên bên dưới như chúng tôi cũng không thay đổi được điều gì..."

Tôi nghe Triệu Bắc Hân nói đi nói lại mà cũng không nói rõ là chuyện gì, thì mất kiên nhẫn bảo: "Đừng nói đến mấy chuyện ngoài lề, cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra?"

Sau đó Triệu Bắc Hân mới kể cho chúng tôi nghe, lúc trước Hoàng Đại Lâm ngủ gật trong lúc làm việc thực sự là do anh ta quá buồn ngủ! Lúc đó nhà máy phải tăng ca hoàn thành một đơn đặt hàng, nên đã yêu cầu toàn bộ công nhân tăng ca. Lúc đó Hoàng Đại Lâm đã làm việc liên tục mười bảy giờ, đã đến giới hạn buồn ngủ, không chịu nổi được nữa. Nhưng vì anh ta là người thật thà, chất phác, tương đối dễ nói chuyện, nên phần cuối công việc bị dồn lại cho một mình anh ta làm.

Lúc đó anh ta thực sự quá mệt mỏi, cho nên trong lúc vô ý đã ngủ thiếp đi bên cạnh máy móc... kết quả một góc quần áo của anh ta bị cuốn vào trong máy. Nếu như không phải vừa đúng lúc có một công nhân quay lại lấy đồ, thì hôm đó Hoàng Đại Lâm chắc chắn đã chết rồi. Nhưng dù may mắn không chết, anh ta vẫn phải chịu tổn thương vô cùng nghiêm trọng, tàn tật suốt đời.

Theo như lời Triệu Bắc Hân nói, ở nhà máy sợ nhất là tình huống như thế này, chỉ cần người không chết thì nhà máy sẽ phải cấp dưỡng cả đời cho người đó! Thế nên nhà máy mới kiên quyết không xử lý theo hướng tai nạn lao động, mà chỉ xác định lỗi này là do anh ta đã vi phạm quy định tăng ca, chỉ chi một khoản đền bù mà thôi.

Hoàng Đại Lâm cả đời sống chân thật, anh ta không biết cách tranh giành quyền lợi... mặc dù anh ta tìm đến nhà máy khiếu nại rất nhiều lần, thế nhưng câu trả lời nhận được vẫn như cũ, lần nào cũng bị từ chối.

Thân thể Hoàng Đại Lâm vì sự cố lần đó mà bị tàn tật, không thể đứng thẳng đi lại như người bình thường. Thật ra nếu lúc đó nhà máy chịu chi trả tiền chữa bệnh cho anh ta, có lẽ Hoàng Đại Lâm cũng không biến thành bộ dạng như thế... Bởi vì không có tiền, nên anh ta chỉ có thể chữa chạy sơ sài, cuối cùng mới biến

thành ngoại hình như thế kia.

Chủ nhiệm nhà máy khi đó là Lưu Quang Vĩ và Tổng giám đốc Phác đã bàn bạc, thấy cũng không thể làm việc quá tuyệt tình, phải để cho Hoàng Đại Lâm một con đường sống, nếu không bọn họ sợ Hoàng Đại Lâm sẽ đi khiếu kiện khắp nơi! Cho nên bọn họ đã sắp xếp cho Hoàng Đại Lâm một công việc tương đối nhẹ nhàng trong nhà máy, để anh ta có thu nhập cơ bản, không đến mức không sống nổi.

Thật ra, Lưu Quang Vĩ và Tổng giám đốc Phác tính toán rất kĩ, bọn họ đều nhận ra Hoàng Đại Lâm là một người trung thực, chỉ cần để anh ta tiếp tục làm việc trong nhà máy, anh ta sẽ không làm loạn nữa... chờ vài năm sau, bọn họ tùy tiện tìm một lý do nào đó sa thải anh ta là xong. Dù sao công nhân ở đây tính lưu động cao, đến khi đó sẽ chẳng còn mấy người có thể làm chứng vụ tai nạn của Hoàng Đại Lâm là tai nạn lao động, kết quả vẫn là do anh ta tự vi phạm nguyên tắc an toàn dẫn đến sự cố mà thôi.

Nhưng có một điều Lưu Quang Vĩ và Tổng giám đốc Phác không nghĩ đến là, mấy tháng sau Hoàng Đại Lâm đột ngột qua đời, chuyện như vậy thành ra lại giải quyết cho họ một vấn đề lớn, về sau không cần phải lo lắng chuyện này nữa. Vì thế Lưu Quang Vĩ còn làm bộ cầm ba ngàn đồng đến nhà Hoàng Đại Lâm tỏ vẻ an ủi thân nhân anh ta.

Nhưng sau khi Lưu Quang Vĩ đến nhà anh ta mới biết, trước khi Hoàng Đại Lâm xảy ra chuyện, vợ anh ta đã đưa con trai bỏ đi, bây giờ trong nhà anh ta chẳng còn ai cả và Lưu Quang Vĩ đã bỏ túi luôn ba ngàn đó.

Nghe đến đây tôi nghi ngờ hỏi Triệu Bắc Hân: “Sau đó các ông có hỏi thăm những người công nhân ở cùng phòng với Hoàng Đại Lâm không? Bọn họ có biết trước khi chết Hoàng Đại Lâm có thái

độ gì bất bình thường không?”

Triệu Bắc Hân lắc đầu nói: “Lúc đó nhà máy sắp xếp cho Hoàng Đại Lâm chỉ làm việc ban ngày, cùng ngày hôm đó những công nhân khác trong phòng đều làm việc ca đêm, cho nên không ai biết Hoàng Đại Lâm phát bệnh khi nào.”

Tôi hỏi tiếp: “Lúc đó những công nhân ở cùng phòng ký túc xá với Hoàng Đại Lâm ngoài Mạnh Đào ra còn có những ai?”

Triệu Bắc Hân suy nghĩ rồi nói: “Trong nhà máy có quá nhiều người, nên bây giờ không biết ngay được... Hình như Vu Hải Đông cũng ở cùng phòng ký túc xá đó.”

Đàm Lỗi nói xen vào: “Vu Hải Đông? Chính là người công nhân thứ ba nhảy lầu à?”

Triệu Bắc Hân gật đầu: “Ừm, đúng là cậu ta...”

Tôi không khỏi nghĩ thầm trong lòng, chẳng lẽ những người chết trước đây đều đã từng quen biết với Hoàng Đại Lâm? Bây giờ xem ra Triệu Bắc Hân cũng không biết bao nhiêu chuyện, nếu như chúng tôi muốn biết rõ những chuyện liên quan đến Hoàng Đại Lâm, thì nhất định phải tìm được người tên Mạnh Đào kia.

Không ngờ lúc này, thư ký văn phòng đột nhiên đẩy cửa bước vào, sau đó đưa mấy tờ giấy A4 cho Triệu Bắc Hân: “Đây là đơn xin nghỉ việc của mấy người công nhân, bọn họ đều không muốn tiếp tục làm việc ở nhà máy nữa.”

Triệu Bắc Hân đang buồn bực khó chịu, tức giận bảo: “Bây giờ không làm thì trừ một tháng tiền lương, bảo bọn họ tự xem xét đi!” Nói xong ông ta ném mấy tờ đơn nghỉ việc lên mặt bàn.

Trong lúc vô tình tôi nhìn thoáng qua mấy tờ giấy trên mặt bàn, lại thấy cái tên Mạnh Đào chình ình trong đó...

“Trong nhà máy có bao nhiêu người tên là Mạnh Đào?” Tôi hỏi

Thư ký văn phòng không hiểu: “Toàn nhà máy có hơn ba mươi nghìn công nhân, tôi không thể nhớ hết được. Có điều Mạnh Đào ở phân xưởng số ba thì chỉ có một người tên là Mạnh Đào thôi.”

Tôi vội mở hồ sơ của Mạnh Đào ra xem, phát hiện từ khi vào nhà máy cậu ta vẫn luôn làm việc ở xưởng số ba, như vậy lá đơn từ chức này nhất định là Mạnh Đào mà chúng tôi biết kia! Tên nhóc này xem ra đang chột dạ rồi, xảy ra chuyện nên muốn chạy trốn? Hôm nay cậu ta mà không nói hết những chuyện mình biết thì đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi nơi này.

Nghĩ vậy, tôi ngẩng đầu hỏi Triệu Bắc Hân: “Trước đây Hoàng Đại Lâm ở ký túc xá phòng bao nhiêu?”

Lần này Triệu Bắc Hân trả lời tôi ngay: “Cậu ta ở phòng 5023, tầng 5, tòa C.”

Tôi liếc mắt ra hiệu với chú Lê, chú ấy nhìn thấy lập tức hiểu ý tôi, quay người nói với Triệu Bắc Hân: “Nếu như tiện, làm phiền phó chủ nhiệm Triệu dẫn chúng tôi đến xem căn phòng kia một chút được không?”

Bởi vì khi đó những công nhân ở phòng 5023 đều đang đi làm, cho nên Triệu Bắc Hân đã đến chỗ quản lý ký túc xá ở tầng một để lấy chìa khóa phòng 5023. Khi chúng tôi tìm đến người quản lý ký túc xá thì biết thêm được một việc, đó là người nhảy lầu tự sát Tôn Lương Tả là người ngủ trên chính chiếc giường của Hoàng Đại Lâm đã dùng khi còn sống.

CHƯƠNG

MỘT BỨC THƯ TÌNH

Lúc vào được phòng 5023, chúng tôi bị mùi hôi nồng nặc xộc vào mũi, Đàm Lỗi không chịu được chửi bậy: "ĐM! Sao phòng này thối vậy!"

Chú Lê thì bình tĩnh hơn, chỉ khẽ nhíu mày rồi đi vào trong, dù sao thứ mùi này vẫn còn dễ chịu hơn chán so với mùi xác phân hủy.

Điều kiện trong phòng ký túc này khác xa so với phòng ngủ bình thường, một phòng này cho mười người ở. Thật ra nghĩ lại trước đây chúng tôi ở phòng ký túc xá nam có sáu người mà mùi đã khó ngửi rồi, chứ nói gì đến một căn phòng mười người đàn ông cùng ở.

Từ độ nặng mùi có thể thấy, căn phòng này dương khí rất mạnh, về lý thuyết không thể xuất hiện mấy thứ tà ma yêu quái làm loạn ở đây mới đúng! Nhưng bình thường đều như vậy, chuyện gì càng khó xảy ra thì càng dễ xảy ra...

Sau đó mấy người chúng tôi theo sau lưng chú Lê đi vào, phát hiện mặc dù mùi có hơi nặng nhưng vẫn được coi là gọn gàng sạch sẽ, có lẽ sẽ có người đến kiểm tra định kỳ theo giờ nào đó, cho nên mặc dù không được thơm tho thì bên ngoài vẫn nhìn được.

Lúc này, chú Lê đi đến một chiếc giường đặt cạnh cửa sổ, chú trầm giọng nói: “Đây chính là giường ngủ của Tôn Lương Tả.”

Tôi đi đến đó xem xét, phát hiện trong tất cả giường ngủ chỉ có chiếc giường này là bên trên có đồ ăn vặt... Có lẽ là một người công nhân cùng phòng bỏ lên, vì đêm hôm qua trước khi chết Tôn Lương Tả đã ra ngoài mua đồ ăn vặt.

Có lẽ lúc này người nhà Tôn Lương Tả đã thu dọn xong đồ đạc của cậu ta mang đi, cho nên chắc chắn không tìm được thứ gì có tàn hồn của cậu ta bám vào. Có lẽ bên trên những thứ này cũng không có thứ gì có khả năng giữ ký ức tàn hồn, dù sao cũng chẳng ai đi coi đồ ăn vặt là thứ yêu quý nhất cả.

Nhưng tôi vẫn không từ bỏ ý định, lục lọi tìm trên giường một lúc, biết đâu lại tìm được thứ gì đó thì sao? Kết quả, tôi tìm được bên dưới đệm giường có một bức thư. Vì bức thư này bị kẹp giữa đệm và giường, cho nên không có ai phát hiện ra,

Tôi mở thư, đọc qua nội dung bên trong, thấy đây là thư Tôn Lương Tả viết cho một người tên là Lưu Dĩnh. Trong thư cậu ta thổ lộ nỗi khổ tương tư của mình với Lưu Dĩnh, xem ra cô gái tên Lưu Dĩnh này là người yêu của cậu ta.

Bản thân bức thư này cũng không có vấn đề gì lớn, đa phần đều là những lời thể hiện tâm tình của đôi trẻ yêu nhau, chỉ duy có một đoạn văn thu hút sự chú ý của tôi, Tôn Lương Tả đã viết cho Lưu Dĩnh như thế này: “Không biết vì sao, mấy ngày nay anh luôn có cảm giác có người sau lưng anh, nhưng quay đầu lại thì không thấy ai, có lẽ mấy ngày nay bị thiếu ngủ trầm trọng nên mới bị ảo giác.”

Tôi nhìn phần ghi ngày tháng là hôm qua, xem ra Tôn Lương Tả viết bức thư này vào lúc ban ngày hôm qua. Trong thư cậu ta có đề cập đến người sau lưng, có lẽ chính là tà ma bám trên người cậu

ta.

Chú Lê nhìn tôi cầm bức thư, thì giương mắt hỏi tôi: “Có phát hiện được gì không?”

Tôi lắc đầu: “Trên thư không có tàn hồn của Tôn Lương Tả, có điều trong thư cậu ta có nhắc đến chuyện gần đây luôn có cảm giác như có người đi theo sau lưng...”

Chú Lê than nhẹ: “Cho đến bây giờ, trong nhà máy đã chết năm mạng người, đã phát hiện được hai người có ít quan hệ với Hoàng Đại Lâm, xem ra cái chết của Hoàng Đại Lâm không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.”

Tôi rất đồng ý với suy nghĩ của chú Lê, nhưng nếu oan hồn của Hoàng Đại Lâm thực sự quay về báo thù, thì người đầu tiên anh ta tìm đến nên là lãnh đạo nhà máy này chứ!

Lúc này chú Lê suy nghĩ một chút, rồi quay ra nói với Triệu Bắc Hân vẫn còn đang đứng ở cửa không dám vào, chú dặn dò ông ta đi thu xếp để tối nay chúng tôi ở lại phòng này, bố trí cho tất cả các công nhân khác chuyển sang nơi khác nghỉ tạm, trừ Mạnh Đào.

Mặc dù chúng tôi cũng không thể chắc chắn Hoàng Đại Lâm có tìm đến Mạnh Đào hay không, nhưng có thể chắc chắn tên đó nhất định biết chút chuyện, cho nên tối nay chúng tôi nhất định phải moi được nội tình từ cậu ta.

Tạm thời điều chuyển phòng không phải là việc khó, nhưng khó là phải giấu được Mạnh Đào, trong tình huống không để cậu ta biết chuyện gì, âm thầm chuyển hết những công nhân cùng phòng sang phòng khác.

May là bình thường Mạnh Đào cũng không hay giao tiếp với mọi người trong phòng, ngoại trừ giờ làm việc, còn lại cậu ta hầu như không nói chuyện với những công nhân khác, bởi vậy Triệu Bắc Hân cũng dễ dàng hoàn thành xong việc của mình.

Nghe một công nhân cùng phòng cậu ta nói, nếu Mạnh Đào làm ca ngày thì hết giờ làm sẽ về phòng thay quần áo rồi đi ngay, bình thường sẽ chơi đến khuya mới về, còn nếu cậu ta làm ca đêm thì ngày hôm sau sẽ ngủ cả ngày...

Trong cảm nhận của mọi người, Mạnh Đào là một người không thân thiện hòa đồng, luôn đem lại cho người khác cảm giác cao ngạo xem thường người ta, cho nên những công nhân khác không hay chủ động nói chuyện với cậu ta.

Buổi tối hôm nay cũng không ngoại lệ, sau khi tan làm Mạnh Đào đi thẳng về ký túc xá thay quần áo, trong thời gian đó, cậu ta cũng không hề chú ý đến việc những người trong phòng hôm nay không phải là những công nhân cùng phòng với mình.

Tôi nhìn bóng lưng Mạnh Đào rời đi, nói nhỏ: "Thần kinh thằng nhóc này cũng tốt thật? Bốn người xa lạ chúng ta xuất hiện trong phòng nó, mà nó không hề nhận ra luôn?"

Đàm Lỗi hừ lạnh: "Loại người này em gặp nhiều rồi, mắt để lên đỉnh đầu, rõ ràng mình cũng chả hơn gì ai, nhưng lúc nào cũng nghĩ mình cao hơn người khác một bậc!"

Tôi duỗi lưng nói: "Không biết thằng nhóc này đi chơi đến mấy giờ mới về đây, chúng ta cứ ngủ đi đã!"

Không có ai phản đối đề nghị này của tôi, vì tối hôm nay chúng tôi nhất định phải "Thẩm vấn ban đêm" tên Mạnh Đào này, còn cả âm hồn làm hại mấy mạng người kia không chừng cũng sẽ xuất hiện gây sự nữa, cho nên nhất định phải ngủ lấy sức.

Không bao lâu sau, tôi đã nghe thấy tiếng chú Lê ngáy phe phe, năng lực thích ứng của lão già này mạnh thật, không quan tâm là ở đâu, chỗ nào cũng có thể nhắm mắt là ngủ say được. Thật ra tôi cũng muốn được như chú ấy, nhưng không biết có phải vì lo lắng Hoàng Đại Lâm sẽ bất ngờ xuất hiện hay không mà mãi tôi chẳng

ngủ được.

Lúc này Đinh Nhất nằm ở giường bên cạnh nói nhỏ với tôi: “Yên tâm ngủ đi! Có chuyện gì tôi sẽ gọi cậu dậy!”

Tôi “ừ” một tiếng trả lời anh ta, nhưng phải nói là, có câu này của Đinh Nhất tôi thực sự đã mơ màng ngủ thiếp đi.

Không biết đã ngủ bao lâu, bỗng nhiên có tiếng mở cửa lạch cạch đánh thức tôi dậy, tôi bừng tỉnh mở mắt ra nhìn thì thấy Mạnh Đào đã đi chơi về.

Tên nhóc này vẫn không hề phát hiện trong phòng có điểm gì không đúng, cả người toàn mùi rượu, cậu ta cởi bỏ quần áo rồi lên giường chuẩn bị đi ngủ. Nhưng đúng lúc này, tôi đột nhiên nhìn thấy có một bóng người đứng sau lưng Mạnh Đào...

CHƯƠNG

LẦN XIN GIÚP ĐỠ CUỐI CÙNG

Người kia có dáng đứng vô cùng kỳ quái, nửa người trên hóp lưng xuống như một con mèo đứng sau lưng Mạnh Đào. Nếu đổi thành người khác có lẽ trong lúc nhất thời sẽ không biết người đứng sau lưng Mạnh Đào là ai, nhưng tôi nhìn thì nhận ra ngay đó chẳng phải chính là bóng dáng mờ ảo của Hoàng Đại Lâm sao?

Đúng lúc ấy Đinh Nhất và bọn chú Lê cũng tỉnh dậy, tất cả đều không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào cái bóng quỷ dị sau lưng Mạnh Đào... Không ai trong mấy người chúng tôi dám hành động thiếu suy nghĩ, đều đợi bóng dáng kia có hành động trước. Mà tên nhóc Mạnh Đào này lại không hề có chút phản ứng nào, cậu ta nấc một cái đầy hơi rượu rồi chuẩn bị lên giường đi ngủ.

Nhưng điều làm chúng tôi ngạc nhiên là, bóng dáng sau lưng Mạnh Đào hình như không hề có hứng thú với bản thân tên Mạnh Đào kia, mà đi thẳng đến giường Tôn Lương Tả rồi ngồi xuống, sau đó nghiêng người nhìn những đồ ăn vặt trên giường?

Thấy vậy trong lòng tôi thầm nghĩ, chẳng lẽ Hoàng Đại Lâm và Tôn Lương Tả đều thích ăn vặt à? Không đúng, Hoàng Đại Lâm không phải Tôn Lương Tả, hẳn là anh ta đang nhìn chiếc giường mình đã từng ngủ trên đó.

Thật ra, nếu không tính đến việc sau khi thành oan hồn Hoàng Đại Lâm đi hại người, thì khi còn sống anh ta là một người khá đoàng hoàng. Vì từ lời nhận xét của mọi người, từ Triệu Bắc Hân đến lãnh đạo nhà máy, cho đến bà chị bán hàng trong siêu thị đều đánh giá Hoàng Đại Lâm là một người hiền lành, bị nhà máy chèn ép như vậy cũng không đi kiện cáo gì, vẫn thành thật làm việc trong nhà máy.

Nếu như không phải Hoàng Đại Lâm bị lên cơn đau tim đột ngột qua đời, có khi bây giờ anh ta vẫn đang cần cù làm việc trong nhà máy ấy chứ? Một người như vậy, trước khi chết đã phải trải qua chuyện gì mới khiến cho anh ta biến thành một oan hồn đi hại người chứ?

Lúc này từ phía giường Mạnh Đào truyền đến tiếng ngáy, nếu thằng nhóc này mà biết trong phòng ngoại trừ có thêm mấy người lạ mặt chúng tôi, thì còn có thêm một oan hồn nữa... không biết cậu ta có thể ngủ ngon như bây giờ không nhỉ?

Đột nhiên, bóng người mới vừa rồi vẫn còn ngồi trên giường Tôn Lương Tả đột nhiên lắc mình đi đến trước giường Mạnh Đào, chú Lê lập tức rút ra một lá bùa dán thẳng lên bóng người kia.

Một tiếng “ba” vang lên, oan hồn Hoàng Đại Lâm lập tức lùi về phía sau mấy bước, cùng lúc này Mạnh Đào vốn đang say rượu ngủ say cũng bừng tỉnh, cậu ta hoảng sợ nhìn Hoàng Đại Lâm dần dần biến mất ngoài cửa.

Mãi sau mới nghe Mạnh Đào lầm bầm nói: “Tại sao lại đến tìm tôi? Cái chết của anh không liên quan gì đến tôi cả! Tôi đã nói với Dương Mộc Sâm rồi! Là anh ta bỏ mặc anh!”

Thấy tên nhóc này nhắc đến tên người nhảy lầu thứ tư, Dương Mộc Sâm, tôi lập tức xuống giường bật đèn, sau đó lạnh lùng hỏi cậu ta: “Trước đây Hoàng Đại Lâm đã chết như thế nào? Có phải

có liên quan đến cậu không?”

Đột ngột có ánh sáng khiến Mạnh Đào chưa kịp thích ứng, cậu ta sững người nhìn chúng tôi một lúc mới bừng tỉnh: “Tại sao lại là các anh? Anh, sao các anh lại ở trong phòng tôi?”

Sau khi nói xong, cậu ta lập tức nhìn sang những chiếc giường khác, lúc này cậu ta mới phát hiện ở đây ngoài mấy người chúng tôi ra thì không còn người công nhân nào khác.

“Mọi người đâu rồi? Triệu... Triệu Toàn và Diệp Cường đâu? Các người vào bằng cách nào? Các người dựa vào cái gì mà vào phòng chúng tôi?” Mạnh Đào mới trải qua kinh hãi nên càng nói càng kích động.

Tôi không nhịn được quát lên: “Im mồm! Nói thật cho cậu biết, tất cả công nhân ở cùng phòng với cậu đều đã bị chúng tôi chuyển sang nơi khác rồi! Hôm nay chúng tôi đến là vì muốn điều tra nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của ông Hoàng Đại Lâm! Vừa nãy cậu cũng nhìn thấy oan hồn của Hoàng Đại Lâm rồi, nếu cậu không muốn phải chết thảm như Tôn Lương Tả, thì hãy khôn hồn kể hết những chuyện mình biết cho rõ ràng, như vậy may ra mới giữ được cái mạng nhỏ của cậu!”

Nghe tôi nói xong, ánh mắt Mạnh Đào không ngừng đảo qua đảo lại, có lẽ trong lòng cậu ta có quỷ nên chột dạ... Chú Lê tiện đà tấn công luôn: “Chúng tôi là người do Tổng giám đốc Phác mời đến giải quyết những chuyện xảy ra gần đây trong nhà máy, loại chuyện liên quan đến oan hồn này không phải cậu cứ rời khỏi nhà máy là có thể hóa giải. Chúng tôi đến đây là để giải quyết vấn đề, không phải để truy cứu trách nhiệm, nếu như cậu còn muốn sống rời khỏi nơi này thì tôi khuyên cậu nên nói thật ra đi.”

Mạnh Đào nghe xong cười khổ: “Tôi cũng biết mấy vị là cao nhân, có điều tôi thực sự không hại chết thầy Hoàng, hôm đó anh

ấy thực sự bị lên cơn đau tim rồi qua đời.”

Tôi lạnh lùng nói: “Thật vậy sao? Vậy cậu sợ cái gì? Vì sao oan hồn của Hoàng Đại Lâm lại đến tìm cậu? Nếu bây giờ cậu mà không nói thật thì đổi lại sẽ là thêm một công nhân nữa ngã lầu chết mà thôi...”

Mạnh Đào nghe vậy thì tỏ ra bất lực, dùng tay vò tóc, một lúc sau cậu ta mới ngập ngừng kể cho chúng tôi nghe chuyện xảy ra hôm Hoàng Đại Lâm chết: “Hôm đó... hôm đó thầy Hoàng nói mình không thoải mái...”

Hóa ra sau khi Hoàng Đại Lâm bị phân về tổ bọn họ làm việc, vì cấp trên cố ý dặn dò phải giảm bớt công việc và thời gian làm việc của anh ta, cho nên lượng công việc anh ta làm chỉ bằng một nửa so với một người công nhân bình thường, như vậy sẽ khiến lượng công việc và thời gian làm của những người cùng tổ tăng lên.

Chính vì thế mà Mạnh Đào đã từng tìm đến Triệu Bắc Hân phản ánh về vấn đề này, đề nghị nhà máy tăng thêm một công nhân cho tổ của họ. Thế nhưng sau khi nhà máy họp nghiên cứu và thảo luận thì cho rằng việc này không cần thiết, cho nên không đồng ý với đề nghị của nhóm Mạnh Đào.

Mặc dù ban đầu công nhân trong tổ cũng rất thông cảm và chiếu cố đến Hoàng Đại Lâm, thế nhưng cùng nhận tiền như nhau mà công việc lại phải làm nhiều hơn, một ngày hai ngày còn chịu được, thời gian dài bắt đầu có công nhân cảm thấy khó chịu. Nhất là khi thân thể Hoàng Đại Lâm không thoải mái, muốn xin nghỉ, càng khiến cho những công nhân trong tổ không vui vẻ...

Sáng hôm Hoàng Đại Lâm xảy ra chuyện, anh ta vẫn vào xưởng làm như mọi ngày, nhưng làm được một nửa buổi thì cảm thấy lồng ngực khó chịu, buồn buồn, thế là anh ta xin tổ trưởng lúc đó là Dương Mộc Sâm cho về ký túc xá nghỉ, Mặc dù thiếu đi Hoàng

Đại Lâm, nhưng lượng công việc hôm đó vẫn phải hoàn thành, thế là mọi người cùng tổ đành phải tăng ca đêm để bù lại.

Khi đó, ngoại trừ Mạnh Đào thì còn có Vu Hải Đông cũng ở cùng phòng ký túc xá với Hoàng Đại Lâm, trước giờ cơm tối, bọn họ có quay lại ký túc xá để lấy đồ, cũng chính lúc đó, sắc mặt Hoàng Đại Lâm tái nhợt, anh ta nói với hai người bọn họ rằng mình rất khó chịu, bọn họ có thể nói với tổ trưởng Dương Mộc Sâm tìm một chiếc xe đưa anh ta đến bệnh viện kiểm tra không.

Vì phải làm thêm giờ nên Mạnh Đào và Vu Đông Hải khó tránh khỏi có phần tức giận, họ miễn cưỡng nói: "Được, nếu chúng tôi nhìn thấy tổ trưởng Dương sẽ nói với anh ta..."

Kết quả, sau khi hai người này đi vào nhà máy thì quên luôn chuyện này, chờ đến khi bọn họ nhớ ra thì đã hơn hai tiếng sau. Mà lúc này Dương Mộc Sâm vì phải làm thêm giờ nên tâm trạng bực bội, vừa nghe Mạnh Đào và Vu Đông Hải báo cáo tình hình lập tức tức giận, nói: "Thân thể anh Hoàng không thoải mái à, bây giờ đã mấy giờ rồi? Chúng ta còn phải hoàn thành xong việc đã, sáng ngày mai tôi sẽ sắp xếp xe đưa anh ta đi bệnh viện kiểm tra!"

CHƯƠNG

CHUYỆN KỲ LẠ

Đợi đến khi tất cả mọi người tan ca quay lại ký túc xá, họ ngửi thấy trong phòng có mùi nước tiểu, mấy người tìm nơi phát ra mùi thì phát hiện nó bốc ra từ giường của Hoàng Đại Lâm. Mặc dù vì thân thể tàn tật nên Hoàng Đại Lâm không quá chú ý đến vệ sinh cá nhân, thế nhưng chưa bao giờ xảy ra việc đi tiểu luôn trên giường như thế này. Thế nên mọi người vội vàng đến chỗ Hoàng Đại Lâm xem anh ta thế nào, không ngờ lại phát hiện anh ta không còn thở nữa.

Lúc đó Mạnh Đào và Vu Hải Đông mới biết đã xảy ra chuyện lớn, họ mau chóng gọi điện cho Dương Mộc Sâm, nói cho anh ta biết tình hình Hoàng Đại Lâm không tốt lắm. Cuối cùng khi nhân viên 120 đến nơi thì Hoàng Đại Lâm đã chết rồi, mùi xú uế trên giường anh ta là do trước khi chết anh ta quá đau đớn, cho nên mới không khống chế được mà tiểu tiện trên giường.

Nếu như ngay từ đầu Mạnh Đào và Vu Hải Đông giúp đỡ Hoàng Đại Lâm đưa anh ta đến bệnh viện, thì có lẽ anh ta sẽ không chết. Mạnh Đào, Vu Hải Đông và Dương Mộc Sâm đều hiểu rất rõ điều ấy... nhưng sau đó bọn họ đều sợ phải chịu trách nhiệm, cho nên, ba người đã vô cùng ăn ý không đề cập đến chuyện này.

Trước đó, khi Mã Kiến và An Tuệ Khiết xảy ra chuyện, Mạnh Đào vẫn chưa lo lắng gì, vì dù sao cả nhà máy có hơn ba mươi nghìn công nhân, hẳn là không phải ai cũng quen biết Hoàng Đại Lâm chứ? Nhưng sau khi Vu Hải Đông và Dương Mộc Sâm chết, cậu ta mới ý thức được chuyện này có lẽ có liên quan đến việc Hoàng Đại Lâm báo thù?

Thật ra từ lúc Hoàng Đại Lâm chết, Mạnh Đào mắc phải chứng mất ngủ trầm trọng, sở dĩ ngày nào cậu ta cũng ra ngoài uống rượu, là vì nếu như không uống say cậu ta không thể ngủ yên được! Chỉ cần nhắm mắt lại là vẻ mặt cầu xin sự giúp đỡ của Hoàng Đại Lâm đêm hôm đó lại hiện lên trước mắt cậu ta...

Cho dù bình thường Mạnh Đào có láo toét thế nào, nhưng khi đối mặt với một sinh mệnh mất đi vì sai lầm của mình, cậu ta vẫn cảm thấy bất an. Bởi vậy chỉ cần trời vừa tối, cho dù là một phút cậu ta cũng không muốn ở lại trong ký túc xá, nhất định phải ra ngoài uống đến say rồi mới quay về ngủ.

Nghe Mạnh Đào nói xong, tôi vội hỏi cậu ta: "Tôn Lương Tả có quen Hoàng Đại Lâm không?"

Mạnh Đào lắc đầu: "Không biết, sau khi thầy Hoàng qua đời Tôn Lương Tả mới chuyển đến ở... Nhưng cậu ta đã nói qua điện thoại với bạn nhiều lần rằng không muốn ở trong phòng ký túc này, còn cụ thể vì sao thì cậu ta không nói."

Chú Lê đột nhiên hỏi: "Cậu cảm thấy là vì chuyện gì?"

Nét mặt Mạnh Đào hơi sợ hãi: "Còn có thể bởi vì cái gì? Nhất định là do chiếc giường mà cậu Tôn ngủ rồi! Thầy Hoàng chết trên chính chiếc giường đó, nếu như anh ấy thực sự biến thành âm hồn không tan, đương nhiên sẽ không thích có người ngủ trên giường của mình!" Nói đến đây, Mạnh Đào đột nhiên chuyển sang thái độ khẩn cầu nói với chúng tôi: "Tôi biết mấy vị là đại sư do Tổng

giám đốc Phác mời đến, cầu xin các vị hãy cứu tôi với! Nếu lúc đó tôi biết thầy Hoàng bệnh nặng như vậy, tôi nhất định sẽ gọi 120! Tôi không muốn chết! Cầu xin các ngài hãy cứu tôi với!”

Có thể nhận ra Mạnh Đào thực sự sợ hãi! Vì những người liên quan đến chuyện này cũng chỉ còn mình cậu ta chưa chết, khó trách cậu ta muốn nghỉ việc chuyển đi nơi khác.

Nhưng chuyện này có một số điểm chưa rõ ràng, nếu như Tôn Lương Tả chết là do nằm đúng giường của Hoàng Đại Lâm, thì vì sao Mã Kiến và An Tuệ Khiết lại chết? Hai người bọn họ đều không ở cùng tòa ký túc xá với Hoàng Đại Lâm mà!

Mạnh Đào thấy chúng tôi đều không nói gì thì sốt sắng bảo: “Tôi cũng biết oán khí của thầy Hoàng rất nặng, khó đối phó, nhưng bây giờ nếu ngay cả mọi người cũng không chịu giúp tôi thì tôi nhất định phải chết! Tôi... tôi chỉ có chút tiền tiết kiệm, nếu mọi người có thể giúp tôi vượt qua kiếp nạn này, tôi sẽ đưa hết cho mọi người!”

Tôi buồn cười nói: “Chúng tôi không cần tiền mồ hôi nước mắt của cậu, cậu đã gặp được chúng tôi cũng coi như có duyên, cho nên chúng tôi sẽ không giương mắt nhìn cậu chết. Tối nay sẽ không có chuyện gì nữa đâu, cậu cứ yên tâm ngủ đi, có chuyện gì ngày mai chúng ta lại nói.”

Mạnh Đào nửa tin nửa ngờ quay về giường mình nằm xuống, nhưng không được mấy phút lại ngồi dậy, sau đó cầm chăn chạy đến chiếc giường cách chiếc giường của Hoàng Đại Lâm và Tôn Lương Tả xa hơn một chút, xem ra cậu ta thực sự sợ hãi nửa đêm Hoàng Đại Lâm sẽ quay lại. Thật ra, có chúng tôi ở đây Hoàng Đại Lâm chắc chắn sẽ không quay lại nữa, nhưng còn sau này thì sao, chúng tôi cũng đâu thể ngày ngày đi theo thằng nhóc này được?

Một đêm không mộng, sáng hôm sau Mạnh Đào mang một đôi

mắt gấu trúc ngồi trước mặt chúng tôi. Xem ra thằng nhóc này cả đêm không ngủ! Đây cũng là chuyện đương nhiên thôi, một người trải qua chuyện như thế mà có thể ngủ ngon được mới là lạ ấy chứ.

Mạnh Đào thấp thỏm hỏi: “Mấy vị đại sư, hôm nay tôi nên làm gì?”

Tôi suy nghĩ một lát rồi nói với cậu ta: “Hôm nay cậu làm ca nào?”

“Ca ngày...”

Tôi gật đầu: “Vậy cậu cứ đi làm đi! Cho dù oan hồn có lợi hại thế nào cũng không thể xuất hiện giữa ban ngày được, điều này thì cậu có thể yên tâm. Chờ đến xế chiều trước khi trời tối, chúng tôi sẽ đến xưởng tìm cậu.”

Mạnh Đào hơi lo lắng: “Hay là tôi xin nghỉ hôm nay nhé!”

Chú Lê khoát tay với cậu ta: “Cậu phải hành động giống như bình thường, nếu không chỉ sợ oan hồn kia sẽ tìm cách khác để tiếp cận cậu.”

Tôi nghe là biết chú Lê đang dọa Mạnh Đào, hiện tại thằng nhóc này đang sợ hãi quá độ, nếu như không nói như vậy, thì chỉ sợ cả ngày hôm nay cậu ta sẽ lẽo đẽo đi theo chúng tôi... Nếu như thế thà cứ để cậu ta đi làm còn hơn.

Vất vả lắm mới đuổi được Mạnh Đào đi, chú Lê nói với chúng tôi: “Chú luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như thế, nếu như nói sự kiện một loạt công nhân nhảy lầu đều do Hoàng Đại Lâm báo thù, vậy thì chuyện gì đã xảy ra với Mã Kiến và An Tuệ Khiết? Chẳng lẽ bọn họ cũng liên quan đến Hoàng Đại Lâm sao?”

Tôi lắc đầu: “Không phải, theo lý thuyết thì khi còn sống Hoàng Đại Lâm là một người thật thà, ngoài ba người Mạnh Đào đã sai

sót dẫn đến cái chết của anh ta ra thì anh ta sẽ không gây thù kết oán gì với người khác mới đúng? Nếu không người đầu tiên anh ta tìm đến báo thù chắc chắn phải là Tổng giám đốc Phác và chủ nhiệm Lưu chứ?”

Đàm Lỗi lại đưa ra một cách lý giải khác: “Sao anh biết anh ta không đi tìm? Không phải Tổng giám đốc Phác mới về nước sao? Biết đâu chủ nhiệm Lưu Quang Vĩ cũng không thường xuyên làm việc ở nhà máy thì sao?”

Đúng là như vậy, trước đó có nghe Triệu Bắc Hân nói qua, Lưu Quang Vĩ nói thời gian gần đây cơ thể không được thoải mái, nên thỉnh thoảng ông ta mới đến nhà máy một chút, còn lại đều không ở đây? Cho dù oan hồn của Hoàng Đại Lâm có lợi hại thế nào, anh ta cũng không có khả năng rời khỏi nơi này theo Lưu Quang Vĩ về nhà chứ?

CHƯƠNG

MỘT TIẾNG THỞ DÀI

Trước mắt có thể xác định Hoàng Đại Lâm thực sự là âm hồn không tan, nếu không anh ta đã chết được hai tháng đáng lẽ đã phải đến Địa Phủ đầu thai lâu rồi mới đúng, chứ không nên xuất hiện ở đây. Nhưng vấn đề là nguyên nhân cái chết của Mã Kiến và An Tuệ Khiết có liên quan đến anh ta hay không?

Xem ra nếu muốn triệt để làm rõ vấn đề này, chúng tôi phải đặt sự chú ý vào hai vụ nhảy lầu trước mới được, điều tra thật kĩ tư liệu hoàn cảnh của Mã Kiến và An Tuệ Khiết.

Tài liệu Triệu Bắc Hân đưa cho lúc trước quá sơ sài, ngoại trừ biết được số căn cước và địa chỉ gia đình thì không có thông tin nào giá trị! Có điều khi chúng tôi kiểm tra lại tài liệu của hai người bọn họ thì phát hiện ra, bọn họ đều đến từ khu vực phía Bắc của khu dân cư mới.

Thế nhưng những nhà máy như thế này đa phần đều tuyển công nhân là người dân khu vực xung quanh nhà máy, cho nên bọn họ đến từ cùng một làng cũng không phải chuyện gì kỳ lạ. Có điều, bọn họ ở cùng một làng cũng có cái tiện khi chúng tôi đi điều tra, ít nhất chúng tôi cũng không cần phải chạy đi hai nơi.

Đương nhiên, chúng tôi cũng không thể cứ thế tìm đến nhà

người ta, phải nhờ Triệu Bắc Hân lấy danh nghĩa lãnh đạo nhà máy dẫn chúng tôi đến hỏi thăm an ủi hai gia đình đó mới được. Thế là xế chiều ngày hôm ấy, Triệu Bắc Hân mang theo chút đồ đi cùng chúng tôi đến thôn cách phía Bắc khu dân cư mới hai mươi cây số.

Đoàn người chúng tôi đến nhà Mã Kiến trước, nhưng không biết vì sao cổng nhà anh ta lại khóa trái, hỏi thăm hàng xóm mới biết mấy hôm nay cha mẹ Mã Kiến đến nhà con gái trong thành phố chơi, mấy ngày nữa mới về, không còn cách nào, chúng tôi đành đến nhà An Tuệ Khiết...

Vì An Tuệ Khiết đã được cảnh sát xác định là tự tử, cho nên cũng không nhận được bao nhiêu tiền trợ cấp, bởi vậy khi người nhà cô ta nhìn thấy chúng tôi cũng không chào đón cho lắm. Có điều tự dưng có người tặng quà đến cửa, thấy mấy món đồ trên tay chúng tôi, bọn họ vẫn để chúng tôi vào trong nhà.

Từ hồ sơ của An Tuệ Khiết có thể nhìn ra, cô ấy là con cả trong nhà, bên dưới cô ấy còn một em trai năm nay lên cấp ba. Sau khi An Tuệ Khiết trưởng thành đã vào trong nhà máy làm công nhân, gia đình cô ấy thuộc dạng trọng nam kinh nữ.

Đương nhiên, tư tưởng này ở nông thôn vẫn khá phổ biến, vì trong mắt cha mẹ An Tuệ Khiết, con gái cho dù giỏi giang thế nào thì sau này cũng phải đi lấy chồng, con trai thì lại khác, sau này bọn họ có thể trông cậy vào con trai dưỡng già cho họ.

Có điều hôm nay chúng tôi đến cũng không phải để tìm hiểu xem cha mẹ An Tuệ Khiết đối với cô ấy thế nào, mà là muốn tìm xem trong nhà An Tuệ Khiết có còn thứ gì mà cô ấy rất yêu quý khi còn sống hay không.

Nhưng chúng tôi cũng không thể nói thẳng mục đích đó với cha mẹ An Tuệ Khiết được, nên chúng tôi đã viện một lý do, nói là

hiện nay nhà máy cần tìm lại một quyển sổ ghi lại quá trình công tác của An Tuệ Khiết, nếu không bên tài vụ không có cách nào tính tiền tử tuất cho cô ấy.

Mẹ An Tuệ Khiết nghe vậy vội vàng đi vào phòng con gái tìm kiếm, nhưng bọn họ làm sao có thể tìm được một thứ không hề tồn tại chứ? Sở dĩ chúng tôi nói như vậy chính là để chúng tôi có cớ để vào phòng An Tuệ Khiết giúp bọn họ tìm kiếm, may ra sẽ có cơ hội tìm được vật gì đó đặc biệt thuộc về An Tuệ Khiết.

Quả nhiên, không bao lâu sau mẹ An Tuệ Khiết lo lắng đi đến: "Quyển sổ công tác kia trông như thế nào? Tôi không tìm được?"

Tôi vội vàng nói: "Đó là một quyển sổ nhỏ màu xanh lục, công nhân nào trong nhà máy cũng có, hay là để cháu vào tìm giúp cô nhé?"

Chắc có lẽ trong phòng An Tuệ Khiết cũng không có thứ gì đáng tiền, nên mẹ An Tuệ Khiết không đắn đo gì nhiều đã đồng ý để tôi vào tìm giúp bà ấy. Khi tôi đi vào phòng An Tuệ Khiết, trong phòng có một hơi thở thiếu nữ đặc thù ập vào tôi, nếu như ở gia đình bình thường trong thành phố thì với tuổi của An Tuệ Khiết vẫn còn đang đi học, trong khi cô ấy đã sớm phải vào nhà máy đi làm...

Từ cách bày biện, trang trí trong phòng có thể thấy, An Tuệ Khiết là một cô gái hết sức tiết kiệm, đồng thời là một cô gái rất yêu đời, đồ đạc trong phòng được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, trên tường còn dán đầy giấy khen của cô khi còn đi học.

Nói thật, từ khi bước chân vào căn phòng của An Tuệ Khiết, tôi dường như cảm nhận được cả cuộc đời của cô ấy, tôi không nhịn được mà cảm thấy tiếc nuối trong lòng...

Lúc này mẹ của An Tuệ Khiết đi ở đằng trước bỗng quay người lại nói: "Con gái tôi không phải tự sát!"

Tôi cũng không biết nên trả lời bà ấy thế nào, đành gật đầu nói:

“Cá nhân cháu tin lời cô, nhưng cảnh sát và nhà máy không tin thì cháu cũng không có cách nào... Cô An này, nếu như cô có chuyện gì khó xử có thể nói với cháu, cháu sẽ về cố gắng nghĩ cách, cô thấy thế nào?”

Mẹ An Tuệ Khiết nghe xong cười bất đắc dĩ nói: “Bọn họ đều đã khẳng định con tôi tự sát, cậu có thể giúp chúng tôi thế nào đây? Nhưng tôi hiểu con gái mình, nó sẽ không thể nào tự sát đâu.” Sau khi nói xong, bà ấy chỉ vào một cái bàn học nhỏ trong phòng và nói: “Đồ của Tiểu Khiết đều ở đây, tôi vừa mới mở ra nhưng không tìm được thứ mà cậu nói...”

Tôi vội vàng đến trước bàn sách nhỏ kia, dùng tay chạm khẽ vào từng thứ, cố gắng cảm nhận sự tồn tại của tàn hồn An Tuệ Khiết... Không ngờ, đúng lúc này, tôi đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến âm thanh than khóc như có như không của phụ nữ.

Lúc ấy trong phòng chỉ có tôi và bà An, nhưng từ khi bước vào bà An vẫn luôn đứng phía trước tôi, cho nên tiếng nói của bà ấy không thể nào xuất hiện sau lưng tôi được.

May mà tôi đã từng gặp không ít hoàn cảnh còn hoành tránh hơn, nên khi nghe thấy tiếng than khóc này cũng không hốt hoảng, tôi giả bộ điềm tĩnh như không có việc gì xảy ra và quay đầu lại nhìn, có một cái bóng hư ảo bồng bềnh ở bên cạnh cửa tủ quần áo phía sau.

Mặc dù lúc đó tôi chưa chắc chắn cái bóng kia có phải là âm hồn của An Tuệ Khiết hay không, nhưng bây giờ đang là giữa ban ngày, cho dù có là lệ quỷ mạnh đến mức nào cũng không thể hiện thân giữa ban ngày được!

Đúng lúc này Đinh Nhất đi đến, anh ta thấy tôi nhìn chằm chằm vào cánh cửa phía sau thì hiểu ngay tôi đã nhìn thấy thứ gì đó, nhưng từ ánh mắt nghi hoặc của anh ta có thể nhận ra, anh ta

không nhìn thấy gì cả.

“Thế nào?” Đinh Nhất thì thầm.

Tôi lắc đầu: “Không có việc gì... Có thể là do hoa mắt.” Nói xong tôi tiếp tục chuyên tâm tìm kiếm thứ đặc biệt thuộc về An Tuệ Khiết, tiếc rằng trên bàn học trừ một số sách giáo khoa mà cô ấy đã từng dùng thì không có thứ gì đặc biệt.

Đến tận khi mẹ An Tuệ Khiết nói một câu đã nhắc tôi, vẻ mặt bà ấy đầy thương cảm nhìn những tờ giấy khen trên tường và nói: “Tiểu Khiết rất thích những tờ giấy khen này, chỉ tiếc khi hỏa táng không thể đốt nó cùng con bé.”

Tôi thầm nghĩ trong lòng, những tờ giấy khen này là niềm tự hảo cả đời này của cô ấy, biết đâu trên đó lại có chứa tàn hồn của cô ấy? Nghĩ vậy tôi đưa tay sờ thử lên những tờ giấy khen kia, hy vọng có thể cảm nhận được thứ gì đó...

CHƯƠNG

KHÔNG THỂ THAY ĐỔI SỐ PHẬN

Những giấy khen trên tường của An Tuệ Khiết đa phần là "Học sinh ba tốt", "Cán bộ lớp ưu tú", không có nhiều giá trị, cho nên tôi không cảm nhận được gì trên đó.

Đến tận khi ngón tay tôi chạm nhẹ vào một tờ giấy khen hạng nhì trong một cuộc thi cấp huyện, những ký ức khi còn sống của An Tuệ Khiết mới ùa vào đầu tôi.

Từ khi còn nhỏ An Tuệ Khiết đã luôn chăm chỉ học hành, cô ấy biết nếu như không cố gắng học tập thì không bao giờ có thể thay đổi số phận của mình. Nhưng cho dù cố gắng như vậy, sau khi tốt nghiệp trung học cô vẫn đành phải nghỉ học, vì nhà cô chỉ có thể chu cấp cho một đứa con đi học, mà cô là chị nên An Tuệ Khiết phải nhường điều này cho người em trai ít hơn cô hai tuổi, An Tuệ Hiên.

Mặc dù An Tuệ Khiết rất muốn đi học, thế nhưng cuối cùng vẫn phải cúi đầu chấp nhận số phận, chọn cách đi làm để kiếm tiền phụ giúp gia đình. Điều mỉa mai nhất là, An Tuệ Khiết vừa mới học xong cấp hai đã phải nghe theo cha mẹ đi xem mắt, cha cô còn muốn cô trước khi lấy chồng phải tích góp được tiền cho em trai cô học đại học sau này.

Hai năm trước An Tuệ Khiết vẫn làm việc trong nhà hàng nhỏ ở huyện, vì cô chưa tròn mười tám tuổi cho nên các nhà máy sẽ không tuyển cô vào làm. Đến mấy tháng trước, cô đủ mười tám tuổi, mới theo một người cùng thôn đang làm việc ở nhà máy là Mã Kiến, đến xem cách thức tuyển dụng.

Người nhà An Tuệ Khiết thấy cô có thể vào nhà máy làm công nhân thì cảm thấy quá tốt, không những tiền lương không thấp, mà ra ngoài khoe cũng oai hơn, dù sao so với việc rửa bát ở nhà hàng thì oai hơn nhiều.

Khi An Tuệ Khiết vào nhà máy làm thì có một người bạn trai là anh họ, mặc dù người anh họ này và An Tuệ Khiết không hề có quan hệ thân thích gì, thế nhưng tính theo thân phận trong thôn, anh ta vẫn là anh họ của An Tuệ Khiết.

Sau khi biết An Tuệ Khiết vào làm trong nhà máy, ban đầu người anh họ còn rất vui vẻ, vì lúc đó đa phần con gái trong thôn đều ở nhà làm nông, cho nên An Tuệ Khiết có thể vào trong nhà máy làm khiến anh ta cũng nở mày nở mặt. Nhưng sau khi cô vào nhà máy làm việc thì người anh họ này đột nhiên thay đổi suy nghĩ.

Bởi vì ngày nào An Tuệ Khiết cũng phải làm tăng ca rất nhiều, thời gian nói chuyện điện thoại của cô và người anh họ kia ngày càng ngắn. Người anh họ lòng dạ hẹp hòi cho rằng sau khi An Tuệ Khiết vào nhà máy đã quen người khác, cho nên mới thờ ơ với mình, do đó anh ta yêu cầu cô nghỉ việc về nhà.

Nhưng đối với An Tuệ Khiết, một tháng được hơn hai nghìn tiền lương là quá tốt, hơn nữa trong nhà máy ngoài bao ăn bao ngủ, còn được đóng bảo hiểm, ở đây so với nhà hàng cô từng làm tốt hơn rất nhiều!

Cuối cùng sau vài ngày giằng co, người anh họ kia ra tối hậu

thư với An Tuệ Khiết, nếu như cô không chịu thôi việc.... hai người chỉ có cách chia tay, mỗi người tự sống theo cách mình muốn! Đương nhiên, An Tuệ Khiết vốn không có cảm giác gì với anh họ kia nên cũng không cảm thấy bị uy hiếp gì.

Nhưng dù sao hôn sự cũng do người lớn trong nhà quyết định, thế là An Tuệ Khiết đành phải gọi điện cho cha nói rõ tình hình. Không ngờ, lần đầu tiên cha An Tuệ Khiết lại đứng về phía cô... Nhưng trong lòng cô hiểu rõ, sở dĩ cha mẹ cô đồng ý cho mình với anh họ chia tay, là vì không muốn từ bỏ số tiền hai ngàn đồng kia.

Cả nhà bọn họ quanh năm làm ruộng kiếm ăn, nhưng đến cuối năm tổng cộng cũng chỉ được hơn ba mươi nghìn đồng, còn cô đi làm trong nhà máy một năm đã được hơn hai mươi nghìn, số tiền đó đối với gia đình như bọn họ thực sự rất quan trọng.

Khi biết An Tuệ Khiết đã chia tay với người anh họ, Mã Kiến đột nhiên tìm đến cô, nói với cô rằng anh ta đã thích cô từ trước, bây giờ cô đã chia tay với người anh họ kia, nếu hai người bọn họ kết hôn thì có thể xin nhà máy cho ở trong phòng ký túc xá hai người.

Những lời này khiến An Tuệ Khiết bối rối, mặc dù cô đã chia tay với anh họ nhưng không có nghĩa là cô muốn ở cạnh Mã Kiến đúng không? Hơn nữa Mã Kiến cũng lớn hơn An Tuệ Khiết mấy tuổi, cho nên trong mắt cô luôn coi anh ta như anh trai.

Nhưng dù sao An Tuệ Khiết vào được nhà máy làm cũng là nhờ Mã Kiến giới thiệu, bởi vậy cô không từ chối thẳng thừng, chỉ thoái thác nói là phải bàn bạc xin phép cha mẹ...

An Tuệ Khiết định chờ qua mấy ngày sẽ nói thẳng với Mã Kiến là người nhà không đồng ý. Nhưng không ngờ Mã Kiến lại hiểu nhầm An Tuệ Khiết đã đồng ý để anh ta làm người yêu nên thường xuyên đến tìm cô, đưa cho cô vài thứ đồ ăn vặt. Mặc dù An Tuệ Khiết biết cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, nhưng nhất thời

cũng không biết nên nói với Mã Kiến thế nào cho rõ ràng.

Đúng lúc đó, có một người con trai trạc tuổi An Tuệ Khiết xuất hiện, anh ta chính là Tôn Lương Tả. Hai người cùng tuổi có nhiều thứ yêu thích giống nhau, hai người quen nhau không bao lâu thì nảy sinh tình cảm... khi biết Mã Kiến vẫn dây dưa với An Tuệ Khiết, Tôn Lương Tả đã chủ động tìm đến Mã Kiến nói chuyện, nói rõ mình mới là bạn trai của An Tuệ Khiết, bảo anh ta đừng đến ký túc xá tìm cô nữa.

Mã Kiến đã lớn tuổi, nên vô cùng kinh ngạc, anh ta không ngờ được giữa đường lại chui ra một tình địch, thế là anh ta tìm đến An Tuệ Khiết, hỏi cô những điều Tôn Lương Tả nói có phải thật hay không?

An Tuệ Khiết lúc đó cũng không giấu giếm gì, nói hết sự thật với anh ta. Dù sao trước đó An Tuệ Khiết cũng chưa đồng ý với Mã Kiến điều gì, bởi vậy anh ta cũng chỉ tỏ ra mình tôn trọng quyết định của An Tuệ Khiết. Nhưng điều An Tuệ Khiết không ngờ đến chính là, đêm hôm đó Mã Kiến lại xảy ra chuyện!

Mặc dù kết quả điều tra của cảnh sát đã thể hiện rõ, nguyên nhân cái chết của Mã Kiến là tai nạn ngoài ý muốn, nhưng không biết vì sao, trong lòng An Tuệ Khiết luôn cảm thấy hoang mang... Trong hồi ức sau cùng của An Tuệ Khiết, sau khi tan ca cô quay về ký túc xá như thường ngày, cùng các chị em trong ký túc xá tám chuyện vui vẻ đến khi buồn ngủ, trí nhớ của cô cũng chấm dứt ở đây.

Khi tôi lấy lại được ý thức từ trong tàn hồn của An Tuệ Khiết thì mẹ cô ấy đang ngạc nhiên nhìn tôi chằm chằm. Có lẽ bà ấy chắc chắn rằng tôi bị bệnh thần kinh, nếu không sao lại sờ bằng khen của con gái bà ấy rồi đứng ngẩn người ra?

Để xóa đi không khí xấu hổ, tôi không thể làm gì khác hơn là

đánh trống lảng sang chuyện khác: “Đến một trăm ngày thì đốt hết những giấy khen này đi! Con gái của cô rất yêu quý chúng...” Nói xong tôi vội vã ra khỏi phòng An Tuệ Khiết.

Trên đường về, chú Lê thì thầm hỏi tôi: “Phát hiện được gì à?”

Tôi gật đầu: “Trong ký ức của An Tuệ Khiết không có bất cứ chuyện gì liên quan đến Hoàng Đại Lâm, nhưng quan hệ của cô ấy và Mã Kiến không chỉ đơn giản là người cùng thôn...”

Sau đó tôi kể lại sơ lược những chuyện đã nhìn thấy trong ký ức tàn hồn của An Tuệ Khiết cho mọi người nghe, chú Lê nặng nề nói: “Hóa ra giữa người chết đầu tiên và người chết thứ hai còn có quan hệ như vậy.”

Đàm Lỗi bổ sung: “Không chỉ có thế, còn cả người nhảy lầu cuối cùng Tôn Lương Tả nữa!”

Hoàn toàn chính xác, thật không ngờ giữa ba người bọn họ lại có quan hệ sâu xa như vậy... Nhưng tất cả những chuyện này có liên quan gì đến Hoàng Đại Lâm?

CHƯƠNG

HOÀNG ĐẠI LÂM HIỆN THÂN

Khi chúng tôi quay lại nhà máy, sắc trời đã dần tối! Lúc xe chúng tôi tiến vào cổng nhà máy thì thấy Mạnh Đào mang vẻ mặt sợ hãi đứng ở cổng ký túc xá chờ chúng tôi.

Có lẽ tên nhóc này bị dọa sợ quá, tưởng là đêm nay chúng tôi không quay lại! Bởi vậy khi nhìn thấy chúng tôi bước xuống xe, vẻ mặt cậu ta lập tức như vừa gặp tai nạn mà tai qua nạn khỏi vậy.

Mạnh Đào căng thẳng nói: "Lê đại sư! Mọi người về rồi! Không có mọi người bên cạnh tôi còn chẳng dám bước vào cổng ký túc xá."

Tôi hỏi luôn: "Cậu có quen Mã Kiến không?"

Mạnh Đào ngạc nhiên, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Quen thì có quen, nhưng cái chết của anh ta không có liên quan gì đến tôi, tên chết tiệt đó thuộc loại thù lâu nhớ dai, trước kia vì một chuyện nhỏ mà tôi làm mất lòng anh ta, kết quả sau này anh ta còn cố ý ngáng chân tôi một cái!"

Tôi vội vàng hỏi tiếp: "Vậy anh ta có biết Vu Hải Đông và Dương Mộc Sâm không?"

Mạnh Đào trả lời ngay không cần nghĩ ngợi: "Đương nhiên là biết, Mã Kiến và Dương Mộc Sâm làm cùng tổ, trước đây hình như

có lần Mã Kiến không mặc đồ bảo hộ nên bị Dương Mộc Sâm trừ tiền lương nữa cơ. Còn Vu Hải Đông thì khỏi phải nói, năm trước hai người đó không biết vì chuyện gì mà đánh nhau.”

Trong nháy máy, tất cả những người chết trong nhà máy trong khoảng thời gian này đều có liên quan đến nhau, chẳng lẽ âm hồn không tan không phải là Hoàng Đại Lâm... Mà là Mã Kiến?

Sau khi chú Lê nghe ý kiến suy đoán của tôi cũng nhíu chặt lông mày, mãi sau chú mới nói: “Rốt cuộc âm hồn này là ai, buổi tối hôm nay sẽ biết rõ, bởi vì cho dù người đó là Hoàng Đại Lâm hay Mã Kiến, thì tối hôm nay nhất định người đó sẽ đến tìm Mạnh Đào.”

Mạnh Đào đứng bên cạnh nghe thấy thế thiếu chút nữa đã sợ tè cả ra quần, chỉ hận không thể dính chặt lên người chú Lê không buông ra. Chú Lê bèn an ủi cậu ta: “Cậu không cần lo lắng, tối hôm nay chúng tôi nhất định sẽ cùng chờ với cậu... Có điều, tối nay cậu định làm gì thì cứ làm như bình thường, chờ đến khi lệ quỷ kia hiện thân chúng tôi sẽ có cách đối phó với nó, hiểu chưa?”

Mặc dù Mạnh Đào không tự nguyện quay về ngủ trong ký túc xá, nhưng chú Lê đã lên tiếng, cậu ta cũng không dám không nghe. Thế là tôi đi cùng cậu ta lang thang đến hơn mười giờ, cậu ta mới bất đắc dĩ phải quay về ký túc xá.

Trước khi về, tôi còn cố ý vào siêu thị dưới lầu mua một bình rượu vẩy lên người Mạnh Đào, tạo cảm giác như cậu ta vẫn uống say như mọi khi... Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, mấy người chúng tôi lại mở cửa phòng 5023 ra.

Vẫn là cách bài trí như cũ, vẫn là mùi vị quen thuộc, tôi bước vào đã thấy hối hận vì sao sáng nay trước khi đi không mở cửa sổ ra cho thoáng gió? Hai ngày nay chúng tôi bận điều tra, không có thời gian tắm rửa, bây giờ trên người chúng tôi ai cũng hôi hám

cả.

Tôi, chú Lê và Đàm Lỗi còn chịu được, người không chịu nổi chính là Đinh Nhất, với cái mũi thính như chó của anh ta, lần nào bước vào cũng đều cau mày, mặt thối như người khác nợ anh ta tám trăm triệu vậy.

Như kế hoạch ban đầu, sau khi mấy người chúng tôi quay về phòng 5023 thì tất cả đều lên giường đi ngủ, đương nhiên chúng tôi sẽ không ngủ thật, chỉ là im lặng tập trung tinh thần chờ tà ma hại người kia xuất hiện.

Trong phút chốc, cả ký túc xá yên tĩnh đáng sợ, không biết có phải do tác dụng tâm lý không mà dường như tôi còn nghe được cả tiếng tim đập hoảng loạn của Mạnh Đào. Nhưng, thường trong những tình huống căng thẳng cao độ như thế này, con người khó mà duy trì được sự kiên nhẫn và chịu đựng được lâu, một lúc sau tự nhiên sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Tôi cũng không phải ngoại lệ, đợi được một lúc tôi cảm thấy không thể cứ tiếp tục như vậy, vì cho dù tôi muốn tiếp tục kiên trì thì cơ thể cũng không chịu được nữa, bắt đầu thấy hơi buồn ngủ.

Theo lý thuyết tôi không nên ngủ trong lúc này, nhưng tôi biết trong những người ở đây ai ngủ thì ngủ chứ Đinh Nhất chắc chắn không ngủ, bởi vậy tôi cũng không cố chịu đựng nữa, không bao lâu sau đã từ từ thiếp đi. Kết quả tôi còn chưa ngủ được mấy phút thì bị tỉnh dậy bởi tiếng động trong phòng, mở mắt ra xem, hóa ra chú Lê đã dùng bùa vàng dán vào trên bóng người có tư thế kỳ quái kia...

Mặc dù tất cả chứng cứ đều cho thấy những người đã chết đều có quan hệ với Mã Kiến, nhưng vì sao mỗi lần âm hồn hiện thân lại là Hoàng Đại Lâm? Điều này khiến tôi suy nghĩ mãi vẫn chưa ra được lời giải.

Lúc này Hoàng Đại Lâm vừa bị đánh trúng bùa đã xoay người biến mất ở ngoài cửa, Đinh Nhất ở giường cạnh tôi thấy vậy lập tức nhảy xuống giường đuổi theo. Tôi thấy Đinh Nhất còn chưa kịp đi giày đã nhảy thẳng từ trên giường xuống, chạy ra ngoài cửa...

Tôi nhìn Đinh Nhất đuổi theo Hoàng Đại Lâm, vội vàng quay lại nói với chú Lê: "Lá bùa của chú có tác dụng gì? Đinh Nhất đi một mình có được không?"

Chú Lê nghĩ một chút rồi nói: "Lá bùa kia chỉ có thể làm chậm lại tốc độ của Hoàng Đại Lâm, những âm hồn lưu lại thế gian đều phải phụ thuộc vào một thứ gì đó, Đinh Nhất chỉ cần đuổi ra ngoài tìm được thứ kia là được."

Tôi nhìn về phía giường ngủ của Tôn Lương Tả: "Chẳng lẽ thứ mà Hoàng Đại Lâm phụ thuộc vào không phải là chiếc giường anh ta đã từng ngủ khi còn sống sao?"

Chú Lê lắc đầu: "Đương nhiên không phải... Lần đầu tiên cháu nhìn thấy Hoàng Đại Lâm, cậu ta đang đi đi lại lại trong đám công nhân, hành động của cậu ta lúc đó rõ ràng là muốn bám vào một người nào đấy dương khí yếu để đi vào trong ký túc xá. Nếu như cậu ta bám vào một vật nào đó ở đây thì đâu cần khó khăn như vậy? Hơn nữa oán khí trên người âm hồn khi nãy cũng không quá nặng, lệ quỷ giết người chắc chắn không phải là cậu ta!"

Trong lúc chú Lê đang nói chuyện, tôi đột nhiên phát hiện ra một vấn đề, Mạnh Đào đang ngủ trên giường bên kia sao lại yên tĩnh như vậy? Vừa rồi chúng tôi hành động, cậu ta không thể không nghe thấy tiếng được?

Tôi vội vàng nhìn về phía Mạnh Đào vẫn đang ngủ ở bên trái giường tôi, phát hiện cậu ta đang nằm im như người chết... sắc mặt chú Lê cũng tối sầm lại, lập tức đi sang xem cậu ta thế nào.

Nhưng ngay lúc đó, Mạnh Đào đang nhắm mắt đột nhiên trợn ngược lên, ngồi bật dậy! Tôi không hề nói quá chút nào, người bình thường nếu từ trên giường ngồi dậy thì nhất định sẽ dùng tay chống vào một cái gì đó, nhưng thằng nhóc này không hề giống như người đang nằm ngửa ngồi dậy, cứ thể nhảy một cái ngồi thẳng lưng.

Chúng tôi hiểu ngay thằng nhóc này đã bị thứ gì đó bám lên người, mà thứ này còn khá lợi hại, vì lúc nãy chúng tôi không hề cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Chú Lê lạnh lùng chất vấn: “Mày là ai? Bám vào người sống để làm gì?”

Lúc này Mạnh Đào cứng nhắc nhúc nhích người, sau đó ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía chú Lê và nói: “Tao... muốn... nó... phải... chết…”

Mặc dù giọng nói hơi kỳ lạ, nhưng chúng tôi có thể nghe rõ ràng, thứ này muốn cái mạng nhỏ của Mạnh Đào.

CHƯƠNG

TÍNH TÌNH QUÁI DỊ

Chú Lê nghe xong cười lạnh: "Hôm nay có bọn ta ở đây sợ là mày sẽ không thành công được đâu! Trả lời vấn đề của tao, mày là ai…?"

Nghe thấy chú Lê hỏi như vậy, Mạnh Đào đột nhiên ngước mắt lên và nở nụ cười xấu xa: "Chúng mày thật sự không biết tao là ai hả?"

Chú Lê lạnh lùng nói: "Mày là Mã Kiến…"

"Ha ha… Thật không ngờ vẫn có người nhớ đến tên tao." Mã Kiến nói với vẻ âm u.

Tôi nghe xong mà không ngờ lệ quỷ hại người này lại là Mã Kiến! Nhưng tôi nghĩ mãi mà không hiểu tại sao hắn lại biến thành dáng vẻ này, chẳng lẽ do chết ngoài ý muốn nên mới tức giận không cam lòng?

Nghĩ tới đây tôi không tự chủ được mà sờ vào cái Kim Cương Xử đeo bên hông, lệ quỷ này đã làm hại bốn mạng người, nếu như không nhanh chóng diệt trừ chỉ sợ sẽ có tai họa rất lớn. Nhưng rất nhanh tôi lại nghĩ tới những lời nói của Bạch Linh Nhi, thế là đành rút tay về…

Lúc này chú Lê nháy mắt với Đàm Lỗi, cậu ta nhìn thấy thì

chậm rãi lần mò tới cửa ký túc xá rồi dán lên đó một lá bùa vàng để ngăn đường lùi của Mã Kiến, xem ra hôm nay bất kể thế nào cũng không thể để tên này chạy thoát!

Mã Kiến nhanh chóng nhận ra điều gì đó, hắn đột nhiên quay đầu nhìn lại và thấy Đàm Lỗi vừa mới đốt một lá bùa. Mã Kiến lập tức nổi giận muốn giơ tay bắt Đàm Lỗi đang đứng ở cửa.

Cũng may Đàm Lỗi phản ứng khá nhanh, cậu ta biết hiện giờ Mã Kiến đang nhập vào thân thể Mạnh Đào nên chúng tôi không thể gây tổn thương cho hắn, sau khi lắc người tránh được, cậu ta lập tức chạy về bên cạnh chú Lê.

Nhưng tôi thật sự không muốn vừa đi lên đã đánh nhau, bèn hét to một tiếng: "Đợi một lát! Mã Kiến, mày có thể trả lời tao một vấn đề trước được không, mấy người An Tuệ Khiết có thù hận gì với mày à?"

Mã Kiến nghe xong giận dữ nói: "Đừng nhắc tới con đàn bà thối tha đó! Lúc chưa đến nhà máy thì liên tục nịnh bợ tao, đến khi vào làm thì trở mặt không quen biết, hơn nữa còn đi lại với thằng khốn Tôn Lương Tả! Nếu không tại sao tao lại chết thảm thế này?"

Tôi nghe xong thì lập tức cảm giác không đúng lắm, An Tuệ Khiết lúc nào nịnh bợ hắn? Trong trí nhớ tàn hồn của An Tuệ Khiết đâu phải như vậy… Chẳng lẽ Mã Kiến bị mắc bệnh hoang tưởng?

"Vậy Vu Hải Đông và Dương Mộc Sâm thì sao? Bọn họ trêu chọc mày lúc nào chứ?" Tôi không hiểu.

Mã Kiến nghe tôi hỏi thì sầm mặt, nói: "Dương Mộc Sâm chỉ là một tổ trưởng nhỏ nhoi mà suốt này bới móc chèn ép tao! Tao không mặc đồng phục là phạt, tao đánh nhau với Vu Hải Đông cũng phạt! Chẳng lẽ hắn ăn no rồi nhàn đến phát điên hả?"

Từ lời nói của Mã Kiến không khó để nhận ra tính cách của người này đúng là có vấn đề, chỉ cần phát sinh mâu thuẫn với

người khác thì nhất định là đối phương sai mà không phải bản thân hắn. Loại tính cách cực đoan này thật sự quá nguy hiểm, đừng nói hiện giờ hắn đã chết, mà kể cả còn sống thì hắn cũng sẽ gây ra tai họa khác thôi!!

Lúc này chú Lê đột nhiên nói chen vào: "Vậy Mạnh Đào thì sao? Cậu ta có lỗi lầm gì với mày mà mày nhất định phải dồn cậu ta vào chỗ chết?"

"Nó? Nó và Vu Hải Đông là đệ tử ruột của Dương Mộc Sâm, tao đã chết thì tất nhiên không thể để bọn nó sống một mình…" Mã Kiến dữ tợn cười quái dị.

Chú Lê liên tục thở dài: "Mày chết vì tai nạn ngoài ý muốn, đáng ra có thể nhanh chóng đầu thai chuyển kiếp làm người, nhưng lại vì tính cách cực đoan cùng với lòng dạ hẹp hòi mà hại chết nhiều người như vậy. Mày có biết âm hồn hại chết người đang sống sẽ phải chịu hình phạt thế nào không?"

Mã Kiến nói với vẻ không thèm để ý: "Tao vốn không muốn làm người nữa thì quan tâm làm gì? Đơn giản là lại đầu thai vào một hộ nhà nghèo, khổ cực cả một đời rồi cuối cùng không phải chết vì bệnh thì cũng chết vì tai nạn giống như tao bây giờ thôi. Cuộc sống vội vàng vài chục năm nhưng không có mấy ngày là được hưởng phúc mà toàn con mẹ nó là chịu tội!"

Tôi nghe mấy lời này của Mã Kiến mà nổi giận: "Mày không muốn làm người thì đi hại người khác? Cuộc sống đúng là khổ nhiều mà ngọt ít, nhưng có người nào mà không phải như thế? Có sống thì có chết, đây là quy tắc của thế giới này, mày không thể chỉ vì một chút trở ngại mà đối xử cuộc sống này tiêu cực như thế. Thật ra mày chết đâu có oan bởi vì mày không hiểu được ý nghĩa của cuộc sống… Cuộc sống như một chuyến tàu, mất bao lâu đến điểm cuối cùng hoặc có thể đi đến cuối cùng hay không đều không

quan trọng, mà quan trọng nhất là phong cảnh dọc đường và tâm tình lúc ngắm nó. Có bao nhiêu người bị bệnh nặng vẫn khát vọng được sống, vẫn tràn đầy hy vọng với cuộc sống? Còn mày thì sao? Thật ra bất kể mày có hại chết mấy người An Tuệ Khiết hay không thì mày cũng không xứng đáng được làm người!"

Nói đến đây tôi quay đầu nói với chú Lê: "Chú còn bùa chiêu âm không, nhanh gọi âm sai ở gần đây đến đưa cái thằng này đi đi! Đừng để cháu không kìm được mà dùng Kim Cương Xử giết chết nó!"

Ấy thế nhưng chú Lê lại lắc đầu: "Giờ vẫn chưa đến lúc đốt phù gọi âm sai, trước tiên phải để Mã Kiến chui ra khỏi thân thể Mạnh Đào đã."

Tôi nghe xong lập tức im lặng, ở tình huống như thế này Mã Kiến chắc chắn sẽ không tình nguyện ra khỏi thân thể Mạnh Đào, nhưng chúng tôi lại không thể ra tay đánh hắn, vì dù sao đây là thân thể của Mạnh Đào, nếu làm bị thương thì rất rắc rối.

Đàm Lỗi ở bên cạnh vội vàng hỏi chú Lê: "Vậy phải làm thế nào ạ? Sư phụ có biện pháp gì bức âm hồn của Mã Kiến ra không?"

Không ngờ chú Lê lại hời hợt nói: "Hai đứa qua đó tóm lấy hắn, sau đó chú tự nhiên sẽ có biện pháp…"

Tôi cười khan hai tiếng nói: "Nói nghe thì dễ, cái gã này nhập vào người ta xong thì không biết đau không biết ngứa, hơn nữa còn rất khỏe, chỉ với hai bọn cháu làm sao bắt được?"

Chú Lê nghe xong lại khẳng định: "Không sao, Đinh Nhất sắp về rồi!"

Quả nhiên chú Lê vừa dứt lời thì Đinh Nhất đẩy cửa bước vào. Mạnh Đào bị Mã Kiến nhập vào nhìn thấy thế lập tức nhào đến để thừa cơ chạy trốn. Đinh Nhất đương nhiên sẽ không cho hắn cơ hội này và càng không biết khách sáo giống như chúng tôi…

Tôi thấy Đinh Nhất nhấc chân đá thẳng vào đầu gối Mạnh Đào, tiếp theo thấy cả người Mạnh Đào bay lên rồi ngã sấp xuống đất. Tôi nghĩ thầm trong đầu chắc lần này đau lắm đây!

Sau đó Đinh Nhất không nhanh không chậm đóng cửa lại, rồi đi đến trước mặt chú Lê và bảo: “Hoàng Đại Lâm là một âm hồn bình thường, chờ lát nữa dùng bùa chiêu âm gọi âm sai đưa anh ta đi là được.”

Chú Lê nghe xong gật đầu: “Cậu ta chậm chạp không chịu rời đi chắc chắn là vì có tâm nguyện gì đó chưa làm xong, chờ xử lý Mã Kiến xong chúng ta lại đến chỗ Hoàng Đại Lâm.”

Lúc này Mã Kiến giãy giụa đứng lên từ trên mặt đất sau đó máu me đầy mặt đánh về phía tôi! Tôi nhìn mà bực mình trong lòng! Chẳng lẽ trông tôi yếu như gà thế à?

CHƯƠNG

TRẬN PHÁP TỤ TÀI

Trong lòng tôi vô cùng khó chịu, như có một ngọn nửa giận bùng cháy, thế là theo bản năng tôi rút Kim Cương Xử từ phía sau ra chắn trước người, Mã Kiến sắp nhào vào tôi đột nhiên dừng lại, sau đó hoảng sợ nhìn Kim Cương Xử trong tay tôi…

Tôi thấy thế bèn cười khẽ: “Vẫn biết hàng phết nhỉ? Sao không lao đến nữa? Mày đến đây đi chứ?”

Lúc này Mã Kiến từ từ lùi về sau, tôi đoán chưa chắc hắn đã nhận ra đồ vật trong tay tôi là gì, mà chỉ bị chính khí của Phật pháp trên Kim Cương Xử dọa lui.

Chú Lê thấy thế lập tức nói với mấy người chúng tôi: “Bắt hắn lại, ngàn vạn lần không được để hắn mang theo thân thể của Mạnh Đào chạy ra khỏi đây, nếu không Mạnh Đào sẽ nguy hiểm!”

Mấy người chúng tôi nghe xong thì cùng nhau ép về phía Mạnh Đào đang bị Mã Kiếm bám thân, hắn nhanh chóng bị dồn vào một góc phòng. Cũng may cửa sổ duy nhất của gian phòng này có lưới bảo vệ, nên nếu Mã Kiến muốn chạy thì nhất định phải rời khỏi thân thể Mạnh Đào trước mới được.

“Tại sao tất cả đều ép tao? Tao mới là người bị hại đầu tiên đó! Vì sao, vì sao chứ?” Mã Kiến hét lên với khuôn mặt vặn vẹo.

Tôi hừ lạnh: "Đúng là lúc đầu mày chết oan, nhưng sau đó lại liên tiếp hại người khác thì sao không thấy nhắc tới? Những người này chỉ vì vài mâu thuẫn nhỏ mà bị mày dồn vào chỗ chết, loại người như mày bất kể sống hay chết đều là tai họa! Nếu mày nghĩ rằng mình là người bị hại thì hãy đi theo âm sai đến báo cáo dưới Âm Ti, đến lúc đó mày sẽ tự được phán xét."

Mã Kiến nghe xong hoảng sợ nói: "Tao không đi! Tao không thể đi! Tao không muốn đi!"

Lúc này ba người chúng tôi đã tiến sát Mã Kiến, mặc dù hắn ra sức giãy giụa nhưng cuối cùng vẫn bị chúng tôi ấn sát trên mặt đất… Chú Lê thấy chúng tôi đã khống chế được Mã Kiến thì lập tức lấy đôi đũa gỗ màu đỏ sẫm ra, sau đó kẹp chặt lấy ngón áp út của hắn.

Chiêu này tôi đã từng thấy chú Lê sử dụng, thật ra là dùng một đôi đũa gỗ đào ngâm trong máu chó đen kẹp lấy ngón áp út để nhằm trục xuất âm hồn trong cơ thể ra. Một chiêu này có thể nói là trăm phát trăm trúng, chỉ cần vật bám vào người không hóa thành sát là được…

Bị kẹp lại xong, Mã Kiến lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt, xem ra đôi đũa gỗ đào ngâm máu chó đen này đúng là có lực sát thương rất lớn đối với âm hồn, nó làm cho Mã Kiến rất khó chịu.

Nhưng điều chúng tôi không ngờ được là, mặc dù Mã Kiến liên tục kêu rên nhưng lần này chú Lê vẫn không ép được hắn ra ngoài, cuối cùng hắn còn nghiến chặt hàm răng không kêu một tiếng!

Chú Lê thấy thế sầm mặt bảo: "Không ngờ sức chịu đựng của tên này lại tốt đến thế…"

Tôi ở bên cạnh vừa giữ chặt Mã Kiến đang không ngừng giãy giụa vừa nói: "Vậy phải làm thế nào bây giờ? Có cần làm lại lần

nữa không?”

Chú Lê lắc đầu: “Vô ích, biện pháp này chỉ có thể dùng một lần, nếu như không trục xuất được âm hồn thì chỉ có thể dùng cách khác.” Chú Lê nói xong đột nhiên nhíu lông mày lại rồi nói nhỏ vào tai tôi vài câu.

Tôi nghe xong mà rùng mình một trận, trên mặt lộ ra vẻ kháng cự: “Sao chú không sai đồ đệ chú làm đi?”

Vậy mà chú Lê lại tức giận gắt: “Đừng nói lung tung nữa! Hai đứa nó đều khỏe hơn cháu nên còn phải đè tên kia chứ?”

“Vậy tự chú đi đi!”

Chú Lê trừng mắt nhìn tôi: “Chú đi thì cháu đến dệt lưới tỏa hồn nhé?”

Tôi vẫn không nguyện ý lắm, trong lòng thầm nghĩ chiêu này của chú Lê cũng quá ác chứ? Nếu như tôi quá sức mà bóp hỏng Mạnh Đào thì phải làm thế nào?

Nhưng lúc này không có thời gian để suy nghĩ những vấn đề này, thế là tôi bảo Đinh Nhất và Đàm Lỗi nắm chặt Mã Kiến, sau đó tôi đưa tay đến đũng quần hắn…

Đối với một người đàn ông mà nói thì đau đớn nhất không gì ngoài bóp trứng! Mặc dù Mã Kiến có thể chịu đựng đũa gỗ đào của chú Lê, thế nhưng Mạnh Đào lại không thể chịu được “Nỗi đau bóp trứng”. Chỉ cần cậu ta vì đau nhức mà khôi phục được ý thức của bản thân, thì chú Lê có thể dùng lưới tỏa hồn dẫn Mã Kiến trong cơ thể cậu ta ra.

Mấy chiêu thức gây hại này chỉ có lão già xấu xa như chú Lê mới có thể nghĩ ra được, hiện giờ chỉ hy vọng trứng của Mạnh Đào rắn chắc một chút, đừng để bị tôi bóp hỏng… Nghĩ tới đây, tôi lập tức ra tay với vật dưới háng Mạnh Đào.

Mã Kiến vừa rồi còn nghiến chặt hàm răng nay không nhịn được mà hét to một tiếng, đúng lúc đó tôi thấy chú Lê dùng một sợi dây nhỏ màu đỏ buộc vào ngón vô danh trên tay trái của Mạnh Đào và kéo một cái… Một âm hồn mặt mũi xám xịt bị chú kéo ra từ người Mạnh Đào.

Ngay sau đó người Mạnh Đào mềm nhũn co quắp nằm trên mặt đất với vẻ mặt đau đớn. Thật ra cùng là đàn ông nên tôi cũng biết vừa rồi đau đến mức nào, nhưng giữa hai cái hại phải chọn cái nhẹ hơn, nên chúng tôi làm như vậy cũng chỉ vì cứu mạng cậu ta! Nếu mạng cũng mất thì cái đó cứng hay không cũng chẳng còn ý nghĩa.

Lúc này Đàm Lỗi ở bên cạnh đốt một tấm bùa chiêu âm để gọi âm sai gần đây đến dẫn Mã Kiến đi. Nhưng không ngờ lúc này lại có biến cố xuất hiện, Đàm Lỗi đốt bùa chiêu âm xong mà chẳng có tí phản ứng nào, cũng không có một âm sai nào xuất hiện trước mắt chúng tôi.

“Thế này là thế nào? Âm sai cũng nghỉ mùng một tháng năm à?” Tôi không hiểu.

Chú Lê trừng mắt với tôi: “Bớt nói mò đi! Có khả năng ở đây có vấn đề nên âm sai không vào được, vì thế mà những âm hồn không nguyện ý đi mới mãi không bị âm sai bắt đi…”

Mã Kiến vừa bị chú Lê trục xuất ra từ thân thể Mạnh Đào, nghe thấy thế thì cười to: “Ha ha… Nói thật cho chúng mày biết! Từ trước đến giờ âm sai không bao giờ tiến vào đây, những ma quỷ chết ở đây đều tự nguyện đi ra ngoài cả, những oán quỷ giống như tao và Hoàng Đại Lâm nếu không phải tự mình muốn đi thì không ai có thể bắt chúng tao đi được…”

Mấy người chúng tôi nghe xong thì trợn tròn mắt, âm sai không vào được còn chúng tôi lại không bắt được âm hồn Mã Kiến ra

ngoài, vậy phải làm thế nào bây giờ? Lúc này chú Lê đưa tay ra bấm đốt tính toán, rồi sau đó nói với vẻ tự trách: "Thì ra là thế, tại sao lúc mới vào chú lại không phát hiện ra nhỉ? Ở đây lúc xây nhà máy đã được một cao nhân bày một trận pháp tụ tài, nhưng dưới tình huống bình thường trận pháp này cũng có thể trừ tà cho nên những vật âm tà rất khó tiến vào được."

Đàm Lỗi nghe xong không hiểu lắm: "Nếu đã có thể trừ tà vậy tại sao Mã Kiến và Hoàng Đại Lâm có thể bình yên vô sự ở lại trong nhà máy?"

Chú Lê cũng suy nghĩ rồi trả lời: "Đó là do những vật trừ tà đều được bố trí bên ngoài, bên trong trận pháp không có chức năng trừ tà, vì thế âm hồn trong nhà máy có thể ra ngoài nhưng lại không thể đi vào, tương tự thì âm sai cũng không vào được."

Tôi không cần suy nghĩ mà bật thốt lên: "Vậy chúng ta phá cái trận tụ tài này đi là được rồi!"

Chú Lê tức giận mắng: "Cháu đến bắt ma rồi sau đó phá hỏng trận pháp tụ tài của người ta? Cháu thấy thế có thích hợp không?"

CHƯƠNG

QUAN HỆ THẦY TRÒ

Tôi nghiêm mặt nói: "Thích hợp chứ! Dù sao cái này cũng liên quan đến mạng người mà!"

Chú Lê nghe tôi nói như thế lập tức khoát tay: "Không ổn không ổn, chúng ta chỉ cần khẽ động vào trận tụ tài ở đây thì cao nhân lúc trước bày trận cho Tổng giám đốc Phác sẽ biết ngay. Chặn con đường kiếm tiền của người ta thì khác gì giết cha giết mẹ người ta, chúng ta cảm thấy mạng người là quan trọng nhất nhưng ông chủ chưa chắc đã nghĩ thế. Tục ngữ nói làm việc mà không có lợi cho ông chủ thì có mệt chết cũng chẳng được tính công!"

Tôi nghe xong cũng cảm thấy chú Lê nói có lý, nhưng vấn đề bây giờ là chúng tôi phải làm gì với âm hồn của Mã Kiến? Hắn chắc chắn sẽ không tự nguyện đi cùng chúng tôi ra ngoài, mà âm sai lại không cách nào tiến vào câu hồn được, nhìn cái dáng vẻ huênh hoang hiện giờ của hắn mà tôi thật sự muốn tiến lên tát một phát.

Trong nhất thời mấy người chúng tôi đều gặp khó vì không biết phải làm thế nào mới được… Cũng may âm hồn của Mã Kiến đã bị chúng tôi khống chế nên sau này ở đây chắc sẽ không có người phải chết vì hắn nữa.

Lúc này chú Lê cầm sợi dây đỏ trong tay làm thành một tấm lưới nhỏ rồi chụp lên đầu Mã Kiến, sau đó lại dán một lá bùa để cố định hồn phách của hắn. Cuối cùng chú Lê nhìn thoáng qua lá bùa trên cửa rồi nói với Đàm Lỗi: “Bóc lá bùa đó xuống đi, chúng ta đi gặp Hoàng Đại Lâm thôi.”

Đàm Lỗi nhanh chóng đi tới cửa ký túc xá rồi xé tờ giấy bùa màu vàng xuống, ai ngờ đúng lúc ấy Hoàng Đại Lâm bỗng dưng xuất hiện bên cạnh Đàm Lỗi …

Tuy chúng tôi đều biết oán khí trên người Hoàng Đại Lâm không nặng nề, nhưng dù sao anh ta cũng là một oan hồn đã chết không nhắm mắt cho nên chúng tôi cũng hơi đề phòng, đặc biệt là Đàm Lỗi ngay lập tức nhảy đến sau lưng sư phụ của cậu ta, động tác nhanh đừng hỏi.

Đương nhiên vào lúc này chẳng có ai trong chúng tôi chê cậu ta nhát gan cả.

Chú Lê trầm giọng, nói: “Hoàng Đại Lâm, lúc cậu còn sống đã chịu nhiều đau khổ, vốn nên sớm xuống Âm Ti để cáo biệt cuộc đời này, vậy tại sao vẫn bồi hồi không chịu rời đi? Cậu có biết cậu hành động như thế sẽ làm chậm trễ cơ hội được chuyển thế của mình không?”

Hoàng Đại Lâm nghe xong thì cười khổ, giãi bày: “Tôi chỉ muốn dẫn Tiểu Mã đi cùng, nhưng tính tình thằng nhóc này quá ương ngạnh, nói thế nào cũng không chịu đi cùng tôi, nên tôi đành ở lại trông chừng nó.”

“Tiểu Mã? Anh có quan hệ thế nào với Mã Kiến?” Tôi hỏi.

Hoàng Đại Lâm than nhẹ một tiếng: “Lúc Tiểu Mã mới vào nhà máy vẫn luôn do tôi hướng dẫn, xem như là một nửa học trò của tôi! Nhưng vì tính cách của thằng nhóc này rất quái lạ nên luôn không thể nào hòa mình với mọi người được. Ngày tôi xảy ra

chuyện, chính nhờ có nó phát hiện tôi bị cuốn vào máy, nếu không lúc đó tôi đã chết rồi."

Theo lời kể của Hoàng Đại Lâm thì chúng tôi đã được thấy một mặt khác của Mã Kiến…

Ba năm trước đây khi Mã Kiến vừa mới vào nhà máy, do tính tình của mình khiến cho hắn không hòa hợp được với những công nhân khác, nên không ai đồng ý hướng dẫn cho hắn cả, thời gian thử việc của Mã Kiến sắp hết mà vẫn chưa thể thao tác máy móc thành thạo.

Lúc này Hoàng Đại Lâm xuất hiện, anh ta nhận ra thật ra Mã Kiến rất chịu khó học tập nhưng không có ai chịu dốc lòng hướng dẫn hắn, vì thế mà Hoàng Đại Lâm với tính cách tốt bụng đã hướng dẫn Mã Kiến, nhờ thế mà hắn cuối cùng cũng qua được giai đoạn thử việc.

Bắt đầu từ lúc đó quan hệ của hai người trở nên thân thiết. Nhưng có đôi lúc Mã Kiến lại tức giận vì tính cách "quá hiền lành" của Hoàng Đại Lâm, tính tình hai người này hoàn toàn trái ngược. Nhưng sự tức giận này đều là một phía, bởi vì từ trước đến giờ Hoàng Đại Lâm không giận Mã Kiến lần nào, quan hệ thầy trò của hai người họ vẫn luôn tiếp tục như vậy.

Ngày Hoàng Đại Lâm xảy ra sự cố, Mã Kiến lại tức giận vì tính cách quá hiền lành của Hoàng Đại Lâm, có nhiều người tăng ca cùng một lúc như thế mà tại sao người ở lại cuối cùng lại là Hoàng Đại Lâm? Sau khi trở về ký túc, Mã Kiến cảm thấy không an tâm lắm nên lại mặc quần áo rồi đến xưởng một lần nữa.

Nhưng lúc Mã Kiến trở lại xưởng thì nhìn thấy một cảnh tượng đầy máu me, mặc dù hắn đã ngắt ngay điện của máy móc, nhưng cuối cùng Hoàng Đại Lâm vẫn bị tàn tật cả đời.

Vì thế Mã Kiến còn không ít lần giúp Hoàng Đại Lâm xử lý thủ

tục với bên nhà máy, nhưng do hắn thấp cổ bé họng nên cuối cùng không lấy được tiền bồi thường cho Hoàng Đại Lâm. Sau đó Hoàng Đại Lâm tiếp tục trở lại nhà máy làm việc, nhưng do thân thể nên anh ta không thể làm được nhiều, điều này làm cho Dương Mộc Sâm, Vu Hải Đông và Mạnh Đào xa lánh, hơn nữa còn nói xấu sau lưng Hoàng Đại Lâm là cậy thân thể tàn tật mà chiếm lợi của mọi người.

Hoàng Đại Lâm chết đúng vào ngày Mã Kiến nghỉ phép về nhà, lúc hắn ở nhà không hiểu sao lại nhận được một tin nhắn ngắn do Hoàng Đại Lâm gửi, thế nhưng bên trong chỉ toàn ký hiệu và con số, hắn nhìn mà hoàn toàn không hiểu nó có ý gì.

Lúc đó Mã Kiến còn tưởng Hoàng Đại Lâm không khóa cẩn thận màn hình nên nhắn nhầm cho hắn nên không để ý. Vậy mà lúc hắn quay về nhà máy thì nghe được tin Hoàng Đại Lâm đã qua đời vì bị đột phát bệnh tim!

Mặc dù Mã Kiến có tính cách quái gở, nhưng Hoàng Đại Lâm là người bạn duy nhất của hắn trong nhà máy, nhất thời hắn khó mà chấp nhận được sự thật này. Sau đó Mã Kiến hỏi rất nhiều các công nhân cùng ký túc xá với Hoàng Đại Lâm, bọn họ đều nói Hoàng Đại Lâm lên cơn đau tim lúc tăng ca ban đêm. Mã Kiến cũng biết người chết không thể sống lại, nhưng trong lòng hắn lờ mờ cảm thấy cái chết của Hoàng Đại Lâm không đơn giản như thế…

Cuối cùng trong một lần tụ hội của công nhân trong nhà máy, Vu Hải Đông đã uống nhiều và nói lỡ miệng khiến Mã Kiến biết Hoàng Đại Lâm trước khi chết từng xin bọn họ giúp đỡ, nhưng tiếc là tổ trưởng ca đó là Dương Mộc Sâm không làm gì nên mới dẫn đến chuyện Hoàng Đại Lâm chết thảm trên giường ở ký túc xá.

Tin nhắn mà Mã Kiến nhận được lúc đó chắc là do Hoàng Đại Lâm nhắn lúc hấp hối, nhưng do khi ấy anh ta đã không thể gửi

được tin nhắn bình thường nên Mã Kiến chỉ nhận được một đống ký hiệu khó hiểu và con số. Sau khi biết sự thật, Mã Kiến đã đánh Vu Hải Đông một trận và vì thế còn bị Dương Mộc Sâm trừ sạch tiền thưởng tháng đó của hắn.

Tất cả những điều này đều được Hoàng Đại Lâm vẫn chưa chịu rời đi nhìn thấy hết, mặc dù trong lòng anh ta không có oán hận gì, nhưng lại không yên tâm với tính tình quái gở của Mã Kiến…

Quả nhiên đúng như Hoàng Đại Lâm đã dự đoán, sau đó Mã Kiến đối đầu với ba người Dương Mộc Sâm ở khắp nơi, cứ hơi một tí là lại nói muốn đến đồn công an cáo trạng bọn họ là hung thủ hại chết Hoàng Đại Lâm!

Hoàng Đại Lâm nhìn thấy tất cả nhưng lại không làm được gì, anh ta không muốn Mã Kiến tiếp tục như thế vì mình, Hoàng Đại Lâm chỉ hy vọng Mã Kiến có thể làm việc thật tốt chứ đừng làm như vậy nữa. Nhưng Hoàng Đại Lâm không ngờ được là cuối cùng Mã Kiến vẫn xảy ra chuyện…

Mã Kiến vì chuyện của Hoàng Đại Lâm mà đã trở thành đối thủ một mất một còn với nhóm Dương Mộc Sâm, hắn chống đối họ mọi lúc mọi nơi, còn Dương Mộc Sâm cũng mượn chức vụ để thường xuyên làm khó hắn.

Trước khi Mã Kiến xảy ra chuyện đã bị Dương Mộc Sâm phạt năm mươi tệ vì tội không mặc đồng phục, vì thế khi Mã Kiến biết bên ngoài trời mưa thì lập tức muốn ra cất đồng phục để tránh việc hôm sau Dương Mộc Sâm có cớ phạt mình.

CHƯƠNG

ĐI HAY Ở

Có lẽ đây là kiếp số của Mã Kiến! Trận mưa đó đến vừa nhanh vừa to, gió cuốn mưa bay thổi bộ đồng phục hắn đang phơi trên dây kẽm ngoài lan can.

Vì sợ bộ đồng phục lao động bị gió thổi bay nên Mã Kiến không hề nghĩ ngợi mà đứng lên trên lan can, nhưng do trời mưa làm sàn trơn khiến Mã Kiến bị trượt chân nhào về phía trước.

Lúc đó theo bản năng Mã Kiến nắm lấy bộ quần áo đang ở trên dây kẽm, nhưng tiếc là dây kẽm không chịu được trọng lượng của hắn, thế là Mã Kiến bị ngã cắm đầu xuống dưới.

Khi Mã Kiến chết, tay vẫn nắm bộ đồng phục đã làm hắn mất mạng, trong lòng Mã Kiến càng hận mấy người Dương Mộc Sâm muốn phạt hắn vì chuyện không mặc đồng phục…

Sau khi nghe Hoàng Đại Lâm kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối, chúng tôi mới hiểu nguyên nhân thực sự khiến cho Mã Kiến giết ba người Dương Mộc Sâm. Có lẽ hắn giết An Tuệ Khiết và Tôn Lương Tả là do ghen ghét tình cảm trước đó, nhưng hắn giết ba người Vu Hải Đông, Dương Mộc Sâm và Mạnh Đào chắc có lý do riêng.

Một mặt hắn trả thù cho bản thân, còn mặt khác chính là báo thù cho Hoàng Đại Lâm, bởi vì bất kể thế nào, ba người bọn họ

vẫn có liên quan đến cái chết của Hoàng Đại Lâm. Nếu như lúc đó chỉ cần có một người ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc và đưa Hoàng Đại Lâm đến bệnh viện, thì sau đó Hoàng Đại Lâm đã không bị qua đời vì đau tim và càng không có một loạt chuyện sau này.

Nghĩ đến đây tôi quay đầu nhìn về phía Mạnh Đào đang nằm trên đất chưa dậy nổi, chẳng trách Mã Kiến cứ nhất định phải giết cậu ta cho bằng được? Xem ra tên này cũng không nói hết với chúng tôi, bởi vì cậu ta không hề nhắc đến lý do tại sao Mã Kiến và Vu Hải Đông lại đánh nhau.

Lúc này tôi nhìn về phía chú Lê và hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ? Âm hồn của Mã Kiến phải xử lý thế nào ạ?”

Chú Lê suy nghĩ rồi nói với Hoàng Đại Lâm: “Cậu vội vàng hiện thân là vì muốn khuyên Mã Kiến quay đầu hả?”

Hoàng Đại Lâm gật đầu: “Mặc dù đúng là tôi chết do bọn họ, nhưng tôi biết bọn họ thật sự không phải muốn hại chết tôi, vì thế không nên để bọn họ phải bồi thường tính mạng vì chuyện này, lần nào tôi cũng muốn khuyên Tiểu Mã quay đầu, nhưng tính tình của thằng bé quá bướng bỉnh không chịu nghe lời.”

Chú Lê tiếp tục hỏi: “Hiện giờ chuyện đã đến nước này thì cậu có tính toán gì không?”

Hoàng Đại Lâm cầu xin chú Lê: “Tôi biết Tiểu Mã đã hại rất nhiều người, nhưng có thể để tôi khuyên nó đi với tôi một lần nữa được không!”

Chú Lê đương nhiên hy vọng Mã Kiến chịu nghe lời khuyên, chỉ cần hắn đồng ý đi cùng Hoàng Đại Lâm xuống Âm Ti báo danh thì tất cả mọi chuyện sẽ được giải quyết dễ dàng. Nhưng vấn đề là Mã Kiến sẽ đồng ý sao? Mạnh Đào không chết nên oán khí trong lòng Mã Kiến vẫn chưa tiêu tan, nếu lúc này bảo hắn rời đi thì chắc

chắn hắn sẽ không vui.

Đến bây giờ thì toàn bộ mọi chuyện đã được làm rõ, mặc dù ba người Dương Mộc Sâm rất đáng ghét, nhưng cũng như những gì Hoàng Đại lâm đã nói, tội bọn họ đều không đáng chết… Vì thế đương nhiên chúng tôi sẽ không trơ mắt nhìn Mạnh Đào bị Mã Kiến giết chết.

Nghĩ tới đây tôi nói với chú Lê: “Để anh ta thử một lần đi ạ! Nếu có thể khuyên là tốt nhất, còn nếu không thì chúng ta đành dùng một chiêu cuối cùng.”

Chú Lê nghe không hiểu: “Chiêu cuối cùng là gì?”

Tôi sầm mặt lại và nói: “Đánh tan hồn phách của hắn là xong hết mọi chuyện!”

Chú Lê nghe tôi nói thì lập tức ngẩn người, chắc chú không ngờ tôi lại đưa ra đề nghị “giết ma” một lần nữa… Thật ra ngay cả tôi cũng không nghĩ mình lại nảy sinh suy nghĩ muốn giết ma. Dường như từ khi tôi cầm cái Kim Cương Xử này thì suy nghĩ đó đã mọc rễ nảy mầm trong lòng tôi, chỉ cần nhìn thấy lệ quỷ hại người là lại muốn diệt trừ.

Nhưng năm đó chủ nhân của Kim Cương Xử này dù sao cũng là người xuất gia, chắc phải lòng dạ từ bi phổ độ chúng sinh mới đúng chứ? Không thể nào thích đuổi tận giết tuyệt như thế này phải không? Vì thế trong nhất thời tôi không làm rõ được vấn đề này xuất phát từ Kim Cương Xử hay do chính bản thân mình…

Chú Lê tất nhiên tuân theo quy tắc của chú từ trước đến giờ là không giết ma quỷ lung tung, vì thế chú để Hoàng Đại Lâm tiến vào thử một lần, mỗi tội không biết với cái tính tình cố chấp của Mã Kiến thì có nghe anh ta khuyên hay không.

Mã Kiến bị chú Lê dùng lưới đỏ trói lại nên không động đậy được, nhưng khi hắn thấy Hoàng Đại Lâm đi đến trước mặt mình,

trong mắt lại hiện lên vẻ lo lắng… Lúc này chú Lê giơ tay gỡ lá bùa trên tấm lưới xuống để hắn có thể nói chuyện với Hoàng Đại lâm.

Ai ngờ Hoàng Đại Lâm còn chưa kịp mở miệng thì Mã Kiến đã nói trước: "Chú Hoàng, chú mau rời khỏi chỗ này đi, đừng chờ cháu! Thằng mặt trắng kia có cái pháp khí lợi hại lắm, cháu không đi được, chú mau đi trước đi!"

Hoàng Đại Lâm nhìn sang tôi một chút, rồi sau đó liên tục lắc đầu: "Chú không thể để cháu ở lại đây, nếu muốn đi thì cùng đi, muốn ở thì cùng ở! Nghe lời chú, hãy đi cùng chú thôi! Bọn họ đồng ý cho chúng ta cùng nhau rời khỏi đây để đến Âm Ti báo danh."

Mã Kiến nghe xong tái mặt lắc đầu, nói: "Cháu không đi! Cho dù không thể giết Mạnh Đào thì cháu cũng sẽ không rời khỏi chỗ này. Chú Hoàng à, cháu không muốn xuống đó chịu khổ… Nếu như vậy thì còn không bằng để bọn họ đánh tan hồn phách còn hơn, tự chú đi trước đi."

Hoàng Đại Lâm vừa vội vừa tức: "Thằng nhóc ngốc này, xuống dưới chịu chút khổ rồi sẽ lại có ngày quay đầu, nếu như bây giờ hồn phách cháu bị đánh tan thì thật sự sẽ chẳng còn gì nữa!"

Mấy người chúng tôi đứng một bên lặng lẽ quan sát, xem ra Hoàng Đại Lâm không có cách nào khuyên được loại "cứng đầu" như Mã Kiến, thế rồi tính bướng bỉnh của Hoàng Đại Lâm cũng nổi lên, anh ta nói nếu Mã Kiến không đi thì mình cũng không đi.

Lúc này tôi cố ý kích Mã Kiến: "Các người nghĩ kĩ đi, dù sao pháp khí trong tay tôi giết một con ma hay hai cũng chẳng có gì khác nhau, nếu như hai vị đều nghĩ kĩ không muốn đi thì tôi sẽ nhanh chóng đưa cả hai lên đường, chúng tôi cũng có thể kết thúc công việc để sớm về nhà."

Mã Kiến nổi giận, mặc dù hắn không thể cử động nhưng không

khí xung quanh hắn đã trở nên hoàn toàn khác… Chú Lê thấy thế liền nhìn tôi như đang trách tôi tại sao lại phải chọc giận Mã Kiến?

Đúng là tôi cố ý chọc tức Mã Kiến, bởi vì trong lòng tôi không hề nhân từ như chú Lê, cho nên nếu như bọn họ không chịu đi thì chỉ còn một lựa chọn duy nhất đó là làm cho hai người đó vĩnh viễn biến mất trên thế giới này.

Với oán khí hiện giờ của Mã Kiến thì dù nhốt hắn ở chỗ nào thì trải qua thời gian lâu dài cũng sẽ trở nên càng thêm nguy hiểm, nếu hắn nhất định không chịu đi thì chỉ còn biện pháp này! Bởi vì trong mắt tôi, bất kể quy củ của Âm Ti hay pháp tắc của nhân gian đều không quan trọng bằng mạng người. Nếu như biết rõ giữ bọn họ lại thì một ngày nào đó sẽ hại chết càng nhiều người sống, vậy tại sao không giải quyết triệt để phiền toái này ngay bây giờ?

Theo cơn tức giận ngày càng tăng của Mã Kiến, tấm lưới đỏ trói hắn càng lúc càng nguy hiểm, cứ như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bị hắn kéo đứt… Mà tôi chờ cũng chính là lúc này.

CHƯƠNG

MẶT TRỜI MỌC PHÍA ĐÔNG

So với lần "giết ma" trước đây, lần này coi như tôi đã hơi có kinh nghiệm, mặc dù Mã Kiến là lệ quỷ có oán khí sâu nặng, nhưng so với hồn ma của Liễu Mai thì không đáng nhắc tới… Dùng Kim Cương Xử giết hắn cứ như giết gà dùng dao mổ trâu vậy.

Nhưng điều này cũng không đáng kể, vì đối với việc làm này tôi luôn cảm thấy kết quả quan trọng hơn quá trình. Còn nghiệp chướng sau khi giết ma… Vậy thì cứ tùy duyên đi. Trong mắt tôi, kể cả là quy củ từ thời xưa cũng chưa chắc đã luôn đúng, tôi chỉ cần làm theo trái tim mình là được.

Thật ra từ đầu đến cuối quyền lựa chọn đều ở trong tay Mã Kiến, chỉ cần hắn đồng ý đi cùng Hoàng Đại Lâm xuống Âm Ti báo danh, tôi đương nhiên sẽ không tiếp tục gây khó khăn gì cho hai người đó, nhưng ngược lại tôi cũng sẽ không nương tay.

Chưa nói đến dạng lệ quỷ như Mã Kiến, mà kể cả con ma tốt bụng như Hoàng Đại Lâm cũng đều giống nhau, bởi vì không ai có thể đoán được chuyện tương lai nên dù hiện giờ trong lòng anh ta không có oán khí, nhưng chưa chắc sau này sẽ không, cho nên tối hôm nay nhất định phải giải quyết hết những vấn đề này mới được.

“Tiểu Mã, đi với chú đi! Coi như chú xin cháu đấy!” Hoàng Đại Lâm nói mà hai mắt đỏ bừng.

Mã Kiến nghe xong căm tức nhìn Mạnh Đào đang nằm trên đất rồi bảo: “Chú Hoàng, tại sao chú chết rồi mà vẫn còn tốt bụng như thế? Loại người như Mạnh Đào này tại sao chú phải nhiều lần cứu gã? Nếu không gã đã chết từ lâu rồi!”

Hoàng Đại Lâm thở dài: “Tính của chú là như thế, có chết cũng không đổi… Nghe chú, chúng ta cùng đi nào!”

Cuối cùng Mã Kiến cũng thu lại khí thế quanh người dưới sự khổ tâm khuyên bảo của Hoàng Đại Lâm, hắn bất đắc dĩ buông thõng bả vai và nói: “Được, cháu đi với chú…”

Chú Lê nhìn thấy thế bèn thở dài một cái, rồi chú nhìn thoáng qua đồng hồ và nói: “Trời sắp sáng rồi, chúng ta mau tranh thủ đưa bọn họ ra ngoài đi, chắc bên ngoài đã có âm sai chờ sẵn rồi.”

Sau đó mấy người chúng tôi dẫn theo Hoàng Đại Lâm và Mã Kiến chuẩn bị đi ra cổng chính của nhà máy, trong lúc này chú Lê từ đầu đến cuối đều dùng dây đỏ kiềm chế Mã Kiến mà không dám tùy tiện thả hắn ra.

Mạnh Đào vừa rồi còn nằm co quắp trên mặt đất, thấy chúng tôi đi hết cả thì sợ quá nhảy dựng lên, sau đó đuổi theo nói: “Mấy vị cao nhân… Đừng, đừng để tôi ở lại đây một mình!”

Tôi quay đầu nhìn vết máu đã khô trên mặt cậu ta, thầm nghĩ rằng tên này máu me đầy mặt mà đi theo cũng không ổn, thế là tôi nói với cậu ta: “Hiện giờ trong ký túc xá rất an toàn, tôi khuyên cậu vẫn nên ở lại đây tốt hơn.”

Mạnh Đào nghe xong quay đầu nhìn thoáng qua ký túc xá không có một ai, sau đó lập tức chạy chậm đuổi theo và nói: “Tôi cảm thấy chỗ an toàn nhất vẫn là đi theo bên cạnh các vị.”

Tôi hơi không kiên nhẫn nói: “Cậu muốn đi theo thì đi đi!”

Lúc chúng tôi đi ra cửa chính của nhà máy, bảo vệ đã được dặn trước nên mở cửa ngay cho chúng tôi. Tôi liếc mắt nhìn thì thấy đúng là có một bóng đen cao gầy đứng ở ngoài cửa, xem ra đúng như chú Lê đã tính, âm sai đã chờ ở đây từ lâu.

Chú Lê thấy thế mới buông lỏng dây thừng trong tay và nói với Mã Kiến, Hoàng Đại Lâm: “Hai người mau đi đi!”

Hoàng Đại Lâm nghe xong lập tức kéo Mã Kiến đã khôi phục tự do đi ra cửa, ai ngờ đúng lúc này Mã Kiến đột nhiên nhìn thoáng qua Mạnh Đào đang đi theo chúng tôi ở phía xa, trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ gian xảo…

Tôi thấy thế trong lòng biết không ổn rồi, chỉ sợ Mã Kiến đồng ý rời đi chẳng qua chỉ là để câu giờ, mục đích cuối cùng của hắn vẫn là tính mạng của Mạnh Đào! Nhưng lúc này muốn bổ cứu thì đã không kịp rồi. Tôi thấy âm hồn Mã Kiến hóa thành một cơn gió nhanh chóng xuyên qua mấy người chúng tôi rồi tiến thẳng về phía Mạnh Đào.

Mạnh Đào vừa rồi còn đang vô cùng lo sợ bỗng nhiên mắt nhìn thẳng tắp, rồi sau đó xoay người chạy đến một tòa nhà cao tầng gần nhất… Tôi và Đinh Nhất liếc nhau một cái lập tức đuổi theo. Đến khi hai chúng tôi “thở ra bằng tai” leo lên được mái nhà thì đã thấy âm hồn Hoàng Đại Lâm tới trước một bước và đang kéo chặt lấy Mạnh Đào bị Mã Kiến bám thân.

Mã Kiến tức hổn hển quát lên: “Chú Hoàng, chú mau thả tay ra! Chỉ thiếu một chút là cháu có thể giết được thằng này! Chú đi theo âm sai rời khỏi đây đi, còn cháu nhất định không đi được rồi!”

Tôi và Đinh Nhất thừa dịp này nhào đến, mà đúng lúc đó Hoàng Đại Lâm không giữ chặt được, thế là Mã Kiến mang theo thân thể Mạnh Đào nhảy xuống từ mái nhà… Cũng may vào lúc cuối cùng

Đinh Nhất khẽ vươn tay chụp được quần áo Mạnh Đào.

Tôi cũng tiến tới giúp Đinh Nhất kéo Mạnh Đào lên, nhưng đúng lúc này Mã Kiến bắt đầu muốn cởi quần áo, hắn sắp trượt ra khỏi quần áo và rơi xuống dưới.

Nhìn cảnh này tôi biết mình không thể đợi thêm được nữa, bèn rút Kim Cương Xử bên hông ra rồi đâm mạnh vào huyệt Bách Hội của Mạnh Đào.

Mạnh Đào lập tức ngừng giãy giụa, cơ thể trở nên mềm oặt mặc cho Đinh Nhất kéo cậu ta lên. Cùng lúc đó tôi nhìn thấy Kim Cương Xử cứ như một cái máy hút bụi hút âm hồn của Mã Kiến ra khỏi thân thể Mạnh Đào…

Vẻ mặt Mã Kiến đầy đau đớn khi bị Kim Cương Xử hút ra, Hoàng Đại Lâm ở bên cạnh không ngừng cầu xin, hy vọng tôi có thể tha cho Mã Kiến. Nhưng tôi biết đến lúc này có nói gì cũng đều đã muộn, vì chính khí trong Kim Cương Xử đã dần xâm chiếm âm hồn Mã Kiến, hắn đang từ từ biến mất.

Đúng lúc này tôi đột nhiên cảm giác cái Kim Cương Xử trở nên càng lúc càng nóng, gần như sắp bỏng tay. Cũng may âm hồn Mã Kiến nhanh chóng bị nó nuốt gần như tan biến, mà tôi cũng cảm giác Kim Cương Xử trong nháy mắt đã khôi phục bình thường.

Đợi tới lúc mấy người chú Lê chạy đến thì tất cả đều đã kết thúc, Đinh Nhất tát Mạnh Đào một cái để cậu ta tỉnh lại. Mạnh Đào biết mình vừa suýt chết thì sợ tái cả mặt, im re.

Tôi thu lại Kim Cương Xử, sau đó ngồi xuống trước người Mạnh Đào, lạnh giọng nói: “Hôm nay cậu có thể giữ được một mạng không phải do số may mà do chưa đến lúc chết… Sau này muốn bình yên vô sự thì hãy sống cho tốt vào!”

Nói xong, tôi đứng dậy và bảo với Hoàng Đại Lâm: “Mỗi người đều có số mệnh riêng, đây là số mệnh Mã Kiến tự chọn cho mình,

hiện giờ đến lượt anh lựa chọn, đi theo âm sai ngoài cổng hay ở lại rồi có kết cục như Mã Kiến?”

Hoàng Đại Lâm nghe xong nhìn tôi một chút, rồi sau đó nói bằng giọng âm u: “Tiểu Mã không còn ở đây, tôi cũng chẳng còn lý do gì để ở lại.” Nói rồi Hoàng Đại Lâm bồng bềnh ung dung ra cổng nhà máy rồi đi theo bóng đen cao gầy, cùng biến mất.

Đúng vào lúc này, phía Đông có một vệt sáng vô cùng chói mắt… Mấy người chúng tôi đều biết trời đã sáng và tất cả đều đã kết thúc.

CHƯƠNG

BÓNG LƯNG NGƯỜI PHỤ NỮ

Hai ngày sau, Tổng giám đốc Phác và Triệu Bắc Hân cuối cùng cũng xuất hiện khi biết chúng tôi đã giải quyết xong mọi chuyện, ông ta vô cùng cảm ơn chú Lê. Nhưng khi Tổng giám đốc Phác mở miệng ra nói chuyện, chúng tôi biết ngay hóa ra ông ta không phải người Hàn Quốc mà là người Cát Lâm của Triều Tiên…

Mỗi khi chú Lê nhìn thấy loại nhà giàu này đều thể hiện phong thái của đại sư, chú luôn nói trừ ma vệ đạo là việc của mình. Đồng thời chú cũng không quên nhắc nhở Tổng giám đốc Phác: "Lúc trước trong xưởng có cao nhân bày trận pháp tụ tài đúng không?"

Tổng giám đốc Phác nghe xong giật mình nói: "Lê đại sư đúng là tính toán như thần! Thật không dám giấu, lúc trước tôi xây nhà máy ở đây làm ăn không tốt suýt nữa phải đóng cửa. Sau này có một người bạn giới thiệu một vị đại sư phong thủy bày giúp một trận pháp tụ tài, từ đó mới xoay chuyển tình thế và có kết quả tốt đẹp như bây giờ."

Chú Lê nghe xong gật đầu rồi nói: "Cái trận tụ tài này đúng là có một số tác dụng, nhưng bây giờ có một vấn đề tôi nhất định phải nói rõ để ông liên lạc với cao nhân đã bày trận pháp này, rồi bảo người đó điều chỉnh một chút."

Tổng giám đốc Phác ngạc nhiên lắm, bèn vội hỏi chú Lê xem trận pháp này còn vận hành tốt không? Chú Lê lắc đầu nói: "Không phải trận tụ tài không còn hoạt động, mà trận pháp này ngoại trừ tụ tài ra còn có thể trừ tà..."

Tổng giám đốc Phác nghe xong không hiểu nên hỏi: "Điều này không tốt à?"

Chú Lê khẽ than thở: "Tổng giám đốc Phác, công hiệu của trận pháp này là ngăn cản toàn bộ những thứ âm tà, thế nhưng nó lại không ngăn được những vật sinh ra bên trong nó... Nếu như trận pháp này bố trí tại phạm vi nhỏ ví dụ như một ngôi nhà hay một tòa nhà thì không có vấn đề bởi vì phạm vi nhỏ nên xác suất có tử vong ngoài ý muốn là rất thấp. Nhưng nhà máy của ông diện tích quá lớn cho nên nó tạo ra một cộng đồng nhỏ, một khi có người chết bên trong mà người đó lại có oán khí làm âm hồn không tan được sẽ lại xuất hiện tình trạng công nhân bị hại."

Tổng giám đốc Phác nghe xong sầm mặt xuống một lúc lâu sau mới nói với vẻ u ám: "Lê đại sư muốn nói là những công nhân trước đó liên tục ngã chết đều vì nguyên nhân này?"

Chú Lê gật đầu: "Tôi sẽ không giải thích tỉ mỉ cho ông nguyên nhân cụ thể, nhưng tôi tin rằng nếu ông nói tình huống cho vị cao nhân đó thì ông ta sẽ tự biết vấn đề xảy ra ở đâu."

Không ngờ Tổng giám đốc Phác nghe xong lại lộ vẻ khó xử và bảo: "Lê đại sư, thật không dám giấu, vị đại sư bố trí trận pháp cho tôi nhiều năm trước đã qua đời cách đây hai năm, cho nên lần này tôi mới nhờ bạn mời ngài đến chỗ này..."

Tôi thầm nghĩ, bảo sao người có thể bố trí trận pháp này có bản lĩnh không hề kém chú Lê, đáng lẽ Tổng giám đốc Phác gặp phải loại chuyện này phải tìm người đó trước chứ... Hóa ra ông ta đã chết được hai năm, cho nên lúc này mới tìm chú Lê để thay thế.

Chú Lê nghe vậy thì liên tục thở dài, nói: “Vậy Tổng giám đốc Phác có tính toán gì không?”

Thật ra chú Lê nói câu này là đưa cho ông ta một đầu gậy để có thể trèo lên, Tổng giám đốc Phác tinh ý như thế sao có thể không nhận ra, thế là ông ta cầu khẩn: “Lê đại sư, bất kể thể nào ngài cũng phải giúp lão Phác này một lần, bởi vì hiện giờ tôi đã không tìm được ai có bản lĩnh huyền học giỏi như ngài!”

Cú vỗ mông ngựa này rất kêu, chú Lê nghe xong lập tức cười to: “Tốt, nếu Tổng giám đốc Phác đã nói như thế vậy thì tôi cũng cố mà sửa trận pháp của vị đạo hữu đã bố trí trước đó…”

Thật ra thay đổi trận pháp đối với chú Lê không phải việc gì khó, khó là ở chỗ phải thay đổi bố cục mà người khác đã lập ra trước đó. May mà hiện giờ người bố trí trận pháp đã tèo nên chú Lê muốn sửa thế nào thì sửa.

Trình độ phong thủy của chú Lê vẫn luôn thuộc top đầu trong giới, trải qua sự thay đổi của chú vừa giữ được nguyên cơ sở của trận tụ tài lại có thể bỏ đi pháp khí trừ tà, từ đó sẽ không xuất hiện tình huống âm sai không vào được nữa.

Lần này có thể nói chú Lê kiếm được món lớn, lúc trở về chú cười toe toét suốt, tôi nhìn cái dáng vẻ tham tiền của chú mà không nhịn được cười và quên luôn chuyện mình đã giết ma.

Đến khuya sau khi về nhà, chúng tôi đón Kim Bảo về sau mấy ngày không gặp, con chó này rất hưng phấn khi nhìn thấy chúng tôi, xem ra dù nó không tim không phổi nhưng vẫn biết ai là chủ nhân của mình!

Hai ngày vừa qua chúng tôi ngủ ở ký túc xá của mấy người Mạnh Đào nên chẳng được tắm, sau khi về đến nhà tôi và Đinh Nhất đều bật tốc độ ai nhanh người đó tắm trước… Cuối cùng Đinh Nhất với ưu thế tuyệt đối đã giành hạng nhất. Đương nhiên

chủ yếu vì tôi không muốn tranh giành với anh ta, dù sao tôi vẫn giỏi chịu đựng mùi thối hơn Đinh Nhất.

Tắm rửa xong nằm trên giường của mình thật sự rất thoải mái, cảm giác hài lòng này làm tôi bị cơn buồn ngủ tấn công dồn dập và cuối cùng ngủ thiếp đi lúc nào không hay… Không biết đã qua bao lâu, tôi bỗng nhiên giật mình tỉnh lại và phát hiện cửa phòng ngủ đang mở, có một ánh sáng yếu ớt chiếu từ phòng khách vào.

Lúc đầu tôi còn tưởng là Đinh Nhất đang ngồi trong phòng khách nghịch điện thoại, thế là tôi đứng lên muốn đi bật đèn cho anh ta bởi vì dùng điện thoại kiểu này rất hại mắt.

Nhưng lúc tôi đi đến phòng khách thì thấy ánh sáng đó phát ra từ tivi chứ không phải do Đinh Nhất đang dùng điện thoại. Trong lòng tôi hơi khó hiểu, vì bình thường nếu tôi không bật tivi thì Đinh Nhất chẳng bao giờ chủ động bật nó chứ đừng nói đến kiểu màn hình đầy sóng nhiễu như thế này.

Đầu tiên tôi lượn một vòng trong phòng khách nhưng không thấy bóng dáng Đinh Nhất, tôi bèn gọi về hướng cửa phòng anh ta: "Đinh Nhất?"

Tiếc là trong phòng chẳng có tí phản ứng nào, ngay lúc tôi định đẩy cửa nhìn xem Đinh Nhất có trong đó không thì đột nhiên nghe thấy phía sau có một tiếng thở dài hư ảo. Trước đó tôi đã từng nghe thấy cái giọng này ở nhà An Tuệ Khiết, tôi vội quay đầu nhìn lại thì thấy một người phụ nữ đang đứng bên cạnh cửa sổ và quay lưng về phía mình.

Mặc dù tôi thấy bóng lưng này hơi quen quen nhưng trong nhất thời không thể nhớ được đã gặp ở chỗ nào… Thế là tôi không tự chủ được mà đưa tay về phía thắt lưng, nhưng sờ một cái mới nhớ lúc nãy khi đi ngủ tôi đã đặt Kim Cương Xử ở đầu giường rồi.

Nhưng dù sao đây là nhà của tôi nên cũng không quá sợ, tôi bèn

ho nhẹ một tiếng, sau đó học theo giọng điệu của chú Lê: “Yêu nghiệt phương nào dám tác quái ở đây?”

Người phụ nữ đó nghe xong thân thể hơi giật giật nhưng không hề quay đầu mà lại phát ra một tiếng thở dài như có như không… Điều này khiến tôi ngơ ngác không biết âm hồn này định làm gì.

CHƯƠNG

NGHIỆP CHƯỚNG TRÊN NGƯỜI

Cô là ai thế?" Tôi hỏi dò.

Người phụ nữ này đột nhiên quay đầu lại rồi trừng một đôi mắt đỏ ngầu dữ tợn, nói: "Người giết tôi chắc chắn sẽ bị người khác giết chết!"

Tôi giật mình ngồi dậy từ trên giường, nhận ra hóa ra là ác mộng… Đang yên đang lành sao tự nhiên lại mơ thấy Liễu Mai chứ? Thật là đen đủi!

Lúc này tôi thoáng nhìn đồng hồ, thấy bây giờ mới hơn sáu giờ sáng, nhưng vì giấc mơ vừa rồi khiến đầu óc tôi không tập trung nên không ngủ được nữa, tôi bèn rời khỏi giường và muốn đi ra phòng khách xem tivi.

Ai ngờ vừa đến phòng khách đã thấy một cô gái mặc áo trắng đứng cạnh cửa sổ và quay lưng về phía tôi… Tôi chưa kịp chuẩn bị tâm lý nên lập tức khẩn trương, tim đập loạn xạ.

Phản ứng đầu tiên của tôi lúc đó là xông vào phòng ngủ lấy Kim Cương Xử, thật không ngờ cô gái đó nghe được âm thanh của tôi thì quay người, sau đó mỉm cười và nói: "Chà, dậy sớm nhỉ!"

Tôi thấy bực mình, tức giận nói: "Cô… Cô vào bằng cách nào? Tại sao không gõ cửa?"

Bạch Linh Nhi nói với vẻ vô tội: “Tôi đến lâu rồi nhưng vì sợ làm phiền giấc ngủ của anh nên vẫn đợi ở phòng khách. Hơn nữa tôi không gõ cửa lúc nào, Đinh Nhất mở cho tôi đấy!”

Tôi nghe thấy là Đinh Nhất mở cửa cho cô ta thì bực mình định tìm Đinh Nhất, nhưng lại nghe Bạch Linh Nhi nói: “Anh ta dẫn con vật nhỏ lông vàng kia ra ngoài đi ị rồi!”

Tôi cạn lời: “Cô là con gái đấy, có thể nói chuyện lịch sự một chút không?”

Bạch Linh Nhi không hiểu bèn hỏi: “Sao vậy? Tôi nói sai gì à? Chẳng lẽ không phải anh ta dẫn con chó vàng đi ị?”

Tôi đành phải buông xuôi mà gật đầu: “Ừ đúng, cô nói đúng, bọn họ đúng là đi ị! Mà hôm nay cô đến đây có việc gì thế?”

Bạch Linh Nhi cười to, nói: “Nhớ anh nên mới đến gặp anh chứ sao…”

Tôi nghe xong tự nhiên nổi da gà: “Đừng… Tôi không chịu nổi đâu.”

Bạch Linh Nhi hơi thất vọng: “Cắt, người gì mà chẳng biết đùa gì cả.”

Thật ra tôi không phải người không biết đùa, nhưng không biết vì cái gì mà trong lòng luôn cảm thấy không nên cười cười nói nói với Bạch Linh Nhi như vậy, để tránh cho thời gian dài lại nảy sinh tình cảm.

Thật ra đàn ông là một động vật rất kỳ quái, mặc dù ngay từ đầu rất kháng cự… Nhưng không có nghĩa là mãi vẫn như thế, tôi thật sự không muốn cầm pháp khí của Tuệ Không rồi lại cướp đi người trong lòng ông ta, làm như thế thật sự rất không tử tế.

Bạch Linh Nhi cũng không ngốc nên có thể nhận ngay ra tôi đang nghĩ gì, cô nàng bất đắc dĩ nói: “Tôi đến là để xem cái Kim

Cương Xử của anh, lần trước tôi đã cảnh cáo không được giết ma nhưng anh không chịu nghe lời nói của tôi…”

Tôi nghe cô ta nói vậy bèn quay người về trong phòng ngủ lấy Kim Cương Xử ra đưa cho cô ta, sau đó hỏi dò: “Tuệ Không khi còn sống là người như thế nào…”

Bạch Linh Nhi suy nghĩ, sau đó thật thà nói: “Anh ta là người tốt.”

Tôi nghe thế bèn nghĩ, nói thế chẳng phải bằng thừa sao? Nếu ông ta không phải người tốt thì tại sao lại phải hy sinh tính mạng của mình vì cứu con rắn nhỏ này? Tôi chỉ rất hiếu kỳ lúc ông ta còn sống có dùng Kim Cương Xử để “Diệt ma trừ yêu” hay không thôi?

Nhưng đến cả Bạch Linh Nhi cũng không thể trả lời vấn đề này, bởi vì lúc đó Tuệ Không không cầm Kim Cương Xử mà là một thanh Lục Hoàn Tích Trượng …

Bạch Linh Nhi thấy tôi hiếu kỳ về chuyện của Tuệ Không như vậy thì nhíu chặt lông mày nói: “Mặc dù anh là Tuệ Không chuyển thế nhưng tác phong làm việc lại hoàn toàn khác, cho nên anh bây giờ hơi một tí lại muốn hàng yêu trừ ma cũng đừng nghĩ đổ tội cho anh ta.”

Mặc dù tôi hơi khó chịu nhưng cũng biết Bạch Linh Nhi nói đúng, vấn đề không phải ở Tuệ Không mà do tôi… Nghĩ tới đây tôi ngẩng đầu nói với Bạch Linh Nhi: “Cô còn việc gì nữa không? Nếu không có thì về đi! Lát nữa tôi còn có việc phải ra ngoài!”

Bạch Linh Nhi nhếch miệng sau đó ném Kim Cương Xử lại cho tôi: “Lệ khí trên nó lại nặng thêm vài phần, tôi vẫn phải nói lại, nếu như không cần thiết thì đừng giết ma, nếu không đến cuối cùng anh phải gánh chịu nghiệp chướng vượt xa khỏi tưởng tượng đó.”

Tôi nghe mà không thèm để ý: “Không sao cả, cùng lắm anh dũng hy sinh giống Tuệ Không năm đó thôi.”

Ai ngờ Bạch Linh Nhi lại nhìn tôi u oán, sau đó nói với giọng lạnh lùng: “Anh cứ tự nhiên…” Cô ta xoay người rời đi luôn.

Sau khi Bạch Linh Nhi đi, tôi ngồi một mình ngẩn người trong phòng khách và nghĩ đến những lời nói của cô ta, cũng như tất cả mọi chuyện phát sinh trong thời gian qua. Thật ra tôi biết nghiệp chướng quá nặng không phải chuyện tốt, nhưng có một số việc không phải tôi có thể khống chế nên chỉ đành đi theo bánh xe vận mệnh không ngừng tiến về phía trước.

Không lâu sau Đinh Nhất dẫn Kim Bảo trở về, anh ta vào nhà nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi: “Đi rồi?”

Tôi buồn bã đáp: “Ừ, đi rồi…”

Đinh Nhất thấy tâm trạng tôi không được tốt thì đoán ngay Bạch Linh Nhi đã nói cái gì, lúc anh ta dẫn Kim Bảo đi ngang qua tôi bỗng nhẹ giọng nói: “Lần sau nếu có tình huống như thế thì cứ để tôi làm cho, tôi không sợ nghiệp chướng nặng…”

Tôi nghe mà phản đối ngay lập tức: “Nói bậy, ai có nghiệp chướng quá nặng đều không ổn cả!”

Lúc này Đinh Nhất mới cười và nói: “Không sao đâu, có rận nhiều rồi nên không lo, dù sao nghiệp chướng phải gánh trên người tôi cũng rất nhiều.”

Tôi nghe thế mà sững sờ, đang định hỏi Đinh Nhất chuyện đó là thế nào thì Đinh Nhất lại cố ý dẫn Kim Bảo ra ban công, hiển nhiên là anh ta không muốn nói tiếp về vấn đề này. Tôi quá rõ tính cách của Đinh Nhất, nếu như anh ta không muốn nói thì không ai có thể ép được, giữa hai chúng tôi đã có một sự ăn ý từ lâu, đó là chỉ cần là chuyện anh ta không muốn nói, tôi sẽ không hỏi.

Vài ngày sau tôi và Đinh Nhất nhận được điện thoại của chú Lê, chú kêu chúng tôi tới ngay vì vừa nhận một vụ án khó giải quyết. Vậy mà lúc vừa ra cửa tôi lại nhận được điện thoại của Bạch Kiện.

Lâu rồi tôi không gặp Bạch Kiện nên cũng muốn tụ tập một chút… Nhưng tôi tin rằng lúc này anh ta gọi điện đến không phải để ôn chuyện với mình. Quả nhiên Bạch Kiện hỏi ngay trong điện thoại rằng tôi hôm nay có thời gian không?

Tôi thoáng nhìn đồng hồ sau đó nói: “Bây giờ không có thời gian, phải sau hai tiếng nữa mới được.”

Bạch Kiện lập tức hẹn tôi hai tiếng sau sẽ gặp mặt ở quán cà phê cạnh chỗ làm của anh ta. Tôi nghe là biết ngay anh ta có việc gấp, thế là dập máy xong tôi nói với Đinh Nhất: “Đi, trước tiên qua chỗ chú Lê xem đó là vụ án gì rồi lại đi tìm Bạch Kiện.”

CHƯƠNG

VĨNH VIỄN KHÔNG VỀ NHÀ

Khi chúng tôi đến nhà chú Lê thì người ủy thác đã đi về rồi, còn chú đang cầm cặp tài liệu trong tay, cúi đầu xem với vẻ nghiêm túc…

Thấy chúng tôi tới, chú đưa ngay cặp hồ sơ cho chúng tôi rồi bảo: "Xem thử đi, vụ án này khá quái dị…"

Tôi cười: "Có vụ án nào tìm đến chúng ta mà không quái dị đâu!" Sau khi nói xong tôi mở cặp hồ sơ ra, nhưng tôi nhanh chóng bị nội dung trong hồ sơ hấp dẫn không thể cười được được nữa.

Đầu tiên đập vào mắt tôi là một tấm ảnh chụp hiện trường vụ án, tôi coi như cũng đã gặp qua khá nhiều ảnh chụp hiện trường quái dị, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy một bức ảnh như thế này…

Nhìn quần áo trên bộ thi thể này thì người chết chắc là một người phụ nữ trung niên, sở dĩ tôi phải thông qua quần áo để đoán giới tính bởi vì thi thể này chỉ còn là một bộ xương. Nhưng từ các bộ phận thi thể còn sót lại có thể nhận ra thi thể này không phải bị phân hủy tự nhiên mà là bị thứ gì đó ăn hết thịt.

Quái dị nhất là bên cạnh bộ xương người này có bảy xác động vật nhỏ, những xác động vật này đều thối rữa rất nặng, nhưng vẫn

có thể nhận ra đây là xác của bảy con mèo… Tấm ảnh này cho tôi một cảm giác đầu tiên là bảy con mèo đã ăn sạch thịt của thi thể rồi sau đó không biết vì lý do gì mà toàn bộ lăn ra chết, chẳng lẽ thi thể này có độc?

Nhưng tài liệu bên trong cặp hồ sơ nhanh chóng làm tôi bỏ ý nghĩ này đi, vì khi giải phẫu những thi thể mèo này, cảnh sát phát hiện bọn chúng đều chết vì đói mà không phải bị trúng độc…

Chuyện xảy ra vào năm ngày trước, hai gia đình sống tại tầng 16 tòa C, khu 36, chung cư Bích Ngọc Viên, ngửi thấy trong hành lang có một mùi thối thoang thoảng…

Lúc đầu mùi không nồng nên hai gia đình này cho rằng đó là mùi chuột chết do mấy hôm trước có nhân viên của ban quản lý tòa nhà lên diệt chuột. Nhưng sau khi nói chuyện thì nhân viên và công nhân vệ sinh cũng không phát hiện con chuột chết nào ở tầng này.

Sau đó khi mùi càng ngày càng nồng nặc, bọn họ mới phát hiện mùi thối này phát ra từ một gia đình khác cùng tầng. Hai gia đình này cũng không biết nhiều về người hàng xóm đó mà chỉ biết ở đây có một người phụ nữ độc thân thích nuôi mèo, sống cùng một đứa bé trai năm tuổi.

Trước đó vì vấn đề mèo kêu mà hai gia đình này còn khiếu nại lên ban quản lý tòa nhà. Sau đó khi người phụ nữ kia hứa hẹn sẽ làm cách âm thì từ đó mới không còn phải nghe tiếng mèo kêu nữa. Nhưng bọn họ hoàn toàn không biết người phụ nữ này họ gì, tên gì, làm việc ở đâu.

Khoảng từ đầu năm nay, bọn họ không thấy hai mẹ con nhà đó ra khỏi cửa nữa. Bởi vì hai gia đình này đều về quê ăn Tết nên họ nghĩ rằng hai mẹ con nhà đó đã dọn đi lúc họ đang ăn Tết.

Giờ đã tìm được nguồn gốc mùi thối nên họ lập tức gọi điện cho

ban quản lý tòa nhà để bọn họ đến kiểm tra xem có phải lúc người phụ nữ đó rời đi đã để bọn mèo chết đói bên trong, nên bây giờ xác nó mới bốc mùi kinh khủng như thế không?

Sau khi người của ban quản lý đến, họ gõ cửa mãi mà không ai ra mở, gọi vào số điện thoại của người phụ nữ đó lưu ở ban quản lý cũng ngoài vùng phủ sóng. Cực chẳng đã nhân viên của ban quản lý chỉ còn cách báo cảnh sát để mở cửa phòng dưới sự chứng kiến của cảnh sát.

Kết quả, cảnh tượng sau khi mở cửa đã dọa mọi người sợ trợn tròn mắt! Chỉ thấy một bộ thi thể bị tàn phá nằm ngửa trên sàn phòng khách giống như trong ảnh chụp, xung quanh là bảy xác mèo đã phân hủy.

Mấy gia đình hàng xóm nhìn thoáng qua là nhận ra bộ quần áo trên người của người chết là bộ quần áo mà người phụ nữ độc thân kia thường xuyên mặc, còn bảy con mèo chết xung quanh chắc là mấy con mèo nhỏ cô ta nuôi lúc trước.

Nhưng sau đó cảnh sát phát hiện ra một vấn đề nan giải, đó là đứa con trai năm tuổi của người chết đã đi đâu? Mặc dù bọn họ đã tìm hết xung quanh nhưng vẫn không thấy cậu bé đâu cả.

Sau khi xem xong toàn bộ tài liệu, tôi khép bộp cặp hồ sơ lại và nói: “Vậy người ủy thác vụ án này là ai? Họ ủy thác chúng ta trừ tà hay tìm thi thể?”

Chú Lê trả lời: “Người ủy thác là cha ruột của đứa bé, cậu ta muốn chúng ta tìm giúp đứa con bị mất tích tên là Lý Tuấn Bác.”

Tôi nghe mà thầm thấy buồn cười: “Người cha này vô tâm quá, vợ mình chết mấy tháng sau mới biết, giờ mới đi tìm con, vậy lúc trước đang làm gì?”

Chú Lê than nhẹ: “Tình huống trong này rất phức tạp…”

Sau đó tôi mới biết thật ra người chết và người ủy thác là anh Lý cũng không phải là vợ chồng, cô ta chỉ là một người đẻ thuê. Anh Lý là một người đàn ông thành đạt hơn bốn mươi tuổi, mặc dù gia cảnh giàu có nhưng mãi vẫn không có con.

Không phải anh Lý bị bệnh tật gì mà do thân thể người vợ hợp pháp của anh ta có tỷ lệ thụ thai thành công vô cùng nhỏ, mấy năm qua bọn họ đã làm ba lần thụ tinh ống nghiệm nhưng cuối cùng đều thất bại.

Sau đó, vợ chồng này bàn bạc với nhau, nếu cứ chịu tội mãi thế này thì chẳng thà tìm người đẻ thuê, dù sao bọn họ cũng có điều kiện để thanh toán.

Sau khi trải qua nhiều lần tìm kiếm, cuối cùng họ cũng tìm được một người đẻ thuê thích hợp, cũng chính là người chết trong vụ án tên Lư Cầm. Lúc đó Lư Cầm mới hai mươi sáu tuổi, từ thân thể cho đến trình độ học vấn đều vô cùng phù hợp làm người đẻ thuê.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Lư Cầm đi làm được hai năm, nhưng do trình độ tốt nghiệp không cao nên vẫn không tìm được công việc lý tưởng, thế là cô ta quyết định chiến đấu một lần nữa và chuẩn bị cho kỳ thi tuyển sinh sau đại học.

Nhưng người nhà đều cảm thấy chu cấp cho Lư Cầm học xong đại học đã rất vất vả, việc cô ta cần làm bây giờ là làm việc cho tốt chứ không phải tiếp tục học vẹt. Nếu như Lư Cầm thật sự muốn học chuyên sâu thì nên vừa làm vừa học.

Nhưng Lư Cầm tự biết khả năng mình có hạn, cô ta thà rằng tập trung làm một việc cho tốt còn hơn làm nhiều việc rồi hỏng. Nhưng cha mẹ Lư Cầm lại nói rõ với cô ta rằng, học lên cũng được, nhưng tất cả chi phí cô ta phải tự gánh, trong nhà sẽ không chi ra thêm một đồng nào nữa.

Lư Cầm có tính cách bướng bỉnh nên cuối cùng trở mặt với gia đình, trong cơn tức giận cô ta đã nói câu "Vĩnh viễn không trở về nhà". Trong nhà Lư Cầm ngoại trừ cô ta thì còn một người anh trai đang chuẩn bị năm sau cưới, cho nên gia đình bọn họ không đồng ý trả tiền cho Lư Cầm tiếp tục học cũng là có lý do.

Mặc dù sau hai năm làm việc Lư Cầm cũng tiết kiệm được một khoản, nhưng đi học cao học một thời gian Lư Cầm đã xài hết chỗ tiền này…

CHƯƠNG

ĐẺ THUÊ

Trong một lần tình cờ gặp bạn học cũ, Lư Cầm biết được trứng cũng có thể bán được tiền, thế là cô ta muốn kiếm một khoản tiền nhờ việc bán trứng. Nhưng khi công ty môi giới nhìn hồ sơ của Lư Cầm xong, họ lập tức thuyết phục cô ta rằng bán trứng chỉ kiếm được chút tiền lẻ, điều kiện của cô ta tốt như thế không bằng đi đẻ thuê, đến lúc đó có thể kiếm được một khoản lớn đủ để tiêu trong vài năm.

Lư Cầm bị thuyết phục ký ngay thỏa thuận ngầm với bên môi giới, đối phương hứa với Lư Cầm nếu như sinh nữ sẽ trả cô ta hai trăm nghìn tệ, còn nếu sinh nam sẽ trả ba trăm nghìn tệ làm thù lao.

Còn người ủy thác là anh Lý đã chọn trúng trình độ văn hóa của Lư Cầm trong số đông các phụ nữ đăng ký đẻ thuê. Mặc dù nói đẻ thuê khác với bán trứng, chỉ cần thân thể khỏe mạnh là được mà không cần trình độ văn hóa. Nhưng hai vợ chồng anh Lý cảm thấy kể cả chọn đẻ thuê cũng phải hơn người bình thường, nên họ chọn Lư Cầm.

Chuyện tiếp sau đó đều thuận lợi, sau khi Lư Cầm có thai các chỉ số đều bình thường, hai vợ chồng anh Lý đều rất vui vẻ chờ

đứa trẻ ra đời.

Sau mười tháng mang thai, Lư Cầm cũng không chịu thua kém mà sinh ra được một bé trai khỏe mạnh, hai vợ chồng anh Lý biết tin này xong vô cùng vui sướng, họ còn muốn bí mật thưởng thêm cho Lư Cầm một trăm nghìn tệ.

Nhưng vào lúc bọn họ vô cùng vui mừng chuẩn bị đi đón đứa bé về nhà thì lại nhận được thông báo của công ty môi giới, nói rằng Lư Cầm đã mất tích cùng đứa bé! Hai vợ chồng anh Lý lập tức luống cuống tay chân, chạy ngay đến công ty môi giới và muốn công ty cho một câu trả lời thỏa đáng.

Vậy mà công ty môi giới nói cho anh Lý biết là bọn họ đã huy động tất cả lực lượng tìm kiếm Lư Cầm trong một tuần, lúc này không giấu được nữa bên mới đành phải thông báo cho anh Lý biết.

Công ty môi giới cũng không hiểu rốt cuộc Lư Cầm muốn làm gì? Cô ta mới chỉ nhận ba mươi nghìn tệ tiền đặt cọc cùng với hai nghìn tiền sinh hoạt hàng tháng, vẫn còn một khoản to chưa đến tay thì tại sao lại biến mất cùng đứa bé.

Tuy anh Lý cũng mới chỉ giao 30% tiền đặt cọc, nhưng đứa bé không phải là hàng hóa nên không thể chưa lấy được hàng thì lấy lại tiền rồi chấm dứt, đứa bé đó là con ruột của anh ta nên bất kể thế nào anh ta cũng phải tìm lại nó.

Cũng may anh Lý lăn lộn trong xã hội nhiều năm không phải vô ích, anh ta cảm thấy dùng toàn bộ quan hệ xã hội của mình để tìm một người mẹ độc thân chắc không phải vấn đề gì quá lớn…. Quả nhiên chỉ mất vài ngày, anh Lý đã thông qua bạn bè tìm được Lư Cầm đang ở trong một căn nhà thuê giá rẻ ở ngoại thành.

Anh Lý nhìn thấy Lư Cầm xong thì vô cùng tức giận, anh ta chất vấn tại sao cô ta nói mà không giữ lời, tại sao lại biến mất cùng

đứa bé? Nếu như cô ta chỉ vì tiền thì cứ nói thẳng, đâu cần phải dẫn theo đứa bé bỏ trốn! Đứa bé còn nhỏ như vậy làm sao có thể ở trong căn phòng tồi tàn như thế này được?

Không ngờ Lư Cầm lại nói thẳng với anh Lý rằng mình sẽ không trả lại đứa con cho anh ta, anh ta hãy bỏ ý nghĩ đó đi! Cô ta có thể không cần tiền mà chỉ cần đứa con của mình. Hơn nữa trên giấy khai sinh chỉ có tên của mình Lư Cầm nên không ai có thể chứng minh cha của đứa bé là anh Lý… Kể cả có kiện ra tòa thì anh Lý cũng không thể thắng, bởi vì đẻ thuê là phạm pháp nên pháp luật sẽ không bảo vệ bất kỳ quyền lợi nào cho anh ta.

Anh Lý nghe xong trợn tròn mắt! Anh ta không ngờ Lư Cầm lại khó chơi như vậy, nếu biết trước thì anh ta đã chọn một người phụ nữ không có văn hóa để đẻ thuê có phải bớt rắc rối không? Nhưng anh ta nghĩ mãi mà không hiểu, nếu Lư Cầm đã không vì tiền vậy tại sao còn muốn đi làm đẻ thuê? Sao không tìm một người đàn ông rồi sinh con?

Nhưng anh Lý cũng biết Lư Cầm nói không sai, khả năng thông qua pháp luật để đưa đứa bé về gần như là bằng không, bởi vì chỉ cần Lư Cầm không đồng ý giám định AND thì tòa án cũng không thể cưỡng chế cô ta đi làm, cứ như thế sẽ không thể chứng minh cha đứa bé là anh Lý, anh ta cũng không có lý do chính đáng để mang đứa bé này về.

Cực chẳng đã, trước tiên anh Lý đành phải hạ mình thương lượng với Lư Cầm, để anh ta tự bỏ tiền túi ra thuê một gian phòng điều kiện tốt hơn cho hai mẹ con ở, đồng thời mỗi tháng anh ta sẽ cung cấp năm nghìn tệ tiền sinh hoạt phí.

Lư Cầm không từ chối lời đề nghị này mà rất vui sướng đồng ý, nhưng cô ta cũng đưa ra yêu cầu của mình đó là anh Lý không thể đến gặp đứa bé, cách một thời gian Lư Cầm sẽ gửi vài tấm ảnh

chụp cho anh Lý.

Anh Lý sợ nếu mình không đồng ý yêu cầu của Lư Cầm thì cô ta sẽ lại biến mất cùng đứa bé một lần nữa, thế là anh ta đành cố mà đồng ý. Bắt đầu từ lúc đó Lư Cầm dẫn theo đứa bé chuyển đến phòng số 1602, tầng 16 tòa C, khu 36, chung cư Bích Ngọc Viên, thật ra chỗ này là một căn hộ của anh Lý.

Hai năm đầu, anh Lý và vợ đều nghĩ rằng Lư Cầm không muốn giao đứa bé ra vì có mục đích khác, nói thẳng ra là muốn dựa vào đứa bé để bắt chẹt thêm tiền của bọn họ….

Nhưng thực tế là Lư Cầm không hề chủ động liên hệ với anh Lý, lần nào cũng là anh ta giục gửi ảnh chụp đứa bé thì Lư Cầm mới bất đắc dĩ gửi vài tấm cho xong chuyện.

Trong lúc hai vợ chồng anh Lý chưa đoán được mục đích của Lư Cầm thì chị Lý lại bất ngờ có thai. Việc này đã kéo toàn bộ sự chú ý của hai vợ chồng từ Lư Cầm về với sinh mạng nhỏ bé mà tự họ tạo ra. Sau đó chị Lý cũng tự mình sinh một đứa bé trai, thế là bọn họ không còn để ý đến Lư Cầm nữa.

Mặc dù sự quan tâm của anh Lý không còn đặt về phía hai mẹ con Lư Cầm nữa, nhưng những năm qua anh ta vẫn gửi đều vào tài khoản ngân hàng của Lư Cầm một khoảng tiền sinh hoạt, mỗi năm một lần, số tiền này đủ để hai mẹ con chi tiêu, hơn nữa căn nhà Lư Cầm ở là của anh Lý nên bọn họ không phải lo lắng về mặt tiền nong.

Khi anh Lý nhận được điện thoại của cảnh sát báo tin Lư Cầm đã chết, anh ta lập tức chạy đến… Dù sao đứa bé cũng là con ruột của anh ta nên anh Lý không thể bỏ mặc nó. Thế nhưng cảnh sát cũng không tìm được đứa bé tên là Tuấn Bác ở hiện trường, nó giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Ban đầu anh Lý phỏng đoán có khi nào Lư Cầm đã gửi con cho

người nhà trước khi chết không. Nhưng cảnh sát nhanh chóng nhận được tin tức từ gia đình của Lư Cầm, người nhà nói đã bốn, năm năm nay Lư Cầm không có bất cứ liên hệ nào với gia đình.

Tuấn Bác đã năm tuổi, kể cả khung xương có nhỏ cũng không có khả năng bị những con mèo này ăn sạch toàn bộ, cho nên thi thể của thằng bé không có trong phòng tức là đã bị ai đó mang đi.

CHƯƠNG

NGỦ MÃI KHÔNG TỈNH

Bởi vì việc chính của người ủy thác nhờ là tìm đứa bé trai, cho nên trong tư liệu có rất ít nội dung liên quan đến Lư Cầm, vì thế chúng tôi không thể biết nguyên nhân cụ thể cái chết của Lư Cầm.

Nhưng trong những tài liệu này cũng thể hiện rõ một điều là cảnh sát đã tìm thấy ở hiện trường một số dấu vết của đứa bé, ít nhất trước khi Lư Cầm chết thì bé Tuấn Bác vẫn sống trong căn phòng này.

Mấy năm qua cuộc sống của Lư Cầm khá quái lạ, cô ta gần như cắt đứt liên lạc với người thân và chỉ một lòng chăm sóc đứa con Tuấn Bác. Những người quen cô ta chỉ biết Lư Cầm đã sinh một đứa con cho một người có tiền, còn họ hoàn toàn không biết những chuyện khác… Mọi người càng không hiểu cô ta làm thế là vì cái gì? Ngay đến cả việc thi cao học Lư Cầm cũng vứt sang một bên.

Sau khi hiểu đại khái những chuyện đã xảy ra, tôi hỏi chú Lê: “Vậy anh Lý tìm tới chúng ta là muốn như thế nào? Chẳng nhẽ anh ta không biết công việc chủ yếu của chúng ta là tìm xác sao?”

Chú Lê bảo với tôi: “Cháu không cần lo, cậu ta có thể tìm tới đây tức là đã hỏi thăm rõ ràng, nếu có thể tìm được đứa bé còn

sống dĩ nhiên là tốt, nhưng nếu cậu ta đã tìm đến đây thì tức là đã không còn hy vọng gì nữa rồi.”

Tôi gật đầu: “Được, vậy tiếp theo chúng ta làm gì? Đi hiện trường vụ án hay đi xem thi thể Lư Cầm trước?”

Chú Lê suy nghĩ rồi bảo: “Vụ án của Lư Cầm chưa có kết luận nên thi thể vẫn còn bên chỗ cảnh sát, hơn nữa anh Lý cũng không phải là chồng của Lư Cầm nên không có quyền nhận thi thể về.”

Tôi lắc đầu: “Lư Cầm lừa anh ta bao nhiêu tiền như thế, cháu tin rằng kể cả cảnh sát có đồng ý trả thi thể thì… anh ta cũng không muốn nhận.”

“Vậy cũng đúng… Trước tiên chúng ta chỉ có thể đến nhà Lư Cầm xem thử thế nào, chỗ đó là tài sản của cậu Lý nên muốn đi lúc nào cũng được.” Chú Lê nói.

Sau khi bàn bạc qua với nhau, chúng tôi quyết định sáng sớm ngày mai sẽ đi đến nhà Lư Cầm, cũng chính là hiện trường phát hiện vụ án ở tầng 16 tòa C, khu 36, chung cư Bích Ngọc Viên, để xem xét một chút.

Sau khi ra khỏi nhà chú Lê, tôi và Đinh Nhất vô cùng vội vàng chạy đến quán cà phê đã hẹn với Bạch Kiện, chắc anh ta đã chờ rất sốt ruột. Quả nhiên khi chúng tôi đến nơi thì Bạch Kiện đã uống gần cạn hai ly cà phê đen.

Tôi nhìn dáng vẻ tiều tụy của anh ta là biết chắc Bạch Kiện đã không ngủ một đêm, nếu không tại sao lại uống hết ly cà phê này đến ly cà phê khác.

Nhìn thấy Bạch Kiện cái là tôi đã hỏi ngay: “Chuyện gì mà gấp thế?”

Vừa thấy chúng tôi đến, Bạch Kiện lập tức lộ vẻ vui mừng nói: “Các cậu đến rồi! Lần này bọn anh gặp phải một vụ án quái dị, hai

cấp dưới của anh đều bị trúng chiêu, nếu không anh đã chẳng sốt ruột thế này.”

Tôi ngồi xuống rồi nói: “Anh đừng gấp, cứ từ từ nói xem có chuyện gì xảy ra?”

Bạch Kiện thở dài: “Vài ngày trước bọn anh nhận một vụ án bên 110 chuyển đến, lúc đi kiểm tra hiện trường phát hiện có một người phụ nữ không biết chết tại nhà từ lúc nào, quái dị nhất là xung quanh thi thể có một đám mèo chết!”

Tôi nghe mà vội đưa tay ra ngăn anh ta lại và nói: “Chờ một chút, người phụ nữ đó tên là Lư Cầm đúng không?”

Bạch Kiện ngây người ra, sau đó hơi giật mình hỏi: “Được đấy Tiến Bảo, cậu bây giờ còn đoán trước được cả tương lai à?”

“Gì thế! Tôi làm gì có bản lĩnh lớn như vậy? Còn chẳng phải đây là người phụ nữ trong ủy thác mà bọn tôi mới nhận?” Tôi bất đắc dĩ nói.

“A?” Bạch Kiện nghe cũng khá giật mình.

Sau đó Bạch Kiện nói cho tôi biết lúc đầu bọn họ chỉ nghĩ đây là một hiện trường giết người thông thường, nhưng khi đến hiện trường kiểm tra thì tất cả đều ngây ra tại chỗ, ai cũng thắc mắc tại sao người phụ nữ này lại bị mèo cắn chết.

Nhưng sau đó khi pháp y kiểm tra thi thể lại phát hiện chỉ có một ít da thịt ở ngoài bị đám mèo ăn hết, còn lại đều là bị cắt sống.

Tôi và Đinh Nhất nghe xong mà lòng nặng trĩu, cắt thịt khi còn sống? Có cần tự đày đọa đến thế không? Theo lý thuyết Lư Cầm không cần thiết phải giày vò bản thân đến mức này… Lư Cầm trước đây cũng là một cô gái có ý chí vươn lên, mặc dù trong nhất thời chọn sai đường nhưng cũng không nên rơi vào kết cục như

thế này chứ?

Quái dị nhất là nguyên nhân của cái chết lại không phải do bị nhiễm trùng, mà bên pháp y phát hiện ra sau đầu thi thể có một chỗ xương sọ lõm xuống, đây mới là nguyên nhân chính dẫn đến cái chết.

Mà pháp y suy đoán thời gian chết đúng vào khoảng trước và sau Tết, điều này cũng chứng minh sau khi hai hộ hàng xóm từ quê lên thì không còn trông thấy hai mẹ con Lư Cầm ra khỏi cửa nữa.

Căn cứ manh mối hàng xóm cung cấp, Lư Cầm còn có một đứa con trai năm tuổi. Nhưng những đồng nghiệp 110 đến hiện trường đầu tiên cũng không phát hiện có đứa bé nào.

Tôi nghe đến đó cũng hơi buồn bực: "Cái này không khác mấy với những gì bọn tôi biết! Vậy có gì khó giải quyết chứ?"

Bạch Kiện bất đắc dĩ lắc đầu và nói: "Nếu chỉ vẻn vẹn là một vụ án khó thì anh cũng không cần tới tìm cậu, không phải anh đã nói với cậu rồi sao, anh có hai đồng nghiệp lúc điều tra hiện trường đã phát hiện trong phòng đúng là có dấu vết của đứa bé sống ở đó, mà căn cứ theo vết tích để lại thì thấy đứa bé này còn ở lại trong phòng một thời gian sau khi Lư Cầm chết."

"Hả? Ở cùng một chỗ với thi thể của mẹ nó? Thế này cũng quá… quá đáng sợ rồi!" Trong lòng tôi thấy rùng cả mình.

Bạch Kiện gật đầu: "Lúc đó bọn anh cũng nghĩ như vậy, thế là bọn anh lập tức tìm bốn phía xung quanh vì muốn nhanh chóng tìm được đứa bé đó. Nhưng không ngờ mấy ngày sau hai đồng nghiệp kia đã xảy ra chuyện…"

Tôi nghi ngờ hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Sau đó Bạch Kiện nói cho tôi biết hai người đồng nghiệp đó một người tên là Chu Chí Khải còn một người khác là Hứa Kiến. Sau

khi tan ca trở về, hai người bọn họ đều nói với người nhà là mình luôn có cảm giác có một đứa bé đi theo phía sau. Lúc đó người nhà của họ không để tâm đến chuyện này vì nghĩ rằng một cảnh sát bị một đứa bé đi theo thì có chuyện gì xảy ra cơ chứ?

Nhưng không ngờ, đêm hôm qua lúc hai người này lên giường ngủ vẫn còn tốt, vậy mà sáng hôm nay không tài nào gọi họ dậy được… Người nhà của bọn họ không còn cách nào khác đành phải gọi cho 120 để đưa đến bệnh viện, đồng thời báo cho đơn vị biết.

Chờ đến khi mấy người Bạch Kiện đến mới biết, bác sĩ nói các chỉ số cơ thể của hai người này hoàn toàn bình thường, nhưng bác sĩ cũng không biết tại sao đến giờ họ vẫn chưa tỉnh lại. Bạch Kiện thấy hai đồng nghiệp đi kiểm tra hiện trường đều gặp chuyện không may là biết ngay chuyện này không đơn giản, lúc này anh ta mới gọi điện gấp cho tôi.

CHƯƠNG

DẤU TAY MÀU XANH

Tôi nghe đến đó liền hỏi Bạch Kiện: "Thế bọn họ có nói đứa trẻ đi theo bọn họ trông như thế nào không?"

Bạch Kiện đáp: "Vừa rồi anh cũng cẩn thận hỏi thử vợ của Hứa Kiến và Chu Chí Khải, họ đều nói là một bé trai khoảng bốn, năm tuổi…"

Tôi gật đầu: "Vậy ở hiện trường nhà Lư Cầm, các anh có tìm được ảnh đứa con trai Tuấn Bác của cô ta không?"

Bạch Kiện lắc đầu: "Đây cũng là một điểm đáng ngờ trong đó. Cho dù là ở trong phòng hay trong chiếc điện thoại di động Lư Cầm ném dưới đất, bọn anh đều không thấy bất cứ tấm ảnh nào của đứa trẻ này."

Theo lý mà nói thì đây là chuyện không thể nào! Bây giờ có người mẹ nào không chụp ảnh cho con chứ? Rõ ràng là điều này không bình thường… Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên nhớ ra trước đó chú Lê đã từng nói, trong hai năm đầu, thỉnh thoảng Lư Cầm sẽ gửi cho anh Lý vài tấm ảnh của đứa trẻ. Có lẽ bây giờ trong tay anh ta có ảnh của bé Tuấn Bác chăng?

Vì thế tôi lập tức gọi điện thoại cho chú Lê, bảo chú ấy liên hệ ngay với anh Lý, xem thử có thể gửi cho chúng tôi mấy tấm ảnh

của đứa trẻ không? Cúp điện thoại chưa được bao lâu, chú Lê đã gửi cho tôi mười mấy tấm ảnh trẻ con trên Wechat, chỉ tiếc chúng đều là ảnh chụp thằng bé hồi trước ba tuổi, sau đó vì anh Lý không chủ động đòi nữa, cho nên Lư Cầm cũng không gửi thêm bất cứ tấm ảnh nào khác của thằng bé.

Chúng tôi nhìn Tuấn Bác lúc ba tuổi mà đều thấy hơi khó khăn. Trẻ con lớn lên mỗi ngày một dáng vẻ, nó sẽ có sự thay đổi rất lớn. Tôi cũng không dám chắc có thể dựa vào ảnh Tuấn Bác lúc ba tuổi để tìm được cậu bé bây giờ…

Lúc này tôi nói với Bạch Kiện: "Đúng lúc hôm nay bọn tôi cũng không có việc gì làm, nếu không bây giờ đến bệnh viện thăm hai đồng nghiệp của anh trước đi!"

Bạch Kiện gọi phục vụ tới tính tiền luôn, sau đó ba chúng tôi vội vàng đi đến bệnh viện… Bởi vì không rõ nguyên nhân bệnh, cho nên Hứa Kiến và Chu Chí Khải được xếp ở phòng chăm sóc đặc biệt, do chuyên gia theo dõi để tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Khi chúng tôi vào phòng chăm sóc đặc biệt nơi họ nằm thì nhìn thấy hai người đang nằm ở trên giường với vẻ mặt bình tĩnh, nếu không phải đã biết trước bọn họ không bình thường, thì quả thật sẽ cho rằng hai người đang ngủ cơ.

Đầu tiên Đinh Nhất bước lên vạch mí mắt hai người ra xem, sau đó xoay người lắc đầu với tôi và nói: "Chắc là mất hồn rồi…"

Lòng tôi chùng xuống, bởi vì có rất nhiều khả năng có thể khiến một người mất hồn, giống như một người không mang điện thoại di động theo người, tuy kết quả đều giống nhau, nhưng lại có thể có hàng nghìn hàng vạn lý do tại sao trên người anh ta không có điện thoại di động.

"Có thể sử dụng ngày sinh tháng đẻ để gọi hồn phách bị mất về

không?” Tôi hỏi.

Đinh Nhất nhún vai nói: “Không biết, cái này cậu phải hỏi sư phụ tôi…”

Tôi thấy cũng phải, lần trước chuyện Đinh Nhất bị lạc mất hồn vẫn còn như rõ ràng ngay trước mắt, để tìm được linh hồn đi lạc của anh ta về, tôi đã phí biết bao nhiêu là công sức… Nghĩ đến đây tôi bảo Đinh Nhất về trước đón chú Lê, đưa chú ấy lại đây xem thử tình hình rồi nói sau.

Đinh Nhất đi rồi, tôi lại cẩn thận hỏi Bạch Kiện về chuyện vụ án, đặc biệt là xác của Lư Cầm. Tôi muốn biết cảnh sát xử lý cái xác đó như thế nào?

Bạch Kiện nói với tôi: “Vụ án này còn rất nhiều điểm đáng ngờ, vẫn chưa thể xác định qua loa là bị giết hay là ngoài ý muốn, cho nên tạm thời vẫn do cơ quan công an bọn anh bảo quản cái xác.”

Tôi lập tức lên tinh thần, hỏi ngay rằng có thể dẫn tôi đi xem cái xác được không… Đương nhiên Bạch Kiện hiểu tôi nhắm vào điều gì, nhưng bây giờ tất cả lòng dạ của anh ta đều đặt vào hai người đồng nghiệp bị trúng chiêu này, vì thế anh ta cố ý trưng vẻ mặt gian xảo ra và nói: “Có thể thì có thể, nhưng mà cậu phải đánh thức hai người anh em này giúp anh trước đã.”

Tôi lừ mắt xem thường, nói: “Trưởng phòng Bạch, anh trở nên xảo quyệt như vậy từ bao giờ thế?”

Bạch Kiện lập tức nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Tại anh cũng không còn cách nào mà! Cậu xem hai bọn họ đi, cả đám vẫn chưa đến ba mươi, nếu thật sự phải nằm ở đây cả đời như vậy, mấy cô vợ như hoa như ngọc của bọn họ có thể thành của người khác mất… Thật sự anh không đành lòng nhìn thấy anh em vào sinh ra tử cùng mình bị rơi vào kết cục như vậy. Mỗi người các cậu đều là cao nhân, không phải tí chuyện này đều chỉ là một bữa ăn sáng

thôi à?”

“Đừng… đừng tâng bốc tôi lên cao xa như vậy. Anh không biết lần trước Đinh Nhất gặp phải trường hợp như thế này, tôi đã phải phí bao nhiêu công sức đâu. Chẳng dễ dàng hơn Bạch Tố Trinh cứu Hứa Tiên năm xưa một chút nào.”

“Ê, cậu so sánh thế hơi không phù hợp đâu nhé!” Bạch Kiện buồn cười.

Tôi cũng cảm thấy hơi không phù hợp, vì thế xua tay với anh ta và nói: “Tóm lại là phải tốn rất nhiều sức lên trời xuống đất! Cho nên anh đừng xem thường cái gọi là ‘mất hồn lạc phách’ này. Nếu không tìm được điểm mấu chốt của vụ việc, thì cho dù có cao nhân thì cũng bó tay…”

Bạch Kiện nghĩ ngợi rồi bảo: “Vậy tối hôm nay cậu đến đi. Bây giờ chế độ ở đơn vị càng ngày càng nghiêm, ban ngày ban mặt thật sự không tiện dẫn cậu vào xem cái xác.”

Nghe vậy, tôi bĩu môi nói: “Lúc nhờ tôi giúp đỡ thì có thể công khai đi vào, bây giờ lại nói chế độ này nọ với tôi hả? Tôi nói cho anh biết, tôi đi xem xác của Lư Cầm không chỉ riêng bởi vì bọn tôi muốn tìm được đứa trẻ kia, chủ yếu cũng là vì để làm rõ chân tướng sự việc. Nếu không đi đâu mà biết được hai cậu chàng này trúng chiêu như thế nào?!”

Bạch Kiện nghe tôi nói như vậy, bèn lập tức giơ tay lên cao: “Được được được, anh không nói lại cậu, anh phục rồi còn không được sao? Chờ một lát chú Lê lại đây xem hai bọn họ xong rồi, anh sẽ dẫn cậu đi xem xác của Lư Cầm còn không được à?!”

Lúc này tôi mới hài lòng gật đầu: “Thế mới được chứ. Ai mà muốn hơn nửa đêm đến nhà xác của Cục cảnh sát các anh!? Thật là…”

Không bao lâu sau, Đinh Nhất và chú Lê cùng nhau vào phòng

bệnh, trên đường Đinh Nhất đã kể sơ sơ tình huống của hai người kia cho chú Lê biết, cho nên trên cơ bản, trong lòng chú ấy cũng đã có dự định rồi.

Chú Lê vừa vào phòng là lập tức lại đây dùng kim bạc thử vài cái, nhưng hai người kia lại không có một chút phản ứng nào. Tiếp đó chú Lê lại bảo chúng tôi cởi hết quần áo của hai người ra, nói là muốn kiểm tra xem trên người bọn họ có dấu vết gì kỳ lạ không.

Ban đầu chúng tôi cũng không tìm thấy gì ở trên người họ, cho đến khi chú Lê bảo chúng tôi lật sấp người bọn họ lại mới nhìn thấy một dấu tay nho nhỏ màu xanh lá ở sau eo của hai người.

Nếu không nhìn kĩ, chắc chắn sẽ cho rằng đây là không cẩn thận va vào đâu đó, nhưng cẩn thận phân biệt là có thể phát hiện, phần xanh này có đường vân rõ ràng, đích thực là dấu bàn tay của một đứa trẻ…

Bạch Kiện thấy dấu tay trên người hai người cũng giật cả mình: "Cái này… cái này do ai đập vậy? Sao lực tay mạnh thế?"

Tôi nói với anh ta: "Anh xem kích cỡ bàn tay nhỏ thế này thì là ai đập?"

"Trẻ con ư? Không thể nào! Đừng nói là trẻ con, ngay cả anh đây cũng không thể đập một cái thành như vậy được!" Bạch Kiện nói với vẻ mặt không tin.

CHƯƠNG

VỊ TRÍ CỦA XÁC MÈO

Lúc này nghe chú Lê nói: "Vết bầm thế này không phải do ngoại lực gây nên, mà là âm khí rất nặng gây ra."

Nghe vậy, tôi hỏi chú Lê: "Chú nói đây là do quỷ nhỏ đập ư?"

Chú Lê lắc đầu: "Bây giờ vẫn còn khó mà nói rõ rốt cuộc có phải do âm hồn làm hay không."

"Vậy bây giờ làm sao đây? Có thể gọi hồn phách của hai người họ về bằng ngày sinh tháng đẻ không?" Tôi hỏi.

Chú Lê nghĩ ngợi và đáp: "Vừa rồi chú dùng kim bạc thử vài lần, bọn họ đều không có chút phản ứng nào, điều này chứng tỏ cả ba hồn bảy phách của bọn họ đều rời xác. Nếu chỉ lạc mất linh hồn bình thường thì sẽ không mất hết như vậy. Điều này chỉ có thể chứng minh là có thứ gì đó giam giữ hồn phách hoàn chỉnh của bọn họ."

Lúc này Đàm Lỗi ở cạnh nói: "Không phải dương khí trên người cảnh sát rất mạnh à, sao còn có thể dính phải thứ không sạch sẽ chứ?"

Chú Lê thở dài liên tục và nói: "Cho nên mới nói, lần này nhất định là bọn họ đã trêu chọc vào thứ tà ma không tầm thường..."

Hôm đó, sau khi chúng tôi ăn cơm trưa xong, tôi và Đinh Nhất

đi theo Bạch Kiện trở về đơn vị, hai bác sĩ pháp y trong phòng pháp y vừa thấy là tôi tới thì rất biết điều đẩy cửa đi ra ngoài. Xem ra sự xuất hiện của tôi đã trở thành một chuyện "gặp mãi thành quen" rồi, các đồng nghiệp của Bạch Kiện luôn mang thái độ "nhìn thấu mà không nói toạc ra".

Bởi vì lúc ấy pháp y đang chuẩn bị khám nghiệm xác của Lư Cầm thêm lần nữa, cho nên thi thể được đặt trên bàn giải phẫu… Mà khi từ từ tới gần cái xác, tôi lờ mờ có linh cảm xấu.

Trước đây khi tôi cảm nhận tàn hồn trên thi thể, cho dù là không chạm tay đến thi thể cũng vẫn ít nhiều cảm nhận được một ít thông tin của người chết lúc còn sống. Nhưng giờ tôi lại không cảm nhận được gì về cái xác trước mặt. Nếu không phải cô ta đang nằm ngay trước mặt tôi, thì căn bản là tôi cũng không cảm nhận được sự tồn tại của cô ta…

Bạch Kiện thấy tôi đứng đực ra trước cái xác, vội hỏi tôi làm sao vậy? Tôi đáp một cách không chắc chắn lắm: "Tôi có linh cảm không tốt, có thể sẽ không thu hoạch được gì…"

Bạch Kiện sửng sốt rồi nói với vẻ hơi thất vọng: "Không thể nào…"

Tôi khẽ than thở, sau đó giơ tay từ từ xốc tấm vải bố trắng đắp trên người Lư Cầm lên… Ngay lập tức, trong lòng tôi cảm thấy cơn ớn lạnh. Một bộ khung xương người đã gần biến thành màu đen xuất hiện ở trước mắt tôi, kỳ quặc nhất là các cơ quan nội tạng trong khung xương này vẫn còn nguyên vẹn.

"Không phải nói xác chết chỉ còn dư lại một bộ khung xương thôi à? Sao vẫn còn nội tạng?" Tôi cảm thấy khó hiểu.

Bạch Kiện trả lời tôi: "Lúc đầu bọn anh cũng tưởng như vậy. Kết quả là đưa về rồi, sau khi bác sĩ pháp y cởi bỏ quần áo bên trên mới phát hiện ra rằng các cơ quan nội tạng vẫn còn nguyên,

hơn nữa dựa vào dấu vết khuyết thiếu của da thịt bên dưới quần áo, chắc là bị cắt ra lúc còn sống.”

Tôi lại dời ánh mắt về xác chết của Lư Cầm, một cảm giác như đã từng gặp phải chầm chậm dâng lên trong lòng. Hình như trước đây tôi đã từng thấy một cái xác như vậy ở nơi nào đó rồi…

Kết quả cuối cùng không hề có gì giật gân, tôi chẳng cảm nhận được sự tồn tại của một chút ít tàn hồn nào trên xác của Lư Cầm, chỉ sợ hồn phách của cô ta cũng giống như hai cậu cảnh sát kia, đều bị thứ tà ma đứng sau vụ này câu đi mất rồi.

Trên đường trở về, Đinh Nhất trầm giọng nói với tôi: “Cậu có cảm thấy xác của Lư Cầm hơi quen mắt không?”

Hóa ra Đinh Nhất cũng có cảm giác này, tôi vội nói với anh ta: “Đúng thật là có, nhưng trong lúc nhất thời tôi không nhớ ra đã thấy ở chỗ nào…”

Đinh Nhất nghĩ ngợi rồi nói: “Cậu còn nhớ Tôn Tả Đường không?”

“Tôn Tả Đường… Anh nói tay hàng xóm năm đó của nhà mẹ Đậu Đậu hả?” Tôi chợt nhớ ra.

Đinh Nhất gật đầu đáp: “Đúng vậy, chính là anh ta. Cậu không cảm thấy vết thương trên người Lư Cầm hơi giống Tôn Tả Đường năm đó à?”

Được Đinh Nhất nhắc nhở như vậy, tôi nhớ ngay tới dáng vẻ như quỷ trước khi chết của Tôn Tả Đường, thật sự là khiến người ta có ấn tượng rất sâu sắc… Khỏi phải nói, vết thương trên người Lư Cầm đúng thật là rất giống với Tôn Tả Đường kia, chẳng lẽ Lư Cầm cũng bị tà thần Nam Dương khống chế ư?

Sau khi trở lại nhà chú Lê, tôi bèn kể sơ lược lại tình huống gặp được khi đến chỗ Bạch Kiện cho chú. Chú ấy nghe xong thì nhíu

chặt mày lại: “Trong nhà Lư Cầm có thờ phụng tà thần hay không thì ngày mai chúng ta đi xem là biết. Không ngờ đã nhiều năm trôi qua mà còn có thể gặp được cái thứ kia.”

Tôi nghe ra chú Lê có ẩn ý nên vội vã truy hỏi chú ấy: “Ý chú là tà ma lần này vẫn là tà thần Nam Dương lúc trước ư? Nhưng cháu nhớ lúc trước chúng ta đã phá huỷ chân thân của thứ kia rồi mà. Cuối cùng không phải nó chiếm lấy thân xác của con trai Tôn Tả Đường và đi rồi sao?”

Chú Lê gật đầu nói với tôi: “Thật ra chú vẫn rất khó bỏ qua vụ đó, biết rõ tà thần kia chiếm lấy thân xác của đứa trẻ, nhưng lúc ấy chúng ta không còn cách nào, chỉ có thể mặc kệ nó rời đi…”

Tôi khuyên chú Lê: “Với tình huống ngay lúc đó, chúng ta không buông tay cũng không được mà! Tuy rằng có thể phá hủy tượng đồng chân thân của tà thần, nhưng chúng ta lại không thể giết một đứa trẻ có máu có thịt được! Nhưng mà, nếu lúc trước nó đã có được thân xác của đứa bé kia, vậy thì bây giờ không nên quay ra gây tai họa cho mẹ con Lư Cầm mới phải chứ nhỉ?!”

Chú Lê thở hắt ra thật mạnh và nói: “Tà khí của thứ đó mạnh như vậy, chỉ sợ thân xác của đứa bé nằm liệt giường nhiều năm kia không chịu nổi mấy năm…”

Trên thực tế, lúc trước ai trong chúng tôi cũng biết khi Tiểu Lượng tỉnh lại lần nữa thì đã không còn là con trai của Tôn Tả Đường nữa rồi. Nhưng pháp luật hiện hành không cho phép chúng tôi ra tay với một đứa trẻ, nếu không thì đã giết thẳng tay luôn cho bớt việc.

Nghĩ đến đây tôi bèn gọi điện thoại cho Bạch Kiện, muốn hỏi thử lúc bọn họ khám nghiệm hiện trường ở nhà Lư Cầm có phát hiện chỗ nào đặc biệt không? Kết quả Bạch Kiện lại nói cho tôi biết, anh ta cũng không phát hiện chỗ nào lạ thường trong ghi

chép khám nghiệm của Hứa Kiến và Chu Chí Khải. Nếu tôi muốn biết nhiều chi tiết cụ thể hơn thì cần phải hỏi chính bọn họ mới được.

Tôi nghe mà muốn chửi mẹ nó. Bây giờ hai người đó, người này ngủ còn say hơn người kia, tôi hỏi ai được đây?! Có điều may mà ngày mai chúng tôi sẽ đến hiện trường, đến lúc đó nhìn thấy là sẽ biết thôi, bởi vì nghe anh Lý nói, anh ta vẫn chưa từng đến căn nhà kia, cho nên chắc nó vẫn được giữ nguyên như cũ.

Trưa ngày hôm sau, đoàn người chúng tôi chạy tới căn nhà của anh Lý nằm trên tầng 16 của tòa C, khu 36 ở khu chung cư Bích Ngọc Viên…

Chúng tôi đi vào thì thấy quả nhiên bên trong vẫn còn duy trì trạng thái sau khi cảnh sát khám nghiệm hiện trường. Vị trí xác chết của Lư Cầm, còn cả vị trí của bảy con mèo chết đều được phấn đánh dấu rõ ràng.

Khi chúng tôi nhìn thấy vị trí của thi thể Lư Cầm và mèo ở hiện trường mới phát hiện, lúc trước do góc độ chụp ảnh nên cũng không tái tạo lại tình trạng của hiện trường tốt lắm. Nhưng hôm nay chúng tôi đứng ở đây mới phát hiện, dường như xác của bảy con mèo này cũng không phải nằm lung tung… Ngược lại cứ như được bày biện rất có quy luật ở xung quanh xác chết của Lư Cầm.

CHƯƠNG

HÌNH VẼ BẰNG MÁU NGƯỜI

Lúc này tôi quay lại hỏi chú Lê: "Bảy cái xác mèo này bày biện theo quy luật như vậy có phải có gì đáng chú ý không ạ!?"

Chú Lê sầm mặt lại: "Các đường nhánh lối rẽ của tà thuật Nam Dương quá nhiều. Lúc này cháu hỏi chú, đúng thật là chú cũng không biết rõ nó bày ra hình dạng như vậy là có mục đích gì..."

Thật ra tôi cũng biết thế này hơi khó xử cho chú Lê quá. Suy cho cùng, tà thuật Nam Dương là lĩnh vực mà chú ấy không quen thuộc lắm. Tuy nói về lý thì có vài thứ tương tự, nhưng bắt tay vào làm thật sự thì lại là một trời một vực.

Căn hộ này của anh Lý khoảng 150 - 160 mét vuông. Một người mẹ đơn thân dắt theo một đứa trẻ vài tuổi sống ở đây, nói thật... thật sự là hơi rộng và trống trải quá.

Phòng khách không có chỗ nào lạ thường, trừ trong không khí còn tràn ngập một mùi thối rữa từ xác chết ra, thì những mặt khác cũng tạm. Từ những vật bày biện trong nhà lúc còn sống, ắt hẳn Lư Cầm là một người rất yêu mèo, bởi vì trong nhà có rất nhiều đồ dùng riêng cho mèo.

Trên tủ tivi phòng khách bày mấy tấm ảnh của Lư Cầm, có điều với trạng thái tinh thần của cô ta ngay lúc đó, thì chắc là được

chụp từ trước khi sinh con. Ai cũng nói sau khi một người phụ nữ làm mẹ thì tính tình ít nhiều cũng sẽ xảy ra một ít thay đổi. Tuy nhiên thay đổi lớn như Lư Cầm thì thật sự hiếm thấy.

Khi tôi quan sát tình trạng của phòng khách, nhóm chú Lê cũng không nhàn rỗi, đều chia nhau đi vào mấy phòng khác xem xét tình huống… Lúc này tôi phát hiện, tuy trong phòng không có một tấm ảnh nào của bé Tuấn Bác, nhưng đồ chơi của trẻ con vẫn cực nhiều.

Có điều nhìn những món đồ chơi này hình như trông đều rất đắt tiền, có lẽ là anh Lý gửi qua bưu điện đến đây, bởi vì trước đây anh ta cũng từng nói với chú Lê rằng lâu lâu mình lại mua một ít đồ chơi cho bé Tuấn Bác, bởi vì ở trong lòng anh ta vẫn hơi cảm thấy có lỗi với thằng bé.

Lúc này tôi cầm lấy một chiếc ô tô nhỏ trong thùng đồ chơi xem thử và thấy miếng nhựa bảo vệ trên pin vẫn chưa gỡ ra. Vì thế tôi nghi ngờ lấy thêm mấy món đồ chơi ra kiểm tra, phát hiện quả nhiên đều là đồ mới hoàn toàn, hầu hết đều chưa từng được lấy ra chơi.

Lòng tôi lập tức có sự ngờ vực. Theo lý, một cậu bé có đầu óc bình thường sao có thể thờ ơ với những món đồ chơi chứ? Nghĩ đến đây tôi bèn đứng dậy đi ra ngoài, gõ cửa nhà hàng xóm bên cạnh.

Mở cửa là một người đàn ông trung niên hơn ba mươi tuổi, anh ta vừa thấy một người xa lạ đứng ở cửa nhà mình thì hỏi với vẻ mặt cảnh giác: “Cậu tìm ai?”

Tôi mỉm cười chỉ sang cánh cửa đang mở của nhà Lư Cầm và nói: “Chào anh. Tôi được chủ nhà cách vách mời đến điều tra một việc, không biết có thể hỏi thăm anh một chút về chuyện liên quan đến Lư Cầm không?”

Người đàn ông vừa nghe tôi nói tới điều tra thì lập tức lơi lỏng cảnh giác: “Còn có công việc như thế à? Được, vậy cậu hỏi đi! Dù sao chúng tôi cũng không biết nhiều lắm…”

Tôi gật đầu và nói: “Không sao, anh biết gì cứ nói đó.”

Sau đó, người đàn ông này kể với tôi, bình thường Lư Cầm cực kỳ kín đáo, bọn họ làm hàng xóm đã nhiều năm, nhưng mỗi năm số lần gặp mặt nói chuyện đều không vượt quá mười lần.

Tuy bây giờ ở chung cư đều na ná như vậy, làm hàng xóm với nhau rất nhiều năm cũng không biết người ta họ gì, nhưng mà ngẫu nhiên gặp mặt vẫn sẽ phải gật đầu gì đó chứ?! Tuy nhiên Lư Cầm thì không. Kể cả là gặp mặt chính diện, cô ta cũng không chủ động chào hỏi hàng xóm.

Hơn nữa theo miêu tả của người hàng xóm này, không chỉ Lư Cầm kỳ quặc mà ngay cả đứa con trai nhỏ của cô ta cũng chẳng kém, thằng bé không hề có chút xíu sức sống nào mà trẻ con nên có cả.. Mỗi lần nhìn thấy thằng nhóc thì nó đều đi theo bên cạnh Lư Cầm với dáng vẻ âm u chết chóc…

Mấy năm nay, vì vụ mèo kêu nên Lư Cầm lắp tường gỗ cách âm trong nhà, bởi vậy hàng xóm trái phải hầu như không nghe thấy nhà bọn họ có động tĩnh gì nữa. Nhưng vào mấy năm trước, nhất là hồi bé Tuấn Bác vẫn còn nhỏ xíu, hai bên hàng xóm cũng chưa bao giờ nghe thấy tiếng khóc của nó, dường như trước giờ nó là một đứa trẻ không khóc cũng không quấy.

Ngay trước Tết, cũng chính là trước khi Lư Cầm xảy ra chuyện, anh ta có gặp được Lư Cầm ở cửa lần cuối cùng và chào hỏi cô ta theo phép lịch sự. Mặc dù Lư Cầm cũng có động tác đáp lại, nhưng trong mắt anh ta thì trạng thái tinh thần của Lư Cầm không tốt cho lắm. Hơn nữa lúc đó anh ta còn ngửi thấy trên người Lư Cầm có mùi thuốc sát trùng, rất gay mũi.

Theo miêu tả của người hàng xóm này thì không khó để nhìn ra, mấy năm nay Lư Cầm vẫn sống theo kiểu người không ra người, ma không ra ma… Bên cạnh cô ta, trừ một đứa con trai ra thì không còn có những người khác xuất hiện.

Nếu cô ta bị tà thần Nam Dương đó khống chế thật, vậy thì tất cả mọi chuyện đều rõ ràng. Bây giờ chỉ xem nhóm chú Lê có thể tìm được dấu vết gì khác để lại trong phòng hay không.

Theo lý thuyết, cảnh sát đã làm khám nghiệm hiện trường nơi này rồi, nếu thực sự có tượng đồng tà thần kỳ lạ giống như ở nhà Tôn Tả Đường, thì Bạch Kiện không thể nào không nói. Có một số việc, nếu không phải dân trong nghề chúng tôi thì rất khó phát hiện ra manh mối, cho nên vẫn phải xem bản lĩnh của chú Lê và Đinh Nhất.

Khi tôi quay lại, bọn họ đều đã tập trung cả ở một căn phòng cho trẻ con, xem ra ắt hẳn là trong căn phòng kia có vấn đề gì đó. Tôi bèn đi vào xem thử và thấy chú Lê đang xé rách giấy dán tường trong phòng. Ngay sau đó chúng tôi phát hiện dưới giấy dán tường có che giấu một hình vẽ kỳ quặc màu nâu…

Đàm Lỗi ở cạnh hơi hoảng sợ nói: “Những thứ này là gì vậy?”

Chú Lê xé mảnh giấy dán tường cuối cùng xuống rồi mới nói một cách mơ hồ: “Đây là một trận pháp vẽ bằng máu người, nhưng cụ thể là dùng để làm gì… thì trong nhất thời chú cũng không rõ lắm.”

Trong tình huống bình thường, chỉ cần là lúc ở cùng với chúng tôi, chuyện chú Lê không làm được thì chú ấy cũng không giấu giếm, cũng chắc chắn sẽ không cố làm ra vẻ huyền bí, nhưng nếu có người ngoài thì không chắc.

Tôi nhìn hình vẽ kỳ quặc trên vách tường, nghĩ bụng đám Bạch Kiện cũng vô dụng thật, manh mối quan trọng thế mà cũng không

phát hiện ra à? Nhưng tôi nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy cũng không thể trách bọn họ hoàn toàn được. Suy cho cùng, không phải mỗi hiện trường vụ án đều phải điều tra từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới hết lượt.

Sau đó tôi chụp vài tấm ảnh ở đây và gửi cho Bạch Kiện, có lẽ anh ta nhìn thấy rồi trong lòng ít nhiều sẽ hơi hụt hẫng, buồn bực vì sao người của mình không phát hiện ra??!

Lúc này tôi hỏi chú Lê: “Làm sao chú phát hiện ra căn phòng này có vấn đề thế?”

Chú Lê đáp với vẻ mặt đắc ý: “Thật ra việc này cũng không khó. Cháu xem màu sắc chỗ giấy dán tường đó không khớp với màu giấy dán tường ở phòng khác, rõ ràng là được dán lên sau… Hơn nữa, quan trọng nhất là giấy dán tường của phòng này không được dán một cách chuyên nghiệp, có rất nhiều chỗ không được làm phẳng, chứng minh rất có thể chỗ này là do Lư Cầm tự dán.”

CHƯƠNG

TIỂU LƯỢNG

Nghe vậy, tôi gật đầu: “Đúng thật, lý do cô ta muốn tự mình dán giấy dán tường là bởi vì không thể cho người khác nhìn thấy hình vẽ kỳ quặc bên dưới! Vậy bây giờ làm sao đây? Tà thần kia khó đối phó đấy ạ…”

Chú Lê xoay người ra khỏi phòng và nói: “Trước tiên kiểm tra cả căn nhà một lượt rồi tính tiếp. Chú thật sự không tin được khả năng làm việc của cảnh sát, không chừng còn bỏ sót chỗ nào nữa thì sao?”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên những hình vẽ kỳ quặc trên tường, trong lòng cảm thấy có áp lực, thật sự không biết mấy năm nay rốt cuộc Lư Cầm đã trải qua như thế nào? Tuy rằng bây giờ chúng tôi vẫn chưa biết tác dụng của những hình vẽ đó là gì, nhưng từ hơi thở ma quái phả ra bên trên nó mà xem, chắc chắn không phải là chuyện tốt gì!

Kế tiếp chú Lê lại dẫn Đinh Nhất và Đàm Lỗi rà soát hết một lượt mấy căn phòng còn lại cẩn thận, các phòng khác vẫn ổn, nhưng khi họ kiểm tra phòng ngủ của Lư Cầm, Đinh Nhất lại phát hiện trên nền có một viên gạch không bình thường cho lắm…

Nói thẳng ra là đi trên viên gạch này thấy hơi rỗng, chắc hẳn là

bên dưới có khoảng trống khác hẳn với những viên gạch lát sàn bên cạnh. Tiếp đó Đinh Nhất lấy dao bạc cạy theo mép viên gạch lên, quả nhiên phát hiện một khoảng trống ở dưới, mà bên trong đó để một cuốn sổ tay đựng trong một cái túi kín.

Chẳng ai trong chúng tôi ngờ Lư Cầm lại cất giữ một cuốn sổ, lại còn giấu bí mật như vậy, rõ ràng là không muốn để người ta phát hiện ra… Nhưng trừ cô ta ra, nhà bọn họ cũng chỉ có mình bé Tuấn Bác năm tuổi, chẳng lẽ cô ta sợ con trai của mình nhìn thấy cuốn sổ này ư?

Lúc đầu lòng tôi còn cảm thấy tràn đầy chờ mong, có khi nào trên đó có một chút tàn hồn của Lư Cầm bám vào chăng? Nhưng sự thật chứng minh tôi suy nghĩ nhiều rồi, đây là một cuốn sổ tay bằng giấy sạch sẽ và rất bình thường… Mở ra trang đầu tiên lại còn viết “Lớp đào tạo sau đại học XX chúc bạn Lư Cầm thi lên thạc sĩ thuận lợi”.

Xem ra đây là một cuốn sổ của Lư Cầm trước khi sinh con, nó làm lòng tôi không khỏi nảy sinh sự tò mò. Rốt cuộc cô ta có thể ghi lại nội dung gì trong cuốn sổ tay này? Nghĩ đến đây tôi bèn lật ra xem tiếp, phát hiện nội dung trong đó là từng trang nhật ký nối tiếp nhau…

Nội dung của nửa phần đầu không có gì đặc biệt, tất cả đều ghi lại một vài tâm trạng của Lư Cầm khi chuẩn bị từ chức để tham gia thi lên thạc sĩ… Cho đến khi cô ta mang thai con của anh Lý. Vào tháng thứ bảy của thai kỳ, cô ta được chẩn đoán mắc bệnh tiểu đường, cho nên phải nằm viện theo dõi. Cũng vào giai đoạn này, nội dung trong nhật ký của cô ta mới bắt đầu trở nên hơi khác thường.

Trong nhật ký của Lư Cầm, trước khi sinh con, cô ta cũng không định tự mình nuôi đứa trẻ này, thậm chí cô ta đã ra quyết định

chuẩn bị cắt đứt tất cả mọi liên hệ với đứa trẻ này. Nhưng trong lúc đó, Lư Cầm gặp một người phụ nữ ở bệnh viện, một người phụ nữ có con bị bệnh nặng và sự xuất hiện của người phụ nữ này đã thay đổi cuộc sống sau đó của cô ta.

Người phụ nữ này tên Hải Lan, con trai của cô ta luôn phải nằm viện ở khoa nhi trong thời gian dài vì lý do sức khỏe. Cũng trong một lần tình cờ nghe thấy mấy y tá nói chuyện phiếm, Lư Cầm mới biết được con trai của Hải Lan không sống được mấy ngày nữa.

Tuy Lư Cầm không muốn nuôi dạy đứa con trong bụng, nhưng không phải là trong lòng cô ta không có tình thương của mẹ. Dù sao bây giờ trong cơ thể cô ta đang có hormone nữ dâng trào. Bởi vậy trong lòng Lư Cầm đặc biệt thông cảm với Hải Lan. Vì thế những khi không có việc gì làm, cô ta thường xuyên đến phòng bệnh khoa nhi dưới lầu, muốn xem thử tình hình của mẹ con Hải Lan. Thường xuyên qua lại như thế, Hải Lan đã trở thành bạn của Lư Cầm…

Nghe Hải Lan kể, trước đây con trai Tiểu Lượng của cô ta đã từng bị thương rất nặng do tai nạn xe, còn hôn mê bất tỉnh thời gian rất lâu… Năm ngoái, khó khăn lắm Tiểu Lượng mới tỉnh lại, nhưng không ngờ ngày lành chưa được đến nửa năm, sức khỏe của Tiểu Lượng bắt đầu ngày càng sa sút.

Khoảng thời gian trước, bác sĩ còn nói thẳng với Hải Lan rằng Tiểu Lượng không còn nhiều thời gian nữa, hy vọng cô ta có thể để cho con vui vẻ trải qua chặng đường cuối cùng này. Mặc dù trong lòng Hải Lan vô cùng khổ sở, nhưng biết mình không có sức thay đổi điều gì, vì vậy cô ta thường xuyên đưa Tiểu Lượng ra giải sầu ở vườn hoa nhỏ dưới lầu của bệnh viện.

Nhưng Lư Cầm nhanh chóng phát hiện, con trai Tiểu Lượng của

Hải Lan hình như hơi là lạ ở chỗ nào đó… Đầu tiên là ánh mắt thằng bé nhìn người ta luôn rất kỳ quặc. Mặc dù đứa trẻ này vẫn luôn sống trong nỗi đau khổ rất nhiều năm, nhưng trẻ con vẫn là trẻ con, thằng bé không nên toát ra ánh mắt phức tạp như vậy mới đúng chứ?

Còn nữa, Lư Cầm còn phát hiện Tiểu Lượng luôn thích lầm bầm lầu bầu, cứ như thằng bé đang nói chuyện mặt đối mặt với một người trong suốt ấy. Có một lần thừa dịp Hải Lan đi mua nước cho Tiểu Lượng, Lư Cầm tò mò hỏi thằng bé: “Tiểu Lượng, bình thường cháu lầm bầm lầu bầu là đang nói chuyện với ai thế?”

Không ngờ Tiểu Lượng lại cười một cách ma mị với cô ta và nói: “Cháu đang nói chuyện với một cậu em trai, cháu hy vọng nó có thể cho cháu mượn thân xác của nó…”

Lư Cầm nghe nhưng không hiểu gì cả, nhưng ngay lúc đó trong mắt cô ta, đó chẳng qua là khát vọng sống của một đứa trẻ bị bệnh trường kỳ mà thôi, cho nên Lư Cầm cũng không để ở trong lòng.

Khi ngày sinh dự tính của Lư Cầm dần tới gần, Hải Lan thỉnh thoảng sẽ dẫn Tiểu Lượng lên trên lầu thăm Lư Cầm đã bắt đầu trở nên nặng nề. Cũng đúng vào lúc này, Lư Cầm phát hiện ánh mắt Tiểu Lượng nhìn mình càng ngày càng trở nên khó nắm bắt.

Lư Cầm đã miêu tả ánh mắt Tiểu Lượng nhìn mình bằng một đoạn văn rất dài ở trong nhật ký: “Nó giống như có sự sung sướng của một người trưởng thành khi nhìn thấy một bộ quần áo đẹp, cũng có sự tham lam và hào hứng khi động vật ăn thịt nhìn thấy đồ ăn…”

Từ nhỏ Lư Cầm đã học vẽ tranh, tuy cô ta không kiếm cơm bằng nó, nhưng lại hun đúc nên bản lĩnh giỏi quan sát nét mặt của người khác. Cô ta thật sự không tin ánh mắt phức tạp như vậy lại có ở trong mắt một đứa trẻ…

Bởi vì trạng thái của Lư Cầm ngay lúc đó không thích hợp sinh tự nhiên, cho nên bác sĩ đã đặt lịch hẹn sinh mổ trước cho cô ta. Tuy nhiên, vào buổi tối hôm cô ta chuẩn bị phẫu thuật, Tiểu Lượng đã chết. Chờ đến sau khi Lư Cầm mổ xong có thể xuống giường đi lại, Hải Lan đã làm xong xuôi hết mọi thủ tục hậu sự và rời khỏi bệnh viện rồi.

Lư Cầm nhìn đứa con mình vừa mới sinh ra mà trong lòng muôn vàn cảm khái. Một người sinh ra và một người chết đi, cuộc sống thay đổi thất thường như vậy đấy. Nhưng cô ta nào biết đâu rằng, đây mới là sự khởi đầu của vận rủi…

Sau khi biết được chuyện của Tiểu Lượng, Lư Cầm đã từng thử chủ động liên hệ với Hải Lan, nhưng ai ngờ số điện thoại của đối phương lại tắt máy, điều này làm Lư Cầm hơi bất ngờ. Lúc này, phía công ty môi giới cũng đã nhận được tin, biết Lư Cầm sinh ra một bé trai khỏe mạnh.

Vốn dĩ mọi chuyện đều rất suôn sẻ, ngay lúc đó Lư Cầm cũng không muốn bội ước, không giao đứa trẻ này ra, nhưng khi cô ta cho đứa trẻ bú sữa lần đầu tiên, tâm trạng của cô ta đã trở nên hoàn toàn khác.

CHƯƠNG

NUÔI NẤNG BẰNG SỮA MẸ

Thật ra, ban đầu Lư Cầm không muốn tự mình cho đứa trẻ bú. Thứ nhất là do cô ta sinh mổ nên tạm thời không thể cho con bú, tiếp theo là bởi vì cô ta biết về sau thằng bé này chắc chắn phải uống sữa bột cao cấp, thế thì cô ta không việc gì phải tiết kiệm chút tiền lẻ này cho anh Lý!

Kết quả không ngờ từ sau khi đứa trẻ này được sinh ra, trừ uống mấy ngụm nước ra thì không chịu uống một ngụm sữa pha nào… Lư Cầm hết cách, cô ta đâu thể nhìn đứa con mình vừa mới sinh ra cứ thế chết đói được. Hơn nữa sữa của Lư Cầm còn rất dồi dào, vì vậy cô ta mới tự mình cho con bú sữa mẹ.

Thế nhưng chỉ sau một ngụm sữa mẹ, tâm trạng của Lư Cầm đã hoàn toàn khác. Dường như trong lòng cô ta có một giọng nói không ngừng thuyết phục: "Đừng đem cho đứa trẻ đi, đứa trẻ này thuộc về cô…"

Lúc ấy Lư Cầm vẫn coi như còn lý trí, cô ta biết mình không có năng lực nuôi nấng đứa trẻ này, cũng biết mình còn cần số tiền đẻ thuê kia để thi lên thạc sĩ! Nhưng giọng nói trong đầu cô ta thỉnh thoảng lại nhắc nhở cô ta rằng: "Chỉ cần cô nắm chắc đứa con trong tay, sau này còn thiếu tiền nữa à?"

Lúc đầu Lư Cầm còn tưởng rằng đây chỉ là suy nghĩ độc ác trong lòng của mình thôi, nhưng dần dần cô ta phát hiện chuyện không đơn giản như vậy… Hình như đúng là bắt đầu từ khi mình cho con bú lần đầu tiên, mọi chuyện đã từ từ có sự thay đổi.

Đầu tiên là Lư Cầm bắt đầu cảm thấy trí nhớ của mình trở nên cực kém, rõ ràng là chuyện vừa mới xảy ra, cô ta quay đi quay lại đã quên sạch. Thế còn chưa tính, đôi khi thậm chí cô ta còn không nhớ ra ngày hôm qua mình đã làm cái gì.

Nhật ký viết tới đây thì bắt đầu đứt quãng. Xem ngày tháng thì lúc ấy mấy ngày Lư Cầm mới viết một lần, đôi khi là mấy tuần mới viết một lần, mà mỗi một lần viết nhật ký chính là lúc cô ta khôi phục thần trí.

Trong đó có một đoạn viết như thế này…

Thứ tư, ngày 23 tháng 5, trời nắng. Tôi hoàn toàn không thể nhớ những gì đã xảy ra mấy ngày nay, cho đến khi tôi thấy tin nhắn mình gửi cho công ty môi giới mới hiểu được, tôi thực sự đã phá vỡ hợp đồng! Tôi có bị điên không? Tại sao tôi muốn giữ lại đứa trẻ này?! Đứa trẻ này không có bất cứ quan hệ gì với tôi. Tôi còn có cuộc sống của mình, tôi không thể đi nuôi nấng con của người khác được!!

Từ đoạn nhật ký này của Lư Cầm, không khó nhận ra rằng lúc ấy cô ta thật sự vô cùng hoảng loạn, hoàn toàn không thể giải thích được hành động của mình, nhưng lại không thể thay đổi được gì cả… Cô ta chỉ có thể ghi lại những chuyện đã xảy ra vào mỗi một lần mình tỉnh táo, hòng nhắc nhở mình đừng quên mất nhiều chuyện hơn.

Tuy rằng Lư Cầm cũng từng nghĩ tới việc đi khám bác sĩ, nhưng cô ta nhanh chóng nhận ra thời gian mình tỉnh táo rất ngắn, vốn không kịp đi ra khỏi nhà để đến bệnh viện khám… Thậm chí cô ta

cũng không nhớ mình vào khu chung cư này ở như thế nào nữa.

Mà đây vẫn chưa phải chuyện đáng sợ nhất. Vào những lần ít ỏi Lư Cầm tỉnh táo, cô ta luôn cảm thấy ánh mắt Tuấn Bác nhìn mình vừa quái lạ vừa hơi quen quen, như thể trước kia đã từng thấy ở đâu đó. Nhưng cô ta biết bây giờ trí nhớ của mình không tốt, căn bản không thể nhớ ra đã từng thấy ánh mắt này ở đâu.

Cho đến một ngày cô ta mới chợt nghĩ đến, ánh mắt này không phải là ánh mắt của thằng bé Tiểu Lượng đã chết vào cái ngày mà mình chuyển dạ đó ư? Lư Cầm lập tức ý thức được có chuyện lạ ở đây, có lẽ mấu chốt của vấn đề không nằm trên người cô ta, mà là ở chỗ con trai Tuấn Bác, hoặc chính xác hơn phải nói là ở chỗ con trai Tiểu Lượng của Hải Lan…

Nhưng khi đó Lư Cầm đã không còn khả năng điều tra đến cùng mọi chuyện. Cô ta chỉ có thể thầm run sợ và ghi chép lại tất cả những chuyện lạ xảy ra với mình trong những lúc tỉnh táo ngắn ngủi, sau đó đặt sổ nhật ký ở một chỗ an toàn chỉ có chính cô ta biết, bảo đảm sẽ không bị con trai chỉ mới mấy tháng tuổi phát hiện.

Có một lần Lư Cầm thật sự muốn biết lúc mình không tỉnh táo đã làm những gì, vì thế cô ta đặt một chiếc điện thoại di động cũ của mình ở một chỗ không bắt mắt trong phòng khách, sau đó mở chức năng ghi hình ra. Cô ta muốn xem mình đã làm gì trong trạng thái không tỉnh táo.

Cho đến khi Lư Cầm làm chủ lại được ý thức lần nữa đã là hơn một tháng sau, lúc đó điện thoại di động đã hết pin từ lâu. Vì thế cô ta lập tức sạc pin cho điện thoại di động, rồi gấp gáp không chờ nổi, mở đoạn video dài hơn một tiếng kia ra.

Sau đó Lư Cầm kinh hãi phát hiện, biểu hiện của mình ở trong video hoàn toàn là một người xa lạ, thậm chí đôi khi cô ta cứ đứng

ở chỗ nào đó trong phòng khách, không nhúc nhích hơn mười phút, cho đến khi trong video vang lên tiếng của Tuấn Bác, cô ta mới có thể cử động như là được bật lại công tắc điện vậy.

Từ sau lần đó, mỗi lần Lư Cầm tỉnh táo lại, đều sẽ sạc đầy pin cho điện thoại, sau đó tiếp tục đặt ở chỗ cũ để quay. Tuy rằng độ dài của mỗi lần chỉ vẻn vẹn có hơn một tiếng, nhưng đã đủ để khiến Lư Cầm thấy rõ ràng trong trạng thái không tỉnh táo thì mình đã làm cái gì.

Cuộc sống cứ trôi qua từng ngày như vậy. Lư Cầm cũng phát hiện khoảng cách mỗi một lần mình tỉnh táo trở nên càng ngày càng dài hơn. Thậm chí, cô ta còn phát hiện trên cánh tay mình xuất hiện một ít đốm đỏ nhỏ không thể hiểu được.

Ban đầu Lư Cầm nghĩ nát óc cũng không biết những đốm đỏ nho nhỏ này có từ đâu, chỉ tới một lần cô ta nhìn thấy trong video, cô ta tự rút máu của chính mình! Thảo nào mỗi lần tỉnh táo lại cô ta đều cảm thấy sắc mặt của mình tái nhợt lạ thường, trông như mặt cắt không còn giọt máu vậy. Rút máu ra như vậy không tái mới là lạ đó!

Lư Cầm nghĩ không ra tại sao mình phải tự rút máu của mình? Nhưng sau đó cô ta đã thấy ở trong video, mình đưa chỗ máu rút ra vào phòng của Tuấn Bác, mà chờ khi cô ta đi ra lần nữa thì không thấy ống tiêm đựng máu đâu nữa.

Thấy cảnh như vậy, Lư Cầm lập tức chạy vào phòng của Tuấn Bác và phát hiện con trai đang ngủ yên lành trên giường em bé... Nhưng ở khóe miệng của nó lại hơi đỏ lên, hình như là có vết máu còn dính ở trên đó.

Lư Cầm nhìn thấy thế thì to gan cúi người xuống ngửi miệng của con trai. Theo lý thuyết, trẻ con tuổi này nên có mùi sữa thơm mới đúng, nhưng Lư Cầm lại ngửi thấy mùi máu tanh ập vào mặt!

Cô ta lập tức cảm thấy dạ dày cuồn cuộn lên, hoá ra cho tới nay cô đều cho con trai uống máu của mình ư?!

Lư Cầm thầm hiểu, nếu còn tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày mình sẽ chết. Vì vậy cô ta quyết định thừa dịp thời gian ngắn ngủi mình vẫn còn tỉnh táo để đưa bản thân vào bệnh viện tâm thần. Có lẽ chỉ như vậy mới có thể tách mình ra khỏi đứa trẻ này, có lẽ còn có thể giữ được cái mạng nhỏ của mình.

Tuy nhiên lý tưởng và hiện thực lại luôn có sự chênh lệch, nhất là Lư Cầm vốn không thể khống chế thời gian và độ dài khi lần sau mình tỉnh lại, cho nên cô ta cần phải thành công ngay lần đầu mới được…

CHƯƠNG

CẢM GIÁC CỰC KỲ KHÓ CHỊU

Quả nhiên, khi Lư Cầm tỉnh lại lần nữa thì đã là non nửa năm sau, vì thế cô ta gọi ngay cho số điện thoại của một bệnh viện tâm thần lúc trước đã tra được trên mạng, nói cho đối phương biết mình cần được chữa trị, bảo bọn họ lập tức đến đây.

Lúc đầu coi như suôn sẻ, Lư Cầm cũng đợi được người của bệnh viện tâm thần tới trong trạng thái tỉnh táo, nhưng khi cô ta chuẩn bị nói rõ tình hình của mình với đối phương thì lại mất đi ý thức tự chủ…

Tuy Lư Cầm đã dự đoán được việc này, nên trước khi mất đi ý thức đã nhét một lá thư vào tay nhân viên y tế, nhưng trong lòng cô ta vẫn lo lắng một cách mơ hồ, cảm thấy chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

Kết quả chờ khi cô tỉnh táo lại lần nữa thì phát hiện mình vẫn ở trong nhà, rõ ràng kế hoạch của cô ta đã thất bại, nếu không lúc này cô ta phải đang ở bệnh viện điều trị mới đúng. Hơn nữa Lư Cầm liếc nhìn lịch, thấy lần này mình tỉnh lại đã là một năm sau! Cô ta không nghĩ ra tại sao kế hoạch của mình lại thất bại, vì thế cô ta lập tức ra phòng khách tìm được chiếc điện thoại di động đã hơn một năm không sạc pin kia, sau đó bấm mở video bên trong.

Khi Lư Cầm nhìn thấy mình trong video chỉ với “dăm ba câu” đã đuổi người ta đi thì tức đến mức suýt đập điện thoại. Cô ta vô cùng bực là tại sao những người đó không đọc thư của mình mà dễ dàng tin lời “mình” nói thế?

Tất cả rơi vào đường cùng, Lư Cầm đành phải gửi tin cầu cứu ra bên ngoài bằng đủ mọi cách trong khoảng thời gian ngắn ngủi mình còn tỉnh. Nhưng cuối cùng lại không có một lần nào thành công, nếu không cuối cùng Lư Cầm sẽ không chết thảm ở trong nhà.

Trang nhật ký cuối cùng của Lư Cầm được viết vào một ngày trước năm ngoái. Trong nhật ký, cô ta nói lần này mình tỉnh lại cảm rất cực kỳ khó chịu, cả người có cảm giác cứng ngắc, giống như mình đã là người chết rồi vậy. Thậm chí cô ta còn dự đoán rằng có thể mình sẽ không tỉnh lại nữa, hơn nữa cô ta không rõ từ khi nào mà trong nhà lại có nhiều mèo con như thế?

Đúng như Lư Cầm dự đoán, nhật ký của cô ta đến đây là hết. Kết hợp với lời hàng xóm và kết quả khám nghiệm tử thi của cảnh sát, ắt hẳn là Lư Cầm viết xong trang nhật ký này không lâu thì chết ở trong nhà…

Nhưng đứa trẻ Tuấn Bác kia đã đi đâu? Vì sao nó muốn giết chết Lư Cầm? Chẳng lẽ bởi vì cơ thể của cô ta đã tới giới hạn không thể cung cấp dinh dưỡng nữa nên cần phải đổi người khác ư? Hay là có lý do khác cần giết chết Lư Cầm để hoàn thành nghi thức gì đó?

Đọc đến đây, tôi đột nhiên rất tò mò về chiếc điện thoại di động cũ mà Lư Cầm đặt ở phòng khách, không biết có còn ở đây không!? Vì thế tôi giao cuốn sổ tay cho chú Lê, rồi nhanh chân đi tới phòng khách tìm kiếm.

Dựa theo mô tả của Lư Cầm trong nhật ký, chắc hẳn là cô ta

giấu chiếc điện thoại di động kia ở một chỗ vừa có góc quay thoáng đãng vừa bí ẩn, hơn nữa vị trí này còn có thể cùng lúc nhìn thấy mấy cửa phòng mới được. Như vậy xem ra, cũng chỉ có trên kệ sách ở góc phía Tây Bắc của phòng khách phù hợp với điều kiện này.

Tôi ôm hy vọng rất lớn và bước đến trước kệ sách cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng quả nhiên tìm thấy chiếc điện thoại di động cũ kia của Lư Cầm ở giữa hai quyển sách. Hóa ra Lư Cầm dùng dao con khoét một lỗ vừa đủ chỗ để một chiếc điện thoại di động giữa hai quyển sách dày, rồi nhét điện thoại di động vào giữa, chỉ để lộ ống kính để quay phim. Xem ra mỗi người phụ nữ đều có tiềm năng làm đặc công, chỉ phụ thuộc vào việc có ý định khai quật hay không mà thôi!

Khi chú Lê nhìn thấy chiếc điện thoại di động tôi cầm trong tay cũng khá kinh ngạc, vì vậy chú ấy lập tức bảo Đàm Lỗi ra xe lấy sạc điện thoại đa năng vào sạc pin để khởi động máy… Tôi đoán nếu Bạch Kiện biết có thứ này, lúc về thể nào cũng mắng cho hai cậu cảnh sát đang nằm ngủ trên giường đến lúc tỉnh lại thì thôi.

Có điều cũng không thể hoàn toàn trách bọn họ, vì không ai có thể bảo đảm khi điều tra mỗi một hiện trường vụ án sẽ không bỏ sót thứ gì. Hơn nữa bây giờ Hứa Kiến và Chu Chí Khải còn đang hôn mê bất tỉnh ở bệnh viện kìa, cho nên lúc này cũng không phải lúc trách bọn họ.

Đàm Lỗi nhanh chóng lấy sạc đa năng tới sạc pin cho chiếc điện thoại cũ của Lư Cầm. Nhưng không biết có phải bởi vì đã hết pin quá lâu hay không mà mặc dù chúng tôi cắm sạc rồi cũng không thể khởi động máy bình thường.

Tôi khá nóng nảy: “Không phải là hỏng rồi chứ?”

Đinh Nhất cầm điện thoại di động lên nhìn sơ: “Đừng vội, chờ

một lát xem…”

May mà sau vài phút, cuối cùng chiếc điện thoại cũ này của Lư Cầm cũng khởi động được máy, đáng tiếc khi chúng tôi mở một đoạn video duy nhất bên trong thì lại hiển thị thông báo là tệp video đã hỏng, không thể phát bình thường.

Chúng tôi lập tức choáng váng. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải chủ động liên hệ với Bạch Kiện, hy vọng nhân viên kỹ thuật của đơn vị họ có thể sửa được tệp video trong điện thoại di động…

Quả nhiên giống như tôi nghĩ, khi biết được chúng tôi tìm thấy sổ nhật ký của Lư Cầm và chiếc điện thoại di động cũ của cô ta ở hiện trường vụ án, Bạch Kiện tức tới mức chửi um lên, nói là nên trả hết đám cấp dưới của mình về nơi sản xuất đi! Kiến thức học được đều như nước đổ đầu vịt con mẹ nó rồi!

Tôi cười khuyên anh ta đừng tức giận nữa, suy cho cùng thì chỗ chúng tôi phát hiện ra mấy thứ này cũng khá bí ẩn, người bình thường sẽ không dễ gì tìm được. Thật ra tôi nói như vậy cũng là muốn cho Bạch Kiện một bậc thang để xuống, bởi vì tôi đoán người của anh ta vốn chẳng để ý tìm những chỗ đó đâu…

Trưa hôm đó, một mình tôi đến văn phòng của Bạch Kiện. Bởi vì suy xét đến việc đoạn video này cũng coi như là một manh mối quan trọng, cho nên dù tôi muốn xem cũng không thể công khai quá mức.

Lúc tôi đến Bạch Kiện vừa cúp điện thoại, thấy tôi đi vào mặt anh ta đen sì sì bảo: “Bên trên vừa đánh điện xuống, hỏi anh tình hình của Hứa Kiến và Chu Chí Khải thế nào? Mẹ kiếp, anh cũng đâu biết tình hình của hai thằng nhóc này ra sao đâu?! Cậu nói xem có khi nào bọn họ đã động chạm vào thứ gì không nên đụng ở hiện trường không?”

Tôi cười nói: “Hiện trường vụ án có thể có cái gì mà cảnh sát cả người đầy chính khí như các anh không thể đụng vào chứ?! Nếu sau này anh sợ bóng sợ gió, lúc gặp phải hiện trường giết người thì phải làm sao?”

Bạch Kiện u oán liếc nhìn tôi rồi bảo: “Hồi trẻ anh cũng không tin mấy thứ này, tất nhiên là trong lòng không sợ hãi… Nhưng từ sau khi quen cậu thì trở nên càng ngày càng tin. Mỗi lần xảy ra chuyện cấm kỵ kiểu này đều lo lắng đề phòng.”

Chuyện này cũng có thể đổ lên đầu tôi à? Bởi vậy tôi cố ý chọc anh ta: “Sau này anh cứ thầm nhẩm là quan trời ban phúc, đến hiện trường giết người không cần kiêng dè gì hết, bảo đảm anh ra vào bình an…”

“Thật hay giả đấy?” Bạch Kiện nửa tin nửa ngờ.

Tôi phì cười: “Anh tin thì là thật… Đừng nhiều lời, nhanh cho tôi xem đoạn video kia đi!”

Nghe tôi nhắc tới đoạn video kia, sắc mặt Bạch Kiện lại trở nên tối tăm trong tích tắc: “Anh đã xem đoạn video kia rồi, nội dung có thể sẽ khiến cậu cảm thấy cực kỳ khó chịu…”

CHƯƠNG

MẸ LÀ CON RỐI

Tôi không phục lắm: "Có trường hợp nào mà tôi chưa từng gặp chứ? Còn có thể khiến cho tôi cảm thấy khó chịu à, sao tôi lại không không tin nhỉ?"

"Tin hay không tùy thích, tự mình xem sẽ biết…" Bạch Kiện nói rồi bấm mở đoạn video kia cho tôi ngồi vào xem cùng anh ta.

Thời gian quay đoạn video này là vào cùng ngày Lư Cầm viết trang nhật ký cuối cùng. Phần đầu video, trong phòng khách không có một bóng người, chỉ thỉnh thoảng có một vài con mèo con nhảy nhót lung tung.

Cho đến 15 phút 47 giây, Lư Cầm đi vào phòng khách, lúc đó ánh mắt của cô ta trống rỗng, tay cầm một con dao rọc giấy… Lúc xem đến đây, phong cách vẫn rất bình thường. Cô ta cực kỳ giống một bà nội trợ chuẩn bị dùng dao rọc giấy mở bưu kiện chuyển phát nhanh.

Nhưng cảnh kế tiếp khiến cho tôi mở rộng tầm mắt. Lư Cầm bỗng tóm lấy một con mèo con bên cạnh, sau đó đi vào phòng của bé Tuấn Bác một cách cứng ngắc, cũng chính là căn phòng mà chúng tôi phát hiện ra hình vẽ quái lạ kia.

Ước chừng sau sáu, bảy phút, một cảnh khủng khiếp xuất hiện:

Lư Cầm đi chầm chậm ra khỏi phòng của Tuấn Bác, lúc này con mèo trên tay cô ta đã không còn đầu, vết cắt ở cổ vẫn đang không ngừng rỏ máu… Mà trên người và trên mặt Lư Cầm cũng đầy vết máu.

Xem đến đây, Bạch Kiện không kìm được phải nói: "Chắc chắn người phụ nữ này điên rồi!"

Tôi nói một cách sâu xa: "Anh nói sai rồi. Cô ta chẳng những không điên mà còn rất có mục đích…"

Quả nhiên chuyện kế tiếp bị tôi nói trúng. Lư Cầm không hề hoang mang, bỏ con mèo chết vào một cái túi đựng rác màu đen, sau đó cô ta xoay người vào phòng vệ sinh hứng một chậu nước trong, rửa sạch sẽ vết máu trong phòng khách.

Ai ngờ ngay lúc này, trong phòng Tuấn Bác đột nhiên vang lên âm thanh, Lư Cầm nghe tiếng lập tức đứng dậy đi vào, một lúc sau thấy cô ta ôm vài món quần áo nhỏ dính máu đi vào phòng vệ sinh. Ngay sau đó tôi và Bạch Kiện nhìn thấy hình ảnh khiến người ta kích động, đó chính là bé Tuấn Bác từ đầu đến cuối không thấy mặt cuối cùng đã xuất hiện trong màn ảnh.

Nhìn bề ngoài, nó chỉ là một bé trai năm tuổi bình thường, hơn nữa trông còn có sức sống hơn Lư Cầm. Có một điều đáng chú ý là, bắt đầu từ khi bé Tuấn Bác bước ra phòng khách, những con mèo con lúc trước còn chơi đùa gần đó bắt đầu trở nên bồn chồn không yên, cuối cùng tất cả chúng đều chui xuống phía dưới ghế sofa không dám ra ngoài.

Tuy rằng chúng tôi không nhìn thấy trước đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở trong phòng Tuấn Bác, nhưng rõ ràng ở trong mắt những con mèo con đó, Tuấn Bác là kẻ đáng sợ hơn cả Lư Cầm…

Cảnh cuối của video cực kỳ kinh khủng và nó cũng giải thích tại sao Lư Cầm lại cắt da thịt trên người mình trước khi chết… Lư

Cầm vạch quần áo trên người ra, để lộ phần ngực đã lóc thịt thấy cả xương. Lúc này những con mèo con lúc trước còn trốn biệt đi lại chạy ra từ dưới ghế sofa, sau đó vây quanh Lư Cầm không ngừng kêu như điên. Cùng lúc đó, Lư Cầm từ từ dùng con dao rọc giấy để cắt một miếng thịt trước ngực và đút cho một trong những con mèo đen nhỏ kêu hăng nhất.

Cắt thịt cho mèo ăn? Hoạt động gì thế này?! Điều này cũng hơi quá… quá ấy ấy rồi đấy! Thảo nào Lư Cầm nói trong nhật ký là cảm thấy cơ thể của mình cứng đờ, nói vậy lúc ấy cơ thể của cô ta đã không còn cảm giác, nếu không sao có thể chịu đựng được cơn đau đến độ này?

Đoạn video này không dài lắm, đến 35 phút 52 giây là kết thúc. Tôi đoán có lẽ là điện thoại di động hết pin nên ngừng quay… Trong video, mặc dù Lư Cầm không phải là Lư Cầm, nhưng chắc hẳn là cô ta đang cố gắng bắt chước Lư Cầm.

Điều này cũng có ghi lại trong nhật ký của Lư Cầm. Cô ta phát hiện đồ đạc trong nhà mình chưa bao giờ thay đổi so với lúc ban đầu, mặc dù là lúc mình tỉnh táo động vào chỗ nào, nhưng khi tỉnh táo lại vào lần sau, đồ vật đều sẽ trở về chỗ cũ.

Điều này chứng minh Lư Cầm bị điều khiển cũng không có ý thức tự chủ của mình, cô ta chỉ đang không ngừng tuân theo mệnh lệnh của người khác… Mà người khác này không phải ai khác mà chính là bé trai Lư Tuấn Bác thoạt nhìn chỉ có năm tuổi kia!

Bởi vì trong video, từ đầu đến cuối bé Tuấn Bác đều không nhìn thẳng về phía ống kính, cho nên chúng tôi không thể nhìn thấy ánh mắt phức tạp như lời Lư Cầm nói, nhưng lại tóm được trong một lúc bé Tuấn Bác xoay người, trong mắt có ánh sáng đỏ mơ hồ…

Bạch Kiện nhìn thấy hình ảnh mà tôi bấm tạm dừng thì khẽ giật mình: “Đây là ánh sáng phản chiếu hả?”

Tôi nói với giọng nặng nề: “Anh cảm thấy trong phòng khách có thứ gì có thể phản chiếu ánh sáng đỏ không? Hơn nữa vì sao chỉ có trong ánh mắt của Tuấn Bác phản chiếu ra ánh sáng đó, mà trong mắt Lư Cầm lại không có?”

Tất nhiên là Bạch Kiện không trả lời được câu hỏi của tôi, bởi vì anh ta cũng chưa từng thấy đôi mắt lóe ánh sáng đỏ của tà thần Nam Dương, còn tôi lại từng thấy rồi… Cho nên tôi dám chắc chắn trăm phần trăm rằng bé Tuấn Bác chính là tà thần mắt đỏ kia!!

Lúc ra khỏi Cục cảnh sát, Đinh Nhất đã chờ ở trong xe rất lâu, thấy tôi lên xe thì hỏi luôn: “Thế nào? Có sửa được tệp video không?”

Tôi cười gật đầu và nói: “Làm sao mà người của Bạch Kiện không thể chữa được chứ? Việc này chỉ là một bữa ăn sáng với họ thôi. Tôi đã chép một bản vào USB, đến nhà chú Lê trước đi!”

Thật ra, lúc đầu Bạch Kiện không muốn cho tôi đem đoạn video này đi cho lắm, dẫu sao nội dung của nó quá đáng sợ. Lỡ đâu lan truyền lên mạng sẽ gây ra chuyện lớn! Nhưng không xem thử anh ta đưa đoạn video này cho ai? Tôi là người không có đầu óc như vậy à? Hơn nữa, đoạn video này là do chúng tôi tìm về có được không?! Bạch Kiện bị tôi năn nỉ mãi, cuối cùng cũng đồng ý cho tôi sao chép nó, tiền đề là “xem xong xóa ngay”, kiên quyết không thể để lan truyền lên mạng!!

Trở lại nhà chú Lê, bọn họ vội đến nỗi không chờ nổi, dùng laptop bắt đầu phát đoạn video đó. Tôi đã xem một lần, cho nên cũng không có sự tò mò quá nặng như bọn họ.

Xem xong video, vẻ mặt chú Lê tối tăm. Có lẽ lúc này chú ấy gặp phải cọng rạ cứng rồi. Đây quả thật là phiên bản 2.0 của tà thần mắt đỏ trước kia, hơn nữa nó còn thông minh hơn trước, tuyệt đối không dễ đối phó như lần trước đâu.

Nghĩ đến đấy tôi bèn hỏi chú Lê: “Chú nói xem vì sao nó phải giết chết Lư Cầm? Bởi vì xác thịt của cô ta không thể dùng được nữa à?”

Chú Lê ngẫm nghĩ và đáp: “Rất có khả năng này. Từ trong video có thể thấy, lúc ấy thịt trên người Lư Cầm đã bị cắt bảy tám phần. Nếu không phải cô ta không cảm thấy đau thì chắc đã đau đến chết rồi. Có lẽ thật sự không thể dùng Lư Cầm tiếp được nữa, cho nên đứa trẻ kia mới đành phải từ bỏ người mẹ này, đi tìm người mẹ làm con rối tiếp theo có thể bị nó điều khiển…”

Tôi vội tiếp lời: “Vậy chúng ta có nên bảo Bạch Kiện đi điều tra thử xem vào khoảng thời gian Lư Cầm chết, gần đó có trường hợp nào nhặt được trẻ con không?”

Chú Lê lắc đầu: “Những việc này không cần cháu nói ra thì đội cảnh sát của cậu Bạch chắc chắn cũng sẽ điều tra. Có điều chú tin thứ này sẽ không dễ dàng để lại dấu vết gì cho chúng ta có thể lần theo để tìm được nó đâu.”

CHƯƠNG

NGƯỜI MẸ TẠM THỜI

Chẳng lẽ nó còn có thể tùy tiện lôi kéo một người về nhà với nó à?" Tôi có vẻ không tin.

Chú Lê cười lạnh: "Không biết được, cho dù thứ kia ghê gớm đến đâu thì cùng lắm cũng là thân xác của một đứa trẻ vài tuổi, cho nên nhất định nó phải tìm người mẹ tạm thời cho mình. Hơn nữa rất có thể nó sẽ biến 'tạm thời' thành chính thức!!"

Tôi lập tức nói: "Mặc kệ người mẹ tạm thời này là ai, bây giờ cô ta cũng đang rất nguy hiểm. Nếu chúng ta không thể mau chóng tìm được người này, có lẽ cô ta sẽ là Lư Cầm tiếp theo."

Lúc này chú Lê nói với vẻ mặt hối hận: "Nếu lúc trước chúng ta có thể giải quyết hoàn toàn tà thần kia thì cũng sẽ không có những chuyện như hiện giờ…"

"Không thể nói như vậy. Chúng ta cũng không phải thần thánh, không thể làm được triệt để tất cả mọi chuyện, chỉ cần không thẹn với lương tâm là tốt rồi…" Tôi nói với vẻ mặt không sao cả.

Chú Lê thở dài: "Tiến Bảo, cháu có nghĩ tới chưa, nếu lần này chúng ta có thể tìm được thứ kia… chúng ta vẫn phải đối mặt với một vấn đề cũ."

Dĩ nhiên là tôi biết lời chú Lê có nghĩa là gì. Vấn đề lúc trước

vẫn tồn tại đến hiện giờ: nếu chúng tôi thật sự tìm được bé Tuấn Bác thì nên làm gì đây? Suy cho cùng, bề ngoài nó mới chỉ là một đứa trẻ năm tuổi. Lần trước, chuyện chúng tôi không làm được thì lần này cũng vẫn không làm được. Có điều tôi biết nếu để mặc thì sẽ như thế nào… chuyện giống thế này không thể xảy ra lần nữa. Lúc này đây, bất kể thế nào, tôi cũng đều phải giải quyết dứt điểm thứ kia mới được.

Sau đó tôi gọi điện thoại cho Bạch Kiện, đốc thúc anh ta mau chóng lọc ra thông tin những vụ nhặt được trẻ em ở gần nhà Lư Cầm sau khi cô ta chết, lúc cần thiết chúng tôi muốn đi theo phía cảnh sát đến hỏi thăm nhà từng người, nhất định phải tìm ra bé Tuấn Bác trong thời gian ngắn nhất.

Thật ra tôi cũng đã từng thảo luận qua với chú Lê về tình trạng của bé Tuấn Bác, rốt cuộc là nó chuyển thế hay là đoạt xác? Nhưng chú Lê lại cho rằng hai tình huống này chắc hẳn đều không phải…

Theo chú ấy, tà thần Nam Dương này không thể chuyển thế làm người, bởi vì tất cả trẻ chuyển thế đầu thai đều là củ cải nào gieo vào hố ấy, Âm Ti không thể phân vị trí đó cho một tà thần không nằm trong lục đạo luân hồi.

Đoạt xác thì càng không thể, ham muốn với sự sống của một đứa trẻ vừa sinh ra luôn luôn vô cùng mạnh mẽ, từ tiếng khóc đầu tiên của trẻ con là có thể nghe ra được, bọn chúng đều dùng hết sức lực cả người ra để nói cho thế giới này biết rằng “Tôi tới rồi”! Thử hỏi một linh hồn vừa mới chuyển thế làm người, sao lại chắp tay nhường lại thân xác và cuộc đời mới của mình chứ?

Trong lúc nhất thời, tôi hơi khó hiểu hỏi lại chú Lê: “Nếu hai cái đều không phải, vậy Tuấn Bác đó là thứ gì đây?”

Chú Lê ngẫm nghĩ và đáp: “Cá nhân chú cảm thấy có thể là nó

cắn nuốt linh hồn vốn có rồi mới chiếm lấy thân xác này."

Tôi thấy khả năng này đúng là rất lớn, bởi vì cứ như vậy sẽ có thể khiến thần không biết quỷ không hay trong mấy chục năm. Dẫu sao Âm Ti cũng không đi kiểm tra định kỳ xem âm hồn đầu thai vào thân xác đó có phải người mà bọn họ đưa tới trước đây hay không.

Hai ngày sau, Bạch Kiện đưa tới phần tài liệu mà tôi cần, mở ra xem là lập tức thấy đau đầu, không ngờ đoạn thời gian đó có nhiều trường hợp trẻ em đi lạc thật… Có chừng hơn hai mươi vụ.

Chúng tôi lọc lại cẩn thận những tài liệu này một lượt trước rồi bỏ riêng ra những trường hợp người nhà báo mất tích rồi đã tìm thấy được sang một bên và xem xét kĩ những vụ nhặt được trẻ em đi lạc đường.

Hầu hết những đứa trẻ đi lạc đều đã tìm được cha mẹ của mình, duy nhất một cậu bé bốn tuổi rưỡi vẫn chưa tìm được cha mẹ, bởi vì đứa trẻ này hỏi một câu thì ba câu không biết, trừ việc biết mình chỉ có bốn tuổi rưỡi ra, còn lại nó không hề biết bất cứ thông tin gì của cha mẹ, hay địa chỉ nhà.

Kỳ lạ nhất là, lúc ấy cảnh sát thông báo trên mục tìm trẻ lạc đã lâu mà không có một người lớn nào đến nhận về. Cuối cùng cơ quan công an đành phải đưa đứa trẻ này đến viện phúc lợi của thành phố gởi nuôi, hy vọng có một ngày có thể giúp cậu bé tìm được cha mẹ. Có điều dựa theo tài liệu mà Bạch Kiện cung cấp, cho tới bây giờ vẫn không có ai đến nhận đứa trẻ này về. Chỉ tiếc những tài liệu đó không có ảnh chụp của đứa bé, cho nên chúng tôi chỉ có thể vất vả đến viện phúc lợi một chuyến để xem có phải bé Tuấn Bác không.

Bởi vì không yên tâm để người khác đi, nên Bạch Kiện cứ nhất quyết nằng nặc đòi tự mình đi theo chúng tôi. Tôi đoán chắc là anh

ta sợ nếu thật sự xảy ra vấn đề gì, bệnh viện sẽ có thêm hai người hôn mê bất tỉnh, đến lúc đó anh ta sẽ còn đau đầu gấp đôi.

Viện phúc lợi chỗ chúng tôi được chia thành tư nhân và công cộng, mà chuyến này chúng tôi đến một viện phúc lợi công cộng tên là Hoa Hướng Dương. Trước khi đi, Bạch Kiện liên hệ trước với phía viện phúc lợi, nói rõ mục đích của chúng tôi lần này.

Viện phúc lợi Hoa Hướng Dương đã được xây dựng mười sáu năm, các cơ sở vật chất phần cứng và phần mềm bên trong đều khá tốt, cũng coi như là cơ sở phúc lợi công cộng số một số hai trong tỉnh. Khi xe chúng tôi chạy đến cổng viện phúc lợi, viện trưởng Lưu và một giáo viên đã chờ chúng tôi ở cửa từ lâu.

Viện trưởng Lưu là một phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, dáng vẻ hơi hung dữ. Có điều nghe Bạch Kiện nói, viện trưởng Lưu rất có bản lĩnh. Bà ấy đòi được một mảnh đất chưa quy hoạch từ tay lãnh đạo đảng ủy thành phố và xây dựng trại trẻ mồ côi này, để những đứa trẻ vô gia cư có một nơi sinh sống yên ổn và vui vẻ.

Đi vào cổng viện phúc lợi, không khí bên trong rất ấm áp, giống như một trường mẫu giáo đặc biệt. Nhưng nghe viện trưởng Lưu giới thiệu, trẻ mồ côi bình thường ở đây không nhiều lắm, phần lớn đều là bị bỏ rơi vì có khuyết tật hoặc mắc bệnh bẩm sinh... Bởi vì trên cơ bản, những đứa trẻ mồ côi khỏe mạnh đã được nhận nuôi trước năm tuổi rồi.

Lúc này viện trưởng Lưu tình cờ dẫn chúng tôi đi ngang qua một lớp còn đang học. Tôi vô tình liếc nhìn lớp học và đột nhiên bị sốc bởi tình huống bên trong. Tôi không nghĩ rằng khuyết tật và các bệnh bẩm sinh mà viện trưởng Lưu nói lại nghiêm trọng như vậy, điều này hoàn toàn khác với trại trẻ mồ côi mà tôi tưởng tượng.

Trong lớp này có mười mấy đứa trẻ đang học, nhưng gần như

không có mấy đứa trông bình thường. Đứa trẻ duy nhất có mặt mũi và chân tay bình thường là một bệnh nhân bạch tạng, tóc và lông mày đều trắng như tuyết…

Viện trưởng Lưu nhận ra sự khiếp sợ của tôi và nói một cách bất đắc dĩ: “Về cơ bản, những đứa trẻ này đều có khuyết tật thế này hoặc thế khác. Đây cũng là lý do vì sao chúng bị cha mẹ bỏ rơi. Nhưng ở chỗ chúng tôi, chúng đều là những thiên thần bị Thượng Đế lãng quên. Chúng tôi sẽ làm hết sức mình để chúng sống một cuộc sống bình thường.”

Tôi buộc lòng phải thừa nhận rằng những đứa trẻ này đã làm tôi sốc rất nhiều. Nếu không phải vì khiếm khuyết về thể chất, có lẽ giờ chúng đã là báu vật trong lòng bàn tay cha mẹ… Đôi khi số phận thật không biết phân rõ phải trái.

Đúng lúc này, một thanh niên cao lớn trai tráng đầu đầy mồ hôi chạy đến bên cạnh viện trưởng Lưu: “Viện trưởng, viện trưởng! Tiểu Cường… hình như Tiểu Cường bị trẹo chân rồi!”

CHƯƠNG

LY MIÊU TRÁO THÁI TỬ

Chỉ liếc mắt là chúng tôi nhận ra đầu óc của thanh niên cao to khỏe mạnh này có khuyết tật, cách cậu ta nói chuyện và động tác tay chân đều như một đứa trẻ chỉ vài tuổi, cực kỳ không phù hợp với tuổi tác và khổ người của cậu ta bây giờ.

Viện trưởng Lưu vừa nghe nói Tiểu Cường trẹo chân thì nói ngay với chúng tôi: "Tiểu Cường chính là đứa trẻ các cậu muốn thăm lần này, chúng ta cùng nhau qua đó xem thử đi!"

Tiếp theo nhóm chúng tôi đi theo viện trưởng Lưu đến một sân chơi nhỏ ở sân sau, một cậu bé đang ngồi khóc lóc buồn bã một mình phía dưới cầu tuột... Mà khi nó nhìn thấy mấy người xa lạ chúng tôi và viện trưởng Lưu cùng nhau đi về hướng mình thì lại sững người ra.

Viện trưởng Lưu gần như chạy qua đó kiểm tra vết thương của Tiểu Cường. May sao chỉ hơi sưng đỏ, cũng không có vấn đề gì quá lớn, bôi chút thuốc mỡ là xong. Mà khi nhóm chúng tôi đi đến trước mặt đứa trẻ kia, tất cả đều không khỏi thầm thất vọng, bởi vì Tiểu Cường này không phải là Lư Tuấn Bác trong video.

Đó là một cậu bé xấp xỉ tuổi với Tuấn Bác. Tuy rằng cậu bé trông rất bình thường so với những đứa trẻ vừa rồi, nhưng ánh

mắt của cậu bé lại dại ra, thoạt nhìn hình như trí óc cũng có một chút khuyết tật.

Lúc này viện trưởng Lưu vẫy tay với cậu chàng ngốc to con vừa rồi và nói: "Đại Hải, cháu bế Tiểu Cường đến chỗ dì Lý, bảo bà ấy bôi một ít thuốc mỡ lên mắt cá chân cho Tiểu Cường là sẽ không sao nữa."

Đại Hải làm ngay, bế luôn Tiểu Cường lên, sau đó nói cộc lốc với viện trưởng Lưu: "Yên tâm đi viện trưởng Lưu, cháu sẽ nói với dì… dì Lý."

Viện trưởng Lưu nhìn bóng lưng của Đại Hải và nói với chúng tôi: "Đừng thấy vóc dáng của Đại Hải cao, nhưng trí óc của nó giống như đứa trẻ mấy tuổi, mãi mãi không lớn lên và trở nên chín chắn được. Lúc Tiểu Cường đến, mặc dù kiểm tra tất cả các mặt đều biểu hiện không có vấn đề, nhưng mà phán đoán dựa vào kinh nghiệm của chúng tôi, chỉ số thông minh của nó hình như cũng có chút vấn đề. Bởi vì trẻ con bình thường lớn như vậy phải biết nói ra tên của cha mẹ, trừ khi nó từng bị kích thích gì đó về tinh thần, cho nên quên hết sạch…"

Nếu Tiểu Cường không phải Tuấn Bác mà chúng tôi muốn tìm, chúng tôi ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì, vì thế chúng tôi chào viện trưởng Lưu, chuẩn bị rời khỏi viện phúc lợi.

Tuy nhiên trước khi đi, chúng tôi vẫn đi theo viện trưởng Lưu đến phòng y tế xem thử Tiểu Cường. Viện trưởng Lưu nói, thật ra mấy ngày hôm trước có một cặp vợ chồng muốn nhận nuôi Tiểu Cường, nhưng bởi vì bây giờ viện phúc lợi vẫn chưa thể chắc chắn cha mẹ đứa trẻ có tìm tới hay không, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ sẽ không tìm gia đình nhận nuôi đứa trẻ.

Nhưng khi chúng tôi đi đến cửa sổ phòng y tế và nhìn vào trong, tôi lại phát hiện có một cô bé mặc váy đỏ đứng ở phía sau Tiểu

Cường và Đại Hải, đang nhìn hai đứa nó bằng vẻ mặt âm u.

Tôi lập tức cả kinh, nghĩ thầm sao chỗ thế này lại có âm hồn tồn tại? Lúc này tôi nhìn về phía mấy người chú Lê, có điều rõ ràng họ đều không nhìn thấy… Vì thế tôi lập tức nói nhỏ vài câu ở bên tai chú Lê.

Chú Lê nghe xong cũng có phản ứng giống tôi lúc ban đầu, rồi chú ấy kéo viện trưởng Lưu sang một bên và hỏi: “Gần đây có phải Tiểu Cường thường xuyên bị thương không? Có phải chỉ có một mình Đại Hải chơi với nó không?”

Từ biểu cảm hơi kinh ngạc của viện trưởng Lưu, chúng tôi đã có được đáp án. Vì thế chú Lê lấy ra một lá bùa giấy gấp thành hình tam giác giao cho viện trưởng Lưu: “Nghĩ cách bảo Tiểu Cường mang theo thứ này trong người, chắc hẳn có thể bảo vệ nó sắp tới bình an vô sự.”

Tuy rằng viện trưởng Lưu không hiểu ý chú Lê lắm, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý sẽ bảo Tiểu Cường mang theo lá bùa này.

Ra khỏi viện phúc lợi, tôi liền hỏi chú Lê: “Lá bùa đó của chú thật sự có thể bảo vệ Tiểu Cường bình an à?”

Chú Lê đáp với vẻ mặt tự tin: “Đương nhiên, hơn nữa âm hồn kia chắc cũng không có ác ý gì quá lớn, có lẽ chỉ ghen ghét Tiểu Cường chơi cùng với Đại Hải, nếu không Tiểu Cường sẽ không chỉ bị thương nhẹ một cách đơn giản như vậy. Chỉ cần đeo lá bùa kia ở trên người, dĩ nhiên vật âm tà sẽ không đến gần người nó, cũng sẽ không có nhiều tai nạn nhỏ xảy ra.”

Lần này đứa trẻ có hy vọng nhất lại không phải, cả đám chúng tôi đều cực kỳ thất vọng, nhưng trên đường trở về Đinh Nhất lại đột nhiên nói lạnh tanh: “Ngay từ đầu đã không thể là đứa trẻ này…”

Tôi nghi ngờ hỏi anh ta: “Tại sao nói như vậy?”

“Không phải mọi người nói thứ kia phải tìm cho mình một người mẹ tạm thời sao? Thế thì làm sao nó lại để mình lưu lạc đến một nơi như trại trẻ mồ côi được?” Đinh Nhất nói sâu xa.

Đúng vậy! Bây giờ đối với thứ kia mà nói, viện phúc lợi chắc chắn không phải chỗ đến tốt nhất. Nếu nó muốn giấu mình cho kín, gia đình bình thường mới là lựa chọn hàng đầu. Nghĩ đến đây, tôi bảo Bạch Kiện lấy tài liệu của những đứa trẻ vừa rồi ra, tôi phải xem lại mới được…

Bởi vì tất cả những tài liệu này đều không có ảnh chụp, cho nên trong lúc nhất thời chúng tôi cũng không thể chắc chắn những đứa trẻ được cha mẹ nhận về có phải là đứa mà họ vốn muốn tìm hay không? Bởi vậy chúng tôi chỉ có thể đến từng nhà xác nhận lại lần nữa.

Lượng công việc này nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ, hơn nữa nếu hơi không cẩn thận, sẽ có thể để sót kẻ đáng ngờ nhất. Cho nên nói đi nói lại, chúng tôi vẫn phải đi cùng mới được.

Cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui, tôi giao cho Bạch Kiện một cách phân biệt nhanh nhất, đó chính là bảo anh ta cử người đi điều tra xem những đứa trẻ đó có quay lại sinh hoạt như trước hay không. Bởi vì trẻ con ở tuổi này chắc chắn đã đi nhà trẻ, nhưng nếu đứa trẻ bọn họ nhận về không phải là đứa vốn có trước kia, chắc chắn là sẽ không đi nhà trẻ được nữa rồi, nếu không chẳng phải liếc mắt là bị người ta nhận ra đây là “Ly miêu tráo Thái tử” sao?

Bạch Kiện thấy cách tìm kiếm này của tôi đúng là rất đáng tin cậy, vì thế anh ta lập tức cho người đi điều tra… Không đến nửa ngày đã có tin tức báo về. Hóa ra trong những đứa trẻ đó, chỉ có một cậu bé tên Triệu Vĩ Thông luôn ở nhà vì lý do sức khỏe, còn lại tất cả đều đi học hoặc đi nhà trẻ.

Sau khi nghe xong, tôi lập tức bảo Bạch Kiện đừng đánh động cha mẹ của đứa trẻ, đến nhà trẻ tìm ảnh chụp của nó trước khi đi lạc, sau đó chúng tôi hẵng đến cửa để xác nhận Triệu Vĩ Thông đó có phải là Triệu Vĩ Thông lúc ban đầu hay không…

Mà khi chúng tôi cầm được ảnh chụp của Triệu Vĩ Thông trước đây do đồng nghiệp của Bạch Kiện lấy về từ nhà trẻ thì tất cả đều trợn tròn mắt. Cậu bé đang chùi khuôn mặt đỏ như quả trứng trong ảnh rõ ràng chính là Tiểu Cường trong viện phúc lợi kia mà?!

Bạch Kiện giật mình nói: “Con ruột của mình cũng có thể nhận nhầm ư? Trên đời còn có cha mẹ như vậy à?!”

Chú Lê nghe thế thì thở dài: “Không phải bàn cãi về khả năng mê hoặc lòng người của thứ kia. Chẳng những nó có thể mê hoặc cha mẹ của Triệu Vĩ Thông, đồng thời còn có thể phá hủy toàn bộ ký ức của Triệu Vĩ Thông, khiến chính cậu bé cũng không biết mình là ai…”

CHƯƠNG

ĐIỀU TRA HỘ GIA ĐÌNH

Nếu bây giờ đã biết bé Tuấn Bác ở chỗ nào, tất nhiên chúng tôi không thể đánh trận mà không có chuẩn bị được... Hơn nữa nếu muốn khống chế được tà ma kia, cha mẹ tạm thời hiện giờ của nó chính là một chướng ngại, bởi vậy đầu tiên chúng tôi phải khiến bọn họ tỉnh táo lại, làm cho bọn họ nhận ra đứa trẻ mình nuôi gần nửa năm nay không phải là con của mình mới được.

Dựa theo tài liệu thể hiện, cha mẹ Triệu Vĩ Thông đều là người làm công ăn lương bình thường ở công ty. Vào mấy tháng trước, bởi vì sức khỏe của bé Vĩ Thông nên người mẹ Lý Như từ chức ở nhà làm nội trợ chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho con trai.

Nhìn từ bề ngoài, đây là một gia đình ba người bình thường, cũng không thấy cuộc sống của bọn họ có thay đổi gì quá lớn trong mấy tháng qua. Nhưng một tình huống trong tài liệu lại khiến cho chúng tôi chú ý, đó chính là cha mẹ Triệu Vĩ Thông không có bạn bè họ hàng gì trong thành phố này.

Vốn cha mẹ Triệu Vĩ Thông mới chuyển đến đây định cư vào một năm trước, cho nên bọn họ không có họ hàng bạn bè quá thân thiết ở chỗ này. Nói cách khác, trừ giáo viên và các bạn học ở nhà trẻ của Triệu Vĩ Thông ra, ắt hẳn là không có ai phát hiện Triệu Vĩ

Thông hiện giờ không phải Triệu Vĩ Thông trước đó.

Lúc trước Triệu Vĩ Thông "đi lạc" cũng khá kỳ lạ. Từ lúc đứa trẻ bị lạc đến khi cảnh sát tìm được không đến mười phút, nói cách khác gần như là phía bọn họ vừa mới đi lạc, bên phía cảnh sát đã tìm được đứa trẻ. Nhưng cặp cha mẹ sơ ý này phải sau nửa ngày mới đến đồn công an báo án, nói bị lạc mất con của mình.

Mà dựa theo ghi chép về việc tìm thấy Triệu Vĩ Thông thật, cũng chính là Tiểu Cường, sau một ngày cậu bé mới được cảnh sát phát hiện đang đứng một thân một mình ở đầu đường khóc thút thít.

Sau đó, Bạch Kiện cũng từng hỏi người đồng nghiệp ghi nhận vụ án lúc ấy, khi cặp cha mẹ này và Triệu Vĩ Thông giả nhận nhau, không có chỗ nào không thích hợp à? Đồng nghiệp kia lắc đầu nói: "Thật sự không có chỗ nào không thích hợp, giống như trẻ con bình thường lạc đường nhìn thấy cha mẹ thôi, cha mẹ mắng và con khóc lóc, cuối cùng đứa con cũng gọi cha mẹ, hai vợ chồng kia ôm chặt lấy con, vẻ mặt mừng rỡ… Chẳng ai có thể nghi ngờ đứa trẻ này lại không phải là con trai ruột của bọn họ."

Lúc ấy tôi nghe Bạch Kiện nói xong, còn hỏi tại sao không đối chiếu ADN? Bạch Kiện trừng mắt lườm tôi: "Lạc mất có mấy tiếng còn cần đối chiếu ADN hả?"

Tôi thấy cũng phải, gặp được tình huống kiểu này, thông thường là đứa trẻ nhận đúng cha mẹ thôi. Thời buổi này làm gì có mấy cha mẹ nhận nhầm con và trẻ con nhận nhầm cha mẹ chứ, mà xác suất cùng lúc xảy ra cả hai việc đó lại càng thấp hơn.

Để không đánh rắn động cỏ, trước hết chúng tôi bảo đồng nghiệp của Bạch Kiện tìm hiểu thử tình hình hiện giờ của Triệu Kiến Hoa, còn tôi và Đinh Nhất mỗi ngày đều đến khu chung cư Kinh Hoa của nhà họ nằm vùng, xem thử có nhìn thấy Lý Như dắt

Triệu Vĩ Thông giả ra ngoài dạo quanh không.

Đáng tiếc chúng tôi canh chừng dưới nhà Triệu Kiến Hoa ba ngày, lại chỉ thấy Triệu Kiến Hoa mỗi ngày đi làm vào sáng sớm và tan việc vào buổi tối, chứ không hề nhìn thấy Lý Như đưa Triệu Vĩ Thông giả ra ngoài…

Cứ tiếp tục như vậy thì phải chờ tới khi nào đây?! Vì vậy tôi tìm Bạch Kiện bàn bạc, xem có thể tìm cái cớ vào nhà Triệu Kiến Hoa xem tình hình không? Bạch Kiện ngẫm nghĩ và nói: "Cũng không phải không được, nhưng sợ nếu cố ý quá sẽ không khiến cho đứa trẻ kia nghi ngờ chứ?"

Tôi biết lời Bạch Kiện nói không phải không có lý. Thứ kia bây giờ thành tinh rồi, lỡ đâu để nó phát hiện chúng tôi đã xác định được vị trí của nó, không chừng nó sẽ chơi chiêu kim thiền thoát xác với chúng tôi, đến lúc đó nếu còn muốn tìm được nó sẽ rất khó khăn.

Nghĩ tới nghĩ lui, trước mắt cách có thể gõ cửa nhà họ mà không gây nghi ngờ… cũng chỉ có giả vờ làm nhân viên công tác xã hội, lấy cớ điều tra hộ gia đình để vào xem tình huống.

Chúng tôi và người bên phía cảnh sát đều không thích hợp ra mặt, hơn nữa tôi cũng tin rằng mỗi năm nhân viên công tác xã hội đều sẽ đến thăm để điều tra hộ tịch, cho nên trong tình huống bình thường sẽ không khiến cho bọn họ nghi ngờ.

Để tiện cho chúng tôi quan sát tình hình trong nhà Triệu Kiến Hoa hơn, Bạch Kiện đeo máy quay cho hai nhân viên nữ đến thăm và điều tra hộ tịch, để dễ bề ghi hình một vài tình huống trong nhà.

Sáng hôm sau, sau khi mọi thứ đã sẵn sàng, tôi, Đinh Nhất và Bạch Kiện cùng ngồi canh trong xe ở dưới lầu nhà Triệu Kiến Hoa, nhìn hai nhân viên công tác xã hội đi vào tòa nhà của Triệu Kiến

Hoa…

Để không làm cho "Triệu Vĩ Thông" nghi ngờ, Bạch Kiện cố ý dặn hai đồng chí nữ kia đừng vừa đi lên đã đến thẳng nhà Triệu Kiến Hoa gõ cửa, nếu đi điều tra hộ tịch, vậy phải đến tất cả các hộ trong tầng lầu mới được.

Tôi thấy trưởng phòng Bạch quả nhiên làm việc cẩn thận, bèn cười và bảo: "Kinh nghiệm chiến đấu phong phú quá…"

Bạch Kiện bĩu môi: "Lúc anh giao tiếp với phần tử phạm tội, cậu còn chưa tốt nghiệp đâu."

Tôi tức giận: "Lão đồng chí chẳng biết khiêm tốn là gì cả, khen anh hai câu mà anh còn tạo nét!"

Trong thời gian sau đó, chúng tôi ngồi tám chuyện lung tung ở trong chiếc xe giám thị đã được cải tiến của đơn vị Bạch Kiện, cứ nói hết câu này đến câu khác… Dựa theo kế hoạch, hai nữ đồng chí kia hẳn là vào mỗi nhà không đến hai mươi phút, cho dù hai cô ấy có đi cả ba nhà thì hơn một tiếng đồng hồ cũng phải xuống dưới này rồi.

Nhưng trong buổi sáng, đám người chúng tôi đợi ở dưới lầu sắp hai tiếng đồng hồ rồi mà không thấy hai đồng chí nữ kia đi xuống. Một dự cảm xấu dấy lên trong tim tôi, tôi vội nói với Bạch Kiện. "Anh mau gọi điện cho hai chị kia đi, hỏi xem sao các chị ấy còn chưa xuống?"

Có vẻ như Bạch Kiện cũng phát hiện sự tình không đúng lắm, anh ta vội vàng bấm gọi cho một nữ đồng chí, nhưng điện thoại reo liên tục mà không có người nghe…

Tôi thấy sắc mặt Bạch Kiện sầm xuống, bèn thúc giục: "Mau gọi cho người kia!"

Kết quả vẫn không có người nghe… Hai nữ đồng chí này đều là

nhân viên công tác xã hội, do Bạch Kiện đi chào hỏi lãnh đạo bên ban cộng đồng mới mượn được, nhỡ mà xảy ra chuyện gì thì Bạch Kiện không gánh nổi.

Phản ứng đầu tiên của tôi ngay lúc đó là muốn kéo cửa xe đi ra ngoài, dù có thế nào cũng không thể nhìn hai chị kia xảy ra chuyện được phải không? Nhưng khi tay của tôi mới vươn ra, còn chưa kéo được cửa xe thì bỗng có một tiếng “Bành” rất lớn vang lên, trên trần xe của chúng tôi lõm hẳn xuống!

Lúc ấy ở trong xe ngoài tôi và Đinh Nhất, thì còn lại đều là người của Bạch Kiện, tất cả chúng tôi đều ý thức được thứ đập lên trần xe của chúng tôi có thể là cái gì, nhưng chúng tôi lại rất sợ mình bất hạnh đoán đúng…

Thứ đập nên nóc xe giám thị của cảnh sát đúng là một người, chính là một trong hai nữ đồng chí được Bạch Kiện phái lên nhà Triệu Kiến Hoa làm điều tra hộ khẩu. Bạch Kiện xuống xe nhìn thấy thế, tóc anh ta dựng đứng hết cả lên, anh ta vội tiến đến kiểm tra tình huống của bà chị kia.

CHƯƠNG

CON AI?

Tôi vừa nhìn là biết không cứu nổi được nữa rồi, chưa nói đến những chấn thương gặp phải khi rơi từ trên cao như vậy xuống, chỉ cần nhìn lượng máu không ngừng chảy ra từ trong mũi, miệng, tai, mắt của chị ấy là biết không sống được nữa.

Tôi nhìn thoáng qua rồi chạy thẳng lên tầng trên, vì ngoài bà chị này thì vẫn còn một người nữa, hai chị ấy đến đây để hỗ trợ chúng tôi, tôi không thể cứ ngồi im nhìn hai người bọn họ đều chết trong tay tên tà thần kia được.

Đinh Nhất thấy tôi lao nhanh lên tầng cũng vội vàng đuổi theo... Chỉ tiếc là anh ta chậm một bước, tôi đến thang máy nhanh hơn nên đã bấm lên tầng thượng luôn. Một mình đứng trong thang máy, tôi cố gắng nghĩ lại xem chúng tôi đã sơ suất ở đâu?

Đúng lúc này điện thoại của tôi vang lên, mở ra xem hóa ra là Bạch Kiện gọi, vừa bắt máy đã nghe thấy tiếng thở hồng hộc của anh ta: "Thằng nhóc nhà cậu sao lại một mình chạy lên đấy hả!"

Tôi biết là Bạch Kiện đang vừa leo cầu thang vừa nói, tôi tức giận bảo: "Không cần phải lo lắng cho tôi, anh nhanh tập hợp với Đinh Nhất đi, nhớ không được hành động một mình đấy!"

Tôi còn đang nói thì cửa thang máy đột nhiên mở ra, một người

phụ nữ dắt một đứa bé trai đi vào. Trong tay người phụ nữ kia cầm một cái rổ đựng ga giường ướt sũng... Có vẻ bọn họ định lên mái nhà phơi ga giường.

Tôi chưa từng gặp người phụ nữ này, nhưng đứa bé kia thì tôi biết, nó chính là Lư Tuấn Bác đang giả dạng Triệu Vĩ Thông! Đương nhiên, ngoài mặt tôi vẫn tỏ ra bình thường, chỉ hơi hơi lườm lườm về phía bọn họ, sau đó tiếp tục xem điện thoại, đồng thời gửi tin nhắn qua Wechat cho Đinh Nhất, báo cho anh ta biết tôi đang ở trong thang máy cùng với "thằng oắt con mất dạy" này...

Thang máy từ từ đi lên, ba người chúng tôi đi lên đến tầng cao nhất. Trong lúc đó tôi vẫn luôn không nhìn vào "mẹ con" hắn, mặc dù tôi biết sớm muộn gì thằng nhóc này cũng sẽ nhận ra tôi... Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên chúng tôi chạm trán, chắc hẳn đến giờ hắn vẫn còn đang ghi hận chuyện tôi phá tượng đồng của hắn đấy!

Vì tôi luôn đứng ở góc trong cùng của thang máy, cho nên khi thang máy mở ra, tôi không ra trước, mà để mẹ con Lý Như đi trước.

Mặc dù tôi không nhìn thẳng theo bọn họ, nhưng theo tôi quan sát thì thần trí của Lý Như vẫn chưa rơi vào trạng thái u mê hoàn toàn, hiện giờ chắc cô ta đang ở giai đoạn đầu của Lư Cầm.

May mà chúng tôi tìm được nhà bọn họ sớm, nếu không chắc chẳng bao lâu nữa, giữa Lý Như và Triệu Kiến Hoa sẽ có một người chết trước... Bởi vì mê hoặc một người dễ dàng hơn hai người nhiều.

Sau khi cửa thang máy mở ra hoàn toàn, Lý Như kéo "Triệu Vĩ Thông" ra ngoài, còn tôi cũng tỏ vẻ đi lên mái nhà hút thuốc, thong dong điềm tĩnh ra khỏi thang máy...

Sau khi ra khỏi thang máy, trước tiên tôi nhìn xung quanh, muốn tìm xem người nhân viên công tác xã hội còn lại ở đâu, hy vọng có thể ngăn được chuyện trước khi nó xảy ra. Còn tại vì sao tôi không đến nhà Triệu Kiến Hoa tìm người trước, mà lại chạy thẳng lên tầng thượng ư? Đó là vì tôi biết, với tâm trí hiện tại của "Triệu Vĩ Thông", hắn sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra trong nhà mình, không thì chẳng phải là tự kiếm chuyện rắc rối cho mình à?

Lúc này Lý Như thấy tôi chuẩn bị hút thuốc lá thì nhăn mặt chán ghét nói với Triệu Vĩ Thông: "Tiểu Thông, mẹ dặn con nhé, sau này lớn lên không được hút thuốc, bởi vì hút thuốc không những tổn hại đến sức khỏe của mình, mà còn khiến người khác bị ép hút thuốc thụ động."

Thật ra, thuốc lá trên người tôi chủ yếu chỉ để làm dáng, khi cần thiết lắm mới hút một điếu. Nghe Lý Như nói như vậy, tôi bèn giả bộ ngượng ngùng nói: "Thật xin lỗi chị, vì tôi sợ người khác bị hút thuốc thụ động, cho nên mới chạy lên tầng thượng hút, không ngờ chị cũng đưa con lên đây!"

Lý Như nghe vậy thì chỉ tay về phía Tây của tầng thượng và bảo: "Hôm nay gió thổi sang hướng bên kia, anh sang bên kia hút đi! Đừng để ga giường nhà tôi bị ám mùi khói!"

Lời này của cô ta đúng hợp ý tôi, thế là tôi nhanh chân bước về hướng Lý Như chỉ... Kết quả tôi vừa mới sang bên đó thì thấy bên cạnh mấy cái ống to có một người phụ nữ đang ngồi xổm, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm: "Cút hết đi... cút hết đi cho tao.."

Tôi nhận ra đây chính là một trong hai bà chị bên công tác xã hội, bèn vội vàng chạy đến vỗ nhẹ vào mặt chị ấy: "Chị tỉnh lại đi... tỉnh lại!"

Nhưng dù tôi đập thế nào, chị ấy vẫn không ngừng nói đi nói lại câu kia, không hề có phản ứng nào. Tôi biết lúc này nhất thiết phải để chị ấy tỉnh lại, thế là tôi lấy răng thú từ trong áo ra, dùng lực vừa phải đâm vào huyệt Nhân Trung của chị ấy.

Phải nói là, biện pháp đơn giản này của tôi có hiệu quả tương đương với việc chú Lê đâm châm bạc vào huyệt Nhân Trung, chị ấy từ từ tỉnh lại, sau đó nghi hoặc nhìn tôi: "Cậu... sao cậu lại đi lên đây?"

Tôi ra hiệu cho chị ấy im lặng, sau đó tháo răng thú trên cổ xuống đeo lên cổ chị ấy: "Bây giờ chị từ từ đứng lên, đi theo cầu thang xuống dưới sẽ gặp nhóm Bạch Kiện, đến lúc đó chị đưa thứ này cho Đinh Nhất là được."

Người phụ nữa kia không hiểu gì nhìn chiếc răng thú trước ngực, sau đó làm theo lời tôi nói, quay người đi xuống cầu thang... Lúc này Triệu Vĩ Thông vẫn luôn đi theo Lý Như đột nhiên mắt đỏ quạch nhìn về phía người phụ nữ kia, dường như muốn ngăn không cho chị ấy xuống dưới.

Nhưng có tôi ở đây sao để chuyện ấy xảy ra được? Tôi nói to với hắn ta: "Tuấn Bác? Sao cháu lại ở chỗ này? Lúc nãy chú còn không nhận ra cháu đấy..."

Lý Như đang phơi ga giường, thấy tôi nói vậy thì tỏ ra cảnh giác: "Ai là Tuấn Bác? Đây là con trai tôi, anh đừng có gọi linh tinh?"

Tôi tỏ vẻ buồn bực nói: "Nó là con chị? Không thể nào? Nó là con của bạn tôi, Lư Cầm mà? Tên nó là Lư Tuấn Bác, nhà ở tầng 16 tòa C khu 36, chung cư Bích Ngọc Viên, không tin chị có thể đi hỏi, hàng xóm nhà họ đều biết nó..."

Nghe tôi nói vậy, sự chú ý của "Triệu Vĩ Thông" lập tức chuyển từ trên người nhân viên công tác xã hội kia sang tôi, sau đó nó

dùng vẻ mặt tức giận nhìn tôi… Lúc này Lý Như chưa hiểu chuyện gì, nói: “Có phải anh bị bệnh không! Con tôi mà tôi còn không biết à?”

Tôi thở dài nói: “Đúng vậy, chuyện này sao có thể xảy ra chứ… Chị không cảm thấy con mình gần đây hơi khác sao?”

Lý Như hơi sững sờ, có lẽ tôi đã nói đúng, nhưng sau đó cô ta hết sức tức giận lấy điện thoại di động ra uy hiếp tôi: “Anh còn nói linh tinh là tôi sẽ báo cảnh sát đó!”

Tôi tỏ vẻ không quan trọng: “Chị báo đi! Tôi muốn xem cảnh sát tin lời chị hay tin lời tôi?”

CHƯƠNG

MẸ CON THẬT GIẢ

Lúc này tôi thấy bà chị làm công tác xã hội đã an toàn đi xuống cầu thang, mới thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó giương mắt nói với Triệu Vĩ Thông đầy tà khí kia: "Cháu có gì muốn nói không? Dù sao chúng ta cũng quen biết đã lâu..."

Không ngờ tôi vừa dứt lời, Triệu Vĩ Thông đã tỏ vẻ ngây thơ quay đầu về phía Lý Như và bảo: "Mẹ ơi, con sợ..."

Một câu "Mẹ ơi, con sợ" của Triệu Vĩ Thông giống như chất xúc tác kích thích bản năng làm mẹ của Lý Như, trong mắt cô ta, tôi biến thành một người xấu đang chuẩn bị làm hại con của cô ta... Cho dù một người phụ nữ có yếu đuối đến thế nào, chỉ cần làm mẹ thì sẽ trở nên vô cùng dũng cảm.

Cô ta nhặt một viên gạch dưới đất lên: "Anh không được đến đây, nếu không đừng trách tôi không khách sáo!"

"Lý Như, chị nghe tôi nói, đứa bé này thực sự không phải là Triệu Vĩ Thông con trai chị, nó là con người khác, con của chị bây giờ đang ở trong trại trẻ mồ côi!" Tôi cố gắng nói cho Lý Như hiểu.

Tiếc là Lý Như không hề để ý đến lời tôi nói, lôi kéo Triệu Vĩ Thông quay người chuẩn bị xuống nhà.. May mà đúng lúc này, Bạch Kiện và Đinh Nhất cũng chạy lên đến nơi, vừa vặn cản

đường của “hai mẹ con” kia.

Lý Như vừa nhìn thấy có thêm người lên đây, nét mặt tỏ rõ vẻ nhẹ nhõm, xem ra cô ta thật sự đã coi tôi là kẻ tâm thần muốn cướp con. Nhưng Triệu Vĩ Thông đang nắm tay cô ta thì hiểu chuyện gì đang diễn ra, nó lập tức khóc ầm lên.

Lý Như vội vàng bế Triệu Vĩ Thông lên dỗ: “Tiểu Thông đừng sợ, mẹ đưa con về nhà nhé.”

Vừa nghe được về nhà, Triệu Vĩ Thông ngừng khóc ngay, thút thít nhìn về phía tôi bằng vẻ mặt vô cùng tủi thân, thế nhưng trong ánh mắt lại đầy sự đắc ý.

Lúc này tôi nháy mắt ra hiệu với Bạch Kiện, anh ta cũng nháy mắt lại bày tỏ hiểu ý tôi, thế là anh ta bước lên chặn Lý Như lại, sau đó rút thẻ cảnh sát ra nói: “Chào chị, tôi là cảnh sát...”

Lý Như thấy Bạch Kiện là cảnh sát, lập tức bước ra phía sau anh ta, cô ta chỉ vào tôi và tố giác: “Người kia bị bệnh tâm thần, anh ta muốn cướp con của tôi!”

Bạch Kiện nhịn cười, nghiêm trang nói: “Chúng tôi cũng vừa nhận được điện thoại báo cảnh sát, nói có một người đàn ông dáng vẻ khả nghi đang đi lại trong khu chung cư, nếu chị đã nói anh ta định cướp con của chị, vậy thì theo chúng tôi về đồn làm bản tường trình đã!”

Lý Như không vui: “Còn phải đến đồn cảnh sát? Có thể làm ở đây luôn không? Thể trạng của con trai tôi không tốt, không thể ở bên ngoài lâu.”

Bạch Kiện thì thầm nói với Lý Như: “Chị này, chị phải nghĩ kĩ đi, nếu như chị không đi theo chúng tôi thì chúng tôi không thể lập án được, không lập án sẽ không bắt được tên này, đến lúc đó sẽ phải thả hắn ra, nếu sau này hắn lại đến đây gây rối thì phải làm sao?”

Lý Như nghe xong sắc mặt cứng đờ, có lẽ cũng sợ tên xấu xa là tôi sau này sẽ quay lại tính sổ, nên cắn răng nói: “Vậy được, chúng tôi sẽ đi cùng với các anh!”

Không ngờ lúc này Triệu Vĩ Thông đột nhiên khóc ầm lên: “Con muốn về nhà! Mẹ ơi con muốn về nhà!”

Lý Như khó xử nói với Bạch Kiện: “Đồng chí cảnh sát này, anh xem con tôi cứ khóc mãi, hay là anh đợi tôi gọi chồng tôi về trông con rồi tôi đi cùng các anh được không?”

Bạch Kiện cũng không làm khó cô ta, đồng ý cùng về nhà cô ta ngồi chờ chồng cô ta về sau đó đến Cục cảnh sát cho lời khai. Cuối cùng, Bạch Kiện còn tỏ vẻ trước mặt Lý Như, mà để Đinh Nhất coi tôi như “phần tử xấu” áp giải xuống xe.

Nhưng tôi không yên tâm để Bạch Kiện đi theo Lý Như về nhà, nên bảo Đinh Nhất đưa răng thú cho Bạch Kiện đeo, phòng ngừa chuyện bất ngờ... đến khi chúng tôi xuống tầng một, thì thi thể bà chị ngã từ trên cao xuống và bà chị được tôi cứu bị chấn động tinh thần nghiêm trọng đã được nhân viên cấp cứu 120 đưa đi rồi.

Chuyện xảy ra đến bước này khiến vụ việc trở nên khá nghiêm trọng, có lẽ bây giờ Bạch Kiện ngồi ở trên kia cũng chẳng khác gì đang ngồi trên bàn chông, vì ngay chính bản thân anh ta cũng không biết nên giải thích với người nhà bà chị làm công tác xã hội kia thế nào.

May mà trên người bọn họ đều có camera ghi chép, mặc dù rơi từ trên cao xuống cũng có chỗ bị hỏng, nhưng sản phẩm điện tử chỉ cần không bị đốt thành tro, thì nhân viên kỹ thuật đều có cách để khôi phục lại hình ảnh.

Bây giờ tôi chỉ lo lắng cho Bạch Kiện và hai người đồng đội của anh ấy, vì tên tà thần kia rất quỷ kế đa đoan, bây giờ hắn đã biết chúng tôi biết việc này, nên khó mà đảm bảo hắn sẽ không làm ra

chuyện gì hại người hại mình.

Nghĩ vậy, tôi và Đinh Nhất quay lại trên tầng, lặng lẽ núp trong hành lang nhà Lý Như bí mật giám sát cửa nhà bọn họ, nhỡ nếu có tình huống nào dị thường, chúng tôi có thể đến cạnh nhóm Bạch Kiện ngay.

Không bao lâu sau, chồng của Lý Như là Triệu Kiến Hoa vội vội vàng vàng quay về nhà, có lẽ anh ta đã nhận được điện thoại của vợ nên vội vàng về sớm. Thật ra, trong tình huống bình thường, mối quan hệ giữa mẹ và con là vững chắc nhất, cho nên chúng tôi muốn tách Lý Như và Triệu Vĩ Thông ra, chính là vì muốn đưa Lý Như đến trại trẻ mồ côi gặp Triệu Vĩ Thông thực sự, như vậy sẽ chặt đứt mối qua hệ "mẹ con" giả tạo này. Tất nhiên chúng tôi cũng sẽ không bỏ mặc Triệu Kiến Hoa, mà để Đinh Nhất ở lại ngoài cửa canh chừng tình hình trong nhà...

Lúc Lý Như và Bạch Kiện cùng đi xuống tầng, tôi thở phào một hơi, dù sao bọn Bạch Kiện cũng chỉ là người bình thường, nếu bị tà thần mê hoặc thì sẽ thành chuyện lớn mất.

Lúc đầu Lý Như vẫn nghĩ bọn Bạch Kiện đưa mình về đồn cảnh sát làm đơn trình báo, đến tận khi cô ta thấy càng đi đường càng vắng, mới nghi ngờ hỏi: "Chúng ta đang đi đâu vậy?"

Đến lúc này Bạch Kiện không thể không nói rõ với cô ta: "Bây giờ chúng tôi đưa cô đến trại trẻ mồ côi, ở đó có một đứa bé hy vọng cô có thể phối hợp với chúng tôi xác định thân phận của bé."

Sắc mặt Lý Như tái nhợt: "Sao lại muốn tôi đến xác định thân phận của đứa bé? Tôi không hiểu ý các anh?"

Tôi nín nhịn nói với Lý Như: "Chị à, không phải tôi nói điên nói khùng đâu, con của chị bây giờ đang ở trại trẻ mồ côi. Nếu chị không tin tôi chị có thể hỏi những cảnh sát ở đây... Chị có thể không tin lời của tôi, nhưng lời nói của cảnh sát thì chị cũng nên

tin chứ?"

Lý Như ngơ ngác nói: "Con của tôi rõ ràng vẫn ở bên cạnh tôi, nhưng vì sao các anh cứ năm lần bảy lượt muốn tôi phải đi gặp con của người khác chứ?"

Bạch Kiện bèn nói luôn: "Chỉ là đi nhìn mặt một lần thôi, chị không lỗ cũng không bị lừa, nhưng chị có từng nghĩ đến việc, nếu như đứa bé trong trại trẻ mồ côi thật sự là con trai Triệu Vĩ Thông của chị, vậy thì nó đã phải ở trại trẻ gần nửa năm rồi! Chị nghĩ lại có thể không thương xót sao..."

CHƯƠNG

ĐỐI THỦ CŨ

Trước khi chúng tôi đi vào trại trẻ mồ côi đã gọi điện trước cho viện trưởng Lưu đưa Tiểu Cường ra ngoài cửa chờ chúng tôi...

Trước đó tôi cũng đã gọi điện cho chú Lê, chú ấy nói, Lý Như và Triệu Vĩ Thông thật có quan hệ mẹ con, cho nên giữa bọn họ có một sự ràng buộc mạnh hơn nhiều so với mẹ con giả, bởi vậy chỉ cần để hai mẹ con họ gặp nhau một lần là tất cả những mê hoặc trước đó sẽ được giải trừ.

Quả nhiên, khi Lý Như nhìn thấy Tiểu Cường đứng bên cạnh viện trưởng Lưu, nước mắt lập tức không kìm được chảy xuống, cô ta bước lên ôm lấy Tiểu Cường: "Tiểu Thông! Đúng là Tiểu Thông của mẹ rồi!"

Triệu Vĩ Thông lơ mơ một lúc, sau đó òa lên một tiếng khóc ầm ĩ: "Mẹ mẹ... mẹ ơi!"

Viện trưởng Lưu nhìn hình ảnh này cũng thở dài, cảm thán: "Ông trời phù hộ, thế là tìm được thân nhân của Tiểu Cường rồi!"

Tôi thầm nghĩ, chuyện này sao lại là ông trời phù hộ! Nếu như chỉ dựa vào ông trời thì đến khi Tiểu Cường nhớ ra được mình là ai, chắc cha mẹ nó đã thành tro cốt dưới mồ từ lâu rồi.

Cuối cùng chúng tôi cũng cắt đứt được mối liên hệ giữa Lý Như

với Triệu Vĩ Thông giả, bây giờ chỉ còn Triệu Kiến Hoa... Có điều tôi tin rằng người cha này sẽ dễ giải quyết hơn người mẹ. Bởi vì, theo tư liệu Bạch Kiện điều tra được từ chỗ đồng nghiệp của Triệu Kiến Hoa, thì anh ta thuộc vào dạng người cha "nuôi con trọn đời" mà hiện giờ đang được bình luận nhiều nhất trên mạng, tức là tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều ném cho Lý Như, còn anh ta chỉ lo kiếm tiền nuôi gia đình. Một người cha như vậy sao có thể có tình cảm sâu sắc với con cái được?

Trên đường về, Lý Như cứ ôm chặt con mình, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ. Tôi đoán có lẽ cô ta nhớ đến mấy tháng nay mình luôn coi một đứa bé xa lạ thành con ruột, nhất định là thế giới nội tâm của cô ta đang sụp đổ.

Lúc này, Lý Như căng thẳng hỏi tôi: "Đứa bé kia là ai? Nó... tôi..."

Tôi nhìn dáng vẻ nói năng không rành mạch của Lý Như, bèn nhẹ nhàng an ủi cô ta: "Chị không cần sợ hãi, không phải bây giờ con chị đang ở bên cạnh chị sao?"

Lý Như nghe lời tôi an ủi, cũng hơi lúng túng nói với tôi: "Vừa rồi xin lỗi anh nhé! Anh muốn giúp tôi... mà tôi còn coi anh là người xấu!"

Tôi cười bảo: "Không sao, lúc đó chị vẫn đang coi Tiểu Thông giả kia là con trai mình mà. Đúng rồi, chị có thể nhớ kĩ lại xem, tại sao lúc đầu lại đưa Tiểu Thông giả về nhà không?"

Lý Như nghĩ lại, sau đó nói cho chúng tôi biết, ngày hôm đó, bọn họ đưa con trai ra ngoài chơi, kết quả quay đi quay lại đã không thấy con trai đâu nữa. Cũng không biết vì sao, lúc đó cô ta và chồng như không suy nghĩ được gì nữa, không nghĩ đến chuyện báo cảnh sát mà cứ thế tìm kiếm xung quanh, đến tận khi có một người tốt nhắc nhở, bọn họ mới nghĩ đến chuyện báo cảnh sát.

Kết quả, đến khi bọn họ đi vào đồn cảnh sát gần đó, đúng lúc lại có một đứa trẻ thất lạc ở bên trong, cảnh sát nói đứa bé đã ở trong đồn cảnh sát chờ từ trưa. Lý Như và Triệu Kiến Hoa vô vùng lo lắng chạy đến xem, thấy chính là Triệu Vĩ Thông con mình mà! Thế là cả ba người ôm nhau khóc òa lên.

Quá trình diễn ra cũng giống như những gì cảnh sát đã nói, cho nên lúc đó không ai nhận ra gia đình ba người này có vấn đề gì. Thật ra, ngay từ khi Lý Như và Triệu Kiến Hoa bắt đầu nhìn thấy Triệu Vĩ Thông giả, bọn họ đã bị thứ kia mê hoặc rồi, hoặc có thể còn trước cả khi đó, thậm chí là bắt đầu từ khi bọn họ lạc mất Triệu Vĩ Thông nên mới không thể suy nghĩ được gì...

Bây giờ Lý Như và Tiểu Thông chưa thể về nhà được, cho nên Bạch Kiện để đồng nghiệp đưa bọn họ đến một nhà khách của bộ công an, còn chúng tôi đi đón chú Lê, sau đó đến nhà họ Triệu tập hợp với Đinh Nhất.

Có Đinh Nhất ở đó nên tôi rất yên tâm, ít nhất sẽ không xảy ra chuyện chết người nữa. Tôi đoán lần này Bạch Kiện cũng khó tường trình được những chuyện đã xảy ra, vì có một nhân viên xã hội đến giúp bị chết oan, thật khó mà nói rõ được.

Hơn nữa, loại chuyện này cũng không thể nói cho rõ ràng được... Biết phải nói thế nào? Không thể nói thẳng ra là bị trúng tà cho nên mới tự nhảy lầu ngã chết chứ? Hay là nói bị trượt chân hoặc tai nạn ngoài ý muốn? Cho dù nói thế nào thì đều không công bằng với người đã chết, bởi vì chị ấy thực sự không phải chết vì những nguyên nhân kia.

Trên đường về Bạch Kiện nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra được cách giải quyết nào, thật ra theo lý thuyết đây đúng là hy sinh trong khi làm nhiệm vụ, nhưng đối với nhà nước thì không biết nên đưa ra lý do chính thức là gì.

Tôi thấy anh ta nhăn mặt cau mày, nên nhỏ giọng khuyên anh ta: “Ôi giời, anh đừng nghĩ nữa, chuyện đã xảy ra rồi, cho dù anh có hối hận cũng không thay đổi được... Không bằng nghĩ xem bây giờ nên đối phó với thứ kia thế nào, anh đừng quên vẫn còn người sống phải cứu đấy.”

Bạch Kiện tỉnh táo lại: “Đúng là như vậy... Tiểu Hứa và Chí Khải còn đang ở trong bệnh viện, để nhân viên công tác xã hội đi lên đó đúng là do anh đã không cân nhắc chu toàn, nhưng bây giờ người chết cũng chết rồi, nói gì thì cũng đã muộn, anh chỉ có thể cố gắng lo tốt cho những người sống thôi.”

Đi đến dưới nhà họ Triệu, tôi gọi điện cho Đinh Nhất, hỏi anh ta xem nhà họ Triệu có động tĩnh gì không? Sau đó Đinh Nhất nói với tôi, từ sau khi chúng tôi rời đi, Triệu Kiến Hoa vẫn luôn ở trong phòng trông Triệu Vĩ Thông giả, khi nãy còn gọi đồ ăn bên ngoài, còn Triệu Vĩ Thông đối với việc Lý Như rời đi cũng không có phản ứng nào bất thường.

Vì không muốn đánh rắn động cỏ, nên chúng tôi đã bàn bạc, trước hết phải nghĩ cách đưa Triệu Kiến Hoa ra ngoài, sau đó để Lý Như nói rõ mọi chuyện với anh ta, như vậy chúng tôi sẽ tách được Triệu Kiến Hoa và Triệu Vĩ Thông giả ra.

Nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Kiện quyết định dùng việc “đi lấy chuyển phát nhanh” để dụ Triệu Kiến Hoa đi ra ngoài, có lẽ Triệu Kiến Hoa cũng thuộc dạng người cha không quá lo lắng khi để con một mình trong nhà vài phút.

Quả nhiên đúng như chúng tôi dự liệu, Triệu kiến Hoa vừa nghe báo dưới lầu có nhân viên chuyển phát nhanh đang chờ, lập tức mặc quần áo đi ra ngoài! Còn Bạch Kiện đã đứng chờ sẵn bên dưới, cản Triệu Kiến Hoa còn đang ngạc nhiên lại.

Trước hết mặc kệ Triệu Kiến Hoa có tin hay không, chúng tôi

cũng đã thành công tách bọn họ ra, hiện giờ, việc còn lại là chúng tôi phải vào nhà Triệu Kiến Hoa gặp mặt trực tiếp đối thủ cũ đến từ Nam Dương kia.

Lúc đầu kế hoạch của chúng tôi là chờ đến khi Bạch Kiện thuyết phục được Triệu Kiến Hoa rồi sẽ cầm chìa khóa đi mở cửa... Nhưng chúng tôi có cao thủ mở khóa là Đinh Nhất, nên có thể giản lược được bước này, bởi vậy khi Triệu Kiến Hoa đi thang máy xuống tầng một thì Đinh Nhất đã đi mở cửa nhà họ Triệu.

Tuy bây giờ là giữa ban ngày, khả năng lấy sáng của căn hộ nhà họ Triệu cũng rất tốt, nhưng tôi nghĩ đến việc tà thần kia hại chết nhiều người như vậy, trong lòng không tránh khỏi có phần căng thẳng, cảm thấy không khí trong căn phòng này quá khủng bố, khiến người ta sợ hãi.

CHƯƠNG

THAY ĐỔI THÂN XÁC

Khi chúng tôi đi vào phòng khách, thấy tivi vẫn đang phát chương trình chú lợn Peppa, nhưng Triệu Vĩ Thông giả lại không ngồi xem ở đó... Đúng lúc này, chúng tôi nghe có tiếng "bang bang" của đồ vật bị rơi xuống đất phát ra từ phòng ngủ.

Mấy người chúng tôi liếc nhìn nhau, sau đó lập tức đi về phía căn phòng phát ra âm thanh...

Đinh Nhất đi trước, từ từ đẩy cửa phòng ngủ ra, trong phòng chỉ có một bé trai đang ngơ ngác ngồi dưới đất, bên dưới người nó có một vũng nước đọng, trên mặt đất cách đó không xa có một vật trang trí bằng pha lê bị vỡ tan.

Đứa bé trai này không phải ai khác, chính là bé Tuấn Bác vẫn luôn giả làm Triệu Vĩ Thông. Cùng lúc đó, mấy người chúng không hiểu vì lý do gì đều cảm thấy căng thẳng, mặc dù đây đã là lần thứ hai chúng tôi đối đầu chính diện với nhau, thế nhưng vẫn chưa biết rõ thực lực thực sự của đối phương thế nào?

Nếu người ngoài nhìn thấy tình cảnh hiện giờ sẽ cảm thấy vô cùng kỳ quái, mấy người đàn ông sức dài vai rộng lom lom mắt nhìn chằm chằm một đứa bé mới có mấy tuổi, nhưng mấy người đàn ông chúng tôi đều biết mức độ hung tàn của đứa bé này...

Tôi lạnh lùng nhìn thẳng vào đứa bé đang ngồi dưới đất nói: “Ở đây không có người ngoài, mày không cần phải vất vả giả vờ như thế đâu…” Mặc dù ngoài miệng tôi nói như nước chảy mây trôi, nhưng vừa nói tay tôi cũng đưa ra chỗ hông, tìm cơ hội rút Kim Cương Hàng Ma Xử ra.

Không ngờ Tiểu Tuấn Bác ở dưới đất như nghe không hiểu, vẫn luôn ngây ngốc nhìn chúng tôi.

Chú Lê nhướng mày nói: “Hình như có điểm gì đó là lạ…”

Nghe xong tôi ngồi xổm xuống trước mặt bé Tuấn Bác và lập tức ngửi thấy mùi khai của nước tiểu, hóa ra đứa bé này sợ đến mức tè dầm ra quần! Tôi thầm nghĩ không đến mức một thứ đồ trang trí rơi cũng khiến hắn sợ đến tè ra quần chứ?

Trong lúc tôi cảm thấy hơi đáng nghi, chú Lê cũng ngồi xổm xuống, sau đó lật mí mắt của đứa bé kia nhìn qua: “Có chuyện rồi, đứa bé này không có hồn, bây giờ nó chỉ là một đứa ngốc thôi!”

Đinh Nhất trầm giọng nói: “Thứ kia đâu? Nó rời bỏ thân thể đứa bé này rồi?”

Chú Lê gật gật đầu, sau đó đứng lên cảnh giác nhìn xung quanh nói: “Nó chắc chắn đã tìm được vật dẫn mới, nếu không sẽ không tùy tiện rời khỏi thân thể đứa bé này.”

“Vật dẫn? Nhưng hiện giờ nơi này ngoại trừ mấy người chúng ta đâu còn ai?” Tôi nói.

Chú Lê lắc đầu nói: “Không chỉ có mấy người chúng ta, cháu đừng quên còn một người vừa mới ra ngoài.”

Tôi giật mình nói: “Chú muốn nói đến Triệu Kiến Hoa? Vậy thì không tốt rồi!”

Tôi vội vàng lấy điện thoại di động gọi cho Bạch Kiện, nhưng mãi không có người bắt máy… Một dự cảm không lành xuất hiện

trong lòng tôi, thế là tôi lập tức chạy xuống dưới lầu, chạy được nửa đường tôi đột nhiên sững lại, sau đó quay đầu nói với chú Lê: "Trông đứa bé này cẩn thận!"

Chú Lê gật đầu nói: "Yên tâm đi! Thứ kia đã rời khỏi thân thể này thì đừng mơ quay lại nữa!"

Nghe chú Lê nói như vậy tôi mới yên tâm xuống dưới...

Chúng tôi không ai nghĩ đến chuyện tà thần Nam Dương này còn có thể tạm thời đổi thân thể, xem ra chúng tôi vẫn chưa hiểu rõ thuộc tính của hắn, chỉ hy vọng bên phía Bạch Kiện đừng xảy ra chuyện gì,

Đến khi tôi và Đinh Nhất chạy xuống dưới sân, nhìn thấy xe của Bạch Kiện vẫn đang đỗ ở đó... Cửa kính xe của bọn họ đều là thủy tinh màu trà, bởi vậy nhìn từ bên ngoài không thể thấy rõ tình huống bên trong, nhưng từ bên trong thì nhìn thấy bên ngoài rất rõ.

Trong tình huống bình thường, nếu bọn Bạch Kiện nhìn thấy tôi và Đinh Nhất đi xuống chắc chắn sẽ bước xuống xe hỏi chúng tôi có chuyện gì, tuyệt đối sẽ không có chút phản ứng nào giống như bây giờ. Lúc này tôi lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Kiện, tiếng chuông quen thuộc vang lên từ trong xe, thế nhưng vẫn không có ai nghe máy.

Tôi và Đinh Nhất nhìn nhau, lập tức biết có chuyện xảy ra, vội vàng chạy đến định mở cửa xe, lại nhìn thấy bên dưới cửa xe đang có máu chảy xuống...

Nhìn thấy cảnh này tim tôi thắt lại, nhanh chóng mở cửa xe ra, nhưng cửa xe đã bị khóa lại.

"Bạch Kiện! Mở cửa ra Bạch Kiện!" Lúc đó tôi khá luống cuống, tay không ngừng giật tay nắm cửa xe, cuối cùng Đinh Nhất phải kéo tôi ra, sau đó cùng dụng cụ thử hai ba lần đã mở được cửa xe

ra.

Cửa xe mở ra, một mùi máu tanh nồng xộc ra khiến tôi thiếu chút nữa không đứng vững, trong xe khắp nơi đều là vết máu tung tóe, mấy người đồng nghiệp của Bạch Kiện đều nằm trong xe, không có phản ứng gì...

Tôi vừa định vào xe kiểm tra, thì Đinh Nhất kéo lại: "Cậu đừng lên xe vội, chờ cảnh sát đến rồi nói, hơn nữa trong xe cũng không còn ai sống sót."

Tôi nhẹ nhàng đẩy anh ta ra nói: "Bạch Kiện vẫn còn ở trong xe, tôi phải đưa anh ta ra, biết đâu... biết đâu anh ta chưa chết?"

Đinh Nhất nghe xong không cản tôi lại nữa, mà lấy điện thoại của tôi gọi cho Triệu Tinh Vũ.

Trong xe dường như không có chỗ nào để đặt chân, tôi chỉ có thể cố gắng không giẫm lên những phần thân thể của họ. Thật khó để tưởng tượng ra nơi này khi nãy đã xảy ra chuyện gì, khiến những người còn sống sờ sờ bị xé nát trong nháy mắt.

Tôi cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu, lật những phần thân thể không lành lặn tìm kiếm Bạch Kiện, nhưng cuối cùng tôi chỉ tìm thấy chiếc điện thoại của Bạch Kiện rơi trong vũng máu.

Lúc này tôi cũng không còn tâm tư quan tâm đến chuyện có phá vỡ hiện trường vụ án hay không, vì cho dù thế nào tôi cũng phải biết Bạch Kiện còn sống hay đã chết... Trong lúc tôi như điên cuồng tìm kiếm Bạch Kiện trong đám tàn thi thì lại bất ngờ phát hiện ra thi thể của Triệu Kiến Hoa!

Lúc đó trong lòng tôi nhảy ra một vạn khả năng, nhưng sau đó tôi lập tức phủ định những suy nghĩ đó. Đến tận khi một khả năng lớn nhất từ từ xuất hiện trong đầu tôi, tâm trạng của tôi bây giờ không biết nên vui mừng hay nên sợ hãi nữa...

Sau khi nhận được điện thoại của Đinh Nhất, Triệu Tinh Vũ lập tức đưa người vội vàng chạy đến, cũng chính cậu ta là người kéo tôi cả người đầy máu đang đứng sững trong xe ra ngoài.

Tôi thấy Triệu Tinh Vũ đã đến, vội kéo cậu ta và nói: "Bạch Kiện không có trong xe... anh ấy chưa chết."

Triệu Tinh Vũ chỉ gật nhẹ mà không nói thêm câu gì với tôi, cậu ta quay người lại nói chuyện với Đinh Nhất: "Anh mau đưa anh ấy đi tắm đi, cả người anh ấy toàn là máu."

Đinh Nhất kéo tôi đến một đài phun nước bên cạnh hàng cây xanh trong khu chung cư, để tôi rửa sạch máu trên tay mình trước... Lúc này, tôi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong mặt nước, cả người toàn là máu, nhìn qua rất đáng sợ.

CHƯƠNG

TIN TỐT VÀ TIN XẤU

Khi tay tôi lùa vào trong làn nước lạnh lẽo, lý trí nháy mắt quay lại, tôi vốc một vốc nước lên rửa mặt, để mình tỉnh táo thêm một chút... lúc này chú Lê và Đàm Lỗi đã ôm theo bé Tuấn Bác ngây người đi xuống.

Thấy chú Lê đi xuống, tôi lau qua mặt vài lần rồi đi đến nói với chú ấy: "Có một tin tốt và một tin xấu..."

Lúc này chú Lê nhìn về phía người của Triệu Tinh Vũ đang lần lượt đưa từng thi thể trong xe ra, nặng nề nói với tôi: "Tình huống này còn có thể có tin tốt gì chứ..."

Tôi thở dài một cái: "Tin tốt là Bạch Kiện chưa chết, tin xấu là Triệu Kiến Hoa chết rồi."

Sắc mặt chú Lê sầm xuống: "Nói cách khác thứ kia đã chuyển từ trên người Triệu Kiến Hoa sang người Bạch Kiện... chuyện này không hay rồi."

Tôi gật đầu: "Đúng như vậy... có điều phải tìm được Bạch Kiện trước đã mới nói được."

Sau đó, Triệu Tinh Vũ lấy video theo dõi trên xe để điều tra, xem lại sự việc xảy ra trước khi trong xe toàn máu tanh... Đoạn đầu video tất cả đều bình thường, đồng nghiệp của Bạch Kiện vẫn

luôn giám sát động tĩnh bên ngoài xe... đến tận khi Bạch Kiện và hai người đồng nghiệp khác đưa Triệu Kiến Hoa quay lại xe, mọi chuyện bắt đầu không khống chế nổi.

Điều tiên, khi Triệu Kiến Hoa vừa lên xe đã điên cuồng xé rách quần áo của mình, mấy người của Bạch Kiện ra sức giữ cũng không được. Bạch Kiện cảm thấy chuyện này không bình thường, lập tức khóa Triệu Kiến Hoa vào ghế ngồi.

Nhưng những hình ảnh tiếp theo khiến cho mọi người đều bất ngờ, trước sự chứng kiến của Bạch Kiện và các đồng nghiệp, Triệu Kiến Hoa tự mình giựt đứt cánh tay bị khóa! Trong thoáng chốc máu văng đầy mặt mọi người, kết cục đã không thể kiểm soát được nữa.

Mặc dù hiện giờ chúng tôi chỉ xem lại video thôi mà còn bị những hình ảnh này khiến cho hoảng sợ, nói gì đến những người có mặt ở hiện trường lúc đó. Không biết phải có sức mạnh đến thế nào mới có thể tự kéo đứt cánh tay của mình? Cho dù sức mạnh này lớn đến đâu thì đó chắc chắn cũng không phải là sức mạnh mà con người bình thường có thể có được!

Trong lúc bọn Bạch Kiện vẫn còn bất ngờ chưa kịp khống chế Triệu Kiến Hoa lại, thì Triệu Kiến Hoa đã vươn cánh tay còn lại đến người cảnh sát đứng gần anh ta nhất, sau đó một phát móc tim người đó ra.

Đáng tiếc không gian trong xe quá hẹp, cho nên mấy người Bạch Kiện không thể móc súng ra bắn chết Triệu Kiến Hoa, chỉ có thể đánh nhau với anh ta, cục diện trong phút chốc không thể kiểm soát được nữa.

May là đúng lúc đó Bạch Kiện không biết lấy đâu ra được một cây côn điện, dí cho Triệu Kiến Hoa một cái, khiến anh ta bị điện giật ngã xuống sàn xe... Thế nhưng lúc này tất cả các đồng nghiệp

của Bạch Kiện trên xe đều đã hy sinh, trên người Bạch Kiện cũng toàn là máu, đã không còn phân biệt được là máu của mình hay máu của các đồng nghiệp đã hy sinh nữa.

Nhưng trong lúc Bạch Kiện đang muốn đi kiểm tra xem tình hình các đồng nghiệp thế nào, thì Triệu Kiến Hoa khi nãy vẫn còn đang co quắp nằm trên đất đột nhiên dùng cách tay còn sót lại nắm chặt lấy mắt cá chân Bạch Kiện...

Bạch Kiện lập tức đứng im tại chỗ, nếu không phải thời gian trên video vẫn đang chạy, thì chúng tôi còn tưởng rằng video bị tạm dừng chứ. Bạch Kiện đứng im như vậy khoảng một phút, sau đó anh ta đá bay Triệu Kiến Hoa đang nửa sống nửa chết, rồi quay đầu dùng ánh mắt thăm dò nhìn khắp xe, trong mắt lóe lên ánh đỏ quỷ dị.

Video đến đây kết thúc, chắc là Bạch Kiện đã tắt camera giám sát... Nhìn đến cảnh này tôi chỉ cảm thấy may mắn, chí ít đoạn video này có thể chứng minh Bạch Kiện không tự mình sát hại những người đồng nghiệp này.

Nhưng tiếp theo thì sao? Không ai biết tà thần sau khi ám vào người Bạch Kiện sẽ làm ra những chuyện gì, cho nên chúng tôi nhất định phải tìm được anh ta trong thời gian ngắn nhất. Thế là Triệu Tinh Vũ lập tức đi lấy video giám sát của khu chung cư, muốn tìm xem sau khi Bạch Kiện xuống xe đã chạy trốn theo hướng nào.

Cùng lúc đó, tôi kể cho Triệu Tinh Vũ chi tiết những chuyện đã xảy ra, cậu ta nghe xong cũng rất khiếp sợ, không ngờ trên đời này còn có thứ như thế tồn tại...

Tôi bất đắc dĩ nói với cậu ta: “Trên thế giới này có rất nhiều chuyện không thể dùng lý lẽ bình thường để giải thích, chỉ mong chúng ta có thể tìm được Bạch Kiện trước khi anh ấy mất kiểm

soát làm ra những chuyện khác người nào đó.”

Dựa theo video giám sát của khu chung cư, sau khi Bạch Kiện xuống xe, đầu tiên vừa đi vừa cởi bỏ cái áo toàn máu ra, sau đó dùng nó lau sạch máu trên tay rồi đi về cửa phía Nam của khu chung cư.

Sau đó, Triệu Tinh Vũ thông qua những “Mắt thần” này dò theo con đường Bạch Kiện đã đi qua, phát hiện sau khi anh ta ra khỏi khu chung cư, đã lên một chuyến xe buýt ra khỏi thành phố. Chúng tôi bèn nhanh chóng lái xe đi, chỉ mong có thể đuổi kịp chiếc xe đang hướng ra ngoại thành thành phố.

Trước tiên, Triệu Tinh Vũ liên hệ với công ty xe buýt để điều tra hành trình của chiếc xe kia, vì chỉ cần chiếc xe đó ra khỏi thành phố thì chúng tôi cũng sẽ mất dấu Bạch Kiện, cho nên chúng tôi nhất định phải nghĩ cách chặn nó lại khi nó vẫn còn đang trong thành phố.

Thế nhưng, khi Triệu Tinh Vũ liên hệ với công ty xe buýt thì nhận được một tin xấu, trên chiếc xe kia đang có rất đông hành khách, chủ yếu là người cao tuổi. Vì hôm nay là ngày mùng tám tháng tư, là ngày hội làng một năm một lần, cho nên những hành khách trên xe hầu hết là những Phật tử lớn tuổi đi hội làng.

Kế hoạch trước đó của bọn Triệu Tinh Vũ là trong khi Bạch Kiện vẫn chưa biết chuyện gì, để chiếc xe dừng lại ở một khu vực hoang vắng ngoài ngoại ô, như vậy sẽ tiện cho họ dàn trận bắt người. Nhưng trong tình huống hiện tại thì không thể làm như vậy dược, dù sao cảnh sát cũng không thể mạo hiểm với tính mạng của cả một xe toàn những người già như thế được.

Điều chúng tôi có thể làm bây giờ là phải đuổi kịp chiếc xe buýt trước khi Bạch Kiện xuống xe, nếu không chỉ cần anh ta tùy tiện xuống bất cứ trạm xe nào không có camera thì sẽ vô cùng khó

khăn nếu muốn tìm được anh ta.

Lúc này, công ty xe buýt gửi đến vị trí mới nhất của chiếc xe buýt kia, Đinh Nhất nhìn thoáng qua sau đó giẫm lên chân ga, trong thoáng chốc đã không còn thấy bóng dáng những chiếc xe của các đồng nghiệp khác của Triệu Tinh Vũ đâu nữa.

Triệu Tinh Vũ đang ngồi trên xe của chúng tôi, cậu ta vội vàng nắm chặt tay cầm và nói: "Đuổi thế này có khi nào xe bị rời ra không?"

Tôi nhìn cậu ta nói: "Yên tâm đi, xe này của chúng tôi đã được sửa lại, chắc chắn không bị rời ra đâu, nhưng nhận hóa đơn phạt thì có đấy, đến lúc đó còn phải nhờ cậu xóa giúp mấy cái hóa đơn đó đi!"

Triệu Tinh Vũ quá sợ hãi với tốc độ xe của Đinh Nhất, vội vàng gật đầu: "Chuyện này... chuyện này không thành vấn đề."

May mà có tay lái tốc độ của Đinh Nhất, cuối cùng chúng tôi cũng đuổi kịp chiếc xe kia trước khi nó ra khỏi thành phố. Tiếc là, vì có quá nhiều người trên xe đứng nhốn nha nhốn nháo, cho nên chúng tôi không nhìn rõ Bạch Kiện có còn ở trên xe hay không.

CHƯƠNG

TRẠM CUỐI CÙNG

Không còn cách nào khác, chúng tôi đành chậm rãi đi theo sau chiếc xe buýt, cố gắng không kinh động đến "hành khách" trên xe... May mà chúng tôi đi xe của mình chứ không đi xe cảnh sát của Triệu Tinh Vũ.

Tôi bảo Triệu Tinh Vũ gọi điện cho đồng nghiệp của anh ta, bảo bọn họ không được đuổi đến gần chiếc xe, nếu không chắc chắn sẽ bị Bạch Kiện phát hiện. Bây giờ chỉ có thể hy vọng hành khách trên chiếc xe này sẽ lần lượt xuống hết, sau đó chúng tôi giả vờ làm hành khách lên xe rồi tính tiếp.

Chiếc xe buýt đi từ nội thành ra, liên tục dừng lại ở từng trạm, không ngừng có người lên xe xuống xe, nhưng hành khách trên xe chỉ đông thêm chứ không ít đi bao nhiêu... Triệu Tinh Vũ lo lắng đến đổ mồ hôi, vì không còn mấy trạm nữa là chiếc xe này sẽ đến trạm cuối cùng ở "một ngôi chùa lớn".

Tôi thấy cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách hay, vì một lát nữa đến chùa thì hành khách trên xe sẽ ào xuống rất đông, đến lúc đó sợ rằng Bạch Kiện sẽ lẩn vào trong đám người, chỉ với vài con mắt của chúng tôi thì không thể nhìn hết được.

Tôi nói với Triệu Tinh Vũ: "Chút nữa đến trạm kế tiếp tôi sẽ lên

xe, còn hai người cứ lái xe theo phía sau nhé…”

Đinh Nhất là người đầu tiên lên tiếng phản đối: “Không được, một mình cậu lên xe quá nguy hiểm, cậu đừng quên, anh ta bây giờ không phải là Bạch Kiện, anh ta có thể ra tay với cả đồng nghiệp của mình huống gì là cậu?”

Đương nhiên là tôi biết chuyện này, có điều với tình hình trước mắt thì tôi lên xe sẽ thích hợp hơn người khác. Đinh Nhất đang lái xe, nếu như phải dừng lại đổi lái cho Triệu Tinh Vũ sẽ rất mất thời gian.

Nếu để Triệu Tinh Vũ đóng giả hành khách lên xe cũng không ổn, vì dù sao anh ta cũng chỉ là một cảnh sát bình thường, nếu Bạch Kiện nổi điên lên thì trên danh sách hy sinh sẽ thêm một cái tên mà thôi.

Còn nếu cả ba người chúng tôi cùng lên xe thì chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của Bạch Kiện, đến lúc đó nếu thực sự ra tay, không ai có thể đảm bảo an toàn cho những hành khách vô tội trên xe… Cho nên nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có tôi lên xe là thích hợp nhất.

Đinh Nhất thấy tôi đã quyết thì quay đầu lại nói: “Đến trạm sau tôi sẽ lên…”

Tôi lắc đầu nói: “Không được, bây giờ mà còn đổi lái xe thì rất mất thời gian, hơn nữa chỉ có anh lái xe theo sau tôi mới yên tâm.”

Vẻ mặt Đinh Nhất cực kỳ khó coi, mặc dù trong lòng anh ta không đồng ý với quyết định của tôi, nhưng lại không có cách nào phản đối quyết định đó. Tôi trấn an anh ta: “Không sao đâu, cho dù là Bạch Kiện hay tà thần Nam Dương kia đều khá quen biết tôi, tôi tin rằng cho dù là ai trong bọn họ nhìn thấy tôi, thì cũng không ra tay ngay đâu.”

Vẻ mặt Đinh Nhất vẫn không khá hơn bao nhiêu, tôi đành phải rút Kim Cương Xử sau lưng ra, cười nói với anh ta: “Anh đừng

quên tôi còn có pháp bảo này, thứ kia đâu làm tôi bị thương được.”

Từ ánh mắt của Đinh Nhất không khó để nhận ra anh ta không tin lời tôi nói, biết là tôi đang lừa anh ta. Nhưng anh ta cũng biết, dù nói gì cũng không thay đổi được quyết định của tôi, nên điều anh ta có thể làm bây giờ là ủng hộ tôi mà thôi.

Lúc này, Đinh Nhất tăng tốc vượt qua chiếc xe buýt kia, sau đó dừng xe ở trạm xe buýt kế tiếp: “Xuống xe đi, xe buýt sắp rẽ vào đây rồi.”

Tôi gật đầu nhẹ với Đinh Nhất và Triệu Tinh Vũ, sau đó mở cửa xe bước xuống... Đúng lúc này, tôi nhìn thấy xe buýt đã sắp vào trạm, Đinh Nhất lập tức nhấn chân ga rời đi.

Khi xe buýt dừng hẳn, ở cửa sau có mấy người thanh niên chen nhau đi xuống, trong đó có một người nhuộm tóc vàng phàn nàn: “Sau hôm nay lại có lắm người già đi xe thế không biết! Phiền phức chết đi được!”

Một người bạn của cậu ta buồn cười: “Chuyện này mà cậu không biết à? Hôm nay là hội chùa, những ông bà già này đều muốn đi hội.”

Tôi vội vàng đi qua mấy người đó, chạy thẳng đến cửa trước. Sau khi lên xe tôi lập tức phát sầu, lúc này trên xe vẫn còn rất nhiều người, dường như ngay cả chỗ đặt chân cũng không có.

Không còn cách nào, tôi đành đưa tay móc vào túi tìm tiền lẻ để mua vé, nhưng sờ rồi mới nhận ra trong túi chẳng có đồng tiền lẻ nào... Tôi không hề nghĩ ngợi mà cầm một tờ tiền đưa cho người lái xe, người lái xe vừa nhìn thấy tờ tiền thì định nói gì đó, tôi vội ra hiệu im lặng, sau đó cố gắng chen về phía cuối xe.

Người lái xe kia cũng biết chuyện, chốc lát sẽ hiểu tôi là ai, chắc hẳn trước đó đã có người ở công ty liên lạc với anh ta, anh ta cũng

biết có một người đàn ông rất nguy hiểm ở trên xe mình.

Lúc đó tôi phải dùng hết sức mới chậm chạp di chuyển được trong xe, không ngờ những người già này vẫn còn khỏe mạnh lắm, thể lực của tôi còn kém hơn so với bọn họ ấy chứ.

Tôi vừa đi vừa quan sát, muốn tìm xem Bạch Kiện ở đâu, nhưng tìm một lượt vẫn không thấy Bạch Kiện đâu, trong lúc tôi còn đang nghi ngờ không biết có phải trong lúc chúng tôi chưa đuổi kịp, anh ta đã xuống xe rồi hay không thì bị thu hút sự chú ý bởi một dáng người quen thuộc ngồi ở bên trái hàng ghế cuối cùng.

Với quan hệ của tôi và Bạch Kiện chắc chắn tôi sẽ không nhận lầm, đây nhất định là anh ta. Chỉ có điều anh ta bây giờ không phải là Bạch Kiện mà tôi quen thuộc, cả người anh ta như bị bao phủ bởi âm khí, phát ra cảnh báo người sống chớ lại gần...

Đương nhiên, lúc này tôi muốn đến gần anh ta mà muốn anh ta không chú ý đến mình cũng khó. Tôi không tiếp tục chen về phía sau nữa, mà tìm một vị trí không dễ nhìn đến đứng lại, sau đó nhìn chằm chằm về phía Bạch Kiện ngồi.

Quan sát một lúc tôi nhận ra, từ đầu đến cuối Bạch Kiện đều cúi đầu, không nhúc nhích ngồi im tại chỗ, toàn bộ cảnh tượng hò hét ầm ĩ trong xe dường như không liên quan gì đến anh ta...

Lúc đầu chúng tôi đều cho rằng Bạch Kiện lên chiếc xe chuẩn bị ra khỏi thành phố này, hoàn toàn là một hành vi phản trinh sát, anh ta muốn dùng chiếc xe này để tránh khỏi những “mắt thần” trong thành phố.

Thế nhưng chuyện này hình như không đơn giản như trong suy nghĩ của chúng tôi, vì nếu chỉ có mục đích đó, anh ta đã có thể xuống xe từ mấy trạm trước chứ không phải cứ ngồi mãi đến trạm cuối cùng ở ngôi chùa lớn kia. Có lẽ, những bước mà chúng tôi tưởng rằng tà thần lựa chọn ngẫu nhiên thì thực tế đều là những

bước được hắn lên kế hoạch hoàn hảo rồi.

Nghĩ vậy, tôi nhắn tin cho chú Lê, kể tình huống hiện tại cho chú ấy, chú ấy lập tức nhắn tin lại cho tôi, bảo chúng tôi phải ngăn thứ này đến được chùa, nếu không chuyện này sẽ phát triển theo chiều hướng mà chúng tôi không thể kiểm soát được.

CHƯƠNG

PHỤC CHẾ KÝ ỨC

Mặc dù tôi không biết vì sao chú Lê lại bảo chúng tôi nhất định phải chặn Bạch Kiện trước khi anh ta đến được chùa, có lẽ đó là chuyện vô cùng quan trọng, thế là tôi lập tức gửi tin nhắn cho Đinh Nhất, bảo anh ta nghĩ cách tạo một va chạm nhẹ với chiếc xe này trước khi đến chùa một trạm, như vậy những người già đi chùa có thể đi bộ đến đó, cũng để cho tất cả những hành khách trên xe đều an toàn rời đi.

Chuyện này đã giao cho Đinh Nhất thì không cần phải lo lắng, tôi tin rằng anh ta có thể tạo ra được sự va chạm nhỏ nhất... Quả nhiên, khi xe buýt còn cách trạm cuối cùng không đến một kilomet, Đinh Nhất đã nhấn chân ga đuổi theo, cố ý cướp đường của xe buýt, đầu xe buýt va vào cửa xe chỗ Đinh Nhất ngồi.

Lúc đó tốc độ của xe buýt cũng không nhanh, cho nên khi lái xe phát hiện ra có va chạm với xe của chúng tôi đã phang gấp lại. Những người lớn tuổi trên xe mặc dù bị nghiêng ngả một chút, nhưng tất cả đều không bị thương gì cả.

Người lái xe tức giận hùng hổ xuống xe định lôi Đinh Nhất ra mắng một trận... Còn tôi vẫn nhìn chòng chọc vào Bạch Kiện,, muốn xem anh ta sẽ phản ứng thế nào. Thế nhưng một loạt những

hành động phát sinh ngoài ý muốn này không hề gây được sự chú ý với Bạch Kiện, anh ta vẫn cúi đầu ngồi im ở đó, khiến cho tôi nghi ngờ có phải anh ta bị hôn mê không?

Mặc dù sự cố này rõ ràng là lỗi của Đinh Nhất, nhưng khi lái xe nhìn thấy Đinh Nhất thì khí thế lập tức tụt mất mấy phần, lửa giận hừng hực cũng xẹp xuống thành ngọn lửa nhỏ trong nháy mắt.

Chỉ thấy lái xe chỉ tay vào đầu xe mình nói gì đó với Đinh Nhất, nhìn thái độ của anh ta có lẽ đang giảng giải quy tắc với Đinh Nhất. Có điều Đinh Nhất làm chuyện này không phải với mục đích có đúng hay sai, cho nên tôi biết bọn họ sẽ còn nói chuyện lâu.

Lúc này hành khách trên xe bắt đầu sốt ruột, vì mục đích của họ chỉ còn cách nơi này chưa đến một kilomet, nếu như chờ đến khi lái xe xử lý xong sự cố mới đưa bọn họ đi thì đã qua giờ lành bái Phật rồi.

Thế là những người cao tuổi "có lòng có sức" này nhao nhao xuống xe, lục tục đi về phía chùa... Người trên xe ít đi nhanh chóng, mà lái xe xuống nói lý cũng đã lên xe, ngồi vào vị trí lái xe.

Xe buýt khởi động lại, nhưng nơi đến không phải là ngôi chùa kia nữa, mà là một bãi đất trống cách đấy mấy kilomet... Bạch Kiện vốn không màng thế sự cuối cùng cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía tôi.

"Vì sao lại là mày?" Giọng Bạch Kiện trầm thấp.

Tôi hừ lạnh: "Câu này nên là tao nói mới đúng chứ, vì sao lại là mày? Lần trước để mày may mắn trốn thoát, đáng lẽ mày nên yên ổn là một con người đi, vì sao còn năm lần bảy lượt đi hại người? Hay là mày không thể trở thành người?"

Bạch Kiện than nhẹ một tiếng: "Người? Bọn mày đừng đánh giá mình quá cao, tao không phải yêu, mục đích cuối cùng không phải

hóa thành người, loại sinh vật thấp hèn như con người chỉ đáng thành thức ăn bổ dưỡng của tao mà thôi. Có điều, mày đến cũng đúng lúc lắm, con người cũng có nhiều loại khác nhau, như mày thì bổ dưỡng hơn chút.”

Tôi như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, vừa cười vừa lắc đầu nói: “Là mày tự đánh giá mình quá cao, mày trong mắt bọn tao còn không bằng một con yêu quái, bởi vì ít nhất yêu quái còn có máu thịt... Mày thì chẳng là cái gì cả. Mày chỉ là tà niệm trong lòng con người mà thôi, là con người tạo ra mày, cho nên mày mãi mãi không thể chi phối được con người!”

Bạch Kiện lại đắc ý nói: “Thật sao? Vậy tại sao bây giờ tao lại đang điều khiển được con người thế? Đúng rồi, quên chưa nói cho mày biết, thân thể của bạn mày vô cùng hoàn mỹ, so với những thân thể tao đã từng điều khiển trước đó thì hoàn hảo hơn nhiều, tao thực sự không nỡ tàn phá nó...”

Tôi gật gù: “Đúng là như vậy, người bạn này của tao thực sự rất hoàn mỹ, mà anh ấy không chỉ có một thân thể hoàn mỹ, thế giới nội tâm của anh ấy càng thêm mạnh mẽ, tao tin mày không khống chế được anh ấy lâu nữa đâu, anh ấy nhất định sẽ thoát khỏi mày.”

Bạch Kiện tỏ vẻ không quan trọng: “Đây chỉ là một nguyện vọng tốt đẹp của mày mà thôi... Tao biết bọn mày luôn có rất nhiều nguyện vọng kiểu như thế, mà tao thì có thể giúp hoàn thành những nguyện vọng này. Thế nào? Mày muốn thực hiện nguyện vọng gì? Tao đều có thể giúp mày thực hiện!”

Tôi tỏ vẻ khinh thường: “Lúc trước mày mê hoặc Tôn Tả Đường cũng dùng cách này à? Mày đúng là nên cảm ơn hắn mới phải? Nếu như không có hắn thì mày vẫn còn bị nhốt trong cái hòm gỗ nát kia, nhưng cách mày cảm ơn hắn thực sự khiến tao buồn nôn...

Tiện cho tao hỏi chút, mày có thực hiện nguyện vọng của Tôn Tả Đường không? Hình như không thì phải? Nhìn như thế đâu thể nào nói là mày đã giúp người ta thực hiện nguyện vọng chứ, thật ra cũng chỉ là một câu nói suông thôi."

Bạch Kiện tức giận: "Nói suông? Tao khiến một đứa bé mà bác sĩ đã phán quyết tử hình tỉnh lại, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?"

Tôi lại cười lạnh: "Mày lừa quỷ à? Không phải mày dùng thân thể của đứa bé đó nên nó mới tỉnh lại sao... chỉ sợ hồn phách thực sự của Tiểu Lượng đã bị mày nuốt chửng rồi!"

Bạch Kiện vỗ đầu một cái: "Mày nhắc tao mới nhớ, người bạn này của mày có thế giới nội tâm mạnh mẽ như thế, hay là tao nuốt luôn hồn phách của nó nhỉ?"

Trong lòng tôi lập tức căng thẳng, rối loạn trong phút chốc: "Mày dám! Nếu mày làm thế tao sẽ nghiền xương mày thành tro…"

Bạch Kiện nói với vẻ ngông cuồng: "Nghiền xương tao thành tro? Mày nghĩ kĩ chưa? Như mày đã nói đó, tao làm gì có thân thể, mày định lấy xương tao ở đâu để nghiền thành tro?"

Lúc này tôi ổn định lại cảm xúc, biết rằng bây giờ không phải là lúc rối loạn, tôi điều chỉnh lại tâm trạng của mình lần nữa: "Thật ra suy nghĩ kĩ một chút, giữa hai chúng ta cũng không có quá nhiều thù hận, chúng ta không nhất thiết cứ phải giữ mãi không buông như thế... Hay thế này đi, chúng ta làm một giao dịch, thế nào?"

Bạch Kiện khẽ hất mặt nói: "Ồ, mày muốn giao dịch với tao? Nói thử nghe xem..."

Tôi hỏi thăm dò: "Mày rời khỏi cơ thể Bạch Kiện, bọn tao cũng sẽ không dây dưa với mày nữa, thế nào?

Bạch Kiện suy nghĩ rồi nói: "Ý mày là chỉ cần tao rời khỏi thân

thể này, không ăn mất hồn phách này, như thế sau này tao làm việc gì bọn mày cũng sẽ không can thiệp nữa?”

Tôi bình tĩnh gật đầu với hắn: “Mày có thể hiểu như thế...”

Sau đó Bạch Kiện cười một trận như điên: “Trương Tiến Bảo, xem ra hiểu biết của mày về tao kém xa những điều tao biết về mày đấy...”

Tôi nghi ngờ nói: “Có ý gì?”

Bạch Kiện chỉ vào chính mình: “Tao có một khả năng đặc biệt, đó chính là có thể phục chế lại ký ức của người bị tao khống chế, cũng gần giống như khả năng cảm nhận ký ức thi thể của mày vậy. Trong trí nhớ của bạn mày, mày không phải là người biết giữ lời hứa với kẻ địch.”

CHƯƠNG

THẾ GIỚI TINH THẦN

Tôi cười khổ trong lòng, thầm nghĩ Bạch Kiện à Bạch Kiện, sao anh không nhớ những điểm tốt của tôi chứ? Bây giờ thì hay rồi, muốn đấu trí cũng không được.

Bạch Kiện thấy tôi mãi không nói gì, tiếp tục vừa cười vừa nói: "Nghĩ lại mấy năm nay tao toàn phải làm con của người ta, bây giờ có được thân thể này, lại còn có thể làm chồng làm cha, quả là chuyện đáng mừng!"

Trong lòng tôi lập tức trùng xuống, hôm nay dù tôi có thể cứu được Bạch Kiện hay không, cũng không thể để hắn làm hại Bạch Thư Vũ và con trai hai người ấy, nếu không lúc gặp nhau ở Âm Ti, tôi làm sao đối mặt với Bạch Kiện được?

Tôi cười nhẹ: "Mày đúng là không có hiểu biết, vớ bừa lấy một thân thể lập tức coi thành bảo bối luôn.."

Bạch Kiện sững sờ: "Vớ bừa? Không phải tao vớ bừa, đây là người có thân thể cường tráng nhất và đầu óc nhanh nhạy nhất trong xe."

"Đúng là đồ ngây thơ, quả nhiên là chưa trải sự đời... Thân thể tốt không phải là anh ấy, mà là người trước mặt mày đây này!" Tôi chỉ vào mình.

Đinh Nhất vẫn đang lái xe phía trước, nghe thấy tôi nói vậy thì hiểu ngay tôi định làm gì, anh ta hơi nghiêng đầu nhìn tôi, sắc mặt không vui vẻ. Thế nhưng bây giờ tôi không tiện nói gì với anh ta, đành phải khẽ khẽ lắc đầu ra hiệu anh ta tiếp tục đi về phía trước.

Bạch Kiện quả nhiên bị câu nói của tôi thu hút, sau đó hắn nhìn tôi đầy hứng thú: "Thân thể của mày... Quả là rất đặc biệt, nhưng tao không phải đồ ngu, thân thể của mày cũng không phải muốn chiếm là chiếm được."

Tôi giả vờ suy nghĩ rồi gật đầu: "Cứng rắn cướp lấy thì chắc chắn mày không chiếm được, nhưng nếu tao tự nguyện cho mày thì sao..."

Bạch Kiện không tin: "Tự nguyện...? Mày cảm thấy tao sẽ tin lời mày à?"

Tôi tỏ vẻ không quan trọng: "Chắc chắn phải có điều kiện rồi, chỉ cần mày từ bỏ thân thể hiện tại, mày có thể tùy ý lấy thân thể tao..."

"Bạch Kiện" nửa tin nửa ngờ nhìn tôi, không hiểu tôi định chơi trò gì. Thật ra tôi cũng không thực sự muốn tặng thân thể mình cho hắn, mà muốn dùng cách này để lừa hắn ra khỏi cơ thể Bạch Kiện, rồi tính tiếp.

Đương nhiên Đinh Nhất không đồng ý để tôi mạo hiểm dùng cơ thể mình, nhưng chẳng phải người xưa hay nói "bỏ con săn sắt bắt con cá rô" sao, nếu như không có thứ gì tốt hơn để dụ hắn thì hắn sao có thể bị mắc lừa được?

Lúc này Đinh Nhất đã lái xe buýt đến bãi đất trống được chỉ định, Triệu Tinh Vũ cũng mang theo đồng nghiệp dừng ở xa xa phía sau, không dám tùy tiện đến gần nơi này. Lúc trước anh ta đã cử người đi đón chú Lê, vì với cục diện này nếu không có chú Lê thì chúng tôi cũng không nắm được bao nhiêu phần thắng.

Trên xe buýt, sau khi Bạch Kiện nghe lời đề nghị của tôi thì từ từ đứng lên khỏi chỗ ngồi, Đinh Nhất thấy thế lập tức đi đến bên cạnh tôi, cảnh giác nhìn Bạch Kiện...

"Trương Tiến Bảo, chúng ta dù sao cũng có giao tình từ trước, nhớ ngày đó hai người chúng mày hủy tượng đồng của tao, hại tao không có chỗ dung thân, ép tao không thể không chuyển vào thân thể con người. Bây giờ mày lại muốn dùng thân thể của mình để trao đổi với tao? Xem ra tao vẫn không thể lý giải được tình cảm của con người chúng mày!" Bạch Kiện nói với vẻ khó chịu.

Tôi cười: "Cho nên mày chỉ có thể phục chế lại ký ức của con người chứ mãi mãi không trải nghiệm được tình cảm của con người, cũng chính bởi vậy, mày mãi mãi không thể trở thành một con người thực sự được."

Bạch Kiện tỏ ra không quan trọng nói: "Tao cũng không thèm cảm nhận thứ tình cảm của con người, tao chỉ cần một thân thể khỏe mạnh là đủ rồi."

Tôi nghe hắn nói mà không hiểu được: "Thế mày thích cái gì? Mày tổn hại tâm tư hại chết nhiều người như vậy, cuối cùng mày muốn đạt được cái gì?"

Bạch Kiện cũng không trả lời câu hỏi của tôi ngay, mà nhìn thoáng qua cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, nói với giọng sâu xa: "Con người chúng mày không thể nào hiểu được thế giới tinh thần của tao, tao là tao, cũng là nguyên nhân tao không muốn thành người."

Tôi thấy buồn cười: "Lời của mày không phải trước sau bất nhất sao? Một bên thì nói con người bọn tao rất đê tiện, một bên lại bám riết vào thân thể con người, mày nói thế giới tinh thần của mày quá cao cấp bọn tao không thể hiểu được, nhưng thật ra trong mắt bọn tao mày chỉ là một kẻ đáng thương không chốn dung thân, ngày ngày trốn chui trốn lủi chỉ muốn ở lại trong thế giới con

người, tham sống sợ chết.”

Bạch Kiện nghe tôi nói xong sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, xem ra bị tôi nói trúng tim đen rồi, hắn tỏ ra cuồng vọng chỉ để che giấu nội tâm tự ti cực độ của mình mà thôi...

Tôi thấy cuộc đàm phán sắp hỏng, bèn vội vàng nói với hắn: “Mày có thế giới tinh thần của mày, tao có cuộc sống bình thường của tao, mày rời khỏi cơ thể của bạn tao, thân thể tao để mày tùy ý sử dụng.”

Bạch Kiện cười dữ tợn: “Nhưng người đứng sau mày có vẻ không đồng ý lắm với quyết định này của mày, bọn mày có cần thương lượng lại không?”

Tôi quay lại nhìn Đinh Nhất, thấy sắc mặt anh ta tái xanh nhìn chằm chằm Bạch Kiện, tôi vội nháy mắt ra hiệu, bảo anh ta xuống xe trước.

Nhưng Đinh Nhất bướng bỉnh không thèm để ý, nói thế nào cũng không được, không còn cách nào khác tôi đành quay lại giả tạo cười nói với Bạch Kiện: “Thân thể là của tao, tao nói được là được... Nhưng tao nói cho mày biết, bỏ qua lần này sẽ không còn cơ hội đâu, bây giờ tao đang nghĩ như vậy nhưng chút nữa có thể tao sẽ đổi ý, cho nên nếu muốn thân thể tao thì mày quyết nhanh lên.”

Sau khi nói xong, tôi kéo Đinh Nhất xuống xe trước, dù sao không gian trên xe buýt cũng có hạn, cho nên vẫn phải kéo Bạch Kiện xuống chỗ đất trống trước đã. Bạch Kiện thấy tôi và Đinh Nhất đã xuống xe, hắn cũng không nghi ngờ gì đi theo sau xuống cùng chúng tôi.

Không ngờ Đinh Nhất vừa xuống xe, đã đẩy tôi sang một bên, lao vào động thủ với Bạch Kiện... Với thân thủ của Đinh Nhất thì tôi cũng không lo lắng, nhưng dáng vẻ chết thảm của những đồng

đội của Bạch Kiện vẫn còn hiển hiện rõ ràng trước mắt tôi, nếu Đinh Nhất không hạ tử thủ thì chắc chắn sẽ chịu thiệt, nhưng nếu anh ta hạ tử thủ thì thân thể của Bạch Kiện sẽ bị thương mất.

Đây là kết quả mà tôi không muốn nhìn thấy nhất, khi ở trên xe tôi nói nhiều như vậy chính là vì không muốn chuyện này xảy ra. Nhưng không ngờ khi Đinh Nhất nghe tôi nói muốn đem thân thể của tôi cho tà thần, anh ta lại trực tiếp ra tay với đối phương, khiến kế hoạch của tôi rối loạn hết cả.

Hai người bọn họ đánh nhau, động tác nhanh đến mức khiến tôi hoa cả mắt, dù tôi có lòng muốn ngăn lại, nhưng nhìn chiêu nào chiêu nấy của họ đều là dồn đối thủ vào chỗ chết cả, nếu tùy tiện lao vào không khéo thành ruồi muỗi chịu chết.

Tôi quan sát một chốc, trong lòng bỗng thấy lạnh lẽo, vì tôi có thể nhận ra Bạch Kiện không xuất toàn lực, mỗi một đòn hắn đánh về phía Đinh Nhất đều để lại sơ hở.

Tôi không tin thứ này lại nương tay với Đinh Nhất, hoặc là hắn cũng ngấp nghé thân thể của Đinh Nhất, hoặc là hắn chưa hoàn toàn khống chế được thân thể của Bạch Kiện...

CHƯƠNG

TÌNH CẢM

Cho dù là khả năng nào, đây đều là cơ hội của tôi... Thật ra muốn giết chết gã tà thần kia cũng không khó, cái khó là làm thế nào để không khiến Bạch Kiện bị thương và điều kiện tiên quyết là không giết chết anh ta!

Bản chất con người đều ích kỷ, trước đó khi tà thần bám lên thân Triệu Kiến Hoa, tôi còn cảm thấy có phần may mắn, vì chỉ cần hắn rời khỏi thân thể của đứa bé kia thì tôi sẽ có cách để thu phục hắn.

Nhưng khi tôi biết hắn nhập vào người Bạch Kiện, tôi lập tức từ bỏ ý nghĩ giết chết hắn, bởi vì tôi không thể nào trơ mắt nhìn Bạch Kiện chết chung với hắn...

Lúc này rõ ràng Đinh Nhất đã rơi vào thế hạ phong, tay của tôi vẫn luôn đặt trên Kim Cương Xử ở thắt lưng, không biết mình có nên lao ra hỗ trợ bây giờ hay không. Chú Lê cũng đã đến hiện trường, chú ấy nhìn Đinh Nhất triền đấu với Bạch Kiện, thì lập tức nói với Triệu Tinh Vũ, bảo anh ta cho người di tản dân trong bán kính năm kilomet vuông, tránh bị thương đến người vô tội.

Cũng may vùng này vốn là đất hoang, cho nên không có gia đình nào quanh đây, bởi vậy bọn Triệu Tinh Vũ chỉ cần thiết lập hàng

rào barie, ngăn người không có phận sự tiến vào là được. Sở dĩ chú Lê muốn làm như vậy, thứ nhất là để tránh tổn thương người vô tội, thứ hai là không muốn để thứ kia có cơ hội bám lên thân người khác.

Sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, chú Lê và Đàm Lỗi dùng dây đỏ và cờ giấy bố trí trận pháp xung quanh Đinh Nhất và Bạch Kiện, định dùng cách này để vây khốn tà thần trong trận trước.

Sau này chú Lê mới nói cho tôi biết, sở dĩ chú ấy muốn tôi ngăn không cho Bạch Kiện đi đến ngôi chùa to đó, là bởi vì chú ấy biết nơi đó có thờ phụng xá lợi của mấy vị cao tăng, nếu để thứ kia đạt được những viên xá lợi đó, chỉ sợ hắn sẽ càng khó đối phó hơn.

Tôi nghe xong mà không hiểu: “Vì sao trước đó hắn không đi lấy xá lợi luôn?”

Chú Lê suy nghĩ: “Nếu chú đoán không lầm thì hai thân thể trước đấy của hắn quá yếu ớt, không thể giúp hắn hoàn thành việc đó được. Nhưng thân thể của Bạch Kiện thì lại khác, bởi vậy sau khi có được thân thể của Bạch Kiện, hắn lập tức muốn đến chùa cướp xá lợi.”

Tôi tò mò: “Hắn sẽ dùng thứ đó thế nào ạ? Ăn à?”

Chú Lê thở dài: “Ăn thì không có tác dụng gì, chú đoán là hắn muốn dùng mấy xá lợi đó để tái tạo chân thân...”

Tôi chợt hiểu ra: “Chẳng trách hắn chướng mắt với thân thể con người, hóa ra hắn vẫn luôn tâm tâm niệm niệm muốn tạo một tượng đồng khác cho mình!”

Đúng lúc này, Đinh Nhất bị Bạch Kiện vỗ một chưởng vào ngực, nếu như đổi thành người khác có lẽ một chiêu này đã bị móc tim ra rồi... May mà thân thể Đinh Nhất nhanh nhẹn, né kịp, chỉ bị Bạch Kiện xé rách quần áo. Không ngờ, Bạch Kiện một kích không thành lập tức thu chưởng, sau đó năm ngón tay nắm chặt thành

quyền đánh thẳng vào ngực Đinh Nhất.

Lần này Đinh Nhất không né kịp, trúng một đòn phụt ra ngụm máu đen rồi quỳ rạp xuống đất. Tôi thấy thế lập tức rút Kim Cương Xử xông đến, dùng nó chặn một đòn trí mạng thay Đinh Nhất.

Tay Bạch Kiện vừa mới chạm vào Kim Cương Xử thì lập tức rụt tay về như bị bỏng, sau đó cảnh giác nhìn chằm chằm chiếc chùy trong tay tôi: “Đây là thứ gì?”

Tôi cười khẽ: “Không có gì, chỉ là một pháp khí trừ tà thôi...”

Lúc này tôi vẫy vẫy tay với Đàm Lỗi, để cậu ta đỡ Đinh Nhất sang một bên nghỉ ngơi, nhưng Đinh Nhất lại cố ở lại không chịu rời đi. Tôi biết lần này Đinh Nhất bị thương không nhẹ, cho nên nhất định phải để anh ta nghỉ ngơi một lát.

Tôi vỗ vai anh ta và nói: “Yên tâm đi, chắc chắn tôi không chết được đâu, hắn cũng không cướp được thân thể tôi đâu.” Sau khi nói xong tôi vội vàng bảo với Đàm Lỗi: “Nhanh đỡ sư huynh của cậu ra ngoài.”

Kết quả, Đàm Lỗi vừa đỡ lấy Đinh Nhất định ép anh ta ra ngoài thì Đinh Nhất ngã quỵ xuống ngất đi. Tôi vội vàng đỡ Đinh Nhất lên lưng Đàm Lỗi, sau đó nói với chú Lê ở cách đó không xa: “Mọi người đưa Đinh Nhất lên xe chờ một lúc...”

Chú Lê hơi do dự, nhưng bây giờ chú ấy có ở đây cũng không làm được việc gì, nên chú ấy cắn răng, giúp Đàm Lỗi đưa Đinh Nhất đang hôn mê bất tỉnh lên chiếc xe buýt trước mặt.

Bạch Kiện cười nói với tôi: “Mãi mà tao cũng không hiểu được mấy thứ tình cảm con người của chúng mày, mày đang muốn hy sinh bản thân à? Nhưng sao mày phải làm như thế? Mày làm vậy đâu có đạt được điều gì?”

Tôi than nhẹ: “Trong thế giới tình cảm của bọn tao có một thứ gọi là tình cảm, giữa người với người sẽ có tình cảm, giữa động vật với động vật cũng có tình cảm, loại tình cảm này rất kỳ lạ, mày chưa từng trải qua có nói cũng không hiểu được…”

Bạch Kiện nhún vai nói: “Tao không cần loại tình cảm đó…”

Tôi cười: “Không phải là mày không cần, mà là mày không có năng lực yêu thương. Thử so sánh mà xem, giữa người với người sẽ có tình cảm, giữa động vật với động vật cũng có tình cảm, cho dù là con người với động vật cũng có thể có tình cảm, nhưng mày nghĩ xem giữa người và một cục đá có thể có tình cảm được không? Không, bởi vì tảng đá sẽ không có tương tác tình cảm qua lại gì với con người cả, mà mày chính là tảng đá kia, đây chính là nguyên nhân vì sao mày mãi mãi không hiểu được vì sao tao làm như vậy.”

Bạch Kiện nghe xong gật đầu, sau đó nói với giọng không quan trọng: “Được, mày muốn nói gì thì nói, dù sao tao có được thân thể tao muốn là được rồi.”

Tôi thử bảo: “Được, vậy bây giờ mày ra khỏi thân thể Bạch Kiện đi!”

Bạch Kiện cười khẽ: “Làm sao? Muốn lừa tao ra khỏi thân thể của bạn mày?”

Tôi ngụy biện: “Dĩ nhiên không phải, mày không rời khỏi thân thể anh ấy làm sao vào trong người tao được?”

Bạch Kiện cười thần bí nói: “Tao có cách của tao, mày cứ đi qua đây là được… Đúng rồi, đừng quên vứt cái pháp khí trừ tà trong tay mày xuống.”

Tôi đem Kim Cương Xử thả lại vào bao da bên hông: “Không làm thế được, biết đâu mày lật lọng thì sao? Tao nhìn thấy rõ ràng những thi thể trong xe cảnh sát kia rồi, tao không muốn nối theo

gót bọn họ.”

Bạch Kiện gật đầu: “Được, không quan trọng, chỉ cần mày đừng thông minh quá, tao đương nhiên sẽ không làm gì, dù sao tao cũng không nỡ làm hư thân thể của mày mà phải không?”

Bạch Kiện từ từ đi về phía tôi, mặc dù trong lòng tôi hơi căng thẳng, nhưng tôi biết bây giờ không thể lùi được nữa, nếu không đừng nói là Bạch Kiện, chỉ sợ tất cả chúng tôi hôm nay đều sẽ chết ở đây.

Tôi thấy hắn dùng tay bóp nhẹ cằm tôi, lắc đầu tôi quay trái quay phải quan sát vài lần, sau đó ánh mắt hắn nhìn chầm chầm vào ấn ký khóa hồn trên cổ tôi: “Đúng là thú vị... Chỉ tiếc là thứ này đã mất đi hiệu lực, nếu không hôm nay tao cũng không nhập vào thân thể mày được.”

Tôi thấy Bạch Kiện nói ấn khóa hồn trên người tôi đã mất đi hiệu lực, lúc này mới nhớ ra lần trước khi tôi xuống Âm Ti thì cái này đã không dùng được nữa, chỉ là không biết từ lúc nào và vì cái gì mà mất đi hiệu lực.

CHƯƠNG

BẠCH KIỆN TRÚNG ĐẠN

Mặc dù thời khắc này trong lòng tôi đang như có lửa đốt, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh, không để Bạch Kiện nhìn ra một chút sơ hở nào. Vì tôi đang chờ cơ hội, chính là ở thời điểm tà thần rời khỏi thân thể Bạch Kiện, tôi biết cơ hội này chỉ trong một thoáng rồi sẽ biến mất, nếu như không bắt được, thì Bạch Kiện không cứu nổi nữa.

Bạch Kiện lúc này vẫn đang quan sát tôi, nhìn xem đây có phải là cái bẫy tôi giăng ra cho hắn không, đây cũng là lý do vì sao tôi để chú Lê và mọi người lên xe trước, bởi vì chỉ khi có một mình tôi ở đây thì hắn mới bỏ bớt sự nghi ngờ.

Tôi dùng giọng mỉa mai nói: “Sao thế? Còn do dự gì nữa? Không phải là mày sợ không dám chiếm thân thể tao đấy chứ?”

Bạch Kiện cười lạnh: “Tao sợ? Chỉ cần mày dám cho thì tao dám lấy, có điều mày nghĩ cho kĩ đi, một khi tao nhập vào cơ thể mày thì mày có hối hận cũng muộn rồi.”

Tôi thúc giục hắn: “Tao đã nghĩ kĩ rồi, đừng lề mề mất thời gian nữa!”

Không ngờ Bạch Kiện đột nhiên bóp cổ tôi: “Mày với nó khác nhau, tao không thể để hồn phách của mày và tao cùng ở trong

một thân thể được, cho nên bây giờ tao sẽ không nhập vào mày trước, mày ra trước đi đã…”

Nói xong, tay Bạch Kiện dùng lực bóp chặt cổ tôi, từ từ nhấc tôi lên khỏi mặt đất. Tôi lập tức bị kẹp không thở được, mặt đỏ lựng lên… Đàm Lỗi ở trên xe buýt và Triệu Tinh Vũ cách đó không xa nhìn thấy như vậy lập tức cùng chạy đến chỗ chúng tôi, Bạch Kiện thấy bọn họ chạy đến thì vung mạnh tay lên, hai người kia như bị một sức mạnh cực lớn đẩy ngược lại, hất ra xa mấy chục mét.

Giọng Bạch Kiện rất âm tà: “Hối hận rồi? Nếu bây giờ hối hận vẫn còn kịp, chỉ cần mày thuần phục tao, thì có thể tiếp tục sống sót…”

Tôi bị hắn siết không nói lên lời, chỉ có thể cực khổ, vô ích bám lấy tay hắn, nhưng tay Bạch Kiện cứng như kìm sắt vậy, tôi không lung lay được chút nào.

Tôi không cam tâm chết đi như vậy, kế hoạch của tôi vốn là dụ tên tà thần Nam Dương này ra khỏi thân thể Bạch Kiện, sau đó mặc kệ hắn đã nhập vào thân thể tôi hay chưa tôi đều có cách giết chết hắn.

Nhưng nếu bây giờ tôi chết đi, những chuyện xảy ra sau đó sẽ không nằm trong tay tôi nữa, cái chết của tôi cũng không mang lại bất cứ ý nghĩa gì. Nghĩ đến đây, tôi bất ngờ rút Kim Cương Xử bên hông ra, sau đó đặt ở bên dưới tay phải của Bạch Kiện đang bóp cổ tôi.

Đúng như tôi nghĩ, Bạch Kiện lập tức buông tay, cả người tôi ngã ngồi xuống đất, cố gắng thở hắt từng hơi. Đến khi không khí tràn đầy trong phổi, tôi mới cảm nhận được cảm giác “còn sống thật là tốt”.

Bạch Kiện xoa nhẹ cổ tay phải, sau đó hung ác nói với tôi: “Mày quả nhiên không phải là kẻ biết giữ lời.”

Tôi hừ lạnh: “Tao nói là cho mày thân thể của tao, chứ không nói mày có thể giết tao… là tao lật lọng hay là mày hiểu nhầm?”

Bạch Kiện hỏi: “Mày muốn dùng chung thân thể với tao?”

Tôi đứng lên, vận động cái cổ thiếu chút nữa thì bị Bạch Kiện cắt đứt: “Làm sao? Chẳng lẽ mày sợ mày không thắng được sức mạnh tinh thần của tao, nên không khống chế được thân thể tao à?”

Bạch Kiện cười lạnh: “Đừng cho là tao không biết mày tính toán cái gì, không phải mày định khi tao rời khỏi thân thể này sẽ giết chết tao sao? Có điều mày cũng coi như mạnh tay, dám lấy thân mình ra làm mồi nhử. Tao rất tò mò, nếu như tao thực sự nhập vào người mày thì mày định giết tao thế nào? Không phải mày định chết chung đấy chứ.

Tôi cười to: “Tao đâu có ngốc như thế… Chẳng qua tao cảm thấy loại tà ma thấp cấp như mày hoàn toàn không có khả năng khống chế được thân thể của tao.”

Bạch Kiện nghe tôi nói vậy lập tức tức giận: “Này anh bạn trẻ, nói chuyện không nên quá ngông cuồng, phải chừa đường lui cho mình chứ.”

Tôi cố ý kích hắn: “Nói tới nói lui thì vẫn là mày không dám chứ gì, mày chính là một kẻ tự ti đáng thương, chỉ dám trốn trong một cơ thể khỏe mạnh, tham sống sợ chết!”

Lần này thì Bạch Kiện thực sự bị tôi chọc giận, hắn bước hai bước đến gần tôi, một tay tóm chặt cổ áo tôi ghé sát mặt hắn. Lúc đó tôi cũng hơi ngỡ ngàng, thầm nghĩ không biết tên này muốn làm gì?

Trong lúc tôi chưa biết phải phản ứng thế nào, thì đột nhiên tôi nhìn thấy một luồng khói đen chui ra từ trong miệng Bạch Kiện, từ từ tiến vào trong miệng tôi. Trong lòng tôi lập tức thấy buồn nôn,

hóa ra đây chính là cách thứ này đổi thân thể...

Trong lúc tôi đang ngây người há miệng, luồng khói đen kia đã chui vào trong miệng tôi, tôi cảm giác dường như có một sinh mệnh khác đang không ngừng xâm chiếm tiếng nói ánh nhìn của tôi. Ai ngờ thứ kia mới chui được một nửa, thì đột nhiên tôi có cảm giác bị đẩy mạnh một cái vào ngực, cả người ngã ra phía sau.

Mắt thấy luồng hắc khí kia đã chui vào một nửa lại bị kéo ngược từ trong miệng tôi ra. Tôi lập tức mơ hồ, vừa rồi tên này rõ ràng đã đồng ý vì sao giữa chừng lại lật lọng?

Nhưng tôi nhanh chóng hiểu ra, người đẩy tôi ra không phải gã tà thần kia, mà là Bạch Kiện, trong khoảnh khắc thấy tà thần sắp tiến vào thân thể tôi, anh ta đã đẩy tôi ra để tà thần quay lại thân thể anh ta.

“Bạch Kiện!” Tôi hét lên.

Bạch Kiện lảo đảo hai bước lùi về phía sau, biểu hiện trên mặt vô cùng dữ tợn, khi thì hung dữ khi thì bình thường, dường như hồn phách của Bạch Kiện và tà thần đang tranh giành quyền điều khiển cơ thể.

“Giết anh...” Giọng của Bạch Kiện vang lên.

Tôi lắc đầu: “Tôi không thể... Nếu không tôi biết phải giải thích với vợ anh thế nào!”

Ngay sau đó giọng tà thần vang lên: “Đừng làm mấy chuyện phản kháng vô ích, hồn phách của mày chẳng mấy chốc sẽ bị tao nuốt chửng thôi.”

Vẻ mặt Bạch Kiện thống khổ, nói: “Tao sẽ không... sẽ không để mày đi hại người nữa, Tiến Bảo, giết anh! Nhanh lên!”

Tôi cầm Kim Cương Xử trong tay, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào mới được, tất cả ý chí “sát phạt quyết đoán” trước

đó của tôi đều biến mất không thấy tăm hơi, tôi không ra tay được, ngay cả trong ý nghĩ tôi cũng không ra tay được.

Bạch Kiện thấy tôi cứ đứng im tại chỗ thì sờ loạn trên người, rồi rút ra một khẩu súng! Lúc này tất cả mọi người đều choáng váng, vì chúng tôi đã quên mất chuyện trên người Bạch Kiện vẫn còn có súng!

Tay cầm súng của Bạch Kiện không ngừng run rẩy, giống như khẩu súng này nặng ngàn cân vậy... Trong lúc tất cả mọi người đều cho rằng Bạch Kiện cuối cùng sẽ bị mất khống chế bắn súng về phía tôi, thì đột nhiên anh ta lại chuyển hướng nóng súng về phía mình, sau đó bóp cò.

"Phằng" một tiếng, cả người Bạch Kiện ngã xuống đất, tôi lập tức chạy đến xem và thấy viên đạn bắn trúng vào ngực bên trái của anh ta.

CHƯƠNG

CHƯA BIẾT SỐNG HAY CHẾT

Tôi vừa cố sức chặn dòng máu đang không ngừng chảy ra vừa hô to với mấy người Triệu Tinh Vũ: "Gọi xe cấp cứu! Mau gọi xe cấp cứu!"

Trong nhất thời mọi người đều luống cuống tay chân chạy đến, chú Lê cũng đi tới bên cạnh Bạch Kiện để kiểm tra, ai ngờ đúng lúc này Bạch Kiện đang hôn mê đột nhiên giật giật người mấy cái rồi sau đó có một luồng khí đen chui ra từ trong miệng.

Chú Lê thấy thế lập tức bảo mọi người lùi lại, sau đó quát lên: "Tiến Bảo, nó chui ra kìa, mau dùng Kim Cương Xử diệt nó!"

Thật ra không cần chú Lê nhắc tôi cũng có ý định đó, cũng may chú Lê đã bày trận pháp xung quanh đây từ trước, nên dù luồng khí đen muốn tìm một vật dẫn có thể chứa nó nhưng bây giờ nó không thể thoát ra khỏi trận pháp của chú Lê.

Tôi biết nó rời khỏi thân thể Bạch Kiện là do anh ta sắp chết, Bạch Kiện đã trở thành một vật dẫn không còn giá trị, cho nên nó không thể chết cùng anh ta…

Tôi cầm Kim Cương Xử trong tay cản đường đi của đám khói đen để cho chú Lê và Đàm Lỗi nhanh chóng đưa Bạch Kiện ra ngoài trận đi cấp cứu, chuyện còn lại hãy để tôi xử lý! Hôm nay bất kể

thế nào tôi cũng không để nó rời khỏi chỗ này.

Thật ra sau khi rời khỏi thân thể Bạch Kiện thì động tác của đám khí đen trở nên chậm chạp, dường như toàn bộ sức mạnh của nó phải có một vật dẫn gánh chịu mới có thể phát huy.

Trước mắt mà nói nó đã không có bất kỳ lựa chọn nào, hoặc là bị vây bên trong trận pháp chờ chết, hoặc là dùng toàn bộ sức mạnh tiến vào thân thể tôi. Tôi biết tà thần sẽ không hề do dự mà lựa chọn cái sau, vì tôi là vật dẫn duy nhất để nó có thể sống tiếp.

Đầu tiên đoàn khí đen đó lượn vài vòng quanh tôi, sau đó đột nhiên phát lực đánh về phía tôi với tốc độ rất nhanh... Hóa ra thứ này trước đó chậm chạp là để đánh lừa tôi, làm cho tôi không đề phòng rồi từ đó dùng một đòn là thành công.

May mà mặc dù tay chân tôi không nhanh nhẹn bằng Đinh Nhất nhưng phản ứng cũng không chậm, thấy đoàn khí đen đó nhào đến tôi lập tức lách người nhảy sang một bên.

Khi thấy đoàn khí đen đó không đánh trúng mình, tôi tranh thủ xoay tay đâm Kim Cương Xử về phía nó, đoàn khí đen đó cứ bồng bà bồng bềnh nên khó đâm trúng, mặc dù tôi đã ngắm kĩ nhưng chỉ đâm được vào phần rìa của nó.

Nhưng dù chỉ đâm được như vậy, tôi vẫn thoáng nghe được một tiếng kêu giống như tiếng thú rú lên thảm thiết. Chú Lê đứng bên cạnh thấy tôi không đâm trúng đám khí đen đó nên hô lên: “Tiến Bảo, chú muốn thu lưới!”

Tôi hơi sững ra, không hiểu chú Lê muốn làm gì, nhưng sau đó tôi nhìn thấy trận pháp mà chú và Đàm Lỗi bố trí trước đó hóa ra có thể chuyển động để điều tiết phạm vi, hiện giờ chú Lê nói “Thu lưới” tức là thu hẹp trận pháp lại, sau đó giam đoàn khí đen ở bên trong.

Dưới sự “thu lưới” của chú Lê và Đàm Lỗi, phạm vi vòng tròn

của trận pháp càng lúc càng nhỏ, đám khí đen đó cũng trở nên xao động không yên ổn. Với thực lực của nó bây giờ gần như không thể xông ra khỏi trận pháp của chú Lê, vì thế nó chỉ có thể dồn toàn lực vào tôi.

Nhưng nó quên một điều là trận pháp này có hiệu quả đối với tà ma nhưng lại không có tác dụng lên con người, vì thế khi vòng tròn này càng lúc càng nhỏ, tôi nhẹ nhàng nhảy một cái là ra bên ngoài.

Cuối cùng trận pháp thu nhỏ chỉ bằng một chiếc chậu rửa mặt và bọc lấy toàn bộ đám khí đen bên trong! Tôi biết đã đến thời điểm diệt nó, hai tay tôi nắm chặt Kim Cương Xử và giơ lên qua đầu, sau đó nặng nề đâm vào trong đám khí đen…

Đoàn khí đen đó không có thân thể nên dù tôi dùng sức thế nào cũng chỉ có cảm giác như đâm vào cục bông. Nhưng đúng lúc này bốn phía đột nhiên có gió nổi lên, tôi bị bụi đất của cơn gió làm cho không mở nổi mắt, bên tai tôi dường như có vô số tiếng la khóc của các oan hồn.

Cùng lúc đó tôi có thể cảm giác được một cách rõ ràng đang có một sức mạnh cố kéo Kim Cương Xử, giống như một lần giãy giụa cuối cùng… Nhưng khi tôi đột nhiên rút cây chùy ra thì đám khí đen nhanh chóng mở rộng gấp nhiều lần rồi sau đó tan biến trong không khí cùng với những âm hồn bị nó hại chết.

Trong chốc lát xung quanh trở nên hoàn toàn yên tĩnh, những cát bụi bị gió thổi trước đó cứ như mất đi trọng lực mà rơi xuống đất, tôi liên tục thở hổn hển, Kim Cương Xử trong tay dường như nặng hơn trước, mà ngay lúc vừa rồi khi tiêu diệt đám khí đen, tôi có thể cảm giác rõ ràng nó lại trở nên nóng bỏng tay.

Chú Lê thấy tôi mãi không nói gì bèn nhẹ giọng hỏi: “Không sao chứ?”

Tôi lúc này mới hồi phục tinh thần sau đó lắc đầu trả lời: “Cháu không sao, Bạch Kiện và Đinh Nhất đâu ạ?”

Chú Lê nói với tôi, hai người bọn họ đã được cứu hộ khiêng đi, Đinh Nhất chắc không nguy hiểm tính mạng, nhưng Bạch Kiện thì chưa biết, dù sao bị viên đạn xuyên vào ngực trong khoảng cách gần như vậy, khả năng còn sống rất thấp.

Thật ra từ lúc đám khí đen đó chủ động rời khỏi thân thể Bạch Kiện thì tôi đã biết, lúc đó nó đã đoán Bạch Kiện chắc chắn phải chết. Nhưng bây giờ tôi cũng không muốn có kết luận quá sớm nên vội vàng cùng chú Lê chạy đến bệnh viện.

Trên đường đến bệnh viện, tôi bất ngờ nhận được điện thoại của Bạch Thu Vũ, chị ấy nói cả ngày hôm nay gọi điện thoại cho Bạch Kiện nhưng anh không nhấc máy, trước đó chị ấy có nghe Bạch Kiện bảo rằng mấy hôm nay sẽ phá án cùng với tôi, cho nên lúc này mới gọi để hỏi xem có chuyện gì xảy ra không.

Tôi hơi bối rối không biết phải nói thế nào… Thoáng do dự một lúc rồi tôi mới chậm rãi nói: “Yên tâm đi chị dâu, Bạch Kiện… Lúc này anh ấy đang có nhiệm vụ nên không thể tiếp điện thoại, lát nữa gặp anh ấy rồi em sẽ bảo anh ấy gọi cho chị.”

Sau khi ngắt cuộc điện thoại với vợ Bạch Kiện, lòng bàn tay của tôi đã ướt đẫm, trong suốt cuộc đời của mình, tôi chưa từng nói dối phụ nữ bao giờ nên hơi khẩn trương. Lúc này tôi mới phát hiện trên tay mình toàn vết máu khô, bị dính phải khi cầm máu cho Bạch Kiện. Tôi dùng mồ hôi trên bàn tay để lau vết máu trên người, đồng thời cũng làm dịu sự lo lắng trong lòng.

Khi chúng tôi đi vào bệnh viện, mấy người Triệu Tinh Vũ đã đợi ở cửa phòng cấp cứu, lúc này Đinh Nhất và Bạch Kiện đang được cấp cứu trong đó, chưa biết sống hay chết.

Mặc dù Đinh Nhất không có vết thương nào rõ ràng nhưng tôi

biết anh ta bị thương khá nặng, nếu không cũng không đến mức hôn mê đến giờ chưa tỉnh. Còn Bạch Kiện… Chỉ đành giao cho ông trời quyết định.

Lúc này một bác sĩ cấp cứu mặc bộ áo xanh sẫm đi ra hỏi: “Ai là người nhà của Đinh Nhất?”

CHƯƠNG

NGƯỜI NHÀ

Tôi tiến lên: "Là tôi là tôi, tình trạng anh ấy thế nào rồi?"

Sắc mặt bác sĩ chìm xuống: "Người bệnh này bị đứt cơ tim cần mổ ngay lập tức… Người nhà hãy đến ký tên."

Đứt cơ tim? Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy từ này? Thế là tôi vội vàng hỏi: "Mổ có nguy hiểm gì không?"

Bác sĩ nhướng mày, nói: "Đã là mổ thì lúc nào cũng có nguy hiểm, nhưng thân thể người bệnh rất tốt nên chắc sẽ không có vấn đề gì lớn."

Tôi nghe mà thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó không hề do dự ký tên trên giấy xác nhận. Sau khi ký xong tôi mới nhớ, tính đúng ra chú Lê mới là người nhà của Đinh Nhất, vì dù sao bọn họ cũng có quan hệ thầy trò… Nhưng vừa rồi do sốt ruột nên tôi đã quên béng mất điều này.

Vậy mà tôi vừa ký xong thì thấy cửa phòng cấp cứu bị đẩy ra một lần nữa, một y tá chạy đến chỗ bác sĩ vừa cho tôi ký tên, cô này nói: "Vừa có điện thoại bên kho máu gọi đến, nhóm máu A đã hết, kho máu ở trung tâm thành phố đang vận chuyển đến đây nhưng lượng máu của Bạch Kiện đã giảm xuống 6.5! Nếu như bây giờ không truyền máu chỉ sợ không đợi được đến lúc đó."

Mấy người chúng tôi nghe xong đều sốt ruột, tôi nắm chặt bác sĩ và nói: "Bạch Kiện là nhóm máu A? Chúng tôi trực tiếp hiến máu được không?"

Bác sĩ nghe thế thì đẩy kính mắt và nói: "Vậy mấy người đi kiểm tra nhóm máu với tôi trước."

Trải qua một loạt kiểm tra, cuối cùng cũng tìm được bốn người to khỏe có nhóm máu A trong số đồng nghiệp của Bạch Kiện, mỗi người bọn họ hiến 600ml, nhờ vào đó Bạch Kiện cũng kiên trì chờ được máu do kho máu trung tâm chuyển đến. Mặc dù tôi cũng tràn đầy lòng tin đi theo nhưng khi kiểm tra mới biết mình nhóm máu O.

Chuyện của Bạch Kiện vừa giải quyết xong, đến lượt Đinh Nhất bị nhân viên y tế đẩy ra khỏi phòng cấp cứu và chuẩn bị đưa tới phòng mổ để phẫu thuật. Tôi nhìn thấy Đinh Nhất trước giờ luôn mạnh khỏe vậy mà bây giờ trên người cắm đầy ống, anh ta không có bất kỳ ý thức nào khi di chuyển qua người chúng tôi.

Lúc này tôi nhìn cửa phòng cấp cứu rồi lại nhìn Đinh Nhất đang bị đẩy đi, trong lòng không biết phải đứng đợi ở chỗ nào. Chú Lê thấy tôi lo nghĩ bèn nhẹ nhàng vỗ vai rồi nói: "Không sao, chú và Tiểu Lỗi sẽ qua đó canh chừng, cháu ở đây chờ tin của Bạch Kiện đi."

Tôi nghe xong nhìn chú Lê đầy cảm kích rồi gật đầu: "Bên kia có tin gì chú báo ngay cho cháu nhé."

Rất nhanh… Vị bác sĩ lần trước bảo tôi ký tên lại đi ra một lần nữa, lần này bác sĩ tìm người nhà của Bạch Kiện. Trước đó tôi không hề do dự khi ký tên vào chỗ người nhà của Đinh Nhất, nhưng khi ký người nhà Bạch Kiện, tôi lại do dự.

Trước đó Bạch Thu Vũ đã gọi điện thoại đến, nhưng do lúc đó đang hoảng hốt nên tôi không nói rõ tình huống thực tế cho chị ấy,

nếu lúc này lại gọi và nói thẳng Bạch Kiện đang nguy kịch… Vậy có phải quá tàn nhẫn với Bạch Thu Vũ không?

Nhưng bây giờ cần mổ gấp không thể đợi được, kể cả chúng tôi có gọi ngay để Bạch Thu Vũ chạy đến cũng không kịp, nếu đã thế không bằng giấu giếm đến cùng rồi sau này nói cho chị ấy kết quả là được.

Hơn nữa tôi cũng tin rằng Bạch Kiện sẽ đồng ý cách làm của mình, anh ta cũng sẽ không muốn vợ mình biết mọi chuyện sớm. Nếu như bất kể thế nào cũng đều là kết quả xấu, vậy hãy để chị ấy là người biết cuối cùng.

Tôi lúc này nhìn một vòng xung quanh thì phát hiện không có cấp trên nào của Bạch Kiện, cho nên trong số mấy người này chẳng có ai thích hợp để ký tên cả, thế là tôi đành bất đắc dĩ cầm bút ký tên của mình.

Người bác sĩ đó cau mày nhìn tôi, chắc anh ta thấy lạ vì tại sao tôi là người nhà của Đinh Nhất và cũng là người nhà của Bạch Kiện? Thế là tôi đành viết hai chữ “Anh em” vào cột quan hệ với bệnh nhân.

Theo lời kể của bác sĩ, Bạch Kiện gần như phải thay máu một lần mới có thể miễn cưỡng duy trì đến lúc lấy được viên đạn trong ngực ra. Người đứng đầu và thứ hai của khoa giải phẫu phải lần lượt ra trận, hai người họ chia ra làm người mổ chính cho Đinh Nhất và Bạch Kiện.

Thật ra tôi không quá lo lắng cho Đinh Nhất vì mạng của cái tên này rất lớn, kể cả có xuống Âm Ti thì tôi cũng có biện pháp kéo anh ta trở lại. Nhưng còn về Bạch Kiện… Tôi không dám chắc chắn.

Không phải do tôi và Đinh Nhất có thể rời khỏi đó còn Bạch Kiện lại không được, mà do số mệnh hai người đó khác nhau, tôi

đã biết rõ số mệnh của Đinh Nhất nhưng lại hoàn toàn không biết gì về Bạch Kiện, nếu như số mệnh của anh ta kết thúc vào ngày hôm nay, thì kể cả tôi có cố làm trái ý trời mà giữ anh ta lại thì chắc chắn đến cuối cùng cũng sẽ không có kết quả tốt.

Lúc chúng tôi đi theo Bạch Kiện đến phòng mổ số hai, chú Lê và Đàm Lỗi đang chờ bên cửa phòng mổ số 1. Đinh Nhất vào mổ sớm hơn một tiếng so với Bạch Kiện, hy vọng anh ta có thể ra sớm.

Sau đó chính là sự chờ đợi dài đằng đẵng, mặc dù y tá nói thời gian mổ cũng phải mất bốn đến năm tiếng, chúng tôi cứ về nghỉ trước… Nhưng khi chưa biết kết quả thì không ai trong số chúng tôi muốn rời khỏi bệnh viện về nhà nghỉ ngơi cả.

Nhưng dù sao chú Lê cũng lớn tuổi, hơn nữa trước đây đã từng bị tai biến nên tôi để Đàm Lỗi đưa chú về nghỉ ngơi trước, nếu bên này có tin tức gì tôi sẽ gọi điện báo ngay cho chú.

Hơn ba tiếng sau đó, Đinh Nhất bị đẩy ra khỏi phòng giải phẫu, bác sĩ mổ chính nói cho tôi biết việc giải phẫu khá thành công, sau khi hết tác dụng của thuốc tê là có thể tỉnh dậy.

Nhưng bên phía Bạch Kiện vẫn chưa có thông tin gì, khi ca mổ được hai tiếng thì có nhân viên bên kho máu trung tâm đưa máu đến một lần, sau đó không thấy có động tĩnh gì nữa. Mặc dù mấy người chúng tôi đợi ngoài cửa đều rất sốt ruột, nhưng không ai biết được tình hình bên trong.

Trong lúc đó, tôi đã đi qua phòng bệnh nhìn Đinh Nhất một lần, tiếc là thuốc tê vẫn chưa hết tác dụng nên tôi dặn dò y tá trực giường bệnh, nếu như Đinh Nhất tỉnh thì đến ngay phòng mổ trên tầng gọi tôi.

Cuối cùng vào gần 1 giờ 30 phút sáng, đèn phòng mổ cuối cùng cũng tắt, một bác sĩ đầy vẻ mệt mỏi đi ra nói với chúng tôi: “Tình huống của bệnh nhân hiện giờ coi như ổn định, nhưng vẫn chưa

qua khỏi thời kỳ nguy hiểm, chủ yếu phải xem trong 48 giờ sau phẫu thuật anh ta có xuất hiện biến chứng gì không…”

Mọi người ở đây nghe xong đều thoáng thở phào một cái, tốt hay xấu cũng coi như tạm thời giữ được tính mạng…

Đinh Nhất vừa ra khỏi phòng mổ là được đưa thẳng đến phòng chăm sóc đặc biệt, còn Bạch Kiện thì được đưa đến phòng ICU. Trong trường hợp này chúng tôi cũng không tiện tiếp tục chờ ở cửa vì bên trong đó luôn có hộ lý trực 24/24 nên không cần đến chúng tôi.

Lúc này tôi xoay người nói với Triệu Tinh Vũ: “Hay là anh gọi cho vợ Bạch Kiện nói rõ mọi chuyện xảy ra?”

CHƯƠNG

MA NỮ CẦU HỒN

Triệu Tinh Vũ nghe xong lắc đầu lia lịa: “Muốn gọi thì cậu đi mà gọi, dù sao cũng là cậu nói dối chị ấy trước…”

Tôi tức giận đáp: “Cũng vì tôi nói dối cho nên mới muốn anh gọi cuộc điện thoại này đấy!”

Trong lúc chúng tôi đang đùn đẩy cho nhau thì Triệu Tinh Vũ đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại rồi vội vàng rời đi, nghe anh ta nói thì có thể đoán là cấp trên của Bạch Kiện gọi đến… Chắc cấp trên muốn hỏi tình hình Bạch Kiện hiện giờ thế nào?

Thật ra vấn đề này rất khó trả lời vì đừng nói là chúng tôi mà chắc cả người phụ trách điều trị cho Bạch Kiện cũng không dám khẳng định anh ta không sao, mọi chuyện bây giờ đều là “còn chờ quan sát”, chẳng ai dám tuyên bố Bạch Kiện nhất định sẽ bình yên vô sự.

Sau khi Triệu Tinh Vũ rời đi, tôi cầm điện thoại do dự vì biết lúc này mà không gọi cho Bạch Thu Vũ thì không được, nhưng trước đó đã nói dối chị ấy nên bây giờ không biết phải mở miệng thế nào.

Trong lúc đang do dự, bỗng nhiên tôi có cảm giác gáy hơi lạnh, cảm giác này không thể quen thuộc hơn được vì chắc chắn có âm

hồn xuất hiện quanh đây… Thật ra chuyện gặp âm hồn ở bệnh viện là quá bình thường nên tôi cũng không để ý, thế là tôi giả vờ vô tình quay đầu lại nhìn thì bỗng thấy một bóng người bồng bềnh tiến về hướng tôi.

Nhìn thân hình có thể thấy là một phụ nữ, trên người mặc quần áo bệnh nhân, sắc mặt cô ta tái nhợt đi thẳng về hướng cửa phòng ICU. Tôi nhìn thấy bèn nghĩ thầm chẳng lẽ trong phòng này còn bệnh nhân nữ nào nữa? Tôi lập tức quay người hỏi y tá, vậy mà lại nhận được câu trả lời trong phòng ICU chỉ có một mình Bạch Kiện.

Ma nữ xuất hiện làm tôi không thể không coi trọng, nhưng hiện giờ tôi không thể vào trong đó nên không thể biết chuyện gì xảy ra bên trong. Ngay lúc tôi đang do dự có nên nói với y tá để cô ta vào xem hay không, thì bỗng nhiên thấy ma nữ vừa đi vào bây giờ lại ung dung bay ra và phía sau cô ta có thêm một bóng người…

Tôi nhìn kĩ và bỗng thấy giật mình, hóa ra bóng người phía sau lại là Bạch Kiện, cùng lúc đó y tá trong phòng ICU vội vàng chạy ra nói: “Mau đi tìm bác sĩ Lưu, tim người bệnh đột nhiên ngừng đập.”

Tôi nghe là hiểu ngay có chuyện gì xảy ra, bèn cầm Kim Cương Xử vội vàng đuổi theo… Tôi vừa đuổi vừa thầm mắng Bạch Kiện tại sao không nhịn được dụ dỗ? Chỉ một ma nữ là có thể câu hồn anh ta đi mất à? Đợi anh tỉnh lại tôi nhất định sẽ kể cho vợ anh biết.

Khi đuổi tới cầu thang tôi bỗng cảm giác có từng luồng khí lạnh thổi đến từ phía trên, tôi sải bước nhảy cóc lên trên, chỉ một lát sau đã đuổi kịp hai bóng người đang chuẩn bị đi đến sân thượng. Tôi thấy Bạch Kiện ngơ ngác đi theo sau lưng ma nữ kia, dường như không có phản ứng nào đối với sự vật xung quanh.

Cũng may tốc độ của họ không nhanh nên tôi chạy hai bước là

đến trước mặt họ, sau đó cầm Kim Cương Xử ngăn cản đường đi. Bạch Kiện vẫn ngơ ngơ ngác ngác, khi nhìn thấy tôi cản đường cũng không giật mình. Ma nữ đó nhìn thấy Kim Cương Xử trong tay tôi thì hoảng sợ liên tục lùi về phía sau vài bước.

Tôi nói bằng giọng lạnh lùng: "Hôm nay tôi không muốn giết ma nên tốt nhất cô đừng chọc tôi…"

Ma nữ hiển nhiên biết uy lực của Kim Cương Xử trong tay tôi, thế là cô ta không hề suy nghĩ mà xoay người biến mất…

Tôi thấy thế hừ lạnh một tiếng: "Coi như cô chạy nhanh…"

Mặc dù ma nữ đó chạy nhưng hiện tại tôi lại đối mặt với một vấn đề khác, đó là làm cách nào để dẫn hồn phách Bạch Kiện trở lại? Cái tên này hiện giờ đứng đó như một gã ngốc với hai mắt vô thần, tôi bực mình gọi vài tiếng: "Bạch Kiện? Bạch Kiện?"

Tôi cứ nghĩ mình không thể làm anh ta tỉnh lại, vậy mà chỉ gọi vài tiếng, Bạch Kiện giống như giật mình tỉnh lại trong giấc mơ rồi nhìn tôi hỏi: "Tiến Bảo? Tại sao cậu lại ở đây?"

Tôi cười vui vẻ: "Anh biết đây là chỗ nào không?"

Bạch Kiện nhìn xung quanh một lượt: "Là bệnh viện hả? Anh vừa nhận được một người báo án, nói là có cô gái muốn nhảy lầu nên lên đây xử lý."

Tôi gật đầu: "Đúng là một cảnh sát tốt, đến lúc này rồi mà vẫn nghĩ về công việc? Anh không cần đi đâu, cô gái muốn nhảy lầu đã được tôi khuyên ngăn lại rồi, bây giờ anh đi theo tôi!"

"Cậu đã khuyên được rồi? Sao anh không nhìn thấy?" Bạch Kiện nghi ngờ.

Tôi nói với vẻ hơi bất đắc dĩ: "Anh thật sự không nhớ được chuyện lúc trước à?"

Bạch Kiện ngơ ngác: "Chuyện lúc trước là chuyện gì?"

Tôi thấy cứ tiếp tục nói chuyện với anh ta thế này cũng không tốt, từ lúc anh ta bị ma nữ dẫn ra khỏi phòng ICU cũng đã qua bốn đến năm phút, nếu như chậm chút nữa mới trở về có khi sẽ dẫn đến chết não, thế là tôi phất tay với anh ta: “Đừng nói lung tung nữa, mau đi theo tôi.”

Cũng may lúc này Bạch Kiện vẫn rất tin tưởng tôi, thế là tôi dẫn hồn phách anh ta trở về lại cửa phòng ICU, sau đó chỉ tay vào bên trong và nói anh nhanh đi vào đi! Chậm nữa thì tôi sẽ không có mặt mũi nào gặp vợ anh đâu.

Bạch Kiện ngơ ngác nhìn tôi không hiểu tôi muốn nói gì, tôi thấy anh ta vẫn đứng ở cửa không chịu vào thế là thử đẩy một cái… Không ngờ lại có thể đẩy anh ta vào thật.

Trước khi anh ta vào trong, tôi không quên dặn một câu: “Nhìn thấy thân thể của mình thì nằm lên đó, đừng có do dự, đó chính là thân thể của anh đấy!”

Hồn phách của Bạch Kiện đi vào ICU mới được một lúc thì có mấy nhân viên y tế đi ra, trong số đó có một người đầy mồ hôi nhìn thấy tôi thì thở phào, thông báo: “Vừa nãy nhịp tim của bệnh nhân ngừng đập, nhưng giờ anh yên tâm, mọi chuyện đã bình thường rồi.”

Tôi cảm ơn bọn họ: “Mấy vị vất vả!”

Vị bác sĩ cả người đầy mồ hôi kia nghe xong thì khoát tay bảo: “Không có gì, đây là công việc của chúng tôi…”

Sau khi trải qua việc ma nữ câu hồn, tôi không dám rời khỏi cửa phòng ICU nữa, không ngờ trong bệnh viện mà cũng có oán quỷ câu hồn, nếu hôm nay tôi không ở đây thì chỉ sợ Bạch Kiện sẽ “hy sinh vì nhiệm vụ” mất.

Tiếp đó tôi luôn canh giữ ở cửa phòng ICU, mặc dù y tá trực tốt bụng nói tôi có thể đến phòng bệnh trống chợp mắt một lúc,

nhưng tôi lịch sự từ chối, bởi vì tôi sợ ma nữ kia sẽ trở lại câu hồn của Bạch Kiện trước khi trời sáng…

Cứ như vậy tôi ngồi ở cửa phòng ICU đến tận bình minh, lúc 7 giờ 30 phút Triệu Tinh Vũ mới vội vàng quay lại, khi anh ta nhìn thấy tôi cả đêm không ngủ cũng giật mình hỏi: “Cậu ngồi canh ở đây cả đêm à?”

CHƯƠNG

NGƯỜI KHÔNG CHẾT LÀ ĐƯỢC

Tôi gật đầu, sau đó đàng hoàng bốc phét: "Đêm qua tim của Bạch Kiện ngừng đập một lần, tôi sợ âm sai dẫn hồn anh ấy đi nên đứng canh ở cửa cả đêm."

Triệu Tinh Vũ nghe xong giật mình hỏi: "Thế mà cũng được? Vậy nếu có một ngày tôi cũng bị thương vì công việc, cậu nhớ phải đứng canh cửa cho tôi nhé, đừng để âm sai dẫn hồn tôi đi mất!"

Tôi nghe thế bực mình nói: "Anh không thể nói gì may mắn được à … Công việc của mấy người đâu tránh được tình huống đó, cho nên đừng khinh thường mà muốn nói gì thì nói!"

Triệu Tinh Vũ bèn nhún vai: "Được rồi được rồi… Là tôi sai được chưa? Cậu mau đi ngủ một lúc đi!"

Lúc này tôi duỗi lưng một cái rồi bảo: "Ngủ cái gì mà ngủ! Tôi còn phải qua xem Đinh Nhất thế nào? Hôm qua nghe bác sĩ mổ nói hết thuốc mê là có thể tỉnh nhưng cả đêm qua vẫn không có động tĩnh gì."

Triệu Tinh Vũ nghe thế gật đầu một cái nói: "Được, vậy cậu đi trước đi, để tôi trông ở đây cho…"

Khi tôi đẩy cửa phòng Đinh Nhất, anh ta vẫn nằm yên không nhúc nhích trên giường và không có dấu hiệu nào sẽ tỉnh lại. Tôi

nhìn thấy thế thì hơi sốt ruột, thầm nghĩ lời nói của bác sĩ hôm qua thật không đáng tin nhỉ?

Ngay lúc tôi định đi tìm bác sĩ để hỏi thì thấy Đinh Nhất hơi khẽ chau mày rồi sau đó bất ngờ mở mắt…

Tôi vội bước nhanh đến và nhẹ giọng gọi: “Đinh Nhất?”

Lúc này trong mắt Đinh Nhất không có tiêu cự, nhưng nghe thấy giọng nói của tôi thì mắt anh ta hơi chuyển động. Tôi thấy thế thì thở phào, cuối cùng anh ta cũng đã tỉnh lại…

“Đinh Nhất, anh có thể nghe được giọng nói của tôi không? Nếu nghe được hãy thử nháy mắt mấy cái?” Tôi tiếp tục nhẹ giọng nói.

Ai ngờ Đinh Nhất lại cất giọng khàn khàn: “Tôi cũng không phải không thể nói chuyện… Nháy mắt làm gì?”

Tôi bị anh ta làm sững sờ, bèn cười bảo: “Được, tôi thấy anh hồi phục nhanh đấy.”

Lúc này bác sĩ đi đến kiểm tra phòng, đầu tiên ông ta hỏi Đinh Nhất mấy vấn đề đơn giản, sau đó lại kiểm tra miệng vết thương rồi lúc này mới cười nói: “Yên tâm đi, khả năng hồi phục của người bệnh rất tốt, chắc chỉ vài ngày là có thể bình phục.

Mặc dù nói như vậy nhưng trong một hai ngày tới Đinh Nhất vẫn không thể xuống giường vận động, bác sĩ dặn tôi mấy điều cần chú ý xong là xoay người rời đi. Lúc này tôi nghe thấy Đinh Nhất cố sức hỏi: “Chuyện giải quyết thế nào rồi?”

Giờ tôi mới nhớ Đinh Nhất không rõ chuyện xảy ra sau đó, thế là tôi kể lại toàn bộ chuyện sau khi anh ta hôn mê… Anh ta nghe xong sầm mặt nói: “Vậy nghĩa là cậu lại dùng Kim Cương Xử một lần nữa?”

Tôi chẳng nói với vẻ chẳng quan tâm: “Dùng thì dùng thôi, tác dụng ban đầu của vật đó chính là dùng để hàng ma trừ yêu, nếu

không tôi cầm nó cũng chẳng có ý nghĩa nào… Hơn nữa tôi tin rằng chủ nhân của nó gặp tình huống như vậy cũng sẽ làm như thế, bởi vì nếu để tà thần tiếp tục làm hại thế gian mới thật sự là sai lầm.”

Đinh Nhất nghe xong hơi ngạc nhiên, một lúc sau mới nói đầy ẩn ý: “Cậu bây giờ cũng dùng từ sai lầm, xem ra Tuệ Không có ảnh hưởng rất lớn đến cậu.”

Tôi vội vàng phủ nhận: “Ở đâu ra? Tôi nói sai lầm là do ông ta ảnh hưởng? Anh có liên tưởng như vậy từ lúc nào thế?”

Đinh Nhất nhìn tôi như có gì đó đáng suy ngẫm, sau đó nhắm mắt không nói gì nữa. Ưu điểm lớn nhất của tôi là từ trước đến giờ không “kiên nhẫn” với bệnh nhân, Đinh Nhất nói thế nào thì cứ kệ anh ta đi. Nhưng tôi cũng biết Đinh Nhất lo lắng điều gì, anh ta sợ tôi gánh nghiệp chướng ngày càng nhiều, sớm muộn cũng sẽ có một ngày không chịu được.

Tôi thấy Đinh Nhất hình như đã ngủ thiếp đi nên rón rén đi ra ngoài, ai ngờ vừa ra cửa đã gặp chú Lê và Đàm Lỗi đến đưa canh, bọn họ thấy tôi từ trong phòng bệnh đi ra thì vội hỏi tình trạng của Đinh Nhất hiện giờ thế nào?

Tôi vừa cười vừa trả lời: “Tốt rồi, còn biết cáu với cháu nữa đấy… Nhưng tình hình Bạch Kiện thì không lạc quan, có thể qua được hay không phải xem hôm nay.”

Chú Lê gật đầu: “Đêm hôm qua chú tính cho Bạch Kiện một quẻ…”

Tôi vội vàng hỏi: “Kết quả thế nào ạ?”

Chú Lê than nhẹ: “Đây là một đại kiếp nửa cuộc đời trước của Bạch Kiện, nếu có thể vượt qua thì sau này sẽ xuôi chèo mát mái, không bệnh không tật, nhưng nếu không chống đỡ được… Vậy không có sau đó nữa.”

Tôi thấy chú Lê không khẳng định chắc chắn, xem ra Bạch Kiện vẫn còn một chút hy vọng, nhưng đến bây giờ chúng tôi vẫn chưa báo tin này cho vợ Bạch Kiện, nếu như lần này anh ta không qua khỏi thì ít nhất cũng phải cho hai người họ được gặp nhau lần cuối!

Nghĩ tới đây tôi cầm điện thoại đi đến chỗ cầu thang, sau khi ổn định tâm thần mới bấm số gọi cho Bạch Thu Vũ. Điện thoại mới reo một tiếng đã có người bắt máy, xem ra chị ấy cũng đang chờ cuộc gọi này.

"Chị dâu..." Tôi hơi chột dạ gọi một tiếng.

Bạch Thu Vũ ở đầu bên kia yên lặng một lúc, rồi sau đó khẽ hỏi: "Cậu nói thật cho tôi biết, có phải anh ấy đã xảy ra chuyện gì không?"

Tôi biết lúc này không nói không được, bèn trầm giọng xuống: "Bạch Kiện bây giờ đang nằm ở tầng 12 của bệnh viện Nhân Dân, chị qua đây gặp em đi."

Sau khi dập máy, đằng sau lưng tôi chảy đầy mồ hôi, mặc dù lúc đó Bạch Kiện tự bắn mình nhưng suy cho cùng vẫn là do tôi không đoán được chuyện sẽ xảy ra, nếu không Bạch Kiện sẽ không phải chịu phát súng này.

Sau khi nói chuyện với Bạch Thu Vũ xong, tôi chạy qua phòng ICU xem tình trạng Bạch Kiện thế nào, cuối cùng tôi đi ra cửa chính bệnh viện chờ Bạch Thu Vũ. Có một số việc trốn tránh cũng không phải biện pháp, cần đối mặt vẫn phải đối mặt.

Bạch Thu Vũ đến nhanh hơn so với tưởng tượng của tôi, chị ấy xuống khỏi taxi xong đi thẳng đến trước mặt tôi hỏi: "Anh ấy... Hiện giờ thế nào?"

Tôi vẫn thấy có một chút bàng hoàng trong mắt chị ấy, dù sao cũng là phụ nữ, kể cả có kiên cường thế nào vẫn thấy sợ khi nghe

được kết quả xấu nhất. Lúc này đương nhiên là tôi muốn cho chị ấy một tia hy vọng, vì vậy tôi đi đến bên cạnh chị ấy và nói: "Anh ấy đang nằm ở phòng ICU, đêm qua ra khỏi phòng mổ. Cái đó… em không nói ngay cho chị biết vì em biết nếu bây giờ Bạch Kiện tỉnh lại chắc chắn cũng không muốn chị quá lo lắng, cho nên đến bây giờ em mới nói."

Thật ra tôi còn muốn giải thích thêm vài câu nhưng không ngờ Bạch Thu Vũ lại khoát tay với tôi: "Cậu không cần nói, tôi hiểu mà, tôi đã chuẩn bị tâm lý khi lấy anh ấy rồi, không có gì đâu Tiến Bảo, chỉ cần không chết là tốt rồi!"

CHƯƠNG

BẠCH LINH NHI XUẤT HIỆN

Tôi nghe mà trong lòng thấy rất khó chịu, tôi không dám nói người chỉ tạm thời chưa chết… Hiện giờ chỉ hy vọng Bạch kiện phúc lớn mạng lớn, nếu không cô vợ tốt như vậy chắc chắn sau này sẽ là của người khác.

Khi tôi dẫn theo Bạch Thu Vũ đi đến cửa phòng ICU, Triệu Tinh Vũ đang nghe điện thoại ở đó, anh ta nhìn thấy chúng tôi thì vội vàng dập máy sau đó tiến lên chào: "Ối… Chị dâu, cái đó, cái đó, chị ăn sáng chưa? Em đi mua một ít rồi quay lại!"

Anh ta nói xong rồi chạy biến mất như một làn khói, để một mình tôi ở lại chỗ này, bầu không khí lập tức trở nên hơi lúng túng. Thật ra Bạch Thu Vũ không ngốc, chị ấy nhìn là biết Triệu Tinh Vũ đang trốn tránh mình, chỉ ấy chỉ biết than nhẹ: "Mấy cậu không cần phải như vậy, chẳng ai lại muốn xảy ra loại chuyện như thế này cả, tôi không trách mấy cậu… Đặc biệt là cậu, nếu như không phải khi đó cậu giúp tôi điều tra rõ sự thật việc cha tôi tự sát, tôi cũng sẽ không quen với Bạch Kiện, lại càng không có cuộc sống hạnh phúc sau này. Tôi đã rất thỏa mãn rồi, tôi tin rằng ông trời sẽ không đối xử bất công với người tốt, Bạch Kiện nhất định sẽ không sao!"

Tôi hơi ngượng ngùng gật đầu: "Ừ, chắc chắn sẽ thế! Chị dâu yên tâm đi, kể cả Diêm Vương sai âm sai đến, em cũng sẽ đuổi hết bọn họ đi!"

Sau đó hai chúng tôi ngồi yên trên ghế ở hành lang nói chuyện phiếm, tôi kể lại cẩn thận những chuyện xảy ra cho Bạch Thu Vũ nghe. Trong lúc đó tôi còn đi phòng bác sĩ một lần để hỏi xem có thể cho Bạch Thu Vũ mặc đồ vô trùng đi vào thăm một chút không?

Nhưng bác sĩ lại đề nghị tốt nhất chúng tôi đừng đi vào, vì 48 giờ sau phẫu thuật vô cùng quan trọng, những sự cố như lây nhiễm sau phẫu thuật cực dễ xuất hiện biến chứng, cho nên bọn họ đề nghị ngoại trừ nhân viên y tế thì những người khác hạn chế đi vào trong thời gian này.

Tôi nghe thế đành an ủi Bạch Thu Vũ: "Chị dâu, không cần vội vài giờ làm gì, dù sao người là quan trọng nhất! Chẳng phải chỉ là chờ thôi sao? Chúng ta cứ chờ vậy! Em cũng không tin anh Bạch cứ ngủ mãi trong đó!"

Bạch Thu Vũ bị tôi chọc cười, sau đó chị ấy thở dài: "Tôi cũng thấy anh ấy không thể ngủ suốt trong đó…"

Tôi thấy Bạch Thu Vũ cuối cùng cũng vui vẻ được một chút thì thầm thở phào. Thật ra Bạch Kiện có thể vượt qua được hay không ngoại trừ ý chí bản thân anh ta ra, quan trọng nhất vẫn là phải diệt trừ hết những tà ma có ý đồ với Bạch Kiện.

Vừa nhớ lại ma nữ câu hồn đêm hôm qua, trong lòng tôi hơi có cảm giác bất an, vấn đề này nhất định phải giải quyết trong hôm nay để tránh cho bên phía Bạch Kiện xảy ra sự cố.

Vì vậy tôi tranh thủ lúc Triệu Tinh Vũ đi ăn sáng mà qua phòng Đinh Nhất kể đơn giản cho chú Lê nghe những chuyện đã xảy ra tối hôm qua. Chú Lê hơi nhướng mày, nói: "Lại có loại chuyện như

vậy? Cũng may mà cháu gặp được, nếu không đêm qua Bạch Kiện lành ít dữ nhiều rồi?"

Tôi gật đầu: "Còn không phải thế à, ma nữ bây giờ khi tìm thế thân đều ngông cuồng ngang ngược như thế à? Tiến thẳng đến phòng chăm sóc đặc biệt để câu hồn luôn?"

Chú Lê lắc đầu: "Phần lớn những bệnh nhân ở phòng theo dõi cấp cứu đều có hồn phách không ổn định nên đây là thời điểm những oan hồn tìm thế thân dễ ra tay nhất. Nhưng dưới tình huống bình thường chỗ này đều có âm sai, cho nên không đến lượt những oán quỷ này ra tay mới đúng! Nếu đã thế, chú đưa cháu một lá bùa, tối hôm nay cháu dán nó lên cửa phòng chăm sóc đặc biệt!"

Tôi liên tục xua tay với chú Lê: "Ôi, chú của cháu ơi! Chú bảo cháu dán một lá bùa màu vàng vào cửa tự động phòng ICU? Vậy chắc chắn sẽ bị bảo vệ đuổi ra mất!"

Chú Lê nghe xong thấy cũng đúng, chú ấy nhăn nhó: "Vậy phải làm thế nào? Không thể dán bùa vào cửa, người cũng không thể vào trong, vậy làm sao mà quan sát. Đêm hôm qua ma nữ không chú ý đến cháu nên mới đi vào từ cửa chính, tối hôm nay chưa chắc đã như vậy, chỉ sợ nếu cô ta muốn tránh mặt cháu… thì sẽ có rất nhiều biện pháp."

Tôi suy nghĩ một lúc rồi đáp: "Mặc kệ, chú cứ đưa cháu vài lá phù, đến lúc đó tùy cơ ứng biến vậy!"

Nói xong tôi đi đến bên cạnh giường Đinh Nhất và thấy anh ta đang ngủ rất sâu, xem ra buổi sáng chỉ là tạm thời tỉnh lại, thân thể anh ta hiện giờ chắc vẫn khá là yếu, dù sao cũng là một người sống có máu có thịt, bị thương nghiêm trọng như vậy cũng phải cho anh ta vài ngày "tự hồi phục".

Một ngày sau đó tôi luôn trong tình trạng chạy cả hai đầu, Đinh

Nhất lúc tỉnh lúc ngủ, Bạch Kiện vẫn luôn chìm trong hôn mê. Tôi thấy Bạch Thu Vũ luôn đứng canh ở cửa phòng theo dõi cũng không tốt, đừng để đến lúc chồng chị ấy tỉnh lại thì chính Bạch Thu Vũ lại bị bệnh vì mệt mỏi!

Mấy người đàn ông chúng tôi thì sao cũng được, nhưng Bạch Thu Vũ dù sao cũng là phụ nữ, vì thế tôi đã thuê một gian phòng cạnh bệnh viện để lúc nào mệt chị ấy có thể qua đó nghỉ một chút.

Khi Bạch Kiện chưa tỉnh lại tôi còn phải đánh một trận đánh ác liệt… Trước đây khi gặp được tình huống này bên cạnh tôi vẫn có Đinh Nhất, bây giờ anh ta còn đang nằm trong phòng bệnh nên tôi đành chộp Đàm Lỗi đến cho tạm đủ số.

Tôi cảm thấy Đàm Lỗi dù sao cũng là đệ tử của chú Lê, mặc dù lực chiến đấu không bằng Đinh Nhất nhưng đối phó với một số "Yêu ma quỷ quái" thì cậu ta còn biết hơn tôi nhiều, cho nên tôi bảo cậu ta đưa chú Lê về trước rồi quay lại bệnh viện giúp tôi.

Triệu Tinh Vũ thấy tôi đã trông cả đêm hôm qua trong bệnh viện nên bảo tôi đêm nay hãy về nghỉ, còn lại cứ để anh ta lo… Tôi lắc đầu: "Không sao đâu, cứ để tôi trông thêm một đêm, chỉ cần Bạch Kiện có thể khôi phục ý thức thì chúng ta không cần phải ở đây nữa."

Thật ra nếu không có chuyện "Ma nữ câu hồn", chắc tôi cũng không cần canh giữ ở đây, chẳng biết trong phòng ICU này đã có bao nhiêu oan hồn chết oan như vậy…

Buổi tối khi Đàm Lỗi quay lại bệnh viện, tôi đang điều tra xem có bao nhiêu y tá trực đêm tại phòng ICU. Vậy mà sau khi dò hỏi mới biết được, dưới tình huống bình thường thì buổi tối chỉ có một y tá, nếu như có biến cố, cô ta sẽ gọi bác sĩ trực cũng không muộn.

Trong lúc tôi đang phân vân làm cách nào giải quyết cô y tá này

để dán mấy lá bùa trên cửa, thì bất ngờ có một giọng nói vang lên từ phía sau: “Cô y tá đấy trông cũng được nhỉ? Anh đã nhìn chằm chằm người ta một nén nhang rồi đấy.”

Tôi nghe được cách tính giờ cổ xưa thì không cần quay đầu lại cũng biết là ai… Quả nhiên có một cô gái xinh đẹp mặc áo trắng đứng sau lưng và đang mỉm cười nhìn tôi.

Tôi hơi giật mình hỏi: “Bạch Linh Nhi? Sao cô lại đến đây?”

Bạch Linh Nhi khẽ mỉm cười nói: “Tôi đi tìm chú Lê, chú nói anh đang ở trong bệnh viện nên tôi đến xem có chỗ nào cần giúp đỡ không…”

CHƯƠNG

NGƯỜI GIÚP ĐỠ LỢI HẠI

Tôi nghe mà trong lòng thấy ấm áp, cuộc sống bây giờ giữa người và người dệt hoa trên gấm thì dễ nhưng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi lại rất khó. Mặc dù nói thẳng là Bạch Linh Nhi chưa chắc đã giúp được gì lớn, nhưng trong lúc tôi đang khó khăn mà chạy đến thì tôi cũng nhận phần ân tình này.

Thế là tôi suy nghĩ một chút rồi bảo: "Cô có thể giúp tôi một việc nhỏ không?"

Bạch Linh Nhi nghe thấy tôi nói có việc muốn nhờ, lập tức rất vui vẻ: "Nói nghe xem nào…"

Sau đó tôi nói nhỏ vài câu vào tai Bạch Linh Nhi, cô ta nghe xong cười bí ẩn: "Chuyện nhỏ!"

Thật ra tôi chỉ nhờ Bạch Linh Nhi một chuyện nhỏ, đó là dán lá bùa của chú Lê vào lưng y tá trực! Đương nhiên không phải dán một cách bình thường, nếu không chẳng phải người khác sẽ dễ dàng phát hiện ra sao? Cho nên tôi bảo Bạch Linh Nhi làm giúp một phép thuật che mắt nhỏ, để người bình thường không thấy còn mấy vật âm tà có thể thấy là được.

Chuyện này đối với Bạch Linh Nhi đúng là một chuyện nhỏ, chỉ thấy cô ta cầm lá bùa lặng lẽ đi đến sau lưng y tá trực rồi vỗ một

cái vừa phải dán lá bùa vào lưng đối phương.

Y tá thấy có người đập mình thì lập tức xoay đầu lại nhìn, Bạch Linh Nhi thấy thế cười hỏi: “Chị y tá, Đinh Nhất đang ở phòng nào thế?”

Cô y tá đó mặc dù thấy là lạ nhưng trong nhất thời lại không biết lạ ở chỗ nào, thế là cô ta trả lời: “Đinh Nhất nằm ở giường số 15, phòng thứ hai đếm ngược từ bên trái.”

Bạch Linh Nhi nói một tiếng cảm ơn rồi giả vờ đi về phía phòng bệnh của Đinh Nhất. Lúc này tôi nhìn về phía cô y tá đó mà lo lắng, cứ trắng trợn dán vào lưng người ta như vậy chẳng lẽ không có ai thấy?

Khi trong lòng tôi đang lo lắng, thì vừa lúc có một bác sĩ đi qua bên cạnh y tá, nhưng người này đi chưa được mấy bước đã đột nhiên quay lại… Tôi nhìn thấy mà trong lòng căng thẳng, thầm nghĩ thuật che mắt của Bạch Linh Nhi có dùng được không vậy?

Ai ngờ bác sĩ đó chỉ đi đến bên cạnh y tá để dặn dò vài câu liên quan đến trực ban đêm, anh ta thật sự không nhìn thấy tấm bùa vàng sau lưng cô y tá kia.

Tôi lúc này quay đầu nhìn về phía Bạch Linh Nhi, chỉ thấy cô ta đang nhìn tôi cười đắc ý. Trong nhất thời tôi hơi hoảng hốt, thầm nghĩ nhờ cô ta giúp đỡ có đúng hay không? Nhỡ sau này cứ vài lần như thế tạo thành thói quen thì phải làm thế nào?

Thật ra không phải tôi kỳ thị cô ta là con rắn yêu mà do tôi biết người trong lòng cô ta không phải là mình, Bạch Linh Nhi liên tục tới tìm tôi chẳng qua vì muốn tìm hình bóng của Tuệ Không mà thôi.

Con người chính là một loài động vật có tình cảm, tôi cũng không phải Liễu Hạ Huệ nên không thể chắc chắn rằng sau khi tiếp xúc một thời gian dài sẽ không nảy sinh tình cảm… Nhưng

vấn đề là đừng để đến lúc tôi động tình với cô ta mà Bạch Linh Nhi lại chỉ coi tôi như vật thay thế của người khác, đến lúc đó chẳng phải sẽ đau khổ sao? Cho nên từ trước đến giờ tôi không muốn tiếp xúc quá nhiều với Bạch Linh Nhi.

Nhưng lúc này người ta giúp tôi nên tôi không thể chẳng nói câu nào, thế là tôi hơi ngượng ngùng đi đến và nói: “Cám ơn nhé!”

Bạch Linh Nhi nghe xong chẳng quan tâm, bảo: “Không cần cám ơn, những thứ này đối với tôi chỉ là chuyện nhỏ… Kim Cương Xử đâu? Lấy ra cho tôi xem một chút.”

Tôi thấy hóa ra cô ta đến xem Kim Cương Xử thì trong lòng hơi khó chịu, tôi không muốn cho cô ta xem lắm. Nhưng người ta vừa giúp tôi nên không thể trở mặt ngay được, tôi đành do dự rút Kim Cương Xử từ phía sau ra đưa cho Bạch Linh Nhi.

Bạch Linh Nhi cầm lấy rồi áng chừng sức nặng của Kim Cương Xử, sau đó bất đắc dĩ nói: “Nó lại nặng hơn rồi…”

Tôi gật đầu rồi nói thật: “Tôi vừa mới dùng nó diệt một tà thần.”

Bạch Linh Nhi nghe thế lập tức đưa Kim Cương Xử lên mũi ngửi rồi nói: “Đúng là hơi có mùi tanh, lệ khí của tà thần này rất lớn, đáng lẽ anh không nên trực tiếp xử lý nó.”

“Cô bảo sao cơ?” Tôi không hiểu.

Bạch Linh Nhi trả lại Kim Cương Xử cho tôi rồi nói: “Sau này nếu gặp tình huống như vậy, anh phải gọi cho tôi trước, bất kể thế nào tôi cũng biết nhiều hơn anh… Lúc trước tà thần này đã hại chết rất nhiều tính mạng, đáng ra nên siêu độ những vong hồn này trước rồi mới dùng Kim Cương Xử diệt nó, bây giờ anh tiêu diệt cả những oan hồn này không biết sẽ lại phải gánh bao nhiêu nghiệp chướng.”

Tôi cười hỏi: "Tôi cũng không phải hòa thượng, biết đi đâu siêu độ oan hồn?"

Bạch Linh Nhi nghe tôi nói có vẻ không vui thì thở dài: "Anh có thể dẫn tà thần đó vào chùa miếu để siêu độ mà! Tôi nghe nói không phải ở ngoại thành có một ngôi chùa lớn sao?

Tôi hơi không hiểu: "Đừng nhắc đến cái chùa đó được không? Chính vì chúng tôi ngăn cản nó tiến về cái chùa đó mà bị tổn thất hai viên đại tướng đấy!"

Lúc này Bạch Linh Nhi gật đầu: "Tôi biết các anh sợ vật đó chiếm được xá lợi của cao tăng trong ngôi chùa, nhưng anh đừng quên rằng vật đó toàn thân là tà khí, kể cả nó có chiếm được xá lợi cũng sẽ không chịu đựng nổi Phật pháp chính khí chứa trong đó, nó chỉ tự tìm đường chết thôi!"

Tôi nghe mà không biết phải nói gì, mấy người chúng tôi mất bao công sức, vừa hôn mê vừa trúng đạn cuối cùng chả để làm gì?

Bạch Linh Nhi thấy tôi im lặng không nói thì trịnh trọng nhắc: "Tà thần đó cũng đã có vài trăm năm đạo hạnh, mấy anh không biết tình huống cũng là bình thường, cho nên nếu lại gặp phải tình huống như thế nhất định phải liên hệ với tôi, anh cũng có số của tôi mà."

Lúc này Đàm Lỗi cũng đang đi đến, tôi nhìn thấy cậu ta là lập tức đẩy tới trước mặt Bạnh Linh Nhi rồi bảo: "Cậu trò chuyện với chị Bạch một lúc, tôi đi xem tình hình Đinh Nhất."

Tôi đi mà như chạy trốn tới phòng bệnh của Đinh Nhất, lúc vào xem thì thấy anh ta đang nằm nhàn nhã chơi điện thoại. Đinh Nhất thấy tôi đến bèn làm vẻ mặt như cười trên nỗi đau của người khác: "Bạch Linh Nhi đến…"

Tôi gật đầu xác nhận: "Ừ, tôi còn nhờ cô ta giúp một việc nhỏ nữa."

Đinh Nhất nghe xong thì nói: "Cũng được, tôi cũng yên tâm hơn khi tối nay có cô ta…"

Tôi tò mò hỏi: "Từ lúc nào anh về cùng một phe với con rắn đó thế?"

Đinh Nhất hạ tay cầm điện thoại xuống và trả lời tôi: "Mọi thứ đều có ngoại lệ, tôi bây giờ không tiện vận động, cậu có thêm một người lợi hại giúp đỡ không tốt sao?"

Tôi thật sự không muốn tiếp tục đề tài này, bèn cố ý chuyển sang chuyện khác: "Bây giờ anh cảm giác thế nào?"

Đinh Nhất thử hoạt động ngón tay: "Ngón tay hơi tê tê, chắc do động lực của trái tim không đủ!"

Tôi vội vàng đi tới sờ hai tay anh ta, đúng là nó hơi lạnh, chắc do máu chưa tuần hoàn tốt… Tôi hơi lo lắng: "Để tôi đi hỏi bác sĩ xem tình huống này có bình thường không?"

CHƯƠNG

ÂM KHÍ ÉP NGƯỜI

Đinh Nhất nghe thấy tôi bảo đi tìm bác sĩ thì vội vàng lắc đầu: "Không cần, tôi biết rõ thân thể mình thế nào, chỉ cần nghỉ vài ngày là ổn."

Lúc này Bạch Linh Nhi và Đàm Lỗi đẩy cửa bước vào, Đàm Lỗi rất vui vẻ khi nhìn thấy Đinh Nhất đã có thể ngồi dậy: "Sư huynh, thể trạng của anh đúng là không còn gì để nói."

Vậy mà Đinh Nhất nghe xong mặt lại không hề đổi sắc mà đáp lại: "Tạm được, dù sao không chết ngay được."

Khi Đinh Nhất nói những lời này, tôi nhìn thấy nét mặt Bạch Linh Nhi hơi quái lạ như đang khó chịu, vừa nhìn là biết giữa bọn họ chắc chắn có vấn đề gì đó. Mặc dù Đinh Nhất không thích những yêu tinh ở núi rừng này, nhưng dường như thái độ với Bạch Linh Nhi có sự khác biệt. Tôi không biết nguyên nhân trong đó nhưng tôi đoán tám chín phần là có liên quan tới Tuệ Không…

Thời gian nhanh chóng đến 9 giờ tối, tôi biết đã đến lúc đi xem Bạch Kiện, tôi dặn Đinh Nhất đi ngủ để cho cơ thể được nghỉ ngơi, còn về phía Bạch Kiện cứ để ba người chúng tôi đối phó.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, Bạch Linh Nhi nhìn xung quanh và nói: "Âm khí ở đây rất nặng, chắc do thường xuyên có người chết."

Tôi cũng không biết phải nói gì đành hỏi lại: “Trong bệnh viện có người chết không phải rất bình thường à?”

Bạch Linh Nhi dùng mũi ngửi thử không khí rồi nói: “Trong không khí có một mùi chua chua, xem ra số lượng oán quỷ ở đây khá nhiều!”

Tôi thấy Bạch Linh Nhi nói như vậy nên cũng dùng mũi cố sức ngửi, nhưng chẳng có gì khác ngoài một mùi nước khử trùng. Bạch Linh Nhi thấy tôi bắt chước cô ta ngửi bốn phía bèn cười xấu xa: “Mũi của anh không giống mũi của tôi, tôi có thể ngửi được những mùi mà con người không ngửi được…”

Đàm Lỗi đứng bên cạnh hăng hái hỏi: “Chị Linh Nhi, chị làm như thế nào?”

Bạch Linh Nhi cười một cái rồi trả lời: “Nói ra sợ cậu bị dọa, tôi thật ra là dùng đầu lưỡi để cảm giác, mấy người có làm được không?”

Tôi nghe câu đó mà nhớ lại lần đầu gặp Bạch Linh Nhi, trong lòng thoáng rùng mình một cái, thật ra từ bé tôi đã sợ động vật máu lạnh, hơn nữa tôi còn gặp được chân thân thật sự của cô ta nên chắc cả đời này không dám nảy sinh ý nghĩ xấu gì.

Vừa đi vừa nói chuyện chúng tôi đã đến trước cửa phòng ICU, y tá bị Bạch Linh Nhi dán lá bùa vàng vẫn chưa phát hiện ra mà cứ đi ra đi vào như cũ. Nhưng tôi luôn cảm thấy chỉ dán một lá bùa trên lưng y tá vẫn chưa đủ đảm bảo, thế là tôi xoay người nói với Bạch Linh Nhi: “Tôi đưa cô thêm hai lá bùa, cô nghĩ cách đi vào dán lên đầu giường của Bạch Kiện được không?”

Bạch Linh Nhi suy nghĩ rồi bảo: “Cái này cũng không khó, không cần tôi phải tự mình đi vào…” Nói xong cô ta cầm lá bùa đi đến trước mặt y tá giả vờ hỏi chuyện, nhưng tôi nhìn thấy cô ta dùng tay bấm quyết phía sau lưng, tiếp theo đó Bạch Linh Nhi rất tự

nhiên đưa hai lá bùa cho y tá, người y tá nhận lá bùa rồi đi vào trong phòng ICU.

Khi Bạch Linh Nhi trở lại bên cạnh, tôi tò mò hỏi: “Vừa rồi cô làm cách nào thế?”

Bạch Linh Nhi cười vui vẻ, nói: “Rất đơn giản, tôi chỉ nói với y tá rằng đây là thư cổ vũ mà người nhà viết cho bệnh nhân, cô ta có thể dán nó vào đầu giường để lấy may và coi như giúp bệnh nhân cầu nguyện không. Sau đó tôi làm phép đơn giản đối với hai lá bùa này, người y tá đó tất nhiên không nhìn ra hình dáng thật sự của chúng.”

Tôi hơi nghi ngờ hỏi: “Nhỡ người khác nhìn lại lộ ra thì sao?”

Bạch Linh Nhi cười lắc đầu: “Sợ cái gì, dù sao đến khi trời sáng lá bùa này cũng hết tác dụng, mà buổi đêm ở đây chỉ có cô y tá đó, làm gì còn ai khác nhìn thấy đâu?”

Tôi thấy Bạch Linh Nhi nói cũng có lý, hiện giờ cũng chỉ đành như vậy, dán thêm một lá bùa là có thêm một lớp bảo hiểm, hiện giờ nó rất quan trọng với Bạch Kiện, đừng để bị giống như xe bị tuột xích ở thời điểm này!

Sau đó tôi sắp xếp Đàm Lỗi canh giữ ở cửa thoát hiểm bên hành lang phía Đông, Bạch Linh Nhi canh ở hành lang phía Tây, còn tôi cầm Kim Cương Xử canh ở cửa chính phòng ICU, ngồi đợi ma nữ đó xuất hiện một lần nữa…

Có lẽ do bị tôi dọa sợ nên sắp hai giờ sáng rồi mà không thấy bóng dáng một âm hồn nào. Nhưng trước đó Bạch Linh Nhi đã nói, ở chỗ này mùi cực kỳ tanh hôi nên chắc chắn không chỉ có một oán quỷ.

Bình thường vào hai đến ba giờ sáng là khoảng thời gian con người mệt mỏi nhất, trừ khi là người có chứng mất ngủ chứ nếu không lúc này mệt mỏi cũng là bình thường. Tôi tự nhiên cũng

không ngoại lệ, vì vậy tôi đi đến máy bán hàng tự động để mua hai lon cà phê nâng cao tinh thần cho mình và Đàm Lỗi.

Ai ngờ đúng lúc này tôi đột nhiên thấy cuối hành lang có bóng người nhốn nháo, dường như có sáu, bảy người đang đi về phía cửa phòng ICU. Mặc dù những bóng người này còn chưa đến gần nhưng tôi đã cảm thấy từng đợt khí lạnh tỏa ra từ phía họ.

Hướng bên đó là của Đàm Lỗi phụ trách, tôi lập tức gọi điện thoại cho cậu ta, vậy mà tên này mơ mơ màng màng nói "A lô" qua điên thoại, tôi nghe là biết ngay Đàm Lỗi vừa ngủ thiếp đi.

Đúng là nói thì hay mà làm thì dở, biết trước thế này để cậu ta canh ở cửa chính còn để tôi canh ở cầu thang. Nhưng lúc này có mắng cũng vô ích, thế là tôi bảo cậu ta nhanh chóng đến tập hợp với tôi ở cửa ICU.

Lúc này mấy âm hồn đã bay gần đến trước mặt, tôi nhìn kĩ trong số họ có nam có nữ, có trẻ có già, tất cả đều mặc quần áo bệnh nhân, nhìn là biết họ là bệnh nhân đã chết ở chỗ này.

Nhưng điều làm tôi buồn bực là nếu họ đều là âm hồn bị bệnh chết thì lẽ ra nên sớm lên đường với âm sai đi, ở lại chỗ này gây sự đối với họ đâu có lợi gì? Không phải chỉ có người bị đột tử mới tìm thế thân à?

Trong lúc tôi đang suy nghĩ lung tung, Đàm Lỗi lại cùng với Bạch Linh Nhi đi từ phía Tây đến, hóa ra cậu ta nhìn thấy âm hồn ngăn ở trước mặt mình, thế là chạy thật nhanh đến tầng tiếp theo rồi vòng qua phía Bạch Linh Nhi để đi cùng cô ta đến đây.

Lúc này Bạch Linh Nhi đi đến bên cạnh tôi nói nhỏ: "Những ma quỷ này có oán khí rất lớn, chắc do bị vây ở đây đã lâu, lát nữa anh cẩn thận một chút."

Tôi cười lạnh: "Yên tâm đi, có chuyện gì thì tôi vẫn còn Kim Cương Xử mà! Cùng lắm đánh cho những thứ này hồn phi phách

tán!”

Bạch Linh Nhi hơi nóng nảy nói: “Sao có thể làm như vậy được? Có nhân thì nhất định sẽ có quả, nếu muốn giải quyết triệt để vấn đề vậy phải biết tại sao những oán quỷ đó lại ở chỗ này?”

Tôi biết cô ta lo lắng tôi sẽ lại giết quỷ, bèn gật đầu đáp: “Yên tâm, tôi sẽ chỉ giết bọn họ khi nào bất đắc dĩ thôi.”

CHƯƠNG

CÔ Y TÁ GIẾT NGƯỜI

Lúc này tôi phát hiện ra âm hôn đi cuối cùng chính là ma nữ hôm qua đã câu đi hồn phách của Bạch Kiện, cô ta đang tránh tránh né né đi ở vị trí cuối cùng, vẻ mặt thấp thỏm.

Tôi không ngờ ma nữ này lại không sợ chết, biết trong tay tôi có pháp khí lợi hại mà còn dám đến nữa?! Hay là hôm nay để tôi diệt hết đám oán quỷ này đi, đỡ cho âm sai phải cực khổ đến đây câu hồn nhỉ!

Khi ý nghĩ này dấy lên trong tim tôi, đến chính tôi cũng phải ngạc nhiên sững sờ, không biết là vì cái gì nhỉ? Từ khi tôi có được Kim Cương Xử của Tuệ Không, trong lòng tôi luôn có những suy nghĩ nhẫn tâm, mỗi lần gặp được âm hồn có oán khí nặng là luôn nghĩ đến chuyện diệt trừ chúng đi cho sướng…

Theo lý mà nói, Tuệ Không là một hòa thượng, hẳn là trong lòng ông ta phải từ bi mới đúng chứ, pháp khí mà ông ta đã dùng qua hẳn phải tràn đầy Phật pháp chính khí, nhưng vì sao mà tôi luôn có cảm giác hình như cái Kim Cương Xử này lại phụ thuộc vào tâm ma của Tuệ Không nhỉ?

Lúc này những âm hồn kia đã sắp tới gần, tôi thấy mặt họ xám xanh không có chút sinh khí nào, xem ra bọn họ tới là để tranh

đoạt thế thân Bạch Kiện, không biết nếu có một ngày Bạch Kiện tỉnh dậy mà biết mình suýt thành "thịt Đường Tăng" thì sẽ có cảm tưởng gì nhỉ?

Ma nữ đi cuối cùng đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía tôi, thấy mặt tôi âm u đang nhìn chằm chằm vào cô ta… Khi ánh mắt chúng tôi giao nhau, vậy mà cô ta lại nhanh chóng tránh né.

Một ma nữ đến ngay cả nhìn thẳng vào tôi cũng không dám, chẳng biết ai cho cô ta dũng khí để lại xuất hiện ở trước mặt của tôi vậy?! Tôi thấy cô ta né tránh ánh mắt của tôi xong thì tới gần một lão quỷ tuổi tác khá cao, thận trọng nói nhỏ vài câu.

Lão quỷ nghe xong nhìn về phía tôi và nở nụ cười lấy lòng… Tôi cảm thấy hơi nghi ngờ, thầm nghĩ không phải lão quỷ này đang muốn dùng ám chiêu gì đó để mê hoặc chúng tôi đấy chứ? Nghĩ thế nên tôi giơ cây Kim Cương Xử ra trước ngực rồi nói: "Đúng là thứ không sợ chết, biết chúng tôi thủ ở chỗ này mà còn dám đến câu hồn? Tôi thấy các người chán làm quỷ rồi đấy hử?"

Lão quỷ kia nghe tôi nói thế bèn kinh sợ đi lên trước một bước để phân trần: "Lão già tôi bị nhốt ở đây mấy năm rồi, không ngờ sẽ có một ngày còn có thể gặp được cao nhân thật sự… Mấy vị cao nhân, các vị có thể cứu lấy những cô hồn dã quỷ đáng thương chúng tôi không?"

Bạch Linh Nhi lập tức trưng ra vẻ mặt "tôi nói đúng rồi phải không?" rất đắc ý, tất nhiên tôi chẳng hơi đâu đi đôi co với cô ta, mà chỉ nghi ngờ nói với lão quỷ kia: "Thế là có ý gì? Các người đừng nghĩ dùng thủ đoạn gì đánh lừa được tôi! Đừng tưởng rằng giả bộ đáng thương ở trước mặt chúng tôi là có thể lừa dối qua loa cho xong chuyện nhé!!"

Lão quỷ sợ hãi nói: "Cậu bạn này không nên hiểu lầm, không phải hôm qua Yến Tử muốn hại chết bạn của cậu đâu, mà là muốn

giúp đỡ cậu ấy đấy…”

Tôi nghe lão quỷ gọi tên Yến Tử nên nhìn về phía ma nữ vẫn chốn ở cuối hàng kia, tôi nói: “Cô ta chính là Yến Tử?”

Lúc này lão quỷ mới quay đầu nói với Yến Tử: “Đừng sợ, cháu cứ nói cho cậu bạn này biết tất cả những gì cháu biết đi…”

Ma nữ gọi là Yến Tử kia nghe thế thì thấp thỏm đi lên trước và nói: “Tôi… đêm qua tôi nghe nói có một người cảnh sát vào trong phòng ICU, cho nên mới muốn mời anh ta giúp đỡ một chút, tôi thật sự không muốn hại anh ta đâu!! Chỉ là tôi nghe nói anh ta là cảnh sát nên mới muốn bảo anh ta cứu những người đáng thương như chúng tôi thôi.”

Tôi lập tức xâu chuỗi lại chuyện ma quỷ mà hai oan hồn này nói, ý tứ đại khái là đám ma quỷ này muốn tìm một cảnh sát bị thương, còn sắp chết như Bạch Kiện hỗ trợ?

Nghe là biết nói vớ va vớ vẩn rồi, nhưng chuyện nhảm nhí trên đời này tôi gặp còn ít sao? Thế là tôi bèn nhẫn nại, nói: “Nói nghe xem, các người muốn nhờ Bạch Kiện giúp thế nào?”

Sau đó lão quỷ kia kể với chúng tôi, những âm hồn bọn họ đều là những bệnh nhân chết trong bệnh viện mười mấy năm qua, nhưng bọn họ không phải chết tự nhiên, mà là bị một y tá ở nơi này hại chết. Tôi nghe mà âm thầm kinh hãi, nếu những gì mà mấy âm hôn này nói đều là sự thực, thì đây đúng là “Y tá sát nhân” phiên bản Trung Quốc rồi!

Sau đấy mấy lão quỷ kia lại tiếp tục nói, bệnh viện này là một bệnh viện công được xây dựng vào cuối những năm 1970, cũng là lựa chọn hàng đầu của người dân địa phương khi phải khám bệnh và nằm viện. Nhưng điều mà những oan hồn như bọn họ không ngờ tới là, nơi này không những không thể cứu mạng họ, mà còn biến từng người trong số họ thành oan hồn chết không thể đầu

thai…

Lão quỷ này tên là Lý Song Toàn, ba năm trước đây vì bị chảy máu não đột ngột nên phải vào nằm trong phòng ICU. Lúc ấy con trai ông ta làm nhà hàng nên điều kiện gia đình ông ta cũng khá tốt, lúc đó người nhà của ông ta rất hy vọng bệnh viện có thể dốc hết sức lực cứu được ông ta.

Nhưng khi Lý Song Toàn vào bệnh viện ngày thứ mười lăm, ông ta lại đột ngột qua đời, mặc dù lúc ấy bệnh viện cho ra kết luận chính thức là tử vong bình thường, nhưng chỉ có Lý Song Toàn tự biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Thật ra lúc ấy Lý Song Toàn đã bắt đầu dần dần hồi phục lại ý thức, tuy chưa thể giao tiếp cùng người bình thường, nhưng đã có thể mở hé mắt nhìn sự vật xung quanh. Bởi vậy mà vào cái ngày ông ta chết, ông ta nhìn thấy rõ có một nữ y tá hơn ba mươi tuổi đã bí mật tiêm một loại chất lỏng không biết là cái gì vào ống truyền dịch của ông ta.

Nhưng khi đó Lý Song Toàn cũng không biết điều này có ý gì, chỉ là ông ta nhanh chóng cảm giác cơ thể của mình hơi khó chịu, nhưng vì không thể nói chuyện nên chẳng bao lâu sau thì ông ta tắt thở.

Sau khi chết, Lý Song Toàn vẫn ở lại trong bệnh viện này, không hề rời khỏi đây… Vì ông ta không có kinh nghiệm nên tất nhiên không biết tại sao mình lại bị nhốt ở nơi này.

Cho đến một ngày ông ta gặp được đám người Yến Tử cũng không thể đi Âm Ti báo danh như mình, ông ta mới biết thì ra mình không phải bị "đột tử" bình thường.

Cũng ở thời điểm này Lý Song Toàn mới biết trước khi mình chết, đã từng có người y tá tiêm cho mình một mũi thuốc lạ, có vẻ như chính bởi vì mũi tiêm kia mà ông ta mới toi đời. Nhưng Lý

Song Toàn nghĩ mãi mà không hiểu, rõ ràng ông ta và nữ y tá kia chẳng có thù hận gì, tại sao cô ta lại muốn hại chết mình?

Lúc này Yến Tử chết sớm hơn Lý Song Toàn hai năm mới nói cho ông ta biết rằng, người y tá kia gọi là Diệp Hiểu Xuân, là y tá trưởng của phòng ICU, lúc ấy mười hai âm hồn bao gồm cả Yến Tử, đều chết do bàn tay của người này.

Không ai biết động cơ cô ta giết những người này là vì cái gì, bởi vì tất cả bọn họ đều là những bệnh nhân "hấp hối" trong phòng ICU, nên dù cô ta ra tay không báo trước thì thời gian sống cũng chẳng được bao lâu.

CHƯƠNG

KINH NGHIỆM PHONG PHÚ

Ví dụ như Yến Tử, năm năm trước cô ta bị tai nạn xe nên được đưa vào đây, bác sĩ kết luận Yến Tử đã chết não, nhưng do cô ta vẫn còn hô hấp và nhịp tim nên cha mẹ không đành lòng từ bỏ chữa trị, cuối cùng đành nhìn cô ta chết dần chết mòn.

Lúc đó Yến Tử bị nhốt trong thân thể cũng rất đau khổ, cô ta hy vọng mình có thể nhanh chóng được giải thoát nên khi phát hiện mình đã chết thì thầm cảm thấy may mắn, cuối cùng cô ta cũng không làm phiền cha mẹ nữa.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp đó lại làm Yến Tử bất ngờ… Cô ta cứ nghĩ mình có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng lại phát hiện mình không thể đi cùng với các âm hồn đã chết bệnh khác xuống Âm Ti báo danh. Đến lúc này Yến Tử mới biết mình không phải hết tuổi thọ chết già nên phải tìm một thế thân mới có thể rời đi.

Nhưng Yến Tử mặc dù bị đột tử nhưng không hề có oán khí nặng nề, vì thế cô ta không muốn gây họa cho những bệnh nhân sắp bình phục trong bệnh viện, thế là ngay từ đầu cô ta đã nhắm vào những bệnh nhân có tình trạng giống mình được đưa vào phòng ICU.

Vậy mà Yến Tử không ngờ được là, Diệp Hiểu Xuân luôn đi trước một bước mà ra tay trước cô ta, Diệp Hiểu Xuân đã biến thế thân thích hợp mà cô vất vả mới tìm được trở thành một thành viên trong số mấy người Yến Tử. Cứ như vậy âm hồn có tình huống giống Yến Tử càng lúc càng nhiều, chẳng mấy chốc đã trở thành như thế này.

Sau đó, Lý Song Toàn nói cho chúng tôi biết, mấy âm hồn hôm nay tới đây chỉ là một phần nhỏ của bệnh viện, mấy năm qua những bệnh nhân bệnh nặng bị Diệp Hiểu Xuân hại chết cũng phải lên đến bốn, năm mươi người.

Còn lý do hôm qua Yến Tử muốn dẫn hồn phách của Bạch Kiện là vì hai hôm nay Diệp Hiểu Xuân được nghỉ, cho nên Bạch Kiện tạm thời được an toàn, hơn nữa Bạch Kiện là cảnh sát nên chỉ cần anh ta tỉnh lại và biết được sự thật thì anh ta nhất định sẽ xử Diệp Hiểu Xuân theo pháp luật, còn những âm hồn như bọn họ có thể đi đến phòng chăm sóc đặc biệt tìm thế thân.

Tôi hừ lạnh: “Nói dễ nghe nhỉ, vậy mấy người khác gì Diệp Hiểu Xuân?”

Lý Song Toàn lắc đầu nguầy nguậy: “Chúng tôi đương nhiên là khác với cô ta, Diệp Hiểu Xuân không thể nhìn ra ai sắp chết còn ai chưa hết tuổi thọ… Đôi khi cô ta sẽ làm hại cả những người có thể cứu sống.”

Yến Tử cũng phụ họa: “Tôi cũng nhìn ra bạn của anh sẽ không có chuyện gì, cho nên mới câu hồn phách của anh ta ra để báo chuyện này, mà hai ngày này Diệp Hiểu Xuân nghỉ phép nên bạn anh tạm thời sẽ an toàn.”

Tôi nghe thấy cô ta nói chỉ là tạm thời, thì vội hỏi: “Vậy y tá Diệp Hiểu Xuân đó lúc nào đến làm?”

Yến Tử rụt rè nói: “Buổi sáng ngày mai sẽ thay ca với y tá Tiểu

Triệu."

Lúc này tôi khoát tay với mấy âm hồn: "Tốt, tôi biết rồi, mấy người đi trước đi! Nhớ đừng làm hại những người bệnh khác đấy, biết không?"

Lý Song Toàn liên tục cam đoan: "Cậu cứ yên tâm, nếu chúng tôi là oán quỷ muốn hại người thì cũng không còn ở đây đến bây giờ."

Tôi nhìn một đám âm hồn từ từ biến mất cuối hành lang mà trong lòng tính toán sáng ngày mai phải đối phó với y tá giết người Diệp Hiểu Xuân thế nào… Lúc này Bạch Linh Nhi khẽ nói với tôi: "Thế nào? Tôi nói không sai chứ? Những người trở thành oan hồn đều có ẩn tình, nếu như anh không hỏi mà đã tiêu diệt họ, vậy bọn họ đáng thương biết nhường nào?"

Tôi liếc mắt nhìn Bạch Linh Nhi và hỏi: "Từ khi nào cô trở nên nhân từ như vậy?"

Bạch Linh Nhi nghe tôi hỏi thế thì sững sờ, sau đó hơi lúng túng trả lời: "Tôi và Tuệ Không đã từng quen biết nên bị Phật pháp của anh ta ảnh hưởng là rất bình thường mà…"

Tôi không rảnh ở đây nghe cô ta tự mình lải nhải, bèn chậm rãi tìm kiếm dọc theo vách tường hành lang, nếu như tôi nhớ không nhầm thì ở mỗi tầng đều có bảng thông báo, phía trên đó dán ảnh của nhân viên y tế, tôi muốn xem rốt cuộc Diệp Hiểu Xuân là người thế nào.

Chỉ một lát sau tôi tìm thấy trong những bức ảnh chụp trên tường một y tá tầm bốn mươi tuổi, đeo một cặp mắt kính gọng vàng. Trông tướng mạo thì Diệp Hiểu Xuân là một người bình thường, chẳng thể nào nhìn ra tại sao cô ta lại là một y tá giết người không ghê tay.

Lúc này tôi nhìn thấy y tá trực ban đang ngồi chơi điện thoại, tôi cố tình tiến đến bắt chuyện: "Người đẹp, tôi nghe nói y tá

trưởng phụ trách phòng ICU là chị Diệp mà tại sao hai ngày nay không thấy đâu?”

Y tá trực bị làm phiền nên hơi không vui, nhưng khi cô ta ngẩng đầu thấy là tôi thì khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên và trả lời: “Anh hỏi chị Hiểu Xuân à, hai ngày nay trong nhà chị ấy có việc nên xin nghỉ, ngày mai sẽ đi làm.”

Tôi ồ một tiếng, hỏi: “Y tá Diệp là người thế nào? Nếu so kỹ năng nghề nghiệp với y tá đang trực trong kia thì ai tốt hơn?”

Cô hộ sĩ cười phá lên, trả lời: “Đương nhiên là chị Hiểu Xuân rồi, chị ấy đã làm gần hai mươi năm, đặc biệt là kinh nghiệm chăm sóc bệnh nhân trong phòng ICU rất phong phú…”

Tôi nghe câu trả lời mà thầm nghĩ trong lòng: “Đúng là phong phú thật, bệnh nhân cần chăm sóc đều chết cả mà vẫn giữ được danh tiếng tốt thế.”

Trước đó tôi cứ tưởng có âm hồn muốn hại Bạch Kiện, nhưng không ngờ người có thể gây nguy hiểm thật sự lại là chị y tá “hiền lành không làm hại cả người lẫn vật”. Cũng may tôi biết được sự thật nhờ mấy âm hồn, nếu không ngày mai Diệp Hiểu Xuân trở lại thì chỉ sợ Bạch Kiện sẽ tự nhiên hy sinh vì nhiệm vụ mà không rõ nguyên nhân mất.

Nghĩ tới đây tôi lập tức gọi cho Triệu Tinh Vũ, nếu chỉ là âm hồn quấy phá chúng tôi có thể tự xử lý, nhưng nếu là một người sống thì chúng tôi không tiện ra mặt, vẫn phải giao cho cảnh sát giải quyết.

Triệu Tinh Vũ nhận được điện thoại của tôi xong cũng khá giật mình, anh ta cũng không ngờ nơi chăm sóc bệnh nhân vậy mà lại diễn ra chuyện giết người nghe rất rùng rợn như vậy.

Tôi dặn dò anh ta qua điện thoại: “Ngày mai Diệp Hiểu Xuân sẽ đi làm, nhất định phải chuẩn bị thật chu đáo! Không thể để Bạch

Kiện xảy ra vấn đề gì, hiện giờ coi như đã giữ được mạng của anh ấy, không thể để cuối cùng lại mất trong tay Diệp Hiểu Xuân.”

Triệu Tinh Vũ liên tục cam đoan với tôi: “Cậu cứ yên tâm, ngày mai tôi sẽ để nữ pháp y trong cục cải trang thành y tá mới, toàn bộ quá trình sẽ tập trung nhìn kĩ Bạch Kiện, nhất định sẽ không xảy ra chút sai lầm nào. Chỉ cần ngày mai Bạch Kiện có thể tỉnh, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp chuyển anh ấy ra khỏi phòng ICU rồi tính tiếp.”

“Ngoại trừ đảm bảo an toàn cho Bạch Kiện, nhất định phải bắt cô ta ‘hiện nguyên hình’, nếu không sau này Diệp Hiểu Xuân vẫn làm hại những người bệnh khác…” Tôi hơi lo lắng.

CHƯƠNG

NGƯỜI XẤU KHÔNG PHÂN BIỆT NAM HAY NỮ

Ngắt cuộc gọi với Triệu Tinh Vũ, tôi ném lon cà phê mua trước đó cho Đàm Lỗi rồi bảo: "Còn hai giờ nữa là trời sáng, những lời nói của âm hồn cũng không thể tin hoàn toàn cho nên cậu vẫn phải vất vả canh ở đây."

Đàm Lỗi tỏ vẻ không quan tâm: "Không sao, dù sao cũng đã thức rồi, anh đi vào phòng bệnh xem sư huynh của em đi, em hơi lo lắng cho anh ấy."

Bạch Linh Nhi thấy tôi không cần tiếp xúc với âm hồn nữa thì xoay người đi thẳng mà không chào một tiếng, tôi biết cô ta đến đây là chỉ muốn trông chừng tôi không giết ma quỷ lung tung thôi…

Tôi trở lại phòng bệnh của Đinh Nhất lúc anh ta còn đang ngủ say, nếu như bình thường tôi đi vào phòng Đinh Nhất, anh ta sẽ tỉnh lại rất nhanh, cho nên không khó để nhận thấy cơ thể Đinh Nhất vẫn còn đang rất yếu.

Lúc này tôi phát hiện anh ta vẫn đang nắm chặt điện thoại di động trong tay, thế là tôi rón rén đi qua muốn rút điện thoại ra… Không ngờ Đinh Nhất vẫn đang ngủ say lại đột nhiên mở mắt.

"Úi trời, làm tôi giật cả mình! Anh đang ngủ hay không ngủ

thế?” Tôi tức giận hỏi.

Đinh Nhất cười, sau đó ngồi dậy xoa mặt và hỏi: “Chuyện thế nào rồi? Giải quyết hết những âm hồn đó chưa?”

Tôi thấy sắc mặt Đinh Nhất vẫn hơi tái nhợt, vì không muốn để anh ta lo lắng nên cố tình trả lời lấp liếm: “Đã giải quyết xong rồi, anh đừng lo mấy thứ này, cứ nghỉ ngơi cho thật tốt đi được không?” Nói xong tôi còn cố ý ngáp một cái: “Tôi ngủ ở đây một lát nhé, hai ngày nay chẳng được ngủ ngon, thật sự vừa mệt vừa buồn ngủ…”

Đinh Nhất nghe xong hơi lo lắng hỏi: “Sao rồi? Chẳng lẽ cậu dùng Kim Cương Xử đánh tan tất cả những hồn phách đó?”

Tôi vội vàng phủ nhận: “Đâu có, tôi là người thích giết chóc thế à? Chẳng qua chuyện này bây giờ hơi bị đảo lộn, vấn đề thật ra không phải nằm ở những âm hồn đó…”

“Có nghĩa là sao?” Đinh Nhất nghi ngờ hỏi.

Tôi thấy Đinh Nhất tò mò, thế là đành nói qua những chuyện xảy ra cho anh ta biết, để Đinh Nhất có thể yên tâm đi ngủ… Không ngờ Đinh Nhất nghe xong lại nói: “Không ngờ ngày nay lại có người phụ nữ như thế…”

Tôi cười ha ha đáp lời: “Nói gì vậy? Anh nghĩ rằng phụ nữ đều hiền lành tốt bụng hết cả à? Có câu nói này anh chưa nghe sao? Đuôi ong là kim, độc nhất là lòng dạ đàn bà… Từ xưa đến nay có rất nhiều những phụ nữ có lòng dạ độc ác, chẳng qua trong quốc gia của chúng ta, đàn ông nắm quyền chủ yếu cho nên cũng ít gặp những phụ nữ độc ác nổi tiếng. Thật ra trên thế giới này người xấu đâu phân biệt nam hay nữ.”

Đinh Nhất nghe xong lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ hiếm khi gặp: “Vậy cậu bây giờ định làm như thế nào?”

“Còn có thể làm thế nào? Đương nhiên là giao cho cảnh sát? Mặc dù trong chuyện này có dính đến một số âm hồn không thể đầu thai nhưng vấn đề cuối cùng vẫn là do người sống, chúng ta không tiện xuất hiện. Hơn nữa, người dễ bị hại nhất trong chuyện này là Bạch Kiện lại là cảnh sát, vì thế về tình hay lý đều nên để cảnh sát đến giải quyết.” Tôi nói với vẻ nhẹ nhàng.

Đinh Nhất gật đầu: “Hoàn toàn chính xác… Có người sống gây tội ác thì chúng ta không thích hợp để xuất hiện, nhưng những âm hồn bị vây ở đây cũng là vấn đề, chỉ sợ qua nhiều năm tháng sau khó mà bảo đảm trong số đó không có ai nảy ra ý đồ xấu, đến lúc đó lại có người vô tội chết oan.”

Tôi suy nghĩ rồi bảo: “Đây đúng là vấn đề, nhưng cũng không phải không có cách giải quyết, nếu thật sự không được chắc tôi sẽ tìm lão Hắc và lão Bạch, để xem bọn họ có thể phá lệ dẫn toàn bộ những âm hồn này đi không?”

Tôi và Đinh Nhất nói chuyện thêm một lúc thì trời sáng, tôi đang muốn ngủ, nhưng nhìn đồng hồ thấy không thể ngủ được nữa, tôi bèn bảo Đinh Nhất nghỉ ngơi còn mình đi xem tình hình bên chỗ Bạch Kiện.

Nhưng khi tôi đi đến cửa phòng ICU gặp ngay Đàm Lỗi đang ngồi trên ghế nhựa ở hành lang, đầu dựa vào tường mà ngủ thiếp đi. Tôi cũng biết vào tuổi như Đàm Lỗi mà để cậu ta cả đêm không ngủ đúng là tra tấn, tôi cũng không đánh thức cậu ta mà đi thẳng tới chỗ y tá trực.

“Người đẹp, mấy cô thường giao ban lúc mấy giờ?” Tôi cười hỏi.

Y tá trực đêm qua nhìn thấy là tôi, hai gò má lại ửng hồng trả lời: “8 giờ sáng…”

Tôi gật đầu bảo: “À, nói cách khác thì y tá Diệp Hiểu Xuân sẽ

thay ca vào lúc 8 giờ?”

Cô y tá nghe xong hơi thất vọng, nói: “A… Anh nói chị Hiểu Xuân à, chị… Chị ấy 8 giờ mới đến nhận ca.”

Tôi biết câu trả lời xong lập tức xoay người đi vào trong cầu thang, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Triệu Tinh Vũ: “Mọi chuyện sắp xếp thế nào rồi? Còn chưa đến một giờ nữa Diệp Hiểu Xuân sẽ đến thay ca.”

Sau đó Triệu Tinh Vũ trả lời: “Yên tâm đi, tôi và Tiểu Vương bên pháp y đang ở trong phòng làm việc của viện trưởng Ngô, lát nữa Tiểu Vương sẽ được y tá trưởng sắp xếp đến phòng ICU bảo vệ Bạch Kiện.”

Tôi suy nghĩ rồi nói: “Tôi có một biện pháp, anh nghe thử xem được không…?”

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, tôi nhắm mắt lại ngủ trên giường của Bạch Kiện, lúc này Bạch Kiện đã được chuyển đến phòng ICU của khoa giải phẫu thần kinh, còn tôi giả vờ làm anh ta.

Đây chính là biện pháp mà tôi đã đưa ra cho Triệu Tinh Vũ, một biện pháp “không có sơ sót”… Bởi vì Diệp Hiểu Xuân chưa từng gặp Bạch Kiện, chắc chắn cô ta chỉ biết qua đồng nghiệp là có một cảnh sát bị thương phải vào phòng bệnh do mình phụ trách, vì thế chỉ cần y tá không nói ra, Diệp Hiểu Xuân sẽ không biết tôi không phải là Bạch Kiện.

Còn về vết thương trước ngực tôi cũng đã được Tiểu Vương bên pháp y đang đóng giả làm y tá thực tập ngụy trang cẩn thận, chỉ cần không tháo băng gạc phía trước thì sẽ không thể nhận ra vết thương là giả.

Để tôi thay thế Bạch Kiện dụ bắt Diệp Hiểu Xuân là biện pháp ổn thỏa nhất, thứ nhất không cần đến Bạch Kiện đang “hấp hối” phải mạo hiểm, thứ hai tôi cũng có thể phối hợp với Tiểu Vương

bắt giữ y tá sát nhân Diệp Hiểu Xuân.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, tôi cố thả lỏng nằm ở đó, vì nếu khẩn trương quá thì chỉ sợ bị người nhiều kinh nghiệm như Diệp Hiểu Xuân nhận ra.

Tám giờ kém hai mươi phút sáng, tôi nghe được tiếng bước chân của một người lạ đi cùng Tiểu Vương vào phòng ICU…

"Tình trạng Bạch Kiện hai ngày nay thế nào? Có dấu hiệu gì muốn tỉnh không?" Giọng nói của một phụ nữ trung niên vang lên bên tai tôi.

Lúc này Tiểu Vương khẽ nói: "Tình huống của cảnh sát Bạch rất không lạc quan, bác sĩ Lưu nói anh ta khó mà kiên trì được vài ngày nữa."

CHƯƠNG

GIẢ BỆNH

Giọng của người phụ nữ trung niên lại vang lên lần nữa: “Được rồi, mặc kệ thế nào chúng ta đều phải cố gắng lần cuối, nhất là cảnh sát bị thương vì nhiệm vụ như Bạch Kiện…”

Tôi nghe người phụ nữ trung niên này nói những lời vừa rồi, mà thật lòng không nhận ra rốt cuộc tâm lý của cô ta có chỗ nào không bình thường, sao nghe kiểu gì cũng giống như là một chị y tá nghiêm túc có trách nhiệm. Chờ đến sau khi cô ta sa lưới, tôi nhất định phải hỏi xem rốt cuộc động cơ cô ta giết chết những người bệnh đó là cái gì!?

Vết thương có thể làm giả, nhưng là truyền dịch vào tĩnh mạch lại không được! Cho nên tôi chỉ có thể nhịn đau bị đâm kim thật! Có điều chất lỏng truyền vào cơ thể tôi chỉ là đường glucose bình thường, trong đó không hề có hàm lượng thuốc thang gì cả.

Buổi sáng, người đổi bình truyền dịch cho tôi hầu như đều là bác sĩ pháp y Tiểu Vương, cho nên y tá Diệp chắc hẳn không có cơ hội ra tay. Hơn nữa nghe mấy âm hồn kia nói, hầu như Diệp Hiểu Xuân đều ra tay vào ban đêm, bởi vì thời gian đó chỉ có một mình cô ta ở phòng bệnh, cho nên ra tay khá dễ dàng.

Kế hoạch này của tôi đã tính toán kỹ lưỡng, nhưng chỉ duy nhất

không tính đến vấn đề đi WC… Mặc dù tôi có thể nằm trên giường cả ngày không ăn không uống, nhưng mà truyền hết chai đường glucose này đến chai khác, muốn không đi WC cũng khó. Bạch Kiện người ta được cắm ống dẫn tiểu, nhưng tôi không được nhé. Truyền dịch tĩnh mạch thì có thể truyền thật, nhưng cắm ống dẫn tiểu thì nói kiểu gì cũng không thể cắm thật được!

Đến giữa trưa, tôi thật sự không nín được nữa, bèn thừa dịp Diệp Hiểu Xuân đi ra ngoài ăn cơm mà nói nhỏ với bác sĩ pháp y Tiểu Vương: "Tôi không nín được, phải làm sao bây giờ?"

Tiểu Vương nghe thế thì phì cười và bảo: "Có hai cách, một là anh tiểu vào bô, sau đó tôi đi đổ cho anh, hai là anh tiểu vào bỉm, sau đó tôi đi vứt cho anh. Anh chọn cách nào?"

Tôi lập tức hết chỗ nói, chọn cách nào cũng chẳng ra làm sao cả! Không phải tôi tự đào hố cho mình à? Tiểu Vương thấy vẻ mặt tôi không tình nguyện, nhưng vẫn thúc giục tôi: "Anh chọn nhanh lên đi, lát nữa là Diệp Hiểu Xuân trở lại ngay đó, đến lúc ấy anh muốn tiểu cũng không được."

Tôi thật sự sắp khóc không ra nước mắt, nghĩ bụng cái việc giả bệnh này đúng là mẹ nó không dễ làm! Không được, không thể tiếp tục thế nữa. Chúng tôi cần phải tạo ra một cơ hội cho Diệp Hiểu Xuân ra tay mới được, nếu không thể nào tôi cũng sẽ phải nhịn tới mức bể bàng quang mất!

Nghĩ đến đây tôi khẽ khàng nói nhỏ với Tiểu Vương, cô ấy nghe xong thì hơi do dự: "Việc này… có được không thế?"

Tôi nói với vẻ mặt chắc chắn: "Yên tâm đi. Tôi không phải người bệnh thật, có thể trơ mắt nhìn cô ta hại chết mình à? Hơn nữa, không phải nhóm Triệu Tinh Vũ vẫn luôn theo dõi sát sao đó ư?"

Bác sĩ Tiểu Vương thì thầm nói với tôi: "Vậy tôi đi ra ngoài, tự

anh phải cẩn thận vào nhé!”

Kết quả Tiểu Vương chân trước mới vừa ra khỏi cửa phòng ICU, ả y tá Diệp Hiểu Xuân đã đi vào… Đây là lần đầu tiên cô ta ở cùng một chỗ với tôi từ sau khi nhận ca. Cô ta đi vào, đầu tiên là xem chỉ số của các máy móc bên cạnh giường của tôi có bình thường không, sau đó ngay lập tức móc ra một ống tiêm từ trong túi và tiêm vào bình truyền dịch một cách chuẩn xác.

Lúc trước Tiểu Vương đã nói với tôi rồi, hôm nay bác sĩ không cho bất cứ liều thuốc nào, cho nên chỉ cần Diệp Hiểu Xuân cầm ống tiêm tiêm vào bình truyền dịch thì nhất định là có vấn đề! Tôi biết chính là lúc này, vì thế đột nhiên mở mắt ra nói: “Y tá Diệp, vừa rồi cô tiêm cái gì vào bình truyền dịch của tôi đấy?”

Tôi đột ngột lên tiếng thật sự đã dọa Diệp Hiểu Xuân giật nảy. Cô ta giật mình lùi ra phía sau hai bước, ống tiêm trong tay rơi thẳng xuống đất. Cùng lúc đó bác sĩ pháp y Tiểu Vương và Triệu Tinh Vũ cũng dẫn người vọt vào…

Đặc biệt là Tiểu Vương, việc đầu tiên khi cô ấy đi vào là ngắt ống truyền dịch, và rút kim tiêm cắm ở mạch máu của tôi để tránh nước thuốc vừa mới được Diệp Hiểu Xuân tiêm vào bình truyền dịch truyền vào cơ thể của tôi.

Lúc này Diệp Hiểu Xuân nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh, mặt mày vui sướng nói: “Cảnh sát Bạch, anh tỉnh rồi ư?!”

Tôi hừ lạnh: “Y tá Diệp, cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy. Vừa rồi cô tiêm thuốc gì cho tôi hả?”

Nghe vậy, mặt của Diệp Hiểu Xuân hơi đổi sắc, sau đó cố giả vờ bình tĩnh đáp: “Là thuốc thông thường thôi, đều là thuốc theo bác sĩ kê đơn mà!”

“Ồ? Bác sĩ pháp y Tiểu Vương, hôm nay danh sách thuốc do bác sĩ kê đơn ở đâu? Lấy ra cho y tá Diệp xem, loại thuốc mà cô ấy mới

tiêm cho tôi rốt cuộc là loại nào?” Tôi nói với khuôn mặt không cảm xúc.

Diệp Hiểu Xuân nghi ngờ liếc mắt đánh giá tôi, sau đó hơi hổn hển nói: “Anh không phải Bạch Kiện!”

Tôi cười và ngồi dậy khỏi giường, sau đó từ từ gỡ từng món đồ dán trên người mình xuống: “Cảnh sát Bạch đã được chuyển lên lầu mười lăm rồi. Thế nào, y tá Diệp? Có bất ngờ không?”

Diệp Hiểu Xuân nghe vậy thì nhìn đám người Triệu Tinh Vũ, sau đó gật gù nói: “Thì ra là thế…”

Tôi thấy Diệp Hiểu Xuân không hề thanh minh cho mình, vì thế bước đến bên cạnh cô ta, cúi xuống nhặt ống tiêm mà cô ta vừa đánh rơi dưới đất lên và giao cho Tiểu Vương, sau đó quay đầu nói với Diệp Hiểu Xuân: “Y tá Diệp, tôi rất tò mò, mấy năm nay động cơ giết người của cô là cái gì?”

Diệp Hiểu Xuân cười nhẹ: “Nếu tôi nói là vì giúp bọn họ giải thoát, anh có tin không?”

Thật ra tôi đã đoán được Diệp Hiểu Xuân sẽ nói như vậy, có điều tôi cũng không tin cái lý do thoái thác này của cô ta. Vì thế tôi lạnh lùng nói: “Đừng nói bản thân mình như từ bi lắm. Cô không phải ông trời, có quyền gì mà quyết định thay những người bệnh đó chứ?”

Diệp Hiểu Xuân cười khẩy nói: “Nếu anh không tin lời tôi nói thì cần gì phải hỏi tôi?”

Lúc này tôi quay đầu nói nhỏ vài câu với Triệu Tinh Vũ. Anh ta nghe xong thì bảo vài người đồng nghiệp và bác sĩ pháp y Tiểu Vương cùng nhau đi ra ngoài. Trong một lúc, phòng ICU chỉ còn lại ba người chúng tôi.

Thật ra tôi bảo Triệu Tinh Vũ đuổi những người khác đi là

muốn nói vài câu không thể để cho người ngoài nghe thấy với ả y tá Diệp này…

“Y tá Diệp, chẳng lẽ cô không tò mò sao mánh khóe của mình cao siêu như vậy mà lại bị chúng tôi phát hiện sao?” Tôi lạnh lùng hỏi.

Diệp Hiểu Xuân ngẫm nghĩ rồi đáp: “Tôi tự hỏi mỗi lần ra tay đều rất cẩn thận. Nếu hôm nay anh đúng là một bệnh nhân, tôi tin không ai có thể phát hiện tôi tiêm thuốc quá liều vào cho anh.”

Tôi cười và gật đầu nói: “Cô thật sự rất thông minh, còn can đảm và cẩn thận nữa. Nếu không phải chúng tôi đã biết trước tất cả những việc cô làm, chỉ e đúng là rất khó tìm thấy chứng cứ để bắt được cô… Thôi, tôi cũng không quanh co với cô. Cô còn nhớ hai bệnh nhân Lưu Linh Yến và Lý Song Toàn không?”

Diệp Hiểu Xuân cũng không trả lời câu hỏi này của tôi. Tôi biết cô ta đang thầm tính toán xem mình nên trả lời câu hỏi này như thế nào… Dẫu sao thì bây giờ chúng tôi chỉ bắt được việc cô ta muốn hại chết một mình tôi, nếu cô ta chối và không nhận những tội đã gây ra trước đó, như vậy kết quả cùng lắm là cô ta cũng chỉ mất việc mà thôi…

CHƯƠNG

VẤN ĐỀ TÂM LÝ

Đương nhiên tôi không thể cho Diệp Hiểu Xuân được lợi như vậy, vì vậy tôi cố ý nói với cô ta bằng vẻ mặt âm u nặng nề: "Mặc dù cô đã giết vô số người, nhưng tôi biết cô vẫn nhớ rõ bọn họ... Hơn nữa không nói dối cô, chính là bọn họ nói cho tôi biết những tội ác chồng chất mấy năm nay của cô. Nếu không làm sao chúng tôi biết cô đã làm những gì chứ?"

Diệp Hiểu Xuân tỏ vẻ rùng mình. Cô ta nhanh chóng âm thầm phân tích lời nói của tôi là thật hay giả. Tôi thấy thế thì tiếp tục nói: "Cô suy nghĩ cẩn thận xem, tôi không phải thần tiên, trước đó cũng chưa từng đến bệnh viện này của các cô nên tôi hoàn toàn không biết gì cả về tình hình ở đây. Nếu không phải oan hồn của những người bị cô hại chết nói cho tôi thì là ai đây?"

Tôi biết có rất nhiều nhân viên y tế không tin ma quỷ, nếu không bọn họ thường xuyên phải tiếp xúc với người chết, chẳng phải sẽ sợ chết khiếp sao? Tất nhiên, Diệp Hiểu Xuân cũng không ngoại lệ... Nhưng nếu muốn thật sự làm được tới mức không tin ma quỷ thì nhất định phải là "trong lòng không có quỷ" mới được, rõ ràng là Diệp Hiểu Xuân không làm được.

Ánh mắt của cô ta rất bàng hoàng và nhìn lung tung khắp mọi

nơi, dường như sợ ở chỗ nào đó mà mình không nhìn thấy, có một oan hồn đã từng bị mình hại chết đứng. Lúc này tôi bèn rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục hù dọa cô ta: “Không tin hả? Vậy cô có thể hỏi thử ông Lý Song Toàn phía sau cô đi? Ông ấy nói điều kiện của nhà mình rất tốt. Lúc trước mặc dù phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt ICU nhưng cũng không có nghĩa là chắc chắn ông ấy không sống nổi. Ông ấy nhờ tôi hỏi cô, tại sao cô phải hại chết ông ấy chứ? Ông ấy có thù oán gì với cô sao?!!”

Diệp Hiểu Xuân hoảng sợ quá độ nên ngồi bệt xuống nền, môi khẽ run rẩy nói: “Tôi muốn giúp bọn họ, tôi thật sự chỉ muốn giúp bọn họ…”

“Nói hươu nói vượn, đừng phủ thêm vỏ ngoài lương thiện cho tội ác của cô. Từ đầu đến cuối, cô chính là một hung thủ giết người!!” Tôi nói không hề khách sáo.

Diệp Hiểu Xuân bụm mặt khóc, hình như là đang hối hận cho hành động của mình, đồng thời cũng cảm thấy sợ hãi vì sự trừng phạt mà mình sắp sửa phải đối mặt.

“Đừng khóc nữa! Cô cho rằng ngồi tù là trừng phạt cuối cùng sao? Tôi cho cô biết, không phải đâu. Sự trừng phạt thật sự là linh hồn không thể được cứu rỗi! Chỉ có khi cô thật lòng sám hối với những người bị cô hại chết thì mới có thể được yên bình. Nếu không kể cả cô đi đến đâu, cho dù là âm tào địa phủ thì bọn họ cũng sẽ mãi mãi quấn lấy cô…”

Thật ra tôi nói như vậy là muốn hù dọa Diệp Hiểu Xuân chút thôi, để cô ta nói ra động cơ giết người thật sự của mình. Tôi nào biết đám Lý Song Toàn có thể tìm Diệp Hiểu Xuân báo thù hay không đâu?!

Màn diễn kịch của tôi có tác dụng rất nhanh, Diệp Hiểu Xuân run rẩy nói cho chúng tôi biết, lý do cô ta giết chết những bệnh

nhân sắp chết trong ICU là bởi vì người mẹ đã qua đời nhiều năm trước của cô ta…

Lúc ấy mẹ của cô ta khám ra bệnh ung thư phải vào nằm viện, nhưng vì phát hiện muộn quá nên dù họ tiêu hết tất cả tiền tiết kiệm trong nhà, nhưng cuối cùng vẫn không thể giữ lại mạng sống của bà ấy.

Tuy nhiên Diệp Hiểu Xuân lại có ấn tượng sâu sắc đối với những ngày hấp hối cuối cùng của mẹ. Rõ ràng cô ta biết lúc ấy mẹ rất khổ sở nhưng lại không làm gì được. Đã không giảm bớt được đau đớn của bà mà cũng không thể giải thoát cho bà, chỉ có thể trơ mắt nhìn mẹ tiến gần từng chút đến điểm cuối của sinh mạng.

Lúc đó Diệp Hiểu Xuân chỉ vừa mới tốt nghiệp trường điều dưỡng, cái chết của mẹ đã gây cú sốc rất lớn với cô ta, thế cho nên cô ta luôn không đành lòng nhìn những người bệnh rơi vào tình trạng hấp hối. Ai ngờ Diệp Hiểu Xuân vừa hết thời gian thực tập, khoa đã phân công cô ta tới phòng chăm sóc đặc biệt ICU.

Đối với Diệp Hiểu Xuân lúc đó, thật ra công việc này là một sự giày vò. Mỗi ngày đều phải nhìn những người bệnh và người nhà trải qua sự đau khổ giống như mình lúc trước, luôn khiến cô ta nhớ lại từng cảnh xảy ra lúc mẹ qua đời trước đây.

Diệp Hiểu Xuân cũng biết tình trạng của mình rất không bình thường, nhưng hồi đó đừng nói là người bình thường, ngay cả y tá cả ngày làm việc ở bệnh viện như cô ta cũng không biết vấn đề tâm lý cũng là bệnh.

Đúng như lời tôi nói, đến nay cô ta vẫn nhớ rõ mỗi một bệnh nhân bị mình giết chết, nhất là người bệnh đầu tiên… Đó là một cô bé chưa đầy mười tuổi, cô bé bị ung thư xương và di căn đến phổi nên cuối cùng chỉ có thể bị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt ICU

để trải qua những ngày cuối cùng.

Cô bé đó luôn sống rất vất vả, bởi vì tế bào ung thư đã di căn đến phổi, cho nên mỗi lần hít thở đều mất sức hơn người bình thường rất nhiều. Khuôn mặt nhỏ bé của cô bé cũng trở nên đỏ bừng bởi vì thiếu ôxy.

Cô bé là con gái một trong nhà. Người nhà gần như đã dốc hết tất cả để cứu cô, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể duy trì tình trạng bây giờ. Diệp Hiểu Xuân nhìn cô bé đau đớn vật lộn mỗi ngày ở ranh giới của cái chết, trong lòng khó chịu như bị chèn một tảng đá lớn.

Nhưng vào một buổi tối nọ, Diệp Hiểu Xuân phát hiện mặt nạ dưỡng khí của cô bé bị rơi ra và cô bé ngay lập tức xuất hiện tình trạng khó thở. Thật ra lúc này chỉ cần giúp cô bé đeo mặt nạ dưỡng khí lên là cô bé có thể lập tức thở lại.

Ai ngờ giây phút đó, Diệp Hiểu Xuân lại do dự. Dường như cô ta nghe thấy một giọng nói trong lòng mình đang nói với cô ta rằng, [Để con bé đi đi! Như vậy tất cả mọi người đều được giải thoát rồi…]

Ma xui quỷ khiến, Diệp Hiểu Xuân đứng sững sờ trước giường bệnh hơn mười phút, cho đến khi cô ta nhìn thấy nhịp tim trên màn hình theo dõi trở thành một đường thẳng thì mới đeo mặt nạ dưỡng khí lên cho cô bé, sau đó xoay người đi ra ngoài gọi bác sĩ vào.

Giống như Diệp Hiểu Xuân nghĩ, bác sĩ trực đêm đến cũng không thay đổi được việc cô bé đã chết, hơn nữa không có bất kỳ một ai đặt câu hỏi về nguyên nhân cái chết của cô bé… Dường như tất cả mọi người đều cảm thấy đây là một chuyện sớm muộn gì cũng phải xảy ra.

Thậm chí ngay cả cha mẹ của đứa trẻ cũng không tỏ ra đau

buồn quá mức, như thể sự ra đi của đứa trẻ này có nghĩa là bọn họ có thể bắt đầu một cuộc sống mới. Diệp Hiểu Xuân hiểu người nhà của đứa trẻ suy nghĩ như thế nào. Kết thúc này có lẽ thật sự là một sự giải thoát đối với tất cả mọi người.

Đối với gia đình mà nói, người thân bệnh nặng lìa đời, tuy sẽ có đau khổ, nhưng còn có sự giải thoát nhiều hơn, là sự giải thoát của mọi người… Điều này có lẽ rất tàn nhẫn, nhưng đây là sự thật.

Sau khi Diệp Hiểu Xuân giết chết cô bé đó, tảng đá lớn trong lòng đột nhiên biến mất, khiến cô ta cảm thấy thể xác và tinh thần vô cùng nhẹ nhàng… Người nhà của cô bé giải quyết xong tất cả các thủ tục và còn cho Diệp Hiểu Xuân một bao lì xì dày, nói là cảm ơn cô ta đã chăm nom suốt thời gian dài qua.

Ban đầu Diệp Hiểu Xuân từ chối, bởi vì trong lòng cô ta ít nhiều hơi áy náy. Nhưng cuối cùng cô ta nhìn thấy đến cả bác sĩ điều trị chính cho đứa trẻ cũng nhận bao lì xì nên cô ta cũng vui vẻ nhận lấy. Cũng bắt đầu từ lúc ấy, Diệp Hiểu Xuân suy nghĩ một cách bệnh hoạn rằng, mình mới là người duy nhất có thể giúp những người bệnh đó giải thoát hoàn toàn.

Mười năm trước, bên trong một cái bao lì xì nhiều nhất là một, hai trăm đồng tiền coi như chút lòng thành, bởi vì bao lì xì chỉ đơn giản là dùng để đuổi sự đen đủi, không có mưu đồ gì khác, cũng coi như là người nhà thay mặt người bệnh cảm ơn bác sĩ và y tá.

CHƯƠNG

SỰ VIỆC ĐẶC BIỆT PHẢI GIẢI QUYẾT BẰNG CÁCH ĐẶC BIỆT

Tuy nhiên, với sự cải thiện mức sống của mọi người trong mấy năm nay, chút lòng thành một, hai trăm tệ dần dần biến thành lòng thành to một, hai nghìn tệ... Không biết bắt đầu từ khi nào, Diệp Hiểu Xuân đã xem "bao lì xì cảm ơn" này như một phần thu nhập ngoài luồng.

Mặc dù ban đầu Diệp Hiểu Xuân còn tự lừa dối bản thân, cảm thấy giúp những bệnh nhân đó giải thoát là vì muốn tốt cho mọi người. Tuy nhiên khi cô ta nhìn thấy bệnh nhân bị bệnh nặng vào nằm trong phòng bệnh mình phụ trách, ý nghĩ đầu tiên là mình lại có thêm một món tiền ngoài luồng nữa.

Nghe Diệp Hiểu Xuân kể xong hết mọi chuyện, tôi giận không kiềm chế nổi: "Chỉ vì chút tiền đó mà cô giết người hết lần này đến lần khác ư? Rốt cuộc ở trong mắt cô, mạng người được coi là cái gì?"

"Cậu biết bây giờ nuôi con phải tốn bao nhiêu tiền không? Tôi và chồng vừa có khoản vay mua xe vừa vay mua nhà. Chút tiền lương cơ bản của hai chúng tôi chỉ có thể miễn cưỡng duy trì thôi. Tôi làm như vậy vừa có thể giải thoát giúp bọn họ vừa có thể giúp chính mình, điều này có gì không đúng đâu?" Diệp Hiểu Xuân nói

một cách điên loạn.

Tôi cười lạnh và nói: “Đừng nói như thể mình cao thượng lắm, giải thoát cho bọn họ? Tôi thấy cô nói tới nói lui cũng chỉ vì chính cô mà thôi! Cô là vì tự giải thoát về mặt tâm lý cho mình, đồng thời cũng là vì những bao lì xì dính máu đó!”

Tôi không khỏi cảm thán đây là cái gọi là tính người... Diệp Hiểu Xuân tự cho cô ta là thần thánh có thể cứu vớt người khác. Nhưng trên thực tế, cuối cùng cô ta lại biến thành kẻ giết người máu lạnh thấy tiền là sáng mắt.

Khi Diệp Hiểu Xuân bị hai cảnh sát đưa đi, vẻ mặt tôi chợt trở nên hơi quái lạ. Triệu Tinh Vũ nhìn thấy còn tưởng cơ thể tôi xảy ra chuyện gì, anh ta căng thẳng hỏi: “Làm sao thế? Không phải cái thuốc gì kia đã chảy vào người cậu rồi chứ?”

Bác sĩ pháp y Tiểu Vương ở cạnh lập tức bị dọa đến mức hơi lắp bắp: “Không... không thể nào? Tôi đã đóng ống truyền dịch đầu tiên mà!”

Lúc này Triệu Tinh Vũ bèn giơ tay muốn đỡ tôi, kết quả tôi lại đột ngột quát to: “Đừng chạm vào tôi!”

Trong lúc nhất thời, Triệu Tinh Vũ cũng sắp bị tôi dọa cho túa đầy mồ hôi lạnh: “Rốt cuộc là cậu bị làm sao? Nếu có chỗ nào khó chịu thật thì phải nhanh gọi bác sĩ lại đây!”

Tôi hơi xấu hổ nói với hai người họ: “Không sao, tôi phải vào WC...”

Bác sĩ pháp y Tiểu Vương nghe thế thì mới thở phào nhẹ nhõm: “Hù chết tôi rồi! Đi nhanh lên, nhịn thời gian dài cũng không tốt cho khả năng sinh lý lắm đâu!”

Triệu Tinh Vũ nghe mà chẳng hiểu ra sao, không biết rốt cuộc trong lời nói của tôi và Tiểu Vương có bí ẩn gì. Tôi cũng chẳng

biết làm sao, nhưng trước mặt mọi người lại rất ngượng phải nói cho Triệu Tinh Vũ biết bàng quang của tôi sắp bể tới nơi rồi.

Khi tôi thoải mái nhẹ người bước ra khỏi WC thì thấy Triệu Tinh Vũ cười cợt đứng chờ tôi ở ngoài hành lang. Mặt già của tôi lập tức đỏ lên: “Cười cái con khỉ ấy! Anh nằm trên giường non nửa ngày với cả liên tục truyền đường glucose thử xem?”

Triệu Tinh Vũ nén cười: “Không phải, thời gian cậu đi tiểu cũng dài nhỉ? Có phải tuyến tiền liệt có vấn đề gì không? Có cần giờ đi bốc số khám chuyên khoa thử xem không?”

“Cút sang một bên đi!” Tôi tức giận nói.

Tiếp đó Triệu Tinh Vũ nói cho tôi biết một tin tốt, đó là Bạch Kiện tỉnh rồi! Tôi nghe vậy lập tức vui sướng nói: “Thật tốt quá! Mau đưa tôi đi thăm anh ấy...”

Khi chúng tôi đến tầng mười lăm, Bạch Kiện đang được người đẩy ra khỏi phòng bệnh nặng của khoa ngoại thần kinh, chuẩn bị chuyển vào phòng bệnh chăm sóc đặc biệt cho bệnh nhân bình thường. Lúc ấy trong lòng tôi liên tục cảm thán, tên này đúng là không phải mạng lớn bình thường đâu!

Tôi biết lúc Bạch Kiện tự nổ súng bắn mình, chắc chắn đã ôm quyết tâm muốn chết, hơn nữa dưới tình huống như thế, anh ta cũng không thể làm được đến mức cố ý bắn lệch khỏi tim. Cho nên mới nói, cuối cùng Bạch Kiện có thể sống sót, ắt hẳn là ông trời thiên vị.

Lúc này tôi bước lên trước đẩy giường giúp họ, đồng thời hơi khom người lại gần trước mắt Bạch Kiện: “Người anh em, biết tôi là ai chứ?”

Bạch Kiện hơi hé mắt, bật cười khẽ rồi nói: “Đừng nói với anh, cậu là chị em đã thất lạc nhiều năm của anh đấy nhé!”

Tôi thấy thằng cha này vẫn còn có thể nói đùa với mình được, chắc là không việc gì nữa rồi. Bạch Thu Vũ luôn đi theo bên cạnh nghe thế thì lắc đầu bất lực: “Em thấy anh không sao nữa rồi, lại còn có bụng dạ nói đùa nữa cơ đấy...”

Sau đó chúng tôi lại đi theo Bạch Kiện trở lại phòng chăm sóc đặc biệt của khoa ngoại lồng ngực, hơn nữa còn sắp xếp cho anh ta ở cùng phòng với Đinh Nhất. Giờ mặc dù Đinh Nhất vẫn chưa thể xuống giường đi lại, nhưng so với Bạch Kiện, anh ta đã khỏe hơn nhiều, ít nhất anh ta không cần cắm ống dẫn nước tiểu nữa... Bạch Kiện tỉnh lại rồi càng không thể tưởng tượng nổi là mình đã bị thương nặng vào viện mà còn có thể trải qua thêm một lần “nguy ngập sống chết”.

Tôi thấy hai người đều không còn gì đáng ngại, lúc này trái tim mới xem như được đặt lại chỗ cũ. Bây giờ bệnh viện này còn có một đám oan hồn không thể đầu thai yêu cầu cần nghĩ cách giải quyết gấp. Nếu không, để bọn họ ở lại đây lâu dài trước sau cũng sẽ có chuyện. Vì vậy tôi bảo Đàm Lỗi về nhà đón chú Lê đến, tối hôm nay chúng tôi phải nghĩ cách tiễn hết những oan hồn đó đi luôn một lần mới được!

Lúc này, thừa dịp Bạch Thu Vũ đi ra ngoài, tôi hỏi nhỏ Bạch Kiện: “Ông anh à... Sao anh có thể tự nổ súng bắn mình thế?”

Bạch Kiện liếc xéo tôi, sau đó thều thào trả lời: “Lúc ấy đầu óc bị chuột rút thôi.”

“Xì... Tôi nói chuyện đứng đắn với anh đấy. Anh suýt làm tôi sợ chết khiếp có biết không? Anh nói xem, nếu anh chết thật, tôi nên ăn nói thế nào với vợ của anh đây?” Tôi nghĩ lại mà sợ hãi.

Bạch Kiện bị tôi chọc cho vui vẻ: “Cần cậu phải ăn nói à?! Nếu anh chết thật, nói thế nào cũng coi như là hy sinh vì nhiệm vụ mà?”

“Anh tiết kiệm mấy câu nói ba que đó đi. Lúc ấy nếu tôi không có ở hiện trường thì anh sẽ nổ súng tự bắn mình chắc?” Tôi tức giận nói.

Bạch Kiện suy nghĩ rất nghiêm túc rồi bảo: “Khó mà nói... Ôi chà, không phải anh đã không sao rồi đấy thôi, cậu còn chưa thôi à? Đàn ông đàn ang mà sao già mồm thế?!”

Tôi vốn đang muốn nói thêm nữa nhưng lúc này Bạch Thu Vũ đã về, vì vậy tôi và Bạch Kiện lập tức ăn ý ngậm miệng lại, không bàn đến đề tài này nữa. Bởi vì có nhiều lúc, tốt nhất vẫn đừng nên cho phụ nữ nghe được cuộc nói chuyện giữa đàn ông thì hơn. Nếu không những ngày tháng sau này của Bạch Kiện có thể sẽ không dễ sống lắm đâu.

Sau khi trời tối chú Lê mới đến. Tôi thấy ông già này mang hết dụng cụ kiếm cơm của mình đến thì biết tối nay lại phải tăng ca làm việc rồi.

“Tiểu Lỗi đã kể tình hình với chú rồi. Muốn tiễn đi nhiều oan hồn như vậy trong một lần không dễ đâu!” Chú Lê nói với vẻ mặt khó xử.

Tôi khó hiểu hỏi chú ấy: “Chẳng lẽ cứ phải để cho cả đám bọn họ tìm được người thế thân mới có thể rời khỏi ư?”

Chú Lê lắc đầu: “Thế cũng chưa chắc, sự việc đặc biệt phải giải quyết kiểu đặc biệt. Một bệnh viện bình thường sao có thể cùng lúc chết mấy chục bệnh nhân được? Cho nên chú muốn gọi âm sai tới thương lượng với bọn họ một chút. Chắc hẳn họ có thể châm chước, một lần mang đi thêm mấy âm hồn.

CHƯƠNG

GỌI ÂM SAI ĐẾN

Lúc này tôi chỉ vào những pháp khí trong tay chú Lê và bảo: "Buổi tối chú còn muốn mở đàn làm phép à?"

Chú Lê gật đầu: "Không phải cần triệu tập hết tất cả những âm hồn đó lại cùng nhau trước rồi lại mời âm sai đến sao? Dù gì những âm sai đó cũng là nhân viên công chức của Âm Ti, thời gian rất quý giá. Chúng ta không thể mời âm sai đến rồi lại để cho bọn họ tự triệu tập một đám âm hồn được!"

Tôi chẳng cho là đúng: "Cả lũ bọn họ thói xấu thành quen! Đây vốn là nhiệm vụ của bọn họ còn gì? Bây giờ phải đến lượt chúng ta nhờ vả bọn họ mới được..."

"Thì có thể làm sao bây giờ đây? Cháu cũng đừng quên tất cả những oan hồn đó đều là nhân viên vượt biên chế..." Chú Lê nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Tuy rằng tôi đều hiểu những đạo lý này, nhưng tôi không thích nịnh bợ những tên âm sai kia, nhìn cái bản mặt thối hoắc của bọn họ. Nghĩ đến đây tôi bèn nói với chú Lê: "Không sao, chú cứ tìm đại một âm sai tới trước cái đã, đến lúc đó cháu bảo hắn nhắn cho lão Hắc và lão Bạch, bảo hai bọn họ lại đây một chuyến không phải được rồi ư?"

Nghe vậy, chú Lê hơi lo lắng: “Hai vị kia bình thường bận đến mức chân không chạm đất, cho dù âm sai nhắn lại giúp cháu thì cũng chưa chắc bọn họ có thể đến đây ngay.”

Nhưng tôi lại tỏ vẻ không cho là đúng: “Yên tâm đi, hai lần trước tìm bọn họ giúp, không phải bọn họ rất thoải mái sao? Cũng không nhắc lại chuyện bảo cháu tìm nhân ma nữa. Tình cảm này làm sao có được? Còn không phải qua những lần ‘có tới có lui’ đó mà ra à?”

Chú Lê cười phá lên: “Cháu ngụy biện lắm vào, làm như người ta giúp cháu là chuyện đáng lý phải thế ấy…”

Nơi như bệnh viện thì chắc chắn không thể cho chúng tôi muốn tùy tiện gọi hồn ở đâu cũng được, vì thế tôi để Đàm Lỗi ở phòng bệnh trông hai “đối tượng quan trọng” cần bảo vệ là Đinh Nhất và Bạch Kiện, còn tôi và chú Lê thì đi lên sân thượng trên nóc nhà đốt bùa gọi âm sai…

Thật ra chúng tôi mới vừa lên đến nóc nhà đã thấy có mấy âm hồn nhút nhát và sợ sệt đi theo phía sau chúng tôi. Chắc là bọn họ nghe được đoạn đối thoại trước đó của chúng tôi, biết chúng tôi tới giúp bọn họ.

Tôi nghiêm mặt nói với bọn họ: “Quay về tìm hết những âm hồn như các người đến đây đi, tối hôm nay chúng tôi sẽ tiễn mọi người đi cùng nhau. Nếu chậm chân thì chỉ có thể chờ cơ hội lần sau thôi.”

Mấy âm hồn kia nghe thế lập tức đồng ý liên hồi, sau đó xoay người biến mất trong bóng tối… Tiếp theo chú Lê đốt một lá bùa chiêu âm chuyên dùng để triệu hoán âm sai gần đây, sau đó yên lặng chờ ở trên sân thượng cùng tôi.

Không lâu sau, tôi nhìn thấy một bóng đen từ từ hiện ra ở trước mặt chúng tôi, tập trung nhìn kĩ thì là một vị nữ âm sai mặt mày

không có sức sống. Trước đây tôi cũng đã từng làm quen với nhiều âm sai, nhưng mà tỉ lệ của nữ âm sai thực sự rất thấp.

Nữ âm sai kia thấy là chúng tôi triệu hoán cô ta đến đây thì trên mặt thoáng vẻ không vui, cô ta nói: “Các người là người phương nào? Đốt bùa chiêu âm triệu hoán âm sai vì chuyện gì?”

Tuy rằng cô ta hỏi hai câu này không có vấn đề gì, nhưng mà nghe giọng điệu của cô ta không khó cảm nhận được, ý ngầm của cô ta là: “Hai người là ai hả? Tìm tôi làm gì?”

Chú Lê ở cạnh vừa định nói chuyện thì bị tôi giơ tay ngăn lại: “Tôi là bạn của chủ nhiệm Hắc Bạch, phiền chị gái này nhắn lời giúp tôi, nói là Trương Tiến Bảo tôi có việc tìm hai người bọn họ…”

Nữ âm sai kia nghe vậy sững người, có lẽ cô ta cũng không ngờ tôi gọi cô ta đến đây cũng chỉ là để nhắn lời nhắn mà thôi. Tuy nhiên vì cô ta không biết rõ mối quan hệ giữa tôi với lão Hắc và lão Bạch, nên dĩ nhiên cũng khó nói gì.

Tôi thấy nữ âm sai kia sững sờ ra đó mãi không nói chuyện, nên cố ý đè thấp tiếng nói bằng giọng điệu không vui: “Đi nhanh về nhanh, đừng làm chậm trễ chuyện của tôi.”

Nữ âm sai nghe xong bị tôi dọa sợ, lập tức gật đầu đi ngay, chẳng còn một tí khí thế nào lúc vừa rồi. Chú Lê lén lút giơ ngón tay cái lên với tôi: “Được đó Tiến Bảo, âm sai mà cũng dám sai bảo hả?”

Tôi cười to: “Đám âm sai đó luôn luôn bắt nạt kẻ yếu mãi thành quen. Chú nói năng mềm mỏng chưa chắc bọn họ sẽ nghe, còn không bằng tạo mối quan hệ với bọn họ, khoe người chống lưng ra còn dễ hơn.”

Chú Lê thừa hiểu đạo lý mà tôi nói. Chú ấy nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Gió chiều nào che chiều ấy như thế này đúng là đi đâu

cũng cùng một kiểu…”

Tôi khinh thường: “Vua nào quan nấy. Chắc là Minh Vương đời này không biết cách cai trị, cho nên tất cả cấp dưới mới có đạo đức kiểu này.”

Chú Lê lập tức muốn nhào tới bịt miệng tôi lại: “Ông cố ơi, mình có thể đừng cái gì cũng nói được không, nửa đêm chớ nói đến quỷ, huống gì cháu còn dám nói đến Quỷ Vương! Chẳng lẽ cháu không biết tai vách mạch rừng sao?”

Tôi thấy dáng vẻ cẩn thận dè dặt của chú Lê thì khẽ cười nói: “Xem ra dọa chú rồi, cháu không nói nữa là được rồi chứ gì?!”

Đang nói thì tôi đột nhiên cảm thấy sau gáy bị người ta nhéo, quay đầu nhìn lại phát hiện lão Bạch đã đứng ở phía sau tôi…

Lão Bạch tức giận nói: “Vừa nãy có phải thằng nhóc cậu lại xổ đầy mồm phét lác hay không?”

Tôi lập tức cười nịnh nọt: “Không không không, vừa rồi tôi đang nói năng suất làm việc của Âm Ti các anh cao. Anh và anh Hắc chắc chắn sẽ chạy tới rất nhanh!”

Lão Bạch nhìn tôi nửa tin nửa ngờ: “Thật chứ? Nhưng sao tôi cứ có cảm giác hình như là cậu đang nói xấu chúng tôi thế hả?”

Tôi vội vã chỉ lên trời thề: “Tấm lòng của tôi với hai anh trai có trời đất chứng giám. Lòng kính trọng của tôi với các anh rõ như mặt trăng mặt trời, tôi…”

“Rồi rồi rồi, bớt bớt nói tầm phào lại. Hôm nay tìm tôi tới rốt cuộc là muốn làm gì? Tôi nói với cậu nhé, trong khoảng thời gian này chúng tôi thật sự rất bận. Nếu không hôm nay lão Hắc đã đến cùng tôi rồi.”

Tôi vội ngừng nói linh tinh và kể lại tình hình ở đây một cách đơn giản cho lão Bạch biết. Anh ta nghe xong cau mày lại và nói:

“Đến tận mấy chục âm hồn cơ à?”

Tôi gật đầu: “Chứ còn gì nữa, nếu không sao tôi có thể làm phiền anh trai đây tự mình đi một chuyến được!”

Lão Bạch ngẫm nghĩ và nói: “Sớm biết vậy tôi đã gọi lão Hắc đi cùng. Một mình tôi cũng không câu đi được nhiều như vậy… Thế này đi, tôi gọi mấy tên nữa đến đây giúp.”

Dứt lời, lão Bạch lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại di động màu trắng, sau đó đứng ngay trước mặt tôi gọi điện thoại… Tôi cười thầm trong bụng, rất muốn lấy điện thoại di động của mình ra chụp lại cảnh Bạch Vô Thường gọi điện thoại cho Đinh Nhất và Đàm Lỗi xem, Âm Ti người ta cũng dùng tới smart phone nữa. Đương nhiên, tôi cũng chỉ nghĩ thế thôi, bởi vì dù tôi dám chụp, điện thoại di động của dương gian chúng tôi chưa chắc có thể chụp được “bóng hình xinh đẹp” của lão Bạch.

Lúc này lão Bạch cúp điện thoại và nói: “Chờ một lát đi, tôi đã gọi mấy cấp dưới đang làm việc ở bên ngoài tới, xem bọn họ có thể mang đỡ thêm mấy âm hồn trở về không. Mà tôi nói cậu nhé, bây giờ sao mà chuyện linh tinh gì cũng quản thế!”

Tôi cười gian: “Không phải đúng lúc gặp được sao ạ? Đúng rồi, cho tôi một tấm thẻ đen nữa đi. Đâu thể cứ mỗi lần tìm anh là phải nhờ những âm sai không thân quen đó nhắn giùm được. Lỡ đâu gặp phải một người không hợp với hai anh thì không phải làm chậm trễ chuyện lớn của tôi sao?”

CHƯƠNG

KHẢ NĂNG XẤU NHẤT

Lão Bạch ngẫm nghĩ và cảm thấy tôi nói cũng rất chi là có lý. Vì thế anh ta giơ tay với vào khoảng không và một tấm "thẻ đen" tản ra âm khí xuất hiện ngay trên tay anh ta.

Cảm giác được cầm tấm thẻ đen này một lần nữa thật sự quá tốt. Thật ra hai lần trước, lúc gặp bọn họ tôi đã định bụng đòi rồi, nhưng bởi vì thời gian hơi gấp gáp nên cuối cùng quên mất.

Lúc lão Bạch giao thẻ đen cho tôi vẫn nói những lời bình thường hay nói: "Đừng dùng linh tinh, biết chưa?"

Đương nhiên là ngoài miệng thì tôi đồng ý nghiêm chỉnh, nhưng đến lúc có chuyện thì không phải tôi của hiện giờ nữa rồi... Sau đó mấy tên cấp dưới của lão Bạch lần lượt xuất hiện từng người một, nhưng trong tay họ đều hoặc ít hoặc nhiều đang câu mấy âm hồn rồi.

Lúc này mấy âm hồn trước đó bị tôi đuổi đi cũng đã quay trở lại, đi theo bọn họ còn có mấy chục âm hồn vẫn bị nhốt ở chỗ này, trong đó bao gồm cả Yến Tử và Lý Song Toàn.

Lão Bạch liếc nhìn số lượng những oan hồn đó mà sắc mặt không khỏi trở nên nặng nề: "Số lượng nhiều thật đấy, thật sự đều do một người phụ nữ hại chết à?"

Tôi gật đầu: “Đúng vậy! Rất khó tưởng tượng nhỉ? Là một người phụ nữ nhìn như yếu đuối đã kết thúc tính mạng của bọn họ đấy.”

Lão Bạch hỏi tôi: “Thế người phụ nữ đó tên là gì, tôi trở về phải đăng ký vào sổ, nếu không đột nhiên có thêm nhiều âm hồn như vậy không dễ giải thích.”

“Diệp Hiểu Xuân.” Tôi đáp không hề nghĩ ngợi.

Lão Bạch nghe xong thì gật đầu và nói với tôi: “Được, tôi biết rồi…”

Vốn dĩ lão Bạch đã chuẩn bị đi rồi, kết quả chưa đi được hai bước lại đột nhiên quay đầu lại nói nhỏ với tôi: “Tiến Bảo, tôi thấy khí sắc của cậu hơi tối tăm, gần đây cậu cần phải cẩn thận nhiều hơn nhé!”

Nghe vậy, lòng tôi chùng xuống: “Thật à? Sao tôi không nhận ra thế?”

Lúc này lão Bạch lại quay trở lại bên cạnh tôi, nắm lấy cằm tôi nhìn trái nhìn phải và nói: “Cậu là người sống nên tất nhiên là không nhìn ra luồng khí đen trên mặt mình. Dù sao tôi cũng sẽ không hại cậu, tự cậu giải quyết cho tốt đi!”

“Tối tăm trên mặt tôi do đâu mà có thế?” Tôi khó hiểu hỏi.

Ai ngờ lão Bạch lại lắc đầu bảo: “Tôi cũng không nói được, bởi vì khí sắc của một người tốt hay xấu là từ rất nhiều nguyên nhân gây ra…”

“Ví dụ là gì?” Tôi truy hỏi.

“Ví dụ như tiếp xúc thời gian dài với âm vật, hoặc là nghiệp chướng của bản thân quá nặng, còn nữa là…” Lão Bạch nói được một nửa bỗng dừng lại.

Tôi hơi sốt ruột hỏi: “Còn nữa là cái gì hả?”

“Còn nữa là sắp gặp nạn lớn…” Vẻ mặt của lão Bạch nặng nề.

Tôi sững sờ, sau đó lẩm bẩm: “Ý của anh là dương thọ của tôi sắp hết sao?”

Lão Bạch than nhẹ: “Phải mà cũng không phải. Bây giờ tôi cũng không nói chính xác được. Với tình cảm giữa chúng ta, nếu tôi biết cái gì tất nhiên sẽ nói với cậu, nhưng tôi và lão Hắc… đều không tra ra dương thọ của cậu là bao nhiêu.”

Tôi cố giả vờ bình tĩnh: “Không sao, cùng lắm thì đến lúc đó về dưới trướng hai ông anh, cho thằng em cũng làm một nhân viên công chức ở dưới đó nhé...”

Lão Bạch còn muốn nói gì nữa, nhưng anh ta mấp máy rồi cuối cùng lại nuốt trở về, chỉ ném cho tôi một câu trước khi đi: “Tôi đã nói hết lời, cậu nhớ cẩn thận giữ mình!” Rồi cũng rời khỏi mà không quay đầu lại.

Đám lão Bạch dắt một tốp âm hồn đi, âm khí trước đó của bệnh viện tiêu tan rất nhanh. Tuy nhiên những lời cuối cùng của lão Bạch nói với tôi lại phủ lên một tầng tối tăm trong lòng tôi.

Lúc ấy mặc dù chú Lê cũng ở đây, nhưng khi lão Bạch nói với tôi mấy câu cuối cùng vẫn thầm thì nói nhỏ, cho nên lúc ấy trừ hai chúng tôi ra, không ai nghe thấy rốt cuộc chúng tôi đã nói những gì.

Nhưng chú Lê không phải đồ ngốc, tất nhiên chỉ cần liếc mắt đã nhận ra trạng thái của tôi có vấn đề, vì thế chú ấy chờ đến sau khi đám người lão Bạch hoàn toàn đi khỏi rồi mới đi đến bên cạnh tôi và hỏi: “Làm sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Tôi lắc đầu, trả lời chú: “Không có gì ạ. Cuối cùng lão Bạch nhắc lại với cháu chuyện tìm nhân ma…”

Chú Lê nghe vậy còn tưởng rằng tôi đang lo lắng cho chú họ,

nên an ủi tôi: "Cháu đừng lo cho chú họ của cháu, bản lĩnh của ông ấy không bình thường, không dễ bị Âm Ti bắt về như vậy đâu."

Tôi gật đầu, không nói gì nữa…

Thật ra không phải tôi cố ý muốn giấu giếm chú Lê, chỉ là trước khi chuyện chưa được làm rõ ràng, vẫn đừng nên để bọn họ lo lắng theo thì hơn. Hơn nữa vừa rồi lão Bạch cũng nói tình huống như thế này có vài khả năng cơ mà, không chừng là trong khoảng thời gian này nghiệp chướng do tôi giết ma quá nặng, cho nên mặt mày mới tối tăm, sao có thể xui xẻo đến nỗi vừa lên đã gặp nạn lớn chứ?

Từ sân thượng trở lại phòng bệnh, cả đường đi, tôi vẫn "tự an ủi mình". Ngẫm lại cả đời này tôi sống cũng coi như xuất sắc, cho dù thật sự xui xẻo, cố tình là khả năng xấu nhất thì tôi cũng không có gì để mà hối hận…

Trở lại phòng bệnh, Đinh Nhất vẫn chưa ngủ. Anh ta thấy chúng tôi đã trở lại, vội ngồi dậy hỏi: "Chuyện thế nào rồi?"

Tôi cười đáp: "Tôi và chú Lê đã ra tay mà còn có chuyện gì không làm được à?"

Đinh Nhất thấy vẻ mặt tôi nhẹ nhàng thì biết chúng tôi đã tiễn những âm hồn đó đi rồi, vì thế anh ta cười, lắc đầu và nói: "Nếu chuyện đã giải quyết xong hoàn toàn thì mọi người trở về ngủ hết đi, không cần ở đây canh đâu."

Tôi xua tay nói với Đinh Nhất: "Để Đàm Lỗi và chú Lê cùng về đi, tôi ở lại đây."

"Nơi này không cần người ở lại. Cậu cũng chịu đựng mấy ngày rồi, trở về nghỉ ngơi đi!" Đinh Nhất nói với vẻ lo lắng.

Đàm Lỗi vội nói: "Em biết chắc chắn là anh Trương không yên

tâm để các anh ở đây không ai canh, nếu không hay là em ở lại đi. Sau khi trời sáng anh Trương lại đến thay cho em.”

Tôi đẩy Đàm Lỗi và chú Lê ra khỏi phòng bệnh: “Đừng lải nhải nữa, nhanh chóng trở về ngủ đi! Bây giờ cháu trở về cũng không ngủ được…”

Đàm Lỗi thấy thái độ tôi kiên quyết thì cũng không kiên trì nữa, cùng rời khỏi bệnh viện với chú Lê. Bọn họ đi rồi, Đinh Nhất mới nói bằng vẻ mặt không vui: “Tôi đã bảo ở đây không cần người ở cùng mà. Bên Bạch Kiện có tôi trông là được rồi.”

Tôi cười: “Xì… Nói cứ như mình là một người khỏe mạnh hoàn toàn ấy. Anh đừng quên anh cũng vừa mới được phẫu thuật xong chưa đến hai ngày đâu…”

Đinh Nhất cúi đầu liếc nhìn vết dao trước ngực mình: “Vết thương nhỏ này chẳng là gì, vết thương đã lành gần hết từ lâu rồi.”

“Thôi đi, anh thật sự coi mình là siêu nhân hả? Vậy đầu tiên anh phải mặc quần lót bên ngoài quần dài mới được…” Tôi cười xấu xa.

Lúc này Đinh Nhất đột nhiên nhìn tôi chằm chằm, sau đó cau mày lại, nói: “Có phải có chuyện gì mà cậu chưa nói không? Vừa rồi ở trên sân thượng không thuận lợi sao?”

Trong lòng tôi chùng xuống, nghĩ thầm tôi biểu hiện rất bình thường mà, sao vẫn bị Đinh Nhất nhận thấy là tôi có tâm sự chứ?!

CHƯƠNG

LIẾC MẮT LÀ NHÌN THẤU

Nghe Đinh Nhất hỏi như vậy, tôi ra vẻ nhẹ nhàng và nói với anh ta: "Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi có tâm sự? Vừa rồi ở trên sân thượng thuận lợi lắm!" Nói xong tôi còn móc tấm thẻ đen lão Bạch cho tôi ra khoe trước mặt Đinh Nhất: "Xem đi, tôi lại đòi được một tấm thẻ VIP từ lão Bạch này!!"

Đinh Nhất bóp mi tâm của mình, anh ta nói: "Không có việc gì thì tốt, có thể do tôi suy nghĩ nhiều chăng?"

"Vốn dĩ anh suy nghĩ nhiều. Tình trạng giống như anh nó gọi là máu lên não không đủ khiến cho chỉ số thông minh không online đấy..." Tôi thuận miệng nói bậy.

Còn may Đinh Nhất bị tôi cố tình nói lươn lẹo lừa dối cho qua, cũng không tiếp tục miệt mài theo đuổi nữa. Đồng thời tôi cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nghĩ bụng may mà chưa bị thằng nhãi Đinh Nhất này gạ hỏi ra được.

Bạch Kiện mơ màng nói mớ, tôi và Đinh Nhất liếc mắt nhìn nhau, rõ ràng chẳng ai nghe rõ anh ta nói gì?

"Anh ta nói cái gì thế!?" Đinh Nhất hỏi khẽ.

Tôi lắc đầu: "Không nghe rõ, tôi qua đó xem thử biết ngay..."

Kết quả khi tôi đi đến trước giường của Bạch Kiện, lại phát hiện

sắc mặt anh ta ửng đỏ lạ thường. Tôi sờ thử trán anh ta, trong lòng lập tức chùng xuống. Vì vậy tôi vội vàng quay đầu lại nói với Đinh Nhất: "Tôi đi gọi bác sĩ, Bạch Kiện sốt rồi."

Tiếp theo bác sĩ xem xét tình trạng của Bạch Kiện rồi nói với tôi: "Có thể là có vài chỗ trong cơ thể bị viêm. Lát nữa tôi sẽ kê thuốc hạ sốt và bảo y tá tiêm cho anh ấy. Nếu trong vòng hai tiếng vẫn không hạ sốt thì cậu phải nhanh chóng gọi y tá."

Tôi hơi lo lắng: "Trừ việc dùng thuốc hạ sốt, có thể hạ nhiệt độ bằng phương pháp vật lý không?"

Bác sĩ suy nghĩ và trả lời: "Có thể, nhưng đừng hạ nhiệt độ vật lý trên diện rộng. Cậu có thể dùng khăn lạnh để hạ nhiệt độ ở lòng bàn tay, gan bàn chân, nách, bẹn của người bệnh."

Tôi lập tức gật đầu: "Vâng vâng, tôi biết nên làm như thế nào."

Sau đó tôi làm theo lời vị bác sĩ kia, dùng khăn lạnh hạ nhiệt độ cho Bạch Kiện, làm đi làm lại tầm gần bốn mươi phút, nhiệt độ cơ thể của Bạch Kiện mới hạ xuống một chút.

Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm và nói: "Sao đột nhiên lại sốt thế nhỉ?"

Đinh Nhất nói: "Vết thương của anh ta nặng như vậy, xem như nhặt không được một cái mạng trở về. Tình trạng trở nặng lặp đi lặp lại là chuyện rất bình thường, cậu không cần phải lo lắng quá đâu."

Tôi nghe mà than thở: "Nói đi nói lại vẫn là sức khỏe quá yếu. Nói thật, Bạch Kiện coi như mạng lớn. Bác sĩ nói nếu viên đạn kia mà lệch đi nửa centimet thôi thì dù là thần tiên Đại La cũng khó cứu được!"

Đinh Nhất cũng cảm thán: "Anh ta được xem như có thể chất rất tốt trong những người bình thường. Có điều qua việc lần này,

chắc về sau cơ thể sẽ kém hơn trước rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn bảo vệ được mạng sống là được rồi.”

Một tuần sau, Đinh Nhất được chúng tôi chăm sóc cẩn thận, cuối cùng đã khỏe lại và ra viện. Bạch Kiện hồi phục chậm hơn nên còn phải đợi thêm một thời gian nữa. Về phần hậu quả do chuyện này gây nên, do tính ly kỳ của bản thân sự việc nên đã bị lãnh đạo phía trên ém xuống thành nhỏ nhất.

Tuy lúc ấy, ảnh hưởng của việc chị nhân viên công tác xã hội kia rơi xuống lầu rất lớn, nhưng bởi vì bên trên đã phong tỏa toàn bộ tin tức, cho nên người dân bình thường không biết được sự thật. Công việc còn lại chỉ là xoa dịu người nhà của nhân viên đã hy sinh, có điều chuyện đó không tới phiên chúng tôi nhọc lòng.

Thật ra, nếu không phải Bạch Kiện đang bị thương nặng, chỉ e là 200% anh ta phải chịu phạt, nhưng cuối cùng lại vẫn được khen ngợi, thằng cha này cũng coi như nhờ họa được phúc.

Từ sau khi chuyện này chấm dứt, tôi thường xuyên soi gương xem sắc mặt của mình, muốn nhìn ra cái luồng khí tối tăm mà lão Bạch nói… Nhưng mặc cho tôi nhìn thế nào cũng đều chỉ thấy một anh chàng đẹp trai tiêu chuẩn mặt mày sáng láng!

Những ngày tháng sau đó bình tĩnh được một khoảng thời gian, chú Lê chỉ nhận một vài việc nhỏ bình thường. Hầu như chú ấy dẫn Đàm Lỗi theo là đủ để giải quyết rồi, còn tôi và Đinh Nhất cũng trở nên nhàn rỗi. Trước kia tôi luôn thích theo đuổi cuộc sống kích thích, nhưng hiện giờ nhìn lại, cuộc sống giản dị, không lo cơm áo mới là hạnh phúc nhất.

Buổi sáng hôm nay, tôi bị cùng một cơn ác mộng làm bừng tỉnh lần thứ n. Mặc dù ác quỷ trong mơ đã từ Liễu Mai biến thành một tên chẳng biết là ai, nhưng lời nguyền rủa trong miệng họ đều giống nhau, vẫn là cái câu kia: “Người giết tôi chắc chắn sẽ bị

người giết chết…”

Tôi lau mồ hôi lạnh trên trán, sau đó hơi cứng đờ bò dậy khỏi giường. Sáng sớm Đinh Nhất đã dắt Kim Bảo ra ngoài, vì thế tôi chuẩn bị đi rửa mặt trước, chờ anh ta mua đồ ăn sáng về cho tôi.

Nhưng khi tôi đi đến trước tấm gương lớn trong buồng vệ sinh thì vô tình nhìn thấy sắc mặt của người trong gương tối tăm, bọng mắt thâm đen. Tôi lập tức giật mình tỉnh táo lại khỏi cơn mơ màng, sau đó bất chợt ngẩng đầu nhìn vào mình trong gương…

Lúc ấy trong phòng vệ sinh không bật đèn, ánh sáng duy nhất là từ ánh mặt trời ngoài cửa sổ phòng khách chiếu vào, mặt tôi đúng lúc có một nửa bị ánh mặt trời chiếu rọi, một nửa giấu trong bóng tối.

Nửa khuôn mặt dưới ánh mặt trời không có gì lạ thường, trừ việc đầy dầu ra thì thoạt nhìn vẫn đẹp trai vô bờ bến trước sau như một… Nhưng nửa khuôn mặt giấu trong bóng tối kia lại rất khác, trông như già hơn nửa khuôn mặt dưới ánh mặt trời kia mười tuổi, cũng không biết có phải do nguyên nhân khúc xạ ánh sáng hay không, tóm lại là nhìn thoáng qua trông khó coi như mặt của một người chết.

“Chẳng lẽ đây sắc mặt tối tăm theo lời lão Bạch nói sao?” Tôi khẽ lẩm bẩm.

Thậm chí tôi còn giơ tay chà xát mạnh hai bên mặt, nhưng vẫn có sự chênh lệch rất rõ ràng như cũ. Trong lúc nhất thời tôi cũng không rõ ràng lắm bên nào mới là sắc mặt thật của tôi…

Khi cảm giác sợ hãi trong lòng tôi từ từ lớn lên, cửa phòng khách bị mở ra, Đinh Nhất dắt Kim Bảo và xách bữa sáng đi vào. Tôi thấy thế thì đi ra từ phòng vệ sinh, sau đó cố gắng hết sức che giấu sự hoảng hốt vừa rồi của mình: “Hai người trở về rồi, tôi sắp chết đói rồi đây.”

Đinh Nhất hơi nghi ngờ nhìn về phía tôi: “Cậu làm sao vậy?”

Tôi cười gượng: “Cái gì mà làm sao? Tôi đói bụng mà?!”

Lúc này Đinh Nhất đặt bữa sáng trong tay lên bàn trà, sau đó chỉ vào đồng hồ treo tường trong phòng khách: “Lúc này mới chưa đến 7 giờ. Bình thường vào giờ này chắc chắn cậu vẫn còn chưa dậy cơ mà?”

Tôi quay đầu nhìn lại, giờ mới phát hiện hôm nay đúng là tôi dậy hơi sớm thật. Vì thế xấu hổ cười và nói: “À… vừa rồi tôi nằm mơ thấy ác mộng, tỉnh lại rồi không sao ngủ được nữa.”

Đinh Nhất nghe thế thì nghi ngờ nhìn tôi và hỏi: “Ác mộng gì mà có thể dọa cho cậu ngủ không yên? Kể nghe thử?”

Tôi sợ bị Đinh Nhất nhìn ra điều gì, bèn cố tình nói hươu nói vượn: “Tôi mơ thấy tôi cưới vợ, kết quả lúc vào động phòng xốc chăn lên nhìn thì là con quỷ sứ Kim Bảo này nằm ở trên giường tôi! Anh nói có nổi da gà không? Ha ha…”

Đinh Nhất giương mắt nhìn tôi: “Bịa đi, bịa tiếp nữa đi…”

CHƯƠNG

NHỜ MA LÀM VIỆC

Cái mặt già của tôi lập tức đỏ lên, không khí lập tức trở nên rất chi là xấu hổ…

Đinh Nhất thấy tôi không nói thì nhíu chặt lông mày: “Tiến Bảo, cậu cứ là lạ sao ấy! Cậu nói thật ra đi, có phải có chuyện gì giấu chúng tôi không?”

Tôi hơi mạnh miệng nói: “Thật sự không có chuyện gì đâu, tôi thấy từ sau lần trước bị thương, anh cứ nghi thần nghi quỷ ấy…”

Đinh Nhất nghe vậy thì khẽ thở dài, sau đó kiên nhẫn nói với tôi: “Không phải tôi đa nghi. Bây giờ tôi rất chắc chắn rằng từ sau vụ tà thần lần trước hoàn toàn chấm dứt, cậu bắt đầu bị làm sao ấy! Từ trước đến nay cậu là người không giấu được chuyện trong lòng, có tâm sự hay không tôi liếc mắt là có thể nhìn ra được. Trước đây tôi không dò hỏi tới cùng là vì nghĩ ngày nào đó cậu không gánh nổi nữa sẽ tự mình nói ra. Nhưng mà tôi thấy mấy ngày nay, tâm trạng của cậu càng ngày càng không ổn rồi. Rốt cuộc là cậu có chuyện gì giấu chúng tôi mà không chịu nói hả?”

Tôi thấy Đinh Nhất nói một hơi nhiều lời như vậy, rõ ràng là hơi giận thật rồi, vì vậy tôi bèn đặt mông ngồi xuống ghế sofa, sau đó vẫy tay với anh ta bằng vẻ mặt cam chịu: “Anh lại đây, nhìn kĩ

mặt tôi xem…”

Đinh Nhất sửng sốt, không biết rốt cuộc tôi muốn làm gì, nhưng anh ta vẫn kiên nhẫn ngồi bên cạnh tôi và bắt đầu tỉ mỉ đánh giá gương mặt của tôi… Một lát sau, anh ta nói đầy ẩn ý: “Hơi nóng trong người, mọc thêm hai cái mụn. Không phải cậu bảo tôi xem cái này đấy chứ?”

Tôi lập tức nhụt chí: “Không phải, tôi bảo anh xem trên mặt tôi có tử khí hay không…”

Đinh Nhất nghe vậy trong nháy mắt lập tức thay đổi sắc mặt, vội vàng hỏi tôi tại sao hỏi thế? Đang yên lành tử khí ở đâu ra chứ? Tôi bèn kể lại cho Đinh Nhất những lời của lão Bạch nói với mình trước đây. Nghe xong anh ta im lặng một lúc lâu rồi mới trầm giọng, nói: “Trong khoảng thời gian này cậu ôm tâm sự nặng nề bởi vì chuyện đó ư?”

Tôi lắc đầu, sau đó khẽ than thở: “Còn có lời nguyền rủa trước đây của Liễu Mai với tôi nữa… Thật ra tôi thường xuyên mơ thấy cô ta nói với tôi câu đó ở trong mơ, ‘kẻ giết tôi chắc chắn sẽ bị người giết chết’.”

Sắc mặt của Đinh Nhất trở nên càng khó coi hơn, anh ta nói như tức muốn hộc máu: “Sao cậu không nói sớm hả?”

Tôi hơi chột dạ: “Lúc ấy tôi vốn không để chuyện này ở trong lòng, cho đến khi nghe Bạch Vô Thường nói thì mới liên hệ khí đen trên mặt với lời nguyền rủa trước đây của Liễu Mai.”

Lúc này Đinh Nhất lại quan sát mặt tôi tỉ mỉ thêm lần nữa: “Nhìn như vậy cũng không có gì không ổn, nhưng Bạch Vô Thường cũng nói, mắt thường của người phàm không nhìn ra được những thứ đen đủi đó, nếu không cậu gọi con rắn trắng tới cho cô ta xem thử có phải có vấn đề gì thật hay không?”

Tôi lắc đầu: “Trước đó ở bệnh viện đâu phải tôi chưa gặp cô ta,

nếu thật sự có vấn đề gì thì chắc chắn cô ta sẽ nói cho tôi trước tiên. Nên chỉ sợ là yêu tinh cũng không nhìn ra được sắc đen như lời lão Bạch nói.”

Lúc này sắc mặt của Đinh Nhất trở nên u ám nặng nề: “Bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại cho sư phụ, để ông ấy tìm cho cậu một âm hồn đến hỏi thử xem sao… Không chừng có thể nhìn ra sắc đen trên mặt cậu rốt cuộc nặng đến đâu.”

Nghe Đinh Nhất nói vậy, tôi chợt nhớ tới lúc trước ở bệnh viện, con ma Lý Song Toàn đã từng nói, bọn họ có thể thấy được người nào không còn sống được mấy ngày nữa, người nào chưa hết dương thọ, nói không chừng tìm một âm hồn tới hỏi thử đúng là một cách hay.

Tối đó chúng tôi tới nhà chú Lê. Trong điện thoại, chú ấy đã nghe Đinh Nhất nói rõ tình hình nên trời vừa sẩm tối là đã làm phép gọi năm âm hồn lang thang ở gần đấy về hỏi chuyện. Để có thể có được thông tin chính xác hơn, chú Lê toàn gọi đến những âm hồn có thần trí, khá dễ dàng trao đổi.

Mới vừa vào sân, tôi đã nhìn thấy năm âm hồn trôi lơ lửng không có mục đích ở trong sân, cảnh tượng này đúng là trăm năm khó gặp, bởi vì cái sân này của chú Lê lúc nào cũng là tà ma không xâm phạm được.

Thú vị nhất là năm âm hồn này mặc đủ kiểu quần áo, thậm chí có một người phụ nữ trong đó còn mặc xường xám thời Dân Quốc… Tôi thật sự không biết chú Lê đào từ đâu ra mấy thứ đồ cổ này, không biết tôi có thể moi được manh mối có giá trị gì từ miệng bọn họ hay không.

Vừa đến giờ Hợi, chú Lê bắt đầu làm phép thông linh. Trước đó tuy đám âm hồn này vẫn bị chú Lê nhốt ở trong sân, nhưng mà bản thân bọn họ cũng không biết là bị người ta câu tới, cho nên bọn họ

mới lơ lửng không có mục đích ở trong sân, cho rằng cả đám người sống chúng tôi đều không nhìn thấy được bọn họ.

Sau khi chú Lê làm phép thông linh với bọn họ, giữa chúng tôi có thể giao đổi thuận tiện, tất nhiên cũng có thể cho bọn họ nhìn xem trên mặt tôi có sắc đen như lời Bạch Vô Thường nói hay không.

Đương nhiên, nhờ ma làm việc thì chắc chắn không thể làm không công, cho nên chú Lê đốt một túi tiền giấy đã chuẩn bị sẵn trước đó, rồi còn thắp một nén nhang hảo hạng cho bọn họ xem như thù lao!

Mấy con ma già này thấy vừa có tiền giấy vừa được thắp nhang thì lập tức tụ tập lại phía chúng tôi… Lúc này chú Lê ho khẽ, sau đó mở miệng nói: “Chất lượng của nhang tốt chứ nhỉ?”

Mấy con ma già còn đang hưởng thụ nghe thế lập tức giật nảy, sau đó lao nhao nhìn sang chúng tôi. Chú Lê nở nụ cười và nói với bọn họ: “Hôm nay mời các vị lại đây là có việc muốn nhờ, chút quà mọn để tỏ lòng thành kính…”

Một người đàn ông trong năm con ma đẩy gọng kính đen trên mặt và nói: “Chúng tôi là linh hồn lang thang trên thế gian, bản thân mình cũng không giúp được thì có thể giúp các người được việc gì đây?”

Chú Lê bèn đẩy tôi đến trước mặt bọn họ: “Các vị nhìn thử xem sắc mặt của cháu tôi như thế nào, cứ nói thật là được…”

Năm con ma từ từ bay tới trước mặt tôi và bắt đầu đánh giá trên dưới trái phải của tôi. Người mở miệng trước tiên là người phụ nữ mặc xường xám thời Dân Quốc, đầu tiên là cô ta khẽ thở dài rồi tiếc nuối nói: “Cậu em khôi ngô thế này đúng là đáng tiếc…”

Đinh Nhất vừa nghe vậy lập tức truy hỏi cô ta: “Nghĩa là gì, nói

cho rõ ràng!!"

Có thể là sắc mặt Đinh Nhất quá mức khó coi nên dọa cho ma nữ kia lập tức lùi lại mấy bước, trốn ra sau một ông lão. Chú Lê thấy thế bèn ra hiệu cho Đinh Nhất đừng sốt ruột, tiếp tục nghe đi đã.

Lúc này người đàn ông đeo mắt kính vừa rồi mới nói: "Sắc mặt của cậu em này không tốt lắm, theo chúng tôi thấy là trên mặt có tử khí, dương thọ có lẽ đã tới hạn cuối."

Nghe xong, tôi lập tức cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, ngay sau đó đại não trống rỗng, lỗ tai cũng bắt đầu ong ong… Sau đó năm âm hồn kia còn nói thêm gì đó nhưng tôi cũng không nghe rõ một câu nào nữa.

Cho đến khi chú Lê tiễn năm âm hồn lang thang đi rồi, chú ấy mới vỗ vai tôi: "Trước hết cháu đừng hoảng hốt, chưa chắc đã đến nông nỗi như cháu tưởng đâu…"

Tôi cười gượng và nói: "Dương thọ sắp hết rồi, còn có thể xấu đến đâu nữa chứ?"

CHƯƠNG

BÀN GIAO CHUYỆN HẬU SỰ

Chú Lê lắc đầu nói với tôi: “Trước đây cháu đã từng sửa đổi mệnh, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ không hết tuổi thọ sớm như vậy đâu. Cho nên nếu chúng ta có thể tìm được nguyên nhân của việc ngoài ý muốn này thì chắc hẳn có thể giải quyết mối nguy trước mắt.”

Tôi chậm chạp lấy lại tinh thần, sau đó cười với chú Lê rồi nói: “Không có gì ghê gớm, không phải sớm muộn gì con người ta đều phải chết sao? Hơn nữa, cháu cũng có bạn bè ở Âm Ti, đi đến đâu cũng sống được cả mà?” Sau khi nói xong, tôi xoay người nói với Đinh Nhất: “Tôi hơi mệt, mình về trước đi.”

Đinh Nhất liếc nhìn chú Lê, chú khẽ gật đầu với anh ta, ra hiệu có chuyện gì để ngày mai hẵng nói... Lúc trở về, tôi không nói chuyện suốt đường đi. Mặc dù ngoài miệng tôi nói kiên cường là thế, nhưng thật sự gặp lúc khó giữ được cái mạng nhỏ này, trong lòng khó tránh khỏi vẫn cảm thấy hơi rối loạn.

Lúc trước trẻ người non dạ, mọi thứ đều có cha mẹ chịu trách nhiệm, là họ kéo dài mạng sống cho tôi bằng dương thọ của mình trong tình huống tôi không hề biết chút gì, nên mới có thể để tôi tự do tự tại cho tới bây giờ. Có lẽ lý do tôi luôn giao tiếp với những

vật tà ma đó là bởi vì tôi đáng lẽ phải là người chết từ lâu rồi!!

Đinh Nhất thấy tôi vẫn luôn im re không lên tiếng thì khẽ thở dài: “Cậu đừng lo lắng quá, chúng tôi sẽ nghĩ ra cách giải quyết.”

Tôi quay đầu lại nhìn Đinh Nhất vẫn luôn hướng mắt về phía trước và nói: “Tôi thật sự không sao mà, không phải tôi chưa từng đến Âm Ti. Mặc dù không muôn màu muôn vẻ bằng dương gian, nhưng tổng thể mà nói vẫn khá lắm. Đến lúc đó nếu tôi không muốn chuyển thế thì tìm lão Bạch và lão Hắc vòi một chức quan sai, vẫn có thể xuyên qua hai giới âm dương như thường. Đúng rồi, đến lúc đó khi tôi được nghỉ không có việc gì làm, còn có thể đến thăm anh và chú Lê, như vậy cũng khá tốt mà?”

Đinh Nhất quay đầu nhìn tôi, trong ánh mắt có sự lo lắng nói không nên lời. Thật ra tôi biết mình không cần giả vờ kiên cường ở trước mặt Đinh Nhất. Tôi nói những lời này chẳng qua cũng là đang tự an ủi mình mà thôi…

Về đến nhà rồi, tôi nằm trên giường lăn qua lộn lại nhưng không ngủ được. Vì thế tôi bèn bò dậy lục tung đồ lên, lôi tất cả gia tài mà mình tích cóp được mấy năm nay ra. Tôi không muốn chờ đến sau khi chết mới hối hận mình còn chưa xài hết tiền trong ngân hàng.

Mà khi tôi nhìn số dư tám con số trong tài khoản ngân hàng, đột nhiên cảm thấy tất cả mọi thứ đều thật là buồn cười. Lúc trước còn nghèo thì vốn liếng lớn nhất là thời gian, nhưng hôm nay thứ thiếu nhất lại là thời gian.

Đinh Nhất thấy tôi không ngủ được mà cứ mân mê mấy thứ này ở phòng khách thì nói với tôi bằng vẻ khó chịu: “Cậu làm gì đấy? Còn chưa đi ngủ à?”

Thấy Đinh Nhất bị tôi đánh thức, tôi vội vẫy tay với anh ta và nói: “Vừa hay anh cũng tỉnh rồi, tôi có một số việc muốn nói một

tiếng trước với anh…”

Đinh Nhất nghe xong thì nghi ngờ bước tới, kết quả khi anh ta nhìn thấy những thứ trong tay tôi, lông mày liền nhăn lại: “Cậu có bệnh à? Đêm hôm ở đây tính tài sản!!”

Tôi cũng không giận mà kiên nhẫn kéo anh ta ngồi xuống và nói: “Anh cũng biết đời này tôi không có đam mê nào khác, chỉ thích tiền. Sổ tiết kiệm này, thẻ ngân hàng, còn có mấy tờ giấy chứng nhận bất động sản chính là toàn bộ gia tài của tôi. Nếu có một ngày… tôi nói là nếu có một ngày tôi đột nhiên đi xa, anh phải xử lý thích đáng mấy thứ này thay tôi.”

“Cậu nói linh tinh cái gì đấy!?” Đinh Nhất đột nhiên sửng cồ lên.

Tôi lập tức vỗ nhẹ Đinh Nhất, dịu giọng xoa dịu anh ta: “Anh nói nhỏ một chút! Đêm hôm thế này để hàng xóm nghe được không hay đâu!”

Đinh Nhất cũng cảm thấy vừa rồi mình hơi mất kiềm chế, vì thế anh ta hơi ổn định lại cảm xúc rồi nói: “Tự dưng đêm hôm cậu lục ra mấy thứ này là đang bàn giao chuyện hậu sự với tôi đấy à?! Cậu bàn giao với tôi phải không? Có gan thì ngày mai cậu gọi chị gái với anh rể cậu tới, bàn giao với họ luôn đi!”

Tôi vội cười nịnh nọt: “Tôi điên rồi mới nói với họ! Họ đều là người bình thường. Chưa đến lúc cùng cực thì có một số việc không thể tùy tiện nói cho bọn họ… Trước tiên anh đừng vội, nghe tôi nói hết đã, tiền trong ngân hàng của tôi…”

Ai ngờ Đinh Nhất đột nhiên ngắt lời tôi một cách thô bạo: “Tôi không muốn nghe. Tôi cũng không rõ những việc này, cậu bàn giao cho sư phụ tôi đi!” Sau khi nói xong, anh ta đứng bật dậy và ra khỏi cửa, bỏ lại một mình tôi trợn mắt há hốc mồm ngồi ở trong phòng khách.

Đến lúc này tôi mới chợt hiểu ra, Đinh Nhất còn không thể chấp nhận cục diện này hơn cả chính tôi… Có lẽ chúng tôi đã quen với sự tồn tại của nhau từ lâu. Nếu đổi vị trí, tôi cũng không chấp nhận được y như thế.

Ngẫm lại, trước đây tôi đã trải qua đủ trường hợp, cũng coi như là vượt sóng to gió lớn. Nguy cơ lớn hơn tôi đều có thể vượt qua, sao bây giờ mới vừa sống được vài ngày yên ổn thì dương thọ của tôi đã tới cuối mẹ nó rồi?!

Buổi tối hôm đó tôi xem những thứ này trên bàn trà và ngồi ở ghế sofa cả đêm. Sau khi trời sáng, Đinh Nhất mới cả người ướt đẫm trở về… Lúc này tôi mới phát hiện không biết từ bao giờ bên ngoài đã đổ mưa nhỏ.

Vừa vào cửa anh ta đặt bữa sáng lên bàn, sau đó nói với tôi bằng giọng rầu rĩ: "Vừa rồi tôi đã gọi điện thoại cho sư phụ tôi rồi. Ông ấy bảo cậu đừng lo lắng, ông ấy sẽ nghĩ ra cách."

Tôi cười khổ: "Còn có thể nghĩ ra cách gì? Mượn thọ sao? Hậu quả của việc mượn thọ lần trước là khiến cha mẹ tôi qua đời sớm, sao tôi còn đồng ý cách mượn thọ này được chứ? Tôi không muốn đổi mạng của mình bằng mạng của người khác…"

Đinh Nhất thấy tôi ngồi đó với đôi mắt thâm quầng thì biết chắc chắn tôi cũng không ngủ cả đêm. Vì thế anh ta khẽ thở dài và nói: "Ăn sáng đi, sau đó vào ngủ một giấc. Đến trưa chúng ta đi tìm sư phụ tôi. Đến giờ đó chắc chú họ của cậu cũng tới rồi."

Tôi vừa nghe nói chú họ tới, trong lòng ít nhiều yên tâm hơn. Có lẽ… nói không chừng chuyện này cũng không tệ đến mức tận cùng thì sao?

Một giấc ngủ dậy đã là hơn một giờ chiều. Cơn mưa nhỏ bên ngoài vẫn còn đang tí tách không ngừng. Tôi rời giường đi ra phòng khách thì thấy Đinh Nhất đang nói chuyện điện thoại với

chú Lê, có lẽ là chú ấy hỏi tại sao chúng tôi còn chưa qua đó?

Sau khi cúp điện thoại, Đinh Nhất nhìn thấy tôi đã dậy, vì vậy ra vẻ nhẹ nhàng nói với tôi: “Dậy rồi à? Sư phụ tôi gọi điện thoại tới kêu chúng ta qua đó ăn cơm, chú họ cậu cũng đã tới rồi.”

Tôi lúc lắc cái đầu hãy còn mơ màng: “Đã hơn một giờ rồi, sao anh không đánh thức tôi dậy?”

“Không sao, giờ này qua đó cũng kịp…” Đinh Nhất bình tĩnh đáp.

Khi đến nhà chú Lê thì mưa đã tạnh. Chú ấy đang ngồi ở bàn đá trong sân trò chuyện với chú họ. Nghe thấy tiếng đẩy cửa, họ cùng nhau quay đầu nhìn về phía tôi. Tôi lập tức trưng cái mặt cười ra nhìn bọn họ và nói: “Đã uống rồi ạ? Sớm biết rằng chú Lê làm một bàn rượu và thức ăn như vậy, cháu đã bảo Đinh Nhất đánh thức cháu sớm hơn rồi.”

Chú Lê cười to: “Không phải là để mời cơm chú họ cháu đó ư? Nhanh rửa tay lại đây ăn cơm.”

CHƯƠNG

KẺ KHÁC LOÀI BẤT TỬ

Trong bữa ăn, dường như chú họ và chú Lê cố tình không đề cập đến chuyện của tôi, xem ra hai người họ vẫn chưa nghĩ ra cách gì để giải quyết trước khi tôi tới…

Sống có gì vui, chết cũng có gì sợ? Chỉ là tôi không muốn thành ma một cách mơ màng như vậy! Cho nên trước khi hạn lớn của tôi đến, tôi cần phải làm rõ ràng chuyện này mới được, nếu không tôi chết cũng không nhắm mắt.

Ăn cơm xong, chú họ và chú Lê gọi tôi vào phòng sách. Theo vẻ mặt nặng nề của họ, không khó nhận ra, vấn đề của tôi làm cho họ vô cùng đau đầu.

“Tiến Bảo, vừa nãy chú gieo một quẻ cho cháu, phát hiện số mệnh của cháu có thay đổi. Xem quẻ này, chỉ sợ cháu không thể hưởng tuổi thọ như người bình thường…” Chú Lê mở miệng đầu tiên.

Tôi gật đầu và đáp: “Không quan trọng. Có thể tính ra cháu còn dư lại bao nhiêu thời gian không?”

Chú Lê lắc đầu với vẻ mặt tiếc nuối: “Xin lỗi, chú không tính ra…”

Tôi biết chú Lê đã cố hết sức. Đừng nói là chú ấy, không phải

ngay cả lão Bạch cũng nói anh ta và lão Hắc cũng không ai tính ra số tuổi thọ của tôi rốt cuộc là bao nhiêu hay sao, huống chi là chú Lê?

Lúc này chú họ thấy vẻ mặt tôi hơi mất mát, bèn bước tới vỗ nhẹ vai tôi và nói: “Tiến Bảo, chú là một người cũng không tin số phận. Chú có thể đứng ở đây nói chuyện với cháu cũng đã chứng minh số phận của chú do chú chứ không do trời, cho nên cháu đừng lo lắng. Chú nhất định có thể tìm được cách kéo dài mạng sống cho cháu.”

Tôi nhìn sang chú họ, không biết nên nói gì. Mặc dù tôi biết chú ấy nói được là nhất định có thể làm được, nhưng mà cái giá là gì? Lần trước cái giá kéo dài mạng sống cho tôi chính là cha mẹ tôi chết sớm. Nếu lúc này đây còn phải trả cái giá tương đương, tôi thà rằng đến Âm Ti chơi với lão Hắc và lão Bạch cho rồi.

Vì thế tôi khẽ thở dài và nói: “Chú họ, cháu không muốn đeo trên lưng quá nhiều thứ để sống lâu thêm mấy năm. Chỉ là có một việc cháu không nghĩ ra, tại sao số phận của cháu lại thay đổi chứ?”

Chú họ cũng tỏ vẻ khó xử: “Điều này chú cũng chưa rõ. Chú luôn không tin số phận là bởi vì số phận không phải vật chết, nó có thể sửa chữa, chỉ là phần lớn người phàm cam chịu, bởi vậy người có thể bất chấp bất cứ giá nào như chú cũng không nhiều. Nếu số phận có thể sửa chữa, như vậy tất nhiên cũng sẽ lệch khỏi quỹ đạo ban đầu bởi vì một vài biến số… Chỉ là cho tới bây giờ chúng ta vẫn chưa tìm ra biến số đó là cái gì?”

Tôi rút Kim Cương Xử phía sau ra và nói: “Là bởi vì nó ư? Trước đó cháu đã dùng nó giết mấy âm hồn làm điều ác.”

Chú họ nhận lấy Kim Cương Xử trong tay tôi và xem xét kĩ: “Hơi thở bên trên vật này không thích hợp. Mặc dù nó là pháp khí

của nhà Phật, nhưng xung quanh lại bị một lớp lệ khí dày đặc bao bọc, là vật vừa chính vừa tà…”

“Tại sao lại như vậy? Trước đây thứ này do Lục Hoàn Tích Trượng của một vị cao tăng đắc đạo biến thành, đáng lẽ không có lệ khí gì chứ?” Tôi khó hiểu.

Chú họ nghe xong gật đầu nói: “Nó đúng thật là Lục Hoàn Tích Trượng của cao tăng, nhưng đồng thời nó cũng có thể hấp thụ lệ khí. Trước đây cháu dùng nó để giết ma quỷ nên tất cả lệ khí sinh ra đều bị hút vào. Có điều cháu có được thứ này không bao lâu, không đủ để bởi vì vậy mà thay đổi số phận của cháu, nhất định là có nguyên nhân gì khác.”

Sau khi nói xong, chú họ đưa trả lại Kim Cương Xử cho tôi: “Cháu cất kĩ đi. Đây thật sự là một vật báu, còn tốt hơn thanh Thiên Nhân Trảm của chú.”

Tôi nhìn Kim Cương Xử trong tay, nhất thời không biết có nên giữ lại nó trên người hay không. Chú họ nhìn ra suy nghĩ của tôi nên gằn giọng nói với tôi: “Bây giờ nó có thể rơi vào tay cháu là chứng minh cháu có duyên với nó. Mặc dù đây cũng là pháp khí tà ma, nhưng vào thời khắc mấu chốt có thể có tác dụng to lớn, cho nên cháu vẫn nên giữ kĩ đi. Về phần cháu còn bao nhiêu dương thọ, bây giờ cũng không ai nói được, có điều dù cháu đã không còn ai chí thân có thể mượn thọ, nhưng không có nghĩa là chú không mượn thọ được…”

Tôi lập tức tỏ vẻ, không thể hại chết những người không liên quan để cứu tôi, nếu không cho dù tôi có thể sống đến một trăm tuổi thì có ích gì?

Chú họ búng vào ót tôi và nói: “Nghĩ cái gì đấy hả? Cho dù cháu cầu xin chú làm như vậy thì chú cũng sẽ không đồng ý. Chú nói mượn thọ là tìm một người đặc biệt để mượn…”

“Người đặc biệt à? Người đặc biệt như thế nào?” Tôi nghi ngờ hỏi.

Chú họ nghĩ ngợi rồi đáp: “Nói thế nào với cháu đây nhỉ? Thật ra ở trên thế gian này có tồn tại rất nhiều kẻ khác loài mà cháu không tưởng tượng được. Bọn họ không phải ma, không phải yêu, không phải tiên, là kẻ khác loài đứng ngoài tam giới, không nằm trong ngũ hành.”

Tôi nhỏ giọng nói thầm: “Thế không phải chính là chú đấy sao?”

Chú họ trừng mắt lườm tôi: “Đừng ngắt lời, nghe chú nói hết được không? Nói đến đâu rồi?”

“Đứng ngoài tam giới, không nằm trong ngũ hành…” Đinh Nhất ở cạnh cất lời nhắc nhở.

Chú họ gật đầu: “Đúng vậy, trước đây những kẻ khác loài đó đều là người bình thường, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà trở thành không già không chết. Thời gian đối với bọn họ mà nói không có bất cứ ý nghĩa gì. Nhưng đồng thời ở chỗ Âm Ti, bọn họ vẫn là người được đăng ký trong danh sách, cho nên số tuổi thọ của bọn họ sẽ từ từ tăng lên theo thời gian bọn họ ở nhân thế… Bởi vậy chỉ cần tìm được một người như vậy, mượn thọ kẻ đó là sẽ không có vấn đề gì.”

Tôi không tin tưởng cho lắm: “Còn có người như vậy tồn tại hay sao? Sao trước nay cháu chưa từng nghe nói?”

Không ngờ lúc này chú họ cũng nhún hai vai và đáp: “Cháu chưa từng nghe là bình thường, ngay cả chú cũng chưa từng thật sự gặp được người như thế này. Bởi vì tất cả bọn họ đều ẩn nấp trong số người bình thường, bề ngoài cũng không có bất cứ chỗ nào khác người bình thường, cho nên rất khó bị người khác phát hiện chỗ đặc biệt của bọn họ.”

Thế chả là vớ vẩn à? Cả chú họ cũng chưa từng gặp được, tôi đi

đâu mà tìm? Cho dù tôi số đỏ, cho tôi gặp được thật thì làm sao? Người ta dựa vào đâu mà phải cho tôi mượn tuổi thọ chứ? Chẳng lẽ là bởi vì số tuổi thọ của bọn họ nhiều chắc? Điều này giống như giữa kẻ có tiền và người nghèo, kẻ có tiền nhiều tiền đấy, nhưng người ta dựa vào đâu mà khi không cho một người nghèo mượn?

Chú họ thấy tôi ít nhiều hơi nhụt chí, bèn vỗ về tôi: "Cháu đừng vội. Nếu chú đã nghĩ đến cách này thì nhất định có thể tìm được kẻ khác loài đặc biệt này. Về phần đến lúc đó nên mượn thọ của bọn họ như thế nào thì không cần cháu nhọc lòng, chú tự có cách. Cứ như vậy thì lương tâm của cháu cũng không bất an, bởi vì dù cho cháu mượn bao nhiêu tuổi thọ của loại người này đều sẽ không làm cho tuổi thọ của bọn họ ngắn đi."

Nghe xong, tôi than thở: "Nói nghe dễ dàng, nhưng chú có thể đi đâu mà tìm ra một người như vậy chứ?"

Chú họ cười một cách bí ẩn: "Thật ra chỉ cần có lòng tìm là không khó tìm ra loại người này, bởi vì bọn họ đều sẽ có một ít đặc điểm lộ rõ. Nếu dựa theo đặc điểm đó đi tìm thì nhất định có thể tìm được!"

"Đặc điểm gì?" Tôi hỏi.

Chú họ ngẫm nghĩ và đáp: "Đầu tiên chắc chắn là loại người này không có họ hàng thân thích trên đời, cho dù có… cũng không phải quan hệ huyết thống. Còn nữa là người như bọn họ sẽ không sống ở cùng một chỗ quá nhiều năm, bởi vì như vậy sẽ dễ dàng bị người ta phát hiện bọn họ không già đi. Còn nữa là hầu hết loại người này đều rất có tiền. Cháu nghĩ đi, bọn họ sống trên đời rất nhiều năm, tất nhiên là biết làm thế nào để an cư lạc nghiệp."

CHƯƠNG

ĐIỀU KIỆN DUY NHẤT

Sau khi nghe chú họ nói xong, tất cả chúng tôi đều lộ vẻ khó xử. Kẻ khác loài như vậy tất nhiên không muốn bị người khác phát hiện, bởi vậy nhất định bọn họ sẽ giấu kín mặt khác biệt của mình với người bình thường, sẽ không dễ dàng bị chúng tôi tìm được. Chỉ mong "kẻ khác loài" theo lời chú họ nói có thể nhiều như trong tưởng tượng của chú ấy.

Trên đường trở về, Đinh Nhất giữ im lặng không nói từ đầu đến cuối, mặc dù ngày thường anh ta cũng có phong cách như vậy, nhưng tình trạng không nói một lời giống như bây giờ vẫn rất ít thấy. Vì vậy tôi cố ý thử anh ta: "Làm sao thế? Còn đang lo có thể tìm được người theo lời chú họ nói hay không à?"

Lúc này sắc mặt của Đinh Nhất hơi quai quái, lông mày nhíu lại mấy lần, rõ ràng là có chuyện muốn nói với tôi… Nhưng cuối cùng anh ta vẫn không hé răng. Tôi thấy Đinh Nhất hiếm khi có vẻ mặt tâm sự nặng nề, nên cố ý đùa anh ta: "Chắc chắn không dễ tìm một kẻ khác loài như thế, nếu thật sự để chúng ta tìm được, là nữ thì anh cưới cô ta, là nam thì tôi sẽ kết nghĩa anh em với anh ta!!"

Đinh Nhất trừng mắt lườm tôi: "Muốn cưới phải là cậu cưới chứ, dựa vào cái gì mà là nam thì cậu kết nghĩa, là nữ thì tôi phải

kết hôn hả? Lỡ đâu là một bà già thì làm sao?”

Tôi cười ha ha: “Thế thì chúng ta cùng nhận bà ta làm bà cô thôi!”

Đinh Nhất thấy tôi còn có lòng dạ pha trò với anh ta, cũng chỉ đành cười một cách bất đắc dĩ: “Được, quyết định như vậy đi!”

Buổi sáng hôm nay, Bạch Kiện bình phục và ra viện. Tôi và Đinh Nhất hẹn nhau lái xe đến bệnh viện đón anh ta và Bạch Thu Vũ. Nhìn thấy Bạch Kiện “khỏe như rồng như hổ” đứng ở trước mặt mình, tôi thật sự hơi khó có thể tin được chỉ không lâu trước đây một chân anh ta đã bước vào quỷ môn quan.

“Thằng cha nhà anh được đấy, có thể ra viện nhanh như vậy cơ à?!” Tôi khẽ đấm vào đầu vai Bạch Kiện và nói.

Bạch Kiện cười đắc ý: “Nạn lớn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời mà!”

Ai ngờ Bạch Thu Vũ ở cạnh nghe thế thì ngược lại oán trách nói: “Nếu đúng là như vậy thật, chỉ e hạnh phúc cuối đời của anh cũng phải dày tám mét đấy nhỉ?”

Tôi nhận ra sự không vui trong giọng nói của vợ Bạch Kiện, vì vậy lập tức xụ mặt dạy bảo Bạch Kiện: “Chí phải chí phải, về sau anh vẫn nhường hết hạnh phúc cuối đời kiểu này cho người khác đi, đỡ cho chị lại phải lo lắng hãi hùng theo!!”

Đón được vợ chồng Bạch Kiện, chúng tôi đi thẳng về nhà họ. Trước đó tôi và Đinh Nhất đi siêu thị mua một đống nguyên liệu nấu ăn, chuẩn bị ở nhà Bạch Kiện ăn một bữa “tiệc lẩu xả xui”.

Để có thể cho Bạch Kiện đỡ thèm, lại không để anh ta ăn những thứ chua cay không có lợi cho miệng vết thương, chúng tôi tốn bao tâm huyết vào việc chọn lựa nguyên liệu nấu ăn! Ai ngờ thằng cha Bạch Kiện này còn không biết ơn, cứ ồn ào đòi ăn cái gì mà lẩu cay

tê, cuối cùng bị một ánh mắt của cô vợ Bạch Thu Vũ “hạ nốc ao”!!

Nhìn hai vợ chồng Bạch Kiện vừa nói vừa cười, khiến tôi bất chợt hâm mộ cuộc sống “vợ con ấm đầu giường” như thế này. Chỉ tiếc đời này tôi không thể có được, đừng nói bây giờ tôi không có người có thể “làm ấm đầu giường”, cho dù có… Nhưng thấy dương thọ của mình sắp hết, dù mất tính người kiểu gì cũng không thể liên lụy người ta vào ngay lúc này được đúng không?

Chúng tôi chơi bời náo nhiệt gần nửa ngày ở nhà Bạch Kiện, kết quả sau khi về nhà, Đinh Nhất lại bắt đầu bật trạng thái tắt tiếng. Tôi không nói chuyện với anh ta thì anh ta cũng không rên một tiếng… Tôi phát hiện mấy ngày nay hình như Đinh Nhất không thích hợp cho lắm. Mặc dù nhất thời tôi cũng không nói ra được anh ta không đúng chỗ nào, nhưng mà cứ cảm thấy anh ta hơi quái lạ.

Từ trước đến giờ nếu Đinh Nhất có chuyện gì không muốn nói ra, chắc chắn anh ta sẽ không hé răng một chữ nào với tôi. Trái lại, nếu chuyện anh ta muốn nói thì không cần tôi hỏi tự anh ta cũng sẽ nói. Tuy nhiên trạng thái “muốn nói mà không nói” như bây giờ đích thực là hiếm thấy, làm tôi bất chợt không rõ rốt cuộc anh ta bị làm sao!?!

Vào buổi tối, tôi cố ý đi siêu thị mua một tá bia, muốn uống mấy ly với Đinh Nhất, hỏi anh ta thử xem có phải có điều gì muốn với tôi không? Ai ngờ tôi đem bia và thức ăn dọn lên xong hết rồi lại phát hiện Đinh Nhất không ở trong phòng anh ta…

Tôi liếc nhìn đồng hồ, phát hiện đã sắp qua 10 giờ, nghĩ bụng lúc này một mình Đinh Nhất đi ra ngoài làm gì nhỉ? Nghĩ đến đây tôi bèn gọi điện thoại cho Đinh Nhất, nhưng đổ chuông mấy chục lần đều không có ai nghe máy.

Lúc này trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy hơi hụt hẫng, bởi vì

từ trước tới nay, Đinh Nhất chưa bao giờ không nghe điện thoại của tôi, trừ khi anh ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn… Vì thế tôi bèn vội vàng gọi điện thoại cho chú Lê, kết quả mới vừa bắt máy, chú Lê đã nói luôn trong điện thoại: “Đinh Nhất ở chỗ chú đây này, bọn chú vừa mới tìm được một người có thể cho cháu mượn thọ. Bây giờ cháu lập tức đến đây một chuyến!!”

Tôi sửng sốt, nghĩ bụng mới vừa buồn ngủ đã có người đưa gối đầu tới à!? Mẹ nó khéo thế cơ chứ? Tuy rằng về mặt lý trí tôi không tin tưởng cho lắm, nhưng tôi vẫn không kiềm chế được sự hào hứng trong lòng: “Thật vậy ạ? Tìm được ở đâu thế ạ?”

Nhưng chú Lê lại không trả lời thẳng câu hỏi của tôi mà là giục tôi: “Trước hết đừng hỏi nhiều như vậy. Cháu nhanh chân đến đây một chuyến đi!”

Khi tôi đẩy cửa sân nhà chú Lê ra, phát hiện trừ chú Lê và mấy người chú họ, trong sân không còn ai khác. Trong lòng tôi lập tức thất vọng, chẳng lẽ người kia lại thay đổi quyết định vào phút chót?

Chú Lê vừa thấy tôi tới thì lập tức vẫy tay gọi tôi qua và nói: “Nhanh lên, chỉ chờ cháu thôi… Cần chuẩn bị gì đều đã chuẩn bị ổn hết cả rồi!”

Tôi chợt thấy nghi ngờ, nghĩ bụng rõ ràng ở đây không có người ngoài, sao lại chỉ thiếu một mình tôi? Kết quả khi tôi bước lên trước và nhìn thấy trên bàn đá đặt một lá bùa giấy viết bằng máu, còn có một lá cờ nhỏ màu vàng viết ngày sinh tháng đẻ.

Tất nhiên là tôi không hiểu thứ viết trên bùa giấy, vì thế tôi cầm lấy lá cờ nhỏ quan sát cẩn thận vài lần, phát hiện bên trên đó đích thực có viết ngày sinh tháng đẻ của một người.

Tôi nhìn khắp trong sân và hỏi: “Người cho mượn thọ đâu?”

Lúc này chú Lê rút lá cờ nhỏ khỏi tay tôi và đáp: “Người kia đã

đi rồi, cậu ta không muốn để nhiều người biết thân phận của cậu ta…”

Tôi thấy rất chi là kỳ lạ: “Người mượn thọ là cháu cũng không được sao?”

Chú họ lắc đầu nói với tôi: “Bình thường người kia vô cùng kín đáo. Chú vắt hết óc mới tìm được cậu ta. Điều kiện duy nhất để cậu ta chịu cho cháu mượn dương thọ chính là không thể cho cháu biết thân phận của cậu ta.”

Tôi nghi ngờ nhìn những người chung quanh, hai người chú Lê và chú họ cáo già xảo quyệt, tất nhiên không nhìn ra sơ hở gì. Đinh Nhất trước sau mặt không cảm xúc, cũng rất khó đoán ra thật giả của câu chuyện từ anh ta. Nhưng Đàm Lỗi thì khác, thằng nhóc này vẫn còn hơi non, khi tôi nhìn về phía cậu ta, ánh mắt cậu ta né tránh hơi mất tự nhiên…

Chắc chắn có vấn đề! Với kinh nghiệp lăn lộn xã hội nhiều năm của tôi, mấy người này đã lập nên hội đồng minh từ trước khi tôi tới. Chắc chắn bọn họ hùa nhau giấu tôi chuyện gì đó, nhưng tại sao bọn họ phải làm như vậy?

CHƯƠNG

THÔN NHẠN LAI

Lúc nãy chú họ cũng đã nói, người kia không muốn tôi biết thân phận của hắn. Nhưng vì sao hắn lại không muốn để tôi biết thân phận của hắn? Mấy người chú Lê đều được biết, sao tôi lại không? Xem ra thân phận của người này nhất định có vấn đề.

Mấy người bọn họ hùa nhau giấu tôi thì chỉ có thể có hai nguyên nhân, một là người này không đồng ý cho tôi mượn thọ, bị bọn họ dùng thủ đoạn ép phải cho tôi mượn, nhưng vì sợ sau này tôi biết chân tướng sẽ phản đối cho nên không dám để tôi và người kia gặp mặt; hoặc đó là người tôi quen, bọn họ sợ tôi không chịu chung thọ với người kia, cho nên tùy tiện bịa ra một cái lý do qua loa cho xong.

So với nguyên nhân trước, tôi nghiêng về cái sau hơn, bởi vì cho dù chú họ có thể vì tôi mà không từ thủ đoạn, nhưng chú Lê thì khác, chú ấy sẽ không làm những chuyện vượt qua giới hạn cuối cùng của bản thân.

Nếu như đây là người mà tôi quen biết, thì người đó là ai? Ngày sinh tháng đẻ khi nãy không phải của Chiêu Tài, hơn nữa mạng của Chiêu Tài là do tôi giúp mượn về, chị ấy lấy cái gì mà cho tôi mượn?

Nhưng nếu người này không phải là Chiêu Tài thì là ai? Nghĩ một chút, tôi tính đến mấy người ở đây trước... Chú họ chắc chắn không phải rồi, mặc dù chú ấy không phải người bình thường, thế nhưng chú ấy có một điều kiện không phù hợp, đó chính là tuổi thọ của thân thể hiện tại không còn nhiều, nếu không chú ấy cũng không cần hết lần này đến lần khác đi cướp xác.

Cũng không có khả năng là chú Lê và Đàm Lỗi, bọn họ đều là người bình thường, tuổi thọ vốn có hạn, nếu như bây giờ cho tôi mượn thì chẳng khác nào tự sát. Trong trời đất này, người có thể vì tôi làm vậy ngoài cha mẹ tôi thì không còn ai khác.

Còn có ai nữa nhỉ? Bạch Linh Nhi và Trang Hà sao? Càng không thể, bọn họ đều không phải là người, điểm này không phù hợp với điều kiện "không phải yêu", cho nên cho dù bọn họ "thọ ngang trời đất" thì có cho tôi cũng không dùng được.

Còn có lão Triệu, Bạch Kiện, nhưng bọn họ lại càng là những người bình thường, với tính tình của chú Lê nhất định sẽ không tìm mấy người bình thường như thế để mượn thọ. Vậy rốt cuộc thì người này có thể là ai? Tôi tiếp tục hoài nghi nhìn đến từng người ở đây, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Đinh Nhất...

Chẳng lẽ là Đinh Nhất? Mặc dù với quan hệ của chúng tôi thì anh ta nhất định sẽ cho tôi mượn thọ, nhưng đi đâu để tìm được ngày sinh tháng đẻ của anh ta? Riêng điểm này đã không phù hợp rồi! Nếu như trong tay chú Lê có ngày sinh tháng đẻ của Đinh Nhất, thì khi Đinh Nhất bị mất hồn phách cũng không đến nỗi phải làm lớn chuyện như thế!

Có lẽ ánh mắt của tôi nhìn bọn họ hơi đáng sợ, chú Lê vội thúc giục tôi đừng suy nghĩ nữa, bây giờ mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần tôi chịu gật đầu là có thể khai đàn mượn thọ!

Lúc này tôi cầm tấm bùa viết bằng máu trên bàn lên ngửi ngửi,

mùi máu tươi nồng nặc, hẳn là mới viết không bao lâu, nghĩ đến đây tôi đặt lại tấm bùa lên mặt bàn, sau đó lắc đầu nói với bọn họ: "Không nhìn thấy người kia cháu sẽ không đồng ý mượn thọ!"

Sau khi nói xong, tôi quay người đi ra ngoài sân mà không quay đầu nhìn lại. Bỏ mấy người chú Lê mặt khó xử ngồi nhìn nhau... Đêm hôm đó tôi đi dạo một mình bên ngoài rất lâu, tâm trạng tích tụ lâu ngày không giải tỏa được.

Năm đó cha mẹ vì cho tôi mượn thọ mà chết thảm, hình ảnh đó cho đến giờ vẫn hiển hiện rõ ràng trước mắt tôi, khiến nỗi đau trong lòng tôi vĩnh viễn không xóa nhòa. Nếu như trước đây tôi có thể lựa chọn tôi chắc chắn sẽ không đồng ý để bọn họ làm như vậy. Dùng chính mạng của mình để đổi mạng cho tôi... Chuyện này trải qua một lần là đủ rồi, tôi không có đủ sức để chịu đựng lần nữa.

Không ngờ tôi cứ đi mãi đi mãi, đột nhiên có cảm giác sau lưng hình như có tiếng bước chân không gần không xa đi theo tôi! Thế là tôi dừng bước, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Đinh Nhất đi theo sau lưng tôi.

Vừa nhìn thấy anh ta, tôi cười khổ nói: "Anh làm gì mà không gọi tôi một tiếng?"

Đinh Nhất bước nhanh đến trước mặt tôi nói: "Tôi nghĩ cậu đang muốn một mình suy nghĩ nên không gọi..."

Tôi khẽ thở dài: "Muộn rồi, về nhà rồi nói tiếp."

Trên đường về nhà tôi và Đinh Nhất đều im lặng, anh ta không nói gì chắc vì sợ tôi sẽ hỏi người kia là ai? Còn tôi không nói gì, vì tôi sợ khi tôi hỏi anh ta lại không chịu nói cho tôi biết.

Chuyện "mượn thọ" vì sự phản đối của tôi mà tạm thời gác lại, mặc dù ngày nào tôi cũng lo lắng không biết khi nào thì mình sẽ "tận thọ chết già", nhưng vẫn kiên quyết với nguyên tắc của mình,

nhất định phải được biết người đó là ai.

Tối hôm đó, chú Lê nhận điện thoại của khách, đối phương nói người nhà của mình ở quê có gặp chút chuyện phiền phức, muốn nhờ chú Lê đến đó xem cho bọn họ, xem có phải phong thủy có chuyện gì không.

Đối phương là khách hàng cũ của chú Lê, người ta đã có lời đương nhiên chú Lê sẽ đi, hơn nữa nghe nói quê của người khách này bây giờ là một thắng cảnh vô cùng nổi tiếng... Thời gian này tâm trạng của mọi người đều không thoải mái, chú Lê cũng muốn nhân cơ hội này đưa chúng tôi ra ngoài giải sầu. Bởi vậy, cho dù đối phương không nói cụ thể vấn đề ở đó là gì, chú Lê cũng đồng ý luôn, hơn nữa chú ấy cũng nghĩ vấn đề chắc không lớn lắm, cùng lắm thì là bày trận phong thủy.

Chú họ vốn lúc nào cũng bận rộn, thế mà lần đầu tiên có thời gian rảnh rỗi lại muốn đi cùng chúng tôi. Thật ra trong lòng tôi hiểu rõ, chú ấy sợ tôi xảy ra chuyện gì bất ngờ, cho nên mới muốn đi cùng.

Quê của vị khách này nằm ở một thôn nhỏ tiếp giáp giữa hai tỉnh, tên là thôn Nhạn Lai. Hai năm trước có một blogger đã chụp một bộ ảnh ở đó rồi tung lên mạng, lập tức nơi đó trở thành một địa điểm nổi tiếng được dân mạng truy lùng, ai cũng nói cảnh sắc nơi đó đơn giản nhưng là tiên cảnh ở nhân gian, thế ngoại đào nguyên, nhất thời biến thôn Nhạn Lai thành một từ khóa tìm kiếm hot trên mạng.

Hiện giờ rất nhiều người biết nắm bắt cơ hội kinh doanh, đột nhiên có một lượng lớn du khách đến thôn Nhạn Lai chơi, nên người trong thôn xây sửa nhà mình thành kiểu homestay, thuận tiện cho khách vãng lai nghỉ chân.

Sau đó lãnh đạo thôn cũng bắt đầu giúp đỡ thôn Nhạn Lai phát

triển du lịch, trước đây ở thôn Nhạn Lai chỉ có một địa điểm du lịch là Đào Hoa Cốc, nay đã có thêm mấy điểm như cây thông cô đơn, Vọng Nhạn Đài.

Mặc dù thôn Nhạn Lai cũng không phải khu danh thắng nổi tiếng cả nước, nhưng một nơi được dân mạng tung hô như vậy chắc cũng không tệ, cho nên tôi khá mong chờ "chuyến du lịch được đài thọ" này.

Thôn Nhạn Lai nằm tiếp giáp với hai tỉnh, cách chỗ chúng tôi chỉ mấy trăm kilomet, cho nên chúng tôi quyết định tự lái xe đi, hơn nữa thôn Nhạn Lai nằm ở trong vùng núi khá vắng vẻ, nên tự lái xe đi sẽ thuận tiện hơn.

Mấy ngày nay thời tiết như bị động kinh, lúc thì lạnh lúc thì nóng, đang nắng gay gắt lại nổi giông gió ngay được. May mà lúc chúng tôi xuất phát thời tiết không tệ lắm, nên tâm trạng của chúng tôi cũng dễ chịu hơn nhiều.

CHƯƠNG

CÂY THÔNG CÔ ĐƠN

Lúc đầu tôi tưởng dọc đường sẽ rất nóng, nhưng không ngờ vừa đi vào trong núi thì nhiệt độ bắt đầu giảm, xem ra thôn Nhạn Lai đúng là một nơi thích hợp để nghỉ dưỡng!

Vì chú Lê đã báo trước với khách hàng, cho nên khi xe chúng tôi đi đến giữa sườn núi, đã thấy xa xa có một chiếc SUV dừng ở ven đường chờ sẵn, một người đàn ông giơ cao một tấm biển lớn có đề dòng chữ “Chào mừng Lê đại sư”, khá bắt mắt.

Tôi buồn cười nói: “Chú Lê nhìn kìa, fan hâm mộ của chú đang giơ bảng đón tiếp kìa!”

Chú Lê cũng cảm thấy rất áp lực: “Chú đã bảo bọn họ khiêm tốn một chút, sao vẫn còn làm khoa trương như vậy...”

Thấy chúng tôi dừng xe lại ở ven đường, người đàn ông vẫn giơ tấm bảng lập tức đi đến, nhiệt tình nói: “À... không biết vị nào là Lê đại sư ạ?”

Chú Lê khẽ gật đầu với anh ta, ra hiệu chính là mình. Người đàn ông bước lên bắt tay với chú Lê và nói: “Lê đại sư, cuối cùng thì tôi cũng đón được ngài, chú Hải bảo tôi chờ ngài ở đây từ sáng sớm, nếu không đón được ngài thì không cho tôi về!”

Sau đó người đàn ông kia nói cho chúng tôi biết, anh ta tên là

Ngô Vũ, là cháu họ của trưởng thôn Ngô Triệu Hải, trong thôn này của bọn họ có đến bảy mươi phần trăm dân số thuộc dòng họ Ngô, nên đại đa số dân trong thôn đều mang họ Ngô.

Ở những thôn nhỏ, tình trạng như thế này vô cùng phổ biến, cho nên cũng không có gì đặc biệt, mấy năm gần đây Ngô Triệu Hải đã dẫn dắt thôn dân khai thác phát triển du lịch, để mỗi nhà đều có thể được no ấm, cho nên người trong thôn dù có mang họ Ngô hay không đều rất tin tưởng trưởng thôn Ngô Triệu Hải.

Tôi hỏi Ngô Vũ: “Lúc trước tổng giám đốc Ngô nói qua điện thoại nên chưa rõ ràng lắm, không biết lần này các anh mời Lê đại sư đến vì chuyện gì?”

Sắc mặt của Ngô Vũ đột nhiên biến sắc, do dự mãi mới nói với chúng tôi: “Có một số việc tôi không nói rõ ràng được, không bằng các vị gặp chú Hải, để chú ấy kể cho mọi người thì hơn!”

Sau đó Ngô Vũ lái xe dẫn đường, chúng tôi đi sau anh ta chạy theo đường núi đi vào thôn Nhạn Lai bí ẩn... Mới vào thôn, tôi không khỏi liên tục cảm thán, vị trí địa lý của thôn này thực sự rất tốt, nằm ở lưng chừng núi, phía Tây là đại ngàn sâu thẳm, phía Đông là đường cái uốn lượn theo triền núi, có thể nói là một nơi có hết các ưu thế phong thủy.

Sau khi chú Lê xuống xe cũng thấy nơi này thực sự đắc địa, thế dựa núi, ở cạnh sông, thôn dân ở đây cho dù không thể đại phú đại quý, cũng chắc chắn không phải lo cơm áo, cả đời suôn sẻ. Nhưng chú Lê cũng thấy hơi nghi ngờ với phong thủy nơi này, vì chú ấy nhìn ra nơi này ít nhiều đã có sự cải tạo của con người, chắc hẳn trước đây đã từng có cao nhân bày trận phong thủy ở đây.

Đi theo hướng dẫn của Ngô Vũ, chúng tôi đến hội trường thôn, trước đây nơi này là từ đường của nhà họ Ngô bọn họ, trưởng thôn Ngô Triệu Hải đã chờ sẵn ở đó từ sớm... Cảm giác lần đầu

nhìn thấy chú Hải này, tôi đã có một ấn tượng rất sâu sắc, bởi vì ông ta hoàn toàn khác so với tưởng tượng của tôi...

Ông ta có vóc dáng cao gầy, tướng mạo rất nhã nhặn, người mặc bộ áo vải gai, đeo cặp mắt kính không gọng, đưa mắt nhìn lên, nào giống cán bộ thôn, rõ ràng chính là cao nhân ẩn cư nơi tiên cảnh.

Mặc dù mọi người đều gọi ông ta là "chú Hải", nhưng xem tuổi thật chắc chỉ khoảng hơn bốn mươi, đối với một người đàn ông mà nói, đây chính là thời điểm tráng niên.

Ngô Triệu Hải nhìn thấy chú Lê thì khách sáo bắt tay chú và nói: "Lê đại sư, ngưỡng mộ tên tuổi ngài đã lâu, lần này đánh bạo mời ngài tới thật sự là vinh hạnh cho chúng tôi!"

Chú Lê chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra vị "chú Hải" này cũng không đơn giản, thế là chú ấy cũng vội khách sáo lại: "Đâu có đâu có, tôi và em trai ngài là bạn bè nhiều năm, cậu ấy có lời mời tất nhiên không phải là người ngoài, tôi tới chuyến này cũng là chuyện đương nhiên."

Ngô Triệu Hải nghe vậy khẽ mỉm cười và nói: "Ngài khách sáo quá, nào, mới vào trong... Tôi đã pha trà cho các vị rồi."

Tất cả mọi người cùng ngồi xuống xong, chú Lê cũng không vòng vèo mà hỏi thẳng Ngô Triệu Hải: "Tôi nghe Triệu Lâm nói gần đây trong thôn gặp chút vấn đề nhỏ, không biết tình huống cụ thể là như thế nào?"

Sắc mặt Ngô Triệu Hải bỗng sầm lại, ông ta nói: "Không dối gì ngài, thật ra bản thân tôi cũng có nghiên cứu một chút về phong thủy thuật số, tuy không thể so sánh với người làm nghề như ngài, nhưng cũng hiểu hơn so với người bình thường. Nhưng tình huống mà thôn chúng tôi gặp phải lần này quả thực khiến tôi đau đầu, vì thế mà lúc này tôi mới bảo Triệu Lâm mời ngài đến thôn giúp đỡ."

Tiếp đó Ngô Triệu Hải kể với chúng tôi rằng việc kinh doanh du lịch của thôn trong hai năm có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Lúc đầu mọi thứ đều ổn, ai ngờ vào hơn một tháng trước, một trận bão lớn bất ngờ xuất hiện làm rối loạn tình hình này, nó không chỉ ảnh hưởng đến việc kinh doanh homestay ở thôn của bọn họ, mà thậm chí còn làm cho cả thôn rơi vào khủng hoảng sâu...

Hóa ra vào đầu tháng trước, một cơn bão lớn đã hoành hành toàn bộ thôn Nhạn Lai và thung lũng gần đó. Trước đây chuyện có gió lớn vào mỗi mùa xuân là điều rất bình thường, vì vậy ban đầu mọi người cũng không đặc biệt để ý đến cơn bão thông thường này.

Ai ngờ hôm sau có du khách lên núi trở về nói với bọn họ rằng, cây thông cô đơn ở đỉnh núi đã xảy ra chuyện, trận bão ngày hôm qua đã đánh bật rễ cây thông trăm năm tuổi đó.

Trưởng thôn Ngô Triệu Hải nghe xong thì biết ngay không ổn rồi, cái gọi là cây thông cô đơn này chính là có một cây thông mọc thẳng tắp ngay giữa đá ở trên đỉnh núi, vì có tạo hình đặc biệt, lại thêm môi trường sinh trưởng xung quanh khắc nghiệt, cho nên ở vị trí kia có thể mọc ra một cây thông tuyệt đối là một kỳ tích, bởi vậy nó được thôn bọn họ cải tạo trở thành một điểm du lịch thu hút trong thôn, hấp dẫn rất nhiều khách du lịch.

Bây giờ cây thông duy nhất đã đổ, như vậy có ý nghĩa là khu du lịch thắng cảnh này đã hỏng hoàn toàn! Thế là Ngô Triệu Hải mau chóng dẫn người lên núi, xem liệu có biện pháp gì để bù đắp được hay không.

Kết quả là khi bọn họ lên đỉnh núi kiểm tra thì hoàn toàn thất vọng, vì cây thông đã bị gãy đôi, làm gì còn khả năng cứu sống được nữa? Lúc này cũng có một người dân trong thôn đưa ra ý kiến rằng có thể nối lại cây bị gãy được không, sau đó dùng dây

kẽm cố định lại.

Ngô Triệu Hải nghe vậy liền tức giận và nói: “Làm bừa! Có cố định nó lại thì cũng chỉ là một cái cây chết, chẳng bao lâu sau các cành lá đều sẽ héo vàng, chỉ cần liếc qua cũng biết đây là một gốc cây chết! Nếu việc này mà truyền ra ngoài thì chưa nói tới việc trở thành trò cười cho người khác, có khi lại còn ảnh hưởng đến những thắng cảnh khác nữa!”

Mặc dù mọi người đều biết chú Hải nói câu nào cũng có lý, nhưng vừa nghĩ tới chuyện vất vả lắm mới tạo ra được một địa điểm danh thắng thu hút như vậy mà lại bị hỏng mất, trong lòng mọi người đều cảm thấy thực sự đáng tiếc… Nhưng điều khiến mọi người bất ngờ hơn nữa là những gì xảy ra tiếp theo đó lại vượt xa trí tưởng tượng của họ.

CHƯƠNG

LIÊN TỤC CÓ CHUYỆN LẠ

May là Ngô Triệu Hải cũng là một người tỉnh táo, ông ta cảm thấy chuyện đã xảy ra chỉ có thể cố gắng khắc phục, oán trời trách đất cũng không được ích lợi gì. Thế là ông ta lên huyện mời chuyên gia lâm nghiệp về thôn, nhờ bọn họ nghĩ cách di dời cây thông cũ đi và trồng một cây mới vào đó.

Nhưng sau khi chuyên gia lâm nghiệp khảo sát thực địa đã trả lời rằng cách đấy gần như không thể thực hiện được, vì cây thông trước đây mọc lên từ trong một khe hẹp của tảng đá, nó từ một mầm cây nhỏ từ từ phát triển thành một cây đại thụ như hiện tại.

Nếu muốn trồng một cây đại thụ mới vào đúng vị trí đó, chưa nói đến tỷ lệ sống của cây mới có cao hay không, đầu tiên anh phải di dời cái cây đã chết một nửa kia trước, nếu muốn trồng cây mới thì phải đào hết gốc cây cũ đi mới được.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, toàn bộ phần rễ của cây thông nằm sâu trong khẻ hở của tảng đá, muốn đào hết rễ cây ra là chuyện không thể, làm sao trồng cây mới vào được?

Không còn cách nào khác, cuối cùng Ngô Triệu Hải đành tiếc nuối từ bỏ điểm du lịch này, nhưng không ngờ, vài ngày sau trong thôn càng phát sinh thêm nhiều chuyện kỳ quái không tưởng tượng

nổi.

Đầu tiên là một điểm du lịch ở gần thôn bọn họ nhất xảy ra chuyện, chính là Đào Hoa Cốc.

Nơi gọi là "Đào Hoa Cốc" thực ra là một rừng đào dại, mùa xuân hàng năm hoa đào đua nhau khoe sắc rực rỡ thu hút không ít du khách đến đây chụp ảnh. Trước đây cũng chính nhờ rừng đào này mà thôn Nhạn Lai mới nổi tiếng trên mạng. Nhưng sau khi cây thông xảy ra chuyện vài ngày thì tất cả hoa trong Đào Hoa Cốc đột nhiên héo úa trong một đêm.

Bình thường, vào tháng năm hàng năm hoa đào sẽ nở liên tục khoảng nửa tháng, nhưng nay gần như vừa vào vụ nở rộ thì chỉ sau một đêm cả rừng hoa đều tiêu điều.

Đương nhiên, chuyện này cũng không phải chưa từng có, có thể có nhiều nguyên nhân dẫn đến hiện tượng như vậy, như nguyên nhân về khí hậu, nhiệt độ đột nhiên tăng cao, thời tiết khô hạn, nhiều gió, hoặc mưa nhiều cũng có thể khiến thời gian hoa nở ngắn lại. Nhưng sau khi người dân trong thôn quan sát thì phát hiện ra, trong Đào Hoa Cốc không chỉ có hoa đào héo úa, mà ngay cả thân cây đào cũng bắt đầu xuất hiện tình trạng chết héo.

Rừng đào này cũng có ở thôn bọn họ hơn trăm năm nay rồi, cho đến bây giờ chưa từng có nhiều cây đào chết héo như vậy. Để cứu vãn phong cảnh tự nhiên quý giá này, Ngô Triệu Hải lại lên huyện mời chuyên gia lâm nghiệp về, nhờ bọn họ cho dù thế nào cũng phải tìm ra nguyên nhân đào chết héo, đồng thời nhất định phải giữ được những cây còn sống.

Nhưng sự thật chứng minh, ở những thời khắc quyết định mấy ông chuyên gia chẳng làm được cái quái gì hết, Ngô Triệu Hải dùng rất nhiều tiền để mời bốn chuyên gia về làm việc trong nửa tháng, nhưng kết quả cây đào chết ngày càng nhiều, mấy vị chuyên

gia kia cũng không tìm ra được nguyên nhân cây đào chết là gì.

Trong lòng Ngô Triệu Hải biết nếu Đào Hoa Cốc cũng biến mất thì thôn Nhạn Lai bọn họ cũng không thể đón khách du lịch được nữa, thế là bọn họ tranh thủ thời gian liên hệ với một công ty cây cảnh, mua về một số cây đào đang có sẵn nụ hoa.

Những cây đào đã sẵn nụ này có một điểm tốt, đó chính là sau khi trồng cây xuống, chỉ cần tưới đủ nước, cho dù cây có sống được hay không thì hoa trên cây vẫn sẽ nở rộ. Cứ như vậy có thể đối phó qua mấy ngày, ít nhất cũng qua được mùa hoa nở này đã.

Kết quả đúng như Ngô Triệu Hải nghĩ, sau khi trồng cây mới, hoa đào đã nở đúng hạn, nhưng những bông hoa này dường như không thể sống qua một đêm, vừa nở xong, sáng sớm hôm sau tất cả đều héo úa.

Ngô Triệu Hải bị chuyện ở khu du lịch quay như chong chóng, ông ta gần như đã làm hết những cách mà mình có thể nghĩ ra được, nhưng cây đào vẫn chết từng gốc từng gốc một, cả những gốc đào được trồng mới cũng không gốc nào sống sót. Trong khi người dân trong thôn còn đang lo lắng cho kế sinh nhai của mình, thì trong thôn lại tiếp tục xảy ra chuyện.

Đầu tiên, có một đêm, tất cả chó trong thôn đột nhiêu cùng nhau kêu gào lên, không phải là tiếng sủa giống như bình thường, mà là tru lên, nghe vô cùng khiếp người. Có thôn dân to gan ra ngoài nhìn xem, phát hiện chó nhà mình đang ngồi dưới đất, mặt hướng về phía Tây, mặc dù cơ thể không ngừng run rẩy nhưng không hề dừng kêu gào, cho dù chủ của nó có quát to thế nào cũng không được.

Tiếng gào rú kéo dài hơn một giờ đồng hồ, sau đó yên tĩnh trở lại, nhưng Ngô Triệu Hải có thể nhận ra, sự yên tĩnh này không giống như bình thường, nếu là yên ắng thì nên nói là “tĩnh mịch”

đúng hơn. Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, các hộ gia đình trong thôn đều phát hiện ra, tất cả chó trong thôn đều chết hết chỉ sau một đêm!

Ngô Triệu Hải nhìn thi thể của lũ chó được tập trung lại, phát hiện những con chó này trước khi chết đều tiển tiện không thể kiểm soát, giống như bị thứ gì đó dọa cho sợ đến chết vậy. Bây giờ ở một số nơi cũng có đưa tin về bệnh dịch liên quan đến động vật, Ngô Triệu Hải biết nếu tin chó trong thôn bị chết tập thể truyền lên đến huyện, chỉ sợ thôn Nhạn Lai sẽ lập tức bị coi là khu dịch, thôn bọn họ năm nay làm ăn đã không tốt, nếu thêm chuyện này nữa thì đúng là tai họa ngập đầu.

Thế là Ngô Triệu Hải đành phải đưa ra quyết định tàn nhẫn, để những người trẻ tuổi trong thôn kéo tất cả thi thể chó ra bãi đất trống ngoài thôn thiêu tập thể, còn dặn dò họ phải xử lý sạch sẽ!

Nhưng không ngờ, Ngô Triệu Hải vừa xử lý xong chuyện cả đàn chó chết tập thể, thì đêm hôm đó thôn bọn họ lại có chuyện.

Trong thôn Nhạn Lai có tất cả một trăm năm mươi sáu hộ gia đình, trong đó có hơn ba mươi hộ là có trẻ dưới một tuổi. Cùng thời gian lũ chó gào thét đêm hôm qua, đêm nay tất cả những đứa trẻ dưới một tuổi đột nhiên cùng nhau gào khóc ầm ĩ.

Người dân trong thôn không thể ngồi yên được nữa, chó gào chết không sao, nhưng những đứa trẻ này đều là của báu của họ, làm sao bọn họ có thể để chuyện như vậy xảy ra! Cho nên ngay trong đêm đó, bọn họ gọi điện cho Ngô Triệu Hải, kể lại mọi chuyện.

Lúc nãy Ngô Triệu Hải cũng đã nói, ông ta có hiểu biết chút ít về phong thủy thuật số, nên ông ta hiểu những dị tượng này chứng tỏ trong thôn bọn họ đang có vấn đề, thế là ông ta lập tức bảo những nhà có trẻ dưới một tuổi đưa hết bọn trẻ đến từ

đường, chuyện tiếp theo để ông ta đến xem bọn trẻ rồi tính.

Sau khi hơn ba mươi đứa trẻ không ngừng gào khóc được ôm đến từ đường, Ngô Triệu Hải kiểm tra từng đứa bé, phát hiện chân tay bọn trẻ này đều lạnh buốt, trong miệng ê ê a a nói như mê sảng.

Tuy Ngô Triệu Hải có hiểu chút phong thủy, nhưng cũng chỉ là phần nổi của tảng băng, cho nên nhất thời ông ta cũng không biết những đứa trẻ này bị làm sao. Không còn cách nào khác, ông ta đành bảo mẹ của từng đứa trẻ ôm chặt con mình, còn ông ta thì đến dâng hương trước bài vị tổ tiên cầu phúc, cầu bọn họ phù hộ cho con cháu họ Ngô không bị tà ma xâm nhập.

Cũng không biết có phải tổ tiên họ Ngô hiển linh hay không, hay là do chuyện khác, tóm lại sau đó những đứa trẻ này đột nhiên không gào khóc nữa, chỉ thút thít một lúc rồi mệt quá nên thiếp đi.

CHƯƠNG

ĐẠI TRẬN PHONG THỦY

Ngô Triệu Hải cảm thấy cứ tiếp tục thế này thì không được, bọn họ không thể để những đứa bé còn chưa đến một tuổi này phải chịu nguy hiểm, thế là ông ta quyết định khi chưa làm rõ được mọi chuyện thì tạm thời đưa những đứa bé này ra khỏi thôn.

Để cha mẹ bọn trẻ đưa chúng đến nhà người thân ở ngoài thôn ở một thời gian, chờ sau khi điều tra làm rõ lại đón chúng về sau...

Sau khi đưa bọn trẻ đi, Ngô Triệu Hải cảm thấy yên tâm hơn một chút, thế nhưng ông ta vẫn luôn cảm thấy chuyện này quá tà môn, dường như tất cả những chuyện kỳ lạ đều xảy ra sau khi cây thông trên đỉnh núi kia bị gió lớn quật đổ.

Bây giờ "Cây thông cô đơn" và "Đào Hoa Cốc" gần như đã không còn khách du lịch, chỉ còn "Vọng Nhạn Đài" miễn cưỡng duy trì được. Tuy hai năm trước người dân trong thôn quả thực kiếm được không ít tiền, thế nhưng vì muốn thu hút khách du lịch hầu hết các nhà đều sửa chữa, cải tạo lại nhà ở, nếu trong thôn cứ tiếp tục không có khách du lịch thì những chi phí sửa chữa đó sẽ không có cách nào để thu hồi được.

Những việc bình thường trong thôn, như có nhà xây thêm kho, ma chay hiếu hỉ gì đó, Ngô Triệu Hải có thể tự mình làm được, thế

nhưng tình huống như hiện giờ, ông ta biết mình phải mời cao nhân về mới được, thế nên mới có chuyến đi đến thôn Nhạn Lai của chúng tôi.

Mấy người chúng tôi nghe Ngô Triệu Hải kể xong mọi chuyện, đều âm thầm cảm thấy chuyện trước đó không hề đơn giản, một cây thông bị đổ lại dẫn đến nhiều chuyện lạ như thế, thì chắc chắn cây thông này có vấn đề.

Nghĩ vậy, chú Lê nhìn Ngô Triệu Hải và hỏi: “Anh Ngô này, có một chuyện tôi phải hỏi rõ trước.”

Ngô Triệu Hải gật đầu: “Ngài nói đi, tôi biết gì sẽ nói hết...”

Chú Lê nghĩ rồi hỏi: “Không biết ở thôn Nhạn Lai của anh trước đây có phải đã từng có cao nhân sắp đặt trận phong thủy không?”

Ngô Triệu Hải tỏ vẻ khó xử: “Chuyện này, cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm, có điều tôi từng nghe các cụ trong nhà kể lại, hơn trăm năm trước, trong dòng họ Ngô chúng tôi đã từng có một người là bậc thầy về phong thủy, cũng chính người đó là người đã đưa dòng họ Ngô đến đây sinh sống ẩn cư. Nếu như nói trong thôn chúng tôi có từng bày trận phong thủy, thì chắc là chuyện từ hồi đó.”

Tôi thấy nếu đã là chuyện của hơn trăm năm trước, muốn biết đúng hay sai thì phải đi đâu để hỏi chứ? Có điều hình như chú Lê cũng không lo lắng vấn đề này cho lắm, chú chỉ cười và nói với Ngô Triệu Hải: “Thế này nhé, tình hình cụ thể thì chúng tôi cần quan sát thêm hai ngày nữa, hy vọng đến lúc đó có thể giải đáp được nghi ngờ cho anh Ngô.”

Ngô Triệu Hải vội đứng lên, sau đó quay lại nói với Ngô Vũ: “Mọi chuyện sinh hoạt thường ngày của đoàn Lê đại sư, ăn, ngủ, nghỉ đều giao cho cháu lo, không được sơ suất hiểu không?”

Ngô Vũ vâng lời đáp: “Chú Hải yên tâm, cháu nhất định sẽ lo

chu đáo!”

Ngô Triệu Hải cười nói với chúng tôi: “Mấy vị đi đường xa mệt mỏi, tôi bảo Ngô Vũ đưa mọi người đến homestay nghỉ ngơi trước, lát nữa chúng ta gặp lại…”

Sau khi ra khỏi từ đường, Ngô Vũ đưa chúng tôi đến một homestay sang trọng nhất trong thôn, cũng chính là homestay do Ngô Triệu Hải mở ra. Mấy người chúng tôi đi vào trong xem xét, phát hiện trong homestay được xây sửa rất đặc biệt, mặc dù không bằng những khách sạn năm sao xa hoa, nhưng so với những homestay bình thường thì tốt hơn nhiều.

Lúc này một cô gái ở quầy lễ tân tươi cười chào đón: “Anh Vũ, mấy vị này là khách của chú Hải ạ?”

Ngô Vũ gật đầu: “Phòng đã chuẩn bị xong chưa? Lát nữa bảo nhà bếp chuẩn bị đi, bảy giờ sẽ ăn tối…”

Cô gái nói vâng, sau đó cầm bộ đàm lên truyền đạt lệnh: “Bếp trưởng Tống, bắt đầu chuẩn bị đồ ăn đi, quản lý Ngô nói bảy giờ sẽ ăn tối.” Sau đó cô ấy lấy từ trong quầy ra ba thẻ phòng đưa cho Ngô Vũ: “Đây đều là các phòng VIP.”

Tôi cười thầm trong lòng, không ngờ homestay mà cũng có phòng VIP, có lẽ nơi này thỉnh thoảng cũng sẽ đón những đoàn khách “quan hệ cá nhân” không phải trả tiền. Đừng thấy ở đây bọn họ đều là người nhà, cách quản lý ở đây cũng vận hành theo phương thức quản lý doanh nghiệp.

Phòng VIP trong lời của cô gái ở quầy tiếp tân là ba căn phòng ở cuối hàng lang tầng hai, nói là VIP, nhưng thực tế thì được bài trí tương đương với một phòng tiêu chuẩn của khách sạn. Lần này chúng tôi đi năm người, cho nên bọn họ để chúng tôi ở ba phòng, tôi và Đinh Nhất một phòng, chú Lê và Đàm Lỗi một phòng, còn chú họ ở phòng cuối cùng một mình.

Vì mục đích lần này của chú họ chỉ là đi theo để trông chừng tôi, cho nên từ đầu đến cuối chú ấy đều không lên tiếng, tất cả đều do chú Lê chỉ đạo. Có lẽ không ai ngờ rằng, người đứng phía sau này mới thực sự là một vị "cao nhân ẩn sĩ".

Ngô Vũ mở cửa ba căn phòng, sau đó cười nói với chúng tôi: "Mấy vị vào trong phòng nghỉ ngơi trước, chút nữa đến bảy giờ tôi sẽ lên mời các vị xuống dưới ăn cơm."

Ngô Vũ đi rồi, mấy người chúng tôi đi vào chung một phòng, có người ngoài nên chú Lê không tiện hỏi ý kiến của chú họ, bây giờ chỉ còn lại chúng tôi, chú ấy mới có thời gian hỏi: "Anh cảm thấy tình hình của thôn Nhạn Lai này thế nào?"

Chú họ đi đến trước cửa sổ nhìn ra ngoài trời, im lặng một chút sau đó mới xoay người nói với giọng sâu xa: "Ở đây có dấu vết sắp đặt của con người rất rõ ràng, cái cây trên đỉnh núi kia có khả năng chính là mắt trận, sau khi cây bị đổ đã khiến pháp trận bị phá, thế tụ tài của nơi này cũng bị phá hỏng."

Đàm Lỗi nghe không hiểu hỏi lại: "Nhưng dù trận phong thủy bị phá cũng không thể gây ra nhiều chuyện quái lạ như vậy chứ ạ?"

Chú họ cười lạnh: "Cậu thanh niên này, trận pháp phong thủy trước đây không hề đơn giản như thuật phong thủy bây giờ, đặc biệt là trận pháp phong thủy do cố ý tạo thành này, việc thay đổi mạch đất phải dùng mạng người để trấn mắt trận cũng là chuyện bình thường."

Chú Lê nhướng mày: "Ý anh nói mắt trận của trận pháp phong thủy nơi này là dùng mạng người để trấn?"

Chú họ tôi thở dài: "Phải hay không ngày mai đi xem là biết..."

Đến giờ ăn cơm tối, Ngô Triệu Hải đến tiếp chúng tôi, trong bữa ăn ông ta kể cho chúng tôi nghe một vài chuyện liên quan đến truyền thuyết của thôn Nhạn Lai trước đây...

Tương truyền rằng, vị tổ tiên là bậc thầy về phong thủy kia sở dĩ chọn nơi đây làm chỗ định cư vì trên đường đi qua đây, ông ta vô tình nhìn thấy một đàn ngỗng trời dừng lại nghỉ chân ở nơi này, nên đã thu hút sự chú ý của ông ta.

Sau khi thăm dò cẩn thận, vị cao nhân này đã đưa cả dòng họ Ngô bọn họ đến đây ẩn cư, bởi vì ban đầu chọn nơi này là do nhìn thấy đàn ngỗng trời, nên mới đặt tên thôn là Nhạn Lai.

CHƯƠNG

CHUYỆN CŨ NGHĨ LẠI MÀ ĐAU LÒNG

Tôi thầm nghĩ, những truyền thuyết của mấy khu du lịch có mười cái thì cả mười là nói mò, chẳng qua thêm mắm dặm muối để thu hút khách du lịch mà thôi.

Qua vài ba lượt rượu, Ngô Triệu Hải nhìn đồng hồ rồi nói: "Từ sau khi đưa bọn trẻ ra ngoài, tôi đã ra lệnh giới nghiêm trong thôn, cấm đi lại vào ban đêm, sau mười hai giờ đêm không cho phép người dân ra ngoài một mình, cho dù bên ngoài có động tĩnh gì cũng phải chờ đến sáng mới được ra ngoài kiểm tra."

Chú Lê không hiểu: "Vậy những du khách trong các homestay thì sao? Bọn họ cũng phải tuân theo quy định này sao?"

Ngô Triệu Hải cười khổ nói: "Lê đại sư à, thật không dám giấu ngài, du khách đến thôn chúng tôi bây giờ rất ít, nên cũng không cần để ý yêu cầu của du khách như thế nào..."

Chú Lê suy nghĩ rồi nói: "Anh Ngô này, không biết tối nay mấy người chúng tôi có thể đi quanh thôn một vòng không..."

Ngô Triệu Hải thản nhiên: "Đương nhiên là có thể, khi nào các vị muốn đi có thể bảo Ngô Vũ dẫn đường..."

Tôi liếc nhìn sang Ngô Vũ, phát hiện vẻ mặt anh ta vô cùng đau khổ, có lẽ anh ta không muốn dạo đêm quanh thôn Nhạn Lai với

chúng tôi. Thế là tôi dùng giọng thân mật nói với Ngô Triệu Hải: “Không cần phải phiền phức như vậy đâu, đường xá trong thôn cũng dễ đi, chúng tôi mới đến đã nhớ được rồi, cứ để Ngô Vũ thực hiện quy định giống những người dân khác thì hơn.”

Ngô Vũ nghe xong lập tức dành cho tôi ánh mắt vô cùng cảm kích, nhưng không ngờ Ngô Triệu Hải lại lắc đầu nói: “Như vậy sao được? Mấy vị là khách quý tôi mời đến, là đến giúp chúng tôi, nếu như không có người quen thuộc chuyện trong thôn dẫn đi, thực sự rất không tiện! Cứ để Ngô Vũ đi với các vị, tôi tin rằng có các vị chiếu cố nó sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu.”

Ông ta đã nói đến mức này, đương nhiên chúng tôi cũng không tiện nói lại, thế là tôi nhìn Ngô Vũ với vẻ bất đắc dĩ, biểu thị tôi cũng bất lực... Sau bữa ăn, Ngô Triệu Hải đi về nghỉ, để lại một mình Ngô Vũ chuẩn bị cùng chúng tôi đi dạo cảnh đêm thôn Nhạn Lai.

Thật ra có Ngô Vũ đi cùng cũng tốt, người trẻ tuổi mà, vẫn dễ nói chuyện hơn, không giống người sâu sắc như Ngô Triệu Hải... Biết đâu từ lời nói của anh ta lại tìm được đầu mối gì có ích?

Vì mấy người chúng tôi đều uống chút rượu, cho nên Ngô Vũ bảo phục vụ pha cho chúng tôi một bình Hoắc Sơn Hoàng để tỉnh rượu, chờ sau khi mùi rượu tản đi mới bắt đầu đi dạo.

Tôi cười nói với Ngô Vũ: “Anh không cần lo lắng, hôm nay chúng tôi chỉ đi dạo quanh thôn thôi, nếu thực sự gặp phải chuyện gì thì sẽ quay về ngay, không cần lo lắng.”

Ngô Vũ cười xấu hổ: “Thật ra tôi đã lớn lên ở đây từ nhỏ, quen thuộc đến từng cành cây ngọn cỏ trong thôn! Khi còn bé cũng chẳng biết sợ là gì, trời tối đen vẫn một mình chạy đi chơi... Nhưng hiện giờ không giống trước đây, mọi chuyện quá quái lạ, cho nên trong lòng tôi thấy hơi rụt rè.”

Tôi động viên anh ta: “Nơi này của các anh chắc chỉ có vấn đề về phong thủy thôi, không phải oan hồn quấy phá gì đâu.”

Không ngờ Ngô Vũ nghe tôi nói vậy, lại ra vẻ thần bí mà bảo: “Nói đến oan hồn quấy phá, thật ra khi còn bé chúng tôi đều biết trên đỉnh núi có một cái cây bị ma ám, người lớn trong nhà trước giờ không để chúng tôi đến đó chơi...”

Chúng tôi nghe đến có chỗ bị ma ám, lập tức hỏi nơi đó ở đâu? Sau đó Ngô Vũ kể cho chúng tôi nghe, anh ta nhớ kĩ năm mình mười tuổi, đã cùng với mấy đứa bé trong thôn mò lên núi chơi, kết quả tìm thấy bên cạnh tảng đá dưới gốc cây thông có rất nhiều mẩu xương nhỏ.

Mới đầu bọn họ đều tưởng rằng thú rừng bắt mấy loại động vật nhỏ mang đến đây ăn, nên mới có nhiều mảnh xương vỡ như thế. Nhưng đến khi có một đứa bé đào từ dưới lên một cái đầu lâu nhỏ, bọn họ mới biết những mẩu xương mình cầm có thể là xương người!

Lúc đó bọn họ đều rất sợ hãi, lập tức ném những thứ trong tay xuống và chạy về thôn. Vì Ngô Vũ ít hơn những người kia mấy tuổi, nên nhanh chóng bị rớt lại phía sau. Đúng lúc đó, anh ta nhìn thấy có một đứa bé da xanh tím nằm sấp sau lưng cậu bé đào được chiếc đầu lâu kia, dáng vẻ rất đáng sợ.

Ngô Vũ sợ quá tè cả ra quần, chân mềm nhũn không bước được nữa. Cho đến bây giờ, anh ta vẫn nhớ rõ hình ảnh lúc đó, đứa bé kia bám chặt vào lưng của cậu bé kia, cùng xuống núi.

Ngô Vũ sợ hãi muốn đuổi theo mấy đứa trẻ kia, nhưng lại sợ tiểu quỷ kia sẽ bám sang người một trong số bọn họ, thế là anh ta một mình đi từ từ phía sau, đến khi trời tối hẳn cũng chưa về đến thôn.

May mà Ngô Vũ vừa đi vừa khóc, nên cha mẹ anh ta lên núi tìm

cũng nhanh chóng tìm được anh ta. Mặc dù Ngô Vũ biết mình về muộn sẽ bị cha mẹ đánh một trận, nhưng anh ta vẫn cảm thấy có thể gặp được cha mẹ là tốt rồi.

Nhưng anh ta không ngờ, lần đó cha Ngô Vũ sau khi hỏi rõ chuyện xảy ra, không những không đánh anh ta mà còn vội vàng đưa anh ta nhanh chóng xuống núi, sau đó đưa anh ta vào từ đường ngủ một đêm.

Sáng sớm hôm sau Ngô Vũ nghe nói, trong những đứa trẻ lên núi cùng anh ta hôm đó có một đứa bé sợ hãi quá độ, đến nỗi bị sốt cao phải đưa đến bệnh viện trong huyện... Ngô Vũ không cần hỏi cũng biết đó nhất định chính là đứa bé bị tiểu quỷ kia ám lên người.

May mà đứa bé kia được đưa đi kịp thời, cho nên cũng không có chuyện gì đáng lo, nhưng từ đó về sau Ngô Vũ chưa từng gặp lại người anh họ hơn mình mấy tuổi kia. Sau đó, nghe người lớn trong nhà nói, cha mẹ người kia đã đưa anh ta đến nơi khác học, cho đến giờ cũng chưa từng quay lại thôn.

Điều khiến Ngô Vũ luôn canh cánh trong lòng đó chính là, từ sau lần sợ hãi quá độ kia, anh ta mắc một chứng bệnh, đó chính là cứ lo lắng căng thẳng thì sẽ tè ra quần... Mãi đến khi học lên cấp hai mới khỏi hoàn toàn.

Tôi thấy đoạn ký ức này đúng là một nỗi ám ảnh với Ngô Vũ, nhưng điều này cũng chứng minh, thôn Nhạn Lai không hề yên ổn như vẻ bề ngoài, đặc biệt là cây thông kia.

Lúc này chú Lê nhìn đồng hồ thấy thời gian đã đến, đứng dậy nói với chúng tôi: “Đi thôi, chúng ta đi một vòng quanh thôn xem sao...”

Ra khỏi homestay, tôi thấy đường lớn đường nhỏ trong thôn đều được lắp đèn đường, đèn đuốc sáng trưng... Nhìn cơ sở hạ

tầng có thể thấy, điều kiện kinh tế của thôn Nhạn Lai tốt hơn các thôn làng bình thường nhiều.

Có điều mặc dù đèn đường sáng trưng, nhưng trên đường lại rất vắng vẻ, những ngôi nhà hai bên đường cũng đã tắt đèn đi ngủ, cả thôn chìm trong sự yên tĩnh đến đáng sợ.

CHƯƠNG

GIA PHẢ

Ngô Vũ chỉ những chiếc đèn đường và nói với chúng tôi: "Thật ra, bình thường thì giờ này đèn đường đã tắt rồi, hôm nay chú Hải đã dặn người để điện cả đêm, để chúng ta thuận tiện đi lại."

Tôi thấy chú Hải này làm việc quả là chu đáo, thảo nào có thể quản lý thôn Nhạn Lai ngăn nắp quy củ như thế này, có điều không biết vị tổ tiên kia trước đây đã giở trò gì với mảnh đất này, để khiến hậu nhân dòng họ Ngô phải chịu kiếp nạn.

Mặc dù bây giờ chúng tôi có những sáu người, nhưng đi trên con đường vắng vẻ, yên tĩnh trong thôn vẫn cảm thấy quá lạnh lẽo. Thế là tôi bèn nói chuyện phiếm với Ngô Vũ: "Đúng rồi, thôn các anh đã biết cây thông kia có ma ám, vì sao còn khai thác nơi đó thành điểm du lịch?"

Ngô Vũ cười khổ: "Tại mọi người không biết đấy thôi, cây thông đó và Đào Hoa Cốc đều không phải do thôn chúng tôi chủ động khai thác du lịch, mà do khách du lịch tự mình phát hiện ra, rồi chụp ảnh đưa lên mạng. Nói thẳng ra là sau khi hai địa điểm này nổi tiếng trên mạng thì chúng tôi mới bắt đầu quảng bá chúng trong các homestay."

Tôi hỏi tiếp: "Trong những năm gần đây, ngoài anh nhìn thấy

chuyện ma quỷ ở cây thông kia thì có du khách nào gặp tình huống tương tự nữa không?" Tôi tiếp tục hỏi.

Ngô Vũ lắc đầu nói: "Đương nhiên không có, nếu không nơi này làm gì còn ai dám đến? Có điều tôi nghe nói, sau khi chúng tôi gặp ma ở cây thông kia, chú Hải đã mời thầy phong thủy về dọn dẹp một lần, cho nên bây giờ dưới cây thông đã không còn chút xương cốt nào nữa."

Đang nói chuyện, mấy người chúng tôi đã đi đến cổng ủy ban thôn, cũng chính là từ đường của dòng họ Ngô. Những nơi thờ cúng bài vị tổ tiên đến buổi tối khó tránh được có cảm giác lạnh lẽo, cho nên người bình thường nếu không có việc gì sẽ chẳng có ai đêm hôm khuya khoắt chạy đến từ đường nhà khác chơi cả. Nhưng tình huống này thì khác, bởi vì chú Lê rất tò mò vị cao nhân đã đưa cả dòng họ Ngô đến đây là người như thế nào...

Vì lúc nãy Ngô Triệu Hải đã dặn dò Ngô Vũ, cho dù chúng tôi muốn đi đâu anh ta cũng phải đưa chúng tôi đi, nên khi chú Lê muốn đến xem từ đường của thôn bọn họ, Ngô Vũ cũng không nói gì, hơn nữa nơi đó cũng quá quen thuộc với anh ta rồi.

Khi Ngô Vũ mở cửa từ đường, ánh sáng lờ mờ bên trong chênh lệch hẳn so với ánh đèn đường bên ngoài. Theo lý thuyết, nơi giống như từ đường này phải thường xuyên được thắp sáng mới đúng, nhưng không biết vì sao từ đường nhà họ Ngô lại tối đen.

Ngay cả Ngô Vũ cũng ngạc nhiên một lúc mới nói: "Có chuyện gì vậy? Sao lại không bật đèn?" Sau đó anh ta định đi bật đèn thì mới phát hiện ra không có điện.

Vẻ mặt Ngô Vũ không hiểu nói: "Không thể nào? Đèn đường vẫn đang sáng, sao trong này lại mất điện được?"

Đàm Lỗi nói với anh ta: "Hay là đứt cầu giao rồi?"

Ngô Vũ nghe xong vội vàng quay lại nói với chúng tôi: "Mấy vị

ra ngoài cửa chờ một chút, để tôi vào trong kiểm tra.”

Tôi thấy Ngô Vũ bật đèn điện thoại lên để chiếu sáng, đi vào gian phòng nhỏ bên cạnh, tôi nghĩ chúng tôi đến đây chỉ muốn xem bài vị của tổ tiên họ Ngô một chút, nếu không có điện cũng không vội, cứ vào trong xem sao... Thế là tôi cũng dùng di động soi sáng rồi đi theo.

Đinh Nhất thấy tôi đi vào, cũng đi theo tôi. Khi chúng tôi vào sảnh chính của từ đường, có một luồng gió lạnh thổi từ trên xuống, tôi ngẩng đầu nhìn lên thấy bên trên có một sân vườn thông ra ngoài.

Mặc dù ở đây không có điện, nhưng cũng không phải là không có chút ánh sáng nào, ít nhất là trước những bài vị tổ tiên bày trên bàn thờ trong sảnh chính cũng có mấy ngọn đèn le lói “lúc sáng lúc tối”...

Khi tôi nhìn thấy bài vị tổ tiên của dòng họ Ngô quả thực bị giật mình, từ trước đến nay tôi chưa từng nhìn thấy bài vị nào cao như vậy, không đến ba mét thì cũng phải hai mét.

Đứng dưới bài vị cao lớn như thế, tôi cảm thấy có một cảm giác áp bức mãnh liệt, giống như muốn tôi quỳ xuống... Lúc này chú Lê và chú họ cũng đã đi đến, bọn họ đều bị bài vị cao lớn trước mắt làm cho kinh sợ.

Bên dưới tấm bài vị kia, là một hàng những bài vị của các đời đại tộc trưởng gần đây của họ Ngô, không có tấm bài vị của người mà chúng tôi muốn tìm. Tôi không cam tâm tiếp tục tìm kiếm xung quanh, muốn tìm trên bàn thờ có gia phả của nhà họ Ngô không. Vì bình thường những dòng họ lớn như thế này đều sẽ có gia phả, mà gia phả thì thường được đặt trong từ đường.

Theo lý mà nói, những thứ như gia phả nếu không hỏi ý kiến Ngô Triệu Hải đã tự ý mở ra xem thì không được hay lắm, nên tôi

nhân lúc Ngô Vũ đang kiểm tra mạch điện lén lút tìm kiếm ở bên cạnh bàn thờ, quả nhiên tìm được một thứ nhìn như quyển sách được bọc vải đỏ bên ngoài.

Tôi thấy đây chắc chắn là gia phả của họ Ngô, liền nháy mắt với Đinh Nhất, để anh ta ra ngoài cảnh giới, nếu thấy Ngô Vũ đi lại đây thì báo hiệu cho chúng tôi... Đinh Nhất hiểu ý quay người đi ra phía hành lang.

Tôi biết mình không có nhiều thời gian nên lập tức mở máy ảnh trên điện thoại ra, định chụp lại mấy trang đầu của quyển gia phả! Nhưng khi tôi vừa chạm tay vào lớp vải bọc kia, trong đầu đột nhiên vang lên một âm thanh cực kỳ sắc nhọn, khiến tôi khó chịu đến mức phải buông điện thoại trong tay, dùng hai tay bịt chặt lỗ tai quỳ sụp xuống đất.

Chú Lê thấy tôi như vậy, lập tức chạy đến hỏi tôi bị làm sao? Mất một lúc lâu tôi mới miễn cưỡng đứng dậy được, sau đó chỉ vào túi vải đỏ và nói: “Thứ này... phía trên nó có tàn hồn.”

Tất cả mọi người đều sững sờ, sau đó ngạc nhiên nhìn về phía cái túi màu đỏ trên bàn thờ. Đàm Lỗi thấy tôi không chụp được nữa, nên cậu ta định dùng di động của mình để chụp, nhưng đúng lúc đó một tiếng “tách” vang lên, ánh sáng tràn ngập bốn phía, chiếu sáng rực cả từ đường.

Sau đó có tiếng Đinh Nhất vang lên từ hành lang: “Thế nào? Mạch điện có vấn đề gì sao?”

“Không phải, tất cả nguồn điện công cộng trong thôn chúng tôi đều lắp công tắc ở từ đường, không biết ai đã kéo nhầm áp, tôi phải tìm mãi mới tìm được công tắc điện của từ đường.” Giọng Ngô Vũ cũng truyền đến từ cùng hướng đó.

Chúng tôi liếc nhau, xem ra hôm nay không có cơ hội xem gia phả của họ Ngô rồi, điều này khiến chúng tôi đều khá tiếc nuối...

Không ngờ đúng lúc này chú họ lại tìm được một chiếc bài vị để trong góc xa của bàn thờ.

Đó là một bài vị nhỏ nhìn hết sức bình thường, nếu không nhìn kĩ thì không thấy nó khác gì những bài vị của các đại tộc trưởng bày trên bàn thờ này. Nhưng chú họ là ai chứ? Chỉ cần liếc mắt là chú ấy có thể nhìn ra trong đó có vấn đề.

CHƯƠNG

BÀI VỊ KHÔNG CÓ CHỮ

Những bài vị này đều quay lưng lại chúng tôi, cũng chính là đặt ngược lại ở đó. Điều này không hợp lý, vì cho dù người quét dọn từ đường có sơ ý thế nào, cũng không thể đặt bài vị của tổ tiên quay ngược lại như thế được? Cho nên ở đây chỉ có một khả năng, đó chính là họ cố ý sắp đặt như vậy.

Nhưng vì sao họ lại làm như vậy? Phàm là những người được đặt bài vị trong từ đường đều là những người được tôn trọng, nếu không thì không cần thiết phải để bài vị của người đó vào từ đường? Cho nên những bài vị bị quay ngược này nhất định có vấn đề.

Bây giờ vướng Ngô Vũ ở đây, tôi không thể đi lên xem trên bài vị đó viết tên ai, nhưng có thể làm một người trẻ tuổi hiếu kỳ, hỏi anh ta một chút chắc được?

Thế là tôi dùng vẻ mặt trẻ con tò mò, thì thầm hỏi Ngô Vũ: “Vì sao lại có những bài vị bị đặt ngược lại?”

Kết quả Ngô Vũ nhún nhún vai: “Tôi cũng không biết, nhưng bài vị này vẫn luôn để ngược lại như vậy. Khi tôi còn bé vì ham chơi đã từng vụng trộm bò lên bàn thờ, muốn xem những bài vị đó viết tên ai, nhưng lại phát hiện ra trên những bài vị đó chẳng có chữ

nào hết! Vì thế mà tôi còn mất công chịu một trận đòn nhừ tử…”

Tôi ngạc nhiên: “Bài vị không có tên?”

Ngô Vũ gật đầu nói: “Đúng, không có tên.”

Trong lòng tôi nhất thời thất vọng, nhưng cũng âm thầm thấy may mắn, may mà tôi không ngu ngốc bò lên bàn thờ nhà người ta xem… Xem ra hôm nay chúng tôi không tìm được thông tin giá trị gì ở từ đường dòng họ Ngô rồi.

Có điều tốt xấu gì đây cũng là từ đường nhà người ta, cho nên người ngoài như chúng tôi dù không đến mức phải quỳ gối dập đầu, thì mỗi người cũng nên thắp một nén hương cho đúng lễ tiết… Vì thế dưới sự dẫn đầu của chú Lê, chúng tôi mỗi người dâng lên tổ tiên họ Ngô một nén hương.

Sau khi ra khỏi từ đường, tâm trạng mấy người chúng tôi đều bị quyển “gia phả” không được mở ra và “bài vị không tên” kia hút lấy, xem ra thôn Nhạn Lai quả thực không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Trên đường quay lại homestay, Ngô Vũ có vẻ hơi khẩn trương, tôi thấy vậy liền hỏi anh ta: “Anh sao thế?”

Vẻ mặt Ngô Vũ hơi sợ hãi, nhìn trước nhìn sau rồi nói: “Sắp đến lúc rồi…”

Tôi không hiểu hỏi: “Sắp đến lúc gì?”

Ngô Vũ thấp thỏm nói với tôi: “Mỗi khi trời tối, đến tầm này là tà môn nhất…”

Tôi nhìn đồng hồ, bây giờ là một giờ rưỡi sáng, xem ra chuyện chó tru và trẻ con khóc đều xảy ra vào tầm này. Có điều trong thôn bây giờ rất yên tĩnh, không thấy điểm gì bất thường.

Đi mãi đi mãi, tôi đột nhiên cảm thấy chuyện này không bình thường… Vì so với những vùng nông thôn khác, thì thôn Nhạn Lai

yên tĩnh quá mức, thế là tôi quay lại hỏi Ngô Vũ: “Trong thôn các anh không nhà nào nuôi gà vịt ngan ngỗng gì sao?”

Nét mặt Ngô Vũ cảnh giác, anh ta thấy tôi hỏi vậy, thì nhỏ giọng nói: “Trước kia nguyên liệu nấu ăn trong homestay của chúng tôi đều là tự túc, nhưng bây giờ tất cả các loại gia cầm đều là mua từ bên ngoài về.”

Đàm Lỗi đi bên cạnh tôi không hiểu hỏi: “Vì sao vậy?”

Ngô Vũ hoảng sợ nói: “Bởi vì... bởi vì tất cả gia cầm trong thôn đều đã chết hết rồi.”

Chú Lê hỏi lại anh ta: “Nói cách khác, bây giờ trong thôn chỉ có người dân thôi?”

Mặc dù Ngô Vũ không hiểu vì sao chú Lê lại hỏi như vậy, nhưng anh ta vẫn thành thật gật đầu: “Vâng, bây giờ trong thôn không có loại gia cầm nào sống nổi, cho nên chúng tôi chỉ có thể mua những loại gà vịt làm sẵn ở bên ngoài, nhưng vẫn nói với du khách đây là đồ chúng tôi nuôi.”

Chú Lê nghe xong chỉ gật đầu không nói thêm gì. Tôi nhìn đồng hồ rồi nói: “Cháu thấy tối hôm nay cũng không vấn đề gì? Hay chúng ta về thôi?”

Không ngờ, tôi vừa dứt lời, không khí xung quanh bắt đầu thay đổi khác thường! Đầu tiên là trên bầu trời rõ ràng vốn thoáng đãng nhiều sao, nhưng bây giờ sương mù đã giăng mù mịt, ngay sau đó những ánh đèn đường khi nãy vẫn còn sáng, vậy mà lại giống như có gì đó chạm vào chợt tắt chợt sáng, khiến cho người ta sợ hãi.

Ngô Vũ sợ hãi nói: “Xong, lại bắt đầu rồi... Lê đại sư, homestay ở ngay phía trước rồi, chúng ta nhanh về đi!”

Chú Lê không lên tiếng, mà nhìn thoáng qua Đàm Lỗi. Cậu ta lập tức ý hiểu chú Lê, sau đó kéo Ngô Vũ đi về phía homestay. Tôi biết

thằng nhóc Ngô Vũ này thực sự rất sợ hãi, để anh ta ở lại chỉ thêm phiền toái cho chúng tôi, không bằng để Đàm Lỗi đưa anh ta về trước thì hơn.

Lúc này Đinh Nhất khẽ nói với tôi: "Chút nữa phải cẩn thận, chưa biết đối phương như thế nào, không nên hành động, nếu cần thì lấy Kim Cương Xử ra."

Tôi biết Đinh Nhất có ý gì, thế là gật đầu đồng ý với anh ta: "Yên tâm đi, có chú Lê và chú họ ở đây, làm gì đến lượt tôi phải ra tay chứ?"

Thời khắc này sương mù bốn phía ngày càng dày đặc, ngay cả mấy cột đèn đường ở gần chúng tôi cũng không nhìn thấy rõ nữa. Mấy người chúng tôi dựa lưng vào nhau, quan sát bốn phương tám hướng, muốn nhìn xem là con thiêu thân nào đêm hôm không ngủ được chui ra tác oai tác quái.

Theo như lúc nãy Ngô Vũ nói, mỗi ngày đến thời điểm này sẽ xuất hiện những chuyện tà môn, cho nên Ngô Triệu Hải mới đề ra giới nghiêm lúc mười hai giờ. Điều này cũng chỉ ra, thứ làm loạn này chỉ có thể gây chuyện ở bên ngoài, không vào được nhà của người dân, nên những gia súc gia cầm nuôi ở bên ngoài mới không giữ được... Tiếc là Ngô Triệu Hải đã đốt hết bầy gia súc gia cầm, nếu không chúng tôi rất muốn nhìn xem thứ gì đã dọa chúng chết tươi?!

Trong lúc chúng tôi vẫn đang đứng sững trong màn sương mù dày đặc cảnh giác nhìn quanh bốn phía, thì đột nhiên tôi ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ... Nói mùi này kỳ lạ, vì đây là một mùi không nói rõ được là mùi gì nhưng lại rất quen thuộc.

Tôi xoa xoa mũi, nói: "Đây là mùi gì nhỉ?"

Mặc dù Đinh Nhất rất nhạy cảm với mùi hương, nhưng bây giờ cũng không nói ra được đây là mùi gì? Chỉ có chú Lê ngạc nhiên

nói: “Sao ở đây lại có mùi này nhỉ?”

Tôi không kiềm chế được bèn hỏi: “Chú đừng lặp lại câu hỏi thế, đây là mùi gì vậy ạ?”

“Đây là mùi trên người bọn trẻ con vẫn còn đang bú sữa mẹ, là mùi hỗn hợp của sữa và nước tiểu...” Chú họ sâu xa nói.

Vẻ mặt tôi đầy kinh ngạc nhìn hai người bọn họ: “Hai người đều chưa từng làm cha? Làm sao biết đây là mùi trên người trẻ con?”

Chú Lê trợn mắt nhìn tôi nói: “Chưa ăn thịt heo còn chưa thấy heo chạy chắc? Hai người bọn chú chưa từng làm cha nhưng không phải chưa từng thấy trẻ con nhà khác nhé?”

Tôi nghĩ cũng đúng, người sống lâu đương nhiên chuyện gì cũng sẽ trải qua rồi... Xem ra tôi và Đinh Nhất vẫn còn ít kinh nghiệm lắm!

CHƯƠNG

NHẮC LẠI CHUYỆN CŨ

Lúc này tôi buồn bực nói: "Nhưng vì sao ở đây lại có mùi này chứ? Không phải Ngô Triệu Hải nói ông ta đã đưa bọn trẻ ra khỏi thôn rồi à?"

Chú họ nói với chúng tôi: "Mùi này xuất hiện theo làn sương mù, chắc hẳn đám tà ma này là..."

Chú ấy còn chưa nói xong, bốn phía đã vang lên tiếng khóc rít lên, giống như tiếng khóc của bọn trẻ con được vài tháng tuổi. Hơn nữa những tiếng khóc này đang từ xa vọng lại, nhất thời không đoán biết được có bao nhiêu đứa trẻ đang từ bốn phương tám hướng bò về phía chúng tôi...

Tôi lập tức hiểu ý chú họ định nói khi nãy, tà ma nơi này hiển nhiên có liên quan đến trẻ con, tôi không hiểu nên hỏi lại: "Vì sao lúc trước Ngô Triệu Hải và Ngô Vũ không nhắc đến việc bọn họ nghe được âm thanh này?"

Chú Lê suy nghĩ rồi trầm giọng nói: "Có lẽ người dân trong thôn không nghe được âm thanh này..."

Tôi thấy cũng đúng, mặc dù những tiếng khóc rít này không nghe ra được là có ý gì, nhưng dường như nó truyền đi một loại cảm xúc... loại cảm xúc khiến cho người ta cảm thấy sốt ruột, tâm

trạng bất an. Những đứa trẻ bị đưa ra khỏi thôn đều chưa đến một tuổi, tâm trí của chúng còn chưa khai mở, khi nghe được âm thanh này nhất định sẽ gào khóc liên tục.

Có điều tình huống trước mắt này đối với chú Lê và chú họ - hai vị đại sư phong thủy, thì chỉ đơn giản như bữa sáng, nếu như ngay cả những tà ma trước mặt này còn không giải quyết được thì làm sao họ dám lăn lộn trong nghề này chứ.

Chú Lê lấy ra một lá bùa ném về phía homestay mà chúng tôi đang quay về, lập tức một trận gió lớn thổi tan đám sương mù. Đi theo con đường chú Lê đã dùng bùa mở ra, chúng tôi nhanh chóng quay lại homestay.

Cửa sổ phòng chúng tôi vừa vặn nhìn xuống dưới đường, có thể nhìn thấy rõ đám sương mù kia như giòi trong xương nhẹ nhàng thổi qua từng ngóc ngách lối đi của mỗi căn nhà.

Nhưng có một điều vô cùng kỳ quái, đó chính là dù đám sương mù này phiêu đãng như thế nào cũng sẽ không bay vào trong nhà, cho dù là có nhà quên đóng cửa sổ, thì cũng không có chút sương mù nào bay vào trong.

Chú họ trầm giọng nói: “Một cây thông có xương cốt trẻ con, qua nửa đêm lại có tiếng trẻ con khóc nỉ non, những dấu hiệu này cho thấy, lúc trước nhất định có người đã dốc hết vốn liếng để thay đổi phong thủy mạch địa ở khu vực này để tạo nên thôn Nhạn Lai…”

Tôi thấy buồn cười hỏi: “Thay đổi phong thủy mạch địa? Như thế nào ạ? Chẳng lẽ trong tổ tông nhà họ Ngô có người muốn làm vua nhưng không thành sao?”

Chú họ lắc đầu nói: “Thay đổi phong thủy mạch địa không phải chỉ để làm vua, cũng có thể làm vậy để thay đổi vận mệnh của cả một dòng họ. Theo như lời Ngô Triệu Hải nói, tổ tiên bọn họ khi

đó từ nơi khác dời đến đây, chắc chắn là do ở nơi cũ cuộc sống mãi không tốt lên, nếu không cần gì phải tốn công tốn sức di chuyển đến tận nơi này? Hơn nữa, không phải chỉ một nhà, mà là cả một dòng họ, nếu như không phải là bắt buộc không thể không đi, ai lại nguyện ý rời khỏi quê hương đến sống ở một nơi xa lạ chứ?"

Tôi biết nếu chú họ đã nói chuyện cũ thì đúng đến tám mươi phần trăm, hai mươi phần trăm còn lại thì chúng tôi phải tiếp tục điều tra mới biết được, nhưng tôi tin rằng chân tướng sự việc không thể hỏi ra từ Ngô Triệu Hải được... Có điều, chúng tôi đã nhận tiền thì đương nhiên phải nghĩ cách giải quyết, cho dù kết quả có thể không được như mong muốn.

Nghĩ đến đây tôi đột nhiên lại thấy hối hận, tiếc nuối nói: "Tiếc là lúc đó cháu không cảm nhận được tàn hồn này trên quyển gia phả kia, nếu không thì không khó để biết được chân tướng sự việc năm đó..."

Không ngờ chú họ lại cảnh cáo tôi: "Vừa nãy cháu động vào quyển gia phả kia bị phản phệ mạnh như thế, chắc chắn trên thứ kia đã hạ cấm chế gì đó, sau này cháu nên ít chạm vào những thứ như thế thì hơn!"

Tôi cảm thấy may mắn: "Không đến mức nghiêm trọng như vậy chứ ạ?"

Chú họ nghiêm nghị nói: "Tình trạng hiện giờ của cháu rất đặc biệt, cẩn thận vẫn hơn, nếu không có khi mình chết thế nào cũng không biết..."

Trong lòng tôi hiểu lời chú họ nói không phải không có lý, chẳng ai biết được tôi sẽ gặp phải chuyện gì, cái cảm giác ngày ngày nơm nớp lo sợ bất cứ lúc nào mình cũng có thể chết đi thật là con mẹ nó như shit!

Chú Lê nhìn đồng hồ rồi nói với chúng tôi: "Muộn quá rồi, ngày mai chúng ta còn phải lên núi xem cây thông kia, mọi người về ngủ hết đi!"

Tôi thấy còn khoảng hai tiếng nữa là trời sáng, có lẽ đám sương mù kia đến hừng đông sẽ biến mất, cho nên tôi và Đinh Nhất cũng về phòng ngủ luôn.

Vốn nghĩ về phòng có thể nghỉ ngơi thêm mấy tiếng, nhưng trong đầu tôi không ngừng nhớ lại chuyện quyển gia phả kia, dạng tàn hồn gì khiến tôi nghe được âm thanh chói tai kia? Nhưng ngoài âm thanh chói tai đó, tôi không hề cảm giác được có chút oán khí nào.

Nghĩ đi nghĩ lại thì trời đã sáng, tôi mê man bò từ trên giường xuống, đến bên ngoài cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy bên ngoài đèn đường vẫn sáng, nhưng đám sương mù kia đã hoàn toàn tan biến tự bao giờ.

Đinh Nhất thấy tôi dậy, cũng ngồi dậy trên giường, anh ta nói: "Sao không ngủ thêm đi?"

Tôi lắc đầu: "Không ngủ được, cứ lởn vởn chuyện quyển gia phả kia... tôi vẫn muốn thử một lần nữa."

Đinh Nhất sầm mặt xuống: "Cậu không quan tâm lời của chú họ à?"

Tôi vừa cười vừa nói: "Có ai trong mọi người mà tôi không quan tâm chứ! Có điều con người đều có tính tò mò mà, đúng lúc thôn Nhạn Lai này lại kích thích trí tò mò của tôi."

Đinh Nhất ngồi thẳng dậy, tức giận nói: "Nếu tôi là cậu tôi sẽ thu mấy cái sự tò mò đó lại, đồng ý chuyện mượn thọ..."

Tôi không ngờ Đinh Nhất lại chủ động nhắc đến chuyện này, thế là tôi vội nói luôn: "Tôi đồng ý mà! Nhưng đầu tiên tôi phải

biết được người kia là ai đã... Người anh em à, là mượn thọ đấy, không phải vay tiền! Cùng một người ký giấy vay mạng, tôi cũng không thể không biết đối phương là ai, cứ thế nhận ân huệ to lớn của người ta như thế được đúng không?"

Đinh Nhất thở dài nói: "Đối phương không muốn để cậu biết, cậu cần gì phải cố chấp như vậy?"

Tôi hỏi ngược lại: "Nhưng vì sao người đó không muốn để tôi biết?"

Đinh Nhất cũng nghẹn lời, không biết nên trả lời vấn đề này thế nào, chỉ gạt đi: "Tôi làm sao biết người kia nghĩ thế nào? Dù sao cũng được mượn thọ, cậu không chết không phải là tốt nhất rồi sao?"

Tôi lập tức cười khổ, nói: "Lần trước tôi được cho mượn thọ khi bản thân không biết gì, những chuyện xảy ra sau đó chẳng lẽ anh quên rồi sao?"

"Chưa..." Đinh Nhất buồn buồn nói.

Tôi gật đầu nói: "Chưa thì tốt... Hiện giờ những người có thể cho tôi mượn thọ không nhiều, lần trước là cha mẹ ruột của tôi, bọn họ là người thân thiết nhất với tôi, nhưng kết quả vì cứu tôi mà cùng chết thảm. Anh có biết... mỗi lần tôi nhớ lại chuyện đó trong lòng đau như có dao cắt không?"

CHƯƠNG

PHONG CẢNH BÊN ĐƯỜNG

Đinh Nhất nhẹ nhàng nói: "Tôi biết..."

Tôi chỉ cười lạnh: "Anh biết cái đếch gì! Mấy người hùa nhau lừa tôi tưởng tôi không biết sao? Tôi dễ bị lừa như thế à? Con mẹ nó chứ, tôi không tin sẽ có người tự dưng lại đồng ý cho người lạ mượn thọ!"

Đinh Nhất ấp úng: "Có những chuyện không hợp lý... chưa chắc đã không thể xảy ra!", nhưng chính anh ta cũng cảm thấy câu nói này không hề thuyết phục.

Mắt tôi sáng rực nhìn thẳng vào Đinh Nhất: "Vậy anh nói cho tôi biết người đó là ai? Chỉ cần anh nói ra tên của người đó, tôi sẽ tin anh!"

Sở dĩ tôi nói như vậy, bởi vì tôi biết mặc dù Đinh Nhất cố giấu tôi người này là ai, nhưng chắc chắc sẽ không bịa bừa một cái tên để lừa tôi! Quả nhiên, lần này Đinh Nhất á khẩu không trả lời được, không biết nên trả lời câu hỏi của tôi thế nào.

Tôi thở dài thườn thượt, nói: "Đinh Nhất, chúng ta làm anh em bao nhiêu năm nay như vậy, tính anh như thế nào, tính tôi thế nào mọi người đều hiểu cả. Tôi biết mọi người không muốn nói là vì muốn tốt cho tôi, tôi cũng biết người này chắc chắn là người tôi

quen. Anh hẳn cũng biết cái chết của cha mẹ tôi có ý nghĩa thế nào với tôi, cảm giác đó tôi mãi mãi không thể quên được. Nếu như lại phải trải qua lần nữa... không bằng tôi chết đi cho xong."

Đinh Nhất thấy tôi nói như vậy cũng cuống lên, anh ta vội đi đến bên cạnh thôi, nắm chặt vai tôi nói: "Cậu không thể tin tưởng tôi một lần sao? Người này không giống như cha mẹ cậu, người đó không phải người bình thường, dù cho cậu mượn thọ cũng không khiến bản thân sống ít đi một ngày, cậu... Bây giờ cậu cố chấp như vậy, cuối cùng người bị chết chỉ có mình cậu mà thôi. Tiến Bảo, đời này Đinh Nhất tôi chẳng có bao nhiêu bạn bè, tôi thực sự không muốn nhìn thấy cậu chết đi."

"Vậy vì sao anh không thể nói cho tôi biết người đó là ai? Hay để tôi đoán thử... mọi người sợ rằng sau khi tôi biết thận phận của người ngày sẽ kiên quyết không đồng ý chuyện mượn thọ đúng không?" Tôi không đổi nét mặt.

Đinh Nhất hơi giật mình, sau đó từ từ lùi về sau mấy bước, hơi nản lòng ngồi xuống giường, chẳng hiểu tại sao nói một câu: "Cậu có phát hiện ra bây giờ cậu đã thay đổi rất nhiều không..."

Tôi thấy lạ: "Tôi thay đổi chỗ nào?"

Đinh Nhất cười nói: "Trước kia, cậu tham tiền sợ chết, mạnh miệng mềm lòng, lỗ tai cũng mềm, tuyệt đối sẽ nghe lời khuyên được lợi. Nhưng bây giờ cậu không còn là Trương Tiến Bảo trước kia nữa. Tôi biết bây giờ cậu không sợ chết, lòng dạ cứng rắn. Nhưng cậu có thể... có thể nghĩ đến cảm giác của tôi, đến chuyện chúng tôi đều sợ cậu chết đi, đồng ý chuyện mượn thọ này... được không?"

Đây là lần đầu tiên Đinh Nhất nói chuyện với tôi bằng thái độ mềm mỏng như thế, mặc dù trước đây dù chúng tôi thân mật đến thế nào, anh ta cũng chưa từng dùng thái độ này nói chuyện với

tôi. Nhưng bây giờ... anh ta vì muốn tôi tiếp tục sống lại hạ giọng cầu xin tôi?

Tôi cúi đầu, nước mắt trực rơi, tôi cố gắng để nó không chảy ra... Xem ra tai kiếp lần này của tôi thực sự là khó thoát. Bởi vì trước đây cho dù phải trải qua chuyện nguy hiểm đến thế nào, Đinh Nhất cũng chưa bao giờ như thế này.

Tôi im lặng một lúc, sau đó ngẩng đầu, mắt đỏ lên nói với Đinh Nhất: “Được, tôi đồng ý với anh, sau khi quay về... sẽ đồng ý mượn thọ với người kia.”

Đinh Nhất lập tức như nhận được đại xá thở phào một hơi, sau đó cười và bảo tôi: “Vậy chúng ta mau giải quyết xong chuyện của thôn Nhạn Lai đi, không nên mất thời gian ở đây nữa.”

Lúc ăn sáng, Đinh Nhất đã nói chuyện tôi đồng ý mượn thọ cho chú Lê và chú họ nghe, bọn họ rất vui mừng, chú họ còn vỗ vỗ vai tôi nói: “Thằng nhóc chết tiệt, đồng ý từ đầu có phải tốt không! Làm mất bao nhiêu thời gian của chú!”

Tôi cười ngượng: “Không phải tạo cơ hội cho chú có thêm mấy ngày nghỉ ngơi sao, nếu không với con người chăm chỉ như chú thì một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày đã làm việc ba trăm sáu mươi sáu ngày còn gì.”

Chú họ cười cười vỗ nhẹ đầu tôi: “Thằng nhóc lắm điều, ai ngày nào cũng bận hả!”

Tôi cười gian: “Cháu bận, cháu bận được chưa...”

Chú họ đập cũng không mạnh, nhưng không biết vì sao mắt tôi bỗng nhìn không rõ, cảnh vật trước mắt đền xuất hiện thêm bóng chồng lên. Tôi theo bản năng lắc đầu một cái, mọi thứ lại khôi phục bình thường.

Bởi vì lúc đó bầu không khí trong bữa ăn cũng không tệ, mà loại

cảm giác này đến nhanh đi nhanh, cho nên tôi cũng không nói với bọn họ, tránh phá hỏng bầu không khí này.

Ăn sáng xong Ngô Vũ lại đến, chú Lê nói với anh ta sáng nay chúng tôi muốn đi lên đỉnh núi xem cây thông kia, anh ta lập tức nói không vấn đề gì, không cần chúng tôi lái xe, đi xe ngắm cảnh của thôn bọn họ là được.

Tôi thấy anh ta nói trong thôn có xe ngắm cảnh, bèn cười hỏi anh ta: “Khách tới đây không phải đều là dân phượt sao? Sao lại cần thuê xe lên núi?”

Ngô Vũ nói cho chúng tôi biết: “Đâu phải đâu! Lúc đầu thì đa phần là dân phượt, sau khi nơi này trở thành một khu du lịch có tiếng thì có không ít người dân ở thành phố gần đây đến chơi. Những người này đều mang theo một đống đồ, sao có thể mang hết lên núi được? Cho nên trong thôn chúng tôi đã mua bốn cái xe điện chở bọn họ lên.”

Đàm Lỗi nghi ngờ hỏi: “Không đúng, có thể mang theo cả nhà đến đây thì nhất định bọn họ phải lái xe đến chứ? Sao còn ngồi xe ngắm cảnh của thôn các anh?”

“Có chuyện các anh chưa biết, đường trong núi kể cả có hướng dẫn cũng chưa chắc đã tìm được, trừ phi là đã từng đến, nếu không thì bọn họ chỉ có thể đi dạo bừa loanh quanh trong núi thôi. Hơn nữa ngồi trên xe chúng tôi có thể thưởng thức phong cảnh dọc đường, nhất định là thích hơn nhiều so với việc bọn họ tự mình lái xe lên núi.” Ngô Vũ đắc ý.

Sau đó Ngô Vũ tự mình lái xe ngắm cảnh, chở chúng tôi đến đỉnh núi có cây thông “chỉ còn trên danh nghĩa” kia... dọc đường đi chú Lê và chú họ không có tâm trạng thưởng thức phong cảnh, hai người họ đều cầm la bàn của mình suy tính phong thủy mạch địa núi này.

Đàm Lỗi quả là một học trò hiếu học, lúc này cậu ta cũng ngồi cạnh chú họ và chú Lê vừa nhìn vừa học... Còn Đinh Nhất, vì tôi đã đồng ý chuyện mượn thọ, nên tâm trạng anh ta rất tốt, không còn bày ra cái mặt lạnh nữa, anh ta kéo tôi và nói: "Phong cảnh nơi này quả là đẹp."

Tôi cười lắc đầu: "Thật ra phong cảnh đẹp đến mấy cũng không làm thay đổi tâm trạng của người xem, nhưng tâm trạng của người xem lại có thể chi phối việc phong cảnh đẹp hay không đẹp..."

Đinh Nhất nhìn tôi như suy nghĩ gì đó, sau đó lại lắc đầu cười, không tiếp chuyện với tôi... Lúc này xe đã đi hết đường bê tông, một con đường lát đá nhỏ xuất hiện trước mắt chúng tôi.

CHƯƠNG

DO CON NGƯỜI PHÁ HOẠI

Ngô Vũ ngồi lái xe đằng trước quay lại nói với chúng tôi: “Quãng đường còn lại xe ngắm cảnh không đi lên được, chúng ta phải đi bộ, có điều cũng không xa đâu, chừng một cây số là đến.”

Chúng tôi lần lượt xuống xe, đi bộ một cây số với chúng tôi cũng không vấn đề gì, đương nhiên, ngoại trừ ông chú Lê béo... Hơn nữa nhìn đoạn đường núi này có thể thấy nơi đây thường xuyên có người bảo trì, cho nên mặc dù độ dốc khá lớn nhưng chúng tôi đi lên cũng không tốn sức lắm.

Không bao lâu sau, mấy người chúng tôi đã nhìn thấy cây thông kia, một đống cành thông to bé gãy đoạn rơi lung tung trên tảng đá.

Tôi đứng bên dưới tảng đá nhìn lên, phát hiện cây thông này to hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, bởi vậy tôi không hiểu nổi, phải là gió bão lớn như thế nào mới có thể quật gãy một cây thông đại thụ như thế này?

Tôi quay lại nói với Đinh Nhất: “Nào, anh giúp tôi trèo lên trên một chút!”

Đinh Nhất nhìn tảng núi đá cao mười mấy mét trước mắt, anh ta nói: “Tôi tay không cũng trèo lên được, còn cậu thì khá tốn sức

đấy...”

Tôi không phục: “Đừng có coi thường người khác như thế có được không?”

Đinh Nhất nhún vai: “Tôi chỉ nói sự thật thôi mà...”

Tôi không chịu thua: “Được, hôm nay tôi sẽ cho anh thấy, ông đây có tay không trèo lên trên được không nhé!”

Chú họ thấy tôi định xắn tay áo trèo lên tảng đá, vội kéo tôi lại hỏi: “Cháu định làm gì?”

Tôi thành thật: “Trèo lên đấy xem ạ!”

Chú họ tức giận: “Liều quá! Cao như thế cháu trèo nổi không?”

Sao vẫn cái câu này vậy! Sao ai cũng nghĩ tôi không làm được thế? Hôm nay tôi cũng không tin mình không làm được, tôi nhất định phải trèo lên đấy! Thế là tôi nhẹ nhàng tránh tay chú họ ra, sau đó quay đầu nói với Đinh Nhất: “Anh có lên không?”

Đinh Nhất không còn cách nào khác đành cười, sau đó nói với chú họ tôi: “Chú đừng lo, cháu sẽ đi cùng cậu ấy, không sao đâu.”

Có câu này của Đinh Nhất, chú họ cũng yên tâm hơn một chút, nhưng sau đó chú ấy lại trừng mắt nhìn tôi nói: “Cháu cứ làm đi!”

Tôi cười gian: “Ôi dào, chú cứ yên tâm đi! Cháu đâu có ngốc? Chuyện không nắm chắc cháu sẽ không làm!” Sau đó tôi tìm một vị trí thuận lợi, xoa xoa hai bàn tay rồi nhanh chóng leo lên, sau đó Đinh Nhất cũng leo lên sau lưng tôi.

Thật ra tôi biết với tốc độ của Đinh Nhất, anh ta muốn vượt qua tôi quá dễ dàng, nhưng anh ta luôn giữ tốc độ không nhanh không chậm ở đằng sau tôi... Tôi biết anh ta muốn làm bệ đỡ an toàn cho tôi, để chẳng may tôi trượt chân rơi xuống anh ta chắc chắn sẽ kéo tôi lên ngay... Nhưng cuối cùng tôi cũng dùng thực lực chứng minh với bọn họ, độ cao này không làm khó được Trương Tiến Bảo tôi!

Sau khi leo lên trên, tầm mắt mở rộng ra rất nhiều, tôi phát hiện sau lưng vách đá này là một vách núi dốc, phía dưới có thảm thực vật rậm rạp, không nhìn rõ được bên dưới như thế nào.

Tôi lẩm bẩm: “Bên dưới này là chỗ nào?”

Đinh Nhất đi đến cạnh tôi nhìn thoáng qua bên dưới, nhướng mày và nói: “Không khí bên dưới này rất kỳ lạ, cậu đừng nhìn xuống thì hơn.”

Bản thân tôi cũng khá sợ độ cao, cho nên không cần Đinh Nhất nói tôi cũng nhanh chóng lùi khỏi rìa vách đá. Thật ra tôi muốn trèo lên đây không phải để kiểm tra năng lực của bản thân, mà tôi muốn nhìn xem vì sao một cây thông trăm năm tuổi lại dễ dàng bị gió lớn vật đổ như thế.

Sự thật chứng minh suy đoán của tôi chính xác, vì chúng tôi nhanh chóng phát hiện vết cưa trên thân cây. Tôi dùng điện thoại chụp lại chỗ gãy kia, định chút nữa sẽ cho hai ông chú xem.

Từ chỗ bị cưa trên cây thông có thể nhận ra, trước khi bị gió quật ngã cây thông đã bị cưa đứt một nửa, cho nên khi có bão mới trở nên yếu ớt như thế, gió thổi mạnh là đổ. Mặc dù thôn Nhạn Lai cũng có cử người lên núi điều tra, nhưng vì không có ai lên trên vách đá, cho nên không phát hiện ra trước khi bị gió quật ngã cây thông đã bị phá hoại.

Tôi nghi ngờ nói: “Ai lại đi cưa một nửa cây thông chứ?”

Đinh Nhất cười lạnh: “Đúng vậy, tốn công tốn sức trèo lên đây, chắc chắn không chỉ là một trò đùa ác ý...”

Đinh Nhất nói không sai, ban ngày nơi này thường xuyên có du khách đi lại, với chiều sâu vết cưa kia người đó cũng phải mất nhiều thời gian mới cưa xong, nhưng ai có thể đảm bảo trong thời gian anh ta cưa sẽ không bị ai phát hiện? Cho nên dù nghĩ thế nào thì người này nhất định đã cưa vào buổi tối... Một hành động tốn

thời gian, tốn công sức như vậy, còn phải chấp nhận nguy hiểm làm khi trời tối, có thể xảy ra đá lở thì đây không chỉ đơn thuần là một trò đùa ác ý, mà chắc chắn là một hành vi phá hoại có chủ đích.

Sau khi đạt được mục đích của chuyến đi, tôi liền chuẩn bị đi xuống, nhưng lúc này tôi mới phát hiện, đúng là "lên núi thì dễ xuống núi thì khó"! Vừa rồi khi đi lên tôi không thấy mất nhiều sức cho lắm, nhưng bây giờ nhớ lại, hai đùi cảm thấy như muốn nhũn ra.

Đinh Nhất buồn cười nhìn tôi nói: "Làm sao thế? Không dám đi xuống à?"

Tôi mạnh miệng nói: "Làm gì có chuyện đó? Tôi đang... đang tự hỏi nên xuống từ chỗ nào thôi."

Đinh Nhất vừa cười vừa lắc đầu, sau đó như làm ảo thuật, rút từ sau lưng ra một sợi dây...

Đinh Nhất nhanh chóng buộc chặt một đầu dây thừng quay hông tôi, rồi nói: "Cậu xuống trước đi, tôi ở trên này giúp cậu giữ dây thừng."

Tôi vừa cười vừa nói: "Anh đúng là lúc nào cũng chuẩn bị sẵn đường lùi!"

Có Đinh Nhất ở trên trông chừng, tôi đương nhiên không cần sợ hãi, thế là tôi kéo dây thừng từ từ tụt xuống. Sau khi tôi xuống đất an toàn, Đinh Nhất cũng nhanh chóng leo xuống.

Chú Lê và chú họ nhìn thấy hai chúng tôi đều đã bình an xuống đất, thì đều thở phào nhẹ nhõm, tôi đưa bức ảnh chụp khi nãy cho họ xem, Ngô Vũ nhìn vết cưa trong bức ảnh, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Tôi hỏi anh ta: "Thôn các anh có kẻ thù nào không? Hoặc là đối

thủ cạnh tranh gì đó?"

Ngô Vũ suy nghĩ rồi trả lời: "Đối thủ cạnh tranh thì chắc chắn có, nhưng bọn họ sẽ không làm đến mức này chứ?"

Chú họ lắc đầu: "Có làm đến mức này hay không thì phải quay về bàn bạc với chú của cậu đã, nếu như thực sự có người cố ý phá hoại, thì tính chất của chuyện này sẽ thay đổi... Xuống núi trước đã rồi nói."

Sau đó mấy người chúng tôi lại đi bộ về chỗ xe ngắm cảnh, rồi theo đường cũ quay lại thôn Nhạn Lai. Trong lúc chúng tôi xuống núi, Ngô Vũ đã gọi điện báo cho Ngô Triệu Hải biết chuyện chúng tôi vừa phát hiện ra.

CHƯƠNG

SỰ THẬT NĂM ĐÓ

Khi chúng tôi trở lại văn phòng của ủy ban thôn thì gặp Ngô Triệu Hải sắc mặt tái xanh đang ngồi chờ chúng tôi. Ông ta thấy chúng tôi trở về thì vội đứng dậy ra đón: "Thật không ngờ việc này lại do người làm ra, trước đây chúng tôi còn ngu dốt cho rằng do thiên tai!"

Chú Lê nghe thế nói ngay: "Anh Ngô, chuyện này tạo ra hậu quả nghiêm trọng đối với thôn của các anh như thế, nếu thật sự do đối thủ cạnh tranh làm, vậy tôi đề nghị tốt nhất vẫn nên báo cảnh sát đi."

Ngô Triệu Hải lộ vẻ khó xử, ông ta nói: "Hiện giờ chúng ta chỉ là nghi ngờ, nếu như trực tiếp báo cảnh sát có vẻ không tốt lắm?

"Muốn bằng chứng có gì khó? Để cảnh sát điều tra là có mà? Tấm ảnh này chụp rõ ràng như vậy, nhìn qua là thấy có người dùng cưa cưa đứt một nửa, nên chỉ cần có gió mạnh thổi qua là gãy cây thôi!" Tôi đứng bên cạnh nói xen vào.

Nhưng Ngô Triệu Hải lại lắc đầu: "Đều là thôn dân với nhau cả, nếu như mọi chuyện được làm rõ rồi to chuyện vậy có khác gì kết thù với các thôn khác. Cuộc sống bây giờ thêm một kẻ thù là thêm một bức tường chắn đường, tôi thấy hay là thôi đi…"

Tôi thầm nghĩ trong lòng, Ngô Triệu Hải đâu giống người thật thà, ông ta biết rõ có người đâm sau lưng mà không trả thù? Tôi thấy chắc chắn còn nguyên nhân khác nên ông ta mới không muốn báo cảnh sát.

Chú Lê cũng không miễn cưỡng khi thấy Ngô Triệu Hải không muốn báo cảnh sát, dù sao đây là chuyện riêng của bọn họ, nhưng chú vẫn có nghi ngờ giống như tôi, cả hai đều không hiểu tại sao Ngô Triệu Hải lại kiên trì không muốn báo cảnh sát?

Lúc này chú Lê bỗng lên tiếng: "Đúng rồi anh Ngô, tôi nghe Ngô Vũ nói lúc cậu ấy mười mấy tuổi đã phát hiện gần gốc cây thông có khá nhiều xương trẻ em? Đây là chuyện gì vậy?"

Ngô Triệu Hải nghe chú Lê hỏi như thế lập tức mời chúng tôi vào trong nhà, sau đó sai Ngô Vũ đi ra ngoài chuẩn bị cơm trưa cho chúng tôi. Ông ta thấy Ngô Vũ ra ngoài xong mới trầm giọng kể: "Lúc đó Ngô Vũ còn bé, có nhiều chuyện không nhớ rõ ràng nhưng khi đó tôi vừa mới lên làm trưởng thôn cho nên vẫn nhớ rất rõ chuyện này..."

Tiếp đó Ngô Triệu Hải kể cho chúng tôi nghe, thật ra người năm đó bị trúng tà không phải là mấy người anh lớn tuổi hơn Ngô Vũ mà chính là anh ta... Cho nên vừa rồi Ngô Triệu Hải mới bảo Ngô Vũ ra ngoài chuẩn bị cơm trưa.

"Người trúng tà là Ngô Vũ? Vậy tại sao anh ta lại tưởng là mấy đứa bé trai lớn hơn kia?" Tôi không hiểu.

Ngô Triệu Hải thở dài một tiếng, sau đó thần bí kể cho chúng tôi nghe chuyện năm đó...

Bát tự của Ngô Vũ nhẹ, từ nhỏ đã ốm yếu nhiều bệnh, năm đó khi mấy đứa bé từ trên núi trở về, Ngô Vũ đã bị sốt cao mãi không khỏi, sau đó nói trong lúc mê sảng rằng mình nhìn thấy một con tiểu quỷ nhập vào người Ngô Duệ... Ngô Duệ là anh trai lớn hơn

Ngô Vũ vài tuổi.

Ngô Triệu Hải thấy cứ tiếp tục thế này thì không ổn nên bảo cha mẹ Ngô Vũ mang anh ta đến bệnh viện huyện, nhưng Ngô Vũ đến đó không những không hạ sốt mà càng ngày càng nặng hơn.

Lúc đó điều kiện chữa bệnh ở đây cũng không tốt, gặp những tình huống như thế này bác sĩ thường cho bệnh nhân chuyển viện. Nhưng khi đó Ngô Triệu Hải có người quen trong bệnh viện, người đó nói tình huống của Ngô Vũ có thể là động kinh, kể cả chuyển viện cũng chưa chắc đã chữa được.

Ngô Triệu Hải vừa nghe nói là động kinh bèn vội vàng mời một thầy phong thủy họ Hoàng đến xem bệnh. Sau khi Hoàng đại sư đến, ông ta nói luôn lý do Ngô Vũ sốt cao không hạ… là vì có một con tiểu quỷ chưa đến một tuổi quấn lấy Ngô Vũ, cho nên anh ta mới bị dọa sợ quá mà sốt cao.

Ngô Triệu Hải thấy vị Hoàng đại sư này đã tìm được chỗ mấu chốt vậy chắc chắn sẽ biết cách xử lý chuyện này. Thế là ông ta nhờ Hoàng đại sư nghĩ biện pháp giúp, dù sao trong thôn không chỉ có mỗi một đứa trẻ là Ngô Vũ, nhỡ sau này có đứa nào ham chơi lại chạy lên đỉnh núi rồi gặp chuyện bất thường thì phiền.

Sau đó Hoàng đại sư một mình lên núi lấy đi toàn bộ xương trẻ em quanh cây thông, đồng thời làm một lễ trừ tà… Từ đó về sau cây thông này hoàn toàn trở lại bình thường, cũng không còn xảy ra chuyện trẻ con bị trúng tà nữa.

Mà Ngô Vũ cũng đột nhiên hạ sốt sau khi Hoàng đại sư làm xong tất cả mọi chuyện, chỉ là anh ta đã quên hết những chuyện xảy ra hôm đó. Người trong nhà vì không muốn để anh ta nhớ lại những chuyện kinh khủng đã trải qua nên nói dối là anh họ Ngô Duệ bị trúng tà, hơn nữa sau này Ngô Duệ vẫn luôn đi học ở nước ngoài cho nên lời nói dối này vẫn không bị vạch trần.

Chú Lê nghe kể đến đây lập tức hỏi Ngô Triệu Hải: “Vậy anh Ngô có biết số xương trẻ em dưới cây thông đó được xử lý thế nào không?”

Ngô Triệu Hải lắc đầu: “Cái này thì tôi không biết, lúc đầu là Hoàng đại sư một mình lên núi xử lý, ông ta không nói nên chúng tôi cũng không hỏi. Nhưng sau này chúng tôi cũng sai người lên kiểm tra và đúng là không thấy những xương cốt đó nữa.”

Chú Lê gật đầu: “Vậy bây giờ anh Ngô có cách liên lạc với Hoàng đại sư không? Chúng tôi muốn biết cách ông ta xử lý những bộ xương trẻ em năm đó, tôi nghi ngờ những việc lạ phát sinh hiện giờ ở thôn Nhạn Lai đều có liên quan đến những bộ xương trẻ em đó…”

Vậy mà Ngô Triệu Hải lại nói cho chúng tôi biết, từ sau chuyện đó ông ta không còn gặp được vị Hoàng đại sư đó nữa, nghe nói đối phương đã dọn nhà đi rồi. Hiện giờ cũng đã qua mười mấy năm, cho nên ông ta không thể tìm được cách liên hệ với đối phương.

Tôi thấy cũng đúng, nếu như Ngô Triệu Hải có thể tìm được Hoàng đại sư thì ông ta cũng chẳng cần bỏ gần tìm xa để nhờ em trai liên hệ mời chúng tôi đến đây… Nhưng nếu đúng như những gì Ngô Triệu Hải kể, năm đó Hoàng đại sư đã dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ xương trẻ em quanh cây thông, vậy tại sao đêm qua chúng tôi có thể nghe thấy tiếng trẻ con khóc thút thít? Nhìn những gì đã xảy ra tối qua thì tuyệt đối không chỉ có một hoặc hai anh linh đơn giản như vậy.

Lúc này Ngô Vũ đẩy cửa vào và bảo: “Chú Hải, cơm trưa đã chuẩn bị xong!”

Ngô Triệu Hải lập tức mời chúng tôi đến phòng ăn ăn cơm và chuyển hướng đề tài này luôn. Mấy người chúng tôi có thể nhận ra

Ngô Triệu Hải cũng không nói thật tất cả mọi chuyện nhưng có một số việc cũng không tiện hỏi nên đành tự mình từ từ điều tra.

Sau khi ăn cơm trưa xong, mấy người chúng tôi trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, vật lộn đến tận trưa ít nhiều gì cũng đã biết gốc cây thông trăm tuổi đã bị người nào đó cố ý làm gãy, cho nên mới phá hủy phong thủy mà tổ tiên nhà họ Ngô đã xếp đặt ở chỗ này. Nhưng đối phương ra tay chuẩn xác như vậy chắc chắn không đơn giản chỉ để phá hủy một điểm thắng cảnh, mà hiển nhiên đã biết gốc cây này có bí mật…

Nghĩ tới đây tôi nói với mấy người bọn họ: "Cháu thấy chuyện này chưa chắc là do đối thủ cạnh tranh của thôn Nhạn Lai làm, bởi vì người làm chuyện này nếu không phải cao nhân thì cũng có cao nhân đứng sau lưng chỉ điểm. Nếu chỉ vẻn vẹn vì cạnh tranh, vậy hắn hoàn toàn có thể nhờ cao nhân chỉ cho cách sửa lại phong thủy của thôn, đâu cần thiết làm chuyện hại người nhưng không lợi mình này?"

CHƯƠNG

ÔNG GIÀ BƯỚNG BỈNH TRONG THÔN

Mấy người chú Lê cũng đồng ý với quan điểm của tôi, nhưng nếu như không đơn thuần là cạnh tranh… Vậy chuyện này có lẽ sẽ càng thêm phức tạp, bởi vì lúc đó chỉ có một khả năng là trả thù ác ý.

Mặc dù thời đại này không phải là không có loại người thích "táy máy tay chân", nhưng xét thấy cái loại "táy máy" làm ra chuyện có độ khó lớn, nguy hiểm lại cao này, chắc chẳng ai lại rỗi hơi leo lên tít tận đấy cưa cây đâu nhỉ. Lúc này, một ý nghĩ to gan nhảy ra trong đầu tôi…

Tôi cũng không nói ngay cho mọi người biết ý nghĩ táo bạo này, bởi vì tôi biết với tình hình hiện giờ của tôi, chắc chắn họ sẽ phản đối. Vì thế sau khi chú Lê bảo mọi người về phòng nghỉ ngơi, tôi lập tức bí mật nháy mắt với Đinh Nhất.

Sau khi trở về phòng, Đinh Nhất nghi ngờ hỏi: "Cậu lại có ý tưởng kỳ quái gì thế?"

Tôi cười gian trả lời: "Để đêm nay anh dẫn chú ra ngoài tìm chút kích thích nhé?"

Đinh Nhất nghe xong lập tức cảnh giác: "Vậy nghĩa là sao?"

Tôi cười bí ẩn: "Đến lúc đó anh sẽ biết…"

Buổi chiều Ngô Vũ đến nói với chúng tôi, vì Ngô Triệu Hải có cuộc họp đột xuất trên huyện đến sáng mai mới về, nên lúc đi ông ta bảo Ngô Vũ đến nhắn chúng tôi nếu như có gì cần có thể trực tiếp tìm Ngô Vũ.

Chú Hải này cũng không phải người đơn giản, phong thái và cách làm việc không giống như một trưởng thôn nho nhỏ. Tôi cũng từng hỏi qua Ngô Vũ vấn đề này, chú Hải ngoại trừ làm du lịch thì còn có liên quan đến việc gì khác không?

Nhưng tên này hỏi gì cũng không biết, anh ta chỉ nói: “Chú Hải chính là trưởng thôn kiêm tộc trưởng của chúng tôi, chú đã quá bận với việc trong thôn rồi, làm gì còn thời gian và sức lực để làm thêm buôn bán nào khác chứ?”

Tôi cũng không biết lời Ngô Vũ nói là thật hay nói dối, thôi dù sao cứ tạm biết thế đi! Mà tuy rằng bây giờ Ngô Triệu Hải không có ở đây, nhưng chúng tôi lại không thể ngồi đợi không được, thế là chú Lê bèn bảo Ngô Vũ đưa chúng tôi đi dạo qua các homestay khác trong thôn, xem thử có vấn đề gì khác nữa không.

Tôi biết đây chỉ là cái cớ mà chú Lê nghĩ bừa ra, chú làm như vậy chỉ vì muốn tìm được một số manh mối có giá trị từ những thôn dân khác ngoài Ngô Triệu Hải và Ngô Vũ thôi…

Thôn dân của thôn Nhạn Lai đúng là rất có đầu óc buôn bán, chúng tôi đi mỗi nhà đều phát hiện ở đây gần như toàn homestay là homestay. Những nhà có tiền đều xây hai tầng, người có điều kiện cũng có thể có từ hai đến ba phòng trọ.

Trên đường đi Ngô Vũ giới thiệu chúng tôi với người trong thôn, anh ta nói chúng tôi là khách quý mà chú Hải mời về, chuyên để giải quyết chuyện lạ phát sinh trong thôn. Đa số thôn dân nghe xong đều tràn đầy kính trọng với chúng tôi, nhưng trong đó cũng có một đến hai trường hợp ngoại lệ.

Đây là một gia đình ở đầu phía Nam của thôn, chủ nhà tên là Ngô Trường Hà, là anh em họ với Ngô Triệu Hải. Mà điều chúng tôi cảm thấy ngạc nhiên là, gia đình của ông Ngô Trường Hà cũng là gia đình duy nhất trong thôn không kiếm tiền bằng cách mở homestay.

Đúng lúc chúng tôi đi qua cửa nhà Ngô Trường Hà thì ông ta mở cổng bước ra, Ngô Vũ theo lễ phép tiến lên chào một tiếng "chú Trường Hà", ai ngờ tôi lại thoáng nhìn thấy trong mắt Ngô Trường Hà toát ra vẻ chán ghét khi nghe thấy Ngô Vũ gọi mình là chú rồi sau đó bị ông ta che giấu đi rất nhanh.

Tôi thấy thế lập tức cảm thấy tò mò, nghĩ thầm người này hơi có điểm kỳ lạ…

Theo lý thuyết thì qua hai ngày tiếp xúc, tôi phát hiện tên nhóc Ngô Vũ này cơ bản là người thành thật, anh ta cũng biết cách đối nhân xử thế nên không để người khác phải chán ghét… Mà trên con đường chúng tôi vừa đi qua này, những thôn dân khác đều khá nhiệt tình với anh ta.

Sau đó nghe thấy Ngô Trường Hà dùng mũi ừ một tiếng, coi như miễn cưỡng đáp lại tiếng "chú Trường Hà" của Ngô Vũ. Ngô Vũ lúc đó cũng hơi xấu hổ, anh ta không giới thiệu chúng tôi là ai với Ngô Trường Hà mà xoay lại nói với chú Lê: "Lê đại sư, chúng ta đi đến phía trước xem một chút đi!"

Ai ngờ Ngô Vũ vừa gọi câu "Lê đại sư" xong, sắc mặt Ngô Trường Hà đột nhiên thay đổi, sau đó ông ta gọi Ngô Vũ lại và hỏi: "Mấy vị này làm cái gì?"

Ngô Vũ nghe giọng Ngô Trường Hà có vẻ không tốt, anh ta sợ làm chúng tôi bực mình thì sẽ khó mà bàn giao với Ngô Triệu Hải, thế là anh ta vội nói với Ngô Trường Hà: "Đây là quý khách chú Hải mời về…"

Tôi nghe được Ngô Vũ cố ý nhấn mạnh hai chữ "chú Hải".

Không ngờ anh ta không nói như vậy còn đỡ, nói rồi lại thành chuyện xấu, chỉ thấy Ngô Trường Hà đột nhiên thay đổi sắc mặt: "Lại là mấy đại sư cứt chó hả? Ngày nào Ngô Triệu Hải cũng chỉ biết làm mấy chuyện giả thần giả quỷ! Xảy ra chuyện không nghĩ cách giải quyết vấn đề mà suốt ngày nghi thần nghi quỷ! Năm đó cũng như thế… Bây giờ vẫn vậy! Người trong thôn bị điên hết rồi mới tin lời của thằng đấy nói!"

Sau đó Ngô Trường Hà càng nói càng khó nghe, sắc mặt Ngô Vũ cũng càng lúc càng khó coi… Cuối cùng anh ta thật sự không muốn nghe tiếp nên chỉ đành áy náy nói với chú Lê: "Lê đại sư, mấy vị cứ đi trước đi, chuyện ở đây để cháu xử lý, ngài không cần lo lắng!"

Nói rồi Ngô Vũ lôi kéo Ngô Trường Hà đi vào sân nhà ông ta, sau đó đóng cửa sân, để lại mấy người chúng tôi lúng túng đứng ở nơi đó. Ngay sau đấy trong sân truyền ra tiếng cãi vã kịch liệt, tuy chúng tôi nghe không được rõ lắm, nhưng vẫn có thể nghe ra hai người này đều đang rất kích động.

Lúc này Đàm Lỗi thấy hơi lo lắng, cậu ta nói: "Chúng ta có cần vào trong xem không? Bọn họ có thể đánh nhau không nhỉ?"

Chú Lê lắc đầu: "Không có chuyện đấy đâu, họ không đánh nhau được vì dù sao cũng cùng sống trong một thôn, hơn nữa còn có chênh lệch về vai vế, chú tin thằng nhóc Ngô Vũ này còn không đến mức động thủ với Ngô Trường Hà. Hơn nữa, dưới tình huống chúng ta không hiểu rõ câu chuyện thì vẫn nên ít tham gia vào chuyện của người ta thì hơn…"

Tôi biết chú Lê nói thế cũng có lý nên vẫy tay với mọi người: "Đi thôi, chúng ta cứ đi đến phía trước rồi lại tính."

Khi chúng tôi đi dạo xong chỗ cuối cùng rồi trở về homestay,

chúng tôi gặp Ngô Vũ đã ở đó từ trước. Anh ta thấy chúng tôi quay về bèn lúng túng nói: “Thật xin lỗi, vừa rồi làm mọi người chê cười, chú của tôi đầu óc có vấn đề nên mọi người đừng để ý đến ông ta!”

Chú Lê vừa cười vừa bảo: “Thôn nào cũng có một vài ông già ương ngạnh, không sao đâu, chúng tôi hiểu mà…”

Ngô Vũ nghe vậy lập tức thả lỏng: “Bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ chúng ta đi đến phòng ăn thôi!”

Đồ ăn tối hôm đó đột nhiên phong phú hơn hẳn bình thường, không phải đồ ăn mấy hôm trước không tốt mà hôm nay đúng là vượt định mức. Sau khi tất cả chúng tôi ngồi xuống, Ngô Vũ rót đầy rượu cho chúng tôi rồi sau đó tự mình nâng chén: “Chuyện hôm nay thật sự có lỗi, là do tôi không cân nhắc chu đáo, nếu để chú Hải biết chắc chắn sẽ lại răn dạy tôi một trận! Mời, tôi kính các vị một chén để bày tỏ sự áy náy…”

Sau khi Ngô Vũ nói xong lập tức uống một hơi cạn sạch chén rượu.

CHƯƠNG

KHÔNG THỂ HÒA HỢP VỚI NHAU

Mấy người chúng tôi đều hiểu ý Ngô Vũ, chẳng phải là anh ta không muốn nói chuyện hôm nay cho Ngô Triệu Hải biết sao! Lão cáo già chú Lê lập tức cười và nói: "Chuyện hôm nay đâu có gì to tát, yên tâm đi, chúng tôi không để chú Hải của cậu biết đâu!"

Ngô Vũ vội cảm kích: "Lê đại sư đúng là khéo hiểu lòng người! Tôi lại kính mọi người một chén…"

Thế là Ngô Vũ chưa ăn một miếng nào mà đã uống ngay ba chén, ngay lúc tôi đang phục trình độ uống rượu của anh ta không tồi thì phát hiện tên này có vẻ hơi say. Tôi thấy đây là một cơ hội tốt để moi thông tin từ anh ta, để xem thôn Nhạn Lai này còn những chuyện bí ẩn gì mà chúng tôi không biết…

Thật ra từ biểu hiện của Ngô Vũ ngày hôm nay có thể thấy dường như anh ta rất sợ Ngô Triệu Hải, cho nên tối hôm nay mới chiêu đãi vượt mức bình thường để chúng tôi không nói chuyện hôm nay cho chú Hải của anh ta biết.

Mặc dù chúng tôi đã đến đây được hai ngày, nhưng ngoài Ngô Triệu Hải ra, người có khả năng tiếp xúc với chúng tôi cũng chỉ còn Ngô Vũ, điều này nói rõ Ngô Vũ là tay chân thân tín của Ngô Triệu Hải ở thôn Nhạn Lai.

Sau đó tôi tranh thủ lúc Ngô Vũ đang có men say để thăm dò tình huống của Ngô Triệu Hải, ví dụ như trong nhà ông ta còn những người nào, ông ta có quan hệ chú cháu như thế nào với Ngô Vũ.

Vậy mà Ngô Vũ lại nói cho chúng tôi biết Ngô Triệu Hải không có con cái ruột trong thôn này, vợ của ông ta cũng chính là thím của Ngô Vũ đã qua đời vào mười mấy năm trước, sau đó Ngô Triệu Hải không tiếp tục lấy vợ mà ở một mình đến tận bây giờ, còn quan hệ giữa anh ta và Ngô Triệu Hải là quan hệ chú cháu.

Cha của Ngô Vũ có ba anh em, tên ông ta là Ngô Triệu Xuyên và cũng là anh cả của Ngô Triệu Hải, nói một cách chính xác thì Ngô Triệu Hải là chú hai của Ngô Vũ, còn mối khách cũ của chú Lê tên Ngô Triệu Lâm là chú ba. Cha mẹ Ngô Vũ đã bất ngờ qua đời vào năm anh ta mười mấy tuổi, cho nên nhiều năm qua anh ta vẫn ở bên cạnh Ngô Triệu Hải.

Ngô Vũ vừa kính trọng vừa sợ người chú hai này, có đôi khi sợ vượt qua kính... Hóa ra cha mẹ Ngô Vũ qua đời đúng lúc anh ta đang ở tuổi dậy thì, tính cách rất ngỗ nghịch và thường xuyên trốn học đi chơi game.

Lúc đó Ngô Vũ cảm thấy mình tự nhiên biến thành cô nhi nên cho rằng đi học chẳng có ý nghĩa gì, sống ngày nào hay ngày đó! Thế là có một ngày Ngô Triệu Hải cùng vài người chú trong thôn đi vào quán net tìm anh ta và bảo anh ta theo mình về nhà. Ngô Vũ đương nhiên không chịu, có nói thế nào anh ta cũng không đồng ý về cùng bọn họ.

Vậy mà Ngô Vũ không ngờ được là Ngô Triệu Hải chỉ hỏi anh ta đúng một câu: “Cháu xác định không về cùng chú?”

Ánh mắt Ngô Triệu Hải lúc đó thâm trầm như biển, nét mặt âm u dọa người làm tim Ngô Vũ đập liên hồi. Nhưng bạn học của anh

ta đều đang ở bên cạnh nhìn nên tất nhiên không thể để mất mặt được, vì thế anh ta nhất quyết làm con vịt sắp chết vẫn cố kêu mà lắc đầu nói: “Không về… Sau này chú đừng có mà xen vào chuyện của cháu!”

Ngô Triệu Hải gật gù, nhưng sau đó xoay người nói với ông chủ quán net: “Ông là chủ quán hả? Ông nghe kĩ đây, đứa bé này tên Ngô Vũ, năm nay chỉ mới mười ba tuổi, nó là đứa trẻ của thôn Nhạn Lai chúng tôi. Từ hôm nay trở đi đừng để nó vào chỗ này, vì nếu nó vào lần nào là tôi sẽ… đập quán lần đó.”

Lúc đầu ông chủ quán net rất khinh thường, hắn cảm thấy ông không quản được con cháu mình tại sao lại trách tôi? Rồi đến khi nghe Ngô Triệu Hải nói từ “Đập”, hắn lập tức ngẩn ra, nhưng muốn ngăn cản cũng đã muộn.

Ngô Triệu Hải vung tay lên, mấy thôn dân đi cùng ông ta lập tức đập phá quán net, một đám khách đang chơi trong quán bị dọa chạy hết ra ngoài. Cuối cùng trước khi đi Ngô Triệu Hải còn nói thẳng với ông chủ quán net rằng: “Tôi là Ngô Triệu Hải của thôn Nhạn Lai, nếu như ông muốn bồi thường hãy đến thôn tìm tôi… Còn đừng có quên những lời tôi vừa mới nói ban nãy.”

Từ đó về sau Ngô Vũ trở thành cấm kỵ của tất cả các quán net quanh đó, mặc cho anh ta đi đến quán net nào, chưa đến một phút đã bị người ta đuổi ra ngoài. Không chỉ thế, những bạn học đi cùng anh ta đều không thể may mắn thoát khỏi, tất cả đều bị đuổi một cách chật vật ra khỏi quán net.

Những hành động của Ngô Triệu Hải năm đó đã khiến Ngô Vũ bị mang tiếng, anh ta không thể đến quán net chơi game và cũng không thể chơi cùng các bạn học… Cuối cùng Ngô Vũ đành phải trở về nhận lỗi với Ngô Triệu Hải và nói mình không dám trốn học nữa.

Lúc đó Ngô Vũ còn ngây thơ mà nghĩ rằng chỉ cần mình về cúi đầu nhận lỗi là mọi chuyện đều được giải quyết! Nhưng anh ta không ngờ được là Ngô Triệu Hải lại bắt anh ta quỳ liên tục ba ngày trước bài vị của tổ tiên để trừng phạt, trong lúc đó còn không cho ăn uống.

Một đứa trẻ mười mấy tuổi bị đói ba ngày chắc chắn không chết được, nhưng trải nghiệm này đủ để Ngô Vũ nhớ cả đời, đến bây giờ anh ta vẫn còn nhớ câu nói của Ngô Triệu Hải lúc thả anh ta ra khỏi từ đường: “Nếu sau này cháu còn dám tái phạm, thì không chỉ đơn giản là nhịn đói ba ngày như vậy đâu…”

Từ đó về sau Ngô Vũ thành thật đi theo Ngô Triệu Hải, vì chú hai của anh ta không có con nên trong mắt người ngoài Ngô Triệu Hải đã coi Ngô Vũ như con nuôi.

Sau khi tìm hiểu chuyện về Ngô Triệu Hải xong, tôi lại nhớ đến Ngô Trường Hà đã gặp lúc chiều, tôi bèn hỏi Ngô Vũ chuyện gì đã xảy ra với người này? Tại sao nhà ông ta lại không mở homestay?

Ngô Vũ thở dài: “Chú Trường Hà là anh em họ với chú Hải, tính tình chú ấy rất ngang bướng, lúc còn trẻ đã là không hợp với chú Hải rồi. Sau này con của chú ấy là Ngô Duệ ra nước ngoài đi học thì tính cách của chú càng trở nên quái lạ hơn. Với tính cách đó làm sao mà buôn bán được? Nhưng chú Hải vẫn chăm sóc cho chú ấy, để chú ấy quản lý mấy cây đào của Đào Hoa Cốc, sau đó thôn sẽ trả chú ấy một khoản tiền lương hàng tháng.”

Tôi nghe thấy Ngô Trường Hà là cha của Ngô Duệ nên vội vàng hỏi: “Ngô Duệ? Là người lúc trước cùng anh lên núi à?”

Ngô Vũ gật đầu: “Đúng, chính là anh ta, nghe nói vì chuyện lần đó nên Ngô Duệ sống chết không chịu quay về thôn Nhạn Lai, còn chú Trường Hà lại không muốn rời khỏi nơi chôn rau cắt rốn, vì thế nên quan hệ giữa hai cha con rất căng thẳng.”

Sau khi cơm nước no nê, Ngô Vũ tiễn mấy người chúng tôi về phòng còn anh ta thì lảo đảo về phòng nghỉ ngơi. Tôi thấy Ngô Vũ thật sự hơi say nếu không sẽ không nói nhiều chuyện liên quan đến anh ta và Ngô Triệu Hải như vậy.

Từ miêu tả của Ngô Vũ không khó để nhận ra, chú Hải lúc còn trẻ chắc chắn là một người hung dữ. Tôi đoán ông chủ quán net không dám đến thôn Nhạn Lai đòi bồi thường, dù sao chỉ cần vài người là đã làm hắn ngoan ngoãn, vậy hắn làm sao dám đến tận thôn đòi tiền? Chuyện này cũng chỉ trách hắn số đen.

Còn về phần Ngô Trường Hà, từ biểu hiện hôm nay mà nói thì không đơn giản chỉ là không hợp tính tình với Ngô Triệu Hải thôi đâu, quan trọng nhất vẫn là ông ta là cha của Ngô Duệ! Trong cùng một ngày tuy rằng chúng tôi nghe được hai phiên bản khác nhau của một câu chuyện từ miệng của Ngô Vũ và Ngô Triệu Hải, nhưng từ đầu đến cuối tôi không nghĩ rằng bọn họ đã nói toàn bộ sự thật.

CHƯƠNG

TÀN HỒN TRONG GIA PHẢ

Tối hôm đó chú Lê và chú họ đều uống khá nhiều, tôi canh chừng lúc bọn họ ngủ say rồi rón rén ngồi dậy, sau đó chuẩn bị mặc quần áo đi ra ngoài.

Đinh Nhất vẫn chưa ngủ, khi nghe thấy tiếng động của tôi, anh ta lập tức mở mắt nhìn và hỏi: "Đây chính là bí mật của cậu à?"

Tôi cười gian trả lời: "Xuỵt… Nhỏ giọng một chút, tuyệt đối đừng đánh thức chú Lê và chú họ! Đi, để anh dẫn chú đi tìm kích thích!"

Ai ngờ Đinh Nhất khinh thường bảo: "Không phải là lén lút vào từ đường của người khác sao…"

Tôi cười khẽ: "Chỉ có anh hiểu tôi thôi! Nhanh, đừng mất thì giờ, thời điểm này là lúc người khác mệt mỏi nhất, hơn nữa thôn Nhạn Lai còn cấm đi lại ban đêm nên chúng ta không cần lo lắng sẽ gặp người khác."

Cửa của homestay Nhạn Lai đã khóa từ lâu, hơn nữa tầng một còn có camera giám sát, cho nên nếu tôi và Đinh Nhất muốn "thần không biết quỷ không hay" đi từ đó ra dường như quá khó.

Mạo hiểm đi cửa trước thì chẳng bằng leo ra từ cửa sổ, dù sao cũng chỉ cao hai tầng, chưa nói đến Đinh Nhất mà chỉ bằng khả

năng của tôi cũng không có gì khó.

Thời điểm này thôn Nhạn Lai yên tĩnh đến đáng sợ, sau khi chúng tôi bình yên xuống đất, Đinh Nhất thoáng nhìn đồng hồ rồi bảo: “Động tác nhanh lên, chúng ta phải tranh thủ lúc chưa có sương mù để đến từ đường của nhà họ Ngô mới được.

Tôi gật nhẹ đầu, sau đó cùng anh ta nhanh chóng tiến về hướng từ đường của nhà họ Ngô… Thật ra tôi muốn quay lại dò xét ở đó lần hai là vì bị hai đồ vật trong đó thu hút: một là bài vị không có chữ, hai là quyển gia phả có tàn hồn.

Khi hai người chúng tôi tiến vào cửa chính từ đường, không khí trong thôn đã có sự thay đổi, đám sương mù có kèm theo tiếng khóc trẻ em đã bắt đầu lan tỏa từ ngoài thôn vào trong. Đinh Nhất thấy thế lập tức sử dụng “kỹ thuật mở khóa” để mở khóa cửa từ đường, hai người chúng tôi nhanh chóng nối đuôi nhau chui vào.

Vì chúng tôi bí mật lẻn vào nên không thể gây ra sự chú ý mà bật đèn, cho nên vẫn sờ lần trong bóng tối giống như lần trước để đến gian nhà chính của từ đường. Chiếc đèn phía trước chiếc bài vị lớn vẫn tỏa ra thứ ánh sáng mờ nhạt, khi đứng trước bài vị này, tôi lại có thể cảm giác được sự đè nén vô hình một lần nữa…

Chắc chắn phía sau một gia tộc đã được truyền thừa cả trăm năm này có rất nhiều bí mật không muốn người khác biết… Những bí mật này chẳng có quan hệ gì với mấy người ngoài chúng tôi. Nếu như hôm nay không phải Ngô Triệu Hải mời chúng tôi đến đây, chắc chắn chúng tôi sẽ vĩnh viễn không có tí hứng thú nào đối với bí mật của gia tộc này.

Hôm qua, lúc tôi cảm giác được phía trên gia phả có tàn hồn, tôi hiểu được đây có lẽ là đường tắt để có thể biết được bí mật nhà họ Ngô một cách nhanh nhất, không cần thiết phải mất thời gian và công sức để tìm hiểu những bí mật mà Ngô Triệu Hải không

muốn chúng tôi biết.

Tôi không do dự mà định đưa tay về phía quyển gia phả đang bị vải đỏ phủ kín. Ai ngờ ngay lúc tôi chuẩn bị chạm đến thì lại bị Đinh Nhất kéo lại, anh ta nói: “Cậu nghĩ cho kĩ! Nhỡ đâu lại xuất hiện tình huống như hôm qua thì phải làm thế nào?”

Tôi nói với vẻ không quan tâm: “Không sao, anh cứ yên tâm đi, cùng lắm tôi tạm thời thả lỏng tay ra là được mà?”

Thật ra đêm qua lúc tôi không ngủ được nên đã nằm nghĩ đi nghĩ lại, không biết tại sao mình lại nghe được âm thanh chói tai đó… Sau khi trấn an Đinh Nhất, tôi lại đưa tay về phía quyển gia phả họ Ngô, trong nháy mắt khi tay tôi chạm vào, quả nhiên trong đầu lại vang lên âm thanh sắc nhọn chói tai đó.

Trong mấy giây đầu tiên tôi thật sự rất muốn rút tay về, nhưng cuối cùng vẫn tiếp tục kiên trì, tôi cũng muốn nhìn xem chẳng lẽ quyển gia phả này chỉ muốn cho tôi biết mỗi âm thanh chói tai này thôi sao?

Thời gian dần trôi qua… Âm thanh này mới từ từ biến mất, thế giới của tôi lại trở nên yên tĩnh. Lúc này Đinh Nhất xuất hiện trước mặt tôi, anh ta đang lo lắng nói gì đó nhưng tôi lại chẳng thể nào nghe thấy được.

Ngay sau đó có một người đàn ông xuất hiện trong đầu tôi nhưng tôi không thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn, vì trên mặt hắn đều là máu đen, ngoại trừ một đôi mắt màu đen đang lóe ra thứ ánh sáng lạnh…

“Rời khỏi chỗ này…” Giọng nói của người đàn ông vang lên u oán, âm thanh đó chợt xa chợt gần, có lúc như ở rất xa mà có lúc lại như ngay bên cạnh tai tôi.

“Tiến Bảo!” Giọng nói của Đinh Nhất bỗng nhiên truyền đến kéo tôi về thực tại. Lúc này tôi mới phát hiện nãy giờ mình vẫn luôn

nhịn thở, khi không khí lại tràn vào phổi của tôi, làm cho tôi lập tức ho sặc sụa.

Người đàn ông vừa nãy là ai? Tại sao hắn lại muốn tôi rời khỏi chỗ này? Do chúng tôi quấy rầy sự yên tĩnh của hắn hay là hắn muốn cảnh báo chúng tôi? Đinh Nhất thấy tôi vẫn đang liên tục hít thở bèn vội vàng giúp tôi xuôi khí và nói: “Cậu vừa rồi hơi đáng sợ…”

Tôi thở được bình thường xong mới quay sang hỏi anh ta: “Có nghĩa là sao?”

Sau đó Đinh Nhất giải thích cho tôi biết, thật ra vừa rồi tôi chỉ chạm vào quyển gia phả đó trong một giây rồi rụt tay trở về, nhưng mặc dù đã rút tay về nhưng trạng thái cả người tôi lại hoàn toàn bất bình thường, cử chỉ cứ như người điên khi liên tục nói với Đinh Nhất: “Rời khỏi đây đi… Rời khỏi chỗ này… Mau rời khỏi chỗ này!”

Tôi nghe xong thấy hơi hồi hộp trong lòng, vẫn là câu nói này… Người kia rút cục là ai? Là cao nhân nào đó trong số tổ tiên họ Ngô sao? Tại sao hắn lại muốn chúng tôi rời đi? Là xua đuổi hay cảnh báo?

Ngay lúc tôi đang nghĩ mãi mà không ra, Đinh Nhất dùng một tay cầm quyển gia phả lên, sau đó dễ dàng mở nó ra và xem nội dung bên trong…

“Tộc trưởng đầu tiên của họ Ngô là ai?” Tôi hơi vội vàng hỏi.

Đinh Nhất vội lật đến tờ thứ nhất, sau đó đọc một cái tên: “Ngô Càn Khôn…”

Tôi thầm nghĩ chẳng lẽ Ngô Càn Khôn là âm hồn vừa nãy? Nghĩ tới đây tôi chuyển mục tiêu sang bài vị không có chữ ở nơi hẻo lánh của bàn thờ, mặc dù không có tên trên đó nhưng chắc chắn nó thờ một người đã chết…

So sánh với các bài vị nhỏ thì chất liệu của bài vị không có chữ này cũng không có gì khác biệt, ngoại trừ trên đó chẳng có một chữ nào… Nhưng đây rốt cuộc là bài vị của ai? Người có tội lớn sao? Cho nên mới không xứng có được bài vị mang tên mình?

Không đúng, nếu thật sự là người bị tội nặng chắc không thể vào được từ đường của họ Ngô! Lúc này tôi nói nhỏ với Đinh Nhất: “Tay chân anh nhanh nhẹn, anh lên lấy cái bài vị đó xuống để tôi xem một chút…”

CHƯƠNG

CHẢY MÁU KHÔNG NGỪNG

Đinh Nhất gật đầu, rồi sau đó nhanh chóng nhảy lên trên bàn thờ, anh ta nhẹ nhàng linh hoạt lấy bài vị không chữ trong góc xuống.

Nếu như người nhà họ Ngô nhìn thấy Đinh Nhất đường hoàng giẫm trên bàn thờ tổ tiên của họ, hơn nữa còn đi tới đi lui trên đó chắc họ phải xẻo thịt chúng tôi mất.

Khi Đinh Nhất đặt bài vị không chữ vào tay của tôi, tôi lập tức ngửi được một mùi thuốc nồng nặc, thế là tôi đưa nó lên mũi ngửi ngửi rồi hỏi: "Tại sao trên bài vị lại có mùi thuốc bắc?"

Đinh Nhất đang suy nghĩ rồi định trả lời, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có một giọng nói: "Vậy có nghĩa là bài vị này đã từng bị ngâm trong một loại cây thuốc nào đó!"

Trong đêm yên tĩnh như thế này, hai thằng có tật giật mình chúng tôi bị giọng nói này làm cho kinh hãi hét lên, may mà tôi phản ứng nhanh nên lập tức nhận ra đây là giọng nói hút hồn của chú họ yêu quý.

Tôi hơi bực mình nói: "Chú họ, chú dọa thế có thể làm người khác giật mình mà chết đó biết không?"

Vậy mà chú họ cũng tức giận đáp lại: "Nhát gan như vậy mà đêm hôm khuya khoắt cũng dám vào trong từ đường nhà người ta

trộm đồ?

Tôi nghe thế lập tức cố cãi: “Ai trộm đồ chứ? Cháu chỉ muốn xem lại bài vị không có chữ và quyển gia phả đó mà thôi.”

Chú họ khẽ hừ một tiếng: “Chú đã nhận ra ý nghĩ đó của cháu từ trước rồi! Cháu không thể làm người khác bớt lo sao? Tình huống của cháu bây giờ thế nào chẳng lẽ cháu còn không biết?”

“Được rồi, chú muốn răn dạy cháu thì đợi lúc về rồi nói, bây giờ chúng ta cứ xem bài vị không có chữ này có manh mối gì không đã?” Tôi nói với vẻ hơi không kiên nhẫn.

Chú họ đi đến trước mặt tôi, sau đó cầm chiếc bài vị không có chữ cẩn thận quan sát, chú nhìn vài lần rồi sắc mặt trầm xuống: “Phía trên này không phải không có chữ, mà là chữ quá nhiều và quá nhỏ!”

Tôi giật mình hỏi: “Cái gì? Chữ quá nhiều?”

Thế là tôi vội vàng cầm bài vị trở về, sau đó lại quan sát thật kĩ, nhưng do ánh sáng ở đây quá yếu nên không thể nhìn kĩ được gì.

Nhưng khi tôi dùng bàn tay cảm nhận bề mặt bài vị, quả nhiên phát hiện một số vết gợn nhỏ, chắc là có người khắc chữ lên đó nhưng do chữ quá nhỏ và hơn nữa lại không có màu sắc nên khiến người khác tưởng nhầm là bài vị không chữ.

“Ái chà, thôi cứ để chú làm đi, cháu đâu có nhìn thấy gì!” Chú họ đoạt lại bài vị trong tay tôi rồi sau đó cẩn thận sờ…

Sau khi trở về phòng, chú họ mặt không đổi sắc viết xuống những tên họ lấy được từ bài vị đó. Tôi không ngờ chú họ còn có khả năng nhìn qua là không quên được? Không đúng, phải là “Sờ qua là không quên” mới đúng.

Chú họ nhanh chóng viết tên hai mươi mấy người ra một tờ giấy A4, nhưng điều làm người khác kỳ quái là hai mươi mấy

người này không có ai là họ Ngô cả!

“Tại sao đều không phải họ Ngô? Chẳng lẽ là dòng họ khác ở thôn Nhạn Lai?” Tôi thấy rất quái lạ.

Chú họ lắc đầu: “Người họ khác chưa gia nhập họ Ngô thì không thể có bài vị cung phụng trong từ đường, hơn nữa ở đây có đủ loại dòng họ không giống nhau, cho nên không thể là dòng họ khác của thôn.”

Tôi nhíu chặt lông mày hỏi: “Vậy rút cục những người này là ai? Tại sao lại được họ Ngô cung phụng trong từ đường?”

Chú họ lập tức nói với tôi: “Những cái tên này là khắc vào mặt trước bài vị, mặt sau có rất nhiều phù chú giam cầm âm hồn… Cái này hiển nhiên không phải chỉ là thờ cúng đơn giản như vậy.”

“Không phải thờ cúng? Dù thế nào cũng không phải ‘câu hồn’ để bọn họ vĩnh viễn không được siêu sinh chứ?” Tôi hỏi với vẻ không tin.

Không ngờ chú họ vậy mà lại đồng ý quan điểm của tôi: “Cũng gần như vậy, tóm lại không phải chuyện tốt lành gì.”

Sau khi chú họ rời khỏi, tôi nhìn những cái tên này mà ngẩn người, mặc dù tên của những người này đủ loại không giống nhau như chú họ đã nói, nhưng vừa nhìn là biết họ không phải là nông dân thông thường mà giống như người có học hơn. Ví dụ như Giản Huyền Ngọc, Ôn Tử Ngang, Hoàng Cẩn Thần… Nhìn thế nào cũng không giống những cái tên mà người trong thôn có thể nghĩ ra.

Đinh Nhất thấy tôi cứ như thằng điên cầm danh sách này lẩm bẩm một mình, thế là anh ta đi tới giật danh sách trong tay tôi ra và bảo: “Không nghĩ ra được thì đi ngủ đi! Chú họ của cậu cũng chưa nghĩ ra huống chi là cậu! Trời sắp sáng rồi, mau đi ngủ!”

Tôi thấy cũng đúng nên đành chấp nhận nằm lên giường, sau đó nhắm mắt lại và tiếp tục suy nghĩ lung tung. Nghĩ đi nghĩ lại một lúc rồi ngủ thiếp đi… Vậy mà tôi vừa mới ngủ đã nghe trong đầu “xoẹt” một tiếng rồi vang lên âm thanh chói tai lúc trước, ngay sau đó khuôn mặt của người đàn ông đó lại xuất hiện một lần nữa: “Rời khỏi đây… Nhất định phải rời khỏi đây…”

Tôi đột nhiên tỉnh dậy do bị Đinh Nhất lắc mạnh, tiếp đó tôi ngơ ngác khi thấy anh ta dùng khăn mặt lau khắp miệng và cổ của tôi! Nhưng tôi đã phát hiện hóa Đinh Nhất đang dùng khăn mặt lau máu cho tôi.

“Tiến Bảo, tỉnh lại đi! Tiến Bảo!” Giọng Đinh Nhất có vẻ lo lắng nhưng động tác trong tay vẫn không dừng lại.

Đến lúc này tôi mới phát hiện mình đang chảy máu mũi, mà dường như không cầm được… Thế là tôi vội vàng cầm khăn mặt trong tay Đinh Nhất để che mũi của mình rồi hỏi: “Anh đánh tôi lúc đang ngủ à?”

Đinh Nhất thấy tôi vẫn còn tâm trạng nói đùa bèn tức giận mắng: “Xéo đi! Cậu tự che đi!” Anh ta nói xong lập tức gọi điện thoại cho chú Lê và chú họ, để bọn họ nhanh chóng đến xem tình huống của tôi.

Cuối cùng dưới tác dụng của châm bạc của chú Lê, máu mũi tôi đã ngừng chảy. Nhưng ai cũng cho là mình đúng khi tìm nguyên nhân tôi đột nhiên chảy máu mũi. Chú Lê cho là do buổi tối tôi ăn quá nhiều bào ngư và hải sâm, Đàm Lỗi lại cho rằng gần đây tôi bị nóng trong nên mới bị chảy máu mũi.

Tôi nghe xong liên tục phủ nhận: “Cháu đâu có ăn nhiều bằng chú và Đàm Lỗi! Cháu chẳng đụng một miếng nào vào mấy đồ ăn nóng đó được không?”

Sắc mặt của Đinh Nhất và chú họ lúc này lại trầm xuống, hiển

nhiên bọn họ không đồng tình với ý kiến của hai thầy trò kia. Cuối cùng chú họ hỏi Đinh Nhất đầy ẩn ý: “Trước khi Tiến Bảo chảy máu mũi đã xảy ra chuyện gì?”

Đinh Nhất nhìn tôi một chút giống như muốn hỏi có nên nói ra không. Tôi thấy vẻ mặt này của Đinh Nhất là biết chuyện này chắc chắn có liên quan đến việc trước đó bí mật lẻn vào từ đường.

Mặc dù lúc đó chúng tôi bị chú họ bắt quả tang, nhưng chú lại không biết chuyện gì xảy ra khi tôi chạm vào gia phả của họ Ngô. Hiện giờ xem ra, chuyện đó có liên quan đến việc tôi chảy máu không dừng, cho nên chắc phải kể lại toàn bộ.

CHƯƠNG

ĐÀO HOA CỐC

Lúc này tôi đành thở dài mấy cái rồi nói: “Nói đi nói đi! Cũng đâu có gì to tát…”

Sau đó Đinh Nhất kể lại mọi chuyện khi tôi chạm vào quyển gia phả trong từ đường, tiếp đó lại kể chuyện phát sinh lúc tôi vừa ngủ.

Hóa ra vừa rồi khi tôi nằm trên giường được một lúc thì ngủ thiếp đi, Đinh Nhất thấy tôi ngủ nên cũng định đi ngủ, ai ngờ đúng lúc này tôi đột nhiên ngồi thẳng dậy từ trên giường, sau đó trừng mắt nói với anh ta: “Rời khỏi chỗ này… Mau rời khỏi chỗ này… Nhất định phải rời khỏi chỗ này!”

Đây là lần thứ hai Đinh Nhất thấy tôi rơi vào tình trạng này, thế là anh ta lập tức đè tôi xuống vì muốn giúp tôi tỉnh lại sớm. Ai ngờ lần này tôi không tỉnh lại nhanh như lần trước, hơn nữa còn liên tục chảy máu mũi.

Đinh Nhất thấy thế lập tức cầm một chiếc khăn mặt trong phòng giúp tôi cầm máu, đồng thời liên tục gọi tên tôi… May mà tôi “thấy máu” một lúc sau là tỉnh lại và tự mình cầm khăn che mũi, Đinh Nhất lúc này mới rảnh tay gọi điện cho mấy người chú Lê.

Nghe đến đó, sắc mặt chú họ tôi lập tức trở nên rất khó coi, nếu không phải dáng vẻ tôi bây giờ khá thảm thì chắc chú phải tiến lên đập tôi một trận mất. Nhưng cho dù như vậy chú họ vẫn bắt mạch cho tôi rồi bảo: “Tạm thời không có gì đáng ngại… Tên nhóc thối tha này, hôm nay mất chừng đó máu cũng chỉ cần vài ngày là hồi lại, nhưng nếu có ngày mất mạng thì đã quá muộn rồi, biết không?”

Tôi biết chú họ nói như vậy không phải là dọa mình, mà là muốn cho tôi hiểu rõ để đừng tùy tiện làm ẩu. Nhưng lúc này tôi vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn nên chỉ “Ừ” vài câu đối phó, sau đó đi vào phòng vệ sinh rửa sạch máu trên mặt.

Sau khi dùng nước lạnh rửa mặt, tôi đã cảm thấy khá hơn, nhưng người đàn ông trong giấc mơ đó vẫn luôn khắc sâu trong đầu tôi không thể xóa đi được… Rốt cuộc người này là ai?

Ở trong phòng vệ sinh điều chỉnh tốt tâm tình xong, tôi đi ra cười và nói: “Trời còn chưa sáng đâu, mọi người tranh thủ về ngủ một lúc đi!”

Chú Lê trừng mắt: “Ngủ cái gì mà ngủ! Mấy người đưa danh sách lấy được từ trong từ đường của nhà họ Ngô cho tôi xem thử xem nào…”

Đinh Nhất đưa danh sách trên bàn trà cho chú Lê, sau khi chú xem kỹ càng tên của hơn hai mươi người này xong lại đột nhiên nhướng mày: “Chú đã từng nghe qua cái tên Hoàng Cẩn Thần này…”

Tôi vội truy hỏi: “Thật ạ? Hắn làm cái gì vậy?”

Chú Lê ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Thật ra vòng tròn của nghề này rất nhỏ, ai thật sự có bản lĩnh, ai chỉ có cái vẻ bề ngoài, người ngoài nghề không rõ nhưng giữa bọn chú lại quá hiểu… Nếu như chú nhớ không nhầm, Hoàng Cẩn Thần là một thuật sĩ phong thủy

rất có bản lĩnh.”

Tôi nghe xong cũng không hiểu nên hỏi: “Tại sao lại là nhớ không nhầm?”

Chú Lê giải thích với tôi, đây là một cái tên chú đã từng nghe vào mười mấy năm trước, khi đó chú Lê vẫn chưa có danh tiếng như bây giờ, ngược lại Hoàng Cẩn Thần là một đại sư phong thủy nổi tiếng trong tỉnh. Chú Lê lúc đó vẫn muốn tìm một cơ hội gặp mặt vị Hoàng đại sư này, nhưng sau này lại nghe nói hắn rời khỏi địa phương mà không rõ lý do.

Tôi vỗ mạnh trán rồi nói: “Hoàng đại sư? Không phải Ngô Trường Hà nói năm đó Ngô Triệu Hải đã mời một vị Hoàng đại sư về đây à?”

Đàm Lỗi gật đầu tiếp lời: “Ừ, đúng, con cũng nghe ông ta nhắc đến Hoàng đại sư.”

Lúc này chú họ cầm lấy danh sách trong tay chú Lê và nói: “Ở trên bài vị này, tên Hoàng Cẩn Thần nằm ở vị trí cuối cùng, chắc hẳn là Hoàng đại sư năm đó vào thôn để giải quyết vụ ‘Có ma quỷ ở gốc cây thông’.”

Tôi nói đầy ẩn ý: “Cái tên được đưa vào bài vị không có chữ này chắc chắn là người đã chết… Đúng không?”

Chú họ gật đầu: “Trong tình huống bình thường thì đúng là như vậy, những năm trước cũng có trường hợp thờ cúng khi còn sống, nhưng điều này chỉ dành cho người có công đức lớn, hơn nữa cũng không có khả năng một lần duy nhất thờ cúng nhiều người sống như thế này.”

Chú Lê cũng đồng ý quan điểm của chú họ: “Đúng là như vậy, nhưng nếu Hoàng đại sư thật sự xảy ra chuyện thì không thể nào chú lại không nghe được chút tin tức nào, dù sao ông ta cũng là một người có tiếng trong nghề này…”

Lúc này tôi nhìn thoáng qua màu trời bên ngoài rồi mở miệng: “Ngô Vũ nói sáng nay Ngô Triệu Hải sẽ trở về, cháu cảm thấy chúng ta nên gặp Ngô Trường Hà một lần trước khi ông ta trở về, biết đâu có thể hiểu rõ một chút chuyện năm đó từ miệng của Ngô Trường Hà?”

Mấy người chú họ cũng đồng ý với ý kiến này, dù sao nó vẫn an toàn hơn nhiều so với “thăm dò từ đường trong đêm”. Chỉ có điều chúng tôi vẫn phải chuẩn bị tâm lý thật tốt trước khi đi, biết đâu lại nghe được một phiên bản thứ ba từ miệng Ngô Trường Hà?

Vì tính đến khả năng Ngô Vũ là tay chân thân tín của Ngô Triệu Hải, chúng tôi quyết định trời vừa sáng sẽ đi tìm Ngô Trường Hà mà không để Ngô Vũ biết… Hơn nữa người trong thôn bình thường đều dậy rất sớm. Nếu chúng tôi không đi sớm thì có khi Ngô Trường Hà lại đi Đào Hoa Cốc làm việc!

Khi chúng tôi đi đến cửa chính nhà Ngô Trường Hà, vừa đúng lúc gặp ông ta khiêng cuốc chuẩn bị ra ngoài, Ngô Trường Hà nhìn thấy mấy người chúng tôi thì sầm mặt xuống, hỏi: “Các người tới làm gì?”

Chú Lê mỉm cười, nói: “Chào anh, chúng tôi muốn hỏi một chút chuyện năm đó.”

Ngô Trường Hà lạnh lùng hừ giọng: “Tìm tôi thì có gì để mà hỏi, mấy người cần gì cứ tìm Ngô Triệu Hải đi! Không phải hắn là người biết rõ nhất à?”

Tôi thấy lão già này nói chuyện ngang phè giống như ăn thuốc súng vậy, trong lòng cũng hơi bực mình nên đang muốn đi đến bật lại hai câu thì bị chú họ ngăn lại, chú lên tiếng: “Anh Ngô, nếu chúng tôi muốn nghe Ngô Triệu Hải nói thì sẽ không đến tìm anh, nếu chúng tôi đến đây tức là không muốn nghe ông ta nói…”

Ngô Trường Hà nghe thế thì vô cùng ngạc nhiên, sau đó ông ta

cao giọng: “Tôi còn phải làm việc nữa, nếu như mấy người thật sự muốn biết điều gì, vậy hãy đi cùng tôi đến Đào Hoa Cốc!”

Mấy người chúng tôi lập tức nhìn nhau cười, điều này đúng là hợp ý chúng tôi, vì đúng lúc mọi người cũng muốn đi xem Đào Hoa Cốc một chút…

Vì nhà nào trong thôn cũng mở homestay, cho nên ngoại trừ Ngô Trường Hà ra chắc không có ai dậy sớm đến thế, vì vậy dọc con đường này chúng tôi không gặp bất kỳ thôn dân nào. Nhưng cho dù như thế, Ngô Trường Hà vẫn không nói câu nào mà chỉ vác cuốc bước nhanh ở phía trước chúng tôi.

Chỉ một lát sau… Mấy người chúng tôi đi theo Ngô Trường Hà đến một thung lũng phong cảnh rất đẹp, trên một khối đá xanh cao bằng một người có viết ba chữ “Đào Hoa Cốc” rất to.

CHƯƠNG

ĐỘNG KINH

Lúc chúng tôi đi vào Đào Hoa Cốc, lông mày chú Lê và chú họ đều nhíu một cái, xem ra cả hai người bọn họ đều nhận ra Đào Hoa Cốc này có vấn đề.

Ngô Trường Hà vẫn luôn đi trước đột nhiên quay người bảo mấy người chúng tôi: "Ở đây chính là Đào Hoa Cốc, mấy người qua cái đình kia ngồi chờ một lát, tôi làm xong việc sẽ qua đó tìm các người."

Chúng tôi nhìn theo hướng ngón tay của ông ta, quả nhiên thấy một cái đình cổ kính nằm sâu giữa rừng đào…

Nhìn từ bề ngoài, Ngô Trường Hà có vẻ là một người thật thà, bởi vì một số chuyện năm đó mà sinh ra mâu thuẫn không thể hòa giải với Ngô Triệu Hải. Nhưng Ngô Triệu Hải cũng là người sống khá biết điều, với tính cách kiểu này của Ngô Trường Hà, chắc toàn bộ thôn dân đều biết mâu thuẫn giữa ông ta và Ngô Triệu Hải. Nhưng Ngô Triệu Hải vẫn sắp xếp để ông ta đến chăm sóc mảnh rừng đào này, ít nhất cho ông ta có một chút thu nhập. Như vậy thì toàn bộ thôn dân đều không tìm thấy một điểm xấu nào của tộc trưởng, dù sao không có nhiều người có thể làm được như thế.

Lúc này tôi nhỏ giọng hỏi chú Lê: “Đào Hoa Cốc này có vấn đề gì ạ?”

Chú Lê khẽ trả lời: “Nếu như chú nhìn không nhầm, chỗ rừng đào này ban đầu dùng để áp chế sát khí của gốc cây thông… Nếu không thì sau khi cây thông bị đổ, mấy cây đào nơi này chắc đã không thi nhau chết rồi.”

Chú họ cũng gật đầu: “Hoàn toàn chính xác, mảnh rừng đào này giúp thôn Nhạn Lai chặn phần lớn sát khí, nếu không thôn của bọn họ không chỉ chết vài con súc vật đơn giản như vậy. Hơn nữa từng ngôi nhà trong thôn chắc đều là gỗ đào, cho nên làn sương ma quỷ đó mới không thể vào trong nhà.”

Tôi nghe xong thì hiểu ngay là đại trận phong thủy này đã bố trí thành công từ trăm năm trước, cao nhân bày trận chắc đã tính được kiếp số mà thôn Nhạn Lai có thể sẽ gặp sau này cho nên mới trồng rừng đào để ngăn cản tai họa cho con cháu. Nếu như không phải đã hơn trăm năm trôi qua, tôi thật sự muốn gặp vị cao nhân mưu hay chước giỏi này.

Lúc này dường như Ngô Trường Hà đã làm xong việc, ông ta ném cái cuốc xuống đất rồi đi về phía chúng tôi. Trước khi biết Ngô Trường Hà là người thế nào, có một số việc tốt nhất không nên để ông ta nghe được, thế là mấy người chúng tôi lập tức dừng đề tài vừa rồi lại.

Ngô Trường Hà đi đến chỗ chúng tôi xong, đầu tiên ông ta phủi bụi đất trên người rồi sau đó mới ngồi xuống đối diện và hỏi: “Rốt cuộc mấy người muốn biết cái gì…”

Chú Lê cười nói: “Sự thật chuyện cây thông có ma năm đó.”

Ngô Trường Hà lạnh lùng hừ một: “Làm sao mà mấy người biết Ngô Triệu Hải không nói thật?”

Chú Lê nhún vai trả lời: “Trực giác… So với tộc trưởng Ngô,

chúng tôi càng tin lời nói của anh hơn."

Có vẻ như Ngô Trường Hà không ngờ chú Lê sẽ nói như vậy, đầu tiên ông ta yên lặng một lúc rồi mới thở dài lên tiếng: "Đã nhiều năm như vậy rồi nhưng tôi chưa từng nhắc lại chuyện năm đó với ai, càng đừng nói là người ngoài như mấy người. Nhưng có một số việc đã là thật thì không thể giả, đã là giả sẽ không là thật."

Ngô Trường Hà tiếp tục kể với chúng tôi, năm đó người bị trúng tà trong số mấy đứa trẻ chơi dưới cây thông chính là Ngô Duệ và Ngô Vũ… Khi bọn trẻ trở về từ trên núi thì mồm năm miệng mười nói dưới gốc tùng có xương người chết.

Khi đó Ngô Duệ lớn hơn Ngô Vũ vài tuổi, cho nên nó kể lại cũng chi tiết hơn. Ngô Duệ bảo dưới gốc tùng có rất nhiều xương sọ người, nó còn nhìn thấy một con tiểu quỷ bò đến bên người Ngô Vũ nên bọn nó mới chạy tán loạn trở về.

Đến lúc này người lớn mới biết hóa ra Ngô Vũ cũng lên núi cùng bọn họ, bởi vì cha mẹ Ngô Vũ quản con rất nghiêm, hơn nữa Ngô Duệ lại lớn hơn vài tuổi nên bình thường sẽ không dẫn theo Ngô Vũ đi chơi cùng, lần này là Ngô Vũ lén đi theo bọn chúng cùng đến đó.

Đúng lúc ấy Ngô Triệu Hải chạy đến, ông ta nghe nói Ngô Vũ còn ở trên núi thì lập tức tổ chức người trong thôn lên đó tìm kiếm. Trời lúc này đã tối nên một đứa trẻ mười tuổi rất dễ lạc đường trong núi.

Ngô Triệu Hải bên này vừa dẫn người lên núi, Ngô Duệ lập tức bắt đầu sốt cao, đầu tiên Ngô Trường Hà dẫn con mình đến trạm y tế trong thôn, nhưng sau khi tiêm vẫn không thấy dấu hiệu hạ sốt, cực chẳng đã Ngô Trường Hà đành đưa con lên bệnh viện huyện ngay trong đêm.

Ai ngờ bác sĩ của bệnh viện huyện sau khi hỏi rõ tình huống của

Ngô Duệ cũng không đảm bảo giúp Ngô Duệ hạ sốt được. Hơn nữa lúc ấy khám gấp còn có một vị bác sĩ già kinh nghiệm phong phú nói với Ngô Trường Hà rằng, rất có thể con của ông ta bị "động kinh", tốt nhất vẫn nên về tìm nguyên nhân gây bệnh có khi còn có tác dụng hơn.

Ngô Trường Hà nghe xong vội mang Ngô Duệ về thôn, lúc này Ngô Triệu Hải cùng cha của Ngô Vũ là Ngô Triệu Xuyên cũng đã tìm được Ngô Vũ và dẫn thằng bé về từ đường nhà họ Ngô.

Ngô Trường Hà biết Ngô Triệu Hải có mối quan hệ rộng nên vội vàng đi tới từ đường tìm ông ta, vậy mà trong lúc vô tình lại nghe được Ngô Triệu Hải nói với Ngô Triệu Xuyên: "Anh, anh yên tâm, em nhất định có thể bảo vệ Tiểu Vũ!"

Nhưng sắc mặt Ngô Triệu Xuyên dường như không hề nhẹ nhõm khi nghe những lời này, mà ngược lại sắc mặt càng trở nên tái nhợt hơn: "Bảo vệ thế nào? Tiểu Vũ đã bị bọn họ chọn trúng, không ai có thể cứu được nó…"

Ai ngờ lúc này Ngô Triệu Hải lại hạ giọng, nói: "Em vừa nghe nói Ngô Duệ cũng bị sốt…"

Ngô Triệu Xuyên nghe vậy mà sững sờ, nhưng ông ta lập tức lắc đầu quầy quậy: "Cái này… Cái này không được! Đều là người thân trong họ, làm như vậy… Làm như vậy không tốt."

Nhưng Ngô Triệu Hải lại hừ lạnh: "Nhiều năm rồi vẫn luôn là nhà chúng ta bảo vệ thôn Nhạn Lai, giờ cũng nên đến lượt bọn họ rồi."

Tuy Ngô Trường Hà không hiểu ý nghĩa thật sự của đoạn đối thoại giữa hai anh em này, nhưng ông ta có thể hiểu đại khái là bọn họ muốn con của mình chết thay cho Ngô Vũ.

Lúc đó ông ta muốn nghe thêm nữa, nhưng do quá nhập tâm nên không cẩn thận đá vào một viên gạch dưới chân, ngay lập tức

có một âm thanh "Lạch cạch" vang lên, hai anh em bên trong từ đường vội ngậm miệng không nói gì nữa.

Ngô Trường Hà vội quay người chạy về nhà, ông ta mặc kệ Ngô Triệu Hải và Ngô Triệu Xuyên đang tính toán gì trong lòng, tóm lại không ai có thể làm hại con của ông ta! Nhưng Ngô Trường Hà vừa về đến nhà chưa được bao lâu thì đã có người đến thông báo, Ngô Triệu Hải sai bọn họ đến đưa Ngô Duệ tới từ đường, Ngô Vũ cũng đang ở đó.

Ngô Trường Hà nói luôn với người đó: "Bác sĩ dặn Tiểu Duệ hiện giờ không thể ra ngoài, nếu không sẽ không thể hạ sốt, cậu về nói cho Ngô Triệu Hải biết, tôi sẽ dẫn Tiểu Duệ đến khi nào nó hạ sốt."

Người kia thấy Ngô Trường Hà không chịu dẫn Ngô Duệ đến từ đường nên đành hậm hực rời đi… Ngô Trường Hà biết với loại chuyện như thế này, nếu ông ta không đồng ý thì chẳng ai dám dùng sức mạnh với ông ta cả, thế là từ ngày đó ông ta luôn canh giữ bên cạnh Ngô Duệ, không rời nửa bước.

CHƯƠNG

CON RUỘT

Đợi đến ngày hôm sau, Ngô Trường Hà nghe nói trong thôn mời được một vị đại sư họ Hoàng để lên núi xử lý oan hồn của cây thông. Nhưng Ngô Trường Hà luôn cảm giác đây là âm mưu của Ngô Triệu Hải, cho nên ông ta không tin người tên là Hoàng đại sư này.

Vào buổi tối, Ngô Triệu Hải tự mình dẫn Hoàng đại sư đến nhà Ngô Trường Hà để xem Ngô Duệ, mặc dù Ngô Trường Hà đã không còn tin Ngô Triệu Hải nhưng cũng không thể công khai vạch mặt nhau được.

Cả quá trình tiếp theo Ngô Trường Hà vẫn luôn ở bên cạnh canh chừng, nhưng ông ta cũng không phát hiện ra Hoàng đại sư có làm gì đối với con mình không… Sau khi hỏi thăm vài câu đơn giản, Hoàng đại sư chuẩn bị rời đi. Nhưng ngay vào lúc Ngô Trường Hà chào tạm biệt, ông ta lại cảm giác được Hoàng đại sư nhét vật gì đó vào túi áo của ông ta…

Chờ khi mấy người Ngô Triệu Hải đã đi xa, Ngô Trường Hà mới dám thò tay vào túi áo, ông ta sờ và phát hiện hóa ra là một tờ giấy? Đây là lần đầu tiên Ngô Trường Hà gặp Hoàng đại sư, ông ta không hiểu người tên Hoàng đại sư này muốn làm gì?

Ngô Trường Hà cầm tờ giấy đi đến chỗ không có người rồi mở ra xem, ông ta phát hiện trên đó viết vài câu: giờ Tý ngày mai nếu tôi còn chưa trở lại trong thôn, ông hãy lập tức đưa con mình là Ngô Duệ ra khỏi thôn Nhạn Lai, vĩnh viễn đừng trở về nữa, vì con của ông đã bị chọn, nếu ở lại chỗ này sợ khó mà giữ được tính mạng.

Đây là lần thứ hai Ngô Trường Hà nghe được từ "bị chọn", lần trước ông ta nghe được lúc Ngô Triệu Hải và Ngô Triệu Lâm nói chuyện với nhau, nhưng ông ta vẫn không hiểu là "ai" chọn trúng con của mình?

Không biết vì sao mà Ngô Trường Hà lại tin tưởng vị Hoàng đại sư này, có lẽ do ông ta đã nghe trộm được đoạn trò chuyện của hai anh em nhà kia! Thế là ông ta vội vàng liên hệ với em gái của mình đã lấy chồng ngoài tỉnh xa và nói rằng muốn Tiểu Duệ đến nhà em gái ở một thời gian. Tuy em gái của Ngô Trường Hà không rõ có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn rất vui vẻ đồng ý để cháu mình qua đó ở một thời gian.

Sáng sớm hôm sau, Ngô Duệ tự nhiên hạ sốt một cách kỳ diệu, mọi người trong nhà ai cũng vui vẻ. Nhưng trong lòng Ngô Trường Hà lại hơi có cảm giác không yên tâm, ông ta cảm thấy chuyện này sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

Sau đó Ngô Trường Hà bảo vợ mình vào thôn nghe ngóng xem vị Hoàng đại sư hôm qua lên núi đã trở lại trong thôn chưa? Vậy mà vợ Ngô Trường Hà tìm hiểu một ngày, cuối cùng biết được từ miệng Ngô Triệu Hải là vấn đề của gốc cây thông đã được giải quyết, sau này sẽ không còn xuất hiện ma quỷ và Hoàng đại sư cũng đã đi về luôn rồi, không quay về thôn nữa.

Vợ của Ngô Trường Hà không biết sự thật đằng sau mà chỉ kể những gì mình tìm hiểu được cho chồng, Ngô Trường Hà lập tức

bảo vợ chuẩn bị hành lý cho con trai và nói muốn đưa đứa bé đến nhà em gái ở một thời gian.

Vừa qua giờ Tý đêm hôm đó, Ngô Trường Hà đã biết vị Hoàng đại sư này lành ít dữ nhiều rồi, thế là ông ta vội dẫn theo con mình đến huyện ngay trong đêm, sau đó bắt một chuyến xe lửa sớm nhất để đến nhà em gái ở tỉnh lân cận.

Từ đó trở đi Ngô Duệ không còn trở về thôn Nhạn Lai nữa, Ngô Trường Hà chuyển hộ khẩu đứa bé sang nhà em gái, tiếp đó để cho nó vào ký túc của trường, học đến tận khi học đại học và sau này là ra nước ngoài làm việc…

Trong mắt người ngoài thì Ngô Duệ không muốn trở về thôn Nhạn Lai. Nhưng chỉ có Ngô Trường Hà tự mình biết, đó là do ông ta không cho phép con mình trở về. Vì điều này mà vợ và con ông ta đã từng oán trách, thế nhưng từ đầu đến cuối Ngô Trường Hà vẫn đều tin tưởng vị Hoàng đại sư đó, ông ta biết chỉ có làm như vậy mới có thể giữ được tính mạng cho con mình.

Sau khi nghe Ngô Trường Hà kể xong toàn bộ câu chuyện, tất cả chúng tôi đều yên lặng, xem ra năm đó Hoàng đại sư đúng là đã mất mạng ở thôn Nhạn Lai… Nhưng khi đó đã xảy ra chuyện gì dưới gốc cây thông này?

Chú Lê bình thường sẽ không khen bản lĩnh của người cùng nghề cao thế nào, Hoàng đại sư có thể lưu lại tên tuổi trong miệng của chú tất nhiên không phải hai chữ “đại sư” bình thường. Nếu như ngay cả Hoàng Cẩn Thần đều ngã xuống ở nơi này, chắc có khi mấy người chúng tôi cũng khó mà bình yên rời đi. Hiện giờ xem ra âm hồn trên gia phả chắc chắn đang cảnh báo cho chúng tôi, hắn muốn nói ở đây rất nguy hiểm và bảo chúng tôi nhanh chóng rời đi!

“Chẳng phải Ngô Vũ sau này cũng không có chuyện gì sao? Tại

sao ông lại không muốn Ngô Duệ trở về?" Tôi hỏi Ngô Trường Hà.

Ngô Trường Hà lạnh lùng hừ một tiếng: "Con trai của tôi làm sao so được với con của tộc trưởng? Ngô Vũ xảy ra chuyện đã có Ngô Triệu Hải che chở, ông ta sẽ không để cho Ngô Vũ xảy ra bất cứ vấn đề gì, còn Ngô Duệ thì khác, cho nên tôi không thể để con trai của mình mạo hiểm trở về…"

Lúc đầu chúng tôi đều nghĩ Ngô Trường Hà bảo Ngô Vũ là con của Ngô Triệu Hải là do cha mẹ Ngô Vũ đều đã mất, anh ta lại luôn đi theo bên cạnh Ngô Triệu Hải cho nên người trong thôn từ lâu đã coi Ngô Vũ như con trai Ngô Triệu Hải.

Nhưng khi tôi thấy trong mắt Ngô Trường Hà tràn đầy khinh bỉ thì vội hỏi: "Ngô Vũ không phải cháu của Ngô Triệu Hải sao? Tại sao lại biến thành con của ông ta vậy?"

Ngô Trường Hà Lập tức cười lạnh nói: "Người khác có thể không biết chuyện xấu xa của Ngô Triệu Hải, nhưng tôi lại biết rõ, năm đó khi vợ của Ngô Triệu Lâm gả cho hắn, trong bụng đã có thai với Ngô Triệu Hải!"

Tôi không ngờ chuyện này lại có uẩn khúc như vậy, thật sự là quá máu chó, trong lòng tôi thầm nghĩ Ngô Triệu Hải đã ngủ với người ta vậy tại sao lại không chịu cưới? Ở đây chắc không tồn tại tình tiết máu chó như hai nhà có thù truyền kiếp, nếu không người phụ nữ đó sau này làm sao lại lấy Ngô Triệu Lâm?

Sau đó Ngô Trường Hà đã giải thích nghi hoặc trong lòng tôi, hóa ra ngày Ngô Triệu Lâm cưới người phụ nữ đó, Ngô Triệu Hải đã uống đến say mèm nên Ngô Trường Hà phải cõng ông ta về nhà.

Chính vào đêm hôm đó, vì Ngô Triệu Hải say rượu mà Ngô Trường Hà đã biết được chuyện, hóa ra Ngô Triệu Hải có mệnh khắc vợ nên cuộc đời này xác định là không có vợ, Ngô Triệu Hải vì không muốn hại chết người con gái mình yêu nên đã chia tay.

Nhưng người phụ nữ kia không biết điều đó, cô ta chỉ biết khi mình có thai thì phải đến tìm Ngô Triệu Hải, nhưng đối phương lại muốn chia tay, thế là trong cơn tức giận cô ta đã lấy anh trai của ông ta.

Sau đó dưới sự sắp đặt của gia đình, Ngô Triệu Hải đã cưới một người phụ nữ mình chưa bao giờ biết mặt, nhưng sự thật chứng minh Ngô Triệu Hải đúng là khắc vợ nên từ đó về sau ông ta không còn nảy sinh ý nghĩ muốn cưới vợ nữa.

Nghe Ngô Trường Hà nói đến đây, mấy người chúng tôi đã hiểu đại khái là Ngô Triệu Hải không phải mời chúng tôi đến để giải quyết chuyện cây thông bị chặt, mà rất có thể là chúng tôi sẽ bước theo gót chân Hoàng Cẩn Thần… Hơn nữa khi nhìn vào hai mươi mấy cái tên trên bài vị đó, chắc hẳn đây là những người vô tội đã chết vì bù đắp mắt trận cho thôn Nhạn Lai trong hơn trăm năm qua.

CHƯƠNG

VỌNG NHẠN ĐÀI

Mặc dù bây giờ chúng tôi còn chưa biết toàn bộ sự thật câu chuyện, nhưng năm đó nếu như không có Hoàng đại sư lấp vào mắt trận, vậy chắc chắn một trong hai người Ngô Duệ hoặc Ngô Vũ sẽ phải chết.

Căn cứ vào số lượng tên trên bài vị có thể thấy rằng, đại trận phong thủy này cần dùng mạng người để bù vào sau khoảng mười đến hai mươi năm, chỉ có như vậy nó mới vận chuyển bình thường, cho nên Hoàng Cẩn Thần mới cảnh cáo Ngô Trường Hà, để ông ta lập tức đưa con mình rời khỏi thôn Nhạn Lai, vĩnh viễn không nên quay lại nữa.

Nghĩ tới đây tôi vội hỏi Ngô Trường Hà, lúc ông ta còn nhỏ có từng nghe nói đến chuyện gốc gây thông có ma không, hoặc là có gia đình nào có tình huống giống Ngô Duệ và Ngô Vũ năm đó không…

Ngô Trường Hà suy nghĩ rồi nói: “Lúc tôi còn bé có nghe nói qua chuyện lúc trước con gái ông cậu của cha tôi bị chết do viêm màng não, vì cô ấy chưa lấy chồng nên không được vào mộ tổ, rồi sau đó bọn họ ném luôn xác cô ấy vào trong núi.”

Tôi nghe mà thầm nghĩ, cô gái đáng thương kia chắc hẳn cũng

chết vì để lấp mắt trận. Nhưng tình huống lần này hơi khác với trước kia ở chỗ gốc cây thông trăm năm đã bị đổ, chẳng lẽ là có "người biết chuyện" nào đó không muốn để cho trận pháp phong thủy này tiếp tục hại tính mạng con người nữa, cho nên mới vụng trộm cưa đứt cây thông đó?

Người này chắc chắn không phải Ngô Trường Hà, bởi vì ông ta không biết huyền học thuật số, cho nên sẽ không biết mấu chốt của mắt trận là một cây thông trăm năm tuổi, nếu không năm đó ông ta đã làm như vậy rồi…

Chẳng lẽ là Ngô Triệu Hải tự mình cưa? Mục đích vì muốn chúng tôi mắc câu? Nhưng cái giá này có vẻ quá lớn, ông ta làm như vậy thì chẳng khác gì được không đủ bù mất, cho nên chuyện này chắc không phải Ngô Triệu Hải làm.

Lúc này Ngô Trường Hà nói với chúng tôi: "Được rồi, tôi đã nói tất cả những gì mình biết, mấy người đi nhanh lên đi! Đừng để Ngô Triệu Hải biết mấy người đến tìm tôi! Nếu không đối với mấy người và tôi đều không tốt…"

Chúng tôi đương nhiên biết Ngô Trường Hà không phải nói quá lên, bèn chào tạm biệt ông ta rồi vội vàng rời khỏi Đào Hoa Cốc.

Khi chúng tôi về đến homestay, đúng lúc gặp Ngô Vũ vừa ngủ dậy, Ngô Vũ vốn thật thà nên còn nghĩ rằng chúng tôi vừa mới xuống nhà, thế là anh ta vội mời chúng tôi đi đến phòng ăn để ăn sáng.

Tôi nhìn cậu thanh niên không hề có suy nghĩ âm mưu gì này mà thầm nghĩ, nếu như anh ta biết chú Hải chính là cha ruột của mình thì sẽ có cảm giác gì? Giật mình? Vui mừng? Hay là căm phẫn?

Lúc ăn cơm, Ngô Vũ đã nói cho chúng tôi biết, buổi sáng anh ta đã nhận được điện thoại của Ngô Triệu Hải, ông ta báo giữa trưa

mới có thể trở về, Ngô Triệu Hải còn nhờ Ngô Vũ nhắn với chúng tôi, nếu như hôm nay còn muốn đi dạo ở đâu, Ngô Vũ sẽ dẫn chúng tôi đi.

Chú Lê lập tức nói với Ngô Vũ: “Sáng hôm nay cậu dẫn bọn tôi đi dạo vài vòng ở Đào Hoa Cốc, sau khi trở về sẽ lại đi đến chỗ cây thông một lần nữa.”

Ngô Vũ đáp ứng ngay mà không nói thêm câu gì, bởi vì anh ta cảm thấy chúng tôi cũng nên đi Đào Hoa Cốc để xem tình huống bên trong.

Ăn sáng xong, trước tiên chúng tôi tạm thời trở về phòng nghỉ ngơi một lúc, còn chú Lê thì thừa dịp trong khoảng thời gian này mà gọi đi mấy cuộc điện thoại quan trọng. Tất cả những cuộc gọi này đều là gọi cho đám bạn tốt của chú ấy, chú ấy muốn hỏi thăm xem, trong bọn họ có ai biết chuyện năm đó liên quan đến Hoàng Cẩn Thần không.

Vậy mà gọi điện thoại một vòng xong, chú Lê cũng chỉ hỏi thăm được một chút tin tức, năm đó Hoàng Cẩn Thần đã từng tính ra mình có một đại kiếp, cho nên ông ta thu xếp xong mọi chuyện rồi rời khỏi nơi ở cũ để tránh kiếp nạn này. Hơn nữa sau này ông ta đã hoàn toàn biến mất, không ai biết vị Hoàng đại sư này đi đâu, bây giờ còn sống hay đã chết…

Chú Lê sau khi gọi điện thoại xong bèn ngồi trên ghế salon than thở: “Con người đúng là không thể sống quá cô độc, nếu không có một ngày đột nhiên biến mất chắc cũng không có ai đến hỏi thăm…”

Tôi ngồi bên cạnh chú mà cười bảo: “Điều này chú có thể yên tâm, nếu như có một ngày chú cũng như vậy, hai tên đồ đệ cùng đứa cháu này dù phải đào sâu ba thước đất cũng phải tìm được chú!”

Chú Lê bực mình mắng: “Xéo đi! Cháu không nói được câu nào tử tế à?”

Chú họ lúc này cũng nói đầy ẩn ý: “Xem ra vị Hoàng đại sư này cuối cùng vẫn không tránh được kiếp số! Điều này phải trách hắn ngu như lợn, đã tính ra được kiếp số mà vẫn không tránh được?!”

Chú Lê lại lắc đầu bảo: “Chắc là Hoàng đại sư không muốn làm quá tuyệt tình!”

Tôi hiểu ý trong lời nói của chú Lê và chú họ, bởi vì có một số việc nếu muốn chống lại trời thì nhất định phải đánh đổi khá nhiều, mà những việc trả giá này bình thường đều phải dùng tính mạng của người khác ra trao đổi…

Cho nên chú Lê mới nói vị Hoàng đại sư này không muốn làm quá tuyệt tình, nếu không chưa chắc ông ta đã gặp kiếp nạn mà đến thôn Nhạn Lai. Nói thẳng ra là Hoàng đại sư không muốn làm những việc hại người lợi mình, cho nên mới không thể thay đổi số mạng của mình.

Lúc này Ngô Vũ gõ cửa phòng của chúng tôi và hỏi bây giờ đã xuất phát đi Đào Hoa Cốc được chưa? Chú Lê mở cửa trả lời: “Đi thôi, chúng tôi cũng đang định ra ngoài gặp cậu.”

Khi chúng tôi quay lại Đào Hoa Cốc, Ngô Trường Hà đã không còn ở đó, chắc ông ta chỉ xử lý một ít việc của cây đào vào lúc sáng sớm, nên bây giờ đã trở về nhà.

Chúng tôi vừa đi vào Đào Hoa Cốc, Ngô Vũ đã dùng vẻ mặt tiếc nuối nhìn đám cây đào đang chết dần chết mòn, anh ta nói: “Cũng chẳng biết đến đầu xuân sang năm còn được lại mấy cây, ở nơi này cứ vào mùa hoa nở rộ là thời điểm đẹp nhất! Chỉ mong nơi này còn có thể khôi phục lại được vẻ đẹp trước kia…”

Tôi bèn hỏi anh ta: “Vậy lúc anh còn bé chưa từng xảy ra loại tình huống như thế này bao giờ à?”

Ngô Vũ lắc đầu: “Ở trong ấn tượng của tôi, mảnh rừng đào này mãi mãi nở đẹp như vậy, cho tới bây giờ nó vẫn chưa từng xảy ra hiện tượng này.”

Tôi thấy có vẻ Ngô Vũ không nói dối, tối thiểu nhất cho tới bây giờ là anh ta không kế thừa được thủ đoạn cùng lòng dạ của lão cha anh ta. Đương nhiên đây cũng có lẽ là bởi vì anh ta còn không biết một số chuyện ở trong thôn, vì khi nội tâm một người phải gánh vác quá nhiều, sẽ trở thành kẻ có tâm tư sâu như biển.

Vì trước đó chúng tôi đã đến Đào Hoa Cốc rồi, nên mấy người chúng tôi không nấn ná quá lâu ở đây mà lại tiếp tục ngồi lên xe ngắm cảnh của Ngô Vũ, đi thẳng lên núi… Lần này chúng tôi bảo Ngô Vũ đi đường vòng đưa chúng tôi đến Vọng Nhạn Đài, đây cũng là điểm danh thắng duy nhất không chịu ảnh hưởng.

Khi chúng tôi đi đến cái gọi là “Vọng Nhạn Đài” này, tôi cảm thấy hơi thất vọng một chút, bởi vì nơi này kém hơn rất nhiều so với “Đào Hoa Cốc” và “Cây thông cô đơn”, ở đây được dựng lên một cái sạp gỗ, ngồi có thể nhìn thấy khe suối phía dưới. Tôi đoán chắc mấy con ngỗng trời hay bay xuống chỗ này, chủ yếu là bởi vì bọn chúng muốn uống nước suối.

CHƯƠNG

MẢNH ĐẤT ĐẦU RỒNG

Nhưng chú Lê và chú họ tôi lại không cho là như vậy, bởi vì bọn họ vừa đến Vọng Nhạn Đài là đã thi nhau lấy điện thoại ra chụp ảnh. Người không biết còn tưởng bọn họ đang chụp ảnh phong cảnh nơi này ấy, nhưng tôi biết đầu óc hai người này có khi nào quan tâm đến chuyện phong cảnh có đẹp hay không đâu?

Khi chúng tôi rời khỏi Vọng Nhạn Đài, chú Lê đột nhiên nói với Ngô Vũ: "Hôm nay chỉ tới đây thôi, tạm thời không cần lên chỗ cây thông nữa, chờ sau khi chú Hải của cậu trở về rồi tính tiếp."

Ngô Vũ thấy hơi kinh ngạc, nhưng anh ta cũng không nói gì mà chỉ gật đầu quay xe ngắm cảnh lại lái về trong thôn. Trở về homestay Nhạn Lai, chú Lê nói với Ngô Vũ: "Cậu bận việc gì thì cứ đi làm đi, nếu có chuyện gì chúng tôi sẽ điện thoại cho cậu!"

Ngô Vũ đi rồi, chúng tôi liền về phòng của mình, chú Lê và chú họ cùng lấy ảnh mà họ đã chụp ra, sau đó châu đầu vào nghiên cứu… Tôi biết hai người họ đã nhìn ra Vọng Nhạn Đài này có vấn đề gì đó, cho nên mới đột nhiên quyết định muốn trở về nghiên cứu cẩn thận.

Một lúc lâu sau, cuối cùng họ cũng đã nghiên cứu ra kết quả, thì ra Vọng Nhạn Đài này nằm ở nơi có địa thế đầu rồng, chắc ngày

xưa vị cao nhân nhà họ Ngô đã nhìn ra ở đây chính là một mảnh đất tốt, cho nên mới đem toàn bộ cả tông tộc dời đến tận đây.

Cái tên đã đốn cây kia, mặc dù đã phá hủy mắt trận của trận pháp phong thủy, nhưng cũng không làm trận pháp bị hỏng hoàn toàn, sở dĩ được như vậy chính là bởi vì cái khe suối kia vẫn còn ở đó…

Chú họ tôi nói, nếu như chú ấy là cái kẻ muốn phá hủy trận pháp thì trước tiên sẽ phải phá hủy khe suối này trước! Chuyện này đơn giản hơn rất nhiều so với việc cưa đổ mắt trận là cây thông già trăm năm, mà lại là nhất kích trí mạng.

Tôi nghe mà vội nói: “Trước hết chúng ta đừng nghĩ tới chuyện làm sao một kích trí mạng, vì toàn bộ chân tướng của chuyện đó vẫn còn chưa được làm rõ, mà trước mắt cũng không thể đoán được nếu phá hủy cái trận pháp chỉnh thể thì sẽ mang đến cho thôn Nhạn Lai hậu quả gì, nếu chỉ là gặp xui xẻo thì còn đỡ, nhỡ mà gây chết người thì làm sao bây giờ? Dù sao trong thôn cũng có rất nhiều người vô tội.”

Kết quả chú họ nghe tôi nói thế lại lạnh lùng hừ một tiếng: “Trên đời này lấy ở đâu ra nhiều người vô tội như vậy? Ở một số thời khắc người không biết chân tướng chưa hẳn đã vô tội… Ngô Vũ vô tội sao? Cậu ta không biết chân tướng sự thật, thế nhưng lại có người phải chết thay cho cậu ta. Mà cho dù tương lai sẽ có ngày cậu ta biết đến cũng chưa chắc đã áy náy, chỉ sợ cậu ta lại tiếp nhận cái công việc hại người này từ tay cha mình mà thôi.”

Tôi biết mặc dù chú họ nói hơi cực đoan, nhưng vấn đề của sự tình chính là như thế. Mặc kệ cái bí mật mà Ngô Triệu Hải muốn bảo vệ là gì, thì nó đều được nhà họ Ngô truyền thừa xuống bên dưới. Có lẽ năm xưa Ngô Triệu Hải cũng đơn thuần như Ngô Vũ bây giờ, nhưng cuối cùng thì cũng có một ngày anh ta sẽ biến

thành Ngô Triệu Hải như bây giờ, thành tộc trưởng của nhà họ Ngô.

“Hiện tại còn một vấn đề chưa được làm rõ, chính là âm hồn ở trên quyển gia phả nhà họ Ngô rốt cuộc là ai?” Tôi nói.

Đàm Lỗi ngẫm nghĩ: “Không phải là vị cao nhân của nhà họ Ngô năm đó đã bày trận pháp à?”

Đinh Nhất lắc đầu: “Tôi không tin cái tên bày trận này sau khi chết sẽ lương tâm trỗi dậy, sau đó cảnh báo những người ngoài như chúng ta cẩn thận với con cháu của hắn…”

Tôi gật đầu: “Cháu đồng ý với quan điểm của Đinh Nhất, âm hồn cảnh cáo cho chúng ta không phải là người nhà họ Ngô.”

“Vậy thì chỉ có thể là người đã từng chết bởi mắt trận trong suốt trăm năm qua…” Chú họ nói với vẻ thần bí.

Nghe chú họ tôi nói như vậy, chú Lê lại cầm tờ danh sách kia lên quan sát cẩn thận rồi bảo: “Rốt cuộc là ai trong số bọn họ đây?”

Tôi suy nghĩ: “Mặc dù cháu đã nhìn thấy mặt người này, nhưng trên gương mặt của hắn ta đều là máu đen nên cháu không nhìn thấy rõ mặt của hắn, nhưng tuổi thì khoảng trên dưới năm mươi, vóc người tầm trung… Đúng rồi, mái tóc bị bạc trắng một nửa.”

Chú Lê gật đầu, nói: “Vậy là được rồi, tuy chú chưa từng gặp Hoàng Cẩn Thần, nhưng lại biết rõ một số chuyện của ông ta. Nghe cháu miêu tả thì phải đến tám phần là người cuối cùng chết trong mắt trận - Hoàng Cẩn Thần. Với tính tình của ông ta thì nếu như bị chết thảm trong trận pháp, chắc dù có làm ma cũng sẽ không yên.”

Ai ngờ lúc này chú họ lại nói: “Tại sao tôi cứ có cảm giác tay Hoàng đại sư này đã biết trước âm mưu của Ngô Triệu Hải lúc còn

ở trên núi rồi nhỉ? Nếu không tại sao ông ta lại muốn nhét tờ giấy cảnh báo vào trong tay Ngô Trường Hà?”

Tôi cũng cảm thấy khó hiểu: “Nếu ông ta đã biết thì vì sao còn muốn đi lên đó? Không phải là tự tìm đường chết à?”

Chú Lê lắc đầu: “Có lẽ lúc ấy Hoàng đại sư khá tự tin vào mình, đồng thời đánh giá thấp uy lực của trận pháp phong thủy này.”

“Chẳng phải chú vừa mới nói chỉ cần phá hủy con suối kia là có thể phá hỏng toàn bộ địa mạch ở đây à? Vậy vì sao Hoàng đại sư lại không làm như vậy?” Đàm Lỗi cảm thấy rất khó hiểu.

Chú Lê ngẫm nghĩ: “Có hai loại khả năng, một là Hoàng đại sư không phát hiện ra Vọng Nhạn Đài kia mới chính là phần đầu rồng của địa mạch, vì dù sao năm đó nơi này cũng không phải là khu du lịch, trong một thời gian ngắn Hoàng đại sư không phát hiện ra khe suối này cũng là bình thường. Loại khả năng thứ hai chính là Hoàng đại sư đã tìm ra được khe suối, nhưng vì cân nhắc đến hậu quả khi phá đại trận phong thủy, cho nên ông ta mới lựa chọn hy sinh bản thân.”

Nghe thấy cả hai khả năng này đều có thể xảy ra, đặc biệt là cái thứ hai, giả thiết năm đó, khi vị Hoàng đại sư biết nếu mình phá hủy trận phong thủy có thể sẽ hại chết tất cả các thôn dân, vậy ông ta sẽ còn đi phá hủy khe suối nữa không? Tôi tin một người biết rõ đạo trời tuần hoàn, nhân quả báo ứng hẳn sẽ không dùng nhiều mạng người như vậy để đổi lấy mạng của mình.

Buổi sáng cùng ngày, sau khi mấy người chúng tôi chẳng thảo luận ra được cái gì cả, vốn nghĩ buổi chiều gặp Ngô Triệu Hải sẽ hỏi ông ta, để xem ông ta có thể nói thật với chúng tôi vài lời không.

Nhưng không ngờ, lúc ăn cơm trưa Ngô Vũ lại nói với chúng tôi rằng, Ngô Triệu Hải tạm thời đang đi lên tỉnh mời một vị giáo sư

Lâm chuyên về lâm nghiệp về, để xem ông ta có cách nào cứu vớt mấy cây hoa đào không.

Nghe xong mà tất cả chúng tôi đều cảm thấy gã Ngô Triệu Hải này đang cố ý né tránh chúng tôi, nhưng chúng tôi lại không tìm ra được vấn đề của ông ta, điều này khiến cho người ta cảm thấy tức giận vô cùng, nhưng không thể làm gì được.

Lúc này tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện, bèn hỏi Ngô Vũ: “Chú ba Ngô Triệu Lâm của anh vẫn luôn ở bên ngoài làm ăn, ở quê phát sinh chuyện lớn như vậy mà ông ta không hề nói sẽ quay trở về thăm quê à.”

Kết quả Ngô Vũ lại nói với tôi rằng: “Trước kia tôi đã từng nghe cha tôi nói rằng, lúc chú ba còn rất nhỏ đã được đem cho người khác nuôi, cho nên hiện tại chú ấy không được tính là người của họ Ngô chúng tôi nữa, nên trong thôn xảy ra chuyện gì, chú ấy không cần gấp gáp trở về.”

“Đem cho người khác? Tại vì sao lại đem cho đi? Không phải bởi vì nghèo quá không nuôi nổi đấy chứ?” Tôi hơi ngạc nhiên.

Nhưng hiển nhiên là Ngô Vũ cũng không biết đáp án, tóm lại từ nhỏ tới giờ anh ta chưa từng thấy vị chú ba này quay về thôn Nhạn Lai lần nào, nhưng những năm anh ta học đại học ở bên ngoài, vị chú ba này rất thường xuyên đến thăm anh ta, cho nên anh ta cảm giác chú ba của mình vẫn rất coi trọng thân tình.

CHƯƠNG

ANH HÙNG CHỐNG THANH

Lại một người họ Ngô rời khỏi thôn Nhạn Lai không bao giờ trở về, chẳng lẽ trường hợp của Ngô Triệu Lâm giống với Ngô Duệ? Đều đã từng là đứa trẻ được chọn… cho nên chỉ có thể chạy trốn ư?

Nếu đúng là như vậy thì từ trình độ nào đó mà nói, trận pháp phong thuỷ này quả thật chính là lời nguyền rủa mà người dân thôn Nhạn Lai sẽ mãi mãi không bao giờ thoát được. Người không cam lòng bị số phận sắp đặt như Ngô Duệ và Ngô Triệu Lâm chỉ có thể bị bắt trốn khỏi quê hương.

Chỉ là hiện giờ có một điều mà tôi nghĩ mãi không ra, nếu Ngô Duệ và Ngô Triệu Lâm có thể đi, vậy tại sao những người dân khác không đi? Họ rời khỏi đây thì không sống được? Hay là bọn họ ham cuộc sống an nhàn trong thôn? Hoặc hầu hết người dân trong thôn cũng không biết tình trạng thật sự của thôn Nhạn Lai?!

Rõ ràng không thể là khả năng thứ nhất, bởi vì bây giờ cả Ngô Duệ và Ngô Triệu Lâm đều sống khá giả. Khả năng thứ hai cũng không phải không thể, dẫu sao bây giờ điều kiện sống trong thôn đúng là tốt thật, hơn nữa phần lớn người dân trong thôn Nhạn Lai không được học đại học, có vào thành phố làm công cũng chỉ làm

được việc tay chân, chắc chắn không bằng cuộc sống an nhàn ở nhà.

Tuy nhiên so với hai khả năng trước, tôi càng thiên về khả năng thứ ba hơn, đó chính là hầu hết người dân trong thôn cũng không biết rõ tình trạng thật sự của thôn Nhạn Lai, càng không biết sự tồn tại của những người vô tội đã chết ở trong trận pháp phong thuỷ của thôn mấy năm nay, cho nên bọn họ mới không lựa chọn dọn đi khỏi nơi này.

Bây giờ Ngô Triệu Hải trốn tránh không thấy đâu, cũng không biết rốt cuộc ông ta đang chơi chiêu trò gì? Mà bây giờ chúng tôi cũng chỉ có hai lựa chọn, một là cứ thế mà đi, không bao giờ quan tâm đến chuyện của thôn Nhạn Lai nữa, cho dù đập bảng hiệu của chú Lê cũng chẳng hề gì. Còn một lựa chọn nữa là tiếp tục điều tra, sau đó chấm dứt trận pháp hại người này. Nhưng hiện giờ chúng tôi cũng không biết đối với người dân thôn Nhạn Lai, rốt cuộc làm như vậy là tốt hay là xấu…

Sau khi cơm nước xong, Ngô Vũ đi lo chuyện của homestay. Mấy chúng tôi đi bộ trên con đường nhỏ màu mỡ của thôn Nhạn Lai dưới ánh nắng sau giờ ngọ, môi trường và không khí đều khiến người ta vô cùng sảng khoái.

Tôi nói chầm chậm: “Nếu nơi này thật sự thái bình như bề ngoài, cháu thật muốn ở lại đây cả đời!”

Đàm Lỗi phụ họa với tôi: “Chí phải, bây giờ nông thôn mới cũng không khác gì thành phố, có điện có mạng còn có nước máy. Mặc dù cách nơi tụ tập đông người khá xa, nhưng mà lại có sự yên tĩnh hiếm có, đây cũng chính là lý do tại sao bây giờ càng ngày càng nhiều người thành phố thích đi về nông thôn.”

“Chỉ tiếc… ở đây cũng không thái bình.” Chú Lê nói với vẻ mặt nuối tiếc.

Tôi cũng lắc đầu bất đắc dĩ: “Ai nói không phải chứ? Bây giờ chúng ta làm gì đây? Quay đầu bỏ đi, không bao giờ quan tâm chuyện linh tinh nơi này nữa, hay là ở lại điều tra rõ ràng?”

Thật ra tôi muốn ở lại làm rõ ràng câu chuyện, nhưng bây giờ không phải là việc của một mình tôi, cho nên cũng cần nghe thử suy nghĩ của mấy người họ. Nếu tất cả mọi người đều không muốn quan tâm chuyện của thôn Nhạn Lai nữa, tôi cũng chỉ có thể số ít phục tùng số đông.

Không ngờ lần này chú Lê luôn luôn không thích gây chuyện lại hiếm khi kiên trì một lần. Tôi nhận ra cũng không phải chú ấy sợ đập bảng hiệu của mình mà là muốn điều tra rõ chuyện năm đó của Hoàng đại sư. Dù sao cũng là người xuất sắc cùng nghề, vô duyên vô cớ chịu thiệt trong thôn Nhạn Lai thì cũng phải có một lời giải thích chứ?

Nếu chú Lê đã quyết định muốn ở lại, dĩ nhiên không cần hỏi Đàm Lỗi và Đinh Nhất làm gì, vì thế tôi quay đầu nhìn về phía chú họ. Suy cho cùng chú ấy không cần phải xen vào chuyện này, kết quả chú họ thế mà cũng nói rất hào hứng: “Chú cũng muốn xem thử năm xưa người bày ra trận pháp phong thuỷ tàn nhẫn kia rốt cuộc là nhân vật như thế nào…”

Tôi thấy cũng phải, dẫu sao linh hồn trong thân xác chú họ đến từ thời đại đó, như chú Lê nói đấy, người có bản lĩnh thật trong cái nghề này của bọn họ không nhiều lắm, cho dù là thời đại nào cũng đều giống nhau… Cho nên chúng tôi cũng có thể hiểu được vì sao chú họ lại muốn gặp kẻ tàn nhẫn đã để lại trận phong thuỷ này một lần.

Bây giờ nếu không ai trong chúng tôi muốn đi, vậy chỉ có điều tra câu chuyện một cách triệt để… Đầu tiên chú Lê đề nghị gọi hồn phách của Hoàng Cẩn Thần tới, chú ấy tin tưởng hồn phách của vị

Hoàng đại sư này ắt hẳn vẫn bị nhốt ở trong trận phong thuỷ. Hơn nữa, nếu vị Hoàng đại sư này có thể báo động trước cho chúng tôi, như vậy chúng tôi gọi hồn phách của ông ta tới cũng càng dễ trao đổi hơn so với những hồn phách khác.

Nhưng vấn đề là bây giờ chúng tôi phải đi đâu để gọi hồn đây? Đầu tiên chúng tôi không biết ngày sinh tháng đẻ của Hoàng đại sư, thêm nữa là mặc dù trên bài vị không chữ ở nhà thờ tổ kia có tên của bọn họ, nhưng lúc ấy tôi cũng từng chạm vào bài vị kia, vốn chẳng cảm nhận được âm hồn nào cả.

Khi tôi nói ra thắc mắc trong lòng, chú họ lại cho chúng tôi một đáp án, đó là phải đến mắt trận của trận phong thuỷ, cũng chính là chỗ cây thông cô đơn để gọi hồn. Đó là nơi có âm khí nặng nhất trong toàn bộ địa mạch, là nơi tập hợp tất cả âm khí. Bất kể là xác trẻ sơ sinh năm xưa dùng để bố trí nên trận phong thuỷ hay là những người uổng mạng để bổ khuyết mắt trận sau này, hồn phách của bọn họ chắc chắn đều ở gần cây thông cô đơn này. Cho nên mặc dù không biết ngày sinh tháng đẻ của Hoàng đại sư, chúng tôi vẫn có thể gọi hồn ông ta ở nơi đó.

Đương nhiên, cách này cũng có nguy hiểm nhất định, bởi vì cách làm phép này của chúng tôi chẳng những có thể gọi âm hồn của Hoàng Cẩn Thần tới, mà cũng có thể gọi âm hồn của người khác tới nữa… Sau khi chết, nếu kẻ nào oán khí tận trời, có lẽ sẽ biến thành ác quỷ không có thần trí, nhìn thấy người sống là sẽ tấn công. Một khi chúng tôi gọi tới vật như vậy, thì phải mất công giải quyết bọn chúng nữa. Tuy nhiên, có vào hang cọp mới bắt được cọp con, mặc dù cách này hơi mạo hiểm, nhưng trước mắt lại là con đường nhanh nhất giúp chúng tôi tiếp xúc với sự thật.

Chúng tôi bàn bạc xong xuôi rồi nhanh chóng trở lại homestay chuẩn bị một ít đồ đạc để buổi tối lên núi cần dùng. Chú Lê và chú

họ cũng nhờ Ngô Vũ chuẩn bị giúp một ít vật liệu dùng để gọi hồn.

Ngô Vũ vừa nghe nói buổi tối chúng tôi muốn đến chỗ cây thông cô đơn “làm phép thu quỷ” thì rất hào hứng, anh ta cũng muốn đi với chúng tôi để xem náo nhiệt. Trong tình huống bình thường, không nên mang theo “dân thường” không hiểu cái gì cả như Ngô Vũ cùng đi, nhưng không biết tại sao chú họ và chú Lê lại đồng ý dẫn Ngô Vũ cùng lên núi.

Sau đó tôi có hỏi họ tại sao để cho Ngô Vũ đi theo, kết quả chú Lê lại nói cho chúng tôi biết: “Cha không có đây thì con trai thay vào thôi, nếu Ngô Triệu Hải trốn đi rồi, vậy đừng trách chúng ta dẫn con trai ruột của ông ta đi mạo hiểm cùng.”

Có lẽ tay Ngô Triệu Hải này không thể nào tưởng tượng được chúng tôi đã biết thân phận thật sự của Ngô Vũ, cho nên ông ta mới có thể không sợ gì như vậy.

Trên đường lên núi, tôi hỏi Ngô Vũ: “Đúng rồi, anh biết tộc trưởng đầu tiên trong tộc của các anh là ai không?”

Ngô Vũ suy nghĩ rồi đáp: “Biết chứ! Cả thôn chúng tôi đều biết, ông tổ của chúng tôi chính là anh hùng chống Thanh năm xưa!”

CHƯƠNG

XÍCH KHÓA HỒN

"Anh hùng chống Thanh ư? Nói cách khác thì thôn Nhạn Lai các cậu đã có lịch sử mấy trăm năm rồi cơ à?" Tôi hơi giật mình.

Kết quả Ngô Vũ lại lắc đầu bảo: "Không phải, thôn Nhạn Lai mới dựng thôn hơn một trăm năm thôi, là nhà họ Ngô chúng tôi có lịch sử mấy trăm năm. Năm đó ông tổ của chúng tôi là Ngô Càn Khôn đã từng dẫn dắt tất cả già trẻ của họ Ngô chống lại quân Thanh vào ải. Tuy rằng sau này thất bại, nhưng lúc ấy làm một người Hán, nhà họ Ngô chúng tôi cũng đã làm chuyện chúng tôi nên làm."

Đàm Lỗi ở bên cạnh truy hỏi: "Sau đó thì sao? Triều nhà Thanh không làm gì nhà họ Ngô các anh à? Không truy cứu sao?"

Ngô Vũ đáp với vẻ mặt đắc ý: "Sao có thể?! Có điều ông tổ Ngô Càn Khôn của tôi đã tính ra từ trước rằng nhà họ Ngô chúng tôi sẽ có kiếp nạn này, vì thế đã dẫn cả nhà chạy tới một hòn đảo nhỏ không người trước để định cư, nghỉ ngơi lấy lại sức, từ từ phát triển người nhà họ Ngô thành số lượng quy mô như bây giờ."

Tôi thấy Ngô Vũ đã mở máy hát, bèn tranh thủ ngay, tôi hỏi: "Thế sau nữa thì sao? Ở ẩn trên đảo cũng khá tốt mà? Tại sao lại phải đi đến cái khe suối trong núi này chứ?"

Ngô Vũ nghe tôi nói vậy thì thở dài rồi đáp: “Tôi cũng không rõ tình huống cụ thể lắm, chỉ biết là năm đó tộc trưởng của họ Ngô đột nhiên quyết định dẫn cả tộc đi cùng nhau, cũng không nói rốt cuộc là lý do gì. Thật ra năm đó trên hòn đảo kia cũng không phải chỉ có một mình tộc họ Ngô chúng tôi, sau đó còn có rất nhiều ngư dân họ khác cũng lần lượt lên đảo định cư, nhưng trên đảo chủ yếu vẫn là người họ Ngô chúng tôi. Những người họ khác thấy họ Ngô chúng tôi muốn rời đảo tập thể, hầu hết đều rất vui sướng, như vậy bọn họ có thể vào thôn trang mà nhà họ Ngô chúng tôi đã sinh sống mấy trăm năm nay để ở. Nhưng đồng thời cũng có một số ít người quan hệ tốt với chúng tôi, bọn họ sống cùng chúng tôi trên đảo đã mấy chục năm nên khó tránh khỏi sinh ra tình cảm, thậm chí còn có trường hợp kết hôn với nhau. Bởi vậy nên số ít người này cũng đi theo chúng tôi…”

Đến đây tôi bèn hỏi anh ta: “Những người này chính là người khác họ trong thôn bây giờ đấy à?”

Ngô Vũ gật đầu đáp: “Ừ, mặc dù bọn họ đều là người họ khác, nhưng mà bọn họ cũng là đời sau của người nhà họ Ngô chúng tôi, trong gen của bọn họ xem như là có quan hệ huyết thống với chúng tôi.”

Thì ra là thế, tôi đã bảo tại sao cái thôn Nhạn Lai này lại có thể đoàn kết như vậy, hóa ra cho dù không phải họ Ngô thì cũng đều là người có quan hệ thông gia với nhà họ Ngô cả. Không ngờ người của mấy trăm năm trước vậy mà cũng biết chỗ có hại của việc sinh sản họ hàng gần, cho nên rất thức thời cho phép một ít người họ khác định cư trên hòn đảo nhỏ của bọn họ, để bảo đảm nguồn gen tốt đẹp.

Lúc này Ngô Vũ đột nhiên quay đầu lại, hơi hào hứng nói với chúng tôi: “Thật ra từ sau khi tôi gặp phải ma năm mười tuổi ở

chỗ cây thông cô đơn thì chưa từng lên núi vào buổi tối, cho nên lúc này trong lòng cũng cảm thấy hơi kích thích."

Chú Lê bật cười hỏi anh ta: "Sao? Sợ hả? Nếu sợ thật thì đừng miễn cưỡng mình, một lát đưa chúng tôi đến nơi rồi cậu đi về theo đường cũ là được."

Tôi biết chú Lê cố ý nói như vậy, thanh niên bình thường nghe mấy câu như thế thì cho dù trong lòng thật sự sợ nhưng ngoài miệng cũng ngại thừa nhận… Quả nhiên Ngô Vũ cắn câu: "Đương nhiên không phải, có các vị cao nhân ở đây, tôi sợ cái gì chứ? Nhưng tôi thật sự rất hào hứng, bởi vì mấy năm nay chú Hải không cho tôi lên núi vào buổi tối. Đúng rồi! Sau này nếu chú Hải có hỏi tới, các vị đại sư tuyệt đối đừng nói lộ ra nhé!"

Tôi cười, lắc đầu và nói: "Anh cứ yên tâm đi! Chú của anh cũng thật là, vẫn còn coi anh như trẻ con…"

Trong khi mấy chúng tôi đang nói chuyện, xe ngắm cảnh lại chạy đến chỗ cách cây thông cô đơn khoảng một kilomet lúc trước. Ngô Vũ đỗ xe xong thì tắt máy rút chìa khóa. Lúc này tất cả chúng tôi đều xuống xe, đi bộ nốt đoạn đường núi một kilomet cuối cùng này.

Có lẽ vì là buổi tối nên lần này có cảm giác hoàn toàn khác lần trước. Mặc dù nhiệt độ không khí trong núi vốn đã rất thấp, nhưng chúng tôi càng đi tới gần "Cây thông cô đơn" càng có thể cảm nhận được rõ ràng độ ấm bắt đầu dần dần giảm xuống…

"Hơ… hắt xì!" Ngô Vũ hắt xì rồi vội vàng siết chặt cổ áo của mình và nói: "Không ngờ nhiệt độ không khí trong núi thấp như vậy, chắc có khi mặc áo bông cũng không ấm được mấy."

Chúng tôi vẫn còn tạm, tuy cũng cảm thấy rét căm căm, nhưng chúng tôi đều biết cái kiểu lạnh này không phải lạnh bình thường, mà là âm khí tăng cao làm cho cơ thể con người thấy lạnh thấu

xương.

Lúc này chú Lê lấy từ trong người ra một lá bùa vàng xếp thành hình tam giác đưa cho Ngô Vũ: “Đem theo cái này bên người, dương khí trên người cậu không đủ, sau khi trở về phải chú ý rèn luyện sức khỏe…”

Nghe xong, sắc mặt Ngô Vũ hơi đỏ lên và nhận lấy lá bùa vàng: “Bình thường đúng thật là cháu khá ít vận động…”

Khi đang nói chuyện, “Cây thông cô đơn” đã xuất hiện trong tầm nhìn của chúng tôi. Lúc này tôi liếc nhìn thời gian, bây giờ vẫn chưa đến 10 giờ, ắt hẳn là chưa tới giờ những linh hồn trẻ con đó ra quấy phá, xem ra chúng tôi phải tranh thủ thời gian mới được.

Tiếp theo chú Lê và chú họ chỉ huy Đàm Lỗi và Đinh Nhất nhanh chóng bố trí xong đàn làm phép gọi hồn, còn tôi thì đứng ở một bên xem náo nhiệt với Ngô Vũ. Không phải tôi không muốn qua đó giúp một tay, chủ yếu là sự hiểu biết của tôi về mấy thứ này chẳng nhiều hơn Ngô Vũ bao nhiêu, không gây phiền phức thêm cũng xem như giúp rồi.

Gọi hồn chính là bản lĩnh giữ nhà của chú Lê. Chú ấy đốt một lá bùa gọi hồn, sau đó miệng niệm phù chú thúc giục bùa gọi hồn… Mỗi một động tác đều đâu ra đấy.

Nhưng người trong nghề chúng tôi đều biết, đó đều là kỹ năng giả, bởi vì cái quan trọng chỉ là lá bùa gọi hồn kia mà thôi. Nhưng Ngô Vũ cũng đâu có biết! Anh ta lập tức bị mấy chiêu kỹ năng giả “ra dáng” này của chú Lê hù dọa, há miệng kinh ngạc nói không thành lời.

Chú Lê thấy đạt tới hiệu quả mà chú ấy muốn rồi thì khẽ lay nhẹ chuông gọi hồn, sau đó cảnh giác nhìn xung quanh. Tôi biết đây mới là vở kịch lớn chân chính, bởi vì tôi đã cảm nhận được độ ấm xung quanh bắt đầu càng ngày càng lạnh, ngay cả hơi chúng

tôi thở ra cũng dần trở nên trắng xóa.

Ngô Vũ đứng cạnh có thể là lạnh đến nỗi không chịu nổi nên quay đầu muốn nói chuyện với tôi, kết quả lại bị tôi giơ tay bịt miệng lại, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu với anh ta, ra hiệu anh ta đừng lên tiếng…

Ngay sau đó chúng tôi nghe thấy tiếng loẻng xoẻng từ hướng cây thông truyền đến. Là tiếng xích sắt quét đất, chúng tôi nghe vậy đều hơi kinh ngạc, đây không phải tiếng của xích khóa hồn của âm sai dùng khi câu hồn sao? Chẳng lẽ gần đây có âm sai?!

Ngay vào lúc tất cả chúng tôi đều cảm thấy nghi ngờ thì phía trước đống đá khổng lồ bên dưới cây thông loáng thoáng xuất hiện vài bóng người, mà tay chân bọn họ đều bị một sợi xích sắt xích lại với nhau.

Chú Lê thấy đã gọi được âm hồn tới, bèn cất cao giọng nói với mấy bóng người: “Vãn bối Lê Chấn Hải may mắn được bái kiến Hoàng đại sư Hoàng Cẩn Thần. Xin Hoàng đại sư hiện thân để gặp mặt…”

CHƯƠNG

CHỊU CHẾT

Chú Lê vừa dứt lời, xung quanh yên tĩnh hẳn, bóng dáng mấy người kia càng chẳng có một chút phản ứng nào. Trong lúc nhất thời không khí hơi xấu hổ, xem ra mấy âm hồn này cũng không phải là Hoàng đại sư mà chúng tôi muốn tìm.

Trước khi lên núi chúng tôi đã bàn sẵn, nếu âm hồn gọi tới không phải Hoàng đại sư thì chú họ sẽ đốt bùa tiễn đi. Nếu đối phương không phải hàng lương thiện, chú họ sẽ bắt nó trước rồi nói sau.

Nhưng tình hình bây giờ là, chú Lê hô lên mời Hoàng đại sư nhưng đối phương lại chẳng có phản ứng nào, vì thế mà chú họ cũng không biết có nên hành động hay không. Còn may chú Lê gặp nguy không loạn, chú ấy tiếp tục khẽ lay nhẹ chuông gọi hồn, sau đó từ từ đi về hướng đống đá khổng lồ.

Theo chuông đồng trong tay chú Lê đong đưa, bóng người trước đống đá khổng lồ bắt đầu dần dần tăng nhiều thêm, từ mấy cái lúc trước biến thành mười mấy… Theo bóng người tăng lên, không biết từ bao giờ gần đống đá bắt đầu xuất hiện sương mù mù mịt, tầm nhìn trở nên rất ngắn.

Lúc này chuyện gì cũng có thể xảy ra, bởi vậy chúng tôi không

thể cách chú Lê quá xa, vài người chúng tôi nhanh chóng đi theo. Nhưng Ngô Vũ đã bị dọa choáng váng từ lâu lại không theo kịp, anh ta ngơ ngác đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Tôi vội quay trở lại đẩy anh ta và nói: “Đừng ngây ra nữa, nhanh đuổi kịp chúng tôi…”

Lúc này Ngô Vũ mới tỉnh hồn, sau đó vội vã đi theo phía sau tôi. Chờ đến khi tôi dẫn Ngô Vũ chui vào trong sương mù dày đặc lần nữa thì cũng chỉ có thể nhìn thấy cái bóng của mấy người chú họ, vì thế tôi vội bước nhanh hơn để đuổi theo.

Nhưng đuổi theo mãi, tôi lại cảm thấy chuyện này không được bình thường… Tuy bóng người phía trước đúng là rất giống chú họ, nhưng mà giữa tôi và chú ấy hình như mãi mãi giữ một khoảng cách không thể vượt qua, mặc kệ tôi đi nhanh hay đi chậm, giữa chúng tôi vẫn duy trì khoảng cách “không xa không gần” như hiện giờ.

Sau khi nhận ra có vấn đề, tôi bèn bước chậm lại, Ngô Vũ ở phía sau không ngờ tôi sẽ đột ngột dừng lại nên đâm đầu vào người tôi, may mà thân dưới của tôi đứng khá vững, mới không bị anh ta đâm cho té bổ nhào.

Ngô Vũ hơi nghi ngờ nói: “Sao lại… dừng thế?”

“Suỵt!” Tôi nhanh chóng bịt kín miệng anh ta lại, sau đó xoay người rút Kim Cương Xử ra và cảnh giác nhìn xung quanh.

Cho dù Ngô Vũ có ngốc cũng biết chuyện không ổn, sắc mặt anh ta lập tức trở nên trắng bệch… Lúc này tôi cũng không có thời gian xoa dịu anh ta, chỉ có thể nói khẽ: “Một lát nữa anh theo sát tôi, tuyệt đối đừng rớt lại một mình đó…”

Mặt Ngô Vũ cắt không còn giọt máu, anh ta gật đầu với tôi xem như trả lời.

Lúc này tôi lại nhìn về phía chú họ ở đằng trước lần nữa, phát hiện chú ấy lại không hề có ý chuyển động, rõ ràng là đứng ở đó chờ tôi.

Tôi nhìn cái bóng kia, do dự gọi: "Chú họ?"

Khoảng cách giữa chúng tôi nhiều nhất cũng chỉ năm mét, hơn nữa xung quanh còn vô cùng yên tĩnh, chú họ không thể nào không nghe thấy tôi gọi chú ấy, nhưng chú vẫn không nhúc nhích và đứng ở đó đưa lưng về phía tôi…

Sau đó tôi thử đi lên trước vài bước, quả nhiên "chú họ" phía trước cũng cử động rất nhanh, dường như muốn dẫn tôi đi về hướng nào đó. Giờ phút này tôi đã chắc chắn trăm phần trăm, bóng người phía trước không phải chú họ của tôi.

Có điều thế thì sao? Chẳng lẽ tôi còn sợ hắn à? Nghĩ đến đây tôi bèn tiếp tục đi theo phía sau cái bóng kia, muốn xem thử rốt cuộc hắn muốn dẫn tôi đi đến chỗ nào…

Ngô Vũ đằng sau vẫn thở nặng nề theo sát tôi. Tôi biết thằng nhãi này là một trói buộc, nhưng mà lúc này lại không thể bỏ anh ta lại một mình được, cho nên trước mắt đành phải dẫn anh ta theo.

Bóng người phía trước vẫn đi thong thả, còn tôi cũng không hề hoang mang mà đi theo phía sau hắn, cho đến khi đối phương đi tới trước đống đá khổng lồ mới ngừng lại. Tôi biết ắt hẳn là nơi này…

Vẫn chưa thể xác định đối phương thiện hay ác, tôi sợ lỡ đâu Ngô Vũ ở phía sau bị nhập vào người sẽ phiền phức, vì vậy muốn anh ta chờ ở đây, đừng đi lên phía trước nữa! Kết quả khi tôi quay đầu lại thì phát hiện Ngô Vũ đã đi đâu mất rồi.

Có thể là vừa rồi tôi theo sát quá, cho nên không chú ý tới Ngô Vũ phía sau không theo kịp, tôi không ngờ thằng nhãi này lại là vô

dụng như vậy… Bỏ đi, không theo kịp cũng được, bị lạc trong sương mù dày đặc cũng đỡ hơn so với bị ma nhập vào người.

Nghĩ đến đây tôi không quan tâm anh ta nữa mà xoay người nói với cái bóng dẫn tôi tới đây: “Ông là ai… Tại sao muốn dẫn tôi đến nơi này?”

Tôi vốn tưởng rằng đối phương vẫn sẽ không hề có chút phản ứng nào giống như vừa rồi, kết quả tôi vừa dứt lời đã nghe cái bóng kia nói sâu xa: “Không phải các người muốn gặp tôi à?”

Tôi sửng sốt, sau đó hỏi không chắc chắn lắm: “Ông là… Hoàng đại sư?!”

Tên kia nghe vậy thì bóng lưng khựng lại, rõ ràng đã rất lâu rồi ông ta không được nghe người khác gọi mình như vậy. Tôi thấy thế thì lại bước lên phía trước vài bước, sau đó trầm giọng nói: “Nếu đã dẫn tôi tới đây, thì tại sao lại không dám lấy gương mặt thật ra để gặp tôi?”

Cái bóng kia nghe tôi nói như vậy khẽ than thở: “Đến cả chính tôi cũng không nỡ nhìn thẳng vào gương mặt thật của mình, chú em thật sự muốn nhìn thử ư?”

Tôi thầm nghĩ bụng, không phải là đã không ra hình người nữa đấy chứ? Nếu thật là như vậy thì thôi bỏ đi nhỉ? Tội gì tôi phải tự mình chịu tội? Vì vậy tôi nói khách sáo: “Không biết tại sao ông muốn dẫn tôi tới đây? Vừa rồi người gọi hồn là Lê đại sư, Lê Chấn Hải vẫn luôn vô cùng kính trọng ông, ông có nỗi oan lớn gì có thể nói rõ ràng với chú ấy…”

Hoàng Cẩn Thần lắc đầu với vẻ hơi bất đắc dĩ và nói: “Tôi không có mặt mũi gặp người đồng đạo với mình. Năm đó là tôi học nghệ không tinh mới có thể bị chết thảm ở nơi này… Hơn nữa cậu rất đặc biệt, tuy rằng không phải người trong huyền môn chúng tôi, lại có thể giao tiếp với ma quỷ. Nếu không phải cậu và

tôi cách trở âm dương, chắc chắn tôi sẽ nhận cậu làm đồ đệ!"

Tôi hơi xấu hổ nói: "Không dối gạt tiền bối, chí của tôi không ở chỗ này, càng không có năng khiếu học huyền học, thật sự là được ông cất nhắc rồi."

Lúc này Hoàng Cẩn Thần lại thở dài: "Chú em, tại sao không chịu nghe tôi cảnh cáo, cứ khăng khăng muốn ở lại đây chứ?"

Tàn hồn trên gia phả kia quả nhiên chính là ông ta, nhưng tại sao tàn hồn của ông ta lại bám vào gia phả nhà họ Ngô? Đương nhiên vấn đề này tôi không thể hỏi thẳng ra miệng, vì vậy đành phải trả lời ông ta: "Đó là bởi vì Lê đại sư biết được năm xưa có thể là ông táng thân ở đây, cho nên chúng tôi muốn điều tra ra chân tướng năm đó, càng không muốn ngày sau còn có người bỏ mạng vì điều này."

"Vô ích, trận phong thuỷ này không phải thứ các cậu có thể tưởng tượng được. Năm xưa tôi cũng tràn đầy tự tin, cho rằng mình có thể tìm ra một cách giải quyết đẹp cả đôi đường, nhưng cuối cùng lại vẫn lấp thân vào mắt trận, chết không rõ ràng." Biểu cảm của Hoàng Cẩn Thần nặng nề.

Tôi nghe Hoàng Cẩn Thần nhắc tới trận phong thuỷ của thôn Nhạn Lai thì vội hỏi ông ta: "Năm đó rốt cuộc là như thế nào? Ngài biết rõ nơi này có vấn đề, tại sao còn muốn đi lên chịu chết chứ?"

CHƯƠNG

LONG MẠCH GIẢ

Hoàng Cẩn Thần im lặng trong chốc lát, mới nói với vẻ sâu xa: “Năm đó tôi thật sự đã phải đối mặt một lựa chọn khó khăn, lai lịch của cái thôn Nhạn Lai này hoàn toàn không đơn giản giống vẻ bề ngoài…”

Cứ như vậy, vị Hoàng đại sư này vẫn luôn đưa lưng về phía tôi mà kể một ít chuyện cũ năm đó xảy ra ở thôn Nhạn Lai. Nhưng điều làm tôi không ngờ nhất chính là, hóa ra kẻ nguy hiểm nhất cũng không phải là những người vô tội bị bắt vào mắt trận để hy sinh, ngược lại, lại chính là những thôn dân không biết chân tướng ở thôn Nhạn Lai.

Lúc trước Hoàng Cẩn Thần được Ngô Triệu Hải mời về, lúc ban đầu chỉ lấy cớ là trong thôn có hai đứa trẻ bị ma ám ở trên núi, sau khi trở về sốt cao không hạ. Lúc đầu Hoàng Cẩn Thần cũng cho rằng chỉ là trẻ con bị lạc hồn bình thường, chỉ cần mình gọi hồn cho chúng là sẽ không có gì đáng ngại.

Kết quả khi Hoàng Cẩn Thần tới thôn Nhạn Lai mới biết sự việc không hề đơn giản như Ngô Triệu Hải nói. Đầu tiên Hoàng Cẩn Thần gặp Ngô Vũ lúc ấy chỉ có mười tuổi, ông ta phát hiện mặc dù bề ngoài trông đứa trẻ này cực kỳ giống trẻ con bị lạc hồn bình

thường, nhưng trên thực tế lại là bị thứ gì đó đánh dấu, chỉ cần tới thời gian đã hẹn là sẽ bắt hồn phách của thằng bé đi.

Trong mắt Hoàng Cẩn Thần, tình huống như thế này rất khó giải quyết. Nếu không nhanh chóng điều tra được rốt cuộc là tà ma gì muốn bắt hồn phách của cậu bé, chỉ sợ vừa đến giờ ấy thì dù bản lĩnh của Hoàng Cẩn Thần có lớn cách mấy cũng không thể cứu đứa trẻ này về được.

Nhưng Hoàng Cẩn Thần tra xét hết lượt trong thôn rồi mới phát hiện ra, dường như người tộc trưởng Ngô Triệu Hải mời mình về có chuyện gì đó vẫn luôn giấu mình, hơn nữa những việc này có liên quan trực tiếp đến việc hai đứa trẻ bị ma ám.

Dưới tình huống không biết toàn bộ chân tướng sự việc, Hoàng Cẩn Thần cũng không dám chắc có thể cướp tính mạng của hai đứa trẻ về trong tay tà ma. Vì thế thừa dịp trời còn chưa tối, ông ta định lên núi xem thử.

Quả nhiên giống như mấy đứa trẻ lên núi đã nói, gần đống đá khổng lồ trên đỉnh núi có rất nhiều xương trắng của trẻ con, nhìn màu sắc thì chỗ xương cốt này có mới có cũ, ắt hẳn là bị ném tới đây vào những thời điểm khác nhau.

Ban đầu Hoàng Cẩn Thần còn cảm thấy nơi này có thể nào là “mộ trẻ con”? Bởi vì ở thời xưa, trẻ chết non không được vào phần mộ tổ tiên, cho nên mọi người thường ném xác của chúng tập trung ở một chỗ, dần dà nơi đó trở thành một cái “mộ trẻ con”.

Âm khí của mộ trẻ con kiểu này nặng hơn rất nhiều so với mộ của người trưởng thành, cộng thêm oán khí tận trời vì chúng không thể trưởng thành, cho nên thông thường nơi như thế này đều vô cùng bất thường. Tuy nhiên, nếu nơi này là một cái mộ trẻ con, thì mọi người ở thôn Nhạn Lai không thể nào không biết được? Bởi vì trong phạm vi trăm dặm quanh đây chỉ có một mình

thôn bọn họ.

Bởi vậy Hoàng Cẩn Thần đưa ra một kết luận, đó là cho dù đây là một cái mộ trẻ con, thì cũng không liên quan đến thôn Nhạn Lai, hoặc có thể nói lũ trẻ chết ở đây không phải đến từ chính thôn Nhạn Lai, không thì là người thôn Nhạn Lai đã ném ở đây từ rất nhiều, rất nhiều năm trước, cho nên trên cơ bản người trong thôn hiện giờ không ai biết.

Nhưng khi Hoàng Cẩn Thần chuẩn bị về thôn đi lấy đồ, định buổi tối quay lại giải quyết tất cả linh hồn trẻ con quấy phá ở đây, ông ta vừa ngẩng đầu thì đúng lúc thấy mặt trời lặn về Tây, vệt nắng cuối cùng chiếu thẳng tắp vào sườn núi chỗ thôn Nhạn Lai.

Hoàng Cẩn Thần đột nhiên ý thức được điều gì, vì thế ông ta lập tức phi người trèo lên trên tảng đá, sau đó vịn tay vào cây thông cổ thụ trăm năm, nhìn xuống và thấy một địa mạch có ánh vàng lấp lánh dần dần hiện ra ở dưới bóng hoàng hôn.

Nếu hôm nay là người khác thấy được cảnh này, nhất định sẽ chỉ cảm thấy hoàng hôn chiếu xuống thôn dưới núi vô cùng đẹp. Nhưng Hoàng Cẩn Thần chỉ liếc mắt đã nhận ra vấn đề trong đó…

Làm thầy phong thủy cả đời, Hoàng Cẩn Thần vẫn nhìn ra được chút ít manh mối. Ông ta phát hiện thôn Nhạn Lai nằm trên một địa mạch tuyệt hảo, chỉ có điều địa mạch này không phải do thiên nhiên hình thành, mà là do con người làm ra. Lúc này ông ta mới hiểu được mộ trẻ con trên đỉnh núi này rốt cuộc có tác dụng gì. Lũ trẻ đó đều là tế phẩm tế sống để thay đổi thế núi địa mạch ở đây…

Cách thay đổi thế đất mạnh mẽ như vậy quá mức độc ác, lại không thể duy trì lâu dài, cho nên có rất ít người biết dùng. Thời cổ, có vài người muốn làm hoàng đế sẽ tìm một cái huyệt có phong thuỷ tốt, sau đó tế sống với số lượng người thật lớn để thay đổi thế đất, làm cho nó biến thành long mạch, sau đó lại chôn tổ tiên

vào đó để đạt được dã tâm sau này mình có thể đăng cơ làm vua.

Những người lên làm hoàng đế bằng cách này, thông thường sau khi lên làm hoàng đế sẽ lập tức ra lệnh cho thuật sĩ phong thuỷ đi khắp nơi trên cả nước tìm kiếm nơi phong thủy tốt có long mạch tự nhiên, sau đó dời tổ tiên chôn trong "long huyệt giả" trước đó đi. Bởi vì trong lòng bọn họ hiểu rõ, mặc dù "long huyệt giả" có tác dụng mạnh mẽ nhưng lại không thể duy trì lâu dài, cũng không thể bảo vệ giang sơn của họ thiên thu muôn đời, chỉ có long mạch tự nhiên chân chính mới là lựa chọn hàng đầu để giang sơn mãi mãi vững chắc…

Hoàng Cẩn Thần nhận ra địa mạch của thôn Nhạn Lai này chính là một "long huyệt giả" như vậy, nhưng tạm thời ông ta vẫn chưa nghĩ ta tại sao người của thôn Nhạn Lai phải làm như vậy? Dẫu sao bây giờ là thời đại hoà bình, không có tình huống "dấy binh tạo phản" là có thể làm hoàng đế như trong quá khứ.

Thêm nữa là điều kiện của thôn Nhạn Lai này cũng rất bình thường, chỉ là một thôn nhỏ thường thấy trên núi, thậm chí trong thôn cũng chẳng có một kẻ có tiền hoặc là làm quan chức to nào. Hoàng Cẩn Thần không nghĩ ra rốt cuộc thôn Nhạn Lai được nhờ gì ở cái "long mạch giả" này?!

Tuy Hoàng Cẩn Thần không nghĩ ra tại sao thôn Nhạn Lai phải làm như vậy, nhưng mà bây giờ vấn đề đã bày ở trước mắt, đó chính là cứ mỗi mười mấy, hai mươi năm, long mạch giả này sẽ phải cắn nuốt sinh hồn, cũng có thể gọi là "lấp mắt trận", như vậy mới có thể luôn duy trì được địa mạch thế vận ở đây. Đây cũng chính là lý do hai đứa trẻ bị lựa chọn.

Mới đầu Hoàng Cẩn Thần cũng không suy xét nhiều như vậy, ông ta cho rằng trận phong thuỷ hại người này nên sớm phá bỏ đi, cộng thêm thôn Nhạn Lai cũng không được nhờ cái gì, có trận

phong thuỷ này hay không dường như cũng không có khác biệt gì quá lớn.

Vì thế Hoàng Cẩn Thần thừa dịp ánh vàng còn chưa tan hết mà men theo địa mạch và tìm được đầu rồng, cũng chính là khe suối Vọng Nhạn Đài bây giờ, còn định chặn dòng chảy và phá hủy toàn bộ địa mạch, kết quả Hoàng Cẩn Thần gặp được Ngô Triệu Hải dường như đã chờ ở chỗ đó từ lâu…

Hoàng Cẩn Thần thấy Ngô Triệu Hải xuất hiện ở đây là hiểu ngay điều mà tộc trưởng luôn giấu mình chính là chuyện này. Nhưng bây giờ người mình muốn cứu là cháu trai ruột của Ngô Triệu Hải, ông ta không nên ngăn cản mình mới đúng chứ? Tuy nhiên điều khiến Hoàng Cẩn Thần không ngờ được chính là, Ngô Triệu Hải kiên quyết không đồng ý cắt đứt khe suối đó!

"Ông biết chuyện gì đang xảy ra không?" Hoàng Cẩn Thần lạnh lùng nói.

Sắc mặt Ngô Triệu Hải buồn bã, có vẻ như muốn nói lại thôi…

Hoàng Cẩn Thần nói với giọng lạnh tanh: "Tốt nhất là ông nghĩ cho kĩ, bởi vì ngày mai khi mặt trời lặn, mạng của cháu trai ông và một đứa trẻ khác sẽ khó giữ được! Chẳng lẽ ông thật sự phải hy sinh tính mạng của hai đứa trẻ vì một cái địa mạch có cũng được mà không có cũng không sao ư?"

CHƯƠNG

LỐI THOÁT

"Không phải là có cũng được mà không có cũng không sao…" Ngô Triệu Hải nói với vẻ mặt tuyệt vọng.

“Cái gì?” Ban đầu Hoàng Cẩn Thần còn chưa nghe rõ lời Ngô Triệu Hải nói.

Cho đến khi Ngô Triệu Hải lớn tiếng lặp lại một lần nữa: “Không phải là có cũng được mà không có cũng không sao! Nếu địa mạch này bị phá huỷ, người của cả thôn Nhạn Lai chúng tôi đều sẽ chết hết!!”

Hoàng Cẩn Thần thấy vẻ mặt của Ngô Triệu Hải không giống như đang nói đùa, vì thế vội hỏi ông ta rốt cuộc là chuyện như thế nào?! Sau đó Ngô Triệu Hải kể với Hoàng Cẩn Thần rằng, thật ra lý do toàn thể người dân thôn Nhạn Lai có thể sống đến bây giờ, hoàn toàn là dựa vào tổ tiên nhà họ Ngô bọn họ đấu tranh với vận mệnh hết lần này tới lần khác, nếu không người cả tộc của bọn họ đã diệt tộc từ trăm năm trước rồi.

Hóa ra năm xưa sở dĩ người cả tộc họ Ngô đột ngột dọn khỏi hòn đảo nhỏ đang định cư hoàn toàn là bởi vì tộc trưởng của bọn họ ngay lúc ấy là Ngô Thiếu Phụ suy tính ra mọi người trên đảo đều sẽ chết vì một cơn sóng thần không lâu sau đó.

Ngô Thiếu Phụ nhìn hai đứa con trai con gái của mình vừa mới biết gọi cha mẹ, thật sự không đành lòng nhìn bọn chúng chưa trưởng thành đã chết yểu… Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng Ngô Thiếu Phụ nảy ra một quyết định to gan, đó chính là dẫn người của cả tộc cùng trốn đi.

Nhưng trong lòng Ngô Thiếu Phụ cũng biết tất cả mọi thứ đều là số kiếp đã định, cho dù ông ta có thể nhìn trộm thiên cơ, dẫn người trong tộc tránh được kiếp nạn này, nhưng sau này vẫn sẽ có nhiều kiếp nạn hơn nữa chờ bọn họ. Ông ta thật sự có bản lĩnh đưa mọi người trốn tránh được hết lần này đến lần khác sao?

Đáp án chắc chắn là phủ định, cho nên ông ta biết rõ mình cần phải tìm ra một lối thoát mãi mãi không cần lo về sau, nếu không chờ đến lúc kiếp nạn lớn tiếp theo xuất hiện, tất cả người trong tộc họ Ngô chỉ có một con đường chết.

Lối thoát thì có, hơn nữa không chỉ có một, nhưng muốn mãi mãi không phải lo về sau thì gần như không thể… Vì thế Ngô Thiếu Phụ đành phải dẫn mọi người rời khỏi hòn đảo nhỏ trước, đi bước nào tính bước đó.

Đúng vào lúc này, trong lúc vô ý, Ngô Thiếu Phụ đi tới khu vực thôn Nhạn Lai, lúc ấy ở đây rất ít dấu chân người, còn là khu vực không ai ở trong vòng trăm dặm quanh đây. Nhưng khi đó Ngô Thiếu Phụ cũng không xem trọng nơi này lắm, chỉ muốn coi đây là một nơi dừng chân tạm thời.

Cho đến sau khi ông ta phát hiện địa thế “Suối nước có nhạn đậu” trong núi, một ý tưởng cực kỳ to gan dần dần thành hình trong đáy lòng ông ta, đó chính là dựa thế tạo mạch, chế tạo nơi đây thành một chỗ “phong thuỷ tốt” có thể thay đổi số phận của mọi người.

Nhưng chuyện thường chính là như thế, nếu anh muốn có được

gì thì phải trả giá trước, Ngô Thiếu Phụ muốn cứu mạng bằng cách này thì nhất định phải trả giá bằng mạng sống trước… Nhưng ông ta là người lên kế hoạch cho toàn bộ việc này, tất nhiên sẽ không trả giá bằng mạng sống của mình. Bởi vậy ông ta bỏ tiền mua những đứa trẻ bị chính cha mẹ và người thân bán đi ở ngoài đường.

Ở thời đại đó, mạng người như cỏ rác. Mấy đồng đại dương là có thể mua được một người sống. Ngô Thiếu Phụ không tốn bao nhiêu công sức đã tìm được mấy đứa trẻ ở một chỗ buôn trẻ con. Nhưng ông ta nhanh chóng phát hiện những đứa trẻ đó quá lớn, lớn nhất cũng đã quá sáu tuổi, không phải lựa chọn tốt nhất để tế sống, Vì vậy, ông ta hỏi tay buôn trẻ con có đứa trẻ nào nhỏ hơn một chút không?

Tay buôn trẻ con kia bèn nở nụ cười và đáp: “Lão gia không biết rồi, nếu muốn mua trẻ con nhỏ hơn nữa cũng chỉ có thể xem vận may, hoặc có thể đặt trước…”

Ngô Thiếu Phụ không ngờ chuyện như thế này còn có thể đặt trước? Kết quả hỏi ra mới biết, có vài cô gái ở lầu xanh mang thai con của khách, thông thường tú bà đều sẽ liên hệ trước với tay buôn trẻ con, chờ đến khi vừa sinh con ra là bán thẳng tay luôn.

Ngô Thiếu Phụ nghe vậy thì nhanh chóng lấy ra tiền đặt cọc giao cho tay buôn trẻ con, bảo hắn để lại toàn bộ những đứa trẻ như vậy cho mình, hắn có bao nhiêu ông ta sẽ lấy bấy nhiêu… Tay buôn trẻ con thấy Ngô Thiếu Phụ là một khách hàng lớn nên rất mừng rỡ nhận lấy tiền đặt cọc.

Từ đấy về sau, Ngô Thiếu Phụ lần lượt mua trẻ con từ chỗ tay buôn trẻ con kia, mà những sinh mạng nhỏ bé đáng thương đó cuối cùng đều bị Ngô Thiếu Phụ chôn sống ở dưới tảng đá cây thông cô đơn.

Cho đến sau khi bảy bảy bốn mươi chín đứa trẻ xuống mồ, Ngô Thiếu Phụ biết trận phong thủy do chính tay mình cải tạo đã thành công. Người trong tộc của ông ta sẽ không bao giờ phải sống cuộc sống lo lắng đề phòng nữa, có thể yên tâm sinh sống ở trên mảnh đất này. Bắt đầu từ lúc ấy, Ngô Thiếu Phụ dẫn người trong tộc định cư ở đây, còn đặt tên cho nơi này là thôn Nhạn Lai.

Năm đó đang là thời buổi các nơi của Trung Quốc rối loạn, các phe phái không ngừng tranh giành. Ngô Thiếu Phụ biết rõ mạng của bọn họ đều được nhặt không về, có thể sống tạm qua ngày đúng là không dễ, bởi vậy ông ta ra lệnh, nghiêm cấm người của thôn Nhạn Lai ra khỏi thôn nửa bước, yên phận thủ thường ở trong thôn.

Cũng may chỗ bọn họ núi cao đường xa, lại không phải vùng giao tranh của nhà binh nào cả, cho nên trong mười mấy năm sau đó, người dân thôn Nhạn Lai gần như sống cuộc sống lánh đời, không biết bên ngoài trời đất đã xảy ra thay đổi lớn như thế nào.

Nhưng vào đầu năm thứ hai mươi bọn họ định cư ở đây, trong thôn đã xảy ra một sự việc lạ, đó là tất cả trẻ con sinh ra trong thôn năm đó đều nhiễm bệnh chết non, không một đứa nào sống đến một tuổi.

Ngô Thiếu Phụ cho người thống kê, phát hiện đã chết lần lượt mười mấy đứa trẻ. Điều này làm cho Ngô Thiếu Phụ không khỏi thầm hoảng hốt, nghĩ bụng chẳng lẽ là mắt trận trên đỉnh núi xảy ra vấn đề gì?

Kết quả ông ta lên núi thì thấy vào ban đêm, người nhà những đứa trẻ đã chết trong thôn đều tự ý ném xác của lũ trẻ ở dưới tảng đá chỗ gốc cây thông… Ngô Thiếu Phụ lập tức biết chuyện này không đơn giản.

Ông ta lập tức gieo cho mình một quẻ, kết quả lại phát hiện số

phận của mình trở nên vô cùng kỳ lạ, rất có xu thế trở về số phận năm xưa. Tiếp theo ông ta cũng gieo quẻ cho những người thân thiết của mình, kết quả đều giống nhau.

Ngô Thiếu Phụ nhanh chóng hiểu ra năm đó mình đã suy nghĩ quá mức đơn giản. Ông ta cho rằng chỉ cần địa mạch này thay đổi thành công, ông ta và người trong tộc có thể mãi mãi hưởng thái bình, nhưng bây giờ trải qua hai mươi năm vật đổi sao dời, địa mạch trước kia đã dần dần lệch khỏi vị trí ban đầu, nếu Ngô Thiếu Phụ không chỉnh lại địa mạch một lần nữa, thứ chờ đợi bọn họ vẫn là kết cục cả thôn bị diệt.

Nhưng bây giờ cũng đã qua hai mươi năm, Ngô Thiếu Phụ cũng gần sáu mươi tuổi rồi, ông ta thật sự không làm được chuyện tàn nhẫn độc ác như năm đó, cho nên suy nghĩ mãi, ông ta bèn gọi con trai đã trưởng thành đến bên cạnh, kể lại từ đầu đến cuối chuyện năm đó cho anh ta nghe.

Con trai Ngô Cát An của Ngô Thiếu Phụ có được chân truyền về huyền học từ cha, sau khi biết được sự thật năm đó cũng kinh ngạc cả buổi không nói thành lời. Ngô Thiếu Phụ cho anh ta biết với tình huống trước mắt, tuy trận phong thuỷ này có thể sửa mệnh, nhưng lại không thể duy trì lâu dài. Nếu muốn cho hương khói của nhà họ Ngô bọn họ được tiếp tục truyền thừa, cần phải lấp mắt trận bằng người sống khi địa mạch bị lệch vị trí.

Ngô Cát An hiểu ý trong lời nói của cha nên quỳ phịch xuống và nói: “Xin hãy để con trai đi đi, tuổi tác cha đã cao, vốn nên ở nhà yên hưởng tuổi già…”

CHƯƠNG

LỰA CHỌN KHÓ CẢ ĐÔI ĐƯỜNG

Kết quả Ngô Thiếu Phụ lại ngắt lời con trai: "Đúng là bởi vì tuổi tác cha đã cao, cho nên mới để cha đi!"

Sao Ngô Thiếu Phụ có thể để con trai đang tuổi khỏe mạnh của mình đi chịu chết chứ, ông ta còn muốn giao nhà họ Ngô cho nó, để nó tiếp tục truyền lại hết thế hệ này đến thế hệ khác, nếu không năm đó mọi việc ông ta làm đều không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa.

Trong lòng đã tính toán xong, Ngô Thiếu Phụ dẫn mọi người già trẻ trong thôn trồng một cánh rừng đào giữa cây thông và thôn Nhạn Lai, rồi để lại quy định trong tộc, mỗi năm thôn đều phải gieo trồng cây đào mới để mở rộng cánh rừng đào này. Về sau mỗi một gia đình xây nhà đều phải dùng gỗ đào làm xà nhà.

Tiếp theo Ngô Thiếu Phụ nói cho con trai mình biết, cánh rừng đào này có hai tác dụng, một là dùng để trừ tà, nếu nhiều năm sau, địa mạch bị lệch vị trí, linh hồn của những đứa trẻ bị tế sống lúc ban đầu sẽ tới thôn gây sóng gió và mang đi những đứa trẻ xấp xỉ tuổi với mình… Mà cánh rừng đào này sẽ có tác dụng ngăn cản.

Thứ hai là dùng để báo động trước, bởi vì một khi bị tà khí mạnh ăn mòn, những cây đào sẽ chết héo hàng loạt, nếu rừng đào

xuất hiện tình trạng một đêm điêu tàn hoặc là chết héo một cách quái lạ thì chứng tỏ tà ma trên núi đã xuống dưới.

Sau khi dặn dò hết mọi chuyện, một mình Ngô Thiếu Phụ lên núi chịu chết, cuối cùng đã ổn định cơn sóng gió năm đó. Nhưng Ngô Cát An hiểu, đối với anh ta mà nói, lúc này mới chỉ là bắt đầu… Nhưng các đời tộc trưởng sau này không có một ai có tâm huyết như Ngô Thiếu Phụ, bao gồm cả Ngô Cát An, cuối cùng họ đều lấp mắt trận bằng mạng của người khác.

Khi nghe Ngô Triệu Hải nói xong lai lịch thực sự của thôn Nhạn Lai, Hoàng Cẩn Thần nhìn ông ta bằng sắc mặt u ám nặng nề: “Cho nên bây giờ ông định để tôi tới lấp cái mắt trận này ư?”

Lúc ấy Ngô Triệu Hải liền quỳ xuống nói với Hoàng Cẩn Thần: “Hoàng đại sư, thật ra với tu vi của ngài, ngay từ đầu tôi đã không định lừa ngài, cũng biết không lừa được ngài. Tôi mời ngài tới và còn nói thẳng ra chân tướng sự việc là bởi muốn nhờ ngài giúp tôi… xem thử có cách gì vẹn cả đôi đường hay không.”

Hoàng Cẩn Thần nghe xong thì cười lạnh: “Xem ra trừ Ngô Thiếu Phụ, quả nhiên nhà họ Ngô các người chẳng còn ai có tâm huyết nữa!”

Ngô Triệu Hải nghe vậy thì sắc mặt cứng đờ, qua một lúc lâu sau mới nói với vẻ sâu xa: “Hoàng đại sư, tôi cũng biết đám con cháu của nhà họ Ngô chúng tôi làm mất mặt tổ tiên, nhưng tôi còn có cách nào đâu? Năm đó tộc trưởng thứ 27 đã từng để lại di ngôn, vị trí tộc trưởng chỉ truyền nam không truyền nữ, truyền con trưởng không truyền con thứ… Mà dòng chính nhà họ Ngô đến thế hệ chúng tôi cũng chỉ có một bé trai là Ngô Vũ. Nhưng năm nay Ngô Vũ mới chỉ có mười tuổi, vẫn là một đứa trẻ chưa hiểu gì cả, đừng nói là truyền lại thuật số huyền học của tổ tiên cho nó, cho dù là kể lại chuyện năm đó cho nó thì cũng không chắc nó có thể

hiểu. Mặc dù anh cả và em trai tôi cũng biết chuyện này, nhưng vì mệnh cách nên từ nhỏ bọn họ đã bị cha cấm học tập thuật số huyền học, cho nên nếu tự tôi lấp mắt trận, như vậy tộc trưởng đời kế tiếp của nhà họ Ngô chính là thằng ngốc chẳng biết cái gì cả! Như vậy người nhà họ Ngô chúng tôi, bao gồm toàn bộ thôn Nhạn Lai cũng chỉ có một kết cục, là cả thôn sẽ chết hết! Hoàng đại sư, cầu xin ngài giúp tôi… Được không?”

Lúc ấy Hoàng Cẩn Thần cũng không đồng ý với ông ta, mà là xoay người đi thẳng. Sáng sớm hôm sau Hoàng Cẩn Thần đi vài vòng trong thôn, nhìn thấy người trong thôn dậy sớm đi làm việc nhà nông, trẻ con tắm gội dưới ánh nắng sớm, vui cười đùa giỡn, mọi thứ trong thôn thoạt trông đều tốt đẹp và yên ổn…

Sau khi thấy cảnh như vậy, Hoàng Cẩn Thần đưa ra một quyết định, đó chính là dù như thế nào cũng phải giúp thôn Nhạn Lai này, bất kể thành công hay không.

Sau đó Hoàng Cẩn Thần đi thăm Ngô Duệ còn đang bị sốt. Ông ta nhìn quầng thâm đen dưới bọng mắt của đứa trẻ này, rõ ràng là bị tà ma trên núi lựa chọn, nếu trước hừng đông ngày mai mà không giải quyết xong hết thảy thì đứa trẻ này ắt sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Đương nhiên, nếu bây giờ cho đứa trẻ này rời khỏi thôn Nhạn Lai cũng có thể tạm thời giữ được tính mạng, nhưng tiền đề là nó mãi mãi không được trở về, hơn nữa ngày sau thôn Nhạn Lai vẫn có thể bình yên không có việc gì.

Nếu tất cả đều phát triển theo chiều hướng xấu nhất, mặc dù đứa trẻ này không trở về, nhưng nền móng và số phận của nó lại không thay đổi được, cuối cùng chỉ có thể cùng bị huỷ diệt với thôn Nhạn Lai.

Hoàng Cẩn Thần nhận ra cha của Ngô Duệ cũng không tin

tưởng Ngô Triệu Hải, có lẽ đây là một trong số ít những người đầu óc tỉnh táo trong thôn, nhưng trừ đầu óc tỉnh táo ra, ông ta cũng không có sức lực thay đổi điều gì. Vì thế Hoàng Cẩn Thần lén nhét cho ông ta một mảnh giấy ghi chú, nói với ông ta rằng nếu mình không quay lại thôn Nhạn Lai thì ông ta hãy đưa con đi khỏi đây, mãi mãi đừng trở về nữa.

Thật ra ngay lúc đó Hoàng Cẩn Thần vốn nghĩ rằng, nếu sau khi mình lên núi phát hiện ra không có cách gì để giải quyết, chắc chắn Hoàng Cẩn Thần sẽ bỏ cuộc và rời đi, tất nhiên là sẽ không bao giờ quay trở lại thôn Nhạn Lai nữa.

Về phần sau đó Ngô Triệu Hải lại tìm ai để lấp mắt trận là chuyện của bọn họ. Tuy nhiên, điều khiến Hoàng Cẩn Thần không ngờ là cuối cùng chính ông ta lại là người lấp mắt trận.

Trong mắt Hoàng Cẩn Thần, trước khi ông ta lên núi vẫn chưa có suy nghĩ muốn tự mình hy sinh cứu rỗi toàn thể người dân thôn Nhạn Lai. Ông ta chỉ ôm tâm lý thử một lần xem sao… Kết quả đêm đó sau khi lên núi, ông ta lại phát hiện vốn chẳng có cách gì vẹn cả đôi đường.

Đầu tiên là ông ta vốn không thể bắt tà ma trong mắt trận, cũng chính là những linh hồn trẻ con đó, bởi vì như vậy địa mạch này sẽ không có đuôi rồng. Đến lúc đó tất nhiên địa mạch sẽ không thể nối liền thành một đường, cũng không hình thành được thế đất nghịch thiên sửa mệnh lúc trước.

Không thể bắt cũng chỉ có thể xoa dịu, nhưng mà cách duy nhất có thể xoa dịu những linh hồn trẻ con đó chỉ có lấy mạng người lấp vào mắt trận. Như vậy vòng tới vòng lui cuối cùng lại quay về vấn đề cũ, là vẫn phải hy sinh tính mạng người vô tội.

Nhưng khi Hoàng Cẩn Thần đứng ở dưới tảng đá, tay vịn cây thông già trăm năm kia, ông ta đột nhiên nghĩ tới kiếp số trong số

mạng của mình, có lẽ là ông trời cho ông ta có thể phát huy một chút sức lực còn lại trước khi chết chăng? Nếu cái chết của mình có thể tạm thời giải cứu mấy trăm tính mạng trong thôn dưới chân núi, như vậy có phải cái chết của mình cũng coi như có chút giá trị hay không?

Trong mắt Hoàng Cẩn Thần, ông ta cũng không rõ lắm lúc ấy mình nghĩ như vậy là bị tà ma trong trận phong thuỷ mê hoặc, hay là chính mình thật sự đạt được giác ngộ tối cao? Nhưng khi ông ta chuẩn bị suy xét nên bổ khuyết mắt trận như thế nào thì chợt cảm thấy gáy nhói đau, sau đó nháy mắt mất đi tri giác.

Chờ đến khi ông ta tỉnh lại thì nhìn thấy hai người đàn ông đứng ở trước mặt mình, một người trong đó không cần phải nói, chắc chắn là tộc trưởng Ngô Triệu Hải của thôn Nhạn Lai, mà một người khác có vài phần tương tự với Ngô Triệu Hải… chắc không phải anh trai thì cũng là em trai của Ngô Triệu Hải.

Lúc này hai người đều nhìn Hoàng Cẩn Thần bằng sắc mặt âm u nặng nề, trong mắt lóe ánh sáng lạnh thấu xương. Hoàng Cẩn Thần lập tức hiểu hai anh em này muốn làm gì, nhưng bất đắc dĩ là người ông ta không thể cử động được.

Lúc này Hoàng Cẩn Thần cúi đầu và phát hiện mình đang bị trói chặt lên thân cây thông già trăm năm kia, chỗ cổ tay và mắt cá chân đều đang không ngừng chảy máu…

CHƯƠNG

CÓ VIỆC NHỜ VẢ

Hoàng Cẩn Thần muốn nói gì đó, nhưng miệng ông ta bị băng keo dán chặt kín, chỉ có thể phát ra tiếng ưm ưm.

Ông ta tận mắt thấy máu của mình đang không ngừng cuồn cuộn chảy xuống cây thông già trăm năm trên tảng đá. Trước giờ ông ta chưa bao giờ nghĩ có một ngày mình sẽ chết một cách uất nghẹn như vậy. Giờ phút này ông ta cũng đã nhận ra lòng dạ hiểm ác của Ngô Triệu Hải, đủ chiêu trò trước đó chẳng qua là để dụ ông ta đến đây mà thôi…

Vào lúc Hoàng Cẩn Thần sắp mất đi ý thức cuối cùng, ông ta nhìn thấy tay Ngô Triệu Hải cầm một thứ giống như cuốn sổ và khom người trước mặt ông ta: "Đây là gia phả của nhà họ Ngô chúng tôi. Tôi không thể cho những người còn sống của nhà họ Ngô biết sự hy sinh của ông hôm nay, nhưng tôi có thể cho tổ tiên nhà họ Ngô chúng tôi nhìn xem, là Hoàng đại sư Hoàng Cẩn Thần ngài làm hết thảy việc này vì thôn Nhạn Lai chúng tôi, vì con cháu đời sau của nhà họ Ngô chúng tôi."

Hai mắt Hoàng Cẩn Thần trừng trừng nhìn gia phả nhà họ Ngô trong tay Ngô Triệu Hải, ông ta cảm thấy giờ phút này như đang có vô số cánh tay từ cây thông già trăm năm sau lưng vươn tới,

kéo hồn phách của ông ta khỏi thân xác từng chút một.

Đây là ký ức cuối cùng của Hoàng Cẩn Thần lúc còn sống, trừ những bàn tay quỷ đó ra, cũng chỉ có cuốn gia phả nhà họ Ngô kia vẫn luôn lắc lư trước mắt ông ta. Cứ như vậy, một tia oán niệm trong lòng ông ta hóa thành tàn hồn và bám lên gia phả, khi tôi chạm vào gia phả nhà họ Ngô thì ông ta đã cảnh cáo chúng tôi.

Sau khi kể xong mọi chuyện, tôi nhìn bóng dáng của Hoàng Cẩn Thần mà không biết nên nói gì cho phải. Từ đầu đến cuối ông ta đều đưa lưng về phía tôi, không hề có ý định muốn quay đầu lại. Lúc này tôi đột nhiên nhớ tới một vấn đề, bèn hỏi Hoàng Cẩn Thần: "Vậy ngài biết hài cốt của ngài ở chỗ nào không?"

Hoàng Cẩn Thần chầm chậm lắc đầu, nói: "Tôi không có ký ức sau khi chết, có điều chắc là sẽ không cách cây thông kia quá xa, tôi có thể cảm nhận được…"

Trong lúc nhất thời tôi cũng không biết nên tiếp tục nói gì với vị Hoàng đại sư này, nhưng ông ta tìm tôi tới chắc chắn không chỉ để kể sự thật cho tôi nghe đâu nhỉ? Vì vậy tôi thử hỏi ông ta: "Hoàng tiền bối, ngài dẫn tôi tới đây… không biết có phải là có chuyện gì nhờ vả không?"

Hoàng Cẩn Thần nghe vậy thì hơi khựng lại, sau đó gật đầu nói: "Quả nhiên chú em sáng suốt hơn người. Thật không dám giấu giếm, kẻ hèn đúng là có chuyện muốn nhờ chú em. Không biết cậu có thể giúp đỡ tôi không?"

Dù gì Hoàng Cẩn Thần cũng là một vị tiền bối, đừng nói là tôi, ngay cả chú Lê thấy cũng phải lễ phép với ông ta. Vì thế tôi nói với vẻ khách sáo: "Mời tiền bối nói, chỉ cần trong phạm vi năng lực của tôi, tôi nhất định sẽ không chối từ."

Có lẽ nếu để cho chú Lê và chú họ biết, chắc chắn họ sẽ cho tôi một cú vặn cổ! Bởi vì bọn họ đều đã từng cảnh cáo tôi, đừng nhẹ

dạ đồng ý yêu cầu của âm hồn, bởi vì một khi mình đồng ý rồi mà không làm được, hậu quả sẽ rất phiền phức.

Nhưng lúc này tôi cũng không lo được nhiều như vậy, chỉ cần ông ta không đưa ra yêu cầu gì quá đáng, ví dụ như bảo tôi lấp mắt trận, hoặc là bảo tôi giết cả nhà họ Ngô báo thù cho ông ta linh tinh, mấy việc mà không đi ngược với luân lý làm người, trái với lẽ thường, có lẽ tôi đều có thể làm được.

Quả nhiên, Hoàng Cẩn Thần cũng không đưa ra yêu cầu gì quá đáng. Ông ta chỉ hy vọng tôi có thể tìm được một người đồ đệ của ông ta tên là Lý Bác Nhân, báo cho người này biết tin ông ta đã chết là được.

Sau đó ông ta còn cho tôi địa chỉ cụ thể của Lý Bác Nhân, có điều thời gian đã qua hai mươi năm rồi. Về phần bây giờ anh ta có còn ở chỗ ấy hay không thì phải xem tâm trạng của ông trời.

Nhưng có tên có họ, lại biết địa chỉ cũ… muốn tìm được người này ắt hẳn không thành vấn đề. Đừng quên tôi có mấy người bạn làm cảnh sát kia kìa. Chỉ cần Lý Bác Nhân không phải tội phạm bị truy nã đang lẩn trốn gì đó, thì tìm được anh ta chắc chỉ là chuyện trong một nốt nhạc thôi.

Nói xong chuyện Hoàng Cẩn Thần yêu cầu, tôi cũng có chuyện muốn xin ông ta chỉ bảo, đó là phải giải quyết hoàn cảnh khó khăn trước mắt này như thế nào? Suy cho cùng bây giờ đã khác hai mươi năm trước, năm đó dù gì vẫn còn có cây thông già trăm năm trói Hoàng Cẩn Thần, nhưng lúc này chỉ còn lại nửa gốc cây chết mà thôi.

Tuy nhiên Hoàng Cẩn Thần lại bảo tôi đừng tùy tiện động "lòng trắc ẩn". Ông ta nói năm đó chính bởi vì mình như thế nên mới bị rơi vào kết cục như bây giờ, hồn phách không thể chuyển thế, đời đời kiếp kiếp đều bị nhốt ở đây.

Tất nhiên tôi không muốn rơi vào kết cục giống như ông ta. Thứ như lòng trắc ẩn, tôi muốn có là có, không muốn có là sẽ không có, điều này không cần lo lắng. Hơn nữa theo ý tôi, nếu thật sự đến cuối cùng không thể cứu được một ai… vậy thì cũng đừng trách người khác. Vì đáng lẽ những người này đã phải chết từ trăm năm trước rồi, bọn họ có thể sống sót đến nay đã là có lời.

Lúc này tôi chợt nhớ tới xích khóa hồn vừa nãy nhìn thấy trên người những âm hồn đó, vì thế tôi hỏi tiếp: "Tại sao vừa rồi trên người những âm hồn đó đều có xích khóa hồn vậy ạ?"

Hoàng Cẩn Thần thở dài và đáp: "Đó là bởi vì trong một lần tế sống vào mấy chục năm trước, người bị nhà họ Ngô bọn họ lừa tới có mệnh cách kỳ lạ, tuy rằng đã chết nhưng hồn phách của hắn lại không thể nào hòa vào với mắt trận. Cuối cùng cũng không biết tộc trưởng họ Ngô thời đó tạo ra sợi xích khóa hồn này từ đâu, khóa tất cả hồn phách trong mắt trận chung lại với nhau, lúc này mới xem như nhốt được âm hồn có mệnh cách kỳ lạ kia. Từ sau lần đó, tất cả sinh hồn bị mắt trận cắn nuốt đều sẽ bị một sợi xích khóa hồn trói buộc, chẳng ai có thể rời khỏi mắt trận này nửa bước."

Tôi khẽ giật mình hỏi: "Xích khóa hồn mà cũng có thể tạo ra được sao?"

Hoàng Cẩn Thần gật đầu: "Phần lớn âm sai đều tham tiền tài, sợ là tộc trưởng họ Ngô thời đó đã phải tiêu số tiền lớn để tạo ra."

Tôi thầm nghĩ bụng, khi về tôi phải phản ánh chuyện này với lão Hắc và lão Bạch, đúng là làm mất mặt Âm Ti mà! Một khi điều tra ra được là ai thì kiên quyết không thể nhân nhượng! Lúc này tôi đột nhiên nhớ tới, vừa rồi Hoàng Cẩn Thần nói tất cả âm hồn bị mắt trận cắn nuốt như bọn họ đều không thể rời khỏi đây, thế thì chắc chắn bọn họ có thể nhìn thấy rốt cuộc là ai cưa cây thông già trăm năm trên tảng đá chứ nhỉ?

Kết quả Hoàng Cẩn Thần lại nói cho tôi biết, lúc ấy gốc thông già này bị người ta cưa đúng lúc sáng sớm gà gáy, đám âm hồn bọn họ vốn không thể ra ngoài sau khi trời sáng, cho nên bọn họ cũng không biết rốt cuộc là ai cưa gốc thông già trăm năm này, mới khiến nó bị một cơn bão quật ngã dễ dàng.

Lúc này Hoàng Cẩn Thần nhìn về phía nửa kia của gốc cây và nói: “Có lẽ đây chính là ý trời. Nếu một chuyện tích góp quá nhiều điều ác, như vậy mặc kệ ước nguyện ban đầu của chuyện này có tốt bao nhiêu cũng vô ích. Tôi tin ông trời công bằng, có lẽ lúc này đây chuyện này cũng nên đến lúc kết thúc.”

Tôi vốn đang định hỏi Hoàng Cẩn Thần, làm sao mới có thể thả hết những hồn phách bị nhốt như họ ra, thì cảm thấy có người chợt kéo tôi một cái, tôi lập tức tỉnh táo lại, phát hiện mình đang đứng sát bên cạnh mép tảng đá. Nếu còn bước thêm một bước lên phía trước thì có thể sẽ hẫng chân và rơi xuống thung lũng sâu phía dưới, chết thẳng cẳng.

May mắn thay, lực kéo vừa rồi nhanh chóng túm tôi ra khỏi nơi nguy hiểm. Tôi quay đầu nhìn lại, không ngoài dự đoán nhìn thấy Đinh Nhất đứng ở sau lưng tôi.

CHƯƠNG

LINH HỒN HÓA ÁC

Từ nhịp thở dồn dập của Đinh Nhất có thể nhận ra vừa rồi chắc hẳn anh ta đi rất vội. Đương nhiên, xét đến vị trí bây giờ của chúng tôi, phải nói là vừa rồi anh ta trèo rất vội mới đúng.

"Sao tôi lại ở đây?" Tôi hơi bối rồi hỏi.

Lúc này Đinh Nhất nói bằng vẻ mặt cảnh giác: "Vừa rồi tôi thấy cậu và Ngô Vũ không theo kịp, vì thế quay lại tìm các cậu, kết quả lại chỉ thấy một mình Ngô Vũ… Nhưng cậu ta lại nói cậu đã chạy vào trong tảng đá!"

"Sao tôi có thể chạy vào trong tảng đá?" Tôi buồn cười nói.

Lúc ấy Đinh Nhất cũng cảm thấy khả năng này không lớn, vì thế trước tiên anh ta tìm một vòng xung quanh đống đá khổng lồ, phát hiện không có tôi thì kết luận chắc chắn tôi ở bên trên tảng đá, vì vậy anh ta nhanh chóng trèo lên.

Kết quả anh ta mới vừa lên tới nơi thì nhìn thấy tôi đứng ở bên cạnh tảng đá với đôi mắt vô hồn, chỉ cần bước lên phía trước một bước nhỏ thì chắc chắn sẽ ngã thẳng xuống. Bởi vậy anh ta cũng không dám dễ dàng quấy rầy tôi, chỉ có thể từ từ tới gần tôi trước, sau đó vươn tay kéo tôi trở về.

Tôi nghe xong mà âm thầm đổ mồ hôi. Nếu vừa rồi âm hồn của

Hoàng Cẩn Thần có một chút xíu lòng muốn hại tôi, thì lúc này đây cũng không biết tôi đã chết mấy lần rồi nữa.

Đinh Nhất thấy tôi đứng sững ở nơi đó không nói lời nào, bèn vội hỏi tôi làm sao vậy? Tôi xua tay rồi nói với anh ta: "Tôi không sao. Thật ra vừa rồi âm hồn của Hoàng Cẩn Thần dẫn tôi đến đây. Ông ta nhờ tôi tìm đồ đệ của ông ta, nói cho đồ đệ ông ta biết tin mình đã chết."

Đinh Nhất nghe vậy thì cau mày lại: "Cậu đồng ý với ông ta rồi ư?"

Tôi gật đầu: "Ừ, chuyện nhỏ không tốn sức gì, tại sao lại không chứ?"

Đinh Nhất há miệng, muốn nói gì đó, nhưng có thể là suy xét đến hoàn cảnh bây giờ không thích hợp lắm, vì vậy anh ta chỉ thở dài rồi bảo: "Trước hết cứ đi xuống đã rồi nói sau. Mấy người chú Lê còn đang chờ ở dưới kìa."

Tôi bèn hỏi anh ta: "Bên phía chú Lê có thu hoạch gì không?"

Đinh Nhất lắc đầu: "Chắc là không có. Nếu Hoàng Cẩn Thần đã gặp cậu thì khó mà có thể xuất hiện ở trước mặt nhóm chú Lê được nữa."

Tôi nghe cũng phải, vì vậy nhanh chóng đi theo Đinh Nhất tập hợp với nhóm chú Lê, nói cho bọn họ những chuyện biết được từ chỗ Hoàng Cẩn Thần. Ai ngờ khi chúng tôi xuống dưới lại không tìm được nhóm chú Lê, sương mù dưới tảng đá càng không hề có dấu hiệu nào là muốn tan đi.

"Tại sao đám sương mù này vẫn chưa tan? Hoàng đại sư đã rời đi rồi mà?" Tôi hỏi mà lòng tràn đầy nghi ngờ.

Đinh Nhất nhìn quanh khắp nơi và nói: "Có lẽ đám sương mù này vốn không liên quan với nhóm Hoàng đại sư… mà là âm khí

của bản thân trận phong thuỷ này."

Tôi biết cũng không phải không có khả năng này, vì dẫu sao từ lúc bắt đầu, trận pháp phong thuỷ này đã được tạo nên từ tính mạng của những đứa trẻ đó, tuyệt đối không thể khinh thường oán khí của những đứa trẻ bị chết khi mới được sinh ra. Hơn nữa, trải qua sự luyện hóa hơn trăm năm, chỉ e chúng đã hòa làm một thể với mắt trận từ lâu, mà bây giờ chúng tôi lại là miếng thịt mỡ rơi vào miệng chúng, sao chúng có thể để chúng tôi dễ dàng rời khỏi được?

Nghĩ đến đây, tôi xoay người sờ lên Kim Cương Xử, nhưng vừa sờ xuống thì lập tức lòng tôi lạnh ngắt. Bao da trên eo tôi nào còn có Kim Cương Xử?! Không có bảo bối này, tôi lập tức trở nên hụt hẫng. Nhưng từ khi tôi có được nó đến giờ, thứ này chưa hề rời khỏi tôi nửa bước, sao lúc này lại không thấy tăm hơi đâu?

Đinh Nhất thấy tôi quay trái quay phải tìm lung tung khắp nơi bèn hỏi tôi làm sao vậy? Tôi nói với anh ta bằng sắc mặt khó coi: "Không thấy Kim Cương Xử đâu!"

Đinh Nhất nghe vậy cũng thay đổi sắc mặt, nhưng ngay sau đó anh ta bình tĩnh lại và nói: "Trước hết đừng hoảng hốt, tà ma bình thường cũng không dám chạm vào thứ kia. Cậu nghĩ lại thật kĩ xem, vừa rồi có rút Kim Cương Xử ra khỏi bao da hay không?"

Nghe anh ta nói như vậy, tôi mới đột nhiên nhớ tới, vừa rồi khi tôi đuổi theo "chú họ" cũng đã rút Kim Cương Xử ra, nhưng mà sau đó khi Hoàng Cẩn Thần kể chuyện thôn Nhạn Lai thì tôi không nhớ nổi có cắm Kim Cương Xử trở lại hay không.

Cân nặng của thứ kia không nhẹ, nếu tôi thật sự đã cắm trở lại trong bao da, không thể nào không có một chút ấn tượng... Chẳng lẽ Hoàng đại sư này hiện thân gặp tôi cũng không phải để nhờ tôi tiện thể nhắn cho đồ đệ của ông ta? Chẳng lẽ mục đích chân chính

của ông ta là muốn lừa lấy Kim Cương Xử của tôi? Nhưng vừa rồi Đinh Nhất cũng nói, âm hồn bình thường sẽ không dễ dàng chạm được vào Kim Cương Xử, trừ khi ông ta không cần mạng nữa.

"Đúng rồi, lúc ấy tôi đứng sát bên cạnh tảng đá, chẳng lẽ Hoàng Cẩn Thần dẫn tôi lên tảng đá là muốn nhắm vào Kim Cương Xử ư?! Ông già chết tiệt này! Uổng công tôi còn coi ông ta là người tốt, không ngờ lại nham hiểm như vậy!" Tôi rất tức giận.

Chắc là ông ta biết trong những pháp khí mà chúng tôi mang trên người, Kim Cương Xử trên người tôi mạnh nhất. Những âm hồn đó không dám cứng đối cứng với tôi nên đành phải lừa lấy Kim Cương Xử của tôi bằng chiêu nham hiểm trước.

Đinh Nhất ngẫm nghĩ và nói: "Cũng không phải không có khả năng này. Cậu đừng quên sư phụ của tôi đã từng nói, suy nghĩ của con người sau khi chết sẽ hoàn toàn khác lúc còn sống, cộng thêm đám âm hồn đó đã hòa làm một thể với trận phong thuỷ này từ lâu, tất nhiên sẽ bị tà khí trong trận ảnh hưởng, không hề có khí tiết ngay thẳng của người sống!"

"Thế tại sao Hoàng Cẩn Thần lại phải báo động trước cho tôi, bảo chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này chứ?" Tôi hơi khó hiểu.

Bất chợt Đinh Nhất cũng không trả lời được vấn đề này. Anh ta im lặng trong chốc lát rồi mới nói với tôi: "Tôi đoán tàn hồn trên cuốn gia phả kia mới là Hoàng Cẩn Thần thật, còn Hoàng Cẩn Thần vừa rồi cậu gặp được là phần còn lại của ông ta bị tà khí của mắt trận làm ô nhiễm mà hóa ác."

Mặc dù ý nghĩ này nghe hơi gượng, nhưng trước mắt lại là khả năng duy nhất có thể giải thích tất cả... Suy cho cùng, sau khi Hoàng Cẩn Thần chết, tia tàn hồn kia của ông ta vẫn bám lên gia phả của nhà họ Ngô, được đám Ngô Triệu Hải mang về nhà thờ tổ, cho nên không bị tà khí ăn mòn, bởi vậy tia tàn hồn này của Hoàng

Cẩn Thần vẫn còn lưu giữ khí tiết ngay thẳng của ông ta lúc còn sống.

Nghĩ đến đây, tôi xoay người muốn lại trèo lên tảng đá. Đinh Nhất thấy thế thì giữ chặt tôi: "Cậu làm cái gì đấy? Bên trên rất nguy hiểm! Nếu không phải vừa rồi tôi lên kịp, chỉ e cậu đã bị đá xuống rồi!"

Tôi vội nói với Đinh Nhất: "Chính bởi vì vậy nên tôi mới muốn nhanh chóng đi lên xem thử. Anh nghĩ đi! Nếu Hoàng Cẩn Thần là một âm hồn đã hóa ác, tại sao ông ta không giết tôi lúc Kim Cương Xử rời khỏi người tôi? Đáp án chỉ có một, đó chính là ông ta vẫn chưa kịp làm thì anh đã lên tới, bởi vậy tôi đoán lúc ấy Kim Cương Xử chắc chắn vừa mới rơi xuống khỏi tay tôi."

"Nhưng vừa rồi tôi cũng không nhìn thấy Kim Cương Xử ở dưới chân cậu!" Đinh Nhất nhớ lại.

Nghe vậy, tôi lập tức trợn tròn mắt và nói: "Thế thì xong rồi, chắc chắn Kim Cương Xử đã tuột khỏi tay tôi và rơi thẳng xuống thung lũng sâu phía dưới rồi. Như vậy tôi càng phải lên xem. Nếu Kim Cương Xử rơi xuống thật, tôi còn phải tìm nó về mới được."

CHƯƠNG

KHÔNG CÓ GÌ

Mặc dù không muốn tin, nhưng sự thật chứng minh rằng tôi đã bị ông già lai căng Hoàng Cẩn Thần kia gài bẫy, bởi vì khi tôi và Đinh Nhất trèo lên mép đống đá khổng lồ lần nữa và nhìn xuống, tôi nhìn thấy trên một gốc cây to dưới thung lũng sâu dường như có vật gì đang phản chiếu ánh sáng vàng rực rỡ.

Mắt của Đinh Nhất rất tinh, anh ta chỉ dùng đèn pin của điện thoại di động soi vài lần rồi rất có trách nhiệm báo cho tôi biết: "Kim Cương Xử của cậu chọc vào trên thân cây to kia kìa."

Đây đúng là tin tức nửa mừng nửa lo! Dĩ nhiên là mừng vì Kim Cương Xử không rơi thẳng xuống dưới, nếu không đêm hôm thế này, bên dưới lại tối om, bảo tôi đi chỗ nào mà tìm đây?! Mà lại lo là vì nó dừng ở một nơi nửa vời như vậy, tôi nên đi xuống từ phía trên à? Hay là đi lên từ phía dưới đây?

Ngay lúc tôi do dự nên lấy Kim Cương Xử về như thế nào, Đinh Nhất vừa lôi tôi trở về vừa nói: "Tôi đưa cậu đi xuống trước, sau đó tự tôi sẽ trèo xuống lấy!"

"Thôi đi! Một mình anh đi xuống tôi vẫn không yên tâm đâu! Anh muốn đi xuống còn tôi ở bên trên nhìn sao được? Lỡ đâu ông già lai căng kia lại gài anh thì làm sao đây?" Tôi lập tức tỏ vẻ phản

đối.

Kết quả Đinh Nhất lại không cho là đúng: “Tôi trèo xuống bằng tay không thì những tà ma kia có thể gài tôi cái gì đây? Ném đá lên đầu tôi à? Cậu yên tâm, cho dù là âm hồn lợi hại như thế nào cũng không cầm được đồ vật có thực thể. Trái lại là cậu đấy, bây giờ trên người cậu không có Kim Cương Xử, đúng là cơ hội rất tốt để những âm hồn đó đối phó với cậu. Tốt nhất nên đưa cậu về bên cạnh chú Lê và chú họ thì tôi mới có thể yên tâm đi xuống…”

Tôi nghe Đinh Nhất nói tới câu này, trong lòng lập tức không thích lắm, tôi bèn nói với anh ta: “Phì phì phì! Cái gì gọi là yên tâm đi xuống hả?! Mấy lời này của anh cũng xui xẻo quá đi?”

Đinh Nhất cười nhẹ: “Sống chết có số, là quỷ đoản mệnh thì cho dù có nói cả xe lời nói cát tường, cuối cùng vẫn phải chết thôi, cho nên từ trước tới nay tôi tin những điều đó. Cậu đến chỗ chú Lê sẽ làm tôi thấy yên tâm hơn. Cho dù tôi thật sự gặp phải chuyện gì cũng có thể thoát thân nhẹ nhàng.”

Tất nhiên tôi biết bản lĩnh của Đinh Nhất, cũng không biết tại sao, tôi vẫn cảm thấy hơi bất an, cảm thấy một mình anh ta xuống thung lũng sâu không đáng tin cậy lắm, lỡ đâu gặp phải chuyện gì thì đến người hỗ trợ cho nhau cũng không có.

Tuy rằng tôi rất muốn đi xuống cùng với anh ta, nhưng Đinh Nhất lại khăng khăng rằng tôi đi xuống cũng chỉ vướng víu, lại còn làm anh ta phân tâm, cho nên tôi ở lại với nhóm chú Lê mới là lựa chọn tốt nhất. Tôi không lay chuyển được anh ta, cuối cùng đành phải tới trước đống đá khổng lồ tụ họp với nhóm chú Lê.

Đinh Nhất thả tôi xuống dưới bằng dây thừng rồi chỉ về phía Nam nói: “Nhóm chú Lê ở đầu kia, cậu tự cẩn thận một chút.”

Tôi gật đầu với anh ta: “Biết rồi, anh cũng vậy. Nếu thật sự không lấy được thì bỏ! Vốn dĩ tôi cũng chẳng báu bở gì lắm món

đồ chơi kia!”

Đinh Nhất nghe rồi chỉ cười, sau đó vẫy tay với tôi rồi biến mất trên đỉnh đầu tôi. Dù có không muốn đến thế nào, nhưng ở vào khía cạnh nào đó, tôi mãi mãi chỉ có thể là vướng bận của Đinh Nhất, lúc không có tôi ở đây, anh ta sẽ làm tốt hơn.

Lúc này tôi ổn định lại tinh thần, sau đó chạy tới hướng vừa rồi Đinh Nhất chỉ cho mình, muốn nhanh chóng tụ họp với mấy người chú Lê, sau đó cùng quay lại giúp Đinh Nhất một tay. Nhưng tôi đi về phía vừa rồi Đinh Nhất chỉ hơn mười mét mà vẫn chẳng thấy nhóm chú Lê đâu.

Thật ra khu vực đỉnh núi này cũng không lớn, tính cả phạm vi đống đá khổng lồ thì diện tích cũng không đến một nghìn mét vuông, nhưng bởi vì đầy sương mù dày đặc cho nên rất có thể tôi cắm đầu đi về “phía Nam” nhưng trên thực tế lại không biết đã lệch khỏi quỹ đạo đến tận chỗ nào rồi.

“Chú Lê! Đàm Lỗi!! Hai người ở đâu thế?” Tôi vừa đi vừa gọi, nghĩ bụng sương mù dày đặc có thể che hai mắt tôi, nhưng cũng không thể ngăn cách cả âm thanh!

Tôi vừa cất giọng thì quả nhiên có tiếng đáp lại, nhưng giọng của Ngô Vũ truyền đến từ phía tôi vốn tưởng là phía Bắc.

Lúc này tôi mới nhớ tới còn có anh ta, suýt nữa đã quên mất thằng nhãi này. Mặc kệ thế nào, thằng nhãi ngốc cái gì cũng không biết này vô tội, mặc kệ cha anh ta đã làm gì đều không nên đổ cho anh ta.

Nghĩ đến đây, tôi bèn đổi hướng đi về phía Ngô Vũ: “Ngô Vũ, anh ở đâu thế?”

“Anh Trương! Đây, tôi ở đây!” Giọng Ngô Vũ nghe hơi vội vàng.

Có điều như vậy cũng bình thường, dẫu sao nơi đây quá bất con

mẹ nó thường, hơn nữa khi còn nhỏ anh ta lại từng gặp ma ở chỗ này, không bị dọa tè ra quần đã chứng minh anh ta cũng được gọi là một người đàn ông rồi. Tôi men theo âm thanh đi về phía trước hơn mười mét và nhìn thấy một cái bóng mơ hồ xuất hiện trong tầm mắt.

Tuy rằng hơi mơ hồ, nhưng trông dáng người chắc chắn là Ngô Vũ không sai được, chỉ không biết là tại sao giờ phút này tư thế của anh ta hơi cứng đờ như thế?

Trong tình huống lúc ấy, suy nghĩ đầu tiên tôi nghĩ đến chính là không phải thằng nhãi này bị tà ma gì ám lên người chứ? Kết quả khi tôi đến gần thì lại thấy một người xa lạ đang cầm dao đe dọa Ngô Vũ, vẻ mặt dữ dằn…

Trong lúc nhất thời tôi cũng hơi ngớ người, không ngờ ở đây trừ chúng tôi ra còn có thể có người sống? Vì thế đầu óc tôi nhanh chóng phân tích thân phận của người đàn ông này.

Đầu tiên chắc chắn người này không phải người thôn Nhạn Lai, nếu không anh ta sẽ không cầm dao ép buộc Ngô Vũ. Đừng thấy trong thôn bọn họ có chất chứa oán hận nhiều năm, nhưng trong những chuyện lớn, bọn họ chắc chắc sẽ giữ sự thống nhất cao, kiên quyết thống nhất đối ngoại.

Loại trừ khả năng này đi, cái gã này cũng chỉ có thể là người có thù oán với nhà họ Ngô, ví dụ như cái kẻ cưa cây kia… Mặc dù bây giờ chúng tôi tạm thời vẫn chưa rõ lắm người kia là ai, nhưng việc anh ta có thù oán với nhà họ Ngô lại là chuyện ván đã đóng thuyền.

“Anh là ai?” Tôi lạnh giọng hỏi.

“Còn cậu là ai?! Cậu không phải người nhà họ Ngô…” Tên mặt mày dữ tợn kia hỏi lại tôi.

Nghe thì biết đây là một tên không dễ nói chuyện, vì thế tôi hừ

lạnh và đáp: “Cây do anh cưa à?”

Người đàn ông sửng sốt, sau đó lập tức gí sát con dao trên cổ Ngô Vũ thêm vài phần: “Sao cậu biết?”

Nghe xong, trong lòng tôi lập tức hiểu, chỉ số thông minh của tên này không online, chưa đến hai câu đã bị tôi thắt thòng lọng rồi. Chơi mưu mô với loại người này thật sự là hơi bắt nạt anh ta, vì vậy tôi ăn ngay nói thật: “Tôi tính ra đó mà! Đích thực là tôi không phải người nhà họ Ngô, tôi là đại sư phong thuỷ mà bọn họ mời về, giúp bọn họ dọn dẹp mớ hỗn độn do anh gây ra…”

Người đàn ông nghe tôi nói như vậy lại lẩm bẩm một mình: “Cậu cũng bị bọn họ mời về giúp? Vậy cậu xong đời rồi, chắc chắn sẽ bị người nhà họ Ngô bọn họ lừa rất thê thảm, giống như sư phụ tôi vậy, cuối cùng không ra khỏi thôn Nhạn Lai này được.”

Tôi nghe người đàn ông nhắc tới sư phụ thì vội hỏi anh ta: “Anh trai này, sư phụ anh là ai thế?”

Kết quả người đàn ông này lại hỏi một đằng đáp một nẻo: “Cậu nhanh nhanh chạy đi! Nể tình cậu cũng xui xẻo giống như sư phụ tôi, nhanh rời khỏi đây đi! Nếu không đến lúc đó cậu hối hận cũng không kịp!”

CHƯƠNG

LÝ BÁC NHÂN

Tuổi tác của người đàn ông này chắc tầm trên dưới bốn mươi, cao to khỏe mạnh, thoạt nhìn là một tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển. Có điều mặc dù tên này ngu không chịu được nhưng cũng rất biết nói lý lẽ, không biết anh ta là đồ đệ ngốc của ai đây? Hơn nữa nghe điệu bộ của anh ta rõ ràng là có thù oán với người nhà họ Ngô nên mới có thể vừa cưa cây vừa bắt cóc Ngô Vũ.

Nghĩ đến đây, tôi gấp rút lùi ra phía sau hai bước, rồi giơ hai tay nói: "Anh hai à, nghe tôi khuyên một câu, ở đây tuyệt đối không thể đổ máu, nếu không mấy người chúng ta đều xong đời ở chỗ này đấy."

Tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển nghe vậy thì thay đổi sắc mặt, sau đó lập tức cúi đầu xem xét cổ của Ngô Vũ, muốn xem thử vừa rồi mình có đâm thủng da cậu ta hay không. Sau khi thấy không chảy máu, anh ta cũng thở phào nhẹ nhõm: "Bà nội cha nó, hù chết ông nội mày đây rồi!"

Tôi thấy tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển dễ lừa như vậy thì nói tiếp: "Anh cưa cái cây nên gây ra họa lớn rồi biết chưa? Nể tình anh và tôi là người trong nghề, nghe tôi khuyên một câu, nhanh đi tự thú đi! Lỡ đâu người của thôn Nhạn Lai suy nghĩ lại

cẩn thận và đi báo cảnh sát, thế thì anh sẽ gánh đủ!"

Tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển lắc đầu liên tục và nói: "Báo cảnh sát?! Chuyện đó không thể nào! Người nhà họ Ngô đều có tật giật mình, sao có thể đi báo cảnh sát chứ? Không thể, không thể! Nếu bọn chúng dám báo cảnh sát, bí mật trong thôn của chúng sẽ không giấu được!"

"Bí mật gì? Làm sao mà anh biết được?" Tôi truy hỏi.

Tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển hừ lạnh và đáp: "Còn có thể là bí mật gì, đương nhiên là bí mật đã hại chết sư phụ tôi!"

"Sư phụ anh là ai?"

"Sư phụ tôi là Hoàng đại sư Hoàng Cẩn Thần đấy!" Tên này nói với vẻ mặt tự hào.

Hoá ra tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển này chính là người đồ đệ Lý Bác Nhân của Hoàng Cẩn Thần! Lúc trước nghe ông già Hoàng lai căng nói đến tên người đồ đệ này, tôi còn tưởng rằng là một nhân vật hào hoa phong nhã cơ, kết quả hiện giờ gặp người thật, đúng là trăm nghe không bằng một thấy mà!

"Anh chính là Lý Bác Nhân!?" Tôi hỏi.

Anh ta sửng sốt, sau đó nói với vẻ mặt khiếp sợ: "Làm sao cậu biết tên của tôi?"

Tôi ôm lòng chơi xấu nói: "Bởi vì tôi và Hoàng đại sư là bạn bè có quan hệ tốt. Tôi từng nghe ông ấy nhắc tới anh. Ông ấy còn cho tôi biết địa chỉ của anh là một khu chung cư tên Nam Hồ ở trong thành phố, thế nào? Tôi không nói sai chứ?"

Lý Bác Nhân càng giật mình hơn, anh ta há hốc mồm nói: "Cậu đúng là quen biết sư phụ tôi thật! Nếu cậu đã là bạn của ông ấy thì cũng là bạn của tôi. Vậy nên cậu càng phải lập tức rời khỏi đây! Tôi nói cho cậu biết! Thôn này không yên ổn, cứ mười mấy, hai

mươi năm sẽ chết mấy tiên sinh phong thủy! Cậu là bạn của sư phụ tôi, tôi không thể trơ mắt thấy cậu chết ở đây.”

“Ồ? Nhưng làm sao mà anh biết được những việc này?” Tôi giả vờ không tin tưởng lời anh ta lắm.

Kết quả Lý Bác Nhân lại nghiêm mặt nói: “Năm đó sư phụ tôi đi vào thôn này rồi mất tích! Người trong thôn bọn họ lại cứ nói ông ấy đã một mình rời khỏi thôn từ lâu! Nhưng tôi không tin họ! Sau đó một mình tôi đi lên núi tìm ông ấy và phát hiện hai đồng tiền trừ tà mà ông ấy thường xuyên đem theo người ở khu vực này, trên đó còn có vài vết máu loang lổ… Cậu nói sư phụ của tôi còn có thể sống được sao?”

Lý Bác Nhân cũng không tính là ngốc quá, còn có thể phân tích ra việc sư phụ của anh ta lành ít dữ nhiều, xem ra cũng có được chân truyền của Hoàng Cẩn Thần. Nhưng điều tôi không nghĩ ra là, ngay lúc đó danh tiếng của Hoàng Cẩn Thần lớn như vậy, sao chỉ có một người đồ đệ “nửa khôn nửa ngốc” như Lý Bác Nhân chứ?

Lý Bác Nhân thấy tôi không lên tiếng nên vẫn còn tiếp tục tận tình khuyên nhủ: “Chú em, tôi thật sự không hù dọa cậu đâu! Cậu từng tuổi này có thể có bao nhiêu bản lĩnh chứ? Chắc chắn là kém xa so với sư phụ tôi. Sư phụ tôi cũng gãy gánh ở đây, huống hồ là cậu? Nghe chú đây khuyên, sớm về nhà ngủ đi thôi!”

Tôi lập tức bị anh ta chọc bật cười, trước đây đúng là tôi cảm thấy Lý Bác Nhân hơi thiếu mưu mẹo, nhưng anh ta mới nói vài câu đã nâng cấp bậc thân phận của mình lên rồi, không biết anh ta khờ thật hay là giả khờ nữa. Vì vậy tôi húng hắng giọng và nói: “Tôi hỏi anh, tại sao anh muốn cưa gốc cây thông kia?”

Ai ngờ Lý Bác Nhân nghe xong lại bày ra vẻ mặt khinh thường: “Nhìn là biết cậu học nghệ chưa rành, chuyện này cũng không nhìn ra à? Đấy không phải mắt trận của trận pháp tà ác này sao? Chỉ

cần cây thông già này đổ, trận pháp tà ác hại người của thôn Nhạn Lai sẽ hoàn toàn xong đời!"

"Vậy tại sao anh không cưa một nhát đứt hẳn đi? Còn cưa một nửa để lại một nửa?" Tôi hỏi.

Lúc này Lý Bác Nhân cười gian và đáp: "Điều này cậu không hiểu à? Nếu tôi cưa đứt hẳn gốc cây, không phải bọn họ sẽ lập tức đề phòng hay sao? Tôi cưa một nửa để lại một nửa, mặc dù không biết khi nào sẽ đổ, nhưng chỉ cần gió to thì đổ là cái chắc, đến lúc đó bọn họ vốn sẽ không đoán được là ai làm!"

Tôi cảm thấy hoang mang và hỏi tiếp: "Nếu lúc trước anh cũng đã biết Hoàng đại sư gặp tai nạn ở thôn Nhạn Lai, tại sao phải chờ tới bây giờ mới đến báo thù?"

Lời này vừa nói ra thì sắc mặt của Lý Bác Nhân lập tức trở nên hơi khó coi, anh ta ậm ừ cả buổi mới nói: "Sư phụ tôi nói, gặp phải kẻ địch mạnh thì đừng làm bừa, phải dùng kế đi đường vòng mới được."

"Vì thế anh đã đi đường vòng mười mấy năm?" Tôi buồn cười nói.

Lý Bác Nhân nghe ra sự châm chọc trong lời tôi, mặt anh ta lập tức đỏ lên: "Sư phụ tôi nói, làm bừa chính là đồ ngốc… Thằng nhãi, tôi tốt bụng nhắc nhở cậu, cậu không biết ơn thì thôi, đến lúc đó lấp mắt trận cho người ta cũng không biết chết như thế nào!"

Tôi cũng biết lòng dạ của Lý Bác Nhân không xấu, vì thế không trêu anh ta nữa: "Được rồi anh Lý, thằng nhãi trong tay anh chỉ là một cậu trai chẳng biết cái gì. Năm đó lúc Hoàng đại sư xảy ra chuyện, anh ta mới chưa đến mười tuổi! Chẳng lẽ sư phụ anh chưa từng nói oan có đầu nợ có chủ sao? Anh không đánh lại người lớn trong thôn người ta thì trói con nhà người ta, nói ra cũng không dễ nghe đâu nhỉ?"

Lý Bác Nhân bị tôi nói nên hơi ngượng, vì vậy lới lỏng bàn tay đang tóm Ngô Vũ và mạnh miệng nói: “Nợ cha con trả không phải là chuyện hai năm rõ mười sao?”

“Không thể nói như vậy, mỗi người chỉ cần chịu trách nhiệm đối với việc mình đã làm, bởi vì trừ việc có thể kiểm soát bản thân ra thì đâu thể kiểm soát được người khác! Hơn nữa, giờ đã là thời đại nào rồi, còn nói cái gì mà nợ cha con trả? Nhanh chóng thả người ra đi!” Tôi thúc giục Lý Bác Nhân, bởi vì tôi thật sự sợ Ngô Vũ liên tục gặp khiếp sợ mà ngất xỉu thì hỏng mất! Ở nơi như thế này, một người hôn mê bất tỉnh quả thật chính là thịt mỡ rơi vào miệng tà ma, một giây là sẽ bị vật âm tà ám vào người ngay.

Nghe tôi nói xong, Lý Bác Nhân hơi do dự, cuối cùng vẫn đẩy Ngô Vũ sang một bên và nói: “Coi như thằng nhãi nhà mi may mắn, gặp được một người phân rõ phải trái như ông đây!”

Ngô Vũ bị anh ta đẩy như vậy, lập tức lảo đảo bước lên trước vài bước. Tôi thấy tình hình thế thì lập tức đi đến đỡ lấy anh ta và hỏi: “Cổ không bị sao chứ?”

Sắc mặt Ngô Vũ hơi có vẻ tái nhợt: “Không… không sao.”

CHƯƠNG

TỨ CỐ VÔ THÂN

Sao khi Ngô Vũ được tôi cứu thoát khỏi tay Lý Bác Nhân, sắc mặt anh ta vẫn tái xanh, cho dù Ngô Vũ không hiểu chuyện nhưng nghe cuộc đối thoại giữa tôi và Lý Bác Nhân cũng mơ hổ hiểu ra một chút.

Nhưng nếu Ngô Vũ hiểu hết những điều mà chúng tôi đang nói đến, có lẽ thế giới quan của anh ta sẽ sụp đổ hoàn toàn... Hơn nữa, chúng tôi cũng không dám chắc một Ngô Vũ đơn thuần như bây giờ sau khi biết rõ mọi chuyện sẽ biến thành dáng vẻ như thế nào.

Dù sao lòng người khó đoán, mà chuyện này lại liên quan đến sống chết của tất cả gia đình bạn bè anh ta, đừng nói là Ngô Vũ, đến chính bản thân tôi cũng không biết nên làm thế nào mới đúng.

Mặc dù ai cũng có quyền được sống, nhưng khi bạn đối mặt với lựa chọn "chết một người quen hay chết nhiều người xa lạ" ai có thể chắc chắn không xiêu lòng?

Giờ khắc này, nhìn nét mặt u ám của Ngô Vũ, tôi cũng không biết nên nói gì cho phải, đành vỗ vỗ vai anh ta và nói: "Đừng nghĩ nhiều, có nhiều chuyện anh không thể khống chế được đâu, tôi chỉ hy vọng sau khi anh biết tất cả mọi chuyện, tấm lòng vẫn không thay đổi."

Ngô Vũ sững sờ, sau đó mắt đỏ lên nhìn về phía tôi: "Anh Trương, cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra?"

Tôi thấy khó xử, nói: "Có một số việc anh nên về hỏi chú hai của anh, tôi cảm thấy đến lúc này ông ta cũng nên nói sự thật cho anh biết."

Không ngờ lúc này Lý Bác Nhân đột nhiên lên tiếng: "Nhóc con, muốn biết sự thật thì đến hỏi chú đây này! Tôi sẽ nói cho cậu biết..."

Ngô Vũ khẽ giật mình, vừa định mở miệng hỏi thì tôi ngắt lời: "Những thứ anh biết chỉ là một phần nhỏ, sao có thể là toàn bộ sự thật? Anh có còn muốn tìm hài cốt của sư phụ mình không?"

Nghe tôi nói vậy, Lý Bác Nhân vội vàng hỏi tôi: "Cậu biết sư phụ tôi ở đâu? Nhanh đưa tôi đi tìm ông ấy!"

"Vội cái gì! Dục tốc bất đạt, hơn nữa, anh đã đi tìm mấy chục năm rồi, bây giờ cũng không phải gấp, chuyện cần nhất bây giờ là tôi phải gặp được người của tôi trước, nếu không chỉ với anh và tôi thì không thể tìm được di cốt của Hoàng đại sư ở đây đâu!"

Lý Bác Nhân ngẫm nghĩ rồi nói: "Vậy thì nhanh lên!"

Tôi liếc anh ta một cái, thầm nghĩ trong lòng, chuyện này còn cần anh nhắc sao? Tôi cũng muốn nhanh lên đây! Đinh Nhất vẫn còn đang chờ tôi đến giúp, dù sao không ai biết được dưới đáy vực kia sẽ xảy ra những chuyện gì, cho dù Đinh Nhất có lợi hại thì cũng không phải là xi măng cốt thép, chẳng may thực sự gặp phải chuyện gì, có hối hận cũng không kịp.

Tôi lấy điện thoại ra xem thử, không thấy có tí tín hiệu nào. Ngô Vũ thấy vậy thì nói với tôi, trạm phát tín hiệu gần nhất ở dưới chân núi, tín hiệu ở trong thôn bọn họ đã rất yếu rồi chứ đừng nói là trên đỉnh núi.

Nhất thời trong lòng tôi hơi sốt ruột, bây giờ không tìm thấy nhóm chú Lê, Đinh Nhất thì vẫn đang chờ chúng tôi đến giúp! Tôi không lo về nhóm chú Lê lắm, dù sao chú họ cũng ở cùng bọn họ, nếu có chuyện gì mà hai lão hồ ly đó liên thủ cũng không ứng phó được, thì tôi đến cũng chỉ làm bia đỡ đạn.

Nhưng Đinh Nhất thì khác, anh ta một mình đi xuống vực sâu kia, chưa tính đến chuyện bản lĩnh của anh ta có lợi hại hay không, nếu chẳng may gặp phải thứ gì hung hãn dưới đó thì anh ta chỉ có thể một mình đối mặt.

Tôi nhìn xung quanh, thấy sương mù vẫn chưa có dấu hiệu tản đi, bèn quay lại hỏi Lý Bác Nhân: "Bản lĩnh của anh thế nào?"

Lý Bác Nhân thấy tôi hỏi vậy thì giơ hai nắm đấm quơ quơ như hai cái chùy nhỏ, anh ta nói: "Dăm ba người bình thường thì đừng nghĩ đến gần tôi..."

Tôi nặng nề hỏi: "Thế lệ quỷ thì sao?"

Lý Bác Nhân cười nói: "Cũng thế thôi!"

Tôi thấy Lý Bác Nhân vẫn rất tự tin, có lẽ vào thời khắc quan trọng cũng giúp đỡ được chút ít. Nhưng hiện giờ có một vấn đề tương đối khó giải quyết, đó chính là nên làm gì với Ngô Vũ?

Trước đây chúng tôi dẫn anh ta lên núi đơn thuần chỉ vì sợ Ngô Triệu Hải giở trò thủ đoạn, cho nên đưa anh ta đi theo coi như làm con tin. Nhưng bây giờ xem ra Ngô Triệu Hải không hề lên núi, thành ra Ngô Vũ lại thành vướng chân.

Tôi sốt ruột muốn đi tìm Đinh Nhất, nên nói với Ngô Vũ: "Bây giờ ở đây vô cùng nguy hiểm, chút nữa chúng tôi còn phải đi xuống hang sâu dưới vực kia, anh đi theo sẽ rất nguy hiểm... Hay là anh tự xuống núi trước, như thế có thể an toàn hơn một chút."

"Xuống... xuống núi? Nhưng bây giờ đang là thời gian cấm đi lại

ở dưới đó, bây giờ tôi xuống có khi nào đúng lúc… đúng lúc gặp phải những thứ không sạch sẽ kia không?” Ngô Vũ lo lắng nói.

Tất nhiên tôi biết có khả năng này, nhưng so với chuyện đó thì ở lại đây hệ số nguy hiểm cao hơn nhiều, mà hiện tại đại đa số tà ma trong trận đều đã bị chúng tôi kinh động, có lẽ sẽ không đi làm loạn trong thôn như lúc bình thường nữa.

Lúc này tôi nhớ đến lá bùa chú Lê đã từng đưa cho anh ta lúc trước, nên nói: “Không phải lúc nãy Lê đại sư đã đưa cho anh một lá bùa à, bây giờ anh cầm nó trên tay, tôi cam đoan trên đường sẽ không gặp phải mấy thứ không sạch sẽ! Dũng cảm lên, mười tuổi anh đã dám một mình xuống núi, huống chi là bây giờ?”

Có lẽ lời nói của tôi đã khích lệ được Ngô Vũ, anh ta do dự một chút rồi lấy lá bùa hình tam giác màu vàng ra, sau đó sải bước đi xuống núi.

Tôi nhìn theo bóng lưng Ngô Vũ thầm nghĩ trong lòng, cầu mong thằng nhóc này có thể bình an xuống núi, nếu không dòng họ Ngô sẽ phải tuyệt tự. Lúc này Lý Bác Nhân bảo: “Cậu đúng là biết cách lừa người, tấm bùa nhỏ xíu thế kia có mà dùng được cái rắm!”

Tôi tức giận nói: “Để anh ta ở lại chẳng may bị tà ma quấn thân thì anh giải quyết nhé?”

“Đến lượt tôi thì tôi làm thôi, làm không được thì để thằng nhóc đó đến gặp tổ tiên họ Ngô luôn!” Lý Bác Nhân mạnh miệng.

Tôi trừng mắt nhìn gã đàn ông thô lỗ chẳng được việc gì kia, lòng vẫn như lửa đốt quay lại nhìn đống đá cách đó không xa… Tôi không biết nhóm chú Lê đang ở đâu, có điều chắc cũng không quá xa nơi này.

“Chú Lê? Chú họ?” Tôi gào lên gọi hai tiếng, nhưng xung quanh vẫn yên lặng dị thường, không hề có âm thanh nào đáp lại.

Không còn cách nào, tôi đành quay người đi về phía vách đá, Lý Bác Nhân vội vàng đuổi theo: “Cậu định trèo lên đấy à? Phía trên đó là mắt trận đấy…”

Tôi quay lại nhìn anh ta: “Sợ thì đừng đi!”

Lý Bác Nhân bị tôi nói thì sững người lại, sau đó anh ta lầm bầm: “Ai sợ, đấy là tôi có lòng tốt nhắc nhở cậu…”

Lại leo lên đỉnh vách đá, tôi vội vàng đến mép vách đá nhìn xuống, không còn thấy ánh sáng kim loại le lói kia nữa! Xem ra Đinh Nhất đã lấy được Kim Cương Xử rồi!

CHƯƠNG

XUẤT SƯ BẤT LỢI

Chương 1852

Nhưng vấn đề là bây giờ Đinh Nhất đang ở đâu? Tôi nằm rạp trên mặt đất, cố gắng giơ điện thoại xuống sâu hết sức có thể, cố gắng chiếu sáng nhiều thêm một chút, nhưng vẫn chỉ soi sáng được những tán cây liên miên mà thôi, còn xung quanh vẫn đen kịt một màu, không nhìn rõ thứ gì cả.

"Đinh Nhất..." Tôi hét lên với phía dưới, nhưng tôi nhìn độ sâu từ đây xuống dưới vực không dưới năm mươi mét, Đinh Nhất không thể nghe thấy tiếng hét của tôi được.

Tôi nhìn xung quanh, muốn tìm một chỗ bám tay để trượt xuống, Đinh Nhất cũng không có cánh, anh ta xuống được thì tôi cũng xuống được. Nhưng tìm một lượt, tâm trạng tôi tụt xuống, giây phút ấy tôi còn hoài nghi có khi nào Đinh Nhất thực sự bay xuống không?

Cả sườn núi như được dao gọt gọn gàng, không hề có chỗ để bám tay, trừ khi là tay có hút giác to đùng, nếu không tôi cũng không nghĩ được cách gì để trèo xuống...

Lý Bác Nhân thấy tôi thò đầu nhìn xuống, thì ồm ồm nói: "Không phải là cậu định bò xuống dưới đấy chứ? Dưới đó âm khí

rất nặng, chắc chắn không có thứ gì tốt đâu!”

Tôi thầm nghĩ trong lòng, nhìn cảnh này kẻ ngốc cũng biết là bên dưới vô cùng nguy hiểm, không biết bây giờ Đinh Nhất thế nào rồi! Tôi ngẩng đầu hỏi Lý Bác Nhân: “Anh có sợi dây nào không?”

“Dây... dây gì?” Lý Bác Nhân sững người.

“Một đoạn dây dài, dây thừng leo núi... tóm lại là chịu được trọng lượng của tôi là được.” Tôi kiên nhẫn giải thích.

Lý Bác Nhân suy nghĩ một lúc, sau đó lấy ra một đoạn dây quấn quanh hông: “Như thế này được không?”

Tôi thấy Lý Bác Nhân cầm một đoạn dây to bằng cái bút chì, mặc dù hơi mảnh, nhưng khi kéo thử tôi cảm thấy nó vẫn đỡ được trọng lượng cơ thể tôi, thế là tôi ném dây thừng cho anh ta và nói: “Anh khỏe hơn, thả tôi xuống dưới...”

“Cậu thực sự muốn xuống dưới à?” Lý Bác Nhân trừng mắt.

“Nói nhảm! Nhanh lên, anh có làm được không! Nếu anh không kéo được thì nói luôn đi đừng để đến khi tôi xuống được một nửa rồi mới nói mình không đủ sức!” Tôi cố tình khích bác.

Lý Bác Nhân lập tức vỗ ngực khoe khoang: “Cậu cứ yên tâm, sư phụ tôi đã từng nói, tôi không có ưu điểm gì, chỉ có sức mạnh hơn người, với thể trạng nhỏ bé của cậu chỉ cần một tay tôi cũng nhấc được!”

Tôi không có thời gian chứng thực xem lời Lý Bác Nhân là thật hay giả, bây giờ tâm trí tôi chỉ nghĩ đến chuyện xuống dưới kia tìm Đinh Nhất, tôi không muốn anh ta chỉ vì một pháp khí mà mạo hiểm tính mạng...

Đây là lần đầu tiên tôi đặt sinh mạng của mình vào tay một người xa lạ, đó lại còn là người mà sư phụ anh ta vừa rồi đã lừa

tôi ném Kim Cương Xử đi. Nhưng bây giờ tôi cũng không còn lựa chọn khác, chỉ có thể đánh cược mà thôi.

Tôi buộc một đầu dây lên người rồi quay lại nói với Lý Bác Nhân: “Chuẩn bị xong chứ? Tôi xuống đây!”

Lý Bác Nhân bày ra cái tư thế ngồi xổm như đang cưỡi ngựa: “Yên tâm đi, tôi chắc chắn dây thừng sẽ không rơi khỏi tay tôi, cậu phải tự cẩn thận đấy, buộc dây cho chắc vào!”

Tôi cười với anh ta, sau đó kéo dây thừng quay lưng lại từ từ trượt xuống vách núi. Lúc vừa mới bắt đầu xuống dưới tôi đã cảm nhận được vực này sâu hơn nhiều so với ước lượng của tôi, tôi cố gắng trượt xuống mấy phút, phát hiện ra vẫn còn chưa đi được một nửa đường.

Nhưng theo độ sâu tôi trượt xuống, cảm nhận được nhiệt độ xung quanh cũng dần dạ xuống, mặc dù lúc đó tôi mặc trên người một chiếc áo khoác dày dặn, nhưng vẫn cảm nhận được từng đợt lạnh thấu xương, tôi nắm chắc dây thừng trong tay, bàn tay lạnh đến mức như cứng lại không nghe theo sự điều khiển của tôi nữa. Không phải nói khoác, tôi cảm thấy nhiệt độ dưới đáy vực này chỉ vài độ C mà thôi... Rốt cuộc, đến khi tay tôi gần như đã đông cứng lại thì hai chân tôi cũng chạm được đến mặt đất.

“Đinh Nhất? Đinh Nhất...” Sau khi an toàn xuống đến mặt đất, chuyện đầu tiên tôi làm là đi xung quanh tìm kiếm Đinh Nhất, chờ mong anh ta cầm Kim Cương Xử trong tay, cười vui vẻ đi từ trong rừng rậm ra. Nhưng đó chỉ là tưởng tượng của tôi, còn hiện thực ngoài mấy tiếng cú kêu ra thì không còn âm thanh nào khác của vật sống đáp lại tôi.

Lúc này tôi lấy điện thoại ra để chiếu sáng, nhưng không biết vì sao, khu rừng này như có thể hấp thụ ánh sáng vậy, đèn điện thoại sáng như vậy nhưng chiếu lên phía trước lại lập tức biến mất

trong bóng đêm, nhiều nhất chỉ có thể chiếu sáng khoảng một mét phía trước mắt.

Hiển nhiên, Đinh Nhất chắc chắn không ở gần đây, nếu không nghe được tiếng tôi anh ta không thể nào không xuất hiện. Đã lấy được Kim Cương Xử, thì việc đầu tiên Đinh Nhất làm chắc chắn là nghĩ cách đi lên trên. Nhưng trong tình huống này thì không thể quay lại theo đường cũ được... Cũng không biết thâm sơn cùng cốc này thông ra chỗ nào.

Với khả năng của Đinh Nhất, anh ta đi qua khu rừng rậm cũng không mất bao nhiêu thời gian, nhưng điều kiện tiên quyết là bản thân khu rừng này phải không có vấn đề gì mới được. Nhưng nhìn đám sương mù dày đặc trong khu rừng, tôi chắc chắn đây không phải vùng đất an lành gì.

Trong lúc tôi vẫn đang do dự nhìn mảnh rừng rậm, thì bên trên truyền xuống tiếng rống của Lý Bác Nhân: "Này! Thằng nhóc kia, xuống đến nơi an toàn chưa?"

Tôi thấy giọng anh ta đúng là vang như chuông lớn, cả người toàn dương khí, chẳng trách Hoàng Cẩn Thần lại nhận Lý Bác Nhân làm đồ đệ, đúng là tà ma không thể nhập nổi! Tôi cũng lớn tiếng hét lên với anh ta: "Chạm đất rồi, anh quay về đi, nơi này không liên quan đến anh nữa!"

"Cái rắm ấy! Tôi còn phải đi tìm di cốt của sư phụ chứ?" Lý Bác Nhân tức giận nói, có lẽ anh ta tưởng tôi định qua cầu rút ván.

Tôi đang khó chịu sẵn, tức giận hét lên. "Anh có bản lĩnh thì tự mình xuống đây! Tôi sẽ đi tìm di cốt của sư phụ anh ngay!"

Tôi nói xong cũng không nhìn đến anh ta nữa mà cầm điện thoại chiếu đường, sau đó đi vào trong mảnh rừng rậm... Kết quả tôi chưa đi được mấy bước thì dưới chân liền cảm giác hẫng một cái rồi cả người ngã về phía trước. Đã lâu rồi tôi không bị vấp

chân, không ngờ hôm nay lại gặp chuyện bất lợi thế này.

Lần này tôi bị ngã không nhẹ, điện thoại không biết bị văng đi đâu mất, thảm nhất là tôi còn cảm thấy trên tay nhói nhói, hình như trên tay bị thứ gì đó sắc bén cứa rách.

Nhưng bây giờ tôi chỉ có một mình, đành lảo đảo đứng lên, đi tìm kiếm chiếc điện thoại bị văng đi... May mà lúc đó tôi cũng không quá hoảng hốt, sau khi cẩn thận suy nghĩ đã đoán được hướng bay của chiếc điện thoại, tìm tòi một lúc thì tìm được nó trong một bụi cỏ.

Sau khi tìm được điện thoại, tôi dùng đèn điện thoại nhìn mới phát hiện ra tay trái của mình máu me đầm đìa, bảo sao tôi thấy đau như thế? Tôi vội vàng lấy áo thun bó chặt bàn tay lại để cầm máu trước.

CHƯƠNG

BIỂN XÁC TRONG RỪNG

Lúc này tôi mới nhìn trên mặt đất, tìm xem thứ gì đã khiến tôi vấp chân? Nhưng sau khi nhìn kĩ tôi liền giật nảy mình, đó là một bộ xương người một nửa lộ ra trên mặt đất, một nửa bị chôn dưới đất... chính bộ xương khô này đã khiến tôi vấp chân.

Nhìn bề ngoài thì có thể đoán đây là một bộ xương đàn ông, không biết đã chết bao nhiêu năm. Ly kỳ nhất là, tôi ở gần nó như vậy, nhưng lại không cảm nhận được chút tàn hồn nào...

Điều này cho thấy, hồn phách của bộ xương này bị cố ý lấy đi, hoặc có thể nói nó đã bị đại trận phong thủy ở thôn Nhạn Lai luyện hóa, tóm lại đây là một bộ xương vô cùng sạch sẽ. Thế nhưng biểu cảm của người đàn ông này trước khi chết quá mức dữ tợn... Miệng há to, hai tay đưa về phía trước, giống như muốn túm lấy thứ gì đó, đồng thời cũng giống như muốn giãy giụa chui từ trong đất ra.

Tôi ngồi xổm xuống trước mặt bộ xương khô, cẩn thận quan sát, muốn nhìn xem đó có phải là Hoàng Cẩn Thần không? Tiếc là quần áo trên bộ xương khô này đã quá bẩn thỉu, không thể nhìn ra kiểu dáng cũng như màu sắc ban đầu, khuôn mặt cũng bị phân hủy đến không phân biệt được khi còn sống đó là một ông lão hay một

thằng nhóc nữa.

Không tìm hiểu được thêm gì, tôi đành quay người rời đi, vừa định tiếp tục đi về phía trước để tìm Đinh Nhất... thì đúng lúc này tôi phát hiện nơi tôi vừa ngã xuống trên mặt đất cũng đầy xương trắng, thứ đâm rách lòng bàn tay trái của tôi cũng là một đoạn xương đùi gãy của con người.

Nhìn mặt đất đầy xương trắng lòng tôi siết chặt lại, sau đó dùng điện thoại từ từ chiếu lên phía trước, phát hiện ra trong mảnh rừng này không chỉ có một bộ xương trắng kia...

Ánh sáng điện thoại chiếu đến đâu tôi liền nhìn thấy loáng thoáng có rất nhiều thứ bị chôn trong đất, giống như từng bộ xương được trồng trên đất. Mặc dù những thi thể này có sự khác biệt, nhưng bọn họ đều đưa tay ra phía trước như muốn nắm chặt thứ gì đó trước mặt.

Đột nhiên nhìn thấy nhiều bộ xương khô như vậy, lông tơ cả người tôi đều dựng đứng lên, da đầu run lên từng đợt... Nhìn tư thế của bọn họ, giống như khi còn sống đã bị chôn một nửa trong đất vậy...

Thế nhưng nói vậy cũng không hợp lý! Nếu những người này bị chôn từ khi còn sống, thì họ hoàn toàn có thể dùng tay tự đào mình ra? Vì đất cũng mới chỉ chôn đến eo bọn họ, cần gì phải với lên phía trước nắm loạn chứ?

Mặc dù dáng vẻ của đám xương khô này quá mức kinh khủng, nhưng dù sao bọn họ cũng không còn chút tàn hồn nào, cho nên tôi ổn định tâm trạng lại, sau đó dùng đèn pin chiếu xuống chân, cẩn thận từng li từng tí, cố gắng không giẫm lên đám xương người và đi vào phía sâu bên trong...

Một mình một bóng, đêm hôm khuya khoắt đi giữa biển xương trong rừng rậm, mùi vị phải nói là vô cùng mất hồn, người bình

thường chỉ cần trải qua một lần chắc chắn cả đời khó quên. Cũng không biết trước đó khi Đinh Nhất nhìn thấy những bộ xương khô này có hoảng hốt hay không? Có lẽ là không, vì với cách tư duy không giống người bình thường của anh ta, đám xác khô trước mặt này cũng chẳng khác mấy cây đại thụ kia bao nhiêu.

Tôi vừa đi vừa suy nghĩ lung tung, cuối cùng cũng ép được cảm giác sợ hãi trong lòng xuống, dù sao tôi đã chọn đi một mình xuống đây thì cũng đã lường trước việc đường dưới này không dễ đi, nếu không tại sao Đinh Nhất lại đi không trở lại chứ. Điều tôi lo lắng nhất bây giờ là anh ta đã gặp phải chuyện gì đó, vì chỉ với những xác khô này thì không thể cản đường Đinh Nhất được.

Không ngờ đúng lúc này, tôi đột nhiên cảm giác được bụi cỏ sau lưng có động tĩnh, tôi lập tức liên tưởng đến có phải đám thây khô vừa rồi bắt đầu bò ra khỏi đất không?

Trong lúc da đầu tôi đang tê dại, không biết nên chạy hay chiến thì nghe được một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng tôi: “A đù, đây là cái quỷ gì thế? Củ cải đầu người à?”

Nghe được âm thanh thô lỗ đó vào thời khắc này không ngờ lại cảm thấy vô cùng êm tai, khiến con tim nhỏ bé của tôi thiếu chút nữa đã nhảy lên đến cổ, rồi mới quay lại vị trí cũ.

Tôi ổn định tinh thần, sau đó quay đầu nói với Lý Bác Nhân: “Anh dám xuống thật đấy à, không phải anh nói dưới này quá nguy hiểm sao?”

Lý Bác Nhân ngượng ngùng gãi gãi đầu nói: “Cậu bé xíu như thế còn dám xuống, một người đàn ông to khỏe như tôi có gì không dám chứ? Cho nên tôi cũng trèo xuống theo cậu!”

Tôi thấy anh ta đã xuống đây rồi cũng không thể để anh ta trèo lên được! Thế là tôi phất phất tay với anh ta: “Đi sát tôi, đừng làm chậm trễ chuyện quan trọng... Nhưng chuyện này phải nói trước!

Chút nữa cho dù gặp phải chuyện gì cũng không được tùy tiện hành động, tất cả phải nghe theo tôi chỉ đạo!"

"Dựa vào cái gì chứ!" Lý Bác Nhân không phục.

Tôi vẫn lạnh lùng nói với anh ta: "Chỉ với việc tôi có thể tìm được di cốt của sư phụ anh..."

Lý Bác Nhân lập tức ỉu xìu, không ngừng đi theo sau tôi: "Được, tất cả đều nghe theo cậu!"

Sau đó hai người chúng tôi đi về phía trước thêm một đoạn, phát hiện xương khô trên đất nhiều vô số kể, có khi còn nhiều hơn cả cây cối trong rừng. Tôi vừa đi vừa nghĩ trong lòng, số lượng xác chết này không đúng! Nếu như bọn họ là những người đã dùng mạng để trấn mắt trận, thì số lượng này cũng quá nhiều, ở đây không phải một trăm thì cũng cỡ tám mươi bộ xương!'

Tôi nhớ những cái tên được ghi trên bài vị kia cùng lắm cũng chỉ khoảng hai mươi tên, sau đó tôi cũng chứng thực được điều này qua lời của lão quỷ Hoàng Cẩn Thần kia, số lượng người được chọn để trấn mắt trận những năm gần đây chỉ có ngần đó người, không thể có đến bảy tám chục người như vậy được? Vậy thì những bộ xương trước mắt này phải giải thích như thế nào?

Hơn nữa, chúng tôi mới đi được một đoạn trong khu rừng này, phía trước còn bao nhiêu xác người thì không ai có thể biết được... Số lượng người chết này không chỉ là nhiều hơn những người trấn mắt trận, mà càng đi vào sâu trong rừng, số lượng xác chết còn nhiều hơn cả số dân trong thôn Nhạn Lai.

Nhìn những bộ xương khô này, trong lòng tôi đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ đáng sợ, chẳng lẽ số người chết ở đây thực sự nhiều hơn cả số dân của thôn Nhạn Lai sao? Nếu quả thực như vậy thì quá đáng sợ rồi, đây không phải là dùng một mạng đổi một mạng sao?

Trong lòng tôi kinh hoảng, Lý Bác Nhân ở phía sau thấy tôi ngẩn người không đi tiếp, bèn khẽ đẩy tôi một cái và nói: “Đi đi! Đứng sững ở đây làm gì? Không phải cậu vội đi tìm bạn à?”

Tôi quay lại hỏi Lý Bác Nhân: “Năm đó trước khi sư phụ anh đến thôn Nhại Lai có dặn dò gì anh không?”

Lý Bác Nhân lắc đầu, nói với vẻ khổ sở: “Không có, ông ấy đi rất vội vàng, nói là thôn đó gặp chuyện khó giải quyết cần ông ấy đi xử lý ngay lập tức. Lúc đó tôi cũng muốn đi theo ông ấy, nhưng ông ấy lại bắt tôi ở nhà không cho tôi theo.”

“Vậy những năm sau này anh vẫn luôn điều tra những chuyện liên quan đến thôn Nhạn Lai sao?” Tôi tiếp tục hỏi.

CHƯƠNG

TRÈO LÊN CÂY GIỮ MẠNG

Lý Bác Nhân ngẫm nghĩ rồi nói: "Mấy năm nay, mặc dù tôi cũng nghi ngờ sư phụ mình gặp chuyện bất trắc ở đây, nhưng thứ nhất là tôi không có chứng cứ, thứ hai là không dám tùy tiện để nhà họ Ngô biết tôi đang điều tra về bọn họ, như vậy tôi sẽ dễ điều tra hơn, nhờ đó mới dần dần tra ra chút mánh khóe trong trận phong thủy của họ."

Tôi nghe Lý Bác Nhân nói rõ ràng rành mạch như thế, cảm thấy anh ta nhất thời trở nên thông minh khôn khéo hơn nhiều, thế là tôi nghi ngờ nhìn anh ta chằm chằm, nhưng Lý Bác Nhân lại nhanh chóng khôi phục dáng vẻ thô lỗ, anh ta nói: "Thật ra không cần tra cũng biết là bọn họ làm, cho nên tôi mới cưa đổ cây thông già trăm tuổi của bọn họ, cho dù không phá được mắt trận thì cũng phá được tài lộc của bọn họ!"

Sự thay đổi thái độ của anh ta khiến tôi không hiểu rõ Lý Bác Nhân là kẻ như thế nào, không biết anh ta ngốc thật hay giả ngốc? Xem ra tôi vẫn nên đề phòng gã đại ngốc này mới được, không thể để bị cả hai thầy trò anh ta lừa được.

Nghĩ vậy tôi cố ý tạo khoảng cách với Lý Bác Nhân, sau đó nhanh chóng đi về phía rừng sâu. Bây giờ việc quan trọng nhất vẫn

là đi tìm Đinh Nhất, mặc dù anh ta có Kim Cương Xử trong tay, nhưng tôi biết vật kia chỉ có trong tay tôi mới phát huy được tác dụng tối đa.

Nhưng đang đi đột nhiên xung quanh vang lên tiếng khóc ríu rít, giống như tiếng trẻ con khóc nỉ non, lại giống như tiếng mèo tru lên thê lương, tiếng kêu khóc khiến lòng người hoảng loạn...

Lý Bác Nhân sau lưng tôi vừa đi vừa mắng: “Cái bà nội nó! Có giỏi thì mò ra đây để tao xem là cái giống đen đủi gì? Cứ i i oa oa gào lên đau cả đầu!”

Kể cũng lạ, sau khi anh ta mắng bừa mấy câu, những âm thanh kia thực sự dần xa ra, xem ra ngoài một thân dương khí, không phải Lý Bác Nhân không còn gì khác.

Nhưng tôi vừa định khen anh ta mấy câu thì lại nghe thấy anh ta đột nhiên gào lên mấy câu: “Mẹ nó! Cái chết tiệt gì thế này?”

Lúc đầu tôi còn tưởng anh ta nhìn thấy mấy cái xác dọa người, thế là tôi định quay lại dùng điện thoại chiếu sáng giúp anh ta, nhưng đột nhiên mắt cá chân tôi có cảm giác bị siết chặt, giống như có một bàn tay lạnh thấu xương bắt chặt lấy.

Tôi hiểu ngay vì sao khi nãy Lý Bác Nhân lại đột nhiên gào lên, tôi bèn vội vàng cúi xuống xem, thấy dưới chân tôi là một “loại” xác khô đang dùng bàn tay gầy guộc bắt chặt lấy cổ chân tôi!

Loại cảm giác này quá con mẹ nó quỷ dị, bị mộ bộ xương khô không biết đã chết bao nhiêu năm tóm chân... Nếu không phải có Lý Bác Nhân ở gần thì chắc tôi cũng không chống đỡ được cảm giác này...

Tôi thử rút chân hai lần thì phát hiện thứ này nắm rất chặt, thế là tôi nhanh chóng dùng chân còn lại đạp vào nó... May mà những thây khô này đã không còn rắn chắc nữa, không chịu được mấy đạp của tôi, tôi đạp vài cái thì đã đạp gãy được cánh tay kia.

Lúc này Lý Bác Nhân cũng đã thoát được, nhưng chúng tôi cũng phát hiện ra xung quanh không tốt lắm, khi nhìn ra những bộ xương khô khi nãy vẫn còn nằm yêu không nhúc nhích, giờ như được bật công tắc, tất cả đều giãy giụa muốn chui từ trong đất ra!

Tôi tức giận nói: “Mẹ nó, lúc sống thì không cố mà bò ra, chết hết con mẹ nó rồi thì bò ra làm cái khỉ gì?”

Lý Bác Nhân thấy tôi vẫn còn tâm sức mắng chửi, vội vàng kéo tôi chạy ngược lại, sức mạnh của thằng cha này lớn kinh người, tôi gần như bị anh ta phi nước đại kéo đi...

Trong lúc hỗn loạn nên không nhìn rõ dưới chân thế nào, có mấy lần tôi cảm giác mình đã giẫm lên mấy bộ xương khô đang vặn vẹo, nhưng lúc này không để ý được nhiều như thế, chỉ có thể liều mạng chạy ra ngoài! Nhưng càng chạy tôi càng cảm thấy lạ, vì khi nãy chúng tôi chưa đi được xa như thế, với tốc độ này của chúng tôi đáng lẽ phải ra khỏi mảnh rừng này lâu rồi mới đúng.

Tôi thở phì phò nói: “Dừng! Đừng chạy nữa!”

Thấy tôi dừng lại, Lý Bác Nhân nóng nảy hét lên: “ĐM, còn không chạy thì đám xương khô kia sẽ bò lên hết đấy!”

Tôi tức giận nói: “Nếu cứ chạy nữa cũng chỉ có chết thôi! Anh không phát hiện ra chúng ta bị lạc đường sao?”

Lý Bác Nhân có vẻ không tin: “Lạc đường? Không thể nào! Lúc nãy rõ ràng tôi chạy theo hướng ngược lại hướng chúng ta đi vào mà?”

Tôi chán không muốn giảng giải với anh ta: “Nếu đúng như thế thì tôi và anh đã ra khỏi rừng từ lâu rồi, nhưng anh nhìn cây cối xung quanh đi, có giống như sắp ra khỏi rừng không?”

Nghe tôi nói như vậy, Lý Bác Nhân mới cẩn thận quan sát lại: “Á đù, đúng là mẹ nó lạc thật rồi!” Không ngờ nói xong anh ta lại

tiếp tục lôi tôi chạy về phía trước, còn vừa chạy vừa nói: "Vậy cũng không thể dừng lại được, cậu không thấy mấy bộ xương khô kia đều muốn trèo ra ăn thịt chúng ta sao?"

Mặc dù Lý Bác Nhân có hơi cường điệu hóa, thế nhưng trong rừng rậm đêm tối như thế này, khắp mặt đất đều là xương khô đang kích động giơ nanh múa vuốt, lúc nào cũng có thể từ trong đất chui ra... Loại cảm giác này thực sự quá kích thích! May mà trước đó đã đuổi Ngô Vũ đi, nếu không để anh ta nhìn thấy những thứ này có lẽ đã sợ đến ngất đi rồi!

Trước mắt cũng không có biện pháp nào khác, trên người tôi chẳng có vũ khí gì, nếu thực sự đánh nhau với bọn chúng thì chắc chắn là thua rồi, nghĩ đi nghĩ lại, tôi nhìn mấy cây đại thụ xung quanh, sau đó quay đầu nói với Lý Bác Nhân: "Anh biết trèo cây không?"

"Tôi có phải khỉ đâu! Leo lên cây làm gì!" Lý Bác Nhân không hiểu.

Tôi cũng không thừa sức nói nhảm với anh ta, thầm nghĩ anh cứ nghe lời có phải tốt không, sau đó tự mình tìm một gốc cây đại thụ lớn, cố hai ba lượt thì bò được lên cây... tôi cũng không tin đám xương khô kia có thể trèo cây?

Lý Bác Nhân đứng sững người nhìn tôi, mãi mới phản ứng được: "Mẹ nó! Thế cũng được à?"

Tôi ngồi trên cành cây lớn nhất, nói với Lý Bác Nhân đang ở bên dưới: "Không phải anh cũng không có cách nào hay hơn sao? Nhanh, tìm một cái cây rồi trèo lên đi, chút nữa là chúng bò hết ra đấy! Đến lúc đó đừng hy vọng tôi sẽ cứu anh!"

Không còn cách nào, Lý Bác Nhân đành tìm một cái cây rồi trèo lên, mặc dù anh ta thân hình cao lớn nhưng tay chân vẫn rất nhanh nhẹn, không đờ đẫn như vẻ bề ngoài.

Ngay khi Lý Bác Nhân vừa trèo lên thân cây, thì một bộ xương khô ở gần anh ta nhất đã bò được ra khỏi mặt đấy, từ từ lắc lư đi về phía Lý Bác Nhân, may là Lý Bác Nhân nhanh chân, rụt được chân lên, coi như tránh được một kiếp. Bộ xương khô kia không túm được Lý Bác Nhân thì giơ tay thử thêm mấy lần nữa, cuối cùng mới từ bỏ.

Nhìn thấy thế tôi mới thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ may mà những thứ này không biết trèo cây... Lúc này trên mặt đất, những bộ xương khô “tự do hoạt động” ngày càng nhiều, một đám xương khô đang tụ thành một đống.

CHƯƠNG

HÔN MÊ BẤT TỈNH

Tôi cũng không ngờ được chuyện lại biến thành thế này, xem ra chân tướng của thôn Nhạn Lai này phức tạp hơn chúng tôi nghĩ nhiều, cho dù lời nói của Ngô Triệu Hải hay lão Hoàng gàn dở kia thì cũng mới chỉ là một phần nhỏ của câu chuyện, chân tướng thực sự còn lại mới là phần kinh khủng nhất, khiến người ta không tiếp nhận được.

Hiện giờ còn khoảng hai tiếng nữa thì trời sẽ sáng, tôi không tin đám xương khô kia vẫn còn dật dờ xung quanh được khi trời đã sáng? Nên thời gian còn lại tôi và Lý Bác Nhân giống như hai con khỉ đu trên chạc cây nhìn đám xương khô lững lờ dạo quanh rừng ở bên dưới.

May mà động tác của đám thây khô này cứng ngắc, tốc độ chậm chạp, nhưng không biết nếu có người sống lẫn vào trong này thì sẽ thế nào? Nghĩ vậy tôi lại nhìn về phía Lý Bác Nhân đang co chân ngồi trên cây, trong lòng có ý định chơi xỏ, hay là thử để anh ta tuột xuống dưới xem sao?

Lý Bác Nhân phát hiện tôi đang nhìn anh ta, lập tức lông tơ dựng lên, khẩn trương nói: “Cậu... cậu nhìn cái gì?”

Tôi trừng mắt: “Thấy anh đẹp trai!”

Bị tôi trêu, Lý Bác Nhân không nói gì nữa, chỉ cố gắng ôm chặt thân cây, sau đó nhắm mắt chuẩn bị đi ngủ. Tôi có lòng tốt nhắc nhở anh ta: "Anh bám cho chắc vào, đừng để tí nữa ngủ say lại rơi xuống dưới, đến lúc đó tôi cũng không cứu được anh đâu!"

Nghe tôi nói thế, anh ta rút dây thắt lưng rồi buộc người vào thân cây. Tôi thấy đây cũng là một cách hay! Liền học theo, cũng tháo dây lưng của mình ra...

Thời gian khi tờ mờ sáng là thời điểm gian nan nhất trong ngày, đặc biệt là đang đau khổ vắt vẻo trên cây như tôi và Lý Bác Nhân, không những lạnh, buồn ngủ mà lúc nào tinh thần cũng căng như dây đàn, lo sợ sẽ rơi xuống đám thây khô bên dưới.

Thật ra tôi ngồi trên cây cũng không nhàn rỗi, mà cẩn thận phân tích thuộc tính của đám thây khô kia, đầu tiên bọn chúng chắc chắn không phải thuộc dạng cương thi hay xác sống, vì khi tôi đạp thây khô bắt lấy chân tôi, tôi đã phát hiện ra xương của chúng đã bị phân hủy rất nặng, chỉ đạp mấy cái đã gãy.

Cho nên theo phân tích của tôi, đây chỉ là một trận pháp dùng xương khô, lực công kích không lớn. Đương nhiên, đây là đang nói trong tình huống một đối một, kể cả là hảo hán cũng không chịu nổi một đàn sói.

Nếu phải đấu mới một rừng xương khô như này đừng nói là tôi, ngay cả Đinh Nhất cũng không đấu nổi... Nghĩ đến đây mồ hôi lạnh của tôi túa ra, chỉ sợ sau khi nhặt được Kim Cương Xử của tôi, anh ta cũng gặp phải trận thây khô này. Mong là anh ta cũng giống như chúng tôi, trèo lên cây chờ trời sáng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đến tận khi trời phía Đông bắt đầu sáng dần lên, đám thây khô vật vờ không mục đích lên dưới như cảm nhận được điều gì đó, tất cả đều điên cuồng chui về cái hố chôn chúng trước đó....

Khi mặt trời chính thức dâng lên, tất cả đám xương khô đều im không động đậy, cứ như chúng chưa từng chui ra khỏi lòng đất vậy. Tôi quan sát trong chốc lát, sau khi xác định đã an toàn mới tháo dây lưng ra rồi chậm rãi tụt xuống khỏi cây. Mà lúc này Lý Bác Nhân đã ngủ say không có động tĩnh gì, thế là tôi yên lặng đi qua bên dưới gốc cây anh ta ngủ, bỏ anh ta lại hành động một mình

Lãng phí mất một đêm, không biết phía chú Lê thế nào rồi? Tôi đoán bọn họ lúc này đang đi tìm tôi và Đinh Nhất khắp núi này.

Mặt trời lên, mọi thứ trong rừng đều nhìn thấy rõ ràng hơn, những bộ xương khô đã khôi phục lại dáng vẻ như lần đầu tôi nhìn thấy... Chỉ là so với bộ dạng đêm hôm qua, dáng vẻ hiện giờ của chúng đáng yêu hơn nhiều.

Trước đó nhìn từ trên xuống không phát hiện ra trong rừng cây này có điểm gì dị thường, nhưng bây giờ xuống đất nhìn kĩ mới thấy trên mặt đất không hề có một ngọn cỏ nào.

Dường như tất cả dinh dưỡng trong đất đều bị những cây đại thụ ở đây hấp thu sạch sẽ, không còn chút nào cho những loại hoa cỏ dưới đất. Hoặc là do những bộ xương khô kia? Tóm lại nơi này tạo một cảm giác vô cùng quỷ dị.

Vì lo lắng cho Đinh Nhất, cho nên tôi cũng đi nhanh hơn, muốn nhanh chóng đi hết mảng rừng này, nếu như đến cuối cùng vẫn không tìm thấy anh ta thì chứng tỏ đêm hôm qua anh ta đã ra khỏi rừng rồi.

Có điều với tính cách của Đinh Nhất, nếu như anh ta quay lại không tìm được tôi, chắc chắn sẽ nghĩ tôi xuống đây tìm anh ta, cứ như vậy không khéo anh ta lại quay lại đây tìm tôi...

Nhưng không ngờ đi thêm một đoạn nữa, tôi thấy đám thây khô ở chỗ này khác hẳn, có bộ thì mất đầu, bộ thì mất cánh tay, tóm

lại là bị chia năm xẻ bảy, không quay về cái hố chôn ban đầu như những bộ xương kia.

Chẳng lẽ bọn chúng gặp Đinh Nhất ở đây? Tôi lập tức đi theo hướng những mẩu xương này tìm kiếm về phía trước, quả nhiên càng đi càng thấy nhiều bộ xương vỡ ngã trên mặt đất.

Nhìn những phần xương không lành lặn này không khó để đoán ra chuyện xảy ra đêm hôm qua đáng sợ đến thế nào, chắc chắn là đám xương khô này đã tập kích một người có bản lĩnh vô cùng lợi hại... Mặc dù tình trạng của đám xương khô rất thảm hại, nhưng như tôi đã nói, hảo hán không chịu nổi đàn sói, cho dù người kia có lợi hại đến thế nào cũng không chiếm được ưu thế. Giờ khắc này tôi chỉ thầm cầu nguyện trong lòng, mong rằng "Độc hành hiệp" này không phải là Đinh Nhất.

Nhưng càng đi về phía trước lòng tôi càng lạnh xuống, vì tôi nhìn thấy vết máu chưa khô trên mặt đất, đây đương nhiên không phải của đám xương khô kia!

Thế là tôi lần theo vết máu, đi mãi đến khi nhìn thấy một bóng người đang ngồi dựa vào gốc cây đại thụ trước mặt. Tôi đi đến gần, Đinh Nhất đang cúi đầu, không nhúc nhích ngồi dựa vào gốc đại thụ, tay trái anh ta vẫn đang nắm chặt Kim Cương Xử, chỉ là trên chiếc chùy đã đầy vết máu. Lúc đi Đinh Nhất mặc bộ đồ đen từ đầu đến chân, cho nên bây giờ tôi không nhìn ra anh ta bị thương ở đâu.

"Đinh Nhất?" Tôi gọi nhẹ một tiếng, nhưng anh ta không hề phản ứng.

Tôi lập tức ngồi xụp xuống kiểm tra thương thế của anh ta, chạm vào người mới phát hiện, cả người anh ta đều dính máu... Tôi cuống cuồng vội vàng cởi quần áo anh ta ra, xem có bị thương ở vị trí quan trọng nào không.

Sau khi tôi cởi áo Đinh Nhất, trong lòng thầm thở phào một hơi, vì mặc dù cả người Đinh Nhất đều có máu, nhưng cũng chỉ là những vết thương ngoài da, có lẽ anh ta bị đám xương khô kia cào rách da. Chỉ là không biết đám xương khô này có phải là thi độc hay không, nếu không với nhiều vết thương hở như vậy chỉ sợ bị lây nhiễm sẽ vô cùng phiền phức.

Chắc hẳn đêm hôm qua Đinh Nhất đã có một trận chiến vô cùng ác liệt, hiện giờ anh ta hôn mê như thế này ngoài vì mất máu, có thể còn vì quá mệt mỏi nữa.

CHƯƠNG

BỊ RÁCH MẶT

Sau khi kiểm tra trên người Đinh Nhất không có vết thương nào trí mạng, tôi vỗ nhè nhẹ vào mặt anh ta, muốn gọi anh ta dậy... Nhưng sau khi vỗ mấy lần, tôi phát hiện làn da Đinh Nhất hơi nóng, hình như sốt rồi!

Không còn cách nào khác, tình hình hiện giờ của Đinh Nhất không hề khả quan, tôi phải nghĩ cách đưa anh ta xuống núi mới được. Đương nhiên, tôi nhất định phải đưa anh ta ra khỏi mảnh rừng này trước rồi mới nói đến chuyện xuống núi!

Sở dĩ mảnh rừng rậm rạp này có thể nhốt được đám thây khô kia, hẳn là nhờ vào sự kết hợp giữa ngũ hành bát quái, kỳ môn độn giáp gì đó, nhưng cho dù là cái gì thì tôi cũng ù ù cạc cạc, muốn rời khỏi nơi này gần như là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Cho nên tôi nhất định phải tự tìm ra lối đi riêng mới được, nghĩ đến đây, tôi bèn đẩy tay Đinh Nhất ra, cầm lấy Kim Cương Xử, sau đó dùng quần áo lau sạch vết máu trên đó, đặt nó về vị trí nó vốn nên ở đó, rồi cúi người cõng Đinh Nhất lên lưng đi về phía Tây của khu rừng.

Tôi tranh thủ lúc hừng đông đưa Đinh Nhất quay lại chỗ sườn đồi mà chúng tôi trượt xuống, tôi tin nhóm chú Lê vẫn đang tìm

chúng tôi quanh khu vực gốc thông, nếu tôi đứng dưới vách núi kêu cứu, mấy người bọn họ có thể sẽ nghe thấy.

Còn nếu tôi đi ngược lại về hướng Đông, mặc dù bên kia có thể là đường xuống núi, nhưng phía rừng bên kia có những thứ gì thì có trời mới biết, biết đâu có thứ gì còn nguy hiểm hơn đám xương khô kia đang chờ chúng tôi thì sao?

Hơn nữa, tôi quay lại đường cũ chủ yếu cũng là vì không muốn vứt Lý Bác Nhân ở đây, dù sao anh ta cũng theo chân tôi đi xuống, nhỡ anh ta gặp chuyện thật thì lương tâm của tôi cũng áy náy.

Khi quay lại phải cõng theo Đinh Nhất nên không dễ dàng như lúc đến, tôi vừa phải ì ạch bước, vừa phải phân biệt phương hướng, còn phải cẩn thận từng li từng tí để không giẫm lên đám xương khô kia…

Mặc dù đường ban ngày dễ đi hơn buổi tối nhiều, thế nhưng cũng không thay đổi được bản chất "mù phương hướng" của tôi, tôi nhớ rõ ràng hướng mình đi là đến chỗ sườn núi kia, nhưng đừng nói là sườn núi, ngay cả gốc đại thụ mà Lý Bác Nhân ngủ tôi cũng không tìm thấy.

Tôi biết cứ đi tiếp thế này không phải cách, không chết đói thì cũng chết mệt, thế là tôi đặt Đinh Nhất xuống một chỗ tương đối sạch sẽ, không có xương khô, sau đó dựa vào một gốc đại thụ ngồi nghỉ.

Tôi tỉnh táo phân tích lại cục diện trước mắt, có lẽ đến giờ tôi vẫn không tìm được Lý Bác Nhân không phải vì đi sai đường, mà là vì lão điên đó sau khi phát hiện tôi rời đi đã tự xuống cây đi tìm tôi hoặc là trực tiếp quay lại chỗ sườn núi leo lên trên.

Hơn nữa, cây cối trong mảnh rừng này cũng không có điểm gì đặc biệt, nếu đi không cẩn thận thì không thể phát hiện ra chúng có điểm gì khác nhau, cho dù là ban ngày hay ban đêm tôi đều chỉ

có thể dựa vào cảm giác để xác định phương hướng. Cảm giác trong lòng người không phải lúc nào cũng đúng, thường xuyên sẽ xuất hiện những tình huống phán đoán sai lầm.

Cho nên bây giờ tôi không gặp được Lý Bác Nhân có hai khả năng, một là anh ta không tìm được tôi, hai là đã đi về luôn rồi. Còn một khả năng khác nữa là anh ta đi tìm tôi, nhưng trong chúng tôi có một người đi sai đường cho nên đến giờ vẫn chưa gặp được đối phương.

Tôi rất tin vào cảm giác của mình, cho nên tôi chắc chắn tôi không đi sai đường, có điều tôi nghĩ Lý Bác Nhân cũng nghĩ như tôi... Lúc này, tôi cúi đầu nhìn Đinh Nhất, thấy anh ta vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, nên đành tiếp tục cõng anh ta lên, đi về phương hướng mà tôi cho là đúng.

Tôi vừa đi còn vừa mắng Đinh Nhất: "Anh có bị mù không? Hay là ngốc quá hóa rồ? Thấy một đống xương khô như thế mà không biết tránh đi sao? Thân thủ tốt cái rắm, không phải vẫn bị thương sao? Anh nói xem, ai cho anh sự tự tin đi đánh nhau với một đống xương như thế? Anh nhìn tôi xem! Leo lên cây trốn không phải mọi sự bình an à? Chờ sau khi anh tỉnh lại tôi nhất định phải khai thông trí thông minh cho anh, dạy cho anh biết thế nào gọi là tránh voi chẳng xấu mặt nào!"

Kết quả tôi cứ lẩm nhẩm hồi lâu, còn Đinh Nhất thì vẫn im lặng nằm trên lưng tôi, không nói câu nào. Mặc dù tôi biết Đinh Nhất chắc chắn không có vấn đề gì, thế nhưng hiếm khi nhìn thấy anh ta yếu ớt như một đứa trẻ thế này, bởi vậy trong lòng tôi không được thoải mái cho lắm.

Cứ như vậy, tôi cõng Đinh Nhất không biết đi được bao lâu, đến tận khi tôi không bước được nữa, thì đằng trước có người hùng hổ lao về phía chúng tôi...

“Đồ mắc dịch, dám vứt tôi lại chạy một mình!” Lý Bác Nhân đột nhiên xuất hiện với bộ mặt tức giận.

Thật ra, trong nháy mắt nhìn thấy Lý Bác Nhân, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng vui vẻ, bởi vì ít nhất ở nơi ma quỷ này tôi không phải lải nhải một mình nữa. Nhưng nghe thấy anh ta chửi mình, nhất thời trong lòng tôi hơi tức giận!

Tôi tức giận nói: “ĐM anh mới là đồ mắc dịch ấy! Không biết nói tiếng người! Nếu không phải ông đây còn đi tìm anh, thì đã sớm ra khỏi rừng rồi!”

Lý Bác Nhân nhìn qua Đinh Nhất trên lưng tôi: “Ai thế? Bạn cậu à? Thế mà cậu cũng tìm được rồi! Cậu ta thế nào? Tôi thấy cậu ta bị thương không nhẹ đâu? Có phải sắp không được rồi không?”

“Cút đi! Anh chết cũng chưa đến lượt anh ấy!” Tôi tức giận nói.

Không ngờ Lý Bác Nhân thấy tôi nói vậy không những không tức giận mà còn cười bảo: “Bây giờ cũng tìm được bạn cậu rồi, vậy tiếp theo có phải nên đi tìm sư phụ tôi không?”

Tôi bực mình nói: “Anh nói xem, dù sao anh cũng hơn bốn mươi tuổi rồi, làm sao không có mắt nhìn như thế chứ? Anh không thấy bạn tôi bị thương à? Bây giờ tôi muốn đưa anh ấy ra ngoài cứu đã, không có hơi sức đâu đi tìm sư phụ anh!”

Lần này Lý Bác Nhân không đồng ý, anh ta túm chặt lấy áo tôi và nói: “Không có cửa đâu nhóc con! Trước đây cậu đã đồng ý giúp tôi tìm sư phụ, sao bây giờ lại đổi ý?”

Tôi vốn đã mệt đến đứng không nổi nữa rồi, bị anh ta kéo một cái như thế, hai chân tôi mềm nhũn ngã thẳng xuống đất... Đinh Nhất lúc này đang hôn mê bất tỉnh, tôi nhất định phải bảo vệ anh ta, kết quả mặt tôi đập thẳng xuống mặt đất đầy cát sỏi.

Lần đập này không nhẹ, tôi cảm thấy da mặt và mắt đều đau

rát. Lý Bác Nhân cũng không nhờ anh ta kéo một cái tôi đã đổ xuống, vội vàng luống cuống tay chân đỡ tôi dậy.

Sau khi tôi đứng lên, việc đầu tiên là kiểm tra xem Đinh Nhất thế nào, thấy anh ta không có gì đáng lo ngại mới quay lại hét lên với Lý Bác Nhân: "Anh muốn làm gì? Đầu óc anh có vấn đề à? Nghe không hiểu tiếng người sao. Tôi đã nói là tôi muốn cứu bạn tôi trước! Anh nghe không hiểu à?"

Lý Bác Nhân bị tôi mắng mấy câu, vừa định phải bác lại, đột nhiên anh ta chỉ vào mặt tôi nói: "Cậu... mặt cậu bị thương!"

"ĐCM nhà anh!" Tôi tiếp tục phát tiết trong lòng, không nghe rõ Lý Bác Nhân nói gì. Nhưng đến khi hiểu được, vội vàng lấy điện thoại ra soi mặt mình, phát hiện ở khóe mắt của tôi bị rạch một đường, máu đang chảy ra ròng ròng...

CHƯƠNG

MỘT CON HẠC GIẤY

Tôi thấy mặt mình bị rách một đường nên chẳng còn hơi sức mà mắng chửi Lý Bác Nhân nữa, ỉu xìu ngồi dưới đất, nghĩ xem tiếp theo nên làm gì...

Về lý thuyết, tôi mất tích cả một đêm như thế chú họ và chú Lê không thể nào không đi tìm tôi, nhưng cho đến bây giờ bọn họ cũng chưa tìm được đến mảnh rừng này, chứng tỏ khu rừng này ban ngày có kết giới gì đó, nên bọn họ không đi vào được.

Tôi biết cứ tiếp tục như thế này không phải là cách, nếu như chúng tôi cứ mãi không đi ra được, thì kết cục của chúng tôi chỉ có thể giống đám xương khô trong mảnh rừng này... Tôi không muốn cuối cùng lại trở thành phân bón đất như vậy!

Lý Bác Nhân thấy tôi mãi không nói gì, cũng chột dạ bảo: “Lúc nãy tôi thực sự không cố ý đâu, tôi không ngờ mới chỉ vậy mà cậu đã ngã, tôi...”

“Im mồm! Đừng quấy rầy tôi suy nghĩ...” Tôi trừng mắt liếc anh ta.

Lý Bác Nhân không còn cách nào khác nói: “Được được được, vậy cậu cứ suy nghĩ đi, tôi ở bên này, tuyệt đối không quấy rầy cậu.”

Lúc này tôi nhìn qua dáng người cao lớn của Lý Bác Nhân, thầm nghĩ có một lao động khỏe mạnh như thế này không dùng thì phí, thế là tôi vẫy vẫy tay nói với Lý Bác Nhân: “Anh ngồi xuống đây, chúng ta bàn bạc xem tiếp theo nên làm thế nào?”

Lý Bác Nhân cười rồi ngồi xuống đối diện tôi: “Cậu không nghĩ nữa à?”

Tôi gật đầu với anh ta và nói: “Đã nghĩ xong rồi, bây giờ đến lượt anh nghĩ cùng tôi.”

Không ngờ anh ta lại khoát tay nói: “Không được không được, đầu óc tôi ngốc nghếch, từ nhỏ đã không thể nghĩ quá nhiều chuyện, nếu không sẽ đau đầu không chịu được.”

“Được, vậy chuyện nghĩ giao cho tôi, anh chịu trách nhiệm làm là được.” Tôi tiếp tục nói.

Lý Bác Nhân thấy tôi nói vậy, đột nhiên hỏi ngược lại: “Vậy nếu tôi làm theo lời cậu, cậu sẽ giúp tôi tìm di cốt của sư phụ chứ?”

Tôi thấy Lý Bác Nhân này cũng không ngốc! Còn biết ở thời điểm quan trọng mặc cả với tôi... Có điều bây giờ là lúc cần người, cứ lừa anh ta đưa Đinh Nhất ra đã rồi tính sau! Thế là tôi cười nói với anh ta: “Đương nhiên, chỉ cần điều kiện cho phép, tôi nhất định sẽ giúp anh tìm di cốt của Hoàng đại sư, có điều hiện giờ tình trạng của bạn tôi vô cùng nguy hiểm, chúng ta phải đưa anh ấy xuống núi trước đã.”

Lý Bác Nhân hỏi kĩ: “Vậy khi nào thì cậu giúp tôi tìm sư phụ?”

Tôi kiên nhẫn giải thích: “Đương nhiên là sau khi đưa bạn tôi xuống núi! Anh nghĩ xem, khu rừng này chúng ta có thể đến một lần thì đương nhiên sẽ có lần thứ hai, cho nên chỉ cần chúng ta an toàn ra ngoài, sau đó đi vào lại là được rồi còn gì?”

Lý Bác Nhân ngẫm nghĩ, sau đó gật đầu nói với tôi: “Được, vậy

trước tiên cứ đưa bạn cậu ra ngoài đã...”

Tôi thấy anh ta đồng ý, bèn vội vàng đứng dậy nâng Đinh Nhất lên: “Lại đây, giúp tôi cõng một lúc, tôi không cõng nổi nữa rồi!”

Lý Bác Nhân không hề do dự, cõng Đinh Nhất lên: “Đi thôi, tên nhóc này còn không nặng bằng Hoa Hoa ở nhà tôi, tôi cõng cậu ta nhẹ như bỡn thôi.”

Tôi thấy Lý Bác Nhân đúng là khỏe thật, cười hỏi anh ta: “Hoa Hoa là ai?”

“Là con lợn nái nhà tôi nuôi!”

Tôi không khỏi cười thầm trong lòng, không biết khi Đinh Nhất tỉnh lại biết mình bị so sánh với một con lợn nái thì cảm thấy thế nào, có tự tay giết chết Lý Bác Nhân không nhỉ?

Có người giúp tôi cõng Đinh Nhất, cũng giảm bớt cho tôi không ít gánh nặng, tôi có thể thẳng lưng mà nhìn xem mình nên đi về phía nào. Sau đó tôi trao đổi với Lý Bác Nhân cảm giác phương hướng một lúc, phát hiện hai chúng tôi đều có chung cảm nhận về hướng đi hiện tại hẳn là có thể quay lại sườn núi!

Nhưng tôi biết “hẳn là” không phải “chắc chắn là”, nếu không với tốc độ hiện giờ của chúng tôi, sớm đã đi đến vách núi kia rồi! Tôi nhớ khi mình trượt từ trên cây xuống, đã đi theo hướng mặt trời, do đó phương hướng khi đó của tôi không sai.

Tiếc là đi một lúc thì trời đã âm u, trên trời đầy mây đen, không nhìn thấy mặt trời đang trốn ở phương nào, cho nên bây giờ không thể nhìn mặt trời để đoán đường được.

Nghĩ đến đây tôi liền bảo Lý Bác Nhân dừng lại, sau đó tôi lấy con dao bạc trên người Đinh Nhất xuống, tôi dẫn Lý Bác Nhân đi theo hướng ngược lại, hơn nữa vừa đi vừa dùng dao bạc khắc lên thân cây làm ký hiệu.

Trước đó, khi chúng tôi đứng trên vách núi nhìn xuống thì thấy mảnh rừng này cũng không quá sâu rộng, thế nhưng khi thực sự đi vào trong lại cảm thấy rộng lớn vô cùng tận, giống như không có giới hạn vậy…

Trong tình huống bình thường, nếu như chúng tôi cứ đi thẳng về phía trước, cho dù đi nhầm đường thì sớm muộn gì chúng tôi cũng phải đến rìa khu rừng, nhưng không biết vì sao, tôi cảm giác chúng tôi đã đi hơn hai tiếng đồng hồ rồi, nhưng cây cối trước mặt vẫn xanh um tươi tốt, không nhìn thấy có dấu hiệu nào của rìa khu rừng.

Lúc này Lý Bác Nhân cũng đã đổ mồ hôi, anh ta dừng lại, sau đó quay đầu nói với tôi: "Hình như hướng đi của cậu không đúng lắm thì phải? Mảnh rừng này đâu có rộng như vậy, sao đi lâu thế rồi vẫn chưa ra được?"

Tôi hỏi lại anh ta: "Dọc đường anh có nhìn thấy ký hiệu tôi để lại không?"

Lý Bác Nhân nghĩ rồi nói: "Không có…"

"Vậy thì không đúng, điều này chứng tỏ chúng ta không quay lại đường cũ, nhưng vì sao không ra được thì tôi cũng không biết! Nếu không anh thử đưa ra hướng đi xem…" Tôi tức giận.

Lý Bác Nhân liên tục lắc đầu: "Khó lắm, cậu thông minh như thế còn không tìm được đường ra, nói gì tên óc lợn như tôi."

Tôi thấy Lý Bác Nhân cũng biết người biết ta ra phết! Thế nhưng người thông minh như tôi sống chết cũng không tìm được đường ra thì nói làm gì? Lúc này tôi sờ trán Đinh Nhất, hình như đã nóng hơn, nếu chúng tôi cứ tiếp tục mù mờ đi vòng quanh thế này, Đinh Nhất thực sự sẽ gặp nguy hiểm.

"Trên người anh có nước không?" Tôi nhìn Lý Bác Nhân.

Anh ta quay lưng về phía tôi: “Trên lưng tôi có túi nước, bên trong có thể còn một chút.”

Tôi lấy túi nước trên lưng anh ta, sau đó để anh ta đặt Đinh Nhất xuống, rót cho Đinh Nhất uống một chút nước. Đinh Nhất bị chảy máu nhiều như thế nhất định sẽ khát nước, cho anh ta uống nước là điều duy nhất tôi có thể làm lúc này.

Sau khi cho Đinh Nhất uống nước xong, chúng tôi dựa vào một cây đại thụ nghỉ ngơi, Lý Bác Nhân không ngừng than vãn mình đói bụng, khiến lòng tôi càng bực bội... thầm nghĩ ai mà không đói chứ! Nhưng bây giờ đói thì làm sao? Chẳng lẽ ăn đám xương khô trên đất để no bụng à?

Trong lúc tôi đang phiền toái bực bội định quát Lý Bác Nhân ngậm miệng lại, thì đột nhiên bên tai truyền đến tiếng sột soạt, tôi quay lại nhìn phát hiện có một con hạc giấy rơi trên đầu vai tôi.

CHƯƠNG

CÂY ĐÀO GIAM GIỮ XÁC CHẾT

Đó là một con hạc gấp bằng giấy vàng, gấp không được khéo lắm, có lẽ là tùy tiện dùng một lá bùa để gấp thành... Điểm khác biệt duy nhất của con hạc giấy này chính là đôi mắt của nó có màu đỏ, nhìn kĩ có thể thấy đôi mắt của nó dùng máu chấm thành.

Lúc này Lý Bác Nhân cũng nhìn thấy con hạc trên vai tôi, anh ta lập tức kinh ngạc, nói: "Hạc đến! Nhóc con, bên cạnh cậu cũng có cao nhân à! Biết trước thì đã không phải mò mẫm lung tung rồi, cứ ngồi chờ vị cao nhân đó đến cứu chúng ta là đỡ được bao nhiêu nhỉ?"

Tôi dùng tay ra hiệu cho anh ta im lặng, sau đó nhìn chằm chằm con hạc trên đầu vai, muốn xem tiếp theo nó sẽ làm gì... Con hạc giấy kia chờ tôi và Lý Bác Nhân đều im lặng, sau đó nó mới từ từ nâng cánh bay lên.

Con hạc giấy bay rất chậm, đầu tiên nó bay mấy vòng trước mặt tôi rồi mới bay về phương Bắc. Tôi thấy thế lập tức nói với Lý Bác Nhân: "Nhanh cõng bạn tôi lên, chúng ta đi theo con hạc giấy là có thể ra ngoài."

Tôi không ngờ con hạc giấy lại dẫn chúng tôi đi về hướng Bắc, đây là hướng mà chúng tôi chưa từng nghĩ đến. Có điều hạc giấy

đã dẫn chúng tôi đi, thì đó chắc hẳn là hướng đúng...

Dù Lý Bác Nhân cõng thêm Đinh Nhất trên lưng, nhưng tốc độ của anh ta không hề chậm so với tôi, có đôi khi còn đi nhanh hơn tôi nữa. Tôi không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn... May mà gặp được Lý Bác Nhân, nếu không bây giờ tôi đã mệt đến mức không lết đi được.

Nhưng không ngờ, sắc trời lại dần dần tối, tôi ngạc nhiên nói: “Sao trời lại tối rồi?”

Lý Bác Nhân cũng dừng bước ngẩng đầu nhìn trời, sau đó trầm giọng nói: “Chỉ sợ là vẫn chưa từng sáng...”

Nghe cách nói của anh ta, trong lòng tôi không khỏi nặng nề, lập tức kéo Lý Bác Nhân đi nhanh hơn nữa: “Đuổi sát con hạc giấy, trời tối thì đám xác khô trong rừng sẽ bò ra ngoài.”

Sắc mặt Lý Bác Nhân cũng biến đổi, anh ta nhỏ giọng chửi bậy một câu, sau đó lập tức nhanh chân chạy đi. Quả nhiên, không bao lâu sau, những xác khô trên mặt đất lại bắt đầu điên cuồng động đậy, may mà mới đầu động tác của bọn chúng vẫn còn chậm chạp, mà chúng tôi cũng cố gắng tránh bọn chúng trong lúc di chuyển, tận lực không chạm vào chúng.

Rốt cuộc dưới sự dẫn đường của con hạc giấy, chúng tôi cũng đến được sườn đồi kia, mà lúc này đám xác khô quanh chúng tôi cũng đã bò hẳn ra ngoài, thậm chí có mấy con còn chặn đường chúng tôi.

Tôi xoay tay rút Kim Cương Xử ra, sau đó đứng lên phía trước Lý Bác Nhân, tôi nói: “Đi theo sau tôi!” Sau đó tôi dùng Kim Cương Xử đâm về phía một bộ xương khô đang nhào đến chỗ chúng tôi.

Bộ xương kia sau khi bị Kim Cương Xử đâm, lập tức tan thành tro bụi, giống như một khối thịt khô bị rữa ra nhanh chóng vậy, trong nháy mắt đã tan biến vào không trung... Lý Bác Nhân ở đằng

sau nhìn thấy cảnh này lập tức hưng phấn nói: "Quá con mẹ nó khủng! Sớm biết cậu lợi hại như thế, trước đó chúng ta đâu cần phải leo lên cây trốn chứ?"

Tôi không rảnh đi giải thích với anh ta là khi đó trong tay tôi không có Kim Cương Xử, chỉ đắc ý liếc anh ta và nói: "Đừng nói nhảm nữa, theo sát tôi!"

Sau đó tôi liên tiếp xử mấy bộ xương cản đường, cuối cùng cũng đưa được cả đám chạy ra khỏi mảnh rừng quái dị kia. Khi ba chúng tôi đến được vách núi, thì con hạc giấy kia tự mình bay lên trên.

Tôi chửi thầm trong lòng, mày có cánh có thể bay lên, tao cướp đâu ra! Tôi vội quay lại hỏi Lý Bác Nhân: "Sợi dây lần trước dùng để hạ tôi xuống đâu?"

Lý Bác Nhân nhìn về phía sườn núi, vẻ mặt khó hiểu: "Tôi không tháo ra! Vẫn buộc ở trên kia! Không đúng, ai lấy mất dây thừng của tôi rồi?"

Trong lòng tôi phát bực, không có dây thừng thì bây giờ trèo lên kiểu gì, bây giờ đằng sau là xương khô, không thể không lên ngay, thế là tôi sờ trên người Đinh Nhất, may mà trên người anh ta cũng có dây thừng...

Đến lúc này thây khô tụ tập sau lưng chúng tôi ngày càng nhiều, tôi biết chúng tôi không còn bao nhiêu thời gian, thế là tôi giật sợi dây trên người Đinh Nhất xuống, buộc chặt anh ta vào người Lý Bác Nhân: "Tôi biết anh rất khỏe, bây giờ bạn tôi phải buộc lên người anh, anh cõng anh ấy trèo lên trước, anh yên tâm tôi buộc rất chắc rồi, không rơi nửa đường đâu, bây giờ anh có thể cõng anh ấy lên trên được không?"

Lý Bác Nhân ngẩng đầu nhìn sườn đồi, sau đó quay lại nói với tôi: "Tôi sẽ cố lên thật nhanh, cõng theo bạn cậu sẽ hơi lâu đấy,

cậu ở dưới này có tự lo được không?”

Tôi vừa buộc dây thừng vừa cười nói với Lý Bác Nhân: “Làm gì có được hay không được, không phải lúc nãy anh đã thấy sự lợi hại của tôi rồi sao? Chuyện quan trọng của anh bây giờ là đưa bạn tôi lên trên, sau đó thả dây thừng xuống kéo tôi lên.”

Lý Bác Nhân không nói gì nữa, kéo kéo thử sợi dây trên người, sau khi xác nhận tôi đã buộc chặt mới dùng tay không trèo lên sườn núi... Tôi thấy Lý Bác Nhân đã đưa Đinh Nhất an toàn rời đi, mới nắm chặt Kim Cương Xử rồi từ từ quay lại phía sau...

Thật ra khi nãy là tôi nói khoác với Lý Bác Nhân, mặc dù trong tay tôi có Kim Cương Xử thực sự rất trâu bò, đối phó với dăm ba cái xác khô thì không vấn đề gì, nhưng nếu muốn xử lý hết đám xác khô trước mắt thì chỉ sợ lực bất tòng tâm.

Không ngờ, đúng lúc này đám xác khô như bị kích động đồng loạt lao về phía tôi, nhưng khi đến bìa rừng thì tất cả đột nhiên dừng lại, giống như giữa tôi và đám xác khô đang có một màn chắn vô hình, tách chúng tôi thành hai phía.

Mồ hôi lạnh trên người tôi đổ xuống ầm ầm, đám xác khô kia không có tám mươi thì cũng một trăm, nếu như tất cả cùng nhào về phía tôi, thì cho dù tôi biến thành “Na Tra tám tay” cũng không xử lý được hết!

Tôi thấy đám xác khô đều ngừng lại, cảm thấy không đáng tin lắm, ngạc nhiên một lúc mới cầm theo Kim Cương Xử đi kiểm tra xung quanh, phát hiện ở rìa khu rừng có trồng một hàng cây đào.

Lúc trước khi trèo xuống tôi không quan sát cẩn thận, hóa ra chính những cây đào này đã vây hãm đám xác khô lại bên trong khu rừng. Tôi cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra, tóm lại đám xác khô kia không ra được là tốt rồi.

Đúng lúc này, trên đầu tôi truyền đến giọng của Lý Bác Nhân:

“Này! Bây giờ tôi thả dây thừng xuống, cậu mau trèo lên đi!” Sau đó một sợi dây thừng được ném từ bên trên xuống.

Tôi lập tức quay người túm dây thừng trèo lên, đến tận lúc này, nỗi lo lắng trong lòng tôi mới nguôi ngoai. Vừa rồi có thể nói là vận khí của tôi tốt, nếu không với sức của một mình tôi, muốn đấu lại đám xác khô kia... có lẽ tôi sẽ chết rất thê thảm.

Chờ sau khi tôi bám dây thừng trèo được lên trên, chỉ thấy Lý Bác Nhân mặt mũi đầy mồ hôi đang ngồi dưới đất thở hồng hộc. Tôi biết anh ta rất mệt, cho dù anh ta khỏe hơn người bình thường nhưng cũng là máu thịt sao có thể không biết mệt mỏi chứ?

CHƯƠNG

TÌNH CẢNH LƯỠNG NAN

Chuyện đầu tiên tôi làm sau khi lên được là kiểm tra tình hình của Đinh Nhất, may mà ngoài bị sốt ra anh ta không bị gì khác, tôi cũng thở hồng hộc ngồi xuống cạnh Lý Bác Nhân: "Vất vả rồi! Anh yên tâm, sau khi tôi đưa Đinh Nhất xuống núi, tôi nhất định sẽ giúp anh tìm lại sư phụ!"

Lý Bác Nhân cười ngu ngơ: "Được, nhớ giữ lời!"

Tôi gật đầu nói: "Yên tâm, tôi trước nay không lừa người thật thà..."

Sau khi nghỉ ngơi tạm ổn, tôi định kéo sợi dây thừng từ dưới vách núi lên, biết đâu có lúc cần dùng đến... Nhưng không ngờ kiểm tra một lượt lại sững sờ phát hiện sợi dây thừng lại không cánh mà bay.

Tôi sửng sốt một lúc, sao đó mới nói với Lý Bác Nhân: "Không thấy dây thừng đâu!"

Anh ta cũng giật mình, vội vàng đi tìm rồi nói: "Lúc nãy tôi cũng không tháo dây ra! Chuyện gì thế này? Hay là bị đám xác khô dưới kia kéo xuống?"

Tôi lắc đầu nói: "Không phải, đám xác khô kia không ra khỏi rừng được... Kệ đi, cứ xuống núi trước rồi nói!"

Vách đá bên này thấp hơn vách bên kia, nên sau khi đã trải nghiệm độ cao của vách kia thì vách này với tôi chả là gì. Lúc đi lên còn phải nhờ Đinh Nhất kéo dây thừng, bây giờ dùng tay không đi xuống cũng không vấn đề.

Nhưng vấn đề bây giờ là, làm thế nào để đưa Đinh Nhất xuống dưới? Tôi không tìm thấy dây thừng để buộc anh ta, không có nó làm sao cố định anh ta trên lưng Lý Bác Nhân và an toàn đưa xuống núi được.

"Hay là chúng ta xuống trước, đi tìm dây thừng rồi quay lại đón cậu ta?" Lý Bác Nhân nêu ý kiến.

Tôi kiên quyết phản đối: "Tình trạng hiện giờ của Đinh Nhất không thể ở một mình được, nếu anh sốt ruột thì cứ xuống trước đi!"

Lý Bác Nhân vội vàng giải thích: "Không phải tôi sốt ruột! Nhưng bây giờ không còn cách nào đưa người bạn đang hôn mê của cậu xuống nữa! Nếu không, cậu đi tìm cao nhân đã cho con hạc đến đi, tôi ở đây trông cậu ta!"

"Vậy cũng không được! Bây giờ tôi không thể bỏ anh ấy được..." Tôi cố chấp nói.

Lý Bác Nhân thấy nói thế nào tôi cũng không đồng ý, không biết làm thế nào, dường như cũng tức giận, trừng mắt nhìn tôi thật lâu mới nói: "Cởi quần áo của cậu ra!"

Tôi không biết Lý Bác Nhân định làm gì, nên tò mò hỏi: "Cởi quần áo làm gì?"

Lý Bác Nhân tức giận nói: "Dùng quần áo của cậu làm dây tạm, buộc bạn cậu lên người tôi chứ làm gì!"

Lúc này tôi mới hiểu, sau đó nhìn quần áo trên người mình, đang nghĩ xem làm thế nào để biến chúng thành dây buộc đây? Lý

Bác Nhân thấy tôi không nhúc nhích thì tự mình ra tay: “Đều là đàn ông con trai, ngượng ngùng cái gì, chút nữa xuống dưới kia cậu lại mặc vào cơ mà?”

Thật ra tôi không phải có ý đó, chỉ là tôi cảm giác đống quần áo trên người tôi không đủ... Tôi chỉ mặc có một cái quần jean, bên trên là một cái áo thun với một cái áo khoác.

Thế là tôi nhìn quần áo trên người Lý Bác Nhân, anh ta lập tức hiểu ý định của tôi, vội vàng che ngực nói: “Cậu đừng có mơ, quần áo trên người cậu là đủ rồi.”

Tôi cười xấu xa nói: “Cứ thử xem, nếu không đủ thì anh cũng hy sinh một chút...”

Sự thật chứng minh quần áo trên người tôi đúng là không đủ, muốn buộc chặt Đinh Nhất lại còn cần thêm cái quần của Lý Bác Nhân nữa. May mà thôn Nhạn Lai cũng không lắp camera theo dõi, nếu không sẽ thu được hình ảnh hai người kỳ lạ... Một người chỉ mặc một chiếc quần lót, một người thân trên ăn mặc đàng hoàng, bên dưới cũng chỉ có một chiếc quần lót.

Nhiệt độ trong núi vốn đã không cao, cho dù mặc quần áo vẫn cảm thấy không đủ ấm chứ đừng nói đến việc ở trần... Tôi cảm thấy mỗi lần có một cơn gió thổi qua là toàn thân lại nổi lên một đợt da gà, lạnh đến mức tôi muốn nghi ngờ cuộc sống này luôn. Tôi vừa bò xuống vừa nghĩ thầm trong lòng, may mà lúc này Đinh Nhất hôn mê bất tỉnh, nếu không với tạo hình hiện tại của tôi chắc sẽ bị anh ta giễu cợt cả đời.

Cuối cùng khi hai chân tôi chạm đến mặt đất, tôi cảm giác như da mặt của mình đã đông cứng lại rồi, Lý Bác Nhân xuống trước tôi đang bắt đầu tháo quần áo buộc Đinh Nhất, tôi cũng qua giúp một tay.

Không ngờ đúng lúc này, Đinh Nhất vốn hôn mê đột nhiên mở

mắt, sau đó anh ta đã nhìn thấy hình ảnh tôi chỉ mặc một chiếc quần lót, chân đi giầy thể thao... Trong lúc tôi vẫn chưa biết nên giải thích tình huống trước mắt thế nào, thì nghe anh ta lẩm bẩm một câu: "Dậy đi vệ sinh còn đi giày thể thao." Sau đó lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Tôi biết anh ta bị sốt cao dẫn đến mê sảng, vẫn nghĩ là chúng tôi đang ở nhà! Đúng vậy, như thế cũng tốt, tránh sau này tôi phải tốn nước bọt đi giải thích với anh ta! Thế là tôi nhanh chóng giúp Lý Bác Nhân tháo đám quần áo và đặt Đinh Nhất xuống đất, sau đó mặc lại trang phục của mình.

Chờ sau khi tôi và Lý Bác Nhân mặc xong quần áo, mới nhớ đến con hạc đã đưa chúng tôi ra, nhưng tìm xung quanh thì phát hiện nó đã biến mất. Lòng tôi trầm xuống.

Nghĩ kĩ lại, con hạc này nhất định là do chú họ cử đến, lúc này nó biến mất chỉ có hai khả năng, một là bọn họ đang ở gần đây, hai là bọn họ cũng đang gặp nguy hiểm.

Tôi bước về phía trước hét lớn: "Chú họ ơi! Chú họ ơi, mọi người có ở đây không? Chú Lê? Đàm Lỗi?"

Sau khi hét vài tiếng, tôi đứng im cẩn thận lắng nghe âm thanh xung quanh, nhưng ngoài tiếng gió thổi thì không còn gì khác. Từ cách gấp con hạc không khó để nhận ra, chú họ lúc đó rất vội vàng, hoàn thành trong tình huống vô cùng khẩn cấp. Chẳng lẽ bọn họ cũng gặp phải nguy hiểm gì rồi?

Lúc này Lý Bác Nhân đã cõng Đinh Nhất lên vai, đi đến bên cạnh tôi nói: "Đừng hét nữa, quanh đây không có ai đâu, chúng ta phải xuống núi ngay thôi, bạn cậu sốt ngày càng cao rồi."

Tôi biết Đinh Nhất không chờ được nữa, thế nhưng lúc này không tìm thấy chú họ và nhóm chú Lê trong lòng tôi thực sự cảm thấy hốt hoảng... Theo lý thuyết bản lĩnh của bọn họ đều hơn tôi

rất nhiều, cho dù gặp chuyện gì nguy hiểm cũng có thể đối phó được. Nếu như gặp phải chuyện gì bọn họ không giải quyết được thì tôi đi cứu bọn họ cũng chỉ là tự thí mạng mà thôi.

Tuy nói là nói vậy, nhưng trong lòng tôi vẫn có đôi chút do dự, lo lắng mấy người bọn họ đừng gặp phiền phức gì khi lấp mắt trận. Hoàng Cẩn Thần trước kia cũng đâu phải nhân vật không có thực lực, không phải vẫn chịu thiệt ở đây sao?

Nghĩ thế tôi quay đầu nhìn Đinh Nhất đang nằm trên lưng Lý Bác Nhân, nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt. Lý Bác Nhân thấy tôi do dự, thấp giọng khuyên nhủ: “Cậu không cần lo cho vị cao nhân thả hạc kia đâu, nói câu này mạo phạm, nhưng bản lĩnh của người đó nhất định cao hơn sư phụ tôi, sẽ không gặp phải chuyện gì bất trắc đâu.”

CHƯƠNG

ĐI BỘ XUỐNG NÚI

Thật ra, điều tôi do dự là không biết mình có thể tin tưởng Lý Bác Nhân được hay không, nếu như tôi có thể hoàn toàn tin tưởng anh ta, như vậy tôi có thể giao Đinh Nhất cho anh ta, để anh ta đưa Đinh Nhất xuống núi chữa trị, còn tôi có thể chuyên tâm đi tìm nhóm chú Lê.

Thế nhưng, tôi chỉ vẻn vẹn biết Lý Bác Nhân là đồ đệ của Hoàng Cẩn Thần, mà sư phụ anh ta mới hôm qua còn lừa tôi, hại Đinh Nhất bị thương hôn mê bất tỉnh, tôi mới phải đối mặt với cục diện khó cả đôi đường này.

Hơn nữa qua mấy tiếng đồng hồ chung đường, tôi phát hiện mặc dù bề ngoài Lý Bác Nhân tỏ ra là một người thành thật ngơ ngơ ngác ngác, nhưng đôi khi lại trở nên sắc bén, khiến lòng tôi nảy sinh nghi ngờ dáng vẻ ngốc nghếch của anh ta chỉ là giả vờ.

Vì theo lời của chú Lê, năm đó Hoàng Cẩn Thần trong giới của bọn họ không phải là một nhân vật tầm thường, mặc dù đột nhiên mất tích, nhưng không có nghĩa ông ta lại đi tìm một kẻ thiếu thông minh làm đại đệ tử của mình.

Đương nhiên, sau khi tìm được Đinh Nhất hôn mê, vẫn luôn là Lý Bác Nhân cõng anh ta, điều này khiến tôi rất cảm kích, cho nên

tôi mới đồng ý giúp Lý Bác Nhân tìm di cốt của Hoàng Cẩn Thần, coi như là cảm ơn anh ta ở thời điểm quan trọng đã giúp đỡ chúng tôi.

Thế nhưng, với kinh nghiệm nhiều năm nay, tôi đã rút ra được đạo lý “không thể không đề phòng người khác”, cho nên tôi không dám mạo hiểm tùy tiện giao Đinh Nhất vào tay Lý Bác Nhân.

Tôi biết con người trong lúc nguy cấp càng không được hoảng, nếu không sẽ thường đưa ra những lựa chọn sai lầm, cho nên dù trong tình huống khẩn cấp đến thế nào tôi cũng không nguyện ý giao Đinh Nhất đang không có chút năng lực phản kháng nào vào tay người khác...

Tôi đứng dậy nói với Lý Bác Nhân: “Anh Lý này, trước hết cảm ơn anh đã giúp tôi cõng Đinh Nhất, nhưng bây giờ tôi muốn đưa anh ấy xuống núi, nếu như anh không muốn xuống núi cùng tôi, cũng có thể ở đây chờ tôi, sau khi đưa Đinh Nhất đến bệnh viện, tôi sẽ quay lại đây tìm anh.”

Kết quả, Lý Bác Nhân thấy tôi nói vậy lại lắc đầu như trống bỏi: “Không được, tôi vẫn nên theo các cậu xuống núi thì hơn, thể trạng cậu thế kia làm sao cõng người to thế này xuống núi được?”

Tôi biết anh ta đang sợ tôi đi rồi sẽ không quay lại, thế là tôi cười nói với anh ta: “Anh yên tâm, chỉ cần chuyện Trương Tiến Bảo tôi đã nói thì nhất đính sẽ làm! Nhưng nếu anh đồng ý giúp tôi đưa Đinh Nhất xuống núi thì quá tốt rồi.”

Lý Bác Nhân không nói gì thêm, đi đến cõng Đinh Nhất vẫn đang hôn mê lên và nói với tôi: “Vậy chúng ta nhanh đi thôi, xem có thể đuổi kịp vị cao nhân đã thả con hạc kia không.”

Tôi chỉ nghe mà không nói gì, yên lặng gật đầu với anh ta, thật ra trong lòng tôi hiểu rõ, chúng tôi không tìm được con hạc kia, bởi vì, có lẽ đạo hạnh của chú họ cũng chỉ có thể giúp đưa chúng

tôi đến được đây.

Đại trận phong thủy ở thôn Nhạn Lai này phức tạp hơn so với tưởng tượng của chúng tôi rất nhiều, có lẽ ngay cả chú họ cũng cảm thấy khó giải quyết. Bây giờ chỉ hy vọng con hạc giấy đã thực sự đưa chúng tôi ra bên ngoài, nếu không chúng tôi có thể thuận lợi xuống núi hay không vẫn là một ẩn số...

Trước đó, khi chúng tôi còn ở trong khu rừng dưới vách núi, rõ ràng trời đã sáng, thế nhưng khi con hạc giấy sắp sửa đưa chúng tôi ra khỏi rừng thì trời đột nhiên tối đen lại, điều này chứng tỏ từ đầu đến cuối chúng tôi vẫn bị vây trong ảo cảnh của khu rừng, nếu không phải có con hạc đến dẫn đường đưa chúng tôi ra ngoài, chỉ sợ kết cục của chúng tôi cũng giống như đám thây khô kia mà thôi.

Nghĩ đến đây tôi liền quay lại hỏi Lý Bác Nhân: "Anh Lý này, trước đây anh đã từng đi xuống khu rừng dưới vách núi kia chưa?"

Lý Bác Nhân lắc đầu nói: "Với chút đạo hạnh của tôi xuống dưới đó là chết chắc... Hôm nay nếu không phải đi cùng cậu, nhất định tôi không ra được khỏi đấy đâu. Đúng rồi, tôi thấy cậu có pháp khí rất lợi hại, là chiến lợi phẩm à?"

Tôi trả lời qua quýt: "Cũng không phải chiến lợi phẩm gì, chỉ là một pháp khí nhà Phật..."

Lý Bác Nhân giật mình nói: "Pháp khí nhà Phật? Khó trách lại lợi hại như thế? Cậu lấy đâu ra bảo bối tốt như vậy thế?"

Đương nhiên tôi không thể nói rõ lai lịch của Kim Cương Xử cho anh ta biết được, chỉ bâng quơ nói: "Cũng coi như là đúng dịp gặp may! Loại pháp khí này chỉ có thể gặp được chứ không xin được, tôi vô tình được một vị cao tăng đắc đạo tặng cho khi đến Tây Tạng."

Miệng Lý Bác Nhân càng há to hơn, hâm mộ không nói lên lời.

Nếu không phải anh ta vẫn đang cõng Đinh Nhất trên lưng, tôi còn sợ rằng anh ta sẽ đột nhiên nhào đến cướp Kim Cương Xử của tôi ấy.

Có điều Kim Cương Xử này không phải ai cũng dùng được, nếu không lúc trước Đinh Nhất đã không cần phải tay không đấu nhau với đám xác khô khó khăn như thế. Nếu như Kim Cương Xử phát huy uy lực trong tay anh ta giống như tôi, thì tất cả đám xác khô trong rừng kia đã tan thành tro bụi.

Đường xuống núi cũng không dễ đi, nhất là đoạn đường hơn một cây số được lát đá kia, càng khó đi hơn... Nếu như một mình rón rén bước đi thì còn dễ, chứ cõng thêm một người to như Đinh Nhất thì đúng là quá sức. May mà tôi không phải cõng, tôi cũng âm thầm cảm thấy may mắn.

Lúc này sương mù đã tan hơn nhiều so với lúc trước, mặc dù phía trước vẫn còn mờ mịt, nhưng đã nhìn thấy cảnh vật ở xa xa. Nhưng khi tôi đứng ở trên cao nhìn xuống dưới, thì không nhìn thấy xe ngắm cảnh của Ngô Vũ, lúc này tôi mới đột nhiên nhớ ra, có khi tên đó đã lái xe về rồi.

Tôi thầm than trong lòng, không ổn, đêm hôm khuya khoắt thế này nếu không có xe, thì chúng tôi đi đến bao giờ mới xuống được dưới kia! Thế là tôi lấy điện thoại ra xem thử ở đây có tín hiệu không, tiếc là kết quả vẫn làm tôi thất vọng, chỗ chết tiệt này chẳng có chút tín hiệu nào.

Thật ra không phải là không thể đi bộ xuống núi, dù sao tôi cũng không phải cõng Đinh Nhất, thế nhưng nếu như vậy sẽ mất rất nhiều thời gian, chờ đến khi tôi đưa được Đinh Nhất xuống núi rồi quay lại thì sợ mọi chuyện đều muộn rồi.

Trong lòng tôi thực sự không yên tâm về nhóm chú Lê, tình hình ở nơi này quá phức tạp, phức tạp đến mức tôi còn không biết

những gì chúng tôi tìm hiểu được trước đó cái gì là thật cái gì là giả... Nếu như bây giờ có thể tìm thấy bọn họ, tôi chắc chắn sẽ kéo bọn họ rời khỏi đây ngay lập tức, không quan tâm đến chuyện sống chết của người dân thôn Nhạn Lai này nữa?

Lúc này tôi và Lý Bác Nhân đã đi đến đường chính, nhưng nhìn con đường chìm trong biển sương mù, tôi cũng không biết nên đi thế nào. Lý Bác Nhân thấy tôi dừng lại, trầm giọng hỏi: “Không phải cậu muốn xuống núi sao?”

Tôi nhìn sương mù phía xa xa và nói với anh ta: “Sương mù còn chưa tan đi, trên đường chúng ta xuống có thể sẽ gặp phải ma quỷ...”

Lý Bác Nhân tỏ vẻ không để ý: “Trong tay cậu có pháp khí nhà Phật lợi hại như vậy, cậu sợ gì ma quỷ!”

Lúc này tôi nhìn thẳng Lý Bác Nhân và hỏi: “Tôi có thể tin tưởng anh không?”

CHƯƠNG

NHỎ MÁU GỌI TÀ KINH

Lý Bác Nhân bị câu hỏi của tôi làm cho ngơ ngác, anh ta sửng sốt một lúc mới hỏi lại: "Cậu… Có ý gì?"

Lúc này tôi nhìn thẳng vào mắt Lý Bác Nhân và nói: "Lúc trước tôi gặp âm hồn của sư phụ anh, nhưng ông ta đã bị tà trận mà anh nói luyện hóa hoàn toàn và biến thành một bộ phận của nó, chính ông ta đã làm người anh em của tôi bị thương và cũng chính ông ta đã hại chúng ta bị thây khô bao vây!"

"Cái này… Không thể nào!" Lý Bác Nhân không tin.

Tôi than nhẹ: "Tôi biết anh rất khó chấp nhận điều này vì dù sao anh cũng rất kính trọng sư phụ của mình… Nhưng tôi thật sự không cần phải lừa anh mà chỉ đang nói sự thật thôi."

Lý Bác Nhân sững sờ một lúc rồi mới chậm rãi nói: "Sư phụ của tôi khi còn sống là người tốt, nếu không ông ấy sẽ không biết rõ thôn Nhạn Lai là nơi nguy hiểm mà vẫn đi một mình. Nhưng khi sư phụ còn sống cũng đã từng dạy tôi, tính cách con người sau khi chết có thể do một vài nguyên nhân mà thay đổi, khi còn sống có thể là người tốt nhưng sau khi chết lại biến thành lệ quỷ."

Tôi gật đầu: "Đúng là như thế, cho nên tôi mới muốn hỏi anh… Tôi có thể tin anh không? Tôi có thể giao tính mạng người anh em

của mình vào tay anh không?”

Lý Bác Nhân ngẩng đầu nhìn tôi: “Nếu như cậu đồng ý tin tưởng tôi, vậy tôi nhất định sẽ xứng đáng với niềm tin đó…”

Lý Bác Nhân lại đá quyền lựa chọn cho tôi một lần nữa, nói thật lòng nếu như không phải bất đắc dĩ, tôi sẽ không giao Đinh Nhất cho anh ta, nhưng bây giờ dường như không còn lựa chọn nào khác.

Nghĩ đến đây tôi cũng không nói thêm gì nữa mà móc toàn bộ số tiền trên người nhét vào túi áo trên của Lý Bác Nhân rồi bảo: “Bây giờ anh hãy cõng Đinh Nhất xuống núi, đừng có về thôn Nhạn Lai, tôi đoán ở giữa sườn núi sẽ có xe đi ngang qua, đến lúc đó anh bắt một chiếc rồi đưa Đinh Nhất đến bệnh viện gần nhất. Nhớ kĩ, nhất định phải đảm bảo sự an toàn của Đinh Nhất rồi mới có thể trở về tìm tôi, hiểu không?”

Lý Bác Nhân rất trịnh trọng gật đầu: “Yên tâm đi, tôi biết phải làm thế nào… Nhưng một mình cậu ở lại đây có ổn không?”

Tôi cười và trả lời: “Đâu phải một mình chứ? Tôi sẽ tìm hai người chú của tôi và cũng sẽ tìm được di cốt của sư phụ anh, đồng thời tìm ra cách phá trận pháp phong thủy quái dị này!”

Nghe tôi nói như vậy, lúc này Lý Bác Nhân mới yên tâm cõng Đinh Nhất xuống núi, tôi nhìn bọn họ biến mất ở cuối con đường rồi mới đi về hướng cái cây đó.

Sau khi trở về gốc cây thông, tôi ngồi dựa bên cạnh đống đá rồi nghĩ lại mọi chuyện một lần… Mặc dù trong lúc này có nhiều “sự thật” thật thật giả giả, nhưng có một điều có thể khẳng định đó là tà trận phong thủy này nhất định cần mạng người để lấp vào mắt trận.

Nhưng rốt cuộc mục tiêu của tà trận này là ai? Là mấy người chú Lê và chú họ… Hay là Ngô Vũ, con cháu nhà họ Ngô? Hoặc

chẳng có ai trong số bọn họ mà mục tiêu của tà trận này ngay từ đầu đã là tôi! Mặc kệ thế nào nhưng hiện giờ tôi chỉ có một mình, nếu như tà trận nhắm vào tôi, vậy bây giờ chính là thời cơ tốt nhất.

Tôi nhìn xung quanh một lượt và thấy mọi thứ vô cùng yên tĩnh, đến cả một tiếng côn trùng cũng chẳng có. Hiện giờ đã vào đầu hè, là mùa mà cỏ cây tươi tốt, ong bay bướm lượn, tại sao lại không nghe được bất kỳ tiếng côn trùng kêu nào?

Nghĩ đến đây tôi lập tức đứng lên rồi hét to với đống đá: "Lão già khốn khiếp Hoàng Cẩn Thần! Ông mày đang ở đây này, mau ra đây đi!"

Nhưng tôi hô to vài tiếng mà xung quanh vẫn không có gì thay đổi, dường như nó đã quên mất tôi rồi… Trong lòng tôi thầm thấy không ổn, chẳng lẽ mấy người chú Lê mới là mục tiêu của trận phong thủy này? Nghĩ lại cũng thấy hợp lý, Hoàng Cẩn Thần không phải cũng nằm lại nơi này vào mười mấy năm trước sao? Chắc tà trận này rất thích mệnh cách của những đại sư huyền học.

Tiếc là tôi không hiểu nhiều về huyền học, còn chẳng được tính là một nửa đệ tử nhập môn, nên căn bản không biết phá giải thế cục khó khăn trước mặt bằng cách nào. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ còn một cách ngốc nghếch nhất, đó là thu hút tà ma trong trận đến chỗ tôi để giúp chú Lê tạm thời thoát nạn… Bởi vì bọn họ cứu tôi thì dễ mà tôi cứu bọn họ lại khó như lên trời!

Tôi không có nhiều kỹ năng nhưng lại rất lành nghề khi thu hút tà ma, thế là tôi dùng con dao nhỏ đánh dấu đường lúc nãy vạch nhẹ vào lòng bàn tay một cái, trong nháy mắt máu đã chảy ra.

Tôi biết ở đây không có gì dễ dàng thu hút tà ma hơn so với mùi máu tanh, chú Lê và chú họ đều là cao nhân bên trong cao nhân, bọn họ tự nhiên sẽ không để mình lộ sơ hở nghiêm trọng như vậy,

cho nên tà ma trong trận này chỉ cần ngửi thấy mùi máu thì tất nhiên sẽ bị tôi thu hút đến.

Chờ một lát là máu của tôi đã thấm vào một bãi cát nhỏ trên mặt đất, trong lúc tôi đang cau mày suy nghĩ có nên cầm máu cho mình hay không, bỗng nhiên cảm thấy gáy mình có từng cơn ớn lạnh cứ như có vật gì đó đang thổi khí lạnh vào?

Tôi biết lúc này không thể quay đầu nếu không nhất định sẽ bị thứ quỷ quái đó làm giật mình, mấy thứ này luôn có vài kiểu dọa người quen thuộc đó…

Sau khi cảm thấy phía sau có cái gì đó, tôi không chút hoang mang rút Kim Cương Xử ra rồi mới quay lại nhìn vật đang liên tục thổi hơi lạnh vào tôi. Không nhìn thì không sao nhưng vừa nhìn đúng là hơi vượt quá dự tính của tôi!

Chỉ thấy có một đứa bé toàn thân tím xanh đang trôi nổi ở giữa không trung và liên tục thổi âm khí về phía tôi… Nó thấy tôi đột nhiên quay đầu lại cũng giật nảy cả mình, vụt một cái vọt xa hơn vài mét, sau đó lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi thật không ngờ vật thổi hơi lạnh phía sau lại là một con quỷ nhỏ, xem ra trong mắt tà trận này, tôi không phải vật có giá trị cho nên mới phái một con búp bê nhỏ còn bú sữa đến đối phó tôi.

Nghĩ đến đây tôi lại thấy bực mình! Nó đánh giá tôi thấp đến thế sao? Thế là tôi vung mạnh Kim Cương Xử lên khiến cho con quỷ nhỏ kia bị dọa biến mất không thấy đâu nữa.

Tôi cũng biết vật nhỏ này là một kẻ đáng thương, vừa ra đời đã bị làm thành tế phẩm, sau đó còn vĩnh viễn bị nhốt trong tà trận phong thủy này… Cho nên tôi cũng không có ý định thương tổn bọn chúng, mặc dù tôi có thể làm điều đó.

Sau khi dọa con quỷ nhỏ đó chạy mất, tôi lập tức xé một mảnh vải bên hông ra để cầm máu, trong lòng thầm nghĩ mấy người

không thèm máu của tôi thì thôi nhé, con mẹ nó chứ, tôi không thèm cho nữa! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi cảm thấy, chẳng lẽ ma quỷ ở đây không hứng thú với máu người? Dù sao Đinh Nhất trước đó cũng như cái ao máu mà cũng đâu có tà ma mạnh mẽ nào bị thu hút đến?

Trong lúc tôi đang cảm thấy nghi ngờ, đứa trẻ vừa biến mất lúc nãy lại trở về, lần này phía sau nó còn tung bay mười mấy con quỷ nhỏ không khác nhiều so với nó…

Tôi lập tức hiểu, chắc con vật nhỏ này vừa nãy biến mất là do về gọi thêm người, xem ra bọn chúng muốn cậy đông để đánh tôi! Tôi lập tức bị cảnh tượng trước mặt chọc cười, không ngờ Trương Tiến Bảo này lại bị một đám quỷ nhỏ lông vẫn còn chưa mọc đủ đánh hội đồng?

CHƯƠNG

MIỆNG ĐẦY RĂNG ĐEN

Mấy con quỷ nhỏ đó hướng về phía tôi nhe răng dọa nạt, đương nhiên răng bọn chúng còn chưa mọc dài, tóm lại nếu người bình thường gặp phải chắc sẽ bị dọa phát sợ, nhưng tôi lại chẳng có cảm giác gì mà chỉ thấy thương hại…

Những con vật nhỏ này cậy ưu thế về số lượng nên có vẻ rất muốn "Cùng nhau tiến lên", tôi đương nhiên không cho bọn chúng cơ hội này. Nhưng mấy con quỷ nhỏ này khác với những thây khô trước đó, bọn chúng đều là âm hồn không có thân thể, nếu như bị Kim Cương Xử chạm vào rất có thể sẽ tan thành mây khói.

Thế là tôi vung vẩy Kim Cương Xử để ra hiệu cho bọn chúng, trong tay tôi có pháp khí lợi hại đó nhé? Chiêu này quả nhiên có tác dụng, đám quỷ nhỏ vừa rồi còn kích động muốn xông lên khi thấy tôi vung vẩy Kim Cương Xử lập tức bị dọa tản ra xung quanh.

Mặc dù tôi không thành thạo việc đuổi quỷ hàng yêu cho lắm, nhưng tôi cũng biết mấy linh hồn trẻ nhỏ này nhiều nhất cũng chỉ dùng để mê hoặc lòng người, ví dụ như làm "Quỷ đả tường", bọn chúng không có thân thể thực sự nên không tạo thành thương tổn cho người sống. Khi đối mặt với bọn chúng chỉ cần dùng nguyên tắc "Địch không động ta không động", cứ thế bọn chúng cũng chỉ

là một đám khí cầu hình người bay lượn trước mặt mà thôi.

Tôi biết những linh hồn trẻ con này không phải Boss của tà trận, bọn chúng chẳng qua chỉ là một đám binh lính đi dò đường mà thôi, thứ lợi hại chính thức còn ở phía sau. Chắc nó để những vật nhỏ này đi trước để thử bản lĩnh của tôi, xem khả năng của tôi giỏi đến mức nào.

Nhưng nói thật lòng thì tôi không ra tay được khi đối diện với đám quỷ nhỏ này, cũng không phải tôi có tấm lòng như Thánh Mẫu, mà do bọn chúng vừa ra đời đã không được lựa chọn bị luyện hóa thành tà vật, nói đúng ra thì bọn chúng cơ bản không nhận biết được "Đúng sai", bọn chúng mới là vô tội nhất trong toàn bộ chuyện này.

Mấy con quỷ nhỏ bị tôi dọa chạy cũng không đi xa mà trốn ở gần đó quan sát, bọn chúng muốn xem tôi có hành động gì kế tiếp hay không, tôi biết nếu lúc này tôi giết một con để ra oai, những con còn lại chắc chắn sẽ không dám dễ dàng tiến lên.

Nhưng tôi không thể ra tay khi bọn chúng còn chưa gây tổn hại thật sự nào cho mình… Mấy con quỷ nhỏ thấy tôi chỉ dọa nạt bèn rất nhanh xông đến một lần nữa.

Tôi lúc này nhìn bầu trời một chút nhưng không thể nhận ra bây giờ là mấy giờ, giờ ở trên điện thoại di động và đồng hồ đều không chạy, dường như tôi đang bị vây trong một không gian hư vô.

Nếu thật sự đúng như vậy, tôi thật sự lo lắng cho ba người Đinh Nhất, Lý Bác Nhân và Ngô Vũ, không biết bọn họ có đi được ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của tà trận không?

Có lẽ Ngô Triệu Hải sắp xếp chúng tôi lên núi vì nghĩ là chúng tôi chắc chắn có đi mà không có về! Giống như Hoàng Cẩn Thần năm đó… Nhưng tại sao ông ta không hề lo lắng cho con của

mình? Hay là ông ta không ngờ Ngô Vũ sẽ lên núi cùng chúng tôi?

Tôi cũng hơi bực mình với lũ quỷ nhỏ vây quanh mình một lần nữa, thế là tôi cầm Kim Cương Xử đánh về phía một con cách tôi gần nhất, những con quỷ nhỏ này mặc dù có oán khí rất lớn nhưng cũng chỉ là linh thể có đẳng cấp thấp nhất trong trận, ngay lúc nó chạm vào Kim Cương Xử là lập tức tan biến.

Đây cũng không phải là kết quả mà tôi mong muốn, tôi vốn nghĩ sẽ để cho chú họ tìm cách siêu độ mấy con quỷ này…

Sau khi thấy được sự lợi hại của tôi, đám quỷ lại tản ra một lần nữa, trên những khuôn mặt nhỏ nhắn màu xanh tím đó tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Tôi thấy thế lập tức kêu to: "Không muốn tan biến thì hãy rời khỏi chỗ này, chúng mày không phải đối thủ của tao đâu!" Tôi hô xong bèn quan sát nét mặt của bọn chúng, không biết mấy con quỷ nhỏ này có hiểu tiếng người không.

Nhưng làm tôi không hiểu là, mặc dù trên mặt bọn chúng lộ rõ vẻ sợ hãi nhưng lại không hề muốn rời đi. Chắc bên trong trận này có thứ gì đó còn lợi hại hơn đang điều khiển bọn chúng, làm bọn chúng không dám tiến lên nhưng cũng không dám tùy tiện rời đi.

Trong nhất thời tôi cũng sốt ruột đến bực mình, cứ đứng mãi như thế này cũng không giải quyết được vấn đề! Thế là tôi quay đầu nhìn thoáng con đường xuống dưới núi và trong lòng thầm nghĩ, nếu thực sự ép tao thì bây giờ tao đi cắt đứt khe núi đó, như vậy tất cả đều "Xong hết mọi chuyện".

Trong lúc mắt tôi đang đỏ lên và do dự có nên nghe theo "Ác niệm" trong lòng không, mấy con quỷ nhỏ đó đã tụ tập với nhau một lần nữa rồi hung hăng đánh về phía tôi, bọn chúng làm tôi nổi lên sát tâm để phá giải cục diện bế tắc này.

Mấy con quỷ này nhìn tưởng đần độn nhưng thật ra tất cả đều

vô cùng cảnh giác, sau khi tôi tiêu diệt một con thì cả đám lại phần phật tản ra, nếu như tôi phải giải quyết từng đứa, vậy thì vừa tốn thời gian lại lãng phí thể lực…

Nghĩ tới đây tôi nhìn mấy con quỷ nhỏ đang lao về phía mình này và không phản kích ngay giống như trước đó, tôi chờ bọn chúng từ từ đến gần mình rồi mới đánh ra một đòn trí mạng.

Ai ngờ con quỷ vọt tới trước tiên lại ôm lấy bắp đùi của tôi rồi há mồm cắn một cái. Trước đó tôi còn chế nhạo bọn chúng không có răng, nhưng bị cắn một cái mới phát hiện, mẹ nó! Bọn chúng đâu phải không có răng, mà tất cả răng trong miệng đều đen như mực.

Một cơn đau khắp toàn thân làm tôi thấy nổi nóng, lập tức theo bản năng giơ tay bắt lấy con quỷ nhỏ đang cắn đó, tôi lúc đầu cứ nghĩ mấy con này là linh thể nên không thể bắt được thứ gì, vậy mà tôi lại thật sự nắm được nó.

Bị mấy âm hồn này cắn không biết có bị trúng độc không? Trong lúc bực bội tôi dùng sức hất nó lên và ném thẳng vào tảng đá… Chỉ thấy "bộp" một tiếng, con quỷ nhỏ đó nát nhừ như quả dưa hấu, trong phút chốc máu me bắn tung tóe.

Tôi nhìn mà cảm thấy buồn nôn, thầm nghĩ tại sao thứ này lại không chịu nổi một cú ném? Ai ngờ trong lúc tôi đang buồn bực thì con quỷ nhỏ vừa bị ném thành một bãi thịt nát bỗng nhiên cứ như đảo ngược thời gian mà nhanh chóng khôi phục về trạng thái ban đầu.

Đây là cái quái gì vậy? Chẳng lẽ dùng để chọc tôi buồn nôn? Trong lúc tôi đang ngây người bỗng cảm thấy một cơn đau ập đến, tôi cúi đầu nhìn bắp đùi hóa ra lại bị cắn một lần nữa.

Tôi không khỏi thầm cười nhăn nhó, mấy con vật nhỏ này không thể cắn chỗ khác sao? Nếu cứ cắn như vậy nhỡ đâu trúng

vào chỗ yếu! Tôi vẫn chưa kết hôn mà?

Nghĩ tới đây tôi không quan tâm được nhiều nữa mà ném hết bọn quỷ nhỏ đang cắn tôi sang một bên, nhất quyết không để bọn chúng cắn thêm cái nào nữa.

Không biết có phải do hàm răng đen nhỏ của bọn chúng có độc không, tôi lúc này cảm giác bắp đùi của mình hơi đau! Thế là tôi không còn nương tay với những con quỷ nhỏ không biết sống chết đó nữa mà trực tiếp đánh tan bọn chúng…

CHƯƠNG

NIỀM VUI NGOÀI Ý MUỐN

Mọi chuyện bình thường chính là như vậy, chỉ cần bước qua được chướng ngại tâm lý của mình thì mặc dù có những chuyện trước đây không muốn đi làm nhưng đến cuối cùng sẽ càng làm càng thuận tay.

Chờ đến khi tôi hồi phục tinh thần, thì những anh linh xung quanh đều bị đánh tan thành mây khói, cái Kim Cương Xử trong tay tôi hơi có dòng khí đen mờ nhạt bốc lên, đồng thời có cảm giác nó nặng hơn vài lần so với trước. Tôi biết đây là biểu hiện của nghiệp chướng tăng lên, nhưng từ trước đến giờ tôi không hề hối hận với những chuyện mình đã làm…

Kim Cương Xử không biết nặng hơn bao nhiêu lần so với con dao thép nhỏ, cho nên cầm thứ này giết quỷ cũng là việc rất tốn sức… Hơn nữa trước đó tôi bị bọn quỷ nhỏ cắn vài cái vào đùi nên bây giờ đành tập tễnh đi đến trước đống đá lớn rồi từ từ ngồi xuống nghỉ ngơi, bởi vì trời mới biết sắp tới sẽ gặp thứ gì nữa?

Vậy mà tôi vừa ngồi chưa được một lúc, vẫn còn chưa hít thở bình thường trở lại thì đã nghe thấy cách đó không xa có tiếng “leng keng” của xích sắt kéo lê trên đất. Tôi nghe xong lập tức cảm thấy nặng nề vì biết chính chủ đã tới…

Không còn cách nào, tôi đành kéo thân thể vừa đau vừa mệt đứng dậy, sau đó nắm chặt Kim Cương Xử và nhìn về phía âm thanh truyền đến.

“Soạt… Soạt…” Theo âm thanh tiến đến gần, tôi nhìn thấy mười bóng đen bị một sợi dây xích nối liền đang từ từ đi về phía tôi. Những bóng đen này có sát khí cái sau nhiều hơn cái trước, chưa nói đến bọn chúng tụ tập một chỗ với nhau mà chỉ cần kéo đại một đứa ra thôi thì tôi đã không phải là đối thủ rồi. Nhưng bây giờ tôi không thể không một mình đối mặt bọn chúng, hy vọng tôi có thể tranh thủ cho mấy người chú họ càng nhiều thời gian phá trận.

Cầm đầu số lệ quỷ này đương nhiên là Hoàng Cẩn Thần lúc trước đã giả vờ làm người tốt, trước đó ông ta vẫn luôn quay lưng khi nói chuyện, nhưng lần này lại đường hoàng nhìn tôi.

Tôi lập tức hiểu ra tại sao lần trước ông ta không chịu đối mặt nói chuyện, đó là vì ánh mắt của ông ta… Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ánh mắt ác độc như thế, loại ác độc này căn bản không thể nào ngụy trang được, chỉ cần nhìn một cái sẽ không thể tin tưởng những gì ông ta đã nói trước đó.

Tôi nhìn chằm chằm vào mắt Hoàng Cẩn Thần rồi lạnh lùng nói: “Hoàng đại sư, tôi phải trao cho ngài tượng vàng của nam diễn viên xuất sắc nhất đấy.”

Trong mắt Hoàng Cẩn Thần lóe lên ánh sáng rồi lạnh lùng mở miệng: “Tao không ngờ được người ở lại trong mắt trận cuối cùng lại là mày…”

Tôi nghe ra ý trong lời nói của ông ta, chẳng lẽ chú họ và chú Lê đã thoát được rồi sao? Nghĩ đến đây tôi nhẹ cả người và hỏi lại: “Làm sao? Cấp bậc của tao quá thấp nên không lọt mắt à?”

Không ngờ Hoàng Cẩn Thần lại lắc đầu trả lời: “Vừa vặn ngược

lại, mày mới là niềm vui ngoài ý muốn của tao…”

Vì muốn xác định mấy người chú họ đã thoát khỏi nguy hiểm, tôi cố tình thăm dò: “Tại sao lại như vậy? So với hai người chú của tao thì tao còn chẳng được tính là một con gà về huyền học, mày lần này nhìn nhầm rồi!”

Vậy mà Hoàng Cẩn Thần cười khẽ nói: “Trong số mấy người lên núi, hai lão già đó đúng là hơi có bản lĩnh, so với tao năm đó khó mà phân cao thấp, ngay từ đầu tao còn mừng vì lần này bắt được hai con cá lớn. Nhưng khi nhìn thấy mày… Mới phát hiện hai người đó chẳng là gì so với mày.”

“Mày không vây khốn được bọn họ thì cứ nói là không vây được, đừng tìm lý do cho sự bất lực của mình!” Tôi cố tình kích thích ông ta.

Nhưng Hoàng Cẩn Thần lại đắc ý bảo: “Mấy người đó có chạy hay không không quan trọng, chúng tao có mày là đủ rồi…”

Từ lời nói của Hoàng Cẩn Thần không khó để nhận ra, mấy người chú Lê đã trốn thoát, bọn họ chắc đang ở ngoài trận nghĩ biện pháp cứu tôi, dù sao vẫn tốt hơn nhiều so với tất cả bị vây ở trong trận, thế là tôi cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều và đổi giọng mỉa mai Hoàng Cẩn Thần: “Hoàng đại sư, khi mày còn sống cũng được coi là đại sư của huyền môn và được mọi người tôn kính, tại sao sau khi chết lại biến thành ti tiện âm độc thế này?”

Hoàng Cẩn Thần chẳng thèm để ý mà đáp: “Trong lòng mỗi người đều có tà niệm, lúc còn sống do chịu sự giáo dục mà mọi người đã giam cầm nó xuống dưới lễ giáo liêm sỉ, điều này làm cho mọi người nhìn vào đều thấy đó là một người tốt, nếu không sẽ bị coi là khác biệt. Nhưng không có nghĩa mọi người đều là người tốt, dưới một khuôn mặt được ngụy trang kỹ càng có lẽ ẩn giấu một con quỷ đến từ Địa Ngục.”

Tôi gật đầu: "A, vậy ý của mày nghĩa là khi còn sống mày không phải là một người tốt mà chỉ giả vờ làm người tốt thôi đúng không?"

Hoàng Cẩn Thần cười lạnh đáp lại: "Đừng giả vờ hiền lành trước mặt tao, lúc mày giết mấy quỷ anh kia đâu có tí nhân từ nương tay nào? Mày bây giờ xem thường tao độc ác, đợi lúc mày gia nhập phe của chúng tao có khi còn ác hơn..."

Tôi bật cười, nói: "Thật không biết ai cho mày tự tin, tự mình không là người tốt bèn cảm giác tất cả mọi người đều giống như thế?"

"Tao biết mày bây giờ không hiểu được, nhưng không cần vội, chờ đến lúc mày biến thành giống như bọn tao thì sẽ hiểu!"

Tôi thấy Hoàng Cẩn Thần dường như muốn ra tay bèn vội vàng bảo: "Chờ một chút, tao đã là cá nằm trên thớt, mày không thể để tao chết rõ ràng được sao? Có chuyện gì xảy ra với mảnh rừng ở dưới vách núi kia hả? Những thây khô trong rừng là người nào?"

Hoàng Cẩn Thần nghe hỏi xong lập tức cười dữ tợn: "Bọn chúng... là phân bón mà thôi."

"Phân bón? Bọn họ trước đây đều là người sống sờ sờ, giống như mày, đều là người sống! Tao không hiểu nhiều về phong thủy huyền học, nhưng tao không rõ tại sao phải dùng nhiều... phân bón như vậy? Chẳng lẽ chuyện trước đây cứ vài chục năm lại cần mạng người để lấp vào mắt trận đều là giả?"

Hoàng Cẩn Thần lắc đầu trả lời: "Dĩ nhiên không phải! Đó đều là thật, nếu không tại sao bọn tao lại có mặt ở đây? Nhưng bọn tao cao cấp hơn chúng nó, mà phân bón chính là phân bón..."

"Đừng mẹ nó giả vờ giả vịt ở đây, tao thấy mày chắc cũng không biết có chuyện gì xảy ra đâu nhỉ?" Tôi lạnh lùng nói.

Hoàng Cẩn Thần cười lạnh: “Tao không biết? Mày là đứa chẳng hiểu gì thì biết cái gì? Tao bảo bọn chúng là phân bón chính là phân bón, nói thẳng ra là mỗi khi thôn dưới núi kia có một đứa bé được sinh ra, thì trong rừng lại có thêm một bộ thi thể, đây là một mạng đổi một mạng, đồng thời bọn chúng cũng là chất dinh dưỡng cho trận phong thủy, để đảm bảo trận này có thể duy trì thật lâu.”

“Một mạng đổi một mạng? Dựa vào cái gì?” Tôi tức giận hỏi, vậy mấy trăm năm qua có bao nhiêu người vô tội đã mất mạng ở chỗ này?

“Con người đều ích kỷ… Chỉ cần mình có thể sống thì ai sẽ quan tâm đến sự sống chết của người khác?” Hoàng Cẩn Thần nói mà mặt không hề thay đổi.

Tôi lắc đầu: “Không đúng, con người không phải như thế, nếu không khác gì động vật?”

CHƯƠNG

KHÔNG GÌ KHÔNG LÀM ĐƯỢC

"Nhóc con, đừng nói như mình cao thượng lắm, khi đối mặt với cái chết, chẳng ai là không ích kỷ cả, nếu không đồng bọn của mày tại sao lại vứt mày để chạy trước?" Hoàng Cẩn Thần hỏi lại.

Tôi nghe xong đầu tiên là yên lặng một lúc rồi sau đó mới ung dung trả lời: "Hoàng đại sư, tao không rõ khi mày còn sống là người như thế nào, nhưng tao nghe đồ đệ của mày là Lý Bác Nhân nói mày là người tốt. Trước đó tao còn muốn tin tưởng anh ta nhưng bây giờ thì không. Một người sau khi chết biến thành lệ quỷ có thể thay đổi tính cách nhưng không thể thay đổi nhận thức. Dù mày đã làm quỷ vài chục năm nhưng không phải cũng đã từng sống một đời người sao? Hôm nay mày có thể nói ra những lời này thì chỉ có thể chứng minh trước đây mày là một kẻ giả nhân giả nghĩa, mày lừa đồ đệ và cũng lừa gạt những người đã từng mời mày… Người sống một đời, nếu như thiếu mất niềm tin với nhau thì sẽ cảm thấy cuộc sống vô cùng mệt mỏi. Trong mắt của mày, hai người chú của tao vì an toàn của mình nên bỏ tao lại mà chạy. Nhưng trong mắt tao lại là vì cứu bọn họ nên cố ý để mày xuất hiện. Đồng thời tao cũng tin rằng bọn họ thoát khỏi đây xong nhất định sẽ nghĩ cách cứu tao. Từ trước đến giờ tao chưa bao giờ nghi ngờ điều này. Dù đến cuối cùng bọn họ không thể thành công và

tao chết ở chỗ này, nhưng tao vẫn tin rằng bọn họ đã dùng hết sức lực để cứu tao, trong tim tao mãi mãi sẽ không tuyệt vọng. Tao biết hoàn cảnh mỗi người khác nhau nên không có tư cách trách mày tại sao lại biến thành một người giả nhân giả nghĩa, nhưng tao đồng tình với mày vì bất kể khi còn sống hay đã chết thì mày cũng chỉ là một kẻ đáng thương!"

Tôi biết những lời này đã hoàn toàn chọc giận Hoàng Cẩn Thần, hai tay của ông ta nắm chặt lại và nhìn tôi bằng ánh mắt dữ tợn: "Nói linh tinh nhiều như vậy rồi cuối cùng chẳng phải vẫn chết ở chỗ này? Mày đáng lẽ đã trở thành Quỷ Vương trong trận, thật không ngờ mày lại ngu xuẩn như thế!"

"Quỷ Vương? Có tiền lương không? Tao cũng không hiểu, khi mày còn sống không phải căm thù trận phong thủy ăn người này đến tận xương sao? Tại sao sau khi chết lại biến thành tín đồ trung thành của nó vậy?" Tôi buồn bực hỏi.

Hoàng Cẩn Thần lạnh lùng hét to: "Dung tục! Mày xem khi còn sống có gì tốt, cả ngày bị cuộc sống làm đau đầu, toàn mong muốn những thứ mờ ảo… Nhưng cuộc sống chỉ ngắn ngủi vài chục năm, kể cả mày có một đống tiền thì thế nào? Chết có mang đi được không? Chúng tao lại khác, mặc dù bây giờ chúng tao không phải là người nhưng lại đạt được thăng hoa, chúng tao đã siêu thoát khỏi thân thể và trở thành không gì không làm được!"

Tôi thấy Hoàng Cẩn Thần đúng là có khả năng dụ dỗ người khác, nếu ông ta còn sống không đi làm đại sư phong thủy mà đi làm giảng viên chắc cũng kiếm không kém gì làm đại sư. Không gì không làm được? Nếu bọn họ thật sự như thế thì tại sao lại bị vĩnh viễn vây ở chỗ này?

Tôi tiếp tục trầm giọng nói: "Được rồi! Thu lại mấy lời lừa gạt đó đi, nếu như hôm nay tao chết ở đây, lúc đó mày lừa tao cũng

không muộn, mấy câu chuyện của mày chẳng có tác dụng gì đối với một người sống như tao đâu! Đừng tẩy não tao nữa, người đang sống ai lại muốn đi chết? Tao chưa từng nghe thấy làm quỷ mà lý lẽ hùng hồn như vậy! Mà tao cũng nói cho mày biết, tao chưa từng thấy lệ quỷ nào có kết cục tốt, chẳng lẽ mày nghĩ rằng có thể tồn tại cùng với tà trận này mãi mãi sao?"

Hoàng Cẩn Thần cười lạnh đáp: "Tao có kết cục tốt mày chưa chắc có thể nhìn thấy, nhưng tạo lại chắc chắn thấy mày không có kết quả tử tế…" Ông ta nói xong đột nhiên chuyển động sợi xích nối âm hồn, một ác quỷ phía sau vụt một cái nhảy lên đằng trước và nhìn tôi với vẻ mặt tham lam.

Nhìn quần áo của tên này chắc không phải người hiện đại, chắc là người đọc sách vào năm ba mươi của thế kỷ trước, cả người hắn khoác một chiếc áo bào dài màu xám đen và đeo thêm một chiếc kính mắt có gọng màu đen. Tôi biết những kẻ bị xích khóa hồn trói lại khi còn sống không phải người bình thường, chắc gã này khi còn sống cũng là người có trình độ phong thủy rất giỏi.

Người đàn ông mặc áo bào vừa tiến lên đã đánh giá tôi một lượt, rồi sau đó chậm rãi nói: "Đừng làm một con ma vô danh khi chết dưới tay ta, mau báo tên họ ra …"

Tôi nghe giọng nói có vẻ nho nhã này thì cố ý chọc tức hắn: "Tao sắp trở thành Quỷ Vương của trận này, làm sao mày có thể tùy tiện hỏi?"

Ai ngờ tôi vừa dứt lời, gã đàn ông mặc áo bào đó đã vọt đến trước mặt sau đó đặt tay lên cổ tôi, dáng vẻ của hắn hoàn toàn khác so với lúc trước, lực tay của hắn suýt nữa làm tôi không thở được.

Đặc biệt là bàn tay của gã này giống như một chiếc kìm lạnh giá mang theo một dòng khí lạnh, tiếp đó là giọng nói khàn khàn của

hắn vang lên: “Cảm giác bị lũ quỷ nhỏ cắn xé vừa rồi không dễ chịu chứ! Nói thật cho mày biết, chỉ cần mày bước vào mắt trận này, những gì mày nhìn thấy đều là thật, mặc dù bọn tao chỉ là hồn phách không còn thân thể nhưng vẫn có thể giết mày ở chỗ này, đây chính là không gì không làm được mà Hoàng đại sư vừa nói…”

Cảm giác bị bóp cổ không hề dễ chịu, hơn nữa cái gã này khỏe kinh người nên gần như xách được tôi từ dưới đất lên… May mà trên tay tôi còn Kim Cương Xử, vào lúc sống chết trước mặt tôi không còn lo nghĩ được nhiều mà đâm thẳng nó vào ngực gã đàn ông mặc áo bào này.

Vẻ mặt gã đàn ông này vừa rồi còn hung hãn mà trong nháy mắt đã cứng lại, hắn không thể tin mà cúi đầu nhìn vào ngực mình, Kim Cương Xử của tôi đang cắm vào đó… Rất nhanh, thân thể của hắn bắt đầu vỡ vụn từ ngực, giống như gió thổi hạt cát bay trong không khí.

Khi nhìn thấy người đàn ông mặc áo bào tan thành mây khói, tôi lập tức thu Kim Cương Xử lại, sau đó nhìn về phía Hoàng Cẩn Thần và nói: “Đây chính là không gì không làm được mà mày đã nói sao?”

Hoàng Cẩn Thần căm hận nhìn Kim Cương Xử trong tay tôi: “Không ngờ mày có thể tìm lại pháp khí này, xem ra tao đã đánh giá thấp mày.”

Lúc này tôi ước lượng một chút chiếc Kim Cương Xử trong tay rồi mở miệng: “Đây là pháp khí nhà Phật, đâu phải là thứ mấy âm hồn chúng mày có thể mơ ước? Hôm nay chúng mày lần lượt xếp hàng hay cùng nhau tiến lên!”

Hoàng Cẩn Thần thấy Kim Cương Xử của tôi lợi hại đương nhiên không dám tiếp tục mạo hiểm, nhưng tôi thấy biểu hiện của

ông ta vẫn như đã tính trước mọi chuyện, mà không hề sợ hãi Kim Cương Xử trong tay tôi.

Lúc này Hoàng Cẩn Thần nhìn thoáng qua chiếc Kim Cương Xử trong tay tôi: “Pháp khí nhà Phật chủ yếu dùng để siêu độ âm hồn, nhưng pháp khí này của mày lại có lệ khí nặng nề, xem ra đã giết vô số ma quỷ, chẳng lẽ mày không nghĩ đến một ngày nào đó sẽ bị nó phản phệ sao?”

CHƯƠNG

CON MỒI TRONG LƯỚI

Tôi không quan tâm đáp lại: "Mày cũng nói là một ngày nào đó, mặc dù tao không biết bao giờ sẽ đến ngày đó nhưng chắc chắn không phải là hôm nay... Hoàng đại sư, cho nên hôm nay bất kể thế nào chuyện này phải có một kết thúc."

Hoàng Cẩn Thần buồn cười hỏi: "Kết thúc? Này thanh niên, mày ngây thơ thật đấy, mày nghĩ là mình có một cái pháp khí nhà Phật lợi hại là có thể cắt đứt được toàn bộ chuyện này? Mỗi một âm hồn lấp vào mắt trận trước khi lên núi đều nghĩ như vậy, nhưng cuối cùng thế nào? Bọn họ không phải đều biến thành cái dáng vẻ quỷ quái này? Là mày thấy mình quá cao hay mày xem thường chúng tao?"

Tôi không khách sáo đáp lại: "Mày muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, tóm lại hôm nay..." Ai ngờ tôi vừa nói được một nửa thì cảm giác trên đầu có một luồng ánh sáng chói mắt, tiếp theo có tiếng động rất lớn truyền tới từ một chỗ nào đó dưới núi!

Khi tiếng động kết thúc, tôi đột nhiên cảm giác dưới chân rung động, dường như xung quanh đang lặng lẽ có sự thay đổi nào đó. Đặc biệt là Hoàng Cẩn Thần, sắc mặt của ông ta trở nên rất khó coi... Mặc dù tôi không biết dưới núi có chuyện gì xảy ra, nhưng

chắc chắn có liên quan đến mấy người chú họ.

Quả nhiên tôi nghe thấy Hoàng Cẩn Thần nói với vẻ không thể tin nổi: “Không thể nào… Thật sự không thể nào, tại sao lại có thể như vậy… Không, sẽ không kết thúc như thế này! Sẽ không!”

Lúc đó tôi cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng mấy âm hồn bị trói bằng xích sắt sau lưng Hoàng Cẩn Thần bắt đầu từ từ biến thành trong suốt, cuối cùng lần lượt biến mất trong không khí.

Tôi lập tức hiểu trận pháp phong thủy tà môn này có thể đã bị ai đó phá giải, chắc mấy người chú họ và chú Lê dưới tình huống bất đắc dĩ đã cắt đứt khe núi tượng trưng cho “Đầu rồng” kia.

Nhưng vào lúc trước khi biến mất, Hoàng Cẩn Thần đột nhiên dữ tợn nói: “Mày nghĩ rằng chuyện này kết thúc rồi à? Ha ha, không, chuyện này vĩnh viễn sẽ không…” Hoàng Cẩn Thần còn chưa nói xong đã hoàn toàn biến mất, tôi thấy thế lập tức xoay người chạy xuống núi để đi kiểm chứng suy đoán trong lòng.

Lúc tôi vội vàng chạy về trên đường chính, bầu trời trên đầu dần sáng lên theo thời gian, tôi không biết đó là do trời vẫn sáng hay do phá trận nên tất cả mới khôi phục bình thường.

Tôi càng không biết câu nói cuối cùng của Hoàng Cẩn Thần là có ý gì? Vì cái gì mà lão lại nói những lời càn rỡ như thế khi bản thân sắp biến mất? Nghĩ đến đây tôi càng bước nhanh hơn, thầm nghĩ muốn gấp gáp xuống núi để tụ họp với mấy người chú họ.

Lúc tôi nhìn thấy Vọng Nhạn Đài thì có một tảng đá lớn không biết đã lăn xuống chặn khe núi đó từ bao giờ, nó đã làm thay đổi dòng chảy qua chỗ khác. Nhưng tôi tìm xung quanh chỗ này một lúc mà không thấy mấy người chú họ, chẳng lẽ bọn họ phá trận xong nên đã lên núi tìm tôi?

Không đúng, đường lên núi chỉ có một, nếu như bọn họ thật sự

đến tìm tôi thì chắc chắn đã gặp ở trên đường núi rồi, bởi vì nếu có đường để đi vậy mấy người chú Lê lại chui vào rừng làm gì?

Tôi nhìn khối đá to như một chiếc xe việt dã, trong lòng thầm nghĩ mấy người chú họ làm sao có thể chuyển nó đến đây? Nếu dựa vào sức người chắc chắn không thể làm được? Vào lúc tôi đang nghi ngờ thì đột nhiên phát hiện trên bãi đá có một mảnh đỏ thắm, giống như một vũng máu…

Tôi vội vàng đến đó xem xét, quả nhiên đó là một bãi máu đã khô, tôi dùng tay quệt một ít, vết máu còn chưa khô hẳn, chắc có người đã bị thương ở chỗ này cách đây chưa lâu.

Nhìn thấy cảnh này mà lòng tôi có cảm giác nặng nề, chẳng lẽ lúc cắt đứt khe núi chú họ và chú Lê đã xảy ra chuyện gì sao? Nhìn số máu chảy ở đây chắc người này bị thương không nhẹ, chỉ mong tôi không đoán đúng.

Mặc kệ chuyện này thế nào nhưng hiện giờ người bị thương đã không còn ở chỗ này, hoặc người này đã chết hoặc được người khác cứu về chữa trị. Nghĩ đến đây tôi vội chạy về hướng thôn Nhạn Lai, tôi muốn xem mấy người chú Lê có phải vì có người bị thương nên đã quay trở về thôn không.

Trước đó lúc lên núi đều ngồi xe ngắm cảnh của Ngô Vũ, bây giờ xuống núi toàn bằng hai chân, mệt bở hơi tai… Khi tôi thở hồng hộc chạy về thôn thì phát hiện toàn bộ thôn yên tĩnh dị thường, tôi nhìn thoáng qua thời gian trên điện thoại, hiện giờ là 11 giờ 45 phút.

Mặc dù thời gian trên điện thoại và đồng hồ giống nhau, nhưng sau khi trải qua chuyện lúc trước, tôi cũng không dám xác định thời gian này có phải thời gian thực không.

Lúc này tôi ngẩng đầu nhìn mặt trời, chắc đã sắp đến trưa, nhưng trong thôn hiện giờ không nên vắng vẻ như thế này mới

đúng! Ngay lúc tôi đang vô cùng nghi ngờ thì đột nhiên nghe được một tiếng mở cửa "Két két" , tôi quay đầu nhìn về hướng có tiếng mở cửa thì thấy một thôn dân đang đứng ở cửa sân nhà mình và dùng đôi mắt âm u trừng trừng nhìn tôi.

Ánh mắt này không đúng! Sao hắn nhìn tôi như thù giết cha vậy? Lập tức có một dự cảm xấu dâng lên trong lòng, quả nhiên lão già Ngô Triệu Hải này không nói câu nào là thật, lúc trước lão nói trong thôn chỉ có dòng chính của lão biết toàn bộ sự thật, nhưng hiện giờ xem ra chuyện này hoàn toàn không phải như vậy! Có khi toàn bộ thôn dân đều biết chuyện này, đây có thể là một bí mật công khai… Nếu thật là như vậy, thì những lời Ngô Trường Hà nói lúc trước cũng không có mấy câu là thật, tất cả đều là cạm bẫy mà bọn chúng muốn dụ chúng tôi vào.

Ngay lúc tôi đang không ngừng suy nghĩ lung tung đến hàng trăm loại giả thiết, càng có nhiều tiếng cánh cửa mở ra, những thôn dân trước đó đón chúng tôi bằng khuôn mặt tươi cười vậy mà bây giờ đều dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía tôi.

Ngay lập tức tôi đã hiểu chỗ này không thể ở lâu, thế là theo bản năng tôi lui về phía cửa thôn, trong lòng thầm nghĩ cứ rời khỏi đây trước rồi tính… Ai ngờ đúng lúc này đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau: "Cậu Trương, cậu muốn đi đâu thế?"

Tôi nghe mà giật mình vội quay đầu lại nhìn thì thấy Ngô Triệu Hải đang mỉm cười đứng sau lưng tôi, mà Ngô Vũ bị tôi đuổi xuống núi trước đó cũng bình thản đứng bên cạnh ông ta…

Nhìn thấy cảnh này xong tôi cười lạnh một tiếng, sau đó chỉ tay vào hai chú cháu nhà họ Ngô: "Kỹ năng biểu diễn của chú cháu nhà họ Ngô các người được lắm! Tất cả đều có thể đoạt giải Oscar! Đúng là lừa bọn tôi xoay vòng vòng!"

Ngô Triệu Hải khẽ mỉm cười bảo: “Đừng nói như vậy, chúng tôi đều có sứ mệnh mà thôi…”

Tôi nhìn dáng vẻ cười lạnh của Ngô Triệu Hải mà sắp tức phát điên! Hóa ra toàn bộ thôn dân bọn chúng đã cẩn thận dệt một tấm lưới, còn chúng tôi có lòng tốt giúp đỡ lại trở thành con mồi trong lưới!

CHƯƠNG

TỰ NGUYỆN

Tôi nhìn sắc mặt bình thản của Ngô Vũ mà tức giận: "Ngô Vũ, mặc dù tôi luôn không tin Ngô Triệu Hải, nhưng tôi đối xử với anh cũng đâu tệ, cho dù chúng tôi đưa anh lên núi nhưng chẳng phải cuối cùng vẫn thả anh xuống à! Vì tôi vẫn luôn tin rằng anh vô tội! Hóa ra tôi sai rồi, anh mới là nam diễn viên chính! Bởi vì toàn bộ hành trình này mẹ nó chứ kỹ xảo của anh là tốt nhất!"

Miệng Ngô Vũ giật giật muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói ra. Ngô Triệu Hải vẫn đứng trước anh ta lúc này đứng ra tiếp lời: "Đúng là trước đó chúng tôi đã lừa mấy người, chúng tôi không trách mấy người hủy trận pháp phong thủy, nhưng cậu nhất định phải đi lấp vào mắt trận, nếu không…"

Ngô Triệu Hải nói đến đây đột nhiên dừng lại, sau đó vung tay ra hiệu cho phía sau, lập tức có hai thôn dân mang một người tuổi trẻ đang bất tỉnh đi ra. Tôi nhìn thấy trên đầu người đó còn cuốn băng thấm đầy máu, vừa nhìn là biết bị thương không hề nhẹ. Nhưng dù người này bị bó giống xác ướp, tôi vẫn nhận ngay ra không phải Đàm Lỗi thì còn là ai?

Vết máu trên tảng đá kia là của Đàm Lỗi? Vậy nhất định là cậu ta bị thương nặng rồi, chỉ vẻn vẹn có tí băng gạc thô ráp đó làm

sao có thể chữa trị cho cậu ta được? Tôi nhìn thấy lập tức muốn chạy đến xem, nhưng lại nghe Ngô Triệu Hải quát to: “Đứng yên tại chỗ đừng cử động, nếu không tôi sẽ giết cậu ta ngay bây giờ!”

Tôi nổi giận: “Tại sao cậu ấy lại bị thương? Vì sao không đưa đến bệnh viện?”

Ngô Triệu Hải cười lạnh: “Một kẻ muốn hại chết toàn bộ tính mạng của người dân trong thôn, chúng tôi không giết nó ngay đã là quá nhân từ, đừng có được voi đòi tiên…”

“Là chúng tôi được voi đòi tiên hay do các người không còn tính người? Cuối cùng tôi cũng đã hiểu tại sao mấy trăm năm trước ông trời lại muốn diệt trừ tổ tiên các người, xem ra ông trời đã sớm biết các người là một đám tai họa, bởi vì căn bản các người không đáng được sống! Nếu tổ tiên của các người chết hết lúc đó, thì đã không có những chuyện như ngày hôm nay!” Tôi nói với sắc mặt tái xanh.

Nhưng Ngô Triệu Hải không thèm quan tâm tôi mắng chửi ác đến mức nào, dường như lão ta có thể tha thứ cho mọi hành vi của một người “sắp chết” như tôi… Thấy Đàm Lỗi bị thương nghiêm trọng như vậy, trong lòng tôi không khỏi lo lắng cho chú Lê và chú họ, không biết hai người “tay chân lẩm cẩm” đó hiện giờ thế nào rồi?

Nghĩ đến đây tôi nghiêm nghị chất vấn: “Lê đại sư đâu? Ông đã bắt đồ đệ của Lê đại sư còn ông ấy thế nào rồi?”

Ngô Triệu Hải cười và nói: “Chúng tôi bây giờ tất nhiên sẽ không làm gì Lê đại sư, dù sao ông ta cũng là con át chủ bài trong tay chúng tôi mà, đúng không?”

Tôi không tin những gì Ngô Triệu Hải nói nên nhìn về phía lão ta bằng ánh mắt nghi ngờ, trong lòng thầm nghĩ Đàm Lỗi đã bị thương đến mức này vậy chú Lê và chú họ có thể bình yên sao?

Dường như Ngô Triệu Hải nhận ra suy nghĩ của tôi, ông ta bèn phất tay, sau đó một cánh cửa cách chúng tôi chưa đến năm mét đột nhiên mở ra, chú Lê đang bị trói chặt bên trong đó, mặc dù trông có vẻ chật vật nhưng không bị vết thương nào.

Nhìn thấy chú Lê không có vấn đề làm tôi nhẹ cả người, nhưng tôi lập tức phát hiện chú họ không ở đấy? Điều đầu tiên tôi nghĩ đến là khẳng định lão hồ ly này đã chạy được rồi, vì với hiểu biết của tôi về chú họ, chắc chắn chú sẽ không bị những người này bắt được.

Miệng chú Lê đang bị bịt lại, sau khi chú nhìn thấy tôi thì vội nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng lúc này tôi không hiểu chú lắc đầu là có ý gì? Đang lúc buồn bực bỗng nhiên tôi nghe thấy Ngô Triệu Hải lạnh lùng nói: "Nếu không muốn bọn họ chết thì hãy ngoan ngoãn trở lại trong mắt trận đi..."

Tôi nghi ngờ hỏi: "Trận cũng phá rồi làm gì còn mắt trận nữa?"

Nhưng Ngô Triệu Hải lại không quan tâm mà tự mình nói: "Bảo cậu về thì cứ về, chỉ cần chúng tôi chuyển viên đá khỏi Vọng Nhạn Đài là địa mạch lúc trước sẽ quay lại thôi... Mà cậu phải về đó để lấp mắt trận."

Tôi lập tức thấy nhức đầu, không ngờ người của thôn Nhạn Lai này khó chơi như vậy! Trong lòng thầm nhủ một đám âm hồn ở mắt trận đều đã biến mất, nhưng bọn họ vẫn nhất định bắt tôi phải chết trong đó.

Tôi cũng biết đây là cọng cỏ cuối cùng của Ngô Triệu Hải, bởi vì trận phong thủy vừa tan vỡ, bọn họ cũng không biết vận mệnh của mình sẽ biến đổi thế nào, cho nên tất nhiên bọn họ phải đánh cược một lần và cũng trở nên càng điên cuồng hơn.

Nhưng cục diện trước mặt phải phá giải thế nào? Bọn họ dùng tính mạng của chú Lê và Đàm Lỗi để uy hiếp tôi, kể cả khi tôi đồng

ý với bọn họ rồi trở về mắt trận, làm sao có thể khẳng định bọn họ không giết hai người đó để diệt khẩu sau khi tôi đã lấp vào mắt trận?

Nghĩ đến đây tôi lạnh lùng nói với Ngô Triệu Hải: “Tôi dựa vào đâu mà tin tưởng các người… Với cách xử sự của mấy người, chỉ sợ sẽ không để mấy người chúng tôi còn sống mà rời khỏi thôn Nhạn Lai, dù sao đều là chết vậy vì cái gì mà tôi phải làm theo ý muốn mấy người để đi lấp vào mắt trận?”

Ngô Triệu Hải nghe tôi nói như vậy, trên mặt bỗng lộ vẻ lo lắng: “Nếu đã như vậy, chỉ cần cậu tự nguyện trở về lấp vào mắt trận, chúng tôi có thể thả hai thầy trò Lê đại sư ra trước.”

Tôi đã bắt được một từ mấu chốt trong câu nói của Ngô Triệu Hải, đó là tự nguyện! Xem ra đây mới là điều quan trọng nhất, người lấp vào mắt trận phải là tự nguyện mới được!

Như vậy nói cách khác lúc trước Hoàng Cẩn Thần là tự nguyện lấp vào mắt trận, nhưng tại sao lão ta lại muốn làm như vậy? Chỉ tiếc lão già chết tiệt đó đã tan thành mây khói, nếu không tôi nhất định phải hỏi tại sao lại hy sinh tính mạng của mình vô điều kiện cho người nhà họ Ngô?

Tôi yên lặng một lúc rồi mới ung dung trả lời Ngô Triệu Hải: “Được, nhưng làm thế nào để tôi tin rằng ông sẽ thả toàn bộ bọn họ đi? Tôi không phải kẻ ngu, mấy người nhà họ Ngô các người nói không có câu nào là thật hết, chỉ nói vài câu đã muốn tôi tin tưởng sao?”

Ngô Triệu Hải suy nghĩ rồi bảo: “Nếu đã thế, cậu có thể đi cùng chúng tôi đưa bọn họ xuống núi, sau đó chúng tôi sẽ lại đưa cậu về mắt trận được chứ?”

Tôi quay đầu nhìn chú Lê, sau đó lại nhìn Đàm Lỗi đang hôn mê bất tỉnh, trong lòng biết mặc kệ chuyện gì xảy ra vẫn phải đưa bọn

họ xuống núi đã rồi tính tiếp! Nếu thật sự cần có người hy sinh để đổi lấy tính mạng mọi người, có lẽ tôi là một lựa chọn thích hợp. Biết đâu đây là kiếp số trong mệnh của tôi? Xem ra tôi không đợi được người đã cho tôi mượn thọ…

Sau đó tôi gật đầu với Ngô Triệu Hải: "Được, tôi muốn nhìn thấy bọn họ an toàn rời khỏi chỗ này, nếu không đừng nghĩ tới chuyện tôi tự nguyện đi lấp trận!"

Đã nói đến mức này, Ngô Triệu Hải cũng không ý kiến gì nữa, lão vung tay lên lập tức có hai chiếc xe việt dã màu đen chạy đến, bọn họ đưa chú Lê và Đàm Lỗi lên xe thứ nhất, còn tôi bị đưa lên xe thứ hai.

Trong lúc chiếc xe chạy xuống dưới núi, tôi thầm suy nghĩ tại sao năm đó Hoàng Cẩn Thần lại tự nguyện đi lấp mắt trận? Dù sao tôi cũng không tin lão ta vì trăm mạng người thôn Nhạn Lai mà tự nguyện hy sinh…

CHƯƠNG

MANG ƠN

Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có một khả năng, đó là trước đó lão ta đã nói mình gặp phải tử kiếp, cho dù thế nào cũng khó thoát kiếp số, nên lão muốn nhờ vào trận pháp phong thủy của thôn Nhạn Lai để giúp mình độ kiếp.

Mặc dù tôi không rõ tình huống cụ thể trong chuyện này, nhưng tôi đoán Hoàng Cẩn Thần cũng muốn thoát khỏi nỗi khổ luân hồi giống chú họ tôi năm đó, nhưng chỉ khác cái cách mà lão đã chọn mà thôi.

Nếu người lần này Ngô Triệu Hải tìm không phải chúng tôi, có lẽ mười mấy, hai mươi năm sau, không biết Hoàng Cẩn Thần sẽ mượn khí âm tà trong trận để luyện hóa thành thứ quái quỷ gì nữa.

Chỉ tiếc lần này bọn chúng tính toán không thành công, tìm nhầm mấy kẻ khó chơi là chúng tôi, lừa gạt, dụ dỗ thế nào cũng không tự nguyện mắc lừa, cuối cùng còn hủy luôn cả địa mạch đầu rồng…

Ngay lúc tôi còn đang suy nghĩ lung tung, chiếc xe đã đi đến chân núi, sau khi chiếc xe việt dã đi trước chặn một chiếc xe buýt du lịch, chú Lê và Đàm Lỗi đã đi lên đó. Tôi nhìn chiếc xe buýt đầy

khách du lịch biến mất trước mắt rồi mới buông bỏ sự lo lắng trong lòng.

Trên đường trở về, tôi trò chuyện vớ vẩn vài câu với người đang áp giải mình: “Mấy người làm thế nào bắt được Lê đại sư? Bên cạnh ông ấy có một ông già cũng rất lợi hại đó…”

Người thôn dân trẻ tuổi phụ trách áp giải tôi nói bằng giọng đắc ý: “Lão già đó thấy tình thế không ổn là lập tức chạy ngay vào rừng! Lợi hại cái rắm!”

Tôi cười thầm trong lòng, cảm thấy đây đúng là phong cách của chú họ, nhưng chú chạy được cũng tốt, dù sao chú họ không phải đèn cạn dầu, kể cả cuối cùng chú không cứu được tôi nhưng chắc chắn sẽ không để mấy người Ngô Triệu Hải dễ chịu.

Trong lúc nói chuyện chúng tôi đã về đến thôn Nhạn Lai, tôi đã đói đến mức bụng lép kẹp, thế là câu đầu tiên tôi nói khi gặp Ngô Triệu Hải là: “Tôi đói…”

Ngô Triệu Hải không nói thêm câu nào mà sai người chuẩn bị một bàn cơm thịnh soạn cho tôi, xem ra bọn họ cũng cảm thấy không thể để tôi bụng đói lên đường! Sau khi ăn uống no đủ, bọn họ để tôi ngủ một giấc trong từ đường, lúc đó tôi cũng thả lỏng, thầm nghĩ có thể ngủ thì cứ ngủ! Dù sao cũng đã vật vã cả đêm.

Không ngờ giấc ngủ này ngủ đến tận lúc mặt trời sắp lặn, theo ý của Ngô Triệu Hải thì tại một canh giờ nào đó tối nay, bọn họ sẽ đưa tôi đến chỗ gốc gây thông. Sau khi tỉnh ngủ, tôi yêu cầu ra ngoài vận động một chút, nhưng tay thôn dân phụ trách canh giữ tôi lại chỉ đồng ý tôi đi dạo trong từ đường.

Tôi thấy bực mình! Từ đường thì từ đường vậy! Thế là tôi chắp tay đi dạo đến sảnh chính nơi thờ cúng bài vị tổ tiên nhà họ Ngô, khi đến tôi thấy Ngô Triệu Hải đang dùng con dao nhỏ tự khắc cái gì đó lên tấm “Bài vị không có chữ” kia.

Thấy tôi đến, lão vẫy tay và nói: “Tôi đang khắc tên cậu, người nhà họ Ngô luôn biết ơn, việc cậu hy sinh cho chúng tôi sẽ vĩnh viễn có người nhớ kĩ…”

Tôi hừ nhẹ một tiếng nhưng cũng không đi qua xem lão khắc chữ mà ung dung đi đến chỗ đặt gia phả, tiếp đó tiện tay cầm cuốn gia phả được phủ bằng vải đỏ lên, ngay lập tức âm thanh chói tai lại vang lên trong đầu tôi!

Người đàn ông máu me đầy mặt lúc trước lại xuất hiện lần nữa và vẫn nói những lời như cũ, nhưng lần này tôi đã nhìn rõ ràng người này không phải Hoàng Cẩn Thần! Lúc trước chúng tôi nhận định người này là Hoàng Cẩn Thần vào mười mấy năm trước đã lấp mắt trận, hơn nữa lần đầu tiên gặp Hoàng Cẩn Thần thì lão ta lại cố tình biến thành dáng vẻ của chú Lê để lừa gạt tôi, cho nên từ đầu đến cuối tôi chưa từng hoài nghi tàn hồn này không phải Hoàng Cẩn Thần. Nhưng khi nhìn thấy tàn hồn trên gia phả một lần nữa, tôi lại phát hiện hắn không phải Hoàng Cẩn Thần, mà là một người đàn ông có cùng độ tuổi…

“Ông là ai?” Tôi cố chịu đựng âm thanh chói tai trong đầu, run giọng hỏi.

Nhưng người đàn ông mặt đầy máu này vẫn không ngừng lặp lại câu nói đó: “Mau rời khỏi chỗ này…”

Tôi hiểu ngay đây là một tia chấp niệm người đó lưu lại trên gia phả, không có giá trị gì, nhưng thân phận của hắn lại làm tôi hứng thú, bởi vì người này chắc chắn không phải tự nguyện bị lấp vào mắt trận.

Lúc tôi phục hồi tinh thần, cuốn gia phả nhà họ Ngô đã bị người khác đoạt lại, chắc do tôi cầm cuốn gia phả rồi không ngừng hỏi ông là ai, ông là ai… khiến cho Ngô Triệu Hải cũng phải ngơ ngác, vì thế khi tôi tỉnh táo lại thì thấy lão ta đang nhìn chằm chằm vào

tôi đầy nghi ngờ.

Tôi thầm nghĩ dù sao cũng đã vạch mặt nên chẳng có gì không thể nói được, thế là tôi bèn chỉ vào cuốn gia phả và nói: “Trên này có tàn hồn của một người đã chết, oán khí rất nặng… Không biết là ai trong số những người trên bài vị?”

Ngô Triệu Hải nhướng mày, sau đó cúi đầu nhìn bài vị chưa khắc xong trong tay giống như đang nhớ lại phải chăng có tồn tại một người như thế…

Một lát sau, Ngô Triệu Hải mới trầm giọng nói: “Tôi đã từng nghe cha tôi kể, trong số hai mươi mấy vị tổ tiên lấp vào mắt trận, đúng là có một vị vô cùng khó nhằn, cho dù thân thể đã chết cũng không chịu bị luyện hóa giống như những người khác. Cuối cùng tộc trưởng nhà họ Ngô lúc đó phải bỏ ra nhiều tiền để mua một sợi xích khóa hồn từ âm sai về, nhờ vào nó mới hoàn toàn khóa được hắn.”

Tôi gật đầu: “Đúng là có nhân vật như vậy, tôi bị mấy lời nói dối của các người xoay vòng vòng nên không biết đâu là thật đâu là giả nữa… Nhưng tại sao trước đó tôi không nhìn thấy hắn trong mắt trận?”

Lúc này Ngô Triệu Hải mới than nhẹ: “Ai biết được? Âm hồn kiêu ngạo không nghe lời đó chắc đã bị trận pháp nuốt hết rồi! Âm hồn không bị trận pháp phong thủy sử dụng chỉ có kết cục là bị nuốt và biến thành một bộ phận của trận pháp.”

Tôi còn muốn hỏi thêm vài điều nữa nhưng Ngô Triệu Hải nhìn thoáng qua đồng hồ rồi mở miệng: “Đã gần đến giờ rồi, cũng nên chuẩn bị đưa cậu lên núi!”

Tôi bị ép đưa ra khỏi từ đường, Ngô Vũ đang chỉ huy một chiếc cần cẩu từ từ đi về hướng Vọng Nhạn Đài, chắc là muốn nhấc tảng đá đang cắt ngang khe núi ra.

Sau khi Ngô Vũ nhìn thấy tôi, anh ta do dự một chút rồi đi tới… Thật ra tôi có thể nhận ra trong mắt anh ta đầy vẻ áy náy, cho nên trước đó anh ta không dám nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi lạnh lùng nhìn Ngô Vũ đi tới để xem anh ta muốn làm gì. Nhưng ngoài dự liệu của tôi là, tên này trực tiếp đi ra phía sau rồi nắm chặt lấy sợi dây trói và bảo: “Cái tên này gian xảo lắm, nhất định phải trói thật chắc mới được…”

CHƯƠNG

TỰ NGUYỆN HIẾN TẾ

Không ngờ đúng lúc này tôi đột nhiên cảm giác có người nhét thứ gì đó vào tay mình, cảm giác lành lạnh như một miếng kim loại. Lúc đó trên mặt tôi không có biểu hiện gì nhưng trong lòng lại vô cùng khiếp sợ, bởi vì tôi biết người nhét đồ vật vào tay tôi chắc chắn là Ngô Vũ!

Từ đầu đến cuối trên mặt tôi không biểu hiện gì nên không ai nhận ra trong lòng tôi đang run rẩy, mặc dù trước đó tôi rất thất vọng đối với Ngô Vũ, nhưng vẫn có thể hiểu cách làm của anh ta. Bởi vì khi một người vừa ra đời đã phải gánh vác sứ mạng để sống, vậy anh ta cũng sẽ vì sứ mạng này mà làm ra chuyện khác người cũng là hợp tình hợp lý… Mặc dù sứ mạng này là uy hiếp trí mạng đối với người khác.

Sau đó tôi bị mấy thôn dân áp giải lên xe ngắm cảnh, lần này lái xe không phải Ngô Vũ mà đổi thành một khuôn mặt xa lạ tôi không quen biết. Nhưng nghĩ lại thì thật ra mấy ngày qua chúng tôi chỉ gặp vài người cố định và chưa từng gặp các thôn dân khác.

Điều này không khó tưởng tượng, những người để chúng tôi nhìn thấy và tiếp xúc đều có kịch bản và lời thoại riêng, còn những thôn dân khác không đến lúc cuối cùng sẽ không xuất hiện.

Hơn nữa tất cả mấy người này đều trông rất hung dữ, bảo sao Ngô Triệu Hải không để họ tiếp xúc với chúng tôi, ánh mắt họ nhìn tôi bây giờ như muốn ăn tươi nuốt sống vậy…

Trước khi lên đường, Ngô Triệu Hải bàn giao vài câu với gã thôn dân dẫn đầu, hắn nghe xong gật đầu đáp: "Yên tâm đi chú Hải, cháu biết phải làm thế nào."

Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời và phát hiện mặt trời sắp lặn về hướng Tây, trong lòng tôi suy nghĩ làm thế nào mới xem là tự nguyện hiến tế? Dù sao chắc chắn là tôi không hề tình nguyện… Trong lúc đang suy nghĩ lung tung, chiếc xe đã đi đến cuối con đường núi, con đường lát đá lại xuất hiện trước mặt tôi một lần nữa.

Thật ra nếu như không phải không đúng thời điểm, phong cảnh nơi này vẫn tính là khá đẹp, ánh nắng chiều rực rỡ chiếu sáng toàn bộ khe núi… Nếu chỗ này là phần mộ mà tôi tự chọn thì quá tốt, còn nếu là người khác chọn cho tôi thì chẳng hề vui tí nào.

Trước đó lúc ở trong thôn, những người trên xe đối xử với tôi khá lịch sự, nhưng không biết có phải do trời sắp tối không mà mấy người bọn họ đi đến đây bắt đầu hơi nóng nảy giục giã, có lúc thấy tôi đi chậm còn xô đẩy vài lần.

Nhưng chuyện đã đến nước này thì chỉ có thể nhẫn nhịn, để xem tiếp sau đây bọn họ sẽ làm thể nào để cho tôi lấp vào mắt trận! Thật ra tôi không tin việc lấp vào mắt trận là cứ đưa người đến đây rồi trực tiếp làm thịt, bởi vì như vậy chẳng có kỹ thuật gì cả, hơn nữa cũng khó mà tính là người bị hiến tế đã tự nguyện.

Trong lúc tôi đang nghi ngờ, bọn họ đã áp giải tôi đến trước mặt tảng đá dưới gốc thông, nhìn bộ dạng như muốn đẩy tôi lên đó. Trong nhất thời tôi bỗng cảm thấy nặng nề, chẳng lẽ bọn họ muốn ném tôi xuống sườn núi, vậy lưỡi dao Ngô Vũ nhét cho tôi

còn tác dụng quái gì nữa?

Cũng may sau khi ba chân bốn cẳng túm tôi lên thì bọn họ không thô bạo đẩy xuống cho xong việc mà rất có nghi thức treo tôi lên cái cây nửa sống nửa chết kia, tiếp theo gã cầm đầu lấy ra một con dao ngắn kiểu cổ.

Tôi nhìn thấy mà giật mình, thầm nghĩ chẳng lẽ bọn họ muốn cắt cổ tôi? Thế là tôi vội vàng nói với gã trẻ tuổi đó: “Ai… Anh nói nhỏ với mấy anh em này, tuổi của mấy đứa không lớn, nhưng tuyệt đối đừng để người khác lợi dụng, các em biết giết người sẽ bị tội gì không? Là bị xử bắn đấy, mấy đứa còn trẻ như thế này mà làm thế thì không đáng!”

Ai ngờ gã thôn dân trẻ tuổi kia nghe tôi nói thế lại khinh bỉ nhìn tôi rồi bảo: “Yên tâm, chúng tôi đều chưa thành niên, điều này không cần anh quan tâm!”

Tôi nghe mà lòng như tro nguội, thầm nghĩ rốt cuộc đám người thôn Nhạn Lai này là loại người nào? Xem ra Trương Tiến Bảo tôi hôm nay phải kết thúc tính mạng ở đây rồi! Được thôi, thích thì chiều, chờ tôi sau khi chết biến thành quỷ nhất định phải làm cho các người sống không yên!

Đương lúc tôi đang suy nghĩ thì bầu trời đã hoàn toàn tối đen, tên thanh niên cầm đầu nhìn thấy thế bèn dặn những người khác bò xuống trước, còn hắn cầm con dao ngắn đi đến trước mặt tôi rồi nói: “Ông anh này, hiện giờ tôi đại diện toàn bộ mọi người trong thôn Nhạn Lai cảm ơn anh đã hy sinh, anh yên tâm, sau này cứ đến ngày lễ ngày tết hàng năm chúng tôi sẽ không thiếu đồ cúng và hương khói cho anh đâu!”

Tôi biết bây giờ nói gì cũng vô ích, bèn nhìn chằm chằm vào con dao ngắn trong tay hắn và thấy nó tiến thẳng đến chỗ cổ của mình… Ai ngờ lúc con dao ngay gần trước mặt, hắn lại đột nhiên

nhấc lên, tiếp đó tôi thấy cổ tay bị đau nhói hai lần, ngay lập tức có hai dòng chất lỏng ấm nóng chảy xuống…

Hóa ra tên này muốn rạch mạch máu trên cổ tay tôi để tôi chảy máu đến chết, hình như trước đó lão già Hoàng Cẩn Thần đã nói qua là lão cũng đã chết như thế này, nhưng lão già này cứ nói nửa thật nửa giả nên sau đó tôi không để ý những lời này nữa, không ngờ cuối cùng tôi lại có kết cục giống như lão.

Chắc do sắc mặt tôi bây giờ rất khó coi nên trước khi đi, tên thôn dân trẻ tuổi còn an ủi: "Đừng lo lắng, chết như vậy không đau đớn đâu!"

Lúc đó tôi thầm mắng trong lòng, được rồi, không đau đúng không? Để ông đây sau khi chết biến thành quỷ sẽ đi tìm mày và cũng cho mày mất chút máu để biết cái gì gọi là không đau đớn nhé!

Tên đó cắt hai cổ tay tôi xong thì lập tức bò xuống dưới tảng đá rồi đi ngay mà không quay đầu lại… Tôi biết bọn họ sợ trời tối ở chỗ này, sợ mình cũng biến thành vật tế cho trận pháp phong thủy giống như tôi.

Mặc dù tôi không nhìn thấy vết thương ở cổ tay sâu bao nhiêu nhưng từ tốc độ chảy máu có thể nhận thấy chắc không tổn thương đến động mạch, nếu không máu đã sớm phun đầy chỗ này! Khi chưa xác định những người đó đã đi xa, tôi chỉ có thể yên lặng chờ đợi, dù cho dưới chân đã từ từ thấm đầy máu…

Sau khi xác định bọn họ đã đi xa, tôi vội vàng lấy lưỡi dao đang được giấu trong đầu ngón tay ra và kẹp chặt nó để cắt dây trói.

Máu cứ từng giọt từng giọt chảy xuống theo cánh tay, nhưng tôi biết mình nhất định phải ổn định không thể nóng vội, nếu như không cầm chắc mà để rơi lưỡi dao xuống đất, vậy thì tôi hết đường mà xoay chuyển!

Cũng may dưới sự kiên trì và cẩn thận của tôi, cuối cùng sợi dây trói cũng đứt, tôi lập tức ngồi bệt xuống đất… Lúc này tôi cũng không lo được đến chuyện cơ bắp hai cánh tay đang đau nhức mà vội vàng cúi đầu kiểm tra vết thương ở cổ tay, may mà có sợi dây thừng nên tên nhóc kia cắt khá nông, vẫn chưa chạm đến mạch máu quan trọng.

CHƯƠNG

GẶP LẠI NGƯỜI THÂN

Nhưng điều này không có nghĩa là vết thương không sâu, tôi nhìn thoáng qua là biết chắc phải khâu mới được, không còn cách nào khác tôi đành xé thêm một mảnh vải để băng bó vết thương, đáng thương cho cái áo của tôi lúc này đã trở thành áo hở rốn.

Khi tôi dùng tay leo từ trên tảng đá xuống, cả người tôi trông vô cùng thê thảm! Không chỉ máu me khắp người mà chỉ còn hai mảnh che trước ngực! Nhưng điều này chẳng đáng là gì so với giữ được tính mạng…

Tôi sợ mấy người trước đó sẽ đứng canh ở đường lớn, nên không dám đi đường chính mà đi xuyên rừng đến chỗ đỗ xe lúc trước, không ngờ đến nơi mới biết chỗ đó chẳng có ai!

Xem ra tôi thật sự đánh cao bọn họ, chắc mấy thanh niên đó không dám đứng canh trên núi vào lúc đêm hôm khuya khoắt, cho nên sau khi làm tôi chảy máu đã vội vàng xuống núi. Không có ai canh chừng thì quá tốt, tôi chỉ cần chuồn xuống núi là có thể chạy thoát.

Mặc dù tôi không hiểu nhiều về phong thủy, nhưng tôi không tin bọn họ di chuyển khối đá kia đi là mọi thứ có thể phục hồi lại như cũ. Bởi vì có một số thứ thay đổi chính là thay đổi, bất kể sửa

chữa thế nào cũng không thể trở lại lúc trước.

Có lẽ đây chỉ là mong muốn đơn phương trong lòng mấy người Ngô Triệu Hải mà thôi…

Mặc kệ thế nào, tôi vẫn không thể đi đường lớn, nhưng tôi là người sống ở thành phố từ bé, một mình trong núi không thể nào phân biệt được Đông Nam Tây Bắc, không có người dẫn đường tôi rất dễ lạc đường.

Trong lúc tôi đang do dự không biết phải xuống núi bằng cách nào thì đột nhiên nghe thấy xa xa có tiếng động trên đường, nhìn kĩ hóa ra là chiếc xe ngắm cảnh đang quay lại!

Gã thanh niên tóc vàng ngồi trước than vãn: “Chú Hải cũng thật là, đêm hôm khuya khoắt lại sai chúng ta lên một lần nữa, chẳng lẽ còn sợ tên kia chưa chết sao?”

Tên thanh niên lúc trước cầm dao cắt tôi nghe thế lập tức quát lên: “Mày im miệng! Về sau ít phàn nàn kiểu này đi, chú Hải không phải vì muốn tốt cho mọi người à?”

Gã tóc vàng lại khịt mũi coi thường: “Loại chuyện này nói ra rất mơ hồ, bây giờ là thời đại gì rồi mà còn tin vào ba cái mê tín đấy nữa… Nếu không phải chúng ta chưa tròn mười tám tuổi, thì thật sự chẳng có ai muốn mạo hiểm làm chuyện này cả!”

Mấy người còn lại nghe gã tóc vàng nói cũng đều nhao nhao biểu thị mình cũng không tự nguyện muốn tới, mà đều do cha mẹ bắt phải đi! Tôi nghe mà nghĩ thầm trong lòng, lúc làm chuyện phạm pháp Ngô Triệu Hải chuyên chọn một số thanh niên chưa đủ tuổi thành niên, lão đúng là tên cáo già!

Khi chiếc xe ngắm cảnh từ từ tiến đến gần, tôi sợ đến mức nín thở, bởi vì bọn họ dừng xe cách tôi chưa đến vài mét, nếu như lúc này tôi hơi động đậy chắc chắn bọn họ sẽ nghe thấy.

Lúc này tên trẻ tuổi cầm đầu chỉ vào gã tóc vàng và ra lệnh: “Mày, leo lên xem người đã chết chưa?”

Gã tóc vàng nghe xong lập tức nhướng mày hỏi: “Lại là em? Anh Ba, anh cũng biết từ bé em đã sợ ma rồi mà!”

Tên trẻ tuổi bị gọi là anh Ba tức giận nói: “Bảo mày đi thì cứ đi đi! Nhìn một người chết có gì mà sợ! Mày nói xem mày còn biết làm gì? Nếu không phải tao xin chú Hải dẫn mày theo, sau này việc kiếm tiền từ homestay còn đến lượt nhà mày không?”

Gã tóc vàng nghe câu đó xong lập tức ỉu xìu, hắn bất đắc dĩ xuống xe đi về phía gốc cây thông. Sau khi hắn đi, một người trẻ tuổi khác trên xe hỏi: “Anh Ba, em không hiểu, cái thằng này cũng không phải họ Ngô, tại sao anh làm chuyện gì cũng đều phải dẫn nó theo?”

Anh Ba nghe xong trừng mắt nhìn người hỏi rồi giải thích: “Mày biết cái gì, chú Hải đã nói, người trong thôn chúng ta phải đồng lòng, mặc dù không cùng một họ nhưng chỉ cần là thôn Nhạn Lai thì nhất định phải một lòng! Trong thôn chúng ta không thể sinh ra ý nghĩ khác, nếu không lúc đó mọi người chết thế nào cũng không biết đâu!”

Tôi thấy người được gọi là anh Ba này có lòng dạ rất thâm trầm, mặc dù tuổi trẻ hơn Ngô Vũ rất nhiều nhưng đầu óc lại cao hơn anh ta vài cấp bậc… So sánh với Ngô Vũ, hắn càng có tố chất tiếp nhận vị trí tộc trưởng của Ngô Triệu Hải hơn.

Chẳng bao lâu sau gã tóc vàng đã vội vàng chạy về và nói: “Anh… Anh Ba, không thấy tên kia! Có phải đã thành cương thi rồi không?”

Anh Ba nghe xong mặt biến sắc, sau đó trầm giọng nói: “Không đúng… Chú Hải chưa bao giờ nói trong thời gian ngắn như vậy mà thành cương thi được cả, chắc chắn tên đó đã chạy mất rồi!” Sau

đó anh Ba suy nghĩ rồi bảo với gã tóc vàng: “Mày tay chân nhanh nhẹn, giờ hãy tranh thủ lái xe xuống núi tìm chú Hải và kể tình huống ở đây cho chú biết!”

“Một mình em xuống núi? Anh Ba à, em sợ…” Gã tóc vàng rụt rè.

Anh Ba không khách sáo đập hắn một cái rồi nói: “Đồ vô dụng, đến lúc nào rồi mà còn sợ, hoặc là xuống núi gọi người hoặc là vào rừng tìm người, mày chọn đi!”

Gã tóc vàng nghe nói phải vào rừng thì lập tức tỏ ý muốn xuống núi tìm chú Hải! Anh Ba kêu mấy người trên xe đi xuống và dặn dò: “Tên đó lúc trước chảy khá nhiều máu, chắc chắn không đi xa được, tranh thủ tìm bốn phía xung quanh xem!”

Sau khi hắn nói xong, mấy tên thanh niên lập tức bật đèn pin cá nhân lên rồi chiếu vào rừng… Tôi nhìn thấy mà giật mình, với khoảng cách bây giờ giữa tôi và bọn họ thì chỉ cần chiếu bừa vài lần là sẽ bị phát hiện.

Mặc dù xử lý mấy tên nhóc này cũng không phải việc khó, nhưng tình huống hiện giờ của tôi giống như tên anh Ba kia đã nói, do mất máu nên hơi hoa mắt chóng mặt, bây giờ mà phải đối phó với năm sáu đứa trẻ ranh to xác chắc chắn sẽ hơi mất sức!

Trong lúc tôi đang do dự không biết có nên tranh thủ chạy vào rừng không, thì bỗng nhiên có một tên thanh niên cầm đèn pin chiếu về hướng này! Tôi định đứng dậy chạy theo phản xạ, nhưng bất ngờ bị một bàn tay bịt miệng lại…

Chuyện này làm tôi giật cả mình, vì tôi không ngờ trong khu rừng tối tăm này lại có một người khác, hơn nữa tôi không biết người này đến gần tôi từ lúc nào!

Vì người đó dùng hết sức giữ chặt nên tôi đứng im tại chỗ không hề cử động, gã thanh niên cầm đèn pin soi về phía này vài

lần rồi xoay người rời đi! Nhưng lúc này tôi cũng bị dọa sợ toát mồ hôi!

Cũng may anh Ba dẫn vài người đi tìm xuống phía dưới núi, có vẻ bọn họ đánh giá khá cao tốc độ chạy trốn của tôi! Đợi bọn họ đi hết, bàn tay che miệng tôi mới từ từ thả ra, tôi quay lại nhìn mà suýt khóc…

“Trời ạ! Chú họ, chú đã đi đâu vậy?” Tôi kích động hỏi.

Chú họ thở dài trả lời: “Nhỏ giọng một chút, mấy đứa đó còn chưa đi xa đâu!”

Tôi vội vàng ngoan ngoãn ngậm miệng và không dám tùy tiện nói gì nữa! Sau đó chú họ kéo tôi đi về phía Tây khu rừng, chú nói lúc trước đi trong rừng đã phát hiện một con đường nhỏ xuống núi, bây giờ chúng tôi nhất định phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

CHƯƠNG

THIÊN LÔI PHÁ TRẬN

Sau đó chú họ kiểm tra qua tình trạng hai tay của tôi, đúng như tôi đã dự đoán trước đó, vết thương có vẻ hơi sâu, nhất định phải đến bệnh viện khâu lại… Tình huống của tôi nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của chú, vì thế chúng tôi không thể không xuống núi ngay lập tức.

Mặc dù bây giờ tôi không biết tình hình của chú Lê và Đinh Nhất như thế nào, nhưng dù gì bọn họ cũng đã thoát ra, cho nên tôi cũng không cần tiếp tục ở lại chỗ này nữa. Còn chuyện phong thủy của trận pháp này có thể khôi phục hay không, nếu không khôi phục được thì thôn dân thôn Nhạn Lai sẽ gặp chuyện gì… Tất cả những điều này không nằm trong phạm vi quan tâm của tôi!

Chú họ di chuyển rất nhanh trong rừng, mặc dù tôi không biết đường nhưng không quan trọng, chỉ cần đi theo bước chân của chú là được. Chẳng bao lâu sau, chú họ đã dẫn tôi tìm được con đường nhỏ, nhờ có ánh trăng nên tôi nhìn thấy được đấy đúng là một con đường nhỏ…

Chắc chỉ có chú họ mới nhận ra được đây là một con đường. Theo suy đoán của tôi thì đây là con đường do một loại động vật ăn cỏ nào đó trong núi, vừa đi vừa ăn mới tạo thành một đường

hẹp quanh co như thế này, nó vừa gập ghềnh, vừa hơi một chút là sẽ bị nhánh cây đập vào mặt, có mấy lần tôi bị đập đau rát. Nhưng chú họ ở phía trước dường như rất quen với loại đường nhỏ này, một người sống lâu quả nhiên sẽ tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm…

Vừa đi tôi vừa hỏi: “Đúng rồi, các chú tìm ở đâu ra tảng đá to như thế để chặn khe núi? Làm sáng nay Ngô Triệu Hải phải dùng cần cẩu để chuyển tảng đá đi đấy ạ!”

Chú họ đang đi phía trước cười gian, trả lời: “Tảng đá đó là do chú dùng bùa dẫn sét bổ xuống từ trên núi, trận pháp dính với suối nước đã rách, không phải dời nó đi là khôi phục đơn giản như vậy được đâu.”

Lời chú họ nói đúng như những gì tôi đã đoán, tôi vội truy hỏi: “Bùa dẫn sét là cái gì ạ? Tại sao có thể biến ra một tảng đá lớn như vậy?”

Chú họ vẫn luôn đi trước nghe thế lập tức quay đầu lườm tôi một cái và bảo: “Cháu đúng là chẳng biết gì, cái đó không phải biến ra tảng đá mà là bổ từ trên núi xuống! Bùa dẫn sét tức là đưa tới Thiên Lôi đánh chết một số tà ma làm việc ác. Trận pháp phong thủy của thôn Nhạn Lai đúng là mối họa lớn, cũng đáng cho chú dùng Thiên Lôi phá trận!”

Thấy chú họ nói oai phong như vậy, tôi ngạc nhiên thốt lên: “Chú được đó! Vậy mà còn gọi được cả Thiên Lôi? Không đúng, cái đó mà cũng có thể dùng bùa gọi đến được ạ?”

Chú họ cười thần bí, đáp: “Ý trời không thể tiết lộ… mà vốn có nói cháu cũng không hiểu!”

Tôi nghe thấy cũng đúng, thế là không tiếp tục hỏi về chuyện Thiên Lôi nữa, nhưng vừa nghĩ đến cái đầu của Đàm Lỗi, tôi bèn vội vàng hỏi: “Tên nhóc Đàm Lỗi làm sao lại bị thương ạ, cháu

thấy trên đất có khá nhiều máu nên chắc bị thương không nhẹ đâu, không biết chú Lê có đưa nó đến bệnh viện không…”

Chú họ nghe tôi hỏi tình huống Đàm Lỗi thì liên tục lắc đầu bảo: “Đừng hỏi nữa, lúc đó sau khi tảng đá rơi xuống, chú thấy khe núi đã bị cắt đứt nên chuẩn bị cùng mọi người rời khỏi chỗ đó, vậy mà không ngờ người của thôn Nhạn Lai đến quá nhanh, họ ngăn cản bọn chú. Đàm Lỗi trẻ tuổi nóng tính nên ra tay đánh nhau với đối phương, một người đánh mười người… Kết quả bị một người trong số đó dùng gậy đập vỡ đầu.”

“Cho nên chú thấy tình hình không ổn là chạy luôn?” Tôi tiếp lời.

Chú họ tức giận đáp lại: “Chú không chạy thì làm gì bây giờ? Lúc đó cháu bị vây trong mắt trận nên không hề biết gì về tình hình dưới núi, nếu chúng ta toàn quân bị diệt vậy còn một mình cháu có thể làm gì? Mà mười mấy tên đó đều rất hung hãn, nhìn là biết toàn là dân liều mạng cả, nếu lúc đó cứ cố phản kháng thì tuyệt đối không có quả ngon để ăn đâu. Cũng may tên nhóc Đàm Lỗi chịu một gậy là xong luôn, nếu cứ dây dưa tiếp có khi còn bị thương nặng hơn. Cháu sau này cũng phải cẩn thận, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, đánh không lại thì chạy, chạy không được thì nhận thua, không cần xấu hổ!”

Thật ra tôi cũng biết chú họ nói có lý, nếu như lúc đó Đàm Lỗi không phản kháng thì đầu của cậu ta cũng không cần chịu một gậy! Tên ngốc này cũng thật là, một người đánh mười người? Cậu ta nghĩ mình là Hoàng Phi Hồng chắc?!

Trong lúc chúng tôi nói chuyện, con đường nhỏ dưới chân cũng sắp kết thúc, lúc này chú họ chỉ vào chỗ có ánh sáng phía xa bảo: “Hướng đó chính là thôn Nhạn Lai, bây giờ chúng ta vòng qua đó đi.”

Tôi vội hỏi lại: “Sau đó thì sao ạ? Đi vòng qua rồi lại đi đường nhỏ à?”

Chú họ lắc đầu: “Cháu ngốc à! Đã vòng qua thôn Nhạn Lai rồi còn đi đường nhỏ làm gì nữa! Đương nhiên bắt xe xuống núi! Chỉ cần qua khỏi thôn Nhạn Lai là dễ rồi, chỉ không biết lão Lê và Đàm Lỗi thế nào? Đúng rồi, Đinh Nhất đâu? Không phải cậu ta vẫn luôn đi theo cháu sao?”

Tôi bèn kể lại việc giao Đinh Nhất đang bị thương cho Lý Bác Nhân và cũng nói một lượt chuyện tiễn chú Lê xuống núi, chú họ nghe xong nói với vẻ nặng nề: “Hiện giờ cũng chỉ có thể xuống núi xong rồi lại liên lạc với bọn họ… Đúng là không có đầu nào làm người ta bớt lo.”

Lúc này thôn Nhạn Lai vẫn đèn đuốc sáng trưng như cũ, nhưng so với sự yên tĩnh lúc trước thì bây giờ quá mức ầm ĩ, vừa nhìn là biết có chuyện xảy ra! Tôi và chú họ đứng ở rừng cây đối diện để quan sát tình huống trong thôn.

Chú họ trầm giọng nói: “Bọn họ chuẩn bị đi lục soát núi đấy… Có khi dưới núi đã lập trạm kiểm soát rồi!”

Tôi hơi nóng này hỏi lại: “Vậy phải làm sao bây giờ, chú cháu mình còn tiếp tục xuống núi không?”

Chú họ không hề nghĩ ngợi mà trả lời luôn: “Đương nhiên phải xuống, ở lại trên núi chắc chắn sẽ chết!”

Tôi nhìn cảnh tượng náo nhiệt trong thôn mà nhỏ giọng nói với chú Lê: “Xe của chúng ta vẫn còn ở trong thôn, hay chờ những người này lên núi xong, chúng ta trộm mấy chiếc xe này được không?”

Chú họ lắc đầu trả lời: “Nghĩ gì vậy? Làm như thế không phải nói cho bọn họ biết là chúng ta lái xe chạy à?”

“Vậy phải làm thế nào bây giờ? Từ đây xuống dưới núi chắc cũng phải bốn mươi phút chạy xe, nếu như chúng ta cứ đi trong rừng chắc chắn sẽ bị bọn họ bắt được!” Tôi hơi lo lắng.

Ai ngờ chú họ lại biểu hiện như đã tính kĩ rồi: “Không sao, chú tự có biện pháp đưa cháu xuống núi, đi thôi…”

Sau đó chú họ dẫn tôi đi thẳng một mạch trong rừng đến tận khi vòng qua thôn Nhạn Lai, chúng tôi mới chui ra khỏi rừng và đi xuống chỗ con đường chính. Nhưng thời gian này gần như không thể đón xe trên đường núi, bởi vì chỉ cần lái xe có đầu óc bình thường sẽ không cho hai người đàn ông lên xe đâu.

Nhưng tôi thấy chú họ dường như không hề lo lắng mà dán một lá bùa vàng lên trán tôi rồi bảo: “Lát nữa đừng lên tiếng…”

Tôi ngơ ngác không biết chú họ đang tính toán cái gì.

Nhưng khi tôi làm theo lời chú đứng ở ven đường, thì chỉ vài phút sau đã thấy một chiếc xe việt dã màu trắng dừng bên cạnh…

CHƯƠNG

TRỜI GIÁNG THẦN BINH

Cửa sổ xe hạ xuống, một người đàn ông có khuôn mặt bóng nhẫy cười với tôi: "Người đẹp, đi nhờ xe không?"

Tôi sửng sốt, nghĩ bụng tay tài xế này mắt mù hay là đầu óc không bình thường hả? Tốt xấu gì tôi cũng là một thằng đàn ông "gốc gác rõ ràng", cho dù là trời hơi tối cũng không đến nỗi nhận lầm tôi thành phái nữ chứ?

Nhưng ngay sau đó tôi chợt nhớ tới lời nói của chú họ, chú ấy bảo tôi đừng lên tiếng, chẳng lẽ là lá bùa kia gây ra tác dụng gì? Nghĩ đến đây tôi hơi mỉm cười với tay tài xế và khẽ gật đầu… Kế tiếp tôi đã bị chú họ dắt đi, lơ ma lơ mơ bước lên chiếc xe việt dã màu trắng kia, có lẽ tay tài xế đã nhìn tôi và chú họ thành hai cô nàng xinh đẹp đây!

Bởi vì sợ bị lộ nên chúng tôi không dám nói một câu nào suốt đường đi, luôn là tay tài xế ngồi trước tự lo thổi phồng bản thân với chúng tôi rằng gã là ông chủ của công ty nào đó, gã quen thuộc với khu danh lam thắng cảnh này cỡ nào… Đương nhiên chúng tôi chỉ có thể phối hợp gật đầu và mỉm cười trên toàn bộ đường đi.

Ai ngờ ngay lúc xe sắp chạy đến dưới chân núi, thì đột nhiên có một đám người vẫy tay với chúng tôi ở chỗ hơn mười mét phía

trước, ra hiệu tài xế dừng xe sang một bên.

Ban đầu tay tài xế kia thấy thế còn hùng hổ nói: “Bị điên hả! Đêm hôm khuya khoắt đứng đây chặn xe à? Chắc chắn là không có chuyện gì tốt!” Nhưng khi gã nhìn thấy dưới đất trải hàng chông phá lốp xe thì đành phải giảm tốc độ xe xuống, muốn dừng xe xem là chuyện gì.

Đúng lúc này, chú họ lại đặt một con dao lên động mạch cổ của tay tài xế, chú trầm giọng xuống: “Đừng có dừng, lái qua đi!”

Gã tài xế nghe giọng thì hoảng sợ, có lẽ gã không ngờ hai cô nàng rất xinh đẹp vừa mới ngồi phía sau không biết đã biến thành hai người đàn ông từ bao giờ, bất chợt bị giật nảy cả mình nên gã nhấn chân ga phóng vèo qua.

Ngay sau đó chúng tôi nghe thấy tiếng lốp xe nổ tung, có lẽ tay tài xế kia cũng chưa từng thấy cảnh tượng như thế này, gã sợ đến mức đánh mạnh tay lái khiến xe đột ngột tắt máy! Đám người chặn xe ven đường thấy cảnh này lập tức xách gậy gộc chạy tới…

Tôi thấy tình hình này thì vội nói với chú họ: “Chú họ, hay là chú đi trước đi, người bọn họ muốn bắt là cháu!”

Chú họ tức giận bảo: “Bớt nói tầm xàm đi! Ngồi im đợi ở trên xe!” Sau khi nói xong, chú ấy rút thanh Thiên Nhân Trảm ở trên người ra, mặt mày hầm hầm sát khí xuống xe.

Thấy thế, tôi thầm căng thẳng. Tôi biết chú họ đã rục rịch muốn giết người, vì thế vội liên tục đẩy tay tài xế đã sớm bị doạ sợ choáng váng: “Chúng ta gặp phải cướp rồi! Trên xe anh có thứ gì để phòng thân không?”

Tài xế nghe vậy thì nơm nớp lo sợ, nói: “Các người không phải là cướp đấy sao?”

Tôi lập tức cạn lời, ngẫm lại hành động vừa rồi của chú họ

đúng là còn giống cướp hơn cả bọn cướp nữa! Nhưng lúc này cũng không giải thích rõ ràng được, vì thế tôi nói với tay tài xế kia: "Chúng tôi là gián điệp nằm vùng, những kẻ chặn xe kia mới là người xấu! Anh không tin chúng tôi cũng được thôi, nhưng nếu muốn giữ mạng sống thì mau gọi điện thoại báo cảnh sát đi!!"

Gã tài xế nghe tôi bảo cho gã báo cảnh sát trước, lúc này mới tin tôi hơn. Tiếp theo gã nói với tôi, trong cốp xe có một cây xà beng gã dùng để phòng thân… Tôi thò người vào cốp xe lục cả buổi mới tìm ra một cây xà beng hơi rỉ sét ở trong góc.

Trước khi xuống xe, tôi còn rất đàn ông mà nói với tay tài xế: "Nhanh báo cảnh sát đi, sau đó khóa kĩ cửa xe, mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì anh cũng đừng mở cửa!"

Khi tôi xuống xe, chú họ đã bị bảy, tám người vây quanh. Bọn họ thấy thanh đao Thiên Nhân Trảm trong tay chú họ thì nhất thời hơi chột dạ, không dám xông thẳng lên, tôi thấy tình hình đó bèn hét lớn với bọn họ: "Này! Có phải các người muốn tìm tôi không?!"

Mấy người kia quay đầu nhìn lại, tất cả lập tức nhào về phía tôi! Chú họ thấy tôi cũng xuống xe thì tức muốn hộc máu và quát lên: "Bảo cháu đợi ở trên xe, cháu xuống dưới làm cái gì hả?!"

Tôi cười hì hì: "Tay chân già yếu như chú vẫn thôi đi! Mấy tên bụi đời bé tí này chỉ một mình cháu đối phó là được rồi!"

Mấy người kia nghe tôi mắng bọn họ là bụi đời thì lập tức nổi giận, xách gậy gộc chào hỏi tôi. May mắn ông đây cũng không phải ăn chay, tôi vung cây xà beng lên chặn lại gậy gộc đang trên đà đập vào đầu mình.

Thật ra từ vũ khí trong tay những người này, không khó nhận ra rằng bọn họ cũng không muốn làm tôi bị thương, bởi vì tôi biết chắc chắn Ngô Triệu Hải đã dặn bọn họ, cần phải bắt tôi về hoàn hảo không tổn hao gì mới được.

Đây là sự khác nhau giữa tôi và Đàm Lỗi, nhiều nhất cậu ta cũng chỉ là một vị khách bình thường, còn tôi lại được đối đãi siêu VIP! Suy nghĩ cẩn thận điểm này rồi, tôi cũng không hề khách sáo nữa, cầm xà beng và đánh bọn họ một cách mạnh bạo, khiến mấy người kia tránh không kịp, trên người nhanh chóng bị tôi quật cho vài vết tím bầm.

Thật ra lý do tôi tự mình ra tay không phải là nổi máu anh hùng, mà là lo chú họ sẽ đánh chết người… Với tư thế chú họ rút thanh Thiên Nhân Trảm vừa rồi, chắc chắn là chú muốn giết người rồi. Nếu không trong tình huống bình thường, chú ấy sẽ không dễ dàng để lộ ra của quý kia của mình.

Thân phận của chú họ bây giờ khá nhạy cảm, không xảy ra chuyện gì còn đỡ, xảy ra chuyện thì phiền phức to. Cho nên trong tình huống còn có thể khống chế, vẫn nên cố gắng đừng gây chết người! Lúc này mấy tên kia thấy tiếp tục như vậy không phải cách hay nên bọn họ lấy một sợi dây thừng không biết ở đâu ra, muốn dùng ưu thế đông người trói tôi lại trước rồi nói sau.

Đương nhiên chú họ sẽ không để cho bọn họ làm như vậy. Dây thừng trong tay bọn họ vừa tròng lên người tôi, thanh đao của chú đã bay đến chém một nhát đứt phựt sợi dây thừng.

Mấy người kia thấy còn tiếp tục thế này thì bọn họ sẽ chẳng bắt được ai, vì thế có người trở về xe lấy mã tấu ra, dường như muốn giết bằng được chú họ. Đây là chuyện tôi không muốn nhìn thấy nhất, bởi vì chú họ của tôi cũng không phải là kẻ lương thiện gì. Nếu chúng ra tay tàn nhẫn với chú ấy, nhất định kết quả sẽ vô cùng thê thảm…

Ai ngờ đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy phía sau vang lên một giọng nói: “Không được nhúc nhích! Chúng tôi là cảnh sát!”

Lời kịch quen thuộc biết bao! Tôi không ngờ cảnh sát nhân dân

lại tới nhanh như vậy?! Từ lúc tay tài xế kia báo án tới giờ cũng chỉ hơn mười phút, bây giờ cảnh sát nhân dân đều tốc độ như vậy cơ à?

Kết quả khi tôi quay đầu lại thì thấy Đinh Nhất đứng giữa mấy cảnh sát mặc cảnh phục. Tôi lập tức hiểu ra những cảnh sát đó vốn không liên quan đến việc báo án vừa rồi, chỉ e bọn họ đã đuổi theo lên núi từ lâu rồi.

Mấy tên vây quanh chúng tôi vừa thấy có cảnh sát cũng héo hết cả, lập tức ném vũ khí trong tay và gục xuống tại chỗ. Lúc này tôi thấy một hình bóng quen thuộc đi về phía chúng tôi, tôi nhếch miệng lên cười bảo: “Trưởng phòng Bạch, sao anh lại tới đây?!”

Người tới không phải ai khác, đúng là Bạch Kiện khoảng thời gian trước vừa mới bình phục và ra viện. Anh ta thấy tôi không có vấn đề gì thì thở phào nhẹ nhõm và nói: “Mạng của thằng nhãi nhà cậu cũng lớn đấy, nếu chúng tôi tới chậm một bước là có khi hỏng rồi!”

CHƯƠNG

ĐỘI VIÊN DỰ BỊ

Xong chuyện tôi mới biết được, hóa ra lúc ấy khi Lý Bác Nhân cõng Đinh Nhất xuống núi đã gặp phải người chặn đường ở đường quốc lộ gần thôn Nhạn Lai. May mà Lý Bác Nhân cũng không ngốc hẳn, thấy phía trước không qua được bèn cõng Đinh Nhất đi đường nhỏ, sau đó chặn một chiếc xe tải đi ngang qua đến thị trấn dưới chân núi.

Tình trạng của Đinh Nhất không nghiêm trọng lắm, nhưng vì mất máu quá nhiều nên phải tới bệnh viện xử lý vết thương trên người, truyền ít máu là tỉnh lại rất nhanh… Có lẽ Đinh Nhất cũng không ngờ thứ đầu tiên anh ta nhìn thấy khi vừa tỉnh lại là gương mặt xa lạ của Lý Bác Nhân, anh ta sững ra nửa ngày mới nghe hiểu lời Lý Bác Nhân nói.

Phản ứng đầu tiên của Đinh Nhất là muốn quay về cứu tôi, nhưng lại bị Lý Bác Nhân nhìn như ngớ ngẩn ngăn lại, sau đó Đinh Nhất bình tĩnh lại và hiểu một mình anh ta quay lại chẳng những không cứu được tôi, ngược lại sẽ làm tôi rơi vào thế bị động một lần nữa, vì vậy anh ta lập tức liên hệ với Bạch Kiện.

Nhắc tới cũng khéo, lúc ấy vì một vụ án mất tích liên hoàn nên đúng lúc Bạch Kiện đang ở địa phương để điều tra. Bạch Kiện

nhận được điện thoại Đinh Nhất xong thì lập tức đến bệnh viện đón anh ta và chạy về hướng thôn Nhạn Lai, lúc này mới có cảnh "trời giáng thần binh" vừa rồi…

Bởi vì vết thương trên tay tôi cần xử lý ngay, nên đoàn người chúng tôi quyết định chạy gấp tới bệnh viện thị trấn, nhưng ai ngờ khi tôi liên hệ với nhóm chú Lê lại phát hiện điện thoại luôn không gọi được.

Tôi lập tức cảm thấy có vấn đề, chỉ sợ Ngô Triệu Hải kia lá mặt lá trái với tôi, có khi lão ta cũng không thật sự thả nhóm chú Lê đi. Nếu tôi chạy, không khéo nhóm chú Lê sẽ bị coi như "đội viên dự bị" để đưa lên đỉnh núi.

Sau khi tôi nói ra băn khoăn của mình, chú họ trầm giọng đáp: "Khả năng này rất lớn. Lúc trước khi cháu nói Ngô Triệu Hải chịu thả cho đám ông Lê chạy đi, thật ra chú đã thấy bồn chồn trong lòng rồi, cảm thấy điều này không phù hợp với phong cách làm việc của Ngô Triệu Hải. Nếu chú là ông ta… mặc dù là đã lấy cháu lấp mắt trận thì cũng sẽ không bỏ qua cho những người biết chuyện còn lại. Cho nên thả cho đám ông Lê chạy chẳng qua là chơi trò che mắt ở trước mặt cháu, để cháu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ thôi."

Tôi lập tức luống cuống, nếu thật sự như vậy, tính toán thời gian từ lúc tôi chạy đi đến giờ cũng sắp hai tiếng đồng hồ, không khéo lúc này nhóm chú Lê đã bị treo trên nửa cây thông chết kia để lấy máu mất rồi!

Nghĩ đến đây, tôi sốt ruột muốn quay lại thôn Nhạn Lai, nhưng lại bị chú họ ngăn lại: "Vết thương trên tay cháu cần được xử lý ngay lập tức, không thể kéo dài nữa!"

Tôi nóng ruột nói: "Tay của cháu, cháu tự biết, không sao đâu ạ. Bây giờ chúng ta cần phải trở về ngay, không thể tiếp tục trì hoãn

thời gian nữa!”

Chú họ thấy không lay chuyển được tôi bèn lo lắng liếc vết thương trên tay tôi, sau đó khẽ than thở: “Sao thằng nhóc nhà cháu ngoan cố vậy chứ? Chuyện gì đã xác định thì chín con trâu cũng không kéo lại được…”

Mặc dù Bạch Kiện ở cạnh nghe như lọt vào trong sương mù, nhưng đại khái cũng hiểu một ít, vì vậy anh ta nói xen vào: “Hiện giờ anh đang điều tra một vụ án mất tích liên hoàn, cũng có liên quan đến thôn Nhạn Lai. Nếu bây giờ tất cả mũi nhọn đều chỉ về phía thôn này, vậy để anh đi cùng mọi người lên núi!”

Tôi lập tức cảm kích nói với Bạch Kiện: “Vậy thì tốt quá! Có cảnh sát nhân dân giúp đỡ tất nhiên là không thể tốt hơn. Em nói anh nghe, cái thôn Nhạn Lai này không phải một thôn bình thường đâu, mà là thôn thổ phỉ!”

Bạch Kiện nghe xong thì gật đầu đáp lời: “Được, bây giờ chúng ta xuất phát luôn. Lát nữa sẽ trao đổi thông tin mình có với nhau trên đường đi…”

Ai ngờ khi chúng tôi vừa mới chuẩn bị chạy về hướng thôn Nhạn Lai, 110 của địa phương nhận được báo án đã chạy đến đây. Bạch Kiện thấy bọn họ tới cũng tốt, anh ta để bọn họ giải những người dựng trạm chặn đường này về thẩm vấn trước, còn chúng tôi thì tiếp tục lái xe chạy về thôn Nhạn Lai, cần phải cứu nhóm chú Lê ra trước khi họ bị hiến tế.

Trên đường Bạch Kiện nói cho tôi biết, trước đó họ nhận được một vụ án mất tích liên hoàn do bên dưới báo lên. Những người báo án của mấy vụ mất tích này đều nói sau khi người thân hoặc bạn bè của mình ra ngoài thì mất liên lạc với gia đình, mà nơi cuối cùng những người mất tích đó xuất hiện trùng hợp đều ở gần thôn Nhạn Lai. Bởi vì là cuộc điều tra liên tỉnh, hơn nữa lại là mấy vụ

án điều tra cùng một lúc, cho nên cuối cùng vụ án này rơi vào tay Bạch Kiện vừa mới quay lại làm việc.

Thật ra ngay từ đầu nhóm Bạch Kiện cũng không xếp vụ án này vào nhóm có tính chất tồi tệ. Vì dù sao, cho tới giờ vẫn chưa tìm thấy người bị hại của những vụ mất tích này ở cùng nhau, cho nên bên phía cảnh sát cũng không thể loại trừ việc đây chỉ là một sự trùng hợp…

Tôi thầm nghĩ bụng, đi đâu mà tìm người bị hại chứ? Chỉ e xác của bọn họ đã sớm biến thành thây khô bị vứt trên mặt đất rồi! Nghĩ đến một cánh rừng toàn thây khô là tôi lại đau đầu. Nếu thật sự để nhóm Bạch Kiện tìm thấy tất cả những xác chết đó, chỉ sợ sẽ lại là một vụ án lớn chọc thủng trời nữa.

Khi xe chúng tôi chạy về đến thôn Nhạn Lai, phát hiện trong thôn lại một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh trước đây… Tôi liếc nhìn thời gian và nói: “Đã là sau nửa đêm rồi, ắt hẳn người dân trong thôn đều đã đi ngủ cả rồi nhỉ?”

Kết quả chú họ lại trầm giọng bảo: “Không đúng, trong thôn không có người…”

Tôi biết bản lĩnh của chú họ. Chú ấy nói trong thôn không có ai thì chắc chắn là vậy! Nhưng người trong thôn đi đâu hết cả rồi? Cho dù bọn họ dốc hết sức người và sức của cả thôn để lên núi bắt tôi, thì trong nhà cũng đâu thể không cho một ai ở lại chứ! Chuyện này thật vô lý.

Nghĩ đến đây tôi bèn xoay người nói với chú họ: “Đi, đến Vọng Nhạn Đài xem thử trước đã, lúc bọn họ trói cháu lên núi thì đang đưa cần cẩu đến Vọng Nhạn Đài định dời tảng đá khổng lồ kia đi, chúng ta qua đó xem bọn họ đã đưa tảng đá đi được chưa…”

Chú họ nghe vậy thì sầm mặt lại rồi bấm đốt ngón tay: “Tảng đá kia đã đè ở đầu rồng, chỉ e không được nhúc nhích, nếu không…”

Tôi thấy chú họ nói lửng lơ thì hơi sốt ruột hỏi: “Nếu không sẽ thế nào ạ?”

Nhưng chú họ vẫn giữ kín như bưng: “Không thể nói, đi xem là biết.”

Kết quả lúc đoàn người chúng tôi lái xe đi về hướng Vọng Nhạn Đài thì lại thấy một bóng người nghiêng ngả lảo đảo chạy từ phía đối diện tới, nhìn phương hướng là biết ắt hẳn người này mới từ bên phía Vọng Nhạn Đài đến đây.

Người có thể xuất hiện ở đây vào giờ này… e là chỉ có người của thôn Nhạn Lai thôi! Vì thế Bạch Kiện lập tức cho một người đồng nghiệp của anh ta xuống xe cản đường người nọ lại, đưa ra thắc mắc tại sao đã trễ thế này mà gã còn xuất hiện ở đây.

Sắc trời lúc đó rất tối, chúng tôi chỉ có thể nhìn hình dáng người nọ qua ánh đèn từ xa xa, trông bóng người hình như hơi quen, tôi bèn đẩy cửa xe ra rồi đi xuống. Khi tới gần mới thấy người nọ hóa ra là Ngô Vũ.

Chỉ có điều bây giờ trạng thái tinh thần của Ngô Vũ hình như hơi không được bình thường cho lắm, hơn nữa khủng khiếp nhất là, lúc này người Ngô Vũ đầy máu… trông cực kỳ đáng sợ. Anh cảnh sát đi đến bên cạnh Ngô Vũ đầu tiên cũng phát hiện tình hình không đúng, lập tức muốn xoay người rút súng ra.

CHƯƠNG

VÙNG ĐẤT CHẾT

Tôi thấy thế vội qua ngăn anh cảnh sát kia lại và nói: "Không sao, tôi quen người này, anh để tôi hỏi anh ta mấy câu…"

Đồng nghiệp của Bạch Kiện nghe tôi nói như vậy bèn lùi qua một bên, nhưng mắt vẫn luôn nhìn Ngô Vũ chằm chằm, sợ sẽ xảy ra biến cố gì.

Lúc này tôi tới trước mặt Ngô Vũ, phát hiện tinh thần anh ta hơi hoảng hốt, tôi thử thăm dò: "Ngô Vũ? Sao anh lại ở đây?"

Gọi vài tiếng anh ta mới chợt tỉnh hồn lại, ánh mắt cũng dần dần từ trống rỗng bắt đầu có tiêu cự, tôi thấy chắc hẳn tên này bị dọa không nhẹ, bèn nhẹ nhàng vỗ gương mặt của anh ta, muốn cho anh ta tỉnh táo lại một chút.

Ai ngờ cú vỗ của tôi quá hay, anh ta lập tức ré lên như bị chọc tiết: "Chết cả rồi! Chết cả rồi!! Bọn họ chết hết cả rồi!!"

Trong lòng tôi chùng xuống, tưởng chú Lê và Đàm Lỗi xảy ra chuyện gì, tôi giơ tay giữ chặt bả vai Ngô Vũ lại và hỏi: "Ai chết? Anh nói rõ ràng một chút!!"

Ngô Vũ nghe vậy thì từ từ nhìn sang tôi, nhưng miệng vẫn đang lặp lại mấy câu kia: "Chết cả rồi, bọn họ đều chết cả rồi!" Tôi thấy được sự sợ hãi ở trong mắt anh ta, một sự sợ hãi có thể khiến thế

giới quan của anh ta hoàn toàn sụp đổ.

Bởi vì nơi này chỉ cách Vọng Nhạn Đài có mấy trăm mét, nên tôi đẩy Ngô Vũ cho anh cảnh sát vừa rồi: “Trông chừng anh ta!” Sau đó tôi không quay đầu lại mà chạy về hướng Vọng Nhạn Đài, trực giác nói cho tôi biết, chắc chắn chỗ đó đã xảy ra chuyện gì khó lường, nếu không sẽ không dọa Ngô Vũ biến thành dáng vẻ như bây giờ.

Tôi và Đinh Nhất chạy tới Vọng Nhạn Đài trước tiên, nhưng tiếp theo cả hai người chúng tôi đều bị sốc vì cảnh tượng trước mắt, đồng thời tôi cũng hiểu tại sao Ngô Vũ lại bị dọa thất thần thế kia…

Cần cẩu lúc trước chuẩn bị để dời tảng đá khổng lồ đi đang lẳng lặng ngừng ở đó, nhưng chẳng biết tài xế trên xe đã đi đâu. Tảng đá khổng lồ bị bùa dẫn sét của chú họ đánh xuống trước đó hình như hơi dịch vị trí một chút, hoặc phải nói là hơi lăn lên trước một chút.

Nhưng chính bởi vì hơi lăn lên trước một chút nên lại xảy ra vấn đề… Tôi thấy mấy cái chân người nhô ra từ dưới tảng đá, thoạt nhìn như là tình huống xảy ra khi nâng tảng đá khổng lồ lên. Tảng đá vừa mới được nhấc lên đột nhiên rơi xuống lại và lăn qua.

Biến cố tới quá nhanh, nháy mắt đã nghiến chết người dân đứng ở một bên. Tảng đá khổng lồ như thế này đập đến trước mặt, thân xác máu thịt tuyệt đối xong đời ngay lập tức, không chừng cả tiếng “Á” cũng không kịp bật ra.

Tôi nghĩ người lái cần cẩu lúc đó ắt hẳn là Ngô Vũ. Anh ta thấy tất cả những người đi theo mình đều chết thảm nên mới bị dọa thành tình trạng như hiện giờ. Nhưng máu trên người anh ta ở đâu ra? Anh ta ở trong buồng điều khiển thì đâu thể bị máu bắn lên đầy người?

Nghĩ đến đây tôi bèn mở đèn pin trên điện thoại di động lên và từ từ tới gần tảng đá, Đinh Nhất vội vàng nói khẽ với tôi: "Cậu cẩn thận một chút!"

Tôi cười, lắc đầu và nói: "Yên tâm đi, tảng đá đã lún vào đất từ lâu rồi, chắc chắn sẽ không lăn nữa!"

Trong khi nói chuyện, tôi đã bước đến trước tảng đá và lập tức ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc… Tôi nhìn kĩ, hóa ra trên bề mặt tảng đá khổng lồ này toàn là máu, giống như một tảng đá ma vừa mới nghiền qua "máu thịt tươi". Xem ra việc cả người Ngô Vũ đầy máu là do sau khi xảy ra biến cố, anh ta muốn đẩy tảng đá khổng lồ này ra bằng sức mình nên mới bị dính đầy máu lên người.

Lúc này chú họ cũng đuổi theo đến nơi, khi chú ấy nhìn thấy tình huống ở hiện trường thì thay đổi sắc mặt và nói: "Trận pháp phong thuỷ đã xảy ra biến hóa, đã bắt đầu cắn nuốt mạng người trong trận rồi!"

Tôi hơi giật mình hỏi: "Nghĩa là sao ạ? Cái gì gọi là cắn nuốt mạng người?!"

Chú họ khẽ thở dài và đáp: "Hại người không thành cuối cùng hại mình, chú dẫn thiên lôi đánh sét xuống tảng đá khổng lồ cắt đứt đầu rồng của bọn họ, thật ra đã xem như nương tay rồi. Chỉ cần bọn họ cứ thế rụt vòi lại không làm gì nữa, có lẽ người trong thôn còn có thể bình an sống hết đời này, chẳng qua những người này sẽ không có con nối dõi nữa thôi. Nhưng bọn họ lại sửa mệnh ngược ý trời lần nữa, coi mạng sống của người khác như cỏ rác, kéo dài khí mạch của dòng họ mình bằng tất cả mọi thủ đoạn, cuối cùng mới bị trận pháp tà ma cắn nuốt… rơi vào kết cục cả thôn chết sạch."

Nghe vậy, tôi hơi lo lắng cho an toàn của nhóm chú Lê: "Thế

chú Lê và Đàm Lỗi có thể gặp nguy hiểm gì không ạ?”

Chú họ ngẫm nghĩ rồi nói: “Tạm thời thì không, nhưng chờ đến khi người dân thôn Nhạn Lai chết hết cả rồi, trận pháp tà ma này sẽ bắt đầu cắn nuốt tính mạng của tất cả những người sống ở trong trận! Nếu không phá hủy trận pháp tà ma này hoàn toàn, chỉ sợ trong tương lai không lâu, nơi này sẽ biến thành một vùng đất chết ‘người sống chớ tới gần’.”

Không ngờ sự tình sẽ trở nên khó giải quyết như vậy, xem ra để nhóm Bạch Kiện bị cuốn vào không phải là lựa chọn sáng suốt gì… Nghĩ đến đây tôi bèn xoay người xua tay với Bạch Kiện đang đi về hướng bên này và nói: “Đừng đến đây!”

Bạch Kiện sửng sốt, mặc dù anh ta không biết tôi không cho bọn họ qua đó là có ý gì, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng tôi vô điều kiện, thành thật đứng ở tại chỗ. Tôi vội chạy đến bên cạnh Bạch Kiện và nói: “Bây giờ anh mau mau dẫn người của anh xuống núi!”

“Xuống núi? Không cần giúp cậu tìm nhóm Lê đại sư à?” Bạch Kiện hơi kinh ngạc.

Tôi xua tay với anh ta và nói gấp gáp: “Anh nghe tôi nói này người anh em, bây giờ chỗ này vô cùng nguy hiểm. Anh và người của anh cần phải rời khỏi ngay lập tức! Cũng đừng đi xa quá, cứ chờ bọn tôi ở dưới chân núi là được… Nhớ kĩ, mọi chuyện đều phải chờ bọn tôi xuống núi rồi nói sau, tuyệt đối không được tự tiện lên đây!”

Bạch Kiện nghe vậy cũng nóng nảy: “Cũng bởi vì nơi này quá nguy hiểm nên bọn anh mới nên ở lại chứ? Cậu đừng quên bọn anh mới là cảnh sát nhân dân đấy!”

Tôi thật sự không có thời gian tiếp tục giải thích với Bạch Kiện, vì vậy chỉ đẩy anh ta vào trong xe, sau đó nói nhỏ bên tai anh ta: “Tôi nói nguy hiểm không phải kiểu nguy hiểm mà làm một trận

đao thật kiếm thật là có thể giải quyết được. Nghe lời, nhanh chóng xuống núi đi, nếu không đừng trách tôi cắt đứt quan hệ với anh!”

Đây là lần đầu tiên tôi nói “không nghe lời sẽ cắt đứt quan hệ” nghiêm túc đến thế với Bạch Kiện. Mặc dù nghe cứ giống như trẻ con chơi trò đóng vai gia đình, nhưng biểu cảm của tôi ngay lúc đó làm Bạch Kiện hiểu rõ, tôi không nói đùa với anh ấy. Đầu tiên Bạch Kiện sửng sốt, sau đó không nói gì nữa mà quay đi và dẫn người của mình đi thẳng xuống núi…

Đương nhiên, nhóm Bạch Kiện cũng đưa cả Ngô Vũ tinh thần hơi hoảng loạn đi cùng, vì anh ta là con cháu của nhà họ Ngô, nếu tiếp tục ở lại chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm… Có lẽ đây là cách duy nhất có thể cứu anh ta, bởi vì mặc kệ như thế nào cũng coi như là anh ta đã cứu tôi.

Tôi thấy cuối cùng Bạch Kiện đã đi rồi, trong lòng mới thở phào. Thật ra vừa rồi tôi ngăn bọn họ lại cũng là vì không muốn cho bọn họ nhìn thấy những xác chết dưới tảng đá khổng lồ vào lúc này, nếu không cho dù tôi có nói nổ trời cũng không có khả năng bọn họ bỏ mặc hiện trường vụ án mà chạy lấy người.

CHƯƠNG

TỰ TỬ TẬP THỂ

Đuổi nhóm Bạch Kiện đi rồi, tôi, chú họ, Đinh Nhất, còn có tay Lý Bác Nhân mơ màng hồ đồ kia thêm vào, bốn người cùng nhau lái xe chạy lên đỉnh núi. Chúng tôi mặc kệ cuối cùng người nhà họ Ngô có thể còn thừa lại mấy mạng, riêng chú Lê và Đàm Lỗi không thể xảy ra chuyện được!

Khi xe chúng tôi chạy đến đỉnh núi, chú họ đột nhiên ra hiệu cho chúng tôi im lặng, tiếp theo chú ấy nghiêng tai cẩn thận nghe ngóng rồi chỉ tay về phía "Cây thông cô đơn" và nói: "Trên đó có rất nhiều người..."

Tôi vô cùng kinh ngạc, bởi vì theo tôi thấy, bên trên kia chẳng có âm thanh gì cả, vốn là yên tĩnh như chết, ở đâu ra rất nhiều người chứ? Kết quả khi chúng tôi bước qua con đường lát đá, đi đến dưới cây thông cô đơn thì thấy quả nhiên có rất nhiều bóng người đang đứng lặng yên không một tiếng động ở trên đống đá khổng lồ ...

Nhìn từ phía dưới, dường như trên đống đá khổng lồ đứng đầy người, chỉ có điều những người đó quá yên tĩnh, thoạt nhìn giống như những pho tượng, không có một chút hơi thở sống nào. Bởi vì sắc trời quá mờ, cho nên chúng tôi ở dưới nhìn cũng không rõ

ràng, chỉ có thể mơ hồ phân biệt trong những người đó có nam có nữ, có già có trẻ, không nghi ngờ gì nữa, hẳn là tất cả người dân của thôn Nhạn Lai.

Khi mấy chúng tôi sững người ra vì cảnh trước mắt, thì dường như những người bên trên đang từ từ di chuyển về phía vách núi. Nhìn cách di chuyển này, chỉ e người đứng ở mép ngoài cùng chắc là đã ngã xuống rồi.

Mặc dù trước đó tôi đã nói sẽ không quan tâm sống chết của những người này nữa, nhưng khi tận mắt nhìn thấy những người sống sờ sờ đó chết ở trước mặt tôi như vậy, tôi vẫn không thể thờ ơ được…

Tôi hơi do dự và hỏi nhỏ với chú họ: “Cháu muốn đi lên xem thử.”

Chú họ ngẫm nghĩ rồi đáp: “Cũng được, chú đoán chắc là nhóm ông Lê cũng ở trên đó.”

Sau khi được chú họ đồng ý, tôi và Đinh Nhất trèo lên bằng tay không… Kết quả chúng tôi vừa lên tới nơi thì nhìn thấy chú Lê và Đàm Lỗi bị treo ở trên nửa cây thông chết kia, còn những người thôn dân khác đều đi đến bên vách núi một cách trật tự rành mạch, sau đó nhảy xuống dưới mà không chớp mắt lấy một cái.

Hình ảnh này quá gây sốc, trước đây luôn nghe trong tin tức nói vài loài động vật sẽ tự sát tập thể, không ngờ hôm nay tôi lại nhìn thấy người thôn Nhạn Lai cũng đang tự sát tập thể. Nhìn từng sinh mạng tươi sống biến mất hết người này đến người khác, tôi và Đinh Nhất gần như đờ ra tại đó.

Tình trạng của chú Lê và Đàm Lỗi không rõ, cả hai người bọn họ đều rũ đầu xuống, không hề có gì phản ứng đối với sự xuất hiện của chúng tôi. Tôi khẽ hỏi Đinh Nhất: “Làm sao bây giờ? Cũng không biết tình trạng của chú Lê như thế nào rồi?”

Đinh Nhất vừa định trả lời tôi, thì lại nghe thấy phía sau truyền đến tiếng động. Chúng tôi quay đầu nhìn lại, hóa ra là chú họ và Lý Bác Nhân cùng nhau trèo lên. Bọn họ nhìn thấy cảnh trước mắt cũng sửng sốt, có điều chú họ tôi trở lại bình thường rất nhanh: "Những người này không cứu được nữa rồi, mau mau đi xem đám ông Lê đi. Chúng ta đưa họ xuống trước rồi hẵng nói!"

Tôi và Đinh Nhất nhìn sang vị trí của chú Lê và Đàm Lỗi, nhưng bây giờ họ đang bị người dân thôn Nhạn Lai vây quanh ở chính giữa, chúng tôi muốn vòng qua những người dân này để cứu họ gần như là không thể.

Tôi lập tức hơi sốt ruột, nói: "Bây giờ không qua được phải làm sao đây?"

Kết quả chú họ lại nói với khuôn mặt không cảm xúc: "Chờ thêm một lát là có thể đi qua…"

Lúc đầu tôi còn chưa hiểu ý của chú họ, nhưng rất nhanh, tôi nhìn thấy sau khi những người dân đứng sát mép ngoài nhảy xuống, những người chắn ngang giữa chúng tôi và chú Lê trở nên càng ngày càng ít.

Lúc chúng tôi đi lên, những người này vẫn đang nhảy, có quỷ mới biết phía dưới đã ngã chết bao nhiêu người, mặc dù đám người của thôn Nhạn Lai rất đáng giận, nhưng tôi tin trong số bọn họ chắc chắn cũng có người không hề biết chút nào về việc này, hoặc là dù biết tình hình thực tế giống như Ngô Vũ nhưng cũng là trái lương tâm mà làm một ít việc không có tính người.

Cuối cùng tôi thật sự không nhìn nổi nữa nên hơi sốt ruột nói với chú họ: "Có cách nào để ngăn cản tất cả những điều này không ạ?"

Chú họ lắc đầu: "Đây là nhân quả của chính bọn họ. Cháu cứu bọn họ được một lần chứ không cứu được bọn họ cả đời. Thay vì

để cho bọn họ chờ đợi mạng sống kết thúc trong sợ hãi, không bằng mơ màng hồ đồ chết đi giống như bây giờ thì hơn?”

Nhưng tôi lại không đồng ý lắm với quan điểm của chú họ, bởi vì theo ý tôi, tất cả sinh mạng đều tốt đẹp, kể cả nó chỉ còn lại thời gian có một ngày cũng nên thật quý trọng. Hơn nữa, chỉ cần là con người thì sớm hay muộn cũng đều phải chết! Những người này chỉ khác với người bình thường ở chỗ, bọn họ đã biết ngày chết của mình, mà bởi vì người bình thường không biết khi nào mình sẽ chết, cho nên mới tràn ngập hy vọng về cuộc sống…

Chú họ thấy tôi không đồng ý lắm với cách nói của chú ấy bèn khẽ hỏi tôi: “Cháu thật sự muốn cứu bọn họ à?”

Tôi ngẫm nghĩ rồi gật đầu trả lời chú họ: “Dạ, có cách nào không ạ?”

Chú họ khẽ thở dài: “Không biết cái tính tình này của cháu giống ai nữa? Sao cứ thích ngớ ngẩn thế nhỉ? Nói thật cho cháu biết, muốn phá trận pháp này không đơn giản vậy đâu. Vì một đám người sớm muộn gì cũng phải chết có đáng không?”

Tôi vò đầu, cười ngây ngô: “Ngẫm lại thì thấy đúng hơi không đáng thật, vì dù gì trước đây bọn họ cũng đã năm lần bảy lượt muốn đem cháu ra làm tế phẩm. Nhưng đồng thời cháu cũng tin tưởng rằng trong những người này cũng có người còn lòng thiện, giống như Ngô Vũ vậy, mặc dù lưng đeo sứ mạng của dòng họ nhưng trong lòng lại không muốn làm tổn thương người khác. Trước đây cháu có thể chạy thoát chính là bởi vì Ngô Vũ đã nhét vào lòng bàn tay của cháu một lưỡi dao. Mặc dù rõ ràng anh ta biết thả cháu chạy đi sẽ có kết quả gì, nhưng anh ta vẫn làm như vậy!”

“Vậy cháu cứu Ngô Vũ không phải là được à? Đâu đáng để cứu tất cả những người còn lại?” Chú họ tức giận nói.

Tôi kiên nhẫn nói với chú họ: "Ngô Vũ là một con người, anh ta cũng có người thân và bạn bè của mình. Nếu trong một đêm tất cả người thân và bạn bè của anh ta đều chết, có khi nào anh ta sẽ hối hận là vì đã cứu cháu nên mới có thể biến thành như vậy không? Anh ta cứu cháu là xuất phát từ sự lương thiện trong lòng thúc đẩy, cho nên cháu cũng không thể trơ mắt nhìn người thân và bạn bè của anh ta chết hết được... Ít nhất cháu có thể cứu được người nào hay người nấy, cũng coi như là báo đáp lại ơn cứu mạng của anh ta với cháu."

Nghe tôi nói như vậy, chú họ lại thở dài nặng nề, sau đó chỉ vào cánh rừng phía dưới: "Chắc hẳn là cháu đã đi qua phía dưới rồi đúng không? Tất cả mấu chốt của trận pháp phong thuỷ này đều tập trung ở trong cánh rừng kia. Nếu cháu có thể tiêu diệt tất cả thây khô trong rừng trong vòng một canh giờ, vậy thì hôm nay những người này sẽ không cần chết ở đây nữa.

Tôi nghe vậy thì hơi sốt ruột, bởi vì với cách nhảy xuống của những người này bây giờ, đừng nói là một canh giờ, chỉ sợ không đến nửa tiếng là tất cả đều đã nhảy xong rồi! Chú họ nhìn ra suy nghĩ của tôi. Chú ấy lắc đầu, bất đắc dĩ lấy từ trong người ra một xấp bùa giấy vàng, sau đó đi lên trước dán từng lá bùa giấy vào sau gáy của những người kia.

CHƯƠNG

CẢ NGƯỜI DƠ BẨN

Nói cũng thần kỳ, những thôn dân đó bị bùa giấy của chú họ dán lên rồi lập tức đứng yên không động đậy, không tiếp tục di chuyển về phía vách núi nữa…

Lúc này chú họ quay đầu nói với tôi: "Những lá bùa này chỉ có thể cố định bọn họ trong một canh giờ, nếu muốn cứu bọn họ… cháu phải tranh thủ thời gian đi."

Tôi lập tức nói với Đinh Nhất và Lý Bác Nhân: "Các anh thả dây thừng giúp tôi, bây giờ tôi đi xuống ngay!"

Ai ngờ Đinh Nhất ném luôn dây thừng trong tay cho Lý Bác Nhân: "Sức anh ta khỏe, một mình có thể giữ chặt dây thừng, tôi và cậu cùng xuống…"

Tôi vội lắc đầu: "Không được, trước đó anh đã bị thương, lúc này vừa mới hồi phục một chút thể lực mà đã đi xuống thì thật sự quá nguy hiểm. Yên tâm đi, một mình tôi xuống là có thể giải quyết được."

Kết quả Đinh Nhất sầm mặt lại: "Cậu có thể giải quyết được? Thây khô bên dưới không phải một trăm thì cũng có tám mươi, cho dù trong tay cậu có Kim Cương Xử cũng không thể đến mức không hư hao gì. Tôi và cậu cùng xuống thì ít nhất còn có thể giúp

đỡ lẫn nhau, giúp cậu canh chừng sau lưng…”

Tôi thấy không lay chuyển được Đinh Nhất, cuối cùng đành đồng ý cho anh ta xuống cùng mình. Thật ra tôi cũng biết một mình tôi đối phó với đám thây khô bên dưới đúng là hơi quá sức thật, nhưng dù gì đây cũng là do tôi tự lựa chọn, tôi không muốn kéo cả Đinh Nhất vào.

Khi hai người chúng tôi thuận lợi xuống bên dưới vách đá, nhìn thấy xác chết của những người dân nhảy xuống trước đó nằm rải rác ngang dọc đầy đất, hoàn cảnh đáng sợ khỏi phải bàn…

Tôi cũng không kịp bước đến kiểm tra thử trong số bọn họ có ai còn sống sót hay không, mà nắm Kim Cương Xử đi vào trong rừng. Lúc này, Đinh Nhất vẫn luôn đi theo phía sau đột nhiên giữ chặt tôi lại và nói với giọng nặng nề: “Mặc dù động tác của những thây khô đó chậm chạm, nhưng lại có sức lực vô cùng lớn, cho nên cậu đừng ỷ vào việc có Kim Cương Xử mà khinh thường! Sau khi đi vào phải cẩn thận một chút, tôi sẽ luôn che chắn sau lưng cậu…”

Tôi gật đầu với anh ta: “Được, anh cũng cẩn thận đấy.”

Cũng không biết có phải bởi vì mùi máu của những người nhảy vực tác động hay không, mà những thây khô bị “trồng” vào đất kia lúc này đã bắt đầu ngo ngoe rục rịch. Nếu không phải chúng tôi sớm được biết cảnh tượng thây khô đầy đất này, chỉ e sẽ bị một đám thây khô dữ tợn đáng sợ trước mắt này dọa giật nảy.

Lần này không phải chúng tôi tới thăm hỏi, cho nên tất nhiên không cần chào hỏi qua lại với thây khô. Bởi vậy tôi và Đinh Nhất thừa dịp bọn chúng còn chưa hoàn toàn bò ra khỏi mặt đất mà ra tay luôn.

Dĩ nhiên là tôi dùng hết uy lực của Kim Cương Xử, chỉ cần đâm trúng thân xác của bọn chúng, là những thây khô trông giống mình đồng da sắt thoạt nhìn không gì phá nổi đó đều sẽ héo rút biến

dạng, cho đến khi biến thành một đống mục nát ghê tởm.

Bởi vì Đinh Nhất không có pháp khí, nên cũng chỉ có thể sử dụng dao cắt đứt đầu của những thây khô, dù cũng có thể đạt được mục đích là giết chết chúng, nhưng mà hơi tốn thời gian và công sức, bởi vậy hơi chậm hơn so với tốc độ của tôi.

Chờ đến khi hai chúng tôi giết đến mảnh đất giữa rừng rậm, tất cả thây khô trong rừng hầu như đều đã bò ra khỏi đất, vây hai người chúng tôi ở giữa… Trong lúc nhất thời số lượng thây khô nhiều đến mức làm tôi sắp đánh không xuể.

Lần trước vào rừng, mặc dù cũng có Đinh Nhất, nhưng anh ta luôn hôn mê bất tỉnh, cho nên tôi khó tránh khỏi hơi hoảng hốt khi đối phó với mấy thứ này, nhưng lúc này lại hoàn toàn khác, bởi vì tôi biết Đinh Nhất ở ngay phía sau, tôi chỉ cần giải quyết những thây khô đằng trước mà không cần lo lắng phía sau lưng.

Một canh giờ theo như lời chú họ đổi thành thời gian bình thường là hai tiếng đồng hồ. Trước khi vào rừng, tôi còn cảm thấy hai tiếng rất dư dả, nhưng thật sự giết thây khô rồi mới biết được, đây tuyệt đối là một việc tốn nhiều sức. Muốn giết liên tục trong hai tiếng đồng hồ, với sức chịu đựng và thể lực của tôi thì đúng là một khảo nghiệm cực lớn.

Lúc qua được một nửa thời gian, cả người tôi đã mệt rã rời, vừa hơi không chú ý đã để cho một thây khô cào mạnh lên trên vai, tôi lập tức đau đến nỗi muốn chảy cả nước mắt, Kim Cương Xử trong tay suýt nữa rơi tuột xuống đất.

Còn may Đinh Nhất ở phía sau cứu kịp, một chân anh ta đá văng cái thây khô cào tôi bị thương, sau đó kéo tôi tránh thoát móng vuốt của một cái khác. Anh ta thấy tôi thật sự mệt không chịu được nữa, bèn túm tôi đi đến dưới một gốc cây to và hét: “Đưa Kim Cương Xử cho tôi, cậu lên trên đợi trước!”

Nói xong anh ta đột nhiên đỡ lấy eo tôi và đẩy lên trên cái cây kia, còn anh ta cầm Kim Cương Xử quay lại với đám xác chết… Tôi ngồi trên cây nghỉ ngơi trong chốc lát, thể lực khôi phục được ít nhiều.

Nhưng tôi nhanh chóng phát hiện, Kim Cương Xử nằm trong tay Đinh Nhất chỉ giống như vũ khí bình thường không có gì khác biệt, chẳng có một chút xíu uy phong vừa rồi. Tôi biết còn tiếp tục như vậy, Đinh Nhất sẽ gồng gánh không nổi, vì thế tôi đành phải cam chịu hít sâu, sau đó lại nhảy xuống mặt đất.

Kết quả tôi mới vừa nhảy xuống mặt đất, mấy cái thây khô vây quanh Đinh Nhất lập tức quay đầu nhào về hướng tôi, nhưng lúc này tay của tôi không có vũ khí gì cả, vì thế tôi đành phải xoay người bỏ chạy theo bản năng.

Còn may chỉ số thông minh của những thây khô đó không cao, không biết đạo lý chặn đường vây bắt mà vẫn cứ liều mạng đuổi theo phía sau tôi… Vì vậy tôi chơi đuổi bắt vòng quanh trong rừng với sáu, bảy cái thây khô, chờ Đinh Nhất thoát thân rồi tới cứu tôi.

Nhưng phía Đinh Nhất cũng chẳng thoải mái chút nào, Kim Cương Xử không thể phát huy uy lực ở trong tay anh ta, anh ta cũng chỉ có thể một tay đao một tay chùy chém lung tung. Anh ta thấy phía tôi đang bị mấy cái thây khô đuổi theo điên cuồng, đành phải nhích gần từng chút về phía tôi, sau đó gào to: "Tiến Bảo, đón lấy!"

Trong tình huống không hề chuẩn bị tâm lý, tôi giơ tay đón lấy Kim Cương Xử, còn may giữa hai chúng tôi vẫn có sự ăn ý, mới không để Kim Cương Xử rơi thẳng xuống đất.

Sau khi pháp khí trở lại tay tôi một lần nữa, tôi lập tức chĩa thẳng vào thây khô đuổi sát theo sau mình, tên kia chưa kịp hừ một tiếng đã héo rút hư thối. Nhưng không chờ cho tôi thở dốc,

thây khô phía sau đã nhào tới…

Đến cuối cùng tôi đã mệt phờ ra, cơ bản là không rảnh lo đến mấy chỗ bị thây khô cào trên người, chỉ có thể tiêu diệt cho sạch sẽ những con quái vật đáng lẽ phải sớm hóa thành tro bụi một cách máy móc.

Thật ra lúc giết đến cuối cùng, tôi và Đinh Nhất vốn không biết rốt cuộc đã mất bao nhiêu thời gian, tóm lại khi cả người hai chúng tôi bẩn như ma lem đi ra từ trong rừng, trời cũng đã sáng.

Lúc này trên người tôi và Đinh Nhất vừa tanh vừa hôi, giống như vừa mới lăn qua đống thịt khô biến chất vậy… Mặc dù tôi biết mấy người chú họ đã chờ ở bên trên rất lâu, nhưng cuối cùng tôi chẳng còn sức mà trèo lên trên nữa.

Ai ngờ sau khi thây khô bị chúng tôi tiêu diệt hoàn toàn, lại thấy cây cối trong rừng dần dần chết héo bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, như thể tan đi một chút tử khí cuối cùng trong trận.

CHƯƠNG

THỜI GIAN KHÔNG CÒN NHIỀU

Tôi và Đinh Nhất mặt mũi phờ phạc ngồi dưới vách đá, nhìn những cái xác đã lạnh đó... Ấy thế mà tôi nhìn thấy cả xác chết của Ngô Triệu Hải và Ngô Trường Hà ở trong đó, xem ra hai anh em không đội trời chung này đã được định sẵn là phải chết cùng một chỗ.

Chẳng qua đến bây giờ tôi cũng không hiểu lắm, hai người bọn họ thật sự không đội trời chung ư? Hay chỉ là diễn cho người ngoài chúng tôi xem thôi?

Tôi nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó thở ra một hơi thật dài, cười và nói với Đinh Nhất: "Cuối cùng cũng kết thúc..."

Đinh Nhất gật đầu: "Ừ, kết thúc rồi."

Nghe được Đinh Nhất nói ra mấy chữ này, tôi dựa đầu vào vách đá sau lưng, ngửa đầu nhìn bầu trời và nói: "Anh nói những thây khô đó là những người thế nào? Bọn họ biến mất như vậy, người nhà của họ có phải rất khổ sở không?"

Đinh Nhất suy nghĩ rồi đáp: "Trên đời này, số người biến mất tăm mất tích quá nhiều, không phải ai ai cũng sẽ có người thân và bạn bè quan tâm bọn họ, có lẽ phần lớn thây khô là người như vậy! Bọn họ bị nhốt ở đây nhiều năm cũng là một loại giày vò. Với

bọn họ mà nói, lựa chọn của cậu xem như một cách giải thoát…"

Tôi cũng không biết Đinh Nhất nói như vậy có phải là muốn an ủi tôi không, nhưng chẳng sao cả, dù sao chuyện đã qua rồi, tôi cũng làm tất cả những điều mình có thể làm, về phần cuối cùng người của thôn Nhạn Lai sẽ thế nào… cũng không liên quan gì tới tôi nữa.

Lòng tôi lo lắng cho chú Lê và Đàm Lỗi nên đứng lên muốn kéo dây thừng, ai ngờ dậy vội quá nên quên mất Kim Cương Xử nãy giờ vẫn đặt ở trên đùi.

Bây giờ thứ kia nặng gần chết, rớt thẳng xuống đất nghe một tiếng "bụp". Tôi bèn cong lưng xuống nhặt, kết quả khi tôi nhặt lên thì cảm thấy món đồ trong tay hơi quái lạ.

Trước đây sau khi tôi dùng Kim Cương Xử giết ma quỷ cũng từng xuất hiện tình trạng trở nên nặng và nóng lên, nhưng đây là lần đầu tiên nó bị nóng và nặng như thế này… Hơn nữa tôi cảm thấy nhiệt độ của nó còn đang liên tục tăng lên, nóng đến mức tôi gần như sắp không cầm được nữa.

Đinh Nhất cũng không phát hiện sự khác thường của tôi. Anh ta thấy tôi đứng dậy thì giơ tay nhận lấy dây thừng trong tay tôi: "Cậu đừng vội lên, ở dưới nghỉ ngơi chốc lát đã, chờ tôi lên rồi lại kéo cậu lên."

Tôi không nói gì, không phải tôi không muốn trả lời anh ta mà là bây giờ tất cả đầu óc của tôi đều bị Kim Cương Xử thu hút rồi. Thứ này trở nên càng ngày càng phỏng tay, nhưng tôi lại không tài nào ném đi được, cứ như có một sức mạnh hút chặt nó vào tay tôi…

Tôi biết còn tiếp tục như vậy thì không được, vì vậy muốn xoay người nhờ Đinh Nhất giúp, ai ngờ lúc này tôi cảm nhận được trong phút chốc Kim Cương Xử trong tay chợt trở nên càng nặng hơn,

nặng đến mức tôi gần như không thể cầm nó bằng một tay. Vì thế tôi vội vàng giơ một tay khác lên đỡ…

Kết quả trong nháy mắt tôi cảm thấy trong không khí chung quanh có bóng đen mơ hồ không đếm xuể đang vọt tới tôi từ bốn phương tám hướng, cả đám chúng nó đều bị Kim Cương Xử trong tay tôi hút lại đây.

Khi những bóng đen đó chui vào Kim Cương Xử thông qua lòng bàn tay tôi, tôi có thể cảm nhận rõ ràng được rằng mấy thứ này là vô số tử linh, chính là âm hồn của những người đáng thương đã chết ở trận pháp phong thuỷ tà ma này. Oán khí hỗn loạn dày đặc của bọn họ xuyên qua lòng bàn tay của tôi, cuối cùng bị Kim Cương Xử hút hết.

Tiếp theo tôi thấy hoa mắt, tầm mắt bắt đầu dần dần trở nên mơ hồ… Cuối cùng tôi chỉ nghe thấy tiếng gọi nôn nóng của Đinh Nhất ở bên tai: “Tiến Bảo? Tiến Bảo!!”

Tôi thật sự quá mệt mỏi, vừa ngủ là có cảm giác không bao giờ muốn tỉnh lại, dường như trong nháy mắt toàn bộ thế giới đều yên tĩnh lại.

Có quỷ mới biết tôi đã hôn mê bao lâu, cho đến khi tôi bị tiếng tim đập của mình đánh thức thì mới mơ màng mở mắt.

Cũng không biết tại sao tất cả sự vật trước mắt tôi đều thay đổi, thay đổi làm tôi thấy rất xa lạ… Xa lạ đến mức làm tôi cảm thấy trong lòng ớn lạnh từng cơn.

Tôi cố mở to mắt, nhưng lại phát hiện mình ở trong một vùng hư vô, trên không với tới trời, dưới không chạm đất.

Chẳng lẽ tôi đã chết ư? Tôi thầm nghĩ bụng, nhưng không phải sau khi chết con người phải đến Âm Ti điểm danh à? Tại sao tôi lại trôi bồng bềnh nửa vời ở đây?

Đầu tiên tôi bình tĩnh lại, sau đó tìm kiếm khắp nơi, muốn xem thử có âm sai dẫn độ tôi đến Âm Ti không… Nhưng tôi tìm cả buổi mới phát hiện, ở cái nơi quỷ quái này, trừ tôi ra thì đến con muỗi cũng không có.

Ruột gan tôi lập tức rối bời, không biết rốt cuộc mình đã xảy ra chuyện gì, tôi cố gắng di chuyển về phía trước, đẩy ra vùng hư vô trước mắt, nhưng chỉ toàn là hư vô…

Tôi lập tức muốn vỡ òa, nghĩ thầm không phải ông trời chơi tôi đấy chứ? Nếu cậu đây chết thật rồi, vậy thì cứ thành thật nói cho cậu biết, đừng bày mấy trò ma quỷ đó hù dọa người ta có được không?

Cuối cùng tôi vẫn không cam lòng nên thử thêm vài lần, nhưng kết quả đều giống nhau. Tôi không phải người thích kiên trì, sau khi thử vài lần không có kết quả thì chọn từ bỏ.

Ai ngờ đúng lúc này, tôi chợt nghe thấy giọng một người phụ nữ nói: “Bác sĩ, lần trước kiểm tra cũng đâu có nói là hai đứa?”

Một người phụ nữ khác được gọi là bác sĩ ho nhẹ, giọng điệu có sự xấu hổ: “Không ai nói rõ được chuyện như thế này. Lần trước một tim thai rất yếu, cho nên không phát hiện là có mang hai đứa.”

Có mang hai đứa? Đây là cái quái gì vậy? Ở trong hỗn độn, tôi nghe mà chẳng hiểu ra sao. Ngay lúc lòng tôi cảm thấy bực bội, đột nhiên tôi nghe thấy đằng sau có tiếng động, quay đầu nhìn lại thì thấy một người đàn ông quần gấm áo hoa đứng ở phía sau tôi, mặt nở nụ cười…

Ngoại hình của người đàn ông này có vài phần quen mắt, nhưng trong lúc nhất thời tôi lại không nhớ ra đã từng gặp anh ta ở đâu.

“Anh là ai?” Tôi trầm giọng hỏi.

Người đàn ông kia cũng không trả lời thẳng câu hỏi của tôi mà

cười và nói với tôi: “Đây là người mẹ ở kiếp sau của cậu, tim thai của cậu đã bắt đầu đập rồi.”

“Kiếp sau? Tôi đã chết ư?” Tôi hơi kinh hãi.

Không ngờ người đàn ông kia lại lắc đầu: “Vẫn chưa, nhưng nhanh thôi. Khi thân xác kiếp sau của cậu có tim thai đến khi nó được sinh ra, một đời này của cậu sẽ phải hoàn toàn kết thúc.”

Lúc trước chú họ và chú Lê vẫn luôn sốt ruột muốn mượn thọ cho tôi, lúc ấy tôi còn cảm thấy bọn họ là hoàng đế không vội thái giám đã vội, khoảng cách đến ngày hạn lớn của tôi còn lâu mà, nhưng không ngờ mọi chuyện lại tới nhanh như vậy…

Mặc dù tôi đã có chuẩn bị tâm lý từ sớm, nhưng khi nó thật sự đến, trong lòng tôi vẫn không bỏ được. Thậm chí tôi còn chưa nói tiếng tạm biệt với mọi người.

“Tôi vẫn chưa muốn chết…” Tôi lẩm bẩm.

Nhưng người đàn ông mặc áo hoa kia lại nói bằng vẻ mặt tiếc nuối: “Cái này là do tự cậu lựa chọn lúc ban đầu, bây giờ cậu không nhớ rõ là bởi vì cậu đã quên mình là ai.”

Tôi bèn truy hỏi anh ta: “Tôi là ai?”

Kết quả người đàn ông mặc áo hoa lại tỏ vẻ mặt không thể nói và cười: “Nhớ đấy, thời gian của cậu không còn nhiều đâu.”

Người nọ vừa dứt lời, tôi cảm thấy ngực của mình đau điếng, sau đó cả người như bị người ta vớt từ nước lạnh ra.

CHƯƠNG

SỐNG SÓT SAU TAI NẠN

Ngay sau đó tôi nhìn thấy đèn huỳnh quang trắng xóa trên đỉnh đầu, đồng thời xoang mũi ngửi thấy mùi thuốc sát trùng nồng nặc.

Không đợi tôi kịp phản ứng, ngực lại tê rần, tôi khó chịu cứng còng cả người… Lúc ấy tôi thật sự muốn nói với bọn họ, dừng điện con mẹ nó ngay, cậu đây tỉnh rồi! Nhưng hiện thực chính là, tôi chỉ có thể tỉnh táo cảm nhận một cách rõ ràng điện giật hết lần này đến lần khác.

Cho đến sau khi tai tôi nghe được tiếng "tít… tít… tít…", cái người không ngừng giật điện tôi cuối cùng mới dừng tay.

Tiếp theo tôi cảm thấy có người bắt đầu lấy kéo cắt quần áo của tôi ra, sau đó quanh người lần lượt truyền đến từng cơn đau đớn, cứ như có người rắc muối lên miệng vết thương của tôi.

Chắc có lẽ là bởi vì quần áo trên người tôi thật sự quá bẩn, cho nên người xử lý miệng vết thương cho tôi chỉ có thể chọn cắt bỏ hết đi.

Sự giày vò này kéo dài một lúc, rồi tôi nghe thấy giọng một người đàn ông nói: "Đã xử lý xong vết thương ngoài da rồi, trừ hai vết thương trên cánh tay hơi sâu ra thì cũng không có gì trở ngại. Hai vết thương này có thể sẽ nhiễm trùng, lát nữa tiêm cho cậu ấy

một mũi kháng sinh trước.”

Tôi mơ mơ màng màng bị người ta lăn tới lăn lui, giống như một con vật chờ bị làm thịt. Mặc dù tôi biết mình đang được cấp cứu, nhưng tôi hoàn toàn không thoải mái chút nào.

Nếu đúng như lời người nọ vừa mới nói, sớm hay muộn gì tôi cũng đều phải chết, thế thì tôi thật sự không cần phải chịu thêm phần tội này nữa.

Còn may là cuối cùng sự giày vò này cũng đã kết thúc, tôi cảm thấy hình như mình bị người ta đẩy ra ngoài, tiếp theo tôi nghe được giọng nói của Đinh Nhất: “Cậu ấy thế nào rồi?”

Giọng người đàn ông trước đó lại vang lên lần nữa: “Trước mắt chỉ số sức sống của bệnh nhân vẫn còn vững vàng, nhưng mà nguyên nhân vì sao cậu ấy hôn mê vẫn còn cần làm thêm một bước kiểm tra nữa. Ai trong các anh đi làm thủ tục nằm viện cho cậu ấy đi!”

Sau đó ký ức của tôi luôn đứt quãng, đầu óc lúc tỉnh táo, lúc mơ hồ… Bởi vậy khi tôi tỉnh lại một lần nữa, tôi không thể phân biệt được rõ rằng, vùng hư vô và người đàn ông quần gấm áo hoa tôi nhìn thấy trước đấy rốt cuộc là thật hay chỉ là một giấc mơ của tôi thôi?

Lúc tôi chính thức tỉnh lại đã là một tuần sau. Tôi vừa mở mắt ra thì nhìn thấy Đàm Lỗi đầu quấn băng đang cúi đầu chơi điện thoại di động.

Tôi muốn gọi cậu ta, nhưng phát hiện cổ họng của mình khô cạn như sa mạc Sahara, không phát ra được nửa tiếng kêu.

Mà hình như Đàm Lỗi chơi điện thoại di động cực kỳ mê mẩn, chẳng thèm ngẩng đầu liếc tôi lấy một cái.

Bụng tôi tức lắm! Nghĩ thầm có ai chăm người bệnh như vậy

không? Vì thế tôi bèn cố sức giật tay, kéo ống truyền dịch bên trên cũng lay động theo.

Cuối cùng cũng khiến cho Đàm Lỗi chú ý, cậu ta nhìn tôi hơn mười giây như nhìn thấy ma rồi mới nhút nhát sợ sệt hỏi: “Anh Trương, anh tỉnh rồi hả?”

Tôi lập tức có sự xúc động muốn trợn trừng mắt, nếu không phải bây giờ cậu đây không tiện cử động, thể nào cũng phải dậy quật cho nhà mi một trận nên thân!

Có lẽ Đàm Lỗi nhận ra ánh mắt của tôi không vui vẻ gì cho lắm, vì thế lúc này mới bừng tỉnh và xoay người chạy đi, vừa chạy vừa kêu: “Bác sĩ, anh tôi tỉnh rồi! Bác sĩ! Mau đến xem xem, anh tôi tỉnh rồi!!”

Không bao lâu sau, một bác sĩ nam hơn bốn mươi tuổi bước nhanh đẩy cửa vào trong, vừa thấy tôi đã mở mắt thì vội đi lên vạch mí mắt tôi ra và soi đèn pin con vào, sau đó còn cực kỳ ngu ngốc giơ hai ngón tay lên hỏi tôi: “Đây là số mấy?”

Mặc dù lòng tôi cảm thấy làm như vậy thật sự hơi ngốc, nhưng vẫn phối hợp đáp: “Hai…”

Tiếp theo, vị bác sĩ nam đó cười và nói với tôi: “Trương Tiến Bảo, tôi là bác sĩ điều trị của cậu. Tôi họ Trịnh, tên Trịnh Bân. Bây giờ cậu có cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào không?”

Tôi lắc đầu rất thành thật: “Tạm thời không có…”

Bác sĩ Trịnh gật đầu: “Được, vậy cậu nghỉ ngơi thật tốt đi, có chuyện gì thì bảo y tá gọi tôi. Đúng rồi, tôi là đàn anh của bác sĩ Triệu. Nếu cậu có thắc mắc gì về bệnh tình của mình thì cứ hỏi thẳng tôi. Lát nữa tôi sẽ báo cho cậu ấy là cậu đã tỉnh!”

Nếu lão Triệu đã biết tôi nằm viện, thế thì chắc chắn Chiêu Tài cũng biết rồi! Nhưng với tính cách của Chiêu Tài, sao có thể để

người đầu tiên tôi nhìn thấy khi mở mắt ra không phải là chị ấy chứ? Hơn nữa tôi cũng không ngờ bàn tay của lão Triệu dài ra phết, còn có cả mối quan hệ ở cái thị trấn nhỏ rách nát này…

Kết quả bác sĩ Trịnh đi chưa được bao lâu, lão Triệu đã hấp tấp xuất hiện trong phòng bệnh của tôi.

Tôi kinh ngạc không nói nên lời, nghĩ thầm sao thằng cha này cũng tới? Tôi hơi tức giận hỏi Đàm Lỗi bên cạnh: “Sao anh ấy lại tới đây? Xa như vậy mà các cậu gọi anh ấy tới làm gì?”

Đàm Lỗi bị tôi hỏi mà ớ người ra, nhưng sau đó cậu ta đã hiểu ngay ý của tôi nói. Cậu ta chỉ tay ra ngoài cửa sổ và bảo: “Anh Trương, chúng ta đã trở về rồi, hơn nữa anh cũng đã hôn mê một tuần rồi.”

“Đã trở về rồi á!? Tôi hôn mê một tuần? Không thể nào? Sao tôi cảm thấy mình chỉ ngủ có một lát thế?” Tôi hơi kinh hãi.

Lão Triệu tức giận nói: “Trong chốc lát? Nhóc con, suýt nữa anh còn cho rằng em sẽ không tỉnh lại đấy? Với tần suất nằm viện mấy năm nay của em, anh thấy hay là làm luôn thẻ VIP của bệnh viện bọn anh cho em đi nhỉ?”

Tuy rằng tôi mù mờ chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả, nhưng vẫn hơi lo lắng hỏi anh ấy: “Chiêu Tài đã biết chưa?”

Lão Triệu lắc đầu đáp: “Vẫn chưa nói với cô ấy. Trước đó em hôn mê mãi không tỉnh, nói cho cô ấy biết cũng chỉ khiến cô ấy lo lắng mù quáng theo, cho nên bọn anh vẫn gạt cô ấy.”

Tôi nghe thế cũng thấy yên tâm hơn. Thật ra những cái khác tôi không sợ, chỉ sợ Chiêu Tài biết rồi sẽ khóc lóc nỉ non ở trước mặt tôi. Từ sau khi cha mẹ tôi đi rồi, tôi thật sự không thể nhìn Chiêu Tài khóc, cho dù để chị ấy véo tai mình vài cái tôi cũng sẵn lòng, nhưng không thể chọc cho chị ấy khóc.

Sau khi lão Triệu đi rồi, tôi liếc nhìn sắc trời bên ngoài và hỏi: "Mấy người chú Lê đâu?"

Đàm Lỗi ậm ừ cả buổi mới nói: "Bọn họ không trở về mà ở lại giải quyết một vài chuyện liên can của thôn Nhạn Lai."

Tôi cũng không nghĩ nhiều, rốt cuộc lúc ấy thôn Nhạn Lai đã chết nhiều người như vậy, hơn nữa trước đó còn bắt mấy kẻ đựng ba-re chặn đường ở dưới chân núi, cho nên có vài chuyện liên can cũng rất bình thường.

Thêm vào đó, mặc dù tất cả những thây khô đều bị chúng tôi tiêu diệt, nhưng những vụ án mất tích của Bạch Kiện cũng phải có một lời giải đáp. Nếu không phải tôi hôn mê chưa tỉnh, có lẽ lúc này tôi cũng cần ở lại đó chưa về đâu.

Nghĩ đến đây tôi bèn hỏi Đàm Lỗi: "Vết thương trên đầu cậu thế nào rồi? Anh cũng không biết những chuyện xảy ra sau khi mình hôn mê. Lúc ấy anh thấy cậu và chú Lê vẫn còn ngất, chú ấy có bị thương không?"

Đàm Lỗi lắc đầu: "Lúc ấy em và sư phụ bị những người đó cho uống thuốc ngủ, cho nên mới bị hôn mê."

Tôi gật đầu: "Chắc là bọn họ sợ mọi người sẽ lén chạy trốn giống như anh, nên mới nghĩ ra cách thấp kém như vậy."

CHƯƠNG

BỆNH NAN Y

Sau khi tỉnh táo hoàn toàn, tôi nằm ở bệnh viện hai ngày, nhưng kỳ lạ là trong khoảng thời gian này tôi không hề nhìn thấy chú Lê và Đinh Nhất.

Tôi cũng từng hỏi Đàm Lỗi: "Mấy người chú Lê còn phải mất bao lâu mới có thể trở về?" Nhưng lần nào thằng nhãi này cũng đều ấp úng, nói gần nói xa.

Trong lúc đó, tôi có gọi điện thoại cho mấy người Đinh Nhất vài lần, nhưng bất kể là Đinh Nhất hay chú Lê, đều chẳng ai bắt máy cả. Điều này không khỏi khiến lòng tôi nảy sinh nghi ngờ, chẳng lẽ nhóm chú Lê đã xảy ra chuyện gì rồi?

Giữa trưa hôm nay, tôi nằm ở trên giường bệnh thật sự khó chịu, thằng nhãi Đàm Lỗi kia nói là đi ra ngoài mua cơm cho tôi, kết quả đi cả buổi cũng chưa về, vì thế tôi bèn ra khỏi phòng bệnh định đi dạo bên ngoài…

Nhưng khi ra khỏi phòng bệnh, tôi đột nhiên nhìn thấy bóng dáng của lão Triệu thoáng xuất hiện ở đằng trước và đi vào văn phòng của bác sĩ. Lúc ấy tôi cũng không nghĩ nhiều mà đi theo và rồi tôi đứng ở cửa nghe được một đoạn đối thoại không nên nghe.

Đầu tiên là giọng bác sĩ Trịnh trầm xuống nói với lão Triệu:

"Các cậu định bao giờ sẽ nói cho cậu ấy biết? Bệnh tình của cậu ấy không kiên trì được bao lâu đâu…"

Tiếp theo nghe lão Triệu than nhẹ và đáp: "Bây giờ vẫn chưa phải lúc, hơn nữa cho dù nói cho cậu ấy biết thì cũng không thay đổi được gì đối với bệnh tình cậu ấy cả. Trái lại sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của cậu ấy."

Bác sĩ Trịnh nghe xong thì im lặng trong chốc lát, sau đó từ từ nói: "Nếu điều kiện cho phép, tôi đề nghị các cậu ra nước ngoài chữa trị, có lẽ còn có một cơ hội sống."

Tôi đứng ngoài cửa nghe mà như lọt vào trong sương mù, vốn đang muốn cẩn thận nghe thêm, ai ngờ đúng lúc này lại nghe thấy Đàm Lỗi gọi tôi ở phía sau: "Anh Trương, sao anh lại ra đây? Anh cần thứ gì cứ gọi điện thoại cho em để em mang về cho anh!"

Tôi sợ bị hai bác sĩ trong phòng phát hiện tôi nghe lén ngoài cửa, vì vậy tôi vội vàng xoay người trở về phòng bệnh, nhưng mối nghi ngờ trong lòng cứ dần dần gia tăng.

Lão Triệu không phải bác sĩ của khoa này. Anh ấy sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến văn phòng của bác sĩ Trịnh để kể chuyện bệnh nhân của mình, cho nên người bệnh bọn họ nói hết tám chín phần chính là tôi.

Chẳng lẽ tôi mắc phải căn bệnh nan y gì? Nhưng tỉnh lại được hai ngày nay, tôi không có cảm giác cơ thể mình có chỗ nào không thoải mái cả!?

Nghĩ đến đây tôi thử hỏi dò Đàm Lỗi: "Đàm Lỗi, cậu xem hai ngày nay anh cũng khỏe lên rồi, anh định ngày mai ra viện!"

"Có lẽ không được đâu!!" Đàm Lỗi nghe vậy thì giọng cao lên hai tông.

Lòng tôi lập tức chùng xuống, tôi đoán trúng rồi, quả nhiên là

cơ thể của tôi đã xảy ra vấn đề gì đó, nếu không khi tôi đưa ra yêu cầu ra viện, Đàm Lỗi đâu đến mức phản ứng mạnh như vậy.

Hoặc là chú Lê và Đinh Nhất vốn không phải đang xử lý những chuyện liên can ở thôn Nhạn Lai, mà là đang sắp xếp công việc cần thiết để mượn thọ giúp tôi.

Trước đây tôi không hề nghi ngờ lời Đàm Lỗi nói, cho nên cũng không hướng suy nghĩ đến mặt khác. Bây giờ trong lòng có thắc mắc nên tất nhiên tôi phải chứng thực, vì thế tôi gọi điện thoại cho Bạch Kiện, hỏi anh ta xem vụ án thôn Nhạn Lai thế nào rồi?

Nhận được điện thoại của tôi, Bạch Kiện rất kinh ngạc và hỏi: “Cậu tỉnh hồi nào thế?”

Tôi thở dài đáp: “Hai ngày rồi. Tôi vẫn luôn cho rằng anh đang bận rộn tra án, cho nên chưa gọi điện thoại cho anh. Đúng rồi, trong khoảng thời gian này anh có gặp chú Lê và Đinh Nhất không?”

“Có gặp hai ngày trước. Cậu còn nhớ vụ án lần trước anh có hai người đồng nghiệp bị mất linh hồn không? Mặc dù sau khi vụ án kia chấm dứt, bọn họ đã trở về bình thường rồi, nhưng mà không biết tại sao lại thường xuyên dễ bị giật mình hoảng sợ, cho nên mấy ngày trước anh có mời chú Lê đến đây để ổn định cho bọn họ!” Bạch Kiện đáp không chút nghĩ ngợi.

Trong cuộc đối thoại với Bạch Kiện, tôi có được hai tin tức quan trọng, thứ nhất là vụ án thôn Nhạn Lai đã kết thúc từ lâu, chắc chắn nhóm chú Lê không phải bận rộn vì chuyện này. Thứ hai là bọn họ gạt cả Bạch Kiện và Chiêu Tài, vậy có nghĩa là bệnh của tôi nhất định không nhẹ!

Suy xét mãi, tôi cảm thấy trước khi chưa gặp được chú Lê, lão Triệu ắt hẳn là một điểm đột phá…

Vì thế tôi cố ý đuổi Đàm Lỗi ra ngoài mua đồ, sau đó lấy điện

thoại di động ra gọi đến số điện thoại của lão Triệu.

Mới đầu tôi chỉ thử hỏi tình hình gần đây của Chiêu Tài ở trong điện thoại, lão Triệu cũng không nghĩ nhiều mà nói cho tôi biết, Chiêu Tài mới ghi danh mấy lớp học, học nấu ăn, Ukulele và cắm hoa, đúng là bận chết đi được.

Tôi đột nhiên đổi giọng nói: “Vậy anh định khi nào sẽ nói với em? Nếu em không chủ động hỏi anh, có phải anh định chờ em chết rồi mới nói không!?”

Lão Triệu bị tôi hỏi lập tức á khẩu không trả lời được, anh ấy im lặng trong điện thoại một lát mới từ từ đáp: “Làm… làm sao mà em biết được? Không phải đám chú Lê đã bảo không nói trước với em sao?”

Tôi tiếp tục gồng mình nói: “Không nói với em?! Đã xảy ra chuyện lớn như vậy mà có thể giấu được em à??”

Kết quả lão Triệu lại đột nhiên an ủi tôi trong điện thoại: “Tiến Bảo, em đừng lo lắng, bây giờ y học rất phát triển, không phải chỉ là một khối u não nho nhỏ thôi sao? Anh đã bàn bạc với bác sĩ Trịnh rồi, thật sự không được thì sẽ đưa em ra nước ngoài chữa trị, chắc chắn sẽ có cách!!”

“Nếu đơn giản thật giống như anh nói, vậy tại sao bác sĩ trong nước không làm được? Thật ra mọi người không cần phải gạt em. Nếu thời gian của em thật sự không còn lại nhiều lắm, em còn phải dùng nó để làm vài chuyện quan trọng hơn!” Tôi tiếp tục thăm dò.

Lão Triệu đè thấp giọng xuống: “Chủ yếu là vị trí của khối u kia không tốt, độ nguy hiểm của làm phẫu thuật và không làm phẫu thuật chiếm 50:50.”

Cúp điện thoại của lão Triệu, tôi cảm thấy đáy lòng mình lạnh lẽo. Hóa ra đầu của tôi có một khối u… Nhưng tại sao đến bây giờ

tôi vẫn không có cảm giác gì chứ?

Nếu bắt buộc phải nói theo khía cạnh này, lúc trước đúng là tôi từng có hai lần choáng váng không rõ nguyên nhân, nhưng ở tuổi này thật sự tôi không nên bị mắc phải căn bệnh này!?

Tôi đã từng ảo tưởng đủ loại cách chết của mình, nhưng chỉ không ngờ có một ngày, mình sẽ bị bệnh chết…

Thảo nào bọn họ không chịu nói cho Chiêu Tài, bởi vì chỉ bằng sức kiềm chế của Chiêu Tài, sau khi biết sự thật, có lẽ nhìn thấy tôi không đến hai giây là nước mắt đã chảy ra rồi.

Nếu đủ loại kiếp số lúc trước đều có thể hóa giải, như vậy lằn ranh trước mắt đây chính là tử kiếp mà tôi không sao vượt qua được.

Sau khi trở về, Đàm Lỗi phát hiện cảm xúc của tôi không ổn nên cười và nói với tôi: “Làm sao vậy anh Trương? Có phải đồ ăn của bệnh viện mấy ngày nay không ngon không? Đồ ăn bệnh viện đúng là hơi nhạt nhẽo thật, nếu không ngày mai chúng ta lén gọi cơm hộp đi?”

Tôi không nói gì, chỉ nhìn xoáy vào Đàm Lỗi rất lâu, cuối cùng thằng nhãi này bị tôi nhìn chằm chằm đến mức thật sự không chịu nổi, vội vàng giơ tay đầu hàng: “Anh Trương, anh tha cho em đi. Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Anh muốn ra viện!” Tôi nói với vẻ mặt không cảm xúc.

Đàm Lỗi lắc đầu nguầy nguậy: “Không được đâu, trước khi đi sư phụ đã dặn em nhất định phải trông chừng anh cho kĩ.”

CHƯƠNG

QUẢ BOM HẸN GIỜ

"Anh đã biết rồi, cậu đừng gạt anh nữa." Tôi nói với Đàm Lỗi bằng sắc mặt u ám.

Mặt Đàm Lỗi lập tức đổi sắc, lắp bắp nói: "Biết… biết cái gì?"

"Cậu nói xem? Cậu gọi nhóm chú Lê về đi, nếu không bây giờ anh muốn ra viện ngay!" Tôi tỏ thái độ kiên quyết.

Lần này ruột gan Đàm Lỗi hoàn toàn rối bời, vội vàng ngăn cản tôi: "Ối chao ôi, anh Trương, anh Trương! Anh nghe em nói, tình trạng của anh bây giờ không thể ra viện được. Anh... anh chờ em nhé, em sẽ lập tức gọi điện thoại cho sư phụ."

Bị tôi gây rối một trận, sáng sớm hôm sau, chú Lê, Đinh Nhất và cả chú họ cùng xuất hiện trong phòng bệnh của tôi.

Nhìn biểu cảm trên mặt họ, dường như sự việc cũng không lạc quan, có lẽ không ai trong số họ dám bảo đảm sau khi mượn thọ, quả bom hẹn giờ trong đầu tôi sẽ biến mất.

Xem ra giấc mơ lạ trước kia của tôi tám chín phần là thật rồi. Lúc này đây bất kể như thế nào tôi đều chạy trời không khỏi nắng.

Thật ra như vậy cũng khá tốt, ít nhất cũng được chuẩn bị tâm lý trước, đỡ hơn là đùng một cái lăn ra chết! Như vậy tôi có thể xử lý vài việc sau khi chết cho ổn.

Chú họ vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng nói: "Chuyện mượn thọ đã chuẩn bị gần xong rồi, chỉ cần tình trạng sức khỏe của cháu cho phép, lúc nào cũng có thể..."

Tôi lắc đầu luôn: "Khỏi đi, tự cháu hiểu rõ tình trạng của mình, cớ gì mà khi không lãng phí mấy chục năm dương thọ của người ta chứ?"

"Không thử thì làm sao biết không được? Cậu muốn chết đến thế à?" Đinh Nhất hơi tức giận.

Tôi thấy mặt mũi mấy người họ đều mỏi mệt, ắt hẳn cảm xúc đều bên bờ vực sụp đổ, cho nên tôi cũng không muốn kích thích họ mà chỉ nói với vẻ thờ ơ: "Tôi không chết nhanh như vậy đâu, chắc là còn thời gian mấy tháng nữa..."

Chú họ hỏi với vẻ ngờ vực: "Dựa vào đâu mà cháu chắc chắn như vậy?"

Tôi bèn kể lại giấc mơ ly kỳ trước kia cho họ. Nghe xong, sắc mặt chú họ trở nên tối tăm hơn, chú Lê lại càng liên tục lắc đầu, nói: "Sớm biết rằng như thế này, đáng lẽ nên mượn thọ lúc trước khi đi thôn Nhạn Lai, có lẽ sự việc sẽ không có kết quả như hiện giờ."

Tôi khẽ cười: "Sống chết có số, cớ gì phải cưỡng cầu ạ? Thôn Nhạn Lai không phải là một ví dụ rất tốt đấy sao..."

Kết quả lúc này lại nghe chú họ nói với giọng khàn khàn: "Còn có một cách... Đó là tìm được cặp song sinh kia, nghĩ cách làm cho tim thai kiếp sau của cháu ngừng đập."

Đáy lòng tôi không kìm được khẽ rùng mình, vẻ mặt không thể tưởng tượng được: "Bây giờ cả Trung Quốc có nhiều phụ nữ mang thai như vậy, chỉ với thông tin là một cặp song sinh thì có thể tìm được kiếp sau của cháu chắc!?"

“Chỉ cần muốn tìm là có thể tìm được…” Chú họ nói với gương mặt không cảm xúc.

Tôi cười lạnh: “Cứ cho là chú tìm được rồi, nhưng làm sao chú có thể phân biệt được ai mới là kiếp sau của cháu trong cặp song sinh đây?”

“Tất nhiên là không giữ lại cả hai đứa…” Sắc mặt chú họ âm u.

Tôi biết chú họ nói được thì sẽ làm được, tôi bèn thở dài thật mạnh và nói: “Nếu cháu làm như vậy thật, cháu có khác gì đám người Ngô Triệu Hải? Bỏ đi, thay vì sống trên đời mà phải đeo nhiều nghiệp chướng, không bằng cháu chết sớm đầu thai sớm cho rồi!” Nói tới đây, tôi chợt cười xấu xa và nói với chú họ: “Chú họ, nếu chú thật sự có cách tìm được cặp song sinh kia, vậy sau khi cháu chết hẵng đi tìm, đến lúc đó chú vẫn có thể tiếp tục làm chú họ của cháu!”

Chú họ tức giận nạt tôi: “Lúc ấy chú đã có thể làm ông của cháu rồi, lại còn chú họ…”

Tôi biết con người đều ích kỷ khi đối mặt với sự sống chết của bản thân mình, điều này tôi có thể lý giải được… Thật ra trước giờ tôi luôn biết chú họ cũng không phải người tốt gì, nhưng tình thân của chú ấy với tôi lại rất chân thật, mặc dù tôi vẫn biết “chú họ” này là hàng giả.

Sáng sớm hôm sau Đinh Nhất giúp tôi xử lý thủ tục ra viện, ban đầu bác sĩ Trịnh hơi ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó tỏ vẻ thấu hiểu và nói: “Với tình trạng của cậu, phẫu thuật hay không phẫu thuật đều chiếm 50% khả năng, cho nên tôi tôn trọng lựa chọn của cậu.”

Thật ra sau khi ra viện, tôi cũng lên mạng tìm kiếm về căn bệnh này của mình, nếu không chú ý đến, nó sẽ giống như một quả bom hẹn giờ có thể nổ bất cứ lúc nào, một khi khối u vỡ, đại la thần

tiên cũng khó cứu. Đương nhiên, cũng có người đồng ý chọn cách chữa trị tích cực một chút, đó là mở hộp sọ lấy nó ra…

Tuy nhiên trong bộ não của loài người chúng ta có rất nhiều vùng cấm của thượng đế. Khối u trong đầu tôi nằm đúng ở vị trí khó xử như vậy. Một khi phẫu thuật thất bại, tôi có thể sẽ bị đẩy thẳng từ bàn mổ đến nhà xác.

Mạng sống yếu ớt và nhỏ bé như vậy đấy, cho nên thay vì cả ngày lo lắng khi nào tôi sẽ chết, không bằng thừa dịp bây giờ tôi còn có thể chạy có thể nhảy để làm vài chuyện khiến mình vui vẻ cho rồi!

Tôi thử tính toán ngày tháng, thai nhi bình thường có thể nghe thấy tim thai vào lúc hơn hai tháng, người mẹ trong mơ kia nói, lần đầu tiên cô ấy tới khám thai cũng không nghe thấy có hai tim thai, nên tôi tính thêm cho nó một tháng. Tính toán chín bỏ làm mười như vậy, chắc là tôi còn chưa đến sáu tháng.

Thật ra sáu tháng có thể làm rất nhiều chuyện, đầu tiên tôi phải xử lý tiền trong ngân hàng. Đây là tiền mồ hôi nước mắt tôi cực khổ kiếm được, tôi cần phải thu xếp thích đáng cho chúng mới được…

Đầu tiên tôi sang tên căn hộ tôi và Đinh Nhất đang ở cho Đinh Nhất. Trước đây tôi còn muốn tìm lại những ký ức đã mất giúp anh ta, nhưng bây giờ xem ra chắc không có cơ hội này nữa.

Cái tên Đinh Nhất này cả đời cũng chẳng có mấy người bạn, để lại căn hộ cho anh ta… cho dù anh ta mãi mãi không tìm lại được ký ức trước kia, ít nhất còn có cái nhà có thể che mưa chắn gió.

Hai căn nhà ma còn lại kia, tôi sang tên hết cho Chiêu Tài, mặc dù bây giờ những căn nhà đó không đáng giá mấy, nhưng sau này sẽ có cơ hội tăng giá trị nhiều hơn. Như vậy cũng coi như là cho Chiêu Tài và lão Triệu thêm một phần bảo đảm lúc tuổi già!

Về phần số tiền tiết kiệm của tôi trong ngân hàng, tôi đã từng nghĩ tới việc quyên góp một số tiền lớn ra ngoài để mình được làm nhà từ thiện một lần cho đã ghiền.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn kịp thời bỏ suy nghĩ này đi, bởi vì tôi cảm thấy tất cả những quỹ từ thiện hiện nay đều không đáng tin cậy…

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi chia số tiền này thành năm phần, phần nhỏ nhất trong đó để lại cho tôi tiêu xài trong vòng sáu tháng, cũng cho tôi được sống cuộc sống xa xỉ cực độ trước khi lìa đời một phen.

Bốn phần còn lại, tôi lập quỹ ủy thác, chú Lê và chú họ, Đinh Nhất và Chiêu Tài là người thụ hưởng quỹ… để bảo đảm rằng cuộc sống của họ được ổn định sau khi tôi chết.

Kết quả chú họ biết được còn mắng chửi tôi một trận. Chú ấy bảo thân xác này của chú cũng không còn dùng được mấy năm, đến lúc đó số tiền kia chẳng phải là ném đá trên sông à, không biết sẽ làm lợi cho họ hàng bà con xa nào của mình nữa…

CHƯƠNG

CHIẾC HỘP MÀU VÀNG TÍM

Lúc trước tôi cho rằng xử lý những việc hậu sự này cần thời gian rất lâu, kết quả chưa đến một tuần là tôi đã thu xếp rõ ràng tất cả mọi thứ. Đột nhiên ăn không ngồi rồi, tôi phát hiện thật ra chờ chết cũng là một kiểu giày vò…

Vào một buổi tối, Bạch Linh Nhi lâu rồi không lộ mặt đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà tôi, cô ta phẫn nộ giơ tay đòi đồ: “Trả đồ cho tôi, thứ kia không thể để ở trên người anh nữa!”

Tôi sửng sốt, sau đó đập nhẹ lên bàn tay trắng như tuyết của cô ta: “Tôi nợ cô cái gì hả? Sao cô lại đòi tôi thế?!”

“Kim Cương Xử, trả Kim Cương Xử lại cho tôi!” Bạch Linh Nhi nói không hề khách sáo.

Tôi buồn cười đáp: “Thứ đó thành của cô từ bao giờ vậy?”

Kết quả Bạch Linh Nhi lại nói một cách ngang ngược và vô lý: “Không phải của tôi tất nhiên cũng không phải của anh! Thứ đó không thể tiếp tục để ở trên người anh nữa, nếu không sớm muộn gì anh cũng sẽ bị nó hại chết!”

Tôi âm thầm cười khổ, nghĩ bụng chuyện này thật đúng là không thể đổ lên đầu cái Kim Cương Xử được, suy cho cùng tất cả lựa chọn đều do tự tôi làm.

Nhưng tôi thấy có vẻ không dễ đuổi bà cô trước mặt đi như vậy, đành cười và nói với cô ta: “Trông cô gấp đến độ mặt mũi trắng bệch kìa, vào nhà ngồi một lát trước đã, tôi và cô tâm sự cho đàng hoàng…”

Mời Bạch Linh Nhi vào nhà rồi, tôi pha cho cô ta một bình Bích Loa Xuân ngon nhất, sau đó lặng lẽ lấy Kim Cương Xử ra và đặt ở trên bàn trà trước mặt cô ta: “Thứ này có thể tới tay tôi là do tôi và nó có duyên phận. Tôi có thể đi đến bước đường hôm nay, có nó hay không có nó chẳng khác nhau là bao!”

Lúc này Bạch Linh Nhi nhìn lướt qua Kim Cương Xử trên bàn trà, ngay sau đó sắc mặt cô ta cứng đờ, nói: “Sao lệ khí của nó lại nặng như vậy? Anh lại dùng nó làm cái gì thế?”

Tôi khẽ nhún vai đáp: “Còn có thể làm gì? Hàng ma trừ yêu thôi!”

Bạch Linh Nhi nghe tôi nói như vậy thì từ từ duỗi tay tới chiếc Kim Cương Xử, kết quả cô ta mới vừa đụng vào Kim Cương Xử thì thấy một vệt khí đen vấn vít bay lên, trong nháy mắt đã quấn lấy ngón tay của cô ta…

Bạch Linh Nhi hoảng sợ, vội vung tay lên mới thoát được khỏi sự vương vấn của vệt khí đen kia.

Tôi cũng không ngờ bây giờ Kim Cương Xử lại bá đạo như vậy, cả Bạch Linh Nhi quen biết đã lâu cũng không chịu nể tình.

Trong lúc nhất thời tôi hơi xấu hổ, bèn cười nói: “Đã rất lâu rồi cô không gặp nó, có lẽ nó hơi sợ người lạ.”

Nhưng Bạch Linh Nhi lại không cho qua dễ như thế, sắc mặt cô ta xanh mét chất vấn tôi: “Anh đã dùng nó để giết bao nhiêu ma quỷ?”

Tôi ngẫm nghĩ, sau đó ăn ngay nói thật: “Số lượng hơi nhiều

nên không nhớ rõ.”

“Anh! Xem ra anh đúng thật là không sợ chết mà!!” Bạch Linh Nhi tức muốn hộc máu.

Nhìn cái điệu bộ quan tâm tôi của cô ta, tôi thật sự không biết nên mở miệng nói với cô ta chuyện thật ra tôi chỉ còn sống được mấy tháng như thế nào.

Lúc này Đinh Nhất dắt Kim Bảo từ bên ngoài về, một người một chó nhìn thấy Bạch Linh Nhi ngồi ở phòng khách, một đứa thì kẹp chặt cái đuôi lại và nhanh chóng trốn vào trong ổ của mình, còn một đứa khác mặt không cảm xúc trở về phòng của mình rồi đóng sầm cửa phòng lại.

So với việc không thể chấp nhận lúc trước, dường như bây giờ Đinh Nhất và chú Lê đã có thể thản nhiên đối mặt với sự thật rằng tôi sắp rời đi. Lão hồ ly chú họ của tôi không biết đã chạy đi chỗ nào từ một tuần trước rồi.

Nhìn bề ngoài, dường như cuộc sống đã khôi phục bình thường, trừ việc tôi sắp không còn sống được bao lâu ra, mọi thứ đều chẳng khác gì với trước kia.

Thật ra lần này Bạch Linh Nhi tới là muốn lấy Kim Cương Xử đi, nhưng xem tình huống trước mắt, thì cô ta đã không thể cầm nó được nữa rồi.

Đến cả người bình thường như tôi cũng có thể thấy sự thay đổi của Kim Cương Xử bằng mắt thường, càng đừng nói đến yêu quái có đạo hạnh cao cỡ Bạch Linh Nhi.

Cô ta biết mình không thể cầm được Kim Cương Xử nữa, vì vậy bèn vung tay lên, biến ra một cái hộp màu vàng tím ở trên bàn trà.

Chiếc hộp màu vàng tím này vuông vức, kích cỡ đựng vừa một quả bowling. Hình dạng của nó cổ xưa, điêu khắc phức tạp, nhìn

là biết không phải vật phàm! Bạch Linh Nhi khẽ búng tay với cái hộp, nắp hộp mở ra…

Sau đó Bạch Linh Nhi lạnh giọng nói với tôi: “Đặt Kim Cương Xử vào bên trong!”

Tôi biết nếu không làm theo lời cô ta, hôm nay chắc chắn sẽ không yên chuyện, hơn nữa sau này chắc là tôi cũng không dùng đến Kim Cương Xử nữa, vì thế tôi ngoan ngoãn nghe lời bỏ Kim Cương Xử vào trong cái hộp màu vàng tím đó.

Tiếp theo tay Bạch Linh Nhi kết ấn và vỗ nhẹ lên chiếc hộp, giống như bố trí kết giới gì đó lên nó.

Tôi tò mò hỏi cô ta: “Thế nghĩa là sao?”

Bạch Linh Nhi cười thần bí: “Chiếc hộp màu vàng tím này là của quý tôi tìm được trong một cái mộ cổ, rất thích hợp để chứa món đồ có lệ khí nặng. Hiện giờ tôi đặt thêm một phong ấn trên hộp, nếu không có sự cho phép của tôi, đừng hòng có ai mở được cái hộp này ra.”

Tôi thấy Bạch Linh Nhi khá nghiêm túc thì lắc đầu hơi bất đắc dĩ: “Cô cảm thấy vui là được…”

Bạch Linh Nhi đi rồi, một mình tôi ngồi ngẩn ra ở phòng khách nhìn chằm chằm cái hộp màu vàng tím kia. Lúc này Đinh Nhất ra khỏi phòng ngủ và ngồi ở trước mặt tôi, cùng tôi ngắm nghía cẩn thận cái hộp này.

Rất lâu sau mới nghe anh ta nói sâu xa: “Rất nhiều năm trước tôi từng thấy một cái hộp như vậy, chỉ có điều lúc đó trong hộp đựng một cái đầu người!”

Tôi không khỏi sởn gai ốc, thật không biết là kẻ biến thái nào lại đựng đầu người bằng chiếc hộp đẹp đẽ xa hoa thế này.

Nghĩ đến đây, tôi bèn dí mũi lại gần hộp ngửi thử, sau đó nói

với vẻ mặt ghê tởm: “Vừa rồi Bạch Linh Nhi nói cô ta đào được cái hộp này ở mộ cổ, cho dù không phải dùng để đựng đầu người thì cũng là đồ chôn cùng người chết! Để thứ như vậy ở nhà có phải hơi đen đủi không?”

Kết quả Đinh Nhất nghe vậy thì nói một cách quái gở: “Một người sắp chết như cậu mà còn sợ chút đen đủi này à?”

Tôi nghe thấy cũng phải, vì vậy cười ngượng ngùng bảo: “Vừa rồi Bạch Linh Nhi nói cô ta đặt thêm một lớp phong ấn trên hộp, trừ cô ta ra, không ai có thể mở được.”

Đinh Nhất bèn giơ tay muốn mở hộp ra, kết quả lại nghe thấy tiếng “xoẹt”, chiếc hộp lóe ra tia lửa lẹt xẹt như bị nối điện, giật cho Đinh Nhất phải vội rụt tay về.

Tôi thầm giật mình, không ngờ cô nàng Bạch Linh Nhi này lợi hại như vậy! May mà vừa rồi tôi không vươn tay mở hộp ra, nếu không lúc này người bị điện giật chính là tôi.

Từ bấy về sau chiếc hộp màu vàng tím này an cư lạc nghiệp ở phòng khách nhà tôi. Nếu không phải thứ này là đồ chôn kèm, tôi thật sự muốn liên hệ người mua để bán nó lấy tiền cho xong.

Ngẫm lại mấy năm nay thật sự tôi cũng chẳng sống dễ dàng gì, không phải đi tìm xác thì là trên đường đi tìm xác, có thể nói là không hề có thú vui gì đáng kể.

Đương nhiên, lúc ấy tôi cũng không cảm thấy những việc này buồn tẻ và nhạt nhẽo cỡ nào, bởi vì lúc ấy tôi vốn không biết mạng sống của mình sẽ mau chóng đi đến cuối cùng. Cho nên tôi cần phải kiếm thật nhiều tiền cho cuộc sống sau này của mình, mới có thể bảo đảm khi về già không lo cơm áo.

CHƯƠNG

NÚI ĐẦU GÀ

Tuy nói như thế nhưng tôi tin rằng nếu có thể làm lại, tôi vẫn sẽ sống như vậy.

Trước đó tôi đã từng nói, tôi giữ lại một khoản tiền để tiêu xài, bao nhiêu năm nay tôi bôn ba khắp nơi, đi qua rất nhiều nơi nhưng hầu hết là vì yêu cầu công việc chứ không phải vì mình mà đi thưởng ngoạn.

Tâm trạng khác nhau thì cảnh sắc trên đường cũng khác biệt, cho dù cảnh đẹp thế nào cũng bị việc đi tìm xác làm cho xấu đi. Thế nên tôi nhân dịp hiện giờ có thời gian rảnh rỗi, lại có tiền, ra ngoài đi chơi vui vẻ một chuyến.

Khi tôi nói quyết định này với Đinh Nhất, sắc mặt anh ta vô cùng khó coi, cứ như người khác thiếu nợ anh ta tám triệu không bằng. Thế là tôi không thể làm gì khác hơn là làm trái lòng mời anh ta đi cùng, thế mới khiến sắc mặt anh ta dễ nhìn hơn một chút. Sau đó tôi lại nói quyết định này với chú Lê, chẳng biết cuối cùng mơ mơ hồ hồ thế nào lại thành bốn người chúng tôi cùng đi du lịch.

Thật ra trong lòng tôi hiểu, bọn họ đều không yên tâm để tôi đi một mình, mặc dù chính tôi cũng tự tính ra mình chỉ còn sáu

tháng, thế nhưng tất cả mọi người đều biết quả bom hẹn giờ trong đầu tôi có thể nổ bất cứ lúc nào, có lẽ điều bọn họ lo sợ nhất là tôi sẽ chết ở một hốc núi vô danh nào đó, trở thành mục tiêu tìm kiếm tiếp theo của họ.

Sau khi cân nhắc, chúng tôi quyết định đi theo tour du lịch, như vậy sẽ bớt phải lo lắng nhiều thứ... Vì mấy người chúng tôi đều thực sự không muốn bỏ tâm tư đi suy tính mấy chuyện này.

Sau đó, chúng tôi đến một công ty du lịch đăng ký chuyến du lịch sang chảnh qua bảy tỉnh thành, xuất phát từ Hà Bắc đến tận Hải Nam, đồng thời công ty du lịch còn nhiều lần cam đoan với chúng tôi rằng, tour du lịch này chỉ là ngắm cảnh thuần túy, tuyệt đối không cưỡng ép tiêu tiền.

Tôi nghe mà thầm nghĩ trong lòng, lắm chuyện, cậu đây có tiền, thứ không sợ nhất chính là bị ép tiêu tiền đấy!

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, chúng tôi thống nhất thời gian xuất phát là ba ngày nữa, nhưng không ai ngờ buổi tối trước ngày khởi hành lại xảy ra chuyện...

Lúc đó, sau khi ăn tối xong, vì nghĩ ngày mai sẽ ra ngoài chơi, cho nên tâm trạng tôi hơi hưng phấn, thế là tôi và Đinh Nhất đến siêu thị ngoài chung cư đi dạo, tiện mua chút đồ ăn vặt để ăn trên xe.

Đúng lúc này điện thoại di động của tôi vang lên, tôi vừa định cầm điện thoại lên xem ai gọi thì chuông reo được hai tiếng rồi ngừng.

Lúc đó tôi cũng không quá để ý, nghĩ là dịch vụ nào đó gọi làm phiền thôi, nên cùng Đinh Nhất chọn đồ ăn vặt xong thì đi tính tiền.

Nhưng khi tôi lấy điện thoại ra định dùng Wechat để thanh toán thì thấy người vừa nháy máy là chú họ.

Chú họ hiếm khi gọi điện thoại cho tôi, mỗi lần chú ấy gọi đều là có chuyện, thế nên tôi lập tức gọi lại, kết quả điện thoại của chú ấy đã tắt máy...

"Chuyện gì thế này? Năm phút trước mới gọi điện mà giờ đã tắt máy rồi?" Tôi buồn bực.

Nhưng sau đó tôi cảm thấy cuộc điện thoại kia không bình thường, vì mỗi lần chú họ gọi tôi đều là có chuyện muốn nói, tuyệt đối không phải rảnh rỗi gọi điện tán gẫu với tôi.

Nghĩ vậy, tôi lại gọi lại cho chú ấy, nhưng điện thoại chú ấy vẫn tắt máy. Không biết vì sao, trong lòng tôi có cảm giác hốt hoảng, cảm thấy hình như chú ấy đã xảy ra chuyện rồi.

Đinh Nhất thấy tôi lo lắng thì an ủi tôi: "Yên tâm đi, chú ấy sẽ không gặp chuyện gì đâu, cậu cũng không phải không biết bản lĩnh của chú ấy, đừng nói là mấy loại ma quỷ thông thường, cho dù đụng phải thứ gì đó không tầm thường, chú ấy cũng sẽ an toàn."

Tôi biết điều Đinh Nhất nói không phải không có lý, nhưng hai tiếng chuông điện thoại này khiến tôi trằn trọc cả đêm không ngủ yên...

Tôi nằm trên giường lật qua lật lại, vẫn nghĩ đến chuyện chú ấy gọi cho tôi có ý nghĩa sâu xa gì, cảm giác chuyện không đề đơn giản.

May mà chiều ngày mai chúng tôi mới phải ra ga tàu cao tốc, cho nên buổi sáng cũng không cần dậy sớm... Tôi thấy mình thực sự không ngủ nổi, bèn dứt khoát ngồi dậy, đi ra ban công phòng khách hóng gió đêm, để tâm trạng thoải mái hơn một chút.

Không ngờ vừa đi ra khỏi phòng ngủ, tôi bỗng nghe thấy trong phòng khách truyền đến từng tiếng "ba... ba..." kỳ quái.

Tôi nhìn theo hướng âm thanh phát ra, hóa ra là ở ngoài ban

công, lòng tôi lập tức trầm xuống, thầm nghĩ đêm hôm khuya khoắt lại có yêu ma nào dám đến đây làm loạn?

Kết quả khi tôi bật đèn lên, đi ra trước ban công xem xét, thì phát hiện có một con hạc đang không ngừng lao vào cửa kính ban công!

Tôi nhận ra con hạc này do chú họ làm ra, thế là vội vàng mở cửa kính ban công. Lúc này con hạc đã đâm vào cửa kính đến méo cả đầu rồi, ngay lúc tôi vừa mở cửa ra, nó dường như đã dùng hết chút sức lực cuối cùng, bay đến bên chân tôi rơi xuống...

Tôi thấy con hạc nằm trên đất không nhúc nhích, bèn dùng mũi chân thử đá đá nó...

Con hạc giấy lần trước chú họ gửi đến cho tôi là dùng để dẫn đường, nhưng con lần này không cùng loại như vậy, sau khi nó nhìn thấy tôi thì không còn chút linh lực nào nữa.

Tôi bèn cúi người nhặt nó lên, thấy nó cũng được gấp bằng giấy bùa vàng, nhưng từ lớp bụi bặm trên thân con Hạc có thể thấy con vật nhỏ này đã bay một quãng đường rất dài.

Sau khi xác nhận con hạc này không bay được nữa, tôi mới mở con hạc giấy ra xem, thấy bên trong có một dòng chữ viết bằng máu!

“Mau đến núi Đầu Gà!”

Tôi biết nét chữ bằng máu này, là do chú họ tự tay viết ra, chữ viết có vẻ hơi ngoáy, chắn hẳn đã viết ra trong tình huống vô cùng khẩn cấp.

Tính thời gian, lúc tôi nhận được hai tiếng chuông điện thoại của chú họ cách đây khoảng bốn tiếng, chẳng lẽ đó là cú điện thoại cầu cứu của chú ấy?

Nghĩ vậy, tôi vội vàng gõ cửa phòng Đinh Nhất, đánh thức anh

ta dậy và đưa tờ giấy màu vàng trong tay cho anh ta. Đọc xong, vẻ mặt anh ta sầm xuống, nói: “Chú họ cậu xảy ra chuyện rồi.”

Quả nhiên anh ta cũng nghĩ như tôi, thế là ngay trong đêm, tôi và Đinh Nhất lái xe đến nhà chú Lê, sau khi chú ấy nhìn bức huyết thư của chú họ tôi liền nhíu mày và nói: “Núi Đầu Gà? Ông ấy đến chỗ đó làm gì?”

Tôi vội vàng hỏi chú ấy: “Chú biết núi Đầu Gà ở đâu ạ?”

Chú Lê gật đầu: “Biết thì biết, nhưng chưa đến bao giờ... Mấy năm trước từng có một ông chủ kinh doanh cho người đến tìm chú, nói là ông ta nhận thầu một hạng mục ở núi Đầu Gà, muốn mời chú qua đó xem phong thủy. Nhưng sau khi đặt tiền cọc, ông ta lại nói là hạng mục kia đã bị hủy. Lúc đó chú cũng không nghĩ nhiều, dù sao chúng ta cũng chưa đi, tiền cọc thì không bị đòi lại, cho nên cũng chẳng tổn thất bao nhiêu. Về sau chú nghe nói chính phủ phát hiện ra trong núi Đầu Gà có một ngôi mộ cổ từ thời Hán, bởi vậy mới yêu cầu dừng tất cả các hạng mục đấu thầu lại...”

“Mộ cổ? Chú ấy từ lúc nào lại có hứng thú với mộ cổ thế?” Tôi không hiểu nổi.

Chú Lê cũng lắc đầu: “Lúc ông ấy đi cũng không nghe thấy ông ấy nói gì đến việc đi tìm mộ cổ, có điều chú nghe nói, mặc dù ở núi Đầu Gà có phát hiện mộ cổ, nhưng vì không bị tổn hại, cho nên mộ cổ ở đó vẫn luôn được chính phủ bảo vệ, không tiến hành việc khai quật.”

CHƯƠNG

TẠM THỜI THAY ĐỔI HƯỚNG ĐI

Bức huyết thư cầu cứu của chú họ đã làm rối loạn kế hoạch xuất hành của chúng tôi, cuối cùng chúng tôi không thể không hủy chuyến du lịch qua bảy tỉnh đã mong chờ từ lâu kia.

Núi Đầu Gà nằm ở một vùng núi xa xôi hẻo lánh, tôi đã lên mạng điều tra qua, kinh tế nơi đó bình thường, sau khi phát hiện mộ cổ cũng không được thêm lợi ích gì, ngược lại còn khiến nhiều dự án không phát triển được.

Còn về chuyện vì sao chú họ đột nhiên lại một mình đến nơi đó... Mấy người chúng tôi nghĩ muốn vỡ đầu cũng không ra đáp án.

May mà hành lý cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, không mất công thu dọn, chỉ là thay đổi điểm đến của hành trình mà thôi.

Thật ra bao nhiêu năm nay chú họ bôn ba bên ngoài làm những chuyện gì tôi không hề hay biết, nhưng tôi mơ hồ cảm thấy những chuyện này tôi không biết rõ sẽ tốt hơn, cho nên đến giờ tôi cũng không cố ý tìm hiểu xem chú ấy làm những gì?

Bởi vậy khi chú ấy gặp chuyện, tôi vô cùng luống cuống, chẳng biết một chút thông tin gì trong đó cả, nhưng tôi luôn luôn cảm thấy chuyện chú họ gặp phải nghiêm trọng hơn nhiều so với

những gì tôi có thể tưởng tượng...

Sau khi bàn bạc với chú Lê, chúng tôi quyết định mười giờ sáng mai sẽ xuất phát, chúng tôi sẽ tự lái xe đi, bởi vì nơi đó toàn là đường núi nên chúng tôi tự lái xe sẽ thuận tiện hơn.

Khi tôi và Đinh Nhất về đến nhà đã hơn hai giờ sáng, hành lý đã sẵn sàng cứ cầm lên là đi thôi, nhưng Kim Cương Xử lại đang được cất trong chiếc hộp màu vàng tím...

Chuyến này đi chưa biết lành dữ thế nào, không có Kim Cương Xử phòng thân làm tôi cảm thấy không yên tâm, nhưng tôi thử mấy lần mà không mở được.

Tôi đành nhìn sang Đinh Nhất: “Không mở được thì làm thế nào bây giờ?”

Đinh Nhất ngẫm nghĩ và nói: “Để tôi gọi điện cho sư phụ, hỏi thử xem ông ấy có cách nào không?”

Tôi nhìn đồng hồ rồi bảo: “Được rồi, cũng muộn quá rồi, để sáng mai nói cũng được!”

Sáng sớm hôm sau, tôi và Đinh Nhất mang theo hành lý của mình và cả chiếc hộp màu vàng tím không làm sao mở ra được kia đi đến nhà chú Lê.

Chú Lê nhìn thấy chiếc hộp trong tay tôi mà hai mắt lập tức tỏa sáng, sau khi cầm lấy cái hộp, chú ấy cẩn thận quan sát cả nửa này vẫn liên tục líu lưỡi nói: “Đây đúng là đồ tốt!”

Tôi thấy thế bèn cười bảo: “Nếu chú thích thì cho chú đấy, nhưng trước hết chú phải mở nó ra cho cháu đã, cháu muốn lấy một thứ bên trong đó.”

Chú ấy liền đặt tay lên trên hộp, lập tức có tiếng “ầm” vang lên, bàn tay giống như bị điện giật... Lão hồ ly chú Lê híp mắt lại, nghi ngờ nói: “Trên này có phong ấn...”

“Đương nhiên, nếu không cháu việc gì phải nhờ chú mở?” Tôi buồn cười quá.

Kết quả chú Lê nghiên cứu mãi, cuối cùng nói: “Chú cũng không mở được…”

Tôi và Đinh Nhất liếc nhìn nhau, xem ra hy vọng càng nhiều thất vọng càng lớn… Không còn cách nào, tôi đành gọi điện thoại cho Bạch Linh Nhi, nói rõ ngọn nguồn, hy vọng cô ta có thể giải phong ấn bên trên chiếc hộp. Nhưng không ngờ yêu cầu hợp lý này lại bị cô ta từ chối dứt khoát!

Sắp đến giờ khởi hành, tôi cũng không muốn chậm trễ thời gian, thế nên tôi ôm luôn cả chiếc hộp vàng tím đi cùng.

Khi chúng tôi đến huyện gần núi Đầu Gà nhất thì trời cũng đã tối, chúng tôi đi tìm một khách sạn để nghỉ ngơi trước.

Lúc vào đăng ký, tôi đã hỏi nhân viên lễ tân xem nơi này có chỗ nào để vui chơi không? Kết quả nhân viên lễ tân kia mặt không cảm xúc nói với chúng tôi: “Trong huyện chúng tôi có hai khu du lịch, nếu mọi người tự lái xe đến thì cũng có thể lên núi chơi.”

Tôi nghe xong lập tức hào hứng hỏi cô ta: “Trên núi có gì vui?”

“Có một số trang trại và homestay các anh có thể đi xem…” Trên mặt nhân viên lễ tân vẫn không có nửa nụ cười.

Sau khi cất hành lý về phòng, mấy người chúng tôi chuẩn bị ra ngoài ăn cơm, khi đi ngang qua sạp báo, tôi mua một tấm bản đồ du lịch địa phương.

Kết quả lúc ăn cơm, tôi mang bản đồ ra xem xét, phát hiện chỗ “lên núi chơi” mà nhân viên lễ tân kia nói thật ra chính là hai ngọn núi nhỏ ở xung quanh huyện của họ, mà mục đích chuyến đi này của chúng tôi là núi Đầu Gà, nằm đằng sau hai ngọn núi đó.

Lúc này chủ quán cơm thấy chúng tôi cầm bản đồ du lịch địa

phương thì nhiệt tình đi đến hỏi han: "Mấy vị muốn lên núi chơi?"

Tôi cười nói: "Đúng vậy, nhưng chúng tôi mới đến, không biết rõ nơi này có chỗ nào vui."

Chủ quán cơm rất nhiệt tình, ông ta chỉ ngón tay vào một trang trại được đánh dấu trên bản đồ: "Chỗ này cũng hay, thịt rừng ở đó không tệ, giá cả không quá đắt, phong cảnh dọc đường cũng rất đẹp."

Tôi chỉ vị trí của núi Đầu Gà trên bản đồ và hỏi: "Nơi này thì sao? Tôi nghe nói ngọn núi này rất nổi tiếng, nơi đó có trang trại nào không?"

Không ngờ ông chủ lại lắc đầu, bảo: "Tôi khuyên anh đừng nên đến đó, núi Đầu Gà không cho du khách đến tham quan, nơi đó mấy năm trước đã bị nhà nước đưa vào làm khu bảo tồn thiên nhiên, cấm du khách đi vào."

Tôi càng tỏ ra tò mò hơn: "Ở trong đó có động vật hay thực vật quý hiếm gì à? Sao lại trở thành khu bảo tồn thiên nhiên quốc gia cấp một thế?"

Chủ quán cơm than nhẹ: "Làm chó gì có tài nguyên động thực vật gì! Họ nói là trong núi Đầu Gà có một ngôi mộ cổ từ thời nhà Hán, cho nên mới không cho khách du lịch bình thường đi lên! Mấy năm trước có một đại gia thích phong cảnh tự nhiên ở núi Đầu Gà, định phát triển khai thác du lịch ở đó, nhưng hạng mục khởi công chưa được hai ngày thì truyền ra tin tức phát hiện mộ cổ trong núi, nghe nói tất cả tiền của đã đầu tư vào đó của vị đại gia kia đều trôi theo dòng nước..."

Sau khi ăn cơm xong chúng tôi đi bộ về khách sạn, vừa để tiêu thực vừa thảo luận về những điều ông chủ quán cơm kia nói.

Nếu đúng như những gì ông ta nói, khách du lịch bình thường không thể đi lên núi Đầu Gà được, thế thì chú họ lên đó làm gì?

Không phải là muốn đi trộm mộ chứ?

Nhưng tôi nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy chuyện này không có khả năng lắm, bởi vì chú họ tôi không giống chú Lê, chú ấy không cố chấp với chuyện kiếm tiền, cho nên sẽ không đời nào đi trộm mộ!

Nhưng bây giờ xem ra, việc chú họ đến núi Đầu Gà chắc chắn là có liên quan đến ngôi mộ cổ thời Hán kia, nhất định trong mộ cổ đó có thứ gì đó hấp dẫn chú ấy, mới có thể khiến chú ấy không thể không đến...

Trên bản đồ không thấy ghi tên ngọn núi nhỏ chặn trước núi Đầu Gà, nhưng những người dân ở đây gọi nó là “núi Bắc”.

Sáng hôm sau, sau khi ăn sáng xong, đoàn người chúng tôi lái xe đến núi Bắc. Đường lên núi cũng khá tốt, trước đó chúng tôi đã nghe ông chủ quán cơm kia nói, con đường này là được vị đại gia kia bỏ tiền ra trùng tu.

Gần đây kêu gọi đầu tư không dễ dàng, thật khó mới kiếm được người có tiền, kết quả lại bị một ngôi mộ cổ xuất hiện chặn đường tài lộ.

Tôi đoán chắc lãnh đạo của huyện này cũng buồn phiền lắm, cho nên mới dồn lực phát triển làng du lịch cùng với homestay ở núi Bắc.

CHƯƠNG

ÂM BINH MƯỢN ĐƯỜNG

Ông chủ đại gia kia đúng là quá xui xẻo, tiền đã trải ra rồi nhưng lại không thể thu hồi được...

Dọc đường đi chúng tôi gặp rất nhiều du khách dạo chơi trên núi Bắc, nhưng nhìn biển số xe thì thấy họ đều là du khách trong tỉnh này, không phải loại du khách "của hiếm" từ bên ngoài đến như chúng tôi.

Vì đường xá khá tốt, cho nên chúng tôi chỉ mất hơn một tiếng đồng hồ đã lên được homestay trên đỉnh núi Bắc, so với các homestay khác, chỗ này tương đối xa nên cũng ít khách.

Ông chủ homestay hơi ngạc nhiên khi thấy chúng tôi không phải dân địa phương: "Sao các vị lại đến chỗ chúng tôi chơi thế?"

Tôi ra vẻ thần bí: "Công ty chúng tôi muốn đầu tư một hạng mục ở đây, nên chúng tôi đến đây nghiên cứu thị trường trước..."

Ông chủ homestay nghe vậy thì gật đầu, nói: "Mấy năm trước cũng có một doanh nhân đến đây định đầu tư du lịch, có điều cuối cùng may mà hạng mục đó không hoàn thành được, nếu không mấy homestay nhỏ như chúng tôi đã bị cạnh tranh không tồn tại được nữa rồi!"

Tôi vội vàng giải thích với ông ta: "Ông cứ yên tâm, chúng tôi

dự định xây siêu thị chứ không phải làm du lịch.

Ông chủ thở dài: “Nói thật không giấu các cậu, nơi này của chúng tôi cũng không còn chỗ nào để đầu tư xây dựng hạng mục du lịch nữa, mấy năm trước vị đại gia kia định mở rộng sang núi Đầu Gà phía sau, kết quả ông ta đúng là quá xui xẻo, thế nào mà lại đào ra một ngôi mộ cổ.”

Tôi cố ý ngắt lời ông ta: “Thế không phải tốt hơn sao? Có thể phát triển thành khu thắng cảnh lịch sử giống như lăng mộ của Tần Thủy Hoàng ấy!”

Kết quả ông chủ kia dẩu môi lên: “Nghĩ thì tốt đấy, nhưng đó là văn hóa cổ đại, sao có thể để tư nhân tùy tiện khai thác được? Hơn nữa, ngôi mộ cổ đó còn chưa bị hư hỏng gì, cho nên nó lập tức được đưa vào danh sách bảo vệ, phía chính phủ đưa núi Đầu Gà thành khu bảo tồn thiên nhiên cấp một, nếu không phải là nhà nghiên cứu khoa học thì đừng mơ đến chuyện bước chân vào đó...”

Tôi không tin: “Cả một vùng núi hoang vắng rộng lớn như thế này làm sao mà quản lý hết được? Tôi không tin không có dân phượt vào đó chơi?”

Ông chủ lắc đầu và bảo: “Cậu tuyệt đối không nên nghi ngờ điều này, từ homestay của chúng tôi đi về phía núi Đầu Gà không đến mười cây số, thì sẽ gặp chướng ngại vật trên đường cùng trạm gác, người bình thường nếu đi xe sẽ bị vật chắn trên đường cản lại không thể đi tiếp, nếu như đi bộ, cho dù có qua được đoạn chắn đầu tiên, nhưng đi về phía trước không bao lâu nữa thì cũng không có đường để đi tiếp.”

Tôi líu lưỡi nói: “Còn thần bí như vậy ạ! Vậy những người dân ở quanh đây không ai muốn đi xem mộ cổ trong núi Đầu Gà là như thế nào sao?”

“Nơi như thế có gì đáng xem? Tôi nói cho cậu biết, nhà chúng

tôi ở gần núi Đầu Gà nhất, lúc nào cũng cảm thấy xui xẻo! Hơn nữa lúc phát hiện ra ngôi mộ cổ đó còn xảy ra rất nhiều chuyện kỳ quái, người dân địa phương ở đây đều sợ hãi tránh không được, ai rảnh rỗi đi đến đó chơi!" Ông chủ nói với vẻ nghiêm nghị.

Sau đó mấy người chúng tôi gọi một bàn đặc sản miền núi địa phương ở homestay, vì muốn moi thêm nhiều thông tin liên quan đến núi Đầu Gà, nên chúng tôi đã mời cả ông chủ homestay cùng uống rượu.

Lúc đó cả homestay chỉ có chúng tôi là khách, cho nên ông chủ cũng không khách sáo, ngồi xuống cùng tám chuyện linh tinh với chúng tôi...

Theo như ông ta nói, khi tiến hành dự án khai thác du lịch kia, việc đầu tiên được triển khai là sửa đường, vì chỉ khi có đường thì mới có thể đưa vật liệu xây dựng lên núi.

Homestay của bọn họ ở gần núi Đầu Gà nhất, cho nên trong thời gian sửa đường, công nhân làm việc ở đây đều thích đến nhà ông ta ăn cơm. Dần dần... nhà bọn họ trở thành quán cơm cho những người công nhân làm đường.

Những chuyện kỳ quái liên quan đến núi Đầu Gà, ông ta cũng nghe được từ những người công nhân đó... Trong đó có một chuyện mà ông ta còn tự mình trải qua rồi, đó là chuyện âm binh mượn đường.

Nghe nói, lúc đó vì trời mưa to mấy ngày liên tiếp, cho nên công trình sửa đường phải tạm thời dừng lại. Bởi vì cân nhắc đến vấn đề an toàn cho công nhân, quản lý dự án khi đó đã cho công nhân nghỉ ba ngày.

Nhưng những vật liệu đất đá trên công trường không thể không có người trông coi, cho nên họ đã để ba người công nhân ở lại trực ban.

Dù sao cũng chỉ có ba người nên bọn họ không thể thay ca đi ra ngoài ăn cơm được, thế là quản lý dự án đã nhờ ông chủ homestay nấu cơm trong ba ngày đó cho ba người kia, cứ đến giờ cơm ông ấy sẽ mang đồ ăn vào công trường cho bọn họ.

Bởi vì khoảng cách cũng không xa, hơn nữa quản lý dự án còn cho thêm tiền, cho nên dù bên ngoài mưa gió, ông ta vẫn đồng ý mang cơm đến cho ba người kia.

Ngày đầu tiên và ngày thứ hai mọi chuyện vẫn bình thường, khi ông ta đem cơm cho ba người công nhân kia cũng không gặp chuyện quái lạ gì ...

Nhưng đến buổi sáng ngày thứ ba, ông ta như bình thường mang bữa sáng đến cho bọn họ, nhưng ông ta gọi mãi cũng không có ai ra mở cửa!

Lúc đầu ông ta còn tưởng ba người đó hôm qua đánh bài uống rượu ngủ muộn nên giờ còn chưa dậy. Thế là ông ta đi quanh khu nhà ở cho công nhân định đập cửa sổ phòng bọn họ gọi họ dậy.

Không ngờ khi nhìn qua cửa sổ phòng ngủ, ông ta giật cả mình vì thấy cả ba người công nhân kia đều nằm trên đất, bất tỉnh nhân sự.

Nhìn qua cửa sổ không nhìn rõ được ba người kia còn sống hay đã chết, thế là ông ta vội vàng gọi điện cho quản lý dự án, đối phương nghe điện thoại cũng hốt hoảng, lập tức gọi điện báo cảnh sát.

Kết quả, khi cảnh sát phá được cửa ra thì cả ba người đó lại đồng loạt tỉnh dậy, tất cả đều mơ hồ nhìn mọi người ở đó.

Sau khi đưa ba người họ đến bệnh viện kiểm tra thì không phát triện cơ thể họ có điều gì bất thường. Quản lý dự án hỏi họ đêm hôm qua uống rượu say phải không? Nhưng ba người đó ấp úng mãi cũng không nói rõ ra được.

Chờ sau khi cảnh sát đi về, ba người này mới dám nói với quản lý dự án, đêm hôm qua, ba người họ gặp chuyện hoàn toàn không phải do uống rượu mà ra, mà thực sự đã gặp ma!

Hóa ra, đêm hôm qua ba người họ thực sự có uống chút rượu… Bởi vì trên công trường hai ngày liền mưa to liên tục, nhiệt độ không khí hạ thấp, trong phòng ngủ cũng không có thiết bị sưởi ấm nào cho nên bọn họ uống chút rượu cho ấm người.

Qua ba tuần rượu, bọn họ thấy bên ngoài trời đã ngừng mưa, cho nên định ra ngoài đi vệ sinh, cũng xem thử luôn đống đất đá trên công trường có bị ướt nhiều không.

Không ngờ bọn họ vừa đi vệ sinh xong chuẩn bị quay về phòng ngủ thì đột nhiên nghe thấy tiếng ngựa hí sau lưng…

Ba người bọn họ vội vàng quay đầu lại, dù sao ở cái nơi núi cao rừng sâu này ở đâu ra tiếng ngựa chứ? Nhưng khi nhìn thấy, cả ba người đều sợ hãi đến đứng sững tại chỗ.

CHƯƠNG

SẤM CHỚP LIÊN HỒI

Khi ba người công nhân cùng quay đầu lại, nhất thời tất cả đều choáng váng, trên con đường đang xây dở trong núi có một đội ngũ và chiếc xe ngựa cổ đại đứng đó.

Điều ly kỳ nhất là, mặc dù đội người ngựa này cả người mặc áo giáp cổ đại, nhưng cho dù là người hay ngựa đều không có chút sinh khí nào, tất cả đều là từng bộ xương trắng đứng đó...

Mà từng tiếng ngựa hí rõ ràng phát ra từ bộ xương con chiến mã kia!

Lúc này trên bầu trời đột nhiên có một tia chớp xẹt qua, trong nháy mắt chiếu sáng cả bầu trời, ba người kia càng nhìn rõ hơn, đội ngũ như âm binh đến từ địa ngục kia đang kéo theo một chiếc quan tài khá lớn.

Một trong ba người bị dọa đến mức run cả chân, lúc này đã quỳ trên mặt đất, hai người còn lại tỉnh táo hơn được một chút lập tức kéo người kia dậy, vội vàng chạy thẳng về phía khu nhà ở mà không dám quay đầu lại.

Khi ba người bọn họ chạy về đến nơi, thì trời lại tiếp tục đổ mưa lớn, ba người vội vàng khóa cửa chính, cả cửa sổ, sợ đến mức không dám phát ra một tiếng động nào.

Không ai ngờ, nương theo tiếng mưa rơi, bên ngoài càng trở nên huyên náo, tiếng gào thét, tiếng chém giết, tiếng kêu thảm thiết... Ba người ở trong phòng nghe thấy càng thêm hoảng sợ.

Đến cuối cùng bọn họ cũng không nhớ rõ mình đã ngất đi như thế nào, cho nên bọn họ cũng không biết là mình sợ quá ngất đi hay là bị ma ám.

Lúc này ông chủ còn giơ tay lên thề: "Mặc dù tôi không tận mắt nhìn thấy những binh lính xương trắng kia, nhưng trạng thái của ba người công nhân kia chắc chắn không bình thường."

Tôi tiếp tục hỏi: "Sau đó thì sao, ba người kia thế nào ạ?"

Ông chủ hừ nhẹ: "Còn có thể thế nào nữa? Sau đó có nói thế nào ba người này cũng không muốn tiếp tục làm ở đó nữa, sau khi ra viện thì nghỉ việc về nhà."

"Nếu như vậy thì cũng tà môn thật, có điều khi đó vừa có sét đánh lại có sấm nữa, có khi nào bọn họ nhìn nhầm không?" Đàm Lỗi cố ý tỏ vẻ không tin mà nói thế.

Ông chủ kia ăn một củ lạc rồi kể tiếp: "Nếu chỉ có ba người bọn họ gặp chuyện kinh dị đó thì còn có thể nói có sự nhầm lẫn phải không? Thế nhưng sau đó lại tiếp tục có những công nhân khác cũng gặp chuyện tà dị như thế!"

"Còn nữa ạ? Vậy ông mau kể đi, đêm dài ngồi không cũng buồn!" Tôi nói.

Ông chủ này như là lâu rồi không được kể chuyện, mở lời là không dừng lại được, sau đó ông ta lại kể cho chúng tôi nghe thêm mấy chuyện tà ma liên quan đến việc sửa đường ở núi Đầu Gà.

Có một lần, có một công nhân chuẩn bị quay về khu nhà ở, thì phát hiện phía khu vực tập kết đất đá ngoài công trường truyền đến tiếng trẻ con đang chơi đùa.

Đây là nơi hoang vu, chỗ có người gần đây nhất cũng phải cách mười mấy kilomet đường núi, sao lại có trẻ con xuất hiện trong công trường được?

Lúc này, mặc dù trời không mưa, nhưng trên trời vẫn có tiếng sấm chớp đùng đùng, người kia cả gan đi về phía đống đất đá xem thử, lại thấy hai đứa bé mặc yếm màu đỏ, một nam một nữ đang ngồi nghịch cát?

Cũng may người công nhân này đã có tuổi, ít nhiều cũng có kinh nghiệm, biết là mình gặp phải thứ không sạch sẽ... Nên cũng không hét lên, chỉ lặng lẽ tự động lùi lại rồi quay người chạy về khu nhà ở.

Còn có một lần, cũng vào một đêm mưa, một người ra ngoài đi vệ sinh, sau khi quay về sắc mặt rất khác thường, giống như đang giấu giấu giếm giếm gì đó...

Một người công nhân cùng phòng thấy thế còn nói đùa với anh ta: “Nhìn bộ dạng của cậu kìa, đừng nói với tôi đi vệ sinh còn nhặt được vàng nhé!”

Không ngờ người kia lại cuống lên, vội vàng che miệng túi của mình lại và nói: “Đây là bảo bối tôi nhặt được, đừng ai tranh giành với tôi!”

Mấy người cùng phòng thấy thần sắc của anh ta không bình thường, thế là hùa nhau đè anh ta lại, sau đó lật chiếc túi anh ta đang giữ chặt ra.

Nhưng khi nhìn vào, mọi người đều thấy trong túi người kia đâu phải bảo bối gì, chỉ là một con cóc bị ép chặt!

Mấy người kia vừa nhìn là biết có chuyện không bình thường, thứ này sao có thể coi là bảo bối chứ? Chỉ cần người này không phải bị thiểu năng, ai lại đem con cóc bỏ vào túi làm bảo bối bao giờ?

Người công nhân kia thấy đồ quý trong túi biến thành con cóc, lập tức kinh hãi nói: “Tại sao lại như vậy? Rõ ràng cô ta đưa cho tôi một thỏi vàng mà!”

Hóa ra người công nhân này sau khi đi vệ sinh ở gốc cây xong, định quay lại khu nhà ở thì đúng lúc đó trên trời có sấm chớp, trong lòng anh ta muốn mau chóng quay về tránh bị mưa ướt, kết quả không để ý dưới chân nên bị trượt một cái.

May mà chân tay anh ta cũng nhanh nhẹn, mặc dù bị trượt nhưng cũng không đến nỗi bị ngã sõng soài, nhưng không ngờ trong lúc anh ta lảo đảo thì đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng một cô gái đang cười khẽ...

Người công nhân kia nhìn lại, phát hiện có một cô gái ăn mặc rất kỳ lạ đang đứng sau lưng mình.

Tóc cô ta được buộc lỏng ở sau gáy, quần áo trên người giống như quấn hai mảng vải vào vậy, khoa trương nhất là khuôn mặt như cái vạc, trắng bạch kỳ dị...

Người công nhân kia hơn ba mươi tuổi, cũng không phải chưa từng nhìn thấy con gái, nếu như trong lúc bình thường anh ta gặp phải “Đại mỹ nhân” như thế chắc cũng bị giật mình không ít!

Nhưng không hiểu đêm hôm đó anh ta bị làm sao? Đầu óc và hành động của anh ta như bị điên, cảm thấy cô gái kia đẹp như tiên nữ vậy.

Sau đó cô gái kia vẫy vẫy tay với anh ta, cười khanh khách nói: “Anh qua đây đi!” Tiếp theo trong bày tay không có gì của cô ta đột nhiên xuất hiện một cục vàng óng ánh.

Lúc đó người công nhân kia cũng không biết là vì tham tiền hay tham sắc, tóm lại cứ thế mơ hồ đi đến chỗ cô gái kia, hơn nữa còn cùng cô gái kỳ lạ đó phát sinh những chuyện không thể diễn tả lại...

Sau đó tất cả mọi người đều chế giễu anh ta bị ngủ cùng ma nữ, cuối cùng còn trả thù lao cho anh ta bằng một con cóc.

Sau khi nghe ông chủ kể lại những chuyện này, tôi tổng kết ra một đặc điểm chung xuất hiện trong tất cả các tình huống đó chính là, thời điểm những công nhân này gặp quỷ thì trời đều có sấm sét mưa giông.

Sau đó tôi hỏi ông chủ kia: “Sau đó như thế nào mà phát hiện được mộ cổ ở trong núi ạ?”

Ông chủ ngẫm nghĩ rồi nói: “Hình như là khi xây đường được một nửa, thì công nhân đào được ra một tấm bia đá và hai tượng đá hình thú. Tin tức nhanh chóng lan truyền trong huyện, phòng khảo cổ của huyện cho người đến kiểm tra, khẳng định núi Đầu Gà có một ngôi mộ cổ vô cùng lớn. Hơn nữa theo huyện chí của huyện chúng tôi, hơn hai nghìn năm trước nơi đây là vùng đất phong của chư hầu vương họ Lưu.”

Tôi nghi ngờ nói: “Chỉ với một tấm bia đá và hai con thú đá là có thể lập tức khẳng định trong núi có một ngôi mộ cổ?”

Ông chủ hớp một hớp bia, sau đó cười bảo: “Sao có thể chứ! Nghe nói đại gia kia đã đầu tư hơn trăm triệu rồi, không có chứng cứ rõ ràng làm sao người ta chịu rút vốn ra chứ!”

CHƯƠNG

CHÓ GIỮ CỬA

Lúc này chú Lê đang uống rượu bên cạnh, lại nói một câu sâu xa: “Chắc là sau này tìm được vật chứng khác trên núi Đầu Gà?”

Ông chủ vỗ đùi: “Vẫn là vị này có hiểu biết, đúng là có chuyện như thế! Sau này đội khảo cổ đi theo hướng đã phát hiện ra hai con thú đá kia mà tiếp tục tìm kiếm và họ đã tìm ra một con đường phía sau hai con thú đá kia.”

Tôi gật đầu: “Hay, cũng thú vị đấy! Tiếc là dân chúng bình thường không thể đi lên xem, nên không được nhìn thấy những con thú đó và tấm bia đá kia!”

Không ngờ ông chủ kia nghe xong lại đặt chén rượu xuống bàn và nói: “Cái đó có gì không thể xem? Mọi người muốn xem hả... chờ chút!”

Ông chủ nói xong đứng dậy đi vào trong quầy lễ tân lấy ra một chiếc iPad, ông ta gạt gạt hai lần rồi mở ra mấy cái ảnh, sau đó đưa cho tôi xem: “Xem đi, mấy tấm ảnh này là do công nhân dùng di động chụp lại, lúc đó tôi cũng tò mò nên đã bảo bọn họ bắn cho tôi!”

Tôi nhìn các bức ảnh, ảnh chụp khá rõ ràng, nhưng thứ cho mắt tôi kém, thực sự là không nhìn ra hai con thú đá kia là rồng hay

hổ?

Mặc dù trên tấm bia đá kia có vết tích điêu khắc rõ ràng, nhưng phía trên bị dính nhiều bùn đất cho nên không nhìn rõ nội dung viết trên tấm bia.

Tôi xem mấy lần rồi cười nói với ông chủ: “Nhìn đúng là cũng hay đấy, ông chủ, có thể gửi mấy bức ảnh này cho tôi được không?”

Ông chủ cũng không do dự nói: “Được, để tôi thêm Wechat của cậu, tôi gửi cho...”

Sau khi cơm nước no nê, tôi lại hỏi ông chủ xem ở đây ngoài núi Đầu Gà thì còn chỗ nào để chơi không?

Ông chủ cùng chúng tôi uống rượu một bữa cũng coi như có chút thân quen, thế là ông ta thành thật trả lời: “Không lừa các cậu, khách đến chỗ chúng tôi đều là người ở đây, đến đây có hai mục đích, một là ăn thịt rừng hay là ngắm mặt trời mọc.”

“Ngắm mặt trời mọc? Không phải là phải dậy sớm sao?” Tôi cau mày.

Ông chủ gật đầu: “Cũng không cần thiết, mấy người muốn ngắm mặt trời mọc thì bây giờ đi ngủ luôn đi, mọi người ở chỗ tôi có một điểm tốt, đó chính là cách chỗ ngắm mặt trời mọc vô cùng gần, có thể dậy muộn hơn so với những người khác hai tiếng. Cửa chính tôi không khóa, mọi người ngủ đến năm giờ hơn thì dậy rồi đi ngắm mặt trời mọc nhé!”

Bề ngoài, chúng tôi hỏi kĩ ông chủ cách đi đến chỗ ngắm mặt trời mọc sau đó đi về phòng ngủ. Nhưng thực tế sau khi về phòng chúng tôi lập tức chỉnh đốn trang bị, chuẩn bị thăm dò núi Đầu Gà vào ban đêm.

Chúng tôi chọn lên núi vào ban đêm là do không còn cách nào

khác, nếu lên núi vào ban ngày, chẳng những gặp phải các du khách khác ở ven đường, mà sợ rằng chốt chặn và trạm gác bên đường cũng có người bảo vệ.

Nhưng ban đêm thì khác, chuyện phát hiện ra mộ cổ ở núi Đầu Gà này cũng đã được mấy năm rồi, chắc hẳn nhà nước cũng không còn bảo vệ nghiêm ngặt như những năm trước đó, quản lý cũng sẽ lỏng lẻo hơn. Bởi vậy, chúng tôi đi vào ban đêm là thời gian tốt nhất.

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, chúng tôi lặng lẽ không tiếng động ra khỏi phòng, rời khỏi homestay mà không làm kinh động bất cứ ai.

Đúng như ông chủ đã nói, trước khi đi ngủ ông ta vẫn để cửa chính lại cho chúng tôi. Bởi vậy cho dù phát hiện ra chúng tôi không còn ở trong phòng thì ông ta cũng chỉ nghĩ là chúng tôi đi ngắm mặt trời mọc mà thôi.

Đầu tiên chúng tôi lái xe đi hơn mười dặm về phía núi Đầu Gà, rồi mới tắt máy giấu xe trong bụi cỏ ven đường.

Dựa theo lời ông chủ nói, khách du lịch bình thường sẽ không đi đến đây, nên Đinh Nhất và Đàm Lỗi chặt một ít cành cây phủ lên xe, chỉ cần không nhìn quá kĩ thì sẽ rất khó phát hiện ra xe chúng tôi.

Quãng đường còn lại chúng tôi nhất định phải đi bộ, vì trong đêm yên tĩnh như thế này, tiếng động cơ ô tô sẽ truyền đi rất xa, đến lúc đó chúng tôi chưa đến nơi có khi đã bị phát hiện rồi.

Thật ra, đằng trước vẫn còn một đoạn đường cái, mấy người chúng tôi yên lặng không tiếng động đi ở ven đường, cố gắng không phát ra tiếng động mạnh.

Bây giờ đã sắp vào hè, nhiệt độ dưới núi bắt đầu nóng bức khó chịu, nhưng trong núi lại vô cùng mát mẻ sảng khoái.

Thị lực của Đinh Nhất vô cùng tốt, cho dù là ban ngày hay ban đêm... cho nên anh ta luôn đi trước dẫn đầu.

Sau đó chúng tôi đi bộ khoảng ba cây số thì thấy Đinh Nhất đi đầu ra ký hiệu "nghỉ ngơi tại chỗ".

Tôi lập tức đi đến cạnh anh ta, thì thầm hỏi: "Sao thế? Vì sao lại dừng lại?"

Đinh Nhất chỉ vào một điểm canh cách đó không xa: "Ở đó có một căn nhà, có lẽ là để dành cho người trông rừng ở lại."

Thật ra, từ đầu tôi đã cảm thấy chuyện phát hiện mộ cổ đã là từ mấy năm trước rồi, chính phủ cũng sẽ không tốn quá nhiều tài lực nhân lực để trông coi mảnh rừng núi hoang vu này đâu, cho nên tôi đoán cùng lắm thì dưới chân núi Đầu Gà sẽ có một trạm chốt chặn gì đó mà thôi.

Dù sao, cả một ngọn núi lớn như thế, không thể nào có chuyện một giọt nước cũng không lọt được.

Sau đó, tôi bảo Đàm Lỗi và chú Lê ở lại đây chờ chúng tôi, còn tôi và Đinh Nhất đi qua bên kia xem thế nào...

Không ngờ chúng tôi vừa chuẩn bị đến gần căn nhà kia, thì Đinh Nhất bỗng nhiên kéo tôi lại, ra hiệu im lặng với tôi. Tôi giật mình, tưởng là chúng tôi bị phát hiện cơ.

Kết quả Đinh Nhất thì thầm bên tai tôi nói: "Gần ngôi nhà kia có chó..."

Tôi nghe nói có chó, lập tức cảm thấy suy đoán của mình chính xác, xem ra số người trông coi ở đây cũng không nhiều.

Nhưng bây giờ con chó này lại cản đường lên núi của chúng tôi... Người nuôi chó đều biết, thị lực và thính lực của loài chó trong đêm tối cực kỳ tốt. Cho nên mấy người chúng tôi muốn lặng lẽ đi qua mà không đánh động đến nó gần như là không thể!

Thật không thể ngờ được đến trước cửa rừng rồi còn bị một con chó cản lại, biết trước thế này tôi đã mang ít thức ăn cho chó của Kim Bảo đến đây rồi.

Nghĩ đến thức ăn chó, tôi đột nhiên nhớ ra trong ba lô của mình còn có mấy cây lạp xưởng hun khói tôi mang theo phòng khi đói. Thế là tôi lấy một cây ra, đưa cho Đinh Nhất: "Anh cầm lấy cái thịt hun khói này đi hối lộ nó thử xem, biết đâu nó sẽ để chúng ta đi?"

Kết quả Đinh Nhất lại trợn mắt nhìn tôi và bảo: "Cậu tưởng chó rừng ngốc như con chó nhà chúng ta chắc?"

Tôi thấy cũng đúng, có lẽ Đinh Nhất vừa đến gần còn chưa kịp đưa cái lạp xưởng hun khói ra thì con chó đã sủa rồi.

Lúc này Đinh Nhất híp mắt lại nói: "Muốn nó không kêu cũng không phải là không có cách..."

Tôi thấy Đinh Nhất để lộ ra sát khí thì vội ngăn cản anh ta: "Đừng làm thế, nếu bây giờ chúng ta giết nó, mai có người lên núi sẽ phát hiện ra ngay, đến lúc đó sợ là kinh động đến cảnh sát lên núi bắt người mất!"

Chú Lê thấy tôi và Đinh Nhất mãi không đi đến gần căn nhà kia, liền rón rén đi đến hỏi có chuyện gì?

CHƯƠNG

MÙI HƯƠNG LẠ XỘC VÀO MŨI

Chú Lê lấy một bọc giấy nhỏ ra, sau đó nói nhỏ với chúng tôi: "Xé vỏ ngoài lạp xưởng hun khói ra, chấm thuốc này vào rồi ném cho con chó ăn."

Tôi cười xấu xa: "Không ngờ chú lại là người như vậy đấy, còn mang theo cả thuốc mê nữa!"

Chú Lê đập cho tôi một phát: "Nếu không cháu qua kia nói chuyện với con chó đó nhé?"

"Đừng ạ, cháu cũng không có năng khiếu đó, vẫn nên để Đinh Nhất đi đi ạ!" Tôi liên tục xua tay.

Một mình Đinh Nhất đi qua đó đương nhiên là có thể lặng lẽ đến lặng lẽ đi, nhưng nếu muốn đưa tôi đi cùng... thì đúng là khó như lên trời.

Con chó kia đột nhiên thấy trước mặt mình có khúc lạp xưởng hun khói, cũng chả thèm tỏ ra thính giác của mình nhạy bén thế nào, cứ thế há mồn nuốt vào miệng.

Chờ mấy phút sau, con chó giữ nhà kia lảo đảo lắc lư như say rượu, rồi ngã xuống bất tỉnh.

Tôi nhìn thấy mà giật mình, vội vàng quay lại hỏi chú Lê: "Chú chắc chắn đó là thuốc mê chứ không phải thuốc chuột chứ?"

Chú Lê nhíu mày: "Có lẽ do liều cao quá, nhưng chắc chắn không chết được đâu, yên tâm đi! Sáng mai nhất định nó sẽ tỉnh!"

Tôi thấy chú Lê nói chắc chắn như thế, lúc này mới thả lỏng nỗi lo trong lòng, dù gì cũng là một mạng sống... Chúng tôi trước không thù nay không oán gì với nó, cũng không thể chỉ vì đi qua cửa nhà nó mà hạ độc chết nó được phải không?

Theo như kế hoạch ban đầu, tôi và Đinh Nhất lặng lẽ đi đến căn nhà kia... Đó là một căn nhà cực kỳ đơn sơ màu thép, mùa đông thì lạnh mùa hè thì nóng.

Bởi vì sợ kinh động đến người trong phòng, nên trước tiên tôi và Đinh Nhất dừng bên dưới cửa sổ nghe ngóng chốc lát, kết quả nghe thấy bên trong vang lên tiếng ngáy như sấm, âm thanh đều đều, có vẻ như có hai ông anh đang ngủ.

Lúc này tôi ra hiệu "hai" với Đinh Nhất, sau đó chỉ chỉ vào trong phòng. Đinh Nhất gật nhẹ đầu, đương nhiên anh ta cũng đồng ý với suy đoán của tôi, trong phòng giám sát này có hai người.

Sau đó chúng tôi thừa dịp con chó canh cửa vẫn đang trúng thuốc, nhanh chóng đi qua chướng ngại vật đầu tiên này, đi sâu hơn vào trong núi Đầu Gà...

Sau khi chính thức lên núi, đầu tiên tôi nhìn xung quanh, muốn xác nhận xem chú họ có gửi hạc giấy đến dẫn đường cho chúng tôi hay không.

Nhưng kết quả có hơi thất vọng, nơi này ngoại trừ chúng tôi hành tẩu dọa lũ chim chóc côn trùng bay lung tung ra thì không còn gì khác.

Đường dưới chân cũng từ đường nhựa dần dần chuyển thành đường đá, đến cuối cùng còn không có đường nữa. Nhưng dọc theo con đường này chúng tôi vẫn không nhìn thấy tấm bia đá và những con thú đá mà ông chủ homestay kia nói đến.

Tôi nghi ngờ hỏi: “Không phải nói là ở đây có bia đá và tảng đá hình thú, còn thông đến con đường dẫn vào mộ cổ sao? Sao dọc đường chẳng nhìn thấy thứ gì thế?”

Chú Lê suy nghĩ rồi nói: “Những cổ vật được đào ra chắc đã được mang đi triển lãm ở bào tàng rồi nhỉ? Nếu không bọn họ cũng không thể chôn lại xuống đất được!”

Tôi nghĩ chắc cũng đúng, nên không nói thêm gì nữa, tiếp tục cắm đầu đi tiếp. Không ngờ Đàm Lỗi lúc này lại nói đùa: “Anh nói xem chúng ta đi lên núi thế này, có khi nào gặp phải chuyện tà ma gì không?”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn trời, chỉ thấy buổi tối nay sao thưa trăng sáng, vạn dặm không mây, có lẽ sẽ không có giông tố gì xảy ra, cho nên tỷ lệ gặp phải mấy chuyện tà ma gần như là bằng không.

Có điều chú Lê cũng đã nói, địa thế của ngọn núi này đúng là có chút kỳ lạ, cho nên chúng tôi vẫn nên cẩn thận thì hơn. Hơn nữa nơi đây sau khi bị ngăn cấm ra vào thì ngày càng ít người lui đến, bởi vậy dương khí nơi này cũng ít... Cho dù không có mộ cổ, bản thân nó cũng dễ tự sinh ra mấy loại sơn tinh quỷ quái.

Nghĩ đến đây tôi sờ lên chiếc hộp vàng tím trong ba lô, thầm nghĩ nếu chẳng may chút nữa gặp phải thứ gì lợi hại, tôi cũng đâu thể cầm cái hộp này đập chết nó được?

Trong lúc đang suy nghĩ linh tinh, mấy người chúng tôi đến một khu vực khá rộng rãi, nơi này so với những chỗ rừng rậm phía trước thì có dấu tích được con người khai khẩn.

Lúc này chú Lê cầm la bàn bảo bối của chú ấy ra xem xung quanh, sau đó ngồi xổm xuống rút một ngọn cỏ trên đất, ngửi ngửi rồi nói: “Thổ nhưỡng nơi này đúng là có dấu vết mộ phần...”

Tôi vội vàng hỏi: “Là sao ạ, chẳng lẽ nhanh như thế chúng ta đã đến nơi rồi sao?”

Chú Lê lắc đầu: "Mới đi một đoạn thì đến được đâu! Ở đây cách ngôi mộ nhà Hán kia còn xa lắm."

Nói thật bây giờ trong lòng tôi không còn giữ được bình tĩnh nữa, dù sao chú họ tôi cũng đã mất liên lạc một ngày một đêm rồi, ở một nơi đầy rẫy cơ quan ngầm, nguy cơ tứ phía, không biết chú ấy có chờ được đến khi chúng tôi tìm đến hay không?

Tôi rất rõ tính của chú họ, nếu như không phải chuyện liên quan đến sống chết, chú ấy nhất định sẽ không cầu cứu chúng tôi.

Lúc này chú Lê đứng dậy, ném ngọn cỏ trong tay xuống và bảo: "Chúng ta đi dọc theo khoảng đất rộng này về phía trước, đây chính là con đường hành lang mà ông chủ kia nói."

Nói thật, tôi không nhìn ra mảnh đất đầy cỏ dại dưới chân này lại là đầu hành lang! Có điều, trên phương diện này mắt nhìn của chú Lê rất chuẩn, cho nên chú ấy đã nói thì không sai được.

Sau đó, chúng tôi đi dọc theo con đường này khoảng trên dưới một cây số, thì một sườn núi đột nhiên xuất hiện trước mặt chúng tôi.

Trong mắt của tôi, đây chính là một sườn núi vô cùng bình thường... nhưng chú Lê lại hưng phấn nói: "Đây chắc hẳn là chỗ lấp mộ rồi!"

Tôi không có hứng thú cho lắm đối với việc phân định mộ phần, chú Lê chắc hẳn cũng không chuyên về mảng này, chẳng qua hồi trẻ chú ấy đã từng có một thời gian đi xem âm trạch cho người ta, cho nên cũng hiểu biết tương đối kỹ càng về phương diện này.

Từ sau khi chú ấy lên hàm đại sư, mấy chuyện xem phong thủy thông thường, tướng trạch các kiểu chú ấy không để vào mắt nữa. Trừ khi là quan lại quyền quý đến mời chú ấy đến xem âm trạch hộ thì chú ấy còn xem xét...

Tôi biết với bản lĩnh của chú ấy, cùng lắm thì có thể tìm được hành lang và cửa mộ mà thôi, còn chắc chú ấy cũng không có kinh nghiệm gì với tình huống trong mộ.

Nếu chú Lê đã nói chỗ dốc núi này chính là nơi lấp mộ, thì đương nhiên tôi và Đinh Nhất phải lên đó xem có điểm gì khả nghi hay không?

Tôi và Đinh Nhất leo lên, thở hồng hộc bò lên trên sườn núi, Đinh Nhất đi theo sát phía sau tôi.

Kết quả khi chúng tôi lên đến bên trên, thì thấy bên cạnh một gốc cây cổ thụ xiêu vẹo có một cái cửa động vuông vắn, tối tăm.

Đinh Nhất thấy vậy bèn ngồi xổm xuống cạnh cái động đen kia, sau đó thò mũi vào ngửi thử rồi nói: “Thơm quá...”

Tôi cảm thấy vã cả mồ hôi, thầm nghĩ Đinh Nhất bị điên rồi à? Ở cái mộ cổ nghìn năm này mà còn khen thơm quá?

Thế là tôi không nhịn được định chế nhạo anh ta, dưới đó là xác cổ nghìn năm, sở thích của anh ta cũng kỳ dị quá đấy? Vậy mà còn thấy xác cổ thơm?

CHƯƠNG

TAY NGHỀ CAO SIÊU

Đinh Nhất nghe ra ý tôi đang nói đểu anh ta, liền ngoắc ngoắc ngón tay với tôi: “Tự mình đến ngửi đi, thật sự rất thơm...”

Tôi bày ra vẻ mặt không tin cúi người ngửi thử, quả nhiên ngửi được một mùi thơm thoang thoảng từ bên trong hang tối tăm tỏa ra.

Cửa hang này được làm thành hình vuông, rộng khoảng tám mươi centimet mỗi cạnh, từ bên trên nhìn xuống sâu không thấy đáy.

Tôi suy tư nói: “Theo anh hang này có phải do chú họ tôi đào không?”

Đinh Nhất dùng tay đo kích thước của cái hang, sau đó ngẩng đầu nói với tôi: “Bề mặt hang được xây dựng rất tốt, nếu như đúng là chú ấy làm ra, thì chú ấy không phải truyền nhân của phái trộm mộ mà là tốt nghiệp trường kỹ thuật Lan Hương Sơn Đông mới đúng...”

Tôi nhịn cười bảo: “Được, chờ tôi tìm được chú ấy sẽ hỏi giúp anh, tay nghề này học được từ ai?”

Cái hang này chỉ vừa cho một người trượt thân xuống, nhưng người này không thể quá béo. Sau đó tôi dùng đèn pin chiếu xuống

bên dưới nhưng chẳng nhìn rõ được thứ gì, thế là tôi ngẩng đầu lên hỏi Đinh Nhất: “Anh đoán thử xem cái hang này sâu bao nhiêu?”

Đinh Nhất ngẫm nghĩ rồi cho ra ước lượng: “Chắc khoảng hai mươi mét…”

Tôi thấy hơi sợ hãi, thầm nghĩ nếu chú họ thực sự đào một cái hang sâu như thế, thì đúng là tôi phải bội phục dũng khí của chú ấy.

Tôi là kẻ lắm bệnh, không gian rộng quá hoặc hẹp quá tôi đều không chịu được, nhưng giữa chúng thì tôi sợ không gian hẹp hơn.

Mấy năm trước tôi từng nghe thời sự nói, có hai tên cùng đi trộm mộ cổ, có lẽ vì tay nghề kém, kết quả trong lúc trộm thì cửa bị sập xuống.

Tên trộm phụ trách giám sát ở bên ngoài thấy mình không đào để cứu người ra được, thế là đành phải báo cảnh sát… Kết quả khi cảnh sát chạy đến lôi được tên còn lại trong mộ ra thì người đã chết ngạt rồi.

Trong suy nghĩ của tôi, đây là cái chết tức tưởi nhất! Trong một khoảng không gian quá mức chật hẹp, kín như bưng không có một khe hở, bốn phía đều là cát đá, ở trong không gian như vậy từ từ chờ chết… Có lẽ tên kia trước khi chết đã bị ức chế phát điên lên rồi.

Đinh Nhất thấy tôi có vẻ sợ hãi thì cười lắc đầu và bảo: “Chút nữa tôi xuống dưới đó xem sao, cậu ở trên này đi.”

Tôi vừa nghe Đinh Nhất nói muốn xuống dưới thì phản đối ngay: “Cái lỗ nhỏ thế này làm sao anh xuống dưới được?”

Đinh Nhất lấy ra một bó dây thừng từ phía sau: “Không sao, tôi sẽ buộc dây thừng lên trên cây rồi từ từ hạ xuống là được.”

Tôi vẫn cảm thấy không ổn lắm, cho dù Đinh Nhất có dây thừng bảo hộ, nhưng nhỡ đâu bên dưới thiếu dưỡng khí thì làm sao? Nhỡ đâu cái động này cũng giống như trong tin tức kia bị sập xuống thì làm thế nào?

Cái lỗ đen này sâu đến hơn hai mươi mét, nhỡ mà cửa hang sập thật, chỉ với tôi và "một già một trẻ" dưới sườn núi kia làm sao mà đào được Đinh Nhất ra? Đến lúc đó đúng là gọi trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe!

Đinh Nhất thấy tôi mãi không nói gì, bèn đưa tay mình vào trong động cảm nhận, thăm dò bốn phía vách động: "Cho dù hang này có phải do chú họ cậu đào hay không, thì kỹ thuật của người đó chắc chắn rất tốt, không vấn đề gì, dùng tay sờ một cái có thể thấy ngay vách hang được đập rất chắc chắn."

Nghe anh ta nói như vậy, tôi cũng đưa tay sờ thử, thấy đúng là rắn chắc thật, hẳn là sẽ không bị sụp đâu.

Tôi vẫn lo lắng nói: "Nhỡ đâu ở dưới đó thiếu dưỡng khí thì sao?"

Đinh Nhất lấy một cái bật lửa ra nói với tôi: "Yên tâm đi, tôi sẽ dùng cái bật lửa này để kiểm tra nồng độ oxy, nếu bật không cháy tôi sẽ phát tín hiệu cho cậu, cậu kéo tôi lên cũng không muộn..."

Mặc dù Đinh Nhất nói không sai, nhưng tôi nhìn cái hang tối đen hun hút này, trong lòng vẫn cảm thấy bất an.

Không nói đến việc cái hang này có phải do chú họ tôi làm ra hay không, nhưng có một điều có thể chắc chắn là không có người trèo lên từ hướng này.

Bởi vì với quy cách làm việc của giới trộm mộ, sau khi trộm xong đường vào nhất định phải lấp lại, tuyệt đối không bao giờ để lộ liễu như thế này.

May mà cũng có một điều đáng mừng, đó là cho đến bây giờ tôi vẫn chưa cảm nhận được có xác chết nào ở quanh đây, điều này nói nên cho dù người dám trộm mộ kia có chết thì cũng không phải chết ở dưới cái hang này.

Sau khi nghĩ kĩ, tôi giúp Đinh Nhất buộc chặt dây thừng, sau đó dặn dò anh ta xuống dưới nhất định phải cẩn thận nhiều hơn.

Bởi vì lần này không giống trước đây, chúng tôi biết trước là sẽ phải đi vào trong mộ cổ, cho nên đã chuẩn bị mọi thứ có thể, đặc biệt là phương tiện liên lạc...

Với độ sâu dưới mặt đất hai mươi, ba mươi mét thì gần như không còn tín hiệu điện thoại di động, cho nên mỗi người chúng tôi đã mang theo một bộ đàm nhỏ. Khi Đinh Nhất bắt đầu đi xuống, tôi đã dặn đi dặn lại anh ta rằng nếu phát hiện thiếu dưỡng khí thì phải dùng bộ đàm liên lạc với tôi ngay!

Tôi nhìn Đinh Nhất kéo một đầu dây thừng từ từ hạ xuống bên trong hang, trong lòng vẫn có cảm giác không nỡ, bởi vì con người luôn có sự sợ hãi với những thứ mà họ không biết.

Bây giờ chúng tôi cũng không rõ cái hang này thông đến đâu? Phía dưới sẽ như thế nào? Thế nhưng có thể nhốt được chú họ thì đó chắc chắn không phải đồ vật bình thường.

Tôi thực sự rất muốn cứu chú họ, nhưng cũng không muốn thấy cảnh cứu một người lại mất một người...

Lúc này, chú Lê được Đàm Lỗi vừa đỡ vừa kéo hì hục trèo được lên trên đống đất, chú ấy nhìn cái hang dưới chân cũng giật mình nói: “Tay nghề này.... thật đúng là không chê vào đâu được!”

Tôi liền trêu chú ấy: “Chú làm được sao?”

Chú Lê vội vàng lắc đầu: “Lý thuyết thì chú biết, còn thực hành thì...”

Đinh Nhất đi được khoảng hai mươi phút thì trong bộ đàm vang lên tiếng của anh ta: “Tất cả bình thường, không gian bên dưới rộng hơn nhiều so với dự đoán!”

Tôi nghe xong lập tức giữ vững tinh thần nói chuyện với Đinh Nhất: “Anh ở yên đó đợi tôi, bây giờ tôi sẽ xuống ngay!”

Không ngờ Đinh Nhất lại hơi nóng nảy nói: “Cậu không cần xuống đây, trong này...”

Anh ta mới nói được nửa câu, đột nhiên biến thành một mớ tạp âm, tôi không nghe được đằng sau anh ta nói gì?

Tôi dùng sức đập đập cái bộ đàm, sau đó tức giận hét lên với nó: “Đinh Nhất, anh có nghe thấy tôi nói không? Đinh Nhất! Nghe được thì trả lời đi!”

Thế nhưng trả lời tôi vẫn là từng đợt tạp âm ầm ầm... Lòng tôi chùng xuống, vội vàng kéo thử dây thừng, thế nhưng không còn cảm nhận được trọng lượng từ phía đầu dây bên kia nữa.

Tôi quay lại nói với chú Lê: “Mọi người ở trên này chờ, cháu đi xuống xem thế nào!”

Nói xong tôi ném ba lô trên lưng cho Đàm Lỗi, trong này có chứa chiếc hộp vàng tím vừa nặng vừa vô dụng, không mở được nó ra thì có đem theo cũng chỉ vướng víu.

Tôi buộc chặt dây thừng vào người rồi hít sâu một hơi, nhảy vào cái hang trộm mộ kia...

Khi mới bắt đầu đi xuống, bốn phía vách động khiến tôi cảm thấy bí bách áp lực không thở nổi. Thật ra tôi biết đó chỉ là do tác động tâm lý, vì cho đến lúc này nơi này vẫn thông gió rất tốt.

CHƯƠNG

CHIẾC ĐÈN PIN NHUỐM MÁU

Tôi thả dây thừng từng chút một, cố gắng không cảm nhận cảm giác áp bức mà không gian chật hẹp mang lại cho tôi...

Dưới chân thỉnh thoảng vẫn có gió lạnh mang theo mùi thơm kia thổi lên, bởi vậy có thể thấy được, đúng như Đinh Nhất nói, không gian bên dưới vô cùng rộng lớn và rất thông thoáng.

Bởi vì trong lòng lo lắng, cho nên tôi cảm giác cái hang này vừa dài vừa tối đến vô tận, cứ như đi mãi đi mãi mà chân không chạm được đến đất vậy.

May mà tất cả chỉ là cảm giác của tôi, trong lúc mỗi tế bào thần kinh trong cơ thể tôi sắp nổi điên lên rồi thì cuối cùng chân tôi cũng chạm đất...

Tôi ổn định tinh thần, vội vàng cầm đèn pin chiếu ra bốn phía, phát hiện mình đã đặt chân xuống một thông đạo hẹp dài.

Tôi không hề có hứng thú đối với chuyện trộm mộ, cũng chưa từng nghiên cứu qua kết cấu của mộ cổ, cho nên không biết cái thông đạo này thông đến điện thờ chính hay điện thờ phụ.

Tôi tìm một vòng vẫn không thấy bóng dáng Đinh Nhất đâu, nên tôi dùng bộ đàm gọi anh ta...

Lần này bộ đàm nhanh chóng có tiếng trả lời, Đinh Nhất vừa

nghe tôi nói đã xuống đây thì giật mình gắt: “Không phải tôi đã bảo cậu tạm thời đừng xuống vội à?”

Tôi tức giận: “Anh nói kiểu gì thế... Làm sao tôi có thể để anh một mình đối mặt với nguy hiểm chứ?”

Đinh Nhất thấy vậy im lặng một lúc rồi nói với tôi: “Sau khi xuống thông đạo cậu đừng chạm linh tinh vào thứ gì, cứ đi thẳng về phía trước. Đến một chỗ giao nhau thì đứng đó chờ tôi.”

“Được, tôi biết rồi!” Sau khi trả lời anh ta, tôi cất bộ đàm ra túi chụp phía sau lưng, rồi cầm đèn pin đi về phía trước...

Thông đạo này vừa hẹp vừa dài, lại còn âm u lạnh lẽo, hai bên vách tường của thông đạo điêu khắc khá nhiều những hình vẽ cổ quái, cứ cách ba mét trên tường lại có một chỗ để thắp sáng đường.

Giờ khắc này trong thông đạo im ắng đến rợn người, ngoại trừ tiếng hít thở và tiếng tim đập của chính mình, tôi không nghe được âm thanh nào khác, dường như cả thông đạo này sẽ dẫn thẳng xuống Âm Tào Địa Phủ vậy...

Xem ra con người của tôi là trời sinh không ăn nổi miếng cơm trộm mộ này, nếu như bây giờ cho tôi đi kiểm tra nhịp tim, chắc chắn nhịp tim sẽ lên đến 180 nhịp một phút!

Trong lúc tôi không nhịn được muốn chạy thật nhanh về phía trước thì ngã ba Đinh Nhất nói khi nãy cuối cùng cũng xuất hiện...

Đây là một ngã ba hình chữ T, trên bức tường phía cuối thông đạo có khắc một hình tròn lớn bằng đá, phía trên khắc hai con thú có hình dạng kỳ lạ.

Hai đầu của hai con vật đó hướng về hai phía trái phải của thông đạo... May mà Đinh Nhất bảo tôi ở đây chờ anh ta, không thì tôi cũng không biết nên đi theo hướng nào.

Tôi đứng trước hình tròn khắc bằng đá, dùng đèn pin chiếu về thông đạo hai bên, nhưng cả hai đều tối đen không nhìn thấy gì. Cũng không biết Đinh Nhất đã đi được bao xa, mà bây giờ còn chưa thấy quay lại?

Trong lúc tôi đang do dự định dùng bộ đàm gọi Đinh Nhất, thì thông đạo bên tay trái tôi lóe lên một tia sáng.

Gánh nặng trong lòng tôi giảm đi nhiều, thầm nghĩ cuối cùng thì thằng nhóc này cũng chịu quay lại... Nhưng đúng lúc này, trong thông đạo phía bên tay phải tôi cũng có ánh sáng chuyển động.

Lúc đó tim tôi nhảy lên tận cổ, hai bên thông đạo đều có ánh đèn pin nhoáng lên, nhưng Đinh Nhất thì chỉ có một mình, anh ta không thể đồng thời xuất hiện từ cả hai bên trái phải được.

Tôi nuốt nước bọt, cố gắng bình tĩnh lại, tỉnh táo phán đoán cục diện trước mắt. Cửa hang kia được mở sẵn, chúng tôi xuống được thì người khác cũng xuống được, cho nên một trong hai lối đi sáng đèn có thể là do một tên trộm mộ khác đã xuống trước chúng tôi.

Nhưng người này chắc chắn không phải chú họ tôi, bởi vì nếu lão hồ ly này mà vẫn có thể cầm đèn pin dạo bộ trong mộ cổ được, thì có thể tự mình ra ngoài rồi, đâu cần cầu cứu tôi?

Ở nơi như thế này mà gặp người lạ thì vô cùng nguy hiểm, chỉ cần vài phút đã có thể lấy vũ khí đấu nhau, máu tươi phun tại chỗ rồi.

Trong tình huống hiện tại, cho dù Đinh Nhất ở bên trái hay bên phải thì cũng sẽ đối mặt với đối phương. Trong hoàn cảnh bóng tối lờ mờ như thế này, Đinh Nhất chút nữa có thể cho rằng đối phương là tôi, còn đối phương thì khác... có thể bất ngờ hạ sát chiêu đối với Đinh Nhất.

Nghĩ vậy, tôi hơi lùi người về phía sau, tạo một không gian để đón địch. Nhưng nói thật, trên người tôi bây giờ từ trên xuống

dưới thứ duy nhất có thể gọi là vũ khí, chính là cây đèn pin trong tay này.

Trong tình huống này mà nói không lo lắng là giả, tôi cảm giác bàn tay cầm đèn pin của mình đã đổ cả mồ hôi lạnh rồi.

Đột nhiên tôi nghĩ ra một cách, bây giờ ánh sáng từ hai lối đi đều cách tôi chưa đến năm mét, nếu như tôi dùng bộ đàm nói chuyện với Đinh Nhất, thì chắc chắn có thể nghe được tiếng vang lên trong bộ đàm phát ra từ bên trái hay bên phải.

Tôi lấy bộ đàm bên hông ra, sau đó lặng lẽ bấm nút gọi nhưng tôi không nói gì...

Ngay sau đó tôi nghe thấy từ phía bên tay phải của tôi truyền đến tiếng "xào xạo" của bộ đàm, tôi lập tức xoay người nhìn chòng chọc vào lối đi bên trái...

Không ngờ đúng lúc này, ánh sáng bên thông đạo bên trái đột nhiên biến mất, ngoại trừ tiếng bước chân nặng nề thì không nhìn thấy gì khác.

Giờ khắc này, tôi nín thở cẩn thận lắng nghe âm thanh từ thông đạo bên trái, chỉ thấy tiếng bước chân kia càng lúc càng gần... càng lúc càng gần... nhưng khi đối phương gần như bước ra khỏi thông đạo thì đột nhiên tất cả âm thanh đều biến mất!

Trong lúc tôi đang do dự không biết có nên bước lên xem xét hay không, thì đột nhiên có một cây đèn pin từ lối đi bên trái chậm rãi lăn đến chỗ chân tôi rồi dừng lại.

Lúc này Đinh Nhất cũng cầm đèn pin chạy từ thông đạo bên phải ra, anh ta thấy tôi sợ hãi nhìn xuống dưới chân thì lập tức hỏi tôi có chuyện gì?

Tôi vội vàng ra hiệu im lặng với anh ta, sau đó chỉ chỉ vào lối đi bên trái, ra hiệu cho anh ta biết bên trong có người...

Đinh Nhất sầm mặt lại, vội vàng rút con dao bạc ra, sau đó cảnh giác nhìn về phía lối đi bên trái.

Kết quả, tôi và Đinh Nhất trừng mắt nhìn chằm chằm lối đi bên trái một lúc lâu mà ngay cả con chuột cũng không thấy chạy ra.

Có Đinh Nhất bên cạnh đương nhiên tôi không còn sợ hãi nữa, tôi bèn cúi đầu nhìn chiếc đèn pin vừa mới lăn đến cạnh chân mình.

Đó là một chiếc đèn pin ánh sáng mạnh màu đen bình thường, tôi thử dùng chân đá nó nhưng không có chút phản ứng nào....

Nhưng khi tôi nhặt chiếc đèn pin kia lên bật sáng lần nữa thì lại phát hiện trên thân nó có rất nhiều vết máu khô.

Tôi lo lắng nói: “Đây không phải là đèn pin của chú họ tôi chứ?”

Đinh Nhất nghe xong thì than nhẹ: “Trước khi thực sự tìm được chú ấy, thì tất cả mọi suy đoán đều chỉ là đoán mò...”

Tôi bất đắc dĩ nhìn cây đèn pin trong tay, mặc dù sự xuất hiện của nó hơi quỷ dị, nhưng tôi vẫn mang nó theo bên người, bởi vì ở nơi như thế này, “Ánh sáng” luôn mang đến cho người ta hy vọng.

CHƯƠNG

ĐỈNH ĐỒNG LUYỆN NGƯỜI

Đinh Nhất nói cho tôi biết, thông đạo bên phải dẫn đến một gian thờ phụ, trên vách tường có điêu khắc lại những chuyện khi còn sống của chủ ngôi mộ, trong điện thờ phụ có rất nhiều thẻ tre*.

** Sách viết bằng những thanh tre ghép lại với nhau.*

Tôi tò mò hỏi: “Chẳng lẽ đây là mộ của một quan văn thời Hán?”

Đinh Nhất lắc đầu: “Tôi không hiểu biết nhiều về lịch sử thời Hán lắm, cho nên cũng không biết đây có phải là mộ từ thời Hán không, cũng không biết chủ của nó là ai?”

Tôi đột nhiên nói một câu không có đầu óc: “Thế anh hiểu rõ thời đại lịch sử nào? Triều Tần à?”

Không biết vì sao, sau khi nói xong những lời này, tôi lại thấy hơi hối hận, bầu không khí cũng trở nên xấu hổ...

Thật ra đối với việc Đinh Nhất có phải Vũ An Hầu hay không tôi chưa từng tra đến cùng, vì trong lòng tôi, anh ta cùng lắm là Vũ An Hầu chuyển thế... giống như tôi là Tuệ Không chuyển thế vậy.

Đời trước tốt xấu gì anh ta cũng là một đại tướng quân điều khiển thiên quân vạn mã, đâu giống như tôi, chỉ là một hòa thượng nghèo không gần nữ sắc!

Nhưng có một điều tôi vẫn luôn canh cánh trong lòng, đó chính là không biết Đinh Nhất biết bao nhiêu về chuyện mình là Vũ An Hầu?

Mặc dù mấy năm nay tôi và chú Lê vẫn luôn muốn giúp Đinh Nhất tìm kiếm phần ký ức đã mất, thế nhưng tôi có cảm giác bản thân anh ta không muốn nhớ lại... Cho nên vấn đề này trở thành một chuyện mà cả tôi và anh ta đều tránh nhắc đến.

Tôi đổi chủ đề: "Lúc nãy sao anh đi về phía bên phải? Cảm thấy bên phải an toàn hơn à?"

Đinh Nhất lắc đầu: "Tôi quen đi về phía bên phải thôi..."

Tôi trợn mắt nói: "Được! Anh giỏi!"

Tình hình bây giờ là thông đạo bên phải và điện thờ phụ Đinh Nhất đã đi qua, về cơ bản thì không có vấn đề gì. Từ đồ vật bồi táng trong điện thờ phụ có thể nhìn ra, cho dù là trộm mộ hay chú họ tôi đều không có hứng thú với những thứ đó.

Bây giờ điểm nghi ngờ lớn nhất chính là lối đi bên trái thông đến đâu? còn cả chiếc đèn pin quỷ quái kia từ đâu mà ra? Đây là một sự nhắc nhở sao? Nhắc tôi rằng chú họ tôi đã đi theo hướng đó?

Xem ra cho dù thế nào chúng tôi cũng phải đi về phía bên trái, nhưng trước khi đi vào thông đạo bên trái, tôi muốn xem qua những bức bích họa trên tường của thông đạo bên phải, vì tôi muốn nhìn xem chủ nhân của ngôi mộ này khi còn sống đã làm những chuyện đáng giá gì mà khắc lên tường khoe khoang?

Sau khi đi vào thông đạo bên phải, tôi ngẩng đầu nhìn những bức bích họa kia. Nói thật, phong cách điêu khắc của những bức bích họa này rất khó hiểu, nếu người ta chỉ nhìn qua thì không thể hiểu được những bức bích họa này thể hiện điều gì?

Trước đó tôi nghe Đinh Nhất nói trong điện thờ phụ có rất nhiều quyển thẻ tre, còn tưởng rằng chủ nhân ngôi mộ này là kiểu thành phần trí thức, có lẽ là một quan văn. Nhưng bây giờ nhìn nội dung của những bức tranh này hình như không phải như vậy...

Đầu tiên, tôi không hiểu nổi vị chủ nhân này đi theo phong cách gì? Hoàn toàn không nhận ra được là nghịch đảo hay văn xuôi?

Những bức tranh này cứ ba mét sẽ có một bộ, giữa các bức tranh lại không có nội dung gì liên quan đến nhau... Ví dụ như bức tranh đầu tiên chia làm bốn phần, nói chung là tả lại cảnh săn bắn.

Bức tranh miêu tả một đám người đang vây bắt một động vật, nhưng động vật này được điêu khắc vô cùng trừu tượng, cho nên hoàn toàn không nhìn ra được là động vật gì.

Có điều căn cứ vào số lượng người tham gia bắt con vật này thì ít nhất nó cũng phải là một con voi.

Đám người này sau khi giết con vật kia, lấy từ trong bụng nó ra một vật thể hình tròn, rồi một người đàn ông mặc trang phục thời Hán dùng một số tiền lớn để mua vật hình tròn kia.

Sang đến bức họa thứ hai thì miêu tả một số người lên núi hái thuốc, trong đó có một người phát hiện một loại thực vật ở vách núi cheo leo.

Vì muốn hái cái cây đó, người hái thuốc đã bất chấp nguy hiểm leo lên hái nó xuống. Kết quả người đàn ông trong bức họa đầu tiên lại xuất hiện, vẫn dùng một số tiền lớn mua cái cây kia.

Trong bức tranh thứ ba, miêu tả lại một đám người đang đánh cá ngoài biển, họ bắt được một con rùa lớn, sau khi giết chết con rùa, họ lấy từ trong bụng con rùa kia ra một đồ vật lóe sáng, cuối cùng vẫn là bị người kia dùng tiền mua lại.

Xem đến đây tôi không khỏi nghi ngờ, chủ nhân của ngôi mộ

này có khi nào là một đại gia thời Hán hay không? Và công tích vĩ đại nhất khi còn sống của ông ta là thu mua những kỳ trân dị bảo từ tay những người lao động!

Tiếp tục xem xét, nội dung của các bức điêu khắc cơ bản đều như nhau, đều là giải thích chủ nhân ngôi mộ này dùng tiền để mua những thứ bảo bối quý giá.

Nhìn đến cuối cùng, Đinh Nhất nói với tôi: “Người này hình như đang thu thập nội đan của yêu quái...”

Tôi buồn bực nói: “Chẳng lẽ người này muốn thành tiên à?”

Đinh Nhất suy nghĩ rồi lắc đầu, nói: “Thành tiên thì không có khả năng, nhưng nội đan của yêu quái chắc chắn có thể kéo dài tuổi thọ của con người.”

Tôi không khỏi nghĩ đến Chiêu Tài, chính vì trong cơ thể chị ấy có nội đan thần tiên bảo vệ, cho nên mới có thể kéo dài thêm ba mươi năm tuổi thọ.

Nếu nói như thế, thứ mà chủ nhân ngôi mộ này theo đuổi cả đời chính là khát vọng trăm nghìn năm qua của nhân loại - trường sinh bất lão. Nhưng hiển nhiên người này không thành công, nếu không thì cái mộ cổ này đã không tồn tại.

Quay trở lại chỗ giao lộ chữ T kia, chúng tôi thử dùng bộ đàm liên hệ với chú Lê ở bên trên, nhưng tín hiệu cứ bập bõm, lúc được lúc mất, may mà chúng tôi cũng truyền đạt được những gì cần nói.

Tôi nói để hai người bọn họ cứ yên tâm ở trên đó, chúng tôi sẽ đi vào sâu bên trong ngôi mộ này để xem thế nào, trước mắt cũng chưa gặp phải nguy hiểm gì.

Sau đó tôi và Đinh Nhất đi vào lối đi bên trái, bên này khác với phía bên kia, cho nên hai chúng tôi nhất định phải đặt cảnh giác ở cảnh giới cao nhất.

So với những bức tranh ở thông đạo bên phải, những bức tranh ở bên này càng đẫm máu và tàn nhẫn hơn nhiều. Nếu trên những bức tranh kia đều là những yêu quái thì trên những bức tranh này bắt đầu tàn sát con người.

Bởi vì những bức tranh này quá trừu tượng cho nên rất nhiều chi tiết tôi cũng không hiểu rõ. Ví dụ như trong một bức tranh, thể hiện có một ông lão được nhiều người tôn kính bị chủ nhân ngôi mộ mời về nhà khoản đãi. Nhưng không biết vì sao, sau khi được ăn ngon uống sướng một thời gian ngắn, thì chủ nhân ngôi mộ đã ném ông ta vào trong một cái đỉnh đồng rồi thiêu đốt.

Một bức tranh khác lại miêu tả một cậu bé sáu, bảy tuổi thông minh hơn người. Theo cách nói hiện nay thì là thần đồng hiếu học... Chủ nhân của ngôi mộ này cũng đưa về nhà, dốc lòng nuôi dưỡng dạy dỗ, kết quả cuối cùng cũng bị ném vào cái đỉnh đồng kia.

Bức thứ ba tả một người đàn ông vô cùng khỏe mạnh, một tay đã nâng được chiếc đỉnh đồng kia lên cao quá đầu, nhưng kết cục cuối cùng cũng giống như hai người trước đó, đều bị ném vào đỉnh đồng kia thiêu đến chết.

Mà kỳ lạ nhất là, những người bị ném vào đỉnh đồng có già có trẻ, có trai có gái... Nếu nhất định phải tìm một điểm chung giữa bọn họ, thì đó chính là bọn họ đều có điểm hơn người bình thường.

CHƯƠNG

TÀN HỒN TRONG ĐỈNH ĐỒNG

Trên bức tranh điêu khắc cuối cùng của thông đạo bên trái, chủ nhân của ngôi mộ này đem tất cả các loại nội đan của sơn tinh yêu quái cho hết vào trong đỉnh đồng luyện hóa, cuối cùng thu được một viên đan dược màu đỏ.

Sau khi xem hết nội dung của các bức họa ở hai bên thông đạo, đại khái thì tôi có thể đoán ra chủ nhân của ngôi mộ này muốn làm chuyện gì, thứ hắn ta theo đuổi chính là bất tử.

Nhưng sự bất tử của hắn phải đánh đổi bằng vô số tính mạng khác, sự bất tử như vậy thực sự có ý nghĩa sao?

Mặc dù cho đến bây giờ tôi vẫn chưa biết thân phận của chủ nhân ngôi mộ này là người như thế nào, nhưng từ quy mô ngôi mộ và những gì được miêu tả trên các bức tranh điêu khắc trên tường thì có thể thấy, hắn ta là một người có quyền có thế.

Bởi vì ở Trung Quốc cổ đại, cho dù bạn là thương nhân nhiều tiền đến thế nào, nếu không móc nối với quyền lực của hoàng gia thì không thể nào xây dựng một mộ cổ khổng lồ như thế này được.

Sau khi đi hết những bức tranh, trước mặt chúng tôi xuất hiện một khu vực rất rộng rãi, mùi thơm thoang thoảng ngửi thấy lúc

trước ở đây rất nồng nặc.

Tôi nghi ngờ nói: “Thứ gì phát ra mùi thơm này thế?”

Nhưng cho dù là khứu giác luôn nhạy bén của Đinh Nhất cũng không phân biệt được đây là mùi thơm của cái gì.

Sau khi đi vào khu vực rộng rãi kia, ánh sáng xung quanh càng trở nên lờ mờ, dường như đến ánh sáng phản chiếu vào từng vật cũng không tồn tại.

“Cẩn thận một chút, cho dù kẻ khi nãy đưa chiếc đèn pin cho cậu là người hay ma, thì khả năng cao là kẻ đó cũng ở trong không gian rộng lớn này…” Đinh Nhất cảnh giác nói.

Vừa nghĩ đến chiếc đèn pin tự dưng lăn đến chân mình, trong lòng tôi không khỏi rùng mình một cái, bởi vì cho dù là người hay ma… thì nhất định cũng không có ý tốt với chúng tôi.

Ánh sáng xung quanh rất mờ, cho nên trong nhất thời chúng tôi cũng không nhìn ra được khu vực này rộng bao nhiêu, nhưng từ mức độ lưu thông không khí xung quanh có thể đoán nơi này không nhỏ hơn một sân bóng rổ lớn.

Tôi và Đinh Nhất đi loanh quanh trong bóng tối vô định, không biết trong bóng tối phía trước sẽ có những nguy hiểm gì chờ chúng tôi…

Chúng tôi cứ đi mãi đi mãi thì gặp một thứ! Thứ này rất cứng rắn, giống như một cây cột làm từ sắt vậy.

Khi tôi và Đinh Nhất chiếu đèn pin dọc theo thân cột lên trên thì không khỏi ngẩn người.

Đây thực sự là một cây cột làm bằng đồng to lớn, bên trên điêu khắc rất nhiều hoa văn kỳ lạ, nhìn giống như Định Hải Thần Châm của Tề Thiên Đại Thánh vậy.

Trong lúc tôi tưởng nơi này chỉ có một mình cây cột này ở đây

thì Đinh Nhất chiếu đèn pin đến một chỗ cách đấy vài bước, lại phát hiện cách tôi chưa đến năm mét xuất hiện thêm một cây cột đồng khác.

“Nơi này không phải là chính điện của mộ cổ đấy chứ?” Tôi nói với Đinh Nhất.

Anh ta vội vàng quay lại bên cạnh tôi: “Có lẽ đúng thế, đây đều là cột đồng trong điện, nhìn qua ít nhất cũng phải có hơn mười cái, bọn chúng chắc là cột chống đỡ mái vòm của đại điện.”

Tôi dùng tay gõ gõ vào cây cột đồng trước mặt, sau đó giật mình nói: “Không ngờ cây cột này lại đúc bằng đồng nguyên chất, không phải là thời đại đó sản lượng đồng không nhiều sao? Ra tay lớn thế này có khi phải huy động nguồn lực của cả nước ấy chứ!”

Lúc này tôi đột nhiên phát hiện phía trên mấy cái cột bằng đồng này có một cái khay kỳ quái, nó được thiết kế như để chứa thứ gì đó?

Tôi kiễng chân định chiếu đèn pin nhìn xem là thứ gì, thì không biết đã đụng phải cơ quan nào đó, chỉ thấy đột nhiên trong chiếc khay kia có tia lửa bắn ra, tiếp đó lửa bên trong khay cháy rực lên! Xem ra đây là một thứ dùng để thắp sáng...

Theo sát ngay sau đó, một cây cột khác cách chúng tôi không xa cũng truyền đến âm thanh đánh lửa, một ngọn đèn lại được thắp lên.

Sau đó, như có phản ứng dây chuyền xảy ra, từng ngọn đèn trên cây cột đồng lần lượt được thắp sáng... Cho đến cuối cùng chiếu sáng cả một vùng.

Ngay khi những ngọn đèn đồng thời sáng lên, một chiếc đỉnh đồng cực lớn xuất hiện giữa đại điện...

Trước đó khi nhìn tỷ lệ trên các bức họa so với con người, tôi

còn tưởng là người điêu khắc cố ý khoa trương làm như thế. Nhưng đến khi tôi tận mắt nhìn thấy cái đỉnh đồng này mới hiểu ra, các bức họa này đều đang tả thực.

Đình đồng này cao đến năm mét, nhìn qua giống như một cái nồi nấu đồng lớn, đừng nói là ném một người vào, dù ném mười người vào một lúc cũng luyện hóa được.

Càng đến gần đỉnh đồng, mùi thơm kia càng trở nên đậm hơn, chờ đến khi chúng tôi đến gần đỉnh đồng, thì mùi kia đã trở nên nồng nặc khó thở.

Tôi che mũi nói: “Hóa ra là thứ này phát ra mùi hương, lúc nãy ở xa còn thấy thơm, chứ bây giờ đến gần sao lại khó ngửi thế chứ?”

Đinh Nhất quan sát tỉ mỉ xung quanh chiếc đỉnh đồng này rồi nói: “Đây là một lò luyện đan...”

Tôi nghe xong liền nhớ lại trên bức bích họa cuối cùng chủ nhân của ngôi mộ này đã thực sự luyện thành một viên Kim Đan Bất Tử, chỉ là không biết cuối cùng người đó có ăn viên Kim Đan Bất Tử kia không?

Tôi thuận miệng hỏi Đinh Nhất: “Theo anh người kia có trường sinh bất lão không?”

Đinh Nhất nhìn xung quanh rồi nói: “Nếu như hắn thực sự trường sinh bất lão thì còn cần đến cái mộ cổ này sao?”

Tôi thấy cũng đúng, trên đời này làm gì có trường sinh bất lão thực sự? Cho dù có, đó cũng là thông qua một cách thay đổi thân thể đặc thù nào đó, chứ cũng không thực sự là trường sinh bất lão.

Trong lúc vô tình tôi đưa tay dựa vào chiếc đỉnh đồng kia, không ngờ đúng lúc đó, trong đầu tôi đột nhiên “ong” lên một tiếng, không biết có bao nhiêu ký ức tàn hồn quỷ khóc sói gào chui

vào trong đầu tôi...

Những người này có nam có nữ, có già có trẻ, bọn họ đều là oan hồn chết trong cái đỉnh đồng này!

Trước khi chết đều bị thiêu sống đến chết, ký ức đau đớn này khắc sâu vào linh hồn của họ, đến mức nghìn năm sau oán khí vẫn nặng nề như cũ.

May mà Đinh Nhất đã kịp thời phát hiện ra, anh ta vội vàng kéo cánh tay đang chạm vào đỉnh đồng của tôi ra, những âm thanh bén nhọn trong đầu tôi cũng lập tức im bặt...

Thật ra, khi nãy tôi mới chỉ chạm vào nó có vài giây đồng hồ, nhưng phảng phất như đã trải qua hơn nghìn năm giày vò thống khổ.

Lúc này cả người tôi đều là mồ hôi lạnh, thậm chí thiếu chút nữa tôi còn quên mất mục đích mình đến nơi này là gì.

“Tiến Bảo, cậu không sao chứ?” Đinh Nhất nhẹ giọng hỏi.

Tôi im lặng một lúc, sau đó khoát tay nói với anh ta: “Không sao, không ngờ trên đỉnh đồng này lại có nhiều tàn hồn như thế! Tôi nghỉ một lát là ổn thôi.”

Sở dĩ tôi nói mình muốn nghỉ ngơi, là vì lúc này cả người tôi chẳng còn chút sức lực nào, giống như vừa ra khỏi phòng tắm hơi vậy.

Sau đó Đinh Nhất đỡ tôi ngồi xuống cạnh một cây cột bằng đồng, rồi rót nước ấm mang theo người đưa cho tôi: “Cậu ngồi đây nghỉ ngơi một lúc đi, không cần vội, tôi thấy nơi này có rất nhiều dưỡng khí, chúng ta ngồi đây nghỉ ngơi mấy tiếng chắc không vấn đề gì đâu.”

CHƯƠNG

GIÓ MÁT THỔI TAI

Tôi uống một ngụm nước, cố gắng bình tĩnh suy nghĩ, mặc dù vài giây đồng hồ vừa rồi thật sự quá "kích thích", nhưng qua đó tôi cũng có được một số thông tin liên quan đến chủ nhân ngôi mộ này.

Trong trí nhớ của những tàn hồn bên trong đỉnh đồng, bọn họ đều được một "Quý nhân" mời về nhà làm khách, nhưng bọn họ không ngờ sau khi ăn uống no say lại là kết cục bị thiêu sống. Mà càng buồn hơn là bọn họ còn không biết tên họ của quý nhân đã mời họ về, chỉ biết người đó là cháu của Truy Xuyên Vương.

Tôi lại không biết gì về lai lịch của vị Truy Xuyên Vương này, bởi vì thời Hán có quá nhiều chư hầu vương, ngoại trừ mấy người khá nổi tiếng ra thì phần lớn số còn lại không ai biết. Nhưng nếu quý nhân này là cháu của Truy Xuyên Vương vậy chắc chắn hắn họ Lưu.

Đinh Nhất thấy tôi mãi mà không nói gì bèn vội vàng hỏi: "Thế nào? Có chỗ nào không thoải mái à?"

Tôi lắc đầu đáp: "Không sao, tôi đang nhớ lại một chút tin tức lấy được từ trí nhớ tàn hồn, chủ nhân của ngôi mộ này rất có thể là một vị Truy Xuyên Vương thời Tây Hán."

“Truy Xuyên Vương? Chư hầu vương Tây Hán?” Đinh Nhất hỏi.

Tôi gật đầu: “Ừ, những chư hầu vương thời nhà Hán đúng là hay sinh ra lắm trò kỳ quái nhất, bọn họ đều được thừa kế tước vị cùng tài sản của cha mình nên muốn trường sinh bất lão, mãi mãi hưởng phú quý, điều đó cũng không hề lạ…”

Đinh Nhất hơi khinh thường tiếp lời: “Cái gì mà trường sinh bất lão, đều là nằm mơ giữa ban ngày!”

Ai ngờ khi tôi đang định nói cảm nghĩ của mình về trường sinh bất lão, đột nhiên tôi cảm giác bên tai trái có một cơn gió lạnh thổi qua, giống như có ai đó đang thổi hơi vào mình vậy.

Tôi lập tức bị cơn gió này làm cho giật mình, ban đầu tôi còn tưởng là ảo giác vì lúc đó Đinh Nhất đang ngồi bên phải tôi, còn bên trái lại là gian phòng trống rỗng, vài mét xung quanh chẳng có thứ gì, vậy ở đâu ra cơn gió lạnh thổi vào tai chứ?

Nhưng rất nhanh tôi đã biết đó không phải ảo giác, bởi vì khi tôi tập trung toàn bộ sự chú ý vào bên trái, bỗng cảm giác như có người đứng sau cây cột đồng màu xanh mà chúng tôi đang dựa vào.

Nghĩ đến đây tôi bỗng thấy nóng ruột, sau đó lập tức dùng mắt ra hiệu cho Đinh Nhất, thông báo phía sau chúng tôi có thể có người… Đinh Nhất thấy thế nắm chặt ngay con dao bạc nhỏ rồi từ từ tìm kiếm phía sau tôi.

Sau khi kiểm tra một lúc, dường như Đinh Nhất cũng phát hiện có gì đó, thế là anh ta bèn chậm rãi đứng lên và ra hiệu tôi im lặng, tiếp đấy anh ta cầm theo con dao, đi ra phía sau cây cột trụ đồng.

Ai ngờ Đinh Nhất vừa bước một chân vào phía sau cột trụ đồng xanh, ngay lập tức tôi lại có cảm giác bị người ta thổi một hơi vào tai phải! Cảm giác ở chỗ như thế này mà bị người ta thổi vào tai

thật chẳng tốt đẹp gì, cả người tôi lúc đó nổi hết cả da gà.

Vậy mà Đinh Nhất đi một vòng quanh cột đồng về mà không phát hiện được gì, nhưng cảm giác vừa rồi quá chân thật, tuyệt đối không chỉ là ảo giác của tôi mà thôi.

Đinh Nhất suy nghĩ rồi bảo: “Nơi này không nên ở lâu, chúng ta đi lên trước xem…”

Tôi thấy cũng đúng, mặc kệ thứ gì thổi hơi vào tai tôi thì nhất định nó cũng không có lòng tốt, có khi nó chính là vật đã đưa đèn pin cho tôi trong đường hầm lúc trước ấy chứ.

Sau đó tôi và Đinh Nhất vòng qua đỉnh đồng và tiếp tục đi sâu vào trong điện, nhưng vừa đi được vài bước bỗng nhiên tôi loáng thoáng nghe được tiếng thở dài bên tai… Tôi sững lại, vội hỏi Đinh Nhất: “Anh nghe thấy gì không?”

Đinh Nhất nghe tôi hỏi thế bèn nhướng mày hỏi lại: “Nghe được gì cơ?”

Hiển nhiên Đinh Nhất không nghe thấy tiếng thở dài đó, chẳng lẽ đây là ảo giác của tôi? Không đúng, chắc chắn vừa rồi tôi đã nghe được tiếng thở dài của một người phụ nữ, có lẽ là oan hồn nào đó trong đỉnh đồng quấy phá.

Nghĩ đến đây tôi lắc đầu trả lời: “Không có gì, có khi tôi nghe nhầm! Mau rời khỏi đây đã.”

Vòng qua đỉnh đồng đi về phía trước một đoạn, có một số vật bồi táng xuất hiện trước mắt chúng tôi, đây cũng là những dụng cụ của chủ nhân ngôi mộ khi còn sống. Mặc dù tôi không hứng thú với đồ cổ, nhưng cũng biết lấy bừa một vật ra ngoài đều là vô giá, đương nhiên cầm bất kỳ thứ nào đi bán cũng đủ để ăn một viên đạn…

Mặc dù tôi không tính mang thứ gì ra ngoài, nhưng nhìn một

chút cũng đâu có phạm pháp phải không? Thật ra tôi cũng tò mò trong mấy chiếc hộp được sơn rất đẹp này có chứa cái quái gì?

Kết quả tôi vừa mở ra là lập tức hết cả tò mò. Chỉ thấy bên trong có một đống đồ vật đen sì sì, nhìn thoáng qua như mấy cục cứt phơi khô vậy.

Đinh Nhất thấy vẻ mặt tôi trông rất buồn nôn bèn cười và bảo: "Ở đây làm gì có không khí lưu thông, những đồ vật đặt trong mấy chiếc hộp sơn đó nếu không phải kim loại thì chỉ sợ đã nát thành một đống bỏ đi từ lâu rồi!"

Tôi nghe xong lập tức hết cả hứng thú, vội bỏ đi ý nghĩ tiếp tục xem đồ vật… Thế là tôi bước nhanh để đuổi kịp Đinh Nhất đang đi phía trước. Ai ngờ đúng lúc này đột nhiên có tiếng "Lạch cạch" phát ra từ trong mấy hộp sơn tôi vừa động vào.

Lần này đến cả Đinh Nhất cũng nghe rõ, anh ta vội cảnh giác nhìn chằm chằm vào đống đồ vật được sơn để bồi táng và chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với con quái vật nào đó sẽ nhảy ra từ bên trong. Nhưng hai chúng tôi nhìn không chớp mắt một lúc lâu mà đống hộp sơn kia lại không phát ra tiếng động nào nữa.

Tôi hơi lúng túng: "Chắc do vừa rồi tôi không đóng kín nắp hộp sơn…"

Đinh Nhất suy nghĩ rồi bảo: "Mộ cổ này tuyệt đối không đơn giản, chúng ta đừng mất thêm thời gian nữa, phải nhanh chóng tìm được chú họ sau đó rời khỏi đây."

Tôi gật đầu: "Đúng thế, phải tranh thủ thời gian tìm chú họ mới được…" Nói xong tôi vội ôm quyền với không khí rồi nói: "Tổ tiên trong mộ, hôm nay chúng tôi vô ý quấy rầy, chúng tôi cũng sẽ không động đến đồ gì trong mộ mà chỉ mong bình yên mang một ông chú lớn tuổi ra khỏi chỗ này. Tôi thay mặt ông ấy tạ lỗi với các vị về sự quấy rầy trước đó! Đợi chúng tôi bình yên rời đi nhất

định sẽ lấp lại cửa hang lúc xuống dưới này, cam đoan sẽ không để người khác phát hiện!”

Đinh Nhất thấy tôi cứ đứng lải nhải bèn đẩy một cái rồi bảo: “Đi nhanh thôi, nếu bọn họ thật sự nghe theo mấy lời này của cậu, chú họ cũng không cần cầu cứu chúng ta!”

Tôi cười hì hì đáp: “Chẳng phải người ta vẫn thường hay nói không ai đánh người đang cười sao? Thể hiện một chút lễ nghĩa luôn tốt mà.”

Đinh Nhất bất đắc dĩ cười với tôi: “Được được, cậu vui vẻ là được.”

Tiếp tục đi về phía trước mười mấy mét là đến chỗ cuối cùng của gian điện này… Cùng lúc đó, có một cửa đá khổng lồ chắn trước mặt hai chúng tôi. Đoạn đường này coi như cũng yên bình, không hề gặp mấy loại như cơ quan cạm bẫy để phòng trộm, nhưng cánh cửa đá trước mặt này lại không đơn giản như thế.

CHƯƠNG

TAI HỌA BẤT NGỜ

Tôi quan sát qua cánh cửa này từ trên xuống dưới và phát hiện nó phải cao hơn ba mét, được chế tạo từ hai khối đá nguyên vẹn. Lúc trước trên đường đến đây, tất cả các lối đi đều mở rộng về bốn hướng, vì thế nếu bỏ qua mấy chuyện quái dị thì nói chung vẫn rất dễ đi.

Nhưng chiếc cửa đá này lại có sự khác biệt, trước đây tôi đã từng xem một số bộ phim tài liệu về khảo cổ, đằng sau loại cửa đá này đều có một loại gọi là "Đá tự nhiên" để chặn cửa, để không người nào có thể mở cửa từ bên ngoài. Nghĩ đến đây, tôi đi tới trước cửa đá rồi dùng sức đẩy, nhưng cửa đá lại không hề nhúc nhích…

Tôi thấy cửa đá không đẩy được bèn vội xoay người nói với Đinh Nhất: "Làm sao bây giờ? Cái cửa này không thể mở từ bên ngoài! Đinh Nhất, không phải anh có biệt hiệu có thể mở tất cả các loại khóa sao? Anh có cách nào để mở cánh cửa này không?"

Đinh Nhất tức giận đáp: "Cậu cũng nói là tôi biết mở khóa, vậy bây giờ cậu chỉ ổ khóa cho tôi xem, chỉ cần cậu chỉ được chỗ là tôi có thể mở!"

Tôi nghe xong thấy mình đúng là làm khó Đinh Nhất, trên chiếc

cửa đá này ngoài một đôi vòng cửa ra thì không còn gì khác, tôi đi đâu mà tìm ổ khóa cho anh ta! Nhưng tôi thấy Đinh Nhất vẫn chưa từ bỏ mà tới gần cửa nghiên cứu một lúc rồi nói: “Sở dĩ cánh cửa này không mở được vì đằng sau có gì đó chặn.”

Tôi gật đầu tiếp lời: “Chắc là đá tự nhiên, nhưng từ trước đến giờ tôi chỉ nghe nói đến nó mà không biết cách phá giải…”

Đinh Nhất ngẫm nghĩ rồi bảo: “Nếu là đá tự nhiên phổ thông thì cũng không khó mở, chỉ cần tìm một khối ván gỗ luồn vào khe cửa rồi đẩy viên đá tự nhiên đó ra, sau đó lại dùng thứ gì đó cố định viên đá này để nó không đổ xuống, vậy có thể mở chiếc cửa đá này ra rồi.”

Tôi thấy biện pháp này của Đinh Nhất nhìn như đơn giản, nhưng nhất định phải thoả mãn vài điều kiện. Đầu tiên phải có cái khe trên cánh cửa đá này mới được, nhưng vừa rồi lúc tôi đẩy đã phát hiện nó không hề nhúc nhích thì lấy đâu ra khe hở? Hơn nữa chúng tôi cũng không có tấm ván gỗ để đẩy hòn đá cùng công cụ dùng để cố định nó!

Đinh Nhất thấy tôi liên tục lắc đầu bèn vỗ vai tôi hỏi: “Làm sao? Không tin tôi có thể mở cánh cửa này à?”

Tôi thành thật hỏi lại: “Đúng là không tin lắm, dù sao bây giờ chúng ta không có công cụ thuận tay nào đúng không?”

Đinh Nhất nghe xong cười không nói gì, sau đó anh ta xoay người đi tới lục lọi đống vật phẩm bồi táng kia, tôi trông thấy mà đau lòng! Nếu những nhà khảo cổ nhìn thấy hành động thô bạo này của Đinh Nhất chắc phải tức hộc máu.

Đinh Nhất lục lọi một lúc lâu và cuối cùng đưa mắt nhìn về phía một tấm bình phong. Tôi chỉ cần nhìn là có thể đoán được kết cục của tấm bình phong này, một ngày nào đó khi nơi này bị các nhà khảo cổ khai quật, chắc chắn sẽ có người đau lòng mà mắng to gã

“trộm mộ” Đinh Nhất.

Quả nhiên, Đinh Nhất dùng sức đạp hai, ba lần là tấm bình phong đó gãy thành ba mảnh, sau đó anh ta cầm lên một mảnh thuận tay nhất. Còn sợi dây vàng dùng để trang trí trên tấm bình phong cũng bị Đinh Nhất tháo ra để cố định hòn đá tự nhiên bị tấm ván gỗ đẩy ra…

Tôi nhìn Đinh Nhất đắc ý quay về thì chỉ tay vào tấm bình phong bị phá hỏng và hỏi: “Anh biết thứ này mang ra ngoài bán được bao nhiêu tiền không?”

Đinh Nhất nghe tôi hỏi thế bèn giương mắt hỏi lại: “Cậu dám mang nó ra ngoài bán không?”

“Không dám…” Tôi lắc đầu ngay mà không cần nghĩ.

Đinh Nhất nhún vai bảo: “Vậy là được rồi, thứ này có giá trị thế nào cũng có liên quan gì đến cậu và tôi đâu?”

Tuy là như thế nhưng tôi vẫn cảm thấy làm hỏng vật quý như vậy quá đáng tiếc, nhưng không biết phải phản bác Đinh Nhất thế nào, thế là đành đau lòng nhức óc quay đầu nhìn những vật bồi táng đó một lượt, sau đó đuổi theo giúp đỡ Đinh Nhất.

Thật ra tôi cũng không hề có tư tưởng nhặt được của báu là phải giao cho quốc gia, chẳng qua cảm thấy những vật này đã được bảo tồn gần hai nghìn năm mà giờ bị huỷ như vậy đúng là đáng tiếc…

Sau khi Đinh Nhất có công cụ thuận tay thì rất nhanh chóng mở ra được một cái khe đủ một người chui vào. Nhưng trong này không những tối đen mà còn vô cùng lạnh lẽo, nó làm cho người ta sinh ra một cảm giác e ngại, không muốn dễ dàng tiến vào.

Hôm nay nếu như không phải chú họ bị nhốt ở chỗ này, thật sự có cho bao nhiêu tiền tôi cũng không chui xuống ngôi mộ thời Hán

này đâu, dù sao bây giờ cũng có nhiều cách để kiếm tiền, cần gì phải làm chuyện nguy hiểm đến tính mạng như thế này, trên mặt đất, dưới mặt đất chỗ nào cũng đầy rẫy nguy hiểm.

Trong lúc tôi đang chần chừ, Đinh Nhất đã bật đèn pin rồi tiến vào trước, tôi thấy thế thì không do dự nữa mà cũng theo sau chui vào cửa đá. Nói thật lòng, dù bên trong và bên ngoài đều là cùng một ngôi mộ cổ, nhưng âm khí bên trong lại dày đặc. Hơn nữa khi chúng tôi đi vào, cửa đá lập tức tự động đóng lại nên trong này không có tí ánh sáng nào.

Phải dùng đèn pin chiếu sáng lần nữa làm tôi không quen lắm, bởi vì phạm vi chiếu sáng của đèn pin có hạn, cho nên không thể dự đoán bên ngoài phạm vi tia sáng có nguy hiểm gì tồn tại không.

Khi tôi và Đinh Nhất tiến vào trong mới phát hiện, bên cạnh cửa đặt một tấm ván gỗ và một chiếc giống mũi khoan thép, xem ra hai thứ này là công cụ lúc trước chú họ đã dùng để tiến vào… Tôi biết lão già tinh quái này đâu thể biến thành con muỗi bay vào trong này!

Đinh Nhất liếc nhìn hai công cụ đó rồi bảo: “Vẫn là chú họ cậu chuẩn bị đầy đủ…”

Tôi cũng hơi đắc ý tiếp lời: “Đúng đó! Chắc chắn là ông chú cáo già này có chuẩn bị rồi mới đến, chú họ của tôi là người ‘Đi một bước tính mười bước’, làm sao có thể không lo trước mọi chuyện chứ? Tôi nói cho anh biết, đừng thấy chúng ta vào được trong mộ, chú họ tôi chắc chắn biết tình huống chỗ này từ trước, nếu không chú ấy không thể tự nhiên đến chỗ này mà không có lý do.”

Tôi và Đinh Nhất vừa đi vừa nói khiến cho bản thân hơi phân tâm nên không chú ý tới hoàn cảnh xung quanh, không ngờ đúng lúc này dưới chân đột nhiên hạ xuống, rồi tiếp đó tôi cảm giác thấy có gió sau đầu, dường như có vật gì đang rít gào lao đến…

Lúc đó tôi rất hối hận, ở chỗ như thế này nếu thật sự có mấy mũi tên bắn ra từ bốn phía, đừng nói là tôi mà chắc với bản lĩnh của Đinh Nhất cũng khó mà thoát được.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, tôi cảm giác có mấy cơn gió mạnh đánh về phía mình, Đinh Nhất đang cách tôi chưa đầy một mét nhưng lúc này anh ta muốn quay lại kéo tôi cũng không còn kịp nữa rồi!

Ai ngờ lúc tôi nghĩ mình chắc chắn phải chết, thì đột nhiên cảm thấy sau lưng có người đẩy mạnh mình một cái, khiến cho tôi nhào về phía trước… Mặc dù lúc đó tư thế ngã của tôi như chó ăn phân, mồm đầy bụi đất, nhưng cũng tránh được kết cục bị bắn thành con nhím.

Lúc đó tôi úp mặt xuống đất và cảm giác có vài cơn gió mạnh lướt qua đầu, ngay sau đấy có tiếng va chạm của kim loại vang lên.

CHƯƠNG

THÔNG ĐẠO KỲ QUÁI

Ai ngờ lúc này tôi lại nghe thấy tiếng rên của Đinh Nhất, lòng tôi lập tức thấy không ổn, chắc anh ta đã bị trúng tên. Tôi sờ loạn trên mặt đất vì muốn nhanh chóng tìm được chiếc đèn pin bị rơi để còn đi kiểm tra tình huống của Đinh Nhất, nhưng sờ soạng một lúc lâu mà không tìm thấy cái gì cả.

Cũng may là vào lúc khẩn cấp này, tôi đột nhiên nhớ tới chiếc đèn pin nhặt được lúc trước, bèn vội vàng lục nó ra rồi bật lên… Một luồng sáng màu xanh chiếu về phía trước, tôi vội chiếu vào vị trí của Đinh Nhất thì thấy anh ta đang khẽ nhíu mày tựa vào tường, có một mũi tên sắt đang cắm vào vai phải anh ta.

"Đinh Nhất! Anh không sao chứ?" Tôi hỏi với giọng lo lắng.

Đinh Nhất nhìn thoáng qua vết thương của mình, sau đó lắc đầu trả lời: "Không sao, vừa rồi tôi đã bắt được cán tên, nên chỉ đâm vào hai phân."

Tôi đang muốn đi qua đó xem vết thương của Đinh Nhất, vậy mà anh ta thấy thế lại kêu to: "Ở yên tại chỗ! Cậu có bị trúng tên không?"

Tôi lắc đầu đáp: "Không…"

Đinh Nhất thấy tôi không sao bèn thở phào và nói: "Thân thủ

cậu bây giờ tốt nhỉ? Tôi còn không tránh được cơ quan mà cậu lại không sao!”

Tôi lập tức nhớ lại chuyện trước đó bị người đẩy một cái sau lưng, nếu không phải như thế thì chắc bây giờ tôi đã biến thành con nhím rồi! Nghĩ đến đây tôi nhẹ giọng nói với Đinh Nhất: “Vừa rồi có người đẩy tôi một cái, mặc dù không biết đối phương là địch hay bạn nhưng cũng coi như đã cứu tôi một mạng.”

Đinh Nhất nghe xong vội dùng đèn pin chiếu xung quanh nhưng không phát hiện được gì cả: “Cậu cẩn thận đấy, ở vị trí này của tôi chẳng thấy gì hết!”

Tôi thật sự lo lắng cho vết thương của Đinh Nhất, nên từ từ bò sang đó, cơ quan của trận tên này chắc không có phản ứng đối với những vật từ ba mươi centimet xuống mặt đất, cho nên tôi mới không bị mũi tên sắt bắn trúng.

Vất vả bò đến bên cạnh Đinh Nhất, tôi vội vàng kiểm tra chỗ trúng tên trên vai phải anh ta, đúng như Đinh Nhất đã nói, nó chỉ đâm vào khoảng hai phân, nhưng đầu mũi tên đã gỉ cả nghìn năm mà giờ chúng tôi lại không có vật dụng cầm máu cũng như thuốc hạ sốt, tôi sợ vết thương của Đinh Nhất sẽ bị nhiễm trùng.

Đúng là lần này chúng tôi đến đây mà không chuẩn bị đầy đủ, chúng tôi không hề tính toán đến những nguy hiểm sẽ gặp mà đã tùy tiện chui vào trong mộ. Hiện giờ chỉ hy vọng có thể gặp được chú họ, với sự hiểu biết của tôi về chú, trên người chú chắc chắn sẽ có thuốc chuyên trị ngoại thương.

Vất vả giúp Đinh Nhất cầm máu xong, tôi vội dùng đèn pin quan sát xung quanh. Tôi phát hiện ở đây hóa ra lại là một lối đi hẹp dài, nhưng so với lối đi trước đó, ở đây ngoài vách tường gạch ra thì chẳng có gì khác nữa.

“Nơi này có vẻ quá sạch sẽ!” Đinh Nhất khẽ nói với tôi.

Đúng là trong lối đi này không có tranh vẽ kể chuyện nào, cũng không khắc hoa văn trang trí, thậm chí đèn áp tường dùng để chiếu sáng cũng không có… Có thể nói chỗ này là một con đường không thể đơn giản hơn.

Nhưng cũng chính con đường đơn giản này, tôi và Đinh Nhất đi chưa tới hai mét đã dính phải cơ quan, không biết quãng đường còn lại sẽ có nguy hiểm gì chờ chúng tôi. Hiện giờ Đinh Nhất lại bị thương, tuy rằng vết thương không nặng nhưng nó chỉ được cầm máu đơn giản mà không có bất kỳ thuốc chữa nào, điều này làm cho tôi hơi không yên tâm.

Băng bó kĩ vết thương của Đinh Nhất xong, hai chúng tôi dựa vào vách tường chậm rãi đứng lên, có vết xe đổ vừa rồi nên chúng tôi không dám đi linh tinh nữa. Nhớ lại lúc nãy tôi đã giẫm phải một viên gạch có thể chuyển động nên mới bất ngờ bay ra nhiều mũi tên sắt như vậy.

Sau đó Đinh Nhất nhặt một mũi tên sắt trên mặt đất lên rồi ném về một mảnh gạch cách chúng tôi hơn một mét… Lực ném của Đinh Nhất rất mạnh, mặc dù không có sức nặng như của một người nhưng cũng đủ để phát động cơ quan trên mặt đất. Tất nhiên chỗ đó phải có cơ quan mới được.

Cứ như vậy, Đinh Nhất dùng từng mũi tên ném về phía trước. Lần này tôi đã có kinh nghiệm, không cần người khác đẩy mà chỉ cần có động tĩnh là vội vàng trước tiên nằm xuống. Bởi vì lực tay của tên vừa nãy quá lớn nên khi tôi ngã sấp xuống đất còn bị chảy máu mồm…

Dọc theo con đường này, Đinh Nhất ở phía trước còn tôi ở phía sau, đèn pin của hai chúng tôi vẫn luôn chiếu về phía trước nhưng không biết tại sao tôi luôn cảm giác phía sau hơi là lạ, có lẽ do di chứng của chuyện “bị đẩy ngã” chăng?

Nhưng khi tôi tập trung toàn bộ sự chú ý về phía trước, đột nhiên tôi lại cảm giác có người thổi vào tai mình! Tôi lập tức nổi giận, thầm nghĩ vẫn chưa chấm dứt hả? Trông tôi dễ bắt nạt lắm à?

Vừa nghĩ đến đây, tôi bất ngờ quay đầu lại, tôi nhìn thấy đúng là có một cái bóng trắng ở phía sau lưng tôi! Mặc dù tốc độ của thứ đó quá nhanh, nhưng tôi vẫn nhìn thấy tít ngoài rìa vùng sáng có một góc áo màu trắng trong nháy mắt trốn vào bóng tối.

Nhìn kiểu dáng bộ quần áo đó chắc chắn không phải là thời hiện đại, tôi thật sự không ngờ được trong tòa mộ cổ này đúng là có ma!

Đinh Nhất thấy tôi đột nhiên quay đầu về phía sau, bèn vội vàng quay lại chỗ tôi và hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Mặt tôi hơi sầm sì đáp lại: “Trong mộ có ma…”

Không ngờ Đinh Nhất nghe xong lại nói kiểu chẳng quan trọng: “Mộ là chỗ ở của người chết, xuất hiện ma quỷ thì có gì lạ?”

“Có ma đúng là không có gì lạ, nhưng nếu con ma này cứ liên tục thổi vào tai của tôi thì sao?” Tôi vừa nói vừa tiếp tục dùng đèn pin tìm xung quanh.

Đinh Nhất suy nghĩ rồi nêu ý kiến: “Vậy cậu lấy răng thú trước ngực ra mà dùng, dù sao nó cũng là vật trừ tà.”

Tôi biết làm như vậy đúng là có tác dụng trừ tà, nhưng tôi lại không muốn làm như thế… Mặc dù đến bây giờ tôi vẫn không rõ cái thứ lén lút đi theo chúng tôi là gì, nhưng đúng là đối phương đã ra tay cứu tôi, nếu như thật sự là âm hồn ở chỗ này, thì chắc có lẽ là họ có việc muốn nhờ? Vậy trước khi mọi chuyện được làm rõ, tốt nhất không nên tuỳ tiện hành động.

Đinh Nhất thấy tôi không lấy răng thú ra bèn bất đắc dĩ lắc đầu

và nói: “Vậy tự cậu cẩn thận một chút, nhỡ đâu có ma nữ nghìn năm để mắt đến cậu, nhất định bắt về làm rể thì toi!”

“Thôi đi! Nếu ngắm nghía cẩn thận thì anh đẹp trai hơn tôi nhiều đấy, nếu thật có ma nữ gây sự thì phải thích anh hơn tôi chứ?” Tôi cười gian.

Đinh Nhất trừng mắt nhìn tôi rồi bảo: “Vậy bây giờ chúng ta đi về thôi, tôi đoán chắc lúc này chú họ cậu đã động phòng với ma nữ rồi!”

Tôi cười mắng: “Biến đi!”

Nói chuyện tào lao với Đinh Nhất vài câu làm tôi giảm bớt sự khẩn trương trong lòng. Con đường phía trước không dễ đi, gần như phải thận trọng từng bước, chỉ sợ đi nhầm là lại trúng phục kích.

CHƯƠNG

ĐỘI QUÂN XƯƠNG KHÔ

Trước đó tôi và Đinh Nhất cảm thấy cái lối đi này chắc chỉ dài hai, ba mươi mét là cùng, nhưng bây giờ chúng tôi không biết đã đi được bao xa nhưng vẫn chưa thấy kết thúc.

Một dự cảm xấu bỗng sinh ra trong lòng tôi, chẳng lẽ lối đi này vĩnh viễn sẽ không kết thúc? Trước đó chúng tôi cũng đã từng trải qua quỷ đánh tường, nhưng đây là lần đầu tiên trong lối đi dài và hẹp như thế này.

Đinh Nhất vẫn luôn dùng tay ném mũi tên sắt, tôi lo miệng vết thương của anh ta sẽ chảy máu một lần nữa, thế là tôi lôi anh ta đến một bên tường để kiểm tra vết thương.

Cũng may nó chỉ hơi rướm máu làm tôi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách, mỗi lần Đinh Nhất ném đều dùng hết sức, nếu cứ tiếp tục kéo dài chắc chắn vết thương sẽ rách ra.

Tôi suy nghĩ rồi bảo Đinh Nhất: "Lát nữa đổi cho tôi đi trước ném, tay phải của anh không thể dùng sức nữa."

Đinh Nhất cười lắc đầu bảo: "Cậu không đủ sức, để cậu đi ném còn không bằng tôi dùng tay trái!"

Thật ra tôi cũng biết Đinh Nhất nói có lý, nhưng cách tiến lên

này vừa phí sức lại tốn thời gian, đây đúng là biện pháp ngu ngốc nhất. Nhưng trừ cách này ra chúng tôi lại không có biện pháp nào tốt hơn, chỉ có nó mới ổn thỏa và an toàn nhất.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Đinh Nhất lại muốn tiếp tục tiến lên, anh ta sợ chậm thêm một giây thì bên phía chú họ lại nguy hiểm thêm một phần. Nhưng khi tôi đỡ Đinh Nhất cùng tiến lên và chiếu đèn về phía trước, thì chúng tôi giật mình phát hiện con đường phía trước bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều bóng người.

Biến cố này đến quá nhanh, tôi và Đinh Nhất chưa ai kịp phản ứng mà cứ đứng sững ở đó, không dám cử động. Những bóng người này cách chúng tôi chưa đầy ba mét, nhưng rõ ràng lúc chúng tôi nghỉ ngơi, khu vực đó vẫn không có gì!

Bực mình nhất là những người này đứng vừa khéo ngoài phạm vi chiếu sáng, cho nên chỉ có thể nhìn thấy những bóng dáng mơ hồ. Nhưng nhìn thoáng qua dáng người thì chắc bọn họ là đàn ông, hơn nữa phía sau họ còn có vài thứ khác.

Thế là tôi và Đinh Nhất làm theo nguyên tắc “Địch không động ta không động” để giằng co với đối phương một lúc lâu, đến tận khi chân tôi hơi mỏi mới không nhịn được mà nói nhỏ với Đinh Nhất: “Mấy người phía trước chẳng lẽ là tượng đá?”

Đinh Nhất lắc đầu trả lời: “Không rõ lắm, nhưng bọn họ xuất hiện lặng lẽ không một tiếng động, điều này thật khó hiểu!”

Đúng là như vậy, trước đó lúc chúng tôi nghỉ ngơi, rõ ràng là bọn họ không ở đó, bây giờ lại đột nhiên xông ra! Nếu không phải trước đó chúng tôi bị mù, vậy thì những thứ trước mắt này biết “dịch chuyển không gian”.

Sau đó tôi và Đinh Nhất lại đợi thêm một lúc nhưng thấy mấy bóng người đó vẫn không nhúc nhích, thế là chúng tôi can đảm bước về phía trước hai bước, có như vậy đèn pin mới có thể soi

được những bóng người đó.

Khi tôi nhìn rõ hình ảnh thật của những người này, trong lòng lập tức thấy buồn nôn, chẳng lẽ đây chính là binh lính xương khô mà ông chủ homestay đã nói sao?

Những bộ xương này cầm trường mâu trong tay, thân hình thẳng tắp cứ như còn sống… Nếu không phải khi tia sáng chiếu vào người họ lộ ra bộ xương trắng hếu, chắc sẽ làm người ta có ảo giác như binh lính đang giữ vững vị trí của mình.

Tôi buồn bực hỏi: “Bọn họ đã chết hơn hai nghìn năm, làm sao bộ xương vẫn có thể đứng vững được nhỉ?”

Đinh Nhất trầm giọng đáp lại: “Tôi không muốn biết họ đứng kiểu gì, bây giờ tôi chỉ muốn biết chúng ta vượt qua bằng cách nào…”

Nghe Đinh Nhất nói tôi mới phát hiện, những lính xương khô này đứng thành từng hàng giao với nhau và chắn con đường cực kỳ chặt chẽ. Đến gần mới phát hiện, phía sau những binh lính xương khô này còn có vài bộ xương ngựa chiến, nếu không phải bọn họ chỉ còn là những bộ xương thì trông cực kỳ giống một đội quân đang chuẩn bị xuất phát.

Tôi biết những bộ xương binh lính này sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở chỗ này, chắc chắn phía sau họ mới là lối vào chính của mộ cổ. Nghĩ tới đây tôi bèn chuẩn bị đi tới trước mặt đám lính xương đó để kiểm tra xem, với vóc người của tôi và Đinh Nhất có thể xuyên qua đó được hay không.

Đinh Nhất thấy tôi muốn đi qua đó thì vội vàng kéo tôi lại và nói: “Trên thân thể của những bộ xương này có chứa ký ức tàn hồn, tốt nhất cậu đừng đụng chạm vào bọn họ…”

Tôi gật đầu đáp: “Yên tâm đi, tôi biết phải làm gì.”

Đến gần xem xét mới phát hiện những lính xương này đúng là đứng trên mặt đất, trên người cũng không có cái gì để chống đỡ, ví dụ như giá gỗ… Xem ra cảnh tượng trước mặt không thể dùng khoa học để giải thích được.

Thật ra với thân hình của tôi và Đinh Nhất, nếu muốn xuyên qua đám lính xương khô này cũng được thôi, nhưng điều phiền toái là phía sau lưng bọn chúng có vài bộ xương ngựa chiến, vừa vặn bịt chặt những khe hở này.

Nhìn đến đây trong lòng tôi lập tức thấy bực mình, thật muốn giơ chân lên đạp mấy bộ xương này thành một cục.

Thế nhưng ý nghĩ này vừa nhô lên đã bị tôi cưỡng ép đè xuống, có trời mới biết bên trong lối đi này còn có cơ quan nào khác không? Đám lính xương và bộ xương ngựa đứng ở đây chắc chắn không chỉ đơn giản là để hù dọa người.

Lúc này tôi nói nhỏ với Đinh Nhất: "Hiện giờ bọn họ cũng chỉ còn là bộ xương, chắc sẽ không biến thành cương thi chứ?"

Kết quả Đinh Nhất lại lắc đầu trả lời: "Điều này cũng khó mà nói, tôi thấy trên giáp của bọn họ đều khắc phù văn khóa hồn, có lẽ âm hồn của bọn họ từ trước đến giờ vẫn luôn bị nhốt trong cái thân thể này."

Tôi nghe mà cảm thấy lạnh cả người, hồn phách bị nhốt ở đây hai nghìn năm là khái niệm gì? Kể cả linh hồn hiền lành chỉ sợ cũng sẽ bị tra tấn biến thành ác linh với oán khí cực lớn mất?

Nghĩ đến đây tôi vội quay sang Đinh Nhất hỏi dò: "Anh có thể siêu độ những vong hồn này không?"

Đinh Nhất nghe xong không hề suy nghĩ mà trả lời ngay: "Không thể…"

Tôi trợn mắt, thầm nghĩ chẳng lẽ chú Lê đã nhận một đồ đệ giả

à? Tại sao Đinh Nhất không hề biết mấy chuyện như chiêu hồn, khu quỷ, vãng sinh, siêu độ? Bây giờ tôi đã hiểu vì sao lúc chú Lê nhận Đàm Lỗi là đệ tử chính thức lại mừng như thế!

Đinh Nhất thấy tôi liếc mắt nhìn anh ta thì ra vẻ vô tội nói: "Sư phụ không dạy tôi mấy thứ này…"

Tôi nghe thấy cũng đúng, xem ra phải trách chính bản thân chú Lê. Nhưng tôi đoán chú Lê cũng có lý do riêng khi không dạy cho Đinh Nhất những thứ đó, chỉ là lúc mấu chốt này hại tôi quá thảm.

Tôi nhìn thoáng qua thời gian, chúng tôi đã xuống mộ được hai tiếng rồi, nếu như bây giờ quay đầu về đón chú Lê vào đây chắc trời cũng sáng mất.

Ai ngờ trong lúc chúng tôi đang không có cách nào, thì đột nhiên phía sau lưng lại truyền đến một tiếng hát kỳ quái, nghe giống như một người phụ nữ đang hát đồng dao. Nhưng giai điệu này quá buồn bã khiến cho người nghe phải rùng mình.

CHƯƠNG

ĐÀI TỊNH HỒN

Ngay lúc tôi và Đinh Nhất quay đầu lại tìm tiếng hát đó, đám lính xương đang ngăn đường chúng tôi bất ngờ chuyển động, dọa tôi và Đinh Nhất liên tục lùi vài bước về phía sau.

Toàn bộ đám lính xương này máy móc lùi về phía sau vài bước rồi tự động nhường ra một con đường nhỏ. Tôi và Đinh Nhất đều ngạc nhiên khi nhìn thấy, hóa ra chìa khóa để thông qua con đường này là một bài đồng dao rất khó nghe!

Nhưng lúc này tôi cũng chẳng quan tâm được tại sao một bài đồng dao lại có thể để những binh lính xương khô này nhường đường, bởi vì thứ tôi quan tâm hơn là, rốt cuộc thì ai đã hát bài hát này?

Tôi và Đinh Nhất không hẹn mà cùng nhau nhìn về con đường tối đen phía sau lưng, giọng hát du dương đó vẫn còn tiếp tục, lúc này bỗng nghe thấy Đinh Nhất trêu chọc tôi: “Cô vợ ma của cậu đuổi đến rồi kìa!”

“Có mà vợ ma của anh thì có!” Tôi bực mình nói.

Đinh Nhất nghe xong cười gian, sau đó lôi kéo tôi đi xuyên qua con đường mà đám lính xương khô đã nhường. Tôi không ngờ lại có thể đi qua thuận lợi như vậy, lúc trước còn nghĩ rằng phải

chiến đấu một trận với đám bộ xương này!

Vậy mà chúng tôi vừa mới xuyên qua lối đi đó, giọng hát phía sau bỗng im bặt, ngay lập tức những bộ lính xương kia lại trật tự xếp hàng ngay ngắn một lần nữa và tiếp tục ngăn trở con đường…

Tôi thấy đám lính xương khô lại đứng về vị trí cũ thì không nhịn được mà chửi một câu: “Mẹ! Thế lúc đi ra phải làm thế nào bây giờ?”

Đinh Nhất không thèm để ý: “Bây giờ tôi chỉ quan tâm làm thế nào để đi vào, còn làm sao đi ra… chờ đến lúc ra rồi tính cũng không muộn.”

“Được! Chỉ mong lát nữa lúc chúng ta đi ra, cô vợ ma của anh lại hát một bài đồng dao cho chúng ta…” Tôi cố ý trêu chọc.

Vậy mà lần này Đinh Nhất không hề phản bác, chỉ nhìn tôi như nhìn thằng ngốc rồi tiếp tục đi về phía trước.

Tôi thấy thế vội đuổi theo và hỏi: “Này, anh có ý gì vậy?”

Đinh Nhất vừa đi vừa nói: “Tốt nhất là cậu cẩn thận một chút, tôi không nói đùa với cậu đâu, trong ngôi mộ này có gì đó đã chú ý đến cậu rồi…”

“Vậy thì sao chứ? Cậu đây rất chung thủy, tuyệt đối không bao giờ làm tên khốn nạn gặp người nào yêu người nấy.” Tôi tiếp tục nói lung tung.

Con đường sau lưng đám lính xương khô dường như trở nên bình thường hơn một chút, hai bên lối đi bắt đầu lục tục xuất hiện các đồ tang lễ chôn cùng.

Tôi và Đinh Nhất nhìn qua những đồ vật trong căn phòng vài lần và phát hiện chúng đều là những vật dùng để chôn cùng, không có gì đặc biệt, nhưng nhìn một chút tôi lại cảm giác có gì đó không đúng lắm…

Mặc dù tôi không hiểu nhiều về lịch sử thời nhà Hán nên không nhận biết được nhiều đồ vật dùng để chôn cùng. Nhưng cho dù không biết đi nữa thì trong ngôi mộ thời nhà Hán làm sao có thể xuất hiện bình sứ Thanh Hoa?

Lúc này tôi và Đinh Nhất phát hiện, ở đây không chỉ có sứ Thanh Hoa, còn có gốm màu đời Đường và một số bản chữ viết của các nhà thư pháp nổi tiếng thời Tống!

“Anh xác định chúng ta tiến vào một ngôi mộ thời Hán?” Tôi ngơ ngác hỏi Đinh Nhất.

Lúc này Đinh Nhất đang ngồi xổm trước một con ngựa to bằng gốm đời Đường để cẩn thận kiểm tra, nghe tôi hỏi như vậy, anh ta không quay đầu lại mà trả lời: “Chẳng phải cậu nhìn được qua những tàn hồn trong đỉnh đồng, chủ nhân của ngôi mộ này là một chư hầu vương thời Tây Hán à?”

Tôi nghi ngờ nhìn vào những vật được chôn cùng và nói: “Ký ức những tàn hồn trong đỉnh đồng đúng là như thế! Nhưng tại sao đi đến chỗ này lại lộn xộn như vậy? Chẳng lẽ là mộ trong mộ? Hay có người xây mộ của mình trong ngôi mộ thời Hán?”

Đinh Nhất gõ đầu tôi một cái rồi bảo: “Cậu đọc nhiều truyện trộm mộ quá phải không? Mộ trong mộ? Tiếp tục đi về phía trước xem đi, tôi cảm thấy đáp án sắp được công bố rồi.”

Sau đó hai chúng tôi ra khỏi phòng chứa đồ rồi tiếp tục đi về phía trước, chẳng mấy chốc đã đi vào một gian mộ trống trải…

Nói chỗ này rất trống bởi vì bên trong không có cái gì chôn cùng, trong gian phòng trống rỗng này chỉ có cửa vào và lối ra ở phía đối diện.

Nhưng khi tôi đi vào gian phòng này lại cảm giác dưới chân rất quái lạ, tôi cúi đầu nhìn thì phát hiện dưới chân có chi chít những lỗ nhỏ, giống như trò mê cung chúng tôi chơi hồi còn bé, nhưng

khác biệt là “mê cung” này phức tạp hơn nhiều.

Càng thú vị hơn là, mỗi khi tôi đi một bước là có thể cảm giác được mặt đất đang chậm rãi dốc lên, giống như toàn bộ gian mộ này được tạo ra từ hình cầu.

Phát hiện đặc điểm này xong tôi lập tức xoay người nhìn Đinh Nhất, nhưng ánh mắt lại vô tình nhìn thấy trên cửa gian mộ này có ba chữ “Đài Tịnh Hồn”.

Đinh Nhất thấy tôi nhìn không chớp mắt phía trên đầu anh ta, nên đi tới bên cạnh rồi nhìn theo ánh mắt của tôi…

“Tại sao ở đây lại có đài Tịnh Hồn?” Đinh Nhất nhìn ba chữ này mà hơi suy tư.

Tôi vội vàng hỏi: “Anh biết đài Tịnh Hồn là làm gì không?”

Không ngờ Đinh Nhất lại bất ngờ hỏi lại: “Cậu không biết đài Tịnh Hồn sao?”

Tôi không hiểu bèn hỏi lại: “Tôi… Phải biết nó à? Hay là cái đài này rất nổi tiếng?”

Nhưng Đinh Nhất lại không trả lời tôi mà tự dùng đèn pin chiếu lên những lỗ nhỏ kỳ quái trên mặt đất, sau đó lẩm bẩm: “Linh hồn của tôi quá nặng, nếu chỗ này thật sự là đài Tịnh Hồn, chỉ sợ tôi không qua được…”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy có địa phương làm Đinh Nhất chần chừ khi đi qua, từ trước đến giờ anh ta không bao giờ quan tâm, cho dù là núi đao biển lửa ở phía trước, anh ta vẫn không hề sợ hãi.

“Anh sao thế? Đài Tịnh Hồn này có lai lịch thế nào?” Tôi hơi ngạc nhiên.

Đinh Nhất ngẩng đầu nhìn tôi, sau đó nhẹ nhàng thở dài một tiếng và nói: “Theo truyền thuyết, đài Tịnh Hồn được lập trước

điện Âm Ti, âm hồn nào không phục sự phán quyết của Âm Ti mà muốn cầu xin Minh Vương điện hạ tự mình thẩm phán, nhất định phải đi qua đài Tịnh Hồn một lần. Mỗi khi bước một bước, âm hồn sẽ được gột rửa đi một chút tội nghiệt khi còn sống, cũng chính vì thế mà mỗi bước đi đều có cảm giác đau thấu tim gan… Nhưng nếu âm hồn nào không có ý chí kiên định, thì sau khi đến đài Tịnh Hồn sẽ bị tổn thương hồn phách, cho dù đầu thai làm người cũng sẽ trở thành người ngu ngốc, vì thế không có nhiều âm hồn dám tùy tiện đến gần đài Tịnh Hồn…"

Tôi nghe xong bĩu môi: "Nói cứ như anh đã đi qua rồi vậy… Nếu như đài Tịnh Hồn đúng như những gì anh nói, vậy cái này chắc chắn là giả! Kể cả thân phận chủ nhân ngôi mộ có hiển hách thế nào cũng chỉ là một chư hầu vương nho nhỏ thời nhà Hán, hắn làm sao có thể mang đài Tịnh Hồn dưới Âm Ti vào trong mộ của mình? Tôi đoán chủ nhân ngôi mộ xây một gian phòng như thế này là vì muốn tịnh hóa linh hồn của mình, chắc không phải là đài Tịnh Hồn mà anh đã nói đâu!"

CHƯƠNG

MA NỮ ÁO TRẮNG

Đinh Nhất nghe tôi nói như vậy cũng cảm thấy chính mình nghĩ mọi chuyện phức tạp, anh ta bèn cười một cái rồi nói: “Có thể tôi nghĩ nhiều, đi thôi!”

Nhưng khi anh ta vừa muốn đi lên phía trước thì lại bị tôi kéo lại: “Để cho an toàn, chúng ta cứ vòng theo vách tường của gian phòng này đến lối ra bên kia là được rồi!”

Lúc đầu tôi không có cảm giác gì đối với đài Tịnh Hồn này, nhưng sau khi nghe Đinh Nhất nói, tôi lại không dám chắc lắm, nên tôi mới nảy sinh ý nghĩ đi vòng qua nó mà không phải đi thẳng.

Nhưng khi tôi và Đinh Nhất vừa định đi theo vách tường sang lối ra bên kia, không biết đã chạm phải cơ quan nào làm cho hai vách tường xuất hiện hai đám lửa cháy như con rắn.

Tôi nhìn thấy mà thầm kêu hỏng, thế này thì chúng tôi chỉ đành xuyên qua giữa đài Tịnh Hồn. Xem ra chủ nhân ngôi mộ thiết kế chỗ này rất có dụng ý, chẳng lẽ hắn thật sự muốn chúng tôi tịnh hóa linh hồn của mình?

Nghĩ đến đây tôi quay đầu nói với Đinh Nhất: “Không sao đâu, đừng lo lắng, chỉ là tịnh hóa linh hồn thôi mà? Chờ tôi đi trước

cho anh xem một chút, cái đài Tịnh Hồn này chắc chắn chỉ là một sản phẩm giả mạo ba không!”

Sau khi nói xong, tôi sải bước đi đến chính giữa đài Tịnh Hồn, để lại Đinh Nhất đang đứng tại chỗ trợn mắt há hốc mồm nhìn tôi… Thật ra lúc đó trong lòng tôi cũng hơi hồi hộp, nhưng tôi nghĩ rằng cả đời này mình không làm chuyện ác gì quá lớn, cho nên lúc đi lên đó cũng coi như bằng phẳng.

Chỉ là ngọn lửa hai bên hơi nóng quá, nướng đến da mặt tôi đau rát, đây đâu phải tịnh hóa linh hồn? Rõ ràng là đang nướng người sống mà!

Lúc này tôi nghe thấy Đinh Nhất gọi một tiếng quan tâm, tôi vội quay đầu khoát tay và bảo: “Không sao, yên tâm đi!”

Ai ngờ lúc tôi đi đến chính giữa đài Tịnh Hồn, bỗng bất ngờ nghe được một tiếng chuông trong trẻo. Tiếng chuông này làm tôi hoa cả mắt, tất cả cảnh vật dần xuất hiện nhiều hình bóng chồng lên nhau. Cùng lúc đó, một số ký ức thuộc về Tuệ Không từ sâu trong linh hồn tôi bị bức ra…

Tôi vội lắc lư đầu một chút và biết lúc này không phải là lúc lăn tăn chuyện kiếp trước kiếp này, tôi cố ý không để ý đến những đoạn ký ức đó mà cắn răng đi đến cửa ra.

Lối ra và cửa vào cách nhau chưa đến mười mét, sau khi tôi đến lối ra lập tức vẫy tay với Đinh Nhất và dặn: “Anh chạy nhanh qua đó, đừng có đi từng bước một, nếu như nghe được âm thanh như tiếng chuông cũng đừng khẩn trương, tuyệt đối không được dừng lại!”

Đinh Nhất gật gật đầu sau đó hít sâu một hơi rồi chạy về phía tôi, tôi cứ nghĩ rằng với tốc độ của Đinh Nhất thì rất nhanh có thể xuyên qua đài Tịnh Hồn, ai ngờ lúc anh ta chạy đến giữa bỗng đột nhiên dừng lại!

Tôi thầm kêu không tốt, vội hô to: “Chạy mau! Đừng dừng lại!”

Nhưng Đinh Nhất lúc này giống như bị ma nhập mà đứng yên tại chỗ, mặc kệ tôi gọi thế nào cũng không phản ứng. Dưới tình thế cấp bách, tôi đành chạy về để kéo anh ta đi, không ngờ tôi vừa mới chạm vào tay Đinh Nhất thì bất ngờ bị một luồng sức mạnh đẩy bắn ra.

Cùng lúc đó hai chân Đinh Nhất mềm nhũn rồi ngã lăn ra đất! Tôi vội đi tới muốn đánh thức anh ta, nhưng Đinh Nhất nhắm nghiền mắt lại, không còn ý thức nữa.

Tôi biết cho dù thế nào cũng không thể tiếp tục đợi trên đài Tịnh Hồn rắm chó này được, thế là tôi kéo Đinh Nhất đến chỗ cửa ra. Tuy tôi không thể cam đoan chỗ này an toàn tuyệt đối, nhưng so với khu vực chưa biết trước mặt và đài Tịnh Hồn phía sau lưng, nó coi như đã rất an toàn.

Trước tiên tôi kiểm tra xem trên người Đinh Nhất có ngoại thương nào khác hay không, sau khi xác định ngoại trừ bả vai bị trúng tên thì không còn chỗ nào khác, tôi mới thở phào một cái.

Nhưng tôi lập tức nghĩ đến nếu như Đinh Nhất không phải ngất xỉu vì ngoại thương, vậy chỉ có thể liên quan đến đài Tịnh Hồn. Lúc trước anh ta đã nói linh hồn của mình quá nặng, không thể đi qua đài Tịnh Hồn này.

Lúc đó tôi không để ý câu nói ấy, nhưng bây giờ nghĩ lại nếu như kiếp trước Đinh Nhất đúng là Vũ An Hầu, vậy khi anh ta đứng trên đài Tịnh Hồn chắc chắn sẽ không có cảm giác tốt đẹp gì.

“Đinh Nhất? Đinh Nhất tỉnh lại đi!” Tôi thử gọi mấy lần nhưng anh ta không hề có phản ứng.

Trong nhất thời lòng tôi nóng như lửa đốt, không biết phải làm thế nào với tình huống trước mặt, càng không rõ tình trạng của Đinh Nhất là thế nào? Anh ta bị chạy hồn hay chỉ tạm thời hôn mê

thôi?

Trước đây khi rơi vào trường hợp này, tôi luôn cố gắng để mình tỉnh táo lại rồi suy nghĩ cách giải quyết, nhưng hôm nay không biết có phải do mới từ trên đài Tịnh Hồn xuống không mà lòng tôi không thể bình tĩnh, trong đầu liên tục xuất hiện một số hình ảnh xa lạ.

Những hình ảnh xa lạ liên tục xuất hiện khiến tôi không thể bình tĩnh suy nghĩ tiếp theo nên làm cái gì? Không biết lai lịch của đài Tịnh Hồn này thế nào mà có thể quấy rầy khiến đầu óc tôi không thể yên ổn.

Ngay lúc tôi không biết phải làm thế nào thì đột nhiên nghe thấy trong bóng tối phía trước truyền đến tiếng lạch cạch, tôi lập tức giật mình vội lấy con dao bạc bên hông Đinh Nhất ra, sau đó khẩn trương nhìn về phía âm thanh phát ra…

"Ai ở đó? Đừng giả thần giả quỷ!" Tôi cáu kinh hỏi.

Nhưng trong gian mộ trống rỗng này chỉ có giọng nói của tôi vang lên… Trực giác nói cho tôi biết, ở đây ngoại trừ tôi và Đinh Nhất ra, không còn vật thứ ba nào còn sống.

"Chú họ? Là chú sao?" Trong lòng tôi vẫn tồn tại một tia hy vọng.

Nhưng đáp lại là một tiếng thở dài của phụ nữ, dọa tôi giật mình nắm chặt con dao bạc trong tay: "Ra đi! Đừng giả thần giả quỷ nữa!"

Ở chỗ này xuất hiện cái gì cũng được, nhưng tuyệt đối không thể là một người phụ nữ, bởi vì nếu xuất hiện phụ nữ thì chắc chắn cô ta không phải người sống!

Quả nhiên tôi vừa dứt lời, bỗng có thứ gì đó lăn ra từ trong bóng tối, tôi tập trung nhìn kĩ hóa ra là chiếc đèn pin siêu sáng mà

tôi bị rơi trước đó!

Tiếp đó một đôi giày vải thêu hoa của phụ nữ xuất hiện trước mặt tôi, tôi nhìn theo hai chân lên phía trên, một người phụ nữ mặc quần áo thời nhà Hán màu trắng bất ngờ bước tới…

Người phụ nữ đó có sắc mặt trắng đến dọa người, giống như lau một lớp vôi thật dầy, nhưng trên khuôn mặt to trắng bệch đó lại có một cái miệng anh đào nhỏ nhắn, nhìn qua trông vô cùng quái dị.

Tôi cũng coi như đã nhìn thấy vô số ma quỷ và đã từng gặp những lệ quỷ hung hãn gấp mười lần thế này, nhưng tại nơi đặc biệt như ở đây mà lại gặp một con ma nữ đặc biệt đến vậy, thật sự làm tôi hơi sợ hãi.

Tôi hắng giọng một cái, sau đó chỉ vào ma nữ hỏi: “Cô… Cô muốn làm gì?”

Ma nữ áo trắng không nói chuyện mà chỉ nhếch miệng cười khẽ, sau đó chỉ tay vào đèn pin trên mặt đất. Tôi nhìn thấy bèn thầm nghĩ, ma nữ này chẳng lẽ đến trả tôi chiếc đèn pin cầm tay?

CHƯƠNG

CHIẾC QUAN TÀI ĐÁ

Lúc này tôi thầm cười khổ ở trong lòng, xem ra Đinh Nhất đã nói đúng, chắc thứ đi theo chúng tôi suốt dọc đường chính là ma nữ áo trắng trước mặt này.

Hiện giờ Đinh Nhất đang hôn mê bất tỉnh, chú họ không biết tung tích, còn mỗi một mình tôi đối phó với ma nữ này có vẻ hơi quá sức.

Ma nữ áo trắng lúc này nhẹ nhàng vung tay lên, chiếc đèn pin trên mặt đất lại di chuyển một chút về phía tôi... Tôi nhìn thấy vội nhặt nó lên treo ở bên hông, sau đó cố dũng cảm nói: "Cảm ơn nhé! Vừa rồi là cô hát để những bộ lính xương đó tránh đường hả?"

Ma nữ áo trắng che mặt cười một tiếng, vậy mà lộ ra vẻ thẹn thùng, tôi nhìn thấy mà không nhịn được rùng mình một cái... Với hóa trang hiện giờ của cô ta, cười còn khó nhìn hơn là không cười!

Ma nữ thấy tôi đã cầm đèn pin bèn cố ý tiến đến gần, tôi thấy thế vội vàng lùi ra phía sau... Tôi luôn cố giữ một khoảng cách an toàn nhưng lại không thiếu lễ phép.

Tuy nói ân cứu mạng lớn hơn trời, nhưng với tình huống này chắc chắn không thể lấy thân báo đáp được. Nhưng dù sao cô ta

đồng ý xuất hiện giúp tôi nên tôi có thể hỏi dò tung tích chú họ.

Nghĩ đến đây tôi hỏi với vẻ khách sáo: “Lúc trước có một người đàn ông trung niên tầm hơn năm mươi tuổi đến chỗ này không?”

Ma nữ áo trắng nghe xong không hề do dự gật đầu, tôi thấy vậy mà mừng thầm, vội vàng hỏi: “Vậy cô có biết hiện giờ ông ấy ở chỗ nào không?”

Ai ngờ lần này cô ta không trả lời ngay mà nghĩ một lúc mới rụt rè chỉ vào một chỗ sâu trong mộ, sau đó lo lắng nhìn tôi…

Tôi không biết cô ta đang lo lắng cho tôi hay lo lắng cho chú họ, nhưng mặc kệ là lo cho ai thì đều chứng tỏ ở chỗ đó có tồn tại thứ nguy hiểm làm cô ta thấy sợ hãi.

Lúc này tôi nhìn thoáng qua Đinh Nhất đang hôn mê bất tỉnh, trong lòng phân vân để anh ta lại chỗ này hay vác đi an toàn hơn?

Tình huống lần này khác với lần trước, lúc đó khi Đinh Nhất bị thương vẫn may còn có Lý Bác Nhân, dù sao anh ta cũng là người sống phải không? Nhưng bây giờ tôi đâu thể giao Đinh Nhất cho ma nữ áo trắng trước mặt này được!

Suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng tôi vẫn quyết định cõng Đinh Nhất đi cùng. Tình huống hiện giờ của Đinh Nhất cứ như một đứa bé đang ngủ say mặc người khác xử lý, nếu như ném một mình anh ta ở đây thật sự quá nguy hiểm.

Nghĩ tới đây tôi thở dài một cái, sau đó cắn răng vác Đinh Nhất lên, đừng có nhìn anh ta trông không to béo nhưng thật sự vẫn rất nặng.

Ma nữ áo trắng thấy tôi cõng Đinh Nhất lên chuẩn bị rời đi, ánh mắt cô ta đột nhiên hơi nóng nảy và định tiến lên ngăn cản nhưng lại không dám đến gần. Tôi vác được Đinh Nhất lên, sau đó nói với ma nữ áo trắng: “Bạn của tôi đang ở trong đó, tôi nhất định phải đi

vào cứu, xin cám ơn cô về chuyện lúc trước…”

Ma nữ áo trắng nghe tôi nói thế thì cuống quýt đến mức xoay vòng vòng, cô ta há mồm muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra lời, chỉ có thể khoa tay múa chân với tôi. Nhưng ma nữ áo trắng khoa tay một lúc mà tôi hoàn toàn không hiểu cô ta muốn nói gì?

Không còn cách nào, tôi đánh phải đoán mò: “Cô muốn nói là muốn đi cùng tôi?”

Ma nữ áo trắng lắc đầu như muốn nói không phải là ý này, tôi thấy thế lại tiếp tục đoán: “Cô nói là phía trước có nguy hiểm… Tôi không thể đi?”

Lần này ma nữ áo trắng nghe xong lại gật đầu vỗ tay, trông dáng vẻ như tôi đã đoán đúng điều cô ta muốn nói: phía trước có nguy hiểm không thể đi!

Thật ra không cần ma nữ nói tôi cũng biết phía trước có nguy hiểm, nếu không tại sao chú họ luôn đánh đâu thắng đó lại bị nhốt ở chỗ này? Hiện giờ chú họ đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, Đinh Nhất vừa lên đài Tịnh Hồn xong lại hôn mê bất tỉnh, nên giờ tôi chỉ có thể cứu chú họ trước rồi mới nghĩ biện pháp cứu Đinh Nhất tỉnh lại… Phía trước có nguy hiểm hay không cũng không nằm trong phạm vi tính toán của tôi!

Trông dáng vẻ ma nữ này hơi đáng sợ nhưng thật ra tính tình không xấu, chắc cô ta cũng là một người đáng thương, nếu không làm sao lại có kết cục phải chôn cùng người khác?

Nghĩ tới đây tôi nhẹ nhàng nói: “Cám ơn cô đã nhắc nhở, nhưng tôi nhất định phải đi đến phía trước. Có điều cô yên tâm, tôi không phải trộm mộ nên sẽ không động đến bất kỳ vật gì trong mộ, tôi chỉ cần tìm được bạn thì sẽ rời khỏi nơi này ngay lập tức.”

Nghe tôi nói vậy, ma nữ áo trắng lộ vẻ thất vọng, cô ta đành bay sang một bên nhường cho tôi một lối đi… Lúc cố sức cõng

Đinh Nhất đi ngang qua người cô ta thì tôi vẫn gật đầu đầy thiện ý, sau đó đi về phía trước mà không hề quay đầu lại.

Tôi vừa đi vừa nghĩ, cũng may Đinh Nhất lúc này chẳng biết gì, nếu không nhất định anh ta sẽ lôi chuyện về ma nữ áo trắng ra làm trò cười một thời gian.

Đi ra khỏi gian phòng của đài Tịnh Hồn là đến một con đường đá hướng xuống phía dưới, vì để thuận tiện cho việc đi lại, tôi treo toàn bộ đèn pin vào hông sau đó mở chức năng chiếu sáng trên điện thoại rồi đặt nó vào túi ngực để chiếu sáng.

Cứ như vậy tôi không cần vất vả một tay cầm đèn pin, một tay vịn Đinh Nhất… Nhưng dù là như thế con đường đá hướng xuống dưới vẫn không hề dễ đi, tôi luôn phải cố gắng điều chỉnh cân bằng của cơ thể mới không để cả hai bị ngã.

Con đường này quanh co uốn lượn kéo dài không biết thông tới chỗ nào, lúc nào không đi được nữa thì tôi cõng Đinh Nhất dựa vào tường nghỉ ngơi, để cho hai đầu gối mệt đến phát run có thể phục hồi.

Lúc đó tôi thầm nghĩ, nếu như không phải sợ ngã nát người, chắc tôi sẽ kéo theo Đinh Nhất cùng lăn xuống cho nhanh…

Trong lúc tôi cõng Đinh Nhất thở hồng hộc nghỉ lần thứ ba, lỗ mũi tôi đột nhiên ngửi thấy một mùi thi thể hôi thối. Tôi đã quá quen với loại mùi này nên chắc chắn không thể nhầm!

Nhưng lạ ở chỗ, ngoại trừ mùi thối ra thì tôi không cảm giác được thi thể, nhưng tôi biết mặc kệ đồ vật trước mặt là cái gì thì đều có nghĩa có sự tồn tại của cái chết…

Quả nhiên, chỉ một lúc sau khi ngửi được mùi thối, con đường đá dưới chân đã đến điểm cuối, một gian điện tráng lệ xuất hiện trước mặt tôi.

Cùng lúc đó, tôi nhìn thấy càng nhiều binh lính xương khô và bộ xương ngựa chiến, bọn họ như đang chờ để xuất phát đến chiến trường. Trên chiếc xe ngựa bằng đá ở giữa những lính xương khô đó, bất ngờ xuất hiện một chiếc quan tài lớn bằng đá.

Có nhiều lính xương khô bảo vệ như vậy, xem ra vị này là chủ nhân của ngôi mộ, nhưng khi tôi nâng mũi lên ngửi lại phát hiện mùi hôi thối này không phải đến từ những bộ xương mà là từ chiếc quan tài đá trên xe ngựa.

Tôi cõng Đinh Nhất dựa theo bức tường tiến lên phía trước, chỉ sợ chạm vào mấy bộ xương binh lính này và làm rối loạn đội hình đã được hai nghìn năm của họ. Nhưng càng đi về phía trước, mùi hôi thối đó càng nồng nặc… Với kinh nghiệm trong quá khứ, mùi thối này tuyệt đối không chỉ là một hay hai bộ thi thể có thể phát ra được.

CHƯƠNG

BỨC TƯỜNG THI THỂ

Mặc dù tôi đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi vòng qua đám lính xương khô và nhìn cảnh tượng trước mặt cũng bị giật mình…

Tôi thấy trên bức tường đằng sau đám lính xương khô đó mọc ra rất nhiều chiếc đinh đá dài một mét, ngay trên những chiếc đinh đá này lại treo chi chít những bộ xương người… Nhìn qua trông đáng sợ như dưới Địa Ngục.

Những bộ xương này có cái bị đinh đá đâm xuyên ngực, cái bị đâm rách bụng, thậm chí còn bị đâm xuyên từ trong miệng ra ngoài…

Mặc dù tôi đã từng đi đến Âm Ti, nhưng lại vô duyên với tầng mười tám dưới Địa Ngục mà ác quỷ nghe danh đều phải sợ mất mật đó. Bây giờ đi qua gian mộ treo đầy thi thể này cũng có cảm giác như đi vào A Tỳ Địa Ngục vậy.

Đa số những xương cốt này đã biến thành khung xương trắng hếu, nhưng cũng có vài thi thể trong trạng thái nửa thối rữa. Thông qua những bộ quần áo trên mấy thi thể đó có thể nhận ra, bọn họ không phải đều đến từ triều nhà Hán, có người còn mặc quần dài thời hiện đại.

Tôi sợ ngây người với cảnh tượng trước mặt, nếu như không

phải còn Đinh Nhất đang hôn mê trên lưng tăng thêm cho tôi lòng dũng cảm, chắc tôi đã quay đầu chạy trở về.

Tôi cõng Đinh Nhất đi xuyên qua giữa hai bức tường đầy xác người và tự hỏi tại sao những người này lại chết ở đây? Bọn họ chắc chắn không phải những nô lệ phải chết theo khi xây mộ, chẳng lẽ mấy nghìn năm qua vẫn có người tiếp tục đưa người sống vào chết trong mộ?

Mà điều lạ nhất là trên những bộ xương này đều không có tàn hồn, nếu như không phải mùi hôi thối quá nặng, tôi thật sự không thể tưởng tượng được ở đây lại có nhiều thi thể đến thế.

Mùi vị sau khi thi thể thối rữa toả ra cũng có hại với sức khoẻ con người, nên tôi định vác Đinh Nhất nhanh chóng rời khỏi đây. Ai ngờ đúng lúc này tôi bất ngờ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang treo trên bức tường thi thể bên phía tay phải!

“Chú họ!” Trong lòng tôi hoảng sợ hô to một tiếng.

Bả vai trái của chú họ bị một chiếc đinh đá xuyên qua, máu trên vết thương đã khô từ lâu. Toàn bộ thân thể chú họ treo nghiêng phía trên chiếc đinh, hai mắt nhắm nghiền, đầu thõng xuống, gương mặt chú trắng bệch không còn chút sắc máu nào…

Nhìn thấy cảnh tượng này mà lòng tôi lạnh ngắt, thậm chí tôi còn không dám tiến đến để xem chú họ còn sống hay đã chết?

Tôi không biết tại sao chú họ và những thi thể này lại bị treo lên tường, nhưng tôi tin rằng không phải bọn họ tự treo mình lên khi còn sống.

Để đảm bảo an toàn, tôi vẫn kiên trì cõng Đinh Nhất xuyên qua hai bức tường thi thể này để đi tới một chỗ tương đối an toàn. Tôi kiểm tra một chút bốn phía xung quanh, sau khi xác định không có gì nguy hiểm mới buông Đinh Nhất ra và để anh ta tựa lưng vào tường chờ.

Tiếp đó tôi tháo một chiếc đèn pin bên hông xuống, hít sâu một hơi rồi quay trở lại… Nói thật lòng, tôi không tin chú họ chết như vậy, bởi vì trong lòng tôi chú ấy thuộc họ mèo nên chắc chắn không thể chết dễ dàng như thế.

Một lần nữa đứng giữa hai bức tường thi thể, tôi vẫn có cảm giác tê dại cả da đầu, bắp chân chuột rút, ở một nơi như thế này… Nếu như không phải cần thiết chắc chắn tôi sẽ không đến lần thứ hai.

Cũng may chú họ bị treo ở nơi không quá cao, tôi giơ tay là vừa vặn chạm vào mắt cá chân chú. Tôi hơi run rẩy sờ làn da chỗ mắt cá chân để thử cảm giác xem chú họ có còn ấm không.

Sau khi sờ một cái tôi lập tức thấy vui mừng vì phát hiện thân thể của chú họ vẫn còn hơi ấm, thế là tôi vội hô to: “Chú họ, mau tỉnh lại! Cháu là Tiến Bảo đây, chú có nghe thấy cháu gọi không? Chú mau tỉnh lại!”

Tiếc là bất kể tôi gọi to thế nào, chú họ vẫn không hề có phản ứng. Tôi biết chắc chắn không thể cứ tiếp tục như vậy, nhất định phải nghĩ cách đưa chú họ từ trên đó xuống.

Nhưng vị trí hiện giờ của chú họ cách mặt đất tầm hơn hai mét, tôi đưa tay sờ thì không sao nhưng nếu muốn đưa chú ấy từ trên đó xuống thì lại vô cùng khó khăn.

Tôi nhìn thử xung quanh xem có gì kê không… Nhưng phát hiện xung quanh đây ngoại trừ những bộ xương binh lính và bộ xương ngựa chiến ra thì chẳng còn gì khác. Thậm chí có lúc tôi nảy ra một suy nghĩ điên cuồng, đó là đi đẩy chiếc xe ngựa chứa quan tài kia đến đây.

Cũng may ý nghĩ này vừa nhô ra đã bị tôi gạt bỏ, bởi vì tôi không chắc trên chiếc quan tài đó có ẩn nấp cơ quan nào không? Nhỡ đâu lại phát động cái gì đó không nên phát động, có khi tôi

cũng bị treo lên tường giống chú họ mất!

Thật ra có một điều mà từ đầu đến cuối tôi vẫn không nghĩ ra, đó là với bản lĩnh của chú họ, kể cả có gặp chuyện gì, chú cũng không nên biến thành bộ dạng như bây giờ!

Ngay trong lúc tôi đang không biết dùng thứ gì để kê mới có thể đỡ được chú họ từ trên cao xuống, đột nhiên tôi nhớ đến mấy chiếc hòm to chứa vật bồi táng trong mấy gian phòng trước đó, nếu như bây giờ có một chiếc hòm cao một mét rưỡi là có thể giải quyết toàn bộ mọi chuyện.

Nhưng vấn đề là nếu như tôi quay lại lấy chiếc hòm to đó thì lại phải đi qua cái đài Tịnh Hồn rắm chó kia, lần trước tôi có thể đi qua đó đúng là may mắn, nhỡ lần này lại bị giống Đinh Nhất thì làm sao bây giờ? Vậy chẳng phải xong đời rồi à!

Đợi vài chục năm sau có đoàn khảo cổ nào đó mở mộ cổ này ra, tôi, Đinh Nhất, chú họ, ba người treo thẳng tắp trên tường ở chỗ này và biến thành thịt khô có giá trị khảo cổ mất!

Nghĩ tới đây tôi quyết định kiên quyết không quay lại lối vào! Mặc dù tôi không hiểu rõ tình huống trong mộ cổ này, nhưng tôi tin rằng nếu vẫn tiếp tục đi lên phía trước sẽ còn có nhiều vật bồi táng khác chờ chúng tôi.

Lúc này tôi nhìn thoáng qua chú họ đang treo trên tường, sau đó cắn răng cõng Đinh Nhất tiến lên phía trước… Thật ra tôi cũng đã tính để Đinh Nhất ở chỗ này và tôi sẽ đi nhanh rồi quay lại. Nhưng tôi lo rằng khi mình tìm thấy vật để kê chân rồi quay lại thì đã thấy Đinh Nhất cũng bị treo lên tường!

Cũng may trời không tuyệt đường người, tôi cõng Đinh Nhất đi tới phía trước chưa đến năm mươi mét là thấy rất nhiều hòm gỗ to nhỏ tại một điện thờ phụ.

Tôi vội thả Đinh Nhất xuống để chạy đến chọn một chiếc hòm

có độ cao vừa phải, sau đó dùng chiếc đèn pin trong tay đánh vào chiếc khóa đồng trên hòm… Bởi vì nếu tôi muốn mang chiếc hòm gỗ này về chỗ chú họ, vậy thì phải đổ toàn bộ vật bồi táng trong đó ra mới được.

Chiếc đèn pin trong tay tôi đúng là vô cùng rắn chắc, chỉ đập hai, ba nhát là đã phá vỡ được chiếc khóa đồng. Chắc do chiếc khóa này chỉ để trang trí nên thật sự không có tác dụng phòng trộm.

Sau đó, tôi cạy chiếc hòm ra xem thì phát hiện vật bồi táng bên trong chiếc hòm này đều là quần áo, nhưng đa số đều đã bị mục nát không còn hình dạng gì, gần như đụng đến là tan.

Tôi cố kìm cơn tức giận để móc hết những thứ vải vóc bẩn thỉu và mục nát đó ra, sau đó đẩy thử thì phát hiện chiếc hòm gỗ này không nặng như đã tưởng.

CHƯƠNG

BỨC TRANH CON NGƯỜI

Tôi nhìn thoáng qua Đinh Nhất rồi lại liếc mắt nhìn cái hòm và cảm thấy mình không thể đồng thời vác cả hai về. Ngay lúc tôi đang do dự không biết nên cõng Đinh Nhất qua đó trước rồi quay lại lấy hòm gỗ? Hay là đẩy chiếc hòm về đó rồi lại quay lại cõng Đinh Nhất, thì đột nhiên cảm giác da đầu của mình sắp nứt, lông tơ toàn thân đều dựng đứng lên…

Con người trong một số thời điểm đặc biệt không hiểu vì sao sẽ xuất hiện giác quan thứ sáu vô cùng chính xác, hiện giờ giác quan thứ sáu đang nói với tôi: xung quanh đây có người! Nơi này "có người" nghĩa là ngoại trừ tôi, Đinh Nhất và chú họ vẫn còn có người sống thứ tư…

Trong nháy mắt trong óc tôi đã xuất hiện vô số loại khả năng, có lẽ chú họ gặp nguy hiểm là do gặp băng nhóm trộm mộ khác? Hoặc trước khi xuống mộ, chú còn có đồng bọn, nhưng ở trong mộ đã xảy ra chuyện gì khiến hai người mâu thuẫn?

Vì để chứng minh giác quan thứ sáu của mình là chính xác? Tôi chỉ có thể tạm thời từ bỏ ý định cứu chú họ mà từng bước từng bước đi theo cảm giác của mình vào chỗ sâu trong mộ…

Bởi vì nếu như bây giờ ở đây còn có người sống thứ tư, vậy

người này là uy hiếp trí mạng đối với chúng tôi, khi chưa hoàn toàn giải quyết được mối nguy hiểm này, tôi tuyệt đối không thể chủ quan!

Tôi chậm rãi đi theo cảm giác của mình về phía trước, vậy mà chỉ đi được một lúc đã đến điểm cuối của ngôi mộ. Tôi đứng sững tại chỗ, chẳng lẽ giác quan thứ sáu của tôi đã sai lầm?

Tôi nghi ngờ nhìn bức tường gạch trước mặt và cảm thấy bất ngờ khi nó xuất hiện ở đây, nó thật sự không hài hoà với phong cách của ngôi mộ này.

Lúc này tôi vươn tay nhẹ nhàng chạm vào vách tường, sau đó dán chặt tai lên bề mặt và nhắm mắt cẩn thận cảm giác…

Không đúng! Đằng sau bức tường này có gì đó! Ai ngờ tôi vừa có được kết luận này thì đột nhiên cảm giác mặt tường hơi chấn động, tiếp đó cả bức tường như một tấm lật quay tròn. Vì đang dán vào bức tường nên tôi lập tức bị đưa sang bên kia…

Tôi không thể ngờ bức tường này lại có kiểu cơ quan như vậy, dễ như trở bàn tay đã đưa tôi vào một gian mật thất khác. Nhưng khi tôi vừa ổn định được cơ thể thì bị cảnh tượng trước mặt làm cho sững sờ, dọa tôi không dám thở nữa!

Trước đây tôi cứ nghĩ chiếc quan tài đá được đám lính xương khô bảo vệ là chủ nhân thực sự của ngôi mộ này! Nhưng khi tôi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt mới biết rằng mình đã đoán sai, hơn nữa còn sai lè…

Trong gian mật thất này có một chiếc bàn đá hình tròn rất to, trên chiếc bàn này đặt một trận pháp kỳ quái. Mà điều làm cho người ta khó tưởng tượng nhất là trong trận pháp này đang vây nhốt rất nhiều âm hồn trôi nổi giữa không trung.

Tất cả những âm hồn này đều cúi đầu, đứng tại một vị trí cố định giữa không trung, mà chính giữa bàn đá đang có một người

đàn ông trẻ tuổi ngồi thẳng ở đó. Nhìn tên này chắc không quá hai mươi tuổi, dáng dấp còn hơi đẹp trai, không hề kém cạnh với đám "tiểu thịt tươi*" hiện giờ.

** Từ dùng chỉ những cậu bạn ít tuổi đẹp trai.*

Tôi thấy lồng ngực tên này đang nâng lên hạ xuống, rõ ràng là một người sống, mặc dù hắn hơi kỳ quái nhưng lại có một mái tóc ngắn của người hiện đại.

Tôi đi vòng quanh bàn đá một vòng để tìm hiểu xem những âm hồn vây quanh gã này rút cục đang làm gì? Nhưng tôi nhanh chóng phát hiện ra mấy âm hồn gần gã đó nhất biến thành hơi mờ, giống như đang bị gã đàn ông trong trận nuốt từng chút một.

Tôi không hiểu nhiều về huyền học thuật số, kỳ môn độn giáp, nếu như chú họ và chú Lê không ở bên cạnh thì tôi thật sự không thể nhận ra manh mối gì về trận pháp này.

Bởi vì không dám tùy tiện đánh động gã thanh niên trong trận, tôi đành phải quan sát trong mật thất xem có còn đồ vật khác nào kỳ quái không… Kết quả đúng là tôi đã tìm được trên vách tường có rất nhiều bức chân dung nhân vật.

Mặc dù từ chất liệu đến phong cách vẽ của những bức tranh này, tuổi tác và cách ăn mặc của người trong bức tranh đều có khác biệt, nhưng nhìn vầng trán thì cứ như vẽ cùng một người.

Hơn nữa điều kinh khủng nhất là khi tôi lần lượt xem từng bức tranh thì phát hiện cái cuối cùng lại biến thành một tấm ảnh chụp.

Tôi nhìn tấm ảnh này, rồi nhìn gã thanh niên trẻ tuổi trong trận đó, cuối cùng cho ra một kết luận mà chính mình cũng không dám tin, đó là tên này chẳng lẽ đã sống hơn hai nghìn năm?

Tại sao lại có thể như vậy? Với thân thể của con người tuyệt đối không thể sống thời gian dài đến thế, Bành Tổ năm đó cũng chỉ

sống hơn tám trăm tuổi, mà điều đó cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Nhưng người đàn ông trước mặt này dường như sống từ thời Hán đến giờ mà chưa chết… Tôi lập tức nhớ lại những hình vẽ trên tường đá, chẳng lẽ cái gã này đã ăn viên thuốc trường sinh bất lão đó nên mới có thể sống đến bây giờ?

Thật ra nghĩ lại cũng có khả năng này, nếu như những gì miêu tả trên mấy bức vẽ đó đều là thật, vậy viên thuốc trường sinh này đã được luyện chế từ rất nhiều nội đan của yêu quái.

Những yêu quái như Bạch Linh Nhi hay Trang Hà đều có thể sống hơn nghìn năm, nếu như có rất nhiều nội đan của các yêu quái mạnh mẽ như vậy đặt chung một chỗ luyện chế, biết đâu có thể luyện ra một viên kim đan giúp người ăn trường sinh bất lão.

Nhưng tôi nhìn hình vẽ những người này có già có trẻ, trông không giống như trường sinh bất lão! Hơn nữa trong cuộc sống hiện thực nếu có một người trường sinh bất lão thì rất dễ dàng bị người khác phát hiện.

Thử suy nghĩ xem, nếu như mọi người xung quanh đều từ từ già đi, chỉ có một mình người này vẫn giữ nét trẻ trung, đây không phải là một chuyện rất kinh khủng sao? Cho nên một người trường sinh bất lão nếu muốn trốn trong đám người cũng không phải là một chuyện dễ.

Hoặc là sự trường sinh bất lão của người này không giống với trường sinh bất lão mà tôi đã tưởng tượng, hắn có thể từ từ già đi theo thời gian, nhưng khi già tới mức độ nhất định sẽ lại biến thành trẻ tuổi.

Nghĩ tới đây, tôi lại nhìn về những âm hồn trong trận, chẳng lẽ những âm hồn hắn đang cắn nuốt này mới là nguồn gốc cho tuổi trẻ của hắn?

Nhưng đúng lúc này tôi bỗng nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc trong đám âm hồn, mặc dù người này mặc quần áo thời cổ đại, nhưng gương mặt đó không thể quen hơn nữa! Đó là Đinh Nhất đang mặc một bộ áo giáp đứng trong trận pháp.

Sau lúc giật mình, tôi vội vàng đi tới gần cẩn thận quan sát và thấy người đó là Đinh Nhất nhưng cũng không phải Đinh Nhất! Sở dĩ nói người đó là Đinh Nhất vì gương mặt này quá quen thuộc, bất kể hắn đổi thành kiểu quần áo thế nào tôi cũng sẽ không nhận nhầm.

Nhưng tôi cũng đã gặp Đinh Nhất mặc áo giáp này một lần, hoặc nói đúng ra người này không phải Đinh Nhất mà là Vũ An Hầu.

Nhất định là do chiếc đài Tịnh Hồn đó, nếu không tôi không nghĩ ra lý do gì để âm hồn của Vũ An Hầu xuất hiện trong trận pháp!

CHƯƠNG

TRẬN ĐÁ KHÓA HỒN

Bây giờ có thêm một vấn đề càng khó giải quyết, đó là mặc kệ âm hồn trước mặt này là Đinh Nhất hay Vũ An Hầu, nếu như hắn vẫn tiếp tục chờ trong trận thì sớm muộn gì cũng sẽ bị lão yêu quái bất tử nghìn năm này cắn nuốt hết.

Nghĩ đến đây, tôi lập tức nhìn về phía chiếc bàn đá bên trong trận pháp, đây là một trận pháp hình tròn được tạo ra từ rất nhiều hình vẽ khắc thành. Mặc dù tôi không hiểu nguyên lý trong đó, nhưng nếu như dùng biện pháp ngu ngốc nhất là hủy toàn bộ những nét khắc này, biết đâu có thể giải phóng toàn bộ âm hồn trong trận thì sao?

Nhưng những nét điêu khắc này đều được khắc trực tiếp lên bàn đá, trong tay tôi hiện giờ không có công cụ nào tiện tay, mà bàn đá này không giống với chiếc khóa đồng trước đó, không thể dễ dàng phá hỏng nó chỉ bằng vài cú đập của đèn pin.

Bây giờ nghĩ lại thật hối hận đến phát điên, nếu biết thế này tôi đã không đồng ý để Bạch Linh Nhi cho Kim Cương Xử vào trong chiếc hộp vàng tím rắm chó đó! Nếu như bây giờ vẫn còn Kim Cương Xử trong tay, chỉ cần nện thôi thì cũng có thể đập nát toàn bộ những nét khắc này!

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, tôi chỉ có thể tìm xung quanh xem trong mộ có mấy dụng cụ phá hủy như Lưu Tinh Chùy, Lang Nha Bổng không…

Vậy mà tôi tìm một lúc lâu trong mật thất, ngoại trừ mấy hình vẽ chân dung ra thì chẳng còn gì khác! Lúc đó tôi nhìn gã thanh niên trẻ tuổi đẹp trai trong trận mà thật sự muốn đi qua đập hắn một trận rồi lôi ra khỏi trận pháp!

Nhưng cuối cùng tôi cũng chỉ suy nghĩ một chút mà không dám hành động. Bởi vì tôi sợ nhỡ đâu khi mình đi vào cũng bị vây trong đó, vậy chẳng phải cho lão yêu nghìn năm ấy kiếm lời sao?

Đương lúc tôi đang đắn đo không biết dùng thứ gì đập nát những nét khắc này, bỗng tôi nhớ đến đám lính xương khô mặc áo giáp đầy đủ đang bảo vệ chiếc quan tài đá ngoài kia, tôi mượn của bọn họ vài thanh binh khí chắc không phải vấn đề gì quá lớn nhỉ?

Nghĩ đến đây tôi vội trở về vách tường có thể xoay chuyển đó, rồi một lần nữa làm ra tư thế để vách tường lật trở lại, nhưng đợi một lúc lại phát hiện vách tường không hề có phản ứng…

Trong lòng tôi thầm hô không ổn, chẳng lẽ bị nhốt chết trong này rồi? Thế là tôi vội dùng sức đè vào vách tường, nhưng mặt tường vẫn không hề chuyển động!

Tôi thấy cơ quan trên tường không hề có phản ứng bèn tức giận giậm mạnh chân một cái, tiếp đó giơ chân muốn đạp vào tường, nhưng không biết vừa rồi tôi giẫm vào viên gạch nào? Khiến cho mặt tường đột nhiên xoay lại làm tôi bị bức tường tống bay ra ngoài…

Tôi chưa kịp chuẩn bị nên ngã vào một đoạn đường tối om trong mộ, làm cho tôi nổi đom đóm mắt! Trong lòng mắng thầm, không biết tên khốn nào thiết kế cơ quan này, sao chẳng theo bình thường gì cả vậy?

Tôi ngồi một lát cho định thần lại, sau đó xoa cái mông vừa bị ngã đau điếng rồi bất đắc dĩ đứng dậy… Tôi biết lúc này có chửi bới cũng chẳng tác dụng rắm gì, phí sức vào mấy việc vô bổ đó còn không bằng nhanh chóng tìm được một binh khí vừa tay rồi quay về mới là chuẩn.

Trên đường quay lại, đầu tiên tôi kiểm tra thử tình huống của Đinh Nhất, anh ta vẫn không nhúc nhích dựa vào tường giống như đang ngủ say. Chú họ vẫn nửa sống nửa chết treo trên cây đinh đá, tôi đưa tay ra sờ vẫn thấy độ ấm, chắc chắn là chưa chết…

Tôi thấy hai người bọn họ đều tạm thời không có chuyện, trong lòng cũng thở phào một cái và nghĩ hai người này nhàn quá nhỉ, cứ như đang ngủ vậy… Chỉ khổ một mình tôi bận tối mắt tối mũi cứu bọn họ.

Vừa nghĩ đến trạng thái tương tự của cả hai người, tôi bỗng ngẩng đầu nhìn chú họ, chẳng lẽ hồn phách của ông chú cáo già này cũng ở trong trận pháp? Nhưng tôi vừa nhìn kĩ những âm hồn đó, ngoại trừ Đinh Nhất ra thì đâu còn khuôn mặt nào quen thuộc nữa?

Nhưng khi nghĩ đi nghĩ lại, nếu như đài Tịnh Hồn đúng là có thể ép hồn phách của một người ra khỏi thân thể, mà do tôi không biết dáng vẻ thật sự của chú họ, cho nên trong số những âm hồn bị nhốt đó chắc chắn có chú ấy, chỉ là tôi không biết là cái nào mà thôi.

Xem ra bất kể thế nào tôi cũng phải phá trận pháp đó, nếu không sợ là chú họ và Đinh Nhất lần này một đi không trở lại. Nghĩ tới đây tôi bạo gan đi tới bên cạnh mấy bộ xương binh lính để quan sát kĩ vũ khí trên người bọn chúng.

Kết quả dạo qua một vòng lại phát hiện, phần lớn những bộ xương này đều cõng tên nỏ phía sau lưng, chứ không nhìn thấy

mấy loại binh khí như trường mâu, rìu, kiếm. Tôi không ngờ chẳng tìm được một thanh binh khí vừa tay nào ở chỗ này, thật sự quá thất vọng.

Trong lúc tôi đang buồn bực không biết đám lính xương khô này khi còn sống là một đội quân như thế nào, thì đột nhiên nhớ ra có lẽ trong chiếc quan tài đá kia có binh khí chôn cùng chăng?

Nếu như lão yêu quái nghìn năm bên trong mới là chính chủ, vậy tại sao những bộ xương binh lính này lại phải bảo vệ chiếc quan tài đá? Chắc trong quan tài này có vật báu quý hiếm, ví dụ như… thanh bảo kiếm?

Tôi bật cười vì chính ý nghĩ này của mình, bèn mò tới bên cạnh chiếc xe ngựa đá và cố gắng không đụng chạm đến những bộ xương khô, tiếp đó rón rén bò lên chiếc xe ngựa.

Vậy mà khi tay tôi vừa chạm vào chiếc quan tài đá, trong lòng bỗng thấy hồi hộp… Tôi không ngờ bên trong chiếc quan tài đá này vậy mà thật sự có một bộ thi thể.

Mặc dù còn chưa mở quan tài ra xem nhưng đã cảm nhận được sát khí nồng đậm trong cỗ quan tài. Người bên trong quan tài này chắc chắn không phải bình thường, bộ thi thể này nằm ở đây chắc chắn có lý do tồn tại riêng.

Trong lúc tôi đang do dự xem có nên mở quan tài tìm kho báu hay không, bỗng nhiên tôi cảm giác chiếc xe ngựa bằng đá hơi nhúc nhích. Lúc đầu tôi còn tưởng đây là ảo giác, bởi vì mặc dù đây là một chiếc xe ngựa bằng đá nhưng không có nghĩa là nó không thể di động. Có thể do lúc tôi nhảy lên, lại cộng thêm sức nặng nên hơi chuyển động cũng là hiện tượng bình thường.

Nhưng tôi nhanh chóng phát hiện mình quá ngây thơ, vì chiếc xe ngựa chuyển động không phải do tiến về phía trước mà là do chiếc quan tài đang rung động…

Tôi lập tức cảm thấy đầu mình tê rần, trong lòng nghĩ chẳng lẽ xác chết vùng dậy? Nhưng tôi còn chưa động vào quan tài thì làm sao có thể thành cương thi? Thật sự có trời đất chứng giám, tôi thật lòng không hề ngấp nghé bảo bối trong quan tài của hắn mà chỉ muốn mượn công cụ tiện tay, chẳng lẽ người anh em này hơi hiểu lầm tôi?

Đến lúc này tôi có nói gì cũng đã muộn nên chỉ đành nhảy từ trên xe ngựa xuống, trốn vào một chỗ an toàn rồi lại tính… Ai ngờ chân tôi vừa chạm đất đã cảm giác chấn động xung quanh càng lúc càng mãnh liệt, tôi thầm nghĩ tính khí lúc rời giường của người anh em này cũng ghê quá nhỉ!

CHƯƠNG

TƯỚNG QUÂN THỊT KHÔ

Kết quả tôi giương mắt lên nhìn thì lập tức cảm thấy bắp chân hơi bị chuột rút, tôi thấy những binh lính xương khô trước đó vẫn không nhúc nhích mà lúc này tất cả đều đang lung la lung lay chuyển động… Mẹ tôi ơi, trời muốn tôi chết đây mà!

Tình hình của tôi bây giờ thật sự hơi xấu hổ, vốn chỉ muốn tiện tay mượn một món binh khí, kết quả lại đánh thức cả đội quân xương khô.

Nếu là trước kia, cho dù mấy người Đinh Nhất không ở bên cạnh, tự tôi cũng có thể đánh một mẻ bằng Kim Cương Xử. Nhưng trước mắt một mình tôi trống trơn trơ trọi, trên người chẳng có lấy một món vũ khí ra hồn.

Nếu lúc này chỉ một mình tôi ở đây, chết thì chết, cũng không có gì ghê gớm! Nhưng bây giờ tôi dìu già dắt trẻ, lỡ đâu tôi chết ở đây thật, Đinh Nhất và chú họ phải làm sao đây? Cho dù nhóm chú Lê phát hiện thấy không phù hợp và vào cứu người, thì có lẽ họ cũng không qua được đài Tịnh Hồn kia.

Nếu có thể lựa chọn, tôi tình nguyện mình mới là người hôn mê bất tỉnh, chờ người ta tới cứu, như vậy cũng tốt hơn là hai tay trống trơn như bây giờ, trên cơ bản là không biết nên đối phó như

thế nào!

Càng ngày càng nhiều lính xương khô từ từ sống lại, cái nắp quan tài đá trên xe ngựa cũng bắt đầu rung động không yên, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị xốc lên đột ngột từ bên trong…

Mặc dù tôi đã đứng ở một khu vực tự nhận là kha khá an toàn… cũng ở phía sau đội quân xương khô. Nhưng lỡ đâu bọn chúng nhắm mục tiêu vào tôi thì trong ngôi mộ này chẳng có chỗ nào có thể coi là khu vực an toàn cả.

Khi tôi đang do dự có cần đưa Đinh Nhất lùi về trong mật thất kia trước hay không thì nghe thấy tiếng hai phiến đá cọ xát vào nhau! Tôi ngẩng đầu lên và thấy nắp quan tài trên xe ngựa đã bị đẩy ra một nửa, một cánh tay người màu xanh tím chầm chậm vươn ra từ trong quan tài…

Thấy thế tôi vội vã sờ lung tung trên người, cuối cùng chỉ lấy ra được con dao bạc của Đinh Nhất. Con dao bạc này của Đinh Nhất chỉ thích hợp đánh cận chiến, hơn nữa tôi lại không rành cách dùng nó, cho nên tất nhiên sẽ không phát huy được uy lực của nó bằng khi ở trong tay Đinh Nhất.

Đúng lúc này, cuối cùng xác chết trong quan tài đá cũng ngồi dậy. Đó là một võ tướng mặc giáp sắt, chắc là thủ lĩnh của đội quân xương khô này.

Phải nói mặt mũi của người anh em này chẳng ra sao cả, có thể xem như ở cấp độ khá khó coi trong đám xác chết. Mặc dù da thịt trên người hắn vẫn còn, nhưng lại ở trạng thái như bị mất nước và dính sát vào xương, nói hắn giống thịt khô cũng là sỉ nhục thịt khô.

Đương lúc tôi âm thầm phỉ nhổ mặt mũi vị tướng quân thịt khô này thì lại thấy hắn đột nhiên nhảy ra khỏi quan tài, lao thẳng tới phía tôi…

Khi ấy đúng lúc tôi đứng ở gần vị trí bức tường xác, nói thật khu vực này thật sự là không có lấy một chỗ nào để có thể tránh né. Tôi thấy tướng quân thịt khô đã rút kiếm bên hông ra. Trong tình huống không thể tránh được, tôi cũng chẳng để ý nhiều nữa, chỉ đành leo lên những cây đinh bằng đá trên bức tường xác để trèo đến chỗ cao hơn trong ngôi mộ…

Còn may là khoảng cách giữa các cây đinh đá không quá một mét, với khả năng của tôi thì qua lại ở trên đó chắc là không có vấn đề gì quá lớn, chỉ có điều cứ như vậy sẽ khó tránh được việc đụng vào một vài hài cốt treo trên đinh đá, đôi khi thậm chí còn sẽ có tiếp xúc với chúng ở khoảng cách sát rạt… Nhưng dù vậy tôi cũng không muốn ở lại bên dưới để bị tướng quân thịt khô chém chết!!

Tướng quân thịt khô thấy tôi trèo lên, miệng hắn lập tức phát ra tiếng gào rống gần giống với thú hoang. Hắn tức giận đến nỗi đột ngột vung thanh kiếm dài trong tay lên, chặt đứt liên tiếp mấy cây đinh đá! Tôi thấy mà không khỏi thầm nghĩ bụng, đúng là một thanh kiếm tốt!!

May mà vị tướng quân thịt khô này không biết leo núi, cho dù hắn giận xì khói thì cũng chỉ có thể xả cơn tức lên những hài cốt trên bức tường xác. Trong lòng tôi âm thầm thấy may mắn, may mắn là tôi không trèo lên bức tường xác bên phía chú họ, nếu không lão cáo già này chắc chắn đã bị kiếm chém thành hai khúc rồi…

Tướng quân thịt khô thấy thật sự không bắt được tôi nên nhanh chóng dẹp bỏ sự chú ý đối với tôi. Hắn hất những hài cốt bị mình chém rơi xuống đất lên bằng kiếm, rồi ném mạnh vào những chiếc đinh đá trên bức tường xác!!

Giờ tôi mới hiểu, hóa ra tất cả những người trên tường xác đều

là bị tướng quân thịt khô treo lên! Ngoài việc thích biến mình thành thịt khô, hắn lại còn có sở thích biến người khác thành thịt khô hong gió...

Tôi ở bên trên quan sát trong chốc lát, phát hiện tướng quân thịt khô rề rà không có ý định quay lại quan tài, nhưng tôi treo mãi ở trên này cũng không phải cách! Không biết vừa rồi tôi động vào cơ quan nào mới khiến tướng quân thịt khô và cấp dưới của hắn thức tỉnh tập thể.

Tôi thấy thanh kiếm dài trong tay hắn là một vật quý, nếu có thể mượn dùng một chút thì nhất định có thể phá trận bàn đá của lão yêu ngàn năm kia! Nhưng bây giờ đừng nói là mượn kiếm, tôi muốn trở lại trong mật thất cũng khó như lên trời!

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, tôi treo mình ở phía trên bức tường xác tối tăm, không dám thở mạnh dù chỉ một chút. Ngay khi tôi cảm thấy còn tiếp tục như vậy thì mình cũng sắp bị biến thành thịt khô hong gió rồi, thì ở phía dưới, vị tướng quân thịt khô kia cuối cùng đã bước từng bước một trở về trong quan tài đá.

Tôi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó ở bên trên đợi thêm chốc lát, chắc chắn tất cả binh lính xương khô đã đứng về chỗ cũ rồi mới rón ra rón rén trèo từ trên bức tường xác xuống…

Có bài học vừa rồi, tôi không dám tùy tiện nhảy lên xe ngựa đá nữa, nhưng kiếm báu của tướng quân thịt khô luôn treo ở bên hông hắn. Nếu muốn trộm thanh kiếm báu kia ra, điều kiện tiên quyết là phải mở quan tài đá ra mà không đánh thức tướng quân thịt khô mới được.

Nhưng đây quả thật là một nhiệm vụ bất khả thi, trừ khi tôi có thể thả một sợi dây thừng từ trên đỉnh mộ, sau đó chui đầu vào và hạ xuống, đồng thời còn phải rảnh hai tay để mở nắp quan tài

trộm kiếm!? Cá nhân tôi cảm thấy cảnh này cũng chỉ có thể xuất hiện trong phim điện ảnh!

Do dự cả buổi, cuối cùng tôi khóa chặt mắt vào một người lính đứng cuối đội quân xương khô, bởi vì tôi phát hiện hình như bên hông hắn đeo một thứ hình dạng giống như dùi đục. Không có kiếm báu to thì ta dùng dùi đục nhỏ cũng được! Kiểu gì cũng tốt hơn con dao bạc nhỏ xíu của Đinh Nhất đâm từng chút từng chút một cả chục nghìn lần nhỉ!?

Nghĩ đến đây, tôi bèn từ từ đến gần tên lính xương khô đứng cuối cùng kia, động tác chậm rãi đến chính tôi cũng nghi ngờ không biết có phải mình không di chuyển hay không!?

Khi tôi di chuyển đến phía sau tên lính xương khô kia mới phát hiện, hóa ra chiều cao của những binh lính xương khô này đều hơn hai mét! Tôi thầm nghĩ bụng, người hơn hai nghìn năm trước cao đến vậy cơ à?!

Tuy nhiên cao cũng tốt đấy! Như vậy chẳng phải là tôi lấy trộm đồ ở bên hông hắn càng tiện hơn sao? Vì vậy tôi từ từ khuỵu xuống dưới, vươn tay tháo món đồ sắt đeo bên hông tên lính đứng cuối kia.

CHƯƠNG

QUÂN ĐOÀN NGƯỜI KHỔNG LỒ

Ai ngờ lúc này tôi lại đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu vang lên tiếng "kẹt… kẹt… kẹt" như tiếng xương cốt cọ xát vào nhau.

Lòng tôi chùng xuống, lập tức ngẩng đầu nhìn lên và thấy tên lính xương khô vừa rồi còn nhìn thẳng phía trước, bây giờ lại đang cúi đầu nhìn tôi…

Hốc mắt giống lỗ đen của hắn hình như có thể hớp hồn người ta. Tôi chỉ liếc sơ qua mà cảm thấy cả người cứng đờ, cơ thể lập tức bị cố định ở đó.

Ngay lúc ấy trên dưới toàn thân tôi trừ đôi mắt có thể chớp… còn lại chẳng có chỗ nào có thể động đậy được. Tôi thật sự không ngờ ngay cả những binh lính xương khô mà cũng có kỹ năng độc đáo của riêng mình. Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà!!

Tên lính xương khô kia xoay người lại với động tác cứng đờ, chậm rì rì lấy ra cung tên đằng sau… Tôi lập tức có linh cảm chẳng lành, nghĩ thầm không phải bộ xương thành tinh này muốn bắn chết tôi chứ!?

Quả nhiên, tên lính xương khô kia rút ra một mũi tên sắt từ túi đựng tên sau lưng, chuẩn bị kéo cung bắn tên vào đầu tôi… Ngay lúc đó não tôi trống rỗng, có nghĩ thầm phải làm gì đó, tiếc rằng cả

người trên dưới đều không thể động đậy!

Sống chết chỉ ở trong nháy mắt, tôi gần như đã nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc của lão Hắc và lão Bạch khi thấy tôi đến Âm Ti báo danh. Tôi biết lần này mình không cách nào tránh khỏi được rồi… Không những không thể cứu chú họ ra, còn liên luỵ đến Đinh Nhất.

Đang lúc tôi nhắm chặt mắt chuẩn bị chờ chết thì đột nhiên nghe thấy cách đó không xa có một thứ rơi "ầm" xuống đất, ngay sau đó thứ kia chầm chậm lăn đến bên chân tôi…

Nghe tiếng này chắc là một thứ bằng kim loại, lúc ấy phản ứng đầu tiên của tôi là có binh lính xương khô khác cũng tới ủng hộ, kết quả tôi mở mắt ra nhìn… Kim Cương Xử nhiều ngày không thấy đang dựa nghiêng vào bên chân tôi!

Lòng tôi kích động và không khỏi giật cả mình. Ngay sau đó, tôi cảm thấy quanh người thả lỏng, toàn thân trên dưới rốt cuộc có thể hoạt động tự nhiên… Cùng lúc đó tên lính xương khô buông dây cung trong tay, một mũi tên sắt mang theo tiếng gió vút thẳng đến trước mặt tôi!

May thay lúc này cơ thể của tôi đã có thể hoạt động, vì vậy tôi lệch đầu nhanh sang một bên, mũi tên sắt kia bay sượt qua bên tai tôi. Lúc này đây tôi đã không kịp suy xét xem tại sao Kim Cương Xử lại xuất hiện ở chỗ này, tôi nhặt Kim Cương Xử dưới đất lên và đâm ngay vào bụng dưới của tên lính xương khô kia.

Kết quả giống như tôi nghĩ, những binh lính xương khô đó bị Kim Cương Xử đâm thủng rồi, dù không tan thành tro bụi nhưng lại rời ra trong nháy mắt, biến thành một đống xương trắng bình thường.

Ngay sau đó có nhiều binh lính xương khô dần dần thức tỉnh, tôi biết sau khi bọn chúng hoàn toàn thức tỉnh, một khi phát hiện sự tồn tại của tôi thì chắc chắn sẽ cùng nhau kéo cung bắn tên vào

tôi! Với khả năng của mình, tôi trốn được một mũi tên chứ không trốn thoát được vô số mũi tên, cho nên tôi cần phải thừa dịp bọn chúng vẫn chưa kịp phản ứng để đánh bại từng tên bằng Kim Cương Xử.

Còn may là động tác của những binh lính xương khô đó vô cùng chậm. Tôi bắt đầu tấn công từ hàng cuối của đội ngũ, bọn chúng chưa kịp quay đầu lại là cả đám đã bị tôi đâm thành một đống xương trắng rồi.

Tuy nhiên khi tôi tập trung đối phó binh lính xương khô thì lại xem nhẹ quan tài đá trên xe ngựa… Chờ tôi thở hồng hộc giải quyết tất cả binh lính xương khô ở đây xong, tôi cảm thấy có một cơn gió cực mạnh đánh úp lại sau lưng. Tôi vô thức dùng Kim Cương Xử chắn ở sau đầu, chỉ nghe được tiếng kim loại lanh lảnh làm đầu tôi ong lên.

Tôi có thể cảm nhận được sức lực lần này không nhẹ, chắc là thanh kiếm báu trong tay gã tướng quân thịt khô kia gây ra, may thay tôi phản ứng nhanh, nếu không giờ này đầu của cậu đây cũng đã bị chém thành dưa hấu nát rồi!!

Tôi quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy tướng quân thịt khô đang đứng ở sau tôi với vẻ mặt nham hiểm, chuẩn bị chém thêm nhát thứ hai. Tôi nào có thể cho hắn cơ hội này? Vì thế thừa dịp hắn giơ kiếm muốn chém hết sức, tôi lợi dụng ưu thế chiều cao và chui ra từ dưới khuỷu tay bên trái của hắn.

Sau khi may mắn chạy thoát, tôi xoay người đâm ngay Kim Cương Xử vào sau eo tướng quân thịt khô, chỉ tiếc giáp sắt trên người cái tên này quá cứng rắn, một nhát đâm của tôi vẫn chưa đâm thủng được.

Tướng quân thịt khô phát hiện tôi chạy ra sau lưng mình, vì vậy xoay người đâm lại, tôi lăn một vòng tại chỗ, cố hết sức né tránh

lần tấn công thứ hai của hắn. Trước đó không giao đấu mặt đối mặt với hắn nên lúc ở trên tường xác, dù tôi thấy vóc dáng hắn không thấp nhưng không ngờ khi giao đấu thật ở khoảng cách gần mới phát hiện, tướng quân thịt khô này cao đến tận hai mét rưỡi.

Đây đúng là một đội quân do người khổng lồ tạo thành, thống soái cao nhất là tướng quân thịt khô này có lẽ là kẻ có vóc dáng cao nhất trong đội quân! Có điều cũng chính bởi vì chênh lệch chiều cao rất xa, cho nên khi tôi và cái đám vóc dáng cao đó quyết đấu mới có vẻ lanh lẹ hơn rất nhiều... Nếu không với loại cọng bún có sức chiến đấu bằng năm như tôi, chẳng mấy hiệp đã bị tướng quân thịt khô băm thành thịt nát rồi.

Tiếp theo tôi lại dựa vào ưu thế chiều cao đâm hắn vài nhát, nhưng không biết rốt cuộc là trên người cái tên này mặc thứ gì, sức lực của tôi không sao đâm thủng được nó!

Bây giờ xem ra, nếu muốn giết chết cái tên này thì nhất định phải tấn công chỗ không có giáp sắt bảo vệ trên người hắn và phải là chỗ mềm mại nhất... Nhưng tôi quan sát rất lâu và thấy chỉ có trên đầu người này không đội mũ giáp, còn lại những chỗ khác trên người, thậm chí bao gồm tay chân cũng đều bị bịt kín mít.

Nhưng vóc dáng của cái tên này cao như vậy, sao tôi có thể nhảy lên đâm vào đầu hắn được chứ? Hơn nữa sức bật của tôi không cao, nếu không thể trúng ngay nhát đầu tiên, chắc chắn tôi sẽ chết thẳng cẳng ngay tại trận!

Đã giết rất nhiều tên lính xương khô rồi, tôi cũng không thể thất bại vào giây phút cuối cùng, tôi cần phải nghĩ cách xử lý tướng quân thịt khô này, lấy cho được thanh kiếm báu trong tay hắn mới được!!

Nghĩ đến đây, tôi bèn dời mắt về phía bức tường xác lần nữa, có lẽ tôi có thể mượn ưu thế này để trèo lên đỉnh đầu tướng quân

thịt khô đây.

Việc này không nên chậm trễ, tôi tránh thoát một đòn trí mạng của tướng quân thịt khô rồi lập tức chạy vội chạy vàng lẻn đến phía trước và trèo lên trên bức tường xác… Tướng quân thịt khô thấy tôi lại giở chiêu này nên tức giận đến mức kêu quang quác, giơ kiếm điên cuồng đuổi theo.

Nhưng vóc dáng hắn to con nên động tác chậm, chờ khi hắn đuổi theo thì tôi đã bò lên trên tường xác rồi. Lúc này đây, tướng quân thịt khô đã có bài học, hắn cũng không huơ kiếm chém đinh đá cho hả giận giống lần trước, mà là ôm kiếm báu đi tới đi lui liên tục ở dưới bức tường xác…

Cái tôi muốn chính là hiệu quả này, chỉ cần chờ đến khi hắn dần dần mất đi kiên nhẫn với tôi, rồi căn chuẩn thời cơ nhảy từ phía trên xuống, đánh thẳng vào đỉnh đầu của hắn. Cơ hội chỉ có một lần, tôi cần phải nắm thật chắc mức độ. Nếu một đòn không thành công, chỉ với sức lực của cái tên này, có lẽ không cần đến kiếm báu mà tay hắn cũng thừa sức xẻ đôi tôi ra rồi.

Thật ra tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý đối với sự sống chết từ lâu, nhưng tôi biết tôi không thể chết ở đây được, ít nhất tôi không thể để Đinh Nhất và chú họ chết cùng tôi…

CHƯƠNG

CUỘC CHIẾN SỐNG CHẾT

Có lẽ là vì đám binh lính xương khô bị tôi đánh chết hết cả rồi nên lúc này đây tướng quân thịt khô không còn mất kiên nhẫn giống lần trước nữa, dường như hắn hạ quyết tâm muốn đọ sức lì với tôi.

Một mình tôi bám trên bức tường xác, muốn tìm cơ hội ra tay, nhưng tướng quân thịt khô ở phía dưới lại không hề dừng lại một giây nào, cứ luôn đi tới đi lui ở dưới chân tôi. Tôi biết thành công hay thất bại chỉ trong tích tắc, cho nên tôi phải nhắm chuẩn thời cơ mới ra tay được!

Cuối cùng… tốc độ của tướng quân thịt khô chậm lại dần, hình như hắn đang dần quên mất chuyện tôi còn treo ở trên đỉnh đầu hắn, thế nên hắn xoay người chuẩn bị đi về quan tài đá của mình.

Tôi biết cơ hội tới rồi, tôi căn chuẩn thời cơ hắn đi qua dưới chân tôi, rồi đột ngột nhảy từ phía trên xuống, cưỡi hẳn lên vai hắn, lợi dụng quán tính rơi từ trên xuống và trọng lượng của bản thân, tôi đâm thẳng Kim Cương Xử vào huyệt Bách Hội của hắn.

Nhưng sức lực của tướng quân thịt khô quá lớn, mặc dù đã bị Kim Cương Xử đâm vào huyệt Bách Hội, nhưng hắn vẫn quẫy người một cái bằng tất cả sức mình, quăng cả người tôi bay ra

ngoài trong nháy mắt và ngã thẳng xuống một đống xương trắng dưới đất…

May thay phương hướng mà tôi bay tới không phải hai mé sườn bức tường xác, nếu không chỉ sợ lúc này tôi cũng bị treo trên đinh đá giống chú họ rồi. Nhưng lực của cú quăng ngã này không nhẹ, tôi lập tức cảm thấy trước mắt biến thành màu đen.

Cùng lúc đó tôi cảm nhận được một cơn gió mạnh ập xuống đỉnh đầu. Giữa cơn hoảng hốt, tôi nhìn thấy tướng quân thịt khô còn đang giãy giụa hấp hối, hắn dùng hết chút hơi sức cuối cùng để ném kiếm báu trong tay về phía tôi!

Tôi vô thức giật lùi ra sau và nghe được một tiếng keng, thanh kiếm báu kia lập tức cắm xuống nền đất giữa hai chân tôi… Tôi không khỏi thầm sợ run, may mà cậu đây phản ứng nhanh, bằng không lúc này cũng đã bị chém thành hai nửa rồi.

Tôi ngồi dưới đất thở rất lâu rồi mới lau mồ hôi lạnh trên trán và đứng lên. Đến khi tôi nhìn lại phía tướng quân thịt khô thì phát hiện thân xác của hắn đã hóa thành bột phấn tự bao giờ, còn Kim Cương Xử của tôi thì rơi bên trên đống áo giáp của hắn.

Tôi đi qua nhặt Kim Cương Xử lên, sau đó không hề nghĩ ngợi kêu to khắp xung quanh: “Xuất hiện đi, tôi biết cô ở gần đây!”

Tôi vừa dứt lời, con ma nữ lúc trước lẳng lặng xuất hiện ở trước mắt tôi. Cô ta thấy tôi bình yên thì biểu cảm trên mặt tỏ ra vui sướng không nói nên lời…

Tuy rằng tôi không dám tin rằng một âm hồn lại có thể đưa Kim Cương Xử tới cạnh tôi? Nhưng trừ cô ta ra thì tôi không thể nghĩ đến khả năng thứ hai!

Vì thế tôi giơ Kim Cương Xử trong tay lên hỏi: “Cái này do cô mang vào à?”

Đầu tiên ma nữ áo trắng gật đầu, sau đó lại lắc đầu, tôi suy nghĩ và cảm thấy có thể là vấn đề mình hỏi chưa đủ cụ thể, vì vậy hỏi lại lần nữa: "Thứ này do bạn tôi mang vào, nhưng bọn họ không qua được đài Tịnh Hồn, cho nên cô mang đồ vào giúp bọn họ đúng không?"

Lúc này đây ma nữ áo trắng không do dự nữa mà gật đầu thật mạnh. Nhưng tôi lập tức hỏi với vẻ đầy nghi ngờ: "Thứ này là pháp khí của nhà Phật, sao một âm hồn như cô có thể đụng vào được?"

Ma nữ áo trắng nghe tôi hỏi như vậy thì nhẹ nhàng phất tay, một bùa chú màu đen bay xuống trước mặt tôi… Tôi lập tức hết chỗ nói, nhìn là biết trò của chú Lê.

Chắc là Bạch Linh Nhi tính ra tôi có kiếp nạn này, cho nên mới đưa Kim Cương Xử từ nghìn dặm xa xôi tới cho tôi, kết quả bọn họ vào trong mộ lại bị đài Tịnh Hồn chặn đường đi. Có lẽ chú Lê không biết chỗ ghê gớm của đài Tịnh Hồn này, nhưng con xà yêu nghìn năm Bạch Linh Nhi không thể nào không biết… Về phần ma nữ áo trắng này tự nguyện giúp bọn họ hay là cô ta bị chú Lê làm phép gì đó thì tôi không biết được.

Lúc này tôi nhìn thanh kiếm báu to đùng dưới đất, nghĩ thầm không dễ gì mới có được thứ này! Lát nữa cứu được Đinh Nhất và chú họ ra rồi, dù có ra sao tôi cũng muốn đem thứ này ra ngoài làm kỷ niệm mới được!

Nghĩ đến đây tôi bèn vươn tay rút kiếm, ai ngờ chẳng rút nổi?! Tôi lập tức hơi nghệt ra, vội soi đèn pin vào đó và phát hiện một phần ba thân kiếm đã lún hoàn toàn vào gạch.

Hừm! Hôm nay tôi không tin trò quỷ này đâu, cậu đây một sống hai chết mới có được của quý, không thể chỉ vì bị đâm lún xuống đất không nhổ lên được mà từ bỏ như thế chứ? Vì vậy tôi lại phun

nước bọt ra tay rồi chà xát vào nhau, sau đó nắm chặt chuôi kiếm đột ngột giật mạnh! Có tiếng “keng”, ngay sau đó người tôi giật lùi về sau hai bước theo quán tính…

Tôi nhìn thanh kiếm báu bắn ánh sáng lạnh ra khắp xung quanh và nghĩ thầm chờ lát nữa cậu đây nhất định phải dùng nó để bổ đôi cái trận pháp bàn đá kia ra! Vì vậy tôi cầm thanh kiếm báu đi về phía mật thất… Ai ngờ ma nữ áo trắng lại chắn trước mặt tôi lần nữa!

Tôi biết nhiệm vụ của ma nữ áo trắng có thể là bảo vệ ngôi mộ cổ này, cho nên cô ta mới cản đường đi của tôi. Nhưng kiểu gì tôi cũng phải cứu Đinh Nhất và chú họ, cho nên cô ta ngăn cản như thế nào cũng vô ích.

Tuy nhiên, dẫu sao người ta cũng đã cứu giúp mình ba lần bốn lượt, cho nên tôi vẫn cần giải thích với cô ta bằng vẻ mặt ôn hoà mới được: “Cô gì ơi, tôi rất cảm ơn cô đã cứu giúp mấy lần, nhưng bạn của tôi bị nhốt trong căn phòng bí mật đằng trước, dù thế nào tôi cũng phải cứu bọn họ ra. Tôi biết nhiệm vụ của cô là bảo vệ lăng mộ này, cũng biết tôi làm như vậy sẽ khiến cô khó xử. Nhưng xin cô yên tâm, tôi sẽ không phá hỏng cấu trúc tổng thể của mộ cổ. Tôi giải cứu được bạn của mình rồi sẽ lập tức đưa bọn họ rời khỏi đây, hơn nữa sẽ lấp lại cửa hang, bảo đảm sẽ không còn ai phát hiện ra nơi này nữa!”

Thật ra lúc nói lời này, bản thân tôi cũng hơi chột dạ. Tôi mới vừa tiêu diệt đội quân xương khô bảo vệ lăng mộ mà chẳng kiêng nể gì, bây giờ lại chuẩn bị đập tan trận bàn đá trong mật thất của người ta, có lẽ cuối cùng tôi cũng chỉ có thể làm được một việc là không phá hỏng cấu trúc của ngôi mộ thôi.

Ma nữ áo trắng nghe tôi nói một đống lời vô nghĩa, mà vẻ sốt ruột trên mặt không hề thay đổi… Như vậy thật sự là khó trao đổi

nhất trên đời, cô ta không hiểu lời tôi nói, tôi cũng không thể hiểu ý nghĩa mà cô ta muốn diễn đạt.

Phải nói ma nữ áo trắng này cũng thật sự rất đáng thương, nghe nói phần lớn âm hồn bảo vệ mộ như cô ta đều bị rút lưỡi lúc còn sống, sau khi chết biến thành ma cũng chỉ có thể làm một con ma câm, sẽ không để lộ một chút bí mật nào của chủ nhân ngôi mộ…

Nếu có thể, chờ sau khi giải cứu được Đinh Nhất và chú họ, tôi sẽ bàn bạc với họ thử xem có cách gì có thể siêu độ ma nữ áo trắng này, cho cô ta nhanh chóng đầu thai đi, khỏi phải ở lại đây tiếp tục chịu khổ.

Nghĩ đến đây, tôi mỉm cười nói với cô ta: “Cô là một con ma tốt, nếu vậy lúc còn sống cô cũng là một người tốt… Cô hãy tin tôi, cho dù là người tốt hay là ma tốt nhất định đều sẽ được báo đáp.”

Ma nữ áo trắng sửng sốt, ngay sau đó trên mặt hiện lên vẻ gì đó khó nắm bắt, nhưng tôi không có thời gian để tiếp tục đoán tới đoán lui với cô ta ở đây, vì vậy tôi cầm kiếm vòng qua cô ta và đi đến mật thất ở đằng trước mà không thèm quay đầu lại…

CHƯƠNG

LẤY TRỨNG CHỌI ĐÁ

Có kinh nghiệm từ trước nên tôi có thể mở cửa xoay của mật thất dễ như trở bàn tay. Ma nữ áo trắng phía sau muốn đuổi theo, nhưng dường như vì sợ thứ gì đó trong mật thất mà dừng bước chân lại…

Cô ta sợ nhưng tôi không sợ, suy cho cùng, tôi trăm cay nghìn đắng lấy bằng được kiếm báu cũng không phải vì sợ. Nghĩ đến đây, tôi bèn cầm theo kiếm rồi áp vào cơ quan trên tường.

Khi bước vào mật thất lần nữa, hoàn cảnh bên trong vẫn giống với vừa rồi khi tôi đi khỏi, những âm hồn đó vẫn lẳng lặng trôi nổi ở phía trên trận bàn đá… Không biết có phải ảo giác của tôi hay không, tôi cảm thấy gã thanh niên ở giữa trận kia dường như non nớt hơn vài phần so với lúc tôi vừa mới đi.

Tôi không khỏi thầm nghĩ bụng, nếu tiếp tục như vậy, cuối cùng có khi nào hắn biến thành một đứa trẻ bú sữa mẹ luôn không nhỉ?! Nhưng tôi nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy chuyện ấy không có khả năng. Nếu người này biến thành một đứa bé con thật, thì sao hắn có thể tự mình ra khỏi mộ cổ có cơ quan trùng trùng này được chứ?

Lúc này tôi từ từ đi tới bên cạnh trận bàn đá, sau đó nhẹ nhàng

đặt thanh kiếm báu lên trên hình khắc ở bàn đá… Gã trong trận đã sống trên đời đủ lâu rồi, hôm nay cậu đây sẽ đưa hắn đến chỗ Diêm Vương báo danh!!

Nghĩ đến đây tôi bèn cầm chuôi kiếm bằng hai tay, sau đó hoạt động hai cánh tay và bả vai, để lát nữa dễ dồn sức hơn. Tôi đã lường trước rằng thanh kiếm báu này chém vào đá nhất định không dễ chịu, nhưng thấy tư thế tướng quân thịt khô chặt đứt đinh đá trước đó, hình khắc trên trận bàn đá này chắc là không cứng bằng đinh đá trên tường xác đâu nhỉ?!

Tuy nhiên vào lúc này, lòng tôi chợt nảy lên một chút tò mò, đó là trong đông đảo âm hồn phía trên trận bàn đá này, rốt cuộc âm hồn nào mới là ông chú họ cáo già của tôi đây?

Thật ra chú họ chưa bao giờ kể tỉ mỉ cho tôi nghe về thân phận thật sự của chú ấy, trước đây chỉ nghe lão Hắc và lão Bạch nói một lần. Nhưng thời gian đến giờ đã khá lâu rồi, thế cho nên tôi không nhớ rõ rất nhiều chi tiết.

Nhưng tôi nhớ mang máng là thân phận thật của chú họ ắt hẳn là một đạo sĩ già sống ở cuối đời Thanh và những năm đầu của Trung Hoa Dân Quốc… Nghĩ đến đây, tôi giương mắt nhìn về phía một đám âm hồn trong trận bàn đá, đúng là nhìn thấy một ông già râu tóc bạc trắng mặc áo đạo sĩ ở giữa.

Ông già kia đứng ở bên cạnh Đinh Nhất, có lẽ hai con hàng này là hai âm hồn cuối cùng mà trận bàn đá bắt giữ được đấy nhỉ?

Chao ôi, phải nói số tôi cũng khổ thật, đã nói phải sống xa xỉ cực độ cơ mà? Vốn định để mình được hưởng thụ cuộc sống đã đời trong quãng thời gian cuối cùng này, nhưng đến cùng vẫn bị ép buộc đến cái chỗ chó ăn đá gà ăn sỏi này chém đá!! Tôi đây là trêu ai chọc ai hả?!

Ai ngờ đúng lúc này, tôi thấy mấy âm hồn ngay chính giữa trận

bàn đá biến mất không thấy đâu nữa, ngay sau đó thì cả đám âm hồn nãy giờ vẫn không nhúc nhích bỗng xê dịch lên phía trước.

Tôi biết không nên chậm trễ nữa, nếu còn tiếp tục chậm trễ, không biết lão yêu quái nghìn năm trong trận bàn đá lại muốn cắn nuốt bao nhiêu âm hồn nữa đây?! Vì thế tôi đột nhiên giơ cao thanh kiếm báu trong tay lên rồi chém mạnh hết sức mình xuống hình khắc trên bàn đá…

Một tiếng ầm vang lên, rung động làm bàn tay tôi đau đớn, thanh kiếm báu bật ngược lại và bay ra khỏi tay tôi! Lần này tôi dùng hết sức bình sinh, thế mà lại chỉ tạo ra một vết nứt nông trên hình khắc bằng đá kia thôi.

Tôi cúi đầu nhìn và phát hiện hai tay mình hơi run lên, chỗ lòng bàn tay đã chảy máu. Tôi cắn chặt răng xoay người nhặt thanh kiếm báu lên. Hôm nay tôi không tin trò quỷ này, chẳng lẽ trận bàn đá này còn có thể cứng rắn như sắt à? Vì vậy tôi dốc hết sức lực, chém mạnh một nhát nữa vào vị trí vừa rồi…

Kết quả lần này thê thảm hơn, trong tích tắc thanh kiếm chạm vào bàn đá, tôi cảm nhận được một cơn rung động từ thanh kiếm báu truyền tới cánh tay của mình, sau đó xông thẳng lên đầu tôi, trước mắt tôi lập tức tối sầm, trong cổ họng lờ mờ có mùi tanh ngọt.

Tuy rằng lúc này đây thanh kiếm vẫn chưa rơi khỏi tay, nhưng tôi lại cảm thấy tình trạng của mình không tốt cho lắm, ngực có một cỗ khí nóng cuồn cuộn rất khó chịu, không đi lên được mà cũng không hạ xuống được, làm tôi nghẹn đến mức cực kỳ khó chịu…

Tôi vội vàng chống thanh kiếm xuống đất để đứng vững, nên mới không bị cơn nghẹn nửa vời này làm nghẹn đến nỗi ngất đi.

Lúc này tôi liếc nhìn hình khắc trên trận bàn đá, vết nứt vừa rồi

bị tôi chém ra hơi sâu hơn, trong lòng tôi vui vẻ. Tôi biết mặc dù khá phí sức, nhưng cũng không phải không hề có thành quả đáng nói.

Nhưng hai nhát vừa rồi đã rút hết sạch tất cả sức lực của tôi, bây giờ đừng nói là cầm kiếm đi chém đá, tôi đã gần như không nhấc nổi kiếm lên nữa… Tôi biết cứng nhắc như vậy không phải cách, vì vậy bèn kéo thanh kiếm báu đi từ từ đến ven tường và ngồi xuống.

Cả người tôi xìu xuống, dựa vào ven tường, khóe miệng của lão yêu quái nghìn năm trong trận bàn đá dường như hơi cong lên, hình như đang cười nhạo tôi làm như vậy chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, chẳng làm tổn thương mảy may gì cho hắn.

Tôi khẽ cười và bảo: "Không sao, cũng chẳng thiếu gì một chút thời gian ngắn này. Đợi cậu đây nghỉ mệt rồi chắc chắn sẽ chém cái thứ rác rưởi chết bầm nhà mi nát nhừ!!"

Thật ra, nếu không phải thật sự không còn một chút sức lực nào, tôi không muốn ngồi ở đây nghỉ ngơi đâu, bởi vì vừa ngồi xuống là tôi cảm thấy cơ bắp cả người nhức mỏi, mí mắt cũng bắt đầu trở nên càng ngày càng nặng…

Tôi biết lúc này mình không thể ngủ, nếu không thì không biết giấc này sẽ ngủ tới bao giờ nữa. Vì vậy tôi nhéo mạnh lên đùi mình, cảm giác đau nhói lập tức làm tôi tỉnh táo hơn nhiều.

Cuối cùng tôi đã hiểu "treo tóc lên xà nhà, đâm dùi nhọn vào đùi" mà người xưa nói là cảm giác gì. Tôi nhớ khi lần đầu tiên mình nghe thấy điển cố này còn từng cười nhạo người kia, thầm nghĩ hắn đã buồn ngủ đến nông nỗi ấy thì sao không ngủ luôn đi? Nếu là mình thì tôi sẽ không làm việc ngu ngốc như thế này đâu!! Bây giờ ngẫm lại quả thật là không nên chê cười người xưa, nếu không nghiệp quật sao có thể tới nhanh như vậy?

Trước đây tôi cho rằng lấy được thanh kiếm báu của tướng quân thịt khô là phần khó nhất của cả sự việc, chỉ cần tôi làm được, chuyện này cũng xem như thành công rồi. Nhưng điều khiến tôi tuyệt đối chẳng ngờ chính là, khi tôi trăm cay nghìn đắng lấy được thanh kiếm rồi mới phát hiện, hóa ra chém trận bàn đá mới là phần không dễ dàng nhất.

Tôi càng nghĩ càng tức, càng tức thì đầu óc càng không tỉnh táo, có mấy lần tôi đều cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, dường như có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào… Để có thể làm mình luôn giữ được sự tỉnh táo, tôi chà xát mạnh lên mặt, kết quả sờ lên mặt mới phát hiện, tai và mũi của tôi đều đang rỉ máu.

Lòng tôi lập tức chùng xuống, chẳng lẽ là bởi vì cơn sóng rung động vừa rồi quá nghiêm trọng cho nên ảnh hưởng đến quả bom hẹn giờ trong đầu tôi sao?

Đúng là sợ cái gì tới cái đó, lúc trước lão Triệu đã cảnh cáo tôi đừng vận động quá mạnh, nếu không một khi khối u vỡ ra thì dù là Hoa Đà tái thế cũng không cứu được tôi.

CHƯƠNG

NHẮM MẮT CHỜ CHẾT

Giờ phút này, tôi dựa vào tường, hô hấp bắt đầu trở nên càng ngày càng nặng nề, người ngợm cũng ướt đẫm mồ hôi lạnh vì mất sức. Tôi biết mình không thể tiếp tục nghỉ ngơi như vậy nữa, nếu không chẳng mấy chốc sẽ hoàn toàn hôn mê.

Nghĩ đến đây tôi bèn cố sức lúc lắc đầu, muốn cho mình tỉnh táo hơn, rồi ngẩng đầu nhìn về phía Đinh Nhất bị trận bàn đá nhốt lại, hoặc nên gọi anh ta là Vũ An Hầu Bạch Khởi.

Nếu bây giờ tôi chết ở đây, vậy thì hồn phách của tôi cũng sẽ bị trận bàn đá này hút vào đó, trở thành đồ ăn để kéo dài tuổi thọ cho lão yêu quái nghìn năm kia, đến lúc đó chẳng ai trong ba chúng tôi sống nổi.

Nhưng nếu tôi dốc hết sức phá huỷ trận bàn đá này, cho dù tôi chết ở đây vì kích nổ quả bom hẹn giờ trong não, nhưng Đinh Nhất và chú họ lại có một đường sống.

Đương nhiên, còn có một khả năng khác, đó là cho dù tôi dùng hết sức chém thêm nhát nữa cũng không thể hủy diệt hình khắc trên trận bàn đá, mà tôi lại bị vỡ khối u chết thảm ngay tại trận vì rung động quá lớn…

Tính toán như vậy, tôi cũng chỉ có ba mươi phần trăm cơ hội có

thể thành công. Nhưng nếu không thử một lần, chỉ e một phần trăm cơ hội cũng không có. Vì thế tôi vịn tường đứng lên, sau đó lảo đảo đi tới bên cạnh trận bàn đá.

Khi tôi nhìn đến vết chém đó lần nữa thì phát hiện quả là nó sâu thêm một chút, nếu tôi sử dụng cùng một lực để chém thêm nhát nữa, như vậy là có thể chém đứt phù văn này nhỉ?

Hình khắc trên toàn bộ trận bàn đá này rất tinh vi, có lẽ chỉ làm hỏng một chút thôi là trận bàn đá này cũng không còn tác dụng như trước, cuối cùng không nhốt được đám âm hồn kia nữa.

Nghĩ đến đây, tôi hít sâu một hơi, sau đó khẽ chạm thanh kiếm báu lên vết nứt nông trên trận bàn đá kia lần nữa... Thành công hay không chỉ trong một nhát này, vì thế tôi nín thở, đột nhiên giơ cao thanh kiếm báu trong tay lên, sau đó liều mạng chém xuống vết nứt nông kia. Có tiếng "keng" vang lên, chỗ thanh kiếm báu tiếp xúc với bàn đá bắn ra tia lửa, tôi thầm vui vẻ, biết thế là thành công rồi!!

Cùng lúc đó, tôi đột nhiên cảm thấy tất cả cảnh vật trước mắt đều biến thành màu đỏ sậm, tôi biết không phải là cảnh vật trong hiện thực thay đổi màu sắc, mà là bởi vì đáy mắt tôi đã xuất huyết... cho nên mới nhìn cái gì cũng là màu đỏ.

Tôi lập tức chống kiếm làm gậy để người đứng vững, sau đó xem xét vết nứt xuất hiện trên bàn đá, vết nứt mảnh như sợi tóc đó đang toác rộng ra từng chút, lan tràn cho đến khi toàn bộ bàn đá đều đầy vết rạn.

Cuối cùng tôi thở phào, sau đó ném thanh kiếm báu và lùi về phía sau vài bước, cơ thể va thẳng vào vách tường sau lưng. Tôi cũng không biết rốt cuộc cơ thể của mình đã phải chịu cơn sóng rung động đến mức nào, nhưng thấy hình khắc trên cả bàn đá đều đã vỡ, tôi biết lần này Đinh Nhất và chú họ được cứu rồi.

Những chuyện còn lại không nằm trong phạm vi năng lực của tôi nữa, bởi vì cả người tôi đã mất hết sức lực đến nỗi chẳng nâng nổi một ngón tay, chỉ có thể mờ mịt ngồi dựa ở dưới vách tường, mở to mắt nhìn sự biến đổi to lớn xảy ra trong trận bàn đá…

Ngay sau khi những hình khắc đó vỡ vụn, tên yêu nghiệt trong trận kia đột ngột mở mắt rồi nhìn tôi với vẻ mặt thù hằn… Tôi thật sự chẳng còn một chút sức lực nào, nếu không nhất định tôi sẽ nói thẳng với hắn rằng: “Nhìn cái con khỉ!”

Vì thế hai chúng tôi, một trong trận, một ngoài trận, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn lẫn nhau, nếu ánh mắt có thể giết người, tôi và hắn đã đánh nhau ba trăm hiệp rồi.

Ngay sau đó tất cả âm hồn trong trận bàn đá đột nhiên trở nên xôn xao, lão yêu nghìn năm nhìn tất cả mọi thứ với vẻ mặt không thể tin nổi… Điều làm cho người ta sợ hãi nhất chính là, làn da tên kia già đi cực nhanh với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Vừa nãy vẫn là một thằng nhãi non nớt hơn hai mươi, trong chớp mắt đã biến thành một ông già tóc bạc da mồi! Tôi cũng không ngờ hắn sẽ đột nhiên già nhanh như vậy?!

Lão yêu nghìn năm nhìn đôi tay đầy nếp nhăn của mình với vẻ không dám tin, sau đó hắn căm tức chỉ vào tôi nói: “Vì sao… vì sao mày phải hại tao?”

Tôi thở xuôi, sau đó thều thào đáp: “Vậy vì sao mày lại muốn hại người khác chứ?”

Thật ra tôi cũng không ngờ sau khi phá trận bàn đá này thì lão yêu nghìn năm kia sẽ mất nước nhanh thế, từ một củ cải trắng mọng nước biến thành một củ cải khô già nua. Có điều hắn đã sống lâu vậy rồi, cũng coi như từng trải chuyện đời phù phiếm hơn một nghìn năm, sao còn cố chấp với sự sống chết như thế chứ!?

Nếu không phải tôi không có nhiều sức lực, thể nào tôi cũng phải mắng hắn vài câu cho bõ! Ai ngờ hắn lại không cho tôi cơ hội này, nháy mắt đã từ một củ cải khô già nua biến thành một đống tro tàn.

“Thế là chết rồi à!?” Tôi nói với vẻ mặt không thể tin nổi.

Nhưng theo sự tan biến của lão yêu nghìn năm, cả đám âm hồn trong trận bàn đá lại trở nên hoàn toàn mất khống chế, trong bọn chúng có kẻ bàng hoàng, có kẻ phẫn nộ, nhất thời toàn bộ ngôi mộ trở thành cảnh quỷ khóc sói gào…

Tôi thấy trên mặt Đinh Nhất và chú họ cũng hơi mịt mờ, hình như trong lúc nhất thời đã quên mất mình là ai và đang ở chỗ nào. Vì vậy tôi lại cố xốc tinh thần lên và gọi họ: “Đinh Nhất! Chú họ!? Mau mau tỉnh lại đi!”

Kết quả tôi vừa cất lời, hai con hàng này chưa có phản ứng gì, nhưng lại gây chú ý với những âm hồn khác trong mộ. Có lẽ bọn chúng cũng không ngờ trong mộ còn có thể có một người sống, vì vậy ánh mắt bọn chúng nhìn tôi chợt giống như sói nhìn thấy dê…

Tôi thấy ánh mắt của bọn chúng thì thầm kêu không hay rồi, chỉ sợ là những âm hồn bị nhốt ở trong trận đó đã để ý cái thân xác tươi non mọng nước này của tôi rồi. Bây giờ tôi không còn năng lực phản kháng, đối với bọn chúng mà nói, quả thật chính là con vịt đã đến bên miệng rồi.

Mà đến bây giờ hai con hàng Đinh Nhất và chú họ vẫn còn chưa tỉnh hồn lại nữa cơ. Có khi chờ bọn họ nhớ ra mình là ai, sau đó lại chạy về thân xác của mình, thì tôi đã bị bách quỷ ám vào người rồi…

Giờ phút này, tôi cũng rất bất đắc dĩ, trong lòng biết mình ắt phải chết không thể nghi ngờ, vì vậy tôi nhắm tịt hai mắt lại… Thích làm gì thì làm đi!!

Tôi gần như đã cảm nhận được âm khí xung quanh bắt đầu ngưng tụ, dần dần ép về phía mình. Nhưng ngay lúc tôi chuẩn bị từ bỏ, lại không thấy có cảm giác bị quỷ ám lên người như dự đoán.

Một lát sau, tôi chầm chậm mở mắt ra thì thấy Vũ An Hầu Bạch Khởi đang cầm kiếm báu trong tay và đứng ở trước người tôi! Tôi lập tức thở phào, may thay cuối cùng thằng nhãi này đã nhớ ra mình là ai!

Mà ông già lúc trước tôi nghi ngờ là chú họ cũng ngồi xổm trước người tôi và hỏi với vẻ mặt nôn nóng: “Tiến Bảo, cháu cảm thấy thế nào?”

Tôi lắc đầu với chú ấy, sau đó khẽ hỏi: “Chú là chú họ của cháu à?”

Ông già gật đầu: “Đây là hình dáng vốn có của chú…”

Nghe vậy, tôi cố ý nói đùa: “Cháu vẫn thích hình dáng trước đây của chú. Chú như bây giờ khiến cháu không thể không gọi chú là ông!”

CHƯƠNG

QUAY VỀ ĐƯỜNG CŨ

Linh hồn của chú họ thấy tôi còn có thể nói đùa thì cũng thở phào nhẹ nhõm: "Cháu cũng dám làm bậy thật đấy. Nếu không phải chú và Đinh Nhất cũng ở trong trận, lúc này chỉ sợ là cháu đã bị những oan hồn đó ăn tươi nuốt sống rồi!"

Tôi vốn định lắm lời vặc lại chú ấy vài câu, nhưng tiếc rằng thật sự không còn thừa sức lực để nói chuyện nữa, chỉ có thể giương mắt nhìn Đinh Nhất đứng ở trước người tôi. Ấy nhưng lại phát hiện anh ta đang ngăn cản một đám âm hồn nhào về phía tôi bằng thanh kiếm báu kia.

Tôi thật không ngờ Vũ An Hầu có thể cầm được kiếm báu của tướng quân thịt khô? Cho dù anh ta có lợi hại thế nào cũng chỉ là một linh hồn, sao có thể cầm được thanh kiếm nặng như vậy?

Chú họ thấy tôi ngờ vực nhìn về phía Đinh Nhất thì chỉ một thanh kiếm khác dưới đất và nói: "Kiếm này có hồn, cái cậu ta cầm là kiếm hồn…"

Tôi cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy thanh kiếm của tướng quân thịt khô kia vẫn còn nằm chỗ cũ, mà dù thanh kiếm báu Đinh Nhất cầm trên tay giống nó như đúc… nhưng lại lóe lên ánh sáng màu xanh đen.

Đây là lần đầu tiên tôi biết kiếm còn có linh hồn, chú họ giải thích cho tôi: "Hễ là kiếm báu có linh tính đều có linh hồn, đặc biệt là những thanh đã giết vô số người… Thanh kiếm này là bội kiếm của tướng quân bảo vệ mộ lúc còn sống, như vậy nhất định có vô số vong hồn đã chết trên đó."

Nghe xong, tôi nhìn sang Đinh Nhất, phát hiện anh ta cầm kiếm báu trên tay, mặt mày đầy sát khí, mặc dù có vô số âm hồn đánh về phía tôi nhưng cuối cùng đều bị anh ta huơ kiếm chém bay.

Nhưng thế này chỉ trị ngọn không trị gốc, những âm hồn bị anh ta đánh tan ngưng tụ lại lần nữa rất nhanh, tiếp tục điên cuồng đánh tới phía tôi… Đám âm hồn đó bị nhốt ở đây lâu lắm rồi, thế cho nên trong ý thức của chúng, "rời khỏi đây" đã trở thành nỗi ám ảnh mạnh nhất.

Bởi vậy khi bọn chúng nhìn thấy một người còn sống như tôi, tất nhiên là giống như rệp gặp được máu, không sao đuổi đi được. Tôi biết không thể tiếp tục ở lại đây nữa, vì vậy cố sức nói với chú họ: "Mau… Rời khỏi đây trước đã. Hai người nhanh chóng trở lại thân xác của mình rồi hẵng nói!"

Kết quả chú họ lại nghiêm mặt và liếc nhìn vách tường của ngôi mộ: "Trên vách tường của ngôi mộ này có trộn lẫn lượng lớn máu chó đen, tất cả âm hồn ở đây đều vào được mà không ra được."

"Sao có thể chứ? Vậy chú vào bằng cách nào!?" Tôi khó hiểu hỏi.

Chú họ thở dài đáp: "Lúc trước bọn chú bị trận bàn đá trong ngôi mộ này hút vào, bây giờ trận này đã bị hủy, trừ khi ngôi mộ sụp xuống, nếu không đừng hòng có ai trong những âm hồn kia nghĩ đến việc rời khỏi đây!"

Lòng tôi tràn đầy kinh ngạc, tôi hao hết trăm cay nghìn đắng nào ngờ cuối cùng lại có kết quả như vậy? Bây giờ tình trạng cơ

thể của tôi không ổn lắm, có lẽ bất cứ lúc nào cũng có khả năng ngỏm củ tỏi, chỉ sợ sau khi cái thân tôi chết, Đinh Nhất và chú họ cũng chỉ có thể bị nhốt chết ở chỗ này…

Trong lúc nhất thời, lòng tôi như tro tàn, không biết phải làm gì.

Chú họ thấy vẻ mặt tôi tuyệt vọng, bèn ngẫm nghĩ rồi nói với tôi: "Đội quân xương khô bên trong đại điện đằng trước có còn không?"

Tôi lắc đầu đáp một cách tiếc nuối: "Để lấy được bội kiếm của tướng quân bảo vệ mộ, những binh lính xương khô đó đã bị cháu dùng Kim Cương Xử…"

Tôi nói một nửa là chú họ đã biết tôi có ý gì. Chú ấy trừng mắt nhìn tôi cả buổi, có lẽ không ngờ tôi dũng mãnh đến thế?!

Đinh Nhất ở đằng trước vẫn tiếp tục chém trái chặt phải không biết mỏi mệt, nhưng những oan hồn nhào về phía tôi cũng như thể mãi mãi tràn ngập động lực… Tôi biết còn tiếp tục như vậy không phải là cách, vì thế cụp mắt hỏi chú họ: "Nếu vấn đề là ở trên vách tường của mộ, vậy nếu cháu nghĩ cách đập vỡ một mặt tường ra thì sao? Có phải chú và Đinh Nhất có thể đi ra ngoài không!?"

Lúc này chú họ gật đầu đáp: "Lúc trước chú cũng nghĩ như vậy, nên mới muốn để cháu ra ngoài nghĩ cách điều khiển đám lính xương khô đập vỡ một mặt tường của ngôi mộ. Nhưng bây giờ những binh lính xương khô đó đã bị Kim Cương Xử phá linh thể thì rất khó bị người điều khiển nữa. Bức tường của ngôi mộ này trông có vẻ bình thường, nhưng thật ra đều làm bằng sắt, rất khó để phá hủy nó bằng sức người. Hơn nữa tình trạng của cháu bây giờ rất tệ, một mình cháu đi ra ngoài đã rất miễn cưỡng, sao có thể đập vỡ bức tường sắt của ngôi mộ này được chứ?"

Tôi càng tuyệt vọng, nghĩ thầm chẳng lẽ thật sự không còn cách nào nữa sao?! Ai ngờ khi lòng tôi đang như tro tàn thì đột nhiên

nhớ ra, lúc ban đầu, tôi và Đinh Nhất đi vào mộ cổ cũng từng gặp phải một đội lính xương khô chặn đường, lúc ấy là ma nữ áo trắng ngâm nga một bài dân ca nên bọn chúng mới chừa ra một con đường.

Bây giờ ngẫm lại, số lượng những binh lính xương khô đó ước chừng hơn mười mấy người, nếu thật sự có thể điều khiển chúng như lời chú họ nói, vậy thì khiến bọn chúng tới đập vỡ bức tường chắn mộ này cũng không phải là không thể!

Vì thế tôi vội nói suy nghĩ của mình cho chú họ, kết quả chú ấy nghe xong lại lộ vẻ khó xử: "Chú biết mười mấy tên lính xương khô kia, nhưng vị trí đó cách nơi này không phải gần, với tình trạng bây giờ của cháu có đi nổi không?"

Tôi cũng biết điều chú họ lo lắng không phải không có lý, nếu bây giờ tôi quay về lối đi kia, gần như là đi hết một vòng mộ cổ thêm lần nữa. Tuy nói hầu hết cơ quan bẫy rập trong mộ cổ đã bị vô hiệu hóa rồi, nhưng với thể lực của tôi bây giờ, muốn đi trở về… quả thật là tôi sợ mình sẽ chết ở nửa đường.

Tuy nhiên, với tình huống trước mắt, đây đã là cách duy nhất, nếu muốn phá tan tình trạng khó khăn trước mắt, tôi nhất định phải quay trở lại lối vào mộ kia…

Nghĩ đến đây, tôi giương mắt nói với chú họ: "Được, làm theo cách của chú đi. Bây giờ chú nói cho cháu biết phải làm như thế nào mới có thể điều khiển mười mấy tên lính xương khô đó!?"

Chú họ vẽ một bùa chú đơn giản ở giữa không trung bằng đầu ngón tay, sau đó chỉ vào bùa chú này và nói với tôi: "Cháu nhớ kĩ hình vẽ này, lát nữa tuyệt đối không thể vẽ sai."

Tôi vội hỏi chú: "Vẽ ở chỗ nào? Vẽ bằng thứ gì?"

"Vẽ lên trên áo giáp của binh lính xương khô bằng máu của cháu! Chỉ có như vậy thì những binh lính xương khô đó mới có thể

nghe cháu sai khiến…” Chú họ trầm giọng nói.

Tôi hơi nghi ngờ: “Chỉ đơn giản như vậy ư?”

Chú họ nghe tôi nói như vậy thì lập tức thở dài: “Đơn giản? Cháu có thể quay trở về rồi hẵng nói đơn giản hay không nhé?!”

Tôi nghe cũng phải, xem chừng chỉ cần tôi có thể quay trở lại thì đã xem như thành công một nửa rồi! Nghĩ đến đây, tôi bèn thử cử động tay chân, thấy đã hồi phục được một ít thể lực, vì vậy tôi cố xốc dậy tinh thần và bò lên, lảo đảo nhặt thanh kiếm báu dưới đất.

Không có kiếm hồn nên thanh kiếm báu nhẹ hơn trước rất nhiều, tôi cầm lên cũng không tốn sức lắm, vừa vặn có thể dùng như gậy chống. Lòng tôi nhớ lại bùa chú mà chú họ vừa vẽ, sau đó từng bước tiến về bức tường xoay trong mộ, đi ngược lại đường cũ…

CHƯƠNG

GIÚP ĐỠ SUỐT QUÃNG ĐƯỜNG

Tôi đứng trước bức tường xoay, cúi đầu tìm viên gạch lúc trước bị mình giẫm trúng. Bởi vì lúc trước vừa phát hiện đã bị cửa đẩy qua rồi, cho nên bây giờ tôi cũng rất khó xác định rốt cuộc viên gạch nào mới là chốt cơ quan.

Vì thế tôi bèn cầm thanh kiếm trong tay đập mạnh vào từng viên một, cuối cùng khi đập đến viên thứ ba thì mặt tường xoay khởi động trong nháy mắt. May thay lúc này đây tôi đã có chuẩn bị tâm lý, bởi vậy mới không ngã lăn ra một cách chật vật giống như lần trước.

Khi ngang qua bên cạnh Đinh Nhất, tôi đến kiểm tra thử tình trạng của anh ta, hô hấp rất đều, không khác gì lúc ngủ bình thường… Tôi cũng từng nghĩ tới việc đưa thân xác của Đinh Nhất vào trong mật thất, nhưng thử hai lần và phát hiện với thể lực của tôi bây giờ, vốn không thể di chuyển được anh ta một phân nào.

Tôi biết không thể tiếp tục lãng phí thể lực nữa, vì vậy chống thanh kiếm báu đi từng bước về phía bức tường xác.

Thân xác của chú họ vẫn còn yên tĩnh treo trên bức tường xác. Để tiết kiệm sức lực nên tôi cũng chỉ nhìn lướt qua chú ấy, bởi vì tôi cảm thấy chỉ cần chú họ còn một hơi thở, chắc chắn sẽ không

chết ngay lập tức.

Thật ra khi đi ngang qua bức tường xác, tôi đã cảm thấy màu đỏ trước mắt hơi tăng thêm, xem ra tôi vẫn đánh giá cao bản thân… Có thể tôi sẽ không thuận lợi quay trở lại lối vào ngôi mộ như vậy.

Trước đây lúc đi vào không cảm thấy con đường dài lắm, nhưng giờ quay trở ra thật sự là đi mỗi một bước đều cảm thấy khó khăn. Nếu không phải trong lòng vẫn luôn gắng gượng giữ hơi, thật sự là một bước tôi cũng không đi thêm nổi.

May thay, khi tôi chống thanh kiếm báu nghiêng ngả lảo đảo đi vào đại điện chồng chất xương trắng thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ nơi xa truyền đến: “Tiến Bảo, tôi ở phía trước chờ anh, anh chỉ cần xuyên qua đài Tịnh Hồn là có thể nhìn thấy tôi!”

Là giọng của Bạch Linh Nhi, trong lòng tôi lập tức vui vẻ, chân lảo đảo vội bước lên phía trước vài bước… Kết quả suýt nữa té lăn ra đất.

May mắn là vào lúc mấu chốt có người đỡ tôi, thế cho nên tôi không ngã thẳng xuống đất. Bởi vì tôi biết nếu mình ngã xuống thật, có thể sẽ không còn sức bò dậy được nữa.

Lúc ấy đầu óc tôi phản xạ hơi chậm, cảm thấy có người đỡ mình nên thuận miệng nói tiếng cảm ơn. Nhưng tôi nhanh chóng nhận ra ở chỗ quỷ quái này mà có ai đỡ tôi đây chứ? Vì thế tôi vội vàng giương mắt nhìn lên và thấy một dải lụa trắng quấn chặt lấy cổ tay của tôi.

Lúc ấy tôi còn thầm nghĩ bụng, sao lại là món đồ như vậy đỡ tôi chứ? Mà khi tôi nhìn lên men theo lụa trắng thì thấy ma nữ áo trắng lúc trước đang bay lơ lửng ở giữa không trung, mà lúc này trong tay cô ta đang kéo một đầu khác của dải lụa trắng.

Tôi không khỏi thầm than trong lòng, lại được chị gái này cứu một lần nữa! Nếu Trương Tiến Bảo tôi có thể sống sót ra ngoài,

nhất định tôi phải nghĩ cách đưa cô ta rời khỏi đây, giúp cô ta chuyển thế đầu thai.

Hơn mười mét đường đi sau đó đều do cô ta kéo tôi đi bằng lụa trắng. Thật ra tôi nhận thấy cô ta cũng rất cố sức. Ma nữ áo trắng này chỉ là một linh thể, đối với cô ta mà nói, muốn kéo tôi đi lên trước nhất định không phải một việc dễ dàng gì.

Cuối cùng, dưới sự trợ giúp của ma nữ áo trắng, tôi đã tập tễnh đi tới trước đài Tịnh Hồn và thấy ở đối diện lối vào, Bạch Linh Nhi đang nôn nóng chờ ở đó…

Sau khi thấy tôi, Bạch Linh Nhi thở phào nhẹ nhõm, mà khi cô ta phát hiện dáng vẻ thê thảm của tôi, sắc mặt cũng không khỏi chùng xuống.

Tôi nhệch miệng ra và cười một cách khó khăn: “Cuối cùng đã thấy người thân rồi, tôi thật sự không còn sức lực đi lên trước nữa…”

Bạch Linh Nhi nghe vậy thì sắc mặt càng trở nên khó coi hơn, nhưng cô ta vẫn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười rồi nói với tôi: “Tiến Bảo, tôi không đi qua được đài Tịnh Hồn này. Anh hãy kiên trì thêm vài bước, tôi ở đây đón anh!!”

Tôi nghe bảo còn phải đi lên trước một khoảng cách nữa thì người vô thức hơi lảo đảo. Nhưng tôi biết những lời Bạch Linh Nhi nói đều là thật. Cô ta không qua được, tôi phải tự mình đi qua thôi.

Thật ra đài Tịnh Hồn này chỉ cách có mấy mét thôi, nhưng đối với tôi bây giờ, quả thật là một ngọn núi lớn vắt ngang giữa tôi và Bạch Linh Nhi.

Lý do tôi có thể đi đến đây mà vẫn chưa ngã xuống, tất cả đều là nhờ vào ma nữ áo trắng nâng đỡ. Nhưng đài Tịnh Hồn có hoàn cảnh đặc biệt, lần trước khi tôi đi qua, mặc dù không lìa hồn khỏi

xác như Đinh Nhất, nhưng cũng tuyệt đối không phải không hề có bất cứ phản ứng gì… Hiện giờ tôi lại đi thêm một lần, sau khi đi qua liệu có thể biến thành hòa thượng Tuệ Không luôn không nhỉ?

Tôi thật sự nể chính mình, đều lúc này mà còn có bụng dạ để suy nghĩ miên man. Bạch Linh Nhi vẫn đang không ngừng cổ vũ tôi ở phía đối diện. Mặc dù ma nữ áo trắng không thể tiếp tục đỡ tôi lên đài Tịnh Hồn, nhưng vẫn bay xung quanh tôi, như thể sợ tôi có thể ngã bất cứ lúc nào.

Còn may là cuối cùng tôi đã bước lên được đài Tịnh Hồn, xem ra tôi còn kiên cường hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của mình… Nhưng ai ngờ tôi mới vừa đi đến chính giữa đài Tịnh Hồn thì một vài đoạn ký ức xa lạ ùn ùn kéo đến và ập về phía tôi.

Lúc trước, tốc độ tôi đi qua đài Tịnh Hồn rất nhanh, cho nên có rất nhiều đoạn ký ức vẫn chưa kịp chui vào đầu tôi thì tôi đã đi qua rồi. Nhưng bây giờ tôi bước một bước mà lắc lư ba lần. Với tốc độ 0,1 bước mỗi giây, rất ít khả năng tránh được những đoạn ký ức này.

Hơn nữa mỗi khi tôi tiếp nhận một phần ký ức, bước chân lại trở nên càng nặng nề hơn… Điều khiến tôi cảm thấy bực là, những đoạn ký ức đó cũng không liền mạch, không đầu không đuôi, giống như những thứ rác vụn vặt lưu trữ trong máy tính, chỉ có thể tăng thêm gánh nặng cho tôi.

Bởi vậy tuy nói đài Tịnh Hồn này chỉ ngắn ngủi có mấy mét, nhưng thời gian tôi đi qua quả thật là giống như mất mấy đời…

Khi tay Bạch Linh Nhi đỡ được tôi, tôi cảm thấy mình như một chiến binh leo lên đỉnh Everest. Mặc dù không ai cổ vũ cho tôi, nhưng trái tim tôi vẫn rất phấn khích.

Tay Bạch Linh Nhi mát lạnh nhưng không thấu xương, khá phù hợp với thể chất rắn yêu của cô ta, càng khiến cho đầu óc hơi hỗn

độn của tôi trong nháy mắt tỉnh táo hơn vài phần. Thật ra tôi nên nghĩ đến việc cô ta sẽ chờ tôi ở đây từ sớm, vì vậy tôi thều thào hỏi: “Là cô bảo cô ta mang Kim Cương Xử cho tôi phải không?”

Bạch Linh Nhi gật đầu đáp: “Ừ, bằng không thì làm thế nào đây? Tôi lại không đi qua được đài Tịnh Hồn!”

Tôi thầm nghĩ bụng: “Chú họ không đi qua được, Đinh Nhất không đi qua được, bây giờ ngay cả Bạch Linh Nhi cũng không đi qua được đài Tịnh Hồn này … Nhưng tại sao tôi có thể đi được chứ? Chẳng lẽ bởi vì kiếp trước tôi là một cao tăng đắc đạo à?!”

Tuy rằng lòng có nghi ngờ, nhưng tôi biết giờ không phải lúc để rối rắm, vì thế vội nói với Bạch Linh Nhi: “Mau mau đưa tôi đến cạnh những binh lính xương khô ở lối vào mộ đi. Đinh Nhất và chú họ còn chờ tôi trở về cứu bọn họ đấy!”

Bạch Linh Nhi cũng chẳng nói chẳng rằng mà nâng tôi chạy một mạch về lại lối vào mộ lúc ban đầu một cách rất nhanh chóng. Sau đó tôi dựa vào tường lấy lại hơi.

CHƯƠNG

BÙA MÁU LÙA BINH

Tôi không ngờ mình có thể thật sự đến được đây, sự lo lắng treo ở trong lòng nháy mắt như được giải toả, cảm giác mệt mỏi giống như thuỷ triều đổ ập xuống tôi…

Đầu tiên tôi dựa vào tường thở lấy hơi, sau đó kiểm tra lại số lượng của đám binh lính xương khô, không cách biệt mấy với dự tính của tôi, nơi này có tất cả mười chín lính xương khô.

Tôi vẫn chưa quên cái bùa mà chú họ đã dạy, bèn vẽ thử mấy lần trong lòng bàn tay mình. Nhưng lúc này tôi đột nhiên phát hiện ra một vấn đề, nếu như tôi cắn nát đầu ngón tay của mình để vẽ từng cái một… Vậy thì dù tôi có rất nhiều máu, thì cũng chẳng có nhiều sức lực để làm như vậy!

Nghĩ tới đây, tôi bèn lấy con dao bạc của Đinh Nhất ra, do dự nhìn lòng bàn tay mình vài giây, sau đó dùng dao khắc sâu hình bùa kia lên lòng bàn tay! Tôi trời sinh là kẻ vừa sợ khổ vừa sợ đau, thật không ngờ vậy mà lại có ngày tôi phải tự ngược mình thế này…

Bạch Linh Nhi giật mình hỏi: “Anh đang làm cái gì vậy?”

Tôi không rảnh trả lời vấn đề của Bạch Linh Nhi, bởi vì khắc chữ lên lòng bàn tay thực sự là quá con mẹ nó đau!! Vì không để

cho mình nương tay khi khắc xuống, tôi gần như làm liền một mạch, không hề dừng lại lần nào…

Khắc xong, tôi quay sang nói với Bạch Linh Nhi: “Mau đỡ tôi đến bên cạnh những binh lính xương khô kia đi!”

Thừa dịp vết máu trong lòng bàn tay tôi chưa khô, tôi đem bùa máu vỗ vào áo giáp của những binh lính xương khô này, chỉ mong ông chú họ cáo già của tôi không lừa tôi, nếu không tôi bị đau lãng phí rồi!

Tôi vỗ bùa liên tục, nhưng vỗ đến lần thứ mười thì vết máu trên tay tôi khô lại, thế là tôi cắn răng dùng sức nắm chặt tay mình, vết thương ở lòng bàn tay lập tức rịn đầy máu tươi…

Dựa theo lời chú họ nói, tôi vỗ bùa xong thì bèn lớn tiếng nói với mười chín bộ xương khô này: “Chúng tướng sĩ mau chóng nghe lệnh!”

Tôi vừa dứt lời thì thấy đám binh lính xương khô mới vừa rồi còn không nhúc nhích, bỗng nhiên cầm trường mâu trong tay đâm xuống đất một cái, sau đó chúng đồng loạt ngẩng đầu, trừng mười chín đôi hốc mắt đen ngòm nhìn về phía tôi…

Bạch Linh Nhi hơi do dự bảo: “Lùa quỷ binh rất hao tổn tâm huyết, anh xác định chính mình còn có thể đi theo những quỷ binh này trở về sao?”

Tôi biết đây đúng là một vấn đề nan giải, Bạch Linh Nhi không đi qua được đài Tịnh Hồn, tôi lại không thể trông cậy vào ma nữ áo trắng nâng mình trở về! Nghĩ tới đây, tôi bỗng nảy ra một ý, bèn vỗ lên một tên lính xương khô đứng ở hàng cuối cùng và bảo: “Mi ngồi xuống!”

Kết quả tôi không ngờ được rằng, tôi vừa phát ra mệnh lệnh thì mười chín lính xương khô lại đồng loạt cùng ngồi xổm xuống! Thôi, tôi cạn lời rồi, xem ra loại bùa mà chú họ nói cho tôi biết là

loại có đẳng cấp thấp nhất, mặc dù có thể thao túng những binh lính xương khô này, nhưng khi ra mệnh lệnh lại không thể quá phức tạp.

Nhưng lúc này tôi cũng không để ý được nhiều như vậy, tôi đành tốn sức bò lên người tên lính xương khô ở hàng cuối cùng, sau đó ra lệnh tiếp: “Tất cả đứng lên, chuẩn bị xuất phát!”

Lúc này Bạch Linh Nhi cũng cạn lời, cô ta nhìn tôi rồi nói: “Thôi được, cũng chỉ có anh mới nghĩ ra được cách này!”

Tôi nằm sấp ở trên người tên lính xương khô kia, miệng cười gian: “Người làm chuyện lớn không quan tâm đến chuyện vặt vãnh, chút thể lực quý giá của tôi có thể tiết kiệm được tí nào hay tí ấy!” Sau khi nói xong với Bạch Linh Nhi, tôi vỗ lên người tên lính xương khô bên dưới rồi hô: “Tất cả đằng sau quay, xuất phát!”

Mệnh lệnh vừa được đưa ra, mười chín tên lính xương khô cùng đồng loạt quay lại và thế là tên lính cõng tôi đang từ đứng cuối trở thành đứng ở hàng đầu tiên.

May mà quãng đường còn lại không có ngã rẽ nào, nên đám lính xương khô cứ dựa theo mệnh lệnh một đường thẳng tiến của tôi là được. Bạch Linh Nhi đi theo chúng tôi đến đài Tịnh Hồn là không thể đi được nữa, mà bước chân của đám lính xương khô này nhanh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi, cho nên lần này quay lại đài Tịnh Hồn, tôi cũng không cảm giác được quá nhiều mảnh vỡ ký ức.

Trước đó chú họ tôi đã nói, loại bùa dùng máu của tôi để điều khiển đám lính xương khô là phương pháp đơn giản hữu hiệu nhất, nó chỉ có một nhược điểm là thời gian tác dụng không dài, cho nên tôi nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Thật ra lúc đi ngang qua bức tường xác, tôi đã từng cân nhắc có

nên để lính xương khô đưa chú họ ở phía trên xuống không? Nhưng tôi vừa nghĩ tới chuyện sau khi ra lệnh, cả mười chín lính xương khô này cùng tiến lên kéo chú ấy xuống, chắc chú ấy bị ngũ mã phanh thây mất, thế là tôi lập tức bỏ ý nghĩ này đi.

Một lần nữa quay trở lại bức tường xoay trong mật thất, tôi vội bò từ trên người tên lính xương khô đầu tiên xuống dưới, sau đó đi đến một khu vực tương đối an toàn, dựa vào tường đứng vững rồi mới ra lệnh cho bọn chúng: "Đào bức tường trước mặt này!!"

Mười chín tên lính xương khô cứ như trời sinh là để làm chuyện đào tường này vậy, bởi vì vũ khí trên tay chúng hơi khác với đội binh lính xương khô trước đó, tất cả đều là trường mâu và rìu dài, càng dễ dàng cho việc đập nát cái tường có lớp sắt mỏng này.

Mệnh lệnh của tôi vừa đưa ra, mười chín tên lính xương khô lập tức vung vũ khí trong tay lên, đập bức tường xoay kia! Trong nhất thời đốm lửa bắn tung toé, làm tôi sợ quá phải dịch người đi. Sức mạnh của hơn mười tên lính xương khô lớn kinh người, nhưng lúc đầu cũng chỉ tạo được mấy vết xước trắng trên mặt tường mà thôi…

May mà đám lính này không phải là người sống, nên bọn chúng không hề biết mệt mỏi mà liên tiếp ra sức đấm vào mặt tường, cho đến khi sắt ở giữa khe gạch bị bọn họ đập hết ra, rốt cuộc trên mặt tường cũng xuất hiện một vết rách nhỏ.

Trước đó tôi và chú họ đã bàn bạc qua rồi, một khi tôi đục được mặt tường này, chú ấy và Đinh Nhất sẽ phải nhanh chóng rời khỏi mật thất, trở lại trong thân thể của mình. Bởi vì ở một nơi sói nhiều thịt ít như chỗ này, ngay cả một người còn hồn phách trong cơ thể như tôi mà cũng bị tranh đoạt điên cuồng như vậy, thì đừng nói gì đến hai cái thân thể đang tạm thời bị rời hồn như bọn họ.

Nghĩ tới đây, tôi vội móc răng thú trước ngực ra, sau đó nắm

chặt Kim Cương Xử trong tay, nghĩ đến chuyện một hồi nữa là đến thời điểm bách quỷ dốc toàn bộ lực lượng, ít nhất tôi cũng có thể tự mình ngăn cản một lúc.

Ai ngờ tôi vừa nghĩ như vậy thì nghe thấy có tiếng loảng xoảng, bức tường xoay kia đã bị đám lính xương khô đào ra được một lỗ thủng to bằng cái chậu rửa mặt! Tôi thấy thế vôi vàng ra lệnh cho đám lính xương khô: "Tất cả dừng lại, dựa vào tường đứng vững!"

Nhưng đám lính xương khô này vừa muốn chấp hành mệnh lệnh của tôi, thì bị những âm hồn chen chúc từ trong lỗ thủng chui ra làm cho ngã đổ nghiêng ngả… Tôi nhìn mà thầm nghĩ, may mà cậu đây đã sớm tìm một vị trí đứng an toàn, nếu không lúc này chắc đã bị đâm cho mắt nổ đom đóm rồi!

Những âm hồn kia cũng không biết đã bị nhốt ở trong mật thất bao nhiêu năm rồi, bọn họ vừa đi ra là bay loạn xạ giống hệt con ruồi không đầu, nhưng rất nhanh họ đã chuyển toàn bộ sự chú ý vào trên người của tôi!

Nói thật, hiện tại trên người tôi có răng thú trừ tà, trong tay có pháp khí nhà Phật, theo lý mà nói thì hẳn là bách quỷ bất xâm mới đúng! Chỉ tiếc là tình hình thân thể của tôi thực sự quá kém, chắc trong mắt những âm hồn này, tôi chính là một kẻ hấp hối sắp chết…

CHƯƠNG

MA QUỶ BAY ĐẦY TRỜI

Trong phút chốc, cả đám âm hồn cùng nhào về phía tôi, cứ như không cướp được tôi thì thề không bỏ qua vậy… Mặc dù tôi đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi thấy một đoàn khí đen hướng thẳng đến chỗ mình, trong lòng tự nhiên cảm thấy không tự tin lắm.

Cũng may vào lúc quan trọng này tôi lại nhớ đến những tên lính xương khô, thế là tôi vội tranh thủ lúc bùa máu còn tác dụng mà vội vàng hô: “Tất cả chắn ở trước người tôi, đừng để những âm hồn này đến gần tôi nửa bước!”

Mười chín binh lính xương khô nhận được mệnh lệnh xong lập tức chạy đến, thật ra tôi cũng chỉ nghĩ để bọn họ tạm thời cản một chút vì không đánh giá quá cao bọn họ!

Không ngờ tên lính xương khô chạy đến đầu tiên vậy mà chộp một cái đã bắt được một âm hồn, sau đó há mồm nuốt luôn! Xem ra đám lính xương khô này lợi hại hơn rất nhiều so với tưởng tưởng của tôi, là do tôi đã đánh giá thấp thực lực của bọn họ.

Có mười chín binh lính xương khô bảo vệ, kể cả có nhiều âm hồn từ trong mật thất chạy ra cũng rất khó đến gần tôi nửa phần. Chỉ là tôi hơi lo bọn họ ngộ thương chú họ và Đinh Nhất…

Nhưng rất nhanh tình thế lại đột ngột thay đổi, có mấy lính xương khô đã nuốt âm hồn, thân thể tự nhiên phồng lên, dường như có vật gì đó muốn chui ra từ trong bộ giáp nặng nề của họ!

Tôi nhìn mà kinh hãi, đang muốn né xa một chút, thì bất ngờ một tên lính xương khô gần đó vỡ ra, những âm hồn bị hắn nuốt trước đấy đã phá tung thân thể chui ra ngoài… Ngay sau đó tôi cảm thấy cổ họng ngòn ngọt rồi phun ra một ngụm máu.

Tôi biết những binh lính xương khô này bị bùa máu điều khiển nên có một mối liên hệ chặt chẽ với tôi, vì thế nếu bọn họ chết, tôi cũng sẽ bị phản phệ… Tôi nhìn cảnh tượng ma quỷ bay đầy trời trước mặt mà bó tay không biết phải làm thế nào, lại không có cách ngăn cản đám lính xương khô nuốt âm hồn, cũng không thể ngăn cản âm hồn làm nứt vỡ lính xương khô! Thậm chí đến cuối cùng, ngay cả năng lực tự bảo vệ mình mà tôi cũng không có.

Trải qua một thời gian chém giết, mười chín lính xương khô đã tử trận toàn bộ! Trong lúc đó không biết tôi đã phun mất bao nhiêu máu, có cảm giác ngực bị đè nén rất nặng… Nếu còn tiếp tục thế này, chắc chỉ một lúc nữa là tôi chỉ có hít vào mà không có thở ra!

Tôi nhìn đống xương trước mặt mà trong lòng cũng hơi thương cảm. Bọn họ cũng giống với ma nữ áo trắng kia, chẳng qua đều là những người đáng thương bị nhốt trong ngôi mộ này mà thôi, không ngờ sau nghìn năm lại vì một người không liên quan như tôi mà dùng hết những tia hồn lực cuối cùng.

Tiếc rằng tình huống bây giờ không cho tôi nhiều thời gian thương cảm, những âm hồn khát vọng được sống lại lần nữa kia đã tập hợp cùng một chỗ và đang nhào về phía con dê béo này…

Tuy tôi biết mình không còn sống được lâu nữa, nhưng cũng không muốn thân thể của mình bị những lệ quỷ hung linh này chiếm đoạt, thế nên nắm chặt Kim Cương Xử trong tay, tuỳ thời

chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng trong lòng tôi biết rất rõ, thân thể mình bây giờ đã là nỏ mạnh hết đà, rất khó lại dùng Kim Cương Xử để giết ma quỷ, hiện giờ chỉ hy vọng chú họ và Đinh Nhất có thể sớm trở lại với thân thể của mình, như vậy tôi mới có thể có một tia hy vọng sống.

Chắc do vừa chém giết với đám lính xương khô, hơn nữa trong tay tôi lại nắm chặt pháp khí của nhà Phật, nên những âm hồn này vây quanh tôi xong cũng không lập tức tiến lên.

Tôi biết bọn họ e dè Kim Cương Xử trong tay tôi, nhưng chắc chắn sẽ có kẻ không màng sống chết mà vọt lên trước, đến lúc đó bọn chúng sẽ phát hiện thật ra tôi không hề có bất kỳ sức đánh trả nào…

Ai ngờ ngay tại lúc những âm hồn này đang nhấc chân nhưng chưa kịp tiến tới, thì một bóng người màu trắng trong nháy mắt đã đứng chắn trước người tôi. Tôi giương mắt lên nhìn thì phát hiện đó là ma nữ áo trắng trước đây đã nhiều lần giúp mình.

Tôi thấy thế bèn vội vàng nói: “Cô mau tránh ra! Cô không đánh lại bọn họ đâu!”

Ma nữ áo trắng nghe xong quay đầu nhìn tôi mỉm cười nhưng không hề có ý định lùi bước. Trong lòng tôi biết rõ cô ta không phải đối thủ của những lệ quỷ trước mặt này, cố gắng chắn trước mặt tôi cũng chỉ là lấy trứng chọi đá mà thôi.

Những lệ quỷ lúc này thấy ma nữ áo trắng đứng chắn trước người tôi và thái độ như muốn bảo vệ tôi thì lập tức trở nên xao động… Trong lòng tôi biết cô ta đã giúp tôi rất nhiều lần, nên không thể để đến cuối cùng cô ta lại rơi vào kết cục hồn phách tan vỡ được.

Nghĩ tới đây, tôi nâng cao tinh thần, cầm Kim Cương Xử tiến lên một bước, nói: “Trong tay tôi cầm là pháp khí chính tông của

nhà Phật, chuyên trừ tà giết quỷ, nếu như các người có ai không sợ chết cứ tiến lên, tôi cam đoan sẽ đánh cho hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh!”

Mấy câu nói của tôi đúng là hơi có tác dụng, nó kìm chân những ác quỷ đang muốn xông về phía trước. Nhưng trong lòng tôi rõ ràng sự phô trương thanh thế này không kéo dài được bao nhiêu thời gian, chỉ sợ một lúc nữa, những ác linh này sẽ bị chấp niệm trong lòng thúc đẩy mà tấn công tôi một lần nữa.

Nghĩ tới đây tôi vội vàng nói với ma nữ áo trắng: “Mau rời khỏi đây, trước tiên cứ tạm thời trở lại thi thể của cô đi, nếu như tôi có thể còn sống ra ngoài, nhất định sẽ dẫn cô rời khỏi đây!”

Không ngờ ma nữ áo trắng nghe xong, ánh mắt lại kiên cường mà lắc đầu, không chịu nhượng bộ dù chỉ nửa bước! Tôi không rõ mình có tài đức gì mà cô ta dùng mạng để bảo vệ tôi như thế, nhưng tôi biết nếu cô ta tiếp tục đứng ở đây thì chắc chắn sẽ bị những lệ quỷ không còn tâm trí kia cắn nuốt, hoàn toàn tan biến trên cõi đời này!

Đến lúc này đã có vài âm hồn không nhịn được mà ngo ngoe muốn hành động, tôi biết mình dùng toàn lực nhiều nhất chỉ có thể giết một đến hai cái mà thôi…

Nếu một mình tôi bị bầy quỷ vây quanh, chắc sẽ không lãng phí sức lực để chống cự. Nhưng bây giờ tôi không thể để ma nữ đáng thương này hồn phi phách tán vì mình, bất kể thế nào cũng phải liều mạng mới được!

Lúc này có một âm hồn gầy như que củi đánh về phía tôi trước, tôi nhìn thấy thì trong lòng lập tức hiện lên sát tâm, thế là tôi dùng hết sức lực đâm Kim Cương Xử vào âm hồn đó.

Khác với quá khứ là lệ quỷ này cũng không hồn phi phách tán ngay, mà ngược lại nó bị Kim Cương Xử hút thẳng vào! Tôi đột

nhiên cảm giác chiếc chuỳ trong tay bỗng nặng hơn, khiến cho bản thân bị lệch nửa quỳ trên mặt đất!

Đám âm hồn thấy tôi không cầm nổi Kim Cương Xử nữa, thế là vội kích động đánh về phía tôi… Cũng may vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc này, một luồng ánh sáng loé lên từ lá bùa vàng vừa nổ tung trước người tôi đã đẩy lui bầy quỷ. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, hoá ra Đinh Nhất và chú họ đang chạy về phía này!

Tôi thấy hai người họ đều về lại thân xác thì trong lòng lập tức vui mừng, vì biết mình không còn cô độc nữa. Lá bùa khu quỷ vừa rồi chắc chắn do chú họ ném tới, mặc dù vai chú bị cây đinh đá làm bị thương, nhưng có vẻ cũng không bị trở ngại.

Đinh Nhất chạy đến sau vội đỡ tôi từ dưới đất lên và hỏi: “Cậu sao rồi? Có thể đi được không?”

Tôi nhếch miệng cười thảm trả lời: “Tốt nhất là anh cõng tôi, nếu không tôi sợ sẽ kéo chậm thời gian của mọi người…”

Đinh Nhất nghe vậy không nói thêm gì nữa mà trực tiếp cõng tôi lên, chú họ thấy tôi tạm thời không có việc gì thì lấy bùa khu quỷ ra bảo vệ phía sau, cưỡng ép chặn lại những ác quỷ hung linh chuẩn bị xông lên.

CHƯƠNG

MƯỢN XÁC SỐNG LẠI

Có thêm Đinh Nhất và chú họ, những âm hồn kia tự nhiên không thể đến gần tôi nửa bước. Lúc này tôi vẫy tay với ma nữ áo trắng đang rơi lại phía sau: "Mau đuổi theo, tôi dẫn cô ra ngoài!"

Ma nữ áo trắng nghe vậy lập tức vui vẻ bồng bềnh bay đến phía trước chúng tôi để dẫn đường. Ai ngờ chú họ nhìn thấy lại do dự hỏi: "Cháu muốn dẫn cô ta ra ngoài?"

"Cô ta đã giúp cháu rất nhiều lần, cháu đã nhận lời nhất định phải dẫn cô ta ra ngoài!" Tôi nói bằng giọng kiên định.

Chú họ nghe xong hơi khó khăn, nói: "Cô ta khác với những âm hồn phía sau, cô ta là linh hồn thủ vệ ngôi mộ, cháu có nghĩ đến việc vì sao cô ta bị nhốt trong mộ mà vẫn có thể tự do hoạt động không."

Nghe chú họ nói vậy tôi mới đột nhiên nhớ tới, đúng thế! Vì sao cô ta không giống các âm hồn khác bị hút vào trận bàn đá? Điều này thật khó mà giải thích.

Chú họ thấy sắc mặt tôi hơi khó coi, vội vàng vung ra một lá bùa vàng, sau đó tiếp tục nói: "Cháu đừng lo, chú biết thi hài cô ta ở chỗ nào, lát nữa cháu nhìn thấy thì sẽ hiểu!"

Tôi không rõ đến lúc này rồi tại sao chú họ vẫn muốn thừa

nước đục thả câu? Nhưng hiện giờ sau lưng đang có rất đông âm hồn truy đuổi, đúng là không phải thời điểm tốt để giải thích. Thế là tôi đè nén nghi hoặc ở trong lòng xuống, sau đó quay đầu an ủi ma nữ áo trắng: “Yên tâm, tôi có một ưu điểm là nếu đã nhận lời với phụ nữ thì nhất định sẽ làm được! Tôi đã nói sẽ dẫn cô ra ngoài, vậy nhất định sẽ dẫn cô ra!”

Lúc này mấy người chúng tôi đã lùi đến bức tường xác, chú họ dựa vào ưu thế địa hình của bức tường để dùng một sợi dây đỏ bện một tấm lưới, nhờ vào những cây đinh đá, sau đó dán mười mấy tấm phù khu quỷ lên trên tấm lưới, những âm hồn kia lập tức bị chắn ở phía bên kia của bức tường.

Mặc dù không biết tấm lưới đỏ này của chú họ có thể ngăn cản bao lâu? Nhưng trước mắt cũng giúp chúng tôi có cơ hội thở dốc…

Sau đó mấy người chúng tôi vội đi vào trong đại điện, tôi chỉ vào đống xương trên mặt đất và khoe với Đinh Nhất: “Đây đều là một mình tôi giải quyết đấy, thế nào? Lợi hại không?”

Đinh Nhất nghe xong gật đầu bảo: “Ừ, lợi hại…”

Tôi không ngờ Đinh Nhất vậy mà lại động viên thuận theo ý của tôi? Điều này không giống với tác phong bình thường của anh ta, thế là tôi nghi ngờ hỏi: “Thật là lạ! Anh cũng có lúc thấy tôi lợi hại à? Không đúng, anh là Đinh Nhất sao? Không phải là âm hồn nào khác chiếm thân thể của Đinh Nhất đấy chứ?”

Đinh Nhất nghe vậy thì quay đầu trả lời: “Cậu hồi phục rồi hả? Sức đâu ra mà nói nhiều thế?”

Bị Đinh Nhất trách lại một câu làm tôi thở phào một hơi, đây mới đúng là Đinh Nhất… Vừa rồi anh ta khen tôi chẳng qua là do cảm giác của tôi bị nhầm mà thôi!

Lúc này chú họ thấy tấm lưới đỏ đã có tác dụng, vội chỉ vào chiếc xe ngựa đặt quan tài đá và nói với Đinh Nhất: “Trước tiên

qua đó nghỉ ngơi một chút rồi kiểm tra vết thương của mỗi người đã…”

Đinh Nhất gật đầu, anh ta cõng tôi đến bên cạnh chiếc xe ngựa rồi đặt tôi xuống. Lúc này tôi mới nhớ ra trên người Đinh Nhất và chú họ đều có vết thương, thế là tôi lấy ra một bó băng gạc và nói với hai người: “May mà trước khi đi cháu đã cất mấy cái này trong người để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, không ngờ đúng là phải dùng đến.”

Đinh Nhất liếc nhìn tôi rồi nói: “Vết thương trên người tôi không cần thay băng, cậu cho chú họ cậu đi, vết thương trên người chú ấy còn nghiêm trọng hơn tôi nhiều!”

Tôi vội nhớ đến vết thương trên vai chú họ, chỗ đó đã bị chiếc đinh đá xuyên qua, nếu là người bình thường chắc đã tàn phế, nhưng tôi thấy vừa rồi chú còn leo lên nhảy xuống, vừa chạy vừa cử động…

Lúc này chú họ nhìn thoáng qua tấm lưới đỏ, khi xác định những âm hồn kia tạm thời không qua được, chú mới cởi bỏ quần áo ra xem vết thương của mình…

Khi tôi nhìn thấy vết thương kinh khủng trên vai trái của chú họ, trong lòng tôi lạnh buốt, không nhịn được mà hỏi một câu: “Chú họ, chú không đau sao ạ?”

Chú họ lắc đầu, sau đó chỉ vào mấy chấm đỏ quanh vết thương rồi bảo: “Chú đã dùng châm bạc phong toả mạch máu, tạm thời không đáng lo, chỉ cần dùng băng gạc bó kĩ vết thương là được.

Đinh Nhất cầm lấy băng gạc trong tay tôi và đi đến giúp chú họ băng bó vết thương.

Tôi nghe chú họ nói mà cảm thấy có vẻ không chắc lắm, thế là tiếp tục hỏi: “Dùng châm bạc phong toả mạch máu có thể giữ khoảng bao lâu?”

Chú họ cười nhạt trả lời: "Muốn bao lâu cũng được..."

"Trâu bò thế cơ à?" Tôi hơi không tin.

Đinh Nhất vẫn luôn yên lặng bỗng trầm giọng nói: "Dùng châm bạc phong toả mạch máu thời gian dài cũng phải trả cái giá lớn!"

"Trả giá thế nào?" Tôi truy hỏi.

Chú họ thấy sắc mặt tôi khẩn trương thì nhẹ nhàng bảo: "Không có gì to tát, nhiều nhất là cánh tay trái sau này sẽ tàn phế."

Mặc dù chú họ nói với vẻ không quan tâm, nhưng tôi biết chú muốn tìm được một thân thể phù hợp với linh hồn của mình cũng không phải dễ, thế là tôi hơi lo lắng nói: "Vậy đừng dùng châm phong toả nữa, mau thả ra đi!"

Chú họ than nhẹ: "Thằng bé ngốc, nếu giờ rút cây châm ra, chú họ của cháu chắc phải lập tức viết di chúc ở đây mất! So với chết thì mất một cánh tay chẳng là gì..."

Tôi thấy chú họ nói lạnh nhạt thì giận mà không có chỗ trút: "Chú, tại sao chú lại muốn tới đây? Chú đừng nói với cháu là nhất thời nổi hứng muốn đi trộm mộ nhé?"

Không ngờ chú họ lại gật đầu trả lời: "Nói một cách chính xác thì đúng là chú đến trộm mộ, nhưng không phải vàng bạc hay bảo vật ở đây, mà là phương thuốc bí mật nghìn năm bất tử của chủ nhân ngôi mộ."

Tôi hơi tức giận hỏi: "Vậy phương thuốc bí mật đó đâu?"

Chú họ nghe vậy không trả lời ngay mà quay đầu nhìn về gian mật thất trước đó, rồi trầm giọng nói: "Sau khi chú tiến vào mới biết, cái gọi là trường sinh bất lão hoá ra chỉ là một cái mồi nhử, tất cả người sống tiến vào mộ tìm phương thuốc mới chính là bí mật trường sinh bất lão của chủ nhân ngôi mộ..."

Tôi vội nghi ngờ hỏi: "Rốt cuộc thì đó là ai, chẳng lẽ hắn thật sự

đã sống hơn hai nghìn năm sao?”

Chú họ gật đầu rồi trả lời: “Đúng là hắn đã sống hơn hai nghìn năm, chẳng qua sự trường sinh bất lão của hắn khác với trường sinh bất lão theo truyền thống. Nếu hắn ra khỏi ngôi mộ này, thân thể của hắn sẽ giống người bình thường mà từ từ già đi, chỉ khi nào hắn trở lại mộ cổ, hoặc chính xác mà nói thì hắn trở lại trận bàn đá, thì thân thể già yếu mới lại một lần nữa từ già biến thành trẻ. Nghe nói chủ nhân ngôi mộ này đã từng là Truy Xuyên Vương thời Tây Hán, nhưng từ cách sắp xếp của ngôi mộ này có thể thấy, người thật sự trường sinh bất lão chưa chắc đã là vị Truy Xuyên Vương đó…”

“Tại sao lại nói như vậy ạ?” Tôi không hiểu.

Chú họ chỉ vào phía lối vào đài Tịnh Hồn và nói: “Trong mộ của người bình thường sẽ không xuất hiện đài Tịnh Hồn, nếu như chú không đoán sai, vị Truy Xuyên Vương này cũng là một người mượn xác sống lại…”

CHƯƠNG

KHI TUYỆT VỌNG THÌ CÁCH GÌ CŨNG CÓ THỂ THỬ

Tôi không ngờ chú họ lại gặp được đồng đạo từ nghìn năm trước trong ngôi mộ cổ này, có điều vị đồng đạo này hung ác hơn nhiều so với chú ấy, vừa xuất hiện đã muốn lấy mạng của tất cả mọi người.

Tôi nghi ngờ nói: "Cho dù hắn dùng cách đoạt xác để trùng sinh, nhưng tại sao hắn lại xây dựng một đài Tịnh Hồn ở đây ạ?"

Chú họ lắc đầu: "Chú không hiểu rõ về đài Tịnh Hồn này lắm, chỉ nghe tương truyền dưới Âm Ti cũng có một đài Tịnh Hồn. Chắc chủ nhân của thân thể bị chiếm đoạt này đã từng đi qua Âm Ti, thậm chí có khả năng đã từng giữ một chức vụ nào đó ở Âm Ti, cho nên hắn mới có thể nhìn bầu vẽ gáo, xây lại đài Tịnh Hồn trong mộ cổ này."

Nghe chú họ nói vậy, tôi nghi ngờ nhìn về phía Đinh Nhất, chú họ không biết chuyện, nhưng sao Đinh Nhất lại hiểu rõ thế nhỉ?

Đinh Nhất thấy tôi đột nhiên nhìn về phía anh ta, thì lần đầu tiên cố ý tránh ánh mắt của tôi. Xem ra anh ta nhất định có chuyện giấu tôi.... nhưng anh ta không muốn nói, tôi cũng không muốn tra hỏi đến cùng.

Tôi không nhìn anh ta nữa mà tiếp tục nói chuyện với chú họ:

“Không phải cháu nói chú, chứ chú đã biết cách đoạt hồn trùng sinh, vì sao còn cần đi tìm phương pháp trường sinh bất lão làm gì? Chẳng lẽ chú chê dung nhan hiện giờ quá già à?”

Chú ấy không nói gì, chỉ dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn về phía tôi và tôi hiểu ngay ý định của chú ấy, tôi kinh ngạc nói: “Chú đừng nói là chú tìm cách trường sinh bất lão vì cháu nhé?”

Chú họ vẫn không trả lời tôi, tôi chán nản bảo: “Chú xem, chú việc gì phải khổ như thế chứ? Nhỡ cháu không nhận được hạc giấy cầu cứu của chú thì làm thế nào? Chú định thành chất dinh dưỡng vĩnh viễn cho lão yêu nghìn năm không già ở đây à!”

Chú họ bất đắc dĩ nói: “Lần này đúng là chú đã chủ quan, chú không ngờ đây lại là một cái bẫy.”

Tôi chỉ vào cái lưới đỏ đang vây giữ đám âm hồn: “Những kẻ kia cũng nghĩ như thế đấy...”

Nhưng tôi tức thì tức, trong lòng vẫn hiểu chú ấy làm thế là vì tôi... Cũng vô cùng cảm động. Tôi than nhẹ: “May mà chú không bị làm sao, nếu không dù có xuống Âm Ti chúng ta cũng khó có cơ hội gặp mặt.”

Chú họ bỗng nhiên trừng mắt nhìn tôi và nói: “Tiến Bảo, cháu thực sự không sợ chết sao?”

Tôi nhún nhún vai: “Cháu cũng không nói chính xác được mình có sợ hay không? Nhưng cháu biết chuyện đã đến nước này, có sợ hãi cũng vô dụng...”

Chú họ gật đầu: “Ở phương diện này, cháu suy nghĩ thoáng hơn chú nhiều, đừng thấy chú sống nhiều năm hơn cháu, nhưng đến giờ vẫn chưa nhìn thông chuyện sống chết...”

Tôi vừa cười vừa bảo: “Mỗi người đều có những lúc không nhìn ra được, nếu như tất cả mọi người đều có thể nhìn thoáng ra, thì

có lẽ tất cả đã là thần chứ không phải người nhỉ?”

Chú họ gật đầu định nói gì đó, nhưng hình như đúng lúc đó lại nghĩ ra vấn đề khác, chú dùng vẻ mặt vô cùng nghi hoặc hỏi tôi: “Làm thế nào cháu đi qua đài Tịnh Hồn kia được?”

Chú ấy hỏi bất ngờ nên tôi cũng không hiểu, tôi dùng vẻ mặt chẳng biết gì mà nói: “Cháu cũng không biết, cháu cứ thế đi qua thôi.”

Chú họ cau mày nhìn về phía đài Tịnh Hồn: “Không biết nếu chú và Đinh Nhất đi qua... thì sẽ thế nào?”

Đúng vậy, tôi lại quên mất chuyện này, lúc trước vì có bàn đá ở trong trận, cho nên khi hồn phách của Đinh Nhất và chú họ vừa ly thể thì lập tức bị hút vào trong trận. Nhưng bây giờ bàn đá trấn trận đã bị tôi hủy, không biết bây giờ bọn họ lại đi lên đài Tịnh Hồn thì sẽ thế nào?

Không đợi tôi nghĩ lâu, Đinh Nhất đã trầm giọng, nói: “Tôi và chú ấy nhất định không qua được...”

Chú họ cũng hơi ngạc nhiên, có lẽ chú ấy cũng cảm thấy khó hiểu không biết tại sao Đinh Nhất lại hiểu rõ về đài Tịnh Hồn như thế? Nhưng tôi biết bây giờ không phải là lúc truy cứu chuyện này, thế nên chỉ hỏi anh ta: “Làm sao anh biết hai người chắc chắn không đi qua được?”

Đinh Nhất nói sâu xa: “Chủ nhân của ngôi mộ này xây dựng đài Tịnh Hồn ở đây, ngoài việc dùng nó làm cạm bẫy ngăn người ngoài, thì nó còn là một tấm màn ngăn âm hồn, mục đích chính là khiến tất cả các âm hồn chỉ có thể đi vào chứ không thể đi ra...”

Tôi không đồng ý với cách lý giải của Đinh Nhất: “Nhưng hai người không phải âm hồn phải không? Cả hai đều là người sống, đều có thân thể của mình mà!”

Đinh Nhất lắc đầu, sau đó chỉ vào cái lưới đỏ đang giữ đám âm hồn: "Khi bọn họ đến đài Tịnh Hồn không phải đều là người sống sao? Nhưng kết cục cuối cùng không phải vẫn là bỏ xác táng hồn ở đây đấy à? Đây chính là điểm tàn nhẫn của đài Tịnh Hồn này mà chủ nhân ngôi mộ đã tạo ra."

"Ý anh là anh và chú họ tôi không thể đi ra ngoài?" Tôi nói với vẻ không tin nổi.

Đinh Nhất trầm giọng: "Trừ phi không đi qua đài Tịnh Hồn..."

Làm sao có thể không đi qua đài Tịnh Hồn được chứ? Chắc chắn xung quanh tường ngôi mộ này đều được bôi máu chó đen và dùng sắt mỏng bịt chặt, bây giờ ở đây cũng không có bộ xương khô nào để tôi sử dụng, chỉ với sức của ba chúng tôi thì tuyệt đối không thể đục xuyên tường mộ được.

Tôi nghĩ một chút rồi nói với chú họ và Đinh Nhất: "Hai người xem thế này được không? Cháu sẽ một mình ra ngoài trước phối hợp với nhóm chú Lê, sau đó nghĩ cách đào một góc của cái hang xuyên qua tường mộ!"

Chú họ lập tức phản đối: "Nhất định không dược, đầu tiên là việc đào xới gây ra động tĩnh quá lớn, đến lúc đó chỉ sợ mọi người còn chưa đào được vào đến mộ thì đã bị phát hiện và bị đưa đến đồn công an rồi. Hơn nữa, cho dù mọi người có may mắn trốn được đội tuần tra, thì khi đào thông ngôi mộ này, cháu có nghĩ đến việc, cứu được bọn chú thì cháu cũng thả hết hơn trăm lệ quỷ trong ngôi mộ này ra ngoài không... Hậu quả của chuyện này cháu gánh nổi không?"

Tôi trợn tròn mắt thật to, chẳng lẽ tôi chịu muôn vàn khổ cực đến được chỗ này không những không cứu được chú họ còn hiến thêm Đinh Nhất sao? Dù thế nào tôi cũng không chấp nhận được kết quả này!

Đã đến bước đường cùng rồi, việc gì cũng phải thử xem sao, tôi nhìn về phía ma nữ áo trắng đang đứng bên cạnh và bảo: “Cô có biết cách phá giải đài Tịnh Hồn này không? Vì sao cô có thể tự do đi lại ở đây?”

Ma nữ áo trắng dùng vẻ mặt lo lắng nhìn tôi, không ngừng lắc đầu… tôi cũng không rõ cô ta lắc đầu thể hiện mình không biết, hay là cô ta biết nhưng không thể nói ra được?

Chú họ ngăn tôi lại: “Cháu hỏi cô ta cũng vô ích, cô ta không biết gì đâu!”

Tôi nóng nảy: “Cô ta có thể tự do đi lại ở đây chắc chắn phải có nguyên nhân, nếu như chúng ta có thể tìm được nguyên nhân này, biết đâu chú và Đinh Nhất cũng có thể đi ra!”

Chú họ lắc đầu: “Sở dĩ cô ta có thể tự do đi lại trong ngôi mộ này, là bởi vì cô ta đã chết trước khi đến được đài Tịnh Hồn này.”

“Nghĩa là gì ạ? Cháu không hiểu?” Tôi không hiểu lắm.

Lúc này Đinh Nhất nói xen vào: “Ý là cô ta đã chết ở phía bên kia đài Tịnh Hồn, hoặc là đã chết từ trước khi đài Tịnh Hồn này xây dựng xong.”

CHƯƠNG

ĐỒ TRANG TRÍ TRONG MỘ

Tôi hiểu ra ngay ý của Đinh Nhất và chú họ, trong lòng tôi không khỏi thấy hơi thương cảm cho ma nữ áo trắng kia, tôi thực sự sắp quẫn đến phát điên rồi nên lòng mới loạn như thế...

Ma nữ áo trắng năm lần bảy lượt cứu tôi trong ngôi mộ cổ này đã không dễ dàng gì rồi, làm sao có thể trông cậy cô ta phá giải đài Tịnh Hồn mà đến Đinh Nhất và chú họ cũng không đi qua được chứ?

Tôi vỗ trán, sau đó thở dài một hơi, muốn để đầu óc mình tỉnh táo lại... Mặc dù chúng tôi bây giờ đang bị vây trong thế cục chết này, nhưng tôi tin rằng chuyện gì cũng có cách giải quyết của nó.

Tôi đã đi qua được thì chứng tỏ đài Tịnh Hồn này cũng không phải không có chút sơ hở nào. Nghĩ vậy, tôi quay lại nói với Đinh Nhất và chú họ: "Hai người cứ ở đây chờ cháu, cháu đến đài Tịnh Hồn kia xem thử..."

Sau đó tay trái tôi nắm chặt lại, hơi khó khăn đứng lên khỏi xe ngựa, Đinh Nhất thấy thế ngăn tôi lại và nói: "Tay của cậu sao thế?"

Tôi biết anh ta muốn hỏi cánh tay trái đang nắm chặt của tôi, nên cố ý nói mập mờ: "Không sao, lúc nãy không cẩn thận ngã nên

bị trầy thôi.”

Đinh Nhất không tin, kéo tay trái tôi ra nhìn, sắc mặt anh ta lập tức trầm xuống. Bị anh ta dùng lực mạnh khéo bàn tay khiến vết thương bị đau, tôi lập tức hít một hơi lạnh...

“Cậu bị bệnh à? Ở nơi như thế này người ta tránh bị thương còn không kịp, cậu lại còn tự nắm tay thành thế này?” Đinh Nhất tức giận.

Chú họ nghe thấy thế vội vàng đến xem vết thương trên tay tôi, chú ấy nhìn qua rồi nặng nề nói: “Cháu... cháu có ngốc không hả? Tại sao lại khắc lên tay? Cháu đừng nói với chú vì cháu sợ mình quên mất phù chú kia, cho nên đã dùng dao khắc lên lòng bàn tay nhé?”

Tôi thành thật: “Lúc đó cháu thực sự không còn đủ sức để vẽ từng cái từng cái một, đành nghĩ ra một cách, chính là khắc lên bàn tay mình, sau đó đóng dấu từng cái một...”

Chú họ bất đắc dĩ lắc đầu: “Cũng chỉ có cháu mới nghĩ ra được cái cách này!”

Tôi thầm cười khổ trong lòng, không thế thì có thể làm thế nào? Trong tình huống lúc đó làm như vậy vừa đỡ tốn thời gian lại tiết kiệm sức lực.

Đinh Nhất lấy ít nước uống vốn đã chẳng còn bao nhiêu ra rửa vết thương cho tôi, tôi ngăn anh ta lại: “Đừng rửa, vết thương của tôi nhỏ hơn nhiều so với mọi người, nước không còn nhiều, để dành lại uống đi!”

“Cậu im mồm!” Đinh Nhất tức giận quát tôi một câu.

Tôi thấy anh ta thực sự tức giận, đành im lặng không nói gì nữa, để mặc anh ta thô bạo băng bó lại vết thương trên tay trái tôi.

Một lúc sau, tôi muốn nhanh chóng chuyển hướng đề tài này

nên chỉ vào ma nữ áo trắng vẫn đứng cạnh chú họ và nói: "Đúng rồi, lúc trước không phải chú nói là biết hài cốt của cô ta ở đâu sao? Hay là chúng ta tìm hài cốt của cô ta trước đi, biết đâu từ đó cháu có thể tìm được cách phá giải đài Tịnh Hồn kia, nói không chừng trong lúc luống cuống rời đi lại quên mất cô ta."

Chú họ ngẫm nghĩ rồi nói với tôi: "Lúc chú vừa xuống đây đã phát hiện xương cốt của cô ta, nó ở chỗ lần đầu tiên cháu gặp đám binh lính xương khô trong thông đạo ấy..."

Tôi không hiểu quay sang nói với Đinh Nhất: "Không thể nào! Lúc cháu và Đinh Nhất đến rất sạch sẽ, ngoài mười chín binh lính bằng xương ra thì không còn gì nữa?"

Lúc này Đinh Nhất vẫn còn hơi giận, nghe tôi nói vậy cũng chỉ hừ một tiếng bằng giọng mũi, xem như đồng ý với câu nói đó của tôi.

Chú họ lắc đầu: "Đó là vì các cháu nhìn không đúng vị trí, hài cốt của cô gái này không ở dưới đất..."

Tôi giật mình nói: "Không ở dưới đất thì có thể ở đâu? Chẳng lẽ ở trên không sao?"

Không ngờ chú họ lại gật đầu: "Ừm, chính là ở phía trên... Lúc đó khi các cháu đi qua thông đạo còn mải lo trước lo sau, chứ không ngẩng đầu nhìn lên trên trần, nếu không chắc hẳn đã nhìn thấy bộ xương của cô ta treo ở đó."

"Treo bên trên? Tại sao lại treo bên trên ạ?" Tôi lấy làm khó hiểu.

Chú họ nghe xong thì nhún vai và nói: "Chuyện này thì ai mà biết được? Trừ phi hỏi được chủ nhân của ngôi mộ này, nếu không ai biết được mục đích hai nghìn năm trước của hắn là gì?"

Tôi cảm thấy chuyện này có điểm kỳ lạ, nên nói với chú họ:

“Nếu như bộ xương của cô ta được treo ngay trên đỉnh đầu khi bọn cháu đi qua, tại sao cháu lại không cảm nhận được gì?”

Chú họ giải thích: “Đó là bởi vì xương cốt của cô ta có điểm đặc biệt, không giống như thi thể được chôn cất bình thường…”

“Không giống? Không giống chỗ nào ạ?” Tôi tiếp tục hỏi.

Chú họ nói cho tôi biết: “Mặc dù khi đó chú cũng vội nên chỉ nhìn thoáng qua, nhưng theo suy đoán của chú thì ở đó chỉ còn một tấm da người mà thôi…”

“Cái gì?” Trong lòng tôi lập tức cảm thấy sợ hãi, từ trước tôi đã nghe nói người xưa đối xử với những nô lệ chôn theo vô cùng tàn nhẫn, nhưng đến khi thực sự gặp phải, trong lòng tôi vẫn không khỏi cảm thấy buốt lạnh.

Sau đó chú họ nói cho tôi biết, cá nhân chú ấy cảm thấy sở dĩ chủ nhân ngôi mộ này đặt bộ da của ma nữ áo trắng ở đường dẫn vào mộ, mục đích chính là để dọa người khác mà thôi… nói thẳng ra cô ta chỉ đơn giản là một thứ trang trí trong ngôi mộ cổ này.

Tôi không khỏi cảm thương cho ma nữ áo trắng, bị chôn theo người khác đã đủ khổ rồi, lại còn bị người ta lột da dán ở trên đường vào mộ nữa…

Nghĩ đến đây máu nóng trong người tôi không khỏi cuộn trào, thế là tôi lấy một cái giáo trong tay một tên lính xương khô rồi nói với ma nữ áo trắng: “Đi, đưa tôi đi tìm xương cốt của cô…”

Ma nữ áo trắng rụt rè gật đầu, sau đó lơ lửng bay phía trước dẫn đường cho tôi. Đinh Nhất kéo tôi lại nói: “Cậu điên rồi à, với thể lực của cậu bây giờ có thể một mình đi đến đầu kia của thông đạo à?”

Tôi nhếch miệng cười: “Yên tâm, chưa đưa được hai người ra khỏi đây tôi không chết được đâu…”

Đinh Nhất còn định nói gì đó thì bị chú họ tôi ngăn lại: “Được rồi, cứ để nó đi đi!”

Tôi ra vẻ ung dung nói với họ: “Chú ngoan ngoãn ở đây chờ cháu quay lại nhé!”

Thật ra, sở dĩ tôi nhất định muốn tìm được tấm da của ma nữ áo trắng… không phải vì muốn tỏ ra anh hùng, mà là muốn thông qua bộ da kia cảm nhận được ký ức tàn hồn của ma nữ áo trắng.

Bởi vì tôi vẫn cảm thấy đài Tịnh Hồn này không phải không thể phá nổi, nhất định có cách để tôi đưa chú họ và Đinh Nhất ra ngoài…

Đi qua đài Tịnh Hồn lần nữa, những mẩu vụn ký ức trong nháy mắt ùa vào đầu tôi, tôi biết lúc này mình không có cách nào để chống lại, cũng không muốn lãng phí công sức suy nghĩ chuyện này. Thế nên tôi cứ để những ký ức đó chảy vào đầu óc mình, chỉ mong dung lượng của não tôi đủ lớn, nếu không cứ đi qua đi lại như thế này, chỉ sợ đầu tôi sẽ nổ tung mất.

CHƯƠNG

XÍCH TINH VÂN*

** Là một loại vũ khí hình xích trong bộ truyện tranh Áo Giáp Vàng - Saint Seiya của Nhật Bản.*

Từ chỗ chúng tôi đang đứng hiện nay đi đến đầu bên kia của thông đạo, nơi chúng tôi gặp lính xương khô lần đầu tiên, ngoài đài Tịnh Hồn ra thì cả đoạn đường còn lại đều ổn cả, không có bất kỳ thứ gì ngăn cản.

Ma nữ áo trắng vẫn luôn bay lững lờ ở đằng trước dẫn đường cho tôi, tôi đoán là... trong lòng cô ta đang rất hy vọng vào việc tôi có thể đưa cô ta rời khỏi chỗ này. Kết quả khi tôi đi đến đầu bên kia thông đạo mới phát hiện ra, vị trí treo xác của cô ta rất có thể chính là chỗ Đinh Nhất bị trúng tên.

Tôi cần cẩn thận hơn, đừng để chưa kịp cứu Đinh Nhất và chú họ ra thì tôi đã bị bắn thành mứt trái cây rồi! Tôi nhớ Đinh Nhất bị trúng mưa tên, là vì khi đó tôi đạp phải một viên gạch hơi lung lay. Sau đó phải nhờ Đinh Nhất dùng mũi tên sắt kiểm tra từng viên gạch khác, chúng tôi mới có thể an toàn đi đến cuối thông đạo.

May mắn là tôi nhớ được lúc đó làm thế nào mà chúng tôi đi qua được, cho nên bây giờ tôi chỉ cần dựa theo cách đó quay lại là

được.

Ánh sáng phía bên này của ngôi mộ rất yếu, tôi vừa đi vừa dùng đèn pin chiếu lên đầu, hy vọng có thể tìm được thi cốt của ma nữ áo trắng...

Nhưng tôi đột nhiên phát hiện ra, sau khi tôi đi vào đoạn đường này thì ma nữ áo trắng kia đã biến mất không thấy đâu nữa, chẳng lẽ cô ta đã quay lại trong hài cốt của mình?

Trong lúc tôi vẫn còn đang nghi ngờ, thì tôi đột nhiên phát hiện ra trên đỉnh đầu tôi hình như có treo thứ gì đó? Tôi nhìn kĩ, phát hiện đó là một bộ váy áo của phụ nữ, vạt váy rất dài giống như bộ váy mà ma nữ áo trắng mặc trên người.

Tôi vội vàng đi đến, sau đó dùng đèn pin chiếu lên trên tỉ mỉ quan sát... Từ dưới nhìn lên, trông nó giống như một bộ trang phục bị treo ngược vậy. Nhưng tôi nhanh chóng nhận ra, bên trong vạt áo này có một đôi giày vải giống với chiếc giày mà ma nữ áo trắng kia đi dưới chân...

Chắc là đúng rồi, đây chính là tấm da của ma nữ áo trắng! Nhưng vấn đề là cô ta bị treo quá cao, cho dù tôi dùng ngọn giáo trong tay kéo xuống, thì cùng lắm cũng chỉ có thể chạm đến nửa người trên của cô ta, chứ không thể nào chặt đứt được sợi dây đang treo cô ta được.

Trong lúc tôi đang phát sầu, thì ma nữ áo trắng lại hiện thân, không biết cô ta tìm được ở đâu một đống quần áo bồi táng ném dưới chân tôi...

Lúc đầu tôi chưa hiểu cô ta có ý gì, đến tận khi cô ta làm động tác ném tôi mới hiểu ra, cô ta muốn tôi dùng những bộ quần áo này làm thành dây thừng, sau đó một đầu buộc thứ gì đó sắc bén, rồi cắt đứt sợi dây đang treo cô ta.

Những động tác này hơi khó so với khả năng của tôi, đầu tiên là

tôi không nhìn rõ vị trí trên đầu cô ta, nhỡ đâu ước lượng sai khoảng cách đâm vào người cô ta thì làm sao? Bây giờ cô ta chỉ còn lại một tấm da, nếu thực sự bị ngọn giáo đâm vào rách mất thì sao?

Hơn nữa đống quần áo này đã bị bồi táng hơn hai nghìn năm rồi, chắc hẳn vải vóc đã bị phân hủy không còn hình dáng, làm sao có thể làm thành dây thừng được chứ?

Nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của ma nữ áo trắng, tôi không thể không nhặt những quần áo này lên kiểm tra, kết quả lại khiến tôi ngạc nhiên, những bộ quần áo này vẫn còn rất chắc chắn...

Trong lòng tôi rất tò mò không hiểu những bộ trang phục này làm bằng chất liệu gì? Vì sao đã bị bồi táng hơn hai nghìn năm mà vẫn còn giữ nguyên được tính chất ban đầu của lụa như thế? Chẳng lẽ đây chính là tơ lụa trong truyền thuyết?”

Tôi không nghiên cứu nhiều về chất liệu quần áo, chỉ biết cái áo thun tôi đang mặc nếu không phải là thuần cotton thì là polyester, nên tự nhiên cũng không có cơ hội được tiếp xúc với loại tơ lụa cao cấp giống như thế này.

Mà mấy thứ quần áo này có cao cấp thế nào, thì vận mệnh của bọn chúng cũng chỉ có thể là bị tôi xé ra thành dải… Trong nhất thời tôi đột nhiên cảm thấy tội lỗi, nếu những nhà khảo cổ biết tôi đối xử với những bộ trang phục này như thế nào, thì chắc có lẽ họ đều muốn đâm chết tôi cho rồi.

Tôi lấy con dao bạc của Đinh Nhất ra cắt những bộ quần áo này thành từng dải, sau đó bện chúng lại thành một sợi dây thừng to bằng đầu ngón tay.

Bây giờ trên người tôi chỉ còn con dao bạc này là vũ khí hiệu quả nhất, thế nên tôi cột nó vào một đầu dây, sau đó cuộn tròn dây thừng lại, đi qua đi lại trong gian mộ này tìm cảm giác.

Mặc dù vũ khí này được làm tạm bợ, nhưng vẫn có cảm giác như là xích Tinh Vân vậy... nhưng tôi ướm thử mãi vẫn không tìm được chỗ nào cảm thấy có thể ném phát ăn ngay, cắt đứt sợi dây thừng buộc tấm da kia.

Sau đó tôi tìm một vị trí đứng tương đối hợp lý, nhìn vị trí bộ da người trên đầu, sau đó quyết tâm liều một lần quăng xích Tinh Vân trong tay ra.

Ban đầu tôi định dùng thứ này chặt đứt sợi dây buộc bộ da người, nhưng sau khi ném nó ra tôi nhận thấy muốn cắt sợi dây kia không dễ.

Quả nhiên, sau khi con dao bạc bay lên thì quấn vào bên trên bộ da người, giống như quấn chặt vào bộ da người vậy. Tôi trợn tròn mắt, lần này thì hay rồi, mất cả chì lẫn chài.

Trong lòng cuống lên, tay tôi không kiềm chế được lực, cứ thế dùng hết sức kéo dây thừng trong tay, muốn kéo con dao bạc lại... Kết quả kéo một lúc thì có tiếng đồ vật rơi xuống rầm rầm, đập thẳng xuống chỗ trước mặt tôi.

Chờ đến sau khi tôi phản ứng kịp thì mặt mũi đã đầy bụi, trong lòng còn ôm một bộ quần áo trắng nặng hơn bình thường...

Trong lúc hỗn loạn, tôi vẫn cảm nhận được một chút ký ức tàn hồn, thế là tôi nhanh chóng đặt vật kia xuống đất, sau đó xoa xoa lớp bụi trên mặt đèn pin rồi soi đèn nhìn kĩ... Quả nhiên dưới bộ váy áo kia có một bộ da người mỏng như cánh ve.

Tấm da người này vô cùng hoàn mỹ, không biết chủ nhân ngôi mộ này đã dùng công nghệ nào để bảo tồn bộ da người hoàn hảo thế này. Vừa rồi tiếp xúc trực tiếp với nó, tôi đã cảm nhận được chút ký ức tàn hồn, hóa ra ma nữ áo trắng này tên là A La.

Nhưng điều khiến tôi không thể ngờ tới là, cô gái đáng thương này khi còn sống lại là một ông chúa*!!

** Ông chúa: là một tước hiệu hoàng gia Đông Á dành để gọi con gái của các chư hầu vương.*

Dưới triều Hán, con gái của hoàng đế được gọi là công chúa, còn con gái của hầu vương thì được gọi là ông chúa, cách gọi này tương đương với cách gọi quận chúa bình thường.

Theo cách phân chia địa vị thời bấy giờ, con gái của hầu vương không thể là kẻ bồi táng theo người chết được, không biết vì nguyên nhân gì mà cô ta lại xuất hiện trong ngôi mộ này?

Có lẽ khi nãy thời gian tiếp xúc quá ngắn nên tôi chỉ cảm nhận được một chút ký ức của tàn hồn, nếu tôi muốn biết nhiều chuyện hơn thì tôi phải chạm vào tấm da này lâu hơn mới được.

Tôi nhẹ nhàng đặt tay lên trên tấm da người, muốn cảm nhận ký ức khi còn sống của A La. Nhưng không biết có phải vì tấm da người quá mỏng hay không mà tôi sờ thử mấy lần đều không cảm nhận được gì.

Nghĩ lại khi nãy tôi cảm nhận được ký ức là khi ôm bộ da này trong lòng, không lẽ tôi nhất định phải ôm bộ da này vào lòng mới được sao?

CHƯƠNG

LỠ NẢY SINH TÌNH CẢM

Nhưng phụ nữ thời cổ đại không phải luôn chú trọng lễ giáo à, hơn nữa khi còn sống A La là một ông chúa đấy, nếu như tôi cứ thế ôm bộ da của cô ta vào trong ngực... có khi nào sẽ chọc cô ta giận không?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chuyện đã đến nước này... làm sao còn chú ý được nhiều như thế nữa? Vì thế tôi ngồi xổm trên đất, nhẹ nhàng vươn tay ôm bộ da kia vào lòng, động tác vô cùng nhẹ nhàng cẩn thận, giống như ôm cả người A La vào trong lòng chứ không phải chỉ là bộ da mỏng manh này.

Trong nháy mắt, những ký ức khi còn sống của A La chậm rãi hiện lên trước mắt tôi... Cô ta là con gái của Lưu Truy Xuyên Vương, từ nhỏ đã được cha hết lòng yêu thương, nâng niu như viên ngọc quý trong lòng bàn tay.

Theo lý mà nói, một ông chúa được tôn sùng như vậy không thể nào lại rơi vào kết cục như thế này được, thi thể của cô ta càng không thể xuất hiện trong lăng mộ của cha mình được... Xem ra, có những sự thật lịch sử nếu không tự mình trải qua thì các nhà sử học dù có nghĩ đến vỡ đầu cũng không đoán ra được một hai phần!

A La chết khi mới mười sáu tuổi, là tuổi đẹp nhất của một

người con gái, một ông chúa ở tuổi này đáng lẽ nên tìm được một người chồng tốt, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới mới đúng, nhưng không hiểu sao cô ta lại bị biến thành một người bồi táng theo cha mình.

Mặc dù A La vẫn không chịu tin đây là sự thật, nhưng chuyện đã đến nước này, cho dù thân phận cô ta cao quý đến thế nào cũng không thể thay đổi vận mệnh của mình.

Chỉ có một điều khiến cô ta nghĩ mãi không hiểu, người cha luôn yêu thương mình hết mực vì sao trước khi chết lại thay đổi tính khí như vậy? Trước sau giống như là hai người khác nhau! Đến tận khi cô ta bị đưa vào trong lăng mộ chuẩn bị chịu chết, mới hiểu được nguyên nhân của tất cả chuyện này đều là hậu quả do chuyện mình gây ra từ ba năm trước.

Khi đó A La mười ba tuổi, là độ tuổi đang hồn nhiên ngây thơ, vì có cha yêu thương vô hạn, nên mỗi ngày cô đều trải qua vô lo vô ưu, không biết buồn phiền...

Có một lần cô đến phủ thượng của cô cô chơi, thấy trong đình viện của cô cô nở rất nhiều hoa tươi đẹp, A La rất thích nên muốn xin cô cô mang những loài hoa này về phủ trồng.

Nhưng cô cô của cô lại nói, những loài hoa này có thể cho cô, nhưng dù cô có mang về trồng cũng chưa chắc đã sống được! Nếu như cô muốn ngày nào cũng được ngắm những bông hoa xinh đẹp này thì nhất định phải đưa cả thợ làm vườn vào trong cung mới được.

A La khi đó chưa biết suy nghĩ sâu xa, cô ta chỉ nghĩ đến chuyện ngày nào cũng được ngắm những bông hoa xinh đẹp này, nên nói với cô cô: “Chuyện đó có khó gì? Cô cô cho cháu thợ làm vườn đó là được mà?”

Cô cô của A La cũng không nói gì, chỉ lệnh cho người làm gọi

người thợ làm vườn kia đến, bảo hắn thu xếp đồ đạc sau đó cùng ông chúa hồi cung.

Nhưng khi A La nhìn thấy người thợ làm vườn kia, trong lòng cô ta không khỏi cảm thấy rung động, không ngờ những bông hoa xinh đẹp này lại được nuôi dưỡng bởi bàn tay của một người con trai có ngoại hình thanh tú...

Người con trai kia tên là Điền Nghị, tuổi của hắn cũng không lớn hơn A La bao nhiêu, nhưng khí chất của hắn lại khiến người khác có cảm giác hắn đã trải qua sương gió, xem ra là một người có chuyện cũ.

A La từ nhỏ lớn lên ở trong cung, bạn chơi cùng với cô đều là a hoàn và hoạn quan, từ trước đến nay ngoài cha mình, cô chưa từng tiếp xúc với người khác giới nào khác, bởi vậy khi lần đầu nhìn thấy Điền Nghị, cô rất tò mò.

Thời bây giờ có thể xem đó như là cảm xúc của một cô gái mới biết yêu, nhưng ở thời đó, với địa vị xã hội của A La và Điền Nghị, mối quan hệ của hai người bọn họ mãi mãi chỉ có thể là chủ nhân và nô tài mà thôi.

Ngay lúc đó A La cũng không biết đó là cảm giác gì, có lẽ cô chỉ nghĩ mình rất thích người hầu tên Điền Nghị này, muốn giữ Điền Nghị lại bên mình để hắn mãi mãi trồng hoa cho cô.

Nhưng A La không biết rằng, cô cô đưa Điền Nghị cho cô, vì vốn Điền Nghị chẳng phải là thợ làm vườn gì cả, mà chính là một mật thám được huấn luyện nghiêm chỉnh. Bà ta muốn để Điền Nghị ở bên cạnh A La là vì muốn điều tra một số chuyện xảy ra trong cung.

A La ngây thơ không thể ngờ cô cô mình lại lợi dụng mình đưa mật thám vào trong cung, cô ta chỉ đơn thuần tò mò làm thế nào mà Điền Nghị có thể trồng ra những bông hoa xinh đẹp kia?

Cứ như vậy, nửa năm sau trong đình viện của A La đã nở đầy hoa tươi do Điền Nghị tự tay trồng, mà giữa cô và Điền Nghị cũng nảy sinh một loại tình cảm không thể nói rõ thành lời.

Nhưng đến một ngày, sự tình bại lộ, âm mưu của cô cô bị cha của A La phát hiện ra, cha A La nổi giận lôi đình nhốt Điền Nghị vào đại lao.

Sau khi A La biết chuyện này đã cho người chuyển lời cho Điền Nghị, nói dù thế nào cô nhất định sẽ nghĩ cách cứu hắn ra. Sau đó cô hết lời năn nỉ cha, mong ông thả Điền Nghị ra... nhưng không ngờ, người cha chưa từng từ chối cô chuyện gì lại thẳng thừng cự tuyệt.

Trong trí nhớ của A La, cho đến bây giờ cha luôn đáp ứng mọi yêu cầu của cô, cô chưa từng bị từ chối như vậy bao giờ. Sau này, A La nghe được từ mọi người trong cung mới biết chân tướng sự việc, đó là một sự đả kích quá lớn, đến nỗi chỉ sau một đêm A La đã không còn là cô gái ngây thơ lãng mạn lúc trước nữa.

Bởi vì chuyện này có liên quan đến bê bối của hoàng tộc, cho nên cha của A La đã ém nhẹm mọi chuyện xuống. Ông tuyên bố với người ngoài rằng hoàng muội của mình, cũng chính là cô cô của A La bị bệnh nặng, thực ra là bị ông âm thầm giam lỏng, còn đối với mật thám Điền Nghị thì bị gán cho một tội trộm cắp rồi chịu cực hình.

A La biết Điền Nghị chết rất thảm, cha cô sợ Điền Nghị khi bị hành hình sẽ nói ra quan hệ của hắn và A La, nên đã sai người cắt lưỡi của hắn. Thật ra lúc đó mặc dù A La không có khả năng cứu được Điền Nghị nhưng lại có thể khiến hắn không phải chết thảm như vậy... Nhưng sau khi A La biết được chân tướng sự việc đã không còn quan tâm đến chuyện sống chết của Điền Nghị nữa.

Từ đó về sau, Điền Nghị trở thành điều cấm kỵ trong lòng A La,

trước đó mặc dù cô thích Điền Nghị, nhưng tình cảm này không chịu nổi một chút đả kích của việc tranh đấu trong gia tộc, hơn nữa từ đầu A La đã hiểu rõ, mình cũng không thể lấy một hạ nhân.

Điền Nghị chẳng qua chỉ là một đoạn tình cảm nhất thời mà thôi, A La còn ít tuổi mặc dù vẫn ngây thơ hồn nhiên, nhưng dù sao cũng lớn lên trong cung, mưa dầm thấm lâu cô cũng hiểu được sự tranh đấu tàn khốc trong hoàng tộc, mà Điền Nghị đối với cô cũng chỉ như một món đồ chơi được yêu quý nhiều hơn mà thôi...

Nhưng A La không bao giờ ngờ được, Điền Nghị đã chết được ba năm lại quay về báo thù, đến giờ khắc này cô mới hiểu vì sao trước khi qua đời tính tình cha cô lại thay đổi nhiều đến thế! Hóa ra cha cô đã chết từ trước đó rồi, mà Điền Nghị đã biến thành lệ quỷ dùng thân thể cha cô thành một cái túi da.

Trong lăng mộ của cha cô, người cha đã chết nhiều ngày lại lần nữa đứng trước mặt, chất vấn cô vì sao khi đó lại lừa mình?

Lúc đó A La rất sợ hãi, cô đau khổ năn nỉ Điền Nghị buông tha cho mình, cô giải thích rằng khi đó mình còn nhỏ, lúc biết chân tướng sự việc đã quá sợ hãi, nên không biết phải làm thế nào để cứu hắn!

CHƯƠNG

BẠCH XÀ HIỆN CHÂN THÂN

Bây giờ xem ra Điền Nghị không những không buông tha cho cô, mà còn muốn cô phải chết thảm hơn những kẻ khác gấp mười lần... Tôi cũng không biết phải nói về tình cảm giữa Điền Nghị và A La như thế nào, chỉ biết rằng tình yêu đối với người khác thì như tình yêu thần tiên, còn tình cảm của hai người bọn họ thì giống như tình yêu của kẻ tâm thần vậy.

Sau khi tôi lấy lại tinh thần từ trong ký ức của A La, thì kinh hãi phát hiện ra tấm da người trong tay không thấy đâu nữa! Tôi vừa định đứng dậy thì cảm thấy bên tai mát lạnh, ngay sau đó nghe được một giọng con gái ngọt ngào: "Chàng thấy ta đẹp không?"

Tôi lập tức trợn tròn mắt, trong lòng thầm nghĩ chuyện quái gì thế này? Sao cô ta đột nhiên lại biết nói chuyện rồi! Không ngờ chưa đợi tôi kịp phản ứng thì cảm thấy một đôi tay mềm mại lạnh buốt của con gái nhẹ nhàng khoác lên vai tôi...

"Cảm ơn chàng đã thả ta ra, cũng cảm ơn chàng đã giết Điền Nghị thay ta.... Tiểu nữ không có gì đáng quý để báo đáp, không bằng lấy thân báo đáp có được không?" Giọng cô ta dịu dàng vang lên bên tai tôi.

Lý trí nói cho tôi biết chuyện này không đúng, nhưng khi tôi

nghĩ ra việc phải lấy Kim Cương Xử, thì phát hiện mình không thể cử động được...

"Chàng đúng là một người tốt, trong trăm nghìn năm qua ta đã cầu cứu vô số người, nhưng cuối cùng chỉ có chàng thả ta ra... Ta có đẹp không? Ta đi cùng chàng về nhà được không?" Giọng nói của A La như có ma lực, dù trong lòng tôi vẫn hiểu rõ mọi chuyện, nhưng thân thể lại không thể cử động được.

Tôi thật không ngờ, bản thân đã trải qua bao phong ba bão táp, vậy mà lại bị lật thuyền trong khe A La này? Tôi biết hiện giờ tốt nhất là không nên nghe tiếng nói của A La, nhưng thân thể tôi không chịu theo suy nghĩ, cứ thế từ từ quay đầu lại, A La đã mặc lên tấm da người đứng sau lưng tôi.

A La bây giờ không thể coi là mỹ nữ, nhưng trong trí nhớ của cô ta mà tôi đã nhìn thấy khi A La còn sống... Ngoại hình của cô ta thực sự là vô cùng xinh đẹp, lại thêm khí chất vương giả càng thêm thu hút người khác.

Nếu tôi là Điền Nghị năm đó cũng khó tránh bị cô ta mê hoặc... Nhưng tôi biết sắc đẹp của A La có độc, người đàn ông nào yêu cô ta nhất định không có kết cục tốt, trước đây như vậy bây giờ cũng như thế.

Nhưng vấn đề hiện giờ là tôi không thể cử động được, chỉ có thể mặc cho cô ta điều khiển, tôi cảm giác được tấm da người kia dán chặt lên người mình, nếu như không phải còn cách lớp quần áo, có lẽ nó đã muốn tiến sâu vào trong cơ thể tôi rồi.

Một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu tôi, không phải là cô ta muốn chiếm cơ thể của tôi chứ? Nhưng cô ta là ma nữ! Cho dù muốn cướp xác cũng phải cướp của phụ nữ chứ? Có điều nghĩ lại thì làm gì có cô gái nào lại đi đến chỗ này? Bây giờ cô ta chỉ cần một thân thể có thể đưa cô ta ra khỏi chỗ này mà thôi, cho nên cần

gì phải quan tâm là nam hay nữ.

Bây giờ tôi thực sự cảm thấy hối hận vì mình đã quá chủ quan, thấy ma nữ áo trắng này giúp đỡ mình mấy lần liền cho rằng cô ta là người lương thiện, ai ngờ lại là cái bẫy để tôi chui đầu vào? Có điều nghĩ lại cũng thấy đúng, so với Đinh Nhất thì chỉ có mình tôi mới có thể bị trúng chiêu này, xem ra ngay từ đầu cô ta đã xác định mục tiêu là tôi rồi.

Lúc này tôi nhắm chặt mắt, trong lòng không ngừng tự hỏi làm thế nào để thoát được A La, thế nhưng ma nữ này cũng không dễ dàng buông tha cho tôi, hai cánh tay không ngừng di chuyển trên người tôi, trêu chọc tôi đến buồn bực mất tập trung…

Không biết năm đó khi Đường Tăng bị nữ yêu tinh trêu ghẹo đã dựa vào kinh Phật gì để ngưng thần tĩnh khí nhỉ? Uổng công một đời trước tôi là cao tăng đắc đạo, đến bây giờ ngay cả một đoạn kinh Phật hàng yêu cũng không biết!

Đột nghiên tôi nghĩ đến một vấn đề, Bạch Linh Nhi đâu? Không phải cô ta chờ tôi ở lối vào đài Tịnh Hồn sao? Sao lúc nãy khi tôi đi ra lại không thấy cô ta đâu? Chẳng lẽ cô ta cũng trúng kế của A La?

Nhưng tôi nhanh chóng phủ định suy đoán này, mặc dù với cấp độ này A La thừa sức đối phó với mấy tên đàn ông, nhưng Bạch Linh Nhi không những là nữ, còn là rắn yêu nghìn năm, sao có thể dễ dàng bị A La mê hoặc được?

Nghĩ đến đây trong lòng tôi thầm thở phào, tôi được cứu rồi! Chắc chắn Bạch Linh Nhi đã phát hiện ra A La có vấn đề, chỉ là khi đó A La năm lần bảy lượt cứu tôi, cho nên nhất thời cô ta chưa biết làm thế nào để cho tôi hiểu.

Nhưng bây giờ A La quấn ngày càng chặt, Bạch Linh Nhi thì lần chần mãi không chịu hiện thân, không phải là cô ta muốn chờ tôi

"mất thân" rồi mới xuất hiện chứ? Trong lúc tôi đang suy nghĩ linh tinh, bỗng nhiên trong bóng tối trước mặt có hai điểm đỏ đang từ từ tiến lại gần tôi.

Lúc đầu tôi còn tưởng là đèn hồng quang trên thiết bị điện tử nào đó, nhưng đến khi hai điểm đỏ đó đến gần tôi mới phát hiện ra, đó là hai con mắt của bạch xà!

Tôi không ngờ Bạch Linh Nhi lại xuất hiện trong hình dạng thực! Nhưng tôi biết dù là trong hình dáng con người hay rắn thì cô ta đều sẽ không hại tôi... Đừng thấy chân thân của Bạch Linh Nhi là một con rắn to như cái thùng nước, nhưng nó di chuyển vô cùng nhẹ nhàng, không phát ra một tiếng động nào, đến một tiếng vang cũng không có.

Không ngờ khi bạch xà đi đến trước người tôi thì đột nhiên đứng cao lên, sau đó há to chiếc miệng như cái bồn máu nhắm thẳng vào đầu tôi lao đến! Lúc đó trong nháy mắt tôi bị choáng váng, thầm nghĩ Bạch Linh Nhi không phải thực sự muốn ăn thịt tôi chứ? Nhưng sau đó tôi cảm thấy cái miệng của cô ta dừng lại cách đầu tôi khoảng năm centimet, sau đó bắt đầu không ngừng hít vào...

Ngay sau đó tôi cảm nhận được tấm da người vẫn luôn bám chặt vào người tôi đột nhiên bị một lực bên ngoài kéo bay ra! Tôi lập tức cảm thấy cả người được thả lỏng, chân tay được khôi phục tự do.

Tôi vội vàng quay đầu nhìn lại, tấm da của A La đã bị bạch xà hút vào trong miệng, theo từng tiếng kêu gào thảm thiết của ma nữ, bạch xà không hề do dự nuốt bộ da kia vào trong bụng...

Cả loạt hành động này đều diễn ra chỉ cách đầu tôi có năm centimet, tôi còn cảm nhận được từng luồng gió tanh từ trong miệng rắn phun ra, khiến tôi phải nuốt nước bọt.

Tôi không ngờ Bạch Linh Nhi cũng thích hấp thụ ma quỷ, thế mà lúc trước cô ta còn luôn cảnh cáo tôi không được giết ma quỷ? Chẳng lẽ ăn ma quỷ thì không bị nghiệp chướng à?

Sau khi tay chân có thể hoạt động tôi lập tức lùi về sau mấy bước, tôi cũng không muốn cứ ngồi mãi dưới cái miệng máu khổng lồ của con rắn trắng kia... Biết đâu khi Bạch Linh Nhi hiện chân thân lại quên mất tôi là ai, cắn tôi một cái là xong rồi.

Bạch xà thấy tôi có vẻ sợ hãi lùi về sau mấy bước, thì phát ra tiếng cười như chuông bạc: "Nhìn anh sợ thế nào kìa, chẳng lẽ tôi còn đi ăn thịt anh sao?"

Tôi ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Chuyện này... đây chẳng phải là phản xạ có điều kiện đấy à?"

Thật ra trong lòng tôi biết bạch xà sẽ không bao giờ cắn tôi đâu, năm đó cô ta chịu đựng vết thương nặng chấp nhận bị nhốt trong hang sâu với Tuệ Không, mặc dù cuối cùng là Tuệ Không liều mình cứu cô ta, nhưng đến cuối cùng cũng vĩnh viễn nhốt cô ta trong cái hang đó. Cho dù là như vậy cô ta cũng không ăn thịt Tuệ Không, mà còn trông coi thi hài của Tuệ Không hơn nghìn năm qua.

CHƯƠNG

THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP

Nhưng tôi là người sợ rắn từ nhỏ, lại chưa từng nhìn thấy con rắn nào lớn đến thế, cho nên mỗi lần tôi nhìn thấy chân thân của Bạch Linh Nhi thì đều luống cuống, thế là tôi dùng tay che mắt lại rồi nói chuyện với Bạch Linh Nhi: "Chị hai à, chị có thể trở lại hình người được không?"

Bạch xà cũng không nói nhiều, nhoắng một cái biến từ thân rắn thành Bạch Linh Nhi hoạt bát đáng yêu.

Tôi lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Sao cô lại hiện nguyên hình thế?"

Bạch Linh Nhi đi đến cạnh tôi, nói với vẻ tức giận: "Anh đó, anh đó! Anh nói xem anh có gì tốt? Vừa thấy ma nữ xinh đẹp là không dời bước nổi luôn!"

Tôi cảm thấy quá oan uổng, khi lần đầu tôi nhìn thấy ma nữ A La kia, mặt cô ta lúc nào cũng cắm xuống đất, làm sao mà tôi nhìn được khuôn mặt của cô ta có xinh hay không mà bị mê hoặc chứ? Chủ yếu là do cô ta đã cứu tôi mấy lần cho nên tôi mới buông lỏng cảnh giác với cô ta, ai ngờ cô ta đã biến thành ma rồi vẫn còn quỷ kế đa đoan như thế.

Lúc đầu tôi còn muốn thông qua ký ức tàn hồn của A La tìm

hiểu những chuyện liên quan đến đài Tịnh Hồn, nhưng A La cũng không biết gì về chuyện này, mặc dù cô ta đã bị giam hãm ở đây cả nghìn năm, nhưng suy nghĩ trong lòng rất đơn giản, chỉ có nỗi hận thù với Điền Nghị và ý muốn rời khỏi nơi đây mà thôi…

Đến cuối cùng đài Tịnh Hồn này vẫn là bậc thang mà chúng tôi không thể đi qua! Xem ra cứ đặt hy vọng vào nơi khác thì chẳng có nghĩa lý gì, muốn phá giải đài Tịnh Hồn này chỉ có thể từ chính bản thân nó tìm ra mà thôi.

Lúc này Bạch Linh Nhi đưa cho tôi một thanh sô cô la và nói: "Bây giờ anh bị mất máu quá nhiều, trên người tôi cũng không có thứ gì khác, anh ăn tạm cái này trước đi!"

Tôi không ngờ một con rắn yêu như Bạch Linh Nhi lại mang theo sô cô la bên người? Tôi còn tưởng cô ta sẽ mang theo mấy loại như thịt chuột khô gì đó chứ?

Bạch Linh Nhi thấy tôi nhìn chằm chằm vào thỏi sô cô la với vẻ kỳ quái, mãi không chịu cầm lấy ăn thì không nhịn được mà nói: "Đây là hàng nhập khẩu, không hết hạn sử dụng đâu, mau ăn đi?"

Tôi cười thầm trong lòng, không ngờ cuộc sống của Bạch Linh Nhi bây giờ an nhàn thật đấy nhỉ, ngay cả sô cô la cũng là hàng nhập khẩu cơ! Sau đó tôi cũng không nghĩ nhiều nữa, thoải mái ăn thanh sô cô la kia.

Sau khi ăn xong, thể lực của tôi cũng hồi phục được một chút, không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không mà ánh mắt tôi nhìn mọi thứ cũng rõ ràng hơn. Sau đó tôi lại ung dung đi về phía đài Tịnh Hồn, cẩn thận quan sát những lỗ khảm lít nha lít nhít kia…

Mặc dù tôi không rõ đài Tịnh Hồn này được làm dựa theo nguyên lý gì? Nhưng tôi biết khi mình đi đến đài Tịnh Hồn sẽ không bị xuất hồn, bởi vậy tôi nhất định phải tìm hiểu xem vì sao

tôi đi qua nó mà không bị làm sao?

Lúc này Đinh Nhất và chú họ nghe được tiếng bước chân nên cũng đi đến phía đối diện đài Tịnh Hồn, chú họ thấy tôi quay lại thì hỏi: “Thế nào? Tìm được thi thể của ma nữ kia chứ?”

Tôi ủ rũ lắc đầu: “Chú đừng nhắc đến nữa, tìm thì tìm được rồi, nhưng cháu bị con ma nữ đó lừa rồi!”

Đinh Nhất và chú họ nghe thấy thế đều biến sắc, vội hỏi tôi có chuyện gì?

Tôi ngượng ngùng gãi gãi đầu và nói: “Tóm lại là chuyện dài dòng lắm, nhưng mà bây giờ không sao rồi.”

Không ngờ Bạch Linh Nhi bên cạnh đột nhiên nói xen vào: “Ui, sao không dám nói thế? Không phải suýt chút nữa là anh được ma nữ kén làm rể đưa về nhà à?”

Tôi tức hổn hển nói: “Cái gì cơ? Lúc đấy con ma nữ kia muốn cướp xác tôi đấy, lại còn làm rể? Tôi không có phúc hưởng thụ vị ông chúa điện hạ kia đâu!”

Chú họ nghe xong mới thở phào nói: “Không có chuyện gì là tốt rồi, chú bảo mà, sao một ma nữ lại có thể lương thiện như thế chứ? Cũng trách chú đã quá khinh thường nó!”

Tôi than nhẹ: “Thật ra, lúc trước nếu không có cô ta có lẽ cháu thực sự đã chết rồi, nếu như cô ta không có ý xấu thì cháu sẽ đưa cô ta ra ngoài.”

Bạch Linh Nhi nghe vậy thì nói bằng giọng điệu không vui: “Anh cho rằng cô ta muốn cứu anh à, cô ta chỉ coi anh là một cái túi da người thôi, cô ta phải mượn bộ da của anh thì mới đi ra ngoài được! Anh biết vì sao cô ta có thể đi lại tự do trong mộ cổ này không? Đó là bởi vì thứ vây hãm cô ta không phải là đài Tịnh Hồn, mà là sợi dây treo cô ta kia kìa! Lúc nãy tôi đã nhìn kĩ rồi, đó

không phải là một sợi dây thừng bình thường đâu, đó là một sợi gân trâu được ngâm máu chó đen! Nếu như không phải anh kéo đứt một đầu sợi gân trâu kia, thì ma nữ đó vĩnh viễn đừng bao giờ mong rời khỏi mộ cổ này được."

Trong lòng tôi không khỏi lạnh buốt, quả nhiên là một đoạn tình cảm giống như bị điên, bản thân thì muốn được trường sinh bất lão, còn đem âm hồn bạn gái giam vĩnh viễn trong mộ...

Thật ra chuyện năm đó cũng không làm rõ được rốt cuộc là ai đúng ai sai, đúng là Điền Nghị đã tiếp cận A La vì có mục đích, còn A La cũng chỉ coi Điền Nghị như một món đồ chơi yêu thích mà thôi. Đương nhiên cũng không thể nói tình cảm giữa bọn họ không phải là yêu, bởi vì họ thực sự đã trải qua một khoảng thời gian vô cùng tươi đẹp.

Có lẽ chính vì khoảng thời gian này quá hoàn mỹ, cho nên sau khi quan hệ giữa hai người kết thúc trong đau khổ, cả hai đều không thể quên được. Bề ngoài thì Điền Nghị hận A La nhiều hơn, nhưng sau khi Điền Nghị chết, A La cũng chưa từng cảm thấy vui vẻ...

Nghĩ đến đây tôi lắc lắc đầu, muốn gạt ký ức của A La đi, bởi vì tôi biết khi tôi đến gần lại đài Tịnh Hồn, sẽ có rất nhiều ký ức ùa vào trong đầu tôi, mà những ký ức này đều đã từng thuộc về tôi.

Lần này khác với những lần trước, tôi không vội vàng đi xuyên qua đài Tịnh Hồn, mà cố gắng đi thật chậm, cẩn thận cảm nhận những cảm giác mà đài Tịnh Hồn mang đến cho tôi... Bởi vì tôi nhất định phải tìm ra nguyên nhân vì sao tôi qua được mà bọn họ lại không qua được!

Đinh Nhất thấy tôi cứ lề mề đi chậm qua đài Tịnh Hồn thì thúc giục: "Cậu lề mề ở đó làm cái gì thế? Nhanh đi đến đây!"

Tôi khoát tay nói với anh ta: "Không vội, tôi phải nhìn kĩ xem

đài Tịnh Hồn này có những thứ gì?”

Đinh Nhất còn định nói gì đó nhưng đã bị chú họ tôi ngăn lại, vì trong lòng chú ấy hiểu rõ, trong tình huống hiện tại tôi là người duy nhất có khả năng phá giải đài Tịnh Hồn.

Thật ra, cứ đi loanh quanh ở đài Tịnh Hồn này cảm giác không hề tốt, những đoạn ký ức rời rạc cứ không ngừng tràn vào trong đầu tôi như bão lũ, nhưng từ nơi sâu thẳm tôi cảm nhận được trong những mảnh vỡ ký ức này có chứa đựng manh mối liên quan đến đài Tịnh Hồn.

Bởi vậy cho dù đầu óc khó chịu đến thế nào, tôi vẫn đi dạo quanh đài Tịnh Hồn, cẩn thận gạt bỏ từng đoạn ký ức hỗn loạn... Trong những đoạn ký ức rời rạc này, ngoài nhìn thấy những ký ức thuộc về Tuệ Không còn có cả ký ức về những người khác nữa.

Có lẽ đài Tịnh Hồn này đối với tôi mà nói giống như là một bình đài có thể nhìn thấy kiếp trước của mình, chỉ là tôi có thể nhìn thấy nhiều hơn một chút, hơi rối loạn... Bởi vì ngoại trừ có thể tìm thấy kiếp trước của chính mình, tôi còn có thể nhìn thấy kiếp trước kiếp trước kiếp trước nữa của bản thân.

CHƯƠNG

HÓA GIẢI NGHIỆP CHƯỚNG

Có điều trong tất cả những mảnh vụn ký ức này tôi chỉ quen thuộc với ký ức của Tuệ Không, bởi vậy tôi liền tiếp nhận những mảnh vỡ ký ức của Tuệ Không, nhưng sai lệch trong đó tương đối cao.

Sau đó tôi đứng trên đài Tịnh Hồn, cảm nhận lại những ký ức xa lạ, mặc dù lượng thông tin quá lớn, nhưng ít nhiều tôi cũng tìm được những tin tức quan trọng có liên quan.

Ví dụ như kiếp trước của tôi là Tuệ Không, mà kiếp trước của Tuệ Không là một viên quan, hắn là quan thanh liêm, yêu dân như con, nhưng bởi vậy lại đắc tội với đám quyền quý đương triều, bị giáng chức rồi bị đày đi lưu vong, sau này bị bệnh mà chết trên đường.

Kiếp trước của vị quan này là một y sư, hắn cả đời hành y cứu người, cuối cùng cũng vì chữa bệnh cho người khác mà nhiễm bệnh dịch rồi qua đời.

Kiếp trước của người y sư đó là một người đưa đò, hắn làm người đưa đò rất nhiều năm, cho dù người ngồi trên thuyền là quan to cao quý hay dân lao động nghèo hắn đều đối xử như nhau... Cuối cùng cũng vì cứu người chết đuối mà bị lũ cuốn trôi.

Tôi nhìn những kiếp trước của mình không khỏi kinh hãi,

những người này khi còn sống mặc dù đều là người tốt, nhưng vì sao đến cuối cùng lại không được chết tử tế?

Tôi càng nghĩ càng nghi ngờ, bèn chậm rãi ngồi xuống vị trí trung tâm của đài Tịnh Hồn, sau đó dùng tay nhẹ nhàng chạm vào từng lỗ khảm trên đài... Cùng lúc đó, những ký ức xưa cũ hơn nữa ùa vào đầu tôi. Mà trong những ký ức này, tôi nhìn thấy một việc khiến bản thân kinh hãi!

Trong ký ức đó, tôi mặc một thân áo bào đỏ, đứng trên một chỗ cao nhìn xuống đài Tịnh Hồn dưới chân, có rất nhiều âm sai đang áp giải âm hồn đứng dưới chân đài Tịnh Hồn xì xào bàn tán, nhưng không một ai dám bước lên.

Đúng lúc đó, từ nơi xa có mười âm sai áp giải một âm hồn quanh thân đầy lệ khí hướng về phía đài Tịnh Hồn. Sau lưng âm hồn này còn kéo theo vô số các oan hồn không đếm xuể... Trong lúc nhất thời quỷ khóc sói gào.

Mới vừa rồi còn có vô số âm sai và âm hồn đứng xung quanh đài Tịnh Hồn xem náo nhiệt, trong nháy mắt đã giải tán hết, nhường đường cho âm hồn sau lưng kia.

Từ đầu đến cuối tôi không nói lời nào, chỉ híp mắt nhìn bọn họ đi đến trước đài Tịnh Hồn, đến tận khi nghe tiếng âm hồn kia bịch một tiếng quỳ gối trước đài Tịnh Hồn, tôi mới cảm thấy khẽ giật mình...

Rất hiển nhiên, kiếp đó của tôi biết âm hồn quỳ bên dưới là một âm hồn có lệ khí vô cùng sâu nặng, mà từ phản ứng của tôi có thể thấy, bọn họ không những quen biết nhau mà còn rất thân thuộc.

Âm hồn kia vẫn luôn cúi đầu quỳ bên dưới, mấy trăm nghìn oan hồn đi theo phía sau hắn cũng không dám tiến lên nữa, nhưng oán khí ngút trời vẫn không ngừng tản ra xung quanh.

Lúc này tôi đứng trên chỗ cao bắt đầu mở miệng nói, chất giọng

trầm vang lên: "Việc đã đến nước này, ngươi còn lời nào muốn nói không?"

Âm hồn quỳ bên dưới nghe thấy tôi nói thì ngẩng đầu lên nhìn tôi, nhưng hắn im lặng thật lâu mới nói: "Tôi không còn gì để nói..."

Khi tôi nhìn rõ tướng mạo của âm hồn kia, trong lòng bỗng hẫng một cái! Đó là một khuôn mặt giống hệt Đinh Nhất, có điều so với Đinh Nhất... thì dáng vẻ người này tang thương hơn rất nhiều.

Tôi lập tức nhận ra hắn không phải là Đinh Nhất, hắn chính là kẻ năm đó đã lừa giết trăm nghìn quân nước Triệu, Vũ An Hầu! Nhưng tôi đang đứng trên cao này là ai? Từ vị trí đứng đến cách nói chuyện với hắn, chẳng lẽ tôi từng là phán quan ở Âm Ti?

Tiếp theo đó, tôi thấy mình phất tay với mười âm sai kia, bọn chúng lập tức tháo mười mấy sợi dây xích khoá hồn trên người Vũ An Hầu xuống. Không bị áp lực của hơn mười sợi xích này, Vũ An Hầu có thể thẳng lưng hơn một chút.

Đây chính là tư thái của võ tướng, bất luận trong tình huống thế nào cũng phải giữ sống lưng của mình thẳng tắp... Lúc đó tôi hơi siết chặt nắm đấm, nhìn về Vũ An Hầu bên dưới, nói: "Ngươi nghĩ kĩ chưa?"

Ánh mắt Vũ An Hầu kiên định: "Nghĩ kĩ rồi..."

Tôi gật đầu, sau đó than nhẹ: "Đã là sự lựa chọn của ngươi, ta cũng không thể nói gì hơn... Nhưng ngươi phải nhớ cho kĩ, một khi ngươi bước lên đài Tịnh Hồn, hậu quả thế nào không ai biết trước được."

Vũ An Hầu phủ phục xuống đất hành đại lễ: "Đa tạ ý tốt của quân thượng, nhưng mọi chuyện là do ta gieo gió gặt bão, không thể trách người khác. Chỉ mong hôm nay ta bước lên đài Tịnh Hồn

này một lần, có thể giải hết ân oán trước kia...”

Hóa ra kiếp trước của Đinh Nhất đã từng đi qua đài Tịnh Hồn, chẳng trách anh ta còn hiểu về đài Tịnh Hồn nhiều hơn chú họ tôi.

Đoạn ký ức này dừng ở đây, bởi vậy tôi cũng không biết Vũ An Hầu có thực sự bước qua đài Tịnh Hồn hay không và sau khi hắn đến đài Tịnh Hồn thì phải chịu hậu quả như thế nào...

Có điều khi đó hắn gọi tôi là quân thượng, đây cũng không phải lần đầu tiên tôi nghe đến chức danh này, nếu như tôi thực sự đã từng là Minh Vương của Âm Ti, vậy thì tại sao tôi lại đầu thai làm người? Hơn nữa cho dù mỗi kiếp đều làm việc thiện, nhưng cuối cùng vẫn phải chịu cái chết không được tử tế!

Kiếp trước của Đinh Nhất là Vũ An Hầu giết người như ngóe, thì sau khi chuyển thế thành Đinh Nhất lại phải chịu tội nghiệt thế nào? Chẳng lẽ chỉ là mất trí nhớ, không biết mình là ai thôi sao?

Mặc dù cô đơn sống trên đời là một chuyện vô cùng đau khổ, nhưng tôi tin rằng sự trừng phạt đối với Vũ An Hầu không chỉ đơn giản như vậy mà thôi... Nếu thực sự chỉ có như thế, thì việc tôi làm sai còn gây ra nghiệp chướng nặng nề, ác hơn cả Vũ An Hầu sao? Nếu không sao lại đời đời đoản mệnh như vậy?

Theo sự xâm nhập ngày càng nhiều của các ký ức, tôi đột nhiên cảm thấy mũi mình nóng lên, không cần nhìn tôi cũng biết là mình bị chảy máu mũi. Nhưng lúc này tôi không để ý được nhiều như thế mà chỉ dùng tay quệt bừa lau đi, lại tiếp tục cảm nhận những mảnh ký ức không ngừng ùa vào đầu tôi.

So với trong trí nhớ của tôi, thì đài Tịnh Hồn này chỉ là hàng nhái, nó nhỏ hơn nhiều lần so với đài Tịnh Hồn dưới Âm Ti, lỗ khảm bên trên cũng thô ráp hơn nhiều.

Nhưng dù vậy, tôi cũng không thể không bội phục tên Điền Nghị này, nếu như hắn sống ở xã hội này nhất định sẽ tạo ra thành

quả để đời. Tất nhiên hắn sẽ không bị người khác điều khiển, trở thành một con rối chết thảm trong ngục, cũng không cần phí hết tâm tư để đoạt xác trùng sinh, biến mình thành một yêu quái bất lão bất tử.

Trong lúc này tôi lại nhìn thấy một đoạn ký ức ngắn, dường như tôi đang bàn bạc với thuộc hạ chuyện gì đó có liên quan đến đài Tịnh Hồn, trong đó có nhắc đến chuyện nếu là một người có phẩm chất, có đạo đức giống như thánh nhân bước qua đài Tịnh Hồn này sẽ bình yên vô sự, máu của bọn họ còn có thể hóa giải hết thảy tội nghiệt...

Lúc này tôi mở choàng mắt, cảm thấy sự tiếp xúc ở hai bàn tay có sự thay đổi, những lỗ khảm nhô ra đang dần dần biến mất từng chút một...

Ngay sau đó tôi phát hiện ra, nơi có sự biến hóa kia hình như có dính thứ gì đó màu đỏ... tôi nhìn kĩ thì phát hiện ra đó chính là máu mũi của mình!

CHƯƠNG

KÉO ĐINH NHẤT CHẠY

Trong nháy mắt đầu óc tôi như được khai sáng, mặc dù tôi không phải thánh nhân, nhưng những kiếp trước của tôi vẫn là thánh nhân hàng thật giá thật, bởi vậy tôi cũng được kế thừa chút âm đức từ bọn họ, xem như là một nửa thánh nhân đi! Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân vì sao tôi có thể bình an đi qua đài Tịnh Hồn mà chú họ và Đinh Nhất không thể sao!

Kiếp trước của Đinh Nhất là Vũ An Hầu, chú họ thì là kẻ đoạt xác trùng sinh, bởi vậy bọn họ đều có nghiệp chướng nặng nề, cho nên tuyệt đối không thể đi qua đài Tịnh Hồn này được. Còn tôi kế thừa âm đức từ những kiếp trước, trở thành một nửa thánh nhân, kết cục sau cùng hẳn là cũng giống như những kiếp trước... chết không được tử tế.

Đã là ý trời không thể thay đổi, cái chết của tôi là một chuyện không thể đảo ngược được, vậy thì sao không biến cái chết đó trở nên có ý nghĩa hơn? Nghĩ như thế tôi quay lại nhìn Đinh Nhất và chú họ, định nói chuyện nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào.

Đinh Nhất dường như nhận ra tôi có điểm lạ thường, đột nhiên mở to hai mắt nhìn tôi, anh ta nói: “Cậu định làm gì?”

Tôi cười nói với anh ta: "Tôi đã tìm ra cách phá giải đài Tịnh Hồn này, anh và chú họ đi vào trong điện chờ tôi một lát, giải quyết xong tôi sẽ đến tìm hai người."

Đinh Nhất nghi ngờ: "Chúng tôi ở đây chờ không được sao? Vì sao nhất định phải vào trong điện chờ?"

Tôi nghĩ một chút rồi nói: "Anh đừng quên sau bức tường xác kia nhốt vô số ác quỷ, một khi đài Tịnh Hồn này mất đi hiệu lực, những thứ kia sẽ chen chúc chui ra, hai người mau nghĩ cách gia cố tấm lưới đỏ kia đi!"

Nhưng Đinh Nhất lại bán tín bán nghi nói với tôi: "Cậu định phá giải Tịnh Hồn đài này thế nào?"

Tôi giơ Kim Cương Xử trong tay lên và nói: "Lúc nãy trong ký ức của ma nữ áo trắng kia tôi đã nhìn thấy, chỉ cần đập cho rơi những lỗ khảm ở một số chỗ nhất định trên đài Tịnh Hồn này là được, hai người đừng chậm trễ nữa, nhanh đi xem tấm lưới đỏ kia đi, tuyệt đối đừng để đám âm hồn kia thoát ra ngoài, nếu không đến lúc muốn bắt lại cũng không nổi đâu."

Không ngờ chú họ tôi đột nhiên kéo áo Đinh Nhất và nói: "Tiến Bảo nói đúng đấy, những âm hồn này đã bị giam ở đây quá lâu rồi, một khi thoát ra ngoài chỉ sợ sẽ có người gặp nạn, bây giờ cháu đi với chú vào trong đó dán thêm mấy tấm bùa trấn quỷ, tránh có chuyện bất trắc xảy ra!"

Tôi lập tức nhìn về phía chú họ, hiểu ra chú ấy đã biết tôi định làm gì, thế nên tôi cảm kích nhìn chú ấy, sau đó gật đầu cười nhẹ... Đinh Nhất vẫn có sự tin tưởng nhất định đối với chú họ tôi, cho nên mặc dù trong lòng vẫn còn nghi ngờ, nhưng cuối cùng anh ta vẫn đi theo chú ấy vào trong đại điện.

Sau khi Đinh Nhất và chú họ vừa đi vào trong, tôi thở dài một hơi, rồi vội vàng cẩn thận quan sát những nơi có dính máu mũi

của tôi, những lỗ khảm kia đã biến mất, điều này chứng minh máu của tôi thực sự có tác dụng, nhưng cả Tịnh Hồn đài này phải rộng đến tám, chín mươi mét vuông, chỉ dùng máu mũi thì không đủ, thế là tôi tháo băng gạc trên tay xuống.

Bạch Linh Nhi ở một bên đài Tịnh Hồn, sắc mặt cô ta trầm xuống, hỏi: “Tiến Bảo, anh định làm gì?”

Tôi tháo hết băng gạc ra, phát hiện miệng vết thương trên tay đã kéo màng, thế là giơ tay lên trả lời Bạch Linh Nhi: “Cô xem công lực ngưng huyết của tôi cao chưa, mới một chút thế mà đã bắt đầu khép miệng rồi.”

Bạch Linh Nhi đột nhiên cao giọng nói: “Trả lời câu hỏi của tôi, anh đuổi hết bọn họ đi là muốn làm gì?”

Tôi vội vàng nhỏ giọng nói với cô ta: “Bà cô của tôi ơi, cô có thể nhỏ giọng lại một chút được không? Vất vả lắm tôi mới lừa được tên Đinh Nhất đó đi!”

“Tôi hỏi lại một lần nữa, anh đuổi bọn họ đi là định làm gì?” Sắc mặt Bạch Linh Nhi lúc này rất khó coi.

Tôi vội vàng trấn an cô ta: “Còn để làm gì chứ? Đương nhiên là phá giải đài Tịnh Hồn này rồi, cô không cần phải để ý! Chờ một chút là xong ngay!” Nói xong tôi di bàn tay bị thương lên trên đài Tịnh Hồn và lập tức thấy đau rợn người.

“Quả nhiên vẫn không được, con mẹ nó đau quá đi, còn đau hơn bị thương lần nữa?” Tôi lầm bầm.

“Trương Tiến Bảo! Anh nhìn tôi này, nghe tôi nói, chúng ta có thể tìm cách khác, đài Tịnh Hồn này không phải là đài Tịnh Hồn thật, uy lực của nó cũng kém xa đài Tịnh Hồn kia, nhất định sẽ có cách đơn giản hơn để giải quyết, anh dừng lại đi đã được không?”

Tôi cười thầm cô nàng Bạch Linh Nhi này vẫn còn thiếu kinh

nghiệm quá, tôi bèn than thở: “Có một số việc đến cuối cùng vẫn sẽ phải xảy ra, cho dù trốn được một lần cũng không tránh được lần tiếp theo, đây chính là thứ gọi là số mệnh...”

“Không được! Anh mau dừng lại đi! Tôi không thể để anh chết trước mặt tôi một lần nữa được...” Mắt Bạch Linh Nhi bắt đầu đỏ lên.

Tôi biết vì sao Bạch Linh Nhi lại phản ứng gay gắt như vậy, bởi vì từ trước đến nay cô ta luôn coi tôi là Tuệ Không, dù tôi và ông ấy không có điểm gì giống nhau... Tôi biết cái chết của Tuệ Không là một ranh giới mà Bạch Linh Nhi mãi mãi không bước qua được, tôi cũng không muốn làm tổn thương cô ta, nhưng có một số việc không phải tôi muốn thay đổi là có thể thay đổi được.

Tôi cũng không biết sau khi chết Điền Nghị đã phải trải qua những chuyện gì, mà có thể xây dựng lại một đài Tịnh Hồn trong mộ cổ này, mặc cho đài Tịnh Hồn này chỉ là hàng nhái, thì nó cũng thực sự đã đẩy chúng tôi vào đường cùng. Nếu như cái chết của tôi đã được định trước, thì tôi sẽ dùng mạng của mình đổi lấy sự bình an cho Đinh Nhất và chú họ không phải tốt sao?

Thật ra tôi cũng không phải con người vĩ đại như vậy, cũng chẳng phải là tinh thần dâng hiến gì cả, chỉ là tôi không muốn nhìn thấy Đinh Nhất và chú họ đều chết ở đây, mà dù sao tôi cũng không sống được bao lâu nữa, nếu có thể cứu được hai mạng tại sao cứ phải chết cả ba?

Đối với Bạch Linh Nhi, trong lòng tôi vẫn luôn cảm kích, mặc dù trong lòng cô ta, tôi chỉ là cái bóng của Tuệ Không. Đương nhiên tôi cũng thấy hơi áy náy với cô ta, bởi vì tôi biết nếu khoét cái bóng ấy ra khỏi nội tâm cô ta thì sẽ đổ máu, sẽ rất đau...

Bạch Linh Nhi thấy vẻ mặt áy náy của tôi khi nhìn cô ta thì biết mình không thể thay đổi được điều gì, thế là chán nản ngồi xuống

đất, nước mắt yên lặng chảy ra. Tôi nhìn dáng vẻ thương tâm muốn chết của Bạch Linh Nhi mà thấy rất khó chịu, tôi biết đối với cô ta, chuyện này giống như cô ta lại chứng kiến Tuệ Không chết trước mặt mình một lần nữa vậy.

Tôi đau lòng nói: "Cô đi đi! Như thế cô sẽ không phải nhìn thấy..."

Nhưng Bạch Linh Nhi kiên quyết lắc đầu: "Nếu như tôi thực sự không thể làm được gì nữa, thì cũng chỉ còn cách đối mặt với hiện thực này thôi. Có điều anh yên tâm, tôi đã có thể gặp được anh, thì nhất định sẽ có thể gặp được kiếp sau của anh, vì dù sao tôi cũng sống rất lâu, chúng ta có thể từ từ gặp nhau..."

Tôi bị cô ta chọc cho cười, nên cười và nói: "Được, cô vui vẻ là được."

Tôi biết không thể chậm trễ được nữa, nếu không khó đảm bảo Đinh Nhất không quay lại, thế là tôi nhìn hai tay mình, do dự một chút, rồi kiên quyết dùng con dao bạc rạch một đường trên cổ tay trái.

CHƯƠNG

CAM CHỊU LỰA CHỌN CỦA SỐ PHẬN

Trong khoảnh khắc máu chảy ra, từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống cái máng hơi lõm xuống trên đài Tịnh Hồn, đúng như tôi dự đoán, sau khi bị máu thấm vào, những lỗ khảm kia dần dần biến mất, lấy tôi làm trung tâm, chiếc bàn đá xanh dần dần trở lại thành một chiếc bàn đá xanh bình thường. Nhìn những biến hóa trước mắt, trong lòng tôi không khỏi thầm nghĩ, đây chính là máu của thánh nhân sao?

Trước kia tôi đã từng nghe một người đồng nghiệp làm pháp y của Bạch Kiện nói, con người sau khi bị cắt đứt động mạnh chủ, máu sẽ bắn ra như bão tố, nhưng tôi nhìn dòng máu chảy ra từ cổ tay mình không hề ồ ạt, có lẽ tôi vẫn chưa cắt vào động mạch chủ, mới chỉ cắt vỡ tĩnh mạch mà thôi...

Bởi vì có Bạch Linh Nhi ở đây, lúc đầu tôi còn trưng ra cái dáng vẻ soái ca, đưa tay trái ra, anh dũng để từng giọt máu nhỏ xuống xung quanh tôi... Kết quả không được bao lâu thì cảm giác đầu nặng nề, chân nhẹ bẫng, thiếu chút nữa là tôi đã cắm đầu xuống đất. Xem ra mấy cái dáng vẻ anh hùng chỉ dùng để diễn được mà thôi, không còn cách nào khác, tôi đành ngồi xếp bằng xuống ở giữa đài Tịnh Hồn, tay trái để trên đầu gối, mặc cho máu chảy xuống!

Không biết tôi đã ngồi được bao lâu thì Đinh Nhất quay lại...

Nhìn thấy tay trái tôi rỉ máu, anh ta lập tức nổi giận: "Trương Tiến Bảo, cậu làm cái gì thế?"

Tôi biết lúc này không thể lừa anh ta được nữa, đành nhếch miệng cười và nói: "Còn làm gì nữa? Đương nhiên là nghĩ cách phá đài Tịnh Hồn này rồi!"

"Cậu... cậu... Đây là cách giải của cậu à?"

Tôi thấy lần này Đinh Nhất có vẻ rất tức giận, ngay cả nói chuyện cũng bị lắp, tôi bèn cố ý nói hời hợt: "Tại sao không được? Đây chính là cách phá giải chính thống đấy!"

Đinh Nhất nghe xong nhắm mắt lại kìm nén cảm xúc, sau đó dùng ngữ khí hòa hoãn nói chuyện với tôi: "Tiến Bảo, cậu xuống đây đã, có chuyện gì chúng ta sang bên kia nói chuyện được không."

Tôi cười lắc đầu: "Bây giờ xuống? Vậy chỗ máu đã chảy ra không phải là phí công sao? Anh đừng vội, chờ một lát nữa, chỉ cần máu của tôi chảy đầy đài Tịnh Hồn này, mọi người có thể đi ra rồi!"

"Mau xuống cho tôi!" Đinh Nhất đột nhiên hét lớn một tiếng, làm tôi giật cả mình.

Thật ra tôi biết, lúc trước Đinh Nhất đã cố gắng kìm nén cơn tức giận trong lòng, muốn gọi tôi xuống rồi mới quát. Nhưng thấy tôi quyết tâm không xuống, anh ta lập tức không khống chế nổi nữa.

Nếu như trong tình huống bình thường, chắc tôi đã bị lửa giận của Đinh Nhất làm cho phát hoảng mà ngoan ngoãn đi xuống từ lâu rồi... Mà cho dù tôi sống chết ở lại trên này không chịu xuống dưới, Đinh Nhất cũng sẽ đi lên xách tôi xuống.

Nhưng tình huống hôm nay lại khác, sở dĩ tôi dám không sợ hãi cũng vì tôi biết, anh ta không thể đi lên đây được...

Tôi yếu ớt, nói: “Tôi sẽ không xuống đâu, anh quay lại chỗ chú họ tôi đi!”

Đinh Nhất là một kẻ không biết thế nào là kiên nhẫn, anh ta thấy mềm không được thì nói cứng, chỉ tiếc là bây giờ mềm hay cứng tôi đều không nghe. Anh ta nghe tôi nói kiểu này thì tức đến nổ phổi, cầm theo trường kiếm chém liên tiếp vào những lỗ khảm đang nhô ra trên đài Tịnh Hồn, trong thoáng chốc hoa lửa bắn ra khắp nơi, chỉ tiếc là anh ta chặt mãi, đến mức gan bàn tay cũng chảy máu, nhưng những nơi đó không hề bị tổn hại gì...

Tôi không muốn nhìn thấy anh ta tự hành hạ mình như vậy, nên lấy Kim Cương Xử bên hông ném cho anh ta: “Đừng có dùng cái thanh kiếm kia nữa, dùng thử Kim Cương Xử xem, biết đâu mài một lúc lại san bằng được mấy cái lỗ khảm kia.”

Sau khi bắt được Kim Cương Xử, Đinh Nhất trừng mắt nói với tôi: “Chẳng lẽ cậu muốn chết như vậy à?”

Tôi lập tức bị câu nói này của anh ta chọc điên lên, tức giận nói: “Có thể sống thì ai muốn chết? Nhưng đây chính là số mệnh của tôi, đời đời kiếp kiếp đều là số mệnh đó, không ai thay đổi được! Tôi không làm được, anh cũng không làm được! Cho nên có những lúc cam chịu số phận cũng là một sự lựa chọn...”

“Cái rắm ấy! Cậu có thể cam chịu số phận sao? Không phải cậu luôn tham sống sợ chết đấy à? Bây giờ tự dưng chấp nhận số phận là kiểu tính toán gì? Chết vì chúng tôi? Cậu chết để đổi lại chúng tôi sống? Dùng mạng sống của cậu để đổi thì chúng tôi có sống cũng còn có ý nghĩa gì nữa?” Đinh Nhất tức giận gào lên.

Bây giờ tôi chẳng còn sức lực để tranh luận những chuyện này với Đinh Nhất, tôi biết anh ta không chấp nhận được sự thật này,

nếu như đổi lại vị trí cho nhau, tôi cũng không chấp nhận được. Nhưng chung quy hiện thực vẫn là hiện thực, cho dù có khó tiếp nhận đến như thế nào... cũng không cách nào thay đổi được.

Đinh Nhất thấy tôi không nói gì, thì tiếp tục nói: “Cậu chết rồi thì Chiêu Tài phải làm sao? Tiền trong ngân hàng còn chưa tiêu hết thì làm thế nào? Những thứ quan trọng nhất trong lòng cậu bây giờ cũng không cần nữa sao?”

Tôi bị sự cơ trí của Đinh Nhất làm cho buồn cười, trong lúc này anh ta lại lôi Chiêu Tài ra nói với tôi, thế là tôi cười nói với anh ta: “Chiêu Tài đã có lão Triệu rồi, một cô gái đã đi lấy chồng rồi sao có thể cứ dựa dẫm vào cậu em vợ được! Nếu như chị ấy gặp chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng, không phải vẫn còn anh và chú họ sao? Điểm này thì tôi rất yên tâm. Còn tiền trong ngân hàng thì anh tự nghĩ cách xử lý đi, mật khẩu anh cũng biết mà, nếu anh không muốn tiếp tục làm những chuyện mạo hiểm này nữa, thì số tiền kia đủ cho anh sống cả đời rồi.” Nói đến đây tôi chậm rãi thở ra một hơi, sau đó nhẹ nhàng nói với anh ta: “Đinh Nhất, anh phải nhớ kĩ, thế gian này không có bữa tiệc nào là không tàn, cho dù là người thân hay người yêu đến cuối cùng đều sẽ lần lượt ra đi, điểm khác nhau chỉ là người đi trước người đi sau mà thôi...”

Tôi vốn muốn khuyên nhủ Đinh Nhất, để anh ta đừng kích động, nhưng không biết tại sao càng nói tôi càng thấy buồn ngủ, có lẽ vì mất quá nhiều máu, thế là tôi lấy lại tinh thần ngồi ngay ngắn lại, không ngờ tôi nhận ra vết thương trên cổ tay trái đã không còn chảy máu nữa!

Một lần nữa tôi phải đầu hàng trước công phu ngưng huyết của mình, nhưng vẫn còn một vòng bên ngoài chưa bị thấm máu, bởi vậy đài Tịnh Hồn vẫn chưa hoàn toàn bị phá giải.

Thế là tôi dùng sức nắm chặt tay trái, từ vết thương có một giọt

máu khó khăn rơi xuống... Không còn cách nào khác, tôi đành cắt thêm một dao lên cổ tay mình.

Lần này tôi ra tay hơi nặng, vừa cắt xong... Máu bắn lên mặt tôi, trong lòng tôi thầm chửi má nó, lần này chắc là cắt vào động mạch chủ rồi! Xem ra lần này chắc chắn chảy đủ máu luôn, thế là tôi đặt nhẹ tay lên đầu gối, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thật ra lúc này tôi nên đi ra phía bên ngoài rìa đài Tịnh Hồn để máu nhỏ trực tiếp lên những phần chưa được thấm máu mới đúng, nhưng tôi sợ rằng đi đến bên nào của đài Tịnh Hồn cũng sẽ có người kéo tôi ra khỏi nó, như vậy thì công sức của tôi sẽ đổ xuống sông xuống biển mất, cho nên tôi chỉ có thể ngồi nguyên ở đây để chờ. Đến tận khi máu của tôi từng chút từng chút lan tràn hết toàn bộ đài Tịnh Hồn.

Dao thứ hai cắt rất sâu, tôi dường như có thể cảm nhận được nhiệt độ quanh vết thương đang từ từ giảm xuống, ý thức cũng dần dần mơ hồ, thế giới trước mắt trở nên yên tĩnh dị thường...

Tôi nhìn thấy miệng Đinh Nhất mấp máy nói gì đó, mặc dù tôi rất muốn nghe nhưng mắt của tôi ngày càng nặng, còn cơ thể của tôi ngày càng nhẹ hơn.

CHƯƠNG

KHÔNG KỊP NÓI LỜI TẠM BIỆT

Vào thời khắc cuối cùng trước khi mất đi ý thức, tôi nhìn thấy Đinh Nhất bước từng bước dài lao lên đài Tịnh Hồn, còn chú họ tôi lúc này cũng cầm theo thanh đao Thiên Nhân Trảm đầy âm khí bước từ trong đại điện ra...

Mặc dù tôi không tận mắt nhìn thấy, nhưng tôi đoán chú ấy đã dùng thanh đao Thiên Nhân Trảm đánh cho toàn bộ âm hồn bên trong hồn phi phách tán. Có lẽ chú ấy cho rằng, nghiệp chướng hay không nghiệp chướng cũng không quan trọng, quan trọng là có thể một lần vất vả cả đời nhãn nhã, cuối cùng cũng không cần lo lắng những âm hồn này sẽ bị thoát ra khỏi mộ cổ.

Không lâu sau đó ý thức của tôi được khôi phục, nhưng tôi nhanh chóng phát hiện ra, mặc dù tôi đã khôi phục được ý thức, nhưng không cách nào quay lại trong thân thể của mình được...

Lúc này tôi đang ở trên lưng Đinh Nhất, hai tay thõng xuống trước ngực anh ta, vết thương ở cổ tay mặc dù đã được băng bó lại, nhưng máu vẫn đang từ từ chảy ra.

Nét mặt của chú họ và chú Lê đều trầm như nước, Đàm Lỗi thì không biết phải làm sao đứng ở sau cùng, trước đó Bạch Linh Nhi vẫn canh giữ ở bên cạnh đài Tịnh Hồn bây giờ không biết đã đi

đâu, chỉ còn lại mấy người bọn họ vội vàng đi trong đường rừng...

Mấy chục cây số xung quanh ngôi mộ này đều không có người ở, cho nên muốn nhanh chóng đưa tôi đến bệnh viện gần nhất thì nhất định phải quay lại nơi chúng tôi dừng xe lúc trước mới được.

Nhìn sắc trời lúc này đen như mực, có lẽ chúng tôi đã bị nhốt trong mộ cổ suốt một ngày một đêm rồi, bây giờ xuống núi chính là thời gian tốt nhất, không đánh động đến những người canh rừng trong trạm gác, như thế cũng bớt đi những phiền toái không cần thiết.

Tôi đi theo sau bọn họ, cũng không biết có phải do họ quá lo lắng cho tôi hay không, mà đến cả chú Lê và chú họ đều không phát hiện ra một du hồn như tôi đang đi theo họ...

Tôi bồng bềnh ung dung đi theo bọn họ đến tận trạm gác ở chân núi, thấy con chó hôm qua vẫn còn buộc ở vị trí cũ. Nhưng không biết tại sao, hôm nay con chó này không hùng hổ như hôm qua, mà giống như bị thứ gì đó làm cho khiếp sợ, đuôi cụp lại run lẩy bẩy, vẻ mặt sợ hãi nằm trên đất...

Chờ đến khi tới gần tôi mới phát hiện, hóa ra trên cây đại thụ mà con chó bị buộc vào có một con bạch xà to cỡ thùng nước đang quấn bên trên! Tôi lập tức thấy buồn cười, thầm nghĩ một yêu quái cao cấp như Bạch Linh Nhi sao lại đi tức giận với một con chó nhỏ chứ?

Có điều tôi hiểu ra ngay sau đó, bởi vì dưới cái nhìn của cô ấy, con chó này chính là trở ngại duy nhất ngăn chúng tôi xuống núi, chỉ cần xử lý được nó... chúng tôi mới có thể nhanh chóng quay lại xe, rời khỏi chỗ này.

Chỉ đáng thương cho con chó kia, có lẽ sau chuyện này nó sẽ không còn oai phong như ngày xưa nữa! Vì đừng nói là con chó, đến ngay cả một con người nhìn thấy con rắn lớn như thế, có lẽ

cũng sẽ trở thành ác mộng cả đời của hắn!

Sau khi quay lại xe, Đinh Nhất đặt tôi vào ghế sau, sau đó anh ta dặn dò Đàm Lỗi, nhất định phải cẩn thận vết thương trên tay tôi, nếu còn bị chảy máu thì phải nắm chặt bên trên cánh tay để ngăn máu lại.

Nhưng tôi thấy sắc mặt tôi lúc này đã trắng bệch, không còn chút huyết sắc nào, có lẽ đợi đến khi bọn họ đưa tôi đến được bệnh viện gần nhất thì đã không còn cách nào xoay chuyển được nữa.

Tôi rất muốn nói với bọn họ: "Bây giờ tôi đang ở bên cạnh mọi người!" Nhưng không biết tại sao, cho dù là chú họ, chú Lê hay Đàm Lỗi, những người bình thường đều rất mẫn cảm với âm hồn, lúc này đều không phát hiện ra sự tồn tại của tôi.

Xem ra, quả nhiên tôi rất đặc biệt, ngay cả làm ma cũng không giống bình thường! Hay là nên nói bây giờ tôi vẫn chưa được coi là ma? Dù sao tốt xấu gì tôi vẫn còn chút hơi tàn!

Thật ra khi ở trên xe, tôi từng năm lần bảy lượt muốn quay lại cơ thể mình, nhưng dù thế nào cuối cùng đều bị bắn ra ngoài, giống như trong thân thể đã từng thuộc về tôi có một sức mạnh nào đó, khiến nó cảm thấy linh hồn của tôi không còn phù hợp với nó nữa.

Trên đường đi, chú họ đã mấy lần kiểm tra mạch đập ở cổ tay tôi, nhưng sau mỗi lần kiểm tra sắc mặt chú ấy càng tái nhợt hơn lần trước, tôi lập tức hiểu ra, mạch của tôi đã đập rất yếu rồi... Thật ra, bây giờ mấy người bọn họ chỉ là không muốn đối mặt với hiện thực mà thôi, nếu như đổi lại là người khác thì đã từ bỏ từ lâu rồi.

Bởi vì không thể quay lại cơ thể mình, mà không gian trong xe lại quá mức chật chội, không có chỗ cho tôi, nên không còn cách

nào, tôi đành ngồi xổm ở cốp sau, trở thành một con ma mới khổ nhất từ trước đến giờ.

Trong phòng cấp cứu, tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn bác sĩ giật lên giật xuống cơ thể mình, đến tận khi những đường nhấp nhô trên màn hình chuyển thành thẳng tắp...

Giờ phút này, lão Bạch và lão Hắc đang yên lặng đứng sau lưng tôi, không nói một lời. Sau một hồi lâu, tôi chậm rãi quay đầu lại, cười khổ nhìn bọn họ: "Có phải tôi đã chết rồi không?"

Lão Bạch nghiêm mặt nói với tôi: "Con người ai cũng phải chết một lần..."

Bên ngoài phòng cấp cứu, Đinh Nhất thẫn thờ đứng dựa vào tường, sắc mặt chú họ và chú Lê khó coi đến mức đáng sợ, Đàm Lỗi thì ngồi xổm trên mặt đất cách đó không xa, thần sắc mờ mịt. Lúc này vị bác sĩ kia đẩy cánh cửa phòng cấp cứu đi ra, trong nháy mắt mấy người bọn họ lập tức vây lại, trong mắt đầy hy vọng.

Không ngờ, sau khi bác sĩ tháo khẩu trang xuống thì dùng vẻ mặt tiếc nuối nói với bọn họ: "Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức."

Vẫn là một câu nói cũ rích, nhưng trong nháy mắt đã đánh tan hy vọng của tất cả mọi người.

Lúc này thân thể Đinh Nhất khẽ giật, phẫn nộ hét lên: "Không thể nào!"

Anh ta kéo vị bác sĩ kia lại, mặt tái xanh, hỏi: "Ông chắc chắn chứ?"

Mặc dù vị bác sĩ kia không ngừng giải thích rằng bọn họ đã cố gắng hết sức rồi, thế nhưng hiển nhiên là đám Đinh Nhất không nghe được chữ nào vào tai.

Tôi yên lặng nhìn thấy tất cả mọi chuyện, lại bất lực không thể

làm được gì... Thậm chí lời cuối cùng cũng không nói được với bọn họ.

Lúc này tôi nghe thấy lão Bạch nói với tôi: "Đến giờ rồi, chúng ta phải đi thôi..."

Tôi gật đầu, sau đó bất đắc dĩ nói: "Tôi có cần đeo xích tỏa hồn không?"

Lão Bạch lắc đầu nói: "Không cần, cậu đi theo sát chúng tôi là được."

Trước khi đi, tôi quay đầu nhìn mấy người bọn họ một lần cuối, mặc dù trong lòng còn vô vàn điều không thể buông bỏ, thế nhưng tôi biết mình nhất định phải đi. Tôi đã từng gặp âm sai câu hồn vô số lần, nhưng chưa từng nghĩ đến một ngày mình cũng như vậy.

Tôi đi theo lão Hắc và lão Bạch, rất nhanh đã đến trạm Hoàng Tuyền, là ranh giới của âm dương, nơi đó vẫn náo nhiệt như trước đây...

Có lẽ vì lão Hắc và lão Bạch tự mình đi câu hồn, cho nến tất cả những âm sai mang theo âm hồn trong tay mình đều im lặng nhường ra một con đường, cung kính nhìn chúng tôi đi qua.

Mới đầu tôi còn tưởng sự cung kính này là dành cho cấp bậc của lão Hắc và lão Bạch, nhưng sau khi tôi đi qua ranh giới âm dương, bước chân lên đường Hoàng Tuyền, thì một chút ký ức vừa quen thuộc vừa xa lạ từ từ xuất hiện trong đầu tôi...

Kiếp trước của tôi là hòa thượng Tuệ Không, mà không chỉ có ông ấy, còn có rất nhiều những kiếp trước mà tôi đã từng là. Nhưng không cần biết tôi là ai, trải qua cuộc sống phù hoa thế nào, kết cục sau cùng vẫn là chết không được tử tế.

Mỗi bước chân trên đường Hoàng Tuyền, cứ nhiều thêm một bước thì những ký ức trong đầu tôi lại nhiều thêm một phần, rốt

cuộc tôi cũng biết mình là ai...

Ngoại truyện

Năm thứ mười ba dưới thời Tần Chiêu Vương, tại bên ngoài thành Tân của nước Hàn, vào lúc hai phe quân đội đang giao chiến, bất ngờ có một con hổ dữ nhảy vào giữa chiến trường ăn thịt người sống, nó làm cho binh lính cả hai phe đều không kịp trở tay, có rất nhiều người đã chết thảm trong miệng con quái thú.

Một vị tướng quân trẻ tuổi mặc bộ áo giáp màu bạc ở cách đó không xa lập tức thúc ngựa lao vào giữa hai quân, sau đó đâm thật mạnh thanh bảo kiếm của mình vào xương sườn bên trái con quái thú. Không ngờ con quái thú này nhìn giống như hổ, nhưng khi tướng quân mặc giáp bạc đến gần mới phát hiện thứ này phải lớn gấp đôi so với những con hổ thông thường, hơn nữa lông nó càng rắn như đinh sắt. Vị tướng quân mặc giáp bạc mặc dù dùng hết sức lực toàn thân mà vẫn không thể đâm sâu vào được nửa phần.

Sau khi hắn đánh một đòn không trúng, đang muốn lùi về nhưng không kịp, con quái thú kia vung mạnh chiếc cánh quét vị tướng quân mặc áo giáp bạc văng xa vài mét. Cùng lúc đó, quân lính bên cạnh cũng đã chết hơn một nửa, quân lính phe đối địch thấy tình hình không ổn bèn vội vàng thu binh! Nhưng vị tướng quân mặc giáp màu bạc vừa bị quái thú hất bay lại văng đến phía trận địa đối địch.

Tướng quân mặc giáp bạc biết lúc này mình nhất định phải liều mạng chiến đấu, nếu như hắn không giết con quái thú để trở lại

trận địa phe mình, hắn chắc chắn sẽ chết dưới tay hàng ngàn, hàng vạn quân lính phe địch… Nhưng nói thì dễ, bảo kiếm chém sắt như chém bùn trong tay hắn cũng không thể làm nó bị thương, vậy phải dùng vũ khí gì để giết nó đây?

Ngay vào lúc hắn đang bối rối, con quái thú kia đã ăn sạch đầu của tất cả những người kia, sau đó nó quay đầu nhìn vị tướng quân mặc áo giáp bạc, miệng nó nhỏ đầy nước dãi, mắt lộ ra vẻ tàn ác… Tướng quân giáp bạc biết mình đã trở thành con mồi trong mắt quái thú, chỉ một lúc nữa sẽ có kết cục như mấy xác chết không đầu kia! Nhưng hắn không còn đường lùi, bởi vì sau lưng là trận doanh của quân địch, kể cả hắn có tham sống sợ chết đến mức nào thì cũng không thể chạy đến phía trận địa của quân địch phải không?

Con quái thú “giống hổ mà không phải hổ” kia từ từ đi về phía tướng quân giáp bạc, cứ như hắn đã trở thành thức ăn trong miệng nó mà không hề lo lắng đồ ăn này sẽ chạy mất vậy! Tướng quân giáp bạc biết mình mà không liều thì chắc chắn sẽ chết, thế là trong lòng hắn lập tức dâng lên một niềm quyết tâm, hắn thầm nghĩ mình là Bạch Khởi, đã trải qua bao nhiêu trận chiến, sao phải sợ một con thú dữ!

Thế nhưng hắn đâu biết, con quái thú trước mặt này không phải là thú vật bình thường, nó chính là hung thú Cùng Kỳ thời thượng cổ! Con thú này ăn thịt người, mấy năm qua các nước liên tục chiến tranh nên có vô số người chết trên chiến trường, chính điều này đã thu hút con quái thú xuất hiện làm hại một vùng. Bạch Khởi mặc dù dũng mãnh thiện chiến, nhưng hắn dù sao cũng chỉ là người bình thường, chỉ với thân thể bằng xương bằng thịt của hắn thì căn bản không thể nào giết được Cùng Kỳ! Trong nhất thời hắn rơi vào tình thế khó chọn lựa, tiến cũng không được mà lùi cũng

không xong…

Không ngờ đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, một thanh niên mặc áo hoa cưỡi trên một con Thần thú màu đỏ từ đằng xa chạy đến, đầu quái thú đang muốn há mồm cắn về phía Bạch Khởi giống như đột nhiên cảm giác được điều gì đó, nó bay "vèo" một cái lên không trung, trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Biến cố này tới quá nhanh, Bạch Khởi còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, quân địch phía sau lưng thấy quái thú rời đi bèn ào tới muốn bắt sống hắn. Cũng may vào lúc nguy cấp này, người thanh niên cưỡi Thần thú đã kịp thời chạy tới, y thấy Cùng Kỳ đã trốn thoát thì hơi thất vọng, đang muốn quay người rời đi, lại nhìn thoáng qua Bạch Khởi đang rất chật vật ở bên cạnh.

Mặc dù Bạch Khởi đã gặp qua rất nhiều người, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy "quái nhân" như thế này, lại càng không biết đối phương là ai, nên hắn thấy hơi ngạc nhiên. Nhưng tiếng hô giết vang trời phía sau lưng đang nhắc cho Bạch Khởi biết, tình huống của hắn bây giờ vô cùng bất lợi, nếu không có biện pháp ứng phó nào thì chỉ sợ hắn sẽ bị bắt làm tù binh. Kinh nghiệm của nhiều năm chinh chiến đã giúp Bạch Khởi nhanh chóng nghĩ ra cách đối phó, hắn quay đầu theo phản xạ để tìm thanh bảo kiếm vừa bị văng mất của mình.

Khi Bạch Khởi nhặt được thanh kiếm, binh sĩ nước Hàn cũng sắp đến gần, cho dù Bạch Khởi có dũng mãnh thiện chiến đến mức nào thì cũng không thể lấy một địch trăm, huống hồ gì đám binh lính nước Hàn đang tiến đến có tới cả nghìn người?

Không ngờ người thanh niên kỳ quái vừa xông vào chiến trường lại đột nhiên vươn tay ra và nói với Bạch Khởi: "Hay là ta đưa ngươi rời khỏi đây trước được không…?"

Bạch Khởi sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía người này… Mặc dù hắn không biết đối phương là địch hay bạn, nhưng người có thể ra tay giúp đỡ hắn trước chiến trường chắc chắn không phải người của phe địch, thế là Bạch Khởi cũng không do dự nữa mà nắm chặt bàn tay của người thanh niên kia, tiếp đó nhảy lên lưng con Thần thú.

Vừa rồi binh lính nước Hàn cũng bị thiệt hại bởi Cùng Kỳ, nên lúc này nhìn thấy có người cưỡi Thần thú cứu Bạch Khởi đi thì không dám đuổi theo, cuối cùng đành trơ mắt nhìn Bạch Khởi bị một người một thú kia cứu đi và chạy trở về doanh trại nước Tần.

Lúc này thủ hạ của Bạch Khởi đều choáng váng, họ cứ nghĩ tướng quân của mình bị quái vật ăn, vậy mà không những người trở về được, lại còn cưỡi trên lưng một con quái vật…

Sau khi trở lại doanh trại nước Tần, người kia cùng với Bạch Khởi nhảy xuống khỏi lưng con Thần thú, lúc này Bạch Khởi mới cẩn thận nhìn một người một thú đã cứu mình này. Đến bây giờ Bạch Khởi mới phát hiện, hóa ra con Thần thú có bốn chân trắng như tuyết này lại là một con Hỏa Hồ Ly! Mà chủ nhân của con Hỏa Hồ Ly có phong độ hơn người, vừa nhìn là biết không phải người tầm thường.

Bạch Khởi biết người này chắc chắn không phải dân chúng bình thường, hắn bèn vội ôm quyền và nói: “Vừa rồi được ân công cứu giúp, xin hỏi ân công có thể cho ta biết tục danh, ơn này nguyện kết cỏ ngậm vành*, ngày khác nhất định sẽ báo đáp ơn cứu mạng!”

* Đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình.

Bạch Khởi nói rất thành khẩn, không ngờ người kia lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Tướng quân không cần khách sáo, nói ra cũng thật xấu hổ… Vừa rồi con thú kia chạy trốn khỏi sự đuổi bắt của ta nên mới đi vào trong chiến trường, vì thế đã khiến quý quân bị tổn

thất, xin hãy tha lỗi.”

Bạch Khởi nghe nói vậy mà lòng thấy nghi ngờ, thầm nghĩ rốt cuộc người này là thần thánh phương nào mà lại đi đuổi bắt con quái vật kinh khủng đó? Chẳng lẽ y là tu sĩ có dị thuật?

Nghĩ tới đây Bạch Khởi vừa cười vừa nói: “Mặc kệ thế nào thì ngài cũng đã cứu Bạch mỗ ở ngay trước chiến trường hai quân, ân cứu mạng phải báo đáp cẩn thận, xin ân công đừng từ chối!”

Người kia nghe Bạch Khởi nói thế cũng thấy hơi xấu hổ, y ôm quyền nói: “Tại hạ họ Thái, tên Úc Lũy, là một ẩn sĩ đi khắp bốn phương. Mấy ngày trước đi qua chỗ này thì phát hiện có hung thú quấy phá, vốn định một mình diệt trừ quái thú, nhưng không ngờ nó rất giảo hoạt, sau khi bị ta đánh bị thương thì nhận ra không phải là đối thủ của ta, từ đó nó chạy trốn khắp nơi rồi ăn sọ não người chết để bổ sung nguyên khí! Vì vậy lúc này mới chạy đến chiến trường và gây ra cảnh tượng náo loạn vừa rồi…”

Bạch Khởi nghe nói con yêu quái đó thích ăn não người để bổ sung nguyên khí, bèn vội vàng hỏi: “Ân công muốn nói là con quái vật đó sẽ còn quanh quẩn ở chỗ này?”

Ngoại truyện

Thái Úc Lũy suy nghĩ rồi gật đầu: “Rất có khả năng này, bởi vì ở đây liên tục chiến tranh, người chết đói khắp nơi, là chỗ kiếm ăn cực tốt cho con quái vật đó, với tính cách tham lam của nó thì chắc chắn không dễ dàng rời đi đâu.”

Bạch Khởi nghe xong lập tức thấy nặng nề, hắn không ngờ con quái vật đó còn có thể quay trở lại. Loại chuyện này xảy ra một lần cũng đã làm hắn phải đi giải thích với vương thượng rồi, nếu như thường xuyên xảy ra… Chỉ sợ miệng lưỡi hắn có dẻo đến mức nào cũng không nói rõ được. Hơn nữa chuyện này quá quái dị, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì thật sự rất khó làm người nghe tin phục.

Nghĩ tới đây Bạch Khởi vội vàng ôm quyền, hỏi: “Ý của ân công là con quái vật đó lúc nào cũng có thể xuất hiện lần nữa rồi làm hại một vùng? Mà ngài vẫn sẽ tiếp tục truy đuổi cho đến tận lúc giết được nó?”

“Đương nhiên, nếu không dưới Âm Ti sẽ lại xuất hiện rất nhiều oan hồn!” Thái Úc Lũy không hề nghĩ ngợi mà trả lời.

Bạch Khởi nghe xong mà thấy vui trong lòng, nếu ân công không muốn hắn trả ơn, vậy hắn giúp đỡ ân công diệt trừ con quái vật đó cũng được. Bạch Khởi lại ôm quyền, thành khẩn nói: “Tại hạ nguyện góp chút sức lực giúp ân công hàng phục con thú này, mặc dù chúng ta đều là người phàm, nhưng toàn là dũng sĩ đã chinh

chiến nhiều năm, nhất định sẽ không gây phiền toái cho ân công.”

Thái Úc Lũy không ngờ Bạch Khởi sẽ nói như vậy, trong mắt y hơi hiện lên sự kinh ngạc, nhưng y lại vừa cười vừa nói: “Tướng quân khách sáo, có những binh sĩ dũng mãnh thiện chiến giúp đỡ, tại hạ cầu còn không được… Chỉ là Cùng Kỳ cũng không phải vật phàm, nó là một con hung thú từ thời thượng cổ, hơn nữa sức lực của nó rất lớn, chỉ sợ nếu các vị nhúng tay vào thì chắc chắn sẽ có thương vong, đối với việc giao chiến giữa hai quân hiện nay chỉ sợ được không đủ bù mất.”

Bạch Khởi nghe xong cười lắc đầu: “Ân công nói vậy là sai rồi, con thú này lấy người làm thức ăn, nếu không nhanh chóng diệt trừ tai họa, chỉ sợ nó sẽ gây họa khắp một phương, đến lúc ăn sạch xác chết trên chiến trường thì nó sẽ đi bốn phía tìm người sống làm thức ăn. Những binh lính có thân thể cường tráng như chúng ta mà còn không phải đối thủ của nó, vậy người dân bình thường có thể làm gì? Hơn nữa, trận chiến này vô cùng quan trọng đối với nước Tần, nếu như hung thú vẫn luôn quanh quẩn ở đây, vậy cuộc chiến này không biết phải đánh tới năm nào! Mà quan trọng nhất là, tại hạ thấy ân công trong lòng có thiên hạ, nên nhất định phải diệt trừ con thú này, vì thế bất kể là việc công hay tư, Bạch Khởi đều muốn giúp ân công diệt trừ con quái vật kia!”

Thái Úc Lũy nghe Bạch Khởi nói đến mức này thì cũng đành phải đồng ý đề nghị của hắn. Thật ra không phải y chướng mắt mấy người phàm như đám Bạch Khởi, mà bởi vì Cùng Kỳ quá hung dữ, Thái Úc Lũy liên thủ với Hỏa Hồ Ly mà còn không thể đánh một đòn hạ nó, vì thế y không muốn nhìn thấy Bạch Khởi và đám binh lính dưới quyền bị thương vong.

Y thấy Bạch Khởi đầy vẻ chính khí lại có tấm lòng lo cho thiên hạ thì hơi động lòng, thầm nghĩ nếu có bọn họ hỗ trợ cũng tốt, khi

đó sẽ mạnh hơn nhiều so với việc chỉ có mình và Hỏa Hồ Ly chiến đấu. Thế là ngày hôm đó, Thái Úc Lũy ở lại trong lều của Bạch Khởi, buổi tối hai người cùng thương lượng làm thế nào để vây bắt Cùng Kỳ.

Nhưng điều làm Bạch Khởi nghi ngờ là, không biết từ lúc nào mà con Hỏa Hồ Ly của Thái Úc Lũy lại biến mất không thấy đâu nữa. Do ngại mặt mũi nên hắn cũng không dám trực tiếp hỏi Thái Úc Lũy, mà đành phải tạm thời đè sự nghi ngờ trong lòng xuống để bàn chuyện quan trọng trước đã.

Không ngờ một lát sau bên ngoài lều có tiếng ồn ào, giống như có người nào đó đang tranh cãi với lính gác. Bạch Khởi nghe tiếng bèn đi ra xem, hắn thấy một thiếu niên mặc bộ quần áo màu trắng đứng bên ngoài với sắc mặt rất khó coi, cậu ta đang nói gì đó với lính gác.

Bạch Khởi đến gần, phát hiện mặc dù người thiếu niên này mặc áo trắng nhưng trông dáng vẻ lại khá tuấn tú, da thịt mịn màng, khác hoàn toàn với dáng vẻ của những binh sĩ trong doanh trại. Chắc lính gác thấy người thiếu niên này quá tuấn tú, nên mới giở trò trêu chọc khiến thiếu niên giận dữ, như sắp rút đao ra khiêu chiến đến nơi.

“Tiểu đệ đệ, nhìn da thịt mịn màng của ngươi kìa, nghe quân gia khuyên một lời, chỗ này không phải là nơi mà đệ nên tới…” Một lính gác cười với vẻ đầy xấu xa.

Sắc mặt thiếu niên áo trắng âm trầm, cậu ta nói với vẻ hết kiên nhẫn: “Ta nói lại lần nữa, tránh ra…”

Bạch Khởi nghi ngờ, trong quân đội của mình sao lại xuất hiện một thiếu niên tuấn tú như thế này, ai ngờ lúc này lại nghe thấy một giọng nói vang lên phía sau: “Tiểu Trang, không được vô lễ!”

Bạch Khởi nghe tiếng bèn quay đầu lại nhìn, thấy Thái Úc Lũy

đang để tay sau lưng và đứng phía sau mình. Hóa ra Thái Úc Lũy đang nghỉ ngơi trong lều cũng bị âm thanh bên ngoài kinh động, nên y đi ra xem thử… Bạch Khởi nhìn thấy vội tiến lên đón: "Ân công, sao ngài cũng ra đây?"

Người thiếu niên mặc quần áo trắng nhìn thấy Thái Úc Lũy đi từ trong lều ra, lập tức thu lại dáng vẻ phách lối vừa rồi, ánh mắt cậu ta hạ xuống rồi đi đến bên cạnh Thái Úc Lũy, hỏi nhỏ: "Quân thượng, sao ngài đi vào trong đó lâu như vậy?"

Lúc này Thái Úc Lũy mới phát hiện trời cũng đã tối đen, y bèn cười và nói với Bạch Khởi: "Tướng quân xem, chúng ta trò chuyện vậy mà quên cả thời gian, hay là hôm nay đến đây thôi, ta sẽ không quấy rầy tướng quân nghỉ ngơi."

Bạch Khởi thấy Thái Úc Lũy muốn đi, vội vàng nói: "Ân công nói gì vậy, có thể giúp ân công diệt trừ hung thú là vinh hạnh của ta, sao lại là quấy rầy? Hơn nữa giờ là lúc chiến tranh nên thành Tân đã đóng chặt cửa từ lâu, không thể tìm được chỗ ngủ trọ. Nếu ân công không chê điều kiện ở quân doanh hơi đơn sơ, không bằng nghỉ lại ở đây một đêm, sáng sớm ngày mai chúng ta lại bàn tiếp được không?"

Thái Úc Lũy nghe vậy bèn cười bảo: "Như vậy cũng tốt, nhưng không biết ta có thể yêu cầu một việc không?"

Bạch Khởi lập tức nói rất nghiêm túc: "Ân công xin mời nói, chỉ cần trong phạm vi năng lực của ta, đừng nói một việc, kể cả mười việc, trăm việc cũng không vấn đề."

Thái Úc Lũy cười khoát tay: "Yêu cầu của ta là huynh có thể đừng khách sáo như vậy không, mặc dù ta đã cứu huynh ở chiến trường, nhưng đó cũng chỉ là tiện tay mà thôi, không cần cứ mãi ghi nhớ thế đâu. Huynh và ta cũng coi như vừa quen đã thân, nhưng huynh cứ trái một câu ân công, phải một câu ân công nghe

có vẻ lạnh nhạt quá, đừng xưng hô như thế nữa.”

Bạch Khởi sững sờ, sau một lúc do dự bèn trầm giọng nói: “Vậy tại hạ đành không khách sáo mà gọi ân công một tiếng… một tiếng Úc Lũy huynh!”

“Chính hợp ý ta, Bạch huynh!” Thái Úc Lũy vui vẻ nói.

Sau đó Bạch Khởi lập tức sai thủ hạ dọn dẹp quân trướng của mình vì muốn cho Thái Úc Lũy vào trong đó. Thái Úc Lũy nghe vậy thì hơi ngượng ngùng hỏi: “Bạch huynh sao có thể nhường quân trướng của mình cho ta chứ? Tùy tiện tìm một chỗ là được, đại trượng phu đâu cần để ý mấy chuyện nhỏ này.”

Nhưng Bạch Khởi lại lộ vẻ khó xử: “Úc Lũy huynh không biết đó thôi, điều kiện trong quân doanh rất khắc nghiệt, bình thường đều là mười mấy người lính chen vào một quân trướng, kể cả Bạch Khởi này có thô bỉ không biết lễ nghĩa đến mức nào, cũng đâu thể để ân công đi chen chúc với bọn họ được chứ?”

"Huynh lại thế nữa rồi, đã bảo đừng gọi ân công mà?" Thái Úc Lũy ra vẻ không vui.

Bạch Khởi bình thường rất ít đùa giỡn cùng người khác, cho nên trong nhất thời không nhận ra Thái Úc Lũy chỉ đùa giỡn, còn tưởng y thật sự tức giận, bèn vội vàng nói với vẻ áy náy: "Đúng đúng đúng, là do ta nhất thời chưa quen thuộc, còn xin ân công... Xin Úc Lũy huynh thứ lỗi."

Thái Úc Lũy nghe thế mà bật cười: "Người trong quân đội ai cũng không thú vị giống như huynh sao? Ta chỉ nói đùa thôi mà, huynh không nhận ra sao?"

Bạch Khởi hơi sửng sốt, sau đó cười khổ, nói: "Ta thường xuyên chính chiến, quân quy trong quân lại luôn nghiêm khắc, cho nên... Tính tình hơi thật thà, xin Úc Lũy Huynh thứ lỗi."

Thái Úc Lũy mỉm cười rồi khoát tay: "Nếu đã gọi nhau là huynh đệ thì huynh đừng nói câu Úc Lũy Huynh thứ lỗi nữa! Phải rồi, vị thiếu niên này tên là Trang Hà, cũng là một người bạn thân của ta, không biết Bạch huynh có tiện cho cậu ta tạm thời ở lại trong quân không?"

Bạch Khởi không hề nghĩ ngợi mà nói luôn: "Đương nhiên, đã là bạn của Úc Lũy huynh thì cũng là bạn của Bạch Khởi này! Để cậu ta ở cùng với Úc Lũy huynh trong quân trướng được chứ?"

Thái Úc Lũy cười: “Vậy thì không cần, cậu ta có chỗ của mình rồi, Bạch huynh chỉ cần cho phép cậu ta tự do ra vào quân doanh là được.”

Bạch Khởi suy nghĩ một chút rồi lấy một chiếc lệnh bài trên người ra và đưa nó cho Trang Hà: “Trang huynh đệ hãy cầm chiếc lệnh bài này, có nó cậu có thể ra vào tự do.”

Trang Hà cầm lệnh bài trong tay Bạch Khởi, sau đó gật đầu với vẻ mặt không hề có biểu cảm gì. Chẳng biết tại sao, Bạch Khởi cảm giác cậu thanh niên tuấn tú này dường như có địch ý trời sinh với mình, mặc dù hắn nhớ rằng mình chưa bao giờ gặp qua người này…

Còn một điều nữa chính là thân phận của Thái Úc Lũy, mặc dù hai người gọi nhau là huynh đệ, thế nhưng Bạch Khởi hoàn toàn không biết gì về thân phận của y, mặc dù hắn cũng muốn biết nhưng Bạch Khởi cảm giác được thân phận của Thái Úc Lũy chắc chắn không hề đơn giản, xuất phát từ sự tôn trọng, Bạch Khởi muốn để Thái Úc Lũy tự mình nói ra.

Lúc này Bạch Khởi thấy trời đã tối, hắn nhớ ra trước đó mải bàn bạc với Thái Úc Lũy cách vây bắt Cùng Kỳ nên chưa kịp ăn uống gì, thế là vội vàng ra lệnh cho thủ hạ đi chuẩn bị cơm nước, để Thái Úc Lũy và Trang Hà ăn xong còn đi nghỉ ngơi.

Chỉ một lát sau, đồ ăn đã được chuẩn bị xong, tuy chỉ là một chút cơm với rau dưa trong quân ngũ, nhưng Thái Úc Lũy lại ăn say sưa ngon lành, không hề có biểu hiện không vui nào.

Không phải Bạch Khởi keo kiệt mà bình thường hắn trị quân rất nghiêm khắc, đối với bản thân còn nghiêm khắc gấp mười lần, từ trước đến giờ vẫn ăn cơm theo tiêu chuẩn của thuộc hạ, cho nên trong quân cũng không có đồ ăn gì đẹp mắt ngon miệng cả… Những đồ ăn hôm nay hắn còn cố ý dặn nhà bếp cố gắng làm khéo

léo một chút.

Bạch Khởi thấy sắc mặt Thái Úc Lũy khá tự nhiên, ăn cũng rất nhiều, lúc này hắn mới vơi bớt sự lo lắng trong lòng và thầm bội phục phong thái của người đàn ông trước mặt này. Nhưng Bạch Khởi không thể biết được là bình thường Thái Úc Lũy không ăn những đồ ăn giống mọi người, vì thế y mới cảm thấy nó lạ miệng nên ăn rất ngon. Còn Trang Hà ở bên cạnh, trong mắt thỉnh thoảng hiện ra vẻ khinh bỉ, nhưng cũng chỉ thoáng hiện lên rồi biến mất ngay, người bình thường rất khó nhận ra.

Có điều Bạch Khởi cũng không phải người bình thường, mặc dù hàng ngày hắn là một người ăn nói lễ độ, nhưng sức quan sát lại cực kỳ mạnh, chỉ cần liếc mắt là nhận ra mặc dù Thái Úc Lũy và Trang Hà bề ngoài là quan hệ bạn bè, nhưng thân phận của hai người lại có khoảng cách rất xa, vì thế Trang Hà mới có thể lộ ra vẻ kính sợ một cách tự nhiên như vậy.

Mặc dù Bạch Khởi là người không tin vào quỷ thần, nhưng hắn tin rằng trên đời này nhất định có cao nhân lánh đời. Dù sao nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên… Mà Thái Úc Lũy trước mặt chính là một người như vậy.

Khi tiếp xúc với Thái Úc Lũy, Bạch Khởi phát hiện người này mặc dù bình dị gần gũi, nhưng thật ra bên trong có một khí thế đế vương trời sinh, chỉ cần là chuyện y quyết định, người bên ngoài không thể nào phản đối.

Dưới cái nhìn của Bạch Khởi, Trang Hà là một thiếu niên có tính cách lạnh lùng kiêu ngạo, ánh mắt của cậu ta luôn như người ở trên nhìn kẻ ở dưới, kể cả vương thượng của nước Tần cũng chưa từng nhìn Bạch Khởi như thế. Nhưng trước mặt Thái Úc Lũy thì Trang Hà lại rất ngoan ngoãn và nghe lời, không hề có vẻ kiêu ngạo nào. Điều này khiến Bạch Khởi rất tò mò, vị Úc Lũy huynh

này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Sau khi ăn cơm xong, Bạch Khởi đứng dậy chào tạm biệt: “Trời cũng đã khuya, Úc Lũy huynh nghỉ sớm đi, sáng mai chúng ta lại bàn tiếp việc vây bắt Cùng Kỳ.”

Thái Úc Lũy thấy Bạch Khởi muốn đứng dậy rời đi, bèn kéo hắn lại rồi nói: “Bạch huynh, huynh nhường quân trướng cho ta còn mình thì nghỉ ở đâu vậy?”

“Không sao đâu, ta chen vào cùng mấy phó tướng là được!” Bạch Khởi đáp ngay.

Không ngờ Thái Úc Lũy nghe Bạch Khởi nói như vậy lại vội vàng ngăn cản hắn: “Ta thấy quân trướng của huynh quá đủ cho hai chúng ta, nếu đã là chen thì cần gì phải đi chen với phó tướng chứ?”

Bạch Khởi hơi ngượng ngùng: “Úc Lũy huynh, Bạch Khởi chỉ là người thô kệch, thật sự… Thật sự không dám chen cùng một quân trướng với huynh! Không bằng…”

“Huynh nói gì vậy? Huynh là chủ còn ta là khách, bây giờ ta ở trong quân trướng của huynh đã là khách lấn chủ, nếu như huynh lại đến quân trướng của phó tướng để nghỉ ngơi, thế chẳng phải sẽ khiến thuộc hạ chê cười sao! Chuyện này nhất định phải nghe ta.” Thái Úc Lũy quả quyết.

Bạch Khởi biết mình không thể từ chối nữa, nếu không lại có vẻ làm kiêu quá, thế là đành gật đầu đồng ý. Sau đó Thái Úc Lũy quay đầu nói với Trang Hà: “Ngươi đi nghỉ đi, ngày mai trời sáng hãy đến quân doanh tìm ta…”

Trang Hà khẽ nhíu mày hỏi: “Quân thượng thật sự định ở lại chỗ này?”

Thái Úc Lũy chau mày: “Không sao, ngươi đừng nói nhiều nữa.”

Trang Hà lập tức không nói thêm gì nữa, cậu ta thi lễ rồi quay người rời đi. Bạch Khởi ở bên cạnh quan sát, hai người này rõ ràng là quan hệ chủ tớ, nhưng tại sao Thái Úc Lũy lại khăng khăng nhận bọn họ là bạn bè? Vì muốn che giấu trước mặt Bạch Khởi? Hay có chuyện gì khác?

Bạch Khởi là một người rất thẳng thắn, hắn không muốn suy đoán quá nhiều về chuyện riêng của Thái Úc Lũy, dù sao hai người là bèo nước gặp nhau, cũng không hề có lợi ích gì để ràng buộc, Bạch Khởi hy vọng vẫn có thể giữ vững mối quan hệ này, vì thế hắn càng thêm tôn trọng Thái Úc Lũy mà không muốn đi tra xét xem rốt cuộc y là ai.

Sau khi Trang Hà rời đi, Thái Úc Lũy cười nói với Bạch Khởi: "Bạch huynh đừng trách, người bạn nhỏ này của ta tính tình nhạt nhẽo, không hiểu cách đối nhân xử thế, nói chuyện cũng không biết nặng nhẹ, có gì xin hãy bỏ qua cho…"

Bạch Khởi khoát tay: "Úc Lũy huynh nói gì thế, Tiểu Trang huynh đệ tính tình ngay thẳng, đó là tính cách mà ta thích nhất, thế còn tốt hơn nhiều so với những người giả dối! Ta thường khuyên thuộc hạ của mình, trong quân đội tối kỵ giở trò dối trá, lừa trên gạt dưới, khuếch đại quân công. Ta mà thấy người nào là chém người đó, tuyệt đối không thể giữ lại trong quân, nếu không sẽ làm hỏng việc lớn."

Ai ngờ Thái Úc Lũy nghe được lại lắc đầu cười bảo: "Bạch huynh không biết đấy thôi, Tiểu Trang đâu phải tính tình ngay thẳng, hắn là rất ít tiếp xúc với người khác, cho nên không biết cách nói chuyện, chờ ta dẫn hắn đi du lịch vài năm thì sẽ không còn tính cách đó nữa."

Bạch Khởi không hiểu lắm ý mà Thái Úc Lũy muốn nói, chỉ cho là y khách sáo với mình, hắn suy nghĩ rồi nói: "Thật ra tính cách này rất tốt, người có thể giữ vững tính cách này trong thời buổi loạn lạc cũng không nhiều…"

Đêm hôm đó Thái Úc Lũy ngủ cùng quân trướng với Bạch Khởi, lúc trước khi hai người trò chuyện vui vẻ thì Bạch Khởi chưa phát hiện điều gì bất thường, nhưng bây giờ khi đã vào đêm khuya, toàn bộ quân doanh trở nên yên tĩnh, Bạch Khởi lại không thể nào ngủ được.

Bạch Khởi vốn là võ tướng nên rất mẫn cảm với hơi thở xung quanh, thậm chí có thể thông qua cách hít thở của đối phương để nhận ra người này có bình thường không. Thế nhưng bây giờ Bạch Khởi ngủ cùng một phòng với Thái Úc Lũy, mà hắn lại không thể cảm giác được bất kỳ tiếng hít thở nào của đối phương…

Lúc đầu Bạch Khởi còn nghĩ rằng Thái Úc Lũy không phải là người thường nên hơi thở của y sẽ ổn định hơn so với người khác, chỉ cần hắn cẩn thận lắng nghe là có thể nghe được. Nhưng không

ngờ càng nghe càng lạ, nếu không phải Thái Úc Lũy phát ra tiếng động, chắc Bạch Khởi không hề biết ở đây có một người sống đang nằm! Nghĩ tới đây Bạch Khởi thấy lạnh cả người, mặc dù hắn liếc mắt là nhận ra Thái Úc Lũy không phải người thường nhưng lại chưa hề tưởng tượng đến việc y không phải là người!

Vì để kiểm chứng sự nghi ngờ trong lòng, Bạch Khởi từ từ ngồi dậy rồi nhẹ nhàng đi tới bên cạnh giường của Thái Úc Lũy… Với trình độ của Bạch Khởi, nếu như hắn không muốn để người khác phát hiện thì sẽ không hề phát ra chút tiếng động nào.

Nhờ ánh đèn u ám trong trướng, Bạch Khởi cẩn thận quan sát Thái Úc Lũy đang ngủ say trên giường, mặc dù tư thế ngủ của y không khác gì mọi người, nhưng lại không hề có hơi thở của người sống, trước ngực còn không hề thấy phập phồng, giống như là… một bộ thi thể đang nằm yên. Sau khi cho ra kết luận này, Bạch Khởi âm thầm kinh hãi, chẳng lẽ vị ân nhân cứu mạng hắn không phải là người?

Trong lúc Bạch Khởi đang thầm kinh hãi, bỗng hắn cảm thấy phía sau có một ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình, hắn muốn xoay người theo bản năng thì lại nghe được một tiếng vũ khí xé gió hướng thẳng vào gáy của mình.

Bạch Khởi không ngờ trong quân doanh lại có thể gặp thích khách? Hắn vội xoay người né một đòn trí mạng của đối phương, sau đó lùi về phía giường của mình lấy thanh kiếm để đánh trả. Không ngờ người kia lại không ham chiến, khi thấy một đòn không trúng là lập tức xoay người trốn khỏi quân trướng…

Thích khách này có tốc độ cực nhanh, Bạch Khởi trong lúc bối rối cũng không nhìn rõ được hình dáng của người này, hắn chỉ cảm giác được bóng lưng hơi quen nhưng trong nhất thời không thể nhớ ra đã gặp ở chỗ nào. Vì sợ đối phương là mật thám của kẻ

địch nên Bạch Khởi không hề suy nghĩ mà đuổi theo. Nhưng không ngờ lúc ra khỏi lều thì phát hiện đối phương đã biến mất không còn bóng dáng. Bạch Khởi lo lắng việc này có quan hệ với nước Hàn nên lập tức sai người tìm kiếm khắp nơi trong quân doanh, nhất định phải bắt được tên thích khách đó.

Trong quân trướng, sau khi Bạch Khởi đi ra ngoài, Thái Úc Lũy vừa rồi còn ngủ say lại lặng lẽ mở mắt, y lắng nghe tiếng ồn ào bên ngoài, tiếp theo nhướng mày hỏi: “Không phải ta đã bảo ngươi về nghỉ ngơi à? Vừa rồi hắn chỉ muốn đến xem một chút, cũng không hề có ý xấu.”

Thái Úc Lũy vừa dứt lời, trong góc tối đã truyền đến một giọng nói lạnh nhạt: “Lòng người khó dò, không thể biết được người đó có ý xấu hay không… Quân thượng cùng đi với thần đến nhân gian, tất nhiên thần phải bảo vệ an toàn cho ngài.”

Thái Úc Lũy nói với vẻ không vui: “Ngươi bảo vệ an toàn cho ta bằng cách như vừa nãy? Bây giờ thì tốt rồi, ta còn chẳng được ngủ ngon. Cũng là do ta sơ sót, vậy mà quên mất việc người sống khi đi ngủ phải thở.”

Lúc này có một thiếu niên rất tuấn tú mặc một bộ áo trắng bước ra từ trong bóng tối, cậu ta nói với vẻ khinh thường: “Bạch Khởi là tai tinh chuyển thế, quân thượng tội gì phải dây dưa với hắn?”

Thái Úc Lũy than nhẹ: “Bạch Khởi tuy là tai tinh chuyển thế, nhưng nhiều năm trước ta đã gặp hắn một lần, lúc đó động lòng trắc ẩn nên phong ấn mệnh cách tai tinh của hắn, hiện giờ Bạch Khởi chỉ là một người bình thường mà thôi.”

Vị thiếu niên tuấn tú đó còn định nói thêm cái gì, bỗng nhiên phía ngoài trướng có tiếng bước chân dồn dập vang lên, thế là cậu ta yên lặng biến mất trong bóng tối…

Thái Úc Lũy nghe tiếng thì ngẩng đầu nhìn về phía cửa và thấy

Bạch Khởi đang sầm mặt đi tới: “Thật xin lỗi Úc Lũy huynh, vừa rồi trong quân doanh có mật thám tiến vào, đã quấy rầy giấc ngủ của huynh hả?”

Thái Úc Lũy hơi kinh ngạc hỏi: “Mật thám? Ta thấy quân doanh của huynh được bố phòng rất nghiêm mật, có thể nói là nước chảy không lọt, mật thám quân địch sao có thể lọt vào được?”

Bạch Khởi đi đến ngồi xuống trên giường Thái Úc Lũy, sau khi suy nghĩ một lúc mới nói đầy ẩn ý: “Thái huynh không biết đấy thôi, hiện giờ chiến sự rất căng thẳng, thắng bại chỉ trong gang tấc, không thể lường trước được tướng lĩnh của nước Hàn sẽ làm ra những chuyện gì.”

Thải Úc Lũy hơi không hiểu: “Bạch huynh, tại hạ có một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo huynh, nhưng lại không biết có nên hỏi không?”

Mặc dù Bạch Khởi nghi ngờ thân phận thật của Thái Úc Lũy, nhưng có một điều hắn chưa từng hoài nghi, đó là việc Thái Úc Lũy xuất hiện ở đây vào lúc này không hề liên quan đến cuộc chiến giữa hai nước, vì thế mà rất thoải mái đáp: “Thái huynh cứ hỏi, Bạch mỗ nhất định biết gì nói đấy!”

Thái Úc Lũy nghe thấy Bạch Khởi nói như vậy thì trong lòng hơi rung động, mặc dù y đã cứu Bạch Khởi trong lúc nguy nan, nhưng dù sao hai người cũng chỉ mới quen biết, mà Thái Úc Lũy lại không nói một lời nào về thân phận của mình, nếu như không phải là người có lòng dạ rộng rãi, tuyệt đối không thể đối xử chân thành được như Bạch Khởi.

Thái Úc Lũy sắp xếp ngôn từ một chút rồi nhẹ nhàng hỏi: “Vương thượng của quý quốc có thù oán gì với nước Hàn không? Vì sao lại làm to chuyện rồi kéo quân đến vây thành vậy?”

Thật ra đối với Bạch Khởi mà nói, Thái Úc Lũy hỏi vấn đề này

thật sự hơi đường đột, vì hiện giờ hai nước đang giao chiến, thân phận của Thái Úc Lũy lại bí ẩn, hễ là người khôn ngoan chắc chắn sẽ nghi ngờ Thái Úc Lũy có thể là gian thế do nước địch phái tới.

Nhưng ý nghĩ này chỉ lóe lên trong lòng Bạch Khởi rồi lập tức bị hắn gạt đi, tuy rằng hiện giờ không có chứng cứ nào rõ ràng để chứng minh thân phận của Thái Úc Lũy, nhưng Bạch Khởi cảm giác người này không hề đơn giản, tuyệt đối không hề liên quan gì đến sự tranh đấu giữa các quốc gia.

Nghĩ tới đây Bạch Khởi than nhẹ rồi nói: “Thái huynh, chuyện này không thể chỉ bằng một hoặc hai câu là có thể nói rõ, tóm lại giữa các nước luôn có sự tranh đấu không ngừng, hôm nay có thể là thông gia và bạn tốt, ngày mai lại biến thành đối thủ một mất một còn. Đây là thói đời mạnh được yếu thua, người dân bình thường nếu muốn sống một cuộc sống thái bình, vậy cũng chỉ có thể đợi một vị vua tài giỏi thống nhất thiên hạ, có như vậy mới lắng lại cục diện mấy chục năm chinh chiến.”

Ngoại truyện

"Thống nhất thiên hạ? Bạch huynh, thật ra cái gọi là trời không có hai mặt trời, dân không thờ hai chủ chẳng qua chỉ là một kỳ vọng tốt đẹp mà thôi, thiên hạ này rộng lớn đến mức không phải huynh… Hay người bình thường như ta có khả năng tưởng tượng ra được, sao phải vì kỳ vọng vào thứ vĩnh viễn không thể thực hiện được này mà hao người tốn của, tổn binh hao tướng chứ?" Thái Úc Lũy nói với vẻ bất đắc dĩ.

Bạch Khởi không ngờ Thái Úc Lũy lại có ý nghĩ lớn mật như vậy, hắn không hiểu bèn hỏi lại: "Tại sao Thái huynh lại nói những lời này? Mặc dù bây giờ bảy nước liên tục chiến tranh, nhưng chỉ cần sắp xếp kế hoạch thật tốt, tại hạ tin rằng có một ngày nước Tần nhất định sẽ chiếm được các nước khác và hoàn thành sự nghiệp thống nhất thiên hạ!"

"Nhưng thiên hạ chỉ có bảy nước này thôi sao?" Thái Úc Lũy hỏi ngược lại.

Bạch Khởi nghe mà sững ra, hắn suy nghĩ một lát rồi mới đáp: "Còn lại… Đều là một ít vùng đất hoang vắng, không đáng để lo."

Thái Úc Lũy liên tục lắc đầu: "Thiện hạ này rất lớn, vô vùng vô tận… Mấy quốc gia nhỏ bé sao có thể chiếm hết được? Thống nhất thiên hạ chỉ là để thỏa mãn dã tâm của quốc vương mà không phải thật lòng muốn dân chúng được hưởng thái bình, ngược lại để đạt được mục đích này mà phải liên tục phát sinh giết chóc!"

Bạch Khởi lại một lần nữa bị Thái Úc Lũy làm cho giật mình, những lời này nếu xuất phát từ miệng của người khác, chắc lúc này người đó đã rơi đầu xuống đất, nhưng khi nó phát ra từ miệng Thái Úc Lũy, Bạch Khởi lại chấp nhận quan điểm của y.

Chỉ tiếc có một số đạo lý hiểu là một chuyện nhưng khi làm lại là một chuyện khác. Đầu tiên Bạch Khởi trầm ngâm một lúc, tiếp đó mới hạ giọng nói: "Ý kiến của Thái huynh đúng là kinh thế hãi tục, khiến tiểu đệ giật cả mình! Nó cũng làm ta có nhận thức mới về cuộc chiến nóng bỏng này. Nhưng mà những lời này của Thái huynh sau này đừng nói với ai ngoại trừ tiểu đệ, nếu không chỉ sợ sẽ có tai họa."

Thái Úc Lũy biết Bạch Khởi có ý tốt, bèn gật đầu đáp ứng: "Bạch huynh yên tâm, những lời này ta sẽ chỉ nói với huynh mà thôi…"

Cuộc nói chuyện đêm hôm đó kết thúc trong không khí ngột ngạt, Bạch Khởi vì không yên tâm vụ thích khách nên bố trí thêm hai trạm gác ở cạnh quân trướng, hắn để Thái Úc Lũy một mình nghỉ ngơi ở bên trong còn mình thì vội vàng ra ngoài, đến tận lúc gần sáng mới trở về chợp mắt một chút.

Xảy ra chuyện lộn xộn này, Bạch Khởi cũng bỏ qua một bên lòng nghi ngờ đối với Thái Úc Lũy, trời vừa sáng là hắn đã lôi kéo Thái Úc Lũy cùng nghiên cứu việc vây bắt Cùng Kỳ.

Theo suy tính của Thái Úc Lũy, việc vây bắt Cùng Kỳ khó ở chỗ là con quái thú này có tính cảnh giác cực cao, mỗi lần y đến gần là nó lập tức chuồn mất. Vì thế nếu muốn vây khốn Cùng Kỳ thì nhất định phải bố trí thật tốt cạm bẫy từ trước, sau đó dùng mồi để nhử nó ra, cuối cùng hợp sức giết chết Cùng Kỳ.

Mấy lần trước gặp Cùng Kỳ, Thái Úc Lũy hơi chủ quan khinh thường, thật ra với bản lĩnh của Thái Úc Lũy, chỉ cần con thú đó không bỏ chạy thì có mười con Cùng Kỳ cũng không phải là đối

thủ của y.

Nhưng vấn đề là bây giờ con quái thú này đã bị dọa sợ, nó biết Thái Úc Lũy không dễ chọc, cho nên chỉ cần cảm giác một chút hơi thở của Thái Úc Lũy ở gần là lập tức trốn mất tăm.

Thái Úc Lũy nói hết tình hình cho Bạch Khởi xong, Bạch Khởi cũng cảm giác chuyện này hơi khó giải quyết, cũng may thủ hạ của hắn cũng có vài người từng là thợ săn trong núi nên khá thành thạo việc đặt bẫy. Tuy Cùng Kỳ khác với những con mãnh thú thông thường, nhưng về nguyên lý cơ bản chắc là giống nhau, chỉ cần mở rộng kích thước của cạm bẫy, rồi đổi tấm lưới bắt thú ở trên thành gân trâu càng bền dẻo là được.

Thế là Bạch Khởi dẫn theo vài thuộc hạ vẽ qua sơ đồ cạm bẫy rồi đưa cho Thái Úc Lũy quyết định, dù sao hiện giờ chỉ có y thật sự hiểu rõ Cùng Kỳ, vì thế cạm bẫy này có khả năng thành công hay không phải do y xem xét.

Thái Úc Lũy cầm lấy bản vẽ phác thảo của cạm bẫy, sau khi kiểm tra cẩn thận, y cảm thấy chiếc bẫy này không hề chắc chắn như tưởng tượng, nếu như Cùng Kỳ nổi điên muốn chạy thoát, chiếc bẫy sẽ không chống đỡ được lâu. Nhưng cũng không phải là vấn đề gì quá lớn, vì nó chỉ cần trì hoãn tốc độ chạy trốn của Cùng Kỳ là được… Thái Úc Lũy cũng biết đây đã là chiếc bẫy chắc chắn nhất được tạo ra trong điều kiện như hiện tại rồi.

Nghĩ tới đây, Thái Úc Lũy trả lại sơ đồ phác thảo cho Bạch Khởi và nói: “Không biết cần bao nhiêu ngày để xây xong cái bẫy này?

Bạch Khởi suy nghĩ rồi trả lời: “Nếu như làm cả ngày lẫn đêm để tăng tốc độ, nhiều nhất cần một ngày một đêm là xong. Nhưng dùng cái gì để làm mồi bây giờ? Xác chết sao?”

Thái Úc Lũy gật đầu: “Ừ, phải dùng xác chết, hơn nữa còn phải dọn sạch xác chết trong khoảng vài dặm xung quanh cạm bẫy, nếu

không con hung thú đó có thể tùy tiện ăn não người ở chỗ khác, nó sẽ không rơi vào cạm bẫy chúng ta đã bố trí. Tốt nhất là… nên làm nó bị đói vài ngày khiến nó đói bụng mà ăn quàng.”

Bạch Khởi hơi lo lắng: “Nếu như bị đói vài ngày, nó có đi đến chỗ khác kiếm ăn không?”

Thái Úc Lũy lắc đầu: “Sẽ không, thứ này đã ở đây một thời gian nên chắc tham ăn đã thành thói quen, đầu óc Cùng Kỳ khá thông minh nên hẳn nó cũng biết ở đây có nhiều xác chết là do hai nước đang giao chiến, vì thế chỉ cần quý quốc không triệt binh, con hung thú đó sẽ không dễ dàng rời đi.”

“Vậy nhỡ đâu nó không ăn óc của người chết mà lại quay ra tấn công người sống thì phải làm sao?” Một thủ hạ của Bạch Khởi lo lắng hỏi.

Thái Úc Lũy nói: “Cũng có khả năng này, cho nên lúc chúng ta ném mồi không thể quá sớm cũng không thể quá muộn. Nếu quá sớm, Cùng Kỳ chưa đói nên không dễ mắc lừa, nếu quá muộn thì rất có thể nó sẽ tấn công người sống để nhét đầy bụng.”

Sau một hồi bàn bạc, đám người quyết định sẽ bố trí mai phục ở trận địa lúc trước giao chiến vào hai ngày tới. Đối với Bạch Khởi mà nói, kế hoạch này không phức tạp, độ khó duy nhất là những cạm bẫy mà họ bố trí có tác dụng hay không, chỉ cần con hung thú đó rơi vào trong cạm bẫy, chuyện ám sát sẽ giao lại cho Thái Úc Lũy và Tiểu Trang hoàn thành.

Nhắc đến Tiểu Trang, Bạch Khởi phát hiện cả ngày hôm nay đều không thấy vị thiếu niên tuấn tú đó xuất hiện, hắn không nhịn được mà tò mò hỏi: “Thái huynh, sao hôm nay không thấy Tiểu Trang huynh đệ đâu?”

Thái Úc Lũy cười nói: “Tính cách Tiểu Trang rất hiếu động, không chịu ngồi một chỗ bao giờ… Yên tâm, cậu ta nhất định sẽ

xuất hiện vào lúc vây bắt Cùng Kỳ.”

Bạch Khởi nghe vậy thì không nghĩ nhiều nữa, càng không liên hệ Tiểu Trang với thích khách đêm qua.

Hai ngày tiếp theo, Bạch Khởi cực kỳ bận rộn, hắn vừa muốn quan sát quá trình bố trí cạm bẫy, đồng thời cũng phải hết sức chú ý tình huống quân địch, chỉ sợ đối phương có biến động gì thì mình ứng phó không kịp. Còn Thái Úc Lũy rất hài lòng, có vẻ như y vô cùng tò mò đối với những sự việc trong quân doanh.

Ngoại truyện

Vì thế mà Bạch Khởi lại hoài nghi thân phận thật của Thái Úc Lũy, thế nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra, Thái Úc Lũy không chỉ hứng thú với các chuyện trong quân doanh, mà y còn hứng thú đối với tất cả mọi thứ trên đời! Việc lớn như sự tranh đấu giữa hai quốc gia, việc nhỏ như mấy chuyện lặt vặt trong đời sống của người bình thường, chỉ cần Bạch Khởi đồng ý nói với y, dường như lúc nào Thái Úc Lũy cũng hào hứng lắng nghe vậy.

Tất cả kế hoạch đều được sắp xếp chu đáo, bên phía Bạch Khởi cũng đã gần hoàn thành cạm bẫy, nhưng không ngờ vào buổi tối trước khi ném mồi… Đột nhiên quân tình có cấp báo.

Chắc do mấy ngày qua quân Hàn thấy quân Tần luôn bận rộn, bọn họ cứ nghĩ là quân Tần đang chuẩn bị phương án tác chiến gì mới. Chủ tướng đối phương đợi hai ngày mà quân Tần vẫn không có động tĩnh gì thì không thể ngồi yên được nữa, y cho rằng mặc kệ quân Tần muốn làm trò gì, chỉ cần mình ra tay trước là được, vì thế mà lúc này mới phát động tấn công.

May mà Bạch Khởi cũng không phải ăn chay, hắn đã đề phòng chiêu này của đối phương nên lập tức dẫn bộ hạ ứng chiến. Nhưng điều này đã làm rối loạn kế hoạch vây bắt Cùng Kỳ nên chỉ có thể tạm thời dừng lại.

Phía trước doanh trại quân Tần, Thái Úc Lũy thấy binh sĩ hai nước đang ra sức chém giết thì liên tục thở dài, nói: “Cảnh tượng

giết chóc này… khi nào mới kết thúc?”

Lúc này có một giọng nói lạnh nhạt vang lên phía sau lưng. “Quân thượng không cần buồn phiền vì điều này, chuyện trên thế gian chính là như vậy, không phải ngươi giết ta thì chính là ta giết ngươi, những năm du lịch ở nhân gian vừa qua ta cũng đã quá hiểu, ngài không cần phải thương hại bọn họ…”

Thái Úc Lũy quay đầu nhìn về phía Tiểu Trang rồi bất đắc dĩ lắc đầu: “Ta hiểu một số chuyện là thiên đạo tuần hoàn, người có mệnh sát thì khó thoát kiếp số, không biết Bạch Khởi cuối cùng sẽ có kết cục thế nào.”

Tiểu Trang hừ nhẹ, nói: “Kẻ giết người nhất định sẽ bị người khác giết… Quân thượng, chúng ta vẫn nên nhanh chóng tiêu diệt Cùng Kỳ, sau đó đi đến chỗ khác du lịch, cảnh đẹp ở nhân gian rất nhiều, cần gì phải ở chỗ này tăng thêm sầu lo chứ?”

Mặc dù nói như vậy, nhưng Thái Úc Lũy vẫn lo lắng nhìn về phía chiến trường ở đằng xa, trong lòng lại sinh ra cảm giác thương hại. Tuổi thọ phàm nhân vốn có hạn, dù không gặp họa chiến tranh cũng chưa chắc có thể hưởng hết tuổi thọ, càng đừng nói đến thời loạn lạc này.

Trên chiến trường, Bạch Khởi đang dẫn theo bộ hạ ra sức chém giết, hai mắt hắn đỏ hồng quơ thanh kiếm trong tay, tập trung đối phó với cuộc chiến trước mắt. Với sự dũng mãnh của Bạch Khởi, trận chiến này vốn chắc chắn sẽ thắng, nếu như không phải Cùng Kỳ xen vào, hắn đã chiếm được thành Tân từ lâu rồi.

Không ngờ vào lúc trận chiến sắp kết thúc, Bạch Khởi đột nhiên cảm giác bầu trời trên đầu bị một bóng đen che lấp, hắn ngẩng đầu nhìn lên theo bản năng thì thấy một con mãnh thú với thể hình to lớn đang lao từ trên xuống…

Bạch Khởi tập trung nhìn kĩ, đó rõ ràng là Cùng Kỳ mà hai ngày

nay bọn họ đang muốn vây bắt. Không ngờ con thú này lại bị thu hút bởi mùi máu tanh trên chiến trường nên không mời mà đến đây. Nó vừa hạ bốn chân xuống đất là lập tức cắn người khắp nơi, chỉ cần vài ba miếng là đã ăn hết sọ não của một binh sĩ nước Hàn.

So với hai ngày trước đó, Bạch Khởi và bộ hạ của mình đã có hiểu biết về con thú này, chính vì thế khi nhìn thấy Cùng Kỳ xuất hiện, hắn lập tức dẫn người của mình đến khu vực an toàn, còn binh sĩ nước Hàn vì biến cố bất ngờ mà tử thương rất nghiêm trọng.

Ngay lúc đó, Thái Úc Lũy ở cách đấy không xa đã nhìn thấy tất cả, y lập tức quay đầu nhìn Tiểu Trang, người kia xoay người biến thành một con Hỏa Hồ Ly toàn thân đỏ tươi và có bốn chân màu trắng. Thái Úc Lũy nhíu mày, nhảy một cái lên lưng Hỏa Hồ Ly, tiếp đó lao thẳng đến chỗ Cùng Kỳ.

Thật ra hai ngày qua Thái Úc Lũy luôn áp chế linh khí trên người mình vì muốn Cùng Kỳ không cảm giác được hơi thở của y, rồi từ đó không dám xuất hiện. Nhưng Thái Úc Lũy không ngờ được con quái thú này lại không kịp chờ đợi, nó chỉ trốn có hai ngày mà đã thò đầu ra, xem ra con Cùng Kỳ này càng lúc càng tham ăn, nếu không diệt trừ chỉ sợ sau này sẽ là mối nguy hại rất lớn…

Trên chiến trường, binh sĩ nước Hàn thấy quái vật ăn thịt người này lại xuất hiện một lần nữa thì chạy trốn tứ tán khắp nơi, trong lúc bối rối họ bị Cùng Kỳ cắn chết khá nhiều. Những binh lính còn lại của nước Hàn cũng quay đầu chạy về doanh trại của mình mà không quan tâm đến việc chém giết với binh lính nước Tần nữa.

Lúc này Cùng Kỳ đã ăn khoảng mười cái đầu của binh sĩ nước Hàn, sắc mặt của nó có vẻ thỏa mãn, chắc là đã ăn uống no nê nên chuẩn bị rời đi. Nhưng Bạch Khởi lại không muốn cho nó cơ hội

này, vì hắn biết Thái Úc Lũy nhất định đã nhìn thấy tình huống trên chiến trường nên sẽ chạy đến đây, Bạch Khởi chỉ cần kìm chân con hung thú này, vậy thì hôm nay chính là ngày chết của nó!

Thái Úc Lũy đã từng nói với hắn, mặc dù Cùng Kỳ có sức mạnh rất lớn, lại thích giết người, nhưng nó cũng có nhược điểm. Trên toàn bộ thân thể của Cùng Kỳ chỉ có da lông ở chỗ xương cụt là khá mềm, đó cũng là tử huyệt của nó.

Nghĩ tới đây, Bạch Khởi lập tức chỉ huy thuộc hạ vây lấy Cùng Kỳ, còn hắn thì vòng ra sau lưng nó và đâm một kiếm vào chỗ xương cụt ở đuôi! Không ngờ con hung thú này có tính cảnh giác cực cao, thanh kiếm của Bạch Khởi vừa tiến đến gần thì đã bị cái đuôi như roi thép của nó quét văng ra. Cú đánh này không hề nhẹ khiến cho cổ tay Bạch Khởi bật máu, suýt nữa tuột mất cả kiếm.

Con hung thú có thân hình quá to lớn, với độ cao của người bình thường sẽ rất khó tấn công vào xương cụt của nó, thế là Bạch Khởi cắn răng rồi xoay người tránh khỏi một đòn trí mạng từ cái đuôi, tiếp đó lập tức nhảy đến bên cạnh Cùng Kỳ, để nhân lúc nó không để ý sẽ leo lên người nó.

Chắc con thú này cũng không ngờ lại có người lớn mật như thế, dám nắm lấy những sợi lông như gai nhọn trên người nó để leo lên… Hơn nữa lại có thủ hạ của Bạch Khởi ở phía trước thu hút sự chú ý của Cùng Kỳ, khiến cho Bạch Khởi thật sự leo được lên trên.

Đến khi Cùng Kỳ cảm giác được trên lưng mình có đồ vật gì đó, thì Bạch Khởi đã đâm được kiếm vào xương cụt của nó, Cùng Kỳ đau đến mức gào lên một tiếng, sau đó giang đôi cánh khổng lồ rồi bay lên không trung. Bạch Khởi vì đang nắm chặt thanh kiếm đâm vào xương cụt của Cùng Kỳ nên hắn cũng bị bay thẳng lên trời cùng với con thú…

Cú đâm này của Bạch Khởi dùng cả mười phần sức lực, mặc dù

hắn chỉ là một người bình thường nên sức lực có hạn, nhưng cũng đủ làm cho Cùng Kỳ đau đến mức không muốn sống nữa! Con hung thú này liên tục cuộn thân thể giữa không trung, như muốn làm cho Bạch Khởi rơi xuống.

Nhưng Bạch Khởi vẫn nắm thật chặt thanh kiếm của mình, mặc cho Cùng Kỳ vùng vẫy thế nào cũng không buông tay, cứ như vậy lại càng tác động đến vết thương của con thú, khiến nó gầm thét từ trên trời xuống dưới đất.

Không ngờ con hung thú này trong lúc bối rối lại lao đầu vào cạm bẫy mà Bạch Khởi đã bố trí trước đó, điều này khiến các thuộc hạ của Bạch Khởi hoảng sợ, vì kế hoạch lúc trước là khi Cùng Kỳ rơi vào cạm bẫy thì bọn họ sẽ ném lưới bắt thú ra! Nhưng bây giờ thủ lĩnh của bọn họ lại cùng với Cùng Kỳ rơi vào trong bẫy, mấy thuộc hạ của Bạch Khởi trong nhất thời không biết phải làm thế nào.

Ngoại truyện

Cũng may vào lúc quan trọng này, Thái Úc Lũy đã cưỡi Hỏa Hồ Ly chạy đến, y nhìn đám bộ hạ đang hỗn loạn của Bạch Khởi thì bèn nói: "Tất cả không cần hoảng, bây giờ ta sẽ đi xuống cứu huynh ấy, mọi người chỉ cần làm theo kế hoạch ném lưới bắt thú ra là được!"

Nói xong, Thái Úc Lũy lập tức nhảy một cái từ trên người Hỏa Hồ Ly xuống hố… Mấy tên thủ hạ của Bạch Khởi đều trợn mắt há hốc mồm. Nhưng dù sao bọn họ cũng đều được trải qua huấn luyện rất nghiêm chỉnh, nên dù có kinh hãi đến mức nào, họ cũng kịp thời phản ứng bằng cách vung ngay lưới bắt thú ra để chặn lại miệng hố.

Bên trong cạm bẫy, Cùng Kỳ vẫn đang ra sức giãy giụa, Thái Úc Lũy không biết tình huống của Bạch Khởi hiện giờ thế nào? Nói thật lòng thì y cũng không dám khẳng định Bạch Khởi có bị thương hay không, vì hiện giờ Cùng Kỳ đang nổi điên vì đau đớn.

Thái Úc Lũy nhảy vào cạm bẫy, hai chân còn chưa kịp chạm đất đã rút Khốn Yêu Tác ra để trói chặt cổ của Cùng Kỳ, con hung thú đang đau đớn và sợ hãi vì tự nhiên bị khóa cổ họng, khi nó phát hiện người tới là Thái Úc Lũy bèn lập tức gào lên…

Thái Úc Lũy lo lắng cho tình trạng của Bạch Khởi nên không muốn kéo dài thời gian, y hơi dùng sức trực tiếp nhấc cả thân hình to lớn của Cùng Kỳ lên. Dù sao không gian trong cạm bẫy có hạn,

phía trên miệng hố lại có một tấm lưới bắt thú đang chắn do lo sợ Cùng Kỳ sẽ chạy thoát, chính vì thế mà phạm vi mà Thái Úc Lũy có thể hoạt động rất ít.

Cùng Kỳ nhận thấy mình sắp đối mặt với cái chết, bản năng cầu sinh khiến nó đột nhiên vẫy mạnh đôi cánh… Cạm bẫy này mặc dù khá lớn nhưng lại không hề chắc chắn, khi bị Cùng Kỳ vùng vẫy vài lần là bốn phía bắt đầu có bùn đất rơi xuống, nhìn như sắp sụp đổ.

Thái Úc Lũy biết nếu để con thú này làm sập hố bẫy, y thì không có gì phải lo nhưng chỉ sợ Bạch Khởi không sống được, trong lòng y lập tức hiện lên sát khí, tay trái Thái Úc Lũy cầm Khốn Yêu Tác, tay phải vươn ra bắt một thứ trong không khí, một thanh kiếm lóe lên ánh sáng lạnh bỗng nhiên hiện ra.

Thái Úc Lũy cầm thanh bảo kiếm chém nhanh về phía tấm lưới trên đầu, tấm lưới làm bằng gân trâu đó lập tức tan thành nhiều mảnh, ngay sau đó Thái Úc Lũy kéo theo Cùng Kỳ vẫn đang giãy giụa bay ra khỏi hố… Trong nhất thời quân Tần đang đứng quanh miệng hố đều choáng váng, kể cả có ngu ngốc thế nào cũng có thể nhận ra Thái Úc Lũy không phải người bình thường! Y kéo Cùng Kỳ bay đến giữa không trung rồi vung mạnh thanh kiếm trong tay, Cùng Kỳ kêu một tiếng xé rách bầu trời, sau đó đầu lìa khỏi thân.

Ngay lập tức trong không khí tràn ngập một mùi máu tanh khó ngửi, khiến một số quân Tần ở dưới phải nôn ọe. Lúc này Thái Úc Lũy nhướng mày, liếc qua chiếc đầu của Cùng Kỳ đang nằm trong Khốn Yêu Tác rồi chán ghét ném nó xuống đất. Kể ra cũng lạ, thân thể Cùng Kỳ lúc nãy còn rất to lớn vậy mà sau khi chết lại rút lại chỉ tầm một con ngựa.

Thái Úc Lũy không rảnh kiểm tra thi thể Cùng Kỳ, y liếc mắt ra hiệu với Hỏa Hồ Ly xong là lại nhảy vào trong hố bẫy đã sụp gần

một nửa…

Bên trong hố lúc này toàn đất đá sụp đổ, Thái Úc Lũy nhìn một vòng mà không thấy bóng dáng Bạch Khởi… Y cố bình tĩnh lại, sau đó tiện tay vung ra một đạo linh phù. Linh phù bay một vòng trong hố, cuối cùng dừng trên một đống đất nhỏ đang nhô lên.

Thái Úc Lũy thấy thế vội vàng tiến lên bới đống đất ra, quả nhiên có một cánh tay của Bạch Khởi lộ ra. Nếu là người khác nhìn thấy thế chắc chắn sẽ nghĩ Bạch Khởi đã chết, nhưng Thái Úc Lũy lại biết hắn chỉ bị hôn mê, chứ chưa thật sự tắt thở hồn lìa khỏi xác.

Bộ hạ của Bạch Khởi nhìn thấy y cứu được thủ lĩnh thì đều thở phào, bọn họ vẫn còn một trận chiến chưa kết thúc đang chờ, nếu như chủ soái chết giữa đường, vậy họ nhất định sẽ không có khả năng thắng trận.

Trong quân doanh của quân Tần, sau khi Bạch Khởi được cứu trở về thì vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, quân y cũng bó tay không có biện pháp. Thái Úc Lũy âm trầm nhìn Bạch Khởi đang nhắm mắt nằm trên giường, trong lòng hơi ngạc nhiên.

“Không thể nào, hồn của hắn vẫn còn trong thân thể, mình cũng vừa kiểm tra qua, không có chỗ nào bị nội thương nghiêm trọng, tại sao vẫn luôn hôn mê chứ?” Thái Úc Lũy nghĩ thầm.

Lúc này Trang Hà vẫn luôn không hề xuất hiện lại đi đến, đầu tiên cậu ta nhìn thoáng qua Bạch Khởi đang nằm trên giường, sau đó bình tĩnh nói: “Quân thượng, thần đã xử lý ổn thỏa thi thể của Cùng Kỳ, chuyện này giờ đã kết thúc, có phải chúng ta cũng nên rời đi không?”

Thái Úc Lũy không hề đáp lời, y vẫn giữ nguyên dáng vẻ suy nghĩ và nhìn chằm chằm vào Bạch Khởi đang hôn mê… Trang Hà biết nếu như không cứu cái gã tai tinh này tỉnh dậy thì chắc Thái

Úc Lũy sẽ không chịu ngoan ngoãn rời đi, nghĩ tới đây cậu ta đành bất đắc dĩ liếc mắt, sau đó vươn tay bắt mạch cho Bạch Khởi.

Một lát sau Trang Hà mới ngạc nhiên hỏi: "Cái này là thế nào? Tại sao vẫn bất tỉnh? Không phải là giả vờ chứ?"

Thái Úc Lũy lắc đầu: "Ta cũng đã kiểm tra qua, thân thể và hồn phách của hắn không có vấn đề gì, nếu như phải nói nguyên nhân hắn vẫn bất tỉnh… Thì có lẽ do vừa rồi hắn đã hít phải một hơi oán khí của Cùng Kỳ phun ra trước khi chết."

Trang Hà hơi giật mình hỏi: "Không thể nào, lúc con hung thú đó chết thì chẳng phải cái gã này đã bị vùi trong đất sao? Kể cả có bị hít vào cũng đâu đến lượt hắn?"

Hoàn toàn chính xác, Thái Úc Lũy cũng cảm thấy Trang Hà nói có lý, nhưng nếu như không phải là nguyên nhân này, vậy thì tại sao Bạch Khởi vẫn mãi chưa tỉnh? Chẳng nhẽ đúng như Trang Hà đã nói, hắn đang giả vờ…? Nhưng điều này cũng không hợp lý? Tại sao Bạch Khởi lại giả vờ ngất? Chẳng lẽ cảm thấy xấu hổ vì bị chôn trong đất?

Ý nghĩ này vừa lóe lên đã bị Thái Úc Lũy gạt đi, bởi vì y thấy Bạch Khởi là một người quang minh lỗi lạc, dám nghĩ dám làm, nhất định không thể nào thấy ngượng vì loại chuyện này. Hơn nữa, Cùng Kỳ cũng không phải mãnh thú bình thường, biểu hiện trước đó của Bạch Khởi có thể được gọi là dũng mãnh so với đám quân Tần, không phải người bình thường có thể bằng được.

Ngay lúc Thái Úc Lũy đang chưa tìm được nguyên nhân, Trang Hà đột nhiên ghé vào tai y nói thầm vài câu, Thái Úc Lũy nghe xong có vẻ do dự hỏi: "Cái này được không?"

"Không thử một chút thì làm sao biết có được hay không, quân thượng tiếp xúc với người phàm quá ít, căn bản không hiểu rõ chỗ gian xảo của bọn họ…" Trang Hà nói với vẻ khinh bỉ.

Thái Úc Lũy không thể phủ nhận, mấy lần y đến du lịch ở nhân gian đều được Trang Hà dẫn đi, có thỉnh thoảng gặp mấy người phàm cũng toàn là dân chúng bình thường, phần lớn đều là người lương thiện nên lòng dạ không quá sâu.

Ngoại truyện

Nghĩ đến đây Thái Úc Lũy xoay người nói với một thuộc hạ của Bạch Khởi: "Ta thấy chắc Bạch tướng quân không còn đáng ngại nữa đâu, nghỉ ngơi mấy ngày là sẽ có thể khỏe lên. Lần trừ quái này cũng nhờ có công sức của các vị. Ta thay mặt bá tánh địa phương cảm ơn các vị. Tại hạ còn có chuyện khác cần làm, thôi thì tạm biệt ở đây..."

Sau khi rời khỏi doanh trại quân Tần, Thái Úc Lũy và Trang Hà cũng không đi xa mà cùng làm phép thay đổi ngoại hình, đứng quan sát quân doanh từ xa.

"Quân thượng còn đang lo lắng điều chi? Tên tai tinh kia không chết được đâu. Vừa rồi thần thấy mạch của hắn vững vàng, đúng là khỏe như trâu bò!" Trang Hà nói với vẻ khinh thường.

Thái Úc Lũy lắc đầu: "Cơ thể hắn ắt hẳn là không còn trở ngại, nhưng hắn chậm chạp không tỉnh tất có điều kỳ quặc. Bạch Khởi không phải loại tiểu nhân thích chơi mưu mô…"

Trang Hà hừ khẽ và nói: "Người mới quen hắn mấy ngày đâu? Có câu nói là biết người biết mặt không biết lòng. Người phàm rặt một bọn nham hiểm gian xảo, tham lam thành thói, người chớ có bị bề ngoài hòa nhã của bọn họ lừa."

Thái Úc Lũy nghe vậy cười khẽ: "Nếu người phàm xấu xa như vậy, tại sao tộc hồ ly các ngươi luôn thích giả dạng làm người phàm chứ?"

Trang Hà bị hỏi bí, cuối cùng đành phải ngượng ngùng nói: "Đó là... đó là bởi vì người phàm có thể trải nghiệm thất tình lục dục và những phồn hoa của trần gian. Mặc dù tuổi thọ của họ không lâu dài, nhưng bởi vậy nên mới có vẻ đáng quý, không giống như chúng thần, đần độn sống hơn một nghìn năm, tu luyện bản thân trở nên không buồn không vui! Nhưng trước giờ, đây mới là nỗi buồn lớn nhất của chúng thần."

Lúc này Thái Úc Lũy quay lại nhìn Trang Hà: "Ngươi biết tại sao ta thích du lịch chốn trần gian một mình với ngươi không?"

Trang Hà đáp với vẻ mặt đắc ý: "Tất nhiên là bởi vì thần biết ăn chơi rồi!"

Ai ngờ Thái Úc Lũy lại lắc đầu nói: "Là bởi vì ở trong mắt ta, ngươi giống một người phàm hơn... Một người phàm có thất tình lục dục, ham mê sự phù phiếm của đời người. Ngươi đó, thật sự không nên lấy tên Trang Hà, đáng lẽ nên lấy tên Tư Phàm mới đúng!"

* Tư Phàm có nghĩa là nhớ nhung phàm trần.

Trang Hà nghe vậy thì bĩu môi: "Tư Phàm? Không hay, Trang Hà vẫn hay hơn."

Sau đó Thái Úc Lũy và Trang Hà canh bên ngoài quân doanh hai ngày, cho đến khi họ thấy Bạch Khởi tỉnh lại, xác nhận là không còn đáng lo mới đi. Thật ra, lúc đầu ý của Thái Úc Lũy là muốn chờ đến sau khi Bạch Khởi tỉnh lại rồi đến xem tình hình của hắn, nhưng Trang Hà nói: "Lúc ấy hắn giả vờ ngất là bởi không muốn gặp lại chúng ta. Cớ chi người phải quay lại đó để mà mất mặt chứ?"

Nghe Trang Hà nói vậy, trong lúc nhất thời Thái Úc Lũy cũng không nắm rõ ý đồ thật sự của Bạch Khởi. Hơn nữa, sau khi hắn tỉnh lại thì trông tất cả đều bình thường, vì vậy Thái Úc Lũy cũng

không rối rắm tiếp nữa mà theo Trang Hà đến nơi khác du lịch.

Trên thực tế, chỉ cần Thái Úc Lũy quan sát thêm mấy ngày, tất nhiên y sẽ phát hiện sự lạ thường của Bạch Khởi, cũng có thể ngăn cản những chuyện xảy ra sau này...

Trong mắt Thái Úc Lũy, mặc dù Bạch Khởi là tai tinh chuyển thế, nhưng tính cách hắn ngay thẳng, cũng không phải người ưa thích giết chóc thành thói, cho nên y không để chuyện này ở trong lòng. Hơn nữa, lúc ấy y và Trang Hà chơi trên trần gian chẳng bao lâu thì Âm Ti đã truyền tin đến, gọi y trở về giải quyết một vài công việc, do đó cũng quên mất chuyện của Bạch Khởi.

Ai ngờ đến khi Thái Úc Lũy quay trở lại trần gian lần nữa, thì Bạch Khởi cũng đã trở thành "Sát nhân vương" khiến người ta nghe mà sợ vỡ mật rồi!!

Hôm ấy, Thái Úc Lũy đang phê duyệt công văn trên điện, chợt nghe ngoài điện có tiếng rên xiết vang lên xung quanh, dường như đang có vô số oan hồn đi về phía Âm Ti... Y ngừng việc trên tay và bấm đốt tính toán, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng.

"Sao sự việc lại trở thành thế này?" Thái Úc Lũy khẽ nói.

Lúc này có một âm sai bước lên trước hành lễ rồi thưa: "Khởi bẩm quân thượng, hôm nay trong Âm Ti đột nhiên có thêm một trăm nghìn oan hồn, có vẻ như trần gian đã xảy ra biến cố gì đó."

Thái Úc Lũy gật đầu: "Ừ, ta biết rồi. Ngươi lui xuống đi."

Tuy rằng lúc ấy mặt Thái Úc Lũy tỏ vẻ không hề gợn sóng, nhưng trong lòng y lại là sông cuộn biển gầm! Bởi vì vừa rồi y đã tính ra tai họa chốn nhân gian lần này có liên quan đến việc Bạch Khởi "giết hàng binh*"... Tuy Bạch Khởi là tai tinh chuyển thế, nhưng tính cách của hắn đáng lẽ không thích giết chóc như vậy cơ mà? Nghĩ đến đây, Thái Úc Lũy truyền âm nghìn dặm cho Trang Hà còn đang chơi bời trên trần gian, bảo cậu ta mau chóng điều tra

việc này rõ ràng.

* Giết hết quân lính đã đầu hàng của kẻ địch.

Lúc này trong lòng Thái Úc Lũy lờ mờ có một việc lo lắng, đó là biểu hiện khác thường của Bạch Khởi lúc bọn họ rời đi... Tuy rằng hai nước chiến tranh, có người chết kẻ bị thương là hết sức bình thường, nhưng "giết hàng binh" là điều không cần thiết, hơn nữa số lượng còn nhiều như thế!

Đừng thấy bình thường Trang Hà chỉ thích đi chơi khắp nơi, nhưng đến lúc làm việc nghiêm chỉnh cũng rất chắc chắn không qua loa. Cậu ta nhanh chóng chạy từ trần gian về, hơn nữa còn mang về một tin tức rất xấu cho Thái Úc Lũy...

Hóa ra lúc trước Cùng Kỳ bị nhốt trong bẫy đã đoán trước được mình chắc chắn sẽ phải chết, cho nên hôm đó nó đã tách một phần linh thức ra rồi lặng lẽ bám vào người Bạch Khởi đang hôn mê, muốn chờ sau này tìm cơ hội sống lại. Lúc trước Bạch Khởi mãi không tỉnh lại cũng là vì Cùng Kỳ sợ bị Thái Úc Lũy nhìn thấu.

Ai ngờ đến khi Thái Úc Lũy đi rồi, Cùng Kỳ mới nhận ra Bạch Khởi lại là tai tinh chuyển thế, linh thức đầy sát khí của nó nhập vào người hắn rồi cuối cùng không thể thoát ra. Trong cơ thể của một võ tướng nhốt linh thức của một con thú dữ thượng cổ sao mà ổn cho được? Rất nhanh, Bạch Khởi từ từ thể hiện ra bản tính thích giết chóc...

Mặc dù trong mắt người ngoài, mấy năm nay sự thay đổi của Bạch Khởi rất rõ ràng, nhưng chính hắn lại không tự cảm thấy thế, mà một phần linh thức của Cùng Kỳ cũng đã dần dần hòa làm một với hồn phách của Bạch Khởi.

Trước đó, khi Thái Úc Lũy bảo Trang Hà điều tra việc này, Trang Hà đã từng nghĩ tới việc tróc linh thức của Cùng Kỳ ra khỏi cơ thể Bạch Khởi. Vì vậy cậu ta thừa dịp đêm tối tới phòng của

Bạch Khởi...

Nhưng Trang Hà nhanh chóng nhận ra, nếu mình mạnh mẽ tróc phần linh thức nhỏ bé của Cùng Kỳ ra, chỉ e Bạch Khởi cũng sẽ bị hao tổn hồn phách, kể cả đầu thai lần nữa cũng chỉ có thể mãi mãi làm một kẻ ngốc.

Mặc dù ngoài miệng Trang Hà đay nghiến người ta, nhưng gã không làm được chuyện phá hủy hồn phách con người. Vì vậy lúc này gã mới vội vàng chạy về Âm Ti, bẩm báo sự việc cho Thái Úc Lũy, xem Minh Vương điện hạ có cách gì hay đẹp cả đôi đường không.

Thái Úc Lũy nghe hết từ đầu đến cuối, lông mày vẫn nhíu chặt. Y suy nghĩ thật lâu rồi mới trầm giọng nói với Trang Hà: "Đi thôi, ta với ngươi lên trần gian xem thử hẵng nói..."

Thật ra Thái Úc Lũy cũng biết việc này khó khăn đây. Trong tình huống bình thường, nếu hồn phách của một người phàm bị tà ma ăn mòn lại không thể tróc ra, vậy thì cách đơn giản và hữu hiệu nhất chính là đánh tan hồn phách bị ăn mòn, như vậy là một lần vất vả cả đời nhàn nhã! Bởi vì không ai có thể đoán trước một người phàm bị tà ma ám vào người có thể làm ra chuyện gì, cho nên chỉ có cách tiêu diệt tai họa ngầm hoàn toàn mới là cách giải quyết cuối cùng.

Nhưng trong mắt Thái Úc Lũy, lý do Bạch Khởi biến thành dáng vẻ hiện giờ hoàn toàn là do sai lầm của y. Nếu lúc trước y có thể phát hiện ra vấn đề kịp thời, thì sẽ không để sự việc phát triển tới tình trạng như ngày hôm nay.

Ngoại truyện

Sau khi cân nhắc mấy lượt, Thái Úc Lũy quyết định tự mình đến trần gian một chuyến. Chuyện đã xảy ra rồi, y không thể nào thay đổi, nhưng có thể ngăn cản chuyện chưa xảy ra. Y tin rằng chỉ cần mình ở bên cạnh Bạch Khởi thì sẽ không xảy ra tai họa "giết hàng binh" lúc trước nữa. Vì vậy y gọi Thần Đồ vẫn đang nghỉ ngơi, bảo hắn xử lý công việc giúp mình mấy ngày, y muốn đích thân lên trần gian giải quyết chuyện này cho xong. Mặc dù Thần Đồ điện hạ oán trách rất nhiều, nhưng vẫn đành cam chịu trở lại làm việc.

Khi Thái Úc Lũy gặp lại Bạch Khởi, hắn đã là Vũ An Hầu tiếng tăm lan xa của nước Tần. Toàn bộ trên dưới nước Tần đều xưng người này là "Chiến thần", chứ không phải "Sát thần" như thế gian nói! Đương nhiên, điều này chủ yếu phải xem là đối mặt với người dân của nước nào. Đối với dân chúng của nước Tần, tất nhiên Bạch Khởi là "Chiến thần" trăm trận trăm thắng, là người đáng kính nhất của nước Tần ngoại trừ vương thượng, bởi vì hắn có thể bảo vệ bờ cõi nước Tần bình an.

Tuy nhiên đối với người dân của mấy nước khác, cái tên "Vũ An Hầu" quả thật như quỷ dữ đến từ địa ngục. Năm đó, nếu trẻ con nhà nào không nghe lời, người lớn sẽ lấy Vũ An Hầu ra hù dọa nó, quả thật còn hiệu quả hơn tất cả mọi yêu ma quỷ quái khác. Cho nên danh hiệu "Sát thần" này của Bạch Khởi tuyệt đối hoàn toàn xứng đáng!

Bạch Khởi cũng không ngờ nhiều năm trôi qua mà còn có thể gặp được Thái Úc Lũy, tình cảm vui sướng bộc lộ ra ngoài. Hắn mời Thái Úc Lũy ngồi vào ghế trên, sau đó lập tức sai kẻ dưới đi chuẩn bị rượu và thức ăn, muốn chiêu đãi vị ân nhân cứu mạng này thật tốt.

Thái Úc Lũy nhận ra thái độ của Bạch Khởi với mình không thay đổi gì, cho nên y biết ở sâu trong tim, Bạch Khởi vẫn là Bạch Khởi năm xưa được mình cứu trên chiến trường. Nhưng từ hai tròng mắt hơi đỏ của Bạch Khởi, không khó nhận thấy rằng một phần linh thức của Cùng Kỳ đã hòa nhập vào với hồn phách của hắn rồi. Đừng nói Trang Hà, kể cả chính Thái Úc Lũy cũng không thể tróc nó ra.

Trước khi gặp Bạch Khởi, Trang Hà đã từng khuyên Thái Úc Lũy, hy vọng y đừng quá nương tay với Bạch Khởi. Bởi vì nếu tiếp tục mặc kệ Bạch Khởi giết người, không biết Âm Ti sẽ còn tăng thêm bao nhiêu oan hồn nữa đây?!

Đương nhiên Thái Úc Lũy biết điều này, nhưng trong lòng y thấy thẹn với Bạch Khởi. Trước giờ y đều cho rằng mình đuổi chó vào hẻm cụt nên mới tạo thành cục diện hôm nay! Bởi vì nếu không phải năm đó y đuổi giết Cùng Kỳ, Bạch Khởi cũng sẽ không thay đổi thành dáng vẻ hiện giờ. Cho nên y không thể giải quyết vấn đề qua loa như thế, y tin chỉ cần mình luôn ở cạnh Bạch Khởi, canh chừng hắn kỹ càng là sẽ không sao. Suy cho cùng số phận của người phàm chẳng qua là mấy chục năm ngắn ngủi, Thái Úc Lũy này vẫn đủ khả năng kéo dài được.

Bạch Khởi vẫn rất vui vì sự xuất hiện của Thái Úc Lũy. Sau ba lượt rượu, hắn hơi ngà ngà say và nói với Thái Úc Lũy: “Úc Lũy huynh không biết đấy, thật ra mấy năm trước ta đã từng sai người hỏi thăm tung tích của huynh khắp nơi, tiếc là luôn không có được

tin tức của huynh.”

Thái Úc Lũy nghe vậy cười đáp: “Người như ta đã quen trôi dạt bên ngoài như mây trời, từ trước đến nay đều không có chỗ ở cố định. Huynh không tìm được tin tức về ta cũng là bình thường thôi. Về phần huynh... mấy năm nay tiếng tăm lên cao, thật sự khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác!”

Sau khi Bạch Khởi nghe thế thì đặt ly rượu xuống: “Không sợ Úc Lũy huynh chê cười, ta cảm thấy mấy năm nay mình sống không chân thật, cứ cảm thấy hình như mình đã thay đổi thành người khác.”

Sắc mặt Thái Úc Lũy chùng xuống, im lặng một lát rồi mới nói với Bạch Khởi: “Xin chỉ giáo cho…”

Bạch Khởi khẽ thở dài rồi nói: “Tính tình ta thẳng thắn và cũng nóng nảy, gặp phải chuyện mình nhìn không thuận mắt cũng không kiêng dè, từ trước đến nay đều là có gì nói đó. Bởi vậy thời trẻ đã đắc tội nhiều người. Cũng không biết tại sao… giống như theo lời Úc Lũy huynh nói, mấy năm nay ở trong quân, tiểu đệ cũng coi như là hô mưa gọi gió, nhưng rốt cuộc không tìm lại được cảm giác năm xưa.”

Nghe xong, Thái Úc Lũy cũng không biết nên nói gì, chỉ lẳng lặng cầm ly rượu lên uống với Bạch Khởi. Buổi tối hôm đó, Bạch Khởi và Thái Úc Lũy uống tới tận khuya, hắn cũng kể rất nhiều chuyện thời niên thiếu của mình.

Đúng như Thái Úc Lũy biết, Bạch Khởi là tai tinh chuyển thế. Sự ra đời của hắn dường như cũng không mang lại niềm vui gì cho dòng họ. Bởi vì từ nhỏ hắn đã là đứa con bị bỏ rơi, từ khi nhớ được sự việc, hắn vẫn luôn lang thang bên ngoài, ăn cơm thừa canh cặn nhà người khác để sống qua ngày.

Cho đến năm mười hai tuổi, khi chạy trốn với những người dân

tị nạn ngang qua một nơi tên là thôn Bạch gia, hắn đói quá nên ngất xỉu ở ven đường. Lúc tỉnh lại, hắn nhận ra mình được một cặp vợ chồng già họ Công Tôn cứu về nhà. Con trai của cặp vợ chồng già này đã chết trên chiến trường thời trẻ, bởi vậy họ quyết định nhận nuôi đứa trẻ mồ côi tội nghiệp, cũng đặt tên cho hắn là Công Tôn Khởi.

Lúc ấy Công Tôn Khởi thường xuyên bị những đứa trẻ khác trong thôn bắt nạt, một là bởi vì tuổi tác cha mẹ nuôi của hắn đã cao, không ai để hai ông bà già cô đơn vào mắt; thêm nữa là ở trong mắt rất nhiều người, hắn là một đứa trẻ hoang dã không rõ gốc gác, cho nên thường xuyên bị trẻ con trong thôn khinh thường. Lúc ấy mặc dù trong lòng Công Tôn Khởi tức giận, nhưng biết mình có thể có một mái nhà đã tốt lắm rồi, cho nên hắn không dám dễ dàng gây chuyện cho cha mẹ nuôi, chỉ có thể mặc cho người ta bắt nạt.

Cho đến khi nước Tần thực hiện cải cách, dân thường có thể gia nhập quân đội, cho phép Công Tôn Khởi gia nhập quân đội với tư cách là một thường dân. Hắn nhanh chóng thể hiện tài năng trong quân, hơn nữa giành được sự đánh giá cao của thừa tướng nước Tần lúc ấy là Ngụy Nhiễm. Để lôi kéo Công Tôn Khởi, Ngụy Nhiễm cố tình lấy danh tiếng tỷ tỷ mình là Mị Thái hậu, vừa ban họ vừa tặng phủ đệ, từ nay về sau Công Tôn Khởi trở thành Bạch Khởi, hắn ngày càng trở thành một phần thế lực mạnh mẽ trong quân của Ngụy Nhiễm.

Những việc này đều do Bạch Khởi tự nhớ được. Nhưng hắn cũng không biết rằng Thái Úc Lũy còn biết nhiều hơn hắn.

Tương truyền mỗi năm trăm năm tai tinh sẽ chuyển thế một lần. Mỗi lần tai tinh giáng thế đều sẽ gây ra ra dịch bệnh hoành hành, tai họa liên miên. Mỗi khi đến lúc này, vong hồn dưới Âm Ti

đều sẽ nhiều gấp mấy lần hoặc là mấy chục lần bình thường! Bởi vậy, là chủ nhân của Âm Ti, Thái Úc Lũy cũng chú ý đến việc tai tinh giáng thế một cách đặc biệt.

Bạch Khởi sinh ra ở một thôn nhỏ xa xôi của nước Tần. Bắt đầu từ khi mẹ hắn mang thai, trong thôn đã gặp phải hạn lớn, ruộng đồng không thu hoạch được một hạt gạo nào... Khi Bạch Khởi còn chưa sinh ra, rất nhiều thôn dân đã chết đói vì không có lương thực để ăn. Mẹ ruột của Bạch Khởi khi đó cũng phải dùng hết hết sức lực cuối cùng của mình mới sinh được hắn ra, rồi cũng lìa đời.

Về sau, bởi vì người chết đói trong thôn càng ngày càng nhiều, lại không kịp thời chôn cất nên gây ra dịch bệnh. Những thôn dân còn chưa bị đói chết gần như bị nhiễm dịch bệnh hết một nửa... Vì chẳng có tiền để mời thầy thuốc, thôn trưởng đành phải mời một vị vu y tới để xem bệnh cho thôn dân. Kết quả vị vu y này vừa nhìn đã nhận ra, Bạch Khởi vẫn đang khóc lóc nỉ non liên hồi vì đói khát chính là tai tinh chuyển thế!

Người trong thôn nghe nói Bạch Khởi là tai tinh chuyển thế, bọn họ nhao nhao lên đề nghị thiêu chết hắn. Còn cha ruột của Bạch Khởi có tính cách yếu đuối, vốn không dám đưa ra bất cứ ý kiến phản đối nào.

Ngoại truyện

Vị vu y này cũng coi như có chút kiến thức. Ông ta biết rõ số phận của tai tinh không ngắn như vậy, khi chưa bắt đầu gây tai họa cho đời thì sao có thể chết sớm được? Cho nên ngay lúc này, nếu ai muốn hại chết tai tinh, tất nhiên sẽ không có kết quả tốt đẹp. Vì vậy vu y đề nghị cần phải đuổi tai tinh đi xa mới được.

Nhưng những oán hận trong lòng thôn nhân không có chỗ nào để xả, nói thế nào họ cũng nhất quyết phải thiêu chết tai tinh hại chết mọi người này. Vu y thấy thôn dân không chịu nghe lời mình cũng chỉ đành lắc đầu bất đắc dĩ. Quả nhiên, khi thôn dân chuẩn bị củi lửa muốn thiêu chết tai tinh, người đưa ra đề nghị thiêu chết tai tinh lúc ban đầu kia bị một tia sét đánh trúng giữa ban ngày ban mặt, ngã xuống đất bỏ mình ngay tại chỗ.

Mọi người thấy vậy thì không còn ai dám đề cập đến chuyện thiêu chết tai tinh nữa... Cuối cùng tất cả thôn dân miễn cưỡng gom góp ít tiền, để cha Bạch Khởi nhanh chóng mang tai tinh rời khỏi thôn, cả đời này không được trở lại nữa.

Từ đây về sau Bạch Khởi và cha già lang thang khắp nơi... Hầu như bọn họ đến chỗ nào thì chỗ đó sẽ gặp xui xẻo, không phải gặp tai họa thì sẽ gặp dịch bệnh.

Cuộc sống như vậy kéo dài đến khi Bạch Khởi hơn bốn tuổi, người cha già khổ sở của hắn cuối cùng không chịu nổi vận đen, bị chính đứa con trai tai tinh của mình khắc chết. Ngay khi Thái Úc

Lũy cảm thấy rằng lúc này chắc là tai tinh chẳng còn sống được bao lâu, ấy thế nhưng cậu bé Bạch Khởi lại vẫn sống một cách kỳ tích, còn trở thành thằng nhóc ăn xin trà trộn ở đầu đường.

Thái Úc Lũy thấy số phận của tai tinh này cứng rắn thế thì biết rằng nếu tiếp tục gây họa như vậy, có thể sẽ có hại nhiều hơn nữa. Vì vậy y nhất thời mềm lòng nên làm phép phong ấn số mệnh tai tinh của Bạch Khởi, muốn để hắn làm một người bình thường sống hết quãng đời này.

Bởi vậy lúc trước, khi Thái Úc Lũy đuổi giết Cùng Kỳ có thể gặp được Bạch Khởi cũng rất bất ngờ. Y vốn tưởng rằng tai tinh này vẫn còn yên phận sống ở một thôn làng nhỏ trên núi nào đó, không ngờ loáng qua mấy năm, hắn đã trở thành tướng quân thống lĩnh thiên quân vạn mã!

Thái Úc Lũy nhìn Bạch Khởi đã say mèm, trong lòng nảy sinh một chút áy náy… Y cảm thấy mỗi một lần cuộc đời Bạch Khởi thay đổi hầu như đều có liên quan đến mình. Bây giờ y cũng không biết rốt cuộc năm đó mình ra tay can thiệp cuộc đời của Bạch Khởi là đúng hay là sai? Hoặc phải nói là so sánh "Sát thần" bây giờ và "Tai tinh" năm xưa, ai hại chết nhiều người hơn đây?

Cũng mặc kệ là "Sát thần" bây giờ hay là "Tai tinh" năm xưa, Thái Úc Lũy đều không thể giết ai, bởi vì thế gian này có một số người, có một số việc là kiếp số nhất định phải trải qua…

Đối với những oan hồn uổng mạng đó, cho dù bọn họ thoát được "Tai tinh" nhưng cũng không trốn được "Sát thần". Đây là số phận của người phàm, đã được trời cao ghi sẵn từ lâu rồi, không ai thay đổi được.

Nhưng Thái Úc Lũy là Minh Vương, y có một trái tim nhân từ. Y không muốn nhìn thấy những người vô tội đó uổng mạng, càng không muốn nhìn thấy những người phàm vốn đã chịu khổ cả đời

còn phải trải qua đủ loại trắc trở mà ông trời nhất thời hào hứng viết ra.

Thần Đồ đã từng nói, tính cách của Thái Úc Lũy thật sự không thích hợp lên trần gian du lịch, chắc chắn sẽ gặp phải mầm tai họa.

Lúc ấy Thái Úc Lũy nghe xong còn không cho là đúng. Y cho rằng Thiên Đạo ở tại trần gian, những người phàm có thể được mình độ hóa cũng chỉ có thể chứng tỏ số phận của bọn họ có phần duyên kiếp này, đây là do chính bọn họ tốt số. Bởi vậy ở trên trời, Thái Úc Lũy ngầm nổi tiếng là thích chõ mũi vào chuyện người khác… Nhưng y không đoán trước được lúc này đây mình đúng là quan tâm rồi gây ra phiền toái.

Thừa dịp Bạch Khởi say rượu hôn mê, Thái Úc Lũy từ từ giơ tay tới huyệt Bách Hội ở đỉnh đầu hắn, hơi dùng một chút lực và rút ra từ chính giữa một cụm khí đen, cùng lúc đó lại thấy trong cụm khí đen kia còn kéo theo một sợi bóng mờ.

Thái Úc Lũy biết đó là một hồn một phách của Bạch Khởi, nếu mình tiếp tục thì đúng là có thể tróc linh thức còn sót lại của Cùng Kỳ, nhưng bởi vậy cũng sẽ làm hồn phách của Bạch Khởi bị hao tổn, hơn nữa không bao giờ có thể khôi phục như lúc ban đầu… Cuối cùng Thái Úc Lũy vẫn buông tay, cụm khí đen kia rụt vào cơ thể của Bạch Khởi trong nháy mắt.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Khởi tỉnh lại trước. Hắn thấy Thái Úc Lũy nằm ngủ say trên nền nhà cạnh mình, vì thế hắn đứng dậy đắp tấm thảm lông thú lên cho y, sau đó một mình đi ra ngoài.

Bạch Khởi mới vừa rời khỏi, Thái Úc Lũy lập tức mở mắt ngồi dậy, y nhìn tấm thảm lông thú trên người mình, âm thầm đắc ý nói ở trong lòng: “Ta cố tình bắt chước người phàm, phập phồng lồng ngực lên xuống khi ngủ, lúc này chắc hắn sẽ không nhận ra sơ hở

gì chứ?”

Bạch Khởi vừa ra ngoài chợt hắt xì một cái, hắn xoa mũi, nghĩ bụng nhất định là đêm qua mình uống rượu vào bị cảm lạnh, chứ đâu có ngờ là vị thần nào đó đang chửi thầm hắn.

Nay đã khác xưa, giờ Bạch Khởi đã là võ tướng hàng đầu của nước Tần, tất nhiên sẽ không tiếp đãi Thái Úc Lũy một cách hạn hẹp như năm đó. Hắn gọi quản gia trong nhà tới từ sớm, sai ông ta thu dọn một căn phòng cho khách ở bên cạnh thư phòng của mình, đặt mua đầy đủ hết tất cả đồ đạc trong phòng theo tiêu chuẩn mà mình sử dụng.

Mặc dù Bạch Khởi không biết lần này Thái Úc Lũy đột nhiên xuất hiện có phải lại muốn đi vây bắt thú dữ gì hay không, nhưng hắn hy vọng vị “ân công” nhiều năm không gặp này của mình có thể ở lại hầu phủ của hắn một thời gian, bởi vì đã rất nhiều năm rồi hắn không được thoải mái chè chén giống như đêm qua…

Những năm gần đây, sự tối tăm trong lòng cắn nuốt bản tính của Bạch Khởi từng chút một. Mặc dù rất nhiều lúc hắn cũng không muốn giết người, nhưng cuối cùng thường xuyên không như mong muốn. Bạch Khởi cũng không biết mình bị làm sao? Nhất là khi cảm giác hung tàn khát máu trong lòng dâng lên, dường như không giết người thì toàn thân hắn sẽ khó chịu, như bị hàng nghìn con sâu gặm nhấm. Thật ra đêm qua Bạch Khởi rất muốn nói với Thái Úc Lũy tình trạng hiện giờ của mình, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Trên thực tế, hắn cũng biết một vài thuộc hạ dám giận không dám thưa đối với cách làm “giết hàng binh” của mình. Nhưng phần đông thuộc hạ vẫn hùa theo ý thích của hắn, dẫu sao bây giờ Bạch Khởi là Vũ An Hầu công trạng đầy mình, a dua nịnh hót còn không kịp, ai lại tự tìm xúi quẩy mà đưa ra ý kiến trái chiều chứ?

Mấy ngày sau, Bạch Khởi thường xuyên phải ngủ lại trong cung để bàn bạc việc tấn công nước Sở với Ngụy Thừa tướng và vương thượng, cho nên mãi không về phủ. Mà Thái Úc Lũy cũng thừa dịp này đi dạo khắp nơi quanh Hàm Dương, tìm hiểu rất nhiều phong tục tập quán của nước Tần.

Bởi vì Bạch Khởi vô cùng coi trọng Thái Úc Lũy, cho nên tất nhiên trên dưới hầu phủ cũng vô cùng tôn kính y, hầu hạ y như chủ nhân nhà họ, sợ không cẩn thận đắc tội Thái Úc Lũy sẽ gây họa ở trước mặt Bạch Khởi.

Trong lòng Thái Úc Lũy hiểu rất rõ, bọn người hầu trong phủ Bạch Khởi cả ngày đều như đang đi trên lớp băng mỏng. Xem ra người hầu trong nhà đều có thể nghe thấy lời đồn Bạch Khởi “thích giết chóc”…

May mắn là tính cách Thái Úc Lũy bình dị, nhất là lúc đối đãi người phàm lại càng như thế, cho nên y luôn khách sáo với những kẻ dưới của hầu phủ. Ai ngờ thời gian dài lại có vài kẻ không biết sâu cạn cho rằng chẳng qua Thái Úc Lũy là người tới hầu phủ ăn chực uống chực, cho nên không chú tâm đến chuyện của y như lúc ban đầu…

Đặc biệt là một tên hầu bưng bê trà bánh trong phòng Thái Úc Lũy, tên Tiểu Nguyên Tử. Nó dám đổi trà bánh tốt nhất thành hàng thứ phẩm, kiếm lời từ giữa đút túi tiền riêng. Thái Úc Lũy không để ý loại chuyện này cho lắm, dẫu sao với thân phận và địa vị của mình, y sẽ không so đo điều đó với một người phàm.

Có một buổi tối Trang Hà đến đây đưa vài công văn cần xử lý gấp cho Thái Úc Lũy, gã ăn một miếng trà bánh trong phòng rồi tỏ vẻ khinh thường: “Vũ An Hầu cũng coi như là võ tướng hàng đầu của nước Tần, sao trong nhà lại keo kiệt như vậy? Ấy thế mà lại chiêu đãi quân thượng bằng trà bánh thấp kém thế này à?!”

Thái Úc Lũy nghe vậy bèn cười nói: “Có ăn thì ngươi ăn đi, lấy đâu ra nhiều lời mát mẻ như vậy? Nhiều ngày nay Bạch Khởi bận rộn chính vụ, không rảnh rỗi để về nhà, sao hắn biết trà bánh trong nhà tốt hay dở?”

“Ồ, vậy nghĩa là kẻ dưới trong hầu phủ cố tình bỏ bê ngài nhân lúc chủ nhân không có nhà rồi?! Thế thì càng không được! Điều này chỉ chứng minh Bạch Khởi quản lý cả người hầu cũng không xong, đừng nói gì mang binh đi đánh giặc.” Trang Hà nói với vẻ mặt bất mãn.

Đêm đó Thái Úc Lũy và Trang Hà nói chuyện với nhau, xong rồi cũng không để việc này ở trong lòng, ai ngờ chiều ngày hôm sau, khi Thái Úc Lũy từ bên ngoài trở về, y lập tức cảm thấy bầu không

khí của hầu phủ là lạ…

Bọn người hầu nhìn thấy Thái Úc Lũy đều trốn tránh. Trong lòng y biết nhất định hầu phủ đã xảy ra chuyện gì đó nên muốn tìm một người tới hỏi thử, kết quả lại không hề thấy mấy người hầu quen thuộc trước đây đâu.

Nếu đổi thành người khác, có lẽ thật sự sẽ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng Thái Úc Lũy là ai chứ? Y là Minh Vương của Âm Ti, là Đại Đế của Bắc Âm Phong Đô, trời vừa tối là y biết chuyện gì ngay.

Lúc ấy y đang dùng bữa tối, đột nhiên nghe thấy trong sân có tiếng khóc rấm rứt, Thái Úc Lũy vừa nghe biết ngay đó là mấy oan hồn đang khóc, vì vậy y đứng dậy đi tới trước cửa sổ nhìn, quả nhiên nhìn thấy mấy oan hồn đang trôi nổi ở trong sân, một âm sai đang chuẩn bị đưa bọn họ đi.

Thái Úc Lũy cũng đã ở phủ Vũ An Hầu một khoảng thời gian, y không nghe nói gần đây trong phủ có ai qua đời, mấy oan hồn này từ đâu ra? Nghĩ đến đây, Thái Úc Lũy bèn đẩy cửa đi ra ngoài, kết quả tới gần mới nhận ra, tất cả những oan hồn này đều là mấy người hầu vẫn luôn hầu hạ cái ăn cái mặc cho mình hai ngày trước.

Lúc ấy trong lòng Thái Úc Lũy chùng xuống, có lẽ y đã đoán ra tại sao hôm nay không khí hầu phủ là lạ rồi. Y vẫy tay với âm sai kia, bảo hắn lui sang một bên trước. Âm sai kia nhìn thấy Thái Úc Lũy cũng rất hoảng sợ, vì thế vội vàng không dám nói năng gì mà lùi sang một bên chờ.

Trong mấy âm hồn, Thái Úc Lũy nhìn thấy Tiểu Nguyên Tử phụ trách ăn uống trà bánh cho mình trước tiên. Trên tay chân của nó gần như không có vết thương bên ngoài nào, chỗ vết thương trí mạng duy nhất là ở trên đầu… Hơn nữa không chỉ Tiểu Nguyên

Tử, mấy người hầu còn lại cũng giống thế, nói ngắn gọn, mấy người bọn họ chắc đều bị đánh chết.

Trông cách làm thì người chấp hành vô cùng thành thạo, trên cơ bản đều là một nhát mất mạng, ắt hẳn là do người chuyên chấp hành hình phạt trong quân ra tay… Những người này đều là người của hầu phủ, một lần xử tử nhiều kẻ dưới như vậy, xem ra người ra lệnh đánh chết bọn họ chỉ có thể là Vũ An Hầu Bạch Khởi.

Nghĩ đến đây, Thái Úc Lũy bèn nói với Tiểu Nguyên Tử: "Ta là Minh Vương của Âm Ti, Thái Úc Lũy. Ngươi có nỗi oan gì có thể nói tất cả với ta."

Ban đầu Tiểu Nguyên Tử còn khóc nói mình chết oan uổng, nhưng vừa nghe Thái Úc Lũy là Minh Vương của Âm Ti, nó lập tức bị dọa run bắn người, không thốt ra được lời nào nữa. Còn một người hầu khác đứng phía sau nó vừa nghe nói Thái Úc Lũy là Minh Vương, bèn gào to lên rằng mình chết oan uổng quá, nói rõ rành rành là Tiểu Nguyên Tử lòng dạ đen tối, bỏ bê khách quý, nhưng mà hầu gia lại đánh chết tất cả kẻ dưới hầu hạ Thái Úc Lũy.

Hóa ra hôm nay Bạch Khởi có về hầu phủ một lần vào buổi trưa, lúc ấy hắn còn cố ý hỏi người hầu xem Thái Úc Lũy có ở trong phủ không. Đã nhiều ngày, Thái Úc Lũy đều đi sớm về trễ, ngẫu nhiên cũng sẽ về dùng cơm trưa, cho nên có người hầu bẩm báo hành tung của Thái Úc Lũy mấy ngày nay theo đúng sự thật.

Nếu là thường ngày lúc Thái Úc Lũy và Bạch Khởi ở cùng nhau, tất nhiên Tiểu Nguyên Tử không dám lấy hàng kém thay hàng tốt, bưng lên trà bánh rẻ tiền, nhưng khi đó nó nghĩ Thái Úc Lũy không về, dĩ nhiên hầu gia sẽ không ở lại trong phòng Thái Úc Lũy quá lâu.

Tuy nhiên chẳng thể nào ngờ, khi Bạch Khởi vừa nghe nói thỉnh

thoảng Thái Úc Lũy cũng sẽ trở về dùng cơm trưa, bèn muốn chờ trong phòng y một lát… Hơn nữa Bạch Khởi vừa mới vội vàng trở về, cũng chưa ăn cơm trưa, vì vậy hắn tiện tay cầm một miếng bánh trong phòng Thái Úc Lũy lên ăn.

Kết quả Bạch Khởi mới vừa ăn một miếng là sắc mặt đã sầm xuống. Ngay sau đó, hắn đã gọi quản sự phòng bếp và phòng thu chi tới, hỏi bọn họ nhiều ngày nay đều chuẩn bị thức ăn gì cho Thái Úc Lũy? Phòng thu chi chi ra bao nhiêu tiền? Quản sự phòng bếp chỉ nghe lệnh nấu cơm, tất nhiên chẳng có gì phải giấu giếm. Quản sự phòng thu chi lại càng luôn cẩn thận chi li, mỗi một món tiền chi ra đều có ghi chép để kiểm tra… Vì vậy hai mặt một lời, việc Tiểu Nguyên Tử ở giữa kiếm lời đút túi tiền riêng, lấy hàng kém thay hàng tốt nhanh chóng bị lột trần.

Theo lý mà nói, việc này cũng không khó điều tra, sự việc rõ ràng là một mình Tiểu Nguyên Tử làm, không liên quan đến mấy người hầu khác. Nhưng không ngờ sau khi Bạch Khởi hỏi rõ sự thật, trong cơn giận dữ, hắn lại xử tử tất cả những kẻ hầu hạ Thái Úc Lũy.

Đương nhiên, cũng không phải Bạch Khởi xử tử mấy người bọn họ vô tội vạ. Lý do là dù bọn họ không đáng giận như thủ phạm chính Tiểu Nguyên Tử, nhưng cũng không có làm hết chức trách, biết rõ Tiểu Nguyên Tử lấy hàng kém thay hàng tốt bỏ bê khách quý cũng không biết tố giác lên trên, bởi vậy theo lý nên chịu cùng tội với Tiểu Nguyên Tử.

Nếu đặt chuyện này ở nhà bình thường, nhiều nhất là đánh một trận rồi đuổi đi, nhưng cố tình đây là phủ Vũ An Hầu… Đúng như lời Trang Hà nói trước đây, một võ tướng mà ngay cả nhà mình cũng không quản lý được thì làm sao quản lý quân đội?! Những lời này Trang Hà nghĩ đến, tất nhiên Bạch Khởi cũng nghĩ đến.

Thái Úc Lũy thật sự không ngờ chỉ bởi vì chút việc nhỏ này mà khiến cho mấy gã sai vặt vô tội chết oan. Nếu lúc ấy y mà ở trong phủ, nhất định y sẽ không để việc này xảy ra. Nhưng mà bây giờ người đều đã chết, nói gì cũng muộn rồi. Thái Úc Lũy cũng chỉ có thể bảo âm sai câu hồn kia mang mấy âm hồn xuống Âm Ti dàn xếp ổn thỏa, cố gắng tìm gia đình tốt cho bọn họ đi đầu thai.

Thông qua chuyện này, Thái Úc Lũy suy nghĩ cẩn thận ra một đạo lý, đó là nếu mình không thể ở cạnh Bạch Khởi mọi lúc mọi nơi, vậy trên cơ bản không thể ngăn cản thói quen thích giết chóc thành tính của hắn…

Đêm đó Bạch Khởi về đến nhà khi trời đã khuya, nhưng khi hắn đi ngang qua phòng Thái Úc Lũy lại thấy bên trong vẫn để đèn sáng. Nhớ lại nhiều ngày nay người hầu trong nhà làm những chuyện kia, nên hắn áy náy gõ cửa phòng Thái Úc Lũy…

Thật ra đêm đó Thái Úc Lũy vẫn chờ Bạch Khởi về. Trước đó y đã bảo Trang Hà lặng lẽ lẻn vào cung vua thăm dò, dặn gã tốt nhất là có thể làm phép để tối hôm nay Bạch Khởi không ngủ lại trong cung.

Ngoại truyện

Tất nhiên chút việc nhỏ này không làm khó được Trang Hà. Cậu ta vào cung rồi mê hoặc một vị sủng phi của vua Tần, để nàng nói dối là thân mình không khỏe, rất dễ dàng lừa vua Tần quay về. Vương thượng đã đi thăm sủng phi, dĩ nhiên Bạch Khởi và Ngụy Thừa tướng cũng không tiện ở lại trong cung.

Thật ra Bạch Khởi vừa bước qua cửa đã nhận ra sắc mặt của Thái Úc Lũy không tốt. Hắn hơi cân nhắc và hiểu ngay có lẽ vì chuyện mình xử tử người hầu hôm nay, cho nên bèn cười và nói: "Thành thật xin lỗi Úc Lũy huynh, đã nhiều ngày tiểu đệ bận rộn chính vụ quá, nếu bởi vậy mà bỏ bê huynh, huynh cũng đừng so đo với tiểu đệ nhé!"

Thái Úc Lũy không muốn quanh co lòng vòng với hắn, bèn trầm giọng nói: "Vì sao phải giết đám Tiểu Nguyên Tử?"

Bạch Khởi thấy quả nhiên là bởi vì việc này, vì vậy hắn ngồi xuống bên cạnh Thái Úc Lũy, cầm lấy ấm trà rót cho mỗi người một ly trà, kiên nhẫn nói: "Úc Lũy huynh không biết đấy. Mấy kẻ hầu kia thật sự đáng giận, dám thừa dịp ta không có nhà cố ý cắt xén ăn uống của huynh, bạc đãi huynh như thế, làm sao ta có thể nhẫn nhịn được?"

Thái Úc Lũy than thở: "Tội ấy cũng không đến mức phải chết mà? Đánh một trận rồi đuổi ra khỏi phủ là được, tại sao cứ nhất quyết phải giết mấy người bọn họ chứ?!"

“Úc Lũy huynh, có một số việc huynh không hiểu. Những kẻ hầu đó đều là người nhà của tội thần, vốn dĩ đều mang tội trong người. Nếu không phải thái hậu ban thưởng bọn họ làm nô tài cho ta… họ đã bị sung quân từ lâu rồi. Không ngờ những người này không những không biết ơn, thế mà còn có thể làm ra việc như thế này! Nếu không trị nghiêm, khó bảo đảm còn có những người khác học theo.” Nói đến đây, Bạch Khởi ngẩng đầu liếc nhìn sắc mặt của Thái Úc Lũy, hắn cảm thấy hình như y ôn hòa hơn trước một ít, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm và tiếp tục nói: “Không dối gạt Úc Lũy huynh, tòa phủ đệ này là do Mị Thái hậu mới ban thưởng cho ta. Trước đây ta vẫn quen ở trong quân doanh, cho nên cũng không quan tâm lắm chuyện ở đây. Lần này thật sự do ta sơ suất… Chuyện như thế này chắc chắn sẽ không xảy ra trong quân doanh của ta. Có điều huynh yên tâm, ta có thể cam đoan với huynh, tuyệt đối sẽ không để xảy ra lần thứ hai.”

Thái Úc Lũy nghe xong thở dài: “Bạch huynh, huynh có thể nghe tại hạ khuyên một câu không? Đừng gây ra giết chóc vô cớ nữa, chỉ sợ huynh sẽ không nhận nổi những nghiệp chướng đó!”

Ai ngờ Bạch Khởi lại tỏ vẻ không sao cả: “Úc Lũy huynh lo nhiều quá rồi. Bạch Khởi ta luôn luôn không tin số phận, nếu không ta đã chết đói ở đầu đường từ lâu rồi! Mấy năm nay ta chinh chiến sa trường, tự hỏi kẻ mình giết đều là người nên giết. Nhất là hai nước giao chiến… không phải ngươi chết chính là ta sống, bởi vậy có chút tử thương không thể tránh khỏi.”

Thái Úc Lũy nghe xong lời Bạch Khởi nói thì im lặng một lát, y chợt đổi đề tài: “Bạch huynh, huynh không hỏi xem ta sẽ nghỉ ngơi ở chỗ huynh bao lâu hay sao?”

Bạch Khởi cười sang sảng: “Điều này có gì đáng hỏi? Ta không coi Úc Lũy huynh là người ngoài, huynh muốn đến thì đến, muốn

đi thì đi. Đừng nói là hầu phủ nho nhỏ này, kể cả là quân doanh của tiểu đệ, Úc Lũy huynh cũng có thể tự do ra vào. Chỉ cần Úc Lũy huynh không khách sáo với ta là được.”

“Giao tình giữa ta và huynh ta sao lại nói hai chữ khách sáo chứ? Chỉ có điều mấy năm nay huynh giết chóc nặng nề, có vài lời ta không biết có nên nói hay không…” Thái Úc Lũy muốn nói lại thôi.

Đương nhiên Bạch Khởi biết y muốn nói điều gì. Thật ra cũng có lúc hắn nghĩ thầm muốn kể với Thái Úc Lũy, vì vậy hắn khẽ than thở: “Huynh cũng nói giữa ta và huynh không có hai chữ khách sáo, vậy thì có gì không thể nói chứ? Úc Lũy huynh cứ nói đừng ngại…”

Thái Úc Lũy gật đầu, sau đó nghiêm mặt nhìn về phía Bạch Khởi, nói: “Ta biết xuất thân của huynh không tốt, có thể đi đến ngày hôm nay ở trong quân cũng không dễ dàng. Nhưng huynh phải biết đạo lý Thiên Đạo tuần hoàn, vật cực tất phản. Hiện giờ dù huynh công phạt thiên hạ cho vương thượng nước Tần, dựng công lập nghiệp, nhưng từ lâu trên người huynh đã khoác nghiệp chướng, hai tay nhuộm máu… Ngày nào đó một khi huynh công cao lấn chủ, vương thượng nâng huynh lên vị trí cao kia sẽ coi huynh là đồ vứt đi, diệt trừ cho sảng khoái!”

“Sao ta lại không hiểu đạo lý này chứ, nhưng thật sự ở một số thời khắc dưới chân ta cũng chỉ có một con đường máu này, nếu ta không dấn bước một mạch đến cùng, có lẽ đã sớm trở thành vong hồn dưới lưỡi đao của kẻ khác rồi.” Bạch Khởi cười khổ.

Nhưng Thái Úc Lũy lại không đồng ý với cách nói của hắn: “Sao cuộc đời lại chỉ có một con đường có thể đi chứ? Đi con đường nào, nên đi như thế nào? Điều đó đều phải do chính huynh lựa chọn. Nếu huynh chỉ một lòng đi theo ham muốn trong tim, vậy

chỉ có thể đi một mạch tới cuối, ngược lại ắt là trời cao biển rộng mặc huynh bay nhảy.”

“Giống như huynh… tự do tự tại ư?” Bạch Khởi hỏi ngược lại.

Thái Úc Lũy không ngờ hắn sẽ nói như vậy, sửng sốt một lát mới cười đáp: “Ta…? Ta đúng là một tán nhân tự do, có lẽ không nở mày nở mặt bằng Vũ An Hầu, nhưng lòng ta tự do, con người ta cũng tự do.”

Thật ra khi nói lời này, chính bản thân Thái Úc Lũy cũng cảm thấy hơi chột dạ, nếu y tự do đúng như mình nói, thì cần gì cứ phải tới trần gian này chứ?

Sau khi nghe xong, Bạch Khởi đặt ly trà trong tay xuống và nói: “Thực tế làm sao ta lại không hâm mộ sự tự do tự tại của Úc Lũy huynh chứ? Ta đã thấy quá nhiều chuyện lục đục với nhau, tranh giành danh lợi trên thế gian này, ta cũng mệt mỏi rồi… Ta cũng muốn cầm lên được thì bỏ xuống được. Nhưng có những thứ, một khi đã cầm trong tay, muốn buông ra thật sự rất khó. Khi còn nhỏ, cuộc sống của ta quá khổ sở, ta rất hâm mộ những quan lại có quyền thế đó. Ta tự nói với mình rằng ‘sớm muộn gì sẽ có một ngày ta phải lớn mạnh hơn bọn họ’! Hiện giờ ta đã làm được thật rồi, nhưng muốn rút chân ra cũng đã muộn.”

Đương nhiên Thái Úc Lũy biết hoàn cảnh hiện giờ của Bạch Khởi. Y cũng không trông cậy vào việc khiến Bạch Khởi vứt bỏ công danh trong người để sống lánh đời với mình. Y chỉ hy vọng Bạch Khởi có thể khống chế được ham muốn giết chóc của mình mà thôi.

Nghĩ đến đây y bèn thở dài rồi nói: “Bạch huynh, giờ nào phút nào huynh cũng phải ghi nhớ đạo lý ‘giết người người ắt sẽ bị người giết chết’. Hai tay huynh nhuộm máu vì kế hoạch vĩ đại của người khác, nhưng huynh có nghĩ tới ngày nào đó gặp nhau dưới

Âm Ti sẽ có nhân quả nghiệp chướng như thế nào chờ huynh không?”

Nghe vậy, Bạch Khởi do dự trong chốc lát mới nói một cách bất lực: “Úc Lũy huynh… Ta... ta cũng không biết nên nói với huynh như thế nào, có rất nhiều lúc ta thật sự không kiểm soát được ham muốn giết người trong lòng mình, cứ như là… cứ như là luôn có một âm thanh liên tục nói trong lòng ta rằng, giết bọn họ! Giết bọn họ! Mau giết bọn họ!!” Bạch Khởi nói tới đây lại ôm lấy đầu bằng hai tay, đau khổ nói: “Vũ An Hầu gì chứ? Không phải là ‘Sát nhân vương’ ai ai cũng e sợ tránh né còn không kịp à!? Thật ra ta đã biết biệt hiệu này của mình từ lâu rồi. Nhưng có nhiều khi ta không kiểm soát được ham muốn giết người trong lòng.”

Sao Thái Úc Lũy lại không biết những điều Bạch Khởi nói chứ? Thậm chí y còn biết tại sao sự việc lại trở thành như vậy rõ ràng hơn Bạch Khởi… Nhưng dù y là Minh Vương của Âm Ti cũng không thay đổi được gì. Điều duy nhất có thể làm là giữ Bạch Khởi ở bên cạnh, khi hắn có ý muốn giết người thì kịp thời ngăn cản hắn.

Ngoại truyện

Nghĩ đến đây Thái Úc Lũy bèn vỗ vai Bạch Khởi: "Đây là tâm ma. Nếu Bạch huynh tin tưởng tại hạ, ta nguyện ý ở lại cạnh huynh, giúp huynh loại bỏ tâm ma…"

Bạch Khởi nghe vậy ngẩng đầu nhìn về phía Thái Úc Lũy: "Thật ư?"

Thái Úc Lũy gật đầu đáp: "Ừ, chỉ cần huynh muốn, ta sẽ luôn ở bên cạnh giúp huynh."

Đáy mắt Bạch Khởi ửng đỏ: "Sao lại không muốn… Nói thật, hiện giờ trừ huynh ra, ta đã không còn ai có thể tin được nữa."

Thái Úc Lũy kinh ngạc nói: "Cớ gì Bạch huynh nói ra lời này? Thuộc hạ trong quân và người thân trong phủ không phải đều là người huynh có thể tin hay sao?"

Nào ngờ Bạch Khởi lại cười khẩy: "Bọn họ? Chẳng qua đều là quân cờ bị người ta lợi dụng thôi… Úc Lũy huynh, huynh đừng thấy bây giờ bề ngoài ta quyền cao chức trọng không có giới hạn, nhưng bên cạnh chẳng có lấy một người có thể nói lời thật lòng. Người thân của ta do thái hậu ban thưởng, thuộc hạ của ta do thừa tướng cắt cử, ngay cả chính ta chẳng qua cũng chỉ là quân cờ trên bàn cờ của bọn họ mà thôi. Nếu để cho bọn họ nghe thấy những lời nói của ta và huynh hôm nay, ta dám cam đoan trời chưa sáng sẽ truyền tới tai thừa tướng và thái hậu."

“Huynh đã biết như thế, tại sao còn muốn giữ họ lại bên cạnh?” Thái Úc Lũy hơi khó hiểu.

Bạch Khởi nhìn Thái Úc Lũy với vẻ buồn cười: “Úc Lũy huynh... Huynh đúng là chẳng có mưu mô gì cả. Huynh nghĩ xem, đám người này ở bên cạnh ta là vì cái gì? Không phải là vì giám sát từng hành vi cử chỉ của ta thay cho thái hậu và vương thượng hay sao? Cho nên ta chỉ có thể giữ lại tất cả bọn họ để cho họ bẩm báo lại những chuyện ta làm mỗi ngày cho chủ nhân của họ, để vương thượng và thái hậu biết ta không có lòng riêng, có thế thì những người nắm quyền đó mới có thể thật sự yên tâm!”

Thái Úc Lũy vừa định nói gì đó lại chợt hơi nghiêng đầu, ngay sau đó Bạch Khởi nghe thấy một chuỗi tiếng bước chân dồn dập từ xa tới gần, rồi một người hầu khẽ nói ở ngoài cửa: “Hầu gia, lính liên lạc tới báo, nói là trong quân doanh đột nhiên xảy ra biến động lạ, xin ngài mau chóng quay về.”

Sắc mặt của Bạch Khởi lập tức thay đổi. Đầu tiên hắn nói với người hầu ở bên ngoài: “Biết rồi, hãy nói là ta sẽ lập tức trở về.” Tiếp theo hắn nói nhỏ với Thái Úc Lũy: “Việc này hơi đáng ngờ... Trước khi về phủ ta đã đi dạo một vòng quanh quân doanh, vẫn chưa xảy ra chuyện gì cả. Sao lúc này mới một lát mà đã xảy ra biến động lạ chứ? Khoảng thời gian này huynh ra vào hầu phủ cũng phải cẩn thận một chút. Huynh nghỉ ngơi trước đi, ta đi xem sao rồi sẽ về.”

Thái Úc Lũy thấy Bạch Khởi nói xong lập tức chuẩn bị đi ra ngoài, bèn vội vàng kéo hắn và hỏi: “Sắc trời đã trễ thế này, biết rõ có vấn đề mà huynh còn muốn đi!?”

Bạch Khởi bất đắc dĩ nói: “Đây không phải lần đầu tiên ta gặp chuyện như thế này, nếu lần nào cũng trốn tránh thì ta không phải Vũ An Hầu Bạch Khởi rồi!”

Thái Úc Lũy nghe cũng phải, vì vậy thở dài nói: “Ta ở trong phòng cũng không ngủ được, thôi thì để ta đi cùng huynh!”

Bạch Khởi nghệt mặt ra rồi nói: “Không thể, huynh không hề liên quan đến những việc này, sao có thể làm liên lụy đến huynh được?”

Thái Úc Lũy bật cười: “Ta không liên quan đến những chuyện tạp nham đó, nhưng ta và huynh có liên quan mà! Sao? Huynh không tin tưởng bản lĩnh của ta ư?”

“Sao có thể chứ? Ta còn chẳng phải là đối thủ của huynh đấy. Ta chỉ không muốn huynh dấn thân vào trong đó thôi…”

“Đi thôi, ta cũng nhàn rỗi mà!” Thái Úc Lũy xen ngang lời Bạch Khởi.

Cứ như vậy, hai người bọn họ cùng nhau ra khỏi hầu phủ, cưỡi ngựa đi thẳng đến quân doanh ngoài thành Hàm Dương. Giờ này đã là đêm khuya, trên đường chẳng có lấy nửa bóng người, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy đường phố gần đó vang lên tiếng tuần tra gõ mõ cầm canh…

Ai ngờ đang đi, Bạch Khởi đột ngột thít chặt dây cương làm ngựa dừng lại, sau đó nhìn xung quanh với vẻ mặt cảnh giác. Trên thực tế, Thái Úc Lũy vẫn luôn đi theo sau Bạch Khởi cũng đã nhận ra điều lạ thường từ lâu, con đường hiện giờ bọn họ đi yên tĩnh hơn con đường vừa nãy rất nhiều.

Không để hai người họ kịp phán đoán bất cứ điều gì, trên nóc nhà hai bên đường phố chợt nhảy ra mấy bóng đen, cả đám người đều cầm kiếm báu chói lọi trong tay tập kích về phía hai người họ! Bạch Khởi thấy vậy lập tức rút bội kiếm ra chống địch, Thái Úc Lũy thì thong dong ngồi trên lưng ngựa, lạnh lùng nhìn mấy thích khách mặc đồ đen.

Ngờ đâu mấy người mặc áo đen này vẫn chưa chạy được đến

trước mặt hai người bọn họ thì đã bị một bóng trắng nhanh như chớp ngăn cản. Mấy tên thích khách vừa rồi còn sát khí bức người lập tức không chống đỡ nổi, ngay cả dáng vẻ của đối phương còn chưa thấy rõ thì đã bị khống chế hết rồi.

Leng keng... Hàng loạt thanh kiếm cùng rơi xuống đất.

Bạch Khởi thấy mà kinh hãi, hắn đâu ngờ trên đời còn có cao nhân có bản lĩnh lợi hại như vậy? Vừa định bước lên cất lời thì hắn nghe thấy Thái Úc Lũy ở cạnh đột nhiên trầm giọng nói: “Tiểu Trang, giữ lại người sống!”

Bóng trắng kia nghe thế lập tức dừng tay, đem mấy tên thích khách đến trước ngựa của Bạch Khởi và Thái Úc Lũy. Lúc này Bạch Khởi mới nhận ra bóng trắng vừa rồi khống chế mấy tên thích khách mặc đồ đen trong nháy mắt lại chính là thiếu niên áo trắng tên Trang Hà năm xưa, quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong!

Trang Hà bước đến trước ngựa của Thái Úc Lũy hành lễ và nói: “Quân thượng, đám thích khách này mai phục ở đây đã lâu...”

Thái Úc Lũy ngồi trên lưng ngựa, y liếc đám người dưới đất rồi nói: “Hỏi thử xem bọn họ do ai phái tới?”

Ai ngờ Trang Hà vừa định bước lên lại thấy mấy tên thích khách mặc đồ đen kia đột nhiên lắc đầu rồi lần lượt ngã xuống đất. Trang Hà vội bước lên xem xét rồi ngẩng đầu nói với sắc mặt nặng nề: “Chết rồi... Trong miệng bọn chúng giấu thuốc độc, là do thần sơ suất.”

Thái Úc Lũy quay lại nói với Bạch Khởi: “Đều là những tử sĩ. Xem ra đối phương đã lập mưu từ lâu, muốn dồn huynh vào chỗ chết. Gần đây huynh có đắc tội với ai không?”

Bạch Khởi lắc đầu vẻ hơi bất đắc dĩ: “Nhiều đấy. Trên đời này có lẽ trừ vương thượng và cậu của người ra, không có ai không

ngóng trông cho ta chết sớm! Có điều dám hành động thì chẳng mấy ai... Chỉ tiếc những người này đã chết, nếu không ta nhất định phải cạy miệng của bọn họ ra xem rốt cuộc là ai muốn giết ta?"

Thái Úc Lũy nhìn lướt qua Trang Hà: "Giải quyết mấy cái xác này thỏa đáng, đừng để cho người ta phát hiện ở đây từng xảy ra đánh nhau..." Nói xong, y nhìn về phía Bạch Khởi: "Bây giờ làm thế nào đây? Đến quân doanh hay là về phủ trước?"

Bạch Khởi quay đầu ngựa lại rồi nói: "Về phủ, ta phải đưa gã sai vặt vừa báo tin kia đến quân doanh, để nó chỉ ra và xác nhận xem là ai truyền tin tức đến hầu phủ!!"

Sân sau của hầu phủ, hơn mười kẻ hầu đứng thành hàng... Bởi vì không quen mặt nên Bạch Khởi hoàn toàn không biết vừa rồi là gã sai vặt nào báo tin cho mình, chỉ đành bảo bọn họ lần lượt lặp lại nội dung tin báo vừa rồi. Đến khi mười mấy kẻ hầu này nói xong hết lượt, Bạch Khởi và Thái Úc Lũy đều không nhận ra được là gã sai vặt nào báo tin.

Theo lý mà nói, tình huống này không thể xảy ra, bởi vì đừng nói lúc ấy Thái Úc Lũy còn ở đây, mà cả tai của Bạch Khởi cũng chắc chắn sẽ không nghe lầm... Điều này chỉ có thể chứng minh trong đám người hầu này không có gã sai vặt vừa rồi.

Nghĩ đến đây, Bạch Khởi gọi quản gia trong phủ đến, lạnh lùng hỏi: "Tất cả người hầu trong nhà đều ở đây ư?"

Bởi vì lúc trước mới giết mấy kẻ hầu không tuân thủ quy củ, quản gia cũng thầm run sợ, sợ không cẩn thận thì cái mạng nhỏ của mình cũng khó giữ, nên ông ta vội vã đáp: "Bẩm... bẩm Hầu gia, vừa rồi lúc tiểu nhân đi kiểm kê số người thấy... thấy thiếu một gã sai vặt tên An Hoa."

"An Hoa? Đã tìm trong phủ chưa?" Bạch Khởi trầm giọng hỏi.

Quản gia bị dọa run bắn: "Vẫn... vẫn chưa tìm được."

Bạch Khởi lập tức thầm hiểu rõ, có lẽ không tìm thấy An Hoa được nữa. Kể cả tìm thấy, chỉ e cũng giống như những thích khách vừa rồi, đã biến thành một cái xác từ lâu rồi.

Thái Úc Lũy thấy còn hỏi tiếp cũng không còn ý nghĩa gì nên xua tay nói với quản gia: "Ai về phòng nấy ngủ đi thôi! Có chuyện gì ngày mai hẵng nói."

Mặc dù quản gia biết địa vị của Thái Úc Lũy trong phủ không tầm thường, nhưng vẫn không kìm được nhìn sang Bạch Khởi, thấy hắn khẽ gật đầu rồi, ông ta mới lập tức xua mọi người giải tán.

Thái Úc Lũy thấy mọi người đi hết mới khẽ than thở: "Đối phương làm việc sạch sẽ gọn gàng, không để lại bất cứ manh mối

nào, xem ra đã lập mưu từ rất lâu rồi chứ không phải ý muốn nhất thời nảy ra... Trong lòng huynh có kẻ nào đáng ngờ không?”

Bạch Khởi suy nghĩ rồi đáp: “Bốn nước Hàn, Ngụy, Triệu, Sở đều có thể phái thích khách tới ám sát ta. Chỉ có điều ta không ngờ trong phủ của mình cũng có mật thám do đối phương cài vào.”

Thái Úc Lũy nói với hắn: “Chẳng lẽ huynh không nghĩ là người của nước Tần ư?”

Bạch Khởi lắc đầu: “Mặc dù ta cũng biết là trong triều có người phê bình kín đáo về ta, nhưng ta không tìm thấy ai… lại tốn công sức hành thích ta như vậy.”

Thái Úc Lũy cũng không hiểu biết về triều đình nước Tần hiện giờ, cho nên cũng không tiện nhiều lời. Đúng lúc này, Trang Hà truyền âm nghìn dặm nói với y rằng đã biết được thân phận của thích khách, vì thế Thái Úc Lũy nói với Bạch Khởi: “Một khi đã như vậy thì đừng suy nghĩ nữa. Có chuyện gì để ngày mai rồi nói, đều mệt nhọc cả đêm rồi. Huynh về nghỉ ngơi trước đi.”

Bạch Khởi vội đáp: “Cũng được, chuyện đêm nay đã làm phiền Úc Lũy huynh. Huynh cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Thái Úc Lũy khẽ gật đầu với hắn rồi xoay người chuẩn bị về phòng mình trước, ai ngờ mới vừa đi hai bước lại nghe Bạch Khởi đột ngột hỏi: “Đúng rồi, Tiểu Trang huynh đệ vẫn luôn ở gần đây ư? Vì sao không cho hắn cùng vào hầu phủ ở với Úc Lũy huynh?”

Thái Úc Lũy xoay người lại cười đáp: “Thằng nhóc kia sống hoang dã quen rồi, không muốn cả ngày bị người ta hầu hạ. Đêm nay huynh cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi. Ta đã bảo Tiểu Trang tuần tra ở quanh hầu phủ, tuyệt đối sẽ không có thích khách dám đến mạo hiểm nữa.”

Sau khi về phòng, Thái Úc Lũy để nguyên quần áo nằm xuống. Thật ra y cũng không buồn ngủ, chỉ muốn về phòng chờ Trang Hà

giải quyết xong mọi chuyện rồi quay lại bẩm báo nội tình… Không bao lâu, cửa phòng bị người ta từ từ đẩy ra, một bóng trắng nhanh chóng lách vào.

“Hắn ngủ rồi ư?” Thái Úc Lũy khe khẽ hỏi.

Trang Hà lặng yên bước tới trước giường Thái Úc Lũy nói: “Quân thượng yên tâm. Thần đã gieo chú đi vào giấc mơ. Giờ tên tai tinh kia đang chém giết quân địch ở trong mơ rồi!”

Thái Úc Lũy ngồi dậy khỏi giường: “Cái ngữ nhà ngươi! Ngươi không thể cho hắn nằm mơ thấy một giấc mộng đẹp hay sao?”

Trang Hà lập tức tỏ vẻ ấm ức: “Bùa chú đi vào giấc mơ của thần chỉ có thể làm người ta nhanh chóng ngủ say, về phần hắn mơ thấy cái gì đều do tự trong lòng hắn muốn, không liên quan một cọng lông nào với thần đâu!”

Nghe vậy, Thái Úc Lũy đành phải thở dài bất đắc dĩ: “Được rồi, nói chuyện chính đi! Ngươi đã ‘hỏi hồn’ được điều gì? Mấy tên thích khách kia do ai phái tới?”

Trang Hà nói với vẻ mặt đắc ý: “Ngài còn không biết thuật hỏi hồn của thần hay sao? Huống hồ mấy thích khách này lại vừa chết không lâu, tất nhiên là hỏi đến nơi đến chốn... Cũng không biết tên tai tinh này đắc tội bao nhiêu người, mấy thích khách kia đều thuộc một liên minh thích khách tên là ‘Thiên Khiển’. Bọn họ lấy tiền làm việc, cũng không hỏi thân phận của cố chủ là ai. Có điều không hỏi không có nghĩa là không tò mò. Từ trang phục và giọng nói của cố chủ, xem ra là từ Hàm Đan đến.”

“Hàm Đan? Là người nước Triệu muốn hại chết Bạch Khởi ư…? Điều này cũng dễ hiểu. Gã sai vặt mất tích của hầu phủ thì sao? Ngươi tìm được chưa?” Thái Úc Lũy hỏi.

Lúc này đây Trang Hà lại lắc đầu nói: “Chưa, thân phận của gã sai vặt kia chắc chắn không bình thường, ắt hẳn hắn là mật thám

mà đối phương vẫn luôn chôn giấu bên cạnh Bạch Khởi chỉ vì phát huy tác dụng ở thời khắc mấu chốt. Hiện giờ ám sát thất bại, chắc là lúc này tên mật thám kia đã sớm đã chạy ra khỏi thành Hàm Dương rồi.”

Thái Úc Lũy nghe xong gật gù, sau đó tiện tay vân vê một góc áo… Vị Minh Vương điện hạ này luôn có một đam mê nhỏ, đó là khi đang tự hỏi vấn đề, y thích bóp gì đó trên ngón tay, dường như làm vậy mới có thể nhanh chóng chải chuốt hàng nghìn luồng suy nghĩ trong đầu.

Trang Hà thấy Thái Úc Lũy mãi vẫn không nói chuyện, cũng không biết y suy nghĩ cái gì, vì vậy bèn thử nói dò: “Đúng rồi, liên minh thích khách kia có một quy tắc bất thành văn…”

Thái Úc Lũy lập tức ngẩng đầu nói: “Quy tắc gì?”

“Đó là một khi đã nhận vụ làm ăn thì buộc phải hoàn thành nhiệm vụ. Một nhóm tử sĩ không thành công sẽ lại phái một nhóm nữa, cho đến khi giết chết mục tiêu nhiệm vụ mới thôi!” Trang Hà nói với vẻ mặt không cảm xúc.

Thái Úc Lũy lập tức nhăn mày lại: “Còn là một tổ chức sát thủ biết giữ gìn danh dự… Chuyện này đúng thật là hơi khó giải quyết. Có điều cũng chẳng hề gì, ta tin hôm nay kể cả ngươi không ra tay thì Bạch Khởi cũng có thể đối phó một cách tự nhiên, chỉ là sẽ không giải quyết nhanh bằng ngươi thôi.”

Trang Hà thở dài: “Quân thượng, ngài thật sự định đi theo bên cạnh Bạch Khởi mãi hay sao? Thật ra hắn hại chết nhiều người như vậy đều do số trời đã định. Ngài tội gì phải phí sức vậy chứ? Cho dù ngài xoay chuyển được số trời thật… nhưng ngài có nghĩ tới chưa, làm trái ý trời sẽ mang đến hậu quả gì cho ngài?”

Ai ngờ Thái Úc Lũy lại không trả lời câu hỏi của Trang Hà, mà nói với gã bằng vẻ mặt nhạt nhẽo: “Tất nhiên lòng ta hiểu rõ

những việc này. Ngươi về trước đi, ta muốn nghỉ ngơi! Đúng rồi, đừng quên giải chú đi vào giấc mơ cho Bạch Khởi trước khi đi, nếu không chỉ e vị Võ An Hầu này của chúng ta sẽ ngủ tới tối ngày mai cũng chưa tỉnh lại đâu…”

Trong lòng Trang Hà biết có khuyên ngăn đi nữa cũng không ích gì, đành phải bất đắc dĩ xoay người đi ra ngoài. Thật ra làm sao Thái Úc Lũy không biết chứ, số phận của Bạch Khởi đã định là dù hắn mang thân phận gì cũng sẽ có vô số người chết vì hắn. Nhưng chính bởi vì thân phận khác nhau, cuối cùng cộng thêm tội nghiệt của chính Bạch Khởi mới gây ra sự khác biệt.

Nếu hắn vẫn là tai tinh năm xưa, tất nhiên những người chết vì hắn là do số trời, nói thẳng ra, Bạch Khởi chính là một sứ giả tai họa do ông trời phái xuống trần gian. Nhưng hôm nay hắn trở thành “Sát thần”, mỗi một vong hồn chết vì hắn đều xem như chính tay hắn giết chết, tất nhiên những nghiệp chướng đó sẽ tính lên đầu Bạch Khởi.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Thái Úc Lũy mới luôn áy náy với Bạch Khởi, nếu như không phải vì năm đó mình mềm lòng can thiệp vào mệnh cách thì Bạch Khởi cũng không trở thành người phải mang tiếng xấu "Sát thần" muôn đời như hiện nay.

Có lẽ "Sát thần" và "Sát tinh" cũng không khác nhau là mấy, thế nhưng nghiệp chướng mà Bạch Khởi phải chịu lại khác nhau rất nhiều... Cho nên Thái Úc Lũy mới cảm thấy không công bằng đối với Bạch Khởi.

Ngày hôm sau, khi Thái Úc Lũy tỉnh dậy thì Bạch Khởi đã cho người chuẩn bị sẵn đồ ăn, ăn sáng xong cả hai cùng nhau đi đến quân doanh của quân Tần. Trong thời gian đó, Thái Úc Lũy cũng không nói cho Bạch Khởi biết tin tức mà Trang Hà đã điều tra được, dù sao trên người y vẫn còn mang trách nhiệm, can dự quá nhiều vào chuyện của nhân gian sẽ không tốt.

Mặc dù cán cân trong lòng Thái Úc Lũy đã không còn vững, nhưng y vẫn ghi nhớ rõ thân phận và mục đích chuyến đi này của mình, đó chính là trước khi Bạch Khởi biến việc giết chóc trở thành thói quen thì kịp thời ngăn cản hắn ta lại, chứ không phải là muốn thay đổi cục diện...

Khi bước vào quân doanh quân Tần, so với trước đây, Thái Úc Lũy không nhìn thấy mấy vị tướng quen thuộc, hỏi Bạch Khởi mới biết, hóa ra năm đó khi vây bắt Cùng Kỳ, những tướng sĩ đó đa

phần đều chết trận, chỉ còn một hai người còn sống, nhưng đều vì Bạch Khởi mấy năm nay tàn bạo hung ác mà dần dần từ bỏ.

Thái Úc Lũy nhận ra, thật ra trong lòng Bạch Khởi vẫn rất quan tâm đến những người đồng đội cùng mình chinh chiến đẫm máu sa trường năm đó, chỉ cần nhìn cách sống đơn giản của hắn là không khó để nhận ra, sâu trong nội tâm người này vẫn là Bạch Khởi năm đó, bởi vậy Thái Úc Lũy thật khó gắn "Sát nhân vương" trong lời thiên hạ với Bạch Khởi trước mắt.

Nhưng chuyện xảy ra ngày hôm qua vẫn còn sống động ngay trước mắt, những người kia chỉ vì sự thất trách của mình mà bị đánh bằng gậy đến chết, mặc dù vong hồn đã bị âm sai mang đi, nhưng Thái Úc Lũy không bao giờ quên được ánh mắt oan ức của bọn họ.... Nếu Thái Úc Lũy chỉ là một người bình thường, e rằng vĩnh viễn y cũng không biết có bao nhiêu người đáng thương đã vì mình mà chết oan.

Tướng sĩ trong quân doanh nhìn thấy Thái Úc Lũy đi sau Bạch Khởi thì hơi kinh ngạc, bởi vì mấy năm nay Bạch Khởi không mang người ngoài vào quân doanh. Điều khiến bọn họ thấy lạ hơn nữa là, Bạch Khởi chưa từng nói ra thân phận của Thái Úc Lũy đối với bất cứ ai, nhưng đi đến đâu cũng đưa người đó đi cùng, bởi vậy mọi người không khỏi suy đoán Thái Úc Lũy có phải là quân sư kiêm phụ tá mới của Bạch Khởi hay không?

Mấy năm nay tính tình Bạch Khởi khá thất thường, cho nên thuộc hạ bên cạnh cũng không dám hỏi thẳng, chỉ có thể thông qua cuộc đối thoại của hai người, mà phát hiện cách nói chuyện của Bạch Khởi với Thái Úc Lũy vô cùng tôn kính... Người khác đều hiểu rõ, Thái Úc Lũy chắc nhắn là một nhân vật không nên chọc vào.

Sau khi Bạch Khởi trở về quân doanh, việc đầu tiên là hỏi tối

hôm qua trong quân doanh có xảy ra chuyện gì khác thường không? Và hắn nhận được câu trả lời là mọi chuyện đều bình thường, không có gì xảy ra cả. Hắn nghe xong thầm thở phào nhẹ nhõm, may mà trong quân doanh không có gian tế của đối phương, nếu không chuyện này sẽ rất phiền phức.

Nhưng Thái Úc Lũy không suy nghĩ đơn giản như Bạch Khởi, mặc dù trong quân doanh đêm hôm qua không xảy ra chuyện gì... Nhưng nghe hàm ý của Trang Hà, thì tử sĩ của "Liên minh thích khách" kia có thể thâm nhập vào bất cứ đâu, cho nên không ai có thể đảm bảo trong quân doanh của Bạch Khởi không có tử sĩ của liên minh ẩn mình. Đối với những chuyện này, Thái Úc Lũy không nói rõ cho Bạch Khởi biết, y chỉ có thể tùy cơ ứng biến, đi một bước nhìn một bước.

Sau khi Bạch Khởi xử lý hết quân vụ, nhìn thấy Thái Úc Lũy đang ngẩn người ngồi trên chiếu, không biết suy nghĩ điều gì, hắn liền tò mò gọi: "Úc Lũy huynh?"

Tiếng đầu tiên Thái Úc Lũy còn chưa nghe thấy, vẫn chìm trong suy nghĩ riêng, đến tận khi Bạch Khởi gọi lần thứ hai "Úc Lũy huynh" y mới có phản ứng, quay lại ngẩn người nhìn Bạch Khởi nói: "Chuyện gì vậy?"

Bạch Khởi cười khẽ: "Có phải trong quân doanh quá buồn chán không? Hay là để ta dẫn huynh ra chuồng ngựa, đi xem chiến mã trong quân doanh thế nào?"

Đương nhiên không phải Thái Úc Lũy ngẩn người vì buồn chán, mà vì khi nãy y vẫn đang suy nghĩ xem có cách nào rút phần linh thức còn sót lại của Cùng Kỳ ra khỏi Bạch Khởi mà không làm tổn hại tới hồn phách của hắn hay không. Nghĩ đến mấy cách đều không được, vì cách nào cũng không đảm bảo chắc chắn hoàn toàn được.

Sau khi Bạch Khởi kéo suy nghĩ của Thái Úc Lũy lại, y cũng không nghĩ nhiều mà đáp: “Cũng được...”

Đi vào trong chuồng ngựa của quân doanh, Bạch Khởi dẫn ra hai con ngựa có màu lông sáng ngời, nhìn qua là thấy khác hẳn với những con chiến mã khác. Bạch Khởi dường như rất yêu thích hai con ngựa này, hắn chỉ vào bọn chúng và nói với Thái Úc Lũy: “Đây là hai con ngựa Lương Câu do vương thượng ban cho ta, so với những con chiến mã khác thì khỏe mạnh hơn, tốc độ nhanh hơn, sức bền cũng tốt hơn, đáng tiếc là chỉ có hai con ngựa này, nên bình thường ta cũng không nỡ đem ra cưỡi.”

Thái Úc Lũy cẩn thận quan sát hai con ngựa, thấy tứ chi chúng đều thon dài, cổ cao dài mảnh, hình thể tuyệt đẹp, quả nhiên là hai con ngựa Lương Câu... Y cảm thấy tiếc nuối nên nói: “Nhưng ngựa Lương Câu không được tung vó trên chiến trường, cả ngày bị nuôi nhốt ở trong chuồng không phải quá đáng tiếc hay sao?”

Bạch Khởi đưa dây cương của một con ngựa cho Thái Úc Lũy: “Nói cũng đúng, vậy thì mời Úc Lũy huynh so tài với ta một trận được không?” Nói xong, Bạch Khởi cũng tung người lên con ngựa của mình, từng bước đi ra khỏi chuồng ngựa.

Thái Úc Lũy cũng lập tức lên ngựa đuổi theo, cười bảo: “Đã là ngựa đua, Bạch huynh phải xuất phát cùng ta mới đúng chứ?”

Sau đó hai người đều giục ngựa phi như bão táp đến một rừng cây ở ngoại thành Hàm Dương mới cùng ghìm cương, để tốc độ chậm lại... Bạch Khởi luôn chạy phía trước quay đầu cười lớn: “Không ngờ Úc Lũy huynh cưỡi ngựa giỏi như thế, với tốc độ vừa rồi của ta, cả nước Tần cũng không có mấy người đuổi kịp được!”

Thái Úc Lũy ngượng ngùng nói: “Bạch huynh quá khen rồi, không phải lừa huynh, chứ ta chỉ có thể miễn cưỡng đuổi theo huynh mà thôi, xem ra ngựa này quả nhiên không tầm thường!”

Bạch Khởi nghe xong cũng yêu quý vỗ về cổ ngựa: “Đáng tiếc chỉ có hai con, nếu như giao phối cùng những con ngựa khác sợ sẽ mất đi sự thuần chủng của nó.”

Thái Úc Lũy gật gù rồi chuyển đề tài: “Huynh đã điều tra cẩn thận trong quân doanh chưa?”

Bạch Khởi ghìm nhẹ dây cương: “Đã điều tra rồi, cũng không tìm ra ai khả nghi, cơ bản đều là những thuộc hạ đã đi theo ta nhiều năm, còn binh lính trong doanh thì càng không có khả năng, vì bọn họ không biết rõ hành tung của ta… Đêm đó ta vốn định về quân doanh nghỉ ngơi, chuyện về hầu phủ chỉ là suy nghĩ nhất thời, muốn về thăm huynh mà thôi.”

Thái Úc Lũy ngẫm nghĩ rồi đưa ra ý kiến: “Có lẽ kế hoạch lúc đầu là khi huynh về doanh trại sẽ ám sát huynh, nhưng vì huynh nhất thời thay đổi hành trình quay về hầu phủ, cho nên bọn chúng mới phải dụ huynh rời hầu phủ chăng… Đúng rồi, có tin tức gì về tên sai vặt kia chưa?”

Bạch Khởi lắc đầu: "Một mật thám một khi đã chạy trốn thì như đá chìm xuống biển, rất khó để tìm ra. Thật ra việc hắn chạy mất không đáng lo, ta chỉ lo còn có kẻ không chạy đi..."

Trong lúc hai người nói chuyện thì bất chợt phía trước có tiếng chim hót vô cùng êm tai, Bạch Khởi cảm thấy kỳ lạ nói: "Đây là loài chim gì vậy? Tiếng hót nghe rất hay."

Mặc dù Thái Úc Lũy không ngẩng đầu lên, nhưng cũng biết trong đó nhất định có mánh khóe, chỉ cười nói với Bạch Khởi: "Loài chim này tên là Tinh Vệ, tương truyền là do con gái út của Viêm Đế biến thành."

Bạch Khởi nghe xong cười nói: "Ồ, lai lịch không nhỏ nhỉ! Không ngờ Úc Lũy huynh lại là người hiểu biết rộng như vậy..."

Cũng không biết có phải con chim Tinh Vệ này nghe hiểu hai người nói chuyện hay không, nó lại dừng không hót nữa, nghiêng cái đầu nhỏ nhìn hai người dưới tán cây. Bạch Khởi thấy vậy thì rất hiếu kỳ, quay lại nói với Thái Úc Lũy: "Úc Lũy huynh, nếu huynh thích thì ta và huynh bắt nó được chứ?"

Thái Úc Lũy vội vàng lắc đầu: "Không nên thì hơn, một sinh linh như vậy bị nhốt trong lồng sẽ làm mất đi linh khí của nó! Cũng giống như hai con ngựa này vậy, nếu như bọn chúng không thể xông pha sa trường, cả ngày bị giam trong chuồng ngựa... đó chẳng phải chính là nỗi đau khổ của chúng sao?"

Bạch Khởi không nói gì, im lặng một lát rồi nói: "Úc Lũy huynh nói phải, vậy từ hôm nay hai con ngựa này sẽ là vật cưỡi của huynh!"

Thái Úc Lũy cũng không từ chối, chỉ cười nhẹ và nói: "Đây là ngựa do Tần Vương ban tặng, Bạch huynh bỏ được sao?"

Bạch Khởi cười to, nói: "Úc Lũy huynh, mặc dù Bạch Khởi ta đã là võ tướng đứng đầu nước Tần, nhưng thật ra bạn bè lại không có được mấy người... Không đúng, nói thực ra chỉ có một người, đó chính là huynh. Ta nói vậy không phải vì huynh đã từng cứu ta, mà vì ta thật lòng cảm thấy huynh không giống những người khác. Có lẽ chính tính cách thoải mái của huynh đã làm ta thấy như vậy, cho nên Bạch Khởi ta có đề phòng ai cũng không đề phòng huynh. Một con chiến mã này thì có là gì? Nếu một ngày nào đó huynh muốn mạng của Bạch Khởi ta, ta cũng sẽ không do dự!"

Thái Úc Lũy nghe Bạch Khởi nói như vậy, thấy hơi cảm động: "Chẳng phải ta cũng vậy sao? Bạch huynh là người bạn duy nhất của ta trên thế gian, cho nên ta thật lòng hy vọng cả đời này huynh đều không phải chịu sóng gió gì."

Thật ra Thái Úc Lũy nói vậy cũng không hề lừa Bạch Khởi, bởi vì cả nhân gian rộng lớn như thế, Thái Úc Lũy thực sự chỉ có một mình Bạch Khởi là bạn. Mặc dù mục đích ban đầu y tiếp cận Bạch Khởi không phải vì muốn làm bạn, hơn nữa trong lòng còn đầy toan tính... Nhưng điều này không ngăn cản được cảm tình tốt của Thái Úc Lũy dành cho Bạch Khởi. Vốn ban đầy, y tiếp cận Bạch Khởi vốn chỉ vì thẹn với lòng, nhưng khi thấy Bạch Khởi đối xử thật lòng với mình, y bắt đầu dần dần tiếp nhận Bạch Khởi.

Có nhiều khi người với người ở chung sẽ như vậy, có những người ngày nào cũng gặp mặt nhau nhưng mỗi người lại có toan tính riêng, còn có những người mặc dù số lần gặp nhau không

nhiều, thế nhưng lại có thể vô cùng hợp nhau, tính cách của mỗi người đều hấp dẫn lẫn nhau. Thái Úc Lũy đã từng cứu mạng Bạch Khởi, nhưng trong thời kỳ rối ren này có đáng là gì chứ?

Nếu như không phải Bạch Khởi coi trọng cách đối nhân xử thế của Thái Úc Lũy, thì hắn đã có thể dùng tiền tài để đẩy Thái Úc Lũy đi. Nhưng Bạch Khởi không làm vậy, vì trong lòng hắn luôn cảm thấy Thái Úc Lũy tuyệt đối không phải là một nhân vật tầm thường, càng đánh giá cao việc y không phải là người phàm nhưng lại có tấm lòng trách trời thương dân.

Cũng chính vì Thái Úc Lũy mặc dù không đồng ý nhập thế nhưng lại đồng ý làm bạn với mình.... khiến cho Bạch Khởi càng thêm coi trọng người bạn này. Đồng thời càng khiến hắn an tâm, không đề phòng bất cứ điều gì, có lời thật lòng muốn nói đều có thể thoải mái nói ra. Đối với Bạch Khởi mà nói, những điều này mới là thứ hắn coi trọng nhất.

Khi Bạch Khởi nghe Thái Úc Lũy nói mình là người bạn duy nhất của y, hắn cũng rất mừng rỡ, không ngờ đúng lúc đó lại nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, hai người quay lại thì thấy một lính gác đưa tin đang phi ngựa về phía bọn họ.

Người lính gác kia đến gần thì tung người xuống ngựa, hành lễ với Bạch Khởi: "Hầu gia, người trong cung đưa tin đến, vương thượng muốn hầu gia yết kiến gấp."

Sắc mặt Bạch Khởi trầm xuống, lập tức nói với Thái Úc Lũy: "Vương thượng đột nhiên truyền gọi nhất định có chuyện quan trọng cần thương lượng! Úc Lũy huynh cứ hồi phủ trước vậy. Đúng rồi, tuy rằng thân thủ của huynh tốt, nhưng khi ta không ở bên cạnh vạn sự phải cẩn thận, đừng để chuyện của ta ảnh hưởng đến huynh nhé!"

Thái Úc Lũy khoát tay: "Không sao, không cần lo cho ta, huynh

mau đi đi!”

Bạch Khởi nghe xong không nói thêm nữa, lập tức giục chiến mã phi về hướng hoàng cung... Thái Úc Lũy nhìn Bạch Khởi đi xa mới ngước mắt nhìn về phía con chim Tinh Vệ đang đậu trên nhánh cây, y nói: “Sao ngươi lại đến nhân gian rồi? Không phải ngươi luôn không thích nơi này sao?”

Thái Úc Lũy vừa dứt lời, con chim Tinh Vệ kia liền bay xuống, hai chân vừa chạm đất đã biến thành một cô gái, hướng về Thái Úc Lũy nở một nụ cười xinh đẹp: “Không phải là vì quân thượng lưu luyến nhân gian đến quên cả lối về... Cho nên ta đành phải đến xem nhân gian có gì hấp dẫn ngài như vậy à?”

Thái Úc Lũy lắc đầu, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Nhất định là ngươi lén lút trốn đến đây phải không? Để xem ngươi quay về Thần Đồ huynh sẽ chào đón ngươi thế nào!”

Không ngờ thiếu nữ kia lại cong miệng nói: “Không phải đâu! Là Thần Đồ điện hạ bảo ta đến đây hỏi ngài khi nào thì quay về, ngài ấy nói ngài ấy đã hẹn với Khổng Tước Minh Vương rồi! Bảo ta giục ngài nhanh chóng quay về nhậm chức. Đúng rồi! Con hồ ly kia đâu? Sao lại không thấy bóng dáng hắn đâu?”

Thái Úc Lũy chỉ cười không nói gì, đúng lúc này một giọng nói lạnh nhạt đột nhiên vang lên: “Nữ Oa, mới mấy ngày không gặp ngươi đã nhớ ta rồi à?”

Thiếu nữ nhìn theo hướng phát ra giọng nói, chỉ thấy một thiếu niên tuấn tú mặc quần áo màu trắng đứng dưới một tán cây cách đó không xa, lông mày thiếu nữ lập tức giương lên: “Con hồ ly chết tiệt, ngươi trốn ở chỗ đó làm gì? Nhất định là ngươi đã thuyết phục quân thượng nhà ta khiến ngài không chịu quay về Âm Ti, chờ ta về sẽ mách với Thần Đồ điện hạ!”

Trang Hà vội vàng đi đến gần: “Nữ Oa tỷ tỷ, ngươi đổ oan cho

ta rồi! Ta đã khuyên quân thượng về Âm Ti nhiều lần rồi, nhưng ngài ấy không nghe, ta có cách gì chứ? Bây giờ ngươi cũng đến đây rồi, vậy chúng ta cùng khuyên quân thượng về Âm Ti được chứ?"

Thiếu nữ được gọi là Nữ Oa kia hơi trừng mắt, liếc Trang Hà: "Ai đi cùng ngươi? Nếu không phải con hồ ly thối ngươi thường xuyên đưa quân thượng đến nhân gian chơi, thì ngài ấy có thể mải chơi như thế sao?"

Thái Úc Lũy nhìn hai người bọn họ càng nói chuyện càng hồ đồ, bèn ho nhẹ một tiếng, nói: "Được rồi, nói ít đi một chút! Nữ Oa, ngươi quay về nói với Thần Đồ, sau khi ta xử lý xong việc tự nhiên sẽ quay về! Mấy ngày nữa đến thời điểm luân phiên nhận chức ta sẽ nhận lại!"

Nữ Oa nhìn vẻ mặt Thái Úc Lũy không vui, cũng không dám khinh suất nữa, thận trọng nói: "Quân thượng, Nữ Oa đã đến rồi, ngài đừng vội vàng đuổi ta đi, chẳng lẽ ngài không có chuyện gì muốn giao cho ta làm sao? Ta khẳng định đáng tin cậy hơn con hồ ly kia nhiều!"

Ngoại truyện

Thái Úc Lũy suy nghĩ một chút rồi: "Cũng tốt, chân thân của ngươi sẽ không khiến người khác chú ý nhiều, hay là bây giờ ngươi bay vào trong hoàng cung nhà Tần xem thử, Tần Vương muốn gọi Bạch Khởi vào cung làm gì?"

Nữ Oa thấy Thái Úc Lũy bắt mình đi theo dõi Bạch Khởi, lập tức cao hứng quay người lại, lần nữa hóa thành chim Tinh Vệ, bay về hướng hoàng cung nước Tần... Trang Hà thấy thế thì cảm thấy khó hiểu: "Từ khi nào mà quân thượng lại quan tâm đến phân tranh thời cuộc? Sao chúng ta phải quan tâm đến chuyện Tần Vương gọi Bạch Khởi đến làm gì?"

Thái Úc Lũy than nhẹ: "Chỉ sợ nước Tần lại bắt đầu một cuộc chinh phạt mới, đến lúc đó e rằng sẽ kích thích bản tính khát máu trong lòng Bạch Khởi. Tuy chúng ta không thể ngăn cản chiến tranh xảy ra, nhưng có thể ngăn cản Bạch Khởi không giết chóc bừa bãi."

Trang Hà lại tỏ vẻ xem thường: "Cho dù giết chóc cũng là việc của phàm nhân bọn họ, cho dù không phải Bạch Khởi giết thì cũng sẽ có người khác giết, đạo lý vốn là như vậy, quân thượng tội gì phải vì thế mà thêm sầu lo? Nếu không chúng ta cứ đánh ngất Bạch Khởi rồi mang đi là được! Khi đó hắn đương nhiên sẽ không thể phát điên lên mà giết người được nữa!"

Thái Úc Lũy nghe mà đỡ trán: "Nếu chuyện có thể đơn giản như

ngươi nói thì thật tốt! Chỉ tiếc rằng Bạch Khởi là một chi tiết quan trọng trong vòng quay lịch sử, sao có thể mang đi là mang đi như ngươi nói được? Nhớ lấy, chúng ta không thể can thiệp quá sâu vào chuyện của nhân gian, nếu không sẽ dẫn đến mệnh cách của càng nhiều người thay đổi, hậu quả của chuyện đó không phải là ta và ngươi có thể tưởng tượng được."

Trang Hà bất đắc dĩ nói: "Vâng, quân thượng nói thế nào thì là thế đó..."

Đêm hôm đó Bạch Khởi không quay về, có điều Nữ Oa đã đem tin vì sao Tần Vương lại muốn triệu kiến Bạch Khởi vào cung, quả đúng như Thái Úc Lũy suy đoán, lần này vương thượng của nước Tần muốn đánh nước Ngụy!

Từ thế cục hiện tại có thể thấy, các nước chư hầu nếu không phải ta đánh ngươi thì là ngươi đánh ta, không thể khác được, Thái Úc Lũy cũng không có hứng thú với việc đánh Ngụy hay đánh Sở. Có điều, chỉ cần có chiến tranh thì mọi chuyện sẽ phát triển theo chiều hướng mà y không muốn nghĩ đến nhất...

Sáng sớm hôm sau Bạch Khởi mệt mỏi quay lại hầu phủ, hắn nói cho Thái Úc Lũy biết mình phải phụng chỉ Tần Vương lĩnh binh xuất chinh đánh nước Ngụy.

Thái Úc Lũy thắc mắc: "Đánh nước Ngụy? Không phải hai nước vừa mới ký hiệp ước liên minh sao, sao nhanh như vậy đã lại động binh đao rồi?"

Bạch Khởi thở dài: "Lúc trước thái tử của nước Tần ta phải đến Ngụy làm con tin, hai nước mới có thể ký hiệp ước đồng minh, nhưng sau khi Tần - Triệu giao chiến, nước Ngụy đột nhiên làm phản, giết chết thái tử nước ta là Tần Trác... Thù này vương thượng sao có thể không báo?"

Thái Úc Lũy trầm mặc một lát rồi nói: "Bạch huynh, không biết

trận này có thể đưa tại hạ đi cùng không?”

Bạch Khởi nói mà không hề do dự: “Úc Lũy huynh nếu không chê cuộc sống quân doanh buồn tẻ, tại hạ đương nhiên cầu còn không được... Nhưng không phải Úc Lũy huynh vẫn luôn không có hứng thú với việc phân tranh giữa các quốc gia sao? Vì sao lần này lại muốn cùng xuất chinh với tiểu đệ?”

Thái Úc Lũy đương nhiên không thể nói thật cho Bạch Khởi biết rằng ta muốn đi cùng để ngăn ngươi không lạm sát! Thế nên chỉ cười và nói: “Chuyện Bạch huynh gặp phải vẫn chưa có kết luận, ta lo những thích khách kia sẽ còn ra tay...”

Bạch Khởi gật đầu: “Đúng vậy, trước khi chuyện này được điều tra rõ ràng, thì trong quân doanh ngoài huynh và ta ra, tất cả đều có thể là người của đối phương, chiến trường chém giết, sinh tử luôn trong gang tấc, nếu như không thể xác định người sau lưng mình là bạn hay địch thì rất phiền phức. Vậy lần này... làm phiền Úc Lũy huynh ở sau lưng Bạch Khởi!”

Thái Úc Lũy thấy Bạch Khởi nói chuyện trịnh trọng như vậy, cũng nghiêm túc nói: “Bạch huynh yên tâm, lần xuất chinh này ta chắc chắn sẽ thủ hộ bên cạnh huynh!”

Nước Ngụy, thành Hoài, Bạch Khởi ngồi trong trướng nghe cấp dưới báo cáo tình hình chiến sự trên tuyền tuyến, hắn biết đây là tình thế bắt buộc, thái tử nước Tần gặp chuyện ở nước Ngụy, cho dù thế nào cũng phải cho nước Ngụy biết tay, đồng thời cũng cho Tần Vương một câu trả lời thỏa đáng...

Trước khi khai chiến, tướng sĩ quân Tần đều rất tò mò không biết người đàn ông đi bên cạnh thống soái là ai? Trước đó có không ít bộ hạ của Bạch Khởi từng gặp Thái Úc Lũy trong quân doanh ở thành Hàm Dương, biết rõ quan hệ của người đó và Bạch Khởi không phải tầm thường, bởi vậy phần lớn chỉ dám gọi y là

Thái tiên sinh, còn về thân phận thực sự của y thì không ai dám đến hỏi Bạch Khởi. Đương nhiên, cho dù bọn họ có hỏi thì Bạch Khởi cũng không biết phải trả lời thế nào, hắn đâu thể nói với bọn họ rằng Thái Úc Lũy là một tiên nhân?

Sau khi giao chiến, quân Ngụy đại bại, nước Tần chiếm được thành Hoài lập tức lật đổ Hình Khâu, cho dù nước Triệu đã đưa viện binh đến cứu viện nhưng cũng không làm nên chuyện gì, Bạch Khởi thế như chẻ tre, liên tiếp trảm mười ba vạn quân địch. Hai quân chém giết, những người này đều là tướng sĩ chết trên chiến trường, Thái Úc Lũy không thể làm gì thay đổi điều này được. Ai ngờ trong lúc Bạch Khởi giao chiến với tướng nước Triệu, quân Tần lại bắt được hai vạn tướng sĩ nước Triệu.

Thái Úc Lũy sau khi biết được lập tức thuyết phục Bạch Khởi: "Hai vạn quân Triệu đã hàng, không thể động sát tâm..."

Lúc đó Bạch Khởi cũng đã vui vẻ đồng ý, không ngờ đêm hôm đó khi Thái Úc Lũy và Bạch Khởi đang nói chuyện trong trướng, đột nhiên bên ngoài có một vị sứ giả của Tần Vương, nói là đến tuyên mật chiếu. Thái Úc Lũy nghe thấy là mật chiếu, đương nhiên sẽ không ở lại trong trướng, lập tức đứng dậy đi ra ngoài, quay về doanh trướng của mình nghỉ ngơi. Kết quả không bao lâu sau, Thái Úc Lũy nghe thấy Trang Hà truyền thiên lý âm, nói là Bạch Khởi đã sai người chém toàn bộ hai vạn quân Triệu, dìm xác xuống sông Hoàng Hà!

Thái Úc Lũy kinh hãi, vội vàng đến bờ sông Hoàng Hà xem xét, quả nhiên có rất nhiều thi thể không đầu đang trôi trên sông... Thái Úc Lũy đè nén tức giận trong lòng, cẩn thận nghĩ lại lời nói của Bạch Khởi tối hôm qua, nhưng không phát hiện ra điểm gì bất thường, mà trong thời gian này vì để ngăn sát dục trong lòng Bạch Khởi, y đã đưa cho Bạch Khởi tĩnh tâm chú, để khi trong lòng Bạch

Khởi nổi sát tâm có thể niệm tĩnh tâm.

Trước đó vẫn tốt mà, trước khi có trận chém giết này Thái Úc Lũy không cảm giác được Bạch Khởi có điểm gì khác thường, sao y vừa thả lỏng cảnh giác thì Bạch Khởi lập tức phạm vào bệnh cũ rồi. Nghĩ đến đây Thái Úc Lũy quay lại quân doanh, y nhất định phải tìm Bạch Khởi để hỏi rõ mới được.

Kết quả tìm một vòng mới biết, sau khi quay về từ bờ sông, Bạch Khởi đã tự giam mình trong soái trướng, còn hạ lệnh không ai được phép đi vào! Thái Úc Lũy nghe xong liền đến trước soái trướng, không hề nghĩ ngợi mà đi vào, bởi vì y nghĩ, Bạch Khởi nói "Không ai được phép đi vào" không bao gồm mình.

Thủ vệ gác cổng biết Thái Úc Lũy có quan hệ thân cận với Bạch Khởi, không biết có nên cản hay không, không ngờ Thái Úc Lũy căn bản không thèm nhìn hai tên thủ vệ mà đi thẳng vào trong trướng.

Thái Úc Lũy đi vào trong trướng, liền cảm giác phía đối diện có thứ gì đó bay đến, y tập trung nhìn, là một cái nghiên mực. Thứ này trọng lượng không nhẹ, nếu thực sự đập vào đầu, thì chỗ bị đập chắc chắn sẽ nở hoa.

Nhưng khi vật kia gần đập vào mặt Thái Úc Lũy thì đột nhiên dừng lại, lơ lửng giữa không trung, rồi bụp một tiếng nát thành bột đá... Bạch Khởi nghe tiếng động ngẩng đầu lên, lập tức ngẩn người, có lẽ một là hắn cũng không nghĩ rằng người đến lại lại Thái Úc Lũy, hai là hắn phát hiện nghiên mực mình ném ra lại bị Thái Úc Lũy dễ dàng biến thành bột đá như vậy.

Ngoại truyện

Trước khi bước vào, Thái Úc Lũy đã rất giận dữ, nhất là khi y thấy Bạch Khởi ném nghiên mực về phía mình, trong lúc nhất thời không nhịn được đã động chân khí. Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu của Bạch Khởi, y lại mạnh mẽ ép lửa giận trong lòng xuống...

"Úc... Úc Lũy huynh, thật sự xin lỗi, ta không biết là huynh đi vào." Bạch Khởi áy náy nói.

Thái Úc Lũy liên tục thở dài, sau đó từ từ đi đến trước mặt Bạch Khởi và hỏi: "Có chuyện gì với hai vạn tù binh nước Triệu vậy? Trước đó không phải huynh đã đồng ý với ta sao? Tại sao lại muốn giết bọn họ!"

Bạch Khởi cũng bực bội mà bóp mi tâm: "Ta cũng không muốn... Mặc dù trong lòng ta thực sự muốn giết bọn chúng, thế nhưng nghĩ đến những gì huynh nói, ta đã định sẽ thả bọn chúng về nước Triệu. Nhưng... vừa nãy ta nhận được mật lệnh của vương thượng, muốn ta giết toàn hộ hàng binh của nước Triệu! Thứ nhất vương lệnh không thể làm trái, thứ hai giọng nói kia lại một lần nữa vang lên trong đầu ta, không ngừng muốn ta giết bọn chúng!"

"Mật lệnh của Tần Vương? Vì sao ông ta lại muốn làm vậy? Hai quân giao chiến không phải luôn luôn không giết hàng binh sao?" Thái Úc Lũy không thể hiểu nổi.

Bạch Khởi cũng không biết nên giải thích như thế nào, chỉ đưa

mật lệnh của Tần Vương trên bàn cho Thái Úc Lũy: “Huynh tự xem đi...”

Thái Úc Lũy cầm mật lệnh xem, nét u ám trên mặt y nặng nề hơn, hóa ra chuyện thái tử nước Tần chết ở nước Ngụy, hoàn toàn là âm mưu của nước Triệu. Nhưng nước Ngụy đã ký hiệp ước liên minh với nước Tần, nước Tần còn bày tỏ thành ý bằng cách đưa thái tử đến nước Ngụy làm con tin, bởi vậy nước Ngụy đã từ chối lời thỉnh cầu xuất binh của nước Triệu. Nhưng nước Triệu vẫn không từ bỏ ý định mà phái thích khách giết chết thái tử nước Tần, khiến cho nước Ngụy không thể không lâm trận phản chiến, phát binh cứu Triệu.

Xem ra đối với Tần Vương, nước Ngụy đương nhiên đáng hận, nhưng nước Triệu càng đáng ghê tởm hơn! Mối thù giết con sao có thể không báo? Nhưng bây giờ Triệu - Ngụy đã thiết lập liên minh, muốn đánh cả hai một lần nhất định không có khả năng, bởi vậy chỉ có dần dần công phá, ép Ngụy lần nữa liên minh cùng Tần. Tần Vương tuy biết trận này cuối cùng chỉ có thể kết thúc như vậy, nhưng cũng không muốn buông tha cho hàng binh của nước Triệu, nên mệnh cho Bạch Khởi giết hết để hả giận!

Sau khi Thái Úc Lũy đọc xong mật chiếu Tần Vương gửi cho Bạch Khởi, y nặng nề hỏi: “Huynh cũng biết huynh giết hàng binh như vậy thì mọi báo ứng đều sẽ đổ hết lên đầu huynh! Thân là quân nhân đúng là phải trung quân ái quốc, nhưng có lúc cũng phải nhìn mình là trung với dạng quân gì.”

Bạch Khởi nghe xong cười khổ: “Úc Lũy huynh, huynh thực sự cho rằng ta có thể ung dung tự tại như vẻ bề ngoài sao? Ban đầu ta được cậu của vương thượng là Nhương hầu* nâng đỡ, nhưng bây giờ Nhương hầu thất thế, đã không còn là thừa tướng của nước Tần nữa, hồng nhân bên cạnh vương thượng đã đổi thành một

người kỳ lạ tên Trương Lộc. Người này mặc dù không có gia thế, nhưng lại có thể khiến vương thượng xa lánh hai người cậu, Bạch Khởi ta sao có thể là đối thủ của y? Nếu như ta từ chối mệnh lệnh kia của vương thượng, thì trong lòng vương thượng chắc chắn sẽ nghi ngờ ta có ý đồ không tốt...”

* Nhương hầu tên thật là Ngụy Nhiễm, là tướng quốc nước Tần thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Thái Úc Lũy lắc đầu: “Ta hiểu rõ những âm mưu tranh quyền đoạt vị này, cũng biết huynh có điểm khó xử, nhưng nếu trung quân ái quốc không có ranh giới cuối cùng, thì sau này huynh thực sự sẽ phải chịu quả báo đấy!”

“Ranh giới cuối cùng? Úc Lũy huynh có thể nói cho ta biết, như thế nào là ranh giới cuối cùng của ta? Không giết người sao? Nhưng công việc của ta chính là giết người!” Đáy mắt Bạch Khởi đỏ lên.

Thái Úc Lũy bị dọa đến sững người, nhất thời không biết nên nói gì, đành phải hít sâu một hơi rồi quay người rời đi.

Đêm hôm đó hai người chia tay trong không vui, nhưng sáng hôm sau Thái Úc Lũy vẫn đến quân trướng tìm Bạch Khởi, đứng ở sau lưng hắn... So với hôm qua, tia máu trong mắt Bạch Khởi đã nhạt đi nhiều, cảm xúc dường như cũng bình tĩnh lại.

Thái Úc Lũy biết Bạch Khởi cũng không muốn giết hàng binh, nhưng từ khi hắn tòng quân đến giờ đã luôn nghe câu “Ăn lộc của vua, phải trung với vua” bởi vậy tuyệt đối không thể chống lại vương lệnh.

Cuộc chiến Tần Ngụy kết thúc bằng một tờ liên minh do nước Ngụy trình lên, mà “Sát thần” Bạch Khởi lại được ghi thêm một tội...

Trên đường quay về Hàm Dương, Thái Úc Lũy cùng Bạch Khởi

vẫn sóng vai bên nhau, nhưng không ai nói với nhau câu nào, cuối cùng vẫn là Bạch Khởi lên tiếng trước: “Mỗi đêm trước khi ngủ ta đều niệm một lần tĩnh tâm chú, ta có thể cam đoan với huynh, sau này trong tình huống không chống lại vương lệnh, ta tuyệt đối sẽ không lạm sát người vô tội.”

Thái Úc Lũy nhìn tử khí trên ấn đường Bạch Khởi đang dần đậm hơn, trong lòng không hỏi lo lắng. Thật ra y cũng biết đây là lời hứa tốt nhất mà Bạch Khởi có thể hứa hẹn trong khả năng của mình, nên đành gật đầu và bảo: “Được, ta tin huynh...”

Sau khi trở lại Hàm Dương, Tần Vương càng thêm tán thưởng Bạch Khởi, nói công đầu của trận này thuộc về hắn, nhưng không hề nhắc một lời nào đến mật lệnh “Giết hàng binh” kia. Ông ta không nhắc đến thì đương nhiên Bạch Khởi cũng không đề cập tới, bởi vậy nỗi oan ức này cuối cùng chỉ có thể do Bạch Khởi một mình hứng chịu.

Trong tiệc ăn mừng, Tần Vương không ngừng mời rượu Bạch Khởi, khiến cho người khác vừa hâm mộ vừa ghen ghét. Trong bữa tiệc, Thái Úc Lũy vẫn làm ra vẻ là tùy tùng của Bạch Khởi ngồi bên người hắn, cũng thấy được những nhân vật quan trọng trong triều đình nước Tần hiện nay, trong đó bao gồm cả Tần Vương Doanh Tắc và người được Bạch Khởi nhắc đến, Trương Lộc.

Đối với Thái Úc Lũy, tất cả phàm nhân đều có thể nhìn ra tính cách từ trên gương mặt. Từ khuôn mặt của Doanh Tắc không khó để nhận ra, ông ta là một kẻ có dã tâm lớn, đồng thời là một kẻ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, loại người này vào thời điểm quan trọng có thể hy sinh bất cứ ai, kể cả người thân thiết. Hiện giờ ông ta “nâng” Bạch Khởi lên như vậy, cũng chỉ vì để chuẩn bị “giết” trong tương lai. Hai người cậu của ông ta là một ví dụ, trong mắt y, bất luận công trạng của ngươi có cao đến đâu,

một khi đã trở thành kẻ ràng buộc không cho ông ta mở rộng lãnh thổ, thì ông ta sẽ trừ bỏ cho thống khoái...

Về phần Trương Lộc kia, càng là một kẻ có thù tất báo, từ khuôn mặt của người này có thể nhìn ra lòng dạ hắn hẹp hòi, là một người theo chủ nghĩa cơ hội... Đến một mức độ nào đó, thì Tần Vương Doanh Tắc và hắn đều cùng một loại người, chỉ là so với Tần Vương thì hắn hành động không hề có điểm dừng, vừa hay có thể nói ra suy nghĩ thực sự trong lòng Tần Vương. Cũng chính vì vậy mà không cần mất bao nhiêu thời gian, hắn đã được Tần Vương yêu thích.

Đêm hôm đó, sau khi tiệc mừng công kết thúc, Tần Vương giữ Bạch Khởi ở lại mật đàm, đồng thời còn giữ lại cả Trương Lộc. Thái Úc Lũy biết, sau buổi mật đàm này không biết quốc gia nào sẽ chịu cảnh tai ương. Quả nhiên, sau khi Bạch Khởi trở về nói cho Thái Úc Lũy biết, Tần Vương và Trương Lộc đã định ra phương hướng tác chiến tiếp theo của nước Tần, bọn họ yêu cầu Bạch Khởi mỗi lần đánh địch phải khiến thành bị chiếm được chịu tổn thương nặng nề, khiến cho mấy năm sau thậm chí mấy chục năm sau cũng khó khôi phục lại được sức chiến đấu.

Thái Úc Lũy không hiểu: “Như thế nào gọi là tổn thất nặng nề?”

Bạch Khởi nhìn Thái Úc Lũy, hình như hơi khó nói lên lời, do dự một lúc hắn mới nói với vẻ nặng nề: “Chính là giết hết toàn bộ hàng binh và đàn ông trưởng thành trong thành đó!”

Ngoại truyện

“Cái gì? Bọn họ không sợ làm như vậy là trái đạo trời luân lý sao?” Cho dù bản thân là Minh Vương Âm Ti, Thái Úc Lũy cũng bị quyết định điên cuồng của Tần Vương hù dọa.

Sắc mặt Bạch Khởi nặng nề, hắn nói: “Lúc đó ta cũng nói như vậy, thế như vương thượng và Trương Lộc vốn không phải gọi ta đến để bàn bạc, hiển nhiên hai người bọn họ đã thống nhất ý kiến từ trước rồi.”

Thái Úc Lũy bất đắc dĩ thở dài, sau đó nhắm mắt trầm tư, y thực sự không thể nào tưởng tượng được cảnh xác chất đầy đồng, máu chảy thành sông. Qua một lúc lâu, y mới mở mắt nhìn về phía Bạch Khởi: “Lúc đó huynh trả lời Tần Vương thế nào?”

Không ngờ Bạch Khởi lại hỏi lại y: “Úc Lũy huynh, huynh cảm thấy ta nên trả lời vua của mình thế nào?”

Đúng vậy, Bạch Khởi có thể nói thế nào? Thẳng thừng từ chối Tần Vương? Hay là tận tình khuyên đối phương không nên tuyệt diệt như vậy? Thái Úc Lũy biết Bạch Khởi không thể làm được gì, điều duy nhất hắn có thể làm là phục tùng vương lệnh vô điều kiện, không thì hắn cũng không phải là Bạch Khởi.

Có lúc Thái Úc Lũy đã hoài nghi, kẻ bị Cùng Kỳ bám thân không phải là Bạch Khởi mà là Tần Vương và Trương Lộc kia, nếu không sao bọn họ có thể nghĩ ra chiến lược mất nhân tính như vậy? Chẳng trách Trang Hà thường nói phàm nhân phức tạp... Trước đó

Thái Úc Lũy còn không tin, bởi vì phàm nhân mà y gặp đều là những người đã chết, y cho rằng người sống và người chết sẽ không khác nhau nhiều.

Nhưng bây giờ Thái Úc Lũy biết mình sai hoàn toàn rồi, bởi vì trong lòng người chết chỉ còn chấp niệm trước khi chết, mà người sống ngoại trừ chấp niệm này còn có sự tham lam, ghen ghét, ích kỷ, nghi kỵ... Chỉ có tổng hợp tất cả những điểm này mới thành một con người thực sự. Cho nên Trang Hà nói không hề sai, người sống phức tạp hơn người chết rất nhiều.

Sau khi nhận rõ điểm này, Thái Úc Lũy không làm khó Bạch Khởi nữa, bởi vì so sánh với những người khác, Bạch Khởi đã được coi là một người tốt rồi. Hoặc là phải nói, chỉ đối với Thái Úc Lũy, Bạch Khởi mới trở thành một người đơn giản, dù sao nếu muốn tồn tại trong thời kỳ loạn lạc này, chỉ dựa vào lời nói chính trực thì không được.

Vài ngày sau, mùa săn bắn mùa thu hằng năm của nước Tần lại bắt đầu, bởi vì mới thắng trận, cho nên phần thưởng săn bắn vô cùng phong phú... Lần này, ngoại trừ thành viên của hoàng thất tham gia săn bắn, còn có con cháu thế gia của các văn võ bá quan trong triều.

Bãi săn bắn của hoàng gia nằm ở Ly Sơn, nơi này là khu lăng tẩm của hoàng tộc nước Tần, bởi vậy không cần phải phong tỏa núi. Hằng năm trước khi đợt săn bắn mùa thu bắt đầu, Tần Vương đều dẫn theo văn võ bá quan đến tế tổ hoàng lăng, khẩn cầu mùa màng bội thu, nước thái dân an.

Nhưng đối với Bạch Khởi, đợt săn bắn mùa thu này chỉ là hình thức, bởi vì người đứng thứ nhất chỉ có thể là Tần Vương, thứ hai thì đến Bạch Khởi hắn, còn lại những thứ tự khác đều tùy thuộc vào bản sự. Đây đã là quy định, không ai dám tùy tiện phá vỡ...

Đương nhiên, quy định này cũng không phải chưa từng bị phá. Năm năm trước, người đứng đầu chính là thái tử Doanh Trác, kết quả năm ngoái hắn liền chết ở nước Ngụy. Lúc đó trên phố đều đồn rằng Doanh Trác phúc bạc, chưa lên làm vương thì không nên đứng đầu kỳ săn bắn ở lễ tế tổ. Bạch Khởi đương nhiên không tin những lời này, thế nhưng không tin là một chuyện, phá vỡ quy định lại là chuyện khác.

Lần này Bạch Khởi chỉ mang theo mấy người tùy tùng và mấy thuộc hạ thân tín tham gia, đương nhiên có cả Thái Úc Lũy, lần này y giả danh thành khách khanh của Bạch Khởi... Có điều, người có mắt nhìn chỉ cần nhìn qua là biết vị khách này khí độ bất phàm, tuyệt đối không phải loại khách khanh phụ thuộc chủ nhân bình thường.

Theo như lệ cũ, sau khi lễ tế tổ kết thúc, kỳ săn bắn mùa thu chính thức bắt đầu, Tần Vương Doanh Tắc cưỡi ngựa dẫn đầu mang theo người hầu đi vào bãi săn, những người còn lại đều chờ Bạch Khởi, bởi vì hắn chưa tiến vào bãi săn thì người phía sau không ai dám liều lĩnh đi qua.

Bạch Khởi ngồi trên lưng ngựa, nhìn theo bóng lưng Tần Vương, chờ một lát mới chậm rãi ung dung đi vào trong bãi săn. Thật ra trong mắt hắn, loại săn bắn này giống như trẻ con chơi đùa không có gì thú vị, nhưng nếu không thể không tham gia thì hắn thà ở lại quân doanh thao luyện binh sĩ còn hơn.

Thái Úc Lũy lại cảm thấy hứng thú đối với hoạt động này, y đi theo sau Bạch Khởi không ngừng ngó ngang ngó dọc, thỉnh thoảng còn hỏi người hầu đi bên cạnh những quy định liên quan đến săn bắn. Bạch Khởi thấy vậy bèn quay đầu cười với y nói: "Úc Lũy huynh, huynh có chỗ nào không hiểu có thể hỏi ta!"

Thái Úc Lũy thấy Bạch Khởi nói chuyện với mình, vội ngẩng

đầu nói: "Lát nữa không phải huynh còn muốn đi tìm con mồi sao?"

Lúc này thuộc hạ đi bên cạnh Bạch Khởi cười nói: "Thái tiên sinh, hầu gia không cần tự mình đi vây bắt con mồi, mấy người chúng ta đi là được rồi, ngài và hầu gia trước tiên có thể thưởng lãm cảnh đẹp ở Lý Sơn..."

Thái Úc Lũy hơi nghi hoặc nhìn về phía Bạch Khởi, hắn gật đầu nói: "Ừm, đúng là như thế..."

Thái Úc Lũy hơi thất vọng: "Thế... là có ý gì?"

Bạch Khởi nghe ra Thái Úc Lũy muốn đi săn, thế nên vừa cười vừa bảo: "Nếu như Úc Lũy huynh thật sự có hứng thú, không bằng hai người chúng ta so tài một chút xem sao? Người thua phải đồng ý với một yêu cầu của đối phương!"

Thái Úc Lũy hào hứng: "Một lời đã định! Có điều... nếu như con mồi của ta nhiều hơn của Tần Vương thì phải làm sao?"

Bạch Khởi không ngờ Thái Úc Lũy lại muốn chơi lớn như thế, bèn lắc đầu cười nói: "Úc Lũy huynh yên tâm, huynh cứ vui vẻ hết mình là được, tất cả đã có ta!" Nói xong hắn quay ra nói với mấy người thuộc hạ thân tín: "Các ngươi đi theo Thái tiên sinh, ngài ấy không hiểu quy định săn bắn, các ngươi ở bên cạnh nói cho rõ. Nếu như săn được con mồi cỡ lớn thì cắt một phần về làm bằng chứng là được, con mồi cứ để nguyên ở đó."

Sau đó Bạch Khởi và Thái Úc Lũy chia thành hai nhóm, Bạch Khởi dẫn theo mấy người hầu tùy thân, còn Thái Úc Lũy thì dẫn theo những thuộc hạ thân tín trong quân đội của Bạch Khởi.

Sau khi vào bãi săn, Thái Úc Lũy vô cùng hưng phấn, y không có hứng thú với mấy loại như chuột với thỏ, chỉ chăm chăm đi tìm những con mãnh thú để thử tài bắn cung của mình.

Chỉ tiếc tìm nửa ngày cũng không tìm được con mãnh thú nào lớn, nên cảm thấy hơi thất vọng. Sau đó thuộc hạ của Bạch Khởi nói cho Thái Úc Lũy biết, kiểu săn bắn này để đảm bảo an toàn của hoàng thất và bách quan, nên đã sớm đuổi chết những loại dã thú lớn đi rồi! Bây giờ trong bãi săn có lẽ con mồi lớn nhất chỉ có lợn rừng mà thôi...

Thái Úc Lũy lập tức im lặng, khó trách Bạch Khởi lại không hứng thú với cách săn bắn này? Có điều Thái Úc Lũy cũng không tham lam, trong lòng nghĩ lợn rừng cũng được! Y kẹp ngựa ra hiệu đi, tiếp tục tìm kiếm phía trước.

Lúc này Trang Hà và Nữ Oa ngồi xổm trên một cành cây cách đó không xa, bất đắc dĩ nhìn cảnh tượng bên dưới, bọn họ nhận ra được Thái Úc Lũy muốn chơi lớn, nếu như không cho y săn được thứ gì đó ra hồn thì khó có thể thỏa mãn được, thế là Trang Hà nhìn quanh bãi săn rồi nói với Nữ Oa: “Trong bãi săn hoàng gia này chỉ có một con lợn rừng... mà vẫn còn đang bị nhốt trong lồng.”

Hóa ra con lợn rừng này là được chuẩn bị sẵn cho Tần Vương Doanh Tắc, hơn nữa còn đã bị vặt răng nanh, không có năng lực phản kháng gì. Nghĩ đến đây, Trang Hà chớp mắt, sau đó hướng về phía Đông Nam của bãi săn nhẹ nhàng vung tay lên, một con lợn rừng thể trạng to lớn xuất hiện.

Ngoại truyện

Con lợn rừng kia vốn đang cúi đầu ăn cỏ, đến khi ngẩng đầu lên lại phát hiện ra mình ở một nơi hoàn toàn xa lạ, lập tức kinh hoảng chạy về phía trung tâm bãi săn... Nữ Oa hơi lo lắng nói: "Ngươi lại làm liều rồi, thả ra như vậy nếu chẳng may có kẻ nào lao vào, làm bị thương mấy tên vô dụng hoàng thất kia thì làm sao?"

Không ngờ Trang Hà lại nhún vai nói: "Bọn chúng bị thương hay không có liên quan gì đến ta? Nếu thực sự gặp phải... thì là do bọn chúng xui xẻo! Hơn nữa, thính giác của quân thượng vô cùng tinh tường, nhất định ngài ấy sẽ tìm được con lợn đó trước."

Vẫn là Trang Hà hiểu Thái Úc Lũy, đúng như gã nói, con lợn rừng kia vừa mới hoảng sợ lao vào bãi săn, Thái Úc Lũy đã nhận ra, thế là y lập tức quay đầu ngựa lao thẳng về hướng con lợn rừng kia...

Ai ngờ đúng lúc đó, con lợn rừng đang bị kinh sợ, vừa mới chạy vào bãi săn đã gặp ngay Tần Vương cùng tùy tùng của y, cung nhân đi theo Tần Vương còn đang cảm thấy khó hiểu, sao hôm nay con lợn rừng này lại được thả ra sớm như vậy? Doanh Tắc nhìn thấy con lợn rừng cũng tràn đầy tự tin giương cung lên, kết quả mũi tên kia bắn thẳng đến chân sau của con lợn rừng.

Một tên này đương nhiên không thể giết chết lợn rừng, bình thường trong tình huống này đều sẽ có thợ săn bí mật ẩn nấp ở

nơi nào đó bắn thêm một tên hỗ trợ vào lợn rừng. Nhưng hôm nay con lợn này lại hung bạo hơn mọi khi, vốn nó đang không hiểu chuyện gì tự dưng bị ném vào bãi săn bị dọa cho sợ hãi, rồi trên đùi còn có thêm một mũi tên! Lập tức khơi dậy dã tính của nó, không đợi thợ săn ẩn nấp bắn thêm một tên, hai mắt nó đỏ lên lao thẳng đến con ngựa của Tần Vương.

Doanh Tắc không nghĩ đến tính khí con lợn rừng năm nay lại như vậy, lúc đó cũng sững sờ, căn bản chưa biết nên phản ứng thế nào...

Ngay lúc Tần Vương Doanh Tắc có nguy cơ trở thành vị hoàng đế đầu tiên bị chết do lợn rừng húc, thì Thái Úc Lũy đang đi tìm con lợn cũng vừa vặn đến nơi, y thấy tình huống khẩn cấp cũng không chú ý được quá nhiều, lập tức giương cung bắt chết con lợn rừng đang muốn lao đến con ngựa của Tần Vương.

Dù là như thế thì thân thể con lợn rừng bị nghiêng đi vẫn đâm vào ngựa của một tên người hầu bên cạnh Tần Vương, khiến cho mấy người trong đoàn tùy tùng của Tần Vương đều chịu ảnh hưởng, trong lúc nhất thời người ngã ngựa đổ...

Chuyện này lại thành ra vô cùng náo nhiệt, thứ nhất Tần Vương chẳng những không bắn trúng con lợn rừng tượng trưng cho mùa màng bội thu, mà còn bị nó đâm ngã xuống đất!

Thái Úc Lũy cảm thấy cảnh này cũng bối rối, tiến lên cũng không được mà lùi lại cũng không xong... Mấy người thuộc hạ của Bạch Khởi lúc này đã vọt ra trước, luống cuống chân tay đỡ Tần Vương từ dưới đất lên.

Lại nhìn Doanh Tắc, mũ bị lệnh, mặt tái xanh, quần áo trên người cũng không biết bị rách từ lúc nào! Đâu còn dáng vẻ của vương thượng? Thái Úc Lũy muốn cười nhưng lúc này mà cười thì đương nhiên là không thích hợp.

Lúc này có khá nhiều người đi vào bãi săn muộn phát hiện ra tình huống của Tần Vương, cả đám nhao nhao chạy đến đây... Thái Úc Lũy muốn nhân cơ hội này chạy đi, nhưng kết quả bị Doanh Tắc vừa chỉnh đốn lại trang phục chỉ vào mình và nói: “Vị tiên sinh này, không biết là khách khanh nhà ai? Cứu được quả nhân lại định âm thầm rời đi?”

Giọng nói của Doanh Tắc hơi trầm, nghe vậy lòng Thái Úc Lũy nặng nề, thầm nghĩ không biết có phải mình đã gây họa cho Bạch Khởi rồi hay không? Thế nhưng y vẫn chậm rãi quay người, không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt thi lễ nói: “Tại hạ Thái Úc Lũy, là khách khanh trong phủ Vũ An Hầu Bạch Khởi, bởi vì mới đến nên không hiểu quy tắc của nước Tần, nếu như có gây nên điều gì, xin Tần Vương thứ lỗi.”

Doanh Tắc cẩn thận quan sát người trước mặt, mặc dù hắn khom người thi lễ với mình, nhưng lại mang cảm giác không... hèn mọn giống nhưng kẻ khác. Trong tiệc mừng công Doanh Tắc đã từng gặp Thái Úc Lũy, lúc đó ông ta còn hỏi người hầu người này là ai? Tiếc rằng người hầu cũng chỉ biết y đi theo Vũ An Hầu về cung, còn về người này là ai? Hắn cũng không biết.

Bây giờ Thái Úc Lũy đã tự giới thiệu là khách khanh của Bạch Khởi, trong lòng Doanh Tắc cũng thầm nghĩ, không ngờ Vũ An Hầu cũng bắt đầu chiêu nạp khách khanh rồi? Lúc này có thái y trong cung đến kiểm tra cho Tần Vương, may mà chỉ là va chạm nhẹ, cũng không có gì đáng lo ngại.

Chuyện xảy ra bất ngờ khiến Tần Vương chỉ có thể rút lui giữa chừng, quay lại nghỉ ngơi... Không ngờ khi Doanh Tắc vừa muốn rời đi, thì con lợn rừng được chuẩn bị sẵn lại khoan thai lững thững bước ra sân khấu. Tần Vương nhìn thấy thì tức giận trong lòng không có chỗ phát tiết, bèn giương cung bắn một phát, con

lợn này cuối cùng cũng được vương thượng nước Tần bắn thành công.

Sau khi Tần Vương rời khỏi bãi săn, bầu không khí trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều, không ít công tử thế gia lúc này vội vã mang theo người hối hả đi săn, muốn có chút điềm lành. Thái Úc Lũy lại mất hết hứng thú, bởi vì y phát hiện ra một vấn đề, đó chính là khi nãy ở chỗ Tần Vương náo nhiệt như thế, nhưng lại không thấy bọn Bạch Khởi đến xem?

Thái Úc Lũy càng nghĩ càng thấy không đúng, y lập tức quay lại nơi chia tay với Bạch Khởi tìm kiếm, kết quả phát hiện ra trong bụi cỏ có vết máu... Lòng Thái Úc Lũy trầm xuống, Bạch Khởi nhất định đã xảy ra chuyện rồi, y bèn vội vàng bảo mấy tên thân tín của Bạch Khởi tiếp tục tìm kiếm.

Theo lý thuyết, nơi này là bãi săn của hoàng gia, những người dân bình thường nhất định không vào được, người có thể đi vào đây ngoại trừ bá quan văn võ và dòng họ hoàng thất, thì chỉ có tùy tùng. Những người này đương nhiên không thể gây tổn thương cho Bạch Khởi, mà bên cạnh hắn còn có mấy thuộc hạ đi cùng, bởi vật chỉ sợ rằng thích khách "Thiên Khiển" đã xâm nhập được vào trong bãi săn Ly Sơn.

Nghĩ đến đây, Thái Úc Lũy xoay người nhảy xuống khỏi lưng ngựa, sau đó dặn dò một thuộc hạ của Bạch Khởi: "Ngươi mau đi bẩm báo với Tần Vương, nói là bãi săn Lý Sơn có thích khách mưu phản, hiện giờ tướng quân Bạch Khởi đang truy lùng thích khách, vì đảm bảo sự an toàn của Tần Vương mời ngài ấy nhanh chóng hồi cung."

Sau đó Thái Úc Lũy lại căn dặn những người khác mấy câu, để bọn họ quay về điều binh đến bao vây bãi săn, không để tên "Thiên Khiển" kia chạy thoát! Sau đó ném dây cương cho mấy người kia,

một mình lần theo vết máu, đi vào trong rừng rậm...

Thật ra Thái Úc Lũy cũng không quá lo lắng cho an nguy của Bạch Khởi, vừa rồi những vết máu kia có lẽ là của tùy tùng bên cạnh Bạch Khởi... Dù sao không phải ai cũng có được thân thủ như Vũ An Hầu.

Có điều, chính vì vậy có thể đoán ra số lượng thích khách chắc chắn không ít, nếu như Thái Úc Lũy không nhớ nhầm, thì bên cạnh Bạch Khởi có tất cả bảy tùy tùng, bây giờ đối phương có thể làm người của Bạch Khởi bị thương thì số lượng thích khách nhất định phải vượt xa bảy người.

Đương nhiên, những vết máu này cũng có thể là của bọn thích khách để lại, nếu Thái Úc Lũy đoán trúng thì đám thích khách cảm thấy không đánh lại Bạch Khởi nên đã quay đầu chạy trốn, còn Bạch Khởi đương nhiên sẽ không để cho bọn chúng chạy mất, nên đã đuổi theo.

Cho dù là khả năng nào thì Thái Úc Lũy đều phải nhanh chóng tìm được Bạch Khởi, bởi vì y sợ rằng những tên thích khách kia sẽ kích thích sát khí trong lòng Bạch Khởi, đến lúc đó sự tình sẽ không theo sự khống chế của Thái Úc Lũy nữa.

Thái Úc Lũy nhanh chóng ổn định lại tâm trạng, sau đó ngưng thần tĩnh khí, chậm rãi cảm giác hơi thở khác thường... rất nhanh, một mùi máu nồng đậm hấp dẫn sự chú ý của y. Thái Úc Lũy nhìn xung quanh thấy không có ai liền bay lên không trung.

Đứng ở trên cao có thể nhìn xa hơn, trong góc Tây Bắc của bãi săn có mấy người đang liều mạng chém giết, mùi máu nồng nặc phát ra từ nơi đó. Thái Úc Lũy không chút do dự, nhanh chóng bay đến chỗ kia.

Kết quả khi Thái Úc Lũy đến nơi, trận huyết chiến đã kết thúc, hiện trường chỉ còn duy nhất một người sống sót nhưng đã rơi vào trạng thái nửa điên cuồng chính là Bạch Khởi. Khắp người hắn toàn là máu, cũng không biết đó là máu của hắn hay là của thích khách, búi tóc trên đầu đã rơi xuống, mái tóc dài che đi nửa gương mặt của Bạch Khởi, không nhìn rõ biểu cảm hiện giờ của hắn là gì.

Lại nhìn những xác chết trên mặt đất, trong lòng Thái Úc Lũy càng thêm căng thẳng, tất cả những gì y suy đoán đều không đúng, trên đất không có lấy một cái xác của thích khách, ngược lại tất cả đều là xác tùy tùng của Bạch Khởi đầy trên đất, các thi thể đều

không còn nguyên vẹn. Đối với sự xuất hiện của Thái Úc Lũy, Bạch Khởi không có bất cứ phản ứng nào, vẫn không nhúc nhích đứng yên tại chỗ, máu tươi không ngừng nhỏ xuống từ đầu ngón tay hắn.

“Bạch huynh… ngươi có bị thương không?” Thái Úc Lũy hỏi dò.

Nghe được giọng Thái Úc Lũy, Bạch Khởi hơi nghiêng đầu, không ngờ động tác kế tiếp của hắn lại là hướng kiếm về phía Thái Úc Lũy chém xuống. May mà Thái Úc Lũy đã chuẩn bị trước, lắc người tránh được, sau đó quay người đập một cái đánh Bạch Khởi bất tỉnh.

Thái Úc Lũy nhìn đám xác đứt lìa kia mà nhất thời không biết nên làm gì, vốn y nghĩ trong thời gian này tâm trạng của Bạch Khởi rất tốt, không phải đánh trận đương nhiên sẽ không thấy máu, càng sẽ không có gì kích thích lệ khí trong lòng hắn.

Thật không ngờ tất cả chỉ là vẻ bề ngoài, lệ khí bị cưỡng ép quá lâu ngược lại khiến nội tâm của hắn càng thêm ai oán, một khi bị kích thích sẽ khó mà khống chế được.

Thái Úc Lũy bất đắc dĩ thở dài, y nhất định phải nghĩ ra đối sách trước khi những người khác đuổi đến đây… Mặc dù bây giờ còn chưa biết vì sao Bạch Khởi lại đột nhiên nổi điên, nhưng những người này chắc chắn là do hắn giết không còn nghi ngờ gì nữa. May mà trước đó Thái Úc Lũy đã thuận miệng nói là có thích khách trong bãi săn, xem ra bây giờ chỉ đành chụp cái mũ này lên đám thích khách “Thiên Khiển” kia mà thôi.

Sau đó y dùng thiên lý truyền âm nói với Trang Hà, để cậu ta nghĩ cách tạm thời ngụy trang những thi thể này đi. Trang Hà nghe xong không nguyện ý nói: “Quân thượng, hai chúng ta một người là Minh Vương Âm Ti, một người là nhân tài kiệt xuất của tộc Hồ Ly, vì sao phải đi dọn cục diện rối rắm của đám phàm nhân chứ?”

Nếu như trong tình huống bình thường, Thái Úc Lũy có khi sẽ nói đùa vài câu với Trang Hà, nhưng bây giờ y thực sự không có thời gian, nên trầm giọng bảo: "Chỉ với lý do trong cơ thể hắn vẫn còn có linh thức của Cùng Kỳ!"

Chỉ một câu này đã đánh gãy Trang Hà, cậu ta đành phải bất đắc dĩ thi pháp đem những cái xác không còn nguyên vẹn này ngụy trang thành xác hoàn chỉnh. Tần Vương nhanh chóng chạy đến, khi bọn họ nhìn những thi thể trên mặt đất đều giật mình.

Bởi vì người chết đều là tùy tùng của Bạch Khởi, Thái Úc Lũy đành phải nói láo: "Bạch tướng quân gặp chuyện, tùy tùng của hắn vì bảo vệ chủ nhân đều đã anh dũng hy sinh." Sau khi nói xong Thái Úc Lũy còn nhìn thoáng qua Bạch Khởi đang hôn mê, lòng thầm nghĩ: "Dù sao hắn cũng không tỉnh lại ngay được, ta nói gì thì sẽ là như vậy."

Chuyện xảy ra đột ngột, Tần Vương Doanh Tắc nghe nói Bạch Khởi bị thương hôn mê thì lập tức gọi thái y đến kiểm tra, sau khi kiểm tra thái y cũng không biết Bạch Khởi bị làm sao, bởi vì trên người Bạch Khởi trừ mấy vết thương ngoài da thì không còn gì khác, hắn không hiểu được vì sao Vũ An Hầu lại bị hôn mê bất tỉnh? Cuối cùng đành nói nhảm mấy câu nước đôi, để người đưa Bạch Khởi về phủ nghỉ ngơi trước.

Tần Vương rất lo lắng cho Bạch Khởi, bởi vì dù sao hiện giờ hắn cũng là chiến thần duy nhất của nước Tần, kế hoạch lớn của ông ta còn chưa được triển khai, sao có thể để chiến thần chưa xuất trận đã chết chứ?

Trải qua một phen giày vò, khi Bạch Khởi về đến phủ thì trời đã tối. Mấy nữ quyến trong nhà thấy Bạch Khởi bị khiêng về thì lập tức khóc như hoa lê tắm mưa, khiến Thái Úc Lũy nhất thời không phản ứng kịp.

May mà vào thời khắc quan trọng Trang Hà cũng có tác dụng, gã dùng khuôn mặt tuấn tú lừa gạt người khác ổn định tình hình, trấn an các nàng để họ về phòng mình nghỉ ngơi, đồng thời nhiều lần cam đoan sáng sớm ngày mai hầu gia nhất định sẽ tỉnh lại!

Trong lúc Thái Úc Lũy và Trang Hà tiễn thái y, trấn an nữ quyến, sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện thì trời cũng đã gần sáng. Hai người bọn họ lúc này mới có thời gian cẩn thận quan sát Bạch Khởi, xem ý thức của hắn đã khôi phục hay chưa?

Lần hôn mê này không giống lần trước, lần trước linh thức của Cùng Kỳ còn chưa dung hợp với hồn phách của Bạch Khởi, cho nên Bạch Khởi bị hôn mê là do Cùng Kỳ thao túng. Nhưng lần này Bạch Khởi thật sự bất tỉnh, hơn nữa là bị Thái Úc Lũy đập cho bất tỉnh. Đương nhiên, trong tình hình lúc đó không đập cho hắn ngất đi thì không được! Nhỡ mà Bạch Khởi nổi điên lên gặp ai cũng chém thì kết cục không thể nào sắp xếp được nữa.

Sáng sớm hôm sau, đúng như Trang Hà nói, Bạch Khởi quả thật đã tỉnh lại. Thế nhưng hắn không còn nhớ ngày hôm qua đã xảy ra những chuyện gì, không có chút ấn tượng nào, điều duy nhất hắn nhớ là khi hắn và Thái Úc Lũy tách ra, thì nhìn thấy một con hồ ly có màu lông rất đẹp, thế nên hắn đã dẫn người đuổi theo.

Thái Úc Lũy nhớ kĩ khi hắn đuổi đến chỗ Bạch Khởi, trên hiện trường không hề có bất cứ con mồi nào, điều này chứng minh bọn họ còn chưa đuổi kịp con hồ ly kia thì đã xảy ra chuyện. Bây giờ xem ra, không thể biết được chuyện gì từ Bạch Khởi, chỉ có thể chờ Trang Hà đi hỏi hồn một lần nữa thôi.

Không ngờ tối hôm đó Trang Hà lại mang về một tin xấu, lần này hắn không hỏi ra được chuyện gì! Hóa ra những thi thể kia không chỉ thân thể không còn nguyên vẹn mà hồn phách cũng bị đánh tan thành từng mảnh nhỏ... Một âm hồn không hoàn chỉnh

đương nhiên không thể hỏi được điều gì.

Không còn cách nào Thái Úc Lũy đành gửi gắm hy vọng vào con hồ ly mà Bạch Khởi nhắc đến, thế là y nói với Trang Hà: “Tộc hồ ly của các ngươi có đồng loại ở Ly Sơn sao? Bạch Khởi nói sau khi tách khỏi ta đã đuổi theo một con hồ ly có màu lông rất đẹp.”

Trang Hà nhướng mắt: “Hóa ra là định săn hồ ly! Vậy thì hắn đúng là đáng đời... Có điều trên Ly Sơn này không có hồ ly đắc đạo, chuyện này hẳn là không phải do đồng loại của tộc Hồ Ly làm.”

Thái Úc Lũy thấy Trang Hà hiểu lầm, liền giải thích: “Không phải ta nói việc Bạch Khởi bị tập kích có quan hệ đến việc hắn truy đuổi đồng loại của ngươi, ta chỉ muốn ngươi tìm con hồ ly kia hỏi xem có chuyện gì đã xảy ra thôi?”

Trang Hà gật đầu: "Chuyện này không khó, thần quay lại Ly Sơn lần nữa là được... Nhưng trong mấy ngày tới quân thượng nhất định phải canh giữ cẩn thận cái gã tai tinh này, đừng để hắn nổi điên nữa, nếu không chúng ta lại phải đi giải quyết hậu quả hộ hắn đấy!"

Sáng sớm hôm sau, người trong cung của Tần Vương dẫn theo thái y đến nhà hai lần, dù sao tình trạng của Bạch Khởi có liên quan đến giang sơn xã tắc của y, cho nên giờ phút này Doanh Tắc mới là người lo lắng cho Bạch Khởi nhất.

Bởi vì trước đó Bạch Khởi đã thương lượng với Thái Úc Lũy, cho nên khi chưa biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra thì hắn sẽ luôn cáo ốm với bên ngoài. Thái y trong cung chẩn bệnh cho Bạch Khởi xong cũng không hiểu hắn bị bệnh gì, nhưng cũng không dám nói với Tần Vương là võ tướng đệ nhất của nước Tần đang giả vờ, nên cuối cùng đành phải cùng nhau nói với cung nhân là: "Tướng quân bị kiệt sức, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là được."

Sau khi Bạch Khởi xảy ra chuyện, người của Tần Vương xem lại hiện trường rồi báo: Mặc dù không nhìn thấy thi thể thích khách ở hiện trường, nhưng lại tìm được vài thi thể của tùy tùng. Vừa nhìn là biết đã trải qua một trận chiến khốc liệt, bởi vậy nếu nói là kiệt sức thì cũng đúng. Còn mấy tên tùy tùng bị chết đã được tuyên bố là hy sinh khi bảo vệ Bạch Khởi...

Vì bệnh của Bạch Khởi là giả vờ, cho nên không thể làm như vậy quá lâu, dù sao nước Tần cũng đang chuẩn bị tiến đánh nước Triệu, cho nên cứ ba ngày hai lượt Tần Vương Doanh Tắc lại phái thái y đến kiểm tra. Thái Úc Lũy biết cuộc chiến với nước Triệu chắc chắn sẽ không kết thúc một sớm một chiều, hai nước không thể nào đánh giá được sẽ phải hao phí bao nhiêu nhân lực vật lực cùng với tính mạng bao nhiêu tướng sĩ…

Còn về trường hợp của Bạch Khởi, nếu như bây giờ hắn dẫn binh đánh nước Triệu thì sẽ bị thay đổi tính tình và giết rất nhiều người vô tội… Đây mới là điều Thái Úc Luỹ không muốn nhìn thấy nhất. Nhưng giả chính là giả, Thái Úc Luỹ biết chiêu này không phải kế lâu dài, Bạch Khởi là võ tướng đứng đầu của nước Tần, nếu để hắn cả ngày giả vờ bị bệnh nằm ở trên giường cũng không được.

Quả nhiên vài ngày sau đó, cuối cùng Tần Vương Doanh Tắc cũng không nhịn được nữa mà muốn đích thân tới thăm hỏi Vũ An Hầu. Thái Úc Lũy biết Doanh Tắc rất gian xảo nên chắc chắn không thể tiếp tục giả vờ bị bệnh, nhưng cũng may là trạng thái của Bạch Khởi mấy hôm nay đúng là không tốt, hai mắt đỏ bừng còn chưa kịp tan đi.

Tần Vương nhìn thấy Bạch Khởi xong cũng không hiểu rõ được tình hình, ông ta thấy Bạch Khởi vẫn giao tiếp bình thường, nhưng lại cho mọi người một cảm giác rất không thích hợp. Doanh Tắc bề ngoài nói vài câu an ủi nhưng trong lòng lại nổi lên sự nghi ngờ.

Trước khi đi, Tần Vương thầm gọi Thái Úc Lũy đến để hỏi về tình huống của Bạch Khởi rút cục là thế nào? Thái Úc Lũy biết lúc này nếu không cho Tần Vương một câu trả lời xác định thì ông ta sẽ không từ bỏ ý đồ, thế là trầm giọng nói: “Vương thượng đúng là sáng suốt, vấn đề của Bạch Tướng quân đúng là không phải do

thân thể…”

Tần Vương nghe xong nhướng mày nói: “Xin chỉ giáo…”

Sau đó Thái Úc Lũy than nhẹ một tiếng: “Không dám giấu vương thượng, thật ra khi Bạch tướng quân khai chiến với nước Ngụy đã bị tập kích nhiều lần, may mà mỗi lần đều có thể chuyển nguy thành an mà thôi.”

“Cái gì? Chuyện lớn như vậy sao không bẩm báo cho quả nhân biết?” Sắc mặt Tần Vương trầm xuống.

“Bởi vì Bạch tướng quân cũng không biết kẻ chủ mưu phía sau là ai, cho nên không bẩm báo với vương thượng, lần này hắn bị tập kích là do có thích khách trà trộn vào bãi săn của hoàng gia để hành thích tướng quân.” Thái Úc Lũy giải thích.

Tần Vương nghe xong yên lặng một lát rồi hỏi: “Nếu như hôm nay quả nhân không đến, vậy tướng quân của các người còn định giấu đến khi nào?”

Thái Úc Lũy mặt không đổi sắc trả lời: “Khởi bẩm vương thượng, thật ra hôm nay là Thái mỗ tự tiện bẩm báo với vương thượng, còn theo ý của tướng quân thì không nên nói việc này quá sớm… Thứ nhất là chưa biết được kẻ chủ mưu nên nếu nói ra cũng không giúp được việc điều tra kẻ đó là ai; thứ hai là Bạch tướng quân cũng sợ đối phương mượn việc này để tạo thế, rồi từ đó gây bất lợi cho đại nghiệp của vương thượng.”

Thái Úc Lũy nói rất hợp lý, Tần Vương cũng không tìm ra vấn đề nào, ông ta suy nghĩ một chút rồi lo lắng hỏi: “Ta thấy trạng thái của Bạch tướng quân không tốt, không biết là nguyên nhân tại sao?”

Thái Úc Lũy đang đợi câu hỏi này của Tần Vương, y bèn cố ý thở dài rồi trả lời: “Chúng tại hạ cũng đang lo lắng vì chuyện này, mấy lần trước thích khách đều đường hoàng xuất hiện, nhưng lúc

này lại dùng âm mưu… Tại hạ đang nghi ngờ Bạch tướng quân bị bọn chúng hạ cổ.”

“Hạ cổ? Thế gian thật sự có cổ độc sao?” Tần Vương hỏi với vẻ vô cùng nghi hoặc.

Thái Úc Lũy thành khẩn gật đầu: “Vì thế tại hạ đã tra khá nhiều sách cổ, đúng là có cổ độc, nếu không rất khó giải thích tình trạng quái lạ hiện giờ của tướng quân.”

Tần Vương vội vàng hỏi: “Vậy trạng thái hiện giờ của Bạch tướng quân có thể cầm quân xuất chinh không?

Thái Úc Lũy lắc đầu: “Chỉ sợ không thể, đây cũng là lý do mà đối phương hạ cổ với tướng quân… Một khi cổ độc phát tác, đừng nói là mang binh đánh giặc mà bên cạnh hắn cũng không thể có người nào. Mấy tùy tùng bị chết trước đó thật ra không phải bị thích khách giết mà là bị liên lụy bởi cổ độc.”

Lúc Tần Vương rời đi, sắc mặt ông ta rất khó coi. Thái Úc Lũy không biết Doanh Tắc có thể tin bao nhiêu phần trong lời giải thích của mình? Nhưng y biết Doanh Tắc đã mưu đồ từ lâu với việc xuất binh đánh Triệu, để tránh sai sót có thể xảy ra, ông ta nhất định sẽ không mạo hiểm để Bạch Khởi lãnh binh xuất chinh, vì thế ông ta sẽ về suy nghĩ xem còn người nào thích hợp không.

Sau khi Tần Vương đi được một lúc, Trang Hà dẫn theo một con hồ ly nhỏ tiến vào hầu phủ. Thái Úc Lũy xách con hồ ly này đến trước mặt Bạch Khởi, hắn nhận ra ngay đây chính là con hồ ly có màu sắc tuyệt đẹp mà mình định săn trong bãi săn Ly Sơn.

Bạch Khởi giật mình hỏi: “Úc Lũy huynh, đây chẳng phải là… con hồ ly mà hôm đó ta muốn săn sao? Huynh lại đến Ly Sơn à?”

Thái Úc Lũy gật đầu: “Tiện tay thôi, rất nhanh chúng ta có thể biết hôm đó rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với huynh.”

Bạch Khởi nghe mà không hiểu: “Úc Lũy huynh muốn nói là con hồ ly này có thể cho chúng ta biết chuyện gì đã xảy ra tại bãi săn Ly Sơn?”

Thái Úc Lũy gật đầu ra vẻ bí ẩn: “Cũng có thể nói như vậy!” Nói xong y quay đầu bảo Trang Hà: “Bắt đầu đi…”

Sau đó Trang Hà từ từ đặt tay lên đầu con hồ ly nhỏ rồi lẩm bẩm: “Đừng sợ… Chúng ta chỉ mượn một đoạn trí nhớ của mi để xem thôi.”

Con hồ ly nhỏ nghe xong giống như hiểu Trang Hà nói gì, nó lắc cái đuôi rồi chậm rãi nhắm mắt… Nhưng khi nó mở mắt một lần nữa thì trong mắt lại hiện lên hai luồng ánh sáng chiếu thẳng lên vách tường trong phòng.

Bạch Khởi lập tức kinh sợ vì cảnh tượng trước mặt, hắn thấy trên vách tường hiện ra cảnh tượng của bãi săn Ly Sơn vào hôm đó, nhưng không hiểu vì sao mà góc nhìn hơi thấp, cứ như có người nấp trong bụi cỏ nhìn lên phía trên.

Ngoại truyện

Lúc đó Bạch Khởi đang tiến về phía ánh mắt này, không ngờ khi hắn định giương cung bắn tên thì mấy tùy tùng đi phía sau đột nhiên nâng đao bổ về phía Bạch Khởi!

Cũng may là Bạch Khởi thường xuyên chém giết trên chiến trường cho nên rất cảnh giác, hắn nghiêng người tránh được một đao nguy hiểm nhất. Nhưng khi Bạch Khởi nhìn thấy kẻ tập kích lại là tùy tùng thiếp thân vẫn luôn đi theo mình thì giật mình kinh hãi, có vài lần đều dùng bản năng của thân thể để ứng chiến.

"Tại sao lại là các người...?" Bạch Khởi đón đỡ mấy chiêu xong mới miễn cưỡng hỏi một câu.

Nhưng mấy người tùy tùng vô cùng quen thuộc này ai nấy đều có sắc mặt vô cùng lạnh lùng, bọn họ không hề nói gì mà chỉ đánh ra các chiêu trí mạng. Lúc đầu Bạch Khởi cũng không nặng tay, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra nếu mình không dùng hết sức để phản kích, chỉ sợ hôm nay sẽ rất khó sống sót rời khỏi bãi săn Ly Sơn.

Sau đó mấy người họ giao đấu nhanh chóng xuất hiện đổ máu, cũng bắt đầu từ lúc này, Bạch Khởi dần trở nên không bình thường...

Thái Úc Lũy nhìn thấy hai mắt Bạch Khởi dần biến thành màu đỏ, y biết nhất định là Bạch Khởi vì phẫn nộ mà mất phương hướng. Mặc dù lúc trước Bạch Khởi luôn nói không thể tin ai ngoài

Thái Úc Lũy, nhưng khi Bạch Khởi nhìn thấy thủ hạ đã theo mình nhiều năm đột nhiên giơ đao muốn giết mình, trong lòng Bạch Khởi vô cùng kinh hãi.

Cảnh tượng máu me sau đó khiến Bạch Khởi nhìn thấy mà cũng phải sợ hãi, mấy tên tùy tùng phản bội bị hắn tự tay xé nát khi vẫn còn sống, ngay cả Bạch Khởi cũng không thể tin được ác quỷ đến từ Địa Ngục này lại chính là hắn?

Thật ra nếu lúc đó Thái Úc Lũy ở bên cạnh Bạch Khởi thì sẽ có biện pháp để khống chế, nhưng Thái Úc Lũy không thể ngờ được là mình vừa rời khỏi Bạch Khởi có thời gian một nén nhanh mà đã xảy ra chuyện.

Có những lúc mọi chuyện chính là như thế, mặc dù Thái Úc Lũy tính toán được mọi chuyện nhưng kết quả lại luôn không thể như ý. Ngày nào cũng canh giữ bên cạnh Bạch Khởi thì chẳng sao, vừa mới rời khỏi là đã có chuyện lớn, chẳng lẽ đây đều là số mệnh của Bạch Khởi, bất kể làm cách nào cũng không thể thay đổi được?

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Trang Hà thu bàn tay đang đặt lên đầu con hồ ly về, cậu ta áy náy nói: “Bé con, đoạn ký ức này quá máu me, ta đã loại bỏ nó ra khỏi đầu mi rồi! Hôm nay ta nợ mi một nhân tình, sau này có chuyện gì không giải quyết được thì hãy đến tìm ta, biết không?”

Con hồ ly nghe xong chớp chớp mắt rồi gật đầu như đã hiểu, sau đó Trang Hà mở cửa thả nó đi…

Một lúc lâu sau, Bạch Khởi cứ như đã trải qua vài đời, quay sang hỏi Thái Úc Lũy: “Ta… Sao ta lại biến thành như vậy? Có một con quái vật đang ở trong người ta đúng không?”

Thái Úc Lũy nhất thời nghẹn lời, chần chừ một lát rồi mới thở dài, nói: “Đúng, cho nên huynh mới thích giết chóc như vậy…”

Bạch Khởi hơi mờ mịt, hỏi: “Nhưng tại sao trong người ta lại có

một con quái vật? Hay là… bản thân ta chính là một con quái vật?”

Thái Úc Lũy vội vàng giải thích: “Dĩ nhiên không phải, huynh còn nhớ lúc chúng ta cùng nhau vây bắt Cùng Kỳ không?”

Bạch Khởi bất ngờ nhìn Thái Úc Lũy: “Không phải Cùng Kỳ đã chết rồi sao? Ta biến thành thế này có liên quan gì với thứ đó?”

Thái Úc Lũy biết chuyện này không thể tiếp tục lừa gạt Bạch Khởi, cho dù như thế nào thì hắn cũng có quyền được biết, thế là Thái Úc Lũy bèn kể biến cố phát sinh ngoài ý muốn đó cho Bạch Khởi…

Bạch Khởi nghe xong sửng sốt rất lâu, Thái Úc Lũy biết hắn cần một thời gian để tiêu hóa sự thật này, nên y kiên nhẫn đứng canh ở bên cạnh, đến tận khi trời tối muộn, đã đến giờ thắp đèn trong phòng, Bạch Khởi mới hỏi đầy ẩn ý: “Úc Lũy huynh, cũng vì lý do này mà huynh luôn ở bên cạnh ta đúng không?”

Thái Úc Lũy suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Chuyện năm đó đúng là ta đã sai, cho nên… Huynh yên tâm, ta nhất định sẽ tìm ra cách để giải quyết!”

Bạch Khởi nghe xong lại trở nên yên lặng, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Huynh không cần phải áy náy như vậy, năm đó huynh đã cứu ta trước, ta đã từng nói là dù huynh có muốn tính mạng của ta thì ta cũng không hề nháy mắt, huống hồ hiện giờ ta vẫn sống rất tốt đấy thôi.”

Thái Úc Lũy biết Bạch Khởi nói có vẻ rất nhụt chí, y bèn bình tĩnh khuyên: “Bạch huynh, lúc trước có thể gặp huynh chính là cơ duyên của ta, đừng nói là ai nợ ai. Nhưng hôm nay ta không thể nhìn huynh dần thay đổi tính tình được! Mặc dù bây giờ huynh vẫn sống rất tốt, nhưng huynh có nghĩ tới những người mà mình đã giết sẽ chuyển toàn bộ nghiệp chướng lên người mình không, huynh sẽ không thể chịu đựng nổi những nghiệp chướng này đâu!”

“Nghiệp chướng? Mấy vật này quá mơ hồ, ta chỉ biết hiện giờ mình là Vũ An hầu của nước Tần, ta cai quản hàng ngàn hàng vạn binh lính, còn về chuyện sau khi chết thì ai nói chính xác được… Hơn nữa, hiện giờ ta cũng chẳng lo được nhiều như vậy! Người sống sao có thể biết được chuyện của người chết, người đã chết tất nhiên chẳng biết gì hết, có nghiệp chướng hay không đâu có liên quan gì?” Bạch Khởi cười khổ.

Thái Úc Lũy nghe xong mà thầm thấy sốt ruột, nhưng y lại không thể nói cho Bạch Khởi biết con người sau khi chết sẽ gặp chuyện gì, càng không thể nói ra thân phận thật của mình… Cực chẳng đã, y đành phải tiếp tục khuyên giải: “Bạch huynh, huynh đã nói là sẽ tin ta, chẳng lẽ huynh đã quên rồi? Ta đã nói là có biện pháp thì nhất định sẽ có, mà ta tin rằng huynh không phải là người thích giết chóc, chỉ cần huynh nguyện ý tin ta một lần.”

Thái Úc Lũy nói rất có sức thuyết phục, khiến Bạch Khởi cũng dấy lên một chút hy vọng trong lòng… Dù sao từ lúc hắn quen biết Thái Úc Lũy đến giờ, đối phương chưa từng nói dối, chỉ mong lần này cũng như thế.

Trang Hà ở bên cạnh nghe Thái Úc Lũy nói mà sắc mặt hơi quái lạ, đến tận lúc hai người bọn họ về phòng, Trang Hà mới oán trách: “Quân thượng, ngài biết rõ việc này khó giải quyết, tại sao lại nói với Bạch Khởi là mình có thể xử lý được?”

Thái Úc Lũy nhìn Trang Hà rồi trả lời: “Ta nói có biện pháp thì nhất định sẽ có, ngươi không cần nói nhiều, từ mai ngươi phải cẩn thận canh chừng Bạch Khởi, trước khi ta về thì nhất định không được để hắn rời khỏi tầm mắt nửa bước.”

Đầu tiên Trang Hà gật đầu, nhưng sau đó vội giật mình hỏi: “Trở về? Quân thượng muốn đi đâu?”

Thái Úc Lũy trầm giọng nói: “Ta muốn về Tàng Thư Điện của

Âm Ti để tra sách cổ, chắc chắn sẽ có phương pháp giải quyết chuyện này…”

Trang Hà biết mặc dù bình thường Thái Úc Lũy rất dễ nói chuyện, nhưng một khi y đã quyết định thì không ai có thể thay đổi, dù sao người trông có vẻ hiền lành này cũng là Minh Vương của Âm Ti, tự nhiên phải có sự quyết đoán, vì thế Trang Hà không dám nói thêm gì nữa.

Sau khi Thái Úc Lũy giao Bạch Khởi cho Trang Hà, y vẫn không quá yên tâm, thế là y sai Nữ Oa âm thầm giúp đỡ, đề phòng khi Trang Hà chuồn đi đâu đó lại có chuyện gì xảy ra.

Ngoại truyện

Thái Úc Lũy vừa về đến Âm Ti, Thần Đồ nhìn thấy lập tức vui mừng, hắn còn tưởng Thái Úc Lũy đã giải quyết xong chuyện ở nhân gian rồi! Vậy mà khi Thần Đồ đang tràn đầy vui vẻ tiến lên đón, hắn lại nghe được câu đầu tiên là: "Huynh đi cùng ta đến Tàng Thư Điện, giúp ta tìm xem trong đống sách cổ có ghi lại phương pháp phá giải trường hợp bị linh thức của Cùng Kỳ bám vào thân thể không…"

Thần Đồ nghe xong trợn mắt hỏi: "Huynh thật sự tin rằng có thể tìm được biện pháp trong các sách cổ sao?"

Thái Úc Lũy đang đi ở phía trước nghe vậy thì quay đầu lại và nói với vẻ rất kiên quyết: "Cùng Kỳ là hung thú từ thời thượng cổ, nên những sách cổ từ thời kỳ đó chắc chắn sẽ có ghi chép…"

Trong Tàng Thư Điện, âm sai phụ trách quản lý đang thấp thỏm lo âu đứng một bên, hắn đã tới chỗ này công tác vài trăm năm, đây là lần đầu tiên thấy Minh Vương của cả hai giới đồng thời xuất hiện, hắn cảm thấy mình có thể khoe khoang chuyện này với các âm sai khác trong vài trăm năm đây.

Thái Úc Lũy cũng không rảnh để chú ý đến con quỷ nhỏ quản lý Tàng Thư Điện đang kích động đến mức nào, y chỉ tập trung tìm kiếm trong đám sách cổ chồng chất như núi những tin tức liên quan đến Cùng Kỳ…

Tiếc là vị Minh Vương Thái Úc Lũy này bình thường vẫn luôn

rất nhàn, trong lúc tiền nhiệm cũng chưa từng đi Tàng Thư Điện xem sách cổ, vì thế cuối cùng vẫn là Thần Đồ tìm được một chút ghi chép liên quan đến Cùng Kỳ trong một cuốn sách tên là "Sơn Hải Bí Văn".

Bên trong sách đúng là ghi lại sau khi Cùng Kỳ bám vào thân thể của phàm nhân, sẽ làm cho người này biến thành hung ác tàn bạo, ham muốn giết chóc. Nếu như bỏ mặc không quan tâm, như vậy người bị Cùng Kỳ bám vào sẽ trở thành một kẻ tàn ác làm hại một phương…

Nhưng điều này chỉ xảy ra với người bình thường, bởi vì linh thức Cùng Kỳ chỉ tạm thời bám vào để sống nhờ mà thôi, một khi nó hấp thu đủ hơi thở của oan hồn thì sẽ vứt bỏ cỗ thân thể phàm nhân đó rồi hoàn toàn sống lại. Đương nhiên, trong giây phút linh thức của Cùng Kỳ rời khỏi thân thể của người bình thường bị Cùng Kỳ bám vào đó, thì tinh nguyên của người này cũng cạn kiệt mà chết. Nếu như trước đó có đại thần với linh lực cao cường ra tay tách được linh thức của Cùng Kỳ, vậy thì người bình thường này vẫn còn có một chút hy vọng sống.

Nhưng Bạch Khởi không phải người bình thường, hắn là tai tinh chuyển thế nên bản thân vốn đã có lệ khí rất lớn, bây giờ lại thành vật dẫn của Cùng Kỳ, thế tức là hung càng thêm hung… Hiện giờ linh thức còn sót lại của Cùng Kỳ đã dung hợp với hồn phách của Bạch Khởi, dù Nguyên Thủy Thiên Tôn có ra tay cũng chưa chắc đã có thể đảm bảo không làm thương tổn đến hồn phách Bạch Khởi.

Thần Đồ phủi bụi trong tay rồi nói: "Thế nào, tuyệt vọng rồi hả? Thật ra bây giờ cũng tốt mà, con mãnh thú đó sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong thân thể gã tai tinh đó, cho dù chết đi cũng vẫn phải đi theo hồn phách gã đó xuống Âm Ti chịu phạt. Đây đã là kết quả tốt nhất rồi, sau này chúng ta cũng không cần phải lo việc tai tinh

chuyển thế làm hại nhân gian, bởi vì hồn phách của hắn chỉ cần tiến vào Âm Ti, chắc chắn sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở chỗ này mà không thể siêu sinh! Úc Lũy điện hạ, thế là huynh đã giải quyết được hai mối phiền phức lớn đấy! Đúng là lợi hại mà!"

Thái Úc Lũy cố ý bỏ qua sự chế giễu trong giọng nói của Thần Đồ, y trừng mắt nhìn hắn rồi nói: "Sao trong lòng huynh không hề có một sự cảm thông nào vậy? Tai tinh cũng coi như là một nửa thần chức, cũng là một nửa đồng nghiệp của chúng ta đấy, vậy mà huynh muốn để hắn vào trong Địa Ngục của Âm Ti chịu phạt?"

Thần Đồ vênh mặt nói: "Điều này có gì mà phải ngượng? Quy luật trên trời dưới đất luôn là như vậy, hơn nữa nếu có thể vây được cái gã tai tinh này khiến gã không thể chuyển thế đầu thai, vậy sau này ta và huynh không phải sẽ bớt được rất nhiều việc sao?"

Thái Úc Lũy tức giận phản bác: "Tai tinh chính là do tinh hoa của trời đất sinh ra, mặc dù sự xuất hiện của hắn chính là để gây họa nhân gian, nhưng trên trời không thể thiếu đi một ngôi sao. Một khi hồn phách của Bạch Khởi bị nhốt ở Âm Ti vĩnh viễn không thể siêu sinh, vậy ngôi sao tai tinh trên bầu trời nhất định sẽ rơi xuống. Đến lúc đó hai mươi tám tinh tú sẽ có sự thay đổi để thúc đẩy việc sinh ra tai tinh mới!"

Thần Đồ nghe xong nhún vai đáp lại: "Mấy điều huynh nói ta đều biết nhưng có biện pháp nào chứ? Hai tên không nên gặp nhất giờ lại đụng vào nhau, mà còn dùng chung một cỗ thân thể, vậy kết cục sau này chỉ có thể là cùng đến Âm Ti báo danh thôi."

"Nhưng đây vốn đã là một sai lầm, nếu như không phải do ta can thiệp vào một cách thô bạo, vậy tai tinh vẫn là tai tinh, hắn hoàn thành sứ mạng xong là có thể trở về phục mệnh, căn bản không hề liên quan gì đến Âm Ti của chúng ta…" Thái Úc Lũy vừa

nói vừa tìm kiếm sách cổ, y cũng không tin không có quyển sách cổ nào khác ghi lại chuyện về Cùng Kỳ ngoài quyển “Sơn Hải Bí Văn”?

Thần Đồ thấy thế bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Vậy huynh tự mình tìm đi! Ta không có thời gian ở đây với huynh đâu, ta đi trước đây! Huynh cũng xử lý chuyện này nhanh đi rồi tranh thủ mà quay về!” Thần Đồ nói xong đang quay người chuẩn bị rời đi, không ngờ đi được vài bước thì hắn đột nhiên quay đầu lại và nói: “Thật ra huynh có nghĩ đến điều này không, biện pháp đơn giản nhất để giải quyết chính là giết Bạch Khởi!”

Thái Úc Lũy nghe xong bỗng cứng đờ, y lập tức ngừng động tác trong tay lại, sau đó quay người hỏi: “Giết? Sao huynh cũng nông cạn giống Trang Hà vậy? Nếu chỉ đơn giản là giết, vậy chẳng lẽ chúng ta phải giết sạch những kẻ ác trên thế gian à? Điều này đâu có công bằng đối với Bạch Khởi? Ta làm sao có thể ra tay giết một người còn chưa tạo thành sai lầm lớn nào chứ?!”

Thần Đồ kiên nhẫn giải thích: “Huynh nói sai, chính là vì suy nghĩ cho Bạch Khởi nên huynh mới phải giết hắn trước khi hắn tạo ra sai lầm lớn!”

“Vậy nghĩa là sao?” Thái Úc Lũy không hiểu.

Thần Đồ thấy Thái Úc Lũy không hiểu, bèn nói với vẻ bất đắc dĩ: “Thái Úc Lũy điện hạ à, ngài đi thế gian có vài ngày mà sao đầu óc đã ngu ngơ như vậy? Huynh nghĩ đi, nếu như Bạch Khởi tiếp tục đi theo số phận của mình, vậy thì nhất định sẽ phạm vào sai lầm lớn, đến lúc đó khi hồn phách của hắn quay về Âm Ti cũng chỉ có một kết cục, đó chính là vĩnh viễn bị cầm tù tại Địa Ngục để chịu khổ, không bao giờ được rời đi. Nhưng nếu như nhân lúc tội lỗi của Bạch Khởi còn chưa sâu nặng mà giết hắn, vậy chẳng phải là hắn sẽ có cơ hội chuyển thế đầu thai sao?”

Thái Úc Lũy yên lặng một lát rồi hỏi: “Vậy sau này thì sao? Hắn dẫn theo linh thức còn sót lại của Cùng Kỳ để chuyển thế đầu thai, rồi lại một lần nữa làm hại một phương?”

Thần Đồ giơ cả hai tay lên nói: “Vậy huynh lại tranh thủ lúc hắn chưa gây tai họa gì lớn mà giết hắn thôi!”

Thái Úc Lũy lập tức vung tay áo lên quát: “Vớ vẩn! Đây mà gọi là biện pháp à?”

“Đương nhiên là biện pháp tốt nhất vào lúc này! Chẳng lẽ huynh có biện pháp nào tốt hơn? Úc Lũy huynh, cây mía không có hai đầu đều ngọt, chuyện đã đến nước này, huynh đừng nghĩ đến việc vừa giữ cho hồn phách Bạch Khởi không bị tổn thương, lại vừa không để hắn gây hại cho nhân gian! Huynh cảm thấy điều này có thể sao? Bạch Khởi sinh ra chính là để gây họa cho nhân gian!” Thần Đồ thản nhiên nói.

Thái Úc Lũy không hề nói thêm gì nữa mà quay người tập trung tìm kiếm trong đám sách cổ, Thần Đồ thấy thế đành lắc đầu quay người rời đi… Lúc đó Thần Đồ cảm thấy Thái Úc Lũy có lục tung Tàng Thư Điện vài lần cũng không tìm được gì! Nhưng không thể ngờ được là, Thái Úc Lũy đúng là tìm được một biện pháp có thể cứu được hồn phách của Bạch Khởi.

Ngoại truyện

Lúc đầu Thái Úc Lũy đúng là không tìm được gì, âm sai ở bên cạnh thấy sắc mặt y ảm đạm, vội mời y đến Thiên Điện uống trà nghỉ ngơi…

Tính cách Thái Úc Lũy vốn hiền lành, không giống Thần Đồ thích tránh người khác ngay từ xa, thế là y cười gật đầu đồng ý. Tên âm sai kia thấy thế cười tươi như hoa rồi mời Thái Úc Lũy đến Thiên Điện, còn mình thì vui vẻ đi chuẩn bị trà bánh.

Thật ra Thái Úc Lũy lúc đó đã hơi mệt mỏi, hơn nữa cũng nản lòng thoái chí vì những lời nói của Thần Đồ trước khi đi… Không ngờ đúng vào lúc này, Thái Úc Lũy nghiêng đầu nhìn thấy chiếc tủ gỗ của Thiên Điện dường như đang chèn lên thứ gì đó, trông nó giống như một quyển sách rách nát.

Thái Úc Lũy cảm thấy tò mò, những quyển sách cổ được cất giữ trong Tàng Thư Điện đều cực kỳ quý giá, tại sao có thể lấy ra để kê tủ chứ? Y đang muốn rút quyển sách ra xem, thì không ngờ đúng lúc này tên âm sai vừa rồi bê trà bánh đi tới, hắn nhìn thấy Thái Úc Lũy đang nhìn vào quyển sách rách nát kê dưới tủ bèn vội giải thích: “Quân thượng, xin ngài đừng hiểu lầm, quyển sách này là một trong số những quyển sách cổ mà trước đây Thần Đồ điện hạ đã ra lệnh cho chúng tiểu nhân tiêu hủy, tiểu nhân thấy dù sao cũng là hủy, không bằng lợi dụng một chút. Ngài biết đấy, số tiền chi tiêu của Tàng Thư Điện cũng không nhiều, cho nên nếu có thể

bớt được chi phí thì bớt, tiểu nhân…”

Hắn còn chưa nói xong, Thái Úc Lũy đã cắt ngang: “Ngươi nói là Thần Đồ điện hạ đã từng ra lệnh cho các ngươi tiêu hủy một nhóm sách cổ? Chuyện này xảy ra khi nào?”

Tên Âm sai kia sợ bị Thái Úc Lũy khiển trách nên vội vàng đáp: “Chính là sau khi Thần Đồ điện hạ trở về lần này… Quyển sách đó được chế tạo từ da dê, tiểu nhân thấy rất vừa để kê tủ nên đã tách nửa quyển ra để dùng.”

Tên âm sai còn đang liên tục giải thích mình chỉ tận dụng vật bỏ đi mà không phải cố ý dùng sách cổ để kê tủ… Nhưng lúc này Thái Úc Lũy đã không còn lòng dạ nào nghe hắn giải thích, bởi vì trong lòng y đang vô cùng thắc mắc, tại sao Thần Đồ lại giấu y đi tiêu hủy một đám sách cổ? Điều này thật khó giải thích?

Nghĩ đến đây y giơ tay ra hiệu tên âm sai kia đừng nói nữa, sau đó vung tay chộp một cái trong không khí, một nửa quyển sách làm từ da dê kia đã xuất hiện trong tay Thái Úc Lũy, còn chiếc tủ được kê bằng quyển sách cũng lập tức mất đi trọng tâm mà nghiêng sang một bên.

Thái Úc Lũy nhìn quyển sách cổ ở trong tay mà sầm mặt, tên âm sai ở bên cạnh bị dọa đến mức không dám nói thêm câu nào.

Đúng như tên âm sai đã nói, chất liệu của quyển sách cổ này là da dê, lúc sờ lên nó thấy rất mềm mại lại bền dẻo, mặc dù bị chiếc tủ ép đến biến dạng, nhưng chỉ cần xoa nắn một chút là hồi phục như lúc ban đầu.

Chỉ tiếc đây chỉ là một nửa quyển sách cổ, hơn nữa là một nửa cuối, cho nên trong nhất thời Thái Úc Lũy cũng không biết quyển sách này tên là gì, mà nửa đầu tiên có ghi tên đã bị tên âm sai này làm hỏng…

Nghĩ tới đây, Thái Úc Lũy lập tức lạnh lùng hỏi: “Ngươi có nhớ

quyển sách cổ này tên gọi là gì không?"

Đừng thấy Thái Úc Lũy luôn hiền lành với mọi người, nhưng khi nào y nghiêm túc thì hoàn toàn có dáng vẻ người sống chớ tới gần…

Tên âm sai kia bị hỏi mà sững sờ, hắn run rẩy trả lời: "Quân thượng, để tiểu nhân nhớ lại một chút, lúc đó tiểu nhân không biết tầm quan trọng của quyển sách cũ này, cho nên chỉ nhìn lướt qua mà không hề nhớ kĩ… Đại khái… Có thể là… Nó gọi là mười yêu hay mười hung gì đó? Quân thượng tha mạng, tiểu nhân thật sự không thể nhớ ra."

Thái Úc Lũy bị tên âm sai này làm cho bật cười, y lắc đầu, nói: "Ngươi đã là ma quỷ rồi, vậy cần ta tha mạng làm gì! Được rồi, ngươi đi xuống đi…"

Tên âm sai kia nghe xong vội vàng đi ra khỏi Thiên Điện cứ như được tha bổng, chỉ còn một mình Thái Úc Lũy ngồi cẩn thận nhìn nửa quyển sách cổ làm từ da dê… Nhưng nhìn vài lần, con ngươi Thái Úc Lũy bỗng biến sắc, y không ngờ quyển bí kíp từ thời thượng cổ mà mình vô cùng gian nan muốn có được này lại nằm bẹp trong góc ăn đất!

Ngày hôm đó khi Thái Úc Luỹ rời đi đã nghiêm mặt cảnh cáo tên âm sai kia, chuyện xảy ra hôm nay không được phép nói dù là nửa chữ với bất kỳ ai, nếu không y sẽ ném hắn xuống tầng Địa Ngục thứ mười tám làm giám sát, vĩnh viễn không cho phép quay về.

Tên âm sai đó liên tục gật đầu: "Quân thượng yên tâm, kể cả tiểu nhân có lá gan lớn tày trời cũng không dám!"

Thật ra Thái Úc Luỹ không cần phải dọa hắn như vậy, bởi vì mặc dù tên âm sai đó không biết Thần Đồ và Thái Úc Luỹ đang làm gì, nhưng hiển nhiên là người này không muốn người kia biết việc mình làm, cho nên hắn đương nhiên không dám để cho Thần Đồ

biết Thái Úc Luỹ đã cầm một quyển sách cổ còn sót lại do hắn không làm theo lệnh để tiêu huỷ, nếu không chắc chắn là hắn sẽ bị ném vào tầng Địa Ngục thứ mười tám! Hơn nữa với tính cách của Thần Đồ, chắc lúc đó hắn cũng chẳng được làm chức giám sát mà trực tiếp bị sai làm lao công luôn!

Khi Thái Úc Lũy giấu quyển sách cổ bằng da dê rồi trở lại thế gian, Trang Hà đang hiện nguyên hình ngủ gật trên xà nhà của Bạch Khởi. Kể cả cậu ta có không thích cái tên tai tinh Bạch Khởi kia, nhưng chuyện Thái Úc Lũy đã giao thì nhất định vẫn phải cố sức đi làm. Đương nhiên, bên ngoài còn có Nữ Oa đang giám sát, cậu ta cũng chẳng dám lười!

Thái Úc Lũy âm thầm đi đến trước giường Bạch Khởi, thấy Bạch Khởi đang ngủ say sưa, y bèn nhẹ nhàng đặt tay lên trán hắn để kiểm tra xem hơi thở mấy hôm nay có thay đổi gì không.

Không ngờ đúng lúc này có vài tiếng động truyền đến từ sau lưng, Thái Úc Lũy quay đầu lại nhìn thì hóa ra là Trang Hà đã đứng đó từ bao giờ…

“Mấy hôm nay thần đều dùng nhập mộng chú cho hắn, nếu không buổi đêm hắn không thể ngủ yên…” Trang Hà khẽ nói.

Thái Úc Lũy gật đầu: “Như vậy cũng tốt, nếu hắn cứ liên tục không ngủ yên thì sẽ lạc mất bản thân. Được rồi, mấy ngày qua ngươi cũng vất vả, đi về nghỉ ngơi đi!”

Trang Hà gật đầu, đang muốn quay người rời đi thì bỗng nghĩ tới điều gì đó: “Đúng rồi, quân thượng lần này về Âm Ti có thu hoạch được gì không?”

Thái Úc Lũy không hề quay đầu lại, y hơi liếc mắt, nói: “Có thu hoạch lớn, lúc nào đến thời điểm ta sẽ nói cho ngươi biết…”

Khi Trang Hà đi ra ngoài, sắc mặt cậu ta hơi lo lắng, vì Trang Hà phát hiện mặc dù Thái Úc Lũy nói là tìm được cách giải quyết,

nhưng trên mặt y không hề có sự vui mừng nào cả… Đây cũng không phải phong cách của Thái Úc Lũy, trước đây nếu tìm được cách giải quyết vấn đề khó khăn nào đó, chắc chắn sắc mặt của y sẽ vô cùng vui sướng.

Nữ Oa ở trên cây thấy Trang Hà đi ra từ phòng Bạch Khởi, nàng ta vội hóa thành hình người bay xuống và hỏi: "Thế nào? Quân thượng không tìm được biện pháp à?"

Trang Hà lắc đầu đáp: "Hoàn toàn ngược lại, quân thượng nói là đã tìm được cách để cứu gã tai tinh đó!"

"Vậy sao vẻ mặt ngươi vẫn buồn thiu thế?" Nữ Oa không hiểu.

Trang Hà thở dài, sau đó lại hỏi: "Đúng vậy đấy! Nếu như đã tìm được biện pháp giải quyết, vậy tại sao lông mày quân thượng vẫn không nhấc cao lên?"

Nữ Oa cũng lặng yên không nói, bởi vì trong lòng bọn họ đều hiểu, biện pháp này chắc chắn rất khó thực hiện, nếu không Thái Úc Lũy đã phải rất vui vẻ rồi…

Từ ngày đó trở đi, Thái Úc Lũy chỉ nói với mấy người Trang Hà là mình đã tìm được cách để diệt trừ linh thức của Cùng Kỳ trong người Bạch Khởi, nhưng y không hề nhắc đến cách đó phải làm thế nào…

Vài ngày sau, nước Tần và nước Triệu khai chiến vì "Tranh giành Thượng Đảng", Tần Vương Doanh Tắc sợ lỡ mất thời cơ nên phái Vương Hột làm chủ soái khai chiến với nước Triệu, nhất định phải đòi lại Thượng Đảng từ trong tay nước Triệu.

Đây là cuộc chiến tranh giành lợi ích của hai nước Tần và Triệu, người thắng có thể chiếm được vài chục tòa thành trì, vì thế hai nước đều dồn toàn lực để chiến thắng trận chiến này, trong khoảng thời gian ngắn cả hai bên đều tổn thất rất lớn.

Mặc dù sức mạnh hai nước Tần và Triệu đều khá cân bằng, nhưng khi chém giết trên chiến trường thì người Tần vẫn dũng mãnh hơn một chút, không bao lâu sau quân Triệu ở Thượng Đảng không thể kiên trì được nữa mà thảm bại chạy trốn… Trận này mặc dù quân Tần cũng thiệt hại khá nhiều, nhưng sĩ khí lại tăng lên rất mạnh, thế là Doanh Tắc bèn nhân lúc chiến thắng mà dồn hết toàn lực đến đánh Trường Bình.

Bạch Khởi đang ở lại canh giữ Hàm Dương, sau khi nghe thấy việc này thì muốn cầm binh tiến đánh Trường Bình, nhưng Thái Úc Lũy lại khuyên hắn, lúc này không nên động sát tâm, tốt nhất vẫn nên ở lại Hàm Dương để tu dưỡng, tôi luyện tâm tính…

Bạch Khởi tuy muốn dẫn binh xuất chinh, nhưng hắn vẫn sợ hãi với chuyện mình nổi điên giết người ở bãi săn Ly Sơn trước đó, cuối cùng Bạch Khởi vẫn nghe theo Thái Úc Lũy, thành thật ngồi ở nhà.

Từ khi nghe Thái Úc Lũy nói, mặc dù Tần Vương Doanh Tắc không còn sốt ruột để Bạch Khởi xuất chinh, nhưng thỉnh thoảng cũng phái thái y đến xem trạng thái tinh thần của Bạch Khởi…

Thời gian ở trên trần gian đối với Thái Úc Lũy mà nói chỉ là một cái búng tay, chớp mắt một cái mà cuộc chiến Trường Bình đã đánh ba năm, quân Tần mặc dù không thể dựa vào khí thế hăng hái ban đầu để chiếm được Trường Bình, nhưng quân Triệu cũng chỉ có thể khổ cực duy trì thế phòng thủ.

Trong ba năm qua, Bạch Khởi vẫn luôn nghe theo Thái Úc Lũy mà thành thật ở lại Hàm Dương, đúng là không hề phát sinh tình huống như ở bãi săn Ly Sơn nữa. Còn những thích khách “Thiên Khiển” mặc dù cũng ra tay vài lần, nhưng cuối cùng đều thất bại. Theo cảm nhận của Thái Úc Lũy, hành động “ám sát Bạch Khởi” chắc chắn sẽ trở thành một thất bại của liên minh thích khách!

Một ngày nào đó, Tần Vương Doanh Tắc bất ngờ đến thăm vào lúc đêm khuya và nói có nhiệm vụ muốn giao cho Bạch Khởi, đồng thời còn nói người có thể nhận trách nhiệm này ngoại trừ Bạch Khởi ra thì không còn ai khác! Mặc dù trước đó Thái Úc Lũy đã liên tục dặn Bạch Khởi, nhất định phải lấy lý do sức khỏe mà né nhiệm vụ này… Nhưng khi Bạch Khởi tiễn Tần Vương đi xong, hắn lại nói mình đã nhận trọng trách này.

Thái Úc Lũy lập tức sầm mặt xuống, Bạch Khởi thấy vậy vội vàng giải thích: “Úc Lũy huynh đừng nóng, vương thượng cũng không bắt ta cầm binh đánh trận, mà là đi Ba Thục để gom góp lương thảo.”

“Đi Ba Thục gom góp lương thảo? Tần Vương có phải hơi mơ tưởng quá không? Mặc dù Ba Thục giàu có, lương thảo dồi dào, nhưng đường sá của Ba Thục đi khó như lên trời, hơn nữa lại còn phải chuyển lương thảo từ trong đó ra đây?” Thái Úc Lũy hỏi với vẻ không tin.

Bạch Khởi cũng cảm thấy Thái Úc Lũy nói có lý, nhưng trong ba năm qua Tần Vương không hề nhắc tới việc để Bạch Khởi cầm binh đánh trận, bây giờ chỉ sai hắn đi Ba Thục vận lương, Bạch Khởi sao có thể từ chối không đi? Vì thế phải đi thử mới biết có được hay không. Hơn nữa hắn cũng đã nhận lời với Tần Vương nên không thể đổi ý, Thái Úc Lũy bất đắc dĩ đành đi cùng với Bạch Khởi đến Ba Thục…

Lúc đi vào thì khá ổn, tuy là đường núi nhưng vẫn có thể cưỡi ngựa được. Nhưng đường núi chật hẹp, một bên là vách núi cheo leo, không thể dùng xe ngựa để chở lương, vì chỉ cần không cẩn thận sẽ ngã xuống vực sâu, vừa hỏng xe vừa chết người.

Bạch Khởi và Thái Úc Lũy suy nghĩ vài biện pháp đều không thành công, cuối cùng vẫn nghe theo đề nghị của một ông già sống trong núi, đó chính là dùng xe cút kít để chuyển từng chút từng chút lương thực ra khỏi đoạn đường khó khăn nhất, sau đó tập trung vào một chỗ rồi lại dùng xe ngựa cỡ lớn chuyển đến quân doanh của quân Tần đang sắp cạn lương thực. Biện pháp này mặc dù giống con kiến dọn nhà, nhưng cũng có thể hóa giải tình trạng cạn lương thực nguy cấp của quân Tần.

Kế hoạch tuy tốt, nhưng lúc thật sự áp dụng lại có độ khó khá

lớn… Đầu tiên con đường núi chỗ có chỗ không, có một số vị trí nguy hiểm còn không có đường để đi, nếu muốn đi qua nhất định phải làm thang trời. Tiếp đó dọc theo con đường này phải cần những người đàn ông đã sống lâu ngày trong núi, vừa phong phú kinh nghiệm lại có thân thể cường tráng, mà những người này lại chỉ có thể tìm được trong dân chúng.

May mà quận trưởng ở chỗ này rất có uy tín, công nhân xây thang trời và những người phụ trách vận lương đã nhanh chóng được tập hợp để chờ lệnh. Sau khi tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Bạch Khởi và Thái Úc Lũy lập tức dẫn theo đội ngũ vận lương nối đuôi nhau xuất phát.

Lúc đầu khi lên núi vẫn khá thuận lợi, mặc dù đường núi khó đi nhưng được cái thời tiết tốt vì luôn là ngày nắng. Nhưng bắt đầu từ ngày thứ ba thì thời tiết trở nên xấu đi, trời đổ mưa to. Mặc dù phía trên lương thực đều được phủ giấy dầu chống thấm nước, nhưng con đường xuống núi lại khó đi hơn gấp nhiều lần do trời mưa… Vài lần đều có người suýt nữa ngã cả người lẫn xe xuống vách núi. Cuối cùng Bạch Khởi đành phải ra lệnh hạ trại ở đây, chờ ngày mai ngớt mưa mới tiếp tục lên đường.

Bạch Khởi đi đến bên cạnh Thái Úc Lũy, khi thấy toàn thân y ướt đẫm thì hơi áy náy nói: “Làm Úc Lũy huynh phải chịu khổ rồi…”

Thái Úc Lũy nghe xong lại cười lắc đầu: “Tại sao lại nói mấy lời khách sáo này, chỉ cần huynh không cầm binh đi giết địch, thì những khổ cực này có đáng gì?”

Bạch Khởi ngẩng đầu nhìn trời rồi hỏi: “Không biết đến bao giờ mưa mới tạnh?”

Thái Úc Lũy bấm ngón tay tính toán: “Bạch huynh đừng lo, đến giờ Mão ngày mai cơn mưa này nhất định sẽ ngừng.”

Mặc dù Bạch Khởi biết bản lĩnh của Thái Úc Lũy cao cường, nhưng không ngờ y còn biết tính trước tương lai, thế là hắn hăng hái hỏi: "Vậy xin hỏi Úc Lũy huynh, nhóm lương thảo này có thể chuyển đến đúng thời hạn không?"

Thái Úc Lũy khẽ mỉm cười: "Ý trời không thể để lộ…"

Bạch Khởi biết Thái Úc Lũy đang trêu đùa mình, bèn cười lắc đầu và bảo: "Nếu đã như vậy, ta sẽ rửa mắt mong chờ, để xem sáng mai cơn mưa này có tạnh không."

Có thể do thật sự mệt mỏi, sau khi hạ trại xong thì đến cả Thái Úc Lũy cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, hơn nữa ở đây là nơi núi sâu đường hẹp, vì thế không cần đề phòng quân địch tấn công, cho nên mọi người đã mệt mỏi cả ngày đều yên tâm đi nghỉ.

Không ngờ ngay sáng hôm sau, Thái Úc Lũy lại bị những tiếng ồn ào đánh thức… Y đi ra khỏi lều để xem xét thì phát hiện thì ra là một người lính canh bỗng nhiên bị mất tích vào đêm hôm qua. Theo lý thuyết thì chuyện này không thể xảy ra được, thứ nhất là con đường ở đây rất hiểm trở, vách đá bên cạnh cứ như một tấm chắn của thiên nhiên, mà người mất tích lại là lính gác phụ trách tuần tra, nếu thật sự có kẻ địch tấn công, tại sao hai đầu đều không sao mà lại chỉ có người lính ở giữa mất tích?

Lúc này Bạch Khởi đang đứng cạnh vách đá với khuôn mặt tái xanh, Thái Úc Lũy đi đến bên cạnh và nói: "Huynh đang nghi người lính gác đó ngã xuống vực à?"

Ngoại truyện

Bạch Khởi gật đầu: "Trước mắt chỉ đành coi là như vậy, nếu không thì là bị diều hâu tha đi."

Thái Úc Lũy lắc đầu: "Không thể nào, ở đây là nơi rừng sâu núi thẳm, tuyệt đối không thể có loại chim lớn đủ sức bắt người đi. Kể cả thật sự có… Cũng không thể nào không có bất cứ âm thanh gì như thế được."

Bạch Khởi sao lại không biết những vấn đề này? Người không thể nào tự nhiên biến mất được, huống hồ gì lại là quân Tần được huấn luyện nghiêm chỉnh? Lần này Bạch Khởi dẫn theo toàn là tinh anh trong đám tướng sĩ, nên không thể phạm phải sai lầm trượt chân ngã xuống dưới vách núi như thế này.

Bạch Khởi suy nghĩ thật lâu rồi quyết định không đi tìm, vì hắn không thể vì một binh sĩ mà chậm trễ hành trình của toàn bộ đội ngũ vận lương. Mà mất tích đến giờ phút này… Chỉ sợ người lính gác đó không còn khả năng còn sống.

Đúng như những gì Thái Úc Lũy đã nói, vừa đến giờ Mão là cơn mưa thật sự ngừng rơi, mặt trời biến mất đã lâu cũng chui ra từ trong tầng mây. Mặc dù mặt trời xua đi tầng mây, nhưng lại không thể xua được bóng tối trong lòng mọi người… Một người mất tích đã làm cho Bạch Khởi khó mà bình tĩnh, nhưng không ngờ lúc chuẩn bị xuất phát, một người đàn ông đến báo là xe của hắn thiếu mất một túi lương thực!

Bạch Khởi nghe xong lập tức sai những người phụ trách đẩy xe còn lại kiểm tra lương thảo trên xe của mình để đảm bảo mọi chuyện vẫn ổn… Vậy mà vừa kiểm tra đã phát hiện mất năm túi lương thực.

Thái Úc Lũy thấy thế vội vàng nói với Bạch Khởi: "Trong thời gian này nước Tần bị lũ lụt nên sản lượng lương thực giảm xuống, liệu có phải người lính đó cầm theo lương thực chạy trốn không?"

Bạch Khởi suy nghĩ rồi lắc đầu trả lời: "Không thể nào, đầu tiên là một mình hắn không thể vác được năm túi lương thực, kể cả hắn có đồng bọn cũng không thể chở lương thực đi qua mặt lính gác được. Hơn nữa ta cũng biết tên lính mất tích đó, hắn vẫn còn cha mẹ cần chăm sóc ở trong thành Hàm Dương, sao có thể vì vài túi lương thực mà không để ý đến cha mẹ chứ?"

Nghe Bạch Khởi nói như vậy, Thái Úc Lũy cũng cảm thấy khó có khả năng tên lính gác mất tích lấy trộm lương thực, xem ra việc này thật kỳ quái, nếu muốn điều tra rõ trong một thời gian ngắn là rất khó, thế là y nhìn xung quanh dãy núi, sau đó trầm giọng nói: "Chỗ này không nên ở lâu, lập tức xuất phát đi!"

Bởi vì lo lắng lại xảy ra vấn đề, cho nên Bạch Khởi và Thái Úc Lũy một người ở trước, một ở đằng sau để áp tải đoàn vận lương dài lê thê này, bọn họ chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với những tình huống bất ngờ. Không ngờ đi đến phía trước, Thái Úc Lũy cảm thấy trong khu rừng rậm xung quanh có một số cái bóng thấp thoáng hiện lên… Cho dù là mắt của Thái Úc Lũy mà cũng không nhận rõ được đó là thứ gì.

Trước đó y muốn dẫn Trang Hà đi cùng, nhưng con hồ ly này vừa nghe nói muốn đi Ba Thục thì nhất định không chịu đi, cậu ta luôn mồm kêu ở đấy ẩm ướt nóng nực, nếu đến đó nhất định sẽ bị ướt hết cả lông.

Từ trước đến giờ Thái Úc Lũy không thích ép buộc người khác, hơn nữa y chỉ nghĩ chuyện khó khăn nhất khi vận lương ở Ba Thục là đường núi khó đi, nhưng không ngờ còn gặp yêu tinh trong núi… Vì thế mà bây giờ Thái Úc Lũy rất hối hận, kể cả không dẫn theo Trang Hà thì cũng phải có Nữ Oa mới đúng!

Sau khi phát hiện tình huống này, Thái Úc Lũy lập tức phát tín hiệu cho Bạch Khởi đang chỉ huy ở phía trước, để hắn cẩn thận một chút, ở đây lúc nào cũng có thể gặp được nguy hiểm.

Bạch Khởi đang đi ở phía trước nhận được tín hiệu xong thì vội vàng cảnh giác nhìn bốn phía, hắn không có ánh mắt sắc bén như Thái Úc Lũy, nhưng cũng đã hơi cảm giác được không khí ở chỗ này hơi khác thường. Dường như bên trong khu rừng rậm này đang có vô số ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm vào đoàn vận lương.

Đột nhiên có một cơn gió nhẹ thổi ra từ trong rừng, trong không khí lập tức tràn ngập một mùi khó ngửi. Mặc dù Bạch Khởi có thể đoán được xung quanh chắc chắn có thú hoang, nhưng trong nhất thời lại không biết đó là cái gì.

Còn Thái Úc Lũy đã đoán được thứ gì đang ẩn núp ở trong rừng nhờ vào cái mùi khó ngửi này, hơn nữa số lượng của bọn chúng còn rất nhiều…

Sơn quỷ, hay còn gọi là tiêu quỷ, là một loại quái vật ẩn núp trong núi rừng hoang vắng, khi mưa thuận gió hòa thì bọn chúng sẽ núp trong núi, lấy quả dại, thú rừng làm thức ăn, khi nào mất mùa sẽ xuống núi cướp lương thực của người qua đường, thậm chí có lúc còn ăn thịt người.

Thứ này mặc dù thân hình không lớn, nhưng động tác nhanh nhẹn như chớp, đừng nói là nông dân bình thường mà đến cả những thợ săn nhanh nhẹn nếu bị tập kích bất ngờ cũng rất khó

đối phó.

Mà điều nguy hiểm nhất là đội vận lương đang ở trên một con đường hẹp quanh núi, nếu bị sơn quỷ tập kích bất ngờ, chỉ sợ rất nhiều chiếc xe chở lương sẽ lật cả người và xe xuống vách núi cheo leo. Nếu điều đó thật sự xảy ra, vậy lần vận lương này coi như đã thất bại…

Thái Úc Luỹ nghĩ ra mấy chuyện này là lập tức truyền tín hiệu cho Bạch Khởi đang đi ở phía trước, để hắn thả chậm tốc độ… Nhưng vì tín hiệu là do lính liên lạc trong đội truyền đạt, cho nên không thể nói quá rõ ràng, vì thế không thể miêu tả hết tình huống cho Bạch Khởi biết. Thế nên Thái Úc Luỹ đành phải dùng một đạo linh phù gấp thành con hạc giấy truyền tin, sau đó để nó bay đến chỗ Bạch Khởi ở đằng trước.

Bạch Khởi ở phía trước nhận được tín hiệu của Thái Úc Lũy truyền đến xong, lập tức ra hiệu cho thủ hạ giảm tốc độ… Đúng vào lúc hắn đang định sai lính liên lạc đi hỏi Thái Úc Lũy tại sao lại giảm tốc độ thì thấy một con hạc giấy bồng bềnh bay đến trước mặt mình.

Mặc dù trong lòng Bạch Khởi hơi giật mình, nhưng vẫn để mặc cho con hạc giấy bay đến bên cạnh tai, tiếp đó hắn nghe thấy giọng nói của Thái Úc Lũy vang lên bên tai: “Bạch huynh, ở đây rất nguy hiểm, lát nữa mặc kệ phát sinh chuyện gì thì huynh cũng đừng hoảng sợ, càng không được hỗn loạn, chỉ cần ngồi yên trên ngựa là được…”

Mặc dù Bạch Khởi không hiểu lắm nhưng vẫn làm theo vì hắn biết Thái Úc Luỹ sẽ không hại mình, Bạch Khởi lập tức nói với con hạc giấy: “Yên tâm, ta biết phải làm thế nào, chính huynh cũng cẩn thận một chút.”

Thái Úc Luỹ nhận được câu trả lời của Bạch Khởi xong, y vội

vàng làm phép đóng lại toàn bộ năm giác quan của những người ở đây trừ Bạch Khởi, điều này làm cho tất cả mấy người này đều đứng yên tại chỗ không hề cử động, trong nhất thời bốn phía yên tĩnh đến lạ thường, ngoại trừ hai con ngựa được Bạch Khởi và Thái Úc Luỹ cưỡi thỉnh thoảng phát ra tiếng thở phì phò, giống như cảm nhận được có chuyện nguy hiểm sắp xảy ra…

Thái Úc Luỹ thấy thế lập tức khẽ vuốt cổ ngựa và vỗ về: "Suỵt suỵt… Đừng sợ, có Minh Vương của Âm Ti là ta ở đây, bảo đảm các ngươi sẽ bình an."

Mọi người thường nói ngựa quý đều có linh tính, nó cứ như hiểu những gì Thái Úc Luỹ nói nên không còn bất an nữa. Sau khi con ngựa của Thái Úc Luỹ không phì mũi nữa, con ngựa của Bạch Khởi cũng yên tĩnh trở lại.

Thái Úc Luỹ đóng năm giác quan của mọi người xong thì không cần phải lo lắng điều gì nữa, y ngồi trên lưng ngựa tập trung tinh thần rồi dùng phép thuật thu hút những âm hồn trong vòng trăm dặm quanh đây… Y là vương của Âm Ti, những âm hồn ở gần đây sao dám không đến? Trong nhất thời có rất nhiều luồng khí đen vọt tới từ bốn phía.

Bạch Khởi đang đứng phía trước vô cùng ngạc nhiên, cũng may vừa rồi Thái Úc Luỹ đã nhắc nhở hắn, nếu không có khi hắn đã giật mình mà ngã từ trên ngựa xuống rồi. Kể cả Bạch Khởi có thể đánh đâu thắng đó trên chiến trường nhưng cũng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng này!

Ngoại truyện

Thái Úc Luỹ gọi rất nhiều ma quỷ tới cũng chỉ để bảo vệ đội xe chở lương nhanh chóng rời khỏi núi… Số lượng sơn quỷ ở đây nhiều kinh khủng, chỉ sợ người lính gác mất tích trước đó cùng với mấy túi lương thực cũng liên quan đến bọn chúng, xem ra muốn đưa người và lương thảo an toàn rời khỏi ngọn núi thì không thể tránh được một trận ác chiến.

Lúc này Thái Úc Luỹ thấy đám quỷ đã tập kết chờ lệnh, bèn trầm giọng, nói: “Hôm nay gọi mọi người đến đây là để chống cự lại đám sơn quỷ trong rừng, đây cũng là một việc tích công đức, chờ ngày khác gặp nhau dưới Âm Ti, ta sẽ tính công để ban thưởng!”

Đám âm hồn nghe Minh Vương nói như vậy thì đều ra sức làm việc… Mà lúc này đám sơn quỷ trong rừng cũng không còn kiên nhẫn nữa, từng tiếng gầm thét liên tục vang lên từ trong rừng!

Sơn quỷ tuy nhiều, nhưng âm hồn lại càng nhiều hơn, chỉ thấy bọn họ tập hợp thành từng nhóm ba đến năm người, tiếp đó cản lại từng con sơn quỷ đang nhào về phía đội vận lương…

Bạch Khởi bị cảnh tượng trước mặt doạ sợ ngây người, mặc dù trước đây hắn đã nghe qua truyền thuyết về sơn quỷ, nhưng hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy diện mạo thật của chúng, trông như mấy con khỉ với thân hình cường tráng, mặt đỏ miệng lớn!

Bạch Khởi định rút kiếm ngăn địch, nhưng hắn bỗng nhớ đến

những lời Thái Úc Lũy vừa dặn, bất kể thế nào cũng không được động đậy! Thế nên hắn đành đặt tay lên thanh kiếm đeo ở bên hông rồi cảnh giác nhìn bốn phía.

Kể cũng lạ, những sơn quỷ này mặc dù điên cuồng nhào về phía đội vận lương, thế nhưng dường như chúng không nhìn thấy Bạch Khởi, không hề có một con sơn quỷ nào tấn công hắn.

Thái Úc Luỹ đứng ở tít phía sau nhìn thấy Bạch Khởi ngồi yên trên ngựa không hề cử động, y mới yên tâm xem xét tình hình chiến đấu, lúc này đã có khá nhiều sơn quỷ bị âm hồn biến thành đám khí đen cuốn lấy mà không thể nào thoát ra được. Dưới cái nhìn của Thái Úc Luỹ thì những sơn quỷ này khá có tổ chức và mục đích, mặc dù bọn chúng xông tới đoàn xe như ong vỡ tổ, nhưng mục tiêu rõ ràng là lương thảo, chắc chắn trong đám sơn quỷ này có một thủ lĩnh cực kỳ thông minh.

Không ngờ Thái Úc Luỹ vừa nghĩ ra kết luận này, y đã lập tức cảm giác được một đạo ánh sáng vọt thẳng về phía mình… Nhưng Thái Úc Luỹ cũng không phải người bình thường, nếu không sẽ bị vật đó đập cho ngã ngựa rồi. Thái Úc Luỹ bất ngờ giơ tay phải lên, tiếp đó bàn tay bóp chặt cổ họng một con sơn quỷ!

Đây là một con khỉ lông vàng mặt to có thân hình lớn hơn hẳn những con khác, cặp mắt gian xảo liên tục đảo tròng, mặc dù đã bị Thái Úc Luỹ bóp cổ nhưng vẫn liên tục nhe răng nhếch miệng đe dọa y.

Xem ra con sơn quỷ có thân hình to lớn nhất này chính là thủ lĩnh, nó cũng biết bắt giặc phải bắt vua trước, chỉ tiếc nó không dự đoán được thực lực của đối thủ cho nên mới bị bắt sống.

Thái Úc Luỹ cũng bị con khỉ lớn này làm cho phì cười, y đường đường là Minh Vương của Âm Ti, vậy mà lại ở chỗ này dẫn một đám quỷ binh đánh nhau với một bầy khỉ, nếu như để Thần Đồ

biết thì chắc sẽ chế giễu y mấy ngàn năm mất.

Nghĩ tới đây, Thái Úc Luỹ nhìn chằm chằm thủ lĩnh sơn quỷ và bảo: "Ta chỉ nói một lần, ngươi nghe cho kĩ... Ta biết các người thường xuyên làm loại hoạt động cướp của giết người này, nhưng hôm nay các ngươi đã tìm nhầm đối thủ rồi! Những người và hàng hoá ở đây không phải đám các ngươi có thể nhúng tay vào... Chuyện trước đây ta có thể bỏ qua, nhân lúc ta còn chưa động sát tâm, lập tức dẫn theo đám khỉ con khỉ cháu của ngươi biến mất trước mắt ta, vĩnh viễn đừng xuất hiện nữa, nếu không ta nhất định sẽ tiêu diệt toàn bộ tộc của ngươi!"

Rốt cuộc Thái Úc Luỹ vẫn là người mềm lòng, y không muốn tạo ra quá nhiều giết chóc, càng không muốn để Bạch Khởi nhìn thấy máu ở chỗ này... Con khỉ lớn với mái tóc vàng và khuôn mặt màu xanh đó bị Thái Úc Luỹ ném xuống đất xong, nó ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, rồi toàn bộ sơn quỷ đang dây dưa với đám âm hồn lập tức nhao nhao rút vào trong rừng, thủ lĩnh sơn quỷ cũng nhanh chóng tự mình chạy vào rừng rồi biến mất không thấy đâu nữa. Bọn sơn quỷ này đến cũng nhanh, đi cũng nhanh, cứ như trận chiến nảy lửa vừa rồi chưa hề xảy ra vậy.

Bạch Khởi ở phía trước vẫn ngồi yên trên ngựa, hắn không biết mình có nên cử động không, Thái Úc Luỹ ở phía sau thấy thế liền tung người xuống ngựa, sau đó lắc mình một cái xuất hiện trước mặt Bạch Khởi: "Bạch huynh không sao chứ?"

Bạch Khởi hơi kinh ngạc nhìn Thái Úc Lũy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ trước mặt này và hỏi: "Úc Lũy huynh, rốt cuộc thì huynh là ai?"

Thái Úc Lũy khẽ cười rồi hỏi lại: "Huynh coi ta là người nào?"

Bạch Khởi suy nghĩ rồi nói: "Ân nhân, tri giao, tri kỷ..." Bạch Khởi nói ra sự thay đổi trong cảm nhận của mình với Thái Úc Lũy

sau những gì đã trải qua.

Đúng là ban đầu Bạch Khởi coi Thái Úc Lũy là ân nhân, nhưng khi tiếp xúc một thời gian dài, hai người đã trở thành tri giao, cho đến bây giờ càng trở thành tri kỷ khi không có gì phải giấu nhau. Có thể nói Thái Úc Lũy biết tất cả mọi chuyện của Bạch Khởi, nhưng Bạch Khởi lại chỉ biết Thái Úc Lũy là một ẩn sĩ, còn lại chẳng biết gì cả.

Trước đó Bạch Khởi đã thầm cảm thấy việc Thái Úc Lũy không chịu nói rõ là do y có nỗi khổ trong lòng, vì thế khi Thái Úc Lũy không nói thì hắn cũng không hỏi nhiều… Nhưng chuyện xảy ra hôm nay quá mức rung động, Thái Úc Lũy đã gọi một đám cô hồn dã quỷ đến trước mặt Bạch Khởi! Còn tại sao đám sơn quỷ kia không nhìn thấy hắn? Bây giờ nghĩ lại thì hiển nhiên là Thái Úc Lũy đã làm phép thuật gì đó nên mới đảm bảo Bạch Khởi được an toàn.

Thái Úc Lũy gật đầu hỏi: “Tốt, vậy còn bây giờ? Huynh còn tin ta không?”

Ánh mắt Bạch Khởi hơi do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn than nhẹ một tiếng rồi nói với vẻ cam chịu: “Ta cũng không biết vì cái gì mà dù biết huynh rất bí ẩn, nhưng từ trước đến giờ ta chưa từng nghi ngờ huynh, hiện tại vẫn như vậy…”

Thái Úc Lũy nghe được câu này của Bạch Khởi thì thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười và nói: “Nếu như bây giờ ta vẫn không thể nói cho huynh thân phận thật của ta, huynh sẽ tin ta như cũ sao?”

Lần này Bạch Khởi không hề do dự mà gật đầu: “Vẫn sẽ tin…”

Sau khi có được câu trả lời mình muốn biết, trong lòng Thái Úc Luỹ rất vui sướng, thật ra y cũng coi Bạch Khởi như tri kỷ! Mặc dù trước đó không thể nói rõ thân phận của mình, nhưng tính cách

hai người lại vô cùng hợp nhau, đây là điều mà Thái Úc Luỹ chưa từng được cảm thụ, dù là ở "trên trời hay dưới đất", chính vì thế mà Thái Úc Luỹ cũng có lòng riêng khi nhất định phải cứu Bạch Khởi.

Đương nhiên, ban đầu Thái Úc Lũy tiếp xúc với Bạch Khởi cũng chỉ vì áy náy và thương hại, nhưng khi hai người ở chung một thời gian, y càng ngày càng hiểu rõ con người của Bạch Khởi…

Mặc dù Thái Úc Lũy không thừa nhận, nhưng trong lòng y luôn cảm thấy rất cô đơn. Ngoài Bạch Khởi ra thì từ trên trời xuống dưới đất không có ai là bạn bè thật sự của Thái Úc Lũy. Bởi vì chỉ có một mình Bạch Khởi là người nguyện ý thành tri kỷ khi vẫn chưa biết thân phận thật sự của y, cho nên Thái Úc Lũy rất quý trọng phần tình nghĩa này… Đây cũng là lý do mà y phải dùng trăm phương ngàn kế để giữ được hồn phách của Bạch Khởi.

Thái Úc Lũy nghe câu trả lời của Bạch Khởi xong thì yên lặng một lát rồi mới mở miệng: "Ta là Phong Đô đại đế, là chủ nhân của Minh Ti, Thái Úc Lũy, cũng là người giúp huynh độ kiếp…"

Ngoại truyện

Bạch Khởi nghe xong ngơ người, lúc ấy suýt nữa hắn đã sờ đầu của Thái Úc Lũy để xác nhận thử xem có phải y đang bị sốt hay không?! Nhưng hắn nhanh chóng nhớ lại đủ loại tình huống gặp phải từ lúc ban đầu gặp được Thái Úc Lũy đến nay, nếu Thái Úc Lũy là Minh Vương, như vậy tất cả mọi thứ đều trở nên hợp tình hợp lý.

Bạch Khởi mất rất lâu mới hồi phục lại tinh thần khỏi cơn khiếp sợ. Hắn hơi xấu hổ xoa mũi nói: "Vậy sau này ta nên xưng hô với huynh là Minh Vương điện hạ hay là Úc Lũy huynh đây?"

Thái Úc Lũy cười xòa chẳng để bụng: "Huynh cứ tùy ý đi, có điều ta vẫn quen huynh gọi ta là Úc Lũy huynh hơn."

Giờ phút này, đám âm hồn đã hoàn thành nhiệm vụ vẫn còn bay tới bay lui ở trên đầu họ. Thái Úc Lũy thấy thế thì vẫy tay với chúng: "Các ngươi có thể đi rồi, mau chóng xuống Âm Ti báo danh, đều có phần thưởng cho các ngươi!"

Lũ quỷ nghe vậy đều tản ra theo thứ tự, nhưng duy nhất có một âm hồn lại chậm chạp không chịu rời khỏi... Thái Úc Lũy thấy thế thì sinh lòng nghi ngờ, bèn vẫy tay với nó, ra hiệu cho âm hồn đó hạ xuống và hiện hình.

Khi Thái Úc Lũy thấy rõ dáng vẻ của nó, y lập tức hiểu vì sao chỉ có mình nó không chịu rời khỏi. Hóa ra nó chính là người lính gác của quân Tần đã mất tích trước đó, giống như Thái Úc Lũy suy

đoán, người này đã bị mất mạng từ sớm.

Bạch Khởi nhìn thấy âm hồn trên mặt đất cũng ngây ngẩn cả người, hắn giật mình: “Triệu Ký! Ngươi... ngươi làm sao mà chết?!”

Tên lính quân Tần được Bạch Khởi gọi là Triệu Ký đáp với vẻ khổ sở: “Đêm qua lúc tuần tra, thuộc hạ nghe thấy có tiếng động lạ, ai ngờ khi thuộc hạ đi đến xem xét thì lại bị một con quái vật giống như khỉ đẩy ngã xuống dưới vực sâu...”

Nghe xong, Bạch Khởi nhìn về phía Thái Úc Lũy xin giúp đỡ: “Có cách nào cứu được cậu ấy không?”

Thái Úc Lũy khẽ than thở: “Không còn cách nào cả, xác đã chết cứng từ lâu rồi.”

Triệu Ký lập tức khóc lóc nói: “Tướng quân, ta muốn về nhà! Nhà ta còn có cha mẹ già cần nuôi dưỡng!”

Thái Úc Lũy nhìn cậu thanh niên vừa mới hơn hai mươi mà trong lòng cảm thấy tiếc nuối, đây là sự khốc liệt của chiến tranh… Chỉ cần vương thượng hạ lệnh, trai tráng mười sáu tuổi trở lên cần phải mặc giáp ra trận! Nhưng có bao nhiêu người từ đây có đi không về!! Bây giờ đừng nói làm cậu ta sống lại, chỉ sợ là muốn tìm được xác cũng khó!

Trong lòng Bạch Khởi cũng rất khổ sở, nhưng thực tế là như thế, không ai có thể thay đổi được điều gì. Vì vậy hắn nói với giọng nặng nề: “Triệu Ký, cậu yên tâm lên đường đi! Đừng nhớ mong cha mẹ ở nhà nữa. Ta có thể cam đoan với cậu, chỉ cần Bạch Khởi này có miếng cơm ăn là sẽ có cơm cho bọn họ! Mau lên đường đi...”

Triệu Ký lập tức tràn đầy cảm kích trong lòng, cuối cùng cậu ta dập đầu thật mạnh với Bạch Khởi rồi xoay người đi. Sau đó Thái Úc Lũy khôi phục năm giác quan của mọi người, bọn họ không hề

biết được những chuyện vừa xảy ra mà tiếp tục đẩy lương thực lên đường… Trên quãng đường còn lại, từ đầu đến cuối Thái Úc Lũy đều làm phép bảo vệ, bởi vậy không còn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa.

Nửa tháng sau, ngoài thành Hàm Dương.

Tần Vương Doanh Tắc tự mình ra đón Bạch Khởi vận chuyển lương thực từ Ba Thục về… Ngay cả thống soái quân Tần đang chém giết với quân Triệu ở tiền tuyến cũng chưa từng có vinh dự bậc này. Nhưng trong mắt Thái Úc Lũy, Tần Vương Doanh Tắc có bụng dạ khó lường. Mặc dù trước đó ông ta chỉ bảo Bạch Khởi phụ trách vận chuyển lương thảo, nhưng e là còn có nhiệm vụ quan trọng hơn phía sau kia.

Quả nhiên, Bạch Khởi trở lại Hàm Dương chưa đến mấy ngày, Tần Vương lại tới cửa vào đêm khuya, nói cho Bạch Khởi biết tình hình chiến đấu của hai quân Tần - Triệu hôm trước. Hiện giờ tuy quân Triệu bị quân Tần vây khốn trong hàng rào phòng ngự, nhưng chủ soái của đối phương là Liêm Pha lại chậm chạp không chịu ra ngoài nghênh chiến, bởi vậy trận chiến Trường Bình mới kéo dài mãi đến ba năm. Bây giờ quốc lực của hai nước đều đã thấy đáy, cho nên cần phải đánh một trận thật lớn… mới có thể kết thúc cục diện xấu hổ hiện giờ.

Bạch Khởi biết bây giờ Tần Vương đã không dùng được kế sách nào nữa nên mới có thể hy vọng mình nắm giữ ấn soái xuất chinh thêm một lần, hơn nữa nhiệm vụ vận chuyển lương thực lần này hoàn thành rất hoàn hảo, cho nên hắn không thể lại qua loa lấy lệ với Doanh Tắc bằng cái cớ của ba năm trước đây. Nếu Bạch Khởi còn muốn làm Vũ An Hầu, còn muốn ở tại nước Tần, vậy thì nhất định phải nắm giữ ấn soái của trận chiến này!

Trước đó bởi vì không biết sự thật, cho nên ngoài việc trong

lòng cảm thấy khổ sở vì ham muốn giết chóc của mình ra, Bạch Khởi càng không nghĩ ra tại sao mình lại trở nên như vậy. Bây giờ hắn đã biết rồi nên trái lại cảm thấy chỉ cần có Thái Úc Lũy ở bên cạnh, con quỷ trong lòng mình sẽ không dễ dàng thoát ra nữa.

Khi Thái Úc Lũy biết Bạch Khởi đã đồng ý với Tần Vương Doanh Tắc sẽ nắm giữ ấn soái xuất chinh, trong lòng lập tức chùng xuống. Lúc trước y đã nói rõ ràng đủ loại lợi và hại với Bạch Khởi, nhưng hắn vẫn đồng ý yêu cầu của Tần Vương, xem ra có một số việc trước sau gì cũng đều không thể tránh được…

Khi trở về phòng, Bạch Khởi nhìn thấy sắc mặt Thái Úc Lũy tối tăm, biết chắc chắn là y nghe nói mình đã đồng ý yêu cầu của Tần Vương, chuẩn bị lãnh binh xuất chinh, vì vậy hắn bèn trưng gương mặt tươi cười nói: "Huynh yên tâm đi, ta có thể khống chế được bản thân mình… Hơn nữa, không phải còn có huynh ở bên cạnh ta hay sao?"

Thái Úc Lũy đè nén cơn tức giận trong lòng, nói với giọng nặng nề: "Hiện giờ huynh khó khăn lắm mới kiềm chề được tâm ma, nếu lúc này trở lại sa trường, ngày ngày nhìn thấy máu tanh… chỉ e ba năm cố gắng của chúng ta đều sẽ uổng phí."

Bạch Khởi biết Thái Úc Lũy thật sự nổi giận, vì vậy hắn đành phải đi đến cạnh y rồi ngồi xuống, nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: "Úc Lũy huynh, ta biết tất cả đều là huynh muốn tốt cho ta. Nhưng dẫu sao bây giờ ta vẫn là tướng sĩ của nước Tần, còn là thần tử của vương thượng. Lần này ngài tới cửa vào đêm khuya, nói dễ nghe một chút là tới mời ta nắm giữ ấn soái, nhưng trên thực tế là tới hạ lệnh cho ta xuất chinh. Nếu ta vâng lệnh đi, tất nhiên là mặt mũi hai bên đều đẹp, nếu không… chính là kháng chỉ không tuân. Hơn nữa Bạch Khởi ta chiến đấu nửa đời người, với ta và với nước Tần, trận chiến Trường Bình đều là việc quan trọng nhất. Lần này

nước nhà đương lúc nguy cấp, ta đường đường là Vũ An Hầu, làm sao có thể co đầu rút cổ ở nhà cả ngày chứ? Úc Lũy huynh, huynh còn nhớ hai con ngựa trước kia không? Huynh từng nói hai con ngựa quý Lương Câu đó không thể rong ruổi chiến trường, cả ngày nuôi trong chuồng ngựa là nỗi buồn lớn nhất của chúng nó. Ta của hiện giờ có khác gì đâu?"

Thái Úc Lũy nghe vậy là biết ý Bạch Khởi đã quyết, mình nhiều lời cũng vô ích, vì thế y nói với hắn bằng vẻ rất thất vọng: "Chỉ mong huynh sẽ không hối hận bởi vì quyết định hôm nay… Nếu không chắc chắn là hối hận thì đã muộn."

Nhiều năm sau mỗi khi Bạch Khởi nhớ lại quyết định hôm đó của mình, trong lòng đều nghĩ biết vậy chẳng làm, chỉ tiếc đúng như lời Thái Úc Lũy, tất cả hối hận đều đã muộn.

Tuy rằng trong lòng Thái Úc Lũy rất không vui, nhưng y vẫn đi theo Bạch Khởi ra trước trận của hai quân. Trước khi xuất phát, Bạch Khởi cũng đồng ý với Thái Úc Lũy rằng lúc hai nước giao chiến tuyệt đối sẽ không lạm sát kẻ vô tội.

Có Bạch Khởi gia nhập trận chiến Trường Bình, cục diện xảy ra chuyển biến rất nhanh, đồng thời nước Triệu cũng đổi tướng ngay trước trận, Triệu Quát theo phái chủ chiến thay cho lão tướng Liêm Pha. Vị thống soái mới của quân Triệu là con trai của Mã Phục Quân Triệu Xa, tuy hắn nghiên cứu nhiều về binh pháp, nhưng phần lớn đều là lý luận suông, khi chân chính vận dụng vào chiến đấu thì vốn là chẳng phải đối thủ của Bạch Khởi.

Ngoại truyện

Sau mấy lượt giao chiến, Bạch Khởi dùng kế dụ địch vào sâu, Triệu Quát không có kinh nghiệm chiến đấu thực tiễn, lại trẻ tuổi nóng nảy nên trúng kế. Quân Tần vây khốn hắn và bốn mươi vạn quân Triệu trong Huyền Thị Cốc, giữa ải Cố và ải Trường Bình... Đến tận đây, thắng bại của trận chiến Trường Bình đã được xác định.

Lúc này mặc dù kết quả thất bại của nước Triệu đã định, nhưng Triệu Quát vẫn liều chết phá vòng vây, muốn xé ra một khe hở ở vành đai phía Nam núi Đại Lương. Nhưng sao Bạch Khởi lại có thể cho hắn cơ hội này chứ? Hắn muốn vây quân Triệu ngặt nghèo trong cái miệng tam giác mà mình tỉ mỉ thiết kế ra.

Quân Triệu liều chết phá vòng vây, quân Tần tắm máu tử thủ, trong lúc nhất thời hai quân chém giết thảm thiết. Mỗi ngày binh lính chết trận đều lên tới mấy chục nghìn. Cho dù là Thái Úc Lũy quen thấy sống chết cũng không đành lòng nhìn những sinh mạng tươi sống đó biến mất hết người này đến người khác. Đã nhiều ngày, rất nhiều âm sai tụ tập gần chiến trường, Thái Úc Lũy biết khoảng thời gian này chắc chắn số lượng vong hồn đến Âm Ti báo danh tăng lên gấp bội. Trên dưới Âm Ti cũng chắc chắn phải "tăng ca làm thêm giờ" để tiếp nhận vong hồn của những tướng sĩ đó... Lúc này e rằng Thần Đồ lại đang oán trách sao mình vẫn chưa quay về?!

Mấy ngày nay Thái Úc Lũy vẫn luôn đi theo bên cạnh Bạch

Khởi, nhìn hắn bày mưu lập kế như thế nào, từng bước một dụ vị chủ soái trẻ tuổi của nước Triệu kia vào cái bẫy chết người hiện giờ như thế nào. Thái Úc Lũy buộc lòng phải thừa nhận đúng thật là Bạch Khởi cực kỳ có năng khiếu trong lĩnh vực mang binh đánh giặc, là một tướng tài trời sinh. Nhưng điều đáng châm chọc là, đồng thời vị "thiên tài quân sự" này của chúng ta cũng là "tai tinh" chuyển thế, chỉ cần hắn xuất hiện trên đời, lê dân bá tánh sẽ rất khó sống yên ổn qua ngày. Tuy rằng tất cả chuyện này đều không phải ý muốn vốn có của hắn, nhưng số phận là như thế, mặc cho ai cũng không thể tránh được…

Trong trận chiến Trường Bình này, hai nước Tần Triệu đều dốc hết quốc lực để tham chiến. Giờ đây trong số bá tánh dân thường của hai nước đã không còn trai tráng mười sáu tuổi trở lên nữa, bởi vì tất cả những chàng trai thành niên đó đều đang tắm máu chiến đấu hăng hái trên chiến trường, có thể sống sót trở về hay không còn phải xem ý trời.

Thật ra quân Triệu cũng đã cạn kiệt lương thực từ ngày thứ ba bị bao vây. Lương thảo phía sau không thể tiếp viện kịp thời, nếu còn tiếp tục, bốn mươi vạn quân Triệu cũng chỉ có thể bị chết đói. Bạch Khởi cũng có lòng khuyên Triệu Quát đầu hàng, nhưng đối phương lại kiên trì không đầu hàng nước Tần, kể cả có chết trận!!

Quân Triệu không đầu hàng, như vậy cũng chỉ có thể tiếp tục chiến tranh. Tình trạng này vẫn kéo dài đến khi chủ soái của quân Triệu là Triệu Quát chết trận mới coi như ngừng lại. Nhưng lúc ấy bốn mươi vạn quân Triệu bị bao vây đã chỉ còn một nửa. Trong một nửa này, phần lớn là binh lính bị thương, về cơ bản chẳng có bất cứ năng lực chống cự gì.

Bạch Khởi thừa dịp đó tiếp tục chiêu hàng, hơn nữa còn hứa hẹn chỉ cần tước vũ khí đầu hàng là có thể cho bọn họ cơm ăn!

Điều này quả thật quá cám dỗ đối với quân Triệu đã đói bụng rất lâu, bởi vì nếu thật sự không được ăn gì, hai mươi vạn quân Triệu còn lại cũng không kiên trì được mấy ngày. Hơn nữa điều khủng khiếp nhất là, có vài quân lính của Triệu đói khát không nhịn nổi nên bắt đầu ăn thịt xác của đồng đội đã chết!

Lúc Thái Úc Lũy nghe nói đến người ăn thịt người cũng rất khiếp sợ, vì thế y lẻn vào quân doanh quân Triệu trong đêm để xem xét. Y phát hiện quả nhiên có mấy tên lính Triệu đang khiêng về một cái xác mới chết trận hồi ban ngày, sau đó lóc xương xẻ thịt, đặt hẳn lên lửa nướng.

Trong lúc nhất thời, mùi hương dậy lên xung quanh, dụ những lính Triệu sắp đói chết nhao nhao bò tới phía bay ra mùi thơm… Thậm chí có người không giành được thịt chín bèn gặm luôn thịt sống!

Thái Úc Lũy nhìn cảnh tượng như Địa Ngục trần gian trước mắt, dạ dày cuồn cuộn, có ảo giác muốn nôn ra. Thật ra trong Địa Ngục ở dưới Âm Ti, chỗ nào cũng có cảnh máu me hơn thế này. Chẳng qua đó đều là những âm hồn đã chết, chứ không phải những người còn sống sờ sờ trước mắt đây!

Thái Úc Lũy ổn định lại tinh thần và đè nén cảm giác ghê tởm mãnh liệt đó xuống. Lúc này y mới cẩn thận quan sát mấy tên lính Triệu vừa ăn thịt người. Y phát hiện mắt của cả đám bọn họ đều đỏ bừng, ánh mắt tràn đầy sự tham lam với thịt người…

Nhìn những lính Triệu đang ăn thịt người, Thái Úc Lũy lờ mờ cảm thấy có lẽ chuyện này không thích hợp. Kinh nghiệm nói với y rằng, những lính Triệu ăn thịt người đó giống như bị quỷ đói bám vào người! Vì vậy y lập tức vung mạnh tay với một tên đang ăn thịt người, một âm hồn gầy như que củi lăn ra khỏi cơ thể người nọ.

Ngay từ đầu, âm hồn kia nhìn thấy Thái Úc Lũy cũng giật mình, nhưng ngay sau đó đã nhào tới phía Thái Úc Lũy với vẻ mặt dữ tợn, thỉnh thoảng trong miệng còn phát ra âm thanh như tiếng nghiến răng. Đương nhiên Thái Úc Lũy không để con quỷ nhỏ nhoi này trong mắt, tay y vung lên là nó văng xa ra hơn mấy trượng.

Nhưng điều khiến Thái Úc Lũy không ngờ là sau đó có nhiều quỷ đói tấn công về phía mình hơn. Cả đám bọn chúng đều gầy như que củi, khuôn mặt hốc hác, thân hình cũng nhỏ bằng một nửa người bình thường. Dù đây là dáng vẻ điển hình của quỷ đói, nhưng sao ở đây lại đột nhiên có nhiều quỷ đói như vậy chứ?

Nghĩ đến đây, Thái Úc Lũy cũng không dây dưa với những lệ quỷ đó nữa, mà lắc mình rời khỏi chiến trường. Rất nhiều âm sai đang tập kết ở gần đây nhìn thấy Thái Úc Lũy đều vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Thái Úc Lũy cũng không rảnh rang để chào hỏi vô nghĩa với bọn họ mà bước lên hỏi luôn: "Vì sao ở đây có nhiều quỷ đói như vậy?"

Một Âm sai cầm đầu nói một cách rất bất đắc dĩ: "Quân thượng không biết đấy, những con quỷ đói đó không phải ai khác, tất cả đều là những binh lính Triệu chết đi biến thành. Trước khi chết trong bụng bọn họ đói khát, lại là chết tha hương, không có hy vọng về quê, bởi vậy oán niệm trong lòng sâu nặng, vừa chết không bao lâu là tất cả đều hóa thành quỷ đói!"

"Vì sao không bắt bọn họ đi trước khi hóa thành lệ quỷ?!" Thái Úc Lũy lạnh giọng chất vấn.

Nghe vậy, âm sai kia đáp với vẻ hơi ấm ức: "Hồi bẩm quân thượng, hai quân giao chiến chưa kết thúc, lệ khí phía trên chiến trường quá nặng, âm sai chúng thần khác với những lính Triệu biến thành oán quỷ đó, cơ bản không tới gần được ạ."

Lúc này Thái Úc Lũy mới nhớ ra, binh khí của các chiến sĩ dùng vốn là vật có lệ khí nặng nề, có thể trừ tà cũng có thể chiêu tà, âm sai bình thường không dám tới gần. Hơn nữa hai quân giao chiến chưa kết thúc, lệ khí của binh đao chĩa vào nhau hãy còn, cho nên thông thường khi gặp phải tình huống này, đám âm sai đều chỉ có thể chờ ở bên ngoài, cho đến khi trận chiến kết thúc, lệ khí tan đi rồi bọn họ mới có thể vào câu hồn. Mà lũ quỷ đói đó là do tướng sĩ quân Triệu chết đi biến thành. Trước khi chết, bọn họ bị đói khát nên khó tránh khỏi sinh lòng oán hận chất chồng. Bởi vậy, ngược lại, lệ khí trên chiến trường thôi thúc bọn họ hóa thành lệ quỷ trong thời gian ngắn.

Biểu hiện ban đầu của người bị quỷ đói nhập vào là vô cùng đói bụng, sẽ không ngừng nghĩ đến chuyện ăn… Nhưng nơi đây làm gì có cái gì để cho bọn họ ăn đâu? Cho nên thịt người lập tức trở thành lựa chọn duy nhất của họ.

Nếu những quân Triệu này không còn lương thực để ăn, vậy thì chỉ sợ số lượng quỷ chết đói sẽ càng ngày càng nhiều hơn, đến lúc đó doanh địa của quân Triệu sẽ biến thành Địa Ngục “người ăn thịt người” mất… Nếu như không nghĩ biện pháp ngăn cản, những quân lính nước Triệu bị quỷ chết đói nhập vào người này sẽ vĩnh viễn biến thành quái vật ăn thịt người, cứ như vậy thì đừng nói là quân Tần sẽ gặp phải tai ương, chỉ sợ bọn họ đến chỗ nào, chỗ đó sẽ thành trăm họ lầm than.

Ngoại truyện

Lúc Thái Úc Lũy quay lại, Bạch Khởi đang bàn luận công việc với các cấp dưới. Hắn thấy sau khi Thái Úc Lũy ra ngoài về, sắc mặt âm u đáng sợ, bèn vội cho mọi người lui hết rồi hỏi: "Úc Lũy huynh, huynh làm sao vậy? Tại sao sắc mặt khó coi như thế?"

Thái Úc Lũy nhìn về phía Bạch Khởi và đáp: "Bên trong quân Triệu đã xảy ra tình trạng người ăn thịt người, huynh có biết không?"

Bạch Khởi sửng sốt nhưng sau đó hắn gật đầu và nói: "Ta cũng có nghe nói... Vừa rồi ta đã gửi thư cho vương thượng, hy vọng người có thể đưa thêm nhiều lương thảo tới đây. Nếu quân Triệu đồng ý đầu hàng sẽ lập tức cho bọn họ lương thực để ăn no bụng."

Thái Úc Lũy than thở: "Chỉ mong mọi chuyện vẫn còn kịp... Nếu không rất có thể hai mươi vạn tàn quân Triệu đều sẽ biến thành quái vật ăn thịt người."

"Nghĩa là sao?" Sắc mặt Bạch Khởi thay đổi.

Thái Úc Lũy bèn kể lại cảnh mà mình nhìn thấy trong quân doanh của quân Triệu cho Bạch Khởi. Hắn nghe xong cũng thầm hoảng sợ, không ngờ sự việc lại thành ra thế này, đúng thật là làm hắn hơi bất ngờ... Vì vậy Bạch Khởi đứng dậy viết một bức thư khác, sai người đưa gấp về thành Hàm Dương để hối lương.

Đồng thời hắn gọi quan quân nhu tới, dò hỏi đồ ăn cho quân

Tần còn đủ mấy ngày. Quan quân nhu bẩm báo đúng sự thật: “Còn mười ngày.”

Sau khi nghe xong, Bạch Khởi hạ lệnh kêu gọi về phía quân Triệu, nói với bọn họ rằng nếu bây giờ tước vũ khí đầu hàng là có thể có một miếng bánh và một bát canh để ăn! Hắn làm vậy là đã chia một nửa đồ ăn của quân Tần cho quân Triệu, nhưng dù vậy cũng chỉ trị ngọn mà không trị được gốc. Bởi vì nếu sau năm ngày mà lương thảo từ Hàm Dương còn chưa đến, chỉ e Bạch Khởi cũng không biến ra được lương thảo cho bốn mươi vạn người ăn.

Nửa đêm, Bạch Khởi và Thái Úc Lũy đứng ở một chỗ cao nhìn xuống hai mươi vạn quân Triệu phía dưới. Nhìn những bóng người đen nghìn nghịt kia, Bạch Khởi lắc đầu bất đắc dĩ: “Úc Lũy huynh, huynh nói những người này thật sự có thể biến thành quái vật ăn thịt người ư?”

Thái Úc Lũy thở dài chẳng biết làm sao: “Quỷ đói là một oán linh rất khó chơi. Vì trước khi chết bọn chúng bị đói khát nên có sự cố chấp rất mạnh đối với cái ăn. Nếu chỉ ăn thức ăn bình thường, muốn loại bỏ bọn chúng cũng không khó... Nhưng nếu bọn họ ăn thịt người thì khác. Hơn nữa, nếu chỉ có một hoặc là vài người bị quỷ đói ám cũng hoàn toàn không khó giải quyết. Nhưng huynh xem xác chết xếp thành từng lớp từng lớp bên dưới đi, ít ra cũng phải hơn hai mươi vạn người... Phần lớn trong số đó đều đã hóa thành lệ quỷ. Với số lượng đó, dù ta dốc cạn sức lực cũng khó lòng trừ sạch.”

Bạch Khởi nghĩ ngợi rồi nói: “Nếu cho bọn họ được ăn cơm no thì sao? Những con quỷ đói đó có thể tự bỏ đi không?”

Thái Úc Lũy lắc đầu đáp: “Không đâu, nỗi ám ảnh của quỷ đói đối với đồ ăn rất đáng sợ. Kể cả cho bọn họ ăn cơm no, nhiều nhất cũng chỉ có thể tạm thời ngăn cản bọn họ đi ăn thịt người tiếp mà

thôi…”

Bạch Khởi hơi khó hiểu: “Huynh là Minh Vương, không phải những quỷ hồn đó đáng lẽ phải nghe lời huynh hay sao?”

Thái Úc Lũy lập tức bật cười: “Vậy ta hỏi huynh, Tần Vương cũng là vương thượng của nước Tần, huynh dám bảo đảm trên dưới nước Tần đều không có một ai sinh lòng khác không?”

Bạch Khởi lắc đầu, ăn ngay nói thật: “Đương nhiên không thể. Đừng nói toàn bộ nước Tần, cho dù là hầu phủ nhỏ nhoi của ta cũng không giống nhau kia mà.”

“Chính thế. Âm Ti rộng lớn như vậy, âm hồn trong đó vô số kể, nếu sau khi chết không sinh ra oán khí còn dễ nói, nhưng một khi sinh lòng oán hận, tất nhiên đến cả ông trời chúng cũng không sợ.” Thái Úc Lũy nói với vẻ rất bất đắc dĩ.

Bạch Khởi lại nhìn xuống quân Triệu ở dưới lần nữa rồi nói với vẻ mặt sầu lo: “Hy vọng tiếp viện của Hàm Dương có thể đưa tới kịp thời…”

Thái Úc Lũy không nói gì, nhưng trong lòng y lại thầm cảm thấy bất an, chỉ sợ tiếp viện của Hàm Dương sẽ không đưa tới dễ dàng như vậy…

Hai ngày sau, Bạch Khởi vẫn không thấy có hồi âm của Hàm Dương. Đồ ăn cho tướng sĩ càng ngày càng ít, hai mươi vạn hàng quân của nước Triệu dường như đã trở thành một củ khoai lang nóng phỏng tay, ăn cũng không được ném cũng không xong.

Vào ban ngày, Thái Úc Lũy dẫn người đến quân doanh phe Triệu xem xét và thấy rằng người bị quỷ đói ám càng ngày càng nhiều. Những người này có đặc điểm rõ rệt là ban ngày nằm im trên mặt đất không nhúc nhích như người chết, trừ khi đến lúc cho ăn cơm bọn họ mới hơi có phản ứng. Nhưng vừa đến tối, mắt của cả đám lập tức lóe sáng hung dữ, tìm kiếm xác chết ở xung quanh, sau đó

cắn xé thịt thối rữa trên đó.

Thái Úc Lũy đã từng mang về một binh lính nước Triệu như vậy, y muốn làm phép đuổi con quỷ đói này đi, chỉ tiếc người này đã ăn quá nhiều thịt người chết nên trúng thi độc từ lâu rồi. Cho dù đuổi quỷ đói đi thì hắn cũng không sống nổi…

Khi Bạch Khởi nhìn thấy Thái Úc Lũy mang con quái vật này về, hắn cũng thầm căng thẳng. Nếu tất cả hai mươi vạn quân Triệu đều biến thành như thế này… thật sự không dám tưởng tượng đến hậu quả.

Ai ngờ ngay vào lúc Thái Úc Lũy và Bạch Khởi đang cực kỳ sầu lo về việc này, sứ giả đặc biệt của Tần Vương lại đột nhiên chạy tới, nói là có một bức mật hàm mà Tần Vương muốn Vũ An Hầu tự tay mở. Thái Úc Lũy nhìn mật hàm trong lòng bàn tay của sứ giả mà lòng thầm nghĩ: Sẽ không thật sự bị ta đoán trúng chứ, vì làm một mẻ khỏe suốt đời mà Doanh Tắc muốn giết chết hai mươi vạn hàng quân của nước Triệu này ư?

Bạch Khởi nhận mật hàm mở ra xem, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt lạ thường… Qua một lát mới nói với sứ giả đặc biệt của Tần Vương: “Sứ giả chờ một lát, bây giờ ta sẽ lập tức viết một bức thư tâu vương, còn phải làm phiền sứ giả mang về giúp.”

Sứ giả đặc biệt của Tần Vương mang thư trả lời của Bạch Khởi đi rồi, Bạch Khởi mới đưa bức mật hàm kia cho Thái Úc Lũy. Y nhận lấy xem sơ qua mấy lượt rồi cũng thay đổi sắc mặt: “Doanh Tắc thật sự muốn huynh giết hai mươi vạn hàng binh của nước Triệu ư?!”

Bạch Khởi khẽ nhắm mắt lại đáp: “Nếu chỉ suy nghĩ cho xã tắc nước Tần, đây đúng là cách đơn giản và hiệu quả nhất.”

Thái Úc Lũy gật đầu: “Chính xác… Đúng là nước Tần thật sự không thể nuốt trôi hai mươi vạn hàng quân này được. Dẫu sao tất

cả những người này đều là người nước Triệu, cho bọn họ về Tần tất sẽ có lòng khác. Nhưng nếu thả bọn họ đi lại là thả hổ về rừng, không đến một hai năm hai nước Tần - Triệu chắc chắn sẽ lại khai chiến lần nữa. Nhưng nếu giết hết bọn họ thì khác, hai mươi vạn người này đã là toàn bộ quốc lực của nước Triệu, nếu giết hết bọn họ ắt sẽ làm cho nước Triệu từ đây không gượng dậy nổi, cuối cùng không thể so cao thấp với nước Tần. Nhưng dù sao đây cũng là hai mươi vạn tính mạng, Tần Vương ác độc như thế, chẳng lẽ không sợ Thiên Đạo tuần hoàn, quả báo đúng tội hay sao?”

Khi Bạch Khởi nghe Thái Úc Lũy nói đến quả báo, hắn lại không kìm được cười khổ: “So sánh với tham vọng của Tần Vương thì quả báo có là cái gì? Hơn nữa, sao một người đang lúc cực kỳ nổi bật có thể nhìn thấy được quả báo của mình chứ?”

Lúc này Thái Úc Lũy nghĩ tới thư trả lời của Bạch Khởi gửi cho Tần Vương, vì vậy y bèn hỏi hắn đã viết gì trong thư? Bạch Khởi hờ hững nói: “Ta vẫn muốn thử lại một lần, hai mươi vạn tính mạng mà, há có thể nói giết là giết… Đây cũng không phải là trò đùa.”

Thái Úc Lũy thầm hiểu được, Bạch Khởi có lòng cứu hai mươi vạn tính mạng này, nhưng vấn đề khó khăn lớn nhất trước mắt bọn họ không phải là Tần Vương liệu có đồng ý thả những quân lính đầu hàng của nước Triệu hay không, mà là làm như thế nào mới có thể khiến bọn họ không biến thành quái vật ăn thịt người.

Ngoại truyện

Trong lòng Thái Úc Lũy rõ ràng, nếu tất cả hai mươi vạn quân Triệu đều biến thành quái vật xác sống ăn thịt người, cả trần gian sẽ biến thành địa ngục Tu La. Cho nên dù có thế nào, y đều phải ngăn cản tất cả mọi chuyện xảy ra... Nhưng nên ngăn cản như thế nào lại là một vấn đề khó nhằn.

Nói ra thì trong số hai mươi vạn quân Triệu này, không phải mọi người đều bị quỷ đói ám. Nếu muốn ngăn cản tình trạng đó lan tràn, nhất định Thái Úc Lũy phải đưa những lính Triệu chưa bị ám ra ngoài, chuyển đến khu vực an toàn để dàn xếp thích đáng. Về phần những người còn lại dã bị quỷ đói ám, giết hay là đuổi quỷ... Bây giờ Thái Úc Lũy cũng không dám nói.

Việc này không nên chậm trễ, trước khi tiếp viện từ Hàm Dương tới, Thái Úc Lũy và Bạch Khởi cần phải bắt đầu hành động. Vì vậy hai người họ chia binh làm hai đường, Thái Úc Lũy chịu trách nhiệm lọc những lính Triệu chưa bị quỷ đói ám ra, Bạch Khởi thì chịu trách nhiệm giải tất cả bọn họ đến trong sơn cốc phía sau để dàn xếp.

Bọn họ vất vả đến tận lúc chạng vạng, những người bình thường trong quân Triệu đã được lọc ra gần hết. Cũng không phải tốc độ của Thái Úc Lũy nhanh chóng, là trong hai mươi vạn người đó, hầu như chỉ có số ít những người già nua yếu ớt mới không bị quỷ đói ám thôi.

Sau đó Thái Úc Lũy và Bạch Khởi cùng trở lại trong lều bàn bạc xem tiếp theo nên làm gì. Bây giờ mùi hôi thối trong quân doanh của quân Triệu đã càng lúc càng nhiều, xộc lên khiến rất nhiều binh sĩ quân Tần chịu trách nhiệm trông coi xung quanh không chịu nổi, lần lượt bị bệnh. Thái Úc Lũy biết đây không đơn giản là mùi thối bốc lên từ xác chết bị rữa, trong đó còn trộn lẫn tử khí trên người của kẻ đã trúng thi độc.

Hiện giờ thời gian lại trôi qua một ngày nữa, Bạch Khởi vẫn chưa nhận được câu trả lời của Tần Vương, trong lòng hắn cũng biết hy vọng rất xa vời, bởi vì từ trước tới nay, trong lòng Tần Vương Doanh Tắc chưa từng xem trọng mạng người.

“Bây giờ trong sơn cốc còn lại bao nhiêu lính Triệu bình thường?” Thái Úc Lũy nói với sắc mặt căng chặt.

Bạch Khởi ngẫm nghĩ rồi trầm giọng nói: “Không nhiều lắm… khoảng ba bốn vạn người, hơn nữa phần lớn đều là một ít người già yếu, có bệnh hoặc tàn phế.”

Thái Úc Lũy như suy tư gì đó: “Nói cách khác, hiện giờ quân Triệu đã có hơn mười vạn người bị quỷ đói ám rồi…”

Trước khi gặp được người bạn là Thái Úc Lũy, Bạch Khởi là một người không tin quỷ thần, bởi vậy trên chiến trường hắn không hề nương tay khi giết địch. Lúc ấy hắn không sợ lệ quỷ đòi mạng cũng không sợ quả báo đúng tội.

Nhưng hôm nay khi hắn nhìn thấy những binh lính bị quỷ đói ám rồi biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ, tinh thần của hắn đã xảy ra sự chuyển biến to lớn. Bây giờ, thậm chí hắn đã chán ghét cuộc sống chinh chiến liên tục mấy năm thế này rồi.

Im lặng hồi lâu, Bạch Khởi lại trầm giọng hỏi lần nữa: “Những người này còn có thể cứu chữa được không?”

Thái Úc Lũy nghĩ ngợi rồi đáp: “Khó mà nói được, bởi vì số lượng quỷ đói quá nhiều, nhưng ta có thể thử xem…”

“Thử như thế nào?” Bạch Khởi ngờ vực.

Thái Úc Lũy liếc ra ngoài lều: “Ta muốn mượn năm nghìn tinh binh của huynh dùng một chút.”

“Được, bao giờ huynh cần ta sẽ tự mình đi chọn năm nghìn tinh binh!” Bạch Khởi đáp không hề do dự.

Thái Úc Lũy nghe Bạch Khởi nói vậy bèn bấm đốt ngón tay tính toán: “Giờ Tý đêm nay! Trước đó ta còn phải chuẩn bị một chút mới được.”

Bạch Khởi đứng dậy và nói với y: “Được, vậy bây giờ ta sẽ đi chọn năm nghìn tinh binh đợi nghe lệnh của huynh!”

Bạch Khởi đi rồi, Thái Úc Lũy nói với ra cửa: “Nếu tới rồi sao còn không hiện thân?”

Thái Úc Lũy vừa dứt lời, bóng dáng của Thần Đồ đã xuất hiện ở trong lều lớn của quân doanh…

“Sao huynh lại tự mình tới đây?” Thái Úc Lũy nhướng mày hỏi.

Thần Đồ thở dài nói: “Xảy ra chuyện lớn như vậy sao ta có thể không tới xem thử chứ? Lỡ đâu huynh không xử lý được thì làm sao?”

Thái Úc Lũy không hùa theo lời hắn, mà nói gọn gàng dứt khoát: “Nếu tới rồi thì góp sức đi. Bây giờ huynh trở về chọn năm nghìn âm binh mang tới cho ta, ta cần dùng.”

Thần Đồ hơi khó hiểu: “Vừa rồi không phải huynh đã bảo tên tai tinh kia chọn năm nghìn tinh binh cho huynh rồi sao? Vì sao còn cần năm nghìn âm binh?”

Thái Úc Lũy lắc đầu: “Có phải huynh rảnh quá lú lẫn rồi không?! Năm nghìn tinh binh của Bạch Khởi dù lợi hại thế nào

cũng là người phàm, để cho bọn họ đối mặt với hơn mười vạn quái vật ăn thịt người đúng là lấy trứng chọi đá."

Thần Đồ lập tức bừng tỉnh hiểu ra: "Ồ, ta hiểu rồi. Huynh muốn cho năm nghìn âm binh này của ta ám vào người năm nghìn quân Tần kia, sau đó lại đi thu thập những thứ không ra người không ra quỷ đó. Những binh lính bị quỷ đói ám đều có thật thể, cho nên chỉ dựa vào âm binh thì không đối phó với bọn họ được… Nhưng huynh có nghĩ tới chưa, lấy năm nghìn đối đầu với hơn mười vạn, có phải cách biệt số lượng hơi lớn hay không?"

Thái Úc Lũy nghe xong bèn trừng mắt lườm Thần Đồ: "Ta có tính toán... Ta mang theo năm nghìn âm binh đến là muốn thử xem có thể đuổi quỷ đói đi xa không. Nếu có thể, ta còn muốn giữ lại hơn mười vạn tính mạng này."

Thần Đồ lập tức lắc đầu liên tục: "Huynh mềm lòng quá. Nếu để ta làm việc này, ắt hẳn sẽ dẫn thiên lôi và lửa Địa Ngục đốt trụi, cứ như vậy thì tất cả mọi chuyện đều được giải quyết thỏa đáng. Huynh vừa không cần lo lắng những quái vật đó sẽ phá vòng vây của quân Tần chạy ra ăn thịt người, cũng không cần lo lắng đi đâu tìm ra lương thảo để hơn hai mươi vạn cái tàu há mồm ăn no, cớ sao mà không làm chứ?"

"Thần Đồ, chúng ta là thần quản lý sự sống chết của người phàm, sao có thể làm việc qua loa như thế?" Thái Úc Lũy hơi tức giận.

Nghe vậy, Thần Đồ chợt bật cười: "Thái Úc Lũy, huynh phân biệt rõ ràng được không? Ta và huynh chỉ quản lý cái chết của người phàm, về phần bọn họ có thể sống hay không đâu có liên quan một chút xíu nào với ta hay với huynh!"

Đây đã không phải lần đầu tiên Thái Úc Lũy và Thần Đồ cãi nhau vì không có cùng ý kiến trong công việc. Chủ trương của

Thần Đồ luôn là việc công xử theo phép công, tuyệt đối không nể tình, lại càng không vì bất cứ người phàm nào mà mở cửa sau. Nhưng Thái Úc Lũy lại khác, trước kia khi thấy những âm hồn gặp phải chuyện bi thảm ở Âm Ti, y đều sẽ chăm chút bọn chúng một chút trong phạm vi quyền lợi của mình.

Thật ra trong lòng Thái Úc Lũy cũng rõ ràng, nếu thật sự thả số lượng quái vật ăn thịt người khổng lồ như thế ra, quả thật là không dám tưởng tượng đến hậu quả. Cho nên cách ổn thỏa nhất chính là y và Thần Đồ cùng thiêu hủy tất cả quái vật bằng lửa Địa Ngục, như vậy thì quái vật và quỷ đói cũng đều không còn tồn tại nữa.

Bởi vì cho dù Thái Úc Lũy có thể loại bỏ những lệ quỷ đó, giữ cho hơn mười vạn quân Triệu không chết, nhưng phải làm sao với hơn mười vạn quỷ đói này đây? Mang toàn bộ về Âm Ti ư? Thế thì Âm Ti của bọn họ sẽ gặp nạn vì chật cứng toàn quỷ mất, dẫu sao thì chấp niệm của quỷ đói quá nặng, khả năng được siêu độ cực kỳ nhỏ bé.

Thần Đồ thấy nãy giờ Thái Úc Lũy không nói gì nên nhẫn nại khuyên nhủ: "Úc Lũy huynh, nếu bây giờ ra tay, hồn phách của hơn mười vạn quân Triệu còn có thể chuyển thế đầu thai, nhưng nếu chờ bọn họ ra ngoài ăn thịt người sống, thân gánh nghiệp chướng, đến lúc đó chỉ sợ bọn họ muốn kiếp sau làm người cũng không thể được nữa..."

Làm sao Thái Úc Lũy lại không biết điều này cơ chứ, nhưng y thật sự không làm được việc "giết người để cứu người", cho dù là còn có một tia hy vọng, y cũng sẵn sàng thử xem.

Nghĩ đến đây Thái Úc Lũy bèn nói với Thần Đồ: "Giờ Tý đêm nay hãy mang năm nghìn âm binh đến đuổi quỷ, nếu cuối cùng thất bại… Đến lúc đó hẵng dẫn 'lửa Địa Ngục' đốt xác cũng không muộn."

Thần Đồ biết mình không khuyên được Thái Úc Lũy, cũng chỉ đành đi về chọn đủ năm nghìn âm binh cho y cái đã. Năm nghìn tinh binh mà Bạch Khởi cho Thái Úc Lũy đúng là tinh anh trong tinh anh của quân Tần, không thể nghi ngờ điều này. Tuy nhiên nếu không có năm nghìn âm binh kia của Thần Đồ thêm vào, dù có thế nào Thái Úc Lũy cũng không dám dễ dàng dẫn năm nghìn quân Tần này đi đối phó với những con quỷ đói kia.

Cũng may Thần Đồ đi nhanh về nhanh, trước giờ Tý đã kịp mang theo năm nghìn âm binh quay lại…

Giờ Tý, quân doanh của quân Tần nổi lên từng cơn gió lạnh… Toàn bộ năm nghìn quân Tần của Bạch Khởi đã chờ xuất phát, mà bọn họ cũng không biết đứng ngay bên cạnh mỗi người bọn họ còn có một âm binh sẽ chiến đấu hăng hái cùng bọn họ đêm nay.

Bạch Khởi vừa mới ra một mệnh lệnh kỳ lạ, đó là là vào đêm nay tất cả các tướng sĩ của nước Tần, ngoại trừ người trông coi và tuần tra trong doanh trại, tất cả đều phải vào lều nghỉ ngơi, cho dù nghe thấy bên ngoài có bất cứ âm thanh gì cũng không được ra! Nếu như trái lệnh sẽ bị đánh ba mươi gậy!! Bạch Khởi luôn luôn

quản lý quân đội nghiêm minh, vừa ra lệnh là hai mươi mấy vạn quân Tần đóng quân ở đây đều trở về lều không dám ra ngoài. Thật ra Bạch Khởi cũng không biết tại sao phải làm như vậy, hắn chỉ ra lệnh dựa theo lời Thái Úc Lũy thôi.

Ngay từ đầu Bạch Khởi vốn định đi cùng Thái Úc Lũy, nhưng Thái Úc Lũy lại nói với hắn bằng thái độ kiên quyết: "huynh không thể đi! Hãy ở lại trong doanh trại chờ ta trở về đi."

"Vì sao? Chẳng lẽ Úc Lũy huynh không tin bản lĩnh của ta?" Bạch Khởi hơi khó hiểu.

Thái Úc Lũy lắc đầu đáp: "Đương nhiên không phải, là vì ta quá tin tưởng bản lĩnh của huynh. Huynh cũng đừng quên tâm ma của huynh vẫn còn đó, nếu đi cùng ta chỉ sợ sẽ bị lệ khí dày đặc xung quanh tiêm nhiễm, lại kích thích ma tính của Cùng Kỳ nổi dậy, đến lúc đó chẳng phải ta mới giải quyết xong một việc lại phải đương đầu với việc khác ư?! Nghe lời đi, ở quân doanh chờ ta trở lại…"

Bạch Khởi không còn cách nào nên chỉ đành ở lại trong doanh trại, nhưng ít nhiều hắn vẫn không yên tâm cho lắm. Vì vậy hắn dặn dò Thái Úc Lũy nhất định phải cẩn thận tuyệt đối đừng để bị quỷ đói làm bị thương.

Khi Thái Úc Lũy dẫn năm nghìn quân Tần vào quân doanh của quân Triệu, một mùi hôi thối nồng nặc lập tức chui vào mũi y. Y ổn định lại tinh thần sau đó ra hiệu cho năm nghìn âm binh phía sau. Sau khi năm nghìn âm binh kia nhận được mệnh lệnh của Thái Úc Lũy, chúng nhanh chóng ám lên người năm nghìn lính Tần...

Lúc này Thái Úc Lũy liếc nhìn sắc trời, biết đã sắp tới canh giờ nên bèn giơ tay bắt vào không trung. Trong tay y chợt có thêm một thanh bảo kiếm toát ra ánh sáng lạnh khiếp người. Sau đó y dẫn đầu giục ngựa phi về phía những lính Triệu nằm dưới đất.

Để ngăn ngựa chiến của mình bị giật mình, trước tiên Thái Úc Lũy đã lấy vải bịt kín mắt ngựa, bây giờ nó đi hay ngừng hoàn toàn là theo chỉ thị của Thái Úc Lũy. Khi đám người Thái Úc Lũy đến gần, những binh lính của nước Triệu vừa rồi còn nằm rạp dưới đất không nhúc nhích lập tức đứng lên và nhào tới bọn họ như được gõ kẻng...

Nói đi cũng nói lại, mặc dù Bạch Khởi đồng ý không đi cùng với Thái Úc Lũy, nhưng hắn cũng không thể yên tâm nghỉ ngơi ở trong lều. Cuối cùng hắn đành phải một thân một mình đi đến chỗ gò cao mà trước kia đã đến cùng Thái Úc Lũy để quan sát tình hình chiến đấu phía dưới.

Không thấy còn đỡ, vừa thấy là tim hắn lập tức vọt lên tận cổ họng. Ở quân doanh phía bên dưới, quân Triệu đen nghìn nghịt bao vây năm nghìn quân Tần của Thái Úc Lũy và y, dường như sẽ lập tức ăn tươi nuốt sống bọn họ... Chỉ nhìn thôi mà lòng bàn tay Bạch khởi ứa ra mồ hôi lạnh, nhưng lại không thể đến giúp bọn họ.

Nhưng đợi một lát sau Bạch Khởi nhận ra, mặc dù đám quân Triệu chẳng ra người chẳng ra quỷ kia luôn muốn nhào về phía đám người Thái Úc Lũy, nhưng dường như lại e ngại cái gì đó mà không dám tiến lên...

Bạch Khởi nào biết, không phải là lũ quỷ đói đó không dám tiến lên, mà là chúng ngửi thấy mùi tử khí giống như của mình trên người năm nghìn quân Tần ấy. Trong lúc nhất thời chúng không phân biệt được đám người Thái Úc Lũy rốt cuộc là người hay quỷ, cho nên mới mãi không tấn công bọn họ.

Xem đến đây, Bạch Khởi không khỏi thầm cảm thán, Minh Vương đúng là Minh Vương... Một mình Thái Úc Lũy ngồi trên lưng ngựa, chầm chậm đi giữa đám lính Triệu, mà năm nghìn lính

tuần bị âm binh ám lên phía sau y vẫn đi đều nhịp, trên mặt không hề có vẻ gì là sợ hãi.

Ai không biết còn tưởng rằng Thái Úc Lũy là tướng quân đang duyệt binh kia. Y dẫn đoàn quân âm binh của mình mình đi ngang qua những con quái vật đó với vẻ mặt dửng dưng, cẩn thận quan sát đôi mắt của bọn họ, muốn tìm ra những người còn có thể cứu vớt được trong số đó.

Chỉ tiếc không được như mong muốn, Thái Úc Lũy nhìn từng gương mặt đã vặn vẹo biến hình vì thi độc, trong lòng y biết bọn họ đã không còn cứu được nữa. Cho dù y sẵn sàng phí sức loại bỏ tất cả hơn mười vạn quỷ đói này, nhưng thân xác của hơn mười vạn binh lính nước Triệu cũng đã bị thi độc ăn mòn một cách nghiêm trọng, chỉ e một khi lệ quỷ rời xác, tất cả bọn họ sẽ lập tức bị mất mạng. Nói thẳng ra, bây giờ hơn mười vạn binh lính nước Triệu này là một đám xác sống. Mặc dù bọn họ còn có thể chạy, có thể nhảy, nhưng đã chẳng khác gì người chết nữa.

Đương nhiên, đây không phải là kết quả mà Thái Úc Lũy muốn nhìn thấy, nhưng y không thể thay đổi được gì cả... Có lẽ đúng như lời Thần Đồ nói, nếu bây giờ ra tay, hồn phách của những binh lính nước Triệu đó vẫn còn có thể có cơ hội chuyển thế, nếu không bọn họ sẽ mãi mãi không thể siêu sinh.

Ai ngờ đang lúc Thái Úc Lũy ngẩn người, có một tên đột nhiên nhào về phía ngựa của y, há mồm muốn cắn! Hóa ra ra trên người Thái Úc Lũy đúng là không có hơi thở sống, nhưng ngựa chiến mà y cưỡi thì lại không thế.

May thay con ngựa chiến này được huấn luyện tốt nên vẫn chưa vì thế mà bị giật mình. Nhưng nó cũng bị đổ máu khiến cho đám xác sống xung quanh lập tức trở nên xao động bất an hơn... Cả đám đều nôn nao muốn nhào về phía Thái Úc Lũy.

Tất nhiên Thái Úc Lũy không phải ăn chay. Trước khi vào đây y vốn không muốn ra tay, nhưng bây giờ xem ra không ra tay cũng không được. Vì vậy y bèn huơ mạnh thanh kiếm báu trong tay về phía đám xác sống đó. Ánh sáng lạnh lóe lên, chặt ngang người những xác sống đang xông lên đó.

Bạch Khởi đứng xem từ xa mà thầm giật mình. Hắn tính toán sơ sơ, đám lính nước Triệu vừa mới nhào về phía Thái Úc Lũy kia không tới một trăm cũng phải đến tám mươi, vậy mà lại bị một kiếm của Thái Úc Lũy giải quyết. Điều này sao có thể không khiến Bạch Khởi âm thầm kinh hãi chứ? Trong suy nghĩ của hắn, may sao vị Úc Lũy huynh này là một Minh Vương có lòng dạ nhân từ. Nếu không một khi y đại khai sát giới, đó đúng thật là một người có thể địch thiên quân vạn mã!

Ai ngờ sau khi Thái Úc Lũy chém nhát kiếm này lại càng hoảng sợ vì một cảnh đã xảy ra, những binh lính nước Triệu bị kiếm khí chém đứt đã bị đồng loại ở bên cạnh đánh gục trong nháy mắt, những mảnh xác chết đứt đoạn đó cũng đã bị chính đồng loại của chúng điên cuồng gặm rất sạch sẽ! Thái Úc Lũy nhìn mà thầm ghê tởm, vì vậy y lập tức quay đầu ngựa lại để nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Ngoại truyện

Không phải là Thái Úc Lũy sợ bọn họ, mà là y không muốn tiếp tục chém đứt đôi đám xác sống đó nữa. Bởi thanh kiếm báu trong tay y không tầm thường, nếu như người phàm bị nó chém, tất nhiên sẽ tan hồn nát phách, không thể siêu sinh.

Mặc dù một kiếm của Thái Úc Lũy có thể giết chết quỷ đói ám trên người quân Triệu, nhưng đồng thời cũng chém nát hồn phách của những lính Triệu đó. Bởi vậy nên trong tình huống bình thường, Thái Úc Lũy cũng không dễ dàng ra tay.

Khi Thái Úc Lũy vội vàng dẫn năm nghìn quân Tần trở về, Bạch Khởi cũng đã chờ ở trước doanh trại từ lâu. Hắn thấy sắc mặt của Thái Úc Lũy nặng nề một cách đáng sợ nên biết chắc chắn sự việc không lý tưởng như bọn họ mong muốn.

“Tình hình thế nào rồi?” Bạch Khởi nôn nóng hỏi.

Thái Úc Lũy xua tay với hắn: “Vào trong hẵng nói, cứ để năm nghìn người này ở riêng trước đã, tạm thời đừng cho tiếp xúc với những binh lính khác.”

Bạch Khởi gật đầu và lập tức xoay người đi ra lệnh xuống dưới. Mà khi hắn nhìn lại năm nghìn quân Tần mình tự tay chọn ra cho Thái Úc Lũy, trong lòng hắn cũng không khỏi sửng sốt. Sắc mặt của cả đám người bọn họ đều xám xanh, vẻ mặt lạnh lùng, quanh người không hề có một hơi thở sống dao động...

Sau khi trở lại lều, Thái Úc Lũy kể lại đơn giản tình huống vừa rồi nhìn thấy cho Bạch Khởi. Ai ngờ đúng vào lúc này, sứ giả của Tần Vương cuối cùng đã đem thư trả lời của Doanh Tắc chạy suốt đêm tới. Mà khi Bạch Khởi mở bức thư trả lời ra, sắc mặt hắn lập tức trở nên tái nhợt.

Lần này vị sứ giả đặc biệt kia cũng không chờ Bạch Khởi trả lời mà bỏ lại một câu rồi vội vàng rời khỏi.

"Vương thượng bảo tiểu nhân chuyển lời cho tướng quân, tất cả mọi chuyện do ngài quyết định..."

Thái Úc Lũy không biết tại sao sắc mặt Bạch Khởi lại trở nên khó coi như thế, vì vậy y bèn giật lấy mật hàm trong tay Bạch Khởi để xem, trong lòng lập tức cả kinh... Không ngờ đây là một mật hàm trống trơn, trên đó chẳng có một chữ nào cả.

Nhìn bề ngoài tưởng như Tần Vương rất rộng lượng, để cho Bạch Khởi tự mình quyết định tất cả mọi chuyện. Nhưng lúc trước y đã biểu lộ rõ ràng thái độ của mình, nếu Bạch Khởi không phải đồ ngốc, không muốn đắc tội với Tần Vương, vậy thì hắn nhất định phải phải giết chết toàn bộ hàng binh của nước Triệu.

Bức mật hàm "không chữ" này còn đáng sợ hơn "có chữ". Bởi vì trước đây nếu Bạch Khởi làm như vậy là nghe chỉ "giết hàng binh". Nhưng hôm nay giết vẫn phải giết, chẳng qua bây giờ cái tiếng xấu "giết hàng binh" phải do tự hắn gánh lấy.

Thái Úc Lũy im lặng nhìn mật hàm không chữ trong tay rất lâu, trong lúc ấy Bạch Khởi cũng ngây ra không nói một câu. Trong lòng hai người họ đều rõ ràng, mặc kệ là tính toán như thế nào, những hành binh của nước Triệu kia đều chắc chắn phải chết.

Một lúc lâu sau Bạch Khởi mới trầm giọng nói: "Bây giờ nên làm sao đây? Có cần ta đem người đi giải quyết những xác sống đó không?"

Thái Úc Lũy lắc đầu: “Mấy thứ của huynh không giết chết được chúng, vẫn nên để ta đi thôi! Về phần mấy chục nghìn quân Triệu trong sơn cốc phía sau kia nên làm sao, chẳng lẽ Tần Vương cũng không chịu buông tha cho bọn họ ư?”

Bạch Khởi cười khổ: “Trong mắt vương ta nào có kẻ già nua yếu ớt? Bọn họ đều là thiết kỵ của nước Triệu vài năm sau có thể ngóc đầu trở lại, cần phải diệt trừ dứt khoát...”

“Nhưng rõ ràng huynh biết bọn họ không phải!” Thái Úc Lũy nói mà hơi kích động.

Bạch Khởi nhìn về phía Thái Úc Lũy với vẻ rất bất đắc dĩ: “Úc Lũy huynh, ta đã bẩm báo với vương thượng tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ ở trong thư rồi. Nhưng ngài ấy vẫn hạ hai ý chỉ bắt ta giết hàng binh, ta còn có cách nào nữa?”

Nghe đến đó Thái Úc Lũy đứng vụt dậy rồi nói lạnh tanh: “Bây giờ ta sẽ lập tức đi giải quyết hơn mười vạn xác sống quân Triệu kia giúp huynh. Về phần những người già nua yếu ớt trong sơn cốc... Giết hay thả... Tự huynh xem mà làm!”

Sau khi Thái Úc Lũy giận dỗi bỏ đi, Bạch Khởi cũng cảm thấy rất uất ức, bởi vì hắn đã làm tất cả những gì mình có thể cố gắng được để bảo vệ những quân lính nước Triệu đó, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là cái mà mọi người không muốn nhìn thấy nhất.

Sống trên đời này, không phải tất cả mọi chuyện đều có thể theo ý của mình. Bạch Khởi hắn không làm được, Tần Vương cũng không làm được, ngay cả đường đường là chủ nhân của Âm Ti cũng không làm được... Vậy rốt cuộc sự việc trên thế gian này do ai điều khiển? Lại do ai quyết định sự sống chết của những người phàm đó?!

Khi Thái Úc Lũy ra khỏi lều lớn, sắc mặt của y khó coi một cách đáng sợ. Y cũng biết mình không thể can thiệp quá mức vào

chuyện của trần gian, bởi vậy đành phải bỏ lại Bạch Khởi để ra ngoài một mình hít thở không khí. Y ở bên ngoài suy nghĩ một lúc, biết mình đích thực không nên nổi giận với Bạch Khởi, nhưng sự uất nghẹn trong lòng không xả ra được làm y rất khó chịu...

Đi mãi đi mãi, Thái Úc Lũy đi tới tới chỗ gò cao có tầm nhìn rất tốt trước kia. Nhìn từ trên này xuống, quân doanh của quân Triệu lọt thỏm trong tầm mắt, y nhìn sơ qua và rồi nhận ra xác của những quân lính nước Triệu trước đó đã bị ăn gần hết. Với sức ăn của đám quỷ đói, có lẽ quân Tần ở bên ngoài này sẽ nhanh chóng không bao vây được chúng nữa.

Nghĩ đến đây, Thái Úc Lũy buộc lòng phải quay về trong lều. Bạch Khởi thấy Thái Úc Lũy quay trở về với sắc mặt nặng nề nên vội vã đứng dậy hỏi: "Làm sao vậy?"

Thái Úc Lũy trầm giọng nói: "Bây giờ huynh ra lệnh cho năm nghìn tinh binh trước kia thay thế tất cả những lính Tần đóng ngoài doanh trại quân Triệu đi. Không thể đợi tiếp được nữa, đêm nay nhất định phải diệt trừ đám xác sống đó, nếu không đến khi trời sáng, e là người của huynh sẽ không bao vây được chúng nữa!"

Bạch Khởi vội gật đầu đáp: "Được, việc này không nên chậm trễ! Bây giờ ta sẽ đi ngay!"

Sau đó Bạch Khởi thay những binh sĩ bình thường vẫn đang vây xung quanh đám xác sống bằng năm nghìn tinh anh trước đây đã chọn cho Thái Úc Lũy. Hắn biết rõ ràng rằng một khi những thứ này phát điên lên, lính của mình không thể ngăn cản được chúng, vì vậy Bạch Khởi bèn dẫn toàn bộ người của mình rút về quân doanh của nước Tần để đợi lệnh, giao mọi quyền giải quyết chuyện ở bên này cho Thái Úc Lũy.

Đầu tiên, Thái Úc Lũy bố trí một trận pháp trừ tà bên ngoài

doanh trại quân Triệu, nhốt lại tất cả tà ma trong trận, còn năm nghìn quân Tần bị âm binh ám lên thì canh giữ bên ngoài trận pháp, một khi có cá lọt lưới chạy ra sẽ lập tức đánh chết! Mà chính bản thân Thái Úc Lũy một mình đi vào giữa hơn mười vạn xác sống, chuẩn bị làm phép dẫn "lửa Địa Ngục" tới để thiêu hủy tất cả mọi thứ ở đây.

"Thiên lôi" và "lửa Địa Ngục" là những hình phạt tối thượng của trời và đất. Cho dù ngươi là thần hay yêu, người hay quỷ đều sẽ bị hạ gục trong nháy mắt, kết quả cuối cùng chính là tan thành tro bụi. Mà thông thường thiên lôi đều là cách làm quen thuộc của "bên trên", lửa Địa Ngục mới là đòn sát thủ kết liễu của Âm Ti.

Trong tình huống bình thường, thiên lôi và lửa Địa Ngục sẽ không xuất hiện cùng lúc, trừ khi gặp phải tà ma có tội ác tày trời, hủy trời diệt đất, hai thứ đó mới có thể cùng bị gọi ra. Mà đám xác sống này dù có số lượng nhiều nhưng chỉ là tà ma ma ở cấp độ thấp nhất. Cho nên Thái Úc Lũy dẫn lửa Địa Ngục ra là đã đủ để đối phó với chúng rồi.

Nhưng "lửa Địa Ngục" này không phải nói dẫn là dẫn tới được ngay, cho dù là Thái Úc Lũy thì cũng phải dùng hết sức mới được...

Ngoại truyện

Còn may là dù ngoài miệng Thần Đồ không đồng ý với Thái Úc Lũy, nhưng vào lúc mấu chốt vẫn không bỏ đi, hắn thấy một thân một mình Thái Úc Lũy bước vào bên trong trận pháp, bèn hiện thân làm phép dẫn lửa Địa Ngục tới cùng với y…

Trong khoảnh khắc, toàn bộ quân doanh của quân Triệu chìm vào biển lửa. Hai vị Minh Vương Thần Đồ và Thái Úc Lũy từng người lơ lửng ở giữa không trung nhìn những con quỷ đói còn đang giãy giụa không ngừng dưới chân, không nói nên lời là trong lòng có mùi vị gì.

Phía xa, trong quân doanh của quân Tần, Bạch Khởi nhìn ánh lửa tận trời là biết phía Thái Úc Lũy đã bắt đầu ra tay. Hắn biết mình cũng không thể nhàn rỗi, có một số việc cần đánh nhanh thắng nhanh. Vì vậy hắn lập tức dẫn một vạn quân Tần, lẳng lặng đi vào trong sơn cốc phía sau...

Giết chóc tới quá nhanh, rất nhiều binh lính nước Triệu còn đang mơ giấc mộng đẹp sắp sửa được về nhà, nhưng chờ đợi bọn họ lại là lưỡi đao của quân Tần! Trong số bọn họ, có rất nhiều người lớn tiếng gào lên trước khi chết: “Bạch Khởi! Tại sao ngươi lừa chúng ta! Bạch Khởi!! Ngươi lừa chúng ta thê thảm quá!!”

Giờ phút này, Bạch Khởi ngồi trên lưng ngựa với khuôn mặt không cảm xúc. Trước khi hành động, hắn bắt tất cả quân Tần chấp hành “nhiệm vụ giết hàng binh” phải bịt kín mặt, bởi vì hắn

hy vọng trước khi chết, những quân lính nước Triệu đó chỉ nhớ một mình Bạch Khởi hắn là đủ rồi. Dẫu sao những thân binh kia đều nghe theo lệnh mình mà thôi...

Lửa Địa Ngục bên phía Thái Úc Lũy được dập tắt rất nhanh. Vùng đất rộng lớn dưới chân biến thành một mảnh đất khô cằn trong khoảnh khắc. Những con quỷ đói, xác sống và cả xương trắng chồng chất đó đều đã biến thành tro tàn hết cả, như thể bọn chúng chưa bao giờ xuất hiện.

Sau khi lửa Địa Ngục tắt, Thần Đồ đưa 5000 âm binh trở về Âm Ti. Hắn biết bây giờ tâm trạng của Thái Úc Lũy chắc chắn rất phức tạp, cho nên hắn đi mà chẳng nói lời nào...

Khi Thái Úc Lũy trở lại quân doanh của quân Tần, y lập tức ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc. Cho dù máu trên thanh đao giết người đã được lau sạch, nhưng Thái Úc Lũy vẫn ngửi được. Y lập tức biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có điều y không ngờ Bạch Khởi lại ra tay nhanh như vậy.

Khi Bạch Khởi nhìn thấy Thái Úc Lũy trở về, lòng hắn chùng xuống. Nhưng hắn biết việc nên tới vẫn sẽ tới, vì vậy cũng nhanh chóng ra đón...

“Đây là lựa chọn của huynh ư?” Thái Úc Lũy mở đầu chất vấn.

Bạch Khởi nhận ra trong lòng Thái Úc Lũy không vui, hắn nói dửng dưng: “Trước giờ ta đều không có lựa chọn, huynh biết tất cả những việc này đều không phải điều ta muốn.”

Nghe vậy, mặt mày Thái Úc Lũy trở nên lạnh lẽo: “Huynh có thể lựa chọn…”

“Lựa chọn như thế nào…? Lựa chọn cãi lại lệnh vua? Sau đó thì sao? Trở lại Hàm Dương chờ chết!?” Bạch Khởi đột nhiên hỏi ngược lại.

Thái Úc Lũy nghe mà sửng sốt, đây là lần đầu tiên Bạch Khởi nói chuyện với y bằng giọng điệu này. Trước kia, lúc hắn chưa biết thân phận của Thái Úc Lũy cũng chưa từng như thế… Thái Úc Lũy nhìn đôi mắt hơi đỏ vằn lên của Bạch Khởi, trong lòng lập tức chùng xuống, xem ra trận giết chóc vừa rồi đã khơi dậy lệ khí trong lòng Bạch Khởi, Thái Úc Lũy biết lúc này không thể kích thích hắn nữa, vì vậy bèn trầm giọng nói: "Ta cũng biết nỗi khó xử của huynh, nhưng tại sao huynh không thể chờ ta một chút chứ? Có lẽ ta có thể nghĩ ra một cách nào đó đẹp cả đôi đường thì sao?"

Bạch Khởi bật cười nói: "Úc Lũy huynh, ta nói sao mà huynh tốt thế? Huynh là Minh Vương cao quý, dĩ nhiên là không dính khói lửa phàm tục, càng không hiểu rất nhiều điều bất đắc dĩ của người phàm. Khi còn nhỏ, cuộc sống của ta rất khổ, nhưng ta cũng không cầu thần bái phật, bởi vì ta biết thần tiên không giúp được ta, mà có thể giúp ta chỉ có bản thân ta thôi… Nhưng từ sau khi quen biết huynh, rất nhiều suy nghĩ của ta đều thay đổi. Ta biết chẳng những trên đời này có quỷ lại còn có thần. Ta vốn không tin quỷ thần cũng bắt đầu tin tưởng nhân quả tuần hoàn, tin rằng giết nhiều người rồi một ngày nào đó sẽ bị báo ứng. Nhưng Bạch Khởi ta có thể đi đến bước đường ngày hôm nay chính là bởi vì ta chẳng sợ cái gì cả! Nếu lúc trước ở trên chiến trường chém giết, ta luôn trước sợ sói, sau sợ hổ, kiêng dè cái này kiêng dè cái kia, chỉ sợ ta đã bị kẻ khác giết chết từ lâu rồi. Mặc dù ta chỉ là một người phàm thôi nhưng cũng có chí lớn, Doanh Tắc kia muốn thống nhất thiên hạ, Bạch Khởi ta làm sao lại không muốn dẹp yên sáu nước chứ? Tài năng của ta không cho phép bản thân mình làm hạng người bừa bãi vô danh. Ta muốn lưu lại tên của mình trong lịch sử, để những kẻ địch của nước Tần đó chỉ cần nghe thấy hai chữ Bạch Khởi đã sợ vỡ mật!! Úc Lũy huynh, ta biết mỗi người đều có số phận của mình, chinh chiến cả đời, sát phạt quyết đoán, hiệu lệnh

ngàn quân… Đây là số phận của Bạch Khởi ta!!”

Thái Úc Lũy nghe xong thì nói với vẻ mặt u sầu: “Chính vì cái gọi là một tướng công thành vạn cốt khô, với tài năng của huynh, nhất định phải đi lên con đường trải bằng mạng người và nhuộm đỏ máu tươi. Hy vọng một ngày kia huynh sẽ không hối hận vì mỗi một quyết định hiện giờ.”

“Thái huynh lo lắng nhiều quá rồi. Ta nhất định phải đi con đường nào, sau này có thể hối hận hay không... đó đều là chuyện riêng của ta. Ta xin nhận ý tốt của huynh, nhưng suy cho cùng điều này liên quan đến nghiệp lớn mở rộng bờ cõi của nước Tần ta, tất nhiên ta biết rõ cái nào nặng cái nào nhẹ.” Bạch Khởi thốt ra với biểu cảm lạnh lùng.

Thái Úc Lũy nghe Bạch Khởi nói xong, trong lòng cực kỳ khó chịu. Y không ngờ Bạch Khởi cũng có thể nói ra những lời lạnh nhạt như vậy với mình. Hôm đó y nhìn xoáy vào Bạch Khởi một hồi lâu rồi xoay người bỏ đi. Một cảm giác thất bại chưa bao giờ có dâng lên trong lòng Thái Úc Lũy, y đột nhiên hơi hiểu ra tại sao Trang Hà ghét người phàm như vậy.

Thái Úc Lũy cho rằng mình sẽ luôn canh chừng bên cạnh Bạch Khởi cho đến khi dương thọ của hắn hao hết, sau đó tự mình mang hắn về Âm Ti… Nhưng hôm nay y lại trở về một mình, hơn nữa từ đó về sau y không bao giờ còn quá để ý chuyện trên trần gian giống như trước nữa.

Mặc dù sau khi Thái Úc Lũy trở lại Âm Ti chẳng nói gì, nhưng trong lòng y thật sự rất tổn thương. Y không nghĩ ra tại sao Bạch Khởi lại đột nhiên phân rõ giới hạn với mình. Y cảm thấy trái tim chân thành của mình bị Bạch Khởi ném thẳng xuống đất giẫm đạp...

Từ sau khi Thái Úc Lũy trở lại Âm Ti, Thần Đồ lại được tự do

sung sướng đi khắp nơi, theo lời hắn nói là: “Xem như ta được giải thoát rồi, lãng phí bao nhiêu là thời gian tốt đẹp của ta!”

Điều làm cho Thái Úc Lũy càng cạn lời hơn là, trong lúc nhậm chức, dường như Thần Đồ chẳng làm được việc gì cả, có một ít công việc vẫn còn tồn đọng đến tận bây giờ! Rơi vào đường cùng, Thái Úc Lũy đành phải tăng ca làm thêm giờ không biết ngày đêm để xử lý cho xong những việc đó, lúc này mới không đến mức làm chậm trễ sự vận hành bình thường của Âm Ti.

Trong khoảng thời gian này, Trang Hà thường xuyên xuống Âm Ti thăm Thái Úc Lũy, thỉnh thoảng cũng sẽ kể một ít chuyện trên trần gian, nhưng dường như Thái Úc Lũy đã không còn cảm thấy hứng thú như trước. Có điều hôm nay Trang Hà mang đến một ít tin tức về Bạch Khởi, đó là chính hắn chiêu cáo ra ngoài với thiên hạ rằng hắn đã hạ lệnh giết hai mươi vạn quân lính đầu hàng của nước Triệu.

Nghe xong, sắc mặt của Thái Úc Lũy hơi thay đổi. Thật ra hôm đó vốn là y nói với Bạch Khởi, bảo hắn tuyên bố với bên ngoài rằng tất cả binh lính đầu hàng của nước Triệu đều chết vì lửa trời, xem như tai ương do trời giáng, không cần tự Bạch Khởi đeo tội trên lưng. Suy cho cùng là đất đai khô cằn sẵn đó, người phàm không thể thiêu đốt với quy mô lớn như thế, cho nên “tai ương do trời giáng” cũng coi như bưng bít được.

Nhưng hôm nay, Bạch Khởi lại tuyên bố với mọi người rằng hắn là người hạ lệnh giết, nên tội "giết hàng binh" này lại đổ hết lên người Bạch Khởi. Hơn nữa Thái Úc Lũy còn chưa tính đến những người chết ở nước Triệu, trong trận chiến Trường Bình, quân Triệu chết hơn bốn mươi vạn người, những người này đại đa số đều chết trong trận chiến cho Bạch Khởi chỉ huy, cho nên những nghiệp chướng này cuối cùng đều tính lên đầu Bạch Khởi.

Mặc dù trước đó Bạch Khởi đã nói những lời tuyệt tình, nhưng Thái Úc Lũy không muốn uổng phí những cố gắng trước đó của mình, càng không muốn nhìn sự việc phát triển theo hướng xấu nhất... Thật ra Thái Úc Lũy có chuyện không biết, đó là khi y mang theo năm ngàn âm binh đến quân doanh của nước Triệu, Thần Đồ đã từng đi tìm gặp Bạch Khởi.

Lúc đó Bạch Khởi cảm thấy Thần Đồ rất kỳ quái, còn nghi ngờ hắn là gian tế của nước Triệu phái đến? Đến tận khi Thần Đồ thể hiện chút khả năng trước mặt hắn, hắn mới tin Thần Đồ có cùng thân phận như Thái Úc Lũy.

Thần Đồ nói cho Bạch Khởi biết, tất cả những chuyện hắn đang trải qua đều là số mệnh, dù là ai cũng không thể thay đổi được, nhưng Thái Úc Lũy vì biến cố xảy ra trong lúc vây bắt Cùng Kỳ mà luôn áy náy trong lòng, nên mới luôn đi theo bảo hộ Bạch Khởi đến giờ. Trong số mệnh của Bạch Khởi, vốn mấy vạn người chết của

nước Triệu đều là chết trong tay hắn thì bây giờ lại biến thành chết trong tay Thái Úc Lũy. Nói cách khác Thái Úc Lũy đã âm thầm gánh hộ Bạch Khởi nghiệp chướng của chục vạn sinh mạng, mà Bạch Khởi lại không biết gì...

Bạch Khởi nghe xong, im lặng rất lâu mới nặng nề nói với Thần Đồ: "Ngươi không cần nói nữa, ta biết nên làm thế nào."

Thế nên sau đó hắn đã dẫn người đi giết chết chục vạn tàn binh nước Triệu đang trốn trong núi, sau đó còn nói những lời tàn nhẫn dứt khoát với Thái Úc Lũy. Bạch Khởi đã nhìn ra, tất cả đều là kiếp số của bản thân mình tránh cũng không được, vậy thì cần gì phải liên lụy đến Thái Úc Lũy đi gánh nghiệp chướng cho hắn?

Bên trong Minh Vương Điện, Thái Úc Lũy còn đang suy nghĩ đến tin tức mà Trang Hà đưa đến hôm nay, cuộc chiến Trường Bình đã hoàn toàn kết thúc, cuối cùng nước Triệu đã đưa ra thư liên minh, cắt đất cầu hòa, chiến sự giữa hai nước mới tạm thời dừng lại.

Nhưng có một chuyện Thái Úc Lũy nghĩ mãi mà không hiểu, đó chính là Tần Vương Doanh Tắc có dã tâm lớn như vậy, vì sao hắn không thừa thế xông lên đánh thẳng vào thành Hàm Đan, trực tiếp diệt nước Triệu? Còn cả Bạch Khởi, cũng không biết hiện giờ hắn thế nào... Mặc dù hắn đeo trên lưng những cái chết oan uổng của hàng binh nước Triệu, nhưng đối với nước Tần mà nói, hắn hẳn là công thần đứng đầu chứ, không biết vị Tần Vương kia sẽ khen thưởng chiến thần nước Tần Bạch Khởi này thế nào đây?

Thái Úc Lũy càng nghĩ càng khó chịu, nhưng lại không thể đi hỏi thẳng Trang Hà, dù sao trước khi quay lại Âm Ti, y đã nghiêm trang nói với Trang Hà và Nữ Oa rằng từ nay về sau y sẽ không quan tâm đến bất cứ chuyện gì của Bạch Khởi nữa! Bây giờ mới được có mấy ngày đã đổi ý, há không phải là tự đánh vào mặt mình sao?

Đã không thể hỏi Trang Hà, Thái Úc Lũy đành phải đi hỏi người khác, thế là y bèn sai người gọi một âm sai ở gần Hàm Dương đến, để hắn bí mật điều tra động tĩnh gần đây của Bạch Khởi... Kết quả tin tức mà âm sai này mang về càng khiến Thái Úc Lũy thêm bất an.

Hóa ra sau khi Bạch Khởi đánh xong trận Trường Bình, đã từng chủ trương thừa thắng xông lên đánh thẳng đến thành Hàm Đan, nhưng thừa tướng Trương Lộc khi đó vì e ngại Vũ An Hầu lại tiếp tục lập công lớn, nên đã xúi giục Tần Vương thu binh. Sau khi Bạch Khởi nhận thư lui binh đã lập tức viết thư lại cho Tần Vương, liên tục nói rõ nếu không thừa thắng đánh hạ thành Hàm Đan, chỉ sợ sau này nước Triệu trên dưới một lòng sẽ khó có thể đánh chiếm được.

Nhưng chuyện này cũng giống như chuyện mật chiếu giết hàng binh, Bạch Khởi vẫn không thể thay đổi quyết định của Tần Vương Doanh Tắc, đành phải lui binh. Nghe đồn vì lúc đó Bạch Khởi tức giận quá độ, lại tiếp nhận chiếu thư lui binh lần thứ hai nên đã tức hộc máu, sau khi quay lại Hàm Dương thì bệnh không dậy nổi.

Sau đó Tần Vương lại hối hận, muốn tiến đánh Hàm Đan một lần nữa, thế là y lại gọi Bạch Khởi giữ ấn soái xuất chinh. Không ngờ thân thể Bạch Khởi vẫn chưa khỏi cho nên Tần Vương đành phải phái người khác...

Thái Úc Lũy nghe xong liền bấm ngón tay, trong lòng cũng có tính toán, thật ra cho dù lần này Bạch Khởi bệnh thật hay bệnh giả, thì trong lòng Tần Vương vẫn cho rằng hắn giả bệnh vì không muốn dẫn binh đi đánh Hàm Đan!

Nhưng Thái Úc Lũy đã tính ra tuổi thọ của Bạch Khởi cũng không còn bao nhiêu, tử mệnh của hắn đã sắp đến, cho dù Bạch Khởi nghe lệnh Tần Vương giữ ấn soái xuất binh thì hắn cũng chết

trên chiến trường, nếu không cũng sẽ chết trong tay Tần Vương, tuyệt đối không có con đường nào khác.

Thái Úc Lũy suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định đến nhân gian một chuyến nữa, cho dù thế nào linh thức của Cùng Kỳ cũng vẫn còn trong người Bạch Khởi, y nhất định phải nghĩ cách giải quyết vấn đề này khi linh hồn Bạch Khởi rời bỏ thân xác.

Thật ra, khi Thái Úc Lũy đọc được một nửa cuốn cổ tịch kia đã tìm được cách giải quyết việc người phàm bị linh thức của hung thú bám vào người. Nếu như là một người phàm bình thường bị hung vật bám thân thì rất dễ, chỉ cần có một vị đại thần ra tay đem linh thức của hung thú tróc ra khỏi người phàm kia là được. Nhưng nếu bản thân người bị bám thân có chút không giống người thường, không có cách nào tách được linh thức hung thú ra thì cũng vẫn có cách khác. Phương pháp này có thể bảo toàn cho hồn phách của kẻ bị bám thân không bị tổn hại, lại có thể tách được linh thức của hung thú ra. Có điều cách thì có, thế nhưng mới chỉ dừng lại ở giai đoạn lý thuyết, bởi vì thao tác có độ khó quá lớn, cho nên đến bây giờ cũng chưa từng có ai thành công.

Thật ra loại hung thú giống như Cùng Kỳ, cho dù là chết đi, thì linh thức của nó vẫn luôn tồn tại, rất khó để tiêu diệt hoàn toàn. Trong tình huống bình thường, loại hung thú này sẽ giống như tai tinh, sau khi chết sẽ lẩn trốn mấy trăm năm, sau đó chờ đợi thời cơ chuyển thế trùng sinh. Mà linh thức của đám hung thú này khác với âm hồn của người phàm, bọn chúng sẽ không bị bắt đến Âm Ti, bởi vì sinh tử của bọn chúng không thuộc quyền quản lý của Âm Ti, cho nên trong lúc đang lẩn trốn thường sẽ bám vào người sống.

Nhưng con Cùng Kỳ này coi như trúng thưởng lớn, nó tìm ai không tìm lại tìm đúng phải tai tinh chuyển thế, cả hai chủ thể đều

có lệ khí cực nặng, khi nhập thân lập tức quấn quít lẫn nhau. Lệ khí giữa chúng không phân cao thấp, cho nên nhanh chóng kết hợp với nhau.

Trong tình huống này, nếu như muốn tách linh thức của Cùng Kỳ ra và bảo toàn nguyên vẹn hồn phách của chủ thể, thì phải có một vị đại thần có cấp bậc cao tự nguyện hút linh thức của Cùng Kỳ vào thân thể mình... Nhưng cho dù là vị đại thần này có thể hút được linh thức Cùng Kỳ vào người, thì cũng rất khó để tách nó ra khỏi nguyên thần của mình, nói cách khác, vị thần đó sẽ phải vĩnh viễn vây khốn linh thức của Cùng Kỳ trong cơ thể mình.

Nhưng tính khí của Cùng Kỳ rất hung dữ, cho dù là đại thần cũng không thể chắc chắn tâm trí của mình không bị ảnh hưởng, cứ như vậy không nói đến việc bị tổn hại công đức, mà còn phải mang theo linh thức của Cùng Kỳ chuyển thế tu hành, phải dùng mấy kiếp tu luyện công đức mới có thể hóa giải hết lệ khí của hung thú. Bởi vậy từ trước đến giờ chưa từng có vị đại thần nào dám làm thử biện pháp này, cho nên tất cả mới chỉ dừng lại ở lý thuyết mà thôi.

Khi Thái Úc Lũy nhìn thấy nội dung nửa cuốn cổ tịch này, đã hiểu ra vì sao Thần Đồ đột nhiên đem một đống điển tịch thượng cổ kia đi đốt, sợ là trong thời gian y đến nhân gian, Thần Đồ đã tìm được biện pháp giải quyết trong tàng thư rồi.

Ngoại truyện

Nếu như là người khác, Thần Đồ đương nhiên sẽ không lo lắng kẻ đó có thể ngốc đến mức thực hiện phương pháp này để cứu người khác... Nhưng nếu là Thái Úc Lũy thì khó nói được, cho nên Thần Đồ mới thừa dịp y không có ở Âm Ti mà nhanh chóng hủy những ghi chép có nội dung liên quan đến cuốn cổ tịch kia đi.

Chỉ tiếc là có một số việc đã được định sẵn trong số mệnh, dù Thần Đồ đã sai chưởng quản Tàng Thư Điện hủy những cổ tịch kia đi, nhưng thế nào vẫn sót lại nửa cuối điển tịch quan trọng nhất, còn đúng lúc để Thái Úc Lũy tìm thấy! Có lẽ việc Bạch Khởi gặp Thái Úc Lũy đã là số kiếp trong sinh mệnh của hắn, nhưng tại sao Thái Úc Lũy với Bạch Khởi thì không phải như vậy?

Thần Đồ không muốn nhìn thấy sự việc diễn ra theo tình huống xấu nhất, cho nên mới lén lút can thiệp... Nhưng mọi chuyện thường lại như vậy, càng sợ cái gì thì lại càng dễ xảy ra.

Thái Úc Lũy phân phó mấy việc đơn giản cho cấp dưới, rồi vội vàng rời đi, không ngờ nửa đường lại gặp Thần Đồ đi ra ngoài quay về!

“Sao huynh về nhanh thế?” Thái Úc Lũy nghi ngờ hỏi.

Thần Đồ tỏ vẻ cao thâm nói: “Ta điều tra được không ít việc trên thế gian, bây giờ huynh quay về cùng ta, ta kể cho huynh nghe!” Nói xong hắn kéo ống tay áo Thái Úc Lũy lôi y quay lại.

Thái Úc Lũy lập tức cảm thấy nghi ngờ, bởi vì đây không phải tác phong thường ngày của Thần Đồ, hai vị Minh Vương bọn họ đã quá quen tính của nhau rồi, chưa bao giờ lằng nhằng như lúc này... Lúc trước không phải Thái Úc Lũy không muốn, mà là Thần Đồ ghét nhất là thân cận với người khác, cho nên chưa bao giờ chủ động chạm vào người khác như hôm nay.

Thái Úc Lũy không phải kẻ ngốc, y phát hiện ra Thần Đồ có biểu hiện khác thường, lập tức biết là có chuyện, vội vàng hất tay Thần Đồ ra, sau đó cảnh giác nói: "Huynh làm gì vậy?"

Thần Đồ thấy Thái Úc Lũy không bị mắc lừa, đành đứng chắp tay nói: "Vô vị, thế mà cũng không bị lừa! Có điều cho dù bây giờ huynh chạy đến nơi, thì với bản lĩnh của Trang Hà cũng đã xong việc rồi!"

Hóa ra Thần Đồ đã đi trước Thái Úc Lũy một bước, phái Trang Hà đến thế gian ám sát Bạch Khởi, bởi vì biện pháp ghi trên cổ tịch mặc dù có thể thực hiện, nhưng thời điểm lại vô cùng quan trọng, nhất định là phải vào đúng lúc "hồn lìa khỏi xác" thì mới được, sớm một chút hay chậm một chút cũng không được.

Bởi vậy Thần Đồ muốn Trang Hà giết Bạch Khởi trước khi Thái Úc Lũy kịp đuổi đến, dù sao tuổi thọ của tai tinh này cũng sắp tận, chết sớm một ngày đối với bọn họ cũng không có gì khác biệt.

Thái Úc Lũy tức giận nói: "Huynh làm hỏng đại sự của ta rồi!" Sau đó lập tức quay đầu đi.

Khi Thái Úc Lũy vô cùng lo lắng chạy đến nhà Bạch Khởi, thì toàn bộ hầu phủ vô cùng tĩnh mịch, Thái Úc Lũy tưởng rằng mình tới chậm, nhất thời trong lòng cảm thấy mất mát... Nhưng khi y đi vào hậu viện, lại thấy trong phòng Bạch Khởi có ánh đèn hắt ra, y không nghĩ ngợi đẩy cửa bước vào.

Kết quả tình hình bên trong lại không hề giống như Thái Úc Lũy

nghĩ, y cho rằng mình sẽ thấy Bạch Khởi đã chết, không ngờ đối phương lại đang cầm một quyển binh thư đọc dưới ngọn đèn...

Bạch Khởi nghe thấy tiếng động ngẩng đầu nhìn lên, thấy người đến là Thái Úc Lũy cũng ngạc nhiên, từ sau khi hắn tức giận với Thái Úc Lũy, Bạch Khởi cho rằng đời này mình sẽ không gặp lại y nữa, cho nên nhất thời hơi choáng váng.

"Huynh không sao chứ.."

"Sao huynh lại quay lại..."

Hai người nói cùng một lúc. Cả hai cùng sững ra chốc lát, rồi cùng nhìn nhau cười...

Một lát sau, Thái Úc Lũy lên tiếng trước: "Sao cả hầu phủ lớn thế này lại chỉ có mình huynh?"

Bạch Khởi cười khổ nói: "Ta đã cho bọn họ nghỉ việc hết rồi, những người này vốn cũng không thân thiết với ta, không nên liên lụy đến bọn họ..."

"Liên lụy... xảy ra chuyện gì rồi?" Câu này là Thái Úc Lũy biết rõ vẫn cố hỏi.

Lúc này Bạch Khởi cũng không trả lời câu hỏi của Thái Úc Lũy ngay, mà lại hỏi lại: "Úc Lũy huynh, tại sao khi Bạch Khởi sắp chết huynh lại quay lại?"

Thái Úc Lũy nhìn hắn, sau đó nhướng mày hỏi: "Là Tần Vương...?"

Bạch Khởi gật đầu: "Có lẽ đến sáng mai sẽ đưa đến, là Bạch Khởi ta tin nhầm người, đặt nhiệt huyết sai chỗ."

"Đã biết Doanh Tắc có ý muốn giết huynh, vì sao huynh không rời khỏi nước Tần?" Thái Úc Lũy không hiểu.

Bạch Khởi cười lắc đầu: "Tuy cả đời Bạch Khởi ta đã giết chóc vô số, người chết trong tay ta có lẽ cũng trăm vạn người, nhưng

tín niệm trong lòng ta xưa nay chưa từng thay đổi... Bây giờ mặc dù vương ta có thể phụ ta, nhưng ta lại không thể phụ ngài ấy. Có điều không biết Bạch Khởi ta có tài đức gì, đến cuối cùng lại để Minh Vương điện hạ tự mình đến đón ta lên đường! Úc Lũy huynh, chuyện lúc trước ta xin lỗi, đã phụ ý tốt của huynh. Nhưng trong một số thời điểm, biết rõ là sai lại chỉ có thể đi trên con đường đó. Lúc trước huynh nói ta nhất định sẽ hối hận, nhưng huynh có biết, cho dù ta có thể lựa chọn lại ta vẫn sẽ lựa chọn như vậy, bởi vì chỉ có như vậy ta mới có thể là Bạch Khởi, mới là Vũ An Hầu của nước Tần.”

Lúc này Thái Úc Lũy nhìn sắc trời bên ngoài, sau đó thở dài nói: “Nếu đã như vậy, ta cũng không còn gì để nói. Ta đã có cách giúp huynh trừ bỏ linh thức của Cùng Kỳ, thế nhưng nghiệp chướng trên người huynh quá nặng, đến khi huynh xuống Âm Ti, ta cũng chỉ có thể làm theo phép công mà xử lý, tự huynh giải quyết cho tốt.”

Bạch Khởi cũng thản nhiên: “Không sao, ta biết huynh đã giúp ta rất nhiều, nếu như số mệnh của ta đã định sẵn có kết cục như thế này, ta đương nhiên sẽ không oán không hận...”

Đêm hôm đó Bạch Khởi và Thái Úc Lũy hàn huyên đến tận sáng, mặc dù ngoài miệng Thái Úc Lũy luôn nói sau tất cả mọi chuyện, về đến Âm Ti y sẽ xử lý theo phép công, nhưng trong câu chuyện với Bạch Khởi, Thái Úc Lũy cố ý nhiều lần nhắc đến một nơi tên là đài Tịnh Hồn.

Sau khi trời sáng, ý chỉ của Tần Vương quả thực đã đến, đồng thời còn mang theo bội kiếm của Doanh Tắc, để Bạch Khởi tự sát. Còn tội danh là Bạch Khởi chống lại vương mệnh, còn nói rất nhiều lời oán thán, quả thật biến hắn thành một phản thần.

Thời điểm Bạch Khởi tự sát, tâm trạng hắn vô cùng ổn định,

hắn cảm thấy ai cũng có một lần chết, còn có Thái Úc Lũy giúp đỡ, hắn bây giờ chết cũng đáng... Nhưng khi hắn dùng vương kiếm rạch một đường trên cổ họng mình thì dường như nhìn thấy Thái Úc Lũy đưa tay về phía mình, ngay sau đó từ sâu trong linh hồn hắn cảm thấy đau đớn một lúc, sau đó thì không biết gì nữa.

Cùng ngày người hầu của Tần Vương quay về bẩm báo với Doanh Tắc, Bạch Khởi đã nhận lệnh tự sát, có điều thời điểm hắn chết, bên cạnh vẫn có vị khách khanh họ Thái kia ở bên, đến tận khi Bạch Khởi chết rồi, vị khách khanh họ Thái kia mới rời đi...

Thái Úc Lũy mệt mỏi đi ra khỏi phủ Vũ An Hầu, y quay đầu nhìn tấm biển được Tần Vương ban cho đang treo trên cửa lớn, trong nháy mắt có tia sáng lạnh lóe lên, vung tay một cái tấm biển kia lìa thành hai mảnh rơi xuống.

Lúc này một bóng trắng từ trong nhà nhảy ra, sau đó đỡ lấy cơ thể Thái Úc Lũy đang nghiêng ngả: “Quân thượng, sao ngài phải khổ như vậy chứ?”

Ngoại truyện

Thái Úc Lũy thấy người đến là Trang Hà thì nghiêm túc chất vấn: "Không phải Thần Đồ sai ngươi ám sát Bạch Khởi sao, vì sao ngươi không ra tay?"

Trang Hà cười khẽ: "Lúc đầu thần cũng định ra tay rồi, nhưng đến khắc cuối lại từ bỏ... Vì trong lòng thần cũng có chút cân nhắc, dù sao quan hệ của thần với ngài cũng thân thiết hơn so với Thần Đồ điện hạ, nếu đã biết rõ làm thế là trái ý của ngài, thần đương nhiên sẽ không làm."

Thái Úc Lũy liếc cậu ta: "Vậy ngươi không sợ Thần Đồ tìm ngươi tính sổ à?"

Trang Hà cười gian và nói: "Đương nhiên sợ rồi, có điều không phải còn có ngài đây sao? Thần biết ngài sẽ không trơ mắt nhìn Thần Đồ điện hạ xả hận lên người thần đâu."

Thái Úc Lũy nghe Trang Hà nói vậy, mới miễn cưỡng cười: "Coi như ngươi hiểu biết, đưa ta về thôi..."

Sau đó Thần Đồ biết Trang Hà không ra tay quả nhiên đã nổi trận lôi đình, tuyên bố phải lột da Trang Hà, làm Trang Hà sợ quá mấy trăm năm tiếp theo đều trốn Thần Đồ, sợ đụng phải sẽ không còn giữ được bộ da hồ ly nữa.

Khi Thái Úc Lũy quay lại Âm Ti, thân thể y vô cùng mệt mỏi, bởi vì y đang cố áp chế linh thức của Cùng Kỳ mới hút vào người

mình, chỉ cần một chút bất cẩn là có khả năng sẽ bị lệ khí của Cùng Kỳ ảnh hưởng tới nguyên thần.

Hơn nữa, trong lúc y đang nhậm chức, chuyện y hút linh thức của Cùng Kỳ vào người không thể công bố ra ngoài được, nhiệm kỳ của y cũng chỉ còn mấy chục năm, cho nên Thái Úc Lũy cố gắng kiên trì hết nhiệm kỳ này, rồi sẽ vào luân hồi tích góp công đức.

Nhưng có một việc mà Thái Úc Lũy không ngờ tới, đó là âm hồn của Bạch Khởi lại mãi chưa về báo danh ở Âm Ti. Mặc dù y đã từng phái không ít âm sai đi câu hồn, nhưng bởi vì lệ khí của Bạch Khởi quá nặng, nên tất cả đều bị đánh quay về.

Trong lòng Thái Úc Lũy cũng thấy hơi hối hận, vì sao lúc đó không tự mình mang hồn Bạch Khởi quay về luôn? Nếu như không mang xuống ngay, chờ đến khi Thần Đồ tiếp nhiệm… thì Bạch Khởi sẽ không dễ dàng qua cửa được.

Nhưng sau khi hút linh thức của Cùng Kỳ, Thái Úc Lũy vô cùng mệt mỏi, nếu không phải Trang Hà đến đón, chỉ sợ chính y cũng không tự quay về Âm Ti được, còn đâu ra sức mà kéo theo âm hồn của Bạch Khởi? Kết quả âm hồn của Bạch Khởi vì trước khi chết có tích tụ oán khí đối với Tần Vương, cho nên sau khi chết vẫn mãi không rời đi được, cứ quanh quẩn trong thành Hàm Dương…

Thật ra Thái Úc Lũy cũng biết, chỉ cần y tự mình đi câu hồn, Bạch Khởi nhất định sẽ ngoan ngoãn theo mình về. Nhưng trong lòng Thái Úc Lũy cũng cảm thấy hơi tức giận, y cảm thấy những gì mình nói với Bạch Khởi trước đó đều bị ném cho chó ăn hết hay sao, mà một câu cũng không lọt tai hắn! Cho nên y mới hờn dỗi mãi không chịu đến nhân gian đón Bạch Khởi, y muốn xem xem tên chết giẫm đó rốt cuộc đến khi nào mới đến Âm Ti báo danh?

Mà bây giờ khác trước đây, từ sau khi Thái Úc Lũy hút linh thức của Cùng Kỳ, mặc dù có thể dùng linh lực của bản thân để áp chế,

thế nhưng lại rất dễ bị những thứ bên ngoài ảnh hưởng mà quên mất ý định ban đầu. Trong nhân thế phồn hoa như gấm, đồ vật mê hoặc tâm trí con người rất nhiều, nên lúc này tốt nhất là Thái Úc Lũy vẫn cứ nên ngoan ngoãn chờ hết nhiệm kỳ của mình.

Kết quả Thái Úc Lũy không đi, cũng không có ai câu được hồn Bạch Khởi về, thế là vị chiến thần của nước Tần, Bạch Khởi, cứ thế du đãng mấy chục năm trên dương gian, đến tận khi nước Tần thống nhất thiên hạ, tiêu diệt hết sáu nước khác, hắn mới bằng lòng bị âm sai câu về Âm Ti.

Mà Thái Úc Lũy cũng không phải không hiểu Bạch Khởi đang nghĩ gì, oán khí trong lòng hắn nếu nói là dành cho Tần Vương thì nói là cho chính hắn sẽ hợp lý hơn, hắn hận chính mình khi còn sống đã không dẹp yên sáu nước, hoàn thành hành trình bá nghiệp của mình, cho nên hắn mới vương vấn đến tận khi nước Tần tiêu diệt sáu nước kia, mới vui vẻ đến Âm Ti báo danh.

Sau khi Thái Úc Lũy biết tin Bạch Khởi đã bị mười âm sai giải về Âm Ti, trong lòng mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Thật ra Thái Úc Lũy cũng có tâm tư riêng, mặc dù y đã giúp Bạch Khởi rút linh thức của Cùng Kỳ ra, thế nhưng nghiệp chướng giết hàng binh thì y chẳng thể nào đỡ thay được, cho nên Bạch Khởi nhất định phải quay về Âm Ti chịu thẩm vấn khi y vẫn còn đang tại chức mới được!

Còn nếu chờ đến khi Thần Đồ nhậm chức, thì không cần thẩm vấn, chắc chắn Thần Đồ sẽ ném thẳng hắn vào tầng Địa Ngục thứ mười tám! Đúng lúc cục tức trong lòng Thần Đồ còn chưa biết giải vào chỗ nào đấy!!

Hơn nữa, Thái Úc Lũy vẫn còn để tâm đến chuyện không biết Bạch Khởi có còn nhớ những lời năm đó mình nói với hắn hay không, đặc biệt là chuyện liên quan đến đài Tịnh Hồn, bởi vì có

một số việc nếu Bạch Khởi không đề cập đến thì Phán Quan cũng sẽ không chủ động hỏi.

Đêm trước khi Bạch Khởi tự sát, Thái Úc Lũy đã từng nói rõ ràng cho hắn biết, dưới Âm Ti có một nơi gọi là đài Tịnh Hồn, ở nơi đó, những âm hồn “thân mang trọng tội nhưng lòng không quá ác độc” sẽ có một cơ hội để chứng minh bản thân.

Cũng giống như Bạch Khởi vậy, mặc dù hắn mang lòng thương xót muôn dân trăm họ, nhưng lại bị số mệnh buộc phải đi vào con đường giết chóc! Nếu như từ trong nội tâm hắn có sự ăn năn, đồng thời cam tâm tình nguyện gánh vác những nhân quả này, thì khi hắn đến đài Tịnh Hồn sẽ có thể rửa sạch tội nghiệt trên người. Nhưng nếu như trong lòng âm hồn vẫn còn một chút do dự, hoặc trong nội tâm của hắn vẫn còn có một tia ác niệm, thì kết cục của âm hồn đó sẽ là hồn phi phách tán.

Cho nên đài Tịnh Hồn này giống như một con dao hai lưỡi, có thể cứu Bạch Khởi cũng có thể giết hắn... Nhưng đây cũng là cơ hội duy nhất của Bạch Khởi, nếu không với những tội nghiệt hắn mang trên người, tuyệt đối không bao giờ có khả năng chuyển thế làm người nữa.

Đây cũng là con đường sáng cuối cùng mà Thái Úc Lũy có thể chỉ cho Bạch Khởi, nếu như hắn không ngoan ngoãn nghe lời, thì Thái Úc Lũy cũng không thể làm gì được nữa, bởi vì mấy chục năm tiếp theo y sẽ phải vào luân hồi để tích góp công đức, đâu thể bảo vệ Bạch Khởi chu toàn được.

May mà, mặc dù Bạch Khởi tính tình bướng bỉnh, thế nhưng không ngốc, những lời Thái Úc Lũy lải nhải trước đây hắn đều nghe không sót một chữ, bởi vậy khi Phán Quan thẩm vấn vòng đầu, hắn đã đưa ra đề nghị được đến đài Tịnh Hồn...

Vị Phán Quan này cũng không ngốc, hắn nghe liền hiểu Bạch

Khởi có người quen ở Âm Ti, hơn nữa cấp bậc của người này còn không thấp. Bởi vì âm hồn bình thường không thể nào vừa đến Âm Ti đã biết đến đài Tịnh Hồn, hơn nữa kể cả đối với những lão quỷ trong Âm Ti, đài Tịnh Hồn với bọn họ cũng chỉ dừng lại ở truyền thuyết mà thôi, bởi vì gần một ngàn năm nay chưa từng có âm hồn nào dám bước lên đài Tịnh Hồn cả.

Có điều, theo quy định của Âm Ti, chỉ cần âm hồn nói muốn lên đài Tịnh Hồn, thì Âm Ti nhất định phải đáp ứng, cho nên lúc đó vị phán quan kia cố ý tỏ ra lạnh lùng nói: “Bạch Khởi, ngươi thật sự muốn lên đài Tịnh Hồn? Ngươi phải hiểu rõ, một khi trong lòng ngươi còn có một nửa suy nghĩ ác độc, thì ngươi sẽ một đi không trở lại!”

Bạch Khởi biết Phán Quan đang cố ý hỏi vậy, nhưng trong lòng hắn biết rõ đây là trình tự của Phán Quan, âm hồn bình hường nếu như bị Phán Quan hỏi thế chắc chắn sẽ bị dọa không dám lên! Nhưng Bạch Khởi là ai? Hắn nhìn thẳng về phía Phán Quan, sau đó nói từng chữ rõ ràng: “Ta muốn lên đài Tịnh Hồn.”

Ngoại truyện

Những quan lại dưới Âm Ti này cũng không khác nhiều so với trên dương gian, quen nhìn mặt bắt hình dong, Phán Quan này thấy Bạch Khởi nói muốn lên đài Tịnh Hồn, thì biết là sau lưng hắn có cao nhân chỉ điểm. Hơn nữa, khi Bạch Khởi gặp mình không hề sợ hãi, liền hiểu hắn nhất định đã từng gặp một nhân vật của Âm Ti có chức cao hơn mình, nên cuối cùng Phán Quan này đã đưa ra kết luận, là mình không chọc nổi âm hồn này.

Có được lên đài Tịnh Hồn hay không không phải là chuyện nhỏ, một vị quan nhỏ như ông ta không có quyền quyết định, bởi vậy ông ta đã trình báo việc này lên Minh Vương điện hạ, để lão nhân gia kia tự mình định hoạt. Mà lúc này Thái Úc Lũy cũng đã sốt hết cả ruột, y đang thầm nghĩ sao hôm nay Phán Quan lại làm việc chậm chạp như vậy?

Khi Phán Quan kia vào trình báo, nói có một âm hồn muốn lên đài Tịnh Hồn, Thái Úc Lũy còn giả bộ cau mày nói: "Âm hồn nào lại càn rỡ như vậy, chẳng lẽ hắn không sợ hồn phi phách tán sao?"

Vị Phán Quan không biết tình hình kia còn tỏ vẻ xem kịch vui: "Vâng đúng ạ, tiểu nhân đã nói rồi, nhưng tên kia mạnh miệng lắm, kiên quyết muốn lên đài Tịnh Hồn."

Bình thường, sau khi Minh Vương đồng ý để âm hồn đó lên đài Tịnh Hồn, thì Phán Quan sẽ dẫn thẳng âm hồn đó đi. Nhưng Thái Úc Lũy nghĩ đến việc Bạch Khởi ở bên ngoài rong chơi nhiều năm

như thế mới đến Âm Ti báo tin, suýt chút nữa thì bỏ qua thời gian tốt nhất, trong lòng không khỏi tức giận. Thế là y cố ý tỏ vẻ âm trầm nói: “Hắn coi mình là ai chứ? Muốn lên thì lên sao? Ngươi đem âm hồn kia đến trình diện ta, ta sẽ tự mình thẩm vấn…”

Phán Quan thấy nét mặt của Thái Úc Lũy không tốt, còn âm thầm cười xấu xa, tưởng rằng lần này Bạch Khởi gặp phải xui xẻo rồi! Kết quả khi ông ta đưa Bạch Khởi đến trước mặt Thái Úc Lũy, Thái Úc Lũy lại vung tay nói: “Ngươi quay về xử lý chuyện khác đi!”

Phán Quan sững sờ, chưa hiểu chuyện gì, chần chừ một lúc mới vội vàng thi lễ, nhanh chóng đi ra ngoài… Thái Úc Lũy nhìn Phán Quan kia đi ra, trong lòng biết không cần phải tiếp tục tỏ ra quan cách trước mặt Bạch Khởi, nhưng y vừa nghĩ đến việc Bạch Khởi bắt mình khổ sở ngồi đợi mấy chục năm, vẫn không buông cục tức ra được, lạnh giọng nói: “Người đứng dưới là ai?”

Bạch Khởi nhớ kĩ Thái Úc Lũy đã từng nói qua, khi y quay về Âm Ti có gặp hắn cũng sẽ giải quyết theo việc công, nhất định sẽ không đối xử riêng với bất kỳ ai. Thế là hắn cũng nghiêm túc nói: “Tại hạ Bạch Khởi…”

Nhiều năm không nghe thấy tiếng Bạch Khởi, giọng nói hắn bây giờ khàn hơn trước nhiều, không biết là do làm ma quá lâu, hay do lâu rồi không mở miệng nói chuyện cho nên giọng nói cũng có mấy phần âm khí.

Thật ra Thái Úc Lũy cũng khiến Bạch Khởi cảm thấy khác lạ… trước đó y là một người ca ca gần gũi bình dị, nhưng hôm nay y là một Minh Vương ở ngôi cao, mặc dù hắn có lòng muốn cùng y hàn huyên vài câu, nhưng lại không biết nên mở lời thế nào.

Lúc này Thái Úc Lũy lạnh lùng nhìn Bạch Khởi và nói: “Chuyện đến nước này, ngươi có từng hối hận không?”

Bạch Khởi nhắm mắt lại suy nghĩ một chút rồi nói: “Việc đã đến nước này, hối hận cũng không thay đổi được chuyện gì, có điều ta sẽ cố gắng hết sức để bù đắp...”

Thật ra Thái Úc Lũy muốn hỏi hắn có hối hận vì đã tin Tần Vương hay không, nhưng Bạch Khởi lại đột nhiên nói hắn sẽ cố hết sức bù đắp, khiến Thái Úc Lũy phải ngạc nhiên, y không biết Bạch Khởi hỏi một đằng nói một lẻo là có ý gì?”

Thái Úc Lũy ngẩn người: “Ngươi định đền bù thế nào?”

“Nếu như... ta nói nếu như, ta may mắn xuống khỏi đài Tịnh Hồn, ta sẽ từ bỏ chuyển thế.” Bạch Khởi nói đầy sâu xa.

Thái Úc Lũy nghe Bạch Khởi nói xong lập tức nổi điên, lúc trước y tốn bao nhiêu tâm tư để Bạch Khởi có thể chuyển thế đầu thai, không bị phạt ở mãi trong Âm Ti. Kết quả tên đần này lại nói nếu có thể xuống khỏi đài Tịnh Hồn thì sẽ từ bỏ chuyển thế? Nếu không phải còn có mấy âm sai ở đây, Thái Úc Lũy có lẽ đã nhảy xuống đánh cho hắn một trận, không đánh cho răng rơi đầy đất thì y không phải họ Thái!

Nhưng bây giờ Thái Úc Lũy có tức giận đến đâu cũng không thể biểu hiện ra ngoài, y chỉ có thể đè cục tức trong lòng: “Bạch Khởi, ta cho ngươi thêm một cơ hội, nghĩ kĩ lại rồi nói...”

Không ngờ, Bạch Khởi dường như đã quyết định, hắn không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt Thái Úc Lũy, ngữ khí của hắn cực kỳ kiên định: “Ta nói ta muốn từ bỏ chuyển thế, là bởi vì ta phải theo một người đi vào luân hồi, bảo vệ hắn mọi kiếp chu toàn!”

Thái Úc Lũy nghe xong cũng khựng người lại, y không ngờ Bạch Khởi lại biết mọi chuyện... Nhưng ai nói cho hắn biết những điều này? Thái Úc Lũy đã vừa ra lệnh vừa yêu cầu Trang Hà và Nữ Oa không ai được nói cho Bạch Khởi biết chuyện mình sẽ vào luân hồi để tích góp công đức, cho nên nhất định không phải do bọn họ nói.

Nhưng ngoài bọn họ ra thì còn có ai?

Bạch Khởi thấy vẻ mặt Thái Úc Lũy thay đổi, liền lên tiếng: “Quân thượng không cần cố đoán là ai nói cho ta biết, ý ta đã quyết, mong ngài có thể thành toàn.”

Thái Úc Lũy nhìn từ thái độ kiên quyết của Bạch Khởi có thể đại khái đoán ra được ai là người nói cho hắn biết, Trang Hà và Nữ Oa sẽ không dám lừa y tự mình quyết định... Nếu trên đời này có người biết rõ nhất mọi chuyện ngoài hai người đó thì chỉ còn lại tên Thần Đồ kia thôi. Nhất định là hắn đã nhân dịp đi dạo chơi tứ phương rồi đi gặp Bạch Khởi, nói rõ mọi chuyện về Thái Úc Lũy cho Bạch Khởi nghe, cho nên khi nãy Bạch Khởi mới nói không muốn chuyển thế.

Nghĩ đến đây Thái Úc Lũy liền than nhẹ: “Ai cũng có số mệnh của riêng mình, ngươi cần gì phải cố chấp như thế? Ngươi có biết người kia đi vào luân hồi để làm gì không?”

Bạch Khởi nặng nề đáp: “Tích góp công đức...”

Thái Úc Lũy gật đầu: “Nhưng ngươi có biết công đức này phải tích góp thế nào không?”

Bạch Khởi suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Đời đời kiếp kiếp làm việc thiện nhưng đến cuối cùng lại không được chết tử tế...”

Thái Úc Lũy lạnh lùng nói: “Ngươi rõ ràng biết người kia mỗi kiếp đều sống không thọ, có lẽ ngươi vừa tìm được hắn... hắn đã tận thọ rồi.”

Bạch Khởi lại tỏ vẻ không sao mà nói: “Không sao, vậy thì ta sẽ tìm đời sau của hắn, một ngày nào đó ta nhất định sẽ tìm được hắn.”

Thái Úc Lũy biết một khi Bạch Khởi đã định làm gì thì sẽ rất khó sửa đổi, nên cũng đành nói: “Ngươi phải suy nghĩ thật kĩ, nếu như

ngươi từ bỏ chuyển thế, ngươi sẽ vĩnh viễn không có được cuộc sống mới, mãi mãi sẽ là ngươi của bây giờ. Tướng mạo của ngươi, thân thể của ngươi... tất cả sẽ dừng lại ở thời điểm này. Còn nữa, ngươi không phải muốn tiếp tục sống ở nhân gian sao, chỉ sợ khi đó trí nhớ của ngươi cũng sẽ đảo lộn, có lúc ngươi thậm chí còn quên mất mình là ai? Nếu như ngay cả mình là ai ngươi cũng quên rồi, thì làm sao tìm được người ngươi muốn tìm chứ?"

Bạch Khởi im lặng một lúc, rồi kiên quyết nói: "Ta sẽ không quên hắn... cho dù thật sự quên, cũng nhất định sẽ nhớ ra được."

Thật ra Thái Úc Lũy không ngờ Bạch Khởi sẽ vì mình mà từ bỏ đầu thai chuyển thế, y cũng không nghĩ rằng sẽ tiếp tục gặp lại Bạch Khởi... Nếu nói y không cảm thấy xúc động thì là nói dối, nhưng trong lòng y thực sự không muốn Bạch Khởi làm như vậy.

Ngoại truyện

Thái Úc Lũy hiểu vì sao Thần Đồ lại nói những chuyện này cho Bạch Khởi biết, vì sao lại hy vọng Bạch Khởi mang theo ký ức cùng y vào luân hồi. Bởi vì, đừng thấy Thái Úc Lũy nhẹ nhàng nói mình chỉ đi đến thế gian một lần, nhưng thực tế trong một lần này y phải trải qua đủ tám khổ của nhân sinh. Chỉ khi nào y nếm đủ tám khổ của nhân gian thì mới có thể quay về Âm Ti.

Hơn nữa, một khi vào luân hồi, Thái Úc Lũy sẽ chỉ là một phàm nhân bình thường, không có bất cứ pháp lực gì. Nhưng tự thân y mang mệnh cách cửu chuyển Kim Liên, một khi vào luân hồi sẽ mang thể chất âm… cho nên Thần Đồ mới hy vọng có một kẻ mang theo sát khí nặng nề cùng y vào luân hồi, bảo vệ mọi kiếp chu toàn.

Thái Úc Lũy muốn Bạch Khởi thuận lợi chuyển thế cũng có tâm tư riêng của mình, y hy vọng cho dù kiếp sau Bạch Khởi vẫn là tai tinh, nhưng sẽ không vì sự xuất hiện của mình mà xảy ra bất cứ thay đổi gì… Mà Thần Đồ cũng có suy nghĩ riêng của hắn, hắn hy vọng Thái Úc Lũy mau chóng hoàn thành mấy kiếp luân hồi, triệt bỏ toàn bộ linh thức của Cùng Kỳ trong cơ thể y, sớm quay về Âm Ti.

Nhưng bây giờ Bạch Khởi khăng khăng muốn đi cùng Thái Úc Lũy vào luân hồi, mọi chuyện đã vượt qua khả năng khống chế của Thái Úc Lũy, mặc dù y có lòng muốn cản nhưng lại không có năng

lực làm việc đó.

“Ngươi có thể theo người kia vào luân hồi, nhưng ngươi có từng nghĩ xem hắn có muốn hay không chưa? Một khi ngươi chuyển thế thì sẽ không còn nhớ được ngươi là ai, ngươi vì hắn làm chuyện này đối với hắn mà nói không hề có ý nghĩa gì...” Thái Úc Lũy cố gắng lần cuối, muốn khuyên Bạch Khởi từ bỏ suy nghĩ cùng y vào luận hồi.

Bạch Khởi nghe xong lại mỉm cười, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng vào Thái Úc Lũy và bảo: “Quân thượng, người kia có nhớ ta là ai hay không không quan trọng, trong đời Bạch Khởi ta lục thân* đều đoạn, gặp được bạn tốt lại càng không nhiều, cho nên tìm được một người chân tình thật lòng thực sự quá ít... Đó là một người hết sức quan trọng đối với ta. Người đó vừa là ân nhân, vừa là tri kỷ, ta không thể biết rõ hắn vì ta bước vào luân hồi mà ta lại không làm gì, cho nên khẩn cầu quân thượng thành toàn cho tâm nguyện này của Bạch Khởi!”

* Sáu người thân gồm cha, mẹ, anh, em, vợ, con đều không có.

Thái Úc Lũy không ngờ mình đã tính toán kỹ càng như thế, đến cuối cùng lại có kết quả này, trong lòng y không biết nên nói gì, cuối cùng đành vẫy tay nói với hai âm sai bên cạnh: “Đem âm hồn này đi, chờ ngày đưa tới đài Tịnh Hồn.”

Sở dĩ Thái Úc Lũy không đưa thẳng Bạch Khởi đến đài Tịnh Hồn, vì y biết khi lên đó âm hồn sẽ gặp những chuyện gì, cho nên y để Bạch Khởi có thời gian chuẩn bị...

Âm hồn có lệ khí nặng nề như Bạch Khởi bình thường đều sẽ bị giam giữ ở nơi sâu nhất trong Âm Ti chờ xử phạt. Nhưng khi âm sai đưa hắn đến Ác Quỷ Uyên, tất cả những ác quỷ bị giam trong đó lập tức náo loạn, dọa âm sai phải đưa Bạch Khởi ra chỗ khác, tạm thời giam ở nhà lao dùng để giam giữ âm hồn bình thường.

Thật ra dù bị nhốt ở đâu thì Bạch Khởi cũng không quan tâm, bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng được lên đài Tịnh Hồn, tránh phát sinh thêm việc gì trong thời gian chờ đợi.

Ban đêm, Thái Úc Lũy không tiếng động đến âm lao giam giữ Bạch Khởi, hai âm sai phụ trách canh gác đang ngủ gật bên cạnh, hoàn toàn không biết vị lãnh đạo cao nhất của Âm Ti đang đứng cạnh mình.

Bạch Khởi ở trong âm lao đột nhiên mở mắt, sau đó nhìn về phía cửa, nói sâu xa: "Đêm khuya thế này Úc Lũy huynh lại đến thăm, không biết có lời gì muốn dặn dò Bạch Khởi?"

Thái Úc Lũy lắc mình một cái đi vào trong âm lao, sắc mặt y âm trầm đứng trước mặt Bạch Khởi: "Những lời ta nói với huynh trong đêm trước khi huynh tự sát, có phải huynh ném cho chó ăn hết rồi không!"

Bạch Khởi cười nói: "Sao thế được, mỗi lời của Úc Lũy huynh, ta đều khắc trong lòng."

"Nếu đã như thế, vì sao huynh còn muốn cùng ta vào luân hồi? Huynh chuyển thế đầu thai không phải tốt sao?" Thái Úc Lũy vẫn cảm thấy rất tức giận.

Nhất thời Bạch Khởi cũng không biết nên trả lời Thái Úc Lũy như thế nào, im lặng một lúc hắn mới nói: "Lúc đó, Úc Lũy huynh cũng không nói chuyện ta là tai tinh chuyển kiếp cho ta biết, nếu như mỗi lần chuyển thế ta đều phải chịu khổ còn mang theo tai họa sát sinh, vậy không bằng ta cứ làm Bạch Khởi thì hơn."

"Nhưng Bạch Khởi đã chết, bây giờ hắn chỉ còn là một cái tên trong sử sách mà thôi, còn huynh hoàn toàn có thể có một khởi đầu mới..." Thái Úc Lũy trầm giọng.

Bạch Khởi cười nói: "Úc Lũy huynh, huynh không cần phí lời nữa, nếu huynh còn để ý giao tình giữa chúng ta, thì mau đưa ta

đến đài Tịnh Hồn đi!”

Thật ra Thái Úc Lũy đến đây cũng vì chuyện đó, cho dù Bạch Khởi không nói, Thái Úc Lũy cũng muốn đích thân đến dặn dò hắn vài câu, đài Tịnh Hồn này đáng sợ hơn nhiều so với hắn nghĩ...

Chưa nói đến chuyện âm hồn bước lên đài Tịnh Hồn phải không còn chút ác niệm nào, bởi vì đau khổ nhất không phải là hồn phi phách tán, mà là trong toàn bộ quá trình tịnh hồn. “Đài Tịnh Hồn” tên chính là nghĩa, ý muốn nói khi âm hồn bước lên đó muốn tịnh hóa những tội nghiệt khi còn sống... chính là để âm hồn đó một lần nữa trải qua những tội nghiệt khi còn sống mình đã gây ra.

Cả đời này Bạch Khởi đã giết hàng triệu người, nói cách khác hắn sẽ phải chịu đựng hàng triệu nỗi thống khổ trước khi chết của những người kia, cho đến khi trả lại hết những người hắn đã giết mới thôi, mới có thể rửa sạch hoàn toàn tội nghiệt trên người hắn. Nếu như ý chí không kiên định, trong lòng chỉ cần xuất hiện dù chỉ là một chút suy nghĩ từ bỏ, thì tất cả những đau khổ đã chịu đựng đều là vô nghĩa.

Với những tội nghiệt của Bạch Khởi, chỉ sợ rằng quá trình tịnh hồn của hắn chẳng những đau khổ mà còn dài đằng đẵng... Đây tuyệt đối không phải là chuyện mà một âm hồn bình thường có thể chịu đựng được, cho nên trước khi hắn đi lên đó, Thái Úc Lũy nhất định phải căn dặn hắn mấy câu.

“Huynh còn nhớ tĩnh tâm chú mà ta đã dạy huynh không? Nếu như thực sự quá đau khổ, thì hãy niệm chú đó trong lòng, có thể giúp kiên định ý chí của huynh.” Thái Úc Lũy rút ra một lá bùa vàng: “Huynh nhớ kĩ, một khi huynh đi đến đài Tịnh Tĩnh tâm chú, thì ta không còn cách nào giúp huynh được, lá bùa này huynh giấu kĩ trong người, nó sẽ giúp linh hồn của huynh kiên cố hơn, nếu chẳng may huynh không sống qua được ải đầu tiên, lá bùa này có

thể giữ lại một chút tàn hồn của huynh, đến lúc đó ta sẽ nghĩ cách khác giúp huynh trùng sinh.”

Lá bùa này là tấm khiên bảo vệ cuối cùng Thái Úc Lũy có thể cho Bạch Khởi, để phòng ngừa sau khi Bạch Khởi lên đài Tịnh Tĩnh tâm chú, nếu tâm hắn không trong sạch như hắn tưởng, thì lá bùa này sẽ giữ lại một hồn một phách cuối cùng của Bạch Khởi, không đến mức khiến Bạch Khởi thực sự hồn phi phách tán.

Sau khi Bạch Khởi nhận lá bùa bèn cất nó vào trong ngực, hắn biết đây là lần cuối cùng Thái Úc Lũy xuất hiện trước mặt hắn với thân phận “Úc Lũy huynh”, thế nên hắn vừa cười vừa nói: “Úc Lũy huynh yên tâm, huynh không cần lo lắng, ta nhất định có thể thuận lợi xuống khỏi Đài Tịnh hồn, chờ đến khi huynh chuyển thế đầu thai, ta nhất định sẽ tìm được huynh…”

Thái Úc Lũy nghe xong không nói gì nữa, chỉ lo lắng nhìn Bạch Khởi một lúc rồi quay người rời đi. Vài ngày sau, Bạch Khởi bị một đám âm binh áp giải lên đài Tịnh Hồn, Thái Úc Lũy bình tĩnh đứng trên cao nhìn xuống dưới.

Ngoại truyện

Trong mắt người ngoài, Thái Úc Lũy chẳng qua đang nhìn một âm hồn không biết trời cao đất rộng sẽ xui xẻo thế nào, nhưng chưa từng có ai phát hiện, hai bàn tay chắp sau lưng y đã đầy mồ hôi lạnh.

Trước khi bước lên đài Tịnh Hồn, Bạch Khởi ngẩng đầu nhìn Thái Úc Lũy ở trên cao, sau đó hắn cũng không quay đầu lại mà đi lên... Không ngờ hắn vừa đi đến giữa thì đột nhiên cảm thấy tê dại, sau đó không thể nhúc nhích được nữa.

Giây phút đó, những người đã từng bị hắn giết lần lượt xuất hiện trước mặt hắn, tất cả bọn họ đều đau khổ vặn vẹo... những tiếng thét chói tai... dường như tất cả đều muốn hét lên những oan khuất của mình, khiến đầu Bạch Khởi như muốn vỡ ra.

Mặc dù Bạch Khởi đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, thế nhưng khi quá trình tịnh hồn chính thức bắt đầu, trán Bạch Khởi vẫn rịn đầy mồ hôi lạnh... Tất cả những người kia đều chết trong chiến loạn, những đau khổ bọn họ phải chịu đựng đều biến thành những thanh kiếm sắc bén đâm về phía Bạch Khởi.

Tuy rằng Bạch Khởi đã chết, nhưng sự thống khổ từ sâu trong linh hồn kia dường như không hề giảm đi chút nào. Người bình thường cùng lắm cũng chỉ có thể chịu được một đến hai nỗi đau đớn kịch liệt này, mà Bạch Khởi lại không ngừng cảm nhận được, đến khi nào cảm nhận hết thống khổ của tất cả những người mà

hắn giết mới có thể hoàn toàn kết thúc.

Lúc đầu Bạch Khởi vẫn còn có thể đứng trên đài Tịnh Hồn, nhưng thời gian dần trôi qua, hai chân của hắn bắt đầu run rẩy, mặc dù hắn vẫn cắn chặt răng không kêu thành tiếng, thế nhưng tất cả mọi người đều có thể nhìn ra những điều hắn đang phải chịu đựng không người bình thường nào có thể chống đỡ được.

Thái Úc Lũy đứng trên cao nhìn vậy sắp không chịu được nữa, nghiêng đầu hỏi: “Còn bao lâu nữa?”

Một âm sai đứng lên cạnh bước lên báo cáo: “Khởi bẩm quân thượng, bây giờ mới chỉ là bắt đầu, với tội nghiệt của Bạch Khởi nếu muốn hoàn toàn tịnh xong hồn, thì phải mất vài tháng...”

Thái Úc Lũy nghe xong cũng thầm giật mình trong lòng, mặc dù y đã biết trước thời gian Bạch Khởi ở trên đài Tịnh Hồn sẽ không ngắn, nhưng không ngờ lại phải đến mấy tháng! Sự tự tin về Bạch Khởi trước đây cũng bay sạch... Nhưng bây giờ hắn đã bước lên rồi, nói gì cũng đã muộn, chỉ có thể hy vọng ý chí của Bạch Khởi mạnh mẽ bền vững hơn so với y nghĩ mà thôi.

Lúc này Bạch Khởi ở trên đài Tịnh Hồn đã nửa quỳ xuống, mặc dù hắn vẫn luôn cúi đầu, nhưng từ hai bàn tay nắm chặt của hắn, Thái Úc Lũy vẫn có thể nhận ra hắn đang phải chịu đựng sự đau khổ đến thế nào. Thái Úc Lũy thực sự không nhìn tiếp được nữa, đành nhắm mắt thở dài một hơi, sau đó xoay người rời đi.

Là họa hay là phúc đều xem tạo hóa của tai tinh, có điều cho đến bây giờ Thái Úc Lũy vẫn luôn tin rằng, Bạch Khởi sẽ không dễ dàng bị hồn phi phách tán như vậy... Y càng tin rằng, Bạch Khởi đã nói thì nhất định sẽ làm được.

Thế là từ hôm đó trở đi, mỗi ngày Thái Úc Lũy đều bớt chút thời gian đến nhìn Bạch Khởi, tên kia từ thế đứng ban đầu chuyển dần thành quỳ, rồi tiếp tục từ quỳ thành nằm sấp. Đặc biệt là khi Thái

Úc Lũy nhìn Bạch Khởi trên đài Tịnh Hồn không nhúc nhích tí nào, còn nghi ngờ không biết có phải hắn không kiên trì được nữa rồi hay không?

Đến tận một ngày, khi Thái Úc Lũy lần nữa đi đến bên cạnh đài Tịnh Hồn, thì thấy Bạch Khởi đang ngồi xếp bằng, hai mắt khép hờ, dường như đã hoàn toàn thích ứng với những thống khổ mà quá trình tịnh hồn mang đến. Lúc này Thái Úc Lũy liền biết, quá trình tịnh hồn của Bạch Khởi sắp kết thúc rồi...

Khi Bạch Khởi bước xuống khỏi đài Tịnh Hồn, trong lòng hắn không còn chút áy náy nào với những người vì mình mà chết nữa, bởi vì hắn đã trả hết tội nghiệt của mình rồi.

Mà những kẻ thích xem náo nhiệt dưới Âm Ti đều phải choáng váng, ánh mắt nhìn hắn đã hoàn toàn thay đổi và Bạch Khởi cũng trở thành âm hồn ở trên đài Tịnh Hồn lâu nhất từ trước đến nay.

Để tránh hiềm nghi, khi Bạch Khởi bước xuống khỏi đài Tịnh Hồn cũng không nhìn thấy bóng dáng Thái Úc Lũy, mà vài ngày sau y mới phái một âm sai dẫn Bạch Khởi đến Minh Vương Điện, đồng thời còn gọi cả người trấn giữ cầu Nại Hà là Mạnh Bà.

Trong mắt người khác, Mạnh Bà mang đến cho Bạch Khởi một bát canh Mạnh Bà, nhưng thực ra Thái Úc Lũy đã lệnh cho Mạnh Bà chế một bát cố hồn canh*, còn bát canh Mạnh Bà chính gốc là chuẩn bị cho chính y.

** Canh khiến linh hồn trở nên vững chắc hơn.*

Cùng một thời gian, hai người cùng uống hai bát canh Mạnh Bà đã điều chế, sau đó cùng nhau bước vào luân hồi...

Khi Thái Úc Lũy nhớ lại những kiếp người bình thường mà mình đã trải qua, cuối cùng ở trong đó đều nhìn thấy bóng dáng Bạch Khởi, mặc dù có đôi khi Bạch Khởi xuất hiện hơi muộn, nhưng cho dù rất muộn thì hắn cũng sẽ xuất hiện.

Sau khi trải qua kiếp Trương Tiến Bảo, Thái Úc Lũy chỉ còn lại một kiếp làm người thường, công đức mấy ngàn năm nay y tích góp đã gần đủ rồi, mà lệ khí của Cùng Kỳ trong người y cũng đã sắp tịnh hóa hết, đến lúc đó y có thể quay về Âm Ti, tiếp tục làm chủ Âm Ti.

Trước cửa phòng sinh của bệnh viện phụ sản ở trung tâm thành phố, có mấy người đàn ông vẻ mặt vô cùng lo lắng đứng trên hành lang, họ không ngừng đi đi lại lại để làm bớt căng thẳng trong lòng, có người thì liên tục gọi điện thoại. Duy chỉ có một người đàn ông cao gầy, mang vẻ mặt lạnh lùng đứng dựa vào bức tường bên cạnh cửa phòng sinh, người không biết còn tưởng rằng anh ta là một siêu cấp vú em đang chào đón một siêu sinh mệnh sắp chào đời.

Lúc này cửa phòng sinh bị đẩy ra, một người y tá bước ra hỏi: "Người nhà Triệu Băng Băng đâu? Người nhà Triệu Băng Băng có ở đây không?"

Một người đàn ông vóc dáng đậm người vội vàng bước đến trước cửa phòng sinh: "Là tôi! Tôi là chồng của Triệu Băng Băng!"

Lúc này người đàn ông cao gầy kia cũng đứng thẳng người lên, dường như đang chờ y tá công bố kết quả.

Cô y tá kia mỉm cười và nói: "Chúc mừng, trong nhà có thêm công chúa! Mẹ con bình an!"

Người đàn ông có dáng người đậm vui mừng nói: "Cảm ơn! Cảm ơn y tá!"

Mà người đàn ông cao gầy kia lại thả lỏng người, tiếp tục dựa lưng vào tường, hai mắt nhìn mông lung.

Chẳng mấy chốc cô y tá vừa nãy lại đẩy cửa ra, đám đàn ông đứng ở cửa lại nhao nhao lên, thấy y tá cười ngọt ngào và nói: "Người nhà Lưu Quyên có ở đây không, người nhà Lưu Quyên?"

“Có đây! Sinh rồi sao? Là con trai hay con gái?” Người đàn ông vừa nãy bận bịu gọi điện thoại chen lên trước.

Kể cũng lạ, chỉ thấy người đàn ông cao gầy đứng dựa lưng vào tường kia lại một lần nữa đứng thẳng người lên, vẻ mặt mong chờ kết quả... Kết quả khi y tá nói là con gái, anh ta lại nhụt chí dựa về tường như trước.

Ngày hôm đó có bốn sản phụ bước vào phòng sinh, ba em bé trước đều là bé gái, đến thời điểm cuối cùng, y tá nói với người đàn ông đeo kính: “Anh là người nhà của Ngụy Thu Tuyết?”

Người đàn ông đeo kính gật đầu: “Đúng, tôi là bạn trai của Ngụy Thu Tuyết.”

Y tá gật đầu, sau đó nhìn xung quanh một chút mới nhẹ nhàng nói: “Chúc mừng anh, mẹ tròn con vuông, vợ anh sinh cho anh một bé trai tròn trĩnh, cậu bé này là bé trai duy nhất của phòng sinh hôm nay!”

Ngoại truyện

Không ngờ người đàn ông đeo kính còn chưa kịp lên tiếng, thì cơ thể của người đàn ông đang dựa vào tường đột nhiên cứng lại, trong con ngươi đen nhánh cuối cùng cũng gợn sóng... Người nào không biết còn tưởng đó mới là cha của đứa trẻ.

Lúc này người đàn ông đeo kính lấy trong ba lô ra một túi kẹo mừng nhét vào tay y tá, sau đó vui vẻ nói: "Các cô vất vả rồi, tôi mời mọi người ăn chút kẹo mừng! Cảm ơn mọi người!"

Y tá nhìn túi kẹo cũng không đáng bao nhiêu tiền, nên cũng không từ chối, cô ta nói: "Vậy thì cảm ơn, để chúng tôi cũng được lây may mắn của hai người nhé!"

Nửa đêm, người đàn ông cao gầy xuất hiện trước cửa phòng chờ sinh lại xuất hiện một lần nữa trong bệnh viện. Lần này anh ta chưa đi vào trong tòa nhà bệnh viện, mà đứng ở dưới sân, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào một ô cửa sổ trên tầng sáu.

"Cậu đứng ở đây nhìn chằm chằm thì có làm được gì không? Mắt cậu có thể nhìn xuyên tường à? Vào xem không phải là được rồi sao!" Một giọng nói trào phúng vang lên từ phía sau lưng.

Người đàn ông cao gầy quay người lại, thấy một người đàn ông mặc quần áo thời thượng rất đẹp trai, đang cười nhẹ nhìn mình.

Người đàn ông cao gầy kia nhận ra người vừa tới, bèn lạnh lùng nói: "Anh đến làm gì?"

Anh chàng trai đẹp kia buồn cười nói: "Đinh Nhất, cậu đừng có qua cầu rút ván! Nếu không phải nhờ tôi... cậu có thể tìm được ngài ấy nhanh như vậy sao?"

Trang Hà thấy Đinh Nhất mãi không nói gì thì biết là anh ta đã chấp nhận, thế là tiếp tục cười và nói: "Bây giờ tôi muốn lên đó thăm ngài ấy, cậu có đi không?"

Mặc dù trong lòng Đinh Nhất rất chán ghét Trang Hà, nhưng Đinh Nhất biết nếu Trang Hà không đưa mình vào thì mình sẽ không vào được, nên đành "Ừ" một cái bằng tiếng mũi, sau đó đi thẳng vào bệnh viện.

Hai người y tá trực ở khoa sản đang lén lút dùng điện thoại xem tivi, cả hai nghe thấy có tiếng bước chân thì ngẩng đầu nhìn lên, cặp mắt họ lập tức tỏa sáng, hai người đàn ông đang đứng trước mặt họ đều vô cùng đẹp trai. Có điều một người thì khuôn mặt lạnh lùng, bày ra vẻ muốn sống thì đừng đến gần tôi; còn một người khác lại cười mê người nói với hai người họ: "Người đẹp, chúng tôi đến thăm Ngụy Thu Tuyết ở phòng số mười lăm."

Với khuôn mặt mê hoặc người khác này của Trang Hà quả là trăm phát trăm trúng, hai y tá vừa nghe anh ta nói mà khuôn mặt đã đỏ ửng, một người thẹn thùng nói: "Xin... xin lỗi các anh, bây giờ đã hết giờ thăm nom, hay là... hôm khác các anh lại đến."

Trang Hà tỏ ra thất vọng: "Chúng tôi là em trai của Ngụy Thu Tuyết, bởi vì công việc nên chỉ có thể đến vào lúc này, sáng sớm ngày mai chúng tôi phải bay đi Seoul rồi, mấy tháng nữa mới về! Người đẹp có thể thu xếp giúp chúng tôi một chút không, chúng tôi cam đoan sẽ không quấy rầy những người khác."

Mặc dù hai y tá cũng hơi khó xử, nhưng cuối cùng vẫn đưa Trang Hà và Đinh Nhất vào thăm, có điều bọn họ không ngừng nói đi nói lại rằng phải gọi điện cho Ngụy Thu Tuyết trước, không

được đánh thức những người khác.

Khi hai người họ đi vào phòng bệnh, trong phòng đã tắt đèn nghỉ ngơi, vì không muốn làm những người lớn trong phòng tỉnh dậy, nên Trang Hà thi triển pháp thuật, khiến bọn họ đều mơ một giấc mơ vô cùng ngọt ngào.

Đây là phòng bệnh hai giường, trong thời đại này muốn một mình một phòng bệnh rất khó, nên được nằm ở phòng hai giường chứng tỏ điều kiện của gia đình Ngụy Thu Tuyết cũng không tệ. Đinh Nhất vừa vào phòng thì đi thẳng đến giường bệnh cạnh cửa sổ. Nơi đó có đặt một cái nôi nhỏ, một em bé đang im lặng ngủ say ở bên trong...

Lúc này, Trang Hà cũng đi đến bên cạnh Đinh Nhất, anh ta nhìn đứa bé nằm trong nôi mà líu lưỡi: "Đây thực sự là Trương Tiến Bảo sao? Trông cũng... đáng yêu thật đấy."

"Đó là ai anh còn không biết sao?" Đinh Nhất lạnh nhạt nói.

Trang Hà than nhẹ: "Cũng đúng, đó không phải là Trương Tiến Bảo, Trương Tiến Bảo đã chết rồi."

Đinh Nhất nhìn Trang Hà một cái, cũng không nói chuyện với anh ta nữa mà cúi đầu quan sát cẩn thận đứa bé trong nôi, dường như muốn thông qua đứa bé tìm kiếm bóng dáng của người nào đó.

Nhưng hiện thực luôn tàn khốc, Đinh Nhất nhìn một lúc lâu cũng không thấy đứa bé này có nét nào của Trương Tiến Bảo. Thật ra, trong lòng anh ta cũng hiểu rõ, mỗi một kiếp người của Trương Tiến Bảo đều có dáng vẻ khác nhau, mặc dù đều là những khuôn mặt bình thường, thế nhưng lại là những khuôn mặt khác nhau.

Trang Hà nhìn Đinh Nhất sắp dán mắt vào trong nôi, thì nhẹ nhàng nói với anh ta: "Cậu nhẹ nhàng thôi, tôi chỉ thi pháp để những người lớn đi ngủ thôi, còn đứa bé này dễ tỉnh lắm đấy,

chẳng may cậu làm nó sợ quá khóc um lên thì chúng ta phải đi ngay đấy!"

Đinh Nhất không lên tiếng, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm đứa bé trong nôi... Đến khi Trang Hà không chịu được nữa định kéo Đinh Nhất đi, thì tên nhóc kia lại đột nhiên mở mắt ra.

Đinh Nhất không ngờ một đứa bé vừa mới chào đời chưa được một ngày lại đột nhiên mở mắt nhìn mình, nên nhất thời cũng đứng hình. Ngay cả Trang Hà cũng giật mình, anh ta sợ tên nhóc này sẽ khóc um lên, thế là vội vàng kéo Đinh Nhất rời đi.

Không ngờ đúng lúc này, cậu bé trong nôi lại mở đôi mắt đen láy tò mò nhìn hai người bọn họ, một lát sau nó nở nụ cười khanh khách. Lần này đừng nói là Đinh Nhất, ngay cả Trang Hà cũng không đi nổi, anh ta cúi đầu nhìn chằm chằm vào cậu bé và nói: "Thật là một yêu nghiệt! Lớn lên không biết sẽ hại bao nhiêu con gái nhà lành đây!"

Đinh Nhất đẩy Trang Hà ra và nói: "Anh đến sát thế sẽ làm nó sợ đấy!"

Trang Hà bị đẩy sang một bên lập tức bĩu môi: "Cậu đừng có coi thường nó, cậu nhìn nó đi... Đừng nói là khuôn mặt đẹp trai của tôi, cho dù tôi hiện chân thân cũng chưa chắc nó đã sợ đâu!"

Đinh Nhất vừa định nói gì đó, đột nhiên cảm thấy ngón tay út của mình bị nắm chặt, anh ta cúi đầu nhìn xuống thì thấy tên nhóc kia đã giơ tay nắm lấy ngón út của Đinh Nhất.

Đinh Nhất vội vàng hỏi Trang Hà: "Có phải nó nhận ra tôi không?"

Trang Hà đưa đầu đến liếc mắt nhìn, sau đó cười khan: "Ha ha ha... cậu đừng suy nghĩ quá nhiều, nó chỉ tò mò về cậu thôi."

Vì ngón tay của Đinh Nhất bị cậu nhóc nắm lấy, cho nên hai

người lề mề trong phòng một lúc lâu mới ra ngoài, khiến hai y tá bên ngoài thiếu chút nữa thì phải đi vào gọi bọn họ.

Trong vườn hoa dưới sân bệnh viện, Đinh Nhất vừa thấy thất vọng vừa thấy mất mát ngẩn người nhìn mặt trăng trên đầu, Trang Hà thấy vậy cười khẽ: "Làm sao thế, đang nghĩ xem bao giờ thì đứa bé mới lớn lên à? Cậu bằng lòng đi! Nếu như không có tôi... không biết cậu còn phải tìm đến ngày tháng nào đâu!"

Đinh Nhất không tiếp tục giả vờ lạnh nhạt nữa mà quay lại hỏi Trang Hà: "Anh có chắc đây là kiếp cuối cùng của huynh ấy không?"

Trang Hà gật đầu: "Đương nhiên, điều này chắc chắn không sai, chỉ là không biết kiếp này ngài ấy sẽ phải trải qua những chuyện gì..."

Đinh Nhất quay đầu nhìn về phía cửa sổ trên tầng sáu kia, nói nhẹ: "Không sao... cho dù kiếp này thế nào, tôi đều sẽ bảo vệ huynh ấy chu toàn, cùng huynh ấy đi đến cuối cùng."